ΔΗΜΟΣ Ι. Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΒΑΛΛΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ:
ΔΩΡΕΑ
ΠΑΛΛΗΚΑΪΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ:
23-01-13
ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ:
22.958
ΑΡΙΘ. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗΣ:
483 ΕΚΑ

3/6 9

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἀναγγέλλω πρὸς τοὺς φιλοκάλους ὁμογενεῖς, ὅτι περὶ τὸν ἐρχόμενον Ἰούλιον τοῦ παρόντος ἔτους ἐπανερχόμενος εἰς τὴν φίλην Πατρίδα, θέλω συστήσει πέντε Βιβλιοπωλεῖα, ἓν εἰς Ἀθήνας, ἕτερον εἰς Ναυπλίαν, τρίτον εἰς Πάτρας, τέταρτον εἰς Σύραν καὶ πέμπτον εἰς Εὔριπον, πεπλουτισμένα μὲ παντοῖα Συγγράμματα τῆς τε Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὅσα ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον, ὡς καὶ τῆς Λατινικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς· ὡς μετερχόμενος παιδιόθεν τὸ Βιβλιοπωλικὸν ἐπάγγελμα, (πρὸς ἐμὲ δὲ μόνον ἀναφέρεται ἡ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ λεξικοῦ τούτου περικοπὴ „καθὸ Βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα", διότι ὁ Κύριος Χρ. Ματακίδης μέτοχος μόνον τῆς ἐκδώσεως τοῦ ῥηθέντος Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ Βιβλιοπώλης, ἀλλὰ δουλεύει τὴν Ἑλλάδα ἐξ ἀρχῆς εἰς πολιτικὰ ὑπουργήματα) καὶ ὡς ἱκανὴν πεῖραν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἔχων, εἶμαι εὐέλπις ὅτι θέλω εὐχαριστήσει πᾶσαν τάξιν ὁμογενῶν, ἔχων πάντοτε εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πολυειδῆ διαφόρων Γλωσσῶν Βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέλουσιν εἶσθαι ἤδη καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐνταῦθα παροικίᾳ μου ἐξέδωκα, καὶ ἔτι ἐκδίδω, δηλ. τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλλην. Γλώσσης ἐπεξειργασμένον καὶ πεπλουτισμένον, τὸ Λεξικὸν τῶν Κυρίων ὀνομάτων τῆς Γεωγραφίας, Ἱστορίας, καὶ Μυθολογίας, ἡ νέα Γεωγραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ν. Δωρέντη μεθ' ἑνὸς Ἀτλάντος, καὶ ἡ ἐμπορικὴ Ἀλληλοδιπλογραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Π. Χαρίση.

Θέλω δὲ συστήσει προσέτι εἰς Ἀθήνας καὶ μίαν καλῶς διωργανισμένην Τυπογραφίαν μὲ πλουσίους καὶ ὡραίους χαρακτῆρας τῶν Παρισίων, πρὸς ἐκτύπωσιν διαφόρων Συγγραμμάτων, ὅσα κατὰ καιροὺς θέλω νομίζει ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα πρὸς τὸ ἔθνος μου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ Τυπογραφίᾳ θέλω ἔχει καὶ ἕνα καλὸν Βιβλιοδέτην διὰ τὸ ὡραῖον δέσιμον τῶν βιβλίων κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρισίων.

Προσκαλῶ λοιπὸν τόσον τοὺς φιλομούσους ὁμογενεῖς, διδάσκοντας, καὶ διδασκομένους, νὰ διευθύνωνται εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πρὸς ἀπόλαυσιν ὧν χρήζουσι Βιβλίων, καθὼς καὶ τοὺς ἐλλογίμους ὁμογενεῖς Συγγραφεῖς νὰ τιμῶσι τὴν ῥηθεῖσαν Τυπογραφίαν μου μὲ τὰ Συγγράμματά των, ὑποσχόμενος αὐτοῖς τὴν δυνατὴν εὐκολίαν καὶ ὠφέλειαν, μάλιστα δὲ ὅσοι ἐξ αὐτῶν ὑστεροῦνται καὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν Συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξόδων, θέλουν μ' εὑρίσκει καὶ κατὰ τοῦτο ἕτοιμον, ἤτοι τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως θέλουν γίνεσθαι παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου ὑπὸ τὰς ἀνηκούσας Συμφωνίας.

Κατ' ὅλους τούτους τοὺς τρόπους σπεύδων νὰ συντελέσω πρὸς ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Κλάδον τοῦ ἔθνους μου, ἀναμένω ἐν καιρῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν ὁμογενῶν πρὸς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ Τυπογραφίαν μου.

Ἐν Βιέννῃ κατὰ μῆνα Ἰαννουάριον 1837.

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
Ὀλύμπιος.

Α. Ε. 22. 958

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ δηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

3/6

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου

καὶ

Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟ (πρότερον ΧΑΪΝΟΥΛ.)
1837.

„Ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος· κἂν ἐπιπονόντι, ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηται μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται."

Ἐπικτ. Ἐγχειρ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ρ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Ρ, ρῶ, τό, ἄκλιτ. τὸ δέκατον ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ρ' γραφόμενον, δηλοῖ ἑκατόν, 100, ὑπογραφόμενον δὲ ρ, δηλοῖ ἑκατὸν χιλιάδας, 100,000. -Α) μεταβολαὶ αὐτοῦ κατὰ διαφόρους διαλέκτους. 1) Οἱ Αἰολεῖς ἐσυνείθιζον ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ ρ νὰ θέτωσι ἓν β, βρόδον, βράκος, βρίζα, ἀντὶ ῥόδον, ῥάκος, ῥίζα, Koen Γρηγ. σελ. 638, 689. 2) Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων ἐδιπλασίαζον τὸ ρ οἱ Αἰολεῖς μετὰ τὸ ει καὶ ἔγραφον ε ἀντὶ τῆς διφθόγγου, ἐγέρρω, φθέρρω, ἀντὶ ἐγείρω, φθείρω, Koen Γρηγ. σελ. 587. 3) Ἐν τῷ τέλει τῶν λέξεων μετέβαλλον οἱ αὐτοὶ Αἰολεῖς τὸ ς εἰς ρ, π. χ. οὔτορ, ἵππορ, μόρτυρ, σκληρότηρ, ἀντὶ οὗτος, ἵππος, μάρτυς, σκληρότης, Πλάτ. Κρατ. σελ. 434. C. ὅθεν καὶ Λατ. arbor καὶ arbos, honor καὶ honos. 4) Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ρρ ἀντὶ τοῦ Ἰων ρσ, π. χ. θάρρος, θαρραλέος, ἄρρην, ἀντὶ θάρσος, θαρσαλέος, ἄρσην κ. τ. τ. Koen Γρηγ. σελ. 630. κατ' ἄλλους ἦν τὸ μὲν ἀρχαῖον Ἀττ. τὸ δὲ νεοατ. 5) ὡσαύτως κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ· π. χ. ῥάκος, σιγηρός, κρίβανος, κεφάλαργος, ναύκρατος, ἀντὶ, λάκος, σιγηλός, κλίβανος, κεφάλαλγος, ναύκληρος· ἴδε Λ, δ. 6) ἐν διαφόροις διαλέκτοις ἦν ἐν χρήσει ἡ μετάθεσις τοῦ ρ, ὡς, κάρτος, Ἐπικ. ἀντὶ καράτος, θάρτος, ἀντὶ θράσος, βάρδιστος, Δωρικ. ἀντὶ βράδιστος, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι, Koen Γρηγ. σελ. 337, 455. 7) Οἱ ποιηταὶ συγχέουσι πολλάκις κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ ρ καὶ ῥρ, ἐξαιρ. μετὰ τὴν ἕνωσιν προθέσεώς τινος, ὡς, ἀπορίπτω καὶ ἀπορρίπτω, ἢ μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς, ἔριψε καὶ ἔρριψε, ἢ μετὰ τὸ στερητικὸν α, ὡς, ἄρρωστος καὶ ἄρωστος, σπανίως δὲ ἐν ταῖς πρωτοτύποις λέξεσι, ὡς, πυρρίχη, καὶ πυρίχη, παρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 78, 498, 774. ἐν δὲ τῷ κοινῷ πεζῷ λόγῳ ἐξεναντίας διπλασιάζεται ἀεὶ τὸ ρ εἰς τὰς δι' αὐτοῦ ἀρχομένας λέξεις, ὅτε τάσσεται πρόθεσίς τις πρὸ αὐτῶν, ὡσαύτως διπλασιάζεται ἔτι καὶ εἰς τὰ ἀπὸ ρ ἀρχόμενα ῥήματα μετὰ τὴν αὔξησιν κατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους, ὡς, ἔρραπτον, ἔρραφα, καὶ μόνον ἕνεκεν τῆς χρείας τοῦ μέτρου γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐξαίρεσις τούτου, μάλιστα παρ' Ὁμ. σπανίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὡς Ἀριστοφ. Θεσμ. 665. -Β) Ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως εὑρισκόμενον τὸ ρ δύναται νὰ προφέρηται ὡς διπλοῦν, ὥστε οὕτω ἀποτελεῖ θέσιν τινὰ μακρὸν, καὶ ἡγουμένη τις συλλαβὴ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα καθίσταται δι' αὐτοῦ μακρὰ, τοῦτο δὲ συμβαίνει τότε μόνον, ὅτε αἱ δύο λέξεις κεῖται εἰς ἄμεσον ἀναφορὰν καὶ συνέχειαν πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐξαιρ. πρόθεσις μετὰ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅτε ἡ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα συλλαβὴ κεῖται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου, οὕτω παρ' Ὁμ. ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς, καὶ, ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς, Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. παρβλ. καὶ Ἰλ. Θ, 25. Π, 151, 475. Ὀδ. Σ, 261. σπανίως δὲ ἐν τῇ θέσει τοῦ στίχου, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 755. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 343. —Διάφορα παραδείγματα τῆς ἐκτάσεως τοῦ ρ ἐκ τοῦ Πινδάρου ἀναφέρει ὁ Boeckh. Ὀλ. 8, 23. Πυθ. 1, 45. ἐκ δὲ τῶν Τραγῳδ. καὶ Κωμῳδ. ὁ Dawes misc. cr. σελ. 159. Valck. Ἱππ. 461, 1223. Markl. Εὐρπ Ἰκέτ. 94. Br. Αἰσχύλ. Προμ. 1031. Σοφ Ο. Τ. 847. Ἀντ. 318. Ἀριστοφ. Νεφ. 647. Πλοῦτ. 647. Σφηκ. 1487. Ἰακ. Α. Π. σελ. 246. κατὰ Meineke quaest. scen. 2. σελ. 33. ἀπετέλει τὸ ρ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως παρὰ ποιητ. τῆς ἀρχαίας Κωμῳδ. ἄνευ ἑξαρ. τὴν κατ' ἔκτασιν θέσιν. — Γ) Ὅτε λέξις τις ὀρχεται διὰ τοῦ ρ, λαμβάνει τοῦτο πάντοτε δασὺ πνεῦμα, ἐκτὸς τοῦ Ῥάρος καὶ ῥάριος· σημειωτέον δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰολ. οὐδέποτε ἐδασύνετο, Schaef. Greg. σελ. 588. AB. 2. σελ. 693.

Ρ'ά, ἐγκλιτ. μόριον, Ἐπικ. ταὐτὸ τῷ πεζῷ, ἄρα, συχνάκις παρ' Ὁμ. ἡ μόνη μονοσύλλαβος λέξις μὴ τελευτῶσα εἰς ε, ἥτις ἀποστρέφεται ὡς »τὰ ῥ αὐτὸς ἔτευξεν, Ἰλ. Ζ, 314. καὶ ἀλλαχοῦ· ὁ Σχολ. Ἐκ τοῦ ἄρα κατ' ἀποκοπήν, οἷον »Ὀρ ῥαω, ταὐτὸν τῷ, ὄργε. (ᾳ)

Ρ'ά, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ῥάδιον· ἀναφέρουσι τοῦτο ὁ Στράβ. 8, 5, 3. ὁ Ἐτυμολγ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους, ἔστι δὲ ὁ ἀρχαῖος ἁπλοῦς ἐπιθετικ. τύπος τῶν εὐχρήστων συγκριτ. ῥαίων, ῥάων. (α)

Ρ'ᾶ, τό, παρὰ Διοσκορ. γ'. 2. Ῥίζα φυτοῦ τινος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ῥῆον, λέγεται, Rha ponticum, ἐκ τινος ποταμοῦ κατὰ τὸν Πόντον παρονομασθὲν κατὰ τὸν Ἀμμιαν. Μάρκ. κβ'. 8. κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λιναϊκοῦ Rheum, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἡμέτερον Ῥαβάρβαρον, ἢ Ῥεοβάρβαρον, τὸ καὶ ἄλλως Ῥαβέντιον λεγόμενον.

Ρ'αβάσσω, Ἀττικ. ῥαβάττω, ἀῤῥαβάσσω, καὶ ἀραβάσσω, = ῥάσσω, ἀράττω. Κροτῶ, θορυβῶ, ἐξαιρ. κρούων, κτυπῶν, πλήττων, χορεύων, ἢ ποδοκτυπῶν, ἢ διὰ τῆς εὐτάκτου καὶ εὐρύθμου βαδίτεως κάμνω, ἀποτελῶ κρότον τινά, ψόφον, ὅθεν τὸ, ἀῤῥάβαξ, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. ὀρχηστής, βλάσφημος κατὰ γλῶσσαν Θρακικήν· καὶ τροπ. ὁ διὰ τῶν φωνῶν του θόρυβον καὶ ταραχὴν προξενῶν, φωνακλᾶς, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ῥαβάττην, διὰ τοῦ, »Ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν· ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ, »Σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν· ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν· ἄρα ποιῶ ὡς ὀρχηστής.

*Ρ'αβδεία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥάβδου, διὰ τοῦ καλαμιδίου ἁλιευσις, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ρ'αβδεύω, καὶ μέσ. ομαι (ῥάβδος). Διὰ τῆς ὁρμιᾶς ἢ τοῦ καλαμιδίου ἁλιεύω, ἀγρεύω, πιάνω ὀψάρια μὲ τὸ καλαμίδιον, ἤτοι μὲ τὸ ῥαβδίον, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. κέ. 3. Παθητ. »Εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδίαι.

Ρ'αβδηφόρος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ῥαβδοφόρος.

Ρ'αβδίζω (ῥάβδος). Τῇ ῥάβδῳ τύπτω, δέρω, κτυπῶ μὲ τὴν ῥάβδον, μὲ τὸ ξύλον ξυλίζω, καὶ ἀποσμῶ. ἀπομάττω, »Πυροὺς ἐν ληνῷ ῥαβδίζειν, ἁλωνίζειν, κτυπᾶν τὸν σῖτον μὲ τὰ ξύλα ἵνα ἀποτιναχθῇ ἐκ τῶν ἀσταχύων· παρὰ τοῖς Ο'. ὅπερ ἄλλως »Ῥάβδῳ τινάσσειν λέγεται.

Ρ'άβδινος, ἴνη, ινον. Ὁ ἐκ ῥάβδου κατεσκευασμένος.

Ρ'αβδίον, τό, ἢ ῥάβδιον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥάβδος. Μικρὰ ῥάβδος, μικρὰ βακτηρία, ἔτι δὲ καὶ μικρά τις σιδηρᾶ βέργα (Veruculum), ἥνπερ οἱ ζωγράφοι πυροῦντες, ἐπιβάλλουσι δι' αὐτῆς τὸν κηρὸν ἐπὶ τὴν ζωγραφίαν. 2) Ἡ ἁλιευτικὴ ῥάβδος, ἥτις κατὰ κορυφὴν κατέχει τὴν ὁρμιὰν σὺν τῷ ἀγκίστρῳ, δι' ἧς ἀγρεύονται οἱ ἰχθύες, καλαμίδιον· ἴδε ῥαβδεύω.

Ρ'αβδοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ ἐκ ῥαβδίου, ἤτοι ζωγραφικῆς βέργας ζῶν· παρ' Ἀθην· ιέ. σελ. 687. περὶ τοῦ ζωγράφου Παῤῥασίου, κατ' ἀστεῖσ. ἀντὶ τοῦ, ἀβροδίαιτος.

Ρ'αβδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥάβδου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥάβδῳ, ἢ ῥαβδωτός, ῥαβδοειδὴς ῥαγή.

Ρ'αβδομαντεία, ἡ (μαντεία). Ἡ μετὰ ῥάβδου μαντεία, ἢ διὰ τῆς βακτηρίας γινομένη προφητεία, ἀμφ.

Ρ'αβδομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ μετὰ ῥάβδων

μάχη, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 4. ἴσως ἡ μετὰ ῥοπάλων, ἢ ἡ σκιαμαχία.

Ῥαβδονομέω, ῶ. Ῥαβδονόμος εἰμί, Σοφοκλ. Τραχ. 516.

Ῥαβδονόμος, ο, ἡ, ον (νέμω). Κυρίως, ὁ κρατῶν ῥάβδον, ἡ βακτηρίαν καὶ κινῶν αὐτήν, ὅθεν ὡς οὐσιαστ. 1) Πᾶς ἄρχων, ἢ ἐξουσιαστής, ὅστις πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀξίας του, τοῦ βαθμοῦ του φέρει ἀνὰ χεῖρας μίαν ῥάβδον, ἐξαιρ. δὲ ὁ δικαστής, καὶ ὁ κρίνων καὶ διευθύνων τοὺς ἀγῶνας. 2) Ὁ ῥάβδους φέρων (Lictor), ἀξιωματικός τις καὶ δημόσιος ὑπηρέτης παρὰ τοῖς ἐν Ῥώμῃ Κονσούλοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἄρχουσιν ὑπηρετῶν, Πλούταρχ. εἰς Δημίλ. 32. »Ὑπηρέται τε καὶ πολλοὶ ῥαβδονόμοι τοὺς ἀτάκτως συρρέοντας εἰς τὸ μέσον καὶ διαθέοντας ἐξείργοντες, ἀναπεπταμένας τὰς ὁδοὺς καὶ καθαρὰς παρεῖχον«, Λατ. fasces, παρβλ. ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος ἡ. Τμῆμα ξύλου μακρὸν σχεδὸν δύο πήχεων καὶ λεπτόν, ἢ τὸ τῶν δένδρων βλάστημα (βέργα, ῥαβδί, κλῶνος), χρησιμεῦον εἰς βακτηρίαν, ἢ εἰς μαστίγωσιν, εἰς δαρμόν, εἰς κτύπημα κ. τ. τ. συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις μεταχειρίζ. αὐτὴν κατὰ διαφόρους χρήσεις. α) ὡς μαγικὴν καὶ θαυματουργὸν ῥάβδον, ἔχουσαν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφόνῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα εἰς διαφόρους μορφάς, ὡς »ὁππότεκεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ«, Ὀδ. Κ, 238, 319, 389, καὶ Π, 172. προσέτι τοῦ νὰ ἀποκοιμίζῃ καὶ νὰ ἐγείρῃ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὡς, »Εἵλετο δὲ (Ἑρμῆς) ῥάβδον..., τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει«, Ἰλ. Ω, 343, καὶ Ὀδ. Ε, 47. καὶ ὡς μέσον γοητείας κ. τ. τ. β) Ἁλιευτικὴ ῥάβδος, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς τὸ ἄγκιστρον, Ὀδ. Μ, 251. γ) ὡς σημεῖον, δεῖγμα τῆς ὑπεροχῆς, ἐξουσίας ἢ ἀρχῆς, ὡς τὸ σκῆπτρον, ἐξαιρ. ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ κριτῶν· καὶ ὡς παράσημον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐκ τοῦ Πινδ. Ἴσθ. 3, 37. »κατὰ ῥάβδον«, τουτέστι, κατὰ στίχον, κατὰ σειρὰς εὐρύθμους λέξεων, παραβλ. Dissen αὐτόθι. δ) ἔτι καὶ ὁ ξυστός, ἤτοι τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ὁ κάμαξ, ἐφ' ᾧ κατὰ κορυφὴν ἡ λόγχη, Ξενοφ. Κυνηγ. 1. 3. »Ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς« πληθυν. δὲ »ῥάβδοι« λέγεται καὶ ὁ φάκελος πολλῶν συνδεδεμένων τοιούτων ξύλων, ὅς τις παρὰ Λατίν. Fasces, λέγεται, ὃν ἔφερεν ἐπὶ τοὺς ὤμους ὁ ῥαβδονόμος, προπορευόμενος τῷ ἄρχοντι αὐτοῦ, μεταχειριζόμενος αὐτὰς εἰς μαστίγωσιν κακούργου τινός. 2) Γραμμαί, ῥαφαί, βέργαι, ἢ ἀράδες ποικίλαι ἐν τοῖς ὑφάσμασιν (οἷας ἔχουσι τὰ παρ' ἡμῖν ἀλανζιάδες καλούμενα ὑφάσματα.), καὶ τὰ ἐν τοῖς δέρμασι τῶν ζώων (Ἰλ. Μ, 297.) συνερραμμένα ἐλάσματα χρυσοῦ, ἢ αἱ χρυσαὶ ῥαφαί, τὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν κοῖλα διαξύσματα, ἐπὶ δὲ λίθων καὶ μετάλλων αἱ φλέβες, ἤτοι αἱ εἰς σχῆμα γραμμῆς ἐπ' αὐτῶν χαραγμέναι κηλίδες, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ φαινομένη εἰς σχῆμα σκοτεινῶν ἀκτίνων πίπτουσα μακρόθεν βροχή. 3) Ἀράδες, στίχοι, Γραμ. 4) Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 256. ἀντὶ τοῦ, ῥαβδοφόροι. 5) παρὰ Γραμμ. ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἐκλαμβάνετο ταυτ. τῷ ὀβελός. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ῥάσσω, συγχεομ. μετὰ τοῦ ῥαπίς, ῥαπίζω, ῥάδαμνος, ῥάδιξ, ῥάξ, καὶ τοῦ Γερμ. Rappier.)

Ῥαβδουχέω, ῶ, μελ. ήσω (ῥαβδοῦχος). Ῥάβδον ἔχω, φέρω, κρατῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων, οἵτινες ὡς παράσημον τῆς ἀξίας αὐτῶν ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, βακτηρίαν, ὅθεν, κριτής, δικαστὴς εἰμί, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ, ὡσαύτως καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, ῥαβδοῦχος εἰμί, ἤτοι κρατῶ τὸ δέμα τῶν ῥάβδων, fasces, ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀρχῶν, καὶ μέσ. παρὰ Πλουτάρ. εἰς Νουμ. »Ῥαβδοχοῦνται προϊοῦσαι Ἑστιάδες«, αἱ Ἑστιάδες ῥαβδοῦχον (Λίκτωρα) προπορευόμενον ἔχουσιν, ὅθεν

Ῥαβδουχία, ἡ. Τὸ ῥάβδον ἢ βακτηρίαν ἔχειν, φέρειν, κρατεῖν· καὶ τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κρατεῖν ῥάβδον, ἐπὶ ἀρχόντων καὶ κριτῶν, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸ ἔχειν πρὸ αὐτοῦ ῥαβδοῦχον προπορευόμενον, ἢ φέρειν πρὸ αὐτοῦ ῥάβδους, fasces· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Λίκτωρος, τὸ φέρειν δηλ. τὰς ῥάβδους, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Λίκτορες, οἱ φέροντες τὰς ῥάβδους, ὅθεν τὸ ὀφφίκιον τοῦ ῥαβδούχου, ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ ἄρχοντος τοῦ ῥαβδοῦχον ἔχειν προπορευόμενον· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ῥαβδοῦχοι, Πλούταρχ. εἰς Κικέρ. 16. ὅθεν

Ῥαβδουχικός, ή, όν. Ὁ εἰς ῥαβδουχίαν ἀνήκων.

Ῥαβδοῦχος, ὁ, ἡ, καὶ ῥαβδούχη, ον. Ὁ ῥάβδον ἔχων, φέρων, κρατῶν· καὶ ἐντεῦθεν πᾶσα ἀρχή, ἀρχοντεία, ἥτις ὡς παράσημον ἔφερε μίαν ῥάβδον, ἐξαιρ. οἱ κριταὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι διοριζόμενοι κριταί, ταυτ. τῷ βραβευτής. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν πέντε ῥαβδοῦχοι, κριταὶ καὶ ἄρχοντες τῆς εὐκοσμίας τῶν ποιητικῶν ἀγώνων· ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Πρωταγ. ἑρμην. τὸ ῥαβδοῦχος, διὰ τοῦ, ὁ τῆς τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελούμενος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 733. »Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπήνει πρὸς τὸ θέατρον παραβάς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις« ὁ Σχολ. ἔχει· »Ἦσαν ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινές, οἱ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν· ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσυμνήτας εἶπεν«. 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ ὑπηρέτης τῶν ἀρχόντων, ὅστις φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ φάκελλον ἢ δέσμην ῥάβδων, fascies, προεπορεύετο αὐτοῖς, ἢ ἐφρόντιζε τὰ περὶ εὐταξίας. ἴδε ῥαβδονόμος· ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ δικαίωμα ἔχων ἄρχων τοῦ προπορευόμενον τοιοῦτον ὑπηρέτην ἔχειν (Jus fascium)· ὁ Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ἔχει· «Τὸ δὲ δῆσαι Λατῖνοι πάλαι μὲν Λιγάρε, νῦν δὲ Ἀλλιγάρε καλοῦσιν· ὅθεν οἵ τε ῥαβδοῦχοι Λικτῶρες, αἵ τε ῥάβδοι Βάκυλα καλοῦνται, διὰ τὸ χρῆσθαι τότε βακτηρίαις«.

Ῥαβδοφορέω, ῶ. Ῥάβδον, ἢ ῥάβδους, βακτηρίαν φέρω, ἐκ τοῦ

Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥάβδον, βακτηρίαν ἢ ῥάβδους, ῥαβδία φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἐξαιρ. ὁ τῆς εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας δημόσιος ὑπηρέτης, ὅς τις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις Λίκτωρ. Ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἀλυτάρχης, κεῖται· »Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, Ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα Ἀλυτάρχην«.

*Ῥαβδῳδία, ἡ, καὶ

Ῥαβδῳδός, ὁ. Ἔγραψαν γραμματικοί τινες οὕτω κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ ῥάβδος καὶ ὀδός, ἀντὶ τοῦ, ῥαψῳδός, καὶ ῥαψῳδία, Εὐστάθ. σλ. 6.

Ῥάβδωσις, ἡ (ῥάβδος, 2.). Ἡ κατὰ μῆκος χάραξις, ἤτοι ἡ αὐλακοειδὴς γλυφὴ ἢ γραμμή, χαραγματιὰ τοῦ κίονος, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἴστηται, Striae Λατ. Ἀριστοτ. Νικομ. 1. 3. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ'. β'. 5'.

Ῥαβδωτός, ή, όν, ὡσαύτως ἐκ τοῦ ῥαβδόω (ῥάβδος). Ὁ ἐκ ῥάβδων ἢ διὰ ῥάβδων ἐξειργασμένος, πεπλεγμένος. »Θύραι ῥαβδωταί«, Διόδ. Σικελ. ὑπὸ ῥάβδων πεπλεγμένων κατεστεκευασμέναι. 2) ὁ ῥάβδους, βέργας, γραμμάς, ἀράδας κατὰ μῆκος ἔχων, βεργάτος, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἡ. γ'. 8. »Ἱμάτια ῥαβδωτά«, γραμμὰς ποικίλων χρωμάτων ἔχοντα, καθὼς π. χ. τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα τουρκιστί, Ἀλανζιάδες, ἢ ἀλαντζιάδες, καὶ ἐπὶ κιόνων, διάξυστος.

*Ῥάγα, ἡ, Δωρικ. Ἀκμή, βία, σφοδρότης, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥαγάς, άδος, ἡ (ῥήγνυμι). Χαραγματιά, σχισματιά, ῥαγισματιά, ὀπή, τρύπα, ῥῆγμα, ἢ χάσμα.

Ῥαγδαῖος, αία, αῖον (ῥάγδην). Ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, ὀξύς, ὁρμῆς μεστός. ἐξαιρετ. λέγεται ἐπὶ μεγάλης βροχῆς, οἷον· »Ῥαγδαῖος ὄμβρος«, ὁ βιαίως καταῤῥαγείς· ἐπὶ ἀνέμου, τρικυμίας, καὶ ἀστραπῶν, Ἰακ. Φιλιστρ. Εἰκ. σελ. 273. ὁ Πλούταρ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ σφοδρός, ὁ δὲ Πλάτων ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ τοῦ, φιλοκίνδυνος, ὅθεν, ὀξύς, ἐμπαθής, ἐπιρρεπής, ἀκάθεκτος, βίαιος, καὶ συγκρ. ῥαγδαιότερος, καὶ ῥαγδαιοτέρως ἐπίρ. μετὰ πλείονος, ἢ μεγαλητέρας ὁρμῆς, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ. Χάρυβδις, ἐξ οὗ

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ. Ὁρμητικότης, σφοδρότης, ὀξύτης, βιαία φορά, ῥοπή.

Ῥάγδην, ἐπίρ. (ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι). Μὲ διεῤῥηγμένον τρόπον, ἢ ῥαγισμένα, ἐσχισμένα, καὶ μετὰ σφοδρότητος καὶ βίας ἢ δυνάμεως, raptim, Πλούταρχ.

*Ῥαγείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β', παθητ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ῥαγή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαγάς, καὶ, ῥῆγμα, Ἱππον.

Ῥαγίζω, μέλ. ίσω (ῥάξ). Ῥάγας σταφυλῶν, ἢ σταφυλὰς συλλέγω, ἀναλέγω, μαζόνω καὶ τρυγῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥαγολογέω, Θεόκρ. ε'. 113. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ἐκραγίζω«, καὶ ξεραγίζω«, ἀποσπάω, ἀφαιρῶ τὰς ῥάγας ἀπὸ τῶν σταφυλίδων.

Ῥαγικός, ή, όν (ῥάξ). Ὁ ἐκ ῥαγός, ἤτοι ῥώγας (ἀπὸ ῥάγαν), ἐκ σταφυλῆς. »Μίσχος ῥαγικός«, ὁ κρατῶν τὴν ῥάγαν στύλος (τὸ τσαμπίον τῆς ῥάγας), Θεόφρ. καὶ ὁ εἰς ῥάγας ἢ εἰς σταφυλὴν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Ῥάγιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, ῥάξ. Μικρὰ ῥάγα. 2) εἶδος φαλαγγίου. (-υυ)

Ῥαγοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (ῥαγάς, εἶδος). Ὁ ῥαγὶς εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥαγί, ῥάγα, ἢ σταφυλῇ, σταφυλοειδής.

Ῥαγόεις, εσσα, εν (ῥαγάς, ῥάγη). Ῥαγάς, ῥήγματα, σχιμάδας ἔχων, πλήρης χαραγματιῶν καὶ ῥαϊτμάτων, ῥαϊτμένος, διακεχωρισμένος, σκασμένος, Νίκανδρ. Θηρ. 820. περὶ τῆς Σαλαμίνδρας. »—οὐδέ τι οἱ φλοὸς σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος ἄκρατε γυίων«, ὅπου ὁ Σχολ. »Τὸ διεῤῥωγός· διεῤῥηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ καταβένυσιν«.

Ῥαγολογέω, ῶ. Ῥώγας ἢ ῥάγας σταφυλῶν κόπτω, συλλέγω, μαζόνω, ἐκ τοῦ

Ῥαγολόγος, ὁ, ἡ, ον (ῥάξ, λέγω). Ὁ λέγων, μαζόνων ῥάγας, ἢ σταφυλάς.

Ῥάγος, τό (ῥήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, ῥάκος, ὅθεν

Ῥαγόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥακόω. 2) ταὐτὸν τῷ, ῥήγνυμι·

Ῥαγώδης, ές, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, ῥαγοειδής, Lob. Φρυν. σελ. 76.

*Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαγή). Ἐρηγμένος, = ῥαγόεις ἀμφ.

Ῥαδαλός, ή, όν, ἐν Ἰλ. Σ, 576. »Περὶ ῥοδανὸν δονακῆα· ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνωσε, «Ῥάδαλον«, ἀντὶ τοῦ, ῥοδανόν, ὅ ἐστιν, εὐδιάσειστον, εὐκίνητον, ὑπὸ ἀνέμων κλονούμενον, σειόμενον, = εὐκράδαντος, ἐκ τοῦ κραδαίνω, ἴδε ῥαδινός.

*Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα.

Ῥάδαμνος, ὁ. Βλαστὸς νέος ἁπαλός, κλάδος τρυφερός, κλῶνος, βλαστάριον, φύτρον, ῥάβδος, φυντάνιον· ὁ Ὀλυμπιόδ. λέγει ῥάδαμνον, τὸν μετὰ τὴν ἐκτομὴν (τοῦ φυτοῦ) φυόμενόν τε καὶ αὐξανόμενον· ἔτι καὶ ῥόδαμνος, ὁρόδαμνος, ὅραμνος, (πιθαν. συγχ. μετὰ τοῦ ῥάβδος. [υ-υ] ὅθεν

Ῥ'αδαμνώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος ῥαδάμνῳ, κλαδώδης, Σχολ. Νικάνδ.

*Ῥ'ᾰδαμος, ὁ, = ῥάδαμνος, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥ'ᾰδανίζω, μέλ. ἰσω. Τινάσσω, σείω, σαλεύω, πάλλω, κουνῶ, ἀναστρέφω, κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κραδαίνω, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῆς ῥοδάνης, ὅτε διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου περιστροφῆς αὐτῆς γνέθεται τὸ νῆμα, Αἰολκ. βραδανίζω· Ἡσύχ. καὶ Ἡρακλέων παρὰ τῷ Ἐτυμολγ. »Ῥαδανίζειν τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι, Σ Ἰλ. ἐκ τοῦ

*Ῥ'ᾰδανός, ἡ, ὁν, ἀσυνήθ. τύπος αὐτῆ ῥαδινός, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥαδινός, ἀπὸ τοῦ ῥαδίως δονεῖσθαι. Τινὲς ἔτι ἀνέγνωσαν ἐσφαλμ. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ, 578. »Διὰ ῥαδανὸν δονακῆαι, ὅπου ῥοδανὸς νῦν κεῖται.

Ῥ'αδινάκη, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ὀνομασία μέλανος τινὸς ὀρυκτοῦ ἐλαίου δυσόσμου, τὸ ὁποῖον ἠντλουν εἰς τὴν πόλιν Ἀρδερίκαν οὐ μακρὰν τῶν Σούσων, Ἡρόδ. 6, 119.

Ῥ'αδινός, ἡ, ὁν, Αἰολικ. βραδινός. Λεπτὸς καὶ μακρύς, ἐπιμήκης, ἰσχνός, εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, ἁπαλός, »Ἱμάσθη ῥαδινήα, Ἰλ. Ψ, 583. ταύτὸν τῷ, μάστιξ λυγηρά, εὐκίνητος, ἰσχνή, λεπτὴ καὶ ἐπιμήκης, »πόδες ῥαδινοίω, Ἔμν. Δημ. 183. Ἡτ. Θεογν. 195. ἤτοι εὐκίνητοι πόδες, ἐλαφροί, »χεῖρες ῥαδιναίαι, Βr. Θεογ. 6. τρυφεραί, λεπταὶ χεῖρες· »μηροίω, Ἄνακ. ὅθεν καθόλ. λεπτοῦ ἀναστήματος, τρυφερός, εὐκίνητος, ἐπὶ νεοβλάστων φυτῶν, ἐπὶ κατασκευῆς τῶν σωματικῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ παρθενικῆς τρυφερᾶς εὐκαμψίας, κοσμιότητος, καὶ τερπνῆς εὐκινησίας, ἰδίως ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης· ἐσθότε δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατος, νωθρός, θηλυπρεπής, τρυφηλός· παρ' Ἀρεταίῳ γ'. 8. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, σκληρός, ἄκαμπτος· ὁ Σχολ. τοῦ Ἀπολλ. ἐν γ'. 106. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ταχύς, εὐμεγέθης καὶ εὔτονος, ὅς τις λέγει οὕτω· »Ἀναχρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τό, ῥαδινόν. »Ῥαδινοὺς πώλουςω. Ἴβυκος δὲ τῶν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, »Ῥαδινούςω, ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις, λέγει· Στησίχορος, ἐπὶ τοῦ Εὐτέου· «Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἀκονταςω, ἐν Ἀναλέκ. ἀ. σελ. 199. »Ἠϊῶν ῥαδινήα, ἀντὶ τοῦ, εὐμεγέθης. (ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη τὸ ῥαδανός, ὅπερ πιθανῶς οὐδαμοῦ εὕρηται, ἐξ οὗ ὅμως προκύπτει τὸ ῥῆμα ῥαδανίζω, Αἰολικ. βραδανίζω, ὅπερ πολλάκις συγχτ. μετὰ τοῦ κραδαίνω, κραδάω, κραδεύω, κραδαλός, κράδη, ῥοδανός, ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ βράσσω καὶ βράζω, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων τῶν λέξεων περιέχεται ἡ αὐτὴ ἔννοια τοῦ, τινάσσειν, σείειν, σαλεύειν, κινεῖν κ.τ.τ.)

Ῥ'άδιξ, ιχος, ἡ. Κλῶνος, κλωνάριον, ῥάδαμνος, βλάστημα, καὶ φρύγανον, βέργα, ἡ ῥάβδος, παρὰ Νικάνδρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥαχίδες, ὁρόδαμνοι, κλάδοι· παρὰ Διοδῳ. Σικελ. β'. 53. κεῖται· »Ῥάδικες φοινίκων, ὅ παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 4. ῥάβδοι φοινίκων λέγεται. 2) = ῥαφανίς. (πιθαν. ἐκ τοῦ, ῥάσσω, συγχτ. μετὰ τοῦ ῥάβδος, ἐξ οὗ Λατιν. radix, ὅπερ δηλοῖ ῥίζα, καθότι καὶ αἱ ῥίζαι εἰσὶ κλῶνοι πρὸς τὰ κάτω τετραμμένοι.) [--]

Ῥ'άδιος, ία, ιον, καὶ Ἀττ. ῥάδιος, ὁ, ἡ, Ἐπικ καὶ Ἰων. ῥηΐδιος, ίη, ιον· (ῑ) παρὰ Θεογν καὶ ῥηΐδιος, ίη, ιον. Εὐμαρής, εὔκολος, εὔπορος, ὁ ἄνευ κόπου καὶ δυσκολίας κτώμενος ἢ γινόμενος, ἢ ὁ ταχέως γινόμενος, ἐκτελούμενος, ἀποπερατούμενος, ὁ εὐκόλως συμβαίνων, ἢ ὁ εὐκόλως πραχθείς, τελεσθείς, τινί· »ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέωω, Ὀδ. Λ, 146. ἤτοι, εὐκατάληπτον λόγον θέλω σὲ εἰπεῖ, καὶ Ἰλ. Φ, 265. Ὀδ. Π, 211. ὡσαύτως· »τάφρος ῥηΐδίη περῆσαι, Ἰλ. Μ, 54. καὶ νοῦμος ῥηΐδίηω, Ἡσ. Ἔρ 294. ἤτοι εὐδιάβατος, εὔκολος δρόμος. 2) ἐπὶ προσώπων ἀντὶ τοῦ εὔκολος καὶ εὔχρηστος, εὐμεταχείριστος, πρόθυμος, ἕτοιμος, εὐγνώμων, ἀρεστός, ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος εἰς τοῦ ἑτέρου τὴν θέλησιν, συγκαταβατικός, εὐπειθής, ἐνδόσιμος, commodus, Δημοσθ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτ. ἐνν. ἀντὶ τοῦ, ἀνόητος, ἀστόχαστος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κοῦφος, ἀψελής, ὀλιγόφρων, εὐήθης, νωθρός, ἀδιάφορος, παραβλ. ῥᾴος. Ἐπίρ. ῥαδίως, Ἐπικ. καὶ Ἰων ῥηΐδιως, παρὰ μεταγενεστ. δὲ καὶ ῥᾴως· εὐχερῶ, εὐκόλως, ἄνευ κόπου, ἐλαφρά, ἐν ἀνέσει, συχνάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις ἀεὶ χρῆται ἐν τῷ ἐπιθέτῳ καὶ τῷ ἐπίρ. τῷ ἐπικ. τύπῳ· πολλάκις ἔτι εὕρηται παρ' αὐτῷ μόνον τὸ ποιητ. ἐπίρ. ῥέα (υυ, ὅπερ καὶ ὡς μία μακρὰ συλλαβὴ εὕρηται ἐν Ἰλ. Μ, 381. Ἡσ. Ἔρ. 5.) καὶ ῥεῖα· παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχνάκις »ῥᾴδίως φέρειωω. ἀντὶ, ὑπομένειν εὐκόλως, μετ' ἀδιαφορίας. Παρὰ Πλάτ. τὸ »Ῥᾴδίωω φαίνεται πολλάκις, ὅτι οὐχὶ μόνον τὸ, εὐκόλως, εὐχερῶς, ἐλαφρῶς, καὶ κούφως, σημαίνει, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ, ἐλευθέρως, ἀψελῶς, θαρρούντως, ἄνευ τινὸς συστολῆς, αἰδοῦς καὶ φόβου, ἢ ἀκριβεστέρας θεωρίας, ἐξετάσεως καὶ προσοχῆς, προπετῶς, παραλόγως, ἀβούλως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως, ὡς τὸ παρὰ Γαλ. sans façon· οἷον τὸ ἐν Χαρμίδ. 44. »Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, ῥαδίως ὡμολογήταμεωω. οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀπολογ. 11. »Σπουδῇ χαριεντίζεται ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπουςω· καὶ κατωτέρ. 18. »Πειθόμενοι Ἀνύτῳ, ῥαδίως ἂν ἀποκτείνηταιω, ἀπερισκέπτως, ἀπροβούλως, ἄνευ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως καὶ σκέψεως· καὶ ἐν Φαίδ. 7. »Τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾴδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειωω· καὶ κατωτέρω· »Ῥαδίως ἀπαλλάτεσθαιω, ἀσμένως, ἡδέως, volontiers. Παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τὸ, ἀδεῶς, ἀφόβως, αὐθαδῶς, ἀσυστόλως, τολμηρῶς, Ἀπομν. γ'. ζ. 7. »Ἐν τοῖς πρωτεύουσι ῥᾴδίως διαλεγομένοιςω (sans façon) ἐν Κυροπαιδ. β'. ἀ. 2. »Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ῥᾴδίως ἄρχουσιωω. ἄνευ ἀμφισβητήσεως καὶ ἀντιλογίας. »Ῥᾴδίως σιωπᾷςω· οὕτω καὶ τὸ, »Ὅταν τὰ ἔσχατα λέγωσιν, ῥᾴδίως φέρειωω, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀδιαφόρως, Ἀπομν. β'. β'. 9. Συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. κατὰ κανόν. ῥᾳδιώτερος, ῥᾳδιώτατος, οὐδ' ὅλως σχεδὸν ἐν χρήσει· συνήθ. εὕρηται εὔχρ. τὸ ἀνώμ. συγκρτ. ῥᾴων, ονος, οὐδτ. ῥᾷον, Ἰων. ῥηΐων, ῥηΐον, ἀνθ' οὗ ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῷ ἐπικ. συγκρ. ῥηΐτερος, Ἰλ. Σ, 258. Ω, 243. παρὰ δὲ Ὑπερίδῃ εὕρηται καὶ τὸ ῥαδιέστερος· τοῦ δὲ ῥαδίων, ὅπερ. ἀναφέρει ὁ Schneider οὐχ εὕρηται παράδειγμα, ὡσαύτ. οὐδὲ τοῦ ὑπερθ. ῥᾴιστος· τὸ ῥᾴων ἢν ἐν χρήσει ἐξαιρτ. διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐλάφρωσιν ἢ ἀνακούφασιν ἐκ τινος βαρείας νόσου, ἢ δυστυχίας, λύπης, φόβου κ.τ.τ. συνήθ. δὲ τὸ ὑπερθετ. ῥᾷστος, η, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ῥηΐστος, Ὀδ. Δ, 565. καὶ ἔτι Ἐπικ. ὑπερθ. ῥηΐτατος, Ὀδ. Τ, 577. Φ, 75. τὸ ἐπίρ. ῥᾷον, ἔτι δὲ καὶ ῥαόως καὶ αὐτὸ τὸ ῥάδιον, Ἰωνικ. ῥηΐδιον, εὕρηται παρὰ Θεογν. 577. ὡς ἐπίρ. συγκρτ. Lob. Φρυν. σελ. 403. καὶ ὑπερθετ. ῥᾷστα, Valck. διατρ. σελ. 113. Τὰ συκριτ. καὶ ὑπερθ. γίνονται ἐκ τινος θετικοῦ ΡΑΙΓΣ, ΡΗΙΓΣ, ἐξ οὗ μόνον τὸ ἀρχαῖον οὐδέτ. ῥᾷ ἐφυλάχθη. (καθόλους δὲ τούτους τοὺς σχημ. ἔχει τὸ Ἰῶτα βραχύ, τὸ δὲ Ἄλφα ἐκ φύσεως μακρόν) [Κατὰ τὸν Hemst. ἐκ τοῦ ῥέω, ὅ ἐστι, πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ἀκωλύτως ῥέει, ἢ προβαίνει, προχωρεῖ εἰς τὰ πρόσω, ὡς ὁ ροῦς τοῦ ὕδατος.)

Ῥ'αδιουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥᾳδιουργός). Ποιῶ, ἐνεργῶ, ἢ πράττω τι ῥᾳδίως, μετ' εὐκολίας· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πανουργίας καὶ κακοτροπίας πράττω, κακοποιῶ, δεινοποιῶ, Ξενοφ. Κυροπ. ε'. 8. »Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρῆναι διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ προνοεῖν τε καὶ φιλοπονεῖνωω. 2) ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀνοήτως ἢ μωρῶς ποιεῖν· μετὰ αἰτ. ἀμελῶς φέρομαι πρός τινα, τὸν ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 284. -3) εὐκόλως καὶ ἐν ἀνέσει ζῶ, διάγω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως περνῶ τὴν ζωήν, καὶ μέσ. ῥᾳδιουργέομαι, οῦμαι, ἀμελῶ τὰ ἐμαυτοῦ, ἤτοι τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑπηρεσίας μου, ἀμελῶς φέρομαι εἰς τὰ ἔργα μου, Ξενοφ. Λακεδ. ε'. 2. »Γνοὺς ἐν τούτοις πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, ἐξήγαγεωω, ὅθεν

Ῥ'αδιούργημα, τό. Ἡ ἀνόητος καὶ χωρὶς σκέψεως, ἢ ἀμελὴς πρᾶξις, ἀνόητον καὶ μωρὸν κάμωμα, Λουκιαν. περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστ. διαβολ. 20.

Ῥ'αδιουγία, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πράττειν καὶ ἐνεργεῖν εὐκολία, εὐχερία, εὔκολος καὶ ἐλαφρὰ ἐργασία, πρᾶξις, ἡ ἐπιχείρησις, εὐκαιρία, εὐκολία, ἄνεσις, ἐλευθερία, Ξενοφ. Κυροπ. ἀ. ζ'. 19. »Περὶ ἀφροδισιῶν οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους, ἵνα μὴ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης, ἀμέσως αὐτῇ χρῶνταιω. 2) ἀμέλεια, νωθρότης τοῦ νοός, ῥαθυμία, βλακεία, τρυφηλότης, ἡδυπάθεια, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, εὐήθεια, Ξενοφ. Κυροπ. ζ'. ἐ. 74. ἐκ τοῦ

Ῥ'αδιουργός, ὁ, ἡ, ον (ῥᾴδιος, ἔργον). Ὁ εὐκόλως, ἑτοίμως, ἢ ἐπιτηδείως ἐργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, ὁ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι καὶ πράττειν εὔκολος, ταχύς, ἐπιτήδειος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας. Ὁ ἐργαζόμενός τι εὐκόλως καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ, ὅθεν πανοῦργος, πονηρός, πελυμηχανος, μηχανουργός, κακοποιός, κακοεργός, θρασύς, αὐθάδης. 2) ἀπρόσεκτος, ἀμελής, ἀφρόντιστος, ἀπερίσκεπτος, ὁ ποιῶν τι ἄνευ προσοχῆς καὶ φροντίδος. 3) κοῦφος, εὐήθης, βλαξ, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μωρός, ἀνόητος. 4) παρὰ νεωτρ. ταὐτὸν τῷ, πλαστογράφος, ὁ πλαστὰ γράμματα καὶ ὑπογραφὰς μιμούμενος. Παρὰ Ξενοφ. Συμπσ. ἡ. 9. »Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραιω· ἀντίκειται τῷ, ἀγνότεραι· ἄρα σημαίνει καὶ τό, ἀσελγής, μιαρός.

(Ῥάζω)· ἴδε ἐν τῷ ῥαίνω, ὅθεν τὸ, ῥάσατε, ῥάσσατε, ἀντὶ τοῦ ῥάνατε.

Ῥ'άζω, ταὐτὸν τῷ, ῥύζω. Ἠλακτῶ, γαυγίζω, ἐπὶ τῶν κυνῶν. 2) τροπ. φωνάζω, μουρμουρίζω, ὑλακτῶ κατά τινος, καὶ, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, (ἐξ οὗ τὸ Λατιν. rabo, rabio, rabula.)

Ῥ'αθαγέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥοθέω, ῥοθιάζω. Θόρυβον, κρότον ποιῶ, θορυβῶ· ἐκ τοῦ

Ῥ'άθαγος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥόθος, ῥόθιον· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος.

Ῥ'αθαίνω, μέλ. β'. ανῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Γραμμ.

Ῥ'αθάμη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαθάμιγξ, ἀμφ.

Ῥ'αθάμιγξ, ιγγος, ἡ. Ῥανίς, σταγών, σταλαγμός, σταλαγματιά, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 356. Τ, 501. ἐπὶ σταγόνων αἵματος τῶν τρεχόντων ἵππων μεμιγμένου μετὰ κονιορτοῦ, ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 183. αἱ Ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαιω κατὰ τὸν Ἐτυμολ. αἱ συνεχεῖς, καὶ πυκναί, καὶ ἀλλεπάλληλοι ῥανίδες. 2) ἔτι δὲ ἐπὶ ξηρῶν καὶ στερῶν πραγμάτων, πᾶν μικρόν τι ἐκτετμημένον μέρος ἢ μόριον, σπυρί, ψῆγμα, κόκκος, Ἰλ. Ψ, 502. »κονίης ῥαθάμιγγεςω· παρὰ δὲ μεταγν. σημαίνει καὶ τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρός, παραβλ. ῥανίς. (υυ-) ἐκ τοῦ

Ῥ'αθαμίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαθαίνω, ῥαίνω, Ὀππ.

Ῥ'αθαπυγίζω, μέλ. ίσω (ῥάσσω, πυγή). Κτυπῶ τινὰ πλατείᾳ τῇ χειρί, ἢ μὲ ἀνοικτὴν

χεῖρα εἰς τὰ ὀπίσθια, ἢ καὶ μὲ τὸν πόδα παίω τινὰ πρὸς τὴν πυγήν, ἤτοι εἰς τὸν κῶλον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 796. καθ' Ἡσύχ. »Ῥαθαπυγίζειν, τὸ τῷ σκελους πλάττει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων· τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν· κατὰ Φώτ. »Ῥαθαπυγίζειν, τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν· Ὁ Εὐσταθ. »Τὸ σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν. Ὁ δὲ Σουΐδ. ῥοθοπυγίζω, ἀνέγιωτε, ἤτοι, λάθρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλατείᾳ τῇ χερὶ ἢ πλατεῖ τῷ ποδὶ, ῥόθον ποιῶνα, ὥστε νὰ κάμνω ψόφον ἢ κρότον τινά.

Ῥᾰθάσσω, ταὐτὸν τῷ, ῥαθαίνω, ῥαίνω, Γραμ.

Ῥᾰθυμέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥάθυμος). Ῥάθυμος εἰμὶ, ἄθυμος, ῥᾰθύμως ἔχω, ἀμελὴς καὶ ὀκνηρὸς εἰμὶ, ἢ ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος μένω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως διάκειμαι, οὐ μέλει μοι, οὐ φροντίζω περὶ οὐδενός, ἀδιαφορῶ· παραδεδομένος εἰμὶ ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἡδυπαθείαις, τρυφῶ, ἀργῶ, ὀλιγωρῶ, ὀκνῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. ά. 14. »Οὐ ῥᾰθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. »Μὴ ῥᾰθυμεῖν, μηδ' ἀμελεῖν· ἐνθα παρατηρητέον καὶ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ῥᾰθυμεῖν ἐστι τὸ τοὺς πόνους φεύγειν δι' ἔκλυσιν ψυχῆς· τὸ δὲ ἀμελεῖν, τὸ τοῦ πράγματος καταφρονεῖν, μὴ προσέχειν τὸν νοῦν, ἔτι καὶ ἐπὶ καλῆς ἐννοίας ἀντὶ τοῦ, μένω ἄφροντις, ἀμεριμνῶ περὶ τι, ἀναπαύομαι, ὅθεν

Ῥᾰθυμία, ἡ. Ῥαστώνη, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ἀργία, νωθρότης, ἀφροντισία, ἡ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ ἔργα ἀνορεξία, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε. 5. »Τὸ μὲν γὰρ θάρτος ἀμέλειάν τε καὶ ῥᾰθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλειν· λέγεται δὲ ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας· καὶ ἑπομένως 2) ἀντὶ τοῦ, τρυφὴ, ἡδυπάθεια, ἀνάπαυσις, εὐθυμοσύνη, τέρψις (ζεῦκι, Τουρκ.), τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ ἀφροδίσια σχολάζειν· διάχυσις καὶ περιχάρεια τῆς ψυχῆς κ.τ.τ. Εὐρ. Κύκλ. 202.

Ῥᾰθυμίζω, μέλ. ισω. Ῥάθυμον, ὀκνηρὸν ποιῶ τινά, ἀμφ.

Ῥᾰθυμοποιός, ὁ, ἡ, ὸν (ποιέω). Ὁ ποιῶν, παρασκευάζων τινὰ ῥάθυμον, ὀκνηρὸν, νωθρὸ, ἀμέριμνον, ἢ περιχαρῆ, εὐφρόσυνον, ἐκ τοῦ

Ῥάθυμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπῤῥ. ῥᾰθύμως (ῥᾴον, ῥᾴδιος, θυμός) Ὁ εὔκολον καὶ ἐλαφρὰν καρδίαν ἢ διάθεσιν ἔχων, ἢ ὁ ἀνειμένην καὶ χαῦνον τὴν καρδίαν ἢ τὴν γνώμην ἔχων· ὁ εὐκόλως μεταστρεφόμενος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μὴ πονητικὸς καὶ φιλόπονος, ἀργὸς, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἀδιάφορος, καὶ ἀμέριμνος, μαλακὸς, χαῦνος, ὁ τοὺς πόνους καὶ κόπους ἀποφεύγων, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἔκλυτος, παραλελυμένος, παραδεδομένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἡδυπαθείας, τρυφηλὸς, ὁ περὶ τοὺς ἔρωτας, τὰς παιδιὰς καὶ τὰ ἀφροδίσια, σχολάζων, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων, Ἰσοκρ. »Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾰθύμως εἶχον· οὐδεμίαν φροντίδα ἐποιοῦντο (δὲν τοῖς ἔμελλε διὰ τίποτε), Πλάτ. »Ῥᾰθύμως ὑποφέρειν, ὑπομονητικῶς, ἀδιαφόρως, ἁπαθῶς, ἐκλαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπίσης ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. 2) χέχρηται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ μεγάλου θυμοῦ, Ἡσύχ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Ῥᾰθυμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ τίκτων, γεννῶν, ἢ προξενῶν ῥᾰθυμίαν, ὀκνηρίαν, ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς.

Ῥαί, ἡ ῥαῖ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ῥᾷ.

Ῥαῖα, ἡ. Ὑγεία, ἀνάῤῥωσις, ἐνδυνάμωσις ἐκ τινος νόσου, Ἡσύχ. ἴδε ῥαΐζω.

Ῥαιβηδόν, ἐπίῤῥ. (ῥαιβός). Κατὰ ῥαιβὸν ἢ διεστραμμένον, καμπύλον τρόπον, Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Λυκόφρ.

Ῥαιβοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (ῥαιβός, εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ἢ σχῆμα ῥαιβοῦ, καμπύλου, καμπυλοειδής, ἢ ὁ φαινόμενος ὡς στρεβλὸς, καμπύλος, εἶδος ῥαιβὸν ἔχων, στρεβλὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, Γαλην.

Ῥαιβόκρανος, ὁ, ἡ, ον (κρᾶνον). Ὁ ἐπικαμπὴς (ῥαιβὸν) κράνος ἔχων, ὁ καμπύλην ἢ ἑτεροκλινῆ κεφαλὴν ἢ κορυφὴν ἔχων. »Κορύνη ῥαιβόκρανος, Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 229. ἐκ τοῦ

Ῥαιβός, ἡ, ὸν. Ἐπικαμπὴς, καμπύλος, διεστραμμένος, στρεβλὸς, σκαμβὸς, ἑτεροκλινὴς, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἐντὸς, ταυτὸν τῷ, ῥοικός· ἔξαιρ. λέγεται ὁ στρεβλοὺς, ἤτοι στραβοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, ἢ κυρτοπόδης, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει· »Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη. Βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, Ἀρχίλοχ. »Ῥαιβὸς περὶ κνήμας· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ῥεβός· τοιαύτη τις γραφὴ ῥοβὸς, καὶ, ῥοβοειδὴς, ἀντὶ τοῦ ῥαιβὸς, καὶ ῥαιβοειδὴς, φέρεται καὶ παρ' Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρων, γ'. ὅπου ὁ Γαληνὸς ἐν Ὑπομνήματι (Τόμ. ε. σελ. 619. Ἔκδοσ. Βασιλ.) λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἡ φωνὴ αὕτη ἀσυνήθης ἦν· συγχρ. μὲ τὸ ῥέμβω.

Ῥαιβοσκελής, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ῥαιβὸς κατὰ τὰ σκέλη, ὁ ῥαιβὰ, καμπύλα τὰ σκέλη, τοὺς πόδας ἔχων (στραβοπόδης), Ἀνθλ.

Ῥαιβόω, ῶ (ῥαιβός). Ῥαιβὸν, καμπύλον ποιῶ, ἐπικάμπτω, λυγίζω πρὸς τὰ ἔνδον, Λυκόφρ. 563.

Ῥαΐδην, ἐπίῤῥ. (ῥήσσω, ῥάσσω). Μὲ ἐῤῥηγμένον, ἐκτυχισμένον τρόπον, ἢ εἰς κομμάτια, μελήδον, ἔστι δὲ πολλ' ἀμφ.

Ῥαΐζω, μέλ. ίσω (ῥᾴων, ῥάδιος). Εὐκολώτερα ἢ καλλήτερα γίνομαι. 2) ἔξαιρ. τροπ. αἰθάνομαι ἀνακούφωσιν ἐκ τινος βαρείας νόσου, ἀνασφῆλω, ὑγιαίνω, ἢ ὑγιάζω, ἢ ἐπιῤῥωννύομαι, ἐκ τῆς νόσου ἀναλαμβάνω (γίνομαι καλλήτερα, ἀπὸ τινος βαρείας ἀσθενείας), ἀναψύχω, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι μετά τινα κόπον, ἢ ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ μέριμναν, ἵνα ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου, Ξενοφ. Κυροπ. ζ'. ε. 68 ἐσθ' ὅτε καὶ μετὰ γενικ. πόνων, Μεμν. ἔτι καὶ, ἐκ νόσου.

Ῥαίνω, μ'λ. β'. ῥανῶ, ἀόρ. ἔῤῥανα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 761. παθητ. παρακ. ἔῤῥασμαι. Βρίχω, περιβρέχω, ῥαντίζω, διαχέω, μὲ ὕδωρ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ὑγρὸν, ἔτι δὲ καὶ διὰ ξηρῶν πραγμάτων ἐπιπάσσω, διαχίω, διασπείρω. ὡς Ἰλ. Λ, 282. »Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ἀφρὸν ἐπληροῦντο, ἴδρουν τὰ στήθη, καὶ ἐγέμιζον ἀπ' ἐπάνω κονιορτόν, ὅ ἐστιν ἐπασπαλίζοντο μετὰ κονιορτοῦ. »Ῥαίνειν αὐτοῖς ἀπείρηται τῷ νόμῳ, ἐμποδίζθη διὰ νόμου εἰς τοὺς ἰχθυοπώλας (εἰς τοὺς ψαράδες) τοῦ νὰ μὴ βρέχωσι, νὰ μὴ ῥαντίζωσι μετὰ ὕδατος τὰ ἕωλα ὀψάρια, ἵνα φαίνωνται πρόσφατα καὶ νεαρὰ, Ἀθήν. στ'. σελ. 225. καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλ. β'. 100. »Πυρούς ῥαίνειν· ἀντὶ σπείρω· καὶ τροπ. »ῥαίνω (αὐτὸν) ὕμνῳ, Πίνδ. Πυθ. 8, 81. καὶ »νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις, Ἰσθμ. 6, 30· ὡσαύτως καὶ, »ῥαίνων φόνῳ παιδίον, ὁ αὐτ. Ἰσθμ. 8, 109 κ.τ.τ. Ἐκλαμβάνεται ἄρα τὸ ῥαίνω οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ῥαντίζω ἢ σπείρω, διαχέω τι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιῤῥαντίζω, ἐπιχέω, καταῤῥαίνω τινὰ μέ τι, Ἰακ. Α. Π. σελ. 80. Lob. Σοφ. Αἰ. 374. ἔξαιρ εὕρηντσι παρ' Ὁμ. οἰδυο ἀνῶμ. Ἐπικ. τύποι τοῦ προστακ. ἀόρ. ῥάσσατε Ὀδ. Τ, 150. καὶ τὸ, γ'. πληθντ. πρόσπ. τοῦ παθητ. παρακ. ἐῤῥάδατε τοῖχοι αἵματι, Ὀδσ. Τ, 354. ὀδὲ ὑπερστ. αἵματι ἐῤῥάδατο, Ἰλ 431. (α), περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ἰδιός τις τύπ. ῥάζω, Βουττμ. διεξδ. Γραμμ. Ι, σελ. 458. 2, σελ. 225. — ταὐτοσήμ τῷ ῥαίνω εἰσὶν οἱ ὀλιγώτερον εὔχρηστοι τύποι ῥαθαίνω, ῥαθαμίζω, ῥαθάσσω. (τὸ Ἄλφα ἐν τῷ μέλ. ῥανῶ φαίνεται, ὅτι οἱ Ἀττ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς μακρὸν, Ἀπολλ. Δυσ. περὶ ἐπιρ. σελ. 600, 28. παρβλ. φαίνω.)

Ῥαῖος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, ῥάθιος· φαίνεται δὲ, ὅτι οὐχ εὕρηται παράδειγμα τούτου.

Ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ (ῥαίω). Σφυρίον, ἢ σφύρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος, Ἰλ. Σ, 477. ὅπου κατὰ θηλυκ. γεν. εὕρηται »Ῥαιστῆρα κρατερήν· ἢ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα σφύρα, Νικόμχ. ἐν Μουσ. »Ῥαιστήρων ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων· 2) ταὐτὸν τῷ, ῥαιστὴς, Ὀππ. ὅθεν

Ῥαιστήριος, ία, ιον. Ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων, ἀφανιστικὸς, ἐξολοθρευτικὸς, φθοροποιὸς, Ἀπολλών. γ'. 790. »Ἡ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῖν· καὶ ἐν δ'. 921. »Ἀλλ' ῥαιστήρια νηῶν, ψαρτικὰ, θραυστικὰ, συντριπτικά. 2) Ὁ διὰ τοῦ ῥαιστῆρος ἐργαζόμενος, ὁ σφυρηλατῶν, »ῥαιστήριος ἱδρώων, Ὀππ. ὁ ῥέων ἱδρὼς τοῦ χαλκέως ἐν τῷ σφυρηλατεῖν, καὶ »Ῥαιστήρια, τάων, ταὐτὸν τῷ, ῥαιστῆρες, Ὀππιαν. ἁλ. ε 155.

Ῥαιστηροκοπία, ἡ (ῥαιστήρ, κόπτω). Τὸ κτυπᾶν καὶ ἐργάζεσθαι διὰ τῶν σφυρῶν, σφυροκοπία, σφυρηλατία. »Οἱ διάπηγες μοχλοὶ κυκλώπειον ἐμφαίνουσι ῥαιστηροκοπίαν, Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτ. σελ 12.

Ῥαιστής, οῦ, ὁ (ῥαίω). Ὁ φθορεύς, ὁ ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτὴς, κατεδαφιστὴς, ταὐτὸν τῷ ῥαιστήρ.

Ῥαιστός, ἡ, ὸν (ῥαίω). Ἠφανισμένος, διεφθαρμένος, ἐξουθενωμένος.

*Ῥάϊστος, ίστα, ιστον, Δωρικ. ἀντὶ ῥήϊστος, Θεόκρ. (α)

Ῥαιστότυπος, ὁ, ἡ ον (ῥαιστὴς, τύπτω). Ὁ ὑπὸ σφυρῶν κτυπημένος, σφυροκοπημένος, ἢ σφυρηλατημένος. »Ἀκμοσι ῥαιστοτύποις μεμελημένοι ἠδὲ καμίνῳ· παρὰ Μενέθωνι ά. 289. καλοῦνται οἱ χαλκεῖς.

*Ῥαιφάσσω, ποιητ. τύπ. ἀντὶ ῥαίνω, Ἡσύχ.

Ῥαίω, μέλ. ῥαίσω, ἀόρ. ἔῤῥαισα. Συντρίβω, συνθλάω, θραύω, τσακίζω, ψῆ ίρω, ἐξαιρ ἐπὶ νηός, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 221. »Εἰδ' αὖτις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ· ἂν πάλιν διαφθείρῃ, πνίξῃ τις τῶν θεῶν ἐν τῇ μελαίνῃ θαλάσσῃ, ὅηλ. τὴν ἐμὴν νῆα, καὶ Ὀδ. Ψ, 235 Θ, 569. Ν, 177. ὅθεν Ὀδ. Ζ, 326. »-ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἀκούσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἐῤῥαισ κλυτὸς Ἐνοσίγαιος, φθειρομένου ναυαγοῦντος, κινδυνεύοντος νὰ πνιγῶ, ὅτε μ' ἔφθειρεν· ἐν δὲ Ἰλ. Π, 389. »ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἔῤῥαισθη, ἤτοι ἐσυντρίφθη καὶ »Ἐγκέφαλός γε διάσπεος ἄλλυδις ἄλλη θεινομένου ῥαίοιτο, Ὀδ. Ι, 459. ἂς συντριφθῇ ὁ μυελός του καὶ ἂς κατασκορπισθῇ ἐδῶ κ' ἐκεῖ καταγῆς μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Καθόλου, ἀφανίζω, διαφθείρω, καταβάλλω, καὶ ἐπὶ ζώντων ὄντων ἀντὶ τοῦ, φονεύω, ἀποκτείνω, Ἀπολλών. ἀργ ά. 617. »Ἔραισαν ἀκοίτας, ἐφόνευσαν, ἀπέκτεινον τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας· καὶ εἰς διαφθορὰν φέρω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, Σοφ. Παθητ. ἐκκρηγνύμαι, σκάζω, χάνομαι, ἀφανίζομαι. (συγχ. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι.)

Ῥαίων, ὁ, ἡ, ον γενκ ονος, Ἰων. ἀντὶ ῥᾴων, Ἱππ. παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 402. τοῦ δὲ ῥαίων οὐχ εὕρηται πιθαν. παράδειγμα.

Ῥαχεία, ἡ, παρ' Ἀθην. ἀντὶ, ῥαχία. Θόρυβος, ψόφος, κρότος

Ῥάκελος (ῥάσσω, ῥήσσω), ταὐτὸν τῷ, τραχὺς καὶ σκληρὸς· ἀπότομος, βραχώδης, κρημνώδης, τραχὺς, παρ' Ἡσ. καὶ, ῥάκελος. (α)

Ῥακενδυτέω, ῶ, μέλ. ήσω. Μετὰ ῥακέων ἐνδύομαι, ῥάκη ἢ παλαιὰ κατατετμημένα φορέματα φορῶ, μὲ ῥάκη καλύπτομαι, ἐκ τοῦ

Ῥακενδύτης, ου, ὁ (ῥάκος, ἐνδύω). Ὁ μετὰ ῥάκεων ἐνδεδυμένος, ὁ ῥάκη ἢ παλαιοφορέματα φορῶν, κακοείμων.

*Ῥακετρίζω, = ῥαχετρίζω.

Ῥάκετρον, τό, καὶ βράκετρον. Μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, ἴτως ἐκ τοῦ

Ῥακίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν Ἀθήναις· ἴτως οἱ αὐτοί εἰσι καὶ οἱ Ῥηχιάδαι.

Ῥακίζω, ῥακκίζω, καὶ, ῥακχίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαχίζω.

Ῥάκινος, ὁ (ῥίκος). Ἐκ ῥακέων ὤν· ἀμφ.

Ῥάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάκος. Μικρὸς ῥάκος, Ἀριστοφ. ὅθεν

Ῥακιοσυρραπτάδης, ου, ὁ (συρράπτω). Ὁ τὰ ῥάκη συλλέγων καὶ συρράπτων, ἐλεεινός τις ποιητὴς τῶν ἄλλων τὰ ἀποσπάσματα συλλέγων καὶ συγκολλῶν αὐτά, ὥστε νὰ φαίνωνται ἴδια, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 842.

Ῥακίς, ἡ, = ῥάδιξ, ἀμφ.

Ῥακοδυτέω, ῶ. Μετὰ ῥάκων ἐνδεδυμένος εἰμί, ῥάκη φορῶ, Χρυσόστμ. ἐκ τοῦ

*Ῥακοδύτης, ου, ὁ, = ῥακόδυτος ἀμφ.

Ῥακόδυτος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, ῥακενδύτης, Εὐρ.π. Ῥῆσ. »Ῥακόδυτος στολήν«. ἔνδυμα πλῆρες ῥάκεων, ἐν γένει, ῥακώδης, ἢ μὲ ῥάκη γεμάτος.

Ῥακόεις, εσσα εν. Πλήρης ῥάκεων, ὁ διερρωγότα καὶ ξεσχισμένα ἐνδύματα φορῶν (σχιζάρης), ῥακώδης, ἐξ Ἀνθολ. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥαγόεις, ἤτοι ρυτιδωμένος, ἐκ τοῦ

Ῥάκος, εος, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ διερρωγὸς ἱμάτιον, ἐσχισμένον φόρεμα, ῥυπαρὸν καὶ καταπαλαιωμένον ἔνδυμα, συχνάκις ἐν Ὀδ. ἐν τε τῷ ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμῷ· ἑπομένως δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἐσχισμένα τμήματα καὶ ἀποσπασμάτια τῶν ἱματίων (μπαλωμα, πατσαβούρα, παλαιόρουχον, κωλόπανον), ῥάκεα φοινίκια, Ἡρόδοτ. 7, 76. καὶ Λουκιαν. »Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον«, ταῖς διπλωματιαῖς τῶν μπαλωμάτων, ἦσαν γὰρ τὰ μπαλώματα τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. 2) ἡ ρυτίς, ἡ ζαρωματιὰ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ δέρματος, διότι καὶ αὕτη ῥαγὴν καὶ πτυχὴν κατὰ τὸ πρόσωπον ποιεῖ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ὀψει κατάθηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη«. 2) καὶ πᾶν θλιβερὸν λείψανον, ἀπομεινάριον, ἢ ἐρείπιον, Ἰάκ. Ἀθην. σελ. 83. Α. Π. σελ. 308. — τὸ Αἰολ. βράκος δηλοῖ εὐπρεπές τι καὶ πολύτιμον γυναικεῖον ἔνδυμα. (ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι, συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάγος, ῥῆγος, λακίς, λάκος, καὶ τῷ Λατ. laciniae.) [υυ] ὅθεν

Ῥακοφορέω, ῶ (φέρω). Ῥάκη φορῶ, παλαιὰ καὶ σχισμένα ἐνδύματα φορῶ.

Ῥακόω, ῶ (ῥάκος). Σχίζω, διαῤῥήγνυμι, καταξεσχίζω, κατατέμνω καταιομματιάζω, εἰς ῥάκη ἢ ρυτίδας μεταβάλλω, ῥακώδες ἢ ρυτιδῶδες ποιῶ, ρυτιδόω, ζαρόνω, Πλούταρχ. Συμπ. »Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα (πρόβατα) τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται« καὶ Διοσκορδ. ε. 102. »Οὐλὸς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα«, ἐῤῥυτιδωμένα, ζαρωμένα, συνῳρωμένα.

Ῥακτήριος, ία, ιον (ῥάσσω). Πᾶν, δι' οὗ τις τύπτει, κτυπᾷ, κρούει, ἢ ῥίπτει· »Ῥακτήρια τύμπανα«, ἅτινα τύπτονται, κτυποῦνται, κρούονται. »Ἡέντρα ῥακτήρια«, αἱ κῶπαι, καθ' Ἡσύχ. ὅς τις ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σοφοκλέους, διὰ τὸ ἀράττεσθαι, καὶ πᾶν ὅ,τι χρηστιμεύει ἢ ἐπιτήδειον ἐστὶ εἰς τὸ τύπτειν, ἢ εἰς τὸ ῥίπτειν, καὶ τὸ ῥιπτόμενον, κρουόμενον, ἢ βαλλόμενον. 2) ψοφώδης, θορυβώδης, ἠχώδης, ὁ ἦχον καὶ κρότον ποιῶν, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, ῥαχιώδης ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους Φιλοκτ. »Μίλη ἀναυδὰ καὶ ῥακτήρια«

*Ῥακτός, ἡ, ὸν (ῥάσσω, ῥήσσω). Ἀπότομος, κατάντης, κρημνώδης, δύσβατος· ὅθεν

Ῥάκτος, ὁ. Ἀπότομος καὶ κρημνώδης βράχος, ἐσχισμένη πέτρα, φάραγξ, χαράδρα, διεῤῥωγὸς τόπος, ἢ ὄρος δύσβατον καὶ κρημνῶδες, παρ' Ἡσυχ. φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ῥάχος, ῥαχία, καὶ ῥάχις, τὸ παρὰ Λυκόφρ. 92. »Ῥακτῶν βουσταθμοῖσι«, ὁ Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, τραχέων.

Ῥάκτρια, ἡ (ῥακτός). Ῥάβδος, δι' ἧς τινάσσουσι τὰς ἐλαίας, τὰ κίρυα, καὶ ἄλλους καρπούς (λοῦρος)· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥάκτρια, ῥαβδία, οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν« ὁ δὲ Πολυδ. ζ'. 146. »Καὶ τὰς ῥάβδους, αἷς καταράσσουσι τὸν καρπόν, ῥακτρίας« καὶ ἐν ι'. 130. »Καὶ τῶν ἐλαϊστῶν ῥάβδοι, ῥάκτριαι«.

Ῥακώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥάκος, εἶδος). Ῥάκεσι ὅμοιος, ἢ φαινόμενος πλήρης ῥάκων, ταὐτὸν τῷ, ῥακόεις, καὶ ρυτιδώδης.

Ῥάκωμα, ατος, τό (ῥακόω), ταὐτὸν τῷ, ῥάκος. Ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν φόρεμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 432. (υ-υ)

Ῥάκωσις, εως, ἡ (ῥακόω). Ἡ κατάστασις φορέματός τινος, τὸ ὁποῖον καταντᾷ νὰ παλαιωθῇ καὶ νὰ γίνῃ ὅλον ῥάκη, καὶ αὐτὴ ἡ ρυτιδωσις, ζαρωμα τοῦ προσώπου, ὅθεν ἡ χαύνωσις καὶ διάλυσις ἐκτεταμένου ἢ πεπληρωμένου καὶ γεμάτου σωματίς τινος, ὡς π. χ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀποβεβληκότος τὰς κροκίδας καὶ τοὺς στίμονας ἱματίου, καὶ ἡ τοῦ προσώπου ρυτιδωσις, κ.τ.τ. Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 67. »Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸ ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται«.

Ῥάμα, τό (ῥαίνω). Τὸ ῥαντισμένον καὶ βρεγμένον, Μαθηματ. παλ. σελ. 37. ὅπου »Ῥάμμα« ἡμαρτημ. κεῖται. (υυ).

Ῥάμμα, τό (ῥάπτω). Τὸ ἐῤῥαμμένον (ῥαμμένον), συνεῤῥαμμένον (μπαλωμένον), καὶ τὸ ῥάπτειν, ῥάψιμον, ἡ ῥαφή· καὶ τὸ νῆμα, δι' οὗ ῥάπτομεν, κλωστή· ὅθεν

*Ῥαμματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ φαινόμενος ὡς ῥαμμένος, ἢ μπαλωμένος, καὶ ὁ ὅμοιος τῷ ῥάμματι, τῇ κλωστῇ, ἢ τῷ νήματι, νηματώδης.

Ῥάμνος, ἡ. Εἶδός τι θάμνου ἀκανθῶδες, καὶ παλίουρος λεγόμενον· ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 17. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν καὶ μελαν τούτου εἶδος, καὶ ἐν κεφ. 18. σημειοῖ, ὅτι αἱ μεγαλήτεραι σταφυλαὶ κεῖνται πάντοτε εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ κεφ. 15. λέγει, ὅτι ἐστὶν ἀείφυλλον. Ὁ Διοσκορίδ. ἐν ἀ. 119. ἀναφέρει τρία ἤδη, ἐξ ὧν τὸ τρίτον περιγράφει ἀκριβῶς, ὅπερ νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ἐστὶν ὁ Ἀφρικανὸς Παλίουρος τοῦ Θεοφρ. δ'. 4. ὃς παρὰ Λιν. Rhamnus Paliurus, λέγεται· τὸ μέλαν τούτου εἶδος θέλουσιν, ὅτι ἔστιν ὁ τοῦ Λιν. Rhamnus licioides· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥαμνος τὸ φυτόν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβανεται· καὶ δένδρον ἀκανθῶδες«

*Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, κυρ. κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ῥαμνόεις, ὅθεν

*Ῥαμνούσιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ῥαμνοῦντος ὤν, καὶ Ῥαμνουσία, ἡ· ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως, ἥτις εἶχε περίφημον ἱερὸν ἐν τῷ δήμῳ Ῥαμνοῦντι ἐν Ἀττικῇ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέαν κλάδον· ὁ δὲ Φώτ. Ῥαμνουσία Νέμεσις« αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίνης σχήματι διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας· ἱδρυτατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένη δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσαντα ἐν τῷ τόπῳ, τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχρήσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ, ὃς καὶ Ὀλυμπιάσι τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέτραψεν Ἀρτάχης, καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ.

*Ῥαμφάζω, μέλ. άσω (ῥάμφος). Ῥάμφος ἔχω, φέρω, ἢ ἀποκτῶ.

Ῥαμφή, ἡ, Εἶδός τι κυρτῆς ὡς ῥάμφος μαχαίρας ἢ ξίφους, Πολύβ. συγγεν. μετὰ τοῦ ῥομφαία.

Ῥαμφηστής, οῦ, ὁ. Καθ' Ἡσύχ. εἶδος ἰχθύος, πιθανῶς ἢ παρ' ἡμῖν Ζαργάνα λεγομένη· παρὰ Ξενοκράτῃ ἐνύδρ. τροφ. ζ'. »Βελόναι ῥάμφος κεκρατῶδες ἔχουσαι«.

Ῥάμφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάμφος.

Ῥαμφίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἡτυχ. Εἶδός τι κυρτοῦ πλοίου. 2) παρ' Ἡρακλ. εἶδος κοπίδος ἢ ἀξίνης εἰς σχῆμα ῥάμφους.

Ῥάμφος, εος, τό. Τὸ ῥύγχος, ἡ καμπύλη μύτη τῶν ὀρνίθων, ἐξαιρ. τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων, Λυκόφρ. 598. »Ῥάμφεσι δ' ἀγρώσσοντες ἑλλόπων θορούσι« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· Ῥάμφος καλεῖται, τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων. (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥαίβος, ἔτι μετὰ τοῦ, κάμπτω, γαμψός· τὸ ἐπίθετ. ῥαμφός, καμπύλος, κυρτός, εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.) ὅθεν

Ῥαμφώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥάμφει ὅμοιος, Φιλόστρατ.

Ῥανίς, ίδος, ἡ (ῥαίνω). Σταλαγματιά, ῥανίδα, σταλαγμός, σταγών, ψακάς, ὡς τό, ῥαθάμιξ.

Ῥαντήρ, ῆρος, ὁ (ῥαίνω). Ὁ ῥαίνων, ῥαντίζων, βρέχων, διαχέων, Νίκανδρ. Θηρ. 673. »Κανθῷ ἐν ῥαντῆρι τυπὴν ἀνεδέξατ' ἐχίδνη«, ἤτοι ἡ πρὸς τὴν ῥίζα τοῦ ὀφθαλμοῦ γωνία, ἀφ' ἧς ἐκχέεται τὸ δάκρυον, ὅθεν

Ῥαντήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς ῥαντισμόν, ἢ εἰς τὸ ῥαίνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων· »Πέδων ῥαντήριον«, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1084. παθητικ. ἀντὶ τοῦ, βρεγμένον, ῥαντισμένον δι' αἵματος παιδίον.

Ῥαντίζω, μέλ. ίσω (ῥαντός), ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, διὰ ῥαιδῶν βρέχω· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ παρ' Ἀθην. σελ. 521. ὅθεν

Ῥάντισμα, τό. Τὸ ῥαντισμένον, βεβρεγμένον· ἔτι δὲ = ῥαντισμός.

Ῥαντισμός, ὁ (ῥαντίζω). Ῥάντισις, ῥάντισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαντίζειν, βρέχειν ἢ ἐπιχέειν διὰ τοῦ ὕδατος, παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥάντιστρον, τό (ῥαντίζω). Ἀγγεῖον ἠσκεῦος, δι' οὗ ῥαντίζομεν, περιῤῥαντήριον (φωτιστῆρα).

Ῥαντός, ή, όν (ῥαίνω). Ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, περιχυμένος, ποικίλος, ἢ ὡς ῥανίδας λευκὰς ποικιλότητας ἔχων, Ο'.

Ῥάξ, αγός, ἡ. Ῥάγα, ἡ ῥώγα, τὸ τῆς σταφυλῆς σφαιρίδιον, ἐν ᾧ ὁ ζωμὸς καὶ ὁ κόκκος τῆς σταφυλῆς εὑρίσκεται, Πλάτ. Νόμ. ἡ. »Ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων κατὰ ῥάγα βοτρύων καὶ σύκων συκῆς, ἱστρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω« λέγεται ἔτι καὶ, ῥώξ· ἴδε ῥάδιξ. 2) εἴδός τι φαλαγγίου, ἔχον μορφὴν ῥάγας σταφυλῆς. 3) »Ῥάγεσι« λέγονται καὶ τὰ ἔσωθεν κρεατώδη πέρατα τῶν δακτύλων, ἅ τινα ἄλλως καὶ »Κορυφαία« καλοῦνται, Πολυδ. β'. 140. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ. (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥάδιξ, ἐξ οὗ τὸ Λατ racemus. (ὁ Δράκ γράφει ἔτι καὶ ῥᾶξ, ἴδε περὶ τούτου Lob. Φρυν. σελ. 76.)

Ῥᾶξις, εως, ἡ (ῥάσσω), ταὐτὸν τῷ, ῥῆξις, καὶ συῤῥᾶξις. 2) ἡ συμπλοκὴ καὶ συνδρομὴ δύο στρατευμάτων, Πλούταρχος.

Ῥᾷον, κυρίως, οὐδέτερ. τοῦ ῥᾴων, συχνάκις ὡς συγκρτ ἐπίρ. ἀντὶ ῥαόνως.

Ῥαόνως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥᾴων, ταὐτὸν τῷ, ῥᾷον.

*Ῥᾶος, παρὰ Γραμματ. ὡς ταὐτοσ. τύπος τοῦ ῥάδιος, ἀντ' αὐτοῦ εὕρηται μόνον ἐν χρήσει τὸ οὐδ. ῥᾷον ἀντὶ ῥᾴδιον παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ οὐδτ. συγκριτ. ῥᾴων, Schaef. Διονυσ. Ἁλικ. Συνθ. σελ. 329. Lob. Φρυν. σελ. 403. Ἐκ τούτου

τοῦ θετικοῦ ῥᾶον, ἐσχημάτισαν οἱ μεταγεν. τὸ ἐπίρ. ῥάω, καὶ τὸ συγκρ. ῥάστερος.

Ῥ'αραταύλης, ου, ὁ· καὶ, ῥαπ'ταυλος, ὁ (ῥαπάτη, αὖλος), καὶ συγκοπ. ῥαπταύλης, ὁ. Ὁ ψυσῶν, παίζων τὴν ῥαπάτην (ἔστι δὲ αὕτη ψυσητικὸν μουσικὸν ὄργανον). Ἀθήν. δ'. κεφ. 24. σελ. 176. ὅπου ῥαπαύλης καὶ ῥαπταύλης, κεῖται, ὁ Στέφ. ἀντὶ τούτου, ῥιπαύλης, ἔχει· Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ῥαπάτη, διὰ τοῦ, καλάμη· ἡ τοῦ Ἀθην. ῥῆσις ἔχει ὧδέ πως· »Ὥσπερ οὖν τοὺς τῷ καλάμῳ αὐλοῦντας καλαμαύτας λέγουσι νῦν, οὕτως καὶ ῥαπαύλας (γράφ. ῥαπαταύλας), ὥς φησιν Ἀμερίας ὁ Μακεδὼν ἐν ταῖς γλώσσαις, τοὺς τῇ ῥαπάτῃ αὐλοῦντας«, ἐκ τοῦ

*Ῥ'απάτη, ἡ. Φυσητικόν τι μουσικὸν ὄργανον, αὐλὸς ποιμενικός, ψλοέρα. (υυ–)

*Ῥ'απήϊον, τό, ῥάπυς.

Ῥ'απίζω, μελ. ίσω· Ἐνεργητ. Τῇ ῥάβδῳ ἢ τῇ βακτηρίᾳ πλήττω, τύπτω, κτυπῶ, σέρω μὲ τὴν ῥάβδον ἢ μάστιγα, πατάσσω, μαστιγόνω, δέρνω. Ἡρόδοτ. 7, 35, καὶ 8, 59. Παθητ. »Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται — οἱ δέ γε ἀπελειπόμενοι οὐ στεφανοῦνται«. ἔτι καὶ παρ' Ἀνακρ. 29, 2. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 176. — 2) ἐξαιρ. ῥάπισμα δίδωμι τινί, παίω ἐπὶ κόρρης, πατάσσω τὴν γνάθον, κτυπῶ κατὰ τὴν σιαγόνα ἁπλῇ τῇ χειρί, ἢ κτυπῶ εἰς τὰ μάγουλα (δίδω μπάτζον). Ν. Δ. ἐκ τοῦ ῥαπίς· τὸν ἀναδίπλαστ. Παραν. ῥεραπισμένος ἔχει ὁ Ἀνακρ. Σχολ. Ὀδ. 6, 59.

*Ῥ'απυον, τό, Ὑποκρ. τοῦ ῥάπυς. (–υυ)

Ῥ'αρίς, ίδος, ἡ. Βέργα, ξύλον πρὸς μαστίγωσιν, μάστιξ, ῥάβδος, ὅθεν τὸ »Χρυσόῤῥαπις«. συγγεν. μετὰ ιοῦ, ῥ'αβδος, ἤτοι μετὰ τοῦ ῥᾷψ καὶ ῥίψ. 2) Δωρ. ἀντὶ ῥαψίς. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥάπις γεγραμμένον.

Ῥ'άπισμα, ατος, τό (ῥαπίζω). Τὸ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ ῥάβδισμα, μαστίγωμα, κτύπημα, σαρμὸς διὰ τῆς ῥάβδου ἢ τῆς μάστιγος. 2) τὸ κατὰ τὴν σιαγόνα κτύπημα διὰ τῆς παλάμης, (μπάτζος), κτύπημα μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον. (υ–υ)

*Ῥ'απισμός, ὁ (ῥαπίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ, μαστίγωσις.

*Ῥ'απιστός, ή, όν (ῥαπίζω). Ὁ πληχθείς, ἢ κτυπηθεὶς μὲ τὴν ῥάβδον, μαστιγωθείς, ἢ ἄξιος ὢν τοῦ μαστιγωθῆναι, δαρῆναι.

Ῥ'απταύλης, ὁ· ἴδε ῥαπαταύλης.

Ῥ'άπτης, ου, ὁ (ῥάπτω). Ὅστις ῥάπτει, ἢ συῤῥάπτει, μπαλόνει, κοιν. ῥάφτης, ταὐτὸν τῷ, Ἀκεστής. ὅθεν

Ῥ'απτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ῥάπτην, ἢ εἰς τὸν ἐμπαλωτήν, πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ ῥάψιμον, καὶ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἢ ὁρμόδιος· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ῥαπτικόν, καὶ ῥαφτικόν, ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὸν ῥάπτην· καὶ »Τέχνη ῥαπτικήν« ἢ τέχνη τοῦ ῥάπτου.

Ῥάπτις, ιδος, ἡ· Θηλ. τοῦ ῥάπτης.

Ῥ'απτός, ή, όν (ῥάπτω). Ἐῤῥαμμένος συνεῤῥαμμένος, ἐμπαλωμένος, ἐπισκευασμένος Ὀδ. Ω, 228. »χιτὼν ῥαπτὸς«, ἀντὶ, παλαιός, ἐπισκευασμένος ἢ ἐμπαλωμένος χιτών, καὶ »κνημῖδας ῥαπτάς«, αὐτόθ. 229. παρὰ Πινδ. Νεμ. 2, 2. »ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί«, ὅπου, ῥαπτὰ ἔπη, καλοῦνται τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα, μὴ ἐν βιβλίοις ἐκδοθέντα, ἀλλ' οὕτω κεχωρισμένα καὶ κεκομμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε νὰ δύνανται οἱ ψάλλοντες ἢ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ νὰ τὰ συῤῥάπτωσι καὶ νὰ τὰ συναρμόζωσι πρὸς ἄλληλα ὅπως ἤθελον. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διεῤῥαμμένον, ἢ κεντημένον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. α'. 3. ῥαπτὸν, τὸ συνεῤῥαμμένον καὶ μαλακὸν προσκεφάλαιον· ἢ παρὰ Τούρκοις ὁ λεγόμενος Σελτές· ἔστι δὲ οὗτος στρωμάτιον μικρὸν, βέμβακος ἢ μαλλοῦ πεπληρωμένον, καὶ πολλὰς ῥομβοειδεῖς ῥαφὰς κατὰ τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ ἔχον, πρὸς τὸ μαλακῶς καθέζεσθαι ἐπ' αὐτῷ ἐπιτήδειον· »Ὁποιοδήποτε δὲ τῶν θεραπόντων ῥαπτὸ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρται μαλακῶς« · Σαλμάσιος ἠρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ »Κεντητὸς ταπέτης« ἢ δάπης, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ τοῦ Πλαύτου Consula tapecis. ἐκ τοῦ

*Ῥ'απτρια, ἡ, Θηλ. τοῦ ῥάπτης, ἐκ τοῦ

Ῥ'απτω, Μ. ψω· ἀόρ. β'. παθ. ἐῤῥάφην. Προσκολλῶ καὶ συνενόω, συνάπτω δύο ἢ καὶ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ διὰ τῆς βελόνης καὶ τοῦ ῥάμματος. κλωστῆς, κ.τ.τ. ῥάφτω, ἀπέομαι, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Καθ' εἱρμόν τινα συντίθημι τὰ διεσπαρμένα«, ἢ ἁπλῶς συντίθημι, συναρμόζω, παρ' Ὁμ. »βοείας ῥάψε θαμειάς«, Ἰλ. Μ, 296. »ἠτοι βόδινα δέρματα ἐῤῥαψε πυκνὰ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ μέσ. ῥάπτομαι, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. »Ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινοι«. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, δόλους καὶ μηχανὰς πλέκω, κατασκευάζω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἑτοιμάζω. »Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ ῥάπτομενα, Ὀδ. Γ, 118 ὡσαύτως, »θάνατον μέρον, φόνον, δόλον, κ.τ.λ. ῥάπτειν«, Ἰλ. Σ, 367. Ὀδ Π, 421. καὶ 379. παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. προσ. παρ' Ἡροδτ. ἐπί τινι· ὡσαύτ. καὶ παροιμ. »τοῦτο τὸ ὑπόθημα ἔῤῥαψες μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀριστα;όρης«, ἤτοι σὺ τὸ ἐξειργάσθης, σὺ τὸ ἄρχισες πρῶτον· Ἡρόδτ. 6, 1. 3) ἐν γένει συνθέτω, συνδέω, π.χ. ἀοιδήν, Ἡσ. Λείψ. 34, 2. ἔπη, κ.τ.τ. παρβλ. ῥαψῳδός. 4) ἔτι δὲ παρὰ μεταγενεστ. ταὐτὸν τῷ, τῇ βελόνῃ ποικίλω, κεντῶ· ὅθεν τὰ »Ῥαπτὰ« κατὰ τὸν Σαλμάσιον· ὁ ἀόρ. ἔῤῥαψε εὕρηται παρὰ Νόνν.

Ῥ'άπυς, υος, ἡ. Γογγυλίς, γογγύλιον, ἢ γουλίον, rappa, καὶ rapum Λατ. Rübe Γερμ. καὶ rave Γαλ. Ἀθήν. θ'. σελ. 369. ὅπου, ῥάπυς, καὶ, ῥάφυς μεταξὺ τῶν γογγυλοειδῶν λαχάνων τινὰ ὀνομάζονται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »ῥαπίς, διὰ τοῦ, γογγυλίς, οἱ δὲ λαμβάνουσι· ὅστις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »ῥαψίς« ἔχει. Παρὰ Διοσκορ. γ'. 110. καὶ Πλιν. κζ'. 12. καλεῖται τὸ φυτὸν »Λεοντοπέτολον, καὶ, ῥαπήϊον«, ἕνεκεν τῆς μακρᾶς καὶ ῥαφανοειδοῦς αὐτοῦ ῥίζης, συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάφαιος, καὶ ῥαφανίς. (α)

*Ῥ'αριάς, άδος, ἡ, ἐξαιρ. Θηλκ. τοῦ ῥάριος, ἐπ. θετ. τῆς Δήμητρος.

Ῥ'άριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥάρος. Τὸ μικρὸν ἢ παρακαιρὸν γεγενημένον βρέφος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥάρον«, παιδίον.

*Ῥ'άριος, ία, ιον. Ὁ τοῦ Ῥάου, ἢ ἐκ τοῦ Ῥάου ὤν, ῥαρικός, ἐξαρτ. ἐκαλεῖτο Ῥάριον, τό, τὸ ἀφιερωμένον τῇ Δήμητρι Ῥάριον πεδίον ἐν τῇ Ἐλευσῖνι, Τμν. Ὁμ. Δημ. 450. πληρ. Ῥάριον πεδίον, ἐκ τοῦ

*Ῥ'ᾶρος, ου, ὁ, ἀρτιν. κύρ. ὄνομα. Πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, κατὰ δὲ Φώτ. λεξ. σελ. 357. καὶ Ῥάρ. (Ἡ γραφὴ Ῥάρος ἐστιν ἡμαρτη. διότι ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι φύσει μακρὰ, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχεν ἡ λέξις καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς παραγόμεναι πρὸ τοῦ ρ κατὰ τοὺς Αἰολεῖς οὐχὶ δασὺ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλόν, Ἑρμάν. Τμν. Ὁμ. Δημ. 450. Siebelis Παυσ. 1, 14, 2. Bekker Παυσ. Τ. 2, σελ. 789.)

*Ῥ'ᾶρος, ὁ. Παιδίον ἢ βρέφος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ, παράκαιρον, κατ' ἄλλους λέγεται οὕτω ἡ γαστήρ, ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἢ μήτρα· εὕρηται δὲ ἡ λέξις παρὰ μόνοις τοῖς Γραμματ. ὡς παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. (κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικ. ἔπρεπε καὶ ἡ λέξις αὕτη νὰ γράφηται διὰ ψιλοῦ πνεύματος, ῥάρος, ἀλλ' ὁ Ruhnk. ep. cr. σελ. 181. ἀμφιβάλλει πάντη περὶ τῆς γραφῆς ταύτης.)

Ῥ'ασθαπυγίζω, ἠμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ, ῥαθαπυγίζω.

Ῥ'άσμα, τό (ῥαίνω). Πᾶν ὅ,τι ῥαίνεται, ἤτοι ῥαντίζεται, ἐπιχέεται, τὸ ῥαντιζόμενον, ῥάντισμα· »Μύρων ῥάσματα«, Ἀθήν. σελ. 542. ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαντίζειν, ῥάντισις.

*Ῥ'άσσατε, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. τοῦ ῥαίνω, Ὀδσ. Τ, 150.

Ῥ'άσσω, μέλ. ῥάξω. Παίω, τύπτω, πλήττω, κρούω, πατάσσω, κτυπῶ πρός τι, προσηλόω, καρφόνω, ἔτι, διατρυπῶ, διαπερῶ, συντρίβω, καταβάλλω καταθραύω (κατατσακίζω), διάῤῥηγνυμι, ῥαίζω, κατατχίζω, ξεσχίζω, κατατέμνω, διακόπτω, καθόλου δὲ, διαιρῶ, διαμερίζω, διαχωρίζω, καθ' ἣν σημασ. μάλιστα εὕρηται τὸ Ἰων. ῥήσσω, συνήθ. ῥήγνυμι. 2) ἀμεταβ. ἐκρήγνυμαι, ἐκσκάζω, συντρίβομαι μετὰ κρότου. Ἐκ τοῦ παθητ. παρακμ. »ἔῤῥακται« προκύπτει τὸ, ῥακτήρ, ὅθεν τὸ, ῥακτήριος, ὁ παίων, κτυπῶν, ἢ ὁ εἰς τὸ κτυπᾶν ἐπιτήδειος, ἢ ὁ κτυπημένος· καὶ, ῥάκτρια, ἡ, δι' ἧς κτυποῦντες τινάσσομεν ἀπὸ τῶν δένδρων τὰς ἐλαίας καὶ τοὺς ἄλλους καρπούς. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ τὰ, »Βρακείας, τραχεῖς τόπους, ἀντὶ τοῦ ῥαχείας« καὶ, βραχώδης, τραχύς· ἀντὶ, ῥηχώδης· «Βράκετον«, ἢ οἷς ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν »Βράκετρον«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην, διὰ τοῦ, δρέπανον, κλαδευτήριον, ἀντὶ, ῥάκετρον, ὅπερ ὁ Πολυδ. ζ'. 27. συνάπτων μετὰ τοῦ, κοπίς, συναριθμεῖ αὐτὸ μεταξὺ τῶν τοῦ μαγειρείου σκευῶν καὶ ἐργαλείων. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ »Ῥάχετρον, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως«, Πολυδ. β'. 136. Εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, ῥάκτρια, ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐχρήσαντο ταῖς λέξεσιν, »Οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν«. Ἔστιν, ἄρα, τὸ, ἀπαράσσω, ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἀπορῤῥίπτω, ταὐτὸν τῷ, ἀράσσω, κατὰ προσθήκην τὸ α εὐφωνίας χάριν ἔχον. Ἐκ τοῦ, ἀράσσω, τὸ τύπτω, κτυπῶ, προκύπτει τὸ, ἀραγμός, ψόφος, ὁ ἦχος καὶ κτύπος δύο συγκρουομένων σωμάτων. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ἄραβος, ὅθεν τὸ, ἀραβέω, ψοφῶ, ἠχῶ, ἦχον ἀποτελῶ, καθὼς π.χ. τὰ πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα. Ἀρακτὴρ, ταὐτὸν τῷ, ῥακτήρ, παρ' Ἡσυχ. ἀδὲ ἔτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἀμελκτὴρ, ὡς καὶ τὸ, ἀράσσει, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀμέλγει. πιθανῶς παρά τινι ποιητῇ, ἐκφράζον τὸν μετ' εὐθυμίας θηλασμὸν τῶν ἀρνῶν καὶ μοσχαρίων, ὅστις γίνεται μετ' ὠθήσεως τῆς αὐτῶν κεφαλῆς πρὸς τὸν μαστόν. Τοιουτοτρόπως ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ὁ Νίκανδ. Ἀλεξ. 359. »Μόσχος βράττει ἀνακρούσα χύσιν μενοεικέα« καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Βράττειν, τῷ στόματι ἕλκειν«· ὅπερ ἴσως »βράττειν« ἐγράφη ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὸ, βράττω, διαφέρει μόνον κατὰ τὴν προφορὰν ἐν τοῖς, ῥάττω, ῥήττω, καὶ ἀράττω· ἕτερος τύπος τοῦ ῥάσσω, ἔστιν ἔτι τὸ, ῥαβάττω, κατά τινα διάλεκτον, ὅπερ κατὰ τὸν Ἡσύχ. σημαίνει τὸ, τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν, ῥάσσειν τοῖς ποσίν, ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν· κατὰ δὲ τὸν Φώτ. »Σοβεῖν καὶ τρέχειν, συντόνως ποδοκτυπεῖν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν. Ἡ αὐτὴ λέξις ἔστι καὶ τὸ, ἀῤῥαβάσσω, ἀφ' ἧς ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ παράγωγον, ἀῤῥάβακα, ὀρχηστήν· ἐκ τοῦ ἀραβάσσειν, ὅ ἐστιν ὀρχεῖσθαι.

*Ῥ'άσσων. ὁ, ἡ, ον, ἀνώμλ. συγκρτ. ἐκ τοῦ, ῥάδιος, ἀντὶ ῥάων, Ε. Μ.

Ῥ'ᾶστα, οὐδέτρ. πληθ. ἐκ τοῦ, ῥᾷστος· συνήθ. ὡς ἐπίρ. Λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, Ξενοφ.

Ῥ'ᾶστος, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ῥάϊστος, ἴστη, ἴστον, ἀνώμλ. ὑπερθτ. τοῦ ῥάδιος. Εὐκολώτατος, εὐχερέστατος, Ξενοφ. ἴδε ῥᾴδιος.

Ῥ'αστώνευσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαστώνη. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Ῥ'αστωνεύω, καὶ

*Ῥ'αστωνέω, μέλ. ήσω, = ῥαθυμέω. Ῥαθυμῶ, διάγω ζωὴν ῥάθυμον, ὀκνηρὰν, Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 18. »Ὁ μὲν πράσσῃ ἐφ' ὅπερ ὥρμη-

ται βαδίζων, ὁ δὲ ῥαστωνεύῃ τῇ ψυχῇ, ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος». ἐκ τοῦ

Ῥ᾽αστώνη, ης, ἡ, Ἰων. ῥηστώνη (ῥᾷστος). Εὐχερία, εὐκολία, ἐπιτηδειότης (ἐπιδεξιωτύνη) ἑτοιμότης, ταχύτης εἰς τὸ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, ἐπιδεκτικότης. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιγ'. 5. »Μηκύνειν τὰς ὁδοὺς χαλεπὸν, τὸ δὲ μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορευθῆναι, πολλὴν ῥαστώνην παρεχεῖν». 2) Εὔκολος, εὐτυχὴς πρόοδος, εὐτυχία, εὐδοκίμησις, εὐτύχημα, ἔκβασις. 3) ἐλαφρότης ἡ ἐλάφρυνσις καὶ ἀναψυχὴ ἀπὸ τῶν κόπων καὶ πόνων, ἀνακούφωσις, ἀνάῤῥωσις καὶ καλλιτέρευσις ἀπό τινος ἀτθενείας, ἄνεσις, ἀνάπαυσις τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοὸς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων φροντίδων· ἡσυχία, ἀμεριμνία, Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 19. »Ὅπου περ καὶ πονεῖν ἀναγκάζεται ὁ ἵππος, ἐνταῦθα καὶ τῆς ῥαστώνης τυγχανέτω· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. ε'. η'. 7. »Ἐπολειπόμενον διὰ ῥαστώνην· καλλιτέρευσις ἀπὸ τῆς νόσου, ἀναλαβὴ τῆς ὑγείας. Πλούταρχ. εἰς Κάτων. μικρ. ε'. »Ῥαστώνη καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος». ἔτι δὲ σχολὴ, ἀργία, ῥᾳθυμία, νωθρία, χαυνότης, ἠδυπάθεια, τέρψις, τρυφὴ, ἡδονή. Ξενοφ. Ἀγησ. ε'. 3. »Πονῶν ἠγάλλετο, ῥαστώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο» ἤτοι τὴν ἀργίαν, ῥαθυμίαν· 4) Εὐαρέσκεια, προθυμία, τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀρεστὸν καὶ εὐπρόσδεκτον γίνεσθαι, »ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος». Ἡροδ. 136. ἤτοι ἐξ ἐπιειικείας, ἐκ καλῆς διαθέσεως πρὸς τὸν Δημοκήδη, τὸ Λατ. facilitas.

Ῥ᾽άστωρ, ορος, ὁ (ῥάζω) καὶ ῥαίστωρ, ταὐτὸν τῷ, Κρατήρ. Ἡσύχ. ἀμφ.

* Ῥ᾽άτερος, ἔρα, ερον· ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ῥάδιος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Ἰων. ῥήτερος, Lobeck. Φρυν. σελ. 402. Boeckh. Πινδ. Ὀλ. 8, 60.

Ῥ᾽αφανέλαιον, τό (ῥάφανος, ἔλαιον). Ἔλαιον ἀπὸ ῥαφάνου, ἤτοι ῥεπανίου. ῥεπανόλαδον· Διοσκορ.

Ῥ᾽αφάνη, ης, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥάφανος. Βατραχομ. ὅθεν

Ῥ᾽αφανηδόν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ῥαφανίδος, τοῦ ῥεπανίου. ἴδε Καυληδόν.

Ῥ᾽αφανίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφάνου ἢ τῆς ῥαφανίδος, ῥεπανάκιον.

Ῥ᾽αφανιδόω, ῶ (ῥαφανίς). Ῥεπανίζω, ἢ εἰς ῥεπάνιον σχηματίζω, μεταβάλλω· συνήθ. ῥάφανον ἤτοι ῥεπάνιον βάλλω εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ μοιχοῦ· ἡν δὲ ἡ τῶν ἀλόντων μοιχῶν παιδεία τοιαύτη ἐν Ἀθήναις, »Ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπαστον, βασάνους ἱκανὰς λογιζόμενοι ταύτας». Ὅρα Ἀριστοφάν. ἐν Νεφέλ. 1085. καὶ τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι, ὅθεν καὶ ἡ τοιαύτη παιδεία ἐκαλεῖτο ῥαφανιδώσεις.

Ῥ᾽αφανιδώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαφανίς, εἶδος). Ὁ εἶδος ῥαφανίδος ἔχων, ἢ ὅμοιος ῥαφάνῳ.

Ῥ᾽αφανίδωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος βάσανος καὶ παιδεία τῶν μοιχῶν. ἴδε ῥαφανιδόω· καὶ Παρατίλλω.

* Ῥ᾽αφάνινος, ινη, ινον. Ὁ ἐκ ῥαφανίδος κατεσκευασμένος, ῥεπανίσιος. ἐκ τοῦ

Ῥ᾽αφανίς, ίδος, ἡ. Ῥεπάνιον, Λατ. Raphanus. φυτόν τι ἐδώδιμον καὶ κηπευτικὸν, οὗτινος ἡ ῥίζα ἔστι κρομμυοειδὴς καὶ ἐπιμήκης, δριμεῖαν καὶ καυστικὴν τινα ποιότητα ἔχον. »Ῥαφανὶς ἀγρία» ἢ παρ᾽ ἡμῖν λεγομένη Ῥεπανίδα· λέγεται οὕτω, διὰ τὸ ῥᾴδιος φαίνεσθαι. Ἀθήν. β'. σελ. 56. ὅστις ἀριθμεῖ ταύτης ἐκ Θεοφράστου πέντε γένη· παραβλ. καὶ ῥάφανος. (Τὸ Ἰῶτα τῆς λεγούσης ἦν κατὰ μὲν Δράκ. σελ. 23, 21. 45, 24. παρὰ τοῖς Ἀττ. βραχύ, παρὰ δὲ Ἰων. καὶ κοιν. μακρόν, σελ. 80, 5. ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐξ Ἀριστφ. Νεφ. 981, καὶ Πλουτ. 543. καὶ ἄλλων ἔτι σωζομένων παραδειγμάτ. φαίνεται σαφῶς ὅτι εἶναι μακρόν.) ὅθεν

Ῥ᾽αφανίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. ῥαφανῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος ἢ ὁμοία τῇ ῥαφανίδι, ῥαφανιδώδης, ἢ ὅμοιος ῥαφανίδι.

Ῥ᾽άφανος, ἡ, παρ᾽ Ἀττικοῖς, ἡ Κράμβη. τὸ λάχανον Brassica· παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς ἕλλ. ταὐτ. τῷ ῥαφανίς, ῥεπάνιον· Lob. Φρυν. σελ. 141. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. »Ῥαφανὶς, καὶ ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ Κράμβη· ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ᾽ ἡμῖν ῥάφανος (τὸ ῥεπάνιον)». ὁ Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὴν ῥαφανίδα, ῥίφανον εἶπε. Φώτ. Τρύφων δέ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς, ῥαφανίδας λέγεσθαι· τὰς δὲ μεγάλας, ῥάφας. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάπυς, ῥάφυς, Λατ. rapa, rapum. (υυυ) ὅθεν

Ῥ᾽αφανώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κραμβοειδὴς, ἢ ῥαφανιδώδης.

Ῥ᾽αφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου, ἢ τόπος ἐν ᾧ ῥάπτουσι· Γλωσσ.

Ῥ᾽αφεύς, έως, ὁ (ῥάπτω, = ῥάπτης. 2) Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1615. »Φόνου ῥαφεύς», ὁ φόνον πράξας, ὁ φονεύς, ἢ ὁ φόνον μηχανώμενος.

Ῥ᾽αφή, ἡ (ῥάπτω). Ἕνωσις δύο σωμάτων διὰ βελόνης καὶ ῥάμματος γινομένη, καὶ ὁ τόπος αὐτὸς τῆς ἑνώσεως, ἤτοι ἡ συναφὴ καὶ σύνθεσις δύο ἢ καὶ πολλῶν τμημάτων πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα συνόρμωσις, ἢ ἐπίθεσις, ὡς »ῥαφαὶ δ᾽ ἐλέλυντο ἱμάντων» Ὀδ. Χ, 186. ἔτι δὲ »καὶ ῥαφὴ τοῦ κρανίου» Sutura· ὁ τόπος ἔνθα συνάπτονται καὶ συνενοῦνται τὰ τμήματα τοῦ κρανίου, Ἡροδ. 9, 83, καὶ Γαλην.

* Ῥ᾽αφία, ἡ· = ῥάφη ἀμφ.

Ῥ᾽αφιδεύς, έως, ὁ (ῥαφιδεύω). Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418. ἀντὶ τοῦ, ὁ διὰ ῥαμμάτων ποικιλτής, Κεντητής· ὅστις διὰ κεντημάτων ποικίλει τὰ ὑφάσματα, ταὐτ. τῷ ῥαφεύς.

* Ῥ᾽αφιδευτής, οῦ, ὁ (ῥαφιδεύω), = τῷ ῥαφιδεύς παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥ᾽αφιδευτός, ή, όν. Ἐῤῥαμμένος, πεποικιλμένος διὰ ῥαμμάτων, ἢ ῥαφῶν. Κεντητός. = ῥαπτός. ἐκ τοῦ

* Ῥ᾽αφιδεύω, μέλ. εύσω, ταὐτ. τῷ ῥάπτω.

Ῥ᾽αφιδοθήκη, ἡ (ῥαφίς, θήκη). Θήκη τῶν ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥ᾽αφιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφίς, βελονάκιον.

Ῥ᾽αφίς, ίδος, ἡ (ῥάπτω). Τὸ σιδηροῦν ὄργανον δι᾽ οὗ ῥάπτομεν, ἢ κεντοῦμεν, βελόνιον, ἢ βελόνη, Ἀκέστρα. ὁ Γαλην. ἐν λεξ. Ἱπποκρ. ἑρμηνεύει τὸ »Ῥαφίον, διὰ τοῦ, Κεντήριον, ᾧ διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιούτων ἐπιτηδείους ὁπὰς τῇ τοῦ λίνου διέρσει παρατακευάζουσιν», παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 90. Δωρ. ῥαπίς. 2) ἔτι δὲ ἰχθὺς τις θαλάσσιος οὕτω καλούμενος διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς βελόνης.

Ῥ᾽άφυ, υος, ἡ· = ῥάπυς.

Ῥ᾽αχάδην, Ἐπίῤῥ. (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως, μὲ τὴν ῥάχην. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥ᾽αχάς, άδος, ἡ. ἤτοι ἐκ τοῦ ῥάχις, τόπος ὑψηλὸς, ἀπότομος, ῥαχία, ἢ ἐκ τοῦ ῥάχος, ἡ, τόπος δασώδης, ἢ καθ᾽ Ἡσύχ. χωρίον σύδενδρον καὶ μετέωρον, διὰ τὸ ψόφον ἀποτελεῖν κατηνεόμενον. ἴδε.

Ῥ᾽αχετρίζω, (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως διακόπτω, ἔτι καὶ ῥαχετρίζω. Πολυδ. β'. 136.

Ῥ᾽άχετρον, τό (ῥάχις). Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Πολυδ. β'. 136. καὶ Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. »τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ᾽ οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ τὸ Πλευρόν». Κισθόλου δὲ, ταὐτὸν τῷ, ῥάχις. ἐγράφη. ἔτι καὶ ῥάχετρον.

Ῥ᾽αχία, ἡ, Ἰων. ῥηχίη, Ἡροδ. παρ᾽ Ἀττ. καὶ ῥηχεία, (ῥήσσω, ῥάσσω) ταὐτὸν τῷ, ῥηγμίν. Τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλὸς, ἐφ᾽ ᾧ προσβάλλοντα τὰ κύματα ῥήγνυται καὶ σκεδάζονται μετά τινος ἀγρίου ἤχου. Αἰσχύλ. Προμ. 719. »Ἀλίττονοι ῥαχίαις» καὶ Ἡροδ. 7, 37. 8, 129. Θουκ. 4, 10. καὶ Νικήτ. Χρ. γ'. 4. »Ῥαχία πέτρα καὶ πάγος» καὶ ἐντεῦθεν ἡ Παροιμία »Ῥαχίας λαλίστερος» ὁ φλύαρος, λάλος ὡς ἡ ῥαχία. Ἁπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀκτή, Αἰγιαλὸς, παράλιον, παραθαλάσσιον, τόπος ἔνθα προσαράσσουσι τὰ κύματα, κεῖται παρ᾽ Ἡλιοδώρ. καὶ Πολυαίν. ε'. β'. »Πρὸς ταῖς ῥαχίαις τῶν κυμάτων». 2) τὰ κύματα τῆς ἀνυψουμένης, καὶ ἐξογγουμένης θαλάσσης, ὅθεν παρ᾽ Ἡροδ. 2, 11. 7, 198. ῥηχίη καὶ ἄμπωτις κεῖνται ἐκ παραλλήλου, καὶ δηλοῦσι τὴν παλίῤῥοιαν τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ Σουίδας »Ῥαχίαν, τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, ὡς καὶ Φώτιος· »Οἱ δὲ Ἴωνες (ῥηχίαν) τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης» συνεπιμαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας »Ῥηχός, ὁ, ἡ· καὶ Πληθυντ. ῥηχά, τὰ ἀβαθέστερα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν μέρη τὰ πρὸς ταῖς ἀκταῖς, ἔνθα δύνανται τις περᾶσαι διὰ τῶν ποδῶν, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Τέναγος. ταυτόσημ. τῷ ῥηχίη ἔστι καὶ ἡ πλημμύρα, Ἡρόδοτ. η'. 129. »Αἴτιον δὲ λέγουσι τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος γενέσθαι τόδε· ἡ συνήθεια, ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ ῥήχη, καὶ ἀντίκειται τῷ, πλήμμη· ὁ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἄμπωτις, ἀντὶ τούτου ῥιχία, ἔχει· »Ἄμπωτις, αἱ περὶ τὸν Ὠκεανὸν ἀποφυγαὶ καὶ διαστάσεις, καὶ περὶ τὴν Λυβίην· παρὰ τὸ ἀναπίνεσθαι· κυρίως δὲ Ἄμπωτις ἡ ἀναπέμπουσα, ἡ ξηρασία, ἡ ῥιχία. Διονύσιος δὲ ὁ Περιηγητής· οἷον »Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι· κυρίως δὲ λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης, ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος, ἢ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις τῆς ὕλης· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους· »ἢ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν». 2) Ὁ θόρυβος ὁ κρότος αὐτῶν τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι κατὰ τῆς παραλίας, καὶ ἐντεῦθεν πᾶς θόρυβος, ταραχὴ, συρφετὸς, παρ᾽ Ἀθην. θ'. σελ. 377. »Νῦν ὄχλου τοιούτου ῥαχείαν ἠθροισμένην» ἀντὶ τοῦ, Θόρυβον, ὀχλοῖδη βοὴν καὶ ταραχήν· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο καὶ μετὰ τοῦ, Ψόφος· καὶ 3) Θρυγκὸς, φραγμὸς, περιφραγμένος τόπος, εἱρκτή. ἴδε ῥάχος, ἡ, Ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως θεωρεῖται ὡς Ἀττικ. ἡ δὲ δευτέρα ἐστὶ μᾶλλον παρ᾽ Ἴωσιν ἐν χρήσει

Ῥ᾽αχιαῖος, αία, αῖον (ῥάχις). Ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ῥάχιν, κολλημένος εἰς τὴν ῥάχιν.

Ῥ᾽αχίζω, μέλ. ίσω (ῥάχις). Διακόπτω, διαιρῶ τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, διατέμνω, σφάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ θυσιαζομένων ζώων διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν τοῦ ἱερείου κατὰ τὴν ῥάχην γίνεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, ῥαχίζειν, καὶ διὰ τοῦ, παίειν τὸ ἱερεῖον· καὶ καθόλου, κόπτω, διαχωρίζω, κατατέμνω, σφάζω, φονεύω, ἀποκτείνω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων »ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων» Σοφ. Αἴ. 56, καὶ 299. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 424. 2) τροπ. ἀλαζονεύομαι, τερατεύομαι, μεγαλορημονῶ, πομπάζω. — Σπάνιοι συγγεν. τύπ. εἰσὶ τὸ ῥαιζίζω, ῥαιζίζω, καὶ ῥαιχίζω. (Ἡ λέξις δύναται ἔτι νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ἀλλὰ τότε δὲν ἀναφέρεται ἡ ἰδίως σημασία αὐτῆς εἰς τὴν ἐκ τοῦ ῥάχις, ἤτοι δὲν σημαίνει πλέον τὸ διὰ τῆς ῥάχεως τέμνειν.)

Ῥ᾽άχις, ιος, Ἀττ. εως, ἡ. Τὸ νωτιαῖον μέρος τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅπερ περιέχει ὅλην τὴν σύμπηξιν τῶν τριάκοντα τεσσά-

ρων σφονδύλων, ἀπὸ τῆς ὀσφύος δηλαδὴ μέχρι τοῦ τραχήλου, τὰ νῶτα, αἱ πλάται, ἡ ῥάχη, νοσοῦ σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ· Ἰλ. Ι, 208. κυρίως δέ, τὰ ἐξέχοντα ὀξέα μέρη τῆς συνεχείας ὅλου τούτου τοῦ μέρους, δηλ. τῆς ῥάχης, ἅπερ καὶ ἄλλως Ἄκανθα τοῦ νώτου καλοῦνται, ὡς καὶ οἱ Λατῖνοι παρομοίως τῷ Ἄκανθα, Spinam dorsi καλοῦσιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γαλλικὸν Epine du dos· ὅθεν »Μυελὸς κοίλης ῥάχεως«, ὅστις ἄλλως, ῥαχίτης μυελός, λέγεται. Ἀρχέλαος παρ' Ἀντιόχῳ κεφ. ιζ'. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάχος, ἡ, ὅπερ δηλοῖ, αἱμασιά, βάτος, ἀκανθώδης θάμνος. 2) Τὰ ἐξέχοντα καὶ ὀξέα μέρη τῶν πλευρῶν κατὰ τὸ μέσον τῆς ὠμοπλάτης. 3) ῥάχις ῥινός, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐξοχὴν τῆς ῥινὸς ὀστοῦν, τὸ κόκκαλον τῆς μύτης. 4) Τροπ. »Ῥάχις ὄρους« τὸ ἐξέχον τραχὺ καὶ ἀπότομον μέρος τοῦ ὄρους. »ῥάχις τοῦ οὔρεος«, Ἡροδ. 3, 54. 7, 216. ἐξαιρ. τὰ ἄκρα, αἱ σκοπιαί, αἱ κρημνώδεις κορυφαὶ τῶν βουνῶν. Δονύσ. ὁ Ἁλικ. ὀρχ. ε'. 44. λέγει· »Ὀρειὴν ῥάχιν« ἀντὶ, ὄρους ῥάχιν· τὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους συνεχῶς καταβαίνουσαν ἐξοχὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ πρὸς τὰ πεδία· οὕτω καὶ »Φύλλου ῥάχις«, Στράβ. τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων πλευρά, ἤτοι αἱ τραχεῖαι αὐτῶν ῥαμματώδεις ἐξοχαί· (ἐκ τοῦ ῥάχις ἐσχηματίσθη κατ' Αἰολ. διάλεκτ. τὸ Λατ. brachium.)

Ρ'αχιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

* Ρ'αχιστής, οῦ, ὁ (ῥαχίζω). Ὁ τὸ ἱερεῖον κατὰ τὴν ῥάχιν διατέμνων, διακόπτων. 2) Ἀλαζὼν, κομπαστής, ψευστής, μεγαλουργός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος, καυχησιάρης· καὶ Φαν. »τοὺς μεγάλους κακουργοῦντας ῥαχιστὰς φαμέν· παραβλ. καὶ ῥαχίζω.

Ρ'αχιστός, ή, όν (ῥαχίζω). Διακεκομμένος, διαχωρισμένος, κομματιασμένος· »Ἡρανίων μέρη ῥαχιστά«. Αἰσχ. σελ. 295. πρὸς τὰ νῶτα ἢ πρὸς τὴν ῥάχιν διακεκομμένα.

Ρ'αχίτης, ου, ὁ· θηλ. ῥαχῖτις, ιδος (ῥάχις). Ὁ ἐκ τῆς ῥάχεως, ἢ ἐν τῇ ῥάχει ὤν, ὁ εἰς ῥάχιν ἀνήκων. »Μυελὸς ῥαχίτης«· ὁ [ἐν τῇ ῥάχει μυελός, ὅστις ἄλλως καὶ »Νωτιαῖος« λέγεται· καὶ ἡ ῥαχῖτις, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ νόσος· ἡ κατὰ τὴν ῥάχιν νόσος, ῥαχιτισμός, ἣν οἱ νεώτεροι Ἰατροὶ, Ἀγγλικὴν νόσον, λέγουσι.

Ρ'αχιώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ῥάχις, εἶδος). Τραχὺς, πετρώδης, πλήρης ῥαχιῶν, ἢ ὅμοιος ῥαχιᾷ· »Αἰγιαλὸς, παραλία ῥαχιώδης«· πλήρης πετρῶν καὶ βράχων, βραχώδης, πετρώδης. Στραβ ιζ'. σελ. 1093. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἀλίμενος.

Ρ'άχος, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥάκος. Πᾶν ἐκσχισμένον ἢ ἀποτετμημένον κομμάτιον, ἐξέσχισμα, μπάλωμα, κ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ ἀναφέρομ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ῥάχις, ἀποράχισμα, ἀποσπασμα, ἀποτετμημένον μέρος ἀπὸ τῆς ῥάχεως, τῶν νώτων. Ἡσύχ.

Ρ'άχος, ἡ· Ἰων. ῥηχός, ἢ ῥῆχος. Θάμνος ἀκανθώδης, βάτος, μικρὰ τραχεῖα καὶ ξηρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς φυόμενα δενδράκια παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ι'. 7. »Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ αἱ ῥάχοι«, ὅπου τάσσεται, ὡς φαίνεται τὸ ῥάχος, ἀπ' ἐναντίας τῶν μεγάλων δένδρων. — 2) περίφραγμα ἐξ ἀκανθωδῶν θάμνων, ἐκ βάτων, αἱμασιά, φράκτη, ἢ ὁ ἐξ ἀκανθωτῶν καὶ τραχέων ῥάβδων ἢ βέργων κατασκευαζόμενος φραγμός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ῥάχοι, χοιράδες, στοιβαί, σάγματα· ἔνιοι τοὺς σφακέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. Ἔστι δὲ ἀκανθώδες φυτόν, ἐφ' οὗ τὸ περίφραγμα«. ὁ Εὐστάθ. »Ῥάχοι, αἱ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι«· παρ' Ἡροδότ. 7. 142. ἔνθα κεῖται ὁ Ἴων. ἐπιτ. »Ῥῆχος«, ἢ κατὰ τὴν τοῦ Schwgh γραφ. ῥηχός, σημαίνει τὸν διὰ τῶν ἀκανθωτῶν τούτων ῥάβδων Φραγμόν. »Ἡ γὰρ ἀκρόπολις τοπάλαι τῶν Ἀθηναίων ῥηχῷ ἐπέφρακτο· οἱ μὲν δὴ κατὰ τὸν φραγμὸν συνεβάλλοντο τοῦτο τὸ ξύλινον τεῖχος εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ὀρηχοῦ« παρ' Ἡσυχίῳ· ἀντὶ τοῦ, αἱμασιά· παρομοίως ἑρμηνεύεται τὸ, ῥαχίαι, καὶ, ῥηχίαι, διὰ τοῦ, φραγμός, εἰργμός, 3) πᾶσα ἀκανθώδης, ἢ κειτρώδης καὶ τραχεῖα ῥάβδος, βέργα, »Ῥάχοισιν ὀρκάδος στέγης«· ἐκ Σοφοκλέους, ὁ Φώτιος ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, φραγμός, προστιθεὶς καὶ τὸ »Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι, καὶ τὸ καθόλου αἱ τραχεῖαι καὶ ἀκανθώδεις ῥάβδοι«· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἡρμήνευσε τὸ, »Ῥάχοι, διὰ τοῦ, Φάκελοι τῶν ξύλων«· καὶ ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ »Δεσμαὶ δραγμάτων« καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἔραχος, τὸ δράγμα, Βοιωτοί· ὅθεν ἐν γένει, ῥάβδος, φρύγανον· ἢ κλάδος, κλωνάρι, καὶ τὸ νέον κλῆμα τῆς ἀμπέλου τὸ ὁποῖον ἄρτι φυτεύεται, καταβολάδα, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. ϛ'. »Ἀφέντες τὰς ῥάχας«, ὅπου σημαίνει ἡ λέξις τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπώρυγος (καταβολάδος). Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ μεγάλ. Ἐτυμολ. ἐνταῦθα »Ῥάχους« ἀνέγνωσε, διότι ἡρμήνευσε τὸ »Ῥάχος, διὰ τοῦ, Σκόλοψ ὁ ἀκανθώδης«· προστιθεὶς »Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου (λέγεται), ἐπεὶ ἀπεξύνεται (πλαγίως κόπτεται) ἐν τῷ τέμνεσθαι«· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται τὸ, Ῥαχῶσαι, ἀντὶ τοῦ, Κόψαι, κλαδεῦσαι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐστὶ συγγεν. τῷ ῥάκος, δύνατοῖτις νὰ παροβάλλῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ εὑρισκόμενα, »Ῥαχίσεις, ὀρόδαμνοι κλάδοι«· καὶ, Ῥάδαμνος, ἀντὶ τοῦ, Ὀρόδαμνος· ἂν τὸ, Ῥαχίδες, οὐ ταὐτὸν ἐστὶ, τῷ, Ῥάδικες· ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης γράφουσιν ἔνιοι, ῥάχη, ἡ. 4) Κατὰ Παυσαν. β', 32. παρὰ Τροιζηνίοις ἐλέγετο ῥάχος, καὶ ἡ ἀγρία ἐλαία. (Ἡ λέξις αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, ῥασσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι, ῥάκος, καὶ συγγεν. τούτοις εἰσὶ τὸ, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ τὸ, ῥήσσω, ῥαγμός.) (ν υ)

Ρ'αχόω (ῥάχος, ή, 3). Τὰ νέα κλήματα τῆς ἀμπέλου, ἤτοι τὰς καταβολάδας, τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπώρυγος περικόπτω, ἢ κλαδεύω, ἢ ἀποξύω.

Ρ'άψις, εως, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάπτειν, συνενόνειν, συντιθέναι, ῥάψιμον, συρράφη.

Ρ'αψῳδέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥαψῳδός). Ῥαψῳδὸς εἰμί, τουτ. ἀπαγγέλλομαι, ἢ διηγοῦμαι τὴν ἱστορίαν, καὶ τὰ συμβάντα τῶν ὄλλων κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐσόδτε δὲ καὶ, ἐκφωνῶ ποιήματα, Διογ. Λαέρ. 9, 18, ἢ περιφερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν λέγω ῥαψῳδίας. ἴδε ῥαψῳδός. 2) καθόλ. λέγω τι ἐκ στήθους ὅπερ πρότερον ἔμαθον, ἐκστηθίζω, λέγω ἀπ' ἔξω, συνηθ. ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας πρωτὸς ὅπερ λέγεται ἄνευ ἀγχιτοίας, καὶ δι' ἁπλῆς μόνον μηχανικῆς παραστάσεως, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ συμφέρον καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἄλλων ὅσοι τὸ ἀκούουσι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ φλυαρῶ, ὁμιλῶ εἰς τὰ χαμένα, ἢ διηγοῦμαι μωρολογίας, καὶ βωμολοχίας· ὁ Δημοσθένης λέγει· »Οὐδὲν οὖν ἄλλ' ἢ ῥεψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιιόντες« περιερχόμενοι θέλουσιν εἰπῇ εἰς ὅλους τὰς παραγγελίας ἢ τὰ ἐπιτάγματα αὐτῶν ὡς οἱ ῥαψῳδοί· οὕτω καὶ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 277. Ε. »Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι«. ὅθεν

Ρ'αψῴδημα, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ ῥαψῳδοῦ λεγόμενον, ἢ ἀπαγγελλόμενον, καθόλ. πᾶν ὅ,τι ἀπαγγέλλεται, ἢ διηγεῖται, ἱστορεῖτις, καὶ ἐξαιρ. ληρος, μωρολογία, φλυαρία, ψεῦμα, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν ῥαψῳδῶν λεγόμενον, ἢ Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ρ'αψῳδία, ἡ (ῥαψῳδός). Κυρίως λέγεται μὲν πᾶσα ᾠδὴ ἢ ποίημα ἐκφωνούμενον ἢ ψαλλόμενον ὑπὸ τινος ῥαψῳδοῦ, ἐξαιρ. ὅμως τμῆμα τι, ἢ γράμμα ἐκ τοῦ Ὁμήρου ποιημάτων τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, παρὰ τὸ τεχνικὴν συνθήκην ἐρράφθαι, ὅπερ οἱ ῥαψῳδοὶ περιερχόμενοι ᾖδον. Πλάτ. εἰς Τίμαιον· 2) καὶ πᾶσα ἀπαγγελία ἢ ἐκφώνησις ὁποιουδήποτε ἄλλου ποιήματος· οὕτω λέγει ὁ Πλάτων περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅτι οἱ παῖδες ἐγυμνάζοντο ἵνα ἐκφωνήσωσι καὶ ψάλλωσι ποιήματα κατὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν, καὶ ἄθλον διὰ τοῦτο ἐλάμβανον. »Ἄθλα τῆδε οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίαις« ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Ῥαψῳδία, σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συρράφη, ἢ μέρος ποιήματος· καὶ ὁ Φώτιος· Ῥαψῳδία, φλυαρία, λόγων συναφή, ἀδολεσχία. ἴδε καὶ ῥαψῳδός.

Ρ'αψῳδικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς ῥαψῳδίαν ἢ ῥαψῳδὸν ἀνήκων, ἢ ἴδιος τοῦ ῥαψῳδοῦ, εἰς ῥαψῳδὸν μόνον ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων. ἐκ τοῦ

Ρ'αψῳδός, ὁ (ῥάπτω, ᾠδή). Κυρίως μὲν ὁ συρράπτης, συντάκτης, καὶ συνθετὴς ποιημάτων ἢ ὕμνων, ἰδίως δὲ ἐνοοῦν οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα. Ῥαψῳδοὶ, ἐκείνους ὅσοι κατεγίνοντο καὶ συνέῤῥαπτον, ἢ εἰς ἓν ὅλον συνῆγον καὶ συνήρμοζον ἕκαστα ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἡσιόδου, καὶ ἐν γένει τῶν ἀρχαιοτάτων Ἐποποιῶν, καὶ περιφερόμενοι ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, ἢ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν ἀπήγγελλον αὐτὰ, ἢ τὰ ἔψαλλον, ὡς παρ' Ἡροδ. 5, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ κατ' Εὐστάθ. Ὁ τὰ μέρη τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως συνείρων καὶ οἱονεὶ συῤῥάπτων καὶ περιάδων, ὁ δὲ Πίνδαρος, Νεμ. 2, 2. καλεῖ τοὺς τοιούτους κατὰ ποιητικὴν περίφρασιν, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς, ὡσαύτ. καὶ ὁ Ἡσ. λέγει Λεξ. 34. περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ Ὁμήρου »ῥάψαντες ἀοιδήν« ἐτχημάτιζον δὲ οἱ ῥαψῳδοὶ πρὸς ἀλλήλους σύστημά τι ἢ φυλὴν τινὰ ἰδίαν, ἥτις κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας τῆς πρώτης ἠθικῆς καὶ νοερᾶς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων ἐθεωρεῖτο καὶ ἐτιμᾶτο μὲ σεβας ὑπὸ τῶν λαῶν ὡς μορφωταὶ τῶν ἠθῶν, καὶ φύλακες τῶν ἀξιομνημονεύτων καὶ ἡρωϊκῶν ἔργων καὶ παραδειγμάτων τῆς τότε ἐποχῆς, οἵ τινες εἰς τὰς ἀπαγγελίας καὶ ἐκφωνήσεις, τὰς ὁποίας ἐκαμνον τῶν διαφόρων Ποιημάτων, ἐφύλαττον κανόνας τινὰς τῆς τέχνης καὶ ἔθιμα μὲ τὴν ἀνήκουσαν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἰδίως ἀπονέμεται καὶ χρεωστεῖται ἡ διαφύλαξις τῶν Ὁμηρικῶν Ποιημάτων. Ὅτε δὲ ταῦτα τὰ Ποιήματα ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατήντησαν νὰ γίνωσι κοινὰ, καὶ νὰ διαδίδωνται ἀκαταπούστως διὰ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ἢ νὰ πολλαπλασιάζωνται διὰ τῆς ἀντιγραφῆς αὐτῶν, τότε οἱ ῥαψῳδοὶ ἐνομίζοντο πλέον ὡς περιττοὶ, καὶ ἐκαταφρονοῦντο ὡς ἄνωφελεῖς καὶ ὀχληροὶ παράσιτοι, καὶ τοιούτους ἤδη παρίστησιν αὐτοὺς ὅτε Ξενοφῶν καὶ ὁ Πλάτων. Εἶχον δὲ συνήθειαν οἱ ῥαψῳδοὶ ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν καὶ ψάλλειν τὰ τοιαῦτα ποιήματα νὰ κρατῶσι μίαν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἤτον δὲ ἡ ῥάβδος αὕτη συνήθ. ἐκ ξύλου δάφνης, ὡς ὁ Ἡσιοδ. ἐν Θεογ. 30. φησί· »ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι, καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον δρέψασθαι« καὶ Παυσ. Ϛ', 30. εἶπεν ὅτι ὁ Ἡσίοδος »ἐπὶ ῥάβδῳ δάφνης ᾖδεν«, παράβλ. καὶ Beeckh expl. Πινδ. Ι. 3, 56. Ὡς [ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου ἔλαβον αἰτίαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὅσοι ὑπέθετον τοὺς ῥαψῳδοὺς ὡς μόνον εὐτελεῖς συῤῥάπτας καὶ ἐμπαλωτὰς ᾠδῶν καὶ ἐπῶν, νὰ παράξωσι τὴν ὀνομασίαν αὐτῶν ἐκ τοῦ, ῥάβδος, καὶ νὰ θέλωσι μᾶλλον νὰ καλῶνται ῥαβδῳδοί· οὕτω ὁ Σχολιαστὴς Πλάτωνος εἰς Ἴωνα συνωδὰ τῷ Φωτίῳ καὶ Ἐτυμολ. ἔχει· »Ῥαψῳδοὺς, φασὶ, τοὺς τὰ

Ομήρου επη εν τοῖς θεάτροις απαγγέλλοντας, εκλληθησαν δε οὕτως, επει ράβδους εχοντες δαφνίνας απήγγελλον. Ῥαψωδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός. καὶ »εἴρηται δὲ ῥαψῳδία οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα». Διον. Θράξ. παρ' Εὐσταθ. — Περὶ Ῥαψῳδῶν ἴδε καὶ Οὐολφ. Προλεγ. σελ. XCVI. Heyne Ἰλ. Τομ. 8. σελ. 793. 2) Ὁ Σοφοκλ. Ο. Τ. 391. καλεῖ τὴν Σφίγγα, κύνα ῥαψῳδόν, διότι εἰς ὁποιον ἤθελεν πλησιάσει ἀπήγγελλε τὸ αἴνιγμα αὐτῆς.

Ῥ'ᾴων, ον, ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος.

Ῥ'ᾴως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥᾷος, ταὐτὸν τῷ ῥᾳδίως. Σουΐδ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ε.

Ρ'έα, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἐκ τοῦ ῥάδιος ταὐτὸν τῷ, ῥαδίως, εὐκόλως, ἐλαφρῶς· ἄνευ πόνου καὶ δυσκολίας, συχνάκ. ἐν Ἰλ. παραβλ. ῥεῖα (υ υ, ἐν δὲ Ἰλ. Μ, 381. Ν, 144. Ἡσ. Ἔρ. 5. εὕρηται ὡς μία μακρὰ συλλαβή.)

Ῥ'έα, Ἐν. καὶ Ἰων. Ῥέη καὶ Ῥεῖα, ἡ. Ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, καὶ μήτηρ τοῦ Διός, κατὰ τὸν μῦθον, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ. — Ῥείη ἐστὶν ἔντε τῇ Ἰλ. καὶ Ἡσ. ὁ συνήθης τύπος. »Ὁ πεζὸς τύπ. Ῥέα κεῖται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ὅπου ὡς μία συλλαβὴ ἐκλαμβάνεται· τὸ δὲ Ῥέη εὕρηται Ὁμ. Ἅμν. Δημ. 459. καὶ Ἡτ. Θεογ. 467. (Πιθανῶς τὸ Ῥέα προεκύψε κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἔρα, διὸ καὶ κατ' ἀρχ. σημασ. δηλοῖ τὴν Γῆν.)

Ῥ'εβοειδής, πόλλ' ἀμφιβ. ἀντὶ τοῦ, ῥαιβοειδής, καὶ ῥαιβός, ἡ ῥέβος, παρὰ Γαλην.

*Ῥ'εγεύς, έως, ὁ, = ῥεγιστής.

Ῥ'εγιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ῥ'εγιστής, οῦ, ὁ (ῥέγος). Ὁ βάφων ἢ χρωματίζων κάλυμμά τι, ἢ στέγην, ἢ ἐσθῆτα τινα, ἔνδυμα.

Ῥ'έγκος, εος, τό. Ὁ ἀκουόμενος ἦχος διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ὑπνάττειν, ῥογχάλισμα, ἔτι καὶ ῥέγχος καὶ ῥόγχος, ἐκ τοῦ

Ῥ'έγκω, Μ ἔξω. Ῥογχαλίζω, ῥοχάζω, ἠχον τινὰ δυσάρεστον ποιῶ διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ἀναπνέειν ἐν καιρῷ ὕπνου. Ἀριστοφ. ἱππ. 115. »ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος». ὁ Εὐριπ. εἰς Ῥῆσ. 785. ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἵππων ἀντὶ τοῦ Φριμάω φρυάττομαι· καὶ Μέσ. ῥέγκομαι· λέγεται ἔτι καὶ κοιν. ῥέγχω, ὅθεν τὸ, ῥόγχος, ὁ· καὶ ῥογχάζω. Ἐκ τοῦ ῥόγκος ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐξ Ἐπιχάρμου τὸ »Ῥογκιάω Ἀθήν. σελ. 363. Φαίνεται ὅτι τὸ, ῥόγχος, συγγεν. ἐστὶ μετὰ τοῦ ῥοῖζος, ῥόχθος, ῥοιζέω, ῥοχθέω, ῥόθος, ῥοθέω· ὁ Σουΐδ. ἐσημείωσε ῥόζω, ἀντὶ τοῦ ῥέγχω, καὶ ὑλακτῶ· ὁμοίως καὶ ῥυζῶ, καὶ ῥαζῶ, ἀντὶ τοῦ, ὑλακτῶ.

*Ῥ'εγκώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Μὲ ῥοχαλιστὸν τρόπον, ἢ ὁ μιμούμενος καὶ κάμνων ὡς ὁ ῥοχαλίζων ἐν τῷ ὑπνώττειν.

Ῥ'έγμα, τό (ῥέζω, 2). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βεβαμμένον ἢ χρωματισμένον.

Ῥ'έγξις, εως, ἡ (ῥέγκω). Τὸ ῥέγχειν, ῥογχάλισμα, ἢ ῥόχασμα.

Ῥ'έγος, τό· = ῥῆγος, κάλυμμα, ἐπίβλημα, ἐσθῆς, Ἀνακρ. καὶ Ἴβυκ.

Ῥ'έγχος, εος, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥέγκος. ἐκ τοῦ

Ῥ'έγχω, κοιν. τύπ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ, ῥέγκω, ὅπερ ἴδε, ὅθεν

Ῥ'εγχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. Ὅμοιος ῥέγχει, ὡς ὁ ῥέγχων, ταυτ. τῷ ῥεγκώδης.

Ῥ'έδη, ἡ. Ἄμαξα· Λατ. rheda ἀμφ. ὅθεν

Ῥ'έδιον, τό· ὑποκορ. μικρὰ ῥέδη· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥεδίων, ἁρμάτων».

Ῥ'έεθρον, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ῥεῖθρον, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἡτ. καὶ παρ' Ἡροδ.

Ῥ'έζω, Μ. ξω, ἀόρ. ἔρεξα, καὶ ἔῤῥεξα, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἀόρ. ῥεχθῆναι εὕρηται ἐν χρήσει, ἔστι δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἔῤῥω, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη διὰ μεταθέσεως τοῦ ρ στοιχείου, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 265. καὶ ἔστι μόνον παρὰ Ποιητ. εὐχρηστ. Ποιῶ, πράττω, δρῶ, ἐνεργῶ, »ὧδε ῥέζειν» ἀντὶ, οὕτω πράττειν, οὕτω φέρεσθαι· Ὅμ. ὅς τις ὡς ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ λέξει μεταβατ. συντάττων αὐτὴν μὲ Αἰτ. πράγμ. ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, ἐργάζομαι, ἐπιτελῶ, παρασκευάζω, ἀποπερατόω, ὡσαυτ. καὶ Ἡσ. καὶ μετὰ διπλ. Αἰτ. τοῦ τε προσώπ. καὶ πράγμ. τινά τι, κάμνω ἢ προξενῶ εἴς τινα τι· συχνάκ. παρ' Ὁμ. »ὄσσ' Ἕκτωρ ἔῤῥεξε . . Ἀχαιούς» Ἰλ. Κ, 49· ἀντὶ, ὅσα ὁ Ἕκτωρ ἔκαμε κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ »τίς νύσε τοιάδ' ἔρεξε . . οὐρανιώνων» Ἰλ. Ε, 373. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁμοίως, ῥ. τινὰ κακόν, Ὀδ. Β, 72. Σ. 15. Ἰλ. Δ, 32. καὶ, ἀγαθὰ ῥ. τινά, Ὀδ. Χ, 209. καὶ μετ' ἐπίρ. κακῶς ῥέζειν τινά, ἀντὶ κακομεταχειρίζομαι ἢ βλάπτω τινά, Ὀδ. Ψ, 314. καὶ μετὰ Δοτ. »μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες» Ὀδ. Υ, 314. καὶ κατ' ἐπιτατ. ἔννοιαν »εἴτι νόος ῥέξειε» Ἰλ. Ξ, 62. ἐὰν δηλ. ἠμπορῇ ἢ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ πράξῃ, νὰ ἐκτελέσῃ, ὡσαύτ. Ὀδ. Θ, 148. Μετοχ. »Ῥεχθέν, πραχθέν, γενόμενον, ἢ συμβάν, ὡς Ἰλ. Ρ, 32. »Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω· ἀπὸ παροιμίας εἰλῆφται τοῦτο. νηπίου γὰρ ἄφρονός ἐστι μετὰ τὸ πραχθῆναι τὸ κακὸν θεραπείαν καὶ ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ ζητεῖν· ὁ γὰρ ἄφρων οὐ προορᾷ τὸ μέλλον, ἀλλὰ πραχθὲν γιγνώσκει, καὶ Ἰλ. Κ, 250. Τ, 198. ἀντικ. τῷ, εἰπεῖν, Ὀδ. Δ, 205. Χ, 314. καὶ τῷ παθεῖν, Ἡσ. Λείψ. 69. β) ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, θύω, προσφέρω ὡς θυσίαν, ἱερουργῶ, ἱερεύω. Ἰλ. Α, 444. »Φοῖβῳ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι Δαναοῖσι», ὡς τὸ Λατ. sacra facere· ὡσαύτ. βοῦν ῥ. θεῷ, Ἰλ. Δ, 292. 294. Ὀδ. Γ, 384. καὶ ἄνευ Αἰτ. Ἰλ. Β, 802. »Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν· οὕτω καὶ ἐν Θ, 250. »Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί» ἐν δὲ Ἰλ. Κ, 294. »Τήνδε τοι ἐγὼ ῥέξω», ἀντὶ ἱερουργήσω, θύσω, θυσιάσω, σφάξω. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι σημαίνει τὸ, Ἐῤῥωμένως πράττειν, καὶ μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ Ἐνεργεῖν, ὁ ἀντὶ τοῦ μιγῆναι γυναικὶ τίθεται παρ' Ἀλκίφρονι. 2) Κατὰ τοὺς Γραμ. ἔστι παρὰ Δωρ. τὸ ῥέζω καὶ ῥήξω ταὐτὸ τῷ, βάπτω, χρωματίζω, βάφω. Ἐπίχαρμος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν Λέξ. Ῥέξαι, καὶ Ἐτυμολογ. μεγ. ἐξ ἐναντίας ὁ Σχολιαστὴς Ὁμήρου ἐν Ὀδυσ. Γ, 319. λέγει· »Ῥῆξαι, οἱ Ἀχαιοὶ τὸ Βάψαι· παραβάλλεται καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 657. ὅθεν τὸ, ῥηγεύς, καὶ ῥεγιστής, βαφεύς. Ἡσύχ. καὶ, ῥῆγος, καὶ ῥέγος τὸ βεβαμμένον ἱμάτιον.

*Ῥ'έη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ῥέα.

Ῥ'εθομαλίδης, ου, ὁ (ῥέθος, μῆλον, 2). Ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ ὄψιν ὡς τὸ μῆλον, ὁ ἔχων στρογγύλας καὶ κόκκινας παρειὰς ὡς μῆλα, ὅθεν, ῥεθομαλίδαι καὶ οἱ τρυφεροὶ τὴν σάρκα, Σουΐδ. παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Χ, 68. οἱ εὐπρόσωποι.

Ῥ'έθος, εος, τό. Τὸ σῶμα ὅλον, καὶ γενικ. ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὅμ. ὅ,τις χρῆται ἀεὶ τῷ πληθ. »ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει». Ἰλ. Π, 856. καὶ Χ, 68, 362. ἰδίως δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις, Σοφοκλ. καὶ Μόσχος Μέγαρ. 3. »Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσιν, ὁ Ἡτύχ· προστίθησι καὶ τὸ, Παρεία.

Ῥ'εῖα, Ἐπίρ ποιητ. ἐξαιρ. ἐπ. ἀντὶ ῥέα· ἐκ τοῦ ῥάδιος, εὐκόλως, ἐν ἀνέσει, ἀπόνως, ἀμοχθί, συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. »θεοὶ ῥεῖα ζώοντες», ἄνευ κόπων καὶ πόνων, (χωρὶς νὰ ἐργάζωνται), ἀφροντίστως καὶ ἀμερίμνως ζῶντες, Ἰλ. Ζ, 138. ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 112. ῥᾳδίως καὶ ἀπόνως ἀμόχθως, ζῶντες· »Ῥεῖα φέρειν». Ρ. 70. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως φέρει· καὶ ἐπιτεταμ. Μ, 151. »Ῥεῖα μάλα· λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἡσιοδ.

*Ῥ'είη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, Ῥέα, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ.

Ῥ'εῖθρον, τό. Ἀττ κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ ποιητ. ῥέεθρον (ῥέω). Τὸ ῥέον, πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει ὡς ὕγρον, ῥεῦμα, ῥοὴ, ῥεύσιμον, ποταμός, ὅθεν πληθ. τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα, τὰ κύματα τῶν ποταμῶν καὶ αἱ ῥοαὶ αὐτῶν, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ πληθ. ποιητ. τύπ. ῥέεθρα, ὡς, »Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθραι», Ἰλ. Β, 461. »Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθραι», Ἰλ. Θ, 369. καὶ ἀλλαχοῦ· μόνον δὲ ἐν Ἅμν. ιη', 9. εὕρητ. ῥέεθρα. Παρὰ μεταγενστρ. δηλοῖ ἔτι, αὐλαξ ἤτοι τὸ κοίλωμα τῆς γῆς, δι' οὗ ῥέει, τρέχει, φέρεται ὁ ποταμὸς (ἔλυτρον κῦτος, στρῶμα τοῦ ποταμοῦ), Ἡροδτ. 1, 186, 191, 2, 11. 7, 109, 130. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔντε τῷ πληθ. καὶ ἑνικ. ἀριθμ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. ι'. 15.

*Ῥ'εῖθρον, τό. Λιμήνες ἐν Ἰθάκῃ, Ὀδ. Α, 186.

*Ῥ'εώνη, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα, Meinecke. Εὐφορ. Λείψ. 138.

*Ῥ'έκτειρα, ἡ, θηλ, τοῦ ῥεκτήρ.

*Ῥ'εκτέος, έα, έον, Ἐπιθ ῥηματ. ἐκ τοῦ ῥέζω. Ὅς τις πρέπει ἢ μέλλει νὰ πραχθῇ, νὰ γίνῃ, ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ῥ'εκτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέκτης.

Ῥ'εκτήριος, ία, ιον (ῥέζω). Ὁ ἐνεργῶν καὶ πράττων τι, δραστήριος, ἐνεργητικός.

Ῥ'έκτης, ου, ὁ (ῥέζω). Πρακτήρ, ἐργάτης, ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν, πράττων, κάμνων, ἐκτελῶν τι. Ἡσιόδ. Ἔργ. 193. »Μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα» καὶ παρὰ Συνεσ. »Ῥέκτης ἀνήρ» ταὐτὸν τῷ παρ' Ὁμήρ. Πρακτήρ. β) Δραστήριος, ἐνεργητικός.

*Ῥ'εκτός, ή, όν, Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ῥέζω. Πραχθείς, τελεσθείς.

Ῥ'εμβάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥέμβω. ὅθεν

Ῥ'εμβασμός, ὁ. Περιφορά, περιστροφή, περιαγωγή, στρεφογυρισμός, περιπλάνησις, παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἡ κατάστασις ἀνησύχου τινός, ἢ στενοχωρημένης, ἀμηχάνου καὶ ἀπηλπισμένης καρδίας, καὶ ταραγμένης διαθέσεως καὶ ἐννοίας, ἀνησυχία τοῦ νοός, περισπασμός, ἀμηχανία.

Ῥ'έμβη, ἡ· καὶ

*Ῥ'εμβίη, ἡ (ῥέμβω). Τὸ περιπλανᾶσθαι καὶ περιφέρεσθαι· πλάνη, περιφορά, ἀνησυχία, παρ' Ἱππόκρ.

*Ῥ'εμβοειδής, ὁ, ἡ, ές (ῥεμβός, εἶδος). Ὡς ὁ ῥεμβάζων, ἤτοι ὁ πλανώμενος καὶ περιφερόμενος, ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς πλάνου, ἢ ὅμοιος ὢν περιπλανωμένῳ τινί, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. 2) ἀμελής, νωθρός, ὀκνηρός, χαῦνος.

Ῥ'εμβονάω, ταὐτὸν τῷ, ῥυμβονάω. Ἡσύχ.

Ῥ'εμβός, ἡ, όν (ῥέμβω). Ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος, περιφερόμενος, ἀλήτης, Vagabundus, Λατ. Vagabon, Γαλ. ἄστατος· ἐν Χειρογράφ. Γλωσσάρ. κεῖται· »Ῥεμβός, κυρίως ὁ συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενος, καὶ τοὺς καιροὺς εἰς ἀνόητα δαπανῶν καὶ βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφων.

Ῥ'έμβος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέμβη, Ἱππ. ἐκ τοῦ

Ῥ'έμβω Κατὰ κύκλον ἤτοι κυκλικῶς κινῶ, περιστρέφω, γυρίζω τι ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, δινέω ἐνεργ. εὕρηται μόνον παρ' Ἡσύχ. συνήθ. Ἀποθ. Μέσ. ῥέμβομαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν τρέχω, πλανῶμαι, γυρεύω, κύκλῳ περιέρχομαι ὡς ζητῶν τι. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. »Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρα-

πέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπωνα· καὶ Ἀθήν. »Μόνος ἐρρέμβετο, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχωνα«. τροπ. ἀνήτυχον καὶ τεταραγμένον ἔχω τὸν νοῦν μου, ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ περισπασμῷ εὑρίσκομαι, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ σκοποῦ τινος καὶ προσοχῆς πράττω, ποιῶ τι, κάμνω τι ἢ τρέχω εἰς τὰ χαμένα. Χρυσόστ. »Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται· ὅταν τρέχῃ, περιπατῇ ὁ νοῦς ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅταν οὐ προσέχῃ· οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ «Γρηγοροῦντες, τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι»· νὰ μὴ ἀφίνωσι τὸν νοῦν νὰ περιφέρεται, νὰ τρέχῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὰ χαμένα. (Συγγεν. ἔστι τῷ ῥόμβος, ῥύμβος, ῥυμβών, ῥυμβονάω, ῥαιβός, ἴσως ἔτι καὶ τῷ ῥέω καὶ ῥέπω.)

Ῥεμβώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥεμβῷ ὅμοιος, καὶ ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος. »Βλέμμα ῥεμβῶδες«. Πλούταρχ. ἡ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιστροφὴ τοῦ βλέμματος, τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν βλέπειν, καὶ μὴ στερεῶς ἐπίτι ἀντικείμενον, ταὐτ. τῷ ῥεμβοειδής, ὅπερ ἴδε.

Ῥεμβών, όνος, ἡ· = ῥυμβών, Ἡσυχ.

Ῥέμφος, εος, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ, ῥάμφος. Ἡσύχ.

Ῥέος, τό (ῥέω), ταὐτὸν -ῷ, ῥεῦμα· πᾶν ὅ,τι ῥέει, ποταμός, ῥύαξ, χείμαῤῥος Αἰσχύλ. Προμ. 400. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Ῥέπω, Μ. ψω. Κούφως, ἐλαφρὰ καὶ ὀλίγον κατ' λίγον κλίνω, κύπτω, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἢ κλίνω, βαρύνω, ἀποκλίνω, πίπτω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἡ ζυγαριὰ ἢ ἡ πλάστιγξ αὐτῆς, Λατ. vergere, inclinare, ὅθεν ἀποφασίζομαι, ὁρίζομαι, ὡς ὅτε διὰ τῆς στάθμης ὁρίζεται τὸ ἀληθὲς μέτρον ἑκάστου ἀπονεμομένου πράγματος· ὡς Ὅμ. ἕλκε δὲ (ἤγ. τὰ τάλαντα) μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶνα Ἰλ. Θ, 72. ἤτοι, ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω, ἐβάρυνε, ἀπεφάσισε ἤγ. οὕτως ἡ μοῖρα τῶν Ἀχαιῶν, ὡσαυτ. καὶ Ἰλ. Χ, 212. καὶ Ἡροδτ. 7, 139. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλον· ἀντὶ ἔμελλον ν' ἀποβῇ καλῶς, νὰ εὐδοκιμήσωσι· καὶ καλῶς χωρῶ, ἀποβαίνω καλῶς, λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι »φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν«· Σοφ. Ἀντ. 722. ἤτοι, δὲν συνεθίζει νὰ γίνηται, ν' ἀποβαίνῃ οὕτως. — 2) τροπικ. ἐπὶ παθῶν καὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐπὶ στοχασμοῦ τινος καὶ ἀποφάσεως, ἀντὶ τοῦ κλίνω πρός τι μετὰ θελήσεως ἢ ἀποφάσεως, ἢ πόθου καὶ πάθους· κλίσιν καὶ διάθεσιν ἔχω ἢ αἰσθάνομαι πρός τι ἢ πρός τινα. »Σκοπουμένω καὶ διστάζοντι ὅμως ἔῤῥεψε θεῖνα· ἡ γνώμη μου ἔκλινε πρὸς τὸν στοχασμόν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐγὼ ἔπρεπε. Ξενοφ. Λακ. δ'. 1. Πλεῖστον ῥέπειν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τῇ πόλει· ἡ πόλις θέλει κλίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ καλόν· οὕτω καὶ, ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονάς, ἤτοι φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας καὶ πάθους πρὸς τὰς ἡδονάς· »τὸ πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους«· Ἰωσ. παραβλ. ῥοπή. 3) καθόλ. ἐλαφρῶς καὶ ἀνεπαισθήτως κινοῦμαι πρός, καταφέρομαι, ὑπολισθαίνω, ἠθέως καὶ ἐλαφρὰ γλιστρῶ, ἢ καταβαίνω, εἰσδύω, καταντῶ, ὡς, ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα. 4) μεταβατ. Κίμνω τι ὥστε νὰ κλίνῃ, νὰ φέρηται πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καθέλκω, καὶ ἐκ τούτου, δίδω τὴν ῥοπὴν εἴς τι, τὸ κάμνω νὰ στρέφεται ἢ νὰ κινῆται κατὰ μίαν τινὰ διεύθυνσιν »Τύχη μὲν ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταῤῥέπει« Σοφ. (Συγγεν. τῷ ῥέω καὶ ῥέμβω).

*Ῥερυπωμένος, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ ῥυπόω, Ὀδ. 6, 59.

Ῥεῦμα, ατος, τό (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, ἢ ἔχει ῥοήν, ἐπὶ ὑγρῶν, ῥευστιμον, ῥεῦσις, τρέξιμον τῶν ὑδάτων, καὶ αὐτὴ ἡ ὁλικὴ ῥεῦσις ἢ τὸ ῥεῖθρον τοῦ ὕδατος ποταμοῦ τινος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποταμός, ἢ χείμαῤῥος, καὶ αὐτὸ τὸ ῥέον, τρέχον, ἢ χυνόμενον ὑγρόν· ὁ ῥοῦς καὶ ἡ φορὰ τῶν ὑδάτων »ἐκ δὲ τῆς ναυμαχίης ὄμβρος τε λίβρος, καὶ ῥεύματα ἰσχυρὰ ἐς θάλασσαν ὠρμημένα« Ἡροδτ. 8, 12. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στρῶμα, τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, Ἡροδτ. 2, 20. παρ' ᾧ ἀεὶ κατὰ πλῆθ. εὑρηται. 2) τροπ. Πᾶν ὅ,τι κατὰ πλῆθη καὶ σωροὺς φέρεται, ὁρμᾷ πρός τι, ὡς μέγας στρατός, πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων, σμῆνος, ῥεῦμα φωτῶν, στρατοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 87, 410. Σοφ. Ἀντ. 129. ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λέγομεν, χείμαῤῥος στρατευμάτων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν, μεταβολὴν, ἀλλοίωσιν, ἀκαταστασίαν, τὸ ἀστάτον, ἢ ἀστασία, ἢ ἀλλοίωσις, τὸ εὐμετάβλητον, ὡς, ῥεῦμα τύχης, ἤτοι αἱ συχναὶ μεταβολαὶ καὶ μεταλλαγαὶ τῆς τύχης, Μενανδ. 3) παρὰ τοῖς Ἰατρ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐν τῷ σώματι περιφερόμενον καὶ κυκλούμενον ὑγρὸν, ἢ ἡ περιῤῥεομένη ὕλη ἀσθενείας τινός, (ῥευματικόν). Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀποπληξία, καὶ ὁ Καταῤῥους. ὅθεν

Ῥευματίζομαι. Ῥεῦμα ἢ ῥευματισμὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ ῥευματισμόν. Γαλην.

Ῥευματικός, ή, όν (ῥεῦμα, 3). Ὁ εἰς ῥεύματα ἢ ῥευματισμοὺς ὑποκείμενος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμὸν καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ῥεῦμα ἢ ῥευματισμόν. Οὐδετέρως δὲ, ῥευματικόν, ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ῥευματισμός.

Ῥεύματιον, τό· ὑποκ. τοῦ ῥεῦμα.

Ῥευματισμός, ὁ (ῥευματίζομαι). Τὸ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἢ εἰς τὸ αἷμα ῥεῦμα, ὅπερ προξενεῖται διὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ὑγρασίας, ῥευματικόν, εἰσχώρησις τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑγροῦ ἀέρος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, μετὰ πόνου κινουμένου. Γαλην. = ῥεῦμα 3.

*Ῥευματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ῥευματισμοῦ ὤν, ὅμοιος ῥευματισμῷ.

Ῥεῦσις, εως, ἡ (ῥέω). Ῥοή, ῥεῦμα, τὸ ῥέειν, χύσις, συνηθέστερ. ῥύσις.

Ῥευσταλέος, έα, έον (ῥέω). Ῥευστός. »Ἠέρα ῥευσταλέα« παρ' Εὐσεβ. προπ. δ'. 9.

Ῥευστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς, ῥευστός, ὁ ῥέων, πᾶν ὅ,τι ῥέει, ἢ ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ ῥέειν.

Ῥευστός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -στῶς (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέεται, χύνεται, ἢ ὁ ῥέων, ὅστις ῥέει χύνεται, καὶ ἐν γένει μὴ στερεός, μὴ σκληρὸς, μὴ στερεός, ὁ εἰς ῥεῦσιν ὑποκείμενος, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. μὴ σταθερός, ἀκατάστατος, ἀκρατὴς, μεταβλητὸς, μετέωρος, ὁ πάντοτε εἰς κίνησιν ὤν, καὶ φθαρτός, πρόσκαιρος. παραστικός, Λατ. fluxus.

*Ῥεφανίς, ίδος, Ἰων. ἀντὶ, ῥαφανίς.

*Ῥέφανος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, ῥάφανος.

Ῥέω, μέλ. ῥεύσομαι, Θεογν. 448. ἀορ. ἔῤῥευσα, ὁ μέλ. καὶ ἀόρ. σπαν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει, Lob. Φρυν. σελ. 739. εὐχρηστότερος δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστιν ὁ μέλ. ῥυήσομαι, ἀόρ. ἐρύην, ἀεὶ ἐπὶ μεταβατ. σημαιν. ἐξ ὧν ἐσχηματιστ. ὁ παρακ. ἐρρύηκα, ἔτι δὲ ὁ ἐνεστώς ῥέομαι εὕρηται παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, ὁ δὲ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐνεργ. Ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν δὲ Ὀδ. Γ, 455, καὶ Ἐπ. 3. κεῖται ὁ ἀόρ. ῥύη ἀντὶ ἐρύη. Κινοῦμαι, χέομαι, τρέχω, φέρομαι, χύνομαι, στάζω, πίπτω χυνόμενος, ἢ μὲ ὁρμὴν χέομαι, ἰδίως μὲν ἐπὶ ὕδατος τὸ ὁποῖον τρέχει ἢ φέρεται ἀφ' ἑαυτοῦ διά τινος διαστήματος, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἐπὶ αἵματος, ἐπὶ δακρύων, ἱδρῶτος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥευστῶν ὑλῶν· Συνχνάκ. παρ' Ὅμ. »Ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ«. Ἰλ. Β, 307. καὶ »ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήνη«· Ἰλ. Ρ, 86. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. δὲ συντάττει αὐτὸ μετὰ Δοτ. ὡς »πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει«· Ἰλ. Χ, 149. ἤτοι, ἡ πηγὴ πλημμυρεῖ, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὕδωρ· ὡσαυτ. »ῥαίεν αἵματι γαῖα« Ἰλ. Θ, 65. ἤτοι ἐπλήσθη, ἐξεχείλητεν ἀπὸ τὸ αἷμα ἡ γῆ, καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ δὲ Ἡροδτ. χρησιμ. 7, 140. εὕρηται ὁ μετοχ. τύπ. μετὰ Δοτ. ἱδρῶτι ῥεόμενοι, ἀντὶ ῥεόμενοι, ὥσπερ καὶ τὸ μαχεούμενοι ἀντὶ μαχόμενοι, ἤγ. στάζοντες ἱδρῶτα, ὄντες πλήρεις ἱδρῶτος, (τὴν προτέραν γραφ. ῥεούμενοι ἀπέβαλον ὡς ἡμαρτ. ὅτε Schweighs. καὶ ὁ Buttm.) καὶ »ὀφθαλμὸς δακρύοις ῥέων, κ. τ. τ. ἢ συνήθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔκφρασις, πολὺς ῥεῖ, σημαίνει τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν τὴν πλήρη ῥοὴν ποταμοῦ ἢ χειμάῤῥου τινός, ὅπου τὸ πολὺς τίθεται ἀεὶ κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ εἰς ὁ ἀναφέρεται ὑποκειμένου, π. χ. »θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, Δημ. ἔτι δὲ πολλάκ. καὶ κατὰ τροπ. ἔννοιαν, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 855. »πολλῷ ἐπαίνῳ ῥεῖνα, ἀντὶ τοῦ, ἀπολαμβάνειν, χαίρειν μέγαν ἔπαινον, Ἀριστφ. Ἱππ. 529. ὡσαυτ. ὁ ποταμὸς μέγας ἐῤῥύη, Ἡροδτ. 8, 138. — 2) μεταφορ. ἐκχέομαι, χύνομαι πλουσιοπαρόχως, διαδίδομαι μὲ ἄφθονον καὶ ἀδιάκοπον πληρότητα, ὡς, φ. ε. ἐπὶ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἀταράχου γλυκείας ῥοῆς τῶν λόγων, ἢ ὁμιλίας τινός. Ὅμ. »τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή«. Ἰλ. Α, 249. καὶ »ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μειλιχίη« Ἡσ. Θεογ. 84. καὶ αὐτόθ. 39, 97. ἔτι, »ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον« Ἰλ. Μ, 159. ἤτοι, ἐῤῥίπτοντο, ἐπετοῦσαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς χεῖράς των. β) σωρηδὸν, ἢ κατὰ πλῆθος πίπτω, καταφέρομαι, ὡς π. χ. οἱ ὥριμοι, ἢ σεσηπότες καρποὶ πίπτουσιν ἐκ τῶν δένδρων, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, αἱ τρίχες ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. τ. τ. ὡς »τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔῤῥεον«· Ὀδ. Κ, 393. καὶ Ἡσ. Λείψ. 5, Θεοκρ. 2, 89. καὶ ἀλλαχοῦ. γ) Καθόλ. ἀναλύομαι, διαλύομαι, τήκομαι, χύνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, παρέρχομαι, πρόσκαιρος ἢ προσωρινός εἰμί, περῶ ἢ περνῶ, πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κακεῖθεν, δ) αἰωρούμαι, ἀμηχανῶ, εὑρίσκομαι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν, ὅθεν, οἱ Ῥέοντες, ἤγ. οἱ φιλόσοφοι, ὅσοι ἐδόξαζον ὅτι ὅλα τὰ ὄντα εὑρίσκονται εἰς ἀκατάπαυστον καὶ διηνεκῆ ῥοὴν καὶ κίνησιν, »οἱ τὸ πᾶν κινοῦντες, οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται«. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 131. Α. 3) Ἐνεργητ. μεταβ. χέω, χύνω, κάμνω τί νὰ ῥεύσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ, λείβω· »Ἐῤῥει χειρὶ χοᾶς, θανόντι πατρί«. Εὐριπ. Ἑκαβ. 528. καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 273. (συγγεν. τῷ ῥέπω, πιθαν. καὶ τῷ ῥίπτω, καὶ κατὰ Κορᾷ τῷ ῥίς, ῥινός, ὅπερ ἤγ. τὸ δέρμα, ὡς χρήσιμον πρὸς ἐκροὴν τοῦ ἱδρῶτος, ἢ ἐφ' οὗ γίνεται ἡ ἄθηλος διαπνοή· ταυτοσημ. τύπ. τοῦ ῥέω εἶναι τὸ ῥυέω, καὶ ῥυΐσκομαι, ὁ δὲ Ἐνεστ. ῥύω οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ.)

Ῥ'Ε'Ω, ἀρχαῖον ἄχρηστ. θέμα, ἀντὶ τοῦ Φημί, λέγω, ἀφ' οὗ ὁ παρακ. εἴρηκα, παθ. παρακ. εἴρημαι, μέλ. εἰρήσομαι, ἀόρ. ἐῤῥήθην, ἐῤῥέθην, καὶ μὴ Ἀττ. εἰρήθην, εἰρέθην· ἴδε ἐρῶ· ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι τὸ, ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, ῥήτρα, ῥήτωρ, ὡς καὶ τὸ Λατ. Reor, καὶ Ratus, ὅ ἐστι, ῥητὸς, ὡρισμένος.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Η.

Ῥηγεύς, έως, ὁ (ῥῆγος), ταὐτὸν τῷ, Βαφεύς, χρωματιστής.

Ῥηγή, ἡ (ῥήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, ῥῆγμα. Γαλην. Γλωσσ.

*Ῥηγία, ἡ· ἐκ τοῦ Λατ. Regia, βασιλικὸν οἴκημα, Παλάτιον, Πλουταρ. Νουμ.

*Ῥήγιον, τό· Κύρ. ὄνομ. Πόλεως ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Ῥῆγλα, ἡ. Σίδηρον, ῥάβδος· Ἡσύχ. ὁ δὲ Μο-

σχόπουλος ἐν τῷ περὶ Σχεδῶν σελ. 193. ἔχει· »Σκυτάλη, ἡ ἀπόμακτρα, ἣν οἱ κοινοὶ ῥίγλαν (γράφ. ῥῆγλαν ἐκ τοῦ Λατιν. regula, οἶμαι) λέγουσιν· λέγεται δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεπτόν τι πέταυρον ἢ σανίδιον, δι' οὗ ἀπομάσσεται τρόπον τινὰ καὶ ἀποκόπτεται τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον μέρος τοῦ σίτου κ.τ.τ. ἐν τῷ μετρεῖσθαι διὰ τῶν μεδίμνων.

Ρ'ῆγμα, τό (ῥήγνυμι). Τὸ κατὰ μῆκος σχίσμα, σχισμάδα, ῥάγισμα, ξέσχισμα, διαχώρισμα, ζουγράνισμα, ἢ σύντριμμα· »Ῥήγματα γῆς«, Ἀριστοτ. σχίσματα, ὅταν δηλ. σχάζῃ ἡ γῆ ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ μεγάλου καύματος καὶ αὐχμοῦ, ὡς τὸ χάσμα· λέγεται ἔτι καὶ παρ' Ἰατροῖς τὰ τῶν τραυμάτων κατὰ μῆκος χάσματα· ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Rima, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 370. ἔτι δὲ ταύτ. τῷ ἀπόῤῥηγμα, Francke Καλλιν. σελ. 81. ὅθεν

Ρ'ηγματίας, ου, ὁ. Ὁ ἐῤῥωγὸς ἢ ἐσχισμένον τι τῶν ἐντοσθίων, οἷον πνεύμονος, ὕπατος, κ.τ.τ. ἔχων· Vulsus, Λατ· Ἱπποκρ. καθόλου δὲ, ὁ ῥῆγμα, ῥάγισμα ἢ σπάσιμον ἔχων.

*Ῥηγματώδης, ὁ, ἡ. ες (ῥῆγμα, εἶδος). Κατεσχισμένος, ἢ πλήρης σχισμάτων, ῥαγισμάτων, ἔτι = ῥηγματίας.

Ρ'ηγμίν, ῖνος, ἡ ὀρθότρ. ῥηγμίς, ῖνος, ἡ (φαίνεται δὲ ἡ ὀνομαστ. ὅτι οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ) (ῥήγνυμι), ὡς τὸ ῥαχία, ῥηχίη. Ψηλὸν, ἀπότομον καὶ βραχῶδες παράλιον, ἔνθα προσβάλλουσι καὶ μετὰ κρότου θλῶνται τὰ κύματα, τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλός, ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ δοτικ. »ἐπὶ ῥιγμῖνι θαλάσσης«, Ἰλ. Α, 437. Ὀδ. Δ, 430, 575. »παρὰ ῥιγμῖνι θαλάσσης«, Ἰλ. Β, 773. Ὀδ. Δ, 449. τῇ δὲ αἰτ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 229. καὶ Ὀδσ. Μ, 214. τῇ δὲ ὀνομ. οὐδέποτε. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, αἰγιαλὸς, περὶ ὃν ῥήγνυται τὸ κῦμα· ἢ κατ' Εὐστάθ. περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θίνουσιν, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήττοντα. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· »ῥηγμίνι, κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρησσομένου τῇ γῇ ὕδατος, ὡς τό, »Ἀλὸς ῥηγμίνα βαθείαν«, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, »παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι καὶ οἱονεὶ κεκλᾶσθαι τὰ κύματα· ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει· »Αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἴαν ἔχειν ἐγγὺς ἁλός· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. Ἀκτὶν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλὸς, θὶν δὲ, ὁ εὔδιος καὶ ἥσυχος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. Ἔτι δὲ λέγονται καὶ αὐτὰ τὰ προσρηγνύμενα τῇ ξηρᾷ κύματα, ἤτοι τὸ τῇ γῇ προσρηγνύμενον ὕδωρ· παρ' Ὅμ. »Ἠμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετεν«, Ὀδ. Μ' 214. ἤτοι τὰ βαθέα κύματα τῆς θαλάσσης· ὡς καὶ Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. 8. ἔχει· »Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρησιν, λεπταὶ εἰσὶ καὶ βαθεῖαι. 2) μεταφορκ. »Ῥηγμὶν βίοιο«, ἡ ὄκρα, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. 3) ῥῆγμα, σχίσμα, ξέσχισμα, σύντριμμα, Ἡσύχ.

Ρ'ηγμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥηγμὶν, Ἡσύχ.

Ρ'ήγνυμι, καὶ, ῥηγνύω, μέλ. ῥήξω. μέσ. ῥήξομαι, ἀόρ. ἔῤῥηξα, μέσ. ἐῤῥηξάμην, παθητ. ἀόρ. ἐῤῥάγην, ἀμεταβ. β'. παρακ. ἔῤῥωγα. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλ. καὶ ἀορ. κατ' ἐνεργ. καὶ μέσ. διάθεσιν, συχνάκις ἐν τῇ Ἰλ. Ἐν δὲ Ὀδ. εὕρηται μόνον ἅπαξ τὸ ῥῆμα Μ, 409. Ἐπκ. παρατ. ῥήγνυσκε ἀντὶ ἐῤῥήγνυ, Ἰλ. Η, 141. Ἰων. γ' πληθ. πρόσ. παθητ. ῥηγνύ-ατο, παρ' Ἀρατ. Διον. 85. ἕτεροι τύποι τοῦ ῥήγνυμι εἰσὶ τὸ ῥήσσω, Ἰλ. Σ, 571. καὶ Ἀττ. ῥάσσω. Σχίζω, διασχίζω, συντρίβω, συνθλάω, κατατέμνω, διακόπτω, διαχωρίζω, ἀράσσω, πλήττω, κτυπῶ κατὰ γῆς καὶ συντρίβω, κατακομματιάζω, ῥαίζω, διαστπῶ, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἀνοίγω, λύω, σπῶ, ἢ θρίβω, τσακίζω τι, ὡς π. χ. τεῖχος, πύλας, θύρας, χαλκὸν, σάκος, θώρηκας, ἱμάντα, νευρὴν, τένοντε, ὀστέον, χρόα, κ.τ.τ. Ἐν Ἰλ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐπὶ μάχης, διαχωρίζω, διατέμνω σειράν τινα στρατευμάτων, ἢ διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διαστεδάζω καὶ τρέπω εἰς φυγὴν τὰς τάξεις, τὰς φάλαγγας τῶν μαχομένων ἐχθρῶν· »Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνος, . . Τρώων ῥῆξε φάλαγγα«, Ἰλ. Ζ, 6. ἀντὶ, διέλυσε, διεσκέδασε, οὕτω καὶ, »ῥῆξε στίχας ἀνδρῶν«, Ἰλ. Ο, 615. καὶ, ὅμιλον, Ἰλ. Λ, 538. »τὸ μέσον ῥῆξαι«, Ἡρόδοτ. 8, 113. ἤτοι τὸ κέντρον διακόψαι, διατεμεῖν. ἔτι καὶ κατὰ μέτην διάθ. ῥήξασθαι φάλαγγας, στίχας, διατέμνω, διασχίζω τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας διάνα διέλθω, νὰ διελάσω διαμέσου αὐτῶν, Ἰλ. Δ, 90. Ν, 680. Ο, 409. σπανίως δὲ εὕρηται ἀπολύτως, ῥῆξαι, ἀντὶ τοῦ διατέμνω, εἰσδύω, Ἡρόδοτ. ἔτι συντρίβων, συνθλῶν λύω, ξεδένω τι, ὅθεν καθόλου ἐκ τῶν δεσμῶν λύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω, ἀπολύω, καὶ, »Ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρείαν«, Ἰλ. Τ, 55. ἀντὶ, διήγειρον ἔριδα μεταξὺ αὐτῶν, ἄναψαν φιλονεικίαν· παρὰ δὲ μεταγεν. ἐξαιρ. ῥῆξαι φωνὴν, Ἀριστοφ. Νεφ. ἀντὶ, ἐκβάλλω διὰ μιᾶς φωνὴν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κόπτω ταῖς φωναῖς, κυρίως λέγεται ἐπὶ ἀφώνων, βοβῶν, καὶ ἐπὶ μικρῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα αἴφνης λύουσι τὴν γλῶσσαν καὶ ἄρχονται πρῶτον νὰ ὁμιλῶσιν, ὡς Ἡρόδοτ. 1, 85. περὶ τοῦ παιδὸς τοῦ Κροίσου φησί, ὃς τέως μὲν ἄφωνος ἦν, τότε δὲ αἴφνης, »ὑπὸ δέους τε καὶ κακεῦ ἐῤῥῆξε φωνήν«, καὶ ὁ αὐτός 2, 2. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀνοίγω ἐλευθέρως καὶ ἀπολύτως τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω ἐλεύθερα νὰ ὁμιλῶ, Ἡρόδοτ. 5, 93. ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Λατιν. rumpere vocem, παρὰ Βιργιλ. Αἰν. Β, 120. I. 377. καὶ ποιητ. ἔτι, ῥῆξαι καὶ ῥήξασθαι αὐδήν, θρόον, φθόγγον, Ἰακ. Ἀνθολγ. 2, 3. σελ. 385. ὡσαύτως ῥῆξαι βροντὴν, Ἀριστοφ. Νεφ. 579. ῥῆξαι δάκρυα, Ἐρφουρ. Σοφ. Τραχ. 921. ἤτοι ἀρχίζω διὰ μιᾶς νὰ χύνω δάκρυα, νὰ δακρύω· ὡσαύτ. »Χῶρος ῥήγνυσι πηγάς«, Πλουτ. ἀντὶ, ἐκβάλλει πηγάς, ἐκχέει ἐκ τῶν πηγῶν — Ἀπολύτ. ἄνευ πτωτ. ἀντὶ τοῦ χορεύω, ἢ κρούω μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν, ὡς »Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔφοντο«, Ἰλ. Σ, 571. ὡσαύτως· »οἱ δὲ ῥήσσοντες ἔφοντο«, Ἀπολ. 516. ὅπερ πληρέστερον ἐστὶ, γῆν, ἢ πεδίον ποσὶ ῥήσσειν, ἀντὶ τύπτειν, πλήττειν, καὶ τὸ Λατιν. terram pedibus pulsare, Ruhnk. Ἐπ. κρ. σελ. 26. παρὰ δὲ τοῖς ἔπειτα, συγγρ. καὶ ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ, καταβάλλω, καταπαλαίω τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Δημ. κατὰ Κον. Τ. 2. σελ. 1259, 10. καθ' ἣν σημασ. ἐξαιρ. φαίνεται, ὅτι ἦν μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ ῥάσσω, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 821. — Παθητ. ῥήγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, συντρίβομαι, σκάνω, προτβάλλω μὲ ὁρμὴν πρός τι μέρος καὶ συγκρούομαι· »ῥήγνυντο κῦμα«, Ἰλ. Σ, 67. παραβλ. Δ, 425. καὶ ὡς οὐδτ. Ἡσ. Ἀσπ. 377. — 2) μέσ. ἀμετβ. ἐκῤῥήγνυμαι, σπάνω, σκάζω, σπαράττομαι, ὡς π. χ. ὑπὸ φθόνου, τὸ Λατ. rumpi invidia· κεὶ τροπ. ἐξορμῶ, ἐκφέρομαι, χύνομαι διὰ μιᾶς, ἐκσπῶμαι, μὲ ὁρμὴν ἀρχίζω, πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς καταφορᾶς τῶν ῥάγδαίων βροχῶν, ἐπὶ τῶν ἐκχυνομένων εἰς τρόπον χειμάῤῥου δακρύων, ἐπὶ τῶν μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας διαῤῥεόντων ποταμῶν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μιᾶς ἀπροσδοκήτου ἐπιπιπτούσης δυστυχίας, καὶ τῶν σφοδρῶν ἐγειρομένων καὶ ἐξαπτομένων παθῶν τῆς ψυχῆς, κ.τ.τ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 433. Σοφ. Τραχ. 852. Valck. Ἱππ. 1338. κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἀμετβ. σημτ. ἐστὶ μᾶλλον ὁ παρκ. ἔῤῥωγα ἐν χρήσει ἀντὶ ἐνεστ. ὅστις καὶ ἄλλως ἀεὶ ἐκφράζει ἐνεστωτικ. ἀμετβ. ἐνν. ἀντὶ, εἰμὶ διεῤῥωγώς, σχισμένος, ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. ῥήγνυμαι ἔχει μᾶλλον μέσην ἀμετβ. σημασ. ἀντὶ, συντρίβομαι, σκάζω ἀπ' ἐμαυτοῦ. (Εἰς τοὺς πρώτους τρεῖς κυρίους τύπους ῥήγνυμι, ῥήσσω καὶ ῥάσσω ἀνήκουσι πολλαὶ ἄλλαι συγγεν. λέξ., ἐξ ὧν συνηθέστρ. εἰσὶ, ῥηκτὸς, ῥῆγμα, ῥηγμὶν· ῥαίω, ῥαιστὴρ· ῥίπτω, ἐρείπω, ἐρείκω· ῥαγὰς, ῥάγδην, ῥάγος, ῥαγόω· ῥάκος, ῥακόω, ῥάκελος· ῥάχος, ῥάχις, ῥαχία, ῥηχὸς, ῥηχίς, ῥηχίη, ῥαχίζω, ῥαχετρίζω, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ φράσσω, φραγμὸς· ῥώξ, ῥωγὰς, ῥωγαλέος. Εἰτέτι, ἀράσσω, ῥαβάσσω· ῥάζω, βράζω, βράσσω, κραδάω, κραδαίνω, κράζω, κρόζω, ῥύζω, γρύζω· ῥάξ, ῥάξις, ῥαπὶς, ῥαπίζω, ῥάβδος· ῥάδαγος, ῥαδαγέω· ῥέγχω, ῥόγχος, ῥογχάζω· ῥόχθος, ῥοχθέω· ῥόθος, ῥοθέω, ῥοθιάζω· ῥοῖζος, ῥοιζέω, ἔτι καὶ τὸ διὰ τοῦ διγάμματος ἀρχομένου, Λατ. frango, fregi, fractus.)

Ρ'ῆγος, τό (ῥήσω, ῥέζω, 2.). Βαμμένος τις δάπης, ἢ ποικιλόχρωον καὶ κεντητὸν ὕφασμα, χρησιμεῦον ὡς ἐπικάλυμμα, σκέπασμα τιθέμενον ἐπὶ τῶν στρωμάτων ἢ τῶν θρονίων, συχνάκις παρ' Ὅμρ. »στόρεσαν λέχος, . . κώεά τε ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον«, Ἰλ. Ι, 661. συνήθ. μετὰ τοῦ, καλὰ, πορφύρεα, ἢ σιγαλόεντα, Ἰλ. Ω, 644. Ὀδ. Κ, 352, 353. Ν, 118. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι ὁ Ἡσύχ. ἡρμήν. διὰ τοῦ, »Ῥάκος, περίστρωμα, σπάρτγμα, προτκεφάλαιον«. Ὁ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, »Σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν, ἢ τὸ βαπτὸν ὕφασμα· ἔτι δὲ ὡς καὶ τὸ φᾶρος, ἔνδυμα, ἐσθής, Ὀδ. Ζ, 58. ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, »Πορφυροῦν περιβόλαιον«, ἡρμήν. ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὅμρ. οἷς ἀναφέρει μετὰ τοῦτο τὸ λίνον (πανίον ἐκ λίνου), Ὀδ. Ν, 73, 118. συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ῥῆγος μάλινον ἦν ὕφασμα, δι' οὗ ἐπεκάλυπτον τὰς στρωμνάς, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἡρμήν. διὰ τοῦ σάγιον, ὃ καὶ ἡ συνήθ. σάγισα, καὶ σάϊσμα, λέγει, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τὸ μάλλινον πρὸς ἐνδύματα ἑτοιμαζόμενον ὕφασμα σαγιάκιον καὶ σαΐακι ἔχει τὴν παραγωγήν. Ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ περίστρωμα, καὶ, στρώτης, καὶ, στρῶμα· ποικίλον δὲ ἦν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, καρπέτα, βελένζα, ἢ κιλίμνιον, τὰ ὁποῖα ἐκτιθενται ἐπάνω τῶν στρωμάτων. Ἔστι δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 658. ὁτοιμασία τῆς στρωμνῆς παρατηρητέα· πρῶτον τίθενται ὑποκάτω τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ἔδαφος κώδια, διὰ τὸ μαλακόν· ἐπὶ τούτοις δὲ τὸ ῥῆγος, ὅπερ ἦν μάλλινον· καὶ ἐπάνω τούτου ἐξηπλοῦτο τὸ λεπτὸν ἐκ λίνου πανίον, ὅπερ ἐστὶ τὸ παρ' ἡμῖν »σινδόνιον« λεγόμενον. (πιθαν. ἢ παραγωγ. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, ῥάκος, ῥάγος, ἐστιν ἡ ὀρθοτέρα, καθ' ἣν τότε τὸ ῥῆγος ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ῥάκος, κομμάτι ὑφάστατος, ἢ πανίου.)

*Ῥήδιον, Ἰωνκ. ἀντὶ ῥάδιον, ἀνώμλ. οὐδέτρ. ἢ ἐπίῤῥ. συγκρτ. ἐκ τοῦ ῥάδιος ἀντὶ ῥᾷον, Θεογν. 577. κυρίως οὐδτ. τοῦ

*Ῥήδιος, ίη, ιον, Ἰωνκ. κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ ῥηΐδιος, Θεογν.

*Ῥήζω, ἴδε ῥέζω.

*Ῥηθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθητκ. ἀόρ. τοῦ ἐρῶ, Ὀδσ.

Ρ'ηΐδιος, ίη, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τύπος ἀντὶ ῥάδιος, ὅπερ ἴδε, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡρόδοτ. καὶ Θεογν. 591. »ῥηΐδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν.

*Ῥηϊδίως, ἴων. καὶ Ἐπικ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥηΐδιος, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.

*Ῥηΐζω, Ἴων. ἀντὶ ῥαΐζω.

*Ῥήϊστος, ἴστη, ἴστον, Ἴων. καὶ Ἐπικ. ὑπερθ. τοῦ ῥάδιος, ἀντὶ ῥᾷστος, Ὀδ.

*Ῥηΐτατος, άτη, ατον, Ἐπικ. ὑπερθετκ. τοῦ ῥάδιος, Ὀδσ.

*Ῥηΐτερος, έρη, ερον, Ἐπικ. συγκριτκ. τοῦ ῥάδιος, Ἰλ.

Ῥήκτης, ου, ὁ (ῥήγνυμι). Ὁ ῥηγνύων, σχίζων, διασχίζων, διατέμνων, διαχωρίζων, ὅθεν Ἀριστοτλ. »Ῥῆκται σεισμοίᾳ, οἱ διασχίζοντες τὴν γῆν, οἱ χάσματα ἀνοίγοντες σεισμοί. 2) ἀμετβ, ὁ ῥηγνύμενος, ἐκπηδῶν, σκάζων· ὅθεν

Ῥηκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν.

Ῥηκτός, ή, όν (ῥήγνυμι). Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος, διατετμημένος, καὶ ὁ δυνάμενος διαῤῥαγῆναι, σχισθῆναι, ἀσυνθ. »Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, Ἰλ. 3, 23. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις δύναται νὰ πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ, τρωτός, ἀντίκ. τῷ ἄτρωτος.

Ῥῆμα, ατος, τό (ΡΕΩ). Λέξις, λόγος, ἔπος, τὸ εἰρημένον, ἢ ὅπερ λέγει, ἐκφράζει τις διὰ τοῦ στόματος· ἀπόφθεγμα, ῥῆσις. »Ὁμήρου ῥῆμα», Πινδ. Πυθ. 4, 493. ἤτοι, ἡ γνώμη, τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ Ὁμήρου, καὶ Θεογν. Ἐκ δὲ τῷ πεζῷ λέγω ἀπαντᾶται πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 7, 162. 8, 83. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) παρὰ δὲ Γραμματ. μέρος λόγου κλιτόν, τὸ συνηθ. λεγόμενον ῥῆμα, Ζήν. παρὰ Διογ. Λαερ. 7, 58.

Ῥηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς ῥῆμα, ῥῆσιν, ἔκφρασιν ἀνήκων, ἁρμόζων, καὶ ὁ κατὰ λέξιν λέγων, ἐκφραζόμενος, καὶ βιβλίον ῥήματα γραμματικὰ περιέχων· παρὰ Γραμματκ. τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον ὄνομα.

Ῥήματιον, τό, καὶ ῥηματίσκιον, τό, ὑποκρ. τοῦ ῥῆμα. Μικρὸν ῥῆμα, λεξίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444, 447.

Ῥῆμος, ὁ· πιθανῶς ἐκ τοῦ Λατ. remus. Ὄργανον, ἐφ' ᾧ ἑτοιμαζόμενος ὁ ἄρτος βάλλεται εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), πτυάριον, δι' οὗ βάλλουσι τὸν ἄρτον εἰς τὸν φοῦρνον, ἐξ Ἀθην. γ'.

Ῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ· κατὰ Πλούταρ. ἡμαρτμ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Φ, 886. ῥήμονες, ἀντὶ τοῦ, »Καὶ ῥήμονες ἄνδρε».

Ῥήν, ῥηνός, ῥῆνα, ἡ. Τὸ πρόβατον, τὸ ἀρνίον. Σπανία ποιητ. λέξις, μόνον παρὰ Νικάν. Θηρ. 453. καὶ τοῖς μεταγεν., ἐξ ὧν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥῆνες, ἄρνες, πρέβαται», ἐξ οὗ τό, ἀρήν, ἀῤῥήν, ἔρστην, ἀνήρ, εὔρην, πολυῤῥήν, ῥηνίξ, δῆνις, καὶ τὸ Λατ. theno.

*Ῥηναία, ἡ, = ῥήνη, 2. Τιμ. Ὀμ. Ἀπολ. 44.

*Ῥήνη, ἡ, θηλυκ. κύρ. ὄνομα, ἐν Ἰλ. Β, 728. 2) Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Δήλου.

*Ῥηνικός, ή, όν, ἐκ προβάτου, προβάτειος, ἐκ τοῦ

Ῥήνιξ, ικος, ἡ, καὶ, ῥῆνις, ιδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥήν, ἀρνακὶς καὶ ἀρνός.

Ῥηνοφορεύς, ὁ (ῥήν, φέρω). Ὁ μηλωτήν, ἢ γοῦναν ἐκ προβάτου φέρων, φορῶν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517.

Ῥηξηνορία, ἡ. Θάῤῥος, γενναιότης καὶ ἀνδρεία τοῦ ῥηγνύειν καὶ διασκεδάζειν τοὺς ἄνδρας, ἤτοι τοὺς ἐχθρούς, Ὀδ. Ξ, 217. ὁ Εὐστάθ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, »Ἡ ἐκ ῥωμαλαιότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων, ἐκ τοῦ

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ (ῥήγνυμι. ἀνήρ). Ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα, ὁ διατέμνων καὶ διαχωρίζων τὰς πολεμικὰς παρατάξεις τῶν ἀνδρῶν, ὁ ῥήσσων ἀνέρας πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἀντὶ τοῦ ἀνδρείος καὶ πρακτικὸς πολεμιστής, Ἰλ. Η, 228. Ὀδ. Δ, 5. 2) ἀρτεν. κύρ. ὄνομα εὐγενοῦς Φαίακος ἐν Ὀδ.

Ῥηξικέλευθος, ὁ, ἡ, ον (κέλευθος). Ὁ διαῤῥήσσων, διακόπτων, διατέμνων τὴν κέλευθον, τὴν ὁδόν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Ῥηξίνοος, κατὰ συναλ. ῥηξίνους (νόος). Ὁ διαῤῥήσσων, διακόπτων, διασχίζων τὸν νοῦν, τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν· ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517.

Ῥῆξις, εως, ἡ (ῥήγνυμι). Τὸ διαῤῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν, διαχωρίζειν, σχίσιμον, ξέσχισμα, ῥάϊσμα, σχίσμα, διατομή, σπάσμα ἢ σπάσιμον, θραῦσις, σχάσμα ἢ σκάσμα, χαραγματιά, ὡς τὸ ῥῆγμα, Ἀριστοτ. Κόσμ. »Κατὰ ῥῆξιν νέφους· ὁπότε χύνεται αἰφνίδιος καὶ σφοδρὰ βροχή, καθὼς π. χ. ὁ καταῤῥάκτης.

Ῥηξίφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ ἐῤῥηγμένον, ἤτοι ἐσχισμένον φλοιὸν (ἐσχισμένην φλοῦδαν) ἔχων, φλοιοῤῥαγής.

Ῥηξίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, ῥηξίνοος, Ἡσύχ.

Ῥηξίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ πὴν χθόνα ῥηγνύων, ὁ σχίζων καὶ διαχωρίζων τὴν γῆν.

Ῥῆον, τό, = ῥᾶ, ὅπερ ἴδε.

*Ῥησελίδιον, τό, καὶ

Ῥησίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥῆσις. Μικρὰ ῥῆσις, λογίδριον κ.τ.τ.

*Ῥησίαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ λέγων χρησμοὺς, προῤῥήσεις, ἢ ὁ προεδρεύων ἐν τοῖς χρηστηρίοις, Σουΐδ.

Ῥησιχοπέω, ῶ (ῥῆσις, κόπτω), ταὐτὸν τῷ, δημηγορέω, κυρίως, κόπτω λόγους, δημηγοῦμαι, μεγαλοῤῥημονῶ, κόπτω λάφια, Σουΐδ. καὶ Πολδ.

Ῥησιμετρέω, ῶ (μετρῶ). Τὰς ῥήσεις, τοὺς λόγους ἢ τὴν ὁμιλίαν τινὸς μετρῶ, μετρῶ τὰ λόγια τινός, Λουκιαν. Λεξιφ. 9.

Ῥῆσις, εως, Ἴων. ιος, ἡ (ΡΕΩ). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀπαγγέλλεσθαι, ἢ λόγος, ὁμιλία, λέξις, ἔκφρασις, ἀπαγγελία· »ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος», Ἰλ. Φ, 291. καὶ »καταπλέξαι τὴν ῥῆσιν», Ἡρόδοτ. 8, 83. ἤτοι, τελειόνω τὴν ὁμιλίαν, ὡσαύτ. »ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις», Ἡρόδοτ. 4, 127. ἤτοι ἡ ἐκ τῶν Σκυθῶν ληφθεῖσα λέξις. 2) ῥητόν, ἀπόφθεγμα, τὸ χωρίον ἑνὸς συγγραφέως, ἢ περίοδος καὶ περικοπὴ ἐκ τινος βιβλίου, καὶ δόγμα, νόμος, ψήφισμα, ἀπόφασις, συμβουλή. 3) καὶ ὅλος ὁ τοῦ ῥήτορος, λόγος, ἢ ὁ διεξοδικὸς καὶ μακρὸς λόγος, διήγησις, διήγημα· »Ῥήσεις παμμήκεις», Πλάτ. ταὐτὸν τῷ, μακρολογία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1314. »Ῥῆσιν εἰπεῖν ἢ θρῆνον», Ἱκετ. 276. »Μακρὰν ῥῆσιν». 4) ἔτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, τοῦ ἐκφράζεσθαι.

*Ῥῆσσος, ου, ὁ, Ἀρτεν. κύρ. ὄνομ. βασιλέως τῶν Θρακῶν· 2) ποταμός τις ἐν Τροίᾳ, Ἡσθ. Θεόγν. 340.

Ῥήσσω, μέλ. ξω. Σχίζω, ξεσχίζω, διασχίζω, σπάω ἢ σπάνω, σπάζω, σκάζω, ἐκῤῥήγνυμι, ῥαΐζω, συντρίβω, θραύω, καταβάλλω, βίᾳ ἐκλυσμοῦ διακόπτω, διατέμνω, διαῤῥήγνυμι, ἔστι δὲ σπάνιος τύπος τοῦ ῥήγνυμι, ἀπαντώμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ Σ, 571. καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Α', 539. »Πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν· κτυποῦντες τὴν γῆν σφοδρότερον μὲ τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν, ὡς ἂν ἤθελον διασχίσῃ αὐτήν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥήσσει, τέμνει, σχίζει, τύπτει, κροτεῖ· παρ' Ἀρτεμιδρ. Ὀνειροκρ. α', 60. λέγεται καὶ ἐπὶ πάλης· »Εἰ καὶ μὴ ῥήσσων κάτωθέν τις εἴη· ἴδε πλατύτρ. ἐν τῷ ῥήγνυμι.

*Ῥηστώνη, ἡ, Ἴων. ἀντὶ ῥαστώνη, Ἡρόδ.

*Ῥητέος, ᾶ, έον, ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ ῥηθῇ, νὰ λεχθῇ,

*Ῥήτερος, έρη, ερον, Ἴων. κατὰ συναλ. ἀντὶ ῥήτερος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ (ΡΕΩ), ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ. Ὁ ῥητορεύων, λέγων, ὁμιλῶν, ἢ καθ' Ἡσύχ. διδάσκαλος, σύμβουλος, ὁδηγὸς εἰς τὸ καλόν, Ἰλ. Ι, 443. »Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων· διδάσκαλον ἐσόμενον λόγων, ὧν δεῖ λέγειν, καὶ δραστικὸν ἔργων, ἃ δεῖ πράσσειν, ὁ Σχολ.

Ῥητίνη, ἡ (ῥέω). Ἅλη καυστική, παχεῖα καὶ λιπρά, ῥέουσα ἀπό τινων δένδρων, οἷον πίτυος, πεύκης, κ.τ.τ. ὡς δάκρυον ἢ ὡς κόμμι, Λατν. resina (ῥετσίνη), Ἀριστοτ. καὶ Νικ. Ἀλ. 300. 567. ὅθεν

Ῥητινίζω, μέλ. ίσω. Ὀτμὴν ῥητίνης ἔχω, ἢ ῥητινώδης εἰμί, ἢ ἔχω, ἀποτελῶ γεῦσιν ῥητίνης.

Ῥητινίτης, ου, ὁ, προσυπκ. οἶνος. Οἶνος ῥητίνην, πυτυΐνην ἔχων, ὕλην ἢ ὀσμὴν, ἢ κατεσκευασμένος μὲ ῥητίνην, Διοσκορ. ε'. 35.

Ῥητινολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥητίνην συλλέγων, συνάζων, Γλῶσ.

Ῥητινόω, ῶ (ῥητίνη). Χρίω, ἀλείφω μετὰ ῥητίνης, μιγνύω μετὰ ῥητίνης ἢ βάλλω ῥητίνην ἔν τινι.

Ῥητινώδης, ὁ, ἡ, ον (ῥητίνη, εἶδος). Ὁ εἶδος ῥητίνης ἔχων, ἢ ὁ ῥητίνην ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ὅμοιος ῥητίνῃ.

Ῥητόν, τό, ταὐτὸν τῷ, ῥῆσις, κυρίως οὐδέτρ. τοῦ ῥητός.

Ῥητορεία, ἡ. Ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, ἢ τοῦ δημηγόρου, διδασκαλία, πραγματεία περί τινος κοινωφελοῦς πράγματος, δημηγορία, ῥητορικὴ ἀπαγγελία, Ἰσοκρ. 2) λόγος καλλωπισμένος διὰ ῥητορικῶν σχημάτων καὶ ἀνθηθηρῶν λέξεων, ἢ ἐπίθειξις τῆς τῶν λόγων δεινότητος τοῦ ῥήτορος, αὐτὴ ἡ εὐγλωττία, éloquence, Γαλ. ἡ μετ' εὐγλωττίας καὶ χάριτος ἔκφρασις, Διογ. Λαέρ. 3, 93. 4, 36. 3) πληθ. ἡ τέχνη τῆς εὐγλωττίας, ἡ ῥητορικὴ τέχνη· ἐκ τοῦ.

Ῥητορεύω, μέλ. εύσω (ῥήτωρ). Ῥήτωρ εἰμί, ὁμιλῶ ὡς ῥήτωρ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, δημοσίως ἢ παῤῥησίᾳ λαλῶ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος κοινωφελοῦς πράγματος. 2) ἐπιδείκνυμι ἐμαυτὸν ὡς ῥήτορα ἢ ὡς διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, διά τινος τεχνικοῦ καὶ κεκαλλωπισμένου ἢ δεινοῦ λόγου· λόγον ῥητορικὸν ἐκφωνῶ μετὰ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως ὁμιλῶ. Παθητ. ἐπὶ λόγου δημοσίως λεγομένου, Ἰσοκρτ. Φιλ. »Τοὺς μὲν σπουδαίους τῶν πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων λόγους ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι· ἀντὶ τοῦ, δημοσίως, εἰς ἐπήκοον πάντων λέγεσθαι, ἐκφωνεῖσθαι, ῥητορικῶς ἀπαγγέλλεσθαι.

Ῥητορικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς (ῥήτωρ). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ῥήτορα, εἰς τὸν δημηγοροῦντα ἢ ὁμιλοῦντα, ἢ εἰς τὴν ῥητορικήν. »Ῥητορική, ἡ», προτυπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ῥητορεύειν, ἡ διδάσκουσα, τὸ συνθέτειν καὶ ἐκφωνεῖν ῥητορικοὺς λόγους, ἢ κατ' Ἀριστοτ. Δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν· κατὰ Πλάτωνα (εἰς Γοργ.) ἡ τῆς πειθοῦς, δημιουργός· ταὐτ. καὶ πληθ. τὰ ῥητορικά, Διογ. Λαέρ. 4, 49. »Ῥητορικὴ φιλόσοφος», ἢ τῶν λόγων φιλοσοφία· ἢ κατὰ Πλάτ. εἶδος λόγου ῥητορικόν, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια. καὶ ψόγους, καὶ κατηγορίας· ὅρα Διογ. Λαέρ. εἰς βίον Πλάτ. 52. καὶ Ψευδοπλούταρχ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. »Τὰ ῥητορικώτερον λεγόμενα· τὰ τεχνευμένα, κεκαλλωπισμένα· ἀντίκειτ. τῷ, »Τὰ ἀφελέστερα». Περίοδος ῥητορικὴ· εἶδος κυκλικὸν καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος καὶ συνεστραμμένον. »Γραφὴ ῥητορικὴ», ἢ κατὰ ῥήτορός τινος γινομένη, γράψαντος ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντός τι παράνομον. 2) συνηθ. δὲ καὶ ἡ εὔρεια καὶ γλαφυρότης τῶν λόγων, δι' ὧν δύναταί τις πεῖσαι τινά.

*Ῥητορομάστιξ, ιγος, ὁ (μάστιξ). Ἡ μάστιξ, ἢ πρὸς μαστίγωσιν ῥάβδος τῶν ῥητόρων,

ἡ Ῥητοροδιδασκάλων. ἐπίθετ. τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ Διογ. Λαερ. 2, 64.

Ῥητορομύκτης, ὁ (μύζω). Χλευαστὴς τῶν ῥητόρων καὶ σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Hemsterhusius, ἥτις ὅμως ἀντιβαίνει τῷ στίχῳ· τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ῥητορόμυκτος.

Ῥητός, ή, όν, ἐπίθετ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Εἰρημένος, ὃν εἴρηκεν, εἶπεν, ἐξέφρασεν ἢ ἐξεφώνησέ τις καὶ ὡρισμένος, ἀπεφασισμένος, τεταγμένος, φανερός, ὠνομασμένος, ὡμολογημένος· ὃν ἔταξε, διώρισέ τις, Ἰλ. Φ, 445. »—Ζητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ· ἐπὶ ὡμολογημένῳ καὶ ὡρισμένῳ μισθῷ· ἤτοι συμπεφωνημένῳ, ἐσταμένῳ (fixé), εἰρημένῳ, ἐφ' ᾧ ἐσυμβιβάσθησαν ὁ μισθῶν καὶ ὁ μισθούμενος· καὶ Ἡσίοδ. (ἔργ. καὶ ἡμέρ. 370.) »Μισθὸς εἰρημένος· εἶπεν· καὶ »ἐς χρόνον ῥητόν· Ἡρόδ. 1, 77. ἤτοι, εἰς διωρισμένον, τεταγμένον καιρόν· ἐπὶ ῥητοῖς, ἀντὶ, ἐπὶ συμφωνίᾳ, μὲ συνθήκην τοιάνδε, ὡσαύτ. »ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, καὶ »ῥητὸν γέρας, ἀργύριον, τεταγμένον, διωρισμένον. »Ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖν, Θουκ. ἤτοι κατὰ τὰ ὡρισμένα, τὰ τεταγμένα, κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. ratus, ἐκ τοῦ Δωρ. ρατὸς ἀντὶ τοῦ, κύριος, βέβαιος, κῦρος ἔχων, νενομισμένος. 2) ὀνομαστός, γνωστός, φημισμένος, ἐξακουστός, περίφημος, »Ἄνδρες ῥητοί τ' ἀῤῥητοί τε», Ἡσιόδ. Ἔρ. 3) καὶ ὁ δυνάμενος ῥηθῆναι, ἐκφωνηθῆναι, ὁμολογηθῆναι, ἢ ὃν δύναται εἰπεῖν, ἐκφωνῆσαι, ὁμολογῆσαί τις· ὡς π. χ. »Τοῦτο οὐ ῥητόν μοι ἐστίν· τοῦτο οὐ δύναμαι εἰπεῖν· δὲν ἐμπορῶ ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ, δὲν εἶναι συγχωρημένον, »Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνουν, Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. ἐμπιστεύου εἰς αὐτοὺς ὡς μυστικὰ τὰ δυνάμενα προξενῆσαί σοι κατηγορίαν πράγματα· ὅθεν καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν λογίζεται ἢ δὲν εἶναι μυστικόν, ἀντίκτ. τῷ ἀῤῥήτῳ, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 844. 4) παρὰ τοῖς Φιλοσ. καὶ Μαθημ. »Γραμμαὶ ῥηταί», Rationales, »Γραμμαὶ ἄλογοι ἢ ἀῤῥήτοι», Irrationales, Heind. Πλατ. Ἱππίας μείζ. σελ. 303. B. 5) τὸ ῥητόν, ὡς οὐτ. μέρος ὁμιλίας τινός, περικοπὴ ἐκ τινος συγγραφέως, ἢ ἀπόφθεγμα, ῥῆσις.

Ῥήτρα, ἡ, Ἰων. ῥήτρη (ΡΕΩ, ἐρῶ). Συμφωνία, συμβιβασμός, ἢ ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκη, ὁμολογία, συμφωνία· »Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθα, Ὀδ. Ξ, 393. ἀλλ' ἂς κάμωμεν συμφωνίαν, ἂς συμφωνήσωμεν μεταξύ μας, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. στοίχημα· ὡσαύσ. »Κατὰ τὰς ῥήτρας καὶ κατὰ συνθήκην», ἐν Ἥρακ. Πίν. σελ. 231. ἄρα ταὐτὸν τῷ Ἰταλ. Contratto, συμβόλαιον. 2) λόγος, ἔκφρασις, ἐκφώνησις, ῥῆσις, ἐξαιρ. χρηστμός, διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ἄγραφοι διαταγαὶ καὶ νόμοι τοῦ Λυκούργου Ῥῆτραι, ὡς χρησμοὶ λογιζόμενοι »Τὰ μὲν οὖν ταῦτα νομοθετήματα Ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρηστμοὺς ὄντα», Πλουτ. Λυκ. Francke Καλλιν. σελ. 199. καὶ ἐν γένει, πᾶσα ἀναφορὰ ἢ σχέσις ὑπάρχουσα ἢ γινομένη διὰ συνθήκης, ἢ ἐμπίστευσις μεταξὺ δύο μερῶν 3) ἄδεια τοῦ λαλῆσαι, δικαίωμα τοῦ νὰ εἰπῇ τίς τι παῤῥησίᾳ, ὡς, ῥήτραν λαβεῖν, Δημ. Στεφ. σελ. 255, 21. καὶ ὁμιλία, δημηγορία, λόγος, ἐκφώνησις. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἔτι καὶ διὰ τοῦ, δίκη, ὁμιλία, ῥητορική· κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν λέγει ὁ Χριστόδωρος ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 452. »Ῥήτρης εὐκλάδοιο πατήρα». 4) συνάθροισις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία, Λυκόφρ. 470. ὅθεν

Ῥητρεύω, Λυκόφρ. 1399. »Δίκας ῥητρεύω», δίκας λέγω, ἀποφασίζω, δίκαια, ὀρθὰ λαλῶ· παρὰ Ἰωάννῃ τῷ Δαμασκηνῷ ἐν Ἅτμ. ἀντὶ τοῦ, ῥητορεύω.

Ῥητροφύλαξ, ακος (ῥήτρα, φύλαξ)· παρὰ Σουΐδ. ὁ συγγραμματοφύλαξ, ὁ φύλαξ τῶν δημοσίων γραμμάτων, ἐγγράφων· καὶ Μ. Ἐτυμλ. ὁ γραμματοφύλαξ, ὁ τὰ ῥήτρα φυλάττων.

Ῥήτωρ, ορος, ὁ (ΡΕΩ, ἐρῶ). Ὅστις ὁμιλεῖ, συμβουλεύει τὰ δέοντα, ὁ διὰ τῆς εὐγλωττίας του πείθων τινά, ὁ ῥητορεύων, δημηγορῶν ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου· ταὐτὸν τῷ Ὁμηρικῷ ῥητήρ· παρὰ δὲ νεωτέρ. καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, ῥητορείας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥήτωρ, ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην, ἢ κριτής», καὶ πάλιν· »Ῥήτωρ, λέκτης, συνήγορος· ὁ δὲ Φώτ. α'Ῥήτωρ, τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν, εἴτε καὶ ἀδύνατος, εἴτε καὶ ὀπὸ τοῦ βελτίστου, καὶ δικαιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπὶ οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοιοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ, »ῥήτωρ, ἡγεμὼν, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ· καὶ ἑτέρωθι· ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ἡμῖν, ὅ,τι ἂν συμφέρειν ἡγεῖται, ῥήτωρ ἐστίν, οὔτε ἀριοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ εἶους ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ· ὁ αὐτ. ἔτι ἔχει· ῥήτωρ, συνήγορος, δικόλογος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων (λέγων) γνώμην· κριτής, παρὰ Σοφοκλ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτός ἔχει· ῥήτορα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφ. κατὰ τὸν Σχολ. τούτου λέγεται καὶ ὁ κατήγορος, καὶ ὁ δημηγόρος ἐπὶ κακοῦ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 5. »Αὐτοκλῆς μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ· καὶ Ἀπομν. β'. ς'. 15. »Ῥήτορας φαύλους, ἀγαθοὺς δημηγόροις ψίλους· (ἀβοκάτος, Avocat) τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. δ'. ς'. 15. ἐπὶ καλῆς ἐννοίας ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ῥητήρ. »Ἔφη Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι· οὕτω καὶ Ἱππαρχ. ἀ. 8. »Ἐντῇ βουλῇ ἔχειν ῥήτορας ἐπιτηδείους», συμβούλους, ὁδηγοὺς εἰς τὸ καλόν.

Ῥητῶς, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ῥητός. Μὲ εἰρημένον τρόπον, φανερὰ, ὡμολογουμένως, εἰρημένως, ἐκφραστικῶς, τεταγμένως, ὡρισμένως, ἀκριβῶς, μετὰ φανερῶν καὶ ὡρισμένων ἢ βεβαίων λόγων ἢ λέξεων· κατὰ λέξιν, ὃν τρόπον εἶπέ τίς τι ἢ ἐξέφρασε, μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, διὰ ῥητῆς συμφωνίας καὶ συγκαταθέσεως.

*Ῥηχείη, ἡ, = ῥηχίη, Ἀῤῥ.

Ῥηχιάδης, καὶ ῥηχάδης, ὁ (ῥηχίη, ῥαχία). Ὁ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας φέρων, ἢ ῥίπτων, καὶ αὐτόθι φυλάττων αὐτοὺς, ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, »Ἐραχάδαι, οἱ δεσμεύοντες· ἄρα, ὁ δεσμοφύλαξ.

Ῥηχίη, ἡ, Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, Ἡρόδ.

Ῥηχίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, παρ' Ἡτυχ. Ἄκρα.

Ῥῆχος, ἡ, καὶ ῥηχός, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ῥάχος, ἡ. Φραγμός, Ἡρόδ. 7, 142. ὅθεν

Ῥηχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 230. ὅπου ἄλλοι· »Τρηχώδη» ἀνέγνωσαν. Τραχύς, ἀκανώδης, πλήρης ῥάχων, ἢ κέντρων, κεντρώδης.

*Ῥήων, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥᾴων, ἀνώμλ. συκριτ. ἐκ τοῦ ῥᾴδιος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ι.

*Ῥιγαλέος, έα, έον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ῥιγηλός.

Ῥιγεδανός, ή, όν (ῥιγέω). Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τοῦ ψύχους νεναρκωμένος, παγωμένος, φρικώδης, κρυερὸς, ὅθεν τροπικ. φοβερὸς, φρικτὸς, βδελυρὸς, ἀξιομίσητος, χαλεπὸς, Ἰλ. Τ, 325. »Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω», φρικτῆς, χαλεπῆς, ἢ λυπηρᾶς· ὁ Σχολ. βέλτιον δὲ, τῆς βδελυρᾶς. συγχαμερᾶς, μισητῆς· ὡς ἐκ τοῦ μῆκος, μηκεδανός, ἡπεδανός, οὐτιδανός· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ῥῖγος, ῥιγεδανός· παρὰ μεταγεν. καὶ δικαταλ. ὁ Πλούταρ. ἐν τῷ πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν, ἑρμηνεύει τὸ, ῥιγεδανός, διὰ τοῦ κακοθάνατος· Δάνον γὰρ οἱ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι.

Ῥιγέω, ῶ, μέλ. ήσω, παρακ. κατ' ἐνεστ. σημασίαν ἐῤῥιγα, ἐξ οὗ ἀνώμ. ὁριστ. μετοχ. ἐῤῥίγοντι, Ἡσ. Ἀσπ. 228. μόνον παρὰ ποιητ. ἐστιν εὔχρηστος ἡ λέξις (ῥῖγος). Κυρίως μὲν κρυόνω, τρέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγοῦμαι, ὡς ἐξηρὸς καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τρέμω καὶ κτυπῶ τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ ψύχους, ψύχομαι, παρκοῦμαι, φρίσσω καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ κρίους, συχνάκις παρ' Ὅμῳ. ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. ἀλλὰ μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, φρίττω, πτοοῦμαι, φεβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ γίνομαι ὑπὸ τοῦ φόβου, μένω ἀναίσθητος καὶ ἀκίνητος, ὅλος ἔντρομος, ὡς τὸ Λατιν. horresco, obstupeo. »ῥίγησεν δ' ὁ γέρων», Ἰλ. Γ, 259. ὡσαύτ. μετὰ τοῦ θυμὸς »αἰεὶ γὰρ μοι θυμὸς . . . ἐῤῥίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσι», Ὀδσ. Ψ, 216. καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. »καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ἐῤῥίγ' ἀντιβολῆσαι», Ἰλ. Η, 114. καὶ Γ, 353. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐνδίδω, ὑποχαρῶ, χαυνοῦμαι, χάνω τὸν ζῆλόν μου, Πίνδ. Νεμ. 5, 50. ὡς τὸ Λατ. frigere. 2) μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. φοβοῦμαί τι, δειλιῶ, ἐξιππάζομαι, τρέμω, ἀποστρέφομαι, ὡς »ῥιγήσειν πόλεμον», Ἰλ. Ε, 351. καὶ »οὔτι ἐγὼ ἐῤῥίγα μάχην», Ἰλ. Ρ, 175. (Συγγεν. τῷ φρίσσω, ἐξ ὧν τὸ Λατ. rigeo, καὶ frigeo.) ὅθεν

Ῥιγηλός, ὁ, ἡ, όν. Φρικώδης, ὁ φρίκην, ῥῖγος ἢ φόβον καὶ τρόμον προξενῶν, φρικτός, φοβερός, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 131. »Οἵστε ῥιγηλοῖ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες».

Ῥίγιον, τό, ἐπίῤῥ. συγκρ. ἄνευ θετικοῦ ἐκ τοῦ, ῥῖγος, καὶ ὑπερθ. ῥίγιστος. Κρυοτερον, ψυχρότερον, ὡς ἐν Ὀδσ. Ρ, 191. »ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται». 2) τροπ. φρικτότερον, τρομακτικώτερον, φοβερώτερον, σφοδρότερον, ἰσχυρότερον, χειρότερον, τινί, Ἰλ. Α, 325. »Τὸ οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται», ὅπερ αὐτῷ φρικωδέστερον καὶ χαλεπώτερον, ἤτοι χειρότερον γενήσεται. Ε, 873. »Ῥίγιστα ἔργα», φρικτὰ, χαλεπὰ, ἀτυχέστατα, κάκιστα· τὸ ῥιγίον πιθαν. οὐκ εὕρηται.

Ῥίγιος, ὁ, ἡ, ον (ῥῖγος). Κρυερὸς, ψυχρὸς, ψύχους πρόξενος, ἀμφ.

Ῥίγιστος, ίστη, ιστον, ὑπερθ. τοῦ ῥίγιον. Ψυχρότατος, κρυότατος, φρικτότατος καὶ φοβερώτατος, τρομακτικώτατος· »Τὰ ῥίγιστα τετληότες», Ἰλ. Ε, 873. ἤτοι τὰ δεινότατα πάσχοντες.

*Ῥίγμος, ὁ, ἀρσεν. κύρ. ὄνομα Θρᾳκὸς ἐν Ἰλ.

Ῥίγνός, ή, όν, σπάν. τύπος ἀντὶ ῥικνός.

Ῥιγομαχής, ὁ (μάχομαι). Ὁ μετὰ τοῦ ῥίγους, ψύχους μαχόμενος, ὁ ἀντιτασσόμενος τῷ ψύχει, Ἀιάλεκτ. β'. σελ. 318.

Ῥιγοπύρετος, ὁ (ῥῖγος, πυρετός). Πυρετὸς μετὰ ῥίγους συνοδευμένος, σφοδρὸς παροξυσμός.

Ῥῖγος, τό, ἀφ' οὗ τὸ Λατν. rigor καὶ frigus. Ψύχος, κρύος, κρυάδα, ἢ τῆς σφοδρᾶς ψυχρότητος αἴσθησις, ὁπότε τὸ σῶμα τρέμει, ἀνατριχιάζει, κλονεῖται καὶ κτυπᾷ τοὺς ὀδόντας, ἀνατριχιασμός, νάρκωσις ὑπὸ τοῦ κρύους, ἔτι δὲ καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ ἀνατριχίασις τοῦ σώματος· »ῥῖγος καὶ κάματος», Ὀδσ. Ε, 472. καὶ Ξεν. Κυροπ. β'. γ'. 5. »Δίψος καὶ ῥῖγος καρτερεῖν· καὶ ἐν ς'. ἀ. 10. »Λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος». 2) τροπ. φρίκη, τὸ φρίττειν, ἔκπληξις, ἔκστασις, τρόμος, ἀποστροφή· εὕρηται ἔτι καὶ ῥίγος

γραφόμ. Lobeck. Φρυν. σελ. 107. τῆς ὁποίας ὅμως γραφῆς δυσκόλως ἤθελεν εὑρεθῆ παράδειγμα παρὰ τοῖς Ποιητ.

Ρ'ιγοσίβιος, ὁ, ἡ, ον· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ῥιγωσίβιος.

Ρ'ιγόω, ῶ, μέλ. ώσω (ῥῖγος), ταὐτὸν τῷ, ῥιγέω. Κρυόνω, τρέμω ἢ πάσχω ὑπὸ ῥίγους καὶ ψύχους, ψύχος καὶ κρύος αἰσθάνομαι· Ὀδ. Ξ, 481. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. ε'. α'. 5. »Μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος«. Ἀπομν. β'. α'. 17. »Εἰ πεινήσουσι καὶ ῥιγώσουσιν· ἂν ἤθελε τὸ καλέσῃ ἡ χρεία νὰ πεινάσωσι καὶ νὰ κρυώσωσιν· ἤτοι νὰ ὑποφέρωσι πεῖναν καὶ ψύχος, κρῦος, τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει ὡς τὸ ἱδρῶ τὸν σχηματισμ. αὐτοῦ εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ ου καὶ οι, π. χ. ἀπαρέμφ. ῥιγῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφῆκ. 446. Ἀχ. 935. ἀλλὰ καὶ ῥιγοῦν ἐν Νεφέλ. 442. Δοτικ. μετοχ. ῥιγῶντι, Ἀριστφ. Ἀχ. 1145. Θηλυκ. μετοχ. ῥιγῶσα, Σιμωνιδ. Ἐνκτ. ῥιγῴην, Βρ. Ἀριστφ. Ἀχ. 1146. Ὄρν. 935. Ὑποτακτ. ῥιγῷ, Πλατ. Γοργ. σελ. 507. D. καὶ Buttm. ἔλοι δὲ οὗτοι εἰσὶ Ἀττ. τύποι.

*Ρ'ιγωσίβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ὁ ἐν τῷ ψύχει, εἰς τὸ κρύος ζῶν, ἄνευ καταλύματος, ἄστεγος καὶ κατακρυωμένος, ὅθεν τροπ. κρυερός, ψυχρός, Lob. Φρυν. σελ. 420.

Ρ'ίζα, ης, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος ἢ ἡ πρώτη βάσις τοῦ φυτοῦ τὸ ἀρκτικὸν αὐτοῦ μέρος τὸ ἐν τῇ γῇ, ὃ ἐν ᾧ στηρίζεται, βλαστάνει καὶ λαμβάνει τὴν τροφὴν τὸ φυτὸν ἀπὸ τῆς γῆς· συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 845. » — ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήνα« καὶ »κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν« Ὀδ. Ψ, 196. Ὅς τις ἔτι χρῆται τῇ λέξει καὶ κατὰ διαφόρους τροπικὰς σημασ. π. χ. ῥίζαι ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι, 390. οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. Ἔργ. 19. ῥίζαι γῆς, ῥίζαι ὀδόντων, κ. τ. τ. καὶ καθόλ. ἐπὶ πάντων ὅσα εἰς σχῆμα ῥίζης ἐκβαίνουσι ἢ ἐκφύουσι ἐκ μιᾶς κοινῆς ἀρχῆς, οὕτως ὁ Πίνδ. Πύθ. 4, 26. καλεῖ τὴν Κυρήνην, ἀστέων ῥίζαν, ἐξ ἧς δηλ. ἀκολούθως πολλαὶ ἄλλαι πόλεις ἀπῳκίσθησαν, καὶ, τὴν Λιβύην, »ῥίζαν ἀπείρου τρίταν« ἤτοι τρίτον μέρος τῆς ξηρᾶς, τῆς Οἰκουμένης« Πύθ. 9, 14. ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ βλαστός, ὁ καυλός, ἢ κορμὸς ὅς τις ἀναφύει ἐκ τῆς ῥίζης· τροπικ. δὲ, ἡ ἀρχή, ἡ καταγωγή, ἡ ῥίζα ἐξ ἧς κατάγεται μία γενεά, Πινδ. Ἴσθμ. 8, 123. καὶ Πλούταρχ. »Οὗτος ὁ Θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν ποιηρὰν καὶ τραχεῖαν οὐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς«, ἡ γραφ. ῥίζα εἶναι πάντη ἐπισφαλής.

Ρ'ιζάγρα, ἡ (ῥίζα, ἄγρα). Χειρουργικόν τι ὄργανον δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὰς ῥίζας τῶν ὀδόντων τὰ βέλη, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κέλσ. ζ', 12.

Ρ'ιζάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥίζα. Ποιητικ. ἀμφ.

*Ρ'ιζεῖον, τό, = ῥίζιον.

*Ρ'ιζηδόν, Ἐπῤῥ. (ῥίζα). Εἰς τρόπον ῥίζης, ὡς ῥίζαι.

Ρ'ίζηθεν, Ἐπῤῥ. (ῥίζα). Ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης.

Ρ'ιζίας, ου, ὁ. Ὁ ἐκ ῥίζης κατεσκευασμένος, ὡς »Ὀπὸς ῥιζίας«.

*Ρ'ιζικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν ῥίζαν ἀνήκων, ἀναγόμενος.

Ρ'ίζιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥίζα. Μικρὰ ῥίζα, Ἀριστφ. Ὄρ. 659. ἔτι καὶ ῥιζίον.

Ρ'ίζις, ὁ. Παρὰ Στράβ. ιζ'. σελ. 1183. ζῷόν τι τῆς Αἰθιοπίας τῷ ταύρῳ ὅμοιον, κατὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ζῷον, τῷ ἐλέφαντι.

*Ρ'ιζίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ταὐτ. τῷ ῥίζα.

Ρ'ιζοβολέω, ῶ. Ῥίζας ἐκβάλλω, ἀποκτῶ, φύω. ἀναδίδω. ἐκ τοῦ

Ρ'ιζοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ῥίζας βάλλων, ἐκβάλλων, ἐκδίδων, φύων.

Ρ'ιζόθεν, ἐπῤῥ. ταὐτὸν τῷ, ῥίζηθεν.

*Ρ'ιζοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ἐπὶ τῶν φυτῶν ὅσων αἱ κεφαλαὶ ἢ κορυφαὶ τῶν σπόρων ἐκφύουσιν ἀμέσως ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν, ὅσα ἔχουσι τὰς κεφαλάς των ἀμέσως μὲ τὰς ῥίζας των συνεχομένας, Θεοφρ.

Ρ'ιζολογέω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίζας συλλέγω, συνάγω, μαζόνω ῥίζας. 2) μετὰ τῶν ῥιζῶν ἐκβάλλω, ἐκσπῶ, ἐκριζόνω, παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ιζ'. 82. »Πάντας τοὺς τυράννους ῥιζολογήσαι«, ἤτοι, Ῥιζοτομήσας, ἐκ ῥιζῶν ἀνέσπασε, διέφθειρεν, ἐξερρίζωσεν, ἐκ τοῦ

Ρ'ιζολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥίζας συλλέγων, συνάγων, μαζόνων· 2) καὶ ὁ τὰς ῥίζας ἀνασπῶν, ἐκβάλλων, ὁ ἐκριζόνων.

*Ρ'ιζοπάγής, ὁ, ἡ, ές (πήγνυμι). Ὁ ἔχων τὰς ῥίζας βαθέως εἰς τὴν γῆν πεπηγυίας, καλῶς ἢ στερεῶς ἐρριζωμένος, θεμελιωμένος.

Ρ'ιζοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) Ὁ πωλῶν ῥίζας, ὁ ἐμπορευόμενος ῥίζας.

Ρ'ιζοτομέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥιζοτόμος). Ῥίζας τέμνω, κόπτω τὰς ῥίζας, συνάγω αὐτὰς ἐξαιρ. πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν. »Βοτάνας ῥιζοτομεῖν· συνάγειν, συλλέγειν χόρτα ἤτοι βότανα πρὸς χρῆσιν ἰατρικήν, καὶ φυλάττειν αὐτὰ εἰς τὴν ἀποθήκην· Ἱπποκράτ. Ἐπιστ. πρὸς Κρατεύαν. »Σὺ δὲ ἡμῖν τὸ παρὸν ὦ Κρατεύα μάλιστα τὰς ὀρεινὰς ῥιζοτόμει βοτάνας« καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολ. ς'. 26. »Ῥιζοτομούσης τὸ φάρμακον τῆς σοφίας«, καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Τέμνω, κόπτω, ἐκκόπτω τὰς ῥίζας, περιορύττων τὸ φυτὸν, ὅ ἐστι, γυμνῶν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ καθαίρω αὐτᾶς. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. »Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν«. ὅθεν »Ῥιζοτομεῖν τοὺς τυράννους«, ἐκριζοῦν, ξεριζόνειν, διαφθείρειν, κόπτειν ἀπὸ ῥίζης, παντελῶς διαφθείρειν, ἀφανίζειν. ὅθεν

Ρ'ιζοτομία, ἡ. Τὸ κόπτειν, τέμνειν καὶ συλλέγειν τὰς ῥίζας, ἡ τῶν ῥιζῶν τομή, σύναξις καὶ φύλαξις αὐτῶν πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Ὅρα περὶ ταύτης Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 2) Τὸ κόψιμον τῆς ῥίζης, ἤτοι ἡ ἐκρίζωσις καὶ παντελὴς διαφθορά.

Ρ'ιζοτομικός, ή, όν. Ὁ εἰς ῥιζοτόμον ἢ εἰς ῥιζοτομίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν κόπτων καὶ συλλέγων αὐτὰς πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς· ὁ περὶ τὰς τομὰς τῶν ῥιζῶν ἔμπειρος ἔχων. »Βιβλίον ἢ σύγγραμμα ῥιζοτομικόν· περὶ ῥιζοτομίας καὶ χρήσεως τῶν ῥιζῶν εἰς τὴν Ἰατρικὴν πραγματευόμενον, καὶ »Τέχνη ῥιζοτομική«, ἢ περὶ ῥιζοτομίας καταγινομένη, ἐκ τοῦ

Ρ'ιζοτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων τὰς ῥίζας, ὁ κόπτων, ἢ ἐκβάλλων τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καὶ συλλέγων αὐτὰς εἰς τὴν ἀποθήκην πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Speziere, Ἰταλ. Ἀποθηκάριος, Σπετζιέρης, Βοτανικός· παρὰ Νικάνδρῳ. »Ὥρα ῥιζοτόμος« ὁ καιρὸς καθ' ὃν τέμνονται καὶ συνάγονται αἱ ῥίζαι. 2) Ὁ κόπτων, τὰς ῥίζας, ἤτοι ἐκριζῶν καὶ διαφθείρων, ὁ ἐκ ῥίζης ἐκβάλλων, ἐκσπῶν.

*Ρ'ιζοτροφέω, (τροφή). Τρέφω τὰς ῥίζας, ἢ κάμνω αὐτὰς ν' αὐξήσωσιν, ἐκ τοῦ

*Ρ'ιζοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὰς ῥίζας καὶ κάμνων αὐτὰς ν' αὐξάνωσι.

*Ρ'ιζότροφος, ου, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν τρεφόμενος, ζῶν.

Ρ'ιζουχία, ἡ. Τὸ ῥίζας ἔχειν, ἢ συμπύκνωσις τῶν ῥίζων, ἀμφ.

Ρ'ιζουχίζω, μέλ. ίσω, νεωτρ, λέξ. Μεταφυτεύω μὲ αὐτὰς τὰς ῥίζας. ἐκ τοῦ

Ρ'ιζοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τὴν ῥίζαν ἤτοι τὴν βάσιν ἔχων, κρατῶν, συγκρατῶν, στηρίζων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ταὐτὸν τῷ, Γαιηόχος, ἢ Γηοῦχος.

Ρ'ιζοφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ ῥίζας τρώγων, ἢ ἐκ ῥιζῶν τρεφόμενος.

Ρ'ιζόφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τὸν φλοιὸν ὡς ῥίζας ἔχων, οὗτινος ὁ φλοιὸς ὅμοιός ἐστι ταῖς ῥίζαις, ταὐτὸν τῷ, Ἰνόφλοιος.

Ρ'ιζοφοίτητος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν φοιτῶν, βλαστάνων, προερχόμενος· πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ῥιζόφυτος.

Ρ'ιζοφυέω, ῶ. Μ. ήσω. Φύω, βλαστάνω, ἐκδίδω, ἐκβάλλω ῥίζας. ἐκ τοῦ

Ρ'ιζοφυής, ές, ὁ, ἡ. ές (φύω). Ὁ ῥίζας φύων, βλαστάνων, ἀναδίδων Παθητ. ὁ ἐκ ῥιζῶν φυόμενος βλαστάνων. ἀμφ.

Ρ'ιζόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ φύλλα εἰς τὴν ῥίζαν ἔχων, ἢ ὁ ἐκδίδων φύλλα ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ρ'ιζόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φυτόν). Ὁ ἐκ τῆς ῥίζης ἢ μετὰ τῆς ῥίζης φυόμενος, βλαστάνων. Ὁμελ. σελ. 513. Ἐκτ. Γαλ. Ῥιζόφυτον δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ καὶ ἄλλως Κωλόῤῥιζον, λεγόμενον, τὸ ἐκ τῶν ῥιζῶν τοῦ φυτοῦ φυόμενον βλάστημα.

Ρ'ιζόω, ῶ, μέλ. ώσω (ῥίζα). Ῥίζαν βάλλω, ῥιζόνω, φυτεύω, ἢ ἀφίνω νὰ πιάσῃ ῥίζας, Ὀδυσ. Η, 122. »Πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται· πεφύτευται. 2) Μεταφορ. θεμελιόω, στηρίζω, στερεόνω, ἢ στερεόν ποιῶ. Ὀδυσ. Ν, 163. »Λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν, στερεόν καὶ ἀκίνητον ἐποίησεν, ἐστερέωσεν, ὡσαύτ. »ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδα«. Ἡροδτ. 1, 64. καὶ »Τυραννὶς ἐῤῥιζωμένη« ὁ αὐτ. 1, 60. 2) ἀμεταβ. ῥιζόνομαι, πιάνω ῥίζας, ἐξαιρ. κατὰ μέσ. καὶ παθ. διαθ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 531.

Ρ'ιζώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥίζης εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥίζῃ.

Ρ'ίζωμα, τό (ῥιζόω). Τὸ ἐῤῥιζωμένον, τὸ ἐν τῇ γῇ στερεὸν τῆς ῥίζης. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥίζα, γενεά, καταγωγή, ἀρχή, γενεά. Αἰσχύλ.

Ρ'ιζώνυξ, υχος, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. β'. 145. ἀντὶ τοῦ

Ρ'ιζωνυχία, ἡ (ὄνυξ). Ἡ ῥίζα καὶ ἀρχὴ τῶν ὀνύχων.

*Ρ'ιζωρύκτης, ου, ὁ, = ῥιζωρύχος.

Ρ'ιζωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. Σκάπτων τὴν γῆν ζητῶ νὰ εὕρω τὰς ῥίζας, σκάπτων τὴν γῆν ἐκβάλλω τὰς ῥίζας, ἢ ῥίζας ἐκσκάπτω. Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Εὐθυμίας. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν, τῶν ζητούντων τὰς ῥίζας καὶ ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἐπιγράμ. β'. »Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζωρύχαι«, ἐκ τοῦ

Ρ'ιζώρυχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τὰς ῥίζας ὀρύσσων, ὅστις σκάπτων ἐκβάλλει τὰς ῥίζας, ἢ ὅς τις ἀναζητεῖ τὰς ῥίζας, τὰς ἀρχάς.

Ρ'ίζωσις, ἡ (ῥιζόω). Τὸ ῥιζοῦν, ῥιζόνειν, στερεὸν ποιεῖν, στηρίζειν, στήριξις. Οὐδετ. τὸ ῥίζας φύειν, ἐκβάλλειν, ἀναδίδειν.

*Ρ'ιζωτήρ, ῆρος, ὁ (ῥιζόω). Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ κάμνῃ νὰ ἀναφύωσιν αἱ ῥίζαι· Ἐπιθ. τοῦ Ἥλιον.

Ρ'ικνήεις, εσσα, εν· καὶ, »Ῥικιόεις«, ὄεσσα, ὄεν (ῥικνός). Κυρίως κατεψυγμένος, νεναρκωμένος ὑπὸ τοῦ ψύχους, καταπαγωμένος· καὶ ξηρός, ῥικνός, ῥυτιδώδης, γέρων, πλήρης ῥυτίδων. Rugoso, Ἰτκλ. ταὐτ. τῷ ῥικνός.

Ρ'ικνοεργής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τῶν σανδαλίων. Πολυδ. ζ. 93. ἀμφ.

Ρ'ικνόομαι, οῦμαι, μελ. ωθήσομαι (ῥικνός). Κυρίως, ξηρὸς γίνομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγόνω, ξηραίνομαι ἀπὸ τὸ κρύος, ναρκοῦμαι, ὅθεν τροπ. ζαρόνω, συστέλλομαι, ῥυτιδώδης καὶ καμπύλος γίνομαι, κάμπτομαι καὶ μαζόνομαι ὑπὸ ψύχους, ὑπερβολικῆς θέρμης, ἢ γηρατείου, καὶ ἐντεῦθεν »Ῥικνοῦσθαι« καὶ »Διαρικνοῦσθαι« ἐπί τινος εἴδους ὀρχήσεως, ὁπότε καμπύλον ποιεῖ ὁ χορεύων τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν πρωκτὸν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φέρων, ὡς τὸ τῆς συνη-

θείας »Τσακίσματα ποιῶ ἐν τῷ χορεύειν«. Πολυδ. δ'. 99. Ὁ Φώτιος ἔχει »ῥικνοῦσθαι, τὸ διελκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν«. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥικνόομαι γραφόμ. τὸ δὲ ἐνεργ. ῥικνόω πιθαν. οὐχ εὕρηται.

Ῥικνός, ἡ, ὸν. Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, ναρκωθείς, πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τοῦ κρύους ἐπάγωτον, ἐξηράνθη, ἐκοκκαλίασε· ἑπομένως, ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγὼς καὶ ξηρανθείς, καὶ συνεστραλμένος, ἐρρυτιδωμένος ἤτοι, ζαρωμένος καὶ σουρωμένος γεγονώς, ἐξαιρ. ὁ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ δέρμα αὐτοῦ ζαρωμένον καὶ τραχὺ ἔχων, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς θέρμης ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου ἀποξηρανθείς, μαρανθείς, ῥυτιδωθείς, ἐξαιρ. Ὁ ὑπὸ γήρατος ἢ ἰσχνότητος κυρτωθείς, καμπύλος καὶ συνεστραμμένος, γεγονώς, καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται τὸ »Ῥικνὸν« διὰ τοῦ, Καμπύλον, καὶ Ῥυσσόν, »ῥικνὸς πόδας« Τμ. Ὁμ. Ἀπολ. 317. ὁ ἔχων κυρτοὺς τοὺς πόδας, κυρτοπόδαρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ῥικνοί, ἰσχνοί, ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί. ἔτι ἑρμηνεύεται τό, Ῥικνός, καὶ διὰ τοῦ Ἰσχνός, λεπτός, ξηρός, λιγνός, ἄσαρκος ἄνθρωπος. »Πῶς οἱ πρὸ μικροῦ πίονες — οὗτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἵνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά«. Φίλων Τόμ. β'. σελ. 432. καὶ »Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν«. Ἀλκίφρ. ἐρρυτιδωμένον, ἰσχνόν, »Δέρμα κατεκλησὲς καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι«. Ἀνθολογ. κατάξηρον, ἐρρυτιδωμένον, ζαρωμένον, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὸ ἐκ Σοφοκλέους »Ῥικνὸς διὰ τοῦ, Πεφρικώς. παρὰ Νεωτερ. εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ φρικώδης, φοβερός, ὡς παρ' Ἡσυχ. »ῥιγνόν, ῥιγεδανόν, φρικῶδες«, καὶ, »ῥικνὴν ὄψιν, φρικτήν« ὅπου τὸ ῥιγνὸς σπάν. τύπ. ἐστὶ τοῦ ῥικνός. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι τὸ »Ῥικνοτέρους« διὰ τοῦ Ἀσθενεστέρους· ὁ αὐτός ἔτι ἔχει καὶ »Χελώνας ῥικνάς« τραχείας, σκληρὰς καὶ ἐρρυτιδωμένας. (ἐκ τοῦ ῥῖγος, ῥιγανός, ῥικνός, δι' ὃ καὶ ῥικνὸς εὕρηται γεγραμμένον). ὅθεν

Ῥικνότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ῥικνοῦ, ῥυτίδωτις, ζάρωσις.

Ῥικνοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φυή). Στρεβλός, κυρτός, ζαρωμένος ἐκ φύσεως ὤν.

Ῥικνώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥικνός, ὁ ῥίκνωσιν κύρτωσιν, καμπύλωσιν ἔχων, ἢ ῥυτιδώδης, φαινόμενος ῥυτιδωμένος, ἢ ζαρωμένος· Ἀνθολογ.

Ῥίκτωσις, εως, ἡ (ῥικνόω). Τὸ ῥικνόν, ῥυτιδωτὸν ποιεῖν, ῥυτίδωσις, ζαρωμάδα, καμπή.

Ῥίμμα, ατος, τό (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐβλήθη. Πολυδ. α'. 164. »Τόξου ῥίμμα« ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ῥῦμα.

Ῥιμμός, ὁ· νεώτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, ῥίψις, ῥιχμός. Νικήτ. Χρον. θ'. 4.

Ῥίμφα, Ἐπίρ. Εὐκόλως, ῥαδίως, ταχέως, κούφως, ἐλαφρῶς, εὐχερῶς, ὀγλίγωρα, βιαίως, ὁρμητικῶς, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ταχύτητος ῥιπτομένου ἢ ἄλλως κινουμένου· ἀντικειμένου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἵππων »ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα«. Ἰλ. Λ, 533. καὶ Ρ, 458. Χ, 163. Ὀδ. Μ, 182. Ν, 83. ἐπὶ νηὸς »νηῦς ῥίμφα διωκομένη« Ὀδ. Ν, 162. ἤτοι ταχέως φερομένη· καὶ »ῥίμφα θέουσα ναῦς« αὐτόθ. 88. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡτ. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου (πιθαν. ἐκ τοῦ ῥίπτω], ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ῥεῖα.) ὅθεν

Ῥιμφαλέος, έα, έον. Ταχύς, ὀγλίγωρος, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχος.

Ῥιμφάρματος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμα). Ὁ μετὰ ῥιμφαλέου ἤτοι ταχέος ἢ ταχυκινήτου ἅρματος πορευόμενος, ὁ ταχὺ καὶ ὀξὺ ἅρμα, ἤτοι ταχεῖαν ἅμαξαν ἔχων. Πίνδαρ. »ῥιμφαρμάτου διφρηλατείαις«. Ὀλ. γ'. 66.

Ῥίν, ινός, ἡ, νεώτρ. καὶ ἧττον ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ῥίς.

Ῥιν ἄριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥίν. Μικρὰ μύτη.

Ῥιναυλέω, ῶ (ῥίς, αὐλέω). Φυσῶ ἢ κάμνω ἦχον τινὰ διὰ τῆς ῥινός, διὰ τῆς μύτης ὑπὸ θυμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀταλγοῦς ἀκρασίας, κ. τ. τ. Τατιανὸς κατὰ Ἑλλήν. »Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά« ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ῥινοκτυποῦσιν οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες, ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν«. Κλήμης ὁ Ἀλεξ. ἐν Παιδαγ. β'. ἐκφράζει τὴν τοῦ Τατιαιοῦ ῥῆσιν διὰ τοῦ. »Τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀτέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφεῖν ἐπικυναίδισμα« ἐκφράζει ἄρα τὸν διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενον ψόφον ἐν εἴδει πταρμοῦ, ὃν οἱ πορνικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνηθίζουσιν. Ἐν Ἀναλέκτοις δὲ (γ'. σελ. 93.) τὸ »Ἀναρειβδεῖν ῥινοβόλῳ πατάγῳ« σημαίνει τὸν διὰ τῶν ῥινῶν γινόμενον ψόφον τῶν ὀργιζομένων, καὶ λυσσώντων ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ῥινάω, ινῶ (ῥίς). Φέρω ἢ κρατῶ τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην, καὶ πλανῶ ἐξαπατῶ, ἢ χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σείω· ταράττω τὴν ῥῖνα ἤτοι τὴν μύτην περιπαίζων τινά· ταὐτὸν τῷ, Μυκτηρίζω. »Ἔγωγε ἐπίσταμαι ῥινᾶν«. Μένανδρ.

* Ῥινάω, μέλ. ήσω (ῥίνη), = ῥινέω, ῥινίζω.

* Ῥινεγκαταπηξιγένειος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγκαταπήγνυμι, γένειον). Ὁ ἔχων τὴν μύτην ἐκτεινομένην ἕως τοῦ γενείου, τοῦ πώγωνος, ἢ τοῦ ὁποίου ἡ μύτη φθάνει ἕως εἰς τὸν πώγωνα.

Ῥινεγχυσία, ἡ (ῥινεγχύτης), Τὸ ἐγχέειν διὰ τῆς ῥινός, ὅταν δηλαδὴ διὰ τῆς μύτης χύνωμεν ὑγρόν τι εἰς τοὺς ῥώθωνας καὶ εἰς τὸν σωλῆνα αὐτῶν.

Ῥινεγχυτέω, ῶ. Διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέω, χύνω μέσα εἰς τοὺς ῥώθωνας ὑγρόν τι διὰ τῆς μύτης. Διοσκορ. β'. 210. ἐκ τοῦ

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ (ῥίς, ἐγχέω). Ὄργανον χειρουργικὸν δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὴν ῥῖνα ἢ διὰ τῆς ῥινὸς ὑγρόν τι ἰατρικόν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

* Ῥινέγχυτος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγχέω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς, διὰ τῆς μύτης ἐγκεχυμένος, τὰ ῥινέγχυτα, μέσα ἢ ὑγρὰ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέονται ἢ ῥαντίζονται εἰς τοὺς ῥώθωνας.

Ῥινέω, ῶ. μέλ. ήσω. Ῥινίζω, διὰ τῆς ῥίνης ἢ λίμης ἰσιάζω, εὐθυάζω, ξύω τι· ὅθεν Παθητικ. »Ῥινούμενος σίδηρος«. ἐκ τοῦ

Ῥίνη, ἡ. Ἐργαλεῖον τεκτονικόν, καὶ χαλκευτικὸν ἀκανθωτόν, ᾧ ῥινοῦσι, ξύουσι τραχύ τι σῶμα, ῥινάριον, ἢ ἀρνάριον, λίμα. Ξενοφ. Κυροπ. ς'. β'. 11. »Ἀγαθὸν καὶ ῥίνην φέρεσθαι. ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ«. 2) Εἶδος ἰχθύος τραχὺ δέρμα ἔχοντος, ὅπερ μετεχειρίζοντο διὰ νὰ ἰτάσωσι, ἢ νὰ ῥινίσωσι ξύλα, μάρμαρα κ. τ. τ. Squatina. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. β'. (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. τὸ μὲν ἐργαλεῖον γραφτ. ῥινή, ὁ δὲ ἰχθὺς, ῥίνη.) (— —)

Ῥινηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις, ἀναζήτησις, ἐξαιρ. ἡ τῶν κυνῶν ἰχνηλασία διὰ τῶν ῥινῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ σκύλοι ζητῶσι τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς μύτης· παρὰ Σουίδᾳ ἡ Ὀτφρησις, ἐκ τοῦ

Ῥινηλατέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω, ἐλαύνω, ζητῶ τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς ῥινός· ἤτοι διὰ τῆς ὀσμῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ζητῶ τὸ ζῶον, καθὼς π. χ. ὁ σκύλος ζητεῖ διὰ τῶν ἰχνῶν τὸν λαγόν· ὁ Πολυδ. ἔχει »Ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν«. 2) Μεταφορικ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ ζητῶ, γυρεύω, παραμονεύω. Συνέστ. ἐκ τοῦ

Ῥινηλάτης, ου, ὁ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐλαύνων τὴν ὀσφρησιν τοῦ ζώου ἢ ἄλλου τινός, ὅς τις ζητεῖ μὲ τὴν μύτην ὀσφραινόμενος νὰ εὕρῃ τι, ὁ ῥινηλατῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ κυνῶν.

Ῥινήλατος, ὁ, ἡ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ ῥινηλατούμενος, ὁ διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνευόμενος, ἢ ὃν διὰ τῆς ὀσμῆς ἤτοι διὰ τῆς ῥινὸς ἰχνεύοντες εὑρίσκουσιν. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 290. »Ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρεν«.

Ῥίνημα, τό (ῥινέω). Τὸ διὰ τῆς ῥίνης, λίμης ἐξεόμενον καὶ ἐκπίπτον, ταὐτὸν τῷ, Ῥίνισμα, ἀπόξυσμα. Ἡρόδοτ. 1. »ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι. (ι)

Ῥινητήριον, τό· ταὐτὸν τῷ ῥίνη. Γλωσσ.

Ῥινητής, οῦ, ὁ (ῥινέω). Ὁ ῥινίζων, ὅστις ῥινίζει, ξύει διὰ τῆς ῥίνης.

Ῥινίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥινέω. Διὰ τῆς ῥίνης ξέω καὶ ἰτιάζω τι.

Ῥινίον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥίνη, ῥινί. 2) πληθ. τὰ ῥίνια, ὑποκορ. τοῦ ῥίς, οἱ ῥώθωνες, Lob. Φρυν. σελ. 211. (— νν)

Ῥίνισμα, τό (ῥινίζω). Ξύσμα, τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἐκριπτόμενον λεπτὸν πελέκημα, ῥινίδιον. »Χαλκοῦ ῥίνισματα« Διοσκορ. = ῥίνημα. (— υ)

Ῥινόβατος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος μεταξὺ τῆς ῥίνης καὶ τῆς βάτου, ἄλλων εἰδῶν ἰχθύων, Ἀριστοτ.

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, βάλλω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην βάλλων, κτυπῶν, κρούων, ἢ ἐπιτυγχάνων. 2) ῥινόβολος, παθ. ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκβαλλόμενος, ῥιπτόμενος, ὡς π. χ. ἐπὶ ἤχου τινός· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ῥιναυλέω.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ (δέψεω, ῥινός), ταὐτὸν τῷ, Βυρσοδέψης, Ἡτύχ.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ (ῥίς, κέρας). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα κέρας ἔχων, θηρίον τετράποδον καὶ ἄγριον, ἔχον ἐπὶ τῆς ῥινὸς κέρατον, rinocerus.

Ῥινοκολούστης, ου: ὁ (ῥίς, κολούω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην τέμνων, κόπτων, ἀκρωτηριάζων· Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους.

Ῥινοκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω (ῥίς, κόπτω). Τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην κόπτω, »Ῥινοκοπεῖν τινά« κόπτω τὴν μύτην τινός.

* Ῥινοκτυπέω, (ῥίς, κτυπέω). Μὲ τὴν μύτην κτυπῶ, κάμνω κτύπον, κρότον, ἢ φυσῶ, κ. τ. τ.

Ῥινολαβίς, ίδος, ἡ (ῥίς, λαμβάνω). Ὄργανον δι' οὗ πιάνομεν τὴν μύτην καὶ τὴν περιστρέφομεν. Συνέστ. Ἐπιστ. 58.

Ῥινόμακτρον, τό (ῥίς, μάκτρον). Μάκτρον, μανδύλιον δι' οὗ σφογγίζομεν τὴν μύτην, ἀμφ.

Ῥινομύλη, ἡ (ῥίνη, μύλη) ταὐτὸν τῷ, Βλεφαροξύστον.

Ῥινόν, τό, ταυτ. τῷ ῥινός. 3. Ἀσπὶς ἐν Ὀδυσ. Ε, 281. »Ῥινά, τάω· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 259. ἴδε ἔρινον, καὶ ῥινός, ἔστι μ' ὅλον τοῦτο ἡ λέξις ἀμφ.

Ῥινοπύλη, ἡ (πύλη). Μικρὰ πύλη ἢ ἡ ὀπισθεν πύλη, ὀπισθόδομος καὶ πλαγία πύλη, ἢ πύλη ἀφανής. (πορτούλα, πορτίτζα, παραπόρτιον). Πολύβ.

Ῥινός, ὁ· καὶ Ἰων. ἡ. Τὸ δέρμα τοῦ σώματος ζώντος ἀνθρώπου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 308. Ὀδ. Ε, 426. 435. Ξ, 134. Χ, 278. ὡσαύτ. καὶ τὸ δέρμα νεκροῦ σώματος, Ἡσ. Ἀσπ. 152. ῥινὸς καὶ ὀστέα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 746. 2) τὸ δέρμα, τὸ ἐκδαρμένον πετζίον τῶν θηρίων, καὶ τὸ κατειργασμένον ἢ δεδουλευμένον δέρμα αὐτῶν, βύρσα ἐξαιρ. τοῦ βοός, ὡς Ἰλ, Κ, 155. »Τπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο· καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἔτι καὶ παρ' Ἡτ. ἡ ἐκδαρμένη διφθέρα, ἤτοι αὐτὸ τὸ τριχωτὸν δέρμα τοῦ λύκου, Ἰλ. Κ, 334. ἔστατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο« ἐπὶ δὲ δέρματος ζώντων θηρίων οὐ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ὅμ. 3) ἔτι

καὶ ἡ δερμάτινος, ἡ ἐκ δέρματος βοὸς κατεσκευασμένη ἀσπίς· »δοῦπος . . χαλκοῦ τε ῥιοῦ τε, βαῶν τ' εὐποιητάων« Ἰλ. Π, 636. καὶ Ἰλ. Δ, 447. ὡσαύτ. καὶ Η, 248. »Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτοιο· καὶ εἰς τὸ ἕβδομον δέρμα ἤτοι εἰς τὴν ἑβδόμην πτυχὴν τοῦ δέρματος τῆς ἀσπίδος ἐκωλύθη καὶ ἐπεσχέθη ὁ χαλκὸς τοῦ βέλους, ἤτοι τὸ ἔγχος· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. εὕρηται καὶ ῥινόν, τό, Ὀδ. Ε, 281. Οἱ Νεωτερ. ἐχρῶντο τῇ λέξει κατ' ἀρσ. γέν. καὶ κατ' ἑτερογ. πληθ. ἀριθ. τὰ ῥινά, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα αὐτῆς.

Ῥινόσιμος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, σιμός). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα σιμός, ὁ ἔχων τὴν μύτην πλακωτὴν πρὸς τὰ ἄνω. Λουκιαν. Βακχ. 2.

Ῥινότμητος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, τέμνω). Ὁ τετμημένος τὴν ῥῖνα, ὅς τις ἔχει τὴν μύτην κομμένην, ἢ οὗ τινος ἔκοψαν τὴν μύτην.

Ῥινοτομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω τὴν μύτην, τινά. ἐκ τοῦ

Ῥινοτόμος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, τέμνω). Ὁ τὴν ῥῖνα τέμνων, ὁ κόπτων τὴν μύτην.

Ῥινοτόρος, ὁ (ῥινός, τορέω). Ὅστις διατρυπᾷ τὸ δέρμα ἢ τὴν ἐκ δέρματος ἀσπίδα, σχεδὸν ὡς τό, βυρσοτόμος. Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Φ, 392. »Ἦρχε γὰρ Ἄρης ῥιοτόρος· οὕτω καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 934. αἰχμή, Παῦλ. Σιλ. ἐκφρ. 1, 24. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥινοτόρος, ὁ ῥινοὺς διατορῶν, τουτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων, ἢ βυρσοτόμος.

Ῥινοῦχος, ὁ· παρὰ Στράβ. ιθ'. σελ. 948. ταὐτὸν τῷ, Ἀμάρα, οἱ ὑπόγειοι ὀχετοὶ τῶν κοπρώνων, ὀχετοὶ διὰ τῶν ὁποίων διαῤῥέει ὑπὸ τὴν γῆν ἡ κόπρος ἐκ τῶν ἀναγκαίων, cloaque, égout, Γαλ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως κατὰ Κοραῆ, ἐκ τοῦ, ῥοή, ῥέω, καὶ ἔχω ἀμφιβλτ.)

Ῥινοχόος, ὁ (ῥίς, χέω), ταὐτὸν τῷ, Ῥινεγχύτης, ἡ Χώνη. Ἡσύχ.

Ῥινώλεθρος, ὁ, (ῥίς, ὄλεθρος). Ὄλεθρος τῶν ῥινῶν, ἀσθένεια τῆς μύτης. Φρύνχ.

Ῥινωτηρία, ἡ. Μέρος τι τῆς νεώς ὄπισθεν, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἐφολκίς, λέγεται. Πολυδ. καὶ Ἡσύχ.

Ῥίον, τό. Πᾶν ὄρος, βουνὸν τὸ ὁποῖον ἐξέχει· ἐκτείνεται πρὸς τὰ πρόσω, ἢ τὸ ὁποῖον ὑπερέχει, ὑπερφαίνεται, ὅθεν ἄκρα, κορυφὴ ὄρους, ὕψωμα τὸ ὁποῖον ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Ἰλιάδ. Θ, 25. Ὀδυσ. Ε, 303. »περὶ ῥίον Ὀλύμποιο«. ἔτι καὶ »Ῥίον ὀρέων«. Ὀδ. Ι, 191. »Ῥίον οὔριος«. Τιμ. Ἀπόλ. 139. Καὶ Ἀκρωτήριον, ἐν Ὀδ. Γ, 295 »μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ ἤτοι, ὁ Νότος ἄνεμος ὠθεῖ τὸ μέγα κῦμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου· καὶ παρὰ Θουκυδ. ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ. »Τὰ ὄρονς ὀρθὰ καὶ τὰ εἰς θαλασσαν ἐγκείμενα ἄκρα· παρὰ τὸ Ῥαΐζειν, τὸ καταλήγειν εἰς ὀξύ«. »Ἐν τῷ ῥίῳ τῷ Βιβωνικῷ«. παρ' Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ιθ'. 3. ἀντὶ τοῦ, Κόλπος θαλάσσης, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἀκρωτήριον· οὕτω καὶ Λίβιος κζ. 29. Frelum, quod Naupactum et Patras interfluit, Rhion incolae vocant, τὸν μεταξὺ Ναυπάκτου καὶ Πάτρας πορθμὸν, Ῥίον οἱ ἐγχώριοι καλοῦσιν. Ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε καὶ τὸν σχηματισμὸν »Ῥίος, τό, ἄκρα, κορυφή, ὄρος χαλεπὸν, κρημνός«. (νυ)

Ῥιπάς, ἄδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, Ῥιπή, πολλ' ἀμφ.

Ῥιπαύλης, ου, ὁ· ἴδε ῥαπαταύλης.

Ῥιπή, ἡ (ῥίπτω). Ἡ βολή, τὸ ῥίψιμον, ἡ φορά, ἡ δύναμις διὰ τῆς ὁποίας ἓν ὁποιονδήποτε ἀντικείμενον ῥίπτεται, ἢ ἄλλως κινεῖται, φέρεται πρός τι μέρος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ ῥιπτομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἢ φορὰ αὐτοῦ, ἡ κίνησις, ἡ βία ἢ ἡ ὁρμὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 589. »Ὅσσα αἰγανέης ῥιπὴ τέτυκται· ἡ βολὴ τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους· καὶ τέλος τὸ κτύπημα πρός τι, ἡ προσβολὴ τοῦ ἰδίου σώματος· καὶ »λᾶας ὑπὸ ῥιπῆς« Ἰλ. Μ, 462. ἤτοι, ἡ βολή, ῥίψιμον τῆς πέτρας, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 192. ὡσαύτ. »ὑπὸ ῥιπῆς Βορέαω· Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. ἡ σφοδρὰ καὶ ὁρμητικὴ πνοὴ, ἡ ἡ ὁρμὴ τοῦ βορέου, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον. »Ῥιπὴ ἀνέμωνα, Σοφκλ. Ἀντ. 137. ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων· καὶ μόνον τὸ »Ῥιπὴ« ἀντὶ τοῦ, Ἄνεμος, Πνοὴ ἀνέμου, ἡ βία τῶν πνευμάτων· »Ῥιπὴ πυρός«, Ἰλ. Φ, 12. ἤτοι ἡ βία, ἡ ἀκράτητος φορὰ τοῦ πυρός, καὶ »ὄλωνται ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ«. Ἰλ. Θ, 355. τῇ φορᾷ, ὁρμῇ, τῇ βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἑνὸς ἀνδρός· καὶ ἐπὶ θείας καὶ ἄυλου δυνάμεως, ὁρμῆς, ὡς, ῥιπὴ ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 681. »ῥιπὴ Ἀφροδίτης« Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ, ῥιπὴ οἴνου, Πινδ. παραβλ. βολή, ὁρμή, φορά, ῥύμη, ταὐτ. τῷ Λατ. impetus. 2) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς προσβολῆς καὶ ἐντυπώσεως ἥτις προξενεῖται ἐκ τινος ταχείας κινήσεως εἰς τὰ ὄμματα, ὡς φ. ε. τοῦ φωτός, τῶν ἀκτίνων, καὶ ἄλλων φωτεινῶν ἀντικειμένων, ἀντὶ τοῦ, λάμψις, ἀπαύγασις, αἴγλη, ἀκτινοβόλησις, σπινθηροβόλησις, στίλβη »Ἄστρων παμφεγγεῖς ῥιπαί«, Ἀπολλών. ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, ἤτοι, ὀμματιά, βλέμμα, κύτταγμα, κ. τ. τ. 3) Πᾶν ὄργανον δι' οὗ γίνεται μία τις κίνησις, ἡ πτέρυξ, πτεροῦγα, καὶ ἡ »Ῥιπὶς« τὸ ῥιπιδίον, ἀνεμιστήριον.

Ῥίπη, ἡ, θηλ. κύρ. Ὄν. πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ. Β, 606.

Ῥιπίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ ῥιπίς. μικρὰ ῥιπίς.

Ῥιπίζω, μελ. ίσω (ῥιπίς). Εἰς κίνησιν εἰς φορὰν βάλλω, κινῶ, ὑποκινῶ, διεγείρω »πολέμου ἔριν« Λείψ. Ὀμ. 26. 2) διὰ τῆς ῥιπίδος κινῶν τὸν ἀέρα ἀερίζω, ἀέρα ποιῶ, φυσῶ, πνοὴν ἐκπέμπω, Δροσίζω, ἀνεμίζω, ἀναψύχω.

Ῥιπίς, ίδος, ἡ (ῥιπή). Ἀνεμιστήριον, χαρτίον ἢ ὕφασμα λεπτὸν, ἐξηπλωμένον ἐπάνω εἰς στυλίσκους, ἐκτεινόμενον καὶ συστελλόμενον, ἢ ὑπὸ πτερῶν συνθεμένον, δι' οὗ κινουμένου τοῦ ἀέρος, ἀερίζεται καὶ ἀνεμίζεταί τις, ἐξαιρ. τῶν γυναικῶν Eventail, Γαλ, Faecher, Γερμ. καὶ ἑπομένως Φύσα, φυσούνιον, ἐργαλεῖον ᾧ φυσῶσι καὶ ῥιπίζουσιν, ἤτοι ἀνάπτουσι καὶ ἀναλαίευσι τοὺς ἀνθρακας. Ἀριστοφ. Ἀχάρν, 669, 888. »Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα«. Διονύσιος ὁ Ἁλικαρν. ἀρχ. ζ'. 9. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Σκιάδιον, Parasol, Γαλ. παρ' Ἀριστοφ. »Οὐρίᾳ ῥιπίδιω· τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. 2) Ταὐτὸν τῷ, ῥίψ, ῥιαδος, ῥάθα, τὸ ἐκ σχοίνων ἢ ἐκ καλάμων πλέγμα. (τὸ Ἰῶτα τῆς λληγούσης κατὰ τοὺς Γραμμ. ἢν ἐν τῇ κοινῇ καὶ Ἰων. Διαλέκτῳ μακρὸν, ἐν δὲ τῇ Ἀττ. βραχὺ, ἴδε Δραχ. σελ. 23, 15, 45, 18. 96, 15. Spohn de extr. Od. part. σελ. 175. τὸ Ἀττ. βραχὺ εὕρηται παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 669. ἐν δὲ τῇ Ἀνθολ. εὕρηνται παραδείγματα τῆς τε μακρότητος καὶ βραχύτητος τοῦ Ἰῶτα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 204.)

Ῥίπισις, εως, ἡ (ῥιπίζω). Τὸ ῥιπίζειν, ἀνέμισμα, ἡ διὰ τῆς ῥιπίδος κίνησις τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ διὰ τούτου δρόσισμα, ἀνάψυξις, δρόσισις, ἀέρισις. (-νυ)

Ῥίπισμα, τό (ῥιπίζω), ταὐτὸν τῷ, ῥίπισις. 2) καὶ τὸ ἐῤῥιπισμένον, διὰ τῆς ῥιπίδος ἀνεμισμένον, ἢ ἀνεψυγμένον, δροσισμένον.

Ῥιπισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥίπισις.

Ῥιπιστήριος, ία, ιον (ῥιπίζω). Ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥιπίζειν· ῥιπιστήριον, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥιπίς. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ῥιπιστός, ἡ, όν (ῥιπίζω). Ὅστις ἐῤῥιπίσθη, ἢ ῥιπίζεται, διαπνευσθεὶς διὰ τοῦ ῥιπιδίου. 2) Κατάψυχος, ῥοσισμένος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διαπνεόμενος.

Ῥῖπος, ο, Διοσκορ. καὶ, ῥῖπος, τό· Γενικ. ῥίπεος· ταὐτὸν τῷ, ῥίψ, ῥιπός· Ἡροδτ. 2, 96. πλέγμα, ἔδαφος πρὸς κοίτην, ψιαθος, ψάθα· »Ῥίπεϊ καλάμων« Ἡροδτ. καὶ Διοσκορ. α'. 55. »Ῥίπον ἐκ καλάμου« οὕτω καὶ ἐν ε'. 103. Ἀγαθαρχ. »Ῥίπον ἐκ φοινίκων«. (ὁ συνήθ. τονισμὸς ἐστι ῥῖπος.)

Ῥιπτάζω, μελ. άσω· ταὐτὸν τῷ, ῥίπτω, ὡς καὶ τὸ ἐκ τοῦ Κύπτω, Κυπτάζω, σημαίνει δὲ τὸ συνεχῶς καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίπτω, πετάζω, σφενδονίζω. »Ὁ δ' ἐπεγρόμενος καλέπαινε ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς« Ἰλ. Ξ, 257. διεσκεδάζων, σφενδονίζων, ἢ κακῶς μεταχειριζόμενος τοὺς θεοὺς· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ῥίπτων, συνελαύνων, χαλεπαίνων, ἐῤῥίπτε· σημαίνει δὲ τὸ, Περιστρέφων ῥίπτω κατὰ γῆς. Διϋπνισθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ ζητῶν τὸν θεὸν τοῦ ὕπνου κατὰ τὸ δῶμα (εἰς τὴν Σάλαν) ἔνθα ἦν ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν, καὶ ἕκαστον τῶν θεῶν, ὃν συναπάντει, ἁρπάζων καὶ πιάνων ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ περιστρέφων αὐτὸν ἐῤῥίπτε κατὰ γῆς, ἢ παράμερα· ἔνθεν κἀκεῖσε· ἐν Ἅμν. γ'. 270. καὶ ῥιπτάζεσκε, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ῥίπτασκε. »Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν« ἀντὶ τοῦ, Συνεχῶς ἐκίνει τὰ ὀφρύδια, ἐβλεφάριζεν, ἐσκαρδαμύττει. Μέσως »Ῥιπτάζομαι· ῥίπτομαι, ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτω ἐμαυτόν, ἀνήσυχος εἰμί, στρεφογυρίζω ἐμαυτὸν ὑπ' ἀνησυχίας, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κλίνης, κλωθογυρίζομαι, καὶ ἀνήσυχος εἰμί, συγχίζομαι, Ποιητ. λαμβάνεται τὸ ῥιπτάζω ἀντὶ τοῦ ῥίπτω.

Ῥίπτασκον, Ἐπικ. Παρατατικ. ἐκ τοῦ ῥίπτω.

Ῥιπτασμός, ὁ (ῥιπτάζω). Τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτειν, σφενδονίζειν, 2) παθ τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτεσθαι, ἀνησυχία ἐν τῷ κοίτεσθαι, ἀγωνία ἀνησυχία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. Πλούταρχ. »Ἀλλ' ἡσυχάζειν καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ νόσημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει τὸ πάθος«, ὅθεν

Ῥιπταστικός, ή, όν. Ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε ἀνησύχως ἑαυτὸν ῥίπτων.

Ῥιπτέω, ῶ. Μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. εὔχρστ. ἐστι δὲ συγγεν. τύπος τοῦ, ῥίπτω· Ξενοφ. Συμπ. β'. 8. »Ἡ δὲ ἀνερρίπτει τοὺς τροχοὺς δινουμένους, ὅσον ἔδει ῥιπτεῖν ὕψος«. καὶ ἐσχηματστ. ὡς τὸ Λατ. jactare ἐκ τοῦ jacere. Εὕρηται δὲ ἐν πρώτοις παρ' Ἡροδτ. καὶ ἑφεξ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. Τομ. 2. σελ. 31. ἀποδεικνύει τὴν διαφορὰν ἣν ἔκαμνον οἱ Ἀττ. μεταξὺ τοῦ ῥιπτέω καὶ ῥίπτω.

Ῥιπτός, ή, όν· Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ῥίπτω. Ἐῤῥιμμένος, ῥιχμένος, κρημισμένος, σφενδονισμένος. »Μόρος ῥιπτός« θάνατος τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἐῤῥιμμένου καὶ πεταμένου Ἰφίτου, Σοφκλ.

Ῥίπτω, Μ. ψω. ἀορ. παθ. ἐῤῥίφην καὶ ἐῤῥίφθην, Ρστ. Εὐρ. Ἑκ. 339. Ἐπ. παρατ. ῥίπτασκον, ες, ε, Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πίνδ. εὕρηται καὶ Παρακ. ἀναδιπλασιασμ. ῥερῖφθαι Λείψ. 281. Νεώτρ. τύπος τοῦ ῥίπτω ἐστὶ τὸ ῥιπτέω, κατ' ἄλλην σημασ. μόνον Ἐνεστ. καὶ παρατατ. εὔχρ παρ' Ἡροδτ. Ξενοφ. καὶ Ἀττ. Διὰ τῆς χειρὸς ἀφίημί τι πρὸς τὰ κάτω, βάλλω, ἀποβάλλω καὶ μάλιστα μετὰ δυνάμεως καὶ ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ σώματός μου, ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἵσταί τι, βάλλω αὐτὸ κάτω. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥίπτω, καὶ ῥίχνω, πετῶ, καὶ πετάζω· συχνάκ. παρ' Ὁμ. »ἢ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον« Ἰλ. Θ, 13. ὡσαύτ. ἀπό τινος ῥίπτω »ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου« Ἰλ. Ω, 735. καὶ Α, 591. Τ, 130. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ ἐκτός τοῦ ἐπικ. παρατατ. μόνον ὁ μέλλων καὶ ἀόρ. ἐνεργ. ἐν χρήσει· τί τινος, ἀντὶ κατά τινος, ῥίπτω τι κατεπάνω τινὸς διὰ νὰ τὸν ἐπιτύχω, Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 1094. Κυκλ. 51. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, μετὰ βίας ἀποβάλλω, σφενδονίζω,

ἀποκρούω, ὡς »ῥίπτω βέλη« καὶ Σπείρω, διασκορπίζω· ὡς »Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα«. Ξενοφ. Οἰκ ιζ'. 7. ἔτι τροπ. Ἐξουθενῶ, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ὡς, κίνδυνον, Valck. Ἡροδ. 7, 50. ἐλήφθη δὲ ἡ φράσις ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους ἐν τῷ παίζειν· ἴδε ἀναρρίπτω, 2. β) ἀμετβ. ῥίπτομαι, βάλλω ἐμαυτόν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ πίπτω, ὅπου προσυπακ. τὸ ἑαυτόν, Εὐρ. Ἑλ. 1341. »ῥίπτειν εἰς κίνδυνον« ἀντὶ τοῦ βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον· καὶ Θεογ, 176. κρημνίζομαι, Monk. Εὐρ. Ἱππολ. 922. ὡσαύτ. καὶ παθ. ὁ Ὀππ. ἔχει ἔτι τὸν ἀνώμ. ἀόρ. ἔρριφε (συγγεν. τῷ ἐρείπω) (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ φύσει μακρὸν ὡς ἐν τῷ πίπτω.)

Ῥ'ίς, ῥινός, ἡ· Μέρος τι τοῦ προτώπου ἐξέχον μεταξὺ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποίου ὀσφραινόμεθα, τὸ κοιν. λεγόμενον μύτη »τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί« παρ' Ὅμ. συχνάκ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων. β) πληθ. ῥῖνες, οἱ ῥώθωνες, τὰ ῥεθούνια, ὡς τὸ Λατ. nares, Ἰλ. Ξ, 467, Π, 503 Ὀδ. Ε, 456. Χ, 18. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 267. Ἰων. γενικ. ῥινέων, Ἱπποκρ. 2) τροπ. ῥινηλασία, ἡ δύναμις τοῦ ῥινηλατεῖν, ἰχνεύειν Νεωτερ. καὶ ἠττον ὀρθὸς τύπος ἔστι τὸ ῥίν, παρὰ Λουκ. Ὀν. 12. (τινὲς ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ῥέω, διὰ τὸ τὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑγρὰ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκρέειν) (τὸ Ἰῶτα κοθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἐστὶ μακρόν, μόνον δὲ παρὰ Νεωτ. ἐστὶν ἐτθ' ὅτε βραχύ, Ἰακ. Α. Π. σελ. 729)

Ῥ'ίσκος, ὁ. Καδίσκος, ἡ σιτηρόν τι ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. Πολυδ. ι'. 31. καὶ 137. Λατιν. Riscus, κατὰ τὸν Δονάτ. εἰς Τερέντ. Eun. δ'. ς'. 15. ἔστι Cista pelle contecta, Κίστη (κιβώτιον) μετὰ δέρματος περικεκαλυμμένον· ὅρα τὸ παρὰ Γάλ. Coffre, Γερμαν. Koffer, ὃ καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόφινος, παρῆκται· σημαίνει ἄρα τὸ ἐκ ῥάβδων ἢ καλάμων ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων πεπλεγμένον καὶ μετὰ δέρματος κεκαλυμμένον κιβώτιον, ὡς καὶ τὸ παρὰ Τούρκοις Σεπὲτ λεγόμενον· ὁ Φώτιος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »Ὁ τὰ ἀργυρώματα] ἔχων, καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον· ὁ δὲ Ἡσύχ. Εἶδος σιπυῶν.

* Ῥ'ισκοφυλάκιον, τό (φυλάττω). Τόπος, ἡ μέρος ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη καὶ ἔπιπλα.

* Ῥ'ισκοφύλαξ, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τῶν κιβωτίων, τῶν σεντουκίων.

Ῥ'ιφ ἡ, ἡ (ῥίπτω), ταὐτὸν τῷ. Ῥίμμα, καὶ ῥίψις, καὶ αὐτὸ τὸ ῥίψιμον.

* Ῥ'ιχνόομαι, οῦμαι ταὐτ. τῷ ῥικνόομαι, ὅπερ ὅρα.

Ῥ'ίψ, ιπός, ἡ. Ψιαθος, ψάθα, πλέγμα ἐκ νέων κλώνων, ἢ καλάμων, βύρλων, σχοίνων, ἢ ἄλλο τί τῶν τοιούτων. Ὅμ Ὀδ. Ε, 256. Ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ »Ἰμαντῶδες φυτόν, τῆς Ἰτέας κλάδος« διότι καὶ ἐξ αὐτῶν πλέκονται ἔτι καὶ Ψίαθοι, καὶ Ταῤῥοί· παρ' Ἡροδότῳ φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Κάλαμος, ἐν 4. 71. »Ῥιψὶ καταστεγάζοντες« καλάμοις ἢ ψιαθίοις, ἢ πλεκτῷ καλύμματι, crates, ἐντεῦθεν καὶ Παροιμία »Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις«. Brunk. Ἀριστφ. Βατ. 699. καὶ Εἰρ. »Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλεοῖς« ἥτις φαίνεται ὅτι προσκυψεν ἐκ τῆς χρήσεως τῶν Βύρλων, οἷς ποτε ἐχρῶντο οἱ παῖδες πρὸς τὸ κολυμβᾶν γυμναζόμενοι. Ὁ Festus περὶ τούτου ἔχει· Scirpus unde segestres fiunt. Βύρλον, ἀφ' οὗ γίνονται τὰ στέγαστρα. Ὁ Plautus in Aulularia ἔχει· quasi pueri qui nare discum, scirpo induetur ratis· ὅπου ἐν Χειρόγραφον ἔχει· Scirpa inducitur (ὁ Faernus ἀναγινώσκει induitur) ratis· ὥσπερ οἱ παῖδες, οἵ τινες κολυμβᾶν μανθάνοντες βυρλίνῃ σχεδίᾳ χρῶνται, ἢ ἀμφιέννυνται. 2) Νέος, τρυφερὸς κλάδος, κάλαμος, δόναξ, σχοῖνος, κ. τ. τ. ὅσα θηλ. χρησιμεύουσι εἰς πλέγματα, ἢ δύνανται νὰ πλεχθῶσι. — (Ὁ ἄρσεν. τύπ. ῥῖψ θεωρεῖται ἐπισφαλής, νεώτερ. συγγεν. τύπ. εἰσί, ὁ ῥῖπος, καὶ τὸ ῥῖπος, ἐξ οὗ γρῖπος, γρῖψος, καὶ τὸ Λατ. scirpus, πιθαν. ἔτι καὶ τὸ ripa. συγγεν. αὐτῷ ἐστι τὸ, ῥώψ) (ι)

Ῥ'ιψασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, ἀσπίς). Ὁ τὴν ἀσπίδα ῥίπτων καὶ φεύγων ἐκ τῆς μάχης, δειλός, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίπτων ἐκ φόβου, καὶ εἰς φυγὴν τρεπόμενος. Λυσίας.

Ῥ'ιψαυχενέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Ἴψαυχενέω ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ῥίπτω, ἢ σηκόνω τὸν [αὐχένα πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ

Ῥ'ιψαύχην, ενος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, αὐχήν). Ὁ εἰς ὕψος ῥίπτων τὸν αὐχένα, ταὐτὸν τῷ, Ἴψαυχην. ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θαρσέων, τολμηρῶν, καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, παρβλ. καὶ ἐριαύχην.

Ῥ'ῖψις, εως, ἡ (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, βάλλειν, ῥίψιμον, ταὐτὸν τῷ, ῥιπή. Πλάτ. (ἡ κοιν. γραφ. ῥίψις ἔστιν ἡμαρτημένη.)

Ῥ'ιψοκινδυνέω, ῶ. Ῥιψοκίνδυνος εἰμί, ἢ πράττω ὡς ὁ ῥιψοκίνδυνος, βάλλω ἢ ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. ἐκ τοῦ

Ῥ'ιψοκίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -δύνως (ῥίπτω, κίνδυνος). Ὁ βάλλων, ῥίπτων ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, τολμηρὸς, ἀπότητος, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Παράβολος, τολμηρὸς, ἐπικίνδυνος. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. γ'. 9. »Προνοητικῶν μᾶλλον ἢ ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων«, ἐλήφθη ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους παίζοντας, ἴδε ἀναρρίπτω.

Ῥ'ιψολογέω, ῶ, (λόγος). Λόγους ῥίπτω, ὁμιλίας διασκορπίζω, ψλυαρῶ, λέγω ἀνόητα καὶ τυχόντα λόγια. Πολύβ. λβ'. 6,

Ῥ'ίψοπλος, ὁ, ἡ, ον (ῥίπτω, ὅπλον). Ὁ ῥίπτων τὰ ὅπλα, ταὐτὸν τῷ, ῥίψασπις, Αἰσχύλ.

Ῥ'ιψοφθαλμία, ἡ (ῥίπτω, ὀφθαλμός). Τὸ ῥίπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς συχνάκις καὶ ἀλλεπαλλήλως ἐπὶ τι ἀντικείμενον, τὸ συχνάκις ῥίπτειν ὀμματίας (βλέμματα) εἰς θήλασιν ἐπιθυμίας, περιεργείας, ἢ πάθους τινὸς πρός τι. οἷς π. χ. οἱ ἐρῶντες. Ἀνδρόνικος περὶ παθῶν σελ. 743.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ο.

Ῥ'ὸα, ἡ, = ῥοιά, τὸ ῥόδιον, ὁ καρπὸς τῆς ῥοδίας· ὡς δένδρον δὲ, ἡ ῥοδιά, ἡ ῥοϊδιά· ἴδε καὶ Σίδη.

* Ῥοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ῥοή. Πίνδ.

Ῥοάς, άδος, ἡ (ῥέω). Νόσος τις ἢ πάθος τῶν σταφυλῶν. Roratio, παρὰ Πλινίῳ ιζ'. 34.

Ῥοβδέω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥοιβδέω.

Ῥοβοειδής· ἴδε ῥαιβοειδής. Γαλην. ὀμφ.

Ῥοβός· ἴδε ῥαιβός. Γαλ.

* Ῥογκιάω, = ῥέγκω, ῥέγχω, Ἐπίχαρμ.

Ῥόγκος, ὁ· καὶ, »Ῥογμός«, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ῥόγχος.

Ῥόγος, ὁ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ μεγάλῃ Ἑλλάδι, ὁ σωρὸς τοῦ σίτου ἐπὶ τοῦ πεδίου φυλαττόμενος, καὶ καθόλ, ἢ τῶν γεννημάτων ἀποθήκη, σιτοβόλιον, σιτοφυλάκιον. Πολυδ. θ'. 4. καὶ Πίναξ Ἡρακλ. ὅθεν πιθαν. παρὰ Λατίν τὸ κατ' ἄλλην σημασίαν Rogus, ἢ Πυρά.

Ῥογχάζω. ταὐτὸν τῷ, ῥέγχω, Ἡτυχ. ἐκ τοῦ

Ῥόγχος, ὁ (ῥέγχω). Τὸ ῥογχάζειν ἢ ῥέγχειν, ὁ ὑπὸ τοῦ ῥέγχοντος ἐκδιδόμενος ἦχος, ῥογχάλισμα, ἢ ῥόγχασμα. Λατ. ronchus, ταὐτ. τῷ ῥέγχος.

Ῥοδακινέα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Περσέα, ἧς ὁ καρπὸς τὰ Περσικὰ μῆλα, τὰ Ῥοδάκηνα. Σχολ. Νικάνδρ.

* Ῥοδάκισσος, ὁ, ἡμιτρμ γραφ. ἀντὶ ῥοδόκισσος.

* Ῥοδαλός, ἡ, ὀν· = ῥόδινος, Ὀππιαν.

Ῥόδαμνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥάδαμνος, καὶ ὁ ῥόδαμνος. Ἡσύχ.

Ῥοδάνη, ἡ (ῥοδανός). Ἠρόκη, ᾠάδιον (φάδι), νῆμα γιεμένον θὶ οὗ ὑφαίνουσι. Βατραχομ. 182. »Πέπλον ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδανῆς λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνηται, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ὄργανον θὶ οὗ γνέθουσι τὸ νῆμα. παρβλ. Schneid. Ὀρφ. Ἀργν. 509. ὅθεν

Ῥοδανίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαδανίζω, διὰ τῆς ῥοδάνης γνέθω τὸ νῆμα, ἢ ἁπλῶς στρίφω, γνέθω.

Ῥοδάνθειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἄνθη ῥόδου ἔχων, ἢ ὅμοιος τοῖς τοῦ ῥόδου ἄνθεσιν· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 38. ὅπου τὸ ῥοδάνθη, ὄνομα κορασίου τινός ἐστι.

Ῥοδανός, ἡ, ὀν Κλονούμενος, διάσειστος, εὐμήκης ἰσχνὸς καὶ εὐκόλως σαλευόμενος, κινούμενος ὑπὸ ἀνέμων, εὐκίνητος, Ἰλ. Σ, 576. »Περὶ ῥοδανὸν δονακῆα« ὅπου ἄλλοι, ῥάδαλον, ῥαδανὸν καὶ ῥαδινὸν ἀνέγνωσαν, καὶ διὰ τοῦ, Διασειστὸν, ὑπὸ ἀνέμων κλονούμενον, διασειόμενον, ἠρμήνευσαν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥοδανὸν, τρυφερὸν, (ἢ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κραδάω, κραδαίνω, φαίνεται ὀρθοτέρα, ἴδε, καὶ ῥαδινός. Κατὰ τὸν Damm ἐκ τοῦ ῥοὴ ἀντὶ ῥοανός, ἤτοι ἀφθόνως ῥέων.)

* Ῥοδανός, ἡ, ὀν, = ῥόδινος, ἀμφ.

* Ῥόδαξ, ακος, ἡ, Ἅπακορ. τοῦ ῥόδον. Μικρὸν τριαντάφυλλον.

Ῥοδαρός, ά, όν· ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος, ῥοδοκόκκινος. »Τοῦ σώματος τὸ ῥοδαρόν«. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. ια'. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον »Ῥαδαλόν, ῥαδαρόν, καὶ ῥαδινόνα ἔχουσιν.

Ῥοδέα, ἡ· κατὰ συναλφ. ταὐτὸν τῷ, ῥοδῆ (ῥόδον). Τριανταφυλλιά.

Ῥοδέεσι, Ἀπολλών. ἀργ. γ'. 1020. ἀντὶ τοῦ, ῥόδοις.

* Ῥοδεία, ἡ, Θηλ. κύρ. ὀν. ὕμ. Ὅμ. Δημ. 419. καὶ Ἡσ. θεογ. 351.

Ῥοδεία, ἡ (ῥόδον). Στέφανος ἐκ ῥόδων, λίαν ἀμφ.

Ῥόδεος, καὶ, ῥόδειος, έα, εον (ῥόδον). Ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, ὅμοιος ῥόδῳ, ἐρυθρὸς, εὔχρους, εὐειδὴς, εὐώδης, ὁ ὀσμὴν ῥόδου ἔχων, ἢ ὡς ῥόδον μυρίζων, εὐωδιάζων. »Ῥόδεα ἄνθη« παρ' Ἀθην. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, Ῥόδα. »Ῥόδεον λίπος« τὸ ῥοδινὸν ἔλαιον, τριανταφυλλόλαδον. Νικάνδρ.

Ῥοδεών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδών. Τόπος περιεκτικὸς ῥοδωνιῶν, κῆπος ἐκ ῥοδωνιῶν, τόπος γεμάτος ἀπὸ Τριανταφυλλιαῖς. Γλωσσ. Στεφ.

Ῥοδῆ, ἡ, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ ῥοδέη. Αὐτὸ τὸ δένδρον ἤτοι ὁ θάμνος ὁ τὰ ῥόδα ἀνθίζων, Τριανταφυλλιά.

* Ῥοδία, ἡ, θηλ. κύρ. ὀν. Ἡσ. θεογ. 351. ἄλλως δὲ καὶ ῥοδεία γραφόμενον. (υ – –)

Ῥοδιάς, άδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, ἐκ τοῦ τόπου παρονομασθέντος, ὡς κατασκευαζόμενον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Ἀθην. ια'. 13. ὁ Φώτ. ἔχει »Ῥοδιακὸν καὶ ῥοδιάς, εἶδος ἐκπώματος· οὕτω Δίφιλος. ἔνιοι γράφουσι καὶ ῥωσιάς.

Ῥοδίζω, μέλ. ίσω (ῥόδον). Ὅμοιος εἰμὶ τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν. »Ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ«. Διοσκορ. α'. 12. ὁμοιάζει τὴν ὀσμὴν τοῦ ῥόδου, μυρίζει ὡς τὸ τριαντάφυλλον. 2) μετβ. Βάπτω κόκκινον ὡς ῥόδον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. »Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει«.

Ῥόδινος, ίνη, ινον (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, τριανταφυλλένος· οἷον »Ῥόδινον ἔλαιον«. Διοσκορ. α'. 54. τὸ τριανταφυλλόλαδον. »Ῥόδινον μῦρον, ῥόδινος στέφανος«, κ. τ. τ.

Ῥόδιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ, ῥόδεος, καὶ ῥόδινος παρὰ Διοσκορ. δ'. 46. »Ῥόδια ῥίζα« Rhodiola, Λιναῖος· εἶδος χόρτου ἐν Μακεδονίᾳ φυόμενον, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ ὀσμὴν ῥόδου ἔ-

χειν· ὁ Ἡσύχ. ἐρμην.· τὸ ῥοδία, εἶδος ἀμπέλου. ἴδε ῥοδωνιά.

* Ῥόδιος, ία, ιον (Ῥόδος). Ὁ ἐκ τῆς Ῥόδου, ὁ ἀπὸ τὴν νῆσον Ῥόδον ὤν, Ἰλ. Β, 654. 2) Ῥοδία τέχνη, ἀντὶ ἡ ζωγραφική, Mehlhorn Ἀνακρ. 15, 3.

* Ῥόδιος, ὁ (ῥόος). Ἀρσ. κύρ. Ὄν. ποταμοῦ, Ἰλ. Μ, 20. Ἡσ. θεογ. 341.

Ῥοδίς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. α' 131. κόνις τις (σκόνη) ἐκ ῥόδων δι' ἧς παστραλίζουτι καὶ ῥαίνουσί τι· ἢ εἶδος Πομάδος, ἀλείμματος, (μύρου) ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένου.

Ῥοδίτης, ου, ὁ. Προστυπαχουομ. »Οἶνος«, οἶνος διὰ ῥόδων κατεσκευασμένος, καθὼς π. χ. ὁ Ἀφινθίτης, διὰ τοῦ ἀφινθίου. Διοσκ. ε'. 26.

Ῥοδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ ἐρυθρᾶ (κόκκινα) ὡς ῥόδον τὰ δάκτυλα ἔχων, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἠοῦς ἤτοι τοῦ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου φαινομένου κατὰ τὸν ὁρίζοντα κοκκίνου καὶ χρυσοῦ χρώματος. Ἰλ Α, 477. »Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη, ροδοδάκτυλος Ἠώς« ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, »Ῥοδόχρους, διαυγής, πυρρώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα· ἄλλως δὲ, ἀναφέρεται κατὰ τὰ ἤθη τὰ τότε καὶ νῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν βαφομένων ἐρυθρῶν ὀνύχων τῶν δακτύλων.

Ῥοδοδαφνη, ἡ (δάφνη), καὶ ἄλλως »Νήριον« λεγομένη Εἶδος δάφνης ἀγρίας, ἐρυθρὰ ἄνθη ἐχούσης, πικροδάφνη. Nerium oleander. Λουκ.

Ῥοδοδένδρον, τό, (δένδρον) ταὐτὸν τῷ Ῥοδοδάφνη.

Ῥοδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόδου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν.

Ῥοδόεις, όεσσα, όεν (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους ἐκ τῆς οὐσίας τῶν ῥόδων, ἐν Ἰλ. Ψ, 186. »–Ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ, τῷ ῥοδινῷ, ἔνθα τὸ »Ῥοδόεν ἔλαιον« ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Νικάνδρου »Ῥόδεον λίπος«. τὸ Τριανταφυλλόλαδον.

* Ῥοδόκιστος, ὁ (κιστός). Κιστὸς ἐκ ῥόδων, παρὰ Θεοκρ 5, 131. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἀμφβλτ. καὶ πιθαν. ὡς ῥόδα κίστος, μᾶλλον γραπτέον.

Ῥοδόκολπος, ὁ, ἡ, ον (κόλπος). Ῥοδοειδῆ κόλπον ἢ στῆθος ἔχων, ἤτοι, Καλόν, εὐειδῆ, εὔχρουν. Στοβ. Φυσ. Σελ. 174.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (κρίνον, πρόσωπον). Ὁ πρόσωπον λευκὸν ὡς τὸ κρῖνον καὶ ἐρυθροῦν κατὰ τὰς παρειὰς ὡς τὸ ῥόδον ἔχων, εὔχρους Ἐπιγράμ.

Ῥοδόμαλον, τό (μᾶλον, ἀντὶ, μῆλον). Τὸ κόκκινον ἐρυθροῦν μῆλον, ὅθεν ἡ ἐρυθρὰ παρειά, τὸ κόκκινον μάγουλον. Θεόκριτ. κγ'. 8. ἐστι δὲ Δωρ. ἀντὶ ῥοδόμηλον.

Ῥοδόμελι, ιτος, τό (μέλι). Μέλι ἐκ ῥόδων ἢ διὰ ῥόδων κατεσκευασμένον. Ἀέτιος γ'. 74. καὶ Διοσκορ. ε'. 26.

Ῥοδόμηλον, τό (μῆλον). Σύνθεμα τι ἐκ κυδωνίων ἢ μήλων καὶ ῥόδων μετὰ σακχάρου, ὅ ἐστιν εἶδος γλυκίσματος ἐκ ῥόδων καὶ κυδωνίων κατεσκευασμένον, ἢ βρασμένον.

Ῥοδομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ ῥόδων μεμιγμένος. Κλημ. Ἀλεξ.

Ῥόδον, τό. Ἄνθος εὐῶδες, συνήθως ἐρυθρόν, ὀλίγον δὲ χλωρὸν χρῶμα ἔχον, φυόμενον ἀπό τινος ἀκανθώδους θάμνου, Τριανταφυλλον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, διὰ τὸ ἐκ τριάκοντα φύλλων συνιστάμενον, ὁ δὲ Ἡρόδοτος (8. 138.) λέγει ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἑξήκοντα φύλλα εὑρίσκεται ἔχον. »Ἐν τοῖτι (κήποισι) φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμῇ τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων« ταῦτα ἡ συνήθεια »Διπλᾶ« καλεῖ· εὕρηται δὲ πρῶτον ἡ λέξις παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. Ἔμ. Δημ. 6. ὡσαυτ. καὶ Θεογν. 537. σημαίνει ἔτι καὶ τὸν κῆπον τῶν ῥόδων, κῆπον ἐκ μόνων τριανταφυλλιῶν, παρὰ Κολουθ. 341. 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀθην. σλ. 269. »Ἠβυλιώσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμένα. ὠνόμασται δὲ ῥόδον (κατὰ Πλουτάρχ. συμπ. γ'. α'. ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀσφῦδῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τάχιστα μαρκίνεται· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ὁ δὲ Damm ἐτυμολογ. αὐτὸ ἐκ τοῦ ὄζω, κατὰ προσθήκ. τοῦ ρ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀναδιδομένης ὀσμῆς.)

* Ῥοδόπεπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ ἔχων ἢ φορῶν πεπλον, ἐπανωφόριον ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ῥόδων.

* Ῥοδόπη, ἡ, Θηλυκ. κύρ. Ὄν. ὄμ. Ὁμ. Δημ. 421. καὶ ὄρος τι τῆς Θράκης.

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ ῥοδίνους ἤτοι καλοὺς καὶ εὐειδεῖς πήχεις, βραχίονας ἔχων. Ὅμηρ. Ἔμν. 30, 6. Ἡσ. Θεογ. 247, 251.

Ῥοδόπνεος, καὶ συναιρ. νους, ὁ, ἡ, ουν (πνέω). Ὁ ῥόδου πνοήν, ὀσμὴν εὐωδίαν ἐκπέμπων, ὁ ῥόδου ὀσμὴν ἔχων.

* Ῥοδόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ ἔχων τὴν πυγήν, ἢ τὸν κῶλον κόκκινον ὡς τὸ ῥόδον. ποιητ.

Ῥοδοπώλυς, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥόδα πωλῶν. Γλῶτ. Στεφ.

* Ῥόδος, ἡ, θηλ. κύρ. Ὄν. νήσου. Ἰλ.

Ῥοδόσταγμα, τό (στάζω). Στάλαγμα ἐκ ῥόδων, τὸ ἐκ τῶν ῥόδων διὰ τοῦ πυρὸς ἐκβαλλόμενον καὶ σταλαζόμενον εὐῶδες ὕδωρ, Ἱπποκρατικ.

Ῥοδόστακτον, τό (στάζω) Παῦλ. Αἰγιν. ζ'. 15. ἀπόθλιμμα ἐκ ῥόδων μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένον, ὡς τὸ Ῥοδόμελι.

Ῥοδόσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ εὐειδῆ ἤτοι καλὰ ὡς ῥόδον τὰ σφυρὰ ἤτοι ῥοδοειδεῖς τοὺς πόδας ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥοδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥόδα φέρων, παρέχων, ἢ κρατῶν.

Ῥοδόχροος, ους, ὁ, ἡ, ον (χρόα). Ὁ ῥόδου χρῶμα ἔχων, εὐειδής, εὔχρους.

Ῥοδόω, ῶ (ῥόδον). Μετὰ ῥόδων ἑτοιμάζω τι, ἢ ἐμβάλλω ῥόδα εἴς τι.

Ῥοδών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδεών.

* Ῥόδωνες, οἱ. Παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν ἐκαλοῦντο οὕτως, οἱ ἄλλως Ὀρνιθίαι λεγόμενοι ἄνεμοι, ὡς ἐκ τῆς νήσου ῥόδου πνέοντες, Ὀλυμπιαδ. εἰς τὰ Μετεωρολ Ἀριστοτελ.

Ῥοδωνιά, ἡ (ῥόδον). Ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ἢ ὁ τῶν ῥόδων λιμών, ἢ κῆπος, τόπος ἔνθα εἶναι φυτευμένοι τριανταφυλλιαί· ἢ καθ' Ἡσύχιον, τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. »Ῥοδωνιὰν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν«. Δημοσθ. 2) Πίρ' Ἀθηναίῳ σελ. 405. »Ῥοδωνιὰ λοπάς· πιάτον, ἢ πινάκιον μετὰ ῥοδωνιᾶς· ἢν δὲ αὕτη εἶδος φαγητοῦ μετὰ ῥόδων ἡτοιμασμένον, ὡς τὸ ῥοδόμηλον. 3) Κατὰ τὸν Φώτ. ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ ῥοδοδάφνη, καὶ εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὴν (ξανθὴν) παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα· οὕτω κεῖται καὶ παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, ῥοδία, ἔχει. Τὴν Σταφυλὴν ταύτην ἡ συνήθεια »Ῥοδίτην« ἀρτ. λέγει. 4) ῥοδωνιαὶ κίλυκες, τὰ μπουπούκια τῶν τριανταφύλλων. 5) Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι· »Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐτόν«.

Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ. Ἡ ῥόδου ὄψιν ἢ πρόσωπον παρειὰς ἔχουσα, κλπ, εὐειδής, εὐμορφος, κοκκινοπρόσωπος, ἢ κόκκινα ὡς ῥόδον μάγουλα ἔχουσα κυρ. ποιητ. θηλ. τοῦ

Ῥοδωπός, οῦ, ὁ, ἡ, ὀν (ὤψ). Κοκκινοπρόσωπος, εὐειδής, ὁ ὡραῖον ὡς τριανταφυλλον πρόσωπον ἔχων.

Ῥοδωτός, ή, ὀν (ῥοδόω). Μετὰ ἢ διὰ ῥόδων ἡτοιμασμένος. »Ῥοδωτὸν, τόν· τὸ ἐκ ῥόδων ἡτοιμασμένον ὕδωρ, οἶνος, κ. τ. τ. Rosatum· καὶ τὸ μετὰ ῥόδων καὶ σακχάρου ἡτοιμασμένον γλύκισμα, τὸ »Ῥοδοσάκχαρον« καὶ κοινότερον, Ῥοδοζάχαρι, τό,

* Ῥοειδίον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥόος, μικρὸς ῥοῦς, μικρὸν ῥεῦμα, ῥύαξ, αὐλάκι.

Ῥόζω; παρὰ Σουΐδ. ταὐτὸν τῷ, ῥάζω, καὶ ῥύζω. Κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Φώτιος· ἔστι δὲ τὸ πρωτότυπον τοῦ, ῥοίζος, ῥοιζέω, ῥοῖβδος, ῥόθος κ. τ. τ.

Ῥοή, ἡ, Δωρ. ῥοά (ῥέω). Ῥύσις, ῥεῦσις, χύσμον, ῥεῦμα, ῥοῦς, ποταμός, ῥεῖθρον. »συχνάκ. παρ' Ὁμ ὅς τις ἀεὶ τῷ πληθ. ἀριθμ. χρῆται, καὶ συνάπτων αὐτὸ μετά τινος Γεν. Ἰλ. Β, 869. »Μαιάνδρου τε ῥοάων· ῥεῖθρα, ῥεύματα· Π, 869. »Λοῦσον ποταμοῖο ῥοῆσιν· ἐν Γ, 5. »Ὠκεανοῖο ῥοάων· καὶ ἐν Δ, 91. »Αἰσήπιοιο ῥοάων· ῥευμάτων, ῥείθρων· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. λέγεται ἔτι καὶ »Δακρύων ῥοή· τὸ χύσιμον τρέξιμον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δακρύων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ῥοαί, ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί, ἱππόδρομοι, χεύματα, ἴδε ῥόος.

* Ῥοητόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν, φέρων ἢ προξενῶν χειμάρρους βροχῶν, Ἰω. Γαζ. ἔκφρ. 2, 311.

Ῥοθέω, ῶ, μελ, ήσω (ῥόθος). Ῥόθον ποιῶ, βοήν, κρότον προξενῶ, ἐρέσσω εὐτόνως, θορυβῶ, θροῶ, δηλοῖ δὲ κυρ. ἡ λέξις τὴν βοήν καὶ τὸν κρότον τῶν κυμάτων ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι. Ἔτι δὲ καὶ τὸν τῆς εἰρεσίας ἤτοι κωπηλασίας ψόφον, καὶ τὸ ἐκ συνθήματος ἀναφωνεῖν ἐπὶ τῇ εἰρεσίᾳ. 2) τροπ. μετὰ Αἰτ. ῥοθεῖν τινί τι, γογγύζω κατά τινος, μουρμουρίζω, μετ' ἀγανακτήσεως φωνάζω πρός τινα, Σοφ. Ἀντ. 290. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥοθεῖν, ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, διώκειν, παραβλ. ῥόθος.

Ῥοθιάζω, μέλ. άσω· ταὐτὸν τῷ, ῥοθέω, ἐξαιρ. ἐπὶ κυμάτων καὶ ἤχου τῆς κωπηλασίας. »Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ«. 2) Μεταφορικ. παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 807. μετὰ ῥόθου, ψόφου ἐσθίω, σημαίνει τὴν μετ' ἐπιθυμίας καὶ ψόφου τρῶξιν τῶν χοίρων.

Ῥοθιάς, άδος, ἡ. παρ Αἰσχύλ. Προμ. 394. »Κώπη ῥοθιάζει· ταὐτὸν τῷ, ῥοθιάζουσα, ἡ ψοφοῦσα ἐν τῷ ἐρέσσειν, ἔστι δὲ ἰλίως ποιητ. θηλ τοῦ ῥόθιος.

Ῥόθιον, τό. ἴδε ἐν τῷ, ῥόθος, 2.

Ῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον (ῥόθος). Ὁ ῥόθον ἤτοι κρότον, θόρυβον, δυνατὸν ἦχον ἀποτελῶν, ψοφῶν, θορυβῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι ἢ φέρονται κατὰ τοῦ παραλίου, »Ῥόθιον κῦμα βέβρυχε«. Ὀδυσ. Ε, 412. τὸ μετὰ ψόφου καὶ ῥοίζου γινόμενον, ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου· οὕτω καὶ »Ἡρόκαλοι ῥόθιοι« ἐπὶ τῶν ψοφούντων καὶ μεγάλως ἠχούντων πυραθαλασσίων ὑπὸ τῆς βιαίας καὶ ὁρμητικῆς προσβολῆς τῶν κυμάτων· οὕτω καὶ ἐπὶ νηός· »Νηῖ ῥοθίῃ· τουτέστ. ψοφούσῃ, ἠχούσῃ ἐν τῷ πλέειν ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων διωκομένῃ, καὶ κοπτούσῃ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. »Ῥόθιος ψαμαθίδας«. Ἀθην. ζ'. σελ. 327. »Μετὰ ῥόθιον βίας«. Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ'. 30. ἡ ψοφοῦσα καὶ ἠχοῦσα, ἡ μετὰ ψόφου ὁρμή. »Ῥοθίῳ εἰρεσίᾳ«. Πολυαίν. δ'. ζ'. 6. τῇ μετὰ ψόφου γινομένῃ κωπηλασίᾳ. 2) τὸ ῥόθιον, ὡς οὐσιαστ. σημαίνει τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων προξενούμενον κρότον καὶ ψόφον, ὅταν ὁρμητικῶς προσβάλλωσι τῇ γῇ. Ἰδιαιτέρως δὲ ταύτ. τῷ ῥόθος ἐπὶ τοῦ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ὕδατος ψόφου ἐν τῷ εὐτόνως ἐρέσσειν, ἤτοι ὁ γινόμενος κτύπος τοῦ ὕδατος ὅταν οἱ ἐρέται εὐτόνως ἐρέσσωσιν, κωπηλατῶσιν, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τῆς διὰ τῶν κωπῶν ἀνακοπῆς τοῦ ὕδατος γινόμενος ψόφος. »Τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τῶν τοῦ ῥοθίου ψόφου«. Ἱπερείδ. παρὰ

νεωτρ. δὲ ἰδιαιτέρως σημαίνει τὴν εὐτόνως καὶ ταχέως γιγομένην εἰρεσίαν, καθ' ἃ καὶ ὁ Φώτ. ἠρμήνευσε· »Ῥόθιον, ἡ εἰρεσία, καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως« ὅστις ἔτι ἔχει· »Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρᾶς ἐλαύνωσιν« ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. »Τὸν τῆς εἰρεσίας ἦχον« ἡρμήνευσεν· οὕτως ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ Ἀρριανός. »Ὁπότε ἀθρόοι ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἀπαλαλάξειεν« ὁ Ἰώσηππος δὲ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα, καὶ ἐπὶ ἑτέρων ψοφούντων καὶ ἠχούντων πραγμάτων, οἷον· »Ῥόθιον παρελαύνων ἵππον« πολ. Ἰουδ. ζ'. 15. καὶ »Ἐνσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν, οἱ δὲ διεσσοβήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον« τὴν ὁρμὴν δηλ. ἢ κάλλιον τὴν ῥύμην, τὸ ταχὺ καὶ ὁρμητικόν, ἢ τὴν μετὰ ψόφου ὁρμήν· ἄλλοι ἠρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, χρεμετισμός, φριμαγμός· ὅθεν

Ῥοθιότης, ητος, ἡ. Ὁρμή, σφοδρότης, βία, καὶ ἡ μετὰ τοῦ ψόφου εἰρεσία, Πολυδ. δ'. 22.

Ῥοθοπυγίζω, ἴδ. ῥοθαπυγίζω.

Ῥόθος, ὁ (ῥόζω). Ὁ ψόφος, ὁ κρότος, ὁ θορυβώδης ἦχος, ἐξαιρ. τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, ἢ ἡ μετὰ ψόφου ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ, ὁ ψόφος (ἦχος, βοή, ῥοχαλισμός) τῶν προσβαλλόντων τῇ γῇ κυμάτων, καὶ τῆς εἰρεσίας, ὅταν εὐτόνως ἐρέσσωσιν οἱ κωπηλάται. »Ῥόθος Περσικῆς γλώσσης«, Αἰσχύλ. Πέρσ. 404. ἀντὶ, κακοφωνία, χασμῳδία τῆς βαρβάρου τῶν Περσῶν γλώσσης· ὁ Ὀππιαν. ἁλ. ε. 17. ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου τῶν πτερῶν· »Πτερύγων ῥόθοις εἰπών. 2) πᾶσα σφοδρὰ, ὁρμητικὴ καὶ βιαία κίνησις, φορὰ, ῥοὴ, ταχὺ καὶ βίαιον βάδισμα, ἢ τρέξιμον, »Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, Ἡσ. Ἔρ 222. ἢ δικαιοσύνη στρέφεται καὶ ῥέπει, ἤτοι τρέχει ἐκεῖσε, ὅπου ὁδηγοῦσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι κριταί· ἔνθα ὁ Πρόκλος (σελ. 57.) σημειοῖ, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ καλοῦσιν ἰδιαιτέρως ῥόθον, τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν ὁδόν. 3) παρὰ Νίκανδρ. Θηρ. 672. δηλοῖ τὴν ὀρθιον καὶ τραχεῖαν, ἤτοι τὴν ὀρεινὴν ὁδὸν, τὴν διὰ ἀποτόμων κρημνῶν ὁδόν.

Ῥοιά, ἡ, Ἰων. ῥοίη, ταὐτὸν τῷ, ῥόα. Τὸ δένδρον ῥοιὰ ἢ ῥοιδιὰ λεγόμενον, Ὀδσ. Η, 115. Λ, 589. 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ ῥοῖδιον, ἢ ῥοῖδον, Ἔτυμ. Δημ. 373, 412. καὶ Ἡρόδ. 4, 143.

*Ῥοία, ἡ (ῥέω). Ἡ κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τοῖς ποταμοῖς, ἔνθα οἱ ἵπποι φέρονται διὰ νὰ ποτισθῶσιν, Ἡσύχ. ἐξ οὗ ῥοίζω.

Ῥοίαξ, ακος, παρὰ Διογ. Λαερτ. ε. 72. »Ῥοιάκων ζεῦγος«, ταὐτὸν τῷ, ῥοιά, πολλ. ἀμφ.

*Ῥοιάς, άδος, ἡ, = ῥοάς, πολλ. ἀμφ.

Ῥοιβδέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖβδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοφέω. Μετὰ κρότου, μετὰ θορύβου ῥοφῶ, ἢ καταπίνω, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως ἐν Ὀδσ. Μ, 106. καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥοιζέω·

*Ῥοιβδηδόν, ἐπίρ. = ῥοιζηδόν.

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοίζησις. Ἦχος ὀξὺς, ψόφος, κρότος, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1086. »Βουκόλων ῥοίβδησις«, ἤτοι συριγμός.

Ῥοιβδμός, ὁ, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ, ῥοῖβδος, ἢ ῥοιδός.

Ῥοῖβδος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοῖζος. Πᾶσα ὀξεῖα, ἐξαιρ. λιγυρὰ βοὴ, ταραχὴ, κρότος. 2) καὶ πᾶσα ταχεῖα κίνησις γιγομένη μετὰ κρότου, ἢ ταραχῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 406. ἔνθα συνεκφέρεται μετὰ τοῦ, ῥύμη, ὅθεν

Ῥοιβδώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοιζώδης, ἐπὶ τοῦ τῶν ποιμένων συριγμοῦ.

Ῥοιδάριον, τό, καὶ, ῥοϊδάριον, τό, = ῥοίδιον.

*Ῥοίδιον, τό, ἢ ῥοίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥοιά, ῥόα, μικρὸν ῥοῖδι, ὁ τύπ. ῥοίδιον ἐλογίζετο καλλίων Ἀττ. Lobeck Φρυν. σελ. 87. Porg, Εὐριπ. Ἐκβ. σελ. LVII.

Ῥοίζασκε, Ἡσίοδ. Θεογν. 935. Ἰων. καὶ Ἑπικ. παραταγ. ἐκ τοῦ ῥοιζέω.

Ῥοιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖζος). Μεθ' ὁρμῆς καὶ ταχυτῆτος κινῶ ἢ περιστρέφω τι, ὥστε τὸ κινούμενον σῶμα ψόφον ποιὸν ἀποτελεῖ. »Πάντα τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψόφους ποιεῖ« παρὰ Νικ. μάχ. ὁ δὲ Κοϊντιλιαν. ἀντὶ τούτου· »Πᾶν σῶμα τάχει πολλῷ φερόμενον εἶχον ποιὸν ἀποτελεῖν« λέγει, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ψόφον ἢ ἦχον ποιῶ, συριγμόν τινα διὰ τοῦ στόματος ἀποτελῶ ἵνα δώσω εἴς τινα σημεῖόν τι, Ἰλ. Κ, 502. »Ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδειον· ὅ ἐστι κατὰ τὸν Σχολ. Ἀνάρθρως ἐφώνησε, ὅ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν· ἄρα »Πιφαύσκων ῥοιζήσας«, ὅ ἐστι, ῥοιζηδὸν ἔφη ἀπέρχεσθαι, ῥοίζῳ σημεῖον διδοὺς τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ὁ Ἑπικ. παρατ. κατὰ σημασ. ἀορ. ῥοίζασκε εὕρηται παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 835. ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀντὶ, ὑλακτεῖν, γαυγίζειν, καὶ, ἐπὶ ὀρνίθων, συρίζειν, ποππύζειν, κελαδεῖν, κ.τ.τ. »Οἱ ἀέρα ῥοιζοῦντες ὀρνεα«, Λουκ. ἤτοι, οἱ διὰ τοῦ ἀέρος ψωνάζοντες. 2) μετὰ σφοδρᾶς καὶ βιαίας ταχυτῆτος κινοῦμαι, φέρομαι, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥοιζεῖ, διώκει. ὁρμᾷ, τρέχει, ῥοφεῖ«. ὁ δὲ Φώτ. »Ῥοιβδεῖ, ἀναρροφεῖ, ἀναρρίπτεῖν. ὅθεν

Ῥοιζηδά, καὶ ῥοιζηδόν, ἐπίρ. Μετὰ συριγμοῦ, σφοδρῶς καὶ ταχέως μετὰ ἦχου καὶ ψόφου· μετὰ ἦχου καὶ κτύπου τραχέος, Νίκανδρ. 2) μετὰ σφοδρᾶς ταχυτῆτος, ὁρμῆς, βίας, ἢ ἀκαθέκτου φορᾶς.

*Ῥοιζήεις, εσσα, εν (ῥοιζέω). Ὁ ἦχον, κρότον, ἢ συριγμὸν ἀποτελῶν, συρίζων.

Ῥοίζημα, τό (ῥοιζέω). Ὁρμὴ, βία, ταχύτης μετὰ ψόφου ἤτοι μετὰ βοῆς, ἦχον, ἢ συριγμοῦ, μεθ' οὗ καὶ κινεῖται σῶμά τι, Λουκιαν. 2) ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, ἡ βία κινήσεώς τινος.

Ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὁ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κινούμενος, καὶ ἦχον σφοδρὸν ἀποτελῶν, ἢ ἁπλῶς, ὁ ἦχον καὶ συριγμὸν ποιῶν, Ὀρφ. Ἔτυμ. ε'. 5.

Ῥοιζόθεμις, ιδος (θέμις). Θέμις, δίκη, κρισολογία μετὰ ἦχου, φωνῶν καὶ βοῆς γιγομένη Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. ιδ'. 10.

Ῥοῖζος, ὁ, καὶ Ἰωνικ. ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοῖβδος. Ἦχος, κρότος, βοή, μεθ' οὗ κινεῖται καὶ φέρεται σῶμά τι· καθόλου δὲ ψόφος, ἦχος, ῥεῦμα σφοδρὸν ἤτοι ὁρμὴ, συριγμός, ὁ ἀποτελούμενος ἦχος ἐν τῷ ἀέρι κατὰ τὴν τῶν ὀϊστῶν φορὰν· Ἰλ. Π, 361. »Σκέπτετ' ὀϊστῶν ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων« λέγεται ἔτι καὶ »Ῥοῖζος πνευμάτων«, Πλούταρ. ὁ προξενούμενος ἦχος ὁπόταν ὁ ἄνεμος βιαίως φέρεται διά τινος ὀπῆς, ἢ ὅταν ἠχολογοῦσι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου· οἷος π. χ. ἔστιν ὁ ἦχος »Ψύττ, ψσύττ, ἢ βύζ, ἢ σίττα. καὶ τὸ σφύρισμα τῶν ποιμένων, ἐν Ὀδσ. Ι, 315. »Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ«, ὅπερ ἄλλως ἀντὶ τοῦ, συρίττων ἐν τῷ ἐξάγειν τὸ ποίμνιον, καὶ ψιτταζειν λέγεται, ἤτοι ποιμενικῶς ψᾴγγεσθαι. 2) Ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, βία ἢ ῥοφὰ ἑνὸς κινουμένου σώματος· παραβλ. καὶ ῥόμη.

Ῥοῖζω (ῥοὴ, ῥοία). »Ἵππον ῥοίζειν«, ἔφιππος ὑπάγειν τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν, ἕνεκα τοῦ πλύνειν αὐτόν· βίλτιον τό, πλύνειν τὸν ἵππον ἐν τῇ ῥοίᾳ ἢ ἐν τῷ ῥοισμῷ φέρειν αὐτόν, ἔτι καὶ μέτ. ῥοίζομαι, Lob. Φρ. σλ. 616.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥοῖζος, εἶδος). Ὅμοιος ῥοίζῳ, πλήρης ἦχον, κρότου, ἢ συριγμοῦ· »Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς«, παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ὁρμὴ, ἡ ταχύτης καὶ ὁ ἦχος τῆς περιαγωγῆς, περιστροφῆς.

Ῥοιζωτήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοιζήτωρ, Ὀρφ. Ἔτυμ. ζ'. 6. ἀμφ.

*Ῥοιη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥοία, Ἡρόδ.

Ῥοικοειδής, ὁ, ἡ, ές (ῥοικός, εἶδος), ἀντὶ τοῦ, ῥαιβοειδής Κιμπυλοειδής, ὅμοιος καμπύλῳ, ἢ ὁ φαινόμενος ὡς καμπύλος, κυρτοειδής.

Ῥοικός, ἡ, όν (ῥέω, ῥόος). Ῥευστικός, ῥευστός, καὶ ἐν γένει, μαλακός, τρυφερός, ἁπαλός, σπογγώδης. 2) Ὁ ῥεῦμα ἢ ῥευματισμὸν πάσχων, ἢ ὁ ῥεῦσιν, ῥοὴν καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας ἢ τῆς μήτρας ἔχων ἢ εἰς τοῦτο ὑποκείμενος.

Ῥοικός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, ῥαιβός, καμπύλος, στρεβλὸς, στραβὸς, ἐξαιρτ. ὁ στρεβλοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, Θεόκρ.

*Ῥοῖκος, ου, ὁ, ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. Γιγαντός τινος, καὶ Κενταύρου, παρὰ Πινδ.

*Ῥοικώδης, ὁ, ἡ, ες = ῥοικοειδής.

Ῥοῖσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥόα. Μικρὸν ῥοῖδι, ἔτι δὲ ῥοῖσκοι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. 28. καλλωπισμοί τινες (στολίδια) ἐν ταῖς ἱερατικαῖς στολαῖς κρεμάμενοι καὶ ῥοῖδίον σχῆμα ἔχοντες.

*Ῥοῖσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥόα. Μικρὸν ῥεῦμα, ῥύαξ, αὐλάκιον.

Ῥοῖσμός, ὁ (ῥοίζω) Τὸ λούειν ἢ λούσιμον τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ὁ τῶν ἵππων ῥυμὸς«, ἔνθα ὀρθότερον ἀναγνωστέον· »Τὸ τῶν ἵππων ῥύμμα«, ἢ ὁ τῶν ἵππων κυλισμὸς, παρὰ τῷ ποταμῷ, ὡς καὶ ἐν λέξ. ῥοία, ἔχει· ὁ αὐτὸς ἔχει »Ἱπολούστρα, ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπένιπτον«. Lavoir des chevaux, Γαλ. das Schwemmen, Γερ.

Ῥοῖτης, ου, ὁ (ῥόα). »Οἶνος ῥοίτης« οἶνος ἐκ ῥοιδίων κατεσκευασμένος.

Ῥομβαία, ἡ, σπάν. τύπ. ἀντὶ ῥομφαία.

Ῥομβέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥόμβος). Στρεφογυρίζω, κινῶ ἢ γυρίζω τι ὁλόγυρα ὡς ῥόμβον, ὡς κύκλον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζω, τινάσσω ἢ βάλλω, ῥίπτω, ὅθεν

*Ῥομβηδόν, ἐπίρ Εἰς σχῆμα ῥόμβου, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ῥόμβου.

Ῥομβητής, οῦ, ὁ (ῥομβέω). Ὁ ὡς ῥόμβος περιστρεφόμενος, ἢ εἰς σχῆμα ῥόμβου περιδονούμενος, γυρίζων, Ὀρφ. Ἔτυμ. λ'. 2.

Ῥομβητός, ἡ, όν (ῥομβέω). Ὅστις περιστρέφεται, περικινεῖται καὶ περιδονεῖται, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ περικινηθῇ, νὰ γυρισθῇ εἰς σχῆμα κύκλου ἢ ῥόμβου, καὶ ὁ μετὰ περιστροφῆς ῥιφθείς, σφενδονισθείς, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 81.

Ῥομβοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόμβου εἶδος, ἢ σχῆμα ἔχων.

Ῥόμβος, ὁ, Ἀττ. ῥύμβος (ῥέμβω). Πᾶν κυκλοειδὲς σῶμα, ὅθεν 1) τροχίσκος τις, δι' οὗ παίζουσι τὰ παιδία, ὅπερ καὶ στρόμβος, καὶ βέμβιξ, λέγεται, Λατ. turbo. Ὁ Ἐτυμολγ. ἐν λέξ. ῥύμβω, ἔχει· »Ῥύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἰλάσκονται«, ἐξ Ἀπολλ. τύτον τῷ ῥόπτρον, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, »Μυστικῷ σανιδίῳ, ὃ στρέφουσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι, ῥύμβος δὲ καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεσαι· ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδονεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. Ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε· καλεῖται δὲ καὶ βρυτὴρ· τοιαῦτα καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδσ. Α. σελ. 1387. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 1139. »Ῥόμβος, τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ καὶ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν, ὧν Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις· ὁ δὲ Φώτ. »Ῥόμβος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὔπολις«. 2) ὁ μαγικὸς τροχίσκος, ᾧ χρῶνται ἐν ταῖς μαγείαις οἱ μάγοι, καὶ μάγισσαι, καὶ ἔστρεφον αὐτὸν ἐν ταῖς τελεταῖς, καὶ ἐν τοῖς ὁρκισμοῖς. Ἀρχύτας ἐν Excerpt. Henr. Steph. σελ. 84. »Καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἡσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίενται ἦχον, ἰσχυρῶς δὲ, ὀξύτατον καὶ Θεόκρ. εἰς Φαρμ.

»Χ' ὡς δινεῖθ' ὅτε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θήραισιν· ὁ μαγικὸς τροχίσκος, Λατιν. rhombirota. 3) Μαθηματικόν τι σχῆμα, σχηματίζον δύο κώνους συνηνωμένας ἐν ταὐτῷ τὰς βάσεις ἔχοντας· ἢ σχῆμα εὐθύγραμμον, δύο ὀξείας γωνείας ἔχον, καὶ δύο ἀμβλείας, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ εἰσὶ παράλληλοι, καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον ◇, 4) ἰχθύς τις ῥόμβου εἶδος ἔχων. turbot, Γαλ. 5) Δέμα τι χειρουργικόν 6) Ἡ ταχεῖα, σφοδρὰ καὶ κυκλοειδὴς κίνησις, περιφορά, δίνησις, περιστροφὴ τοῦ τροχοῦ, ἢ τροχίσκου τινος, κ. τ. τ. ἢ φορά, ἢ ὁρμὴ ταχέως πετομένου πτηνοῦ· »Ἀλώπηξ αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει«, Πίνδ. Ἰσθμ. 4, 81. ἔτι δὲ ἐνεργ. τὸ περιστρέφειν, σφενδονᾶν, περιδονεῖν, σφενδόνητις, ῥίψιμον, ἢ κατὰ κύκλον περιστροφή, »εὐθὺν ἀκόντων ἰεὶ ῥόμβονα«, Πίνδ. Ὀλ. 13, 133. τὴν δίνησιν ἤτοι περιστροφήν, καὶ τὸ ῥίψιμον τῶν ἀκ. ὅθεν

Ρ'ομβώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, ῥομβοειδής· Ὁ ῥόμβον εἶδος καὶ σχῆμα ἔχων.

Ρ'ομβωτός, ή, όν, ὡς ἐκ τοῦ ῥομβόω. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥόμβου κατεσκευασμένος, ῥομβώδης. »Ὁράφωμα ῥομβωτόν«, Ἀθην. ε'. σελ. 208. »Πλέγμα ῥομβωτὸν δικτύοις ἐμφερές«, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ'. 2. 2) = ῥομβητός, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 10. »Ῥομβωτῷ οὐριάχῳ δοίρατος«, ἤτοι ἐρριμμένῳ, ἐσφενδονισμένῳ, ὅπου ἡ γραφ. ἀμφιβ. ἐστι.

Ρ'όμμα, τό (ῥοφέω), ταὐτὸν τῷ, ῥόφημα, Γαλην. Γλωσσ.

Ρ'όμοξ, οκος, ὁ, καὶ ῥόμος, ὁ. Σκώληξ ἐν ξύλοις (teredo, termes).

Ρ'ομφαία, ἡ. Εἶδος μεγάλου καὶ πλατέος ξίφους· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ῥομφαία, Θρᾴκιον ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν, ἐχρῶντο δὲ ταύτῃ οἵτε Θρᾶκες καὶ ἄλλα τινὰ ἔθνη· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμίλ. 18. κεῖται· »Ῥομφαίας βαρυστιβήρους«, ἃς ἐπὶ τοὺς ὤμους ἔφερον, καὶ ἐξαιρτ. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· γράφεται καὶ ῥομβαία, ἡ.

*Ρομφάνω, = ῥοφάνω.

Ρ'ομφεύς, ὁ. Ῥάμμα, ἢ κλωστή, δι' ἧς ῥάπτονται τὰ ὑποδήματα, ἢ τὰ δερμάτινα σανδάλια, Ἡσύχ.

Ρ'όος, καὶ συναλ. Ἀττ. ῥοῦς, ὁ (ῥέω). Ῥεῖθρον, ῥοή, ῥεῦσις, φορά, τρέξιμον ὑγροῦ τινος, ῥύμη, ῥεῦμα, ποταμός, χείμαῤῥος, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἑνικ. ἀρσ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ συνεπιφέρει καὶ γεν. »Ῥόος Ὠκεανοῖο«, Ὀδ. Μ, 1. καὶ Ἰλ. Φ, 16. »Πλῆτο ῥόος, (Ξάνθου) κελάδων«, ἐπληροῦτο ἠχῶν τὸ ῥεῦμα τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ· καὶ »Ῥοῦς ἱερὸς Ἀλφειοῖο«, Ἰλ. Λ, 725. καὶ ἀλλαχοῦ »Ῥοῦς γυναικείους«, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ῥεῦσις τοῦ αἵματος. Κατὰ ῥόον, δηλ. κατὰ τὸν δρόμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ ποταμοῦ, Ὅμ. ἀνὰ ῥόον, ἤτοι ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, τῆς ῥοῆς τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς φορᾶς τῶν κυμάτων, Ὅμρ. ὡσαύτως καὶ παρὰ ῥόον ἢ ῥοῦν· παρβ. ῥοή, ὅθεν »Κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα«, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον εὐροούντων, ὅταν τὰ πράγματα ὑπάγουσι, γίνονται κατ' εὐχήν, εἴτουν ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, Ξενοφ. Ἱππ. θ'. 5. »Εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον καὶ τοῦ ῥοῦ«, εἰς τὸ καλλήτερον ὑπάγοντα καὶ εἰς τὸν δόμον του. Οἱ μεταγεν. ἐχρήσαντο τῇ ἑτερόκλ. θοτ. ῥοῖ, ὡς τὸ νοῖ ἐκ τοῦ νοῦς, καὶ τῇ γεν. ῥοός, καὶ Ἀττ. ῥόα. Lob. Φρυν. σελ. 454. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 671.

Ρ'οπαληφορέω, ῶ (ῥόπαλον, φέρω). Ῥόπαλον ἤτοι χονδρὸν κομμάτιον ξύλου ὡς ῥάβδον φέρω, βαστάζω.

*Ρ'οπαληφόρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ῥόπαλον φέρων, κρατῶν.

Ρ'οπαλίζω, μέλ. ίσω (ῥόπαλον). Διὰ τοῦ ῥοπάλου κτυπῶ, ἢ στρέφω, ἢ κινῶ τὸ ῥόπαλον, Ἡσύχ.

Ρ'οπαλικός, ή, όν (ῥόπαλον). Ὁ ὡς ῥόπαλον ὤν, ὅπερ ἀεὶ πρὸς τὰ ἄνω χονδρότερον γίνεται, ἐξαιρτ. »Στίχος ῥοπαλικός«, »Versus ropalicus« παρὰ Σερβίῳ. λέγεται, ὅταν κάθε ἀκόλουθος λέξις ἔχει περισσοτέραν μίαν συλλαβήν, ὡς π. χ. Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram, τοιοῦτος ἐστι καὶ ὁ Ὁμηρικὸς ἐν Ἰλ. Γ, 183. στίχος· »Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον· ἔνθα ὁ Εὐσταθ. λέγει· »Ἐπαινεῖται, διὰ τὸ τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, κατά τινα πρόοδον εὔτακτον, ἀρξαμένας ἀπὸ μονοσυλλαβίας, προσαύξεσθαι συλλαβικῶς, κλιμακηδὸν κατὰ προσθήκην ἀνάλογον τῇ ἀνόδῳ τοῦ φυσικοῦ χύματος τοῦ ἀριθμοῦ· μονοσύλλαβον γάρ, ὦ, δισύλλαβον τό, Μάκαρ, τριῶν δὲ συλλαβῶν τό, Ἀτρείδη, καὶ ἑξῆς ἕως πεντασυλλαβίας«.

Ρ'οπλισμός, ὁ (ῥοπαλίζω). Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν μετὰ τοῦ ῥοπάλου. 2) Τάσις, τέτανος, τέντωσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, κόρδωμα τοῦ γεννητικοῦ μορίου, Ἀριστοφ

Ρ'οπαλοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥοπάλου ἔχων.

Ρ'οπαλον, τό (ῥέμβω, ῥέπω). Ξύλον χονδρὸν ὡς βακτηρία, κόμβον ἢ ῥόζον κατὰ κορυφὴν ἔχον, ἢ πρὸς τὰ ἄνω χονδρότερον ὂν καὶ βαρύτερον, ματσοῦκα, ὅπλον ἀμυντήριον ἑτερόρρεπές, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος· ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Η, 141. »Κορύνην εἶπε τοῦτο: ἐν δὲ Ἰλ. Λ, 55. καὶ 561. ῥόπαλον, εἶπεν, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ρ, 195. καὶ Ι, 319. ἐν δὲ Ὀδ Λ, 575. λέγει τοῦτο ἐκ χαλκοῦ· »Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον«· ὁ δὲ Ἡρόδ. 7, 63. λέγει ἰδίως· »Ῥόπαλα ἐκ ξύλων«, ἣν δὲ τοῦτο παράστημον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ταὐτὸν τῷ ῥόπτρον, ἀριθμ. 3. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 36. 3) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τὸ πόσθιον, Ἐπιγρμ. »Ἰθυτενὲς μηρῶν ὀρθιάσας ῥόπαλον«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην, διὰ τοῦ, βακτηρία, ῥάβδος.

Ρ'οπάλωσις, εως, ἡ (ῥοπαλόω). »Τριχῶν ῥοπάλωσις ἡ κατὰ κορυφὴν ῥοπαλοειδὴς κατάστασις τῶν τριχῶν, Γαλην.

Ρ'οπαλωτός, ή, όν (ῥοπαλόω). Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥοπάλου γεγεννημένος, κατεσκευασμένος ἢ ὁ ῥόπαλου σχῆμα ἔχων· »Κύλιξ ῥοπαλωτή«, Δίων Κάσ. ψυχτήρ, εἶδος πόματος, τὴν περιγραφὴν ταύτης δύναταί τις ἰδεῖν παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 488.

Ρ'οπή, ἡ (ῥέπω). Κυρίως λέγεται ἡ κλίσις, ἡ κατ' ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω κίνησις ἱσταμένου τιτινὸς σώματος· ἄρα, φορά, καταφορά, κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, πτῶσις, οὗ ἐναντίον τό, ῥοῦς, ἡ πρὸς τὰ ἄνω κίνησις, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοτέλης λέγει »Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος· τὰ κινούμενα ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω. δυνάμει τῆς ἑαυτῶν βαρύτητος ἢ κουφότητος, ἐξαιρτ. λέγεται ἡ κλίσις, ἡ καταφορὰ τῆς πλάστιγγος, καὶ αὐτὸ τὸ βάρος προσδιορίζον τὸ ἀναλογον μέτρον, ἢ ἀξίαν πράγματός τινος, ὡς. ἔχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο, Ἐπιγρμ. καὶ μεταφρ. τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὃ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τέλος, τὴν ἀπόφασιν, τὴν κρίσιν, ὅ ἐστι, τὸ ἀποτελεστικὸν πρᾶγμα, τὸ τέλος, τὸ τελικὸν αἴτιον, ἡ στιγμὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ἀμέσως ἅπεται ἡ κρίσις πράγματός τινος, καθ' ἣν δίδεται ὡς ὡρισμένον τι τέλος τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τινα πρᾶξιν ἢ εἰς τι συμβεβηκὸς, καθ' ἣν ἀποφασίζεται τι ὡρισμένως, momentum, moment, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. δ'. β'. 8. »Μὴ μικράν τινα ἑαυτῶν οἴετο ῥοπὴν εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν, ἡ στιγμὴ τοῦ χρόνου, τὸ μικρότατον μέρος αὐτοῦ, ὅσον εἶναι, π. χ. τὸ ἀνοιγοσφάλισμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο τὸ μικρότατον μέρος τοῦ χρόνου, ἐκφράζει διὰ τοῦ »Στιγμὴ, καὶ ῥοπὴ ὀφθαλμοῦ«, παρὰ Πλουτάρ. Ἀρταξ. 30. »Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης«, ἐχρειάζετο μόνον μία παραμικρὰ περίστασις ἢ αἰτία, ἵνα δώσῃ τὸ τέλος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκρέματο ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς παραμικράν τινα αἰτίαν νὰ τελειώσῃ, ὅθεν, ἐν ῥοπῇ ἢ ἐπὶ ῥοπῆς ἐστί, ἢ κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς τὴν τελευταίαν ἀκμὴν τοῦ νά . . ἢ εἰς τὸν μέγιστον καὶ κατεπείγοντα κίνδυνον, ὡς τό Λατ. est in discrimine, καὶ, μεγάλη ἢ μικρὰ ἐστὶ ῥοπή τινος, ἀντὶ, ἔχει μεγάλην ἢ μικρὰν ἐπίρροιαν, συντελεῖ μεγάλως ἢ ὀλίγον μόνον, ὡσαύτ. »Καὶ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγαλην ἔχει ῥοπήν«, Ἀριστοτλ. Νομικ. α'. 1. ἔχει μεγάλην εἰσροήν, δύναμιν, ἐνέργειαν, τὸ δὲ, ῥοπή ἐστί τινος, δηλοῖ ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, πλησιάζει νὰ πέσῃ, κινδυνεύει, ὅθεν Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1508. »Ῥοπὴ βίου μοι· ἵσταται ἐπάνω εἰς τὴν στιγμὴν, ἵνα τελειώσῃ ἢ ζωή μου, »Βλέπω δύο ῥοπάς, ἡ γὰρ θανεῖν δεῖ με, ἢ πατρί δ' ἀπελθεῖν«, Εὐριπ. Ἑλλ. 1096. ἐγὼ βλέπω ἐδῶ εἰς τὸν παρόντα κίνδυνον δύο πράγματα. 2) Τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον καταφέρει, ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὑπερβάλλον, τὸ πλεονάζον, τὸ ὑπερέχον, τὸ ὑπερβαῖνον αὐτὸ τὸ μέτρον κατά τε κυρ. καὶ τροπ. σημασίαν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κλίσις, νεῦμα, ῥάβδος, δύναμις, βοήθεια· ὅθεν

Ρ'οπικός, ή, όν. Ὁ κλίσιν, ῥοπὴν ἔχων πρός τι. «Ῥοπικὸς πρὸς συνουσίαν«, Ἀντίγ. κεφ. 127. 2) ἐνεργ. Ὁ δίδων τὴν ῥοπήν, τὴν πρὸς τὰ κάτω κίνησιν ἢ φορὰν εἴς τι.

Ρ'οπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ῥοφάω. Ῥοφητός, πρὸς ῥόφησιν (ῥόφημα) ἐπιτήδειος ἢ ἡτοιμασμένος, Γαλην. Γλωσ. ἴδε ἐν τῷ, ῥοφάω.

Ρ'οπτρον, τό (ῥέμβω), ταὐτὸν τῷ, ῥόπαλον. Τὸ ἀμυντήριον ξύλον, ἢ ἡ κατὰ κορυφὴν κόμβον ἔχουσα ῥάβδος, βακτηρία, ματσοῦκα (τοπουζ, Τουρ.) Εὐριπδ. »Ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρου«. 2) Τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας, τὸ σίδηρον δηλ. δι' οὗ κρούομεν τὴν θύραν, ἵνα ἀνοίξωσιν αὐτὴν, Πλούταρχ. περὶ Πολυπραγ. »Ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσὶ θυρωροί, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις«. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ κρίκος, δι' οὗ ἕλκοντες τὴν θύραν κλείομεν αὐτὴν, ὅπερ ἄλλως ῥόπαλον καὶ κόραξ λέγεται, Ἀθήν. »Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ· λέγονται οὕτω διὰ τὸ κρούειν καὶ δι' αὐτῶν τὰς θύρας· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ τοῦ τυμπάνου ξύλον (δι' οὗ κρούεται τὸ τύμπανον), τὸ τυμπανόξυλον. 3) ταὐτὸν τῷ, σκαδάληθρον, τὸ ξύλον, δι' οὗ στηρίζεται ἡ παγίς, ἄλλως ὕσπληγξ λεγόμενον. 4) Μουσικόν τι ὄργανον τῶν Κορυβάντων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ῥέας, ὅπερ ἦν φουσκωμένος τις ἀσκὸς μετά τινος χαλκίνου κρίκου, ὅστις περιδονούμενος μετὰ ἱμάντος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀέρα, Ἀπολλν. Ἀργ. α'. 1139. »Ῥύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται« ὁ Πλούταρχ. εἰς Κρᾶσ. λέγει· »Ῥόπτρα βυσσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκείοις ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδοποῦσιν. Ταῦτα τὰ ἠχεῖα καλεῖ ἐν ἐπίγραμμα τοῦ Φαλαίκου· »Ῥόπτρων κορυβαντείων χάλκεα ἰαχήματα«, Ἡλιόδωρ. θ'. σελ. 434. »Τῶν Αἰθίοπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μάχην ἐπισημαινόντων«, ὅπερ ἔτι καὶ »Ῥόμβος, καὶ Ἀττ. ῥύμβος καλεῖται.

*Ρ'ούδιον, τό, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ ῥοίδιον, Lob. Φρύν. σελ. 87.

*Ρ'σῦς, ὁ Ἀττ. κατὰ συναίρ. τύπ. ἀντὶ ῥόος.

Ρ'ούς, ὁ, καὶ ἡ, γενικ. ῥοῦ, καὶ ῥοός, Lob. Φρυν. σελ. 87. Εἶδος δένδρου μικροῦ, οὗ τινες ὁ φλοιὸς καὶ ὁ καρπὸς εὔχρηστος ἐστὶν πρὸς βυρσοδεψίαν, πρὸς ἐργασίαν τῶν δερμάτων, ἐχρῶντο ἔτι τοῖς καρποῖς αὐτοῦ καὶ πρὸς ἄρτυσιν καὶ καρύκευσιν τῶν φαγητῶν ὁ Λιν. καλεῖ τοῦτο rhus cotinus, Γαλ. sumac· ἡ δὲ συνήθεια ῥούδιον· ὁ Διοσκορ. ἐν ἀ. κεφ. 148. ἔχει· »Ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄφα, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι, καρπός ἐστὶ τῆς καλουμένης Βυρσοδεψικῆς ῥοός, ἥτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τοὺς βυρσοδέψας αὐτῇ χρῆσθαι εἰς τὴν στύψιν τῶν δερμάτων· ἔστι δὲ δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις ὡς δίπηχυ.

*Ρ'ουσίζω, μέλ. ίσω. Φαίνομαι ῥουσιώδης, ἤτοι ἔχω μελανοκόκκινον χρῶμα, ἐκ τοῦ

Ρ'ούσιος, ὁ, ἡ, ον, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. russus καὶ russeus. Ἐρυθρός, κόκκινος ὡς ὁ χαλκός, χαλκόχρους, ἢ ξανθός, κυρίως δὲ, μελανοκόκκινος, οἷον ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένον πρόσωπον, Διοσκορ. δ'. 133. ὅθεν

Ρ'ουσιώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥούσιον εἶδος ἢ χρῶμα ἔχων, ὁ φαινόμενος κόκκινος, ἢ μελανοκόκκινος, Σχόλ. Ὁμ. καὶ

Ρ'ούσσαιος, αία, αιον, ταὐτὸν τῷ, ῥούσιος, Παλαίφατ. νβ'. 7.

Ρ'οφάνω, καὶ

Ρ'οφάω, μέλ. ήσω, ταὐτ. τῷ, ῥοφέω.

Ρ'οφέω, μέλ. ήσω καὶ ήσομαι. Ῥοφῶ, ῥοφίζω, καταπίνω, ποιῶ ἵνα περάσῃ τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου διὰ τοῦ φάρυγκος εἰς τὸν στόμαχον, σύρων τὸν ἀέρα ἔξωθεν ἐπὶ τὰ μέσα βιαίως καταπίνω, τὸ τῆς συνηθ. ῥουφῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 29. »Ῥοφοῦντα ποιεῖν ὥσπερ βοῦν· ἐν τοῖς τοῦ Ἱπποκράτους χειρογράφοις εὑρίσκεται ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »Ῥομφάνω, καὶ ῥυμφάνω. Ὁ Elmsley παραδέχεται μόνον τὸν μέλ. ῥοφήσομαι ὡς ὀρθὸν Ἀττ. καὶ μεταβάλλει τὰ τοῦ Ἀριστοφ. χωρία Ἀχαρ. 278 Ἱππ. 360. Βατρ. 716. συγγν. τύπ. εἰσὶ τὸ, ῥοφάω, ῥοφάνω, ῥομφάνω, ῥυφέω, ῥυμφάνω. Ἐκ δὲ τοῦ ἀχρστ ῥόφω γίνεται τὸ, ῥόφος, ῥόμμα καὶ ῥοπτός, συγγεν. ἔστι τὸ ῥοιβδέω, ῥοιζέω, ῥοθέω, ῥοχθέω, καὶ τὸ Λατ. sorbeo. ὅθεν

Ρ'όφημα, τό. Πᾶν ὅτι ῥοφᾶται, ἢ καταπίνεται ἐξαιρ. δὲ ποτὸν διὰ μίξεως ἀλεύρου, φακῆς ἢ χόνδρου κ. τ. τ. ἡτοιμασμένον, Γαλην. ὅθεν

Ρ'οφημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥόφημα. Μικρὸν ῥόφημα, ῥούφισμα.

Ρ'όφησις, ἡ (ῥοφέω). Τὸ ῥοφᾶν, καταπίνειν, ῥούφησις.

Ρ'οφητικός, ή, όν (ῥοφέω). Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ῥοφᾶσθαι, καλὸς εἰς τοῦτο.

Ρ'οφητός, ή, όν (ῥοφέω). Ὅστις ῥοφᾶται ἢ δύναται νὰ ῥοφηχθῇ, ῥοφηχτός, ἢ ῥοφημένος, ὅς τις ἐρρόφηθη.

*Ρ'όφος, ὁ, ταὐτὸν τῷ ῥόφημα, Εὔπολις.

(Ρ'όφω), ἄχρηστ. θέμα ἀντὶ ῥοφέω.

Ρ'όχαγον, τό. Σκυταλὶς ἀποψηκτήριος, ᾗ ἀπορυγλοῦσι τὸ μέτρον, ἢ ξύλον, δι' οὗ ἰσάζουσι τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, ῥίγλα· παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ, ἐπιῤῥόχανον, παρ' αὐτῷ, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, ῥόγανον, ἐκ τοῦ ῥογός.

Ρ'οχθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥόχθος) Ῥόχθον ποιῶ, ἠχῶ, ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελῶ, κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἦχον καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ε, 402. καὶ Μ, 60. »Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ· βοΐζει, ἀγρίως ἠχεῖ, ῥοιζεῖ. »Ῥοχθεῦσιν δὲ κάλωεσι, Ὀππιαν. Ἁλ. 228. »Κάλοι δ' ἐρόχθουν· παρ' Ἡσυχ. καὶ καθόλ. θορυβῶ, θόρυβον, ταραχὴν ποιῶ, βροντῶ, strideré. (συγγεν. τῷ, ἐρεχθω.)

Ρ'οχθίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥοχθέω, Ὀρφ. ὕμν. μέ. 5.

Ρ'όχθος, ὁ. Ῥοῖζος, ἦχος, ψόφος, ἐξαιρτ. ταραχὴ καὶ βοὴ τῶν κυμάτων, ὅταν προσρήγνυνται ταῖς πέτραις ἢ τῷ αἰγιαλῷ· καὶ ἑπομένως πᾶς ψόφος, κτύπος, θόρυβος, ταραχή, Λυκόφρ. 402, 696.

Ρ'οώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ῥόος, εἶδος). Ῥέων, στάζων, καταῤῥέων, ῥευστός, ἢ ῥευστικός, ὅς τις δύναται νὰ ῥεύσῃ, ἔτι, κυμαίνων, κυματώδης, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός· ἀροώδης θάλασσα, Θουκυδ. 4, 24. 2) Ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥεῦμα, ῥευματισμόν, ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμόν, ἐξαιρτ. ἀπὸ ῥεῦσιν τῆς κοιλίας, καὶ ὁ προξενῶν ῥευματισμόν.

Ρ'οών, ῶνος, ὁ (ῥόα). Τόπος κατάφυτος ῥοῶν, γεμάτος ἀπὸ ῥοιδιάς, παρὰ τοῖς Ο'.

Τὸ Ρ. μετὰ τοῦ Υ.

*Ρύα, ἡ, = ῥοή, ἀμφ. γραφ. παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. 7, 37. (υ-)

*Ρυαδικός, ή, όν (ῥυάς). Ῥευστικός, ῥοώδης· »ῥυαδικὸν πάθος, Παῦλ. Αἰγιν.

Ρ'υαξ, ακος, ὁ (ῥέω). Πᾶν ἀναβλύζον, ἀναπηγάζον ὕδωρ ἐκ πηγῆς τινος, καὶ ῥέον, ὀχετός, ὑδρηγὸς αὖλαξ, ῥεῦμα, αὖλαξ, δι' οὗ μικρός τις ποταμὸς ῥέει, ποταμάκι· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ πρίνου ποταμοῦ, ὅς τις προξενεῖται ἐκ τῆς ἀναλύσεως διαφόρων μεταλλικῶν ὑλῶν, αἵτινες ἐκρίπτονται ἐκ τῶν Ἡφαιστίων ὀρέων, ἐπὶ τῆς ἐκρεούσης λάβας. »Οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοί, Πλάτ. Φαῖδ. 60. καὶ Θουκυδ. γ'. 115. »Ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐπὶ τοῦ ἰδίως ἠφαιστίου ὄρους, εἶπεν ὁ Θεόφρ. »Ὁ ῥύαξ ὁ ἐν Σικελίᾳ, ὅ ἐστιν, ἡ Αἴτνη· καὶ »Οἱ ῥύακες ἀναφυτῶσιν ὅπου ἂν τύχωσι τῆς γῆς· τὰ ἐκβάλλοντα πῦρ ὄρη, Πλάτ. Φαῖδ. 61. (υ-)

Ρ'υάκιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸς ῥύαξ.

Ρ'υάς, άδος, ὁ, ἡ, τό (ῥέω). Ῥευστός, ῥευστικός, ῥοώδης, ῥέων, χεόμενος, ἀποστάζων, »Σῶμα ῥυὰς καὶ μανόνα, Ἀριστοτ ζώων μόρ. ε'. 5. »Θρὶξ ῥυάς, ἡ ῥέουσα, πίπτουσα ἀπὸ τοῦ σώματος, ὅθεν ἀσθενής, ἀδύνατος, μαλθακός, ἀντίκειται τῷ στερεός, τραχύς· »Ῥυὰς ἄμπελος, ἥτις τὰς ῥάγας, ἢ ἀφ' ἧς πίπτουσιν αἱ σταφυλαί. 2) Πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὁπότε δακρύζουσιν. 3) ὡς οὐσ. Οἱ ῥυάδες, ἐπὶ ἰχθύων παρ' Ἀριστοτ. καὶ Αἰλιαν. θ'. 46. ταὐτὸν τῷ, ἀγελαῖοι, οἱ ὁμάδην ἢ ῥύδην περιπλανώμενοι, οἵτινες ἀγεληδὸν φέρονται κατὰ τὸ ῥεῦμα τῆς θαλάσσης ὡς αἱ ἐρίγγες, ἀντὶ τούτου ὁ Βασίλειος εἰς τὴν Ἑξαήμ. Ὁμ. Ζ'. σελ. 66. λέγει· »Κατὰ καιρὸν τῆς ἀνόδου, ὥσπερ τι ῥεῦμα τοὺς ἰχθὺς ἠνωμένους, καὶ διὰ τῆς Προποντίδος ἐπὶ τὸν Εὔξεινον ῥέοντας.

*Ρύατο, γ'. πληθ. πρόσπ. ἀορ. τοῦ ῥύομαι, Ὅμηρ. (-υυ)

Ρ'υάχετος, ὁ, ἡ. Θόρυβος, συρφετός, ὄχλος θορυβώδης, ὡς »Τὸν τῶν Ἀταναίων ῥυάχετον· Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 170. ἤτοι ὄχλος τῶν Ἀθηναίων, Λακ. ὅπου ἄλλοι »Ῥυχάχετον, καὶ, ῥυχάχετον, καὶ ῥυέχετον ἀναγινώσκ. κατὰ τὸν Ἡσύχ. ῥυάχετος, ὁ ῥέων ὀχετός, ὁ δὲ Φώτ. καὶ ῥυέχετος ἔχει μὲ τὴν αὐτὴν ἔρμ. πιθαν. ἐτυμολ. ἡ λέξις ἐκ τοῦ ῥύαξ. (υ-υυ)

Ρ'ύβδην, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, ῥύδην, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 40.

Ρ'ύγχαινα, ἡ (ῥύγχος). Ἡ μέγα ῥύγχος, ἢ ῥάμφος ἔχουσα, Γλωσ. Στεφ. Λατ. nasuta.

Ρ'υγχελέφας, αντος, ὁ (ῥύγχος, ἐλέφας). Ὁ ἐλέφαντος ῥύγχος ἢ προβοσκίδα ἔχων, μακρομύτης ἢ μακρομουτσουνος. Ἀνθολ.

Ρ'υγχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύγχος. Μικρὸν ῥύγχος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 744.

Ρ'υγχομαχέω, ῶ (μάχομαι). Διὰ τοῦ ἢ μετὰ τοῦ ῥύγχους μάχομαι, ἀμφ.

Ρ'ύγχος, ος, τό (ῥύζω)· κατ' Ἀθήν. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν συῶν, χοίρων, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα (μύτη ἢ μούτσουνον τῶν γουρουνίων), ἐφεξ. δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων καὶ ἐπὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τῆς τραχείας μύτης τῶν πτηνῶν, καθόλου δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἢ ἡ προτομή, ἐξαιρ. τὸ ὑφ' ὀργῆς καὶ λύσσας ἐξαγριούμενον πρόσωπον, π. χ. τῶν κυνῶν, παραβλ. Runkel Κρατίν. Λείψ. σελ. 97.

Ρ'ύδην, ἐπίῤῥ. (ῥέω). Ῥευστικῶς, μὲ ῥευστὸν τρόπον, κεχυμένως, εἰς πλῆθος, ἀθρόως, χύδην δαψιλῶς, ποταμηδὸν, σωρηδὸν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥυδὸν, σφοδρῶς, Ὀδ. 426. »Ἠούρη δ' εἶμ' Ἀρίβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖσι· ἔνθα ὁ Σχολ. »Ῥύδην πλοῦτον ἔχοντος, τοῦτ' ἔστι τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος, ἢ ἐπίῤῥοιαν ἔχοντος πλούτου, τοῦ διὰ τὰ πολλὰ πλούτη φημισμένου. (υ-, μόνον δὲ παρ' Ἱππωνακ. Λείψ. 20. εὕρηται -- ὅπερ ὅμως ὁ Welker ῥύδην ὡς τὸ ἄδδην ἀντὶ ἄδην παραινεῖ γράφεσθαι.) 2) μετὰ ῥόθου, βοῆς, κρότου, καθ' ἣν σημασίαν καὶ ῥυβδὴν ἀντὶ βοίβδην, καὶ ῥύσδην εὕρηται, οἱ ὁποῖοι οὗτοι τύποι εἰσὶ ἅπαντες πολλ' ἀμφ.

*Ρυδόν, ἐπίῤῥ. = ῥύδην, ἐν Ὀδ. Ο, 426.

*Ρυέχετος, ὁ, ἀντὶ ῥυάχετος.

Ρ'υέω, μέλ. ήσομαι, παρακμ. ἐῤῥύηκα, ἕτερος τύπ. τοῦ ῥέω, ὅπερ ὅρα.

Ρ'υζέω, καὶ ῥύζω, ὡς τὸ ῥάζω. Κατὰ τὸν Πολυδ. ε'. 86. ἐκφράζει τὴν ὑλακὴν, τὸ γαύγισμα, τὸ μύγκρισμα καὶ τὸν μορμυρισμὸν τοῦ παρωργισμένου καὶ θυμωμένου κυνός· ἄρα μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ὑλακτῶ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, »Ῥίζω, διὰ τοῦ »Διαμωκάομαι, μισέω, γογγύζω· καὶ ἑπομένως τὸ »Ῥυζῶν. διὰ τοῦ, πενθῶν, διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἀναυδον τινὰ ἦχον προφέρειν. Ἐκ τούτου ὁ Σνειδέρος παράγει τὸ, ῥυγκάζω, ὅπερ ὁ Φώτιος διὰ τοῦ, μυκτηρίζω, ἠρμήν. (συγγεν. ἐστὶ τῷ, βρύκω, βρύχω, βρυχάομαι, καὶ τῷ Λατιν. rudo, rugio, ringo.)

*Ρυῆ, γ'. ἑνικ. πρόσ. παθ. ἀορ. τοῦ ῥέω, Ἐπ. ἀντὶ ἐῤῥύη, Ὀδ. Γ, 455.

Ρ'ύημα, τό (ῥυέω). Κυρίως = ῥύμα, ῥεῦμα, συνηθ. δὲ εἶδος μελιτόπηματος, ἤτοι πλακούντος μετὰ μέλιτος ἠτοιμασμένου, (υ)

Ρ'ύημι, ταὐτὸν τῷ, ῥυέω, ῥέω, πιθαν. πάντη ἄχρηστον.

Ρ'υηφένεια, ἡ. Δαψιλεια, ἀφθονία, εὐτυχία, ἢ πλοῦτος πολύς, ἐκ τοῦ

Ρ'υηφενής, ές, ὁ, ἡ, ές (ῥέω, ἄφενος). Ὁ εἰς ἄκρον πλούσιος, ὁ πολλὰ καὶ περισσὰ πλούτη ἔχων, ὥστε ῥέουσιν· ταὐτὸν τῷ εὐηφενής· ὅθεν

*Ρυηφενία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ῥυηφένεια.

Ρ'υθμίζω, μέλ. ίσω (ῥυθμός). Εἰς ῥυθμὸν φέρω, εἰς ῥυθμὸν ὑποβάλλω, τουτ. διατάττω κατὰ μέτρον τι χρόνου, ἰσότητος, ἢ ὁμοιότητος, δίδω τὴν ἀνήκουσαν κατὰ μέτρον καὶ τάξιν ἀναλογίαν τῶν πρὸς ἄλληλα συνεχομένων μερῶν ἑνὸς ὅλου, ἢ μιᾶς ἀκολουθίας, συνεχείας, συναρμόζω αὐτὰ οὕτω ἀναμεταξύ των, ὥστε νὰ παριστάνωσι μίαν ἁρμονικὴν καὶ κανονικὴν συνέχειαν, καὶ νὰ ἔχωσι μίαν τινὰ ὁποιανδήποτε ἀναλογίαν τὰ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, ἄρα, ἐπὶ στίχων ἰδίως λέγεται, ῥυθμίζω στίχον τινὰ, ἤτοι ἐκφωνῶ αὐτὸν κατὰ τὴν εἰς χρονικὰ διαστήματα διαίρεσιν αὐτοῦ, κατὰ τὸ μέτρον τῶν χρονικῶν αὐτοῦ διαστημάτων, Schaef. Διον. Ἁλ. Συν. σελ. 288. μελετ. σελ. 129. 2) καθόλ. ῥυθμικὸν ποιῶ, ἀκολουθίαν καὶ τάξιν ἁρμονικὴν δίδωμι, διατυπῶ, μορφόω, σχηματίζω, κανονίζω, εὐθύνω, εὐτρεπίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν φέρω, ἀνηκόντως ἢ πρεπόντως διατίθημι ἢ διατάττω, συναρμόζω, εἰς ἁρμονίαν φέρω, συμφωνῶ, Ξενοφ. Κυροπ. η'. 10 »Τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσιν, λέγεται ἐπὶ

σώματος καὶ ψυχῆς. παθ. Αἰσχύλ. Πρόμ. 141· »Ὧδ' ἐρρύθμισται· ἀντὶ »Οὕτω διατέθειμαι.

Ρ'υθμικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (ρυθμός). Ὁ κατὰ ρυθμὸν πεποιημένος, ὁ ρυθμὸν καὶ μέτρον ἢ τάξιν καὶ ἀναλογίαν ἔχων, ὁ εἰς ρυθμὸν ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόδιος.

Ρ'υθμιστής, οῦ ὁ (ρυθμίζω). Ὁ ρυθμίζων, σχηματίζων, διατάττων, διευθετῶν.

Ρ'υθμογραφία, ἡ (γράφω). Τὸ γράφειν ἢ σημειόειν τὸν ρυθμόν· ἢ ἔγγραφος σημείωσις τοῦ ρυθμοῦ, ἐξαιρ. μέλους τινός, μελογραφία, ἢ τῶν ρυθμῶν ἤτοι τῶν μουσικῶν σημείων, τῆς μουσικῆς ρυθμίσεως γραφή. Μάρμαρ. Ἑλλην.

Ρ'υθμοειδής, ες, ὁ, ἡ, ὲ (εἶδος). Ὁ εἶδος ρυθμοῦ ἔχων, ὅμοιος ρυθμῷ, ἢ ρυθμικός.

Ρ'υθμοποιΐα, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἐξεργάζεσθαι ρυθμούς, μέλη, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ρ'υθμοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ ρυθμοὺς ἢ μέλη ποιῶν. ἐξεργαζόμενος. Ἡσύχ.

Ρ'υθμός, ὁ. Κυρίως πᾶσα κίνησις ἐξαιρ. κυκλική ἢ δινώδης καὶ περίστροφος ἥτις ἀποτελεῖται κατὰ κανόνα τινὰ ἢ μέτρον, καὶ ἐντεῦθεν. 1) ἰδίως μέτρον χρονικόν, ἤτοι προσδιοριστικὸν τῶν ἴσων ἢ πρὸς ἄλληλα ἀναλόγων χρονικῶν διαστημάτων κατὰ τὰ ὁποῖα γίνεται μία τις ὁποία δήποτε τακτικὴ κίνησις, Rythmus Λατ. der Tact. Γερμ. ὅθεν καὶ ἡ κατά τινα χρόνον μεμετρημένη κίνησις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι, καὶ ὁ μετὰ τούτου συνωδευμένος σύμμετρος χρόνος τοῦ τόνου καὶ ἦχου τῆς Μουσικῆς, τὸ μέλος. Ἐντεῦθεν ὁ μὲν Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ »Ρυθμός, διὰ τοῦ, κανὼν, μέτρον, τρόπος, μέλος εὔφωνον, ἀκολουθία, τάξις, σύγκρισις· ὁ δὲ Φώτιος διὰ τοῦ »Τάξις ἔμμελος, ἀκόλουθος ἁρμονία· καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ »Ἡ τῆς κινήσεως τάξις«, ἀλλὰ σαφεστέρα φαίνεται ἡ σημασία τούτου παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις οἷον παρὰ Πλάτωνι Νόμ. β'. »Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῷα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὲ ρυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία· καὶ Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιδ'. 38. »Ρυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὰ δὲ τὸ ἔθος τρόποις μελῶν χαίρομεν· καὶ ὁ Γαληνός »Ρυθμός ἐστὶ κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην· »ἐν ρυθμῷ, κατὰ ρυθμόν· ἤτοι κατὰ τὸ ἁρμονικὸν καὶ ἀνάλογον διάστημα τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ ἔμμετρον μέλος, κατὰ τὸ τάκτον· καὶ »θάττονα ρυθμὸν ἐπάγειν ἢ ὑπάγειν· βαδίζω ἢ παίζω κατὰ ἓν ταχύτερον μέλος, ὁ Σουΐδας ἀναφέρει περιστατικώτερον περὶ τοῦ ρυθμοῦ λέγων, »Ρυθμός, τάξις ἔμμελος ἀκολούθου ἁρμονίας, μέλος εὔφωνον. Διαφέρει ρυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ρυθμοῦ. Θεωρεῖται γὰρ ὁ ρυθμὸς καὶ ἐπὶ τῶν κροτούντων ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσίν· ὅταν γὰρ ἡ ταχεῖα καὶ βραδεῖα τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λόγον ἔχωσι πρὸς ἄλληλα, ρυθμὸς γίνεται· καὶ ἐπὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ὁ ρυθμὸς λέγεται, συμμετρία ὢν τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεται· 2) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων δηλοῖ τὸν σύμμετρον σχηματισμὸν τῶν μερῶν ἑνὸς ὅλου, καὶ τὴν ἑνυπάρχουσαν πρὸς ἄλληλα ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἀποτελεῖται ἡ κατὰ κανόνα καὶ ὡρισμένην τάξιν συνέχεια καὶ ἀκολουθία αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ σύμμετρος καὶ ἁρμονικὴ θέσις καὶ διάταξις ἑκάστων τούτων τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ὡραίαν μορφὴν καὶ τὸ κανονικὸν σχῆμα τοῦ ὅλου καὶ ἐν γένει αὐτὸ τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφὴ ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀντικειμένου ἥτις ὑποβάλλεται καὶ ὑπόκειται εἰς ὡρισμένον τινὰ κανόνα ἢ μέτρον, ὡς, »ὁ ρυθμὸς τῶν Γραμμάτων· Ἡροδ. 5, 58. ἤτοι ἡ μορφή, ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων, ὡσαύτ. καὶ Ἀ ἐξ. παρ' Ἀθην. 3. σελ. 125. Γ. περὶ τῆς μορφῆς ἑνὸς ποτηρίου. 3) Καθόλ. Ὁ τρόπος καὶ ἡ κατάστασις καθ' ἣν τι ὑπάρχει, εὑρίσκεται, κείται, ἢ κινεῖται, φέρεται, ἡ ὑπάρχουσα τάξις, ἁρμονία, διάθεσις, τοιάδε ἢ τοιάδε θέσις καταστάσις, ἐπίτε σώματος καὶ ψυχῆς, ἄρα καὶ αὐτὴ ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς ἁρμονία καὶ εὐταξία, Θεογν. 958. ὅπου συνεκφέρεται μετὰ τοῦ, ὀργὴ καὶ τρόποι. Ἡ ἀνθρωπίνη κατάστασις ἐν γένει, conditio humana, Ἀρχίλ. Λείψ. 33, 7. 4) ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκφράσεως σημαίνει τὴν Εὐηχίαν. ἥτις συνίσταται ἐκ τῆς ἰσομετρίας καὶ ἁρμονικῆς πρὸς ἀλλήλας θέσεως καὶ τάξεως τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ τῶν κώλων τῆς περιόδου. Ὅρα Διον. Ἁλικ. περὶ Συνθ. κεφ. ιά'. ὅπου ὁ αὐτὸς ἔτι λέγει. »Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσύλλαβόν ἐστι, ἐν ρυθμῷ λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ ποδὰ καὶ ρυθμόν· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. ιζ'. »Ρυθμὸς δὲ ἁπλοῦς, ἢ ποῦς, οὔτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μεῖζων τριῶν· τὸ ἰδίως ἐνταῦθα λεγόμενον μέτρον, Λατ. Numerus, ὡς καὶ ὁ Λογγῖνος ἐν τῷ περὶ μέτρων τεμαχίῳ οὕτω φησί· »Τεκμήριον μέτρου, ἀκοὴ ὕλη τοῖς μέτροις συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ γὰρ ρυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινα καὶ ρυθμὸν ἀκούομεν, καὶ ἵππων δὲ πορεία ρυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ τῶν ἐρινέων τὰ πτερύσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποιητικῶν· καὶ ὁ Σουΐδας περὶ τούτου ἐκ τοῦ Φιλοπόνου εἰς τὸ β'. βιβλ. τοῦ περὶ ψυχ. τοῦ Ἀριστοτ. »Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ρυθμὸς κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαθὺ χαρακτηρίζεται, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφερικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ βραχύ· ὅς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν. (πιθαν. ἡ παραγ. τοῦ ρυθμός ἐστὶν ἐκ τοῦ ῥέω, ῥυέω, ὡσανεὶ εὔρυθμον τινὰ ῥοὴν ἢ ῥευστικὴν κίνησιν ἐμφαίνων· ἔστι δὲ καὶ συγγεν. τῷ ῥύμβος, ῥόμβος, ῥέμβω, ῥέπω) [παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς ὕστερον ποιητ. εὑρηται πολλάκ. ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα.]

* Ρ'υθμόω, ῶ, μελ. ώσω, ταὐτ. τῷ ρυθμίζω, ἀμφ.

Ρ'υΐσκομαι, νοήτρ. τύπ τοῦ ῥέω. Ἡλιόδωρ. β'. σελ. 91. »Ἐκ τοῦ γάλακτος ρυΐσκομαι· διάῤῥοιαν (κίνησιν κοιλίας) λομβάνω, μὲ πιάνει κίνησις, εὐκοιλιότης.

* Ρ'υκανάω, μελ. ήσω. Διὰ τῆς ρυκάνης ξύω, ὁμαλίζω, ρυκανίζω, ἐκ τοῦ

Ρ'υκάνη, ἡ. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, σιδήριον κατὰ τὸ μέσον ἔχον, δι' οὗ ἀποξέουσι καὶ ἐξομαλίζουσι τὰ ξύλα· ὅπερ ἡ συνήθεια Λακωνικῶς ρυκάνη, καὶ Οὐδετέρ. ρυκάνιον, καὶ ῥόκανον, ἐκφράζει, Λατ. runcina ὁ Ἡσύχ. ἀποδεικνύει τὴν σημασίαν τούτου. ἐν Λεξ. »Ξίφαι, τὰ ἐν ταῖς ρυκάναις δρέπανα ἢ σιδήρεσι· ἐκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνηθ. ρυκανίζω, καὶ τρόπ. ἀντὶ τοῦ, Τρώγω σκληρόν τι σῶμα διὰ τῶν ὀδόντων, ὅθεν φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ὠνοματοπεποίηται πρὸς μίμημα ἤχου τραχέος, προξενουμένου διὰ τῆς θραύσεως τοῦ τριβομένου καὶ ἀληθουμένου σώματος, οἷον τοῦ, Ῥύσσ, ἢ Χρύσσ, ἢ Κρύσσ, ἢ Γρύσσ, κ. τ. τ.

Ρ'υκάνησις, ἡ (ρυκανάω). Τὸ ρυκανίζειν, διὰ τῆς ρυκάνης ξέειν. Μαθημ. παλ. σελ. 109.

Ρ'υκανίζω, ταὐτ. τῷ, ρυκανάω. Γλωσσ. Στεφ.

Ρ'ύμα, τό (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥεῦμα, ποταμός, ῥεῦμα, ῥοῦς Herm. Ὀρφ. Τιμ. 10, 22.

Ρ'ύμα, τό (ΡΥΩ, ἐρύω), ταὐτὸν τῷ, Ἕλκυσμα, σύρτιμον, τράβιγμα, καὶ τὸ δι' οὗ ἕλκει τις τι, ὡς σχοινίον, δι' οὗ σύρομεν καὶ ἕλκομεν τι· τὸ σχοινίον δι' οὗ ἕλκομεν καὶ τραβῶμεν, π. χ. τὸ πλοῖον παρὰ τὸ χείλος τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, ὀλκός, (Γενδέκ, Τουρκ.) Πολύβ. γ'. 46. καὶ α'. 26. »Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγούς, ῥύματα δοῦναι ἐξ αὐτῶν, ἢ χορδὴ τοῦ τόξου, τόξου ῥῦμα, Αἰσχ. Πέρσ. 145. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, βολή, »Ἐκ τόξου ῥύματος«. Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. γ'. 15. ὅσον μία βολή, ῥιξιὰ τόξου, ὅσον σηλαδὴ διάστημα δύναται νὰ τρέξῃ τὸ ῥίψιμον ἑνὸς τόξου, (ἴσια μὲ μίαν τουφεκιάν) καὶ »Ἐς τόξου ῥῦμα, ὅσον ψᾶιεν τὸ τόξον· ἔτι τὸ ἐξέχον ξύλον τῆς ἁμάξης δι' οὗ τὰ ὑποζύγια σύρουσιν αὐτήν, ταὐτ. τῷ ῥυμός. 2) (ῥύομαι) Ῥῦσις, σωτηρία, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή, καὶ ἔρυμα, ὀχύρωμα, στήριγμα, προπύργιον, propugnaculum, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγκ. ὡς Αἰσχύλ. Ἱκετ. 88. Σοφ. Αἴ. 159. Εὐρ. Φοιν. 998. καὶ ἀλλαχοῦ, παραβλ. ῥῦσις.

Ρ'υμάρχης, ου, ὁ (ῥύμη, 2 ἄρχω). Ὁ τῆς ῥύμης ἢ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἄρχων, ἐπιτηρητὴς φροντιστής. Αἰνέας Τακτ. β'.

Ρ'υμβέω, (ῥύμβος) Ἀττ. ἀντὶ ῥομβέω.

Ρ'ύμβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύμβος, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ῥόμβιον, τροχίσκος τις, ἐξαιρ. τροχ. μαγικός. Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 143.

Ρ'υμβονάω, ῶ (ῥυμβῶν). Στρεφογυρίζω, περιστρέφω, περιδινεω καὶ οὕτω ῥίπτω, σφενδονίζω, μεθ' ὁρμῆς ἀφίημι σῶμάτι διὰ τῆς περιστροφῆς, καὶ διασκορπίζω, διαῤῥίπτω, ἀπ' ἀλλήλων ῥίπτω. 2) ὁ Αἰλιαν. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Σπαθᾶν, ἀντὶ τοῦ, Ἀσωτεύειν, κακῶς ἐξοδεύειν, διαφθείρειν, καταναλίσκειν [ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 229.

Ρ'ύμβος, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ῥόμβος. Κυκλοειδές τι σῶμα, τροχίσκος, δι' οὗ παίζουσι τὰ παιδία. 2) Ὁ τροχίσκος τῶν μάγων, καὶ ἡ κυκλοειδὴς κίνησις τοῦ τοιούτου σώματος, καθόλου δὲ, Περιστροφή, κίνησις κυκλική ἴδε πλατύτρ. ἐν τῷ ῥόμβος.

Ρ'υμβών, ονος, ἡ = ῥύμβος, ῥόμβος. Ἡ κυκλική καὶ περίστροφος κίνησις, περικύλισις, κίνησις ὀφιοειδὴς ἢ κυκλοειδής, καὶ ἐξαιρ. σφενδόνησις, ἢ σφενδόνισμα, ὅθεν τὸ ῥυμβονάω.

Ρ'ύμη, ἡ (ΡΥΩ, ἐρύω). Ἡ δύναμις, ὁρμὴ καὶ ταχύτης κινουμένου ἢ φερομένου τινος σώματος, φορά, ὁρμὴ βιαία, ῥοπή, κίνησις, ταχεῖα καὶ ἀκράτητος. impetus. Θουκυδ. »Ἡ δὲ ἐσκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσαν. Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. α'. 16. »Τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων· τῇ ὁρμητικῇ κινήσει· Lob. Φρυν. σελ. 404. ὅθεν τὸ Λατ. rumor· καὶ τροπ. ἡ ῥύμη τῆς τύχης, Πλουτ. ἀντὶ ἡ μετατροπὴ καὶ μεταβολὴ τῆς τύχης· καὶ, ἡ ῥύμη τῆς ὀργῆς, ἀντὶ ἡ ὁρμή, τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 462. καὶ Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 655, 723. 2) Πλατεῖα, ἀγυιά, δρόμος, μέσα τῆς πόλεως, vicus Λατ. καὶ τὸ διὰ τούτου χωριζόμενον εἰς τμῆμα μέρος τῆς πόλεως (μαχαλὲς, Τουρκ.) (– –) ὅθεν

Ρ'υμηδόν, Ἐπίρ. Μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς, μετὰ ταχείας κινήσεως, ὁρμητικῶς, βιαίως. Πελύαιν.

Ρ'ύμμα, τό (ῥύπτω). Τὸ ἐναπολειπόμενον, πᾶν ὅ,τι μένει ἀπό τινος πλυσίματος ἢ καθάρσεως, ἀκαθαρσία, ἀπόπλυμα, κάθαρμα, ῥύπος, λέρα· ταὐτὸν τῷ, Λύμα. 2) Καθαρτήριον, ἢ ῥυπτικὸν μέσον, δι' οὗ καθαίρομεν καὶ πλύνομεν ἢ παστρεύομέν τι, οἷον Σμῆγμα, σαπούνιον, στακτόνερον ἢ θολοστάκτη, κ. τ. τ.

* Ρ'υμνός, ἡ, όν· ἀντὶ ἐρυμνὸς παρὰ τοῖς Ο'.

Ρ'υμός, ὁ (ΡΥΩ, ἐρύω). Τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης τὸ ἐκτεταμένον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ξύλον ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἕως τοῦ ζυγοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ζευγνύμενοι οἱ ἵπποι ἕλκουσι τὴν ἅμαξαν. Ἰλ. Ε, 729. »Ἀργύρεος ῥυμός« Ζ, 40. »Πρῶτος ῥυμός« τὸ ἄκρον τοῦ ξύλου τῷ πρὸς τῷ ζυγῷ, »εὔξεστος ῥυμός«, Ἰλ. Ω, 271. καὶ Ἡρδτ. 4. 69 ἔτι καὶ ῥῦμα. 2) Ταὐτὸν τῷ, ῥυτήρ. 3) Ταὐτὸν τῷ, Ὁλκός, αὖλαξ τοῦ ἀρότρου, οὐρά, χάραγμα, γραμμή, ἀράδα, Λατ. tractus. 4) = ῥύμη, 2. Ἄρατ. 927. ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, τέξις, ἐμμέλεια. ἐν ταῖς τοῦ Χανδλερ. ἐπιγραφ. εὑρίσκεται· »Ῥυμὸς πρῶτος, δεύτερος, κ. τ. λ. »εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν ἱερῶν σκευῶν τοῦ ναοῦ, παρβλ. Boekh. Ath. Staatsh. 2. σελ. 290.

Ῥυμοτομέω, ῶ (ῥύμη, τέμνω), Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 52. »Τὴν πόλιν ῥυμοτομεῖν«, τέμνειν, διαιρεῖν τὴν πόλιν εἰς ῥύμας ἤτοι εἰς ὁδοὺς καὶ πλατείας. ὅθεν

Ῥυμοτομία, ἡ. Ἡ εἰς ῥύμας διάκρισις καὶ διακοπή, ἡ εἰς πλατείας καὶ ἀγυιὰς ἤτοι εἰς δρόμους· ἡ μαχαλάδες διαίρεσις τῆς πόλεως. Διόδ. Σικελ.

Ῥυμουλκέω, ῶ (ῥῦμα, ἕλκω). Ῥύμασιν ἕλκω, σύρω, τραβῶ τι μὲ τὸ ῥῦμα ἤτοι τὸ σχοινίον, μὲ κάλων, (τραβῶ γενδέκι) διὰ τοῦ σχοινίου ἐξωθεν ἕλκω τὰς ναῦς παρὰ τῷ ποταμῷ ἢ τῷ αἰγιαλῷ. Στράβ. ε'. σελ. 161. »Πλεῖται δὲ ἡ διώρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων« καὶ Διόδ. Σικ. κ'. 74. »Ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσιαίως χρωμένων«. Λατ. remulcare, ἢ remulco agere.

Ῥυμφάνω, καὶ ῥυμφέω. Ῥοφῶ, ῥουφάω, καπίνω, παρ' Ἱπποκράτει συγγεν. τύποι τῷ ῥοφάω, καὶ ῥοφαίνω.

Ῥυνδάκη, ἡ, ῥυνδάκης, ου, καὶ, ῥύνδακος, ὁ. Πτηνόν τι Ἰνδικόν, μέγεθος περιστερᾶς ἔχον. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 10 ὅπου »Ῥυνδάκης« κεῖται, παρὰ δὲ τῷ Κτησίᾳ »Ῥυνδάκη«.

Ῥύομαι, μέλ. ῥύσομαι, ἀόρ. ἐρρυσάμην, Ἐπ. β'. πρόσ. παρατ. ῥύσκεν ἐκ τοῦ συγγεν. τύπ. ῥύσκομαι, Ἰλ. Ω, 730 κατὰ συγκοπ. συγγεν. τύπ. τοῦ ἀορ. ἔρυτο, γ'. πληθ. προστ. ῥύατο, ἀπαρεμφ. ῥύσθαι, Ἰλ. Ο, 141. — μέσ. Ἀποθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ ἀόρ. παθ. ἐρρύσθην, ἀπαρέμφ. ῥυσθῆναι. Κυρίως μέν, ἕλκω, σύρω τι πρός με, δηλ. ἐκ τοῦ κινδύνου, ὅθεν ἰδίως καὶ συνήθ. ἐκτείνω κινδύνου ἀπαλλάττω, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἑπομεν. λυτρόνω, σώζω, ἐλευτόνω, ἐλευθερόνω, συχνάκ. παρ' Ὅμ. »ἀλλά τίς αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα«. Ἰλ. Ο, 290. ἤτοι, ἀπήλαξε τὸν Ἕκτορα ἀπὸ τὸν κίνδυνον καὶ τὸν διεφύλαξε, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. »ὑπ' ἐκ κακοῦ« ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, Ἰλ. Μ, 107. παρβλ καὶ Ἰλ. Τ, 300. Ἡροδ. 1, 87. καὶ μετὰ μόνης Γεν. τινὰ τινός, Ἡρδτ. 1, 86. Ἰακ. Α. Π. σελ. 39. »ὑπ' ἠέρος ῥῦσαι υἷας Ἀχαιῶν« Ἰλ. Ρ, 645. ἤτοι, σῶσον ἀπὸ τῆς ζοφερᾶς νεφέλης· καὶ σώζω τινὰ ἀπὸ τινος νόσου, τὸν θεραπεύω, Ἡροδτ. 4, 185. ὅθεν. 2) ἀπολύω, ἐλευθερόνω, ἐλεύθερον ἀφίημι, ἤτον ἔνδεν ῥυσάμην« Ἰλ. Ο, 29. ὡσαύτ. ἐκ δουλοσύνης, Ἡροδτ. 5, 49. 9, 90. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων, λυτρόνω τινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. 3) Καθόλ. διαφυλάττω, διατώζω, ὑπερασπίζομαι, διατηρῶ, διαφθεντεύω, ἐπὶ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερασπίσεως καὶ σωτηρίας, Ἰλ. Ο, 257, 290. Ὀδ. Ο, 35. καὶ σ'λλαχοῦ, ὡσαύτ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων, βασιλέων, ἢ στρατηγῶν, οἵτινες διαφυλάττουσι καὶ ὑπερασπίζονται τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν, Ἰλ. Ι, 396 ἐπὶ φυλακῶν, αἵτινες φυλάττουσι τὸ στράτευμα· »οὔτις (φυλακὴ) κεκριμένη ῥύεται στρατόνα« Ἰλ. Κ, 417. ἐπὶ ποιμένων οἱ ὁποῖοι φυλάττουσι τὰ ποίμνιά των, Ὀδ. Ξ, 107. Ρ, 201. διὸ συνάπτει πολλάκ. ὁ Ὅμ. ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν, ἔτι, ῥύεσθαι καὶ σαῶσαι, Ἰλ. Ο, 290. »ῥύεσθαι ὑπ' Ἀχαιῶν« Ἰλ. Ρ, 224. ἤτοι, ὑπερασπίζεσθαι, διαφυλάττειν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν· συχνάκ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς καὶ ἐπὶ τῶν ἀμυντηρίων ὅπλων, ἐπὶ θώρακος καὶ ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ, καλύπτω, σκέπω, ἀμύνω »κυνέῃ ῥύεται κάρηα« Ἰλ. Κ, 259. καὶ Π, 799. Ψ, 819. καὶ ἐπὶ τείχους, Ἰλ. Μ, 18. 3) ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὄθεν, ἀποτρέπω, ἀποκωλύω, ἀπείργω, ἀναχαιτίζω, Ὀδ. Ψ. 244. παρὰ δὲ Θουκ. ε', 63. »Ἔγχω ἀγαθῷ τὰς αἰτίας ῥύσαιμι ἀντὶ τοῦ διαλῦσαι τὴν ἐνοχήν, θεραπεῦσαι τὸ κακόν. 5) Ἀπολύτ. κατὰ μέσ. Ἕνν. ἀντὶ τοῦ, σώζω ἐμαυτόν, διασώζομαι, διαφυλάττομαι διαυθεντεύομαι· Ἡροδτ. 6, 7. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐστὶ τὸ ῥῆμα ὀλίγον εὔχρηστ. (τὸ Ἔνεργ. ῥύω οὐχ εὕρηται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ἐρύω, σύρω. Κατὰ τὸν Παστόβ. φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' ἔνοιαν μόνον ἡ ἰδέα τοῦ Ἐνεργ. τύπ. ῥύω, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγ. λέξεων ῥυμός, ῥύμη, ῥῦμα, ῥύτιον, ῥυσία, ῥυτήρ, ῥύτωρ, ῥυτόν, ῥυτίς, κ. τ. τ. ἂν καὶ ἄλλως δὲν ἦν ποτὲ παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει· ὅτι δὲ ἡ Ἐνεργ. σημασ. τοῦ ἐρύω ἐσθότε ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ ῥύομαι φαίνεται ἐκ τοῦ ἀριθ. 3.) (τῷ Ὑψιλον χρῆται ὁ Ὅμ. βραχὺ ὅτε ἕπεται ἄλλοτε βραχὺ φωνῆεν, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἄρσει ἀρχομένου τοῦ στίχου, χρῆται αὐτῷ καὶ ὡς μακρόν, ὡς Ἰλ. Ο, 257. Π, 799. ἐξεναντίας δὲ κατὰ τὴν Εὐκτ. ῥύοιτι ἔστι ἀεὶ μακρὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ θέσει, Ἰλ. Μ, 8. Ρ, 224. μακρὸν ἔστιν ἔτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, Ἡσ. Θεογ. 661. καὶ συνήθ. ἐν τῷ ὁμαλ. Ἀορ. ἐξ οὗ ὁ Ὅμ. ἐχρήσατο τοῖς τύποις, ἐρρύατο, ῥυσάσθην, ῥύσαιτο, ῥύσαι, ἅπαξ δὲ μόνον εὕρηται βραχὺ ἐν τῷ ῥυσάμην, Ἰλ. Ο, 29 μακρὸν ἔστιν ἐπὶ ἐν τῷ ἔρυτο, Ἰλ. Ψ, 819. μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἡσ. Θεογ. 304. κεῖται ἔρυτο, ὡσαυτ. καὶ ἐν τῷ ῥύατο, Ὀδ. Ρ, 201. Ἰλ. Σ, 515. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν μέλ. καὶ τὸν Ὁμαλ. Ἀόρ ἔστι μακρόν· Βουττμ. Λεξιλ. 1, σελ. 66. καὶ Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 397, 399. 2, σελ. 134.)

Ῥύπα, ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος, ἐν Ὀδυσ. Ζ 93. »Ῥύπα πάνταων ἀντὶ τοῦ, ῥύπον· ὡς καὶ τὸ, πύγα, ἀντὶ τοῦ, πυγήν. Ἄλκα, ἀντὶ τοῦ, ἀλκήν, κ. τ. τ. ἴδε ῥύπος.

Ῥυπαίνω, ἀόρ. ἐρρύπανα (ῥύπος). Ῥυπαρὸν ποιῶ, λερόνω, (μουρδιρεύω). Μεταφορ. ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀτιμάζω, δυσφημῶ. Διον. Ἁλικ. »Ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα« καὶ Παθη. ῥυπαρὸς γίνομαι, λερόνομαι. Ξενοφ. Λακ. ιαʹ. 3. »Ἡ ἀσπὶς ῥυπαίνεται« ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, ῥυπαίνει, διὰ τοῦ, Σημήχει, καθαρίζει, πλύνει· ἀλλ' ἴτως, κατ' εὐφημισμόν.

Ῥύπαξ, ακος, ὁ (ῥύπος). Ῥυπαρός, καὶ φιλάργυρος ἄνθρωπος, ἐσχηματίσται δὲ ὡς καὶ τὸ Πλοῦτα. ὁ Σαλμάσιος παράγει ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Rupex

Ῥυπαπαί, καὶ ῥυππαπαί. Ἐπίφθεγμα τῶν Ἀθηναίων νεωτικόν, πιρασκευαστικόν, παρακελευσματικόν κωμικῆς λαστίας, ὡς τὸ, ὠόπ, Ἀριστοφ. Βατρ 1073, ὅθεν, τὸ ῥυπαπαί, κωμ. λέγονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ κωμικῆλαται, ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ναυτῶν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 909. ἡ γραφ. ῥυππαπαί φαίνεται ὀλιγώτερον ὀρθή.

Ῥυπαρεύομαι, (ῥυπαρός). Ῥυπαρὸς γίνομαι, ἢ πράττω ὡς ῥυπαρός, ἀμφ.

Ῥυπαρία, ἡ (ῥυπαρός). Ἀκαθαρσία, ῥύπος, λέρα, καὶ τροπ. αἰσχρὰ φιλαργυρία, ἢ αἰσχοκέρδεια, ῥυπαρὰ φειδωλία. Δίων Κάσ.

Ῥυπαρογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ γράφων, ζωγραφίζων ῥυπαρὰ ἀντικείμενα, ῥυπαροζωγράφος, ἔτι δὲ καὶ ῥυπογράφος εὕρηται γεγραμ. φαίνονται μ' ὅλον τοῦτο ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι ὅτι προέκυψαν μόνον ἔκτινος ἡμαρτημ. γραφῆς παρὰ Πλινίῳ, ἱστ. 35, 37, ὅπου νῦν ὀρθότερον rhopographos, ὠοπωγράφος κεῖται γεγραμ. (α)

Ῥυπαροκέραμος, ὁ, ἡ, ον (κέραμος). Παρ' Ἀθην. θʹ. σελ. 395. Ὁ τὸ χρῶμα ἔχων ῥυπαροῦ ὠπτημένου πηλίνου ἀγγείου, ὅπερ διὰ τοῦ, Κεραμεοῦς, ἐκφράζεται· ἐν Χειρογράφοις κεῖται καὶ ῥυποκέραμος· ὁ δὲ Εὐστάθιος (ἐν Ὀδυσ. σελ. 1452.) ἀντὶ τούτου »Τποκέραμος« ἔχει· Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῇ αὐτῇ ῥήσει ἔχει τὸ ἰσόδυναμον τούτῳ σύνθετον, »Ῥυπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα«.

Ῥυπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα, αν (μέλας). Ὁ μελανὸν ῥύπον ἔχων, ἢ ὁ ῥυπαρὸν μέλαν χρῶμα ἔχων. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρ.

Ῥυπαρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. ῥυπαρῶς (ῥύπος). Ῥυπωμένος, λερωμένος, καταβρωμισμένος ὑπὸ ῥύπου, πλήρης λέρας καὶ ἀκαθαρσίας (μουρδάρης, Τουρκ.) »Ἄρτος ῥυπαρός« μέλας, πιτυρίας. 2) τροπ. Αἰσχροκερδής, ἀνελεύθερος, μικροπρεπής, φιλάργυρος, φειδωλός ἄνθρωπος, ὅθεν

Ῥυπαρότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρία.

Ῥυπαροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν) Ὁ ῥυπαρῶς ἢ ῥυπαρὰ φαγητὰ τρώγων, ἢ ὁ μὲ ῥυπαρὰν τροφὴν τρεφόμενος.

Ῥύπασμα, το. Ῥύπος, ῥυπαρία, ἀκαθαρσία, ἐκ τοῦ

Ῥυπάω, ῶ. ποιητ. ῥυπόω (ῥύπος). Ῥυπαρὸς εἰμί, πλήρης ῥύπου καὶ ἀκαθαρσίας φαίνομαι, ἐν Ὀδ. Ζ, 8. Ν, 435. Ψ, 115. Ω, 227. ὅπου ὅμως εὕρηται μόνον ὁ Ἔνεστ. ῥυπόω καὶ μετχ. ῥυπόωντα, παραταρ. ἐρρύπων παρ' Ἀριστφ. Ὄρ. 1271. 2) τροπ. φιλάργυρος, αἰσχροκερδής ἢ φειδωλός εἰμί.

*Ῥυπέλαιον, τό (ῥύπος, ἔλαιον). Ῥυπαρὸν, βρώμικον ἔλαιον.

Ῥυπογράφος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπαρογράφος.

Ῥυπόεις, εσσα, εν (ῥύπος). Ῥερυπωμένος, λερωμένος, ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρός. ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ν, 435.

*Ῥυποκέραμος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπαροκέραμος,

Ῥυποκόνδυλος, ὁ, ἡ, ον (κόνδυλος). Ὁ ῥυπαρὰς χεῖρας, δακτύλους καὶ ὄνυχας ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἀντὶ τοῦ ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος, αἰσχροκερδὴς ἄνθρωπος. Σουΐδ. ἐν Λεξ. Ἄχθομαι· καὶ Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Εὐστρατίῳ εἰς τὰ Ἠθικὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 58. καὶ Μοίρις ἐν Λέξ. Ἀττ. Ἰξοί.

Ῥύπον, τό, ταὐτὸν τῷ, ῥύπος, ὁ

*Ῥύπον, ἢ ῥυπόν, τό = ῥύπος.

Ῥυποπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥύπον ἢ ῥυπαρὰ πωλῶν, ἀμφ.

*Ῥύπος, εος, τό, ταὐτ. τῷ ὁρὸς, τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος νερόν, Ἱππ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σελ. 150. (υυ)

Ῥύπος, ὁ. Ἀκαθαρσία, λέρα, (μουρδαριά), ἀπαστρία, μὲ ἑτερόκλ. πληθ. ῥύπα, Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 93. »Ῥύπα πάνταων ἀντὶ τοῦ, τὰ ῥύπου μετέχοντα, τὰ ῥυπαρὰ, ἐρρυπωμένα, λερωμένα. Ἐὰν ἀληθῶς ὑπῆρχεν Οὐδ. τις τύπος, ῥύπον, ἢ ῥύπος, τό, δὲν εἶναι εἰσέτι ἀποδεδειγμένον, Lob. Φρ. σελ. 150. τὸ πληθ. ῥύποι κεῖται παρ' Ἀριστφ. Δυτ. 1202. 2) τροπ. Ἀνελευθερία, φειδωλία, φιλαργυρία. ῥυπαρὰ ἤθη, κακοήθεια, Σουΐδ. »Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν ἀγλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν, οὕτω γὰρ ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους«. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἰδίως ἐλέγετο καὶ ὁ σφραγιστικὸς κηρὸς, τὸ βουλοκέρι. (υυ) ὅθεν

Ρ'υ π ό ω, ῶ. Ῥυπαρόν ποιῶ, λερόνω, κηλιδόνω, μουρδαρεύω· »Ῥυπόομαι, οῦμαι, ῥυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος εἰμὶ ἢ γίνομαι, λερόνομαι, ἐπ. μετχ. παρακ. ῥερυπωμένος. Ὀδυσ. Ζ, 59. »–ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἀγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ἐρυπωμένα κεῖται· ἤτοι λερωμένα· ὅπου τινὲς τῶν Γραμματικῶν Ἐρυπωμένος διὰ ψιλοῦ πνεύματος γράφουσι. Τὸ δὲ »Ἐρρυπωμένος« πρὸς τὸ εὐφωνότερον εἴρηται Ἀττ. μετὰ ταῦτα, καθὰ καὶ ὁ Βασίλ. ἐν τῇ πρὸς Λεόντιον ἐπιστολῇ λέγει. »Καὶ τὸ Ἐρρυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμόν, ὅκνον εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ προσφθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς«.

*Ρ'υ π ό ω, ποιητ. ἀντὶ ῥυπάω, ὅπερ ἴδε Ὀδ.

*Ρ'υ π π ᾳ π α ί, Ἐπιρ. ταὐτ. τῷ ῥυπαπαί, ὅπερ ὅρα.

*Ρ'ύ π τ ε ι ρ α, ἡ Θηλυκ. τοῦ

Ρ'υ π τ ή ρ, ῆρος, ὁ (ῥύπτω). Ὁ τὸν ῥύπον καθαίρων, πλύνων, ἐκβάλλων Θηλυκ. »Ῥύπτειρα, ἡ· ἡ τὸν ῥύπον ἢ τὰ ἀπὸ ῥύπου καθαίρουσα, πλύνουσα, πλύστρα.

Ρ'υ π τ ι κ ό ς, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καθαρίσῃ τὸν ῥύπον, ῥύπου καθαρτικός, ἀποπλυντικός, σμηκτικός. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ρ'ύ π τ ω, μέλ. ψω (ῥύπος). Καθαίρω, καθαρίζω, παστρέβω τὸν ῥύπον, σμήχω, ἀποκλύζω, πλύνω καὶ καθαίρω διὰ τῆς θολοστάκτης, ἢ διὰ τοῦ σαπουνίου, παθ. »Ῥύπτομαιω σμήχομαι, καθαίρω τὸν ἀπὸ τοῦ σώματόι μου ῥύπον, πλύνομαι, καθαρίζομαι »ἐξ ὅτου ἐγὼ ῥύπτομαιω Ἀριστφ. Ἀχ. 17. παροιμ. ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ νύπτομαι, ἤγουν ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ρ'υ π ώ δ η ς, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥύπος, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρός, ὁ φαινόμενος πλήρης ῥύπου.

*Ρ'υ σ α ί ν ω (ῥυσός). Ῥυτιδόνω, ζαρόνω, συςέλλω.

*Ρ'ῡ σ α λ έ ο ς, έα, έον· Ῥυτιδωμένος, ἔχων ζαρωματα, ἐκ τοῦ

*Ρ'υ σ ά ω (ῥυσός) · = ῥυσαίνω, ὅθεν

*Ρ'ῦ σ η μ α, τό. Ῥυτίδωμα, ζαρωματιά, συνήθ. ῥυτίς. (– – υ)

*Ρ'ῦ σ θ α ι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. συγκοπ. τοῦ ῥύομαι, Ἰλ. Ο, 141.

Ρ'υ σ ι ά ζ ω, Μ. άσω (ῥύσιον). Μετὰ βίας ἕλκω, σύρω ἁρπάζω, ἑκσπῶ, δυναστικῶς πέρνω, ἀνθάρπαγμα λαμβάνω. Ἕλκω, βιάζω, μεθ' ὕβρεως σπαράσσω, καὶ καθόλ. ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Αἰσχλ. Εὐριπ. Ἰων. 523. καὶ 1406. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐνεχυράζω, ὡς ῥύσιον ἢ ἐνέχυρον λαμβάνω.

Ρ'υ σ ί β ω μ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, βωμός). Ὁ ῥυόμενος, ἤτοι φυλάττων, σώζων, διατηρῶν τοὺς βωμούς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 918.

Ρ'υ σ ί δ ι φ ρ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, δίφρος). Ὁ τὸν δίφρον ἤτοι τὴν ἅμαξαν ῥυόμενος, διασώζων, στρέφων, ἢ κυβερνῶν. »Χεὶρ ῥυσίδιφρος«. Πίνδαρ. Ἴσθμ. 2, 31. ἡ διοικοῦσα τὸν δίφρον.

Ρ'ύ σ ι μ ο ν, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἐρύσιμον. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. (υ υ υ)

Ρ'ύ σ ι ο ν, τό (ῥύομαι). Λύτρον, τίμημα, λυτρωτήριον, τὸ εἰς ἐξαγόρασιν καὶ ἐλευθερίαν διδόμενον ἀργύριον, θυσία εὐχαριστήριος ἕνεκα σωτηρίας προσφερομένη· σῶστρον, δῶρον προσφερόμενον τοῖς θεοῖς ὑπὲρ διατηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς ζωῆς, ὑπὲρ τῆς σωθείσης, ὑγείας, εὐτυχίας, κ. τ. τ. Διον. Περιηγ. »Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορούς ἀνάγουσιν ἅπασαιω, Reisig emair Soph. Οἰδ. Κ, 854. παροβλ. ῥύτρον, λύτρον, σῶστρον· ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ ἱκέτης, ὅς τις δηλ. προσπίπτει καὶ παρακαλεῖ ὑπὲρ σωτηρίας καὶ βοηθείας, Αἰσχύλ. — 2) (Ἐκ τοῦ ΡΤΩ, ἐρύω). Πᾶν ὅ,τι σύρει ἢ ἕλκει τις μὲ βίαν, ἀποσπᾷ, ἀφαιρεῖ, ἁρπάζει, καὶ ἐπομ. λάφυρον, λεία, λῄστευμα, λάφυρον ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Λ, 674. ἐξαιρ. δὲ ἐνέχυρον, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, οἱ οὐ βιάζω τινὰ ἵνα πληρωθῶ, καὶ νὰ λάβω τὸ δίκαιόν μου, ἐνέχυρον χρέους, ἢ ἀνθάρπαγμα, καὶ ἐπὶ προπροσώπου τὸ ὁποῖον κρατῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν, ὅμηρος, ἔτι καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Represailles; Γαλλ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν πολέμῳ· »Καταγγέλλειν ῥύσια τινίω· ἀντὶ »Κατά τινος« ἀδειαν παρέχειν τοῖς στρατιώταις εἰς τὸ ἁρπάζειν, κουρσεύειν καὶ λεηλατεῖν τὰς πόλεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν καὶ ποινὴν προγεγονυίας τινος ζημίας. Πολύβ. ὅς τις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »Ἐπικηρύττειν λάφυρον τινίω· ἔχει. Αἰσχ. Ἀγαμ. 736. »Ῥυσίων ἐφάπτορεω· ἐνεχύρων, ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 858. ὅπου ὁ Κρέων βιαίως ἕλκει καὶ βιάζει ἤτοι ὑβριστικῶς σύρει καὶ τραβᾷ ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν τὸν Οἰδίπεδα καὶ τὰς δύο θυγατέρας αὐτοῦ. »Καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θύσεις· Ἐφόψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν. Σὺ ἕξεις παρεθὺς περισσοτέραν ἔτι αἰτίαν, ἵα ὀργισθῇς ἐναντίον μου καὶ τῆς πόλεώς μου, καὶ νὰ κηρύξῃς ἐναντίον ἡμῶν τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ ἀνταπόδοσιν δι' ἀνθαρπαγῆς καὶ λεηλασίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Λεηλασία· ἔστι δὲ κυρ. Οὐδ. τοῦ ῥύσιος. (– υ υ)

Ρ'ύ σ ι ο ς, ία, ιον (ῥύομαι). Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων, λυτρωτής, ἐλευθερωτής, σωτήρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 157. ἐν δὲ στίχ 423. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἱκέτης, ἔστι δὲ καὶ δικαταλ. 2) (ΡΤΩ. ἐρύω) συρμένος, τραβηγμένος, τεντωμένος, Γραμμ. (– υ υ)

*Ρ'υ σ ί π ο λ ι ς, εως, ὁ, ἡ. ἴδε ῥυσίπτολις.

Ρ'υ σ ί π ο ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, πόνος), Ὁ ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων τινὰ ἀπὸ τῶν πόνων, ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τῶν μόχθων. ταὐτὸν τῷ, Λυσίπονος. Ἀνθολογ.

Ρ'υ σ ί π τ ο λ ι ς, εως, ὁ, ἡ (ῥύομαι, πόλις). Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων τὴν πόλιν, ἐλευθερωτὴς καὶ σωτὴρ τῆς πόλεως, ὁ κοιν. τύπ. ῥυσίπολις κεῖται μόνον παρ' Αἰσχλ. Θήβ. 122, τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Wellauer καὶ Blomfild ὀρθῶς παρεδέξαντο.

Ρ'ύ σ ι ς, εως, ἡ (ῥύομαι). Σωτηρία, λύτρωσις, ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις· (ἡ γραφ. ῥύσις ἔστιν ἡμαρτ.)

Ρ'ύ σ ι ς, εως, ἡ (ῥέω). Ὡς τὸ ῥεῦσις, ἀπόῤῥοια, χύσιμον, ῥεῦσις, τρέξιμον, ἔτι δὲ καὶ εἶδος Ψιάλης. Ἀθήν. ιά. σελ. 496. (υ υ)

Ρ'υ σ ί ς, ίδος, ἡ (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥυτόν, τό· ἀμφ. κατὰ τὸν Πεισώνιον εἰς Μοιρίδα σελ. 412. ὅστις ἀντὶ τούτου »χρυσίω« ἀναγινώσκει.

Ρ'ύ σ κ ο μ α ι, συγγεν. τυπ. τοῦ ῥύομαι. ἐξ οὗ ἐσχημάτισται ἐπ. β'. πρόσ. ἐνικ. παρατ. ῥύσκευ ἐν Ἰλ. Ω, 730.

Ρ'υ σ μ ό ς, ὁ (ῥύω). Ἔκτασις, θέσις, διάστασις, διάστημα ἢ μέρος τόπου.

*Ρ'υ σ μ ό ς, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ῥυθμός· μόνον ἐν τῇ ποιημ. »οὐκ ἀπὸ ῥυτμοῦω παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 12, 6. ἀντὶ, οὐκ ἀλόγως, εὐλόγως.

Ρ'υ σ μ ό ω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ῥυθμόω. Μορφόω, σχηματίζω, τυποῦω, Δημόκριτος.

*Ρ'υ σ ό κ α ρ π ο ς, ὁ, ἡ, ον (ῥυσός, καρπός). Ὁ ἔχων ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον καρπόν.

*Ρ'υ σ ό κ α ρ φ ο ς, ὁ, ἡ, ον (ῥυσός, κάρφος). Ὁ ἔχων ῥυτιδώδεις κλωνους, ζαρωμένα κλωιάρια.

Ρ'υ σ ό ς, ή, όν (ΡΤΩ, ἐρύω) Κυρ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, ῥυτιδωμένος, ζαρωμένος, ῥικνός, Ἰλ. Ι, 503. παραβλ. ῥυτὶς, καὶ τροπ. ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος, ἢ τῆς σοβαρότητος κατηφείας καὶ λύπης κεκυρτωμένος, συνωφρυωμένος, κατηφὴς, περίλυπος, μελαγχολικός. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥυσσὸς γεγραμ. καὶ κοθ' ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις ἀπαντᾶται διπλοῦν τὸ σίγμα, ἀλλ' ὁ τύπ. ῥυσός, ῥυσόω, ῥυσαίνω κ. τ. τ. ἔστιν ἀρχαιότερ. καὶ ὀρθότερ. ἐν ᾧ ὁ διὰ τοῦ δύω σ ἔστι μόνον παρὰ τοῖς ὑστέρ. ἐν χρήσει, Ἰακ. Α. Π. σελ. 60. Ἀχ. Τ. σελ. 747. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 485. ὅθεν

*Ρ'υ σ ό τ η ς, ητος, ἡ. Ἡ ῥυτίδωσις, τὸ εἶναι ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον.

Ρ'υ σ ό ω, ῶ (ῥυσός). Ῥυτιδόνω, συστέλλω, ῥυτιδωμένον ποιῶ. Παθ. ῥυσόομαι, εἰμὶ ῥυτιδωμένος, ἢ ῥυτιδόνομαι. 2) τροπ. γηράσκω, γέρων γίνομαι.

Ρ'υ σ σ α ί ν ω. Ῥυσσὸν ποιῶ· ταὐτὸν τῷ, ῥυσαίνω.

Ρ'υ σ σ α λ έ ο ς, έα, έον· ἐρρυτιδωμένος, = ῥυσαλέος.

Ρ'ύ σ σ η μ α, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥύσημα, ῥυτίς· Σουίδ. ῥυσσήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα.

Ρ'υ σ σ ό κ α ρ π ο ς, ὁ, ἡ, ον, = ῥυσόκαρπος.

Ρ'υ σ σ ό κ α ρ φ ο ς, ὁ, ἡ, ον, = ῥυσόκαρφος.

Ρ'υ σ σ ό ς, ή, όν, Νεώτρ. καὶ ὀλιγώτρ. ὀρθὸς τύπ. ἀντὶ ῥυσός, ὅπερ ἴδε.

Ρ'υ σ σ ό τ η ς, ητος, ἡ. = ῥυσότης.

Ρ'υ σ σ ό ω, ῶ, = ῥυσόω.

Ρ'υ σ σ ώ δ η ς, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥυσώδης, ῥυτιδώδης.

Ρ'ύ σ σ ω σ ι ς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥύσωσις, ῥυτίδωσις.

Ρ'ύ σ τ α γ μ α, τό. Τὸ μετὰ βίας ἕλκειν, σύρειν, ἑκσπᾶν, βία· ἢ μετὰ δυναστείας ὕβρις, κόκωσις, Λυκόφρ. 1089. ἐκ τοῦ

Ρ'υ σ τ ά ζ ω, Μ. ξω. Τὸ ἀλλεπάλληλον καὶ συνεχές τοῦ ΡΤΩ, ἐρύω, σημαίνον ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀδιακόπως ἕλκω, σύρω, ἢ σπῶ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σύρω, περιφέρω, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἑξέλκω, ἑκσπῶ, σύρω κατὰ γῆς, »πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμα ἑτάροιο, Πατρόκλεω Ὁμ. Ἰλ. Ω, 755. ἤτοι, πολλάκις περιέσυρε τριγύρου εἰς τὸν τάφον τοῦ φίλου του Πατρόκλου (ὁ Ἀχιλλεὺς) τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος· καὶ »δμωὰς ἀεικελίως ῥυστάζειν κατὰ δώματαω Ὀδ. Π, 109. ἤτοι βιάζεσθαι τὰς θεραπαίνας, ὅθεν, βιαίως καὶ δυναστικῶς ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζεσθαι τινά, κακομεταχειρίζεσθαι, ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἕλκειν καὶ μίγνυσθαι γυναικί· παραβλ. Ἕλκω, Ἑλκύω, ἐξ οὗ ἐσχηματιστι. τὸ Ἑλκυστάζω.

Ρ'υ σ τ α κ τ ύ ς, ύος, ἡ (ῥυστάζω). Ἡ μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἕλξις, ἀπόσπασις, τράβιγμα δυναστικὸν καὶ βίαιον· καθόλ. δὲ, Δυναστικὴ καὶ ὑβριστικὴ πρᾶξις ἢ μεταχείρισις, κακαμεταχείρισις, Ὀδυσ. Σ, 223. »Ῥυστακτύος ἀλεγεινῆς ἢ αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ. (ῡς, υος)

*Ρ'υ σ τ ή ρ, ῆρος, ὁ· σπάν. νεώτρ. τύπ. ἀντὶ ῥυτήρ, παρὰ Wern. Τρυφ. σελ. 245.

Ρ'ύ σ τ η ς, ου, ὁ (ῥύομαι). Ὁ ῥυόμενος, σωτήρ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής. Λουκιαν. Φιλοπ. β'.

*Ρ'υ σ ώ δ η ς, ὁ, ἡ, ες (ῥυσός, εἶδος). Ῥυτιδώδης, ὁ φαινόμενος ἐρρυτιδωμένος.

*Ρ'ύ σ ω σ ι ς, ἡ (ῥυσόω). Τὸ ῥυτιδόνειν, ῥυτίδωσις, ζάρωσις. (υ)

*Ρ'υ σ ω τ ό ς, ή, όν (ῥυσόω). Ῥυτίδας ἔχων, ἐρρυτιδωμένος.

Ρ'υ τ α γ ω γ ε ύ ς, έως, ὁ (ῥυτός, ἀγωγεύς). Ὁ ἵμας, τὸ λωρίον δι' οὗ ἄγεται ἤτοι σύρεται διὰ χειρὸς ὁ ἵππος, (Καπίστριον), διάφορος μέντοι τοῦ, Ἀγωγεύς, Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 1. παραβλ. ῥυτήρ.

Ρ'υ τ ή, ἡ. Ἐν Πελοποννήσῳ ἐκαλεῖτο οὕτω τὸ Πήγανον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Ruta, Valck. Adon. σελ. 220. ἐσθότε δὲ καὶ ῥύτη γράφεται.

Ρ'υ τ ή ρ, ῆρος, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ὁ ἕλκων, σύρων, ἐκτείνων, τεντώνων, ὅθεν »βίου, οἴστῶν ῥυτῆρα· ἐλκυστὴρ τῶν τόξων, ὁ ἕλκων, ἐκτείνων τὸ τόξον, τοξότης. Ὀδυσ. Σ, 261. Φ, 173. 2) Ἱμὰς, ἡνίον, ἢ τὸ λωρίον τοῦ χαλι-

νοῦ τῶν ἵππων, ὅπερ ὅταν ἕλκῃ τις, τρέχει ὁ ἵππος, ὅταν δὲ χαλᾷ ἢ ἀπολύῃ αὐτό, βραδυτέρως καὶ ἡσύχως πορεύεται, ὃ ἐστιν, οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες. »Ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν«. Διόδωρ. Σικ. ἔλκειν, τραβᾶν τὸ λωρίον τοῦ χαλινοῦ καὶ βιάζειν τὸν ἵππον ἐπὶ τὰ πρόσω δρομέως τρέχειν, Λατ. immissis habenis, καὶ Τουρκ. Τρέχειν εἰς τὸ νδεσγκίνι. Κυρίως ὅμως ἀρχαιόθεν ἐλέγετο ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένων ἵππων, ὡς δηλοῦται ὑπὸ τῶν Ὁμηρικῶν στίχων ἐν Ἰλ. Π, 470, 475. καὶ Ἀρριαν. Ἰνδ. 16. ὅτε καὶ ὁ ἡμᾶς οὗτος δεδεμένος σφιτὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ παστάλου ἦν· ἄρα, τὸ διοικοῦν τοὺς ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένους ἵππους σχοινίον· μετὰ ταῦτα εἴρηται τὸ »Ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν« καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἱππασίας ἵππων· ἔτι, »πτεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος« Σοφ, Ο. Κ. 900. Εἰσέτι ἐλέγετο καὶ ἡ λωρίνη μάστιξ, τὸ καμτζίκι, διότι πολλάκ. μεταχειρίζονται οἱ ἱππεύοντες τὸν ῥυτῆρα πρὸς μαστίγωσιν τῶν ἵππων. Lob. Σοφ. Αἴ. 240. 3) Ἐκ τοῦ ῥύομαι, σωτήρ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής, φύλαξ. Ὀδυσ. Ρ, 187, 223. »ῥυτὴρ σταθμῶν«. καὶ Ὀππ.

Ῥυτιδόφλοιος, ὁ, ἡ, ον (ῥυτίς, φλοιός). Ὁ ἐῤῥυτιδωμένον φλοιὸν ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥυτιδόω, ῶ (ῥυτίς). Ῥυτίδας ἢ ἐῤῥυτιδωμένον ποιῶ, ζαρόνω, ταὐτὸν τῷ ῥυτόω. Ἀριστοτέλ. Μέσ. ῥυτιδόομαι, οῦμαι· ῥυτίδας ἀποκτῶ· ὅθεν Μετοχ, Ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυτίδας ἔχων, ζαρωμένος.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥυτίς, εἶδος). Ὁ ῥυτίδας ἔχων, πλήρης ῥυτίδων.

Ῥυτίδωμα, τό (ῥυτιδόω). Τὸ ἐῤῥυτιδωμένον, ζαρωμένον σῶμα, καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτίδωσις.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ (ῥυτιδόω). Τὸ ῥυτιδοῦν, ῥυτίδας, ἔχειν.

Ῥυτίζω, ταὐτ. τῷ ῥυτιδόω. ἀμφ. Γλωσσ.

Ῥυτίς, ίδος, ἡ (ῥυτός, ΡΓΩ, ἐρύω). Ἡ συνελκυσμένη σάρξ, ζαρωματιά, σουφρωματιὰ τῆς σαρκὸς ἢ τοῦ δέρματος ὑπὸ τοῦ γήρατος προξενουμένη, ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν τοῦ δέρματος συστροφή, σύσταλσις, πτυχή. Πλάτ. συμποσ. καὶ ἐν Ἀνθολογ. »Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσειε«. Λατιν. Ruga, (τὸ ὕψιλον ἐνταῦθα ἐστι βραχύ, μ' ὅλον ὅτι ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔπρεπε νὰ ᾖναι μακρόν. Ἰακ. Α. Ρ. σελ. 721.

*Ῥύτιον, τό. Οὐδ. κύρ. Ὀν. πόλεως, Ἰλ. Β, 648. (ῡ)

Ῥύτισμα, τό· ταὐτὸν τῷ ῥύσσημα, καὶ ῥυτίς· ὁ Φώτιος ἔχει »Ῥυτίσματα, αἱ ἀκέστριαι τῶν διεῤῥυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα, Ῥυτίσματα, ἐκάλουν«.

Ῥυτόν, τό (ῥέω). Εἶδος ποτηρίου (ἢ φιάλης) κάτω μὲν στενοῦ καὶ ἐπάνω πλατέος, ὅ ἐστιν, ἀνεστραμμένου κώνου σχῆμα ἔχοντος, ἢ κερατοειδὲς ποτήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἄφινον ἐκ τῆς ὑποκάτωθεν ὀπῆς νὰ ῥέῃ ὁ οἶνος εἰς τὸ στόμα. Ἀθήν. σελ. 497. Οὐλπιαν. εἰς Μειδιαν. σελ. 363. Διοδώρ. δὲ ὁ Σικελ. ἐν κ'. 63. λέγει τοῦτο ἀρτεμικ. »Ῥυτὸν μέγαν« καὶ Martialis ἐν β'. 35. Rhytium, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι προκύπτει καὶ ὑποκορ. τὸ ῥυτίον, παρβλ. Runkel. Κρατιν. Λεῖψ. σελ. 71. Οἱ συγγεν. τύποι ῥυτός, ὁ, καὶ ῥυτὶς εἰσὶν ἀμφ. ἔστι δὲ κυρ. οὐδετ. τοῦ

Ῥυτός, ὁ, ἡ, ον· ἔτι καὶ δικατλκτ. (ῥέω). Ῥευστός, ῥευστικός, ῥεῦμα ἔχων, »Ῥυτοῖς πόροις«. Αἰσχύλ· Εὐμ. 443. ἐπὶ ποταμῶν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Βούρυτος, ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων«.

Ῥυτός, ὁ, ἡ, ὄν (ΡΓΩ, ἐρύω). Ἑλκυστός, ἑλκυσμένος, συρμένος ἢ συρτός· τραβηγμένος Ὀδυσ. Ζ, 267. καὶ Ξ, 10. »Ῥυτοῖσι λάεσσιν, ἑλκυστοῖς, μεγάλοις λίθοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασταχθῆναι. »Βωμὸς ῥυτῶν λίθων«. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ'. 2) τὰ ῥυτά, ποιητ. ἀντὶ ῥυτὴρ, 2. »Ῥυτὰ χαλκείοντες« Ἡσ. Ἀσ. 308. τοὺς χαλινούς, ἢ τοὺς λώρους τῶν χαλινῶν ἀπολύοντες, χαλαρούς ἀφιέντες.

Ῥῦτρον, τό (ῥύομαι). Λύτρον, σῶστρον, ἀργύριον πρὸς ἐξαγόρασιν, πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἔτι, θυσία προσφερομένη διά τινα σωτηρίαν, ἢ ἀπαλλαγὴν ἐκ τινος δεινοῦ, ὡς τὸ ῥύσιον, 2.

*Ῥύτρος, εος, τό. Ἀδιόριστόν τι φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐχινοποδῶν, ἔχον ἐκάνθας κατὰ τὴν κορυφήν.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ (ΡΓΩ, ἐρύω). Ὀλκεύς, ἑλκυστήρ. »Τόξου ῥύτωρ· τοξότης, ὁ τείνων τὸ τόξον· Ἀριστφ. Θεσμ. 108. 2) (ῥύομαι) ῥύστης, σωτήρ, λυτρωτής· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥυτήρ· Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 196. »Λιμοῦ καὶ θανάτου ῥύτωρ«. (– –)

*Ῥυφαίνω, καὶ

*Ῥυφέω, Ἰων. ἀντὶ ῥοφαίνω, ῥοφέω, Ἱππ. ὅθεν

*Ῥύφημα, τό, Ἰων. ἀντὶ ῥόφημα, Ἱππ. (ῡ)

Ῥύψις, εως, ἡ (ῥύπτω). Κάθαρσις, καθαρισμός.

Ῥύω, ἐξ οὗ τὸ ἐρύω. Ἕλκω, ἐκτείνω, σύρω, ἔστι τὸ Ἐνεργ. ἄχρηστον.

*ΡΓΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ ῥέω.

Ῥυώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥέω, εἶδος). Ῥευστός, ῥευστικός, ὁ ῥέων, τρέχων ποταμηδόν, πλούσιος ῥευμάτων, ἄθρόος, ἀφθόνος, συνεχής, abundus. »Τὸ σπέρμα πολὺ καὶ ῥυῶδες«. Πλάτ. εἰς Τίμ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ω.

Ῥῶ, ὅρα Ῥ. ἐν ἀρχῇ.

Ῥωά, ἡ, ταὐτ. τῷ ῥοιά. ἀμφ.

Ῥωβίδας, οὕτως ἐκάλουν τοὺς παῖδας εἰς τὸν πρῶτον χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι. Γλωσσάρ. Ἡρδτ.

Ῥωγαλέος, ἑα, ἑον (ῥώξ, ῥωγός). Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος, κατεξεσχισμένος, ῥακώδης, πολλῶν ῥηγμάτων πεπληρωμένος. Ἰλ. Β, 417. »Χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον« ἀντὶ τοῦ, ῥηχθέντα, διακοπέντα, σχισθέντα.

Ῥωγάς, άδος, ὁ, ἡ (ῥώξ). Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος. 2) Οὐσιαστ. ἡ· προσυπακουομ. τοῦ, Γῆ, σχίσμα, ῥάγισμα, ῥῆγμα, σπήλαιον ἢ ἄντρον, φωλεός, τρώγλη, ταὐτὸν τῷ, ῥωγή. 3) Προσυπακ. τοῦ, Πέτρα· ἀποκεκομμένη πέτρα, ἤτοι ἡ ἐκτομός· ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 1448. λέγει· »Ῥωγάδος ἐκ πέτρης«· ἔτι δὲ προσυπακ. πέπλος, ἐπανωφόριον ἀνεῳγμένον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδένετο περὶ τὸ στῆθος διὰ τῆς πόρπης· ὡσαυτ. θύρα, ἢ ἔχουσα δύο πτυχάς, δύο χωρίσματα θύρα· ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, Κρημνὸς διεσχισμένος, παραβλ. ῥαγάς.

Ῥωγή, ἡ (ῥώξ), ταὐτὸν τῷ, ῥαγή. Ῥῆξις, σχισματιά, σχισμάδα, χαραγὴ ἢ χαραγματιά, σχάσμα ἢ σκάτμα, σχιτμάδα, κίταγμα, τρώγλη, ἄντρον, ῥῆξις, ἀπόῤῥηξις, χάσμα.

Ῥωγματίας, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥηγματίας.

Ῥωγμή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥωγή. »Ξύλου ῥωγμή«. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. θ'. 9. γράφεται ἔτι καὶ ῥωχμή· καθὼς καὶ τό, ῥωγμός, ῥωχμός· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι.

Ῥωγμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥωγή καὶ ῥωχμή· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κοῖλος τόπος, ῥῆξις, ὄγκος.

Ῥωγολογέω, ταὐτὸν τῷ, ῥαγολογέω.

Ῥώθων, ωνος, ὁ. Ἡ ὀπὴ τῆς ῥινός, ἡ τρύπα τῆς μύτης, συνήθως δὲ πληθυντικ. »οἱ ῥώθωνες· αἱ ὀπαὶ τῆς ῥινός, τὰ ῥωθώνια ἢ ῥωθούνια, οἱ μυκτῆρες, Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.

Ῥῶμα, τό· Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ῥώμη, δύναμις, Ἰσχύς. Ἡσύχ.

Ῥωμαΐζω (Ῥώμη). Τὰ τῶν Ῥωμαίων φρονῶ, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Ῥωμαίων εἰμί· κλίνω πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἢ φέρομαι ὡς Ῥωμαῖος.

Ῥωμαϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ῥωμαῖος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ῥώμης ὤν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ῥώμην. Θηλυκ. Ῥωμαῖς, ἡ, Ῥωμαία.

Ῥωμαϊστί, Ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Ῥωμαίων, Ῥωμαϊκῶς.

Ῥωμαλέος, έα, έον (ῥώμη). Δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα. 2) θαρσαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, ὑγιής, γενναῖος, εὔρωστος, εὐτονος, καρτερός, Rubustus. Ἡρδτ. 392. καὶ Ἀξίοχ. »Καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀτθενῆ τὴν ψυχήν«. Πλουτ. Ἀρχ. Σωκρ. »Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος«. ὅθεν

Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ῥώμη, σωματικὴ ἀνδρία. Ἐμπορ.

Ῥωμαλεόω, ῶ (ῥωμαλέος). Ῥωμαλέον ποιῶ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 5. ἀμφ.

Ῥώμη, ἡ (ῥώννυμι). Ἰσχύς, δύναμις τοῦ σώματος, ἀνδρία, πρῶτον εὕρηται παρ' Ἡροδ. καθόλ. σωματικὴ εὐρωστία, εὐεξία, ἡ τοῦ σώματος αὔξησις καὶ ἐνδυνάμωσις. 2) γενναιότης, ἀοκνία, καρτερία, θάῤῥος, καρτερόψυχία, Courage, Γαλ. ὠ., π χ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ. ε. 23. »Ἀθυμίαν ἂν παρίσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις« καὶ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. 33. »Ἐπεδείξατο τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην«, τὴν γενναιότητα, θηλ. 3) ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, δύναμις βασιλική· ὁ Αὐτ. εἰς Ἀγησ. η'. 5. Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ δώρων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλείας ῥώμης«. Δύναμις στρατιωτική, στρατός, στρατιά· ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. γ'. γ'. 9. »Οὐ σὺν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις«. Ὡς καὶ ἐν Ἑλλ. ζ'. δ'. 16. »Μεγάλην ῥώμην — σύμμαχον ἔχοντες· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. ε'. ε'. 10. »Τὴν ἐμὴν χώραν αὔξεις σὺν τῇ ἐμῇ ῥώμῃ· ἀντὶ τοῦ, Σὺν τῇ ἐμῇ δυνάμει. (ὅθεν τὸ Λατιν. Robur, robustus.)

*Ῥώμη, ἡ· Θηλ. κυρ. Ὀν. πόλεως. 2) ἡ θεὰ Ῥώμη.

Ῥώννυμι, καὶ, ῥωννύω, μέλ. ῥώσω, παθ. παρακ. ἔῤῥωμαι, παθ. ἀόρ. ἐῤῥώσθην. Εὔρωστον, ῥωμαλέον, ἀνδρεῖον, θαῤῥαλέον, γενναῖον, δυνατὸν ποιῶ, δύναμιν καὶ ὑγείαν παρέχω, ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω, παθ. »Ῥώννυμαι· ὑγιαίνω, ὑγιῶς, καλῶς ἔχω, ἢ εὖ ἔχω κατὰ τὸ σῶμα, ὑγιὴς ἢ δυνατός, ῥωμαλέος εἰμί, μεταχειρίζομαι τὴν δύναμίν μου, (χρῶμαι τῇ ἐμαυτοῦ δυνάμει), ποιῶ τι μετὰ ῥώμης ἤτοι μετὰ δυνάμεως, ἢ ἐνισχύω ἐμαυτόν, μετ' ἀγῶνος καὶ ῥώμης ἐνασχολοῦμαι περί τι· ἐπὶ τῆς αὐτῆς Ἐνεστῶτα. σημασ. λαμβάνεται ὁ παρακ. ἔῤῥωμαι, ὁ δὲ ὑπερτυντ. ἐῤῥώμην ἀντὶ παρατ. »Ἐῤῥωντο εἰς τὸν πόλεμον« Θουκ. β', 8. ἤτοι, μετεχειρίσθησαν, ἔβαλον ὅλας τὼν τὰς δυνάμεις διὰ τὸν πόλεμον· ὅθεν Προστακτ. »Ἐῤῥώσθω ὑγιαίνε, ἐνδυναμοῦ, ἀνδρίζου, μένε ἢ ἔσο διὰ παντὰ ὑγιής· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »Ἔχε ὑγείαν« ὅθεν »Ἐῤῥωμένος, ταὐτὸν τῷ, Ῥωμαλέος. καὶ Ἐπίῤ. »Ἐῤῥωμένως« ὑγιῶς, δυνατῶς, μεθ' ὑγείας καὶ σωματικῆς δυνάμεως. Ξεν. Οἰκον. ἱ'. 5. »Τὸ σῶμά μου, ὅπως ὑγιαῖνόν τε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται«. Δυνατόν, ἰσχυρόν, γενναῖον, εὔρωστον, εὔτονον, ῥωμαλέον· ὁ αὐτ. Ἑλλ. γ'. β'. 27. »Φιλότιμον καὶ ἐῤῥωμένον τὴν ψυχήν« ὅπου προσυπακ. ἢ πρός, καὶ Κυνηγ. ς'. 2. »Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὲ τοῦτο ὅτι οὐκ ἐῤῥώνται· οὐχ ὑγιῶς ἔχουσιν, οὐ καλῶς ἔχουσι κατὰ τὸ σῶμα, ἀσθενοῦσι· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ σιδήρου. »Διατέμνει σίδηρον ὅταν τότε ἡγούμενον, τότε μέτον ἐῤῥωμένον ἦν· δυνατόν, εὔτονον, καρτερόν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀκμαῖος εἰμί, ἀκμάζω, ἐν ἀκμαζούσῃ δυνάμει εἰμί. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 6. Ἕως

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

ἐρρώμεθα καὶ εὐτυχοῦμεν· ἐπὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἐν ὅσῳ εἴμεθα δυνατοί· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνθῶ, μεταφορ. ὅ ἐστιν, ἐν καλῇ καταττάσει εἰμί· Florere, fleurir. Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 17. »Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἐρρῶνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι«. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Ὁρμῶ, Σπεύδω, Σπουδάζω, Πράττω. »Ἐρρωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν«. Θουκυδ. β'. 8. καθ' εἰς ἐσπούδαζεν, ἔσπευδεν, ἐπροθυμοποιεῖτο, νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὸν πόλεμον εἴτι ἠδύνατο· τὸ συγκρ. ἐρρωμενέστερος ἐκ τοῦ μετοχκ. παθ. παρακ. ἐρρωμένος, παρ' Ἡροδτ. 9, 70. — Ὅθεν ῥώμη, παρβλ. καὶ ῥώομαι.

* Ῥωννύω, ἴδε ῥώννυμι.

Ῥώξ, ῥωγός, ὁ, καὶ, ἡ (συγγεν. τῷ ῥήγνυμι, ῥήξω). Ῥῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χάσμα, ταὐτὸν τῷ, ῥωγμή· »Ῥῶγας μεγάροιο« Ὀδυσ. Χ, 143. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥήγματα, Θυρίδας, ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερῴας διόδους, ἢ στενὰ διαχωρίσματα, κατὰ Voss ἀναβαθμίδας. 2) Ἀντὶ τοῦ, ῥαξ, ῥάγα σταφυλῆς, καὶ ἐντεῦθεν διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται οὕτω καὶ εἶδος φαρμακεροῦ τινος Φαλαγγίου. Νίκανδρ. Θηρ. 715. Lob. Φρυν. σελ. 76. καὶ Ἰακ. ΑΠ. 127.

Ῥώομαι, μελ. ῥώσομαι, ἀρχ. ἐπ. μεσ. ἀποθ. Ἐρρωμένως καὶ μετ' ἀνδρείας κινοῦμαι, σφοδρῶς καὶ ὁρμητικῶς ἢ ταχέως φέρομαι, σπεύδω, βιάζομαι, μετ' ἀγῶνος καὶ σπουδῆς πορεύομαι ἢ κινοῦμαι, »πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντο«. Ἰλ. Λ, 50. ἤτοι, οἱ πεζοὶ στρατιῶται ἁρματωθέντες μὲ τὰ ὅπλα των ὥρμουν μετὰ σπουδῆς καὶ ῥώμης, καὶ Ἰλ. Π, 166. παραβλ. καὶ Ἡσ. Ἀσ. 230. Ἅμ. Ὁμ. Ἐρ. 502. ὡσαυτ. »τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέριξ«, Ὀδ. Ω, 69. ἔτρεχον, ἐστρέφοντο πέριξ τῆς πυρᾶς· καὶ ἐπὶ χορευόντων »Νυμφάων, αἴτ' ἄμφ' Ἀχελῴοιο ἐρρώσαντο« Ἰλ. Ω, 616. ἤτοι, χοροὺς ἐποιήσαντο· σπανιωτ. μετὰ Αἰτ. »χορὸν ἐρρώσαντο« Ἅμ. Ἀφρ. 262. ἤτοι ἐκίνουν, ὠδήγουν τὸν χορὸν καὶ »ῥώοντο Ἄνακτι« Ἰλ, Σ, 417. ἠγωνίζοντο, ἐπροσπάθουν, ἐρρωμένως ἐπονοῦντο ὑπὲρ τοῦ Ἡγεμόνος, οὕτω καὶ »ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί«. Ἰλ. Σ, 411. καὶ »γούνατα δ' ἐρρώσαντο«. Ὀδ. Ψ, 3. ἤτοι οἱ πόδες, αἱ κνῆμαι ἐκινοῦντο ἐρρωμένως, ἢ μετ' ἀγῶνος· ἔτι καὶ ἐπὶ τριχῶν »χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο« ἐκινοῦντο, ἐσείοντο κατὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, Ἰλ. Ψ, 367. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ γ'. πληθ. προσπ. τοῦ Παρατ. ἐρρώοντο καὶ ῥώοντο καὶ τῷ γ'. πληθ. προστ. τοῦ Ἀορ. ἐρρώσαντο, Ἰλ. Ω, 616. Ὀδ. Ψ, 3. ὁ δὲ Νικαν. ἔχει ἔτι καὶ ῥώετο (πιθαν. ἔστι συγγεν. τῷ ῥέω, οἷς τὸ πλώω μετὰ τοῦ πλέω, χώομαι μετὰ τοῦ χέω. Ἄλλοι πάλιν ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ταὐτ. τῷ ῥώννυμι, ῥώμη, ῥύομαι, ῥύμη, καὶ τῷ Λατ. ruo.)

* Ῥωπάκιον, τό. Ἱπποκρ. τοῦ ῥῶπαξ.

* Ῥῶπαξ, ᾰκος, ὁ = ῥωπάς, ῥώψ.

Ῥώπαξ, ᾰκος, ὅθεν »Ῥωπάκιον, τόμ· ταὐτὸν τῷ, ῥώψ, καὶ ῥωπήϊον.

Ῥωπάς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥώψ.

Ῥωπεῖον, τό (ῥώψ). συνηθ. τύπ. ἀντὶ ῥωπήϊον ὅπερ. ἴδε

Ῥωπεύω (ῥώψ), Ταὐτὸν τῷ, ῥώπια τέμνειν, βραχέα ἤτοι μικρὰ ξύλα κόπτειν· ταύτην τὴν σημασίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας ἐξ Ἀνελέκτ. α'. σελ. 234. ὅπου αὐτὸς ἀνέγνωσε »Τοῦτό τε ῥωπεύειν ὀλίγον ξύλον· νῦν δὲ »Ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον« κεῖται. 2) (ῥῶπος) = ῥωποπωλεύω.

Ῥωπήϊον, τό (ῥώψ)· Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ῥωπεῖον. Τόπος ἔνθα πολλοὶ ῥῶπες ἤτοι θάμνοι φύοντεσι, θαμνώδης, σύμφυτος τόπος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θάμνος ἤτοι τὸ χαμόκλαδον. συνθ. πληθ. Ὅμ. συνάπτει ἀεὶ ῥωπήϊα πυκνά· Ἰλ. Ν, 199. Ψ, 122. Ὀδ. Ξ, 473.

Ῥωπίζω (ῥῶπος). Παρὰ τῷ ποιητῇ Ἴωνι ἠρμήνευσαν τινὲς τὸ »Ἐρρωπίζομεν« διὰ τοῦ, Μωρῶς, ἀνοήτως, καὶ ἀμαθῶς ἐπράττομεν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, Εὔμικτα καὶ συμπεφορημένα, ἢ κατ' Εὐστάθ. Σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν, ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος, ἔστι δὲ ἀμφ. ἡ λέξις.

Ῥωπικός, ἡ, ὸν (ῥῶπος). Ὁ εἰς μικρὰς καὶ εὐτελεῖς πραγματείας ἀνήκων, ὅθεν »Τὰ ῥωπικά· τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ πράγματα, μικραὶ πραγματεῖαι, παρεμπορεύματα, πρόχειρα καὶ εὐμετακόμιστα πράγματα πρὸς πώλησιν, 2) Ὁ πρὸς ποταπὸν καὶ οὐτιδανὸν κόσμον, στολισμὸν χρησιμεύων, καὶ ἐντεῦθεν καθολ. ἄχρηστος, ἀχρεῖος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος, »Ῥωπικὰ γραψαμένη« μετ' ἀχρείου καὶ οὐτιδανοῦ χρώματος ζωγραφίσασα, ὥστε οὐτιδανὸν καὶ ἀνάξιον φαίνεσθαι, καὶ »Ῥωπικὸν δῶρον«, δῶρον τὸ ὁποῖον προτβάλλει μόνον εἰς τὸ ὄμματα τῶν ἄλλων, φαίνεται μόνον ὅτι ἔχει ἀξίαν τινά, χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι ἀληθῶς τοιοῦτον, Λεὼν Ταρ. 15. τὸ ῥωπικὸν, ἐμφαίνει ἔτι καὶ τὸν εὐτελῶς καὶ ἐπιτετηδευμένως κεκοσμημένον λόγον, Toup. Λογγ. 3, 4. καὶ ἐπὶ Ἀνθρώπων. Πολυβ. κδ'. 5. »Ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός«.

Ῥώπιον, τό (ῥώψ)· ταὐτὸν τῷ, ῥωπήϊον, καὶ ῥωπεῖον. Θάμνος, δρυμοῦ φρύγανον, χαμόκλαδον, λεπτόν τι καὶ εὐλύγιστον φυτόν, κλωναράκιον, παραφυάς. Δίων Κάσ.

Ῥωπογραφία, ἡ. Κικέρων εἰς Ἀττ. ιε'. 16. ἡ ζωγραφία ῥωπογράφου τινος, εἰκὼν κατεσκευασμένη διὰ ποταπῶν καὶ ὀλίγης τιμῆς χρωμάτων, παριστάνουσα εὐτελῆ καὶ οὐτιδανὰ ἀντικείμενα. 2) (ῥώψ) Ἰχνογραφία, ζωγραφία παριστάνουσα θάμνους καὶ ἄλλα τῶν ἀγρῶν ἀντιτικείμενα.

Ῥωπογράφος, ὁ, ἡ, ον (ῥῶπος, γράφω). Ὅστις ζωγραφίζει μικρά τινα εὐτελῆ, καὶ ποταπὰ ἀντικείμενα μετ' ἀχρείων καὶ οὐτιδανῶν ἤτοι εὐτελῶν χρωμάτων, σχεδιαστής, εἰκονογράφος, παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. λέγονται »Ῥωπογράφοι, οἱ ὕλας (δρυμοὺς), καὶ ὑλώδη φυτὰ ὑπογράφοντες ἤτοι ζωγραφοῦντες· καθὼς, π. χ. οἱ νῦν Γαλλισὶ Paysagistes καλούμενοι. Παρὰ Πλινίῳ λέ. 37. ἀνέγνωσαν ποτὲ »Ῥωπογράφος«, ἔνθα νῦν »Ρυπογράφος« κεῖται, ὁ ῥυπαρὰ, καὶ χαμερπῆ ἀντικείμενα ζωγραφίζων, παραβλ. καὶ Welcker εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 31. σελ. 396.

Ῥωποπερπερήθρας, ὁ (ῥῶπος, πέρπερος). Ὁ μάταια καὶ κοῦφα ὁμιλῶν, ὁ εἰς τὰ χαμένα φλυαρῶν, ἢ ὅς τις κατὰ πάντων φλυαρεῖ, οὕτως ἐκάλεσέ ποτέ τις τῶν Κωμικῶν τὸν Δημοσθένην. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 9. Ἕτερος πάλιν τις ἐκάλεσε τὸν Εὐβουλίδην »Ῥωποστωμυλήθραν« παρὰ Διογ. Λαερτ. ὁ Εὐστάθ. ἔχει· καὶ »Ῥωποπερπερήθρα, σκῶμμα ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ· ἔτι δὲ καὶ ῥομβοστωμυλήθρα λέγεται, Meink. quaest. Men. 33.

Ῥωποπέρπερος. Κενὸς, μάταιος, παράλογος· »Φράσις ῥωποπερπερή« ἀναφέρει ὁ Ἐρνέστιος, λίαν ἄμω.

Ῥωποπωλέω, ῶ. Μικρὰς καὶ λιανὰς πραγματείας πωλῶ, λιανοπωλῶ· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ἐρωπεύομεν, προεπωλοῦμεν«, ἐκ τοῦ

Ῥωποπώλης, ου, ὁ (ῥῶπος, πωλέω). Ὁ μικρὰς καὶ ὀλίγης τιμῆς πραγματείας πωλῶν, ἢ ὁ μὲ λιανικὰ πράγματα ἐμπορευόμενος. ἐξαιρ. μὲ ποταπὰ καὶ εὐτελῆ στολίδια, ἔτι καὶ μὲ μύρα, εὐώδεις ὕλας, βαφὰς, καὶ μὲ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη, καὶ ἐν γένει ὁ λιανοπωλητὴς, μικρὸς πραγματευτής· ὡς παρὰ Γαλ. petit marchant, παρὰ Γαλην. δὲ ἀντὶ μυροπώλης.

Ῥῶπος, Πᾶσα μικρὰ καὶ εὐτελὴς πραγματεία, λιανοπραγματεία, μικρά τινα πρόχειρα πράγματα, ἅ τινα μικροῦ μέν τινος κόπου δέονται πρὸς κατασκευὴν, καὶ ἐπομ. ὀλίγης τιμῆς ἄξια, λιανοδουλειαὶ, οἷον ὁρμίσκοι, βραχιώνια, χάνδρα, κτένια, βελόνια, σχοινία, καὶ σμήγματα, σαπώνια, χρώματα, βαφαὶ, κ. τ. τ. ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, καὶ μυρεψοῖς χρησιμεύουσι, τὰ παρὰ Γερμαν. Materialwaaren· ταὐτὸν ἔτι τῷ, Γέλῃ· τὰ ὁποῖα ὅμως διὰ τὴν ἐφεύρεσιν των καὶ διὰ τὴν χρῆσιν των θεωροῦνται τίμια. Παρὰ Δημοσθένει κεῖται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Φορτία, τὸ φορτωμένον εἴς τι πλοῖον πρᾶγμα, ἐμπόρευμα, φόρτωμα· ὁ Στράβ. η'. σελ 577. ἑρμην. τὸ »Ῥῶπον Αἰγιναίου« διὰ τοῦ, Ἐμπολὴν· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ἀγιναῖα. τὰ ῥωπικὰ φορτία. 2) Φάκελλοι, δέμα ἢ σάκκος διάφορά τι α περιέχων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Γρῶπος, ὁ.

Ῥωποστωμυλήθρα, ἡ (στωμυλήθρης)· ἴδε Ῥωποπερπερήθρας.

Ῥωρός, ά, όν (ῥώννυμι). Σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, δυνατός, παρ' Ἡσυχ.

Ῥῶσις, ἡ (ῥώννυμι). Δύναμις, ἰσχὺς, ῥώμη, εὐτονία, εὐρωστία, εὐεξία, ὑγεία. 2) Ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, ἐνθάρρυνσις, Ἡσύχ. καὶ Ἅμωθ.

Ῥώσκομαι, = ῥώννυμαι. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, εὔρωστος εἰμί, εὑρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ μόνον Ἐπιρ. ῥωσκομένως, παρ' Ἱππ. εὐρώστως, εὐτόνως, ὑγιῶς.

Ῥώσσω, ταὐτὸν τῷ, ῥήσσω, ῥήγνυμι, ἐξ οὗ εὕρηται μόνον γ'. πρόστ. πληθ. β'. παρακ. »Ἐρρώγασι τὰ ὕδαταα«. Ἱπποκρ. ἀέρ. τόπ. 4.

Ῥῶσταξ, ᾰκος, ὁ (ῥώννυμι). Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 44. ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον ἐφ' ᾧ ἵσταται, ὑποστηρίζεται, ἢ σύρεται τι.

Ῥωστήρ, ῆρος, ὁ (ῥώννυμι). Ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμόνων, ἐμψυχόνων, ἐνθαρρύνων. ὅθεν

Ῥωστήριος, ία, ίον. Δυναμωτικός, ὁ ἐνισχύων καὶ ἐνδυναμῶν, παρορμητήριος, ἢ παρορμητικός, ὁρμῆς καὶ θάρρους παρεκτικός.

* Ῥωστικός, ἡ, ὸν (ῥώννυμι), = ῥωστήριος.

Ῥῶστρον, ἔμβολον, μοχλός. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥωτακίζω, μέλ. ίσω (ῥῶ). Χρῶμαι τῷ ῥῷ στοιχείῳ συνεχῶς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἢ ἐν τῷ γράφειν, ἐξαιρ. καταχρῶμαι αὐτὸ πολύ. ὅθεν

Ῥωτακισμός, ὁ. Ἡ συνεχὴς τοῦ ῥῶ χρῆσις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ γράφειν, καὶ κατάχρησις αὐτοῦ·

Ῥωχμή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥωχμός.

Ῥωχμός, οῦ, ὁ (ῥώσσω, ῥώξ). Ὡς τὸ ῥῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χάσμα· »Ῥωχμὸς γαίης«. Ἰλ. Ψ, 420. ῥῆγμα, τόπος κεκραγμένος ἀπὸ ὄμβρίου ὕδατος· τροπ. δὲ καὶ ῥυτὶς ῥυτίδωμα, Marc. Sid. 79. 2) (ῥέγχω) = ῥόγχος, παρ' Ἰατρ. ὡς παρ' Ἀρεταίῳ, α'. 6. ὅπου κεῖται ῥοχμός, καὶ Cael. Aurel. acut. β'. 10. Rhogmos, ὁ ἐν τῷ ῥογχόζειν ἦχος, εὑρίσκεται ἔτι καὶ ῥωγμός, ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ.

Ῥώχω, νεωτρ. λεξ. παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥωκάω, ὅθεν »Ῥωκῶσκω« παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Πρίουσα, Βρύκουσα ἢ βρύχουσα τοὺς ὀδόντας.

Ῥώψ, ῥωπός, ἡ. Μικρὸν χαμόδενδρον, θάμνος, χαμόκλαδον, βοτάνη ἀπαλὴ, δρυμοῦ φρύγανον, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κοπτόμενον βύρλον, λύγος, σπάρτον· ὅθεν ῥωπήϊον, ῥωπεῖον, καὶ ῥωπεύειν· παρ' Ὁμήρ. εὕρηται ἀεὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθ. Ὀδ. Κ, 166. »-ἀτὰρ ἐγὼ σπατόμην ῥῶπάς τε λύγους τε«· ὁ Σχολ. λέγει »Ἰμαντώδη φυτὰ, ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάβδους ἔχοντα· ὁ δὲ Εὐστάθιος »Ῥῶπες, ἱμαντώδη φυτὰ, καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα (ὅ ἐστι σχοινίον) ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι, ἤγουν κλώθεσθαι· καὶ Ὀδυσ. Ξ, 49 »Ῥῶπας ὑπέχευε δασείας« καὶ Π, 47. ἐν τῷ τοῦ Στφ. Γλωσ. εὕρηται ῥώψ ἄρσ. γεν. ὅπερ ὅμως φαίνεται μᾶλλον τυπικὸν λάθος. (τὸ ῥώψ, καὶ ῥίψ εἰσὶ συγγεν. τύποι.)

Ῥώω, ἄχρηστ. Ἐνεργ. ἐξ οὗ μόνον τὸ μέσ. ῥώομαι ἐν χρήσει, ὅπερ ἴδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ρ.

Σ.

Ἐπεξεργασία Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, διορθώσει δὲ οὗ.

Σ, σ, Σίγμα, ἡ Σῖγμα, τό· ἄκλιτον (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 203. A. Κρατυλ. σελ. 427. A.)· τὸ δέκατον ὀγδοον γράμμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἀλφαβήτῳ, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον σ', σημαῖνον 200, μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, σ,, 200,000, ἤτοι διακοσίας χιλιάδας. Κατὰ τὸν παρ' Ἀθην. 10. σελ. 454. Ἀγάθωνα, τὸ ἀρχαιότατον σχῆμα τούτου τοῦ γράμματος ἦν ὅμοιον τῷ Σκυθικῷ τόξῳ, ἤτοι ἑλικοειδεῖ γραμμῇ καὶ ἑλικτῷ βοστρύχῳ, ἢ ὅμοιον σχεδὸν τῷ 177. (Villois anecd. Gr. 2. σελ. 166. καὶ Passov. Abh. in Boettigers Archeol. u. Kunst. 1. p. 151.) καὶ ἐκ τούτου προέκυψε τὸ νῦν ἐν χρήσει κεφαλικὸν Σ. Νεώτερον δὲ παρὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, ἂν καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ τοῦτο ἀρκετά πως ἀρχαῖον, ὑπάρχει τὸ σχῆμα ἑνὸς ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἀνοικτοῦ ἡμικυκλίου ἢ μηνοειδοῦς σελήνης· ὅμοιον τῷ κεφαλικῷ Λατινικῷ C. διὸ ἀεὶ ὁ Αἰτχρίων ὠνόμαζε τὴν πρωτοφανῆ σελήνην, „τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα“ (Naeke Choeril. σελ. 189)· καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὠνομάζετο καὶ ἡ Ὀρχήστρα, καθὸ μηνοειδής, „τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα“, Τιμ. Λεξ. σελ. 195. — Ἐκεῖ, ἔνθα τὸ ὄνομα τούτου τοῦ γράμματος ἔστιν ἐν χρήσει τοιουτοτρόπως τροπικῶς ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κλίνεται περιττοτυλλάβως, σίγμα, ατος· ὁ δὲ Ξενοφ. (Ἑλλ. 4, 4, 10) ὀνομάζει καὶ τὰ C, τὰ ὁποῖα οἱ Σικυώνιοι εἶχον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὡς ἐθνικὸν σημεῖον καὶ παράστημον, σίγματα. παρβ. Schneid. εἰς τό γ, 5, 30. Νεώτεροι ὅμως, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἔκλινον τὸ σίγμα καὶ ἔνθα ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ γράμματος, ὡς σύνηθες οὐσιαστικόν. Διὰ τοῦτο τὸ νεώτερον σχῆμα τοῦ Σίγμα ὑπάρχει ἡ λέξις σιγμοειδὴς ταὐτοσήμαντος τῷ, μηνοειδὴς καὶ σεληνοειδής. Ὅτι δὲ τὸ νῦν σύνηθες σχῆμα, Σ, ἤτο γνωστὸν καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, γίνεται δῆλον καὶ ἐξ Ἀθην. σελ. 454. C.

Κατὰ τὸ νέον εἶδος τοῦ γράφειν καὶ τυπόνειν, τὸ λεγόμενον Ἰταλικὸν ἢ πλάγιον (écriture cursive), μετηλλάχθη πως ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως τὸ σχῆμα τοῦ σίγμα καὶ γράφεται ς· καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα φυλάττει, καθὼς διδάσκουσι τινὲς νεώτεροι, καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν λέξεων, ὅταν αὗται ὦσι σύνθετοι, τὸ δὲ πρῶτον, εἰς σίγμα λῆγον μέρος, ἐφύλαξε τὴν κατάληξίν του ἀμετάβλητον, π. χ ἐν ταῖς συνθέτοις διὰ τῶν προθέσεων εἰς, καὶ πρός, καὶ τοῦ δυς-, ἔτι δὲ ἐν τοῖς παραγώγοις τύποις, Βόσπορος, νεωσοικος, κυνοσουρά, Ἑλλήσποντος, κ. τ. λ , διὰ τῶν ὁποίων διορίζεται ποῦ νὰ διαιρεθῇ καὶ κοπῇ ἡ λέξις ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου. Ἀλλ' πάντῃ ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ, ἔνθα τὸ σίγμα διπλασιάζεται μόνον εὐφωνίας χάριν, ἢ ἐπεντίθεται μόνον ἐξ αἰτίας τῆς προφορᾶς ἢ μέτρου χάριν, π. χ. ἐν τοῖς, λασσσόοι, θεόσδοτος, ἐπεσβόλος, σακέσπαλος, ἐγχέσπαλος, θέσιελος, θέσπις, θεσπέτιος, θέτφατος, κ. τ. λ., διότ. ἐνταῦθα τὸ σ φυλάττει τὸ σύνηθες σχῆμά του, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ 165. παρβ. δὲ καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 672.

Ἀπὸ τούτου ὅμως τοῦ σ εἶναι πάντῃ διάφορον τὸ σημεῖον ς', τὸ ὁποῖον προφέρεται στί, καὶ οὐχὶ στίγμα, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἐν χρήσει ὡ. ἀριθμητικὸν σημεῖον ς', ἔξ, ὕστερον δὲ ἐν χειρογράφοις καὶ ἀρχαίαις ἐκδόσεσι καὶ κατ' ἐπιτομὴν ἀντὶ τοῦ, στ. Ἀναμφιβόλως τοῦτο τὸ ς, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ μετὰ τό, ε, ἀνῆκεν εἰς ἀρχαιότερον Ἀλφάβητον· ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρχε πολλὰ συγγενὲς τῷ Φοινικικῷ, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἐν αὐτῷ τὸ, στῖ.

Οἱ Δωριεῖς ὠνόμαζον τοῦτο τὸ γράμμα οὐχὶ σίγμα, ἀλλὰ σᾶν (ἴδε Ἡρόδτ. 1, 139. Ἀθην. σελ. 467. A. Boeckh Ath. Staats haush. 2. p. 386. καὶ Πίνδαρ. Δεῖψ. 47. σελ. 581. Βουττμ. διεξοδ. Γραμμ. β'. σελ. 386. κ. τ. λ.), ἢ καὶ σαμπὶ ἢ σάμπι, τὸ ὁποῖον ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, 900· ἂν ὅμως ἔλεγον καὶ σάμ ἢ σῶμα, εἶναι ἀψίβολον.

Τὸ σ πάσχει διαφόρους μεταβολὰς, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) μεταβάλλεται εἰς θ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, Δωρ. καὶ Ἴωσι, ὡς ὀδμή, ἴδμεν, ἀντὶ ὀσμή, ἴσμεν, Koen Γρηγρ. σελ. 589. 2) τάσσεται παρὰ τοῖς Δωρ. ἀντὶ θ, π. χ. σιός, Ἀσία, ἁγαστός, παρσένος, σέλω, σέτω, σεῖν, σεῖναι, ἑλσών, ἀντὶ θεός, Ἀθήνη, ἁγαθός, παρθένος, θέλω, θέτω, θεῖν, θεῖναι, ἑλθών, ἐξαιρτ. δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς Λάκωσι, Κρησὶ καὶ Ἠλείοις, Koen Γρηγ. σελ. 300· 3) τρέπεται εἰς τ, παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς, τύ, τέ, φατί, ἀντὶ σύ, σέ, φησί· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ναυτία, ναυτιάω, τεῦτλον, τήμερον, ἀντὶ, ναυσία, ναυσιάω, σεῦτλον, σήμερον, Lobeck Φρυν. σελ. 194. 4) συχνάκις μεταβάλλεται τὸ σ τ εἰς τ, ἐξαιρ. κατὰ τὰ ῥήματα, οἷα, πράττω εἰς πράττω, τάσσω εἰς τάττω, ἔτι δὲ ἐν οὐσιαστ. ὡς, θάλασσα εἰς θάλαττα, καὶ ἐν ἐπιθέτοις, ὡς δισσός εἰς διττός· κυρίως δὲ μετεχειρίζοντο οἱ μὲν Ἴωνες καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὸ διπλοῦν σσ, οἱ δὲ Δωριεῖς, Βιωτοὶ καὶ νέοι Ἀττικοὶ τό, τ. Κατά τινα ῥῆσιν τοῦ Αἰλίου Διονυσίου παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Κ σελ. 813. ἔκδ. Ῥώμ., φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ Περικλῆς ἤρχισε ν' ἀποφεύγῃ τὸ συρίζον σ, ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν ἔχον συριγμόν, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 456, ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος ἤδη ἔπρεπε τὸ σ νὰ ὑποχωρέτῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου καὶ νὰ εἰσαχθῇ ἀντ' αὐτοῦ τὸ τ. 5) τὸ σ ἐδιπλασιάζετο παρὰ τοῖς Αἰολ. πολλάκις, ἡ ὁποία χρῆσις μετέβη ἐν γένει εἰς τὴν διάλεκτον τῶν ποιητῶν, π. χ., ὄσσος, τόσσος, ὁπόσσος, μέσσος, ἀντὶ ὅσος, τόσος, ὁπόσος, μέσος· συχνότατα δὲ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. ᾰσω, ἔσω, ῐσω, ὅτε ὁ στίχος ἀπῄτει μακρὴν συλλαβήν, Koen Γρηγ. σελ. 588. β) Εἰς πολλὰ, καὶ μάλιστα γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς προηγεῖται τοῦ σ μακρὸν φωνῆεν, π. χ. Παρνασός, Ἁλικαρνασός, Κρῖσα, Κηφισός, Ἴλισός, Κνωσσός, Ταρτησσός κ. τ. λ. διπλασιάζουσιν οἱ νεώτεροι πολλάκις τὸ σ, Wess. Ἡρόδοτ. 1, 1. Schaef. mel. p. 1. Boeckh Σιμων. Σωκρ. σελ. λε'. καὶ v. I. Πίνδ. Ὀλ. 9 47. 13, 102. Πυθ. 1, 39. γ) πρὸς τούτοις πολλάκις διπλασιάζεται, μάλιστα παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, τὸ σ ἐν συνθέτοις, οἷα βοοσσόος, λασσόος, κ. τ. λ., ὅτε ἡ δευτέρα λέξις τοῦ συνθέτου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σ, Lobeck Φρυν. σελ. 847. δ) μετεβάλλετο τὸ στ εἰς πτ, ἢ ἀνάπαλιν, π. χ. πέστω καὶ πέπτω. ΟΠΤΩ, ὄψομαι καὶ ὄσσομαι, ἐνίσσω καὶ ἐνίπτω, Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ. 21. 284. 6) τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ξ· α) ὑπὸ τῶν Δωριέων κατὰ τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. τῶν ῥημάτων, Koen Γρηγ. σελ. 527, οἵτινες καὶ λέγουσι θιξός καὶ τριξός, ἀντὶ θισσός καὶ τριττός. β) ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀττικῶν ἐν τῇ προθέσει σύν, ἀνθ' ἧς χρῶνται ξύν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν ὅλοις τοῖς συνθέτοις ἐκ ταύτης τῆς προθέσεως, Poppo Θουκυδ. 1. σελ. 209. 7) Ἀντὶ τοῦ σ καὶ στ χρῶνται, μάλιστα οἱ Ἀττ., ἐσθ' ὅτε τῷ ψ, ἴδε τοῦτο. 8) τὸ σ προστίθεται: α) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ διὰ τοῦτο μιμοῦνται τοῦτο καὶ οἱ Λατῖνοι· π. χ. ὗς, σῦς, sus, ἅλς, sal, ἕξ, sex, ἑπτά, septem, ἕρπω, serpo, ὁλκός, sulcus, αὖος, σαυσαρίς, εἴρω, σειρά, ἕλη, εἴλη, ἥλιος, σελήνη, σέλας, ἕλιξ, σέλινον. β) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ μ καὶ τ, π. χ. μάραγδος, σμάραγδος, μάραγνα, σμάραγνα, μύραινα, σμύραινα, μικρός, σμικρός, μάω, σμάω, τέρφος, στέρφος, τέγος, στέγω, Λατ. tego· σπαιτ. πρὸ τοῦ κ καὶ φ, Koen Γρηγ. σελ. 254. 553. γ) παρεντίθεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ἐξαιρ. παρὰ Ποιηταῖς, κατὰ τὸ α'. πρόσ. πληθ. τοῦ παθητ. καὶ μέσ. πρὸ τοῦ θ, τυπτόμεσθα ἀντὶ τυπτόμεθα, κ.τ.λ. ὡσαύτως μεταβάλλονται τὰ εἰς θεν ἐπιρ. ἐσθ' ὅτε εἰς σθεν, π. χ. ὀπιθεν, ὄπισθεν, Lobeck Φρυν. σελ. 8. 9) τοὐναντίον οἱ Λάκωνες συνείθιζον ν' ἀποβάλωσι τὸ σ, ὅτε εὑρίσκετο μεταξὺ δύο φωνηέντων, π. χ. Μῶα ἀντὶ Μοῦσα, πᾶα ἀντὶ πᾶσα, ὄρμαον ἀντὶ ὅρμασον, ποιῆαι ἀντὶ ποιῆσαι (Koen Γρηγ. σελ. 252. 301.), καὶ τότε ἐπροφέρετο τὸ τελευταῖον φωνῆεν ὡς ἁπλοῦν, ὡσὰν νὰ ἐγράφετο Μῶά, πᾶά, ὄρμάον, ποιῆάι. 10) τὸ σ ἐναλλάσσεται εἰς ρ εἰς μερικὰς Δωρικὰς διαλέκτους, ἐν αἷς αἱ λήγουσαι, ας, ης, ος, ως, μεταβάλλονται εἰς αρ, ηρ, ορ, ωρ. β) ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς τὸ ρ διπλασιάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἄρρην καὶ ἄρσην, θάρρος καὶ θάρσος, κ. τ. ἴδε Ρ. 11) Οἱ Δωριεῖς ἔγραφον σθ ἀντὶ, ζ, π. χ. σθεύγλα, μασθός, τράπεσθα, παῖσθε, ἀντὶ, ζεύγλα, μαζός, τράπεζα, παίζε. 12) τὸ σ παραρτᾶται ἐν τέλει εἰς τό, οὕτω, ἄχρι καὶ μέχρι, ὅτε ἐπιφέρεται φωνῆεν· πολλάκις ὅμως εὕρηται τὸ ἄχρι καὶ μέχρι καὶ πρὸ φωνηέντων ἄνευ ς. (ἡ μὴ τόσον ἐν χρήσει τόνωσις καὶ γραφὴ διὰ τῆς περισπωμένης σῖγμα φαίνεται ὅμως ἡ ὀρθοτάτη, καθότι τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ, σίζω, ἔστι φύσει μακρόν, Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 463. πρὸς δὲ καὶ ὁ Βέκκερος οὕτω γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος· ἀλλ' ὁ Βουτ. Γραμμ. β'. σελ. 378. θέλει τὸ ἐναντίον.)

Σ', μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ σέ, πολλῷ δὲ σπανιώτερον ἀντὶ, σοί, ἴδε σύ. 2) ἀντὶ σά, Ὀδσ. Α, 356. Ἰλ. Ζ, 490. καὶ ἀλλαχοῦ, παρβ. Ἰακ. Α Π. σελ. 948. τότε δὲ πάσχει ἀπόστροφον, ὅτε προηγεῖται τὸ ἄρθρον, π. χ. τά σ', Markl. Εὐριπ Ἱκέτ. 456

Σᾶ, κατὰ συγκ. ἀντὶ σόα ἢ σῶα, πληθ. οὐδέτ. τοῦ σόος καὶ σῶος, Piers. Μοῖρ. σελ. 347. διορθωθὲν ἤδη καὶ ἐκ χειρογρ. παρὰ Πλάτ. Κριτίας, σελ. 113. C. Ὅμως σᾶ, ὡς θηλ. σῶα, ἀναφέρουσι μόνον οἱ Γραμματικ. ἐκ μὴ σωζομένων συγγραφέων.

Σά μάν; Δωρ. ἢ Κυπριστὶ ἀντὶ, τί μήν, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 757. καὶ 784. ἔνθα ἔστι Μεγαριστί.

Σαβάζιος, ὁ (Σαβός). Θεὸς Φρυγίας, τοῦ ὁποίου ἡ μυστηριώδης ἑορτὴ ἐτελεῖτο, ἡ ὡς αἱ τελεταὶ τοῦ Διονύσου, ἀπὸ ἀνδρὰς τε καὶ γυναῖκας· δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐθεωρεῖτο

ὡς ἐπίθετον τοῦ Διονύσου αὐτοῦ. 2) ὡς ἐπίθ. Σαβάζιος, ία, ιον, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Σαβάζιον, ὡς, »Σαβάζια θύσθλα νύκτεραι, αἱ νυκτεριναὶ ἑορταὶ τοῦ Διονύσου, Ὀππιαν. κυνηγ. 26. Τινὲς ἐπρόφερον τοῦτο καὶ »Σαβάδιος«, Ὠριγέν. α'. κατὰ Κέλσ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει, »Σαβάζιος, ὁ Διόνυσος, διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν θίασον· τὸ γὰρ εὖ βαδίζειν, οἱ βάρβαροι Σαβάζειν λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες, τὸν Εὐασμόν, Σαβασμὸν προσαγορεύουσιν· λέγεται ἔτι καὶ Σαβός, Ἡσύχ. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει, »Σαβάζιος, καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινίι. ὅθεν

Σαβάζω. Τὸν Σαβάζιον, ἢ Διόνυσον ἑορτάζω, εὐάζω, βακχεύω, τελῶ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ· ἐξαιρ. ἐκβακχεύομαι, ἐνθουσιῶ, πράττω, φωνάζω ὡς αἱ Βάκχαι, σαβοῖ, σαβοῖ· ὅθεν »Παρασαβάζω«, ταυτὸν τῷ, παραμαίνομαι, Φώτ. ἴδε Σάβος. 2) (ἐκ τοῦ σαβακός), ἀνατρέπω, συντρίβω, συνθλῶ, διαταλεύω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Σαβακός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, μισοσαπιμένος· ὅθεν, κατασυντριμμένος, κοπανισμένος, κατατσακισμένος· μάλιστα παρὰ τοῖς Χίοις, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ. 2) παρ' Ἱπποκρ. καλεῖται ὁ Σαβακός, ὁ βεβλαμμένον ἐσωτερικόν τι μέρος τοῦ στήθους ἔχων, καὶ μάλιστα τὸν πνεύμονα· ταὐτὸν τῷ, ῥηγματίας. 3) »σαβακὴ σαλμακίς«, μία πολλὰ ἀβροδίαιτος καὶ μαλακὴ ἑταιρίς, πόρνη Φιλοδ. Ἐπκ. 31, 2. ἄρα, ταὐτὸν τῷ, τεθρυμμένος, τρυφερός, σαυκρός, σαυλός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σαβακῶς«, αὐστηρῶς, ξηρῶς, τραχέως.

*Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω), ποιητ. Ὁ κατασυντρίβων· ἐξαιρ. ἐκαλεῖτο οὕτω κακοήθης καὶ κακότροπός τις δαίμων, εἶδος κοβάλου, ὅς τις ἐξαίρ ἀνέτρεπε καὶ ἐσύντριβε τὰς χύτρας (τὰ τσουκάλια), Ἐπκ. Ὀμ. 14, 9.

Σάβανον, τό. Ὀθόνη ἢ χειρόμακτρον, ᾧ μάλιστα χρῶνται ἐν τοῖς λουτροῖς πρὸς ἀποσπόγγισιν τοῦ σώματος· κατὰ πρῶτον ἐχρήσατο τῇ λέξει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. ἐν Παιδ. β'. 3. (ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ περικαλύπτουσα τὸ νεκρὸν σῶμα ὀθόνη· ὅθεν καὶ ῥῆμα, σαβανόω, καὶ σαβανόνω, περικαλύπτω τὸ νεκρὸν σῶμα μετὰ σαβάνου, ἤτοι λευκῆς ὀθόνης.)

Σαβατμός, ὁ (σαβάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, καὶ ἡ κατὰ ταύτην ἐπιφώνησις σαβοῖ εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου.

*Σάββατ, ατος, τό, = Σάββατον, Μel. 83, 4. ὅθεν

Σαββατεῖον, τό. Οἶκος, ἐν ᾧ κατὰ τὸ Σάββατον συναθροιζόμενοι οἱ Ἑβραῖοι, ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν, Ἰωσητ. Ἀρχ.

Σαββατίζω Τὸ Σάββατον, ἤτοι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἑορτάζω.

Σαββατικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ Σάββατον, παρβλ. Σάββατον.

Σαββατισμός, ὁ (σαβατίζω). Ἡ τοῦ Σαββάτου ἑόρτασις, Πλούταρχ. Δεισιδ. 3.

Σάββατον, τό. Ἡμέρα ἀναπαύσεως· λέξ. Ἑβρ. ἐξαρ. παρ' Ἑβραίοις ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἑορτάζουσιν· ἄρα κατ' αὐτοὺς, ἡσυχία, ἀνάπαυσις ἀπὸ τῶν πόνων, κατάπαυσις ἀπὸ τῶν ἔργων· ὅθεν »Σάββατα τάα, ἡ Ἑβδομάς· καὶ »Σαββατικὸς πόθος«, ὁ ἔρως πρός τινα Ἑβραίαν, ἢ Ἑβραῖον, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 38, ὅπου ἔτι »Ψυχροῖς σάββασιν, ἀντὶ Σαββάτοις, κεῖται· »Σαββάτου ὁδός«, τὸ χιλίων βημάτων διάστημα, τοσοῦτον γὰρ ἦν συγκεχωρημένον τοῖς Ἑβραίοις ὁδοιπορεῖν χωρὶς νὰ παραβῶσι τὸ Σάββατον.

*Σβή, ἡ· θηλ. τοῦ, Σαβός.

Σαβοῖ, ὡς καὶ τό, εὐοῖ, ἐπιφώνημα τῶν Βάκχων ἢ τῶν Σαβῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου, Δημοσθ. περὶ Στεφάν. ὅθεν

Σαβός, ὁ. Ὁ μεμυημένος τὰ τοῦ Σαβαζίου, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου· ὁ τελῶν τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου· ὅθεν ἐνθουσιῶν, μαινόμενος, ὃν τρόπον καὶ τὴν σήμερον λέγομεν κοινῶς ζαβός. Τὸ θηλ. ἔστι Σαβή· ὅθεν καὶ Σαβός, Σαβή, Βάκχος, ἡ Βάκχη, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873. Ἀρποκρτ. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. δ'. 5. Ὁ Φώτ. ἔχει, »Σαβοὺς καὶ Σαβάς, καὶ Σαβαζίους, τοὺς βακχεύοντας τῷ Σαβαζίῳ· τὸ γὰρ σαβάζειν τῷ θεῷ τοῦτο· ὑπὸ δέ τινων ὁ Διονύσιος Σαβὸς καλεῖται· καὶ πάλιν ὁ αὐτός· »Σαβοῖ, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους· ταὐτὸν αὐτὸν δὲ εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσον φασίν· οὕτως δέ φησι καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς τοὺς Βάκχους Σαβοῦς καλεῖν. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς, υἱὸν εἶναί φασι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον«.

Σαβρίας, ἡ Σαμβρίας, ὁ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. ς'. σελ. 262.

Σαγάδη, ἡ. Θύλακος· ἄλλοι δὲ Σάκταν λέγουσιν· ὁδοιπορικὸς θύλακος, Ἡσύχ. παρὰ τό, σάττω, σάγη, σάγος, σαγίς, σαγήνη, σάγμα, κ.τ.λ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, σαγίς, πήρα. Σάγυρον, γύγαρθον· σάκος αἴγιον, πήρα· σαΐκτας, θυλάκους, μυρτίππους, σάκτας (ἴδε τοῦτο). Σακτὴρ, θύλακος, σακτός, θύλακος· ὁ δὲ Φώτ. »Σάγη φερέτριο«, ὁ πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλαξ· ἄρα, ἢ ἐκ σάγου, ἢ σάκκου κατεσκευασμένη πήρα.

Σαγάλινα ξύλα, τά, παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. π. θ. ἀντὶ τοῦ, σανδάλινα, σανδάλινα, σανδάλινα ξύλα, κατὰ τὸν Σαλμάσιον, Excerpt. σελ. 1032. Lignum Santalinum.

*Σαγαπηνίζω. Ὁμοιάζειν μὲ τὸ σαγάπηνον κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν, ἐκ τοῦ

Σαγάπηνον, τό. Ὁ κομμιώδης χυλὸς σκιαδιφόρου τινὸς φυτοῦ (Sagapenum, Διοσκορ. γ'. 91. 95.), ἐν ἀποθήκαις ἐν χρήσει ὡς ἰατρικόν, ὀνομαζόμενον καὶ ὁπὸς σαγάπηνος.

Σάγαρις, ιος, ἡ Εἶδος ὅπλου Σκυθικόν, τῶν Ἀμαζόνων, Μοσσυνοίκων (ἔθνους τινὸς τοῦ Πόντου) καὶ ἄλλων. Παρ' Ἡροδ. 1, 215. 7, 64. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ πολλάκις καὶ παρὰ Ξενοφ. πέλεκυς δίστομος (μπαλτάς, Τουρκ.) ἢ, καθ' Ἡσύχ., πέλεκυν μονόστομον, ἢ, ἀξίνη, καθὼς ἐξηγεῖ ὁ Ἡρόδοτ. 7, 64. διαφέρει δὲ τοῦ, κοπίς, παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. β'. α'. 6. »Ἔχειν ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν· καὶ Στράβ. ιε'. ἐπὶ τῶν Περσῶν· »Ὁπλίζονται δὲ γέρρῳ ῥομβοειδεῖ, παρὰ δὲ τὰς φαρέτρας σαγάρεις ἔχουσι καὶ κοπίδας· καὶ ἐπὶ τῶν Μασσαγετῶν, ἐν β.β. β. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κοπίς, μάχαιρα (σιατήρ, Τουρκ.), Ἀνθολογ. »Ἀμφιθηγὴς σάγαρις«. Κατά τινας ἀποδίδεται εἰς τοὺς Ἄραβας, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 10. ἴδε καὶ Koen Γρηγ. σλ. 506. Νομίζουσι τινὲς τὴν λέξιν Περσικὴν καὶ σημαίνουσαν ξίφος. (υυυ)

Σάγβας, ὁ· ἴδε Ψάγβας.

Σαγή, ἡ (σάττω). Περιβόλαιον, σκέπασμα, ἐπίσαγμα, ἐπίθεμα τοῦ ἵππου, τοῦ ὄνου καὶ ἡμιόνου· ἐφίππιον, (χατᾶς, καὶ τσιόλιον, Τουρ.) στρῶμα, σάτσμα καὶ σάγιτμα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σάγμα, σαγμάριον, σέλλα. 2) ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ἡ πανοπλία, συνήθως κατὰ πληθ. Αἰσχ. Περσ. 238. Ἑπτά 125. 393. ὅλη ἡ ἐνδυμασία, ὅ,τι ἔχει τις ἐπάνωθέν του φορῶν ἢ σκεπαζόμενος, Χοηφ. 5. 556. ὅθεν πανσαγία ἢ πασσαγία· συγγεν. τῷ, σάγος καὶ σάκος. (Γράφεται καὶ παρεξυτόνως σάγη, Ἀρκαδ. σελ. 104, 25.)

*Σαγηναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς σαγήνην.

Σαγηνεία, ἡ (σαγηνεύω). Ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἄγρα· ἴδε σαγηνεύω.

*Σαγήνεις, εσσα, εν. Σεσαγηνευμένος, τῇ σαγήνῃ ἢ ὡς μὲ σαγήνην πιασμένος, δεδεμένος, Σαπφὼ εἰς Ἀφροδ. 1, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ἰακώβου.

Σαγηνεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σαγηνευτήρ, Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 73.

Σαγηνευτήρ, ῆρος, καὶ, σαγηνευτής, οῦ, ὁ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς, ὁ διὰ τῆς σαγήνης ἀγρεύων τοὺς ἰχθύας, Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, μέλ. εύσω. Πλῆθος ἰχθύων περικλείων διὰ τῆς σαγήνης, ἀγρεύω αὐτούς, ψαρεύω διὰ τῆς σαγήνης, Φίλ. εἰς βίον Μωϋσ. »Καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπάται«. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀγριμίων, πιάνω αὐτὰ μὲ ἄρκυας καὶ δίκτυα τῶν κυνηγῶν. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, συναλαύνειν καὶ διώκειν ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὰ θηρία, διὰ νὰ τοὺς πιάσῃ τις καὶ νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ καὶ ἀνδραποδίσῃ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τόπων διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν. 2) καθὼς οἱ Πέρται ἐποίουν ποτέ, Πλάτ. Νομ. γ'. »Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετριείν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος«. Τοῦτον τὸν ληστρικὸν καὶ βαρβαρικὸν τῆς αἰχμαλωσίας τρόπον τῶν Περσῶν περιγράφει ὁ Ἡρόδ. ἐν 3, 149 καὶ 6, 31. οὕτωσί »Ὅκως δὲ λάβοι τινα τῶν νήσων, ὡς ἑκάστην αἱρέοντες οἱ βάρβαροι ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους· σαγηνεύουσι δὲ τόν δε τὸν τρόπον. Ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρὸς, ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους«· ἐκ τοῦ

Σαγήνη, ἡ. Μέγα ἁλιευτικὸν δίκτυον (γρίπος), δι' οὗ διὰ μιᾶς πολλοὶ ἰχθύες, μεγάλοι τε καὶ μικροί, ἤτοι παντὸς γένους ἀγρεύονται, ἤτοι περικυκλόνονται ἐκ μιᾶς καὶ οὕτω πιάνονται, Πλούταρχ. Συμπ. 8. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαγήνη, πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἰχθύων. Λάκωνες«· ὁ δὲ Φώτ. »Πλέγμα τι ἀπὸ σχοινίων εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων«· χειρόγραφον δέ τι Γλωσ. »Εἶδος ἀμφιβληστρου, ὃ καλεῖται Συρτόν· ἄρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συρτιόνι« λεγόμενον· ὅθεν

Σαγηνοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ τὴν σαγήνην, τὸ μέγα δίκτυον ῥίπτων, βάλλων, ἁλιεύς, ψαρᾶς, Ἀναλ

Σαγηνόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ἐν τῇ σαγήνῃ δεδεμένος, στερεωμένος, καὶ ἐνεργ. ὁ εἰς τὴν σαγήνην δένων, Ἀθολγ.

Σαγηφορέω, ῶ (σάγος, φέρω). Φέρω μανδύαν (μαντέλλον), Στραβ.

Σάγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάγος. Σισύρα, σάισμα, σκέπασμα, Γλωσ. Στεφ.

Σαγίς, ίδος, ἡ (σάγος). Πήρα, τουρβᾶς μεγάλος διὰ τὸ ταξείδιον, Ἡσύχ.

Σάγμα, τό (σάττω). Τὸ ἐπίθεμα, ἐπίβλημα, ἤτοι σκέπασμα τῶν ἵππων, καὶ ὑποζυγίων, τὸ σαγμάριον, ἀστράβη, σέλλα, ἐφ' ᾧ ἐπιτίθενται τὰ φορτία, ἢ ἐπικάθηνται οἱ ἄνθρωποι· »Κνώδαλα, ζεύγλησι δουλεύοντα σάγμασίν τε«, Αἰσχύλ. Προμηθ. 467. Πλούταρχ εἰς Ἄρατ. καὶ Πομπ. »Σίγματα τῶν ὑποζυγίων«· λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅ,τι φορεῖ τις ἐπάνω διὰ σκέπασίν του ἢ φορεσίαν· ἐξαιρ. πᾶν ἐπανωφόρεμα χονδρὸν (μαντέλλον), Ἀρ. 3) ἡ θήκη, ἢ τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 574. καὶ Σφῆκ. 1142. «Τίς γοργὸν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος«; καὶ Εὐριπ. ἐν Ἀνδρομ. 617. »Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν, περικαλύμματι, θήκαις. 4) Πᾶν ἐπισωρευμένον πυκνῶς τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ὡς σωρὸς ὅπλων, κ.τ.τ. »Ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων«, Πλούταρχ. εἰς Κατ. ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει, »Σάγη, τὸ πλῆθος· ἴδε καὶ σάττω· ὅθεν

Σαγμάριον, τό· ἐν τῇ συνηθείᾳ σαμάρι,

ταὐτὸν τῷ, σάγμα· καὶ παρὰ Σοφοῖδᾳ, »Σαγμάρια ὑποζύγια«, τὰ φορτηγὰ ζῶα, τὰ σαγμάρια φέροντα.

Σαγματογήνη, ἡ σαγματογίνη, ἡ. Ἰνδικόν τι ὕφασμα, Ἀρρῖαν. περίπλ. Ἐρυθρ.

Σαγοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σάγῳ, περιβολαίῳ ὅμοιος, ἐκ τοῦ

Σάγος, ὁ. Εἶδός τι πεπυκνωμένου καὶ χοντροῦ, ὅ ἐστιν ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένον περιβολαίον, ἤτοι ἐπανωφορήματος στρατιωτικοῦ, Λάτιν. Sagum, καὶ τοῦτο ἐφοροῦσαν διὰ τὴν βροχήν, ἐπομ. εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὸν πόλεμον κ.τ.λ. Πολυβ. Κατά τινας, ἡ λέξις ὑπάρχει Γαλατική ἡ Κελτιβηρική· πλὴν φαίνεται συγγεν. τῷ, σάκος, σάκκος, σαγή, σάγμα, σάττω. (υυ)

Σαθέριον, τό Ζῷόν τι ἐν ὕδατι διατρίβον, παρόμοιον τῷ κάστορι ἢ τῇ βίδρᾳ, Ἀριστοφ. Ζῴων Ἱστορ.

Σάθη, ἡ. Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, τὸ πέος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1119.

Σαθρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς, ὡς τό, σαπρός. Μισοσάπιος, διεφθαρμένος, χαλασμένος· ἐπομ. ἐν γένει, ἀδύνατος, πτώσιμος, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, βλαμμένος, σφαλερός, τσακισμένος, φθαρτός, ἐξίτηλος, ὥστε ἡ ἑρμηνεία τούτου δηλοῦται ὑπὸ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· »Τεῖχος σαθρόν« (Λουκιαν.), διεφθαρμένον ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας. »Σαθρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου«, σεσαθρωμένος. »Ἦχος σαθρός« (Ἀριστοτ), ὁ ἦχος τεθραυσμένον, ῥαγισμένον (ῥαγμὴν ἔχοντος) ἀγγείου· ὅθεν »Φωνὴ σαθρά«, βραγχώδης, βραγχιατμένη (βραχνατμένη), διεφθαρμένη »Σαθρὸν κῦδος«, δόξα φθαρτή, πρόσκαιρος, Dissen Πινδ. Ν. 8, 34. »Σαθρόν μοι ἐγγίγνεται μοι« (Ἡρόδτ. 6, 109), μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν στοχασμός τις ἀδύνατος, ἀεὶ λός. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ σήθω, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ σαβανός, σανκός, σαυλός, σαννός, σής, σῆτος, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ παραγωγὴ ἐστιν, ὡς καὶ τὸ σαπρός, ἐκ τοῦ σήπω, σαπῆναι.) ὅθεν

Σαθρότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα.

Σαθρόω, ῶ (σαθρός). Κάμνω τι σαθρόν, ἤτοι μισοσάπιον, ἀδύνατον, πτώσιμον, ἐλλιπές, βεβαμμένον κ.τ.λ. Παθητ. σαθρόομαι, σαθρός γίνομαι, Χρυσόστομ. »Οὐ γὰρ ἔστιν οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ἀπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ καταπίπτουσαν· ὁ αὐτ. »Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομή, κέχηνεν ἡ ἁρμονία« ὅθεν

Σάθρωμα, τό. Τὸ πάθος, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ σεσαθρωμένου σώματος, ταὐτὸν τῷ, σαθρότης.

Σάθων, ωνος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ μειρακίου, ἢ τοῦ ἀνδρός, ἔχοντος μέγα τὸ γεννητικὸν μόριον, διὰ τὸ σάθην ἔχειν (ποσθαρᾶς, πουτταρᾶς, ἢ βελαρᾶς), ὡς πόσθων, ἐκ τοῦ πόσθη, κωμ. παρ' Ἀριστοφ., ἢ καθ' Ἡσύχ. ὑποδιορισμὸς ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.

Σαικωνῆσαι, διασκικωνῆται, Ἡσύχ ἴδε σαλακωνεύω. Ὁ Φώτ. ἔχει, σαικωνῆσαι ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι, Ἀριστοφ.

Σαινίδωρος, ὁ, ἡ (σαίνω, δῶρον). Κολακεύω μὲ δῶρα κωμικὴ ἔκφρασις παρ' Ἐπικούρῳ, ὃς τις ὠνόμαζεν οὕτω τὸν Ἀντίδωρον, ὅς τις μετὰ δώρων ἐκολάκευεν, ὅ ἐστιν ἐζήτει μὲ τὰ δῶρα, ἵν' ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν ἄλλων, Διογ. Λαέρτ. ι'.

Σαινουρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σαίνουρος. Ἡ τὴν οὐρὰν σαίνουσα, κινοῦσα.

Σαίνουρος, ὁ, ἡ (σαίνω, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, κινῶν, ἢ κολακεύων· κυρίως ἐπὶ κυνῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαίνουροι, καὶ σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες« οὕτω καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 710. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ σίνουρος, καὶ Ἴων. σήνουρος, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐντεῦθεν ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἡμαρτημένον »Σμίνθουροι«.

Σαίνω, μέλ. σανῶ, ἀόρ. ἔσηνα, εὕρηται δὲ καὶ ἔσανα, Ἀπολλοδ. κωμ. παρ' Ἀθην. 1. σελ. 3. C. (συγγεν. τῷ σέω, σείω, καὶ γίνεται καθὼς ἐκ τοῦ βέω, τὸ βαίνω, καὶ ἐκ τοῦ ξέω, τὸ ξαίνω, καὶ ἐκ τοῦ χέω, τὸ χαίνω). Σείω, κινῶ, κουνῶ, σαλεύω, κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Κ, 217. 219. ἔνθα σαίνειν ἁπλῶς τάττεται, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π, 216. »-νόησε δὲ δῖος Ὀδυσεὺς σαίνοντάς τε κύνας«· καὶ, »Τηλέμαχον περίσαινον κύνες«· λέγεται δὲ καὶ, οὐρῇ σαίνειν, ὡς Ὀδ. Ρ 302. »Οὐρῇ μὲν 'ρ' ὅγ' ἔτηνε (κύων), καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω· καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 771. »Οὐρῇ τε καὶ οὔασι σαίνειν«. Παρὰ τοῖς νεωτέρ. μεταβτ. »οὐρὰν σαίνειν«, κινεῖν, ταράζειν τὴν οὐράν. Ὁ δὲ Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ζ'. καὶ ἐπὶ ἰχθύων εἶπε, »Χορὸς δ' ἀναΐδων ἰχθύων ἐπερρόθη σαίνουσιν οὐρίοισιν· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ὅταν κινῆται, κουνῆται· ὅθεν τὸ σαίνουρος. 2) μεταφρ. ἐπὶ κολάκων ἀνθρώπων, κολακεύω, χαϊδεύω, τινά, Πινδ. Πυθ. 1, 100. ἢ καὶ δοτ. πλὴν σπανιώτερον. »Σαίνειν ἀγγελίαν«, δέχομαι φιλικῶς μίαν εἴδησιν, ἕνα μήνυμα, Πινδ. Ὀλ. 4, 7. »Σαίνειν μόρον« (Αἰσχ. Ἑπτ. 335.), τρόπον τινὰ κολακεύω τὸν θάνατον καὶ χαϊδεύω, διὰ νὰ μὴ μὲ πάρῃ, ὅθεν εὐλαβοῦμαι καὶ ἀποφεύγω αὐτὸν· τροπ. καὶ ἐπὶ μαλακῶν, κολακευόντων κυμάτων θαλάσσης, Valck Θεοκρ. 6, 12. μεταβ. εἶναι φιλόφρων, εὐπροσήγορος, ἢ εὐάρεστος, πρός τινα, Πινδ. Πυθ. 2, 151. »Σαίνων πρὸς πάντας«. 3) κλονίζω, ταράττω, θορυβῶ, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, Ῥῆτ. 54. ἐξαιρτ. τρομάζω τινά, φοβίζω, Σοφ. Ἀντ. 1214. »Παιδός με σαίνει φθόγγος« ὅθεν, σαίνεσθαι, εἶμαι, ἢ κατάντω εἰς κίνησιν, ταραχήν, ἀνησυχίαν, ὡς παρὰ Πυλ. α'. πρὸς Θεσσαλον. γ'. 3. »Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις«. Τὸ σαίω λέγεται καὶ ἀμεταβ ἀντὶ τοῦ χαίρω, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 4, 7 »ἔσαναν«, ἐχάρησαν, ἤσθησαν, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ καλῶν, οἵτινες χαίρουσιν, ὅταν συμβαίνῃ τι καλὸν ἄλλῳ τινὶ καλῷ ἀνδρί.

Σαίρω, μέλ σαρῶ, ἀόρ. ἔσηρα, παρακμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. σέσηρα, συνηθ. δὲ κατὰ τὴν μετοχ σεσηρώς, υῖα, ός, καὶ ἐπικ. θηλ. σεσαρυῖα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 268. Κυρίως δηλοῖ, χαίνω, χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ σύρω τὰ χείλη μου ἑτάνω τόσον, ὥστε φαίνονται οἱ ὀδόντες μου, καθὼς γίνεται ἐν τῷ γελᾶν καὶ περιπαίζειν, χλευάζειν, ὅθεν »Σεσηρώς«, ὁ χλευαστικῶς γελῶν, καὶ παρὰ Φίλωνι »Σεσαρυῖα καὶ κιχλίζουσα« ἐξαιρ. διὰ ταύτης τῆς λέξεως παριστᾶται ἡ ὀργή, ἀγανάκτησις (ὡς παρ' Ἡσ.) ἔτι δὲ ἡ χαιρεκακία τινός, καὶ λέγεται καὶ ἐπὶ χλευαστικοῦ γέλωτος ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν γιομένου, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 260. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Ἀγριαίνεσθαι«, ἐπὶ κυνῶν, »Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότα«· ὡς καὶ Προκόπ. μυστ α'. 13. λέγεται δὲ, ὡς τὸ μειδιᾶν, ἐπὶ φιλικοῦ χαμογελίου, Θεοκρ. 7, 19. παρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 399. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 381. Πηρὰ τοῖς νεωτερ. προστίθεται καὶ ἡ λέξις, ὀδόντας, ὡς παρ' Ὀππιαν. »Σαίρειν ὀδόντα«, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, φαγγρίζειν τοὺς ὀδόντας ὡς οἱ κύνες, ἢ δείχνω τοὺς ὀδόντας μου (χαίνων ὑποφαίνω τοὺς ὀδόντας)· ἴδε σεσηρώς· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει, »Σεσηρέναι καὶ σαρκάζειν, τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ διαμωκήσει«· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Σέσηρε, γελᾷ δολίως, ψύχει (ψήχει, ἢ βρύχει) τοὺς ὀδόντας«· καὶ, »Σεσηρέναι, γελᾷν προσποιητικῶς«· καὶ, »Σεσηρυῖαι, γελῶσαι κατὰ θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ προσποιητικῶς«, καὶ »Σεσηρώς, κεχηνώς, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα«, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 896. 2) κοσμῶ, καθαίρω, φιλοκαλῶ, φουκαλῶ, σαρόω, σαρόνω, σκουπίζω, ὅθεν, σάρωθρον, ἢ σκοῦπα. »Πᾶσαν κόνιν σήραντες«, σαρώσαντες, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 409. ἐσκουπίσαμεν, ἐπαστρέψαμεν ὅλην τὴν γῆν, ὅλον τὸν κονιορτόν. »Σαίρειν τὸ δῶμα« (Εὐρ.), σαροῦν, σκουπίζειν· ἐντεῦθεν σάρος, σαρόω, καὶ τὸ Λατ. sario, sarrio, Lobeck. Φρυν. p. 83. Τὴν πρώτην σημασίαν ἔχει καθ' αὐτὸ ὁ παρακ., τὴν δὲ δευτέραν ἔχουσιν ὁ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. ἄλλοι δὲ χρόνοι οὐχ ὑπῆρχον ἐν χρήσει.

Σακάδιον, τό. Καθ' Ἡσύχ. εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, παρονομαζθέντος ἀπὸ τοῦ κιθαρῳδοῦ Σακάδου, Πλούταρχ. περὶ μουσικῆς. »Γέγονε δὲ καὶ Σακάδης Ἀργεῖος ποιητής τε μελῶν τε καὶ ἐλεγείων«.

Σάκανδρος, ὁ (σάκος, σάκκος, ἀνήρ). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κωμικὴ ἔκφρ. τοῦ Ἀριστοφ. ἴδε Βρ. εἰς Λυσ. 824. (υ-υ)

Σακέα. Ἑορτὴ Σκυθικὴ, καθ' Ἡσύχ. ἢ κατ' Ἀθήν. (ιθ'. σελ. 639.) ἑορτὴ ἐν Βαβυλῶνι, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη. καθ' ἃς οἱ δοῦλοι ἦρχον τῶν ἰδίων ἕκαστοι δεσποτῶν, ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1098. Ἐκδ. Ῥώμ.

Σακέσπαλος, ὁ, ἡ (σάκος, πάλλω). Ὁ πάλλων, σείων τὴν ἀσπίδα, ἐπίθετ. ἀνδρείων πολεμιστῶν, ἄρα ἀνδρεῖος, μαχητής, πολεμιστής, Ἰλ. Ε, 126. »-οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς«, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. πολεμικός, ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κινεῖν τὸ σάκος· ἢ κατὰ Ἀπολλών. λεξ. ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλων. (Ὀρθότερον γράφεται παροξυτόνως τακεσπάλος, Resiig comm. crit. de Sphcl OC. 1308.)

Σακεσφόρος, ὁ, ἡ (σάκος, φέρω). Σάκος, ἤτοι ἀσπίδα φέρων, φερεσάκης, ἀσπιδηφόρος, ὁπλοφόρος, πολεμιστής. 2) κωμ. ὁ πωγωνίας, ὡς παρὰ Πλάτ. τῷ κωμικῷ καλεῖται οὕτω καὶ δημαγωγὸς Ἐπικράτης, δι' ὃν ἔτρεφε δασύτατον πώγωνα, διότι προεκάλυπτε καὶ ὁ τοιοῦτος τὸ στῆθος αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ἡ ἀσπίς, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 502. ἴδε σάκος.

* **Σακίον**, ἢ σάκιον, τό, Ἀττ. ἀντὶ σακκίον, Ξεν.

Σακίτας, Δωρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκελίζω, = σακκίζω, στραγγίζω, Γαλην. ὅθεν

* **Σακκέλισμα** τό. Τὸ στραγγισμένον, διϋλισμένον.

* **Σακκελιστήριον**, τό. Ὄργανον, οἷον πανίον, ἢ ἄλλο τι, δι' οὗ στραγγίζει τίς τι, στραγγιστήριον.

Σάκκελλα, καὶ σακκέλλιον, ὅπου τὸ χρυσίον τίθεται, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀντὶ τούτου »Σακκούλλιον, βαλάντιον« ἔχει· ἡ συνήθεια τοῦτο »Σακούλλαν« λέγει. Ὁ Σχολ Γρηγορ. τοῦ Ναζ. ἔχει »Σακκέλλιον«, Ῥωμαϊστί, λέξις ἐστί, φυλακὴν τῶν χρημάτων σημαίνουσα· ὅθεν καὶ σακκελλάριον καλοῦσι, τὸν ταμίαν καὶ φύλακα τῶν χρημάτων.

Σακκεύω, = σακκέω.

Σακκέω (σάκκος). Διηθῶ, διϋλίζω, σακκελίζω, στραγγίζω, διαπερῶ ὑγρόν τι διὰ τοῦ σάκκου, Ἡρόδοτ. 4, 23. »Καρπὸν, σακεύουσιν ἱματίοιτιν.

Σακκίας, ου, ὁ (σάκκος). Οἶνος, διηθημένος, διϋλισμένος, στραγγισμένος οἶνος.

Σακκίζω, μέλ. ίσω, = σακκέω· ἴδε καὶ σάκκος.

Σάκκινος, ίνη, ινον (σάκκος). Ἐκ λεπτοῦ πανίου κοσκίνου, ἢ ἐκ σάκου κατεσκευασμένος, ἐκ σάκκου ὤν.

Σακκινόσυκοι. Εὐρύπρωκτοι, ὅτοι τὸν πρωκτὸν ὥσπερ σάκκον εὐρὺν καὶ σύκωτὸν ἔχουσιν, Ἡσύχιος.

Σακκίον, Ἀττ. σαχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάκκος. Μικρὸν σακκίον, πήρα, πουγγί, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 36. 2) μικρὸν στραγγιστήριον, παπίον, στράγγισμα. (εὕρηται γραφόμενον καὶ, σάκκιον καὶ σάκιον).

Σακκογενειοτρόφος, ὁ, ἡ (σάκκος, γένειον, τρέφω). Ὁ μεγάλην γενειάδα τρέφων, ἔχων, Ἀθήν. σελ. 162. ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει· »Ἔχει ἕνα τραβᾶ γένειαν, ἐπὶ τῶν πολλὰ καὶ δασέα γένεια ἐχόντων.

Σακκοπήρα, ἡ (σάκκος, πήρα). Διτάκιον, ἢ τρουβᾶς, ἐν ᾧ ἔχουσιν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρειώδη πράγματα, Πολυδ.

Σακκοπλόκος, ὁ, ἡ (σάκκος, πλέκω). Ὁ σάκκους, στραγγιστήρια ἢ σίτας πλέκων.

Σάκκος, ὁ, κατὰ Θ. Μ. σελ. 789. καὶ ἄλλους Γραμμ., μετὰ διπλοῦ κ Δωρικ., μετὰ δὲ ἑνὸς κ Ἀττ. π. χ. Ἀρ. Ἀχ. 822. Λυσ. 1211. τοὐναντίον χρῆται ὁ Μεγαρεὺς παρ' Ἀρ. Ἀχ. 745. σάκκος, πρβ. Lobeck Φρυν. σελ. 757. Meineke Μένανδρ. σελ. 44. 563. (σάττω). Ἓν ἐκ τριχῶν, καὶ μάλιστα αἰγείων κατεσκευασμένον χονδρὸν ὕφασμα, cilicium, καὶ πᾶν ἐκ τούτων κατεσκευασμένον, ὅθεν 1) χονδρὸν φόρεμα, ἱμάτιον, περιβολαιον, ἢ ἐπανωφόριον, καθὼς, π. χ. ὁ γιαπουνζές. 2) ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σακκίον, θύλακος, μάρσιπος, ἐν ᾧ ἐμβάλλομεν πράγματα πρὸς μετακόμισιν (τσουβάλιον), πήρα, τροβᾶς κ. τ. τ. 3) διηθητήριον, δι' οὗ σακκελίζομεν, διϋλίζομεν καὶ διηθοῦμεν, ἤτοι στραγγίζομεν θολόν τι ὑγρὸν, καὶ μάλιστα τὸν θολερὸν οἶνον, ἵνα καθαρισθῇ, ἢ ἵνα σμικρύνωμεν αὐτοῦ τὴν δύναμιν (τσαντίλλα), ὅθεν »οἶνος σεσακκισμένος«, διϋλισμένος, στραγγισμένος. Ὁ Φώτ. ἔχει, »Σακκίζειν, τὸν τρυγῶδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον· οὕτω Λυκόφρων«. 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα, μακρὰ καὶ δασεῖα γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502. Ἐπὶ ἱματίων λέγει ὁ Πλούταρχ. «Σακκοφόρον ἀνεῖλον, διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλεν», εἰς τὸ φόρεμα αὐτοῦ δηλ. ἔστι δὲ ὁ λόγος περί τινος Λακεδαιμονίου· ἴδε καὶ σάγος. 4) Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λέγεται τὸ γνωστὸν ἀρχιερατικὸν ἄμφιον. — Ἐκ τῆς δευτέρας σημασίας προκύπτει τὸ ἐν τῇ συνηθ. σακκοράφιον καὶ σακκοράφα, ἡ ἀκέστρα, ἤτοι ἡ βελόνα, δι' ἧς ράπτουσι τοὺς σάκκους· ὅθεν

Σακκοφορέω, ῶ (σακκοφόρος). Σάκκον φέρω, πήραν δηλ. σακκούλιον, σακκίον, ἢ ἐκ σάκκου (σάγου) χοντρὸν ἱμάτιον φορῶ, ὅθεν

Σακκοφορία, ἡ. Τὸ σάκκον φέρειν, ἢ τὸ φορεῖν ἱμάτιον ἐκ σάκκου, ἤτοι χοντρόν τι φόρεμα.

Σακκοφόρος, ὁ, ἡ (σάκκος, φέρω). Ὁ φορῶν σάκκινον φόρεμα, ἤτοι χοντρὸν καὶ μάλλινον· ἴδε σάκκος.

Σακκοδερμηστής, ἡ, σακοδερμιστής (δερμιστής). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὄφις σάκκος ἔχων· οἱ δὲ σκώληκα, παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος· βέλτιον δὲ, τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν· ὁ δὲ Φώτ. »Σακοδερμίτης (γράφ. σακοδερμιστής), Σοφοκλῆς Σρωΐλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεστθίοντα, ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα· ἐν χειρογράφ. Λεξ. κεῖται· »Χαλκοδερμιστὴς ὄφις, ἔχων τὸ δέρμα οἷον χαλκοῖς στικτόνω«.

Σάκος, εος, τό. Ἀσπίς· πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. Ἰλ. Γ, 335. »Σάκος μέγαν, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦ· »Τὴν ἀσπίδα· εἴρηται δὲ σάκος, ἐπειδὴ παρὰ πρώτοις Σάκαις εὕρηται. Σάκαι δὲ ἔθνος Θράκης«. Ὁ Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ Φώτ. λέγουσιν, ὅτι οἱ Σάκαι Σκυθικὸν ἔθνος ἦσαν, Ἰλ. Η, 219. καὶ 222. »Λίας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον, χάλκεον, ἑπταβόειον, ὁ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων, σκυτοτάμων ἐξ ἀριστος, ὕλῃ ἔνι εἰνάῃ ναίων, ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, ταύρων ζατραφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόνω· ἑπταβόειον, ἑπτάπτυχον, ἑπτάβυρσον, ἑπτὰ θέσεις δερμάτων βοείων ἔχον ἐπ' ἀλλήλους· οὕτω καὶ κατωτέρω ἐν στίχ. 245. ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 479. »Αὐτὰρ ὀγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον, τετράπτυχον, τέσσαρας θέσεις ἔχον ἐπ' ἀλλήλους, Ἰλ. Λ, 593. »Σάκε' ὤμοισι κλίναντες«, ἐρείσαντες τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσιν, ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κεραμιδώσαντες, καὶ ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. »Τὸ λεγόμενον, κεραμιδῶσαι, ὅ ἐστι, κλυβάντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν ἀσπίδων· ἄλλοι δὲ, ὅπερ ὀρθότερον, διὰ τοῦ, ἐγκλίαντες, πελάσαντες, ἤτοι ἐφαρμόσαντες, προσάψαντες, ὥστε ἡ μία νὰ σκεπάζῃ τὴν ἄλλην κατὰ τάξιν. Τὸ σάκος συνίστατο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐκ παχέος πλέγματος ἢ ξύλου, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ ἦσαν τεντωμένα μονὰ ἢ πολλαπλασίως σκληρὰ, ἀκατέργαστα βόεια δέρματα, καὶ ὅτε ἦσαν πολλὰ τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἡ μία σειρὰ ἦτον δέρματα, καὶ ἡ ἄλλη πλάκες ἐκ μετάλλου. Τὸ δὲ δυνατώτατον σάκος (ἀσπίς), τοῦ ὁποίου μνημονεύει ὁ Ὅμηρος, συνίσταται ἐξ ἑπτὰ βοείων δερμάτων καὶ ὀκτὼ σειρῶν πλακῶν ἐκ μετάλλου, ὡς ἀνωτέρω Ἰλ. Η, 222. καὶ ἐκ ταύτης τῆς ποιότητος τῶν ἀσπίδων ἀναπτύσσονται τὰ Ὁμρ. ἐπίθετα χάλκεον, χαλκῆρες, τετραθέλυμνον, ἑπταβόειον. Ὅτι δὲ καὶ κατὰ τούτους τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐγίνωσκον νὰ καλλωπίζωσι καὶ γυαλίζωσι τὰς ἀσπίδας, ἀποδεικνύουσι τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα, δαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, παναίολον, φαεινὸν, καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Σ, 428. κ. τ. παρβ. Ἡσ. ἀσπ. Ἡρακλ, 139. κ. τ. Τὴν Ἰωνικὴν γενικὴν σάκους ἔχει ὁ Ἡσ. Ἀσπ. 334. 460. Παρὰ τοῖς μεταγεν. τὸ πληθ. ἐσήμαινεν ἐν γένει ὅπλα. (ἀναφιβόλως, ἡ μόνη ὀρθὴ παραγωγὴ ἔστι παρὰ τὸ σάττω) [υν, μενον δὲ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 364. 461. καὶ ταῖς δύο φοραῖς ἐν τῇ πέμπτῃ ἄρσει –υ, τοὺς ὁποίους ὅμως στίχους καὶ τοὺς δύο ὁ Guyet καὶ Heinrich θεωροῦσιν ὡς ὑποβολιμαίους.]

Σάκος, ὁ, = σάκκος. Θύλακος, σακκίον, διηθητήριον, πήρα κ. τ. λ. »Σάκος αἴγειος«, ἀντὶ τοῦ, τεῦχος αἴγιον, πήρα, περὶ οὗ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι 575. λέγει· »Σάκος δὲ οὐδετέρως, ὅπλον, ἀσπίς. Σίκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δι' ἑνὸς κ, ὁ θύλακος. Καρικὸν δὲ πλέγμα δετικὸν ἄρτων«. Ἀλλ' ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν δερματίνοις σκεύεσιν ἐπετίθεντο τὰ ἄλφιτα, ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφορῆται. 3) μικρὸν, πλατὺ καὶ δασὺ γένειον μεγάλη γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 502. ἴδε καὶ σάκκος. (υυ)

*Σακοφόρος, ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ἀντὶ τοῦ Ἐπκ. σακεσφόρος.

Σάκτας, ου, ὁ, ἡ σακτὴρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Θύλακος, σάκκος, μάρτιπος, σακκίον, πήρα, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 681. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Εὐστάθ.

Σάκτας, ὁ. Ὁ ἰατρὸς παρὰ Βοιωτοῖς, Ἀθήν. σελ. 622. πθανῶς, ὡσαύτως ἐκ τοῦ σάττω, ὡς καὶ τὸ ῥάπτης, ἀκέστης, μεταφορ.

*Σακτήρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Σακείον.

Σακτός, ή, όν (σάττω). Παραγεμιστός, σακκωμένος, ἢ γεγεμισμένος κατὰ κόρον, γεμάτος.

Σάκτρα, ἡ (σάττω), = φορμός, Πολυδ. α'. 245. καὶ Φώτ. λεξ.

Σάκτωρ, ορος, ὁ (σάττω), ποιητ. Ὁ πληρῶν, καταγεμίζων, κατασωρεύων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 920. »Ἅλου σάκτωρα, ὁ τὸν ἅλην πληρῶν, γεμίζων μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος, τό, καὶ σάκχαρι, καὶ σάκχαρον, τό. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον οὕτως οὐχὶ τὸ ἡμέτερον σάκχαρον (ζάχαρη, ἡ, κοινῶς), ἀλλ' ἄλλον τινὸ γλυκὺν ὁπὸν ἐκχεόμενον ἐν εἴδει ἱδρῶτος ἐκ τῶν γονάτων (κόμβων) τοῦ καλάμου βάμπος (bambusa arundinacea, Λιν.) καλουμένου, ὃν οἱ Ἄραβες ταβασσὶρ καλοῦσιν· καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἕλληνες »Σάκχαρον καλάμινον« τοῦτο ἐκάλουν. Διοσκορ. Γαλην. »Καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε, καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται«. Στράβ. ιά. »Εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν· ἴδε καὶ μέλι. Οἱ Μαλαεῖς ἐκάλουν ἔτι καὶ τὸν ἐκ τῶν φοινίκων (borassus flabellifer) ἐψημένον οἶνον, σάκχαρ, καὶ τὸν ἐκ τοῦ Λοντάρ ὁπὸν Ἰάγαρα, ἀφ' οὗ κατά τινας, ἐσχημάτισται τὸ, σάκχαρον· κυρίως δὲ γίνεται τὸ σάκχαρ ἐκ τοῦ ὁποῦ τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου, ὃν καὶ ἡ συνήθεια, σακχαροκάλαμον, λέγει.

Σακχυφάντης, ου, ὁ (σάκκος, ὑφαίνω). Ὁ ὑφαίνων σάκκους, σακκία, στραγγιστήρια κ. τ. τ. ἴδε σάκκος· ἦν δὲ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἓν τῶν ἀνθρωπόδων (δοῦλος, σκλάβος), Δημοσθ. Κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. ί. 192. ὁ τοὺς κεκρυφάλους ὑφαίνων.

Σάλα, ἡ. Ταραχή, φροντίς, ἀνησυχία· ἴδε σάλος, ἀριθμ. 5. καὶ ἀσαλής.

Σαλαβακχώ. Πόρνης ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια, οὕτως ἔλεγον οἱ Ἀττικοί.

Σαλαβή, ἡ, = σαλάμβη. (υυ–)

Σαλαγέω, ῶ, καὶ σαλαγω, = σαλάσσω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαλαγεῖ, ταράσσει, καὶ παρὰ Λουκιαν. Ψευδόμ. 60. κεῖται τὸ »Σαλάγειν« ἀντὶ τοῦ, ὀπυίει. »Δίζεο ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶραν. Προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ, σαλάσσω, ὡς καὶ τὸ παταγέω ἐκ τοῦ πατάσσω, καὶ ἔχει μετὰ τοῦ παταγεῖν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅ ἐστιν, ἠχεῖν, θορυβεῖν, βοΐζειν, ἄρα, σαλάγη, ἡ, ἦχος, θόρυβος, βοὴ, κραυγή, ἀλαλαγὴ· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὀππιαν. Κυν. δ'. 74. »Σαλαγεῦντος νότοιο«, ἠχοῦντος, ῥοΐζον ποιοῦντος τοῦ νότου, ἐπὶ ἀνέμων· καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἐν τῷ γ'. 352. παρ' αὐτῷ »Τοῖοι λαλαγεῦσιν ὀδόντεσσι«, κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ γραφὴν »Σελαγεῦσιν«, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »Σαλαγεῦσιν« ἐκ τοῦ

Σαλαγή, ἡ (σαλάσσω)· ἴδε ἐν τῷ, σαλαγέω, Ἡσύχ. (υυ–)

*Σαλάγω, = σαλαγέω. (υυ–)

Σαλαΐζω. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ ἀθημονίᾳ θρηνοῖ, βοᾷ, κόπτομαι, Ἀνακρέων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Σαλαγεῖ, θρηνεῖ« ὁ Ἐτυμολγ. προστίθησι, »Σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου« ἐκ τοῦ

Σαλαΐς, ΐδος, ἡ· ἡ κάλλιον, σαλαϊσμός, ὁ (σάλος). Ὁ κωκυτὸς, θρῆνος, ὀλολυγμὸς μετ' ἀθημονίας.

Σαλάκων, ωνος, ὁ (σάλος, σαλάσσω, μέλ. σαλάξω, ταὐτὸν τῷ, σαλεύω, ἀριθμ. 4.). Ὅς τις ἐναβρύνεται, καυχᾶται καὶ προσποιεῖται τὸν πλούσιον, ἢ τὸν ἐν τιμῇ ὄντα, ἐν τῷ ὁμιλεῖν, περιπατεῖν, εἰς ὅλα τὰ κινήματά του κάμνει τὸν μεγάλον, κάμνει ἄσωτον δαπάνην, ἐπομ. ματαιόφρων, ἀλαζών, μεγαλαυχος, κομπαστὴς, καυχησιάρης· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαλάκων, ὁ πτωχὸς ἀλαζόνω· καὶ σαλακωνίσαι, σαλακωνεῦσαι, ἔλεγον τοὺς διαθρυπτομένους, σαλάκωνας, ἀπὸ τοῦ ἁβρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν· ὁ δὲ Θεόφρ. »Σαλάκωνα φησὶν εἶναι, τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ· ὁ δὲ Φώτ. »Σαλάκων, ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν« καὶ, »Σαλακωνεία, ἀλαζονεία, ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ, σαλακωνῆται, ἀλαζωνεύεσθαι, σαλάκωνας δὲ ἔλεγον τοὺς ἀλαζόνας, ψεύστας καὶ μεγαλαύχους« ὁ δὲ Ἐτυμολ. »Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν

τοὺς διαθρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶς διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι, παρὰ τὸν Σάλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον». Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητορ. 6. οὕτω λέγει περὶ περὶ τῶν Πλουτίων, »Ἴβρεσι γὰρ καὶ ὑπερήφανοι, καὶ τρυφεροὶ καὶ σαλάκωνες· τρυφεροὶ μέν, διὰ τὴν τρυφὴν, καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας, σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι, διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους, ἃ καὶ αὐτοί». Καθόλου δὲ, ταύτον ἐστὶ τῷ, Σοβαρὸς, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1169. ὅρ. σαλακωνεύω.

Σαλακωνεία, καὶ Σαλακωνία, ἡ (σαλακωνεύω). Ἡ ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία. Τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ κομπάζειν, ἤτοι καυχᾶσθαι εἰς τὰ πλούτη, τὸ προσποιεῖσθαι καὶ κάμνειν τὸν μεγάλον εἰς τε τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος, καὶ εἰς τὰς πράξεις, τὸ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὅπου μὴ δεῖ δαπανᾶν, Ἀθήν. σελ. 691. Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. γ'. »Οἶσθα γάρμου τὰς συνήθεις ἀτθενείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν· βλακεία, ἁβρότης, τρυφηλότης.

Σαλακωνία, ἡ, = σαλακωνεία.

Σαλακωνεύω, καὶ, σαλακωνίζω (σαλάκων). Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κάμνω τὸν μεγάλον, ἤτοι τὸν πλούσιον καὶ εὐγενῆ εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸ βάδισμα, κάμνω περιττὰς καὶ ματαίας δαπάνας· ὡσαύτως καὶ τὸ, σαλακωνίζω, ὅθεν διασαλακωνίζω, κάμνω βάδισμα καὶ περιπάτημα ὡς μεγάλος καὶ ἄρχων σαλεύων τὸν κῶλον, Ἀριστ Σφ. 1169, αἰνιττόμενος μὲ τοῦτο, καθὼς ἔκαμνον οἱ Λάκωνες (λακωνίζειν), ὡς καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, ἤτοι ταράζειν αὐτὸν ἐν τῷ περιπατεῖν, πάντῃ ταυτοσημάντως τῷ χυδαϊκώτερον σαυλοπρωκτιάω· ὁ αὐτὸς καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα ἔχει, »Σαλακωνίται, τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινεῖν«· ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἐξ Ἑρμίππου τὰς λέξεις. »Καὶ καταλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακισμένην,« ὅπου »Σεσαλακωνισμένην« ἀναγνωστέον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σαικωνῆσαι, διαστικωνῆσαι«. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Σαλάκων, ὅθεν

*Σαλακωνίζω, = σαλακωνεύω, ὅθεν

*Σαλακώνισμα, τὸ. Ὑπερήφανον, μεγαλορρημονικὸν, ἀλαζονικὸν σχῆμα, πρόσωπον (μοῦτρον), ἢ ἔργον, πρᾶξις, Κικερ. εἰς Ἀττ. 14, 2. Ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγν. ἔστιν ἀμφ.

Σαλαμάνδρα, ἡ. Ζῶον μικρὸν ἀμφίβιον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σαύρων, ἀλεπίδωτον μέντοι καὶ φαρμακερὸν, μελαίνας καὶ ξανθὰς κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχον, Νίκανδρ. Θηρ. »Σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθές.« ὅθεν

Σαλαμάνδρειος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν, ἐκ σαλαμάνδρας ὤν.

Σαλάμβη, ἡ. Ὀπὴ, τρύπα, δι' ἧς τὸ σέλας εἰσβαίνει, ἢ καπνοδόχη, Λυκόφρ. 93. λέγεται καὶ σαλάβη.

*Σαλαμινάφέτης, ου, ὁ (Σαλαμὶς, ἀφίημι). Ὁ προδίδων ἢ ἐγκαταλιμπάνων, ἀφίνων εἰς τὴν Σαλαμῖνα, Σολων. λείψ. 12, 6. Herm. Virg. p. 927.

Σαλαμός, ὁ, ἡ. Ἀλαζὼν, Φώτ. ἐκ τοῦ Σαλόω.

Σάλαξ, ακος, ὁ (σαλάττω). Κόπτινον τῶν μεταλλουργῶν, Πολυδ. ἰ. 149.

*Σάλαστα, ἡς. Δωρ. ἀντὶ θάλαστα.

Σαλάσσω, καὶ Ἀττ. Σαλάττω, Μ. ξω (σάλος). Σείω, κουνῶ, κινῶ, ταράττω, σαλεύω, κάμνω νὰ κλονῆται, κλονίζω, τινάσσω. 2) γεμίζω τόσον, ὥστε νὰ βαίζῃ εἰς ἓν μέρος. 3) παραφορτόνω, ἐπιφορτίζω, γεμίζω, παραγεμίζω. »Χύμα σεσαλευμένον οἴνῳ,« Ἀνθολ. πρβ. τὸ συνώνυμον σαλεύω.

*Σαλεία, ἡ (σαλεύω). Κίνησις, ἀνησυχία.

Σάλευμα, τὸ (σαλεύω). Ταύτον τῷ, Σάλος. Κίνησις, κλονισμός. Δίων. Χρυσ. λόγ. ξγ'. »Πολεμικὸν ἵππου σάλευμα«, τὸ θαρραλέον πολεμικὸν βάδισμα τοῦ ἵππου, Ὁ Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. α'. 79. καλεῖ »Σαλεύματα« τὰς κινήσεις καὶ ταραχὰς τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας. (υ–υ)

Σαλευμός, ὁ. Ταύτον τῷ, Σάλος, Φώτ.

Σαλευτός, ἡ, ὸν. Ὅστις σαλεύεται, ἢ ὁ δυνάμενος σαλευθῆναι, καὶ ὁ σεσαλευμένος, κεκινημένος, Μιλέαγρ. Ἐπιγρ. 60. ἐκ τοῦ

Σαλεύω (σάλος). Κινῶ, τινάσσω, ταράττω, σείω, κουνῶ, κλονῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κινῶ τι μὲ τὰς χεῖρας, διὰ τῆς ἐγγίξεως καὶ προσψαύσεως βάλλω αὐτὸ εἰς κίνησιν, Ἀππιαν. α' ὅθεν παθ. κινοῦμαι, παρὰ Στράτωνι. Ἐπίγρ. 95. 2) οὐδετέρ. κλονοῦμαι, δεῦρο κἀκεῖσε διαφέρομαι, ῥιπτάζομαι, εἶμαι εἰς παντοτεινὴν, ἀνήσυχον κίνησιν, τραντάζειν, ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, »Ἡ ναῦς σαλεύει«, σαλεύει ἐπ' ἀγκυρῶν, ὅταν ἡ ναῦς ῥίπτῃ τὴν ἀγκυραν εἰς καιρὸν τρικυμίας, εἰς ἄλιμνον τόπον, ἢ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ κλονεῖται ὑπὸ φορτούνας καὶ τῶν κυμάτων, Συνέσ. »Ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων, λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ δ' ἑτέρα ἀπημπόλητο«· ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ἐνυπν. »Μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν παρ' ἣν τινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει,« ἵσταται ἐπ' ἀγκυρῶν, ἀράζει δηλαδὴ· καὶ Βασίλ.« "Ὡς περ οἱ θαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι«, ὅταν εἶναι ἀραγμένοι, ἐπάνω εἰς δύο ἀγκύρας, ἤτοι ἔχουσιν ἐρρίμενας εἰς τὴν θάλασσαν δύο ἀγκύρας. Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 17. »Οἱ ἐν πλοίοις σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν,« ἴδε σάλος, ἐπομ. προπ., σαλεύειν ἐπί τινι, ἐπὶ φίλοις, κ. τ. π., ξεθαρρῶ εἰς τοὺς φίλους μου, ὡς τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, Σοφ. »Ἀνδρώπον σαλεύοντα ἐπὶ φίλοις«, Δημοφίλ. Γνῶμ., ἔχοντα θεμελιωμένην ὅλην τὴν ἐλπίδατου καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπάνω εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἐπίζοντα εἰς τοὺς φίλους του· τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν ἔχει καὶ ἡ κοινὴ φράσις. »Ἐγὼ κρεμῶμαι ἐπάνω εἰς τὸν φίλον μου,« ἢ »Ἐκρέμασα ὅλας τὰς ἐλπίδας μου ἐπάνω σου«· οὕτω καὶ παρ' Ἡλιοδώρ. θ'. Σελ. 420. »Ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ θεοῦ σχεῖσθαι,« ἔνθα ἔπεται, »Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύωνα«· καὶ παρ' Ἡρωδιαν. »Ἀρχὴ σαλεύουσα«, ἐπιφέρεται ὡς ἑρμηνεία τὸ »Καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη«· καὶ ἐν βιβλ. δ'. ἔνθα ἐπαινεῖται ὁ Παρθικὸς πόλεμος, κεῖται, »Ἐφ' ᾧ πάσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή,« εἶχεν ὅλας τὰς ἐλπίδας της, εἰς αὐτὸν ἐκρέμετο. β) περιπατῶ καὶ βαδίζω σοβαρῶς, μὲ σχῆμα ἀβρόν, μάταιον, ὑπερήφανον, ἢ στολισμένος καὶ ὑπερήφανα, ὡς σαλακωνεύω, Ξεν. Κ. Π, 2, 4, 6. γ) τροπ. ἐπὶ καταστάσεως διαθέσεων, εἶμαι εἰς κίνησιν, ἀνήσυχος, ἐπτοημένος, τεταραγμένος, φοβοῦμαι, Ἡρόδοτ. »Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνωμάλως διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς οὐρανόν«· οὕτω καὶ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Πυθαγόρας Ἐφέσιος. »Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ,« φοβούμενος, ταραττόμενος. »Πολλὰ δὴ καθ' ἑαυτὴν σαλεύσας, ἀνέρριψεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κύβον«, ἀντὶ τοῦ, βουλευτάμενος, κατὰ νοῦν βαλών. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 6. 4) ἐν τῇ συνηθείᾳ« Σαλεύω τὸν νοῦν, Ἐσάλευσεν ὁ νοῦς, Σαλευμένος ἢ Σεσαλευμένος τὸν νοῦν«, ταύτον τῷ, κεκινημένος τὸν νοῦν, ἔξω φρενῶν.

*Σαλία, ἡ, = σαλεία, ἀμφ.

Σάλος, ὁ. Ἡ διηνεκῶς ἀνήσυχος κίνησις, ὁ σαλευμὸς σώματός τινος, τάραχος, κλονισμὸς, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ κλύδωνος τῆς θαλάσσης, ἤτοι τῆς βιαίας κινήσεως τῶν κυμάτων αὐτῆς, »Πόντου σάλος«, ἢ ἀνησύχως κινουμένη θάλασσα, ἢ διηνεκὴς τῶν κυμάτων αὐτῆς ταραχὴ. Εὐριπίδ. Ἑκάβ. ἐπὶ τοῦ Πολυδώρου· »Κεῖμαι δ' ἐπακταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φερούμενος«, ὅπου ὁ Σχολ. »Τὴν τῆς θαλάσσης ταραχὴν, ἢ τὰς συνεχεῖς τῶν κυμάτων στροφὰς« φησί. ὅθεν α) ἡ διὰ τοῦ σαλευμοῦ καὶ κλονισμοῦ, ἤτοι τοῦ κινήματος τοῦ πλοίου καὶ τῆς κινήσεως τῆς θαλάσσης προξενουμένη αἴσθησις τῶν ἐπιβατῶν, ἤτοι ἡ κατὰ τὴν κεφαλὴν αἴσθησις ἐκείνη, ἣν δοκιμάζουσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου, ὅταν αὐτὸ κτυπούμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, κλίνει ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἕν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἡ κεφαλαλγία, ἡ ἀντράλα ἕως καὶ ξερᾶτις, ἀρχὸ πάθος τῆς θαλάσσης, ναυτία, ναυσία. »Κυρηβαρεῖν ὑπὸ σάλου,« Λουκιαν. εἰς Ἑρμότ. »Ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολύ, καὶ δεδιότα, καὶ κεκρηβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου.« β) αὐτὴ ἡ ἰδία μετέωρος θάλασσα, ἤτοι τὸ ἀνήσυχον πέλαγος διὰ τὸ ἀεί ποτε κλονεῖσθαι καὶ σαλεύειν, ὅ ἐστι, διηνεκῶς κινεῖσθαι τὰ κύματα αὐτῆς, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, Λιμὴν, ὡς π. χ. »Ἡ ναῦς ἐν σάλῳ ἔστη, ἐπ' ἀγκυρῶν, ἡ ναῦς ἔρριψε τὴν ἄγκυραν, ἤτοι ἄρκεν εἰς τὸ πέλαγος, ὅτε καὶ σαλεύειν, καὶ, ἀποσαλεύειν, καὶ, ἐπισαλεύειν, λέγεται, Διόδωρ. Σικ. γ'. 44. «Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις πρβ. σαλεύω σημ. β'. γ) τόπος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ, λιμένα μὲν μὴ ἔχων, μ' ὅλον τοῦτο δύναταί τις ἐκεῖ νὰ ῥίψῃ τὴν ἄγκυρον καὶ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς, Plage, Γαλ. Πολύβ. α'. 53. »Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλείουσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς· οὗ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν». δ) τροπ. πᾶσα κίνησις διαθέσεως, ταραχὴ, ἀνησυχία, φροντὶς, φόβος, κ. τ. τ. καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ τῷ, σάλος, εος, τὸ, ἐχρήσατο ὁ Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. (σελ. 423. Ἑκδ. Ῥεῖτκ.) »Καὶ τῆνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος.« (ἐκ τοῦ σάλος παράγεται τὸ, σαλόω, σαλεύω, σαλεία, σάλα, σαλάσσω, σαλάγω, σαλαγέω, σαλαῖς, σαλαΐζω, σαλάκων, σαλακωνεύω, σαλακωνεία, ἴσως δὲ καὶ σαῦλος· ὡσαύτως καὶ τὸ Λατ. salum, salio, salax. τοῦτο δὲ κάμνει πάλιν νὰ θεωρῆτις αὐτὸ πολλὰ συγγεν τῷ ἅλλομαι, τῷ, ἅλς (sal), καὶ, θάλασσα, Δώρ. σάλασσα. Κατὰ τὸν Heinst. τὸ, σάλος ἐστὶ ταυτὸν τῷ, ζάλος. ἀλλὰ καὶ τὸ, σέλλω, σείω, δύναται νὰ ἀνήκῃ ἐνταῦθα. (υυ)

Σαλόω, ῶ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σαλεύω, ὅθεν Μέσ. σαλοῦμαι, = σαλεύω, σημ. 2. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Σαλαμὸς, ἀλαζὼν, καὶ, Σαλοῦσα, φροντίζουσα, καὶ, Σαλμάτιον, κοσμαρίου τι εἶδος.

Σάλπη, ἡ. Θαλάσσιος ἰχθὺς, ὅστις καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι οὕτω καλεῖται, ξανθὰς ῥάβδους ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. 8. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τούτου, καὶ, Σάρπη, καὶ σάρπης, ὁ. καὶ, Σάλτιγξ, ἔχουσιν, ὁρα Εὐτάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1242. Παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 322. κεῖται. »Ὁ σάλπης ἐσάλπισε.« Λατ. salpa, καὶ Γαλλ. saupe.

*Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ (σάλπιγξ,

λόγχη, ὑπήνη). προμηθευμένοι μὲ λόγχας, σάλπιγγας καὶ ὑπήνας, Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστ. Βατρ. 966.

Σαλπίγγω, Μ. ξω, ταὐτὸν τῷ, Σαλπίζω, ὅρα τοῦτο.

Σαλπιγκτής, οῦ, ὁ (σαλπίζω). Ὁ σαλπίζων, ὁ σημαίνων, ἤτοι φωνάζων μετὰ τῆς σάλπιγκος, Ξενοφ. »Ἱερὸς σαλπιγκτής,« ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων. (οἱ τύποι σαλπικτὴς καὶ σαλπιστὴς δὲν εἶναι τόσον εὐχρηστοι, Lobeck. Φρυν. σ. 191.)

Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ. Ὄργανον σωληνοειδὲς ἐκ κέρατος, ἢ ἐκ μετάλλου, δι' οὗ φωνάζοντες ἐν τῷ πολέμῳ δίδουσι τὸ σημεῖον τῆς μάχης ἢ τῆς προσβολῆς, Ἰλ. Σ, 219. »-- ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ« ὁ Εὐσταθ. αὐτόθι σελ. 1189. οὕτως ἔχει. »Φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς εἶδε μὲν ὁ Ποιητὴς σάλπιγγα, ἥρωας δὲ οὐκ εἰσάγει χρωμένους αὐτῇ, οὐδὲ εἰδότας, ὃ δὴ καὶ περὶ τοῦ τετρώρου φασίν, ἓξ δέ φασι σαλπίγγων εἴδη, πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθήνη, διὸ καὶ σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται (ὅρα Παυσαν. Κορινθ. β'. 21. καὶ τὸν τοῦ Λυκόφρονος Σχολ. ἐν στίχ. 915.) δευτέρα, ἡ στρογγύλη, παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιρις εὗρε, καλουμένη, φασί, Χιούη· τρίτη, ἡ Γαλατική, χωνευτή — καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν, Κάρνυξ, τετάρτη, ἡ Παφλαγονική, πέμπτη, Μηδική, ἕκτη Τυρσηνική, περὶ ἧς καὶ Εὐριπίδης ἀναφέρει, καὶ Ἀθήναιος ἐν δ'. »Τυρσηνὰν δ' ἐστὶν εὕρημα Κέρατά τε καὶ Σάλπιγγες«. Ξενοφ. Ἀναβάσ. ζ. γ'. 16. καὶ δ'. β'. 5. »Τῇ σάλπιγγι σημαίνειν, ᾠδέγγεσθαι, κελεύειν.« Ἐχρῶντο ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς Κώμους. Ἀριστοτ. περὶ Ἀκοῆς, ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη, Σολπ. ἱερά, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς ἱερὰ ἔθιμα, μὲ ἄλλην δὲ ἐσημαίνοντο οἱ ὧραι κ. τ. λ. »Ἀπὸ σάλπιγγος« εὐθὺς ὁποῦ ἐδόθη τὸ σημεῖον μὲ τὴν σάλπιγγα. 2) τὸ διδόμενον μὲ τὴν σάλπιγγα σημεῖον, ἄλλως δὲ σάλπισμα. Ἀριστ. 3, 6. 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐξ Ἀρχιλόχου καὶ, »Σάλπιγξ θαλασσία« ταυτ. τῷ στρόμβος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρου (ἐνθα ἀνωτ.) ἔχει, »Κόχλῳ γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον (οἱ παλαιοί).« 4) εἶδος πτηνοῦ, φωνὴν σάλπιγγος ἔχοντος. 5) = σάλπη. — Ὁ Ἀρτεμίδ. ἀ. 58. περιγράφων τὸ »Ἱερὰ Σάλπιγξ«, λέγει, ὅτι συντεθημένη ἦν ὑπὸ χαλκοῦ καὶ διακρίνει ἀπ' αὐτῆς τὴν »Στρογγύλην σάλπιγγα«, καθὸ πολεμικήν. ὅθεν

Σαλπίζω, Μέλ. πίγξω, κ. τ. καὶ παρὰ νεωτ. ίσω, Lobeck. Φρύν. σ. 191. Διὰ τῆς σάλπιγγος φωνάζω, δίδω διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. β'. 17. »Ἐπεὶ ἐσάλπιγξεν ὁ σαλπιγκτής«, καὶ ἐντεῦθεν, Φυσῶ, παίζω τὴν σάλπιγγα, καθόλου δὲ τροπ. αὐτὶ τοῦ, μεγαλοφώνως βοῶ, κραυγάζω, Ἰλ. Φ, 383. »Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός«, δίκην σάλπιγκος ἴαχε, περιήχησεν ὁ οὐρανὸς ὡς ἡ σάλπιγξ, ἤτοι ἐβρόντησεν, εἰς σημεῖον μάχης. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 616. Wern. Τρυφιοδ. 327. Μετὰ αἰτ. δηλοῖ, ἀγγέλλειν, μηνύειν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Ὠκύπ. 114. »Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν«, ἐκήρυξεν, ἐμήνυσεν, ἐσήμανεν, ἐδήλωσεν. (Τὸ, σαλπίγγω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν, τὸ δὲ, σαλπίττω, ἀμφ.) ὅθεν

Σαλπικτής, οῦ, ὁ, = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος, Piers. Μοῖρ. σ. 354.

Σάλπιξ, ιγος, ἡ, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ, σάλπιγξ.

Σάλπισμα, τὸ (σαλπίζω). Ὁ ἦχος, ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος, καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ κέλευσμα.

Σαλπιστής, οῦ, ὁ (σαλπίζω), = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος. ὅθεν

Σαλπιστικός, ή, όν. Εἰς τὸν σαλπιστὴν, ἢ εἰς τὴν σάλπιγγα ἀνήκων, ἠσκημένος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν.

*Σαλπίττω, = σαλπίζω, ἀμφ.

Σαλύγη, καὶ Δωρικ. Σαλύγα, ἡ (σάλος, σαλεύω). Ἡ δινηκὴς κίνησις, π. χ. τῆς ἀτράκτου ἐν τῷ γνέθειν, κλώθειν, Γραμμ. ἀνίσως δὲν πρέπει τυχὸν νὰ γραφῇ σαλάγη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαλύγην, τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαι φασία.

Σάμ, = σάν. οὕτω καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὸ στοιχεῖον Σῖγμα, ὅθεν Σαμφόρας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Σῶμα. ἀμφ.

Σάμα, τό, ἀντὶ τοῦ Σῆμα, Δωρικ.

Σάμαινα, ἡ. Εἶδος Σαμίου πλοίου, Ἡροδ. 3, 59. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑποπρωρος.

Σαμαίνω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σημαίνω.

Σαμάκιον, τό. Μὴ βεβαίως γνωστόν τι μέρος στολισμοῦ γυναικείου, κυρ. ὑποκορ. τοῦ, σάμαξ.

Σάμαξ, ακος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Φορμὸς, ψάθα, Πολυδ. ι. 43. καὶ Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει, (ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ.) »Σάμακα. ὁ Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν Φορμόν, ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον, οὕτω Λύσιππος«· τοιαῦτα καὶ ἐν λέξ. Σάκτρα. Ἐντεῦθεν. ἴτας, καὶ »Σαμάκιον, τὸ,« κοσμαρίου εἶδος, ὁ Φώτ. ἀντὶ τούτου »Σαλμάτιον« ἔχει, Πολυδ. ἑ. 101. καὶ Ἡσύχ. Οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι στολισμόν τινα τῆς κεφαλῆς »Σαλμά, καὶ Τσαλμά«.

Σαμάρδακος, ὁ. Παρὰ Χρυσοστόμ. ὁμιλ. ιή. πρὸς Ἐφεσ. καὶ Αὐγουστῖν. κεφ. Ἀκαθ. γ'. 15. ἀντὶ τοῦ, ὀπατεών, γόης, ψεύστης.

*Σαμάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Σαρμάτης, Διον. Περ. 304. (υυ-)

*Σαμβαλίσκον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάμβαλον.

Σάμβαλον, Αἰολικ. ἀντὶ, Σάνδαλον, Ἀνάλεκτ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 190. 2) Ἴχνος ποδός, ποῦς. »Σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν«, ἐλαφροὺς πόδας, πατεῖν ἐλαφρά, Ἀθήλογ.

Σαμβύκη, ἡ, καὶ, Σάμβυξ, υκος, ἡ. Τρίγωνόν τι μουσικὸν μετὰ χορδῶν ὄργανον, τὸ ὁποῖον εἶχε μὲν τοὺς ὑψηλοτάτους τόνους, ὅμως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ εὐγενικόν, καθότι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν σφοδρότητα αὐτῶν καὶ διὰ τὴν σμικρότητα τῶν χορδῶν διέλυε τὴν ἰσχύν, Λατ. Sambuca. σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Γερμανοῖς Harfe, καὶ Γάλ. Harpe, λεγόμενον, Ἀθήν. δ'. σελ. 175. »Καὶ τὸ Τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον, Ἰόβας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῆς ἱστορίας, Σύρων εὕρημα ψηνίν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον Δυροφοίνικα, Σαμβύκην«. 2) πολιορκητικόν τι ὄργανον, παρόμοιον κατὰ τὸ σχῆμα τῷ μουσικῷ ὀργάνῳ, Πολυβ. ἡ. 6. καὶ Ἀππιαν. Μιθρίδ. »Σαμβύκην δέ τινα, μηχάνημα μέγιστον, ἐπὶ δύο νεῶν φερόμενον, ἐποίει« καὶ ἐντεῦθεν ἔτι »Σαμβύκης«, ὁ τὸ μουσικὸν τοῦτο ὄργανον παίζων, ἄλλως δὲ σαμβυκιστής. ὅθεν

*Σαμβυκίζω. Παίζω τὴν σαμβύκην, ὅθεν

Σαμβυκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν σαμβύκην παίζων. ὅθεν

Σαμβυκίστρια, ἡ. Ἡ τὴν σαμβύκην παίζουσα γυνή.

*Σάμβυξ, υκος, ἡ, = σαμβύκη.

Σάμεα, τά. Τὰ ἐν ταῖς ὥραις τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες. Ἡσύχ ἐντεῦθεν τὸ Γερμανικὸν Saum.

Σάμερα, Σάμερος, Σάμερον, Δωρ. ὅθεν τὸ ἡμίτερον, Σήμερα, καὶ, σήμερον, νῦν. Ταραντῖνοι. Ἡσύχ.

*Σαμῆον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σημεῖον, λείψ. Πυθαγ.

Σάμος. Ὕψος, κορυφή, λόφος, καὶ μάλιστα παρὰ θαλάσσῃ, Στράβ. ἡ. σελ. 532. καὶ ἰ. σελ. 702. »Πρότερον δὲ καὶ πόλις, Σάμος προσαγορευομένη, διὰ τὸ ὕψος, ἴσως, ἐπειδὴ Σάμους ἐνάλουν, τὰ ὕψη.« Ἴσως συγγ. τῷ, ὄμμος καὶ ψάμμος.

*Σαμπῖ, συνήθως μὲν ἀλλ' οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, παροξυτόνως γραφόμενον σάμπι, Ἑρμ. Σχολ. Ἀρ. Νεφ. 23. ἴδε Σ.

Σαμφόρας, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τὸ σάμ, ἢ τὸ σάν, ὅ ἐστι τὸ Σῖγμα φέρων, ἵππος δηλαδή, ὅστις ἔφερεν ἐν τοῖς ἰσχίοις διὰ πυρὸς ἐγκεκαυμένον ὡς σημεῖον τὸ, Σ. ἢ C. στοιχεῖον, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Κ. »Ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν Κ ἐντετυπωμένον, ὥσπερ Σαμφόραν, ᾧ Σ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σάν.« τοιαῦτα καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Φωτίῳ, καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 122.

Σαμψυχίζω, Μ. ίσω (σάμψυχον). Ὀσμὴν σαμψύχου ἔχω, ἢ ἐκδίδωμι, μυρίζω ὡς τὸ σάμψυχον.

Σαμψύχινος, ίνη, ινον. Λινήκων εἰς σάμψυχον, ἢ ἐκ σαμψύχου κατεσκευασμένος.

Σάμψυχον, τό. Ξενικὸν ὄνομα εὐώδους τινὸς φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Ἀμάρακος, λέγεται. Διοσκορ. γ'. 47. Ἀθήν. σελ. 681.

Σάν, ἡ, Σάμ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σῖγμα, Πινδάρ. Λείψ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Σ. ὅρα καὶ Ἀθήν. ἐν ἰ. καὶ ια'. καὶ Ἡροδ. 1, 139.

Σανδάλιον, τό. καὶ, Σανδαλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σάνδαλον, Ἡροδ. 2, 91.

Σανδαλοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, ἐν ᾗ ἐμβάλλονται τὰ σανδάλια εἰς τὸ φυλάττεσθαι καθαρά.

Σάνδαλον, τό. καὶ Αἰολικ. σίμβαλον, συνήθ. πλθ. Ξύλινον πέλμα (πατοῦνα), τὸ ὁποῖον ἐδένετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδὸς μὲ λωρία, κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 79. 83. 139. παρὰ Μεταγνστ. δὲ εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ. ἀ. 18. (ἐκ τοῦ Σανὶς, ἀντὶ Σανίδαλος κατὰ τὸν Hemsl.) καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ πέδιλον, (παπούτσ.ον) 2) ἴχνος ποδός, πατημασιά, Δ. ο τ. ἐπ. 2, 6.

Σανδαλορράφος, ὁ, ἡ. (ῥάπτω). Ῥάπτων τὰ σανδάλια, (παπουτσῆς), Νεωτερικ.

*Σανδαλόω, (σάνδαλον). Προμηθεύω, ὑποράπτω πατούναις· παπουτσόνω, προμηθεύω μὲ παπούτσια.

*Σανδαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων σανδάλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1371.

Σανδαράκη, καὶ Σανδαράχη, ἡ. (Sandaraca) Ὀρυκτοῦ, ἡμιμετάλλου ἐρυθροῦ εἶδος, ὅ ἐστι τὸ ἐρυθρὸν ἀρσενικὸν οὗ τινος τὸ χρῶμα ὅμοιον ἐστὶ τῇ Κινναβάρι (Ἀλκίφρ. Ἐπιστολ. α'. 33. »Εἰ γὰρ εἶδεν ἑαυτὸν χρῶμα σανδαράκης ἔχουσαν, οὐκ ἂν εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει« ἐν ᾧ τὸ ἄλλο καθ' αὐτὸ Ἀρσενικόν, ἤτοι τὸ Ἀρτενίκιον, ἔχει χρῶμα κίτρινον, ἤτοι ξανθόν, καὶ διαφέρει τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μόνον κατὰ τὴν διάφορον ἀναλογίαν τῆς μίξεως μετὰ τοῦ θειαφίου Διοσκορ. ἑ. 121. καὶ 122.) καὶ οὔτινος τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίου σώματος θανατηφόρον ἐνέργε.αν καὶ αὐτὸς ὁ Στράβων ἐσημείωσεν ἐν βιβλ. ιβ'. σελ. 841. ἔνθα διηγεῖται περὶ τοῦ μεταλλείου, ἀφ' οὗ ἡ σανδαράκη μεταλλεύεται. Ὁ Θεόφραστος ὅμως ἐν τῷ περὶ Λίθ. σελ. 397 ἀναφέρει καὶ τὸ Ἀρσενικόν, καὶ τὴν Σανδαράκην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς κονίας, καὶ διακρίνει ἐξ αὐτῆς ἄλλα, τὰ ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς γῆς ἢ τῆς ἄμμου εὑρισκόμενα, ὅστις κατωτέρω λέγει, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ὀρυκτὰ καίονται εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν φαίνεται, ὅτι ὁ Θεόφραστος ἐννοεῖ τὸ κυρίως Ἀρσενικόν. 2) τροφή τις, εἶδος κόμμεως τῶν μελισσῶν, Ἀριστοτέλ. Ζώ. ἱστορ. θ'. 40. ἴσως ἐστὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ἐριθάκη. 3) ἰατρικόν τι, χρήσιμον μὲν εἰς τοὺς ἵππους καὶ τὰ κτήνη, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 24. ἀλλὰ

θανατηφόρον. 4) σημαίνει ἡ λέξις καὶ, καθαρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα. ὅθεν

Σανδαρακίζω, ἐρυθρὸς εἰμὶ ὡς ἡ σανδαράχη, καὶ ἐν γένει, κόκκινος εἰμί.

Σανδαράκινος, ἡ, Σανδαράχινος, ίνη, ινον. Ἐκ σανδαρίκης· ὡς· ἐξαιρ ἐρυθρὸς, κόκκινος, ὡς ἡ κινάβαρις, Ἡρόδοτ. 1, 98.

*Σανδαρακούργιον, τὸ (ἔργον). Μεταλλεῖον, ἔνθεν εὐγάζουσι τὸν κόκκινον ὀρείχαλκον, ἡ σανδαράκη.

*Σανδαράχη, ἡ, σανδαραχίζω, καὶ σανδαράκινος, = σανδαράκη, σανδαρακίζω, σανδαράκινος.

Σάνδυξ, υκος, ἡ. καὶ σάνδιξ. Μίλτος, ἢ εἶδος κοκκίνου χρώματος, ὅμοιον τῇ μίλτῳ, λέγεται καὶ, ἀρμένιον, Λατ. sandyx usta, Διοσκορ. ε. 103. Παρὰ Στράβ. β'. κεῖται, »Μέταλλα σάνδυκος, ὃν δὴ καὶ ἀρμένιον καλοῦσι, χρῶμα ὅμοιον κάλχῃ«. Ὁ Ἀέτιος ἔχει, »Καιόμενον δὲ τὸ καθαρὸν φιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συριακὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ Ἰατροὶ, σάνδυκα ὀνομάζουσιν.« 2) φυτόν τι, μὲ τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν ἐβάφετο πανὶ πολλὰ κόκκινον, Vosb. Virg. Eclo 4, 45. σ. 208 dl ὅ καὶ σάνδυκε. παρὰ τοῖς Λυδοῖς, λινᾶ, διαφανῆ καὶ μὲ σάνδυκα βαμμένα γυναικεῖα φορέματα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σάνδυξ, δένδρον θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωτίβιος, ἡ φάρμακον Ἰατρικόν, καὶ κιβωτός« καὶ ἐντεῦθεν τινες παράγουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συνδύκιον, καὶ Σεντούκιον λεγόμενον, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Κιβώτιον· ἀλλ' αὕτη ἡ παραγωγὴ προσέρχεται ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Σαιδούκ. (τὸ Ἴψιλον ἔστιν ἐν ταῖς τριτυλλάβοις πτώσεσι παρὰ μὲν Προπ. 2, 35, (24), 45. μακρὸν, παρὰ δὲ Γρατ. Κυνηγ 86 βραχύ.)

Σανίδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ, Σανίς, Ἀρ.

Σανιδοτορέω, ῶ, (σανίς, τορέω) διατρυπῶ μίαν σανίδα, Ἀρ στοφ. Θεσμ. 1135.

Σανιδόω, ῶ (σανίς). Μετὰ σανίδων καλύπτω, στρόνω ἢ σκεπάζω μὲ σανίδια, σανιδόνω, σανίδας ἐπιβάλλω ἢ περιβάλλω, σκεπάζω, προμηθεύω μὲ κατάστρωμα ὅθεν »Πλοῖα σασανιδωμένα«, ἔχοντα κατάστρωμα, κουβέρταν· καὶ »Σανίδωμα«, τὸ κατάστρωμα, ἄλλως δὲ κατ' ἄλλην τινὰ ἔννοιαν. ὅ ἐστιν, ἐπὶ τιμωρίας, κεῖται τὸ Σανίδ. Ζήτ. Δρύοχος.

Σανιδώδης, ες, ὁ, ἡ (σανίς, εἶδος). Ὅμοιος σανίδι.

Σανίδωμα, τό, (σανιδόω.) Στρώματα ἢ σκέπη, ὄροφος ἐκ σανίδων· πάτωμα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἐξαιρ. κατάστρωμα (κουβέρτα, Ἰταλ.) εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀσπὶς συνέκειτο ἐκ δύο σανίδων, ἤτοι, ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, Πολύβ. ς'. 23. Ζητ. Σανιδόω.

Σανιδωτός, ἡ, όν. Σανιδωμένος, μετὰ σανίδων, ἢ καταστρώματος προμηθευμένος, κατεστρωμένος. Ζήτ. Σανιδόω.

Σανίς, ίδος, ἡ. Τμῆμα ξύλου κατὰ μῆκος διὰ τοῦ πρίονος ἐσχισμένου, οὗτινος τὸ πάχος συνήθως ἔστιν ἑνὸς δακτύλου, τὸ πλάτος μιᾶς ἢ καὶ δύο σπιθαμῶν, καὶ τὸ μῆκος ἕως δύο πήχεων, ἐξ οὗ καλύπτομεν ἢ κατασκευάζομέν τι, Σανίδα. Σανίδιον (ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 787. ἔχει, »Σανίδες λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατεῖα, οἷον τανίδες, παρὰ τὴν τάσιν) καὶ πᾶν τὸ ἐκ σανίδων γινόμενον· ἄρα α) θύρα, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν διπλίδων, ἤτοι πτερύγων τῆς θύρας, ὡ Ἰλ. Μ, 453· 461. καὶ 121. »οὐδὲ πύλησιν εὖρ ἐπικλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα· οὕτω καὶ ἐν Φ, 535. Ζ, 128. Ν, 42. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' ἐν Ι, 583. ἅπαξ κεῖται μετὰ τοῦ, κολ ητάς. Σείων κολλητὰς σανίδας, τὰς θύρας περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ καλῶς σηνηρμόσθαι τὰς σανίδας, καὶ εἰς ἓν πτερύγιον κατασκευασθείσας· οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσ. πολλαχοῦ, ἐνθα (Β, 344.) καὶ »Δικλίδες σανίδες« εὕρηται. β) φράγμα τι ἐκ σανίδων· ὕψωμά τι ἢ σκηνὴ ἐκ σανίδων, Ὀδυσ. Φ, 51. »Ὑψηλὴ σανίς«, σανίδωμα, ἢ κατάστρωμα, ὅ ἐστι, (σοφᾶ, τσιαρδάκ), κ. τ. τ. διὰ σανίδων κατεσκευασμένον. γ) σκέπη τις ἐκ σανίδων, ἔδαφος τοιοῦτον, τὸ ἐκ σανίδων σκέπασμα ἑνὸς τοίχου, αἱ δοκοὶ (γρεμιαῖς) ἑνὸς οἴκου. δ) τὸ κατάστρωμα (ἢ κουβέρτα) ἑνὸς πλοίου. ε) »λεύκωμα, ὅπου αἱ δίκαι λέγονται«, Φώτ. ἢ, »λεύκωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους, Ἡσύχ. καὶ ἐν ᾧ τὰς δίκας ἐνεχάραττον,« Φώτ. ἢ, »Σανίς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον, σανίδες δὲ ἐν αἷς ἐγράφοντο οἱ ὀφείλοντές τι καὶ οἱ ἠδικηκότες τι, Ἐτυμολόγ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αὗται αἱ σανίδες μετὰ κηροῦ, ἢ γύψου ἐπιπεπλασμέναι, ἐφ' αἷς ἔγραφον τοὺς νόμους, ἢ ἄλλην τινὰ διαταγὴν πρὸς δημοσίευσιν, καὶ μάλιστα ἐδημοσίευον τὰς ὅσας ἐγχειρίζων ἐνώπιον κριτηρίου ἐγκαλέσεις· παρομοίως ἐλέγοντο ἐκεῖναι, ἐφ' ἃς ὁ ἄρχων ἢ ὁ δικαστὴς ἔγραφεν ἢ μετὰ τῆς ἐγκεντρίδος, ἢ μετὰ τοῦ δυνχος μαπρὰν τινὰ ἢ βραχείαν γραμμὴν, δι' ἧς ἐδήλου τὴν καταδίκην ἢ τὴν συγχώρησιν τοῦ καταδίκου· αὗται ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ »Πινάκιον τιμητικόν«, Εὐρ. Ἄλκ. 967. 2) ξύλον ἐπίμηκες, ἐφ' ᾧ τοὺς κακούργους ἔδουν, ἢ προσήλουν αὐτοὺς ὡς ἐπὶ σταυρὸν, ὅ ἐστι, τιμωρητικὸν ξύλον, σανίδα. »Δῆσον αὐτόν, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι«, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 931. καὶ, »Δεῖν πρὸς τῇ σανίδι« αὐτόθ. 940. ὅτι δὲ μετὰ ἥλων ἐγίνετο τοῦτο, ὅ ἐστι, μετὰ καρφίων ἐκαρφόνετο εἰς τὴν σανίδα ὁ κακοῦργος, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 1003. στίχου, αὐτόθ. »Μᾶλλον ἐπικρούσεις σύγε· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. 9, 120. καὶ 7, 33. »Ζῶντα (τὸν Ἀρταύκτην) πρὸς σανίδα διεσπασαλευσαν«. Ζήτ. Σανιδόω.

Σάννας, ου, ὁ (σαίνω), ταὐτὸν τῷ, Μωρὸς, κατὰ τοὺς Γραμματ. Ὁ Κρατῖνος ὠνόμαζεν οὕτω Θεοδοτίδην τινὰ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπεκαλεῖτο μετὰ ταῦτα πᾶς μωρὸς, Σάννας, Εὐσταθ καὶ Φώτ. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. sanna, sannio. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Σάννορος, ἐκ τοῦ Ῥίθωνος, ἔχει.

Σαννίον, τό (σαίνω). Τὸ αἰδοῖον, καὶ ἀντὶ τοῦ, κέρκος, οὐρὰ, παρὰ τὸ, τῇ κέρκῳ σαίνειν· τὸ γὰρ αἰδοῖον ἐστ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγον, ὡς Εὔπολις, Ἡσύχ. ὅθεν

Σαννιόπληκτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Αἰδοιόπληκτος, Ἡσύχ.

Σαννίων, ὁ, (σαίνω). Γελωτοποιός, μῶκος, μῖμος, θεατρικὸς ὑποκριτής. Ὁ Δημοσθένης ὀνομάζει διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἕνα τραγικὸν ποιητήν. ἀμφ.

*Σανταλινος, ίνη, ινον. Ἐκ σανταλου ξύλου κατεσκευασμένος, ἐκ τοῦ

Σανταλον, τό. Δένδρον οὕτω καλούμενον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ξύλον. Ζήτ. Σαγάλινα.

Σαντόνιον, τό. Εἶδος ἀψινθίου, Διοσκορ. γ'. 28. artemisia santonicum. Λιν.

Σανυρίζω, ταὐτὸν τῷ, Αἰκίλλω, παρ' Ἡσυχ ὅπου »Σανθυρίζειν« ἡμαρτημένως κεῖται. Χωρατεύω, ἀστεΐζομαι, περιγελῶ, ἐκ τοῦ

*Σανυρός ὁ (σαίνω). Ὁ χωρατατζῆς, βωμολόχος, γελωτοποιός, περιγελαστής. ὅθεν καὶ, σανυρίων.

Σάξις, εως, ἡ. (σάττω). Ἡ μέχρι κορυφῆς πλήρωσις, γέμωσις, παραγέμισμα, Ἀριστοτ. προβλ. κε. 8.

*Σαόπολις, ιος, ὁ, ἡ (σαόω, πόλις). Ὁ πολεῖς ὑπερασπίζων, Κολοθ. 1,0.

(Σάος). Ἀπαιτᾶται ὡς θετικὸν μόνον ἐν τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ σῶς, ὅπερ ὀρθ· τοὐναντίον δὲ εὕρηται τὸ συγκριτικὸν σαώτερος, Ἰλ. Α, 32. »Ἀλλ' ἴθι. ...σαώτερος ἄς κε νέηαι«. Ἐνταῦθα δὲν εἶναι χρεία νὰ θεωρῇ τις μετὰ τοῦ Βοῦττμ. Γραμμ. 1. σ. 279. τὸ συγκρ. σαώτερος ὡς ἀρχαιότερον θετικὸν, διότι ὁ Ἀγαμέμνων λέγει φοβερίζων, »ὕπαγε, μὴ μ' ἐρεθίζῃς, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς γεροτέρος«, ἤγουν πάρεξ ἀνίσως δὲν ὑπάγῃς καὶ μ' ἐρεθίζῃς

Σαοσίμβροτος, ὁ, ἡ (σαόω, βροτός). Ὁ σώζων, διατηρῶν τοὺς βροτοὺς, ὁ σώους καὶ ὑγιεῖς φυλάττων τοὺς ἀνθρώπους.

Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, Σωφρονέω, Σωφροσύνη, Σώφρων, Ἰλ. Φ, 462. καὶ Ὀδ. Ψ, 13. 30.

Σαόω, ταὐτὸν τῷ, σώζω, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχ. εἰς Δῆλ. 22. — Σαοῖ δέμιν αὐτ' ἐπιβάθρωνι, σώζει, βοηθεῖ, Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ΣΑΟΣ, σῶς· παρ' Ὁμ. ἄχρηστος ὁ ἐριστ. ἐνεστώς· ἐν χρήσει δὲ παρ' αὐτῷ ὁ Μέλλ. σαώσω, Ἀόρ ἔσαωσα ἢ ἀναυξήτως, σάσα, ὁ ἀπαρ. παθ. Ἀόρ. σαωθῆναι· ἐσάωθεν, ἀντὶ ἐσαώθησαν· καὶ, σαωθήτω, πολλάκις· προιδέ, ὁ Μέσ. Μέλ. σαώτομαι, Ὀδ. Φ, 309. σάω, Προστ. ἐνεστ. ἐνεργ (ἀντὶ σάωζε) Ὀδ. Ν, 230. Ρ, 595. Ὕμν. Ὁμ. 12, 3. καὶ, ἐσάω, σάω, γ'. πρόστ. παρατ. ἐνεργ. Ἰλ. Π, 363. Φ, 238. (ν-) καὶ τέλος, ὁ ἐκ τοῦ σαόω κατὰ συναίρ. ἐνεστ. σάω, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ κοινὸν σώζω· ἴδε τοῦτο Παρεκτὸς δὲ τούτων, εὑρηνται καὶ οἱ ἐνταῦθα ἀνήκοντες τύποι σαοῦσι, Τυρτ. 2, 13. καὶ σαοῖ, Θεογν. 868. Bekk.

*Σαπείη, γ. ἐυκτ ποθ. ἀορ. ἐκ τοῦ σήπω, ἡμαρτ. ἀνάγν. Ἰλ. Τ, 27.

Σαπείριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπείς, εῖσα, έν, Ἀόρ. β'. μετοχ. παθητ. ἐκ τοῦ σάπω, σήπω, Ἡσ. Ἀσπ. 152.

Σαπέρδης, οῦ, ὁ, Saperda. Οὕτως ἐκάλουν ἐν Ποντῷ τὸν ἰχθὺν Κορακῖνον, ὃν ποστὸν, ἤτοι ταριχευτὸν, ἀλατισμένον ἐποίουν· ἦν δὲ οὗτος μεγαλήτερος τῆς Σαρδέλης, καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ Ποντῷ εὑρισκόμενα εἴη τῶν ἰχθύων, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ὁ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις καλούμενος, Θρίσσα, ἢ· ὅστις παρομοιάζει τῇ παρὰ Γερμανοῖς Hering (χαρίγγα) λεγομένῃ· ὡς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Ἀθηναίου (ἡ. σελ. 339.) δύναταί τις εἰκάσαι, »Σύνεστι σαπέρδαις δυσὶ καὶ ταῦτ' ἀνάλτοις καὶ πλατυρύγχοις τισιν«. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώ. ἱστορ. ἡ. 29. κεῖται τὸ ὄνομα »Σαπέρδιξ« ἐπί τινος προσφάτου ἰχθύος, ὃν πάλιν οἱ παρὰ τὸν Πόντον οἰκοῦντες, Ἀσπρίνην, (ἡ) λέγουσιν· ἐστὶ δὲ οὗτος μικρότερον εἶδος τῆς Θρίσσης. (α) Ἀρχεστρ. λειψ. 97. Pers. sat 5, 134.)

Σαπέρδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σαπέρδης. 2) ὑβριστικὸν ὄνομα μιᾶς ἑταιρίδος ἐν Ἀθήναις Ἀθήν. σελ 591.

Σαπερδίς, ἡ· ἴδε σαπέρδης.

*Σαπῇ, Ἐπ. γ'. ὑποτ. παθ. ἀορ. τοῦ σήπω, ἀντὶ σαπῇ, Ἰλ. Τ, 27.

Σαπήριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπρία, ἡ (σαπρός), = σαπρότης, Διοσκορ. α'. 113. »Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρίμνων σαπρία συνισταμένη ὥσπερ ἄλευρον«.

Σαπρίας, ου, ὁ (σαπρός) οἶνος, (Ἀθήν. σελ. 29.) ὁ παλαιὸς καὶ εὐώδης οἶνος. Ζήτ. ἐν τῷ, Σαπρός.

Σαπρίζω, (σαπρός). Σάπιος, βρωμερὸς, σαπρὸς εἰμί, σαπρὰν ὀσμὴν ἔχω, βρωμῶ, σήπομαι 2) σαπρὸν, ἢ βρωμερὸν ποιῶ.

Σαπριόω, ῶ (σαπρός). Σαπρὸν, σάπιον, ἢ βρωμερὸν ποιῶ, Ἐκκλησ. ἰ. 1.

Σαπρόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας) Λίαν γέρων, ὅστις ὑπὸ τοῦ γήρατος βρωμᾷ ὡς σεσηπώς, ὑπέργηρος.

Σαπρόκνημος, ὁ, ἡ, (κνήμη). Σαπρὰς, ἐκφερούσας ἄμπυον κνήμας ἔχων, Διοσκορ. δ'. 184.

Σαπρολογία, ἡ. Αἰσχρολογία, ὕβρις, Νικήτ. χρον. ἀ. 6. Λέξ. νεωτ.

Σαπρόπλουτος, ὁ, ἡ, (πλοῦτος). Βρωμόπλουτος, ἤτοι ἐπὶ παμπαλαίου, προγονικοῦ πλούτου, ἢ ἐπὶ πλουσίου μέν τινος, ὅμως πολλὰ φιλαργύρου, σαπίζοντος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλούτου του, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 501. «Νυμφίος σαπρόλουτος», ὁ πλούσιος μέν, ἀλλὰ λίαν φειδωλὸς νυμφίος.

Σαπρός, ά, όν (σήπω, σαπῆναι) Σεσηπώς, σάπιος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὀζόλης, βρωμερὸς, κακὴν ὀσμὴν ἔχων, δυσώδης, ὄθεν ταγγιασμένος, μουχλιασμένος, ἐξαιρ ἐπὶ ὀψαρίων, ὅσα ἐστάθησαν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ἁλμύρᾳ (ἅλμῃ) καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀθην. ἐν ε'. λέγει «Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ· ὁ αὐτός ἐστι ἐν ζ'. ἀντιτάσσει εἰς τὸ «Σαπροὶ ἰχθύες» τὸ «Πρόσφατοι». 2) ἑπομένως δὲ σημαίνει ἢ λέξις καὶ τὸ, ἀκίθαρτος, ῥυπαρὸς, αἰσχρὸς, συγχαμερὸς, μοχθηρὸς, φαῦλος, ἀχρεῖος, μυταρός· ὅθεν παρὰ Παύλῳ πρὸς Ἐφεσ. δ'. «Λόγος σαπρὸς», αἰσχρὸς, αἰσχρολογία, καὶ μάλιστα ὁ περὶ Ἀφροδισίων. 3) ἐν γένει, μισοσάπιος, ὅ,τι τσακίζεται εὐκόλα ἐξ αἰτίας τῆς σήψεως, διεφθαρμένος, χαλασμένος διὰ τὴν πολυκαιρίαν· ἄχρηστος. 4) παλαιὸς, ἀρχαῖος, γέρων· πλὴν καὶ παλαιόντι χωρὶς νὰ συνυπεμφαίνῃ μέμψιν τινα, ὅθεν «σαπρὸς», καὶ, σαπρὰς οἶνος», παλαιὸν κρασί, τὸ ὁποῖον ἐστάθηκε πολὺν καιρὸν καὶ μυρίζει καλᾶ, Πινδ. Μοῖρ. σ. 353 Ruhnk Τίμ. σελ. 167. Ruxil. σ. 102. καὶ Ἀθην. ἐξ Ἑρμίπ. 1. σ. 31. «Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσι, οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοιγομενάων, ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου, ὀσμὴ θεσπεσία· οὕτω καὶ παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. «Σαπρᾶς εἰρήνης», ἀντὶ τοῦ, ἀρχαίας, παλαιᾶς. 5) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φρυνίχου, (ὅρα παρ' αὐτῷ Lobeck σελ. 377.) ἐσήμαινεν ἡ λέξις καὶ, δύσμορφος, ἀτχήμος. Ζήτ. Σαπρόφιλος. Ὁ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 4. λέγει, «Σαπρὸν ὄξος, Σαπρὸν μέλι, χηνίδιον, σκευάριον, δόγμα, θεμέλιον. Σαπρὸς παίκτης» καὶ, «Σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα», ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν

Σαπρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ σαπρὸν ἤτοι δυσώδη στόμα ἔχων, οὗ τινος τὸ στόμα ἢ ἡ ἐκπνοὴ (τὰ χνῶτα) βρωμᾷ, Στοβ. λόγ. λζ'.

Σαπρέτης, ητος, ἡ (σαπρός) Σῆψις, σάθρωμα, σάπισμα, ἡ ἐκ τῆς σήψεως δυσωδία (ἢ ἐκ τοῦ σαπίσματος βρῶμα) ἢ κατάστασις σεσηπότος καὶ σεσαθρωμένου, ἤτοι διεφθαρμένου σώματος. «Ξύλων σαπρότης», Διοσκορ. ἀ. 133., τὸ σάπισμα, ἤτοι ἡ σῆψις, ἡ σαθρότης καὶ εἰς κονίαν διαφθορὰ τῶν ξύλων. Ζήτ. Σαπρία.

Σαπρόφιλος, ὁ, ἡ. (σαπρὸς, σημ. 5. φιλέω). Φίλος, ἐραστὴς ἀτχήμων ἀντικειμένων. Ὁ Λυγουστῖνος ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς κ-ί ς'. 31. λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ὠνόμαζον «Σαπροφίλους», τοὺς τὰ σαπρὰ καὶ ἀτχήμονα, ἀσχημα ἢ δυσειδῆ φιλοῦντας, τοὺς τὰ ἑταιρικὰ καὶ μυταρὰ ἀγαπῶντας. Οὕτως ἔχει καὶ ἐν Χειρόγραφ. τοῦ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἥρα, ἔνθα ἀναφέρεται στίχος τις ἐκ τῶν τοῦ Βαρβίου, ἀντὶ «Αἰσχρᾶς τινος» Σαπρᾶς τινος.

* **Σαπρόω**, (σαπρὸς), = σαπρύνω.

* **Σαπρύνω** (σαπρός). Κάμνω σάπιον, ἢ βρωμερὸν. Παθ. γίνομαι σάπιος ἢ βρωμερός.

* **Σαπφείρινος**, ινη, ινον. Ἀπὸ σάπφειρον, Φιλοστρ. βίος Ἀπολλ. 1. 25.

Σάπφειρος, ἡ, καὶ, σάμφειρος. Λίθος εὐγενὴς, Ζαφείριον, Διονύσ. ὁ περιηγητὴς καλεῖ ταύτην, κυανῆν, καὶ, χρυσῆν, ὡς δύο κύρια εἴδη. «Χρυσήεις κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο· οὕτω καὶ Πλίν. λζ'. 39.

Σαπφικός, ή, όν Ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ποιήτριαν Σαπφώ. ἢ ὁ ἐκ τῆς Σαπφοῦς, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σαπφοῦς ὤν

* **Σαπφῷος**, ία, ῷον, = Σαπφικός.

Σαπών, Μετοχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐκ τοῦ Σήπω.

Σάπων, ωνος, ὁ. Σμῆγμα, ῥυπτικὴν δύναμιν ἔχον, Σαπώνιον ἢ Σαπούνιον· ἔστι δὲ τοῦτο σύνθεσίς τις ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλου τινος λίπους καὶ νίτρου, ἢ ἄλλων τοιούτων νιτρωδῶν ἁλάτων, δι' οὗ πλύνομεν τὰ ῥεῤῥυπωμένα ἱμάτια. Λατ. Sapo, Κελτικὴ ἢ Γερμανικὴ λέξις. (ᾱ, Seren Σάμμων. 155.)

Σαπώνιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Σάπων.

Σαράβαλλα, τά. καὶ, Σαράβαρα, τά. Ξενικὸν, ἤτοι Ἀσιανὸν καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ἔνδυμα. Καθ' Ἡσύχ. «Τὰ περὶ τὰς κνημίδας (γράφ. κνήμας) ἐνδύματα» ὁ αὐτὸς ἔχει. «Σκελεαί, τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Πάρθοι, Σαράβαρα». καὶ «Σαραβάρα, βρακία· οὕτω καὶ Πολυδ. ζ'. 59. ἰ. 168. Ὁ Φώτ. «Σαράβαρα, ἐνδυτὴς Περσικὴ, ἔνια δὲ λέγουσι βρακία.» ὁ Εὐδόξιος ἔχει, «Σαράβαρα, τὰ ἐκ κόκκου σιευαζόμενα παρ' αὐτοῖς (τοῖς Χαλδαίοις) προσαγορεύεται, τὴν βρακίων τάξιν ἔχοντα, καὶ μηροδέταις προσδεδεμένα· ταῦτα δὲ ἔφερον ὡς ἐπίσημοι, καὶ σαπαράπαια. Ὁ Προφ. Δανιὴλ ἐν κεφ. γ'. 21. ἔχει. «Ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν, καὶ τιάραις, καὶ περικνημίσιν» καὶ Ἀντιφάνης περὶ τῶν Σκυθῶν.» Σαράβαρα καὶ χιτῶνας πάντας ἐνδεδυκότες.» σημαίνει δὲ ἡ λέξις Σαράβαλλον, ἢ, Σαράβαρον, κυρίως τὸ παρὰ Τούρκ. Σαλβάρ, καὶ κοινῶς, Σαλλιβάριον, καὶ Σαλβάριον, λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο, εἶδος Ἀναξυρίδων, ὅ ἐστι, Βρακίον πλατύτατον, σχεδὸν μέχρι τῶν ἀστραγάλων καθῆκον. Καὶ ἡ μὲν λέξις, Σαράβαλλα, ἰδία ἐστὶ τῶν Χαλδαίων· ἡ δὲ Σαράβαρα, τῶν Περσῶν καὶ Σκυθῶν. Ὁ Στράβ. β'. σ. 803. ἀντὶ τούτου «Σιραπάραια» ἔχει.

Σάραβος, ὁ. Ὁ χάσκων, παρὰ τὸ Σαίρειν. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ Κωμικοῖς, Ἡσύχ. καὶ Φώτ., ὅστις ἔτι καὶ, Σαραβαρίχην, ἔχει.

Σαραπιεῖον, ἡ, Σαραπεῖον, τό. (Σάραπις). Ὁ ναὸς τοῦ Σαράπιδος θεοῦ.

Σάραπις, ιδος, ἡ Χιτὼν Περσικὸς μετόλευκος, μὲ πορφυρᾶς ἀράδας, Κτησίας, καὶ Ἀθην σελ. 525. 2) ἀρτ. Αἰγύπτιος θεός.

Σαρᾶπος, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Σαράπους, οδος, ὁ, ἡ αἰτ. σαράπουν καὶ, σαράποδα, Διογ. Λ. 1, 81. (σαίρω, ποῦς). Ὁ σύρων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, Ἀλκαῖος παρὰ Διογένν. Λαερτ. εἰς βίον Πιττακοῦ «Σαράποδα, καὶ, Σάραπον, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τω πόδε.» Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. Ἱππογρ. ἔχει, «Σαράπους, (ἢ) ἡ διαστηρίτας καὶ διεστῶτας ἔχοντα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.» λέγεται δὲ κυρίως, ὁ μακρὰν διεστραμένους ἀπ' ἀλλήλων ἔχων τοὺς πόδας, καὶ ἐν τῷ βαδίζειν σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆν ὥστε νὰ σκουπίζῃ, ὅθεν ὁ πλατεῖς καὶ διεστῶτας ἔχων πόδας. (ᾱ)

Σαργάνη, ἡ. δεσμὸς, δέμα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 801. Βρόχου σαργάνας, «δεσμοῖς. 2) πλέγμα γυναικῶδες ἐκ σχοινίων ὡς δίκτυον, κελάθιον ἢ ζιμπίλιον, ἢ ἄλλο τι πλεκτὸν, ὡς καὶ τὸ, ταργάνη, Ἀθην. γ'. σελ. 119. «Ἐν σαργανοῖσιν ἄξω ταρίχους» καὶ Πολ. ἐν β'. πρὸς Κορινθ. ιά. (– υ –)

Σαργῖνος, παρ' Ἀθην. σελ. 321. ἡμαρτ. ἀντὶ, Σαρδῖνος.

Σάργος, ἡ, (κατ' Ἀρκαδ. σ. 46, 18. σαργός, ὁ.) Εἶδος θαλαττίου ἰχθύος, γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, sargus Λατ.

Σάρδα, ἡ. (Sarda, παρὰ Πλινίῳ) Εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Θύννων, παρὰ τὴν Σαρδὼ (Σαρδινίαν) νῆσον ἁλιευόμενον· καὶ, Σαρδίνη, ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν ἰχθὺς, Σαρδέλλα, λεγόμενος, διὰ τὸ ἁλιεύεσθαι καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον.

Σαρδάζω, μετὰ πικρίας γελῶ, κατὰ τοὺς Γραμματ. πρβ. σαρκάζω, σαρδωνίζω, Σαρδάνιος. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει, «Διεσαρδάνωσε, διεγέλασε,» ἀνθ' οὗ ὁ Σουίδ. «Διεσαρδάνισε» ἔχει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Διασαρκωνήσα.» καὶ ἐκ τούτου «Δασαρκώνισμα.» καὶ «Διεσαρώνησε, διέσυρε, κατεγέλασε, οἱ δὲ διέλανσε· ἡ τελευταία ἑρμηνεία ἁρμόζει εἰς τὸ Σαίρω, Σίρων, Σαρωνίζω. Ἡ γραφὴ ἄρα κλονεῖται εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἀγνωστον ῥῆσιν μεταξὺ τοῦ, διασαρδανόω, διασαρδωνίζω, διασαρδανίζω, καὶ τοῦ, διασαρκωνίζω.

Σαρδάνιος, ία, ιον, ὅθεν «Σαρδάνιος γέλως», τὸ μετ' ἀγριότητος καὶ καταφρονητικὸν σκῶμμα, γέλοιον ἑνὸς θυμωμένου, εἴτε πρὸς ἰδίαν βλάβην, εἴτε ἐν αἰσθήσει πόνου τοῦ γελῶντος αὐτοῦ, ὅταν φαίνηταί τις ὅτι γελᾷ μέν, ὅμως ἐν τῇ καρδίᾳ του κακὴ μελετᾷ. ὅθεν «Σαρδάνιον γελᾶν», γελῶ ἀγρίως ἢ μὲ θυμόν, κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Ψ, 302. πρβ. Schaef. Bos ell. pag. 73. Ἄλλοι γράφουσι Σαρδόνιος, ία, ιον, ἴδε τοῦτο.

Σαρδίνη, ἡ. Ὁ ἰχθὺς, Σαρδέλλα παρ' ἡμῖν λεγόμενος. Ζήτ. Σάρδα Παρ' Ἀθηναίῳ, σελ. 328. «Σαρδῖνος» λέγεται.

Σαρδῖνος, ὁ, = σαρδίνη.

Σάρδινος, ίνη, ινον, ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις. 2) ταὐτὸν τῷ, Σάρδιος, ία, ἡ «Λίθος Σάρδιος» ταὐτὸν τῷ, Σαρδώ. ἀριθμ. 2. καὶ, Σίρδιον, τό, ὃ καὶ ζήτει.

Σάρδιον, τό. καὶ Σάρδιος, ὁ, «Αἱματόεντα σάρδια.» Ὀρφ. λίθ. ιζ'. 5. Κατὰ τὸν Θεόφραστον ἤτον ἡ διαφανὴς καὶ ἐρυθρὰ τιμία, ἤτοι εὐγενὴς λίθος, ἤτις καὶ θήλεια, ἐλέγετο, ὁ δὲ ὑπομέλας, ἀρσενικός· ἀμφότεροι ἦσαν χρήσιμοι εἰς σφραγίδας καὶ εἰς δακτύλια· ὁ πρῶτος λέγεται ὑπὸ τῶν λιθολόγων carneolus, ὁ δὲ δεύτερος sarda. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Σάρδιος, ά, ή· ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις, εων, αἱ, καὶ Ἴων. Σάρδιες, ίων, αἱ· μητροπόλεως Λυδίης.

Σαρδόιον, τό. Ζήτ. Σαρδῶν.

Σαρδόνιος, ία, ιον. ὅθεν «Σαρδόνιος γέλως», ὁ χλευαστικὸς γέλως ὀργιζομένου τινὸς, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενος γέλως, ἢ ὁ ἐπὶ καταμωκήσει προσποιητὸς γέλως· ἄλλοι δὲ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελάντων. Γινὲς παράγουσι τοῦτο, μὲ ὀλίγην πιθανότητα, ἀπὸ τοῦ Σαρδόνιον, ὅπερ ἐστὶ βοτάνη τις δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ, γυμνοῦσθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν, Ἡσύχ. Μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Τ, 302. » — μείθητε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον». Ὁ Σαρδόνιος οὗτος γέλως διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπότε τῶν Γραμματικῶν καὶ Παροιμιογράφων· ὁ Φώτιος δὲ ἀναφέρων τὸ τοῦ Ὁμήρου λέγει, ὅτι ἐλέγετο ἐπὶ τοὺς ἐπὶ κακῶν γελῶντας, παραβάλλων τό, «Μείθητε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Σαρδόνιον», μετὰ τοῦ ἐν Ἰλ. Ο, 101. «Ἡ δ' ἐγέλασε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη». Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι ὅτι ἡ δηλητήριος αὕτη βοτάνη σελίνῳ ἐστὶν ἐμφερής, ἐν Σαρδοῖ φυομένη, ἣν θέλουσιν εἶναι τὴν τοῦ Λινναίου Ranunculus. Γράφεται ἔτι καὶ «Σαρδάνιος» ὡς ἐν Ἀνθολογ. «Μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς;» ἴδε ἀνωτέρω. Ἡ παραγωγὴ

τούτου ὑπό τῶν παλαιῶν διαφόρως ἀποδίδοται· πιθανωτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπό τοῦ σαίρω, ὡς τό Σαρκάζω, καί ἐδήλου κατ' ἀρχάς τόν μετά σεσηρότων, εἴτουν κεχηνότων τῶν χειλέων, εἴτ' ἐκ διαθέσεως, εἴτε καί μή, γιγόμενον γέλωτα.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ. Sardonyx, Πολύτιμος, ἤτοι εὐγενής τις λίθος, ἐκ τοῦ σάρδιος καί ὄνυξ συγκείμενος, Πλίνιος λζ'. 6. Κατ' αὐτόν κυρίως, ἕνεκεν τῶν συστατικῶν αὐτοῦ μερίων καί τοῦ χρώματος ἔστιν εἶς καί ὁ αὐτός μετά τοῦ ὄνυχος· καί καλεῖται μέν Ὄνυξ, ὅταν ἡ ξανθή, ἡ μελαχρινή ἡ ἡ κοκκίνη βάσις ἔστι διόλου ῥαβδωτή τακτικώς μετά λευκῶν φλεβῶν, ἡ ὅταν αὗται σχηματίζουσι, ποτέ μέν ῥάβδους, ποτέ δέ κηλίδας, ἄλλοτε δέ ὀφθαλμούς, κύκλους καί ὠοειδῆ σχήματα. Ὅτε δέ τά διάφορα ταῦτα χρώματα ἔκειντο εἰς τακτικάς ἐπαλλήλους διαφυάς καί πτυχάς, ἡ ἑνοῦτο τό ὑπομέλαν σάρδιον μετά τῆς λευκῆς πτυχῆς τακτικῶς, τ'τε ἐκαλεῖτο Σαρδόνυξ.

Σαρδώ, οῦς, ἡ· καί Σαρδών, όνος, ἡ· καί Σαρδώνη, ἡ. Ἡ νῆσος Σαρδινία λεγομένη κατά τό Τυρρηνικόν πέλαγος κειμένη. 2) τιμία λίθος, πιθανῶς ταύτόν τῷ, σάρδιον καί, σαρδόνυξ, Lobeck Φρυν. σ. 187.

Σαρδών, όνος, ἡ = Σαρδώ. 2) Ἡ ἀνωτέρα ὦα (τό γράντι) τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου, Ξενοφ. Κυν. ς'. 9 »Πηγνύων τάς σχαλίδας μεταξύ τῶν σαρδόνων«, ὅπου ἄλλοι Σαρδόνιον γράφουσιν. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ε'. 31. ἔχει, »Τούτοις (δικτύοις) σαρδόνες προσπλέκονται, ὅπέρ ἐστιν ὦα τοῦ δικτύου, μετά τόν τελευταῖον βρόχον ἀνέχουσα τό δίκτυον, οὗπερ ἦν ὁ περίδρομος, ἡ ἐπίδρομος ταῖς σχαλίσι κατά τό διαιροῦν ἔπεστιν.

Σαρδωνίζω, = σαρδάζω.

Σαρδωνικός, ή, όν. ἡ, Σαρδώνιος, ία, ιον = σαρδάνιος, Σαρδόνιος.

Σαρδῷος, ᾳα, ῳον (Σαρδώ) Σαρδίνιος, ἐκ τῆς Σαρδίας.

Σάρι, τό. πλ. σάρια. Παρά Θεοφράστῳ Φυτ. ἱστορ. δ'. 9. καί Πλινίῳ ιγ'. 23. φυτόν τι τῆς Αἰγύπτου, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον. ὅθεν »Σάρια, τάια, τά ἐκ τῶν βλαστημάτων τοῦ Σάρι γινόμενα Σάρωθρα. Τό δέ Σάρι φύεται μέν ἐν τῷ ὕδατι περί τά ἕλη, ῥίζαν δέ ἔχει σκληράν καί συνεστραμμένην, καί ἐξ αὐτῆς φύεται τά Σάρια καλούμενα.« Ὁ Ἡσύχ. ἀντί τούτου »Σάριν, καί Σάρονι« ἔχει.

Σαρίν, Ὀρνέου εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ, Ἡσύχ.

Σάρισσα, ἡ. Λόγχη Μακεδονική. »Δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες,« Ἡσύχ. ὁ δέ ἀνώνυμος ἐν Χειρογράφ. Τακτικοῖς λέγειν, Σάρισσα, πηχῶν ἐστί δεκατεσσάρων· ἐχρῶντο δέ αὐτῇ Μακεδόνες. Praelongae hastae, Livius λή. ὅθεν

* Σαρισσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, ἔχων, κρατῶν Μακεδονικήν λόγχην, Μακεδονικός λογχοφόρος.

Σαρκάζω, (σάρξ). Σχίζω, κατακόπτω, ἀφαιρῶ, ἀφέλκω διά τῶν ὀδόντων τά κρέατα, ὡς οἱ κύνες, »Σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδιον,« Ἀρστοφ. Εἰρ., ἔνθα ἔρμην. διά τοῦ »Τό τόν κύνα πεινῶντα τά λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν.« Ἐξαιρέτως δέ λέγεται παρ' Ἱπποκράτ. ἐπί τῶν ποσφάγων ζώων, οἷον ὄνου, ἵππου, βοός, προβάτων, ἅ τινα ἀφέλκουσι καί ἁρπάζουσιν, ἤτοι ἀποσπῶσι τόν χόρτον διά τῆς συσφίξεως τῶν χειλέων αὐτῶν, ὅ ἐστιν, ἄκροις τοῖς χείλεσιν συναγομένοις ἀποτίλλω τι, ξερρίζόνω, μαδῶ. »Σαρκάζουσι τά ἀμφόδοντα τῶν ποσφάγων.« 2) δαγκάνω τά χείλη ἀπό θυμόν, ὅθεν τά χείλη ἀποδάκνων εἰς καιρόν ὀργῆς καί θυμοῦ, χλευάζω τούς ἄλλους, ἡ πικρίας λέγω κατ' αὐτῶν. Ὁ Στοβ ἐν Ἐκλ. (σελ. 222.) λέγει. »Σαρκάζειν ἐστίν, εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος·« ὁ δέ Γαλην, ἐν Γλωσ. Ἱπποκρ. ἔχει. »Σαρκάζειν, τό διά τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν·« ὁ Σουΐδ. »Σαρκάζων, μετά πικρίας καί θυμοῦ γελῶν·« καί »Σαρκάζοντες, ὑποσεσηρότες, καί ἀνοίγοντες τό στόμα ὥσπερ κυνίδιον·« ὁ Ἡσύχ. »Σαρκάζει, μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ, ἀπό τοῦ Σεσηρίναι·« καί, »Σαρκάσας, μετά πικρίας γελάσας, ἢ ῥήμα τάς τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας.«

Σαρκασμοπτυοκάμπτης, ου, ὁ (σαρκασμός, πίτυς, κάμπτω), Κωμική λέξις παρ' Ἀριστ. Βατ. 966.

Σαρκασμός, ὁ (σαρκάζω, σημ. β'.) Τό σαρκάζειν, ἡ μετά πικρίας, ἤτοι ὀργῆς καί γέλωτος χλεύη. »Χλευασμός, ὅτι παρά τό τῇ σαρκί δίκην θηρίου ἐμφύεσθαι τούς χλευάζοντας οὕτω λέγεται,« Εὐστάθ. ὅθεν

Σαρκαστικός, ή, όν. (καί ἐπίρ. κῶς). Εἰς σαρκασμόν ἀνήκων, πικρῶς καί μετ' ὀργῆς χλευάζων.

Σαρκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σάρξ. Μικρά σάρξ, μικρόν τμῆμα, ἕνα κομματάκι κρέατος.

Σαρκίζω, (σάρξ), = Σαρκάζω. Ἀφαιρῶ τό δέρμα, τό πετζί, ἐκδέρω, ὡς παρ' Ἡροδότ. δ'. 64. »Μετά δέ σαρκίσας βιᾷς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί (τό δέρμα).

Σαρκικός, ή, όν, = σάρκινος. Ὁ σάρκα ἤτοι κρέας ἔχων ἄνθρωπος, ἀνήκων εἰς τήν σάρκα, θεμελιωμένος εἰς τήν ἄμεσον αἴσθησιν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, παρά τοῖς Ἐκκλησ. συγγραφ. ἀντίκειται τῷ, πνευματικός. Ἐπίρ Σαρκικῶς, κατά σάρκα.

Σάρκινος, ίνη, ινον. (σάρξ). Ἐκ σαρκός ὤν, σάρκα ἤτοι σῶμα ἔχων, ἡ ἐκ σαρκός συνιστάμενος, Πολύβ. 2) κρεατώδης, σωματώδης ἄνθρωπος. 3) = σαρκικός, ἐναντ. τῷ, πνευματικός.

Σαρκίον, τό. ταύτόν τῷ, Σαρκίδιον, ὑποκ. τοῦ σάρξ.

Σαρκοβορέω, ῶ. Σάρκα τρώγω. ἐκ τοῦ

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). ὁ σάρκας, ἤτοι κρέατα τρώγων. »Ζῶα, ὄρνεα σαρκοβόρα,« Γρηγόρ.

Σαρκοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω), ταύτόν τῷ, Σαρκοβόρος, Εὐριπ. καί Στοβ. φυσ. σελ. 242.

Σαρκογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ σαρκός γεννημένος, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σαρκοδαής, ές, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὁ σάρκας ἤτοι κρέατα, δαγκάνων, τρώγων. Σέξτος Ἐμπ. β'. 31. καί 9'. 15.

Σαρκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος σαρκός ἔχων.

* Σαρκόθλασις, εως, ἡ, καί

Σαρκόθλασμα, τό. (θλάω). Θλάσμα, κτύπημα, ζούλισμα τῆς σαρκός, contusion, Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκοκήλη, ἡ (κήλη). Σωρρώδης καί παχεῖα ἐπ' ὀσχέῳ διάθεσις, τό περί τούς ὄρχεις σάρκωμα, πρίσμα, Πολυδ.

Σαρκοκόλλα, ἡ (κόλλα). Παρά Διοσκορ. γ'. 199. καί Πλινίῳ ιγ'. 10. Κόμμι τι, ἡ ῥετίνη, ἐκ Περσίας ἐρχόμενον. »Ἡ δέ Σαρκοκόλλα ἐστί δάκρυον δένδρου γεννωμένου ἐν Περσίδι, ἐοικός λιβανωτῷ λεπτῷ.«

Σαρκολαβίς, ίδος, ἡ. καί Σαρκολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὄργανον χειρουργικόν, δι' οὗ λαμβάνεται καί πιανεται τό κρέας, piacette, Παῦλ. Αἰγ. ς'. καί Ἱπιατρ. »Καί τήν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τήν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλίῳ.« (– υ υ υ)

Σαρκολάτρις, ιδος, ὁ, ἡ (λάτρις). Τήν σάρκα λατρεύων, σεβόμενος, Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Σαρκολιπής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω). Κατά τήν σάρκα ἐλλειπής, γεγυμνωμένος σαρκός, ὅθεν ἰσχνός, λεπτός, λιγνός, ξηρός, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 230.

Σαρκόμφαλον, τό (ὀμφαλός). Αὔξημα (οἴδημα, φύμα), σάρκωμα κατά τόν ὀμφαλόν, πάθος τι.

Σαρκοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μετά σαρκός πεπηγμένος, συντεθειμένος, ἤ ὁ πεπηγυῖαν σάρκα ἔχων· πολύσαρκος, σαρκώδης, Μελέαγρ. ἀρ. 117.

Σαρκοποιέω, ῶ. Σάρκα ποιῶ, ἤτοι μεταβάλλω εἰς σάρκα, τρέφω, σαρκόνω, ἡ κάμνω ἐκ κρέατος. »Τόν ἄνθρωπον σαρκοποιεῖν,« Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Σαρκοποιός, ὁ, ἡ. Σάρκα ποιῶν, ἤ γεννῶν, ἤ προξενῶν· ὁ σαρκόνων τί, κάμνων ἤ μεταβάλλων εἰς κρέας· ὁ κάμνων σαρκώδη, καί τροπ. ἐπί ζώων, παχύνων αὐτά, κάμνων σιτευτά, παχέα.

Σαρκόπυος, ὁ, ἡ (σάρξ, πῦον). Ἔμπυον μετά σαρκός ἔχων, ἤ οὗ τινος ἡ σάρξ πλήρης ἐμπύου ἐστί. ὅθεν

Σαρκοπυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὅμοιος τῷ Σαρκοπύῳ, ἤτοι ἐμπυασμένῳ κρέατι.

Σαρκόρριζος, ὁ, ἡ (ρίζα). Σαρκώδη ῥίζαν ἔχων.

Σαρκοσχίζω. (σχίζω). Τήν σάρκα σχίζω.

Σαρκοτοκέω, ῶ (τόκος) Σάρκα τίκτω. Παθ. παρά Σέξτ. Ἐμπ. »Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται,« ἡ ἄρκτος γεννᾶται ὡς ἓν τμῆμα, κουβάρι κρέατος, ἄμορφος δηλαδή. Ὁ Σουΐδ. ἐν Λ. Σάρκινος ἀναφέρει ἐκ τινος συγγραφέως καί ἄλλην γραφήν »Σαρκοτικτέω.«

Σαρκοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (τρέφω). Τήν σάρκα, ἤτοι τό σῶμά μου τρέφω καί περιποιοῦμαι, Γρηγόρ. Νιζ.

Σαρκοφαγέω, Μ. ήσω, (σαρκοφάγος). Σάρκα τρώγω, σαρκοφάγος εἰμί, μέλη σχίζω, ξεσχίζω, πληγόνω Μελεαγρ. 93. ὅθεν

Σαρκοφαγία, ἡ. Τό τρώγειν σάρκας, κρεωφαγία· τό φαγητόν ἐκ κρέατος, Πλουτ.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν.) Σάρκας, κρέατα τρώγων, τροφήν ἐκ κρεάτων ἔχων, κρεωφάγος, Πλούταρχ. προβλ. Ῥωμ. »Δικαιότατον εἶναι τόν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἀπάντων· μεταφορικῶς δέ, ταύτόν τῷ, Δημοβόρος. 2) ἰδιαιτ. »Λίθος σαρκοφάγος,« ἐλέγετο λίθος τις, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τάφους, καί ἐτίθεσαν τά σώματα τῶν νεκρῶν, ὅστις καταφθείρων αὐτά, μετέβαλλεν εἰς κονίαν· καί ἐντεῦθεν »Σαρκοφάγος, ἡ, προσυπακ. σορός, ἡ ἐκ τούτου τοῦ λίθου κατεσκευασμένη σορός (τάφος)· οὗτος ὁ λίθος λέγεται ἔτι καί »Ἄσσιος λίθος,« ἀπό τῆς πόλεως Ἄσσου, πλησίον τῆς Τρωάδος, ἔνθα εὑρίσκετο τό κάλλιστον εἶδος τούτου τοῦ τιτανώδους λίθου· ὑστερώτερον δέ καταχρ. μετεχειρίσθησαν τήν λέξιν »Σαρκοφάγος« καί ἐπί πάσης ἄλλης Σοροῦ, ἤτοι τάφ. Ὅτι δέ ὁ λίθος οὗτος ἦν τιτανώδης, σημειοῖ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περί πυρός, ἔνθα λέγει, ὅτι ἐκ τούτου ἔκαιον τήν τίτανον, ἄσβεστον.

Σαρκοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς κρέας, ἤ ἔχων τοιαύτην ὄψιν· ἤ ἔχων σαρκός ἐπιδερμίδα, ἤ ἐπιφάνειαν, Σέξτ. Ἐμπ. ἀ. ιδ'. 50. »Ζῶα σαρκοφανῆ, τά κρέας ἔχοντα ὡς ἔνδυμα, σαρκοφόρα, ἤ τά κρεατώδη ἐπιφάνειαν ἤ δέρμα ἔχοντα, ἐκ τοῦ Σάρκα καί, Φαίνομαι.

Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων, ἤ κατατρώγων τήν σάρκα, Ὀρφ.

Σαρκοφορέω, ῶ. Σάρκα φέρω, ἤτοι σῶμα ἔχω· ἐκ τοῦ

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σάρκα φέρων, ἡ φορῶν, ἐνδεδυμένος, ὁ σῶμα ἔχων.

Σαρκοφυέω (φύω). Σάρκα κρέας ἢ σῶμα γεννῶ, παράγω, κάμνω ν' αὐξάνῃ κρέας, Ἱππ. ὅθεν

Σαρκοφυΐα, ἡ. Τὸ ποιεῖν σάρκα. 2) τῆς σαρκὸς γέννησις, ἡ προσθήκη, αὔξησις σαρκός.

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ σάρκινα φύλλα ἔχων.

Σαρκόω, ῶ (σάρξ). Σάρκινον ἢ σαρκώδη ποιῶ, σάρκα γεννῶ, προξενῶ, σαρκόνω. 2) πληγήν τινα μετὰ σαρκὸς, ἤτοι κρέατος, ἀποπληρῶ ἐν τῷ ἰᾶσθαι, σαρκόνω. Παθ. σαρκοῦμαι, σάρκα φορῶ, λαμβάνω σῶμα, ἄνθρωπος γίνομαι, Ἐκκλησ.

Σαρκώδης, ες, ὁ, ἡ, = σαρκοειδής. Κρεατώδης, ἡ πλήρης σαρκὸς, κρεάτων. »Θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεες«, Ἡροδ. 3, 9.

Σάρκωμα, ατος, τό (σαρκόω). Οἴδημα ἢ αὔξημα, ἔκφυμα ἐκ κρέατος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ὡς σφαῖρα αὐξανόμενον, πρίσμα, ἡ τῆς σαρκὸς αὔξησις.

Σάρκωσις, εως, ἡ (σαρκόω), ταὐτὸν τῷ, Σάρκωμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ σαρκοῦσθαι, ἤτοι σάρκα, σῶμα, λαμβάνειν, ἀποκτᾶν· ὅθεν

Σαρκωτικός, ἡ, ὁν. Ἐπιτηδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ αὐξάνειν τὴν σάρκα, τὸ σαρκόνειν, ἢ κρέας ἀποκτᾶν ποιεῖν, νὰ κάμνῃ ν' αὐξάνῃ κρέας.

Σάρμα, τό (σαίρω), ταὐτὸν τῷ, χάτμα. Τρύπα, τρώγλη, ὀπὴ τῆς γῆς. 2) ταὐτὸν τῷ, σαρμός· ὅθεν

Σαρμεύω, ἐν Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἀμφ. σημασ.

Σαρμός, ὁ (σαίρω). Σωρὸς ἐκ σκουπιδίων, πᾶν εἴτι ἐσκουπίσθη εἰς ἕνα σωρὸν, σκουπίδια, ἄμμος, κόπρος, Ἡσυχ.

Σάρξ, σαρκός, ἡ. Τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων κρέας, Ὅμ., ὅστις συνηθ. τῷ πληθ. χρῆται, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 450. τῷ ἑνικῷ, ἔνθα ἐννοεῖται ἓν μόνον σάρκινον μέρος, ὁ παχὺς μῦς (musculus) εἰς τὸ ἔσωθεν μέρος τοῦ μηροῦ· τὸ δὲ πληθ. τότε μάλιστα ἐν χρήσει, ὅτε ὁ λόγος περὶ ὅλων τῶν ὄγκων καὶ τοῦ συστήματος ἢ μυόνων τοῦ σώματος ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 293. Λ, 218. Σ, 77. καὶ Ἰλ. Θ, 380. καὶ Ν, 832. »Ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσιν· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσ. ἀεὶ κατὰ πληθ., ὡς Ἡλ. 383. »Αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσιν« ὅθεν παρὰ τοῖς Μεταγνστ., σάρκες = σῶμα, κορμί· Δωρ. καὶ Αἰολ. λέγεται, πλέον ἀναλόγως τῷ ἐτύμῳ, σύρξ, ρκός, ἡ, παρὰ τό, συρω, καθὼς φαίνεται, ὅτι ἀποσύρεται δέρμα ἀπὸ τῶν σαρκῶν. 2) παρὰ τοῖς Εἰκλ. ὀρέξεις σαρκικαί, ἐπιθυμία· ἡ διεφθαρμένη φύσις· ὁ κόσμος· καὶ παρὰ Ματθ. κδ', ἀντὶ τοῦ, Ἀνθρωπότης, »Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ«.

Σάρον, τό, = σάρος, Ἡσύχ. (οὐχὶ σαρόν, Lobeck. Φρυν. σ. 83.)

Σάρος, ὁ (σαίρω). Σάρωθρον, σκοῦπα. 2) κόρημα, (σκούπιδον ἢ σκουπίδιον), ἀποκάθαρμα, περίψημα. 2) Πᾶν τὸ περιτκουπιζόμενον ἢ τῇ δε κἀκεῖσε συμβιαζόμενον καὶ ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κτ. »Πόντου κακὸν σάρονα«, Καλλίμ. Ἴδμ. εἰς Δῆλ. 225. ἀντὶ τοῦ, ἔκκριμμα, ἀπόβλημα, ὃ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα· ἢ κάλλιον, τὸ ὑπὸ τοῦ κλύδωνος καὶ τῶν κυμάτων ὧδε κἀκεῖσε περιφερόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐν στιχ. 389. λέγει· »Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον«, ὅ ἐστι, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., κλυδωνιζόμενον. 3) κωμικῶς, ἡ γραῖα, τρόπον τινὰ παλαιοφούκλον τῆς οἰκίας, ὡς ὁ Ἴων ἐν Ἀργείοις (παρ' Ἡσυχίῳ) καλεῖ »Παλαιὸν οἰκίας σάρον«, τὴν γραῖαν (οὐ γραπτέον ὀξυτόνως σαρός)· ὅθεν

Σαρόω, ῶ, Μ. ὡσω (σαίρω), Σαρόνω, σκουπίζω, φιλοκαλῶ, κορῶ, ἡ πατρεύω, κοσμίζω (τὴν οἰκίαν), ὅθεν »Σεσαρωμένος οἶκος, σκουπισμένος, Ματθ. 16. 2) ἐπὶ κλύδωνος τροπ. ἀντὶ τοῦ, ὧδε κἀκεῖσε περιφέρω, διώκω, Λυκόφρ. 389. (ὡς τόσον ὑπάρχει τὸ σαρόω μὴ Ἀττική, νεωτέρα καὶ χειροτέρα λέξις παρὰ τὸ σαίρω, Lobeck Φρυν. σλ. 83., οὐχὶ δὲ, καθὼς τοῦτο, μόνον κατὰ τὸ ἐνεργ., ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παθ. εὔχρηστον, Λυκοφρ. 389.)

Σάρπη, ἡ, = σάλπη.

Σαρπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σάρπη.

Σάρπος, ὁ. Ξυλινον κιβώτιον, κιβωτὸς, σενδοῦκιον, 2) ξύλινος οἰκία, παρὰ Βιθυνοῖς, Ἡσύχ. ἄλλως καὶ, μόσυν, λέγεται.

Σαρῶ, Μέλ. τοῦ σαίρω.

Σάρωθρον, τό (σαρόω). Ἐργαλεῖον ἐκ φρυγάνων ἢ σπάρτων ἢ ἄλλων τοιούτων κατεσκευασμένον, δι' οὗ σαρόνομεν, ἤτοι φιλοκαλοῦμεν καὶ καθαρίζομεν τὰ δωμάτια τῶν οἰκων, τὴν αὐλὴν, κ. τ. τ. Σκοῦπα (ἐκ τοῦ Λατιν. Scopa, φιλοκάλιον.)

Σάρωμα, ατος, τό (σαρόω). Τὸ σκουπισμένον· ἔτι δὲ καὶ τὸ, κόρημα, σκουπίδιον· Ζήτ. Σάρος, ἀριθμ. 2. Ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ, Σάρωσις.

Σάρων, ωνος, ὁ. Λάγνος· κατά τινας δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσυχ. πιθανῶς εἴρηται ἀπὸ τοῦ σαίρω, τὸ χαίνω.

Σαρωνίς, ίδος, ἡ (σαίρω) Ἡ παλαιὰ καὶ κούφια, ἡ σαπισμένη δρῦς, Ἡτύχ. »Σαρωνίδες, αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες«. Πλίν. δ'. 5. Καλλίμ. εἰς Δία 22. Παρθέν. ια' »Κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος«.

Σάρωσις, εως, ἡ (σαρόω). Τὸ σαροῦν, σκοπίζειν, καὶ = σάρωμα, σκούπισμα.

Σαρωτής, οῦ, ὁ (σαρόω). Ὅστις σαροῖ, σαρόνει, σκουπίζει, φουκαλεῖ, παστρεύει, καθαίρει, Γλωσσ. Στεφ.

***Σάρωτρον**, το, = σάρωθρον, Lobeck Φρυν. σελ 131

Σάσσω· Ζήτ. Σάττω.

Σατές, ἡ, Σάτες, Δωρικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, σητὲς, Σῆτες, τῆτες. Ἔφετος, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, τοῦτον τὸν χρόνον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, »Σατεῖς, τὸ ἐπ' ἔτος· Δωριεῖς· ἔνθα γραπτέον »Σατέα«· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ »Σητείους, νέους« καὶ »Τῆτες«, ἐν τῷ δε τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς, Σατές, φατιν. Ὁ Ἐζεκίας Σταγγέμιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀριστοφάνην σημειώσεσιν ἀναφέρει ἐκ τῶν Σικελικῶν Ἐπιγραφῶν »Εἰς τὸν σατὲς ἐνιαυτόν«.

Σατίνη, ἡ (ἐκ τοῦ, σάσαι, ὅ ἐστι, καθῆσαι, παρὰ Παφίοις). Ἀμάξι διὰ μάχην, Ὅμηρ. ἐν Ἴμν. Ἀφροδ. δ'. 13. Εὐριπ. Ἑλ. 1327. καὶ ἐν γένει, φορτηγὸς ἅμαξα, Mehlhorn Ἀνακρέων σελ. 227.

Σάτον, τό. Σιτικὸν μέτρον Ἑβραϊκὸν, Ἀγ. Γρ. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ »Σάτων, μόδιος γέμων«, ἤγουν ἓν ἡμισυ μόδιον Ἰταλικόν.

Σατραπεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἡ ἐπαρχία τοῦ σατράπου, Ἴων σατραπηΐη, Ἡρόδοτ. γ'. 89. »Ποιήσας δὲ ταῦτα« (ὁ Δαρεῖος) ἐν Πέρσῃσι ἀρχὰς κατεστήσατο εἴκοσι, τὰς αὐτοὶ καλέουσι σατραπηΐας« ἐκ τοῦ

Σατραπεύω. Σατράπης εἰμί. 2) ἐνεργ. ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ ἐπαρχίαν τινὰ ὡς σατράπης· αἰτ. ἢ καὶ γενικ. ἐν γένει, διοικῶ, ἐξουσιάζω. Χώραν σατραπεύειν«, Ξενοφ. Ἀναβ α'. ζ'. 6. ἐν γ'. δ'. 31. »Χώρας σατραπεύειν«.

Σατραπίπης, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας· ἔστι δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσική, καὶ σημαίνει ἀρχηγὸς, στρατηγὸς, στρατηλάτης· ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Πασᾶς. Κατά τινας ἡ λέξις παρὰ Πέρσαις ἐλέγετο, Ἀξανδραπάν, ὅθεν τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ »Ἐξαπράπης«, κατ' ἄλλους δὲ »Σιαχβαρβὶν (Schachdarban) ὅ ἐστι, βασιλικὸς θυρωρὸς (Καπουδτζίμπασης, Τουρκ.). Οἱ Ἕλληνες ὅμως τὸ συντεμώτερον διώκοντες, διέφθειραν τὴν λέξιν. Παρὰ Ξενοφῶντι λέγεται, »Ἰέναι ἐπὶ τὰς χώρας σατράπης«, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπάγειν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τοῦ βατιλέως, »Ποιεῖν, καθιστάναι, πέμπειν, ἐκπέμπειν, καταπέμπειν σατράπην« καὶ ἐν Κύρουπ. ἡ. ζ'. 3. »Σοὶ δὲ σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων«. 2) ἐν γένει, ἔγκριτος, μεγάλος τις αὐθέντης, μεγιστάν, συνυπεμφαινομένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερηφάνου, ἀλαζόνος καὶ ἀβροδιαίτου. (υ υ –)· ὅθεν

Σατραπικός, ὁ, ὁν. Ὁ εἰς σατράπην ἀνήκων, κατὰ τὸ ἦθος τοῦ σατράπου. Παρὰ Παυσανίᾳ ζ'. 25. ὠνομάζετο οὕτω καὶ εἰς τῶν Κορυβάντων.

Σάτρης, ου, ὁ. Ὁ Φώτιος ἔχει, »Σάτραι, σατράπαι· καὶ, Αἰθιόπων γένος«.

Σάττω, ἡ, Σάσσω, Μ. ξω. Συστεναίζω, στοιβάζω, βάλλω πολλὰ πράγματα μαζὶ καὶ σφικτά. 1) ἐπὶ πολεμιστῶν καὶ στρατιωτῶν, δίδω εἰς αὐτοὺς ὅλην τὴν πανοπλίαν καὶ τοὺς ἐνδύω, καθοπλίζω ἐντελῶς ἢ ἑτοιμάζω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ὅπλα, Ἡροδ. ὅστις χρῆται ἀεὶ τῷ γ'. πληθ. ὑπερτελ. παθ. Ἴων. ἐσεσάχατο, ὡς ἐν ζ'. 62. λέγει, »Τρκάνιοι δὲ κατάπερ Πέσται ἐσεσάχατοι« καὶ 70. »Κατάπερ Ἰνδοὶ ἐσεσάχατοι« καὶ 73 »Ἀρμένιοι δὲ κατάπερ Φρύγες ἐσεσάχατοι« καὶ 86 »Ἰνδοὶ δὲ σιευῇ μὲν ἐσεσάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ« καὶ τοῦ Θεοκρίτ. ἐν ιζ'. 94. »Πολλοὶ δ' ἵππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται Χιλιῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντα«, ἔνθα τὸ σάττω οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, ὁπλίζω, καθοπλίζω, ἁρματόνω, ὅπλα περιβάλλω ἐπὶ τοῦ σώματος, ἑτοιμάζω, πρβ σαγή. β) ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἑτοιμάζω, φορτόνω τινὰ ἢ προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ χρειώδη ἱματίων, τροφῆς κ. τ. π. »Τάδιτι σάττειν«, προμηθεύω μὲ ἀρκετὸν νερὸν, Wess. Ἡρόδ. 3. 7. 2) ἐπὶ ζώων τῆς καβάλλας, τῆς ἁμάξης ἢ τοῦ κουβαλεῖν, φορτόνω, σελλίνω, σαμαρόνω, ἵππους, ονους, ἡμίονας ἢ βόας προμηθεύω μὲ τὰ σάγματα, ἢ καὶ σὺν τοῖς σάγματιν ἐπιτίθημι ἐπ' αὐτοῖς τὰ φορτία, τὰ προμηθεύω μὲ τὰ φόρτωμά των, καὶ ἐντεῦθεν »Σάγμα, τόω, τὸ σαγμάριον, καὶ τὸ ἐπὶ τούτου βίρος, ἤτοι τὸ φόρτωμα, πρβ. σάγμα. 3) παραγεμίζω, θλίβω, συνθλίβω. πατῶ, ὅ ἐστι, μετὰ δυνάμεως θλίβω τι ἵνα παραγεμισθῇ ἢ νὰ συσταλθῇ καὶ σφικτὰ συμμαζωχθῇ, νὰ γίνῃ συνεσφιγμένον, καὶ στερεόν, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, πληρόω, ὅλως γεμίζω μέ τί, τινός, ἐξαιρ. πολλάκις ἐν τῷ παθητ. παρκ., ὡς παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 18. »Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, πλούτου πεπλήρωμένη, γεμάτη, φορτωμένη· οὕτω καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 641. »Πημάτων σεσαγμένου· ἐστὶ δ' ὅτε δὲ καὶ μετὰ δοτ., ὡς παρὰ Λευκ. »Ἀγγήϊον ὕδατι σεσαγμένον«, ἤτοι γεμάτον. β) σάττειν εἴς τι, στοιβάζω, βάλλω τί μέσα διὰ νὰ γεμίσῃ, ὡς »Σάττειν εἰς ἀγγεῖα, Πολυβ. γ) ἰδιαιτ. γεμίζω μὲ φαγητὸν καὶ ποτὸν, χορτάζω, ὡς πίμπλημι καὶ πλησόω. 4) στοιβάζω τί στερεᾶ, θλίβω τί ἢ ζουλίζω, ἢ τὸ πατῶ διὰ νὰ γίνῃ σφικτότερον, μέσα εἴς τι πρᾶγμα, ἢ κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. ἐν Οἰκονομ. ιθ'. 11. »Σάξαις ἂν (τὴν γῆν) περὶ τὸ φυτόν; σάττοιμι ἄν, εἰ μὲν γὰρ σεσαγμένον εἴη, ζουλίζω, πατῶ τὴν γῆν περὶ τὸ φυτόν, ὥστε γίνεται συσφιγμένη καὶ στερεά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Πατῶ τὸ περὶ τὸ φυτὸν χῶμα· οὕτω καὶ ἐπὶ πράγματος τινός, ὅπερ ἐμβάλλομεν εἰς ἀγγεῖον, ἢ εἰς θύλακα, εἰς σάκκον, καὶ πατοῦμεν αὐτὸ διὰ τῶν ποδῶν ἢ διὰ τῶν χειρῶν πιέζομεν, ἵνα στερεῶς ἐμβληθῇ ἐν αὐτῷ. Παθ. σάττεται, πατεῖται, συμπίπτει, πίπτει εἰς τὸ βάθος, κατακάθηται, καταστελάζει. — Φαίνεται, ὅτι τὸν ἐνεστῶτα σάττω δὲν μετεχειρίσθη κἀνεὶς συγ-

γραφεύς. (Ἐκ τοῦ σάττω παράγεται τό, σάκκος, σάκος, σάγος, σαγή, σάγμα.) ἔστι δὲ τὸ σάττω, σάτσω, καὶ σάζω, κατά τινα Διάλεκτον, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, θάσω, θάζω, θέω, τίθημι· ὅθεν καὶ ἡ σημασία τοῦ ὁλίζω, ὡς καὶ τό, στέλλω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὰ Γερμανικά, salt, saeltigen, καὶ sattel, satteln.

* Σατύρα, ἡ. Λακω. = παροψίς τις πλήρης σταφίδων καὶ τῶν τοιούτων, Οὐάρρ καὶ Ἡτυχ., ὅθεν, ὡς νομίζουσι, προέρχεται τὸ Λατ. Satyra ἢ Satura, μικτόν τι ποίημα. Ὡς τότον εὗρον οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ σατύρᾳ συγγένειαν τῇ Ἑλληνικῇ σατυρικῇ ποιήσει. 2) ὡς θηλ. τοῦ Σάτυρος, = καταφερής, Ἡσυχ. = πόρνη, Εὐσταθ. ὅθεν ἐπίθ. πολλῶν ἑταιρῶν.

Σατυρία, ἡ. Εἶδος ἐδέσματος ἀπό τινος φυτοῦ· ἀμφ.

Σατυρίας, ου, ὁ = σατυρίασις, 4. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. γεν. δ'. 3., νόσημά τι περὶ τὸ σῶμα, ὁπότε μάλιστα τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γέμει ῥόζων καὶ ἑλκῶν, ὅμοιον τῷ σατύρῳ. »Παραπλήσιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ νόσημα τὸ καλούμενον Σατυρίας· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ διὰ ῥεύματος ἢ πνεύματος ἀπέπτου πλῆθος, εἰς τὰ μόρια τοῦ προσώπου παρεμπεσόντος, ἄλλου ζώου καὶ σατύρου φαίνεται τὸ πρόσωπον«. Τοῦτο τὸ νόσημα μετὰ ταῦτα ὠνόμασται, Ἐλεφαντίασις, ἤτις ἐξαιρέτως διὰ τῶν οἰδημάτων, σαρκωμάτων, ἐκφυμάτων, (ῥόζων, πριτμάτων) καὶ ἑλκῶν, ἀσχημίζει τὸ πρόσωπον. Ὁ Γαλην. (Αἰτ. Παθ. σελ. 210.) λέγει, »Τὸ σύμπαν ὅμοιοι τοῖς σατύροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίγνονται«.

Σατυρίασις, ἡ (Σάτυρος). Πάθος τι κατὰ τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ὁπότε ὁ πάσχων κλίσιν μεγάλην πρὸς τὰ ἀφροδίσια, καὶ τὸ μόριον μετὰ φλογώσεως ὀγκῶδες καὶ ἐντεταμένον ἔχει. Οἱ Ἰατροὶ διακρίνουσι τὴν Σατυρίασιν ἀπὸ τοῦ Πριαπισμοῦ, περὶ οὗ ὁ Γαληνὸς ἐν θ'. κατὰ τόπ. λέγει· »Ὁ πριαπισμός, αὔξησις αἰδοίου ἐστὶ μόνιμος εἰς μῆκός τε καὶ κύκλον ὀγκουμένου, χωρὶς τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς« ὁ δὲ Παῦλος ὁ Αἰγιν. ἐν γ'. περὶ τοῦ ἄλλου λέγει, »Ἡ σατυρίασις ἐστὶ παλμὸς τοῦ αἰδοίου φλεγμονώδει τινὶ διαθέσει τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, ἑπόμενος μετ' ἐντάσεως«. 2) Οἴδημα, πρίξιμον τῶν παρωτίδων ἀδένων, Γαλην. λεγεται καὶ, σατυριασμὸς καὶ σατυρισμός. »Σατυριτμοί, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις, ἤκουσαν«. 3) πάθος τι, καθ' ὃ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ σατύρου. 4) = σατυρίας, καὶ παρ' τοῖς Μεταγν. ἐλεφαντίασις, Γαλην. »Ἔστι δὲ ὁ Ἐλέφας πάθος, τραχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον παρασκευάζον, καὶ πελιδνὸν τὸ χρῶμα, καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀναβιβρώσκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα, καὶ ἰχῶρα ἀφίησι πελιδνὸν καὶ δυσώδη· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός. »Μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ Ἐλέφας ἐστί, τὴν μὲν πρώτην γένεσιν ἐξ αἵματος ἰτχῶν μελαγχολικοῦ, τῷ χρόνῳ δὲ πλεῖον ἡ μέλαινα γίνεται τοῦ αἵματος, ἡνίκα δυσώδεις εἶτι καὶ ἀπεχθεῖς ἰδεῖν, ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἕλκη συμπίπτει. Τοῦτο δὲ πάθος ἀρχόμενον ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, ἐπειδὴ τοῖς σατύροις ὅμοιοι γίγνονται τὸ πρόσωπον. Ἔνιοι δὲ τὰς κατὰ τοὺς κροτάφους ἐξοχὰς ὀστώδεις οὕτω καλοῦσι. Γίγνονται δὲ καὶ κατ' ἄλλα μόρια τοιαῦται τῶν ὀστῶν ἐξοχαί, καὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἐξοστώσεις ἔνιοι, καθάπερ καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἐντάσεις τῶν αἰδοίων, μὴ καθισταμένας, τινὲς ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, τινὲς δὲ καὶ Πριαπισμόν«. (ι).

Σατυριασμός, ὁ, = σατυρίασις.

* Σατυριάω. Πάσχω σατυρίασιν, ἔχω τοῦτο τὸ πάθος.

Σατυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Σάτυρος.

Σατυρίζω Παίζω ἢ παρατραίνω ἕνα Σάτυρον. 2) οὐδετ. Σατύρου διάθεσιν, φυσικὴν ὁρμὴν ἔχω, ὅ ἐστι, λάγνος, ἀσελγὴς εἰμί· ἀμφ. ἐκ τοῦ Κλημ. Ἀλεξ. σελ. 52.

Σατυρικός, ἡ, ὁν (καὶ ἐπίρ. -κῶς) (Σάτυρος). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν σάτυρον, λάγνος, ἀσελγής, 2) ἀνήκων, ἴδιον ἢ πρέπων εἰς Σατυρικὸν παιγνίδιον, δρᾶμα, ὑποκριτής. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Ἄνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις· οὕτω καὶ εἰς Γάλβ. »Ὄρχησις σατυρική«. »Δρᾶμα σατυρικόν«. Ζήτ. ἐν τῷ, Σάτυρος.

Σατύριον, τό. Τετράποδόν τι ζῶον, ἐν ὕδασι διατρίβον, Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ. 5., ἔνθα τὸ τῶν Μεδίκων Χειρόγραφ. »Σαπείριον« ἔχει· καὶ ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστανὸς ἐν κεφ. 54. »Τὸ σαπήριον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ σαπηρινὰ ἐνδύματα«, ἔχει. 2) εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 143. λέγεται ἔτι καὶ, Τρίφυλλον, οὗ τινος τὸ δεύτερον εἶδος (κεφ. 144.) »Ἐρυθρόνιον καλεῖται, μετὰ βολβοειδῶν ὀζῶν, καὶ πρὸς ἀφροδισιασμοὺς παρορμητικόν· ἴσως ταύτόν ἐστι τῷ Βολβός, ἢ Ὄρχις Λιν., Πλούταρχ. »Σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς«.

Σατυρίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Σάτυρος, Θεόκριτ.

Σατυρισμός, = Σατυρίασις.

Σατυριστής, οῦ, ὁ (σατυρίζω). Σκηνικός, ὑποκριτὴς τῶν θεάτρων, ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι· ἐν γένει, ὁ παροστῶν ἕνα Σάτυρον. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. ἔχει, »χορὸς σατυριστής« ὁ δὲ Ἡτύχ. »Σάτυρος, χορευτής«.

Σατυρογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ σατύρους, ἢ σατυρικὰ γράφων, Διογ. Λαέρτ.

Σάτυρος, ὁ. Οἱ Σάτυροι περιγράφονται καὶ ζωγραφίζονται ὡς σύνροφοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, μετὰ ὠτίων μακρῶν καὶ σουβλήρων, μετὰ οὐρᾶς καὶ αἰγείων ποδῶν καὶ μικρῶν κερατοειδῶν ἐξοχῶν τινων ὄπισθεν τῶν ὠτίων, πρὸς οὓς καὶ ἀποδίδουσι τὴν ζωϊκὴν ἀσέλγειαν καὶ λαγνείαν· παρὰ τὴν Σάθην· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος (εἰς Συμπόσ.) ἔχει· »Σάτυροι, Διονύσου ὀπαδοὶ καὶ οὗτοι, οἱ διὰ τὸ ἐν ὄρεσιν οἰκεῖν ἀλουτοῦντες, τράγων στέλη καὶ τρίχας νομιζόμενοι ἔχειν παραδίδονται, καὶ ταύτῃ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ Σετηρίναι τῷ οἴνῳ, τουτέστι κεχηνέναι, φίλοινοι γὰρ εἰσίν«. Καὶ ὁ Ἡσίοδος ἤδη (λείψ. 13, 2) ἐγνώριζε μὲν τοὺς Σατύρους κατὰ πλῆθ. ὡς θεότητας τῶν δρυμῶν, ὅμως χωρὶς νὰ περιγράψῃ τὸ σχῆμά των, Voss myth. Br. 2. σλ. 247. κτ. καὶ εἰς Virg. Ecl. 6, 13. Κατὰ τὸν Γερήρδον (Gerhard), del Dio Fauno, Νεάπ. 1825. διεκρίνετο ὁ Σάτυρος κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν εἶχε κέρατα, ἀπὸ τοῦ κερατοφόρου Σειληνοῦ Faunus, πρβ. Τιτυρὸς καὶ Σειληνός. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα ὠνόμασται μετὰ ταῦτα οὕτω καὶ εἶδος πιθήκων, οὐρὰν ἐχόντων, Παυσαν. Ἀττικ. κγ'. 3) παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὠνομάζετο ἔτι οὕτω καὶ εἶδος Δράματος, ἢ κομμάτιον θεατρικόν, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς οἱ Σάτυροι ἐποίουν τὰ κύρια πρόσωπα· ἐν καὶ μόνον τοιοῦτον παρόμοιον διεσώθη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον. Τοῦτο τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ οἱ Σάτυροι ἐσχημάτιζον τὸν χορόν, ὠνομάζετο καὶ, δρᾶμα Σατυρικόν, καὶ, Σατυρικός· ὑπῆρξε δέ, καθὼς λέγουσιν, ἐφευρέτης αὐτοῦ ὁ Πρατίνας· εἰς τοὺς Δραμματικοὺς ἀγῶνας δὲν εἶχεν ἄδειαν κάνεῖς ποιητὴς νὰ παρρησιασθῇ μὲ μόνον Σατυρικὸν δρᾶμα, διότι τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τοὺς Τραγικούς, καὶ ἔπρεπε συνήθως νὰ παίζηται ὡς τίταρτον κομμάτιον ἐν μιᾷ τραγ. Τριλογίᾳ. Πρβ. G. Pinzger de dramatis Graec. Satyrici origine, Vrat. 1822. 4) κατὰ τὸν καθ' αὐτὸ χαρακτῆρα τῶν Σατύρων καὶ λάγνος, ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς ἄνθρωπός τις, ὅστις παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὠνομάζετο Caprineus (Ἰουλιαν. Καίτ. 5, 5)· ὡσαύτως Σατυρίσκος παρὰ Θεοκρ. 27, 48. 5) Κύριον ὄνομα ἀνδρός. (νυν)· ὅθεν 6) ἀντὶ τοῦ, χορευτής, Ἡτύχ.

Σατυρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σατύρων ὤν, ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

Σαυκός, ἡ, ὁν. Εὔθρυπτος, εὐκολότριπτος, ὅθεν ξηρός, στεγνός, Συρακούσιος λέξις, συγγεν. τῷ, σαυσαρός, σαχμός, σάχνος, αὔω.

Σαυκρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἁβρὰ βαίνων, ὁ ἁβρὸς ἤτοι τρυφερὸς πόδας ἔχων.

Σαυκρός, ά, όν, ταὐτόν τῷ, σαῦλος. Τρυφερός, μαλακός, ἁβρός, δελικάτος.

Σαυλόομαι, συνκιρτ. οῦμαι Ἀπ. (σαῦλος). Ἁβρῶς καὶ τρυφερῶς σαυλῶς ἤτοι κινοῦμαι, βαδίζω, χορεύω ἁβρῶς, γυναικωδῶς φέρομαι, ζῶ, πράττω· θρύπτομαι, ἐναβρύνομαι, καμαρόνω· μάλιστα δὲ ἐν τῷ περιπατεῖν καὶ χορεύειν· 2) εἶμαι τρυφερός, μαλακός, γυναικώδης, Εὐριπ. Κύκλ. 40. ἴδε σαυλός.

Σαυλοπρωκτιάω, ῶ (σαῦλος, πρωκτός). Σαλεύω τὸν πρωκτόν, ἤτοι κουνῶ τὸν κῶλον ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν, καμαρόνων, Ἀριστ. Σφ 1173. πρβ. σαλακωνεύω.

Σαῦλος, η, ον, καὶ Ἐπίρ. σαυλῶς· Ὅστις πορεύεται, βαδίζει, ἢ κινεῖ ἑαυτὸν ἁβρῶς καὶ μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, ὅστις περιπατεῖ καμαρωτά, ἤτυχα καὶ ἐν ταὐτῷ σαλεύει τὰ μέλη του, ἢ κινεῖ ὅλον του τὸ σῶμα, ἢ περιπατῶν σαλεύει τὸν κῶλόν του· ὅθεν »σαῦλα ποσὶ βαίνειν« Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 28. σαῦλα βαδίζειν, κ. τ. π. Ruhnk. ep. cr. p. 29. καὶ Ἀνακρ. παρὰ Κλημ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 10. καὶ Σιμωνίδης παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Διασαυλούμενος. »Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς χορωνί τις«, ἔνθα ὁ Ἐτυμολόγος τὸ διασαυλοῦσθαι, καὶ διασαλακωνίσαι, ὡς συνώνυμα ἑρμηνεύει, οἷον, ἀδιασαλακώνιστον, ἀντὶ τοῦ, διάθρυψαι, διαγαυρίασον· Ἀριστοφάνης. »Τρυφερόν τι διασαλακώνισον, σαλακωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶς διαβαίνειν, καὶ οἰονεί σε ἐτθαι· παρὰ τον σαλον· Ὁρῶ γὰρ ὡς μφακα διασαυλούμενονα· Ἀριστοφάνης· καὶ »Διασαυλούμενος, ἁβρυνόμενος καὶ διαθρυπτόμενος παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον«· ὁ Ἀριστοφάνης ἔτι ὡς συνώνυμον τούτοις χρῆται καὶ τῷ, σαυλοπρωκτιᾷν ἴδε καὶ, σαλακωνεύω· ὁ δὲ Εὐριπίδ. ἐν Κύκλ. 39. ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο τῷ, σαυλοῦσθαι. »Πρὸς ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοιν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, »Σαυλοῦσθαιν, διὰ τοῦ, τρυφᾶν, θρύπτεσθαι· καὶ τὸ »Σαύλωμαν, διὰ τοῦ, θρύμμα· 2) ἐν γένει, σαῦλος δηλοῖ μαλακός, τρυφερός, ἁβρός (ντελικάτος), οὐχὶ πάντοτε μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ὅτε καὶ ἐπὶ ἑνός ὄντος ἐν τῇ τρυφερᾷ ἁπαλῇ, νεανικῇ καὶ θελκτικῇ ἀκμῇ, πρβ. τρυφερός· (πιθανῶς παρὰ τὸ σίλος· ἀμαρτάνουσιν ὅμως οἱ γράφοντες ὀξυτόνως σαυλός, Ἀρκαδ. σ. 53, 8. Ἐτ. Μ. σ. 270. 45.)

Σαύλωμα, τό (σαυλόομαι). Ἡ τρυφερότης, μαλακότης.

* Σαυνάκα. Κωμική, δίχα τινος ἐννοίας λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ παρ' Ἀριστ. Ὀρ. 1615.

Σαυνιάζω. Ῥίπτω, ἐπιτυχαίνω, ἢ φονεύω διὰ τοῦ σαυνίου, Διόδωρ. Σικελ. ἐκ τοῦ

Σαύνιον, τό· ἢ σαυνίον, , ταὐτὸν τῷ, ἀκόντιον. Εἶδος ἀκοντίου βαρβαρικοῦ, Διόδωρ. Σικελ. ιθ'. 27. καὶ Στράβ. ιέ. περὶ τῶν Περσῶν, »Ἐρεύνουσι δε, σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, καὶ τοξεύματα, καὶ σφενδονοῦντες« ὁ Ξενοφων ἀντὶ τούτου χρῆται τῷ, ἀκόντιον· εἴη δ' ἂν τό, σαύνιον, τὸ παρὰ Τούρκ. Δζερίτ, ἢ Ντζερίτ, λεγόμενον. (Samnitibus nomen factum propter genus hastae, quod σαύνια appellant

Graeci, Festus.) 2) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, Κρατῖν.

Σαυνός, ὁ, — Σαῦλος, Κρατῖνος παρ' Ἡσυχίῳ

Σαύρα, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σαύρη, ἡ. Εἶδος ζωαρίου ὠοτόκου καὶ ποικίλου, τέσσαρας πόδας ἔχον καὶ οὐρὰν μακρὰν, ἐν τοῖς φραγμοῖς καὶ βάτοις διαιτώμενον· τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς γουστέρα, καὶ γκουστέρα λεγόμενον, καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Θεοκρίτου, χλωροσαῦρα· λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, σαῦρος, ὁ· Θεόκριτ. ζ'. 22. »Ἀνίκα δή καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει·« καὶ ἐν β'. 58. »σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ·« ἔνθα σημειοῖ ὁ Σχολ. »Ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥτις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται· μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο φίλτρων ἐστὶν ἕν.« Λέγεται δὲ αὕτη ἡ τελευταία παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιθετικῶς καὶ φαρμακῖτις, ὡς καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 551. κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ἡροδ. πρβ. σαῦρος 2) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου· ὀψάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σαυρίδιον, λεγόμενον· ἄλλως δὲ καὶ, τραχοῦρος· συνήθ. ἐν τῇ ἀρσ. καταλήξει σαῦρος. 3) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον μάλ. δὲ τῶν νεανίσκων, καὶ μειρακίων. Στάτ. ἐν Ἀνθολογ. 4) εἶδος χόρτου, πιθ. εἶδος καρθάμου, συνήθ. ὡς ὑποκερ. σαυρίδιον, τό· ὡς παρ' Ἱπποκρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »σαύριον, καὶ, σαυρίγγη, πόα τις, καὶ τὸ ζῶον ἡ σαῦρα.« 5) πεπλεγμένη τις δακτυλήθρα, χρήσιμος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν δακτύλων, ἤτοι εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλωσι πάλιν εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐκ τῆς κλειδώσεως αὐτῶν ἐκβαλμένα δάκτυλα, Ἱπποκράτ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων δ'. 9. παραβάλλει ταύτην μὲ τὰς κοτυληδόνας τῶν πολυπόδων καὶ σηπιῶν. (Ἡ γραφὴ σαῦρα ἐστὶ σφαλερά.)

Σαυρία, ἡ. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀκοντίου εἶδος, καὶ διεφθαρμένον σπαρτὸν πόλλ' ἀμφ. ἡ πρώτη σημασία πιθανῶς προκύπτει ἐκ τοῦ σαυνίον· ὅθεν

Σαυριάζω. Ῥίπτω τὴν σαυρίαν, ἤτοι τὸ ἀκόντιον, ἀκοντίζω, ἀμφ. πιθανῶς ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, σαυνιάζω. 2) φθείρω τὰ σπαρτὰ πόλλ' ἀμφ.

Σαυρίδιον, τό, Ζήτ. ἐν τῷ, σαύρα, ἀριθμ. 4.

Σαυρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. σαυρῖτις, ιδος, ἡ (σαύρα). Ὁ ἐκ τῆς σαύρας ὤν· ὅμοιος τῇ σαύρᾳ. 2) παρ' Ἡσυχίῳ »Σαυρῖται', εἴδός τι ὄφεως, ὁ παρ' ἡμῖν Ἀστρίτης λεγόμενος.

Σαυροβριθής, Ὁ βαρὺν σαυρωτῆρα ἔχων, φέρων, Ἡσύχ.

Σαυροειδής, ές, ὁ ἡ (σαύρα, εἶδος). Σαύρας εἶδος ἔχων· ὅμοιος σαύρᾳ

Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Κτείνων, φονεύων τὰς σαύρας, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Πλίν.

Σαυροπάτις, ιδος, ἡ (πατέομαι). Ἡ τρώγουσα γκουστερίτζας. (ᾱ)

Σαῦρος, ὁ, = Σαύρα. Ἡ Γκουστέρα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 183. ὡς τόσον ἐνταῦθα ἡ γραφὴ ἐπαμφοτερίζει ἔτι. Κατὰ τὰ Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 64. εἶχεν ὁ Θεόκρ. καὶ, ἡ σαῦρος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλμένως ὑπάγουσιν εἰς Ἰδ. 2, 58. καὶ ἐκ τούτου χωρὶς ἀνάγκης διορθοῦσι. 2) συνήθ. ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἄλλως, »τραχοῦρος«.

Σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ τέλος τῆς λόγχης ἢ τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος, Ἰλ. Κ, 153. »— — ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· ὁ Σχολ. »ὀρθὰ ἐπὶ τοῦ κρόσφου, οὕτω γὰρ καλεῖται τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιδορατίδος σιδήριον· ἄλλως καὶ, στύραξ καὶ, κρόσφος, καὶ, γρόσφος, καὶ οὐρίαχος· τὸ ὀπίσθιον δηλαδὴ τοῦ δόρατος σιδήριον, ὃ κατὰ γῆς πηγνύμενον, οἱονεί τινα σταυρόν, ἤγουν σκόλοπα ἵστασθαι ποιεῖ τὸ δόρυ, ὅθεν καὶ οἱονεὶ σταυρωτὴρ λέγεται«, Εὐστάθ. ἦν δὲ ὀ-τος σιδήριον κοῖλον (ὡς δακτυλήθρα ἢ ὡς χωνίον), ἐξ ἀκρου ὀξύ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἑστᾶναι ποιεῖ, πηγνύμενον κατὰ γῆς. »Εἰς χειρὸν ἀνάγκης ἠδύνατό τις νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ σαυρωτῆρος τούτου, καθὼς γίνεται δῆλον καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυβίου. »Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ, εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια«. Ἔνθα δὲ ὁ Ἡρόδοτος (ζ'. 41.) »Σαυρωτῆρας« λέγει »(χίλιοι μὲν ἐπὶ τοῖσι δόρασι ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων ῥοιὰς εἶχον χρυσέας)«, ὁ Ἀθήναιος (σελ. 514). »Στύρακας« λέγει ἐν γένει, λόγχη, δόρυ, ἀκόντιον. (ἀντὶ τοῦ σταυρωτήρ, ἀπὸ τοῦ σταυρός) ὅθεν

Σαυρωτός, ή, όν. Δόρυ κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος σαυρωτῆρα ἔχον, Ἡσύχ. εἰονεὶ παρὰ τὸ σαυρόω. 2) ἐκ τοῦ σαύρα, ταὐτὸν τῷ, ποικίλος, παρδαλὸς ὡς ἡ γκουστέρα.

Σαυσαρισμός, ὁ. Ξηρασία καὶ ἀκινησία τῆς γλώττης, Ἀριστοτέλ. Προβλ. κζ'. 3. »Ἐπεὶ τόγε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμός, καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ«, ἐκ τοῦ

Σαυσαρός, ά, όν. Ξηρός, στεγνός, Ἡσυχ. (πιθαν. ἐκ τοῦ αὔω, αὖος, προτάξει τοῦ δασέος σ, πρβ. σαυχμός).

Σαυτοῦ, σαυτῆς, ἀντὶ σεαυτοῦ, κτ. ἴδε τοῦτο.

Σαυχμός, ὁ, ἡ· καὶ, σαυκὸς, καὶ σάχνος, ὡς τό, σαυσαρός, παρὰ τὸ αὔω, αὖος. Ξηρός, τρυφερός, χαλαρός, ἤτοι μὴ σφικτὰ δεμένος, ἀραιός, λυτός, εὐκολότριπτος· ἐν γένει, θραυστός· ψαρτός. ἐξίτηλος, ἀδύνατος.

Σάφα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ σαφῆς. Φωτεινῶς, ὁρατῶς, φανερῶς, σαφῶς, εὐλήπτως, βέβαια, ἀσφαλῶς, σίγουρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις συνεκφέρει αὐτὸ μάλ. μετὰ τῶν ῥημάτων, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καὶ συχνότατα, »σάφα εἰδα, σάφα εἰδῶ« κτλ. ὡς εὖ εἰδέναι, ἰξεύρω βέβαια, μὲ βεβαιότητα, Ἰλ. Ε, 183. Ο, 632. Ψ, 201. Ὀδ. Α, 202. κτ. ὡσαύτως καὶ, »σάφα ἐπίστασθαι«, Ὀδ. Δ, 730. Πρὸς τούτοις, εὔχρηστον παρ' Ὅμ. πολλάκις, »σάφα εἰπεῖν«, ἀντὶ λέγω τι ἢ διηγοῦμαι ὡρισμένως, ῥητῶς, σαφῶς, ἢ καὶ ὁμιλῶ ἀληθινὰ, βέβαια πράγματα, ἀντιθ. τῷ, ψεύδεσθαι, Ἰλ. Δ, 404. (υυ).

Σαφέω (σαφής), ἀντὶ τοῦ, σαφηνίζω. ἀμφ.

Σαφέως, Ἰωνικ. ἀντὶ, σαφῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ σαφής, = σάφα, ὕμν. Ὅμ. Δημ. 149. καὶ πολλάκις παρ' Ἡροδ.

Σαφηγορίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σαφήγορος.

Σαφήγορος, ὁ, ἡ (σαφής, ἀγορεύω). Σαφῶς ἢ ὡρισμένως ὁμιλῶν, μὲ βεβαιότητα, ἢ ἀληθῶς ὁμιλῶν, Ἀνθολογ. καὶ Παυσαν. l. 12. »Σαφήγορος Σιβύλλα«, ἢ σαφῶς ὁμιλοῦσα, λέγουσα.

Σαφηνεία, ἡ (σαφηνής). Εὐκρίνεια, καθαρότης, ἀκρίβεια τοῦ λόγου, ἢ τῶν νοημάτων, διὰ γνωρίμων καὶ σαφῶν λέξεων καθαρῶς παριστῶσα τὸ νοούμενον, Διον. Ἁλικ.

Σαφηνέως, Ἰων. ἐπίρρ. τοῦ σαφηνής, ταὐτὸν τῷ, σαφέως.

Σαφηνής, ὁ, ἡ, Δωρικ. σαφανής, Πίνδαρ. Ὀλ. 11, 67. = σαφής, Σοφ. Τραχ. 888. ἐπίρρ. σαφηνῶς· ἴδε τοῦτο· ὅθεν

Σαφηνία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, σαφήνεια.

Σαφηνίζω (σαφηνής). Σαφὲς, καθαρὸν, φανερὸν ποιῶ, ἐμφανίζω, ἢ ἐμφαίνω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, διὰ σαφῶν λέξεων καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς παριστάνω τὸ νοούμενον ἢ λεγόμενον, Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ζ'. 3. »Τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν«, ἐφανέρωσεν, ἐδήλωσεν, σαφέστερον εἶπε, καταφανὲς ἢ γνώριμον ἐποίησε. »Τοῦτο πράττων σαφηνίζειν ἐδόκει, ὡς εἰς μάχην παρεσκευάζετο«, ἐδήλου, ἔδειδε νὰ καταλάβωσι, καὶ ἐν Ἀπομνημ. δ'. γ'. 4. »Ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν σαφηνίζει«, δηλοῖ, φανερόνει, δεικνύει, γνωστὰς ποιεῖ, καὶ ἐν Κυροπ. ἡ. ἡ. 8. »σαφηνίσαι βούλομαι τὴν θρύψιν αὐτῶν«, ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνεῦσαι, ἐξηγῆσαι, καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἀναπτύξαι, ὅθεν

Σαφηνισμός, ὁ. Ἑρμηνεία, ἐξήγησις, σαφὴς παράστασις τοῦ λεγομένου, Διονύσ. Ἁλικ. ὅθεν

Σαφηνιστικός, ή, όν. Σαφηνίζων, ἢ σαφὲς ποιῶν, ἑρμηνεύων, δύναμιν σαφηνείας ἢ εἰς τὸ σαφηνίζειν ἔχων, Γρηγ. Ναζ.

Σαφηνῶς, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, σαφῶς, Θεόγν. 963. Ἰων. σαφηνέως, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τελείως τὸ ἐπίθετον, »σαφηνέως εἰπεῖν, λέγεσθαι, ἐξαγγέλλεσθαι«, ἤτοι σαφέστερον, εὐληπτότερον.

Σαφής, ές, συναιρ. οῦς, ὁ, ἡ. Καθαρὸς, λαμπρὸς, ὁρατὸς, φανερὸς, γνώριμος, εὔδηλος, πρόδηλος, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς. ἀνεπτυγμένος, καταληπτὸς, βεβαιος, ἀναμφίβολος, ἀσφαλὴς, ἀληθὴς. (τὸ συγκριτ. σαφέστερος, καὶ ὑπερθετ. σαφέστατος). Κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὅμ. Ἑρμ. 208. καὶ Πινδ. Ἐπίρρ. σαφῶς, Ἰων. σαφέως, ὕμν. Ὅμ. Δημ 149. ἐξαιρ. μετὰ τῶν γνωστικῶν ῥημάτων καὶ φράζω κτ. »σαφέως φράσαι, δηλοῦν, ἐξηγεῖσθαι, ἐπίστασθαι, προπεπύσθαι«, Ἡροδ. πρβ. Valck. Ἱππ. 1076. Οὐχὶ σπανίως συντάσσεται καὶ πλεοναστικῶς, εὖ σαφῶς, καὶ σαφῶς εὖ, μετὰ ῥήματος, Schnef. Bos. ell. p. 224. καὶ Σοφ. ΟΤ. 958. (τὸ σαφὴς εἶναι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τὸ, σοφὸς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. sapio, sapiens, sapor.) ὅθεν

Σαφήτωρ, ορος, ὁ (οἱονεὶ παρὰ τὸ, σαφέω). Ὁ σαφηνίζων, μηνυτὴς, ἑρμηνευτὴς, μάντις ἀληθὴς, Ἡσύχ. ποιητ.

Σαχθείς, εῖσα. Μετοχ. ἀορ. α'. Παθητ. ἐκ τοῦ σάττω.

Σαχνός, ἡ σάχνος, ὁ, ἡ (αὔω), = σαυχμός. Ξηρὸς, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ἀραιὸς, κτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »σαχνὸν, ἀσθενές, χαῦνον· καὶ σαυχμὸν, σαχνὸν, χαῦνον, σαθρὸν, ἀσθενές«. Ὁ Γαλην. ἐν γ'. προρρήσ. Ἱπποκρ. λέγει, ὅτι τὰ »Ψαθυρὰ κρέα«, ὁ κοινὸς λαὸς »σαχνὰ« ἔλεγε. Τοῦτο δὲ ἡ κοινὴ συνήθεια νῦν »Ψαχνὸν κρέα« καὶ »Ψαχνὰ κρέατα« λέγει, εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἁπαλὰ καὶ μηδὲ ὀστέα μήτε λίπος ἔχοντα, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς μηροὺς· ἄρα τό, σαχνὸς, ταὐτὸν ἐστι τῷ τῆς συνηθείας, ψαχνὸς, καὶ τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Ψαθιρός.

Σάω, ὡς πρωτότυπον τοῦ, σόος, σαόω, σώζω, οὐχ εὑρηται που ὡς ἐν χρήσει χρηματίσαν τῳόντι (ἴδε Βουττμ. Γραμ. 2. σελ 232.), ποιητ. δὲ ἀντὶ σάου ἢ ἐσάου, προστακτ. ἐνεστ. ἡ γ'. ἐν. προσπ. τοῦ παρατ. τοῦ σαόω, Ἰλ. Φ, 238. καὶ Π, 363. »— σάω δ' ἐρίτηρας ἑταίρους«, ἀντὶ ἔσωζεν, ἔνθα ὁ Ἐτυμολ. λέγει. »Ἔστι δὲ ῥῆμα σέω τὸ σώζω, τροπῇ γίνεται σάω, τὸ παθητικὸν, σάομαι, ἐσαόμην, ἐσάου, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς οὐ εἰς ῶ, καὶ συναρχομένως, σάω· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ν, 230. »Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ, σῶσον. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει, »σάω, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ἀντὶ τοῦ, ἔσωζεν, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζεν ἀποκέκοπται, καὶ σάω, προστακτικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζε, κατ' ἀποκοπὴν λέγεται«. 2) Λακων. ἀντὶ τοῦ, θεωρῶ, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »σαωμένη, θεωροῦσα, καὶ Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν«.

*Σάω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ σήθω, κοσκινίζω, ὅθεν σῶσι, παρ' Ἡροδ. 1, 200. (υ-)

Σαώζω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, σώζω, ἄνευ μέντοι παραδείγματος.

Σαώσω, σαωσέμεν, μέλ. τοῦ, σαόω, ὅπερ

ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, σώζω, σώω, Ἰλ. Α, 83. καὶ Ο, 503. Ρ, 692. Τ, 401.

Σαῶτερος, συγκριτ. τοῦ, σάος, Αἰολικοῦ. Ὑγιέστερος, πλέον σῶος, ὑγιής, ἢ σωτηριώτερος, Ἰλ. Α, 32. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 2. ἴδε σάος.

Σαωτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σωτήρ, Σιμων. 59.

Σαωτηρία, ταὐτὸν τῷ, Σωτηρία, Ἡσύχ.

*Σαώτης, ου, ὁ (σαόω), ποιητ. ἀντὶ σωτὴρ, Ἀντιπ. Θεσσ. 70. Καὶ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, Παυσ. 2, 37, 2.

*Σαῶτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ σαώτης. Ἡ διατηροῦσα, σώζουσα, ἡ σώστρια, Osann Auct. Lex. p. 145.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Β.

Σβέννυμι, καὶ σβεννύω, Πινδ. Μέλ. σβέσω, σπανιώτ. σβήσομαι, Πλατ. Νομ. 7. σελ. 805. C. Παθ. Παρακ. ἔσβεσμαι, Ἀόρ. παθ. ἐσβέσθην, ἀνθ' ὧν ἔμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἀορ. ἔσβεσα, μετὰ καὶ δίχ' αὐξήσεως, τῷ ἐπ. ἀπαρ. σβέσσαι ἀντὶ σβέσαι. Ὁ παθ. ἐνεστ. τῆς μετοχ. σβεννύμενος εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ. — Ἐνεργ. Σβύνω, πῦρ, πυρκαϊήν, Ἰλ. Π, 293. Ψ, 237. 250. Ω, 791: β) ἐπὶ ῥευστῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηραθῇ, στύψῃ. γ) τροπ. ἀναπαύω τι, ἡσυχάζω, ἡμερόω, καταπραΰνω, μετριάζω, ἐξαλείφω, καταπαύω, συντέλλω, ἐμποδίζω τὴν σύστασιν ἢ τὴν ἐμφάνειαν ἑνὸς κακοῦ μὲ βίαν ἢ κρυφίως πως, ἐξαιρ. ἐπὶ παθῶν, οἷον, χόλον, μένος, ὡς Ἰλ. Ι, 678. »Κεῖνος γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον«, καὶ Π, 621. »Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος«, ὡσαύτως καὶ, ὕβριν, τυραννίδα, καὶ ἀγηνορίην, εὐφροσύνην, κλέος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰακ. Ἐπ. ἀδ. 159. Wern. Τρυφιοδ. σελ. 48. Κατὰ τὸν Φρύν. app. σελ. 16. γραπτέον τὸν α'. σόρ. διὰ τοῦ η, καὶ τοῦτο νὰ θεωρῇ τις κατευθὺ ὡς σφάλμα, κωλύει ἐ μελλ. σβήσομαι 2) Παθητ σβέννυμαι, (ἔνθα ὅμως ἀνήκουσι καὶ ὁ οὐδ. Παρακ ἔσβηκα καὶ ἀόρ. ἔσβην, ὁ εὐκτ. σβείην, ἡ ἀπαρ. σβῆναι, Δωρ. ἔσβαν. Ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τούτῳ τῷ ἀορ.), σβύνομαι, παύειν νὰ καῇ, κυρίως ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ι, 471. β) ξηραίνεσθαι, μὴ ἔχειν πλέον νερόν, ὑγρατίαν, κοινὼς στύφειν, λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν, ὅταν, εἴτε ἐπειδὴ πίνει ἡ γῆ κατ' ὀλίγον τὸ νερόν, ἢ δι' ἄλλα αἴτια, ξηραίνωνται, ἢ δὲν ἔχωτι πλέον τὴν ἀναγκαίαν ὑγρατίαν, ὅθεν καὶ τροπ. θνήσκω, παύω τοῦ ζῆν, ὡς ἐν Ἐπιγραμ. »Ἐτβέσθης γηραιὲ Σόφοκλες«. Παρὰ δὲ Ἡτ. Ἔ. 592. »Αἶγες σβεννύμεναι γάλαι λέγεται, ὅταν αὐταὶ παύωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ θηλάζωσι. πρβ. Ἰακ. Ἀλφ. ἐπ. 9. καὶ Φιλ. Θετσ. 43. γ) ἐν γένει, ἐπὶ πραγμάτων, ὅτε, ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ σφοδρότητί των, ἀρχινοῦσι νὰ παύωσι καὶ ὀλιγοστεύωσι, ὅθεν λήγειν, πάυειν, κατακάθηθαι, κοπάζειν, γίνεσθαι ἤτυχον. π. χ. ἐπὶ κυμάτων, ἐπὶ ἀνέμου, ὡς, »Ἔτβη οὖρος«, Ὀδ. Γ, 183, καὶ παρὰ τοῖς Μεταγενστ. ἰδιωτ. ἐπὶ παθῶν, οἷον ὀργῆς κτ. ἀντιθ. τῷ, σαίω καὶ φλέγω πρβ. ἄσβεστος. (Κατὰ τινα Διάλεκτον ἐλέγετο ἔτι, ζέω, ζένω, ζείνω, ζείννυμι, ζίνω, ζίννυμι. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, »Ἀποζίνυται, ἀποσβέννυται. Ζείναμεν, σβέννυμεν, Ἔζινεν, ἐπεσβέννυεν· παρομοίως, ἔξινεν, καὶ ζοάτεις, σβέσεις, καὶ ζόασον, σβέσον«. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.) ὅθεν

Σβέσις, εως, ἡ. Τὸ σβύνειν, τὸ σβύνεσθαι, ἐν καὶ οὐδετ., ἡ κατάπαυσις, τὸ σβήσιμον, ἡ πρᾶξις τοῦ σβεννύναι, ἢ σβέννυσθαι, Ἀριστοτ. »Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθοράς, μάρανσίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάραντιν· τὴν δὲ ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν· τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ βίαιον«.

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, σβεττής, οῦ, ὁ (σβέννυμι). Ὁ σβύνων, ὅστις σβέννυσι· ὅθεν

Σβεστήριος, ία, ιον· καὶ, Σβεστικός, ή, όν. Ὁ δύναμιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ σβύσῃ, ἢ ἐξαλείψῃ (εἰς τὸ σβεννύναι), τὸ δι' οὗ σβεννύομεν, ἤτοι σβύνομέν τι, »σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ«,

*Σβεστής, οῦ, ὁ, = σβεστήρ· ὅθεν

*Σβεστικός, ή, όν, = σβεστήριος.

*Σδεύγλα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ζεύγλη, Ἐρίννα.

*— σε, ἐπιρρηματική, προσαρτωμένη τελική συλλαβὴ σημαίνουσα κίνησιν εἰς τόπον, π. χ. ἄλλοσε, ἀλλοῦ που, ἀμφωτέρωσε κ. τ. π.

Σεαυτοῦ, σεαυτῆς, καὶ συναιρ. σαυτῆς, Ἰων. σεωυτοῦ, ῆς. Ἀντωνυμία ἀντίστροφος τοῦ β'. προσ., σύνθετος ἐκ τοῦ σὲ αὐτός, καὶ σημαίνει σοῦ τοῦ ἰδίου· ἐν χρήσει μόνον οὕτως κατὰ γεν. θοτ. καὶ αἰτ ἐνικ. τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ., ἄρα σεαυτῇ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν· ἐν δὲ τῷ πληθ. διῃρημένως, ὑμῶν αὐτῶν, κτ. Κατ' ἀρχὰς ἐχρῶτο καὶ κατὰ τὸ ἑνικὸν τῷ διῃρημένῳ τύπῳ, ὡς καὶ παρ' Ὅμ. ἔτι ἐν χρήσει ὡς ἐπιτοπολὺ, δι' ὃ καὶ λέγει ἀεὶ, σοὶ αὐτόν, σ' αὐτόν· ὡσαύτως δὲ καὶ, τά σ' αὐτοῦ, τά σ' αὐτῆς, ἀντὶ τὰ σά, Ἰλ. Ζ, 490. Ὀδ. Α, 356. Ξ, 185.

Σεβάζομαι, Μ ἀσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σέβας). Αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, νεμεσίζομαι, συστέλλομαι, αἰτχύνομαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Ὁμήρ. Ἰλ. Ζ, 167. καὶ 417. »Σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ«, αἴτ, ὁ Ἡτύχ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, σεβαστὸν ἡγήσατο, ἐτίμησεν, ἐνετράπη. 2) παρὰ τοῖς Μεταγ ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, σέβομαι.

Σέβας, τό. μόνον ἐπὶ τῆς ἑνικ. ὀνομ., αἰτ. καὶ Κλητ. ἐν χρήσει (σέβομαι). Συστολὴ πλήρης εὐλαβείας καὶ ἐκπλήξεως· ὅθεν 1) εὐλάβεια, φόβος, συστολὴ ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μελετᾷ τις νὰ κάμῃ τι ἄδικον, τὸ ὁποῖον τῷ ἀπαγορεύει τὸ ἴδιον αὐτοῦ αἰσθημα. μετ' ἀπαρ. Ἰλ. Σ. 178. »Σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκέσθω, Πάτροκλον Τρωῆσι κυτὶν μέλπηθρα γενέσθαι,« ἀντὶ σεβαστῆτι, ἐντρέπου νὰ .... ὅθεν ἐν γένει, εὐλάβεια, θεοφοβία, τιμὴ, σέβας, ἐντροπὴ, αἰδώς, συστολὴ, νέμεσις· ὅθεν καὶ, αἰδώς τε καὶ σέβας, συνεκφερ. ὕμν. Δημ. 190. 2) ἡ συστολὴ, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις, ὅταν βλέπῃ τι παρ' ἐλπίδα καὶ αἰφνιδίως, ὡς καὶ θαῦμα, ἄρα, θαυμασμὸς, ἔκπληξις, θάμβος, »Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, καὶ, εἰσορόωσαν,« Ὀδ. Γ. 123. Δ, 74. 142. 3) Μεθομηρικως, τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβάσματος, τῆς εὐλαβείας, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς τιμῆς, ὅθεν πολλ. ὡς περιγραφὴ τοῦ προσώπου, σέβας θεῶν, σέβας Ζηνὸς, σέβας Ἡλίου, σέβας μητρός, κ. τ. τ. Πορτ. Εὐρ. Μηδ 750.

Σέβασις, ἡ (σεβάζομαι). Τιμὴ, εὐλάβεια, λατρεία, προσκύνησις, θαυμασμός.

Σέβασμα, τό (σεβάζομαι). Ὁ σέβεται καὶ τιμᾷ ἢ λατρεύει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας καὶ τιμῆς, ἢ θαυμασμοῦ, Πράξ. Ἀποστ. ιζ'. »Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν,« τοὺς θεοὺς, τὰ ἀγάλματα· καὶ Κλήμ. Παιδαγ. γ'. καὶ = σέβασις, ἤτοι τιμὴ, λατρεία, κτ, Διονοτ. Ἀλικ.

Σεβασμιάζω, = σεβάζομαι. Εἰς σέβας διεγείρω, Τμνῳδ. Ἰωάνν. Δαμασκ. Ἔτμν εἰς σὴν πεντηκοστὴν, ᾠδὴ. ζ'. »Ἡ τοῦ παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις σεβασμιάζει τοῦ βαΐ·« ἀμφ.

Σεβάσμιος, ὁ, ἡ, ἡ, Σεβάσμιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. — ίως (σέβας). Ἄξιος σεβασμοῦ, αἰδέσιμος, τιμητὸς, προσκυνητὸς, ἐν ᾧ πρέπει νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ τις· ἄξιος τιμῆς καὶ εὐλαβείας, θεῖος, θαυμάτιος· ἔτι δέ, ἱερὸς, θεῖος. Ὁ Ἡρωδιανὸς χρῆται τούτῳ ὡς σεβαττὸς ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Augustus· οἷον »Προσαγορεύειν σεβάσμιον·« καὶ »Τιμαὶ σεβάσμιοι· ἔνθα ἄλλοι ἀντὶ τούτου τάττουσι τὸ »σεβιστός.« Ὁ αὐτὸς ἐν β'. 10. χρῆται τῷ »σεβάσμιον,« καὶ ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, σέβατις, σέβας, τιμὴ, προσκύνησις· ὅθεν

Σεβασμιότης, ητος, ἡ. Ἱεροπρέπεια, ἀξιοπρέπεια, τὸ εἶναι τοῦ σέβας, αἰδεσιμότης· ἁγιότης, ἱερότης.

Σεβασμός, ὁ (σεβάζομαι), = Σέβασις.

*Σεβασμύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σεβασμιότης.

Σεβαστεῖον, τό. Ὁ ναὸς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου, Φίλ.

Σεβαστεύω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ σεβάζομαι, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ἀ. 26.

*Σεβαστιάς, άδος. ἡ. Σεβαστή, Λεων. Ταρ. 8. 3.

Σεβαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Πλήρης εὐλαβείας, ἢ σεβασμιότητος, σεβάσμιος, Διονύσ. Ἀλικ. 2) Μεταξὺ τῶν Πυθαγορείων ἡ τάξις τῶν καταγινομένων περὶ τὴν θεωρίαν τῶν σεβαστῶν, διότι ἄλλοι ὠνομάζοντο πολιτικοὶ, μαθηματικοὶ, κτ. Φωτ. Βιβλ. ἐκ τοῦ

Σεβαστός, ή, όν (σεβάζομαι). Τιμητὸς, προσκυνητὸς, ὃν σέβεται καὶ τιμᾷ τις, ἄξιος σεβασμοῦ, ταὐτὸν τῷ, σεβάσμιος· θαυμάσιος ἀξιοτίμητος· ὅθεν καὶ θεῖος, ἱερὸς· ἐπὶ δὲ των τῆς Ῥώμης βασιλέων ἐχρῶντο τούτῳ ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ, Augustus, καὶ, σεβαστὴ ἡ σεβαστιάς, ἀντὶ τοῦ, Augusta. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσσαρ. ἑρμηνεύει τὸ Augustus διὰ τοῦ, Ἱερὸς, Sanctus, ὁ δὲ Δίων Κάτ. ἐν νγ'. ἔχει· »πάντα τὰ ἐντιμώτατα καὶ ἱερώτατα, Αὔγουστά (παρὰ Ῥωμαίοις) καλεῖται.«

Σεβαστοφόρος, ὁ (φέρω). Ἱερεὺς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου, Σουίδ. ἐν λέξ. Αὔγουστος.

Σεβένιον, ἢ σεβέννιον, τό. Τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιώδες γενόμενον, τὸ περικάλυμμα δηλαδὴ τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἐλάτη, καὶ Σπάθη, καὶ περικάλυμμα λέγεται· ἐκ τοῦ σάβενον ὑποκορ. κατὰ τὸν Κορνάριον εἰς Γαλ. κατὰ τόπους 34α.

Σεβίζω, Μ ίσω, = σεβάζομαι, ἐξαιρτ. Τιμῶ, θαυμάζω (μὲ πολλὴν ὑποψίαν), Πινδ. Πύθ. 5, 105. Ἰσθμ. 4. 37. παρ' Ἡτυχ. »τεβιζόμενοι·« θαυμαζόμενοι, τιμώμενοι· καὶ τὸ τοὺς θεοὺς δὲ σέβεσθαι, θαυμάζειν ἐστὶν, ὁ Σχολ. Πινδάρ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 955. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. δηλοῖ θαυμάζω τινὰ διά τι, Εὐρ. Ἡλ. 989. Κιθὼς φαίνεται, μετεχειρίσθη ὁ Σοφ. Ο. Κ. 642. τὸν παθ. ἀόρ. σεβισθῆναι καὶ ὑποκορ., ὡς τόσον ἡ ἀνάγν. ἐστὶν ἀβέβαιος· ὅθεν

Σεβιστός, ή, όν, = σεβάσμιος, Ἡσυχ.

Σέβομαι, Ἀποθ. παθ., ἐξ οὗ εὑρηται ἔτι μόνον ἀόρ. ἐτέφθην παρὰ Πλάτ. καὶ Σοφ., ἴδε Βουτμ. Γραμμ. 2. σ. 227. 386. Συστέλλομαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἔχω συστολὴν ἐνώπιον θεῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μελετῶ νὰ πράξω τι ἀχρεῖον ἢ ἄτιμον καὶ αἰσθανόμενος τὸ κακὸν, ἐμποδίζομαι καὶ δὲν τὸ κάμνω. ἄρα καὶ ἐντρέπομαι, αἰτχύνομαι, Ἰλ Δ, 242. »Οὐ νυ σέβεσθε; δὲν ἐντρέπεσθε· παρὰ τοῖς Μεταγνστ. μετὰ αἰτ. ποτὲ μὲν προσ., ποτὲ δὲ πράγμ., ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἢ τὸ ὁποῖον συστέλλεταί τις ἢ ἐντρέπεται· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐπιρρμ. Αἰτχ. Πορτ. 291. σπανιώτ. μετὰ μετοχ. β) τιμῶ, προσκυνῶ, λατρεύω. »Τὰ θεῖα, τὰ ἱερὰ σέβομαι.« Ξενοφ. καὶ »Σέβομαι τοὺς θεοὺς·« καὶ Πινδ. Πυθ. 6, 25. »Τὰ βιβλία σεβόμενοι μεγάλως (Ἡροδ. 3, 128),« ἔχοντες εἰς μέγα σέβας αὐτά. »Τὸ σεβόμενον,« = σέβας, Schaef. Διον. συνθ. σ. 205. 2) Ὁ τύπος σέβω, Μ. σέψω, ἔστι Μεθομηρικὸς καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, σέβομαι, ἐξαίρ. τιμῶ, λατρεύω, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 17. καὶ Αἰσχ. Εὐμ.

22, 146. »Εὖ σέβειν τινά, ἀντὶ εὐσεβεῖν εἰς τινα, Pors, Εὐρ. Φοιν. 1340. Seidl. Εὐρ. Τρω. 85. καταχρ. »σέβειν τινὰ ἐν τιμῇ,« Πλατ. Νομ. 1. σ. 647. Α. β) πληρόω τινα, ἤτοι ἐμπνέω εἴς τινα αἰδῶ, συστολήν, ἢ εὐλάβειαν, ὅθεν »σεφθεῖσα,« ἢ πληρωθεῖσα μὲ εὐλάβειαν, πλήρης εὐλαβείας, Πλατ. Φαιδρ. σ. 254. Β. (Τὸ σέβω παράγεται παρὰ τὸ, σεύω· ὡς καὶ τὸ, σεμνὸς ὀρθῶς παράγεται παρὰ τὸν σέσεμμαι, τὸν παθ. παρακ. τοῦ, σέβω.)

Σέδη, ἡ. Ἕδρα, καθέδρα, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Σέθεν, ποιητικὴ τε καὶ ἐπικ., ἔτι δὲ Ἀττ. γεν. τοῦ σύ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀντὶ τοῦ, σοῦ, Ἰλ. Α. 180. »— σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω« σοῦ δὲ ἐγὼ λόγον οὐ ποιοῦμαι, οὐ φροντίζω, ἰσοδυναμεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ σεῖο, (οὐδέποτε ἔστιν ἐγκλιτικόν).

Σεισύς, ἑως, ὁ (σείω), = σείσων, Πολυδ. ζ'. 181.

*Σεληνός, ὁ. Πιστὸς σύντροφος τοῦ Διονύσου, ὁ παλαιότατος, ἐμπειρότατος καὶ περιψημότατος τῶν Σατύρων, διαπρέπων τῶν ἄλλων καὶ κατὰ τὸ προσωπικόν· κατὰ τοῦτον ὠνομάσθηταν ἐν γένει οἱ παλαιότεροι Σάτυροι Σειληνοί, κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὅμ. Ἀφρ. 263. ἴδε Voss. Virg. Ecl. 6. 14. 18. (Ἡ γραφὴ Σιληνός ἐστι νεωτέρα καὶ χείρων, πρβ. Ἰακ. Α. Π. σ. 34.) ὅθεν

*Σειληνώδης, ὁ. ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Σειληνοῦ, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σεῖν, Δωρ. ἀντὶ θεῖν, τρέχειν. 2) σεῖν, ἔλεγον καὶ ἔσραζον αἱ τροφοὶ εἰς τὰ μικρὰ παιδία, ὅταν ἤθελον νὰ οὐρήσωσι, Ἀριστοφάνης, καὶ Φωτ. Λεξ.

Σεῖο, ἐπ. γεν. τοῦ σὺ ἀντὶ, σέο, καὶ συναλ. Σοῦ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς Ἰλ. Ω, 486. (οὐδέποτε ἔστιν ἐγκλιτικόν.)

Σεῖος, σεία, σεῖον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, θεῖος, θεία, θεῖον.

Σειρά, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σειρή, ἡ (εἴρω, πλέκω, ἢ συμπλέκω, συνδέω). Πλέγμα, δέσμη ἢ ἅλυσος, ἢ σχοινίον, δεσμὸς ἢ ἡνία, πλεκτὸς ἱμάς, πλοχμὸς ἢ πλεκτούδα. »Σ. εὔπλεκτος καὶ, πλεκτή,« Ὀδ. Χ, 175, 192. καὶ Ἰλ. Ψ, 115 Σειρὰς εὔπλεκτους,« Ἑστριχίδας, ὁ Σχολ. ὁ δὲ Εὐστάθ. »Πλέγματά τινα ἀπὸ σχοινῶν ἢ σπάρτων, ἢ καὶ ἱμάβεως ἢ ἄλλοθεν· κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια,« Θ, 19. »Σειρὴν χρυσέην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,« ἄλυσιν, ὁ Σχολ. ὁ Λουκιαν. εἰς Ἡρακλ. »Δεσμὰ δὲ εἰσὶν αἱ σειραὶ λεπταί, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι« ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, σειράδιον, καὶ, σειρίτιον· λέγεται ἔτι καὶ »σειρὰ τριχῶν« καὶ »σειρὰ κεφαλῆς,« τὰ πλεγμένα μαλλία τῆς κεφαλῆς,« Πλεξούδα, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πλοχμός. 2) λέγεται καὶ σχοινίον τι πολεμικόν, δι' οὗ Σκυθικὰ ἔθνη (ἐξαιρέτως οἱ Σαρματῶται) ἐν τοῖς πολέμοις ἐζώγρουν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν καὶ ἔσυρον αὐτοὺς κατὰ γῆς ἢ ἐβίαζον πρὸς αὐτοὺς ἔρχεσθαι. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ζ'. 85. ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτων· »Χρέωνται δὲ σειρῇσι πεπλεγμένῃσι ἐξ ἱμάντων· ταύτῃσι πίσυνοι ἔρχονται εἰς πόλεμον· ἢ δὲ μάχη τουτέων τῶν ἀνδρῶν ἥδε· ἐπεὰν συμμίσγωσι τοῖσι πολεμίοισι, βάλλουσι τὰς σειράς, ἐπ' ἄκρῳ βρόχους ἐχούσας· ὅτεον δ' ἂν τύχῃ, ἤν τε ἵππου, ἤν τε ἀνθρώπου, ἐπ' ἑωυτὸν ἕλκει· οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται· τουτέων μὲν αὕτη ἡ μάχη· καὶ ἐπιτετάχατο εἰς τοὺς Πέρσας« τοιαῦτα καὶ παρὰ Παυσαν Ἀττικ. Α'. κά. 8. καὶ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο οἱ Πέρθοι »Σειραφόροι« (Σουΐδ. ἐν λεξ. σειρά), δι' ὅτι καὶ οὗτοι ἐν τοῖς πολέμοις τοιαύτας σειρὰς μετὰ βρόχων πρὸς ζώγρησιν τῶν ἐχθρῶν ἔφερον. 3) ταὐτὸν τῷ, σειρίασις, πάθος τι περὶ τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ζώων Ἱππιατρ. »Ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες εἶπον Σειράς, ἕτεροι δὲ χράματα, ἐξ οὗ λέγεται σειριᾶν αὐτοὺς τοὺς πόδας.«

Σειραγωγεύς, ἑως, ὁ (σειρὰ. ἄγω) ὡς τὸ Ῥυταγωγεύς, σχοινίον τι πεπλεγμένον, δι' οὗ ἄγουσι καὶ ἕλκουσι τὰ ζῶα, Πολυδ.

Σειράδην, ἐπίρ. (σειρά). Παλλάδιος ἐν Λαυσαϊκ. μετὰ σειρᾶς, μὲ σχοινίον.

Σειράδιον, τό. ὑποκριστ. τοῦ, σειρά. Μικρὰ σειρά, μικρὸν σχοινίον, μικρὰ δέσμη· προτετίθετο τοῦτο καὶ εἰς τὴν ποδοστρόβην, ὡς λέγει ὁ Πολυδ. ἐν ε'. 33. »Ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἁρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἢ σειρὰς, καὶ ταύτης ἀνήρτηται ξύλον ἐν ἄλλῳ πλησίον ὄντι ἐρύγματι κατακείμενον κ. τ. τ.«

Σειράζω, Μ. άσω (σειρά). Δένω, δεσμεύω μετὰ σειρᾶς, δένω μὲ τὸ σειράδιον, ἕλκω, σύρω μετὰ τούτου· λέγεται καὶ σε ράω.

Σειράζω, άσω, κτί, σεραίνω, καὶ, σειρέω (Σείριος). Διὰ τῆς θέρμης ξηρὸν ποιῶ, ἐν γένει, ξηραίνω. Ζήτ. Σείριος, καὶ, σειριάω.

Σειραῖος, αία, αῖον, (σειρά). Ὁ ὢν εἰς σχοινί· συνήθ. ἐπὶ ἵππου, ὅστις εἶναι δεμένος εἰς τὸ σχοινίον ἔμπροσθεν ἁμάξης ἢ ἁρότρου διὰ νὰ διοικῆται κάλλιον, ὅθεν »Ἵππος σειραῖος,« ταὐτὸν τῷ, σειρασφόρος, Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. »— δεξιόν τ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον, εἴργε τὸν προσκείμενον.« ὅπου ὁ Σχολιαστὴς λέγει, »Σειραῖον, τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν, προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, τὸν ἀριστερόν.« Ὀρφεὺς ἀργ. 241. »Σεραίῃ μήρινθος« καὶ Πολυδ. α. 148. »Σειραῖος ἱμάς,« ὁ ἱμὰς, δι' οὗ ἕλκεται, ἢ ἐν ἕλκει ὁ σειραῖος ἵππος. »Ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκουσαν τέκναα Κύριπ. Ἡρ κλ. μαίν. 446.) πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ὅπου ἄλλοι συνδέτας »Ὑποσειραίοις« ἀναγινώσκεσθαι παραιτοῦσι.

Σειράς, άδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, σειρά· ταὐτὸν τῷ, σειράδιον.

Σειρασφόρος, ἢ σειραφόρος, Ἰων. σειρηφόρος, (Lobeck Φρυν. σ. 645) καὶ σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρά, φέρω). Ὁ φέρων σειρὰν, σχοινίον· συνήθ. δὲ ὁ σειραφόρος« (μετὰ τοῦ, ἵππος ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 851. καὶ 1649., καλεῖται ὁ ἵππος, ὁ ἁπλοῖος δὲν εἶναι συνεζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον ἔξωθεν καὶ παραπορεύεται τοῖς ἐζευγμένοις· ἄρα, ὁ ἕλκων, σύρων τὸ σχοινίον, πρόχειρος ἵππος· ἢ μὲ τέσσαρα. ἵππους ἅμαξα εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ δύο ζυγίους, καὶ πλησίον αὐτῶν δύο σειραφόρους, εἰς καθὲν μέρος ἕνα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, ὡς, ὄνος, καὶ κάμηλος σειραφόρος, Ἡρόδοτ. 3, 102. »Ζευξάμενος ἑκαστος (Ἰνδὸς) καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἄρσενα παρέλκειν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον.« Ὁ Ἰσίδωρος Orig. ιή. 35. οὕτω λέγει περὶ τούτων »Clisthenis Sicyonius primus jugo medios tantum equos jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Graeci Σειρασφόρους, Latini funarios evocant a genere vinculi, quo prius alligabantur. 2) φέρων, βαστάζων, ἔχων βρόχον, ἢ σειράν, ἴδε τοῦτο σημτ. β'.

Σειράω (σειρά). Δεσμεύω, ἢ ἕλκω μετὰ τῆς σείρας· λέγεται καὶ σειράζω.

Σειρεύω, = Σειράω, καὶ σειράζω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1005. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Σειραῖον βρόχον δεσμά.

Σειρέω, = σειριάω, σειράζω, σειραίνω. Ξηραίνω.

Σειρηδών, όνος, ἡ· νεώτ. τύπος τοῦ, σειρήν, Αὐσώνιος ἐν Εἰδυλ. ιά. 20.

Σειρήν, ῆνος, ἡ· καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. σειρῆνες, ἐλέγοντο, γυναῖκές τινες εὔφωνοι, αἵ τινες ἐν νησίῳ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικόμεναι, οὕτως ἕτερπον καὶ ἐγοήτευον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας καὶ μελῳδίας, ὥστε κατέχειν αὐτοὺς ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω, εἶδος γυναικῶν, τὰ δὲ κάτω στρουθῶν, Φωτ. μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἔθετον τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐπάνω τῶν μνημείων ὡς σημεῖον λύπης, Διόδωρ. Σικελ. ιζ', 115. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπαντᾷ ὁ μῦθος οὗτος ἐν Ὀδ. Μ, 39. κτ. 167. κτ., ἔθα ὁ λόγος μόνον περὶ δύο Σειρήνων (καὶ ἐντεῦθεν ἡ κατ' ἔπεκτ. ἐπ. πληθ. γενικ. Σειρήνοιν, 52. 167), οἱ Μεταγνστ. δὲ ὑπέθετον τρεῖς Σειρήνας, αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο Πεισινόη, Ἀγλαόπη, Θελξιέπεια, ἢ καὶ Μολπή, ἢ Μολπαδία, Ἀγλαοφήμη, Θελξιόπη, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἄλλοι ἐπρόσθετον καὶ τετάρτην, Λιγεῖα Περὶ τῆς ἱστορίας ἢ τῆς μυθολογίας τῶν Σειρήνων πρβ. Voss. Antisyrakb. 1. σ. 153. κτ. 2. σ 338. 2) τρόπ. ἡ μαγικὴ δύναμις, χάρις, τὸ θελκτικὸν καὶ γοητευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εὐγλωττίας, ἢ ἐκφράσεως, ὡς παρὰ Ῥητ. »Σειρῆν λόγου,« καὶ, Φωτ. »Σειρῆνες, αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις« ἐν γένει πᾶσα καταθέλγουσα καὶ μαγεύουσα χάρις, Schaef. Διον. συνθ. σ. 26. 3) Εἶδος ἀγρίας μελίσσης, ἢ ζῶόν τι κηροποιόν, μελίσσῃ παραπλήσιον, Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ'. 40. 4) Εἶδος μικροῦ τινος πτηνοῦ, ὀρνιθαρίον τι ποιόν, ἴσως τὸ παρὰ Γάλ. Serin. καὶ Γερμ. Zeisig. καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, Τρυποφράκτης. 5) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σειρή, ἡ (προσυπακουομ. Ἐτθής). ἱμάτιον λεπτὸν ἀσπάθητον, ἢ κατὰ Φώτιον, « σειρήν, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν εὐθετός τε ἐστὶν, ὅτεθ σείριος (ἀστήρ).« χιτὼν καλοκαιρινὸς δηλαδή· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Σειρόν,« τὸ ἀνδρεῖον ἱμάτιον· ἄλλοι γράφουσι «Σείρινον, καὶ σειρηναί,« προσυπακουομ. ἐσθῆτες· ταὐτὸν τῷ, θεριστρὸν, ἱμάτιον χρήσιμον εἰς καιρὸν θέρους· ἐκ τοῦ, σείρ, σείριος, σειρὸς, σείρινος. Ζήτ. ἐν τῷ, σείριος. (συνήθ. παρὰ τὸ, σειρά, αἱ συμπαγιδεύουσαι, ἑλκύονται τινὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὄρεξιν νὰ ἀντιστοθῇ καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς παραγωγῆς μαρτυρεῖ καὶ ἡ συγγενὴς κατὰ τὴν ἔννοιαν λέξις κηλιδών· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σύρω, ταυτοστήμαντον δηθεν τῷ, συρίζω, πλὴν ἐὰν αὕτη ἡ παραγωγὴ ἁρμόζῃ, ἐπιβεβαιοῖ μάλιστα τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ, σειρά.)

Σειρήνιος, ὁ, ἡ. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σειρήνος θέλγων, ἢ γοητεύων, θελκτικὸς ὡς ἡ Σειρὴν, Ἡ ιοδ. 5 σ. 203.

*Σειρηνός, = σείρινος, σειρός.

*Σειρηφόρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σειραφόρος,

Σειρίασις, (σειριάω). Πάθος τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶα συμβαῖνον, ὅταν εἶναι ἀναμμένος τις ἀπὸ τὴν ζέσταν, καὶ κυρίως ὑπὸ τῶν τοῦ θέρους καυμάτων, Παῦλ. Αἰγιν. »Σειρίασις ἐστὶ φλεγμονὴ τῶν περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ μηνίγγας μορίων· παρακολουθεῖ δὲ βρέγματος κοιλότης καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μετ' ὠχριάσεως καὶ ξηρότητος τοῦ σώματος.« Ζήτ. καὶ σειριάω. (ἡ γραφὴ σηριάσις εἶναι σφαλερά.)

Σειρίαω, ῶ (σείριος). Λέγεται ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, φωτίζω καὶ καίω, φλεγμαίνω, φλεγμονὴν καὶ καῦμα προξενῶ. 2) ἐκφράζει τὸ διὰ τῆς μεγάλης θέρμης καὶ καύσεως τοῦ θέρους προξενούμενον πάθος σειρίασιν καλούμενον, ἄρα, σειρίασιν πάτχω, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. πρβλ. 88. βιβλ. ε'. »Διατί τὰ βρέφη ἐν τῷ θέρει σειριᾷ, ὅπερ ὁ πολὺς δῆμός φησι, καῦμα ἔχειν

αὐτά, πυρέττει γὰρ πυρετὸν λεπτὸν κατὰ βάθος, καὶ κοιλοφθαλμιᾷ. καὶ ἀγρυπνεῖ καὶ ἀσθενεῖ, ἔνια δὲ καὶ διαῤῥοΐζεται.» Γράφεται καὶ, σιριάω, ἐσφαλμ. μέντοι· παρ' Ἱπποκρατ. εὕρηται καὶ, σειριοῖ, ἀντὶ τοῦ, σειριᾷ.

Σείριος, ίνη, ινον (σειρός). Θερμός, ζεστός, καυστηρός, καυματώδης· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ θέρους· ὅθεν »Ζεὺς σείριος,« κατὰ τὸν Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. σειραίνω, ἔνθα ὁ Ἀντίμαχος »Σειρίνα Διὰς εἶπεν, ἐπ' ἀμφιβόλου σημασίας· καὶ, »Σείριν ἱμάτια, τὰ θερινά, καλοκαιρινά, ἐλαφρὰ ὡς ἀναφέρει ὁ Ἁρποκρατίων ἐκ τοῦ Λυκούργου, καὶ παρ' ἡμῖν τοῦτο ἐκ τοῦ σειρὴν, σείριον, τὸ καλοκαιρινὸν ἱμάτιον. Ζήτ. καὶ σείριος.

Σειριόεις, εσσα, εν. Θερμός, καυστικός, ὡς ὁ Σείριος, Ὀππ. Κυν. 4, 338.

Σειριόκαυτος, ὁ, ἡ (καίω, σείριος). Ὑπὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, ἢ ὑπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρος καυθεὶς ἢ κακκυμένος, Ἀνάλεκτ. ἡ'. σελ. 331.

Σείριον, τό, ἄστρον. Ὁ ἥλιος, ἢ ὁ σείριος ἀστήρ, Ἴβυκος παρὰ Σουΐδ. Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ἀπολ. β'. 519.

Σείριος, ὁ. Ὁ τοῦ κυνὸς ἀστὴρ, ὅστις ἔτι καὶ Σείριος κύων, καὶ προκύων λέγεται, διὰ τὸ εἶεσθαι ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ ἀστερισμοῦ Κύων λεγομένου· κυρίως δὲ ἐπίθετ. σείριος, ία, ον, = σειρός, θερμός, καυστικός, ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, καὶ Ὑπομ. ἐπιθ. ὅλων τῶν ἐχόντων εἰσροὴν εἰς ταύτην ἄστρων, καὶ ἐντεῦθεν, σείριος ἀστὴρ, ὁ ἥλιος, Ἡτ. Ἑ. 419., ὅς καὶ, σείριος ἥλιος, σείριον ἄστρον λέγεται παρ' Ἰβύκῳ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ· καὶ »Σειρίου κυνὸς δίκην, Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 976. »Σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός«. Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχ. »Πολλοὺς μὲν αὐτῶν σείριος καταυανεῖ θεὸς ἀλλάμπων«. Ὁ Σουΐδ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Σείρ, Σειρός, Ἥλιος· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. σειραίνω, ἐκ διαφόρων μέχρις ἀηδίας· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ τοῦ σειριᾶν· πιθανῶς δὲ κατὰ τὴν συνήθη Δωρ. μεταβολὴν τοῦ θ εἰς σ καὶ διπλασιασμὸν τοῦ φωνήεντος ἔστι τὸ σείριος καὶ σείρινος, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ θέριος, καὶ θέρινος, καὶ τότε πρωτότυπον τοῦτο ἔστι τὸ θερος, θέρμη, καῦμα, ξηρασία, ὁ χρόνος δηλαδὴ καὶ ἡ αἰτία αὐτοῦ, ὅρα, τὸ θέρος (ὁ καιρὸς τοῦ καλοκαιρίου) καὶ ὁ ἥλιος. Ὅρ. σειρός.

Σειρίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, σειρά. Σεράδιον, σειρίτιον, πλέγμα, σχοινίον, κ. τ. τ., Ξενοφ. Κυνηγ. θ'. 13. ἴδε σειράδιον.

Σειρομάστης, ἡ σιρομάστης, ου, ὁ. Εἶδος ἀκοντίου, ἢ λόγχης ἀγκιστρωτῆς ἤτοι γέισιον ἔχούσης, Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. ζ'. 2. 2) ἄλλο τοιοῦτον παρόμοιον ὄργανον, δι' οὗ οἱ τελῶναι διηρεύνων τὰς σιτοθήκας, ἀποθήκας, καὶ τὰ φορτία, ἐκ τοῦ, σειρὸς, καὶ ματτήρ. »Σειρομάστης σκεῦος ἐστὶ λογχοειδὲς, ἔχον ὀγκίνον τινα συνημμένον αὐτῷ, ᾧ χρῶνται μάλιστα τελῶναι«. Ἐν τοῖς πολέμοις ἐξέταζον διὰ τούτου καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, μήπως οἱ πολέμιοι εἶχον ἐσκαμμένους τάφρους, Μαθηματ. παλαιοῖ σελ. 100. ἴδε σιρομάστης.

Σειρός, ὁ· ἴδε σιρός.

*__Σειρός__, ά, όν. Θερμός, καυστηρός, καυματώδης· μάλιστα ἐπὶ θέρμης ἡλίου καὶ θέρους· καλοκαιρινός· ὅθεν ἡ σειρά, ὑπακ. ἐσθὴς, καὶ, τὸ σειρόν, ὑπακ. ἱμάτιον, ἐλαφρόν τι καλοκαιρινὸν ῥόρεμα, πρβ. σείριος, καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ σείριος, ἐν τῷ τέλει.

Σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρά, φέρω) = σειραφόρος. Σειρὰν, ἤτοι σχοινίον μετὰ βρόχου φέρων, Σουΐδ. ἐν λέξ. σειραῖς.

Σειρόω, ῶ. Ἐκκενόω, κενόνω, ἀδειάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σείρωμα, τό. Τὸ τοῦ ὀποβαλσάμου ἀποπάθημα, ἢ ὑπόστασις τούτου, ἐξ Ἀετίου· ὅθεν τὸ, Σειρώπιον, καὶ Σειρούπιον, ἐκ τοῦ Λατιν. Syrupus.

Σείρωσις, ἡ (σειρά). Ἡ δέσμευσις εἰς σχοινίον, Φωτ. Λεξ.

Σεισάχθεια, ἡ (σείω, ἄχθος). Κυρίως ἀποτίναξις ἑνὸς φορτίου· οὕτω ἐκαλεῖτο ἡ χρεῶν ἀποκοπὴ, ἐπεὶ ἐν Ἀθήναις ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ δανειστὴς δὲν εἶχε πλέον τὸ δίκαιον τοῦ λαμβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὸ σῶμα τοῦ χρεωφειλέτου, ὡς δοῦλόν του, Διοδώρ. Σικ. α'. 79. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15. καὶ Διογ. Λαέρτ. εἰς Σόλ. »Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων· καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δὲ ἀπορίαν εἰσήνεγκαν — καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια«. (καθ' Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων.)

Σεῖσις, ἡ (σείω). Σεισμὸς, κλονισμὸς, κίνησις.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, ἡ (σείω, χθών). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις σείει καὶ ταράττει τὴν γῆν, Πινδ. Ἴσθ. 1, 76. πρβ. ἐνοσίχθων, ἐνοσίγαιος.

Σεῖσμα, τό (σείω). Σεισμὸς γῆς, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Σεισματίας, ου, ὁ. Σεισμὸν γῆς προξενοῦσα φορτοῦνα, Διογ. Λ. 7, 154. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. 16. »Τάφος σεισματίας«, ὁ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ τῆς γῆς προξενηθεὶς τάφος, ἢ διὰ τῆς πτώσεως οἰκοδομῆς τινος, ὅταν δηλαδὴ πέσῃ τὸ κτίριον καὶ πλακώσῃ τινά.

Σεισμός, ὁ (σείω). Κλόνος, ταραχὴ, τρόμος. »Γῆς σεισμός«, ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχὴ αὐτῆς, Ἀριστοτελ. Κόσμ. λέγεται πολλάκις ἄνευ τοῦ, γῆς.

*__Σεισολόφος__, ὁ, ἡ. Ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον, Ἡσυχ. ἐν λέξ. τινακτοπήληξ.

Σεισοπυγίς, ίδος, ἡ (σείω, πυγή). Ἡ τὴν πυγὴν σείουσα· λέγεται οὕτω ὀρνιθάριόν τι, μικρὸν μὲν κατὰ τὸ σῶμα, μακρὰν δὲ οὐρὰν ἔχον, ἣν καὶ σείει διὰ παντός· διὸ καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο σείσουραν, καὶ σεισούουραν, καὶ κωλοσοῦσαν λέγει, Motacilla. Ὁ Σχολ. Θεοκρίτ. β'. 17. ἑρμην. διὰ ταύτης τὸ, Ἰυγξ.

Σεισούρα, ἡ (σείω, οὐρά)· ταὐτὸν τῷ, σεισοπυγίς. ἀμφ.

*__Σειστής__, οῦ, ὁ (σείω). Ὁ κλονιστὴς, ὅστις σείει, Ἰω. Λυδ.

Σειστός, ή, όν (σείω). Σεσεισμένος, ὃν ἐσείσασε τις, ἢ ὁ δυνάμενος σεισθῆναι, Ἀρ. Ἀχ. 346. ὅθεν κλονούμενος, παραφερόμενος, τρέμων, ἐπὶ γῆς.

Σείστρον, τό (σείω). Ὄργανόν τι, κυμβάλῳ ἢ ῥόπτρῳ ὅμοιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς τοῦ Ἴσιδος λατρείαις· τοῦτο περιγράφει λίαν ἀκριβῶς ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος κεφ. 64.

Σείσων, ονος, ὁ (σείω). Ἄγγος κεραμικὸν, ἐν ᾧ τοὺς κυάμους φρύγουσιν, Ἡτύχ. καὶ Πολυδ. ί. 100. καὶ 112. ἴδε καὶ σεισύς, παρὰ τὸ σείειν· ἦν δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸν Καφὲ φρύγομεν, Καφὲ-ταβαστί, Τουρκ. Kaffeetrommel, Γερμ.

*__—σείω__, κατάληξις τῶν λεγομένων ἐφετικῶν ῥημάτων τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐπιτοπολὺ ἐκ τοῦ μέλλ. τοῦ θεματικοῦ, π. χ. γελάω, Μ. γελάσω, ἐφετικὸν γελασείω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γελάσω· ὁμοίως καὶ, πολεμήσω, πολεμησείω· παραδώσω, παραδωσείω, Θουκυδ. καὶ ἄλλοι.

Σείω, Μ. σείσω, Παρακ. παθ. σέσεισμαι, Ἀορ. α'. παθ. ἐσείσθην. Κουνῶ, κλονῶ, σαλεύω, ταράττω, τινάσσω, κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ὅμ. καὶ, ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ὡς Γ, 345. καὶ Χ, 133, ἐγχείας μελίην (τὰς λόγχας), καὶ ἐπὶ τρεχόντων ἵππων, »Ἵπποι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες«, Ὀδυσ. Γ, 486. καὶ Ο, 184. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὸ »Σείειν ζυγὸν ἵππων«, ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι· Ἰλ. Ν, 805. »--σείετο πήληξ«, ἐτείετο ἡ περικεφαλαία, Θ, 199. »Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ«, ἐκινεῖτο ἡ Ἥρα ἐν τῷ θρόνῳ τῆς, ὑπὸ ἀνυπομονησίας· Ι, 583. »Σείων κολλητὰς σανίδας«, κλονίζων τὰς πτέρυγας τῆς θύρας διὰ τοῦ κρούσματος. »Σείειν μέτωπον«, Ἀνακρ. ῥιπίζειν, ἀνεμίζειν τὸ μέτωπον. »Ὁ θεὸς σείει τὴν γῆν«, κλονεῖ, ταράττει, τρέμειν ποιεῖ, σεισμὸν προξενεῖ· σεισμός ἐστιν· ὅθεν Ὁ Ποσειδῶν σείσας, ἐμβάλοι οἰείας, Ἀρ. Ἀχ. 511. λέγεται καὶ ἀπολ. σείει, ἡ γῆ δηλ., εἶναι σεισμός, Θουκυδ. 4, 52. Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 4. ἔνθα ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, »ὁ θεὸς τὴν γῆν«· οὕτω καὶ »Ἔσεισεν, προσυπακουομ. τοῦ. »ὁ Θεὸς τὴν γῆν«, σεισμὸς ἐγένετο. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ζ'. 4. »Ἔσεισεν ὁ θεός«, καὶ, »Εἰ σείσειεν«, προτυπακουομ. τοῦ, Θεὸς ὁ Ποσειδών. πρ. ὕω. Τροπικ. σείειν τινά, σείω ἕνα ἄνθρωπον, τὸν κουνῶ, ἢ τὸν παροτρύνω, παρακινῶ εἴς τι, Πλουτ, Φωκ. 23. Ἰαν. Φιλοστρ Εἰκ. σελ. 754. Ἀμεταβ. ὡς τὸ, σαίνειν, κουνεῖν, »τῇ οὐρᾷ«, Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 4. καὶ, »Οὐρᾷς διασείσαιμ, αὐτ. ς', 15. — Παθ. καὶ Μέσ. κλονοῦμαι, κουνοῦμαι· τρέμω· »Ἐσσείοντο πόδες Ἴδηνα«, Ἰλ. Τ, 59. ἐν γένει, κινοῦμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλ. Θ, 199. Ν, 805. »Ἔγχεα σειόμενα«, Ἰλ. Ν, 135. 558. καὶ ἀσυνήθ. »Ὄρχος σειόμενος φύλλοισι (Heins. Ἡτ. Ἀσπ. 298)«, κῆπος ἐν τοῖς φύλλοις του κινούμενος, ἤτοι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κινοῦνται καὶ ταράζονται· »Σείεσθαι τὸν ἀγκέφαλον«, Ἀριστοφ. Νεφ. 1276., ἀντὶ τοῦ, Μαίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν, ἐξεστηκὼς εἶναι· 2) τροπ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτε δηλ. ἐγχειρίζε τις ψευδῆ ἢ κακότροπον ἐγκάλεσιν ἐπὶ κριτηρίου κατά τινος, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐνοχλήσεις ἐνδεχομένας καὶ οὕτω νὰ πληρώσῃ τι διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν κρισολογίαν, ὅθεν, ζητῶ μὲ φοβερισμοὺς, ἢ ψευδῆ κατηγορίαν ἐπάγω κατά τινος, ἵνα κερδήσω, συκοφαντῶ· δι' ὃ τὸ, σείειν καὶ συκοφαντεῖν παρ' Ἀντιφ. καὶ Ἀριστ. εὕρηται συνταταγμένα, ὡς, »Ἔσειον, ἤτουν χρήματα, ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν«, Ἀριστοφάν. »Ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει«, Ἀντιφών. »Λογογράφοι σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων«· Διόκαιαρχ. Οὐδῶν. σελ. 10. Τὸ αὐτὸ σημαίνει παρὰ Λατ. concussio καὶ concussor· (συγγ. τῷ σεύω, πιθ. καὶ τῷ, σάω, σήθω· πρωτότυπον δὲ σέω δὲν ὑπάρχει.)

Σέλα, ἀντὶ σέλαϊ, δοτ. τοῦ σέλας, Ὀδ. Φ, 246. ὡς τὸ, γήρα, ἀντὶ, γήραϊ.

Σελαγέω, ῶ, Μ. ήσω· ἡ, σελαγίζω (σέλας). Ἀστράπτω, φέγγω, φωτίζω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Παθητ. σελαγεῖσθαι, λάμπεσθαι, ἀστράπτεσθαι, φωτίζεσθαι· ἐπομ. καταλάμπειν, εἶναι ὅλως εἰς λάμψιν, Ἀριστ. Νεφ. 286. »Ὄμμα ἀκάματον σελαγεῖται«, ἢ καὶ, εὑρίσκεσθαι ὅλως εἰς φλόγας, καταφλογίζεσθαι, Ἀριστ. Ἀχ. 924. 925. Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 307. »Σελαγεῖν«, φωτίζειν, φέγγειν· ὁ Ἡτύχ. ἔχει, »Σελαγίζει, οἴεται, φλέγεται«. καὶ Ἀριστ. Νεφ. ἐν στίχ. 600. »Ὃς σὺν πεύκαις σελαγεῖ«, κατὰ τὸν Σχολ. μετὰ λαμπάδων χορεύει. ὅθεν

*__Σελαγίζω__, = σελαγέω, ὅθεν

Σελαγισμα, τό. Τὸ ἀστράπτειν, ὡς ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. ιβ'. 6. καλεῖ »Σελαγίσματα«, τὰς ἀστραπάς.

*__Σελαενονεφέλη__, ἡ· Κωμ. πραγ. ἐκ του

σελαναία, σελήνη, ἀντὶ σέλας νέον τε καὶ ἕωον, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 409. C. κατὰ Heind. καὶ Bekk.

Σελαηγενέτης, ου, ὁ (σέλας, γενέτης). Ὁ τὸ σέλας, ἤτοι τὸ φῶς γεννῶν, Ἀνθολογ.

*Σελαηφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Φέριων φῶς.

Σελάνα, καὶ, σελαναία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σελήνη, καὶ, σεληναία. (α)

Σέλας, αος, τό. Φῶς, αὐγή, λαμπηδών, λάμψις, φῶς ἢ φέγγος τοῦ πυρός, ἢ πυρώδους τινός, ἢ λαμπρότης, καὶ πυρὸς ἀθρόον ἔξαψις ἐν τῷ ἀέρι· παρ' Ὁμήρ. ἢ ἐξορμῶσα ἐκ τοῦ πυρὸς φλὸξ, καὶ λαμπρότης ἢ ἡ λαμπηδὼν αὐτοῦ, σέλας πυρὸς, πυρὸς αἴθομ, π. καιομένοιο, μήνης, κτ. Ἰλ. Ο, 600. Τ, 375. 374. Θ, 563. καὶ παρ' Ἡτ. ἰδιαιτ. ἡ ἀστραπή, Ἰλ. Θ, 76., ἢ καὶ, σέλας Διός, λέγεται παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 95. καὶ, σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἡροδ. 3, 28). ἔτι δὲ ὁ φανός, ὕμν. Ὁμ. Δημ. 52, ἐν γένει, πῦρ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται παρεκτὸς τῆς ὀνομ. μόνον τῇ δοτ. σελαΐ, Ἰλ. Ρ, 739. καὶ κατὰ συναλ. σέλᾳ. Ὀδ. Φ, 246. ἐν ὕμν. Δημ. 52. Ἡτ. Θεογ. 867. ἔτι δὲ τῇ γεν. σέλαος. Οἱ Ἀττικ. ποιηταὶ χρῶνται καὶ τῷ πληθ. τὰ σέλα· (πεθ. παρὰ τὸ ἕλη εἴλη προτάξει τοῦ Δωρ. σ. ἄρα συγγεν. καὶ τῷ, ἥλιος καὶ, σελήνη. (α))

*Σέλασμα, τό, καὶ

Σελασμός, ὁ (σελάω). Λάμψις, φωτισμός, τὸ λάμπειν, φωτίζειν, Μανέθ. δ'. 35. καὶ 189.

Σελάσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σέλας), = σελάω. Φωτίζειν, ἀστράπτειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σελάσσει, φλέγει, λαμπαδίζει«. Νίκανδρ. Θηρ. 46. »Ἡ δ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται«, σελαγίζει.

Σελασφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Ὁ σέλας, φῶς, λάμψιν φέρων, ἔχων, λαμπροφόρος, Ἡσύχ.

Σελάχιον, καὶ σελάχειον, τό, ὑποκορ. τοῦ σέλαχος· συνήθ. κατὰ πληθ. Ἐν γένει, ζῶόν τι ἐκ τοῦ γένους σέλαχος.

Σελαχοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σελάχου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σελάχῳ.

Σέλαχος, τό. καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. »Σελάχη, τά«. Εἶδος ἰχθύος στρογγύλου, ὅστις ἀντὶ ὀστέων χόνδρους ἔχει· ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν ζῳ· ἱστορ. γ'. 1. καλεῖ τοῦτο οὕτως ἕνεκεν τῆς φωσφορικῆς λαμπρότητος αὐτοῦ, καθ' καὶ Γαλην. »Καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ζώων· διὸ καί τινες ἀπὸ τοῦ, σέλας ἔχειν, ὠνομάσθαι φησιν αὐτὰ σελάχια«· ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτο καὶ ἔτι σελάχιον· ὁ Φώτ. ἐν λεξ. ἔχει· »Σελάχια, τὰ ἔσω λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὠοτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη, καὶ ἀλέπιδαι«. Ὁ Πλίνιος θ'. 24. καλεῖ ταῦτα Cartilaginea. Ὁ Θεοδωρίδης ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ »Σελάχοις« τὴν θαλασσίαν σκολόπενδραν.

Σελαχώδης, ὁ, ἡ, = σελαχοειδής.

Σελάω, ῶ (σέλας)· ὡς καὶ σελαγέω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. φωτίζω, ἢ λάμπω, ἀστράπτω.

*Σέλγη, τά, παρὰ Λουκ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ γέλγη.

Σελευκίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, καὶ ἱμάτιόν τι ἐκ Σελευκίας τῆς Συρίας, Ἀθήν. ια'. σελ. 488. καὶ 17. 2) εἶδος πτηνοῦ, κατεστῖον καὶ ἀφανίζον τὰς ἀκρίδας, ἢ καθ' Ἡσύχ. ὄρνεον ἀκριδοφάγον, Turdus selcucis, Λιν.

*Σεληναίη, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ σελήνη· καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν τῷ πεζῷ ὡσαύτ. ἐν χρήσει, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 661. ἔπειτα δὲ σεληναία, κυρ. θηλ. τοῦ σεληναῖος. ὑπαι. θεά.

Σεληναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς σελήνην ἀνήκων. 2) σεληνοειδής, καὶ μάλ. μηνοειδής. 3) φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 62. 4) σ. πάθος, = σεληνιασμός. ἐκ τοῦ

Σελήνη, ἡ. Ὁ δορυφόρος τῆς γῆς, τὸ Φεγγάριον, Ἰλ. Θ, 535, »Σελήνην φαεινήν« καὶ ἐν Σ, 484. »Σελήνην πληθουσαν«, τὴν πανσέληνον. Ἀριστοφ. Νεφ. »Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην«. παρὰ τῷ Τατ. Ἀχιλ. γ'. 2. »Ἐν σελήνῃ« (ἢ καὶ, πρὸς τὴν σελήνην) ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ τῆς σελήνης φωτί, εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. 2) σεληνοειδής πλακοῦς τις, ἢ πέμμα τι, ὅμοιον τῷ ἄστρῳ, ἐκ πυρίνου ἀλεύρου κατεσκευασμένον, ὅθεν »Ἐπισελήνια, τά«. Δίων ὁ Κάσσιος διηγεῖται περὶ τοῦ Αἰνείου, ὅτι αὐτὸς ἔφαγεν ὁμοῦ καὶ τὰς τραπέζας, ἃς ὁ Βιρλιος Adorea liba, καὶ ὁ Ἀλικαρ. Διον. Ἔτρια, λέγουσι. »Φαγόντων τὰς τραπέζας σεληνίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μετὰ τῶν ἄρτων«, Δομίτιος δὲ ἀντὶ τούτου λέγει (παρ' Aur. Victor. κεφ. 12.) Non orbes farreos sed, mensarum vice sumendi cibi gratia apium fuisse substratum. Φαίνεται ἄρα οὗτος, ὅτι ἀνέγνωσεν εἰς τὸν αὐτοῦ Συγγραφέα σελινίνας, ἐκ τοῦ σέλινον, ἐν ᾧ τὸ, σεληνινος, ἐκ τοῦ Σελήνη, σημαίνει τὸν ἐξ ἀλεύρου στρογγύλον ὡς ἡ σελήνη πλακοῦντα. Ὁ Εὐριπιδ. λέγει· »Σελήνας πυρίνου χλόης«, τὸν ἐκ σίτου ἤτοι ἐκ πυροῦ ἄρτον· ἴτως ἐνταῦθα ἔστι συγγενειά τις μετὰ τοῦ παρὰ Θεοφράστ. »Πυρὸς σελινούσιος«. — 3) ὡς κύριον ὄνομα θηλυκόν, ἡ θεὰ σελήνη, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως μένει συχνάκις ἀμφίβολον, ἂν ἐννοῇ τὸν πλανήτην ἢ τὴν θεάν. Καθ' Ἡτίοδον Θεογ. 371 κτ. ὑπῆρχεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας· ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 100. ὀνομάζεται ὁ πατὴρ αὐτῆς Πάλλας, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐστὶν ὁ Ἥλιος· πολλάκις ἡ τελετὴ αὐτῆς ἦτον ὡς ἡ τῆς Ἀρτέμιδος· (ἡ λέξις ἔστιν ἀναντιρρήτως συγγ. τῷ, σέλας, ἐξ ὃ καὶ πολλάκις σύμβολον τῆς μεγίστης λάμψεως, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 45. Η, 84. Τμν Ἀφρ. 89. Θεοκρ. 2, 79. ἄρα ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἕλη, εἴλη, ἥλιος.) ὅθεν

*Σεληνήεις, εσσα, εν. Φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, εὐσέληνος.

Σεληνιάζω, Μ. σω (καὶ παρὰ τῇ Ν. Δ. κατὰ μέσ. διάθ. σεληνιάζομαι). Εἶμαι σεληνιακός, πάσχω σεληνιασμὸν καὶ ἐν αὐτῷ προφητεύω, Μανέθ. δ'. 81. »Νούσοις σεληνιάζωνται«, ὁ τὸν σεληνιασμὸν πάσχων, ἔχων, ὅστις σεληνιάζεται. »Νοῦν σεληνιάζοντες«, αὐτόθ. στίχ. 216. οἱ σεληνιασμένοι καὶ ἐν ταύτῳ τὸ προφητικὸν χάρισμα ἔχοντες· ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. »Σεληνιάζομαι« σεληνιακὸς εἰμί.

Σεληνιακός, ή, όν (σελήνη). Ὁ εἰς τὴν σελήνην ἀνήκων. 2) ὁ σεληνιασμὸν πάσχων.

Σεληνιασμός, ὁ (σεληνιάζω). Πάθος τι, ὅπερ ὁ Ἱπποκράτ. »Ἱερὰν νοῦσον« λέγει, τὸ ὁποῖον ὅταν κυριεύσῃ τὸν ἄνθρωπον, ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ τρέμων ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας.

*Σεληνιάω, ποιητ. ἀντὶ σεληνιάζω.

Σεληνίδιον, τό. Τὸ ὡῶς τῆς σελήνης, Ἀθήν. ζ'.

Σεληνίνος· ἴδε ἐν τῷ, σελήνη.

Σεληνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σελήνη. Μικρὰ σελήνη, φεγγαράκι, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις μικρὸν σεληνοειδὲς σῶμα, ὡς τὸ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ μηνοειδὲς στολίδι ἐπάνω τῶν ὑποσημάτων τῶν Ῥωμαίων Συγκλητικῶν. lunula· 2) κωμ. καὶ ἡ φαλάκρα.

Σεληνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σελήνη, ὡς σεληνίον. Μικρὰ σελήνη, ἢ μικρόν τι σεληνοειδὲς σῶμα. 2) φυλακτήριον, ὅπερ ἐγκρεμᾶται τοῖς παιδίοις, πρὸς ἀποφυγὴν νοσήματος τινος, Ἡσύχ.

*Σεληνίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ σελήνη, ὡς σελήνιον.

Σεληνίτης, ου, ὁ καὶ θηλ. σεληνῖτις, ιδος, ἡ (σελήνη). Ἐκ τῆς σελήνης ὤν, ἀπὸ τῆς σελήνης, σεληνοειδής. »Λίθος σεληνίτης«, ἄλλως καὶ »Ἀφροσέληνος« Διοσκορ. ε'. 159. Gypselenis, Marienglas, Γερμαν. καλεῖται οὕτω διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεσοῦντος ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει.

Σεληνόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὑπὸ τῆς σελήνης βεβλημένος, κυριευμένος, ἤγουν σεληνιακός.

Σεληνοειδής, ές, ὁ, ἡ. Σελήνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὅμοιος σελήνῃ.

*Σεληνοτρόπιον, τό (τρέπω). Μυστηριῶδες φυτόντι, σχηματισθὲν κατὰ τὸ, ἡλιοτρόπιον.

Σεληνόφως, ωτος, τό (φῶς). Τὸ φῶς τῆς σελήνης, Χαιρέμων παρ' Ἀθην. σελ. 608. (ὡς λυκόφως καὶ σιόφως, σχηματισθέν.)

*Σεληνοφάγος (σελὶς, φαγεῖν). Ὁ τρώγων τὰ φύλλα τῶν βιβλίων. (ε)

Σελίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σελίς. Μικρὰ σελίς. (ι)

Σελίδωμα, τό, = σελίς. (ι)

Σελίνινος, ίνη, ινον (σέλινον). Ἐκ σελίνου κατεσκευασμένος, εἰς σέλινον ἀνήκων.

Σελινίτης, ου, ὁ, οἶνος. Μετὰ σελίνων κατεσκευασμένος οἶνος.

Σελινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Σελίνῳ ὅμοιος, σελίνου εἶδος ἔχων.

Σέλινον, τό, Εἶδος λαχάνου, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω καλούμενον· Λατ. apium, Ἰλ. Β, 776. Ὀδ. Ε, 72. Οἱ ἀρχαῖοι ἔτρωγον τὰς ῥίζας καὶ διὰ τὴν ἰσχυράν, ἀναληπτικὴν ὀτμὴν τῶν φύλλων ἔκαμνον στεφάνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐστέφον μάλιστα τοὺς νικητὰς τῶν Ἰσθμίων καὶ Νεμέων ἀγώνων, ἔτι δὲ καὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν ἐστόλιζον, ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ πολλὰ κινδυνεύοντος ἀρρώστου, »σέλινον θεῖται«, χρειάζεται σέλινον, ἤγουν ἀποθανεῖται μετ' ὀλίγον, Meinecke Εὐφορ. σλ. 108. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σελίνου στέφανος, (ὁ) πένθει προσήκων· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγῶνι, στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ« καὶ ὁ Φώτ. »Σελίνου στέφανος, πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον πένθεσι προσήκει, ὡς ἔφη Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀγώνων« καὶ Πλούταρχος εἰς Τιμολ. λέγει. »Ὅτε τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις· καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγονεν εἰς τὸν ἐπισφαλῶς νοσοῦντα δεῖσθαι τοῦτον τοῦ σελίνου«. Αἱ ῥίζαι τούτου εἰσὶν ἐδώδιμοι. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Β, 776. καλεῖ τοῦτο »Σέλινον ἐλεόθρεπτον«, ἐν ἕλει τεθραμμένον, ὅ ἐστι μάλιστα φυόμενον. Παρ' Ὀπιαν. Κυν. δ'. 202. κεῖται τὸ »Σέλινον« ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ »Ἕλινον«· Ἑπομένως δὲ τὸ, σέλινον, οὐδετέρως, ἐκ τοῦ σίλινος, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἕλινος, καὶ ἕλιξ, καὶ σημαίνει τὸ, οὖλος, περιεστρεμμένος, κατσαρός· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπὶ περιεστρεμμένων τριχῶν »Σελίνων οὐλοτέρη«, Φιλοζ. ἐπ. 19. Ὁ Ἡσύχ λέγει σέλινον, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (Ἄρα πιθαν. ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ, ἕλιξ, ἑλίσσω, προτάξει τοῦ Δωρ. σ, διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του, ἢ ἀπὸ τοῦ ἕλος, διότι ὅπου περισσότερον νερόν, ἐκεῖ καὶ αὐξάνει κάλλιον· (υ – υ, καὶ μόνον ἐν Ἐπ. ἀθ. 643. ὑπάρχει τὸ Ἰῶτα βραχύ.) ὅθεν

*Σελινόσπερμον, τό (σπέρμα). Σπόρος τοῦ σελίνου.

Σελινουσία, ἡ (σέλινον). Εἶδος κράμβης τινος, περιεστρεμμένα τὰ φύλλα ἔχουσης, ὅμοιον σελίνῳ. »Ἡ δὲ σελινουσία τὴν ὀνομασίαν ἔχει διὰ τὴν οὐλότητα· ἐμφερὴς γάρ ἐστι σελίνῳ«, Ἀθήν. θ'. σελ. 369. »Πυρὸς σελινουσίου«, παρὰ Θεοφράστῳ, εἶδος σίτου· ἴδε σελήνη, ἀρθμ. 2.

Σελίς, ίδος, ἡ· συνήθ. κατὰ πληθ. Ὁ κενός, ἄδειος τόπος μεταξὺ τῶν σελμάτων, ἤτοι καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν. 2) ὁ τόπος μεταξὺ τῶν καθισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ. 3) συνήθ. ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν (παραγραφῶν,

columnae), αἱ ὁποῖαι συνείθιζον νὰ γεμίζωσι τὸ γραμμένον καταβατὸν καὶ πρὸς τούτοις νὰ χωρίζωνται διὰ γραμμῆς κατὰ κάθετον. Καθ' Ἡσύχιον, »Πτυχίον, καταβατὸν βιβλίον, τὸ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν διάστημα, ὅ ἐστι, τὸ κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν γεγραμμένων, καὶ μετά τινος κατὰ μῆκος σημειωμένον γραμμῆς, ὅπερ ἡμεῖς περιθώριον λέγομεν· ὅθεν ἐν γένει, τὸ γεγραμμένον μέρος, ἢ πίναξ, τὸ καταβατὸν, ἢ καὶ τὸ γεγραμμένον βιβλίον· ἔτι δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ἑνὸς βιβλίου, pagina. Ὁ Σουΐδας ἔχει, »Σελὶς τὸ μέτον τῶν δύο καταβατῶν ἄγραφον τυγχάνον«. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σελὶς σημαίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς γεγραμμένους στίχους, ἤτοι τὰς ἀράδας, κατὰ τὸν Πολύβ. γ'. γ'. 36. »Ἐν τρισὶν ἢ τέσσαρσιν ἐξηγησάμενοι σελίσιν«. ἢ κατ' ἄλλο Χειρόγραφον »Σελιδίοις«, τὸ ἐξηγήσαμεν εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀράδας· ὁ δὲ Πλούταρχ εἰς βίον Ὁμήρου λέγει· »Δισσὰς ἡμιθέων γραφάμενος σελίδας«, περὶ τῶν δύο βιβλίων, τῆς Ἰλιάδος δηλαδὴ καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγράμμ. 3, 3. καλεῖ τὸ Χαράκιον, ἤτοι τὸ ὄργανον, δι' οὗ σημειοῦνται αἱ εὐθεῖαι γραμμαὶ κατὰ πλάτος, ἐν τῷ μέσῳ, καὶ αἱ κατὰ μῆκος κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ χάρτου, ἵνα γράψῃς τὰς ἀράδας ἴσια, »Σελίδων κανόνισμα φιλόρθεον«· ὁ δὲ Φίλιππος (ἐν Θεσσ. ἐπ. 17.) καλεῖ τὸν μόλιβδον, ἤτοι τὸ μολυβοκόνδυλον, δι' οὗ σύρομεν ἐπὶ τὸν χάρτην τὰς γραμμάς, »Σελίδων σημάντορα πλευρῆς«. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ, σέλμα.)

Σέλλα, ἡ. Τὸ κάθισμα· καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιτιθέμενον σάγμα, ἐφ' ᾧ κάθηται ὁ ἱππεύς· παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν, ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. sella. ἐκ τοῦ σέλμα, σελμίς, σελμός, ἡ ἕδρα, καθέδρα, Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. εὐσέλμονι. ὅθεν

*Σελλάστρωσις, ἡ (στρώννυμι), ὡς τὸ Λατ. sellisternium. Συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκάθηντο ἐπὶ προσκεφαλαίων, ὡς οἱ ἄνδρες, ἀλλ' ἐπὶ σκαμνίων, ὡς αἱ γυναῖκες, δι' ὃ καὶ ὅτε ἤθελον νὰ δώσωσι συμπόσιον εἰς θεάν, ἔπρεπε νὰ ἦναι σελλάστρωσις, π. χ. εἰς τὴν Ἥραν, καὶ τότε ἡ εἰκὼν τῆς Ἥρας ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου.

Σέλλω, Δωριν. ἀντὶ ἕλλω, ἕλω, εἴλω, εἰλέω, μόνον παρὰ Γραμματ. ἔνθεν σόλος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, σείω συγγενές. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »τέλμενοι, γενόμενοι«, ἀντὶ, σελόμενοι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, σόλος, ὁ. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ σέλλω ἔτι καὶ τοῦ. Ὁρμάω· δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς παραλλαγή τις τοῦ, ἕλλω, ἢ ἕλω, παραβαλλόμενον μετὰ τοῦ σέλω, διότι τὸ πρωτότυπον τούτου ἕλλω συνεκφέρεται μεθ' ὅλων τῶν δασέων γραμμάτων, οἷον μετὰ τοῦ β, θ, ζ, καὶ σ.

Σέλμα, ατος, τό. Ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται τὸ κατάστρωμα, τὸ ἐπάνω ξύλινον ἔδαφος αὐτῶν, Ὕμν. Ὁμ. 6, 47. καὶ ἰδιαιτ. ὁ τόπος, ἔνθα κάθηται ὁ κυβερνήτης μετὰ τῶν κωπηλατῶν, παρ' Ὅμ. καὶ ζυγά· καὶ τὸ πλοῖον αὐτὸ καλεῖται οὕτω, Ἀυτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῆς νεώς, ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς ζυγὸν διαστήματα, ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων«. ὁ δὲ Εὐστάθιος »Σέλμα, καθέδρα ἢ σελὶς τῆς νεώς, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ ἡ ὅλη ναῦς· καὶ τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὅ καὶ ζυγὸς καὶ σελίς λέγεται«. Ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 191. ὀνομάζει τοὺς διοικητὰς καὶ ἄρχοντας, »Σέλμα σεμνὸν ἡμένου«. ἴδε ζυγόν. Ἀπολλων. ἀρχ. α'. 528. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὰ σέλματα ἦσαν διαφορετικὰ τῶν, ζυγά, τὰ ὁποῖα εἰσὶν οἱ παρ' ὑμῖν »Πάγκοιν λεγόμενοι. οἵτινες δύνανται νὰ ἐβλεφθῶσι καὶ νὰ τεθῶσι πάλιν κατὰ τὴν χρείαν. ἴδε ἐν τῷ, Ζευγνύω. 2) παρὰ Στράβ. θ'. σελ. 340, »Ξυλία σελμάτων εὐθυτάτων καὶ εὐμηκεστάτων«, κεῖται ἀντὶ τοῦ, δοκοί, ἰκρία, ξύλα πρὸς τεκτονικὴν ἢ οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια. Παρὰ Λυκόφρ. 1216. »Ἰκόπον σέλμα« ἀντὶ τοῦ, Σκάφος· ὡς καὶ τὸ »Ἐλάτα δίκωπος« παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 443. 3) κάθε σανίδωμα, πῆγμα, ἢ σύνταγμα ἐκ ξύλων καὶ δοκῶν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 32. »Σέλματα πύργων«, ἀντὶ τοῦ, σανιδώματα. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ »Σέλμα« οὐχ εὑρίσκεται, ἀλλὰ τὸ σύνθετον αὐτοῦ, ἐύσσελμος. (συγγεν. τῷ, σελίς.)

Σελμίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σέλμα, ἐκ τοῦ σελὶς, παρ' Ἡσυχίῳ· ἐξαιρτ. δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἰκρίον, σανίδωμα, οἰκοδόμημα ἢ σκαλωσιὰ ἐκ σανίδων, σχεδία. 2) ἡ τριχίνη ὁρμιά, τὸ σχοινίον τοῦ ἀγκίστρου, Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι ἔχει καὶ τὸν σχηματισμὸν σελμῶν, ἀντὶ, σελμάτων, σανίδων.

*Σελμός, ὁ, = σέλμα, Ἡσυχ.

Σέλπον, τό, = σίλφιον, Ἡσύχ.

Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, θέλω· ὡς καὶ τὸ, Σιός, ἀντὶ Θεός.

*Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, ἕλω, ὅρα σέλλω.

Σεμίδαλις, ιος, καὶ εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον καὶ ἐξαίρετον ἐκ σίτου ἄλευρον. Σεμιδάλιον· (υυ-υ, Ἀρχιστρ. 19. Ἑρμιππ. Ἀθ. 1. σελ. 28. Α. Μενανδρ Ἀθ. 4. σελ. 172. Β). ὅθεν

Σεμιδαλίτης, ου, ὁ, »Ἄρτος«, ἐκ σεμιδάλεως κατεσκευασμένος ἄρτος, Semmel, Γερμαν.

Σεμνεῖον, τό (σεμνός). Σεβάσμιος, ἢ ἱερὸς τόπος, ναός, τέμενος, οἶκος ἱερός· ἐξαιρέτως δὲ ὁ ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν, ἤτοι τῶν Εὐμενίδων. Ὁ Φίλων λέγει καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχῶν, »Ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον«.

Σεμνηγορέω (σεμνηγόρος), καὶ, »Σεμνηγορία«, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σεμνολογέω, καὶ, σεμνολογία, ἡ, Τίμων Φιλίας.

Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ (σεμνός, ἀγορεύω), = σεμνολόγος.

Σεμνόθεοι, οἱ (θεός). Παρὰ Διογέν. Λαερτ. ἐν α'. 1. καλοῦνται οἱ Δρυΐδαι, οἵτινες ἦσαν ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος, ἢ διότι ἐσέβοντο αὐτοὺς ὡς θεούς.

*Σεμνοκομπέω (κομπέω). Μεγαληγορῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, Αἰσχ. παρ' Ἀθην σλ. 447., ἔνθα ἡ συνήθης ἀνάγν. σεμνοκόπτω, ἔστιν ἐναντία τῷ ἰδιώματι τῆς γλώσσης, Lob. Φρυν. σελ. 416. 623.

Σεμνοκόπτω, ἴδε ἀνωτέρω.

Σεμνοληρέω, ῶ (ληρέω). Σεμνοὺς λήρους, ἤτοι σοβαρὰς, σπουδαίας βωμολοχίας (μασκαραλίκια) λέγω, κάμνω.

Σεμνολογέω, ῶ· καὶ συνήθ. ὡς Ἀποθ. Μέσ. σεμνολογέομαι, οὔμαι, Μ. ἡσομαι (σεμνολόγος). Σεμνοὺς λόγους λέγω, σεμνά, ἢ ἀποφατικῶς λαλῶ· ὁμιλῶ μετὰ σεμνότητος, ἤτοι μὲ σοβαρότητα, σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά μου, ἢ μετὰ παῤῥησίας, ἐμφάσεως, μεγαλοπρεπείας καὶ σεβασμίου τινος τόνου, Παυσανίας. Κορινθ. »Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν«, μεγαλοπρεπῶς καὶ φιλοτίμως εἶπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὑπερβολαῖς χρώμαι λέγων περί τινος· ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλα πράγματα λέγω, μεγαλορῥημονῶ. ὅθεν

Σεμνολόγημα, τό. Ἡ μετὰ σεμνότητος, ἀξιοπρεπείας καὶ σοβαρότητος, ἢ μεγαλοπρεπείας ὁμιλία. 2) αἰτιατικείμενον, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ὑπερηφανεύνταί τις, ἢ ἐπὶ τῷ ὁποίῳ νὰ καυχᾶται δύναταί τις, Δίων Κάσ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σεμνὸν, κατάστυγνον, καὶ ἡσυχον.

Σεμνολογία, ἡ. Τὸ σεμνολογεῖν, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μετὰ σεμνῶν λόγων, ἤτοι μετὰ σοβαρότητος, παῤῥησίας, ἀξιοπρεπείας, καὶ ἀνήκοντος εἰς μέγαν τινα, σεβασμίου καὶ πανηγυρικοῦ τόνου. Παρὰ Ῥητορσι καὶ μέρος τοῦ κάλλους τῆς ἐκφράσεως, τὸ ποιεῖν δηλαδὴ ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν, ἔμφασις, Διονύσ. Ἀλικ. συνθ. ὀνομ. τμῆμ ιά'. ὅθεν

Σεμνολογικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς σεμνολογίαν, ἐμφατικός.

Σεμνολόγος, ὁ, ἡ (σεμνός, λέγω). Ὁ μετὰ σεμνολογίας, ἢ ἐμφάσεως ὁμιλῶν· καὶ Ἐπίῤῥ. σεμνολόγως, μετὰ σεμνολογίας, ἐμφατικῶς· ἔτι δὲ καὶ ὁ κομπαστής, μεγαλήγορος.

Σεμνόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Σεβάσμιος καὶ σεμνὸς μάντις, προφήτης, Σοφοκλ.

Σεμνομυθέω, καὶ συχνότερον Μέσ. σεμνομυθέομαι (μυθέομαι). Ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, μεγαλορῥημονῶ· ταὐτὸν τῷ, σεμνολογέω, Φιλ. β'. σελ. 270. ὅθεν

*Σεμνομυθία, ἡ, = σεμνολογία.

Σεμνοπανοῦργος, ὁ, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, Βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράσιτος, ὁ, ἡ (παράσιτος). Μεγάλος, καμαρόνων παράσιτος, ὅθεν σεμνοπαράσιτοι, παρ' Ἀθην. σελ. 237. οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν παρασίτων.

Σεμνοποιέω, ῶ· ἔτι δὲ καὶ μέσ. σεμνοποιέομαι, οὔμαι (ποιέω) ταὐτὸν τῷ, σεμνύνω.

Σεμνόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Μετὰ σεμνῶν, ἤτοι σεβασμίων πόνων, ἐκ σεβασμίας, ἀξιοτίμου δουλείας ἐξειργασμένος.

*Σεμνόποτος, ὁ, ἡ (πότος). Σεβασμίου, ἀξιοτίμου ποτοῦ, Ἀθην. σελ. 471. »Σεμν. σταγόνα σταλαγματιὰ πολυτίμου ποτοῦ«.

Σεμνοπρέπεια, ἡ. Τιμὴ καὶ ἀξία πρέπουσα εἰς τὸ ὑποκείμενον· ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ φαινόμενον σεμνότης καὶ μεγαλοπρέπεια, ἤτις προξενεῖ καὶ ἐμπνεῖ σέβας εἰς τὸν θεατήν, Συνεσ. καὶ Διογ. Λ. 8, 36. ἐκ τοῦ

Σεμνοπρεπής, ές, ὁ, ἡ (πρέπω). Πρέπων εἰς σεμνὸν ἄνδρα· πλήρης σεμνότητος, μεγαλοπρεπείας, σεβαρότητος, τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, σεβάσμιος, κόσμιος, πρέπων· Ἐπίῤῥ. σεμνοπρεπῶς, μετὰ σεμνοπρεπείας, Ἡρωδιαν.

Σεμνοπροσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (σεμνοπρόσωπος). Σεμνὸν πρόσωπον ἔχω, ἢ σεμνοῦ, μεγαλοπρεποῦς, σοβαροῦ πρόσωπον λαμβάνω· κάμνω, προσποιοῦμαι τὸν σεμνὸν, τὸν σοβαρὸν, Ἀριστοφ. Νεφ. »Καθ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖν«. ὁ Σχολ »ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ προσώπῳ«. ὅθεν

Σεμνοπροσωπία, ἡ. Ἡ σεμνότης, σοβαρότης, μεγαλοπρέπεια κατὰ τὸ πρόσωπον φαινομένη· τὸ κάμνειν, προσποιεῖσθαι τὸν σοβαρὸν.

Σεμνοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ κατὰ τὸ πρόσωπον, ἐξωτερικῶς σεμνός, σοβαρός· οὗτινος τὸ πρόσωπον σοβαρότητα ἐμφαίνει.

Σεμνός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. σεμνῶς (σέβω, σεβενός, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ πρὸ τοῦ ν). Σεβασμοῦ ἄξιος. αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σεβαστός, ἱερὸς, ἅγιος. Κατ' ἀρχὰς μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ τῶν ἀνηκόντων ἢ καθιερωμένων αὐτοῖς πραγμάτων, ὕμν. Ὁμ. 12, 1. 28, 5. 30, 16. ὕμν. Δημ. 1. 48. κατ' ἐξοχὴν, »σεμναὶ θεαὶ«, ὠνομάζοντο ἐν Ἀθήναις εὐφήμως αἱ Εὐμενίδες, Βρ. Ἀρ. Θεσμ. 224. Ἰακ. Α. Π. σελ. 691. οὐχὶ ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη, Meineke Μένανδρ. σελ. 346, 2) καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπὶ καλοῦ, ἀξιοπρεπής, μέγας, ἔντιμος, τίμιος, κόσμιος, σοβαρός, εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, περιφανής, περικαλής, καλός τε κἀγαθός. Ξενοφ. Κυροπ. η'. α'. 15. »Σεμνῶς προσεστάναι«, μεγαλοπρεπῶς· αὐτόθ. ς'. α'. 4 »Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμημένος«, λαμπρῶς. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1169. »Λόγους σεμνοὺς λέγειν«, ἀντὶ τοῦ, σεμνολογεῖν, μεγάλους καὶ μετὰ τόνου λόγους λέγειν. ἐν γένει, ἐκεῖνος, ὅστις φέρεται καὶ πολιτεύεται καθὼς ἀνήκει τῇ ἀξίᾳ καὶ καταστάσει του

ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ μεμπτικῶς, οὔ τινος δηλ. τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι βεβιασμένον καὶ τεχνικόν, ὅτε δείκνυται μεγάλος χωρὶς νὰ ἦναι, ἀλαζών, ὑπερήφανος, μὴ ὁμιλητικός, ἀνατάδεκτος, Valck. Ἱππ. 93. »Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; καὶ κατωτέρω »Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον«· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Μηδ. 218. »Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνούμ«. Παρὰ Λυκόφρ. »Σεμνῶς κασσωρεύουσαν«, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς. (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡν ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐν χρήσει καὶ ὡς βραχεῖα, Ἔρφ. Σοφ. Αἴ. σελ. 619. Ἰαν. Ἀ. Π. σελ. 951.)

Σεμνόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Σεμνὸν στόμα ἔχων, »Ὁ μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερηφάνως ὁμιλῶν, Αἰσχύλ. Προμ. 961. »Μῦθος σεμνόστομος«.

Σεμνότης, ητος, ἡ (σεμνός). Σεβασμιότης, ἱερότης, τιμιότης, μεγαλοπρέπεια, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. ί. »Τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότητι«, ἡ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ ἑπομένως, εὐσχημοσύνη, εὐπρέπεια, κοσμιότης, ἀξία, σοβαρότης, ἐν γένει, τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον φέρτιμον τινός.

Σεμνότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 831.

Σεμνοτυφία, ἡ (τῦφος). Ἡ μετὰ τύφου, τεχνικὴ ἀξιοπρέπεια· ἡ μετὰ σοβαρότητος ὑπερηφάνεια, τὸ φούσκωμα, Ἀντωνῖν. Σ'. 29.

Σεμνόω, ῶ. Μ. ώσω (σεμνός). Σεμνὸν, σεβάσμιον ποιῶ, ἰδιαιτ. διηγούμενος παριστῶ τι σεμνότερον, ὑψηλότερον ἢ ἀξιολογώτερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, καλλωπίζω, στολίζω μὲ ὑπερβολὴν, Ἡροδ. 1, 95. 3, 16.

Σεμνύνω, = σεμνόω· ὅθεν »Ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐπέμυνε (Ἡροδ. 1, 99), διέταξε ταῦτα κατὰ τρόπον παρρησιαστικὸν, μεγαλοπρεπῆ· καὶ Δημοσθ. »Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν«, τιμῇ καὶ δόξῃ ἡ τιμαῖς καὶ ἀξίαις ἐξαιρέτοις ἐτιμήσαμεν· Μέτ. σεμνύνομαι, ἀόρ. ἐσεμυνάσθην, μεγαληγορῶ, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ἢ καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, μετὰ δοτ. ὑστερωτέρον δὲ μετὰ αἰτιατ. π. χ. »Τὴν Ἀντωνίου μοιχ'ὰν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο«, Ἡρωδιαν. ε'. 5. Ἰσοκράτ. πρὸς Εὐαγ. »Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους«.

Σέμνωμα, τὸ (σεμνόω). Ἀξιοπρέπεια· κόσμος, στολισμός, Νικήτ. χρον ί. 11. καὶ Εὐστάθ.

Σέο, ἐπ. γεν. τοῦ σύ, ἀντὶ, σοῦ, παρ' Ὅμηρ. συχνάκις ἀγκλιτικῶς.

Σεόθεν, ἀντὶ σέο ἢ κατὰ συγκοπ. σέθεν.

*Σεπτά, ἄλος, ἡ, = ἑπτά, παρὰ τοῖς Πυθαγ.

Σεπτεύω (σεπτός), = σέβομαι. Ἡσύχ.

Σεπτήριος, ία, ιον· καὶ σεπτικός, ή, όν. Εἰς σέβας ἀνήκων· καὶ ὁ σεβόμενος, τιμῶν καὶ ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, σεπτός ἐκ τοῦ

Σεπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σέβομαι. Θαυμαστὸς, σεβάσμιος, ἔντιμος, ἅγιος, θεῖος· σεβαστὸς, σεβασμοῦ ἄξιος· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, σεμνός, Αἰσχύλ. Προμ. 818.

Σεραπιάς, άδος, ἡ. Εἶδος ψυτοῦ, βολβοειδῆ ῥίζαν ἔχοντος, Παῦλ. Αἰγ. δ'. 25. καὶ Ἀέτ. 15. ἄλλως, ὄρχις, καὶ, τρίορχις, Διοσκορ. γ'. 142.

Σέρις, γεν. σέρεως, καὶ σέριδος, ἡ· Λατ. seris, Εἶδος κιχωρίου, Διοσκορίδ. β'. 160. Πλίν. 20. 32. Γεωπον. 12. 28. στμ., ἄλλως καὶ »Παρίς«, ἐκ τῆς πικρᾶς γεύσεως αὐτῆς, καὶ »Τρώξιμα Acetaria. τρώγεται δὲ ὡς τὸ μαρούλιον καὶ τὸ ῥεπάνιον, καὶ προξενεῖ μετὰ τὴν γεῦσιν ἀχρεῖαν ἀπορροὴν τοῦ στόματος, Ἀρτεμιδ. α'. 69.

Σερίφιον, τό. Εἶδος ἀψινθίου, Διοσκορ γ'. 67. ὁ καὶ, Θαλάσσιον, λέγεται, Πλίνιος 27. 7. Artemisia maritima, ἡ caerulescens, Λιναῖος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, σέριφος, ἀντὶ τούτου· καὶ ἡ τοῦ Ἄλδου Ἔκδοσις τοῦ Διοσκορίδους ἔχει »Σέριφον« ἀντὶ, σεριφιον.

Σέρφος, ὁ. Μικρόν τι πτερωτὸν ἔντομον· πιθ. εἶδος κώνωπος, Σχ. Ἀρ. Ὄρν. 82. 572. Σφ. 351. ἔτι δὲ πτερωτός τι μύρμηξ, ἄλλως νύμφη· εὕρηται γεγραμ. καὶ στέρφος, συρφὸς καὶ σέριφος· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, σέρφος, καὶ, σύρφος, καὶ τὸ μὲν ἔρμην. διὰ τοῦ »Πτερωτὸς μύρμηξ«, τὸ δὲ διὰ τοῦ »Θηρίδιον μικρόν, ὁποῖον ἐμπίπτει«, κατὰ τοῦ Φώτ. τὸ λεξ. Ὁ Κάσσιος Λογγῖνος ἑρμηνεύει τὸ, σέρφος, διὰ τοῦ »Πτηνόν τι μικρόν, κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος«. Στέρφος δὲ φησὶν εἶναι ὁ πτερωτὸς μύρμηξ. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ζηνόδοτος (παροιμ. β'. 94.) ἀνοφέρουσι καὶ παροιμίαν τινα »Γρῦς σέριφος« καὶ ὅλοι ἑρμηνεύουσι ταύτην διὰ τοῦ, »Ἡ γεγηρακυῖα παρθένος«. (Λέγεται ἔτι οὕτω καὶ, Ἀκρίδος εἶδος, ἥτις ἄλλως »Μάντις« λέγεται), Θεόκριτ. ί. 18. ἔνθα ὅρα τὸν Σχολιαστὴν, μεταφορικῶς ἐπιλαμβάνεται αὐτὴν ἐπί τινος ἐσωμένης ἰσχνῆς, λεπτῆς καὶ μακροσκέλους. Κατὰ Σουΐδ. λέγεται »Γρῦς σεριφη« κατὰ δὲ Ζηνόδοτον λέγεται ἐν Σικελίᾳ »Γρῦς σέριφος, ἡ σεριφη«. Ἐντεῦθεν δύναται τις ἑρμηνεῦσαι τὴν τοῦ Ἀριστοφάνους ῥῆσιν παρ' Ἡσυχίῳ, τὴν λέγουσιν τὴν Λακεδαίμονα »Σέριφον«, ἣν ὁ Φώτ. ἡρμήν. διὰ τοῦ »Διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν, ἀναφερόμενος καὶ εἰς χρησμόν τινα, καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν«.

Σέσαγμαι, παθητ. παρακ. τοῦ, σάττω.

Σεσαρῶς, ῦία, σεσαρὸς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, σεσηρὸς, ὅμως σεσαρυῖα, Ἔπκ. θηλκ. παρ' Ἡτ. Ἀσπ. 268.

Σέσελι, εως, τό· καὶ σέσελις, εως, ἡ· ἄλλως καὶ σίλι, καὶ, σιλλικύπριον, καὶ, κίκι. Φυτοῦ εἶδος, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 5. ἔνθα οἱ πολαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἠρμήνευσαν διὰ τοῦ, draconica, δρακοντία. Ὁ Διοσκορ. ἐν γ'. 60. 61. 62. 63. περιγράφει ταύτης τέσσαρα εἴδη, Μασσαλιωτικὸν, Αἰθιοπικὸν, Πελοποννησιακὸν καὶ Κρητικὸν, ἡ Τορδύλιον· τὸ πρῶτον νομίζεται τὸ τοῦ Λιννάιου Seseli tortuosum· τὸ δεύτερον Bupleurum fruticosum· τὸ τρίτον Ligusticum austriacum, καὶ τὸ τέταρτον ἓν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Tordylium, Linn.

Σεσερῖνος, ὁ. Θαλάττιός τις ἰχθὺς μετὰ δύο ῥάβδων, Ἀριστοτ. Ἀθην. σελ. 305.

*Σέσηπα, παρακ. τοῦ σήπω, Ἰλ.

Σεσηρώς, υῖα, ός, μετχ. παρακ. τοῦ σαίρω, Κεχχυνός, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἔχων· δολίως καὶ προσποιητῶς· ἢ μετὰ θυμοῦ γελῶν, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐπὶ διαρκήσει ψιλῶν, καὶ ὑπανοίγων τὰ χείλη· ὅθεν »Σεσαρυῖα ἀπλητόνω«, Ἡσίοδ. »Καὶτι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλασεν«, Θεόκρ. κ'. 14. καὶ ἐν ζ'. 19. Καὶ μ' ἀπρέμας εἶπε σεσαρώς· καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα· ἐπεστηκὼς τὰ χείλη καὶ μειδιῶν. »Κύνες σεσηρότες«, ὀργιζόμενοι, τοὺς ὀδόντας ὑπεμφαίνοντες, φαγγρίζοντες· ἴδε σαίρω.

Σέσιλος, ὁ (παρὰ Διοσκορ. β'. 11. καὶ »Σεσελίτης, ου, ὁ). Κοχλίου εἶδος μετὰ ὄστρεον καὶ ἐπὶ τῶν θάμνων ζῶντος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σέσηλοι, κοχλίαι, Λάκωνες«. Ὁ Ἀθην. ἐν β'. σελ. 63. ἔχει· »Σέσηλονὰ ἐξ' Ἐπιχάρμου, καὶ »Σέμελος« ὡς λέξιν τῶν Λακεδαιμονίων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σελάτης, καὶ, σέμελος«, ἀλλὰ κατὰ τούτον »Σέμελοι εἰσὶν, οἱ γυμνοὶ κοχλίαι, οἵτινες ἄλλως »Δείμακες«, limaces, λέγονται. (σέσιλος, υ-υ, Ἐπιχαρμ. Ἀθην. σελ. 63. C.)

Σεσοφισμένως, ἐπίρ. τοῦ παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ σοφίζω. Ἀπατηλῶς, δολίως, σοφιστικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν, Ξενοφ. Κυν. ιγ'. 5. »Τοῖς ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω«.

Σεσωφρονισμένως, ἐπίρ. τοῦ παθητ. μετχ. παρακειμ. τοῦ σωφρονίζω. Σωφρόνως, τιμίως, καὶ μετρίως.

Σεῦ, καὶ ἐγκλιτικῶς σευ, Ἰωνικ. καὶ Δωρικ. γενικ. τοῦ σύ, ἀντὶ τοῦ σέο, σοῦ, σου, πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ.

Σεῦα, ας, ε, καὶ σεύατο, ἐπικ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντὶ, ἔσσευα, ἐσσεύατο, ἐκ τοῦ, σεύω, καὶ μετ' σεύας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 189. καὶ 148.

Σευίδαι, οἱ· ἴδε Σκίταλοι.

*Σεῦμαι, κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ σεύω, ὅθεν σεῦται, Σοφ.

(Σεύς), ἄχρηστ. κατὰ τὴν ὀνομ., ἀφ' οὗ παράγονται μερικαὶ πτώσεις τοῦ σής, ὡς, σέων, γενικ. πληθ. καὶ αἰτιατ. σέας. Ὁ τὰ ἐνδύματα διαφθείρων σκώληξ, μόλιτσα, βότρυδα· ἴδε ἐν τῷ, σής. Ἀριστοφ. Λυσ. 731. »Ὑπὸ τῶν σέων κατακοπόμενα (ἱρα)«, ὑπὸ τῶν σητῶν· οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔκοψεν ἡ μόλιτσα ἢ ἡ βότρυδα τὸ φορέματα.

Σευτλαῖος, ὁ. Κωμικ. ὄνομα βατράχου τινὸς, τρώγοντος τὰ σεῦτλα, Βατραχομ.

Σευτλίον, τό, καὶ σεύτλιον, = σεῦτλον, μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, σεῦτλον.

Σευτλίς, ίδος, ἡ. Λαχάνου εἶδος, διαφέρον τοῦ, σεῦτλον, Ἀθην. σελ. 371.

Σεῦτλον, τό, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀνθ' οὗ Ἀττ. τεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσελον, Λατ. beta. Ὁ Διοσκορ. ἐν β'. 149. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν, καὶ τὸ μέλαν εἶδος· καὶ ἐν δ'. 16. τὸ ἄγριον εἶδος τούτου ὑπὸ τὸ ὄνομα, Λειμώνιον· οὕτω καὶ Θεόφρ. ἐν ζ'. 4. καὶ ς'. γ'. καὶ Πλίν. ιθ'. 8 κ' 8. τὸ λευκὸν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. beta cicla, καὶ τὸ ἐρυθρὸν, vulgaris, καὶ τὸ ἄγριον maritima.

Σεύω, ἐν τοῖς αὐξητ. χρόνοις εὐχρ. συνηθ. παρ' Ὅμρ δὲ ἀεὶ μετὰ δύο σσ. παρατ. ἔσσευον, παθητ. παρατ. καὶ μέσ. ἐσσευόμην, ἀόρ. ἔσσευα, ἐσσευάμην, παρ' Ὅμρ. μέντοι καὶ πολλάκις ἄνευ αὐξήσεως σεῦα, σεῦε, σεύατο κ. τ. λ. Παρακ. παθητ. καὶ μέσος, πολλάκις μετὰ σημασίας ἐνεστ. ἔσσυμαι, μετχ. ἐσσύμενος, ἐπίρρ. ἐσσυμένως, ὑπερτ. ἐσσύμην, ὅς τις ἐστὶν ἐν ταὐτῷ καὶ κατὰ συγκ. ἀόρ., β'. ἐνεστ. ἔσσυο ἀντὶ ἔσσυτο, Ἰλ. Η, 358. Ὀδ. Ι, 447. γ'. ἐνεστ. ἔσσυτο, ἐπικ. σύτο, μετχ. σύμενος, ἀόρ. παθητ. ἐσσύθην, Σοφ. Εὐριπ. καὶ παρὰ μετοχεν. καὶ, ἐσύθην, Αἴας 294. (καθ' ὅλους τούτους τοὺς χρόνους· τὸ Ὕψιλον βραχύ.) Ὁ Ὅμρ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ τῷ παθητ. ἀορ. παρ' οὐδενὶ δὲ ἀρχαίῳ συγγραφεῖ δὲν ἀπαντᾶται, καθὼς φαίνεται, μέλλων. Παρεκτὸς τούτου, εὑρηται ἐκ τινος κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τὸ γ'. ἐνικ. σεῦται παρὰ Σοφ. Τρ. 645. συχνότερον σοῦμαι, σοῦται, Αἰτχ. Χοηφ. 636. σοῦνται, Περτ. 25. προσταχ. σοῦ, Ἀριστ. Σοφ. 209. σούσο, σούσθω, σούσθε, ἀπαρμφ. σοῦσθαι, Ἀττ. μόνον ποιητικὴ λέξις, καὶ δηλοῖ Διώκω, φοβίζω (σκιάζω) διὰ νὰ φύγῃ· ἐν γένει· βάλλω εἰς ὀλίγωρον ἢ σφοδρὰν κίνησιν, Ὁμ. ἐξαιρ. α) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, ἰδιαιτ. τὰ θηρία καὶ ἄγρια εἰς τὸ κυνήγι· καὶ ἐνταῦθα μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. πάντοτε τὸ μέσον, »Κύνες κάπριον σεύωνται, κύνες ἐσσεύοντο αἴγα, ὁπότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠθέων πεδίονδε, Ἰλ. Λ, 415 Ο, 272. Τ, 148. β) παρορμῶ, ἀπαλνῶ κατόπιν· π. χ. κύνας ἐπὶ συῒ, Ἰλ. Λ, 293. γ) φοβίζω, σκιάζω τι νὰ φύγῃ, διώχνω σκιάζοντας, προελαύνω· ἀποσοβῶ, Ὀδ. Ξ, 35. »Σεῦεν κύναι« καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἰλ.

Γ, 26. »Εἴπερ ἂν αὐτὸν (τὸν λέοντα) σεύωνται κύνες καὶ αἰζηοί διώκοσιν· καὶ Λ, 549. ἔτι δὲ ὀγλίγωρα πέρνω καὶ φέρω τι μακρὰν, ὡς ἐν Ἰλ. Τ, 325. »Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας, ὕψωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἔφερεν αὐτὸν δρομαίως ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἥρπαξε καὶ ἔφυγε ταχέως, ὅπου συνήθως – »Ἐπέσευε κεῖται». 5) ἐπὶ ἀβύχων, ῥίπτω, σφενδονίζω, ῥίπτω πέραν (ὥστε καὶ νὰ κυλίηται), ὡς Ἰλ. Δ, 147. »Ὅλμον δίκην αὐτὸν ῥίψας κυλίεσθαι», καὶ Ξ, 413. »Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν (τὸ κερμάδιον)· τὸ δὲ, παῖμα ἔσσευαν (Ἰλ. Ε, 208.), ἀντὶ ἐξεκίνησα αἷμα, ἔκαμα ὥστε νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ἔξω μὲ ὁρμὴν· ὅθεν ἐν τῷ μέσ. »παῖμα σύτοιο (Ἰλ. Φ, 167.), τὸ αἷμα ἐπηδήσην ἔξω μὲ ὁρμήν. Παθητ. καὶ μέσ., καὶ τοῦτο μὲν ἰδιαιτ. ἐν τῷ ἀόρ. σεύασθαι, ἐκεῖνο δὲ ἐν τῷ παρκ. ἔσσυμαι, μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι εἰς ὀξεῖαν ἢ σφοδρὰν κίνησιν, κι οὖμαι ὁρμητικῶς ἢ ταχέως, ὅθεν ἐπείγομαι, σπεύδω, βιάζομαι, τρέχω, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, Ὁμ. ὡς »Ποσσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισιν (Ἰλ. Ν, 79), βιάζομαι καὶ μὲ τὰ δύο ποδάρια· μετὰ δὲ ἀπαρμ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 463. »Ὅτε σεύατο διώκειν, ὅτε ἔσπευδε νὰ ἐπιδιώκῃ· καὶ Ἰλ. Ψ, 198. »Ὄφρα ὕλη σεύαιτο κατήμεναι, διὰ νὰ σπεύδῃ νὰ καίηται ἡ ὕλη (τὰ ξύλα), ἤτοι διὰ νὰ καῇ ὀγλίγωρα· παρβ. καὶ 210. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ διαθέσεως οὔσης εἰς κίνησιν, ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, ποθῶ, λαχταρῶ· τρόπον τινὰ, σπεύδω, ἐπείγομαι ταχέως ἢ σφοδρῶς εἴ τι ἀντικείμενον διά τινα σκοπόν, ὡς Ὀδ. Κ, 484 »Θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη», ἡ καρδία μου παρυτρύνεται, λαχταρεῖ· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. ἐξαιρ. ἐν τῇ μετοχῇ, »ἐσσύμενος ὁδοῖο, πολέμου (Ὀδ. Δ, 733. Ἰλ. Ω, 404.). ἔχων μεγάλην ἔφεσιν εἰς τὸν δρόμον, μάχην· συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρμφ. ὡς Ὀδ. Δ, 416. καὶ Ἰλ. Δ, 717. »Μάλ' ἔσσυμένους πολεμίζειν· ὅθεν ἐν γένει, ὀξύς, ὁρμητικός, ἔχων ὁρμὴν, ἔφεσιν μεγάλην, πόθον, ὡς καὶ ἐπίρρ. ἐσσυμένως. (Ἡ μετοχὴ ἐσσύμενος, ὡς ἐνεστ. ἀεὶ προπαροξύνεται, οὐποτε δὲ παροξύνεται.)

Σεφθεῖς, σεφθῆναι, παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, σέβω, Πλάτων

Σέω, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, θέω, τρέχω. 2) ὡς πρωτότυπον τοῦ, σείω, καὶ, σεύω, οὐχ εὕρηται.

Σεωυτέον, καὶ σεωυτοῦ, θηλ. σεωυτῆς κ.τ.λ. Ἰων. ἀντὶ σεαυτοῦ, ἴδε τοῦτο· Ἡρόδ.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Η.

Σήθω. Κοσκινίζω, διὰ κοσκίνου, σακκουλίου, ἢ ἄλλου τινος τοιούτου διαπερῶ, δηλοῖ δὲ τὴν ἐν τῷ κοσκίνῳ γινομένην συνεχῆ κίνησιν τοῦ πράγματος· ἐν γένει, σείω, τεινάσσω, κουνῶ, Lob. Φρυν. σλ. 151. Παθητ σήθομαι, κοσκινίζομαι. »Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἰροσπίνῳ οἱ πυροὶ σήθονται· ὅθεν »Τέφρα σεσησμένη», Διοσκορ. Ἐντεῦθεν τὸ, σήστρον, καὶ, σητάνιος, καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σῆτα, ἡ. Παρ' Ἡροδ. α'. 200. κεῖται »Σῶσι διὰ σινδόνος», ἐκ τοῦ σάω, ἀντὶ τοῦ, σηθοῦσι, διαπερῶσι, κοσκινίζουσιν, ὡς καὶ τὸ, νῶσι, ἀντὶ τοῦ, νηθοῦσι. (συγγεν. τῷ, σείω, σεύω.)

Σηκάζω, μέλ. άσω (σηκός). Διώκω καὶ ἐγκλείω εἰς σηκὸν, εἰς τὴν μάνδραν, παῦλον· ἐν γένει ἐγκλείω κλειδόνω μέσα, ὅθεν σήκαθεν, ἀντὶ ἐσηκάσθησαν, »Καὶ νύ κε σήκαθεν κατὰ Ἴλιον, ἠὔτε ἄρνες», Ἰλ. Θ, 131. κατεκλείσθηείς τὴν μάνδραν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ'. β' 3. »Ἐν σταυρώματι, ὥσπερ ἐν αὐλῇ σηκασθέντες» (κυρίως ἐπὶ ἀρνῶν.)

Σήκασθεν, Αἰολκ, ἴδε σηκάζω.

Σηκηκόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, σηκοκόρος.

Σηκίζω, = σηκόζω.

Σηκίς, ίδος, ἡ (σηκός). Ἡ ἐν τῷ σηκῷ διατρίβουσα, ἡ κλείουσα καὶ ἀνοίγουσα τὰς θύρας τοῦ ταμείου, ἡ ἐν ἀγρῷ τὸ ταμεῖον φυλάττουσα δούλη, παιδίσκη οἰκογενής, ἤτοι τὴν ἐπιτετασίαν τῶν οἰκιακῶν ὑπηρεσιῶν ἔχουσα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 768. »Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθραι», ἡ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα· καὶ Ἀθήν. ς'. σελ. 263. ὅπου πρότερον »Σάκιον ἔκειτο· ἴδε καὶ, σηκύλη,

Σηκίτης, συ, ὁ (σηκός). Ἐν σηκῷ, ἤτοι ἐν μάνδρᾳ τρῴγεις, ὅθεν νέος, τρυφερός, Θεόκρ. α'. 10. »Ἄρνα τύ σακίταν λαψῇ γέρα κ, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Σηκίται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος θεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· καὶ Ἐπίγραμμ. δ'. 18. »Ἄρνα τὸν ἰσχνὸν σακίταν».

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ (σηκός, κορέω). τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ σηκοῦ, ἤτοι τῆς μάνδρας καὶ τῶν ποιμνίων ἔχων (τσέλιγκας), Ὀδ. Ρ, 224. »Τόν κ' εἶμοι δοίης σταθμῶν ῥυσῆρα γενέσθαι, σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐπιμελητὴν ἐπαύλεως, ἢ τὸν σαίροντα τοὺς σηκούς. Ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, »ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος· ὁ τὰς μάνδρας κοσμῶν καὶ καλύνων». 2) ταύτὸν τῷ, νεωκόρος, ἐπιστάτης ἑνὸς παρεκκλησίου,

Σηκολόης, ου, ὁ (σηκός, ὄλλυμι). Λῃστὴς, ὁ τοὺς σηκοὺς ληΐζων καὶ φθείρων, Ἡσύχ. ἐπὶ λύκων καὶ κλεπτῶν.

Σηκός, ὁ. Μάνδρα, τόπος, ἔνθα συγκλείονται κυρ. τὰ ἀρνία, παρὰ μεταγεν. δὲ καὶ ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἄλλων ποιμνίων, καὶ αὐτῶν τῶν θρεμμάτων (στάνη), Ὀδ. Ι, 219. »-στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἦσαν γεμάτα· καὶ Ἡσ. 2) Κάθε τόπος ἐγκεκλεισμένος, ἢ περιφραγμένος, περίφραγμα (ξάρκος), ἄρκ, ἔπαυλις, σταῦλος, σταθμός, περίβολος, κῆπος μετὰ περιφράγματος, ἐλαιών, ἄμπελος. 3) καθόλου δὲ, ὡρισμένη τις κατοικία δι' ἀνθρώπους καὶ θρέμματα, ἔτι δὲ καὶ ὀρνιθῶν, πρόστερεῶν (κομάσιον), κλουβίον, φωλεὰ πτηνῶν, ὡς Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. »Πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ὠῶν σηκούς». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· »Σηκός, οἶκος, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται· ἢ βαθὺς τόπος (φυλακή)». 4) ἰδιαιτ. παρεκκλήσιον, ἡρῷον, κλεισμένος ἢ κεκελλωτὸς ἱερὸς τόπος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσοδ. 4, 62, μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἀνάγ. εἶναι ἀβέβαιος. Κατ' Ἀμμώνιον, ἂν ἀφιερωμένος ὁ μὲν σηκὸς εἰς τοὺς ἥρωας ἢ ἡμιθέους, ὁ δὲ ναὸς εἰς τοὺς θεούς, τὴν ὁποίαν ὅμως διαφορὰν δὲν γνωρίζουσι κἀν οἱ ποιηταί, Valck. Ἡρόδ. 6, 19 5) περιφραγμένον μνημεῖον, τάφος, 6) παρὰ Λυσίᾳ, καὶ ὁ στελεχος ἤτοι κορμὸς μιᾶς ἀρχαίας καὶ μὴ καρποφορούσης ἐλαίας, »Μιᾶς ἐλαίας σηκόν». 7) σταθμός, ὁλκὴ, ζύγιον, ἤτοι βάρος τῆς ζυγαριᾶς, ὡς καὶ τὸ »Σήκωμα», ὅθεν ἀντισήκωσις, ἢ ἀντιστάθμησις, Εὐστάθ. (ἀντὶ τοῦ, στηκὸς ἐκ τοῦ ἵστημι.) ὅθεν

Σηκόω, ῶ. Σταθμίζω, ζυγιάζω, φέρω εἰς ἰσοσταθμίαν ὅθεν τὸ, ἀντισηκόω, καὶ, ἀνασηκόω, καὶ διασηκόω· καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ τῆς συνηθείας, ἀντιζυγιάζω, τουτέστιν ἀντισταθμίζω, βάρος βάρει ἐξισῶ, ἢ βάρος ἀνέλκω καὶ εἰς ὕψος αἴρω ἑτέρου βάρους προσαγωγῇ τοῦ καλουμένου σηκώματος, ὅ ἐστιν, ἀντεξισάζω· ταύτὸν δέ τι δηλοῦν βούλεται καὶ τὸ ἀνασηκόω· μεταφορ. δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς εἰς ὕψος αἴρω καὶ ἀνεγείρω· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, σηκόνω, χαμόθεν ἀναλαμβάνω, αἴρω, ἐπαίρω, Πλούταρχ. »Οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμηται», ὅ ἐστιν, ἕκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων συνετέθη εἰς ἰσορροπίαν καὶ ἰσοσταθμίαν μετὰ τῶν ἄλλων, οὐχὶ κατὰ τὸ βάρος καὶ τὴν κουφότητα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ, ἀλλὰ κτ. Τὸ δὲ διασηκῶσαι, ὁ Σουΐδ. ἑρμήν. διὰ τοῦ, »Ψηλαφῆσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν».

Σηκύλη, ἡ· ταύτὸν τῷ, σηκὶς, παρὰ Γραμμτ. καὶ Αἰλιαν. Ἐπιστ. γ'. Ὁ Αἴλιος Δονοῦσ. παΕὐσ·αθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »Ἢ τὸ ἐν ἀγρῷ ταμεῖον φυλάττουσα».

*Σηκώδης, ὁ, ἡ (σηκός, 4· εἶδος). Εἶδος ἔχων παρεκκλησίου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σήκωμα, τό (σηκόω). Ἀντίρροπον, ἀντιζύγιον, βαρύδιον· τὸ ἐν τῇ ζυγαριᾷ ἢ ἐπὶ τῇ πλάστιγγι ἀντιτιθέμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν καὶ ἐξίσωσιν τοῦ ζυγιαζομένου πράγματος, ἢ τὸ δι' οὗ ἀντεξισοῦται κατὰ τὸ βάρος τὸ σταθμιζόμενον· ἔτι δὲ ἐν γένει, μέτρον, Boekh Ath. Staatsh 2. σελ. 344. β) τροπ. ἀνταμοιβὴ, πληρωμὴ, μισθὸς, ἀμοιβὴ. ἀνταπόδοσις, Εὐρ. Ἡλ. 1274. καὶ Ἐπιστ. Φαλάρ. β'. »Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς». 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, ταύτὸν τῷ, ἄρτις, ἔπαρσις, ἀνέγερσις κ.τ.τ. 3) ταύτὸν τῷ, σηκὸς, ναὸς. ἱερὸν, ἡρῷον, τέμενος, Εὐριπ. Ἀλ. 1271.

Σηκωτήρ, ῆρος, ὁ (σηκόω), Ὁ ἀναφορεὺς, βαστάζος τοῦ ζυγοῦ, τῆς τρυτάνης, πλαστιγγος, Ἡσύχιος.

Σηκωτός, ή, όν (σηκόω). Ὁ πολλὰ μικρὰ μέρη, ἢ πολλοὺς μικροὺς σηκοὺς, τόπους καὶ τρύπας, ἤτοι ὀπὰς, ἢ πολλὰς διαιρέσεις ἔχων, πολύτρητος, Γλωσ. Vulc. ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σηκότιον, ἀντὶ τοῦ, ἤπαρ, διὰ τὸ πολύτρητον εἶναι τὸ ἐντόσθιον τοῦτο· ὅρα Λόγ. Ἑρμῆν περίοδ. α'. Δεκεμβρ. ι'. 1812. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, πᾶν ὅ,τι αἴρεται ἢ δύναται νὰ ἐπαρθῇ χαμόθεν καὶ νὰ ὑψωθῇ· ὅθεν καὶ »Σηκωτὸν πρᾶγμα», ἀντὶ τοῦ κινητὸν· καὶ τὸ διὰ μιᾶς εἰς πλῆθος λαμβανόμενον, παρ' ἐμπόροις.

Σήλασθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀποστᾶν καὶ σαλεύειν, οὕτως ἀκούουσι τινὲς τό, »Ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν», Ἰλ. Μ, 438. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. διὰ τοῦ, »ἔσειστεν (ἐσάλευσεν), ἐτίναξε, κατέβαλεν, ἔρριψεν· ἴδε ἐσάλλομαι.

Σηλία, ἡ, = τῷ Ἀττ. τηλία.

Σῆμα, τό. Σημεῖον, γνώρισμα, τὸ δι' οὗ σημειοῦμεν καὶ φανερόνομεν, ἢ γνωρίζομέν τι, διακρίνομεν σύμβολον, τεκμήριον, Ἰλ. Ψ, 455. »-ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο· ἰδιαιτ. α) σημεῖον, ὑπὸ θεότητός τινος στα ἐν, οἰωνὸς, προμάντευμα, Ὅμ. ὅς τις συνήθ. συντάσσει, σήματα φαίνειν, δεικνύναι καὶ τιθέναι. β) σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου γνωρίζει τις ἓν μνημεῖον, τύμβος, χῶμα, χυτὴ γῆ, λόφος ἐπιτύμβιος, δι' ὃ καὶ παρ' Ὅμρ. συνήθως, σῆμα χεῦαι, σωρεύων γῆν, κάμνω τάφρον, ἢ σημαίνω τὸν τόπον τῆς ταφῆς, ὡς Ἰλ. Β, 814. καὶ Ζ, 419. »Ἡ δ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν» καὶ Η, 86, 89 Θεόκριτ. ε'. 125. »Σκίλλας ἰὼν γραίας ἄπο σάματος», ἀπὸ τάφου, μνημείου (ἔστι δὲ τὸ σῆμα λακωνικὸν ἀντὶ τοῦ θῆμα, καθὰ δηλοῖ καὶ τό, σημῶν)· συντάσσεται δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις ὁοτικ. προστ, ἔνθα πάλιν δύναται νὰ τεθῇ ὡς πρόσθεσις καὶ γεν., ὡς Ὀδ. Λ, 75. »Σῆμά τέ μοι πολιῆς χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης· παρβ. οἱ· ἐν γένει, κατ' εὐφημισμόν, ὁ τάφος, τὸ μνημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδ. παρὰ μετγν. δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ τεθαμμένου ἐγειρόμενος λίθος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπ' αὐτῷ. γ) σημάδιόν τι διὰ νὰ διακρίνῃ τις ἕως ποῦ ἔφθασε ματιάζοντας, π. χ. ἐπὶ βολῆς δίσκων, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 843. Ὀδ. Θ, 192. 193. 195. ἔτι δὲ καὶ σημάδιόν τι ἑνὸς συνόρου, Διον. Περ. 18. δ) ση-

μεῖον γραπτόν, τὸ ὁποῖον ἦτον εἶτε γράμμα τι ἢ σχῆμα, κατὰ συνθήκην, καὶ ἐγχαράττετο εἰς πίνακα τινὰ ἢ ἐπιστολὴν διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ πρὸς ὃν ἐστέλλετο τί ἤθελεν ὁ ἐπιστέλλων, Ἰλ. Ζ, 168. 176. 178. ε) ἐπὶ δὲ τῶν ἐπικεκλεισμένων ἀγγείων, ἐπιστολῶν, κ. τ. τ. ἔστιν ἀντὶ τοῦ, σφραγὶς (βοῦλλα), ἔτι δὲ τὸ ἐκτύπωμα, ἐπίτημον ἑνὸς νομίσματος. ζ) τὸ σημεῖον μιᾶς προσταγῆς, τὸ σύνθημα. »Σῆμα ἀροτοῖσι, σημεῖον διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ ὄργωμα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 452. »Σῆμα τιθέναι, δίδω σημεῖον, Ἡσ. Ἀσπ. 385. ἰδιαιτ. τὸ σημάδι, τὸ ὁποῖον φορροῦσιν οἱ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ στρατεύειν διὰ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ σημαία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδίδετο σημεῖον, ἴδε σημαία. η) ἐπὶ δὲ οὐρανοῦ, οἱ ἀστέρες, τὰ οὐράνια σημεῖα, ζώδια, οἱ ἀστερισμοί. Τὸ ἐν Ἰλ. Β, 308. »Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα», ἀντὶ τοῦ, παράξενον φαινόμενον, θαυμάσιον σημεῖον, τέρας· ὅθεν

* Σημάδιον, τό, = σημάτιον (α).

Σημαία, ἡ (σῆμα). Τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον ἢ τὸ παράσημον, ὃ φέρει εἰς λόχος στρατιωτῶν, φλάμπουρον ἢ φλάμπουρον (μπαριάκ ἢ μπαργιάκ, Τουρκ.). Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει, »Σημαίας, τὰ ἐν ταῖς τάξεσιν ἐπίσημα, ἀ κοντοῖς (κονταρίοις) ἤρτηνται, ἀετῶν, ἢ λεόντων, ἢ δρακόντων ὑφάσμασι ποικίλα καὶ παρασήμοις κατάστικτα, ἑκάστην τῶν τάξεων παραδηλοῦντα. Πλούταρχ. εἰς Φάβ »Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύειν». Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς πλείοις ἐξαπλονόμενον τοιοῦτον ὕφασμα, πρὸς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς ἐξουσίας, εἰς ἣν ὑπόκειται τὸ πλεῖον, μπαντιέρα, Ἰταλ. σαντζιάκ, Τουρκ. ὁ Ξενοφ. ἀντὶ τούτου τῷ »Σημεῖον» ἐχρήσατο. 2) Σπέρα, τάγμα στρατιωτῶν, ἢ ποσότης τις στρατιωτῶν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν ὑποτασσομένων, Πολύβ. »Παρὰ τέταρτην ἡμέραν ἑκάστη σημαία καθήκειν εἰς λειτουργίαν». 3) εἰκών, εἴδωλον, ἄγαλμα (ἢ προτομή), ταὐτὸν τῷ, δείκελον, Ἰώσηπ. Πόλ. Ἰουδ. β'. 14. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 963. συνεκφέρεται τό, σημαία, μετὰ τοῦ ἀσπίς.

Σημαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα καὶ ἐσήμανα· καὶ τὰ δύο φαίνονται Ἀττικά· καὶ τοῦτο μὲν ἔχουσιν ὁ Ἡρόδ. 3, 106. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ἐν ἀρχῇ, πλὴν ἐκεῖνο εἶναι πλέον· ἐν χρήσει ἀπαρμφ. σημῆναι, σπανιώτ. σημᾶναι, Lob. Φρύν. σελ. 24. (σῆμα). Σημαδεύω, κάμνω τι διὰ σημαδίου νὰ διακρίνηται, Ἰλ. Ψ, 3 8. 757. Η, 175. Ὀδ. Μ, 26. 2) κάμνω, δίδω σημεῖον μὲ τί, ἐν γένει, π. χ. χεῖρί, μὲ τὸ χέρι, »ἐπί τι, ἢ καὶ πρός τιν διὰ πρᾶγμα τι, Wern. Τρυφ. 145. δίδω σημεῖον διὰ νὰ κάμῃ τις τί· καὶ μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῶν προσταγῶν, γινομένων διὰ σημείων, κάμνω σημεῖον νὰ ἀρχίσῃ ἡ μάχη, ὁ πόλεμος, Ξενοφ. Ἀναβ. ε. β'. 10. »Ὁπόταν σημήνῃ ἀκοντίζειν, ὁπόταν σημήνῃ τοξεύειν». »Σημαίνειν τῇ σάλπιγγι», σημεῖον διδόναι διὰ τῆς σάλπιγγος ἵα ἀρχίσῃ ἡ μάχη, σαλπίζειν· ἢ καὶ ἀμεταβ. »Τοῖς Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνεν, ὑπαρμ. ὁ σαλπιγκτής, ἢ ὁ στρατηγός, ὅταν ἐκλ. ἐδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ σημεῖον τῆς ὁρμῆς καὶ μάχης, Ἡρόδοτ. 8, 11. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 1. καὶ ἐν Ἀναβ. β'. β'. 2. »Τῷ κέρατι σημαίνειν», καὶ ἐν δ'. γ'. 22. »Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικόν» καὶ §. 24. »Ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σαλπιγκτής» οὕτω καὶ ἐν Ἱππ. ζ'. 10. »Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ» καὶ ι'. 15. »Ἢν σημήνῃ τῶν ἐρμητηρίων τι τούτῳ» καὶ Πλούταρ. »Ὅταν σημανθῇ, ὅταν τὸ σημεῖον δοθῇ καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ὡς ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡροδ. 9, 42. »Ἐσήμαινε πάντα παραρτέεσθαι». 3) δίδω προσταγήν, προστάζω, ἐπιτάσσω, προΐσταμαι, ἐξουσιάζω ὡς πρῶτος, καὶ συντάσ. γεν. προσ. ἢ καὶ, ἐπί τινι, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὡς Ἰλ. Ξ, 85. »-αἶθ' ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλοις σημαίνειν», ἄρχειν, καὶ Ἰλ. Α, 289. »Πᾶσι δὲ σημαίνειν», προστάσσειν· καὶ στίχ. 296. »-μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαινε», πρόστασσε· καὶ Ὀδ. Χ, 427. »Οὐδὲ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμῳῇσιν γυναιξίν», δὲν τὸν ἄφινε νὰ προστάζῃ κτ. ταὐτὸν ἐστὶ τοῦ συνήθους »Ἄρχειν τινός, ἢ τινίν». 4) ἀξιῶ, κελεύω, ἐπεὶ σημεῖα τῶν νοουμένων εἰσὶ τὰ λεγόμενα, Ξενοφ. Κυροπ. α'. β'. 8. »Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνασιν· καὶ ἐν δ'. ε'. 13. »Τοὺς ἵππους ἐκέλευσε φυλάττειν, ἕως ἄν τι σημανθείη αὐτοῖς», ἕως ἐντεύθεν προσταγήν, ὁρίνιαν· οὕτω καὶ τὸ »Ἐσήμαινεν αὐτοῖς πορεύεσθαι, μάχεσθαι, ἐκβοηθεῖν, εἰς τὰς ναῦς εἰσβαίνειν, κ.τ.λ.» 5) σημεῖον δίδωμι πρὸς ἀγγελίαν ἢ εἴδησιν, εἰδοποιῶ, μηνύω, ἐμφαίνω, ἀναγγέλλω, δηλῶ, σημασίαν καὶ δήλωσιν δίδωμι, σημεῖον ποιῶ, τινί τι, Ἡρόδτ. 7, 18. 9, 49. κτ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 22. »Οἱ σκοποί, οἵ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις, ὅ,τι ἂν ὁρῶσιν». §. 3. »Ὧν ἔγνωσαν, εὐθὺς ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν» οὕτω καὶ τὸ »Σημαινόντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην». Ἑλλ. ζ'. β'. 5. »Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ Τριχαίου ὡς πολεμίων ἀπιόντων», ἀντὶ τοῦ, πολεμίους ἐπιέναι. 6) γνωρίζω, φανερὸν ποιῶ, δηλοποιῶ, παραγγέλλω, Κυροπ. α'. δ'. 6. »Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι» καὶ ἐν β'. δ'. 3. »Ἔπεμψεν ὑπηρέτας, ὅπως ἂν εἴ τις ἀγνοίη, σημαίνειν τὸ δέον ποιεῖν· τὸ δὲ ἐν Ἀναβ. ζ'. γ'. 23. »Μὴ διαφυγὼν σημήνῃ τοῖς πολεμίοις», σημαίνει τὸ προδίδωμι. προδοσίαν ποιοῦμαι. 7) προμηθεύω μὲ σημάδιον, ἢ σφραγίδα, σφραγίζω, βουλόω· ἴδε σήμαντρον· οὐδετέρως δὲ ἐπὶ λέξεων, καὶ λόγων, καὶ σημείων, ἀντὶ τοῦ, δηλοῖ, φανερόνει, ἰδέαν τινὰ παριστάνει, καταληπτὸν ἢ δῆλον καὶ γνωστὸν ποιεῖ. »Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τιν», Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 8) ἐπὶ θεῶν, δίδειν σημεῖον, προσημαίνειν τι διὰ σημείου τινὸς φυσικοῦ, ὡς »Ζεὺς σημαίνει», ὁ Ζεὺς δίδωσι σημεῖον μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἢ διὰ σημείων καὶ τεράτων, δι' οἰωνῶν, προγνωστικῶν· οἷον »Θυμένῳ ὁ Θεὸς σημαίνει μήτε προσθεῖσθαι· καὶ τὸ »Ἐσήμηνεν ὁ Θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι», Ξενοφ. Τὸν παλαιὸν τύπον τούτου, σαμώτη (ἀντὶ τοῦ, σημώτη), ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κερυνώσῃ. —Μέσ. σημαίνομαι, σηματίζομαι, διὰ σημείων συμπεραίνω, γινώσκω, στοχάζομαι, ὡς τό, τεκμαίρομαι, οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους, Σοφκ. Αἴας. »Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δὲ ἐκπέπληγμαι· ἀλλὰ καί, »σημαίνεσθαί τι βύβλῳ» (Ἡρόδτ. 2, 38.), σημειόω τι, γράφω τι εἰς τὸ περιθώριον τῆς βύβλου διὰ σημείόν μου. 2) σφραγίζω, βουλόω, σφαγίδα ἐπιτίθημι, Ξεν. Κυροπ. η'. β'. 10. »Ταῦτα καὶ γράψας καὶ σημηνάμενος, ἐδίδου φέρειν· ὅθεν »Ἐσσημασμένοι», ἐσφραγισμένοι, σεσημειωμένοι, παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Φίλωνι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σημαίνεται, σφραγίζεται, παρ' Ἐπιχάρμῳ· καὶ, σημήνασθαι, σφραγίσασθαι· ἔτι δὲ καὶ »Σημαίνειν, ἀκάζειν, βουλεύεσθαι». Παρὰ τοῖς Γραμ. »τὸ σημαινόμενον», ἡ σημασία, ἔννοια, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖται μὲ μίαν λέξιν, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐκφράζηται ἐν αὐτῇ ῥητῶς, ὅθεν »Πρὸς τὸ σημαινόμενον», ἐπὶ συνάξεως κατὰ τὴν ἔννοιαν μᾶλλον, ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης.

Σημαιοφόρος, ὁ, ἡ (σημαία, φέρω). Ὁ βαστάζων, φέρων τὴν σημαίαν (μπαργιακτάρ, Τουρκ.), Πολύβ.

Σημαλέος, έα, έον (σῆμα). Ὅς τις σημεῖόν τι δίδωσι, ὅς τις δίδει ἢ φανερόνει κάτι ἕνα σημεῖον, ἐπίθετ. Διός, »Ζεὺς σημαλέος», ὁ διὰ βροντῆς σημεῖον διδοὺς ἢ δηλῶν τι· ὅθεν »Σημάλια, τά», ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Σημαλέου.

* Σήμανσις, εως, ἡ (σημαίνω), = σημασία.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ (σημαίνω). Ὁ σημαίνων, δηλῶν, φανερῶν· ὁ σημεῖον ἢ προσταγὴν διδοὺς, αὐθέντης, δεσπότης, ἄρχων. 2) σημεῖον, σφραγὶς (βοῦλλα), ἢ δακτύλιον μετὰ σφραγίδος, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Σημαντήριον, τό (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σήμαντρον. Σφραγὶς, σημεῖον ἐπιτιθέμενον ἐπάνω τινῶν πραγμάτων, ἵνα φυλάττωνται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 606. ἰδιαιτ. ἢ ἐπί τι πρᾶγμα σφραγὶς, ἐκτύπωμα, χαρακτὴρ (Stempel), ἐξαιρ. τῶν νομισμάτων, ὅθεν καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ χαράττονται τὰ νομίσματα.

Σημαντικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ -κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημεῖον, εἰς τὸ σημαδεύειν, ἢ σημασίαν ἀνήκων, ἐπιτηδείος· ἄρα ὁ σημαίνων, δηλῶν, σαφής, ἐκφραστικός.

* Σημάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ σημαντήρ, Σοφ.

Σημαντρίς, ίδος, ἡ (σημαίνω). »Γῆ σημαντρίς», ἡ ἐπιτηδεία εἰς σφράγισμα, Ἡρόδοτ. 2. 38. »Ἣν δὲ τουτέων πάντων ἡ καθαρὸς (ὁ βοῦς), σημαίνεται βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἰλίσσων, καὶ ἔπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον». Οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο ταύτῃ τῇ σημαντρίδι γῇ, καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον τὸν σφραγιστικὸν κηρόν, ἤτοι τὸ Βουλοκέρι.

Σήμαντρον, τό, = σημαντήριον. Σημεῖον, σφραγὶς, βοῦλλα, ὅθεν, »σήμαντρα σῶα», ἀπείραχται βοῦλλαι, μὴ καλασθεῖσαι, Ἡρόδοτ. 2, 121. »Τῶν σημάντρων ἐόντων σώων». Ξενοφ. πόρ. δ'. 21. »Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ· καὶ ἐν Λακ. ς'. 4. »Ἀνοίξαντες τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους καταλιπεῖν». 2) λέγεται οὕτω καὶ τὸ σιδήριον, ἢ ἡ σανίς, δι' οὗ κρουόμεθα, προσκολοῦνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οἱ Χριστιανοί· ὅθεν καὶ ῥῆμα »Σημαίνω», κρούω τὸ τοιοῦτον σιδήριον ἢ τὴν τοιαύτην σανίδα, ἵνα διὰ τούτου συνέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἄρα, προσκαλῶ διὰ τοῦ σημάντρου τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς προσευχήν.

Σημάντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σημαντήρ. Ὁ διδοὺς σημεῖον ἢ προσταγήν τινα, ὅθεν ὀρχηγός, ἄρχων, αὐθέντης, Ὅμ. ἰδιαιτ. ὁ αὐθέντης τοῦ ἵππου, ὁ ἡνίοχος, ὁ καββαλάρης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σημάντορες, ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἀπὸ τοῦ, σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν, ἡνίοχοι, ἐπιστάται, Ἰλ. Δ, 431. »Σιγῇ δειδιότες σημάντορας», φοβούμενοι τοὺς ἡγεμόνας, ὁ Σχολ. καὶ ἐν Θ, 127. »Ἵππω δευέσθην σημάντορε», τοῦ ἡνιοχήσοντος, ὁ Σχολ. ἔτι δὲ αὐθέντης τοῦ ποιμνίου, φύλαξ, ποιμήν, Ἰλ. Ο, 325. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 56. καλεῖται ὁ Ζεὺς, »θεῶν σημάντωρ». Σημάντορες ἄνδρες», ὑμν. Ἀπ. 542. Παρὰ δὲ Ἡροδ. 7, 81. »σημάντορες», οἱ μικρότεροι ἄρχηγοί, στρατηγοί. Πιρὰ τοῖς Μεταγιστ. δώλου ὡς ἐπίθ. Wern. Τρυφ. 237.

Σημασία, ἡ (σημαίνω). Τὸ σημαδεύειν. 2) ἡ δήλωσις, φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, νεύματος, ἢ δι' ἄλλου τινος σημείου. 3) τὸ διδόμενον σημεῖον, καὶ ἡ τοῦ σημείου δόσις, σάλπισμα. 3) παρὰ Γραμματ. »Λέξεως σημασία», δήλωσις, φανέρωσις ἢ παράστασις ἐννοίας· καὶ ἰδέας τινὸς διὰ τῆς λέξεως γινομένης.

Σηματίζομαι (σῆμα), = σημαίνομαι, ἴδε σημαίνω περὶ τὸ τέλος. Σημεῖον ἐμαυτῷ λαμβάνω ἀπό τινος, σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, τεκμαίρομαι.

Σημάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σῆμα. Μικρὸν σῆμα, σημάδιον.

Σημαντόεις, εσσα, εν (σῆμα). Ἐκ σήματος,

σημεῖον, ἡ ἀπὸ τάφου ὤν, »Χθὼν σηματόεσσα«, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 153.

Σημα-τουργός, ὁ, ἡ (σῆμα, ἔργω). Τὰ σημεῖα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐργαζόμενος, Αἰσχύλ. Θήβ. 497.

Σημεία, ἡ, = σημαία, Πολυβ.

Σημειογρ-αφέω, ῶ. Σημειογράφος, ἤτοι ταχυγράφος εἰμί. ἐκ τοῦ

Σημειογρ-άφος, ὁ, ἡ (σημεῖον, γράφω). Διά τινων σημείων ταχέως γράφων, ἄρα, ταχυγράφος, Πλούταρχ. εἰς Κάτ. μικρ. 23.

Σημεῖον, τό, Ἰων. σημήϊον, = σῆμα, καθ' ὅλας τὰς σημασίας. Σημεῖον εἰς τὸ ποιῆσαί τι, μετὰ ἀπαρ. Ἡρ. 7, 128. ἰδιαιτ. σημεῖον, παρύσημον τοῦ στρατηγοῦ, ἡ σημαία, Ἡροδ. 8, 92. ἔτι δὲ τὸ σημεῖον ἐπάνω τινος πράγματος ἑνὸς ἄρχοντος, βασιλέως κτ., οἷον ἀετός, λέων κτ., Ἡροδ. 1, 171. κάθε σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου διακρίνει τις ἢ γνωρίζει τί, Ἡροδ. 2, 38. καὶ τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῷ στρατεύειν οἱ στρατιῶται, μάλιστα τὴν νύκτα, διὰ νὰ γνωρίζωνται ἀναμεταξύ των ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ ἴδιον στράτευμα. Παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Ἡρωδιαν. σημαίνει καὶ τὸ Μίλιον, ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας κατὰ Πλούταρχ. εἰς Γράχ. »Διαμετρήσας κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρωδιαν. »Εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη«. Οἱ ῥήτορες λέγουσιν ἔτι, σημεῖον, καὶ τὴν σφραγῖδα· οἱ δὲ Μαθηματικοὶ καὶ τὴν στιγμήν, ὁ δὲ Ξενοφ. ἐν Κυροπ. ζ'. α'. 2. καὶ τὴν σημαίαν. 3) »σημεῖον γάρ, ἡ σημεῖον δέα, ἐν τῇ ἀποδόσει δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ, τεκμήριον γάρ, ὁ ἀποδείξεις δὲ τούτου εἰναι, ὅτι κτ. Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. »Σημεῖον δέ· εἰ μὲν γὰρ εἰρήνη«, προτυπ. καὶ τοῦ, ἐστί, οἷον τεκμήριον δέ, ἀπόδειξις δὲ ἐστί.

Σημειοφόρος, ὁ, ἡ (σημεῖα, φέρω), = σημαιοφόρος.

Σημειόω, ῶ (σημεῖον), = σημαίνω. Σημειόνω, σημεῖον ποιῶ, διὰ σημείου κάμνω νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῶν ἄλλων· συνήθως δὲ μέσαι, »Σημειοῦμαι, σημειώσεις ἢ σημειώματα ποιῶ, σημειόνω τι ἐν τῷ χαρτίῳ διὰ χρῆσίν μου· ἐκλαμβάνω, ἐξηγῶ τι ὡς σημεῖον ἢ τεκμήριον τοῦ μέλλοντος, σημεῖον ἀπό τινος λαμβάνω ἐν ἐμαυτῷ, τεκμαίρομαι, διὰ σημείων προγινώσκω τὰ μέλλοντα, Πολύβ. ε'. 78. 2. »Τὸ γεγονὸς σημειωσάμενοι« ὁ Μαρκελλῖνος εἰς βίον Θουκυδίδ. λέγει, »Ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα ἅπαντα καὶ τὰ πραττόμενα, οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχήν, ἢ τοῦ μόνον σώσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα· ὕστερον δὲ συνέταξε μετὰ κάλλους, ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην«, ἀντὶ τοῦ, σημειώσεις καὶ σχέδια ἐποίει, ὅ ἐστιν, ἐκ τοῦ προχείρου ἔγραφε τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ, ὡς ὁ αὐτὸς μικρὸν ἀνωτέρω περὶ αὐτῆς λέγει, »Ἀκαλλώπιττος, δι' ἐκτύπων γεγραμμένη« οὕτω λέγει καὶ Διογ. ὁ Λαέρτ. περὶ τοῦ Ξενοφῶντος, »Ὑποσημειωσάμενος«, ἐσημείωσεν ἃ ἤκουσε παρὰ τοῦ Σωκράτους· καθὼς καὶ περὶ τοῦ Σίμωνος, »Ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιοῦτο«, μετὰ σημείων ἔγραφε καθὰ ποιοῦσιν οἱ ταχυγράφοι. Παρὰ Γραμματικ. »σημειώσαιμι, ἀντὶ σημειωτέον, πρέπει νὰ σημειώσῃ, παρατηρήσῃ τις.

Σημειώδης, ες, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. σημειώδως (σημεῖον, εἶδος). Σημειῶν, δηλῶν, φανερῶν, δηλωτικός, καὶ σημειωμένος, καὶ ἐπιδεδειγμένος, ἐπιδεικτικός, διαφέρων τῶν ἄλλων, »Ἐσθῆς σημειώδης«, Ἀντωνῖν. α'. 17. ἔνθα αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις »Σημειωτὸς« ἔχουσι. 2) προσηματικός, προμαντευόμενος.

Σημείωμα, τό, = σημειωτις. Ἑρμηνεία, ἢ τὸ ἀπό τινος σημείου συμπέρασμα, ἀμφ.

Σημείωσις, εως, ἡ. Τὸ σημειόνειν, σημαδεύειν, τὸ νὰ κάμῃ τις τι νὰ γνωρίζηται βάλλωντας σημεῖον· ἢ θήλωσις, δεῖξις φανέρωσις διὰ σημείων. 2) παρατήρησις εἰς συγγραφέα τινά, διασάφησις, ἑρμηνεία διὰ παρατηρήσεων τινὸς χωρίου, σημεῖον γραφόμενον πρὸς ἐνθύμησιν τινός· ἴδε ἐν τῷ, σημειόω.

*Σημειωτέος, α, ον (σημειόω). Ἄξιος σημειώσεως, παρατηρήσεως, ὁ πρέπων νὰ σημειωθῇ.

Σημειωτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτηδειος εἰς τὸ σημαδεύειν, σημειόνειν, σημαίνειν, προσημαίνειν, »Σημειωτικήν«, προσυπαχ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐκ τῶν σημείων τῆς νόσου τεκμαίρεσθαι, ἢ διδάσκουσα τὰ σημεῖα τῶν ἀῤῥωστιῶν, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σημειωτός, ή, όν (σημειόω). Σημειωμένος, διακριτὸς καὶ διαφέρων τῶν ἄλλων ἐκ διακριτικοῦ τινος σημείου σημειωμένος, Ἀντωνῖν. Φίλ. 1, 17. ὅπου ἄλλοι »Σημειώδη« ἔχουσι.

*Σημερινός, ή, όν. Τῆς σήμερον ἡμέρας ὤν, ἐκ τοῦ

Σήμερον, ἐπίρ. Σήμερον. »Ἡ σήμερον«, Ὑπακμ. ἡμέρα, ἡ σημερινὴ ἡμέρα· Ἀττ. τήμερον, καὶ, τήμερα, πιθαν. σχηματ ἐκ τοῦ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, τροπῇ Δωρικ. τοῦ τ εἰς σ, Ἰλ. Η, 30. παρβ. τῆτες.

Σημήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Σημικίνθιον, τό· ἴδε σιμικίνθιον.

Σημόθετος, ὁ, ἡ (σῆμα, τίθημι). Μὲ σημεῖον τι σημειωμένος, σημεῖον ἐπ' αὐτῷ ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. σελ 52.

Σημύδα, ἡ. Εἶδος δένδρου, Betula, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 14. (-υ-)

Σημών, ὁ, Λακων. ἀντὶ, θημών, Ἐτυμολογ. Μ. παρὰ τὸ σῶ, τὸ σωρεύω.

Σήν χάριν«. Πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ σὸν θέλημα, σοῦ ἕνεκεν, διὰ χατῆρί σου.

Σήνουρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ σαίνουρος.

Σηπάς, άδος, ἡ (σήπω), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σηπτός, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 857. »Σηπάδι νάρκη«, ὅπου πρότερον »Ἠθάδι« ἔκειτο· ταὐτὸν τῷ, σηπτική· ἀμφ.

Σηπεδόνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σηπεδών, ἡμαρτμ. ἀνάγν. παρ' Ἕρυκ. ἐπκ. 9, 4.

*Σηπεδονικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς (σηπεδών). Ἀνήκων, ἢ καταντῶν εἰς σῆψιν.

Σηπεδονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὴν σηπεδόνα διεγείρων, προξενῶν. 2) πάσχων ὑπὸ σηπεδόνος, ἐμτυώδης.

Σηπεδών, όνος, ἡ (σήπω). σῆψις, σάπησις, σάπισμα, τόπον τῶν σωμάτων ζώων, ὅσον καὶ τοῦ ξύλου. Πλούταρ. 2) Σεσηπὸς καὶ ἐμπῶδες οἴδημα, πρίσμα μετὰ ἐμπύου· ἔστι δὲ κατὰ τὸν Πολυδ. »ἡ σηπεδών, ἕλκους νομὴ λευκοῦ, ὑπώχρου, δυσώδους«. 3) εἶδος ὄφεως, οὗ τινος ἡ δῆξις (τὸ δάγκαμα) σῆψιν προξενεῖ, σαπίτης, Νίκανδρ. Θηρ. 326. »Τῆς δ' ἤτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος· σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰδὲ πᾶν δέμας«, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ· »λέγουσι τὸν ὄφιν τοῦτον σηπεδόνα, ὅτι σήπει τῶν δακόντων τὰ σώματα«. 4) ἀλλ' ἐπωδὴ καὶ ἡ σῆψις προξενεῖται ὑπὸ σεσηπότων καὶ διεφθαρμένων χυμῶν καὶ ὑγρῶν, διὰ τοῦτο καλεῖται ἐν γένει, σηπεδὼν καὶ πᾶσα ὑγρασία, νοτία, ὡς τῶν δένδρων, »Εἰ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξυλου ἔμβιος γένοιτο«, ἐὰν ἡ ὑγρασία τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου πιάσῃ ῥίζαν καὶ αὐξήσῃ καὶ μὴ ξηρανθῇ, Ἀντιφῶν παρ' Ἀποκρ. ἐν λέξ. ἔμβιος. Ὁ Πλάτων ἐν Πολ. ἑ. 9. καλεῖ σηπεδόνα τὴν ἰδίαν σῆψιν τοῦ δένδρου.

Σηπεύω (σήπω). Φαρμακόνω τινὰ μὲ σῆψιν προξενοῦν φαρμάκι, Μανέθ. δ'. 269. »Σηπεύοντες«, διὰ σηποποιοῦ φαρμάκου φαρμακεύοντες.

Σηπία, ἡ. Σουπιά, θαλάσσιον τι ζῶον μαλακόδερμον, ὅπερ ἐν τῷ διώκεσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κυνηγῶν ῥίπτει ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ μελανὴν τινα φωσφορχὴν ὑγρασίαν, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ μελανὸν χρῶμα τῶν ζωγράφων, sepia.

*Σηπιάς, άδος, ἡ, = σήπιον.

Σηπιδάριον, τό· καὶ σηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σηπία, Ἀριστοτ. (--υυ, Ἐφιππ. Ἀθην. σελ. 37). Δ.)

Σηπίον, καὶ σήπιον, τό. Τὸ ἐν τῇ σηπίᾳ εὑρισκόμενον ῥαχιαῖον ὀστοῦν, τὸ ῥαχοκόκκαλον τῆς σηπίας, Ἀριστοτ. os officinalis, os sepiae, Λιν.

Σηποποιός, ὁ, ἡ (σήπω). Σῆψιν, σάπιον, ποιῶ, σηπεδόνα ἢ σῆψιν, σάπισμα προξενῶν, ὡς σηπτικός.

Σηπτή, ἡ· παρὰ Διοσκορ. γ'. 11. καὶ β'. 67. Ἰατρικόν τι, δι' οὗ προξενοῦσι σῆψιν, ὁπότε θέλουσι νὰ ἀφαιρέσωσι σάπιον μέρος τι ἀπὸ τῆς σαρκός· θηλ. τοῦ σηπτός.

Σηπτήριος, ία, ιον· καὶ, Σηπτικός, ή, όν. ταὐτὸν τῷ. Σηποποιός. ἐκ τοῦ

Σηπτός, ή, όν. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ σήπω. Σαπημένος, σεσηπώς. 2) ἐνεργητ. σῆψιν προξενῶν, ταὐτὸν τῷ, σηπτικός, Γαλην. »Τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικὰ - τήκειν τε καὶ συντήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκός, ὀδύνης χωρίς. ἐκ τοῦ

*Σηπύα, ἡ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ σιπύα.

Σήπω, Μ. ψω. Σῆψιν ποιῶ, κάμνω νὰ σαπήσῃ τι, εἰς σῆψιν φέρω τι, διὰ τῆς σήψεως φθείρω τι, Πλούταρχ. συμποσ. γ'. »Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν«. δηλοῖ δὲ καὶ, κάμνω νὰ ζυμοῦται τι, νὰ βράζῃ, ἐπὶ οἴνου καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν μίξιν των, ὅταν βράζωσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Συνήθ. ἐν τῷ παθ. σήπομαι, μετὰ τοῦ β'. ἀόρ. σαπίζω, καταντῶ εἰς σῆψιν, καὶ ἐν τῷ παραι. σέσηπα, εἶναι σάπιον, σήπεσθαι, καταντᾶν εἰς σῆψιν, Ἰλ. Ω, 414. »Χρὼς σήπεται.« »Χρόα πάντα σαπήῃ«, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθ. ἐσάπην ἀντὶ σαπῇ, Ἰλ. Τ, 27. (α). καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 152. »Περὶ ῥινοῖο σαπείσης«, μετ. θηλ. ἀόρ. καὶ Ἰλ. Β, 135. »Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε γεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται«. καὶ ἐπὶ μελῶν σηπομένων καὶ πιπτόντων, ὁ μηρὸς ἐτάπη, τοῦ μηροῦ σαπέντος, Ἡρ. 3, 66. 6, 136. δηλοῖ δὲ καὶ ζυμοῦσθαι, καταντᾶν εἰς ζύμωσιν, fermenter Γαλλ. (παρὰ τὸ ἕψω, τροπῇ τοῦ θατέος εἰς καὶ ἐντεῦθεν σαπρός, πιθ. καὶ σαθρός).

Σήρ, ὁ, γεν. σηρός, συνηθ. κατὰ πληθ. Σῆρες. Ἰνδικὸν ἔθνος, ἐξ οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔλαβον τὸ πρῶτον μεταξιον. Διονύσ. περιηγ. περιηγ. 752. »-- ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν. ὅθεν 2) ὁ σκώληξ τῆς μεταξης, διὰ τὸ φανῆναι πρῶτον τὸν σκωληκα τοῦτον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σηρῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σῆρες, ζῶα νήθοντα μεταξαν· ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσήρικον· καὶ »Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά. Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες«. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. »Περσικοὶ σῆρες«· ὅθεν »Σηρικὴ ἐσθής«, μεταξωτὸν φόρεμα. Λουκιαν. καὶ Δίων Κάτ. »Τιβέριος ἀπῆπε ἐσθῆτι σηρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι«, ὅστις καὶ »Σηρικὸν ὕφασμα τὸ μεταξωτόν, εἶπεν, ὁ δὲ Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. »Σηρικὸν νῆμα« τὴν μεταξαν, ἤτοι τὸ μεταξιον, εἶπε. Παρὰ Στράβ. ιέ. κεῖται ἁπλῶς »Σηρικόνα ἄνευ οὐσιαστικοῦ. »Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ σηρικά, ἐκ τινῶν φλοιῶν ξαινομένης βύσσου.

*Σήρ, ὁ, Λακ. ἀντὶ θήρ.

Σηράγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῆραγξ. 2) σπή-

λαιον· καὶ τόπος ἐν Πειραιεῖ τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα πολλὰ σπήλαια καὶ βαλανεῖα (λουτρά) ὑπῆρχον.

Σηραγγόω, ῶ (σῆραγξ). Κάμνω σηραγγώδη, ἤτοι ὡς σπήλαιον κοιλωτόν, κοιλαίνω κτ., Παθ. ἔχειν σήραγγας, εἶναι σηραγγώδης. Ἡλιόδωρ. α'. σελ. 5. »Ἄντρα σηραγγοῦται, εἰς σήραγγα μεταβάλλονται, σχίζονται, ῥήγνυνται.

Σηραγγώδης, ὁ, ἡ (σῆραγξ, εἶδος). Ὁ σήραγγας ἔχων, πλήρης σηράγγων, ὀπῶν· πορώδης.

Σῆραγξ, γγος, ἡ (πιθ. ἐκ τοῦ σαίρω). Σπήλαιον, κοιλότης, χάσμα, κισηρίς, ὀπή, τρύπα, ἄντρον, καὶ σχισμάδα, χαραγματιά· καὶ ἰδιαιτ, σπήλαιον βράχου, χάσμα γῆς, ξέρα βαθυλωτὴ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· καὶ ἐν γένει ὁ βράχος. Θεόκριτ. κέ. 223. »Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν, βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· κυρίως δὲ καθ' Ἡσύχ. »Ἴταλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα· ὁ Φώτιος ἔχει, »Σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρηξεις, οἱονεὶ φλέβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς, ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διεξοδον· ἐντεῦθεν καὶ Σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ διατετρημένος«. Παρὰ Παυσανίᾳ, ἐν Ἀρκ. 42. λέγεται πᾶσα κρημνώδης πέτρα. »Σήραγγος μυχόνω, ἀντὶ τοῦ, Σπήλαιον. (γράφουσι τινὲς καὶ ἄρσεν, ὁ σῆραγξ, ἀλλὰ πόθεν, ἀγνοεῖται.)

Σῆρες, οἱ. Ζητ. Σήρ.

Σηριγγώδης, ὁ, ἡ. Χαῦνος, ἀρχαῖος, πολλοῖς τρήμασι διῃρημένος, ταῦτα τὰ τρήματα σηριγγάς τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται· καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγῶδές τε καὶ σηραγγῶδές τε καὶ σηραγγῶδες, Γαλ. Γλωσσ.

Σηριεοδιοστής, οῦ, ὁ (σηρικός, διάζομαι). Ὅστις διάζεται, γνέθει τὸ μετάξιον, Παλλάδιος περὶ Βραχμ.

*Σηριεοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλέκων ἢ γνέθων μετάξιον, ἐκ τοῦ

Σηρικός, ἡ, όν (σήρ) κυρ. ἐκ τοῦ ἐθνους τῶν Σηρῶν ὤν. συνήθως δὲ, μεταξωτός, ἐκ μετάξης ὤν. 2) Σηρικόν, τό, ἡ μέταξα, τὸ μετάξιον. Ζητ. ἐν τῷ, Σήρ. ὅθεν

Σηριεοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σηρικόν, ἤτοι μετάξιον φέρων, σηρικὰ ἤτοι μεταξωτὰ ἐνδύματα φορῶν.

Σής, ὁ, γεν. (ὡς ἐκ τοῦ σεύς) σεός, ἐν. πληθ. σέες, γεν. σέων, Βρ. Ἀρ. Λυσιστρ. 731. αἰτιατ. σέας, Θ. Μ. σ. 790. καὶ μόνον οἱ νεώτεροι ἔκλινον τὴν γεν. κανονικῶς, σητός, κτ. Σκώληξ, ὁ τὰ μάλλινα ἐνδύματα καταβιβρώσκων, βότρυδα, μόλιτσα, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. Tinea. καὶ τὸ σκωληκὶ τῶν βιβλίων. ὅθεν ἐν τῇ Ἀνθολ. »Σῆτες ἀπ' Ἀριστόρχου, σῆτες ἀπάντων, ἢ ἀκαθῶν, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Γραμματικῶν, τρόπον τινα βιβλιοσκώληκες, Ἰαν. Ἀ. Π. σ. 703. Ἐκ τοῦ, σῶ, σήθω, τὸ διατρυπῶ.

Σῆς, Ἰωνικ. δοτ. πλ. θηλ. τοῦ τὸ σός, σή, σόν, ἀντὶ, σαῖς, οὕτω καὶ, σῆσι, ἀντὶ, σαῖσι. Ἰλ

Σησαμαῖος, αία, αῖον (σησάμη). Ἐκ σησάμης κατεσκευασμένος, ἢ συνιστάμενος, »Σησαμαῖος πλακοῦς«, παρὰ Λουκιαν.

Σησάμη, ης, ἡ. Σησαμιά, εἶδος Ἀνατολικοῦ φυτοῦ, ἐν λοβοῖς τὸν καρπὸν σήσαμον καλούμενον φέρον, ἐξ οὗ κατασκευάζουσι τὸ ἔλαιον. »Σησαμόλαδον« λεγόμενον. Sesamun orientale, Διον. ὁ σπόρος αὐτοῦ βράζεται ὡς ἡ ὄρυζα καὶ τρώγεται.

*Σησαμῆ, ἡ. Μίγμα τι ἐκ ψημένων (καβουρδισμένων) καὶ στουμπισμένων κόκκων σησάμης μὲ μέλι, φαγητὸν νόστιμον ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον ἐπροσφέρετο κατὰ τοὺς γάμους εἰς τοὺς προσκεκλημένους, Ἀρ. Εἰρ. 869. Schweigh. Ἀθ. Τ. 7, σελ. 515. Meinecke. Μένανδρ. σ. 295. λέγεται καὶ σησαμίς.

Σησαμίνος, ίνη, ινον, ὁ. Ἐκ σησάμου κατεσκευασμένος. »Ἔλαιον σησαμινον«, τὸ σησαμόλαδον. (Διοσκορ.) καὶ, χρῖσμα, Ξενοφ. Ἀναβ. 4. 4, 13. (α)

Σησαμίς, ίδος, καὶ, ἰδος: ἡ, = σησαμῆ. Εἶδος πλακοῦντος μετὰ σησάμου καὶ μέλιτος κατεσκευασμένου, Ἀθήν. ἐν δ'. »Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα σησαμίδας, χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλη χλωρόν,« Ζητ. καὶ Σησαμῆ. 2) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ »Σησαμοειδὲς μέγα« λέγεται, Διοσκορ. δ'. 152.

Σησαμίτης, ου, ὁ. Μετὰ σησάμου κατεσκευασμένος, ἢ ἐπιπεπλασμένος, »Ἄρτος, πλακοῦς σησαμίτης«. 2) = Σησαμίς. ἀριθμ. 2.

Σησαμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σησάμου εἶδος ἔχων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σησάμης ὤν, ὅμοιος τῇ σησάμῃ, τῷ φυτῷ ἢ τῷ σπόρῳ αὐτῆς. Ὁ Διοσκορ. δ'. 152. καὶ 153. περιγράφει δύο εἴδη φυτῶν, δηλαδὴ Σησαμοειδὲς μέγα, καὶ, μικρὸν, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον καλεῖται ἔτι καὶ, Ἐλλέβορος λευκός.

Σησαμόεις, εσσα, εν. Ἀπὸ σησάμι. Κατὰ συναίρ. σησαμοῦς, ταὐτόν τῷ, Σησαμίτης, Ἀρ.

Σήσαμον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς σησάμης, σησάμιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 193. 3, 117. καὶ Γεωπον. θ'. 18. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σησάμη, σησαμίς, καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης· ὁ δὲ Φώτ. ἐν Λεξ. »Σήσαμον μετὰ μέλιτος κεκομμένον (ἀρίγε δὲν εἶναι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Χαλβᾶς, λεγόμενος;) πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἐπαντῶσι περιέοντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων, ἐπιλέγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντος ἐστὶν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες κατ' οἰκίαν, διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις. Ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δῶρα πολυτελῆ, ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον«. Ἄρα τὸ, Σησάμη, ἢ, ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 869. κεῖται. »Ὁ πλακοῦς πέπεται, σησάμη ξυμπλάττεται«.

Σησαμόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Μετὰ κόκκων σησάμου πεπασμένος, πασισμένος, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 643.

*Σήσαμος, ἡ, = σήσαμον.

Σησαμότυρον, τό (τυρός). Εἶδος φαγητοῦ μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένου, Βατραχομ. 36. Τὸ ἄρτεν. σησαμότυρος ἐστι δίχα παραδείγματος.

Σησαμοῦς, οῦντος, κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ, Σησαμόεις, ἐξαιρ. δὲ πέμμα ἢ πλακοῦς ἐκ μέλιτος καὶ σησάμου κατεσκευασμένου, Ἀρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τινος Ποιητοῦ »Σησαμόεντ' ἄρτον«· οὗτος ἔκειτο ἄθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς, καὶ σησάμινος, καὶ ἄλλα τινα.

Σησαμώδης, ὁ, ἡ. = Σησαμοειδής.

Σῆσι, Ἰωνικ δοτ. ἀντὶ τοῦ, Σαῖσι, Σαῖς, Ἰλ. Β, 70. »Σῆσιν ἔχε φρεσίν, ἐν ταῖς σαῖς φύλασσε διανοίαις, καὶ μετὰ ψυχῆς ἔχε καὶ διαμνημόνευε· ἐκ τῆς »Σόξου« Αἰτωνυμ.

Σῆσις, εως, ἡ (σήθω). Ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις, τὸ κοσκίνισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ κοσκινίζειν.

Σηστός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ σήθω. Κοσκινισμένος. Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ἡ Φρύνη χλευαστικῶς »Σηστὴ« διὰ τὸ ἀποστήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας, Ἀθήν. σελ. 591. ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἐκοσκίνιζεν, ἤτοι ἐξετίναζε τὰ βαλάντια τῶν ἐραστῶν αὐτῆς.

Σῆστρον, τό (σήθω). Τὸ ὄργανον εἰ οὗ κοσκινίζομεν, τὸ κόσκινον, ἡ σῆτα, Ἡσύχ.

Σητάνειος, εία, ειον. καὶ, Σητάνιος, ία, ιον (σῆθω). Κοσκινισμένος, περασμένος ἀπὸ κόσκινον, ἢ ἄλλο παρόμοιον. ὅθεν »Σιτάνεα ἄλευρα«, τὸ λεπιστατον ἄλεύριον. καὶ »Ἄρτος σητάνειος«, ὁ διὰ τοῦ ἐκ τῆς σήτας κεκοσκινισμένου λεπτοτάτου ἀλεύρου κατεσκευασμένος, Εὐστάθ. κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῆτες, τῆτες, ἐπέτειος, ἐφετινός, τούτου τοῦ ἔτους, ἄρα; »πυρὸς σητάνειος ἢ σιτάνιος«, ἐφετινὸν ἢ καλοκαιρινόν σιτάριον, τὸ ὁποῖον σπείρεται τὴν ἄνοιξιν καὶ ἔχει δίδει ὀλίγα πίνυρα, ὅθεν »ἄλευρα σητάνειαν, ἀλεῦρε ἀπὸ καλοκαιρινὸν σιτάρι, καὶ, ἄρτος, ψωμίον ἐκ σίτου εἰς καιρὸν ἀνοίξεως ἐσπαρμένου· ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σῆτες ἀπαιτεῖ μᾶλλον τὸ ἐπιθ. σήτειος ἢ σήτινος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σητάνιοι, καθαροὶ πυροὶ οὕτω καλοῦνται«· οὕτω καὶ Κύριλλος ἐν χειρογρ. Λεξ. »Σητάνιος, ὁ καθαρὸς ἄρτος, ἐκ τοῦ Σήθω«. Ὁ ἀνωτέρω ἄρτος λέγεται ἔτι καὶ »Ἄρτος τρίμηνος, καὶ, τριμηνιαῖος«, Trimestre frumentum, ἐπειδὴ καὶ τὸ εἶδος τούτου τοῦ σίτου μεταξὺ τριῶν μηνῶν σπείρεται καὶ θερίζεται· καὶ τοῦτο ἡ συνήθεια »Σιτάριον ἀνοιξιάτικον« ἤτοι τῆς ἀνοίξιος, λέγει. 2) »Σιτάνιον« ἐπιθετικῶς καὶ εἶδος Κρομμύου, καὶ Μεσπίλου, 3) παρὰ Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. ἡ. 2. »Σηταυίας πυρός«, εἶδος σίτου, παραφυάδας πολλὰς φύων.

Σητάω, (σῆς). Κατατρώγω, ἐπὶ μολιτζῶν, ὅθεν τὸ »Σητώμενα, βιβρωτώμενα«, παρὰ Σουίδ.

Σήτειος, εία, ειον. Ἐφετεινός, νέος, παρ' Ἡσυχίῳ. ἐκ τοῦ

Σῆτες, Ἰων. καὶ κοινῶς, Ἀττ. τῆτες, Δωριε. καὶ Αἰολ. σᾶτες, Ἠπίρ. Ἐτέτος, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. (πιθ. παρὰ τὸ, ἔτος.) Ζητ. Τῆτες. πρβ. τήμερον. ὅθεν

*Σήτινος, ίνη, ινον, = σήτειος.

Σητόβρωτος, ὁ, ἡ (σῆς, βιβρώσκω). Σκωληκοβρωτος, ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος, ὃν ἔφαγον ἢ μόλιτσα ἢ ἡ βότρυδα. »Τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονε«. Ἰακωβ. ε'. 2.

Σητόκοπος, ὁ, ἡ (σῆς, κόπτω) ὑπὸ σητῶν κεκομμένος· ταὐτὸν τῷ, Σητόβρωτος.

*Σητοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σῆτας τρέφων, Ἰσίδ. α'. ἐπιστ. 127.

Σήψ, ηπός, ὁ, καὶ ἡ (σήπω). Παλαιά, βρωμερὰ πληγή, ἕλκος, Ἱππ. 2) ὄνομα φαρμακεροῦ τινος ὄφεως, οὗ τινος ἡ δῆξις σήψιν προξενεῖ εἰς τὸ δηχθὲν μέλος, Σαπίτης. Ἔτι δὲ καὶ εἶδος Σαύρας, καὶ ἐντόμου τινος, Διοσκορ. β'. 70. καὶ ε'. 24.

Σηψιδακής, ές, ὁ, ἡ (σῆψις, δάκνω). Διὰ τῆς δήξεως σῆψιν προξενῶν, Πλατ. Παρ' Ἀριστοτ. τοπ. ς'. 2. »Φαλάγγιον σηψιδακές«.

Σῆψις, εως, ἡ (σήπω). Σάπισμα· καὶ ἡ ζύμωσις (fermentation). Ὁ Μοσχίων ὁρίζει τὴν τὴν σῆψιν διὰ τοῦ, »Ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούτης«. 2) τὸ προξενεῖν σῆψιν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Θ.

*-σθα, τελικὴ συλλαβὴ τοῦ β'. προσ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἡ ὁποία διετώθη ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης διαλέκτου παρ' Ὅμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, μάλιστα δὲ ἐπιτοπολὺ κατὰ τὴν Ἴπστκτ. καὶ σπανιώτ. κατὰ τὴν Εὐκτ., ὡς παρ' Ὅμ. ἐθέλησθα, ἔχησθα, εἴπησθα, κλείοισθα, κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Δωρ. καὶ ἐξαιρ. παρ' Αἰολ. ἔμεινεν αὕτη καὶ ὑστερώτερον ἔτι πολλαχῶς ἐν χρήσει· τουναντίον δὲ παρ' Ἀττ. εὕρηται μόνον ἐν τισιν ἀνωμάλοις ῥήμασι, ἦσθα, ἔφησθα, ἦσθα, ἦεισθα, οἶσθα.

Σθεναρός, ά, όν (σθένος). Ἰσχυής, ἀσινής, ἐρρωμένος, κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός, Ἰλ. Ι, 505. »Ἄτη θεναρήτε καὶ ἀρτίποιε«.

Σθένειον, τό (σθένος), παρ' Ἡσυχ. καὶ Πλου-

τάρχ. περὶ Μουσικ. »Τὰ σθένεια, ἐγών τις γρόθων ἐν Ἄργει. »Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ· τὸν δὲ ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δὲ ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ.

* Σθενέομαι, οῦμαι· ταὐτὸν τῷ σθένω. Δυναμοῦμαι, Τιμωθ.

* Σθένιος, ὁ, = σθεναρός, ἐπίθ. τοῦ Διός παρὰ τοῖς Ἀργείοις.

* Σθενοβλαβής, ές, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βλάπτων τὸ σθένος, τὴν δύναμιν, ἑπομ. ἀδυνατίζων, ἀτονίζων.

Σθενοβριθής, ές, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυαιν. δ'. ζ'. 12. »Ἵππος σθενοβριθής, ἀντὶ »Στερνοβριθής, ὁ σθεναρὸν στέρνον ἔχων.

Σθένος, εος, τό. Κράτος, βία, μένος, δύναμις, ἰσχύς, ἐν μὲν Ὀδ. σπανίως, τέσῳ δὲ συχνότερον ἐν Ἰλιάδι, οἷς Ἰλ. Ε, 783. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθα συνεκφέρεται πολλάκις μετὰ τοῦ κάρτος, καὶ ἀλκή, καὶ κράτος, ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 212, 499, 322. καὶ 329. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. ἑ. 2. »Παντὶ σθένει βοηθήσω, ἄλῃ, πάσῃ δυνάμει, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅσον δύναμαι. Ἰδιαιτ. δὲ δηλοῖ, σωματικὴ δύναμις, ὅθεν ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, παρ' Ὅμ. πολλάκις δὲ ἐπὶ ἀξιότητος εἰς πόλεμον καὶ ἀγῶνα, ἐμφύτου τῇ καρδίᾳ, καὶ μετὰ σπαρ. συνεκφερόμενον, Ἰλ. Β, 451. 2) πολεμικὴ, στρατιωτικὴ δύναμις, τὸ στράτευμα αὐτό, Ἰλ. Σ, 274, καθόλου δὲ, ἐξουσία πρὸς ἄλλους, δύναμις, Ἰλ. Π, 542. 3) ὑπερίσχυσις, νίκη, Πινδ. σπανιώτερον ἐπὶ δυνάμεως, βίας ἀψύχων, ὡς Ἰλ. Ρ, 751. ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς φορᾶς ἑνὸς ποταμοῦ. 4) περιγραφικῶς, ὡς καὶ βίη, ἰς, μένος, π. χ. σθένος Ἕκτορος, Ἰδομενῆος, Ὠρίωνος, κ. τ. π. Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ. ἀντὶ Ἕκτωρ, Ἰδομενεύς, Ὠρίων.

Σθενόω, ῶ, = σθένω. Ἐνισχύω, δυναμόω, Ἡσύχιος.

Σθένω (σθένος). Ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, εἶμαι σθεναρός, ἰσχυρός, δυνατὸς καθόλου, δύναμαι, ἐμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν, μετὰ ἀπαρ. Σοφ. Ἀντ. 1044. ἰδιαιτ. ἔχω τὴν ὑπέροχον ἐξουσίαν, διοικῶ, ἐξουσιάζω, βασιλεύω, κρατῶ. »Οἱ κάτω σθένοντες, Εὐριπ. Ἑκαβ. 49., ὁ Ἅδης, ὁ Πλούτων, οἱ ὑπὸ γῆν βασιλεύοντες.' »Εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅποι περ ἂν σθένω, Σοφοκλ. Αἴ., ὑπάγω κ' ἐγὼ ὅπου ἂν ἠμπορέσω. »Καθ' ὅσον ἂν σθένω», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. ταὐτὸν τῷ παρὰ Ξενοφ. »Παντὶ σθένει. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου σχηματισμοῦ Σθενάω, γίνεται τὸ Σθεναρός.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Ι.

Σιαγόνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σιαγών.

* Σιαγονίτης, ου, ὁ, μῦς. Ὁ μύων (musculus) τῆς σιαγόνος.

Σιαγών, όνος, ἡ. Μέρος τοῦ προσώπου ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν κροτάφων καὶ λῆγον μέχρι τοῦ πηγουνίου, ἐφ' ᾧ θεμελιοῦνται καὶ οἱ κάτω ὀδόντες, καὶ κινεῖται ὁπότε μασᾶται, Σαγώνιον: τὸ κατώτατον ἄκρον τούτου ἡ συνήθεια »Κατωσάγωνον» λέγει. Ὁ Σουίδ. ἔχει. »Σιαγὼν παρειά». Ξενοφ. Ἱππ. ά. 8. λέγεται καὶ ὑαγών. (υ- -, Σοφ. παρ' Ἀθ. σ. 94. Ε. Σουίδ. ἐν Δ. πρίων.)

* Σιαίνω, νεώτ. διεφθαρμένος τύπος ἀντὶ σικχαίνω, Valck. opusc. 2. σ. 247.

Σιαλίζω, Μίλ. ἴσω (σίαλον). Ταὐτὸν τῷ, Ἰων. Σιελίζω. Ἐκβάλλω σάλιον, ἀφρίζω.

Σιαλικός, ή, όν (σίαλον). Ὁ ἐκ σιάλου, ὁ εἰς σίαλον ὑποκείμενος, ἢ διεγείρων σίαλον, Γλωσσάρ.

Σιαλίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Σίαλον, ἀμφ. Παρ' Ἀθην. θ'. σελ. 392. πτηνόν τι, ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σιαλίς, βλένος. Ἀχαιοί».

Σιαλισμός, ὁ (σιαλίζω). Ἰων. σιελισμός. Ζήτει τοῦτο.

Σιαλιστήριον, τό. Ζήτ. Σιελιστήριον.

Σίαλον, τό. καὶ σίαλος, ὁ, Ἰων. σίελον, ὡς ὕαλος, Ἰων. ὕελος, κτλ. Σάλιον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρός, ὅθεν τὸ Λατ. saliva. Ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τὸ οὐδέτ. σίαλον, Ὁ Ἐτυμολογ. σημειοῖ »Σίαλος, τὸ λεπτὸν καὶ οἷον ὁρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἀποσειόμενον ἅλις καὶ ἀθρόως, διαφέρει πτυάλου, πτύαλον τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ προαίρεσιν κατὰ τῶν χειλέων ἐπίπτυξιν, ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ, καὶ σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη, καὶ οἱ ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσιν. Ξενοφ. Ἀπομ. ά. β'. 54. »Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν. 2) ἡ ἰξώδης καὶ κολλώδης ὑγράσία τῶν ἀλένων ἐν τοῖς ἄρθροις, ἡ ὁποία διατηρεῖ ταῦτα γλίσχρα, Γαλλ. synovie, ἄλλως καὶ, »μύξα».

* Σιαλοποιός, ὁ, ἡ, Ἰων. σιελοποιός (ποιέω). Διεγείρων, κινῶν τὸ σίαλον.

* Σίαλος, ου, ὁ. Ὁ σιτευτὸς χοῖρος, τὸ παχὺ γουρούνιον, τὸ θραμμένον ἐπιμελῶς, οὐχὶ παλαιόν, οὔτε δὲ πολλὰ παχύ, διότι ὁ χοῖρος ἁπλῶς ἐστιν ὀλιγοτρεφής, Ἰλ. Φ, 363. »ἐπαλοτρεφέως σιάλοιο», ἐνθα δηλοῖ, ὅτι οὗτος ὁ χοῖρος οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν συάγριων, ἐπεὶ σίαλος ἔστιν ὁ ἐν οἴκῳ τρέφιμος. Ἴδε καὶ Ὀδ. Β, 300. Κ, 390. Ξ, 19. Τ, 163. λέγεται δὲ καὶ σῦς σίαλος, Ἰλ. Ι, 208. Ὀδ. Ξ, 41. 81. Ρ. 181. Τ, 251. ἐνθεν ὅμως δὲν συνάγεται, ὅτι τὸ, σίαλος ἐστι κυρίως ἐπίθ. παχύς, σιτευτός, διότι τὸ, σῦς σίαλος, εἴρηται ὡς καὶ ἀνὴρ βατιλεύς, κ. τ. π. 2) πάχος, πιμελή, λίπος, Ἱππ. »Σίαλον ἐγκηρώσας μαλακῷ θέρματι» 3) τροπ. μωρὸς, χοντροκέφαλος, καθ' Ἡσυχ. καὶ σιαλίς, ἐπειδὴ ἐδόξαζον, ὅτι ἡ παρὰ μεγάλη λιπαρότης καὶ τροφιμότης βλάπτουσι τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον μωρόν, ὅθεν παρὰ Λατ. pinguis Minerva, pinguo ingenium, κ. τ. τ. ἄρα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν τοῦ Ἐτυμολόγ. σημείωσιν »Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσιν», ἔλεγον καὶ τοὺς μωροὺς καὶ ἀνοήτους ἀνθρώπους, Σιάλους, καθὼς ἔτι καὶ, Κορυζῶντας καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σαλόσα» ἀντὶ τοῦ, μωρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· καὶ »Σιαλοπάλλαγος, ὁ παράληρος καὶ ἀνόητος», ὅπου ὁ Γουιέτιος ἐπιδιόρθωσε τὸ »Σιαλοπάλλαγος, διὰ τοῦ, Σίαλος, παλλακός, καὶ ὁ Ἀλβερτος διὰ τοῦ »Σιαλοπάλλακος» ὅ ἐστι »Σιαλόπαιξ» παρὰ τὸ Πάλλαξ, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς· ἡ ὀρθοτέρα γραφὴ τούτου πρέπει νὰ εἶναι Σιαλός, παλαβός, διότι καὶ ἡ συνήθεια τοὺς μωροὺς, καὶ σαλοὺς, καὶ παλαβοὺς, λέγει. 4) = σίαλον, κατὰ δὲ Σουίδαν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ σιαλὸς, Ἰων. σιελὸς, γραφόμενον, ὅμως οὗτος ὁ ἀρχαῖος τύπος οὐκ ἐστιν ἔτι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. (υυυ)

Σιαλοχέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, Σιαλοχοέω, ἀμφ.

Σιαλοχοέω, ῶ, Μ. ήσω. Σίαλον χέω, σίαλον ἀφίημι ἐκ τοῦ στόματος ῥέειν, σαλιάζω, ἢ τρέχουσι τὰ σάλιά μου, ἀφρίζω, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σιαλοχόος, ὁ, ἡ (σίαλον χέω). Ἀπὸ τοῦ στόματος ἀπορρίπτων σίαλον, σαλιάρης, ὁ προσφαίνων σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι, πτύων πολλὰ σάλια.

Σιαλόω, ῶ, (σίαλος). Πάχυνω, κάμνω σιτευτὸν, τρέφω. 2) ταὐτὸν τῷ, ποικίλλω, στίλβω, λαμπρύνω, Ἔξοδ. 39. »Λίθους περισσασιαλωμένους χρυσίῳ».

Σιαλώδης, ὁ, ἡ (σίαλον, εἶδος). Πλήρης σιάλου, Σαλιάρης, Ἱππ. καὶ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιάλου ὤν. 2) παχύς, λιπαρός, εὐτραφής, ἐκ τοῦ σίαλος.

Σιάλωμα, τό. Ἡ σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (περβάζι, ἢ περιβάζιον), ὅπερ ἄλλως καὶ »Ἴτυς, καὶ, Σιγάλωμα, λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σιάλωμα, μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ· καὶ Πολύβ. ς'. 23. »Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται· ἴδε καὶ, Κέρχιωμα. 2) συσιαστικὰ ταὐτὸν τῷ, Σίαλον, σάλιον, Ἀρεταῖος δ'. 2.

Σίβδη, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, Σίδη, ταὐτὸν τῷ, Ῥοιά. Ῥοΐδιά, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Καλλιμ.

Σιβυλλαίνω (Σίβυλλα). Προφητεύω ὡς ἡ Σίβυλλα, Διόδωρ. Σικ. δ'.

Σιβυλλιάω, ῶ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 61. σημαίνει 1) ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ τὰς Σιβυλλιακὰς προφητείας, ἢ κλίσιν ἔχω πρὸς αὐτάς, καὶ 2) μανιώδης εἰμὶ ἢ ἔνθους ὡς αἱ Σίβυλλαι, ὡς ἐκ τοῦ ἑπομένου »μακαρίζω» δηλοῦται.

* Σιβυλλίζω, = Σιβυλλαίνω· ὅθεν

Σιβυλλιστής, οῦ, ὁ. Καθόλου, προφήτης, μάντις, χρησμολόγος, καὶ κυρίως, ὁ τὰ τῆς Σιβύλλης βιβλία ἑρμηνεύων, καὶ ἐκ τοῦ ων προλέγων τὰ μέλλοντα, Πλουτάρχ. Μάρκ. 42.

Σιβύνη, ἡ· καὶ Σιβύνης, ου, ὁ (υυ – Μελ. 128. Ἀντιπ. Σιδ. 13) καὶ Σίβυνον, τό· καὶ Σίβυνος, ὁ (ὅθεν, Σιβύνιον, τό, ὑποκορ.) ταὐτὸν τῷ, Σιγύνη, ἡ· καὶ Σιγύνης, ου, ὁ· καὶ, Σίγυνος, ὁ, καὶ, Σιγύνιον, τό· (κατά τινα ἴσως διάλεκτον εὕρηται ἔτι καὶ μετὰ δύο ν, γεγραμμένον, οἷον, Σιβύννη, καὶ, Σιγύννη, κ. τ. λ.) Ἀκόντιον, δόρυ (κοντάριον)· ὅπλον δόρατι παραπλήσιον, ἀκόντιον ὀλοσίδηρον· μάλιστα λέγεται ἐκεῖνο τῶν κυνηγῶν, δι' οὗ φονεύουσι τὰ ἄγρια ζῶα· »Ἀγκυλόεντα σίγυνον», Ἀνθολογ. »Σιγύνην εὐρυκάρηνον», Ὀππιαν. Κυν. ά. 152. ὅπου ἀντὶ τούτου τὰ Χειρόγραφα »Σίβυνον, καὶ, Σιβύνην» ἔχουσι. Τοιοῦτον τι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. 5, 9. »Οἰκέοντας πέραν τοῦ Ἴστρου ἀνθρώπους, τοῖσι οὔνομα εἶναι Σιγύννας, — σιγύννας δ' ὧν καλέουσι Λίγυες οἱ ἄνω ὑπὲρ Ματσαλίης οἰκέοντες τοὺς καπήλους Κύπριοι δέ, τὰ δόραταν· ἄρα κατὰ μὲν Ἡροδ. ἦν τό, σιγύνης ἢ σιγύννης, Κυπριστὶ ἀντὶ δόρυ, κατὰ δὲ Σουίδαν Μακεδονιστὶ, ὅρα Σβ. ἐκ. εἰς Ἀθ. 4. σλ. 130. Β. Κατ' ἄλλους ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ Θρᾳκικὸν ἢ Σκυθικὸν, παρὰ τὸν Δανούβιον κατοικοῦν ἔθνος, ὀνομαζόμενον παρὰ μὲν Ἡροδ. 5, 9. Σιγύναι ἢ Σιγύνναι, παρὰ δὲ Ἀππ. Ρ. 4, 320. Σίγυνοι, καὶ παρὰ Στράβ. Σίγιννοι. Μόνον δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον διαφέρει τό, Σιγύνη ἀπὸ τῶν τύπων, σίγυμνος, σιβύνη, σιβύνης, σίβυνος, σίβυνον. 2) σιγύνης ἢ σιγύννης, ὁ, παρὰ τοῖς Λιγύοις ἄνωθεν Ματσαλίας = κάπηλος, Ἡροδ. 5, 9. (Τὸ Ὑψιλον ἔστιν ἐν τῷ, σιγύνη, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς διὰ τοῦ γ τύποις ἀεὶ μακρόν, Ἀπ. Ρ. 2, 99. Ὀππ. Κυν. 1, 152. Ἀγαθ. ἐπ. 92, 5. Μακεδ. Ἀπ. 6, 176. Müller Λυκοφρ. 556. δι' ὃ καὶ πολλάκις ἐν τοῖς χειρογράφοις εὕρηται διπλοῦν ν· τὸ δὲ ὑψιλον ἐν τοῖς διὰ τοῦ β τύποις ἔστιν ἀεὶ βραχύ· τὸ δὲ Ἰῶτα πανταχοῦ βραχύ.)

Σῖγα, Ἐπίρ. (σιγή). Σιωπητικῶς, σιωπηλῶς, σιγῇ, σιωπῇ, Εὐριπ. Ἑκάβ. »Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς», Ἀττ.

* Σίγα, προστ. τοῦ σιγάω. Σιώπα! σιωπή!, Ὅμ. (– –).

Σιγάζω, Μ. άσω (σιγή). Λέγω, κελεύω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἢ ἐνσωπῶ τινα, πραΰνω, αἰτ. προστ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σιγάζοντος, Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (ς' ά. 22.) ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντος. »Διέβαλεν αὐτὸν, ἐμοῦ αὐ-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

τὸν σιγάζοντος, (βέβαια ἀλλαχοῦ που δὲν ἀναγινώσκεται.)

Σιγαλέος, έα, έον (σιγάω). Σιωπηλός, σιγηλός, ἥσυχος, ἄφωνος, σιωπῶν.

Σιγαλισμός, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, Κέρχνωμα.

Σιγαλόεις, εσσα, εν. Κυρίως, παχύς, λιπαρός, ἐλαιώδης, ὅθεν παρ' Ἑρμίππ. ἐν Ἀθην. σλ. 28. Α. »Ἀμύγδαλα σιγαλόεσσαι, τὰ ἐλαιώδη, παχέα, οὐχὶ δέ, καθώς τινες ἐξηγοῦσι, τὰ λεπτόφλοια καὶ μὴ θορυβοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι, εἶα τὰ λεγόμενα θάσια. 2) στιλπνός, παστρικός, καθαρός, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν οὕτω φαινομένων, καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ὡραῖος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ α) ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν, λαμπρῶς κεκοσμημένων κατεστιγμένων ποικίλμασι, ποικιλοχρόων ἱματίων καὶ πολυτίμων γυναικείων στολισμῶν, ὡς, χιτών, εἵματα, ῥήγεα, δέσματα, Ὀδ. Ο, 60. Τ, 232. Ἰλ. Χ, 154. Ὀδ. Ζ, 38. Λ, 189. Τ, 318. 337. Ψ, 180. Ζ, 26. Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐξηγοῦσι τινὲς διὰ τοῦ, ἁπαλός, μαλακός, ἁπαλὸς ὡς ἁφρός, δροσώδης, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ νέος (ταχέδικος), ἔχων δηλ. ἔτι ὅλην τὴν λαμπρότητά του καὶ λάμψιν χωρὶς ἔτι νὰ χάσῃ τι, ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας καὶ χρήσεως, καὶ παραβάλλουσι τὸ τοῦ Πινδ. Ὀλ. 3, 8, νεοσίγαλος (ὕμνοι), χωρὶς νὰ στοχασθῶσιν, ὅτι αὕτη ἡ λέξις ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ νέου πάντῃ ψηλαφητῶς ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ συνθέτου, οὐχὶ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ. β) ἐπὶ σκευῶν ἵππων (ἡνίων) πλουσιοκενητήτων, ἢ τεχνικῶς ἐξειργασμένων καὶ γυαλισμένων, ἢ χρωματισμένων, ἢ καπλατισμένων μὲ πλάκας ἀργυρᾶς, (Ὅμ. Ἰλ. Ε, 226, 328. Δ, 128. Ρ, 479. Ὀδ. Ζ, 81.) ἔνθα δὲν σημαίνει, καθώς τινες ἑρμηνεύουσιν, οὔτε ὑγρά, οὔτε δὲ σιαλώδη, ἢ σίαλον ἀφρίζοντα, ἢ πλήρη σιαλώδους ἀφροῦ. γ) ἐπὶ ἐπίπλων, πραγμάτων οἰκίας λαμπρῶν, πολυτελῶν, ὡς, θρόνος σιγαλόεις (Ὀδ. Ε, 86), ἔνθα ἐννοεῖ σκάμνον ξεστὸν (γυαλισμένον) καὶ μετὰ μεταλλου ἢ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ στολισμένον· ὠτάντοις δέ, »ὑπερῴοις σιγαλόεντα (Ὀδ. Π, 449. Σ, 206. Τ, 600. Χ, 428)«, τὰ λαμπρὰ δωμάτια (ὀντάδες) τῆς Πηνελόπης ἐν τῷ ἀνωγέῳ. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὅμ. τὰ οἰκήματα τοῦ βασιλέως ἔλαμπον ἀπὸ μέταλλα, ἄργυρον καὶ χρυσόν, δηλοῦται ἐξ Ὀδ. Θ, 84. κτ. πρβ. καὶ Δ, 45. (Ἡ μόνη ἀληθινὴ παραγωγὴ ἔστιν ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ, σίαλος (λίπος, κάχος), τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἔχοντος εἰς τοῦτο τοῦ, σιγαλόεις, οἷον τοῦ λιπαρὸς πρὸς τὸ, λίπος, διότι τὸ παχὺ καὶ ἐλαιῶδες ἢ ἐλαιμμένον μὲ πάχος τι καὶ ἐλαιῶδες φαίνεται εἰς τὸ ὄμμα πάντοτε ὡς λεῖον, στιλπνὸν καὶ γυαλιστερόν, διὸ καὶ ἡ μεταφορὰ δὲν εἶναι ἀλλόκοτος· πρὸς δέ, συνυπεμφαίνετο καὶ ἡ ἔννοια τοῦ μεγαλοπρεποῦς, καθὼ πίπτοντος βέβαια εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, εὐκτήμονος καὶ πλουσίου· ἄρα οὐκ ὀρθὴ ἦτον ἡ ἰδέα τῶν παλαιῶν λεξικογράφων, παραγόντων τὸ, σιγαλόεις, παρὰ τὸ σιγάζω, τρόπον τινὰ σιγὴν ἐμποιοῦντος τινὸς τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμαστὸν εἶναι καὶ ἐκπληξιν ποιοῦν. Ὅτι δὲ τῷ Ἰῶτα τοῦ ἐπίθ. χρωνται ὡς μακρῷ, ἐξηγεῖται τοῦτο ἐπίσης εὐκόλως, καθότι ἡ λέξις μόνον ἐν ἑξαμέτρῳ ἐδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω χώραν. Ἄλλοι ὑποθέτουσιν ὡς πρωτότυπον τὸ, σίαλον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις μόνον σπανίως νὰ ἐξηγήσῃ τινὰ σημασίαν, καὶ ἄλλοι, καθὼς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, καταφεύγουσιν ὑπερτεχνικῶς εἰς τὴν λέξιν σιγάω, καὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, τόσον ἀξιοθαύμαστον, ὥστε βεβαζεται τις, δὲν δύναται νὰ εὕρῃ λόγους διὰ νὰ τὸ παραστήσῃ.)

*Σιγαλός, Δωρ. ἀντὶ σιγηλός, Πινδ.

*Σιγαλόω (σιγαλόεις). Κάμνω τι λεῖον, γυαλιστερόν, ἢ στιλπνόν, καθαρόν, λαμπρύνω, Ἀπολλ. Λεξ. σλ. 601. Toll. ὅθεν

Σιγάλωμα, τό. 1) Ὀργανόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον γυαλίζουσι, καὶ μάλιστα οἱ ὑποδηματοποιοὶ τὸ πετζί. 2) τὸ στιλπνόν, γυαλιστερὸν μεταλλῶδες ἄκρον, περιθώριον τῶν στρογγύλων ἀσπίδων, ὅλλος, ἴτυς.

Σιγάω, ᾶ, Μ. ήσω, συνηθ. ήσομαι (σίζω, σημ. ββ.). Σιωπῶ, ἡσυχίαν ἄγω, σιωπηλὸς εἰμί, δὲ ὁμιλῶ πλέον, Ὅμ, ὅστις ὅμως μόνον τῷ προστακτ. χρῆται, σίγα, σιάπα· ἔτι δὲ παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶ, ἀποσιωπῶ· καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν γένει, παύω, ἡσυχάζω, Merrick Τρυφιοδ. 428. πανὸ τοῦ ὁμιλεῖν, ἀποσιωπῶ· Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ς'. 14. καὶ Ἑλλ. γ'. δ'. 8. »Οἱ ἄλλοι — οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον« καὶ ἐν Ἀπομν. γ'. ἑ. 6. »Σιγᾶτε καρδοκοῦντες«, ἐν ᾧ τὸ ἰσοδύναμον τούτῳ »Σιωπάσα σημαίνει τὸ, παύω τοῦ ὁμιλεῖν πρὸς καιρόν. »Τί σεσίγηται δόμος Ἀθηνῶν; Εὐρ. Ἀλκ. 79. διατί εἶναι τόση σιωπὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀδμήτου; Ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε »Μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, ψεύσαμένῳ δὲ πολλάκις« παρ' Ἀριστοφάν. κεῖται καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. Εὑρηται δὲ καὶ παθ. παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. σεσίγημαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐσιγήθην, Graefe Μελ. 125, 6 Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ σιγᾶν ὑπάρχει συνήθως ἀμετάβ. ὡς τὸ σιωπᾶν, ἔτι δὲ καὶ μεταβτ. ἀποσιωπῶ τί· ὁ δὲ Εὐριπ. Μηδ. 81. ἔχει καὶ, »Σίγα λόγον«

Σιγέρπης, ου, ὁ (σίγα, ἕρπω)· ταὐτὸν τῷ, Λαθροδάκτης, ὁ κρυφίως καὶ ἀπ' ἀγάλι ἐκβαίνων· Ἡσύχ. καὶ Καλλίμ. ἐν Ἐπιγρ. 46.

Σιγή, ἡ (σιγάω). Τὸ μὴ ὁμιλεῖν, ἡ παντελὴς σιωπή, ἡσυχία, παῦσις τοῦ ὁμιλεῖν, ἡ θορυβεῖν, ἀποσιώπησις, Ὅμ. »Σιγὴν ἔχειν«, ἀντὶ σιωπᾶν, Ἡροδ. 1, 86. »Σιγὴν ἔχειν τινα, ἀποσιωπῶ τι, δὲν τὸ φανερόνω, Ἡροδ. 9, 93. καὶ ὡς ἰδίωμα, χαρακτήρ τις νὰ φυλάττῃ τι, σιωπῶν, μυστικὸν καὶ νὰ μὴ τὸ φανερόνῃ, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἴας »Γύναι, γυναιξὶ κόσμος ἡ σιγὴ φέρει«. 2) ὅτ. σιγῇ ὡς ἐπίρρ. σιγᾷ, σιωπηλῶς, ἡσύχως, ἥρεμα, Ὅμ. καὶ καθεξῆς· λέγεται δὲ καὶ »τῇ σιγῇ, Ἡροδ. 7, 23«. »Σιγῇ νῦν«, σιώπα δὰ τώρα! Ὀδ. Ο, 440. Μετὰ δὲ γενκ. »Σιγῇ τινος«, ὡς καὶ τὸ, κρυφα τινος, κρυφίως ἀπὸ τινος, χωρὶς τῆς εἰδητεώς του, Ἡροδ. 2, 140. ὅθεν

Σιγηλός, ή, όν· Δωρ. σιγαλός, καὶ Ἐπίρρ. -λῶς, Σιωπηλός, μὴ λαλῶν, μὴ ὁμιλῶν, ἡσυχος, σιγανός, ἄφωνος, καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 163, κοινοῦ γένους. Ὁ τύπος ἔστιν Ἀττικ., ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἔλεγον »Σιγήρος, ά, όν, καὶ Ἐπίρ. -ρῶς, Br. sent. sing. 454.

Σιγηνοσάλπιγξ, γος, ὁ. Ὁ προτάζων, ἢ κηρύττων διὰ τῆς σάλπιγγος σιγήν, σιωπήν· ἀμφίβ παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. Σάλπιγξ

*Σιγηρός, ά, όν, οὐχὶ τόσον Ἀττ. ὅσον τὸ σιγηλός· ὅρα τοῦτο.

Σιγητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (σιγάω) = Σιγηλός, Ἱπποκρ.

Σίγλαι, αἱ. Ἑνώτια (σκουλαρίκια) Αἰολικῶς, Πολυδ. ἑ. 97. καὶ Ἡτύχ.

Σίγλος, ὁ· ἡ, Σίκλος, ὁ. Ὁ Ἑβραϊκὸς Σέκελ· ἔστι δὲ τοῦτο εἶδος νομίσματος, δυνάμενον παρὰ Πέρσαις ἑπτὰ καὶ ἡμίσυ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς, ἢ κατ' ἄλλους, τέσσαρας δραχμὰς, Ξενοφ. Ἀναβ. ἁ. ἑ. 8. »Πρίασθαι — τεττάρων σίγλων· ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον«, ὅρα καὶ Ἰώτηπ. ἀρχ. γ'. ἡ. 2. 2) μέτρον τι, = μίδιμνος.

Σίγμα, ἡ (σίγμα, τό (σίζω). Τὸ γράμμα ἢ τὸ ιή. στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ζήτ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Σ. καὶ ἕνεκεν τοῦ ἡμικυκλικοῦ αὐτοῦ σχήματος C, λέγεται οὕτω καὶ Τράπεζά τις ἢ δωμάτιον. »Τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα· ταὐτὸν τῷ, Ὀρχήστρα, Φώτ. »Ὀρχήστρα, τὸ νῦν τοῦ Θεάτρου λεγόμενον σίγμα« παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 10. κεῖται πληθυντικῶς, »Οἱ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων (τῶν Σικυονείων) — ψεύσει ὑμᾶς τὰ σίγματα ταῦτα· περὶ οὗ φησιν ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρηστομαθείᾳ. — »Τά νυ φαμὲν καὶ τὰ μυ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐξέλοντες τὰ στοιχεῖα· οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα· διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διπλλάβως τὰ Σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν· ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἑλλαδίου, δὲν εἶναι τόσον ὀρθή, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Μήδ. στίχ. 476. κεῖνται καὶ ἕτεροι στίχοι ἐκ τῶν παλαιῶν Ποιητῶν, τοῦτε Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ καὶ τοῦ Εὐβούλου, ἐν οἷς εὔχρηστον ἐστὶ τὸ πληθυντικὸν Σίγματα· ὅθεν

Σιγματίζω. Τῷ σίγμα χρῶμαι, ἢ καταχρῶμαι, κάμνω κατάχρησιν, ἢ γράφω μετὰ τοῦ σίγματος, Εὐστάθ. ὅθεν

Σιγματισμός, ὁ. Ἡ χρῆσις, ἢ κατάχρησις τοῦ σίγματος, ἢ τὸ γράφειν μετὰ τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ σίγματος, ὃ ἐστίν, ἡμικυκλίου εἶδος ἔχων, ἢ μηνοειδής.

*Σιγμοειδής, ὁ, ἡ (σίγμα, εἶδος), = σιγματοειδής, Bast Γρηγ. Κορ. σλ. 916. Friedem. Στραβ. 1. σλ. 293.

Σιγμός, ὁ (σίζω). Ὁ τοῦ σίγμα στοιχείου ἦχος, τὸ σίζειν, λέγεται καὶ σισμός.

Σίγραι, οἱ. Κατ' Ἡσύχιον, τῶν ἀχρίων συῶν οἱ μικροὶ καὶ σιμοί.

Σιγυμνος, ἕτερος σπανιώτ. τύπος τοῦ σίγυνος Σιγύνη, Λυκ. 556.

Σιγύνη, ἡ· καὶ Σιγύνης, ου, ὁ· καὶ Σίγυνον, τό· καὶ Σίγυνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σιβύνη, ὃ καὶ Ζητ. Παρὰ Δυκοφρ. 556. κεῖται »Σίγυμνος« ὃ καὶ παραβάλλεται μετὰ τοῦ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. β'. 99. καὶ δ'. 322. ἐν Ἐπιγράμ. Μακεδονίου »Ἀγκυλόεντα σίγυνον«.

Σιδάρεος, καὶ, Σιδήρεος, καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ, Σίδαρος, Δωρικ. ἀντὶ, Σίδηρος. Ζήτ. Σίδηρος.

*Σίδαρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ σίδηρος, Πινδ.

*Σιδεύνης, ου, ὁ, Δωρ. λέξις. Παῖς 15 ἢ 16 χρόνων.

Σίδη, ἡ· καὶ Σίβδη, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Ῥοιά, καὶ Ῥόα. Ῥοϊδιά, ῥοΐδιον, ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον, Malum punicum. 2) Βοιωτικὸν ἔνυδρον φυτόν, ἐξαίρ. περὶ τὴν Ὀρχομενόν, ἴτως nymphaea, alba. (Σηματ. ά. — —, Νικανδ. Θηρ. 81. 870. Ἀλ. 489. 622. Σηματ. β'. υ —, Νικ. Θηρ. 857, ὡς τόσον, τὸ Ἰῶτα ἐστι, καὶ καθ' ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σίδη, σηματ. ά., παράγωγα, βραχύ.)

Σιδηρεία, ἡ (σιδηρεύω) Ἡ τοῦ σιδήρου ἐξεργασία, ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν τὰ σίδηρα, χαλκευτική· ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν μεταλλείων τοῦ σιδήρου ὄρυξις, ἤτοι τὸ σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν τὸν σίδηρον, Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ἑ. 1. »Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας«.

Σιδηρεῖον, τό (σιδηρεύω): Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, ὁ τόπος ἔνθα ἐργάζονται, δουλεύουσι τὰ σίδηρα, Ἀριστοτ. πολ. ά.

Σιδήρειος, εία, ειον, ὡς σιδήρεος. Σιδηροῦς, ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, σιδηρένιος, ἀπὸ σίδηρον, Ἰλ. Θ, 15. »Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός«. Ρ, 424. »Ὁρμαγδὸς σιδήρειος«, ὁ ἀπὸ τῶν σιδηρῶν ὅπλων ψόφος, κρότος, 2) τροπ.

στερεός, σκληρός, »σιδ. ἥτορ« (Ἰλ. Ω, 205. 521)« Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους.

Σιδήρεος, έα, Ἴων. καὶ Ἐπκ. έη, ον, Ἀττ. κατὰ συναλ. Σιδηροῖς, ρᾶ, καί, -ρῆ, -ροῦν (σίδηρος)· ταὐτὸν τῷ, Σιδήρειος. Σιδήρεινος, ἡ ἡσελίκινος, Ὁμ. καὶ καθεξῆς. »Σιδ. οὐρανός (Ὀδ. Ο, 329 Ρ, 565), ἡ ἄλλως, χάλκεος οὐρανός, ἡ καμάρα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο οἱ ὀρχαῖοι ὡς ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου. β) τροπκ. ὡς ἀπὸ σιδήρου ἢ χάλυβες, ἤγουν σκληρός, στερρός, ἀτεγκτος, ἀμάλακτος, μάλιστα θυμὸς καὶ κραδίη, Ὁμ. καὶ Ἡσιοδ. τόσον ἐπὶ σκληρότητος ἀναισθήτου τῆς καρδίας ἐπὶ κακοῦ, ὅσον καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀνδρείας σταθερότητος καὶ ἀναμφίας τοῦ φρονήματος· καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Χ, 357. «Θυμὲ σιδήρεος« καὶ ἐν Ω, 205. »Ἥτορ σιδήρειον· καὶ »Σιδήρεος ἀνήρ, ποιν, ὁ θρασύς, σκληρός, ἀνήλεης, ἀπηνής· καὶ ἐν Ὀδ. Μ, 280. »Σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται«, εἰς ἐσὲ εἶναι ὅλα ἀπὸ σίδηρον, δὲν περᾷ τίποτε· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ, 177. »Πυρὸς μέλος σιδήρεον«, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους γ) σιδήρεοι, οἱ, εἶδος νομίσματος Βυζαντινοῦ, ἥτις καὶ ἐν Ἀθήναις διεφύλαξε τὸν ἐωρικὸν τύπον της.

Σιδηρεύς, έως, ὁ (σίδηρος). Σιδηρουργός, χαλκεύς, ὁ τὰ σίδηρα ἐργαζόμενος.

Σιδηρεύω (σίδηρος). Ἐξορύσσω, σκάπτω, ἢ ἐργάζομαι. δουλεύω τὸν σίδηρον, χαλκεύω, σιδηρουργῶ.

*Σιδηρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σιδήρεος,

*Σιδηρίζω (σίδηρος). Ἔχω τὴν σκληρότητα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου. 2) ἔχω τὸ εἶδος, ἢ ὕλην, μόρια σιδήρου.

Σιδηρικός, ή, όν (σίδηρος). Ὁ εἰς σίδηρον ἢ εἰς σιδηρείαν, ἐργασίαν τοῦ σιδήρου ἀνήκων. »Τέχνη σιδηρική«, ἡ χαλκευτική· ἀμφ. Ἡ συνήθεια καλεῖ »Σιδηρικά«, πάντα τὰ ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένα ὄργανα, καὶ μάλιστα τὰ τῶν τεχνιτῶν.

Σιδήριον, τό· μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σίδηρος. Ἐργαλεῖον, ὄργανον ἢ ὅπλον ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον, »Σιδήριον λιθουργικόν«, Valck. Ἡροδ. 7, 18. 9, 37. »Σιδηρίων ἐπαίνω, αἰσθάνομαι σιδηρικὰ ὄργανα, ἤτοι σπαθιαῖς, Ἡροδ. 3, 29.

Σιδηρίτης, ον, ὁ· καὶ θηλ. Σιδηρῖτις, ιδος, ἡ (σίδηρος). Ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, μὲ σίδηρον, πόλεμος, Πινδ. Νεμ. 5, 35. εἰς σίδηρον ἀνήκων· ὁμοιος σιδήρῳ· ὅθεν »Λίθος σιδηρῖτης, ἡ, σιδηρῖτις«, ὁ Μαγνήτης. »Γῆ σιδηρῖτις«, ἀφ' ἧς οἱ μεταλλεῖς φασι γίγνεσθαι τὴν σίδηρον. »Τέχνη σιδηρῖτις, ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. 2) »Σιδηρῖτις, ἡ· εἶδος φυτοῦ, ὁ Διοσκορ. δ'. 33. 34. καὶ 35. περιγράφει τρία τούτου εἴδη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐστὶ τὸ τοῦ Λινναίου Planta verticillata, καὶ ἴσως ἡ Sideritis romana. Ζήτ. καὶ, Ἱεροβοτάνη.

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Σίδηρον βάλλων, ῥίπτων.

*Σιδηροβόρος, ὁ, ἡ (βορά), = σιδηροβρώς, Ὀππ.

Σιδηροβριθής, ές, ὁ, ἡ (βρίθω). Σίδηρον βρίθων, ὁ μετὰ σιδήρου φορτωμένος, ἢ σιδηρᾶν κορυφὴν ἔχων, Ἀριστοφ. Βάτρ. »Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιὰ ξύλον«, σιδήριον ἢ σιδηρᾶν λόγχην κατὰ κορυφὴν ἔχων.

Σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Τρώγων, ἐσθίων, βοσκιζῶν, καταναλίσκων σίδηρον, ὅθεν ἀκονίζων τὰ σίδηρα ἢ τὰ σιδήρεα ὅπλα, Σοφοκλ. Αἴ, 820. »Σιδηροβρῶτι τηγάνῳ νεηκονής«, σιδηροβρότιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ, ὁ Σχολ.

*Σιδηροβρῶτες, ιχρος, ἡ, ἰδιαιτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ σιδηρᾶ δάκτυλα ἔχων, »Κρεάγρα σιδηροδάκτυλες,« Ἀνθολογ.

Σιδηροδέσμιος, ὁ, ἡ. Σιδηροῦς δεσμοὺς ἔχων, ἐν δεσμοῖς ἢ μετὰ σιδήρων δεδεμένος, οἷον μετὰ ἁλύσων, κ. τ. τ.

Σιδηροδέσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ταὐτὸν τῷ Σιδηροδέσμιος.

Σιδηροδετέω, ῶ (δέω). Δέιω μὲ τὰ σίδηρα, βάλλω τινὰ εἰς τὰς ἁλύσους καὶ εἰς τὰ σίδηρα, Ἡρακλ. Ἐπιστ.

Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ σίδηρα, στερεωμένος, σκεπασμένος ἢ χαλκευμένος μὲ σίδηρον. »Ξύλον σιδηρόδετον, Ἡροδ. 9, 37.

Σιδηροδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω). Διὰ σιδήρου καταδαμασθείς, νικηθείς.

Σιδηροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σιδήρου εἶδος ἔχων.

Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Σιδηροῦν θώρακα ἔχων, Σχολ. Ὁμήρ.

Σιδηροκατάδικος, ὁ ἡ (δίκη). Διὰ σιδήρου ἢ σπάθης καταδικασθεὶς νὰ θανατωθῇ· λέξ. νεωτ.

Σιδηροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον δουλευμένος, ἐξειργασμένος. 2) διὰ σιδήρου, ἢ διὰ ξίφους φονευμένος, θανατωθείς, Σοφοκλ. Αἴ. 328. »—ἐν μέσοις βροτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θανεῖ πεσών,« τῷ σιδήρῳ φονευθείσιν, ὁ Σχολ.

Σιδηροκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ κτυπῶν τὸν σίδηρον, χαλκεύων, σιδηρουργός, χαλκεύς, Γλωσσ.

Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τοῦ σιδήρου, Αἰσχύλ. Προμ. 301. »Δία σιδηρομήτωρ,« ἢ τὸν σίδηρον γεννῶσα, ἢ μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον, τό. Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ σίδηρος, Ἡροδ. 9, 65. ἔνθα ὅμως ἡ ἀναγν. ἔτι ἐπαμφοτερίζει· (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν οὐδετέρ. σίδηρον, ἀντὶ σίδηρος, ὁ· ἔτι λέγομεν καὶ τὸ ὄργανον, δι' οὗ στρεβλοῦσι καὶ δεσμεύουσι τοὺς πόδας τῶν κακούργων, ἔτι δὲ καὶ τὸ δόκανον, ἢ τὴν παγίδα, δίῳ ἀγρεύονται τὰ ἄγρια ζῶα.)

Σιδηρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Διὰ σιδήρου ἢ ξίφους νέμων, διαιρῶν, ἤτοι μερίζων, Αἰσχύλ. Θήβ. 794.

Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Μὲ σιδηρᾶν ῥάχιν, σιδηρᾶ νῶτα ἔχων, Εὐριπ. Φοίν. 1137.

Σιδηροπέδη, ἡ (πέδη). Σιδηροῦς δεσμός, τὰ σίδηρα, δι' ὧν δεσμοῦσι τοὺς κακοῦργους, Εὐστάθ.

Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὑπὸ σιδήρου ἢ ξίφους ἐν πολέμῳ διωχθεὶς καὶ περιπλανώμενος, ἀμφ.

Σιδηρόπληκτος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, σιδηρόπληκτος (πλήσσω). Ὑπὸ σιδήρου πληχθείς, κτυπηθεὶς· ὑπὸ ξίφους πληγωθείς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 914. ἔνθα τινὲς »Σιδηρόπαλτος,« διὰ σιδήρου, ἤτοι διὰ ξίφους κληρωθεὶς, ἀποκτηθείς, ἀναγινώσκεσθαι παραιτοῦσι, ἐκ τοῦ πάλλω.

Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ἐκ σιδήρου πεπλασμένος, σχηματισμένος· »Βάσις σιδηρόπλαστος,« σανδαλιὸν (παπούτσιον) σιδηρᾶ καρφὶα ἔνδοθεν ἔχων πρὸς βάσανα καὶ τυραννίδας κατεσκευασμένον. Λουκιαν. Ὠκύπ. 164.

*Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἐκ σιδήρου.

Σιδηροποίκιλος, ὁ (ποικίλος). Σιδηρᾶς ποικιλότητας ἔχων, λίθος τις κηλίδας, ποικιλώματα σιδηρᾶ ἔχων, Πλίν. λζ'. 10.

Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Σιδηρᾶς πτέρυγας, ἢ πτερὰ ἔχων, Σχολ. Ἀπολλ. β'. 1092.

*Σιδηροπτέρυξ, ῦγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = σιδηροπτέρυγος.

Σιδηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Σίδηρον πωλῶν.

Σίδηρος, ὁ, Δωρ. σίδαρος. Τὸ μέταλλον σίδηρον, καὶ τὸ τσελίκιον, παρ' Ὁμ. ἐξαιρετ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. πολιός καὶ αἴθων, ἔτι δὲ, πολύμητος (Ἰλ. 1, 366. Ψ, 261. Δ. 485, Η, 473. Ζ, 48. Κ. 379. καὶ ἀλλαχοῦ)· παρ' Ἡσιόδ. μέλας, Ἔ. 153. ἔτι δὲ τὸ μέταλλον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξεργασίαν καὶ τὰς λοιπὰς χρήσεις ἐπεμελήθησαν οἱ Ἕλληνες ὑστερώτατα πάντων, Ἡσιόδ. Ἔ. 159. Hocks Kreta, 1., σ. 273, ὑπῆρχε δὲ πρώϊμα ἀντιτείμενον ἀλλαγῆς εἰς τὸ ἐμπόριον, Ὀδ. Α, 184. ἐκλαμβάνεται δὲ πολλάκις ὡς σύμβολον μεγάλης σκληρότητος καὶ σταθερότητος· ἔτι δὲ καταχρ. ποτὲ μὲν μεμπτικῶς, ἐπὶ ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος τῆς καρδίας, ποτὲ δὲ ἐπαινετικῶς, ἐπὶ ἀκαταδαμάστου σωματικῆς ἰσχύος, δυνάμεως καὶ ἐπὶ σκάμπτου σταθερότητος τοῦ φρονήματος, Ἰκε. Ἀχ. Ταρ. σ 815. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σιδήρου κατασκευαζόμενα ὄργανα, οἷον, ἀξίνη, πέλεκυς, μάχαιρα, δρεπάνη, καὶ ἰδιαιτ. τὰ τῶν γεωργῶν ἐργαλεῖα, Ἰλ. Ψ. 834. ἔτι δὲ, καὶ ὅπλον, ξίφος, ἀξίνη, πέλεκυς, κ. τ. τ. πολλκ. παρ' Ὁμήρ. ὡς, »Σιδήρῳ σφαζόμενοι,« ἀντὶ τοῦ, ξίφει. »Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ,« ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, μάχαιρα, δρεπάνη, Valck. Ἱππ. 76. (Παρὰ Πλουτάρχ. εὑρίσκεται πληθυντικ. καὶ »Σίδηρα, τά,« τὸ δὲ οὐδέτερ Σίδηρον, δὲν ἀπαντᾶται βέβαια ἀλλαχοῦ πουθ, παρέξ παρ' Ἡροδ. 7, 65, ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἀμφίβολος. Παρὰ Νικ. εὕρηται καὶ τὸ θηλ. ἡ σίδηρος). 3) παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. γ' γ'. 7. λέγεται καὶ ἡ ἀγορὰ (τὸ παζάριον) ἢ ὁ οἶκος (τὸ μαγαζίον, ἢ καταθήκη), ἔνθα πωλοῦνται τὰ σιδηρικά· »Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη.«

Σιδηρόσπαρτος, ὁ, ἡ (σπείρω). Διὰ σιδήρου ἐσπαρμένος, ἢ προξενηθείς, Λουκιαν. Ὠκύπ. 100.

Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, ἡ. Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, χαλκεύς, Αἰσχύλ. Προμ. 713.

*Σιδηρότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Κατεσκευασμένος ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον, ἢ διὰ σιδήρου.

*Σιδηροτοκέω, ῶ. Σίδηρον τίκτω, παράγω, Σχολ. Ἀπολ. ά. 1523. ἐκ τοῦ

Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Σίδηρον τίκτων, γεννῶν, παράγων.

Σιδηροτομέω, ῶ (τέμνω). Διὰ τοῦ σιδήρου τέμνω, μὲ τὸν σίδηρον, ἤτοι μὲ τὴν μάχαιραν κόπτω, σχίζω, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 221.

Σιδηροτρύπανον, τό (τρύπανον). Δαίμαχος παρὰ Στράβων τῷ Βυζαντίῳ ἐν λέξ. Λακεδαίμων, τρύπανον, τρυπάνιον, ὃ οὗ τρυποῦσι τὸν σίδηρον. (υ)

Σιδηρότρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Τετρωμένος ἤτοι πληγωμένος μὲ σίδηρον, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 323.

Σιδηρουργεῖον, τό. Τόπος, ἢ ἐργαστήριον ἔνθα ἐξεργάζεται καὶ δουλεύεται ὁ σίδηρος, μεταλλεῖον σιδήρου, ἢ ἐργαστήριον σιδήρου, ἐκ τοῦ

Σιδηρουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ σιδήρου, ἢ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ δουλεύειν τὰ σίδηρα· ἐκ τοῦ

Σιδηρουργός, ὁ, (ἔργω). Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, ὅς τις δουλεύει τὸ σίδηρον· ὁ χαλκεύς.

Σιδηροφορέω, ῶ. Παράγω, γεννῶ σίδηρον. 2) ὅπλα σιδηρᾶ φέρω, βαστάζω, ἔχω· ἔτι δὲ περιεστοιχημένος ἀπὸ ἁρματωμένους βοδίζω, περιέρχομαι, Πλουτ. Κικ. 31. ὅθεν καὶ Μέσ. περιπατῶ ἐν σιδήρῳ ἤτοι ἁρματωμένος, Θουκυδ. 1, 5, »Ἐσιδηροφορεῦντο οἱ Ἕλληνες« ἐκ τοῦ

Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σίδηρον φέ-

ρων καὶ ὅστις βαστάζει σιδηρᾶ ὅπλα. 2) ὁ φέρων, ψύων, παράγων σίδηριν, σιδηροτόκος, Ἀπολλ. ἀργ. »Γαῖη σιδηροφόρος.«

Σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Σιδηρᾶν ἤτοι σκληρὰν φρένα, ἤτοι καρδίαν ἔχων· σκληρὸς κατὰ τὸ ἦθος, τὴν γνώμην καὶ τὸ φρόνημα, σκληροκάρδιος, Αἰσχύλ. Προμ. 242.

Σιδηροφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐκ σιδήρου πλασμένος, ἢ φύσεως σιδηρᾶς ἀνήρ. καὶ τοιαύτη ἐπιγραφὴ ἔκειτο ἐπὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ σιδηρουργοῦ Ξανθίου, Πολυδ. ζ'. 106.

Σιδηρόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ ὤν, σιδηροῦς καὶ χάλκινος, Λουκιαν. Ὠκύπ. 96.

Σιδηροχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ἐν σιδήρῳ μαχόμενος, ἐπίθ. τῶν θωρακοφόρων ἐν τῷ ἀγῶνι ἵππων, παρὰ Πινδαρ. Πύθ. 2, 4. Ἵπποι σιδηροχάρμαι,« πολεμικοί, μάχιμοι, εἰς πόλεμον ἐπιτήδειοι, γυμνασμένοι. Κατ' ἄλλους παρὰ τὸ χάρμα, πρβ. χαλκοχάρμης.

*Σιδηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ποιητ. Μὲ χιτῶνα σιδηροῦν, ἤτοι ἐνδεδυμένος σιδηρᾶ. (ῑ)

Σιδηρόω, ῶ (σίδηρος). Ἐκ σιδήρου κάμνω, ἢ σιδηρόω, κάμνω εἰς σίδηρον, ἢ καπλατίζω, περικαλύπτω· μετὰ σιδήρου· ὅθεν

Σιδήρωμα, τό. Ἡ διὰ σιδήρου ἐξεργασία ὀργάνου τινὸς ἢ ἀγγείου, ἢ δουλειὰ εἰς σίδηρον· σιδηροῦν ἐργαλεῖον, σκεῦος. ἢ ἀγγεῖον. 2) Ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις, ἢ ἐπίθεσις, καπλάτισμα.

*Σιδηρωρυχεῖον, τό (ὀρύσσω). Μεταλλεῖον σιδήρου, τόπος, ἔνθα ἐξάγουσι τὸ σίδηρον.

Σιδιοειδής, ές, ὁ, ἡ (σίδιον, εἶδος). Σιδίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ φλοιῷ τοῦ ῥοΐδιου, χλωμός, ὡς ἡ φλοῦδα τοῦ ῥοΐδιοῦ, ὠχρὸς ὡς σίδιον.

Σιδιόεις, εσσα, εν (σίδιον). Ἐκ τοῦ εἴδους, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σιδίου ὤν· κόκκινος ὡς τὸ ῥοΐδιον 2) = σιδόεις, ἀμφ.

Σίδιον, τό (σίδη). Τὸ λέπυρον, ἤτοι ὁ φλοιός, τὸ ἐξώφλοιον τῆς ῥοιᾶς, ἤτοι τοῦ ῥοΐδιου, Ἀριστοφάν. Νεφ. 881. καὶ Ἀλκίφρ. γ'. »ἐπιστολ. 60. κυρίως Ὑποκρ. τοῦ σίδη, μικρὸν ῥοΐδιον. (ῑ, Ἀρίστ. Νεφ. 881.)

*Σιδιωτόν, τό, προσυπ. φάρμακον. Ἰατρικὸν ἐξ, ἢ μετὰ σιδίου κατεσκευασμένον.

*Σιδόεις, εσσα, εν (σίδη). Ἐκ σίδης, ἢ ἐρυθρὸς ὡς αὕτη (ῑ, Νικ. Ἀλ. 276.)

*Σιδονυφής, ὁ, ἡ (σιδών, ὑφαίνω). Ὑφασμένος ἐν σιδῶνι, ἢ ἀπὸ σιδόνιον.

Σιελίζω, (σίελον). Ἰων. ἀντὶ σιαλίζω, Σίελον ἐκβάλλω, σαλιάζω· ὅθεν

Σιελισμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ σιαλισμός. Τὸ σίελον ἐκβάλλειν, ἢ ἀποπτύειν.

Σιελιστήριον, τό. Ἰων. ἀντὶ σιαλιστήριον (σιαλίζω). Μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἐφ' ᾧ πίπτει τὸ σίελον. Ἱππιατρ.

Σίελον, τό. Ἰων. ἀντὶ σίαλον. Σάλιον.

*Σιελοποιός, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σιαλοποιός.

*Σίελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ σίαλος, σημ. δ'. ἀμφ.

Σίζω, Μέλ. σίσω, παί, σίξω Παρακ. σέσιγα. Ποιὸν ἦχον ἀποτελῶ· ὀνοματοπεποίηται κυρ. ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ γινομένου σισιλισμοῦ, ὁπόταν πεπυρωμένα τινὰ σώματα ἐκβάλλωμεν αἰφνιδίως εἰς ψυχρὸν ὕδωρ καὶ κρυόνουσιν, ἢ ὅταν ἦναι πάχος τι εἰς τὴν φωτίαν, καὶ κάμνουσι σίτζ, σίτζ· ὅθεν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχώθη μία σιδηρᾶ βέργα. Ὀδυσ. Ι, 394. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢὲ σκέπαρνον, εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων· — Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ,« ἐπεὶ γὰρ καιομένου τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμοῦ ποιὰν ἀπετέλει φωνήν. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, σιγμὸς, σισμὸς, σῖτμα, καὶ σῖξις. 2) κελεύω, λέγω τινὶ νὰ σιωπήσῃ, στ. λέγω, ὅθεν σιγῆ, σιγάω, κ. τ. λ. 3) κασκαντίζω τινά, ἐρεθίζω, ὄρα σίττω· (τὸ Ἰῶτα φύσει, μακρόν, Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 463.)

Σικελίζω (Σικελία). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω, φέρομαι ὡς οἱ Σικελοί· ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν Σικελῶν· εἰμί. 2) = ὀρχέομαι, Ἀθ.

Σίκερα, τό. Πᾶν τὸ δυνάμενον μεθῆν ἐμποιῆσαι πόμα, παρ' Ἑβραίοις, καθ' Ἡσύχ. »Σίκερα, οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου, σκευαστὸν δὲ καὶ σύνθετον,« ὡς ζῦθος, δηλαδή, ῥακίον κ. τ. τ. συνήθ. ἄκλ. παρὰ δὲ Εὐσεβ. προπαρ. ς'. κεῖται ἡ γενική, σίκερος.

Σικίννη, ἡ, = σικιννις. Σατυρική τις ὄρχησις, Διον. Ἁλικ

Σικιννίζω. Τὴν σικίννην χορεύω, Κλήμ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Σικιννις, ιδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς Σατύροις, ἐν χρήσει ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι, Εὐρ. Κυκλ., παρονομασθέντος ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Σικίννου, Ἀθην. σελ. 20. Ε. κατ' ἄλλους ἀπὸ νύμφης τῆς Κυβάλης, Σικιννίδος· καθ' αὐτὸ Φρύγιος χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου, Hoecks Kreta, 1. σελ. 209, Λουκ. Ὀρχ. Πολυδ. δ'. 99. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 540. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 4. »Σικίννοις τέρασι γαννύμεναι«, ἀσώτοις, καταγελάστοις, ἀπρεπέσι. (υ-υ)

Σικιννιστής, οῦ, ὁ Ὁ τὴν σίκιννιν ὀρχησιν χορεύων, Ἀθήν. σελ. 20.

Σικιννοτύρβη, ἡ (τύρβη). Σωρὸς, πλῆθος σικιννιστῶν, ἢ ὑπὸ τῶν σικιννιστῶν προξενουμένη τύρβη, 2) συνήθης φλογέρας ἦχος (χαβᾶς) διὰ τὸν χορὸν σίκιννιν.

Σίκλος, ὁ, = σίγλος. Ἀσιανόν τι νόμισμα, ὅμοιον τετραδράχμῳ Ἀττικῷ »Σίκλων χρυσίων χιλιάδε ἱερῇ,« Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Ζήτ. καὶ, σίγλος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μέδιμνος.

Σικύα, ἡ καὶ Ἰων. σικύη. Πορὰ Θεοφράστῳ, καὶ ἄλλοις παλαιοῖς, κεῖται πάντοτε ἀντὶ τοῦ πέπων, πεπώνιον, ὁ ὁποῖος ὅμως οὗτος καρπὸς ἐτρώγετο μόνον ὥριμος, ἐν ᾧ τὸ σίκυον ἔτρωγον μόνον μὴ ὥριμον· ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται, σικύα, εἶδος ἐξ αὐτοῦ δενδροειδές, ὁ μηλοπέπων. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ λέγεται τὸ μακρυλὲν κολοκύνθιον, ἤτοι ἡ Ἰνδικὴ κολοκύνθη (Μπαρμπούτα)· καὶ, κολόκυνθα, τὸ στρογγυλόν· 3) χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἕλκεται τὸ σεσηπὸς αἷμα, βεντούζα, παρὰ τὸ ἔχειν μακρυλὴν, ὡς τὸ κολοκύνθιον, μορφὴν, Πλούταρχ. »Αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν·« ὅθεν »Σικύας προσβολή,« τὸ βάσιμον τῆς βενδούζης, Cucurbita Βε. Ἀρ. Λυσ. 444. (υυ-) ὅθεν

Σικυάζω (σικύα. 3.). Διὰ τῆς σικύας, ἤτοι βενδούζης ἐκβάλλω τὸ σεσηπὸς αἷμα, βενδούζα βάλλω, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 17.

Σικύδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, σικύα, καὶ σίκυος, Ἀθήν. γ'. (υ, Φρυν. Ἀθ. σ. 73. Ε.)

Σικυηδόν, Ἐπίρ. (σικύα). Κολοκυνθοειδής· ἐξαιρτ. ἐπὶ κατάγματος (τσακίσματος) ἑνὸς κοκκάλου τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν αὐτὸ τσακίζεται χωρὶς ἀγκίδας ἢ ἶνας καὶ τὸ τσάκισμα εἶναι ὁμαλὸν καὶ λεῖον· τὸ ἴδιον λέγεται καὶ, ῥαφανηδόν· πρβ. καυληδόν.

Σικυήλατον, τό (σίκυος, ἐλαύνω). Πρασιά, τόπος, εἰς ὃν φυτεύονται καὶ αὐξάνουσιν αἱ σικύαι, ἤτοι αἱ πεπωνιαί, αἱ κολοκυνθιαὶ καὶ αἱ ἀγκουριαί, Ἱπποκράτ. περὶ κυήσ. ε.

Σικυήρετον, τό· ταὐτὸν τῷ σικυήλατον, Lobeck Φρυν. σ. 86.

Σίκυον, τό. Ὁ σπόρος τοῦ πεπωνίου, κολοκυνθίου τοῦ ἀγκουρίου, Θεόφραστ. ἱστ. φ. 7. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ά. 10. 2.

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σίκυος, πέπων, Γαλην. περὶ τροφ. δυνάμ. β'. 4. »Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει. ὅθεν ἔνιοι τῶν Ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτο φασὶν χρῆναι λέγεσθαι σικυοπέπων·« ὄρα πέπων, σημ. β'.)

Σίκυος, καὶ, σικυός, (ὀξυτόνως καὶ προπαροξυτόνως) καὶ, σίκυς, υος, ὁ. Κολοκυνθοειδής τις καρπὸς, ὃς παρὰ τοῖς κοινοῖς, Ἀγκούριον, λέγεται, καὶ μὴ ὥριμος τρώγεται, διὸ λέγεται ἔτι καὶ »Σικυὸς ὠμός·« ἐξ ἐναντίας ἐλέγετο σικύα, σίκυος, σπερματίας, ἢ σικυὸς πέπων, ὁ καὶ ἁπλῶς πέπων, τὸ ὥριμον ἀγκούριον, ἢ κυρίως τὰ πεπώνια, καὶ καρπούζια, διὰ τὸ τρώγεσθαι αὐτὰ ὥριμα· ἢ γάρ τοι πέπων φωνῇ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον καὶ ὥριμον, ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα πεπαίνεται, πρβ. Lobeck. Φρυν. σ. 258. κτ. λέγεται ἔτι »Σίκυς ἥμερος, τὸ ἐδώδιμον ἀγκούριον· καὶ »Σίκυς ἄγριος,« τὸ ἄγριον ἀγκούριον, Διοσκορ. β'. 163. καὶ δ'. 154. Οἱ Λατῖνοι ὀνομάζουσι καὶ τὰ ἄμφω εἴδη cucumis. (υυυ, Ἀθην. σ. 73. Δ.)

Σίκυς, υος, ὁ = σίκυος, Ἁλκ. (υυ)

Σικυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σικύας, ἢ τοῦ σικυοῦ ὤν.

Σικυών, ῶνος, ὁ (σικύα, σίκυος). Τόπος περιληπτικὸς σικυῶν, τόπος φυτευμένος μὲ πεπόνια, καρπούζια καὶ ἀγκούρια (Μποστάν, Τουρκ.). 2) Ἐπίθ. ὄνομα πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.

Σικυώνη, ἡ, καὶ σικυωνία, ἡ, = σικύα, καθ' ὅλας τὰς τρεῖς σημασίας, ἄρα πέπων, κολοκύνθη, καὶ βενδούζα, Γαλην. ἐν Λ. Ἱπποκρ. »Σικυώνην τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν·« ὁ αὐτὸς ἔτι ἑρμηνεύει τὸ »Σικυώνης σπόγγον,« διὰ τοῦ, τῆς κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον. Ὅρα καὶ Ἀθην. β'. σελ. 58. Πλούτ. Συμπ. ἰ.

Σικυώνια, τά. (Σικυών), προσυπακ. ὑποδήματα. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, ἐκ τῆς Σικυῶνος πόλεως παρονομασθέντα, Λουκιαν.

*Σικχάζομαι (σικχός), = σικχαίνω, σκώπτω Ἡσύχ.

Σικχαίνω, (σικχός). Σιχαίνω τινά, ἐπισκώπτω, ἐπιμυκτηρίζω· ἢ ἀηδίαν καὶ ναυτίασιν αἰσθάνομαι. »Ὡς οἱ κακοστόμαχοι πρός τι βρωμάτιον, ὃ μετὰ μικρὸν σικχαίνειν μέλλουσιν,« Ἀρριαν. λέγεται ἔτι μετὰ αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· ἀηδίαν καὶ ναυτίασιν αἰσθάνομαι, ὅταν βλέπω τινά, ἢ τί, ὡς παρὰ Καλλιμ. ἐπ. 1, 4. »Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια,« σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ καταφρονῶ ὅλα τὰ κοινά, ἀηδιάζω ἀπ' αὐτά· ὡς καὶ κατὰ μέσ διάθ. »Σικχαίνομαι τοῦτον, τὸν σιχαίνομαι· ἢ φράσις αὕτη ἔστι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅθεν καὶ »Σικχαμερός, ἡ, ὁν,« ὁ ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρός· γράφεται καὶ διὰ τοῦ γ σιγχαμερός· ὅθεν

Σικχαντός, ἡ, ὁν. Σικχασίαν προξενῶν, ἀηδής, σικχαμερός, βαρετός.

Σικχασία, ἡ (σικχάζω). Ἀηδία, βδελυρία, λύπη καὶ ἀδημονία, δυσαρέστησις, μῖσος.

Σικχός, ὁ. Κεκορεσμένος (μπουχτισμένος) καὶ μὴ ὄρεξιν ἢ ὄστις ὄχι εὐκόλως ἀρκετὰ ἔχει, ὡς νομίζει, νὰ φάγῃ, ἢ εὐκόλως χορταίνει ἀπό τινος φαγητοῦ, καὶ παρευθὺς ἀηδιάζει καὶ ἀποστρέφεται αὐτό. (Ἀψίκορος) λέγεται ἔτι καὶ ὁ δελικάτος ἄνθρωπος, εἰς ὃν δηλαδὴ τὸ παραμικρὸν προξενεῖ ἀηδίαν (σικχασιάρης) ὅθεν β) μεταφορικ. ὁ δύσκολος, ὃν δυτκόλως δύναταί τις νὰ εὐχαριστήσῃ, δυσάρεστος, ὅστις δὲν εὑρίσκει οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν εἰς κανένα πρᾶγμα, ἀπ' ὅσα ἐπιχειρεῖ, τὸν ὁποῖον ἀηδιάζουν ὅλα, ὅστις κατηγορεῖ ὅλα καὶ εὑρίσκει εἰς κάθε τι πρόφασιν κατηγορίας καὶ δυσαρεστήσεως· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ »Σικχός« διὰ τοῦ, σκωπτικός· καὶ τὸ »Σικχαζόμενος« διὰ τοῦ, σκωπτόμενος. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσ. ἑρμηνεύει τὸ

»Σίκχος« διὰ τοῦ, Taedium, ἄχθος, ἀηδία, κόρος. ὅθεν »Τὰ σίκχια παρὰ τῷ Ἀκίλλᾳ ἐν τῇ τοῦ Ἐζεκίου μεταφράσει (κεφ. ἡ. 7.). καὶ »Σικχότης« παρ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ξ. σελ. 959. 5. (Ὅλα τὰ ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγωγα εὑρηνται μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφεῦσι, οὐχὶ δὲ πρὶν Καλλιμ., Lobeck Φρυν. σ. 226.) ὅθεν

* Σίκχος, εος, τό, καὶ

* Σικχότης, ητος, ἡ, = σικχασία. Ἀηδία, παρὰ τοῖς Ο'.

Σιλέω, ταὐτὸν τῷ, Σιλλόω. λίαν ἀμφ.

Σιληνός, ὁ. Ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Βάκχου μετὰ τῶν Satyrων. Ζήτ. Σειληνός.

Σιληπορδέω, καὶ Δωρ. Σιλαπορδέω, ῶ. κωμ. λέξις τοῦ Σοφρωνίου, ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ ἀλαζόνος. Κλαίω τινὰ διὰ περιγελοῖον, καὶ καταφρόνησιν, μεταχειρίζομαί τινα μὲ αὐθάδειαν καὶ ἀπειροκαλίαν, πάντη ὡς τὸ Λατ. oppedere alicui. Ἀθήν. ε'. σελ. 212. »Σιληπορδῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύειν. (τὸ πρῶτον μέρος τοῦ συνθέτου ἐστὶν ἀμφίβ. ἴσως ὅμως οἱ Δωριεῖς εἶχον τύπον τινὰ σιλὸς ἀντὶ σίλλος· τὸ δὲ δεύτερον μέρος τῆς συνθέσεως εἶναι, καθὼς βλέπει τις εὐκόλως, ἐκ τοῦ πέρδω.) ὅθεν

Σιληπορδία, ἡ. Τὸ μὲ καταφρόνησιν πρός τινα κλάσιμον, καθόλου, τὸ πολίτευμα ἀλαζόνος τινος καὶ προπετοῦς ἀνθρώπου. Λουκιαν. λεξιφ. Ὁ Φώτ. ἔχει, »Σιληπορδεῖν, τρυφᾶν, καὶ, Σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, Σιληπορδᾶν, τὸ ἀτάκτως ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφέρεσθαι καὶ πηδᾶν, καὶ τὴν πρᾶξιν τούτου »Σιληπόρδημα«.

* Σίλις, τό. Ὄνομα φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουσι μορφὴν παράξενον, Ἡροδ. 2, 94. Ricinus L. ἢ palma Christi· λέγεται καὶ, συλλικύπριον, καί, σέστελις, σέσελι, σέσιλι, κρότων, καὶ Αἰγυπτιστὶ κῖκι.

Σιλίγνιον, τό. Λατ. siligo. Τὸ καλοκαιρινὸν σιτάριον, ὅρα καὶ Σιλιγνίς. ὅθεν

Σιλιγνίς, ίδος, ἡ Οἱ νεώτεροι ἔλεγον εἶδος λεπτοτάτου ἐκ σίτου ἀλεύρου, καθὼς καὶ ὁ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενος ἄρτος ἐλέγετο »Σιλιγνίτης ἄρτος«, προτιμώμενον ἀπὸ τοῦ »Σεμιδαλεω καὶ Σεμιδαλίτης ἄρτος«. Οἱ παλαιοὶ ἐγνώριζον μόνον τὴν σεμίδαλιν· οἱ δὲ νεώτεροι ἔμαθον τὸ Σιλίγνιον ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων, διότι οὗτοι τὸν κατὰ τὸ ἔαρ σπειρόμενον σῖτον (τὸ ἔσπροτίταρον) Siligo, ἐκάλουν. ὅθεν

Σιλιγνίτης, ου, ὁ, ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς σιλίγνεως κατασκευαζόμενος ἄρτος.

Σιλλαίνω, (σίλλος). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, διατύρω, μωκῶμαι, ψέγω, κακολογῶ, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτω, γαλιουρίζων, στραβίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς περιπαίζω τινά, Λουκιαν. καὶ Διογ. Λ. 9, 111. ἴσως δὲ προσυπῆρχε καὶ τύπος σιλαίνω.

Σιλλικύπριον, καὶ, σιλικύπριον, τό, = σίλι, Ἡρόδοτ. β'. 94. Εἶδος δένδρου, ὅπερ ἄλλως, Κρότων, καὶ Αἰγυπτιακῶς, Κῖκι, λέγεται. Ὁ Διοσκορίδ. ἐν δ'. 164. λέγει, ὅτι τινὲς ἔλεγον τοῦτο καὶ »Σέσελι κύπριον«. πρβ. Harduin Plin. hist. nat. 15, 7.

Σιλλογραφέω, ῶ. (σιλλογράφος). Σίλλους γράφω, Τίμων Φλιάσ. ὅθεν

Σιλλογραφία, ἡ. Τὸ σίλλους γράφειν.

Σιλλογράφος, ὁ (σίλλος, γράφω). Σίλλους γράφων.

Σίλλος, (συνήθ. ἡμαρτημ. γραφόμ. ὀξυτόνως σιλλός). Διατυρμός, χλευασμός, περιγέλοιον, ψόγος, σκῶμμα· συνηθέστατα δέ, σκωπτικὸν ποίημα· καὶ καθὼς φαίνεται, κατὰ πρῶτον Τίμων ὁ Φλιάσιος ἐχρήσατο, περὶ τὴν 127. Ὀλυμπιάδα, κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν τῇ λέξει ταύτῃ, γράψας ἐν τριτῇ βιβλίοις ἐν ἑξαμέτρῳ Σίλλους, ἐν οἷς, ὡς ᾄδεται, κατεγέλα καὶ ἐπεριπαίζε μὲ μεγάλην εὐφυΐαν, ὅλους τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους πλὴν τοῦ Πύῤῥωνος καὶ τῶν λοιπῶν Σκεπτικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν αἵρεσιν ἀνῆκεν ὁ ἴδιος Τίμων. περὶ δὲ τῶν Σίλλων τῶν Ἑλλήνων ἔγραψαν ὁ Ἰτ. Φριδερ. Langheinrich, Λειψ. 1720. 21. Franc. Ant. Wölke, Warschau, 1820· καὶ Φριδερ. Paul, Berl. 1821. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ὠνομάζετο καταχρηστικῶς σίλλος, πᾶν εἴτι ἐμπεριείχετο ἐν τινι ποιήματι ὡς χλευαστικὸν ἢ ἐπιτίμιον, μερικὰ χωρία καὶ περιόδοι τῶν Ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ξενοφάνους, ἡ κατηγορία τῶν διηγήσεων τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου περὶ τῶν θεῶν, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ Sillus παρὰ Λατίνοις. Ὁ τύπος σιλὸς ἔστιν ἀμφ. (συνήθως παράγουσι παρὰ τὸ εἴλω, ἴλλω, ἴλλος, ἰλλός, προτάξει τοῦ Δωρ. σ, ἄρα κυρ. χλευαστικὸν εἰρωνικὸν παρκκύτταγμα, παραστροφὴ τῶν ὀμμάτων. πρβ. σιλλόω· ἡ δὲ παραγωγὴ παρὰ τὸ σείειν ἴλλους ἐστὶν ἄλογος καὶ οὐχ ὑγιής Τουναντίον, ὁ Σνεϊδέρος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ σιμός, διότι, ὅταν στραβώσῃ τις καὶ ζαρώσῃ τὴν μύτην, τοῦτο ὑπάρχει σημεῖον χλεύης καὶ περιγελοίου, καὶ παρομοιάζει αὐτὸ μὲ τό, Σιληνός, Σειληνός, ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. silo, silus, πρβ. Λουκρητ. 4, 1163. Χάριν περιεργείας δύναται νὰ προσσημειωθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ῥείμερος ἀποδοκιμάζει καὶ τὰ δύο, λέγων ὅτι τὸ μὲν σίλλος ὀφθαλμοφανῶς συνέχεται μὲ τό, σίλλυβα, σίλλυβος κτ. ἐξ ὧν ὠνομάσθησαν οἱ Σιληνοί, καθὸ παριστανόμενοι μὲ κρεμάμενα καὶ κολλητὰ μαλλία εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὰ σέλη, τὸ δὲ ποιητ. σίλλος, ὑπῆρχε τρόπον τινὰ τζουλοῦφι ἡ οὐρά, τὴν ὁποίαν ἠθελί τις νὰ κρεμάσῃ εἰς ἄλλον, καὶ τῳόντι δὲν ἦτον ἀχαμνὸς σίλλος διὰ ἕνα Ἐτυμολόγον, οἷος οὗτος, ὅστις δὲν ἐστοχάσθη οὔτε εἰς τὴν πλησιεστάτην λέξιν, vellus καὶ villus, ἡ ὁποία ἔπρεπε κατὰ τὴν ἐτυμολογικήν του μαγγανείαν νὰ τῷ δώσῃ τουλάχιστον νύξιν τινά.) ὅθεν

Σιλλόω, ῶ, = Σιλλαίνω, καθ' Ἡσύχ. »τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν«, καὶ τοῦτο ὀχι ὀλίγον μαρτυρεῖ τὸ ὀρθὸν τῆς παραγωγῆς τοῦ σίλλος παρὰ τό, ἴλλω, ἴλλος, ἰλλός.

Σίλλυβα, τά, καὶ

*Σίλλυβος, ὁ. Ὁ κρωττός, ἡ φούντα· ἐν γένει, ὅ,τι κρέμαται εἴς τι, παράρτημα· ὅθεν καὶ τὰ κομμάτια μεμβράνης (περγαμηνῆς) τὰ ὁποῖα ἐκρέμοντο εἰς τὰ ἐν εἴδει κυλίνδρου συγγράμματα τῶν ἀρχαίων καὶ περιεῖχον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου. Ὁ Πολυδεύκης (ζ'. 14.) ἑρμηνεύει τό, Σίλλυβα, διὰ τοῦ, Θυτάνους. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, »Σιλλυβιᾶν, τὸ τοὺς κρωττοὺς ἀποτείνεσθαι«. πρβ. σίλυβοι, σ.συβος, σίττυβος.

*Σιλόδουρος, ὁ. Γαλατικὴ λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλλην. εὐχωλιμαῖος. Ὅστις ἔταξεν, ἀπεφάσισε νὰ ζήτῃ καὶ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ αὐθέντου του, Ἀθ. σ. 249. Β. Παρὰ Caes. soldurio.

Σιλουριτμός, ὁ. Τὸ τρώγειν σίλουρον, ἢ ἡ μετὰ σιλούρου φιλοξενία, Ἀθήν. δ'. σελ. 132 (υ-υ), Διφιλ. Ἀθ. σ. 132. Ε)

Σίλουρος, ὁ. (συνήθ. παραγ. παρὰ τὸ σείειν οὐρὰν, Ἀθ. σελ. 287. Β.) Ἰχθύς τις μέγας, ἐν τοῖς μεγάλοις ποταμοῖς διαιτώμενος, Μερσίνιον. Λατ. silurus. (υ-υ, Lopat. Ἀθ. σ. 230. Ε. Διόδ. Σικελ. Ἀθήν. σελ. 239. E. Juvenal. 4, 33. 14, 132.)

Σίλυβος, ὁ. καὶ σίλλυβος. Σκολυμῶδες φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ χλωρὰ βλαστάρια ἐτρώγοντο, Διοσκορ. γ'. 10. καὶ δ'. 153. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σίλλυβον, ἀκάνθιον ἀδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι, Gundelia tournefort, Λιν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, »Καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα, πιθανῶς ἐφ' ᾧ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ Συγγραφέως.

Σίλφη, ἡ, καὶ, Τίλφη, ἡ. Εἶδος ἐντόμου, παχὺ κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀφίνον, blatta, Βρωμοῦσα, ἡ, Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ἡ. 2) ὅ τὰς βίβλους καταβιβρώσκων σκώληξ, Λουκιαν, ἔνθα ὁ Σχολ φησί. »Σίλφη, ζωΰφιον, ἐοικὸς κανθήρῳ· καὶ πάλιν. »Τίλφη, ζωΰφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπιμηκη κέρατα ἔχον ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν λευκὸν ἢ πέλιον· εἴτις τούτου ἐγχρίψαιτο, κονιορτὸν ἀποβάλλοντα παραβάλ. μετὰ τοῦ Εὐηνοῦ ἐπιγράμματος, Ἀνάλεκτ.

*Σιλφιόεις, εσσα, εν (σίλφιον). Ἀπὸ σίλφιον.

Σίλφιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ὁπὸς εὔχρηστός ἐστιν εἰς φαγητὰ καὶ εἰς ἰατρικά. Caserpitium, Λατ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 169. 192. Τὸ εὔοσμον, Ἀφρικανικὸν ἢ Κυρηναϊκὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τὸν Κυρηναϊκὸν ὀπόν, ὑπάρχει, κατὰ τὸν DeHa Cella, τὸ ferula Tingitana, κατὰ δὲ τὸν Κούρτ. Σπρέγγελον, ἢ thapsia gummi fera, ἢ Περσική, ἐξ ἧς ὁ ὁπὸς Μηδικός, ἢ Λατ. assa foetida, Salmas. Solin. p. 249. Böttiger Archäeol. u. Kunst. 1. p. 226. Πραξιτέλους τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλινίου, ὅρα καὶ Ἀρριανὸν περὶ τούτου ἐν Ἀναβάσει γ'. 28. Ἐφυτεύετο ἐν τῇ τῆς Κυρήνης ἐπαρχίᾳ. Plauti Rud. 3. 2. 16. ὅθεν

Σιλφιοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ τὸ σίλφιον πωλῶν.

Σιλιοφόρος, (φέρω) Ὁ σίλφιον φέρων, παράγων.

Σιλφωτός, ἡ, όν. Μὲ σίλφιον κατεσκευασμένος. Ζήτ. Ὀξωτός.

Σιμβλεύω, (σίμβλος). Τὰς μελίσσας βάλλω εἰς σίμβλα 2) οὐδετ. »σιμβλεύει κηρία«, συνάγεται μέλι εἰς τὰ σίμβλα, Φιλ. Θεοτ. 30. 2.

Σίμβλη, ἡ. καὶ, Σίμβλος, ὁ, Κύβεθρον κάλαθος ἢ κυψέλη, κυβίλιον, κυβούλιον, τὸ ἀγγεῖον δηλαδή, ἐν ᾧ μελιτουργοῦσιν αἱ μέλισσαι, Ἡσ. Θεογ 598. 2) τροπ. πᾶν ὅ,τι συνάζεται, σωρεύεται, θησαυρίζεται διὰ νὰ ἔχῃ τις ἀπ' αὐτὸ ἐν καιρῷ χρείας. ὅθεν »Σίμβλος χρημάτων«, θησαυρὸς περιουσίας, πλῆθος χρημάτων, Ἀριστοφ. Σφ. 241. Παρ' Ὀππ. καὶ μετὰ τοῦ ἑτεροσυγκλ. πληθ. σίμβλα, τά (πιθ. ἐκ τοῦ μέλι, μέλισσα, βλίττω, καὶ βέβαια οὐχὶ ἐκ τοῦ, σιμός.) ὅθεν

Σιμβλήϊος, ία, ϊον, ποιητ. ἀντὶ σίμβλιος. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εὑρίσκεται εἰς σίμβλον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ ἐστί, ὅθεν »σιμβλήϊα ἔργα«, τὸ μέλι, Ἀπολλ. Ἀργ. 3. 1035.

*Σιμβλητίς, ίδος, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σιμβλήϊος, π. χ. »Πέτρα σιμβλῆτις«, σπήλαιον βράχου, χρησιμεῦον εἰς τὰς μελίσσας ὡς σίμβλος.

*Σιμβλιος, ία, ον (σίμβλος), = σιμβλήϊος.

*Σιμβλίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σίμβλιος.

Σιμβλοποιέω, ῶ, (ποιέω). Κάμνω σίμβλους, κουβέλια. καθόλου, = σιμβλεύω, Εὐστάθ.

*Σίμβλιος, ὁ, = σίμβλη.

Σιμικίνθιον, τό. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Σημικίνθιον. Φακιόλιον, σουδάριον, χειρόμακτρον, ἢ ὀθόνητις πρὸ τῶν κνημῶν κρεμαμένη, ποδιά, ἐκ τοῦ Λατιν. Samicinctum. Πρᾶξ. Ἀποστόλ. ιθ'. 12. »Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια«, ἔνθα σημειοῦ τις τῶν παλαιῶν ἐξηγητῶν »Ἀμφότερα λινοειδῆ εἰσι· πλὴν τὰ μὲν Σουδάρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιβάλλεται, τὰ δὲ Σιμικίνθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχουσι, πρὸς τὸ ἀπομάττεσθαι τὰς ὑγρότητας τοῦ προσώπου, οἷον ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, καὶ τὰ ὅμοια«. ἄρα τὸ παρ' ἡμῖν »Μανδύλιον« λεγόμενον.

Σιμίκιον, τό. Μουσικόν τι ὄργανον τριάκοντα καὶ πέντε χορδὰς ἔχον, Πολυδ. δ'. 59.

*Σιμοειδής, ὁ, ἡ (σιμός, εἶδος.) Ὁ φαινόμενος σιμός, ὅμοιος σιμῷ, μὲ πατζουμύτην

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ. (σιμός, πρόσωπον) Σιμήν, πλακωτήρινα ἔχων, κουτζομύτης, Πλάτ.

Σῖμος, ὁ (οὐχὶ σίμος). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν θύννων, Ἀρτεμιδ. β'. 14. Α. Π. 6, 310. 9, 315. 2) κύριον ὄνομα.

Σιμός, ἡ, ὸν. Κυρίως ἐπὶ ῥινὸς, οἷον, »ῥὶς σιμὴ«, ἡ ἄνωθεν τεθλιμμένη, κάτω δὲ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ οἱονεὶ ἐξωγκωμένη πρὸς τὰ πλάγια μέρη οὖσα. ἣν ὁ Θεόκριτ. (ἐν ἰά. 33.) »Πλατείαν ἐπὶ χείλη« λέγει, καθὼς, π. χ. ἔστιν ἐκείνη ἡ τῶν Ἀφρικανῶν καὶ Νίγρων. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Μαρτιάλις περιγράφει τὸν Νίγρον »Ille sima nare turgidis labellis« ἐντεῦθεν ἔτι »Σιμὸς τὴν ῥίνα«, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥίνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥόθωνας. Κουτομύτης, πλατσκωμύτης, ἡ πλατομύτης, ὁ πλατεῖαν (πλατσκωτὴν) μύτην ἔχων, ἀντίκ. τῷ γρυπὸς, γερακομήτης· λέγεται καὶ, σιμὴ ῥίς, ἡ πλατσνωμύτη· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 23, καθ' ὃν ὅλοι οἱ Σκύθαι ἦσαν σιμοί. Πλούταρχ. »Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν« Ξενοφ. Σύμπ, ε' 6. »Τὸ σιμὸν τῆς ῥινός«, ἀντὶ τοῦ, ἡ σιμότης, ἀντίκειται τῷ, γρυπὸν, Ἀριστοτέλ. πολ. ε'. »Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν«. Ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κυνῶν (Κυνηγ. θ'. 1.) »Κεφαλὰς σιμάς«· ὁ δὲ Θεόκριτος λέγει »Σιμὰς« καὶ τὰς ἐρίφους (γίδας) καὶ τὰς μελίσσας (Εἰδυλ. ἡ. 50. καὶ ζ'. 80.) »Μέλισσαι σιμαί« καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄψις τῶν σιμοπροσώπων παριστάνει εἶδος προπετείας ἢ χλευασμοῦ, καὶ ὅστις ζαρόνει ἐπίτηδες τὴν μύτην του, ὁμοιάζει με τὸν σιμόν· τὸ »σιμὰ γελᾶν«, δηλοῖ, γελᾶν μὲ ζαρωμένην μύτην, ἤτοι περιγελαστικῶς, Μελέαγρ. 91. 4. ὡσ. καὶ »σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζειν« (Μελ. 52. 3) σκώπτεις, περιπαίζεις σεσηρυῖαν ἔχων τὴν ῥίνα, περιγελᾷς μὲ ἀνασεσυρμένην μύτην· κατὰ τὸν Ἀριστ. προβλ. 33, 18. »Τὰ παιδία πάντα σιμὰ π. ἀτσκομύτικα. 2) καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κεκλιμένων εἰς τὰ ἄνω λεξῶς, καὶ πᾶν τὸ ἐντεθλιμμένον, ἐγκεκαμμένον, καὶ πεπιεσμένον, καὶ οἱονεὶ κοιλότητα ἔχον· ἐντεῦθεν »Σιμὴ γαστήρ«, ἡ κοιλότητα ἔχουσα, ἡ πεπιεσμένη, οἵα ἐστὶν ἐκείνη ἡ τῶν πεινώντων. »Τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος«, τὸ κάτωθεν κοῖλον μέρος αὐτοῦ, τὸ ὑποφαῦον τῆς γαστρός, Γαλην. πρὸς Γλαύκ. β'. »Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταληφθένα. »Σιμὸς τὴν κνήμην«, κοντοποδής, ὁ βραχὺς τὰ σκέλη καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξανεστηκότα ἔχων· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐπείπτε τὸ ἐπίρρ. σιμὰ, ἀντὶ τοῦ πλησίον, κοντά. Λατ. concavus, ἀντίθ. τῷ, κυρτὸς, convexus. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀνάκτης ἢ προσάντης, ἀληφορικὸς, ἀντίκ. τῷ, Κατάντης. ὅθεν »Πρὸς τὸ σιμὸν διατρέχειν«, τρέχειν εἰς τὸν ἀνήφορον, Ξενοφ. Κυνηγ. »Ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν· ὁ αὐτὸς Ἑλλην, δ'. γ'. 16. »Ὑπερβαλόντες τὰ σιμὰ, ἐπὶ λαγωῶν· ὁ αὐτ. Κυνηγ. ἑ. 16.« Ὁδοὺς τραχείας, σιμάς.

Σιμότης, ητος, ἡ (σιμὸς) Τὸ σίμωμα. »Ῥινὸς σιμότης«, τὸ σχῆμα τῆς ῥινός, ὁπόταν αὕτη ἔχῃ κοιλότητα πρὸς τὸ ἄνω μέρος τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ πλατεῖα ἐστὶ, ἀνεστηκότας τοὺς ῥόθωνας ἔχουσα· ἀντίκειται τῷ, Γρυπότης. 2) καθόλου, ἡ τινὸς πράγματος κυρτότης καὶ καμπυλότης εἰς τὸ ἄνω ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους, ὡς π. χ. ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Κυνηγ. ἰ. 13. λέγει. »Σιμότητα τῶν ὀδόντων«, τὴν πρὸς τὰ ἄνω κυρτὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ὀδόντων (χαυλιοδόντων) τοῦ κάπρου, ἀγριοχοίρου.

Σιμοτομέω, ῶ. Γεωπον. ἑ. ιζ' 6. Σιμὰ, ἤτοι κοντὰ, ὅ ἐστι πλησίον τέμνω, κόπτω.

Σιμόω, ῶ (σιμός). Σιμὴν ποιῶ τὴν ῥίνα, ἤτοι κάμνω τὴν μύτην ἔτζι, ὥστε ἐπάνω μὲν νὰ κάμῃ βαθυλότητα, κάτω δὲ νὰ γίνηται πλατεῖα, ὅθεν ζαρόνω αὐτὴν· καὶ ἐνεργ. μυκτηρίζω, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνασεσυρμένην, ζαρωμένην οὕτω μύτην, αἰτιατ. 2) καθέλου, κυρτόνω τινος τὸ κάτω μέρος πρὸς τὰ ἄνω. »Τὰ νῶτα σιμόω«, κάμπτω, λυγίζω τὰ νῶτα τοιουτοτρόπως, ὥστε κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν γίνεται κοίλωμα· ἢ καὶ κάμνω τὴν ῥάχιν μου ὡς ἡ γάτα, παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σ. 60, 131. οὕτω τὸ παρ' Ἡλιοδ. »Τὴν ἰγνύαν σιμώσαιμι· κάμψας, διὰ τῆς κεμπῆς προσπελάσας τῇ κνήμῃ τὴν πυγήν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σιμόω« ἀντὶ τοῦ, Πλησιάζω· καὶ »Σιμωτιόω« ὁ πλησιέστερος. 2) Σκώπτω, περιπαίζω μὲ ἀνασεσυρμένην ῥίνα.

Σιμῳδία, ἡ (ᾠδή). Εἶδος αἰσχρῶν καὶ ἀναισχύντων ᾠδῶν, ὑπὸ τοῦ Σίμου συντεθειμένων, ἢ παρωνομασμένων, Στραβ. 14. σ. 959.

*Σιμῳδός, ὁ. Ὁ ψάλλων τὰς σιμῳδίας.

Σίμωμα, τό. (σιμόω). Τὸ ἀνασεσυρμένον, οὗ τινος τὸ κάτω εἶναι γυρισμένον πρὸς τὰ ἄνω, ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Νηός τὸ σίμωμα«, τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρώρης. Ὁ Σχολ. τοῦ Πινδάρου (Ὀλυμπ. 8, 33.) ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ Ἐμβολα. πρβ. σάμαιρα.

Σίμωρ, τό. Παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυός ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς χιτῶνας, Ἡσύχ. καὶ Ἰουστίνος (σελ. 35.) ἐστὶ δὲ τὸ παρ' ἡμῖν »Σαμούριον«, λεγόμενον.

*Σινάζω, = σίνομαι, πόλλ' ἀμφ.

*Σιναμώρευμα, τό. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὄρεξιν καὶ ἐπιθυμίαν εἰς ξεχωριστὰ, νόστιμα τινὰ φαγητὰ, λιξουριὰ, καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν κλοπὴ τοιούτων φαγητῶν. ἐκ τοῦ

Σιναμωρέω, ήσω (σιάμορος). Βλάπτω, κακόω, ἀφανίζω, κατερημόνω, χαλῶ, Ἡροδ. 8, 35. »Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐπέτυχον τῆς Φωκίδος, πάντα ἐσιναμώρευον, ὅσα ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Φωκεῖς, διεφθείρον, ἠφάνιζον· καὶ ἐν ἀ. 152. »Τῆς Ἑλλάδος μηδεμίην πόλιν σιναμωρέειν«, βλάπτειν. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σημαίνει λιχμαω, λιχμάζω, ἢ λιχιεύω, περιλιχιεύω, ἐπιλιχιεύω, ἐκ λιχιείας κλέπτω ἢ τρώγω κρυφίως λιχνεύματά τινα. ὅθεν »Σιναμωρευόμεναι αἱ τοιαῦται λιχνεῖαι, καὶ τὰ κρύφια λιχνεύματα (λιξουρίαι). καὶ τροπ. ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν κρυφίας συνουσίας, σαρκικῆς μίξεως, εἶμαι λάγνος, ὅθεν »Γυνὴ σιαμωρουμένη χαίρει«, ἡ γυνὴ χαίρει, ὅταν ἐπιτύχῃ ἄνδρα πρὸς αὐτὴν λίχνον, πορνικόν, ἡδονικόν, ἄσωτον, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ ἦναι τοιοῦτος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1066., ἐνθα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐνοῇ τις ἐπὶ νομίμου ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐπὶ μοιχῶν· ἐπειδὴ εἰς τοιούτους ἀνήκει τὸ κλεπτικὸν, τὸ κρυφὸν τῆς ἀπολαύσεως, συνουσίας, τὸ ὁποῖον οὐσιωδῶς σημαίνει τὸ σιναμωρεῖν. (ὁ τύπος σιναμερέω ἀποδοκιμάζεται καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν ὁμοφώνως· ἀλλ' οὔτε ὀρθοτέρα ἐστὶν ἡ ἀνάγνωσις σιναμερέω παρ' Ἡροδ., καθὸ ἠμαρτημένη). ὅθεν

Σιναμωρία, ἡ Βλαβερότης, φθορὰ, ἡ ὀλεθριότης, φθαροποιότης. 2) ἡ κλίσις τινὸς εἰς τὸ νὰ ζητῇ τὰ χωριστὰ καὶ νόστιμα φαγητὰ, λιχνεία, καὶ τροπ. λαγνεία· παρὰ δὲ Θεμιστ. λογ. κγ'. καὶ ἀσωτος ἐξόδευσις, κατανάλωσις. Ὁ Ἀριστοτέλ. Νικομ. ζ'. 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ὕβρις.

Σιναμωρος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξαπαντος κακουργεῖν προαιρούμενος, βλαβερὸς, φθοροποιὸς, ἀφανιστὴς, καταστρωμωτὴς, μετὰ γενικ. πρόγμ., ὅθεν παρ' Ἡροδ. 5, 92, ε'. »Τῶν ἑωυτοῦ σιναμώρεα«, ὅστις ἀφανίζει, βλάπτει ὁ ἴδιος τὰς ὑποθέσεις του, τὸ ἴδιόν του πρᾶγμα, ἐχθρὸς τοῦ ἰδίου συμφέροντος. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. λίχνος, λαίμαργος, λιξουρος· ἀγαπῶν πάντοτε τὰ καλὰ κομμάτια, φαγητὰ, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου καὶ κλέπτων τὰ τοιαῦτα κρυφίως· ἐν γένει, ἐπιθυμητικὸς, ὀρεκτικὸς τινὸς πράγματος, ἐκδοτος εἰς τὰ τῶν αἰσθήσεων θελγητρα, καὶ ἐπομ. καὶ λάγνος, ἀγαπῶν τὴν κρυφίαν συνουσίαν, πορνικὸς, ὄσωτος, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 600. (ν υ-υ). (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σίνομαι εἶναι μὲν ἀνομφίβολος, ὅμως τόσῳ ἀβέβαιον τὸ δεύτερον μέρος τοῦ συνθέτου, δηλ. τὸ, μωρὸς, ἀν δηλ. παρὰ τὸ μωρὸς (ᾧ τινι εἴμαρται τρόπον τινὰ τὸ βλάπτειν ἢ λιχνεύειν), ἢ ἄλλεθέν ποθεν παράγεται· πρβ. ἰγχεσίμωρος. ἰόμωρος, ὑλακόμωρος. Ὁ τύπος σινόμωρος εἶναι ἴσως πλέον ἀνάλογος, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεδοκιμάσθη ὡς ἄχρηστος καὶ ὑπὸ τῶν ὀρχαίων Γραμματικῶν αὐτῶν, πρβλ. Wess. Ἡρδτ. 1, 152. Ἰακ. ἐν Wolfs Anal. 3. p. 30. Ἡ γραφὴ σινάμορος οὔτε αὐτὴ εἶναι βεβαιοτέρα, προκύψασα βέβαια ἐκ βεβιασμένων ἐτυμολογισμῶν.)

Σιναπέλαιον, τό (σίναπι, ἔλαιον) ἔλαιον ἐκ σινάπεως, Διοσκορ. σ. 45.

Σίναπι, τό. εως, καὶ, σίναπυ, υος, τό. Σινάπιον. Οἱ καλλίτεροι Ἀττικ. δὲν μεταχειρίζονται κανένα τούτων τῶν δύο τύπων, ἀλλὰ τὸν τύπον, νᾶπυ, Ἀθ σ. 387. Α. πρβ. Lobeck Φρυν. σ. 288. (υ-υ) ὅθεν

*Σιναπίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ σίναπι. Χωριστὸν εἶδος φαγητοῦ, σινάπιος τρωγομένου πρὸς τοῦ κρέατος.

Σιναπίζω, (σίναπι), μετὰ Αἰτιατ. προσ. Ἐμπλαστρον μετὰ σινάπεως ἐπιτίθημι. »Τὸ θυγατρίον μου σεσινάπικε διὰ τῆς ξένης«, Ξέναρχος παρ' Ἀθηναίῳ θ'. σελ. 367. 2) κάμνω εἰς ἕνα τινὰ ξυνὸν, στραβὸν μούτζουλον, δοτ. ἀμφ.

*Σιναπίνος, ίνη, ινον. Ἀπὸ σίναπι. (σ).

Σιναπιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Σίναπι. Ὀλίγον σινάπι.

Σιναπισμός, ὁ (σιναπίζω). Ἡ χρῆσις τοῦ μετὰ σιναπίου ἐμπλάστρου.

Σιναπιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. Πρέπει νὰ βάλωμεν ἢ νὰ ἐπιθέσωμεν σινάπιον, ἢ σιναπισμόν, Ἰατρ.

Σιναρός, ά, όν. (σίνυμαι). Βλαβερὸς, βλαπτικὸς. 2) παθητικ. βεβλαμμένος, κεκακωμένος, νοσώδης, ἐξαιρτ, παρ' ἰατροῖς. »Σιναρὰ μέρη«, = κεκακωμένα καὶ βεβλαμμένα, Ἰακ. Lect. Stob. σ. 63.

Σινάς, άδος, ἡ ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ σιναρός. Σιναρὰ, βλαβερὰ, φθαρτικὴ, Ἡσύχ

Σινδόνη, ἡ, = Σινδών, Λεπτὸν (φίνον) Ἰνδικὸν λινὸν (πανίον), ἱμάτιον, ἢ ῥοῦχον, ὅθεν

*Σινδόνιον, τό, Δίων Ηασσ. 79, 13. καὶ

Σινδονίσκη, ἡ. ὑποκορ. τοῦ σινδόνη. Μικρὰ σινδών, Πλούταρχ.

Σινδονίτης, ὁ. καὶ θηλ. Σινδονῖτις, ίδος, ἡ (σινδών), Ὁ περιπατῶν ἐνδεδυμένος ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου, Στραβ. 15. σ. 1047. Ὁ Φώτιος ἔχει, »Σινδονίτης χιτών, ὁ λινοῦς.«

Σινδονοφορέω, ῶ. Σινδόια, ἤτοι λινὰ φορέματα, ἢ ἐκ λεπτοῦ πανίου (μουσσουλινίου) φορέματα φορῶ. ἐκ τοῦ

*Σινδονοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φορῶν ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου (σινδόνος).

Σινδονυφής, ίος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Λεπτὸν ἐκ λίνου ὕφασμα, ὡς σινδὼν ὑφασμένος, Ἀθήν. σελ. 409.

Σινδρός, ὁ. καὶ »Σίνδρων, ονος, ωνος, ὁ· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ σιναρός, καθ' Ἡσύχ. = βλαπτικὸς, πενικρός. Προξενητικὸς βλαβης, ἐπιβλαβὴς· ὅθεν καὶ = ἀπελεύθερος, ἀοῦλος, ἀουλόκ-

δουλος, ἐπειδὴ γενικῶς ὑπέθετον, ὅτι δοῦλος μελετᾷ καὶ στοχάζεται πάντοτε τὴν ζημίαν τοῦ αὐθέντου του. Ἀριστφ. Βατρ. 738. κτ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ Σουΐδᾳ λέξις »Σινδαρωνεύεσθαιω, σίνεσθαι τοὺς ἄνδρας. ὅθεν

*Σινδρωνεύομαι, = σίνομαι τοὺς ἄνδρας, Γραμματ.

*Σινδών, οῦς, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σινδών, Valck. Φοιν. 458.

Σινδών, όνος, ἡ. Λεπτὸν ὕφασμα ἐξ Ἰνδίας, Ἰνδικὸν λίνον (πανῶν), Ἡροδ. 1, 200. 2, 95. »Οἱ δὲ κάνωπει, ἣν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εὕδῃ ἡ σινδόνι, διὰ τούτων δάκνουσι· ἐκ δὲ τοῦ δικτύου οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήνω παρ' αὐτῷ (2, 86. 7· 81.) ἔτι κεῖται »Βυσσίνη σινδόνω, τὸ Βαμβακερινόν, ἤτοι τὸ ἐκ βάμβακος λεπτὸν ὕφασμα· ἄρα εἶδος μουσουλίνου· τὰ δὲ ἄλλα ἡ ῥητὴ προτάθηκη βυσσίνη διδάσκει, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις σινδὼν δὲν ἐσήμαινε βαμβακερινὸν ὕφασμα. Παρ' Ἡσυχ. ἀναγινώσκομεν, »Σινδοῦς χιτῶνας, σινδόνας· καὶ σημαίνει τὸ, ὕφασμα ἢ χιτὼν ἐξ Ἰνδίας· ὕφασμα Ἰνδικὸν, ἢ Σινδικόν. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσήμαινε καὶ, κοινῶν, χονδρὸν πανίον τοῦ πλοίου, ὡς παρ' Ἀλκίφρ. »τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντεςω ἀφ' οὗ ἀνοίξαν τὸ πανίον τοῦ πλοίου, ἤτοι ἔκαμαν πανιά. 2) πᾶν ὕφασμα, κατεσκευασμένον ἐκ σινδόνος, ἄρα λεπτὸν ἱμάτιον ἐξ Ἰνδικοῦ λίνου ἢ μουσουλίνου, ὀθόνη, σερβιέττα, ἐξαιρτ. ἐν τῷ τρώγειν καὶ ξυρίζεσθαι. Βαστ. op. cr. p. 180. (πεθανὼς παρὰ τὸ, Σινδὴς = Ἰνδός· κατὰ δὲ ἄλλους, Αἰγυπτιακὴ λέξις.)

*Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ σίνομαι. Βλάπτω, κακόω· ἐρημόνω, ἀφανίζω, χαλῶ, ἀνάστατον ποιῶ, λῃζῶ· μετὰ αἰτ. Ἡροδ. 4, 123· 5, 31. 9, 13· 49· 73. 87. Ὁ Σβεῖγχ. διστάζει ἄνευ λόγου περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἀναγνώσεως.

Σίνηπυ, ιος, καὶ »Σίνηπυ, ιος, τὸ Ἰων. ἀντὶ καὶ σίναπι, καὶ Σίναπυ, Ἀθην 9'. σελ. 387. καὶ »Νάπυ, τόω Τὸ σινάπιον· σπέρμα ὁριμεῖαν ὀσμὴν ἔχον· λέγεται δὲ οὕτω κατ' Ἀθήναιον, ἢ Ὅτι σίνεται τοὺς ὤπας ἐν τῇ ὀδμῇω· ὅρα καὶ σίναπι. Ὁ Νικάνδρος ἔχει τὴν αἰτ. σίνηπυν.

Σινιάζω, Μ ἄπο (σινίον), = ῥηθ. Κοσκινίζω, διὰ τοῦ σινίου ἢ κοσκίνου διατερῶ, λέγεται καὶ ἐπὶ σίτου, ἀντὶ τοῦ λικμῶ, λικμαίνω· καθόλου, καθαρίζω, Λουκᾶς κβ'. 31. ὅθεν

Σινίασμα, τό. Κοσκινίδιον, ὅ,τι πίπτει ἐκ τοῦ κοσκινιζομένου, σκουπίδιον, πίτυρον. »Ἐτρεφέσθωσαν διὰ τὰ σινιάσματα, διὰ τὰ ἀποκαθαρίσματα τῶν λαχανίωνω, Λαυσαϊκ. σελ. 92.

Σινιατήριον, τό. καὶ σινιάτρον (σινιάω), = σινίον. Κόσκινον, Ἡσύχ. καὶ Μακαρ. Ὁμιλ.

*Σινιάω, = σινιάζω.

*Σινίον, τό. Κόσκινον· λέξις μεθ' ὅλων τῶν παράγωγων της νεωτερικὴ, ἐκ τῆς ὁποίας πρὶν τῆς Ν. Δ. οὐτὲ ἴχνος σώζεται (?).

Σίνις, ίδος, ὁ. αἰτ. σίνιν (σίνομαι) Ὁ βλάπτων, κακοποιῶν, ἐρημόνων· καθόλου βλαπτικὸς ἄνθρωπος (ἢ ζῶον). Κλέπτης, λῃστής, κακοῦργος· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀτασίνης, καὶ Σασίνης· ἐντεῦθεν καὶ ὁ ποτὲ ἐπίσημος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ Κορίνθῳ λῃστής, ἐπονομαζόμενος καὶ Πιτυοκάμπτης· γράφεται καὶ Σίνις, Valck. Ἱππ. 977. Heyne Ἀπολλόδ. 3, 16. 2. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 14. Πλούταρχ. Θησ. 8. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς, »Σίνις λαθρηδὸν ἐπελθώνω, ἐπὶ γαλῆς, Ἀνύτης ἐν Ἀνθολογ. καὶ »Σίνις λέων, Καλλίμ. ἄρα ἐν γένει, βλαβερὸς ἄνθρωπος, βλαβερὸν ζῶονω

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ (σίνομαι ὀδούς). Ὁ μὲ τοὺς ὀδόντας βλάπτων, πληγόνων, ὁ βλαπτικοὺς ὀδόντας ἔχων, ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι θήρ. 2) ὁ σινόδους, ὀψίριόν τι, πρ. συνόδους.

*Σίνομαι, Ἰων. σινέομαι, ἀποθ. ῥῆμα. Σημαίνει· κυρίως, ἁρπάζω, ἐξαρπάζω, ὁρμῶ ἐχθρικῶς ἢ λῃστρικῶς καὶ ἁρπάζω, ἀνθρώπους ἢ ζῶα, ὡς λάφυρον· παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ ζωντανῶν ὄντων, Ὀδ. Μ, 114. »Ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρουςω, ἀνίστω αὐτὴ (ἡ Χάρυβδις) τύχοι νά μοι ἁρπάσῃ τοὺς συντρόφους μου· ὡσαύτω. καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ζ, 6. »Οἵτινες σινέσκοντοω, οἱ ὁποῖοι αὐθις καὶ αὐθις ὥρμουν καὶ ἐκάκουν, ἔβλαπτον δὲ ἥρπαζον τοὺς Φαίακας· καὶ ἐπὶ ποιμνίων, Ὀδ. Λ, 112. Μ, 139. »Εἰδέναι σίνηαιω, ἀνίστω ὁρμήτοις διά ν' ἁρπάσῃς τὰς ἀγέλας τῶν θρεμμάτων. πρβ. Ἰακ. Φιλοτιμ. Εἰκ. 5· 518. τὸ ἐναντίον δὲ »βόσε ἀτινέεω (Ὀδ. Λ, 110) »μὴ βλαπτικοί· ὡσαύτως ὑστερότερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θηρίων, ἁρπάζειν καὶ τρώγειν, ξεσχίζειν, κατασπαράττειν, πρβ. σίντης, σίντωρ. Παρ' Ἡροδ. συνήθως ἐπὶ ζημίας, βλάβης, τὴν ὁποίαν κάμνει ἓν στράτευμα εἰς ἄλλο, βλάπτειν, κακοποιεῖν, ὡς, σίνεσθαι τὸν στρατόν, τοὺς πολεμίους, μέγα ἐσινέατο, μεγάλως Ἀθηναίους ἐσινέοντο, Ἡροδ. 5, 27· 81· 7, 147· 9, 49· 51. β) καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. »Οὐ σινέσκετο καρτόνω, Ἡτ. λείψ. 2. 3. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Γῆν, ἡ χώραν σίνεσθαιω διαρπάζειν, λεηλατεῖν, κουρσεύειν μίαν χώραν, Ἡροδ. 6, 97· 8, 31· 9, 13, 31· καὶ Ξεν. ὅθεν, ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαι, κατερημῶ, ἀφανίζω, ἐμβαίνω καὶ ἁρπάζω, γ) ἐνίοτε συνεννοεῖται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ, κρυφίως ἁρπάζειν, ὑποκλέπτω. 2) Καθόλου, βλάπτω, κακόω, φέρω τινὰ εἰς ζημίαν· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω δυστυχῆ, ὡς »Αἰδώς ἄνδρας μέγα σίνεταιω, Ἰλ. Ω, 45. καὶ Ἡτ. Ἑ, 320. πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἀντὶ βλάπτειν ἢ κακοποιεῖν. β) ἰδιοτερῶς δὲ καὶ, λύων τὴν συνήφειαν, μάλιστα δὲ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν, κολοβόνω τί, ἔρα, βλάπτω, πληγόνω, Ἡροδ. 2, 68. Ὁ Ὅμ. χρῆται, καθὼς οἱ Ἀττκ., μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἡροδ. 8, 31. ἔτι δὲ τῷ ἀορ. ἐσινάμην. Τὸ ἐνεργ. σίνω οὐχ εὑρηται που· καὶ μόνον παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 212. ἔστι τὸ σίνομαι παθ. (βλάπτομαι), ἐν δὲ τινι ἐπιγρ. εὑρηται κατὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ παρακ. σέσιμμαι. Σπα ιών. ἑτεροι τύποι ὑπάρχουσ. τὸ Ἰων. σινέομαι παρ' Ἡροδ. καὶ σινέω παρὰ Μενέθωνι (συνήθης παράγ. παρὰ τὸ σείω, ἀπιδίνω· μόνοι.) ὅθεν

Σίνος, εος, τό. Βλάβος ἢ βλάβη, φθορά, ζημία, ὄλεθρος, 2) καθόλου, συμφορά, κακόν, Αἰσχ. Ἀγ. 399. 572. 2) ἐνεργ. τὸ βλαβερόν, προξενοῦν βλάβην, ὅθεν, = σίνες, σίντης, Valck. Ἱππ. 977. (Σῖνος μετὰ τοῦ μακροῦ Ἰωτα, Νίκ. Ἀλ. 231., ὅστις ὅμως καὶ σίνος ἔχει ἐν Θηρ. 1. 563. ὡσαύτως καὶ παρὰ Μενέθωνι· τοῦ σίνος δὲ εὑρηται ἐν ταῖς ἐκδόσ. τοῦ Ἡροδ. 8, 33. τοιζόμενον ἔτι σῖνος.) ὅθεν

Σινότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης ἑνὸς βεβλαμμένου.

Σινόω, ῶ. νεώτ. καὶ σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ σίνομαι. Βλάπτω, κακόω, Ἡσύχ. καὶ Μανέθ. ς'. 552. Σινοῦται, βλάπτεται. ὅθεν, »Σεσίνωτο τὰς χεῖραςω, ἀντὶ τοῦ, πεπήρωτο.

Σίντης, ου, ὁ. καὶ, Σίντωρ, ορος, ὁ. (σίνομαι). Βλαπτικός, ἁρπακτικός, ὁ ξεσχίζων, ἐπίθ. λεόντων, καὶ λύκων, κ. τ. τ. Ἰλ. Λ, 481. Π, 353. Τ, 165. » — λέων ὡς σίντηςω· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. »Ῥιγολόγον (ἐχῖνον) γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδωνω. ὅθεν καθόλου, λῃστής, ἁρπαξ, ὁ βλάπτων, κατερημόνων. φονεύς.

*Σίντις, εος, ὁ, = σίντης· ὅμως ἐκ τούτου εὑρηται μόνον τὸ πληθ. οἱ Σίντιες, οἱ ἀρχαιότατοι, λῃστρικοὶ ἐγκάτοικοι τῆς Λήμνου, Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294. Ὅθεν Σιντῆς, ίδος, ἡ, ἡ ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Λήμνου.

*Σίντωρ, ορος, ὁ, = σίντης, Ἀνθολ.

Σινώδους, οντος, ὁ, = Συνόδους, ἀμφ.

*Σινώπη, ἡ. Πόλις ἐν Παφλαγονίᾳ παρὰ τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ· ὁ ἐγκάτοικος λέγεται Σινωπίτης, ου, ὁ· τὸ ἐπίθ. σινωπικός, ή, όν· ἰδιωτ. ἡ σινωπική, ὑπακ. μίλτος, καὶ, σινωπίς, ίδος ἡ. Γεωθῆς τις βαφὴ ἐν Καππαδοκίᾳ εὑρεθεῖσα καὶ ἐν τῇ Σινώπῃ πόλει πολουμένη, Στράβ. ιβ'. σελ. 814. Διοσκορ. ε'. 111. Rubrica sinopica. Ἔστι δὲ αὕτη ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὠχρας (κόκκινη βαφὴ ἐκ χώματος, ἢ παρὰ τοῖς τέκτοσι »Στάφυνω καλουμένη),

Σῖξις, εως, ἡ (σίζω). Τὸ σίζειν, ποιὸς ἦχος, γινόμενος ἐν τῷ ἐμβάλλειν μάλιστα τὸν κεκαυμένον σίδηρον ἐν τῷ ὕδατι, σιγμός, Ἀριστοτ. Μετεωρ. β'. »Τὸν δὲ φόφον ἐναποτβεννυμένου πυρὸς καὶ σῖξιν εἶναι, βροντὴν λέγουσιω καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. «Ἔστι δὲ ἡ σῖξις μικρὰ ζέσις·ω (ὁ τονισμὸς σῖξις εἶναι ἐσφαλμ.)

*Σιοειδής, ές (εἶδος). Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ σίου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σιοκόρος, ὁ. Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, θεοκόρος, ὅ ἐστι, νεωκόρος· θεραπευτὴς θεῶν, Ἡτύχ.

Σίον, τό. Χόρτον τι ἐν ὑλώδεσι καὶ ἐνύδροις τόποις, καὶ λειμῶσι φυόμενον, Πλίν. κβ'. 22. Διοσκορ. β'. 154 Sium latifolium, Linn. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 72. Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου, θήλεον.» Ἀντὶ »Ἴου οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ »Σίουω γράφεσθαι παραινοῦσιν, οἷον Ἀθήν β'. σελ. 61. Σία, σπούδιμος ἐν δευτέρᾳ ὁμοίων φητίν, ἐν ὕδατι γίνεσθαι, σελίνῳ ἐλείῳ τὸ φύλλον ἐοικός· διὸ καὶ Πτολεμαῖος, ὁ δεύτερος, εὐεργέτης, Αἰγύπτου βασιλεύσας, παρ' Ὁμήρῳ ἀξιοῖ γράφειν· »Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίου, ἠδὲ σελίνου,« σία γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἴα· παραπλήσια τούτοις καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅς τις ἔτι ἔχει, »Σίον, εἶδος φυτοῦ σελίνῳ ἐλείῳ τὰ φύλλα παραπλήσιονω ὅρα καὶ Ὀνόλφ. Προλεγ. σ. ρηγ'.

Σιόρ. Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, Θεός· ὡς καὶ »Σεῖορ,« ἀντὶ τοῦ, Θεῖος.

Σιός, Δωρικῶς, καὶ ἐξαιρέτως Λακωνικῶς ἀντὶ τοῦ Θεός· ὅθεν »Ναὶ μὰ σιόω παρὰ Λάκωσι. τῷ Διοσκούρω δηλονότι· ἐπειδὴ καὶ οἱ Λάκωνες κατὰ τῶν Διοσκούρων ὤμνυον, Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. ς'. 18. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 213. καὶ Λυσιστρ. 81.

Σιπαλός, ἡ, όν· κατ' ἐπέκτ. τύπος τοῦ σιφλός. Ἐπάργεμος, ἐλλιπὴς κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, πεπηρωμένος, λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων, χωλὸς κατὰ τοὺς πόδας, σακάτης, Ἐτυμ. Μ Ζήτ. σιφλός.

*Σίπαρος, ὁ, καὶ, σίφαρος, τὸ Λατ. suppa rum, τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον ὅθεν σιπάρους ἐπαίρειν »(Ἀρίριαν. Ἐπίκ. γ'. 2 τὸ Λατιν. suppara summis velis anectere, τὸ περόμια ἐπαίρειν.« ἔστι δὲ ταύτον τῷ παρὰ Ξενοφῶντι »Ἀρτέμωνα Ἑλλ. ς'. β'. 27.) Ὁ Κατωβῶνος εἰς Sueton. Aug 98. ἀντὶ τοῦ »Σιφάρουςω ἀνέγνωτο· καὶ παροιμ. σιπάρους ἐπαίρειν, μὲ ὅλα τὰ πανιὰ τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω

*Σιπύα, ἡ· καὶ σιπύη. Ἀρτοφ. ἕτεροι δὲ τύποι καὶ σιπυὶς, ἡ· καὶ, σιπυς, ἡ Ἀγγεῖόν τι σιτηρόν, ἐξαιρ. σακκίον τι, ἐν ᾧ ἐφύλαττον ἄλευρον ἢ ἄρτους, μάκτρα ἢ ἀρτοθήκη, Ἰακ. Λεων. Τερ. 9. Ἀριστοφ. Πλουτ. 806. ὅθεν τὸ »Ὁμοσίπυος« Χαρώνδας παρ' Ἀριστοτέλ. πολιτ. ά. 1. τὸ εὐσίπυος, καὶ ὀλιγησίπυος.« Ὁ Ἐμστερχούσ. παράγει ἐκ τοῦ, σίπω, σιπάω, σιπέω, τὸ Λατιν. sipare, Ἐμβάλλειν ἢ ἐμπλήσειν· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου καὶ »Ἰπύαν ἔχει· καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς Ἀττικοὺς ὕμνους εἰς Δήμητραν ἑρμηνεύουσι τινὲς τὴν λέξιν »Σίφνειω

κατὰ τὸν Πολυδεύκην (*l.* 162.) ἢ καθ' Ἡσύχιον »Σίφυός« διὰ τοῦ, σιπύα. Ζητ. σιφαῖος· ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. »Σίβαία, ἡ σίββα, πήρα· σιβίς, πυξίς, καὶ, σεπτυΐς, πυξίς,« τὰ ὁποῖα παράγονται ἐκ τοῦ σέπω, σίπω, σιπάω, Sipare. Ἐν τῷ »Σίφνιος« φαίνεται καθαρῶς ἡ Ἀττικὴ δασύτης τῆς φωνῆς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ τῆς Αἰτωλικῆς διαλέκτου »Κίββα, πήρα·« καὶ τοῦτο ἤθελεν ἦτον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σίββα, ἂν τὸ κ ἐτέθη ἀντὶ τοῦ, σ' ἔστι δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ »Κίρβαι· τραχυτέρα προφορὰ τοῦ ἀνωτέρω. Μετὰ τοῦ, κίβα, κίββα, ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ »Κίβισις, πήρα,« ὅπερ ἔτι γράφεται καὶ »Κίβησις, κύβεσις, καὶ, κυβησία,« Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 1515. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 224. Ἀπολλόδωρ. β'. 4. Ζηνόβιος, Χιλ. α. 41. (ἡ παραγ. ἐστὶ σκοτεινὴ πιθανῶς δὲ συγγεν· τοῖς κατὰ διαλέκτους τύποις σίβα, κίββα, κύββα, = πήρα, ἄρα καὶ τῷ, κίβισις, κίβυσις, κύβισις, κ. τ. λ. Ἕτερος τύπος· ἄευ σ. ὑπάρχει τὸ, ἰπύα, Lobeck Φρυν. σ. 301. καὶ μετ' Ἀττκ. δασύτητος, σίφνις σίφνος.) (υυ-)

*Σιπυΐς, ίδος, ἡ, ἡ σιπύα.

*Σιπύς, ύος, ἡ, = σιπύα. (υυ)

Σίραιον, τό· ἡ »Σίραιος οἶνος« καὶ, σίρινος οἶνος, ἑψημένον γλεῦκος, μοῦστος βρασμένος, σιραῖος, Ἀρ. Σφ. 878. ἄλλως δὲ καὶ, ἕψημα, λέγεται, Sapa

Σιρίασις, ἡ· καὶ, σιριάω, οὐχὶ τόσον καλοὶ τύποι ἀντὶ, σειρίασις, καὶ σειριάω.

*Σίριον, τό. Ὁ σείριος ἀστὴρ, Ἴβυκος παρὰ Φωτίῳ.

*Σῖρις, ὁ. Αἰθιοπικὴ ὀνομασία τοῦ Νείλου, Διον. Περ. 223.

Σιρομάστης, οῦ, ὁ (σιρός, μαστήρ). Σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον, Ἡσύχ. Ζητ. σειρομάστης.

Σιρός, ὁ. Λάκκος (γούρνα), εἰς ὃν φυλάττεται ἐξαιρέτως ὁ σῖτος, ὄρυγμα εἰς ἀπόθεσιν σίτου ἢ καὶ ἄλλων σπερμάτων, Εὐριπ. λείψ. καὶ λάκκος διὰ νὰ πιάνωσι τοὺς λύκους, Λατ. sirus (υυ) Valck. diatr. p. 217. Ἐρατοσθ. ἐπ. 3, 4. κατὰ δὲ Δράκ. σ. 81, 25. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ — υ)

Σιρός, ὁ, νεώτ. τύπ. ἀντὶ σιρός, Schaef. Λογγ. σ. 336.

Σισαμίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ σησαμὶς, ἡμαρτημ. ἀνάγν· ἐν Βατραχομ. 30. »Σισαμίδα,« ὅπου χειρόγραφα τινὰ »Σησαμότυρον« ἔχουσι, καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει πλακοῦντα τινὰ πασταλισμένον μετὰ σησάμου, τὸ δὲ δεύτερον, πλακοῦντα μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένον.

Σισάριον, τό. Κοσμάριον, στολίδιον, χρυσοῦν γυναικεῖον, πιθαν· εἶδος ἀλυσίδος, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε. 101.

Σίσαρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι εἰσὶν εὐώδιμαι. Διοσκορ. β. 139. Πλιν. 19. 5. Sium sisarum, Λιν.

Σισμός, ὁ. Τεύτον τῷ, σίξις, ἐκ τοῦ, σίζω.

Σισόη, ἡ. Πλόκαμος τῆς κεφαλῆς, πλεξούδα, ἡ εἶδος τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας, παρὰ τοῖς Ο'.

Σίσυβος, ὁ σπανιώτ. κατὰ διάλ. τύπος ἀντὶ θύσανος, συγγεν. τῷ σίλυβος, ἡ σίλλυβος, καὶ σίτυβος.

Σισύμβρινος, ίνη, ινον. Κατεσκευασμένος ἐκ σισύμβρου, Ἀθην. σελ. 689.

Σισύμβριον, τό, = σίσυμβρον (υ-υυ Νικ. λείψ. 2, 57.)

*Σίσυμβρον, τό. Φυτόν τι εὐῶδες, ὁ Διοσκορ. β'. 155. καὶ 156. περιγράφει δύο εἴδη τούτου, τὸ πρῶτον ἴσως ἐστὶ τὸ τοῦ Λιννάιου Mentha aquatica, καὶ τὸ δεύτερον Nepeta cataria (υ-υ Μελ. ι, 19. παρὰ δὲ Νικ. Θηρ, 896, – – υ)

Σισύρα, ἡ, χοντρὸν μαλλιαρὸν φόρεμα, τοῦ ὁποίου τὸ μαλλὶ δὲν ἐκουρεύθη, Ἡροδ. 4, 109. 7, 67., καὶ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε τὴν μὲν ἡμέραν ὡς φόρεμα, τὴν δὲ νύκτα ὡς σκέπασμα (κάπα, κουζιόκα), Ἀρ. Νεφ. 10. ἔτι δὲ, γούνα, διφθέρα. ἐξαιρτ. γοῦνα ἐκ δέρματος αἰγός, ἄλλως, βαίτη, Valck. Ἀμμ. σ. 205. (σπανιώτ. τύποι εἰσὶ, σίσυρνα, σίσυρνον, σίσυρνος, σίτυρος, σίσυς, σύρα, συρία, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται πιθανὴ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σύρω· περὶ δὲ διαφορᾶς, οὐχὶ ὅμως τόσον ἐξ ἀξιοπίστου πηγῆς, μεταξὺ σισύρα, σίσυρνα καὶ σίσυς, ἴδε Σχολ. Ἀρ. Ὄρν. 122. ὁ δὲ συνήθης τονισμὸς σίσυρα φαίνεται ἐσφαλμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σισύρα, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων· ὁ Φώτ. »Σισύρα, βαίτη, τουτέστι τὸ ἐκ κωδίων συρραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης.« »Ἐν πάντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.« (Νεφ. 10. καὶ Σφῆκ. 1138. καὶ 737. Βάτραχ. 1507.) ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει. »Σισύρια, καὶ Σισύρα, καὶ Σίσυς. Σισύρα, τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπαστρον. Σισύρνα, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. Σίσυς, τὸ παχὺ ἱμάτιον καὶ εὐτελὲς, μικρὸν, ἐπιτήδειον εἰς ἐν ἅπτεσθαι οἷον ἐξωμίδιον.« ὁ δὲ Τζέτζης ἐν ἀνεκδότοις Σχολίοις .ις Ἀριστοφ. Νεφ. 10. ἔχει. »Σίσυς, Σισύρνα, καὶ Σίσυρα. Σίσυς, πᾶν τὸ εὐτελὲς καὶ ῥακώδες περίβλημα. Σισύρνα, δέρμα ἄτριχον πολλοῖς τισὶ, μᾶλλον δὲ μονατταῖς φορούμενον ὡς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ μαλωτὰ ἐπιβλήματα στρωμναῖς χρησιμεύοντα.« ὁ Πολυδ. ιζ'. 61. καὶ 59. *l.* 64.) »Σισύρα, ὑφαντὸν ἱμάτιον, χλαῖνα παχεῖα.« Ἰσοδυναμεῖ ἄρα τοῖς παρ' ἡμῖν »Κουζιόκα, Γοῦνα, Κάπα, Τραγίκαπα, Βελένζα, καὶ Τσέργα, λεγομένοις, ἅπερ εἰσὶ μαλλιαρὰ ἱμάτια καὶ σκεπάσματα. Ἐντεῦθεν τὸ »Αὐτόπεκος, καὶ, Ἄγναπτος σισύρα.« καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἐρυξίαν »Σισύρνα δερματίνη.« ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει. »Ἐρατοσθένης Σισύραν φησὶ, στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων. Σισύρναν δὲ, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, ὁ Γούνναν φασίν.« Ἐκ τοῦ, Σίρα, Συρία, προήχθη κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τό, Σισύρα. Καθ' Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἐλέγετο ἔτι καὶ Σίσυς, Σίτυρος, Σίσυρνος, ὅστις ἔτι ἔχει. »Σισυρνώδης στολή, τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν· διαφέρει σισύρνα σισύραι. Σισύρνα μὲν γὰρ, χιτῶνος εἶδος. Σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα. καθάπερ τὰ κώδια καὶ οἱ μηλωταί.« καὶ Σισυρνον, τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λυβίην, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι· τὸ αὐτὸ καὶ Σαίραν. Παρ' Ἡροδότ. δ'. 109. »Τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται.« τινὰ Χειρόγραφα ἔχουσι »Σισύραι« ἄλλα δὲ »Σισύρναι«.

*Σισυριγχίον, τό. Φυτόν τι κεφαλόῤῥιζον, φλοιόῤῥιζον.

*Σισυρίνιον, τό., νεώτερος τύπος ἀντὶ σισύρα.

*Σίσυρνα, ἡ, = σισύρα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδ. 4, 109. 7, 67. (υ-υυ) ὅθεν

Σισυρνοδύτης, ἡ »Σισυροδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ μετὰ σισύρας ἐνδεδυμένος, ὁ σισύρναν ἐν τῷ περιπατεῖν φορῶν, Λυκόφρ. 634.

*Σίσυρνον, τό, = σίσυρνα, σ.σύρα (υ-υ)

Σίσυρνος, ὁ, = Σισύρα, σίσυρνα. 2) παρὰ χειρουργ. ἐπιδέσμιόν τι τῶν ἰατρῶν. Ἡσύχ. ὅθεν

*Σισυρνοφόρος, ὁ, ἡ, = σισυροφόρος, Ἡροδ. 7. 67.

Σισυρνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος, ἡ τὴν ὄψιν μιᾶς σισύρας, ὅθεν σισ. στολή. Ζητ. ἐν τῷ, Σισύρα. Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ.

*Σισυροδύτης, ου, ὁ = σ.συρνοδύτης.

Σίσυρος, ὁ, = Σισύρα, Ἡσύχ. (υ υ υ)

*Σισυροφορέω, Φορῶ σισύραν, (κουζιόκαν, γοῦναν), ἐκ τοῦ

Σισυροφόρος, ὁ, ἡ (σισύρα, φέρω). καὶ »Σισυρνοφόρος« Ὁ σισύραν φορῶν, Ἡρόδοτ. ζ'. 67. »Πάκτυες δέ, σισυροφόροιτε ἔσαν«.

Σίσυς, υος, = Σισύρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 122. (υ υ)

*Σισυφίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος Σισύφου· ἐν γένει, Κορίνθιος.

*Σισυφίζω, (Σίσυφος). Πράττω ὡς ὁ Σίσυφος, ὅ ἐστι, δολίως καὶ πανούργως.

Σίσων, ὁ. Φυτόν τι τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου οὗτος ὁ σπόρος εὔχρηστός ἐστι καὶ εἰς καρύκευσιν τῶν φαγητῶν, καὶ εἰς τὴν ἰατρικήν· ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Sisum amomum. Διοσκ. 3, 164.

Σῖτα, ἐκ τοῦ σῖτος, ἀνώμαλόν πληθυντικὸν, ταὐτὸν τῷ, Σιτία, εἰς τὸ πεζὸν, Τροφαὶ, ἄρτοι, βρώματα, φαγητὸν, ὀψώνιον, σιτηρέσιον. Ὅρα σῖτος.

Σιταγέρτης, ου, ὁ. (σῖτος, ἀγείρω) Ὁ συνάγων τὸν σῖτον ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτ. ὁ ἐμβάλλων αὐτὸν εἰς τὰς δημοσίους ἀποθήκας (Ἰστραντζῆς, ἢ Ἰστιρατζῆς, Τουρκ.), Πίναξ Ἡρακλ.

Σιταγωγέω. ῶ (σιταγωγός). σῖτον ἄγω, μετακομίζω, φέρω σῖτον ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, Λουκιαν. ὅθεν.

Σιταγωγία, ἡ. Ἡ φορὰ, ἤτοι τὸ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο φέρσιμον τοῦ σίτου· ἢ διὰ τῶν πλοίων ἢ ἁμαξῶν μετακόμιτις τοῦ σίτου.

Σιταγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σῖτον ἄγων, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐφ' ἁμάξης ἢ ἄλλως πως· ἐξαιρ. ὁ φέρων σῖτον προμηθεύσεως χάριν· ὅθεν, »Σιτ. πλοῖα« (Ἡροδ. 7, 147. καὶ Lobeck Φρυν. p. 430), ἢ »Νῆες σιταγωγοί«, τὰ μεταφέροντα ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο διὰ προμήθευσιν σῖτον καράβια, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ζ'. 12.

Σιτανίας, καὶ, σιτάνιος, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 2. ἴσως ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, σηταυίας, καὶ, σητάνιος πυρός. Ἐφεστινὸν σιτάριον.

Σιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῖτος. Ὀλίγος σῖτος, ἢ ἄρτος. »Εἰς βραχὺ σιτάριον κέρμα καὶ ὀναρίου«, Ἀνθολογ. διὰ τὸ κέρμα ὀλίγου ἄρτου καὶ οἴνου. Ἡ συνήθεια λέγει οὕτω τὸν σῖτον, τὸν πυρόν.]

Σιτάρκεια, ἡ. Ἡ ἐπιστασία τοῦ νὰ προβλέπῃ τις καὶ νὰ φροντίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ ἐξαιρτ. στρατιᾶς τινός· ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῶν στρατιωτῶν, τὰ ὀψώνια, τὸ σιτηρέσιον. ἴδε σιταρχία. ἐκ τοῦ

Σιταρκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀρκέω). Σῖτον δίδωμι, προμηθεύω, ἢ φροντίζω περὶ τῶν σιτηρεσίων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων τῆς τε στρατιᾶς καὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων, δίδω αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν· ταὐτὸν τῷ, σιταρχέω. ὅθεν

Σιταρκία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτάρκεια. ἴδε καὶ, σιταρχία.

Σιταρχέω, ῶ. Σιτάρχης εἰμί· καθόλου, φροντίζω περὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος· ταὐτὸν τῷ, σιταρκέω. ὅθεν

Σιτάρχημα, τό (σιταρχέω). Ἡ προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων πρὸς τροφὴν· ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν, σιτηρέσιον, ἢ μισθοδοσία πρὸς τὸ ζῆν· »Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές«, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 238. Stipendium Λατ.

Σιτάρχης, ου, καὶ, σίταρχος (ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος, Proviantmeister, Γερμ. avitailler Γαλλ.

Σιταρχία, ἡ (σιταρχέω). Ἡ ἐπιστασία τοῦ φροντίζειν περὶ τῆς τοῦ στρατεύματος, ἢ τῆς

πόλεως τροφῆς. Ἀρχή, διδοῦσα σῖτον τοῖς ἐπιβάταις ἢ τοῖς στρατιώταις, Provisantamt. Γερμ. Ἐνίοτε εὑρίσκεται ἡ λέξις καὶ = σιταρχία, καὶ μάλιστα παρὰ Πολυβίῳ πολλαχοῦ.

Σίταρχος, ὁ, = σιτάρχης.

Σιτεία, ἡ (σιτεύω). Ἡ τροφή, τὸ τρέφειν· παχύνειν τὰ ζῶα· ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. σελ. 414. καλεῖ οὕτω καὶ τὴν ἐν τῷ Πρυτανείῳ δημόσιον σίτευσιν.

Σιτέσκω, = σιτεύω.

Σιτευτής, οῦ, ὁ (σιτεύω). Ὅστις σιτεύει, τρέφει ζῶα.

Σιτευτός, οῦ, ὁ. Σιτευμένος, τεθραμμένος, θρεμμένος, παχύς, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Σιτεύω, Μ. εύσω (σῖτος). Τρέφω, τρέφω ἐν ζῶον διὰ νὰ παχύνῃ, Ἡροδ. 7, 19. Μέσως, σιτεύομαι, τρέφω ἐμαυτόν, τρέφομαι, ἤτοι τρώγω μετὰ αἰτ. ἐξαιρ. ἄρτον. Ὀδυσ. Ω, 209. »Ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσκοντοιο, σίτου καὶ τροφῆς μετελάμβανον, ἐσιτοῦντο, ἠσθιον, ἠρίστων, ἔτρωγον. πρβ. καὶ

Σιτέω, ῶ, Μ. ίσω (σῖτος). Τρέφω, δίδωμί τινι φαγεῖν· παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνήθ. ἐν τῷ μέσῳ σιτέομαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, πηγαίνω καὶ ζητῶ τροφήν, τρώγω, μετὰ αἰτ., Ἡσυχ. παρ' Ἡροδ. πλὴν καὶ ἀπολύτως. Ἡροδ. 1, 94. 133. ἐξαιρ. τρώγω ἄρτον.

Σιτηβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὸν σῖτον ἤτοι τὸ σπαρτὸν τρώγων, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 115.

Σιτηγέω, ῶ (σιτηγός), = σιταγέω. Σῖτον, ἢ σιτία φέρω πρός τινα.

Σιτήγονος, ὁ, ἡ (γόνος)· παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 424. ὁ εἰς φαγητὸν καὶ τροφὴν τῶν ἀνθρώπων διωρισμένος· κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται »Χιλίγονος«, εἰς τροφὴν τῶν ζώων.

Σιτηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σῖτον ἢ σιτία ἄγων δι' ἁμάξης κτ. ταὐτὸν τῷ, σιταγωγός.

Σιτηρεσιάζω Προβλέπω τινὰ μὲ σιτία, τροφάς, ἤτοι φροντίζω περὶ τῶν σιτίων καὶ τῆς τροφῆς τινος, αἰτ. Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 37. ἐκ τοῦ

Σιτηρέσιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτάρκεια. Τὸ ἐφόδιον, ἢ τροφή, καὶ ἐξαιρ. τῶν στρατιωτῶν, ὁ μισθὸς αὐτῶν, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. β'. 3. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Σιτηρέσιος, ία, ον, = σιτηρός.

Σιτηρός, ά, όν (σῖτος). Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος, ὁ εἰς σῖτον ἀνήκων. 2) ἀνήκων εἰς ἐφόδιον, εἰς τροφήν· ἢ ἐπιτήδειον εἰς τροφήν, ἐδώδιμον. 3) »Τὰ σιτηρά« καὶ »Τὰ σιτώδη«, τὰ εἰς σῖτον ἀνήκοντα σπέρματα ἢ γεννήματα, τὰ μεταξὺ τῶν σπαρτῶν ἤτοι τῶν γεννημάτων ἀριθμούμενα. 4) »Ἀγγεῖον, ἢ, Μέτρον σιτηρόν«, ἀγγεῖον διὰ σῖτον, ἢ μέτρον, δι' οὗ μετρῶνται τὰ γεννήματα.

Σίτησις, εως, ἡ (σιτέω). Τὸ τρώγειν, τροφὴν λαμβάνειν· καὶ ἡ καθημερινὴ τροφή, τὸ καθ' ἡμέραν φαγητόν· τὸ φαγεῖν αὐτό, Ἡροδ. 3, 23. 4, 17. 2) »Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις«, τὸ τρώγειν καθ' ἡμέραν ἐν τῷ πρυτανείῳ, Πλάτ. 3) ὁ Ζώσιμος λέγει »Σιτήσεις« καὶ τὰς τῶν Ῥωμαίων annonas.

Σιτητός, ή, όν (σιτέω), = σιτικός, ἀμφ.

Σιτίζω, Μ. ίσω (σῖτος). Σῖτον, ἤτοι φαγητὸν παρέχω, ψωμίζω, δίδωμί τινι φαγεῖν, τρέφω. παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνηθ. τινί τι, ἢ, τινά τινος, ἀλλὰ καὶ τινά τι, Ξεν. Συμπ. 4, 9. σιτέω, καὶ σιτεύω. Μέσως, τρέφω ἐμαυτόν, ἤτοι τρώγω, τροφῆς μεταλαμβάνω, μετ' αἰτ. »Πρῶκας σιτίζεται«, Θεόκρ. 4, 16.

Σιτικός, ή, όν· καὶ, σίτινος, ίνη, νον (σῖτος). Πᾶν ὅ,τι καθόλου ἀνήκει εἰς σῖτον, ἢ εἰς γεννήματα, ἢ εἶναι ἀπὸ σῖτον ἢ γεννήματα· ὅθεν »Τῶν σιτίνων τὰ κρίθινα ἄχυρα«, ἀφ' ὅλων τῶν γεννημάτων τὰ κρίθινα ἄχυρα, Γεωπον. »Σιτικὴ ἐξαγωγή«, τὸ ἐκβάλλειν γεννήματα, σιτάρια καὶ φέρειν αὐτὰ εἰς ξένους τόπους, Πολύβ. (-υυ)

Σιτίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σῖτος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς »Σιτία, τά«, βρώματα, φαγητὰ ἐκ σίτου, ἄρα ἄρτος, πολλάκις παρ' Ἡροδ. β) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ τροφή, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφία, φαγί· ἐξαιρ. τῶν ἀνθρώπων, ἀντιθ. τῷ, »χόρτος«, φαγὶ διὰ τὰ θρέμματα. Ἀριστοτ. Ἱστ. β'. 2. »Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ, καὶ αὔξει, καὶ σώζει«. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 19. »Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι« ὁ αὐτ. »Σῖτα προσφέρεσθαι« Πλούταρχ. »Σῖτα προσάγεσθαι«. Λουκιαν. »Ἀποσχόμενον σιτίων«. Ξενοφ. Λακ. »Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι«. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δαπάνημα, ἐφόδιον (Κεμπάνια, ζαχαρὶς, προβιζιόν, προβιάν), Θουκυδ. »Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτίαν· γ) καὶ ἡ δημόσιος σίτησις ἐν τῷ πρυτανείῳ. δ) = σῖτος, σημ. β'.

* Σίτισις, εως, ἡ (σιτίζω), = σιτισμός. (-υυ)

* Σίτισμα, τό (--υ) καὶ

Σιτισμός, ὁ (σιτίζω). Τὸ τρέφειν τινὰ, ἢ παχύνειν ζῶόν τι.

Σιτιστής, οῦ, ὁ (σιτίζω), = σιτευτής, Γλωσσ.

Σιτιστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σιτίζω. Θραμμένος, κτ. ὡς τὸ σιτευτός.

* Σίτλα, ἡ. Εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ Λατ. situla.

Σιτοβόλιον, τό· καὶ, σιτοβολών, ῶνος, ὁ· καὶ, σιτοβόλειον, καὶ, σιτόβολον, τό (βαλλω). Τόπος, ἢ δοχεῖον, ἔνθα ἐναποτίθεται ὁ σῖτος, ἀποθήκη (ἀμπάριον), Ῥογὸς, Γένεσ. μα'. 56. Γεωπον. ιγ'. δ'. 5. ἔνθα ἐν β'. 27. κεῖται ἔτι καὶ »Σιτοβόλον, τό· καὶ, σιτοβόλειον«. πρβ. Βολεών.

Σιτοδαισία, ἡ (δαίω, 2.). Διανομὴ σίτου, ἢ ἄρτου, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 7, 45., ἔνθα καὶ νῦν ἡμαρτημ. ἀναγιν. σιτοδασία.

Σιτοδεία, ἡ· Ἰων. σιτοδηΐη (δέομαι). Σπάνις, ἔλλειψις ἢ ἔνδεια σίτου, ἄρτου, καθόλου, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, λιμός, πεῖνα, Ἡρόδοτ. α'. 22. 94. ὅθεν

Σιτοδέομαι, ἀντὶ σίτου δέομαι. Πάσχω ἔλλειψιν σίτου, ἄρτου, ἢ καθόλου τροφῆς, Θουκ.

Σιτοδόκη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτοβόλιον, Πολυδ. θηλυκ. ἐκ τοῦ

Σιτοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Σῖτον, ἄρτον, ἢ ἄλλην τροφὴν δεχόμενος, χωρῶν, ἐμπεριέχων, ἢ φυλάττων, ταμιεύων.

Σιτοδοσία, ἡ (δίδωμι). Δόσις, χάρισις, ἄνευ πληρωμῆς, σιταρίου τροφῶν, εἰς τὸν λαόν, μοίρασις αὐτῶν.

Σιτοδοτέω, ῶ. Μ. ήσω. Σῖτον δίδωμι, χαρίζω, ἢ μὲ σῖτον, ὡς τό, διανέμω, καθόλου προμηθεύω, σιτομετρέω.

Σιτοδότης, ου. ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ἢ διανέμων σῖτον, ὡς τό, σιτομέτρης, Συνέσ.

Σιτοδοχεῖον, τό, = σιτοδόκη. ἐκ τοῦ

* Σιτοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι), = σιτοδόκος.

Σιτοθήκη. ἡ (θήκη), ταὐτὸν τῷ, σιτοδοχεῖον. ἀμφ.

Σιτοκαπηλεύω (σιτοκάπηλος). Σῖτον πωλῶ, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια, ζωοτροφίας Πολυδ. ζ'. 18.

Σιτοκαπηλία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ σιταρίου, ἢ ζωοτροφιῶν πραγματεία, ἐμπορία, ἢ τοῦ σίτου πώλησις. καὶ

Σιτοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ διὰ σίτου ἐμπορευόμενος, ὁ σιτάριον πωλῶν, σιτοπώλης

Σιτόκουρος, ὁ, ἡ (σῖτος, κείρων). Σιτάρι.ον τρώγων· ἰδιαιτ. ὁ ἐπὶ ματαίῳ τὸν ἄρτον τρώγων, ὁ ἀνωφελὴς καὶ μηδενὸς ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τρεφόμενος, Μένανδρος παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 248. »Ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σιτόκουρος, ἄθλιος, ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι«.

Σιτολογέω, ῶ (σιτολόγος). Σῖτον λέγω, συλλέγω, συνάζω τροφὰς σιτάρια, ἢ καθόλου, συνάζω ἐν πολέμῳ εἰς ξένον τόπον, στέλλων ἱππικόν, τροφὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἢ σῖτον διὰ τοὺς στρατιώτας. Fourrager, Γαλ. »Τὴν χώραν σιτολογεῖν«, συνάγειν τὰ σιτάρια ἀπὸ τινος τόπου, Πολύβ. γ'. 101. ὅθεν

Σιτολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τοῦ σίτου, ἢ χόρτου. 2) ἡ φορὰ, σύναξις ζωοτροφιῶν.

Σιτολόγος, ὁ, ἡ (σῖτος, λέγω). Ὅστις συνάγει σιτάρια καὶ φροντίζει περὶ τῆς ζωοτροφίας τῶν στρατιωτῶν, ἢ πόλεώς τινος, ἢ περὶ τοῦ χόρτου τῶν ἵππων, Fourrageur, Γαλ.

Σιτομετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σῖτον μετρῶ, διαμοιράζω τὸν σῖτον, καὶ ἐν γένει τὰς ζωοτροφίας κατά τι διωρισμένον μέτρον (δίδω, ἢ μοιράζω τὰ ταΐνια). »Σιτομετρεῖν τινά«, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας, ἔθεν παρὰ Πολυβ Μέσ. »Οἱ στρατιῶται σιτομετροῦνται, λαμβάνουσι κατὰ τὸ μέτρον τὰς τροφὰς αὐτῶν. 2) ἐκτελῶ τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου, σιτομέτρης εἰμί. ἐκ τοῦ

Σιτομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ὁ τὸν σῖτον μετρῶν, ὅς τις μετρᾷ καὶ διαμοιράζει, ἤτοι διανέμει κατὰ τὸ μέτρον τὸν σῖτον, ἢ ἐν γένει, τὰς τροφὰς (ὅστις μοιράζει τὰ ταΐνια). 2) ὁ ἄρχων, ὅς τις ἐπιστατεῖ εἰς τὸ νὰ ὦσι τὰ μέτρα τοῦ σίτου δίκαια καὶ σωστά, Ἀριστοτέλ. πολ. δ'. 15. ὅθεν

Σιτομετρία, ἡ. Τὸ μέτρημα καὶ ἡ διανομὴ τοῦ σίτου ἢ τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χόρτου (ἢ μοίρασις τῶν ταϊνίων.) 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου. 3) καὶ αὐτὸ τὸ σιτομέτριον, ἤτοι τὸ μετρηθὲν ἀπὸ τὸν σῖτον, ἀπὸ τὰς ζωοτροφίας, βρώματα (τὸ ταΐνιον), Διόδωρ. Σικ. β'. 41.

Σιτομέτριον, τό. Ὁ μεμετρημένος καὶ εἰς τροφὴν διδόμενος σῖτος· τὸ ὡρισμένον ταΐνιον, ἢ διωρισμένη ζωοτροφία, τὰ τεταγμένον μέτρον τοῦ σίτου, τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χόρτου, dimensum, Μάρκ. Εὐαγγ. ιβ'. 42.

Σιτόμετρον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτομέτριον, Πλούταρχος.

Σιτομνημονέω, ῶ (μνήμων), = σιτομετρέω, Γραμματικ. Ἡσύχ. »Σιτομνημονεῖν«, ἀντὶ τοῦ, τὰ σῖτα μετρεῖν· παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα.

Σιτονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ τὰ σῖτα νέμων, ὁ τὸν σῖτον, τὸ ταΐνιο, ἢ τὴν τροφὴν, τὰς ζωοτροφίας διδοὺς, ἢ διανέμων, Σοφοκλ.

Σιτοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (σιτοποιός). Ποιῶ, ἑτοιμάζω τὸν σῖτον, ἀλέθω αὐτὸν, κτλ. ἔτι δὲ ἀλεύρι, ἄρτον, τροφὴν, βρώματα, φαγητὰ ἑτοιμάζω· τινὶ, δίδωμι τροφὴν, ψωμίζω, τρέφω τινὰ, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 2. »Αἰχμαλώτους οὐκ ἂν φυλάττειν τούτους ἡμᾶς δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν τούτους«. Μέσ. »Σιτοποιέομαι, ἑτοιμάζω ἄρτον, τροφὰς, βρώματα διὰ τὸν ἐμαυτόν μου· ἢ σιτοῦμαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, τρώγω, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ς'. 19. »Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη κοιμᾶσθαί τε ἀμφοτέρους« ἀλλ' ἐν ς'. β'. 11. »Χειρομύλας, αἷς σιτοποιησόμεθα«, σημαίνει τὸ, ἀλέθω, ἑτοιμάζω ἄλευρον διὰ νὰ κάμω ἄρτον διὰ τὸν ἐμαυτόν μου· ὅθεν

Σιτοποιία, ἡ. Ἡ ἑτοιμασία καὶ κατασκευὴ τοῦ σίτου, τοῦ ἀλεύρου, τοῦ ἄρτου, ἢ καθόλου τῶν φαγητῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 21. »Ἡ ἐκ τοῦ κεροῦ σιτοποιία«, ἢ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, ἀρτοποιία. ὅθεν

Σιτοποιϊκός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς σιτοποιΐαν. »Ὄργανον, σκεῦος σιτοποιϊκόν« (Ξενοφ. Οἰκον

ϛ'. 7. καὶ ϛ.), ὄργανον, ἢ σκεῦος ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν σίτου, ἄρτου, ἀλεύρου, φαγητῶν.

Σιτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν καὶ ἑτοιμάζων τὰ σῖτα ἤτοι τὰ φαγητά, τὴν τροφὴν τὸ ἄλευρον ἐκ τοῦ μύλου καὶ ὁ ἀλέθων τὸν σῖτον, ἢ κατασκευάζων τὸν ἄρτον, ἀρτοποιός, ἀρτοκόπος, Ἡρόδοτ. γ'. 150. 7, 187. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῷ θηλ., ἡ σιτοποιός.

Σιτοπομπεία, καὶ -πία, ἡ (ἄρτος, πέμπω). Ἡ ἀποστολὴ, καὶ μετακόμισις τοῦ σίτου· ἔτι δὲ καὶ ἡ συντρόφευσις, ἤτοι ἡ συνοδία αὐτοῦ καὶ ἀσφάλεια, Δημοσθένη: convoi, escorte.

Σιτοπομπεῖον, καὶ, σιτοπόμπιον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, σιτοπομπεία, Διοδ. Σικ. ἀμφ.

*Σιτοπομπία, ἡ, καὶ

*Σιτοπόμπιον, τό, = σιτοπομπεία.

*Σιτοπονέω (σιτοπόνος), = σιτοποιέω.

Σιτοπονία, ἡ, = σιτοποιΐα. Φίλ. γ'. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. πγ'. ἡ ἑτοιμασία καὶ παρασκευὴ τῶν φαγητῶν.

Σιτοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω), = σιτοποιός.

*Σιτοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω), = σιτοπώλης. (α)

Σιτοπωλέω, ῶ. Σῖτον πωλῶ· καὶ μετὰ Γεν. ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια. ἐκ τοῦ

Σιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σῖτον πωλῶν, σιτεκπήλης.

Σῖτος, ὁ. Τὸ σιτάριον, ὁ πυρός· τὸ πρῶτον ὅλων τῶν γεννημάτων καὶ καρπῶν, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· Ἡρόδοτ. α'. «Σῖτος δὲ σφι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλισμένος». Θουκυδ. η'. «Σίτου ἐκβολή», ὅταν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύεται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδεται τὰ σπέρματα. Φώτ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ χόρτον αὐτοῦ, ἤτοι τὸ σπαρτόν· Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ϛ'. ἱ. καὶ ε'. γ'. 8. «Φθείρειν τὸν σῖτον». Καλοῦνται ἔτι καὶ ὅλοι οἱ καρποὶ, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· ἔτι δὲ ὁ ἐκ τούτου κατεσκευασμένος καὶ ἡτοιμασμένος ἄρτος, καὶ τὸ ἄλευρι, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ε'. ἱ. «Πέμπεται τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ». καθόλου τροφὴ, φαγητόν, τὸ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖον, συχνάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ὡς τὸ σιτίον ἀπαραλλάκτως ἐπὶ τροφῆς ἀνθρώπου, ὅθεν καὶ γενικ. ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, «σῖτον ἔδοντες, Ὀδ. Θ, 222. Ι, 90. Κ, 101. συνήθ. ἐπὶ τροφῶν, κατεσκευασμένων ἐκ σίτου, ἄρτος, ἄλφιτα, ζυμαρικὰ καὶ τὰ παρ. ἀντιθ. τοῖς ἐκ κρέατος, ὅθεν, «σῖτος καὶ κρέα», Ὀδ. Ι 9. Μ, 19. Ο, 334. Χ, 21. καὶ ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων, οἵτινες ἔτρωγον μόνον κρέας, ἔλεγον. «Οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον», Ἡσ. Ἔ. 148. λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, ἀντὶ τοῦ, χόρτος, τροφὴ, ὡς παρὰ Ξεν. Κ Π. 8, 1. 13. «Ἵπποις σῖτον ἐνέβαλε», δηλ. χόρτον· καὶ ἐν Ἱππ. 4, 1. «Τοῦ ἵππου τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης· καὶ κατωτέρω. «Ὅταν (ὁ ἵππος) ἐπὶ τὸν σῖτον ἀπάγεται· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ αὐτ. Οἰκον. 17, 10. «Εἰ ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα, καταστρέψῃς αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίνεται σῖτος· τῇ γῇ», τροφὴ δηλ. λέγεται δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν ὡς βρῶμα ἐναντίον τῷ, ποτῶν, ὅθεν, «σῖτος οὐδὲ ποτῆ», Ὀδ. Ι, 87. Κ, 58. Ἰλ. Τ, 306. ἢ καὶ, σῖτος καὶ οἶνος, Ὀδ. Γ, 479. Ξ, 46. Τ, 312. 378. Ἰλ Ι, 706. Τ, 161· καὶ, σῖτος καὶ μέθυ, Ὀδ. Δ, 746. Η, 265. Ρ, 533. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σιτά καὶ ποτὰ (παρ' Ἡροδ. 5, 34. 65.)», φαγητὰ καὶ πιοτά. «Σῖτος καὶ εὐνὴ (Ὀδ. Τ, 130. Ἰλ. Ω, 129)», φαγὶ καὶ ὕπνος· ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 235. ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. καὶ ἐπὶ παχέος, πολτώδους ποτοῦ, τοῦ, κυκεών. «Ἀνέμιγε δὲ σίτῳ φάρμακα», ἐπὶ τῆς Κίρκης. Παρ' Ἡροδ. 4, 17. «Σῖτον καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται». 2) παρ' Ἀττικ. καὶ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου λείψανα τῶν φαγητῶν διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος, τὰ περιττώματα· ὡς καὶ τὸ, σιτίον. — 3) Καλεῖται ἔτι σῖτος καὶ ἡ διδομένη πρόσοδος τινὶ εἰς τροφὴν, ὁ τεταγμένος μισθὸς, ἤτοι τὸ σιτηρέσιον, Δημ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόκος, Ἀππιαν. Οἱ Ἀττικ. ἔχουσιν οὐχὶ σπανίως τὸ ἀνώμ. πληθ. σῖτα, τά, ὅπερ καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ 4, 128. 5, 34. 65. 7, 21. εὕρηται· ὅμως ἐνικὸν, τὸ σῖτον, εἰν ὑπάρχει, Porg. Εὐρ. Μηδ. 494. Schaef. Σοφ. Ἡλ. 1366. Παρ' Ὅμ. εὕρηται μὲν ἅπαξ ῥητῶς τὸ ἐνικὸν, Ὀδ. Τ, 61., τὸ δὲ οὐδέτ. οὐδέποτε, καὶ λοιπὸν ἤθελεν ἦναι μωρία τὸ νὰ θέλῃ τις ἐκ τούτου νὰ συμπεραίνῃ τι καὶ ἐναντίον ὅλης τῆς λοιπῆς χρήσεως τῆς γλώσσης.

Σιτόσκελτον, τό· ταὐτὸν τῷ, Αἰγίλωψ. Ἐν τῷ τοῦ Διοσκορ. δ'. 139. παραρτήματι κεῖται σιτόσπελος. ἴδε σιφώνιον.

Σιτόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος μετὰ σίτου, σπαρμένος μὲ σιτάριον, Διονύσ. Ἁλικ.

Σιτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω), = σιτοποιός. «Μύλη σιτουργός», ὁ ἄλευρον ἐργαζόμενος μύλος, Πολύαιν. γ'. ἱ. 10.

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σῖτον, ἢ ἄρτον τρώγων· ὁ τρώγων σιτάριον ἢ ψωμίον, Ὀδ. Ι, 191. Ἡροδ. 4, 109. συνήθης ἐπωνυμία τῶν ἀνθρώπων, τῶν σῖτον ἐδόντων. (χ)

Σιτοφόρον, τό, προστυπακουομ. ἀγγεῖον. Ἀγγεῖον, δοχεῖον, δι' οὗ φέρεται ἄρτος, ἢ φαγητὰ, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐμβάλλονται σιτία, καλάθι· οὐδέτερον ἐκ τοῦ

Σιτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῖτον φέρων, παράγων, γεννῶν. «Γῆ σιτοφόρος», τόπος, εἰς ὃν γίνονται πολλὰ σιτάρια. 2) καθόλου δὲ, ὁ πολλὴν τροφὴν ἢ φαγὶ φέρων, κομιζῶν, μεταφέρων· καὶ ἐπὶ ἀχθαφόρων ζώων παρ' Ἡροδ. 1, 80. 3, 154. 7, 125.

Σιτοφυλακεῖον, τό (φυλακή). Τόπος, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττεται ὁ σῖτος, σιτοβολών.

Σιτοφύλακες, οἱ (φύλαξ). Ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις, ἥτις ἐπιμελεῖτο, ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα, καὶ οἱ ἄρτοι, Φώτ. εἶχον οὗτοι τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ σημειώσι τὸ σιτάριον, ὅσον ἐφέρετο εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ προσέχωσιν ἐπάνω εἰς τοὺς σιτοπώλας, διὰ νὰ πωλῶνται τὸ σιτάριον, τὸ ἄλευρον καὶ ὁ ἄρτος κατὰ τὸ διωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρον καὶ ζύγι, Λυσίας, σελ. 722. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην παρ' Ἁρποκρατίωνι ἦταν ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὰς τρεῖς σιτοφύλακες, εἶτα δὲ 10 ἐν τῇ πόλει, καὶ 5. ἐν τῷ Πειραιεῖ.

Σιτοφυλακέω, ῶ. Σιτοφύλαξ εἶμι, Ἀππιαν. καθόλου, φυλάττω τὸν σῖτον. ὅθεν

*Σιτοφυλακία, ἡ. Ἡ ἀξία, τὸ ἐπάγγελμα τῶν σιτοφυλάκων.

Σιτοφυλακεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτοφυλακεῖον.

*Σιτοφύλαξ, κος, ὁ. Ὅρα σιτοφύλακες.

Σιτόχροος, καὶ συναιρ. σιτόχρους, ὁ, ἡ (χρόα, σῖτος). Ὁ σῖτον χρῶμα ἔχων, κίτρινος ὡς τὸ σιτάριον. Λατιν. Robeus.

Σίττα, ἡ, σίττε. Ἐπιφώνημα ποιμενικὸν, ἐπισπευστικὸν καὶ παρακελευστικὸν τῶν θρεμμάτων, καὶ ἰδιαιτ. τῶν προβατοβοσκῶν, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως ἔκραζον εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, ἢ καὶ εἰς ἓν αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἤτοι διὰ νὰ κάμωσιν αὐτὰ προσεκτικὰ καὶ νὰ τὰ ἐγκαρδιόσωσι, χέ! Θεοκρ. 8, 69. ἢ διὰ νὰ σκιάξωσι καὶ φοβίσωσι, ὅτε ἐπεφέρετο ἡ ἀπό, Θεοκρ. 5, 3. 100. «Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδεσσι». ἢ διὰ νὰ ἐλκύσωσι καὶ νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτοὺς, πσ!, ὅτε ἐπεφέρετο ἢ πρὸς μετὰ αἴτ., Θεοκρ. 4, 46. ἐλέγετο καὶ, ψίττα ἢ ψύττα· (ἀναμφιβ συγγεν. τῷ σίζω, ἢ. ὅμως μόλις ἔχον, ὡς τινὲς θέλουσι, συγγένειαν τῷ Λατ. cito.)

*Σιττάκη, ἡ (-υ-) καὶ

Σιττακός, ὁ· μαλακωτέρα προφορὰ ἀντὶ, ψιττακός· καὶ «Σίττας, ὁ» παρ' Ἡτυχίῳ, (καὶ «Σιττάκη, ἡ» παρὰ Φιλοστοργίῳ γ'. 11.) Ψιττακός, παπαγάλλος.

*Σίττας, ὁ, = σιττακός.

*Σίττε, ἴδε σίττα.

Σίττη, ἡ. Ὄρνις ποιός, δρυοκολάπτης, Sitta. Λατ.

*Σιττύβη, ἡ. Δερμάτινος στολὴ, τὸ μικρὸν ἱμαντάριον, Ἡσυχ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ, σίττυβα, διὰ τοῦ, δερμάτια.

Σίττυβος, ὁ, = κάκκαβον, λοπάς, ἔτι δὲ = σιτύβη. 2) ἴσως δὲ καὶ = σίλλυβος.

Σίττω, Μ. ξω, πόλλ' ἀμφίβολος λέξις, ἐκ τοῦ ὁποίου εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. παρὰ Θεοκρίτ. ϛ'. 29, «Σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνίᾳ, ἀλλὰ καὶ οὗτος εἶναι μόνον εἰκασία τοῦ Ruhnken· πλὴν ὑποθετέον καὶ ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ ὀρθότης αὐτοῦ, δὲν ἀπῄτει οὗτος ὁ ἀόρ. τὸ νὰ σχηματισθῇ ἓν ῥῆμα ἀνήκουστον, ἀλλ' ἐσχηματίσθη πίτυ ὀρθῶς ἐκ τοῦ σίζω, καὶ δηλοῖ, σκιάζω ἢ πυρορμῶ τὰ σκυλία.

Σιτώ, οῦς, ἡ (σῖτος). Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ὡς ὁτεῖρα τοῦ σίτου.

Σιτώδης, εος, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Σῖτου εἶδος ἔχων, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου ὤν· ὅμοιος σίτῳ, ἴδε καὶ σιτηρὸς, 3.

Σιτών, ῶνος, ὁ (σῖτος). Ἀγρὸς, χωράφιον ἐσπαρμένον μετὰ σίτου· καθόλου, χωράφια μὲ σιτάρια σπαρμένα, Πλούταρχ. σελ. 78.

*Σιτωνέω (σιτώνης). Σιτώνης εἰμί· ἀγοράζω, ψωνίζω, ἢ συναγοράζω, ἀγοράζω ὅλον τὸ σιτάριον.

Σιτώνη, ἡ, = σιτωνία, ἀμφ.

Σιτώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ σῖτον ὠνούμενος, ὁ σῖτον ἀγοράζων καὶ ἀποτιθέμενος· ὅστις ἀγοράζει τὰ σιτάρια, καὶ ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου (κομμισάριος, ἀγοράζων σιτάρια διὰ τὰ στρατεύματα, Ἱστιραντζῆς).

Σιτώνησις, ὡς, καὶ

Σιτωνία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ σιτώνου. 2) ὠνησις, ἀγόρασις, συναγόρασις τοῦ σίτου. 3) ψωνισμένον, συναγορασμένον σιτάριον. «Ἀνεδασάμενον σιτωνίας πλεονάκις», Ἐπιγραφ. Χανδλερ. 18., ἠγορασμένος σῖτος.

Σιφαῖος, αία, αῖον. ἢ «Συφαῖος», Λουκιαν. Λεξ «Ἄρτος σιφαῖος», ἑρμην. διὰ τοῦ, Silignus, σιλίγινος, ἀμφ. ἴσως ἐγράφη ποτὲ «Σιπυαῖος, ἢ Σίβαις» ἴδε ἐν τῷ, Σιπύα. Ὁ Σουΐδας ἔχει, «Σιλφαῖος ἄρτος», ἄνευ ἑρμηνείας τινός.

Σίφαρος, ὁ, = Σίπαρος. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 2. (νυν)

Σιφλός, ἡ, όν. καὶ κατ' ἐπένθεσιν σιπαλός. Ὁ ἔχων σωματικόν τι ἐλάττωμα, κολοβὸς, κατάπηρος (σακάτης), βαβλαμμένος. 2) ἐξαιρέτως ἐλλιπὴς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐλάττωμα ἢ μῶμον, ψεγάδι ἔχων εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ὁ βλεφαρίζων, ἢ τυφλὸς, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 662. πρβ. σιφνεύς. γ) καὶ, «σιφλὸς πόδας», ἐλλιπὴς κατὰ τοὺς πόδας, σακάτης, κουτζαίνων, κουτζὸς, Βι. Ἀπ. Ρ. 1, 204. ὅθεν δ) καθόλου, ἄμορφος, δύσμορφος, ἄσχημος, ὡς καὶ τὸ, ἐπίσιφλος· καὶ γενικώτερον ἔτι, ἐπίψογος, μωμητός. πρβ. σίφλος καὶ τὰ κατωτέρω ἐκ τῶν συγγραφέων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ, τοῦ, κακός, ἐπίμωμος, πηρὸς, αἰσχρὸς, μωρὸς, μωμητός· ὅς τις ἔτι ἔχει. «Σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. Σιφλοῦν, μωμᾶσθαι, αἰσχύνειν, πηροῦν, βλάπτειν». Ὁ Ἐτυμολόγ. Σιφλὸς, πλεονασμῷ τοῦ φ. καὶ κυρίως ὁ ἐσινωμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. Ἰλ. Ξ, 142. «Θεὸς δὲ ἐσιφλώσειεν», ὅπου ὁ μὲν Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, τυφλώσειεν, ἐπίψογον ποιήσειεν, ἢ κακώσειεν. σίφλος γὰρ καλεῖται ὁ ψόγος· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ

τοῦ, ἀφανίσειεν, μωμήσειεν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐκκλίσειε, μωμητόν ποιήσειε, ἢ βλάψειε· ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ μέμψειεν, ἐκφαυλίσειεν· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, κακώσειεν, ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειε· καὶ πάλιν »Σιφλός, ὁ εἰδεχθής, ὅτι παρὰ τὸ Σίπαλος ταύτὴν τοῦτο σημαίνον, λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τρεπήν, ὁ ῥύθμος, χαῦνος, ζοφός. 2) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, ἐλλιπής, ἀτελής, προκύπτει καὶ ἡ συγγενής, κενός, ἄδειον, κούφιος· ὅθεν ἐπίθ. τοῦ νάρθηξ, τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν Εὐστάθιον οἱ Λύκιοι ἔλεγον, »Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντός«, κενός (κούφιος), ἐπειδὴ καὶ ὁ νάρθηξ ἐσωτερικῶς κούφιος ἐστίν ὡς ἡ ἀκτή, ἤτοι ἡ Κουφοξυλιὰ καὶ τὸ Βούζιον, ὅ ἐστιν ἔχων ἀπαλὴν τινὰ ἐντεριώνην. Ἄρα, φαίνεται παρ' Ἡσυχίῳ, ὅτι τὸ »Σιφνός, κενός· καὶ, σιφνόω, κενῶ, ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σιφλός, καὶ, σιφλύω, καὶ σιφλόω. Καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Λυκόφρονι »Σιφνεύει, ὁ ἀσπάλαξ, καὶ χαμώρυγξ, τὸ τυφλοπόντικον (ζωάριον ὀρύττον τὴν γῆν), ἕνεκεν τοῦ ἐλαττώματος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. β) κατ' ἰδιαιτ. ἀναφοράν, ἐπὶ κενοῦ, ἀδείου στομάχου, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀπομ. παρ' Ἀθ σελ. 344. Ε. (ἔνθα οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ φίλος) καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλ. γ'. 183. ἀντὶ τοῦ, ὁ πεινῶν, πεινασμένος, καὶ ἀδδηφάγος, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, κενός, διότι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σίφων, Λίχνος«· ὁ αὐτὸς ἑρμην. ἔτι τὸ »Σιφῶμαι, διὰ τοῦ, Τήκομαι, ὅτε καὶ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς πρωτότυπον τὸ »Σίφω, ἢ σίφω, ὅπερ σημαίνει τὸ, κενόω· ὅθεν καὶ τὸ, σίφων, τὸ κενὸν καὶ κούφιον σῶμα ἢ ὁ κενὸς κάλαμος· καὶ τὸ, σιφάω, σιφῶμαι, κενὸς γίνομαι, ψθείρομαι, τήκομαι. Μετὰ τοῦτου συγγενὲς ἐστὶ καὶ τὸ »Σομφός«, κενός, κούφιος, μαλθακός, σπογγώδης, ἀρειός. Ἂν τὸ »Σιφλός« ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, Καταγέλαστος, ἢ Ἀξιογέλαστος, ἄξιος σκώμματος καὶ χλεύης, ἐμπαιγμοῦ, ἀσχημος, ἐπίψογος, μωμητός· τότε πρέπει νὰ ἀναλέσωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ, Δύσμορφος· καὶ ἐπεμένως ἔτι τὸ »Σίφλος, ὡς σημαίνει, σκῶμμα, χλευή, ψόγος, ἐμπαιγμός, περίπαιγμα, ὃ γίνεται εἰς τὸν δύσμορφον ἢ πηρόν, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία πηρότης, δυσμορφία, ὁ μῶμος, Λυκόφρ. 1134. καὶ Heyne Ἰλ. Τ. 6. σελ. 548. (ἡ λέξις ὑπάρχει σπανία καὶ μόνον ποιητ., διαφέρουσα τῆς, σιφνός, μόνον κατὰ τὴν διάλεκτον, ἐξ ἧς σιφνύω καὶ σιφνεύς· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ τυφλὸς συνέχεται μὲ ταύτην τὴν λέξιν, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας κενὸς μετὰ τοῦ, σίφων, σιφῶμαι, σιμφός.) ὅθεν

Σίφλος, ὁ· Ἐλάττωμα σωματικόν· τὸ περιγέλοιον τούτου· ὅθεν ἐν γένει, περιγέλοιον, μῶμος. ἴδε πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἀνωτέρ. σιφλός.

Σιφλόω, ῶ (σιφλός). Κολοβόνω βλάπτω, πηρόω τινά· καθόλου, κάμνω τινὰ ῥάθυμον καὶ μισητόν, ὥστε βλέποντές τον ἄλλοι νὰ δύνωνται νὰ τὸν μισῶσι· φέρω τινὰ εἰς δυστυχίαν· κρημνίζω εἰς ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν, Ἰλ. Ξ, 142. ὅρα σιφλός.

Σιφλώζω, (σίφλος). Περιγελῶ, μωμάομαι, ἀμφ.

Σιφνεύς (σιφνός, σιφλός). Χαμώρυγξ, ἀσπάλαξ, σπάλαξ, τυφλοπόντικον, διὰ τὴν τυφλότητάτου, Λυκ. 121. ἴδε ἐν τῷ, σιφλός.

Σιφνιάζω (σίφνος), = σκιμαλίζω, καταδακτυλίζω. Δείχνω μὲ τὸν δάκτυλον, εἰς σημεῖον ἀτιμίας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβεβλῆνται γὰρ οἱ σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι· οὕτω δὲ καὶ »Σίφνιος ἀραβών«· σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 138:.

Σίφνις, ἡ, = σιπύα. Εἰς τοὺς τῆς Δήμητρος Ἀττικοὺς ὕμνους ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν τινὲς μὲν διὰ τοῦ, γῆ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, σιπύα, Πολυθ. ἱ. 162. »Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις, οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς«. Ὁ Ἡτύχ. ἀντὶ τούτου »Σίφωνα« ἔχει. ἀμφ.

* **Σιφνός**, ἡ, ὄν. Ἕτερος κατὰ διάλεκτον τύπος τοῦ σιφλός, ὅθεν

* **Σιφνύω**, = σιφλόω.

* **Σιφῶμαι** (σίφων, σιφλός, 2.). Γίνομαι κενός, ἄδειος, ὀλιγοστεύω, γίνομαι λιγνότερος, ψθίνω, ψθείρομαι κατ' ὀλίγον.

Σίφων, ωνος, ὁ (σιφλός, 2.). Σῶμά τι ἄδειον, ἢ κούφιον, ὡς σωλὴν, καλάμη, π. χ. τοῦ ἀγρίου καλάμου, καὶ τ. τ. Λατ. sipho ἐξαιρτ. α) ὁ καθετὴρ, τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουτι τὸν οἶνον ἐκ τοῦ βαρελίου οἱ κάπηλοι »Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἔλκομεν τὸν οἶνον«, Ἀλέξ. Ἀφρο². β) ὄργανον εἰς πρόσεισιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς (Τουλούμπα), οὗ τινος τὴν κατασκευὴν περιγράφει ὁ Ἥρων ἐν τοῖς Πνευματ σελ. 180. γ) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοειδοῦς, Ἡσύχ. ἴσως ὁ κώνωψ, ὅθεν ὁ Μελέαγρ. 92, 2. ἔχει, »Αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες κώνωπες«. δ) ταυτόν τῷ, τύφων, τυφὼς, Σχολ. Ἀρά. Διοσημ. 785. ε) ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπιτροπεῦσιν. Ἡσύχ. 2) ὁ ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος. ἴδε ἐν τῷ, σιφλός· καὶ, σιφώνιον. (Τὸ Ἰῶτα ἐστὶ συνήθως μακρὸν, καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Κύκλ. 438. βραχύ.) ὅθεν

Σιφωνίζω, ἴσω, »τὸν οἶνον ἐκβάλλω οἶνον διὰ τοῦ σίφωνος ἐκ τοῦ βαρελίου ἢ ἐκ τοῦ πίθου, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 555.

Σιφώνιον, τό. Ὄνομα εἴδους τοῦ βρώμου (βρώμης) φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 140. Παρομοίως φέρει τὸ ὄνομα »Σίφων, καὶ, Ἀιρόσπελος«, ὁ Αἰγίλωψ, καθὼς καὶ ὁ σιτόσπελος, παρ' αὐτῷ ἐν δ'. 139. Ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου Γλωσσ. φέρεται »Σίφωνα, ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, avena, cicuta.

* **Σίω**. Σπάνιος τύπος τοῦ σείω παρ' Ἀναστρβ. Mehlhorn σελ. 90. Herm. el metr. p 484.

Σιωπάω, ῶ. Μ. ἡσω, συνήθ. σιωπήσομαι (σιωπή). Σιωπῶ, σιωπηλός εἰμι, δὲν ὁμιλῶ, Ὅμρ. τινὶ, φυλάττω πρός τινα σιωπὴν, Ἀρστ. Βατρ. 1134. καὶ Ξενοφ. »Σιωπῶ πρὸς τοῦτο«, ὅστις ἔτι καὶ τὸ »Σιωπήσομαι« ἀντὶ τοῦ, σιωπῶ, ἔχει· καθόλου, εἰμὶ ἥσυχος, ἢ ἄφωνος, ἄλαλος, ἢ μυστικὸς, ἐχέμυθος, πρβ. σιγάω. 2) μεταβτ. ἀποσιωπῶ, φυλάττω τι μυστικόν. Μέσως, παρὰ Πολυβ. ιή'. 19. ἀντὶ τοῦ, κατασιωπᾶν, κελεύειν ἵνα σιωπήσῃ τις, δυσωπῶ τινα, Πολύβ

Σιωπή, ἡ. Σιγή, τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ τις, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ὅμως ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. σιωπῇ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ σιωπηλῶς, ἐξαιρτ. δὲ πολλάκις καὶ πλεοναστικῶς, »Πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ«, δηλ. ἐσίγησαν, Ἰλ. Γ, 95. Η, 92 κτ. 2) καθόλου, ἡσυχία, ἀθόρυβον, ἀνάπαυσις. 3) ἐνεργ. τὸ ἀποσιωπᾶν, ὅθεν ἡ ἀποσιώπησις, ἐχεμυθία.

Σιωπηλός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -λῶς (σιωπάω). Ὅστις σιωπᾷ, δὲν ὁμιλεῖ· ὁ μετὰ σιωπῆς διέγων, ἥσυχος, ἀθόρυβος. 2) ἐχέμυθος, μὴ λέγων μυστικόν τι, κρυφός.

Σιωπηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς· ταυτόν τῷ, σιωπηλός, οὐχὶ δὲ τόσον εὔχρηστος τύπος, L. Dind. καὶ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 1, 9.

Σιώπησις, εως, ἡ (σιωπάω). Τὸ σιωπᾶν, ἡ σιωπὴ, τὸ εἶναι ἥσυχος. 2) ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς τοῦ νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ φυλάττῃ τι μυστικόν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Κ.

Σκάζω, Μ. άσω. Χωλαίνω, ἢ χωλεύω, κευτσαίνω. Ἰλ. Λ, 811. Τ, 47. »Μηρὸς σκάζων«, Πλούταρχ. »Σκᾶσαι καὶ χωλεῦσαι«, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 679. ὁ σκάζων, ἄλλως καὶ χωλίαμβος, εἶδος στίχου Ἰαμβικοῦ, ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἱππώνακτι, ὅστις ἐστὶ μὲν τέλειος τρίμετρος, ὅμως ἀντὶ τοῦ τελευταίου Ἰάμβου ἔχων σπονδεῖον ἢ τροχαῖον.

* **Σκαιεμβατέω**, καὶ

Σκαιοβατέω, ῶ. (σκαιός, βαίνω). Ἀδέξια, ἀνάρμοστα, ὄχι καθὼς πρέπει βαδίζω, περιπατῶ ἢ χορεύω· καὶ σκοντάβω, παραπατῶ· παρ' Εὐσταθ. τὸ σκαιῶς καὶ ἀρρύθμως βαίνειν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Φώτιος »Σκαιεμβατεῖν, ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ »Σκαιῶς καὶ ἀρρύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμεθον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν«.

Σκαιόθεν, Ἐπίρ. Ἀριστερόθεν, ἀπὸ τὰ ἀριστερά. ἐκ τοῦ

Σκαιός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. σκαιῶς, ὅθεν τὸ Λατιν. Scaevus. Κυρίως σημαίνει, ἀριστερός, εὐώνυμος, λαιός, ζερβός, πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. ὅθεν ἡ σκαιὰ προσυπακουόμ. χεὶρ, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ (τὸ ζερβὶ χέρι) παρὰ τὸ οἰονεὶ σκαζειν ἤγουν χωλαίνειν περὶ τὰς ἐνεργείας, παρ' Ὅμ, πανταχοῦ »σκαιῇ«, μετὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, Ἰλ. Α, 501. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐντελῶς δὲ »χειρὶ σκαιῇ, Ἡσ. Θεογ. 179. 2) δυτικός, κείμενος πρὸς δυσμάς, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνικοὶ οἰωνοσκόποι ἔστρεφον τὸ πρόσωπον κατ' ἄρκτον, ὥστε εἶχον κατ' ἀριστερὰν τὴν δύσιν, καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἐν Ἰλ. τόσον συχνάκις ἀπαντῶσαι »Σκαιαὶ πύλαι«, ἢ κατὰ δυσμὰς πύλη (πόρτα) τῆς Τροίας, οὐχὶ δὲ ἡ παράτινος (ὡς κακῶς ἐξηγοῦσί τινες) σκαιοῦ κτισθεῖσα· ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 295. »Σκαιὸν ῥίον«, εἶναι πιθανῶς τὸ δυτικὸν ἀκρωτήριον. 3) κακοῦν, δυστυχίαν προμηνύων, κακοῦ οἰωνοῦ, κακὴν σημασίαν ἢ προσήλωσιν ἔχων, κακοσήμαντος (Γουρσούζης), ἐπειδὴ τὰ κακοῦ σημείου πτηνὰ ἐφαίνοντο τῷ οἰωνοσκόπῳ ἱπτάμενα ἐξ ἀριστερῶν, ἤτοι ἐκ δυσμῶν, τὰ δὲ καλοῦ οἰωνοῦ ἐκ δεξιῶν, ἤτοι ἐξ ἀνατολῆς· ὅθεν καθόλου, ἀπαίσιος, εὐ κακὸς, ἐναντίος, π. χ. ἐπὶ ἀνέμου· ἢ ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος (ὄχι κόμμοδος), ἐναντίος, ζημίαν φέρων, ὡς, »Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν«, Ἡροδ. 3, 53. 4) τροπκ. ἀνάποδος, ἀδέξιος, ὥστε ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, ὁ ὀχρεῖον καὶ οὐτιδανόν, ἢ ἀνεπιτήδειον πολίτευμα ἔχων, ὅθεν δύσκολος, ἄψυλος, κακοήθης, δυσκολομεταχείριστος, ἀμαθὴς, ἀπαρακολούθητος, ἄχαρις, ἄγριος, ἀνόητος, ἀπαίδευτος, ἀπάνθρωπος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, »Σκαιὸν πρᾶγμα«, τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκός· κυρίως δὲ, ὁ ἀμελῶς πράττων τι. »Σκαιότατος καὶ ἀδικώτατος«, Ἡροδ. 1, 120. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 998. δηλοῖ δὲ καὶ, ἀσύνετος, ἄπειρος, ἀμαθής. — Καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας τό, σκαιός ἀντίκειται τῷ δεξιός, πρβ. τοῦτο. — 5) στρεβός, καμπύλος, κυρτός, ὡς τό, πλάγιος, ἀντιθ. τῷ, ὀρθός, ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις scaevus καὶ directus· (συγγεν. τῷ, σκάζω.) ὅθεν

* **Σκαιοσύνη**, ἡ, (Σουΐδ. ἐξ Ἀριστοφ.) καὶ

Σκαιότης, ητος, ἡ (σκαιός, 2.). Τὸ εἶναι τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀδεξιότης· ἠθικῶς δὲ, ἀμαθεια, ἀπειρία, ἀφροσύνη, ἀναισθησία, μωρία, κακοήθεια, ἄψυλον, ἅπαν δεῦτον καὶ ἄχαρι πολίτευμα, Δημοσθέν. Ὁ Ἡροδ. 7, 9, 2. συνάπτει, »ἀγνωμοσύνη καὶ σκαιότητι«.

Σκαιουργέω, ῶ (σκαιός, ἔργον). Ἀδέξια, ἀνεπιτηδείως, ὡς χωριάτης πράττω, φέρομαι, εἶμαι ἀπαίδευτος. »Παρὰ τοὺς γονέας σκ.«, ἀντὶ

πρὸς τοὺς γονεῖς, Ἀριστ. Νεφ. 983. ταὐτὸν τῷ, σκαιωρέω. ὅθεν

Σκαιούργημα, τό. ταὐτὸν τῷ, Σκαιώρημα, Ἡ ἀθέξιος, ἀνάρμοστος πρᾶξις, Τζέτζης Χιλ. γ'. σελ. 43.

Σκαίρω. Ἄλλομαι, σκιρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω· τοὺς πόδας ταχέως κινῶ καὶ ἐμφέρω, Ὀδ. Η, 412. »Ποσὶ σκαίροντες«, ταὐτὸν τῷ, Σκιρτῶντες, Ἰλ. Σ. 572. ὅθεν »Σκαρθμός«, τό πηδᾶν, πήδημα, χόρευμα, καὶ »Σκάρτης, ὁ«, χορευτής, σκιρτητής, ἢ ταχὺς εἰς τὸ κινεῖν τοὺς πόδας, Ἡσύχ. ἴδε καὶ, Σκαρίζω. (συγγεν. τῷ, σκάζω, καὶ, σπαίρω, ἀσπαίρω).

*Σκαιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον ἑνὸς σκαιοῦ.

*Σκαίωμα, ατος, τὸ (σκαιός, 5.) Κυρτότης, καμπυλότης, Πολυβ.

Σκαιωρέω, ῶ, = σκαιουργέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Σκαιωρούμενον, ταραττόμενον, ὁ δὲ Σουΐδ. Σκαιωρία, κακὴ βουλή· ἄλλοι δὲ ἑρμην. τὸ, Σκαιωρέω, διὰ τοῦ, πανουργεύομαι; καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 673. φέρεται τὸ, »Ἐσκαιώρησεν«, ἀντὶ τοῦ, ἥμαρτεν, ἔσφαλεν, ἔπταισεν. Πιθανόν ἐστιν. ὅτι τὸ, σκαιωρέω, καὶ τὰ ἑπόμενα παρίγωγα αὐτοῦ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Σεινωρέω, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτοῦ· διότι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σκεύακες, σκαιούς. ἴδε καὶ, Σκαιουργέω. ὅθεν

Σκαιώρημα, τό· καὶ, Σκαιωρία, ἡ = σκαιούργημα· ἔτι δέ, κακὴ βουλή, ἐπιβουλή, ἀπάτη, κακουργία. Παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμην· τὸ »σκαιωρίαν«, διὰ τοῦ, ὄρχησις, χορεία, καὶ παιδιά. Τὸν τύπον »Σκαιώρημαν« ἔχει ὁ Πολυδ. ς'. 182. καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 728.

Σκαλαβώτης, ὁ. νεώτ. τύπος ἀντὶ, ἀσκαλαβώτης, Meinecke. Μένανδρ. σ. 69. Ἡσύχ. Ὁ αὐτός ἔχει ἔτι »Σκαλοβατεῖ, κλίμακι βαίνει«.

Σκαλαθάρβα, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τύρβη, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ, Σκαλεύω. Ὁ αὐτός ἔτι τὸ »Σκαλαθαρβίαν διὰ τοῦ, ἀκηδία· ὁ αὐτός ἔχει ἔτι »Καλαθάρβαν, παροιμία ἢ παροινία.

Σκαλάθυρμα, τό (καὶ ὑποκορ. »σκαλαθυρμάτιον«, τό) (σκαλαθύρω). Σόφισμα, ὑπεραχριβής, κενὴ ἐξέτασις ἢ ἐρώτημα· καθόλου, παίγνιον, βωμολοχία, παίγνιον τοῦ νοός, κωμ. Ἀριστοφ. Νεφ. 630. ἴδε καὶ ἐν τῷ ἑπομ. ἐκ τοῦ

Σκαλαθύρω· κυρίως ὡς τό, σκάλλω, σκαλεύω σκάπτω· ὅθεν α) κάμνω εἰς ὑπόθεσίν τινα κοπιαστικὰς μέν, ὅμως ἀνωφελεῖς καὶ ματαίας ἐξετάσεις καὶ σκέψεις, λεπτολογῶ. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, κτυπῶ μίαν γυναῖκα εἰς τὸν κῶλον κ. τ. τ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 611. ἀκολαστάινω, λάθρα πλησιάζω γυναικί, συνουσιάζομαι· καὶ ἐν Νεφ. 630. τὸ παράγωγον »σκαλαθυρμάτιαν, ἀντὶ τοῦ, ἀτρεῖτμοί, χαρατάδες, κενὰ καὶ μάταια ἐρωτήματα καὶ προβλήματα, μικρὰ σοφίσματα παιδιᾶς χάριν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, σκαλεύω ἢ λάθρα πλησιάζω· καὶ τὸ »σκαλαθύρωνι, διὰ τοῦ, ἀκολαστάινων. Ὁ αὐτός ἔχει· »Κηΐαλον, κέρκις, αἰδοῖον, σκάλαθρον«· ὁ Φώτ. ἔχει· »Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, Ἀριστοφάνης«.

Σκάλασις, ἡ, = σκάλισις, ἀμφ.

Σκαλεία, ἡ, καὶ, σκάλσις, ἡ (σκαλεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκάλισμα.

Σκαλευθρον, τό (σκαλεύω)· καὶ »σκάλευφον« παρὰ Πολυδ. ζ'. 22. ὅπερ ἡ κοινὴ ἔκφρασις »σκαλεθρον«, παρ' αὐτῷ λέγει. Ὄργανόν τι τῶν ἀρτοποιῶν, δι' οὗ ἀνακατόνουσι καὶ σκαλίζουσι, συνδαυλίζουσι τὸ ἐν τοῖς φούρνοις καιόμενον πῦρ, καὶ σύρουσιν ἔξω τοὺς ἄνθρακας. (ἀντὶ τῆς πρώτης λέξεως αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι· »πάλεθρον« καὶ τινὲς Χειρόγραφα »πάλαθρον« καὶ ὁ Ἡσύχ. »Σπάλαθρον, σπάλαυθρον«, ἄνευ τινὸς ἄλλης ἑρμηνείας· καὶ ὁ Φώτ. »Σπάλαυθρον, σκάλαυθρον«· ἀκόμη ἐν ἄλλο χειρόγραφον ἔχει· »Σκάλευθρον, καὶ σπάλαυθρον«, παρὰ Πολυδ. ἰ'. 113. ἡ συνήθεια τοῦτο, »Σκάλαθρον« λέγει.)

Σκάλευμα, τό, (σκαλεύω). Τὸ ἐσκαλευμένον· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, σκαλεία.

*Σκάλευρον, τό, ὅρα σκάλευθρον.

Σκαλεύς, έως, ὁ (σκάλλω). Ὁ σκαλίζων, σκάπτων καὶ ἐκριζῶν τὰ σπαρτά, καὶ ἐξαιρέτως τὰ κακὰ λαχανικά, σκαλιστής, Ξενοφ. Οἰκον.

Σκάλευσις, εως, ὁ, ἡ (σκαλεύω), ταὐτὸν τῷ, σκαλεία.

Σκαλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ σκαλεύων, σκαλιστής· ταὐτὸν τῷ, σκαλεύς.

Σκαλεύω, = σκάλλω, Ἀριστοτέλ. »Ὦτα, πῦρ σκαλεύειν«.

Σκαληνία, ἡ. Ἀνομοιότης, ἀνωμαλία, ἀνιστότης, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ς'. 10. ἐκ τοῦ

Σκαληνός, ή, όν (σκάζω). Χωλός, κουτσός, κλονούμενος. 2) ἀνόμοιος, ἄνισος, τυλώδης, σκολιός, πλάγιος. »Τρίγωνον σκαληνόν«, τὸ ἄνισον καὶ ἀνομοίους τὰς πλευρὰς ἔχον· ἀντίκειται τῷ, ἰσόπλευρος, καὶ, ἰσοσκελές· παρ' Ἱπποκρ. »Φλέψ σκαληνή«, ἡ πλαγεῖα. »Ἀταρπὸς σκαληνόεσα, (Ἐπίγραμ. 63. Λεων. Ταραντ.) σκολιά, πλαγεῖα, καμπύλη καὶ ὀφιοειδὴς ὁδός, ἡ κακιόλια ἔχουσα. Ἐνταῦθεν καὶ τὸ παρὰ Λατίνοις, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σκάλαν« ἀντὶ τοῦ, ἰκλίμαξ, ἀναβάθρα, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωτε· διότι καὶ αὕτη σκαληνήν θέσιν ἔχει· καὶ »Σκαλώνια, καὶ »Σκαλοπατήματα« αἱ ἀναβαθμίδες, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. σκαληνοειδής, ὁ, ἡ· ὡς »Ὀχετοὶ σκαληνοειδέσεσι, οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες· ἐπὶ ταύτῃ τῇ ῥήσει φαίνεται, ὅτι σκοπεύει καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγων, »Σκαληνοειδὲς ὀχετοῖσι, ἔνθερα

Σκαληνόω, ῶ (σκαληνός). Σκολιόν, πλάγιον καὶ καμπύλον, ἢ ἄνισον, ἀνώμαλον καὶ ἀνόμοιον ποιῶ, Πλούταρχ.

Σκαλίας, ου, ὁ. Ἡ κεφαλή, ἢ ὁ καρπὸς τῆς κινάρας ἢ ἀγκινάρας, (κάκτος), Θεόφρ. ς'. 4.

Σκαλιδεύω (σκαλίς), = σκαλίζω, σκάλλω. Μὲ τὴν σκαλίδα σκάπτω, κτλ.

Σκαλίζω, ταὐτὸν τῷ, σκαλεύω, καὶ σκάλλω. Σκάπτω, σκαλίτι καθαίρω, Ἀττκ. ἀσκαλίζω.

Σκαλίς, ίδος, ἡ (σκάλλω). Ὄργανον δι' οὗ σκαλίζομεν, σκαλίδα, ἤτοι τὴν φωτίαν, ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι, ἢ ἄλλου. 2) φιάλη, τρυβλίον, πινάκι, Ἡσυχ.

Σκάλισις, Σκάλιτμα, τό, καὶ, σκαλισμός, ὁ (σκαλίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλίζειν, ταὐτὸν τῷ Σκαλεία, καὶ, σκάλτις, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 25.

*Σκαλιστήρ, ῆρος, ὁ (σκαλίζω), = σκαλεύς, ὅθεν

Σκαλιστήριον, τό, = Σιαλίς, Σχόλ. Θεοκρ.

*Σκαλλίον, τό, ὑποκ. τοῦ σκαλίς. 2) μικρὰ φιάλη, μικρὸν πινάκι, καὶ μικρὸν ποτήριον.

Σκάλλω. Σκαλεύω, σκαλίζω, π. χ. τὴν φωτίαν, ἢ ξύω, ξέω, ἢ σκαλίτι καθαίρω, σκάπτω, κινῶ τὸ χῶμα τῆς γῆς διὰ τῆς σκαλίδος, ἀνορύττω, ἀναστρέφω καὶ ἀναχόνω τὴν γῆν, ἐκπῶ τὰ ζιζάνια, Θεόφραστ. ὅθεν σκαλεύω, σκαλίζω, σκαλιδεύω, σκαλαθύρω, σκάλοψ. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, Ἐτυμόλ. (συγγεν. τῷ, σκάπτω, τῷ, σκέλλω, Βουττμ. Γραμματ. 2. σ. 299. καὶ τῷ, Ξάω, ξέω, ξύω, ξαίνω, τῷ Λατ. scabo, scalpo, καὶ τῷ, σπάλαξ, ἀσπάλαξ.)

Σκάλμη, ἡ. Ξένον τι καὶ βαρβαρικὸν εἶδος μαχαίρας, ἢ ξίφους; ἢ κατ' Ἡσύχιον Θρᾴκιος μάχαιρα. Ὁ Πολυδ. (ἰ. 165.) ἔχει, »Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ Σκάμη«. Σοφοκλ. Τρωΐλ. καὶ Ἀντωνίν. ιά. 15. (Δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἐκ τοῦ σκάλλω.)

Σκαλμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σκαλμός. (– – υυ Meinecke Μένανδ. σ. 160.)

Σκαλμός, ὁ. Πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ πλοίου, ὅθεν αἱ κῶπαι (ἢ τὸ τιμῶνι) ἐκδέδενται, καὶ Σκαρμός. ἢ πληθυντ. Σκαλμοί, τὰ ξύλα, οἷς δέονται αἱ κῶπαι πρὸς εἰρεσίαν. Ὁμρ. Ζ, 42. Εὐρίπ. Ἰφ. Ταυρ. 1347. »Ἔχοντες πλάτας ἐπὶ σκαλμῶνι«. Ἀρρίαν. Ἰνδ. κζ'. 5. Κατὰ σκαλμὸν ἐρέσσειν«. Ἀπολλ. ἀργ. α'. 379. »Ἦψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετατρέψαντες ἐρετμὰ πηχήϊον προὔχοντα περὶ σκάλμοισιν ἔδησαν«. καὶ κατωτέρω στίχ. 392. »Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον«, ὅθεν »Σκαλμὸς θρανίτης«, ἢ τάξις τῶν θρανιτῶν, ἔνθα δηλαδὴ οἱ θρανῖται ἐρέτσουσι, Πολύβ.

Σκάλοψ, οπος, ὁ (σκάλλω). Καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ὁ ἀσπάλαξ (ζῶον γεωρύχον καὶ τυφλὸν, χαμώρυγξ, τυφλοπόντικον.), Talpa. ἐξ Ἀριστοφάν. Ἀχ. 879. ἐκ τοῦ, σκάλλω, τὸ σκάπτω, σκαλίζω. κυρ. ὁ σκάπτων, σκαλίζων, Ὁ Φώτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ Κρατίνου ἐν Κλαιοβουλίνοις. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ, Σπάλαξ, ἔστι τὸ κοινὸν ὄνομα τούτου τοῦ ζῴου, τὸ δὲ, Σκάλοψ, παρέφθαρται κατὰ τὴν προφορὰν, ὡς καὶ τὸ, σκαίρω, σπαίρω, σκάλευθρον, σπάλευθρον, κ. τ. τ. Καὶ τὸ, ἀσπάλαξ, προσλήψει τοῦ ᾱ· ὡς καὶ τὸ, ἄσταχυς. πρβ. σπάλαξ.

Σκάλσις, εως, ἡ (σκάλλω). Τὸ σκαλίζειν (εἰς τὴν φωτίαν, εἰς τὸ ἀμπέλι ἢ ἄλλαχοῦ που). Λέγεται καὶ, σκαλεία, σκάλευσις, σκάλιτις, σκάλατις. Θεόφρ. δ'. 14.

Σκάλωμα, τό. ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πολυβ. ε'. 53. ὅπου ἄλλοι »Σκαλωμαν γράφουσι, καμπύλωμα· φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ Σκαληνός. ἴσως ἐγράφη ποτέ, Σκαληνωμα, ἢ, Σκολίωμα. (Ἡ συνήθεια λέγει »Σκάλωμαν. Τὸ ἀνωφερὲς καὶ ἀνώμαλον ἢ σκολιὸν μέρος· καὶ τὸ Ἀναρριχᾶσθαι ἐπί τι· καὶ Σκαλόω, ἢ Σκαλόνω, ἀναβαίνω διὰ τῆς κλίμακος, ἢ ἀναρριχῶμαι, καὶ πιάνομαι ἀναποτάστως ἀπό τινος· καὶ, σκάλα, ἀντὶ τοῦ, κλίμαξ. ἴδε Σκαληνός).

Σκαμβός, ή, όν. Καμπύλος, κυρτός, καὶ ἰδία τ. εἰς τὰ ἔξω ἐπὶ τῶν σκελῶν, (ἀντίθ. τῷ ῥαιβός). Στρεβλός, στραβός ἢ στραβογυρισμένος, »Ξύλον σκαμβὸν οὐδέποτ' ὀρθόνει, Σουΐδ. »Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά, Γεωπον.. ιθ'. 2. ἐπὶ κυνῶν. Ἐντεῦθεν ὁ Νικήτας (Χρονικά. 1.) »Τὸ ἦθος σκαμβώδη«, ἀντὶ τοῦ, Σκαμβός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σκαμβάλυξι, σκαμβός, στρεβλός. καὶ, »Σκαμβολίζοντες«, ὀλισθαίνοντες, ἀπὸ τοῦ Σκάζειν, ἢ Σκαιᾶς προβαίνειν, σχηματιτθέντα τὸ μὲν ἐκ τοῦ, σκαμβαλός, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ σκαμβηρός. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐτῇ συνηθείᾳ »Γκαβός« ὁ μονόφθαλμος. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. »Σκαμβός. ὁ μὴ ὀρθῶς βαδίζων« (φαίνεται, ὅτι καθὼς τὸ Κράμβος καὶ Κραῦρος ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτό, οὕτω καὶ τό, σκαμβός, καὶ σκαῦρος. Φαίνεται ἔτι ὅτι τὸ σκαμβὸς συγγενές ἐστι μετὰ τοῦ, καμψός, καὶ γαμψός, προτάξει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ, σκιμβός, κιμβός, καὶ πρωτότυπον τὸ, κάω, καύω, κάμπτω, κίπτω, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ σκαιός ἢ σκάζω).

Σκάμμα, τό (σκάπτω). Τὸ ἐσκαμμένον, τὸ ὄρυγμα, λάκκος, βόθρος. 2) ἐξαιρετ. ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς παλαίστραις ἐλέγετο εἰ: βαθέως ἐσκαμμένος, ἢ μὲ λάκκους περιφραγμένος τόπος, μετὰ ἄμμου ἐστρωμένος, ἔνθα ἐγυμνάζοντο καὶ ἐξησκοῦντο οἱ ἀθληταί· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἢ γύμνασις, ὁ ἴδιος ἀγών· ἔτι δὲ, κίνδυνος, ὅθεν παροιμ. »ἐπὶ σκάμματος εἶναι«, εὐρίσκομαι εἰς μέγιστον κίνδυνον· λέγεται δὲ καθόλου καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Διαφέρει τούτου τὸ, τὰ ἐσκαμμένα, ὅρα ἐν τῷ σκάπτω, 2.

Σκαμμωνία, ἡ, ἡ, Σκαμωνία. Εἶδος φυτοῦ, Convulvulus scamonia, Λιν. Διοσκορ. δ'. 171. Ὁ χυλὸς τῶν ῥιζῶν ταύτης εὔχρηστος ἐστι παρ' Ἰατροῖς εἰς κίνησιν κοιλίας. Παρὰ δὲ

Νικάνδρῳ (Δάκρυ νεοβδάλτοιο κάμωνος) λέγεται καὶ κάμων.

*Σκαμμώνιον, τό, Νικανδ. = σκαμμωνία. ὅθεν

Σκαμωνίτης, ου, ὁ, οἶνος, Οἶνος μετὰ χυλοῦ σκαμμωνίας ἡτοιμασμένος πρὸς καθάρσιον, ἤτοι κίνησιν κοιλίας.

Σκανδάλα, καὶ, Σκανδίλη, ἡ, παρ' Ἀλκίφρ. γ'. 22. ταὐτὸν τῷ, σκανδάληθρον.

Σκανδαληθρίζω. Ταύτην τὴν λέξιν ἐσφαλμένως μόνον Ἐρρίκος ὁ Στέφανος ἐδέχθη, καὶ ἐσχημάτισεν αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν παρ' Ἡσυχίῳ ἠμαρτημένην. »Σκανδαληθριστὴς« ἐξ Ἀριστοφάν. ἐν Ἀχαρν. »Σκανδαληθριστὰς ἐπῶνα ὅπου νῦν ὁρῶ«. »Σθανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶνα κεῖται· ἔστησε τὰ σκανδάληθρα, ἤτοι τὰς παγίδας του, ὅ ἐστι τοὺς ἀπαιτηλοὺς καὶ δύο σημαίας ἔχοντας λόγους του, διὰ νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ὅθεν

*Σκανδάληθρον, τὸ. Τὸ ἐν ταῖς παγίσι καὶ μυάγραις ἐπικαμπὲς ξύλον, εἰς ὃ ἐρείδεται τὸ δέλεαρ, τοῦ ὁποίου ἐγγιζομένου ὑπὸ τοῦ ζώου, ἐκσκανδαλίζεται ἡ παγίς, καὶ πιάνεται τὸ ζῶον· ἄλλως δὲ τοῦτο καὶ, πάτταλος, καὶ ῥόπτρον, λέγεται, Πολυδ. ι. 158. »Τὸ μέντοι ἐνιστάμενον ἐν ταῖς μυάγραις παττάλιον, Σκανδάληθρον, καλεῖται. Ἡ συνήθεια τοῦτο λέγει παρομοίως. Σκανδαλήθρα, καὶ Σκανδαλίδιον, καὶ Σκανδάλιον. Παρὰ τοῖς Ο'. λέγεται ἔτι καὶ, Σκάνδαλον. »Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἔθεντο μοῖα, ἔστηταν παγίδα εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ μὲ πιάσωσιν. τροπκ. »σκαιδά ηθρα ἱστάναι ἢ τιθέναι«, σταίνω τινὶ παγίδα διὰ νὰ τὸν πιάσω, τὸ δὲ παρ' Ἀριστ. »Σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶνα, ὀρα ἀνωτέρω. (συνήθ. παρὰ τὸ, σκάζω ἢ παρὰ τὸ σκαυβός).

Σκανδαλίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ καὶ ἐν τοῖς Ἑκλησ. Συγγρ. φέρεται, ἀντὶ τοῦ, Σκάνδαλον δίδωμι, ἢ αἰτία σκανδάλου γίνομαι, σκάνδαλον προξενῶ, πρόσκομμα καὶ σκάνδαλον τίθημι. ἐκ τοῦ

Σκάνδαλον, τὸ· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Σκανδάληθρον. ἐξαιρτ. παγίδα, ἤτοι ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παρὰ τοῖς Ο'. 2) καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σκάνδαλον, πρόσκομμα, σκόντημμα, προσκοπή, ἐμποδισμός· ἢ διεγείρουσα αἰτία τινὰ τοῦ νὰ πέσῃ εἰς ὀργήν, εἰς λύπην, εἰς πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα· ἢ ἁπλῶς ἡ αἰτία τῆς πτώσεως, τὴν ὁποίαν δίδει τις δι' ἀχρείων πράξεων ἢ ὁμιλιῶν καὶ λόγων, Ν. Δ.

*Σκάνδαλος, ὁ, = σκάδαλον, Ἡσυχ.

Σκανδαλόω, ῶ (σκάνδαλον), = σκανδαλίζω, ἁμφ.

Σκανδικοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ Σκάνδικας πωλῶν.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ. Εἶδος λαχάνου, Θεόφρ Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. Διοσκορ. β'. 168. Scandix, Λιν. παρὰ τοῖς παλαιοτέροις δὲ Caerefolium. Ἀρίστ. Ἀχ. 477. Καθ' Ἡσύχ.. ὠνόμαζεν ὁ Ἀριστοφ. τὸν Εὐριπίδην οὕτω, καθὸ υἱὸν λαχανοπώλιδος. Ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστ. ἀνωτέρω ἔχει καὶ τὸ θηλυκόν, ἡ σκάνδιξ, ὃν τρόπον καὶ τὸ Λατ. scandix θηλυκόν ἐστι.

*Σκάνδυξ, υκος, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ, Διοσκ.

*Σκανθαρίζω, = σκινθαρίζω.

Σκαπανεύς, έως, ὁ, = Σκαφεύς. ἐκ τοῦ

Σκαπάνη, ἡ (σκάπτω). Ὄργανον δι' οὗ σκάπτομεν (τζάπα, ἢ τζαπίον), σκαφεῖον, ἀρύγιον, δίκελλα πλατεῖα, λιτγάριον, Θεόφρ. δ'. 10. καὶ Θεόφρ. αἰτ φυτ. γ'. 25. »Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀρότροις, καὶ τῇ σκαπάνῃ«. 2) τὸ σκάπτειν αὐτό, τὸ σκάψιμον. ὅθεν

Σκαπανήτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκαπανεύς, σκαφεύς. ἁμφ.

*Σκαπάνιον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σκηπάνιον.

Σκαπέρδα, ἡ. Κατὰ τὸν Πολυδ. (Θ'. 116.) καὶ Ἡσύχ. καὶ Φώτ, »Παιδιά τις ἐν τοῖς Διονυσίοις ὑπὸ τῶν νεανίσκων ἀγομένη. Δοκοῦ γάρ τίνος ὑψηλῆς πεπηγμένης καὶ κατὰ τὸ μέσον ἢ κατὰ κορυφὴν τετρυπημένης, διῆρται διὰ τοῦ τρυπήματος σχοινίον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα προσήπτ.ο δύο νεανίσκοι, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· ἀντίους ἀλλήλοις τὰ νῶτα ἔχοντες, οἵτινες ἠγωνίζοντο τίς τὸν ἕτερον νὰ σύρῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς δοκοῦ· καὶ ὁ προσαγαγὼν τὸν ἕτερον, ἐνίκα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. »Δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ διὰ αὐτῆς σχοινίον τι, οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεανίσκοι, ἀνθῆλκον, ἐντρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα· ὁ δὲ βιαζόμενος καὶ προαγαγὼν αὐτὸ τῆς δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον«· καὶ ἐπὶ τῶν παιζόντων τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἐλέγετο. »Σκαπέρδαν ἕλκειν.« ὅθεν

*Σκαπερδεύω. Λοιδορῶ, περιγελῶ, ἐπιτιμῶ, Ἡσυχ.

Σκάπετος, ὁ (σκάπτω), συνηθέστερον μὲν τοι τὸ »Κάπετος«. Τὸ ἐσκαμμένον. Ὄρυγμα, βόθρος, λάκκος, τάφρος ἢ τάφος· εὕρηται καὶ, σκαφετός, σκαπητός, καὶ σκαφητός.

Σκάπος, Δωρικ. ἀντὶ, Σκῆπος], = σκῆπτρον. Ῥάβδος], βακτηρία, καὶ κλάδος, Ἡσύχ.

*Σκάπος, ὁ, = κάπος.

Σκάπτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, σκαπτήρ. Ἡ σκάπτουσα.

Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, σκαφεύς, σκαπανεύς, Ξενοφ.. καὶ λείψ. Ὁμ. 2.

*Σκάπτον, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σκῆπτρον, Πινδ. Ὀλ. 6, 158. »Καθαρῷ σκάπτῳ διέπων«, καὶ Ν. 11, 4. Ὀλ. 7, 50. Πυθ. 1, 10.

Σκαπτός, ή, όν (σκάπτω). Ἐσκαμμένος, ἢ ὁ δύναται τις νὰ σκάψῃ, σκαφτός. 2) Σκαπτὴ ὕλη, καὶ, Σκαπτηστύλη, Θρακικός τις τόπος, ὀνομασθεὶς οὕτως ἐξ ἑνὸς ἐκκοπέντος δρυμοῦ, Ἡροδ. 6, 46.

*Σκαπτοφόρος ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ σκηπτροφόρος.

*Σκάπτρον, τό, Δωρ. ἀντὶ σκῆπτρον.

Σκάπτω, Μ. ψω. παθ. Παρακ. ἔσκαμμαι, ἀόρ. β'. παθ. ἐσκάφην. Σκάφτω, ὀρύττω, ἀνορύττω, δουλεύω, ἐργάζομαι τὴν γῆν διὰ τῆς σκαπάνης ἢ τῆς δικέλλης, Τμν. Ὀμ. Ἔρμ, 90. »Διὰ βοῶν σκάπτειν«, σκάπτειν, ἤτοι ὀργόνειν τὴν γῆν μὲ τὰ βόδια, ὅ ἐστιν, ἀροτρεύειν, σπείρειν, Γεωπον. β'. 24. τὸ Μέσ. »Σκάπτοιτοι κεῖται παρὰ Ψευδοκυκλίδ. 146. 2) »τὰ ἐσκαμμένα«, τόπος τις ἐσκαμμένος, ἢ αὔλαξ ὡς ὅριον καὶ σημεῖον τοῦ πηδήματος τῶν πενταθλων. ὅθεν »Τπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν«, παροιμία ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων, Βασ. ep. crit. σ. 243. (συγγεν. τῷ, σκάλλω. καὶ πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, κάω, ὅθεν τὸ Λατιν. cavo, κοιλαίνω, καὶ σκάπτω· καὶ ἐξῆς τὸ κάω, κάβω, κάπω, κάπτω, σκάπτω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κάπετος, τάφος, τάφρος, ὀρυγμα. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ἐκ τοῦ κάπτω τὸ κοιλαίνω, καὶ τὰς λέξεις, κάβος, κάβη, κακκάβη. ὅθεν καὶ παρ' ἡμῖν αἱ ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τοῦ ὕδατος γινόμεναι κοιλότητες, κακκάβαι, καὶ κακκαβάκια, λέγονται.)

Σκάραβος, ὁ, = κάραβος. Εἶδος κανθάρου, ἁμφ.

Σκαρδαμυγμός, ὁ (σκαρδαμύσσω). Τὸ σκαρδαμύττειν.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ, = σκαρδαμύσσω, ἐκ τοῦ

Σκαρδαμυκτής, οῦ, ὁ (σκαρδαμύσσω). Ὁ σκαρδαμύττων, Ἀριστοτ. Φυσιογν.

Σκαρδαμυκτί, Ἐπίρρ σκαρδαμύττων, μὲ ἀνοιγοκλειόμενα ὄμματα.

Σκαρδαμυκτικός, ή, όν. Ὁ συνήθως σκαρδαμύττων· ὁ εἰς τὸ σκαρδαμύττειν κλίσιν ἔχων ἢ ἐπιτήδειος, ἀνήκων.

Σκαρδαμύσσω, καὶ Ἀττ. — μύττω, Μλ. ξω. Ἱλλωπῶ ἢ ἱλλωπίζω, πυκνῶς βλεφαρίζω, ὅ ἐστι συνεχῶς κινῶ καὶ μύω τοὺς ὀφθαλμούς, συχνὰ ἀνοιγοσφαλλῶ, παίζω τὰ ὄμματα· πυκνῶς καταμύω καὶ ἀναβλέπω τοῖς ὄμμασιν· ἢ πυκνὰ κλείω καὶ ἀνοίγω τὰ ὄμματα, Εὐριπ. Κύκλ. 622. καὶ Ξενοφ. Συμπ. »Πρόσθεν μὲν ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν· νῦν δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ σκαρδαμύξαντα« (γράφεται καὶ, καρδαμύσσω, καὶ παράγεται πιθανῶς μὲν ἐκ τοῦ σκαίρω, πλὴν βέβαια οὐχὶ ἐκ τοῦ, σκαίρω καὶ μύω).

Σκαρθμός, ὁ (σκαίρω). Τὸ σκαίρειν, πηδᾶν, τὸ πήδημα, ἢ κατὰ σκίρτημα κίνησις τῶν ποδῶν, τὸ πάτημα μὲ τὸ ποδάρι· ὡς δρόμος, τρέξιμον· »Ἵππου σκαρθμός«, παρ' Ἀράτ. ὁ ποὺς τοῦ σκιρτώντος ἵππου· παρὰ τοῖς ὕστερον ποιητὰῖς καὶ, ὁ ποῦς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1260. »Σκαρθμῷ κρούει πέδον«, ποιεῖ.

Σκαρίζω, Μλ. ίσω (σκαίρω), συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίζω. Ἅλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ, συνεχῶς πηδῶ, ὁρμητικῶς ἢ ὀρχηστικῶς κινοῦμαι· πηδῶν τρέχω, (π. χ. τρέχω ἢ πηδῶ ὡς ὁ λαγός)· λέγεται καὶ ἐπὶ ζωντανῶν, ὅταν κινῶσι τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ μάλιστα τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ὀγλίγωρα, ὡς τὰ βρέφη, ἢ ὅταν ᾖναι τις εἰς σπασμὸν, ὡς τὰ ὀψάρια, ὅταν κόπτωνται καὶ ταράζωνται ἀκόμη. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Σκαρίζεται, ταράττεται, βράζει. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅταν βάλλωμεν τὸν λαγὸν εἰς κίνησιν, ἤτοι ἐκβάλλωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοίτης του, σκαρίζω, καὶ, ἐκσκαρίζω (ξεσκαρίζω)· ὅθεν

Σκαρίς, ίδος, ἡ, συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίς. Εἶδος ἐλμίνθων, σκώληκές τινες πηδητικοί.

Σκαρισμός, ὁ (σκαρίζω), ταὐτὸν τὸ, σκαρθμός, Ἡτύχ.

Σκαρίτης, ου, ὁ. Εἶδος λίθου, ὁμοίου τῷ ἰχθύϊ σκάρῳ.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (σκάριφος). Τὴν ἐπιφάνειαν ἑνὸς σώματος ἐλαφρᾶ καὶ κατ' ἐπιπολῆς, (ἐξέφι) ξέω, ἀναξύω, πληγόνω, εὐγάζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ ξεσκαλίζω, ξεχόνω, ὡς τὰ Ὀρνίθια τὴν ἄμμον ἢ τὰ σκύπουρα· ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, ξέω, γράφω, σημειῶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος μετὰ τοῦ σκαρίφου· διὰ τοῦ σκαρίφου ξέω, χαράττω, σκάπτω, σκαλίζω, γράφω ἐπίτι σῶμα· λεπτήν τινα χαραγὴν καὶ σκιαγραφίαν ποιῶ, ἐπιπολαίως σχεδιάζω, σκιαγραφέω· ὅθεν καθόλου, κάμνω τι κατ' ἐπιπολῆς, ἐν παρόδῳ ἢ ἀμελῶς πως καὶ ὄχι καθὼς πρέπει, ὅθεν τὸ λατ. scarificare· ὁ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. ἐν Κατρ. 1496. ἑρμην. τὸ, »σκαριφισμοὶ λήμματα«, διὰ τοῦ, λεπτολογίαι καὶ σκιαγραφίαι, ὅ ἐστι, λεπτὰ σκώμματα, ἢ λεπτοὶ ἀστεϊσμοὶ καὶ χαρατάδες, τὸ νὰ ζητῇ τις ἀπὸ οὐτιδανοὺς καὶ παραμικροὺς ἀστεϊσμοὺς νὰ κάμνῃ μέγα καὶ ἑπομένως μὲ τοῦτο μετέρχεται ἀτόπους λεπτολογίας· παράγει δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ σκάριφος (ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάρφος) φρύγανον, καὶ προστίθησιν, »Ἢ μᾶλλον ἢ γραφίς«· ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τὸ »Σκαριφᾶσθαι«, διὰ τοῦ ξύειν, σκάπτειν, γράφειν, ὅθεν καὶ ὁ σκάριφος, ξέσις, γραφὴ, μίμησις ἀκριβὴς τύπου· ὁμοίως καὶ ὁ Ἀροιρατίων δίδωσιν αὐτῷ τὴν ἰδίαν παραγωγὴν, καὶ ἑρμην· τὸ »Σκαριφήσασθαι« διὰ τοῦ, ἐπισεσυρομένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἐπί τινος πράγματος, ὅ ποιεῖτις ἐπιπολαίως καὶ ἀμελῶς, ἤτοι ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὡς ἔτυχεν. Ὁ αὐτός ἔτι καὶ ἐν τῷ παρ' Ἱπποκράτ. (Ἀρεσπαγ.) »Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας«, ἠρμήνευσε τό, »διεσκαριφησάμεθα« διὰ τοῦ, διελύσαμεν· ἀλλ' ἐκ ταύτης τῆς ἑρμηνείας ἡ-

μεῖς οὐδὲν ὠφελούμεθα· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, »διελύσαμεν« ἐγράφη ποτὲ »διεχύσαμεν·) ἐνταῦθα κάλλιον ἀνήκει τὸ τοῦ Ἡσυχίου, »Σκαρψᾶσθαι, σπεδάνυσθαι· ὅθεν δυνάμεθα ὀρθότατα νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ »διεσκαριφησάμεθα, διὰ τοῦ, »διεσκεδάσαμεν, διεσκορπίσαμεν, διελύσαμεν. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. (Βάτρ. 1496.) τὸ, σκαριφεύειν, ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ. »Τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους«. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »σκαρφίζομαι« ἀντὶ τοῦ, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω διὰ τοῦ νοὸς, πλάττω, καὶ, τὸ, σκάρφισμα, ἐπινόησις, ἐφεύρεσις· ἢ λεπτολόγος καὶ φαντασιώδης τῶν μὴ ὄντων ἔρευνάτε καὶ εὕρεσις. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι λέγει, ὅτι τὸ, διατκαριφῆσαι, κυρίως λέγεται ἐπὶ ὀρνέων τῶν τοῖς ὄνυξι σκαλευόντων τὴν γῆν πρὸς ἔρευναν τροφῆς.

*Σκαρίφευμα, τό, = σκάριφος. (ι) ἐκ τοῦ

*Σκαριφεύω, = σκαριφάομαι.

Σκαρίφημα, τό (σκαριφάομαι), ταὐτὸν τῷ, σκάριφος, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 630. ὅπου ὁ Σουΐδ. σκαριφεύματα ἔχει. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Σκαριφισμός, ὁ. Τὸ κατ' ἐπιπολῆς ξέειν, ἢ ἀνοίγειν (ὡς τὴν κοιλίαν τινὸς) διὰ σχισμάδας· ἐξαιρτ. ἐλαφρά τις καὶ ἐπιπόλαιος σχεδίασις, σκιαγραφία, ἢ γράψις, ὅθεν παρ' Ἀριστ. σκαριφισμοὶ λήρων. ἴδε ἐν τῷ, σκαριφάομαι. Ὁ Νουμένιος παρὰ τῷ Εὐσεβ. ιδ'. 5. ἔχει, »Σκαριφηθμοῖς« ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ παρ' Ἀριστοφάνει. »Σκαριφισμοὶ λήρων«.

Σκάριφος, ὁ. Κυρίως ταὐτὸν τῷ, κάρφος. Φρύγανον, ἐξαιρτ. γραφὶς, κονδύλι, διὰ νὰ κάμνῃ τις σκιαγραφίας ἢ σχήματα εἰς τὴν ἄμμον ἢ εἰς κηρωτοὺς πίνακας· ὅθεν γραφὴ, μίμησις οὐκ ἀκριβὴς τύπου, σχέδιον, σκιαγραφία.

Σκάρος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, ὅστις καὶ ἐμηρυκίζετο ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι, Ἀριστοτελ. Ζῴ. Ἱστορ. η'. δ'. 4 »Δοκεῖ δὲ τῶν ἰχθύων ὁ καλούμενος σκάρος μηρυκάζειν ὥσπερ τὰ τετράποδα μόνος«. Παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ, σκαίρω, τὸ σκιρτῶ. (τό, α, μόνον δὲ παρ' Ἐνν. α, Meineke Μένανδ. σελ. 386.)

*Σκάρος, εος, τό (σκαίρω). Τὸ πηδῆμα, ὡς ὁ σκαρθμὸς, Ἐτ, Μ. »Σκάρος, τὸ εὔμουσος καὶ εὔρυθμός τις κίνησις. (α)

Σκάρτης, ου, ὁ (σκαίρω). Ὁ πηδῶν, πηδητὴς· καθόλου, ταχὺς, ἐλαφρὸς, Ἡσύχ.

Σκαρωμίς, ίδος, ἡ ἴδε ἐν τῷ, ἀσάμινθος.

Σκασμός, ὁ (σκάζω). Χωλότης (κοντζαμάρα), παρὰ τοῖς Ο'.

Σκοτάω (σκώρ, σκατός). Χέζω τι, μουρδαρεῖω μὲ λάσπην ἢ σκατόν.

Σκατός, γενικὴ τοῦ, σκώρ, τοὐναντίον δὲ κατὰ τὴν ὄνομ. οὐχ εὑρηται οὔτε, τὸ σκατόν, οὔτε δὲ, ὁ σκατός, οὔτε δὲ, τὸ σκάτος, ἂν καὶ ὁ Σοφρώνιος τὴν γεν. τοῦ σκάτους μετεχειρίσθη, Lobeck. Φρυν. σελ. 293.

*Σκατοφαγέω. Τρώγω λάσπην ἢ σκατόν, ἐκ τοῦ

Σκατοφάγος, ὁ, ἡ (σκώρ, σκατός, φαγεῖν). Ὁ βόρβορον, ἢ σκατὰ τρώγων, ἀκαθαρτος, Ἀριστοφ.

Σκαῦρος, ὁ· τὸ Λατ. scaurus. Ὁ ἑξήκοντα ἔχων τὰ ὀστᾶ, τὰ κόκκαλα (τὰ κότζια). »Πόδες σκαυροίαι, Ἱππιατρ.

Σκαφεία, ἡ (σκαφεύω). Τὸ σκάψιμον, σκάλισμα.

Σκαφεῖον, τό (σκαφέω). Ὄργανον, δι' οὗ σκάπτομεν, ταὐτὸν τῷ, σκαπάνη, Μαθημαν. παλ. σελ. 70. γράφεται ἔτι καὶ »Σκαφίον, τόα. 2) ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, μικρὰ σκάφη, δι' ἧς ἀντλοῦμεν, κουβᾶς ἴδε σκαφίον.

Σκαφετός, = σκάπετος. Σκάψιμον, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν σκάπτομεν, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 21. Καὶ σκαφεία, ἢ· καὶ, σκάφευσις, ἢ· παρὰ Σουΐδ. τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

Σκαφεύς, έως, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, ὅστις σκάπτει (σκαπτιάς).

Σκάφευσις, ἡ (σκαφεύω), = σκαφεία.

*Σκάφευσις, ἡ. Βασκανιστικὴ παιδεία θανάτου παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὅρα σκαφεύω σημ. β'.

Σκαφευτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκαφεύς. ἴδε καὶ σκαφεύω, σημασ. α'. ἐκ τοῦ

Σκαφεύω, ταὐτὸν τῷ, σκάπτω. 2) ἐκ τοῦ σκάφη, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 16. σημειοῖ εἶδος τιμωρίας παρὰ Πέρσαις, ὅτε ὁ κατάδικος βάλλεται ἐντινι σκόφῃ, εἰ τρόπον ὥστε αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ μένουσιν ἔξω, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἥλιον ὑπομένει πᾶσαν τιμωρίαν, κατακαιόμενος καὶ σπαραττόμενος ἀπὸ τὰ ζωύφια, ὥστε ἀποθνήσκει· παραβάλλ. καὶ τὸ παρὰ Κτησίᾳ Περτ. 30. ὅθεν »Σκάφευσις, ἡ, παρ' Εὐναπίῳ εἰς βίον Μαξίμου, ἢ τοιαύτη τιμωρία.

Σκάφη, ἡ (σκάπτω) ὡς τὸ, σκάφος. Πᾶν ἐσκαμμένον, ἢ κεκομμένον ὡς κοῖλον σῶμα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 73. ἐξαιρτ. α) πλοῖον, καὶ ἐξαιρέτως μικρὸν, βάρκα, φελοῦκα, μονόξυλον, κουρίτα, κ. τ. τ. 2) ἢ Σαρμανίσσα, τὸ Μπεσίκιον, ἐν ᾧ τίθεται τὸ βρέφος, Ἀθην. ιγ'. »Τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει«. 3) ἢ Μάκτρα, τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ζυμόνεται ὁ ἄρτος, καὶ τὸ, ἐν ᾧ πλύνομεν τὰ φορέματα, ἢ ἄλλο τι, ἢ λουόμεθα· ἐν γένει, σκουτέλα, κ. τ. λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, σκαφηφόρος

Σκαφή, ἡ (ὀξύτ. ἐκ τοῦ σκάπτω), = σκαφεία Τὸ σκάψιμον, ἀμφ.

*Σκαφήτης, ου, ὁ, = σκαφίτης, ἀμφ.

Σκαφητός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σκαφετός, σκάπετος.

Σκαφηφορέω, ῶ. Σκάφην φέρω, ἢ σκαφηφορος εἰμί.

Σκαφηφόρος, ὁ, ἡ (σκάφη, φέρω). Ὁ φιάλην ἢ σκάφην φέρων, βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἰδιαιτέρως Σκαφηφόροι οἱ Μέτοικοι, διότι οὗτοι ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ὅτε ἦσαν οἱ πολῖται ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ἔπρεπε νὰ φορῶσιν ἓν φοινικοῦν φόρεμα, καὶ νὰ φέρωσι κατόπιν ἐκείνων καὶ σκάφην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καθὼς ἴσως καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐβάσταζον κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν πολιτῶν ὑδρεῖα (δι' ὃ καὶ Ὑδριαφόροι ἐκαλοῦντο. Πολυδ. γ'. 65. καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν σκιάδια, (ὅθεν καὶ σκιαδηφόροι) ἵνα εὐνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν, Ἁρποκρατ. καὶ Ἡσύχ. Ὁ δὲ Φώτιος προσέτι ἔχει· »Σκαφηφορεῖν, τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφος φέρειν πλῆρες θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία· καὶ »Σκάφας ἔφερον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων οἱ μὲν χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὕτω Μένανδρος«. Ἐνταῦθα φαίνεται ἡ σκάφη, ὅτι ἦν ἓν ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ὡς ὁ Ταβλᾶς, ἢ Πινάκιον βαθυλὸν καὶ μακρὸ, ἀπλάδα, νάπος, γαβάθα μακρυλὴ ὡς πλοιάριον, ἐφ' ᾧ ἐν ταῖς θυσίαις ἔφερον διάφορα εἴδη πραγμάτων, καθὰ καὶ ὁ Ἀθήναιος (ἡ. σελ. 335.) λέγει· »Σκάφαι πάντων πλήρης ἀγαθῶν· καὶ ἑπομένως ἄρα οἱ Μέτοικοι ἐπετέλουν τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐν ταῖς θυσίαις καὶ πομπαῖς ἀντὶ τῶν δούλων καὶ ἀνδραπόδων, εἴ τινες μήτε νὰ φανῶσιν ἐκεῖ δὲν ἐτόλμων, Valesius εἰς Ἱπποκράτ. σελ. 69. καὶ ἐντεῦθεν ἦν τὸ ὄνομα »Σκαφηφόροι« ὡς καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ, ἡ, σκαφηφορία, ἐν καιῇ ὑπολήψει καὶ ὕβρει, ὅ ἐστιν, ἧτον κατηγορημένον.

*Σκαφιά, ἡ. Σικελιστὶ ἀντὶ, σκάφος. Λάκκος, χαντάκι.

Σκαφίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκαφίς, ἥτοι καθ' ὅλας τὰς σημασίας, ἐξαιρτ. α) μικρὸν σκαφεῖον, μικρὰ σκαπάνη, σκαλίδιον. 2) μικρὰ σκάφη, σκαφίδι, κ. τ. λ. οἷον, πλοιάριον, μάκτρα, τριβλίον.

*Σκαφιόκαρτος, ὁ, ἡ (κείρω), καὶ

Σκαφιόκουρος, ὁ, ἡ (κείρω, κουρά). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου κουρὰν ἔχων, Φώτ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι »Σκαφιόκαρτος« εἶπον· ὅθεν Νικόστρατος παρ' Ἀθην. β'. σελ. 47, »Τποσκαφιόκαρτος« εἶπεν. ἴδε σκαφίον, καὶ σκαφίς, ἀριθμ. 4.

Σκάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, σκάφος. Μικρὰ σκάφη, μικρὰ κουπάνα, μικρὸν ἀγγεῖον, μικρὰ φιάλη, πινάκιον, γαβάθα· παρὰ Juvenal ὑπάρχει scaphium κατουρουκάνατον διὰ τὰς γυναῖκας, ἄρα σκαφοειδής, πρβ. Ἀρ. Θεσμ. 633. β) εἶδος καυστικοῦ κατόπτρου, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναπτὰν αἱ Ἑστιάδες φωτίαν· ἴδε καὶ ὕαλος. γ) ἰδιαίτερον εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, καθ' ὃ ἄφιναν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀλίγας μόνον τρίχας (ὡς οἱ Σκύθαι καὶ νῦν οἱ Τοῦρκοι), τὰς δὲ λοιπὰς ἐκούρευον ἕως ἐπὶ δέρματος· μετὰ τοῦ παθητ. παρακ. »Σκάφιον ἀποκεκαρμένος (Ἀριστοφ. Θεσμ. 838) ἢ ἀποτετιλμένος«, Ἀριστ. Ὄρν. 810. ὅθεν κεῖται τὸ, σκάφιον καὶ ἀντὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἢ τοῦ ἰδίου ὅλου τοῦ ἀνωτέρου κρανίου. »Μὴ καταῄξῃς τὸ σκάφιον«, Ἀριστ. Ὄρν. 806. 2) ταὐτὸν τῷ, σκαφίδιον, καὶ, σκαφεῖον, ὅ ἐστι, σκαπάνα, (τζάπα, τζαπίον), Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 3. ἐξαιρτ. ὡς παρὰ Θεοκρίτ. δ'. 1. ὀργανόντι τῶν ἀθλητῶν, δι' οὗ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ σκάπτειν, »Ἠῶχετ' ἔχων σκαπάιαν«, ὅπου ὁ Σχολ. »Οἱ γὰρ ἀθληταὶ ταύτῃ ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναρρωνοῦντες. ἴδε ἐν τῷ, σκαφίς. 3) Ἰατρικὸν ἐπίδεσμον. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὸς ὁ ἐν τοῖς Λεξικοῖς συνεδιζόμενος τονισμὸς, σκαφίον).

Σκαφίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ, σκάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σκάφη, σκάφος, καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἐξαιρτ. α) μικρὰ γαβάθα, ξύλινον πινάκι, καὶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ι, 223. ἔνθα συνεκφέρεται μετὰ τοῦ Γαυλοῖ, »Γαυλοὶ καὶ σκαφίδες«, καὶ σημαίνει Γαλατηρόντι ἢ ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος, ἐν ᾧ βάλλουσι καὶ φυλάττουσι τὸ γάλα. Γαβάθα, νόπος, κισσύβιον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ὕστερῶτ. ἰδιαιτ. ποτήριον, ἢ ἀγγεῖον εἰ οὗ ἀντλοῦμεν ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀμίς, τὸ κατουροκάνατον, ἤτοι τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 633. β) πλοιάριον, βάρκα, μονόξυλον. γ) εἶδος γνώμονος, ἤτοι ἡλιακοῦ ὡρολογίου, τοῦ ὁποίου ὁ ὠροδείκτης ἔρριπτε τὴν σκιὰν εἰς λεκανοειδῶς βαθυλωτὸν ἀγγεῖον· δ) εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἔκειρον (ἐξύριζον) τὰς τρίχας ὁλόγυρα εἰς ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφινον μόνον εἰς τὴν κορυφὴν ὀλίγας τρίχας ὡς φουρλίδα. ἴδε σκάφιον. 2) = πτύον, πτυάριον (φικνάρι).

Σκαφιστήριον, τό, = σκαφίς, 2. Γλωσσ. Στεφ. Σκεῦος, δι' οὗ καθαρίζομεν τὸν σῖτον. ἀμφ.

Σκαφίτης, ου, ὁ (σκαφί, 6.) Ὁ τὴν σκάφην, ἤτοι τὸ πλοῖον κυβερνῶν καὶ κινῶν (Στράβ. ιζ'. σελ. 1172. καὶ Δημ. Φαλ. 97.), κωπηλάτης, τιμωνιζῆς.

Σκαφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκάφης ἔχων εἶδος, ὅμοιος σκάφῃ, μὲ βάρκαν.

Σκαφολουτρέω, ῶ (λοῦτρον). Λούω ἐμαυτὸν, ἢ λουτρὸν ποιῶ ἐν τῇ σκάφῃ, Ἀλέξανδρ. Τραλ. ιβ'. σελ. 696.

Σκάφος, εος, τὸ (σκάπτω). Τὸ σκάπτειν, σκόψιμον. »Σκάφος οἰνέων (Ἡσ. Ἔ. 5, 74.)«, ὁ ἐπιτήδειος καιρὸς εἰς τὸ νὰ μπήξῃ τις τὰ κλήματα καὶ νὰ τὰ σωρεύῃ μὲ χῶμα· ἐνταῦθα ἠθέλησάν τινες νὰ τονίσωσι καὶ σκαφὸς διὰ νὰ

σημάνωσι τὴν μεταβολὴν τῆς σημασίας. β) τάφρος, ὄρυγμα, λάκκος, γοῦρνα, λάκκος ὕδατος περιεκτικός κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. γ'. σλ. 186. »Σκάφος ἐξ ἐχετῶν· καὶ ἑπομένως γ) σκαπάνη, λίσγος, λισγάρι, τζάπα 2) ὡς τό, σκάφη, κάθε ἐσκαμμένον, ἢ κοιλωτὸν καμωμένον σῶμα, ἐξαιρτ. α) βαθύτι ἀγγεῖον, ὅθεν σκύφος. β) ἡ κοιλία τοῦ πλοίου, τὸ ἐσωτερικὸν κοίλωμα τοῦ πλοίου, τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ, τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου κοίλωμα, alveus, ἔτι δὲ ὅλος ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου ἄνευ τῶν ἱστίων καὶ ἁρμένων, Θουκ. 1, 50. Αἰσχ. Περσ. 416. Πολυδ. 1, 92 καὶ 113. παρὰ Ποιηταῖς καθόλου, πλοῖον, βάρια· κατὰ τὴν κυρίαν δὲ αὐτοῦ σημασίαν ἐκληπτέον τὰς ἐκφράσεις, οἷαι, »σκάφος νεώς«, ἡ κοιλία ἡ ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου, »σκάφη ναυτικά«, κτλ. γ) τὸ κοίλωμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ· ἔτι δὲ τὸ κοίλωμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτίου. (α)

Σκαφώρη, ἡ, ὡς. Καφώρη. Ἡ θήλεια ἀλώπηξ.

Σκεδᾷ, Ἀττικ. μέλ. ἀντὶ τοῦ, Σκεδάσει, ὡς καὶ τὸ ἑλᾷ, ἀντὶ τοῦ, ἑλάσει.

*Σκεδάννυμι, καὶ, Σκεδαννύω, Μ. ἄτω (α), Ἀττ. Μ. σκεδῶ, ᾶς, ᾷ, Ἀρ. Σφ. 229. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. 8, 68 Παρακ. παθ. ἐσκέδασμαι, Ἀόρ. ἀ. παθ. ἐσκεδάσθην· Σκορπίζω, διατορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀπολύω, ἢ διαλύω, ἢ κάμνω συνηγμένους τινὰς νὰ σκορπισθῶσι, φύγωσι, τοὺς διώκω ὥστε σκορπίζονται, π. χ. »Δαὸν μὲν σκέδασον« (Ἰλ. Τ. 171), ἀπόλυσον, ἄφες αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, καὶ Ω, 158. 163. »Ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλείας«, Ἰλ. Τ, 309. ἐπρόσταξεν ἢ ἄφησεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, τοῖς εἶπε νὰ ἀναχωρήσωσι, νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν, ὅπερ ὁ Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, ἀπεστόρπισε· καὶ, »ἠέρα, ἀχλὺν σκεδ.«, ἤτοι διαλύειν τὸ σύννεφον, τὸ σκότος, Ἰλ. Ρ, 649. Τ, 341. Ὀδ. Μ, 352. ἀσυνήθως δὲ, »Αἷμα ἐσκέδασ' ἐξὺς Ἄρηος«, ἔχυσεν αἷμα τριγύρω. Ἰλ. Η, 330. καθόλου, καθ' ὅλα τὰ μέρη σκορπίζω, ἐξαπλόνω, μεταβάλλω, Ἡσιοδ. Ἔ. 95. ὕστερον δὲ καὶ ἁπλῶς, διώκω, κυνηγῶ, ἀποδιώκω. — Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. ἐσκέδασα, ἢ ἄνευ αὐξήσεως, σκέδασα· ὁ ἐνεστὼς σκεδάζω δὲν ἀπαντᾶται, καθὼς φαίνεται, εἰς κανένα συγγραφέα. Ἕτεροι τύποι, οὐχὶ τόσον εὔχρηστοι εἰσί, σκίδνημι, σκίδναμαι, ἔτι Ἐπκ. κεδάννυμι, κίδνημι, Ὅμ. καὶ κεδαίω παρ' Ἀπ. Ῥ. Ἐκ τοῦ τύπου κεδάννυμι γίνεται φανερὰ ἡ πρωτότυπος κεάζω, σημαίνουσα, κατασχίζω, σχίζω· ὅθεν

Σκέδασις, ἡ· ἡ, Σκεδασμός, ὁ. Σκόρπισις, σκορπισμός, τὸ σκορπίζειν. »Σκέδασιν θεῖναι, κάμνω τι νὰ σκορπισθῇ, ἄρα = σκεδάσαι, Ὀδ. Α, 116. Τ, 225.

*Σκεδασμός, ὁ, = σκέδασις.

Σκεδαστής, οῦ, ὁ. Μεριστής, Φώτ.

Σκεδαστικός, ή, όν. Ὁ διασκορπίζων, εἰς σκεδασμόν, σκορπισμὸν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· καθόλου = σκεδαστός.

Σκεδαστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σκεδάννυμι. Σκορπισμένος, ὁ δυγάμενος σκορπισθῆναι, ἢ ὁ εὐκόλως σκορπιζόμενος.

(Σκεδάω) ἄχρηστος ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι.

Σκεθρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. Σκεθρῶς· προστηρμοσμένος στενῶς ἐπάνω εἴς τι σῶμα, πυκνός· τροπκ. ἐπιμελῶς γενόμενος, ἀκριβής, Λυκ. (πιθανῶς παρὰ τὸ σχεῖν, σχέθω, ἔχω· πρβ. σχεδρός· οὐχὶ δὲ, κατὰ τὸν Δάμμιον παρὰ τὸ σκίπτομαι, ἢ, κατὰ τὸν Ἔρνεστον, παρὰ τὸ ἀσκέω.)

Σκεῖρα, τά· ἴδε Σκίρα.

Σκειρία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σκιρία.

*Σκειρός, ό, όν, νεωτ. τύπος ἀντὶ σκιῤῥός.

*Σκεῖρος, ὁ, νεωτ. τύπος ἀντὶ σκιῤῥὸς ἢ σκῖρος.

Σκειρόω, ῶ, νεωτ. τύπος, ἀντὶ Σκιῤῥόω. Σκληῤῥύνω.

Σκείρων, ωνος, καὶ κίλλιον, Σείρων. Ὄνομα ἀνέμου ἐν τῇ Ἀττικῇ πνέοντος ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς Κορίνθου κειμένων Σκειρωνίδων καλουμένων ὀρέων, ἄρκ. δυτικοβόρειος, Στράβ. ἀ. σελ. 50. »Καθάπερ καὶ τῇ Ἀττικῇ ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν· ἀφ' ὧν καὶ Σκείρωνες καλοῦνται οἱ Ζέφυροι, καὶ μάλιστα οἱ Ἀργέσταιι· καὶ ἐν θ', σελ. 630. »Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων (τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν) καταγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοιι. πρβ. Ἀργέστης.

Σκελέαι, αἱ (σκέλος). Βρακία, τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Πάρθοι, σαδάβαρα, Ἡσύχ. ἄλλως ἀναξυρίδες. (οὐχὶ σκελεαί.)

Σκελετάζω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω, ἀμφ.

Σκελετεία, ἡ (σκελετεύω). Ξηρότης, ξηρασία, λεπτότης. »Τοῦ σκήνεως ξηρασίαιι, Ἀρεταῖος.

Σκελέτευμα, τό. Τὸ ἐξηραμμένον, κατεστκληκὸς σῶμα· ἐκ τοῦ

Σκελετεύω (σκελετός), ὡς τό, σκέλλω. Ξηραίνω, ξηρόν, ἢ ἰσχνὸν ποιῶ. 2) Ταριχεύω, βαλταμόνω ἕνα λείψανον, τὸ κάμνω ὡς μούμιον· λέγεται καὶ ἐπὶ κρεάτων ἁλατισμένων (παστραμᾶν ποιῶ). »Δι' ἁλὸς σκελετεύειν«, ἁλατίζειν τὸ κρέας καὶ ξηραίνειν αὐτό. »Τοὺς νεκροὺς σκελετεύειν«, Τήλης παρὰ Στοβαίῳ, σελ. 234. ὅθεν

Σκελετία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκελετεία.

Σκελετός, ή, όν (σκέλλω). Ἐξηραμμένος, κατεστκνωμένος, ὁ ἐξηραμμένην τὴν σάρκα ἔχων, κατάξηρος (ὅστις εἶναι μόνον πετζὶ καὶ κόκκαλα) ὅθεν ξηρός, ἰσχνός, λεπτός. »Σκελετόνιι προσυτακ σῶμα, τὸ ἐξηραμμένον καὶ ταριχευτὸν σῶμα (Μούμια)· λέγεται δὲ καὶ ἀρτ. σκελετός, ὁ, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς, καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶνιι. (Οἱ νεώτεροι ἰατροὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐφ' ὅλων τῶν ὀστέων τοῦ τεθνηκότος ζώου σώματος, κειμένων ἐν τῇ ἰδίᾳ φυσικῇ θέσει, ἐκτὸς τοῦ κρέατος· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.) ὅθεν

Σκελετώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τοῦ χρώματος, ἢ τῆς ὄψεως τοῦ σκελετοῦ ὤν.

Σκελέω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω· ὅθεν τό, Σκλέω, Σκλῆμι.

Σκελεαγής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος, ἄγνυμι). Ὁ τὰ σκέλη ἀγνύων, συντρίβων· ὅθεν Σκελιαγές, τό· ἡ θραῦσις, τὸ σύντριμμα τοῦ σκέλους, Γλωσσ. Στεφ. (πρέπει βέβαια νὰ γραφῇ σκελεαγής, ἐκτὸς εἰμὴ ὅταν θελήσῃτις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τοῦ σκελίς.)

Σκελίζω, Μ. ίσω (σκελίς)· ἀντὶ σκελλίζω, ἀμφ. Γλωσσ. Στεφ., ὅπου ὁ Σαλμάσιος Exercit. σελ. 945. Σκελλίζω, ἐκ τοῦ Σκελλός, γράφειν παρανεῖ. 2) βαδίζω, πορεύομαι, τρέχω, ὅθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. »Σκέλισμα, δρόμημαιι· ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀδροσκέλισμα, καὶ, Ἀδροσκέλημα καὶ Ἀδροσκελιστά, ἀντὶ τοῦ βῆμα. 3) παρὰ τοῖς Ο', ταὐτὸν τῷ, Ὑποσκελίζω.

Σκελίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἀττικ. Σχελίς (σκέλος). Ἡ πτέρνα (φτέρνα), τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ποδός, ἢ τὸ μηρὶ τοῦ ζώου· καὶ ἐπὶ χοίρων ἢ Ἡωλῆ, τὸ χοιρομέριον, ὁ μηρός· ἄλλως πέρνα καὶ πτέρνα· ἔτι δὲ ὁ κόπανος τοῦ ψητοῦ. β) ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ μηρός. 2) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως εἰς τὸ ὑπογάστριον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σκελλίδες, τὰ περιμήκη τμήματαιι· καὶ »Σκελίς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως μέχρι τοῦ ὑπογαστρίου μέρους τοῦ ζώου· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιε. »Σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημέναιι. 3) = σελλίς, ἴδε τοῦτο.

*Σκελίσκος, ου, ὁ, ὑποκ. τοῦ σκέλος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1203.

Σκελιφρός, ά, όν (σκέλλω, ξηραίνω). Κατεξηραμμένος, ἰσχνός, λιγνός, ὁ σκελειοῦ ὄψιν ἔχων, Σκληφρός, Ἀττ. Ἀντὶ τούτου εὑρίσκονται ἔτι παρ' Ἱπποκράτ. καὶ, Σκόλεφρος, Σκόλοφρος, Σκόλιφρος, καὶ, Σκόλυφρος, φαίνεται, ὅτι εἶτλν Ἰωνικά.

*Σκελλίζω, Μ. ίσω (σκελλός.) Εἶμαι στραβοπόδαρος.

Σκελλίς, ίδος, ἡ, καὶ, Σκελίς, λέξ. νεωτερ. ταὐτὸν τῷ, Ἀγλίς· ὡς π. χ. »Σκόρδου σκελίδες, καὶ, Σκλίδες. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλ. 432.

Σκελλός, ή, όν (σκέλος). Στραβός, μὲ στραβὰ σκέλη, ἄλλως, βαιβός· γράφ. καὶ σκελός. Φιλ. κυρτός, κυφός.

Σκέλλω, καὶ Σκελέω, Ἀόρ. ἔσκηλα, σκῆλαι. Ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, καταξηραίνω. »Μὴ μένος Ἠελίοιο σκήλει ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν (Ἰλ. Ψ, 191)«, διὰ νὰ μὴ καταξηρανῇ ἡ σφοδρότης τοῦ ἡλίου τὸ δέρμα περὶ τὰ νεῦρα καὶ ὅλα τὰ μέλη, ἔνθα ἐστὶν ἀόρ. εὐκτ. καὶ αἱ δύο προθέσεις ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα ἀμφιπεριστέλλω· τὴν ὑποπακτ. σκήλῃ ἔχει Νικανδ. Θηρ. 694. β) κάμνω ἰσχνὸν ἢ λεπτόν. γ) σκληρύνω, κάμνω σκληρόν. 2) συχνότερον δὲ παθητ. σκέλλομαι, καὶ σκελοῦμαι, Μ. σκλήσομαι, ἀόρ. β'. ἔσκλην, εὐκτ. σκλαίην, Ἀπαρ. σκλῆναι, Παρακ. ἔσκληκα, Γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, καταξηραίνομαι β) γίνομαι ἰσχνός, λεπτός· τήκομαι· γ) σκληρός, στερεός, ἀκαμπὴς γίνομαι. Ἐν τῷ παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι κατάξηρος, ἰσχνός, σκληρός. (ὅθεν σκελιφρὸς καὶ ἀσκελής· συγγεν. τῷ, σκληρός, σκληφρός, σκιῤῥός, ξηρός, σκιῤῥός, ὄρκ Lobeck Σοφ. Αἰ. 648.)

Σκελόδεσμος, ὁ, ἄλλως περισκελὶς (σκέλος, δεσμός). Ὁ περὶ τὰ σκέλη, τοὺς πόδας δεσμός, μηροδέτης.

Σκελοκοπία, ἡ (κόπτω). Τὸ κτύπημα, κάταγμα, σύντριμμα, τζάκισμα τῶν σκελῶν, Γλῶσσ. Στεφ.

Σκέλος, εος, τό. Μέρος τοῦ σώματος τοῦ ζώου ἀπὸ τῶν ἰσχίων ἤτοι τοῦ κώλου ἀρχόμενον καὶ λῆγον μέχρι τῶν ποδῶν. Ἰλ. Ο, 314, »Πρυμνὸν σκέλοιιι· πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ τὸ κόκκαλον τοῦ μηροῦ· καθόλου, κόκκαλον, πούς. »Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷιι, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 12. ἐναντίον τῆς εὐχῆς, τῶν ἐλπίδων, ἔρχεται ἀνάποδα. »Κατὰ σκέλος βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ περιπατήματος τῶν ζώων, ὅταν βάλλωσιν ἕνα πόδα κάτοπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ἴδιον μέρος, βάλλωσι τὸν ὀπίσθιον κατόπιν τοῦ ἐμπροσθινοῦ κατὰ τὸ ἴδιον μέρος, ὅταν δὲν κινῶσι τοὺς πόδας σταυρωτά. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. α'. 8. »Αἱ δὲ κινήσεις τῶν ζώων τῶν μὲν τετραπόδων καὶ πολυπόδων κατὰ διάμετρόν εἰσι, καὶ ἑστᾶσιν οὕτωι· ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι, κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅτε λέων καὶ αἱ κάμηλοι ἀμφότεραι, εἴτε Βακτριαναὶ καὶ αἱ Ἀράβιαι· τὸ δὲ κατὰ σκέλος ἐστίν, ὅτε οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιόν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖιι. »Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν«, ἀναποδίζω, ἀναχωρῶ μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρόν, Ἀριστ. Ὄρν. 383ε χιών. ἐπ. καὶ, »ἐπὶ σκέλος πόλιν χωρεῖνιι (Εὐρ. Φοιν. 1419. παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 4, 33. Κυρουπ. 3. 3. extr. κατὰ τὸ λεξ. Στούρζου. Ξεν. 2. σ. 268. 3. σ. 640.), κατ' ὀλίγον ὀλίγον. 2) τὰ σκέλη, τὰ δύο μακρὰ τείχη μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιέως, Meineck. Εὐφορ. σελ. 18.

Σκελοτύρβη, ἡ (τύρβη). Εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ' εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' εὐθύ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστε-

ρά, καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα ὄρος, Γαλην. καὶ Στράβ. ιε΄. σελ. 1127. ἐν, Ἀραβίᾳ συχνὸν τοῦτο τὸ πάθος.

Σκέμμα, τὸ (σκέπτομαι). Διανοια, διανόημα, στοχασμός, συλλογισμός, ὃ ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τις. ὅθεν φροντὶς, θεωρία, σκέψις, βούλευμα, ἀπόφασις, Πλάτ.

Σκεμμός, ὁ, ἰων. καὶ σπάνιος τύπος ἀντὶ, σκέψις, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδᾳ.

Σκενδύλιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Σκενδύλη.

Σκενδυλεύω. Τιμωρῶ, βασανίζω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Σκενζεύω.

*Σκενδύλη, ἡ, ἴδε τὸ Ἀττ. σχενδύλη.

*Σκένος, Αἰολ. ἀντὶ ξένος.

Σκέπα, ποιητ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ σκέπας, ἀντὶ, Σκέπαι, ἡ, Σκέπεα, ταὐτὸν τῷ, Σκεπάσματα, Ἡσίοδ. Ἔργ. 532.

Σκεπάζω, Μ. ἄσω (σκέπας) ὡς τὸ, σκεπάζω. Σκεπάζω, σκέπασμα ἐπιτίθημι, καλύπτω, σκέπας παρέχω, πρβ. στεγάζω τροπκ. ὑπεραστίζω, Λυκοφρ. 1311. ὅθεν

Σκέπαγον, τὸ. Σκέπασμα, καὶ Ἀιθολ. »Πίλον κεφαλῆς σκέπανον« κυρ. οὐδ. τοῦ

Σκεπανός, ἡ, ὀν. Σκεπάζων, ἐπισκιάζων. 2) παθ. σκεπασμένος· ἐπίσκιος, κατάσκιος, σύσκιος.

Σκέπανος, ὁ, καὶ σκέπηνος, καὶ, σκεπίνος. Εἶδος ὀψαρίου, Λατ. ambra. (οὐχὶ ὀξυτόνως, σκεπανός.)

Σκεπαρνηδόν, Ἐπίρ. (σκέπαρνον). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκεπάρνου, δίκην σκεπάρνου, ἐκκελασμένως· καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων, δοκεῖ, Γαλην. ὅρα σκέπαρνον, 2.

Σκεπαρνίζω, Μ. ἴσω. Κόπτω, πελεκῶ μὲ τὸ σκέπαρνον, Μαθηματ. παλ. σελ. 244. ὅθεν

Σκεπαρνισμός, ὁ. Τὸ κόπτειν, πελεκᾶν μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) παρ' Ἱπποκράτ. ἄγμα, κόψιμον, θλάσμα, τσάκισμα, σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα, ὁμοιότητά τινα ἔχον μετὰ τοῦ σκεπάρνου.

Σκέπαρνον, τὸ. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον δύο μέρη κόπτοντα ἔχον, μὲ δύο κόψεις, σκεπαρνιά· καὶ ἐξαιρ. διὰ νὰ πελεκῶσι καὶ γναλίζωσι τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, ὁ Λεωνίδας ἐν Ἐπιγρ. καλεῖ τοῦτο »Ἀμφίξυον σκέπαρνον« ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 237. καὶ Ι, 391. »Ἐξόονα«, ὃ καὶ διάφορον τοῦ μεγαλειοτέρου τοῦ πελέκεως. »Δῶκεν μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν. — Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐξόονα, δι' οὗ ἐπελέκουν καὶ εὐθύαζον τὰ πρὸς οἰκοδομὴν χονδρὰ ξύλα· ἐντεῦθεν ἔπειτα καὶ τὸ, Σκεπάριον, Πλούταρχ. ἡ τοῦ Γαληνοῦ περιγραφὴ ἀποδεικνύει ἀπαράλλακτον τὸ ὄργανον τοῦτο, καθὼς καὶ ἡμεῖς τώρα τὸ ἔχομεν. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα, χειρουργικός τις ἐπίδεσμος, καὶ, ὁ σκέπαρνος. 3) παρ' Ἀρτεμιδώρ. δ΄. 24. ὀνομάζει τις Σκέπαρνον, (ἀστειζόμενος) τὸν τειλίττοντα τὸ ἔμβρυον λεπτὸν ὑμένα, τὸ ἄμνιον, ἐκ τοῦ σκεπᾶν ἄρνα· πιθανὴ παραγ. ἐκ τοῦ κεάζω ἢ σκάπτω. [τὸ σκ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει· ἐν Ὀδσ. οὐ ποιεῖ θέσιν.]

*Σκέπαρνος, ὁ, = σκέπαριον, 2.

Σκέπας, αος, τὸ (σκεπάω). Σκέπασμα, σκέπασις, περιτείλιγμα, κάλυμμα, καὶ σκέπη διὰ προφυλακὴν (τεῖσον), ἢ σκέπη τῆς οἰκίας, ἢ ἄλλου τινός· »Σκέπας ἀνέμοιο (Ὀδ. Ε, 443 καὶ ἐλλαχοῦ)«, σκέπασμα, προφύλαξις κατὰ τοῦ ἀνέμου· ἡ ποιητ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. σκέπα, Ἡσ. Ἔ. 534. πρβ. Ruhnk ὑμν. Ὁμ. Δημ. 12 ἐν τῷ πεζῷ συνήθ σκέπη ἢ σκέπασμα.

Σκέπασις, ἡ, (σκεπάζω). Τὸ σκεπάζειν, ἢ σκεπάζεσθαι, σκέπασμα· παρὰ τοῖς Ο΄.

*Σκέπασμα, τὸ (σκεπάζω), = σκέπη, καὶ τῷ ποιητ. σκέπας

Σκεπαστήριος, α, ον. Ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκέπασμα· ἐκ τοῦ

Σκεπαστής, οῦ, ὁ (σκεπάζω). Ὅς τις σκεπάζει, ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων, Ο΄.

Σκεπαστικός, ἡ, ὀν· καὶ ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, Σκεπαστήριος· ἐκ τοῦ

Σκεπαστός, ἡ, ὀν· ῥημ. ἐπίρρ. τοῦ σκεπάζω· Ἐσκεπασμένος, περικεκαλυμμένος.

Σκέπαστρον, τὸ· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ Σκεπαστήριον. Σκέπασμα, κάλυμμα.

Σκεπάω, ὦ. Ἐπκ. σκεπόω, ὡς τὸ μόνον λογογραφικῶς ἐν χρήσει, σκεπάζω. Σκεπάζω, σκέπας παρέχω, περικαλύπτω· καὶ τροπκ. προφυλάττω ἀπό τι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ν, 99. »Ἀνέμων σκεπόωσι, μέγα κῦμα«, ἀντὶ τοῦ, Σκέπην παρέχουσι κατὰ τῶν ἀνέμων, ἐμποδίζουσι τοὺς ἀνέμους. (τὸ σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, σκέπη κτλ. ἔστι συγγεν. τῷ, στέγω, στεγάζω, στέγος, στέγη, τέγος, τέγη, ἐξ ὧν τὸ Λατ. tego, tectum κτ.) ὅθεν

Σκέπη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, σκέπας. Σκέπασμα, στέγος, κάλυμμα, σκεπασμένος τόπος, διανθέντεσσι, ὑπεράσπισις· »Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου«, Ἡρόδοτ. α. 143. »Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου«, ζ΄. 172. καὶ 215. εἰς προφύλαξιν, ἀσφάλειαν κατὰ τοῦ πολέμου. Αἰλιαν. Ζώ. ἱστορ. ζ. 6. καὶ θ΄. 57. »Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους, κτ.», εἰς ὑπεράσπισιν καὶ φύλαξιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους. »Σκέπη τοῦ νότου« (Ἱππ.) προφύλαξις κατὰ τοῦ νότου· ὅμως ἐν σκέπῃ φόβου«, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, πρόφασιν τοῦ φόβου, Ἡροδ. 1, 143. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ στέγη, ὁ τῆς οἰκίας ὄροφος.

Σκεπηνός, ἡ, ὀν· καὶ Σκεπινός, ταὐτὸν τῷ, Σκεπανός. Ἐσκεπασμένος, κεκαλυμμένος.

*Σκέπηνος, ὁ, = σκέπανος.

*Σκεπενός, ἡ, ὀν, = σκεπανός.

*Σκέπενος, ὁ, = σκέπανος.

Σκεπόω, ὦ· ἐπικ. ἀντὶ Σκεπάω· ἴδε τοῦτο· Ὀδσ.

*Σκεπτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σκέπτομαι. Δι' ὃ πρέπει νὰ σκεφθῇ τις, ἢ νὰ παρατηρήσῃ

*Σκεπτήριος, ία, ιον, = σκεπτικός.

Σκεπτικός, ἡ, ὀν (σκέψις). Ὁ εἰς σκέψιν ἀνήκων, ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειος. 2) ὅστις σκέπτεται. Ἐξαιρέτως ἐκαλοῦντο Σκεπτικοί, ἔτι δὲ καὶ Ἀπορητικοί, καὶ Ἐφεκτικοί, οἱ Πυρρωνικοὶ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ Φιλόσοφοι, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι δὲν ἐβεβαίωνον ὡρισμένως κάνενα πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον τὴν γνώμην των ἐσκεμμένως περὶ αὐτοῦ ἔλεγον. Ἐπίρρ. σκεπτικῶς, Διογ. Λ.

Σκέπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀμεταβ. Περὶ ἐμαυτόν, τριγύρω βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, ὁρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, περιβλέπω, ἐξαιρτ., ἀπὸ μακρόθεν μετὰ προσοχῆς ἢ σκεπεύων καὶ περιεργαζόμενος κυττάζω ὁλοτρόγυρα, μετὰ τοῦ σίδ.ον, ἐν Ἰλ. Ρ, 652. ἐς νῆα, μεθ' ἑταίρους, Ὀδ. Μ, 247. ἔτι δὲ μετὰ μένης αἰτ. Ἰλ. Π, 361. »Σκέπτετο ῥοῖζον καὶ δοῦπον«, ἐκύτταζε τριγύρω του τὸν κτύπον τοῦ νεροῦ· καὶ Ἅμν. Δημ. 246. »Ἐκ θαλάμοιο σκέψατο«· καὶ Πλάτ. εἰς Συμπ. β΄. 11. »Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξῃς τὸν Σωκράτη«; ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ὑπάγεις νὰ ἰδῇς ὁλόγυρα ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ· ἀντὶ τοῦ, ὕπαγε νὰ ἰδῇς ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης, καὶ νὰ τὸν φέρῃς· καὶ ἐντεῦθεν τροπκ. ἀντὶ τοῦ, διανοοῦμαι, στοχάζομαι, βουλεύομαι. 2) μεταβτ. θεωρῶ τι, κυττάζω, παρατηρῶ, ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν λόγον τινός, κυρ. καὶ καταχρηστ. στοχάζομαι, κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, μετὰ τοῦ ἐν ἐπιφερομένου, ὅτε πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπακ τό, ἢ μή, ἄρα, ἂν δέν - Ξεν. Ἀν. 3, 22. Οἱ Ἀττικ. δὲν μεταχειρίζονται σχεδὸν ποτὲ τὸν ἐνεστ. σκέπτομαι (ἐξαιρέσεις δὲ εἰσὶ παρὰ Πλατ. Λαχ. σελ. 185. Β. καὶ ἴσως Θουκ. 8, 86. συχνότερον δὲ παρὰ Λουκιαν.), ἀλλ' ὡς ἐπιτοπολὺ τό, σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι· τούναντίον δὲ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσι μόνον σκέψομαι, οὐδέποτε δὲ σκοπήσω ἢ σκοπήσομαι· ὡσαύτ. ἐσκεψάμην καὶ ἔσκεμμαι, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 147. Τῷ παραχ. χρῆται ὁ Δηλ. Μειδ. 6. σελ. 576, 27. καὶ Ἐρωτ. σελ. 1403, 21. καὶ κατὰ παθητ. σημ., ἂν καὶ συνηθέστερον καὶ παρ' αὐτῷ κατ' ἐνεργ, σημασίαν. Ὁ παθητ. ἀόρ. β΄. ἐσκέπην, ἐξετάσθαι, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Ο΄. (κατὰ τὸν Ἐμστερχ. ἡ ἀρχαία σημασία τοῦ, Σκέπομαι, ἢ, Σκέπτομαι, φαίνεται, ὅτι ἤτον τὸ, μακρὰν βλέπω, θεωρῶ, ἔχων ἐν ταύτῳ τὴν χεῖρα ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν κατὰ τὰς ὀφρῦς ὡς σκέπην, ἵνα ἀπαντᾷ τὴν σφοδρότητα τοῦ φωτός, παρὰ τὸ σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, ὅθεν, σκοπός, σκοπέω, καὶ τὸ Λατ. specio, spicio, specto, species· καὶ ταύτης τῆς σημασίας μάρτυς καὶ ὁ Ἡσύχιος, ὅς τις ἔχει· »Σκωπευμάτων, γρ. Σκόπευμα) σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων« καὶ Φώτιος· »Σκώπευμα, σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκοπός· οὕτως Αἰσχύλος« ὁ Ἡσύχιος ἔτι· »Τπόσκοπον χέρα. Αἰσχύλος, ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι, σχῆμα δ' ἐστὶν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός« ἑπομένως ἄρα τὸ, Σκόπευμα, Τπόσκοπος χείρ, καὶ, σκοπός, εἰσὶν ὅμοια ἀλλήλοις, ὡς καὶ ὁ Silius (ιγ΄. 341.) περὶ τοῦ Πανὸς εἶπεν· Ostendosque manum-umbrate perlustrat pascua visu. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιδ΄. 629. ἀναφέρει τὴν ῥῆσιν τοῦ Αἰσχύλου »Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων« ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμαρτημένης ἀναγνώσεως »Σκωπευμάτων«, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον τοῦ στίχου ἀπορρίπτει, ἔπλασεν εἶδος ὀρχήσεως σκώψ.) ὅθεν

*Σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκέψις.

Σκεπτωρία, ἡ· παρ' Ἀθην. δ΄. σελ. 176. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, Σκευωρία. Τὸ περί τι καταγίνεσθαι, ἐνασχόλησις.

Σκέπω, σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ Σκεπάζω, Πολυβ. 16, 29, 13. ἴδε Σκεπάζω.

Σκέραφος, τὸ· Ἀττ. σχέραφος, καὶ, κέραφος, παρὰ Γραμματ. Καθ' Ἡτύχ. λοιδορία, βλασφημία· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Κέραφος, χλευασμός, κακολογίαν« καὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκφρασιν· »Σχέραφος, λοιδορία, βλασφημία«. Ἐνταῦθα αἰνίκει καὶ ὁ σχηματισμός· »Σκειραφεῖν, κακοπραγμονεῖν«, Ἡσύχ. Δύναται τις νὰ παραβάλῃ μετὰ τούτων καὶ τὰ, Σκερβόλλω, Σκέρβιλος, Κερβολέω, καὶ, Κέρτομος, καὶ νὰ παράξῃ ταῦτα ἀπὸ τοῦ, κέαρ, ἀφῆ.

Σκερβολέω, ὦ· καὶ, Σκερβόλλω (σκέρβολος). Τβρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω. βλασφημῶ, ὡς τὸ, κερτομεῖν· ἔτι δὲ καὶ κερβολέω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822. »Μὴ σκέρβολλε πονηράν«, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ποικίλλω, λοιδορῶ, κερτομῶ, ἀναφέρων καὶ ἐκ τοῦ Καλλιμάχου »Σκέρβολα μυθήσαντοι«, λοιδορίας, ὕβρεις εἰπόντες· παρομοίως τὸ ἑρμηνεύει καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »λοιδορεῖν, καὶ, ἀπατᾷν« οὕτω καὶ τό, Σκέρβολος, διὰ τοῦ, λοίδορος, ἀπατεών· οὕτως ἔτι ἑρμηνεύει καὶ τὸν σχηματισμὸν »Κερβολέας«. Τοιοῦτόν τι φαίνεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, »κέρτομος«, ὃ καὶ παράγουσιν ἐκ τοῦ, κέαρ τέμνω, ὡς καὶ τό, σκερβόλλω, ἐκ τοῦ, ἐς κέαρ βάλλω, ἄρα κυρ. κτυπῶ, πληγόνω τὴν καρδίαν, Εὐστάθ. Τὸ δὲ σ φαίνεται προκείμενον ὡς σύνηθες, καθὼς καὶ ἐν τῷ, σκορδινάομαι, ἢ ἔμεινεν ἐκ τοῦ, »Ἔχω, ὡς καὶ εἰς τὸ »Σκορακίζω«, ἵνα ᾖ, »Ἐς κέαρ βάλλειν· ὡς

καὶ τό, »Σκορακίζειν«, ἐς κόρακας βάλλειν. πρβ. σκορακίζω.

Σκέρβολος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ κέρτομος. Λοίδορος, βλάσφημος, ὑβριστής. ἴδε ἐν τῷ Σκερβελέω.

Σκευαγωγεύω, ῶ· Μ. ήσω (σκευαγωγός). Συνάγω τὰ σκεύη εἰς ἓν καὶ δένω αὐτά, ἤτοι ἑτοιμάζω τὰ σκεύη πρὸς δρόμον (μαζόνω τὰ πράγματά μου διὰ νὰ τὰ μετακομίσω), καὶ μετακομίζω αὐτά »Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγωγήσατεν, ἐσυνάξατε ὅλα τὰ σκεύη ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ μετεκομίσατε αὐτά, Αἰσχίν· καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. ἀ. ἰ. 4. »Τὰ μὲν μυστήρια ἐκπλαγέντε ἐξέλιπον, ἐκ δὲ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν, ἐμάζοναν τὰ πράγματά των καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν πόλιν· ὅθεν

Σκευαγώγημα, τό· ἡ »Σκευαγωγόνα, Νικήτ. Χρον. δ'. 1. Μηχανή, ἡ ἅμαξα, δι' ἧς μεταφέρομεν τὰ σκεύη.

Σκευαγωγία, ἡ. Τὸ συνάγειν καὶ μετακομίζειν τὰ σκεύη, ἡ τῶν σκευῶν σύναξις καὶ μετακόμισις.

Σκευαγωγός, ὁ, ἡ (σκεῦος, ἄγω). Ὁ τὰ σκεύη συνάγων καὶ μετακομίζων αὐτά, πρός τινα, ἢ εἰς χωριστόν τι μέρος.

Σκευάζω, Μ. άσω· ταὐτὸν τῷ, Σκευύω, ἐκ τοῦ Σκεῦος, ὅ σημαίνει τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ πράγματα, ἀγγεῖα, καὶ ἐργαλεῖα, ἐν ᾧ τὸ »Σκευή,« ἀφ' οὗ τὸ Σκευάζω, σημαίνει περισσότερον, ἱμάτια, σκεπάσματα, ἀμφιεσμούς, κ. τ. τ. ἄρα σημαίνει πρῶτον τό, Ἑτοιμάζω, κάμνω, καὶ δεύτερον, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω ἕτοιμον, ἐξαιρ. κατασκευάζω, κάμνω ἕτοιμα φαγητά, Ἡροδ. 1. 73. 207. ἐν δὲ τῇ γειτνῇ σημασίᾳ καὶ ὡς Ἀποθ., προθυσίαν σκευάζεσθαι, ἀντὶ μηχανᾶσθαι, κάμνω προθυσίαν, Ἡροδ. 6, 100. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, στρατευμάτων καὶ τῶν παρομοίων, παρασκευάζω αὐτὰ μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, τινά τινι, Ἡροδ. 1, 60, 80. ἐξαιρ. ἐξοπλίζω (ὁρματόω), φορέω, στελίζω, Ἡροδ. 5, 12. τινὰ ἐσθῆτι, Weiss. Ἡροδ. 5, 20. »Σκευάζειν εἰς ὁπλίτας, εἰς ὑπηρέτας (Σβεῖγχ. Ἀππιαν. 7, 32.), ἐξοπλίζειν τινὰ βαρέως, φορένω ὡς ὑπηρέτας, δούλους· ἐπομ. καὶ, μεταμορφόνω τινά, τὸν ἐνδύω ἄλλα φορέματα διὰ νὰ μὴ γνωρίζηται, καὶ ἐνδύω αὐτὸν προσωπεῖον, Ἀριστ. Ἀχ. 739. »Εἰς Βάκχας, εἰς Σατύρους, εἰς Πᾶνας,« φορένω, ἐνδύω ὡς Βάκχας, κτ., Πλουτ. 3) ἀμτβ »σκευάζειν κατ' οἶκον,« κάμνω καλὴν οἰκονομίαν εἰς τὸ σπῆτι, θηλ. προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 285. — Πολλάκις ἔστι παρ' Ἡροδ. ὁ ποθ, Παρακ. ἐσκευασμένος, τὸ γ'. πληθ. ἐσκευάδατοι, τὸ γ'. πληθ, τοῦ ὑπερσυντ. ἐσκευάδατο. ὁ Εὐριπίδ. μεταχειρίζεται τό, σκευάζομαι, Μέσ. ὡς τό τεῦχω, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι. Πρωτότυπον τούτου ἔστι τό, σκέω, κέω, κύω· ὅθεν τό, κύθω, νεύω, κεύθω, καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· καὶ κεῦος, καὶ σκεῦος, ἄρα τό, σκέπασμα, κάλυμμα· καὶ καθὼς ἀπὸ τοῦ, σκέω, γίνεται τό, σκε·ω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, σκέω πάλιν τὸ σκένω, ὅθεν τὸ σκένος, σκενή, καὶ Ἰωνικ. σκῆνος, σκηνή, τέντα, κάλυμμα, ἐσκεπασμένος τόπος. Ἐκ δὲ τοῦ, σκίω, γίνεται τό, σκιερός, καὶ ἐκ τοῦ, σκιά, σκιάζω, σκιαρός· καὶ ἐκ τοῦ σκόος, ἡ σκόα, (ἴδε ἐκ τῷ, σκόα) τό, σκοιός, ἀντὶ τοῦ, σκιερός Νίκανδ. Θηρ. 659. »Σκαιοῖ ἐν νεμέεσσι,« ὅπου τὸ σκαιοὶς κεῖται ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, σκιοῖς, ὅ ἐστι σκιεροῖς.

Σκευάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκεῦος καὶ σκευή. Μικρὸν σκεῦος, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 451.

Σκευασία, ἡ (σκευάζω). Κατασκευή, ἑτοιμασία, ὅπλισις, καὶ ἐξαιρ. ἑτοιμασία, κατασκευὴ τῶν φαγητῶν, Βασ. app. ep. cr. σ. 52. κατὰ πληθ. τὰ διάφορα εἴδη τῆς παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, Ἀλεξις παρ' Ἀθηναίῳ γ'. σελ. 107. ὅστις διακρίνει »Τὰς σκευασίας πάντων,« ἀπὸ τοῦ, »Τὰς σκευάσεις,« ἐννοῶν διὰ μὲν τοῦ πρώτου, τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς σκευασίας διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, τὴν σκευασίαν αὐτήν. Ὁ Καλλίστρατος παρ' Ἀθην. ἐ. σελ. 200. λέγει, »Ἀργυρᾶς σκευασίας,« ἀντὶ τοῦ σκευάς.

*Σκεύασις, εως, ἡ (σκευάζω), = σκευασία.

Σκεύασμα, τό (σκευάζω). Τὸ ἐσκευασμένον πρᾶγμα. 2) = σκευασία.

Σκευαστός, ή, όν· ρημ. ἐπίθ. τοῦ σκευάζω. Ἐσκευασμένος, ψκιασμένος, ἡτοιμασμένος, ἐξωπλισμένος, καὶ ὁ δυνάμενος σκευασθῆναι.

Σκευή, ἡ. Ἑτοιμασία, ὅπλισις ἢ παν·ολία, ἀμφιεσμός, στολή, ἐνδυμασία, πολλάκις παρ' Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξαιρ. ὅλη ἡ φορεσιὰ ἑνὸς ὑποκριτοῦ. Σπανίως μετεχειρίζοντο αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, σκεῦος· ὅπερ ἴδε

Σκευηφόρος, ὁ, ἡ = σκευοφόρος.

Σκευοθήκη, ἡ (σκεῦος, θήκη). Ἀποθήκη (μαγαζίον), τόπος, ἔνθα ἐναποτίθενται καὶ ψιλάττονται παντὸς εἴδους σκεύη, ἔπιπλα, ἀγγεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁπλοθήκη, Αἰσχίν.

Σκευοποιέω, ῶ, συχνότερον κατὰ μέσην διάθ. σκευοποιέομαι (σκευοποιός). Σκεύη ποιῶ, οἷον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, ἱμάτια, κ. τ. τ. καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, σκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω ἢ ψκιάνω σκεύη. 2) ἐξαιρ. μὲ δόλον, πανουργίαν ἑτοιμόζειν ἢ κάμνειν τι, οἷον, »Διαθήκας σκευάζειν,« διαψεύδειν, ἢ παραψεύδειν, χαλνᾶν τὴν διαθήκην, δολίως προστιθέμενος ἢ ἀφαιρούμενός τι, ψευδῆ ἢ διεψευσμένην διαθήκην ποιεῖν, Ἰσαῖος. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, δολίως ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς μεταχειρίζεσθαι, πολιτεύεσθαι, πράττειν, καὶ νοεῖν τι σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, σκευωρέομαι, Πλούταρχ. »Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις,« ἑτοιμασθείς, περιβαλόμενος (ἔβαλεν ἐπάνω του, ὁρματώθη, ἐνεδύθη)· ὅθεν

Σκευοποίημα, τό. Δόλος, ἀπάτη, νόθευσις, ψεῦδος πεποιημένον, πλάσμα, δολία πρᾶξις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σκευοποιία, Πλούταρχ.

Σκευοποιία, ἡ. Ἑτοιμασία σκευῶν, κατασκευὴ διαφόρων πραγμάτων, οἷον παν·οπλιῶν, ὅπλων, ἀγγείων, καὶ ἐξαιρ. προσωπίδων, καὶ παντὸς ἄλλου ἀνήκοντος εἰς τὰ θέατρα· ἐκ τοῦ

Σκευοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, σκευάζων, σκεύη, οἷον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, ἐξαιρ. προσωπεῖα, στολὰς καὶ ἄλλα χρειώδη διὰ τοὺς ὑποκριτὰς κατασκευάζων ἢ παρέχων· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σκευοποιούς, τοὺς τὰ πρόσωπα (ἤτοι τὰ προσωπεῖα) ποιοῦντας,« καὶ Δίλιαν. π. Ἱστορ. β'. 13. »Δῆλον γὰρ ὅτι, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτόν (τὸν Σωκράτη), ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες«

Σκευοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκεύη πωλῶν.

Σκεῦος, τό. Ἀγγεῖον ἅπαν, κάθε λογῆς ἀγγεῖον, καὶ πᾶν ἄλλο τι κατεσκευασμένον πρᾶγμα, οἷον ἐργαλεῖον, ὅπλον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἐν δὲ τοῖς στρατεύμασι καὶ στρατοπέδοις, τὰ πράγματα ὅλα, ἡ ἀποσκευή, ὅσα δηλαδὴ πράγματα κινητὰ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ στράτευμα· οὕτω καὶ »Οἰκίας σκεύη,« τὰ ὅσα κινητὰ πράγματα, οἷον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, κ. τ. τ. εὑρίσκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἔτι δέ, καθὼς τὸ, σκευή, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τελείαν ἐνδυμασίαν, φορεσιὰ καὶ στολισμός, ἔτι δὲ τὸ προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐντελῆ ἐνδυμασίαν διὰ τὸ θέατρον· ἰδιαιτ. α) τὸ σῶμα, καθὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς, κατ' ἐξοχήν, τὸ γεννητικὸν μόριον, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, παιδοποιὸν σῶμα. 2) ἐπὶ καταφρονητικῆς ἐννοίας, ὑπουργός τις ἑνὸς ἄλλου ὑπουργοῦ, ὁ βοηθῶν ἕνα βοηθὸν ἄλλου κατά τινα κακὴν μάλιστα πρᾶξιν. καθόλου, συνεργός, ὅστις ἀφίνεται νὰ τὸν ματαχειρίζωνται ὡς ὄργανον, Πολυβ. 13, 5. καὶ 15, 25. γ) τὰ σκεύη πληθ., παρὰ τῷ στρατεύματι, τὰ καλαμπαλίκια, ἡ ἀποσκευή. δ) τὰ σκεύη, ἐπιπλοίου, ὅλα τὰ εἴδη σχοινίων αὐτοῦ. ε) ὁ Πρωταγόρας ὠνόμαζε καὶ τὰ ρήματα »Σκεύη,« Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 5. »Πρωταγόρας τὰ γένη τῶν ὀνομάτων διήρει ἄρρενα, καὶ θήλεα, καὶ σκεύη,« ἄ τινα ἄλλως, »Τὰ μεταξὺ ὀνόματα« λέγονται· ἡ δὲ αἰτία τούτου ἦν, ὡς φαίνεται παρὰ Σοφοκλ. Ἐλέχ. 14. ἐπειδὴ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων ἢ εἰς, ον, κατάληξις, ὡς ξύλον, σχοινίον, κ. τ, τ. ὀνηλοῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὄργανον ἢ ἐργαλεῖόν τι, ὅ ἐστι, σκεῦος, ὅ καὶ οὐδετέρου γένους ἐστί (συγγ. τῷ κύω, κυέω, κεύθω, κρύπτω, σκεπάζω, ἄρα, σκεῦος ἀντὶ κεῦος κυρ. περικόλυμμα, σκέπασμα πιθανῶς καὶ τῷ, σκεπόω, σκεπάζω, σκέπας, ἔτι δὲ τῷ, σκηνή, σκῆνος, καὶ τῷ, σκιά.)

Σκευουργία, ἡ· καὶ »σκευουργός (ἔργω) ὁ« ταὐτὸν τῷ, σκευοποιία, καὶ σκευοποιός.

*Σκευοφορεῖον, τό. Τὸ πλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον ψθάνει καὶ εἰς τοὺς δύο ὤμους, διὰ νὰ κοιβαλῶσι μὲ αὐτὸ φορτώματα· ἄλλως, ἀναφορεῖον· ἐκ τοῦ

Σκευοφορέω, Μ. ήσω (σκευοφόρος). Σκεῦος φέρω, βαστάζω, μετακομίζω, καὶ μέσως ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κράσ. 21. »Σκευεφορούμενος καμήλοις,« ὅστις ἔβαλε τὰ σκεύη του ἐπάνω εἰς τὰς καμήλους καὶ τὰ ἔφερον, ἢ οὔ τινος τὰ σκεύη ἔφερον αἱ κάμηλοι· ὅθεν

Σκευοφορία, ἡ. Ἡ τῶν σκευῶν φορὰ καὶ μετακόμισις.

Σκευοφορικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν τὰ σκεύη. »Στρατὸς σκευοφορικός (Ξεν. Λακεδ. πολ. 13. 4),« οἱ παρὰ τῷ στρατεύματι φρεντίζοντες διὰ τὰ πράγματά του ἀκολουθοῦντες ἄνθρωποι, δοῦλοι κτλ. »Βάρος σκευοφορικόν,« τὸ φόρτωμα, τὸ ὁποῖον συνεθίζουσι νὰ φορτόνωσιν ἐπάνω εἰς ἓν κτῆνος, Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 28. (54.)

*Σκευοφοριώτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σκευοφόρος, σχηματισθὲν ὡς τὸ, εἰραφιώτης, Εὔπολ.

Σκευοφόρος, ὁ· ἡ (φέρω). Ὁ τὰ σκεύη φέρων, βαστάζων, μετακομίζων. »Ἡτήσω σκευοφόρα,« τὰ βαστάζοντα καὶ μεταφέροντα τὰ σκεύη ζῶα, ἤτοι τὰ φορτηγά, καὶ τὰ τὰς ἁμάξας ἑλκοντα ἐν ταῖς στρατείαις· ὁ Εὔπολις παρὰ Πολυδ. θ'. 17. ἀντὶ τούτου λέγει ἀστείως »Σκευοφοριώτης,« ὡς καὶ τί, εἰραφιώτης, ἔνθα πρότερον ἡμαρτ. σκευοφορίτης· ἔκειτο. »Οἱ σκευοφόροι,« οἱ εἰς τὰ φερτόνωσι δοῦλοι, Ἡροδ., ὅστις ἐν 1, 80. χρῆται καὶ ἐπὶ τῶν καμήλων· ἰδιαιτ. οὕτως ὠνομάζετο ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς πεζοῦ βαρέως ὠπλισμένου στρατιώτου, ὅστις τῷ ἐκουβαλοῦσε τὰ πράγματά του, καὶ τὴν ἀσπίδα, τὸν θυρεόν.

Σκευοφυλακέω, ῶ, Μ. ήσω (σκευοφύλαξ). Τὰ σκεύη φυλάττω, Πλούταρχος· ὅθεν

Σκευοφυλάκιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη.

*Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τῶν σκευῶν, τῶν πραγμάτων τινός, τῆς ἀποσκευῆς. (υ).

Σκευύω, (σκεῦος), = σκευάζω, Ἡσύχιος.

Σκευωρέω, εὐχρηστότερον δὲ τὸ »Σκευωρέομαι« Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σκευωρός). Κυρ φυλάττω τὰ σκεύη, δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά· ὅθεν α) κυττάζω εἰς τὰ σκεύη (καλαμπαλίκια), τὰ περιεργάζομαι ἀκριβῶς· καθόλου, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρωτῶ κατ' ἀκρίβειαν, κατασκοπεύω, μεθ' ὅστις πλείστης ἀκριβείας ἐρευνῶ καὶ ἀνιχνεύω, μετά αἰτ. λέγεται δὲ

καὶ »σκευωρεῖσθαι περίτιμα (ὡς παρ' Ἀριστ. Ζ. ἱστ. 9, 32. »σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττιάς«)", κυτάζω καὶ φροντίζω μὲ περιέργειαν ἢ παραμονεύω διάτι πρᾶγμα, ἐξετάζω διά νὰ εὕρω τι. β) ὡς τὸ σκευοποιέομαι, μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀπάτην σκευάζω, διατάττω, κάμνω, πράττω, ἀρχινῶ τι, Δημ. γ) καθόλου, μετέρχομαι πρᾶγμάτι, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι περί τι. Παρὰ Δημ. ἀπαντᾶται καὶ ὁ παθ. παρακ. πολλάκις ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, π. χ. ἐν Συμπ. »Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις.« (Τὸ ἐνεργ. σκευωρέω ἢν ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει).

Σκευώρημα, τό (σκευωρέομαι, 2.) Ἡ δόλιος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις, τὸ μετὰ δόλου γινόμενον εἰς βλάβην, Δημοσθ.

Σκευωρία, ἡ· παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. θ'. 49. καὶ γενέσ. Ζώ. α. 7. ταὐτὸν τῷ, φροντίς, ἐπιμέλεια. καὶ ἐξαιρτ. ἡ μὲ ὑπερβολὴν καὶ ὀχληρὰ ἐπιμέλεια, Meineke Μένανδρ. σ. 375. κυρ. ἐν τῷ φυλάττειν τὰ σκεύη. 2) δολιότης, ἀπάτη πανουργία, ἐπιβουλή, κρύφιός τις σκοπὸς κατά τινος, ἴδε σκευωρέω, ἐκ τοῦ

Σκευωρός, ὁ, ἡ (ὥρα, οὖρος, σκεῦος) ταὐτὸν τῷ, σκευοφύλαξ. ἴδε ἐν τῷ, σκευωρέω. Πολυδ.

Σκέψις, εως, ἡ (σκέπτομαι). Τὸ βλέπειν, θεωρεῖν, παρατηρεῖν, περιβλέπειν, ἐρευνᾶν· θεωρία, ἐξέτασις, ἔρευνα· ἔτι δέ, στοχασμός, θεωρία διὰ τοῦ νοός· καὶ ἐξαιρέτως ἡ τῶν Σκεπτικῶν, ἢ Πυῤῥωνικῶν· ἴδε σκεπτικός, 2.

Σκῆλαι, σκήλεις, ἀπαρεμφ. ἀορ. α'., γ'. πρόσ. εὐκτ. ἐκ τοῦ σκέλλω, ξηραίνω, Ἰλ. Ψ, 191. »--κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκῆλεν ἀμφὶ περὶ χροΐ ἶνεσιν, μέλεσσιν,« ἵνα μὴ σκληρύνῃ, ξηρανῇ, σκελετεύσῃ ὁ ἥλιος τὸ σῶμα. τοῦ τεθνεῶτος.

Σκήλημα, τό. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἀντὶ τοῦ, σκλῆμα, ἐκ τοῦ, σκέλλω, σκῆλαι. Σκληρυνσις, σκληρόντι σῶμα, σκίῤῥωμα

* Σκῆμα τό, ἀντὶ σχῆμα, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1188.

Σκήμπτω, καὶ, σκῆμψις, ἡ· ἀμφ. τύποι ἀντὶ, σκήπτω, καὶ, σκῆψις.

Σκηνάω, καὶ, σκηνέω, Μ. ήσω (σκηνή). Εἰμὶ, ἢ κατοικῶ εἰς σκηνήν, ἢ καλύβην, ὑπὸ σκηνὴν εἰμὶ, Ξενοφ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κατοικῶ, διαφρίβω. »Ἐσκηνημένος ἀφ' ἁρμαμαξῶν,« (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 69.) καθήμενος ὡς ὑπὸ σκηνὴν ἐπὶ ἁμαξῶν ἐσκεπασμένων. 2) τρώγω, ἢ κοιμοῦμαι ὑπὸ σκηνήν, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 23. καὶ ε. γ'. 10. Λακεδ. ε. 2.

Σκηνευτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνήτης, ἁμφ.

Σκηνή, ἡ. Εἶδος καλύμματος, ἢ οἰκίας γινομένης διὰ χονδροῦ πανίου, κ. τ. τ., χρήσιμος διὰ τὸ στρατόπεδον ἢ διὰ ὁδοιπόρους, ὑφ' ἧς ἀναπαύονται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία.« ὁ δὲ Ἐστάθ. διὰ τοῦ, »Οἴκησις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σινδόνων καὶ πίλων καὶ τοιούτων τινῶν γινομένη.« ἄρα ἡ κοινῶς τέντα λεγομένη, τσαντήρ, Τουρκ. Θουκυδ. »Σκηνὰς πήγνυσθαι, Ἱστάναι, καταλύειν, καὶ διαλύειν τὰς σκηνάς.« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καλύβη, καταγωγή, οἴκημα· καὶ πᾶς ἐπιτετιαμένος, ἐσκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος μετὰ πανίου ἢ σανίδων, ἢ χλωρῶν φύλλων, κ. τ. τ. ἐξαιρτ. 1) πῆγμάτι, ἤτοι ὕφωμα. κατεσκευασμένον ἐκ ξύλων καὶ ἐσκεπασμένον διὰ νὰ παίζωσιν ἐπ' αὐτὸ οἱ κωμῳδοί· ὅθεν ὕστερον ἐπιτακτικῶν θεάτρων, τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ἵστανται, ὁμιλοῦσι καὶ παίζουσιν οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου, ἀντιθ. τῷ, θυμέλη, ἔνθα εὑρίσκοντο ὁ χορὸς καὶ οἱ ψάλται, Ruhnk. Τιμ. σ. 259. Wytt. ep. cr. 138. ὅθεν α) οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἢ, οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ καθ' αὐτὸ παίζοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς. οἱ λεγόμενοι σκηνικοί, ἀντιθ. τῷ, θυμελικοί, Schaef. mel. σ. 27. Bast. app. ep. cr. p. IV. ὅμως β) τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ὑπακ. ἄσματα, ἢ μέλη), τὰ ὅσα ἐψάλλοντο ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀτὸ τὸν καθ' αὐτὸ ὑποκριτὴν οὐχὶ δὲ καθὼς συνηθ. ὑπὸ τοῦ χοροῦ μικρὰ ᾄσματα, χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται εἰς αὐτὰ ὁ χορός, Ἑρμαν. Ἀριστ. ποιητ. 12, 9. καὶ elem. metr. p. 733. γ) ἰδιαιτ. ὠνομάζετο σκηνὴ τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἔνθα εὑρίσκοντο αἱ κινηταὶ χορηγίαι (decorations), ἡ δὲ τραγικὴ σκηνὴ ὑπῆρχε πυργοειδὲς, 3—4 πατωμάτων τὸ ὕψος πῆγμα ἐκ δοκῶν (γρεντιῶν), τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο, ὅτε παριστάνοντο τραγῳδίαι Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 28. (54). δ) ὡς καὶ τὸ, σκευή, καὶ ἐντελὴς ἐνδυμασία ἑνὸς ὑποκριτοῦ. 2) ἐν τῇ ἁμάξῃ τὸ κατάστρωμα, τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης, l'imperiales Ξεν Κ. Π. 6, 5, 11. 3) ἡ διατριβὴ ἐν τῇ σκηνῇ, δεῖπνον ἢ συμπόσιον ὑπὸ τὴν σκηνήν, Ξεν. (Περὶ τῆς πιθανῆς ἐτυμολ. τῆς λέξεως ὅρα σκεῦος.)

Σκήνημα, τό (σκηνέω), Σκηνή, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. γ'. 19.

Σκηνήτης, ου, ὁ· καὶ σκηνευτής, οῦ, ὁ. (σκηνέω). ταὐτὸν τῷ, σκηνικός. Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εὑρισκόμενος· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν.

Σκηνίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκηνή. Μικρὰ σκηνή.

Σκηνιχεύομαι, Ἀποθ. Μέσον. Κυρίως, παίζω ῥόλλαν ὡς ὑποκριτής· ὅθεν τροπκ. ἀπατῶ τινα, δοτ. προτ. καὶ αἰτ. πράγμ., Μέμνων παρὰ Φωτίῳ, »Ἐκείνοις ταῦτα ἐσκηνιχεύετο,« ὑπεκρίνετο λέγων, ἀπατοῦσεν αὐτούς.

Σκηνικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ.- κῶς (σκηνή). Εἰς σκηνήν, ἢ εἰς θέατρον ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θεάτρου· ἐξαιρτ. ὁ σκηνικός, ὁ καθ' αὐτὸ ὑποκρ τής, ὅταν παίζῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διότι ὁ ψάλλων ἢ χορεύων ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας ἐλέγετο, θυμελικός. 2) Ὁ εἰς σκηνὴν, τένταν ἀνήκων· ὅστις ζῇ ὑπὸ τὴν σκηνήν, ὅ ἐστι, σκηνὴν ἀντὶ οἰκίας ἔχων· ὁ σκηνὴν τινα οἰκῶν· ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς κ.' πεδίοις διαιτώμενος.

* Σκηνίπτω, = σκνίπτω, μόνον παρὰ Γραμματ. ὡς τόσον ὁ Νίκ. Ὀνηρ. 193. ἔχει τὸ σύνθετον διασκηνίπτω, κυρ. κατατζιμπῶ, ὅθεν καθόλου, κατατσακίζω, ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος, ἀνοίγει τὰ ὠὰ τῆς ἀσπίδος.

Σκηνίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, σκηνή.

Σκηνίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνήτης. 2) ὡς ἐπίθ., εὑρισκόμενος ἢ κατοικῶν ὑπὸ σκηνήν, ἢ παρὰ τῇ καλύβῃ.

Σκηνοβατέω (βαίνω), Τὴν σκηνὴν πατῶ, ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐκβαίνω, ἢ εἰμί. 2) ἐνεργητ. φέρω τι, παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν, ὅθεν παθ. »Ποιήματα σκηνοβατεῖται,« παραστήνονται εἰς τὴν σκηνὴν, Στράβ. ε. σελ. 356. »Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται,« πολλαὶ τραγῳδίαι ἐγείρονται ἢ γίνονται, παραστήνονται κατὰ τοῦ Ὁμήρου, Ἡράκλειτ. ἀλληγ. 30. καθόλου, θεατρίζω, φέρω τι εἰς κοινὴν, δημόσιον θέαν· Ἐπίκτητ. Ἡρακλ. »Σκηνοβατεῖ τὴν μοχθηρίαν αὐτῶν,« θεατρίζει.

Σκηνογραφέω, ῶ (σκηνογράφος). Ζωγραφίζω τὸ θέατρον εἰς παράστασιν κομματίου τινός· καὶ διὰ τὴν ζωγραφίαν ταύτην ἔκλεγον τὸ σκηνογραφικὸν λεγόμενον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς. 2) Ζωγραφίζω, ἢ παραστήνω, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, ποιῶ, πλάττω τι ὡς εἰς τὸ θέατρον, ὅθεν μεταχειρίζομαι μὲ ὑπερβολὴν· ἐπινοῶ, πλάττω τι· ὅθεν

Σκηνογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν σκηνογραφικῶς καὶ ὀρχιτεκτονικῶς τὸ θέατρον· ἢ σκηνογραφικὴ ζωγραφία τῶν καταπετασμάτων ἐν τοῖς θεάτροις, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θεάτρου. 2) Ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεθειμένη ἢ πεπλασμένη ὁμιλία καὶ διήγησις καθὰ ἐν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰ κομματια. »Πάντα τὰ ἐκεῖ πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν,« Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ, 15. ὅθεν

Σκηνογραφικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. - κῶς. Ὁ εἰς σκηνογραφίαν ἀνήκων, ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς. »Ὀψις σκηνογραφική,« Στράβ. ε. ζωγραφικὴ θεωρία ἐν διαττάσει· τροπ. πλήρης ὑπερβολῆς ὡς ἐν θεάτρῳ· ὅθεν »Σκηνογραφικὴ, ἢ« προτυπακ. Τέχνη, ταὐτὸν τῷ, σκηνογραφία, εἶδος ζωγραφίας, ἥτις παραστήνει κήπους, πλοῖα, δένδρα, κ. τ. τ. ἐν διαστάσει, ἤτοι ὡς μακρόθεν φαινόμενα, καὶ εὐαρέστησιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν προξενοῦντα, Perspective. »Θαυματουργία σκηνογραφική,« Ἡλιοδ. ζ'. σελ. 314. ἴδε καὶ σκιαγραφία.

Σκηνογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ τὴν σκηνὴν, ἢ τὸ θέατρον ζωγραφίζων· καὶ ὁ τόπους, κήπους, κ. τ. τ. ζωγραφίζων τοιουτοτρόπως, ὡς ἂν νὰ ἐφαίνοντο πολλὰ μακρόθεν, ὁ ἐν διαστάσει ζωγραφίζων τὰ πράγματα. 2) ὁ λόγον, ἢ ὁμιλίαν καὶ διήγησίν τινα πλάττων καὶ ὑπερβολικῶς μεγαλύνων, καθὼς ἐν τῷ θεάτρῳ σύνεθίζεται.

Σκηνοειδής, ές, ὁ, ἡ· ὁ (εἶδος). Ἔχων εἶδος σκηνῆς, ἢ θεάτρου.

Σκηνοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὡς σκηνὴ συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος, ἁμφ. ὁ Σουίδ. ἔχει »Σκηνοπαγεῖς θαλάμας·« ἐξ Ἀναλέκτ. β'. σελ. 133. ὅπου νῦν »Κηροπαγεῖς« κεῖται.

Σκηνοπηγέω, ῶ (πήγνυμι). Σκηνὴν πήγνυμι· τένταν ἢ τσαντήριον στήνω, κάμνω, ἢ ὡς σκηνὴν ποιῶ τι, Ἀθην. ἰ. σελ. 442. »Τὰ καπηλεῖα σκηνοπηγεῖν ἐπὶ τῶν τριχῶν,« νὰ κάμωσι τὰς σκηνὰς τῶν καπήλων ἐπάνω εἰς τὰ τείχη· ὅθεν

Σκηνοπηγία, ἡ. Ἡ πῆξις, σύστασις μιᾶς σκηνῆς, τὸ στήσιμον τῶν τεντῶν, ἤτοι τσαντηρίων. 2) παρ' Ἑβραίοις ἑορτή τις, ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν σκηνῶν καὶ καλυβῶν, διὰ τῶν κλάδων γινομένων, ὀνομαζομένη καὶ »Σκηνοπήγια, τά·«

Σκηνοποιέω, Μ. ήσω (σκηνοποιός). Σκηνὴν, τένταν ἐκ πανίου ἢ φύλλων κτ. ποιῶ (τσαντήρι κάμνω). Μέσ. σκηνοποιοῦμαι, τοιαύτην σκηνὴν ποιῶ διὰ τὸν ἑμαυτόν μου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ· κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. Ἡρωδιαν· ὅθεν

Σκηνοποιία, ἡ. Τὸ σκηνὴν ποιεῖν (τὸ φκιάσιμον ἢ στήσιμον τῶν τεντῶν), ἢ σύστασις σκηνῆς, ἢ καλύβης· »Τῆς τύχης σκηνοποιίαι,« παρ' Ἡλιοδ. ἰ. 481. αἱ πολλαὶ μεταβολαὶ τῆς τύχης, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ εὐμεταβλήτου τῶν νομαδικῶν ἐκείνων οἰκιῶν.

Σκηνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων καλύβην, ἢ σκηνὴν, τένταν. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, μηχανοποιός, Πολυδ. ζ'. 189. ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα »Σκηνικός,« ἔχουσι

Σκηνορράφειον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου· τόπος, ἔνθα ῥάπτουσι τὰς σκηνάς· ἐκ τοῦ

Σκηνορράφέω, ῶ. Σκηνὰς ῥάπτω, Νικήτ. Χρον. η'. 7. ἐκ τοῦ

Σκηνορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Τὰς σκηνας ἤτοι τὰς τέντας (τσαντήρια) ῥάπτων· καὶ οὐσ. ὁ σκηνορράφος, ὁ ῥάπτης, κατασκευαστὴς τῶν σκηνῶν.

Σκῆνος, τό· ταὐτὸν τῷ, σκηνή. Τέντα, τσαντήρι, ἐκ πανίου ἢ φύλλων· καλύβη· πᾶς ἐπισκιασμένος, ἢ ἐπισκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος. Παρὰ τοῖς Δωριεῖς ποιηταῖς καὶ Πυθαγορικοῖς συγγραφεῦσι ἐστι σκάνος, τὸ σῶμα, ὡς τῆς ψυχῆς οἰκητήριον, ἢ περικάλυμμα, ἔλυ-

τρον. 2) σκαλωσιά, ἐφ' ἧς τίθεται σανίδες, κ. τ. τ. Εὐριπ. Μηδ. 1333.

Σκηνοφύλαξ. ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὰς σκηνὰς φυλάττων, ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις φύλαξ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, Ξενοφ. Ἑλ. γ. β'. 4.

Σκηνόω, ῶ (σκῆνος). Σκηνὰς πήγνυμι, ἢ ἵστημι· στήνω, κάμνω τέντας, καλύβας ἢ κατοικίας ποιῶ. »Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσας«, Πολύαιν. ζ. κα'. 6. 2) ἐν σκηνῇ ἢ ὑπὸ σκηνὴν κατοικῶ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διατρίβω, κατοικῶ, καταλύω, κονεύω, στήνω που τὴν κατοικίαν μου ὡς ἄποικος ἢ μέτοικος· καὶ κατὰ παθητ. τροπ. »Πόῤῥω ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι«, Πλάτ. Πολ. 10, 10. σελ. 610. Ε. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐωχοῦμαι, Ξενοφ.

Σκηνύδριον, τό, ταὐτὸν τῷ, σκηνίδιον. Πλούτρ.

Σκήνωμα, τό (σκηνόω), = σκῆνος. Οἴκημα, οἶκος, κατοικία, Ξενοφ.

Σκήνωσις, εως, ἡ (σκηνόω). Τὸ στήνειν σκηνὴν, καλύβην. 2) ἢ ὑπὸ τῶν σκηνῶν διατριβή· ἢ ὑπὸ τὴν σκηνὴν κατοικία, διατριβή, Διόδωρ. Σικελ.

Σκηνωτής, οῦ, ὁ (σκηνόω), = σκηνήτης. 2) ὁ μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶν, συσκηνωτής, Ἡσύχ.

Σκηπάνιον, καὶ νεωτ. ποιητ. τύπος, σκηπήνιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκῆπτρον, σκήπων. Βακτηρία, ῥάβδος, Ἰλ. Ω, 247.

***Σκηπίων,** ωνος, ὁ, = σκήπων.

***Σκηπτοβάμων,** ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ἐπάνω τοῦ σκήπτρου ἱστάμενος ἢ καθήμενος, ἀετός, Σοφ. Σχολ. Ἀρ. Ὄρν. 515. (α)

***Σκῆπτον,** τό, ἀντὶ σκῆπτρον· φαίνεται, ὅτι διεσώθη μόνον ἐν τῷ Δωρικῷ τύπῳ σκᾶπτόν καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, σκηπτοῦχος, σκηπτουχία.

Σκηπτός, ὁ (σκήπτω). Τυφωνικὸς ἄνεμος, βίαιος καὶ ῥαγδαῖος καταφερόμενος· πνεῦμα θυελῶδες, στρβιλος, ἢ ἀνεμοστρόβιλος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 418. »Τυφὼς ἀείραι σκηπτόνα«, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὸ, σκηπτόν, λέγει· »Πᾶν πνεῦμα θυελῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· λέγεται καὶ »Στρόβιλος, παρὰ τὸ στροβεῖν· ἴδε καὶ Valck. Ἱππ. 438. λέγεται καὶ ἡ ἀστραπὴ αὐτή, ὅταν κτυπᾷ, ὁ κεραυνός, Ἡσύχ. »Κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος«. Ὁ Ἀριστοτλ. περὶ κόσμ. δ'. οὕτω λέγει περὶ τούτου. »Ἕκαστον δὲ τούτων (τῶν κεραυνῶν δηλ. πρηστήρων, καὶ τυφώνων) κατασκῆψαν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται· καὶ κατωτέρω· »Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψαλόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικοειδὲ, εἰ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δ', ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι«· ὁ αὐτός· »Τὸ ἀστράφαν, ἀναπυρωθέν, βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ἢ παντελῶς, τυφών. Ἕκαστον δὲ τούτων κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται· ὁ Σχολ. Λυκόφρ. 383. »Σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος καὶ πληκτικὸς καὶ αἰφνίδιος κεραυνός, ὃς γίνεται, παχυνθέντος τοῦ ἀέρος«· Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. α'. 11. »Βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν οἰκίαν«. 2) μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ βιαίως καὶ αἰφνιδίως καταφερομένης πληγῆς τινος ἢ δυστυχίας, ὡς, »Λοιμοῦ σκηπτός«, Αἰσχύλ. Πέρσ. 712.

Σκηπτουχία, ἡ. Κυρίως, τὸ ἔχειν, κρατεῖν τὸ σκῆπτρον· ὅθεν α) ἡ ἀνωτάτη διοίκησις ἐν πολέμῳ, ἡ διοίκησις τοῦ στρατάρχου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 295. β) ἡ ἀξία, δύναμις ἢ ἐπαρχία τοῦ σκηπτούχου ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ, ὅρα σκηπτοῦχος· ἐκ τοῦ

Σκηπτοῦχος, ὁ (σκῆπτρον, ἔχω). Τὸ σκῆπτρον ἔχων, κρατῶν ἢ βαστάζων, ὅ ἐστι τὸ σημεῖον τῆς ὑπερτάτης ἐν πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπίθετ. τοῦ βασιλέως, Ἰλ. Α, 279. »Σκηπτοῦχος βασιλεύς«. 2) κυρίως ὅμως ἐλέγοντο σκηπτοῦχοι οἱ ὁρυφόροι καὶ οἱ πρῶτοι ὑπηρέται τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλων Ἀσιανῶν βασιλέων, οἵτινες ἄλλως καὶ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο, καθότι οὗτοι μόνοι εἶχον ἄδειαν νὰ ἔχωσι ταύτην τὴν ἀξίαν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδοντο, καθὼς φαίνεται, ἐπαρχίαι τῆς βασιλείας εἰς διοίκησιν, τὰς ὁποίας ἐδιοίκουν διὰ μέσου τοποτηρητῶν των, Ξενοφ. Κυρουπδ. η'. γ'. 16.

Σκηπτοφανῶς, ἐπίρ. ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀππιαν. ἐμφ. ε'. 101. ἀντὶ τοῦ, »Σκηπτὸς ἀφανῶς«.

Σκῆπτρον, τό (σκήπτω). Βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος, ἐξαιρτ. ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας ἢ δυνάμεως τοῦ ἀγγελιαφόρου, τοῦ πρέσβεως, τοῦ κριτοῦ, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἐξουσιαστοῦ, τοῦ ἀρχιερέως· ἄρα, ῥάβδος ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Παρ' Ὅμ. φορεῖσι τὸ σκῆπτρον καθ' αὑτὸ οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, Ἰλ. Α, 234. 245. Β, 46. 101. 186 199. 265. 268. 279. Η, 412. Κ, 321. 328. Σ, 557. Ὀδ. Γ, 412. ἔστι δὲ καὶ σημεῖον βασιλικῆς ἀξίας παρ' Ἡροδ. 7, 52. ὅθεν παρὰ Πινδ. καὶ ἐπὶ Διός, καθὸ βασιλέως τῶν θεῶν· ἔστι δὲ ἐπὶ κριτοῦ, Ἰλ. Α, 238. Ὀδ. Λ, 569. ἐπὶ πρέσβεων καὶ ῥητόρων, Ἰλ. Γ, 216. Ὀδ. Β, 80. εἰς τοὺς ὁποίους, ὅτε ἐπαῤῥησιάζοντο διὰ νὰ ὁμιλήσωσιν, ὁ κήρυξ συνεβίζε νὰ ἐγχειρίζῃ τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Ψ, 568. Ὀδ. Β, 37. ἐπὶ κηρύκων, Ἰλ. Η, 277. Σ, 505. ἐπὶ ἱερέων καὶ μάντεων, Ἰλ. Α, 15. Ὀδ. Λ, 91. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ ῥαψῳδῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 30. παρβ. ῥάβδος, ῥαψῳδός· τὸ δὲ σκῆπτρον τοῦτο ἦν ἤτοι χρυσοῦν, ἢ περιεκχρυσωμένον, Ἰλ. Α, 15. Β, 268. Ὀδ. Λ, 91. 569. ἢ, χρυσείοις ἧλοισι πεπαρμένον, Ἰλ. Α, 246. ἐν γένει δὲ, ἐκ μετάλλου τεχνικῶς εἰργασμένου, Ἰλ. Β, 101. Εἰς ὁρισμοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεκαλοῦντο τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας, ἐσήκωνέ τις τὸ σκῆπτρον εἰς ὕψος, Ἰλ. Η, 412. Κ, 321. 328. β) πολλάκις δηλοῖ τὸ σκῆπτρον καὶ, βασιλικὴ ἢ δικαστικὴ ἐξουσία, δύναμις, ἡ ἀξία τούτων. Ἰλ. Ζ, 259. Ι, 38. »Ὦ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμισταις«, δι' οὗ δηλοῦται ἡ ἕνωσις τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Ἰλ. Β, 206. Ι, 66. παρβ. 156. 298, Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Porg. Εὐριπ. Φοιν. 600. 1268. – 2) ῥάβδος, βακτηρία (μπαστούνι, δεκανίκι) διὰ νὰ ἀκουμβᾷ τις (ὡς Ἰλ. Σ, 416. Ὀδ. Ρ, 199.), ἡ βακτηρία τῶν ὁδοιπόρων καὶ τῶν ζητιάνων, Ὀδ. Ν, 437. Ξ, 31. Σ, 103. Ἡρόδ. 1, 195. ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει λογραφικῶς συνήθως τὸ, σκήπων καὶ σκίπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σκῆπτρον, κυρίως μὲν, πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν, ἐπερείδεσθαι, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμβολον.

***Σκηπτροφορέω.** Φέρω ῥάβδον, ἢ σκῆπτρον, ὅθεν εἰμὶ βασιλεύς, ἄρχω, ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκῆπτρον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἄρχων, ἐξουσιάζων.

Σκήπτω, μέλ. ψω· ἐνεργ. Στρίζω, ἐρείδω, ἀκουμβίζω, στήνω, βάλλω τι ἐπεί που, ἢ στερεῶς, στερεόνω· ἀντιτάττω τι διὰ νὰ στερεώσω, ἐξαιρτ. δὲ, στήνω, ἐμπήγω ῥάβδον τινὰ εἰς τὴν γῆν, ἢ βάλλω κατὰ γῆς ὡς στήριγμα. Παρ' Ὅμ. εὕρηται ἐν τῷ ἐνεργ. μόνον τὸ σύνθετον ἐνσκήπτω ὡς ἐσφαλμ. ἀνάγν., ἀνθ' ἧς νῦν ἀναγινώσκεται ἐνσκίπτω, Ἰλ. Ρ, 437. Μέτ. ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι, ἀκουμβῶ, βαδίζω ἀκουμβῶν ἢ ἐπὶ βακτηρίας, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐσχατογήρων καὶ ἐπαιτῶν (ζητιάνων), Ὀδ. Ρ, 203. 338. Ω, 158. μετὰ δοτ. ἀκοντι, Ἰλ. Ξ, 457. ὑστερώτ. δὲ ἐξαιρτ. »Βακτηρίᾳ σκήπτεσθαι« κ. τ. τ. β) τροπ. ἀφίνομαι εἴς τινα, βάλλω τὴν ἐλπίδα μου ἔλην εἴς τινα ἢ εἴς τι, ἐξαῤῥῶ, τινί. γ) σκήπτεσθαι μετὰ αἰτιατ., προτίθημί τι ἐμαυτῷ ὡς στήριγμα ἢ σκέπην, ὅθεν προφασίζομαί τι, αἰτιολογοῦμαι, μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 102. 7, 28. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. »νόσον προφασίζομαι ἀσθένειαν· λέγεται δὲ καὶ, πρόφασιν σκήπτεσθαι«, Bast. ep. cr. p. 201. ὡσαυτως ἄνευ αἰτιατ. Ἀριστ. Πλοῦτ. 905. »Σκήπτομαι ἔμπορος«, ὑποκρίνομαι τὸν πραγματευτήν, λέγω, ὅτι πραγματευτής εἰμι· καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 1027. »Σκήπτεσθαι πρός τινα«, δικαιολογοῦμαι, ἀναφέρω τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μὲ νομίζῃ τις, ὅτι ἔσφαλα εἴς τι, ἀθῳόνω ἐμαυτόν, Θουκ. 6, 18. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. »σκήψας ἔχω« (Εὐρ. Ἑλ. 840.), ἀντὶ σκήπτομαι. 2) ἀμετβ. ἐπερείδομαι κατά τι, ἤτοι μὲ βάρος, βίαν ἢ σφοδρότητα ῥίπτομαι ἐπάνω εἴς τι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, πίπτω ἐπάνω τινὸς μὲ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἢ καταπίπτω ἐπάνω τινὸς μὲ ὅλην τὴν ῥοπὴν ἢ σύνταμιν, ὡς τὸ, ἐμπίπτειν, μετὰ δοτ. ἐξαιρ. ἐπὶ καταφερομένων, καταπιπτουσῶν ἀστραπῶν, κεραυνῶν, ἐπὶ πάσης συμφορᾶς ἢ κινδύνου, τὰ ὁποῖα συμβαίνουσιν εἴς τινα αἰφνιδίως ἢ βιαίως, ἢ καταθλίβουσιν, κατεκχλοῦσι ἄνθρωπον· ἢ χωραν, ἢ πόλιν »Ἔρις πέδῳ σκήψαται«, (Αἰσχ. Προμ. 755.), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, βαρέως πεσεῖν, ὡς καὶ τὸ ἐν Θήβ. 414. »Ἔριν Διος πέδῳ σκήψαταν· καθόλου, ἐνσκήπτω, ἐξορμῶ, ἐπὶ παντός, ὅτι συνίσταται καὶ συμβαίνει αἰφνιδίως ἢ ταχέως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 312. 318. 320. (ἐκ τοῦ σκήπτω προκύπτει τὸ ταὐτοσήμαντον ῥῆμα σκηρίπτω, σκηρίπτομαι καὶ τὰ οὐσιαστικ. σκῆπτρον, σκήπτων, σκηπίων, σκηπάνιον, σκηπήνιον, τὸ Δωρ. σκᾶπος, σκᾶπτον· ἐκ δὲ τοῦ μέσου σκήπτομαι σημ. γ'. τὸ, σκῆψις, καὶ ἐκ τῆς οὐδετ. σημασ. τὸ σκηπτός· ταὐτοστήμαντοι εἰσὶ καὶ οἱ τύποι διὰ τοῦ Ἰῶτα, σκίμπτω, σκίμπτων, σκίμπων, σκίμπους, σκιμπόδιον, σκίπων. Λατ. scipio, ἴδε Boeckh v. l. Pind. Ὀλ. 6, 101. συγγεν. ἐστὶ τῷ στηρίζω, στήριγξ κ. τ. λ. Ὁ σχηματισμὸς »σκίπτω« καὶ Ἰωνικ. σκίμπτω, φέρεται παρ' Ὅμρ. ἐν Ἰλ. Π, 612. καὶ Ρ, 528. »Δόρυ οὐδὲ ἐνεσκίμφθη, ἐνεβλήθη, ἐνεπάγη, ἐμβέβηκε, ἐμπήχθη εἰς τὴν γῆν. Ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. Η, 399. λέγει· »Σκίμψατο ἀροτρονα, ἔβαλε τὸ ἄροτρον εἰς τὴν γῆν· ὁ αὐτός ἐν Ὀλ. 6, 172. χρῆται τῷ »Ἀποσκίμψαι ἄγκυρανα«, ἀντὶ τοῦ, καθῆκεν, ἔῤῥιψε τὴν ἄγκυραν, ἵνα ἐφησυχάσῃ ἡ ναῦς. Τὸ πρωτότυπον τούτου σκάπω, καὶ Ἰων. σκίπω, σκάπος, εὑρίσκεται εἰς τὸ Λατν. scapus, ῥάβδος, μίσχος, κάμαξ, βλαστάριον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, »σκάπος«, διὰ τοῦ κλάδος. Ἐκ τοῦ σκάπω, σκίπω, ἐγένετο τὸ, σκήπτω.)

Σκήπων, ωνος (σκήπτω), ὡς τὸ σκῆπτρον· καὶ σκίπων, ὁ. Ῥάβδος, βακτηρία.

Σκηρίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκήπτω. Στηρίζω, στυλόνω. Μέσ. σκηρίπτομαι, στηρίζω ἐμαυτὸν ἐπί τινι, ἐπερείδομαι, ἐπακουμβῶ· ταὐτὸν τῷ, σκήπτομαι. Ὀδ. Ρ, 196. καὶ Α, 595. »—σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε«. (τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχει τελείως ὁ Ὅμ.) καὶ Ἀπολλ. Ἀρχ. β'. 667. »—εἰ δ' ἐνὶ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτοντες«, ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες· ὑστερώτ. ἐξαιρ μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ., ἐπάνω τοῦ ὁποίου στηρίζεται τις· ἴδε ἐν τῷ σκήπτω.

Σκηρός, ά, όν, = ξηρός, σκληρός, σκιῤῥός, ὅθεν

***Σκηρόω,** = σκληρόω, σκιῤῥόω.

Σκῆψις, εως, ἡ (σκήπτομαι γ'.). Πρόσχημα, παραπάλυμμα, τρόφασις, βάσις, καθ' ἣν τις αἰ-

τιᾶται καὶ προφασίζεται, Εὐριπδ. Μηδ. 745. »Φόνου σκῆψιν, τὸ προφασίζεσθαι ἢ τὸ αἰτίαν ἐπιφέρειν τὸν φόνον, φόνου πρόφασις, Ἡρόδοτ. 1, 147. 5, 30. »Σκῆψιν ποιεῖσθαί τινα, μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 30. 2) ἐπιδρομή, ἀμφ.

Σκιά, ᾶς, ἡ, Ἰων. σκιή. Ἔλλειψις φωτὸς, προξενουμένη διά τινος σώματος ἀντικειμένου πρὸς τὸ φῶς, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα ἀντιπαρίσταται σκοτεινῶς πως ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· ἢ καθ' Ἡτύχ. Ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος. Ἴκτιος, Ombra, Ἰταλ. Ὀδ. Λ, 207. β) ὁ συσκιασμὸς, συνήθ. συνεμφαινομένης καὶ τῆς ἰδέας ἀναψυγμοῦ καὶ δροσισμοῦ, »πετραίη σκιή«, ἴκτιος ἀπὸ πέτρας, Ἡσ. Ἔρ. 591 (ἔνθα ἡ σκιὰ οὐ ποιεῖ θέτιν)· καὶ σκιαρὸς ἢ ἐπισκιασμένος τόπος, Ἡτ. Ἔρ. 595. »Ὑπὸ σκιῇ ἐστιν ἡ μάχη, Ἡρόδτ. 266. παρὰ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐν τῷ πληθ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰν. σελ. 564. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 9. »Αἱ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν σκιαί« ὁ αὐτὸς ἐν Οἰκον. κ'. 10. »Ὑπὸ σκιᾶς ἀναπαυόμενος« ὁ Πλάτων εἰς Φαίδ. 49. λέγει· »Σὺ δὲ δεδοιὼς τὴν σαυτοῦ σκιάν« ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Φοβεῖται ἀπὸ τὸν ἴκτινον σουν, ἐπὶ τῶν τρόφαρ δειλοτάτων. γ) αἱ τῶν τεθνηκότων ψυχαί, Ὀδ. Κ, 495. »—τοὶ δὲ, σκιαὶ αἴτ' ἔασιν, ὅπου ὁ Εὐσταθ. λέγει, »Σκιὰς δὲ τὰς τῶν τεθνεώτων λέγει ψυχάς, οἷα κιὰς δέ τινας ἐπιφαινομένας ἐν ταῖς ψυχαγωγίαις· ὡς γὰρ ἡ σκιαγραφία ζωγραφίας ἀτελεστέρα, οὕτω καὶ ἡ τῶν τοιούτων ἐπιφάνεια, τῆς ἐμφανείας τῶν ζώντων«. »Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι«, Πινδ. Π. 8, 136. 2) τὸ δίδον τὴν σκιὰν ἀντικείμενον, σκέπη διὰ ἴκτιον, umbraculum, ἄλλως, σκιάς. 3) ὁ ἴκτιος ἐν μιᾷ εἰκόνι παρὰ ζωγρ. συνήθ. σκίασμα. 4) ὡς καὶ παρὰ Λατ. umbra, ὁ ἀπροσκάλεστος μουσαφίρης, τὸν ὁποῖον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ προσκαλεσμένος.

Σκιαγραφέω, ῶ (σκιαγράφος). Σκιὰν γράφω, σκιαγραφίαν ποιῶ, κυρ. μεταχειρίζομαι καθὼς πρέπει τὸ φῶς καὶ τὸν ἴκτιον ἐν μιᾷ ζωγραφίᾳ· ἐπομ. καὶ ζωγραφίζω, παριστῶ τὰ ἀντικείμενα δεττῶς, ὃν τρόπον πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα, σκηνογραφικὴν ζωγράφιαν ποιῶ, σκηνογραφέω, σχεδιάζω ἐπιπολαίως. 3) καθόλου, ἀπεικάζω, ἐξεικονίζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα, μορφὴν τινὸς πράγματος· ὅθεν

Σκιαγράφημα, τό. Εἰκὼν μὲ φῶς καὶ ἴκτιον· καὶ μάλιστα σκηνογραφικὴ ζωγραφία, τὸ ζωγραφίζειν τὰ ἀντικείμενα κατὰ τὴν ὀπτικὴν οὕτως, ὃν τρόπον πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα. 2) ἡ παράστασις μόνον τῶν ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἑνὸς σχήματος, τῶν γραμμῶν τῆς περιφερείας, τὸ σχέδιον, τὸ σχεδιασμένον, σκιοειδῶς γεγραμμένον, Adumbratio.

Σκιαγραφία, ἡ (σκιαγραφέω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ἐνεργεια τοῦ σκιαγράφου, ἤτοι ἡ ζωγραφία μετὰ τῆς ὀρθῆς καὶ πρεπούσης διανομῆς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς ἐν μιᾷ εἰκόνι, καὶ μάλιστα ἡ σκηνογραφικὴ ζωγραφία, ἤτοι ἄλλως καὶ σκηνογραφία, λέγεται, Πλάτ. Πολ. ί. σελ. 298. καὶ Ἀριστοτλ. Ῥητ. γ'. ιβ'. 5. «Ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ· ὅσῳ γὰρ ἂν πλείων ᾖ ὁ ὄχλος, πορρώτερον ἢ θέα· διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτεροις«. 2) ἡ τέχνη ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ σχεδιάζειν, ἤτοι τοῦ νὰ παριστάνῃ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς γραμμὰς μιᾶς εἰκόνος καὶ τὴν περιφέρειαν αὐτῆς, ἢ μήπω κεχρωματισμένη ζωγραφία. 3) τροπ. ἀπάτη, ὁποτε τις ἐκλαμβάνῃ ἢ νομίζῃ τὴν σκιὰν ἀντὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, καθὼς παθαίνει τις εἰς τινας εἰκόνας· ὅθεν

Σκιαγραφικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς σκιαγραφίαν (καθ' ὅλας τὰς σημασίας) ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὤν· »ἡ σκιαγραφικὴ«, προσπαθ. τέχνη, = σκιαγραφία, ἐξαιρτ. ἡ σκηνογραφικὴ τέχνη

Σκιαγραφος, ὁ, ἡ (σκιά, γράφω). Κυρίω. ὁ σκιὰν, μὲ ἴκτιον ζωγραφίζων, ὁ διαμοιράζων ἐν μιᾷ εἰκόνι φῶς καὶ σκιὰν κατ' ὀρθὴν ἀναλογίαν, καὶ τοῦτο ἐγίνασκε, κατὰ τὸν Πλουταρχ. πρῶτος ὁ ζωγράφος Ἀπολλόδωρος. »Ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὴν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο ὁ σκιαγρίφος· καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα κλεῖται πᾶς ζωγράφος, ὅ τις δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὰς εἰκόνας ἴκτιον καὶ φῶς διὰ τῶν χρωμάτων· ὁ ζωγραφίζων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς σκηνογραφικῆς καὶ ὀπτικῆς, ἐπειδὴ αὕτη θεμελιοῦται εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις βαθμηδὸν καὶ καθὼς πρέπει τὴν σκιὰν καὶ τὸ φῶς 2) ὁ ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως σχεδιάζων, ὁ σχεδιαστής, ὅστις σχεδιάζει, ἤτοι κάμνει τὰς πρώτας γραμμὰς εἰκόνος ἢ σώματός τινος. (νεώτερ. τύπος ἐστὶ σκιογράφος, σκιογραφέω, κ. τ. λ.)

Σκιάδαι, αἱ· παρ' Ἡτυχ. ἐν λέξ. σκιάς· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, »σκιάδεσι«, κλάδοι μετὰ φύλλων.

Σκιάδιον, καὶ »σκιάδιονι« τό (σκιά), ἄλλως δὲ καὶ θολία Δεδίπλωμένος τις πέτασος, ποτὲ μὲν ἐξαπλονόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, κατὰ τὴν χρείαν, ὁ ἐστι κατασκεύασμά τι ἐξ ὑφάσματος θολοειδές, ὅπερ κρατοῦσιν ἐπάνωθεν τῆς κεφαλῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. parasol, καὶ Ἰταλ. ombrella λεγόμενον, Mehlhorn Ἀνακρ. σελ. 228. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1495. »Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδιον ὑπέρεχε ἄνωθεν· καὶ ἐν Ἱππ. 1318. »—ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο· ἔτι δὲ καὶ πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἐχρῶντο πάλαι αἱ γυναῖκες, Πολυδ. ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλ. »καππέλλονι« λεγόμενον· ἴδε καὶ, πέτασος. 2) ταὐτὸν τῷ σκιάς, ἀριθμ. 1. Κάθε ὡς σκέπη ὢν κατὰ τῆς σκιᾶς, π. χ. ἐκ σκηνῆς, ἐκ φύλλων χλωρῶν, κ. τ. τ.

Σκιαδεύς, έως, ὁ, = σκίαινα.

Σκιαδηφορέω, ῶ. Σκιάδιον φέρω, φορῶ. 2) ἐπὶ φυτῶν τινῶν (plantae umbelliferae), τὰ ὁποῖα ἔχουσι σκέπην ὡς σκιάδιον. 3) καθόλου, κάμνω ἴκτιον· τὸ, σκιαδοφορέω, ἐστι νεώτερ. τύπος· ἐκ τοῦ

Σκιαδηφορος, ὁ, ἡ (σκιάς, φέρω). Σκιάδιον κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φέρων, ἔχων, παρβ. σκαφηφόρος. 2) μίαν σκέπην εἰς ὑπερόσπισιν φέρων, ἐπὶ φυτῶν τινων, τῶν ὁποίων τὰ πολλὰ ἄνθη ὁμοῦ συναθροιζόμενα κατὰ κορυφὴν, σκιαδίου εἶδος ἀποτελοῦσι, umbel-iferae plantae. 3) καθόλου, κάμνω σκιὰν, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. ιε'. 18. »Δένδρα σκιαδηφόρα, τὰ ἴκτιον φέροντα, ἤτοι προξενοῦντα, τὰ σκιερὰ ἴδε καὶ, πετασώδης. (Νεώτ. τύπος ἐστὶ τὸ, σκιαδοφόρος)

* Σκιάδιον, τό, = σκιάδειον. (α)

* Σκιαδίσκη, ἡ, = σκιάδειον.

Σκιάζω, μέλ. άσω (σκιά). Σκιὰν ποιῶ, κάμνω σκιὰν, ἐπισκιάζω, κάμνω σκιερὸν, σκοτίζω, Ἰλ. Φ. 232. καθόλου, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω. »Τιτῆνας βελέεσσιν«, Ἡτ. Θεογ. 715. «Τὸ γένειον τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν«, Ἡρόδοτ. 6, 117. περικαλύπτω, παρβ. σκιάω. 2) σχεδιάζω, παριστῶ καὶ ἐκφράζω τὰ σκοτεινὰ μέρη ἐν τινι εἰκόνι διὰ χαρακτήρων ἢ σκοτεινῶν χρωμάτων, nuance· Γαλλ 3) »Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕωθινα«, Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 4. ὁ ἴκτιος, ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος δείχνει ἓξ ὥρας. 4) «Τὸ κοῦφα σκιάζειν« (ὁ αὐτὸς αὐτόθι γ'. 12.), μετριάζειν τὸ κοῦφα διὰ τῆς σκιᾶς.

Σκιαθήρας, ὁ (σκιά, θηρίω). Κυρίως ὁ τὴν σκιὰν θηρεύων, γνώμων, ἢ ὡρολόγιον, ὡρολόγιον ἡλιακόν, σκοπεῦον τὴν σκιὰν, καὶ διὰ ταύτης δεικνύον τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· λέγεται ἔτι καὶ καὶ »Σκιάθηρον, τόν· καὶ »Σκιάθηρον ὄργανον«. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις γράφονται νεωτερ. καὶ σκιοθήρας.

* Σκιαθηρέω. Δέχομαι τὴν σκιὰν καὶ οὕτω δείχνω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. 2) ζητῶ λαμβάνω τὴν μεσουράνησιν.

* Σκιάθηρον, τό· καὶ, σκιάθηρον ὄργανον, = σκιαθήρας. (α)

* Σκιαθίς, ίδος, ἡ. = σκίαινα, Ἐπιχ.

Σκίαινα, ἡ. Θολίσσιος τις ἰχθὺς, Sciaena, umbra. Παρὰ Γαλην. τροφ. δυναμ. γ'. 30. κεῖται διὰ ἀντὶ τούτου »Σκινίω«, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, σκιαινίς· λέγεται ἔτι καὶ »Σκιαθίς, ἡ« παρ' Ἀθην. σελ. 284. καὶ 307.

* Σκιαινίς, ίδος, ἡ, = σκίαινα.

* Σκιακός ἡ, όν (σκιά). Κάμνων ἴκτιον, σκιερός.

Σκιαμαχέω, ῶ (σκιά, μάχη). Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὴν σκιὰν, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ σχολεῖον· οὐχὶ ἐν τῷ τόπῳ τῆς μάχης. 2) σκιαμαχίαν ποιῶ πρὸς γύμνασιν, ἢ μάχομαι μετὰ τῆς σκιᾶς, Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. 2. »Ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν, μηδενὸς ἀποκριομένου· ὅθεν

Σκιαμαχία, ἡ. Τὸ μάχεσθαι ἐν τῇ σκιᾷ, δηλ. κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ σχολείῳ πρὸς γύμνασιν. 2) τὸ μετὰ τῆς σκιᾶς μάχεσθαι, ὑποκρισία, grimace. 3) ἰδιαιτ. γυμνασία μὲ πόδας καὶ χέρας, διαφορετικὴ τοῦ, χειρονομία. Ἔστι δὲ αὕτη κυρίως, γυμναστικὴ μάχη, ὅταν δηλ. κενῶς καὶ ματαίως μάχεσθαί τις μετά τινος διὰ γύμνασιν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρ. ἀρ. Φιλοστ. δ'. 12. λέγει· »Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας· τοιοῦτον καὶ τὸ περὶ Παυσαν. ς'. σελ. 361.

Σκιάπους, ὁ (πούς, σκιά), πληθ. »Σκιάποδες, εἰσι. Μυθώδες τι ἔθνος ἐν Λιβύῃ, πλατεῖς ἔχοντες τὰς πατοῦνας τόσον, ὥστε, ὅτε ἐστήκοιεν τὸν ἕνα πόδα, τὸν μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδιον, ἤτοι ἔκαμνον σκιὰν αὐτοῖς ἐν καύματι, Ἡτύχ. καὶ Ἀριστ. Ὄρν. 1540. Ὁ δὲ Ἀρποκρατίων ἔχει ἐκ Κτησίου οὕτως· »Ὑπὲρ δὲ τούτων σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάτω πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀνατετάνται, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν· ὁ δὲ Σουίδ. πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ τούτων λέγει· »Ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸ ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα· ὅρα παρ' αὐτῷ καὶ ἕτερα.

Σκιαροκομος, ὁ, ἡ (σκιαρὸς, κόμη). Ὁ σκιαρὰν κόμην ἔχων, ὁ διὰ τῶν τριχῶν ἢ φύλλων σκιάζων ἢ σκιαζόμενος, »Τλὴ σκιαροκόμοις«, Εὐριπ. Βάκχ. 864.

Σκιαρός, ά, όν (σκιά). Ὁ σκιάζων, ὁ σκιὰν προξενῶν, ὁποτελῶν· καὶ ὁ ἰστιασμένος τόπος, κατάσκιος, εὔσκιος, ὁ σκιὰν ἔχων, Δωρ. ἀντὶ, σκιερός. Πίνδ. Ὀλ. 3, 25. καὶ 31. πρ. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 340.

Σκιάς, άδος, ἡ (σκιά). Κάθε σκέπη συντείνουσα κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἐξαιρ. ὡς, θολία καὶ, θολος, κτίριον τι θολοειδές, ὑφ' ᾧ ἰσκιάζονται (ἱστᾶται, τταρδάκι, τταντῆρι, Τουρ. pavillon Γαλλ.)· ἢ καθ' Ἡτύχ. »Σκηνὴ ὡροφωμένη, καὶ τὸ θολοειδὲς σκιάδιον, ἐν ᾧ ὁ Διονύσιος κάθηται· καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντος, Πλούταρχ. εἰς Θεμιστ. »Κλεόμενος (ὁ Ξέρξης) ὑπὸ σκιάδι χρυσῆν, ὑπὸ σκηνῇ οὐρανοροφῷ ἢ ὡροφωμένῃ, πεταστῶδη μορφὴν ἔχουσῃ· ὠνομάζετο δὲ οὕτω καὶ θέατρον ἢ ᾠδεῖον ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ ἐ-

γίνοντο αἱ συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, πιθανῶς ἕνεκεν τοῦ σχήματός του. 2) ἡ σκέπη, ἐκεῖνο, τὸ ἀηρῶον φαίνεται ἐπάνω τινῶν φυτῶν ὡς σκέπη, umbrella, muscarium. 3) = ἀναδενδράς, Ἡσύχιος.

Σκίασμα, τό (σκιάζω). Τὸ σκιάζειν, α΄ καὶ β΄. σημ. »Τὸ τῆς εἰκόνος σκίασμα», Καλλίστρ. εἰκὼν ἐ. ἡ σκιὰ τῆς εἰκόνος· κάθολου, ἡ σκέπασις.

*Σκιασμός, οῦ, ὁ, = σκίασμα.

Σκιαστής, οῦ, ὁ. Ὀρχηστὴς χορευτής, παρὰ Λακεδαιμονίοις, Σχολ. Λυκόφ. 561.

Σκιαστικός ἡ, όν (σκιάζω). Ὁ σκιάζων, ἡ καλύπτων, ὁ ἀνήκων εἰς σκιάν, Γραμμ.

Σκιατραφέω, ῶ, Ἰων. σκιητροφέω (σκιά, τρέφω). Ἐνεργ. ἐν τῇ σκιᾷ τρέφω, δηλ. τρυφηλῶς ἀνατρέφω. —Παθητ. σκιατραφέομαι, ἐν τῇ σκιᾷ ἢ ὑπὸ τὸν ἴσκιον τρέφομαι, ἀνατρέφομαι, ζῶ, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου ὑποκάτω εἰς τὸν ἴσκιον, ἤτοι ἐν οἴκῳ, εἰς τὸν ὀνδᾶν, καθεστηκώ, οὐχὶ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα. ἐπομ. μαλακῶς καὶ χωρὶς τῆς πρεπούσης σκληρύνσεως, ἢ καὶ τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς, Ἡρόδ. 6, 12. »Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐν τῇ νήσῳ, ἐσκιητροφέοντο», ἤτοι διήγον ἁπαλῶς καὶ μαλακῶς ἐν τῇ σκιᾷ ὅθεν· »Ἐσκιατραφημένοις, ὁ ἐν τῇ σκιᾷ, ἢ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀνατεθραμμένος, ὅστις δηλ. διατρίβει καὶ τρέφεται ἢ ζῇ πάντοτε ὑποκάτω εἰς τὸν ἴσκιον, ἢ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα· ἄρα, ὁ μαλακῶς καὶ γυναικοειδῶς ἀνατεθραμμένος, καὶ μὴ σκληρὰν ἀγωγὴν ἔχων, τρυφηλός, χαῦνος ἡδυπαθής, μαλακός Ξενοφ. Οἰκ. ἅ. 2. »Καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι· Ἀθήν. περὶ τῶν Λυδῶν· »Διὰ τρυφὴν παριδεῖτους παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς· ἀντίκειται τῷ »Ἡλίῳ παραδίδοσθαι», Θεόφρ. αἰτ. φυτ. β΄. »Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, καὶ μετρίως εἰπλάμπονιος, σώζει τε τὴν οἰκίαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνεται. Κατὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν τοῦ παθητ. ἐστι καὶ τὸ ἐνεργ. οὐδετέρως, ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 13. καὶ 163. »Τοῖσι δὲ Πέρσῃσι, ὅτι ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλάς, αἴτιον τόδε· σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας φορέοντες», τρυφηλὸν βίον μετερχόμενοι καλύπτοντες ἐξ ἀρχῆς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. Πολ. ἡ. 8. »Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνήρ, πένης, ἡλιωμένος, παρατεταγμένος ἐν μάχῃ πλουτίῳ ἐσκιατραφηκότι», ἀντὶ τοῦ, ἐσκιατραφημένῳ, ἐν σκιᾷ, τρυφηλῶς ζήσαντι. (Τό, σκιατροφέω καὶ αὐτὸ οὐχ ἧττον ἐν χρήσει, νεώτ. δὲ τύπος τό, σκιοτροφέω· παρὰ τοῖς Ἀττ. προτιμᾷ ὁ Βρ. Ἀρ. Fr. σελ. 285. καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 578. τό, σκιατραφέω.) ἐκ τοῦ

Σκιατραφής, ές, ὁ, ἡ (σκιά, τρέφω). Ὁ ἐν σκιᾷ τεθραμμένος, ὅστις ἀνετράφη ὑποκάτω εἰς τὸν ἴσκιον, ὅ ἐστιν; εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸν οἶκον, ἐν τῷ ὀνδᾷ, ὁπισθεν τοῦ φούρου, μὲ ζωὴν καθεστηκυῖαν καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, ὡς ὁ χωρικός· ἄρα καθόλου ὁ τρυφηλῶς καὶ μαλακῶς ἀνατεθραμμένος, ἀντίθ τῷ, ἡλιούμενος, Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 556. Δ. ὅθεν

Σκιατραφία, ἡ· ἡ »σκιατροφία». Ἡ ὑπὸ τῇ σκιᾷ ἀνατροφή, ἡ ὑπὸ τὸν ἴσκιον τῶν δένδρων, δηλ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ δωματίῳ ζωή καὶ διαγωγή, καθόλου δέ, ἡ τρυφηλὴ καὶ γυναικώδης ζωή, ἡ ὁμαλακὸς καὶ τρυφερὸς τρόπος τοῦ ζῆν.

Σκιατροφέω, ῶ, = σκιατραφέω.

*Σκιατροφία, ἡ, = σκιατραφία.

Σκιατροφίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκιατραφής, Πολυδ. δ΄. 147.

Σκιαυγέω, ῶ (σκιά, αὐγή). Ἀμβλυώττω, στοτεινὰ βλέπω, ἢ ὁλοτελῶς δὲν βλέπω, ἐν ᾧ ἔχω ὡς σκιὰν ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων· Ἱππκρ.

Σκιάω, Ἐπικ. σκιόω, = σκιάζω. Σκεπάζω μὲ ἴσκιον, κάμνω σκιερὸν ἢ σκοτεινόν. Παθητ. γίνομαι σκιερός, κατάσκιος, ἢ σκοτεινός. »Σκιόωντο ἀγυιαί, ἐσκοτίζοντο, ἐγεμίζοντο μὲ σκιάν, πολλάκις ἐν Ὀδ. ὡς Β, 388. Γ, 487. 97. Ο, 185. 196. 471. (Ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ.)

Σκίγγος, ἡ σκίγκος, ὁ. Εἶδος Ἀσιανῆς σαύρας, χρηστίμου εἰς τὴν ἰατρικήν, Διοσκορ. β΄. 7. ἴσως ὁ τοῦ Λιν. scincus, μ' ὅλον ὅτι ἡ τοῦ Πλινίου μαρτυρία, Squamarum serie a cauda ad caput versa· καὶ ἡ τοῦ Ἀνωνύμου Αὐγουστηνοῦ κεφ. 48. »Αἱ αὐτῶν φολίδες εἰς τὸ ἐναντίον φύουσιν», δὲν ἑταιριάζει.

*Σκίδναμαι, ὡς τὸ κίδναμαι, ὡς παθητ. τοῦ σκεδάννυμι· Ἐξαπλόνομαι, ἐκτείνομαι, διασκορπίζομαι κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ σωρῶν ἀνθρώπων ἢ συναθροίσεων διαλυομένων, Ἰλ. Α, 487. Ψ, 3. Ὀδ. Β, 252. 258 καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ ἐπὶ ἀφροῦ τιναζομένου εἰς τὸ ὕψος καὶ χυνομένου, »ὑψόσε σκίδναται», Ἰλ. Λ, 308. ἐπὶ πηδώντος εἰς τὸν ἀέρα κονιορτοῦ, »ὑψι σκίδναται», Ἰλ. Π, 375. ἐπὶ πηγῆς, »ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται» (Ὀδ. Η, 130.), διαμοιράζεται εἰς ὅλον τὸν κῆπον. »Ὀδμὴ σκίδνατο (Ὕμν. Δημ. 279.)». »Ὀψ σκιδναμένη» (Ἡσ. Θεογν. 421). »Ἅμα ἠλίῳ σκιδναμένῳ» (Ἡρόδ. 8, 23.), εὐθὺς ὁποῦ ἐκτάθη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἤτοι ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· παρὰ κίδναμαι καὶ ἐπικίδναμαι· Εὔχρηστοι ἦταν μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. Τὸ ἐνεργ. σκίδνημι ἔμενεν, ὡς φαίνεται, μόνον ἐν τιτι συνθέτοις, ἐξαιρ. ἐν τῷ διασκίδνημι.

Σκιερός, ά, όν (σκιά), ταὐτὸν τῷ Δωρ. σκιαρός· καὶ πολύσκιος, μέμος, ἄλσος, Ἰλ. Λ, 480. Ὀδ. Τ 2 8. θῶκος, Ἡσ. Ἔρ. 576. Ξενοφ. Ἑλλ. ε΄. γ΄. 19. »Ἔρως αὐτὸν ὅσχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων· Ἐπίρ. σκιερῶς, μὲ ἐσκιασμένον τρόπον, δροσερῶς, Ἰλ. Λ, 480.

Σκιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σκιά, Ὀδ. Ἡρόδ.

Σκιητροφέω, ῶ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ σκιατραφέω.

Σκιθάκός, ὁ. Ἰχθύς τις, ὅστις ἔτι καὶ τρίχουρος, λέγεται, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ σκιθαρκός, καὶ σισόρβακος, ἔχει

Σκίλλα, ἡ, Εἶδος φυτοῦ κρομυοειδῆ ρίζαν ἔχοντος (ἀγριοκρομύδα, καὶ σκιλλοκρομύδα, καὶ σκιλλοκρόμυδον) Θεόαν. 537. ἄλλως σχῖνος· Θεόφ. Φυτ. Ἱστορ. α΄. 7. 10. Διοσκορ. β΄. 202. Scilla maritima radicie alba. Λιν.

Σκιλλητικός, ή, όν (σκίλλα). Ὁ ἐκ σκίλλης ὤν, ὡς, »Ὄξος σκιλλητικόν· εὕρηται καὶ ἡ γραφὴ σκιλλιτικός.

*Σκιλλοβόρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκίλλας τρώγων, Τμνωτ.

Σκιλλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή)· ταὐτὸν τῷ, σχινοκέφαλος.

Σκιλλώδης, ες, ὁ, ἡ (σκίλλα, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης ὤν· ὅμοιος σκίλλῃ, Θεόφραστος.

Σκιμαλίζω, μέλ. ίσω. Καταδακτυλίζω, κτυπῶ τινὰ μὲ τὸν μεταῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην· αἰτιατ. προσέπ. Ἀριστ. Ἐίρ. 549. »Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷ· ὡς ἠδεται, καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμαλίτεκε· ὅπου ὁ Σχολ. »Τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πληξας ἐφύβριτεκε· ὁ Πολυδ. (δ΄. 126.) ἀντὶ τούτου »Σκινθαρίζειν (καὶ σκανθαρίζειν ἔχει· ὡς καὶ Ἡσύχ. καὶ Εὐσταθ.) τῷ μέσῳ τῆς χειρὸς δακτύλῳ ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφεθεντι τὴν ῥίνα· ἢ τὸν μυκτῆρα πλεῖν τινός· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ »Σορβόμυταν δίδω τινί». Καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χλευάζω, ἐξουθενόω, καταφρονῶ, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα, εἴτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444. »Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σιμαλίσω». Ὁ Φώτιος ἔχει· »Σιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστ. ἐν Εἰρ. 549. λέγει προστέτι, ὅτι σημαίνει τὸ »Σιμαλίσαι, κυρίως τὸ τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου ἐμβαλεῖν· καὶ ἐν Ἀχάρν. 443. ὁ αὐτός »Σιμαλίζειν τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ ὠοτοκοῦσιν», ὅ ἐστι, »Κυττάζειν, ἐρευνᾷν τὴν ὄρνιθαν εἰς τὸν κῶλον μὲ τὸν δάκτυλον, ἂν ἔχῃ αὐγόνα· ἴδε βλιμίζω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀσχημονῶ ἅπτεσθαι τῶν γυναικείων πυγῶν, δίκην ὄρνιθος. 2) ὠθῶ, λακτίζω, κλωτῶ τινὰ μὲ τὸν πόδα, Διογέν. Λαίρτ. ζ. 17. »Σιμαλίζειν ποδία». Ὁ Σουϊδ. λέγει, ὅτι σημαίνει ἔτι τό, »Σιμαλίσαι, ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινά, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείναντες, καὶ τοὺς λοιπούς συνάγοντες, δείξωσιν αὐτῷ». (Τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔστιν ἀδιόριστον, καθότι δὲν ἔχουσι ῥοπὴν τὰ δύο χωρία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν ᾧ καὶ ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι πάντῃ ἀβέβαιος.)

Σκιμβάζω, μέλ. άσω, Ἀττικ. ἀντὶ κιμβάζω, Χωλαίνω, κουτσαίνω· κάθημαι ἐπάνω εἰς ταῖς πατοῦναις. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 255. ἀντὶ τούτου »σκιμπάζειν» κεῖται ἐκ τοῦ

Σκιμβός, ή, όν. Χωλός, ὁ χωλαίνων, ὅστις κάθηται εἰς ταῖς πατοῦναις, Ἡσύχ. ἴδε σκαμβός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »Σκιμβασμός, εἶδος φιλήματος. Συγγεν. τῷ σκαμβός καὶ σκίμπτω.

*Σκιμπάζω, = σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον, τό, καὶ, σκιμποδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, σκίμπους.

Σκίμπους, ποδος, ὁ (σκίμπτω, πούς). Κράββατος ἀναπαυτικός, ἐφ' ὃν οἱ ταξειδιῶται ἐκοιμῶντο δι' ἀκυηρίαν, καὶ ἐξαιρ. οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἀρρωστοι, ἐφ' ὃν καθημενος καὶ ὁ Λιβάνιος, ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του, Ἀριστοφ. Νεφ. 255. »Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα», ὅθεν ὁ Σχολ. σημειοῖ· »Τὸν κράββατον, σκίμποδα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· οἱ δέ φασι σκιμπόδιον· ἰδίως δὲ λέγουσι τὸ χωλὸν κραββάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν, παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε τό, σκιμπόδιον, διὰ τοῦ, εὐτελὲς κλινίδιον, μονοκοίτιον. Δίων, »Νοτήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον ἔντε σκιμποδίῳ κατατεταγῶ· ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, εἰς τὴν γερουσίαν εἰσεκόμισαν». 2) Εἶδος σκαμνίου, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ διπλωθῇ τις, καὶ ἐφέρετο ὁμοῦ εἰς τὸν δρόμον ἢ ἀλλαχοῦ ἄλλως ὀκλαδίας· Ἀθήν. ιβ΄. »Ὅταν ὁμονοῶμεν καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπαντα οἰκία».

Σκίμπτω, μέλ. ψω· ταὐτὸν τῷ, σκήπτω, Πίνδ. ὅρα Boeckh v. l. Ὀλ. 6, 101. (παρ' Ἡσυχ. ὁ σχηματισμὸς σκιμπτύω, σμφ.) 2) = σκιμβάζω, καθ' ἣν σημασίαν ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἕνα ἀμφίβ. ἐνεστ. σκίπτω· (συγγεν. τῷ, σκιμβός.) ὅθεν

*Σκίμπτων, ωνος, ὁ, καὶ

Σκίμπων, ωνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκίπω, σκήπων. Ῥάβδος, βακτηρία ἴδε ἐν τῷ, σκήπτω. Τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ἐδέχθη ὁ Ἑρμίννος εἰς τὴν τοῦ Εὐριπ. Ἑκάβ. 65. ἔνθα ἐν τῶν χειρογράφων »Σκίπτωνα» ἔχει, ὅπερ ἐσημείωσε καὶ ὁ Σουϊδ. ἐν λέξ. σκίπων.

Σκίνακξ, ακος, ὁ, ἡ (κινέω). Σκιρτητικός, εὐκίνητος, ταχύς ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ λαγοῦ, ἀνθ' οὗ καὶ οὐτιατ. κεῖται, Νικανδρ. Θηρ. 577. »Σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ· καὶ Ἀλεξιφ. 67. »—σκίνακα δερκευέσθαι, σκιρτητικὸν λαγωόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ »Κίνδαξ, εὐκίνητος· καὶ σκινθίζεται, λακτίζεται, ἐκ τοῦ κίνω, κινάω, κινέω, κινόω, κινύω· καὶ προσλήψει τοῦ σ, κινύω,

κινύθω, κινύσσω, σκίω, σκινάω, σκίναξ, σκινέω, σκινίθω, σκινθω, σκινθίζω.

Σκίναρ, αρος, τό. Παρά Νικάνδρ. Θηρ. 694. τὸ σῶμα· φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, σκῆνος.

Σκινδακός, ἡ, ὸν, = σκίνδαξ, ἀμφ. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Σκινδακίσαιμι, τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς.

Σκινδαλαβίζω, νεωτ. λέξις, ταὐτὸν τῷ, ἐρευνάω. »Τὴν πόλιν ἐσκινδαλάβιζον ἅπασαν«, Θεόφιλ. Ἐπιστ.

Σκινδάλαμος, καὶ συγκ. σκινδαλμός, ὁ. Κυρίως λέγεται ἓν ἐσχισμένον καὶ ὀξύ, ἤτοι σουβληρὸν τμῆμα ξύλου· ἄρα 1) σχίδαξ, σχίζα, ἀγκίδα. 2) πέταυρον ἤτοι λεπτὸν σανίδιον, διοῦ σκεπάζουσι τὰς στέγας τῶν οἴκων (Schindel, Γερμν. σιντρίλιον). 2) πάσσαλος, παλούκιον, σουβλίον, σκόλοψ, καὶ τροπικ παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 130. »Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι, λόγων ἰσχνῶν λεπτολαγίας· ὁ Σχολ., ὅστις ἐπιφέρει· »ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν καλάμων ξύσματα« πρ. Βατρχ. 819. ὅθεν ἀνασκινδυλεύω, σουβλίζω, παλουκόω. Οἱ Ἀττ. λέγουσι σχινδάλαος, καὶ συγκρ. σχινδαλμός, Rulink Τιμ. σλ. 32. Piers. Μοῖρ. σελ. 360. καὶ ἐκ τούτου ἀνασχινδαλεύειν, καὶ ἀνασχινδυλεύειν, ἀντὶ τοῦ, κεντᾶν, σουβλίζειν.

Σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ (σκινδάλαμος, φράζω). Σοφιστικὸς πολύλογος· ὅθεν, — αἰπυπάτης σοφίης«, λεπτολόγος, φλύαρος ὑψηλῆς σοφίας, Ἀνθολογ.

*Σκινδαλμός, ὁ, συγκ. ἀντὶ σκινδάλαμος, Ἀριστ.

*Σκινδαρεύω, καὶ

*Σκινδαρέω, ὅρα σκινθαρίζω.

*Σκινδάριον, τό. Ἰχθὺς ἄγνωστος.

*Σκίνδαρος, ὁ, ὅρα σκινθαρίζω.

Σκίνδαφος, ὁ· ἴδε κίδαφος.

Σκινδαψός, ἡ. Ὄργανον μουσικὸν ἢ κιθαριστήριον, τέσσαρας χορδὰς ἔχον, Ἀθήν. δ'. σλ. 183. λέγεται ἔτι καὶ, κινδαψός, Ἀθήν. ε'. σλ. 183. Ἔστι δὲ ὁ σκίνδαψος τετράχορδον ὄργανον, ὡς ὁ παρῳδὸς φησὶ Μάτρων ἐν τούτοις· «Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν ὅθι περ τετάνυστο σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός«. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος ἐποποιός — »Σκινδαψὸν λυρόειτα μέγαν χείρεσσι τινάσσων· κατὰ τὸν Γαλην. δ'. περὶ διαφορ. σφιγμ. ἐκρούετο τὸ ὄργανον τοῦτο δι' ὀρειχαλκίνου πλήκτρου. 2) παρὰ Κλειτάρχῳ Σχολ Ἀπολλών. β'. 907. λέγεται καὶ ἓν δένδρον, ὅμοιον τῷ, κισσῷ.

Σκινθαρίζω, = σκιμαλίζω, ἀνθ' οὗ γράφεται καὶ σκανθαρίζω, σκινδαρέω, σκινδαρεύω, σκινδαρίζω καὶ σκινθίζω, πλὴν ὅλοι οὗτοι εἰ τύποι μόνον παρὰ Γραμμτ., οἵτινες ἔχουσι καὶ οὐσιαστ., ὁ σκίνδαρος ἢ σκίνθαρος, καθ' Ἡσύχ. »τὸ προσκύνημα, ἢ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα«.

*Σκίνθαρος, ὁ, ἴδε σκινθαρίζω.

Σκινθός, ἡ, ὸν. Ὁ βουτῶν ὑπσκάτω τοῦ νεροῦ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 7. ἀμφ.

Σκινίς, ίδος, ἡ ἴδε σκίαινα· ἀμφ.

*Σκινίψ, ὁ, = σκνίψ, ἀμφ.

Σκιογραφέω, σκιογραφία, καὶ, σκιογράφος, νεώτεροι καὶ χειρότεροι τύποι ἀντὶ, σκιαγραφέω κ.τ.λ. Lobeck Φρυν. σελ. 646.

Σκιοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος ἔχων σκιᾶς, ὅμοιος σκιᾷ· σκιερός· καθόλου, σκοτεινός, θολός, συνεφώδης.

Σκιόεις, εσσα, εν (σκιά)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σκιαρὸς, καὶ σκιερός. Ἐσκιασμένος, κατάσκιος, πολύσκιος, σύσκιος, ὡς, »Οὔρεα σκοτεινὰ (Ἰλ. Α, 157.), βουνὰ μὲ πυκνὰ δένδρα. »Μέγαρα (Ὀδ. Α, 365. κ.τ.λ.), δωμάτια σκιερὰ ἢ σκοτεινά. 2) ἐνεργ. σκιὰν κόμνων, ἐπισκιάζων, σκοτίζων, νέφεα, Ὅμηρ. Ὁ Ἀπ. Ῥ. 2, 404. ἔχει ἓν οὐδέτ. σκιόεν.

*Σκιόθηρας, ου, ὁ, καὶ

*Σκιόθηρον, τό, νεώτ. τύποι ἀντὶ σκιαθήρας, σκιόθηρον.

Σκιολογέω, ῶ. Περὶ σκιᾶς λέγω· φλυαρῶ, κενὰ καὶ μάταια λέγω.

Σκιομαχία, καὶ σκιομαχέω νεώτ. τύπος ἀντὶ σκιαμαχία, καὶ σκιαμαχέω.

*Σκιοτραφής, ὁ, ἡ, σκιοτραφέω, σκιοτροφέω, σκιοτροφία, ἡ, νεώτ. τύποι ἀντὶ σκιατραφής κτλ.

Σκίουρος, ὁ (σκιά, οὐρά). Ζωάριόν τι τετράπουν (Βερβερίτσα), τὸ ὁποῖον διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ φαίνεται ποιεῖν σκιὰν αὐτῷ, Ὀππιαν. Αἰλιαν. καὶ Πλίν. Καθ' Ἡσύχ. καλεῖται ἔτι καὶ, Καμψίουρος, καὶ Ἵππουρος. (υ—υ)

Σκιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκιὰν φέρων, ποιῶν, δίδων.

Σκιόφως, ωτος, τό (σκιά, φῶς). Τὸ λυχναγὲς φῶς, καὶ ἐξαιρτ. τὸ τῆς ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα (σχηματισθὲν, ὡς τὸ, λυκόφως), Ἡλιόδωρ. Αἰθ. ε. σελ. 247.

*Σκιόψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἐν τῇ σκιᾷ ψυχρανθείς, ἢ ξηρανθείς, στεγνώσας.

Σκιόω, ῶ, ἐπκ. ταὐτὸν τῷ, σκιάω· ὅθεν, »Σκιώοντοι Ὀδυσ. Β, 388. »Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιώοντό τε πᾶσαι ἀγυιαὶ, ἐσκιοποιοῦντο, ἐσκιάζοντο, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σκιόνω«.

Σκιπναῖος, αία, αῖον, = σκινιπαῖος. ἀμφ.

Σκίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκίμπτω σημ. β'. ἀμφ.

Σκίπων, ωνος, ὁ (σκίμπτω), = σκήπτων. Ῥάβδος, βακτηρία, Λατ. scipio, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 172. πολλάκις μετὰ τοῦ, σκήπων, συγχεόμενον, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 198. λέγεται καὶ σκίμπων, καὶ σκίμπτων.

Σκίρα, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις· συνηθως σκιροφόρια, Ἀριστεφ. Θεσμοφ. 834. καὶ Ἐκκλ. 18. καὶ 59. ὁ Σχολ. ἴδε σκίρον. (υ υ Ἀριστ. Ἐκκλ. 18. 59.)

*Σκιράδιον, τό, ἴδε σκίρον.

Σκιραίνω, ἀντὶ σκιρρόνω, ὡς τοῦ σκιρός, ἀντὶ σκιῤῥός. Σκληρὸν ποιῶ, σκληραίνω, Σοφοκλ. Αἴ. 651. ὅπου ἔτι φέρεται καὶ τὸ σκιρὸς, ἀντὶ τοῦ, σκληρός. ἀμφ.

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τῷ ὁποίῳ ἑωρτάζοντο αὐτῇ τὰ σκίρα, ἴδε σκίρον.

Σκιραφεία, καὶ σκειραφία, ἡ (σκιραφεύω). Ἡ τῶν κύβων παιδιά, κυβεία

Σκιραφεῖον, καὶ σκιράφιον, τό (σκιραφεύω). Τόπος, ἢ οἶκος, ἔνθα συναγόμενοι ἐκύβευον, ἤτοι ἐπαιζον τοὺς κύβους· Κυβεῖον. Ὁ Φώτιος ἔχει. Σκιράφια, τὰ κυβεῖα, ἢ διότι σκιραφές ἐστι τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικὸν, ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα· ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἔπαιζον οἱ κυβευταὶ, ἴδε καὶ σκίρον.

Σκιραφευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, κυβευτής· ἐκ τοῦ

Σκιραφεύω, καὶ σκειραφεύω (σκίραφος). Παίζω μὲ τοὺς κύβους, κυβεύω· ὅθεν

Σκιράφιον, τό, = σκιραφεῖον.

Σκίραφος, ὁ, ἡ, σκείραφος. Τὸ ὄργανον, ἐφ' ᾧ κυβεύουσι. 2) περίφημός τις κυβευτής. (συνήθ. παραγ ἐκ τοῦ τόπου Σκίρου, ἴδε τοῦτο. 2.)

*Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις παρὰ Σπαρτιάταις ἐξ 600 πεζῶν στρατιωτῶν, διαφέρων κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ μαχόμενοι συνήθως κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα πλησίον τοῦ βασιλέως, παρονομασθεὶς ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς μεθορίου πόλεως Σκῖρος, ἧς ἡ περιοχὴ ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις, Θουκυδ. 5, 67. 68. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 24. 4, 52. Manso Sparta 1, 2. σελ. 228.

Σκίρον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκιάδιον. Λευκόν τι θολοειδὲς κατασκεύασμα (θολιὰ, ὀμπρέλλα), τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον ἐξαιρτ. αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις ἔν τινι ἑορτῇ ταύτῃ τῇ θεᾷ, ὀνομασθείσῃ διὰ τοῦτο, τὰ Σκίρα, καὶ τὰ Σκιροφόρια, ὁ δὲ μὴν αὐτὸς, εἰς ὃν ἐγίνετο αὕτη ἡ ἑορτὴ, ἐκαλεῖτο Σκιροφοριών, ἡ δὲ θεὰ αὐτὴ, Ἀθηνᾶ Σκιράς. Κατ' ἄλλους ἔκτισε Σαλαμίνιός τις, ὀνόματι Σκίρος, ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὠνομάζετο τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅλον Σκίρον, ὃν τρόπον καὶ ἀκρωτηριόν τι κείμενον ἀντικρὺ Σαλαμῖνος ὠνομάζετο, »Ἄκρον τὸ Σκιράδιον· εἰς τοῦτον τὸν ναὸν ἐφέρετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος λευκὸν σκιάδιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν πομπῇ, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ἔλαβε τὸ σκιάδιον τὴν ὀνομασίαν του. Κατὰ τὸν Φώτιον, ἐν λ. »Σκίρον«. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών· φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ Σκίρον σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι, ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεύς, καὶ ὁ τοῦ, Ἡλίου, κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι· σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν, καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχωρος μὲν ἐν β'. Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι. Πραξίων δὲ ἐν β'. Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.« Καὶ πάλιν ὁ αὐτός. »Σκίρος, ἑορτή τις ἀγομένη τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτι σκιάδειον ἐφόρουν ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος. Σκίρα δὲ τὰ σκιάδια, οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτο φασίν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ σκίρων Ἀθηνᾶν, ἣν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανῆκε ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον· ἡ Σκίρα δὲ ἐστὶ γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τὸ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα«. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον, σημαίνει τὸ, σκίρον, ὡς τὸ παρὰ Λατ. suburra, μέρος τι τῆς πόλεως, ἐν ᾧ διέτριβον αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι, οἱ παιγνιάριδες, οἱ βαλαντιοτόμοι κτ. Ὁ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστ. 8. 25. καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγουσι. »Σκίρον, τόπον τινά, ἔνθα αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι διέτριβον. Ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμείκοῦ διατρίβειν, οὗ φασι τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ ῥαστώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.«

Σκιροπαίκτης, ου, ὁ, πιθ. σκιῤῥοπαίκτης, = σκληροπαίκτης.

*Σκιρός, ά, όν, ἀντὶ, σκιῤῥός, ἀμφ.

Σκῖρος, ὁ· καὶ, σκίρος, καὶ σκίῤῥος, καὶ σκεῖρος. Ὁ γύψος, ἄλλως λατύπη. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Σκεῖρος, διὰ τοῦ, Λατύπη, ῥύπος, ἀριμὸς τυρός, ἅλσος, ἀρυμός«. Φιλητᾶς δὲ, τὴν πυρώδη γῆν· ἐν Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 925. »Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδυκεν«· ὁ Σουίδ. ὀρθότερον »Τὸν σκίῤῥον« ἀνέγνωσεν· ὅστις ἐστὶ καὶ τὸ »Σκιῤῥᾶν διὰ τοῦ »Γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος« ἠρμήνευσεν· ὡς καὶ τὸ, σκίρος, καὶ σκίῤῥος, μετὰ ταῦτα ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοφάνους ῥήσει μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ ἡρμην. »Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν· καὶ ἔπειτα »σκιῤῥόν, τὸ ξηρόν«. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἀναφέρει ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος. »Λοιπὸς γὰρ οὐδεὶς, τροφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἡμφιεσμένη«, καὶ ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἁρμόζει ἡ σημασία τοῦ, »Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν«. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. »Σκιῤῥῶνται, φαμὲν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσαπλύτου. Σώφραν δὲ τοῖς γυ-

ναιεῖοις τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. — Σκίρον δὲ τὸν ἀεὶ δὴ ῥύπον καὶ Κρατῖνος λέγει, καὶ Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τυρῷ ῥύπου· εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἔπεται. »Ἐμοὶ δὲ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι· καὶ ἐντεῦθεν δηλοῦται, ὅτι ὁ »Σκίρρος«, ἣν ἔτι καὶ εἶδος ἀργιλώδους πηλοῦ ἐπιτηδείου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, ὅτι »Σκιῤῥᾶς« καλεῖται ἔτι καὶ λευκή τις γῆ ὡς ὁ γύψος. Ὁ Ἡσύχιος δὲ ἑρμηνεύει τὸ »Σκίῤῥος« διὰ τοῦ, λατύπη, δι' ἧς οἱ πηλουργοὶ ἐπεστεύαζον τὰ ῥήγματα τῶν πηλίνων ἀγγείων. Ὁ Πολυδ. ἐν Ο'. 104. ὅπου περιγράφει τὴν σφαιρικὴν παιδιὰν »Ἐπίσκυρον« λεγομένην, σημειοῖ, ὅτι τὸ σκύρος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λατύπῃ· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχιος, καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πινδάρου (ἐν Πυθ. ε. 124) ἔνθα ἡ »Ὁδὸς σκυρωτή«, ἔστιν ἡ λιθόστρωτος, ἑρμηνεύει τὸ, σκῦρος, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος εἰς Διον. τὸν Περιηγ. στίχ. 521. διὰ τοῦ »τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασι«, τὰ ἀποξύσματα, πελεκήματα τῶν πετρῶν, ἀφ' ὧν γίνεται καὶ ἡ Λατύπη. Παρ' Εὐσταθίῳ φέρεται ἔτι τὸ, σκυῤῥώδης, ἀντὶ τοῦ, σκιῤῥώδης, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »σκυῤῥωθῶσι, λιθωθῶσιν· ἄρα, γράφεται ἡ λέξις καὶ σκίρος, καὶ σκεῖρος, καὶ σκῦρος, ἀδιαφόρως. ὅθεν »σκιῤῥῖται, οἱ τὰ ἐκ γύψου κατεσκευασμένα ἀγάλματα. Ἐν τῷ Ἡρακλεωτικῷ πίνακι, σελ. 158. συνεκφέρεται »τείρου καὶ ἀῤῥήκτου γῆς« 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Ψ'. αἱ Ἐκδοσεις τοῦ Ἀριστάρχου εἶχον ἀντὶ τῶν δύο στίχ. 332. καὶ 333. τὰ ἑπόμενα »Ἦ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς«, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Ῥίζα, Εὐστάθ. σελ. 1418. καλλίτερον ὅμως ἤθελ' ἦτον νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, στίπος, ἢ Πρέμνον, ἂν κατὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ εὑρίσκετο καὶ παράδειγμα, ἴδε ἐν τῷ, σκίῤῥος. 3) σκῖρος, ἡ, Ἀρκαδικός τις τόπος. ὅθεν οἱ σκιῤῖται, καὶ ὁ σκιρίτης λόχος, ἴδε σκιῤῖται.

Σκιροφόρια, τά (σκίρον, φέρω). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις ἑορταζομένη, κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Πλούταρχ. προβ. Ἑλλην. ἄλλως δὲ καὶ, σκίρα, τά· ἐλέγετο· ἐκ τοῦ

Σκιροφοριών, ῶνος, ὁ. Ὁ δωδέκατος Ἀττικὸς μὴν, ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἕως 15 Ἰουλίου, καθ' ὃν ἑορταζοντο τὰ σκιροφόρια.

*Σκιρόω, = σκιρτάω, μόνον παρὰ Νικ. Ὀνηρ. 75.

*Σκιῤῥαίνω (σκιῤῥός), = σκιῤῥόω, σκληραίνω.

*Σκιῤῥία, ἡ, = σκίῤῥος.

*Σκίῤῥον, τό, σκῖρος, Γύψος.

*Σκιῤῥός, ὁ. Οὐσιατ. τοῦ σκιῤῥός. Κάθε σκληρὸν σῶμα, σκλήρωμα· ἐξαρ. παρ' Ἰατροῖς, πρίσμα τι ἢ ἕλκος, ὅταν σκληρυνθῇ, Λατ. Scirrhus, Γαλην. »σκιῤῥὸς ἐστὶν ὄγκος σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους. δυσκινησίας τε καὶ δυσαισθησίας· οὐδετ. σκίῤῥον, τό. Τόρυμπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, ἢ ἐξωτερικὴ κορυὰ τῶν ἀκαθάρτων τυρῶν.

*Σκιῤῥός, ά, όν. Σκληρὸς, στερεὸς, σκληραμένος· καὶ τροπκ. »σκιῤῥοὶ θεοί, γέροντες«, ἀντὶ σκληροί, Schaef. Δογγ. σ. 364. (γράφ. δὲ καὶ σκειρὸς σκηρὸς, σκυρὸς, καὶ σκιρὸς, πλὴν οὗτος ὁ τύπος ἀμφ. ἴδε σκληρός).

Σκιῤῥόω, ῶ. Σκληρόν ποιῶ τι, σκληρύνω· εἰς σκίῤῥον μεταβάλλω. Μετ. Σκιῤῥόομαι, οῦμαι, σκληροῦμαι, σκληρὸς γίνομαι· σκίῤῥον ἀποκτῶ, Γαλην. καὶ Διοσκορίδ.

Σκιῤῥώδης, ες, ὁ, ἡ (σκιῤῥός, εἶδος) Ἐσκιῤῥωμένος, σκίῤῥου εἶδος ἔχων, σκληρὸς ὡς σκίῤῥος.

Σκίῤῥωμα, τό (σκιῤῥόω). Ταὐτὸν τῷ, σκλήρωμα, καὶ σκιῤῥός. Ὄγκος σκληρὸς καὶ ἀνώδυνος.

Σκιρτάω, ῶ. Μ. ἥσω. Ἅλλομαι, ὁρμητικῶς ἄνω καὶ κάτω κινοῦμαι, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω κτυπῶν τοὺς πόδας μου μετὰ δυνάμεως κατὰ γῆν, ὑψοῦμαι, ἐπὶ ἵππων. »Ὅτε σκιρτῷεν (ἀντὶ σκιρτάοιεν) ἐπὶ ζειδώρον ἄρουραν, καὶ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης«, Ἰλ. Ψ, 226, 228. ἔνθα ὑπερβολικῶς ὁ λόγος ἐπὶ ἵππων πολλὰ ταχυτάτων· τροπκ. εἶμαι ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος, ἀκόλαστος, ἢ προπέτης, αὐθάδης, Ἰακ. Lect. Stob. p. 78. Ἰων. σκιρτέω, Ὀππ. σπάνιος ἕτερος τύπος τό, σκιρόω, Νικ. (συγγεν. τῷ, σκάζω, σκαρίζω, σκαίρω, σπαίρω.) Ὅτι δὲ ἡ λέξις αὕτη συγγενεύει μετὰ τοῦ, σκαίρω, τὸ ἐσημείωσαν καὶ ἄλλοι, δὲν ἀπέδειξαν ὅμως ἀκόμη τὸν τρόπον τῆς παρεγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ σκάω, φαίνεται, ὅτι γίνεται τὸ σκάζω, καὶ σκαίω, σκαίρω, τά μὲν ἀντὶ τοῦ χωλεύω, τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ, πηδῶ, χορεύω, ὡς καὶ τὸ, σκιρτάω, εὔχρηστα. Ὅτι δὲ ἦν ποτε καὶ τύπος σκίρω, ἀφ' οὗ τὸ, σκίρτης, ὁ· ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ σκιρτάω. Ἐκ τοῦ τύπου σκύρω, οὐδὲν ἴχνος εὑρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ σκυράω, παρὰ Νικάνδρ. Ὀκρ. 75. »Ὅταν σκυρόωσι βόες«, ἔνθα νῦν »σκιρόωσι« κεῖται, ὅπερ ὁ Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, σκιρτῶσιν. Ἐν τῷ Ἡρακλεωτ. πίνακι κεῖται συχνάκις τὸ, σκύρος, ἀντὶ τοῦ, ὁρμός· καὶ συνήθως ἔστι τὸ, σκύρος, ἢ σκύρον, ἀντὶ τοῦ, λίθος, γύψος, λίθινος σκληρότης· ὅπερ καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ σκίῤῥος καὶ σκεῖρος. Ἐπάνω εἰς τοῦτο ἀναγει ὁ Σιεϊδέρος καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. »Ἀνακυρτάται, ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι· καὶ »Κυρβᾶσαι, ἀνασκιρτᾶνα, καὶ »Κυριάζεις, ἀποκαλεῖς, καὶ, χυρβιάσαι, σκιρτῆσαι, καὶ τελευταῖον τὸ »Ἀποκυριάζειν, ἀποκαλεῖν, ἀποφεύγειν, ἀποσκιρτᾶνα, ἅπερ ὁ Ἐμστερχουϊσιος παράγει ἀπὸ τοῦ, χοιριάζειν. Ἐντεῦθεν παράγει ὁ Σνεϊδέρος καὶ τὰ Δακωνικὰ κιρτάνιος, σκύρθαξ, σκυθάκιος ἢ σκυρθάλιος, ἀντὶ τοῦ, μείραξ ἢ νεανίσκος.

*Σκιρτέω, Ἰων. ἀντὶ, σκιρτάω, Ὀππ.

Σκιρτηδόν, ἐπίῤῥ. (σκιρτάω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκιρτᾶν, Ὀρφ. λείψ 24.

Σκιρτηθμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκίρτησις.

Σκίρτημα, τό. Πήδημα· χόρευμα, Αἰσχύλ.

Σκίρτησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ σκιρτᾶν.

Σκιρτητής, οῦ, ὁ. Ὁ σκιρτῶν, πηδητής, χορευτής· ὅθεν

Σκιρτητικός, ή, όν. Ὁ κλίσιν ἔχων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ σκιρτᾶν, χορεύειν ἢ πηδᾶν, πηδητικός.

Σκιρτοπόδης, ου, ὁ (σκιρτάω, πούς). Ὁ πόδας ἐπιτηδείους εἰς τὸ σκιρτᾶν ἔχων· ἐπίθετον τοῦ Σατύρου, Ἐπιγρ. ἀδ. 413.

Σκιρτοποιέω, ῶ. Σκιρτᾶν, πηδᾶν ποιῶ, Ψαλμ. κη'. 6.

*Σκίρων, ὁ, ὄρα σκείρων.

Σκιταλίζω. Ἔχω ἢ δεικνύω πορνικὴν ἐπιθυμίαν, πρός τι, ἀμφ. ἀνάγν. Δογγου ποιμ. γ'. σελ. 76., ἔνθα πρότερον »Σκυταλίζειν« ἔκειτο ἐκ τοῦ

Σκίταλοι, οἱ, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 634. Ὀνόματα δαιμόνων τινῶν πορνικῶν καὶ ἡδονικῶν ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς νυκτερινῆς παροινίας σχηματισθέντα· πιθανῶς ἐξ οἰκίας ἐφευρέσεως τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀβεβαίου παραγωγῆς. Ἴτως ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ οἱ παρὰ Κορνούτῳ (κεφ. 36.) ὀπαδοὶ καὶ σύντροφοι τοῦ Διονύσου, »Σκίρτοι ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν, καὶ οἱ Σευίδαι ἀπὸ τοῦ σεύειν« (τὸ Ἰῶτα ἐστι βραχύ, τὸ δὲ Ἄλφα κατὰ τὴν Βρ. ἀνάγνωσιν καὶ τὸν Ῥαν. κόδηκα μακρόν, κατὰ δὲ Reisig καὶ Dindorf γραφὴν βραχύ· παρβ. κόβαλος, σκιμμαλίζομαι.)

Σκιτών. ῶνος, ὁ. Δαίμων τις ὡς οἱ Σκίταλοι, Φερεκρ. παρὰ Φωτ. σελ. 385.

Σκίφη, ἡ (σκιφός), Κνιπεία. (– –)

*Σκιφίας, ου, ὁ Δωρ. ἀντὶ Ξιφίας.

*Σκιφίζω, Δωρ. ἀντὶ, ξιφίζω.

*Σκίφινος, ίνη, ινον. Κατεσκευασμένος, ἢ πλεγμένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ὅθεν, σκίφινον πλέγμα, κάλαθος ἐκ φοίνικος.

*Σκίφος, τό, Δωρ. ἀντὶ ξίφος. 2) φοῖνιξ, πίθν. διὰ τὰ ξιφοειδῆ φύλλα. (υν)

*Σκιφός, ἡ, όν. = κνιπός.

Σκίφος, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅθεν »Σκίφινον πλέγμα· πλέγμα· κάλαθος ἐκ φοίνικος. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει· »Σκίφος, ξίφος· οἱ μὲν, τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.

Σκιφύδριον, τό, Δωρ. ἀντὶ ξιφύδριον.

*Σκίψ, ὁ. = σκνίψ, Lob. Φρυν. σελ. 400.

Σκιώδης, ες, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ σκιοειδής. Ὁ σκιᾶς εἶδος ἔχων, σκιερὸς, σκοτεινός. »Φθινόπωρον σκιῶδες«, θολόν, σκοτεινόν, »νεφελῶδες, ὁμιχλῶδες, πλῆρες ὁμίχλης. Ἱπποκρ. καὶ ἐπίῤῥ. σκιωδῶς.

Σκιωρῖται. Λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν· γράφεται καὶ Σκειρῖται, καὶ Σκιρῖται.

Σκιωτός, ή, όν (σκιόω). Ἐσκιασμένος· καὶ ἰχνογραμμένος μὲ σκοτεινὰ χρώματα, nuancé. »Ζῶναι σκιωταί«. Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σλ. 13. σκιεραί, ἐπισκιασμέναι.

Σκλέω, τὸ πρωτότυπον τοῦ, σκλῆμι, παρακμ. ἔσκληκα, ἀφ' οὗ τὸ σκληρὸς, κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ σκελω, σκέλλω· ἢ ἐκ τοῦ, σκέλω, σκελέω, ἀφαιρεσει τοῦ πρώτου ε, σκλέω· ὁ σχηματιτμὸς σκέλω, ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ τὸ σκαλέω, ὡ· ὅθεν τὸ Λατ. squaleo.

Σκλῆμα, τό. Σκλήρωμα σκίῤῥωμα, ξηρότης· ἐκ τοῦ

*Σκλῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β. τοῦ σκέλλω.

Σκληραγωγέω, ῶ (σκληρὸς, ἀγωγή). Σκληρῶς κρατῶ, ἢ ἀνατρέφω τινά· ἄγω σκληρῶς τινά, Λουκιαν. ὅθεν

Σκληραγωγία, ἡ. Ἡ σκληρὰ ἀγωγή, ἀνατροφή, ἢ σκληρὰ δίαιτα, ἢ ὁ σκληροδίαιτος βίος.

Σκληράργιλλος, ὁ, ἡ (ἄργιλλος) Ἐκ ἢ μετὰ σκληρᾶς ἀργίλλου, ὡς, γῆ, Γεωπον. Ο'. δ'. 5.

Σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ σκληρὸν αὐχένα ἔχων, σκληρός, ἄγριος, ἀδάμαστος, σκληροτράχηλος, ἀκαμπής, οὗ τινος ὁ αὐχὴν, ὁ λαιμός, εἶναι σκληρός, ἀκαμπτος· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ σκληρῶν ἀνθρώπων.

Σκληρευνία, ἡ (εὐνή), = σκληροκοιτία.

Σκληρία, ἡ (σκληρός), = σκληρότης.

Σκληρίασις, εως, ἡ. Τὸ σκληρὸς εἶναι ἢ γίνεσθαι· ἐκ τοῦ

Σληριάω, ῶ. Σκληρὸς εἰμί, ἢ γίνομαι, σκληροῦμαι.

*Σκληρόβιος, ὁ, ἡ (βίος), = σκληροβίοτος, Τζέτζ.

*Σκληροβίοτος, ὁ (βίοτος). Ὁ διάγων σκληρὸν βίον. (ι)

*Σκληρόγεως, ὁ, ἡ. Ὁ σκληρὰν γῆν ἔχων, ἐκ σκληρᾶς γῆς, ἢ μὲ σκληρὰν γῆν, ἀπὸ ἢ μὲ σκληρὸν, στερεὸν ἔδαφος.

*Σκληρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σκληρᾶς γνώμης ὤν, Μοσχόπ.

Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ σκληρὸν δέρμα ἔχων.

Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ σκληρὰν δίαιταν ἔχων ἢ ὁ σκληρῶς διαιτώμενος, ὁ σκληρῶς καὶ φροντιστικῶς ζῶν, ἐξαιρ. ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν. »Βίος σκληροδίαιτος«, Φίλ.

*Σκληροειδής, ό, ή· καὶ σκληρώδης συναιρ. (εἶδος). Ὁ σκληροῦ εἴδους ὤν, Μανέθ. δ', 335.

Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληροκαρδία, ἡ. Ἡ σκληρὰ καρδία, σκληρότης τῆς ψυχῆς, Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Σκληροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ σκληρὰν καρδίαν, γνώμην ἔχων, ἀκαμπής, ἀσπλαγχνος, ἀμεταβλητος κατὰ τὴν γνώμην, Ἑκκλ. Συγγρ.

Σκληροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σκληρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Σκληροκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Μετὰ σκληροῦ κηροῦ ἐπιπεπλασμένος, ὡς παρὰ Διογ. Λαέρτ. ζ', 37. »Δέλτοι σκληρόκηροι«.

Σκληροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ σκληρὰν κοιλίαν ἔχων, δυσκοίλιος, Διοσκορ. ε. 29.

Σκληροκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω (κοίτη). Ἐπάνω εἰς σκληρὰν κοίτην κεῖμαι, σκληρὸν στρῶμα ἔχω, Ἱπποκρ. ὅθεν

Σκληροκοιτία, ἡ. Τὸ σκληρὰν κοίτην ἔχειν, ἢ τὸ κοιμᾶσθαι ἐπάνω σκληροῦ στρώματος, Ἱπποκράτ. ὑγ. γ', 2. ὅπου τὰ κάλλιστα Χειρόγραφα »σκληρευνίαν« ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχουσι.

Σκληρόκοκκος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ σκληρὸν κόκκον ἔχων.

Σκληρολεκτης, ου, ὁ (λέγω). Ὁ σκληρὰ λέγων. ἀμφ.

Σκληροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Εἶδος μάντεων ἢ θαυματουργῶν, Ἀθήν. δ', σελ. 129. καὶ, »σκιρροπαίκτης«.

*Σκληροποιέω. Κάμνω σκληρόν, ἐκ τοῦ

Σκληροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σκληρὸν ποιῶν τι, ὁ σκληρύνων, Πλούταρχ.

Σκληρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ σκληροὺς πόδας ἔχων, Γλῶσσ.

Σκληροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ σκληρὸν πρόσωπον, ἢ σκληρὰν ὄψιν ἔχων.

Σκληροπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ σκληρὸν πυρῆνα ἔχων, ἀμφ.

Σκληρός, ά, όν (σκέλλω, σκληναι, τὸ ξηραίνω). Ξηρός, κατάξηρος, τραχύς, ἀκαμπής· ὅστις δὲν ἐνδίδει εἰς βίαν, ἀλλὰ ἢ θλᾶται ἢ συντρίβεται, ἀντίκειται τῷ; μαλακός, καὶ ὑγρός, Ἀριστοτέλ. προβλ. λ', 1. ἔτι δὲ ἰσχνός, λεπτός· ἐπὶ δὲ φωνῆς ἢ ἤχου, παχύς, χονδρός, βαθύς, βραχνώδης, »σκληρὸν ἐβρόντησεν« Ἡσιοδ. Θεογ. 839. ὡσ. »σκληραὶ βροντάων«, Ἡροδ. 8. 12. πρβ. αὖος. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄγριος, θηριώδης, ἀπρόσιτος, ἄσπλαγχνος, αὐστηρός, μετάνθρωπος, ἢ ἀπάνθρωπος, ἀκαμπτος, ἀσπλαγχνος, ἀνελεήμων, οὗ τινος ἢ γνώμη δὲν κλίνει εἰς εὐδεμίαν παράκλησιν, καὶ δύσκολος, χαλεπός, τζινιάρης. β) ἐπὶ δὲ πραγμάτων, βαρύς, δύσκολος, κοπιαστικός, ἐπαχθής, δριμύς, πικρός, ἀηδής, σφοδρός, Πλούταρχ. Ἀποφθ. »Σκληρὰ ἐπιστολή«, βαρεῖα, ὑπερήφανος. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, φαινόμενος κατὰ τὴν ὄψιν παλαιότερος ἢ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ φαίνηται κατὰ τοὺς χρόνους του, Πλατ. Θεαιτ. σελ. 162. Β. »Παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν«, Λουκιαν. »Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν«, Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ., ὅπερ ὁ Ξενοφ. »Μέγιστος ὢν τῶν παίδων« λέγει· παιδίον δηλαδή, τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι εἶναι μεγαλήτερον, παρ' ὅσον εἶναι κατὰ τὴν ἡλικίαν του, μικρὸν μὲν κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του, μέγα δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός του καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις του· ἀντίκειται τὸ, Προφερὴς· οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου »σκληφρὸς« λέγουσι. Ἐπίρρ. σκληρῶς (συνώνυμοι τύποι εἰσὶ σκληρός, σκιρρὸς, ξηρός, ξερός, σχερός, σκελιφρός, σκολυφρός, συγγ. τῷ, χέρρος, χέρτος)

Σκληρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ σκληρὰν σάρκα ἔχων.

Σκληρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ σκληρὸν στόμα ἔχων· κυρίως ἐπὶ ἵππων ἀδαμάστων· ὅθεν ἀδάμαστος, ἰσχυρογνώμων, ἀνυπότακτος. 2) σκληρὰς προφορᾶ, δυσκολοπρόσωπος, ὅθ' ν »σκληρόστομεν σίγμα«, Ἀθήν. σελ. 467. τὸ τραχὺ κατὰ τὴν προφοράν.

Σκληρόστρυχος, ὁ, ἡ (ὄστρακον). Ὁ σκληρὸν ὄστρακον ἔχων

Σκληροσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ σκληρὸν σῶμα ἔχων.

*Σκληροτηρ, ἡ βέλτιον σὺν τῷ Βεκκέρῳ ἐκ τινων χειρογράφων. σκληροτηρ, Ἐρετριστὶ ἀντὶ σκληρότης, ἡ, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 434. C.

Σκληρότης, ητος, ἡ (σκληρός). Τὸ εἶναι τοῦ σκληροῦ, τραχύτης, μεταφορ. ἀγριότης, ἀκαμψία τῆς γνώμης, σκληρογνωμία.

*Σκληροτραχηλέω. Εἶμαι σκληροτράχηλος, ἐκ τοῦ

Σκληροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ταὐτὸν τῷ, σκληραύχην, ὅθεν »σκληροτραχηλέω« σκληροτράχηλος εἰμί, παρὰ Γραμματικ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, Τελχιτενέω.

Σκληρότριχος, ὁ, ἡ, = σκληρόθριξ. Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληρουχία, ἡ (ἔχω). Τὸ σκληρῶς ἔχειν, κρατεῖν, Ἰώσηπ.

Σκληροφθαλμία, ἡ. Ἡ τῶν ὀμμάτων σκληρότης, Παῦλ. Αἰγ γ', 22. »Ἡ μὲν σκληροφθαλμία, σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρατίας« ἐκ τοῦ

Σκληρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ σκληροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

*Σκληροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σκληρᾶς φύσεως ὤν.

Σκληρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ σκληρὰν ψυχὴν ἔχων, σκληροκάρδιος.

Σκληρόω, ῶ (σκληρός). Σκληρὸν, ἀκαμπτον, κορδῶτὸν ποιῶ τι καὶ σκληρύνω.

Σκληρυντικός, ἡ, όν. Ὁ σκληρύνων, σκληρὸν ποιῶν τι, ἐκ τοῦ

Σκληρύνω, ταὐτὸν τῷ, σκληρόω, παθ. παρακ. ἐσκλήρυσμαι καὶ ἐσκλήρυμμαι, ὅθεν

Σκλήρυσμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, σκλήρωμα.

Σκληρυσμός, ὁ (σκληρύνω). Τὸ σκληρὸν ποιεῖν· σκλήρωμα, Ἱπποκρ.

*Σκληρώδης, ὁ, ἡ, = σκληροειδής.

Σκλήρωμα, τὸ (σκληρόω). Τὸ ἐσκληρωμένον μέρος, ἢ σῶμα· ὄγκος σκληρὸς καὶ τραχύς, σκίρρωμα. Σκίρρος οἰδηματώδης ἢ ἐρυσιπελατώδης, Ἰατρ.

Σκληφρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, σκληρός, Ἀττικῶς, κυρ. συναιρ. ἀντὶ σκελιφρός. Πλάτων εἰς Εὐθύδημ. »Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρός, οὗτος δὲ προφερής, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν«, ὅπερ ὁ Τίμαιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, »σκληρὸς καὶ παρηβηκώς«, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος· ὁ δὲ Σχολ. »σκληρὸς, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. Προφερὴς δὲ, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρεσβύτερος« ἐκ τοῦ, σκελιφρός· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »σκλιφός, ὁ, ἡ· ὁ τραχὺς, καὶ σκληρὸς, συνεσφιγμένος καὶ λεπτὸς τῷ σώματι, ἤτοι ἰσχνός· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει· καὶ μάλιστα ἐπὶ καρύων λεγόμενον, ὧν τὸ σπαλὸν καὶ ἐδώδιμον μέρος συνεσφιγμένον ἐστὶ τῷ κελύφει.

Σκνιπαῖος, αία, αῖον (σκνῖφος, σκνιφός). Ὡς τὸ, κνεφαῖος. Σκοτεινός, ἀφεγγής Θεοκρίτ. ιγ'. 93. »σκνιπαῖος ὁδίτης«, ἐν σκότει πορευόμενος ὁδοιπόρος.

Σκνιπός, ἡ, όν (κνίζω, σκνίπτω), ὡς τὸ, κνιπός. Φειδωλὸς, φιλάργυρος εἰς ἄκρον, συγκαμερός. 2) καὶ = σκνιφός· ὅθεν

*Σκνιπότης, ἡ. Ἡ ἄγαν, ῥυπαρὰ φιλαργυρία, ὡς κνιπότης.

Σκνιποφάγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Κνιποφάγος, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ἡ. 3. »Ὄρνεα σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνίπας θηρεύοντα ζῆ«.

Σκνίπτω (κνίζω). Τσιμπῶ τροπκ. φιλαργυρεύομαι εἰς τὰ πορφυρά, κυττάζω τροπον τινὰ νὰ τζιμπῶ πού τι ἀπό τινα. Παρ' Ἡσύχ. »Σκνίπτειν, νύσσειν«, ὅθεν τὸ, ἀποσκίπτειν, ταὐτὸν τῷ, ἀποσχάζειν, καὶ ἑπομένως τὸ, διασκίπτω, καὶ διασκενίπτω, διασκηνίπτω, τὸ συντρίβω, Νίκανδρ. Θηρ. 193. »Πάντα διεσκήνιψεν«, ἔνθα ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐσκένιψε, διέφθειρε, διεσκέδασεν. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι »σκίπει, νύσσει, ἀντὶ, σκνίπει, καὶ κνιπεῖν, σείειν, ξύειν. Ἐκ τοῦ, κνῶ, κνάω, κνίω, κνύω, κνίπτω, κνίψ, σκνίψ, σκνίπτω, καὶ παρενθέτει τοῦ ε, ἢ η, σκενίπτω, σκηνίπτω Τοῦτο δὲ τὸ, κνίπτω, ἔστι μετὰ τοῦ, κνίζω, κνίσσω, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὴν διάλεκτον (ἄρα συγγεν. τῷ σκνίψ, κνίψ, κνιπός, κνάω, κνάπτω, κνύω· καὶ τοῖς ταύτοσημ. τύποις, σκενίπτω καὶ σκηνίπτω παρὰ Γραμματικ.)

Σκνῖφος, τό· ταὐτὸν τῷ, κνέφας. Σκότος, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Σκνιφός, ἡ, όν (κνέφας, νέφος), ὡς τὸ, κνιφός. Σκοτεινός, ἀσέληνος, θολός, σουρουπιάζων· ὅθεν καὶ ἐπὶ σκοτεινῆς ὄψεως, ὀμματος, ὁ ἀμυδρῶς βλέπων, ὅς τις δὲν βλέπει τόσον καλά· »Ἡ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπωνα«, Σιμωνίδης παρὰ Πολυδ. β'. 65. ὅπου τὰ Χειρόγραφα »σκνιπὸς« ἔχουσιν· ὅθεν τὸ σκνιφόω, καὶ ἀποσκνιφόω· ἴδε ἐν τούτῳ ἴσως καὶ σκνιπὸς γεγραμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται ἔτι καὶ, κνιπός, ὅθεν τὸ, κνιπότης, παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Ξηροφθαλμίας Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς«· ὁ αὐτὸς ἔτι, »κνίπες, ὄμματα περιβεβρωμένα«· ἴδε σκνιπαῖος. 2) ἐκ τοῦ κνίζω, κνίπτω, = σκνιπός, φειδωλός, φιλάργυρος.

*Σκνιφότης, ἡ. Σκοτεινάδα, ἀμυδρότης, ἀμβλυωπία, ἀδυναμία τῶν ὀμματίων, καὶ κνιφότης.

*Σκνιφόω (σκνιφός). Σκοτίζω τι, προξενῶ σκοτάδαν, θολόνω.

Σκνίψ, ὁ, σπανιώτ. ἡ, γεν. σκνιπός καὶ σκνιφός, ὀνομ. πληθ. σκνῖπες, Lobeck Φρυν σελ. 399. κτ. (σκνίπτω, κνίζω), ὡς τὸ, κνίψ. Σκώληξ τις, εὑρισκόμενος ὑποκάτω τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων· σκωλήκιον εὑρισκόμενον ὑποκάτω εἰς τὰς φλοιοῦδας τῶν δένδρων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 17. »Ἐγγίνονται καὶ κνῖπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῖ καὶ τῇ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης«. Γαλην. ἁπλ. φαρμ. θ'. »Ἡ ἀμπελίτις γῆ, περιχρισμένη ταῖς ἀμπέλοις, φθείρει τοὺς γενιωμένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς σκνίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργεῖν· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τὰς ἀμπέλους φθείροντες σκώληκες, οἱ παρ' ἡμῖν »Μαμούδια, τὰς λεγόμενοι, οἵτινες κατατρώγουσι τὸ ἐνοιδισκόμενον τῶν ἀμπέλων μέρος, ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, τὸν ὀφθαλμὸν δηλαδή, τὸ βομβούκιον, ὡς ὁ Γαληνὸς αὐτόθι λέγει. »Τούτους οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθίοντες οἱ σκνῖπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους· διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί«. Λέγεται ἔτι τὸ ζῷῦφον τοῦτο ὑπό τινων καὶ, καλαβρός. Ἐκλήθησαν ἔτι »Σκνῖπες« καὶ οἱ μικροὶ μύρμηκες, οἱ τὰ σῦκα ῥοκανίζοντες. »Καὶ τὸ τῶν μικρῶν μυρμήκων γένος, οὓς καλοῦσι τινὲς Σκνῖπας«, Ἀριστοτ. αἰθ. ε. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Κνίψ, ζῶον πτηνὸν ὅμοιον κώνωπι· τὸ πτερωτὸν τοῦτο ζωῦφιον, ὅ μάλισα

ἐπικάθηται τοῖς ἱσταμένοις ὕδασι καλεῖ ἡ συνήθεια »Σκνίπαι· ὁ Φώτ. ἔχει. »Σκνίψ, ζῶον κωνωπῶδες« καὶ »Σκνίψ ὁ ἐκ χώρας, παροιμία ἐπὶ τῶν μεταπηδώντων· ἔστι γὰρ Σκνίψ ζῶον μικρὸν ξυλεφάγον«. 2) τροπκ. φειδωλὸς, παρὰ φιλόργυρος, ὅστις συγχέει ἢ τσιμπᾶ τρόπον τινὰ χρήματα ἀπὸ κάθε μέρος.

*Σκοά, ἡ· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, σκιά, ὅθεν »Σκοΐδιον, ἀντὶ, σκιάδιον. Ἡσύχ. παρὰ Πολυδ.« Σκοομαχέω, ἀντὶ τοῦ, σκιαμαχέω, καὶ Νικάνδρ. »Σκοιοῖς, ἀντὶ τοῦ, σκιεροῖς.«

Σκοῖδος, ὁ. Λέξις Μακεδονική, ταὐτὸν τῷ, Διοικητής, ἢ Ταμίας. γράφ. καὶ, κοῖδος· ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἑμστερχ. Πολυδ. 10, 16. Meineke Μένανδρ. σελ. 97.

*Σκοιός, ά, όν (σκοά). Σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ σκιερός.

Σκολιάζω, Μ. άσω (σκολιός). Σκολιὸς εἰμί, χωλαίνω, κουτζαίνω. »Ταῖς ὁδοῖς σκολιάζειν, σκολιοὺς, ἤτοι στραβοὺς, μὴ συγχωρημένους δρόμους περιπατεῖν, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκολιαίνω (σκολιός), ταὐτὸν τῷ, σκολιόω.

Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή)· ταὐτὸν τῷ, Ἀγκυλομήτης, ὁ ὢν σκολιῶν, δολίων, πανούργων συμβουλῶν ἢ σκοπῶν.

Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μετὰ σκολιῶν, ἤτοι στραβῶν γραμμῶν σημειώμενος ἢ γεγραμμένος, στραβογραμμένος ὁ σκολιὰς, ἤτοι στραβὰς γραμμὰς ἔχων, Ἀθήν. ζ'. σελ. 286.

*Σκολιοδρομέω, ῶ. Σκόλιον, στραβὸν δρόμον τρέχω, κάμνω, ἐκ τοῦ

Σκολιοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ σκολιὸν δρόμον τρέχων, ἢ κάμνων, Ὀρφ.

Σκολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκολιὰς, συστραμμένας τρίχας ἢ φύλλα ἔχων, Μελέαγρ. ά. 37.

Σκολιόν, τό· προσυπακ. Μέλος, ἢ ᾆσμα. Παροιμία τις ᾠδὴ, ἣν ἔψαλλον ἐν τοῖς συμποσίοις κυκλικῶς μετὰ τῆς λύρας οἱ σιτιμόνες αὐτοὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὁ Τέρπανδρος ἦν ὁ ἐφευρέτης τούτων τῶν σκολιῶν ᾀσμάτων· ἐτυμολογεῖται δὲ κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ συνοδευόντος αὐτὰ εἴδους τῆς Μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο νόμος σκολιὸς, ἀντιθ. τῷ, νόμος ὀρθιος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιβραχικοῦ ῥυθμοῦ, »ῥυθμὸς σκολιός«, τὸν ὁποῖον παρετήρει τις εἰς πολλὰ σκόλια, κατ' ἄλλους, τοὺς περισσοτέρους, ἐπὸ τῆς τάξεως, καθ' ἣν, ὡς μαρτυροῦσιν ὁ Δικαίαρχος, Πλούταρχος καὶ ἄλλοι, ἐψάλλοντο ταῦτα τὰ ᾄσματα, οὐχὶ κατὰ σειράν, ἀλλ' ὅπως ἐτύχαινε καὶ εἴχέ τις ὀρεξιν, Ilgen carm. conv. Graec. 1798. καὶ μάλιστα σ. πέ. κτ. ρσζ'. πρ. Athen. 15, 49. 50. Ἰδοὺ δὲ τί λέγουσι περὶ τούτων μερικοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς Φώτιος μὲν Δικαίαρχος (μαθητὴς ἦν οὗτος Ἀριστοτέλους) ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων (φησίν), ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν Σκολιόν. Ὡ. δ' Ἀριστόξενος καὶ Φίλης ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρὰ μέρος ἑξῆς μυρρίνας ἔχοντες (ἢ δάφνας) ᾖδον ᾠδὰς καὶ ἐρωτικὰ σύντονα, ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν, ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Γοργ. προστίθησιν. »Ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνιῶν οὐσῶν, καὶ τούτῳ καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς κατακλίσεις παραβύστους γίνεσθαι, οὐ διὰ τὴν μελοποιΐαν οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρρίνης σκολιὰν διάδοσιν, ταύτῃ καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι«. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιέ. σελ. 694. λέγει. »Σκολιὰ δὲ καλοῦνται οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅς τις σκολιὸς ἦν, λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά· ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὴν ἀλλά γε κατά τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς· τρίτον δὲ, καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, οὗ μετεῖχον οὐκ ἔτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ, εἰ τύχοιεν, ὄντες. Διόπερ ὡς ἀταξίαν τινὰ μόνον παρὰ τ' ἄλλα ἔχον, τὸ μεθ' ὅμα, μηδ' ἑξῆς γενόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι, Σκολιὸν ἐκλήθη«. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐν Προβλ. συμπ. ά. λέγει. »Ἐπεί τοι καὶ τὰ Σκολιὰ φασιν, οὐ γένος ᾀσμάτων εἶναι πεποιημένων ἀσαφῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ᾖδον ᾠδὴν τοῦ Θεοῦ κοινῶς ἅπαντες μιᾷ φωνῇ παιανίζοντες· δευτέραν δὲ ἐφεξῆς ἑκάστῳ μυρτίνης παραδιδομένης, ἣν Αἰσχον, οἶμαι, διά, τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον, ἐκάλουν· ἐπὶ δὲ τούτῳ λύρας περιφερομένης, ὁ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε, καὶ ᾖδεν ἁρμοζόμενος, τῶν δὲ ἀμούσων οὐ προσιεμένων, Σκολιὸν ὠνομάσθη τὸ μὴ κοινὸν αὐτοῦ μηδὲ ῥᾴδιον· καὶ μικρὸν κατωτέρω ὁ αὐτὸς λέγει περὶ τούτων ἄλλον τρόπον. »Ἄλλοι δὲ φασι τὴν μυρτίνην οὐ κεθεξῆς βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἐπὶ κλίνην διαφέρεσθαι· τὸν γὰρ πρῶτον ᾄσαντα τῷ πρώτῳ τῆς δευτέρας κλίνης ἀποστέλλειν· ἐκεῖνον δὲ τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης· εἶτα τὸν δεύτερον ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· καὶ τὸ ποικίλον καὶ πολυκαμπές, ὡς ἔοικε, τῆς περιόδου, Σκολιὸν ὠνομάσθη«. Ὁ δὲ Πρόκλος ἐν Χρηστομαθ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 988. ἄλλως πως λέγει. »Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾖδετο παρὰ τοὺς πότους, διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἔστ' ὅτε καλοῦσι, ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατακεκῃ καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἔνιοι ἤρετο, κατὰ ἀντίφρασιν· τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ παρειμένων οἴου τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς, συγκύπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς· ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, Σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον«. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. »Σκολιά, τὰ συμποτικὰ ᾄσματα, ἀπὸ τοῦ μεθύουσι, καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι, ὡς φησιν Ὦρος« Λέγοντας δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς κοινοῖς »Κουτσάκια, τάω· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ Κουτσός, ὅπερ ταὐτὸν ἐστι τῷ, Σκολιός. Ἀντίκειται τῷ, Σκολιὸν κατά τε τὸ μέτρον καὶ τὴν μελῳδίαν τὸ, Ὄρθιον μέλος, καὶ, Ὄρθιος νόμος· μ' ὅλον τοῦτο αἱ περὶ τούτων γνῶμαι εἰσὶ διάφοροι. (ὁ κοινὸς τονισμὸς ἐστι σκολιὸν, ὅμως ὁ ἀκριβέστερος καὶ ὀρθότερος, σκόλιον, πρβ. Ilgen σελ. LXXXIV.)

Σκολιόνειρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκολιὰ ὄνειρα ἔχων, βλέπων. ἀμφ.

Σκολιοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ σκολιῶς, οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν περιπλανώμενος. ἀμφ.

Σκολιοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ σκολιῶς πορευόμενος, Σέξτ. Ἐμπ.

Σκολιός, ά, όν. καὶ Ἐπίρ. Σκολιῶς. Στραβὸς, ἐστραβωμένος, στρεβλὸς, συνεστραμμένος, σκαμβὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, Ἡροδ. 2, 86. καθόλου οὐκ ὀρθὸς, ἀντιθ. τῷ, ὀρθὸς, ὄρθιος· καὶ ἐξαιρ. πολλάκις τροπκ. μὴ ὀρθὸς, ὄχι εἰλικρινὴς, ἄδικος, δόλιος, ἀπατηλὸς, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 387. »Θεῖ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας«, ἀδίκους, ἀπὸ τοῦ εὐθέος καὶ ὀρθοῦ παρατετραμμένας ἐπὶ τὸ ἄδικον, ὅ ἐστι, στρεβλὰς· καὶ Ἡσιοδ. Ἔ. 194. 221. 252. »Σκολιοὶ μῦθοι, σκολιαὶ δίκαι«, σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρ' Ἡτ. Ἔ. 7. ἐπίρρ. σκολιῶς, Ἡσ. Ἔ. 260. 264. πρβ. σκολιέν. — Τοῦ δὲ Στράβωνος (14, σελ. 948) τό, »Σκολιὰ ἔργα«, τὸ ὁποῖον διαφόρως ἠρμήνευσαν, ὑπάρχει μόνον διεφθαρμένη ἀνάγνωσις, ἀνθ' ἧς ἐπρόβαλεν ὁ μὲν Uhden, »σκοπάδεια ἔργα«, ὁ δὲ Tyrwhitt, Κορκῆς, καὶ Jacobs, Amalth. 2. σ. 345, κάλλιον »σκόπα ἔργα«. (συνήθως παρὰ τὸ σκέλλω, καμπυλωμένος ὑπὸ ξηρότητος.) ὅθεν γίνεται ἐκ τοῦ σκέλλω, τὸ ξηραίνω, καὶ ξηρανόμενον καμπύλον ἢ στρεβλόν, στραβὸν ποιῶ.

Σκολιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ σκολιοῦ, ἢ συστροφὴ, ὁ ἑλιγμὸς, ἡ λοξότης, πλαγιότης, ἢ τὸ σκολιὸν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ βαδίσματος. τροπ. ἡ μὴ εἰλικρίνεια, ἡ κακοήθεια.

Σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, σκολιόβουλος. Ὁ μὴ ὀρθῆς, κακοήθους γνώμης ὤν.

Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). ταὐτὸν τῷ, ἀγκυλοχείλης, (χεῖλος). Μὲ στραβὸν, καμπύλον ἄκρον, χεῖλος, ἢ μύτην.

Σκολιόω, ῶ. (σκολιός). Σκολιὸν ποιῶ.

*Σκολιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκολιὸς τὴν ὄψιν, τὸ εἶδος, Ἀπολλ. Σοφ.

Σκολίωμα, τό. (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν γεγεννημένον καμπύλωμα, στρέβωμα.

*Σκολιωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ κυττάζων στραβὰ, πλαγίως, ἀλλοίθωρος. ὁμφ.

Σκολίωσις, εως, ἡ (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν ποιεῖν, ἢ καμπύλωσις, στρέβωσις.

Σκόλλυς, υος, ὁ (σκολόπτω). Τρόπος τις τῆς κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὁπότε τις ἀφίνει κατὰ τὴν κορυφὴν μέρος τῶν μαλλῶν· καθὼς π. χ. τὴν σήμερον ἐστιν ἡ κουρὰ τῶν Ἀλβανῶν· ἄρα, ὁ κατελελειμμένος κατὰ κορυφὴν τῶν τριχῶν πλόκαμος, Ἀθήν. σελ. 494. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου »Σκολλίω, ἔχει· γράφ. δὲ καὶ, σκολλύς, ἢ σκόλλις. ἡ δὲ συνήθεια »Σκολλί, τόω, λέγει τοῦτο· ἑπόμενος δὲ καὶ τὸν ἐκ τοῦ λίνου ἕτοιμον πρὸς γνάπτιμον πλόκαμον.

*Σκόλοκρος, ὁ, ἡ, ὡς τό, κόλος. Κολεβός, ἐπὶ ζώων μὲ κοντὰ, ἢ κολεβὰ κέρατα, καὶ ἐπὶ κομμένων τὴν κορυφὴν δένδρων, Φωτ.

Σκολόπαξ, ακος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, μακρὸν τὸ ῥάμφος ἔχον, πιθαν. τοῦ δάσους ἢ Ξυλόκοπτα, (Μπεκάτσα), Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. θ'. 8, Scolopax. λέγεται καὶ, σκολωπαξ. τινὲς δὲ ἀντὶ τούτου, ἀσκαλώπας, ἢ ἀσκάλωξ εἶπον.

Σκολόπενδρα, ἡ. Εἶδος ἐντόμου πολυπόδου, χιλιοποδαροῦσα, ἢ σαραντοποδαροῦσα. λέγεται καὶ, ἴουλος καὶ μυριόπους. 2) ἡ θαλάσσιος σκολόπενδρα, θαλάσσιός τις σκώληξ, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῆς Νηρηΐδος. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ά. 5. ό. 1. Ἔστι δὲ ἔντομα καὶ ἄπτερα, οἷον ἴουλος καὶ σκολόπενδραι· καὶ ό. η. »Πάντα δ' ἔχει διαιρούμενα ζωὴν τὰ ἔντομα· μετὰ μὲν οὖν τοῦ μέσου καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κοιλία ζῇ· ἄνευ δὲ τούτου ἡ κεφαλὴ οὐ ζῇ. Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τὴν τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐρὰν, οἵον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα«. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 812. κεῖται »ἀμφικάρης σκολόπενδρα«. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν β'. 10. περιγράφει συντόμως καὶ τὴν θαλασσίαν σκολόπενδραν οὕτωσί. »Εἰσὶ δὲ καὶ σκολόπενδραι θαλάττιαι, παραπλήσιαι τὸ εἶδος ταῖς χερσαίαις, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττους· γίνονται δὲ περὶ τοὺς πετρώδεις τόπους· τὴν δὲ χρόαν εἰσὶν ἐρυθρότεραι καὶ πολύποδες μᾶλλον καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων· καὶ ἐν θ'. 25. »Βαδίζουσι δ' αἱ σκολόπενδραι περὶ τὰ κινησώδη, ὥσπερ καὶ αἱ χερσαῖαι· τῷ μὲν οὖν στό-

ματι οὐ δάκνουσι, τῇ δὲ ἅψει καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὥσπερ αἱ καλούμεναι κνίδαι· τοιαῦτα λέγει καὶ ὁ Αἰλιανός (Ζώ. Ἱστορ.) ἐν ζ'. 26. καὶ λέ. 4. καὶ 22. καὶ Πλίνιος ἐν κή. 7 Αὕτη ἡ θαλαττία πιθανῶς ἀνήκει εἰς ἓν ἄλλο εἶδος σκωλήκων σχεδὸν εἰς τὸ τοῦ Λιννάιου Νηρῆς, Nereis καλούμενον, ἣν ὁ Αἰλιανὸς ἐν ιγ'. 23. περιγράφει ὡς Κῆτος θαλάσσιον, καὶ περὶ ἧς εὑρίσκονται καὶ δύο ἐπιγράμματα σύμφωνα· ὁ Νουμένιος παρ' Ἀθηναίῳ ζ'. σελ. 304. καλεῖ τὴν θαλαττίαν σκολόπενδραν »Ἰοβόλον σκολόπενδρον«, ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἔστιν ὀρθή. Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ καὶ ὁ Διοσκορίδης ἐν β'. 16. Περὶ δὲ τῆς ἰοβόλου σκολοπένδρας, ἥτις καὶ Ὀφιοκτόνη καλεῖται, ὁμιλεῖ ὁ αὐτὸς ἐν ε. τῶν Θηριακῶν, καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 812 καὶ φαίνεται, ὅτι ἐστὶν ἡ τοῦ Λιννάιου Scolopendra morsitans, ἡ ταύτῃ ἄλλη τις ὁμοία. Παρὰ Θεοφράστῳ, Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 11. κεῖται ἡμαρτημένως »Σκολοπίαα, ὅθεν

*Σκολοπενδρειος, εία, ειον. Ἀπὸ σκολόπενδραν, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὤν.

Σκολοπένδριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ »Ἀσπληνον« καλεῖται· λέγεται δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν σκολόπενδραν τὸ ζῶον, διὰ τὰς πολλὰς ἐντομὰς καὶ κατ' ἄμφω τὰ μέρη, καὶ διὰ τὰς προσπεφυμένας ὁμοίας ποσὶν ἶνας, Διοσκορ. γ'. 151. καὶ Γαλην. συνθ. φαρμ.

Σκολόπενδρος, Ὁ, = Σκολόπενδρα.

Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὁ τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν τῆς σκολοπένδρας ἢ τοῦ σκολοπενδρίου ἔχων. Ὁ Στράβ. ἐν ιγ'. σελ. 873. καλεῖ οὕτω καὶ τὸ πολλοὺς λόφους καὶ ῥάχας ἢ προεξέχοντας πρόποδας περὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔχον ὄρος.

*Σκολοπηΐς, ίδος, ἡ (σκόλοψ), »μοῖραι«, Μανέθ. δ'. 197. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη τοῦ διὰ τοῦ σκόλοπος διατετρυπημένου, συνβλισμένου.

Σκολοπία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, (σκόλοψ). Εἰς ἢ ἐπὶ τὸν σκόλοπα βάλλω, συνβλίζω, παλουκόνω, καὶ μπήγω ἀγκάθι, Διοσκ. νόθ. σ. 477. ὅθεν παθητ. Διοσκορ. νόθ. σελ. 477. »Ἂν σκολοπισθῇ τις«, ἂν κεντηθῇ, ἢ συνβλιστθῇ τις ὑπὸ τινος σκόλοπος, ἤτοι ἀκανθίου.

Σκολοποειδής, ὁ, ἡ (σκόλοψ, εἶδος). Ὁ σκόλοπος εἶδος ἔχων, ὀξύς, ἢ συνβληρὸς ὡς ὁ σκόλοψ, ἓν παλούκιον.

Σκολοπόεις, εσσα, εν. Πλήρης σκολόπων. ἀμφ.

Σκολοπομαχαίριον, τό. (σκόλοψ, μάχαιρα). Εἶδος χειρουργικοῦ μαχαιρίου ὀξέος καὶ κοπτεροῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνον, Γαλην. μεθοδ. Ἰατρ. ιθ'. 15. 17. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 6.

Σκολοπώδης, ὁ, ἡ. συναιρ. ταὐτὸν τῷ, Σκολοποειδής, Θεόφρ. Φυτ. α'. 16.

Σκόλοψ, οπος, ὁ. Πᾶν ὀξὺ σῶμα· ἄρα, ἄκανθα, ἀκάνθιον ἢ ἀγκάθιον, ἀγκίδα· καθόλου ἀκωκή, μύτη· καὶ ἐξαιρ. πάλος, παλούκιον, χαράκωμα (pallisade), τὸ καθολικὸν μέρος ὀχυρώσεως εἰς πόλεις καὶ ἄλλα πρὸς ἀντίστασιν ἐπιτηδεια μέρη, παρ' Ὁμ. ἠδη, καὶ ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἰλ. μετὰ τῶν λέξεων, τείχη καὶ τάφρος, Ἰλ. Θ, 343. Μ, 63. Ο, 344. Ὀδ. 4, 45. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 97. λέγεται ἔτι καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, τὸ παλούκιον, δι' οὗ τιμωροῦσιν εἰς θάνατον τοὺς κακούργους, Ἰλ. Σ, 177. Ὁ Εὐστάθιος περιγράφων τὸ, Σκόλοπες, λέγει, »Ὀρθὰ ξύλα ἀπωξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις«, ἄρα, Παλούκια. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόλος, μηδαμῶς δὲ ἐκ τοῦ σκάλλω. συγγεν. τῷ, σκῶλος.)

Σκόλυθρος, ὁ (σκολύπτω), ὅθεν τὸ ὑποκορισ. σκολύθριον καὶ σκολύφριον. Ταπεινον, ἤτοι χαμηλόν, τρόπον τινὰ κολοβόν, τρίποδον διφρίον, ὑποπόδιον, σκαμνίον, θρονίον. Πλάτ. Ζήτ. Σκολότκω. 2) σκόλυθρος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. χαμηλός, ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ φρονήματος, χαμερπής, ἐξαιρτ. ὁ χαμερπὼς φιλάργυρος. Ὁ Φώτιος καὶ Σουΐδας ἑρμηνεύουσι τὸ, σκόλυθρος, διὰ τοῦ, σκνιπός, ἀνελεύθερος, ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, ταπεινός.

Σκόλυμος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀνθοῦν ἐν τῷ μεγάλῳ καύσωνι τοῦ θέρους, Ἡσίοδ. Ἔργ. 584. πιθ. εἶδος κινάρας, Διοσκορίδ. γ'. 16. λέγει τοῦτο »Δάκανον ἄγριον καὶ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἐδώδιμον«, Cynara Cardunculus, Λίνν. Artihaut Sauvage, ἢ Chardonette, Γαλ. Παρὰ Θεοφ. καὶ, ἡ σκόλυμος. (συγγεν. τῷ, κόλος, σκόλοψ σκῶλος.) ὅθεν

Σκολυμώδης, ὁ, ἡ (σκόλυμος). Ὅμοιος σκολύμῳ, ὁ εἶδος, ἢ σχῆμα σκολύμου ἔχων.

Σκολύπτω, (κόλος), ὡς τὸ, κολούω. Κολοβόνω τι, κάμνω κολοβόν, κοντεύω, σμικρύνω, κλαδεύω· ἀποκόπτω· ἔτι δὲ ξεφλουδίζω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, ἐκδέρρω· γυμνόνω, ξεσκεπάζω, ἀποκαλύπτω· καὶ μάλιστα, γυμνόνω τὸ αἰδοῖον ἀπὸ τῆς ἀκροβυστίας ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὅπερ αἰνίττεται συγγένειαν μετὰ τοῦ γλύφω καὶ τοῦ Λατ. glubo, deglubo. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κολούω, ἐκτέλλω, κολοβόω, σπαράττω· καὶ τὸ σύνθετον »Ἀποσκολύπτειν«, διὰ τοῦ, ἀποσκέπειν τὸ δέρμα, παράγων ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Σκολοδέφης· λαμβάνει ἄρα τὸ Σκόλον ὡς συγγενὲς τοῦ σκολύπτειν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀνασκολύψας, γυμνώσας· ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. καὶ, Κάβηλος, Δωρικ. ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον· καὶ τέλος »Ἀποσκόλυπτε, ἀπολέπιζε, ἀποκόλαψον· προστιθεὶς ἔτι »Καλοῦσι δὲ ἔτι ἀπεσκολυμμένον, τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον«, ὃ καὶ ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους. Ὁ Πολυδεύκης λέγει »Ἀπεσκολυμμένον, τὸν πόθθης ἑρμηνα«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Συνεσκολυμμένον, συγκεκαλυμμένον, ἔνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν »Συνεσκολωμένον, ἐκ τοῦ Σκυλόω· ὁ αὐτὸς ἔχει »Λυμβοῦς, τοὺς ἀπεσκολυμμένους.« Ὁ Ἀθήναιος (γ'. σελ. 122.) ἀναφέρει ἐξ Ἀρχιλόχου »Πάντ' ἄνδρα ἀποσκολύπτειν, ἐπὶ ἀναιδοῦς σημασίας, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 229. »Νέατον σκολύπτεται οὐρήνα«, τινὲς ἀναγινώσκουσιν ὀρθότερον »Σκολιαίνεται«. Ἡ πρώτη ἄρα σημασία τούτου ἔστιν ἡ τοῦ, Δέρω, τὸ δέρμα ἀφαιρῶ, λεπίζω· καὶ Ἀποσκολύπτω, ἀποδερματίζω, ἐκδέρω, γδέρνω, ἀποκαλύπτω· ὅθεν τὸ, Ἀνασκολύπτω, γυμνόω, ξεγυμνόνω. Μεταφορικ. »Ἀποσκολύπτειν τὸ αἰδοῖονα, ἀφαιρεῖν τὴν ἀκροβυστίαν· καὶ τοῦτο γίνεται ἡ ὁπότε περιτέμνεται ἡ ἀκροβυστία, ἢ ὅταν ἐπαίρεται τὸ αἰδοῖον πρὸς συνουσίαν, ὃ ἐστὶν, ὅταν γυμνοῦται ἡ βάλανος αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀποσκολύπτειν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀποψωλεῖν· καὶ, Ἀπεσκολυμμένος, ταὐτὸν τῷ, Ἀπεψωλημένος. Ὁ Σουΐδας ἑρμην. τὸ Ἀπεσκολυμμένος, διὰ τοῦ, Ἐστεταμένος, ἔνθα ὀρθότερον γραφέτω »Ἐντεταμένος, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Ἀπεψωλημένος.

*Σκολυφρός, = σκληρός, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, σκληρός, ἐργώδης, δυσχερής, σκυθρωπός· ἀντὶ τούτου ὁ αὐτός ἔτι ἔχει, »Σκόλυβρα, σκυθρωπή, καὶ Σκολυβρᾷ, σκυθρωπαίνει«. Φαίνεται ἄρα, ὅτι εἶναι βέβαια μόνον ἕτερος τύπος τοῦ Σκελιφρός.

*Σκολώπαξ, ὁ, ἴδε Σκολόπαξ.

*Σκομβρίζω, ὡς τὸ, θυννίζω, = σκόμβρος, ἐκ τοῦ

Σκόμβρος, ὁ. Εἶδος θύννου, ὀψάριον γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἁλιευόμενον καὶ ταριχευόμενον κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ τὸ Βυζάντιον. σκομβρίον ἢ σκομβρί, κοινῶς λεγόμενον, Scomber. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 15. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ »Σκομβρίδεσι«, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἰσίν, οἶμαι, εἰμὴ αἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Τσίροι, οἱ· εἰσὶ δὲ οὗτοι σκόμβροι ταριχευτοὶ καὶ ἐξηραμμένοι εἰς τὸν ἥλιον, οὓς ἁλιεύουσι κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα, ὅτε ὁ ἰχθὺς ἰσχνὸς καὶ ἄπαχυς ἐστί. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ »Σκομβρίζειν, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γογγύζειν· ἴσως ταὐτὸν ἐστί, τῷ ῥαθυπυγίζειν· διότι καὶ τὸ, θυννάζει τάσσεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας.

*Σκόνυζα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ κόνυζα.

Σκοπιαῖος, Ζήτ. Σκώταιος.

Σκοπάρχης, ου, ὁ (σκοπός, ἄρχω). Ὁ τῶν σκοπῶν ἄρχων, ὅ ἐστιν, ἀρχηγός, ἡγεμὼν τῶν κατασκόπων, ἢ τῆς προφυλακῆς τοῦ στρατεύματος, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 6.

Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ (σκόπελος, δρόμος, δραμεῖν). Ὁ ἐπὶ τὰς σκοπέλους τρέχων, τὸν δρόμον του ποιῶν, ἔχων. Ἀνθολογ.

Σκοπελοειδής, ὁς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκοπέλου βράχου εἶδος ἔχων, Σχολ. Πινδ. καθόλου βραχώδης. ἐκ τοῦ

Σκόπελος, ὁ. (σκοπός, σκοπέω). σημαίνει δὲ κυρίως ὑψηλόν τινα τόπον ἢ κορυφὴν ὄρους, ἢ πέτραν τινά, ἀφ' ὧν δύναταί τις νὰ θεωρῇ τὰ μακρὰν διεστῶτα· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται βράχος ἐξέχων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ παρὰ τῇ θαλάσσῃ, ξέρη· ἢ ἀκρωτήριον προεκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδσ. καθόλου, ὑψηλός τις τόπος, κορυφή τις ὄρους, Λατ. scopulus, πρβ. σκοπιά, σκοπή. Λέγεται δὲ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει καὶ νῆσός τις, ἀπέναντι τῆς Μαγνησίας κατὰ ἀνατολὰς κειμένη, Σκόπελος, ἢ. προσυπακουομ. τοῦ, Νῆσος.

*Σκοπελώδης, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ σκοπελοειδής· καὶ πλήρης σκοπέλων, Εὐστάθ.

Σκόπευμα, τό. Τὸ κατασκοπευτικῶς περιβλέπειν, ἢ κυτταζειν μακρὰν, ἀμφ. ἴδε Lobeck Φρυν. σ. 613. Ζήτ. Σκέπτομαι.

Σκοπευτήριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Σκοπιά, Εὐστάθ. ἀμφ.

Σκοπεύω, Ἰων. ἀντὶ σκοπέω, ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε παρ' Ἡροδ. 1. 8· ἴδε Lobeck Φρυν. σ. 591. ὡς τόσον, δὲν ἐμεταχειρίσθη, καθὼς φαίνεται, κανεῖς ἐκ τῶν δοκίμων συγγραφέων ταύτην τὴν λέξιν

*Σκοπέω, πῶ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει (σκοπος). Βλέπω, θεωρῶ, πιρατηρῶ τὰ πέριξ μέρη ἢ τὰ μακρὰν, προσεκτικῶς περιβλέπω, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς εἰμί, καὶ παρατηρῶ, κατασκοπεύω, βιγλίζω, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βλέπω εἴς τινα σκοπόν, εἰς τὸ σημάδι, σημαδεύω τροπκ., πρός τι, ἀφορῶ, ἀποβλέπω εἴς τι· μεταφ. μελετῶ τι, ἔχω σκοπὸν ἢ θέλω νὰ κάμω τι, στοχάζομαί τινος, διανοοῦμαί τι, ἔχω τι κατὰ νοῦν. 2) θεωρῶ, κυττάζω τι μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀνακαλύψω τι εἰς αὐτὸ ἢ νὰ τὸ γνωρίσω, Πινδ. τροπκ. παρατηρῶ. »Σκοπεῖν περί τινος«, κάμνω περί τινος παρατηρήσεις, ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαί τι, στοχάζομαί τι. »Σκοπεῖν τά τινος«, κυττάζω τὰς ὑποθέσεις τινός, ἤτοι φροντίζω δι' αὐτόν, Ἡροδ. 1, 8. Valck. Ἱππ. 48. »Σκέπειμῆν«, στοχάσου μήπως, δὸς προσοχὴν, πρόσεχε μήπως· ὡσαύτως καὶ, σκοπεῖν ὅπως, Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 26. 3) ἐξετάζω, ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω τι. »Σκοπεῖν ἀπό τινος«, ἐρωτῶν μανθάνω τί ἀπό τινος, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 286. Οἱ Ἀττ. οὐδέποτε ἐχρώντο τῷ μέλλ. σκοπήτω καὶ σκοπήσομαι, ἀλλ' ἀεὶ τῷ, σκέψομαι. Ὡσαύτως σχηματίζουσι τὸν ἀ. ἀόρ. μέσον καὶ τὸν παθ. παρακ. κατὰ τὸ συγγενὲς μὲν, ἐν τῷ ἐνεστῶτι δὲ μὴ Ἀττικὸν σκέπτομαι, ὅπερ πρβ.

Ἀπαντᾶται δὲ καὶ τό, σκοπέομαι ὡς Ἀποθ. Μέτ. πάντῃ καθὼς τό, σκοπέω μετὰ τῆς αἰτ. Πλατ. Φαίδων, σ. 84. C. Θεαιτ. σ. 151. C. Σοφ. Ο. Τ. 964. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 10 3, 3, 8. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὃν τρόπον ἔχει τό, θεάομαι καὶ θεωρέω γενικῶς, οὕτως ἔχει τό, σκοπέω καὶ σκοπέομαι, εἰδικώς, πρβ. Ἡροδ. 1, 30. Πλατ. Φαίδων 99. Δ. σελ. ὅθεν

Σκοπή, ἡ. Ὁ τόπος, εἰς ὃν, ἢ ἐφ' ᾧ σκοπεύει τις, ταὐτὸν τῷ, Σκοπιά, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727. 2) αὐτὸ τὸ περιβλέπειν, παρατηρεῖν, ἡ παρατήρησις, ἡ κατασκόπευσις, βίγλα.

Σκόπησις, ἡ (σκοπέω). Τὸ περιξ, τριγύρω κύτταγμα, ἡ κατασκόπευσις, ἡ θεωρία, σκέψις.

Σκοπιά, ἡ καὶ Ἰωνικ. Σκοπιή. (σκοπὸς, σκοπέω). Τόπος φυλακῆς ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ περισκοπῆται καὶ ἀπιδεῖν ἐστὶ τὰ κύκλῳ πάντα, βίγλα, παρ' Ὅμ. πάντοτε λόφος τις, ἀκρώρεια ἔνθεν δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὑστερώτερον δὲ καὶ πύργος τοιοῦτος, φρουρτώριον, Ἡροδ. 2, 15. τὸ Λατ. specula. 2) τὸ κυττάζειν περιγύρω, καὶ τὸ παρατηρεῖν, κατασκοπεύειν, τὸ νὰ στέκηταί τις ὡς φυλακή, φρουρά, »σκοπιὴν ἔχειν, = σκοπιάζειν, Ὀδ. Θ, 302. Ἡρόδ. 5, 13· καθόλου τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, ἡ παρατήρησις. 3) Σκοπιαί, αἱ, = Ὀρειάδες, Welcker εἰς Φιλοστρ. εἰκον. 2, 4. σ. 420. ὅθεν

Σκοπιάζω, Μ. ἄτω. Ἐπὶ σκοπιᾶς ἱστάμενος βλέπω καὶ παρατηρῶ τὰ περὶξ μέρη, βιγλίζω, παραμονεύω, Ἰλ. Ξ, 58. καθόλου, κατασκοπεύω, παραμονεύω, περιεργάζομαι κρυφίως· καὶ ἐν τῇ πεδιάδι ὁμοίως, Ὀδ. Κ, 260. Ὡς Ἀποθ. παρὰ Θεοκρ. 3, 26. 2) ἐνεργ. κατασκοπεύω τι, περιεργάζομαί τι κρυφίως· ἐξετάζων καὶ ἐρευνῶν, ἢ κατασκοπεύω μανθάνω τι, ἐξερευνῶ, διερευνῶ, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Κ, 41.

* Σκοπιάω, νεώτ. καὶ μόνον ποιητ. τύπος ἀντὶ, σκοπιάζω.

Σκοπιήτης, ου, ὁ. (σκοπιάω). Κατάσκοπος, σκόπος, ὁ σκοπεύων. 2) ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι κατοικῶν, ὡς καὶ τό, Σκοπιωρός. »Πᾶν σκοπιήτης«, Γιανὸς ἐν Ἐπιγράμ. 8.

Σκόπιμος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὁ εἰς σκοπὸν ἀνήκων, ὁ κατὰ σκοπὸν ὤν, ὁ εἰς τὸν σκοπὸν ἀποβλέπων καὶ συντείνων, ἡ ἄγων. ὅθεν καταλληλος, ἁρμόδιος, ἁρμόδιος τῷ σκοπῷ. Παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. Γεννητική, »Τὸ σκοπιμώτατον τέλος«, ταὐτὸν τῷ, »Τελικώτατος σκοπός«, ὁ καθ' αὑτὸ σκοπός· παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. γ'. 1. ἐν προοιμίῳ, φέρεται ἀντὶ τούτου »Τέλος σκοπιμώτατον«.

Σκοπιωρέομαι, Μ. ήτομαι, Ἀποθ. Μέσ. Σκοπιωρὸς εἰμὶ, φυλακτικῶς σκοπεύω ἀπὸ μετεώρου, ἀπὸ σκοπῆς θεωρῶ, κατοπτεύω, παραφυλάττω, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς εἰμὶ καὶ παρατηρῶ, βιγλίζω, Ξενοφ. καθόλου δὲ, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, προσέχω. ἐκ τοῦ

Σκοπιωρός, ὁ (σκοπιά, ὥρα, οὖρος). Ὅστις ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ἱστάμενος παρατηρεῖ, κατασκοπεύει, καὶ φυλάττει, (βίγλα), φύλαξ.

Σκοπός, ὁ. Ὁ θεωρῶν, ὁ ἀκριβῶς κυττάζων εἴς τι καὶ δίδων προσοχὴν, ὁ θεατής, ὁ ἐπιστάτης, ἔφορος, Ἰλ. Ψ, 359· καὶ, ἡ ἐπιστάτισσα, Ὀδ. Χ, 396. παρὰ Πινδ. ἐξαιρ. ἐπὶ θεῶν καὶ βασιλέων· μετὰ γεν. τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐπιτάτουσιν ἢ προστατεύουσιν· ἐπὶ δὲ μεμπτικῆς ἐννοίας, ὅστις παραμονεύει, κάθηταί που ἐνεδρεύων, καὶ ὅστις ἀφικράζεται κρυφίως, Ὀδ. Χ, 153. συνήθως, ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος μέρους, ἀπὸ βίγλας, παριεργάζεται καὶ παρατηρεῖ τὰ περὶξ· καὶ φύλαξ, φυλακή, ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, Ξεν. Κ. Π. 1, 6. 40. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἐμβαίνει κρυφίως εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, spion, Ἰλ. Κ, 324. 526. 561· καθ' ἣν ὅμως σημασίαν ὁ Ξενοφῶν προκρίνει τὴν λέξιν κατάσκοπος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις στέλλεται διὰ νὰ μάθῃ τι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει μὲ τὴν εἴδησιν, Σοφ. Ο. Κ. 2) ὁ εἰς μῆκος ὡρισμένον ἢ εἰς ἀπόστασίν τινα τιθέμενος τύπος, ᾧ στοιχοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι, σημεῖον πρὸς ὃ βλέπει τις ἢ σημαίνει, σημάδιον (νισάν, Τουρκ.) Ὀδ. Χ. 6. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 29. καὶ μεταφορικ. τὸ τέλος, εἰς ὃ ἀποβλέπει τις, ἢ ὃ ἔχει τις κατὰ νοῦν, σκοπὸς »Ἀπο σκοποῦσι, μακρὰν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἐναντίον τοῦ καθ' αὐτὸ σκοποῦ, ὥστε δὲν ἐπιτυχαίνεται αὐτός, εἰς μάτην, τοῦ κάκου, Ὀδυσ. Λ. 344. »Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμεῖς ἀπο σκοποῦ εὖ' ἀπο δόξης«, ὅπου ὁ Σχολ. ἀποθεν τοῦ σκοποῦ, ἀπο εἰκασμοῦ εἰρηται δὲ ἀπὸ τοξοτῶν, Πίνδαρ. Ὀλ. ιά. 160. »Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, διεύθυνον τὸ τόξον πρὸς τὸ σημάδιον. πρβ. καὶ Schaef. mel σ. 51. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 735. »Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν«, Ξενοφ. Κυροπ. α'. ς' 19. λέγεται καὶ »Σκοποῦ τυχεῖν« καὶ »Σκοποῦ διαμαρτάνειν«, 3) σχῆμα Ὀρχηστικὸν, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 630. καὶ Εὔπολις παρὰ Φωτίῳ· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι »Σκοπὸς« ἀντὶ τοῦ, νόμος, ἠθικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἦχος, χαβᾶς, Τουρκ. Aria, Ἰταλ. (ἐν τισι νέοις λεξικοῖς εὑρίσκει τις διὰ τὴν πρώτην σημασίαν τὸν τονιστὸν σκόπος, μία διαφορά, ἡ ὁποία ἔγινεν ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ἀρχαῖος συγγραφεὺς ἰδέαν, Wolf Anal. 2. 469.)

* Σκόπτω, σκοπτικός, νεωτέρα ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ σκάπτω, σκαπτικός, Ἰακ. Ἀν. Π σ. 657.

Σκορακίζω, Μ. ίσω. Ὑβριστικῶς μετεχειριζόμενος τινὰ ἀποδιώκω αὐτὸν, εἰς κόρακας ἀποπέμπω, λέγω τινὶ ὑβριστικῶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ νὰ κρεμασθῇ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταφρονῶ, μεταχειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 27. (ἂν ὄχι παρὰ τό, ἐς κόρακας, κἂν παρὰ τὸ κόραξ.) ὅθεν

Σκορακισμός, ὁ. Ἡ μετὰ ὕβρεως ἀποδίωξις, τὸ εἰς κόρακας ἀποπέμπειν, καθόλου, ὕβρις, χλευασμὸς, καταφρόνησις, ἀποδοκιμασία, ἐκφαυλισμὸς, τὸ ἐκπίπτειν ἀπὸ τὴν εὐνοιαν τινος, ἢ ὀργή, Πλούταρχ. μετὰ τοῦ »Δυσημερίαι« ὅθεν τὸ Ἀποσκορακίζω, καὶ, Ἀποσκορακισμός.

* Σκορδίζω, (σκόρδον) συγκοπ. ἀντὶ σκοροδίζω.

Σκορδινάομαι, ῶμαι. Μ. ήτομαι, Ἰωνικ. Σκορδινέομαι, καὶ, Κορδινέομαι, ἀφ' οὗ καὶ τό, Κορδίνημα, Ἀποθ. Μέσ. Ὁ Πολυδ. ἐ. 133. καὶ οἱ ἄλλοι Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἢ διατείνειν ἑαυτόν, μετὰ χάσμης ἐκτείνειν τὰ μέλη· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης· γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐπὶ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας, καὶ ὅλους ἑαυτούς· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κυνῶν· ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο, Ξηροτανίζομαι, Ξηροτάνισμα, καὶ Ξηροτανισμόν· δηλοῖ δὲ καὶ εἰμὶ ἡμιϋπνος, ὑπνῷ κάτοχος, τρόπον τινὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐκ τῆς εἰς ὕπνον κλίσεως δὲν διαρίνω σαφῶς ἐμαυτὸν καὶ ἄλλα πράγματα. 2) τροπικ. (καθὼς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχ. 932. ἐν Σφηξ. 642. καὶ ἐν Ἀχαρν. 30.) ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς κινήσεως τοῦ σώματος τῆς γινομένης εἰς καιρὸν ὀργῆς, θυμοῦ τε, καὶ δυσαρεσκείας, ὅταν δηλαδὴ ἐκτεινόμενός τις ῥίπτῃ ἢ κινῇ ἑαυτὸν ἔνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἢ ἀνυπομονησίας· οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος καὶ τὸ ἐκ Σοφοκλέους »Ἀστορδίνωτος, ὁ ἢ· ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη«. Ὅθεν »Σκορδινισμός«. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς καὶ ὁ Ἐρωτιανὸς καὶ Γρηγόριος Κορίνθου ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Καρηβαρέω, καὶ Καρηβαρία, ἥτις παρομοίως ἔκτασιν καὶ τανισμὸν τῶν μελῶν προξενεῖ· καθὼς ὅταν τις ἐξυπνῇ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ ἐπομ. θηλοῖ καὶ, ξερνῶ· καθόλου, ἐπὶ πάσης κενώσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει ἔτι τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Ἀποκενοῦσθαι, καὶ Ἐμεῖν, καὶ ἐπὶ ἄλλης ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκκενώσεως, παράγων τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ, σκόρδον, καὶ δινέω. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόρυς, 2. κάρα, βέβαια ὄχι ἐκ τοῦ σκόρδον καὶ δινέω, καθὼς θέλουσιν ἀρχαῖοι Γραμματικοί.) ὅθεν

Σκορδίνημα, τό. καὶ, κορδίνημα, τό. Ἡ τῶν μελῶν ἔκτασις, ξηροτάνισμα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὄντων ὑπὸ τοῦ ὕπνου τρόπον τινὰ μεθυσμένων. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκορδινάομαι.

* Σκορδινιασμός, ὁ, = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

* Σκορδινισμός, ὁ, = σκορδίνημα.

Σκόρδιον, τό. (σκόρδον) Εἶδος φυτοῦ, ὀσμὴν σκόρδου ἔχοντος. Διοσκορ. γ'. 125. Tourcrium scordium, Λιν.

Σκορδιοειδής, ὁ, ἡ. Ὁ σκορδίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σκορδίῳ.

Σκόρδον, τό, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Σκόροδον, Διοσκορ. β'. 186.

Σκορδάπρασον, τό (σκόρδον, πράσον). Εἶδος φυτοῦ, ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου ἔχοντος, Διοσκορ. β'. 183. Allioporum.

Σκοροδοπώλης, ου, ὁ. Ὁ σκόρδα πωλῶν, = σκοροδοπώλης.

Σκορδύλη, ἡ, = Κορδύλη. Ζῶόν τι τῶν τελματιαίων, ἐμφερὲς ἀσκαλαβώτῃ. (- υ υ)

* Σκορδύλος, ὁ, = κορδύλος.

Σκορδάλμη, ἡ (σκόροδον, ἅλμη). Ζωμός τις, κατασκευαζόμενος ἐκ σκορόδου κοπανισμένου, ἁλατος, ὄξους, καὶ ὕδατος· σκορδάλμη ἢ σκορδάρμη, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 199.

Σκοροδίζω, Μ. ίσω (σκόροδον). Μετὰ σκόρδου τρέφω, σιτίζω, ἐξαιρ. τρέφω τοὺς διὰ μάχην πατεινοὺς μὲ σκόρδον διὰ νὰ τοὺς παροξύνω μὲ τοῦτο εἰς μάχην, Ἀριστ. Ἱππ. 494. 945. Ἀχ. 166. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σκοροδῖσαι, τὸ πρὸ τῆς μάχης σκοροδοῖς ἀνατρίψαι τοὺς ἀλεκτρυόνας« καὶ ἐν Λέξ. Ἐσκορδισμένος, ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅτιν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων« Ἐκ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐν Συμπ. δ'. 9. ἔχει »Εἰς γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ, κελῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίζαντες συμβάλλουσιν· ἐπὶ τούτῳ καὶ ὁ Ἀριστοφάν. Ἱππ. 493. παίζων τὴν λέξιν λέγει. »Ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ«. 2) ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τό, ὀσμῆς σκορόδου πληρῶ τινα, ὁ αὐτ. 942, »Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκόρδιτάμ, μ' ἐξεβρόμητας ἀπὸ σκόρδα. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐρεθίζω, παροξύνω 3) οὐδετέρ. σκορόδῳ ὁμοιάζω, ὅμοιος σκορόδῳ εἰμὶ κατὰ τὴν ὄψιν, ὀσμὴν, γεῦσιν.

Σκορόδιον, τό. καὶ πληθυντ. Σκορόδια, τά. παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 818. ἑρμην. διὰ τοῦ, βλαστοὶ ἢ φύλλα σκορόδου· κυρίως δὲ ἐστὶν ὑποκορισ. τοῦ, Σκόροδον.

* Σκοροδομάχοι, οἱ (μάχομαι). Ἔθνος τι πλαστὸν παρὰ Λουκ. ἐπιστ. ἀληθ. 1, 13.

Σκοροδομιμητός, ἡ, ὄν. (σκόροδον, μιμέομαι) Ὁ κατὰ μίμησιν, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκόρδου ὤν, Ἀριστοφάν. παρ' Ἀθην. σελ. 372. ἐκ τοῦ

Σκόροδον, τό, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ σκόρδον. Εἶδος κρομμύου, ἐκ πολλῶν ἀγλίδων, ἥτοι σκε-

λίδων, συνιστάμενον καὶ δριμυτάτην ὀσμὴν ἔχον, Σκόρδον, Allium. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. »Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 125· 4, 17· καὶ κατὰ ταύτας τὰς δύο φορὰς ἐν τῷ πληθ. διαφέρει δὲ τόσον ἀπὸ τοῦ, κρόμμυον, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦ, πράσον.

*Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος, ἡ. Κωμ. λέξις παρ' Ἀρ. Λυσ. 458., ἐκ τοῦ σκόροδον, πανδοκεύτρια, ἄρτος, πῶλις.

Σκοροδοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκόροδα πωλῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 678.

*Σκοροδοφαγέω. Τρώγω σκόροδον, Ἡσυχ. ἐν λεξ. ἐσκορδισμένος, ἐκ τοῦ

*Σκοροδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων σκόροδα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. 525. πρβ. Ἔμστ. Ἀρ. Πλουτ. σ. 243. β. (α)

Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκόρδα φέρων, φύων.

Σκοροδόω, συγκ. σκορδόω. Καθ' Ἡσύχ. = Συνουσιάζω. Ὁ Πολυδ. ε'. 93. ἀντὶ τούτου »Σκορδόω« ἔχει.

Σκοροδών, ῶνος, ὁ. (σκόροδον). Τόπος περιεκτικὸς σκορόδων, τόπος, ἐν ᾧ τὰ σκόρδα φύεται.

Σκόρπαινα, ἡ. θηλυκ. τοῦ Σκορπίος.

*Σκόρπειος, εία, ειον (σκορπίος). Ἀπὸ σκορπίον.

Σκορπήϊος, Ἰων. ἀντὶ σκόρπειος. Ὁ ἐκ σκορπίου ὤν, Ὀρθ. λιθ'. ιέ. 1.

Σκορπιαίνω, (σκορπίος). Παροξύνω, παροργίζω, ἀγριαίνω, ἐρεθίζω. Παθ. σκορπιαίνομαι, κακὸς γίνομαι, παροργίζομαι, τραχύνομαι, ἀγριαίνομαι, ἐρεθίζομαι, Προκοπ. Ἀνέκδ.

Σκορπιανός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ σκορπίου γεννημένος, Κριανός.

Σκορπίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σκορπίος. Μικρὸς σκορπίος.

Σκορπίζω, Μ. ἰσω. Διαχέω, διασκεδάζω, ἀπὸ ἀλλήλων χωρίζω, ἢ διαμερίζω, ἢ ἀποδιώκω, πάντῃ καθὼς τό, σκεδάννυμι· κατά τινας μὲν Ἰωνική, κατ' ἄλλους δὲ Μακεδονική ἡ λέξις, Lob. Φρυν. σ. 218. ὅτι δὲ κατήνεγκεν αὕτη ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν ἀληθεύει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑκαταῖος εἶχεν αὐτήν.

Σκορπιόδηκτος, ὁ, ἡ. (δάκνω). Ὅς τις ἐδήχθη, ἐδαγκάσθη ἢ ἐκεντήθη ὑπὸ σκορπίου· ταὐτὸν τῷ, Σκορπιόπληκτος.

Σκορπιοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος, ὁμοιότητα σκορπίου ἔχων. »Σκορπιοειδες, τό. (παρὰ Διοσκόρ. δ'. 195.), εἶδος φυτοῦ, οὗ τινος ὁ σπόρος ὅμοιός ἐστι τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ἄλλως καὶ σκορπίουρος. »Βοτάνιον φύλλα ἔχον ὀλίγα, καὶ σπέρματα οὐραῖς σκορπίου ἐμφερῆ, βοηθεῖ δὲ καταπλασσόμενα σκορπιοπλήκτοις ἄκρωσι, Scorpiurus, Λιν.

Σκιορπιόεις, εσσα, εν (σκορπίος). Ὁ ἐκ σκορπίου ὤν· ὁ εἰς σκορπίον, ἢ τῷ σκορπίῳ ἀνήκων.

*Σκορπιόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Σκορπίου.

Σκορπιόπληκτος, ὁι, ἡ (πλήσσω), = σκορπιόδηκτος. Ὁ ὑπὸ σκορπίου πεπληγμένος, κεντημένος δαγκαμένος.

Σκορπίος, ὁ. Χερσαῖον ἑρπετὸν φαρμακερὸν, οὗ τινος τὸ φαρμάκιον εἰσχωρεῖ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου διὰ τοῦ κεντήματος τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ· ἴσως συγγεν. τῷ σκοροβαῖος, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ. ὡς ταυτοσήμαντον τῷ, σκάραβος, κάραβος. 2) Θαλάσσιος ἰχθύς, ὅς τις καὶ αὐτὸς κεντᾷ, σκορπιός, Coltus scorpio, Λιν. 3) Ἀκανθώδες τι φυτόν, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ὅπερ ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον, Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. ζ'. 1. Spartium scorpio, Λιν. 4) πολεμικὴ τις μηχανή, δι' ἧς ἐρρίπτον τὰ βέλη. 5) εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων, Σχολ. Θουκυδ. α'. 6) καὶ σημεῖον ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ. (– υ υ)

Σκόρπιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Σκορπήϊος.

Σκορπίουρος, ὁ, ἡ. (οὐρὰ) Ὁ οὐρὰν σκορπίου ἔχων· ἐξαιρτ. λέγεται ἓν φυτὸν, οὗ τινος τὰ ἄνθη ὅμοια εἰσὶ τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ὅπερ ἄλλως καὶ »Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγαν λέγεται, Διοσκορ. δ'. 193. Θεόφραστ. ζ'. 3. καὶ 9. Τὸ μικρὸν τούτου εἶδος λέγεται »Ἡλιοτρόπιον μικρόν«, Διοσκορ. δ'. 194. Croton tinctorium, Λιν. πρβ. σκορπιοειδής.

Σκορπιόω, ῶ (σκορπίος), = Σκορπιαίνω.

Σκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Τὸ σκορπίζειν, διασκεδασμός, ἀπ' ἀλλήλων χωρισμὸς καὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἀποδίωξις.

*Σκορπίτης, ου, ὁ (σκορπίος) Εἴδός τι λίθου, Πλίν. λζ. 10.

Σκορπιώδης, ες, ὁ, ἡ, συναλ. ἀντὶ, Σκορπιοειδής.

Σκορπίων, ταὐτὸν τῷ, Σκορπίος, ἀριθμ. 4.

Σκοτάζω, Μ. άτω (σκότος). Σκοτίζω, σκότος ἢ σκοτεινὸν ποιῶ· μάλιστα σκότος ποιῶ· εὔχρηστον ἐν τῷ συνθέτῳ, Συσκοτάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκοταῖος, αία, αῖον (σκότος). Σκοτεινός, ὅθεν καὶ ὁ ἐν σκότει ἢ κρυφίως ποιῶντι. »Σκοταῖος ἦλθεν, ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, ὁ ἐστιν, ὅταν ἄρχεται νὰ σκοτεινιάζῃ· ἢ τὸ πρωὶ ἔτι σκοτίας οὔσης, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ά. 4. »Ἐλείπετο τῆς νυκτός, ὅσον σκοταίους διελθεῖν«, Ἑλλ. δ'. ε'. 18. »Ὀρθρου ἀναστάς, ἔτι σκοταῖος παρῆλθεν, ἔτι σκοτίας οὔσης. Κυρουπ. ζ'. ά. 21. »Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγών· ὡς τὸ ἐν δ'. β'. 12. »Σκότους γενομένου« πρ. σκότιος.

Σκότασις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκοτασμός, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σκοτασμός, ὁ (σκοτάζω). Τὸ σκότος ποιεῖν ἢ σκότος γίνεσθαι, τὸ σκότος, ὁ σκοτισμός. »Ὀφθαλμῶν σκοτασμός«, τύφλωσις, τὸ μὴ βλέπειν, Διοσκορ. ά. 8.

*Σκοτάω, ὅθεν μόνον ὁ ποιητικ. τύπος σκοτόω εὐχρ., Νικ. Ἀλ. 35.

Σκοτεινός, ή, όν. (σκότος), ταὐτὸν τῷ, Σκότιος. τροπ. ἀκατάληπτος, ἀσαφής, ἐπὶ σκοτεινῶν συγγραφέων, καὶ τῶν συγγραμμάτων των, ὡς π. χ. ὁ Ἡράκλειτος ἐπονομάζετο ὁ σκοτεινός. Ἐπίρ. Σκοτεινῶς, σκοτεινά. ὅθεν

Σκοτεινότης, ητος, ἡ· Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι τοῦ σκότους, Πλάτ. Σοφ.

Σκοτεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) Ὁ σκότος φέρων, προξενῶν.

*Σκοτεινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = σκοτώδης, Σχολ. Νικ.

Σκότειος, εία, ειον, ταὐτὸν τῷ, σκότιος, Σκοτεινός, ὀλίγον ἐν χρήσει.

Σκοτερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1040. (ἐξίτου τότον ὀλίγον ἀμφίβ. ὅσον καὶ τὸ, νυκτερὸς ἀντὶ νύχιος, ζοφερὸς ἀντὶ ζόφιος, διοφερὸς καὶ τ. τ.)

Σκοτεύω, (σκότος). Κρύπτω ἐμαυτὸν εἰς τὸ σκότος, δρακπετεύω, κρύπτομαι εἰς τὸ σκότος ὡς δρακπέτης, Ἡσύχ.

*Σκοτέω, = σκοτόω, Schaef. Δημ. 1, σ. 260.

Σκοτία, ἡ. Σκότος, ἐξαιρ. τόπος σκοτεινός, ὡς π. χ. λάκκος, βόθρος, τάρος, ᾅδης κ. τ. τ. Εὐριπ. Φοίν. 337. »Σὺν δ' ἀλαλαῖσιν αἰαγμάτων σκοτίᾳ κρύπτεται« καὶ ἐν στιχ. 1735. »Ὀνείμε καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεών, σκοτίᾳ καλύψω«, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τάφῳ, γῇ. 2) ἐν τῇ Ἀρχιπελαγονικῇ ταὐτὸν τῷ, Τρίγλυφον, Ἡσύχ. καὶ Βιτρούβ. ὅθεν

Σκοτιαῖος, αία, αῖον, = Σκοταῖος, Lob. Φρυν. σ. 552.

Σκοτίας, ου, ὁ, Ὁ ἐν σκοτίᾳ διατρίβων, ὅστις κρύπτεται ἢ πρέπει νὰ κρυφθῇ, ἐξαιρτ. δραπέτης, ὁ φυγὼν σκλάβος, tenebrio, Ἡσύχ.

Σκοτίζω, Μ. ίσω, (σκότος). Σκότος ποιῶ. »Σκοτίζομαι«, σκοτεινὸς γίνομαι, Πλούταρχ.

Σκότιος, ία, ιον (σκότος). Σκοτεινός. ἐξαιρτ. πᾶν ὅ,τι ζῇ, ἢ γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐν τῷ κρυπτῷ. »Παῖδες σκότιοι«, Εὐριπ. Ἄλκ. 989. οἱ νόθοι, οἱ ἄνευ νομίμου γάμου, ἤτοι ἐκ λαθραίας μίξεως γεγεννημένοι (μπάσταρδοι). ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει. »Σκότιος, νόθος, ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης· τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας, Σκοτίους ἐκάλουν, ἔνιοι Παρθενίους, ἄλλοι Κορινθίους· καθάπερ Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 24. »Σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ«, ἐκ λαθραίας μίξεως, ἐν σκότει γεγεννημένον· παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Ἰλ. Δ, 499. λέγεται »Σκότιος«, ὁ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἀγνοῶν, ἢ οὗ τινος ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται »Σκότιος Κύπριος«, κρύφιος, παράνομος συνουσία· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν ἡ λέξις καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ. 2) Παρὰ τοῖς Κρησὶν ὠνομάζοντο οἱ ἄνηβες παῖδες σκότιοι, ἐπειδὴ ἕως τότε ἔζων ἐν σκότει τῆς οἰκίας τῶν γονέων των, χωρὶς νὰ παρρησιάζωνται εἰς τὸ φῶς τοῦ δημοτίου βίου. Τὸ δὲ ἐν Ἀνθολογ. α'. 33. »Σκότιοι μύεσι«, σημαίνει τό, οἱ ἐν τῷ σκότει, ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πορευόμενοι. ἴδε καὶ Σκοτόεις.

Σκοτισμός, ὁ, (σκοτίζω) Τὸ σκοτίζειν· τὸ σκότος, ταὐτὸν τῷ σκοτασμός Εὐστάθ. καὶ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 2) ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότασις, σκοτοδίνη, Γλωσσ. Φιλοξ. καὶ ἀντράλα, ἐπίθ. Διός.

Σκοτίτης, ου, ὁ· παρὰ Παυσαν. γ'. »Ζεὺς σκοτίτης«, ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου Στέφ. ὁ Βυζάντ. »Σκοτίναξι ἔχει, ὡς καὶ τὸν κελαινεφῆ, νεφεληγερέτης κ. τ. τ. σχηματιτθεν.

*Σκοτοβινιάω, (βινέω), κωμικ. παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 1221. σχηματιτθὲν κατὰ τό, Σκοτοδινιάω, ἐπὶ αἰσχρᾶς σηματίας, ὅ ἐστιν, ἐν σκότει βινέω, συνουσιάζομαι.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Σύνθετις κωμικὴ τῶν λέξεων παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 398. ἐκ τοῦ, σκότος, δασύς, πυκνός, καὶ θρὶξ· ὁ μελανὰς, δασείας καὶ πυκνὰς τρίχας ἔχων.

Σκοτοδειπνος, ὁ, ἡ (δειπνέω). Ὁ ἐν σκότει δειπνῶν, τρώγων, οἱ Γραμματικοὶ μετεχειρίσθησαν τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ Ζοφοδορπίας.

Σκοτοδινέω, ῶ (δινέω). Σκοτοῦμαι, μοὶ γίνονται τὰ ὄμματα σκοτεινὰ καὶ ὡς γύρος ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἰλιγγιῶμαι, σκοτίζομαι, σκότους πληροῦμαι, ζαλίζομαι, σκοτοδίνην ἔχω, μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συντρέφομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντραλλιτμένος, ἀντραλλίζομαι, ἔχω τὴν ἀντρίλλαν, Λουκ.

Σκοτοδίνη, ἡ, χείρων τύπος ἀντὶ, σκοτοδινία, Lobeck Φρυν. σελ. 499.

*Σκοτοδινία, ἡ, σκοτοδινίασις, ἡ. Σκοτοῦρα, ἀντράλλα. ζάλη τῆς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ τις ὅταν περιστρέφεται· ἤτοι γυρίζει ὁλόγυρα, ὅτε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοτίζονται· ταὐτὸν τῷ, σκοτόδινος, καὶ σκότωμα, ἐκ τοῦ

Σκοτοδινιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινέω, Διοσκορ. ἐ. 7. Ἀριστ. Ἀχ. 1219. Πλατ. Νομ. 2. σελ. 663. B, Lobeck Φρυν. σελ. 82.

Σκοτόδινος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινία. Ὁ Γαληνὸς εἰς τοὺς τοῦ Ἱπποκράτ. ἀφορισμ. »σκοτόδινος δ' ἐστὶν, ἐπειδὰν ἅμα περιδινεῖσθαι δοκῇ τὰ βλεπόμενα, ἤτε διὰ τῆς ὄψεως αἴσθησις ἐξαίφνης ἀπολῆται, δοκούντων αὐτῶν σκότος περιεχεῖσθαι«.

Σκοτοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος) Τὴν ὄψιν σκοτεινός, ἀμαυρός, ζοφώδης, ὁ σκότους εἶδος ἔχων.

*Σκοτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σκότιος. Σκοτεινός, ζοφώδης, νέφος, Ἡσ. Ἔ. 557.

*Σκοτοεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ ἐν σκότει ἢ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργαζόμενος, Μανέθ. ἀ. 81.

Σκοτοιβόρος, ὁ, ἡ. (βορά). Ἐν τῷ σκότει ὑπὸ σκότῳ ἤγουν κρύφα μονοφαγῶν, κρυφίως τρώγων ἢ ῥοκανίζων. ὅθεν τροπικ. δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών.

Σκοτόμαινα, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, Σκοτομήνη, Ἡσύχ. καὶ Γρηγόρ Ναζιανζ. καὶ Lobeck Φρυν. σ. 499.

Σκοτομήδης, ες, ὁ, ἡ (σκότος, μῆδος) Ὁ ὕπουλος, κρυφίας ὢν γνώμης, νοῦς.

Σκοτομήνη, καὶ, Σκοτομηνία, ἡ, παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ, σκότος, καὶ μήνη. Νὺξ σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνος, νὺξ ἀφώτιστος ὑπὸ σελήνης. ὅθεν

Σκοτομήνιος, ὁ, ἡ. Σκοτεινός, ἀσέληνος, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Ξ, 457. »Νὺξ σκοτομήνιος«, ταὐτὸν τῷ, Σκοτομήνη, ἀσέληνος, σκοτεινή, ἢ καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπεσκότωται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ, μήνη γὰρ ἡ σελήνη, ὁ Σχολ.

Σκότος, ου, ὁ. Σκότος, σκοτάδι ἔλλειψις φωτός, ὁ ἀφώτιστος ἀήρ, Ὀδ. Τ, 389. συχνότερον δὲ ἀπαντᾶται αὕτη ἡ λέξις ἐν Ἰλιάδι, ἐνταῦθα δὲ πάντοτε τὸ σκότος τοῦ θανάτου, συνήθ. μετὰ τοῦ, τὸν δὲ σκότος ὅστε κάλυψεν, ὡς Ἰλ. Δ, 461, τούτου δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σκότος ἐκάλυψεν, ἐσκοτίσθησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί· θάνατος κατέσχεν αὐτόν, ὅ ἐστιν, ἀπέθανεν, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 47. »Στυγερὸς σκότος εἷλεν, φρικτὸς θάνατος αὐτὸν ἔλαβεν, ἤτοι ἀπέθανεν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ὄλεθρος, θάνατος, Εὐριπ. Ἑκάβ. »Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας, ἐκ τοῦ ᾅδου, ἐκ τοῦ θανάτου. Κατ' Εὐστάθιον οἱ Ζωγράφοι καλοῦσι »Σκότῃ καὶ τὰς Σκιάς· καὶ Φαίνεται ὅτι συγγενεύει μετὰ τοῦ Σκιά, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Σκιά, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς. 19. »Ἐν σκότει νέμεται«, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. 2) μεταφορικ. ἡ κρυφιότης, ἀπραξία, ἀφάνεια, ἀκινηταία, ὡς, ἐν σκότῳ καθήμενος, Πινδ. Ὀλ. 1, 132. πρβ. Νεμ. 4, 65. 7, 19. »Κατέσχεν ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον«, εἶχεν ὑποκεκρυμμένον, ἔκρυπτεν τὸν φθόνον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀβεβαιότης, ἄγνοια, Δημοσθέν. »Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας«. 3) σκοτεινὸς τόπος, τάφος, ᾅδης, καὶ τ. τ. ὡς ἀνωτέρω παρ' Εὐρ. Ἑκ. 4) »Σκότον δεδορκέναι«, βλέπω τὸ σκότος, ἤγουν ἔχω σκότος πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶμαι τυφλός, Valck. Φοιν. 380. diatr. σλ. 141. Seidl. Εὐρ. Τρωαδ. 566. — Οἱ Ἀττικοὶ ἔχουσι καὶ οὐδέτερον, τὸ σκότος, ες, Heind Πλατ. Φαίδων, σλ. 99. Β. ἀλλ' ὅμως καὶ παρ' αὐτοῖς ἐστι πολλ' εὐχρηστότερον τὸ ἀρσενικὸν ὁ σκότος, Pierg. Μοῖρ. σλ. 355. Porg Εὐρ. Ἑκ. 825. Schaef. Γρηγ. π. 22. 615. (συγγεν. τῷ σκιά σκιά.) ὅθεν

Σκοτόω, ῶ. Σκότος ἐπάγω τινί, ποιῶ μὴ βλέπειν, σκοτίζω· »Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα«, Σοφοκλ. 2) Σκοτοδινιᾷν ποιῶ, ἀντράλλαν προξενῶ· καὶ ἀμεταβ. ἢ Μέσ. Σκοτόομαι, ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινέω, σκότους καὶ ἰλιγγος πληροῦμαι, ζαλίζομαι. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σκοτόνωμα« ἀντὶ τοῦ φονεύω, σκότος ἤτοι θάνατον ἐπάγω τινί.

Σκοτώδης, ες, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ τοῦ, Σκοτοειδής, ὅθεν

Σκοτωδία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σκότος, Φωτ. Βιβλ. σελ. 238.

Σκότωμα, τό. Ἴλιγγος, ἀντράλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους, σκοτοῦρα· ἴδε ἐν τῷ, Σκοτόω, ἀριθμ. 2. Ὁ Ἀρεταῖος περὶ χρονίων παθῶν γ'. λέγει· »Ἢν ζόφος τὰς ὄψεις σχῇ, καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἐλίσσεται, καὶ ὥτα βομβέῃ ὅκως ῥοιγτων καναχηδὸν ποταμῶν, ἢ οἷον ἄνεμος ἰστίοισι ἐγκυβερνέῃ, ἢ αὐλῶν ἢ καὶ συρίγγων ἐνοπή, ἢ τριτμοῦ ἀμάξης ἰαχή, ὀνομάζομεν Σκότωμα τὸ πάθος«· ὅθεν

Σκοτωματικός, ἡ, όν. Ὁ σκότωσιν, ἤτοι σκοτοῦρον προξενῶν, διεγείρων· καὶ ὁ σκότωσιν, σκοτοῦραν πάσχων. »Σκοτωματικοὶ καλοῦνται οἷς παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι«· Γαλην. »Τὸ σκοτωματικὸν καλούμενον πάθος εὐθήλων κᾷξ αὐτῆς τῆς προσηγορίας ὁποῖον ἐστί· σκοτοῦνται γὰρ ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοὶ ποτὲ ἐν κύκλῳ στραφῶσιν· ὅπερ γὰρ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ πολλαῖς περιστροφαῖς συμβαίνει, τοῦτο ἐκείνοις ἐπὶ μιᾶς· κᾷν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται, κᾷν τροχὸν ἤτι τοιοῦτον περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς· συμβαίνει δὲ αὐτοῖς ταῦτα μᾶλλον, ὅταν ἡλιωθῶσιν, ἢ πως ἄλλως θερμανθῶσι τὴν κεφαλήν«· ὁ αὐτ. κατὰ τόπ. γ'. ἡ.

Σκότωσις, εως, ἡ (σκοτόω). Σκότος, ἔλλειψις φωτός, τὸ γίνεσθαι σκότος. 2) σκοτοῦρα, ἀντράλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους· ταὐτὸν τῷ, Σκότωμα.

Σκυβαλίζω (σκύβαλον). Ὡς σκύβαλον λογίζομαι, ὅθεν καταφρονῶ, ἀπορρίπτω, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα· ἐξουθενῶ, ἀποδοκιμάζω, ἀτιμάζω, τινά.

Σκυβαλικός, ἡ, όν (σκύβαλον). Καταφρονημένος, ἀποδοκιμασμένος· ἄτιμος, οὐτιδανός, ἄχρεῖος· »Ἀργύριε σκυβαλικέ«, Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 21. τὰ ἄτιμα.

Σκυβάλισμα, τό (σκυβαλίζω), ταὐτὸν τῷ, Σκύβαλον. Φωκυλ. 144. »Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης«, ἀποφάγιον.

Σκυβαλισμός, ὁ (σκυβαλίζω). Καταφρόνησις, ἐκφαύλισμα, καταφρονητικὴ μεταχείρισις· καὶ τὸ ἀδόκιμον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων ἀχύρων.

Σκύβαλον, τό. Κόπρος, ἀποχώρημα, σκουπίδιον, ἀποκοσκινίδιον, ἄχυρον, πᾶν ἐναπομεινάριον ἤτοι λείψανον ἄχρηστον ἀπό τινος, πᾶν ὅ,τι ἀπορρίπτει τις, ὡς τζίφλοια, φλοῦδαις, οἷον πίτυρα, κατακάθισμα, τρυγία, ὑποστάθμη, κ. τ. τ. τροπ. λείψανα πρώην ὡρκίων πραγμάτων, λείψανα πλοίου κ. τ. τ. καὶ πᾶν ὅ,τι εὐγάζει καὶ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 28, 2. Ἐπ. ἀδ. 13, 4. Ἀχ. Τατ. σελ. 522. Ὁ Κύριλλος ἐν Λεξικῷ Χειρογράφῳ ἔχει· »Σκύβαλα, τὰ τῆς καλάμης γόνατα, ἃ παχύτερα πολλῶν ἀχύρων εἰσὶ καὶ παντελῶς ἄχρηστα«. Ὁ Σουΐδας παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Κυσίβαλον, πᾶν τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον, ὡς π. χ. τὰ τῆς τραπέζης ἐναπομεινάρια, ἤτοι τὰ ἀποφάγια· ἄρα »Κύσβαλον« κατὰ μετάθεσιν τοῦ σ· καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη σημασία αὐτοῦ ἐστιν, Ἀποχώρημα, ἀπόρριμμα, λείψανον· ὅθεν

Σκυβαλώδης, ες. ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σκυβάλου ἔχων, ὅμοιος σκυβάλῳ. »Τὸ σκυβαλῶδες« ταὐτὸν τῷ, Σκύβαλον.

Σκύδμαινος, ὁ, ἡ, = σκυθρωπός, Ἡσύχ. ἴδε σκυθμαίνω· ἐκ τοῦ

Σκυθμαίνω, ταὐτὸν τῷ, Σκύζομαι. Θυμόνομαι πρός τινα, δοτ. προσ. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, εἶμαι θυμωμένος, κακιωμένος, σκυθρωπός, δύσκολος. Ἰλ. Ω. 592. »Μή μοι, Πάτροκλε, σκυθμαινέμενε, σκύζεσθαι, ὀργίζεσθαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σκυθρωπάζειν, νεμεσᾶν, ὀργίζεσθαι.

Σκύζα, ἡ (κύω, κυέω, κύων). Ἀσέλγεια, ἀκολασία, τὸ πρὸς ὀχείαν ὀργᾶν, Φιλητᾶς παρ' Ἡσυχ. ὅθεν

Σκυζάω, ῶ. Ὀργῶ πρὸς ὀχείαν ἢ πρὸς συνουσίαν, ἐν ἐπιθυμίᾳ σαρκικῆς μίξεως εἰμί· ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμῶ, καπριάω, ἐγκισσάω, ἐπὶ ζώων, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ς'. 18.

Σκύζω, Μ. ύσω· συνήθως κατὰ μέσην διάθεσιν »Σκύζομαι, ταὐτὸν τῷ ἐξ αὐτοῦ παραγομένῳ Σκυθμαίνω. Ἀχθομαι, ὀγανακτῶ, ἀπεχθαίνω, λυποῦμαι, χολοῦμαι, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος, σκυθρωπάζω. »Σκύζομαι, τινία, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ (μορμορίζω) κατά τινος, Ἰλ. Δ, 23. 8, 460. Ω, 113. Ὀδ. Ψ, 209. »Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεσθαι«. — Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστῶτι. Τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται παρὰ κανενὶ καλῶς συγγραφεῖ, μόνον δὲ παρὰ Γραμματ. εὕρηται. Τὸ ἐνεργητικὸν »Σκύζουσιν« ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος διὰ τοῦ »Ἡσυχῇ ὑποψιθύρζουσι ὥσπερ κύνες«· οὗτω κεῖται καὶ παρὰ Πλουτ. Ἐρωτικ. »Τῆς κυνὸς σκυζομένης«, ὡς ἀναφέρει ὁ Στέφανος, ἔνθα αἱ λοιπαὶ Ἐκδόσεις »Κυζομένης« ἔχουσι. Ὁ Πολυδεύκης ἐν ἑ. 86. λέγει, ὅτι τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὅταν κοιμῶνται καὶ ὀνειρεύωνται ὑλακτοῦντα ἤτοι γαυγίζωσιν ἠσύχως, »Σκύζειν, τὸ καθεύδοντας ὑποψιθύρζεσθαι« ὅπου κατὰ τὴν τοῦ Στεφάνου παρατήρησιν κεῖται τὸ Σκυζῶν ἡμαρτημένως. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ιε'. 8. λέγει ὅτι τὸ Σκύζειν κυρίως ἐπὶ λεόντος λέγεται, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος· λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις »Ἐπισκύνιον«· τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυτὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς· ἄρα παράγει ὁ Σχολιαστὴς τὸ Σκύνιον, ἐκ τοῦ Σκύζω. Ὁ παρ' Ἡσυχίῳ σχηματισμὸς »Σκύθομαι« ἔστιν ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Σκύζομαι« ἀλλὰ καὶ ἐκ ταύτης παράγεται τὸ, σκυθρός, ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπός· καὶ τὸ, σκυθμαίνω, καὶ, ἀποσκυθμαίνω· καὶ ἑπομένως τὸ, ἀρισκυθής, λίαν ὠργισμένος, ὀργίλος, ἄγαν σκυζόμενος, παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. καὶ ἀποσκύζω, παρ' Ἡσυχίῳ. ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ, ἀπομέμφομαι, ἀπαξιόω. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ κύων, ἄρα κυρ. ὡς τὸ κυνζάομαι.)

*Σκυθάριον, τό. Σκυθικὸν ξύλον, = θάψος, ἐκ τοῦ

Σκύθης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος τῆς Σκυθίας, ἢ ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας ὤν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡτ. λειψ. 17. 2) τροπικ., πᾶς ἀπαίδευτος, ὠμὸς καὶ ἀπολίτευτος ἄνθρωπος. 3) ἐν Ἀθήναις δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος ὑπηρέτης τοῦ δικαστηρίου, ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Τάταρης ἢ Σεϊμένης, καλούμενος, καθόλου οἱ δημόσιοι σκλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίζον εἶδος ἀστυκῆς φυλακῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ τοιοῦτοι Σκύθαι τὸ γένος ἦσαν· ἐν τοιοῦτον παρίστησιν ὁμιλοῦντα καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῖς καὶ Θεσμοφοριαζούσας· οὗτοι ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ »Δημόσιοι ἐπόπται« καὶ, Πευστίνιοι. καὶ Τοξόται, ὑποκείμενοι ὄντες εἰς τοὺς Ληξιάρχους.

Σκυθίζω, Μ. ίσω. Σκύθης εἰμί, φέρομαι ὡς Σκύθης, ζῶ ὡς Σκύθης, πράττω ἢ φρονῶ, ὅθεν 1) τὰ τῶν Σκυθῶν φρονῶ, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Σκυθῶν εἰμί. 2) ἀμέτρως πίνω, μεθύω, ἀκρατοποτῶ ὡς οἱ Σκύθαι. 3) κόπτω. τέμνω, ξυραψίζω τὴν κεφαλὴν ἢ κουρεύω τὰς τρίχας ὡς οἱ Σκύθαι. »Κάρα πλοκαμόν τε ἐσκυθισμένον ξυρῶν, κουρευμένον, ξυρισμένον, Εὐριπ. Ἡλ. 241. οὕτω καὶ τὸ »Ἀποσκυθίζειν« ἐν Τρωάδ. 1006.

Σκυθικός, ἡ, όν (Σκύθης). Ὁ ἀνήκων εἰς Σκύθην. Ἐπίρ. »Σκυθικῶς«, σκυθικά, κατὰ τὸν τῶν Σκυθῶν τρόπον. »Αἱ Σκυθικαὶ εἶδος σανδαλίων, ὡς Περσικαί, Σικυώνια κ. τ. τ.

Σκυθίς, ίδος, ἡ· θηλυκὸν τοῦ Σκύθης.

Σκυθιστί, Ἐπίρ. (σκυθίζω). Κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Σκυθῶν διάλεκτον, Σκυθικά, ὡς οἱ Σκύθαι.

Σκυθοποιεῖν. Ποιεῖν κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρό-

πον· ἀμφ. βέλτιον δὲ τὸ »Σκυθοπιεῖν« πίνειν κατὰ τοὺς Σκύθας.

Σκύθος, Αἰολικ. ταὐτόν τῷ, Σκύφος, Ἀθήν. σελ. 500.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας τοξότης, Ξενοφ. ἀναβ. γ'. δ'. 15.

Σκυθράζω, Μ. ἄσω (σκυθρός). Μουρμουρίζω, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, ἀγανακτῶ, εἶμαι σκυθρωπός, ἢ λυπημένος, ταὐτόν τῷ, Σκύζομαι, Εὐριπ. Ἡλ. 830.

Σκύθραξ, ὁ· παρὰ Λακεδ. ταὐτόν τῷ, Κυρσάνιος, καὶ, Σκύρθαξ, ἴδε τοῦτο.

Σκυθρός, ά, όν (σκύζομαι). Σκυθρωπός, χαλεπός, στυγνός τὴν ὄψιν, ὠμός, ὀργίλος, αὐθέκαυστος, αὐστηρός, πικρός, μορμορυριστής, λυπημένος, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. »Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργαστὴς σκυθρός, πικρός, φειδωλός«.

Σκυθρωπάζω, Μ ἄσω· καὶ, Σκυθρωπέω (σκυθρωπός). Σκυθρωπός, ἀγανακτημένος, δύσκολος (τζιτζιάρης) ἢ περίλυπος εἰμί, ἢ φαίνομαι, ἔχω συνεσταλμένας καὶ κατεβασμένας τὰς ὀφρῦς μου, Ἀριστοφ. Λυσ. 7. »Μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον, οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.« συνώνυμα τούτου εἰσὶ τὸ, Συνεφοῦν τὰ ὄμματα. Τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Συνάγειν τὰς ὀφρῦς. Συνεφρυοῦσθαι· ἐπὶ δὲ χρώματος, ἔχειν ὄψιν σκοτεινήν, μελανήν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 378. ὅθεν

Σκυθρωπασμός, ὁ. Τὸ σκυθρωπάζειν, ἡ σκοτεινή, κατηφής, στυγανή, λυπηρά ἢ ὀργίλος ὄψις τοῦ ἀνθρώπου, σκυθρωπὸν ἢ λυπημένον μοῦτρον.

Σκυθρωπός, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -πῶς (σκυθρός, ὤψ). Ὁ σκυθρὰν ὄψιν, ἢ βλέμμα ἔχων· ὅστις δηλαδὴ ἔχει τὰς ὀφρῦς κατεβασμένας καὶ ζαρωμένας καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ φαίνεται συνεσταλμένη, σκοτεινή, στυγανή, λυπηρά, ὀργίλος· κατηφής, σκυθρὸς τοὺς ὤπας, βαρύς, στυγανός, σοβαρός, ὠμός· οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ σκυθρωπός, ή, όν, Lobeck. Φρυν. σλ. 105. Ἰσοκράτ. Δημόν. »Ἔθιξε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν, ἀλλὰ σύνουν· εἰ ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξεις«. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ὑποκριτῶν σχῆμα τοῦ προσώπου, Λουκιαν. Ἰκαρομ. 5. »Σκυθρωπῶς ἔχειν«, σκυθρωπάζειν, Ξε οφ. ἐπὶ χρώματος, σκοτεινός, ζολός, χωρὶς λάμψιν, ἀντιθ. τῷ, λαμπρός, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 378. Lect. Stob. σλ. 63. ὅθεν

Σκυθρωπότης, τητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ τὸ εἶναι τοῦ σκυθρωποῦ, Δίων Κασ.

Σκυλάκαινα, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ σκύλαξ. Ἡ κύων, ἢ σκύλα, Ἀνθολογ.

Σκυλακεία, ἡ (σκυλακεύω). Ἡ γέννησις ἢ ἡ σύζευξις· ἢ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ τῶν σκύλων· τὸ ἔχειν καὶ τρέφειν σκύλους.

Σκυλάκειος, εία, ειον. Ἀπὸ νέους σκύλους· καθόλου ἀπὸ σκύλους· ἐπὶ νέων ὁ ἀνήκων εἰς σκύλους. (υυ-υ)

Σκυλάκευμα, τό σκυλακεύω). Τὸ ἐρριμμένον ἢ ἐπιμελημένον σκυλάκιον· γενεά, ἔκγονον, γέννημα, κύημα, Ἀνθολογ. γ'. κεφ. 5. »Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποθ' ἁδαν«· »Ἔρρε, τὸν οὐ σπαρτὰς ἄξιον ἐτρέφομεν«, οὕτως εἶπέ ποτε Λάκαινά τις μήτηρ, κτείνουσα τὸν ἀνάξιον υἱόν αὐτῆς· καθόλου· = σκύλαξ.

*Σκυλακεύς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σκύλαξ, Ὀππ.

Σκυλακεύω (σκύλαξ). Τοὺς σκύλους ζευγαρόνω, συζεύγω, εἰς ζευγάριον ποιῶ, ὅ ἐστιν ἑνόνω τοὺς σκύλους, φέρω εἰς τὸ αὐτὸ θηλυκὸν καὶ ἀρσενικὸν πρὸς ὀχείαν, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 1. »Σκυλακεύειν αὐτὰς, τοῦ χειμῶνος« ἀφίειν αὐτὰς νὰ ὀχεύωνται τὸν χειμῶνα· καθόλου, ὡς παρ' Ἀρρίαν. κυνηγ. ἡ. 4. ἀντὶ τοῦ, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω κρατῶ σκύλους· οὕτω καὶ παρὰ Θεμιστ. λέ. παρὰ δὲ Στράβ. ἑ. σελ. 351. »Ὑπὸ λυκαίνης σκυλακευόμενος« ἀντὶ τοῦ, θηλαζόμενος.

Σκυλάκη, ἡ· ποιητ. θηλ. τοῦ, σκύλαξ, Ὀρφ. Ἀργ. 977· ἀμφ.

*Σκυλακηδόν, Ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων σκύλων, Συνέσ.

Σκυλακία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σκυλακεία.

*Σκυλακίζω, (σκύλαξ). Ζευγαρόνομαι, συνουσιάζομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων.

Σκυλακινός, ή, όν. Ὁ ἐκ νέου σκύλου, καθόλου ὁ ἐκ σκύλου ὤν, σκύλινος.

Σκυλάκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύλαξ.

Σκυλακίτις, ιδος, ἡ Κυρία καὶ προστάτις τῶν σκύλων, ἐξαιρ. τῶν λαγωνικῶν, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ἅμν. λέ. 12.

Σκυλακοδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν) »ὥρη«, Ἡ ὥρα, ἤτοι ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καθ' ὃν εἰσὶ τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, Ποιητ. παλ. περὶ βοταν. στίχ. 140.

*Σκυλακοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς σκύλους. 2) παθ προπαροξυτόνως, σκυλακόκτονος, ὁ, ἡ, φονευμένος ὑπὸ σκύλων.

*Σκυλακοκτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν καὶ περιποιεῖσθαι σκύλους, ἐκ τοῦ

*Σκυλακοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σκύλους τρέφων, ἀνατρέφων ἢ κρατῶν, Ὀππιαν. Κυνηγ. Α', 435. 719.

Σκυλακώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σκύλῳ, ὁ σκύλου εἶδος ἔχων. »Τὸ σκυλακῶδες,« προστυπακουομ. ἦθος Ξενοφ. Κυροπ. ά δ'. 4., τὸ ἦθος, ἤτοι ὁ τρόπος τῶν σκύλων τοῦ νὰ κολακεύωσιν ὅλους.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ ὡς σκύμνος. Κάθε νεογνόν, ἤτοι νεογέννητον ζῶον (ὡς καὶ τὸ σκύμνος), ὅπερ ἡ συνήθεια Κοιτάβιον, παρὰ τὸ ἐν τῇ κοίτῃ βιοῦν, καὶ χυδαϊκώτερον »Κουτάβιον« καλεῖ· ὁ Νίκανδρ. καλεῖ ἔτι »Σκύλακας,« καὶ τὰ τέκνα ἤτοι τὰ γεννήματα τῆς γαλῆς· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ Κυνίδιον, ἤτοι τὰ νέα γεννήματα τῆς κυνός, οἱ νεογοὶ κύνες. Ὀδυσ. Ι, 289. Μ, 186. Τ, 14. Ἡσ. Θεογ. 834. ἔτι δὲ καθόλου, καὶ αὐτοὶ ὁ ἴδιος Κύων, Ξενοφ. κυνηγ. ζ'. 6. καὶ 7. »Σκύλακι γενναίῳ ἀνακλάζοντι« ἐν τῇ Ὀδσ. ἡ λέξις ἐστὶν ἀεὶ θηλ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. καὶ πολλάκις ἀρσενικ. 2) ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἅλυσις, ἢ εἰς τὸν λαιμὸν ἁλυσίδα, ἢ τὰ περὶ τὸν λαιμὸν δεσμά, Πολυβ. κ'. 10. καὶ Πολύδ. ἰ. 162. 3) Σκύλαξ, κύριον ὄνομα ἀνδρός. Πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, Σκύλλος, ἢ Σκύλλος, ὡς παρ' Ἡσυχίῳ, καὶ Ἐτυμολόγῳ, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει· ὅθεν »Σκυλλοπρόσωπος«, ὁ ἀνιτεής, ἀδιάντροπος· ἐν τῇ συνηθείᾳ (καὶ Σκυλλομούτζουρας). Ἐκ τοῦ Σκύλος, ἔστι καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν »Σκυλίον« καὶ τὸ Σκύλαξ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Πλοῦτος, τὸ Πλούταξ, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὸ θαλάττιον ἕρας »Σκύλλαν λεγόμενον· διότι, κατὰ τὸ Σουΐδαν, ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν αὐτοῦ κυνῶν κεφαλὰς εἶχε. »Σκύλλα, ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει θηρίον ἐμυθεύετο εἶναι μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον· ἑκατέρωθεν δὲ κυνῶν κεφαλὰς ἔξ· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὀφιώδες«. Ὅρα περὶ ταύτης καὶ τὸν τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστὴν ἐν Ὀδυσ. Μ. στίχ. 85. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ τῆς τῶν Ἡλίων διαλέκτου »Κύλλαξ« ἀντὶ, Σκύλαξ. (ἤτοι παρὰ τὸ σκύλλω ἐκ τοῦ σκύλλω, ἢ παρὰ τὸ κύω, κυέω, κύων.) [υ-]

Σκυλατικός, ή, όν. Διαρπάζων, ἁρπακτικός, ἐξαιρ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ πεσόντος καὶ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα, Σχολ. Λυκ. ἴδε σκυλήτρια· ἐκ τοῦ

Σκυλάω, ῶ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, σκυλεύω.

Σκυλεία, ἡ (σκυλεύω). Λεηλασία, ἁρπαγὴ καὶ ἐξαιρτ. τῶν πραγμάτων τοῦ φονευμένου ἐχθροῦ.

Σκύλευμα, τό (σκυλεύω). Τὸ σκυλευθέν, κυριευθέν, τὸ λάφυρον, τὸ ἁρπαγέν, καὶ ἐξαιρτ. τὰ ἁρπαχθέντα πράγματα τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, οἷον ὅπλα, φορέματα, κ. τ. τ. ἴδε σκῦλον. (- - υ)

Σκύλευσις, ἡ (σκυλεύω), ταὐτὸν τῷ, σκυλεία. (- - υ)

Σκυλευτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος λεηλατεῖ, διαρπάζει, ἐξαιρτ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν, τὰ ὅπλα καὶ φορέματα, σκυλεύων, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Σκυλεύω, καὶ, σπανίως Σκυλάω (σκῦλον), μετὰ Αἰτιατ. Ἁρπάζω τὰ φορέματα, τὰ ὅπλα, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, »Σκυλεῦσαι νεκρούς«, Ἡροδοτ. 1, 82. ὡσαύτως, ἐκδέρω ἐν σκοτωμένων ζῶον, τοῦ περνω τὸ δέρμα, πετζί. ὅθεν καθόλου ἁρπάζω, λεηλατῶ μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. »Κύκλον τεύχεα ἀπ' ὤμων σκυλευσαντες«, Ἡσ. Ἀσπ. 468. καὶ μόνον μετὰ αἰτ. πράγμ. Σκυλεύειν τι ἀπό τινος, Ἡροδ. 9. 80., ἔνθα ἐνίοτε προσεπέρχεται γεν. προσ., θεωρητέα ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς αἰτ., Ξεν. Ἀναβ. 6, 1, 6. Ἑλλην. 2, 4, 19. Μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., τινά τινος, ὡς παρὰ Νικ. »Ἀμφίσβαιναν δέρματος ἐσκύλευσαν« παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ, τινί τι. (συγγεν. τῷ, συλάω, συλεύω.) ὅθεν

Σκυλήτρια, ἡ. Ἡ σκυλεύουσα, ἡ πέρνουσα ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν. Λυκόφρ. 853, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκυλατική.

*Σκυληφόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκυλοφόρος.

Σκύλια, τά. Εἶδος ἰχθύων, Caniculae, Σκυλόψαρα, Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ς'. καὶ Πλίν. 9'. 46. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος ἐκ τῶν Θύννων ἐκ τοῦ σκύλαξ. (υ)

Σκύλλαρος, καὶ, Κύλλαρος, ὁ. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 4. Εἶδος καρκίνου γυμνοῦ (ἐκ τοῦ Σκύλλω) κατοικοῦν εἰς ξένας κοχλίων κατοικίας, ὡς ὁ τοῦ Λινναίου Cancer Bernhardus (Κλιζιναρίον, κοινός).

Σκύλλω, Ἀόρ. ἔσκυλα, Κυρ. ἐκδέρω, εὐγάζω τὸ πετζί· ἔτι δὲ ξεπῶ τὰς τρίχας, ὅθεν καθόλου κατατύρω, τριβῶ τινα ἀπὸ τὸ φόρεμα ὥστε ξεσχίζω αὐτό, ξεσχίζω, ἢ ξύω, τοῖς ὄνυξι σπάω τὰς σάρκας αὐτοῦ, τραβῶ καὶ σπαράττω τινά, κατασχίζω, κατασπαράττω »Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων πλήθωνι«, (Αἰσχ. Περσ. 577), κατεξεσχίζουσι, σπαράττουσι τὰς ἑαυτῶν σάρκας. τροπ κουράζω, πειράζω, ἐνοχλῶ, θλίβω, βαρύνω, δυσχεραίνω, εἰς κόπον βάλλω, Ματθ. ἑ. 35. »Τί σκύλλεις« »Κύριε, μὴ σκύλλου«, μὴ πειράζεται, μὴ ἐμβαινε εἰς κόπον, Λουκ. ἡ. 49. καὶ ζ'. 7. οὕτω καὶ παρ' Ἡρωδιαν. δ'. 13. καὶ ζ'. 3. ὅθεν

Σκύλμα, τό. Τὸ τράβηγμα καὶ σπάραγμα τῶν τριχῶν ἢ αἱ τραβηγμέναι καὶ ἐκβαλμέναι ἤτοι ἐσπαραγμέναι τρίχες, Ἀνθολογ. »Σκύλματα κόμης.« Ruhnk ep. cr. σ. 73.

Σκυλμαίνω, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Σκυθμαίνω.

Σκυλμός, ὁ. (σκύλλω) ταὐτόν τῷ, Σπαραγμός, κατάξυσις, κατεξέσχισμα, καὶ μάλιστα ὅταν ἦναί τις εἰς πολλὰ μεγάλην λύπην καὶ θλίψιν· μετηλείπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βάσανος, ἐνόχλησις, πείραξις, δυσχέρεια, κάκωσις, κόπος, βάρος.

*Σκυλοδεψέω, ήσω. Ἀργάζω τὰ δέρματα, Ἀρ. Πλοῦτ. 514. ἐκ τοῦ

Σκυλοδέψης, ου, ὁ. (σκῦλον, 1. δέρω, δεψέω), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 420. Ὄρν. 490. καὶ »Σκυλόδεψος«, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτοδέψης,

ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς. Ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων δεψῶν, μαλάττων, τὰ κώδια ἐργαζόμενος (ταμπάκης, Τουρκ.) γράφ. καὶ, σκυλοδέψης.

*Σκυλόδεψος, ὁ, = σκυλοδέψης καὶ σκυλάδεψος.

Σκῦλον, ἡ Σκύλον, καὶ, σκυλόν τό. (σκύλλω). Τὸ ἐκδαρμένον ἀπὸ τοῦ ζώου δέρμα· καθόλου δέ, τὸ δέρμα ζώου τινός, Κώϊον· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, Κάλυμμα, σκέπασμα, ἐπίβλημα, περιβολή, ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἐν Ἐπιγράμμ. ὅθεν τὸ »Σκυλέω, καὶ, Συσκυλόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, καὶ, Συγκαλύπτω, παρ' Ἡσυχίῳ. 2) τὸ λάφυρον, λεία, τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀιρῃρημένα, ἀρπαγμένα πράγματα, καὶ μάλιστα τὰ ὅπλα καὶ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἁρπάζουσιν ἐν πολέμῳ ἐκ τῶν φονευμένων ἐχθρῶν. Ζήτ. Σύλον. ὅθεν τὸ »Σκυλεύειν«, τὰς ἀσπίδας (αἵ τινες ἦσαν ἐκ δερμάτων) συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. Θουκυδ. ζ'. »Τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον«, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπεγύμνουν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Φάβ. »Ὅσους ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυλεύσας ἀνεχώρησεν«, ἀπεγύμνωσεν, ἐπῆρε τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, τοὺς ἐξεγύμνωσεν. ἐξαιρτ. ὅσα κυριεύοι τὰ ὅπλα. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. »Σκῦλα γράφειν, εἰς σκῦλα, σκύλοις ἐγγράφειν«, γράφω τὸ ὄνομά μου ἐπάνω εἰς τὰ κυριευθέντα μοι ὅπλα διὰ νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς θεότητα τινά, Valck. Φοιν. 577. Wunderl. Tib. 1, 3, 54. (ἐν τῇ ἁ. σημασίᾳ ὁ τοιοῦτος, σκύλον, μετὰ βραχέος Ὑψιλον, ἢν, ὡς φαίνεται, ὁ πλέον εὔχρηστος, ἐὰν δὲν θέλῃ τις νὰ γράψῃ, ἔνθα ἀπαιτεῖ ἡ βραχύτης, σκύλος· ἐν δὲ τῇ β', σημασίᾳ τὸ βραχὺ εἶναι ἴσως ἄνευ παραδείγματος.) (τὸ, σκύλον ἔστι συγγεν. τῷ, σκύτος, ἔτι δὲ τῷ, συλᾶν, Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 264. δὲν πρέπει δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ παράγῃ τις αὐτὸ ἐκ τοῦ, κοῖλος.)

*Σκύλος, εος, τό, ποιητ. ἀντὶ σκῦλον, 1. (υ υ)

Σκυλοφόρος, ο', ἡ (φέρω). Ὁ σκύλα, ἤτοι δέρματα καὶ λάφυρα φέρων, ἐπίθετον τοῦ Διός παρὰ Διον. Ἁλικ. β'. 32. ἔστι δὲ ἡ ἑρμηνεία τοῦ Λατινικοῦ Feretrius, πρὸς ὃν ἔφερον τὰ λάφυρα, καὶ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ταῦτα ἐκρέμων· παραβάλλεται μετὰ τοῦ, τροπαιοῦχος. 2) φέρων ἐκδαρμένον δέρμα.

Σκυλοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ ἐν τοῖς σκύλοις, ἤτοι λαφύροις χαίρων, Ἀνθολογ.

Σκολόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, Ἡσύχ. ἴδε ἐν τῷ σκῦλον. ἀριθμ. 1.

Σκύλτις, εως, ἡ (σκύλλω), = σκυλμός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »θυμός, σάλος, ταραχή«, προξενουμένη διὰ τῆς ἐνοχλήσεως.

Σκυμναγωγέω, ῶ (σκύμνος, ἀγωγή). Σκύμνους ἄγω, ὁδηγῶ, ἡ ἀνατρέφω, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Σ, 319.

Σκυμνεύω (σκύμνος), = σκυλακεύω. Σκύμνους, ἤτοι κουτάβια τρέφω, ἀνατρέφω, Φιλοστρατ. εἰκον β'. 18.

Σκυμνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύμνος. Μικρὸς σκύμνος.

Σκύμνος, ὁ, ὡς, σκύλαξ. Τὸ νεογνὸν ἤτοι νεογέννητον ζῶον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ τοῦ λέοντος γέννημα, Ἰλ. Σ, 319. »– ὥσπερ λῖς ἠύγενειος, Ὧρά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ«, ἔνθα λέγει ὁ Σχολ. »Ὀξυτονουμένης μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς, (δηλοῖ) τὸ τοῦ λέοντος ἔκγονον· βαρυνομένης δὲ, τὰ τῶν ἄλλων ζώων«· ὑστερώτ. συνήθ. ἐντελῶς, σκ. λέοντος· εὑρίσκεται καὶ, ἡ σκύμνος, Εὐρ. Φοιν. 1502. 2) τέρας τι θαλάσσιον ἐκ τοῦ γένους τοῦ, γαλεός. 3) σκύμνος, ὄνομα ἀνδρός. (τῆς αὐτῆς πηγῆς μετὰ τοῦ σκύλαξ, ἐκ τοῦ κύω, κυόμενος, σκυόμενος, καὶ συναλ. Σκύμνος)· ὅθεν

Σκυμνοτοκέω, ῶ (τίκτω). Σκύμνους τίκτω, ἐπὶ ζώων, ζῶντα τέκνα γεννῶ, Ἀθην. σελ. 314.

Σκύνιον, τό· Βλεφαρὶς, ὀμματόκλαδον τὸ δέρμα, εἰς ὃ εὑρίσκονται τὰ ὀφρύδια, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ ὀφρύδια, συνήθ. ἐν τῷ πληθ., Νικ. πολλῷ δὲ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον ἐπισκύνιον, ὅπερ ὅρα. (υ)

Σκύπφειος, εία, ειον, Στηνίχορος παρ' Ἀθηναίῳ ιά. σελ. 499. »δέπας σκυπφειον«, ταὐτὸν τῷ, σκυφειός, ἐκ τοῦ

Σκύπφος, ἀντὶ τοῦ, σκύφος.

Σκυράω, ῶ, σκυρόω, σπάν. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ σκιρτάω παρὰ Νικάνδρῳ, ἔνθα μέντοι νῦν ὀρθότερον κεῖται, σκιρόω.

Σκυρθάλιος, ὁ, καὶ, σκύρθαξ, ακος, καὶ, σκύθραξ, παρὰ Λακεδαιμ. ταὐτὸν τῷ, Κυρσάνιος, ἀντὶ νεανίας (ἴσως ἐκ τοῦ, σκιρτάω).

Σκύριον, τό· ἡ κάλλιον »σκύρον«· τό. Εἶδος φυτοῦ, Νίκανδρ. Θηρ 74., ἔνθα ὁ Σχολ. σὺν τῷ Εὐτεκνίῳ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐρυθρόδανον, ἡ κάλλιον, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, Ἐρυθράδιον· ἴσως ὁ Νίκανδρος ἐννοεῖ τὸ παρὰ Διοσκορ. γ'. 172. Ἄσκυρον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λιναϊκοῦ Ὑπερικοῦ, Hypericum.

Σκυρός, ά, όν, = σκιρρός.

*Σκυρόω, ὅρα σκυράω.

Σκυρόω, = σκιρρόω (σκυρός)· ἐξαιρτ. στρώνω μὲ πέτρας (καλδριμόνω).

Σκυρώδης, ες, ὁ, ἡ (σκυρός, εἶδος). Πετρώδης, λιθώδης, Εὐστάθ.

Σκυρωτός, ή, όν (σκυρόω). Μὲ πέτρας ἐστρωμένος, λιθόστρωτος. »Ὁδὸν σκυρωτόν«, Πίνδαρ. Πύθ. 5, 124. ταὐτὸν τῷ, Λιθόστρωτος, κατὰ τὴν τέχνην.

Σκυτάλη, ἡ· ἀντὶ τοῦ φραγγέλιον. ἀμφ. 2) ῥάβδος, βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος· καὶ ἐξαιρ. ἡ κατὰ κορυφὴν ῥόζον ἔχουσα, ῥόπαλον. Ἔτι δὲ καὶ ὁ θαλλὸς, παράφυας, κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου κεκομμένος καὶ πρὸς φυτείαν ἐπιτήδειος· ἔτι δὲ καὶ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου, στέλεχος (κούτσουρον), ἀφ' οὗ κόπτονται οἱ κλάδοι. 3) παρὰ Λακεδαιμονίοις μία κρυφία ἐπιστολή, ἡ ἔγγραφος προσταγὴ καὶ ἐντολὴ τῶν ἐφόρων πρὸς τοὺς ἔξω ἀρχιστρατήγους αὐτῶν. »Ἔστι δὲ ἡ σκυτάλη τοιοῦτον (Πλούταρ. εἰς Λύσανδ. 19.). Ἐπειδὰν ἐκπέμψωσι ναύαρχον ἢ στρατηγόν, οἱ Ἔφοροι, ξύλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπισώσαντες, ὥστε ταῖς τομαῖς ἐφαρμόζειν πρὸς ἄλληλα, τὸ μὲν αὐσοὶ φυλάττουσι, θάτερον δὲ τῷ πεμπομένῳ διδόασι· ταῦτα δὲ τὰ ξύλα σκυτάλας καλοῦσιν· ὅταν οὖν ἀπόρρητόν τι καὶ μέγα φράσαι βουληθῶσι, βιβλίον (γραφὴν ἐκ διφθέρας), ὥσπερ ἱμάντα, μακρὸν καὶ στενὸν ποιοῦντες, περιελίττουσι τὴν παρ' αὐτοῖς σκυτάλην, οὐδὲν διάλειμμα ποιοῦντες, ἀλλὰ πανταχόθεν κύκλῳ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς τῷ βιβλίῳ καταμβίνοντες· τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἃ βούλονται καταγράφουσιν εἰς βιβλίον, ὥσπερ ἐστὶ τῇ σκυτάλῃ περικείμενον· ὅταν δὲ γράψωσιν, ἀφελόντες τὸ βιβλίον, ἄνευ τοῦ ξύλου πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀποστέλλουσι· δεξάμενος δ' ἐκεῖνος, ἄλλως μὲν οὐδὲν ἀναλέξαθαι δύναται τῶν γραμμάτων, σαφήνειαν οὐκ ἔχόντων, ἀλλὰ διεσπαρμένων· τὴν δὲ παρ' αὐτῷ σκυτάλην λαβὼν, τὸ τμῆμα τοῦ βιβλίου περὶ αὐτὴν περιέτεινεν, ὥστε, τῇ ἕλικος εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθισταμένης, ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα, κύκλῳ τὴν ὄψιν ἐπάγειν τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκουσαν. Καλεῖται δὲ ὁμονύμως τῷ ξύλῳ, σκυτάλη τὸ βιβλίον, ὡς τῷ μετροῦντι τὸ μετρούμενον«. Κυρίου δὲ, πρεσβεία, ἀγγελία, Πίνδ. Ὀλ. 6, 154. πρβ. Γέλλιος, ιζ'. 19. καὶ Σχολ. Θουκυδ. α'. 131. 4) ὄφις τις, ἐξίσου παχὺς παντοῦ ὡς βακτηρία, ἢ κυλινδρος, ὅρα περὶ τούτου τὸν Διοσκορ. η'. 7. καὶ τὸν Αἰλιαν. 5) φάλαγξ, φαλάγγιον, κύλινδρος, ἢ κυλινδροειδές τι πρόμηκες καὶ ξεστὸν ξύλον, μετὰ μικρῶν τροχῶν ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἐφ' ᾧ ἐπιτιθέατι βάρη, καὶ πρὸς τὰ πρόσω κυλίοντες, εὐκόλως μεταφέρουσιν αὐτά, Ἀριστοτ. προβλ. ιβ. ἴδε καὶ σκυταλίς. 6) κλαδίσκος, ἢ παραφυάς, κοπτομένη, ἐκ τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλώνων τοῦ δένδρου πρὸς μεταφύτευσιν. 7) »σκυτάλας χαλκᾶς τε καὶ σιδηρᾶς« (Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ θ. 15.), ἀντὶ τοῦ, πάταλα, λεπίδας, ἐλάτματα. Ἐὰν ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ σκῦτος ἢ ὀρθή, τότε πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ γ. σημασία ὡς ἡ πρώτη καὶ ἀρχική· ὡς τόσον ἐτυμολογοῦσιν ἄλλοι, ἴσως ὀρθότερον, τὸ, σκυτάλη ἐκ τοῦ, ξύω, ξύλον.)

Σκυταληφορέω, ῶ, Σκυτάλην, ἤτοι ῥόπαλον ἢ βακτηρίαν φέρω, Στράβ. ιε'. σελ. 1009. ἐκ τοῦ

Σκυταληφόρος, ὁ, ἡ (σκυτάλη, φέρω). Ὁ σκύταλον ἢ σκυτάλην φέρων, ὅ ἐστι, ῥόπαλον ἢ βακτηρίαν.

Σκυταλίας, ου, ὁ (σκυτάλη). Ἔχων σχῆμα σκυτάλης, ῥάβδου, Θεόφρ. ζ'. 14. »Σκυταλίας σίκυος«, ἀγκούριον μακρὸν ὡς βακτηρία· οὕτω καὶ »Αὐλὸς σκυταλίας«, παρ' Ἀθην. δ'.

Σκυτάλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύταλον. Μικρὸν σκύταλον, Ἀρ.

Σκυταλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σκυτάλη. Βακτηρία, ῥάβδος μικρά, ῥαβδίον, Ἡρόδοτ. δ'. 60. »Σκυταλίδα δὲ ἐμβαλὼν περιάγει«. 2) φαλάγγιον, ἤτοι τὸ ἄρθρον, ἢ κλείδωσις, ὁ κόμβος τοῦ δακτύλου. Γαλην. 3) ὄργανον εἰς τὸ ῥίπτειν πῦρ· ὅ ἐστι, πυροβόλον ἐργαλεῖον, Σουΐδ. 4) εἶδος καρύδων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν, ὅς τις ἔτι καὶ εἶδος κυμπῶν λέγει. 5) »Ἄξων καὶ σκυταλίδες«, ἁλιευτικὰ ἐργαλεῖα πρὸς κυλινδεῖν καὶ περιάγειν ἢ σύρειν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ δίκτυα, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱππορ. ιβ'. 43. ὡς τὸ ὄνος· καθόλου ταὐτὸν τῷ, Σκυτάλη, φάλαγξ, κύλινδρος, φαλάγγιον, Ἰούλιος Καίσαρ. πολ. Κελν. β'. 10. καὶ γ'. 40. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατινικὸν Scutulae παραβάλλεται μετὰ τοῦ φάλαγξ, παρ' Ἀπολλων. ἀργ. α. 376. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. »Τοῦ ταλαντιαίου πετροβόλου ἢ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ ἕξει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον«. Ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολογ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, πίναξ, ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἔχει τὸ σκυτελιον, ἀντὶ τοῦ, πινάκιον, τρυβλίον.

Σκυταλισμός, ὁ (σκυταλίς). Ἡ μετὰ ῥάβδων τύψις, μαστίγωσις, ῥαβδισμός, Ἑλλάδ. Χρηστομ. σελ. 22. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀργείοις ἐκαλεῖτο οὕτω μία ἐπανάστασις τοῦ λαοῦ, διότι ἐτελείωτο μετὰ ξύλων καὶ ῥάβδων, Διόδωρ. Σικελ. ιά. 54. καὶ Πλούταρχ.

Σκύτιλον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκυτάλη. Βακτηρία, Πινδ. καὶ Ἡροδ. 3, 137. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 11. »Τοῖς σκυτάλοις ἔβαλον«, ἐκτυποῦσαν μὲ τὰ ξύλα. 2) παρὰ Σικελοῖς, ὁ τράχηλος· παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφάν. Σχολ. Ὄρ. 1283. »Ἢ πλαγεὶς βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρυξ ἀνήρ.« (υ υ υ ὅθεν

Σκυτάλόω, ῶ. Ῥάβδῳ, ἢ βακτηρίᾳ τύπτω, δέρνω μετὰ ξύλου ἤτοι μετὰ ῥάβδου, ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ »Σκυταλουμένη«, ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυταλωτός, ή, όν. Ῥαβδισμένος, δαρμένος. 2) ἔχων σειράς, ἀράδας κατὰ τὸ εἶδος ῥάβδου, ὡς ῥαβδωτός, ὡς παρ' Ἐτυμολογ. »Σκυταλωτὸς τροχός«.

*Σκυτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκῦτος. (ᾳ)

Σκυτεῖον, τό (σκυτεύς). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως, Στοβ. λόγ. 235.

Σκυτεύς, έως, ὁ. (σκῦτος) Σανδαλορράφος, σαγγάριος, (τζαγγάριος, παπουτσής), καλιγάριος, ὑποδηματάς, (σαράτσης). ὁ τὰ σκύτη ἐργαζόμενος Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 17. Ἀρ. Ὀρν, 494. ὅθεν

Σκυτεύω, Σκυτεὺς εἰμί, ῥάπτω σανδάλια, εἶμαι παπουτσής, σαγγάρης, μετέρχομαι τὴν τέχνην τοῦ σκυτέως, μπαλόνω ὡς παπουτζής, Ξενοφ Ἀπομν. δ'. β'. 22

*Σκύτη, Δωρ. σκύτᾳ, ἡ. Ἡ κεφαλή, Ἀρχ. λείψ. 99.

Σκυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκυτέα, ἢ εἰς τὸ σκυτεύειν. Εἰς τὰς Σωκρατ. Ἐπιστολ. κεῖται οὐσ. ἀντὶ τοῦ, Σκυτεύς, παπουτζής.

Σκύτινος, ίνη, ινον (σκῦτος). Δερμάτινος, ἐκ σκύτους, ἤτοι ἐκ δέρματος ὢν ἢ κατεσκευασμένος, Ξενοφ. Ἀναβ. ε. δ'. 6. »Κράνη σκυτινα«. »Ἐτῆς, σκευή«, Ἡροδ. 4, 189· 7, 71. πλοῖον, Ἡροδ. 1, 194. Ἡ σκυτίνη, ζωνάρι ἀπὸ λωρί, ὡς ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὸ »Σκυτίνας« διὰ τοῦ, »περιζώματα ἀπὸ λώρα«, ζωνάρια ἀπὸ λωρία. »Σκύτινον καθειμένον«, δερμάτινος φαλλὸς τῶν κωμ. ὑποκριτῶν, Ἀρ. Νεφ. 538. »Σκυτίνη ἐπικουρία«, =ὁλισβος, Ἀρ. Λυσίστρ. 110. (υ).

Σκυτίς, ίδος, ἡ. ὑποκοριστ. τοῦ, Σκῦτος.

Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ (σκῦτος, βραχίων). Ὁ δερματίνους βραχίονας ἔχων, Ἀθην. ιβ'. (ι Ἰων. ι Ἀττ.)

Σκυτοδεψέω, ῶ, Μαλάττω, ἐργάζω τὰ δέρματα, ἐκ τοῦ

Σκυτοδέψης, ου, ὁ (δέψω, δεψέω). Ὁ μαλάττων, ἐργάζων τὰ δέρματα, δερματομαλάκτης, (ταμπάκης, Τουρκ.), βυρσοδέψης. πρ. σκυλοδέψης. ὅθεν

Σκυτοδεψικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σκυτοδεψεῖν, ἢ εἰς τὸν σκυτοδέψην ἀνήκων, »Σκυτοδεψικὴ τέχνη«, ἡ τέχνη τοῦ μαλάττειν, ἐργάζειν τὰ δέρματα. (ἡ τέχνη τοῦ Ταμπάκη).

Σκυτόδεψος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτοδέψης, Πλάτ. Γοργ. 73.

Σκυτορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ ῥάπτων τὰ σκύτη ἤτοι τὰ δέρματα, οἷον σαγγάρης, παπουτζής, λωροτόμος, δερματορράφος (σαράτζης), κ.τ.τ.

Σκῦτος, εος, τό. ταὐτὸν τῷ, Κῦτος, Cutis. Πᾶν δέρμα. ἐξαιρ. τὸ ἐκδαρμένον ἢ κατεσκευασμένον δέρμα ἑνὸς ζώου, βύρσα, δορά, (τομάριον, πετσίον) δερμάτιον, (Ξενοφ. Ἱππ. ιβ'. 20.) καὶ πᾶν ὅ,τι κατεσκευασμένον ἐστὶν ἐκ δέρματος. ὅθεν, »Σκύτη βλέπειν«, φοβοῦμαι τὴν μάστιγα, κυττάζω αὐτὴν μὲ φόβον, Ἀρ. Σφ. 643. ἔτι δὲ ὁ ἐκ δέρματος ψαλλὸς τῶν Κωμ. ὑποκριτῶν κ.τ.τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει. »Σκύτη, ἡ κεφαλή«· καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. »Σκύτος δὲ λέγεται, πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα, ὡς Πετρώνιος φησί· τινὲς δὲ φασι σκῦτος λέγεσθαι τὸν ὠτιαῖον μυελόν· οἱ δὲ τῶν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπων· εἰ δὲ τὸ ἰνίον, ὅπερ ἐπισκύνιον καλοῦμεν· ἄλλοι δὲ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, παρ' ὃ καὶ σκύτος εἴρηται ἡ κεφαλή. (σκύτον, μετὰ βραχέος ὑψιλόν, ἐστὶ πολλ' ἀμφ. ἴδε Δράκ. σ. 83, 9. Β'. Ἀρ. Πλουτ. 514. Σφ. 643. Ἐρ. 667. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 131. ὅθεν καὶ ἐν χωρίοις, οἷα τὰ παρὰ Θεοκρ. 25, 142. καὶ Λυκ. 1316., γραπτέον πάντως σκύλος ἢ καὶ κύτος.) ὅθεν

Σκυτοτομέω, ῶ. (σκυτοτόμος). Τέμνω, κόπτω τὰ σκύτη, ἐξαιρ. ἵνα ποιήσω ἐξ αὐτῶν σανδάλια, σκυτοτόμος εἰμί. ὅθεν

Σκυτοτομία, ἡ. Τέχνη τοῦ σκυτοτόμου, τὸ κόψιμον τοῦ πετζίου, καὶ ἐξαιρ. τὸ χώρισμα τῶν ὑποδημάτων, σανδαλίων, ὅ ἐστιν, ἡ διὰ τῆς τομῆς τοῦ δέρματος ἑτοιμασία αὐτῶν, τὸ ἐργόχειρον τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σκυτοτομίαν, ἢ εἰς τὸν σκυτοτόμον.

Σκυτοτόμιον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σκυτεῖον, Ἀθην. σελ. 581.

Σκυτοτόμος ὁ (τέμνω). Ὁ τὰ σκύτη τέμνων καὶ προετοιμάζων, μάλιστα διὰ τὰ σανδάλια· ταὐτὸν τῷ, σκυτεύς, διότι τέμνει, κόπτει, χωρίζει καὶ οὗτος πρότερον τὸ δέρμα καὶ ἔπειτα ῥάπτει αὐτὸ καὶ ποιεῖ τὰ σανδάλια, καὶ ὑποδήματα, ὅθεν καὶ ὁ λωροτόμος, ὁ ἡνιοποιός, ὁ ὑποδηματοποιός, Ἰλ. Η, 221.

Σκυτοτραγέω, ῶ (τράγω, τραγεῖν), Τὰ δέρματα κατατρώγω, ῥοκανίζω, Λουκιαν.

Σκυτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰ δέρματα τρώγων· (ᾳ)

Σκυτόω, ῶ (σκῦτος). Μετὰ δέρματος περικαλύπτω (καπλατίζω μὲ πετσίον), ἢ προμηθεύω μὲ τὸ ἀναγκαῖον πετζί.

Σκυτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύτους ἤτοι δέρματος εἶδος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 37.

*Σκύφειος, εία, ειον (σκύφος). Ἀνήκων εἰς σκύφος, ποτήριον κτ. καὶ σκυφοειδής· »Δέπας σκύφειον«, Στησίχορος παρ' Ἀθηναίῳ ιά. σελ. 499. τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποτήριον καλεῖ (υ, ὡς τόσον ἐχρήσατο αὐτῷ καὶ ὡς μακρῷ, ὅτε ὅμως συνηθῶς σκύπφειος γράφ. ἴδε σκύφος).

Σκυφίον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, σκύφος· 2) παρ' Γαιροῖς, τὸ κρανίον, ἕνεκα τοῦ σχήματός του.

Σκύφιος, ία, ιον=σκύφειος· (υ)

Σκυφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύφου εἶδος ἔχων.

Σκύφος, ου, ὁ· καὶ σκύφος, εος, τό. Ποτήριον, ἔκπωμα, ποκάλι, καὶ ἐξαιρ. τῶν χωριατῶν καὶ τῶν πτωχοτέρων, ποτήριον, ἔκπωμα. Ὀδυσ. Ξ, 112. »Καὶ εἰ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ᾧ περ ἔπινον, οἴνου ἐνίπλειον«· ἔνθα· ὁ Ὀδόλφ. μετ' Ἀριστάρχου ἀναγινώσκει σκύφον, ἀρσ., ὁ δὲ Ἀριστοφ. Βυζ. σκύφος οὐδετ., τοῦτο δὲ τὸ οὐδ. ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐ σπανίως ἐν χρήσει, Ἀθ. σ. 498 (συγγεν. τῷ κύω, κῦφος, 2. κύτος, κύπελλον, κύπη κ. τ. λ. ἴσως δὲ καὶ τῷ, σιάπτω, σκάφος, σκίφη)· [κοινῶς τὸ ὕψιλον ἔστι βραχύ, ἀλλ' ὁ Ἡσ. λειψ. 42, 2, 6: Ἀναξίμανδρος καὶ Πιτύασις παρ' Ἀθην. σ. 498. ἐχρήσαντο τῇ ἀ. συλλαβῇ καὶ ὡς μακρᾷ, καὶ τότε ὁ Ἀθήν. γράφει σκύπφος· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ λέξις ἐπροφέρετο οὕτως, ἐξαιρ. ὑπὸ Ἰώνων καὶ Αἰτωλῶν, ἔμενεν ὅμως ἡ γραφὴ ἀμεταβλήτως ἡ ἀρχαία, Scal. Εὐσεβ. χρον. σ. 119. Wolf. praef. Ἰλ. σ. οά. Schaef. Θεόγν. 1057. πρβλ. Ζεφυρίη, ὄφις, φιλόσοφος, βρόχος, ἰαχέω).

Σκύφωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, σκύφος, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 499.

Σκωλήκησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σκωληκίασις, πολλ' ἀμφ.

*Σκωληκίασις, εως, ἡ. Σκωλήκισμα· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν αὐτὰ κατατρώγωνται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, ἢ διὰ τῆς σήψεως ἀποκτεῖνται σκώληκας καὶ διαφθείρωνται· τινὲς ἀνέγνωσαν παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. Ἱστορ. ζ' 6. ἀντὶ τοῦ ἠμαρτημ. »Κώλυτις«, »Ἀσθ. ἑστερα ἀναγκαῖον εἶναι διὰ τὴν ἀναπνοήν, καὶ τὴν σκωληκίασιν«, ἔνθα ὁ Στέφανος »Σκωληκωσις« ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ· ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω, ῶ (σκώληξ). Σκώληκας γεννῶ, ὅθεν σκώληκας ἔχω ἢ ἀποκτῶ εἰς τὸ σῶμά μου, ὑφ' ὧν διαφθείρομαι, σκωληκιάζω, γεμίζω ἀπὸ σκωλήκια, ἢ σήπομαι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Ἀχμέτῃ Ὀνειροκρ. »Ἐσκωληκίασεν«.

Σκωληκίζω, (σκώληξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκωλήκων ποιῶ, κινοῦμαι ὡς οἱ σκώληκες, ἐξαιρ. ἀργά· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀργοκινήτου, βραδέος σφυγμοῦ, ὡς »Σκωληκίζων σφυγμός«, ὁ ἀργῶς κινούμενος σφυγμός· ἢ κατὰ Γαλην. περὶ Σφυγμ. ἡ. »Ὅταν οἱονεὶ ἕρποντος τὴν ἀρτηρίαν σκώληκος ἔμφασις γίνεται κυματωδῶς ἐγειρομένου, καὶ μὴ καθ' ἕνα χρόνον ὅλης διαστελλομένης τῆς ἀρτηρίας· εἰ μὲν οὖν σὺν μικρότητι διαστολῆς τοῦτο γίγνοιτο, σκωληκίζων καλεῖται· εἰ δὲ σὺν μεγέθει, κυματώδες ἁπλῶς· δῆλον δέ, ὅτι καὶ ἀμυδρὸς καὶ πυκνός ἐστιν, σκωληκίζων«.

Σκωλήκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, σκώληξ, Ἀθην. ζ'. ὅθεν

Σκωληκίτης, ου, ὁ· θῆλ. σκωληκῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος σκώληκι, ἢ ὁ ἐκ σκώληκος ὤν, Διοσκορ. ά. 79.

Σκωληκόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ σκωλήκων βεβρωμένος ἢ βρωθείς, καταφαγωμένος ἀπὸ σκώληκας. »Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἀπέψυξεν, κατέφαγον αὐτὸν οἱ σκώληκες, τὸν ἔφαγαν τὰ σκώληκια· τοιουτοτρόπως ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης. Πράξ. Ἀποστ. ιβ.

Σκωληκοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ σκώληκος, ὅμοιος σκώληκι, ὁ' σκώληκος εἶδος ἔχων.

Σκωληκοποιέω, ῶ (ποιέω). Σκώληκας ποιῶ, προξενῶ, παράγω· ἔθεν

Σκωληκοτοκέω, ῶ (σκωληκοτόκος). Σκώληκας τίκτω, γεννῶ.

Σκωληκοτοκία, ἡ· Ἡ τῶν σκωλήκων γέννησις.

Σκωληκοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ σκώληκας τίκτων, γεννῶν.

Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σκώληκας τρώγων.

Σκωληκόω, ῶ (σκώληξ). Εἰς τοὺς σκώληκας ἐκτίθημι τι· εἰς σκώληκας μεταμορφόω, ποιῶ. Παθητ. »Σκωληκοῦμαι« σκωληκιάζω, σκώληκας ἀποκτῶ· ἔχω σκώληκας, ἢ ὑπὸ σκωλήκων κατατρώγομαι, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 15. »Σκωληκοῦται τὰ δένδρα«, σκωληκιάζουσι.

Σκωληκώδης, συναιρ. ἀντὶ, σκωληκοειδής.

Σκωλήκωσις, ἡ (σκωληκόω), = σκωληκίασις, ἀμφ.

Σκώληξ, ηκος, ὁ. Ζωάριον μικρὸν ἑρπετόν, ὅπερ μήτε ἄρθρα ἔχει, μήτε ὀστᾶ· σκωλήκιον, Ἰλ. Ν, 654. »—ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς,« ἔκειτο ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς ὡς ὁ σκώληξ· 2) Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, κολόκυμα, τὸ πρὸς τῇ γῇ κυλιόμενον κῦμα, ἢ τὸ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα, διὰ τὴν σκωληκοειδῶς βραδείαν καὶ ἡσυχον κίνησιν τῶν κινουμένων καὶ κυλιομένων ὁπωσοῦν κυμάτων· ἴδε κολόκυμα 3) ταὐτὸν τῷ Ἀιτλος, τὸ ἀπὸ τῆς ἅλω διηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λιχμητὸν σπέρμα, ἤτοι ὁ σωρὸς τοῦ ἁλωνισμένου σιταρίου· 4) τὸ νηθόμενον ἀπὸ τῆς ἠλακάτης, ἤτοι τὸ γνεθόμενον ἀπὸ τῆς ῥόκας νῆμα, Πολυδ. ζ'. 29. καὶ Ἡσύχ. 5) εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακοῦντος σκωληκοειδοῦς, Ἀλκιφρ. λείψ. ι, ὅπου τὰ Χειρόγραφα »Σκωλυκάς« ἔχουσι.

Σκωλοβάτης, ου, ὁ. Ὄνομα θηρίου μικροῦ, πλησίου Ἐριτύβη, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον, Ἡσύχ. ἀμφ.

Σκωλοβατίζω, = Ἀσκωλιάζω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἐτυμολ. μέγ, ἐν Λέξ. Ἀσκωλιάζω.

Σκῶλον, τό, = σκῶλος· 2) ἀντὶ σκάνδαλον, ἐμπόδιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκῶλος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκόλοψ, μεθ' οὗ καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ, σκόλος. Ἀποξυσμένος πασσαλος, σουβλίον, παλούκιον, Ἰλ. Ν, 564. »—ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος«· ἔτι δὲ ἀκάνθιον, ἀγκάθι, κεντρίον, ἄκυμή, μύτη κα-θόλου«· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἐτυμολόγ. εἶδος ἀκάνθης, ἢ πυρωθεῖσα εὐτονώτερος γίνεται· ὁ δὲ Ἀπίων, Ῥάβδος πεπυρακτωμένη· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 61. »Ἄγρια σκῶλα βάτου«, ἀκάνθια·

—2) ἡ σκῶλος, ὄνομα πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. β, 497.

*Σκωλύπτομαι, Ἀποθ. μέσ. Λυγίζω, καμπυλόνω, ἐλίττω, στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Νικάνδρ Θηρ. 229. »Σκωλύπτεται οὐρὴν ἰσάτην· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν στίχ. 220. «Ἑπελίττεται κολοβὴν οὐράνιν ἢ »σκολιάνιν· κινεῖ καὶ καμπυλόνει (καμπύλην ἢ κυρτὴν ποιεῖ) τὴν οὐράν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σκολιῶς κινεῖται· ἐν στίχῳ 325. ἀντὶ τούτου φέρεται »Σκολιὴν ἐπιτείνεται οὐρήνιν· (ἤτοι ἐκ τοῦ σκώληξ, ἢ ἐκ τοῦ σκ.λιός).

Σκῶμμα, τό (σκώπτω). Ἡ γέλωτος χάριν λοιδορία, χαριεντισμός, ἀστεϊσμός, εὐτραπελία· χωρατᾶς, καὶ περιγέλοιον, περίπαιγμα· κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον »Σκῶμμα ἐστί, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον«· καθ' Ἡσύχιον δὲ »Σκώμματα, λοιδορήματα γέλωτος χάριν, λόγος δηλαδὴ ἐγγιγκτικὸς πρός τινα ἢ πρὸς χαριεντισμὸν καὶ γέλωτος χάριν ἢ καὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν μετὰ εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ ἀστεῖος λεγόμενος, οἷος ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν »Χωρατᾶς« λεγόμενος, Ξενοφ. Κυρουπ β'. β'. 28. »Σκώμματος ἤρχεν ὁ Κῦρος - ἢ καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον - περιάγῃ τὸ μειράκιον«; οὕτω καὶ εἰς Ἀγησιλ. ιά. 11. »Τὸ εὐχαρὶ οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ«, οὐχὶ χωρατᾶς, ἀλλ' ἀλήθεια. Πλούταρχ. εἰς Λυκ. »Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων·« καὶ ἐν Συμποσ. δ. »Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι· παντάπασιν ἀφεκτέον«.

Σκωμμάτιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ Σκῶμμα, Ἀριστοφάν.

*Σκωπαῖος, ὁ· παρὰ Συβαρίταις, τὸ μικρὸν ἀνθρωπάριον, ὁ Νάνος. ἄλλως δὲ καὶ στίλπωνες, ἢ στίλβων. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 518.

Σκώπευμα, (σκώψ, 3). Τὸ κυττάζειν μακρυά, Lobeck Φρυν. σ 613.

Σκώπτης, ου, ὁ. Ὁ μιμητής, κακόζηλος, ὁ ἀσυλλογίστως μιμούμενός τι, ὅστις μιμούμενος τοὺς ἄλλους περιγελᾷ, ὅστις σκώπτει, ἤτοι λέγει σκώμματα συνήθ. χλευαστής, χωραταζής, περιγελαστής, λοίδορος· ὅθεν

Σκωπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. - κῶς. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκώμματα, καθαπτικός, χωρατατζής, περιγελαστικός.

Σκωπτόλης, ου, ὁ. Χαρούμενος καὶ ἀστεῖος ἄνθρωπος, ὅστις κάμνει χωρατάδες, ἢ περιπαίζων μιμεῖται ἄλλους, καὶ διὰ τούτων προξενεῖ γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· ἀστεῖος, μωκαλίτης, χωρατατζής, μασκαρᾶς, Ἀριστ. Σφ. 788. Πρβ. Lobeck Φρυν. σελ. 613. (ἐκ τοῦ σκώπτω, ὡς τὸ μαιόλης ἐκ τοῦ μαίομαι σχηματισθέν).

*Σκώπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ σκώπτης.

Σκώπτω, μετὰ τοῦ μέσου μέλλ. σκώψομαι, Elmsl. Ἀρ. Ἀχ 278, 844. ὁ δὲ Ἀόρ. ἀ. ἔσκωψα· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀρ. Νεφ. 296. διώρθωσεν ὁ Reisig. γράψας τὸν ἐνεργ. μέλλ. σκώψω, πρβλ. Comm. crit. de Soph. O. K. 398. Μιμοῦμαί τινα μετά τινος γελοιώδους τρόπου· κατὰ μίμησιν ποιῶ τι ὡς ὁ πίθηκος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀστεΐζομαι, χαριεντίζομαι, χωρατεύω, γελοιάζω, παίζω, Ξενοφ. Συμποσ. θ'. 5. »Οὐ σκώπτοντες δέ, ἀλλ' ἀληθῶς τοῖς στόμασί φιλοῦντες«, ὡς τὸ τῆς σηνηθείας »Δὲν ἐχωράτευαν, δὲν ἔπαιζαν, ἀλλ' ἀληθινὰ ἐφιλοῦσαν«· οὕτω καὶ ἐν Συμπ. δ'. 29. »Ἀναμὲ ἐσκωψάντε καὶ ἐσπούδασαν«· 2) μιμούμενος χλευάζω, λοιδορῶ, διασύρω, περιπαίζω, περιγελῶ, ἐμπαίζω καθόλου δὲ ἀντί τοῦ, χωρατεύω, κάμνω χωρατάδες, ἵνα προξενήσω γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· γέλωτος χάριν λοιδορῶ, μέμφομαι, πειράζω τινὰ μὲ ἀστεῖα, ἀλλ' ἐγγιγκτικὰ λόγια, Ξενοφ. Κυρουπ.

Σκώρ, καὶ σκῶρ, τό, γενικ. σκατός, Ἀφόδευμα, κόπρος, σκύβαλον, ἀποπάτημα, σκατόν, Ἀριστοφάν. Βατρ. 146. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκορ. Σκωράδιον, κωράδιον, κουρόδιον· Νεώτ. τύπος ἐστὶ τὸ σκάτος, ὅπερ ὅρα Lobeck Φρυν. σ. 293. (ὁ Lobeck παράγει ἐκ τοῦ, σκώρ, τὸ λατ. scurra. ὡς τὸ κόβαλις ἐκ τοῦ σκύβαλον· ὡσαύτως χρῆται ὁ Δίων Κάσσιος τῷ, κοπρίας ἀντὶ scurra)· ὅθεν

Σκωραμίς, ίδος, ἡ. Τὸ νυκτικὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι, λάσανον (κόμοδο), κυρίως δὲ, ἐν τῷ λατάνῳ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χέζουσιν, Ἀριστοφάν.

Σκωρία, ἡ (σκώρ). Κυρίως τὸ περίττωμα, ἤτοι τὸ σκύβαλον, παν ἀκάθαρτον ἐκπίπτον ἔκ τινος πράγματος, ἀπομεινάριον, ὑπόστασις (καταστάλαγμα)· ἐξαιρτ. ἡ γεώδης ἐν σιδήρῳ ὑποστάθμη, ἄφρὸς σιδήρου, ἢ ἄλλων μετάλλων ἀκαθαρσία, ἥτις ἐκπίπτει ἀπ' αὐτῶν, ὅταν χωνεύωνται καὶ δουλεύωνται ὑπὸ τοῦ χαλκέως· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ὁ τοῦ σιδήρου ἰός· ὅθεν

Σκωριοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκωρίᾳ ὅμοιος, ὁ εἶδος σκωρίας ἔχων,

Σκώψ, ωπός, ὁ, ὀνομ. πληθ. σκῶπες. Εἶδος γλαυκός, ἤτοι ὄρνεον νυκτοπόμον, μικρότερον γλαυκὸς μολυβδοφανὲς καὶ ἐστιγμένον ὑπολευκοις στίγμασιν Κουκούβα ἢ Κουκουβάϊα κοινῶς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, (Ὀδυσ. Ε, 66.) περὶ οὗ ὅρα τὸν Εὐστάθειαν αὐτόθι διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Τὸ πτηνὸν τοῦτο κάμνει κάθε λογῆς μιμητικὰ σχήματα, καθὼς καὶ ὁ πίθηκος, ὅταν βλέπῃ τινὰ ποιοῦντα αὐτά, διαφόρως καὶ ποικίλως σχηματιζόμενον κατὰ τὰς κινήσεις. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Σκώπτειν« περιπαίζειν τινὰ διὰ τῶν μιμητικῶν σχημάτων, καθὼς ὁ σκώψ. Ἐκ τῆς τῶν σχημάτων ὁμοιότητος καὶ τῆς διαφόρου κινήσεως τοῦ σώματος τοῦ σκωπός, ἔλαβον εἰ Γάλλοι τὸ »faire la chovette«. εἰς τὸ παίξιμον τῶν χαρτίων, παίζειν μόνον ἐναντίον δύο ἢ πολλῶν· (ἐτυμολ. ἤτοι ἀπὸ τοῦ, σκώπτω, διὰ τὸ γελοῖον σχῆμα, ἢ ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὡς τὸ κλώψ ἐκ τοῦ κλέπτω, διὰ τὰ μεγάλα ὀμμάτια τῶν πτηνῶν τούτων)· 2) χαρούμενός τις χορός, ἤτοι εἶδος ἡδονικῆς ὀρχήσεως, λαβὼν τοὔνομα ἐκ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, καθ' ἣν ἐμιμοῦντο τὰ σχήματα, καὶ τὰς ποικίλους κινήσεις τούτου τοῦ ὀρνέου· 3) τὸ σχῆμα ἐκείνων, ὅσοι θέλοντες νὰ κυττάζωσι μακρυά, κρατοῦσιν ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου τὴν χεῖρα κυρτωμένην, Ἀθήναιος Βιβλ. ιά'. σελ. 629. »Σχήματα δὲ ἐστὶν ὀρχήσεως — σκώψ, σκώπευμα· ἣν δὲ ὁ Σκώψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων«· ἴδε καὶ σκέπτομαι.

Σκῶψις, ἡ (σκώπτω). Λοιδορία, ἀστειότης, χωρατᾶς, Ἀθήν. ι. 4.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Μ.

*Σμαραγδεῖος, εία, εῖον (σμάραγδος). Ἀπὸ σμάραγδον, ἀ ήκων εἰς σμάραγδον.

Σμαραγδίζω. Ὡς σμάραγδος φαίνομαι, ἔχω τὴν ὄψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου.

Σμαράγδινος, ίνη ινον· Ἐκ σμάραγδου κατεσκευασμένος, ἀπὸ σμαράγδιον ὤν. 2) τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου ἔχων, πράσινος.

Σμαράγδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σμάραγδος. Μικρὸς σμάραγδος.

Σμαραγδίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. σμαραγδῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σμαράγδου ὤν

Σμάραγδος, ου, ὁ· παρὰ δὲ Θεοφρ. καὶ θηλ. ἡ. Εἶδος λίθου ἐκ τῶν πολυτίμων, σμαράγδι καὶ σμαράγδιον ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, οὗ τινος τὸ χρῶμά ἐστι πράσινον, λαμπρὸν, καὶ διαφανές, οὐχὶ ὅμως τὸ σημερινὸν σμαράγδιον, ἀλλ' ὅμοιον αὐτῷ πολλὰ πράσινον, διαφανής, Aquamarin ἢ Béryl (Βήρυλλος)· σμάραγδος λίθος, Ἡροδ. καθόλου, συμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι Ἅλοι οἱ πράσινοι κρύσταλλοι, πράσινοι Ἰάσπιδες, μαλαχῖται καὶ πράσινοι κυτοὶ ὕελοι, καθὼς π. χ. αἱ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ σμαράγδιναι στῆλαι· (παρ' Ἡροδ. 2, 44) ἦταν, κατὰ Λάρχερον, κούφιοι ὑάλινοι κύλινδροι, ἐν οἷς ἐτίθετο λαμπὰς κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἔλαμπον. Ὁ παρὰ Θεοφράστῳ »Ψευδὴς σμάραγδος,« ἤτοι μελανὸς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαλαχίτου, Chalcosmaragdus, χαλκοσμάραγδος ὑπὸ τοῦ Πλινίου καλούμενος, καὶ ὁ Ἡλιόδωρος (Αἰθιοπ. β'. σελ. 113.) περιγράφει αὐτὸν οὕτωσί. »Οἷα λήϊον ἠρινὸν χλοάζουσα, ἐλαιώδους τινὸς λειότητος ὑπαυγαζούσης« Σπανιώτ. τύπος ἔστι μάραγδος· (ἴσως ἐκ τοῦ μαίρω, μαρμαίρω)

*Σμαραγδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σμαράγδῳ ὅμοιος, Σχολ. Νικ.

Σμαραγέω, Μ. ήσω. Ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, ἠχολογεῖν, βροντᾶν, ἐπὶ παντὸς βαθέος καὶ σφοδροῦ ἤχου, ἐπὶ ἠχολογούντης θαλάσσης, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 210. »Σμαραγεῖ πόντος« ἐπὶ λειμῶνος, ἀντηχοῦντος ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν γεράνων ὡς ἐν στίχ. 463. »Σμαραγεῖ δὲ τε λειμών,« ἀντηχεῖ· καὶ ἐν Φ, 199. ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διός. »Ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν Τιτάνων, Ἡτ. Θεογ. 679. ὡσαύτως καὶ, σμαραγίζω, 693. καὶ ἐπὶ ἀνέμων, κτ. Διονυσ. Περιηγ. 804. Φαίνεται ὅτι μετὰ τοῦ »Σφαραγέω« ἐστιν ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται, ὅτι τοῦτο ἔχει διάφορόν τινα σημασίαν. Ἀλλὰ τὸ »Ἐριστφάραγος« καὶ »Βαρυσφάραγος« ἔχουσιν ὁλοτελῶς τὴν αὐτὴν ἰδίαν σημασίαν μετὰ τοῦ »Ἐρισμάραγος« καὶ »Βαρυσμάραγος«. Καὶ ὁ Ἡτύχιος ἔχει ἔτι »Σφαραγεῖ, βροντῷ, ταράττει, ψοφεῖ« ἐν ᾧ τὸ »Σφαραγέω«, παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις δὲν φέρεται εἰς ἐνεργητικὴν σημασίαν· (λέξις ὠνοματοπεποιημένη, ὡς τὸ, σφαραγέω, συγγεν. τῷ, ῥήσσω, ἀράσσω, μαράσσω)· ὅθεν

Σμαραγή, ἡ. Ἦχος, ψόφος, κτύπος, βρόντος Ὀππιαν. Ἁλιευτ ἀ. 243.

Σμαραγίζω, ίσω = σμαραγέω, Ἡσ. Θεογν. 693. ἐπὶ τῆς ἠχολογούσης γῆς.

Σμάραγνα, ἡ. Κάμνουσα κρότον, ὅταν κτυπᾷ τις μάστιξ, καί, μάραγνα· ἴδε τοῦτο.

*Σμάραγος, ὁ (σμαραγέω). Ὁ κάμνων κρότον καὶ βρόντον δαίμων, Ἐπ. Ὁμ. 14, 9.

Σμαράσσω, ταὐτὸν τῷ, Μαράσσω· ἀμφ.

Σμαρίς, ίδος, ἡ. Ἰχθύδιον μικρὸν θαλάσσιον, Σμαρίδα, Ἀριστοτέλ Ζώ. Ἱστορ. ή. 30. Διοσκορ. β'. 30. Ἀθήν. 328. Smaris. εὕρηται καὶ παροξυτόνως σμάρις· (α, Ὀππ. Ἁλ. 1, 109. Φανίας 7. 4. Ovid. Hal. 120.)

Σμάω, καὶ Ἰων. σμέω, Μλ. ήσω, Δωρ. σμάσω (α), Ἀόρ. παθητ. ἀεὶ ἐσμήχθην, ἐκ τοῦ σμήχω, κατὰ συγκ. ἐνεστ. σμῶ, σμῆς, σμῇ, ἀπαρ. σμῆν, πρὶν τοῦ Λουκ. οὐδέποτε σμᾷς, σμᾷ κ. τ. λ. Lobeck Φρύν. σ. 61. 1) τρίβω, ἀλείφω τι, ἐπιχρίω, δηλ. τρίβω ἀπαλόν τι εἰς ἓν σκληρὸν διὰ νὰ ποτισθῇ τοῦτο ἀπ' ἐκεῖνο ὀλίγον ἢ πολύ, ἰπ. χ. »σμᾶσθαι τὴν κεφαλήνιν, ἀλείφω τὸ κεφάλι μου, Ἡρόδ. 9, 110. Valck. εἰς 7, 209. »Σὺν νίτρῳ σμώμενος (ὁ λίβανος) ἰχώρας ἰᾶται, τριβόμενος, ἀλειφόμενος μὲ τὸ νίτρον κ. τ. λ. Διοσκ. 1, 81. 2) τρίβων καὶ ἀλείφων καθαρίζω, σφογγίζω, ἀποπλύνω, παστρεύω, καθαίρω, ῥύπτω, π. χ. »Σμησάμενος τὰς κεφαλάς«, ἀφ' οὗ ἐστρόγγι-

σαν τὰς κεφαλάς τῶν. Ἡροδ. 4, 73. Valck. εἰς 3, 148. Κατὰ Φρύνιχον τό, σμάω, Ἀττικώτερόν ἐστιν ἢ τό, σμήχω, Lobeck σ. 253. (τὸ πρωτότυπον ἔστι ΜΑΩ, β. μάσσω, ἄρα ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία, ψηλαφῶ, ἅπτομαι, ἐγγίζω, συγγεν. τῷ, σμήχω, σμύχω, σμώχω, ἔτι δὲ τῷ, ψάω, ψαύω, ψήχω, ψώχω, σώχω).

Σμερδαλέος, έα, Ἰων. έη, έον. Φοβερός, τρομερός, φρικτός, καὶ ἐξαιρ. φρικτὸς τὴν ὄψιν, τῇ ὄψει καταπληκτικός, Ἰλ. Β, 309. »Δράκων σμερδαλέος« Ν, 192. καὶ Ἰλ. Μ, 464. «Χαλκὸς σμερδαλέος«, χαλκὸς ὁ ἐκπληττων ἐν τῷ βλέπεσθαι, ὅστις θαμπόνει φρικτὰ τὰ ὄμματα. Τ, 65. »Οἰκία σμερδαλέα. ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, καταπληκτική, τρομακτική· Ὀππιαν. Ἁλ. ἑ. 30. »Σκόλοπες σμερδνοί«, φοβεροί· Ἰλ. Ε, 742. »Γοργείη κεφαλὴ σμερδνή«. καταπληκτικὴ τῇ ὁράσει, τρομερά· ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας ἐπὶ παντὸς εἴδους ὅπλων, ἀορτήρ, αἰγίς, σάκος, Ὀδ. Λ, 609. Ἰλ. Τ, 260. Φ, 401. καὶ φοβερὸς διὰ τὴν ἀκοήν, φρικτὰ ἠχολαγῶν, πάμπολυ κρότον, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ὡς Ἐπίρρ. ἐν χρήσει οὐδέτ. σμερδαλέον ἢ σμερδολέα μετὰ τῶν ῥημάτων ἰάχω, βοάω, κτυπέω, κοναβῶ, κοναβίζω, κ. τ. τ., ὡς »Σμερδαλέα ἰάχων«, Ε, 302. καταπληκτικῶς ἐκβοῶν, κράζων. »Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων«, φοβερῶς βροντῶν, καὶ Ἰλ. Ο, 648. Φ, 593. Β, 466. κ. τ. λ. (Ἐκ τοῦ Σμερδνὸς κατὰ παραγωγήν).

Σμερδνός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, σμερδαλέος. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ., πλὴν πολλῷ σπανιώτερον.

Σμέω· Ἰων. ἀντὶ σμάω.

Σμῆγμα, τό (σμήχω) καὶ Ἀττ. σμῆμα, τό (σμάω). Τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἀποπλύνειν, καθαίρειν· ἢ πᾶν τὸ μεταχειριζόμενον, εὔχρηστον εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποκαθαίρειν, ἀποπλύνειν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σαπώνιον ἢ σαπούνιον, τὸ πρὸς κάθαρσιν καὶ πλύσιμον ἐπιτήδειον, κ. τ. τ. Ἀθήναιος ϛ'. σελ. 409. Ἐχρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτάς, καὶ σμήγματι ἀπορύψεως χάριν, ὡς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Κορύνῳ. »Ἐν ὅσῳ δ' ἀκροῶμαί σου, κέλευσόν τινα φέρειν ἀπονίψασθαι· δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆγμα«, ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Σμῆμα« ἔχουσι. Παρ' Ἰατροῖς δὲ καὶ ἡ ἀλοιφή· ὅθεν

Σμηγματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σμήγματα, ἀλειφάς, ἢ σαπούνια πωλῶν.

Σμηγματώδης, εος, ὁ, ἡ (σμῆγμα, εἶδος). Ἀνήκων, ἢ χρήσιμος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἢ καθαίρειν καὶ ἀποπλύνειν, Ἱπποκράτ.

Σμήκτης, ου, ὁ (σμύχω). Ὅστις ἀλείφει, χρίει, ἢ τρίβει, ἀποπλύνει, ἀποκαθαίρει, ἀποσπογγίζει, ὅθεν

Σμηκτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σμήχειν, εἴτουν ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποτρίβειν, ἢ ἀποπλύνειν, ἀποκαθαίρειν, παστρεύειν ῥυπτικός, καθαρτικός, πλυντικός.

Σμηκτίς, καὶ, σμηκτρίς, ίδος, ἡ (σμήχω). Γῆ, εἶδος γῆς ἐπιτηδείας εἰς τὸ καθαίρειν καὶ παστρεύειν τὰ ὑφάσματα, ἢ ἐνδύματα, (πηλός), κιμωλία γῆ, Ἱπποκράτ. Lob. Φρυν. σελ. 253.

*Σμηκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σμάω, σμήχω. Ἀλειμμένος, χρισμένος.

*Σμηκτρίς, ίδος, ἡ, = σμηκτίς.

Σμήλη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα, ἀμφ. παρὰ τό, σμήλω, = σμάω, σμήχω, μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει· »Σμῆλαι, ῥύψαι« καὶ ἐντεῦθεν τινὲς παράγουσι τό, εὔσμηλον, καὶ Δώριε. εὔσμαλον, εὔχαρι, Ἡσύχ.

Σμῆμα, τό (σμάω), ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα· κατὰ Φρυν. ἔστιν ὁ Ἀττ. τύπος Lobeck σελ. 253. ἀφ' οὗ

Σμηματοφορεῖον, τό (φερέω). Θήκη, κυτίον, ἐν ᾧ ἐφέρετις μεθ' ἑαυτοῦ σμήγματα, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυδ. ϛ'. 127.

*Σμηνηδόν, ἐπίρρ. (σμῆνος). Σωρηδόν, κατὰ τρόπον σμηνῶν, δίκην σμήνους.

Σμηνίον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σμῆνος,

*Σμηνιών, ῶνος, ὁ, = σμηνών, Ἀπολλ. ἱστορ. 44. παραλόγως θεωρούμενον ὡς ἀμφ.

Σμηνοδόκος, ὁ, ἡ (σμῆνος, δέχομαι). Σμῆνος δεχόμενος, περιλαμβάναν, κυψέλη, κουβούλιον, Ἀνθολογία, ποιητ.

Σμηνοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Τὰ σμήνη περιποιούμενος, μελισσουργός, ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ.

Σμῆνος, εος, τό. Τὸ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖον, ἤτοι τὸ σμηνοδόκον, τὸ σίμβλον, τὸ κουβούλιον· ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 33. καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 593. »Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήορας ἔργων«. 2) συνῆθ. τὸ ὕδρωμα, πλῆθος τῶν μελισσῶν. μεταφορικῶς δέ, ἄθροισμα, πλῆθος, σωρός, ἐξαιρετ. ἐπὶ ἐμψύχων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. σμῆνος λόγων, κακῶν, κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 407. καὶ Ἀρστφ. Νεφ. 197. »Ἀρετῶν, ἡδονῶν σμῆνος« (ἐκ τοῦ ἐσμός). ὅθεν

Σμηνουργέω, ήσω (σμηνουργός). Εἶμαι ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν. 2) μέσ. σμηνουργεῖσθαι, ἐπὶ μελισσῶν, ὅταν αὐταὶ ἐκβάλλωσι τὰ γεννήματα αὐτῶν (»ἐκβάλλωσι πουλιά) ἢ σμήνη ποιῶσιν, ἐξεργάζωνται, ἐκβαίνωσι καὶ μεταβαίνωσιν εἴς τι μέρος καὶ αὐτοῦ ἐμφωλεύωσι, Στράβ. »Ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι«, ποιοῦσι τὰ ἑαυτῶν σμήνη, ἤτοι συναζόμεναι ἐμφωλεύουσιν εἰς τὰς τρώγλας τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖ ἐργάζονται. ὅθεν

Σμηνουργία, ἡ. Ἡ περιποίησις καὶ ἐπιμέλεια τῶν μελισσῶν, Πολυδ. ζ'. 101.

Σμηνουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν, ταὐτὸν τῷ, σμηνοκόμος καὶ, μελισσουργός, Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ε'. 13.

*Σμηνών, ῶνος, ὁ (σμῆνος). Ὁ οἶκος τῶν μελισσῶν, ὁ τόπος, ἔνθα ἵστανται τὰ καλάθια αὐτῶν.

Σμῆξις, ἡ (σμήχω). Τὸ τρίβειν, ἡ ῥῦψις, κάθαρσις, πλύσις, πλύσιμον, πάστρευμα.

Σμηρέα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ Ἱστορ ϛ'. 1. καὶ, σμηρία, ἡ, παρ' Ἡσυχ. εἶδος κισσοῦ. γράφ. καὶ, σμίρις.

Σμῆριγξ, ιγγος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μήριγξ, Λυκόφρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σμήριγγες, πλεκταί, σειραί, βόστρυχοι· καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς, καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες«.

Σμηρίζω, = σμυρίζω. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις. Διαλίνω, λεῖον ποιῶ.

Σμήρινθος, ἡ, = μήρινθος.

Σμῆρις, ἡ. ἴδε σμύρις.

*Σμήρισμα, τό (σμηρίζω) = σμύρισμα, πρβ. σμύρις.

*Σμήχη, ἡ, = σεῦτλον.

Σμήχω, ἐπικ. καὶ μεταγνωστ. ἕτερος τύπος τοῦ, σμάω (ὡς τὸ νέω, νήχω). Τρίβω, ἀποτρίβω, λιαίνω, ἀπεσπογγίζω, πλύνω, καθαίρω, Ὀδυσ. Ζ, 226. »Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ὁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο«, ἐκάθαιρεν, ἔτριβεν. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. α'. λς'. 6. »Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν«, καθαρὰς, πλυμμένας. Κατὰ παθ. διάθ. σφογγίζομαι, αἰτιατ. »Εὐώδη σμηχομένα κρόταφον, Ἀντιπ. Σιδ. 25, 2. — 2) ὡς τό, σμυρίζω, ἀκονῶ, ἐκλεαίνω, γυαλίζω, πρβ. σμύρις.

*Σμικρίνης, ὁ (σμικρός). Φειδωλός, φιλάργυρος, Ἰουλιαν. Καίσ. 7. χαρακτὴρ, ὀνομασία ἑνὸς πολλὰ φιλαργύρου ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλην. κωμῳδίᾳ, ὡς τό, harpagon ἐν τῇ Γαλλικῇ, Ἰακ. lect. Stob. σελ. 97. Meineke Μένανδρ. σλ. 64. 565.

*Σμικρο-, ὅρ. ὅλας τὰς οὕτως ἀρχομένας λέξεις ἐν τῷ, μικρο-, καὶ πρβ. σμικρός.

Σμικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σμικρὸς κατὰ τὴν γνώμην, μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος, Νικητ. Χρον. δ'. 4.

Σμικροκήρυξ, κος, ὁ (κῆρυξ). Μικρὸς κῆρυξ, ἀμφ.

Σμικρολογέω, σμικρομερής, σμικροπρέπεια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἀττικὰ ἐκ τοῦ σμικρὸς ἴδε εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ, μικρός, ἀρχόμενα, οἷον, μικρολογέω, μικριμερής, κ. τ. λ.

Σμικρός, ά, όν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς, ἀντὶ τοῦ μικρός. Οὗτος ὅμως ὁ τύπος εἴρηται καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 757. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ ὕμν. Ἀφρ. 115. καὶ Ἡσ. Ἔ. 363. εὔχρηστον παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. (τὸ Ἰῶτα ἔστιν ὡς καὶ ἐν τῷ, μικρός, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ ἐπομ. παυταχοῦ μακρόν.) ὅθεν

*Σμικρότης, ητος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, μικρότης.

*Σμικρύνω, Ἀττ. ἀντὶ, μικρύνω.

*Σμίλα, ἡ, = σμίλη, Φανίας 3.

Σμιλάκινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ σμίλακος ὤν, ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ἢ τοῦ ξύλου, Πολυδ. ε'. 32. παρὰ τό

Σμίλαξ, ακος, ἡ· καὶ, σμίλος, καὶ, μίλαξ, καὶ, μίλος. Εἶδος δένδρου, Ταxus, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6. 10. Πλούταρχ. Συμποσ. γ'. »Ἱστοροῦσι γάρ, ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθέντας, ὅταν ἐργᾷ μάλιστα πρὸς ἄνθησι«· καὶ Διοσκορ. δ'. 8. ἔνθα ὡς καὶ παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. »Θύμονι« καλεῖται· ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξ. 611. καλεῖ τοῦτο, »Σμίλον ἐλατηΐδαν«, φύλλα ἔχουσα ὅμοια τῇ ἐλάτῃ. 2) »Σμίλαξ κηπαία«, Διοσκορ. β'. 176., ἧς ὁ καρπὸς »Δόβιαν καλεῖται, μαγειρεύεται δὲ καὶ τρώγεται σὺν τοῖς λοβοῖς αὐτοῖς. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κυάμων (χοντροφάσουλον), καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ Θεοφράστου »Δείλιχος« καλεῖται, ὑπ' ἄλλων δὲ »Φασήλος«, faseolus vulgaris, Λιιν. 3) δένδρον τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δρυῶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ οὕτω καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. »Οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὃ ἔστιν ὅμοιον τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἀπαλώτερα«. Πλίν. ιϛ'. 7. Quercus ilex, Λιιν. varietas β'. 4) »Σμίλαξ τράχεια«, Διοσκορ. δ'. 144. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 18. Smilax aspera, Λιιν. 5) »Σμίλαξ λεία«, Διοσκορ. δ'. 145. »Κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων κατεράσσεται φυτῶν, ὡς καταπιλεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ«, Ἡσύχ. Convolvulus sepium, Λιιν.

Σμιλεύμα, τό (σμιλεύω). Τὸ διὰ τῆς σμίλης κεκομμένον, τετορευμένον, ἐγλυμμένον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπὸ σμίλης ἐκβαλλόμενον, διάγλυμμα, πελέκημα, ξέσμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 836.

*Σμιλευτός, ή, όν. Ἐγλυμμένος, τορευμένος διὰ τῆς σμίλης, καὶ μεταφ. π. χ. ῥήματα, Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Σμιλεύω. Διὰ τῆς σμίλης λεπτῶς ἢ τεχνικῶς κόπτω, πελεκῶ· ταὐτὸν τῷ, Γλύφω. ἐκ τοῦ

Σμίλη, ἡ. Μάχαιρα, κοπίδιον, περιτομεύς, κονδυλομάχαιρον· ἐργαλεῖον τοῦ λιθοξόου, τοῦ λατόμου, τοῦ σκυτέως, καὶ τοῦ χειρούργου, ἐπιτήδειον δηλαδὴ εἰς τὸ κόπτειν καὶ πελεκᾶν τὰς πέτρας, εἰς τὸ κόπτειν τὰ σκύτη, τὰ δέρματα, εἰς τὸ καθαίρειν τὰ ὄλκη, καὶ εἰς τὸ κόπτειν τὰ κονδύλια, ξύειν, καὶ τορνεύειν αὐτά, Ἀνθολογ. ϛ'. 6. »Καὶ σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα«. Μεταφορ. καὶ τὸ γλαφυρὸν ὕψος τοῦ ἱστοῦ τῶν παλαιῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 785. »Ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι, δέξασθε σμί-

λης ὁλκούς». Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σμιλάριον». (ι, Ἀριστφ. Θεσμ. 779. Ἀλκ. Μεσσ. 21, 3. Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Ἰουλ. Αἰγ. 10, 6. Ἐπ. Ἀδ. 413, 3. σμίλα, Φανίας 3.)

Σμιλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμίλη.

Σμιλιωτός, ή, όν. Σμίλης εἶδος ἔχων.

Σμίλος, ή, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 611.

Σμίνθα, ἡ Συνηθέστερον μέντοι τό, σμίνθος, Ἡσ.

Σμίνθευς, έως, ὁ· καὶ, σμίνθιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 39. κατὰ μὲν τὸν Ἀρίστταρχον ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθη καλουμένης· κατὰ δὲ Ἀπίωνα, ποιητικοφώνος, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἳ σμίνθιοι (σμίνθοι, ἐκ τοῦ σμίνθος, ὁ μῦς· οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μῦας, σμίνθους καλοῦσιν) καλοῦνται· καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας. Ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμερποῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, Ἀπολλών. ἐν Χειροτρ. Λεξικ.

Σμίνθος, ὁ· σπανιώτ. σμίνθα, ἡ. Ποντικός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον παρὰ Ποιηταῖς· (κατὰ Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Α, 39. Κρητικὴ λέξις.)

*Σμινύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμινύη.

Σμινύη, ἡ· καὶ, σμινύς, ἡ· καὶ, σμινύδιον, τό, ὑποκορ. παρὰ Πολυδ. ἰ. 173. καὶ Ἡσυχ. δίκελλα, δικέλλιον, δίκοπος ἀξίνη, Lob. Φρυν. σελ. 302. Ὁ Ἀλκίφρων ὅμως ἐν Ἐπιστολ. γ'. 24. διακρίνει τὴν δίκελλαν ἀπὸ τῆς σμινύης. «Καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ· καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τό, Λίσγος, Λισγάριον· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 602. καὶ Νεφ. 1488. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Νικάνδρ. ἐν Θηρ. 386. λέγει· «Σμιννοῖο στειλειῆος, Ἐπιθέτ. ὁ στειλαιός (τὸ στειλιάριον) τῆς ἀξίνης. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐν Πολιτ. β'. (σελ. 426.) «Οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἄλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν», ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «Σμινύην, σκαφίον, τινὲς δέ, ἀξίνην, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελλοειδῆ». (υ–, Ἀριστφ. Νεφ. 1486. 1500. Ὄρν. 602. Εἰρ. 546.) ἀφ' οὗ

*Σμινυός, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὴν σμινύην, Νικ. ἴδε ἀνωτέρω.

*Σμινύς, ύος καὶ ύδος, ἡ, = σμινύη.

Σμίρις, ιδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμύρις, καὶ σμηρέα.

*Σμογερός, ά, όν, = μογερός, Γραμμτκ.

Σμοιός, ή, όν, καὶ, μοιός, σμυός, Γραμμ. ταὐτὸν τῷ, σκυθρωπός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σμοιῷ προσώπῳ· φοβερῷ ἢ στυγνῷ, σκυθρωπῷ· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει. «Μοιός, καὶ, σμυός», ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ σημασίᾳ· (πιθανῶς ἐκ τοῦ, μύω, μυός, τροπῇ τοῦ υ εἰς οι.) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σμοῖος, χαλεπός, φοβερός, στυγνός». 2) παρ' Ἀριστφ. ἔστι τό, σμοιός, ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Σμοκορδόω, ταὐτὸν τῷ, σπλεκόω, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἔχει. «Σμοκορδοῦν, συνουσιάζειν· καὶ τό, σπλεκοῦν ταὐτὸν τοῦτο σημαίνει, καὶ τὸ σποδεῖνα.

Σμυγερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μογερός, μογερῶς, Ἄθλιος, παρ' Ἀππ. Ῥ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. Παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον τὸ σύνθ. ἐπίρρ. ἐπισμυγερῶς, ὅπερ ὅρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σμυγερόν, ἐπίπονον, οἰκτρόν, μοχθηρόν, πονηρόν, ἐπιβουλον, ἀνιαρόν, χαλεπόν».

*Σμύλα, καὶ, σμύλλα, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἄγνωστον, Γλωσσ.

Σμύραινα, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μύραινα.

*Σμύραινος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἀδιάριστον. (—υ)

Σμυρίζω (σμύρις). Ἀποτρίβω, λίθους λειαίνω διὰ τῆς σμύριδος· εὕρηται γραφόμενον καὶ, σμηρίζω.

*Σμυρίζω, ποιητ. ἀντὶ, μυρίζω. ἴδε σμύρις.

Σμύρις, ιδος, ἡ, Smyris, Λατ. émeri Γαλ. κατὰ μὲν Διοσκορ. ε'. 166. «εἶδος λίθου, ἡ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσιν». κατὰ δὲ Ἡσύχιον, ὅς τις καὶ «Σμίρις, γράφεται, Ἄμμου εἶδος, ἡ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων», δι' ἡς δηλαδὴ οἱ λιθοτόμοι ἢ οἱ τὰς εὐγενεῖς λίθους κόπτοντες τρίβουσι, λειαίνουσι καὶ ἀποξέουσιν αὐτάς, ἤτοι γλαφυρὰς ποιοῦσιν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Σμήχειν» (καὶ σμυρίζειν) ἐκφράζουσιν· ἔστι δὲ ὁ λίθος οὗτος κυρίως ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σιδηροχάλκων, λεγομένων, οὗ τινος ἡ χρῆσις μέχρι τούδε ἔστιν ἡ αὐτή. Τὸ ὄνομα προκύπτει ἐκ τοῦ, σμάω, σμήχω, καὶ ἔπρεπε νὰ λέγηται «Σμῆρις», ὡς καὶ παρὰ Ἥρωνι (ἐν τοῖς πνευμ. α'. σελ. 165. φέρεται «Σμηρίζεται τουτέστι λειοῦται». Ἐντεῦθεν παρ' Ἰώβ. μα'. 6. φέρεται «Σμυρίτης λίθος». Κυρίως δὲ ἐν χρήσει ἡ σμύρις ὡς ἄμμος ἐπὶ τῷ τροχῷ τῶν λιθοξόων καὶ λιθογλύφων διὰ νὰ γυαλίζωσι τὰς πέτρας, δι' ὃ καὶ ὁ Πλίνιος 15'. 9. καλεῖ τοῦτον μόνον Arena. Ἐκ τοῦ σμύρις φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «Σμιρεύς, μέτρον οἰνικόν». Παρ' Ἥρωνι, πνευμ. α'. 159 φέρεται «Σμήρισμα, καὶ, Σμηρισμάτιον, τό, ἀντὶ τοῦ, σωλήν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐνοῦται καὶ συνδέεται ἓν ἀγγεῖον μετὰ τοῦ σίφωνος. Ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ῥήσεως (σελ. 232.). «Ἕτερος δὲ σωλὴν συνεσμηρισμένος αὐτῷ ἔστω», δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ «Συσμηρίζω» ταὐτόν ἐστι τῷ παρ' αὐτῷ «Συστεγνόω, συγκολλῶ, συνάπτω. Τὸ δὲ ἐν σελ. 181. «Τὰ σμήρισματα, δι' ὧν ἀναπιέζει τὸ ὑγρόν» σημαίνει τὸ «Σωλῆνες» καὶ μικρὸν κατωτέρω αὐτόθι τὸ «Σωλῆνα σύνθετον κατὰ μῆκος ἐκ δύο συνεσμηρισμένων ἀλλήλοις», σημαίνει τὸ «Συγκεκολλημένων, συνημμένων, συνηνωμένων. Ἐν σελίδ. 208. κεῖται ἅπαξ «Μήρυσμα» ἀντὶ τοῦ σωλήν. Ὁ Ὑπομνηματιστὴς τοῦ Ἥρωνος, Μεϊστέρος, θέλει ὅτι τό, συσμηρίζειν, σημαίνει τό, ἀποτρίβειν καὶ ἀποξύειν τὸ εἰσβαλλόμενον σῶμα, διὰ νὰ συναρμοσθῇ καλλιώτερον, καθώς, π. χ. ἀποξέει τις τὸ στούπωμα, ὅπερ ἐμβάλλεται εἰς τὸ στόμα ἀγγείου τινός (τῆς μποτήλιας) (τόσον ὁ τύπος σμύρις, διὰ τοῦ υ, ὅσον καὶ ὁ τύπος, σμῆρις (καὶ ἐντεῦθεν σμηρίζω, σμήρισμα, σμηρισμάτιον) διὰ τοῦ, η, εἰσὶν ὀρθοί, πλὴν εὐχρηστότερος ὁ πρῶτος τύπος.)

*Σμύρισμα, τό (σμυρίζω, σμύρις). Τὸ ἀποτριβέν, τὸ διὰ τῆς σμυρίδος λειανθέν· ἐξαιρτ. σωλήνες κτ. ἴδε σμύρις· γράφεται καὶ σμήριτμα. (υ–υ)

*Σμυρισμάτιον· καὶ, σμηρισμάτιον, ὑποκορ. τοῦ σμίρισμα.

Σμυρίτης, ου, ὁ, λίθος. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις.

Σμύρνα, ἡ, Ἰων. σμύνη, ὡς τό, Μύρρα. Ὁ κομμιοειδὴς χυλὸς ἢ τὸ κομμιοειδὲς δάκρυον τοῦ δένδρου τῆς Ἀραβίας Μύρτος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ νὰ βαλσαμόνωσι τὰ λείψανα, Μοσχολίβανον, Ἡρόδ. 2, 40. 86. 7, 181. Kreutz Comm. A'. σελ. 38. Διοσκορ. α'. 77. «Σμύρνα, δάκρυόν ἐστι δένδρου γεννωμένου ἐν Ἀραβίᾳ». 2) μύρτος, δένδρον τι. 3) ἡ μητροπόλις τῆς Ἰωνίας, κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. ὅθεν

Σμυρναῖος, αία, αῖον. Ἐκ Σμύρνης, Μελέαγρ. α'. 29. «Κλάδος σμυρναῖος», κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ ἐκρέει ἡ σμύρνα. 2) ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης.

*Σμυρνεῖον, τό, = σμυρνιον.

*Σμυρνιάζω, άσω, καὶ

Σμυρνίζω, ίσω (σμύρνα). Μιγνύω ἢ κατασκευάζω, ἑτοιμάζω μετὰ σμύρνης· ἐμβάλλω σμύρναν ἔν τινι ἄλλῳ ὑγρῷ, ἀρτύω· ὅθεν ἡ Ἐσμυρνισμένος οἶνος», ὁ μετὰ σμύρνης μεμιγμένος, ἤτοιμασμένος, ὡς ὁ ἀψινθίτης ἐξ ἀψινθίου.

Σμύρνινος, ίνη, ινον (σμύρνα). Μετὰ σμύρνης ἡτοιμασμένος· ἐκ σμύρνης κατεσκευασμένος.

Σμυρνίον, τό (Διοσκορ. γ'. 79. τὸ παρὰ Θεοφράστ. Ἱπποσέλινον, Smyrnium olus atrum, Λιν.) Φυτὸν ἐκ τῆς γεύσεως καὶ ὀσμῆς τῶν σπόρων αὐτοῦ πρὸς τὴν σμύρναν.

Σμυρνοειδής, έας, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σμύρνης ἔχων· ὅμοιος σμύρνῃ.

Σμυρνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σμύρναν φέρων.

Σμύχω, Μ. ξω. Καίω, μαραίνω, καταχαίω τι διά τινος ἀσθενοῦς καὶ ἄνευ φλογός, πυρός, κρυφοκαίω, Ἰλ. Ι. 649. »—κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας», κατ' ὀλίγον καταχαῦσαι. Παθητ. «Σμύχεσθαι», ἀόρ. β'. ἐσμύγην, καταχαίεσθαι ὑπὸ πυρὸς ἀσθενοῦς ὑποκάτω τῆς στάχτης ἄνευ φλογὸς εὑρισκομένου, ὅ ἐστιν, ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄνευ καπνοῦ, Ἰλ. Χ, 411. «Πυρὶ σμύχοιτο». Μεταφορικ. καταχαίομαι, ψθείρομαι, ἀναλίσκομαι ὑπό τινος κρυφίου, ἐσωτερικοῦ πάθους, πόνου, ἔρωτος, λύπης, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. » —Ἐνδοθι σ' ἀεὶ τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός», κατεπένευ αὐτόν ἡ ὀδύνη καίουσα, ὁ Σχολ. πρβ. Ἰακ Ἀ. Π. σελ. πγ'. (συγγεν. τῷ, σμάω, σμήχω, σμώχω.) [Τὸ Ὑψιλον ἔστι μακρόν, καὶ μόνον κατὰ τὸν παθ. ἀορ. βραχύ.]

Σμῶδιγξ, ιγγος, ἡ (μόνον παρὰ Γραμμτκ.) καὶ, σμῶδιξ, ιγγος, ἡ (πιθαν. παρὰ τὸ σμώχω). Ἅφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, ἢ τὸ οἴδημα, πρίσμα διὰ τὸ ὑποχυθὲν αἷμα, ἐξαιρ. ὑπὸ πληγῆς, κτυπήματος, Ἰλ. Β, 267. «Σμῶδιγξ δὶ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη», πελίδνωμα, πελίωμα· πρβ. Ψ, 716. (ἡ γεν. σμώδικος οὐδαμοῦ εὕρηται· ἡ δὲ ὀνομαστ. σμῶδιγξ μόνον παρὰ Γραμμτ.) ἀφ' οὗ

Σμωδικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς σμώδιγγας, ἢ χρήσιμος εἰς αὐτάς, ὅθεν «Φάρμακον σμωδικόν», ἰατρικὸν διὰ τὰς σμώδικας, ἐπιτήδειον δηλαδὴ πρὸς θεραπείαν τούτων.

Σμῶδιξ, ιγγος, ἡ. ἴδε σμῶδιγξ.

Σμώνη, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πληγή, πλῆξις, πνεύματος καταφορά, Ἐτυμολ. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τουτου «Σμώς» ἔχει· καὶ «Σμώγη ἡ», ἀντὶ τοῦ, Ῥανίς, τὸ τυχόν.

*Σμώς, ἡ, = σμώνη, μόνον παρὰ Γραμμτκ.

Σμώχω, ξω, = σμάω, σμήχω. Τρίβω, ἀποτρίβω, πλύνω, καθαίρω· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐξαιρτ. εἴληπται ὡς καὶ τό, «πλύνω», ἀντὶ τοῦ, πατάσσω, δέρω, πλήττω, ἐπὶ μαστιγώσεως καὶ ὀνειδιστικῶν λόγων, ἤτοι λοιδορίας, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων· οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ «Σμῶξαι, ὅ,τε Ἐτυμολόγ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πατάξαι, δηλαδή, παράγοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, σμῶδιξ. 3) ταὐτὸν τῷ, ψώχω, κατατρίβω, καταλέθω, καταλωνίζω, Ἀριστφ. Εἰρ. 1308. «Σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν», κάμνω νὰ δουλεύωσι καὶ αἱ δύο σιαγόνες. Τῇ Ἀριττοφάνους ῥήσει ἀναφέρεται καὶ ἡ τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσαι, «Σμώχειν, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς» ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σπουδαίως μασᾶσθαι.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Ο.

Σοβαρεύομαι, Μέσ. ἀποθ. (σοβαρός). Κατά τε τὸ βάδισμα, ἢ κατὰ τὰ σχήματα σοβαρὸς εἶμι, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ σοβαρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, σοβαρεύεται, διὰ τοῦ, ἐπαίρεται, Ἐπιγραμ.

*Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὁ σοβαρὰ, ἤτοι ὑπερηφάνως, ἐπηρμένα ἢ συνεσταλμένα βλέφαρα ἔχων, ὅθεν ὁ σοβαρῶς πολιτευόμενος, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, Ἀνθολογ. ποιητ.

Σοβαρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -ρῶς (σοβέω). Κυρίως ἐπὶ ὀξείας κινήσεως, ταχέως κινούμενος,

ἐλαφρός, ὀξύς, ταχύς, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, »Σοβαρὰ αὔραι«, Ἀριστοφ. ἀν. καὶ »Ῥῆξα. αὐτὰς ἕξω φέρεται σοβαρός«, ἐπὶ ἀνέμου. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερήφανος, ἀλαζών, αὐθάδης, ἐπηρμένος, μέγα φρονῶν, μάταιος, ἑαυτῷ μόνον ἀρέσκων, ὁ κάμνων τὸν μεγάλον· καθόλου, μεγαλοπρεπὴς κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν φορεσίαν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματά του, εἰς τὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, πολυτίμος. »Σοβαροτέρᾳ τιμῇ«, (Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ις'. 32.) μὲ περισσοτέραν, ἀκριβεστέραν, ὑψηλοτέραν τιμήν, τρόπον τινά, μεγαλοπρεπεστέραν καὶ λαμπροτέραν.

Σοβάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλυκὸν τοῦ, σοβαρός. Ὀξεῖα, ὁρμητική, ἀγρία· ἐπίθετον ἑταίρων αὐθαδῶν, προπετῶς περιπλανωμένων, Εὔπολις παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 812. »Σοβάδας γάρ, τὰς πόρνας λέγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετον τῶν Βάκχων, καὶ Μαινάδων, καθὸ ὀξέων, σφοδρῶν, ἀγρίων, ὁρμητικῶν κατὰ τὸ βάδισμα, Ἡσύχ. παρ' Ἀθηναίῳ ιδ'. σελ. 629. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. 2) ματαία, ἔξω τοῦ δέοντος φερομένη ἢ ἐξοδεύουσα, ὑπερήφανος, ἀγαπῶσα τὰς μεγαλοπρεπείας.

Σοβέω, ῶ· Μ. ἠσω (ἐξιππάζω). Ταράττω, φοβίζω, ἐκδιώκω, κινηγῶ, τρέχειν ποιῶ, ἀπελαύνω, ἀνασείω, κυρίως ἐπὶ ζωϋφίων, τὰ ὁποῖα ἀποδιώκει τις· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἀπομακρύνω τι ταχέως ἢ ἀποβάλλω, ἀποτινάσσω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 5, 5. »Σοβεῖν τὴν κόνιν« καθόλου, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλω τι, κινῶ τι ὀγλίγωρα, τινάσσω, σείω, κουνῶ ὀγλίγωρα, π. χ. »Πόδα ἐν κύκλῳ σοβεῖν«, Ἀριστφ. Σφ. 1523. »Τὸν κύλικα σοβεῖν«, ἐπιταχύνω τὸ ποτήριον, τὸ κάμνω νὰ περιέλθῃ ὀγλίγωρα, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 597. ὡσαύτως καὶ, »Περιελαύνειν τοὺς κύλικας«. Παθ. εἶμαι εἰς σφοδρὰν, ἐμπαθῆ, παρίφορον κίνησιν, ἢ ἐπιθυμίαν πρός τι, π. χ. »Μειράκιον ἔμπληκτον καὶ σεσοβημένον πρὸς δόξαν«. Εὐριπ. παρωρμημένον, παρωξυμένον, ἀνηρπαγμένον. »Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων«, κινούμενος διὰ παντός, ἀνήσυχος. »Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον«, ὁρμητικόν, ταχύ, οἷον ἐστὶ τὸ τοῦ ὑπερηφάνου. 2) οὐδετέρ. »Σοβεῖν« δρομέως, σφοδρῶς, ὑπερηφάνως βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ ὁρμητικοῦ καὶ ταχέος βαδίσματος τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος, ἢ τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐν τιμῇ ὄντος. »Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖν, ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς βαδίζει, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 565 »Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων«, Πλούταρχ. »Σόβει εἰς Ἄργος«, Λουκιαν. 2. σελ. 84. δράμε, ὕπαγε ταχέως (τρέχα) εἰς τὸ Ἄργος· ὅθεν, σοβᾶς, καὶ »Σοβαρὸ«, ὁ ἐν τῷ περιπατεῖν ἐναβρυνόμενος· ὁ ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς βαδίζων· οὕτω καλεῖ ὁ Ξενοφῶν (ἐν Ἱππικ. ἱ. 17.) τὸν ὑψηλαύχενα καὶ πομπικὸν ἵππον »Θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν ἵππον«· καὶ ὁ Ἀριστοφάν. εἰς Ἀχάρν. 673. »Σοβαρὸν μέλος« εἶπε· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀλαζών, ὑπερόπτης, κομπαστής, ἐξοδευτής, λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς κατά τε τὰ φορέματα καὶ ἄλλα ἔξοδα· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων, στολισμοῦ, καλλωπισμοῦ· καὶ ἐκφράσεως ἤτοι ὕφους λόγου. ἐκ τοῦ ΣΑΩ, σάω, σέω, σεύω, ἔσσυμαι, σεῦμαι, σόος, σοῦς· συγγεν. τῷ, Φοβέω, πέφοβα, φέβομαι, φεύγω, ὡς καὶ τὸ φόβη, σόβη, καὶ φοιβᾶς τῷ, σοβᾶς.)

Σόβη, ἡ (σοβέω). Ἡ τοῦ ἵππου οὐρά, δι' ἧς ὁ ἵππος ἀποδιώκει τὰς μυῖας ἀπὸ τοῦ σώματός του, Ἱππιατρ. 2) ὁ ἐκ ταύτης κατεσκευαζόμενος λόφος, φούντα ἐπὶ τὰς περικεφαλαίας. Σουίδ. 3) καθόλου, παχεῖα φούντα ἀπὸ τρίχας, τρίχωμα· πυκνὴ χαίτη, πρβ. φόβη.

Σόβησις, εως, ἡ. Τὸ ἐκφοβίζειν, ἀποδιώκειν, ἀπελαύνειν 2) πᾶτα ταχεῖα, σφοδρὰ κίνησις· ἐξαιρτ. ταχύ, ὑπερήφανον βάδισμα. 3) τροπκ. τὸ μὴ δίδειν ἡσυχίαν· ἀνησυχία· ζωηρὰ ἐνασχόλησις, σπουδὴ περίτι, βία, ὀγλιγωράδα· περί τι. »Αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις«, ἀνησυχία καὶ μετὰ σπουδῆς ἐνέργεια, τὸ σπουδαίως καταγίνεσθαι, Πλούταρχ. 7, σελ. 153.

Σόβος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σάτυρος ἤτοι ἕνεκα τῶν πυκνῶν, αἰχμηρῶν τριχῶν καὶ τῆς σόβης, τὴν ὁποίαν εἶχον, ὡς λέγουσιν, οἱ Σάτυροι, ἢ διὰ τὸν ἄγριον αὐτῶν, ἀχαλίνωτον χαρακτῆρα, διὰ τὰ πηδήματά των, διὰ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν τοῦ νὰ χορεύωσι, κ. τ. τ.

Σόγκος, ὁ· καὶ, σόγχος, ὁ. Εἶδος λαχάνου ἀγρίου· σογχάριον, καὶ ζοχάριον, καὶ ζόλος ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενον, Laiteron, Γαλ. Διοσκορ. β'. 159. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 4. Sonebus oleraceus, Λιν. ὅθεν

* Σογκώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σόγκου, ἢ ὅμοιος σόγκῳ ἢ σόγχῳ ὤν.

* Σόγχος, ὁ, = σόγκος.

* Σοί, δοτ. τοῦ σύ, Ὅμ.

Σοῖο, Ἰωνικ. ἀντὶ, σοῦ, γενικ. τῆς, σός, σόν, Ἀντωνυμίας, Ὀδ.

Σοῖς, ἴδος, ἡ (σόος, σοῦς), = σοβᾶς, Ἡσυχ.

Σοῖσι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σοῖς.

Σοῖσφα. ἴδε σοῦσφα.

Σολοικία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σολοικισμός, Λουκιαν.

Σολοικίζω, Μ. ἴσω (σόλοικος). Ποιῶ, κάμνω σφάλμα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι ὁμιλῶ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς ὀρθῆς συντάξεως τοῦ λόγου· ἠμαρτημένην τινὰ διάλεκτον ὁμιλῶ ὡς οἱ σόλοικοι· παρὰ δὲ Μεταγν. καθόλου ἀντὶ τοῦ, βαρβαρίζω, ἀτέχνως διελέγομαι, ὁμιλῶ σφαλερᾶ, π. χ. »Φωνῇ Σκυθικῇ σολοικίζειν (Ἡρόδ. 4, 117.)«, κάμνω σφάλμα εἰς τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁμιλῶ κακά. 2) τροπκ. ἁμαρτάνω, σφάλλω ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῆς χρηστοηθείας, τῆς εὐσχημοσύνης, κοσμιότητος, τοῦ πρέποντος κατά τε τοὺς λόγους, ἢ τὰ σχήματα, κινήματα καὶ χειρονομίας, φέρομαι ἀπρεπῶς, ἢ ἀφελῶς, ἀδεξίως. ὅθεν

Σολοικισμός, ὁ. Λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· πταῖσμα, ἁμάρτημα ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, γράφειν, καὶ ἐν γένει, τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῶν ἠθῶν, τῶν σχημάτων, τῆς κοσμιότητος κ. τ. τ. ἀνάρμοστον φέρτιμον· καὶ ἀδεξιότης.

Σολοικιστής, οῦ, ὁ (σολοικίζω). Ὅστις σολοικίζει, ἤτοι ἁμαρτάνει πάντοτε ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν· ὁ πάντοτε σολοικίζων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ἢ προφέρειν.

* Σολοικοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σολοικισμῷ, ἐκ τοῦ

Σόλοικος, ὁ, ἡ. Ἐσφαλμένως ὁμιλῶν ἢ προφέρων μίαν διάλεκτον, κάμνων ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώσσης σφάλματα· σφαλερῶς προφέρων· σφαλερὰν διάλεκτον λαλῶν. Τὴν πρώτην σημασίαν τούτου παράγουσιν ἐκ τῶν ἑγκατοίκων τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως, σόλοι, καλουμένης, οἵτινες κατὰ τὸν Λαέρτιον α'. 51. διέφθειραν τὴν γλῶσσαν τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν, καὶ ἀχρείως ὡμίλουν αὐτήν· »Ἐκεῖθεν δὲ ἀπαλλαγεὶς (ὁ Σόλων), ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πόλιν ᾤκησεν, ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν· ὀλίγους δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐγκατῴκησεν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, σολοικίζειν ἐλέχθησαν. Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἔνθεν, σολεῖς· οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, σόλιοι«. Οὕτω καὶ Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. τὸν Περιηγ. στίχ 875. »Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχήν, ὡς ἀνδρῶν Ἀττικῶν ποτε οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξαγροικισθέντων διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν· ὅθεν καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι βαρβάρους κατὰ τοὺς ἐν σόλοις οἰκήσαντας«· καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα σημασίαν σημαίνει τό, σόλοικος, ἄνθρωπόν τινα, ὅστις ἡμαρτημένως καὶ ἐναντίον τῶν κανόνων ὁμιλεῖ διάλεκτον τινά. Ἔτι δὲ λέγεται »Σόλοικος«, καὶ ὅς τις μοναδικά τινα σφάλματα κάμνει ἐν τῷ ὁμιλεῖν, οἷον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν »Σφᾶς αὐτούς« λέγει »Ἑαυτούς«. 2) ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ σηματίᾳ λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, καὶ σημαίνει τό, βαρὺ καὶ δυσάρεστον, τό παράξενον καὶ ἐναντίον εἴς τε τὰ ἤθη καὶ τὸ πολίτευμα, ὅθεν, ἀπολίτευτος, χωριάτης, ἀπελέκητος· καθόλου, ἀηθής, ἄτοπος, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ μὲν Ξενοφῶντι (Κυροπ. η'. γ'. 10.) τό· »Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ« παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει τό, „Σαλάκωνες καὶ σόλοικοι" καὶ παρὰ Πλουτάρχ. τό, „Ἀπειρόκαλος καὶ σόλοικος", ὅπερ δύναται πολλάκις ἑρμηνευθῆναι διαφόρως, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάρβαρος· ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, ἀπαίδευτος, ἀπειρόκαλος, ἄτοπος, παράξενος, ἀπολίτευτος, ἀγροικος, χωριάτης· ἢ κατ' Ἡσύχ. ἀμαθής, ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Κικέρων εἰς Ἀττικὸν 14. μεταφράζει „τὸ ὑποσόλοικον«, διὰ τοῦ Absurdum, ἄτοπον, ἄλογον, παράλογον, ἀνόητον, ἀνάρμοστον, ἀπρεπές· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμ. α'. 2. »Ἐτθῆτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερον«. ὅθεν

Σολοικοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς σολοικισμός. »Σολοικοφανὲς χωρίον«, λέγεται παρὰ Γραμματικοῖς τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ· Ἐπίρρ. σολοικοφανῶς.

Σολοιτύπος, ὁ, ἡ (σόλος, τύπτω). Σφυρηλατῶν ὄγκον τινὰ σιδήρου, ἐργάτης σιδήρου ἢ χαλκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Μυδροκτύπος«, καὶ, χαλκός τις ἐν Κύπρῳ«.

Σόλος, ὁ (σέλλω), ὡς τό, μύδρος. Σῶμα ἢ μάζα ἐκ σιδήρου, ἥτις χαλκεύεται καὶ σιδηρουργεῖται, ἢ χύνεται 2) ἐξαιρέτως, ὁ σιδηροῦς χυτὸς δίσκος, δι' οὗ ἔπαιζον, ἢ ὃν μετεχειρίζοντο οἱ γυμνασταὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, Ἰλ. Ψ, 826. 839. 844. »-σόλον αὐτοχώνευτον«, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει »Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος (ὅστις καὶ ἐκ λίθου δύναται εἶναι) πλατύς ἐστι καὶ κοιλότερος· ὁ δὲ σόλος (παρ' Ὅμ. μόνον ἐκ σιδήρου) στρογγύλος καὶ σφαιροειδής«· ὁ αὐτός ἔτι ἐν Ἰλ. Β, 774. »Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἔρριπτον οἱ γυμναζόμενοι· τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλον προταγορεύουσι, παρὰ τό, σῶ, ὅ ἐστι, κινῶ· ἢ κατ' Εὐστάθ. παρὰ τό »Σεύεσθαι ὅλος καὶ περιδεδινῆσθαι· σφαιροειδὴς γὰρ ἦν«. Ὄρα καὶ Ἀμμώνιον. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. ἔχει· »Σόλος, δίσκος σιδηροῦς, ὅτε δὲ δίσκος λίθινος, ἐπὶ μὲν τοῦ Πατρόκλου ἀγῶνος· σόλον αὐτοχώνευον, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι Βομβητὲν δὲ λίθος (Ὀδυσ. Θ, 190.)«. Θέλουσι τινές, ὅτι ὁ μὲν σόλος ἦν σφαιροειδής· ὁ δὲ δίσκος πλατύς καὶ στρογγύλος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν Ἀργον. γ'. 1365. ὀνομάζει τὸν σόλον στρογγύλον. »Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, δεινὸν Ἐνναλίου σόλον Ἄρεος«.

Σομφός, ἡ, όν. Σπογγοειδής, σπόγγῳ ὅμοιος, πορώδης, ἀραιός, χαῦνος, μὴ πεπυκνωμένος, ὅθεν καὶ, μαλακός, κενός. Παρὰ Πλινίῳ κ'. 7. ἐλέγετο ὁ σικυὸς σόμφος, ταῦν δὲ γράφεται σπόγγος, ἐκ διορθώσεως Χειρογράφου. 2) μεταφορ. »Φωνὴ σομφή«, βαθεῖα, χονδρή, βραγχώδης φωνή, fusca vox, ἡ μεταξὺ τῆς λευ-

κῆς καὶ μελαίνης, καθὼς καὶ εἰς τὰ χρώματα τό, φαιόν, τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἤτοι τοῦ λευκοῦ καὶ μέλανος, Ἱπποκράτ. »Φθέγγεται σομφόνω, μήτε καθαρὰ δηλαδή, ἀλλὰ μήτε βραγχιαιτμένα. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔλεγον »Φωνὴ βραγχαλέα«, ἀλλὰ »Φωνὴ σομφή«, Ἀριστοτέλ. Τοπ. α'. ιγ'. 6. (συγγεν τῷ, σιφλὸς καὶ σπόγγος.) ὅθεν

Σομφότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἡ ἡ κατάστασις τοῦ σομφοῦ, ἡ ἀρχιότης, τὸ σπογγοειδὲς εἶδος.

Σομφώδης, ες, ὁ, ἡ (σομφὸς, εἶδο). Σπογγώδης, ἀρχιός, μαλακός, ἡ ὀλίγον σπογγώδης, Ἡσύχ.

Σόσμαι, (μόνον παρ' Ἀπ. Ῥ. εὔχρηστον) συνηθέστερον δὲ συναιρ. σοῦμαι, γ'. ἐνικ. προστ. σοῦται (Αἰσχ. Χοηφ. 635.), πληθ. σοῦνται (Αἰσχ. Περσ. 25.), παρατακτ. σοῦ, (Ἀρστφ. Σφ. 209.) τοῦτο, τούσθω, σοῦσθε· Ἀπαρεμφ. σοῦσθαι, Ἀποθετ. ἀνομ. (σόας, σοῦς) = σεύομαι, ἔτσυμαι. Ὁρμητικῶς ἡ σφοδρῶς κινοῦμαι, ὁρμῶ, βαδίζω, τρέχω, ὑπάγω, ἔρχομαι, πορεύομαι, ἡ φεύγω. »Σοῦ, σούσθε, σούσθω, ὕπαγε, ὑπάγετε, ὁρμᾶτε, τρέβατε, ἄς ὑπάγῃ, ἄς τρέξῃ. »Σοῦται« ὑπάγει, τρέχει. »Σοῦσω, τρέχε ἢ τρέχα, ὁράμε, τρέξαι, ὅρμα, ἴθι, πορεύου, ἔρχου· »Σώμηνιν, ὑπήγαινα, ἔτρεχον, ἐπορευόμην, ὡρμώμην, Καλλίμαχ. Παλλαδ. 4. Αἴ. 1433. ὅθεν τὸ »Ἀπέσσουται, Λακων. ἀόρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 1, 23. (ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὡς παρακελευστικὸν »Σοῦσθε, καὶ χυδαϊκῶς »Σοῦστεμ, ἀντὶ τοῦ, πηδήσατε, πρὸς τὰ ἄνω ρίψατε ἑαυτούς. πηδῆτε, (εἰς καιρὸν ὀρχήσεως) καὶ »Σοῦσθαι ἢ »Σούστα, ἡ, τὸ εἰς ὕψος πήδημα ἢ σκίρτημα, ἤτις ἄλλως καὶ »Σταφίδαι λέγεται). Οὕτω καὶ τὸ »Σόος σοῦς, ἀα, ἡ εἰς τὸ ὕψος κίνησις, καθὼς τὸ, ῥοπή, ἡ, ἡ ἐπὶ τὰ κάτω κίνησις, Δημόκριτος, καὶ Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. δ'. 7. »Εἰς ἐν ὁρᾷν τὸν σοῦν· λέγων σοῦν, τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων«, Πλάτ. εἰς Κριτύλ. »Τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν Λακεδαιμόνιοι σοῦς καλοῦσιν« ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμματ. ἔχουσι τοὺς Δωρικοὺς τύπους »Σῶμαι, ἔσπο· σᾶται, ὁρᾶται, ἔρχεται« καὶ τὸ ἐνεργ. σαύω, = σεύω. Ἀντὶ σοῦται εὕρηται παρὰ Σοφκλ. Τραχ. 645. σεῦται.

Σόος, σόη, σόον, μόνον παρ' Ἐποπ. εὔχρηστος κατὰ συστολὴν τύπος ἀντὶ τοῦ, σῶος, καὶ συγκ. σῶς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου σίος. Σεσωσμένος, εὐτυχής, ὑγιής, γερός, ἀβλαβής, ἀκήρατος σῶος, ὁλόκληρος. Ἰλ. Α, 314. καὶ 117. » — λαὶν σόον ἐμμεναῖ, σῶον εἶναι καὶ σώζεσθαι· ὁ Σχολ. ὡς τὸ μικρὸν ἀνωτέρω, σωθῆναι Ἰλ. Ο, 497. » — ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσω. Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ἔνθα τὸ σόος καὶ ἀκήρατος κεῖνται ἐκ παραλλήλου, ὅ ἐστι, σεσωσμένος, ὑγιής· ὁ Σχολ. Ἰλ. Ω, 380. »Εἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, σεσωσμένα, ἀκήρατα, ἀβλαβῆ· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ν, 364. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Σόοι, διὰ τοῦ, σωτήριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σωζόμενοι«, καθόλου, ἐπὶ παντὸς, ὄντος ἐν τῇ πλήρει καὶ φυτικῇ καταστάσει του. Πρβ. Ἡσίοδ. εὕρηται ὅπου σόος ὡς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, σῶος· (ὅθεν, σώζω, σαόω.)

Σόος, καὶ συναιρ. σοῦς, σοῦ, ὁ. Πᾶσα σφοδρὰ κίνησις, ὁρμή, ἐξαιρετ. ὁρμὴ, φορά· πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος, ὃν τρόπον ἡ ῥοπὴ, ἡ κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, ἐξαιρετ. παρὰ Λάκ. εὔχρ. Heind. Πλατ. Κριτ. σελ. 412. Δωρ. σῶς· (ἄρα συγγεν. οὐχὶ τόσον τῷ, σόομαι, σοῦμαι, ὅσον τῷ, θέω, θεύσομαι, θοός·) ὅρα καὶ σόομαι, περὶ τὰ μέσα. ἴδε ἐν τῷ, σόομαι.

Σορέλλην, ληνος, ὁ (σορὸς, Ἕλλην). Σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας· ὄνομα περιγελαστικόν, διδόμενον ἢ λεγόμενον εἰς τοὺς γέροντας, ὅσοι εἶναι μὲ τὸ ἕνα ποδάρι εἰς τὸν τάφον, ὡς καὶ τὸ, σοροδαίμων, τὸ, σορόπληκτος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅπερ ὁ Ἡσύχιος, ὁ Παυσανίας, Ἐλλάδ. Ἰλ. Ψ, σελ. 1289. 15. Φώτιος, καὶ Γαληνὸς ἐν Γλωσσαρ. προοιμ. ἀναφέρουσιν ἐξ Ἀριστοφάνους εἰς Δαιταλεῖς. »Ἀφ' ἧς (σορὸς) καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει, σκῶμμα εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὑρηται Λεξικῷ· δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς, καὶ αὐτὴ κατ' αὐτὴν, γέροντα σκωπτικῶς, τοῦ δὲ Σορέλληνος. σαφέστερον εἰς σκῶμμα τὸ, Τυμβογέρων, παρὰ τῷ Κωμικῷ«.

Σορεύω, ταὐτὸν τῷ, συνάγω, καὶ, σωρεύω, Ἡσύχ.

Σορηδόν, ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, σωρηδόν, Ἡσύχ.

Σοροβλέφαρος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, σοβαροβλέφαρος.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ (σορὸς, δαίμων). Λέξις Κωμικὴ καὶ σκωπτικὴ, ἀντὶ τοῦ, Γέρων, πολυετὴς ἄνθρωπος, ὑπέργηρος, ὡς ἐγγὺς τοῦ θανάτου ὤν, ἢ ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν λάκκον, σάψαλον, Πλούταρχ. ὡς καὶ, σορέλλην, σοροπληξ.

*Σοροεργός, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Κατασκευάζων σορούς, Μανέθ. 4, 191.

Σοροπηγός, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Σορούς, ἤτοι Κιβώρια, ὁ τοὺς σορούς ποιῶν τοῖς νεκροῖς, Ἀριστοφάν.

Σοροπληκτος, ὁ, ἡ, καὶ, σοροπληξ, ηγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σοροδαίμων, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσσ. Β. σελ. 1431. 43.

Σοροπλοκεῖν Ἐνταφιάζειν, περιστέλλειν τὸν ἐχθρὸν, Γλωσσ.

*Σοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), = σοροεργός, σοροπηγός. Κάμνω σορούς.

Σορός, ἡ. Ἀγγεῖον, δοχεῖον, ἐξαιρετ. τὸ κιβώριον ἢ κιβώτιον, ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἢ θήκη τοῦ λειψάνου, Ἡρόδ. 2, 78. Ἔτι δὲ καὶ θήκης, ἢ κεράμινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐνατετίθεταν τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀναλελυμένου σώματος, καὶ ἐφύλαττον αὐτὰ, Urna, Ἰταλ. Ἰλ. Ψ, 91. »Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ«. πρβ. Ἡρόδ. 1, 68. 2) κωμικ. ὁ γέρων ἄνθρωπος, ἐσχατόγηρος, ὑπέργηρος, (σίψαλον): λέγεται ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1365. Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὠρᾴας σορούς. Machon Ἀθην. ιγ'. σελ. 580. »Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα καὶ ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός« (φαίνεται, ὅτι μετὰ τοῦ, σωρός, ὁ, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει, καὶ σημαίνουσιν ἀμφότερα τόπον τινὰ, ἔνθα ἐτυνάχθη καὶ ἐπισωρεύθη τι· οὕτω καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἔτι τὸν γέροντα ἄνθρωπον »Ἕνα σωρὸν κόκκαλα«.)

Σορωνίς, ίδος, ἡ. Ἐλάτη παλαιὰ, Ἡσύχ., ἥς τις ἔτι καὶ »Σωρωνίς« ἔχει· πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, σαρωνίς, ὅ καὶ ἴδε.

Σός, σή, σόν, κτητ. Ἀντωνυμ. ἐκ τοῦ, σύ. Ἐδικός σου, ἐδική σου, ἐδικόν σου, Ὅμ. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, π. χ. »Σὸς πόθος«, ὁ πρὸς σὲ πόθος, Ὀδ. Λ, 202. Πιν. Ἡροδ. ἔστι μὲν κατὰ τὸν συνήθη τύπον, παρὰ δὲ Ἐποπ. ἡ γεν. σοῖο, Ὀδ. Ο, 511. Ἀρχαιότ. Ἐπικ. καὶ Δωρικ. τύπος τεός, τεή, (Δωρ. τεά), τεόν, Ὅμ.

*Σοῦ, γενικ. τοῦ, σύ, καὶ, σός. Παρὰ δὲ Ὅμ. μόνον γεν. τοῦ σός.

Σοῦβος, ὁ. Εἶδος δορκάδος, Ὀππιαν. κυνηγ. β'. 382. ὅπου τὰ Χειρόγραφα »Σάβος, σούγος, καὶ σοῦβλος« ἔχουσιν· ἴσως »Σύχος« ἐγράφη ποτέ· ἀλλ' ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστανὸς ἐν Χειρογρ. κεφ. 35. ἀναφέρων τὴν ῥῆσιν ταύτην, »Σοῦβος« ἐσημείωσε.

Σουδάριον, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sudarium. Κιψιδρώτιον, ῥινόμακτρον, καὶ μανδήλιον, δι' οὗ οἱ Ἑβραῖοι περιέδενον τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ, Ν. Δ.

Σούκινος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, succinum, ἠλεκτρον. Καμωμένος ἀπὸ ἠλεκτρον, Ἀρτεμίδ. β'. 5. πρβ. σούχιον.

*Σοῦμαι, κατὰ συναιρ. ἀντὶ τοῦ, σόομαι· ὅρ. τοῦτο.

*Σοῦνεκα', συναιρ. ἀντὶ, σοῦ ἕνεκα, Σοφ. Φιλ. 554.

Σουνιάρατος, ὁ, ἡ (σούνιον, ἀράομαι). Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, τιμωμένου ἐν τῷ Σουνίῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἄρα, ἐπὶ τῷ Σουνίῳ ὄρει ἐπικληθεὶς, ἢ λατρευόμενος, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 560., ὃν ἐξ ἐναντίας οἱ Ὄρνιθες (ἐν στίχ. 868, Ὄρν.) κωμικῶς ἐπικαλοῦνται αὐτὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι »Σουνιεράκος«, ὡς νὰ ἦναι ἱεραξ.

*Σουνιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου, καὶ

*Σουνιεύς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ αὐτοῦ ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου ἔχοντος.

*Σοῦς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σόος, ὁ, κατὰ κρᾶσιν· ἴδε σόος καὶ σόομαι.

*Σοῦσθαι, ἀπαρεμφ. τοῦ σοῦμα. Ταχέως, ὁρμητικῶς φέρεσθαι, ὑπάγειν, πορεύεσθαι, τρέχειν· ἴδε σόομαι· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ »Σούσθω προστακτικὸν τρίτον πρόσωπον, πορευέσθω, τρεχέτω, ἄς τρέξῃ· καὶ, σοῦσθε, τὸ β'. πρόσ. πληθ.

*Σουσιγενής, ὁ, ἡ (γένος). Εἰς τὰ Σοῦσα γεννημένος.

*Σούσινος, ίνη, ινον (σοῦσον). Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦσα, ἴα, κρίνα.

*Σούσις, ἡ (τοῦμαι). Σφοδρὰ, ταχεῖα κίνησις, Ἡσύχ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, σόος, σοῦς.

*Σοῦσον, τὸ. Κρίνον, λείριον· εἶδος ἄνθους εὐώδους, Περσ. Διοσκορ. α'. 52. Ὅρα Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν Λεξ.

*Σούστι, συγκ. ἀντὶ, σοι ἐστὶ, πλὴν μόνον, ὅταν τὸ σοι ᾖ ἐγκλιτικόν, Ἀρστφ. Ἀχ. 339. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 123.

*Σοῦσφα, καὶ, σοῖτφα, κόσμος Ἰνδικόπλ. β'. σελ. 182. Πετεινά τινα ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ, εὐαγγελίζοντα τοῖς ναύταις τὴν πλησίον κειμένην ξηρὰ· γῆν.

*Σούχιον, τό, ταὐτὸν τῷ Λατ. succinum.

*Σοῦχος, ὁ, ὠνομάζετο ὁ Κροκόδειλος ἐν τινι νομῷ τῆς Αἰγύπτου, Στραβ. 17. σελ. 581.

Σούω, ταὐτὸν τῷ, σόομαι, σοῦμαι. Ὁ Εὐστάθιος ἀποδίδει τοῦτο εἰς τοὺς Λάκωνας.

Σοφία, ἡ, Ἰων. σοφίη (σοφός). Κυρίως, τὸ εἰδέναι καὶ ἐπίστασθαι, τὸ γινώσκειν καὶ δύνασθαι· πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, ἢ ἡ πάντων μάθησις. Ἡ παλαιοτάτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως περιελάμβανε μόνον σωματικήν τινα, ἢ μηχανικὴν ἕξιν, ἐμπειρίαν καὶ ἐπιτηδειότητα, εἰς ἐργόχειρα καὶ τέχνας, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ο, 412. λέγει ἐπὶ τοῦ Τέκτονος· » — ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίῃσι, ἔνθα ὁμὲν Εὐστάθιος λέγει· »Σοφία ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶσα χειρωνακτικὴ τέχνη, καὶ σοφοὶ, οἱ περὶ ἑκάστην τέχνην ἐμπειροι«· ὁ δὲ Σχολιαστὴς, ἑρμηνεύων τὸ »Εὖ εἰδῇ σοφίῃσι« λέγει, »Ἔμπειρος τεκτονικῆς..« τὸ γὰρ παλαιὸν, πᾶς τεχνίτης, σοφὸς ἐκαλεῖτο, συγκεχυμένῳ ὀνότι· ὕστερον δὲ Πυθαγόρας τοῦτο μεμφόμενος, σοφὸν μὲν μόνον εἶπε τὸ Θεῖον ὀνομάζεσθαι, σοφίαν δὲ μόνην τὴν ἔχουσαν τὸ τέλειον καὶ ἀπταιστον τῆς ἐπιστήμης, ἤτις ἐστὶ γνῶσις θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν ἢ τὰ διὰ χορδῶν ὄργανα, καθόλου δὲ εἰς τὴν μου-

σικήν, Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 483. 511. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν ποιητικήν, Πινδ. ὅστις ἐν Ὀλ. 9, 161. χρῆται τῷ σπανίῳ πληθ. σοφίαι· λέγεται δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ ἕξεως συνεχομένης μετὰ τῆς μουσικῆς τέχνης τοῦ ἀποτρέπειν καὶ ματαιοῦν τὰς ἐπιῤῥοὰς ψθοροποιῶν μαγικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἐπάγειν, ἐξορκίζειν δαίμονας, ὅρα ἐπὶ πάντων τῶν Δημιουργῶν, τεχνιτῶν, βαναύσων, ἀοιδῶν, ἰατρῶν, μάντεων, οἱ ὁποῖοι ἐν γένει εἶχον ἰδιαιτέραν ἐπιτηδειότητα εἴς τι καὶ διὰ τοῦτο σοφοὶ ἐλέγοντο. 2) καθάλου, ἐπιτηδειότης καὶ πεῖρα κατὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομικῆς, ἐξαιρ. καὶ τῆς δημοσίου ζωῆς, ἐπιτηδειότης εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὡς παρὰ τοῖς ὀνομαζομένοις ἑπτὰ σοφοῖς τῆς Ἑλλάδος, ἄρα ἡ παλαιὰ σημασία περιλαμβάνει τὴν τέχνην, ἐπιστήμην, ἤτοι τὴν Γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων· ἑπομένως δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν, τὴν σύνεσιν, τὴν εὐβουλίαν, τὴν φρόνησιν, καὶ τὸν νοῦν, ἤτοι τὴν διανοητικὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νοὸς εἰς τὰς πράξεις, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, πανουργία, δολοφροσύνη, πολλαχοῦ παρ' Ἡρότ. ὡς καὶ 3, 127. »Ἔνθα γὰρ σοφίης δέει, βίης ἔργον οὐδένα. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 10. »Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, ὥστε Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ». Τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. α'. β'. 8. »Ἀπόλλων ἐκδείρει Μαρσύαν, ἐρίζοντα οἱ περὶ σοφίας, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Μουσικῆς. 3) γνῶσις καὶ ἐπιστήμη κατὰ τὰς ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας, μάθησις· καὶ τέλος, καὶ, σοφία κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς ἔννοιαν, ἕνωσις τῆς ἐνεργεστάτης γνώσεως. μετὰ τοῦ καθαρωτάτου φρονήματος.

Σοφίζω, Μ. ἰσω. (σοφός). Σοφὸν, συνετὸν, φρόνιμον ποιῶ· τὴν τῶν λόγων ἐπιστήμην διδάσκω, ἢ βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος· εἰδήμονά τινος ποιῶ τινα· καθόλου, κάμνω τινὰ φρόνιμον, ἢ συνετόν, σωφρονίζω· κατ' ἐνεργ. διάθ. σπανίως. — Παθητ. γίνομαι ἢ εἰμὶ ἐπιτήδειος, εἰδήμων ἢ ἔμπειρος, καλῶς διδαγμένος εἰμὶ ἢ διδάσκομαι καλῶς, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς παρ' Ἡσ. Ἔ. 651. »Ναυτιλίης καὶ νηῶν σεσοφισμένος», ἔμπειρος, πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος, διδαγμένος· ταὐτὸν τῷ ἐν στίχ. 662. »Νηῶν πεπείρομαι, πεπειραμένος», πεῖραν ἢ ἐμπειρίαν ἔχων· καθόλου, φρόνιμος, συνετός, σοφὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ, ἢ συνετῶς, νουνεχῶς, φρονίμως, πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ, φέρομαι ὡς σοφιστὴς, ἤτοι δολίως, πονηρῶς καὶ ἀπατηλῶς πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 718. »Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμον (Πλουτ.)», πράττω δολίως ἐναντίον τοῦ νόμου, κυττάζω τὰ τὸν ἀποφύγω· ἔτι δὲ, γίνομαι, ἢ εἰμὶ σοφιστής. — 2) σοφίζομαι ὡς μέσ. ἀποθ., μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, ἐκτελῶ, ποιῶ, διατάττωτι ἢ ἐπιτρέπω, ἐφευρίσκωτι μὲ γνῶσιν, φρόνησιν, ἐπιτηδειότητα, ἢ τέχνην, Ἡρότ. 2, 66. 8, 27. »Ἀεὶ καινὰς ἰδέας σοφίζομαι», Ἀριστοφ. Νεφ. 543. πρβ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εὐπ. σλ. 194. ἔτι δὲ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι πανούργως ἢ φρονίμως, καὶ ὡς προσανῆκον παθητ. κεῖται τὸ, σοφισθῆναι, παρὰ Φιλ. 77. ὁ δὲ παθ. παρκμ. σεσόφισμαι μένει τοὐναντίον ἀποθετικός, Ἡρό. 1, 80. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, »Σοφίζεται, διὰ τοῦ σοφόν τι λέγει· καὶ παρακρούεται λόγῳ». Ξενοφ. Ἀπομνημ. α'. [β'. 46. »Τοιαῦτα ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα», σοφιστικὰς λεπτολογίας ἢ σοφίσματα ἐλέγομεν. Ξενοφ. Κυν. ιγ'. 6. »Τοὺς σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι· ὅθεν τὸ »Σεσοφισμένως» Ἐπίρ. ἀπατηλῶς, πανούργως, δολίως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν. β') μετὰ αἰτ. προσώπου, ἀπατῶ, πλανῶ μὲ δόλον. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἔχει καὶ ὡς Ἀποθ. τὴν σημασ. τοῦ παθ. ὅθεν

Σόφισμα, τό. Σοφὸς, φρόνιμος στοχασμὸς, ἢ σοφὴ καὶ εὔφρων, συνετὴ ἐφεύρεσις, Πίνδαρ. Ὀλύμ. ιγ'. 24. Ἡρότ, 3. 85. 152. »Τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι εἶε τὴν δε παῖδα ψῆφον ὤρισαν φύσευς; Εὐριπ. Ἐκ. 258. καὶ ἑπομένως, πᾶς φρόνιμος, ἀγχίνους ἢ ἀπατηλὸς καὶ δόλιος στοχασμὸς, ἢ τέχνασμα, μηχανὴ, ἀγχίνοον ἐπινόημα, ἐφεύρεμα, Πλούταρχ. Ὁ δὲ Ξενοφ. εἰς Ἱέρ. α'. 23. καλεῖ »Σοφίσματα» καὶ τὰς ἐξαιρέτους ἑτοιμασίας καὶ κατασκευὰς τῶν φαγητῶν. 2) ἐξαιρέτως λέγονται »Σοφίσματα», αἱ δόλιαι καὶ ἀπατηλαὶ ἐρωτήσεις καὶ ὁμιλίαι καὶ ἐξηγήσεις τῶν σοφιστῶν, αἵτινες γίνονται μὲ σκοπὸν ἢ νὰ ἀπατήσωσι μὲ πειθῆναι, ἢ νὰ ἐλεέσωσι καὶ νὰ παγιδεύσωσι τὸν ἄλλον· καὶ ἑπομένως, Ψευδὴς συλλογισμός· ὅθεν

Σοφισματίας, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος σοφιστὴς, Νικήτ. Χρον. ιθ'. 1.

Σοφισματικός, ή, όν. Εἰς σοφίσματα ἀνήκων· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σοφίσματος. 2) οὐσιαστ. ὁ σοφισματικός, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σοφιστής

Σοφισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σόφισμα. Μικρὸν σόφισμα.

*Σοφισματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σοφίσματι, ὁ ἐν τῷ εἴδει αὐτοῦ, Εὐστάθ.

Σοφισμός, ὁ, σπάν. καὶ νεώτ. τύπος ἀντὶ, σόφισμα.

Σοφιστεία, ἡ (σοφιστεύω). Ἡ πρᾶξις, ὁμιλία, φιλονεικία τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τὸ πράττειν, διαλέγεσθαι καὶ ὁμιλεῖν ὡς ὁ σοφιστής· ἢ τέχνη, ποιηρία, δολιότης, μηχανὴ τοῦ σοφιστοῦ.

Σοφιστέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ σοφίζομαι. Πρέπει νὰ σοφισθῇ, νὰ στοχασθῇ, νὰ ἐφεύρῃ τίς τι, Ἀριστοτέλ. »Πάντα σοφιστέον, ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις», πρέπει νὰ στοχασθῇ καὶ νὰ ἐφεύρῃ, ὅ ἐστι, νὰ σοφισθῇ κάθε τρόπον δυνατόν, διὰ νὰ ἀναμιχθῶσι.

*Σοφίστευμα, τό, = σόφισμα, ἐκ τοῦ

Σοφιστεύω (σοφιστής). Σοφιστὴς εἰμί· πράττω, πολιτεύομαι, διδάσκω, ὁμιλῶ ὡς σοφιστής· διδάσκω τὴν ῥητορικὴν τέχνην. 2) ἐνεργητ. τεχνεύω, στολίζω, καλλωπίζωτι ὡς ὁ σοφιστής· καὶ, δολίως ὑποκρύπτω, προσποιοῦμαι μὲ πανουργίαν, π. χ. »Σοφιστεύω τὸν ἐρασταν», Ἡλιόδωρ. α'. σελ. 18. ἐν δὲ σελ. 284. »Σοφιστεῦσαι διαβύσειε τε καὶ ὑπερθέσεις», ἀντὶ τοῦ, πλάττειν, διὰ τοῦ νοὸς ἐφειρίσκειν, ἐπιμηχανᾶσθαι, τεχνάζεσθαι.

Σοφιστήριον, τό. Διδασκαλεῖον τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τόπος, ἔνθα διδάσκουσιν οἱ σοφισταί, Ἠλήμ. σελ. 11.

Σοφιστής, οῦ, ὁ (σοφίζω). Ἡ παλαιὰ σημασία τούτου ὁμοία ἐστὶ τῷ, σοφὸς, καθεὶς, ὅστις ἔχει ἰδιαιτέραν ἐπιτηδειότητα ἢ τέχνην εἴς τι, ἐξαιρτ. ποιητής, Diesen Πινδ. Ἴσθμ. 4, 28. Menag. Διογ. Λ. Τ, 2. σελ. 9. καὶ εἰδήμων τῆς Μουσικῆς, τοῦ παίζειν ὄργανόν τι, ἢ τοῦ ψάλλειν, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐν ιδ'. σελ. 632. ἔχει. »Τὸ δὲ ὅλον ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδεμένη· καὶ διὰ τοῦτο μὲν τῶν θεῶν Ἀπόλλωνα, τῶν δὲ ἡμιθέων Ὀρφέα μουσικώτατον καὶ σοφώτατον ἔκρινον· καὶ πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ. σοφιστὰς ἀπεκάλουν, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος ἐποίησεν· Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυνα». 2) καθόλου, ὁ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομίας, ἢ τῆς δημοσίου ζωῆς, εἰς τὰς πολιτικὰς, ὅρα κατὰ πάντα γνωστικὸς, νουνεχής, ὅστις γινώσκει νὰ συμβουλεύῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους καλῶς, καθ' ἣν ἔννοιαν παρ' Ἡρότ. λέγονται οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος πάντοτε σοφισταί, π. χ. ἐν 1, 29. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πυθαγόρᾳ 4, 95. ὃ καὶ ἐκλαμβάνετο ἡ λέξις καὶ κατὰ τὴν εὐγενεστάτην ἔννοιαν τοῦ σοφοῦ, ὅρ. Valck. Ἱππ. 921. ἐξαιρτ. ὁ προκομμένος, μαθημένος, ὁ πολυειδήμων ἀνὴρ, ὅστις ἐξετάζει καὶ συλλογίζεται τὰ πράγματα, ὅστις διαφέρει τοῦ κοινοῦ κατὰ τὰς γνώσεις του καὶ τὴν διάνοιαν. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικ. κατ' ἐξοχὴν ὠνομάζετο σοφιστὴς, ὅστις ἐπὶ μισθῷ ἐδίδασκε τὴν τέχνην τοῦ διαλέγεσθαι καὶ ὁμιλεῖν, ἄρα ὁ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὡς καὶ ὁ Ἰσοκράτης κατὰ σοφιστῶν ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ »Οἱ παιδεύειν ἐπιχειροῦντες». καὶ κατωτέρω §. δ'. »Οἱ τὴν σοφίαν διδάσκοντες». Κατ' αὐτὰς λοιπὸν ἀμφοτέρας τὰς σημασίας ἐξαιρέτως ἐκαλοῦτο Σοφισταὶ, ὁ Γοργίας, Θρασύμαχος, Πρωταγόρας, Πρόδικος, καὶ ὁ Ἱππίας, οἵτινες, ὡς λέγει ὁ Κικέρων (Orat. γ'. 16.) εἶχον ἐν ταὐτῷ Discendi faciendique sapientiam, καὶ ἔλεγον καὶ ἔπρατον ὅσα περὶ φιλοσοφίας ἐδίδασκον, ὅ ἐστιν, ἐδίδασκον τὴν ῥητορικὴν, τὴν ἠθικὴν ἢ πολιτικὴν· ἐπειδὴ δὲ ἔνιοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦσαν καὶ οἱ ἰδιοι ῥήτορες, ἐλέγετο σοφιστὴς καὶ ὁ ῥήτωρ, πλὴν οὐχὶ τόσον ὁ δημηγορῶν, οἷος ὁ Δημοσθένης, ὅσον ὁ συγγραφεὺς λόγων, οἷος ὁ Ἰσοκράτης· καὶ ἐντεῦθεν «Σοφιστὴς» αὐτὸς ὁ Ῥήτωρ, ἐν ὅσῳ αὐτὸς διδάσκει, ῥητορεύει καὶ δημηγορεῖ, Ἰσοκράτ. πανηγ. §. α'. »Πολλοὶ τῶν προσποιησαμένων εἶναι σοφιστῶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὥρμησαν» καὶ κατατέρω § κγ'. »Ὥστε μηδένα πώποτε δυνηθῆναι περὶ αὐτῶν, μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν» καὶ Θουκυδ. γ'. 38. »Καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες» ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. ἐσημείωσε. »Τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, ὅ ἐστι, τοὺς διδασκάλους τῆς ἀληθινῆς σοφίας». Ὁ Πλούταρχος εἰς Θεμιστοκλ. περὶ τῶν Σοφιστῶν οὕτω λέγει. »Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, καὶ δραστήριον σύνεσιν, δεκανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους. σοφισταὶ προσηγορεύθησαν». 4) ἕνεκεν δὲ τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ κομπασμοῦ ἑκάστου σοφιστοῦ, καὶ μάλιστα τινῶν πονηρῶν ἀνθρωπίων, καταχρησαμένων τῇ φιλοσοφίᾳ, κατεφρονήθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῇ Σωκρατικῇ σχολῇ, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, μὴ σημαῖνον πλέον ἄλλο τι, εἰμὴ, τὸ ἀπατεῶν, γόης, ψευστης, ὁ λόγοις ἀπατῶν, ὁ ἐπηράζων ἐκών ἐν τοῖς λόγοις, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀγχίνοιάν του καὶ τὴν εὐγλωττίαν του εἰς τὸ νὰ ἀπατήσῃ διὰ μηχανῶν, σοφισμάτων ἄλλους· κομπαστὴς, ἀλαζὼν, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἰσοκράτ. κατὰ σοφιστῶν §. α'. »Οἱ προσποιοῦνται μὲν τὴν ἀλήθειαν ζητεῖν, εὐθὺς δ' ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπαγγελμάτων ψευδῆ λέγειν ἐπιχειροῦσιν». Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ σοφιστικ. ἐλέγχ. α'. 2. λέγει· »Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀποφαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης» καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ς'. 16. »Τὴν σοφίαν ὀργυρίου πολοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν». παρὰ τοῖς Μεταγνστ., ὅτε ὤχετο ἡ γνησία ῥητορική, ἐτιμήθη πάλιν ἡ ὀνομασία σοφιστὴς, καὶ ἐλέγετο νῦν ἐξαιρτ. οὗτος ὁ διδάσκαλος τοῦ λογογραφικοῦ λόγου, ἑπομ. σχεδὸν ταυτοσήμ. τῷ, ῥήτωρ· καθόλου, ὁ πεζογράφος καὶ λογογράφος, ὅστις ἔγραφε οὐχὶ τόσον ἕνεκα τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ὕλης, ὅσον ἕνεκα τοῦ καλοῦ ὕφους καὶ τοῦ κομψοῦ, εἴτε ἦσαν λόγοι, εἴτε ἐπιστολαὶ, εἴτε ἱστορικὰ συγγράμματα, διηγήματα ἢ ἄλλα συγγράμματα ἐν πεζῷ λόγῳ, ὅρα Villois προλεγ. εἰς Δόγγον.

*Σοφιστιάω, ῶ. Ὡς σοφιστὴς ὁμιλῶ, ἢ γράφω, ἤγουν πανουργεύομαι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γρά-

φειν, ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι τὴν ἀγχίνοιάν μου ἢ τὴν εὐγλωττίαν μου ὡς ὁ σοφιστής, Πλούτρ.

Σοφιστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. —κῶς (σοφιστής). Ὁ ἀνήκων εἰς σοφίσματα ἢ εἰς σοφιστήν ἄρα, τετεχνευμένος, κεκαλλωπισμένος, ἢ δόλιος, ἀπατηλὸς εἰς τὸ λέγειν καὶ φιλονεικεῖν. »Λόγος σοφιστικός«, ἀπατηλὸς καὶ δόλιος λόγος πρὸς τὸ ἐξαπατῆσαί τινά, εἰς τὸ νὰ τὸν πιάσῃ.

Σοφιστομανέω, ῶ (μαίνομαι). Μαίνομαι, ἢ μανίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔχω διὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τὴν σοφίαν αὐτῶν· ὅ ἐστιν, ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν, Γρηγόρ. Ναζ.

Σοφίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ σοφιστής.

Σοφοδότις, ἡ. Ἡ τῆς σοφίας δότειρα, Διονσ. Ἀρεοπαγ. θείων ὀνομ. σελ. 563. ἀμφ.

Σοφόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ δοτὴρ τῆς σοφίας, ἢ κάμνων σοφὰ δῶρα, Διονσ. Ἀρεοπαγ. θείων ὀνομ. σελ. 423. ποιητ.

Σοφόνοος, συναιρ. -νους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Ὁ σοφὸν νοῦν ἔχων, ἀγχίνους, εὐφυής, Λουκιαν. Ῥητορ.

Σοφοποιέω, ῶ (σοφοποιός). Σοφὸν ποιῶ, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφοποίησις, ἡ. Ἡ εἰς τὴν σοφίαν διδασκαλία.

Σοφοποιός, ὁ, ἡ. Σοφὸν ποιῶν, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. σοφῶς. Ἡ πρώτη καὶ ἀρχαία σημασία τούτου ἐστὶν, ἐπιστήμων, ἔμπειρος καὶ ἐπιτήδειος τεχνίτης, ἐργόχειρον ἢ τέχνην τινὰ ὠφέλιμον καλῶς ἐπιστάμενος, εἰδήμων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων, καθόλου, ἐπὶ παντός, ὅστις διέφερε τοῦ κοινοῦ κατά τινα ἰδιαιτέραν γνῶσιν καὶ μάθησιν, ἄρα ἐπὶ μουσικῶν, ποιητῶν, ἀοιδῶν, μάντεων, μάγων, θαυματοποιῶν, ἰατρῶν κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. ταύτὸν τῷ, σοφιστής κατὰ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ σημασίαν, ὡς λέγει καὶ Ἰσοκρ. ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσ. κη'. »Τοὺς μὲν καλουμένους σοφιστὰς ἐθαύμαζον, καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλουν. Μέγιστον δὲ τεκμήριον Σόλωνα μὲν γὰρ τὸν πρῶτον τῶν πολιτῶν λαβόντα τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, προστάτην ἠξίωσαν τῆς πόλεως εἶναι«. Ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ, Πρωταγόρας ἐπιγραφομένῳ κεφ. θ', ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης· »Λέγε δή, τί ἠγῇ εἶναι τὸν σοφιστήν«; καὶ ὁ Πρωταγόρας ἀποκρίνεται· »Ἐγὼ μὲν, ὥσπερ τοὔνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα«· ἔνθα πάλιν ὁ Σωκράτης· »Οὐκοῦν, τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἴτις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποιμεν ἂν που αὐτῷ, ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τῆς τῶν εἰκόνων· καὶ τἆλλα οὕτως. Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστίν; —ἐπιστάτην τοῦ ποιεῖσαι δεινὸν λέγειν«· ἔνθα καὶ τὸ «Σοφὰ, τά» σημαίνει τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἢ τὰ διδασκαλίαν καὶ παιδείαν περιέχοντα πράγματα· ἄρα 2) καθόλου, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ὁ καλῶς ἐπιστάμενος τὴν τέχνην αὐτοῦ, γνωστικὸς τόσον κατὰ τὰ οἰκιακὰ, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δημόσιον ζωὴν καὶ κατὰ τὰ πολιτικὰ, ὅστις γινώσκει κατὰ πάντα νὰ συμβουλεύῃ καλῶς ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὑστερώτερον πάνυ εὔχρηστον, διὸ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. (ἠθικ. ε'. 7.) καλεῖ τὸν Φειδίαν »λιθουργὸν σοφόν« καὶ ὁ Ὅμηρ. ὑπὸ τοῦ Νικηράτου (Ξενφ. Συμπ. δ'. 6.) »Σοφώτατος« λέγεται, ὡς εἰς τὸ ἄκρον ἐπιστήμων τῆς ποιήσεως, ἢ ὡς ποιητὴς εἰδήμων πολλῶν γνώσεων καὶ πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προσεκτικὸς, πανοῦργος, δόλιος, πολύτροπος, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῶν, Ξενοφ. ὅθεν »Τὸ σοφόν«, φρόνιμος ἢ δόλιος στοχασμὸς, ἔννοια, φρόνησις, σύνεσις, πανουργία, πονηρία, δόλος, ἀπάτη, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο, οὐδὲ μοι ἐβοήθησεν ἡ πονηρία μου. 3) εἰδήμων ὑψηλοτέρων ἐπιστημῶν, ἐπιστήμων, μαθημένος, πεπαιδευμένος· καὶ τέλος, σοφὸς, καθὼς ἐκλαμβάνεται παρ' ἡμῖν ἡ λέξις τὴν σήμερον. Ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεσε μόνον τὸ θεῖον, σοφὸν, ὡς ἐξαίρετον ὄνομα· τοὺς δὲ ὀρεγομένους σοφίας, φιλοσόφους· οὕτω καὶ Σωκράτης ἐν Φαίδρῳ λέγει· »Τὸ μὲν σοφὸν — θεῷ μόνῳ πρέπειν· ὁ δὲ καὶ ἐν Συμποσίῳ (Πλάτων) τὸν ἔρωτα, σοφὸν, ὠνόμασε. 4) παθητ. συνετὸς ἢ δολίως ἐπινοηθεὶς, ἐφευρεθεὶς, καλῶς μεμελετημένος ἢ στοχασθεὶς, π. χ. λόγοι, γνῶμαι κ. τ. τ. —Ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις ἔμπειρος ἢ ἐπιτήδειος, τάσσεται κατ' αἰτιατ. συνεκδοχικῶς· συντάσσεται δὲ τὸ σοφὸς καὶ μετ' ἀπαρεμ. π.χ. σοφὸς λέγειν, νοεῖν κ. τ. τ. Valck. Ἱππ. 921. σπανιώτ. »σοφὸς περί τι·ος, ἢ, πρός τι·« συνήθως δὲ ἐν χρήσει ἀπολυτως. (ἡ λέξις σοφὸς, ἡ ὁποία παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. οὐδαμοῦ εὕρηται, παρὰ δὲ Εὐριπ. πολλὰ συνεχῶς, ἔστι συγγεν. τῷ, σαφὴς, σάφα, σαφηνὴς, ὅθεν τὸ Λατιν. sapio, sapiens, sapor κ. τ. τ.) ὅθεν

Σοφόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σοφίζω, παρὰ τοῖς Ο'. (Σόω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ σόομαι, σοῦμαι, = σεύω, οὐχ' εὕρηται.

*Σόω, = σαόω, σώζω· ἔστι δὲ σπάνιον καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποπ. σόῃς, σόῃ, Ι, 424. 681. σόωσι, Ἰλ. Ι, 393. ὅθεν

Σοωναύτης, ἢ ὀρθότερον, σωωναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ σώζων τοὺς ναύτας, σωτὴρ, λυτρωτὴς τῶν ναυτῶν· ὄνομα λιμένος τινὸς παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Π.

*Σπάδαξ, ακος, ὁ, ἡ, = σπάξ, Γραμματ.

Σπαδίζω, μέλ. ίξω (σπάω). Ἀποσπάω, ἐκδύω, ἐκδέρω, Ἡρόδοτ. ε'. 25. »Σπαδίξας τὸ δέρμα, ἱμάντας ἐξ αὐτοῦ ἔκαμε«, ἀντὶ τοῦ, ἐκδείρας, ἐκ τοῦ

Σπάδιξ, ικος, ἡ (σπάω). Ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ τοῦ δένδρου κλάδος, κλῶνος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 528. »Ἡ ῥυτὴς κλώθωντα περὶ σπάδικα κολούσαις« ἐξαιρετ. δὲ ὁ ἀπεσπασμένος κλάδος τοῦ φοίνικος μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ καρποῦ, Πλούταρχ. Συμπ. η'. 4. »Πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνας ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη« καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ., ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἰδίου ὤν, παρβλ. σπάθη. 2) μουσικόν τι ὄργανον ὡς ἡ λύρα, Νικόμαχ. σελ. 8, ὅπερ ὁ Κυϊντιλιανὸς ἐν α'. 10. ὡς μαλακὸν καὶ ἀνανδρες ἀποῤῥίπτει μετὰ τοῦ ψαλτηρίου. 3) ἡ ἀπεσπασμένη φλοῦδα τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου, Γρηγ. Κορ. (—, Νικ. Ἀλ. 528.)

*Σπάδιον, τό, Αἰολ. καὶ Κρητ. ἀντὶ, στάδιον, ὡς σπολὴ ἀντὶ, στολή.

Σπαδονίζω (σπαδών), ταὐτὸν τῷ, σπάω, καὶ, σπαράττω, Διον. περὶ συνθέσ. ιδ'. »Τὰ βραχέα ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα σπαδονίζει τὸν ἦχον, κατακόπτει, διακόπτει, κατασπᾷ, οὐ δεινεκῶς ἐκφερόμενα« ὅθεν

Σπαδόνισμα, τό· καὶ, σπαδονισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός. »Μαζῶν σπαδονίσματα«, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 77. σπαραγμοὶ παρὰ Διονύσ. εἰς βίον Δημοσθ. 40. »Ἤχων σπαδονισμοῖς«, σπαραγμοὶ, ὅταν δηλαδὴ διὰ τὸ τραχὺ τῆς κακοφωνίας ἢ ἀκοὴ σπαραττομένη βλάπτεται, ὅ ἐστι, δὲν ἔχει συνέχειαν τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ἢ τῶν συλλαβῶν· ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπε· »Φεύγει μὲν ἁπάσῃ σπουδῇ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, ὡς τὴν λειότητα καὶ τὴν εὐέπειαν διασπώσας« ὅθεν καὶ »Σπαδονικὸς ἦχος«, ὁ διακεκομμένος, κατεσπασμένος καὶ κατεσπαραγμένος, ὁ μὴ συνεχής.

Σπάδων, ωνος, καὶ οντος, ὁ, Lob Φρυν. σλ. 273. Οὗτινος οἱ ὄρχεις ἐκόπησαν (σπάω). Ὁ ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Πλουτάρχ. εἰς Δημήτρ. 25.

*Σπαθών, όνος, ἡ (σπάω), ταὐτὸν τῷ, σπάσμα, σπασμός· ἐξαιρ. ἐπὶ σπασμῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. περὶ σπασμ. καὶ Νικ. Ἀλεξ. 317. »Σπαθόνεσιν ἀλύωνα, ὑπὸ σπασμῶν συνεχόμενος. (ἐστὶ ὅτε εὕρηται, ἡμαρτμ. μέντοι, καὶ παροξυτόνως, σπάθων.)

Σπάζω, μέλ. σπάσω· ταὐτὸν τῷ, σπάω· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, διαῤῥήγνυμι, συντρίβω, καὶ σχάζω· λέγεται καὶ οὐδετέρ. ὅθεν παθητ. ἐσπασμένος, καὶ, σπασμένος, ὁ ἐντεροκήλην πάσχων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σπάζω, ἀντὶ τοῦ, σκύζω, κατὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν διάλεκτον· καὶ »Ἀνασπάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀναταράττω, ἀμφ. (οὗτος ὁ τύπος οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν, ἐξέλαβον δὲ αὐτὸν οἱ Γραμματικ. διὰ νὰ σχηματίσωσι τοὺς χρόνους τοῦ σπάω.)

Σπαθαλάω, ἀντὶ τοῦ, σπαταλάω· πάνυ ἀμφ.

Σπαθάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στάθη, ἀριθμ. 6. Martialis 13. Ἐπιγραμ. 27. Spathula caryotarum ὅπου ὅμως ὁ Salmasius Exercit. σελ. 764. Spalathion, ἐκ τοῦ παλάθη, ἀναγινώσκεσθαι θέλει. Πρβ. σπατάλιον.

Σπαθαρίσκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, θέριστρον. Γυναικεῖον προκάλυμμα τοῦ προσώπου, ἀμφ. Ἀγ. Γρ.

*Σπαθατός, ή, όν, Δωρικ. ἀντὶ σπαθητός. Κτυπημένος μὲ τὴν σπάθην, σπάθῃ κεκρουμένος, οὐ κτενί, ἴδε σπαθητός· ἐκ τοῦ

Σπαθάω, ῶ, μέλ. ήσω. Τῇ σπάθῃ κρούω τὸ ὕφασμα ἵνα πυκνότερον γένηται, Ἀριστοφ. Νεφ. 54 Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Σπαθᾶν, δύναται ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, καταναλίσκειν, κατεσθίειν· καὶ ἀντὶ τοῦ, κρούειν τὴν κρόκην τῶν ὑφαινομένων ἱματίων«. 2) τροπικ. ἀφειδῶς καὶ ἀτώτως καταναλίσκω, ἐξοδεύω, καταδαπανῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. ὅρα ἀνωτέρω· ἐξαιρετ. σπαταλῶ, πολὺ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον τρώγω, κατεσθίω, τρυφῶ, ἐξυφαντόνω. »Σπαθήσεις δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας«, θέλεις φάγει πολὺ δύω καὶ τρεῖς φορᾶς τὴν ἡμέραν, Λουκιαν. Πένθ. 17. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλαζονεύομαι. Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. Σημείωσαι ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ἐξυφαντόνω« ῥῆμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ τὸ ἐξυφαίνω, ἐξυφαντόνω, ἰσοδυναμεῖ τῷ, σπαθάω, ὑφαντίον γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ὑφαντικόν τι ἐργαλεῖον, ἐφ' ᾧ περιτειλίσσεται ὁ πρὸς ὕφασμα ἡτοιμασμένος στήμων· σημαίνει ἄρα καὶ τὸ, ἐξυφαίνω, καὶ τὸ, σπαθάω τὸ σπαταλῶ, εὐωχοῦμαι. 3) τροπ. μηχανώμαι, συῤῥάπτω, πλέκω ὡς τὸ Λατιν. loxre luere, παρβ. ῥάπτω καὶ ὑφαίνω. «Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα«. παρὰ Δημοσθ. ὕφαινει ἔπλεκε. Τὸ δὲ παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 17. »Τὰ φυτὰ ὀρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες«, δηλοῖ, κάμνουσι κλαδεύοντες μικρότερα. »Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται«, Πλούταρχ. δεισιδ. 7. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ καταναλίσκεσθαι.

Σπάθη, ἡ· ἐξ Ἡσυχ. ἐν Λ. σπαθωτὸν, γίνεται δῆλον, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς τὸ ὀρθὸν ὕφασμα δὲν ἦτον ἐν χρήσει τὸ ἱστουργικὸν κτένιον (κτείς), ἀλλ' ἡ σπάθη· ἔστιν ἄρα ἡ σπάθη πλατὺ, ἐπίπεδον ξύλον, ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ κρουόμενον τὸ ὕφασμα, πυκνοῦται· τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Σένεκα Ἐπιστ. 90. Tela suspensis ponteribus rectum stamen extendit, spatha coire cogantur et jungi. Αἰσχύλ. Χοηφ. »Σπάθης

πληγάς· ἄλλως δὲ ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. τὸ »Σπαθητὸν χιτῶνα, ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον, ὅ ἐστιν, εἰς ὀρθὸν ἱστόν, ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 10. σπαθίδα, καλεῖ· ὡς τὸ παρὰ Λατ. Tuuica recta καὶ regilla λεγόμενον. 2) χουλιάριον ἢ πτυάριον ἢ ξυλάριόν τι πλατύ πως, δι' οὗ κινεῖται ἢ ἀνακατόνεται τι, Διοσκορδ. α'. 66. »Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυγῇ μὴ διαλείπωσι«. 3) εἶδος μαχαίρας, ξίφους, σπαθίον, σπαθί· κλίνει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ κυρτόν. 4) εἶδος ξυστρίου τοῦ ἵππου· τὸ ἐκκαθαῖρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, Πολυδ. 5) ταὐτὸν τῷ, πλάτῃ, ὅ ἐστι, τὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς κώπης πλατὺ μέρος. 6) τὰ τῶν πλευρῶν πλατέα ὀστᾶ (σπάλλαι). ἔτι δὲ καὶ ἡ ὠμοπλάτη, Ἱπποκρ. 7) Μίσχος, ὅστις κρατεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀρσενικοῦ φοίνικος, Θεόφρ Φυτ. Ἱστορ. β'. »Ὁ μὲν ἄρρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλειᾶ, καρπὸν εὐθυμακρονα«. Ἡρόδ. ζ'. 69. »Τόξα δὲ εἶχον ἐκ φοίνικος σπάθης πεποιημένα μακρά«.

Σπάθημα, τό (σπαθάω). Πύκνωμα ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. τροπικ. »Φρενῶν σπάθημα«, τὸ ἄγαν φρόνιμον ἢ τὸ πυκινόφρον, Σουΐδ. ἐπειδὴ καὶ ἡ σπάθη πυκνὰ ποιεῖ τὰ ὑφάσματα.

Σπάθησις, ἡ (σπαθάω). Ἡ κρούσις καὶ πύκνωσις τῶν ὑφασμάτων διὰ τῆς σπάθης. 2) σπατάλη, κατεξόδευσις.

Σπαθητός, ή, όν (σπαθάω). Διὰ τῆς σπάθης εἰς ἱστὸν ὀρθὸν πυκνῶς ὑφασμένος, »Χλαῖνα σπαθητός«, Πολυδ. ἐκ Σοφοκλ. »Ἱμάτιον, περίβλημα σπαθητόνω, Ἀθήν. ιβ'. »Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν«. Ἡ συνήθεια τὸ πυκνὸν ὕφασμα »κρουστόν« λέγει. Δωρικ. »Σπαθητὸν ὕφος, ἤ, ὕφασμα«, ἑρμην. διὰ τοῦ »Τὸ ὀρθόν, ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενίᾳ, Ἡσύχ.

*Σπαθία, ἡ, = σπάθη, 4.

Σπαθίζω, μέλ. ίσω (σπάθη, 2.). Κινῶ, ταράσσω, ἀνακατόνω, ἢ ἐπιχρίω διὰ τῆς σπάθης, ἤτοι τοῦ χελιαροειδοῦς ξυλαρίου· ἴδε σπαθίς. Μέσ. »Σπαθίζομαι, μύρῳ ἀλείφομαι διὰ τῆς ἀσπίδος. 2) κρούω μὲ τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαθί.

*Σπαθιναίας ἔλαφος, ὁ, = σπαθίνης· ὅθεν παρὰ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 175. σπαθιναῖαι, οἱ, ἔλαφοι, ταὐτὸν τῷ, Ἀχαϊνέαι, ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσύχ. σπαθήνης, ἔχει· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ. σελ. 711. ὀρθότερον, σπαθήνης, ἀπὸ τοῦ, σπάθη· σημαίνει δὲ νεβρούς ἐλάφων, ὧν τὰ κεράτια ὀρθᾶς ἔτι ἵστανται«.

*Σπαθίνης, ου, ὁ (σπάθη, 3.). Νέον ἐλάφι, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων, ὅρα ἀνωτέρω.

Σπάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάθη. Μικρὰ σπάθη, ἤτοι ξυλάριον, δι' οὗ κινοῦσί τι, σπαθίς.

*Σπάθιος, ία, ιον. Ὁ τὸ σχῆμα σπάθης ἔχων. (ᾳ)

Σπαθίς, ίδος, ἡ, = σπάθη. Ξυλάριόν τι ἐπίμηκες καὶ πλατὺ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, χουλιαρίου ἢ πτυαρίου εἶδος ἔχον, ὃ ἐμβάλλοντες εἰς τὴν λήκυθον, ἐξέβαλον ἐξ αὐτῆς τὸ μῦρον. οἱ ἀλείπται, οἱ μυρεψοὶ καὶ μυροπῶλαι, Πολυδ. ι'. 26. »Καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκυθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα, καὶ σπάθην κλητέον«, ὅστις καὶ παραδείγματα ἐπιφέρει, ἔκ τε τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ Εὐφήμου· »Λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σύ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον«. 2) τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον, Πολυδ. ζ'. 10. ἴδε σπαθητός.

*Σπάθισμα, ατος, τό, καὶ

Σπαθισμός, ὁ (σπαθίζω). Σπαθιά, τὸ σπαθίζειν. κρούειν μὲ τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαθί, ἀμφ.

Σπαθίτης, ου, ὁ (σπάθη, 7.). »Οἶνος σπαθίτης«, ὁ διὰ σπάθης, ἤτοι ἐκ φοίνικος κατεσκευασμένος.

Σπαθομήλη, ἡ (σπάθη, 2. μήλη). Ἡ σπαθίδος εἶδος ἔχουσα μήλη, πλατεῖα μήλη, Γαλην.

Σπαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σπαθία, μαχαίρας ποιῶν, Γλωσ. Στεφ.

Σπαθοφοίνικον, τό (φοῖνιξ). Ἡ σπάθη, τὸ κοτσάνι τῶν ἀνθῶν τοῦ φοίνικος, Νικολ. Μυρεψίς.

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ (σπάθη, φύλλον). Τὰ φύλλα ὅμοια τῇ σπάθῃ, μαχαίρᾳ ἔχων, παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. α'. 16. ἔνθα τινὲς ἀντὶ τούτου »Σπανόφυλλος« ἀνέγνωσαν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, »Σπαθόφυλλον, καὶ, σπαθόχορτον«, εἶδος κρίνου.

Σπαίρω (σπάω). Σπασμοὺς ἔχω ἢ πάσχω· κινεῖται καὶ παράττεται τὸ σῶμά μου μετὰ μετάλης σφοδρότητος ὡς ὁ ἀποθνήσκων, ἢ ὡς ὁ ἰχθύς, ὅταν ἐκβάλλεται ἐκ τοῦ ὕδατος· ἢ στενοχωρούμενος ὑπὸ πόνων καὶ ὀδύνης ἢ ἀνυπομονησίας ῥίπτω ἐμαυτὸν ἔνθεν κἀκεῖθεν· σαρίζω, σκιρτῶ, ἅλλομαι ὑπὸ πόνων, λαχταρῶ, λαχταρίζω, τρέμω, πάλλομαι· κυρίως δὲ, κινῶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὸ ἥμισυ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλοτσῶ, καθὼς ἕνα ζῶον, ὅταν τὸ τραβᾷ τινας καὶ αὐτὸ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. ἔτι τὸ, σπαίρει, καὶ διὰ τοῦ, ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, ψυχορραγεῖ. Ἐπιγράμ. »Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον«, ἀλλόμενον καὶ σκαρίζον. 2) παραιτοῦμαι, ἐναντιοῦμαι, οὐ στέργω, ἀρνῶ, ὀκνῶ. »Ἀθέμιστος γὰρ — τῶν λοιπῶν ἠσπαιρε μοῦνος«, Ἡρόδ. 8, 5. Ἀττ. ἀσπαίρω, τὸν ὁποῖον τύπον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος. Πρ. Ἡροδ. διφορεῖται ἡ λέξις εὐχρηστότερον μέν τοι καὶ παρ' αὐτῷ τὸ, ἀσπαίρω (συγγεν. τῷ, σκαίρω, σφαδάζω, σπαράσσω.)

*Σπάκα τὴν κυνα καλέουσι Μῆδοι, Ἡρόδ. 1, 110. τὸ νὰ σχηματίσῃ τις ἐκ τούτου ὀνομαστικ. σπάξ, ὁ, ἡ, ἠθελεν εἶναι παράλογον, καὶ ὅμως ἐσχημάτισε Γραμματικός τις παρ' Ἑρμάν. de em. gr. Gr. rat. p. 434. στάξ, ὁ κύων παρὰ Πέρσαις. Τὸ γλώσσημα ἀνήκει μὲν εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, γραπτέον δὲ σπάξ ἀντὶ στάξ.

*Σπάλαθρον, τό, ὅρα σκάλευθρον.

*Σπαλακία, ἡ. Ἐλάττωμά τι καὶ πάθος ἐν τῷ ὄμματι, ἀμβλυωπία· ἐκ τοῦ

*Σπάλαξ, ακος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ἀσπάλαξ· ὅθεν σπαλακία, ἡ (παρ' Ἡσυχ.). νόσος περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, πήρωσις· ἐπειδὴ καὶ τὸ ζῶον τοῦτο θέλουσιν, ὅτι εἶναι τυφλόν. (παρὰ τὸ, σκάλλω, σκάλοψ.)

*Σπάλεθρον, τό, ὅρα σκάλευθρον.

*Σπαλεῖς, Αἰολ. ἀντὶ, σταλεῖς, ἐκ τοῦ στέλλω.

*Σπάλιον, τό, = ψάλιον, ψέλλιον.

*Σπαλίς, ίδος, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, ψαλίς.

Σπαλίων, ὁ (σπάλιον). Παρ' Ἀγαθίᾳ γ'. σελ. 77. καὶ Σουΐδ. πελεμική τις μηχανή, ὑφ' ἧς καλυπτόμενοι οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πολιορκίας, εἰργάζοντο, Vinea· ἦν δὲ ὁ σπαλίων πλέγμα ἐκ λύγων, εἰς ὀροφῆς τύπον ἐξειργασμένον, στεγανόν τε τῇ πυκνώσει, καὶ ἀμφιρεφές· τῷ καὶ ἑκατέρωθεν τὰ πλευρὰ εἰς τὰ κάτω παραπετάσθαι, εἰς τὸ ἀποβάλλειν τὸ ἐπερχόμενον.

Σπανάδελφος, ὁ, ἡ (σπανός, ἀδελφός). Ὀλίγους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. ε'. 101.

Σπαναν δρία, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ

Σπανία, ἡ· ἡ σπανία, ἡ, = σπάνις. Ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, τὸ εἶναι τοῦ ὀλίγου, ὀλιγότης, σπανιότης, Ἰακ. Α. Π. σλ. 201. ὅθεν

Σπανάκις, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, σπανίως.

Σπανίζω, μέλ. ίσω, καὶ μέτ. σπανίζομαι. Σπάνιος, ὀλίγος εἰμί, Πινδ. 2) ἐν σπάνει εἰμί, ἢ σπάνει πιέζομαι, ἀπορῶ στερεῦμαι, σπάνιον, ὀλίγον ἔχω, ἐλλείψιν πάσχω, συνήθως μετὰ γενικ. Θουκυδ. 4, 6. »Γῆς σπανίζειν ἀγαθῆς«, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 8. καὶ Ἑλλην. ζ'. β'. 16. »Πάντων σπανιζόμενοι«. Ἀριστοφάν. Νεφ. 1288. »Ἀλλ' εἰ σπανίσεις τ' ἀργυρίου, μοὶ τὸν τόκον ἀπέδος γε«, ἂν ἔχῃς ἔλλειψιν, χρείαν· καὶ Σφ. 252. καὶ ἀλλαχοῦ. Μετὰ δοτικ. παρὰ Στράβ. 3) ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, σπάνιον ποιῶ, Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων σελ. 11. »Ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα«. Παθητ. παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1055. Ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ἐστερήμεθα. ὁ Σχολ.

Σπάνιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρρ. σπανίως, ὡς τὸ, σπανός. Σπάνιος, ὀλίγος, κατὰ πρώτον παρ' Ἡροδοτ. συγκρ. σπανιώτερος, Ἡρόδοτ. 8, 25. 2) πάσχων ἔλλειψιν, ὑστερούμενος, ἐνδεής, πτωχός, φειδωλός, ὅρα σπανός· ὅθεν

Σπανιότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπάνις.

Σπάνις, εως, ἡ (σπανός), ταὐτὸν τῷ, σπάνη. Ἐπὶ πραγμάτων, σπανιότης, ἀπορία, ἔλλειψις, ὀλιγοτης, Εὐριπ. »Σπάνις κρείττονος ὀνόματεν«, ἀπορία, ἔλλειψις, Διονύσ. Ἁλικ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, οὔτινος πάσχει τις ἔλλειψιν.

Σπανιστός, ή, όν (σπανίζω.), παθητ. Οὔτινος στερεῖται τις ἢ πάσχει ἔλλειψι· οὔ τινος ἔχει χρείαν· σπάνιος· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πτωχικός, φειδωλός, λιτός, Σουσκλ. Οἰδ. Κολ. 4. »Δωρήμασι σπανιστοῖσι«, ὧν ἔχει μεγάλην χρείαν. 2) ἐνεργ. ἔνδειαν ἢ ἔλλειψιν πάσχων, ἐνδεής, πτωχός· καὶ μετὰ γενικ. πράγμ. πάσχων ἔλλειψίν τινος, ὡς »Καρπῶν σπανιστήν«, Στράβ. ιε'. σελ. 1057.

Σπανοκαρπία, ἡ (σπανός, καρπός). Σπάνις, ἡ ἔλλειψις καρπῶν, Διόδωρ. Σικελ.

Σπανοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Σπανὸς κατὰ τὸν πώγωνα· ὁροιὰς τὰς τρίχας εἰς τὸν πώγωνα ἔχων, σπανογένης, Γλην. Ἀντίκειται τῷ, δασυπώγων· ἐκ τοῦ

Σπανός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ παραγώγῳ, σπάνιος. Ἐπὶ προσώπων, ἔλλειψιν ἔχων, ἐνδεής, πτωχός· μετὰ γενικ., τινός· συνήθως δὲ λέγεται 2) ἐπὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κοινὸν καὶ σύνηθες, δὲν εἶναι πάντοτε, ἢ δυσκόλως εὑρίσκεται, ὃ οὐκ ἔχει τις ἢ οὐχ εὑρίσκεται πλουσιοπαρόχως· οὗ τινος ὁ ἀριθμὸς ὀλίγος καὶ μικρός ἐστιν· ὡς π. χ. ἐν Ἐπιγράμ. »Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρασι«, ἐπὶ τοῦ μήλου, ὅπερ δυσκόλως εὑρίσκεται εἰς καιρὸν τοῦ χειμῶνος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τίμιον, πολλοῦ ἄξιον, Ἡσύχ. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀραιός, ὀλίγος, μὴ ἄφθονος, ἐλλειπής, ὀλιγοστός. Ἡ συνήθεια λέγει »Σπανὸν τὸν ὀλίγας τρίχας ἢ μηδόλως εἰς τὸ γένειον ἔχοντα. Ἐπίρ. »σπανίως« ὀλιγάκις, πολλὰ ὀλίγαις φοραῖς. Ἀντίκειται τῷ, ἄφθονος καὶ συχνός. — Συγγεν. τῷ, ἠπανάω, ἠπανέω, ἠπανία, ἠχάνω, ἠχανία. (κατὰ Δράκ. σελ. 119 τὸ Ἄλφα ἦν ἐν τῷ, σπανός, μακρόν, πλὴν βέβαια σφάλλει.) ὅθεν

*Σπανός, ή, όν, ἀρχαιότ. τύπος τοῦ, Ἱσπανός, Schaef. Πλουτ. Σερτ. 11.

*Σπανοσιτία, ἡ. Σπάνις, ἔλλειψις σίτου καὶ τροφῶν, ἢ χόρτου, Ξενοφ. Ἑλ. δ'. ἡ. 7. ἐκ τοῦ

*Σπανόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Πάσχων ἔλλειψιν γεννημάτων, τροφῶν, χόρτου.

*Σπανόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πτωχὸς κατὰ σπόρους, ἢ ὀλίγους ἔχων.

*Σπανόουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ σπανὴν, ἤτοι ἀραιότριχον οὐρὰν ἔχων, ἀμφ.

*Σπανότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ἔχων ὀλίγα τέκνα, Σέξτ. Ἐμπ.

*Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πτωχὸς κατὰ τὰ φύλλα, σπάνια, ὀλίγα φύλλα ἔχων.

Σπᾱνύδρος, ὁ, ἡ, (σπανὸς, ὕδωρ). Πάσχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἢ σπάνιον, ὀλίγον ὕδωρ ἔχων.

Σπάξ, ακός, ὁ, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ἢ Μήδοις ὁ σκύλος, Ἡρόδοτ. α'. 110. »Τὴν γὰρ κύνα καλέουσι σπάκα Μῆδοι· ἴδε σπάκα.

Σπᾱράγμᾱ, τό (σπαράσσω). Τὸ ἐσπαραγμένον, ἀποκοπὲν, κατεσχισμένον τμῆμα, τεμάχιον, »Κολοσσοῦ σπάραγμα, ἓν τμῆμα, ἢ τεμάχιον κεκομμένον ἀπὸ τοῦ Κολοσσαϊκοῦ ἀγάλματος, Φιλόστρ. Σοφιστ. β'. κ'. 1. 2) ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός, ὅθεν

Σπᾱραγμᾱτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), Ὅμοιος σπαράγματι· ἢ προξενῶν σπαραγμοὺς, σπασμούς, Πλούταρχ. »Κραυγαὶ σπαραγματώδεις«, ὅστις ἐπομένως ἑρμην. διὰ τοῦ »Ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσαι«, σημ. φωναὶ, τόσον μεγάλαι καὶ σφοδραὶ, ὥστε δύναταί τις νὰ πάθῃ σπασμόν τινα εἰς τὸ σῶμά του, ἤτοι νὰ σπάσῃ ἢ νὰ σιάσῃ.

Σπᾱραγμός, ὁ (σπαράσσω). Ξεσμὸς, καταξεσχισμὸς τῶν σαρκῶν τοῦ σώματος· σπασμὸς, σύγχυσις, ταραχὴ, Εὐριπ. Ἑκάβ. 657. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τιλμὸς μετὰ βίας· ὅθεν

Σπᾱραγμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, σπαραγματώδης.

Σπᾱράκτης, ου, ὁ. Ὅστις σπαρράττει.

Σπᾱράξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός· ἐκ τοῦ

Σπαράσσω, καὶ Ἀττικ. σπαράττω, μέλ. ξω (συγγεν. τῷ, σπάω, σπαίρω). Βιαίως σύρω, τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀποσπάω, ξεσπάω, ξεκολλῶ, ἐκτίλλω, ξέω, καταξέω, κατασπάω, καταῤῥήγνυμι, ξεσχίζω, κατακόπτω, διασπάω, κατασχίζω, κυρ. καὶ μεταφ. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 1. »Μηδὲ σπάσῃ τῷ χαλινῷ τὸ στόμα τοῦ ἵππου«· κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, καὶ σαρκοβόρων θηρίων, ἅ τινα κατασχίζουσι διὰ τῶν ὀδόντων τὰς σάρκας, Πλούταρχ. »Οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια (φησὶν ὁ Πλάτων) τὸ ἕλκειν, καὶ σπαράττειν χαίροντες«. »Λώβαις σπαράττειν τινάω (Λυκόφρ. 656.), ἀφανίζω, φθείρω τινὰ μὲ παντοῖα κακὰ καὶ συμφοράς, Λυκόφρ. 656. 2) συγχέω, ταράσσω, σπαραγμὸν ἢ σπασμὸν διεγείρω, Γαλην. »Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι«. —Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ μέσ. »Σπαράττομαι« ἀντὶ τοῦ, πειοῦμαι, ταράττομαι, μετατοπίζω.

Σπᾱργᾱνάω, ποιητ. καὶ, σπαργανίζω, μέλ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, σπαργανόω, Ἡσίοδ. Θεογν. 485. »Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον, ἐγγυάλιξεν οὐρανίδῃ«, αὐτὴ δὲ τυλίξασα εἰς τὰ σπάργανα μέγαν τινὰ λίθον, ἐπεχείρισεν αὐτὸν τῷ Κρόνῳ.

Σπᾱργάνᾱν, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπάργανον. 2) φυτόν τι, παρὰ Διοσκορ. δ'. 21. καὶ Πλίν. 15. 9. ὃ νομίζεται το τοῦ Θεοφράστ, (Φυτ. Ἱστ. δ'. 8.) Βούτομος, καὶ τὸ τοῦ Λιν. sparganium.

Σπᾱργᾱνιώτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὰ σπάργανα ὢν· παιδίον εἰς τὰ σπάργανα, Ὅμρ. Ἔμν. Ἑρμ. 301. (ἐγένετο ὡς τὸ, εἰραφιώτης) ἐκ τοῦ

Σπάργᾱνον, τό (σπάργω). Ῥάκος, ἢ ὕφασμα, ἐν ᾧ περιτυλίσσεται το βρέφος, Ὅμ. Ὁμ. Ἑρμ. 151. 237. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥάκος (κωλόπαινον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 431. Ἔτι δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς νηπιότητος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ, 1035. ὅθεν

Σπᾱργᾱνόω, ῶ. Περιτυλίσσω, ἐξαιρέτως δὲ, περιτυλίσσω τὸ παιδίον ἐν τοῖς σπαργάνοις, σπαργανόω. Μεταφορ. »Πυρὶ σπαργανοῦσθαι«, ἀντὶ τοῦ, περιφλεχθῆναι· ὅρα σπάργω· ὅθεν

Σπᾱργᾱνωμᾱ, τό. Τὸ περιτυλιγμένον, τὸ δεσπαργανωμένον. 2) ταὐτὸν τῷ, σπάργανον.

Σπᾱργᾱνωσις, εως, ἡ (σπαργανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ περιτυλίσσειν ἐν γένει, ἢ τὸ παιδίον εἰς τὰ σπάργανα. Παρὰ Διοσκορ. β'. 129. καὶ γ'. 41. τὸ »Μαστῶν σπαργάνωσις«, κεῖται ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ »Μαστῶν σπάργωσις«, οἷς καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι.

Σπαργάω, ῶ, μέλ. ήσω· ὡς τὸ, ὀργάω, Πεπληρωμένος, γεμάτος, φουσκωμένος εἰμὶ τόσον, ὥστε κινδυνεύω νὰ σκάσω, ἢ νὰ σπάσω· λέγεται ἐπὶ πράγματος ὄντος ἐν ὅλῃ τῇ πληθωρίᾳ του καὶ καρποφορίᾳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ γῆς ἐτοίμης πᾶσαν στιγμὴν εἰς καρποφορίαν, εἰς τὸ γεννῆσαι, ἐκβλαστῆσαι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σπαργᾶν, ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος«· καὶ »Σπαργῶν, ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως«· Εὐριπ. Βάκχ 699. »Λευκὸν ἐλίδοσαν γάλα νεοτόκοις, μαζὸς ἣν σπαργῶν ὅσαις ἔτι βρέφη λιποῦσαι«. 2) τροπικ. πλήρης ἐπιθυμίας εἰμὶ, ὀργῶ, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχω· ἔτι δὲ καὶ ἀνυπόμονος, ἀκράτητος, προπετὴς, ὑβριστὴς, ἀσελγὴς, ἄγριος, ὀργίλος, θυμώδης εἰμὶ, ἐπὶ παντὸς πάθους, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μείνῃ περιωρισμένον, ἀλλὰ κινδυνεύῃ νὰ σπάσῃ, ἐκβῇ εἰς τὸ φανερὸν· καὶ μεταφρ. Πλάτ. συμπ. »Ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν«, ἔνθα ὁ Σχολ. σπαργῶντι, ὁρμῶντι, ταραττομένῳ ἢ ἀνθοῦντι· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν πεπληρωμένων γάλακτος. Παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ι. 440. τὸ, »Οὔθατα σφαραγεῦντο (ἀντὶ τοῦ, ἐσφαραγέοντο)«, ταὐτὸν ἐστι τῷ, ἐσπάργων, ἐπεπλήρωντο, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Πολ. ε'.) »Τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος, καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως, δέονταί τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό«· (οὔτε παρὰ τὸ, σπίρχω, οὔτε δὲ παρὰ τὸ, σπάω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ὀργάω, ὀργὴ· συγγεν. τῷ, σφραγάω καὶ, σφαραγέω.) ὅθεν—

Σπαργή, ἡ, ὡς τὸ, ὀργή. Ὀργασμὸς, φούσκωμά τινος ὑπὸ πλησμονῆς, καὶ τροπ. ὁρμὴ ἀκατάστατος ἐπιθυμία, ὄρεξις ἢ πάθος, ὀργή, Ἡσύχ. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. τινὰ χειρόγραφα ἔχουσι »Σπαργαί, ὀργαί, ἀντὶ τοῦ, σπαργᾷ, ὀργᾷ· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Σπόργαι, ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν, ἐκ τοῦ σπέρχω· ἴδε σπαργάω.

Σπάργω, μέλ. ξω. Τυλίττω, ἐξαιρ. βρέφος· ὅθεν ἐντυλίττω, Ὅμηρ. Ἴλ. εἰς Ἀπόλ. 121. »Σπάρξαν ἐν φάρεϊ λευκῷ· ὅθεν σπόργανον καὶ οἱ εὐχρηστότεροι τύποι, σπαργανόω, σπαργανάω, σπαργανίζω. (παρὰ τὸ, σπεῖρα, σπεῖρος, σπεῖρον.)

Σπάργωσις, εως, ἡ (σπαργάω). Τὸ σπαργᾶν, π. χ. μαστῶν, ἢ ὑπὸ γάλακτος πλήρωσις τῶν μαστῶν, ὥστε κινδυνεύουσι νὰ διαῤῥαγῶσι· ἴδε καὶ ἐν τῷ, σπαργάωσις.

Σπᾱρεῖς, μεταβ. καὶ ἀπαρεμφ. σπαρῆναι, ἀόρ β'. παθητ, ἐκ τοῦ, σπείρω.

Σπᾱρίζω, ταὐτὸν τῷ, ἀσπαρίζω, καὶ σπαίρω, Γραμματικ.

Σπαρνοπόλιος, ὁ, ἡ (σπαρνὸς, πολιός). Σπαρνὸς κατὰ τὴν πολιὰν· ὀλίγας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρίχας λευκὰς ἔχων, ὀλιγοπόλιος, Ἡσύχ. Τινὲς ἀντὶ τούτου »Σπαρτοπόλιος« γράφουσιν· οἷον ὁ Πολυδ. ἐν δ'. 133. καὶ 134. καὶ ὁ Σχολ. Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ν, 161. ἑρμηνεύων τὸ, μεταπόλιος, λέγει, »ὁ λεγόμενος, σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί«, ὁ μεσῆλιξ.

Σπαρνός, ἡ, ὸν, ποιητ. ἀντὶ σπανὸς, σπάνιος. Σπάνιος, ὀλίγος, εὐτελὴς, φειδωλὸς, λεπτὸς, ἀραιὸς, διεσπαρμένος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μοναδικὸς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 567. »Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι, καὶ δυσαυλίας σπαρνὰς παρήξεις«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σπάρνιοι, ἐνθαλάττιαι πέτραι«, διεσπαρμέναι, μοναδικαὶ, σπάνιαι. (ἴσως ἐκ τοῦ σπείρω.)

*Σξρος, ὁ. Ἰχθύς τις θαλάσσιος, γνωστὸς οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν, διαφορετικὸς τοῦ, σκάρος, Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 109. (παρὰ τὸ, σπαίρω, ὡς καὶ τὸ, σκάρος παρὰ τὸ, σκαίρω.)

Σπαρταγενής, ές, ὁ, ἡ (σπάρτος, γένος). Σπάρτον γεννῶν, φύων, Ἀπολλ. Ρ. σελ. 115.

*Σπαρταγενής, ὁ, ἡ, ές (Σπάρτη, γένος). Καταγόμενος ἐκ Σπάρτης.

Σπαρτεύω. Σπάρτοις ἢ σπαρτίοις καθαίρω· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παστρεύω.

Σπάρτη, ἡ. Σχοινίον ἐκ σπάρτου, μάλιστα πλεκτὸν· καθόλου, σχοινίον, ὁρμιά· λέγεται καὶ, σπάρτον· ὅθεν 2) ταὐτὸν τῷ, στάθμη, ἢ τῶν τεκτόνων στάθμη 3) βολὶς, κάθετος μόλβδος· λέγεται καὶ, σπάρτος, ἡ, Ἡσύχ. ὅθεν παρὰ Βασιλείῳ (Τόμ. α'. σελ. 494.) »Τὸν λίθον ποτὶ σπάρταν ἄγεις«. 4) ὄνομα πόλεως Λακωνίας, Ὅμ.

Σπαρτία, ἡ· ἴδε συρματίς.

Σπαρτίνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπάρτη, σημαν. 1. Αἰλιαν Ζῴων Ἱστορ. ιβ'. 43.

Σπάρτινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ σπάρτου, ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένος.

Σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάρτη, σπάρτον. Κατ' Εὐστάθ. Πλέγμα τι ἐκ σπάρτων, χρησιμεῦον τοῖς λουομένοις ἀντὶ σπόγγου, ἢ ὡ ἐχρῶντο ἐν τοῖς λουτροῖς εἰς τὸ σῶμά των ῥύπους ἐκτρίβειν. Κ.τ.λ. σχοινίον, ἢ ῥάμμα ἐκ σπάρτου· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὁρμιά, σχοινίον ἁλιευτικὸν, παρ' Τιμωθ. 2) εἰς τὸν ζυγὸν τῆς στάθμης, ἤτοι τῆς ζυγαριᾶς, λέγεται τὸ μεσαίτατον κέντρον, ἀφ' οὗ κρατοῦνται τὰ ἀντίῤῥοπα τοῦ ζυγοῦ ἢ τὸ βάρος τοῦ πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον κρέμαται ἡ ζυγαριά, ὅπερ ἄλλως λαβή, καὶ ἀρτάνη, καλεῖται, ansa aigina, ὅπερ σημ. κρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ βάρους, Ἀριστοτέλ. Μηχαν β'. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247. »Σπαρτίοις ἠρτημένην πλάστιγγα πρόσθεν«. 3) καὶ = σπαρτος, τὸ φυτόν.

*Σπαρτιοχαίτης, ου, ὁ (σπαρτὸς, χαίτη), ὡς τὸ, σπαρνοπόλιος. Διεσπαρμένα μαλλιὰ ἔχων, Lob. Φρυν. σελ 662.

*Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Μὲ σπάρτον δεμένος ἢ στερεωμένος, καὶ σπαρτόπλοκος, Ὀππιαν. Κυν. 1, 156.

Σπάρτον, τό (σπείρω). Φυτὸν θαμνῶδες, μακρὰ, λεπτὰ καὶ στρογγύλα βλαστήματα φέρων, ἐξ ὧν κατασκευάζουσι σχοινία καὶ ψιαθία, γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῖν, stipa tenacissima. Διον. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πολλ' ἀμφ. συνήθως δὲ 2) πᾶν πλεκτὸν σχοινίον· καὶ ὁ κάλως τοῦ πλοίου, τὸ παλαμάριον, Ἰλ. Β, 135. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐξαιρ. τὸ ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένον ἢ συνδεδεμένον σόρωθρον, ἢ πεπλεγμένον σχοινίον, Ἡρόδ 5, 16. Θουκυδ. δ'. 49. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 15. καὶ Κυνηγ. θ'. 13. »Τὸν βρόχον τῆς σειρίδος, πεπλεγμένον σπάρτον, ἔστι γὰρ ἀσηπότατον τούτου· ἴδε καὶ συρματίς. (Ὅτι παρ' Ὅμρ. δὲν ἦσαν τὰ σπάρτα (τὰ παλαμάρια) κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ φυτοῦ σπάρτου, μαρτυρεῖ ὁ Οὐάῤῥων παρὰ Γελλ. 17, 3, ὥστε τὰ σχοινία ἐκεῖνα κυρίως δὲν ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου μόνον οἱ νεώτεροι ἔπλεκον τὰ παλαμάρια, ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὕστερον ἔπλεκον ἐξ αὐτοῦ.) ὅθεν

Σπαρτοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Σχοινία ἢ παλαμάρια, καὶ μάλιστα ἐκ σπάρτου, σπάρτινα πλέκων.

Σπαρτοπόλιος, ὁ, ἡ (σπαρτὸς, πολιός). Ὁ διεσπαρμένην λευκὴν πολιὰν ἔχων, ὅ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῶν μελαίνων τριχῶν ἔχων καὶ λευκάς τινας τρίχας διεσπαρμένας· παρβ. σπαρνοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σπάρτα, ἤτοι σχοινία ἢ πλέγματα, ἐξαιρτ. ἐκ σπάρτου πωλῶν.

Σπάρτος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄνομα πολλῶν θαμνωδῶν

φυτῶν, ἐκ τῶν κλώνων, τῶν ὁποίων κατεσκεύαζον σχοινία (σπάρτα) καὶ ἄλλα πλεκτά. ἔστι δὲ 1) τὸ μὲν τὸ παρὰ Λιν. spartium scoparia ἢ junceum καὶ κατὰ Πλίν. spartum καὶ genistum, καὶ, σπαρτίον, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ῥάβδων ἐπλέκοντο εἶδος ταινιῶν ἢ σχοινίων καὶ δίκτυα καὶ τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρικόν· ἐξ ἑνὸς δὲ ἑτέρου ὁμοίου θαμνώδους φυτοῦ ἐπλέκοντο καὶ ὑποδήματα διὰ τὰ ὑποζύγια καὶ κτήνη. β) τὸ δὲ τρίτον, πάντῃ διάφορον τῶν ἄλλων, ὁ ἐν Ἱσπανίᾳ φυόμενος σπάρτος, Lygeum spartum, ἢ, stipa tenacissima, Linn, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζοντο σχοινία διάφορα διὰ τὰ πλοῖα καὶ ἄλλας χρήσεις πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων καὶ Ῥωμαίων, εἶτα δέ, ὅτε ἔγινε διὰ τῶν τελευταίων γνωστότερος, καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων. 2) ἡ σπάρτος, = σπάρτη, 2. στάθμη τεκτονική, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες. Ἀνδέμιος περὶ παραθύξ. μηχαν. »Σπάρτον περιεχομένην« καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 536. Ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Ε. 245. ἑρμηνεύων τὸ »Ὑπὸ στάθμην ἴθυνε,« λέγει, »στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον ἢ τεκτονικὴν σπάρτην.«

Σπαρτός, ή, όν (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ἢ διεσκορπισμένος. »Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι ὑπερμεγέθεις γίνονται,« Ἀθήν. τὰ σπαρμένα σπαράγγια γίνονται πολὺ μεγάλα. 2) μεταφορ. γεγεννημένος, τεχθείς, φυείς, Αἰσχ. Εὐμ. 388. 3) Σπαρτοί, οἱ· ὠνομάζοντο ἐν Θήβαις οἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Κάδμου σπαρέντων δρακοντείων ὀδόντων γεννηθέντες καὶ οἱ ἀπόγονοι τούτων· ἔτι δὲ ἀπαξ ἅπαντες οἱ Θηβαῖοι, ὃ καὶ ἀναγινώσκεται παρὰ Ποιητῇ καθόλου, σπαρτός, ἀντὶ τοῦ Θηβαῖος, Πινδ.

Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπάρτον φέρων, φύων.

Σπαρτοχαίτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Κωμικ. παρ' Εὐστρατίῳ, Ἡσυχ. σελ. 58. ἀντὶ σπαρτιοχαίτης.

Σπάσις, εως, ἡ (σπάω). Τὸ σπᾶν, ἕλξις, σπασμός, τάσις (τσίτωμα), σύρσιμον, τράβιγμα. 2) σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος. (α)

Σπάσμα, τό (σπάω). Τὸ ἐσπασμένον, σεσυρμένον, ἐκβαλμένον· ἔτι δέ, ἡ ἐσπασμένη ἤτοι ἐκβεβλημένη ἐκ τῆς θήκης καὶ γυμνὴ μάχαιρα, σπάθη, Πλούταρχ. εἰς Ὄθων. 17. »Δυεῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον.« — 2) τὸ ἐξεστῶτον, ἀποκοπέν, ἀπόκομμα — 3) ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις, ὡς ἡ παλίρροια, π. χ. τῆς θαλάσσης· καὶ ἑπομένως ἡ βίαιος συστολὴ καὶ στρεβλότης τοῦ σώματος, σπασμός, τάσις, τέντωμα, τσίτωμα. »Αἱ γὰρ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ διαστάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσι,« Πλούταρχ. Σύλλ. 21 (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ πάθος τῆς Ἐντεροκοίλης)

Σπασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάσμα. Μικρὸν σπάσμα.

Σπασματώδης, ες, ὁ, ἡ (σπάσμα, εἶδος). Σπάσματι ἢ σπασμῷ ὅμοιος, μετὰ σπασμῶν συνωδευόμενος, ἢ σπασμούς, σπάσματα προξενῶν, convulsif.

Σπασμός, ὁ (σπάω). ταὐτὸν τῷ, σπάσις, καὶ σπάσμα. Τὸ σύρειν, ἕλκειν ἢ βιαίως κινεῖν, τραβᾶν. Ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ τάσις, τάνυσις, ἢ τάνισμα, τέντωμα, τσίτωμα, κόρδωμα Ἡρόδ. 4, 187. ἐξαιρτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, tentigo Ἀριστοφ. Λυσ. 845. »Οἴμοι, κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει, χὠ τέτανος.« Ὁ Γαλην περὶ τοῦ πάθους τοῦ σπασμοῦ οὕτω λέγει. »Σπασμός ἐστι περὶ νεύροις καὶ μυῖ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἕλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος· καὶ Παῦλ. Αἰγ. δ'. 31. »Τὸ δὲ σπάσμα γίνεται διατεταμένων τινῶν ἰνῶν.« Convulsion, Γαλ. Ἀέτ. ς'. 30. »Κυνικὸν δὲ σπασμὸν καλοῦσι τὴν τῶν σιαγωνιτῶν μυῶν παράλυσιν· παράγεται μὲν οὖν εἰς τὰ πλάγια τό τε στόμα καὶ ἡ ῥὶς καὶ ὁ ὀφθαλμός, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου.«

Σπασμώδης, ες, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρρ. σπασμωδῶς ταὐτὸν τῷ, σπασματώδης, Ἀέτ. περὶ διαγνώσ. Παθ. α'. 17. »Ὁ δὲ σπασμώδης οὕτω καλούμενος σφυγμὸς ταῖς ἐντεταμέναις καὶ ὑποκειμέναις χορδαῖς ἔοικεν, ὥσπερ σπωμένων πρὸς τὰ ἑαυτῶν πέρατα τῶν ἀρτηριῶν· ὁ δὲ συνίσταται ἐν τε τοῖς σπασμώδεσι πάθεσι καὶ κατὰ τὰς φλεγμονὰς τῶν κυρωδῶν μορίων.«

Σπαστικός, ή, όν (σπάω). Ἑλκτικός· ἕλκων, σύρων, τείνων, ἔχων τὴν ἰδιότητα εἰς τὸ ἕλκειν, τείνειν, σύρειν τινά.

Σπάταγγος, ὁ, ἡ, σπάταγος, καὶ, σπατάγγη, ἡ. Εἶδος θαλασσίου ἐχίνου, Ἀριστοτ. Ζῷ. Ἱστορ. δ'. 5. ὅπου »Σπαταγίονα« κεῖται, ἀλλὰ πολλὰ χειρόγραφα »Σπατάγγωνα« ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡσύχ. »Σπατάγγαι, οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι«, καὶ αὕτη ἡ γραφὴ ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὴν παρ' Ἀθην. (γ'. σελ. 91..) ῥήσιν. Παρὰ Πολυδ. ς'. 43. καὶ 47. κεῖται· »Πάταγγας, ἐχίνων τι εἶδος,« ὅπου τὰ χειρόγραφα »Πάτταγας« ἔχουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐντεῦθεν καὶ τὴν λέξιν, »Σπαταγγίζειν, ταράττειν.«

Σπαταλάω, ῶ. Μ ήσω· Τρυφῶ, ἀσωτεύω, εἰς τὰ φαγοπότια, βυθίζομαι εἰς τὰς ἡδονάς, ἀσωτείας, ἴδε σπαθάω, καὶ, σπατάλη. Παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 392. φέρεται· »Σπαλατῶιας καὶ θερμοπότας,« ἔνθα ὀρθότερον »Σπαταλῶντας« ἀναγνωστέον. 2) εἶμαι τρυφηλός, ἢ κακοαναθρεμμένος, ὡς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Θεανοῦς (σελ. 741. Ἔκδ. Gale) εἰσὶ »Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων.«

Σπατάλη, ἡ· (πιθαν. ἐκ τοῦ σπαθάω, σπαθαλάω). Ἀσωτεία, ἐξαιρτ. εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, τρυφή, τὰ μεγάλα ἔξοδα εἰς φαγοπότια, καθόλου, πολυτέλεια ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη, luxus· ὅθεν τὸ, σπαταλᾶν, τρυφᾶν, ἀφειδῶς καὶ ἀσώτως καταναλίσκειν εἰς φαγητὰ καὶ ποτά. Τὸ ἐν Ἀναλεκτ. γ'. 69. »-- οἱ δὲ μνᾶς νῦν ὀρχοῦνται τῆς σῆς δραξάμενοι σπατάλης,« ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τροφή.

Σπατάλημα, ἡ (σπαταλάω = σπατάλη. Ἀσωτεία, τρυφή, ἐπίδειξις ἀσωτείας διὰ τῶν εἰς τὰς τρυφὰς μεγάλων ἐξόδων.

Σπατάλιον, τό. Εἶδος ἀστροῦ περὶ τὸν βραχίονα, Πλίν. 13. 25. ὅπου ἄλλοι, Σπαθάλιον ἀναγινώσκουσιν. — 2) καὶ εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Κλήμ Καν. ὅρα Σπλμαστ. Exercit. σελ. 764. (ἤτοι παρὰ τό, σπατάλη, καθότι καὶ τὰ δύο εἰσὶ μικρότερα ἀντικείμενα τῆς πολυτελείας, ὡς τὸ, χλιδή, ἢ παρὰ τό, σπάλιον, ψάλιον, ψέλλιον.)

Σπαταλός, ὁ, ἡ (σπατάλη). Σπαταλῶν, εἰς τρυφὰς ἐξοδεύων, ἐξυφαντωτής, ἐξοδευτής, Εὐσέβ. προπαρ. ς'. 10.

Σπάτειος, εία, ειον (σπάτος). Δερμάτινος, πετζέϊος, Ἡσύχ.

Σπατίζω, ίσω (σπάω), παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τινος κωμικοῦ· τῶν σπατείων ἕλκω, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν· ἢ βέλτιον, ἕλκω· βυζάνω· ἐκδέρω· ἐκγυμνόω.

Σπατίλη, ἡ. Τὸ ὑγρὸν διαχώρημα τῆς κοιλίας ἐν τῇ διαῤῥοίᾳ (τσίρλα,), καθόλου δὲ ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, σκατόν. Ἀγιττοφάν. Εἰρ. 48. (ἐκ τοῦ σκώρ, σκατός καὶ τιλάω). 2) Τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρόν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ σκυτέων (ἐκ τοῦ σπάτος, δέρμα). Δίων Κάσσ. μς'. 5. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, οἰσπώτη, καὶ ὑπελέβρος· ἀμφ.

Σπατίλουρος, ὁ, ἡ (σπατίλη, ουρά). Ὁ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτεθείς, σύρων, Ἡσύχ. κυρίως, ὅς τις ἔχετον ἢ ἔχει χεσμένην τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, τὸν κῶλόν του.

Σπίτος, τό, Βοιωτικ. Τὸ σκύτος, τὸ δέρμα, πετζί, ὅθεν

Σπατόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ καττύω· ὅθεν, σπάτειος, καὶ, νεοσπάτωτος, = νεοκάττυτος, Ἀθην. ιδ'. σελ. 4.

Σπάω, άσω, παρακ. ἔσπακα, Ἀριστοφ. καὶ παθητ. παρακ. ἔσπασμαι, μέσ. αόρ. ἐσπασάμην, παθ. αόρ ἐσπάσθην. Ἕλκω, σύρω, τραβῶ· ὅθεν α) τραβῶ ἔξω, ἐξέλκω, εὐγάζω, Ἰλ. ἐκβάλλω, Π, 473. »Σπασάμενος τανύησεν ἄορ,« ἐξέβαλεν, ἐκβαλλεν ἀπὸ τῆς θήκης, ἐτράβιξεν ἔξω τὸ μακρὺ ξίφος καὶ ἐντεῦθεν »Σπᾶν τὸ ξίφος, τὴν μάχαιραν,« Ἀριστοφ. Βάτρ. 572., ἐκβίλλειν τὴν μάχαιραν ἀπὸ τῆς θήκης καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συνήθως χρῆται ὁ Ὅμ· τῷ μέσ. αόρ. μετὰ αἰτ. π. χ. φασγανα, ἄορ, ἔγχος παρὰ μηροῦ ἢ ἐκ σύριγγος σπάσασθαι,« Ὀδ. Χ. Τ. 387. »Ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο (Ὀδ. Β, 321.)« ἐτράβιξεν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου τὸ ἐδικόν του. Ἰλ. Δ, 458. »Αἷμα δὲ οἱ, σπασθέντος« (δ. ἐ. ἐκσπασθέντος ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς), ἀνέσσυτο« καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 166. »--αὐτὰρ ἐγὼ σπατάμην ῥῶπάς τε λύγους τε,« ἀντὶ τοῦ, ἀπέσπασα, ἐξερρίζωσα, τραβῶν ἐξέβαλον· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει μᾶλλον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τὸ μέσον. β) κατ' ἐμφατικωτ. ἔννοιαν, τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μαθῶ, τίλλω, ταύτόν τῷ, σπαράττω, Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστ. ἡ. »Τὰ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες,« τραβῶντες διὰ τῶν ὀδόντων ἀποκόπτουσι τὸν χόρτον· τροπ. παρασπῶ, διαστρέφω· ὅθεν καὶ ἐξαρθρόω, στραμπουλίζω, Πλουτ. Ἄρατ. 33. »Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων·« Παθ. »Τὸν μηρὸν σπασθῆναι (Ἡρόδ. 6, 134),« ἐστραπουλτσε τὸ ποδάρι του. γ) τραβῶ μέσα, εἰς ἐμαυτόν, ὅθεν θηλάζω, βυζάνω, ἐπεμ. ῥουφῶ, πίνω, μάλιστα διὰ μιᾶς πολύ, τζούζω, συμπίνω, ὡς παρ' Ἀθην. ιδ'. »Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντας·« καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός. »Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως,« ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Τσούζω, ἢ τζούζω, ῥουφῶ· πρβ. καὶ παρ' Εὐρ. Κυκλ. 567. 569. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οὐχὶ σπανίως ἐν χρήσει καὶ τὸ μέσον. δ) παρ' Ἰατροῖς, σπασμοὺς προξενῶ· πρβ. σπασμός, σπάσις, σπάσμα. ε) εἰκειοποιοῦμαι (τραβῶ τρόπον τινὰ εἰς τὸν ἑαυτόν μου)· πέρνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, πέρνω ἀπὸ ποθεν, ἀποντῶ, ἀπολαύω, ὡς παρ' Ἡλιοδώρ. β'. σελ. 83, »Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου·« καὶ δ'. σελ. 203. »Ὀλίγον ὕπνον σπάτωμεν,« ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, πέρνω ὀλίγον ὕπνον, κοιμᾶμαι ὀλίγον, ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Γρηγορίου Νυζ. »Μὴ σπάσῃς θάνατον,« μὴ ἀπολαύσῃς, μὴ ἐπιστύρῃς θάνατον, μὴ ἀποθάνῃς λέγεται καὶ »Ἐπωνυμίαν σπᾶν,« δέχομαι, πέρνω ἓν ὄνομα, μίαν ἐπωνυμίαν, ὀνομασίαν ζ) παροιμιακ. ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 175. καὶ Θεσμ. 928 »Οὐκ ἔσπασθε ταύτῃ γε,« τοῦτο δὲν ἐβοήθητε. δὲν ἐνήργησε, δὲν ἔκαμεν ἐνέργειαν, τοῦτο ματαιον ἦν. — Ἐκ τοῦ, σπάω παράγεται τό, σπαίρω, σπαράττω, σφαλάζω, σπάδων σπαδών, σπάδιξ· (τὸ Ἄλφα ἔστιν ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων βραχύ, διὸ καὶ ὁ Ὅμ. διπλατάζει τὸ Σίγμα, ὅτε χρῆται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ μακρᾷ, σπαστάμενος, κ. τ. τ.)

*Σπεῖν, ἀπαρμφτ. αόρ. τοῦ, ἕπω.

*Σπεῖο, Ἐπ. προστακτκ. αόρ. μέσ. τοῦ ἕπω, ἀντὶ, σποῦ, σπέο, Ἰλ. Κ, 285.

*Σπεῖος, τό, Ἐπ. ἀντὶ, σπέος, Ὀδ. Ε, 194. Ἔμν. Ἀφρδ, 264. Καθ' Ἡσύχ. καὶ, σπεῖον.

Σπείρα, ἡ, σπεῖρα, ἡ. Πᾶν τὸ συνεστρεμμένον, ἢ συμπεριτετυλιγμένον ἢ πεπλεγμένον,

κουβαριασμένον, ἢ τὸ περί τι (ἑλίγγυρα εἰς ἄλλο) περιτετυλιγμένον, περιπεπλεγμένον καὶ περιβεβλημένον καθόλου, τὸ συντεθλιμμένον καὶ συνεσφιγμένον σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ σημασία τούτου, ἕλιξ, ἑλιγμός, περιστροφή, κοχλιοειδὴς γραμμή, 2) συνήθ. συστροφὴ (στρίψιμον) τοῦ σχοινίου, σχοινίον, ἡ πλέγμα, σειρά, σύστρεμμα· καὶ ἐν τοῖς ξύλοις αἱ περὶ ἑαυτὰς συνεστραμμέναι ἶναι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἑ, 3. »Σπεῖραι δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἡ συστροφή τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη.« Πορφ. Θεοκρίτ. κβ. 80. »Σπεῖραι βοείαι,« οἱ περὶ τὸν γρόνθον τῆς χειρὸς τοῦ πύκτου περιπεπλεγμένοι ἢ περιεδεδεμένοι ἱμάντες ἐκ βοείου δέρματος. »Σπεῖραι τριχῶν,« οἱ πλόκαμοι, αἱ πλεξοῦδες, οἱ σειραὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. λά. 4. καὶ 149. 3) πᾶσα ἑλικοειδὴς κίνησις, καὶ μάλιστα ἡ κοχλιοειδὴς γραμμή, τὸ κοχλιοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ περεία, τὸ βάδισμα τοῦ ὄφεως, καὶ ἄλλων ἑρπετῶν, ποιητ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σπείραισι, ταῖς ἑλιγαῖς τοῦ ὄφεως. 4) ἀριθμός τις, ἢ τάγμα στρατιωτῶν, κυρίως, βαρέως ὡπλισμένων· παρὰ δὲ Πολυβ. τὸ τριακοστὸν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς λεγεῶνος, manipulus, καὶ ἐντεῦθεν, »Σπειρηδὸν τάξαι,« κατὰ σπείρας, ὅ ἐστιν, ἀνὰ τριάκοντα, (ἀπὸ τριάντα τριάντα κατὰ τάξιν). 5) ἐξαιρέτως λέγονται »Σπεῖραι,« εἶδος σχοινίων ἢ καλωδίων, τὰ ὁποῖα ῥίπτουσιν ὄπισθεν τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ σύρονται, ἵνα διὰ τούτων ἐμποδίζηται ἡ κλονουμένη καὶ ταχεῖα κίνησις αὐτοῦ. »Ἀπὸ φιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας ἔτι, καὶ σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥάδιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆ.« Πλούταρχ. 8, σ. 19. »Νεὼς ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται σπείραις καὶ ἀγκύραις.« Ἄρα ἐνταῦθα τὸ, σπεῖρα, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάλως, παράγγιον, σχοινίον. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ παρ' Ἡσυχ. (ἐν λέξ. Ἐπίσπειρον) παροιμία »Ἐπὶ σπείρα σχοινίον.« Καὶ Ὅμηρον, ὅστις ἔχει πάντοτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον τὸν τύπον σπεῖρον, εἰπὼν ἐν Ὀδ. Ζ. 169. ἐγράφετο ἄλλοτε ἡμαρτημένως σπεῖρα, ἀντὶ σπεῖρα, ἐξειργάζοντο ταῦτα εἰς τοὺς ναυστάθμους, Ὀδυσ. Ζ, 269. »Ἐνθάδε νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι, πείσματα, καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά,« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Σπεῖρα, νῦν τοὺς μεγάλους κάλως (τὰ παράγγια), οἱ ὧν ἕλκονται οἱ νῆες, παρὰ τὸ σπειρῆσαι·« πρβ. καὶ σπεῖρος. Παρ' Ἀπολλοδώρῳ β'. ε. 11. »Σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιήσασθαι,« ὡς καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀπολλωνίου Ἀργ. δ'. 1396. καὶ Εὐδοκία (σελ. 217.) σημαίνει ἐκεῖνο τὸ στρογγύλον, ἢ δακτυλιοειδὲς πλέγμα, ὃ βάλλουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφ' ᾧ ἐπιθέντες τὰ βάρη, βαστάζουσι καὶ φέρουσιν αὐτά· ὅθεν σπειρῶ, ῶ, εἰτυλίσσω, περιτυλίσσω, συσφίγγω, σπαργανόω. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ »Σπάργανον,« κάλυμμα, περίβλημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ ὕφασμα, εἰ οὗ περιτυλίσσοιται καὶ συσφίγγοιται τὰ μέλη τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν. — Πρωτότυπον τούτων ἐστὶ τὸ σπάρη, σπάργω· ὅθεν τὸ »Σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ,« Ὅμηρ. Ἴλ. εἰς Ἀπολλ. 121. ὅ ἐστιν, ἐσπαργάνωσαν, περιετύλιξαν. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, σπέρω, σπείρω, ὅπερ ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν λέξ. σπάρτα, ὀρθῶς διὰ τοῦ, ἑλίσσω, τυλίσσω, ἠρμήνευσεν. Ἐντεῦθεν τὸ, σπάρτον, κάλως, σχοινίον, τρίχιον, καὶ σπεῖρα, σπείρημα, τό· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἕλιξ, καὶ, ἕλιγμα· ἢ κοχλιοειδὴς γραμμή, ἢ τὸ κοχλιοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ πορεία τοῦ ὄφεως καὶ τῶν σκωλήκων. Ἐκ τοῦ, σπάρω, καὶ μετὰ τοῦ δασέος συμφώνου, σφάρω. ἐγένετο τὸ, σφαῖρα, ἢ, παῦ συνεστραμμένον, συνεσφιγμένον καὶ ἐν ἑαυτῷ περιτετυλιγμένον καὶ στρογγύλον σῶμα. Ἐκ τοῦ τύπου, σπύρω, ἐγένετο τό, σπυρίς, σπυρά, καὶ, σπύραθος, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον σημαίνει, σῶμά τι ἢ ἀγγεῖον πεπλεγμένον. Δωρικῶς, σπυρίξ, ἴδεν, σπυρίχνιον, ὑποκοριστικῶς· ἐξ ἐναντίας δὲ σημαίνει τό, σπυρά, καὶ μετὰ τοῦ δασέος συμφώνου, σφυρά, σπίραθος, σφύραθος, σπύραθνον, τὴν στρογγύλην καὶ περιεστρεμμένην κόπρον τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, Πολυδ. ἑ. 91. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σπυρί, καὶ σπυρίον, ὁ κόκκος παντὸς σπέρματος· καὶ τὸ εἴδημα τοῦ ἐξανθήματος ἐν τῷ σώματι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σπορθύγια, τὰ τρίβηλα, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν, αἵ τινες σπυρίδας καλοῦσιν·« ὅπου ὁ ἐκδοτης τοῦ Ἡσυχίου ἀντὶ τοῦ »Τρίβηλα« τρυβλία, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι καὶ ἡ συνήθεια τὴν κόπρον τῶν προβάτων, τῶν αἰγῶν, καὶ λαγωῶν, τριβηλιὰν, καὶ βιρβηλιὰν, (χυδαΐκ. κακαράντζα) καλεῖ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρόθυγγες, αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες.« (κακαρέλια, χυδαΐκ.). Ἐντεῦθεν ἔτι φαίνεται, ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τό, σφυρόν, τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων στρογγύλον ὀστοῦν, ἢ περιφέρεια τῶν ποδῶν, Ἡσύχ. Ἔτι δὲ καὶ τό, σφύρα, ἢ, τὸ σφυρίον τοῦ χαλκέως, ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι ἔχει τὴν ἀρχήν. (τὸ ἀντιστοιχοῦν τούτῳ τῷ οὐσιαστ. ῥῆμα ἐστι τὸ καὶ ὡς πρωτότυπον συντεῖνον εἴρω ἐπειδὴ σπείρω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἑλίσσω εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ.) ὅθεν

Σπειραία, ἡ. Φυτόν τι ἐν ἑαυτῷ περιεστρεμμένον ἔχον τοὺς σπόρους, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν θάμνων, Πλίν. κά. 9. ἴδε ἐν τῷ, σμηρέα. Spiraea. Λιν.

* Σπείραμα, τό (σπειράω), Δωρικ. ἀντὶ, σπείρημα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 171.

* Σπειραχθής, ές, ὁ, ἡ (σπεῖρα, ἄχθος) Βάρος τι κυλίων· δυσκόλως κυλιόμενος, ἕρπων, σβαρνιζόμενος, ἐπίθ. τῶν ὄφεων καὶ ἑρπετῶν, ὡς ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ 399. καλεῖ »Κηώθαλα σπειράχθεα,« ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὄφεων, τὰ ὁποῖα κινοῦσιν ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ ἑαυτῶν σῶμα σπειρειδῶς, ὅ ἐστι στρεφογυριστὰ ἢ κλωθογυριστά, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἄλλως πως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, οἷον· »Σπειραχθέα, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα, τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐρὰν·« λέγει δὲ κυρίως τὰ σπεῖραν ποιοῦντα ἐν τῷ πορεύεσθαι ζῶα, οἷον τὰ ἑρπετά.

Σπειράω, ήσω (σπεῖρα). Στρέφω, περιστρέφω, στρίφω, περιτυλίσσω, συστρέφω, κουβαριάζω, Lob. Πρυν. σ. 204. Μεσ. σπειράομαι, ῶμαι· σπειροειδῶς περιστρέφομαι, πορεύομαι· ὅθεν

Σπειρηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σπείρας· περιεστρεμμένος, περιπεπλεγμένος. — 2) κατὰ σπείρας. ἴδε ἐν τῷ, σπεῖρα, 3.

Σπείρημα, τό (σπειράω). Τὸ ἐσπειρωμένον, περιεστρεμμένον, περιειλιγμένον· ἢ συστροφή, ὁ ἕλιγμός, ἢ ἑλικοειδής, σπειροειδὴς πορεία τῶν ὄφεων καὶ σκωλήκων. 2) = σπάργανον. 3) = σπέρμα, Νικ. Ἀλεξ. 417.

Σπειρίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σπεῖρον. Θερινὸν ἔνδυμα, ἱμάτιον, φόρεμα ἐλαφρόν, Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. ἑ. 4.

Σπειροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπείρας εἶδος ἔχων, ταὐτὸν τῷ, σπειρώδης.

Σπεῖρον, τό, ἢ σπεῖρος, τό. Ὕφασμά τι διὰ περιτύλιξιν, περιτύλιγμά τι, ὡς τό, φῶρος· εἰ ὃ καὶ χρησιμεῦον καὶ ὡς περιβόλυμμα τοῦ σώματος, ἀμφίβλημα, περίβλημα, »Σπείρων εἵλυμα,« ἐν Ὀδ. σ. Ζ, 179. περιβόλυμμα τῶν πεπλυμένων, ἤτοι τῶν καθαρῶν ἱματίων, ἔνθα τὸ εἵλυμα, σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκ. Μποχτζᾶς λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο τετράγωνον ὕφασμα ἐν ᾧ περιτυλίσσονται τὰ καθαρὰ ἱμάτια. »Κακὰ σπεῖρα (Ὀδ. Δ, 245),« ἄχρεῖα περικαλύμματα, ἐπὶ τῶν ῥακῶν ἑνὸς ζητιάνου· ὡσαύτως καὶ τὸ περικαλυμμα ἑνὸς λειψάνου, ἢ σωδόνη. Ὀδ. Β, 102. »Αἴειν ἄνερ σπείρου κῆται,« ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. »Σπεῖρον, ὕφασμα δυνάμενον σπειροῦν καὶ σπαργανοῦν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον, ἢ ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ ἐνσπείρεσθαι καὶ ἐγκείσθαι τοῖς μέλεσιν,« πρβ. καὶ Τ, 147. Ω, 137. 2) καὶ τὸ ἄρμενον, ἱστίον, Ὀδ. Ε, 318. »Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ·« πρβ. καὶ Ζ, 269. (κατ' ἄλλους· τὸ σπεῖρον σημαίνει πᾶν τὸ πλεκτὸν ἐκ κανναβίου, λίνου, σπάρτου, μαλλοῦ κ. τ. τ.) ὅθεν

* Σπειροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς ἱματίων, ἐξαιρτ. παλαιῶν.

* Σπειροπώλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀνωτέρω· ὅμως »Σπειροπωλὶς ἀγορά,« ἡ ἀγορὰ, ἔνθα πωλοῦνται παλαιὰ φορέματα, Πολυδ. 7, 78.

Σπεῖρος, τό, = σπεῖρον τροπικ. »Σπεῖρα βολβῶν,« τὰ περικαλύμματα τῶν κρομμύων, Νικ. Θηρ. 882.

Σπειροῦχος, ὁ, ἡ (σπεῖρα ἔχω). Ὁ σπεῖραν ἔχων, ὁ διεβήτης, καθὸ γράφων καμπυλας, γραμμας, Φαν. Ἐπ. 3, 5. ἐν γένει, σκεπασμένος μὲ σπειροειδῆ ὄστρακα, ὡς ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 52. »Κάρκινα σπειροῦχα.«

Σπειρόω, ῶ (σπεῖρον), ταὐτὸν τῷ, σπειραίνω· καὶ, σπειράω. (κατὰ Lob Φρυν σλ. 204. ἀμφ.)

Σπείρω, Μ σπερῶ. Ἀόρ. ἔσπειρα. Παθ. παρκμ. ἔσπαρμαι, καὶ ὁ παθ. β'. ἀόρ. ἐσπάρην. Τὸν σπόρον διασκορπίζω εἰς τὸν ἀγρόν, τὸν σπόρον καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ, σπέρνω, Ἡσ. Ἔρ. 393. Ἀσπ. 399. »Σπείρειν τι, ἢ σῖτον«, Ἡρόδ. 3, 100. 4, 17. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 711. »Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' εἰς τὴν Λυβύην μεταχωρῇ·« Ξενοφ. πόρ. ἁ. 5. »Γῆ σπειρομένη εὐ φέρει καρπόν, ὁρισσομένη δὲ πολλαπλασίοις τρέφει·« καὶ Παροιμιακῶς »Ὅς δὲ κακὰ σπείρει, θερίεῖ κακὰ κήδεα παισίν·« καὶ »Εἰ δὲ κακὰ σπείραις, κακὰ κεν καὶ ἀμήσαις·«, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Καθὼς σπείρεις, οὕτω καὶ θερίζεις«, ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων, οἷα ἔδρασαν. Μεταφορικ. παρὰ Σοφοκλ. καὶ Ἀθην. ιδ'. »Ἀλλοτρίαν σπείρωνα, προσυπακ. »Γυναῖκα« ἀντὶ τοῦ μοιχεύων, ἀλλοτρία ἐπιδέμνια βαίνων. 2) κατασπείρωμαι, π. χ. νεῖκν, Ἡσ. Ἔ 485. πεδιάδα, Ἡρόδ. 9, 122. »Πόντον σπείρειν (Θέογν. 106. 107.)« παροιμ. ἐπὶ ματαίων, ἀνωφελῶν ἀγώνων· ἀλλὰ καὶ »Εἰς ὕδωρ, ἢ, ἐν ὕδατι σπείρειν. 3) καθόλου, πανταχοῦ σκορπίζω, διασκορπίζω, διασκεδάνυμι, Ξενοφ. Ἑλλην. γ' δ'. 2). »Ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγὴν ἀντίκειται τῷ, συναθροίζω·« »τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον«, Ἡρόδ. 7, 107. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ῥευστῶν, χύνω, ῥαντίζω, ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκδίδωμι, ἀπορρίπτω. »Φλόγα σπείρειν«, Ἀριστ. ποιητ. 13. 4) τροπικ. γεννῶ, φύω, ἀναδίδωμι· (ἔθεν τό, σπέρμα καὶ τὸ Λατ. spargo)

* Σπείρω, = ἑλίσσω, μόνον παρὰ Γραμματικ. ὅρα σπεῖρα.

Σπειρώδης, ες, ὁ, ἡ (σπεῖρον, εἶδος). Ὁμοιος σπείρῳ, περικαλύμματι, συνιστάμενος, συγκείμενος ἀπὸ ἐπαλλήλους ὑμένας ἢ περικαλύμματα, ταὐτὸν τῷ, Σπειροειδής· »Σπειρώδεῖ κόρσῃ σκίλλης«, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 253. τὸ ἐκ πολλῶν ὑμένων (φλοιῶν) ἐπ' ἀλλήλως συνιστάμενων κέλυφοι τῆς σκίλλης.

* Σπεῖσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ, σπένδω, Ὀδ.

Σπείσασκε, Ἰωνικ. Ἀόρ. ἁ. ἐκ τοῦ, Σπένδω, ἀντὶ, ἔσπεισε, Ὅμ.

Σπεῖσις, ἡ (σπένδω), ταὐτὸν τῷ, σπονδὴ ἀμφ.

*Σπείσω, μέλλ. τοῦ σπένδω.

Σπελλόω, ῶ. ἴδε ἐν τῷ, Σπλεκόω.

Σπέλεθος, καὶ, σπέλληξ, ηκος, ὁ· ἴδε πέλεθος.

*Σπέλλιον, τό· Αἰολ. ἀντὶ, ψέλλιον.

Σπενδαυλέω, ῶ. Σπενδεῖον, τό· καὶ, Σπενδοποιέω, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τῶν, σπονδαυλέω, σπονδεῖον, καὶ, σπονδοποιέω.

Σπένδεσκε, Ἰωνίτ. παρατ. ἀντὶ τοῦ, ἔσπενδε.

Σπένδω, Μέλ. σπείσω, Ἀόρ. ἔσπεισα. Παρακμ. ἔσπεικα (Πλουτ. Σερτ. 14.) καὶ παθ. παρακ. ἔσπεισμαι. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. ἐκ δὲ τοῦ παρατ. καὶ ὁριστ. ἀορ. τοὺς Ἴων. τύπους σπένδεσκε καὶ σπείσασκε, καὶ τῷ Ἐπικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. σπένδῃσθα, Ἰλ. Δ, 591. Χύνω σπονδάς. προσφέρω σπονδήν, θυσιάζω, ὅταν δηλ., πρὶν ἢ πίῃ τις ὁ ἴδιος χύνῃ μέρος τοῦ ποτοῦ ἐπάνω τῆς τραπέζης, τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, Λατ. libare, πολλάκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἡ λέξις συνηθ. ἐν χρήσει ἄνευ πτωτικοῦ, ἢ μετὰ τῆς δοτ. τοῦ θεοῦ, τῷ ὁποίῳ γίνεται ἡ σπονδή, π. χ. σπένδειν θεοῖς, Διΐ κ. τ. τ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ σπενδομένου πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 775. »Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι· καὶ Ὀδ. Σ. 151. ἀνθ' οὗ μετὰ δοτ. »ὕδατι σπένδειν», μὲ νερὸν θυσιάζειν, ῥαντίζειν, Ὀδ, Μ, 363. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς δοτ. τοῦ ἀγγείου, μετὰ ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου σπένδεί τις, π. χ. δέπαϊ, δεπάεσσι, Ἰλ. Ψ, 196. Ὀδ Η, 137. κατ' ἐξοχὴν οἱ παρ Ὅμ. Ἥρωες ἔσπενδον κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου πρὶν ἢ πλαγιάσωσιν. Οἱ Μεταγνστ. ἐκλαμβάνουσι ταύτην τὴν λέξιν, τῆς ὁποίας ἡ σημασία ἦτον πάντοτε παρ' Ὅμ. ἱερά, πολλάκις ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, ἐκχύνω, χύνω, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 54. »ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θαλασσαν», καὶ 4, 187. τροπκ. »Δάκρυα σπένδειν, χύνειν δάκρυα, τρόπον τινὰ ὡς σπονδὴν εἰς τὸν νεκρὸν», Ἰαι. Ἀ. Π. σλ. 953. »Σπένδειν φίλτρα γάμοις», θυσιάζω τὸ μαγικὸν ποτήριον τοῦ γάμου διὰ δημοσίου συζεύξεως, Ἀπολλωνιδ. ἐπ 19. 2) ἐπειδὴ συνεθίζον νὰ κάμνωσι τοιαύτας σπονδάς, ὅταν ἔκαμνον δημοσίους ὑποσχέσεις, ἢ ἀνακωχὰς ὅπλων, ἢ ὅταν ἐφιλιοῦντο, ἢ συμμαχίαν καὶ εἰρήνην ὑπέσχοντο ἀναμεταξύ των δύο ἔθνη, ἐντεῦθεν κατὰ μέσ. Δ. αθτ. »Σπένδομαί τινι», σπονδὰς ποιοῦμαι, ποιῶ μετά τινος εἰρήνην καὶ συμμαχίαν, καταλλάττομαι, εἰρηνεύω, φιλεοῦμαι μετά τινος. »Σπένδεσθαι τῇ πρεσβείᾳ», ὑπόσχομαι παρρησίᾳ εἰς τὴν πρεσβείαν, ἀσφαλῆ συνοδίαν, Αἰσχ. Κτησ. 23. λέγεται δὲ καὶ, »σπένδεσθαι πρός τινα», ἀντὶ, τινί, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16. καὶ Πλούτ. τὸ δὲ ἀντικείμενον τῆς συνθήκης τίθεται εἰς δοτ. μετὰ τῆς ἐπί. Ἀπολλύτ. κλείω, κάμνω συνθήκην, Ἡρόδ. 3, 144. σπανιώτ μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. »σπείσασθαι εἰρήνην», κάμνω δημοσίᾳ, μὲ παρρησίαν εἰρήνην, Ἡρόδ. 7, 148. Ἰσοκρ. παν. 12. »Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους», διὰ σπονδῶν καὶ θυσιῶν φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησαμένους. Ξενοφ. Ἀναβ ἀ. Ϛ'. 5. »Εἴτε σπείσαιτο, καὶ εἴτω συνθεῖτο, καὶ εἴτω ὑπόσχοιτο, εἴτις πολέμος ἐγένετο σπεισαμένου Κύρου, ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουίδ. ἑρμην. τὸ Σπένδομαι, διὰ τοῦ, φιλιοῦσθαι, οὕτω γὰρ ἐπάλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχομαι, διὰ σπονδῶν συμφωνῶ μετά τινος περί τινος. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. »Ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ καὶ συνῆλθον εἰς λόγους οἱ ἡγεμόνες», ἡ ἀνοχὴ, ἀνακωχὴ τοῦ πολέμου ἐβεβαιώθη διὰ σπονδῶν, ἔκαμαν ἀνακωχὴν τοῦ πολέμου μὲ σπονδάς, καὶ ἄρχισαν οἱ ἀρχιστράτηγοι νὰ πραγματεύωνται τὴν εἰρήνην. »Σπένδομαι νείκεα», τελειόνω μίαν παλαιὰν φιλονεικίαν καὶ ἔριδα διὰ σπονδῶν, ἤτοι διὰ φιλίας καὶ ἀγάπης. Εὐριπ. Μηδ. 1140. »Δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος, σὲ καὶ ποσὶν τὸν σὸν νείκος ἐσπεῖσθαι, τὸ πρίν», ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ὁ λόγος, ὅτι ἡ μεταξύ σου καὶ τοῦ ἀνδρός σου παλαιὰ ἔρις ἐτελείωσεν, ὅ ἐστιν, ὅτι σὺ ἐφιλιώθης καὶ ἠγαπήθης μετὰ τοῦ ἀνδρός σου. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 136. »ἢν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμοις», νὰ μὴ ἔλθῃς, ἢ νὰ μὴ ἔμβῃς εἰς δεύτερον γάμον, ὅ ἐστι, νὰ μὴ δευτεροῦπανδρευθῇς. Ὁ Εὐστάθιος λέγει· »Σπένδεσθαι ἐπὶ φιλίᾳ, οὐ μὴν λείβεσθαι, λέγονταί τινες». Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. δ'. 6. »Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, τῷ Θεῷ ἀνατίθεμαι, πρβ. λείβω.

Σπέος, εος, τό Ἐπικ. σπεῖος. Σπήλαιον, ἄντρον, χάσμα, πολλκ. παρ' Ὅμ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 279. »— ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα», εἰσήγαγεν, ἔφερε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὸ σπήλαιον. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ μὲν τοῦ τύπου σπέος κατὰ τὸ ἑνικ. μόνον τῇ ὀνομ., τῇ αἰτ. δοτ. σπεῖ, καὶ τῇ αἰτ., ἐκ δὲ τοῦ, σπεῖος μόνον ἅπαξ τῇ αἰτ. ἐν Ὀδ. Ε, 194. καὶ συνεχέστερον τῇ γεν. σπείους, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ., οἱ δὲ μεταγνστ. Ἴωνες χρῶνται καὶ τῇ δοτ. σπεῖϊ, ἤτις ἐν Ἰλ. Σ, 402. κεῖται ὡς ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ δὲ τοῦ πληθ. χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῇ δοτ. σπέσσι καὶ σπήεσσι, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται πολλάκις μὲν, ἀλλὰ μόνον ἐν Ὀδ. ἐν δὲ Ἴμν. Ἀφροδ. 264. εὑρηται καὶ ἡ γεν. σπείων. Καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 297. φέρεται σπῆϊ. Τὴν ἀνώμαλ δοτ. σπείεσσι, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ, σπέας, ἔχει ὁ Ξενοφῶν· παρ' Ἡρωδ. περὶ μον. λεξ. σλ. 30. Dind. (ἀπὸ τοῦ σπέος προσκίπτει τὸ, σπήλαιον, καὶ, σπῆλυξ, τὸ Λατ. spelunca.)

Σπέρεδος, τό (σπείρω), ταὐτὸν τῷ, Σπέρμα, Νίκανδρ.

*Σπέργδην, ἐπίρ. (σπέρχω). Ἐρρωμένως, μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς ἢ ταχυτῆτος, βιαστικά· μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, Ἡτυχ. ἴδε σπέρχω.

Σπέρμα, ατος, τό (σπείρω). Τὸ ἐσπαρμένον ὁ σπόρος, ἡ καταβολή, πᾶν τι, ἐκ τοῦ ὁποίου φύεται ἢ προκύπτει τι, ὅθεν καὶ, σπέρμα πυρός (Ὀδ. Ε, 490.), ὁ σπιθήρ, τὸ ἔναισμα· συνήθως δὲ ὁ σπόρος, ἤτοι ὁ κόκκος φυτοῦ τινος, ὃν σπείρομεν πρὸς καρπογονίαν, Ἴμ. Ὁμ Δήμ. 308. 354. Ἡσ. Ἔ. 448. Ἡρ. 3, 97. ἔτι δὲ καὶ ὁ καρπὸς τῶν φυτῶν καὶ μάλιστα τῶν σιτοποιῶν, γέννημα, Ξενοφῶν Οἰκον. »Χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος», λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου σώματος ἐξερχομένη πρὸς ἀνθρωποποιΐαν σπορὰ πληθντ. »Σπέρματα τὰ σπαρτά, ὅσα δηλαδὴ σπείροιτο», τὰ διάφορα εἴδη σπόρων, Ἡσ. Ἔ. 448. 473. 2) τροπκ. υἱός, ἀπόγονος, Ξένοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. »Οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες», Ἀπομν. δ'. ὁ. 23. ἀδελφοί, συγγενεῖς.

*Σπερμαγορεσιολεκιθολαχανοπῶλις, ιδος, ἡ, κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 457.

Σπερμαίνω (σπέρμα), ταὐτὸν τῷ, σπείρω. Ῥίπτω, διασπορίζω τὸν σπόρον, καταβάλλω τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν ἢ σπορὰν ἀφίημι ἀπὸ τοῦ σώματός μου· τροπ. γεννάω, γενῶν ἀπογόνους, Ἡσίοδ. Ἔργ. 738. »—Μήδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀποιοστήσαντα σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός», ποτὲ νὰ μὴ σπέρνῃς παιδία, ὁπόταν ὑποστρέψῃς εἰς τὸν οἶκον σου ἀπό τινα κακὴν εὐωχίαν, ὅ ἐστιν ὁπόταν ἦς μεθυσμένος, ἀλλ' ὁπόταν ὑποστρέψῃς ἀπό τινα θείαν εὐωχίαν, ὅ ἐστιν, ἀπό τινα θυσίαν.

Σπερματίας, ου, ὁ, σπανός. Ὁ ἔχων σπόρους, σπορίτης, ὁ εἰς σπέρμα παρειμένος. »Ὅτι τοὺς πέπονας Κρατῖνος μὲν Σικυοὺς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδυσσεῦσι. Πώποτ' εἶδες μοι τὸν ἄνδρα καὶ Λαέρτα φίλον ἐν Πάρῳ σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον· ἀντίκειται τῷ »Εὐνουχίας σικυός», ὁ μὴ ἔχων σπόρους, Ἀθήν. β'. σελ. 68.

Σπερματίζω, ίσω (σπέρμα) = σπερμαίνω, Σπείρω· ἐξαιρτ. σπόρον ἀφίημι, ῥίπτω, χύνω ἀπὸ τοῦ σώματός μου.

Σπερματικός, ή, όν (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἀνήκων· »Ἀγγεῖα σπερματικά», παρ' Ἀνατόμ. τὰ φυλάττοντα τὸ σπέρμα. »Λέγειν σπερματικῶς», παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, περαστικῶς, ἐν τῷ παρέρχεσθαι, συντόμως καὶ οἱονεὶ ἐνεσπαρμένως. 2) τροπ. περιέχων ὡς ὁ σπόρος τὸν μέλλοντα καρπόν, ἐν ἑαυτῷ τὰ στοιχεῖα ἄλλων πραγμάτων, ἰδεῶν κ. τ. τ. ὡς παρὰ Διογέν. Λαερτ. ζ'. 148. καὶ Ἀντωνίν. δ'. 14. 21. ὅθεν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, »Σπερματικοὶ λόγοι τοῦ κόσμου», οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἢ τῶν στοιχείων, μερικοὶ ἐν τῇ ὕλῃ περιεχόμενοι συστατικοὶ νόμοι.

Σπερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπέρμα μικρὸν σπέρμα.

Σπερματίς, ίδος, ἡ. »Φλέψ σπερματίς», ἡ εἰς τὸ σπέρμα ἀνήκουσα, ἢ ἡ περιέχουσα τὸ σπέρμα φλέψ. ταὐτὸν τῷ, σπερματική.

Σπερματισμός, ὁ (σπερματίζω). Ἡ τῆς σπορᾶς ῥίψις, ἡ ἄφεσις, χύσις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ σώματος. 2) παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ. 4. καὶ 5. κατὰ πληθ. »Σπερματισμοί», τὰ ἐκ τοῦ σπέρματος φυόμενα φυτά, τὰ ὁποῖα μεταφυτεύονται μετέπειτα δ. εξοδικώτερον, ὡς ἡ σαλάτα καὶ τ. τ. ἡ συνήθεια τούτους »Φυτοὺς» καλεῖ.

Σπερματολογέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπερμολογέω· ἐκ τοῦ

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπερμολόγος.

Σπερματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ σπέρματα πωλῶν, Πολυδ.

*Σπερματοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Περιεκτικὸς σπόρων, καρποφόρος, Ἰω. Λυδ.

Σπερματοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Σπέρματα, ἢ σπόρους τρώγων.

Σπερματοφυέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπερμοφυέω· ἐκ τοῦ

*Σπερματοφυής, ὁ, ἡ, = σπερμοφυής.

Σπερματόω, ῶ (σπέρμα). Καταπείρω. 2) σπέρμα καταβάλλω, σπείρω, σπέρνω, Θεόφραστ. γ'. 2.

Σπερματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπέρματος ὤν, σπέρματος εἶδος ἔχων ὅμοιος σπέρματι· ὅθεν 2) τροπκ. ὢν ὡς ἐν τῷ κόκκῳ τοῦ σπόρου, δηλ. ἀνεξέλικτος, στοιχειώδης μόλις σχεδιασμένος καὶ ἀτελείωτος. Ἀρτεμιδ. δ'. πρόλ. »Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί», ἔτι δὲ διεσπαρμένος, ἐνεσπαρμένος, σποράδην κείμενος, ἐρριγμένος.

Σπερμάτωσις, εως, ἡ (σπερματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίπτειν εἰς τὴν γῆν σπόρους, τὸ καταβάλλειν σπόρον, σπείρειν. 2) τὸ πιανειν ἢ φέρειν σπόρον, Ἀθήν. β'. 61.

Σπερμεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, σπέρμα, Νίκανδρ. Θηρ. 599.

Σπέρμειος, εία, ειον, ἡ, ὁ, ἡ, καὶ

Σπέρμιος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἢ εἰς σπέρματα ἀνήκων· ἢ ἐκ σπέρματος ὤν, ἀπὸ σπόρον.

Σπερμοβολέω, ῶ (βάλλω, βολή). Σπέρμα, ἢ σπόρον βάλλω, ῥίπτω· σπόρον χύνω ἀπὸ τοῦ σώματός μου.

Σπερμογονέω, ῶ. Σπέρμα, σπόρον γεννῶ, ποιῶ, ἢ κτῶμαι, λαμβάνω· ἐκ τοῦ

Σπερμογόνος, ὁ, ἡ (γονή). Σπέρμα γεννῶν, προξενῶν, παράγων, ἢ κτώμενος.

Σπερμολογέω, ῶ· Μ. ήσω (σπερμολόγος). Συλλέγω, συνάγω, ἢ τρώγω σπέρματα, σπό-

ρους. »Ὄρνεα ὅσα σπερμολογεῖα, ὅσα πετεινά τρώγουτι σπέρους, Ἱπποκρ. 2) σπερμολόγος, ἤτοι κόλαξ, παράσιτος, ψλύαρος, πλάνος, ἀλήτης ἢ ἀγύρτης εἰμί, Φιλόστρ. εἰς βίον Ἀπολ. ε'. 20. 3) τροπκ. καθ' ἓν ἢ κατ' ὀλίγον συναθροίζω, συρράπτω τι, σταυπόνω, οἷς παρά Φιλοστρ. ἐκ Σοφιστ. α'. 22. »Μελέτας σπερματολογεῖνα, συνάγειν καὶ συρράπτειν αὐτάς· ὅθεν

Σπερμολογία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ σπερμολόγου, ἀττεῖσμός, ψλυαρία ναυτιώδης, ἀδολεσχία, παρασιτία, ἀγυρτεία, Πλούταρχ.

Σπερμολογικός, ἡ, όν. Σπερμολογῶν, ψλύαρος, παράσιτος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπερμολόγων ὤν, ἢ κατά τόν τρόπον τῶν σπερμολόγων ζῶν, ἢ ἀνήκων εἰς σπερμολόγον. Ὁ Πλούταρχ. ἐν προβλ. συμπ. συνεκφέρει τοῦτο μετά τοῦ »Περίεργος«.

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ (σπέρμα, λέγω). Σπέρματα, σπόρους συλλέγων· συνάζων καὶ τρώγων κόκκους, σπόρους, ὅθεν καὶ εἶδος κολοιῶν ἀπό σπόρων ζώντων, λέγεται ἐπί ἀνθρώπων καὶ ὀρνίθων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 235. 582. »Τότε χρή στρουθῶν νέφος καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τό σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάμψαιν· λέγονται ἄρα »Ὄρνιθες σπερμολόγοι«, τά τρώγοντα τούς σπόρους τῶν φυτῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς πτηνά, καὶ μάλιστα μικρόν ὀρνιθάριον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. 3) οὐσ. ὁ σπερμολόγος, ὁ λόγους σπείρων, ὁ εὐτελής καὶ εὐκατάφρονητος ἄνθρωπος, ὁ ἀπό τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν, παράσιτος, ψλύαρος, ποταπούς ἀστεῖσμούς λέγων, ἀδόλεσχος, πλάνης, ἀγύρτης, ἀκριτόμυθος, εὐρυλόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, οὐτιδανός, Δημοσθ. στεφ. καὶ παρά Πλουτ. »Σπερμολόγα ῥήματα«, ψλύαρα, ληρώδη, οὐτιδανά. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ε. στίχ. 409. ἔχει· »Τροπικῶς τέτραπται καὶ τό σπερμολογεῖν, ἐπί τῶν ἀναζωνευομένων ἀμεθόδως ἐπί μαθήμασιν ἐκ τινων παρακουσμάτων· – ὁ δέ κυρίως, φασί, σπερμολόγος καὶ σπερμοιόμος, εἶδος ἐστίν ὀρνέου, λαβώμενον τά σπέρματα, ἐξ οὗ οἱ Ἀττικοί σπερμολόγους ἐκάλουν τούς περί τά ἐμπόρια καὶ ἀγορᾶς διατρίβοντας, διά τό ἀντλέεσθαι τά ἐκ τῶν φορτίων ἀπερρίοντα καὶ διαζῆν ἐκ τούτων δέ, τήν αὐτήν ἐλάγιστον κλῆσιν καὶ οἱ οὐδενός λόγου ἄξιοι.« 3) σπερμολόγα παιδάρια, τά παρ' Ῥωμ. deliciae, puer in deliciis, Suet. Aug 3.

Σπερμονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Σπέρματα νεμόμενος, ταὐτόν τῷ σπερμολόγος.

Σπερμουχέω (ἔχω). Σπέρμα ἔχω, φέρω, Θεόφραστ. γ'. 18.

*Σπερμοφάρος, ὁ, ἡ, = σπερματοφάρος. (α)

Σπερφοφορέω, ῶ. Σπέρμα, σπόρον φέρω, Θεοφραστ. α'. 3. ἐκ τοῦ

Σπερμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπόρους, ἢ καρπόν γεννᾶν, παράγων, φέρων, Ἐπιγρ.

Σπερμοφυέω, ῶ. Μ. ἡτω. Σπέρμα φύω, γεννῶ, ἢ φέρω, Θεόφρ. Αἴτ. φ. 1, 18. ἐκ τοῦ

Σπερμοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Σπόρους γεννῶν, φύων ἢ φέρων. 2) παθ. ἐκ σπέρματος γεννηθείς.

Σπερχνοποιός, ὁ, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, σπερχνός.

Σπερχνός, ἡ, όν (σπέρχω). Ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι ἢ ἐπειγόμενος, Ἡσύχ. Καθόλου, κατεπείγων, θερμός, ὀξύς, χαλεπός, ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος, διαπεραστικός, τόσον ἐπί ἀσθενειῶν, ὅσον καὶ ἐπί ψυχικῶν παθημάτων. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 453. Καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος σπερχνόν, ἐν σάκεϊ μεγάλῳ· ὁ Ἱπποκράτ. λέγει· »Ὀδύνη ὀξεία τε καὶ σπερχνή. Νόσος σπερχνή. Πυρετός σπερχνός« ἀντί τοῦ, Ὀξύς, σφοδρός, συνεχής· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦ τα ταχύν, βίαιον, ὁρμητικόν, ὀξύν ποιων· ἢ βιάζων, ἀναγκάζων, κατεπείγων, προτρέπων, ἐπιταχύνων, καὶ κατά ταύτην τήν σημασίαν δύναται ἑρμηνευθῆναι καὶ τό παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 287. »Ἀγγέλους σπερχνούς.«

Σπέρχω, Μ. ξω. Σπεύδω, κατεπείγω, παρορμῶ, προτρέπω, ἀναγκάζω, κελεύω, βιάζω, ἐρεθίζω, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλω, ἐπί τά πρόσω χωρεῖν ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, διώκω, τρέχειν ποιῶ, ἐλαύνω, ὠθῶ. »Ὅτε σπέρχωσιν ἀολλαί«, ὅταν βιάζωσιν αἱ φορτοῦναι, Ἰλ. Ν, 334. πρβ. Ὀδ. Γ, 283. Παθ. σπέρχομαι, εἶμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέχω, περιπατῶ ὀγλίγωρα, τρέχω, ἐν γένει, βιάζομαι, ἐπείγομαι, Ἰλ. Τ, 317. καὶ Ω, 248. »Σπερχομένοιο γέροντος«, ἐπειγομένου, βιαστικά, σπουδαίως τρέχοντος· »ἐρετμοῖς (Ὀδ. Ν, 22.)«, βιάζεμαι μέ τά κωπία, δηλ. κωπηλατῶ ταχέως· συχνότατα ὅμως χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ μετοχ. παθ. ἐνεστ. ὡς ἐπιθ. ταχύς, ὀξύς, ὁρμητικός· ἐπί δέ διαθέσεων τῆς ψυχῆς σημαίνει, εἶμαι πολλά ἐρεθιτμένος, ἐμπαθῶς ἔχω, Ἡρότ. 3, 71. ὡσαύτ. »ἐπερχθείς«, Ἡρότ. 1, 32. μετά δέ δοτ. »Σπέρχομαι τινίω, ὀργίζομαι κατά τινος, χολεπαίνω, θυμόνμαι, Ἡρότ. 5, 33. παρά τοῖς μεθ' Ὅμηρον. (Ἐντεῦθεν τό Σπάργδην, καὶ τό Λατιν. pergo, expergo, expergisco, ἀντί τοῦ, incito, excito. τό δέ σπαργάω οὐκ ἀνήκει ἐνταῦθα.)

Σπές, ἀντί τοῦ, εἰπέ ἐκ τοῦ, Ἔπω, τό, λέγω, ὡς καὶ τό, Σπέτε, ἀντί, εἴπατε, σχηματισθέντα κατά τό, σχές, σχέτε, ἐκ τοῦ ἔχω, Ἐ. Μ.

Σπέσθαι, ἀπαρεμ. Ἀόρ. μέσ. τοῦ ἕπομαι, ὡς καὶ τό, σχέσθαι, ἐκ τοῦ ἔχομαι, Ὀδυσ. Χ. 324. »Σοί δ' ἀλοχόν τε φίλην τπέσθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι«. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει· »Σπέσθαι, τό ἀκολουθῆσαι, ἀπό τοῦ ἕπεται, τό ἀπαρέμφατον ἕπεσθαι, πλεοναστῶ τοῦ σ ἕπεσθαι, καὶ σπέσθαι.«

Σπέσσι, Ἐπικ. δοτικ. πληθυντ. τοῦ, Σπέος, ἀντί Σπέεσι, Ὀδυσ. Λ, 250.

*Σπέτε, ὅρ. σπές.

Σπεύδω, Μλ. εύσω. Ἐνεργητ. ταὐτόν ἐστί τῷ σπέρχω. Ἐπείγω, ἐλαύνω, ἐρεθίζω, ὠθῶ, σπρώχνω, ἐπί τά πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐπιτακύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, εἰς κίνησιν βάλλω· καθά δηλοῦσι τό, ἀποσπεύδω, καὶ ἐπισπεύδω, Ἰσοκράτ. Φιλιπ. 8. »Ἔσπευδον δέ μᾶλλον εἰ τό πεμφθῆναί σοι τόν λόγον τοῦτον· κατήπειγον, παρώτρυνον ἐμέ· καὶ Ἰλ. Ν, 236. »Γάμον σπ.«, Ὀδ. Τ, 137. Ἡρότ. 1, 38. 206. 3, 137. πρβλ. Bornem. Ξεν. Συμπ. 7, 4. ἔτι δέ ἀντί τοῦ, ζητῶ τι μέ ζῆλον, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσωτι, ἀπολαύσω, μετά αἰτ. ὅθεν καὶ παθ. »Ξυνόν πᾶσι ἀγαθόν σπεύδεται, Ἡρότ. 7, 53. β) τροπκ. παρακινῶ, παροτρύνω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, νουθετῶ εἴς τι, Ἡρότ. 8, 46. 2) συνεχίστερον· οὐδετερ. ἐπείγομαι, βιάζομαι, σπουδήν ποιοῦμαι, ταχύνω, μετά σπουδῆς τρέχω, Ἰλιάδ. Ω, 253. »Σπεύσατέ μοι, καὶ τέκνα«, ταχύνατε, ταχέως δράμετε· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 30. »Καταλιπών τόν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ«, ἔτρεχε σπουδαίως· β) καταγίνομαι περί τι, μετά σπουδῆς ἐνεργῶ, μετά προθυμίας ἐπιχειρῶ τι, κοπιῶ, προθυμοποιοῦμαι, προσπαθῶ, πασχίζω, ἀγωνίζομαι· συντάσσ. μετά μετοχ. ὡς παρ' Ὅμ. »Σπεῦσε ποιησάμενος τά ἃ ἔργα«, ἐτάχυνε, ἐβιάσθη κάμνων τά ἔργατου, ἤγουν ἔκαμε τό ἔργον του μετά σπουδῆς, ἄρα ἀντί, σπουδαίως ἐπονήσατο, Ὀδ. Ι, 250. 310. παρά δέ τοῖς μεταγιστ. συνήθ. μετά ἀπαρεμφ. Ἡσ. Ἑ. Χ, 675. Ξενοφ. Ἀν. α'. γ'. 14. »Σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσθαι« καὶ ἐν δ'. ἡ, 2. »Σπευδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖνα, βιαζόμενοι, ἐβιάζοντο νά φύγωσιν ὀγλίγωρα· ἔτι δέ καὶ μετά αἰτ, καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρότ. 1, 74. 8, 41. Ἰλ. Ρ, 121. »Περί Πατρόκλοιο θανόντος σπεύστομενα, θέλομεν ἀγωνισθῆ περί αὐτοῦ, περί τό λείψανόν του μαχόμενοι· »Σπ. εἰς μάχην (Ἰλιάδ. Δ, 225.)«, βιάζομαι εἰς τήν μάχην, ἀνθ' οὗ ἐν Ο, 402. κεῖται τό μέσ. »Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα«, θέλω τρέξει, ταχέως ὑπάγει πρός τόν Ἀχιλλέα, ὃν τρόπον καὶ ὁ Αἰσχ. Εὐμ. 351. ἔχει τόν μέσ. μετοχ. ἐνεστ. σπευδόμενος, ὁ δέ Ἀπ. τόν παθ. μετοχ. παρακ. ἐσπευσμένος, ἀντί, βιαστικός, σπουδαῖος, καθ' ἣν σημασ. ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεί τῷ ἐνεργ. μετοχ. ἐνεστ. σπεύδων, Ἰλ. Θ, 293. Ψ, 506. καὶ ἀλλαχοῦ. »Σπεύδειν τινίω ἀγωνίζομαι διά τινα, εὔνους εἰμί αὐτῷ, εὐνοϊκῶς ἔχω, φιλοφρόνως διάκειμαι, παρά Χαρίτ. πρβ. σπουδάζω. Παρά δέ τοῖς Ο'. καὶ ἀντί τοῦ, καταντῶ εἰς ψυχικήν κίνησιν· ἐκ τῆς ἰδίας ῥίζης ἔχει ὁ Ἡσύχ καὶ τό »Σπεισμένα, πορευθόμενα, ἀκολουθήσωμεν· πτοεῦμαι, ἐκπλήττομαι, ταράττομαι, ἀνήσυχος γίνομαι, Ἔξοδ. ιέ. 15 Βασιλ. α'. 21. καὶ 28. ὡς καὶ τό, καταστεύδειν, παρά Δανιήλ δ'. συνήθ. παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ, ἕπω, ἕσπον, σπεῖν, ἐκ δέ τοῦ σπεύδω τό σπουδή, σπουδάζω)· ὅθεν

*Σπευστέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νά σπεύσῃ τις, βιασθῆ, Ἀριστ. Λυσ. 320. καὶ

Σπευστικός, ἡ, όν. Ὅστις σπεύδει, πρόθυμος, ταχύς, βιαστικός, σπουδαστικός.

*Σπευστός, ἡ, όν, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ σπεύδω· Βεβιασμένος, ἐπιταχυνθείς, μέ ζῆλον, ἢ βίαν, σπουδήν γενόμενος.

Σπέω, ἄχρ. θέμα, ἀφ' οὗ παράγ. τόσον ὁ ἀπαρμφ. ἀόρ. σπεῖν, Μέσ. σπέσθαι τοῦ ἕπω, ἕπομαι, ὅσον καὶ ἡ προστ. σπές τοῦ εἰπεῖν.

Σπῆ, σπῆσι, ὁτικαί, Ἰωνικαί ἐκ τοῦ, σπέος, ἀντί, σπέει, σπέεσι, Ἰλ. Ζ; 402. Ὀδυσ. Ι, 400. καὶ Ἡτ.

Σπηλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπηλαῖον. Μικρόν σπήλαιον· (τό α ἐστι μικρόν, καθότι τό σπηλάδιον ἀντί τοῦ σπηλαίδιον κεῖται, πρβλ. ἐλάδιον).

*Σπηλαιοειδής, ταὐτόν τῷ, σπηλαιώδης, Εὐστάθ.

Σπήλαιον, τό (σπέος). Τόπου κοίλωμα, ἡ τρύπα μεταξύ τῶν πετρῶν, ἢ μέσα εἰς τά ὄρη, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἄντρον, σπηλία· ταὐτόν τῷ, σπήλυγξ. ὅθεν

Σπηλαίτης, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ σπηλαίου ὤν, ὁ εἰ. σπήλαιον κατοικῶν, ἢ ἀνήκων, σπηλαιώτης, Πάυσαν. 1. 32.

Σπηλαιώδης, ες, ὁ, ἡ (σπήλαιον, εἶδος) = σπηλαιοειδής. Σπηλαίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σπηλαίῳ· πλήρης σπηλαίων.

*Σπηλοδίαιτος, ὁ, ἡ. Ἐν σπηλαίῳ διαιτώμενος, Ἑρμῶλ.

*Σπηλυγγώδης, ὁ, ἡ = σπηλαιώδης. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Σπῆλυγξ, υγγος, ἡ (σπέος), ταὐτόν τῷ, σπήλαιον· Γῆς ἢ πέτρας κοίλωμα, ὅθεν τό Λατιν. Spelunca· φαίνεται, ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον παρά Ποιηταῖς· κατά δέ Σνεϊδ. ἐλέγετο καὶ ἄρσ. ὁ σπῆλυγξ. ὅτι δέ καὶ τό, σπέος, καὶ τό, σπήλυγξ μίαν καὶ τήν αὐτήν ἀρχήν ἔχουσι, φανερόν ἐστι (φαίνεται δέ συγγ. καὶ τῷ, σπῖλος, σπηλάς). Ἀπολλών. ἀργ. β'. 568. Διονύσ. τύρ. παρ' Ἀθήν. 9'. σελ. 401. »Νυμφῶν 'πό σπήλυγγαι«, ἀντί τοῦ, Νυμφῶν ἄντρον. Παραγωγή τούτου φαίνεται ἡ ἀκόλουθος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σπίλωνες, τραχεῖς τόποι· ὁ αὐτός »Σπειλάς, πέτραι, καὶ ἑπομένως Σπηλόν, σκληρόν· καὶ, σπίλον, σύμπεφυκός, λεῖον, ὅθεν φαίνεται, ὅτι τό, σπεῖλος, καὶ σπῖλος σημαίνει πυκνόν τι καὶ στερεόν σῶμα· καὶ ἐξαιρέτως τό, σπῖλος, ἀπότομόν τινα πέτραν ὑπό θαλάσσης περικυκλωμένην. Τήν συγγενῆ σημασίαν τούτου τοῦ, καταφαγωμένη, καὶ τετρυπημένη, δίδω-

σιν ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, ἀσπίλος, τρῖτος, κηλίς, πέτρα πορώδης, χοιράς. γῆ κεραμική. Καλεῖται ἄρα παρ' αὐτῷ, σπιλὸς, ἡ· καὶ, σπιλαξ. ταὐτὸν ὅπερ καὶ τό, Χοιράς· σπέος δὲ, καὶ σπήλαιον, καὶ σπήλυγξ, ἡ κοιλότης, ἡ, ἡ κεκοιλωμένη πέτρα εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἢ εἰς τὰ ὄρη. Ἡ παρ' Ἡσυχ. γλῶσσα· »Σπῖλα, σ-ε-ψυλαω, κατὰ τὴν τάξιν πρέπει νὰ γραφῇ, σπῖλα· ἐξ ἐναντίας ἡ· »Σπίλαω, χορδαὶ ἐξ ἑνὸς, φαίνεται ὅτι συγγενεύει μετὰ τῆς· »Σφίδες, χορδαὶ μαγειρικαί· καὶ »Σφίδη, χορδή· ἀλλὰ ταῦτα πάντα προϋποτίθησιν ἀρχήν τινα ἀπὸ τοῦ σπάω, σφάω, τὸ σχίζω.

*Σπηλώδης, ταὐτὸν τῷ, σπηλαιώδης, ἀμφ.

*Σπίγγος, ὁ, = σπίνος, Ἡσυχ.

Σπιδής, ἐος, ὁ, ἡ (σπίζω). Ἐκτεταμένος, ἐπιμήκης, μέγας, μακρὸς, ἐπίπεδος, εὐρὺς, πλατὺ. καὶ ἴσιος, Ἰλ. 754. »Τόφρα γὰρ εὖν ἐσπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὅπου ἄλλοι »δὶ ἀσπιδέοιο ἀνέγνωσαν. καὶ διὰ τοῦ, περιφερεῖς, στρογγύλου, ἡρμήνευσον, ἐκ τοῦ, ἀσπιδής, ἐπιθ. τοῦ ἀσπίς. Ὁ Αἰσχυλ. εἶπε, »Σπίδιον μῆκος ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ, μακρόν· καὶ Ἀντίμαχος, »Οὐδὲ σπιδόθεν προνοήσαιο, ἀντὶ τοῦ, μακρόθεν, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Ἐνταῦθα ἀνήνουσι φαίνεται καὶ τὰ τοῦ Ἡσυχ. »Σπιδιόν, = πυκνὸν, συνεχὲς, τεταγμένον καὶ »Σπιδόεν, = μέλαν, πλατὺ, σκοτεινὸν, πυκνὸν, μέγαν, καὶ »Σπιδίαι, σανίδες νεώς· καὶ τίλος, »Σπιγνόν, = μικρὸν, βραχύ· (τοὐλάχιστον ἔπρεπε τὸ, ἀσπιδής, νὰ μὴ ὑπάγηται εἰς τὸ, ἀσπὶς, ἀλλὰ νὰ θεωρῆται ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ σπιδής, ἔχουσα μόνον προτασσόμενον τὸ εὐφωνικὸν α).

Σπίζα, καὶ σπίζη, ἡ (σπίζω). Πᾶν μικρὸν στρουθίον ἤτοι ὀρνιθάριον, κάθε μικρὸν πουλάκι, πτηνὸν, τὸ ὁποῖον πιππίζει, σφιρίζει, ἰδίως δὲ ὁ σπίνος, Fringilla, Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ ἡ. 5. καὶ θ'. 8. ὅθεν· »Σπιζίαιω, ὁ, εἶδος μικροῦ ἱέρακος (Nisus), Ἀριστοτέλ. αὐτόθ. ἡ. 5. καὶ θ'. 35. καὶ »Σπιζίτης, ὁ, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ μεγέθους σπίζης, εἴδος αἰγιαλοῦ ὀρνέου (Parus), Ἀριστοτ. αὐτόθ. ἡ. 3. καθόλου δὲ λέγεται, πᾶν μικρὸν ὀρνιθίον. εὔτινος ἡ φωνὴ ἐκφράζει τὸ ῥῆμα, Σπίζω, ὅπερ ὁ Ἄρατος ἐν Διοσημ. 1024. χρῆται ἐπὶ τοῦ σπίνου. Τίμων παρὰ Διογ. δ'. 22. λέγει· »Οἱ δὲ μὲν τοῦτο γλαῦκα περὶ σπίζοι πεφατεύοντα· ἔνθα καθόλου λέγονται Σπίζαι, τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια.

Σπιζίας, ὁ. Εἶδος ἱέρακος· 2) = σπιζίτης· καὶ

*Σπιζίτης, ου, ὁ, ἴδε σπίζα.

Σπίζω, = ἐκτείνω, ὅθεν τὸ, σπιθαμὴ, καὶ, σπιδής, καὶ σπίδιος, ἀνήκοντα εἰς τὸ, σπόω· καθὼς φαίνεται, μόνον παρὰ Γρυμμτκ. Εὐστάθ. ἐν Ἰλιάδ. Λ. σελ. 882. »Σπίζω, τὸ ἐκτείνω, ἐξ οὗ καὶ σπιθαμή. παρὰ τὸ θομὰ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄνρους δακτύλους· 2) = πιππίζω, ὡς παρ' Ἄρατ. Διοσημ. 1024 ἔνθα ἐκφράζει τὴν ὀξεῖαν φωνὴν καὶ τὸ κελάδισμα τῶν μικρῶν ὀρνιθαρίων, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ σπίνου. »Καὶ σπίζει τὸν σπίζονα, ὑπὸ ὄρθρον ἀφεγγόμενος, ὁ Σχολ. Λατ. pipio

Σπιθαμαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, σπιθαμιαῖος, Διόδωρ. Σικ. ἀ. σελ. 356. καὶ Ἡλιόδωρ ἀμφ. Lobeck Φρυν σελ. 544.

Σπιθαμή, ἡ (σπίζω). Πιθαμὴ. τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκτεινόμενον. Ὁ Πολιδ. ἐν β'. περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων, οὕτω λέγει· »Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον· δώδεκα δακτύλων περιεκτικόν. Ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι· σπιθαμὴ, τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον, οἷον χρόνου στιγμή· ἐκ τοῦ λη. Ψαλμοῦ στίχ. 7. ἔνθα δ' Σύμμαχος ἀντὶ τοῦ, Παλαιστάς· »Ὡς σπιθαμὰς ἑξάκοσι τὰς ἡμέρας μου, ἡρμήνευσε· Ἱερέτ. 2, 106. »Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πεμπτῆς σπιθαμῆς, ἤτοι 4 1/2 πήχεων. Ὁ Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Τ, λέγει· »Ἰωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ ἥμισυ τρίτον φασί· καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα, ἑβδόμον ἡμιτάλαντον· καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, πέμπτην σπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος.

Σπιθαμαῖος, αία, αῖον. Μιᾶς σπιθαμῆς μῆκος ἔχων.

Σπιθαμώδης, εος. ὁ, ἡ (εἶδος). Σπιθαμῆς εἶδος ἔχων· ταὐτὸν τῷ, σπιθαμαῖος.

Σπιλαδώδης, εοι, ὁ, ἡ (σπιλάς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπιλάδων· κλήρης σπιλάδων, βράχαν, σκοπέλων.

Σπιλάζω, ταὐτὸν τῷ, σπιλόω.

Σπιλάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, ἐξέχουσα πέτρα, σκόπελος, βράχος, Ὀδ. Γ. 298. Ε, 401. 405. »Ἀλλ' ἀκταὶ πρεβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε· ἔνθα ὁ Σχολ. »Σπιλάδες, αἱ διεσχισμέναι καὶ κεκοιλωμέναι πέτραι, ὑπὸ τῆς πλήξεως τῶν κυμάτων· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Πέτραι παράλιαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει· ὁ Φώτ. »Αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων. Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παροθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἢ σωκήσεια ἀντὶ τοῦ, σπιλάς, ἐφυλάξει ἄλλην τινὰ ὀρχαίαν ἰσοδύναμον καὶ φυσικωτέρον λέξιν »Χάραυλον, τόν, ἐκ τοῦ, χαράσσω, καὶ αὐλός· διότι καὶ τὰ χαράγματα καὶ διασχίσματα τούτων τῶν παραθαλασσίων πετρῶν, αὐλοῦ εἴδος ἔχουσι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀναλέκτ. ὁ. σελ. 147. »Ἐρημαίᾳ σπιλάδι, πέτρας κοίλωμα, χάραυλον· ἴδε καὶ, σπήλυγξ. μετοφ. κιλίς· 2) ἐπίθετ. »Γῆ σπιλάδι, Θεόφραστ. περὶ Φυτ. β'. 5. ἀντὶ τοῦ, γῆ κεραμική, ἀργιλώδης, ὁ Πλίνιος ἑρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, argillaceum παρὰ δὲ Σοφ. Τραχ. 678. ἄνευ τοῦ, γῆ, ἀργιλώδες ἔδαφος· (σύγγενες τῷ, πηλός).

Σπίλος, καὶ σπαιωτ. σπῖλος, ὁ. Ῥύπος, μιασμὸς, κηλὶς, λέρα, τροπ. ἐντροπὴ, αἰσχύνη· ἀχρ. παρ' Ἀττικ., οἵτινες ἀντὶ τούτου χρῶνται τῷ, κηλίς, Lob. Φρυν. σελ. 28. Παράγουσι δὲ συντθ παρὰ τὸ, σπιλάς, σημ. 2., τρόπον τινὰ γῆ λέρας, ἐπειδὴ μὲ αὐτὴν κόμνεται τις λέρον.

Σπίλος, ἡ, = σπιλάς. Ἡ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐξέχουσα πέτρα· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ἐν πεδίῳ ἐξέχον ὄρος, ἢ ἀπότομος πέτρα· »Σπίλος Παρασσίοιο, τὸ ὄρος τοῦ Παρασσοῦ, Ἴων. παρ' Ἡσυχ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστοτ. κόσμ. γ'. 3. (συνήθ. μὲν περισπᾶται σπῖλος, ὅμως τὸ μόνον γνωστὸν μοι χωρίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τινὰ ἀξιοπιστίαν καὶ κύρος, παρὰ Λυκ. 188., ἀπαιτεῖ τὸ Ἰῶτα βραχύ, εἰς ὃ συνάδει καὶ ὁ Ἰων. παρ' Ἡσύχ. 2. σελ. 1268., ὅταν ἐκεῖ ἔχωμεν, ὡς δοκεῖ, πενταμέτρου κατάληξιν).

Σπιλόω, ῶ (σπίλος). Ῥυπόω, μιαίνω, κηλιδόω, λερίζω.

*Σπιλώδης, ὁ, ἡ (σπίλος, εἶδος), = σπιλαδώδης, Ἀρστ.

Σπίλωμα, τὸ (σπιλόω), ταὐτὸν τῷ, σπίλος. Ῥύπωμα, λέρωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Σπιλωτός, ή, όν (σπιλόω), Ἐσπιλωμένος, κηλιδωμένος, λερωμένος.

Σπίνα, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, σπίνος, Fringilla. Μικρόν τι ὀρνιθάριον (τσιόλιον), πουλὶ, οὕτω κληθὲν διὰ τὴν λεπτήν του, σφυριστικὴν φωνήν. Παρ' Ἀριστοτ. λέγεται καλεῖται τοῦτο, σπίζα, καὶ παρ' Ἀριστοφάν. ἐν Ὄρν. 1079. Εὐρ. 1149. Σπίνος, καὶ ἐφέρετο εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπωλεῖτο συχνάκις ὄψον· ὅθεν ὑποκορ. »Σπινίδιον, τό· ὅθεν τὸ παρ' Ἡσυχ. »Σπινθία, εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνοι. »Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι Σπίγγος, σπίνος παρὰ Γραμμτ. εὕρηται καὶ, σπίνα· πιθανῶς ὅμως ἡμαρτ. ὁ τοιοῦτος σπίνος.

Σπινθάριγξ, ιγγος, ἡ· καὶ, σπινθαρὶξ, ιγγος· καὶ, σπινθαρὶς, ίδος, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Σπινθήρ. Ἔτυμ. Ὀμ. Ἀπόλ. 442.

*Σπινθεύω, Σπινθηροβολῶ, ἐκ τοῦ

Σπινθήρ, ῆρος, ὁ. Μικρόν τι λείψανον τοῦ πυρὸς, ὅ μένει ἐν τῇ σποδῷ, στάκτῃ, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. »Σπέρμα πυρὸς εἶπε, ζώπυρον, καὶ ἡ τοῦ πυρὸς ἀποβολὴ ἢ ἀποπήδησις, βελὶς, ὁ ἐστιν, ὅπερ ἀπιβάλλει ἡ ἀναβράζουσα φλὸξ μερίδιον τοῦ πυρὸς, καὶ ἀτορρίπτουσι τὰ πεπυρωμένα μέταλλα ἐν τῷ σφυρηλατεῖσθαι, χνδ. Σκαιζουλίδρα, Ἀριστοφ. Πλούτ. παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 77. λέγεται καὶ ἡ Ἀκτὶς, ὀστλιγξ, λόμψις, αὐγὴ, »Ἀστέρα λομπρὸν· τοῦ δέτε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ ἀστέρος πολλαὶ ἀκτῖνες ἀποπηδῶσιν. Τὸ δὲ ἐν Ἐπιγράμ. Στρότωνος »Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχειν, παραβάλλεται μὲ τὸ τῆς συνηθείας »Φωτιὰ εἶναι τὰ ὀμμάτιά σου, ἡ, Φωτιὰ ἐκβάλλουν τὰ ὀμμάτιά σου, ὅθεν σπινθαρὶς, ἡ, ἡ τοῦ πῦρ ἀνάπτουσα. Τὸ πλησιέστατον πρωτότυπον τούτου σπινθεύω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. »Ἐσπινθεύετο, ἐξηρεῖτο· ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὕτη ἐστὶ σκετεινή· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει, »Σπινθῆρα, ἀροτρον· καὶ, σπινθίος, ἀρότρου· καὶ, σπινθὴρ, ἀκοντισμὸς, πυρὸς ἀποβολή· ὅθεν

Σπινθηρακίζω, ίσω, ταὐτὸν τῷ, σπινθηρίζω, Νικήτ. Χρ. ἀ. 7.

Σπινθηρίζω, Μλ. ίσω. Σπινθῆρας ἀποβάλλω ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, σπινθηροβολῶ.

Σπινθηροβολέω, ῶ. Σπινθῆρας βάλλω, σπινθηρίζω, παρὰ τὸ

Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ (σπινθὴρ, βάλλω). Σπινθῆρας βάλλων, ῥίπτων.

Σπινθηροπόμπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Σπινθῆρας πέμπων, βάλλων.

*Σπινθίον, τὸ. = σπινίδιον.

*Σπινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπίνος, Ἀρ. (2)

Σπίνος, ὁ (σπίζω), ταὐτὸν τῷ, σπίνα, ἡ· 2) εἶδος λίθου, ἢ ὕδατος ἀνάπτοντος, Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 41. Θεόφρ. λίθ. 14. Κατὰ τὸν Beckmann ἐστὶν ὁ παρὰ Γερμανοῖς Alaunschiefer

*Σπινός, ἡ, όν, = ἰσχνός, ὡς ἐν τῇ τοῦ Πρόκλου παραφράσει τοῦ Πτολεμ. σελ. 202. 204. 205. φέρεται »Σπινοὺς καὶ ἰσχνοειδεῖς, ὅπερ ὁ Λατῖνος ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Macilentus, λεπτόκρεως, σηκωδής.

Σπλαγχνεύω. Τῶν σπλάγχνων μεταλαμβάνω, τρώγω μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσίας τὰ σπλάγχνα τοῦ θυσιασθέντος ζώου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 981. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, καὶ ποθ. παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ Διονισ. Ἄλικ. ὀρχ. ἀ. 4. »Ἐσπλαγχνευμένων ἤδη τῶν ἱερῶν· 2) σπλαγχνεύω, καὶ, σπλαγχνεύομαι, παρὰ Στράβ. γ'. ε καὶ ζ'. ἀντὶ τοῦ, μαντεύω, προφητεύω ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου.

Σπλαγχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπλάγχνον. Μικρὸν σπλάγχνον.

Σπλαγχνίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Ἀποθ. παθ. (σπλάγχνον). Συμπάθειον, ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν αἰσθάνομαι, συμπάσχω, λυποῦμαι, Ν. Δ. (Τὸ ἐνεργ. σπλαγχνίζω εὕρηται ἅπαξ παρὰ τοῖς Ο'. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ σπλαγχνεύω).

Σπλαγχνικός, ή, όν. Ἐκ τῶν σπλάγχνων, ὁ δὲ αὐτά, ἢ εἰς τὰ σπλάγχνα ἀνήκων, ἢ βοηθῶν, ὠφελῶν, ὡς »Σπλαγχνικὰ φάρμακα·

*Σπλάγχνιον, τό, = σπλάγχνον, Ἱππουρτ. ἀόγν. παρὰ Σοφ. Τραχ. 995.

Σπλαγχνίς, ίδος, ὁ, ἡ, = καρδία, Σχολ. Σοφοκλ. καὶ Γραμμτκ.

Σπλαγχνισμός, ὁ (σπλαγχνίζομαι). Τὸ σπλαγχνίζεσθαι, ἡ τῆς συμπαθείας αἴσθησις, Ν. Δ.

Σπλάγχνον, τό· καὶ ἐξαιρέτως κατὰ πληθ. »Σπλάγχνα, τάω, ἐξαιρτ. ἡ καρδία, τὸ ἧπαρ (σκότιον), ὁ πνεύμων, ὁ σπλήν· καθόλου δέ, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔγκατα, ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ ζώου· καὶ μάλιστα ὅλα, ὅσα μένουσιν ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου, ἀφ' οὗ οἱ θεοὶ λάβωσι τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον μέρος ἐξ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ψηνόμενα, ὡς ἀρχὴ τοῦ μετὰ τὴν θυσίαν δείπνου ἐτρώγοντο ἀπὸ τοὺς συνηγμένους, »Σπλάγχνα πάσασθαι«, Ἰλδ. Α, 464, καὶ Β, 427, καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν φέρεται· 2) τὸ »Σπλάγχνα« ἀντὶ τοῦ, θοίνη, εὐωχία θυσιαστική, ὅ ἐστι, τὸ τρώγειν τὰ ἐναπολειφθέντα λείψανα ἀπὸ τοῦ θυσιασθέντος ζώου, viscera-tio, Ἀριστοφ. Ἱππ. 410. »Σπλάγχνοις Διὸς παραγίνεσθαι«· 3) ἐκτὸς δὲ τούτων λέγεται ἔτι ἐξαιρέτως »Σπλάγχνα« ἡ καρδία, καὶ τὸ ἧπαρ, ὡς θρόνος τῶν μεγάλων καὶ σφοδρῶν παθῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1006. »Τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖν· καὶ στίχ. 867. »Σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργὴν κότῳ· καὶ Σοφοκλ. »Ἀνιάτασα δὴ μάλα τοὐμὸν σπλάγχνον«, λυπήσαντα μεγάλως τὴν καρδίαν μου· ἐντεῦθεν καὶ τὸ »Εὔσπλαγχνος«· 4) λέγεται καὶ ἡ κοιλία τῆς μητρός, ἡ γαστήρ, ἡ μήτρα. »Ἔτι μητρὸς εἰσὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα«, Σιμωνίδ. »Ἀπὸ σπλάγχνων (μητρὸς) ἐλθεῖν, ἤ, μολεῖν«, γενέσθαι, Πινδ. Ὀλ. 6, 73. Νε, 1, 54.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ. (ὀπτάω). Ὁ ψήνων ἐπὶ τηγάνου, ἢ ἐσχάρας ἢ ὀβελοῦ τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσια.

Σπλαγχνοσκοπία, ἡ. Τὸ σκοπεύειν τὰ σπλάγχνα, ἡ τέχνη τοῦ σπλαγχνοσκόπου, ἐκ τοῦ

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω). Ὁ τῶν σπλάγχνων σκόπος, ὁ σκοπεύων, παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐξαιρτ. ἐκ τούτων μαντεύων, ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. Πυθ. Χρηστ. »Αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὸ μέλλον«.

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τὰ σπλάγχνα τέμνων, κόπτων, διαιρῶν, ἀνοίγων, Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσ. ά.

Σπλαγχνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τὰ σπλάγχνα τρώγων.

Σπλεκόω, ῶ. οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, ὅ ἐστι, συνουσιάζομαι, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1082. σ. 402. Hemst. ὅστις ἔτι καὶ τὸ, διασπλεκόω, καὶ, κατασπλεκόω, ἔχει. Ὁ Σχολιαστ. τούτου εἰς Πλοῦτ. 1082. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ πλέκειν τοὺς πόδας ἐν τῇ συνουσίᾳ. ὅθεν καὶ, Σπλέκωμα, ἢ Σπέκλωμα, ἡ τοιαύτη πρᾶξις, ὅπερ ἄλλοι »Ὁ ἦχος τῆς συνουσίας«, ἠρμήνευσαν. (γράφεται καὶ, πλεκόω, σπλεκόω, καὶ, σπεκλόω).

Σπληδός, ὁ, = σποδός. Στάχτη, Νίκανδρ. καὶ Λυκόφρ.

Σπλήν, ηνός, ὁ. Ἓν τῶν ἐντοσθίων τοῦ ζώου, κείμενον ἐν τῷ ἀριστερῷ ὑποχονδρίῳ μεταξὺ τοῦ στομάχου καὶ τῶν καμπύλων πλευρῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 2, 47. β) κατὰ πληθ. »Σπλῆνες« τὸ περὶ τὸν σπλῆνα πάθος. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ἐντόσθιον καὶ τὸ πάθος »Σπλῆτα, ἡ.« 2) ταὐτὸν τῷ, Σπλήνιον, ἐπίμηκες ὀθόνιον, πρὸς ἐπίδεσμον ἐπιτηδειον, Γαλην.

Σπληνιάω, ᾶ (σπλήν). Πάσχω ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς σπληνός, ἔχω σπλῆναν, σπληνικὸς εἰμί, τὸν σπλῆνα ἀλγέω, Πλούταρχ.

*Σπληνίδιον, τό, = σπλήνιον. (ῑ)

*Σπληνίζομαι, μέσ. ἀποθ. = σπληνιάω, Γρηγορ. Ναζ. »Οἱ πολλάκις ὑπὸ πλειόνων γελώντων κατασυρόμενοι σπληνίζεσθαί φασιν«, πάσχουσι κατὰ τὸν σπλῆνα (τοὺς πονεῖ ἡ σπλῆνα). (Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ σπληνίζω, καὶ, σπληνιάζω, οὐδετέρ. τό, χολοῦμαι. ὅθεν καὶ φράσις »Ἐφούσκωσεν ἡ σπλῆνά μου«, ἀντὶ τοῦ, κατήντησα εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ταύτῃ ἰσοδυναμεῖ, καὶ ἡ, »Ἐφούσκωσεν ἡ χολήμου.«)

Σπληνικός, ή, όν (σπλήν). Εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκων· ἢ ἐκ τοῦ σπληνὸς πάσχων, σπληνιάρης, Γαλην. »Σπληνικοὶ εἰσὶν οἱς φλεγμηνάντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς νόσους ῥευματίζεται· ἀλλάσσεται δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ κατὰ φύσιν χρόα τοῦ σώματος«.

Σπλήνιον, τό. Εἶδος ἐπιδέσμου ἢ πτύγματος, παρ' Ἰατροῖς, ὅ ἐστιν, ἐπίμηκές τι ὀθόνιον, πανίον, ὃ βρέχοντες, ἢ ἐπιπάσσοντες μετὰ ἰατρικοῦ τινος, περιβάλλουσιν αὐτὸ ἐπὶ τὴν πληγήν. 2) εἶδος χόρτου, ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἀσπλήνιον λέγεται, Διοσκορ. γ'. 151. Πλίν. κέ. 5. Σπληνόχορτον.

Σπληνιόδετος, ὁ, ἡ. (δέω). Μετὰ σπληνίου περιδεδεμένος.

Σπληνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σπλήνιον. Ἐπίθεμα, ἔμπλαστρον μικρόν.

*Σπληνίτης, ου ὁ (σπλήν). Ἐκ τοῦ σπληνὸς ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, καὶ θηλ.

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ σπληνός, ἢ ἢ εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκουσα, »Φλέψ σπληνῖτις«, ἢ φλὶψ τοῦ σπληνός, Ἀριστοτέλ.

Σπληνόπεδον, παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 462. ἀμφ. ἴσως »Σκληρόπεδον«.

Σπληνόω, ῶ. Σπλήνιον ἐπιβάλλω, ἐπιδέω μετὰ σπληνίου, Χειρουργ. παλ.

Σπληνώδης, ες, ὁ, ἡ (σπλήν, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπληνός ὤν, ὅμοιος αὐτῷ. 2) ταὐτὸν τῷ, σπληνικός, Γαλην.

Σπογγάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σπόγγος. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σφογγάριον.

Σπογγεύς, έως, ὁ (σπόγγος), ταὐτὸν τῷ, Σπογγοθήρας, Ἀριστοτέλ.

Σπογγιά, ᾶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος. Σφογγάριον, Ἀριστοφ. Ἰων. σπογγίη, παροξυτ. Schaef. Γρηγ. σ. 148.

Σπογγιάς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος.

Σπογγίζω, ίσω (σπόγγος). Διὰ τοῦ σπόγγου καθαίρω, σπόγγῳ ἀποψήχω, σφογγίζω, Δημοσθ. Στέφ. »Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν.« καὶ Παθητ. παρ' Ἀθην. ἡ. »Ὡς εἶδεν ἐσπογγισμένα τὰ ὑποδήματα καλῶς«.

Σπογγίον, τό. ὑποκορ. τοῦ σπόγγος, Μικρὸς σπόγγος, σφογγαράκιον.

Σπόγγισμα, τό (σπογγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀπεσπογγίσθη, ἤτοι διὰ τοῦ σπόγγου ἀπεσμήχθη, Εὐσταθ. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπογγίζειν, ἢ διὰ τοῦ σπόγγου κάθαρσις.

Σπογγιστικός, ή, όν (σπογγίζω). Εἰς τὸ σπογγίζειν ἀνήκων, Πλάτ. Σοφ. 14.

Σπογγοειδής, ές, ὁ, ἡ (σπόγγος, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου ὤν σπόγγου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σπόγγῳ.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ (θηρέω). Ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης τοὺς σπόγγους θηρεύων. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοκολυμβητής, καὶ Σπογγεύς.

Σπογγοκολυμβητής, οῦ, ὁ (κολυμβάω). Ὅστις κολυμβᾷ, ἤτοι βουτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκκόπτων τοὺς σπόγγους ἀπὸ τῶν πετρῶν ἐκβάλλει αὐτούς. σφογγαρᾶς.

Σπογγολογέω, ῶ. (λέγω). Συλλέγω, συνάγω σπόγγους. 2) = σπογγίζω, συνάζω μὲ τὸ σφογγάριον παστρεύων, »Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπεζῶν«, Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκ. σελ. 85., ἐσφόγγιζε τὰς τραπέζας μὲ τὸ σφογγάριον καὶ ἐσύναζε τὰς ψίχας.

Σπόγγος, ὁ, Ἀττ. σφόγγος. Εἶδος θαλασσίου ψυτοῦ προσκεκολλημένον εἰς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτρας, ἐκφυόμενον, πορώδες καὶ ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ῥοφᾷ τὰ ὑγρὰ, καὶ νὰ ἀποσμήχῃ. Σφογγάριον, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. α'. ά. 8. »Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ σπόγγος ἔχειν τινὰ αἴσθησιν· σημεῖον δὲ ὅτι χαλεπώτερον ἀποσπᾶται, ἂν μὴ γένηται λιθραίως ἢ κίνησις, ὡς φασιν. ἐσπόγγιζον δὲ μὲ αὐτὸ τὰς τραπέζας, τὰ σκαμνία, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ὡς ἐν Ἰλ. Σ 414. »Σπόγγῳ δ' ἀμφιπρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ', ἀπομόργνυν«. Ὀδυσ. Α, 111. »Σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον«, ὡς καὶ ἐν Χ, 439. »Θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας, ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν«, διὰ τῶν σπόγγων σπογγίζειν, παστρεύειν. 2) Σπόγγοι, οἱ, »αἱ παρὰ τὸν λαιμὸν βαλαίδες, διότι καὶ αὗται εὐόλως ψυκτόνουσι, Ἱππ. σ. 1121.

Σπογγοτήρης, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, Σπογγοθήρης.

*Σπογγοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης κύπτων καὶ συνάζων σφογγάρια, σφογγαρᾶς, Ὀππ. Ἀλ. 2, 436.

Σπογγώδης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοειδής.

Σποδεύνης, ὁ. (σποδός, εὐνή). Ὁ ἐν σποδῷ τὴν κλίνην ἔχων, κοιμώμενος, Δυσιάδ. Ἀρ. 2

Σποδέω, ῶ. Μ. ήσω (σποδός) Ζήτ. Σποδόω Τοῦτο τὸ ῥῆμα σημαίνει κυρίως ὅσα ἐσημειώθη σαν ἐν τῷ σποδόω ἀπὸ σημ. 3 ἕως 6. ὅθεν

Σποδησιλαύρα, ἡ (λαύρα). Πόρνη σποδουμένη, ἤγουν παττρεύουσα τὰς λαύρας, ἤτοι τὰς δημοσίας ὁδοὺς, δρομὰς, κοινὴ πόρνη, Ἡσύχ. καὶ Εὐσταθ. 1, Ὀδ. Ε, 488.

Σποδιά, ἡ. Ἰων. σποδίη, ἐν γένει, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 488. ταὐτὸν τῷ Σποδός, Ὀδ. Ε, 488. κυρίως δὲ, σωρὸς στάχτης. Τὸ παρὰ Σουΐδ. ἐν Λεξ. Ξενηλατεῖν »Σποδιᾶς γενομένης«, ἑρμην. διὰ τοῦ, tumultu facto, θορύβου γενομένου. Ὁ Στράβ ἐν ἑ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀνθρακιάν. «Ἀνθρακιὰν καὶ σποδιὰν μεγάλην.« ἡ συνήθεια λεγει »Θερμοσποδιάνα, τὸν ἐκ τῆς σποδοῦ, ἤτοι τῆς στάχτης σωρὸν, ἐχούσης ἔτι ἐν αὐτῇ καὶ σπινθῆρας τοῦ κεκαυμένου πυρός· ἄλλως δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ »Φώβολη« καὶ »Μαρίλη« λέγεται. Ζήτ. καὶ, Σποδός. (υυ –) ἀφ' οὗ

*Σποδιαῖος, αία, αῖον, ταὐτὸν τῷ, σπόδιος, Γλωσσ. παρὰ Salmas.

Σποδιακός, ή, όν. Ἐκ σποδοῦ μεταλλω (σποδιόν) κατεσκευασμένος.

Σποδιάς, άδος, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 7. εἶδος δένδρου. »Αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα.« Παρ' Ἀθην. β'. σελ. 5. »Σπονδιάς« κείται.

Σποδίζω, Μ ίσω (σποδός). Ἐν σποδῷ ὀπτάω, ψήνω, ἢ καψαλίζω εἰς τὴν θερμοσποδιάν, Πλάτ. Πολ. ια'. »Φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ«. 2) ὡς τὸ, σποδόω, καίω ἕως οὗ γένῃ στάκτη, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 329. 3) σποδοειδὴς εἰμί, τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Σπόδιον, τό. κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σποδός. Ἡ τῶν μετάλλων στάχτη, ἤτοι ἡ διὰ τῆς χημείας μεταβολὴ τῶν μετάλλων εἰς κονίαν ἢ ἄσβεστον ἢ σκωρίαν, ἥτις ἔπειτα διακρίνεται ὑπὸ τοῦ συγκειμένου ὀνόματος, οἷον Σπόδιον ἀργύρου, χαλκοῦ, κ. τ. λ.

Σπόδιος, ία, ιον. (σποδός). Χρῶμα σποδοῦ ἔχων, σταχτοειδής. »Ὄνου σποδίης«, τοιοῦτον γὰρ κυρίως τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, Σιμωνίδ. 43. ἐν γένει, πελιγνός, κιρροειδής, gilvus. Ὁ Ἀριστοτέλ. διακρίνει τὸ, σποδοειδὴς καὶ, τεφρός· τὸ δεύτερον ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Ζιντζαπί,

τὸ δὲ πρῶτον φαίνεται, ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἡιρδός, ὅπερ ἐστὶ μεταξὺ τοῦ κιτρίνου καὶ λευκοῦ, ἔνθα καὶ τὸ κίτρινον περισσότερον κυριεύει παρὰ τὸ λευκόν· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Isabelle, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καψαλος. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Ἀθηναίου (ιβ'.), ἥτις καὶ ἀπόσπασμά ἐστιν ἐξ Ἀριστοτέλους, »Ἡ φάσσα γρῶμα (ἔχει) σποδιόν, ἡ δὲ τρυγών, τεφρόνω. φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν, Σποδιόν, κλίνει περισσότερον εἰς τὸ λευκόν, παρὰ τὸ τεφρόν, ὅ ἐστι, τὸ μὲν ἀνοικτόν, τὸ δὲ βαθὺ σταχτοειδές.

Σποδιόω, (σποδιά). Κρυφοκαίειν ἐν τῇ στάκτῃ, ἀμφ. Νικητ. Χρ. Σ'. 14. »Τὸ λεληθὸς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, ὁ ἐν σποδῷ σπινθηρίζων θυμός, ὁ ὑποκαίων δηλαδή, ἐκ τοῦ σποδιά, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ »Σποδούμενον«.

Σποδίτης, ου, ὁ. »Ἄρτος σποδίτης«, ταὐτὸν τῷ, Ἐγκρυφίας. Ὠπτημένος, ψημένος, εἰς τὴν στάχτην.

* Σποδιώδης, ὁ, ἡ, = σποδοειδής, Ἑρωτιαν.

Σποδοειδής, ές, ὁ, ἡ (σποδός, εἶδος). Ὅμοιος σποδιᾷ, ἢ σποδοῦ, ἤτοι στάχτης εἶδος ἔχων· σταχτερός, πλήρης σποδοῦ. 2) = σπόδιος.

Σποδόρχης, ὁ (σποδέω, ὄρχις) = Κίναιδος.

Σποδός, οῦ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, σποδιά. Στάκτη, ἐξαιρ. θερμοσποδιά, στάκτη, ἐν ᾗ λεπτά τινα ψήγματα διαμένουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπυρωμένων ἀνθράκων. Ὀδυσ. Ι, 375. »Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, εἴως θερμαίνοιτο«. Ἴμν. Ἑρμ. 238. »Νῆσον χώσαι σποδῷ τε καὶ γῇ«, Ἡρόδ. 2, 140. ἔστι δὲ καὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. εὔχρηστον. Παρὰ δὲ Κτησ. Περσ. 47· 50· 51. »Εἰς σποδὸν ἐμβάλλειν«, παρὰ Πέρσαις, τιμωρία καὶ βασανός τις τῶν κακούργων, ἣν ἀναφέρει καὶ Valerius Maxim. Σ'. β'. 6. ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. β'. 100. »Ῥίψαι εἰς οἴκημα σποδοῦ πλέον, ὅκως ἀτιμώρητος γένηται.« 2) κόνις, κονιορτός, Ἡρόδ. 4, 172. ἡ τῶν μεταλλων τέφρα, στάκτη, ἤτις ἄλλως, Σπόδος, λέγεται 4) »Ἡυλίκων, πίθων σποδὸς γραῦς«. (Ἀνθολογ.) ἡ κενοῦσα, ἀθειάζουσα τὰ ποτήρια καὶ τοὺς πίθους· ἔνθα τὸ, σποδός, ἰσοδυναμεῖ τῷ σαπρία, καὶ τῷ κοινῷ ψιλολογίᾳ, σαπρόγηρος. (Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, σβέω, σβοδός, σποδός, ἡ ἀμαυροῦσα τὴν φλόγα· βέλτιον δὲ ἐκ τοῦ, ψοθός, τροπῇ τοῦ ψ, εἰς τὸ σ π, καὶ τοῦ θ εἰς δ. συγγεν. τῷ, ψόλος, ἀσβόλη.) ἀφ' οὗ

Σποδόω, ῶ. Καίω εἰς στάκτην, κάμνω στάκτην, κατακαίω. 2) ἐν σποδῷ ὀπτάω, καψαλίζω, ψήνω ἢ ψένω, κυρίως ὅμως εἰς τὴν θερμοσποδιάν. »Κάρδαμον καὶν καὶ σποδωθέν«, Ἱπποκρ. 3, = σποδαίω, δηλ. καθαίρω τῆς σποδοῦ, ταστρεύω τὴν στάκτην ἢ τὸν κονιορτόν, τεινόστων, ἢ τρίβων ἐκβάλλω τὸν κονιορτόν. ὅθεν μεταφ ἐκποδαριάζομαι, χαλῶ τι τρίβων ἢ τρέχων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 3. »Ἀποσποδῆσαι τοὺς ἐνυχας«, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, τύπτω, κρούω, κτυπῶ, »Σποδούμενος πρὸς πέτρας φίλον κάρηα«, Εὐριπ. Ἱππολ. κτυπῶν τὴν κεφαλήν του εἰς τὰς πέτρας. »Συγκεραυνώσω σποδῶν τοὺς καθίκοντας«, ἀντὶ τοῦ, πλήττων, κτυπῶν, Κρατῖν. παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 402. ἢ, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποβάλλω· ῥίπτω. Ἀριστ. Ὄρν. 1016. ἔτι δὲ παθ. »Στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου«, καταφθαρέντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Κατεσπόδησε πελέκει τὸν ἄνδρα,« κατέκοψε 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Βινέω. »Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλείστα σποδοῦνται, δειλοτάτους εἶναι λέγειν«, 6) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1306. »Φλᾷν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν«, ἐπὶ τοῦ, τρώγειν ἀκερέστως, ἔνθα τὸ σποδεῖν καὶ φλᾶν ταυτόσημα. (Αἱ σημασίαι ἀπὸ 3-6 ἀνήκουσι τῇ λέξει σποδέω κυρίως, αἱ δὲ δύο πρῶται τῇ λέξει σποδόω, ἂν δὲ τὸ, σποδόω ἤν ποτε ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, σποδέω, ἀμφίβολον.)

Σποδώδης, ες, ὁ, ἡ κατὰ συγκ. ἀντὶ σποδοειδής. Ὅμοιος σποδῷ· πλήρης σποδοῦ, γεμάτος στάχτης.

Σπολάς, άδος, ἡ. Δορά, δέρμα· καὶ ἑπομένως ἱμάτιον ἐκ δέρματος, δερμάτινον φόρεμα, γοῦνα, χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 934. 932. 941. Σχόλ. καὶ Πολυδ. ζ. 70. Ξώραξ ἐκ δέρματος, Ξεν. ὁ Φώτιος ἔχει. »Σπολάς, δερμάτινον ἐφαπτώδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον.« (Φαίνεται, ὅτι Αἰολικόν ἐστιν, ἀντὶ στολάς, ὡς καὶ τὸ, σπαλεύς, ἀντὶ, σταλεύς.)

* Σπολεύς, έως, ὁ. Εἶδος ἄρτου, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι φησὶ, Φιλκτ. παρ' Ἀθ. 3. σ. 114. Ε.

Σπόλια, τά. τὰ παρατιλλόμενα ἔρια ἀπὸ τῶν σκελῶν προβάτων, Ἡσύχ.

Σπόμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἕπομαι.

* Σπονδαγωγός, ὁ, ἡ (σπονδή, ἄγω). Ὁ φέρων ἢ προβάλλων συμμαχίαν.

Σπονδάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Σπένδομαι, ἀμφ.

Σπονδαϊκός, ταὐτὸν τῷ, Σπονδιακός, ἀμφ.

Σπονδαρχία, ἡ. Ἡ τῆς σπονδῆς ἀρχή, ἤγουν ἡ ἀρχὴ τῆς ἱερᾶς τελετῆς, σπονδῆς, ἢ τιμὴ καὶ τὸ δίκαιον τούτου, Ἡρόδ. 6, 57. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ σπονδάρχου, ὅς τις ἄρχεται τῆς σπονδῆς.

* Σπόνδαρχος, ὁ, ἡ (σπονδή, ἄρχω.) Πρῶτος σπένδων, πρῶτος ἀρχινῶν τὴν σπονδήν, ἢ τὴν ἱερὰν σπονδήν.

Σπονδαυλέω, ῶ. Φυσῶ τὸν αὐλὸν ἐν καιρῷ τῆς σπονδῆς, Ἀρτεμιδ. α'. 58. ὅπου ἡμαρτ. σπειναυ εἶν, κεῖται. παρὰ τὸ

Σπονδαύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ σπονδῇ τὸν αὐλὸν φυσῶν, παίζων, Χανδλεφ. Ἐπιγρ. λθ. ἴδε ἐν τῷ, σπονδεῖος.

Σπονδειάζω, (σπονδεῖος). Σπονδείῳ χρῶμαι, μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν σπονδεῖον πόδα, Κικέρ. Ἀττ. ζ'. 2. Ὁ Πλούταρχ. λέγει »Τρόπον σπονδειακόν.« καὶ ἀλλαχοῦ »σπονδειασμόν« τὴν κατὰ κόρον χρῆσιν τοῦ σπονδειακοῦ μέτρου, ἤτοι τῶν δύο μακρῶν συλλαβῶν· μ' ὅλον τοῦτο, ἂν παραβάλλῃ τις τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου Κυιντίου (α. σελ. 28.) λεγόμενα, φαίνεται, ὅτι σπονδειασμὸς εἶναι εἰς τὸν ἁρμονικὸν τρόπον ἓν διάστημα, τὸ ὁποῖον ἀναβιβάζει τὸν τόνον $\frac{3}{4}$.

Σπονδειακός, ή, όν. (σπονδεῖος). Εἰς σπονδεῖον ἀνήκων, γεγραμμένος ἢ ἐψαλμένος. »Σπονδειακὸν μέτρον«. τὸ ἐκ σπονδείων συνιστάμενον.

Σπονδειασμός, ὁ (σπονδειάζω). Ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου ποδός. 2) διάστημά τι ἐν τῇ μουσικῇ ἁρμονικόν, ὅρ. ἐν τῷ, σπονδειάζω.

Σπονδειοκατάληκτος, ὁ, (σπονδεῖος καταλήγων, τελευτῶν μετὰ σπονδείου, ἢ ὁ σπονδεῖον ἔχων εἰς τὴν κατάληξιν, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 243.

Σπονδεῖον, καὶ, Σπονδίον, τό. Ἀγγεῖον, ποτήριον, κύλιξ πρὸς σπονδήν, οὗ τινος τὸ σχῆμα γίνεται καταληπτὸν ὑπὸ τῆς τοῦ Ἥρωνος ἐν πνευμ. κεφ. κε'. περιγραφῆς. Ὁ Ἀθηναῖος ἐν ια'. ἐκ Κλεάρχου καὶ Νικάνδρου τοῦ Θυατειρινοῦ ἔχει »Λειβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς. σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον«. Φίλων εἰς βίου Μωσ, βιβλ. γ'. »Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τἄλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα« (κυρ. οὐδετ. τοῦ σπονδεῖος. ὑπακ. ἀγγεῖον.)

Σπονδεῖος, εία, εῖον. Εἰς σπονδὴν ἀνήκων, ἢ εὔχρηστος, ᾧ χρῶνται ἐν τῇ σπονδῇ (καὶ ἐντεῦθεν »Σπονδεῖον, τόν, προσυπακουομ. ἀγγεῖον, ᾧ χρῶνται ἐν σπονδαῖς). »Ζεὺς σπονδεῖος«, ὁ ἐπιστάτης καὶ ἔφορος τῶν σπονδῶν. 2) ἐπειδὴ εἰς τὰς σπονδὰς ἔψαλλον διὰ τοῦ Σπονδαύλου ἰδιαιτέρας τινὰς μελῳδίας, διὰ τοῦτο ὁ Πολυδεύκ. δ'. 73 »Σπόνδιον μέλος, αὔλημα«, ἔχει, ὡς καὶ ἐν 79. καὶ 81. »Αὐλοὶ σπονδειακοί· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται, »Σπονδεῖος, ἤ, ποῦς σπονδεῖος«, ὁ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν συγκείμενος. (ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι, ὁ Σχολ. Ἡφαιστίωνος, διότι ἐν ταῖς σπονδαῖς ἑορταστικήν τινα καὶ μακρὰν μελῳδίαν μετεχειρίζοντο.)

Σπονδή, ἡ. (σπένδω). Ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος πρὸς ἁγιασμὸν τοῦ θύματος· καὶ ἡ ἐπὶ τιμῇ θεῶν οἴνου ἔκχυσις, ἥτις πρὶν ἢ πίωσιν, ἐγίνετο ἐν ταῖς εὐωχίαις ἐξ ἑκάστου ποτηρίου, ἐν ᾧ ἔχυνον οἶνον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἑστίας, ἢ τοῦ βωμοῦ, ἢ εἰς τὴν φωτίαν τῆς θυσίας, Ἡρόδ. 1, 132. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐχὴ μετὰ ἐκχύσεως οἴνου, ἢ θυσία, προσφορὰ εἰς τιμὴν θεότητος τινὸς δι' ἐκχύσεως οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ γινομένη. Ξενοφ. Κυροπ. γ'. γ'. 19. »Εἶπεν ἀριστᾶν καὶ σπονδὰς ποιησαμένους (ὅ ἐστι, σπεισαμένους.) ἥκειν εἰς τὰς τάξεις«. καὶ ἐν ς'. δ'. ί'. »Ὁ στρατὸς ἀριστήσας, καὶ σπονδὰς ποιησάμενος ἐξωπλίζετο.« καὶ ἐν Ἑλλ. δ'. ζ'. 4. »Σπονδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γενομένων.« Ἡ τοιαύτη τῶν παλαιῶν σπονδὴ μένει εἰσέτι καὶ εἰς ἡμᾶς· διότι καὶ ἡμεῖς ἐκχέομεν οἶνον ἐκ τοῦ ποτηρίου ἐπὶ τιμῇ καὶ μνείᾳ τῶν τεθνεώτων. 2) ἐξαιρτ. καὶ ὁ ἐκχεόμενος οἶνος ἐπὶ φιλίᾳ καὶ συνθήκῃ, ὅ ἐστιν, ὅταν ἐτυμφωνεῖτο εἰρήνη, ἢ ἀνακωχὴ, ἢ συμμαχία μεταξὺ δύο ἐθνῶν. ἐχύνετο οἶνος εἰς βεβαίωσιν ταύτης· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ πληθ. σπονδαί, ἡ μὲ παῤῥησίαν γινομένη Συνθήκη, Συμφωνία, πίστις, ὅρκος, εἰρήνη, φιλία, ἢ ἐκ πολέμου συντίθεται πρὸς ἀλλήλους· οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδὲ ἀδικήσειν ἀλλήλους. Ξενοφ. Ἀν. α'. 3'. 5. »Ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν«· ὁ αὐτός. »Σπονδὰς ποιεῖν, λύειν.« »Σπονδαὶ ἀκρητοιο, μία ἀνακωχὴ ὅπλων, γενομένη δι' ἐκχύσεως οἴνου ἀκράτου, ἀδόλου. Ἰλ. Β, 340. Δ, 159. πρβ. Ἡσ. Ἔ. 340. Ἡρόδ. 7, 149. ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸ ἑνικ Εὐρ. Κύκλ. 467. καὶ ἀντιστρόφως κατὰ τὴν κύριαν σημ ἐν τῷ πληθ. »Τρίτας σπονδὰς ποιεῖσθαι«, κατὰ τὴν συνήθ. γνώμην, προσφέρω εἰς τὸν Ἑρμῆν, εἰς τὰς Χάριτας καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα Δία σπονδήν, Ξεν. 2, 3, 1. (Ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. spondeo, sponsus, καὶ sponsio, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὰς ἑορταστικὰς πολιτικὰς συνθήκας.) ὅθεν

Σπονδήσιμος, Ἄξιος, ἐπιτηδειος, καλὸς πρὸς σπονδήν, Ἀθην. σελ. 645.

Σπονδήτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. Σπονδῆτις, ιδος, ἡ Σπονδὴν ἐπιτελῶν, καὶ = σπονδήσιμος, Σουίδ. Ἐν Ἀνθολογίᾳ, ἔνθα ὁ Σουΐδας ἔλαβε τὴν ῥῆσιν, φέρεται τὸ θηλ. »Σπονδῖτις« ἐκ τοῦ, Σπονδίτης, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 166. »Καὶ σταγόνα σπονδῖτιν.

* Σπονδηφορέω, (φέρω). Σπονδὴν προσφέρω.

Σπονδιάς, άδος, ἡ = σπονδιάς.

* Σπονδίζω, νεώτ. τύπος ἀντὶ σπένδω.

Σπόνδιξ, ικος, ὁ, = σπονδήτης Ὁ τὰς σπονδὰς χέων, ἐκτελῶν, Ἡσύχ.

* Σπονδίον, τό, ἀντὶ, σπονδεῖον.

* Σπονδίτης, ου, ὁ. θηλ. σπονδῖτις, ιδος, ἡ, = σπονδήτης.

Σπονδοποιέομαι, οῦμαι, Μέσ. ἀτοθ. (ποιέω). Σπονδὴν, ἢ σπονδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι, Ἀθην. σελ. 477. Ζητ. ἐν τῷ, Σπένδω.

νδοφορέω, ῶ. Σπονδοφόρος εἰμί. ἐκ τοῦ
νδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Κυρίως, τὰς
νδὰς προσφέρων. συνῃθ. οὐσιαστ. ὃς τις ἀ-
τέλλεται ὡς πρέσβυς ἀπό τινος ἔθνους ἢ ἀρ-
τρατήγου πρὸς ἄλλον ἀρχιστράτηγον καὶ
σφέρει σπονδὰς ἢ συνθήκας πρὸς καταλλα-
ν, ἀνακωχὴν ὅπλων, ἢ εἰρήνην, Ἀριστφ.
. 217. Αἰσχύν. κατὰ Κτησιφ. Διονύσ. Ἁλικ.
. 14. μεταφράζει διὰ τούτου τὸ Λατινικὸν
tialis. ἔτι δὲ ὁ κῆρυξ, ἐξαιρτ. ἐπιτηδες ἄν-
ς τῆς διοικήσεως, ὅστις ἐκήρυττεν, ἐφ' ὅσον
ρχουν οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες, τὴν ἐκεχειρίαν καὶ
σπονδάς, Dissen Πινδ. Ἰσθμ. 2, 23. Θουκ.
49. Σνεῖδ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 2. Ὁ Φώτιος
. »Σπονδοφόροι, οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες
ς πολεμοῦσιν· ἔθος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς πανη-
σεσι ταῖς κοιναῖς, σπονδοφόρους περιερχομένους
εύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας.«
νδύλη, Ἀττ. = σφονδύλη.
ονδύλιον, τό, καὶ Σπονδύλιος, ὁ, =
ονδύλιον, σφονδύλιος, Ἰλ. Τ, 483. Ὁ κατὰ
ράχιν σπόνδυλος.
όνδυλος, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀνθ' οὗ
τιν. σφόνδυλος, ὁ. Στρόβιλος, ἢ στρόφιγξ,
οι στρογγύλοι ὀστοῦν περὶ τὴν ῥάχιν, ἢ τὸν
ιμόν, τὰ στρογγύλα ὀστᾶ, ὃ ἂν συγκροτεῖ-
ι ἡ ῥάχις, καὶ ἐν οἷς περιέχεται ὁ ῥαχίτης
λός, τὸ ῥαχοκόκκαλον, Ἀνατομ. λέ. »Σύγ-
ται δὲ ἡ ῥάχις ἐκ σφονδύλων«. ἐξαιρτ. δὲ
μάζεται οὕτως ὁ δεύτερος μέγας σπόνδυλος
ῦ λαιμοῦ, ἄλλως, μέγας σφόνδυλος καὶ ὀδούς.
ομένιος καὶ ὁ ὁρμός, τὸ ἄρθρον. ἐξαιρ. κατὰ
ν οὐρὰν τοῦ σκορπίωνος. 2) Σφονδύλιον, ἤτοι
ἐν τῷ ἀτρακτίῳ στρογγύλον σῶμα, εἰοῦ βα-
νόμενον τὸ ἀτράκτιον ἐν τῷ κλώθειν, περι-
ρέφεται ταχύτερον, Πολυδ. 3) ἡ κεφαλὴ τῆς
ράρας, Ἀθήν. 4). ἓν μέρος τοῦ κίονος, Ἀθήν.
σελ. 206. στεφανίς, γεῖσον. 5) εἰς τὰ φυτὰ
γεται τὸ παρὰ Λινναίῳ Verticillus, λεγόμε-
ν, ἤτοι ἡ στρογγυλὴ κορυφὴ αὐτῶν, οἷα ἡ
ς κινάρας, καὶ τῶν τοιούτων. ἴδε καὶ
ονδυλος.
ρά, ἡ (σπείρω). Τὸ σπείρειν· τὸ σπέρμα, ὁ
ιόρος, μάλιστα ἑνὸς διωρισμένου μέτρου σίτου
ὰ νὰ σπαρῇ· τὸ σπαρμένον. 2) τροπ. γό-
ς, γένος, γέννησις, γένεσις, καὶ τὸ γεννη-
ν, τὸ παιδίον, Σοφοκλ. Αἴ. 1298.
ράδην, ἐπίρ. (σπορὰς, σπείρω). Δίκην σπο-
ς, ἐσπαρμένως, διεσπαρμένας, ὧδε κἀκεῖσε,
ωκρ.
ορασής, ὁ, ἡ, = σπορὰς, Ἱππ.
ορασικός, ἡ, ὄν. Διεσπαρμένος, μοναδι-
ς σποράδα βίον κεκτημένος. »Ζῶα σποραδι-
ά,« τὰ διεσπαρμένως καὶ μοναδικῶς μὴ κοινω-
κῶς ζῶντα· ἀντίκειται τῷ, Ἀγελαῖα, Ἀρι-
τοτέλ. ὅμως »Νοσήματα σποραδικά«, τὰ εἰς
ίδε καιρὸν καὶ κάθε τόπον κυριεύοντα, ἢ αἱ
παντὶ χρόνῳ καὶ τότῳ γινόμεναι ἀσθένειαι.
παρὰ τὸ
ορὰς, άδος, ὁ, ἡ (σπείρω). Διεσπαρμένος,
εσκορπισμένος, ἔνθεν κἀκεῖσε κείμενος, ἢ ὧδε
κεῖσε διεσπαρμένος ὤν, ἄνευ συναφείας καὶ
υνεχείας ὤν. »Λόγοι σποράδες«, ἀ Πλούταρχ.
ύριπ. Ῥῆσ. »Σποράδα κέκτηται βίον«, ἀντὶ
οῦ, πλανήτην βίον. »Νῆσοι σποράδες«, διε-
παρμέναι. ἀντίκ. τῷ, Κυκλάδες. »Νοῦσοι σπο-
άδες«, ταὐτὸν τῷ. Νοσήματα σποραδικά, Ἱπ-
οκρ. »Σποράδα γῆς, κονιστὸν ἢ χοῦν γῆς.«
οργή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σποργή.
ορεύς, έως, ὁ (σπορά). Ὁ σπείρων, Ξενοφ.
ίκον. ιθ'. κ'. 3. Ἡτυχ.
ορευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπορεύς,
ισύχ.
πορευτός, ή, όν. Σπαρμένος »χώρα σπ.«,
ωράφιον, παρὰ τὸ

Σπορεύω, (σπορεύς), ταὐτὸν τῷ, Σπείρω. ἀμφ.
Σπορητός, ή, όν. (σπορά). Ἐσπαρμένος. διε-
σπαρμένος διεσκορισμένος. 2) οὐσιαστικ. σπορη-
τός, ὁ. ὁ καιρὸς, καθ' ὃν σπείρουσιν· ὁ καιρὸς
τοῦ σπείρειν, Αἰσχ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ς'.
13. »Ἕως τὸν σπορητὸν διακωλύσῃ.«
Σπόριμος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ὁ
πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ὁ συνήθως σπειρόμε-
νος, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 8. «Πολλὴν καὶ ἀγα-
θὴν γῆν σπόριμον«, ἐπιτηδείαν εἰς τὸ σπείρεσθαι· οὕτω καὶ »αὖλαξ, χώρα σπόριμος.« Θεό-
κριτ. κδ'. 219. »Σπόριμα, τάμ. τὰ σπαρτά«, Ν.
Δ. »Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων.« »Αἰδὼς
σπόριμη«, τὸ παιδογόνον μόριον, Μανέθ.
3, 396.
*Σπορολογέομαι, Μέσ. ἀποθ. (λέγω). Συ-
νάζω τὰ γεννήματα.
Σπόρος, ὁ (σπείρω). Τὸ σπείρειν Ἡρόδ. 8, 109.
2) ἡ σπορά, τὸ σπέρμα.
*Σποῦ, Σκυθιστὶ, τὸ ὄμμα, Ἡρόδ. 4, 27.
Σπουδάζω, Μ. άσω, συνῃθ. άσομαι (σπουδή)
Σπουδαῖος, σεμνὸς, σοβαρὸς, σύνοιδα εἰμί· ὁ-
μιλῶ, λέγω μὲ τὰ σωστά μου. ἀντίκειται τῷ,
παίζω. οἷον τὸ παρὰ Πλάτωνι. »Σπουδάζει ταῦτα
Γοργίας ἢ παίζειν«. ὁμιλεῖ, λέγει ταῦτα ὁ Γορ-
γίας μὲ τὰ σωστάτου, μὲ τὶ ὅλα του, ἢ χω-
ρατεύει, »Ἐπούδακας, ὅτι ἐπελαβόμην ἐρεσχη-
λῶν σου«, ἐξέλαβες ὡς μὲ τὰ σωστά, ἐπειδὴ
κτ., Πλατ. Φαῖδρ. σ 236. Α. καὶ τὸ παρὰ Ξε-
νοφ. ἐν Ἀπομν. α'. γ'. 4. »Τοιαῦτα περὶ τούτων
ἐπαίζεν, ἅμα σπουδάζων«, χωρατεύων ἔλεγε μὲ
τὰ σωστάτου· ὁ Αὐτ. Συμπ, β'. 17. »Ἐγέλα-
σαν ἅπαντες, καὶ ὁ Σωκράτης μάλα ἐσπουδα-
κότι προσώπῳ, λίαν σοβαρῷ, σεμνῷ. 2) καὶ
κυρίως, σπουδαῖος, ἐνεργητικός, ἐραστικός, ταχὺς, ἐπιμελὴς εἰμί· φροντίζω, μετὰ σπουδῆς,
προθυμίας καὶ ζέσεως ἐνεργῶ, προθυμοποιοῦμαι,
κατεπείγομαι, βιάζομαι, προσπαθῶ, πάσχω ν'
ἀπολαύσω τι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι, περί τι ἢ
ἐπί τινι, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. δ'. 7. »Τοσοῦτοι
ἐσπούδασαν περὶ σέ«, ἐφρόντισαν, ἐπιμελήθη-
σαν, σπουδὴν καὶ προθυμίαν ἢ ζῆλον εἶχον περὶ
σοῦ· μετὰ προθυμίας σοὶ ὑπηρέτησαν· οὕτω καὶ
τὸ »Σπουδάζειν πρός τινα« καὶ τὸ »Σπουδάζειν
ὑπέρ τινος«, παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ ζήλου καὶ
ζέσεως ἐνεργεῖν, φροντίζειν, σπουδαίως, εὐνοϊ-
κῶς ἔχειν, ἢ κλίσιν μεγάλην, πόθον καὶ ζῆλον
ἔχειν πρός τινα, ἢ ὑπέρ τινος. Τὸ δὲ »Σπουδά-
ζω εἰς τὰ σά«, καὶ »Σπουδάζω τὸ σόν«, ἀντὶ
τοῦ, φροντίζω ὑπὲρ σοῦ, φροντίζω διὰ τὸ καλόν σου.
»Σπουδάζειν τινί«, προσηλοῦμαι, προσκολλῶμαι,
παραδίδω διόλου ἐμαυτὸν εἴς τι. 3) μεταβτ. μετὰ
αἰτ. τοῦ πράγμ., σπουδαίως, ἐπιμελῶς, δρα-
στικῶς, ἀγωνίζομαι νὰ τελειώσω τι, μετέρ-
χομαι, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς
καταγίνομαι νὰ μάθω τι, προσέχω τὸν νοῦν εἰς
μάθησίν τινος· καὶ ἑπομένως, ἀντὶ τοῦ, φοιτῶ
εἰς διδασκάλους, καὶ μετ' ἐπιμελείας μανθάνω
τὰς ἐπιστήμας καὶ μαθήσεις, περὶ τὰς μαθήσεις
καταγίνομαι. μετὰ δὲ αἰτ. προσώπου, ἀγαπῶ
τιμῶ, σέβομαι, βοηθῶ, ἢ ἐπιστηρίζω, φροντίζω
περὶ αὐτοῦ· σπουδαίως, ἢ ἐπιμελῶς, τὸν περι-
ποιοῦμαι, κυττάζω νὰ τὸν ὠφελήσω. Παθητικῶς,
Σπουδάζομαι, σπουδῆς ἀξιοῦμαι, εὐνοϊκῶς πρός
με ἔχουσι, περὶ ἐμοῦ φροντίζει, πρρσοχῇ, καὶ
ἐπιμέλεια γίνεται, ἐξαιρέτως τιμῶμαι, ἐν ὑπο-
λήψει εἰμί, πλείστης ἀξιοῦμαι τιμῆς, Πλού-
ταρχ. εἰς Περικλ. 24. »Τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τοῦ
Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσιν«, ἠγαπήθη,
ἢ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· πλείστης ἠξιώθη τιμῆς,
τὴν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· οὕτω καὶ τὸ
»Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων«. πλείστης ἀξιού-
μενος σπουδῆς, ἀγαπώμενος. »Ὁ Ἥφαιστος σπου-
δάζεται ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης«, τιμῆς καὶ ἐπιμε-
λείας ἀξιοῦται, ἀγαπᾶται, ἐφρόντιζεν ἡ Ἀφρο-
δίτη περὶ αὐτοῦ, ἤθελε τὸ καλόν του. Θεό-
φραστ. »Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων«, τὰ
μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος κατεσκευασμένα,
Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 32. ἀντὶ δὲ τοῦ τιμῶ,
φιλῶ, λατρεύω, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 20.
»Οὐδὲ τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάζουσιν.« καὶ
ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ζητῶ, ἐρεννῶ, συχνά-
κις παρὰ Λουκιανῷ, ὡς καὶ τὸ, Περισπουδάζω.
Παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 4. »Σπουδάζειν τῷ
κωμῳδῷ ἀκοσμότερον«, κρατεῖν, κτυπᾶν τὰς
χεῖρας, ἐπαινεῖν. Ὁ Φώτιος ἔχει »Σπουδάζω
περὶ τὸν ἄνδρα. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἐπὶ
δὲ τοῦ κατεπείγομαι, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ
Ἡροδότου, ἐπὶ δὲ τοῦ βούλομαι, ὁ αὐτὸς ἐν
τῇ ἐπιτομῇ· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ ταχυνιοῦσῶς, ἀλλ'
ἐσπουδασμένως, Πλάτων πολιτείας γ'. ἐπὶ δὲ
τοῦ λίαν θέλω, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπο-
καρτερεῖν, ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπου-
δαιολογεῖν, Ξενοφῶν Συμποσίῳ« (ἡ παθητ.
σημασία τοῦ μέλλ. σπουδάσομαι παρ' Ἀριστ.
ἔστιν ἔτι πάνυ ἀμφ).
Σπουδαιολογέω, ήσω, (σπουδαῖος, λέγω).
Ὁμιλῶ μὲ τὰ σωστά, Μέτ. Ὁμιλῶ μετά τινος
περὶ σπουδαίων ἢ ἀξιολόγων ἀντιειμένων, Ξε-
νοφ. Ἀν. α'. θ'. 15. »Προσκαλῶν τοὺς φίλους
ἐσπουδαιολογεῖτον«, ὡμίλει μετ' αὐτῶν περὶ
σπουδαίων πραγμάτων. καὶ παθ. ἐν Συμποσ.
δ'. 50. »Ὁ λόγος οὗτος ἐσπουδαιολογήθη«,
μετὰ σεμνότητος καὶ σοβαρότητος ὡμιλήθη, ἐγί-
νετο περὶ αὐτοῦ ὁμιλία, πραγματεία.
Σπουδαιόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Παρὰ Δη-
μόκριτ. (γνῶμ. σελ. 631. Ἔκδ. Gale) περὶ
σπουδαίων, ἀξιολόγων πραγμάτων, ἢ σπουδαίος,
σεμνῶς, μὲ τὰ σωστὰ ὁμιλῶν.
Σπουδαῖος, αία, αῖον (σπουδή). Ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, σοβαρὸς μὲ τὰ σωστὰ πράττων ἢ ὁμιλῶν,
ὡς τὸ σπουδάζων, ἀντίκ. τῷ, παίζων, Schaef.
Πλούτ. 4. σελ. 400. ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ.
β'. β'. 9. »ἄνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις,
γελᾷν ἀναπείθων«. 2) ἐπιμελὴς, ἐνεργητικός,
δραστικός, ταχὺς, φροντιστικός, πλήρης προ-
σοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ἐπιτήδειος. 3) ζηλωτὴς
καλῶν ἔργων, περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιού-
μενος, ἢ κατὰ Σουΐδαν, Ἀγαθός, εὐδόκιμος,
ὁ ἀντιδιαστελλόμενος τῷ φαῦλῳ καθόλου δὲ, ὁ
ἠθικῶς καλός τε κἀγαθός· σεμνὸς τῷ ἤθει, χρη-
στός, τίμιος, ἐξαίρετος, ἀπέραιος, εἰλικρινὴς,
ἀληθὴς, χρηστοήθης, φρόνιμος, ὁ ὑπερέχων
κατὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »καλός,
σωστὸς ἄνθρωπος«, ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον, πά-
νυ εὔχρηστος λέξις. Ἰσοκράτ πρὸς Δημόνικ.
»Πολὺ διεστῶτας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπου-
δαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας.«
τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων δηλαδὴ ἀνδρῶν, τῶν
σῶας ἤτοι σωστὰς τὰς φρένας ἐχόντων, καὶ
μὴ διεφθαρμένων. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15.
»Οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι«, οἱ κακοὶ, ἢ οἱ
καλοὶ καὶ ἐνάρετοι. Αὐτόθι δ'. β'. 20. »Πέμ-
ψατε ἄνδρας, τῶν σπουδαιοτάτων«, τῶν πλέον
εἰδημόνων, ἐμπείρων, ἐνθα προσυπακούεται ὅτι
καὶ τὸ, σεμνὸς, καὶ ἐνάρετος· οὕτω καὶ ἐν τοῖς
Ἀπομν. δ'. β'. 2. »Ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέ-
πειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαῖον ἄνδρ' δεηθεῖη«, καλοῦ τε κἀγαθοῦ, εἰδήμονος τῶν πραγ-
μάτων· τὸ δὲ ἐν δ'. β'. 2. »Τὰς ὀλίγου ἀξίας
τέχνας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκά-
λων«, σημαίνει τὸ, ἔμπειρος, εἰδήμων, ἐπι-
στήμων, εὐδόκιμος· οὕτω καὶ τὸ »σπουδαῖος
αὐλητής, κιθαριστής«, ὁ εὖ κιθαρίζων· παρὰ
Διογ. Λαερτ. β'. 71. »Οὐχ' οἱ πολλά, ἀλλ' οἱ
χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσὶ σπουδαῖοι«, σημαίνει τὸ, σοφὸς, πεπαιδευμένος· καὶ ἐντεῦθεν
ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν »σπουδαῖοι«, τὸν πε-

παιδευμένον, τὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ τὰς μαθήσεις ἔμπειρον. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξίων σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἐνεργείας καὶ ζήλου, ἀξιόλογον, ἀναγκαῖον, περισπούδαστον, εὐκτάϊον, ἐξαίρετον, ἄξιον νὰ μέλῃ τινί, Ἡρδτ. 4, 23. »Σπουδαῖαι νομαιὰ, ἐξαίρετοι. »Σπουδαῖόν ἐστί μοι, μοὶ μέλει περὶ τούτου, μὲ ἐνδιαφέρει. »Σπουδαῖον πρᾶγμα, ἔργον«, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, μέγα, τίμιον, ἐπωφελές, τὸ σπουδῆς ἄξιον, πολύτιμον, ἀκριβόν. »Μύρον, σπέρμα σπουδαῖον«, καλὸν, τίμιον. »Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι«, ἀντὶ τοῦ, οἱ Φιλόσοφοι. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. γ. 11. »Τοιαῦτα μὲν δή, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ«, σεμνὰ, καλὰ, ἐπωφελῆ, σπουδῆς ἄξια, σεμνά. Πουσαν. »Τά τε σπουδαιότερα διελέγοιτο καὶ ὁπόσα μνθώδη«, ὅσα πράγματα ἔγιναν τῷ ὄντι, ἀληθῆ· παραπλήσιον τούτοις ἐστὶ τὸ τῆς συνηθείας »σοὶ ὁμιλῶ ἢ σοὶ λέγω σωστὰ πράγματα, καὶ ὄχι παραμύθια«. — Ἐπίρ. Σπουδαίως, ἐν βίᾳ, ἐν τάχει· προθύμως, μὲ ζῆλον ἢ προσοχήν· κατὰ τρόπον ἐξαίρετον, καλότατα καθαρά· σεμνῶς, σοβαρῶς, ὡς πρέπει σεμνῷ καὶ νουνεχεῖ ἢ σύνεσιν ἀνθρώπῳ Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ. 8. »Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως, καὶ εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην«, ἔνθα ἀντίκειται τῷ, Παιδικῶς· ὡς καὶ παρὰ Πλάτ. Κρατ. »σπουδαίως εἰρημένος καὶ παιδικῶς«, μετὰ τῆς προσηκούσης σοβαρότητος καὶ σεμνότητος μετ' ἐπιμελείας, προσοχῆς καὶ φροντίδος, κατά τινα καλὸν καὶ εὔτακτον τρόπον, σοφῶς. Τὸ συγκριτικὸν, σπουδαιότερον, καὶ σπουδαιοτέρως, σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Ταχύτερον· κάλλιον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Αἰσχίν. διαλόγ. ἀ. 12. »Πότερον σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν, ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί«; ἀντὶ τοῦ, καλλίτερον, τιμιώτερον, ἐπωφελέστερον. Παρ' Ἡσιοδ. ἔ. σελ 298. φέρεται »σπουδαιέστερον« καὶ παρ' Ἡροδότ. ἀ. 8. »Σπουδαιέστερος«, ἔνθα ὁ σημειωτὴς »σπουδαιέστατος« γράφει. »Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιέστατα τῶν πρηγμάτων ὑπερτίθετο ὁ Κανδαύλης«, τὰ μεγάλης σπουδῆς ἄξια, τὰς μεγάλας καὶ μυστικὰς ὑποθέσεις. Τὸ Ὑπερθετ. »σπουδαιότατα«, διόλου ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς· μεθ' ὑπερβολῆς, λίαν ὑπερβολικῶς, παραπολύ. (τὸ συγκρ. ἀνώμ. σπουδαιότερος, ὡς καὶ τὸ ὑπερθ. σπουδαιέστατος, φέρεται συνεχῶς παρ' Ἡρδτ. π. χ. 1, 8. 133. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅστις ὅμως χρῆται καὶ τοῖς κανονικοῖς τύποις). »Σπουδαίως ἔχειν πρός τινα«, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς· »σπουδαίως ἔχειν πρός τινα«, ἀντὶ τοῦ, φροντίζειν περί τινος, ἐνθέρμως καὶ συνετικῶς ἔχειν· ἐκδοτος ἢ προσηλωμένος εἶναι εἴς τινα· ἀφ' οὗ

Σπουδαιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, οὗ τινος καὶ τὴν διάφορον σημασίαν ἔχει αὕτη ἡ λέξις· ἄρα, ταχύτης, ὀγλιγωράδα· ζῆλος, ἐπιμέλεια, φροντὶς· σοβαρότης· ἀξιοπρέπεια· καλοκἀγαθότης, χρηστότης. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιολογότης.

Σπουδαρχαιρεσία, ἡ (ἀρχαιρεσία). Ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδὴ, ὁ ἀδιάκοπος ἀγὼν εἰς ἀπόκτησιν ἀξίας τινὸς δημοσίου, ambitus. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, σπουδαρχαιρεσίαι, διὰ τοῦ, οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες, καὶ τὸ, σπουδαρχίαι, οἱ κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες· ὡς τὸ, σπουδάρχαι, ἴδε σπουδαρχέω.

Σπουδαρχέω, ῶ. Μ. ήτω (σπουδάρχης). Σπουδάζω νὰ ἔμβω εἰς ἀρχήν τινα, ἢ προσωδίζομαι, μετὰ πόθου καὶ μεστείας ἐμβαίνω εἰς ἐν ἀξίωμα καὶ ἔχω αὐτὸ διὰ πάντα, σπουδάζω, προσπαθῶ πάντα νὰ εἶμαι εἰς ἀξιώματα, Συνέσ. ἐπιστ. 101. »Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἶμι· εὑρηται καὶ σπουδαρχιάω, ὡς ὁ Φώτιος ἔχει· »σπουδαρχιάσας, ἐπιθυμήσας ἀρξαι σπουδάσας, ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς«· καὶ Ἀριστοτέλ. πολ. ἐ. 5. »Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες«· καθόλου δὲ, σπουδάζω, ποθῶ, προσπαθῶ, πασχίζω μὲ κάθε λογὶς τρόπον ν' ἀπολαύσω ἓν ἀξίωμα. Δίων ὁ Κάσσιος ἐν, νέ. 5. χρῆται ὁμφοτέροις τοῖς τύποις, ἄνευ τινὸς διαφορᾶς, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, διασπουδάζω.

Σπουδάρχης, ου, ὁ (σπουδὴ, ἀρχή). Ὁ περὶ ἀρχὰς, ἀξίας σπουδάζων, ὅς τις προσωδιζόμενος, μετὰ σπουδῆς καὶ μεστείας προχωρῶν ἐμβαίνει εἴς τι ἀξίωμα, καὶ θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὸ διὰ πάντα, Ξενοφ. Συμποσ. ἀ. 4. ἔνθα ὅμως ὁ Λ. Διονδ. ἀποβάλλει ὅλην τὴν λέξιν καὶ ἀποκαθίστησιν ἐξ Ἡσυχ. καὶ Ἀ. Β. 1. σελ. 63. τὴν λεξιν σπουδαρχίας· ὅθεν

Σπουδαρχία, ἡ. Ἡ περὶ ἀρχῆς, ἤτοι ἀξιώματός τινος σπουδὴ· ὅταν δηλαδὴ προσπαθῇ τις μὲ κάθε λογὶς τρόπον ν' ἀποκτήσῃ ἓν ἀξίωμα, δημοκοπία, Δίων Κάσ. Φίλων καὶ Πλούταρχ. εἰς Αἰμιλ. 38. καὶ Κάτωνος Σύγκρ. ὅθεν

* Σπουδαρχίας, ὁ, = σπουδάρχης.

Σπουδαρχιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπουδαρχέω, Ἀριστοτέλ. πρ. Lob. Φρυν. σελ. 81.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ· παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 595. κωμ. ἐτχηματιτμ. πατρωνυμικὸν τοῦ Σπουδάρχης. Κατὰ τοῦτο ἐτχηματίσται παρ' Ἀριστοφάν· καὶ τὸ, Στρατωνίδης, ὅστις ὑπηρέτει πάντοτε ὡς στρατιώτης· καὶ τὸ, Μισθαρχίδης, καὶ τὸ, Πανουργιππαρχίδας, ὅς τις πάντοτε ἦν Ἱππαρχος καὶ πανοῦργος.

Σπούδασμα, τὸ (σπουδάζω). Τὸ μετὰ σπουδῆς γεγενημένον ἢ γενόμενον πρᾶγμα, πάνεργον, ἐπιμέλειαν ἐπαιτοῦν, π. χ. ἀξιολογός τις τεχνικὴ οἰκοδομὴ· τέχνη, κόπος, δουλιά. Ὁ Ἀρρῖαν. ἐν Ἀναβάσ. ζ'. ζ. 13. καλεῖ τοὺς κατὰ τὸν ποταμὸν Τίγρητα Καταρράκτας, »Περσῶν σπουδάσματα«, ὅ ἐστι, τεχνικὰ ἔργα, τεχνάσματα· ὅθεν

Σπουδασματίον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν σπούδασμα, Φώτ. βιβλιοθ. Κώδ. 150. 153. καὶ 155.

Σπουδαστέος, ία, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ σπουδάζω. Ἄξιος σπουδῆς καὶ ζητήσεως, περὶ οὗ πρέπει νὰ γίνεται φροντὶς καὶ ἔρευνα· ὃν πρέπει νὰ ζητῇ τις μετ' ἐπιμελείας, Ξενοφ. Λακ. ζ. 3. »Τί πλοῦτος ἐκεῖνε σπουδαστέος«; τίς ζητεῖ ἐνεῖ πλοῦτον; τίς φροντίζει περὶ πλούτου; Ἐπίρ. σπουδαστέον, δεῖ σπουδάζειν, πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐπιμελῆται τις, Εὐρπ. Ἰφ. Α. 891.

Σπουδαστής, οῦ, ὁ (σπουδάζω). Ὁ εὐνοϊκὸς ὤν τινι, εὔνους, καλοθελητής, ὅς τις θέλει τὸ καλὸν τινος, ὅς τις π. χ. εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου καὶ θέλει τὸ καλόν μου, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 26. 2) ὀπαδός, ὁ διόλου προσηλωμένος εἴς τινα, ὁ ἐκ τῆς φατρίας τινός, Πλούταρχ. Καίσ. 54.

Σπουδαστικός, ή, όν. Σπουδαῖος, ζηλωτής, φροντιστής, ἐπιμελητής. ἐνεργητικός, δραστικός, πρόθυμος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζέσεως ποιῶν τι, Ἀριστοτ. Ῥητορ.

Σπουδή, ἡ (σπεύδω). Τάχος, ταχύτης, ὀγλιγωράδα μετὰ ζήλου καὶ σοβαρότητος, ἔπειξις. »Σπουδὴν ἔχειν«, βιάζεσθαι, Ἡρδτ. 9, 89. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρδτ. 6, 120. 7, 205. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. »Ὅκως αὐτὸν ὁρέωσι σπουδῆς ἐχόντα«, Ἡρδτ. 9, 66. ὅθεν 1) προθυμία, ἐπιμέλεια, φροντὶς, δραστικότης, ἡ περὶ τὰ καλὰ σύντονος ἀγωνία, κόπος, κάματος, πόνος. »Ἄτερ σπουδῆς«, Ὀδυσ. Φ, 409., ἄνευ κόπου, χωρὶς κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, ἀποιηνῖ, εὐκόλως. »Σπουδὴν, καὶ σπουδὴν πολλὴν ἔχειν ἢ ποιήσασθαι«, πολλκ. παρ' Ἡρδτ. »σπουδὴν ἔχειν«, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 7, 149. »σπουδὴν τινος ποιεῖσθαι«, μὲ ζῆλον μέγαν φροντίζω περί τινος, Ἡρδτ. 1, 4. 2) θέλημα μὲ τὰ σωστὰ, στερεὸν φρόνημα, θέλημα. »Ἀπὸ σπουδῆς«, μὲ ὅλα τὰ σωστὰ, Ἰλ. Η, 359. Μ, 233. 3) ζῆλος ὑπέρ τινος καὶ εὔνοια, πόθος, κλίσις, εὔνοια, ἔφεσις, ἡ μετὰ ζέσεως προθυμία, ἣν ἔχει ἡ δεικνύει τις ὑπέρ τινος· ἄρα ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, μερὶς, ληψομερία, τὸ κρατεῖν τὸ μέρος τινός, τὸ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τινός. »Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδήν«, Ἀντιφων. σελ. 786. »διὰ τὴν εὔνοιαν καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ἔχουσι πρός ἐμέ· διὰ τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου, ἤτοι ἀπὸ τὸ ταράφιμου, ἀπὸ τὴν φατρίαν μου· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κράσσ. 7. »Σπουδαῖς καὶ συνηγορίαις, κτώμενος δύναμιν«, ταῖς τοῦ τυγχεῖν ἀρχῶν καὶ τιμῶν ἐπιμελείαις, ἔνθα τὸ σπουδαί, ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. Intrigues ἢ τῷ, brigues, ἴντριγες, ἀνακατώματα, ἢ κινήματα ὀραστήρια διὰ μέσου πολλῶν ὑποκειμένων εἰς τὸ τυχεῖν τοῦ ποθουμένου, Ἰταλ. brogli. 4) σεμνότης, σοβαρότης, ἐμβρίθεια, κοσμιότης· ἀξιοπρέπεια ἀντικ. τῷ, Παιδιά, καὶ Γέλως. Ξενοφ. Συμπ. ἀ. 13. »Σπουδῆς μεστοί, γέλωτος ἐνδεέστεροι· καὶ κατ' ἀρχὰς αὐτόθι. »Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς«. 5) τὸ νὰ τιμᾶτίς τι, νὰ ἔχῃ προσοχὴν εἴς τι, νὰ θεωρῇ τι ἄξιον προσοχῆς καὶ θεραπείας ἰδιαιτέρας, προσοχὴ, égard Γαλλ. Ξενοφ. Συμπ. 1, 6. »Ἐπιδείξω ὑμὶν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄνταα, πολλῆς προσοχῆς· διότι μικρὸν ἀνωτέρω εἶπεν. »Ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν«· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. γ'. 3. »Ἐπιδείξαι τὴν σοφίαν«. »Πράγματα ἄξια σπουδῆς«, ἀξιοτίμητα, ἀξιοαγάπητα, πολύτιμα· ἄξια τιμῆς μεγάλης, φροντίδος, ἐπιμελείας, ἐρεύνης, ζητήσεως, κόπου, κ. τ. τ. Πλούταρχ. περὶ Κλεοπάτρ. »Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον«, τὰ πλέον πολύτιμα ἢ ἀξιοτίμητα πράγματα. Ὁ Φώτιος ἐσημ. ἐξ Ἀριστοφάν. τὸ »σπουδὴν ποιεῖσθαι« ἀντὶ τοῦ, ὀργίζεσθαι· τὸ δὲ »ὡς εἶχε σπουδῆς«, ὅσον ἐδύνατο, ὅσον ἠμπορούσεν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ »σπουδὴν« καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους ἢ ἢ περὶ τὰ μαθήματα ἐπιμέλεια· ἴδε ἐν τῷ, σπουδάζω. 6) ἐξαιρτ. συνεχῶς ἢν ἐν χρήσει ἡ δοτικὴ σπουδῇ, ὡς δοτικοφανὲς ἐπίρρ. (ὡς καὶ τὸ σχολῇ ἐκ τοῦ σχολή), καὶ α) ἀντὶ, ἐν τάχει, ἐν βίᾳ, μὲ ὀγλιγωράδαν, Ὀδ. Ν, 279. Ο, 209. Ἡρδτ. 9, 1. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 586. β) μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, ἐνθέρμως, φροντιστικῶς, προθύμως. »Σπουδῇ πολλῇ«, Ἡρδτ. 1, 88. ὡς τό, σχολῇ· ὡσαύτ. »μετὰ σπουδῆς καὶ σὺν σπουδῇ«, Ξεν. γ) ἐπίτηδες· μὲ τὰ σωστὰ, Valck. Φαλαρ. σελ. ιζ'. Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 321. πολλὰ συχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐξαιρ. παρὰ Θουκ. καὶ περὶ τούτων τῶν τριῶν σημασιῶν ἰδοὺ καὶ ἄλλα τινὰ παραδείγματα. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ἀ. 4. »Τοιαῦτα ἐπαιζον σπουδῇ«, σεμνῶς, μὲ τὰ σωστὰ· καὶ ἐν ἡ. γ'. 18. »Παίζεις, ἔφη, — ὀμόσας εἶπεν, ἢ μὴν σπουδῇ λέγειν«, χωρατεύεις, εἶπε — ὁ δὲ ὀμόσας εἶπε, μὰ τὸν θεόν, θὲν χωρατεύω, ἀλλὰ τὰ λέγω μὲ τὰ σωστά μου· ὁ αὐτὸς ἐν Ἕλλην. δ'. ἐ. 8. »Οἱ δορυφόροι παρηκολούθουν σπουδῇ«, μετὰ προθυμίας, προθύμως· ὡς καὶ ἐν ς', ὁ'. 20. »Ἀνεχώρουν πολλῇ σπουδῇ«· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο, 229. »Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε«, ἐσπουδαγμένως, κατὰ τάχος, ἢ μετὰ τάχους· παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολογ. 11. »Σπουδῇ χαριεντίζεται· ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, πολύ. δ) μετὰ κόπου καὶ πόνου, μετὰ βίας, μόλις, δυσχερῶς, μετὰ κακοπαθείας. »Σπουδῇ δ' ἕζετο λαός«, Ἰλ. Β, 99. »Σπουδῇ παρπεπιθοντες ἑταίρου χώομενον κῆρ (Ἰλ. Ψ, 37.)«

μόλις, καὶ μετὰ βίας· πρβ. Ἰλ. Ε, 893. Δ, 562. Ν, 657. Ὀδ. Ω, 119. Παρὰ Γαλην. «Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλές, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο», δὲν ἤθελεν ἦναι ὀλιγώτερος ὁ κίνδυνος εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ὅ ἐστι, πολὺ περισσότερος ἢ μεγαλήτερος ἤθελεν ἦναι ὁ κίνδυνος. Θουκυδ. ἡ. 27. «Ἡ μόγις ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἑκουσίαν ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ προτέρᾳ ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ μὴ βιαζομένῃ γε, πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι», ἔνθα ποῦ δήω κεῖται, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐκτὸς, ἂν δὲν ἦναι βία, ἀνάγκη. Ἐν τοῖς καλλίστοις Χειρογράφοις φέρεται ἀμφότεραι αὗται αἱ γραφαί. Παρ' Ἀράτῳ 1039. φέρεται κοὐρ αὕηται σπουδῇ», ὅπου γραπτέον δεῖ «σπουδῇ», ὁ ἀ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, βραδέως· ἴδε Τάχα. — Κατὰ πάντα τό, παιδιὰ ἀντίκ. τῷ, σπουδῇ, Wyttenbach. ep. cr. p. 236. (ἐκ τοῦ σπουδῇ τὸ Λατ. studeo, studium.)

Σπουδογέλοιος, ὁ, ἡ (σπουδή, γέλοιος). Ὅστις ἐν τῷ σεβαρῶς, σεμνῶς ὁμιλεῖν μιγνύει καὶ τινα γελοιώδη, ἢ ὁ ἐν τοῖς σοβαροῖς, σεμνοῖς πράγμασιν ἀναφέρει καί τινα γελοιώδη· ὁμιλῶν τις μὲ τὰ σωστὰ λέγει καὶ [illegible] Σταράβ. ιζ'. καὶ Διογ. Λαέρτ. θ'. [illegible]

Σπυραθία, ἡ, = σπύραθος, ἀμφ.

*Σπυράθιον, τό, = σπύραθος. (ᾳ)

*Σπύραθος, ὁ, καὶ, ἡ· Ἡ τῶν αἰγῶν ἢ προβάτων κόπρος, καὶ καθόλου, ἡ στρογγύλην, ἢ σπειροειδῆ μορφὴν ἔχουσα κόπρος τῶν λεπτῶν ζώων, τριβηλιά, βιβηλιά. (κυρ. κάθε στρογγυλόκλωστον, στριμμένον σῶμα, παρὰ τὸ σπεῖρα.)

Σπυραθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπυράθου, τριβηλιάς, ἤτοι προβάτου καὶ αἰγὸς κόπρου εἶδος ἔχων· σπυράθῳ, τριβήλῃ ὅμοιος.

Σπυράς, ἄδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπύραθος.

Σπύρδαναν, τό· ταὐτὸν τῷ, σπύραθος, Πολυδ. ἑ. 91. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἠσπορδύγγιον ἔχει.

Σπυρδίζω, ταὐτὸν τῷ, πυδαρίζω, Ἡσύχ. καὶ Φάτ. ἐξ Ἀριστοφ.

Σπυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπυρίς, Ἀριστοφάνης. Ὄρν. 453. 469.

*Σπυριδόν, Ἐπίρρ. Δίκην σπυρίδος, κατὰ τὸ εἶδος ἢ σχῆμα αὐτῆς, Δ. Β. 2. σελ. 786.

*Σπυριδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σπυρίδος, ὁ σπυρίδος εἶδος ἔχων, Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 1096.

*Σπυρίδων, ωνος, ὁ, = σπυρίς, Πολυδ. 7, 173.

Σπυρίς, ίδος, ἡ (σπεῖρα). Πλέγμα τι ὡς κόφινος, ἐν ᾧ φέρουσί τι, ἢ καθυποβάλλουσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸ πιστήριον, ἐξαιρτ. ἁλιευτικὸν κοφίνιον, ψαροκάλαθον, ζεμπίλι, Ἡρδ. 5, 16. sporta, sportula. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σπυρίχνιον, πλεκτόν τι ἐξ οἰσυΐνων· ὁ δὲ Φωτιος· σπυρίς, τὸ τῶν πυρῶν ἀγγεῖον· ἢν δὲ τοῦτο καὶ σκεῦος δεκτικὸν βρωμάτων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκοις Ζεμπίλ, καὶ κοινῶς, Ζεμπίλιον, λεγόμενον. Ὁ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 10. ἔχει. «Σπυρίσι δειπνίζειν· ὁ Ἀθηναιος ἐν ἡ. σελ. 365. «Οἶδασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα», ἀναφέρων καὶ παρίδειγμα ἐκ Φερεκράτους. «Σύσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι, ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλημα· καὶ ἑρμηνεύων αὐτό, λέγει. «Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ κατασκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, παρά τινα δειπνήσων ἴοι». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ἀπὸ σπυρίδος δειπνίζειν, τρώγειν ἀφ' ὅ,τι ἔχει τις εἰς τὴν σπυρίδα του, ἤτοι εἰς τὸν τρουβάν του, ὅταν δηλαδὴ ὑπάγῃ τις πρός τινα νὰ γευθῇ καὶ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ φαγητόν του. Ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 226. «Σπυρὶς ἰχθυοδόκος», τὸ Ζεμπίλιον, ᾧ φέρουσι τοὺς ἰχθύας.

Σπυρίχνιον, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ, σπυρίς.

Σπυρός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, πυρός. Σῖτος, παρὰ Συρακουσίοις, Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. σπυρίς.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Τ.

Σταβεύς, έως, ὁ· καὶ, σταβατίνης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Κωπεών, κωπεύς, νεωτερ. λέξεις, Ἡσύχ.

Στάγδην, Ἐπίρ. (στάζω). Κατὰ σταλαγμούς, κατὰ σταγόνα, ὅταν δηλαδὴ σταλάζῃ τι ὑγρὸν ἀπὸ σταλαγματιὰν εἰς σταλαγματιάν.

*Στάγες, ὅρ. σταγών.

*Σταγειός, ὁ (στάζω). Σταλαγματιά, Ο'.

Σταγετός, ὁ. Σταγών, σταλαγμός, Ἀχίλ. παροιμ. ιθ'. 13.

Στάγιον, τό. Τὸ σημεῖον τοῦ ς', ἢ τοῦ στίγματος, ἀμφ.

Στάγμα, τό (στάζω). Σταλαγμὸς, ῥανὶς· ὑγρότης, ἡ ῥευστότης. «Στάγμα τῆς αἰθεμουργοῦ», μέλι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Σταγονίας, ου, ὁ (σταγών). Ὁ σταλάζων, στάζων, κατὰ σταγόνας σταλάζων, Διοσκορ. ἀ. 81. «Λίβανος σταγονίας».

Σταγρός, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, στάζω.

Στάγων, ονος, ὁ (στάζω). Σταλαγμὸς, ῥανὶς, σταλαγματιά· πλῆθ. στάγες, ὡς ἀπὸ τοῦ, στάξ, Ἀπ. Ρ. 2) μέταλλόν τι· κατά τινας, καθαρὸς σίδηρος· πιθανῶς δὲ μέταλλον, εὐκόλως ῥευστόν, scannum. Ὁ Τίμαιος ἐν σελ. 556. (Ἐκδ. Gale) μετὰ τὸ, μόλυβδος καὶ κασσίτερος τὰ μέταλλα, ἔχει ἔτι καὶ σταγών, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, «Τὸ καθαρὸν σιδήριον». Κατὰ Πυθαγόραν (παρὰ Διογ. Λαερτ. ἡ. ἀ. 28.) λέγεται τὸ ἀνδρικὸν Σπέρμα «σταγὼν ἐγκεφάλου· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. (ἀρεσκ. φιλοσ. ἑ. 3) «Ἀφρὸς τοῦ χρηστοτάτου αἵματος».

Σταδαῖος, αία, αῖον (στάδην). Ὀρθιος, ἢ ἴσιος, Ἡσύχ. ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 515. φέρεται, «Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἑστάναι», ἀντὶ τοῦ, μαχητὴς, ἐπιστάτης, διευθυντὴς τῆς μάχης, καὶ ἐν Πέρσ. 239. «Ἔγχη σταδαῖα», ὅπλα, δι' ὧν ἐν σταδίᾳ ὑσμίνῃ, μάχῃ», ἤτοι ἐν μάχῃ κατ' ἀνοικτὸν κίμπον μαχόντων. «Μίλος σταδαῖος», τὸ πρῶον καὶ ἥμερον καὶ εὐρύθμως γινόμενον, ἢ = ὄρθιον μέλος, Ἡσύχ.

Στάδην, Ἐπίρ. (ἵστημι). Ἰσταμένως, ἴσια ὄρθια, ἢ στερεῶς ἱσταμένως, στεκάμενα. 2) μεμετρημένως· κατὰ τὸ ζύγι, βάρος, Νικ. πρβ. Στήδην. (ν -)

Σταδιαῖος, αία, αῖον (στάδιον). Μέτρον, ἢ μῆκος ἑνὸς σταδίου ἔχων· σταδίου μῆκος ἔχων, εἴτουν 600 Ἑλλην. ποδῶν τὸ μῆκος. 2) = σταδαῖος, «Χιτὼν σταδιαῖος. Μάχη σταδιαία· ἴδε Στάδιος. Ὁ Θεμίστιος ἐν Λόγ. κγ'. τάσσει τὸ «σταδιαῖον» ἀπεναντίας τοῦ, Πλανήτης.

Σταδίας, ου, ὁ, Ἰων. σταδίης, = σταδιεύς, πλλ' ἀμφ. Ἀνάλεκτ. Βρυγκ. β'. σελ. 320. «Τὸν σταδίην πρῶην Ἐρασίστρατον», ἀντὶ τοῦ, Σταδιοδρόμον, ἀλλ' ἐνταῦθα κάλλιον «Σταδιῆ», γραπτέον.

Σταδιασμός, ὁ. Ἡ κατὰ στάδια μέτρησις· ὡσανεὶ ἐκ τοῦ

Σταδιάζω, Κατὰ στάδια μετρῶ.

Σταδιεύς, έως, ὁ. καὶ σταδιευτής, οῦ, ὁ, Ταὐτὸν τῷ, Σταδιοδρόμος. Ὁ εἰς τὸ στάδιον ἀγωνιζόμενος, τρέχων. ὅθεν, «Σταδιεὺς, ἡ, σταδιευτὴς ἵππος», Νικήτ. Χρον. θ'. 9. ἐκ τοῦ, Σταδιεύω· ὁ αὐτὸς αὐτόθ. θ'. 12. «Περοδίαν σταδιεύω», ἐν τῷ σταδίῳ τρέχω τὸ στάδιον, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τρέχω.

Σταδιευτής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Σταδιεύς. ἐκ τοῦ

Σταδιεύω, (σταδιεύς). Τρέχω ἐν στάδιον μακράν· ἢ τρέχω, γυμνάζομαι εἰς τὸ στάδιον· καθόλου, τρέχω. ἴδε ἐν τῷ, Σταδιεύς.

*Σταδίη, ἡ, ὅρ. στάδιος.

Σταδιοδρομέω, ῶ (σταδιοδρόμος). Τρέχω τὸ στάδιον, διὰ νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον. Παρ' Εὐρπ. Ἡρακλ. μαινομ. 859. εὕρηται ἀνμλ. μελλ. τούτου σταδιοδρομοῦμαι, ἔνθα ὁ Ἑρμάν. εἰχ' ἀνάγκης θέλει ν' ἀναγνασθῇ, στάδια δραμοῦμαι, ὅρ. Σαιφ. κατόπιν Hemst. Πλουτ. σελ. 513. Lob. Φρυν. 618. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σ. 363.

*Σταδιοδρέμης, ου, ὁ = σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρόμος, ὁ, ἡ (στάδιον, τρέχω, δραμεῖν). Τρέχων τὸ στάδιον, ἀγωνιστὴς τοῦ σταδίου, τρέχων διὰ νὰ κερδήσῃ τὸ βραβεῖον, καὶ, οὐσ. ὁ στ., ὁ τρέχων εἰς τὸ στάδιον ἀνήρ. Κατὰ Διοσκορ. ὁ σταδιος ὀναμετρῶν τὸν περίπατον. Τὸν τύπον «Σταδιοδρόμης, ους ὁ, ἔχει μόνον ὁ Πολυδ. ἐν γ'. 146

Στάδιον, τό· ἡ, Στάδιος, ὁ (ἵστημι). Κυρ. τὸ στερεῶς ἱστάμενον. ὅθεν μῆκος γεωγραφικόν, ἢ μέτρον μήκους ἀποστάσεως καὶ διαστήματος τοπικοῦ, ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε βημάτων περιεκτικόν, 600 Ἑλλην. ἢ 625. Ῥωμ. ποδῶν. Καθ' Ἡρόδτ. 2, 149. ἑκατὸν ὀργυιαῖ, τὸ στάδιον. «Ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἶναι στάδιον ἑξάπλεθρον, ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιᾶς μετρεμένης καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου.» καὶ ἐντεῦθεν Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὸ Στάδιον 6. πλέθρα, καὶ 60. ἀκένας. Ἔχει 40. ὀργυιὰς Ῥηνικάς· καὶ 40. ἢ κατ' ἄλλους, 41⅓. στάδια ἀποτελοῦσιν ἓν Γεωγραφικὸν ἢ Γερμανικὸν μίλιον, καὶ 233. ὀργυιὰς ῥηνικάς· ἢ καὶ ἄλλως, Ὀκτὼ στάδια, ἀποτελοῦσιν ἓν Ῥωμαϊκὸν μίλιον, Στράβ. ζ'. σελ. 497. Τὸ ὀλυμπιακὸν Στάδιον περιεῖχεν ἑξακοσίων Ἑλληνικῶν ποδῶν μῆκος, ὅρα 48. ὀργυιῶν Ῥηνικῶν 10 ποδῶν καὶ 3 δακτύλων. μακρότερον δὲ στάδιον, τοῦ ὁποίου 7½ ἀποτελοῦσιν ἓν Ῥωμ. μίλιον, φέρεται κατὰ πρῶτον παρὰ Δίων. Κασσ. Ὁ Ἡροδτ. χρῆται ἐν τῷ πλθ. τῷ τε οὐδετ. καὶ ἀρτεν. τύπῳ. 2) ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος ἔνθα θηλ. ἔτρεχον οἱ σταδιοδρόμοι, Ἰακ. Α. Π. σ. 818. ἐπειδὴ ὁ περιφημότατος, ὅστις ἦτον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπετέλει κατ' ἀκρίβειαν ἓν στάδιον, οἱ δὲ λοιποὶ τοιοῦτοι τόποι ἐγώιος διετάττοντο κατὰ τὸ μῆκος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. ὅθεν, «Ἀγωνίζεσθαι στάδιον», τρέχω εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου καὶ οὕτω νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον, Ἡρδτ. 5, 22. 3) τὸ τρέχειν εἰς τὸ στάδιον, ὁ δρόμος· ἔτι δὲ ἡ νίκη ἐν αὐτῷ. 4) στάσις, ἀκινησία. Ὁ Φώτ. ἐν Λ. «Λέγεται δὲ στάδιον ἁπλῶς καὶ τὸ, ἵστασθαι καὶ ἀκινητίζειν. Δίων ἐν λθ'. Ῥωμαϊκῶν. «Τῷ δὲ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἠσχάλλον.» (Δωρ. σπάδιον, ὅθεν τὸ Λατ. spatium.) [ᾳ]

Στάδιος, ία, ιον (ἵστημι). Ἱστάμενος· στερεός. ὅθεν παρ' Ὁμήρ. «Σταδία μάχη, ὑσμίνη,» Ἰλ. Ν, 314. 713. ἢ ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ, ὑσμίνη, «Ἐν σταδίῳ», Η'. 241. σημαίνει τό, Συστάδην μάχεσθαι, ἢ συστάδην καὶ ἐκ χειρὸς μάχη, ἢ κατὰ σύστασιν γιομένη, ἢ τακτικὴ δηλαδὴ, ὅταν συμπλεχθῶσι τὰ δύο στρατεύματα καὶ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας, μάχη εἰς ἀνοικτὸν κάμπον, μάχη πεζῶν ὁπλιτῶν, ὅταν σφίγγῃ ὁ ἐχθρὸς τὸν ἄλλον μὲ ποδάρι πρὸς ποδάρι, ἀντίκ. τῷ, ἀκροβολισμός· πρβλ. καὶ Ἰλ. Ν, 514. Ο, 283. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πε-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΔΗΜΟΣ ΘΕΙΟΣ

ζῷ, ἡ σταδία, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ, μάχη, ὡς παρὰ Θουκ. δ'. »Ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦνα. 2) ἱστάμενος ὀρθία ἡ ἵππος κορδωτός, ἄκαμπτος, ἤτοι μὴ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἢ λιγυστῇ· ὅθεν, χιτὼν σταδίος, = ὀρθοσταδίος, ἤτοι χιτὼν μακρύς, κρημάμενος εἰς τὸ κάτω κατ' εὐθεῖαν, ἄζωστος, Lob, Φρυν. σ. 233 καὶ ἑπομένως, »Θωρὰξ σταδίος,« ὁ στατός, στιωτός, ὁ μὴ ἔχων ἁρμοὺς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ λιγύζεσθαι· ἀλλ' ἄωθεν ἕως κάτω στερεῶς καὶ ἀκλινῶς ἱστάμενος· ἀντίκειται τῷ, ἀλυσιδωτός. 3) ὅ,τι γίνεται ἐν τῷ ἵστασθαι, ὄρθιον εἶναι. 4) σταθμητός, σταθμηθείς, ζυγιαθμένος, Νίκανδρ Ἀλεξ. 402.

*Στάδιος, ὁ, = στάδιον.

Σταδισμός, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σταδιασμός, ἐκ Πτολεμ. ς'. 7.

Στάζω, Μ. ἀόρ. Ἐνεργητ. Ποιῶ τι σταλάζειν, εἰς σταλαγμοὺς ὁδεύειν, κατὰ σταλαγμοὺς χύνω, ἐγχύνω, Ἰλ. Τ. 34. »Πετρόπλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν,« ἔσταξεν, ἔχυσεν, οὕτω καὶ ἐν στίχ. 354. »Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἑνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μέμν λιμὸς ἔκηται,« σταλάξον, χύσαι· καὶ τροπ. »οἶδεν, χάριν στ.«, Φλοστρ. Εἰκ. 738. καὶ παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. »Φίλτρον ἑνὶ κραδίῃ στάξεν θεός«. 2) ἀμετβτ. στάζω, πίπτειν κατὰ γῆς ἀπὸ κόμπον κόμπον· τρέχω, ῥέω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἀφ' ἑαυτῶν κατὰ γῆς, π. χ. ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1008. »Καρπώματα σταζοντα,« τὰ ὡριμάζοντα καὶ πίπτοντα ἀπὸ τῶν δένδρων, οἱ ὡριμασθέντες καὶ πίπτοντες ἀπὸ τῶν δένδρων καρποί. ὅθεν, σταγρός, ἀντὶ σταγερός, ἐπὶ καρπῶν, ὡρίμος, ὅ,τι πίπτει ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τὴν ὡριμότητα· ἐπὶ δὲ οἰκιῶν, εἶναι ἐρείψιμος, ἢ πρώτιμος, ἕτοιμος διὰ τὴν πολυκειρίαν νὰ πέσῃ, ὡς παρ' Αἰνίᾳ τακτικ. 11. »Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα,« τὰ σαθρὰ ἢ σεσαθρωμένα, τὰ πρώσιμα, τὰ πίπτοντα. μετὰ γεν. »πόντου στ.«, Λυκόφρ. 331. πάντῃ ἀναλόγως ἄλλοις ταυτοσήμοις ῥήμασι (ὅθεν σταλάω, σταλίζω, σταλίσσω, καὶ τὸ Λατ. stagnum.)

Στάθεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ ἐστάθησαν· τὸ δὲ, σταθὲν, ἔστι μετοχ. οὐδ. πληθ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι. (α̃)

Σταθερός. ά, όν (ἵστημι). Στατήμιος, στερεῶς ἱστάμενος, στερεός, ἀμετάβητος, ἀκίνητος, μόνιμος, βέβαιος, βέβαιος, ἤτοι κρ. ἡρεμῶν· ἐπὶ δὲ ῥευστῶν, πηγμένος, πηκτός· πεπηγμένος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἡτοῦ ἀλλήστης, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 243. »Ἠϊόνες σταθεροί« - τὸ δ' ἴχριον ἐπλήμμυρε χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἤρπαζεν ἠϊόνων Ὀλκάδα τὴν δείλαιαν,« καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 185. »Σταθερῇ«, ἔνθα προτυπωθεῖσα τὸ, ἠϊόν, σημαίνει τὸν Αἰγιαλόν, τὴν παραθαλάσσιαν· τὸ δὲ παρ' Ἀππιαν. ά. σελ. 442. »Τέφρα σταθερόν,« δὲν εἶναι Ἑλληνικόν, ἀλλὰ Ῥωμαϊκός, ὡς τὸ, Aqua Stagnans, ἱστάμενον ὕδωρ (ἐναντίον σταλάσσοντος). »Σταθερὰ μεσημβρία.« (Πλάτ. Φαίδρ. 19.), λέγεται ὁ καιρός, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἵσταται ἴσα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν ταυτῷ φαίνεται ὡς ἀκίνητος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας δηλαδὴ (τὸ μεσημβρινόν) ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται. Ὁ Σχολιαστὴς λέγει. »Σταθερόν, τὸ σφόδρα θερμόν· ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας - καὶ τὸ ἑστὼς δὲ καὶ ἡσεμοῦν σταθερὸν λέγουσιν« ἢ κατὰ Φώτιον. Τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότατον τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἑρμείας ἔχει. »Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἵσταται δοκεῖ.« Λέγεται καὶ »Σταθερὸν ἦμαρ« (παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. ά. 450.) καὶ, »τὸ σταθερὸν τῆς μεσημβρίας«, τὸ μεσημβρινόν, τὸ μέγιστον καῦμα τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἀντίμαχος εἶπε καὶ »Θέρεος σταθερόν,« τὸ μεσαίτατον τοῦ θέρους, καθ' ὃν καιρὸν γίνονται τὰ μεγάλα καύματα, Ruhnk. Πμ. σ. 231. »Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον«, (Εὐνάπιος· εἰς Προκόπ.) τὸ Μεσονύκτιον. ὅθεν

Σταθερότης, ητος, ἡ. Σταθμότης, στερεότης, ἡ στερεὰ ὕπαρξις· στάσις, ἀκινησία· ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ εἶναι τοῦ σταθεροῦ.

*Σταθεύσις, ἡ (σταθεύω). Θέρμανσις, ζέσσασις, βράσιμον κατ' ὀλίγον καὶ εἰς ὀλίγον πῦρ.

Σταθευτός, ή, όν. Ἡρέμα πεφλογισμένος, κατακαυμένος, ἐστεμμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 22. »Σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,« κατακαυμένος. ἐκ τοῦ

Σταθεύω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἢ κατ' ὀλίγον ὀπτάω, ψήνω, φλογίζω, καίω, Σχόλια Αἰσχύλ. 22. »Σταθεύειν, τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾶν, φασὶν οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφαν. Ἀχαρν. 1041 »Τὰς σηπιὰς σταθεύειν,« ἤτοι χῇ τῷ πυρὶ χλιαίνειν, ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Λυσιστρ. 373. καὶ Ἐκκλ. 127. ἐπὶ ὅτε εὑρηται γεγραμ. καὶ, σταθεύω (οὔτε παρὰ τὸ, εὖω, οὔτε δὲ παρὰ τὸ, θέρος, ἀλλὰ πθεν. παρὰ τὸ, σταθερός.)

Σταθερός, ά, όν, = σταθερὸς, Sohaef. Διον. συνθ. σ. 338. ἀφ' οὗ

Σταθερότης, ητος, ἡ, = σταθερότης.

Στᾶθι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στῆθι, προστακτικ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι.

(Σταθμάω, ῶ. Μ. ήτω), συνήθ. κατὰ μέτρην ἀπόθ. διάθεσιν Σταθμάομαι, ῶμαι Ἰων. σταθμέομαι, Μλ. μέτ. μετὰ παθ. σημτ. ὡς παρ' Ἀρίστφ. Βατρ. 805. (σταθμῆ). Κυρίως, μὲ τὴν σταθμὴν μετρῶ· ὅθεν καθόλου, μετρῶ, καταμετρῶ, Πινδ. Ὀλ. 10, 53. ἔτι δὲ, ἀριθμῶ, ζυγιάζω· ἐκτιμῶ, ξυστιμῶ, διατιμῶ, λόγον ποιοῦμαί τινος, θεωρῶ τι ὡς ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, μετὰ αἰτ. τοῦ πρακτ. Heind. Πλάτ. Λυσ. σ. 205. Α. Κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐν χρήσει, σπανίως. 2) τροπικ. κρίνω, κρίνων ἀποφαίνομαί τι· ὅτι ἔχει καλῶς, ἢ ἀκριβῶς· ἐξετάζων κρίνω ὀρθῶς, δοκιμάζω, μετ' ἀκριβείας ἐρευνῶ, ἀνακρίνω, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. συγγρ. 63. »Καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινὲς ἀτῷ, εὖ ἂν ἔχοι.« Τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω, συμβάλλω, »Πρήγματι σταθμήσασθαι, ἕκτινος πράγματος συμπεραίνειν, Ἡρόδ. 2, 2. πρόλ. 8, 130. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται συνεχέστερον παρ' Ἡροδότ. β'. 2. γ', 15. ζ'. 214. καὶ 237. καὶ τὸ »Σταθμόσταθαι.« »Πρότερον ἐκ τούτου σταθμόμενος, καὶ τῷ ἑόντι, τεκμαιρόμενος συμπεραίνων, εἰκάζων. ὁρ. σταθμόω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Λυσ. 4. »Τούτων δέτι σταθμῇ;« τί τὴν γνώμην ἔχεις; τί στοχάζεσαι ἐπίνω εἰς αὐτά.

Σταθμεύω, Μ. εύσω (σταθμός). Κατάλυσιν, ἐν σταθμῷ ἔρχομαι, κουμίζω, κάμνω ἢ ἔχω κοναύκι, Ἀππιαν.

Σταθμή, ἡ (ἵστημι). Κανών, γνώμων, κατασταθμητήρια, ἐργαλεῖον τεκτονικόν, δι οὗ ἀπορθοῦσι καὶ ἰσάζουσιν οἱ τέκτονες τὰ ξύλα (γωνιαί), ὅθεν, »δόρυ σταθμῇ εὐθύνεινα πολλαχ. ἐν Ὀδ. ἡ, »σταθμὴ δόρυ ἐξεύθυνεν, ἐν Ἰλ. Ο, 410. »Ἀλλ' ὥστε σταθμὴ δόρυ νηΐον ἐξεύθυνε τέκτονος ἐν πελάμῃ.« καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 243. »Ἕστε δ' ἐπεστεμένως καὶ ἐπὶ σταθμὴν ἴθυνε.« Ἐξιρέτως δὲ λέγεται τὸ λεπτὸν σχοινίον τῶν τεκτόνων, μὲ τὸ ὁποῖον βεπτίζουσιν ἔν τινι ὑγρᾷ βαφῇ, σημειοῦσι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν σανίδων εὐθείας γραμμάς, ἵνα κατ' αὐτὰς πελεκηθῇ ἴσια ἡ σανίς· ἢ σχοινίον λεπτὸν χρειόμενον μίλτῳ, ὅ ἐστιν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι, ᾧ σημειούμενοι διορθοῦται τὰ ξύλα, ἢ ὁ μίλτος ἢ ἑτέρῳ χρώματι κεχρισμένον, γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται· ὅπερ ἄλλως καὶ, »Σπάρτος τεκτονικὴ« λέγεται· ἢ συνήθεια προφέρει τοῦτο διεφθαρμένως »Σταφνη« λέγουσα. Ἀριστοτέλ. »Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ σταθμῇ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν κεμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων,« ἔνθα τὸ, κάθετος δηλοῖ τὸ παρὰ τοῖς ἡμετέροις οἰκοδόμοις »Ζύγιον, καὶ Ζυγὶ« λεγόμενον λέγεται δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς σταθμῆς γινομένη εὐθεῖα γραμμή, διεύθυνσις, καὶ ἐντεῦθεν αἱ φράσεις. »Ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, παρὰ σταθμὴν, (ἔνθα σημειωτέον, ὅτι τοῦτο σημαίνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς μικρὸν κατωτέρω ἀναγινώσκεται),« ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθὺ, ἴσια, κατὰ τὴν γραμμὴν, ἢ εἰς τὴν μεγίστην ἢ κατὰ τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ εὐθύτητα· ὅθεν καὶ τὸ »Σταθμῆς ἀκριβέστερος,« πλέον ἀκριβὴς καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς σταθμῆς· ἢ, τοῦ κανόνος εὐθύτερος. »Κατὰ σταθμὴν ἐνόησας,« λίαν καλῶς, πολλὰ καλὰ ἐνόησας, καλὰ ἐστοχάσθης. Θεόκριτ. εἰδ. κ'. 193. »Παρὰ σταθμὴν,« παρὰ τὸ πρέπον, ἐναντίον τοῦ εὐσχήμονος καὶ ὀρθοῦ ἢ τοῦ πρέποντος. »Ἢ ἐπ' εὐθὺ σταθμὴ« Ἡλιόδωρ. ἡ. σελ. 338. ἢ κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσις. »Λευκὴ σταθμὴ,« ἄσπρη σάφνη, ἢ μὴ ἀλειμμένη καὶ ἑπομένως μὴ χρωματίζουσα, μηδεμίαν γραμμὴν σημειοῦσα. ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἀποφαίνεται βεβαίως διά τι πρᾶγμα, δὲν κάμνει διαφορὰν, δὲν ἐκλέγει ἢ προτιμᾷ ἀποφασιστικῶς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, δὲν δεικνύει ἰδίαν του γνώμην καὶ προαίρεσιν, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Linea alba, ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων. Αἴλιος Διονυσ. παρ' Εὐσταθίῳ. »Λευκὴ σταθμὴ«, ὁ μηδὲν διακρίνων, μηδὲ διαγινώσκων. Heind. Πλάτ. εἰς Χαρμ. 154.« Ἐκεῖ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητόν, ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ σταθμὴ εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς,« ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. »Λευκὴ σταθμὴ, ἐπὶ τῶν ἄθλα ἀθλίοις σημειουμένων, κἂν τούτῳ μηδὲν συνιέντων. Ἢ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις σταθμὴ λευκὴ, οὐδὲν δύναται δεικνύναι, διὰ τὸ μὴ παραλλάττειν, καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου γινομένη· ὡς Σοφοκλῆς Κηφαλίωνι.

»Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
Οὐ μᾶλλον, ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ σταθμή.

Ἔστι δὲ σταθμὴ, σπάρτος τεκτονικὴ, κατ' ἐλλειψιν δὲ εἴρηται ἡ Παροιμία· ὅθ καὶ ἀσαφὴς ἐγένετο, τὸ δὲ ὅλον ἔστι τοιοῦτον. »Ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ σταθμὴ« τὸ δὲ »Πρὸς σταθμὴν πέτρον τίθεσθαι,« ὅπερ ὁ Πλούταρχ. εἶπε καὶ, »Πρὸς σταθμὴ πέτρον τίθεσθαι,« καὶ, »Μήτι πρὸς πέτρῳ σταθμὴν·« καὶ ὁ Βασίλειος Δωρικῶς· ἀπό τινος παλαιοῦ Ποιητοῦ, »Τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρτον ἄγοντες, δηλοῖ τὸ ἀνάπαλιν καὶ ἀντεστραμμένος ποιεῖν τι, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ νὰ κάμνῃ τις τὸ ἐναντίον, ὅ ἐστιν, ἀντὶ δηλαδὴ νὰ θέτῃ τις τὴν σταθμὴν ἐπὶ τὸν λίθον ἵνα σταθμήσῃ αὐτόν, τίθησι τὴν πέτραν ἐπὶ τὴν σταθμὴν. 2) ἡ κάθετος βολὶς, ἤτοι ἡ κρεμαμένη μολίβδαινα εἰς τὸ νεροζύγιον, ἤτις καὶ Σταφυλὴ, λέγεται. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Νεροζύγιον· ἰσοδυναμεῖ ἄρα ἡ λέξις Σταθμὴ, τοῖς Γαλλικοῖς Cordeau, σάφνη, Regle, ὄργανον μαθηματικὸν μακρὸν, ἴσιον καὶ πλατὺ ἐκ ξύλου ἢ μετάλλου κατεσκευασμένον, χρήσιμον εἰς τὸ τραβᾶν καὶ σημειοῦν εὐθείας, ἴσιας γραμμὰς, Niveau, ὄργανον καὶ τοῦτο μαθημα-

πικὸν τρίγωνον, ἐκ τῆς κατὰ κορυφὴν γωνίας τοῦ ὁποίου ἐξήρτηται καθέτως ἓν σχοινίον λεπτὸν μετὰ βολίδος κατὰ τὸ τέλος, δι' οὗ παρατηρεῖ τις ἂν τὸ ἐπίπεδον ἢ ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος εἶναι ἴτια ἢ ὁριζοντείως ἔχῃ, καὶ πόσον ὑψηλοτέρα εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους ἢ χαμηλοτέρα ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τοῦτο τὸ ὄργανον ἡ συνήθεια λέγει, Νεροζύγιον, ἐκ τῆς ὁριζοντείου στάτεως τοῦ ὕδατος τοιοῦτον τὸ παρὰ Σουΐδ. »Στάθμην Ἰθυτενῆ μολιβαχθία.« 3) γραμμή, ἡ σχοινίον ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς συναθροίσεσιν, ἐκκλησίαις τοῦ δήμου κ. τ. τ, δι' οὗ διήρουν καὶ περιέκλειον τὰς καθέδρας. »Ἦν δὲ ἱστατικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν δρομέων,« Εὐστάθ. ὅθεν ἐν γένει, διάριτις τῶν συνόρων, περάτωσις, διάκριτίς τινος· τὸ σύνορον, τὸ τέρμα, ὁ ὅρος, Dissen Πινδ. Νεμ. 6, 7. Παρ' Εὐριπ. Ἴων, 1514, »Βίου στάθμη,« ἀντὶ τοῦ. κρίτιμος κατάστατις τῆς ζωῆς, ἀγών, κίνδυνος. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιζ'. 37. »Δοφάτων στάθμαί,« ἡ βάσις, ἡ κατωτέρα ἄκρα τοῦ ὁράτος, ὡς καὶ τὸ ὑποστάθμη.

* Σταθμηδόν, ἐπίρρ. = Στήθην, κατὰ τὸ βάρος, Νικ. Ἀλεξ. 327., Γλωσσ. χειρόγραφα.

Στάθμησις, ἡ. Τὸ σταθμᾶν, ζυγοστατεῖν, ζυγέατμα, Γλωσσ. Στεφ.

Σταθμητικός, ἡ, ὄν (σταθμάω). Εἰς τὸ σταθμᾶν, ζυγοστατεῖν ἀνήκων, ἐπετήδειος, Εὐστάθ.

Σταθμητός, ἡ, ὄν (στάθμη). Κατὰ τὴν στάθμην γενόμενος, διωρθωμένος, εὐθύς, ἴτιος, ἱστάμενος, ἢ σημειωμένος διὰ τῆς στάθμης, σταφνισμένος· 2) ῥημ., ἐπίθ. τοῦ σταθμάω, ζυγιαθμένος, σταθμημένος, μεμετρημένος, ὃν ἐστάθμηταν, ὅ ἐστι, διὰ τῆς στάθμης ἐδοκίμασε καὶ ἐξετάτεις· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ οὗ ἐφροντισά τις, περὶ οὗ φροντὶς καὶ κόπος γίνεται, Πλάτ. Χάρμ. 3. »Ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητόν,« διακεκεκιμένον, διεγνωσμένον· ἐγώ, φίλε, οὐδεμίαν καθαρὰν ἰδέαν ἔχω περὶ τούτων, τίποτε δὲν ἠξεύρω ἀπ' αὐτά, μήτε ἠμπορῶ νὰ κρίνω. β) δυνατός σταθμηθῆναι, μετρηθῆναι, ὃν δύναταί τις σταθμῆσαι, ζυγιάται, μετρῆσαι, μετρητός, Ἀρρίαν. παρὰ Σουΐδ. »Οὐ σταθμητὸν πλῆθος,« ἀντὶ τοῦ, ἀμέτρητον, ἀναριθμητον.

Σταθμίδες, αἱ, = σταμῖνες, ὅρ. σταμίν.

Σταθμίδιον, τό, ταὐτὸν τῷ, σταθμίον, ἀμφ.

Σταθμίζω, Μ. ἴσω· ταὐτὸν τῷ, σταθμάω. Ἰσοσταθμίζω, ζυγιάζω, Ἑ. Μ. μεταφ. ἐρευνῶ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σταφνίζω.

* Σταθμικός, ἡ, ὄν, = σταθμητικός.

Σταθμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σταθμός. Ζυγαριά, στατήριον, πλάττιγξ· καὶ τὸ βάρος, δι' οὗ ζυγιάζεταί τι, βαρύδιον, ζυγίον, ὁλκή, Λουκιαν. βίων πρᾶσ. 27. »Τί δαί σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται;« ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω.

Σταθμίς, ίδος, ἡ, = σταθμός.

Σταθμιστής, οῦ, ὁ (σταθμίζω). Ὁ σταθμίζων, ζυγιάζων, ζυγιαστής, Γλωσσ. Φιλοξ. μεταφ. ἐρευνητής.

Σταθμοδότης, ου, ὁ (σταθμός, δίδωμι). Ὅστις δίδει ἢ διορίζει τοὺς σταθμοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας, Quartiermeister, Γερμ. Quartier maitre, maréchal des logis, Γαλλ. Κονακτζίμπασης, Τουρκ. Πλούταρχ. εἰς Δημ. 23.

Σταθμόνδε, ἐπίρρ. ποιητ. (σταθμός). Εἰς τὸν σταῦλον· εἰς τὸ κατάλυμα· κονάκι, Ὀδ. Ι, 451.

Σταθμός, ὁ· παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως πληθυντικ. σταθμοί, καὶ τὰ σταθμά, (ἵστημι). Τόπος ἔνθα ἵστανται, κατοικοῦσιν, εὑρίσκονται καὶ ἀναπαύονται ἄνθρωποι, ζῶα, καὶ πρίγματα· ἄρα, ἡ τῶν ἱππεζυγίων στάσις, ἱππῶν, τὸ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσιον, αὐλή, μάνδρα, στάνη, σταῦλος, ἀγροτικὴ κατοικία, ἔπαυλις, πολλκ. παρ' Ὅμ., ὅστις ὅμως ἀεὶ χρῆται ἐπὶ τῶν ἐν ἀγροῖς (ἐν τῇ ἐξοχῇ, κατὰ τὰ περιξ μιᾶς πόλεως χωρία) κατοικιῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 470. »Αἴτε κατὰ σταθμὸν ποιμηνῖον ἠλάτκουσιν·« οὕτω καὶ ἐν Μ, 304. καὶ Ρ, 110. »Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται,« ἐκ τῆς μάνδρας, ἐκ τῆς ἐπαύλεως· πολλκ. δὲ καὶ κατὰ πληθ., ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡτ. Θ. 444. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1139. »Σταθμά,« ἡ ἔπαυλις· ἐν γένει, οἴκημα, κατοικία, πολλκ. παρὰ Πινδ., κατὰ πρῶτον δὲ παρ' Ἡτ. Θ. 294. β) κατάλυμα κατὰ τὴν ὁδόν, πανδοχεῖον, ἔνθα μένουσι καὶ ἀναπαύονται οἵτε ὁδοιπόροι καὶ στρατιῶται, κατάλυσις στρατιωτική (κονάκι, Τουρκ.) ἴδε Κατάλυμα. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ἡ. 1. »Πλησίον ἦν ὁ σταθμός, ἔνθα ἔμελλε κατα λύσειν·« καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς, πᾶς τόπος στάσεως· ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν Statio. γ) ἐν τῇ περσικῇ ἐπικρατείᾳ ἐλέγοντο »Σταθμοίᾳ οἱ τόποι, ἔνθα κατέλυεν (ἐκόνευεν) ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐταξείδευεν, ὅ ἐστιν ὅτε περιήρχετο τὸ βασίλειον αὐτοῦ, »Σταθμοὶ βασιλήϊοι,« Ἡροδ. 2, 152. 6, 119. καὶ ἐντεῦθεν συγγραφεῖς τινες περιγράφοντες τὸ βασίλειον τῶν περσῶν, ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς ὁδοῦ μέτρον, πολὺ μεγαλήτερον τοῦ παρασάγγου (Ἡρόδοτ. ἐ. 52. καὶ Ξενοφῶν πολλαχοῦ,) παρ' οἷς φαίνεται, ποτὲ μὲν ὅτι περιέχει πέντε παρασάγγων ὁδοῦ ἀπόστημα, ποτὲ δὲ καὶ περισσότερον· τοιούτῳ μέτρῳ χρῶνται καὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν σήμερον διὰ τῶν παρ' αὐτοῖς κονακίων λεγομένων. »Ὠδηπορήσαμεν σήμερον τόσα κονάκια· ἢ ἀπέχει αὕτη ἡ πόλις ἀπὸ ἄλλης τινὸς τόσα κονάκια, λέγουσιν, ἅ τινα ἰσοδυναμοῦσι τῷ, σταθμοί· ὡς τόσον δὲν ὑπῆρχε ποτὲ πραγματιῶδες μέτρον διαστήματος, καθότι πάντοτε ἐκρίνετο ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ πόσον ἔπρεπε νὰ ἦναι καθ' ἡμέραν ὁ σταθμός, ἤτοι τὸ διάστημα τῆς πορείας, Ξεν. Ἀναβ. 2, 2, 12. Ὁ Ζωναρᾶς ἐν Λεξ. ἔχει· »Σταθμός, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα, μίλια εἴκοσι ὀκτὼ ἥμισυ.« τὰ δὲ ἄλλα, ἡ λέξις πολύσημος, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κονάκια τῶν ταχυδρόμων, πεζοδρόμων, ποστῶν, ἃ καὶ, ἀλλαγαί, λέγονται, ὡς ὁ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. ἐ. σελ. 531. ἔχει. »Αἱ δὲ ἱστορίαι σταθμοὺς οἴδασι λέγειν καὶ τὰς ὡρισμένας εἴτ' οὖν τεταγμένας ἐνοδίους ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν, εἴτε πεζοδρόμοις, ἃς καὶ ἀλλαγάς, ἔλεγόν τινες· οὕτω γὰρ τοσοῖδε σταθμοὶ ὁδευθῆναι λέγονται πρός τινων· καὶ τόσους δὲ σταθοὺς εἶναι, ἀπὸ τοῦ δέ τινος τόπου εἰς ἄλλον φαμέν.« 2) ζυγός, ζυγίον (στατήριον, καντάριον, ζυγαριά), τὸ ὄργανον δηλαδή, δι' οὗ ζυγοστατοῦμεν, ζυγιάζομεν τι, τρυτάνη, »Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι,« Ἀριστφ. Βατρ. (ὅστις χρῆται ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. ἀεὶ τὴν πληθ. ὀνομ. καὶ αἱ τ. σταθμά) καὶ Ἡροδ. 2, 65. β) τὸ βάρος, ὅπου ζυγιάζει σῶμάτι, ἔτι δὲ τὸ βάρος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τῆς ζυγαρᾶς ἢ τοῦ στατηρίου, τάλαντον, Ἰλ. Μ, 434. »Σταθμὸν ἔχουτα καὶ εἴρίον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουτα,« ἔνθα σημαίνεται οὐχὶ τὸ τάλαντον ὁλικῶς, ἀλλ' ὁλκή τις ὄγκου· καὶ Ἡροδ. 1, 50. 62. μετὰ γεν. παρ' Ἡροδ. 2, 168. »Ὀπτοῦ σίτου σταθμός.« Ξενφωντ. Ἀπομν. γ', ἰ. 10. »Βάρει πιέζουσιν οἱ τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχοντες.« Θουκυδίδ. »Ἔλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα.« Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Μηχανικοῖς προβλήμασι κεφ. κα. διακρίνει τὸν σταθμὸν ἀπὸ τῆς φάλαγγος, καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τούτων τῶν σταθμητικῶν ὀργάνων ἔστιν ὁ μὲν σταθμός, καὶ ζυγός, ἡ παρ' ἡμῖν καλουμένη ζυγαριά, ἥτις σύγκειται ἐκ ζυγοῦ καὶ δύο πλαστίγγων· ἡ δὲ φάλαγξ, τὸ παρ' ἡμῖν στατήριον, καντάριον, καὶ κυριώτερον τὸ μακρὸν σίδηρον τοῦ ὀργάνου τούτου, ἐφ' ᾧ εἰσὶ σημειωμένα τὰ βάρη (αἱ ὀκάδες, π. χ. καὶ τὰ δράμια) καὶ ἐφ' ᾧ ἐξαρτᾶται τὸ ἄρτημα, ἤτοι τὸ βαρύδιον. 3) ξύλον τι χοντρὸν τετράγωνον, ὀρθὸν ἱσταμένον καὶ συντεῖνον ὡς στήριγμα εἴς τι, στύλος (ντιρέκι), ἐπομ. καὶ τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ὅπερ ἄλλως καὶ, παραστάς, ἢ λέγεται, ὁ τῆς θύρας παραστάτης. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Σταθμοὶ καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν·« ἄλλως δὲ καὶ, φλιαί, λέγονται, πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ καθ' αὐτὸ στύλου, ὅστις βαστᾷ τὴν σκέπην (τὸ νταβάνι) ἑνὸς ὀνδᾶ, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν παραστάδων τῆς θύρας, (ἐπὶ τῆς ὁποίας τελευταίας σημτ. ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. 1, 179.), Ὀδυσ. Δ, 838. Ζ, 19. »Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη·« ἐν Η, 89. »Ἀργύριοι σταθμοίᾳ, 340. »Κυπαρίσσινος σταθμός.« Νεώτ χρώνται ἐξαιρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. τῷ πληθ. σταθμά, Θεόκριτ. κδ'. 15. »Σταθμὰ κοῖλα θυρέων,« ἀντὶ τοῦ, κοίλων θυράων.

Σταθμοῦχος, ὁ (σταθμός, ἔχω). Ὁ σταθμὸν ἔχων ἢ κρατῶν διὰ ταξειδιώτας, ξενοδόχος, πανδοχεύς, (χαντζῆς, Τουρκ.), Πολυαιν. ζ'. μ'. 1. 2) ὅστις ἐνοικιάζει ὁλόκληρον οἰκίαν ἢ κονάκι, διὰ νὰ μετανοικιάσῃ μέρη κυτοῦ χωριστὰ εἰς ἄλλους, Boekh. Ath. Staatshaush.. 1. p. 155. 329.

Σταθμόω, ῶ. Μ. ώσω (σταθμός). Εἰς τὸν σταθμὸν φέρω, κάμνω τινὰ νὰ κατοκήσῃ που, ἢ βάλλω τὸ ζῶον εἰς σταῦλον. Μέτ. Σταθμόομαι, οῦμαι· ἐν σταθμῷ εἰμί, καταλύω, κονεύω. ἴδε σταθμάω, ἀριθμ. 2. 2) τὸν μέσ. ἀορ. σταθμώσασθαι χρῆται παλλκ. ὁ Ἡροδ. ἐπὶ τῆς σημτ. σταθμήσασθαι (ὅρ. σταθμάω, 3.), ἠγοῦν, εἰκάζω, συμπεραίνω, συνάγω τι ἐκ τινος, μετὰ δοτ., Ἡροδ. 3, 15. 4, 58. 7, 11. 214. 231. οὐδέποτε τῇ ἐκ· ὁ Φώτιος ἔχει. »Σταθμώμενον, δοκιμάζοντα.

Σταθμώθης, ὁ, ἡ (στάθμη, εἶδος). Πλήρης ὑποστάθμης, ἢ ἀκαθαρτίας, ἀκάθαρτος· πεπυκνωμένος, χοντρός. Ἱπποκράτ.

Σταθμών, όνος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σταθμός, σημσ. 1 καὶ 3. ἢ φλιά, Ἡσύχ.

* Σταθῶ, ἀ. ἀόρ. τῆς παθ. ὑποτακτ. τοῦ ἵστημι.

* Σταίην, αίης, αίῃ, ἀόρ. β'. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, Ὅμ.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Ἀττ. πληθ. β'. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, ἀντὶ, σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, ὡς καὶ τὸ, θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν.

Σταιρός. ἴδε ἐν τῷ, σταθεύω.

Σταῖς, ἡ, σταῖς, Γενικ. σταιτός. τὸ· καὶ Ἀττικ. στᾶς. Ἄλευρον ἐκ πυροῦ σίτου μετὰ ὕδατος εἰς φύραμα πεπλατμένον ἢ μεμιγμένον, ἢ ἄλευρον ζυμωμένον μετὰ ὕδατος, φύραμα, ζυμάριον, Ἡρόδοτ. β'. 36. »Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖσι ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί·« λέγεται καὶ, στέαρ ὅθεν

Σταιτήϊος, ίη, ῖον, ταὐτὸν τῷ, σταίτινος, Ἡσύχ.

Σταίτινος, ίνη, ινον· ἢ, σταίτινος, ὁ, ἡ (σταῖς). Ἐκ σταιτὸς κατεσκευασμένος, ἢ ἐξ ἀλεύρου πυρίνου πεποιημένος, Ἡροδ. 2, 47.

Σταιτίτης, ου, ὁ, ἐξαιρ. πλακοῦς ἐκ πυρίνου ἀλεύρου. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, στατίας, ἔχει.

Σταιτώδης, εος, ὁ, ἡ (σταῖς, εἶδος). Σταιτὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος σταιτί· ἢ πλήρης σταιτός.

Σταχτή, ἡ (κυρίως θηλυκ. τοῦ. σταχτός). Τὸ ἀπὸ σμύρνης ἀποστάζον εὐῶδες ἔλαιον, ἐξκιρέτως δὲ τὸ ἀπὸ τρυφερᾶς μυρίνης καὶ κυναμώμου, ἤτοι καννέλλας διὰ τῆς θλίψεως καὶ πιέσεως σταλάγδην ἀποστάζον ἔλαιον, εἴδος τεχνικοῦ βαλσάμου, Θεόφρ. περὶ Ὀσμῶν. »Βακιν-

νσμώμου καὶ ἐκ σμύρνης κεκοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν.« Διοσκορ. α. 74. »Στακτὴ (λέγεται) προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρόν, κεκομμένης μεθ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτελλομένης τε δὶ ὀργάνου.« Βασίλειος εἰς τὸν μθ'. Ψαλμ. »Ἡ δὲ στακτὴ, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκθλιβέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται, τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, σμύρνα προσαγορεύεται.« καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. η. λέγει. »Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν, στακτὴ· ἡ δὲ, πλαστὴ.« »Στακτὴ ἅλμα,« ἡ ἁλμύρα, ἤτοι νερὸν ἐκ ταριχευμένου κρέατος ἢ ὀψαρίου, ἁλμύρα στραγγισμένη. »Στακτὴ κονίη,« νερὸν, ἐν ᾧ ἀναλυθῆσαν τὰ ἐν τῇ ἀσβέστῳ εὑρισκόμενα μόρια ἅλατος, νερὸν ἀσβέστου στραγγισμένον· ὅρ. καὶ στακτός.

Στακτικός, ή, όν, = στακτός, Παῦλ. Αἰγ.

*Στακτοειδής, ἡ στακτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σακτῷ ἢ στακτῇ ὅμοιος.

Στακτός, ή, όν (στάζω). Πᾶν ὅ, τι στάζει ἢ προέρχεται, ἐκβλύζει κατὰ σταλαγμοὺς, στάζων, σταλάγδην ῥέων ἢ χυλισμένος, λαμπικαρισμένος, distillé, ἢ στραγγισμένος διὰ πανίου κ. τ. τ., ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Στακτὸν, διϋλισμένον.« ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Κριτ. λέγονται »Στακτὰ,« ῥητίναι, τὰ κόμμι, καὶ τὰ βάλσαμα. »Στακτὴ, ἡ, stacta, λέγεται ἰδιαιτέρως ἐν τεχνικῷ εἴδει βαλσάμου καὶ εὐώδους ἐλαίου. »Στακτὴ ἅλμη,« ἡ διϋλισμένη, ἡ διηθισμένη ἅλμη, στραγγισμένη σαλαμοῖρα. »Στακτὴ κονία, ἄλυσβα, καταστακτὴ ἢ καταλακτὴ, ἥτις γίνεται ἐκ στάχτης καὶ ὕδατος. »Ἔλαιον στακτὸν,« τὸ ἄνευ θλίψεως καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ (π. χ. ἐκ τῶν τετριμμένων ἐλαιῶν) ῥέον ἔλαιον, Γεωπον.

*Στάλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ στήλη, Πινδ.

*Σταλαγέω, νοῶτ. τύπος τοῦ, σταλάω, ποιητ.

Σταλαγμα, ατος, τὸ (σταλάζω). Τὸ σταλάζον, εἰς σταλαγμοὺς ῥεόμενον· καὶ σταγὼν, ῥανὶς, σταλαγματιὰ, κατάσταξις· ὅθεν

*Σταλαγμιαῖος, αία, αῖον. Στάζων, πίπτων κατὰ σταλαγμούς.

Σταλαγμίας, ὁ. Ὁ στάζων, σταλάζων, Πλίν. 34. 13. 2) οὐσ. καλακάνι, καραμπογιὰ, χάλκανθος· ἐκ τοῦ

Σταλαγμός, ὁ (σταλάζω). Ἡ στάλαξις, διϋλυσις, χύλισις, καὶ, τὸ στάζειν, στάξιμον· καὶ, σταγὼν, ῥανὶς, σταλαγματιὰ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1032.

Σταλάζω, Μ. ξω, ταὐτὸν τῷ στάζω, 2. σταλάω. Στάζω, πίπτω ἀπὸ σταλαγματίαν σταλαγματίαν· καὶ ἐνεργ. διϋλίζω, χυλίζω· ὅθεν

Σταλακτικός, ή, όν. Συνήθως στάζων, σταλάζων· ὅς τε σταλάζει, στάζει πάντοτε ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τοῦτο, Διοσκορ. ε. 114.

Σταλακτίς, ίδος, ἡ. Ἡ στάζουσα, Σταλάζουσα, σταλακτὴ, σταλακτική. 2) οὐσ. = σταλαγμίας, σημσ. 2. Διοσκορ. ε. 114. περὶ τῆς τοῦ Χαλκάνθου γενέσεως. »Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένον ὑγρὸν εἰς τινας ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων.«

Σταλακτός, ή, όν (σταλάζω), ταὐτὸν τῷ, στακτὸς· στάζων, σταλάζων.

Σταλάσσω, Ἀττ. ττω. Μ. ξω, Σταλάζω, σταλάω, στάζω.

*Σταλᾶτις, ιδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, στηλῆτις.

Σταλδάω, ταὐτὸν τῷ, στόζω, οὐδετ. καὶ σπανίως ἐνεργ. κάμνω τι νὰ στάζῃ. διαθέω, στραγγίζω, ἢ χυλίζω, λαμπικάρω· (λέγεται καὶ, σταλάζω, σταλάσσω.)

Στίλη, ἡ. Κατ' Ἡσύχιον, ταμεῖον κτηνῶν. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ὁ κατάσκιος τόπος, ἔνθα τὰ κτήνη, οἷον πρόβατα, αἶγες, καὶ βόες, κατὰ τὸ μεσημέριον μένουσι καὶ ἡσυχάζουσιν, ἕως οὗ παρέλθῃ τὸ καῦμα· ὅθεν καὶ ῥῆμα »Σταλίζω« (Οὐδετέρ. ἐπὶ ζώων) μένω ἢ εἰμὶ ἐν τῇ στάλῃ, καθησυχάζω, καὶ ἀναπαύομαι ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεσημερίας.

Σταληδών, όνος, ἡ (σταλάω). ταὐτὸν τῷ, σταλαγμὸς, Ἡσύχ.

Σταλῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ στέλλω.

Σταλίδωμα, τό, (ὡσανεὶ παρὰ τὸ, σταλιδόω) ταὐτὸν τῷ, σταλίς.

Στάλιξ, ικος, ἡ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, σταλίς, Σέξτ. ἐμπειρ. καὶ Ἀνθολογ.

Σταλίς, ίδος ἡ. Δωρ. στάλιξ (ἵστημι). Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἑστηκὸν, ἐξαιρ. παλοῦκι· ἢ δίκρανον, πάσσαλος, δίχαλος, δὶ οὗ ἀνορθοῦνται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, ἐν γένει, κάμαξ, κοντάριδα. ν. Ε.. παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 2, 8. 6, η. πρβ. σχαλίς. Ὁ Ὀππιανὸς ἐν Κυνηγ. α. 150. καὶ 157. διακρίνει ταύτας τὰς δύο λέξεις.

*Σταλίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στηλίς. Μικρὰ στήλη.

Σταλουργός, ὁ, ἡ (στάλα, ΕΡΓΩ), Δωρ. ἀντὶ, στηλουργός. Σφῆλας ἐργαζόμενος ἢ μετὰ στηλῶν ἐξηργασμένος. »Τύμβος σταλουργὸς,« τάφος μετὰ στήλης κεκοσμημένος, μνῆμα, σῆμα, Ἀντίπ. Σιδ. 89, 5.

*Σταλτέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, στέλλω. ἴδε ἐν τούτῳ· ὅθεν

Σταλτικός, ή, όν. Δύναμιν συσταλτικὴν ἢ καταστολτικὴν ἔχων· συστέλλων, καταστέλλων, σφίγγων, στυπτικὸς, συσταλτικὸς, Ἀθην. ὅθεν »Τὸ σταλτικὰ,« ἰατρικὰ, δύναμιν ἔχοντα εἰς τὸ νὰ καταπρώγωσι καὶ διαφθείρωσιν, ἀποβάλλωσι τὸ σεσηπὸς κρέας πληγῆς τινος, Διοσκορ.

*Σταλτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στέλλω.

Σταλύζω, ξω, ποιητ. ἀντὶ στελάζω· ἔτι δὲ κλαίω, δακρύζω, δάκρυα χέω, ὅθεν τὸ. »Νεοσταλυγες,« ταὐτὸν τῷ, νεοδάκρυτοι. Ἀντὶ τούτου παρ' Ἴωσιν εὐχρηστότερον τὸ, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

Σταμναγορίς, ίδος ἡ· (στῆμα, ἀγείρω). Δωρ. ἀντὶ, στημαγορίς. Τὸ συστρέφειν ἐν τῷ ὑφαίνειν πολλοὺς στήμονας, Ἡσύχ.

Στάμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, στάναι, στῆναι.

Σταμίν, ἢ ὀρθότερον, σταμὶς, ίνος, ἡ (ἵστημι). Πᾶν τὸ εἰς ὕψος ἀνωρθωμένον, ἐξαιρ. εἰς ὕψος ἀνωρθωμένον ξύλον, καθὼς τὰ πλευρὰ, τὰ κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου ὀρθὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα βαστῶσι τὸ κατάστρωμα, τὰς σανίδας τῆς κοβέρτας, Λατ. statumen, Ὀδυσ. Ε, 252. »Ἰκεία δὲ στήσας, ἀραρὼν σαμέσι σταμίνεσσι ποιεῖ,« ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· »Τοῖς ἐπιμήκεσι ξύλοις, ἃ παρατίθεται τοῖς ἰκβίοις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἑστάναι· ἢ τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια ἐμπήσσεται.« Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σταμῖνες, παραστάται· καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι· παρὰ τὸ, Ἑστάναι.« Ὁ Φώτ. »Τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.« Ὁ Ἐτυμολογ. »Σταμῖνες, τὰ κεκαστρώματα τῆς νηός, ἐφ' ὧν ἱστάμεθα.« Ἀρίσταρχος δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμονον ἐοικότα.« Παρ' Ἰουλίῳ Καίσ. ἐμφυλ. α. 54. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ, Statumina, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, στήμων, τὸ Stamen, ἐκ τοῦ ἱστάω, ἵστημι, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κατὰ τὸν Πολυδ. α. 92. ἔνθα »Σταμίδες« ἡμαρτ. κεῖται. Ὁ Εὐστάθιος ἑρμηνεύων τὸν ἐν Ὀδυσ. στίχον οὕτω φησι. »Ἰκριον δὲ, ὡς καὶ προεῤῥέθη (ἐν Ἰλ. Ο. στίχ. 676.) τό, τε ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα (οἱ δὲ τὸ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμνης κατάστρωμα), ἐφ' οὗ ὁ κυβερνήτης ἱκνεῖται, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἔνθοι, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ κατάστρωμα τῆς νηός, περὶ ὃ οἱ ναῦται καὶ ἱκνοῦνται καὶ κοιμῶνται κατὰ καιρόν· δοκεῖ γὰρ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἄκρου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι γίνεσθαι τὸ ἴκριον· ἐνταῦθα δὲ, ἄκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι, ὡς θηλοῦ τὸ »Ἴκρια στήσας,« αὐτὰ γάρ εἰσιν ὀρθὰ, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα. Δῆλον δὲ, ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις, οἷα καὶ τισι κρίκαις, περιτιθέμεναι πυκναὶ σταμῖνες ἐκτός, δίκην στημόνων, ἁρμόττουσι τὴν ναῦν· δοκοῦσι γὰρ αἱ σταμῖνες, παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν γίνεσθαι ἀφ' ἧς καὶ οἱ στήμονες· ἀπὸ δὲ τῶν ὁμηρικῶν τούτων σταμίνων, καὶ τὰ τεκτονικὰ φαίνεται παρῆκται στημονάρια, ὡς εἴτις εἴποι σταμονάρια. (Ἐνὶ τῇ συνηθείᾳ τὸ »Στημονάριον« ἰσοδυναμεῖ τῷ, δοκός, καὶ κάμαξ). Δῆλον δὲ, ὅτι οἰκαταλήκτον, σταμὶν· καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες, ἐπιμήκη ξύλα τὰς σταμῖνας φασὶν, ἃ στήμονες τρόπον ἔχουσι, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἑστάνασε ποιοῦσιν τὰ ἴκρια. Τινὲς δὲ καὶ ὀρθὰ ξύλα, τὰς σταμῖνας εἶπον, οἷς τὰ πηδάλια προσεμπήσσεται· οἱ δὲ φασιν, ὅτι σταμῖνες, τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτοιον τόπου καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι καὶ νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα σταμηνάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται.« Τὸ δὲ παρ' Ἀθηναίῳ ἴκριον ἔστησεν (Δημήτριος ὁ τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος) τῆς Ἀρισταγόρας πρὸς ταῖς Ἑρμαῖς,« καινότερον· ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ, τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὁποῖα ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα. Σκαλωσιαὶ· χρῆσις δὲ τούτων τῶν ἰκρίων καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν, ἐξ ὧν ἰκρίων καὶ τὰ καλούμενα θεωρικὰ συνήγοντο χρήματα. Παρὰ Νόνιῳ Διονυσ. μ. σελ. 1044. »Ἴκρια δὲ σταμίνεσσιν ἀρηρότα θήσατε κοῖλῳ τοίχου δουρατέου πυκινὸν τύπον.« ἴδε ἐν τῷ, Δρύοχος, καὶ, Ἐπιστατήρ. καὶ ἐξαιρέτως ἐν τῷ, Ἐπηγενίδες. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, σταβεὺς, καὶ, σταβατίνης, ὁ. (κατὰ μὲν Δράκ. σ. 83, 1. καὶ τὰ κοινὰ λεξικὰ. ἔστι τὸ Ἰωτα τῶν ὑπερδισυλλάβων πτάσεων μακρὸν, ἀλλ' ὅλα τὰ παραδείγματα μαρτυροῦσιν ὡς βραχύ.)

Σταμνάριον, τό· καὶ, Σταμνίον, τό· καὶ Σταμνίσκος, ὁ, Μικρὰ στάμνος, σταμνάκιον, Ἀριστοφάν. ὑποκορισ. τοῦ

Στάμνος, ὁ, καὶ παρ' Ἀθην. ἡ, ἐκ τοῦ ἱστάμενος, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ, ἄμνος, ὅμνις, ὅ ἐστιν, ὕδωρ· ἢ ἀπὸ τοῦ, στάζω, στάγιμος, στάγμος, στάμνος, Κατ' Ἡσύχ. ὑδρία, κάλπη, κάλαθος· κυρίως δὲ, κεράμειον ἀγγεῖον, σταμνὶ, ἐν ᾧ ἐμεταγγίζον τὸν οἶνον, διὸ καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν »Κατασταμνίζειν« ἔλεγον· καθόλου δ' ἀντὶ τοῦ, ἀμφορεὺς, λάγηνος. Τὴν μορφὴν τούτου δύναται τις εἰκάσαι ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Πλουτ. 545.) ῥήσεως. »Ἀντὶ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος.« Θηλυκῶς φέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἐν α. σελ. 29. ιά. σελ. 499. Ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους εἰς Λυσιστρ. στίχ. 196. σημειοῖ, ὅτι Στάμνια ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ Φώτιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σταμνοῦροι. οἱ τοῖς ἐφήβοις προστιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι.

Στάνη, ἀντὶ, ἔσταν, ἑστήσαν, Αἰολικ. γ'. πληθ. προστ. β'. ἀορ. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. 2) οὐδ. ἀορ. β'. μετοχ. τοῦ ἵστημι.

Στάνη, ἡ, ἀντὶ τοῦ στῆμος, ἔπαυλις. Ἡ τῶν ζώων στάσις, μάνδρα, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅτι δὲ ἡ λέξις ἀρχαία ἐστὶ, δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίῳ »Βουστάσιν, ἢ, ταὐτὸν τῷ, βουστασία, ἢ τῶν βοῶν στάνη, μάνδρα, νουβορός.

Σταυόω, Κρητικ. ἀντὶ σοῦ, ἵστημι, Ἐπιγραφ. Ἀσιατ.

(Στάξ) = σταγὼν, τῆς ὁποίας ὅμως λέξεως εὐ-

ρηται μόνον ἡ πληθ. ὀνομ. στάγες, ἐξαιρ. αἵματος ἐκ τῆς ῥινός. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 626. — τὰ δὲ δάκρυα μυρομένησιν, οἷον ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδασιν ἐμφορέοντο.

Στάξις, εως, ἡ (στάζω). Στάξιμον, ἐνεργ. ἡ οὐδετ.

* Σταρτός, ὁ, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ, στρατός, ὡς τὸ, κάρτος ἀν ἰ κράτος, σπρατός, ἀντὶ σπαρτός, κ. τ. τ.

* Στάς, ἀρτ. μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ὅμ.

Στάς, ταὐτὸν τῷ, σταίς, Ἀττικ.

Σταφάνη, ἡ (ἵστημι). Ἐγγύη, ὑποθήκη, ἐνέχυρον, Ἡσύχ. (υυ -)

Σταφιάζω, Μ. ἀσω (στάσις). Θόρυβον κινῶ, ἀταιτῶ, προξενῶ θόρυβον καὶ ἀταξίαν, ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, συγχίζω, ταράττω τὸ κοινὸν (κάμνω ταράχι), Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἀ. 19. Ἄλλον ἐλόμενοι οὐχ εὑρήσετέ με στασιάζοντα· οὕτω καὶ ἐν Ἀπομν. δ'. δ'. 8. «Στασιάζειν πρὸς ἄρχοντα, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, πρὸς πόλιν», Ἑλλην. ἀ. ἀ. 19 Διχοστατῶ, διΐστημι, στασιαστικὸς ἔχω, φιλονεικῶ, διαφέρομαι μετά τινος, ταραχοποιός εἰμι· δὲν δέχομαι ἐκεῖνο, ὅπερ θέλει ὁ ἄλλος· ἔρχομαι εἰς διχόνοιαν, τῆς ἐναντίας γιώμης ἢ τοῦ ἐναντίου μέρους εἰμί· διχόνοιαν ἔχω· ἢ ἐν στάσει καὶ φατρίᾳ, ἤτοι ἐν διχονοίᾳ εἰμί, Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ἡ. 1. «Ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοὶ οἱ παῖδες ἐστασίαζον· οὕτω καὶ τὸ, «Στασιάζοντας ἀλλήλοιν· καὶ «Στασιάζοντα αὐτῷ», παρὰ Ξενοφ. «Ἐστασίασεν ἡ πόλις», Ἀτομν. β'. ζ'. 2. ἦλθεν εἰς διχόνοιαν καὶ φιλονεικίαν· ἐμάχοντο οἱ πολῖται μετὰ τῶν συμπολιτῶν, ὅταν ἡ μία φατρία ἐκτόπα τὴν ἄλλην· ὅταν ἡ πόλις διηρέθη εἰς δύο φατρίας, καὶ ἡ μία ἐπολέμα τὴν ἄλλην, ὅταν ἤτον εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Παρὰ Δίωνι Κατ. ἀντὶ τοῦ, ἀποστατῶ, ἐν ἀποστασίᾳ καὶ ἀνυποταξίᾳ εἰμί· ἀποστατῶ, οὐχ ὑποτάσσομαι· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σηκόνω κεφάλι. 2) σημαίνει δὲ σπανίως καὶ ἐνεργ., κινῶ τινὰ εἰς ἀποστασίαν, ἐπανάστατιν.

Σταστάρχης, ου, ὁ, καὶ

* Σταστάρχος, ου, ὁ (στάσις, ἄρχω). Πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς στάσεως ἢ ἀποστασίας τινός, κεφαλὴ φατρίας τινὸς εἰμί, Αἰσχύλ. Ἱκετίδ. 13.

Σταστασμός, ὁ (στασιάζω). Διέγερσις στάσεώς τινος, ἀποστασίας, ἐπαναστάσεως· ὁ πρὸς στάσιν ἐρεθισμός. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στασιάζειν, ἡ στάσις, ἀποστασία, ἐπανάστασις, Ἀριστοτ.

Σταστιαστής, οῦ, ὁ (στασιάζω). Ὁ στασιάζων, ἡ στάσιν κινῶν, προξενῶν· ὅθεν

Σταστιαστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Σταστιώδης, ταραχοποιός, στάσιν, θόρυβον, σύγχυσιν, διχόνοιαν· ἀποστασίαν ποιῆσαι δυνάμενος, ἐριστικός, φιλόνεικος, διχογνώμων· εἰς στάσιν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ στασιάζειν κλίσιν ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἄγων, κάμνων νὰ κατανοήσῃ τις, Δημοσθ. «Στασιαστικῶς ἔχω πρὸς σέ», ἐν διχονοίᾳ εἰμὶ μετὰ σοῦ, ἐναντίος σου εἰμί· ἀλλοτρίως ἔχω ἢ διάκειμαι πρὸς σέ, τὰ ἐναντία φρονῶ.

Στάσιμος, ὁ, ἡ· καὶ σπανίως, ιμος, ίμη, ιμον· καὶ ἐπίρ. -ίμως (στάσις), Ἐνεργ Φέρων εἰς στάσιν, κάμνων τι νὰ στέκηται, μὴ κινῆται, νὰ μὴ τρέχῃ, ῥέῃ, ὅθεν «στ. αἵματος», ἴσχαιμος, παντικὸς τοῦ αἵματος, Ἱππ. 2) παθ. δυνάμενος βληθῆναι εἰς στάσιν, ἢ ἱκανὸς, ἢ καλὸς εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἵσταθαι· (ὡς καὶ τὸ, θύσιμος, καλὸς εἰς θυσίαν) ἔτι δὲ, ἀδρομερής, εὐπαγής, στερρὸς, ὡς τὸ, στρυφνός, ἀπεναντίας τοῦ, ὑγρός· ἔτι δὲ, ἀχθεὶς εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἵσταθαι, εἰς τὸ νὰ ἦ στερεὸς καὶ νὰ μὴ κινῆται ἢ ῥέῃ, ὅθεν κυρίως τε καὶ μεταφ. ἱστάμενος, ὅστις ἵσταται, στέκεται· εὐσταθής, σταθερός, στερεός, μόνιμος, ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος, βέβαιος, ἐπίμονος, ἀμετάστατος, ἀμετάτρεπτος· ὁ πάντοτε ὁ αὐτὸς ὢν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μένων· ἥσυχος, ἠρεμαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, σόβαρος, ἢ ἀρὸς, νωθρός. Ξενοφ. Οἰκον. κ'. 11. «Στάσιμον ὕδωρ», νερὸν στεκάμενον· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. β'. «Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπά, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Στάσιμον ἦθος» διὰ τοῦ, τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. «Οὐδὲ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος· ὁ αὐτός· «Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν», ἥσυχον, ἀτάραχον, εἰρηνικόν. Οὐσιαστικῶς δὲ «Στάσιμον, τίνι· ἀντὶ τοῦ, σταθερότης, στερεότης. Πλούταρχ. «Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ ἀσείνητον, οὐκ ἀργὸν ἐστί». β) Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. κθ'. 49. «Στασίμη ἁρμονία» λέγεται ἡ μελῳδία, ἥτις ἄλλως «Ὑποδωριστὶ» καλεῖται. «Ἡ δὲ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον· περὶ ἧς καὶ ἐν Πολιτ. ἡ. λέγει· «Περὶ δὲ τῆς ὑωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης, καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον». γ) «Στάσιμον μέλος», ἢ καὶ ἁπλῶς, «τὸ στάσιμον», ἄνευ τοῦ, μέλος, ἐλέγετο ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἆσμα χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο κατ' ἀδιάκοπον συνέχειαν, χωρὶς διακοπῆς ὑπό τινος Ἰαμβικοῦ τροχαϊκοῦ ἢ ἀναπαιστικοῦ συστήματος, μέτρου, ἢ ἄλλου τινὸς μὴ ἀνήκοντος τῷ χορῷ, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο τὸ συνεχὲς ῥυθμικὸν εἶδος τοῦ ὠνομάσθη οὕτω, Herm. Ἀριστοτ. ποιητ. 12, 8. σλ. 142. elem. metr. p. 724. κτ. δύναται δὲ καὶ νὰ προτάθῃ ἡ ὀνομασία αὕτη ἐκ τούτου, ὅτι τὸ στάσιμον δὲν ἐψάλλετο ἅμα παρρήσιαζομένου τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, καὶ τότε ἀντίκ. τῷ, πάροδος, Herm. epit. metr. p. 266. τοῦτο οἱ ῥήτορες καὶ, βεβηκότα ῥυθμὸν ἔλεγον. Ταὐτόσημον τῷ, στάσιμον, τό, ἐστι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1314. «Στάσις μελῶν», ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αὐτῇ δὲν ὑπῆρχον, στάσιμα, ὅρ. Ἑρμ. Ἀριστ. ποιητ. 12, 2. Ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 22. ὀνομάζει τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, στατιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων, ἤγουν καθὸ τὸ πλέον σοβαρόν, σεμνόν, σταθερὸν καὶ κανηγυρικόν. δ) «Ἀργύριον στάσιμον», τοῦ εἰς διάφορον ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς δάνειον δοθὲν ἢ διδόμενον, ἱστάμενον, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, ὡς φέρεται παρὰ Λυσίᾳ· «Τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπότῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτό ἐστιν, ὦ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἱστάναι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσων ἂν βούληται· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. «Στήσασθαι, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον, ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδανείζοντο· καὶ στάσιμον, τὸ δεδανεισμένον. 3) ἐκ τοῦ στάσις, 3. ζυγισμένος· ἢ, δυνάμενος νὰ ζυγισθῇ, ζυγιατός.

Σταστοκοπέω, ῶ, ήσω (κόπτω). Στάσιν, ἐπανάστασιν ποιῶ, Νικήτ. Χρ' ϛ'. 8.

Σταστοποιέω, ῶ (ποιέω). Στάσιν ποιῶ, = στασιοκοπέω.

Στάσις, εως, ἡ (ἵστημι). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τί πουνὰ στέκηται, νὰ εὑρίσκηται, στερεὸν, ἀκίνητον, στήσιμον, θέσις, ἵδρυσις, Ξενοφ. Κυνηγ. θ'. 9. «Τὰ δίκτυα, τείνεται ἐν τῇ στάσει», ἵστασθαι ὀρθῶς σταθεῖται. 2) παθ. τὸ ἵσταθαι, στάσιμον, ἢ θέσις ἑνὸς πράγματος, Ξεν. Κυνηγ. θ'. 16. «Ἵνα ἡ, ἀδηλος ἡ στάσις (τῆς ποδοστρόβης)», ὁ τόπος, ἐνθὰ κεῖται ἡ ποδοστράβη· ἄρα ὁ τόπος, εἰς ὃν ἵσταται ἢ μένει τις, ἢ πρέπει νὰ ἵσταται, μένῃ, Ἡροδτ. 9. 21. 48. καὶ Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους». Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. «Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρους· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτε· καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ τῷ, σταθμὸς, τόπος, ἔνθα ἵστανται, οἰκοῦσι ζῶα καὶ ἄνθρωποι, κατάλυμα, στάνη, κ. τ. λ. ὅθεν τὸ Λατιν. statio· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἐργαστήριον· ἔτι δὲ ἠρεμία, ἡσυχία, ἀκινησία, Πλούταρχ. «Πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτ. «Ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης στερρὴ ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν· ἐξαιρ. ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ἔνθα κεῖται τὰ καθολικὰ κλίματα, αἱ ζῶναι ἐν οὐρανῷ, π. χ. στάσις τῶν ὡρέων, τοῦ νότου, τῆς μετημβρίας, Ἡρόδ. 2, 26. Ὁ Λογγῖνος (ἐν κεφ. κ'.) καὶ ἔτι ψυχῆς εἶπεν. «Ἐν στάσει γὰρ τὸ ἡμεροῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος», καὶ Θουκυδ. «Στάσις ἀνέμου», παῦσις, ἠρεμία· ὡς καὶ Συνέσ. ἐν ἐπιστολ. εἰς Εὐόπτιον «Ἡ δὲ στάσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων», ὅστις ἀντὶ τούτου αὐτόθι κατωτέρω λέγει· «Τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς· καὶ «Ἔπειτα ἠνώκαμεν τὰ πνεύματα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σταθερότης, ἐπιμονή, στερεότης. β) ἡθικ. ἡ θέσις, κατάστασις, εἰς ἣν εὑρίσκεται τίς· ἢ) ἐξαιρ. στασιασμός, διχοστασία, ἐμφύλιος μάχη, ἔρις, φιλονεικία, διχόνοια, διαφωνία, διαίρεσις τοῦ πλήθους πόλεως τινος ἢ τῶν μελῶν συστήματός τινος εἰς δύο μέρη, ὅ ἐστιν, εἰς δύο φατρίας (ταράφια), ἄρα, φατρία ἐν τινι πολιτείᾳ, Θεογν. 51. 779. Ἡρόδ. 1, 59. 60. Ξενοφ. Ἑλλην. ἀ. ἀ. 21, «Ἐν Θάσῳ στάσεως γενομένης, ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί», ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου μάχης, διχοστασίας, Ἀπομνημ. δ'. ζ'. 14. «Ἡ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος», εἰς διχόνοιαν, σύγχυσιν, ταραχήν· καὶ Θουκυδ. «Ἐν στάσει εἶναι», ἔχειν φιλονεικίας, συγχύσεις καὶ ταραχὰς ἀνακαταξὺ αὐτῶν (ἔχειν κακγάδες μεταξύ τινων)· ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. δ'. ὁρίζει οὕτω τὴν λέξιν· «Ἐπὶ μὲν τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος ὀνομάζεται· ἔτι δὲ καὶ, συνομιλία πρὸς ἀπώλειάν τινος, συνωμοσία, Αἰσχ. Χοηφ. 108. ἐν γένει, ἀποστασία, ἐπανάστασις, παράνομος συνάθροισις πολλῶν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ των μὲ βίαν ὅπλων. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου. «Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν», Σουίδ. δ) πρόχωμα, ὕψωμα γῆς εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν διὰ νὰ κρατῇ τὸ νερὸν, ἢ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόπους διὰ πέρασμα, Ἀριστοφάν. Ἱππ. «Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἐρῶσι, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων, ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους». Τὸ παρ' Ἱπποκράτ. «Ἀέρος στάσις», ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, διάθεσις, εὐκρασία, κρᾶσις, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κατάστασις. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Στάσις, οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες, καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης». ε) «Στάσις μελῶν», ἀντὶ τοῦ, μέλος στάσιμον· ἴδε ἐν τῷ, στάσιμος. ϛ) παρὰ Ῥήτορσι λέγεται «Στάσις» παρὰ τὸ ἑκάτερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵστασθαι περὶ ὁ νομίζει δίκαιον, Σχολ. Ἑρμογ. ἢ, κατὰ τὸν Συριανὸν εἰς Ἑρμογ., ἀπὸ τοῦ ἑκάτερον τῶν ἀντιδίκων ὡς ἐπί τινος ἀσφαλοῦς κρηπῖδος ἑστάναι περὶ τὰ οἰκεῖα δίκαια, ἢ, κατὰ Σώπατρον, παρὰ τὸ σταθερὰς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀστατέστατων. Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ προοιμίου εἰς τὰ τοῦ Ἑρμογένους σχόλια ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως· «Στάσις καλεῖται ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβήτησις». Ὁ δὲ Συριανὸς «Στάσις ἐστὶ πρότασις ἁπλῆ ῥητορικὴ πρὸς ἀπόδειξιν κομιζομένην μιᾶς φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζητήματι κειμένων,

καθ' ἣν ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πίστιν κομιζομένων· ὁ δὲ Σώπατρος εἰς Μαρκελλῖνον »Στάσις ἐστὶ φάσις τουτὶ πεπρόχθαι ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις.« »Στάσις πραγματικά, τὸ παρὰ Γάλ. L' état de la question. Τὸ δὲ παρὰ Διονυσ. Ἁλικαρν. περὶ Συνθέσ. κεφ. β'. »Στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρίσις, λίγιον τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ῥέουσι δίκην ὕδατος διὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ διαστήματα καὶ ἀναβολὴν ἤτοι βραδύτητα μετὰ τόσου ποιοῦντα, καθὰ δηλοῦσι καὶ τὰ παρακείμεναι Ἐρείδεσθαι, διαστάσεις, καὶ, χρόνοι, ὅ ἐστι, τὰ διαστόσεις καὶ χρόνους ποιοῦντα. 3) ἐκ τοῦ ἵστημι, τὸ ζυγιάζειν, ἀποσταθμᾶν, καταστασθμίζειν. »Στάσις μισθοῦσι, τὸ πληρόειν τινὶ τὸν μισθόν τοῦ, Ἱππ. (νυ) ὅθεν

Στασιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, στασιαστικός. Στάσεως πρόξενος ἢ κλίσιν ἔχων καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ διεγείρειν στάσεις, διχονοίας, κ. τ. λ. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 4. »Ὅστις στασιώδης ἐστὶ καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.«

Στασίωρον, τό, Εὐριπ. Κύκλ. 53. πόλλ' ἀμφ. καὶ ἑρμηνεύεται μὲν συνήθως, στάσις ἐν ὄρει, γραπτέον δὲ πιθανῶς στασιωρός.

*Στασιωρός, ὁ (στάσις, οὖρος). Ὁ φύλαξ θέσεώς τινος, τῆς ἐπαύλιος, μάνδρας. (ὡς τό, θυρωρός, πυλωρός, τεμενωρός σχηματ.)

Στασιωτεία, ἡ. Κλίσις ἢ ἐπιθυμία καὶ ἕξεσις εἰς τὸ προξενεῖν καὶ διεγείρειν στάσεις, πολίτευμα στασιώτων. Πλάτ. πολ. καὶ Ἀνδοκίδ. σελ. 715. ἐκ τοῦ

Στασιώτης, ου, ὁ (στάσις, 2). Ἀποστάτης, ἢ κινῶν ἀποστασίαν, ἐπαναστάτης, ἐξαίρ. ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς στάσεως, φατρίας ἢ συνωμοσίας ὤν (ὅς τις εἶναι ἀπὸ τὸ παράφρ. τινός), ἥτις εἶναι εἰς ἐπανάστασιν, ἢ πρεσθυμεῖται ἢ ἔχει κατὰ νοῦν νὰ διεγείρῃ διχόνοιαν, ἢ ἀποστασίαν, ἢ ἐπανάστασίν τινα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παραχῶδες νὰ πράξῃ, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ς'. 6. καὶ κατὰ πληθ. στασιῶται, οἱ ὁπαδοὶ φατρίας τινὸς ἔν τινι πολιτείᾳ, ὅθεν, οἱ διὰ πολιτικοὺς σκοποὺς συνηκμένοι, συνωμότοι, πολλκ. παρ' Ἡροδ. ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἡ κεφαλή, ὁ ἀρχηγός τινος φατρίας, Πλατ. Θεαιτ. σλ. 181. Α. ὅθεν

Στασιωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς στάσιν, φατρίαν ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ὁρμηθεὶς εἰς στάσιν. »Λόγοι στασιωτικοί«, στάσεως πρόξενοι. »Καιρὸς στασιωτικός«, ἐπιτήδειος εἰς στάσιν, καιρός, καθ' ὃν ἐστὶν ἡ στάσις, ὁ τῆς στάσεως καιρός. »Τὸ στασιωτικόν«, οἱ στασιῶται. »Κατὰ τὸ στασιωτικόν«, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, Θουκυδίδ. »Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ«, Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ε'.

Στάσκε, Ἰων.κ. γ. πρόσπ. τοῦ β'. ἀορ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ, ἔστη, Ἰλ. Γ, 217. Σ, 160.

*Στατέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, ἵστημι, καὶ, στατέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ, ἵστημι. Πρέπει νὰ στήσῃ τις.

Στάτευσις, εως, ἡ, = στάθευσις, ἐκ τοῦ

*Στατεύω, = σταθεύω.

Στατήρ, ῆρος, ὁ (ἵστημι). Πᾶν σταθμίον, ζυγίον, βάρος ἢ βαρύδιον, ὁλκὴ τῆς ζυγαριᾶς, Πολυδ. θ'. 57. »Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ἐνομάζουσιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὸ ὄργανον, εἰ οὗ ζυγιάζομεν στατήριον καὶ, στατέριον λέγεται, τὸ ὅλον δηλαδή, ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤτοι ὀπὸ τοῦ ἀρτήματος· ἴδε ἐν τῷ, σταθμός. 2) ἐξαιρ. νόμισμα, ἐν μὲν Ἀθήναις ἀργυροῦν, ὀνομαζόμενον καὶ, τετραδραχμός, 4 δραχμῶν τὴν ἀξίαν· συνηθέστεροι δὲ ἦσαν οἱ χρυσοῖ στατῆρες (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3, 130.), διαφέρον τιμῆς καὶ ἀξίας, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι κοπέντες διὰ προσταγῆς τοῦ Λυδοῦ Κροίσου, ἄλλοι δὲ ἐκ καθαροστάτου χρυσοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Δαρείου, υἱοῦ Ὑστάσπου, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, στατῆρες Δαρεικοί, Ἡροδ. 7, 28. τούτοις ἐνομίζετο ἴσος τὴν τιμὴν ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς στατήρ, ὅστις μνᾶν ἀργυρᾶν ἠδύνατο, ἄξιζε δηλαδὴ μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν, ἢ 20 ἀργυροῦς δραχμούς, σχεδὸν 4 rthlr. 16 ggl., ἐν ᾧ Κυζικηνὸς ἄξιζεν εἰκοσιοκτὼ Ἀττικὰς δραχμὰς (τὸ τίμημα τοῦτο, παρὰ Δημοσθένει σελ. 914., ἔστιν ἀπό τινος ἀπαιτοῦντος χρεωφειλέτου, ὅ τις βέβαια ἐμεγάλυνε τὴν τιμὴν αὐτοῦ)· ὁ Περσικὸς ἦτον ἀκόμη μεγαλήτερος· ὁ δὲ Φωκικὸς ἦν ὁ χειρότερος, Boeckh Athen. Staatshaush. 1. p. 22. κτ. 3) Δωρικῶς ταὐτὸν τῷ, χρεώστης, Ἐπίχαρμος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ὅθεν παρόιμ. »Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς«· ὅθεν

Στατηρίδιος, ὁ, ἡ, ἢ ὀρθότερον, Στατηριαῖος, αία, αῖον. Ἄξιος στατῆρος· ἀξίζων ἕνα στατῆρα, Πολυδεύκ. θ'. 59.

Στατηρός, ά, όν, = στοθερός, ἀμφ.

*Στατίας, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, σταιτίτης.

Στατίζω, στατίζομαι (στατός), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι· ἔχει ὅμως τὸ ἐνεργ., στατίζω, καὶ τὴν ἀμετβ. σημσ. τοῦ μέσ. στατίζομαι, ἀντὶ ἵσταμαι, πηγαίνω καὶ στέκομαι ποῦ, πιαίω τόπον, θέσιν, Εὐρ. Ἡλ. 316. καὶ Ἀλκ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στατίζουσι, στάσιν ἔχουσι· καὶ, στατίζονται, ἱερῶνται (ἱδρύονται), αὐλίζονται, ἵστανται«.

Στατικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς (ἵστημι). Ἱστᾶσαι ποιῶν, κάμνων νὰ στέκηται, βάλλων τίπου νὰ στέκηται, ἢ εἰς ἡσυχίαν καὶ ἠρεμίαν φέρων, ἢ ἡσυχάζων καὶ καταπραΰνων, ἐμποδίζων, συστέλλων, σταλτικός, στυπτικός· ἀντίκειται τῷ, Κινητικός· καὶ ἐντεῦθεν Στατική, ἡ, Statique, χόρτον, δύναμιν κατασταλτικὴν ἔχον· 2) ἐκ τοῦ ἵστημι, σημσ. Α'. 6. ζυγιάζων, ὅθεν, Στατική, ἡ, (προσυπακουομ. θεωρία, ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη) ἢ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ ζυγοστατεῖν, μέρος τῆς Μηχανικῆς, ὑποκείμενον ἔχον τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἰσοσταθμίαν τῶν στερεῶν σωμάτων, lastalique, Γαλλ.

Στάτινος, ίνη, ινον, Ἀττ. καὶ

*Στατίτης, ου, ὁ (στάς). Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ, σταίτινος, σταιτίτης. (α)

Στατός, ή, όν· ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ ἵστημι. Στημένος, βαλμένος που νὰ στέκηται· ἐντεῦθεν, ἱστάμενος, ὅστις πάντοτε ἵσταταί που ἢ φαίνεται ἱστάμενος· ἀκίνητος, ἀσάλευτος, σταθερός. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ζ, 506. καὶ Ο, 263. »Ἵππος στατός«, ὁ ἐν σταύλῳ ἢ ὁ ἐπὶ φάτνῃ ἀκοστήσας, ἱστάμενος καὶ τρεφόμενος· ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ στὰς ἐφ' ἑνὶ τόπῳ. »Στατὸν ὕδωρ«, τὸ ἱστάμενον, ἄνευ ἀποῤῥοῆς, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 714. ἔνθα ὁ Σχολ. τὰ ἐξ ὄμβρου συνεστηκότα, νερὸν στεκάμενον. »Στατὸς χιτών«, καὶ μόνον ἐνίοτε »Στατός«, μακρὺ φόρεμα ἄνωθεν ἕως κάτω καταβαῖνον, καὶ μὴ ἐπεζωσμένον, ὅ ἐστιν, ἄνευ ζώνης, ὡς τό, ὀρθοσταδίας καὶ, στάδιος χιτών, ἴδε Στάδιος. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. 37. »Στατοὺς καὶ ξυστίδας«· Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β. 16. ἐπὶ κιθαρῳδοῦ »Στατὸν ἔχει καλόν«· ἢν δὲ ὁ στατὸς οὗτος χιτὼν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν στιχάριον τῶν Διακόνων, ἢ τῶν Ἀρχιερέων ὁ Σάκκος, λεγόμενος· 2) οἱ Στατεῖα, εἶδος ἀρχόντων, διοικητῶν, ὡς οἱ Ἀγαθοεργοί, Rubnk. Τίμ. σελ. 4.

Σταυρηδόν, ἐπίρ. (σταυρός). Εἰς εἶδος παλουκίου, ἢ σταυροῦ.

Σταυροειδής, ές, ὁ, ἡ. Καὶ ἐπίρ. σταυροειδῶς (σταυρός, εἶδος). Παλουκίου ἢ σταυροῦ εἶδος ἔχων, σταυρῷ ὅμοιος, σταυροῦ τύπον ἢ ὁμοίωμα ἔχων, ἐκ τοῦ

Σταυρός, οῦ, ὁ (ἵστημι). Σκόλεψ, τὸ ὀρθὸν καὶ ἐπωξυμμένον ξύλον, πάσσαλος, πόλος, παλούκιον, Ἰλιδ. Ω, 453. »— αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι σταυροῖσιν πυκινοῖσι.« Ὁ Εὐστάθιος ἔχει· »Σταυροί, οἱ καὶ σκόλοπες, ὀρθὰ καὶ ἀποξυμμένα ξύλα, παρὰ τὸ εἰς ἄῤῥα ἵσταθαι, ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος· ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ ἀνασταυροῦν τό καὶ ἀνασκολοπίζειν· ὁ δὲ Ἡσύχιος· »Σταυροί, οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, σαυροὺς, ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὔραν ἵσταθαι«· ὁ Ἐτυμολόγ. »Σταυρός, παρὰ τὸ στάσις, καὶ τὸ εὖρος, οἷον ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος· παρὰ δὲ τῷ, ποιητῇ σταυροὶ λέγονται ὀρθὰ καὶ ἀποξυμμένα ξύλα, παρὰ τὴν στάσιν, ἅπερ ἔξωθεν περίθεται ταῖς αὐλαῖς πρὸς τὸ μὴ στενοχωρεῖσθαι τὰ ζῶα ἐν τοῖς συφεοῖς«, Ὀδυσ. Ξ, 11. Ἡροδ. 5, 16. κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. καὶ ζ', καὶ Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. δ'. 13. »Αἱ οἰκίαι περιεσταύρωντο μεγέλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκα· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἐφ' ὃ ἐκρέμουν τοὺς κακούργους, μάλιστα ἀπειθεῖς σκλάβους, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαλοῦκονον τοὺς κακούργους, Πλούταρχ. ὅθεν

*Σταυροτυπέω, ῶ. Μ. ήσω. Σταυροῦ τύπον, σημεῖον ποιῶ, Ἰμιωθ. ἐκ τοῦ

Σταυρότυπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ — τύπως (τύπος). Τύπον σταυροῦ ἔχων, φέρων, σημειωμένος μετὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, Ἐκκλ. συγγραφ.

Σταυροφάνεια, ἡ (φαίνομαι). Φανέρωσις καὶ εὕρεσις τοῦ τιμίου σταυροῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταυρὸν ἢ σκόλοπα φέρων, βαστάζων.

Σταυρόω, ῶ (σταυρός). Σκόλοπας, πολούκια καταπηγνύω ἢ ἐμπήγω· χαράκωμα ποιῶ, φράττω μὲ χαράκώματα· Θουκυδ. 2) κρεμάω, προσηλόω. βάλλω εἰς τὸν σταυρόν, σταυρόνω, ἢ παλουκόνω, ἀνασκολοπίζω, Ἐκκλησ. Συγγρσφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ· ὅθεν

Σταύρωμα, τό Ὁ μετὰ σταυροῦν, ἤτοι σκολόπων περιφραγμένος ἢ ὠχυρωμένος τόπος· τόπος περιφραγμένος μὲ παλούκια, ὀχύρωμα, χάρακωμα, τὸ μετὰ παλουκίων περίφραγμα, ἕρκος, χῶσις, Θουκυδ. καὶ πολλκ. παρὰ Ξενοφ. ὅστις συνήθ. συνεκρέρει μετὰ τοῦ, πάφρος· α) τὸ τῇ γῇ ἐμπεπηγότα ὀρθὰ ξύλα καὶ ἀνέχοντά τι.

Σταυρώσιμος, ὁ, ἡ. Ἀναγόμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν σταυρὸν ἢ εἰς τὴν σταύρωσιν· »Ἡμέρα σταυρώσιμος«, ἢ παρασκευή, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταύρωσις, εως, ὁ (σταυρόω). Ἡ τῶν σκολόπων ἔμπηξις, τὸ ἐμπηγμα τῶν παλουκίων, χαράκωσις, Θουκυδίδ. 2) ἢ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις, κρέμασις, Ἐκκλ. συγγρ.

Σταυρωτήρ, ῆρος· ὁ καὶ,

*Σταυρωτής, οῦ, ὁ (σταυρόω). Ὁ σταυροῦς ἤτοι σκόλοπας ἐμπήγων· ὁ διὰ σκολόπων ἤτοι παλουκίων χαρακώματα ποιῶν· ὅστις ἐμπήγει τὰ παλούκια· 2) ὁ σταυρόνων, προσηλῶν, κρεμῶν, βάλλων εἰς τὸν σταυρόν· »Σταυρωταί«, οἱ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν σταυρώσαντες, Ἰμιωθ.

Σταφιδευταῖος, αία, αῖον (σταφίς). Ἐκ σταφίδων κατεσκευασμένος. Ἱπποκράτ. »Τρὺξ στεμφυλίτις σταφυδευταίαι«, ἐκ τῶν στεμφύλων (τζιπούρων) τῶν ἐσταφιδωμένων καὶ πεπατημένων σταφυλῶν.

Σταφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σταφίς. Μικρὰ σταφίς.

Σταφίδιος, ὁ, ἡ. Ἐκ σταφίδος ὤν, ἐξαιρτ. »Οἶνος σταφίδιος«· ταὐτὸν τῷ, σταφιδίτης, Ἱπποκρ.

Σταφιδίτης, ου, ὁ· θηλ. σταφιδῖτις (στα-

φίς). Κατεσκευασμένος ἐκ σταφίδων, ἐξαιρ. »Οἶνος σταφιδίτης.

Σταφιδοποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ κατασκευή ἤτοι ἡ ξήρανσις τῶν σταφίδων, Γεωπον.

Σταφιδόω, ῶ. Ξηραίνω τὰ σταφύλια εἰς τὸν ἥλιον, κάμνω αὐτὰ σταφίδας. εἰς σταφίδα ἢ ὡς σταφίδα ποιῶ τι, Διοσκορ. ἐ. 27. »Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίθοις μετὰ θαλάσσης«, ἐκ τοῦ

Σταφίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥλιον ἐξηραμένη σταφυλή, σταφίδα, Θεόκριτ. λέγεται καὶ, ἀσταφίς (συγγεν. τῷ, σταφυλή, καὶ, στέμφυλον).

Σταφυλάγρα, ἡ (σταφυλή, 5. ἀγρεύω). Δαβίς (μασιά) ὄργανον χειρουργικόν, δι' οὗ πιάνουσι τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλήν.

Σταφυλή, ἡ. Ὁ τῆς ἀμπέλου ἤτοι τοῦ κλήματος καρπός, σταφύλιον. Ἰλιδ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν« πρβλ. Ὀδ. Ε, 69. Η, 121. καὶ Ἡσιόδ. »ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βότρυς, ῥάγα· 2) κλῆμα· 3) σταφυλή, ἢ κατ' ἄλλους, ὀρθότερον, σταφύλη, παροξυτόνως, ἡ τοῦ διαβήτου ἤτοι τοῦ ζυγίου ἢ ἱεραζυγίου μέση κρεμαμένη ἢ καθιεμένη μολυβίς, ἢ μολυβδίνη σφαῖρα. μὲ τὴν ὁποίαν, διὰ μέσου τοῦ τριγώνου, ἐξετάζουσι τὴν θέσιν τινὸς ἂν ἦναι ὁριζόντειος ἢ μή· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ὅλη ἡ τεκτονικὴ στάθμη, ἤτοι τὸ ζυγίον, τὸ ἱεροζύγιον· ἔστι δὲ τοῦτο τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ σταθμίζουσι καὶ ἀπρόθεσιν τοὺς λίθους, ἢ δι' οὗ ἅμα καὶ πλάτος καὶ ὕψος μετροῦσι, καὶ παρατηροῦσι τὴν ὁριζόντειον γραμμήν, ὅθεν »σταφυλὴ ἐπιν, ἐξ ἴσου, ἴσια ἴσια τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, de niveau, comme au niveau, ὡς ἐν Ἰλιδ. Β, 765. »Ἵπποις σταφυλὴ ἐπὶ νῶτον ἐίσαιν, ἔνθα ὁ Σχολ. οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις, ὥσπερ στάθμη σταφυλὴ γὰρ, ὁ τεκτονικὸς διαβήτης· οἱ δὲ τὴν στάθμην λέγουσιν· ἦσαν δηλαδὴ αἱ ῥάχεις τῶν ἵππων ἢ μία μετὰ τῆς ἄλλης τόσον ἴσαι, ὡσὰν νὰ ἦσαν ζυγιασμέναι μὲ τὸ ἱεροζύγιον ἢ μετρημέναι μὲ τὴν στάθμην, στάφνην, ὁμοίαι κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἢ κατ' Εὐστάθιον· Τὸ δὲ »Σταφυλὴ ἐπὶ νῶτον ἐίσαιν δηλοῖ μὲν τὰς ἰσήλικας· ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ, ὡς, παραβολικοῦ ἐπιρρήματος· ὠφείλει γὰρ εἶναι, ὡς σταφυλὴ, ἵνα λέγῃ αὐτὰς οὕτω ἴσας ἀλλήλαις τὸ μῆκος ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον στάσει, ὡς ἐὰν σταφυλὴ ἐξιτώθησαν· ἔστι δὲ ἡ σταφυλὴ βαρυτόνως, ὡς ἡ κοτύλη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτόνου ὀπώρας, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐξιστάζον τὰ ὑποκείμενα· »-ἦσαν οὖν, φασὶν, αἱ τοῦ Εὐμήλου ἵπποι, ἄμφω ἴσαι τὸν νῶτον, ὡς σταφυλὴ τοιαῦται μετρεῖσθαι« 4) σταφυλὴ, ὁ ἐν τῷ στόματι κίων, ἤτοι ἡ μεταξὺ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ παλατίου καθιεμένη ῥαγοειδὴς πρόσφυσις, κοι· ἐξαιρ. τὸ συμβαῖνον εἰ. τοῦτο τὸ μέρος πρίσμα· ῥοῦφος ὁ Ἐφέσιος (βιβλ. ἀ. σελ. 28.) οὕτω λέγει περὶ τοῦ μορίου τούτου· κίων δὲ καὶ γαργαρεὼν ἡ ἐκ τῆς ὑπερῴας προσφυσι. Ἀριστοτέλης δὲ σταφυλοφόρον αὐτὸ καλεῖ, ὅτι, φλεγμήνωντος, σταφυλὴ τι ὅμοιον ἐξ αὐτοῦ κρεμάννυται, σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν· ὁ Ἱπποκράτ. »Ἢν δὲ ἡ σταφυλὴ κατακρεμασθῇ καὶ πνιγῇ, (ἔνιοι δὲ τοῦτο καλέουσι γαργαρεῶνα)« ἔνθα ὁ Γαληνὸς λέγει· »Σταφυλὴ γίνεται, ὅταν εἰς τὸν γαργαρεῶνα καταβῇ φλέγμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ καταιρήμναται, καὶ γίνεται ἐρυθρόν« ὁ δὲ Νόννος (κεφ. 122 σελ 132.) »Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τετραχῶς λέγεται τὸ μόριον τοῦτο. Γαργαρεὼν μὲν γὰρ, ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει· Σταφυλὴ δ', ὅταν φλεγμήνῃ αὐτοῦ τὸ ἄκρον καὶ ὁμοιωθῇ ῥαγὶ σταφυλῆς· καὶ ἂν ἄταν νεκρωθῇ, τέμνομεν τοῦτο ἢ καίομεν. Κιονὶς δὲ, ὅταν ὅλον φλεγμαίνῃ καὶ παχυνθῇ ὥσπερ κίων. Ἰμὰς δὲ, ὅταν λεπτυνθῇ ὥσπερ λωρίον«.

*Σταφύλη, ἡ, ἴδε σταφυλὴ, σημσ. 3.

Σταφυλήκομος, ὁ, ἡ (κομέω). Σταφυλὰς κομῶν. περιποιούμενος. καλλιεργῶν, ἢ σταφυλὰς ἀντὶ κόμης ἔχων, Νόν. Διον. 3'. 29.

Σταφυλήτομία, ἡ. Ἡ τομὴ, τὸ κόψιμον τῶν σταφυλῶν ἢ τοῦ σταφυλήτου· ἐκ τοῦ

*Σταφυλητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων, συνάζων σταφύλια· καὶ παρὰ χειρούργοις, κόπτων τὸν πρισμένον σταφυλίτην· »Τὸ σταφυλοτόμον«, μαχαίριόν τι, ὄργανον, ἐπιτήδειον εἰς τομὴν τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Σταφυλίζω, ίσω (σταφυλὴ). Ἰσάζω, ἴσιον ποιῶ διὰ τῆς σταφύλης, ἤτοι τῆς τεκτονικῆς στάθμης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σταφυλίζειν«, τὸ συνιστάζειν τὰς ὠὰς τοῦ ἱματίου.

Σταφύλινος, ίνη, ινον (σταφυλή). Ἐκ σταφυλῆς ὤν, Γλωσσ.

Σταφυλῖνος, ὁ, καὶ, ἡ. Δαῦκος, δαυκίον· εἶδος κηπευτοῦ λαχάνου, οὗ τινος ἡ κεφαλωτὴ ῥίζα ἔστι γλυκεῖα καὶ χρήσιμος εἰς μαγειρίαν, χαβούζ παρὰ Τούρκοις λεγομένη, Pastinaca. εἶδος τούτου ἐστὶ καὶ τὸ Κίρτον λεγόμενον, Ἀθήν. 3'. σελ. 371. 2) ἄρτεν ὁ· ζῶον τι ἡλίκον σπονδύλῃ, ἔντμον, ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ μεγέθει μὲ τὴν σφονδύλην. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 24.

Σταφύλιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ, σταφυλὴ. σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ, σταφυλὴ. Τὸ σταφύλι, ἢ ἡ βότρυς, ἡ ῥάγα τῆς σταφυλῆς, ἔτι δὲ καὶ ἡ σταφὺς, Θεόκριτ. 2) καὶ αὐτὸς ὁ κλῶνος, ἀφ' οὗ ἐξήρτηται ἡ σταφυλὴ (τζαμπίον).

Σταφυλοβόλειον, τό (σταφυλὴ, βάλλω). Ὁ τόπος, ἔνθα βάλλονται αἱ πρὸς τὸ ἀποθλιβῆναι καὶ πατηθῆναι σταφυλαὶ, ταμεῖον, ἐν ᾧ βάλλουσι τὰς σταφυλὰς οἱ τρυγῶντες, πατητήριον, Πολυδ. καὶ Ἁρποκρατ.

Σταφυλόδενδρον, τό (δένδρον). Τὸ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα ἀνερχόμενον κλῆμα· καὶ τὸ ἐπάνω αὐτοῦ ἔχον κλῆμα δένδρον, δενδρόκλημα, κληματόδενδρον· 2) ὄνομα δένδρου τινός, Πλίν. ἰ'. 16. Staphylea pinnata, Λιν.

Σταφυλοδρόμοι, οἱ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τινὲς τῶν Καρυναιῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ· ἐν Λεξικῷ χειρογράφ. ῥητορικ. εὕρηται σταφυλοδρόμοι, κατὰ τὴν τῶν Καρυείων ἑορτὴν, στέμματά τις περιθέμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τῇ πόλει χρηστόν· ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι, Σταφυλοδρόμοι, καλούμενοι, καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτὸν, ἀγαθόν τι προσδοκῶσι κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον.

*Σταφυλοκαύστης, ου, ὁ (σταφυλὴ, καίω). Χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ καίουσι τὰ ἕλκη τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ (κλέπτω, κλοπή). Ὁ τὰς σταφυλὰς κλέπτων, ὅστις κλέπτει τὰ σταφύλια, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 199.

Σταφυλοτομέω, ῶ (σταφυλοτόμος). Τέμνω, κοπτω τὰ σταφύλια, καὶ παρὰ χειρουργ. κόπτω πάσχοντα, πρισμένον τὸν σταφυλίτην, ὡς παρ' Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. γ'. 46, ἔνθα σημαίνει τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλὴν, τὸν σταφυλίτην· ὅθεν

*Σταφυλοτομία, ἡ = σταφυλητόμία.

*Σταφυλοτόμος, ου, ὁ = σταφυλητόμος.

Σταφυλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταφυλὰς φέρων· 2) ὁ ὑπόστ. »Σταφυλοφόρον τὸ προσυπακουομ. τοῦ, μόριον ἢ ἐν τῷ στόματι σταφυλὴ, ὁ σταφυλίτης, Ἀριστοτέλ. Ζω, Ἱστορ. ἀ. 11. »Ἔτω δὲ (τοῦ στόματος) ἄλλο μόριον σταφυλοφόριον, κίων ἐπίφλεβος, ὃς ἐὰν ἐξυγρανθεὶς φλεγμήνῃ, σταφυλὴ καλεῖται καὶ πνίγει· ἴδε ἐν τῷ, σταφυλὴ, ἀριθμ. 4.

Σταφύλωμα, τό. Πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσωθεν τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, Γαλην. »Σταφύλωμα ἐστὶν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον ἐμφερὲς ῥαγὶ σταφυλῆς«, Ἀέτιος ζ'. 34. καὶ Παῦλ. Αἰγ. ε'. 19. »Τὸ μὲν σταφύλωμα, κύρτωσις ἐστὶ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀτονήσαντος σὺν τῷ ῥαγοειδεῖ, ἔποτε μὲν διὰ ῥευματισμόν, ποτὲ δὲ δι' ἕλκωσιν«.

*Σταχάνω, ἡ (ἱστήκω, ἵστημι). Δωρικ. τρυτάνη, ζυγαριά.

*Σταχυηκομάω, ήσω (στάχυς, κομάω). Στάχυσι κομῶ, στάχυας φέρω, εἶμαι προμηθευμένος, πλούσιος εἰς στάχυας, ἢ, στάχυας ὡς τρίχας ἢ εἰς τὰς τρίχας φέρω, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 150, πρβλ. Lob. Φρυν. σ. 629.

*Σταχυηκομος, ὁ, ἡ (κομέω). Καλλιεργητὴς περιποιητὴς τῶν στάχυων, τοῦ σίτου, ποιητ.

Σταχυηλόγος, ὁ, ἡ. (λέγω). Στάχυας συλλέγων, σταχολόγος· ἴδε ἐν τῷ, σταχυολογέω.

Σταχυηρός, ά, όν (στάχυς). Ἀπὸ στάχυ· στάχυας ἔχων, φέρων· »Σταχυηρά, τὰ, τὰ στάχυας φέροντα φυτά, τὰ σταχυοφόρα· σχητματ. ὡς τὸ, βαλανηρά, καρυηρά, σιτηρά).

Σταχυητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοὺς στάχυας τέμνων, κόπτων, θερίζων.

*Σταχυητρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τροφεὺς ἀστάχυων, ὡς, αὔλαξ, Ἀνάλ.

Σταχυηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στάχυας ἔχων, φέρων· σταχυοφόρος.

Σταχύϊνος, ίνη, ίνον (στάχυς). Ἐκ στάχυος ὤν· ἀπὸ στάχυα, ἢ ἀναγόμενος εἰς τοὺς ἀστάχυας, ἢ εἰς στάχυν, Γλωσσ.

Σταχυμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τῶν ἀστάχυων, ἐπίθ. Ἰτιδος ἢ Δήμητρος, ποιητ. Ἀνάλεκτ. γ'. 206. »Ἰσιδι σταχυμήτορι«.

Σταχυοβολέω, ῶ, ήσω (βάλλω). Στάχυας βάλλω, ῥίπτω, ἢ ἐκβάλλω, ἐκφύω.

Σταχυόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ἐπὶ νάρδου παρὰ Μελιαγρ. ἀ. 43. »Νάρδος σταχυόθριξ«, οὗ τινος τὰ φύλλα σχηματίζουσι στάχυας.

Σταχυολογέω, ῶ. Μ. ήτω (σταχυολόγος). Στάχυας συλλέγω, συνάγω, μαζόνω κατόπι τῶν θεριστῶν τὰ ἐναπολειφθέντα ὑπ' αὐτῶν διεκορπισμένα στάχυα, σταχολογῶ· ἴδε· καὶ, Κελαμίομαι· ὅθεν

Σταχυολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τῶν ἀστάχυων.

Σταχυολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), ταὐτὸν τῷ, σταχυηλόγος.

*Σταχυόομαι, παθ. (στάχυς), ἴδε σταχυόω.

Σταχυοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Στάχυας εἰς τοὺς πλοκάμους ἔχων, ἢ πεπλεγμένους μετ' ἀστάχυων τοὺς πλοκάμους ἔχων, στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς δι' ἀστάχυων μεταξὺ τῶν πλοκάμων ἔχων, Ὀρφ. ἐπίθ. Δήμητρος.

Σταχυοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Μετ' ἀστάχυων ἐστεφανωμένος, Ἀνθολογ. ἐπίθετον τῆς Δήμητρος· 2) οὐσιαστ. ὁ δι' ἀστάχυων κατεσκευασμένος στέφανος.

Σταχυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων τοὺς στάχυας, ἐπίθ. Δήμητρος.

Σταχυοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σταχυηφόρος.

Σταχυόω, ῶ (στάχυς). Στάχυν φέρω, στάχυας ἐκβάλλω, φύω· σχηματίζω ἢ ἀρκιδίζω ὡς στάχυας· ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμεν οὐδετέρως »Σταχόω«, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ υ, π. χ. »Ὁ σῖτος ἐστάχωτεν, ἐξέβαλλε στάχυας· μέτ. σταχυόομαι, οὔμαι, στάχυν ἐκφέρω, ἐκφύω, σχηματίζομαι στάχυς, αὐξάνω ὡς στάχυς, εἶμαι προμηθευμένος μὲ στάχυν, ἢ, κείμαι ἐν τοῖς στάχυσι, ὅθεν »Ἐστάχωμένος« σταχωμένος, στάχυας ἔχων, Διοσκορ. δ'. ἀ. »Σπέρμα ἐστάχωμένον«, τὸ εἰς τοὺς στάχυας εὑρισκόμενον,

τὸ ἐν τοῖς στάχυσι κείμενον σπέρμα· (το ἐνεργ. μόλις εὑρηταί που).

Στάχυς, υος, ὁ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ σιτίνου καλάμου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ καρπός, στάχυον ἢ ἀστάχυον· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων σταχυηφόρων φυτῶν, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰλιάδ. Ψ, 598. Ἡσίοδ. Ἔργ. 475. ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλιάδ. Β, 148. ἐχρήσατο καὶ τῷ, ἀστάχυς· 2) καθέλου δὲ, φυτόν· »Ἠϊτόκων δρεπόμεναι στάχυωνα, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 198. ἔνθα »εὐκόμωνα ἔκειτο· 2) τροπ. ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφ. Ἀργ. 216. »βορέου καλὸν στάχυνα, κεῖται ἀντὶ τοῦ βλάστημα, ἔκφυσις, ἀπόγονος, ὑψὸς, παῖς οὕτω καὶ Εὐριπίδ. παρὰ Λυκούργ. σελ. 206. »Στάχυς ἄρτηνα· ὁ Ἀρτεμίδ. ἐν ἐ. 63. καὶ 83. ἔχει »Στάχυες ἀντὶ τοῦ, παῖδες, υἱοί· ἐν γένει, νέοι ἄνδρες, ποιητ. Εὐριπ. Ἐρεχθ. 22. παρὰ Λυκούργ. 24. πρβ. καρπὸς, ι, α· 4) παρὰ Πολυδεύκ. ἐν β'. 169. λέγεται τὸ περὶ τὰς ψόας μέρος τοῦ σώματος, ὅ ἐστι τὸ περὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τὰ αἰδοῖα, τὸ μέρος μεταξὺ τοῦ κώλου καὶ τῶν αἰδοίων· 3) παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς, καθ' Ἡσύχιον, τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον· 4) ἰατρικός τις ἐπίδεσμος· 5) παρὰ Διοσκορ. γ'. 120. καὶ πόατις, Πλίν. κδ'. 15. Stachys germanica, ἢ cretica, Λινν. ὅθεν

Σταχυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σταχύων ὤν, ἢ εἶδος στάχυος ἔχων· ὅμοιος ἀστάχυϊ· πλήρης στάχυων, γεμάτος ἀπὸ στάχυα.

(Στάω) Λατ. sto, Ἀχρηστ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ ἵστημι, ὅθεν τὸ, στῆμι, παρακείμ. ἕστηκα· καὶ ἀπὸ τοῦ, στῆμι τὸ ἔστην. Μέλ. στήσω, ἀντὶ, στόσω; στήσομαι· ἴδε ἐν τῷ, ἵστημι, καὶ ἐν τῷ, ἱστάνω· Ἡρόδοτ. α'. 97. καὶ 98. »Φέρε, στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »ἐλθέτε (ἔλθετε) νὰ βάλωμεν βασιλέα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στῆσαι, καθίσαι, πληρῶσαι· καὶ »Στήσασθαι, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον· ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον, κ. ἱ στάσιμον, τὸ δεδανεισμένον. Ἰλ. Τ. 247. »Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. Ὁ Εὐστάθιος λέγει. »Ἰστέον δὲ — ὅτι τὸ στήσας (ἐνταῦθα) τεχνικὴ ἐστι λέξις, ἀντὶ τοῦ, σταθμήσας, ὅθεν καὶ ὁ στατὴρ· ὁ δὲ Σχολ. »Διὰ ζυγοῦ στήσας· οὕτως γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ χρήματα ἐστάθμιζον· ὅθεν, ὀβολοστάται εἰρηνται· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 232. καὶ τὸ ἐν Χ, 350. ἀντὶ τοῦ, ζυγοστατῶ, ζυγιάζω. Συνήθως δὲ, τὸ, ἀνεγείρω· »Στῆσαι κρατῆρα κατὰ συνθήκην, τὸ πεῖν· οὕτω καὶ τὸ »Στῆσαι τράπεζαν, τὸ φαγεῖν· Ἰλ. Ζ, 528. »Κρατῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν, κρατῆρα δηλαδὴ τῆς ἐλευθερίας, ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Β, 431. »Στήσα τοι κρατῆρας· ἔστησαν — ἔθεσαν τοὺς κρατῆρας ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ ἐντεῦθεν »Στήσασθαι κρατῆρα· καὶ ἑπομένως »Κρατὴρ ἐλευθερίας, ὁ κρατὴρ, ὃν ἔπινον ὑπὸ χαρᾶς ὑπὲρ τῆς ἀποκτηθείσης ἐλευθερίας· ὡς καὶ τὸ »Κρατὴρ φιλοτήσιος, Θεόγν. 481. τὸ ποτήριον τῆς φιλίας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 481. »Πίε, λάβε δὲ τὴν φιλοτησίαν. Ἄλεξις παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 254. »Δὸς κυάθους φιλίας. Ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, »Σηκόνομεν ποτήριον καὶ πίνομεν εἰς ὑγείαν τινος· πίνομεν ὑπὲρ τινος.

Στέαρ, ατος, τὸ, καὶ συναλ. στῆρ, στητός (στάω, στέω, ἵστημι). Τὸ ἱστάμενον ἢ προσπεφυκὸς τῇ σαρκὶ λίπος, πάχος (ἀξύγγιον), οἷον ἔχουσι τὰ μηρυκάζοντα τῶν ζώων. »Στέατος μέγας τροχός, ἕνα μεγάλον στρογγύλον φελὶ, τμῆμα πάχους, Ὀδ. Φ, 178. 183. 1. ἐναντίας δὲ »Πιμελὴν λέγεται τὸ ῥευστὸν, καὶ μαλακὸν καὶ ἀναλελυμένον, οἷον ἐστὶ τὸ βούτυρον, κ. τ. τ. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἀναβ. ε'. δ'. 28. ἐξέλαβε τὸ, στέαρ, ἀντὶ τοῦ, πιμελή. »Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ, ἐχρῶντο οἱ Μεσύνοιοι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. 2) ταὐτὸν τῷ, σταῖς, τὸ ἐκ πυρῶν ἤτοι σιταρίου ἄλευρον· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ζύμη, προζύμι. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμηνεύει τὸ, σταῖς, διὰ τοῦ, ζύμη, τὸ ἄλευρον. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λ. Σταρτήμας, λέγει· »Ἡ γὰρ ζύμη στέαρ λέγεται· οὕτως ἑρμηνεύει καὶ τὸ, στέαρ, λίπος, ζύμη· ἐξ ἐναντίας ἔχει· »Σταῖς, φύραμα ἀλεύρου πυροῦ. Ὁ δὲ ὁ Ἡρόδοτος »Σταῖς λέγει, ὁ Στράβων καλεῖ »Στέαρα. Ὁ Θεόφραστος (Φυτ. Ἱστορ. θ'. 22.) διακρίνει αὐτὰ λέγων. »Ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλασθέν. Καὶ ἔνθα Παῦλος ὁ Αἰγιν. (ἐν γ'. 28.) λέγει· »Ἐν στεατίῳ, ὁ Ἀέτιος (ἐν η'. 51.) μετεχειρίσθη τὸ »Ζύμῃ· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι τὸ σταῖς καὶ στέαρ σημαίνουσιν ἔτι καὶ τὸ, ζύμη. — 3) = στεάτωμα, (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ παρ' Ἱατροῖς, τῷ, ζύμωσις, οἷον »Ζύμωσις ἥπατος, πρίξιμον τοῦ σηκοτίου·) οἴδημα, πρίξιμον, ψύκωμα, πρίξιμον τοῦ κρέατος (γεμάτων μὲ πυκνὸν πάχος), τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ, καθὼς ὁ Πολυδεύκης, ἠρμήνευον διὰ τοῦ, »Πιμελῆς παρρόη ὑπὸ τῷ δέρματι. Ὅρα Κορνάριον εἰς τὸ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Συνθέσ. Φαρμ. κατὰ τόπ. σελ. 365. (κατὰ Δρᾶκ. σελ. 40, 17. 95, 9. ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ ἄλφα τοῦ, στέαρ, μακρὸν, ἡ δὲ γεν. στέατος, ἐν Ὀδ. ἔστι δισύλλαβος, -ν)· ὅθεν

Στεάτινος, ίνη, ινον. Ἐκ στέατος συγκείμενος· ἢ ἀπὸ ἀξύγγιον ὤν. 2) ταὐτὸν τῷ, σταίτινος, ἐξ ἀλεύρου φυράματος, ἐκ προζύμης πεπλασμένος, Αἰσωπ. ιη'. 2. καὶ Ἡλιόδωρ. ς'.

Στεάτιον, τό, ὑποκορισμ. τοῦ, στέαρ, Παῦλ. Αἰγιν.

Στεατίτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ στέαρ. Ἀπὸ στέαρ, ἀξύγγιον, ἢ ὅμοιος στέατι, ἢ μαγειρευμένος μὲ στέαρ, καὶ θηλ. στεατῖτις, ιδος, ἡ, γῆ τις παχεῖα καὶ ζυμωτὴ, ἥτις διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κάμνει ἀφρὸν ὡς τὸ σαπώνιον, πηλὸς, marga, Λατ.

Στεατόω, ῶ. Μ. ώσω (στέαρ). Εἰς στέαρ μεταβάλλω, ἢ στεατῶδες ποιῶ. Παθ. Γίνεσθαι στέαρ, ἢ στεατῶδες· ἐξαιρ. ἀποκτᾶν, γίνεσθαι στεάτωμα. »Ὅταν στεατωθῇ, ἐν τοῖς Ἱππιατρ. ὅταν ἀποκτήσῃ στεάτωμα, πρίσμα.

Στεατώδης, εος, ὁ, ἡ (στέαρ, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στέατος ὤν· ὅμοιος ἀξυγγίῳ, πλήρης στέατος, γεμάτος ἀπὸ ἀξύγγιον, στέαρ, πάχος, ἀξύγγιον ἔχων· »Ζῶον στεατῶδεσι, (Ἀριστοτέλ.) παχύ, ἀξύγγιον ἔχων.

Στεάτωμα, τό (στεατόω). Λίπος, πάχος, ἀξύγγιον. 2) ἐξαιρ. οἴδημα, πρίσμα, πρίξιμον συνιστάμενον εἰς πάχος πολλὰ πυκνὸν καὶ σκληρόν· σημαίνει δὲ καὶ πρίσμα κρέατος ἢ ἥπατος. ἴδε ἐν τῷ, στέαρ.

Στεγάζω, Μ. άσω, = στέγω. Σκεπάζω, Ξενοφ. Οἰκ. ιθ'. 13. Πιρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 781. »Ὕπνον ἡδὺν στεγάζειν, ἀντὶ τοῦ, ἔχειν ὕπνον γλυκὺν, ἡσύχως καὶ γλυκὰ κοιμᾶσθαι.

Στεγάνη, ἡ (στεγανός). Κάλυμμα, σκέπασμα, Ἐπιγράμ. Φανίου. 2. » — καὶ στεγάναν κρατὸς ἑρμηκόμουν.

Στεγανογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν στεγανῶς, ἤτοι κεκαλυμμένως, μὲ μυστηριώδεις ἀριθμοὺς, χαρακτῆρας, ἢ μὲ ἄλλα τοιαῦτα ξένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄγνωστα ἢ δυσκατάληπτα εἰς τοὺς πολλοὺς, κρύπτογραφία ἐκ τοῦ

Στεγανογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Στεγανογραφίαν ἢ μετὰ στεγανογραφίας γράφων.

Στεγανόμιον, τό. Τὸ ἐνοίκιον, ὁ διδόμενος μισθὸς ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ οἰκοδεσπότῃ· ἢ κατὰ Φώτ. ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν· ἢ κατ' Εὐστάθ. κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἑστιῶνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ πανδοχείου μισθός. ἐκ τοῦ

Στεγανόμος, ὁ, ἡ (στέγη, νέμω). Ὅστις κατοικεῖ μίαν οἰκίαν. καὶ οὐσ. ὁ στεγανόμος, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ κύριος τοῦ οἴκου, Λυκ. 1095. Lobeck. Φρύν. σελ. 641.

Στεγανόπους, ποδος, ὁ, ἡ (στεγανός, πούς). Σκεπάζων ἑαυτὸν μὲ τοὺς πόδας, Στράβ. 7. σελ. 458. 2) στεγανόποδες, καὶ στεγανόποδα, λέγονται ἐκεῖνα τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων οἱ πόδες, ἤτοι τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν εἰσὶν ἐνειλημμένα καὶ συνδεδεμένα μετά τινος ἐπιδερματίδος, καὶ τὰ ὁποῖα ζῶσι καὶ ἐν τοῖς ὕδασιν, οἷον ὁ κάστωρ τὸ καστόρχιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στεγανόποδες ὀρνιθες, οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανοὺς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους, εἰς δηλαδὴ αἱ μεταξὺ τῶν δακτύλων εὐρυχωρίαι δερμάτια εἰλημμένα εἰσί· ἀντίκειται τῷ, σχιζόποδες. Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ Ἀρτεμίδ. δ'. 85. »Ὁ μὲν χὴν, στεγανόπους· ὁ δὲ ἄνθρωπος, σχιζόπους. ἴδε σκιώπους, στεγνός.

*Στεγανόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων τὰ δάκτυλα ἡνωμένα διὰ μεμβράνης δίκην πτερῶν, ὡς αἱ νυκτερίδες, τῶν ὁποίων καὶ στεγνὰ ὠνομάζονται τὰ πτερὰ, ὡς καὶ τὰ τῶν φλέτρων καὶ πεταλούδων· πρβ. σχιζόπτερος.

Στεγανός, ἡ, όν· καὶ ἐπίθ. στεγανῶς, καὶ κατὰ συγκ. στεγνός (στέγω). Ἐσκεπασμένος, ἐστεγασμένος, κατεστρωμένος, κατάστρωμα (κουβέρταν) ἢ στέγην ἔχων. »Πύργος στεγανός. (Θουκυδ. γ'.), ἐσκεπασμένος, στέγαν ἢ σκεπαστὴν ἔχων· οὕτω καὶ »Στεγανὴ οἰκήσεις, Διον. Ἁλικ. β) κεκαλυμμένος, καλᾶ φυλαγμένος, ἢ κεκρυμμένος, Διοσκ. 1, 91. »Πωμάσας στεγανῶς, σκεπάσας καλῶς. μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, σιωπηλός, δυνάμενος στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, ὁ φυλάττων καὶ κρύπτων λόγον μυστικόν· παροιμ. »Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος, (Ἀλκίφρ. α'. Ἐπιστ. 13.) σιωπηλότερος· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκλ. 135. Τραχ. 602. Οἰδ. Τύρ. 348. ἔνθα καὶ τὸ, στέγειν ἀντὶ τοῦ, κρύπτειν καὶ σιγᾷν, φέρεται. 2) πυκνὸς στερεὸς ἐναντίον τῆς ὑγρασίας, μὴ ἀφίνων αὐτὴν νὰ διαπεράσῃ, ὅθεν, τὸ στεγανὸν = στερρότης, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 691. 3) συνεχής, σφιγκτός, στυπωμένος, ἐμφράξεις πάσχων ἢ στυπωμένην τὴν κοιλίαν ἔχων. 4) ἐνεργ. σκεπάζων, καλύπτων· ἐνίοτε δὲ καὶ, χρήσιμος εἰς σκέπην, ὡς παρ' Εὐρ. Λείψ. »Δοκοὶ στεγαναί. β) ἐμφραξὶν ἢ στύψιν προξενῶν, στυπτικὸς, στυφὸς, στυφελός. ἴδε καὶ στεγνός.

*Στεγανόω, ῶ. Μ. ώσω (στεγανός), = στέγω· ὅθεν

Στεγανώματα, τά. Τὰ ἐν τοῖς τοίχοις οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι· ἄλλως δὲ, ἱμαντώματα, καὶ ἐνδεσμοι, λέγονται. Τὰ ἐκ σιδήρου ζώματα ἢ ζωνάρια τοῦ τοίχου, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Στέγαρχος, ου, καὶ, στεγάρχων, οντος, ὁ (στέγη, ἄρχω). Ὁ τῆς στέγης ἀρχηγός, πρῶτος, οἰκοδεσπότης. Ἡροδ. 1, 133. ταὐτὸν τῷ, στεγανόμος· (τὸ δεύτερον ἀμφ.)

Στέγασις, εως, ἡ (στεγάζω). Τὸ στεγάζειν, σκέπασις, τὸ καλῶς φυλάττειν, τὸ κρύπτειν· ἐξαιρ. τὸ ἐπιβάλλειν τὴν στέγην, ἢ τῆς στέγης ἐπίθεσις. 2) τὸ πυκνόειν, ποιεῖν, πυκνόν, ἢ πύκνωσις. 3) ἢ σύσφιξις, στόψις.

Στέγασμα, ατος, τό (στεγάζω). Σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστὴ, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι σκεπάζει, ἢ ἐμποδίζει τὴν ὑγρασίαν, ἐπικάλυμμα, Ἡρόδοτ. »Στέγασμα ὀροφῆς. Ξενοφ. ἀναβ. α'. ε'. 10. »Δοφέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα. Ὁ

Πλάτων ἐν Πολιτ. 21. καὶ 22. διακρίνει τὸ, στέγασμα, ἀπὸ τὸ, σκέπασμα, ἑρμηνεύων τοῦτο διὰ τοῦ, στεκτικὸς ῥευμάτων.

Στεγαστέον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στεγάζω. Πρέπει νὰ στεγάσῃ, νὰ σκεπάσῃ τις, Ξενοφ.

Στεγαστήρ, ῆρος, ὁ (στεγάζω). Κεραμίδι τῆς σκέπης, εἶδος κοίλου κεραμιδίου ἐξ οὗ στάζει ἡ βροχή. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Σωλῆνες, διὰ τοῦ, στεγαστῆρες, τὰ ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν ἀντὶ κεραμίδων τιθέμενα ξύλα (σινδρίλια).

*Στεγαστής, οῦ, ὁ (στεγάζω). Ὁ σκεπάζων, ὁ σκεπαστής, Γλωσσ.

Στεγαστός, ή, όν (στεγάζω). Ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· φυλαγμένος καλῶς.

Στεγαστρίς, ίδος, ἡ (στεγάζω). Σκεπάζουσα, ἡ χρήσιμος εἰς τὸ σκεπάζειν, συντείνουσα ὡς σκέπη, π. χ. δεφθέρα, Ἡροδ. 1. 194.

Στέγαστρον, τό (στεγάζω). Σκέπασμα, κάλυμμα, ἐξαιρ. ἐξ ὑφάσματος χοντροῦ ἢ δέρματος, βροχῆς προφυλακτικόν· ὅθεν καὶ ἅμαξα σκεπασμένη μὲ δέρμα διὰ τὴν βροχήν, ἢ φορεῖον, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κράτ. 3. »Στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδόν«, ἔνθα σημαίνει φορεῖον ἢ ἀπήνης εἶδος ἄνωθεν κεκαλυμμένης, ἵνα στέγῃ τοὺς ὄμβρους, γερράδερμον· καθόλου δὲ, πᾶν σκέπασμα, σκέπαστρον, σκεπαστήριον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 973. » — καὶ κύκλῳ παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρῶν δείξασθ', ὡς ἴδοι πατήρ«. 2) τόπος, εἰς φύλαξιν ἢ κρύψιμον τινὸς πράγματος, Ἀθην. σελ. 449. »Πλατὺ στέγαστρον«, πλατεῖαν τις θήκη ἢ δοχεῖον, ἐν ᾧ κρύπτεται τι.

Στέγη, καὶ, τέγη, ἡ (στέγω). Σκέπη, σκεπαστὴ οἰκοδομῆς τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 10. »Στέγαι οἱ καὶ ἡμῖν εἰσίν, ἀλλὰ μὰ δί', οὐχ ἵπποις οὐδὲ θεράποντιν«. 2) ἐν γένει, σκεπασμάτος τόπος, οἶκος, οἴκημα, ταμεῖον, οἰκίσκος, δωμάτιον, καμάρα, ὀνδᾶς, Ἡροδ. 3, 148. 175. Ξενοφ. Συμπ. α'. 11. »Αἰσχρὸν στέγης γε φθονήσαι«. 3) καὶ τὸ ἐκ τοῦ προχείρου γινόμενον ἐν τοῖς στρατοπέδοις ὑπὸ σανίδων οἴκημα, σκεπαστὴ (τζαρδάκ, Τουρκ.) σκηνή, καλύβη, Ξενοφ. »Στέγην μὴ παρέχειν«, (Πλούταρχ.) κατοικίαν, νὰ μὴ δέχεταί τις τινὰ εἰς φιλοξενίαν (νὰ μὴ δίδῃ κονάκι). 4) Τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου (ἡ κουβέρτα), Plautus Stichi γ'. α'. 12. Bacch. β'. γ'. 44. 5) ὀροφή, τὸ σανίδωμα ἢ πάτωμα τῆς οἰκίας· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Πύργος μονόστεγος, δίστεγος, τρίστεγος, κ. τ. λ. πύργος ἔχων ἕνα πάτωμα, δύο πατώματα, τρία, κ. τ. λ. 6) πορνοστάσιον. ὅθεν

Στεγήρης, ὁ, ἡ (στέγω, ἄρω), ποιητ. Προφυλαττόμενος μὲ στέγην, σκεπαστήν, π. χ. »Οἶκος στεγήρης« (Μοσχίων παρὰ Στοβαίῳ, Φυσ. σελ. 242.), ἐστεγασμένος, στέγην, σκεπαστὴν ἔχων. 2) ἐν γένει, σκεπασμένος, καὶ, πυκνός, ταύτον τῷ, στεγανός.

Στεγίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. στεγῖτις, ιδος, ἡ (στέγη). Ἀνήκων εἰς στέγην, ἢ εἰς τὸν οἶκον, ἢ εἰς τὸ ταμεῖον, δωμάτιον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐστὶν εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, πόρνη, ἐπειδὴ ἡ φωλεὰ τῶν τοιούτων ὠνομάζετο στέγη ἢ στέγος, ἢ τέγος, Πολυδ. καὶ Ἡσύχ.

Στεγνός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ, στεγανός, κατὰ συγκ. (στέγω). Σκεπασμένος, φυλαγμένος, ὑπὸ σκέπην ὤν· καὶ πυκνός, ἀνθιστάμενος εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὡς παρ' Ἱππ., στ. πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα· καὶ ἐντεῦθεν, »τὸ στεγνόν«, ταύτον τῷ, στέγος, σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστή, ἐσκεπασμένος τόπος, καλύβη, σκηνή, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ, στέγη, Διόδωρ. ιή'. 25. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 762. »Στεγνὰ πτερά«, ὑμενώδη, δερματώδη· ἴδε στεγανότερος. Παρὰ Γαλην. »Στεγνὸς πυρετός«, ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει, οὐκ ἐπιφέρων ἐκκρίσεις, τοὺς σφυγμοὺς μεγάλους διαφυλάττων, ἰσχναίνων, βραδύτερον κατὰ τὸν χρόνον τὸ νόσημα«. ἐνεργ. πυκνὰ σκεπάζων, προφυλάττων ἀπὸ βροχῆς, στερεός, γερρός, π. χ. πῖλος, Ἡροδτ. 4, 23. καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημσ. τὸ ἀνωτέρω μνημονευθέν, τὸ στεγνόν· ὅθεν

Στεγνότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, σφιγκτότης, στυφελότης, στυφότης. »Γαστρὸς στεγανότης«, ὅταν τὸ σῶμα ἔχῃ ἔμφραξιν, ἤτοι πάσχει ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Στεγνοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Φύσει χονδρὸς, πυκνὸς, στερεὸς, ταύτον τῷ, στεγνός, Ἀνθολογ.

Στεγνόω, ῶ (στεγνός). Στεγνὸν, ἤτοι πυκνὸν ποιῶ, ἐξαιρ. στύφω, ἐμφράττω, ὡς π. χ. τὴν κοιλίαν, Γαλην. »Στεγνοῦν, ἵστησι τὴν γαστέρα. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδ. ἐκφέρει συνωνύμως τό, στεγνοῦν, καὶ στέλλειν, ἀντὶ τοῦ στύφειν, ἐμποδίζειν τὴν ῥοώδη κίνησιν τῆς κοιλίας »Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον« ὅθεν παρὰ Γαληνῷ »Στεγνωθέντες« οἱ ἀπὸ διαῤῥοίας ἐλευθερωθέντες· καὶ παρὰ Διοσκορ. »Ἐστεγνωμένη μήτραν, ἢ πεπαυμένη τοῦ ῥέειν, ἢ ἡ στύψιν πάσχουσα. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Στεγνόνω« ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν ἀπό τινος ἢ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἢ διὰ τοῦ ἀέρος· καὶ οὐδετέρ. στεγνὸς γίνομαι, χάνω τὴν ὑγρασίαν μου, ξηραίνομαι, παύω τοῦ νὰ εἶμαι ὑγρός· ὅθεν 2) συγκολλῶ, συνάπτω· ὅθεν τὸ, συστεγνόω, στερεῶς συγκολλῶ, συνάπτω, ἑνόω δύο μέταλλα μετὰ μολύβδου ἢ κασσιτέρου ἢ μετὰ τῆς τοῦ σιδήρου κόλλης ἢ τῆς χρυσοκόλλης, ἀλείφω, χρίω, ἐπιπλάττω μετὰ μάλθης ἢ μετὰ μαστίχης ἢ μετ' ἄλλου τινὸς τοιούτου, ὥστε συσφίγγονται καὶ στυπόνονται ἢ συγκολλῶνται αἱ ῥήξεις σώματός τινος, Διοσκορ. »Πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς«, ὅπερ ἀλλαχοῦ, »Πωμάζοντες στεγανῶς« εἶπεν, ὅ ἐστι, κατὰ τὸν τῆς στεγνώσεως τρόπον, τόσον καλῶς δηλαδὴ νὰ χρισθῇ καὶ νὰ ἑνωθῇ διὰ τῆς συγκολλήσεως τὸ πῶμα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγγείου, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διαπεράσῃ οὐδὲν, hermétiquement. Γαλ οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδ. δ'. 100. »Π ο ἡ ἰοῦσα στεγανῶς εἰς τὸν λέβητα«, εἰσήρχετο ἡ πιοὴ τοιουτοτρόπω, ὥστε ἐκ τῆς τῶν ξύλων συγκολλήσεως δὲν ἦτον τρόπος νὰ ἐκφύγῃ μήτε τὸ μικρότατον μέρος αὐτῆς· εἰσήρχετο ἡ πιοὴ εἰς τὸν λέβητα χωρὶς νὰ ξεθυμάνῃ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. stagno, κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ, γανόω, ἐκ τοῦ, σταγνός, στεγνός, στεγνόω· ὅθεν καὶ τὸ, stagnum, stannum· ὅθεν

Στέγνωσις, εως, ἡ. Πύκνωσις, στέγνωμα· ἔμφραξις, στύπωμα. »Κοιλίας στέγνωσις«, (Διοσκορ.) στύψις, ἔμφραξις. Γαλην. ὑγιειν. γ'. 10. »Ἔστι δὲ στέγνωσις ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐφ' ᾗ κωλύεται διαφορεῖσθαι τὰ περιττώματα, γίνεται δὲ αὕτη δι' ἔμφραξιν ἢ πύκνωσιν, ἣν δὴ καὶ μύσιν ὀνομάζουσι τῶν πόρων. 2) συναφή, συγκόλλησις διὰ χρυσοκόλλης ἢ κόλλης ἄλλης ὁποιασδήποτε, ἢ διὰ μετάλλου γενομένη. ὅθεν

Στεγνωτικός, ή, όν. Εἰς στέγνωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. »Φάρμακα στεγνωτικά«, τὰ πυκνωτιστά, στυπτικά, ἐμφρακτικά, σφιγγτικά.

Στιγονόμιον, τό (στέγος) = στεγανόμιον.

Στέγος, εος, τό, γεώτ. τύπος ἀντὶ, τέγος, ὅπερ ὅρα. 2) = Σοφοκλ. Αἴ. »Στέγος πλήρης ἄτης«, εἶος πλήρης βλίβης καὶ ζημίας. ἐξαιρ. πορνοστάσιον. 3) = τάφος, Λυκόφρ. 1098. ἐκ τοῦ

Στέγω, ξω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. tego. Σκεπάζω, στέγην ἐπιτίθημι, σκέπην ἢ σκεπαστὴν ἐπιβάλλω, σκέπω, στεγόνω, ἐν γένει, χρησιμεύω τινὶ ὡς σκέπη, διαυθεντεύω, ὑπερασπίζω, προφυλάττω ἀπό τινος· ἔτι δὲ, καλύπτω, κρύπτω, ἔχω τι εἰς καλὴν φύλαξιν, Θουκυδ. 4, 34. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 230. ἐντεῦθεν τὸ, στέγη, στέγος, στέγαστρον, καὶ στεγανός, στεγνός, ὁ τοὺς λόγους δυνάμενος στέγειν, ὅ ἐστι, κρύπτειν. ἐξαιρ. β) ἀποσιωπῶ, φυλάττω, κρύπτω τι μυστικὸν, φυλάττω τι κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἢ εἰς τὴν μνήμην μου· φυλάττω, βαστῶ κρυφὸν, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, σιγῇ, Σοφ. Φιλ. 137. Τραχ. 992. Ο. Τ. 341. πρβ. Valck. Ἱππ. 874. Reis. Conj. Aristoph. p. 16. »Στέγων σιώπη« οὕτω καὶ »Στέγειν λόγον« ὡς καὶ παρὰ Πολυβίῳ περὶ τοῦ Ἀράτου »Στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν«, ἤτον δυνατὸς νὰ τὸ κρύψῃ, νὰ τὸ φυλάξῃ μυστικὸν, κρυφόν. Παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Εὐθυμ. »Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, μηδὲ ἀναλαμβάνοντες«, οἱ μὴ φυλάττοντες αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην των· ὅθεν 2) καλύω, ἐμποδίζω, τί τινος. Μέσ. »Στέγεσθαι ὄμβρους«, ἐμποδίζειν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν βροχήν, Πινδ. Πύθ. 4, 144. 3) κρατῶ πυκνὰ, δὲν ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ ἢ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ ὑγρόν, ὅθεν α) ὑπομένω, ἀντέχω εἴς τι, ἐμποδίζω τὴν ὑγρασίαν, ἢ ὑγρόν τι νὰ διαχωρήσῃ, π. χ. »Δόμος ἅλα στέγων«, πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει τὴν θάλασσαν, ὄὲν πέρνει νερόν, Αἰσχ. Ἱκέτ. 134. ἔτι δὲ ἀπολύτως. »Νῆες οὐδὲν στέγουσαι«, μὴ ἐμποδίζουσαί τι νὰ διαπεράσῃ, ἔμβῃ, ἤγουν πέρνουσι νερὸν ἀπὸ πανταχόθεν, Θουκ. 2, 94. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Ναῦς οὐκ ἐστέξατο κῦμα«, τὸ πλοῖον δὲν ἐμπόδισε τὸ κῦμα, ἐπῆρε νερὸν, θαλασσώθη, Φαλαικ. β) κρατεῖν ὑγρόν τι, μὴ ἀφίνειν αὐτὸ νὰ ἐκρεύσῃ, ἐμπερίσχειν ἐν ἑαυτῷ, κρατῶ, πιάνω, σφίττω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων. 4) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐν γένει, ὑπομένω, ὑποφέρω, καρτερῶ, πάσχω, βαστάζω, ἀνέχω, ἢ ἀνέχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰώσηπ. »Δύο κιόνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον«, βαστάζόντων. »Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος«, ὑπομένοντος, βαστάζοντος, Πλουτ. »Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει«, ὑπομένει, ἀνέχεται, Παῦλ.

Στεία, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ στία.

*Στειβεύς, ὁ· ταύτον τῷ, στιβεύς, ἀμφ.

Στειβία, ἡ· ταύτον τῷ, στιβεία, καὶ, στιβία, ἐκ τοῦ Διοδώρ. Σικελ. ἀμφ.

Στείβω, ψω, ἀόρ. β'. ἔστιβον, καὶ παθ. ἐστίβην, Σοφ. Αἴ. 883. Πατῶ, πατῶ στερεὰ, πατῶ μὲ τὰ ποδάρια καὶ πατάσσω, κρούω τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, τραλαπατῶ, καταπατῶ, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Λ, 534. καὶ Τ, 499. » — μώνυχες ἵπποι στείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας«, ἐπάτουν τρέχοντες ὁμοῦ καὶ τοὺς νεκροὺς καὶ τὰς ἀσπίδας· καὶ ἐντεῦθεν, πατῶ δρόμον τινὰ, ἢ τόπον, δηλ. βάλλω τὸ ποδάρι ἐπάνω καὶ περιπατῶ, ὅθεν, »ὁδοὶ στεβόμεναι«, ἢ (κατὰ μέσ. ἀόρ. β'.) στεβόμεναι«, Ξενοφ. ἀναβ. α'. 9', 13., αἱ πατούμεναι, εἰς ἃς πατοῦσι, περιπατοῦσιν ἄνθρωποι· καὶ »Στίβος«, ἡ τετριμμένη καὶ πεπατημένη ὁδός· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 609. »Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὲν στείβουσι δράκοντε«, τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσιν. Ἐν δὲ Ὀδυσ. Ζ, 92. »Στείβον δ' ἐν βόθροισι τὰ εἵματα«, ἐπὶ τῆς γνάψεως τῶν ἱματίων, ἥτις ἐγίνετο διὰ τοῦ μετὰ τῶν ποδῶν πατήματος, ἐπάτουν δηλαδὴ, ἔστρίβον τοῖς ποσὶ τὰ ἱμάτια ἐν τοῖς βόθροις ἵνα καθαρισθῶσι, ὡς τὸ, πλύνειν· ἔτι δὲ, συντρίβω πατῶν, π. χ. τὰ σταφύλια ἐν τῷ ληνῷ. 2) πατῶν πυκνόν τι, συμπυκνόω, συνθλίβω, κάμνω τι πυκνὸν, στερεόν. — Μέσ. βαδίζω, χωρῶ, προχωρῶ· καὶ μεταφ. πατῶ εἰς τὰ βήματα, ἴχνη ἄλλου, πηγαίνω κατόπιν τινός, ἰχνεύω, κατασκοπεύω, καθ' ἣν ἀμετάβ. σημτ. εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ.

ὡς τό, στιβεύω. Εὐριπ. Ἱππολ. 218. » — ἵνα θηροφόνοι στείβουσι κύνες». »Στοιβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη, προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ» (Θεόκριτ. ιζ'. 122.), ἐκμάσσεται ἰχνεύων τὰ ἔτι θερμὰ καὶ ἀχνίζοντα ἀτμίζοντα ἴχνη, καὶ ὑπάγει κατόπιν ἤτοι ἀκολουθεῖ αὐτοῖς. (ἔθεν τό, στιπτός, στιβάς, στιβαρός, στιβεύω, στῖψος, στιφρός, στύφω, στυγελός, στυφλός, στυφρός, στυφρός, στρυφνός, στύπος, στύπη, στύππη, στύπαξ, στυπάζω, στοιβή, στοιβάζω, στόβος, στοβάζω, στόμφος, στομφάζω, στέφω, στέφος, στέφανος, στέμμα, στέμβω, στεμβίζω, στέμφυλον, τό Λατ. stipo, stipes, stupa, stuppa, καὶ τό Γερμαν. steifen, steppen, stupfen, stopfen, stampfen.)

* Στεῖλα, ἐπ. ἀόρ. τοῦ, στέλλω, ἀντί, ἔστειλα, Ὅμ.

Στειλανός, ὁ, ταὐτόν τῷ, στειλειά, Ἱππόκρ.

* Στειλειά, ἡ. Ἰων. στειλειή (στέλλω). Ἡ τοῦ πελέκεως ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον, ἡ τρύπα τοῦ πελέκεως (τοῦ τσεκουρίου), εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ στειλειάριον, Ὀδυσ. Φ, 422. πρβ. στελεά, στελειόν, στειλεόν, στελεόν. στελεός.

Στειλειόν, καὶ, στειλεόν, τό· ταὐτόν τῷ, στελεή, καὶ στελεόν. Τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον, ἢ ἡ λαβὴ αὐτοῦ, τὸ στειλειάριον, τὸ ὁποῖον ἐμπήγεται εἰς τὴν τρύπαν (στειλειάν) τοῦ πελέκεως, Ὀδυσ. Ε 236.

Στειναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενός, στεινός, αὐχήν), Ἰων. ἀντί στεναύχην. Στενὸν ἔχων λαιμόν.

Στεινόπερος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντί, στενόπορος, Ἡρόδ.

Στεινός, ἡ, όν, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, στενός. Λεπτόχωρος, στενόχωρος, Ἡρόδοτ. ζ'. 235 »Ἰσθμὸς στεινός».

Στεῖνος, εος, τό (στείνω), ποιητ. Στένωμα, στενοχώρημα, στενότης, στενὸν μέρος, τόπος στενός, στενωπός, στενάδα, Ἰλ. Θ, 476. Μ, 66. Ὀδ. Χ, 460. »Στεῖνος ὁδοῦ», στενάδα ὁδοῦ, θηλ. στενόν, στενότοπος, Ἰλ. Ψ, 419. »Στεῖνος μάχης», ἡ στριμοῦρα τῆς μάχης, Ἰλ. Ο, 426. 2) τροπ. στενοχωρία, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀδημονία, Ἥμν. εἰς Ἀπόλλων. 533. » — ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ». Ἀττ. στένος.

Στεινόω, ώτω (στεινός), Ἀττ. ἀντί, στενόω, = στείνω.

* Στείνω, Ἀττ. στένω, Μ. στενῶ, ἀόρ. ἔστεινα (στεινός), ποιητ. Στενὸν ποιῶ, στενεύω, στενοχωρῶ, στριμόνω, μεθομρ. »Στεῖνον ψαμάθους ὁμάδῳ», ἐστένενον τὸν ἄμμον διὰ τὸ πλῆθος, Ὀρφ. ἀργ. 112. Σανήθ. παθ. στείνομαι, στένομαι, ἀντί, στενεύομαι, γίνεσθαί τι στενὸν, ἢ παρὰ στενόν, Ὀδ. Σ, 386. »Θύρετρα στείνεται φεύγοντι», αἱ θύραι εἶναι στεναὶ εἰς τὸν φεύγοντα· ἢ, στενοχωροῦμαι, στριμόνομαι, Ἰλ. Ξ 34. » — στείνοντο δὲ λαοί», ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος· καὶ ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ ἡ στένωσις γίνεται ἐξαιρ., ὅταν γεμίζεται ὁ τόπος, β) εἶναι ἢ γίνεσθαι πλῆρες, γεμίζεσθαι, Ἡσ. Θ. 160. μετὰ γεν. »Σηκοὶ στείνοντο ἀρνῶν», Ὀδ. Ι, 219. ἢ καὶ μετὰ δοτ. »(ποταμὸς) στειρόμενος νεκύεσσι (Ἰλ. Φ, 220)», πυκνὰ γεμιζόμενος ἀπὸ πτώματα, λείψανα, ὅπερ ὅμως δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ, γινόμενος στενός, στενευόμενος· καὶ ἐντεῦθεν πάλιν, ἐπειδὴ διὰ τῆς στενώσεως καὶ παραγεμώσεως στενοχωρεῖται τι καὶ φορτίζεται, γ) εἶμαι εἰς στενοχωρίαν ἢ στενοχωροῦμαι, εἶμαι φορτισμένος ἢ βεβαρυμμένος, φορτίζομαι, βαρύνομαι, εἶμαι διὰ τὸ βάρος εἰς στενοχωρίαν, μετὰ δοτ., Ὀδ. Ι, 445. μεταφρ. καταντῶ εἰς στενοχωρίαν, ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, εἰς τὰ στενά· 3) παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 160. »Στείνομαι», ἀντὶ τοῦ, στενάζω. πρβ. τὸ Ἀττ. στένω. ὅθεν

Στείνωμα, τό· ταὐτόν τῷ Ἀττ. στένωμα.

Στεινωπός, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττ. στενωπός (στεινός). Στενευμένος, κατάστενος, στενοχωρημένος, Ἰλ. Ψ, 427. 416. Η, 143. »Στεινωπὸς ὁδός». Ἀπολλών. ἀργ. β'. »Πόντος στεινωπός», πορθμός, στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης. »Ὕδωρ στεινωπόν», στενον, τὸ μένον ἔντινι στενῷ τόπῳ· λέγεται δὲ καὶ, στεινωπός, ἡ, ἄνευ τοῦ ὁδός, ἀντί, στενὴ ὁδός, τὰ στενά, τὸ στενόν· ὡσαύτως, καὶ, »Ἁλὸς στενωπόν», ἡ μεταξὺ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς γῆς στενὴ ὁδός· ὡς π. χ. αἱ Θερμοπύλαι· (ἐν γένει, περὶ τῆς συνθέσ. τῆς λέξεως ὅρ. ἐν τῷ, στενωπός.)

Στείομεν, ἀντὶ τοῦ, στῶμεν, ἐπ. α'. πληθ. πρόσπ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Ο, 297. ὡς καὶ τό, τραπείομεν, ἀντί, τραπωμεν· καὶ τό, βείομεν, ἀντί, βῶμεν, κ. τ. τ.

* Στειπτός, ή, όν (στείβω) = στιπτός, ὅπερ ὅρ.

Στεῖρα, ἡ· καὶ Ἰωνικ. στείρη, ἡ (στεῖρος, στερεός). Ἡ τῶν πλοίων τρόπις· τὸ χονδρὸν ξύλον, ὃ βάλλεται εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ὡς βάσις καὶ θεμέλιον, καὶ ἐφ' ᾧ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τοῦ πλοίου (carina, καρίνα), Ἰλ Α, 482. Ὀδ. Β, 248. »Στείρη νηός» οὕτω καὶ παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε', 8. λέγεται δὲ καὶ, στερέωμα, στερέωμα, στήριγμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔξεχον κυρτὸν ξύλον κατὰ τὴν πρώραν τοῦ πλοίου· ἴδε στόλος· ἀριθμ. 3. Νον. Διον. μ'. σελ. 1044. »Καὶ ἀγκύλον ἄκρον ἀπ' ἄκρου πρατοπαγὲς δόρυ μακρὸν ὅλον στήριγμα δεχέσθω» ἴδε καὶ, στερίφη. Ἔστι δὲ κυρίως θηλυκ. τοῦ στεῖρος· παραλόγως δὲ συγχέεται τῷ ἑπομένῳ, τὴν κατάληξιν ἔχοντι μακράν.

* Στείρα, ας, ἡ, θηλ. ἐπίθ. τοῦ στεῖρος, ἐπὶ γυναικός, ἡ ὁποία δὲν συλλαμβάνει καὶ ἑπομένως δὲν τεκνοποιεῖ.

* Στειρεύω, εύσω. Εἶμαι στεῖρος, ἄτεκνος, ἐκ τοῦ

Στεῖρος, στεῖρα, στεῖρον, παρὰ δὲ Εὐρ. καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ (στερός, στερρός, στερεός). Κυρίως, στερεός, σκληρός· ἐπὶ δὲ γῆς ἢ τόπου, μὴ καρποφοροῦντος, ἀντί, ἄκαρπος, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μὴ ἐπιτήδειος καὶ ἱκανὸς εἰς γέννησιν, ἄτοκος, (ὅς τις δὲν ἔκαμεν ἢ δὲν κάμνει παιδία), ἄγονος, Ὀδυσ. Κ, 522. »Βοῦς στεῖρα», πρβ. Ὀδ. Λ, 30. Τ 186. ὅρ. καὶ στέριος. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ θηλ. τύπῳ, καὶ τούτῳ, καθὰ φαίνεται, ὡς οὐσιαστ., καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, διατὶ ἡ προτῳδία ἐν Ὀδ. δὲν εἶναι κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἐπιθ., ὅρ. prosod. Taf. 2. b. I. 1. K.) ὅθεν

* Στειρόω, ῶ. Μ. ώτω. Κάμνω στερρόν, σκληρόν, ἢ ἄκαρπον, ἄγονον. Παθ. ἄκαρπος ἢ ἄτεκνος εἰμί. (λέξ. νεωτερ.)

Στειρώδης, ὁ, ἡ (στεῖρος, εἶδος). Τρόπον τινὰ, ὁποῖοι εἶναι ἄκαρπος, ἄτοκος, ἄγονος, οἱανεὶ στεῖρος, ὡς στεῖρος, Ἱππόκρ.

Στείρωμα, τό (στεῖρος), ταὐτόν τῷ, στεῖρα, στερέωμα, Ἡσύχ.

Στείρωσις, εως, ἡ (στεῖρος). Ἀκαρπία, ἀλλείψις γόνου, Βατίλ.

Στειφρός, ή, όν, = στιφρός, πολλ' ἀμφ.

Στείχω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. ἔστειξα, ἀλλὰ καὶ ἀόρ. β'. ἔστιχον. Κυρίως, ἀναβαίνω, ἀνατέλλω, ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἄνω κινοῦμαι, Ὀδ. Λ, 17. »Στείχειν πρὸς οὐρανὸν ἠλιον· αὐτὰ δὲ ἐν γένει, βαδίζω, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, ταξειδεύω, Ὅμ καὶ Ἡσ. ἐξαιρ. κατὰ σειρὰν, κατόπιν ἀλλήλων βαδίζω, μόνος ἢ μετὰ πολλῶν, ἀπ' ἀγάλι ἢ σοβαρῶς βαδίζω. »Στ. ἐς πόλεμον», στρατεύω, Ἰλ. Β, 333. Λ, 331. — Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητ. καὶ Ἰων., παρ' Ἡροδ. οὐχὶ σπανία. (ἐντεῦθεν τό, στίχος, στίχες, στοῖχος, στόχος, στοχάζομαι.)

Στεκτικός, ή, όν (στέγω). Καλύπτων, σκεπάζων, διανθεντεύων, ἐξαρέτως, ὑγρασίας προφυλακτικός. ἴδε στέγασμα.

Στελγιδολήκυθος, ὁ (στελγίς, λήκυθος), = στλεγγιδολήκυθος, παρὰ Πολυδ. γ'. 154. ταὐτόν τῷ, Ξυστρολήκυθος, παρ' Ἡσυχ.

Στελγιδοποιός, ὁ, ἡ, = στλεγγιδοποιός.

Στελγίζω, καὶ συνηθέστ. στλεγγίζω. Διὰ τῆς στελγίδος τρίβω, ξύω, ἐν τῷ λουτρῷ, ἢ ἐν τῇ παλαίστρᾳ. Μέσ. »Στελγίζομαι», τρίβομαι διὰ τῆς στελγίδος ἐν τῷ λουτρῷ ἢ εἰς τὴν παλαίστραν. ἐκ τοῦ

Στελγίς, ίδος, ἡ, καὶ συνηθεστέρως, στλεγγίς, ἡ στελεγγίς, καὶ παρὰ Σουίδ τλεγγίς, ίδος, ἡ. Ξύστρα, ξυστρίς, ξυστρίον ἢ ξυστρί· ἡν δὲ τοῦτο ὄργανον πλατὺ ἔλασμα, δι' οὗ ἀπεμάσσετό τις ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ἐν τῇ παλαίστρᾳ, καὶ ἀπεξύετο τὸν γλοιόν, ἤτοι τὸν μετὰ τοῦ χρίσματος μεμιγμένον ἱδρῶτα. (Λατιν. Strigil, ἐκ τοῦ stringerc). ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Λακωνικ. Ἐπιτηδ. 12. λέγει, ὅτι οἱ Λάκωνες. »Στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίνες ἐχρῶντο,» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ ταύτην· «Ψήκρον δονακίτην.,, 2) Ἐλασμά τι ἐκ μετάλλου κεχρυσωμένον, ὃ ἐφόρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πιθανῶς ὡς εἶδος κτενίου, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ πρέσβεις εἰς τοὺς χρησμοὺς ἢ εἰς δημόσιόν τινα θυσίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἱππ. 580.) »χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν» ἢ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτωνος (εἰς Χαρμίδην) »Χρυσοῦν στεφάνιον». Παρ' Ἱπποκράτει ἑρμηνεύει τοῦτο ὁ Ἡρακλείδης διὰ τοῦ »Χρυσὰ ταινίδια, οἷς χρῶνται τινες τῶν θεωρῶν» οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀθηναίῳ δίς ἐν δ'. σελ 128. »Χρυσαὶ στλεγγίδες, ὁλκὴν ἴσαι τῷ πρώτῳ στεφάνῳ». ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 179. καλεῖ τοῦτο »Δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσιν». Παρ' Ἀθηναίῳ ιε'. σελ. 674. φέρεται περὶ τῶν Λακεδαιμονίων. »Τῷ ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι ἢ στελεγγίδιω· καὶ τοιουτοτρόπως »Στελεγγίζω». φέρεται γεγραμμένον εἰς πολλὰς ῥήσεις, ὥστε κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἴσως ταὐτόν ἐστι τῷ, Τελεσμῶν. 3) εἶδος σίφωνος· καὶ κατ' Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 556. ἐχρῶντο τούτῳ αἱ γυναῖκες πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ οἴνου ἐκ τοῦ πίθου, ἔνθα καὶ ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ· »Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς' ἄλλο τι· εὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρῆ ταυτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσθαι». Ἐπὶ τῆς α'. σημτ. ἀνήκει ἡ τοῦ Ἀπουλείου περιγραφὴ τοῦ Strigil· »Flexa tubulatio liguline, ut sudor ex ea rivulo labereturα», κυρτὸν σεληνοειδὲς σπάθιον, δι' οὗ ἀπέξυον τὸν ἱδρῶτα· τὸ ἐπίλοιπον σχῆμα τούτου ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ συνωνύμου »Σπαθίς». Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος (εἰς Ἱππίαν ἐλάττ.) ἔχει· »Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενοι, εἴ ἀποξυόμενοι, ὅ ἐστι, κτενιζόμενοι· στλεγγὶς γάρ, τὸ κτένιον, ὡς Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. Στέφανος ὁ Ἐρρίκος ἀναφέρει ἔτι ἀπό τινος χειρογράφου Λεξικοῦ, ὅ ἀνὰ χεῖρας εἶχε. »Στελγίσματα, ἀποξύσματα. Στελγίδες γάρ, αἱ ξύστραι, αἱ τὰς πτηγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι, ὅ τινες καὶ κτένιον λέγουσι· καὶ στέλγιστρον, ταὐτόν τῷ, στελγὶς· καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μάχαιρα τοὺς νευρηγεῖς τῆς κεφαλῆς πίλους, στελγὶς καὶ στέλγιστρον λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πολυδεύκης τὴν στλεγγίδα, σπαθίδα λέγει. Φαίνεται, ὅτι Ἀττικῶς ἐλέγετο, στρεγγὶς, ἐκ τοῦ στράγγω, στρέγγω, στρίγγω, ἀφ' οὗ τό Λατῖν. stringere, καὶ strigil· καὶ ἐκ τοῦ στράγγω, ταὐτόν

τῶ, στράβω, στρέφω, τὸ Γερμαν. Streichen, streifen, λειαίνειν, ἀποξύειν, ἀλείφειν, στλεγγίζειν, κ. τ. λ.

Στέλγισμα, καὶ συνηθέστ. στλέγγισμα, τὸ (στελγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀποτρίβεται καὶ ἀποξύεται διὰ τῆς στελγίδος· ἀπόξυσμα, ῥύπος, γλοῖος, ἡ ἐν τοῖς λουτροῖς διὰ τοῦ τρίφτη ἀποξυομένη ἀπὸ τοῦ σώμα ος λέρα.

Στέλγιστρον, καὶ συνηθέστ. στλέγγιστρον, τὸ (στελγίζω) ταὐτὸν τῷ, στελγίς. ἴδε ἐν τούτῳ.

***Στελεά**, Ἰων. στελεή, ἡ· καὶ στελεόν, τὸ· ταὐτὸν τῷ, στειλειά, καί, στειλειόν. Τὸ στειλειάριον, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 957. λέγεται ἔτι καὶ, στέλεχος, καὶ, στέλεφος, καὶ ἀστέλεφος, (ὡς τὸ σταφίς, ἀσταφίς) τροπῇ τοῦ φ εἰς χ.

Στελειόω, ῶ. ποιητ. Στελεόν ἤτοι στειλειάριον ἐμβάλλω, στειλειαρόνω, Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 221. »Πέλεκυς ἐστελεωμένος, στειλειάριον (στελεόν) ἔχων, στειλειαρώμενος. ἐκ τοῦ

Στελεόν, τὸ· ταὐτὸν τῷ, στειλειόν.

***Στελεός**, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ, στελεόν, συγγεν. τῷ, στέλεχος.

***Στελεόω**, = στελειόω.

Στελεφοῦρος, ὁ Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7. καὶ Πλίν. κα'. 19. φυτόν τι σταχυοφόρον· ἴσως τὸ τοῦ Διον. Phleum pratense· πεντάνευρον μὲ στενὰ φύλλα.

Στελεχηδόν, ἐπίρρ. (στέλεχος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ στελέχου, κατὰ τὸν στέλεχον, ἀπὸ κορμὸν Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 1004. ἔνθα ἄλλοι, στοιχηδόν, ἀναγινώσκουσι.

Στελεχηφόμος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τέμνω), ποιητ. Τὰ στελέχη τέμνων, κόπτων, ἡ ἀποκόπτων τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων.

Στελεχιαῖος, αία, αῖον (στέλεχος). Ἔχων εἶδος στελέχους, ἴσος ἢ ὅμοιος στελέχει, εἰς στέλεχος ἀνήκων, στελέχους τόπον ἔχων, ὡς ἂν στέλεχος· ὅθεν ἐν τῇ ἀνατομ. »Φλὲψ στελεχιαία«, ἡ εἰς τὰς λοιπὰς φλέβας ὡς στέλεχος οὖσα, Vena portae, Γαλην. κατὰ τόπ. ς'. 4.

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Εἰς τὸ στέλεχος τὸν καρπὸν φέρων.

Στέλεχος, εος, τό. Τὸ τέλος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. πρέμνον, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀρχόμενον μέρος τοῦ δένδρου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνερχόμενον, ἀφ' οὗ ἄρχονται οἱ κλάδοι· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 2. »Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆν πεφυκὸς ὑφ' ὅν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος«. 2) τμῆμα ξύλου κεκομμένον ἐκ τοῦ στελέχους (κοντσουρου). 3) ἐν γένει, κορμός, truncus, caudex, Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. 8, 55. ἐνίοτε δὲ, χοντρὸν κλωνάρι· καὶ μεταφορκ. ῥίζα, καταγωγή, Ἰουστῖνος πρὸς Ἕλλην. »Καρπὸν χρύσεον στελέχους ἔλαβεν«. (συγγεν. τῷ, στελεόν, στελεός.) ὅθεν

Στελεχόω, ῶ, μέλ. ώσω. Κάμνω ὡς στέλεχος, στέλεχος ἀκφύω, βλαστάνω, κάμνω βλαστάρια, Ἀνθολγ. μεταφορ. »Οὐρανομήκεις ἐστελέχωσαι ἀρετάς«.

Στελεχώδης, εος, ὁ, ἡ (στέλεχος, εἶδος). Ὅμοιος στελέχει, ὡς ἂν στέλεχος· ταὐτὸν τῷ, στελεχιαῖος.

Στελέω, ποιητ. μέλ. ἀντὶ τοῦ, στελῶ, Ὀδ. Β, 287.

***Στελίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ στελεόν. Στειλειαρίκι, Αἰσωπ. μῦθ.

Στελίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ παράστιτου, περὶ τὰ ἄλλα φυτὰ ἀναβαίνοντος, Viceum (παρ' Ἡσυχίῳ, λέγεται ἔτι καὶ ἀστυλίς.), Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9. καὶ 16. Αἰτ. Φυτ. β'. 23. Πλίνιος ιθ'. 8.

***Στελλάνδρα**, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κόρη, Ἡσύχ. ἡγοῦν, ἡ μέναν̓δρος, λέξ. κωμ.

Στέλλω, μέλ. στελῶ, ἐπικ. στελέω, ἀόρ. ἔστειλα, καὶ μέσ. ἐστειλάμην, παρακ. ἔσταλκα, καὶ παθητ. ἔσταλμαι, ὑπερσυντ. ἐστάλμην, οὗ τὸ πληθ. γ'. πρόσ. καὶ ἐσταλάσατο παρ' Ἡροδ. 7, 89, ὅπερ ὅμως ὁ Βουττμ. θεωρεῖ ὡς ἀρχαῖον σφάλμα ἀντὶ ἐστάλατο, ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 288. ἀόρ. β'. παθητ. ἐστάλην, παρὰ δὲ ποιητ. ἐνίοτε καὶ παθητ. α'. ἀόρ. ἐστάλην. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων χρῆται μὲν ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐνεστ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. καὶ τῷ ἐπκ. μέλ., οὐχὶ μέντοι πολλάκις. Κυρίως σημαίνει, σταματῶ, κάμνω νὰ σταθῇ, βάλλω εἰς θέσιν τινά, ἐξαιρ. βάλλω κατὰ τάξιν, κατὰ θέσιν ἁρμοδίαν, διατάττω, π. χ. »ἑτέρους στέλλων, παρατάττων τοὺς συντρόφους«, Ἰλ. Δ, 294. πολλάκις δὲ καὶ συνυπεμφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ, παρασκευάζειν, ἑτοιμάζειν, ἐξαρτεῖν, κοσμεῖν, στολίζειν, εὐτρεπίζειν, προμηθεύειν μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα, ἱμάτια κ. τ. τ. ὅθεν καὶ, βάλλω τινὰ εἰς τετάστασιν ἐκστρατείας, κάμνω ἑτοιμον, π. χ. »Τινὰ εἰς μάχην«, βάλλω εἰς κατάστασιν μάχης, τὸν στόλλω ἡτοιμασμένον εἰς τὴν μάχην«, Ἰλ. Μ, 325 »Στ. νῆας«, ἑτοιμάζειν, προβλέπειν μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, κάμνειν αὐτὸ ἑτοιμον εἰς τὸ νὰ πλεύσῃ, Ὀδ. Β, 287. Ξ, 248. ὡσαύτως, »Πλόον στέλλειν«, Πίνδ. Ὀλ. 7, 61. καὶ, »Πλεῖον στ.«, Ἡρόδ. 3, 62. καὶ, »στρατόν, ἢ στρατιὰν στέλλειν«, Ἡρόδοτ. 3, 141. »Πόλεμον στελλειν«, ἑτοιμάζω τὰ τοῦ πολέμου, βάλλω στράτευμα εἰς τὸν πόλεμον κ. τ. τ. ὅθεν, »στόλος«, ἑτοιμασία, πᾶν ὅ,τι ἑτοιμάζεται διά τι, ἐκστρατεία, ὅθεν καὶ, »Στόλον στεῖλαι«, ἑτοιμάζω ἑτοιμασίαν, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἑτοιμάζω ἐκστρατείαν, ἑτοιμάζω στράτευμα διά τινα ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 5, 64. τὸ δὲ παρὰ Λουκιαν. »Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσαι«, ἀντὶ, ἄγουσα, φέρουσα. »Στέλλειν τινὰ ἐσθῆτι«, προμηθεύω τινὰ μὲ φόρεμά τι, Ἡρόδοτ 3, 14. »Ἑταῖρας ἤγαγε – τρεῖς μὲν στεῖλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας«, δηλ. ἐνδύσας, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 5. »Στελεῖν χιτῶνι τῷδε«, Σοφ. Τραχ. καὶ παθητ. »Ἐσταλμένος σκευήνᾳ«, ἢ ἁπλῶς, »ἐσταλμένος«, Ἡρόδ. 7, 62, 93. »Ἐσταλμένος ταῖς ὀδοιαῖς«, Λουκιαν. καὶ εἰς Νιγρ. 3. »Γέρων δημοτικῶς ἐσταλμένος«, ἐνδεδυμένος, φορεμένος· παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 7. μετὰ τῆς προσθήκης, ἐπὶ πόλεμον, ἢ, εἰς πόλεμον, π. χ. »Ἐσταλμένος εἰς πόλεμον ὡς κάλλιστα... νομίζων τὸν κάλλιστον κόσμον τῷ ἀνδρὶ πρέπειν«. Ἐντεῦθεν, στόλος, στολή, ἡ φορεσιά, ἐνδυματία. — Μέσ. ἑτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κατάστασιν διά... Ἰλ. Ψ, 285. »Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόνα, ὑμεῖς ὅμως ἑτοιμασθῆτε διὰ τὸ στρατόπεδον· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐνδύομαι, Λουκ. εἰς Ἀλέξ. »Μελαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι νεκρικῶς«. 2) ἐξαιρ. πέμπω, στέλνω, πορεύεσθαι, ὑπάγειν ποιῶ τινα εἰς τινα ὁρισμένον τόπον προτάττω δηλ. ἢ λέγω ἢ κάμνω τρόπον νὰ ὑπάγῃ τίς που, ἢ ἓν πρᾶγμα νὰ φερθῇ εἰς τινα ὡρισμένον τόπον π.χ. »Στέλλειν ναῦν, στρατόν, ἀποικίαν«· ἐξαιρ. κατὰ παθ. διάθ. ὑπάγω που διὰ νὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ, ὑπάγω ἀναχωρῶ, μετεύω, κινοῦμαι, ἀπέρχομαι, ταξειδεύω, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, π. χ. »Κύρνον, ἐς Κέρκυραν«, Ἡρόδ. 1, 165. »Λακεδαίμονος«, Ἡρόδ. 4, 147. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετβ. »στέλλειν«, ἀντὶ, στέλλειν λαόν, ἄγειν εἰς ἀποικίαν, Ἡρόδ. 4, 148 5, 125. παρβ. 5, 42. 124. πολλῷ δὲ συνεχέστερον σημαίνει τὸ, στέλλεσθαι, κατὰ παθ. διάθ. ἔρχομαι, κινοῦμαι διὰ νὰ πλεύσω, ὑπάγω που, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἑτοιμάζομαι διὰ τὸν δρόμον ἢ τὴν ἐκστρατείαν, καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν, Ἡρόδ. 3, 53. 124. 4, 159. 5, 43. 125. 7, 2. 239. »Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο«, ἐκινεῖτο, ἔπασε τὸν δρόμον εἰς τὴν.. »Οὗ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην«, ἦλθον. »Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης«, ἐπῆρες τὸν δρόμον τῆς τυραννίας, Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. τὴν ἀμετβ. σημασ. τοῦ μέσ., καὶ τότε συνυπακ. τὸ, στόλον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 608. »Ἐκ δόμων ἔστειλα«, ἐκινήθην. Σοφ. Φιλ. 571. »Ἐπ' ἄλλον ἄνδρα ἔστελον«, δηλ. στόλον καὶ 640. »Τότε στελοῦμεν«, δηλ. ἀποπλεύσομεν· καὶ Εὐριπ. Ἰκέτ. 646. Τὸ δὲ »στέλλεσθαί τινα«, μετὰ αἰτ., δηλοῖ, ὡς τὸ, μεταστέλλομαι, μεταπέμπομαι, στέλλω καὶ κρίζω τινά, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 434. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας σημασ. σπανίως εὕχρηστον τὸ ἐνεργ. μετὰ αἰτ. προσ., ὡς παρὰ Σοφ. Φιλ. 495. καὶ 160. »Πολλὰ τοῖς ἱκνουμένοις ἔστελλον αὐτόνω«, καὶ ἐν Ἀντ. 165. 3) ἐν τῇ ναυτικῇ, »ἱστία στέλλειν«, συμμαζόνω, καταιβάζω (στιγάζω) τὰ πανιά, Ὀδ. Γ, 11. Π, 353. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀποθ. »Ἱστία στέλλεσθαι«, Ἰλ. Α, 433. καὶ διὰ τοῦτο καὶ »Χιτῶνας ἐστέλετο«, ἐμάζωξεν, ἀνασκούμπωσαν τὰ φορέματά των διὰ τὴν δουλιάν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 288. ὅθεν ἐν γένει, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συμμαζόνω, ἢ περιμαζόνω (συστέλλω), συντέμνω, συσφίγγω, καὶ παρ' Ἰατροῖς, προξενεῖν στύψιν, ἐμφραξιν, ἢ σταματᾶν τὴν διάρροιαν, τὸ αἷμα, τὰ ὑπερταρκώματα, ἀφ' οὗ καὶ, »Στέλλοντα, τάω, τὰ στυπτικά· ὅθεν, μέσ. στέλλομαι, περιμαζόνομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, καὶ ἐξαιρ. ὑπὸ φόβου, ὅθεν, φοβοῦμαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Παῦλ. β'. πρὸς Κορινθ. 8. »Στελλόμενοι τοῦτο«, φοβούμενοι, ἐκκλίνοντες, συστελλόμενοι »Πρόσωπον στέλλεσθαι«, συνάγω, χιρόνω τὸ πρόσωπον, κάμνω ξυνὸν μούτσουνον· καὶ τροπικ. »Λόγον στέλλεσθαι«, μαζόνω τὰ λόγιά μου, δηλ. ὁμιλῶ μὲ περισσοτέραν συστολήν, εὐλάβειαν, Εὐριπ. Βάκχ. 658. »Λόγον στειλώμεθα«, παρὰ δὲ ἰατροῖς, σπαρωδικῶς συστέλλεσθαι, κινεῖσθαι, ὡς παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 193. »Φλέβες στέλλονται« ὅθεν

Στέλμα, τό, = ζῶμα. Ζώνη, ζωνάριον, Ἡσύχ. ὅθεν

***Στελμόνια**, τά, = στελμονίαι.

Στελμονίαι, αἱ, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 1. ἀνθ' οὗ ὁ Πολυδ. ἐν ε'. 55. τελαμωνίαι ἔχει· καὶ ἐν ἰ. 142. τελαμώνια, τά, ὅπου ἓν χειρόγραφον »Τελμονίαιμ« ἔχει. Ἔστι δὲ δέρμα πλατὺ ἢ ζώνη τις πλατεῖα, λωρί. (ἤτοι παρὰ τὸ, στέλμα, ἢ παρὰ τὸ, τελαμών.)

***Στεμάζω**, = στέμβω.

***Στέμβω**, ἐξαιρ. πετῶν μὲ τοὺς πόδας δυνατᾶ, κλονίζω, σείω, ὅθεν, ἀστεμφής, ἀστέμβακτος, καὶ, στέμφυλον, στόμφος. 2) τσαλαπατῶ, κακομεταχειρίζομαι, περιῤῥίζω, ἀτιμάζω, λοιδωρῶ, καταφρονῶ, περιγελῶ, ὡς τὸ, πλύνειν = λοιδορεῖν.

Στέμμα, ατος, τό (στέφω). Στέφανος ἐκ φύλλων δάφνης ἢ ἐλαίας· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἄξιον κρίνεται διὰ στεφάνωμα, ὡς π. χ. ὁ στέφανος ἐκ φύλλων, τὸν ἐποῖον ἐβάσταζον, ὅσοι ἱκετευον τοὺς μεγάλους, ἀπλόνοντες αὐτὸν εἰς τὰ γόνατά των, ἢ μάλλινος στολισμὸς κεφαλῆς, ὡς ἱερὸς θεωρούμενος, τὸν ὁποῖον συνείθιζον νὰ φορῶσιν οἱ ἱερεῖς καὶ τὰ θύματα, καὶ ὅσοι ἱκετευον ἔλεος ἢ ὑπεράσπισιν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκράτει σταθερὸν περὶ τὸ μέτωπον ταινία τις πλατεῖα (τσεμπέρι) κρεμαμένη κάτω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἄλλοτε δὲ ἐκρέμων στέφανον εἰς κλάδον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 14. »Στέμματ' ὄχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτῳ«, ὡς ἱκέτης δηλ. ἔρχεται ὁ Χρύσης εἰς τὸ Τρωϊκὸν στρατόπεδον, ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν ἱκετήριον κλάδον ἐρίῳ λευκῷ περιειλημένον. Ἔθος ἦν πα-

ρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔστελον κήρυκά τινα ἢ πρέσβυν πρὸς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, νὰ φέρῃ οὗτος εἰς τὰς χεῖρας ἕνα κλάδον περιειλημμένον λευκὴν ταινίαν, ἢ μὲ λευκὸν μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἦν σημεῖον τῆς εἰρήνης· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. στεφέτης, ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης· ὁ κλάδος οὖν οὗτος σὺν τῇ ταινίᾳ ἢ τῷ μαλλῷ ἐλέγετο »Στέμμα, ἢ στέμματα«, καὶ ὁ φέρων αὐτά, »Ἐξεστεμμένος τῷ κλαδίῳ, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 3. »Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοις« ἢ ἁπλῶς, ἱκέτης· καθὼς καὶ ὁ Πλούταρχος λέγει (εἰς Θησ. 22.)· »Τὴν δὲ εἰρεσιώνην ἐκφέρουσι, κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετηρίαν«. Ὁ ἱερεὺς οὗτος δὲ ἀντὶ τοιούτου ἱκετηρίου κλάδου, ἔφερε τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ στέφανον, καὶ τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ ταινίαν περιειλημένην περὶ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ· »χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ« ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχος εἰς Θησ. (22.)· «Τοὺς στεφάνους δεχόμεις, ἀνέστεφε τὸ κηρύκειον· σημαίνει ἄρα τὸ »Στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν«, εἶχεν εἰς τὴν χεῖρά του στέφανον, ταινίαν καὶ ῥάβδον· »Στέμματα Ἀπόλλωνος«, οἱ ἐκ δάφνης στέφανοι, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐφοροῦσαν στεφάνους ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀφιερωμένων δένδρων· τοιοῦτον ἐστὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α, 28. »Στέμμα θεοῖο« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἔριον, μαλλίον, Ρορ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 12. »Ὦ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά· οὕτω καὶ ὁ Αἰσχύν. καλεῖ στέμματα, τὰ ἔρια, ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς ἠρακάτας. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὸ, στέμματα, διὰ τοῦ, ἔρια, ἀφ' ὧν γίνονται οἱ στέφανοι τῶν βασιλέων· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, στέμμα, καὶ ὁ τῆς ἀρχῆς στέφανος, τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἢ βασιλικὴ κορώνα. 2) Οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν στέμμα, τὴν ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγωγήν, ἢ τὴν ἐξ εὐγενοῦς γένους γενεαλογίαν, ὡς παρὰ Πλουτρ εἰς Νουμ. φαίνεται. »Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων«, ἀπὸ τὰ πρῶτα γένη δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πρώτους εὐγενεῖς. Ὁ Κοραῆς ἐνταῦθα σημειοῖ· »Στέμματα δὲ ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι τὰς τῶν εὐπατριδῶν γενεαλογίας, ἃς ἐδήλουν ἐστεμμέναι τῶν προγόνων εἰκόνες καθ' ἑξῆς ἐν ταῖς τῶν οἰκιῶν αὐλαῖς τεταγμέναι, ὧν ὅσῳ πλείους εἶχεν ἕκαστος ἐπιδείξαι, τοσούτῳ καὶ εὐγενέστερος ἐγνωρίζετο· οἱ Γάλλοι λέγουσι τοῦτο, Arbre généalogique, καὶ Γερμ. Stammbaum. Παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ., ἐν λέξ. στεφάνη, παρατηρεῖται, ὅτι τὸ στέμμα περιτίθεται καὶ περὶ χεῖρα, καὶ περὶ τράχηλον, καὶ περὶ κεφαλήν· ὁ στέφανος δὲ μόνῃ τῇ κεφαλῇ· ὅθεν

* Στεμματιαῖος, αία, αῖον. Ἐστεμμένος μὲ στέμμα, καὶ

Στεμματίας, ου, ὁ. Ὁ στέμμα ἔχων. Παρὰ Παυσαν. γ'. 20. ἐπὶ ἀμφιβόλου σημασίας, καθὰ καὶ παρ' Ἡσυχ. τὸ, στεμματιαῖος, ἴσως ἀντὶ, ἱκέτης.

Στεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέμμα. Μικρὸν στέμμα.

Στεμματόω, ῶ, μέλ. ώσω (στέμμα). Στέμμα περιβάλω, στεφανόω μετὰ στέμματος, ἢ ταινίας, Εὐριπ. Ἡρακλ. 530.

Στεμφυλίδες, αἱ, παρ' Ἀθην. β'. ἀντὶ, στεμφυλίτιδες.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. στεμφυλῖτις, ιδος, ἡ (στέμφυλον). Ἐκ στεμφύλων κατεσκευασμένος· ὡς »Οἶνος στεμφυλίτης«, ὁ μετὰ ταῦτα διὰ στεμφύλων καὶ ὕδατος γινόμενος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν »Λάγγυρον κρασίον, τὸ καὶ τσιπουρᾶν λεγόμενον· γίνεται δὲ ὁ οἶνος οὗτος τοιουτοτρόπως· ἀφ' οὗ τραβήξωσι τὸν πρῶτον οἶνον ἀπὸ τὰ πεπατημένα στέμφυλα, ἐπιχέουσιν ὕδωρ ἐπ' αὐτοῖς, τὸ ὁποῖον μένει σὺν αὐτοῖς, ἐν τῷ λήνῳ ἄχρι καιροῦ, καὶ οὕτω γίνεται οἶνος λεπτός. »Στεμφυλῖτις ἐλαία«, ταὐτὸν τῷ, θλαστή, αἱ ζουλισμέναι καὶ ἀλατισμέναι ἐλαῖαι. Παρ' Ἱπποκρ. »Τρύγες στεμφυλίτιδες«, εἶδος στεμφυλίτου οἴνου, μοῦστος ἐκ πεπατημένων στεμφύλων, μοῦστος λεπτός, τὸ παρὰ Διοσκορ. »Στεμφύλων ἀπόβρεγμα νεοθλίπτων· ἐκ τοῦ

Στέμφυλον, τό· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθν. »Στέμφυλα, τά« (στέμβω, στείμβω). Τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποφίσματα, δι' ὧν μετὰ ταῦτα κάμνουσι τὸν στεμφυλίτην οἶνον, ἤτοι τὸ λάγγυρον κρασί. τὰ τσίπουρα, floces (ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας ἐπρόκρινον οἱ Ἀττικώτεροι τὸ, βρύτεα, βρύτια, Lobeck. Φρυν. σελ. 405.), Γαλην. «Καλῶ δὲ στέμφυλα τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. 2) τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν τεριμμένων καὶ ἀποτεθλιμμένων ἐλαιῶν μάζα, ἀφ' οὗ θηλ. καθαρισθῶσιν αἱ ἐλαῖαι ἀπὸ τὰ κοκούτσια καὶ ἐκπιεσθῇ τὸ ἔλαιον, τὰ τσίπουρα τῶν ἐλαιῶν, fraces ἐκ τοῦ frango, Ἀριστοφ. Νεφ. 45. ταῦτα λέγονται καὶ, περιπίσματα, ἐκ τοῦ πιέζω, ἀποβολῇ τοῦ. ε. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῶν Γεωπονικῶν θ'. 13. ἔκειτο »Στέμφυλα«.

Στέμφω, ταὐτὸν τῷ, στέμβω, ἀμφ.

Στέναγμα, ατος, τό (στενάζω). Ἀναστέναγμα, στεναγμός, βόγκημα.

Στεναγμός, ὁ (στενάζω). Ἀναστεναγμός, τὸ στενάζειν, βογκᾶν· σφοδρὰ καὶ ἐπιτεταμένη ἐκπνοὴ μετὰ ἤχου, λύπης ἢ πάθους δηλωτική, Πίνδ.

Στενάζω, μέλ. άξω· ἕτερος τύπος τοῦ στένω. Ἀναστενάζω, βογκῶ, κυρίως πολὺ καὶ συχνάκις. 2) ἐνεργ. θρηνῶ τινα· ὅθεν

Στεναακτικός, ή, όν. Πάντοτε στενάζων.

Στεναακτός, ή, όν (στενάζω). Στενάζων, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1663. »Ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναακτός«. 2) παθητ. ἄξιος στεναγμῶν· ὃν ἐστέναξαν, ἢ ἐφ' ᾧ στενάζουσι· περὶ οὗ ἀναστέναξέ τις.

Σεναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενός, αὐχήν). Στενὸν αὐχένα, ἤτοι λαιμὸν ἔχων.

Στεναχέω, ῶρα στοναχέω.

* Στεναχή, ἡ, = στοναχή, πάνυ ἀμφίβολ., Βουττμ. Λεξιλ. β'. σελ. 271.

* Στεναχίζω, μέλ. ίσω, = στενάχω, στένω. Ἀναστενάζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι· Ὅμ. καὶ Ἡσ. κατὰ δι' μέσ. διάθσ. ἐν Ἰλ. Η, 95. παρὰ δὲ Ἡσ. Θγ. 159. ἔχουσιν ὅλοι οἱ καλοὶ κώδικες καὶ αἱ καλαὶ ἐκδόσεις, στεναχίζετο. 2) μεταβτ. στενάζω, ταλανίζω, θρηνῶ τινα, μετὰ αἰτ., Ὀδ. Α, 243. — Τὸν τύπον στοναχίζω, ὅστις θεωρεῖται παρὰ πολλῶν ὡς ἐσφ. ἀνάγν., ἀπεκορακίσθη μὲν διόλου ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὅμρ., ὑπερατπίζεται δὲ ἐ Βουττμ. Λεξιλ. Α'. σελ. 215. κτ. τὰ δὲ ἄλλα, ἦσαν, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐχρηστοι μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στεναχίζω ἢ στοναχίζω, ὁ δὲ ἀόρ. ἐσχηματίζετο ἐκ τοῦ, στοναχέω.

* Στεναχω, κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου, ἄχ, ἀχέω, ἕτερος κατ' ἐπέκτ. καὶ παραγωγὴν τύπος τοῦ στένω· ἄρα, στενάζω, ἀναστενάζω, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συντάσσει συνήθ. ἀδινά, βαρέα, μεγάλα, ἢ πυκνὰ μάλα στενάχειν. προσχρώμενος τῷ μέσ. καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ., Ἰλ. Τ, 301. Ψ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ· καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ βραστικοῦ ἤχου, ῥόθου ῥοθίτων αὐλακίων εἰς τὰ ἀόστη, καὶ ἐπὶ τοῦ φρυάγματος, φυσήματος τρεχόντων ἵππων, Ἰλ. Π. 391. 393. τὸ δὲ »Στοιὸς στεναχοίσης«, ἔστιν ἀντὶ τοῦ, γεμούσης, ἐπὶ πυκνῆς πληθύος, περιουσίας λαοῦ, ἤτοι στριμούρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. 2) ἐνεργ. θρηνῶ, δακρύω τινά, κλαίω αὐτὸν μετὰ στεναγμῶν, αἰτ. Ἰλ. Τ, 132. »Τὴν αἰεὶ στενάχεσκεν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθσ., Ὀδ. Ι, 497. — Οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στεναχω, συνεχέστατα δὲ πάντων τῷ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. (υυ-)

* Στενόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Οὐτινος ἡ θέλησις ἐστὶ στενή, θηλ. ἄκαμπτος.

Στενόβρογχος, ὁ, ἡ (στενός, βρόγχος). Στενὸν βρόγχον, ἢ φάρυγγα ἢ λαιμὸν ἔχων· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀγγείων, π. χ. «Στενόβρογχα ἀγγεῖα«, παρ' Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 9. εἰσὶν ἀγγεῖά τινα στενὸν λαιμὸν ἔχοντα, ὅπου χειρόγραφά τινα ἀντὶ τούτου, »Στενόστομα«, ἔχουσι.

Στενόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, Στονόεις. Στεναακτικός, Ἡσύχ. (κατά τινας, ἡμαρτημ. ἀνάγν.)

Στενοεπιμήκης, εος, ὁ, ἡ (ἐπιμήκης). Μακρότερος παρ' ἐξ πλατύς, μακρὺς καὶ στενός, Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1235.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Στενὸν θώρακα, ἤτοι στῆθος ἔχων, Γαλην.

Στενοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Στενὴν κοιλίαν ἢ ὀπὴν ἔχων. ἀντίκτ. τῷ, εὐρυκοίλιος.

* Στενοκορίασις, ἡ (κόρη). Παρὰ φύσιν στένεμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Στενῶς πλήρης κυμάτων, ἀπὸ τὰ περισσὰ κύματα στενεμένος, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα εἶναι συνεσταλμένα, εἰς στενὸν διάστημα, Ἀθην. ζ'. σελ. 313. »Ἰταλίας δὲ μεταξὺ κατὰ στενοκύμονα πορθμόν.«

Στενοκωκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω), ποιητ. ἐκδίδων βαθεῖς ἀναστεναγμούς. »Στεν. τρίχες«, τρίχες τόσον στερεαί, ὥστε ἐν τῷ μαδίζειν πρέπει τινὰς νὰ ψωνάζῃ ἀπὸ τὸν πόνον, Κωμ. Λ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 449.

Στενολεσχέω, ῶ. Μ. ήσω, ὡς τὸ στενολογέω. Ὀλίγα ἢ λεπτὰ λέγω, Ἡσύχ. ἢ φιλονεικῶ, ὀμιλῶ περὶ λεπτῶν, σμικρῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 320. »Περὶ καπιοῦ στενολεσχεῖν«, λεπτούς, μικρούς χωρατάδες λέγειν. Ὁ Πλάτων εἰς Γοργίαν 51. μετεχειρίσθη τὸ »Σμικράτε καὶ στενά«, ἀντὶ τοῦ, ὀλίγου ἄξια. ἐκ τοῦ

Στενολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ σύντομα, ὀλίγα, ἢ λεπτὰ (φίνα) ὁμιλῶν, ἢ ὁ μικρὰς καὶ ἀτόπους (ἀνόστους) λεπταλογίας προφέρων, ψλυαρῶν περὶ ποταπῶν πραγμάτων, ὡς τὸ, στενολόγος, Ἀριστ. ὅθεν

Στενολεσχία, ἡ. Μικρολογία, λεπτολογία, καὶ ὀλίγη, στενή, σύντομος, ὁμιλία.

* Στενολογέω. ήσω, = στενολεσχεῶ. ἐκ τοῦ

Στενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ταὐτὸν τῷ, στενολέσχης, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. ά.

Στενόμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Στενὸς καὶ μακρύς, Σχολ Σοφοκλ. Τραχ. 101.

Στενοπορθμίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ στενόπορθμος, Ἀθην. σελ. 92. »Μεσήνη στενοπορθμίδι«, στενὸν πορθμὸν ἔχουσα, ἢ κειμένη εἰς στενὸν πορθμόν.

Στενόπορθμος, ὁ, ἡ (πορθμός). Στενὸν πορθμὸν ἔχων, στενεμένος εἰς πορθμὸν ἢ ὡς πορθμός, κείμενος εἰς πορθμόν, Εὐριπ.

Στενοπορία, ἡ. Ἡ στενότης τοῦ πόρου, στενὸς πόρος, δρόμος, στενὸν πέρασμα, Δίων Κάσ. ἐκ τοῦ

Στενόπορος, ὁ, ἡ. Ἰων. στεινόπορος (πόρος). Στενὸν πόρον, πέραμα ἢ δρόμον, ἢ στόμα, τρύπαν ἔχον. »Στεν. χῶρος«, Ἡροδ. 7, 211. »Στενόπορα, τά«, τὰ στενά, ἤτοι οἱ στενοὶ τόποι, δι' ὧν δυσκόλως δύναται νὰ περάσῃ τις, στενὴ ὁδὸς ἢ ὁδός· στενὰ περάματα, Ἡροδ. 7, 223. Ξενοφ.

* Στενόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Λεπτοὺς ἔχων πόδας.

Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στενὸν πρόσωπον ἔχων.

*Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Στενὸν πρωκτὸν, πάτον ἔχων.

Στενόρρινος, ὁ, ἡ, (ῥίς). Στενὴν ῥῖνα, μύτην ἔχων, στενομύτης, Θεοφύλ. προτοσπαθάρ. σ'. 13.

*Στενορύμη, ἡ (ῥύμη). Στενὸς δρόμος, σοκάκι. (υ)

Στένος, εος, τό (στενός). Στεῖνος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 512. »Ξυμφέρει, σωφρονεῖν ὑπὸ στένει.«

Στενός, ἡ, όν. Ἰωνικ. στεινός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρρ. στενῶς· ἀντίκειται τῷ, εὐρύς, ἢ πλατύς. Ὀλίγον πλάτος ἔχων, π. χ. στενὸν χωρίον, στενὸς θώραξ, στενὴ ἀγυιά, Ξενοφ. »Πόρος στεινός«, Ἡρόδ. »Ἐξ εὐρέος συνάγεται εἰς στεινὸν πόρον«, στενὸν πέραμα, οἶνον τὸ τῶν Θερμοπυλῶν· καὶ ἐντεῦθεν »Στενά, τάα, τὰ στενὰ περάματα, στενὴ ὁδὸς ἢ δίοδος, στενόποροι τόποι, Ἡρόδ. 7, 223. καὶ Ξενοφ. »Πλεῖν εἰς τὰ στενά« Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς Θερμοπύλας· οἱ παλαιοὶ ἔλεγον συνονύμως ἐπὶ στενῶν διόδων τὸ, στενὰ, καὶ πύλαι· ἔτι δὲ λεπτός. 2) περιωρισμένος, μεταφορ. ὀλίγος, ἐλλειπὴς, φειδωλὸς, λιτός, Πλούτρχ. εἰς Ἀλέξ. 15. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμ. τὸ, στενὸς ποιεῖ, καθὼς τὸ, κενὸς, τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθτ. διὰ τοῦ ο μικροῦ, στενότερος, στενότατος, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰων. τύπου, στεινός, ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. 1. σλ. 264. Τό, στενότερον ἔχει ὁ Ἡρόδ. 7, 175.)

Στενόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα) Στενὴν ὤϊαν ἔχων· ἀντίκειται τῷ, πλατύσημος. »Ἐσθὴς στενόσημος«, ἡ, ἡ στενόσημος, ἄνευ τοῦ, ἐσθής, ἡ στενὴν ὤϊαν ἔχουσα, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α'. 24. ἴδε ἐν τῷ πλατύσημος.

Στενόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Στενότης, ητος, ἡ (στενός). Τὸ εἶναι τοῦ στενοῦ, Ξενοφ. Κυνηγ. θ'. 14. 2) μεταφορ στενοχωρία, ἀνάγκη· ἔτι δὲ, μικρότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, φειδωλότης, Ἰωσήπ. ἀρχ. ιγ'. ζ'. 5.

Στενοτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Στενὸν τράχηλον, λαιμόν, ἢ στενὴν τραχηλιὰν ἔχων.

Στενοφλεβοτόμος, ὁ (φλεβοτόμος). Εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου ὀργάνου, Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 8.

*Στενοτυπέω, ταὐτὸν τῷ, στερνοτυπέω, Ἡσύχ. ὡς τὸ, στενὸν, ταὐτὸν τῷ, στῆθος, ὅθεν καὶ στένος ἐστήμαινεν, ὡς φαίνεται, τὸ στῆθος

Στενοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ἐκ φύσεως ἢ φυσικὰ στενὸς ἢ λεπτὸς ὤν, Ἀλέξις παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. σελ. 140. »Εὔβοια πέμπτη στενοφυής«.

Στενοφυλλία, ἡ. Ἡ τῶν φύλλων στενότης, ἢ τὸ στενὰ φύλλα ἔχειν· ἐκ τοῦ

Στενόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Στενὰ φύλλα ἔχων, ἀντίκειται τῷ, πλατύφυλλος

Στενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Στενὴν, ἤτοι ὀξεῖαν καὶ ἀδύνατον φωνὴν ἔχων, Πολυδ.

Στενοχωρέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ, στενοχωρέομαι, οῦμαι. Στενὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, εἰς στεινὸν χῶρον εὑρίσκομαι, εἰς στενοχωρίαν εὑρίσκομαι, ὑπὸ στενοχωρίας θλίβομαι, Ἀθην. ιγ'. σλ. 582. »Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥαδίως, ἀλλὰ στενοχωρῶν, εἶπεν· εἰς στενὸν χῶρον, τόπον ἐμποδιζόμενος, χρονίζων· καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ στενότητος τόπου βιάζομαι, συνθλίβομαι, στρυμόνομαι, συσφίγγομαι· καὶ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ εἰμὶ, ἀπορῶ, μετὰ δοτικ. παρ' Ἱπποκρ. παραγγ. 3. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐνεργ., ἀντὶ τοῦ, θλίβω, βιάζω τινὰ· ἐκ τοῦ

Στενοχωρής, ές, ὁ, ἡ, = στενόχωρος, Lobeek Φρυν. σελ. 185.

Στενοχωρία, ἡ. Στενὸς χῶρος, στενὸς τόπος, στενὸν διάστημα τόπου· ἀντίκειται τῷ, εὐρυχωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. γ'. 6. »Ποταμοῦ στενοχωρίαι«, δυσχωρία, δυσπορία, διό τε τὴν στενότητα καὶ τοῦ βάθους τοῦ ποταμοῦ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιόρισις, περιορισμὸς, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀμηχανία, ἀθυμονία, ἀπορία, μικροψυχία, πλῆξις (σεκλέτ, Τουρκ.). Παρ' Αἰλιαν. π. Ἱστορ. β'. 40. »Βίου στενοχωρίαι«, τὸ στενὸν, ἤτοι μικρὸν καὶ ὀλιγοχρόνιον τῆς ζωῆς, μικροβιότης· ἐκ τοῦ

Στενόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Στενὸν χῶρον ἔχων, στενὸς· ὁ μικροῦ χώρου ἤτοι διαστήματος ὤν, ἀντίκειται τῷ, εὐρύχωρος. 2) μεταφρ. περιωρισμένος· στενοχωρημένος (σεκλετισμένος)· ἐν ἀμηχανίᾳ, ἢ ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος.

Στενόω, ῶ, μέλ. ώσω, Ἰων. στεινόω (στενός). Στενὸν ποιῶ· καὶ μεταφορ. στενοχωρῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὰ στενά. Παθητ. στενόομαι, οῦμαι, στενὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ· ὅθεν ἐπίρ. »Ἐστενομένως ζῆν«, μετὰ στενοχωρίας, ἤτοι ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων ζῆν.

*Στεντόρειος, εία, ειον. Ἀνήκων εἰς τὸν Στέντορα, ὅθεν »Στ. φωνὴ«, φωνὴ παρὰ μεγάλη, ἐκ τοῦ γνωστοῦ Στέντορος, ὅστις ἐφώναζεν ὅσον ἄλλοι 50 ἄνθρωποι ὁμοῦ, Ἰλ. Ε, 785.

Στενυγρός, ἡ, όν (στενόω)· Ἰων. ἀντὶ στενός, Σιμωνίδ. »Στενυγρῇ συμπετῶν ἐν ἀτραπιτῷ μοῦνος«· ὅθεν παρ' Ἱπποκρ. »Στενυγρῶσαι«, στενῶσαι, στενὸν ποιεῖται, στεγνῶσαι, συστεῖλαι, συμμαζῶξαι· καὶ »Στενυγροχωρίη, ἡ«, ταὐτὸν τῷ, στενοχωρία, στενότης. Ὅτι δὲ τὸ, ὑγρὸς, ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ δὲν ἔχει χώραν, τὸ ἐσημείωσε καὶ ὁ Γαληνός. »Στενυγρὴ, ἡ«, προτυπακ. τοῦ, ὁδός, ταὐτὸν τῷ, στενότης, στενάδα, στενὸς τόπος, στεινωπὸς, στενόπορθμος, διέξοδος, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε'. 26.

*Στενυγροχωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στενοχωρία· ἴδε ἐν τῷ, στενυγρός.

Στενυγρόω, ῶ, μέλ. ώσω (στενυγρός), Ἰων ἀντὶ στενόω· ἐξαιρ. τὴν ὑγρασίαν ἢ τὴν ῥεῦσιν ἐμποδίζω, συστρίγγω, ξηραίνω. Ὁ Γαληνὸς ἐν Γλωσ. ἔχει· »Στενυγρῶσαι, στεγνῶσαι· τινὲς δὲ τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι«· ὁ δὲ Ἐρωτιανὸς· »Στενυγρῶσαι, ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστίν.

Στέγω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ. κατὰ δὲ τὸν Reisig παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1710. καὶ κατὰ τὸν μέλ. στεγῶ. Ἰωνικ. στείνω (στενός). Κυρίως, στενὸν ποιῶ, στενοῦμαι, συσφίγγω, ἐξαιρ. στουπόνω, γεμίζω, θλίβω τι, γεμίζω ἕως εἰς τὸ χείλος, καὶ οὕτω κάμνω αὐτὸ στενόν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ πλέον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, στενάξαι, διὰ τοῦ πλῆξαι καὶ παῖται, διότι, γεμίζων τί τις, ἵνα καλῶς γεμισθῇ, πλήττει καὶ παίει αὐτὸ· καὶ αὐτὴ ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι ἔστιν ἡ πρώτη· καὶ ὁ ἦχος ἔπειτα, ὅστις προξενεῖται ἐν τῷ γεμίζειν μετὰ πλήξεως καὶ παίσεως σῶμά τι, ἔδωκε τὰς πρώτας ἀφορμὰς διὰ νὰ ἐκφρίσωσι μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν τὸν ἐκ τοῦ διὰ λύπης καὶ πόνου ἢ δυσπαθείας ἐστενωμένου στήθους ἐξερχόμενον ἦχον τῆς ἐκπνοῆς, τὸν στεναγμόν. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ, γέμειν, γεμίζειν, γεμάτον ποιεῖν, ἀλλ' εἶχεν ποτὲ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, στένειν, στενάζειν, ἀναστενάζειν, διότι οἱ Λατῖνοι τὸ στένειν, διὰ τοῦ gemere ἐφρέζουσι. Παθητ. στένομαι, Ἐπικ. στείνομαι (ὅρα στείνω), εἶμαι στενὸς, ἢ πυκνὰ γεμάτος, παρὰ γεμάτος, γεμάτος ἕως εἰς τὸ χεῖλος, παρὰ φορτωμένος, Αἰσχ. καὶ Εὐρ. 2) στενάζω, ἀναστενάζω, στεναγμοὺς ἐκβάλλω, βογκῶ, Ἰλ. Κ, 16. Ὀδ. Φ, 247. »Μέγα δ' ἔστενε (κατὰ) κυδάτιμον κῆρα· καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ βαθέων, κωφῶν κρότων φουσκονομένων κυμάτων, Ἰλ. Ψ, 230. »Ὀδ' (πόντος) ἔστενεν«. β) ἀναστενάζω διά τι, μετὰ γεν. Αἰσχ. Προμ. 397. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 359. Ἄλκ. 297. Φοίν. 1434. γ) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. καὶ ἐνεργ. ταλανίζω, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασ. κατὰ παθ. διάθ. παρ' Αἰσχ. Περσ. 62. Θήβ. 870. — Ὡς ἀποθετ. εὑρίσκεται τὸ στένομαι μόνον παρ' Εὐριπ. — (Ὁ τρόπον ἐν τῷ Ἰωνικ. τύπῳ, στείνω, ἐπικρατεῖ ἡ κυρία σημασ. τοῦ στενὸν ποιεῖν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἀττ. στένω ἔστι πολλῷ εὐχρηστοτέρα ἡ μεταφορ. σημασ. στενάζω, μάλιστα δὲ παρ' Ὅμ. ἔχει τὸ στείνω μόνον τὴν κυρίαν σημασ. τοὐναντίον δὲ τὸ στένω τὴν μεταφ. σημασ. ἡ δὲ συγγένεια ἀμφοτέρων τῶν λέξεων προέρχεται, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τοῦ ὁμοιάζοντος ἤχου ἑνὸς διὰ τὴν παραγέμωσιν κινδυνεύοντος νὰ σπάσῃ σώματος καὶ τοῦ φυσικοῦ φθόγγου ἑνὸς ὑπὸ πόνου, λύπης καὶ τῶν τοιούτων στενοχωρουμένου στήθους ἑνὸς ἀναστενάζοντος· παραβλ. γέμω καὶ τὸ ἐκ τούτου Λατιν. gemere.)

Στενώδης, εος, ὁ, ἡ (στενὸς, εἶδος). Ὅμοιος στενῷ, κατὰ τὸν τρόπον στενοῦ, στενάδας· ὀλίγον στενός· Ἀνώνυμ. περίπλ. Εὐξ. Πόντ.

Στένωμα, ατος, τό (στενόω). Τὸ ἐστενωμένον, ἢ στενότης, στενάδα.

Στενώπαρχος, ὁ, ἡ (στενωπὸς, ἄρχω). Ὁ ἔφορος τῶν στενωπῶν, ὁ ἐπιστάτης ῥύμης καὶ ἀμφόδου τινός, ἑνὸς μαχαλλᾶ· ἐκ τοῦ

*Στενωπή, ἡ, σπαν ἀντὶ, στενωπὸς, οὐσ. θηλ.

*Στενώπιον, ἡ, στενωπεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ στενωπὸς, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 962.

Στενωπός, ὁ, ἡ (στενός). Στενὸς, στενοχωρημένος, ἐστενωμένος, περικεκλειτμένος· ἐξαιρέτως δὲ προτυπακούεται τὸ, ὁδός, ἢ καὶ παράκειται αὐτῷ, καὶ σημαίνει τὸ, στενὴ ὁδὸς, στενὸς τόπος, δρόμος, στενάδα, ταὐτὸν τῷ, στενόν· ποιητ. στεινωπὸς, Ἰλ. Ψ, 416. καὶ 427. Η, 143. Μ, 234. »Στεινωπὸς γὰρ ὁδός«. Παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. ς'. 22. ταὐτὸν τῷ, στενὴ πάροδος, στενόπορος, στενὸν πέραμα, τὰ στενὰ, στενὴ δίοδος, πύλαι. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 394. »Στενωπὸς θαλάσσιος«, πορθμὸς, στενὸν μέρος θαλάσσης· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 333. »Ἁλὸς στενωπός«· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Μ, 234. »Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀναπλέομεν«, τὸ μεταξὺ δηλαδὴ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὴν στενὴν τῆς Μεσσήνης θάλασσαν, ἔνθα ἡ Σκύλλη καὶ Χάρυβδις. Φέρεται ἔτι καὶ τὸ, στενωπή, ἡ, ἀντὶ τοῦ, λαύρα, ῥύμη στενή. »Ἡ Σαμκὴ λαύρα, στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοις«, ἐν ταῖς Ἀλεξανδριναῖς Παροιμ. σελ. 61. (Ἔκδ. Γρονοβ.), ὅ τινες, παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 540. ἀντὶ τοῦ, στενὴ, ἠθέλησαν τάξαι. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἀγυιὰ, ἄμφοδος, δρόμος, ὁδὸς ἐν τῇ πόλει (σοκάκ, Τουρκ.), πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πλατειῶν, Διογέν. Λαέρτ. καὶ Πλούτρχ. εἰς Ποπλικόλ. 30. ἔτι δὲ καὶ, μαχαλλᾶς, ὡς τὸ, λαύρα, ῥύμη, τόπος δηλ. πόλεως περικλειστμένος ἀπὸ οἰκίας. (φυσικώτερον εἶναι τὸ νὰ ἐκλάβῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ, στενὸς καὶ ὤψ ἢ ὀπή, παρὰ τὸ ἀποστενοῦσθαι πρὸς τὰς στενωποὺς τοὺς τῶν βλεπόντων ὤπας, ὡς φησιν ὁ Εὐστάθ., παρὲξ νὰ θεωρῇ τις τὴν κατάληξιν, ωπος, ὡς ἐπιθετικὴν κατάληξιν κατὰ παραγωγὴν, ἀντὶ, οπος, οψ = αξ, οξ.)

Στένωσις, εως, ἡ (στενόω). Στένευσις καὶ στενότης, στενάδα· ἴδε καὶ, στένος.

Στεπτήριος, ὁ, ἡ (στέφω). Εἰς στέψιν ἀνήκων· ἐπιτήδειος εἰς κατασκευὴν στεμμάτων. »Στεπτήρια, τάα, προτυπακ. τοῦ, ἔρια, ταὐτὸν τῷ, στέμματα· ἢ καθ' Ἡσύχ. »Στεπτήρα, στέμματα, ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξεῖπτον«,

Στεπτός, ή, όν (στέφω). Ἐστεμμένος, ἐστεφανωμένος, Ἀιαλέκτ. α'. σελ. 223. καὶ 254. »Στεπτοῖς προθύροις«. καὶ »Στεπτὰν παστάδα«.

Στέρζυνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, κόπρος· τὸ Λατ. stercus, Ἡσύχ.

Στέργηθρον, τό (στέργω)· ταὐτὸν τῷ, φίλτρον, καὶ, στοργή. Ἐρεθισμός, μέσον διεγερτήριον πρὸς ἔρωτα· ποιητ. καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως, Αἰσχύλ. Προμηθ. 492. »Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καθ' συνεδρίαις. πόα τις, χόρτον τι, τὸ ἁπαίον μετεχειρίζοντο ὡς μέσον ἔρωτος, Διοσκορ. δ'. 92.

Στέργημα, ατος, τό· ταὐτὸν τῷ, στέργηθρον, Σοφοκλ. Τραχ. 1138. ποιητ.

Στεργοξύνευνος, ὁ, ἡ (στέργω, σύνευνος). Τὸν σύνευνον στέργων, ἀγαπῶν τὸν συγκοιμώμενον, τὸν σύζυγον ἤτοι ἡ τὴν σύζυγον, Δυκόφρ. 935.

Στέργω, μέλ. ξω· μετὰ τοῦ σπανίου β'. παρακ. ἔστεργα, Ἡρόδ. 7, 104. Ἀγαπῶ· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων, καθὼς καὶ ὁ Φαβωρῖνος ἔχει· »Στέργω κυρίως ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ φίλτρου, καὶ μὴ ῥᾳδίως καταλυομένου· ἀφ' οὗ στοργή, καὶ φιλοστοργία, ἐπὶ πατέρων, καὶ μητέρων καὶ παίδων, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 24. »Ὁ Θεὸς — τῇ γυναικὶ τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί· ἐν γένει, φιλῶ, ἀγαπῶ, βλέπω μὲ καλὸν ὄμμα τινά, ἢ ἔχω ὄρεξιν, ἡδονὴν εἴς τι, π. χ. »Στέργειν εὐνοίᾳ«, Ἡρόδ. 7, 104. Ξενοφ. Κυροπ. α'. ς'. 19. »Φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων, στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων· καὶ ἐν Κυνηγ. ζ'. 11. ἐπὶ τῶν κυνῶν »Τὸν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσι«. σπανίως ἐπὶ ἐρώτων, ὡς παρὰ Πλουτρχ. »Τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε· καὶ Ἡρόδ. 7, 69. »Τὴν μάλιστα στέργας τῶν γυναικῶν Δαρεῖος«. καὶ Μοσχ. 6, 8. 2) εὐχαριστοῦμαι, εὐχαριστημένος εἰμί, ἀρκοῦμαι· ὡς τὸ ἀγαπᾶν, Σοφ. Ο. Κ. 7. καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ὑποφέρω, α) μετὰ αἰτ. »Στέργειν παρόντας«, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὑποφέρω, Wess. Ἡρόδ. 9, 117. »Στέργε τὴν γυναῖκα«, ὑπόφερε τη·, Σοφ. Τραχ. 496. »Στέργειν τὰ κακά«, ὑποφέρω τὴν δυστυχίαν μου. β) συνήθ. μετὰ δοτ. »Στέργειν τοῖς παροῦσι κ. τ. τ.«, Valck. Φοιν. 1679. »Τῇ ἐμῇ τύχῃ στέρξω«, Πλατ. Ἱππ. μείζ. σλ. 295. Β. »Στέργω σκοροδάλμῃ«, Ἀρίστοφ. 3) ποιητ. ὡς τὸ, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, πόθω, αἰτοῦμαι, δέομαι, ἁπλῶς, ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1094 »Καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω, στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾶ τᾷδε« καὶ Οἰδ. Τύρ. 11. »—τίνι τρόπῳ καθέστατε δείσαντες, ἢ στέρξαντες«; ὅθεν «Στέρξενι, κάμμοι τὴν χάριν.

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. στερεμνίως, ταὐτὸν τῷ, στερεός, ποιητ., ἔτι δὲ καὶ παρὰ Διογ. Λαερ. 10, 46. 48. καὶ παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 981. Δ., ἔνθα ἔστιν ἐπικείνου γένους· ὅθεν·

*Στερεμνιόω, ποιητ. ἀντὶ, στερεόω. Παθ. γίνομαι ἢ εἰμὶ στερεός.

*Στερεμνιώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τῆς ψύσεως τῶν σκληρῶν σωμάτων ὤν, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. σελ. 1012. »Ὑπόστασις στερεμνιώδης«.

Στερεγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (στερεός, γνώμη). Στερεὰν, ἢ σκληρὰν γνώμην ἔχων, ταὐτὸν τῷ, στερεόφρων.

Στερεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Στερεὰν, σκληρὰν καρδίαν ἔχων.

Στερεομετρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τὰ στερεὰ σώματα μετρῶ· ἐκ τοῦ.

Στερεομέτρης, ου, ὁ (μετρῶ). Ὁ τὰ στερεὰ σώματα μετρῶν· ὅθεν

Στερεομετρία, ἡ. Ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων, ἐξαιρ. ἡ καταμέτρησις ἑνὸς σώματος κατὰ μῆκος, πλάτος καὶ βάθος· ὅθεν

*Στερεομετρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς στερεομετρίαν. »Πούς στ.«, ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ, στερεόνω.

Στερεός, ά, όν· καὶ σύναλ. στερρός. Σκληρὸς μὴ ἐλαστικὸς ἢ μαλακός, π. χ. σίδηρος, λίθος, Ὀδ. Τ, 404. καὶ ἐκτενής, σφοδρῶς τεντωμένος, τανυσμένος, κορδωμένος. roide, π. χ. βοέαι, Ἰλ. Ρ, 493. ἔτι δὲ, στερεός, γερός, εὔρωστος, ἢ ἀκλονήτως καὶ ἀμετακινήτως ἱστάμενος, ἀσάλευτος, Ἡροδ. καὶ συνήθ. μεταφ. ἰσχυραγνώμων, ἄκαμπτος, σκληρός, βαρύς, Ἰλ. Μ, 267. »Στερεοῖς ἐπέεσσι«, μὲ σκληροὺς λόγους. Ὀδ. Ψ, 103. »αἱ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο«, εἶναι σκληροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν πέτραν· ἀντίκ. τῷ, μαλθακὸς ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπίρρ. στερεῶς, στερεᾶ, ἀποφασιστικῶς, πεισματικῶς, Ἰλ. Ι, 510. Ψ, 42. 715. Ἔτμ. Ἀφρ. 25. Δημ. 330. »Στερεῶσ' ἀρνεῖσθαι, ἀποβιπεῖν· κυρίως, »στερεῶς καταδῆσαι, ἐντεταῖσθαι«, Ὀδ. Ξ, 346. Ἰλ. Κ, 263. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μὴ κοῖλος, πλήρης, μεστὸς, γεμάτος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. »Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεά· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφράστ. »Ἔστι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄρρην, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος«. 2) ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ λέγεται »στερεὸν σῶμα«, τὸ μῆκος, πλάτος, καὶ βάθος ἔχον σῶμα. »Στ. ἀριθμός«, ὁ κυβικός. (τὸ, στερεός ἀνάγεται εἰς τὸ πρωτότυπον ἵστημι, καὶ ὀνομάζεται ὁ παρ' Ἀττ. εὐχρηστότερος τύπος, στερρός, ὅπερ ἔρα.) ὅθεν

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Στερεὰν, σκληρὰν σάρκα ἔχων, ἢ συνιστάμενος εἰς τοιαύτην σάρκα, Ἱππόκρ.

Στερεότης, ητος, ἡ (στερεός). Τὸ εἶναι τοῦ στερεοῦ· ἰσχυρότης, σκληρότης.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Στερεὸν, ἄκαμπτον φρόνημα, χαρακτῆρα ἔχων· ταὐτὸν τῷ, στερεογνώμων, Σοφοκλ. Αἴ. ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου »καρδίᾳ στερεωτέρῃ λίθοιο« εἶπεν.

Στερεόω, ῶ. Μ. ώσω (στερεός). Στερεὸν, ὀχυρὸν, ἰσχυρὸν, σκληρὸν ποιῶ, στερεόνω, κυρίως τε καὶ μεταφορ. Μέσ. Ξενοφ. ἡ. ἡ. ἐ. »Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι«. »Ἡ ἐστερεωμένη«, ἡ ξηρὰ, ἡ τραφερὰ, ἀντίκ. τῷ, θάλασσα, ὑγρὰ, ἡ.

Στερέω. ῶ. Μ. ήσω· ἢ καὶ, έσω, Schaef. Σχολ. Περὶ Ἀπολ. Ῥ. 1, 850. Ἰαπ. Ἀ. Π. σελ. 680. 711α. ὅθεν ἐν Ὀδ. Ν, 262. ὁ ἀπαρμφτ. ἀόρ. στερέσαι· ἀπαξαπλῶς δὲ ὁ τύπος στερίσκω ἔσται κατὰ τὸν ἐνεστ. εὐχρηστότερος ἢ τὸ, στερέω. Ἐν γένει, εὔχρηστον πάντων τὸ παθ. στερίομαι, στεροῦμαι, στερίσκομαι, ὡς καὶ ὁ ἕτερος τύπος, στέρομαι, ὅστις καὶ αὐτὸς εἴρηται μὲν πολλκ. ἔχει δὲ παρασημαινόμενόν τι (περὶ οὗ ὅρ. κατωτέρω). Μέλ. στερήσομαι, Θουκ. 3, 2. Ξεν. Ἀναβ. 1, 4, 8. 4, 5, 28. Πορακ. ἐστέρημαι. Ἀόρ. ἐστερήθην, Πινδ. πρβ. Βρ. Εὐρ. Ἑκ. 623. Porc. Εὐρ. Φοιν. 1277. Schaef. Λογγ. σελ. 364. Σημαίνει δὲ, ὑστερῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τι, οἷτ. προσπ. καὶ γεν. πράγμ. Ὀδυσ. Ν, 262. »Οὐκέτ' με στερέσαι τῆς λῃΐδος ἤθελε πάσης«. Ξενοφ. Κυροπ. δ'. β'. 16. »Τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι· καὶ Ἑλλην. γ'. ἐ. 8. »Ἐστερημένοι χώρας πολλῆς καὶ πόλεων· καὶ ἐν β'. ἐ. 2. »Οἷον ἐλπίδων ἐμαυτὸν στερήσαιμι· καὶ ἐν ἀ. δ'. 6. »Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος«, ἀντὶ τοῦ, ἐξέριστον ἐποίησαν· ἔτι δὲ καὶ, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, μετὰ αἰτ. πράγμ., π. χ. μισθὸν κ. τ. τ. Παθ. ὑστεροῦμαι ἀπό τινος πράγματος, γεν., ὅρ. ἀνωτέρω καὶ Ἡρόδ 6, 117. 9, 50. 93. Ὅρα διεξοδικώτερον περὶ τοῦ, στέρομαι ἐν οἰκείῳ τόπῳ· (τὸ, στερέω, ἐφ' ὅσον σημαίνει τὸ, ἐρημόω, εὑναται νὰ θεωρῆται ὡς συγγεν. τῷ, στερεός, στερρός, στέριφος, sterilis.)

*Στερεώδης, ὁ, ἡ (στερεός, εἶδος). Στερεοῦ εἴδους ὤν.

Στερέωμα, ατος, τό (στερεόω). Τὸ ἐστερεωμένον, στερεὸν γεγενημένον· τὸ πεπυκνωμένον ἢ πεπηγὸς καὶ στερεόν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ὁ οὐρανὸς, Firmamentum ἐξαιρ. βάσις, θεμέλιον, ἔρεισμα, ὀχύρωμα, κραταίωμα, ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ὑπερβαλλόντων· ἔτι δὲ = στεῖρα. 2) ὁ Νεμέσιος ἐν σελ. 122 ἔχει. »Τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σωμάτων, ἐπὶ τῶν σχημάτων τῆς Γεωμετρίας τῶν στερεῶν σωμάτων τῶν ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν συνισταμένων, οἷον ὁ κύβος, τὸ ὀκτάεδρον, κ. τ. τ. καθόλου δὲ παρὰ Μαθηματικοῖς λέγεται στερέωμα, καὶ στερεὸν, τὸ ἐν μόναις ταῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχον, δηλαδὴ, ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει.

Στερέωσις, εως, ἡ (στερεόω). Τὸ στερεὸν ποιεῖν, ὀχύρωσις, ἀσφάλισις.

*Στέρημα, ατος, τό (στερέω). Τὸ ὑστερηθέν, ἁρπαγέν, ἀφαιρεθέν, ἡρπασμένον, ἐφηρημένον πρᾶγμα.

Στέρησις, εως, ἡ (στερέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν καὶ ἁρπάζειν τι· ἀφαίρεσις, ἁρπαγή, ἀπμευσις, ἔλλειψις πράγματός τινος, ὃ εἶχέ τις πρότερον εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ ἥρπαξεν ἄλλος· τὸ μὴ ἔχειν ὃ εἶχέ τίς ποτε· ἢ καθόλου τὸ μὴ ἔχειν τι, ἢ ἔλλειψιν πάσχειν τινός 2) παρὰ Γραμμ. ἢ φιλοσόφοις, ἡ ἀπόφασις, ἡ ἄρνησις· ὅθεν

Στερητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς στέρησιν, στερῶν, ἀφαιρῶν, ἁρπάζων. 2) ἀποφάσκων, ἀρνούμενος· ἀποφατικός, ἀρνητικός· ἀρνητικὴν σημασίαν ἔχων. »Στερητικὴ πρότασις«, παρ' Ἀριστοτ. ἀντίκειται τῇ, »καταφατικῇ, καὶ καταφατικῇ«. Ὀνόματα στερητικά, τὰ διὰ τοῦ στερητικοῦ α σύνθετα, οἷον »ἄδικος, ἀπαίδευτος«, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι στέρησιν δικαιοσύνης, παιδείας, δηλοῦντα τὸν μὴ δίκαιον, μὴ πεπαιδευμένον· ἢ καὶ ἄλλως ἀντικείμενα εἰσὶ τῶν ἐναντίων, δίκαιος, πεπαιδευμένος, κ. τ. λ.

Στερίζω, ταὐτὸν τῷ, στερίω, πολλ' ἀμφ., Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ 1, 850.

*Στέριπος, ἀντὶ, στέριφος, λέγει ὁ σκώθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1185.

Στερίσκω, ἕτερος τύπος τοῦ στερέω, παρ' Ἀττ. κατὰ τὸν ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. πολλῷ εὐχρηστότερος κατὰ δὲ παθ. διάθ. μετὰ γεν. καὶ πορ' αὐτῷ τῷ Ἡρόδ. 4, 159. 7, 162.

*Στεριφεύομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποθ. (στέριφος) 2.) Εἰμί, μένω ἄκαρπος, ἄγονος.

*Στεριφνός, ή, όν, = στέριφος, Γραμμ.

Στεριφοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στέριφος, ίφη, ιφον, = στερεός, στερεός. Σκληρός, πυκνός, ἠσπυκιωμένος, πηκτός, πηκτός, πεπηγώς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐδάφους πετρώδους, Θουκυδ. ς'. 101. »Ἡ πηλῶδες ἢ καὶ στεριφώτατον· ὅθεν 2) ταὐτὸν τῷ, στεῖρος, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄτεκνος, ἐ ἀνίσχυρος ἤτοι μὴ ἱκανὸς εἰς γόνον· καὶ συνήθ. ἐπὶ γυναικός. »Στεριφὴ«, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στεῖρα, ἡ μὴ τεκοῦσα μηδὲ τίκτουσα, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν, κατὰ Σουίδ. Ἀριστφ. Θεσμ. 648. Ruhnk. Τίμ. σελ. 239. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Στεριφευομένη, παρθενευομένη, ἀπὸ τοῦ, στεριφεύομαι. 3) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πλοίων, ὡς

καὶ τό, στεῖρα. »Ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους τὰς φροντίδας«, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Ἐπωτίσιν· ἴδε ἐν τῷ, στεῖρα, καὶ στερρός· ὅθεν.

*Στεριφόω, ῶ. Μ. ώσω. Στερεῶ, στερεὸν ποιῶ, ὅθεν

Στερίφωμα, ατος, τό. Στερίωμα, χαράκωμα, ὀχύρωμα καὶ, βάτις, θεμέλιον, Ἀππιαν. ἀμφ. δ'. 109.

*Στερκτέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ, στέργω.

Στερκτικός, ή, όν (στέργω). Στέργων, φιλῶν, ἀγαπῶν· εἰς στοργὴν ἤτοι ἀγάπην ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἐπιρρεπής· καὶ ὑπομονητικός, εὐχαριστημένος μέ τι. »Στερκτικὸν, τόα· ταὐτὸν τῷ, στοργή, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ ἐκ τοῦ

Στερκτός, ή, όν· ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ, στέργω. Ἠγαπημένος· ἄξιος ἀγάπης, ἢ ὃν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις, ἀγαπητός, ἐράσμιος, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ Σοφοκλ.

Στερνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στέρνον. Μικρὸν στέρνον. 2) = προστερνίδιον.

Στερνίζομαι, (στέρνον). Εἰς τὸ στέρνον, ἤτοι εἰς τὰς ἀγκάλας μου δεχομαί τινα, ἀγκαλιάζω.

Στέρνιξ, ικος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἐνταριώνη, Ἡσύχ.

*Στερνίον, τό (στέρνον). Φαγὶ ἀπὸ κρέας στήθους.

Στερνίτης, ου, ὁ· καὶ, θηλ. Στερνῖτις, ιδος, ἡ (στέρνον). Ἐκ τοῦ στέρνου, εἰς τὸ στέρνον ἀνήκων. »Πλευραὶ στερνίτιδες«, (Πολυδ. β'.) αἱ ἐπὶ τοῦς χόνδρους καταλήγουσαι, Costae pectorales.

Στερνοβρίθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἔχων δυνατὸν καὶ πλατὺ στῆθος, π. χ. ἵππος, Πολύαιν.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι (κόπτω). Κόπτομαι κατὰ τὸ στῆθος, δηλ. κτυπῶ τὸ στῆθος μου ὑπὸ λύπης καὶ πόνου παρακινούμενος.

*Στερνοκτυπέω, ῶ. Μ. ήσω (κτυπέω), = στερνοκοπέομαι.

Στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις) ὡς τό, ἐνστερνόμαντις. Ὁ ἐξ ἰδίου στήθους μαντευόμενος, προφητεύων, ὡς καὶ τό, ἐυμόμαντις· ἔτι δὲ, = ἐγγαστρίμυθος. Ὅρα Φωτίου Ἐπιστολ. 151.

Στέρνον, τό, ποιητκ. ταὐτὸν τῷ, στῆθος. Τὸ πλατὺ καὶ ὀστεῶδες μέρος τοῦ σώματος κατὰ τὸ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ διαφράγματος, ὃ περικαλύπτει τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. Ἰλ. Γ, 194. »Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν, ἴδε στέρνοισιν ἰδέσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στήθους τοῦ ἵππου, ἢ τοῦ προβάτου, Ἰλ. Ψ, 365. 508. Ὀδ. Ι, 443. πρβ. στῆθος. 2) μεταφρ. »Στέρνα γῆς«, τὰ πεδία, οἱ κάμποι, αἱ πεδιάδες, καὶ μάλιστα; αἱ εὔκαρποι, πρβ. οὖθαρ, 2. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Στέρνον, στῆθος, διάνοιαν, φρένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 650. »Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν«, ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι, νὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σου, εἰς τὴν διάνοιάν σου. (συγγεν. τῷ, στερρός)

Στερνοσώματος, ὁ, ἡ (στέρναν, σῶμα), ποιητ. Ἐκ τοῦ στήθους καὶ τοῦ σώματος, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 61. »--στερνοσώματον κύτος λοπάδος«, ταὐτὸν τῷ, τὸ κύτος τοῦ στέρνου καὶ σώματος. (κατά τινας, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, στερροσώματος.)

Στερνοτυπέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι· ταὐτὸν τῷ, στερνοκοπέομαι, Ἀθην. ς'. ἐκ τοῦ

Στερνοτυπής, έος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ τύπτων τὸ στῆθός του, ἢ γινόμενος ἐν ταὐτῷ μὲ ταύτην τὴν πρᾶξιν, ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἱκέτ. 604. »Στερνοτυπὴς ἰάλεμος«, θρῆνος, κραυγαὶ κλαυθμηραὶ μετὰ στερνοτυπίας· ποιητ. ὅθεν

Στερνοτυπία, ἡ. Τὸ τύπτειν ὑπὸ λύπης ἢ πόνου τὸ στῆθος· θρῆνος μετὰ κτυπήματος κατὰ τὸ στῆθος, ὅταν δηλαδή τις θρηνῶν κτυπᾷ τὸ στῆθος μετὰ τοῦ γρόνθου, Λουκιαν.

*Στερνοτύπτης, ου, ὁ, = στερνοτυπής, ὡς καὶ τὸ, στερνοτυπτέομαι, ἀμφ. Lob. Φρύν. σελ. 593.

Στερνοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέρνα, δηλ. πεδιάδας καρποφόρους, ἐπὶ γῆς. »Γῆ στερνοῦχος«, ταὐτὸν τῷ, εὐρύστερνος, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Οἰδ. Κολ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. Ο. Κ. 691. »Στερνούχου χθονός«· καὶ ἕρμην. διὰ τοῦ, γῆς ἐπιπέδου· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ »στέρνα χθονός, καὶ Νῶτα χθονός«, τὰ πεδιάδη καὶ εὐρέα· ἀντικειμένως τῷ, αὐχένας, τὰ στενά. Πρβ. στέρνον, 2.

Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὀφθαλμὸν ἢ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ στῆθος ἢ ἐν τῷ στήθει ἔχων.

Στέρνω, ἀφ' οὗ τό Λατιν. sterno· ἴδε ἐν τῷ, Στέρω.

Στερνώδης, εος, ὁ, ἡ (στέρνον, εἶδος). Στέρνον εἶδος ἔχων, ἢ ὅμοιος στέρνῳ· ἰσχυρὸν, στερεὸν στῆθος ἔχων.

Στέρξις, εως, ἡ (στέργω). Τὸ στέργειν· ταὐτὸν τῷ στοργή.

*Στέρθμαι, ῆσομαι, ἰδιαίτ. παθ. ἕτερος τύπος τοῦ στερέω, προσηκμαιτικὸς καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ, εἶναι ὑστερημένος, ὅθεν, ὑστερούμαι, πάσχω ἔλλειψιν, ἔρημον εἶναί τινος, μετὰ γεν. π. χ. νίκης, Ἡτ. Ἑ. 213. τῆς χώρης, Ἡροδ. 8, 140, 1. Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 2. »στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα«· καὶ Συμπ. 4, 31. »Τῶν ὑπερορίων στέρομαι«· καὶ Ἱερ. 6, 1. »Αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν«, καὶ Δημ. Λεπτ. 40. Παρὰ Λογογρ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ὁ μετοχκ παθ. ἀόρ β'. στερεὶς, ταυτόσημος τῷ, στερόμενος καὶ στερηθείς, ἀντὶ ὑστερηθείς, Εὐρ. Ἠλ. 621. Τὸ ἐνεργ. στέρω οὐδαμοῦ εὕρηται. (Τὸ στέρομαι δὲν πρέπει, καθὼς ἀπὸ Στεφ. μέχρι τούδε ἐγίνετο, νὰ θεωρῆται ὡς ἰσοδύναμον τῷ, στερέομαι, στερίσκομαι.)

Στεροπεύς, έως ἢ ῆος, ὁ (στεροπή). Ὁ ἀστράπτων, ὡς ἀστραπὴ περνῶν, πολλ' ἀμφ.

Στεροπή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀστεροπή, καὶ ἀστραπή, Ἰλ. Λ, 66. »--πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός«, Ἡτ. Θ. 845. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, φῶς, ἀκτίς, λάμψις, αὐγή, μαρμαρυγή, λαμπηδών, πᾶν ὁμοιάζον τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, πᾶν ὅ,τι λάμπει ὡς αὐτή, π χ. στ. χαλκοῦ, χρυσοῦ, Ὀδ Δ, 72. 73. Ἰλ. Τ, 363. »--γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς«, ὑπὸ τῆς λάμψεως καὶ στιλβηδόνος· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 93. ἐπὶ τοῦ ἡλίου. »Λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθωνα«, ἔνθα τὸ, στεροπὴ, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀκτὶς· παραβάλλεται μὲ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 68. »Ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ«· πρβ. στράπτω.

*Στεροπηγερέτα, γεν. αο, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ στεροπηγερέτης, ου, ὁ, ποιητ. (στεροπή, ἀγείρω). Ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων καὶ στέλλων αὐτάς, ἢ κατ' ἄλλους παρὰ τὸ ἐγείρω, ὁ διεγείρων τὰς ἀστραπάς, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Π, 298. »Στεροπηγερέτα Ζεύς«. πρβ. νεφεληγερέτα· (τὸ Ἄλφα ἔστι μὲν φύσει βραχύ, γίνεται δὲ διὰ τὴν ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ θέσιν αὐτοῦ πρὸ τοῦ, Ζεύς, ἀεὶ μακρόν).

Στερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, στερρὸς, στερεός, ὅθεν τὸ Λατιν. sterus, sterilus, sterilis, ἀμφ. ἴδε ἐν τῷ, στερρός.

Στέροψ, οπος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀστραπὴν· ἀστράπτων, λάμπων ὡς ἀστραπή, Σοφ. Ἀντ. 1127. »Στέροψ λιγύς«, ἢ ἀστράπτουσα φλόξ, τὸ λάμπον πῦρ· κατὰ δὲ τοὺς Γραμμ. καὶ = στεροπή, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους. (συνηθ. παράγεται παρὰ τὸ, στερέω καὶ ὄψ, τρόπον τινὰ στερεοῦν τὸ βλέμμα, δηλ. θαμπόνον.)

*Στεροβαρής, καὶ στεροβαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ (στερρός, βαρύς). Σκληρὸς καὶ βαρὺς· σκληρῶς πιέζων, βαρύνων. (λέγεται καὶ στερεοβαρής).

Στερροβόας, ὁ (βοάω), ταὐτὸν τῷ, χαλκοβόας, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1100.

Στερρόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Στερεὰ γυῖα, ἤτοι ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Ἀνθολογ.

Στερροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερρόν, στερεὸν ποιῶ, Πολύβ.

Στερρός, ά, όν· καὶ στερρὸς, ὁ, ἡ, Ροτα. Εὐρ. Ἠλ. 150. καὶ ἐπίρρ. στερρῶς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, στερεός. Ἄρα. 1) στερεός, σκληρός, πυκνός. ἀδιαχώρητος, solide. masif, ἀντιθ. τῷ, ἀπαλός, ἀραιός, ῥευστός· ὅθεν, ἡ στερρότης, ἡ ξηρότ· ἔτι δὲ, εὔρωστος, καλὸς εἰς τὰς δυνάμεις του, εἰς τὴν ὑγείαν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Μακροβ. ἡ. »Ταρκύνιος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιώσαι· ἔτι δὲ καὶ, ἀτενής, τανυσμένος, ἄκαμπτος, οὐχὶ ἐλαστικός, μὴ λυγίζων, roide. 2) ἐπὶ γῆς, ἐδάφους, σκληρόν, πετρώδες, μὴ δίδον εἰσόδημα, καρπόν, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μὴ ἱκανὸς εἰς γέννησιν, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικός, ἢ ὁποία δὲν συλλαμβάνει καὶ ἑπομένως δὲν τεκνοποιεῖ, στεῖρα. 3) τροπ. σκληρός, ἰσχυρογνώμων, πεισματικός, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος, ἀκίνητος· καὶ ἐντεῦθεν, ἀκαταδάμαστος, ἰσχυρός, δυνατός. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ, στερεός, παρὰ δὲ Λογογρ. εὐχρηστότερον τὸ, στερρός, θεωρούμενον ὡς ὁ καθ' αὐτὸ Ἀττ. τύπος. (Πρωτότυπον τοῦ, στερεός, στερρός ἔστι τὸ, στῆμι, καὶ συνώνυμον αὐτῷ τὸ, στερός) ἀνίσως τωόντι εὑρηταί που καὶ ἀνίσως δὲν ἦναι, καθὼς καὶ τὸ Λατ. sterus, ἐφεύρετις τῶν Γραμματικῶν, στεῖρος, μετὰ τοῦ, στεῖρα, στέριφος, στερεφνός, στέρφος. στέρφινος, στερέμνιος, τό Λατ. sterilis καὶ τὸ Γερμαν. starr ἐπίσης ἔστι συγγεν. τῷ στέρνον (διὰ τὸ δυνατὸν κρέας τῶν μυόνων τοῦ στήθους, τοῦ ἀνδρὸς μάλιστα, ἢ διὰ τὰ δυνατὰ κόκκαλα τοῦ στήθους) καὶ τῷ, στηρίγξ, στηρίζω, στηριγμός. Τοὐναντίον δὲ, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα οὔτε τό, στορέννυμι, στόρνυμι, στρώννυμι, στρατός, sterno, οὔτε δὲ τό, στερέω)· ὅθεν

*Στερροσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ στερροῦ, γερροῦ σώματος ὤν.

Στερρότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στερεότης.

Στερρόω, ῶ. Μ. ώτω (στερρός), = στερεόω. Στερεόν, ὀχυρόν, σκληρόν, πυκνὸν ποιῶ.

*Στερφνος, ίνη, ινον· καὶ, στέρφνιος, ὁ, ἡ (στέρφος). Στερεός, σκληρός, ἄκαμπτος, μὴ λυγίζων· ἐξαιρ. δερμάτινος, ἐκ δέρματος.

Στερφόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Μετὰ δέρματος, ἤτοι στερφίνου πέπλου ἐνδεδυμένος, ἢ δερμάτινον χιτῶνα ἔχων, Λυκόφρ. 652. Ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ὃ ἔφερεν, ἀντὶ περιβολαίου· ἐκ τοῦ

Στέρφος, εος, ους, τό (στερρός). Βύρσα, σκύτος, πετζί, δέρμα, ἐξαιρ. τὸ σκληρὸν δέρμα τῆς ῥάχιος τῶν ζώων· κυρίως δὲ πᾶν τὸ ἄκαμπτον, μὴ λυγίζον, ἢ σκληρόν, στερεόν· λέγεται ἔτι καὶ μεταθέτως. στρέφος, στρεφόω, στρέφωσις, καὶ τέρφος, ὅθεν τὸ Λατιν. tergus (ἀφ' οὗ τό ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς »τέργαμ«, τὸ ἐφάπλωμα, (παρὰ τὸ σκέπειν τὸ σῶμα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι διὰ τὴν πυκνότητα, ἢ ὅτι δέρμασιν οἱ κοινοὶ ἀντὶ ἐφαπλωμάτων ἐχρῶντο)· καὶ ἔρφος). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀ-

πολλων. ἀργ. δ'. 1348. ταὐτὸν ὅτι τῷ, Κεράμιον. 2) ταὐτὸν τῷ, λέπυρον. 3) ἀντὶ τοῦ, σάρξ, ὅσπερ ἐστὶν εἶδος ἐ τόμον, ὁμοίαν τῷ ἑπτερωμένῳ μύρμηκι· ὅθεν

Στερφόω, ῶ. Μετὰ δέρματος καλύπτω, σκεπάζω, ἢ καπλατίζω, ὅθεν

Στέρφωσις, εως, ἡ. Τὸ μετὰ δέρματος καλύπτειν.

Στερφωτήρ, ῆρος, ὁ (στερφόω). Ὁ μετὰ δέρματος ἐνδεδυμένος, ἢ ὁ δερματίνους χιτῶνας ἔχων, Ἴβυκος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1348. »στερφωτὴρ στρατέων.

(Στέρω) ἄχρηστον πρωτότυπον (Λατ. sterno, στέρνω), ἀφ' οὗ παράγοισι τὸ ἀνήκον εἰς τὸ στερέω ἀνμλ. παθ. στέρομαι, καὶ πολλοὺς χρόνους τοῦ στορέννυμι.

*Στέρωψ, ὁ, ἀντὶ, στέροψ.

Στεύομαι, ὅθεν, ἐν χρήσει μόνον εἰ κατὰ συγκ. τύποι, στεῦται, στεῦται, στεῦτο, στεῦντο, Ἰωνικῶς, κυρίως, ταὐτὸν τῷ, Ἵσταμαι, Ὀδυσ. Λ, 584. »στεῦτο δὲ διψάων, ἵστατο ἐπὶ ποδῶν. 2) συνήθ. μετὰ ἀπαρμφ., στέκομαί που, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς θέσιν (attitude) τινὰ καὶ δείχνω ὥσὰν νὰ θέλω νὰ κάμω τι, καμόνομαι, ὑποκρίνομαι, φαίνομαι ὅτι· ὅθεν, ὑπόσχομαι, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου νά... διαβεβαιοῦμαι· ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω· ἀπειλῶ, ἐν γένει, κάμνω τινὰ νὰ στοχάζηται ὅτι... ὡς καὶ τό, ὑφίσταμαι, πολλκ. παρ' Ὅμ.. ἔστι ὅμως χρῆται μόνον τῷ γ'. ἑνικ. προσ. τοῦ ὁριστ. ἐνεστ. καὶ τοῦ παρατ. στεῦται καὶ στεῦτο, μετὰ τοῦ μέλλ. τῆς ἀπαρμφ. »στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτορα, φαίνεται, ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, Ἰλ. Γ, 83. »στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄνρα κόρυμβα, διαβεβαιοῦται, ὑπόσχεται κτ. Ἰλ. 1, 241. »στεῦτο δ' ὅγ' ἄμφοτέρων ἀπαιόψειν οὔατα, ὥριζε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. ἤτοι ἀπεφάσισεν, ἐμελέτα νά... Ἰλ. Φ, 455. πρβ. Ἰλ. Β, 597. Σ, 191. Φ, 455. ἔτι δὲ μετ' ἀορ. ἀπαρμφ. Ὀδ. Γ, 525. ἔτι δὲ καὶ τῷ, στεῦτο μετὰ ἀοτ. προσπ. καὶ μέλλ. ἀπαρμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 832. — Μόνον ὁ Αἰσχ. Πέρσ. 49. ἔχει καὶ τὸ γ'. πληθ. πρόσ. στεῦνται.

Στεφάνη, ἡ (στέφω). Πᾶν τὸ περικυκλοῦν ὡς στέφανος ἄλλο τι σῶμα, ἐξαιρ. τὴν κεφαλήν, χρησιμεῦον αὐτῇ εἰς στολισμόν ἢ ὑπεράσπισιν· ὅθεν α) Εἰς τὴν κεφαλὴν λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁλόγυρα, ἔνθα παύουσι πλέον αἱ τρίχες, ὅπου καὶ ὁ στέφανος ἐπιτίθεται· ἢ κατὰ Πολυδ. ἡ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδος, περὶ ἣν καὶ τοὺς στεφάνους τιθέασιν· ἢ ὁμωνυμία ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πρώτου κόσμου· καὶ ἐντεῦθεν »Στεφάνη τριχῶν, παρὰ Πολυδ. ε'. 144, 145. ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν πράσθετος κόμη· παρὰ δὲ ἰατροῖς λέγεται ἡ ὡς ῥαφὴ περὶ τὸ κρανίον φαινομένη, ἢ παρὰ τοῖς ἀνατόμοις sutura coronalis. β) στολισμὸς κεφαλῆς ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτέρως γυναικεῖος κόσμος περὶ τὴν κεφαλὴν, ἢ περὶ τὴν μέσην τοῦ σώματος, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 597. »Αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχουν, αἱ κόραι εἶχον ὡραίους στολισμοὺς τῆς κεφαλῆς, ἀναδέσμην πλεκτὴν, ἄμπυγα, ἢ βοστρύχων ἀνάθημα, ἢ ζώνας· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Σχολ. Ὅμ. ἔχουσι. «Στεφάνη, κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς, περὶ τὴν κεφαλὴν κείμενος». Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. καὶ 698. Αἰλιαν. π. Ἱστορ. α'. 18. καὶ Ἀθήν. ε'. »Τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν· παρβ. Ἔμν. Ὅμ. 5, 7. Ἡσ. Θεογν. 578. Boeckh expl. Pind. Ol. 2, 75. p. 131. Ἡρόδ. 8, 118. ὡς τό, στέφανος, 2. γ) παρ' Ὅμ. »Στεφάνη εὐχαλκις, χαλκεία, χαλκοβάρειαν, τὸ πρόβλημα, τὸ ἐξέχον ἐκεῖνο μέρος τῆς περικεφαλαίας, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάττει τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐντεῦθεν συνεκδ. ἢ περικεφαλαία αὐτὴ, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, Ἰλ. Η, 12. Κ, 80. Λ, 96. δ) τὸ χεῖλος, τὸ περίζωμα τινὸς σώματος κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ κατὰ τὸ μέτωπον, ὅθεν τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν, περβάζι, ἐπάλξεις, περίδρομος, ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου, ἢ χηλὴ ἢ ἐκφυσις τῆς ὁπλῆς ἐν τοῖς ἵπποις κ.τ.τ. Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ ὄρους ἢ πέτρας χείλους, ἐξοχῆς, κυκλοφερεῦς καταφορᾶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 138. »—ὡς ἀπὸ πέτρης, ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃσι, κατὰ τῆς κυρτότητος τῆς ἐξοχῆς τῆς πέτρας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στεφῶν, τόπος ὑψηλὸς καὶ ἀπόκρημνος». Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε σχεδὸν ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, μετετρέψατο ὅμως τὴν λέξιν εἰς τὸ οὐδέτερον, στεφάνιον, τό, λέγουσα. Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι »Στεφάνη» καὶ ἡ ἀπόπληξις τῶν βλεφάρων, τὸ ἐξώφρυδον, ἢ ἐξώχειλον τῶν βλεφάρων. Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ, δ'. λέγεται «Στεφάνη» καὶ μέρος τῆς Ποδοστράβης. Πολυδ. ε'. 32. »Ποδοστράβη· κύκλος δὲ ἐστὶ σμιλακίνου ξύλου· καὶ ὁ κύκλος, στεφάνη, καλεῖται· ὅθεν

Στεφανηδόν, ἐπίρρ. Δίκην στεφάνου, ὡς στέφανος.

Στεφανηπλοκέω, ῶ, μέλ. ήσω (στεφανηπλόκος). Στεφάνους πλέκω, Ἀριστοφ. ὅθεν

*Στεφανηπλοκία, ἡ. Τὸ πλέκειν στεφάνους.

*Στεφανηπλόκιον, τό. Τόπος, ἔνθα πλέκονται ἢ πωλοῦνται οἱ στέφανοι· ἐκ τοῦ

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Στεφάνους πλέκων· λέγεται καὶ στεφανοπλόκος· καθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ σύνθετα προτιμᾶται ὁ διὰ τοῦ η τύπος, Lob. Φρυν. σελ. 650.

Στεφανηφορέω, ῶ, μέμ. ήσω (στεφανηφόρος). Στέφανον φέρω, φορῶ. 2) στεφανηφόρος εἰμί, Πλούταρχ. ὅθεν

Στεφανηφορία, ἡ. Τὸ στέφανον φέρειν, φορεῖν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ στεφανηφόρου, Εὐριπ. Ἡλ. 862. »Νικᾷ στεφανηφορίαν, τὴν στέφανον τῆς νίκης».

Στεφανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στέφανον φέρων, ἐστεφανωμένος. »Ἀγὼν στεφ.» = στεφανίτης, ἤτοι ἀγών, ἐν ᾧ ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς ἆθλον ἕνα στέφανον, Ἡρόδ. 5, 102. 2) ἐλέγετο ἔτι καὶ ἄρχων τις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, ὃν παραβάλλει Διονύσ. Ἁλικ. (ἀρχ. Ῥωμ. β'. 74.) μετὰ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις ἱερατικοῦ ἀνδρὸς Flamen λεγομένου, ὅς τις μίαν καὶ μόνην θεότητα ὑπηρέτει, ἤτοι εἰς ἕνα καὶ μόνον Θεὸν ἱεράτευεν, ἔπραττε τὰ τοῦ ἱερέως, Ἀθήν. ε'. »Ὑπὸ τῆς πατρίδος (ὁ Λυσίας) στεφανηφόρος αἱρεθείς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους· καὶ ἐν ιβ'. περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐν Μαγνησίᾳ »Τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θύσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι».

Στεφανεαῖος αία, αῖον (στέφανος). Ἐκ στεφάνου ὤν, εἰς στέφανον ἀνήκων, ἀναγόμενος· στεφάνῳ ὅμοιος, ἴσος.

Στεφανίζω, μέλ. ίσω (στέφανος). Στεφανόω, στεφανόνω, Ἀριστοφ.

Στεφανικός, ή, όν. Εἰς στέφανον ἀνήκων. Ὁ Σουΐδ. λέγει· »Τέλεσμα στεφανικόν», τὸ παρὰ Λατ. aurum Coronarium.

Στεφάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέφανος.

Στεφανίς, ίδος, ἡ, = στέφανος, Ἡσύχ. ἐν λ. Κρήθεμνον.

Στεφανίσκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στεφάνιον, Ἀνακρ.

Στεφανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλκ. στεφανῖτις, ιδος, ἡ (στέφανος), ἐπίθ. Συνιστάμενος ἢ ἀνήκων εἰς στέφανον, »Στεφανίτης ἀγών» (Ξεν. Ἀπομν. γ. ζ'.), ἐλέγετο ὁ ἀγών, εἰς ὃν ὁ νικητὴς στέφανον εἰς βραβεῖον ἐλάμβανεν· ἢ ἐφ' ᾧ στέφεται ὁ νικῶν. Πολυδ. »Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας, ἐκάλεσαν· ἐντεῦθεν, ἀγὼν ἀργυρίτης, Ἀθήν. 13. »Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγὼν ἐστίν, ἀλλ' ἀργυρίτης· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. Συγγρ. ὁ στεφ., ἀντὶ ὁ νικητής. »Ἡ στεφανῖτις», προσπ. τοῦ, ῥαφή, ἢ δίκην στεφάνου ῥαφή, sutura coronalis, ὅρα στεφάνη, σημ. 1.

Στεφανίων, ωνος, ὁ. Εἶδος κολοιοῦ μετὰ κεφαλῆς ἐστεφανωμένης, Ἡσύχ.

Στεφανοπλοκέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλοκέω· ὅθεν

*Στεφανοπλοκία, ἡ, = στεφανηπλοκία.

*Στεφανοπλόκιον, τό, = στεφανηπλόκιον.

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ (στέφανος, πλέκω). ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στεφάνους ποιῶν.

Στεφανοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Στεφάνους πωλῶν· καὶ θηλ.

Στεφανοπῶλις, ιδος, ἡ. Ἡ στεφάνους πωλεῦσα.

Στέφανος, ὁ (στέφω). Κυρίως, ἡ περιβολή, περικύκλωσις, περίστεψις, κύκλος, π. χ. »Στέφανος πολέμοιο», ἢ ἀπὸ πανταχόθεν ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ζέσει οὖσα μάχη, Ἰλ. Ν, 736. ἐπειδὴ ὁ Ποιητὴς ἀγωνοῖ τὸν ἑνεκα νίκης ἢ τιμῆς διδόμενον ἢ φορούμενον στέφανον· ἐπὶ δὲ τοῦ κύκλῳ τείχους μιᾶς πόλεως παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 42. Boeck expl. Pind. Pyth. 2, 27. 2) συνήθως λέγεται οὕτως ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν κυκλοειδὴς στολισμὸς τῶν τε βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἀρχόντων, ὃν φέρουσιν εἰς σημεῖον τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας αὐτῶν, στέμμα, στέφος, κορώνα, στεφάνιον, Ἔμν. Ὅμ. 6, 42. 32, 6. Ἡσ. Θ 576. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, στεφάνη, ὅ ἐστι, στρογγύλος τις στολισμὸς περὶ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἀνθέων ἢ ἄλλων τινῶν ἀειθαλῶν κλάδων πλεκόμενος, Πινδ. Πύθ. δ'. 426. »Στέφανος ποίας», καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 991. »Στέφανος ἀνθέμων» καὶ Θεόκρ ζ'. 46. »Στέφανος λευκοΐων», ἔνθα ἡ γενικὴ ἐκφράζει τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἐπλέχθη ὁ στέφανος· λέγεται δὲ »Στέφανον πλέκειν, λύειν, περιτιθέναι, ἀμφιτιθέναι, διδόναι, δωρεῖσθαι, ἔχειν, φορεῖν, χρῆσθαι· καὶ »στεφάνοις ἀναδεῖν, γεραίρειν». Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐλέγετο, στέφανος, τὸ βραβεῖον, τὸ ἆθλον, ὃ ὁ νικητὴς ἐλάμβανε τιμῆς χάριν, Πινδ. »στέφανος ἐλαίης», Ἡρόδ. 8, 26. τὸ αὐτὸ ἐσήμαινε καὶ, στέφανος θαλλοῦ· ὅθεν »στέφανος θαλλοῦ χρυσεῦς», μὲ χρυσάφι δουλευμένον στεφάνων ἐλαίας, Boeckh Inscr. Graec. c. p. 242. ὅθεν 3) καθόλου, τιμῆς σημεῖον, τιμή, ἆθλον, ἀμοιβή, στολισμός, Πινδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »στέφανον ἐκφαρεῖν· ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν, ἔρια διὰ τὴν θαλασσίαν. Ἐν τοῖς Συμποσίοις ἐχρῶντο τοῖς στεφάνοις, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι. Πρβ. στεφάνη.

*Στεφανοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέφανον ἢ στεφάνους, ἐστεφανωμένος, Διογ. Λ. 1, 73.

Στεφανοφορέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω· ὅθεν

Στεφανοφορία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορία.

Στεφανοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφόρος· (ὁ διὰ τοῦ η τύπος προκριτώτερος, Lob. Φρυν. σελ. 650).

Στεφανόω, ῶ· ώτω. Ἰων. παθ. ἐνεστ. στεφανεῦμαι· ἀντὶ στεφανοῦμαι, Ἡρόδ. (στέφανος). Κυρίως, περικυκλόνω, περιβάλλω, ἐξαιρ. ὡς μὲ περβάζι περικλείω, περιφράττω, μεταφορ. ἢ κυρίως, μετὰ τῆς περὶ ἢ ἀμφὶ καὶ αἰτ. ἢ

μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. σπανίως δὲ μετὰ αἰτ. ὅθεν παρ' Ἡσ. Θ. 382. »Ἄστρα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάωται«, οἷς κύκλῳ κεκόσμηται ὁ οὐρανός. Ἰλ. Α, 36. »Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάωτο«, (ἐπὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος), περιέκειτο, κύκλῳ περιείχετο ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς. Ὀδυσ. Κ, 195. »Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάωται«, κύκλῳ περίκειται, ἣν θάλασσα περικυκλοῖ, περιέχει, κύκλῳ περιῤῥαίνει. Ἰλ. Ο, 153. »Ἀμφὶ δέ μιν (τὸν Δία) θυσέν νέφος ἐστεφάωτο«, δηλ. κυκλῳ περιεῖχε τὸν Δία. Ἰλ. Ε, 739. »Ἦν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάωται«, περὶ τὴν ἀσπίδα εἶναι προσηπορμένος ὡς περιβολὴ ὁ φόβος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους λαοῦ περικυκλοῦντος, ὡς ἐν Ἴμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 120. »Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάωτο· καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 204. »Περὶ δ' ὄλβος ἐστεφάωτο«, ἤτοι περιεστεγμένος θησαυρός. — Τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχουσιν ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. τελείως. 2) συνήθ. στεφανόω τινά, στέφω, στολίζω μὲ στέφανον, ἐξαιρ. μὲ στέφανον νίκης ἢ τιμῆς, ἀνταμείβω τινὰ μὲ στέφανον, αἰτ. ἁπλῶς, ἢ καὶ μετὰ δοτ. ἢ καὶ σπαν. γεν. πράγμ. Schaef. Δογγ. σελ. 369. (coll. not. ad Chalar. p. 149. G. H. S.) »Τινὲς τῶν ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον«, Ξεν. Ἑλλην. 433, 11. »Ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μναῖς· καὶ Δημοσθέν. περὶ στεφάν. »Στεφα οἱ ὁ δῆμος Δημοσθένην«. Πιν. Εὐριπ. Ἑκάβ. 124. »Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ«, μὲ πρόσφατον ἢ νεογνὸν αἷμα θυσίας τιμᾶν. Πιθ. στεφανόομαι, ἢ λαμβάνω ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ τιμὴν, στέφανον, Ἡροδ. 7, 55. 8, 59. Μέσ. στεφανώσασθαι, ἀντὶ τοῦ, στεφανόειν ἑαυτόν. 3) ἐν γένει, τιμῶ, δωροῦμαι, ἀνταμείβω, στολίζω, »τινά τινι«, Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 294.

Στεφανώδης, ες, ὁ, ἡ (στέφανος, εἶδος). Εἶδος στεφάνου ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στεφάνου ὤν· ἐπιτηδειος, χρήσιμος, καλὸς εἰς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωμα. »Χλόα στεφανώδης«, Εὐριπ. Ἰφ. αὐλ. 1053.

Στεφάνωμα, τό (στεφανόω). Περικύκλωσις, περιβολή, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέφανος περιβολή, καὶ ἐπὶ τῶν κύκλῳ τειχῶν πόλεως, »στεφάνωμα πύργων«, ὁ περίβολος, Σοφ. Ἀντ. 122. 2) συνήθ. ἡ στεφάνωσις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ στέφανος, Θέογν. 934. ἐξαιρ. ὁ τιμῆς ἕνεκα ἢ νίκης στέφανος, Πινδ. 3) ἐν γένει, τιμή, στολισμός, ἄθλον, βραβεῖον, ἀμοιβή, Πινδ. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 355. καὶ ᾧ χρῶνται εἰς στέφανον, Ἀθήν. ιδ. »Ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον«. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανοῦν, στεφάνωσις, καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς γάμοις στεφανοῦνται οἱ νεόνυμφοι, λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ γάμος στεφάνωμα, καὶ οἱ ἐπιτιθέμενοι στέφανοι, λέγονται, στέφανα, τά, ἐκ κλιμάτων καὶ ἀνθέων πλεκόμενα.) ὅθεν

Στεφανωματικός, ή, όν. Εἰς στέφανον ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος.

Στεφάνωσις, εως, ἡ (στεφανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανόειν, ἢ στέψις, ἡ τοῦ στεφάνου ἐπίθεσις, στεφάνωμα, Ἀθήν. ε.

Στεφανωτής, οῦ, ὁ. Ὅς τις στέφει, στεφανόνει.

Στεφανωτικός, ή, όν (στεφανόω). Στέφων, στεφανόων· καὶ ταὐτὸν τῷ, στεφανωματικός, Ἀθήν. γ'.

*Στεφανωτίς, ίδος, ἡ, καὶ

Στεφανωτρίς, ίδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ. Εἰς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωτιν ἀνήκουσα, ἐπιτηδεία, χρηστίμη, Πολυδ. α. 27. »Μυῤῥίνη στεφανωτρίς«, ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Στεφανωτίς« ἔχουσιν, ἀναφερόμενον ἐκ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε. »Βίβλος στεφανωτρίς«, περὶ ἧς Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 75. καὶ ἐν ιέ. σελ. 676. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 36. »Τῇ μὲν τοι στεφανωτρίδι βίβλῳ φησὶν αὐτὸν ἠσθέντα Θεόφραστος, διὰ τὴν λιτότητα τῶν στεφάνων, αἰτήσασθαι καὶ λαβεῖν« ὅτι δὲ εἰς στέφανους ἐχρῶντο τῇ βίβλῳ, δηλοῖ καὶ Ἀππιαν. περὶ τοῦ Φαρνάκου (εἰς Μιθριδ. 111.) λέγων. »Βίβλον τις πλατεῖαν φέρων ἐξ ἱεροῦ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἀντὶ διαδήματος«. πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 255.

Στεφέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης, Ἡσύχ.

Στεφηπλόκος, ὁ, ἡ (στέφος), ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος, Πλούταρχ.

Στεφηφορέω, ῶ. ήσω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω ἐκ τοῦ.

*Στεφηφόρος, ὁ, ἡ (στέφος) = στεφανηφόρος, Lob. Φρυν. σ. 686.

Στέφος, εος, τὸ (στέφω). Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, στέφανος, στεφάνη, καὶ, στέμμα. Ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 258. λέγει. »Στέφεα ἔνδυτα«, ἅπερ ὁ Αἰσχύλ. εἰς Ἀγαμ. 1276. »Μαιτεῖα στέφη περὶ δέρην· εἶπεν· εἶδος στεμμάτων, ταινιῶν, ἃ ἔφερον οἱ ἱερεῖς περὶ τὸν τράχηλον.

Στέφω, Μ. ψω· ταὐτὸν τῷ, στεφανόω, Ἄρα 1) κύκλῳ, πυκνὰ περιβάλλω, περικυκλόω, περικαλύπτω, περικλείω, περιῤῥάττω, ὡς τό, πυκάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Σελ. 205. »Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρύσεον«, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐκάλυπτε, περικύκλου. καὶ μετῳ. Ὀδυσ. Θ, 170. »Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει«, ἤγουν ἡ πιθανότης τοῦ λέγειν, τὸ χώρισμα τῆς εὐγλωττίας, ἀναπληροῖ τὴν ἄμορφον ὄψιν, κάμνει τινὰ εὔμορφον, νὰ μὴ φαίνηται εὔμορφος. Ὁ Ὅμηρος ἐν ταῖς συνθέσεσι λέξεσιν, »Ἐπιστέφω, καὶ Ἐπιστεφῆκα, συνεκφέρει καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πληρόω, ἀναπληρόω, γεμίζω. »Κοῦροι δὲ κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖοι«, Ἰλ. Α, 470. ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὁ ἐστι, μόχρι χείλους ἐγέμισαν· καὶ Θ, 2. »Πίνοντες κρατῆρας ἐπεστεφέας οἴνοιο«, πλήρεις, γεμάτους μέχρι τοῦ χείλους. Ὁ Εὐστάθιος ἑρμην. τό, »Ἐπιστέφεσθαι κρατῆρας ποτοῦ«, διὰ τοῦ, μέχρι τοῦ χείλους ἐμπιπλᾶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Στέψαι, πλῆρῶσαι, στεφανῶσαι, κεράσαι, κυκλῶσαι«. πρβ. ἀμφιπεριττέφω. 2) στεφανόω τινά, βάλλω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέμμα, στέφανον, »τινὰ ἄνθεσι«, Ἡρ. Ἑ. 75. 3) ἐν γένει, στολίζω, κοσμῶ καὶ μεταφ. τιμῶ, π. χ. »χοαῖσι, λοιβαῖς«, Σοφ. Ἀντ. 431. Ἡλ. 53. Μέσ. Στέφομαι, στέφω ἐμαυτόν, στεφανοῦμαι, κοσμοῦμαι. »Στέφεσθαι ἰσύλους«, Mehlhorn Ἀνεκρ. 42, 10. Κατὰ δὲ παθητ. διάθ. συντάσσεται οὐμόνον δοτ., στέφεσθαί τινι, ἀλλὰ καὶ γεν. ἢ αἰτ., στέφεσθαί τινος ἢ στέφεσθαί τι, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 403. Ἡ δὲ ἔννοια τοῦ, ἀναπληρόω, γεμίζω, ἰδιάζουσα ταύτῃ τῇ λέξει, φαίνεται μάλιστα εἰς τὰ σύνθετα, ἐπιστέφω, ἐπιστεφής, πρβ. στείβω. ὅθεν

Στέψις, εως, ἡ. Τὸ στέφειν, στεφάνωσις, στεφάνωμα.

Στέωμεν, Ἰωνικ. ἀ. πληθ. πρόσπ. ὑποτακτ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ στῶμεν, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ὡς διτύλλαβον ἐκφωνητέον, Ἰλ. Λ, 348. Χ, 231.

Στῇ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἔστη, γ'. ἑνικ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Α, 197.

Στήδην, ἐπίρ. (ἵστημι). Ταὐτὸν τῷ, στάδην· 2) παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 317. κατὰ τὸ ζύγιον, ζυγιασμένα.

*Στῆς, στῇ, ἐπ. β'. καὶ γ'. ἑνικ. πρόσπ. ὑποτακτ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ στῇς, στῇ, Ἰλ. Ε, 598. καὶ, Ρ, 30. οὕτω καὶ τό, στήωσι, ἀντὶ, στέωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ, στῶσι.

Στήθεσφιν, ποιητ. ἀντὶ τῶν στηθέων, ἢ στήθεσι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ στῆθος, Ἰλ. Ε, 41.

*Στηθαῖον, τό. Αἴθριον, ἠλιακόν, balcon· καὶ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ὅτε ἦναι ἴσια καὶ ξέστεπη, terrasse. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν καγκέλλων, ὅτε φθάνουν ἕως εἰς τὸ στῆθος.

*Στηθήνιον, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυδ. β'. 162. ὡς καὶ ἡ παρὰ Ἡσύχ. μαγ. Ἐτυμολ. Στηθίνιον, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ, στηθύνιον, Lob. Φρυν. σ. 384.

Στηθεαῖος, αία, αῖον (στῆθος). Ἐκ τοῦ στήθους ὤν, Σχολ. Ἀριστοφ. ἱππ. 765. = στηθικός.

Στηθίαξ, ὁ (στῆθος). Ὄρνις ποιός, Ἡσύχ.

Στηθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στῆθος, στηθάκιον.

Στηθικός, ή, όν (στῆθος). Εἰς στῆθος ἀνήκων, ἐκ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος ὤν, κείμενος.

*Στηθίνιον, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, στηθύνιον.

*Στηθοδέσμη, ἡ, = στηθόδεσμος.

*Στηθοδέσμιον, τό, καὶ

*Στηθοδεσμίς, ίδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ στηθόδεσμος.

Στηθόδεσμον, τό, = στηθόδεσμος, Πολυδ. »Στηθόδεσμον, οἱ ἀπόδεσμοι, ἐν οἷς ἔνεστι τὰ τιτθία«. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Στηθόδεσμος ὁ (στῆθος, δεσμός). Δεσμός τις περὶ τὸ στῆθος ὑπὸ κάτω τῶν μαστῶν πρὸς τὸ κρατεῖν αὐτοὺς πρὰς τὰ ἄνω.

Στηθοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στήθους εἶδος ἔχων, ὅμοιος στήθει.

Στηθολαβεῖν, ταὐτὸν τῷ, Τιτθολαβεῖν.

Στηθομελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ἀπὸ τοῦ στήθους μελῳδῶν ἢ μέλος ἐκπέμπων, μὲ τὸ στῆθος ᾄδων, κελαδῶν, ἢ ἠχῶν, ἐπίθετον τοῦ τέττιγος, Γρηγορ. Ἴμν. »Οἱ ὁ' ἐπὶ δένδρων στηθομελεῖς, λιγυροί, ἠελίοιο φίλοι Τέττιγες λαλαχεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλτος«, καὶ Valck. Θεόκρ. 7, 139.

Στῆθος, εος, τό, ταὐτὸν τῷ, στέρνον. Τὸ στῆθος τόσον τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ τῶν γυναικῶν, πολλκ. παρ' Ὅμ, παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἐπικῶς τε καὶ πληθυντικῶς· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, τῶν ζώων, Ἰλ. Λ. 282. Μ, 204. Π, 755· Ρ, 22. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασ. εὐχρηστον παρ' Ὅμ. ἢ Ἐπ. πληθ. δοτ., στήθεσφι. 2) μεταφορ. τὸ στῆθος ὡς ἕδρα, φωλεὰ τῶν αἰσθημάτων, ψυχικῶν παθῶν καὶ τῶν στοχασμῶν, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ., κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνιζάνει μάλιστα, τό, ἔρος, χόλος, κότος, θάρσος, μένος, θυμὸς καὶ νόος ἐν στήθεσσιν· παροιμ. »Ἀπὸ στήθους λέγειν«, ὁμιλῶ ὄχι ἀπὸ γραμμένον τι καὶ ἀπὸ βιβλίον, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης, ἀπ' ἔξω καὶ αὐτοσχεδίως, Μεθομρκ. 3) τὸ παχὺ καὶ σαρκῶδες μέρος ὑποκάτω τοῦ ποδὸς καὶ ἔνωθεν τῆς χειρὸς, τῆ: παλάμης, πλησίον τοῦ μεγάλου δακτύλου, Ἱππ. 3) εἰς εἶδος στήθους στρογγύλος λόφος ἐκ κατακεκαθισμένου ἄμμου ἢ γῆς ἐν τινι μέρει θαλάσσης μὴ βαθεῖ, σκόπελος, ξέρας, ἢ καθ' Ἡσύχ. τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρότχωμα, ἄλλως, ταινία (πιθαν. παρὰ τὸ, ἵστημι, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἄνω ἱστάμενον, ἐξέχον.)

Στηθύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στῆθος., Στηθίνιον, Spohn de extr. Od. parte, p. 136. Lob. Φρύν. σ. 384. (--υυ Ἐφιππ. Ἀθην. σ. 65. Γ. 370. Δ.)

Στήκω, ταὐτὸν τῷ, Ἑστήκω, Ἀγ. Γραφ. (ἄνευ ἄλλου τινὸς χρόνου), ἀμφ. ἐντεῦθεν οἱ Σμυρναῖοι τὴν σήμερον »Στέκω« ἀντὶ τοῦ, ἵσταμαι, λέγουσιν, ὅπερ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, στέκομαι, λέγεται.

Στήλη, ἡ Δωρ. στάλα (ἵστημι). Λίθος στρογ-

γύλος ἢ καὶ τετράγωνος, ἀνιστόμενος ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς ὕψος, ἐξαιρ. ἐκ λίθου, καὶ ἐπομ. καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς στερεότητος, στῦλος, κολῶνα, Ἰλ. Ν, 437. »Ὥστε στήλην... ἀτρέμας ἑσταότα (αὐτόν)«, ἱστάμενον στερεῶς ὡς στήλη πέτρινος. 2) λέγεται καὶ ὁ στῦλος, ὅστις βάλλεται διά νὰ στηρίζῃ καὶ κρατῇ τι ὀρθόν, ἐκεῖνοι οἱ χοντροὶ καὶ ἐπιμήκεις, λήγοντες εἰς τὰ ἄνω λοξῶς ὀρθοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι προσαρμόζονται ἐξωτερικῶς εἴς τι τεῖχος διὰ νὰ μὴ βλάπτηται τὸ θεμέλιον του, ἔρυμα (ναγαΐκι), ἄλλως, ἀντηρίδες, Ἰλ. Μ, 259. »Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων,« ἔνθα ὁ Σχολ. »Στήλας, ὀρθοὺς λίθους· παρὰ τὸ ἵστασθαι, λέγει δὲ τοὺς θεμελίους. ὅθεν καὶ προβλῆτας αὐτούς φησι, παρὰ τὸ προβεβῆσθαι«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στῆλαι, οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ πρεσεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα, καὶ θεμέλιον.« Ὁ Φώτ. »Στῆλας, θεμέλιους.« Ὁ Εὐστάθ. »Στῆλαι δὲ προβλῆτες, ἃς καὶ ἔχματα πύργων εἶπε, τὰ ἐξέχοντα τῶν θεμελίων, ἢ αὐτοὶ οἱ θεμέλιοι, ἐφ' ὧν τὸ τεῖχος ἵσταται· διὸ Τρῶες αὐτὰς αὖ ἐρύοντες, ἔλποντο τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν· ἕτεροι δέ, Στήλας προβλῆτας φασί, τὰ λεγομένας Ἀντηρίδα. - - τέως γεμὴν προβλῆτες κατά τινας, αἱ λεγόμεναι καὶ ἀντηρίδες, οἷα τὰ λεγόμενα ἰκριώματα, ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται, ἤτοι πρόκειται καὶ προβέβληται ἀντερείδοντα· περὶ ὧν τινες καὶ οὕτω φράζουσι. Στῆλαι προβλῆτες, πλάκες μεγάλαι πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημέναι τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμέναι ἀλλήλαις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους, ἀντὶ ἐρύματος.« 3) λέγεται »Στήλη« καὶ ὁ ἐπάνω τῶν μνημείων ὀρθὸς ἱστάμενος λίθος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ τεθνεῶτος. Ἰλ, Δ, 371. »Τυδείδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνετο, ποιμένι λαῶν, στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ« · καὶ ἐν Π, 457. 675. »Ἔνθα ἑταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἑταιτε τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.« Ὀδ. Μ, 14. καὶ Ἰλ. Ρ, 434. »Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·« περὶ ἧς ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικοῖς σαφέστερον λέγει. «Καὶ σῴων ἐστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα, καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι.« Καὶ ὁ ἐκ λίθου ἀνεστηκὼς ἀνδριὰς εἰς τιμήν τινος. ἰδε Σ ηλίτης. 4) λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐν μέσῳ τῇ ἀγορᾷ πόλεώς τινος, ἢ ἄλλου που ἱστάμενος λίθος, στῦλος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς συμφωνίας, ἢ συμμαχίας, καὶ συνθήκας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς δημοσίους νόμους, τὰς κατακρίσεις, ἢ στηλιτεύσεις, τοὺς ἐπαίνους, καὶ ἄλλα δημόσια προγράμματα ἢ ψηφίσματα, ἵνα ὦσι τοῖς πᾶσι γνωστά, ἢ ἄλλα ἀξιομνημόνευτα συμβεβηκότα. Δημοσθ. περὶ Στεφ. Ἀπολ. »Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους·« καὶ κατὰ Φιλ. »Γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δεινύοντα, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκὴν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν.« Αἰσχίν. »Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι« ὅ ἐστιν, ἔνορκον καὶ ἔνσπονδον γεννέσθαι. »Στήλας ἱστάναι«, ἀνεγείρειν στήλας, ἐφ' αἷς εἶσιν ἐγκεχαραγμένα ἀξιομνημόνευτα συμβεβηκότα. Ἡροδ. 2, 102. 106. 4, 87. 5) ἐλέγετο ἔτι ἔτι ἐν τῷ σταδίῳ καὶ ὁ Καμπτήρ, περὶ ὃν οἱ μετὰ δίφρων σταδιοδρόμοι ἔπρεπε νὰ τρέξωσι, meta, Σοφοκλ. Ἠλ. 713. »Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἐχρίμπτ' ἀεὶ σύριγγα.« ἴδε Νύσσα. ὡς καὶ Λυσίας παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 612. »Περὶ τοῦτον τὸν κάμπτηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται·« ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην. »Στήλας - - οἱ δὲ προσχώματα (ἐν τῇ θαλάσσῃ). Οἱ δὲ τῶν ἠπείρων ἄκρας.« 6) σκόπελος ἐν τῇ θαλάσσῃ λίθος ἐν μέσῳ θαλάσσης ἐξέχων, προβλής. 7) λέγεται ἔτι καὶ τὸ, ὅριον, σύνορον, λίθος ὀρθός, τιθέμενος πρὸς τὸ τέλος ἀγροῦ τινος ἢ ἐπαρχίας, ἢ ἑστατιᾶς τινος· οἷον, αἱ Στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους. 8) λέγονται ἔτι καὶ αἱ ὀρθαὶ πέτραι, ἃς ἐτίθεσαν εἰς τὰς λεωφόρους ὁδοὺς, ἐφ' ἃς ἔγραφον τὰ διαστήματα, καὶ τὰς ἐκτροπάς, Στράβ. ιέ. »Κατὰ δέκα στάδια στήλας τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς καὶ διαστήματα δηλούσας. (ταὐτόν, ἔτι δὲ καὶ συγγεν. τῷ στήλη, ἔστι, καὶ τὸ, στῦλος ἢ στῦλος.)

Στηλήτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. Στηλῆτις, ιδος, ἡ. Δωρ. σταλάτας, θηλ. σταλάτις (στήλη) ταὐτὸν τῷ, στηλίτης, στηλῖτις, Ἀντίπατρ. ἐν Ἀναλέκτ. Βρυγκ. β'. σελ. 30. »Μαστεύω τίς σοῦ τις, ἐπὶ σταλάτιδι πέτρᾳ«.

Στηλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήλη. Μικρὰ στήλη.

Στηλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ, τοῦ στήλη, ταὐτὸν τῷ, στηλίδιον.

*Στήληξ, ηκος, = στήλη, Ἡσύχ. ὡς καὶ τὸ, στήλιξ, στάλιξ. 2) ἐξαιρ. εἶδος μικροῦ καταρτίου εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, ὅρ. καὶ, στυλίς.

Στηλίτευσις, εως, ἡ (στηλιτεύω). Τὸ στηλιτεύειν· ἀτιμαστικὴ δημοσίευσις, παραδειγματίσις διά τινος ὑβριστικῆς γραφῆς ἐπὶ στήλης γινομένης. ὅθεν

Στηλιτευτικός, ή, όν. Εἰς στηλίτευσιν ἀνήκων· καθόλου δὲ, στηλιτεύων, καταδικάζων εἰς ἀτιμίαν.

Στηλιτεύω, Μ. εὐσω. Ἐπὶ στήλης γράφω καὶ οὕτω δημοσιεύω τι. ἐξαιρ. γράφω, ἐπάνω εἰς τὴν στήλην τὰς κακίας τινός, ἵνα γένωσι τοῖς πᾶσι γνωσταί, φανερόω, παραδειγματίζω, δημοσίως καρύττω τινὰ ὡς ἀχρεῖον καὶ κακότροπον. Παρὰ Πλουτάρχ. »Στηλιτεύειν τὰς κατάρας.« ἀντὶ τοῦ, δημοσίας, γνωστὰς ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, καταβάλλω. ἐκ τοῦ

Στηλίτης, ου, ὁ. θηλ. ἱστηλῖτις, ιδος (στήλη). Ἐκ στήλης, εἶδος ἔχων στήλης, εἰς στήλην ἀνήκων. 2) γεγραμμένος ἐπὶ δημοσίας στήλης, ἐξαιρ. ἐκεῖνος, οὗτινος τὸ ὄνομα κεῖται ἐπὶ στήλης γεγραμμένον ὡς κακοτρόπου ἢ ἀχρείου, Δημοσθέν. κατὰ Φιλ. γ'. »Ἐκόλαζον δὲ οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν,« ὅ ἐστιν, ὥστε καὶ στηλιτεῦσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. »Στηλίτης γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει,« ὅπερ ὁ Δημοσθένης ἐξέφρασε διὰ τοῦ, »Γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει.« Ὁ Ἡσύχ ἔχει. »Στηλίτας· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοί, οἵτινες ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφησαν,« ἤτοι, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν. Ὁ δὲ Εὐστάθιος.« Στήλη δὲ κυρίως, ἡ ἐκ λίθου, ὡς ἀπὸ τοῦ, στῶ, στήσω, καὶ τοῦ λᾶς ὁ λίθος, ὁ ἐκ λίθου δηλαδὴ ἀνεστηκὼς ἀνδριάς· ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης στήλης, οὐ μόνον στηλίτης ἄρρητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν σκωπτικῶς, τὸ στήλαις ἐγράφειν τὰ κατά τινων, ἀλλὰ καὶ ὁ στύλος, ἱστροπῆ ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἅλμῃ, ἁλμυρὸς, καὶ τηρῶ, τυρός. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκλήθη οὕτω καὶ ὁ ἐπάνω στήλης τινὸς κατοικῶν καθὼς ἔκαμνον μερικοὶ Αἰγύπτιοι ἀτκηταὶ εἰς βατανισμὸν τῆς σαρκός των.

Στηλογραφέω, ῶ, ήτω (γράφω). Ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω. 2) ταὐτὸν τῷ, στηλιτεύω. ὅθεν

Στηλογραφία, ἡ. Τὸ ἐπὶ στήλης γράφειν, τὸ ἐγχαράττειν ἐν αὐτῇ.

Στηλοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Στήλης εἶδος ἔχων, ὅμοιος στήλῃ.

Στηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Ἐπὶ στήλης κόπτω, ὅ ἐστιν, ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω, ταὐτὸν τῷ, στηλιτεύω, Δίων Κάσ. 2) κόπτω, συντρίβω, ἢ ἀκρωτηριάζω στήλην τινά.

Στηλοκόπης, ου, ὁ. καὶ

*Στηλοκόπος, ου, ὁ (κόπτω). Στηλοσυνάκτης, οὕτω καλεῖται ὁ Πολέμων παρ' Ἀθηναίῳ ς. σελ. 234. (ὡς τὸ δοξοκόπος, καὶ Δημοκόπος; σχηματισθέν), διότι περιερχόμενος, ἀντέγραφεν ὅλας τὰς ἐπὶ ταῖς στήλαις γεγραμμένας ἀναγραφὰς, καὶ ἐσύναζεν αὐτὰς εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος.

Στηλουργός, ὁ, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, στηλουργός.

Στηλόω, ῶ (στήγη). Εἰς στήλην ποιῶ, ὡς στήλην ἵστημι, ἐγείρω, Θρῆν. Ἱερεμ. γ'. »Ἐστήλωτέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος,« μὲ ἔστησεν ὡς στήλην σκοποῦ· καὶ ἐν β'. Βασιλ. ιή. »Ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων,« ἔκαμεν ἕνα σωρὸν λίθων ὡς στήλην. Μέσ. στηλοῦσθαί τινι, ὡς τὸ στηλοῦν ἑαυτόν, παραδίδωμι ὅλως ἐμαυτόν, προσηλοῦμαι, προσκολλῶμαι, Ἔμπεδος μένω, ἀτρέμας, στερεῶς ἵσταμαι, προσκαρτερῶ. »Στηλοῦσθαι θεῷ, βήματιι, Γρηγόρ. Ναζιαν. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας »Στηλόνω τὰ ὄμματά μου,« ἀντὶ τοῦ, ἀτενῶς βλέπω πρός τι, ἐνατενίζω.

Στῆμα, ατος, τὸ (ἵστημι) ταὐτὸν τῷ, Στήμων. 2) Τὸ προϊστάμενον, ἤτοι τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, ὅ ὁ μὲν Πολυδ. »Τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ,« ὁ δὲ Ῥοῦφ. »Τὸ ἐκρεμὲς τοῦ αἰδοίου.« λέγουσιν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ λέγεται. »Ὑπόστημα,« Πολυδ. β'. 171. 2) ὡς ναυτικὴ λέξις παρ' Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἴση ἐστὶ τῇ, σταμίν, καὶ, Ἐπισταστήρ, τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ δεύτερον ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, Νομεύς. 3) Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ φυτοῦ, αἱ φλέβες καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη τῆς μεσαιτάτης καθολικῆς πλευρᾶς τοῦ φύλλου, Ἡσύχ. ἄλλως, στημόνιοι, καὶ κατὰ συγκ. στήμονιοι διαλήψεις, ὡς ὁ Θεόφραστ. (ἐν γ'. 18. φυτῶν ἱστορ.) καλεῖ »Στημνίους διαλήψεις,« ἀντὶ, στημονίους, τὰς πλησίον τῆς μεσαιτάτης ῥάχεως τοῦ φύλλου κειμένας φλέβας, οἷον »Τήν τε διὰ μέσου, ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς.« ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Στήμνιον, ὁ ἡμεῖς, κατάστημον, ἢ πολύστημον,« ὕφασμάτι ἢ ἱμάτιον, μετὰ πολλοὺς στήμονας ὑφασμένον· ἄρα, πυκνόν, στερεόν, γερόν· ὁ αὐτὸς ἔχει. »Στημονίας κικίνους, τοῖς στήμοσιν ὁμοίους.«

*Στήμνιος, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ὀντὶ, στημόνιος, ἀμφ. ὅρ. καὶ στῆμα.

*Στημονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήμων, Εὐστάθ.

Στημονητικός, ή, όν (στήμων). Εἰς στήμονα ἀνήκων, στήμονα νήθων, γνέθων. »Τέχνη στημονητική,« ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν, τὸ στημόνιον, Πλάτ. πολιτικ. 23. (οὕτε πρέπει νὰ ἰδεασθῇ τις αὐτὸ ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ νήθω).

*Στημονίας, ου, ὁ, = στημόνιος.

Στημονιζόμαι, Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (στήμων). Βάλλω τὸ στημόνιον ἐπὶ τὸν ἀργαλειόν, καὶ ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω· τοῦ στήμονος ἤτοι τοῦ ὑφάσματος ἄρχομαι, στήμονα ἵστημι. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. θ'. 39. περὶ τοῦ φαλαγγίου. „Τφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διατείναν πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει.« 2) μεταφ. ἀρχινῶ.

Στημονικός, ή, όν, (στήμων). = στημονητικός, κατὰ συγκ. ὡς παρὰ Πλάτ, πολιτικ. 23. „Στημονική, ἀντὶ, στημονητική, κεῖται.

Στημόνιον, τό ὑποκοριστικόν τοῦ, Στήμων.

Στημόνιος, ὁ, ἡ, καὶ Στημονῖας, ου, ὁ (στήμων). Ὅμοιος τῷ στήμονι, ἡ ἐκ στημονίου ὤν. ἴδε ἐν τῷ, Στῆμα, πρὸς τὸ τέλος. Ὁ Πλίνιος ἐστ. 83. ἔχει. Staminea ligno vena.

Στημονοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ποιότητος τοῦ στήμονος ὤν, Πλάτ. πολιτικ 46.

Στημονώδης, εος, ὁ, ἡ (στήμων, εἶδος.) Μὲ τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος ἢ στημονίου ὅμοιος, ἔχων στημονίου κλωσταῖς, πολλὰς καὶ πυκνὰς, ἢ ἐξεχούσας, ἐξῶ κειμένας, ἐπὶ ὑφάματος. „Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχές, μηδὲ στημονῶδες," Πλούταρχ. τὸ πεπυκνωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν στημόνων συνιστάμενον.

Στημορρᾱγέω, ῶ. Μ. ήσω (στήμων, ῥήγνυμι) Ξεσχίζω, ἢ ξεφτίζω, λύω τὰς κλωστὰς τοῦ στημονίου. 2) οὐδετ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 834. »Λακίδες ἐσθημάτων στημορῥαγοῦσιν, τὰ ῥάκη τῶν ἱματίων σχίζονται, πίπτουσι, τὰ ῥάμματά των ξεφτίζονται, λύονται.

Στήμων, ονος, ὁ. (ἵστημι) Ἡ κλωστὴ, λεπτὸν μέρος καὶ μακρὸν, ἀπεσπασμένον ἀπὸ τοῦ λινοῦ, βάμβακος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου, ὁ γνέβεται. 2) στημόνιον, ἤτοι αἱ κατὰ κάθετον κλωσταὶ, ἃς ἵστασαν εἰς τὸν ὀρθῶς ἱστάμενον ἐργαλεῖον. ἴδε ἐν τῷ, Ἱστός· διότι οἱ παλαιοὶ ὀρθῶς ἱστάμενοι ὕφαινον, καὶ οὐχὶ καθήμενοι ὡς ἡμεῖς, τὸ δὲ ἐνυφαινόμενον, ὃ ἡμεῖς φάδιον λέγομεν, ἐκαλεῖτο »Κρόκη«, Ἡσίοδ. Ἔργ. 540. »Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι« 3) λέγεται παρομοίως καὶ εἰς τὰ πλεκτὰ ἐργόχειρα, αἱ χοντραὶ ῥάβδοι, περὶ τὰς ὁποίας πλέκονται αἱ λεπτότεραι, ὡς »Ψίαθοι ἐκ μικρῶν ξύλων ὑφασμέναι, στημόνια ἔχουσαι τοὺς καλάμους«, πεπλεγμένας λεπτὰς ῥάβδους ἔχουσαι περὶ τοὺς καλάμους. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Στημονάριον«, διότι τὰ τοιαῦτα ξύλα, οἷοι εἰσὶν ἐνταῦθα οἱ κάλαμοι, λέγει ἡ συνήθεια στημονάρια, ὡς στήμονος τόπον ἐν τοῖς πλεκτοῖς τοιούτοις ἐργοχείροις ἔχοντα. ἴδε ἐν τῷ, Σταμαγορίς, καὶ, Σταμίν.

Στήνια, τά. Ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει. »Στηνία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος (ἀπὸ τοῦ ᾄδειν). ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος«. ὅθεν ἡ Στενιῶσαι«, ὑβρίζειν, λέγειν τοὺς πλέον ἀχρείας λόγους, Ἡσυχ καὶ ἐντεῦθεν Ἡλεομήδης (β'. σελ. 91.) παραβάλλει λοιδορίας τινὰς μετὰ τῶν »Τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρείοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν«, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 834. Ὁ Ἀλκίφρ. ἐν β'. Ἐπιστ. 3. καλεῖ ἐν Ἀθήναις »Στήνιαα καὶ τόπον τινα. πρβ. σκίρα.

Στηνίζον, τό. ταὐτὸν τῷ, στῆθος, ὅθεν »Στηνιάζω« παρ' Ἡσυχίῳ κεῖται «Στινάζειν, πατάξαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν (καὶ ἐπομένως »Σταινίονα τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον)· ἄλλοι, παίειν ἁπλῶς· οἱ δὲ, καταμανθάνειν τὰ στήθη«. καὶ τέλος ἔχει ὁ αὐτὸς ἔτι »Στενάξαι, τινὲς, πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δὲ, στενίον, τὸ στῆθος«.

Στηνιῶσαι, Βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι, Ἡσύχ ὅρ στήνια.

Στῆρ, τό, γεν. στητός, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Στέαρ, ὡς τὸ κέαρ, κήρ, Γαλην. κατὰ τόπ. ἔι »Σίλφης βδεούσης στῆρ.«

Στήριγμα, τος, τό. (στηρίζω). Τὸ ἐστηριγμένον. β) ἔρεισμα, θεμέλιον, βάσις, ἐδράσωμα, τὸ ὑποτιθέμενόν τινι ὡς ἔρεισμα, τὸ ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεταί τι, ὑποστάτης (ναΐκ, Τουρκ), στύλος. γ) ἔτι δὲ = στερέωμα, καὶ, στεῖρα.

Στηριγμός, οῦ, ὁ (στηρίζω). Τὸ στερίζειν, στερεῶς κρατεῖν καὶ βοηθεῖν τι, ἡ στήριξις, θεμελίωσις. 2) παθ. ἐδρασμὸς, τὸ στερεῶς, ἀσφαλῶς, ἵστασθαι, στάσις στερεὰ, σταθερότης· καὶ τό, ἡσύχως ἵστασθαι, ἡρεμεῖν, ἡρεμία, π. χ. τῶν πλανητῶν, παρὰ τοῖς Ἀστρον.

Στήριγξ, ιγγος, ἡ (στηρίζω). Στήριγμα, ἔρεισμα, ἀκουμβηστήριον, τὸ ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεταί τι, ῥάβδος βακτηρία. φορτωτὴρ ἢ φορτωτῆρα· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἀμάξῃ δίκρουν ξύλον, ὃ ἀνέχει τὸν ῥυμόν, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, Πλούταρχ. προβλ. Ῥωμ. »Τὸ δὲ ξύλον (διπλοῦν, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν,) ἡμεῖς μὲν στήριγμα, Ῥωμαῖοι δὲ furcam (φοῦρκαν) ὀνομάζουσιν«. Ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἱππικ. ἀ. 5. καλεῖ καὶ τῶν κνημῶν τὰ ὀστᾶ στήριγγας τοῦ σώματος, οἷον στηρίγματα, ἐρείσματα. Παρὰ Πολυδ. λέγεται ἔτι καὶ ἀκτηρίς, ἰδος, ἡ ἀκτηρία, ἡ, ἀντὶ τοῦ, βακτηρία· καὶ ἑπομένως, τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ.

Στηρίζω, Μ. ξω (ἵστημι). Στήριγμα ὑποβάλλω, ἐρείδω, στυλόνω, στερεόν ποιῶ, ἢ στερεῶς ἵστημί τι, στερεόνω· ἐν γένει, ὀρθόω, ἱδρύω, στήνω. »Ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξεν«, ἔστησεν, ἔδεσεν ἀνυψωμένας εἰς τὰ νέφη, Ἰλ. Λ, 28. »Λίθον κατὰ χθονὸς στ.«, ἐστερέωσεν, ἔστησεν αὐτὸν ὀρθὸν, ἔμπηξεν, Ἡσ. Θ. 498. »Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρηα, ἐπὶ τῆς Ἔριδος, αὐτὴ ἀκούμβισεν, ὕψωσε τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ αὐξηθῇ καὶ ν' ἀκουσθῇ τόσῳ περισσότερον, Ἰλ. Δ, 443. Παθ. καὶ μέσ. ἵσταμαι στερεῶς, στηρίζομαι, ἀκουμβῶ, ἐρείδω ἐμαυτὸν, θεμελιοῦμαι, εἶμαι προσκολλημένος· ἐν γένει, ἵσταμαί που ὀρθὸς, ἐξέχω, ὑψόνω εἰς τὸ ὕψος. Ἰλ. Φ, 242. »Οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, οὐδὲ ἠδύνατο στῆναι τοῖς ποσὶν, μήτε ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Ἰλ. Π, 111. »—πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήριχτο«, ἐπάνω εἰς τὸ ἓν κακὸν ἤρχετο καὶ ἄλλο, τὸ ἓν κακὸν συνείχετο καὶ ἐπερείδετο, ἦτον ἐγγὺς τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνταῦθεν ἐννοεῖ ὁ Ποιητὴς, πανταχοῦ στερρῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς οἷον ἀσφαλῶς πεπηγότα. »Εὐ διαβὰς ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς«, ἐπάτησε στερεῶς καὶ ἐστάθη, Τυρτ. 2, 21. »Οὐδαμῇ ἐστήριχτο«, δὲν εἶχε πουθενὰ στερεὰν ὑπόστασιν, δὲν ἐστέκετο πουθενὰ στερεὰ, Ἡτ. Ἀσπ. 218. »Δώματα κίοσιν ἱπρὸς οὐρανὸν ἐστήριχται«, ἢ οἰκία εἶναι στηριγμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ στύλους, Ἡσ. Θ. 779. »Δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήριχτο«, ὁ δέκατος μῆνας ἵστατο εἰς τὸν οὐρανὸν, Ἔμν. Ὁμ. Ἑρμ. 11. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμεταβ. σημ. εὑρηται καὶ τὸ ἐνεργ. »Οὐδέπῃ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον«, Ὀδ. Μ, 434. ὡς ἀνωτέρω στηρίξασθαι ἐξ Ἰλ. Φ, 242. »Κῦμα οὐρανῷ στηρίζον«, τὸ ὑψόνον ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, Εὐρπ. Ἱππολ. 1220. καὶ μεταφ. »Κλέος οὐρανῷ στηρίζον«, Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 970. Ἀντὶ δὲ τῆς ὀστ ἐν χρήσει καὶ μετὰ τῆς, εἰς, ἢ πρός τι, Valck. Ἱππ. 1206. 2) μεταφ. ἐπιβεβαιῶ, πιστόω, ἐνισχύω, κρατύνω, Μεσομρκ.

Στήσιος, ὁ (ἵστημι). ὡς τὸ, ἐπιστάσιος, ἐπίθετον τοῦ Διός, τὸ παρὰ Λατίν. stator, ὁ θεμελιωτὴς, κτίστης, Πλούταρχ. εἰς Κικέρ.

Στησίχορος, ὁ, ἡ (ἵστημι, χορός). Χορούς διατάττων ἢ παρίστων, κάμνων, ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος χοροῦ, χορηγός· ἔτι δὲ ὄνομα Λυρικοῦ ποιητοῦ, ἀρχαιοτάτου. ἀναμφ. παρωνύμιον αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομα ἐλησμονήθη. 2) βολὴ κύβων ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, δεικνύουσα 8 τὸν ἀριθμόν. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει. »Στησίχορος, πτῶσίς τις ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, ἤγουν ὁ τὴν ὀκτάδα σημαίνων βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ· οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τὸ τὸν ἐν Ἱμέρᾳ τάφον Στησιχόρου τοῦ μελοποιοῦ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνεστηκέναι«.

Στήτα, ἡ, Στήτη, ἡ, σπαν. Δωρ. λέξις ἀντὶ, γυνή, παρὰ Δωσιάδ. εἰς Βωμ. β'. καὶ Θεόκριτ. εἰς Σύριγ. (πιθαν. συγγεν. τῷ, τήθη. κατ' ἄλλους δὲ, κατὰ σφαλεράν ἀνάγν. καὶ ἑρμην. τῶν λέξεων, διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ. Α, 6., ἔνθα τινὲς διϊσταμένως ἔγραψαν, διὰ στήτην ἐρίσαντε, ἀντὶ φιλονεικήσαντες διὰ γυναῖκα (τὴν Βρισηΐδα). ἀλλὰ τό, στήτη, δὲν προέκυψε τόσον ἐκ ταύτης τῆς ἀναγνώσεως ὅσον αὐτὴ ἡ ἀνάγν. ἐκ τοῦ, στήτη.)

Στητώδης, εος, ὁ, ἡ. (στῆρ, εἶδος) κατὰ συγκ. ἀντὶ, Στεατώδης.

Στήωσι, ἀντὶ τοῦ στῶσι, πληθ. γ'. προσπ. τοῦ ὑποταικτ. ἀορ. β', τοῦ ἵστημι.

* Στὶ, ὅρ. ἐν τῷ Σ, β. σελ. 27.

Στία, ἡ. καὶ, στίον, τό. ταὐτὸν τῷ, ψῆφος. Πετρίτζα. ἐξαιρ τὸ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς καὶ ποταμοῖς λιθάριον. ὅθεν τό, πολύστιος, καὶ, πολύστειος, ἐπὶ ποταμοῦ, πολλὰς ψήφους, ἤτοι πολλὰ λιθάρια ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, στία, καὶ διὰ τοῦ, στενοχωρία, καὶ, λιθοκονία. Ἀναμφιβόλως συγγενὲς ἐστὶ τῷ, ψιά, τροπῇ τοῦ ψ εἰς σ', κατά τινα διάλεκτον. Ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἀργ. β'. 1174. λέγει. »Στίαι, αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται«. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν, ὅπερ ἀγνοοῦντες μεταγενέστεροί τινες, εἰσηγαγον τὴν γραφὴν, στεία, στεῖον.) ὅθεν

* Στιάζω, ἀσω Λίθοις βάλλω, κτυπῶ, Ἡσυχ. = ψιάζω.

Στιβαδεύω, Μ. εύσω (στιβάς). Μεταχειρίζομαί τι εἰς στιβάδα, ἢ ἄχυρον· ἢ διασκορπίζω, στρώνω τι ὑποκάτωθεν, Διοσκορ. γ'. 29.

Στιβάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (στιβάς, κοίτη). Κεῖμαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς στιβάδα, κοίτην ἐξ ἀχύρου ἢ φύλλων, Πολύβ. β'.

Στιβαδοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στιβάδα ποιῶ, κοίτην ποιῶ ἐκ στιβάδος.

Στιβάζω. άσω, ὡς τό, στιβεύω, στιβέω, στείβω. Παθῶ, Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. Ὑπόγραμμα, ὅς τις ἔτι καὶ ἐν λ. Στιβὶς, ἀναφέρει καὶ παράδειγμα »Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσινα, ἑρμηνεύων διὰ τοῦ, δραπετεύουσι, διαφέρουσιν· ἀλλὰ τὸ Λεξικὸν Ἑρρίκου τοῦ Στεφάνου ἔχει, Στιβίζουσι, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, δραπετεύουσι καὶ διαφεύγουσιν. 2) ἀπολουθῶ κατόπιν τῶν ἰχνῶν τινος, ἐξιχνεύω, κυρίως καὶ καταχρ. Ἀρχύτας δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 848. χρῆται κατὰ μέσην διάθεσιν, οἷον· »Ἴχνια γὰρ ἐν αὐτῷ στιβαζόμενος εὑρεῖτο τις.« καὶ σελ. 854. »Ὁ μὲν νόος ὀρεγόμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα.«

Στιβαρός, ά, όν. καὶ ἐπίρ. στιβαρῶς. (στείβω) Κυρ. πυκνᾶ στιβασμένος, συντεθλιμμένος, πεπιλημένος καὶ συνημμένος, μὴ ἔχων ἔξοδον καὶ ὀπήν. ὅθεν, πυκνός, στερεός, σύντονος, εὔρωστος, ἰσχυρός, δυνατός, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἤτοι ἐπὶ ἰσχυρούς ἐχόντων μύονας, ἐπομ. δυνατῶν, ἰσχυρῶν μελῶν τοῦ σώματος, π. χ. ὦμος, αὐχὴν, βραχίονες, χεῖρες, ἢ ἐπὶ στερεῶν ὅπλων, π. χ. ἔγχος, σάκος. Συγκρ. στιβαρώτερος, Ὀδ. Θ, 187. καὶ ἐπιρρ. »Πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι πύλαι«, πυκνᾶ στιβασμέναι, συνηρμοσμέναι, Ἰλ. Μ. 454. 2) βαρύς.

Στιβάς, άδος, ἡ. (στείβω, στίβω· ὅθεν τὸ συνώνυμον παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 33. »Στειπτὴ φυλλάς«) Ἡ ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων στρῶσις, ἡ χαμαικοίτη, Ἡσύχ. ἢ κατ' Εὐστάθιον, ἡ εὐτελὴς καὶ καταπεπατημένη

στρωμνή· ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάν. Εἰρ. 347. »Ἰδίως Στιβάδας τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν, ὅπερ ἦν πάσχειν ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσιν ὑπαιθρίους ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν«. λέγεται οὖν Στιβὰς, ἢ ἐξ ἀχύρων, ἢ κλάδων τῶν δένδρων μετὰ φύλλων, ἢ καλάμων, ἢ πτερίδων, ἢ ἄλλων τοιούτων χόρτων στρωμνή, κοίτη, τὰ ὁποῖα ἤτοι συνεπεσώρευον καὶ ἐπάτουν, διὰ νὰ κεῖνται ἐπ' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι ἢ τὰ ζῶα, ἢ ἐστούπονον, παρεγέμιζον αὐτὰ εἰς ὕφασμά τι κεντρόν, ἄρα, χορτόστρωμα (ἔτι δὲ καὶ φύλλα ἁρμόδια εἰς στρῶσιν δρόμων), Ἡρόδ. 4, 71. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 7. »Κῦρος ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς«. Ἑλλ. ζ'. ἀ 5. »Ἡνίκα αἱ μὲν νυκτερειναὶ φυλακαὶ ἤδη ἔληγον, ἐν δὲ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο.« Πλούταρχ Λακων. ἐπιτηδ. 3. »Ἐκάθευδον δὲ οἱ νέοι ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ κατὰ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα τοῖς χερσὶν ἄνευ σιδήρου κατακλάσαντες« · ὁ Θεόκριτ. ἐν Εἰδ. ζ'. στίχ. 66. ἔχει. »Χἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς τ' ἐπὶ πῆχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ σελίνῳ«. ἐνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. »Ἐποστρώσομεν καὶ στιβάδα παχέως· ἤ, καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη, ἐς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι μέχρι πήχεως, διὰ κτύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελήνου πολυγνάμπτου ἤγουν πολυκαμποῦς, πολυελίκτου, στιβὰς δὲ ἐστὶ στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων« ὡς καὶ ἐν ιγ'. 34. »Λειμὼν γὰρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ, ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια, παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 482. ἐκφράζει τὴν στιβάδα διὰ τοῦ, εὐνὴ ἐκ χύσεως φύλλων »...φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἠλιβὰ πολλή.« Παρ' Ἀθηναίῳ ἐν δ' κεῖται» Σκηνὰς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν«, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ τὴν σήμερον παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν. Παρὰ τῷ Εὐαγγ. Μάρκ. ιά. φέρεται »Στιβάδας ἔκοπτον ἀπὸ τῶν δενδρων«, ὁ ὁ Ματθ. »Ἠλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων«, καὶ ὁ Ἰωάν. »Βαΐα τῶν φοινίκων« εἶπον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κλάδος μετὰ φύλλων, ἢ κατὰ Φώτιον, δένδρου ἀκρέμων, λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ φύλλων ἢ ἀχύρων γεμισμένον στρῶμα, τὸ ἀχυρόστρωμα.

Στιβεία, ἡ. (στιβέω) Τὸ πατεῖν, περιπατεῖν, ὁδεύειν, ὑπάγειν, πορεία, ὁδός. 2) ἡ τοῦ ἴχνους ἀκολουθία. ζήτησις, ἰχνευσις· ἡ διὰ τῶν ἰχνευτικῶν κυνῶν κυνηγεσία.

Στιβεύς, έως, ὁ. (στιβέω). Ὁ ὁδεύων, περιπατῶν, ὑπάγων· περιηγητής, ὁδευτής, ὁδοιπόρος. ἐξαιρ. ὁ γναφεύς, ὁ μετὰ ποδῶν πατῶν καὶ γνάπτων. 2) ὅστις πηγαίνει κατόπιν τοῦ ἴχνους τινός. ἰχνευτής, ἐπί τε ἰχνηλατῶν κυνῶν, καὶ ἐπὶ κυνηγοῦ· ἐν γένει, ὁ κατάσκοπος.

Στιβευτής, τοῦ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Στιβεύς. ἐκ τοῦ

Στιβεύω, εύσω, = στιβέω.

*Στιβέω, ήσω. Παθ. παρκ. ἐστίβημαι (στείβω, στίβος). Πορεύομαι, ὁδοιπορέω, βαδίζω, ὁδεύω, Σόφοκλ. Αἴ. »Πᾶν ἐστίβευται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν«, ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διέθευται. 2) ἰχνεύω, ἰχνηλατῶ, θηρεύω, ἰχνοσκοπέω· ὁπισθεν τῶν ἰχνῶν πορευόμενος ζητῶ τὸ ζῶον, καθώς, π. χ. οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες, Πλούταρχ. »Ὁ δὲ λέων ἀεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν.« καὶ ἐντεῦθεν ὁ αὐτὸς λέγει. »Στιβευόμενον τόπον, τὸν ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν ζώων πατούμενον. Αἴτ. Φυσικ. »Διατὶ τὸ δρόσιμον γεινόμενον διὰ τοῦ ψύχους δυστίβευτον, ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἴχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ὄσφρησιν.« Πιρὰ Νικολ. Δαμ. ἐπὶ Κυνῶν »Τὸν δὲ (ἄλλον σκύλακα) ἐν κυνηγεσίοις θηρᾶν ἀναγκάζων, καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσιν.« 3) μεφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ ἵνα ἐφεύρω τι, ἐξιχνιάζω, κατασκοπεύω, ἐξακριβόω, θηρεύω, τὰ κεκουμμένα ἐπιζητῶ ὡς ὁ θηρευτὴς διὰ τῶν ἰχνῶν τὸ ζῶον, Σοφ. Αἴ. 874. καὶ Πλούταρχ. χρηστ. Πυθ. »Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύο τι τὸ μέλλον.« Ἐνταῦθα ἀνήκει, καὶ τὸ τοῦ Ἀρχύτα »Στιβαζόμενοι τὰ πράγματα«.

Στίβη, ἡ. Ἡ πάχνη, καὶ μάλιστα ἡ ἑωθινή, τὸ ἑωθινὸν ψύχος, ἡ ψύχρα τῆς αὐγῆς, ἡ πρωϊνὴ δρόσος καὶ τὸ, ψύχος, καθ' Ἡσύχ. Ὀδυσ. Ε, 467. »Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση, δαμάσῃ κεκαφυῖα θυμόνα«, ἡ πάχνη, τὸ ἑωθινὸν ψύχος, ὁ Σχολ. ὡς καὶ ἐν Ρ, 25. » — μή με δαμάσσῃ στίβη ὑπηοίη«, ὁ παγετὸς ὁ ὀρθρινός· οὕτω καὶ παρὰ Καλλιμάχ. ἐπιγρ. »Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος«. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Στιβιᾶν, ῥιγοῦνα, κρυόνειν, παγόνεσθαι ὑπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους. (ἐκ τοῦ, στείβω, ταὐτὸν τῷ, στύφω, πήγνυμι· ὡς καὶ τὰ συνώνυμα αὐτοῦ πάχνη, πηγυλίς, παγετὸς καὶ πάγος, ἐκ τοῦ, πήγνυμι.) ὅθεν

Στιβήεις, εσσα, εν, ποιητ. Παχνώδης, ψυχρὸς ἢ σκεπασμένος ἐκ πάχνης. ὡς παρὰ Σουΐδ. »Ἀὴρ στιβήεις«, ἢ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος.

Στίβι, τό. ἄλλως δὲ καὶ, στίμμι, λέγεται, Μεταλλική τις μέλαινα βαφή, εὐχρηστος παρὰ γυναιξί, stibium. ἴδε ἐν τῷ, Στίμμι.

Στιβία, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, στιβεία.

Στιβιάω, ῶ. (στίβη), ὅρ. στίβη.

Στιβίζω, Μέλ. ίσω (στίβι). Διὰ τοῦ στίβι χρίω, χρωματίζω, ἀλείφω. Μέσ. Στιβίζομαι, ταὐτὸν τῷ, στιμμίζομαι· χρίομαι. χρωματίζομαι διὰ τοῦ στίβι. καὶ ἐξαιρέτως, χρωματίζω, βάφω τὰ βλέφαρα, τὰ ὀφρύδιά μου μὲ τὴν μέλαιναν ταύτην βαφήν.

Στίβος, ὁ. (στείβω) Τρίβος, ὁδὸς, στράτα, κυρίως, ἡ πεπατημένη καὶ πεπιλημένη ὁδὸς, καὶ μονοπάτι, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 351. καὶ Ἡροδότ. 4, 140. »Οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἑαυτῶν γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν«. 2) ἴχνος, τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς, ὃ φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅταν περιπατῇ τις, πατησιά, πατησιά, λέγεται καὶ, στίβος ποδῶν, Ἕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 353. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. »Στίβοι ποδῶν.« Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ς'. 1. »Ἐφαίνετο ἴχνη εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἱππων« καὶ ἐν ς'. γ'. 15. Πορευόμενοι ἑώρων τὸν στίβον τῶν Ἀρκάδων«. καὶ ἐν ζ'. γ'. 23. »Τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθαι.« »Κατὰ στίβον,« κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ ποδὸς, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη, κατὰ πόδας, Ἡρόδ. 4, 122. 123. 5, 102. 9, 59. 3) ταὐτὸν τῷ, στιβάς, κοίτη ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων ἢ κλάδων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 422. »Ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες,« ἔνθα ὅμως ἡ σημσ. ἔστιν ἀμφ. καὶ φαίνεται καὶ ἐνταῦθα ἐλαμβανομένη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, στίβος, ἴχνος, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνὴρ κατέλιπον ἐν τῇ κοίτῃ καὶ ὑπάρχει σημεῖον καὶ δεῖγμα τῶν πρώην ἐναγκαλισμάτων. 4) = στιβεῖς.

Στιβύς, ύος, ὁ, ἐκ τοῦ Σχολ. Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ, στιβεύς, ὡς τό, πρέσβυς καὶ πρεσβεύς.

Στίβω, σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ στείβω, τοῦ ὁποίου καὶ ἔστιν ἴσως ἓν καὶ μόνον παράδειγμα τὸ κατὰ τὴν ἀνάγν. τοῦ Συνεϊδ. καὶ Διονδ., παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 1, 9, 13. »Στιβόμεναι ὁδοί.

Στιγεύς, έως, ὁ (στίζω), ταὐτὸν τῷ παρὰ Σουΐδ. κεντητήριον, ἄλλως, καυτήριον. Τὸ σίδηρον, σουβλίον, ὄργανον, δι' οὗ στίγματα ποιοῦσιν, ἢ δι' οὗ στίζουσι, στηλιτεύουσιν. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ζ'. 35. καλεῖ οὕτω τοὺς στίζοντας. »Ἤδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στιγίας ἅμα τούτοισι ἀπέπεμψε στίζοντας τὸν Ἑλλήσποντον,« ἔνθα πρότερον »Μαστιγέας« ἡμαρτ. ἔκειτο, ἄρα 2) στιγεύς, ὁ· καὶ ὁ στίγματα ποιῶν, ὁ στίζων, ὁ καίων ἐν τῷ σώματί τινος σημεῖόν τι διὰ καταισχύνην, ὡς παρ' Ἡροδ, ἀνωτέρω.

Στίγμα, τος, τὸ (στίζω). Τὸ διὰ τοῦ στιγέας, ἤτοι δι' ὀξέος τινὸς ὀργάνου γινόμενον ποίκιλμα, κέντημα, νυγμή, ὀπή, πληγή, τραῦμα, μώλωψ, ἐξαιρ. διὰ καταισχύνην καὶ ἀτιμίαν τινός, Ἡροδτ. 7, 233. καὶ ἐν γένει, σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα. Ἀέτιος κεφ. ή. 12. »Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσί.« καθὼς καὶ ὁ Vegetius λέγει: »Victuris in cute punctis militer scripti et matriculis inferti, jurare solent. Παρόμοια στίγματα ἐγγράφουσιν ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ βελόνης (ῥαφίδος) καὶ πυρίτιδος κόνεως ἢ διὰ μέλανος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ναῦται καὶ οἱ εὐρωστοι τῶν νέων παρ' ἡμῖν, καὶ οἱ τῶν κτρατιωτῶν Τοῦρκοι, τὴν σήμερον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐξαλείφονται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Βατραχίου λεγομένου χόρτου, ὡς ὁ Διοσκορίδ. ἐν βιβλ. β'. κεφ. 205. λέγει περὶ τούτου. »Δύναμιν ἔχει ἑλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικήν· ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρει« ἦσαν δὲ τὰ στίγματα ταῦτα οὐχὶ στιγμαὶ μόνον ἁπλαῖ, ἀλλ' ἐκ στιγμῶν πολλῶν διάφορα ποικίλματα, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν ἐγίνοντο διὰ τοῦ κεντηρίου, ἄλλα δὲ καὶ μετ' ἄλλου τινὸς πυρικαύστου ὀργάνου. ἴδε ἐν τῷ, στίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κηλίς, σπίλος, στιγμή· καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δράκοντος κηλίδος παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 166. »Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι κυάνεα κατὰ νῶτα,« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει « Ὥσπερ δὲ στιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων, κατάστικτοι γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. (ἐντοῦθα ὁ Ἑρμάν. ἐθέλει ἀναγινώσκεσθαι, στιγμαί.) ὅθεν

Στιγμαῖος, αία, αῖον, = στιγμιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 544. Τόσον μέγας ὡς ἡ στιγμή, στιγμῆς μέγεθος ἔχων, μικρὸς ὡς ἡ στιγμή. ἢ συνιστάμενος εἰς στιγμήν· ἐπὶ δὲ καιροῦ, συμβαίνων εὐθὺς στιγμήν, Πλούταρχ. »Ὁ γὰρ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα,« στιγμαῖος.

Στιγματηφορέω, ῶ. Στίγματα φέρω, ἔχω ἐπὶ τοῦ σώματός μου, στίγματά μοι εἰσὶν ἐστιγμένα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, ἐστιγμένος εἰμί· ἴδε στίζω· ἐκ τοῦ

*Στιγματηφόρος, ὁ, ἡ (στίγμα φέρω). Στίγματα διὰ σιδήρου τινὸς σουβληροῦ ἢ ἀναμμένου ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχων, φέρων, Lob. Φρυν, σ. 682.

Στιγματίας, ου, ὁ (στίγμα). Ὁ στίγματα ἔχων, φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον ἐξαιρ. διὰ τινα μοχθηρίαν καὶ κακουργίαν του, ἐπὶ ἀχρείων δούλων, κακούργων, ἢ φυγάδων, τοὺς ὁποίους ἐστιγμάτιζον. 2) ὁ Γραμματικὸς, ὅστις καταγίνεται μάλιστα μὲ τὰς στιγμὰς καὶ ὑποστιμὰς, κ. τ. λ. ἐν τῷ γράφειν, ἐπίθ. τοῦ Γραμμ. Νικάνορος ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς τὸ ἐναντίον, γραμματίας, ἐκλαμβάνετο ἀστείως ἀντὶ τοῦ, στιγματίας· ἴδε ἐν τῷ, στίζω, 2.

Στιγματίζω, ίσω (στίγμα). Στίγματα ποιῶ· ταὐτὸν τῷ, στίζω.

*Στιγματοφόρος, ὁ, ἡ, = στιγματηφόρος.

Στιγμή, ἡ. (στίζω). Τὸ στίζειν, κεντᾶν, σουβλίζειν, πληγόνειν, σημαδεύειν καὶ κάμνειν σημεῖον οἱ διὰ μέσου σουβληροῦ ἢ ἀναμμένου σιδήρου· ἐν γένει, τὸ κάμνειν κηλιδωτόν. 2) τὸ ἐκ τούτου σημεῖον ἢ κηλίς, πληγή, σπίλος, φυσικὸς ἢ μή, καὶ μεταφ. σημεῖον, γνώρισμα· στιγμή, ἡ, τελεία στιγμή, παρὰ Γραμματικοῖς, μικρόν τι σημεῖον οὐτωσί (.) γραφόμενον, δι' οὗ σημειοῦσι τὴν διαίρεσιν τῶν κώλων περιόδου τινός, ἢ δι' οὗ γίνεται στάσις τῆς φορᾶς τοῦ λόγου ἐν τῇ ἀναγνώσει. τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, ὅτι καὶ σημεῖον ἐστὶν ἀπηρτισμένης διανοίας. 3) τροπ. πᾶν τὸ ἐλάχιστον, ὅθεν α) τὸ μικρότατον καὶ βραχύτατον ἤτοι ἐλάχιστον διάστημα τοῦ χρόνου, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥοπή. Ὁ Πλούταρχ. (παραμυθ. πρὸς Ἀπολλ.) ἀναφέρων ἐκ Δημητρίου τοῦ Φα. τὸ παρ' Εὐριπίδου ῥηθέν. »Μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἄρει ἄνω· καὶ ἐπιδιορθῶν λέγει, ὅτι τὸ »Μίαν ἡμέρανα οὐκ ἐρρέθη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου »Στιγμὴν χρόνουα εἶπεν· ὁ αὐτὸς αὐτόθι λέγει. »Τό τε πολὺ δήπουθεν ἢ μικρὸν οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα, τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς«, punto momento, Ὁ Δημοσ. σλ. 552. συνάπτει, στιγμὴ ἢ σκιά, λέγων. »Εἴτ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων.« β) παρὰ Γεωμέτρ. »Στιγμὴ ἔστι γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον«, Εὐκλ. 4) = ὀβελός, 3. ὅθεν

Στιγμιαῖος, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ, Στιγμαῖος.

Στιγμών, ῶνος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, στιγματίας, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. γ'. 79. »Οἱ δὲ στιζόμενοι, στιγματίαι, καὶ στιγωνεῖς«.

Στίζω, Μέλ. ίξω. Παθ. παρακ. ἔστιγμαι. Διὰ τοῦ στιγέως ἢ κεντητηρίου, ὅ ἐστι, διά τινος ὀξέος καὶ σουβληροῦ ἢ μυτεροῦ ὀργάνου ποιῶ στιγμάς, στίγματα, κεντήματα, ὀπάς, τρύπας, κηλίδας, τραύματα, πληγάς, μώλωπας, ποικίλματα καὶ ἄλλα ἢ παρδαλὸν ποιῶ, σημεῖά τινα ἐπὶ κοῦ σώματος· ἄρα, κεντῶ, νύττω, ποικίλλω, ἢ δι' ἐγκαυστικῶν στιγμάτων σημειῶ, ἐξαιρ. εἰς σημεῖον ποινῆς ἢ ἀτιμίας, Ἡρόδ. 7, 35· ἐν γένει, σημαδεύω, κάμνω μὲ ἀναμμένον σίδηρον σημεῖόν τι, Ἡρόδ. 5, 35, π. χ. πτίξαι ἵππον«, ἄλλως, ἐγκαῦσαι· ἀσυνήθ. δὲ καὶ μετὰ διττῆς αἰτ. »Στίζειν τινὰ (ἀντὶ τινὶ) στίγματα«, Ἡρόδ. 7, 233. ὅρ. κατωτέρω. Μέσ. Στίζομαι, στίζω ἐμαυτόν, ἐστιγμένος εἰμί. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, φαίνεται ὅτι τὸ στίζεσθαι παρὰ τοῖς βαρβάροις τιμῆς καὶ εὐγενείας σημεῖον ἦν, διότι ἀναφέρων περὶ τῶν Θρακῶν (ἐν βιβλ. 5, 6.) οὕτω λέγει. »Καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς κέκριται, τὸ δ' ἄστικτον ἀγενεῖα· οὕτω καὶ περὶ τῶν φυγόντων Θηβαίων εἰς τοὺς Πέρσας (βιβλ. 7, 233.) »Ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἐλθόντας, τοὺς μὲν τινας καὶ ἀπέκτειναν προσιόντας, τοὺς δὲ πλεῦναι αὐτέων, κελεύσαντος Ξέρξεω, ἔστιζον στίγματα βασιλήια.« καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. 32. »Ἐπεδείκνυσαν αὐτοῖς παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς, ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἐμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθεμίοις«· καὶ Λουκιαν. (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ, 59.) »Στίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν εἰς καρπούς (τῶν χειρῶν), οἱ δὲ εἰς αὐχένας, καὶ ἀπὸ τούδε ἅπαντες οἱ Ἀσσύριοι στιγματηφορέουσι«. Ἀρτεμίδ. ὀνειροκρ. α'. 8. »Στίζονται παρὰ Θρᾷξιν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, ὡς παρὰ Γέταις οἱ δοῦλοι.« καὶ ἐν β'. 12. »Πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ ἐθνῶν ὄντας, ἐν οἷς οἱ πλεῖστοι στίζονται. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. α'. 14. »Τινὲς τῶν Αἰθίοπων στίζουσι τὰ βρέφη, ἡμεῖς δὲ οὔ.« καὶ ἐν γ'. 24. »Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐστίχθαι, παρ' ἡμῖν μὲν αἰσχὸν καὶ ἄτιμον εἶναι δοκεῖ, πολλοὶ δὲ Αἰγυπτίων καὶ Σαρματῶν στίζουσι τὰ γεννώμενα«. καὶ Ἡρωδιαν. γ'. περὶ τῶν Βρεττανῶν »Τὰ σώματα ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι.« Δίων Χρυσόστ. ιδ'. 7. »Ἑώρακας οὖν (ἐν Θρᾴκῃ) τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας στιγμάτων μεστὰς καὶ τοσούτῳ πλείονα ἐχούσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων δοκοῦσιν«, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Ἐπίσημα, τὰ ἐπὶ προσώπῳ σημεῖα. παρ' Ἕλλησιν δὲ καὶ Ῥωμαίοις αὐ τὸ ἐναντίον, παρ' αὐτοῖς γὰρ ἐστίζοντο εἰς ὀνειδισμὸν οἱ μοχθηροὶ τῶν δούλων καὶ τῶν οἰκετῶν, ὡς ὁ Φωκυλίδης λέγει, »Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θηρίοντα.« καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Ἀοργησίας. »Τὰ δὲ τῶν πικρῶν (δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν ἰκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι, καὶ ταῖς πέδαις«. (τὸ δὲ παρὰ Παῦλ. τῷ Ἀποστόλ. πρὸς Γαλ. »Τὰ στίγματα τοῦ κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω«, σημαίνει, τὰς πληγὰς τῶν μαστίγων, ἢ τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ὀνειδισμούς.) Καὶ ἐντεῦθεν καταφρονητικῶς ποτὲ οἱ Σάμιοι ἔστιξαν τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸ μέτωπον μετὰ ἐγκαυστικῶν στιγμάτων, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. »Οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας«. (πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἠνίχθαι. »Σαμίων ὁ δῆμος ἔστιν ὡς πολυγράμματος«· ὁ δὲ Βίων παρὰ Διογ. Λαερτ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ »Συγγραφὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου« εἶπεν αὐτά· καὶ Ἰωάνν. ἐν Ἀποκαλ. ιγ'. 16. »Χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου.«) Τοιαύτην ὕβριν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχ. εἰς Νικίαν 29. »Καὶ τοὺς οἰκέτας (τῶν Ἀθηναίων) ἐπώλουν (οἱ Συρακούσιοι), στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον.« καὶ, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἔχει. »Στίξαι· τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον.« Ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. εἰς Τίμ. 17. »Στιγματίας δραπέτης«, ὁ φυγὼν δοῦλος, ὅς τις διὰ τὴν μοχθηρίαν του ἐστίχθη δι' ἐγκαυστικῶν στιγμάτων κατὰ τὸ μέτωπον. Παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1217. »Βακτηρίᾳ στίζειν«, ἀντὶ τοῦ, δέρειν, μαστιγοῦν, ὅ ἐστι, μετὰ τῆς βακτηρίας μελαιὸν καὶ ὑποκόκκινον τὸ σῶμα διὰ τῶν πληγῶν ποιεῖν. ἢ ποικίλον ποιεῖν τὸ σῶμα διὰ τῶν ὑπὸ τῆς βακτηρίας μωλώπων. »Ἐγὼ δὲ ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ«, τυπτόμενος, μαστιγούμενος, μώλωπας, βακτηρίας δεχόμενος. Ἐντεῦθεν »Στίζειν χωρίον«, ὑποκείμενον, ἤτοι ὡς ἐνέχυρον βαλμένον ὑποστατικὸν σημειῶ, κρεμῶν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν, ὡς ὤνιον, πωλητόν, ὅθεν παρὰ Πολυδ. γ'. λέγεται »Στικτὸν χωρίον«, τὸ ὑπόβολον καὶ ὑπόχρεων, ἤτοι τὸ ὡς ἐνέχυρον διὰ χρέος δεδομένον, κατεχρεωμένον, »λίθος δὲ ἡν στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον· ἐπὶ δὲ τούτου ἔλεγον καὶ τό, ἐστίχθαι τὸ χωρίον· ὡς τὸ ἐνεκτέον, ἄστικτον, τὸ δὲ ὑπόχρεων χωρίον, στικτὸν καὶ ὑπόβολον· καὶ ἐντεῦθεν κωμ. στιγματίας, ὁ κατεχρεωμένος, ὡς ὁ Κρατῖνος τὸν Καλλίαν »Στιγματίαν« ἐκάλεσε, Σχόλ. Λουκιαν. 3) παρὰ Γραμμ., ἐν τῷ γράφειν σημειῶ μὲ στιγμὴν, ὑποστιγμὴν, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. stigo, stingo, instigo, instinctus, καὶ τό, dinstingo distinguo, stimulo, stimulus καὶ τὸ Γερμαν. Stich, stechen, stecken.

*Στικτέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπῴ. τοῦ στίζω. ἄξιος ἢ πρέπων νὰ στίξῃ, κεντήσῃ, κ. τ. λ. 2) παρὰ Γραμμ. πρέπων νὰ σημειωθῇ μὲ στιγμὴν, ἢ ὑποστιγμὴν, κ. τ. τ.

Στικτόπους, οδος, ὁ, ἡ (στικτός, πούς). Στικτοὺς, ἤτοι ποικίλους, παρδαλοὺς, πόδας ἔχων, ἐπίθετον τῆς ἐλάφου, Ὀππιαν. κυνηγ. α'. 306.

Στικτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στίζω. Ἐστιγμένος, στίγματα ἢ στιγμὰς ἔχων· πεποικιλμένος, ποικιλτός, κηλιδωτός· ἐγκεκαυμένος κατὰ τὸ μέτωπον, ἔγκαυστος, στηλιτευμένος· ἐν γένει, σημαδευμένος, σημειωμένος· ἔτι δὲ παρδαλός. ποικιλόχρους, ἐπὶ ταῶνος (παωνίου), Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 31. »Ἔλαφος στικτόςα, παρὰ Σοφοκλ. ποικίλη, παρδαλὴ ἔλαφος, στιγμὰς, κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχουσα. 2) σημειωμένος μὲ στιγμὴν, ἢ ὑποστιγμὴν κ. τ. λ. Γραμμ. 3) κατάχρωος, ἐπὶ πράγματος, ὅρα στίζω περὶ τὸ τέλος.

*Στικτόχροος, καὶ συναιρ. -ους, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων δέρμα παρδαλόν, σημειωμένον μὲ παρδάλεις.

Στίλβη, ης, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, αὐγή, λάμπηδών, λάμψις (ὑάλισμα) φωτεινοῦ τινος, καὶ ἐστιλβωμένου ἢ ὑαλισμένου σώματος. 2) λύχνος, φανὸς, λαμπάς· ἔτι δὲ, καθρέπτης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στίλβη, λύχνος, ἐλλύχνιον, ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἔτοπτρον.« Ἀντὶ τοῦ Ἐλλύχνιον φέρεται παρὰ Πολυδ. (ζ'. 103.) ὁ δὲ Φώτιος ἔχει στίλβη, λύχνῳ τι ἐοικός. Ἕρμιπος Θεοῖς »Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι λύχνον τινὰ ἢ στίλβην.« Ὁ Πολυδεύκ. (ἰ. 119). ἔχει ἔτι ἐξ Ἀριστοφάν. »Στίλβη δ' ἢ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἧσει ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.« Ὁ Πολυδευκ. ἐν ζ'. 18. ἔχει ἔτι »Κ ἰ στίλβη δὲ ἡν ἀγγεῖον γήϊνον, ὦ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶτο.« Δυνάμεθα δὲ ὀνομάσαι οὕτω καὶ τὸν προτιθέμενον τῷ λύχνῳ ἢ τῷ φανῷ ἐστιλβωμένον δίσκον, δι' οὗ ἀντανακλουμένου τοῦ φωτὸς, προσαύξεται ὁ φωτισμός· »Στίλβη ποτὶς,« λέγεται, ὁ λύχνος, ὅστις χρειάζεται πολὺ ἔλαιον, Πλάτ. παρὰ Πολυδ., ταὐτὸν τῷ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 57. »Λύχνος πότης· « ὅθεν

Στιλβηδόν, ἐπίῤῥ. λάμπων, ἀστράπτων, λαμπρῶς, μετὰ λάμψεως.

Στιλβηδών, όνος, ἡ ταὐτὸν τῷ, στίλβη, ποίητ. Σουΐδ. καὶ Θέων εἰς Ἀράτου Διοσημ. ν'. 194.

Στιλβοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στίλβειν λάμπειν, ὑαλίζειν ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στιλβός, ή, όν (στίλβω). Ταὐτὸν τῷ, στιλπνός.

Στιλβότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στιλπνότης, Πλούταρχ εἰς Ἀλεξ. 57.

Στιλβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στιλβοποιέω, στιλπνόω Σκιλβόνω. Διοσκορ. ε'. 173. περὶ τοῦ Σαμίου λίθου. »Ὧ χρῶνται οἱ χρυσοχόοι πρὸς τὸ λευκαίνειν καὶ στιλβοῦν.« Πτρὰ τοῖς Ο' ἐν ψαλμ. ζ'. ταὐτὸν τῷ, πάλλω, κραδαίνω. »Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει,« διὰ τὸ λάμπειν καὶ ἀστράπτειν τὴν μάχαιραν ἐν τῷ κραδαίνεσθαι· διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, στιλβῶσαι, διὰ τοῦ, ἀπαστράψαι.

Στίλβω, Μλ. ψω. Λάμπω, ἀστράπτω, αὐγάζω, λαμπηδόνα πέμπω, ὑαλίζω· σπινθηροβολῶ, ἐπὶ σωμάτων λείων, ὁμαλῶν, γυαλισμένων, ἢ φωτεινῶν, κυρίως τε καὶ μεταφορ. Ἰλ. Γ, 392. »Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἰμάτιονα ἐλλαμπεν ὑπὸ κάλλους καὶ ἐνδυμασίας. Ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι »Στίλβειν κάλλεϊα, λέγεται ὁ ἀλοιφῇ τινι μυρεψικῇ γεγανωμένος τὴν ὄψιν· κυρίως λέγεται· »Στίλβειν ἐλαίῳα, ἐπειδὴ καὶ οἱ πλούσιοι ἤλειφον μετὰ εὐώδους ἐλαίου τά τε φορέματα, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν εἶπον »Στίλβειν«, καθόλου ἐπὶ τῆς λάμψεως καὶ καθαρότητος ἤτοι ὑαλίσματος τῆς ἐπιφανείας τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ σώματος, καὶ τῶν καθαρῶν καὶ λεπτῶν φορεμάτων, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ζ. 237. »Κάλλεϊ στίλβον καὶ χάρισι« καὶ ἐν Ἰλ. Σ, 596. »χιτῶνας εἵατ', εὔννητους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, ἔλλαμπον,

ὑάλιζον ὑπ' ἐλαίου, Ὁ Ἀριστοτέλ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χρωμάτων· »Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ· καὶ ἐπὶ ὕδατος· »Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον· καὶ ἀλλαχοῦ »Φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν ὅταν τὴν θάλατταν ῥάβδῳ τύπτῃ τις· καὶ ἐν τῷ περὶ Οὐρανοῦ β'. ἐπὶ ἀστέρων· »Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἐλίσσεται· ὅπερ αἴτιόν ἐστι καὶ τοῦ στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοὺς ἐνδεδυμένους, τοὺς δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν· ἐν δὲ τῷ περὶ χρωμάτων ὁρίζων τὴν λέξιν οὕτω φησίν· »Ἔστι δὲ τὸ στίλβον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότητος· »Στίλβειν ἀπό τινος, ἀπό τινος πάλιν λάμπειν, πάλιν φαίνεσθαι, ἀποστίλβειν, ἀντανακλᾶν, λαμβάνειν διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τὸ φῶς ἀπ' ἄλλου, Ἔτυμ. Ὀμ. 31, 11, 32, 5. (ἴσως συγγεν. τῷ. ἅλλω, τῷ δὲ, στέλλω, στλεγγίς, stella οὐμενοῦν 2) ὡς ἐνεργητ. φέρεται παρὰ Διοσκορ. 112. »Τὸ δὲ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον ὑγρόν, στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον, ἔνθα ὁ Ἑρ. Στέφανος »Στιλβοῖν ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ὡς ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. λέγει· »Στίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στιλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς.

Στίλβωμα, τό (στιλβόω). Τὸ ἐστιλβωμένον, τὸ στιλπνόν, γυαλιστερὸν γεγενημένον, σκλίβωμα. 2) τὸ εἶδον λάμψιν, ἢ τὸ χρησιμεῦον εἰς στίλβωσιν, ὡς παρὰ Διοσκορ. α'. 63. ταὐτὸν τῷ, στίλβωτρον.

Στίλβων, οντος, ὁ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοτλ. κόσμ. β'. 8. (Κατὰ Κικέρ. de nat. deor. 2. 20. οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οὗτος ὁ πλανήτης.) Ὁ Εὐστόθ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης. 2) παρὰ Συβαρίταις, νάνος· καὶ, σκώπαιος.

Στίλβωσις, εως, ἡ (στιλβόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στιλβόνειν, σκλιβόνειν, σκλίβωμα, τὸ ποιεῖν τι λάμπειν, ὑαλίζειν,

Στιλβωτής, οῦ, ὁ (στιλβόω). Ὅστις στιλβόει, σκλιβόει, γυαλίζει.

Στίλβωτρον, τό (στιλβόω). Ὄργανον, ἢ ὕλη, δι' ὧν στιλβοῦσι, σκλιβόνουσι, Διοσκορ. α. 33. περὶ τοῦ Σικυωνίου ἐλαίου· »χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στιλβότρῳ.

Στίλη, ἡ. Σταλαγμός, σταλαγματιά, σταλιά. 2) τροπικ. ὡς τὸ, στιγμή, τὸ ἐλάχιστον, τὸ βραχύτατον μέρος ἀπό τινος, »Οὐδ' ὅτον στίλην, οὔτε σταλιά, οὔτε τὸ παραμικρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 213.

Στιλπνός, ή, όν (στίλβω). Ἀστράπτων, λάμπων, στίλβων· λαμπρός, φωτεινός, ὑαλιστερός. Ἰλ. Ξ, 351. »—στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἕερσαι, στίλβουσαι, λαμπραί, φωτειναί· ἴδεν

Στιλπνότης, ητος, ἡ, = στιλβότης. Λάμψις, αὐγή, λαμπρότης· τὸ εἶναι τοῦ ἐστιλβωμένου ἢ φωτεινοῦ σώματος.

Στιλπνόω, ῶ, μέλ. ώσω (στιλπνός), = στιλβόω. Στίλβειν ποιῶ, λειαίνω, στιλπνὸν ποιῶ, λαμπρύνω, στιλβόω, σκλιβόω, Ἀρριαν. Ἐπικτ. 2, 8.

Στίλπω, ἄχρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, στίλβω, ἐξ οὗ στιλπιός, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, τέρπω τὸ τερπνός, καὶ ἐκ τοῦ θάλπω, θαλπνός.

Στίλπων, ωνος, ὁ, = στίλβων, 2.

Στίλψις, εως, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, λαμπρότης, τὸ στίλβειν, Σχόλ. Λυκόφρ. 294.

Στίμμι, εως, τό· ἴδε ἐν τῷ, στίμμις· ὅθεν

Στιμμίζω, μέλ. ίσω. Τῷ στίμμι βάφω, χρίω, τὰ ὀφρύδια ἢ τὰ βλέφαρα, ταὐτὸν τῷ, στιβίζω, Δημοκρ. λείψ. »Στιμμίσει τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς· Μέσ. »Στιμμίζομαι, τῷ στίμμι χρίομαι, χρίω, βάφω, γράφω μὲ τὸ στίμμι τὰ ὀφρύδιά μου, ἢ τὰ βλέφαρα.

Στίμμις, εως, ἡ, αἰτ. στίμμιν, ταὐτὸν τῷ, στίμμι, καὶ, στίβι. Κατ' Εὐστάθ. ἔστιν ἡ λέξις Αἰγυπτιακή. »Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφοιν, λέγει ὁ Ἴων παρὰ Πολυδ. ε'. 101. Κατὰ τὸν Πλίνιον (λς'. 6.) ἐστὶ τὸ stibium (τὸ στίμμι, στίβι) ἀκανθωτὸν ἢ ἰνῶδες, φυτόν, τὸ ὁποῖον καιόμενον καὶ εἰς κόνιν τριβόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, εὔχρηστον ἐστὶν εἰς τὸ βάφειν μαῦρα τὰ ὀφρύδια, καὶ τὰ βλέφαρα (ὀμματόφυλα διὰ τὰ γίνηται μὲ τοῦτο ἡ ὄψις ζωηροτέρα.) Ὁ Κύριλλος ἐν χειρογράφῳ λεξικῷ ἔχει· »Στίμμις, τὸ μέλαν χρῶμα, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ λεγόμενον χωλᾶν. »Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαύρατον, καὶ πλατυόφθαλμον· ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν κλῆσιν ἔλαχεν ἀπὸ τῆς χρείας, ἢ παρεῖχε τοῖς στιμμιζομένοις, μείζονας καὶ πλατυτέρους ποιοῦν φαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δὲ κυρίως τὸ, ἐν τῇ τῶν Γάλλων χημικῇ Oxide noir d'antimoine λεγόμενον, τὸ ὑπὸ τοῦ εἰς μέλαινα ἄσβεστον κεκαυμένου ἀντιμωνίου κατασκευαζόμενον. Ὁ Διοσκορ. ἐν ε'. 19. περιγράφει ἀκριβέστερον τὴν κατασκευὴν τούτου παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀντιμωνίου· παρ' Αἰγυπτίοις τὴν σήμερον λέγεται κοχὲλ, παρὰ δὲ Τούρκ. σουρμὰ, καὶ ραστήκ. Ἡ συνήθεια ἀντὶ τοῦ »Στιμμίζομαι· γράφω τὰς ὀφρῦς, ἤτοι τὰ ὀφρύδιά μου· λέγει· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπογεγραμμένη, κεχρισμένη, καὶ »Ὑπογράμματα, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ συνήθεια ἔτι τὰς ἐστιμμισμένας ὀφρῦς, γεγραμμένα ὀφρύδια λέγει.

Στίμμισμα, τό (στιμμίζω). Χάρισμα τῶν ὀφρύων διὰ τῆς στίμμεως, βάψιμον, τῶν ὀφρυδίων.

(Στίξ, ἡ), ἄχρ. ὀνομ. ἀντὶ τοῦ, στίχος, ἐκ τῆς ὁποίας σώζεται μόνον ἡ ἐνικ. γενικ. στιχὸς καὶ ἡ πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. στίχες, στίχας. Σειρὰ ἀράδα, ἐξαιρ ἀνδρῶν πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένων ἢ βαδιζόντων, στρατιωτικὴ παράταξις εἰς μάχην, καὶ στρατιωτῶν τάγμα, ἀδιόριστον τὸν ἀριθμόν, συνήθως ἡ πεντακοσιοστὺς στρατιωτῶν. »Στίχες ἀνδρῶν, ἀντὶ, ὀσπιστάωνα, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ὡσαύτως παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 170. Ἰλ. Β, 525. »Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες· ἡ ἐνικ. γενικ. κεῖται ἐν Ἰλ. Τ, 362. καὶ Π, 173. »Τῆς μὲν τῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, τῆς μιᾶς τάξεως, ἀπὸ τοῦ στείχειν, διὰ τὸ τῆς πορείας εὔτακτον, τὸ τάξει προϊέναι τὸ πλῆθος. »Κατὰ στίχας, ἢ ἐπὶ στίχαις, κατὰ τάξεις, σειράς, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 113. »Ἐπὶ (κατὰ) στίχας ἔρυξαν ἵππους· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ πεζῶν στρατιωτῶν, ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 326. καὶ »Στίχας ἡρώων καὶ ἵππων· ἐν γένει ἡ τάξις, ἐξαιρ. ἡ παράταξις μάχης, »Στιχὸς εἰμι διαμπερές, διαπερνῶ διὰ τῶν σειρῶν τῶν ἐχθρῶν, Ἰλ Τ, 362. ἔνθα ἡ γενικ. γενικῶς ἀντὶ τοῦ ἀορ. πληθ. Ἐν Ἐπιγράμ. φέρεται καὶ »Στίχες φυτῶν, ἃς ὁ Ξενοφ. »Στίχους δενδρωνα εἶπε. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. »Ὁρᾶς γε τὰς στίχας τῶν δε τῶν λαῶν; τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις. Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 680. »Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰώνα, εἰς τάξιν ἔφερεν. 2) ὁ στίχος, ἡ γραμμὴ· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὅμως εὐχρηστότερον τὸ, στίχος, τὸν ὁποῖον τύπον ὁ Ὅμρ. καὶ Ἡσίοδ. ἀγνοοῦσι· παρβ. καὶ στίχος, στόχος· συγγεν. τῷ, στείχω.

Στίξις, εως, ἡ (στίζω). Τὸ στίζειν, στιγμὰς ἢ στίγματα, ποικίλματα, σημεῖα ἔγκαυστα ποιεῖν διά τινες κεντητηρίου ἢ στιγέως. 2) παρὰ Γραμμ. ἢ διὰ στιγμῶν σημείωσις· ἴδε στίζω.

Στίον, τό, = στία.

*Στιπτός, ή, όν, καὶ στεπτός (στείβω, τὸ πατῶ). Κυρίως, στεμεῶς πατημένος· ὅθεν ἐν γένει, στερεῶς συντεθλιμμένος, στιβασμένος, πυκνωμένος, πεπιλημένος, πυκνός, στερεός. »Στιπτὴ φυλλάς, ταὐτὸν τῷ, στιβάς. »Ἄνθρακες στιπτοί, ἰδιαίτερόν τι εἶδος ἀνθράκων, παρὰ Θεοφρ. περὶ πυρός· καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἀχαρνανεῖς παρ' Ἀριστοφ. 180. ὡς ἀνθρακεῖς ἢ ἀνθρακοαῦσται καλοῦνται »Στιπτοί. (ἄλοι ἑρμην. ὀρθότερον τὸ, ἀνθρακες στιπτοί, διὰ τοῦ, πρίνιοι, σφενδάμνιοι, ἤγουν, στερεαί, γεροί.)

*Στίσδω, μέλ. στίξω, Δωρ. ἀντὶ, στίζω

Στῖφος, εος, τό (στείβω). Πᾶν τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν πεπυκνωμένως εἰς ἓν συνιστάμενον, πᾶν ὅ,τι συντεθλιμμένον καὶ πεπυκνωμένον ἐστὶ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ πυκνῶς συντεταγμένον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· τάξις πολεμικὴ ἢ στρατιωτικὴ, πλῆθος πεπυκνωμένον, σύστημα, τάγμα, φάλαγξ, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 1. »Στῖφος ἱππέων, συντεταγμένων· καὶ ἐν. §. 25. »Προυκίνηταν τὸ στῖφος. »Οἱ βάρβαροι οὐδὲν ἔτι στῖφος ἐποιήσαντο, Ἡρόδ. 9, 57. Αἰσχ. Περσ. 20. »Νεῶν στῖφος, 364. »Στῖφος ποιήσασθαι, σχηματίσαι τετράγωνον, εἶδος τετραγώνου, carré, Ἡρόδ. 9, 70. (τὸ, στίφος, μετὰ βραχέος Ἰῶτα, εὕρηται μόνον παρὰ Γρεμματ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμαρτημ.)

*Στιφράω, = στιφρόω, ἀμφ.

Στιφρός, ά, όν (στείβω, στίβω, στιβαρός, στιβρός, στίπτω, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. stipo, καὶ stipatus). Πυκνῶς συντεθλιμμένος, συντεταγμένος, συμπιεσμένος, στιβασμένος, ὅθεν πυκνός, στερεός, σκληρός, πεπηγώς, εὐπαγής· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ στερεᾶς κράσεως σώματος, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 596. 604. ὡς καὶ ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 30. »Κώλια στιφρά, κεῖται, δηλ. μυώδη, εὔσαρκα, κρέας πολὺ καὶ σκληρὸν ἔχοντα, Ἀδριανὸς »Σκέ) η εὐπαγῆ ἔχει. (πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ στρυφνός· ἔστι δὲ κυρίως ἰσοδύναμος τῷ, στιβαρός, καὶ ἐντεῦθεν, στιβρός, στιφρός, στυφελός, στυφνός, στυφρός, στρυφνός, στριφνός, Ruhnk. Τίμ. σελ. 237.) ὅθεν

Στιφρότης, ητος, ἡ. Στερεότης, πυκνότης, σκληρότης, Ἀδήν. ιγ'. σελ. 570.

Στιφρόω, ῶ (στιφρός). Στιφρὸν, ὁ ἐστι, πυκνόν, στερεόν, σκληρόν ποιῶ. Παρ' Ἀθην. δὲ ἐν ζ'. σελ. 323. ἀναφέρεται ὁ σχηματισμὸς »Στιφράω. »Τὰ ὠά ὁ ἄρρην (τῶν σηπιῶν) πορακλουθῶν καταφυσᾷ καὶ στιφρᾷ, πυκνοῦσθαι καὶ στερεοῦσθαι ποιεῖ αὐτά.

Στιχαδικὸν ὄξος· καὶ στιχαδίτης οἶνος, παρὰ Διοσκορ. ε'. 52 καὶ 53. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, στοιχαδικὸν, καὶ, στοιχαδίτης.

Στιχαοιδός, ὁ, ἡ (στίχος, ἀοιδός). Ὁ στίχους ἄδων, ψάλλων, στίχων ἀοιδός, ποιητής, Ἀνθολογ.

Στιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στίχος. 2) εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδύματος.

Στιχάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στίχος, ἀράδα. 2) ἀντὶ τοῦ, στοιχάς· ἡμαρτημένη μέντοι ἡ ἀνάγνωσις.

Στιχάω, ῶ (ἄνευ μέλ., στείχω, στίχες, στίχος). Βάλλω κατὰ σειράν καὶ ἐν παρατάξει· συνηθ. κατὰ μετ. διήθ. στιχάομαι, περιπατῶ, στρατεύω κατὰ σειράν, ἐν παρατάξει, ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, πολλάκις ἐν Ἰλ., ἔνθα ὅμως εὕρηται μόνον τὸ γ' πρόσπ. πληθ. τοῦ ἐνικ. παρατ. ἐστιχόωντο· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα πλέουσι κατὰ σειράν καὶ πολλὰ ὁμοῦ διηρημένα, Ἰλ. Β, 516. 602. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, στείχω, ὑπάγω, βαδίζω, Ὀρφ. λίθ. ζ'. 6. Ἄρατ. 191.

*Στίχες, ων καὶ, ποιητ. πληθ. ὀνομαστ. τοῦ στίξ· ὅρα τοῦτο.

Στίχη, ἡ, = στίχος, ἀμφ.

Στιχηδόν, ἐπίρ. (στιχάω). Κατὰ στίχον, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ

τοῦ, κατὰ στίχον στῆσαι· ἔτι δὲ ἀπὸ στίχον στίχον, ἑνὸς συγγράμματος ἢ ποιήματος.

Στιχήρης, εος, ὁ, ἡ, = στιχηρός, Δαμάσκ.

Στιχηρός, ά, όν, καὶ ἐπίρρ. -ρῶς (στίχος). Εἰς στίχον, εἰς ἀριθμόν, εἰς τάξιν ἢ κατὰ τάξιν βαλμένος, διῃρημένος, ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως· ἐξαιρ. γεγραμμένος εἰς στίχους, ἐπὶ ποιήματος.

Στιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στίχος.

Στιχίζω, μέλ. ίσω. Εἰς στίχον ἢ κατὰ στίχον ἀραδιάζω, διατάττω, ἢ βάλλω τι εἰς στίχους, στιχουργῶ.

Στίχινος, ίνη, ινον (στίχος). Ἐκ σειρᾶς στίχων συνιστάμενος, κωμ. ἐν ταύτῃ τῇ φράσει, »Θάνατος στίχινος«, θάνατος, προξενηθεὶς ἀπὸ κακοὺς στίχους, Ἐπιγράμ. Λουκιλ. 78, 4.

Στιχιστής, οῦ, ὁ (στιχίζω). Ὁ εἰς στίχους γράφων, ποιητής, στιχουργός, Τζέτζης εἰ. Λυκόφρ. 425. νεωτ. Λ.

*Στιχογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Διὰ στίχων γράφων.

Στιχολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἀπαγγέλλω στίχους. 2) συνάζω στίχους· ὅθεν

Στιχολογία, ἡ. Τὸ στίχους λέγειν, ἀναγινώσκειν· καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λέγεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν στίχων ἢ τῶν ῥητῶν τοῦ ψαλτηρίου. 2) ἡ τῶν στίχων συλλογή.

Στιχομυθέω, ῶ (μῦθος). Στίχον ἀντὶ στίχου λέγω, ἢ ἀπὸ στίχον εἰς στίχον ἀποκρίνομαι, ὅ ἐστιν, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ στίχων, πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, καὶ αὐτὸς πάλιν ἀποκρίνεταί μοι μὲ στίχους· ἢ κατὰ σειρὰν, ὅλον ἕνα διηγοῦμαι· ὅθεν

Στιχομυθία, ἡ. Τὸ στιχομυθεῖν, τὸ λέγειν ἐξῆς ὅθεν, ἀπὸ μνήμης ἀπὸ στίχον εἰς στίχον διὰ στίχων διάλογος, ὁ τρόπος τοῦ λέγειν καὶ ἀποκρίνεσθαι διὰ στίχων, Πολυδ. δ'. 14. »Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν«.

*Στιχοποιΐα, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν· ἢ τῶν στίχων ποίησις· ποίημα διὰ στίχων. 2) καταφρονητικῶς ἀντὶ, ποίησις, κακὴ στιχουργία, παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν, »Μετεπέμψατο δ' ἄν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν« ἐκ τοῦ

Στιχοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Στίχους πιών. 2) οὐσ. καταφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς κακός.

Στίχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρά, ἀράδα ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ὅθεν σειρά, ἀράδα δένδρων, ὅ ἐστι, κατὰ τάξιν ἢ κατὰ σειράν, κατὰ μῆκος εἰς τὴν γραμμὴν, ἐφεξῆς πεφυτευμένων· Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 21. »Ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, δι' ἴσου πεφυτευμένα«. β) ταὐτὸν τῷ, στῖξ, τάξις στρατιωτῶν, ἢ πλῆθος, σύστημα στρατιωτικόν· οἱ κατὰ τάξιν ἱστάμενοι στρατιῶται, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 5. »Στίχοι εἰττήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ«, ἔνθα ἄλλοι »Στῖχοι« γράφουσι. γ) παρὰ ποιηταῖς, ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττον ἐστὶ τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων, Ἡφαιστ. η', σύνθεσις συλλαβῶν καὶ λέξεων, ὁηλοτικὴ συμμετρίας καὶ μεγέθους. δ) εἰς τὰ βιβλία λέγεται ἡ ἀράδα τῶν λέξεων. (παρβ. στῖξ, στόχοι καὶ στοῖχος.)

*Στιχός, τῆς, γενικ. τοῦ ἀχρ. στῖξ.

Στιχουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (στιχουργός). Στίχους ποιῶ, Εὐστθ. ὅθεν

Στιχούργημα, ατος, τό. Ὁ πεποιηρένος στίχος· ἢ τὸ διὰ στιχουργίας ποίημα, Σχόλ. Λυκόφρ. 324.

Στιχουργία, ας, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν, ἢ τῶν στίχων ποίησις, Σχόλ. Λυκόφρ.. 817.

Στιχουργός, ὁ, ἡ (στίχος, ΕΡΓΩ). Στίχους ἐργαζόμενος, ἤτοι ποιῶν· ὅστις κάμνει στίχους. (Τόμ. γ'.)

(Στίχω), ὑπὸ τῶν Γραμματ. ἐπινοηθὲν ἄχρ. πρωτότυπον τοῦ στείχω.

Στιχωδός, ὁ, συναλ. ἀντὶ, στιχοειδός, Σχολ. Πινδ. Νέμ. β'. 1.

Στιχώδης, ες, ὁ, ἡ (στίχ, στῖον, εἶδος). Πλήρης πετριτζῶν, εἶναι αἱ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ κατὰ τὰς ὀχθας· ἐν γένει, πετρώδης, σκληρός· ἴδε στία.

Στλεγγίδιον, τό, καὶ σπανιώτ. στελγίδιον, ὑποκορ. τοῦ στλεγγίς.

*Στλεγγιδολήκυθος, ὁ, ὡς τό, ξυστρολήκυθος. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις φέρει κατόπιν τοῦ αὐθέντου εἰς τὸ λουτρὸν ἢ ἐκ τοῦ λουτροῦ τὴν στλεγγίδα καὶ τὸν λήκυθον.

*Στλεγγιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στλεγγίδας ποιῶν, χαλκεύων, ὡς τό, στλεγγοποιός, Φώτ. καὶ Ἀ. Βεκκ. α'. σελ. 303.

*Στλεγγίζω, μέλ. ίσω, καὶ σπανιώτ. στελγίζω (στλεγγίς), ὅρα στελγίζω.

*Στλέγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στλεγγίς. 2) τὸ κτένιον καὶ ἡ ξύστρα τῆς σκάφης. ὅρα στελγίς.

*Στλεγγίς, ίδος, ἡ, = τῷ σπανιωτ. στελγίς Ξύστρα κ. τ. λ ὅρα στελγίς.

*Στλέγγισμα, ατος, τό (στλεγγίζω), = τῷ σπανιωτ. στέλγισμα, ὅπερ ὅρα.

*Στλέγγιστρον, τό (στλεγγίζω), καὶ σπανιωτ στέλγιστρον = στλεγγίς.

*Στλεγγοποιός, ὁ, ἡ, = στλεγγιδοποιός, ἐκ τοῦ

Στλέγγος, τό, ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, στλεγγίς.

Στοά, ᾶς, ἡ (ἵστημι), καὶ σὺν τῷ ι. Στοιά, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 672. καὶ 680. ὅθεν τὸ, περίστοιον, καὶ συνᾶς περίστωον, ἀφ' οὗ τό, στοῖκοι, καὶ στωϊκοί. Κυρίως λέγεται ὁ στύλος, ἐξαιρέτως δὲ λέγεται οἰκοδομή τις ἐπιμήκης, ἱσταμένη ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐπὶ στύλων, μετὰ καμάρων καὶ θόλων, ὑποκάτω τῆς ὁποίας περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ὡς παρὰ Γάλ. portique καὶ galerie λεγόμενον, Ξενφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐξαιρέτως στοά, ἡ, ποικίλη, ἡ, ποικίλη στοά, ἡ μετὰ διαφόρων ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου ζωγραφιῶν πεποικιλμένη, ἐν ᾗ ἐδίδασκεν Ζήνων ὁ Κιτιεὺς καὶ οἱ αὐτοῦ ὁπαδοί, καὶ, ἐντεῦθεν »Οἱ ἐκ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι«, καὶ, στωϊκοὶ ἐκλήθησαν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Κωμικῶν καὶ »Στόακες« ἐκαλοῦντο. 2) = ταμιεῖον, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 14. »Στοαὶ καρποῦ βαίβειόν τε νάματος«, ταὐτόν ἐστι τῷ, ταμεῖα, Ὁ Φώτ. ἑρμην τό, στοαί, διὰ τοῦ, ταμεῖα πάρτμήκη, ἤγουν μακρυλαὶ ἀποθῆκαι, καμάραι (κελλάρια, μαγαζιά)· οὕτω καὶ Ἀρριαν. ἐν ἀναβ. Ἀλεξ. α'. 23. »Καὶ τὰς στοάς, ἐν αἷς τὰ βέλη αὐτοῖς ἀπέκειτο· οὕτω καλεῖ ὁ Παλλάδιος καὶ τοὺς οἰνεῶνας, ἤτοι τὰς οἰνοθήκας. 3) ὁ Πολύβ. ἐν α'. 48. καλεῖ οὕτω καὶ μηχανήν τινα πολεμικὴν κατὰ τὰς πολιορκίας, ἥτις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Vinea ἐκαλεῖτο· εἶχε δὲ αὕτη 8 ποδῶν ὕψος, 7 πλάτους καὶ 16 μήκους, ὑπὸ ἐλαφρῶν ξύλων κατεσκευασμένη, ἄνωθεν ἐσκεπασμένη, καὶ διὰ τροχῶν ἐπὶ τὰ πρόσω φερομένη, καὶ προσεκολλᾶτο τῷ τείχει· καὶ τότε οἱ ὑπ' αὐτὴν κεκρυμμένοι διετρύπουν τὸ τεῖχος. Παρβ. στοιά, καὶ, στωά.

Στόαξ, ακος· καὶ πληθ. στόακες, οἱ, ἐκαλοῦντο πρὸς καταφρόνησιν οὕτως ὑπὸ τῶν Κωμικῶν οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι, Ἑρμίας παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 563. Meineke Μένανδρ. σελ. 161.

Στοβάζω, μέλ. άσω, = στοβέω, Ἠτύχ. ἐκ τοῦ

*Στόβασμα, τό. Τὸ ὑβρίζειν, λοιδωρεῖν.

*Στοβέω, μέλ. ήτω. Ὑβρίζω, λοιδωρῶ· ἐκ τοῦ

*Στόβος, ὁ, ἀντὶ, στόμφος, ὅρα τοῦτο. 2) = φλυαρία, μεγαλορρημοσύνη, Λυκόφ. 395.

*Στοιά, ἡ, = στοά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 676. 684. 686. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 421, ἀ.δ' οὐ ὁ Βρύγιος ἀδίκως καὶ παραλόγως γράφει, στωά.

*Στοιβαδεύομαι, μέλ. εύσομαι, ὡς τό, στιβαδεύομαι.

Στοιβάζω, μέλ. σω (στοιβή). Συνάγω, συντίθημι, ἐπισωρεύω, σωρηδὸν τίθημι, στοιβασίαν ποιῶ, στουπόνω, γεμίζω. »Σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθει«. Λουκιαν. »Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ« καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδ. (ἐν ἀ. 179.) λέγει· »Διὰ δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες«, μεταξὺ τῆς ἐν τῷ κτίζειν στοίβης τῶν πλίνθων παρενέβαλον καὶ πλέγματα καλάμων, παρβ. διαστοιβάζω· καθόλου δὲ σημαίνει τό, ἐπισάττω, εἰς τάξιν βάλλω.

*Στοιβάς, άδος, ἡ, = στιβάς, ἀμφ.

Στοιβασία, ἡ (στοιβάζω). Τὸ στοιβάζειν, παραγεμίζειν, συμφορεῖν, συναγωγή, ἐπισώρευτις.

Στοιβάσιμος, ὁ, ἡ (στοιβάζω). Ἐστοιβασμένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς στοιβασμόν.

Στοιβασμός, ὁ (στοιβάζω), ταὐτὸν τῷ, στοιβασία. Ἡ πρᾶξις τοῦ στοιβάζειν, Νικήτ. Χρον. ς'. 3.

Στοιβαστής, οῦ, ὁ (στοιβάζω). Ὅστις στοιβάζει, Γλωσ. Στεφ

Στοιβέω, ῶ, = στοβέω, ἀμφ. ὅθεν τό »Ἐπεστοιβέεσκον«, παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 1725, ἐλοιδώρουν, ἐχλεύαζον, ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἐπεστομέεσκον ἔχουσι· ἴδε ἐν τῷ, στόμφος.

Στοιβή, ἡ (στείβω.). Συνήθ. εἶδος φυτοῦ ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ, φλεώς, λέγεται, οὗ τινος τὰ φύλλα εὔχρηστα εἰσὶν εἰς στοιβάδας, ἢ εἰς τὸ καλύπτειν, γεμίζειν, σάττειν καὶ στυπόνειν τὰς ὀπὰς, τρύπας τῶν ἀγγείων, ἢ εἰς τὸ παραγεμίζειν τὰ προστκεφάλαια, τὰ σάγματα τῶν ἀχθοφόρων ζώων κ.τ.τ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. α'. »Τὰ δὲ παρὰ τὴν ἄκανθαν, ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ οἰνωνός, καὶ ὁ τρίβολος, καὶ ὁ φλεώς, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήνα«. Τιβέριος δὲ ἐν τοῖς ἱππιατρικοῖς λέγει. »Στοιβή, ἐστὶ φλοιός (γρ. φλεός), ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς νωτοφόροις ζώοις« ἡ συνήθεια τοῦτο, ῥαγάζιον, λέγει. Παρὰ Διοσκορ δ'. 12. ἡ φυλλάκανθος πιμπινέλλα, Poterium spinosum, Λιν. Τὰ φύλλα τούτου μετεχειρίζοντο καὶ ὡς σκοῦπαν. 2) μεταφορ. λέξις εἰς ἀναπλήρωσιν, διὰ μπάλωμα, ἀναπλήρωμα, διακόλλημα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1179. 3) = στοιβασία, τὸ στουπώνειν, γεμίζειν ἕως ἐπάνω, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ στοίβα, ἢ κατὰ τάξιν ἐπισώρευσις, σύνθεσις, τρακάδα, καὶ ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις εἰς τοῦτο. (ἡ γραφὴ, στοίβη, περοξυτόνως, εἶναι ὀρθὴ, Ἀρκάδ. σελ 104, 14.) ὅθεν

Στοιβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στοίβης εἶδος ἔχων, καὶ, ἀραιός, σπογγώδης, Ἀλεξαν. Ἀφροδ. »Στοιβοειδὴς ὕπατος καὶ σπληνὸς σάρξ«.

Στοίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοά. Μικρὰ στοά.

Στοιχαδικός, ή, όν, καὶ στοιχαδίτης, ου, ὁ, θηλ. στοιχαδῖτις, ιδος, ἡ. Εἰς στοιχάδα ἀνήκων, ἢ μετὰ στοιχάδος ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος· ὅθεν »Στοιχαδίτης οἶνος«, ὁ μετὰ στοιχάδος κατεσκευασμένος· οὕτω καὶ, »Στοιχαδικὸν ὄξος«. Διοσκορ. ε'. 52. (γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, ἀλλ' ἡμαρτημένως.)

Στοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοῖχος. Μικρὸς στοῖχος, (συγχέεται μετὰ τοῦ, στιχάριον.)

Στοιχάς, άδος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Κατὰ σειρὰς, ἢ στίχους, γραμμὰς ἱσταμένος ἢ κείμενος, ἀραδισμένος, ὅθεν α) παρὰ Σόλωνι »Ἐλάαι στοιχάδες«, αἵ τινες οὐκ ἦσαν ἠγιαταμέναι, ἢ τὰ δένδρα αὐτῶν οὐκ ἦσαν κατὰ στοῖχον, εἰς τὴν ἀράδα φυτευμένα. Ὁ Δημοσθένης φαίνεται κατὰ τὸν Ἁρποκρατίωνα, ὅτι ταύτας »Περιστοίχους« καλεῖ, κατὰ Νικοστρ. »Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων ἐκάλεσεν«, τὰς κύκλῳ θηλ.

περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας· ἀντίκειτ. τῷ, »ἐλάαι μικραίαι, ἠγιατμέναι. »Στοιχὰς ἄμπελος, ἡ, γῆν, ἡ κατὰ στοίχους πεφυτευμένη, Πολυδ. ζ'. καὶ Εὐστάθ. β) »Αἱ στοιχάδες», συνυπακ. τοῦ, νῆσοι, νησία τινὰ κατὰ εἰρὰν, οὐ μακρὰν Μασσηλίας, ὡς τὸ, Κυκλάδες, Σποράδες κ.τ.τ. 2) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 31. Πλίν. κη'. 12. Lavandula stoechas, Linn. (ἐνίοτε γρ'ῳ. καὶ διὰ τοῦ, ι, στιχὰς, πλὴν ἡμαρτημένως.)

Στοιχειακός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. στοιχειακῶς (στοιχεῖον), ταὐτὸν τῷ, στοιχειώδης· ἢ ὁ μετὰ στοιχείων ἢ κατὰ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι πρώτας ἀρχὰς, ἢ μυστικὰ σημεῖα, ἢ ἀρχικὰ γράμματα, ἢ κατὰ τὸ ἀλφάβητον γεγραμμένος, σημειωμένος, κατεσκευασμένος, διδαγμένος.

*Στοιχειαταί, οἱ, ὠνομάζοντο οἱ Γραμματικοὶ, οἱ ἐφευρεταὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ τόνου, Göttl. Θεοδοσ. σελ. 208. ἐκ τοῦ

Στοιχεῖον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στοῖχος· ἀμφότερα δὲ σημαίνουσιν ἓν ὀρθῶς ἱστάμενον ξύλον (στύλον ἢ στάλικα), ὃ κρατεῖ καὶ ἀνέχει τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, καθὼς ὁ Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Σουΐδ ἐν λέξει »Περιστοιχίζεται» ἔχουσι. »Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστάσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους, καταπετανύοντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγει τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ· καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. »Στοῖχοί εἰσιν αἱ λεγόμεναι στάλυκες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίστασι. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 10. καὶ 21. »Ὅπου δ' ἂν ᾖ μαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι, στοιχεῖον ἑαυτῷ, καὶ ἀπὸ τούτου συνείρειν· σημαίνει ἄρα τὸ ἐν τῇ σύνηθείᾳ, παλούκιον (πάσσαλος) καὶ σταλίκιον, λεγόμενον. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ, στόχος, ὃ σημαίνει τὸν εἰς ὡρισμένον τι μήκους διάστημα τιθέμενον σκοπὸν, πρὸς ὃν τοξεύειν τις ἢ τυφεκίζει (σημάδιον). Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ »Στοιχεῖον» εἰς τὸ ὡροσκόπιον, ἢ εἰς τὸν σκιαθήρα, ἡλιακὸν ὡρολόγιον, δηλ. στύλος τις πεπηγὼς, ἢ ὀρθῶς ἱστάμενος, οὗ τινος τὸ μῆκος ἀποδεικνύον τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς, δηλοῖ καὶ διορίζει τὰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ἀνάβασιν καὶ καταβάσιν τοῦ ἡλίου· ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία σκιὰ τοῦ ὡροδείκτου καλεῖται παρ' Ἀριστοφάν. (Ἐκκλησ. 652.) «Δεκάπους στοιχεῖον», ὡς σημεῖον οὖσα τῆς ὥρας ἢ τοῦ καιροῦ τοῦ δείπνου. Ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει· »Στοιχεῖον, σκιὰ — ἢ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντου· καὶ ὁ Πολυδ. ἐν ς'. 8. »Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν· καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰς δεκάπους τὸ στοιχεῖον εἶναι. 2) στοιχεῖον λέγεται καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, καθὸ πρώτιστον, ἀπλούστατον συστατικὸν μέρος τοῦ λόγου, καὶ κυρίως ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἐκφωνεῖται, τοὐναντίον δὲ τὰ γράμματα, ἐφ' ὅσον αὐτὰ ἐγράφοντο, ἐλέγοντο ἁπλῶς, γράμματα, ἢ καὶ, γραμμάτων στοιχεῖα· μετήνεκται δὲ ἡ σημηνσ. αὕτη ἀπὸ τῆς κατὰ τάξιν ἤτοι κατὰ στοῖχον στάσεως τῶν γραμμάτων· καθὼς καὶ Διονύσ. ὁ Θρᾷξ εἶπε· »Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράματα, διὰ τὸ ἔχειν στοιχεῖον τινα καὶ τάξιν, τὰ ἐποῖα μετὰ ταῦτα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα, ἀποτελοῦσι τὰς συλλαβὰς καὶ λέξεις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτωνι (εἰς Θεαίτ. 141.) φέρεται· »Τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωττόνων καὶ μικρὸν κατωτέρω, σελ. 202. Ε. »Τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖα τε καὶ συλλαβάς· καὶ πάλιν· »Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα». Ἐξ ἐναντίας δὲ πάλιν βλέπομεν, ὅτι ὅπου ὁ Πλάτων (αὐτόθι) μεταχειρίζεται τὴν μεταφορικὴν τούτου σημασίαν, προστίθησι καὶ τὸ, ὥσπερ· οἷον »Τὰ μὲν πρῶτα οἱαπερεὶ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα, καὶ τ' ἄλλα». Ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη (ἐν Ποιητ.) εἶπε· »Στοιχεῖον ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος· καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (περὶ Συνθέσ. ιθ'.) παρομοίως »Στοιχεῖα φωνῆς» λέγει, τὰ πρῶτα καὶ συστατικὰ μόρια τῆς φωνῆς ἤτοι τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, τοῦτέστι, τὰ μοναδικὰ γράμματα, ἐν ὅσῳ αὐτὰ μοναδικῶς ἐκφράζονται διὰ τοῦ στόματος· γράμματα δὲ, τὰ γεγραμμένα, ὅ ἐστιν, ὅταν τὰ σημεῖα αὐτὰ γραφῶσιν. »Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα, καὶ γράμματα· γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαί εἰσι· στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρῶτον, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταῖον». παρομοίως διακρίνουσι καὶ οἱ ἀκριβέστεροι Λατῖνοι, π. χ. ὁ Πρισκιανὸς, τὸ, elementa ἢ elementa litterarum καὶ, litterae. »Κατὰ στοιχεῖον», κατὰ τὴν σειρὰν ἢ ἀκολουθίαν τῶν γραμμάτων, κατ' ἀλφάβητον. β) μεταφορ. στοιχεῖα, τὰ πρώτιστα καὶ ἁπλούστατα συστατικὰ μόρια, Πλάτ. ὡς καὶ καθ' Ἡσύχιον λέγεται στοιχεῖον, πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερές· ἢ πᾶν τὸ ἀρχικὸν καὶ πρώτιστον μόριον, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν μικτῶν σωμάτων. Ὁ Γαληνὸς (ὅρα Ἰατρ.) ὁρίζει τὴν λέξιν ὥτωσί· »Στοιχεῖον ἐστὶν, ἐξ οὗ πρώτου καὶ ἁπλουστάτου τὰ πάντα γέγονε, καὶ εἰς ὃ ἁπλούστατον τὰ πάντα ἀναλυθήσεται». Οἱ φυσικοὶ ἐιάλεσαν παρομ. »Στοιχεῖα (τοῦ κόσμου)», τὰ ἁπλούστατα καὶ προκαταρκτικὰ μόρια, δι' ὧν συντίθεται ἓν σῶμα, καὶ τὴν ὕλην τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς κτίσεως, ἐξ ὧν ὁ Ἐμπεδοκλῆς κατὰ πρῶτον τέσσαρα ἐδέχθη, ἃ καὶ ῥιζώματα, ἐκάλεσε. »Τέσσαρα τῶν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε· πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖαν, ἠδ' αἰθέρος ἄπλετον ὕψος. Ἐκ γὰρ τῶν, ὅσα τ' ἦν, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσσα τ' ἔατινα, Κλήμ. Στρωμ. ς'. Παραπλήσια τούτοις φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ ἀρέσκ. Φιλοσ. α'. 3. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Φυσικ. 362. καὶ Διογ. Λαερ. η'. 76. καὶ ἐνθένδε ὁ Ἐμπεδ. ὡς καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, ἔλεγεν· »Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσιος ῥιζώματ' ἔχουσαν». — Συχνάκις συγχέεται ἡ λέξις »Στοιχεῖα» μετὰ τοῦ, »Ἀρχαῖα», ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο σημαίνει κυρίως, τὰς πρώτας εἰδικὰς καὶ μορφωτικὰς αἰτίας τῆς πλάσεως τῶν πραγμάτων. γ) ἐξαιρέτ. οἱ Γεωμέτραι καλοῦσι »Στοιχεῖα» τὰς γραμμὰς, τὰ σημεῖα, τὰ ἐπίπεδα κ. τ. τ. καθὼς καὶ ὁ Φιλόπονος Ἰωάννης λέγει· »Στοιχεῖα ἐστὶ τοῦ γεωμέτρου, γραμμαὶ, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι κ.τ.τ.» Οἱ Λογικοὶ καλοῦσι παρομοίως »Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων», τὴν τοπικὴν τῶν συλλογισμῶν. — Καθόλου δὲ λέγεται »Στοιχεῖον» πᾶσα προκαταρτικὴ ἀρχὴ καὶ ὕλη ἑκάστης ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως, ἐξαιρ. κατὰ πληθ. οἱ πρῶτοι κανόνες, τὰ πρῶτα θεμέλια, καὶ ἡ προπαρασκευὴ διδασκαλίας καὶ τέχνης τινός, τὰ πρῶτα αἰτήματα, καὶ αἱ πρῶται καὶ σαφέσταται ἀληθειαι ἑκάστης γνώσεως, ὡς τὸ παρὰ Λατ. elementum καὶ principium. Ἰσοκράτ. πρὸς Νικοκλ. »Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας» καὶ Ἀριστοτ. πολιτ. α'. »Τὸ νόμισμα, στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστίν, θεμέλιον, ἀρχὴ, βάσις καὶ σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς. Ὁ Ἰσοκρ. ἐν Ἐπιστ. ς'. εἶπεν ἔτι »Στοιχεῖον» καὶ τὸ, δίδαγμα, τὸ μεστὸν ἀξιωμάτων καὶ ἀληθειῶν· διατύπωσις. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς συγγρ. λέγεται »Στοιχεῖον» ἡ εἰκὼν, ἡ μορφή τινος, ἐξαιρετ. ζώδιον, ὡς »Στοιχεῖα οὐράνια», τὰ σημεῖα, ζώδια τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ τὸ φάντασμα, τὸ τέρας, τὸ πνεῦμα ἢ ὁ ἴσκιος νεροῦ τινος

Στοιχειόω, ῶ, μέλ. ώσω (στοιχεῖον, 2 γ.). Τὰς πρώτας ἀρχὰς, τὰ στοιχεῖα ἐπιστήμης τινὸς ἢ τέχνης διδάσκω. Μέσ. στοιχειοῦμαι, τὰ τρῶτα στοιχεῖα διδάσκομαι, ἢ καθ' Ἡσύχ. κατὰ τάξιν διδάσκομαι.

Στοιχειώδης, εος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. στοιχειωδῶς (εἶδος). Εἰς τὰ στοχεῖα ἀνήκων, elementiere, Ἀριστοτ. μεταφυσ α'. »Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν δόξειε στοιχειωδέστατον πάντων, γῆν. Διογ. Λαέρτ. εἰς Ζήν. »Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς». Στοιχείωμα, τό (στοιχειόω). Στοιχεῖον, ἀρχὴ προκαταρκτικὴ· καὶ πρώτη διδασκαλία, προπαίδευμα. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀστρονόμοις ἐλέγοντο, στοιχειώματα, τὰ δώδεκα σημεῖα, ζώδια τοῦ Ζωδιακοῦ· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στοιχειωματικῶς· ὅθεν

Στοιχειωματικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, στοιχειώδης. Εἰς στοιχείωμα ἀνήκων. 2) εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων »Στοιχειώματα», τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου· καὶ οἱ γενεθλιολόγοι »Στοιχειωματικοί», διὰ τὸ ἐκ τῶν ζωδίων τεκμαίρεσθαι τὴν γέννησιν τοῦ παιδὸς, εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ.

Στοιχείωσις, εως, ἡ (στοιχειόω). Ἡ εἰς τὰ στοιχεῖα, ἤτοι εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἀρχὰς διδασκαλία, προπαίδευσις, προπαίδεια, διατύπωσις, ἢ ἡ πρώτη μάθησις· ἢ κατὰ Γαληνὸν (ὅρα Ἰατρ.) »Στοιχείωσις ἐστὶν ἡ τῶν αὐτῶν κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡσαύτως διδασκαλία· οἱ δὲ οὕτως· »Στοιχείωσις ἐστὶν ἀπὸ στοιχείων ἐπὶ τὸ τέλος εἶδος».

Στοιχειωτής, οῦ, ὁ (στοιχειόω). Ὁ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς τρώτας ἀρχὰς ἐπιστήμης τινὸς ἢ γνώσεως διδάσκων. Καλεῖται οὕτω ἐξαιρέτως ὁ Εὐκλείδης, διὰ τὰ μαθηματικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα

Στοιχειωτικός, ή, όν. Εἰς τὸν στοιχειωτὴν ἢ εἰς στοιχείωσιν ἀνήκων, στοιχειωματικός.

Στοιχέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος). Κατὰ στοῖχον, κατὰ τάξιν, πλησίον ἀλλήλων ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου ἵσταμαι, ἢ βαδίζω, πορεύομαι, ἕπομαι· τεταγμένος εἰμὶ ἐφεξῆς κατὰ βάθος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁ Πολυδ. α'. 127. ἔχει· »Τὸ ἐφεξῆς εἶναι κατὰ βάθος, στοιχεῖον καλεῖται· ἅς τις καὶ ἐν ἡ. 105. ἔχει τὸν ὅρκον τοῦ Ἀττικοῦ πολίτου· »Μηδ' ἐγκαταλιπεῖν τὸν παρατάτην, ᾧ στοιχοίην, εἰς ὃν ἐν τῇ παρατάξει τῆς μάχης πλησίον κατὰ τάξιν ἵσταται. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 11. »Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα πέσθωσα, κατὰ τάξιν, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου· οὕτω καὶ ἐν Ἱππαρχ. ε'. γ. »Δεκάδας στοιχούσας, μία δεκὰς κατόπιν τῆς ἄλλης ἕπεσθαι, δηλ. εἰς τὴν ἀρίδα κατὰ μῆκος· ἐξαιρ. εὐχρ. ἐπὶ χορευόντων, ἀντὶ τοῦ ἵστασθαι κατὰ τὸν χορὸν πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μίαν σειρὰν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 647. μεταφ. φέρομαι, πράττω· καὶ μετὰ δοτικ. ἐφαρμόζομαι, συμφωνῶ, συνοίνω, συγκατατίθεμαι, συνευδοκῶ, π. χ. »Ταῖς πλείσαις γνώμαις στοιχεῖνε», Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ς'. 65. οὕτω καὶ Πολύβ. κη'. 5. καὶ 60. καὶ Παῦλ. Ἀπόστ. οὕτω καὶ Μουτώνιος παρὰ Στοβ. »Συστυχεῖν τῷ Σωκρατοῦς λόγῳ· καὶ ἐντεῦθεν »Στοιχεῖν μιᾷ γυναικί», ἀντὶ τοῦ ἀρέσκεσθαι, ἀρκεῖσθαι, συζῆν, εἶναι εὐχαριστημένον· καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαι, se servir de.. ὡς παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. α'. σελ. 93. 10. »Τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες», ἀντὶ τοῦ χρώμενοι· καὶ Γρηγ. Ναζιανζ. »Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες».

Στοιχηγορέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος, ἀγορεύω), ποιητ. Ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ

τάξιν διηγοῦμαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430. »Ἡκιῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοιι· ἔνθα ὁ Σχολ. ἐ μην. τό, »Στοιχηγοροίην, διὰ τοῦ, μετὰ σπουδῆς καὶ ἐφεξῆς καὶ κατὰ τάξιν λέγοιμι· στοιχομυθοίην. Ὁ Ἡσύχ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐσημείωσε τό, »Στοιχομυθεῖν, καὶ ἠρμήν. διὰ τοῦ, »Τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδιλεσχεῖνιι· καὶ τὸ, στοιχίζεσθαι· »Στοιχίζῃ, στοιχομυθεῖς, μακρυγορεῖς».

* Στοιχηδίς, ἐπίρρ. = στοιχηδόν, Ἀ. Β. σελ. 1310.

Στοιχηδόν, ἐπίρρ. (στοῖχος). Κατὰ στοῖχον, κατὰ τάξιν, ὁ εἰς κατόπιν ἢ πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν σράδα, Διονσ. περιηγ. 63. »Ἀρξάμεναι στοιχηδὸν ἀφ' ἑσπέρου ὠκεανοῖιι· πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 396.

Στοίχημα, τό (στοιχέω). Συμφωνία, ἐνέχυρον, τιμή, ἆθλον, ἀνταμοιβή, νεωτ. Λ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ἠ· 11. ἔνθα ἑρμηνεύων τό, »Καταθῆναι ἆεθλοιι», φησίν· »Ἐνταῦθα δὲ ἆθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήνιι· λέγεται δὲ κυρίως ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ συμφωνία, συνθήκη, καὶ τὸ καταβαλλόμενον ἆθλον, ἐπὶ συμφωνίᾳ τινί. Στοιχεῖν δὲ, καὶ στοιχίζω, λέγομεν ἐπὶ εἰκετῶν· μεσῳώτεως, ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ μετά τινος ἵνα ζητεύσω παρ' αὐτῷ ἐπὶ μισθῷ ῥητῷ, ἢ νὰ δουλεύσω ὡς δοῦλος.

Στοιχίζω, ἴσω (στοῖχος). Κατὰ σειρὰν βάλλω, σραδίζω. ἐξαιρ. ἐμπήγω τοὺς στοίχους, ἤτοι τὰ παλούκια μετὰ τῶν δικτύων κατὰ τάξιν, ἵνα ἐμπίπτῃ ἐν αὐτοῖς τὰ θηρία ἐκφεύγοντα· πρβ. περιστοιχίζω. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 8. καὶ 10. »Στοιχιζέτω δὲ μακρὰ, ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδῷιι. Ὁ Δημοσθένης ἐν Φιλιπ. β'. ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο μεταφορικῶς τῷ, περιστοιχίζεται, ἀντὶ τοῦ, αἱρεῖ, λαμβάνει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἵ τινες στοίχους περιβάλλουσι τοῖς δρεσι· στοῖχοι δὲ εἰσιν αἱ λεγόμεναι σταλίκες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθέται· ταύταις οὖν περιβάλλοντες, αἱροῦσι τὰ θηρία, Ἐτυμολογ. Παρ' Αἰσχύλ. προοιμ. 484. »Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισαιιι, ἀντὶ τοῦ, διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, ὅς τις ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐχρήσατο (ἐν στίχ 230.) τῷ, Διαστοιχίζομαι· Μέσ. στοιχίζομαι, = στοιχηγορέω· ὅθεν

Στοιχισμός, ὁ. Τὸ στοιχίζειν, ἢ κατὰ τάξιν στάσις τῶν δικτύων περί τι μέρος πρὸς θήρευσιν, Πολυδ.

Στοιχομυθέω, ῶ Μ. ήσω (μῦθος), = στοιχηγορέω.

Στοῖχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρὰ, γραμμὴ, ἀράδα, τάξις κατὰ σειρὰν ἢ κατὰ γραμμὴν· Ἡροδ. 2, 125. »Στοῖχοι τῶν ἀναβαθμῶνιι, σειρὰ σκαλοπατίων. Θουκ. β'. »Οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι νῆσι, οὐδ' ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγοιι, δηλ. ὄχι ἴσια, κατὰ σειρὰν, εἰς τὴν ἀράδα κείμεναι. Παυσαν. »Δένδρα ἐστὶ πεφυτευμένα ἐπὶ στοίχου· ἐξαιρ. α) ἡ κατὰ βάθος ἔκτασις τῶν μαχομένων, παράταξις πολεμική. Ξενοφ. Ἀγησ. ἀ. 25. »Τοὺς τοξότας ἐπὶ στοίχων ἰόντασιιι. Θουκυδ. δ'. »Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδραι, διῆγον διὰ δυοῖν στίχοιιι· β) ὡς καὶ τὸ, στίχος, καὶ τὸ, στῖφος, σειρὰ, ἀράδα ἀπὸ ἐμπεπηγότων σταλίκων, πασσάλων ἤτοι παλουκίων μετὰ δικτύων, εἰς ἣν ἐκφεύγων τὸ θηρίον ἐμπίπτει· ἡ σειρὰ σταλίκων, οἷς ἀνέχονται καὶ ἐπερείδονται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, Ξενοφ. Κυνηγ. ς' 10. »Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀντιτάττοιιι ἴδε ἐν τῷ, Περιστοιχίζω, καὶ ἐν τῷ, Στοιχεῖον. (Ἔστι δὲ κυρίως μετὰ τοῦ, στόχος, καὶ, στίχος, ἓν καὶ τὸ αὐτό.) ὅθεν

Στοιχώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ σειρὰν κείμενος, ἀραδιαζμένος, ὅμοιος στοίχῳ, ἢ στοίχους ἔχων. »Κριθὴ στοιχώδηιιι, ἡ κατὰ στοίχους ἱσταμένη, ἧς οἱ σάχυες εἰσὶν ὡς σειρὰ· ἐν ᾗ κεῖται οἱ κόκκοι, κατὰ σειράν, καὶ ἐντεῦθεν »Κριθὴ ἑξάστοιχος, τρίστοιχος, κ. τ. λ.» Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἠ. 4. ἔνθα ἡμαρτ. »Στοιχειώδηιιι κεῖται, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐντικείμενον τούτῳ, ἄστοιχος.

Στολάρχης, ου, καὶ, στόλαρχος, ὁ (στόλος, ἄρχω). Ὁ τοῦ στόλου ἀρχηγός, ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. (ὡς ὁ παρὰ Τούρκ. Καπετάν, Πασιᾶς), Ἀνθολογ. ὅθεν

Στολαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στολάρχου, Νικήτ. Χρ. θ'. 10.

* Στόλαρχος, ὁ, = στολάρχης.

Στολάς, άδος, ἡ (στέλλω). Ἐν κομμάτι, μέρος τῆς πανοπλίας τῶν ἱππέων, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀντβ. γ'. 3. 20. φέρεται μεταξὺ τῆς ὁπλίσεως καὶ παρασκευῆς τοῦ ἱππέως τὸ, στολάς, καὶ θώραξ. καὶ ἐν δ'. ἀ. 18. »Τοξεύεται καὶ ἀποθνήσκει ὁ Λακωνικὸς Κλεώνυμος, τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς.» Τινὲς θέλουσιν ἐνταῦθα »Σπολάς» κατὰ τοὺς Δωριεῖς ἀναγινώσκεσθαι, ὁ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 933. σημαίνει τὸ, σκύτινοι χιτῶν, γοῦνα· καθὼς ἔτι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀναφερομένη ῥῆσις τοῦ Σοφοκλέους »Ποικιλοστίκτου κυνὸς σπολάς», σημαίνει τὸ, βύρσα, δέρμα, ἔνθα μετ' ὀλίγον ὁ Ποιητὴς αὐτὸς ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ δέρος. — Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Σπολάς» διὰ τοῦ »Χιτωνίσκος βαθύς, σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ» — Παρὰ Πολυδ. α'. 135. ἔκειτο πρότερον »Στολήν», ἔνθα τὰ χειρόγραφα »Σπιλάς, σπηλάς, καὶ στολάς» ἔχουσιν. Ἀλλ' ἐν ζ'. 70. οὐδεμία διαφορότης ἐστί, διότι ἀαφέρονται καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος αἱ λέξεις, στολὰς ἀντὶ θώρακος· »Σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, »Σπολὰς ἀντὶ θώρακοιιι. Ἐν τῇ τρίτῃ ῥήσει παρὰ Πολυδ. ἰ. 143. κεῖται ἡ λέξις »Σπολάς» μόνον ὡς ὅπλον, ἢ παρασκεύασμα· οἷον »Στρατιώτου δὲ σκεύη, ἀσπίς, πέλτη, θώραξ. ἡμιθωράκιον, σπολάς». Ἄλλοι δὲ περιττῶς ἔγραψαν πιλάς, ὡς ὁ Βουδαῖος εὗρεν εἰς τὰ περιθώρια Χειρογράφου τινὸς, »Πιλάδεσιιι καὶ ἐντεῦθεν ἠρμήνευσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, θώραξ πιλωτός, udo, παραβάλλων αὐτὸ μετὰ τοῦ παρὰ Θουκυδιδ. (4. 34.) »Πίλοιιι». Δύναται τις ὅμως ἔτι τὴν ἀνάγνωσιν »Στολάς» ἑρμηνεῦσαι καὶ διὰ τοῦ Χιτὼν στολιδωτός· ἴδε ἐν τῷ, στολή. 2) ὡς ἐπίθ. ὄρ. στοχάς, 2.

Στολή, ἡ (στέλλω). Ἑτοιμασία, ἁρματωσιά, ὁπλισμός, παρασκευή. 2) ἐξαιρ. παρασκευὴ μεθ' ἱματίων, ἐνδυμασιά, φορεσιά, ἱματισμός, στολισμός, κόσμος, καλλωπισμός· ἔτι δὲ ἡ ἐσθὴς αὐτή, ἔνδυμα, φόρεμα, ὅθεν τὸν Λατιν. stola χλαμύς, θώραξ. Μεταγεν. συνεκφέρουσι πολλάκις, στολὴ καὶ σχῆμα, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 390. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγει. »Ἐσθῆτα ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων, τὴν δὲ στολὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων, οἷον ἄλλη στολὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρωιιι, ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἐνδυμασιὰ ἢ φορεσιά, Ξενοφ Κυροπ. ἠ. ἀ. 14. »Στολὴν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν φορεῖν· αὐτὴ γὰρ αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴτις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνῦναι τοὺς φορούντας.) Παρ' αὐτῷ αὐτόθι ἐν γ'. γ'. 42. »Τὸ βάρος τῆς στολῆς», ἔστι τὸ, στολή, ταὐτὸν τῷ, στολάς· καὶ ἐντεῦθεν ἔστι τὸ »Στολίδιον» παρ' Αἰνέᾳ πολιορκ. κεφ. 20. »Θώρακες λιναῖοι, καὶ στολίδια, καὶ περικεφαλαῖαι ὅπλα· κνημίδες μάχαιραι, τόξα, τοξεύματαιιι. 3) = στόλος, ἡγοῦν, πορεία, ταξειδίον, ἐκστρατεία, καὶ μάλιστα κατὰ θάλατσαν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 1007. φέρεται »Στολὴν» ἀντὶ τοῦ, στόλος, ἀποστολὴ, ἔκπεμψις, ἀπόπλους νηῶν, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ »Στάσις, πορεία, κίνησιιι, ἔνθα ὅμως ἀντὶ τοῦ, στάσις, οἶμαι, στάλτις, γραπτὸν δεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ στέλλω, στάλσις, καὶ, στάλσιμον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀποστολή.

Στολίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στολίς, καὶ στολή.

Στολιδόω, ῶ (στολίς). Ἐνδύω, φορένω. 2) στολίδας ποιῶ, ὅ ἐστι, διπλόνω, ἐπιπτυχάς, διπλωματίας, σούφρας ποιῶ. Μέσ. »Στολιδόομαι, οὖμαι· σουφρωμένος εἰμί, ἐπιπτυχὰς καὶ διπλωμιτίας ἤτοι στολίδας ἔχω, καὶ, ἐνδύομαι, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1743. »Στιλιδωσαμένα νεβρίδαιιι.

Στολιδώδης, εος, ὁ, ἡ (στολίς, 2. εἶδος). Πτυχώδης, σουφρωμένος, στολίδας ἔχων· ὅμοιος στολίδι, ἐπιπτυχῆ καθόλου, ῥυτιδώδης, Ἀέτιος ιδ'. 3.

* Στολίδωμα, ατος, τό (στολιδόω, 2). Ἱμάτιον σουφρωτὸν· καὶ, σούφρωμα, ῥυτίδωμα. (ι)

Στολιδωτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στολιδόω. Ἐνδεδυμένος, φορεμένος, ἐστολισμένος. 2) στολίδας, πτυχὰς, σουφρωματίας ἔχων, διπλωμένος ἢ ῥυτιδωτός· Ξενοφ. Κυροπ. ς'. β'. 2. »Χιτὼν στολιδωτὸιιι, ἔχων πολλὰς σούφρας διὰ ὠριότητα, περὶ οὗ ὁ Πολυδ. (ζ'. 54.) λέγει, »Στολίδες δὲ εἰσιν αἱ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τὰ τέλη ταῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί· μάλιστα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκωιιι.

Στολίζω, Μ. ίσω (στολίς), ὡς τὸ στέλλω. Ἐνδύω, φορένω· κοσμῶ, καλλωπίζω· ἐν γένει, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 630. »Εὐκόσμως στολίσαι νηὸς πτερὰιιι, ἤγουν τὰ ἱστία στείλαι. Παθ. εἶμαι ἐνδεδυμένος, ἢ ἁρματωμένος, ἢ καθωπλισμένος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 659 »Ἐστολισμένος δορίιιι, παρασκευασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Στόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στολή, 2. Μικρὰ στολή, στολίδιον, κυρίως ἔνδυμα, φόρεμα φιλοστοργικόν.

Στολίς, ίδος, ἡ, = στολή, 2. φόρεμα. 2) ἐπιτυχὴ, διπλωματία ἱματίου ἢ ὑφάσματος, σούφρα κατὰ τὰ κάτω ὄκρα τῶν φορεμάτων, ἤτοι κατὰ τὰ κράσπεδα. Εὐριπ. Βάκχ. 924. »Ζωναί τε χαλῶσι, κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσι σέθενιιι· ἴδε ἐν τῷ, στολιδωτός· ἐντεῦθεν 3) ῥυτὶς, καὶ ἐξαιρέτως ἢ κατὰ τὸ μέτωπον, Πολυδ. β'. »Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ μετώπῳ) γραμμαί, στολίδες, καὶ ἀμαυρυγαίιιι Παρ' Ἰατροῖς· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἑλκῶν, καὶ οἰδημάτων, ὡς παρὰ Γαλην. καὶ Ἀετίῳ ιδ'. 3. »Το δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλωμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ, στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης καὶ διογκουμένης παρὰ φύσιν· »στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος συνισταμένας ἔχει ῥυτίδας) ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμαιιι. 4) »Νηῶν στολίδεσιιι, τὰ ἱστία, πανιά· παρὰ δὲ Ἑρμοσθ. Κατάστερισμ 35. »στολὶς ἄκραιιι, ταὐτὸν τῷ, ἀκροστόλιον, τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, ὅ ἐστι, τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα· ἔνθα καὶ στολίδιά τινα κρεμῶσι.

Στόλισμα, τό (στολίζω). Στολισμὸς, στολή, φορεσιά, παρασκευή, ἱματισμὸς, κόσμος, καὶ αὐτὴ ἡ ἐσθὴς, ἔνδυμα. Παρ' Εὐριπ. Ἐκάβ. 1156. »Δίπτυχον στόλισμαιιι, ἢ χλαμὺς καὶ τὸ δόρυ.

Στολισμός, ὁ (στολίζω), ταὐτὸν τῷ, στόλισμα. Ἱματισμὸς, κόσμος, τὸ στελίζειν.

Στολιστήριον, τό (στολίζω). Τόπος, ἔνθα ἐνδύονται οἱ ἱερεῖς, ἢ ἔνθα στολίζουσι καὶ ἐνδύουσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, ἱερατεῖον, ἀδυ-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

τον, Πλούτ. Ἴσ. §. 20. ἀνθ' οὗ ἐν ταῖς Αἰγυπτ. Ἐπιγρ. φέρεται· »Ἀρχιερεῖς, προφῆται, καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν«.

Στολιστής, οῦ, ὁ (στολίζω). Ὁ στολίζων, ἢ ἐνδύων, φορέων τινά, δ'. Βασιλ. 10.

Στολμός, ὁ (στέλλω, ἔστολα), ποιητ. ἀντὶ, στολισμὸς, καὶ στολή, Εὐριπ. Ἀνδρομ. καὶ Μανέθ.

Στολοδρομέω, ῶ, ήσω (στόλος, δρόμος). Συμπλέω, ἐπὶ στόλων, ὡς παρ' Ἥρωνι αὐτομ. β'. »Νῆες στολοδρομοῦσαι«, αἱ εἰς στόλον τινὰ συμπλέουσαι.

Στόλος, ὁ (στέλλω). Παρασκευὴ, ἑτοιμασία εἴς τι, ὅθεν α) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιχειρεῖν ἢ ἐκτελεῖν ταξειδιόν τι, καὶ ἁπλῶς, ὁδός, πορεία, δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ γῆς πορεία· ἑνὸς ἢ πολλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ ἑνὸς ταξειδίου, ἢ ἐκστρατείας, ὡς παρ' Ἡροδότ. α'. 63. »Εἴτε ἰδίῳ στόλῳ, εἴτε δημοσίῳ ἐλθοιεν«, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ παρακινηθεῖς, ἔνθα ὅμως δύναται καὶ νὰ ἐρμηνευθῇ, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως σταλῇ, εἴτε μόνος του ἔλθῃ, ὅ ἐστι, διὰ ἰδίας του ὑποθέσεις· τοὐναντίον δὲ, »κοινὸς στόλος«, κοινὴ ἀφορμὴ διά τι ταξείδιον, Ἡροδ. 6, 39. πρβ Σοφ. Ο. Κ. 358. Φιλ. 244. Συνήθως δὲ λέγεται ἐπὶ πορείας διὰ θαλάσσης, πλοῦς, ταξείδιον διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. Ἀν. α. γ'. 16. »Τὰ πλεῖα αἰτεῖν, ὥσπερ πάλιν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου« οὕτω καὶ παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ξά. »Τρίτον τουτονὶ στόλον ἢ ναῦς εἰς τὰπὶ Θράκης χωρία στέλλεται«, ἀντὶ τοῦ, τρίτον ταξείδιόν ἐστι τοῦτο. β) ἐξαιρ. πολεμικὴ παρασκευὴ, πολεμικὸν ἐπιχείρημα, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, πολλκ. παρ' Ἡροδ. »Κατ' ἤπειρον, κατὰ θάλασσαν«, Ἡροδ. 5, 64. Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 7. »Ἐλέγετο ὁ στόλος εἶναι εἰς Περσίδαν« πολλκ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ., Ἡροδ. 3, 25. 4, 145. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ξεν. Ἀναβ. »Ὅτι ὁ στόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα· ἐν γένει, ἐξαποστολὴ, κίνημα πολλῶν διά τινα σκοπόν. 2) τὸ ἐν πολλῷ πλήθει κινούμενον διά τινα σκοπόν, ἢ στελλόμενον, ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ὁ πολλῶν νεῶν ἀπόπλους, ἢ ἐκπομπὴ· νεῶν πλῆθος, ἢ πλοῖα πολλὰ ὁμοῦ πλέοντα (φλόττα) καὶ μάλιστα τὰ πολεμικὰ, δύναμις θαλαττία, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 1. »Ἰδὼν τριήρεις, ἐξήγγειλε, ὡς βασιλέως καὶ Τισαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένων«. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὁμοῦ πλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα. »Στόλος ἐμπόρων«, τὰ πραγματευτάδικα καράβια, Στράβ. β'. σελ. 81. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς στράτευμα, Ἡροδ. 5, 64. «Στόλον στειλαντες ... κατ' ἤπειρον«· καὶ Ἀπολλών. Ῥοδ. α'. 970. » — εὖτ' ἂν ἴκωνται ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος«· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ἑ. 1. »Πολὺς στόλος«· καὶ τὸ ἐν Ἑλλ. γ'. α'. 8. »Ἀναζεύξασα στόλον, καὶ χρήματα λαβοῦσα, ἐπορεύετο« καθόλου δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας, ἁρμέδα, ὡς καὶ τὸ ἐν Κυροπ. γ'. α'. 11. »Ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ«, ἐλθὼν μετὰ μεγάλης ἁρμάδος, μετὰ πολλῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως· καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. α'. β'. 5. Λέγεται ἔτι τὸ, στόλος, καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου πλοίου (καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τὸ, ἀπόστολος), ἐκπλέοντος ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγοντος εἰς ἄλλο μετ' ἀποικίας τινὸς, ἢ εἰς μετοικισμὸν πορεία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 2. »Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον ναῖον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων Λεπτοβαθῶν Νείλου· δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 563. » — τὸν πατρῷον νίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην«, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει, στόλον, τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, ἢ τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον· ἐν γένει, συνοδία, κίνημα πολλῶν ἀνθρώπων ὁμοῦ, τάγμα, τάξις, πομπή, ἀλαί, Πινδ. ὡς τὸ, στρατός. 2) παρασκευὴ, ἑτοιμασία, ἁρματωσιὰ, καθοπλισμὸς, ἐξαιρ. ἐνδυσις, ἀμφίεσις, ἢ τῶν ἱματίων περιβολὴ· στολισμὸς, ταὐτὸν τῷ, στολή. 3) κυλὸς, κοτζάνι, στύλος, Ἀριστοτέλ. Ζώων μορ. β'. 14. »Κέρκος μικρὸν στόλον ἔχουσα, οὐρὰ μικρὸν στύλον ἔχουσι. 4) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται »Στόλος« τὸ ἐξέχον τῆς πτύχης καὶ διῆγον ἄχρι τῆς πρώρης ξύλον, οὗ τινος τὸ τέλος »Ἀκροστόλιον« λέγεται. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 1089. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1135. »Κατὰ πρώραν ὑπὲρ στόλον πρότονοι ἐκπετάσουσι πόδα ναός«· ἤτοι δὲ τοῦτο τὸ ξύλον συνήθ. καπλατισμένον δυνατὰ μὲ χαλκὸν εἰς ἐμβολὴν κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὅθεν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 406. »Χαλκήρης στόλος«, τὸ ῥάμφος, ῥύγχος, ἢ μύτη τοῦ πλοίου πρὸς ἐμβολὴν πεποιημένη· συνήθ. ἔμβολον,

Στόμα, ατος, τό. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ φωνὴ καὶ δι' οὗ λαμβάνει τὴν τροφὴν, στόμα, ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν δ'. πολιτ. λέγει, ὅτι τὸ, στόμα καὶ ἡ κοιλία εἰσὶ τὰ τῆς τροφῆς ἐργαστικὰ καὶ δεκτικὰ μόρια. Ἰλ. Β, 489. »Οὐδ' εἴη μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν«. Μεταγεν ποιηταὶ χρῶνται πολλκ. τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 263. 470. κτ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ προσώπου, Ἰλ. Ζ. 43. Π, 410. μεταφ. »Στόμα πολέμοιο, ὑσμίνης«, ἔνθα ἀποδίδεται εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην στόμα· διὰ τὸ βορὸν, ἐπειδὴ καταπίνει, κατεβιβρώσκει τοὺς ἄνδρας, Ἰλ. Κ, 8. Τ, 313. Τ, 359. καὶ περιγραφικῶς, »Στόμα Πινδάρου, κ. τ. τ.« τοῦ Πινδάρου τὸ πολύηχον ποιητικὸν στόμα, ὡς παρὰ Λατ. os Pindari, Ἰακ. Ἀνθ. 2, 1. σλ. 303. πρβ. σάλπιγξ. — Ἰδοὺ δὲ φράσεις τινές. »Λύειν, ἀνοίγειν, διαίρειν τὸ στόμα«, ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγειν τὸ στόμα, λέγειν, ὁμιλεῖν, οὐ ἐναντίον τό, κλείειν, δάκνειν, ἐμφράττειν τὸ στόμα«, ἀντὶ τοῦ, σιωπᾷν. »Ἀνὰ στόμα ἔχειν«, (καὶ ποιητ., διὰ στόμα ἔχειν, Αἰσχ. Θήβ. 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.), ἀντὶ, ἔχω τι ἢ τινα πάντοτε εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἕνα ὁμλῶ περὶ αὐτοῦ· οὕτω καὶ τὸ »Ἐν στόματι, καὶ, διὰ στόματος ἔχειν«, ποτὲ μὲν ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, λοιδορεῖν, ποτὲ δὲ ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖν, Ἡροδ. 3, 157. 6, 136. »Ὅ,τι ἤλθεν ἐπὶ στόμα«· ἤ, ὅ,τι ἂν ἐπὶ στόμα ἔλθῃ«, ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φθάσει, Schaef. Διον. συν. σλ. 13. καὶ Αἰσχ. λέγεται καὶ, ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν. Παρ' Εὐριπ. Ἰκέτ. »Ἀδραστ' ἔχε στόμα«, ἀντὶ τοῦ, σιώπα· ὡς καὶ τὸ »Στόματος ἐν πύλαις κατέχειν«, ἀντὶ τοῦ, σιωπᾷν· οὕτω καὶ τὸ, »Εὖ ἔχε στόμα πάτερ«, ὁ αὐτ. ὁ δὲ Σοφοκλ. ἀντὶ τούτου εἰς Ἀντιγ. »Τιθέμεσθα στόμα«, εἶπεν, ἀντὶ τοῦ »ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα οὐδὲ ἐν χείλεσι φῦντες«, ὡς ὁ Εὐσταθ. ἠρμήνευσεν. »Ἀπὸ στόματος λέγειν«, ἀντὶ τοῦ, ἀποστοματίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀπὸ στόματος ὀνομαστὴ καὶ ἄνευ γραμμάτων, ἐκ στήθους, Ruhnk. Τίμ. σλ. 43. Heind. Πλατ. Θεαίτ. σλ. 34ι. Bornem. Ξεν. Συμπ. 3, 5. »Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖνε, παρ' Ἀθην. ιγ'. Παροιμία ἐπὶ σκαιῶν καὶ ἀφρόνων, αἰσχροεπῶν καὶ ἐπαρίστερων· »Ἐπὶ στόμα προνεύειν, πεσεῖνε«, Ἰλ. Ζ. 43. πίπτειν τὰ προύμνα, ἐπίστομα, ἢ τὰ πίστομα. Πλάτ. »Πρωτὶ στόμα ὀρέγεσθαιε, τῷ στόματι προβάλλειν. Ἰλ. Ω, 506. »Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαιε, ὅ ἐστι, τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖνε. Παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ φέρεται· »Στόμα πρὸ στόμα λαλεῖνε, ἀντὶ τοῦ, ἐνώπιος ἐνωπίου, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, στόμα μὲ στόμα· »Κατὰ στόμα, ἤ, κατὰ τὸ στόμαε, ἐνώπιον, τινός. 2) παρὰ Τραγικοῖς συχνάκις ἐκλαμβάνεται τὸ, στόμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλία, λόγος, πᾶν ὅ,τι ὁμιλεῖται, οἱ λόγοι καὶ ἡ ὕλη αὐτῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 427. »Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε«· καὶ ἐν Στίχ. 699. »Τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦ δ' ἐποικτείρω στόμα Ἑλεεινόνε. 3) τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἢ τέλος, ἄκρον τινός, ἐξαιρ. τῶν ὅπλων, ἢ ἀκωκὴ, ἢ μύτη, Ἰλ. Ο, 389. ἢ κόψις τοῦ ξίφους, τῆς μαχαίρας, Σοφ. Αἴ. 651. κ. τ. τ. ἐν γένει, τὸ μέτωπον τινός, ἐξαιρ. τοῦ στρατοῦ, τὸ πρόσωπον τῆς παρατάξεως (frons) τοῦ πολέμου (ἢ πρώτη γραμμὴ), ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται, ἢ, κατ' Ἡσύχ., τὸ κατεργαττικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, ἀντίκειται τῷ, οὐρὰ (Ἰλ. Ο, 387.) ὃ δ' καὶ καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Κ, 8. στόμα πολέμοιο, δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς ἐμπροσθινῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἐντεῦθεν »Κατὰ στόμαε, ἴσια ἀντικρύ, μέτωπον πρὸς μέτωπον, adverso fronte, Ἡροδ. 8, 11. Ρῆτ. 408. 4) κάθε πλατεῖα τρύπα, ὀπὴ, ἄνοιξις, εἴσοδος, ἢ καὶ ἔξοδος, χάσμα τινὸς σώματος, ὡς ὁ Ξενοφῶν ἐν Κυροπ. β'. δ'. 2. »Στόμα ἀγυιᾶς«, εἶπε· καὶ »Στόμα φρέατος«, ἐν Ἀναβ. δ'. ε'. 19. »Στόμα, καὶ, στόμιον ποταμοῦ«, ἢ τρύπα, τὸ χάσμα γῆς ἢ βράχου, ἐξ οὗ ἐκβαίνει καὶ τρέχει ὁ ποταμός, Ἡροδ. 1, 202. συνηθέστερον δὲ, ὁ τόπος, καθ' ὃν εἰς θάλασσαν εἰσβάλλει, ἢ τοῦ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν ἐκβολὴ. Ξενοφ. ἀναβ. ς'. β'. 1. »Τὰ τῶν ποταμῶν στόματα«. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι καὶ »Στόμα τοῦ Πόντου«, τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ὅμηρ. Ὀδυσ. Κ, 90. καὶ ὁ Θουκυδίδης τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος »Στόμα λιμένος« εἶπον· παρὰ δὲ Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 36. »Ἠιόνος στόμα μακρόν«, τὸ πλατὺ καὶ μεγάλον στόμα τοῦ αἰγιαλοῦ, θεωρουμένου τρόπον τινὰ ὡς ἐμψύχου, τὸ ὁποῖον ἀποπτύει συνήθως ἀχνὴν· πρβ. Ὀδ. Κ, 90. Ἡροδ 2, 17. 4, 85. ἐντεῦθεν, πᾶσα ἔξοδος, διέξοδος, τέλος, π χ. »Ἀγαλέον στόμα λαύρηε«, ἢ στενὴ ἔξοδος τοῦ σοκακίου, Ὀδ. Χ, 137. »Τὸ ἄνω στόμα τοῦ ὀρύγματος«, Ἡροδ. 8, 23. καὶ μεταφορ. »Πρὸς τὸ στόμα τοῦ βίου«, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ξεν. Ἀγησ. 11, 15. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

*Στοματάκη, ἡ (στόμα, κακός). Πάθος, νόσημά τι ἐν τῷ στόματι ἢ περὶ τὸ στόμα, ὅτε καὶ οἱ ὀδόντες πίπτουσι, Πλίνιος κε'. 3. καὶ Στράβ. ιζ'. σελ. 1127. τὸ παρὰ Γαλ. scorbut (Σκορμποῦτο) λεγόμενον.

*Στοματλγέω, ήτω. Κυρίως, πονῶ τὸ στόμα, μεταφορ. καὶ συνήθ. ἀδιακόπως φλυαρῶ (ἔχω τὴν φαγοῦραν τοῦ νὰ ὁμιλῶ), ὁμιλῶ ἐλευθέρως, ἰταμῶς, αὐθαδῶς, ἀχαλινώτως, ἐκ τοῦ

Στοματλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Κυρίως, ἔχων εἰς τὸ στόμα πόνον· μεταφορ. δὲ καὶ συνήθ. φλύαρος, = στόμαργος. ὅθεν

*Στοματλγία, ἡ. Κυρίως, πόνος τοῦ στόματος· μεταφ. φλυαρία, ὁμιλία αὐθάδης, ἀχαλίνωτος.

*Στόμαλγος, ὁ, ἡ, = στοματλγής.

Στοματλίζομαι, μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, διαστοματλίζομαι, εὐχρηστον, σημαίνοντι, καθ' Ἡσύχιον, λοιδορεῖν, ἤτοι ἔχειν ἀπύλωτον στόμα, ὑβρίζειν.

Στοματλίμνη, ἡ (λίμνη). Ἡ διὰ τῆς ἐκχειλίσεως καὶ πλημμύρας τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ »Λιμνοθάλασσα« λέγεται, Στράβ.

δ'. σελ. 280. (πρὶν Ἀριστάρχου ἔκειτο ἡ λέξις αὕτη ἐν Ἰλ. Ζ, 4.)

*Στομάλιμνον, τό, = στομαλίμνη, Θεόκρ. 4, 23.

*Στομαργέω, ήτω, = στομαλγέω, ἐκ τοῦ

Στομαργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στομαλγία, καὶ

Στόμαργος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στόμαλγος, στομαλγής· καὶ, γλωσσαλγής, γλώσσαργος. Ἀπύλωτον στόμα ἔχων· μὴ δυνάμενος κρατῆσαι τὸ στόμα του· φλύαρος, ἐλεύθερος εἰς τὸ ὁμιλεῖν πᾶν ὅ,τι ἂν φθάσῃ. Ὁ Εὐριπ. εἰς Μηδ. 528. συνεκφέρει ἀμφότερα »Στόμαργον γλωσσαλγίαν« (τινὲς παρήγουσι παρὰ τὸ, ἀργός, μάργος, ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς κατὰ μετάθεσιν στοιχείων Ἀττ. πρβ. γλώσσαλγος.)

Στοματικός, ή, όν (στόμα). Ἐκ τοῦ στόματος ὤν· εἰς στόμα ἀνήκων· εἰς τὰ ἐν τῷ στόματι νοσήματα ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, οἷον »Φάρμακα, μαλάγματα στοματικά«, Γαλην. 2) ἀσθενής, πάσχων τὸ στόμα.

Στοματουργός, ὁ, ἡ (στόμα, ΕΡΓΩ). Διὰ στόματος ἐργαζόμενος καὶ κερδαίνων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, λόγους λέγων καὶ διὰ τούτου ζῶν, Εὐριπ. 2) κωμ. δουλεύων, κοπιάζων μὲ τὸ στόμα, πολύλογος, φλύαρος, Ἀριστφ. Βατραχ. 826.

Στομαυλέω, ῶ. Μ. ήτω (αὐλέω). Μιμοῦμαι διὰ στόματος τὸν αὐλόν, μεταξὺ τῶν χειλέων συρίζω ἢ μουρμουρίζω, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 417. Ε. Πολυδ. 2, 101.

Στομαχικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἐκ τοῦ στομάχου ὤν, ἢ εἰς τὸν στόμαχον ἀνήκων, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος, καλός, ὠφέλιμος διὰ τὸν στόμαχον. 2) κατὰ τὸν στόμαχον πάσχων· ἢ νόσημα, πάθος ἔχων εἰς τὸν στόμαχον, Γαλην. συνθ. φαρμ. κατὰ τόπ. ἡ'. 2. »Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων στομαχικοὺς καλοῦσι τούς τε ἀνορέκτους, καὶ ὅσοις μετὰ τὸ προσέρασθαι τὴν τροφὴν, τὸ τῆς γαστρὸς στόμα βαρύνεταί τε καὶ τινα δύσφορον ἄσην ἔχει· κολοῦσι δὲ ὡσαύτως κἀκείνους, οἷς ἐπιγίνεται ναυτία, καὶ μᾶλλον γε ὅταν εἰς ἐμετὸν ὁρμήσῃ· καὶ μᾶλλον ἔτι μετὰ τοῦ διαφθείρεται τὰ σιτία, ποτὲ μὲν ὀξώδη γινόμενα, ποτὲ δὲ καὶ κνισσώδη, ποτὲ δὲ καὶ ἄλλην μοχθηρὰν ποιότητα ἐπικτώμενα, καὶ τούτων ἁπάντων ἔτι μᾶλλον ἐκείνους στομαχικοὺς ὠνομάζουσιν, ὅσοις ἐρυγαὶ ποιοῦνται μετὰ δυσφορίας τινὸς καὶ ἄσης καὶ ἀνατροπῆς γίνονται πολλάκις οὐδέπω τροφὴν προσενεγκαμένοις· κἂν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐν τῷ στόματι τῆς γαστρὸς διαμένῃ τὰ σιτία βαρύνοντα, καὶ μόλις ὑποβιβαζόμενα, καὶ τούτους στομαχικοὺς ὀνομάζουσιν· ἑτέρους δὲ τὴν καλουμένην ὄρεξιν κυνώδη ἰσχοντας, ὡς ἐσθίειν τε πλεῖστα, καὶ βαρυνομένους μάλιστα, ὀλίγον ὕστερον ἐμεῖν, ὁμοίως προσαγορεύουσιν· ἄλλους δὲ, ἰσχυρῶς ἐκλυομένους, ὅταν ἐπὶ πλεῖον ἀσιτίσωσιν, κἂν μὴ θᾶττον ἐπὶ τὴν τῶν σιτίων ἀφήκωσι προσφοράν, δακνωμένους τὸ τῆς γαστρὸς στόμα, καλοῦσιν ἀσκύτως στομαχικούς«. ἐκ τοῦ

Στόμαχος, ὁ (στόμα, σημ. 4.) Κυρίως, τρύπα, στόμιον, ὀπή, εἴσοδος, ὅθεν α) παρ' Ἰατροῖς, τὸ στόμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ὡς Ἱπποκράτ. περὶ Ἐπικυήσ. »Ἐπικυΐσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν ἂν ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμμεμύκῃ«, ἔνθα τὸ, στόμαχος, σημαίνει, τὸ στόμα, τὸν σωλῆνα τῆς μήτρας, καθὼς ἔτι παρ' αὐτῷ ἐν τῷ Ἀέρ. τόπ. 53. καὶ τὸ, »Στόμαχος κύστιος«, ὁ λαιμὸς τῆς φούσκας τοῦ οὐρου. β) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις, ὁ βρόγχος, ἡ ἀρχὴ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ καταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὸν κοινῶς λεγόμενον στόμαχον (διότι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ὁ κοινῶς λεγόμενος στόμαχος, ἐκαλεῖτο, γαστήρ), ἡ φάρυγξ, Ἰλ. Γ, 292. Τ, 266. καὶ ὁ οἰσοφάγος, »Λαυκανία, ὁ ἰσθμὸς τοῦ λαιμοῦ«, ὁ ἐσωτερικὸς σωλὴν τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ τροφὴ εἰς τὴν κοιλίαν, (λαιμὸς, κανάλι, μπογάζι), ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος, ὅς (κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. α'. ιδ'.) »Ἤρτηται μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐχόμενος τῆς ἀρτηρίας, συνεχὴς ὢν πρός τε ῥάχιν καὶ τὴν ἀρτηρίαν ὑμενώδεσι δεσμοῖς, τελευτᾷ δὲ διὰ τοῦ διαζώματος εἰς τὴν κοιλίαν, σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν καὶ τάσιν ἔχων καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ πλάτος« κατὰ δὲ τὸν Γαληνὸν (ὅρ. Ἰατρικ.) »Στόμαχος ἐστὶ νευρώδης καὶ ἀρτηριώδης, ἐργαλεῖον ὀρέξεως καὶ καταπόσεως, ἢ καὶ πέρος ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς τροφῆς· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 47. »Κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξεν, δηλοῖ τὴν θέσιν, τὸ μέρος, ἔνθα κεῖται ἡ φάρυγξ. γ) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐλέγετο στόμαχος, τὸ στόμα τοῦ κοινῶς λεγομένου στομάχου, καὶ συνηθέστ. ὁ στόμαχος αὐτός, τὸ στομάχιον, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὠριτμένον ἐκεῖνο μέρος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὸ ὁποῖον δέχεται τὴν τροφὴν καὶ χωνεύει αὐτὴν, ὅπερ οἱ παλαιοὶ, γαστέρα καὶ κοιλίαν ἐκάλουν, Γαλην. »Κοιλία ἐστὶ νευρώδης, ὑποδοχεῖον τροφῆς ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς πρὸς τὸ πέττεσθαι τὴν τροφὴν κατεσκευασμένη«.

Στομβάζω, = στομφάζω. ἐκ τοῦ

Στόμβος, η, ον· ταὐτὸν τῷ, βαρύηχος, καὶ, βαρύφθογγος, Γαλ. Γλωσ. πρβ. στόμφος, 2.

*Στομήρης, ό, ἡ (στόμα), = εὔστομος, εὔφημος.

Στομίας, ου, ὁ (στόμα). Ἔχων μέγα στόμα. »Στομίας ἵππος«, ὁ ἀπειθὴς τῷ χαλινῷ καὶ βίαιος, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ ὁ δὲ Φώτιος καὶ Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. ε'. σελ. 1538. 50. ἐξ Αἰσχύλ. καὶ »Στόμιας« ἔχουσι.)

Στόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στόμα. Στοματάκι, μικρὸν στόμα, ἡ μικρὰ ὀπή, ἄνοιγμα, τρύπα, χάσμα, Ἀριστοτέλ. 2) λαιμὸς, τρύπα, σωλὴν ἀγγείου τινός· καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. 3) τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χαλινοῦ, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Προμ. 287. Σοφοκλ. Τραχ. 1261. καὶ Ξενοφ. »Χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλεῖν«, Ἡροδ. 4, 72. »Στόμιον δέχεσθαι, ἢ, δάκνειν«, Valck. Ἱππ. 1223. (κατ' ἄλλους γράφεται παροξυτόνως, στομίον.)

*Στόμις, ὁ, = στομίας.

Στομίς, ίδος, ἡ (στόμα), ταὐτὸν τῷ, στόμιον, Πολυδ. ι'. 56. 2) ἐξαίρετος ἢ φορβειά, ἢ ὁ χειλωτὴρ τῶν αὐλητῶν· πρβ. ἐπιστομίζω· καὶ φορβειά, χειλωτήρ.

Στομοδόκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στωμύλος, φλύαρος, Γραμμ.

*Στομοκάκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στομακάκη.

Στόμος, ὁ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, στόβος, καὶ στόμφος, Ἡσύχ. ἐν Λέξ. στομωμάτων.

Στομόω, ώσω (στόμα). Στουπόνω τὸ στόμα, Ἡροδ. 4, 69. »χέρας ὀπίσω δήσαντες, καὶ στομώσαντες« παθ. »Φιμοῖς ἐστομωμένοις, φραγμένοι τὸ στόμα μὲ φιμούς 2) ἐκ τοῦ στόμα, σημ. 4, προμηθεύω μὲ στόμα, τρύπαν, ἔξοδον κτλ., ὅθεν = ἀνεστομόω, ἀνοίγω· ὅθεν καὶ παρ' Ἰατροῖς, κάμνω τὴν κοιλίαν νὰ ἦναι ἀνοικτὴ, τὴν ἀνοίγω. 3) ἐκ τοῦ στόμα, σημ. 3. προμηθεύω μὲ ἀκωκὴν, μύτην, ἢ κόψιν, κάμνω μυτερὸν, ὀξὺ, ὀξύνω· ἔτι δὲ, σκληρύνω, εὔστομον ποιῶ, ἐπὶ σιδήρου, μαχαίρας, χάλυβος, εἰς κοπτερὰ μεταποιουμένων, κάμνω τὴν μάχαιραν κοπτερὰν βάπτων αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ χάλυβα εἰς αὐτὴν προστίθημι (τσελικόνω)· ὅθεν ἐν γένει καὶ μεταφ. ἐνδυναμόω, ἐνισχύω, π. χ. κινδύνοις τὸν νοῦν· ἔτι δὲ, κάμνω ἱκανὸν, εὔχρηστόν, παιδεύω, διδάσκω τινὰ πρός τι, τὸν δείχνω πῶς νὰ ἦναι ἐπιτήδειος εἴς τι, Ἀριστοφάν. Νεφ. »Διδάσκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως εὔμοι στομώσεις αὐτόν«, Νικήτ. Χρον. ε'. 6. »Τὴν γλῶτταν ἐστόμωτον· καὶ ἐν ιζ'. 4. Ἐστόμωσε πρὸς μουσουργίαν«, ἐδίδαξεν, ἐπαίδευσεν, ἱκανὸν ἢ δυνατὸν ἐποίησεν. (ἐκ τῆς πρώτης σημσ. προῆλθε τὸ τῆς συνηθείας στομόνω, ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω, ἐπιστομίζω, ἐμποδίζω, ἐπὶ ῥεύματος· ἐπὶ δὲ μαχαιρῶν, ἀντὶ τοῦ, ποιῶ αὐτὴν μὴ κόπτειν· καὶ οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, ἀμβλύς εἰμι ἢ γίνομαι, οἷον »Ἐστόμωσεν ἡ μάχαιρα«, ἀντὶ τοῦ, ἀνίκανος πρὸς τὸ κόπτειν ἐγένετο.)

*Στομύλλω, = στωμύλλω.

*Στομύλος, ὁ, ἡ, = στωμύλος.

Στομφάζω, άσω (στόμφος). Μὲ γεμάτον, καὶ πλατὺ στόμα ὁμιλῶ. διογκόω τὸ στόμα κατὰ τὴν προφορὰν, ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν. ἰδεστόμφαξ. 2) ταὐτὸν τῷ, κομπάζω, κουφολογέω, Ἀριστοφ. Σφ. 721.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, ἡ (στόμφος, ὡς τὸ, πλοῦτος, πλούταξ). Μὲ γεμάτον ἢ μὲ μεγάλον στόμα ἐμιλῶν· ἄρα, ἤτοι πλατείαν, ἐμφατικὴν, γεμάτην, ἢ χονδρὴν φωνὴν καὶ ὁμιλίαν ἢ προφορὰν ἔχων, ἢ μεταχειριζόμενος, πλατείας λέξεις, ἐκφράσεις, ἐν αἷς συνηρίθμουν ἐξαιρ. λέξεις διὰ τοῦ α καὶ ω· αἱ ὁποῖαι γεμίζουσι τὸ στόμα. 2) μεταφ. πολύλογος, φλύαρος, μεγαλορρήμων, ἀλαζών· ὁ διογκῶν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφορὰν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. Νεφ. 1367. καλεῖ τὸν Αἰσχύλον διὰ τὰς φράσεις του, »Στόμφακα«, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τραχήν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κομπαστήν, ἤτοι ἐμφατικόν. ἴδε στόμβος, καὶ, στόβος· ὁ Γαλην. ἑρμην. τὸ παρ' Ἱππορ. στόμβον, διὰ τοῦ, βαρύηχον, βαρύφθογγον, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμογένης ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν (σελ. 66.), ὅς τις χρῆται τῷ »Στομφάζειν« ἀντὶ τοῦ, πλατειάζειν, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν προφορὰν τοῦ, η̄, καὶ ω̄. ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Στομφάζειν ἐστὶ τὸ διὰ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν«. Ὁ Λογγῖν. ἐν κεφ. λζ'. ἔχει· »Στόμφον ἀλληγορικόν« καὶ ἐν γ'. λέγει τὴν Τραγῳδίαν »Πρᾶγμα ἐπιδεχόμενον τὸ στομφόν«.

Στομφασμός, ὁ (στομφάζω, 2.). Τὸ μεγάλως, ἐμφατικῶς ἢ μεγαλορρήμονως· ὁμιλεῖν, Νικήτ. Χρον. θ'. 15. ἔνθα τὸ Γλωσσάρ. διὰ τοῦ, μεγαλειότης, ἑρμην. ὅθεν

Στομφαστικός, η, όν. Μὲ γεμάτον στόμα, εἰς στόμφον ἀνήκων, ἐμφατικὸς, καὶ μεγαλορρήμων, κομπαστικός.

Στομφολογέω, ῶ. ώσω (στόμφος, λέγω), ταὐτὸν τῷ, στομφάζω, Ἡσύχ.

Στόμφος, ὁ (στόμα). Γράφεται καὶ »Στόβος«, παρὰ Λυκόφρ. 395. ἔνθα καὶ διὰ τοῦ, λοιδορίας, ἑρμηνεύεται· ἴσως δὲ καὶ στόμβος. Σημαίνει δὲ κυρίως, γεμάτον στόμα, ὅθεν α) μεγαλορρημοσύνη, ἀλαζονεία, φλυαρία· καὶ ἐπὶ λόγου, ἔμφασις κόμπος τῶν λόγων, τὸ διθυραμβῶδες τῶν λέξεων, β) τὸ ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, χλευάζειν, ταὐτὸν τῷ, λοιδορία, 2) ὡς ἐπίθ. στόμφος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ, στόμβος, ὁ, ἡ, ὑψήγορος ἢ ἔμφωνος, ἐμφατικὸς, πολύηχος, κροτώδης· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶν μὲ γεμάτον στόμα, μεγαλορρήμων. β) ὑβρίζω, ἀτιμάζων, λοιδορῶν, λοίδορος. Ὁ Γαληνὸς ἀναφέρει ἐπίθετος ἐξ Ἱπποκράτ. στόμβος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, βαρύηχος, βαρύφθογγος, ὅπερ καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ, στόμα, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, στόμφαξ, ὁ μὲ γεμάτον στόμα ὁμιλῶν. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. στομβάζειν, λοιδορεῖν· καὶ, στόβασμα, λοιδορία· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι »Στόμφος, ὁ, ἀντὶ τοῦ, ἀλαζονεία·

καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ Λυκόφρονι. Τινὲς διασύρουσι τὸν Πλάτωνα διὰ τὸν (παρὰ Λογγίνῳ λβ'.) »Ἀλληγορικὸν στόμφωνα, διότι δηλαδὴ μετεχειρίσθη εἰς τὰς ἀλληγορίας του μεγάλας καὶ ὑψηλάς, ἤτοι κομπώδεις, στομφὰς λέξεις.

Στομώδης, ες, ὁ, ἡ (στόμα, εἶδος), παρὰ Πολυδ. β'. 101. ἐκ Σοφοκλέους ἀντὶ τοῦ, εὔστομος, καὶ εὔφημος, ἐνθα Χειρόγραφά τινα »Στομήρης« ἔχουσι.

Στόμωμα, ατος, τό (στομόω, 3.). Τὸ ἐστομωμένον, τὸ ἀτομωθὲν· ὀξυνθέν, ἢ τὸ ὀξὺ ἢ σκληρὸν γεγενημένον. »Σιδήρου στόμωμα«, ὁ χάλυψ (τὸ ἀτζάλιον ἢ τσελίκιον) ἢ ἡ σκληρότης, ὀξύτης τοῦ σιδήρου, τὸ τσελίκωμα, ἢ, ἢ ἐν τῷ ὕδατι ἀπόσβεσις τοῦ σιδήρου ἤτοι τὸ βάψιμον αὐτοῦ, τὸ ὀξύνειν τὸν σίδηρον, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν μαχαιρῶν, ἄρα, βαφή, βάψιμον, καὶ τζελίκωμα τοῦ σιδήρου. Ὁ Δαίμαχος παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἐν Λεξ. Λακεδαίμων καλεῖ· »στομωμάτων γένη«, τὰ διάφορα εἴδη τοῦ χάλυβος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ποιεῖσαι αὐτὸν σκληρόν, ὅ ἐστιν, αὐτὸν βάψαι. »Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σινωπικὸν καὶ Χαλυβδικόν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά. Λακωνικὸν δέ, εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξύρια καὶ ξυστῆρας« μεταφ. καλὴ βαφή, δηλ. ἰσχύς, ἀκμή, ἐπιτηδειότης, ὀξύνοια. 2) ἐκ τοῦ στόμα, 4. ἀντὶ τοῦ, ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος, ἄνοιγμα, τρύπα ποιητ. ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 875. 3) λεπίς, φολὶς σιδήρου, σκωριὰ πίπτουσα ἐν τῷ χαλκεύεσθαι, Κελσ. ς'. καὶ Ἀετ. ι'. 11. »Ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἢ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπίς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπτόμενος«.

Στόμωσις, εως, ἡ (στομόω, 3.). Ἡ πρᾶξις τοῦ στομῶσαι, ὅ ἐστι, σκληρὸν ποιεῖσαι τὸν σίδηρον ἢ διὰ τῆς βάψεως ἢ διὰ τῆς προσκολλήσεως τοῦ χάλυβος, στελίκωσις, ἢ τσελίκωμα, τὸ προμηθεύειν τι μὲ κόψιν, ἢ ὀξύτητα, ἀκήν, ἀκωκήν· μεταφ., τὸ σκληρύνειν, ἐνισχύειν, ἐνδυναμόνειν, ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν, ἄξιον εἴς τι ποιεῖν, Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἰσχύς, δύναμις. »Στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν«, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ 795. δεινώσιν καὶ πανουργίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλην πειθώ, μεγάλην δύναμιν λόγου.

*Στομωτήρ, ῆρος, καὶ

Στομωτής, οῦ, ὁ (στομόω, 3). Ὁ σίδηρον στομώων, τσελικόων· ὁ σκληρύν, κοπτερὸν ποιῶν· μεταφ. ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων, ἀκμὴν, ἰσχὺν ἐμποιῶν.

Στοναχέω, ῶ. ήσω (στοναχή), ὡς τό, στένω, στενάχω. Στενάζω, Ἰλ. Σ, 124. πρβ. Ω, 74. 2) ἐνεργ. λυποῦμαί τινα, Σοφ. Ἠλ. 133. (τὸν ἀς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀκαντώμενον τύπον, στεναχέω, ὁ μὲν Οὐλφ. παρ' Ὅμ. ἀπέβαλεν, ὁ δὲ Βουτ. Λεξιλ. α', σελ. 215. κτ. ἠγωνίσθην' ἀποδεξῃ ὡς δόκιμον.)

Στοναχή, ἡ (στένω), ὡς τό, στόνος, ποιητ. Τὸ ἀναστενάζειν, ὁ συχνὸς ἀναστεναγμὸς, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 512. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Β, 356. 590. 39. καὶ ἀλλαχοῦ.

Στοναχίζω, ίσω, καὶ στοναχίζομαι, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στοναχέω, Ἰλ. Β., 734. » — μέγα στοναχίζετο γαῖαν ὄρ. στεναχίζω

*Στόναχος. ὁ, ταὐτὸν τῷ, στοναχή.

Στονόεις, εσσα, εν (στόνος). Στενακτικὸς, πλήρης στεναγμῶν. πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, προξενος, π. χ. βέλεα, ἵππποι, κῆδεα, ἔργα, ἄεθλοι. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἡ, πολλοὺς ἀναστεναγμοὺς ἀκούων. μάρτυρ πολλῶν ἄνασ εναγμῶν, π. χ. αὐτή, εὐνή, Ὀδ. ὅθεν ἐν γέλει, θλιβερος, πενθικὸς, Ἰλ. Ω, 721. »Στονόεσσαν ἀοιδήνα.

Στόνος, ὁ (στένω). Τὸ στένειν, στενάζειν, βογκᾶν, ὁ πολὺς στεναγμὸς, Ἰλ. Δ, 445. »(Ἔρις) ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. β) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, στεναγμὸς, στέναγμα. 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σόνοι, τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στρογγύλα«.

Στόνυξ, υχος, ὁ, ὡς τό, ὄνυξ. Ἡ σουβληρὰ κορυφὴ τῶν ἐνύχων τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· καθ' Ἡσύχ. τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον καὶ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, ἢ τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ ὄνυχος τῶν ὀρνέων· ὅθεν καθόλου, πᾶν τὸ ὀξὺ καὶ μυτερὸν, σουβλιρὸν ἢ κοπτερόν; π. χ. ἡ μύτη, κορυφὴ ἑνὸς σκοπέλου, βράχου· ἐξαιρ. ὀξύ, κεπτερὸν ὄργανον, οἷον ψαλίδιον, μαχαίριον· Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 1679. »Πετραίῳ στόνυχι χρίψαι σφυρόνι«, ἐνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Ἐν Ἀναλέκτ. Βρυχ. β'. σελ. 53. φέρεται »Συλόνυχες στόνυχες«, ἐνθα τό, στόνυξ, σημαίνει ὄργανον κοπτερὸν, δι' οὗ κόπτουσι τοὺς ὄνυχας, (τριρέκτασσ, Τουρκ.) ὅθεν

*Στονυχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σουβληρὸς, ὡς ἀκωκὴ, μύτη ὤν· ἢ πλήρης στονύχων.

Στοργέω, ῶ· Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, στέργω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Στοργή, ἡ (στέργω). Ἀγάπη, φιλία, πόθος, εὔνοια, τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη, καὶ μάλιστα ἐκείνη ἢ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς ἐκείνους ἀγάπη, καὶ ἡ ταύτῃ παρομοία· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ σαρκικῆς ἀγάπης, ἔρωτος πρὸς γυναῖκα ἢ παῖδα, Μελ.

Στορέννυμι, κατὰ συγκ. στόρνυμι, καὶ κατὰ μετάθ. γραμμάτων, στρώννυμι. Μ. στορέσω καὶ, στρώσω, καὶ Ἀττ. στορῶ, ἐν δὲ τῇ συνθέσει, παραστερῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 484. Ἀόρ. ἐστόρεσα καὶ ἔστρωσα. Παθ. παρακ. συνήθ. ἔστρωμαι· Παθ. ἀόρ. ἐστορέσθην, ὅθεν, κατεστορεσθῆναι, παρ' Ἱππ., συνεχέστερον δέ, ἐστρώθην, ὅστις πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κυρίως ἐν χρήσει ἀόρ. τύπος· τὸ δὲ, ἐστορήθην, εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ· ῥημτκ. ἐπίθ στρωτός. Ἐκ τούτων τῶν τύπων χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἀόρ. ἐστόρεσα μετ' αὐξήσεως ἢ ἀναυξήτως, καὶ ἐκ τοῦ, στρώννυμι τῷ γ'. προσπ. τοῦ παθ. παρατ., ἔστρωτο, Ἰλ. Κ, 155. (ὁ δὲ Ἡσίοδ. καὶ τῷ ῥημτ. ἐπίθ.) καὶ ἐκ τῶν συνθέτων τοῦ στόρνυμι τῷ μετοχ. ἐνεστ., καστορνῦσε, Ὀδ. Ρ, 32. σημαίνει δὲ κυρίως, Στρώνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω, δίδω τινὶ περισσοτέραν ἔκτασιν κατά τε μῆκος καὶ πλάτος· ἐξαιρ. δὲ παρ' Ὅμ. »Λέχος στορέσαι«, στρώνειν, ἤτοι ἑτοιμάζειν τὸ κρεββάτι· ὡσαύτως »Δέμνια, τάπητας, ῥῆγος, βοείην, κώεα στρ.«, Ὀδ. Δ, 301. Ν, 73. Τ, 2. Ἰλ. Ω, 644. 798. »Ἠλίνην ἐστρωσα«, Ἡροδ. 6, 139. »Ἀνθρακιὴν στρ. (Ἰλ. Ν, 213.)«, ἐξαπλόνειν ἢ κάμνειν τὰ καρβουνα ἰσιώτερα διὰ νὰ ψήσῃ τις ἐπ' αὐτοῖς τὰ κρέατα· ὅθεν καὶ μεταφ. ἰσιάζω, ἐξομαλίζω, γυαλίζω, π. χ. »Πόντον στ α. καταπραΰνειν, δηλ. γαλήνην ποιεῖν, Ὀδ. Γ. 158. »Τὸ κῦμα ἐστρωτο«, Ἡροδ. 7, 193. »Στορέσαι τὸ φρόνημά τινος«, ταπεινόνειν αὐτό, καταπαύειν, συστέλλειν, Θουκ. 6, 18. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐξαιρ. »Ὁδὸν στρ.« κάμνω τὸν δρόμον ὁμαλόν, τὸν στρώνω μὲ πέτρας, πλάκας, καλδρίμόνω· ὅθεν ἐν γένει, στρώνων ἐπάνω σκεπάζω, ἐπικαλύπτω, καπλατίζω· πασπαλίζω· »Στρ. ὀδὸν μυρσίνῃσι«, Ἡροδ. 7, 54. σημαίνει δὲ καὶ, βάλλω τι ἐκεῖ που, βάλλω κάτω, τεντόνω κατὰ γῆς, ἐκτείνω. 2) ἀμετθ., τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι, κατακλίνομαι, πλαγιάζω· καὶ οὕτως κεῖται ὁ μετοχ. ἀόρ. παρ' Ἀνακρ. 30. 3. πρβ. Wagner Ἀλκίφρ. r, 1. — (ὅλως ἀντίστοιχον καὶ κατὰ τὴν ῥίζαν συγγενὲς ἐστι τὸ Λατ. sterno, stravi, stratum, ὅ ὁ καὶ ὑπακτέον εἰς τὸ πρωτότυπον στορέννυμι τό, στρατός.) ὅθεν

Στορεύς, έως, ὁ. Ὅστις στρώνει, βάλλει κάτω, κατατίθησιν, ἢ ὑποβάλλει, ὑφαπλοῖ, ἢ σκεπάζει, κοπλατίζει· ἢ γαλήνην ποιεῖ. 2) καμμάτι ξύλου, ἐν τῷ ὁποίῳ γυρίζει τις μεταχύτητα ἄλλο διὰ νὰ πιάσῃ φωτιαν, ξύλον πυρεκβόλον, ἄλλως ἐσχάρα, ἴδε τοῦτο, καὶ, πυρεῖον, περὶ οὗ ὁ Ἀπολλ. Ῥ. Ἄργον. 1, 1184. φησί. »τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον«, ἐνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Τὰ γὰρ ξύλα παρέτριβον, καὶ ἐπ' αὐτῶν πῦρ ἔβαλον· πυρήϊα γὰρ ταῦτα φασί, τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐκγεινᾶν, ὧν τὸ μὲν παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν· ὁ Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ δευτέρῳ, τὰ πυρεῖα τοῦτα »Ἀχαλκεύτα τρύπανα« εἶπεν, Ἡσύχ.

*(Στορέω), ἀόρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ στορέννυμι.

Στόρθη, ἡ· καὶ, στόρθυγξ, υγγος, ἡ· καὶ, στορθυξ, υγος, ἡ. Κάθε μύτη, ἀκωκή, τὸ ὡς ὀδόντι τινός, χαλί, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 128. 149. ἐξαιρ. τὸ ἄκρον ἤτοι ἢ ὀξύτης, ἢ αἰχμὴ ἢ ἀκωκὴ τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον· (φαίνεται συγγεν. τῷ, στύραξ, στορύνη, sturio.)

Στόρνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ζώνη, παρὰ Καλλιμάχ. καὶ Λυκόφρ. 1310. ποιητ.

*Στόρνυμι, νεώτ. μὲν τύπος τοῦ στορέννυμι, τοῦ ὁποίου ὅμως εὕρηται καὶ παρ' Ὅμ. ἴχνος, ἤγουν τὸ μετοχ. θηλ. καστορνῦσα, ἐκ τοῦ, καταστόρνυμι, Ὀδ. Ρ, 32.

Στορύνη, ἡ. Παρ' Ἀρεταίῳ β'. 2. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, ἴσως ὀξύ, διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα τῶν ῥουθουνίων· (συγγεν., ὡς δοκεῖ, τῷ, στόρθυγξ) [υ]

Στορχάζω, άσω. Ἐγκλείω, διώκω διὰ νὰ κλεισθῇ μέσα· ἐξαιρ. εἰς σηκοὺς καταλείω τὰ βοσκήματα, ταὐτὸν τῷ, σηκάζω, Ἡσύχ. (ἐκ τοῦ, ὅρκος, ὅρχος, ὡς καὶ τὸ στόνυξ, ἐκ τοῦ ὄνυξ, ὅρκος δὲ καὶ ὅρχος, ὅμοια εἰσὶ τῷ, ἕρκος· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ὀρκάνη, καὶ τό, ὄρκαθος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, ὄρκοι, καὶ ἕρμην. διὰ τοῦ, δεσμοί· καὶ ἕρκιμον, φράγμα· καὶ ὀρχάς, περίβολος· καὶ, ὁρχμαί, φραγμοί, ἅ τινα παράγονται ἀπὸ τοῦ, ἔργω, εἴργω· συγγεν. τῷ, arceo.)

Στοχάζομαι, Μέλλ. άσομαι· μέσ. Ἀποθ. (στόχος). Ματιάζω ἢ ῥίπτω πρός τι, μετὰ γεν. ὅθεν μεταφορ. στοχασμὸν ἔχων ἐπί τι ἢ πρός τι· ἀπευθύνω τὸν λογισμόν, τὸν σκοπόν μου πρός τι· σκοπὸν βάλλω ἐπί τι· σκοπῶ, προσέχω, ἐνατενίζω εἰς τὸν σκοπόν, ῥίπτω, βάλλω τὸ ὄμμα μου πρός τι, ἀποβλέπω, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω σκεπτόμενόν τι, νὰ ἐπιτύχω, ἢ νὰ συμπεράνω τι· Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ς'. 14. »Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, εἴποτε πόλεμος γένοιτο, δύναισθε καὶ ἀνθρώπων στοχάζεσθαι«. ὅθεν καὶ τεκμαίρομαι, εἰκάζω· ὁ αὐτὸς αὐτόθι ἡ. β'. 13. »Ἐστοχάζοντο ἀμφότεροι τῶν κρατίστων κριτῶν« σημεῖα δὲ καὶ, ἐπιτυχαίνω τι, ἢ εἰκάζω, συμπεραίνω, ἢ, κρίνω, ἀπόφασιν κρίσιν τινὸς πράγματος, στοχάζομαί τι, λογίζομαί τι ἢ διανοοῦμαι, μετὰ αἰτ. Ξεν. Ἀπομν. 2, 2. 5. »Στοχαζομένη τὰ συμφέροντα«. »Στόχασαι κατὰ σαυτὸν τὸ βιωτικόν«.

Στοχάς, άδος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1500. »Οἰωνοὶ στοχάδες«, ἤτοι ἀντὶ τοῦ, στοιχάδες, οἱ κατὰ τάξιν πετόμενοι (ἱπτάμενοι) γερανοί, ἢ οἱ στοχασμοὺς, ἤτοι σημεῖα μέλλοντος διδόντες, μαντευόμενοι· προκριτέα μέν τοι ἴσως ἡ ἀνάγνωσις, στιλάδες, τὰ διὰ τοῦ

ἀέρος νηχόμενα, ἢ κατὰ σωρούς, ἀγέλας μεταβαίνοντα ἀλλαχοῦ που πτηνά 2) στοχάς, ἤ, οὐσιαστικῶς, κατὰ τὸν Πολυδ. β'. 36., λόφος ἐκ χώματος, ἐφ' ᾧ ἐγίνετο ἡ τῶν ἀρκύων στάσις, ἐφ' ὃν ἠηλαδὴ ἔστηνον τὰ θηρευτικὰ δίκτυα. (πιθαν. ὅμως ἀναγνωστέον, στοιχάς.)

* Στόχασις, εος, ἡ (στοχάζομαι), = στοχασμός, Πλατ. Φιληβ. σελ. 62. Γ.

Στόχασμα, τό (στοχάζομαι). Τὸ δὲ οὗ στοχάζεται, ὅ ἐστι, σκοπεύει τις, καὶ δὲ οὗ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ· (ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ὀμματιάζει τις τὸ σημάδι, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κτυπᾷ αὐτό), ὡς ὁ Εὐριπ. ἐν Βάκχ. 1194. καλεῖ τὰ λόγχας ἢ τὰ δόρη· »Ἀγκυλωτὰ στοχάσματα«, ἔτι δὲ σκοπός, ὅπον ἀποβλέπει τις· καὶ τὸ πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸν σκοπὸν ἐπέτυχε τις· μεταφ. ἀντικείμενον ἢ μέσον τοῦ σκοποῦ· εἰκαστία καὶ βάσις αὐτῆς.

Στοχασμός, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν, τὸ ὀμματιάζειν, βλέπειν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπόν, εἰς τὸ σημάδι, μετάγεν. ὅθεν μεταφρ. τὸ κατὰ νοῦν ἔχειν, ἢ ἔχειν σκοπόν, τὸ ἀπευθύνειν τὸν νοῦν πρός τι· καὶ ὃ ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ εἰς ὃ ἀποβλέπει· καὶ, ἐπίτευξις, εἰκασμός, τέκμαρσις, ἢ κρίσις περί τινος· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς Ῥήτορα· ἀδήλου πράγματος ἔλεγχος οὐτιώδης, ἀπό τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας.

Στοχαστής, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Ὅς τις στοχάζεται, ὀμματιάζει, βλέπει εἰς τὸν σκοπόν, κυρίως τε καὶ μεταφορ. ὅθεν

Στοχαστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ στοχάζεσθαι, εἰς τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν ἢ τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκάζειν, κρίνειν καὶ συμπεραίνειν, εὔστοχος, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ς'. 7. »Ὁ δὲ ἁπλῶς εὐβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικός« καὶ ἐν Ῥητορ. α'. »Πρὸς τὰ ἔνδοξα στοχαστικῶς ἔχειν« ὅθεν »Ἡ στοχαστικήα, ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ ὀρθόν, Πλατ. 2) θεμελιούμενος εἰς στοχασμούς, εἰκασίας.

Στόχος, ὁ, ὡς τὸ σταλίς, σταλίξ. Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἑστημένον· συνήθ. τὸ ἀνωρθωμένον σημάδιον, πᾶν, εἰς ὃ ματιάζει τις ἢ ὅπερ ἐπιτυχαίνει τις, Ξενοφ. Ἀγησ. α'. 25. »Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱέντας«, ἔνθα ἐν ἄλλαις ἐκδόσεσιν »Ἐπὶ στοίχων ἱέντας«, κεῖται· 2) μεταφορ. τὸ σκοπεῖν, ματιάζειν· τὸ συμπεραίνειν, εἰκάζειν, τεκμαίρεσθαι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκέτ. 246. »Μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν ξυνοίσεται στόχῳ«, ἀντὶ τοῦ, εἰκασμός, ἢ πρᾶξις τοῦ σκοπεύειν. (Ἔστι δὲ κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, στοῖχος, καὶ στίχος, Πολυδ. ε'. 36.)

Στρεβλοκομάω, ῶ Οὐλοκομάω, στρεβλὴν καὶ περιεστραμμένην κόμην φέρω, (παρὰ Πολυδ. β'. 23. »Στραμβλοκομάω« κεῖται) ἐκ τοῦ

Στραβαλοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Περιεστρεμμένην (κατσαράν) κόμην ἔχων· οὐλόθρυξ, οὐλοκόμης, στρεψίμαλλος. ἐκ τοῦ

Στράβαλος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στρεβλός. Στραβός, περιεστρεμμένος, καὶ ἐπὶ τριχῶν, κατσαρός. 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν ἐκ τῆς Ἀχαιῶν διαλέκτου σημασίαν »Στράβαλος. στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος«, ὃν ἡμεῖς στρομβύλικον, καὶ στρομβούλικον λέγομεν, κυλινδροειδής, κοντὸς καὶ χονδρός· (παράγεται μετὰ τῶν, στραβός, στράβηλος, καὶ στρόβιλος, ὡς καὶ τὸ, στρεβλός, ἀπὸ τοῦ, στρέφω.)

* Στράβη, ἡ (στρέφω, παραβάλ. τῷ, στρέβλη). Δεσμός, θηλυά, βρόχος· εὐχρηστότερον μὲν τοι συνδέτως »Ποδοστράβη«.

Στράβηλος, ὁ (στρέφω). Σῶμά τι περιειλημμένον, στρυφογυρισμένον, ἑξαιρ, εἶδος κοχλίου, Ἡσύχ. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 86. καὶ ζ'. σελ. 316., ἀντὶ τοῦ, στράβαλος, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, στρόβιλος, καὶ, στρόμβος, τὸ περιεστραμμένον καὶ κοχλιοειδὲς σῶμα. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Στρόβηλοι καὶ οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ θαλίσσιοι κήρυκες«.

Στραβίζω, ίτω (στραβός). Στραβὰ βλέπω, ἀλλήθωρος εἰμί. ὅθεν

Στραβισμός, οῦ, ὁ. Τὸ στραβὰ βλέπειν· καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ στρεβλότης, παράβλεψις, τὰ ἀλλήθωρα ὀμμάτια, Γαλην. »Στραβισμὸς ἐστὶ παράλυσις τῶν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἐνίων, δι' ἣν αἰτίαν ἢ ἄνω, ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί«.

Στραβός, ή, όν (στρέφω), ταὐτὸν τῷ, στρεβλός. Περιεστραμμένος, διεστραμμένος, μὴ εὐθύς, ἰσιος· καμπὰς ἔχων καὶ μὴ ὀρθός· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις, ὁ λοξὰ βλέπων, ἀλλήθωρος, Λατ. strabus. μεταφρ. κακός, ἀχρεῖος.

Στραβών, ῶνος, = στραβός, Λατ. strabo. Ὁ Πολυδ. β'. 51. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τῶν νεωτέρων Κωμικῶν, ὁ Βάῤῥων ἔχει αὐτήν, καὶ Σώστρατος παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ὀδυσ. κ'. σελ. 1665. 2) παροξυτόνως, στράβων, ωνος, ὁ, ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Στραγγαλάω, ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, Διοδ Σικελ.

Στραγγάλη, ἡ (στράγγω). Βρόχος, σχοινίον, διὰ πνίξιμον.

Στραγγαλιά, ἡ· καὶ, στραγγαλίς, ίδος, ἡ (στράγγω). Περιεστραμμένον σχοινίον, βρόχος, θηλεία διὰ πνίξιμον· καὶ ἀντὶ τοῦ, παγίς. Ἐν τῇ τοῦ Πρόκλου παραφράσει Πτολεμ. σελ. 278. φέρεται. »Δι' ἀγχόνης ἢ στραγγαλιᾶς«. 2) μεταφρ. δόλιος καὶ ἀπατηλὴ ἐρώτησις, λόγων διαστροφή (σερετλίκ, Τουρκ.), ἐν γένει, δόλος, ἀπάτη. Ψαλμ. ρκθ'. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Στωϊκ. ἐνν. »Ἀκαθημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδαι«, ἀντὶ τοῦ, δυσλύτων ἀμμάτων· οὕτω καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. »Στραγγαλίδες, τὰ δύτλυτα ἄμματα, σοφιστικὰ ἐρωτήματα. 3) — στραγγάλιον. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ξ'. 11. »Καὶ διαμένουσιν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες«, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Σφαιρίδια γαλακτικά. οὕτω καλοῦνται καὶ ἐν Ἱππιατρικοῖς. »Στραγγάλια. τάα. σκιῤῥώματα τινὰ εἰς τοὺς ἁρμοὺς ἐξ ὑγρασίας, ἢ ἐκ ῥεύματος. ὅθεν.

Στραγγαλιάω, ῶ. Βάλλω, στήνω βρόχια παγίδας. μεταφρ. κάμνω ἐρωτήματα σοφιστικά, ἤτοι τοιαῦτα, ὥστε νὰ πιάσω τινά· ὁ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. α'. 2. συνεκφέρει· »Στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοιδόρουσι« ἀντὶ τοῦ, ὅλους τοὺς Ἐρίζοντας· φιλονεικοῦντας.

Στραγγαλίζω, ίσω (στραγγάλη). Βροχίζω, ἄγχω, διὰ στραγγαλιᾶς πνίγω· καὶ, στραγγουλίζω.

* Στραγγάλιον, τό· συνήθ. κατὰ πληθ. Σκιῤῥώματα τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαιρ. ῥευματαλγίας ἀποτέλεσμα· ὅρ. καὶ στραγγαλιά ἐν τέλει.

* Στραγγαλίς, ίδος, ἡ, = στραγγαλιά.

Στραγγαλισμός, ὁ (στραγγαλίζω). Τὸ στραγγαλίζειν, διὰ τῆς στραγγαλιᾶς πνίγειν· ἐν γένει, συστροφή, στρέβλωσις, κύρτωσις.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ, ἡ (στραγγαλιά, εἶδος). Περιεστρεμμένος, διεστραμμένος, πεπλεγμένος ὡς ἡ στραγγαλιά· ὅθεν περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, ἐπὶ πλεγμάτων. 2) μεταφρ. σοφιστικός, ὅστις πιάνει μὲ τὰ λόγια· μοχθηρός, ἀπατηλός, δόλιος, Σουϊδ. ἐκ τῶν Ο'.

Στραγγαλόω, ῶ (στραγγάλη, στράγγω). Διαστρέφω, περιστρέφω, συστρέφω, στραβουλίζω, στραγγουλίζω, συστρέφω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στραγγαλοῦται, συστρέφεται«. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. α'. 76. »Ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχνοῦται«, συστρέφεται, κυρτοῦται, στραβόνει. »Τοῦ τόνου στραγγαλουμένου«, Πλούτων Μαθηματ. παλ. σελ. 57. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, στραγγουλίζω, πνίγω Τεβ. β'. 3. »Ἐστραγγαλωμένος ἐρρίπται ἐν τῇ ἀγορᾷ« ὅθεν

Στραγγαλωτός, ή, όν. Περιεστραμμένος, συνεστραμμένος, στρεμμένος. Τὸ παρὰ Σουϊδ. »Μίστιξ στραγγαλωτή«, ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, ἀστραγαλωτή.

Στραγγεία, ἡ, στραγγία, ἡ (στραγγεύομαι). Παρὰ Πολυδ. θ'. 137. διατριβή, ἀργοπορία, μέλλησις, τὸ ὑπεκφεύγειν ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι.

Στραγγεῖον, τό (στράγγω). Ὄργανον χειρουργικὸν διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα. ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράγγευμα, τό. Διατριβή, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, μέλλησις. = στραγγεία. ἐκ τοῦ

Στραγγεύω, εύτω (στράγγω), = στρέφω. Στριφογυρίζω, στραγγίζω, ἐκθλίβω ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά· συνήθ. μέτ. Ἀποθ. στραγγεύομαι, στρέφω ἐμαυτόν, συστρέφομαι (ξεροστρίφομαι, κλωθογυρίζω), ἀναβάλλω τὸν καιρόν, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, Ἀριστφ. Ἀχ. 126. Νεφ. 131. (καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 139. καὶ 4, 28. οὕτως ἤθελον ὁ Valck. καὶ ὁ Toup. νὰ γραφῇ ἀντὶ τοῦ, στρατεύεσθαι, πρβ. στρεύγομαι.) ὅθεν

* Στραγγία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στραγγεία.

Στραγγίας, ου, ὁ, πυρός, (παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. γ'.) εἶδος πυροῦ, σιταρίου.

Στραγγίζω, ίσω (στράγγω, στράγξ). Ζουλίζων ἢ στρίφων ἐκβάλλω τὸ ὑγρόν, ἐκπιέζω, διηθέω. ἴδε ἐν τῷ, στράγγω· ὅθεν

* Στραγγίς, ίδος, ἡ, = στράγξ.

Στραγγός, ή, όν (στράγγω). Γυρισμένος, στριφογυρισμένος, στριμμένος· κυρτός, μεταφρ. διεστραμμένος· λέγεται καὶ, στραγγός· ἴδε στράγγω.

Στραγγουρία, ἡ (στράγξ, οὐρέω). Ἡ κατὰ στράγγα τοῦ οὔρου ἔκρισις, Γαλην. »Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον συνεχῶς, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται«, ὅταν δηλαδὴ τὸ οὖρος ἐκβαίνῃ ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς σταλαγματίας. ὅθεν

Στραγγουριάω, ῶ. Ὑπὸ στραγγουρίας πάσχω, τὸ πάθος τῆς στραγγουρίας ἔχω· καὶ

* Στραγγουρικός, ή, όν. Ὑπὸ στραγγουρίας πάσχων· διάθεσιν εἰς στραγγουρίαν ἔχων, εἰς στραγγουρίαν ὑποκείμενος. »Τὰ στραγγουρικά«, ἀντὶ τοῦ, ἡ στραγγουρία.

Στράγγω, Μ γξω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. stringo, λέξις πρωτότυπος, ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει ὑπάρξασα· σημαίνει δὲ, Θ ίβω, πιέζω, σφίγγω, συνθλίβω· διὰ τῆς θλίψεως καὶ πιέσεως ποιῶ τι στενότερον, μικρότερον ἢ στερεώτερον· ἐκθλίβω, ἀποπιέζω· ἢ συσφίγγω, πνίγω· ὅθεν πλησιεστέρως ἐκ τοῦ μέλλοντος στράξω, γίνεται τὸ, στράγξ, γγός, ἡ, ἡ ἀποτεθλιμμένη ῥανίς, ἢ κατὰ βραχὺ πρόσεσις ὑγροῦ τινος· σταγὼν, σταλαγματιά· καὶ τὸ συγγενὲς τούτῳ, στραγγίς, ίδος, ἡ, παρὰ Φωτίῳ, ὅστις ἔτι ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου (ἐν Θηταυρῷ). »Ἀστιο. ἑπτὰ μῆνας ὕδατος στράγγα ἔχωνα« παραπλήσια τούτοις ἔχει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 131. Ἐκ τοῦ, στράγξ· ἐγένετο τὸ, στραγγουρία, καὶ, στραγγουριάω. Ἐκ τοῦ στράγγω ἢ στράζω ἔστιν ἑπομένως τὸ, στραγός, στραγγός, ὅπερ ὁ μὲν Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, στρεβλός, ἄτακτος, ὁ δὲ Σουϊδ. διὰ τοῦ, στρεβλός, σκολιός, δύσκολος, ἀναιδής· καὶ ἑπομένως ἀναφέρων ἐκ Βασιλείου ῥῆσίν τινα, ἑρμηνεύει τὸ, στραγγότερος, διὰ τοῦ, ἀναιδέστερος· ἀλλ' αἱ ἐκδόσεις τοῦ Βασιλείου

ἀντὶ τούτου »Ῥαθυμότερον« ἔχουσιν. — Ἐκ τοῦ στράγγω ἐστὶ καὶ τὸ στραγγαλός, στραγγαλίς, καὶ στραγγαλιά, καὶ στραγγάλη, ἀφ' ὧν καὶ παρήχθη τὸ, στραγγαλίζω, στραγγαλόω· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, στρογγύλος. — Τὸ, στραγγαλίς, σημαίνει βρόχον τινὰ ἢ ἠηλειάν· ὁ Φερεκράτης λέγει παρὰ Φωτίῳ· »Ἡμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετεν, ἔνθα ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ »Στραγγαλίδες, διὰ τοῦ, τὰ δύσλυτα ἅμματα· καὶ ὁ Πλούταρχ. »Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδαν· Σέξτος δὲ ὁ Ἐμπειρικ. Ὑποτυπ. γ'. 2. ἐχρήσατο τῇ λέξει »Στραγγάλη«, ἀντὶ τοῦ, Ἀγχόνη. »Ἡ περίθεσις τῆς στραγγάλης αἴτιος τοῦ πνιγμοῦ«. — Ἐκ τοῦ, στράγγω ἔστιν ἔτι τὸ, στραγγίζω, ἐκπιέζω· ἐκθλίβω, διηθῶ, κατὰ στράγγα, κατὰ σταγόνα διαπεραῖν ποιῶ, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, πιέζω, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ, στραγγεύομαι, διὰ τοῦ, πιέζομαι, συνθλίβομαι. Ὁ Διοσκορίδης ἐχρήσατο τῷ, στραγγεύω, καθὼς καὶ οἱ Ο', ἀντὶ τοῦ, διηθέω, σακκελίζω. Ἔτι δὲ τὸ, Στραγγεύω, κυρίως ταὐτόσημόν ἐστι τῷ, στραγγίζω· ἔχει ὅμως εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον κατὰ μόνην διάθεσιν μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ, κυρτοῦμαι, μέλλω, διατρίβω, ῥαθυμῶ, ἀναβύομαι, οὐκ εὐθὺς πορεύομαι, στριφογυρίζω ἢ ξεροστρίφομαι, χρονίζω, τριψημερῶ, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ὅπερ παρ' Ἀριστοφάν. οἷς φέρεται· ἐκ δὲ τῆς ἄλλης σημασίας διέμεινε μόνον παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. ἡ λέξις »Στραγγεῖον«, ἥτις σημαίνει ὄργανόν τι ἰατρικὸν, ὡς ἡ σιρὶνα, δι' οὗ ἐξάγουσι καὶ ἐκμυζῶσι τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. — Ἐκ τοῦ ἐκλελοιπότος σχηματισμοῦ (στρέγγω) στρίγγω, ἐστὶ τὸ, στρογγος, στρογγύς· καὶ ἐκ τούτου εἰς ὑποκοριστικὸν σχηματισμὸν τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ μικός, μικκύλος, καὶ τὸ, στράγγος, στράγγολος, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος κυριώτατα καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ παραγωγὴν ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, συστρεφόμενος. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ αὐτοὶ παραβάλλουσι τὸ, στραγγεύομαι, μετὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ »Στρεύγομαι«, ἐν Ἰλ. Ο, 512. καὶ Ὀδυσ. Μ, 351. ὅπερ δύναται ἑρμηνευθῆναι διὰ τοῦ, ὀργοπορῶ, διατρίβω, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ῥῆσιν ἑρμηνεύεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ »Ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν« εἰς δὲ τὴν δευτέραν διὰ τοῦ »Κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι, κατ' ὀλίγον ὑπορρεῖν« (ἡ συνήθεια φυλάττει ταύτην μόνην τὴν σημασίαν)· καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐτυμολόγου διὰ τοῦ »Στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν«, ὅς τις ἔτι προστίθησι καὶ τὸ »Στρευγομένη« μετὰ τῆς ἑρμηνείας τοῦ, »Στρεφομένη«. — Ἡ δὲ μετὰ τοῦ στραγγεύω παραβολὴ ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν γραμματικὸν Ἡλιόδωρον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου Ὁμηρικῷ Λεξικῷ φέρεται· »Στρεύγεσθαι, καταπονεῖσθαι· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στραγγεύεσθαι μετέθηκε τὴν λέξιν, ὅπου ἀντὶ τούτου »Στρατεύεσθαι« κεῖται τυπωμένον. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ἡσύχιος ἔχει τὴν τοῦ, Στράγξ, καὶ στραγγεύομαι, μετὰ τοῦ στρεύγομαι σύγκρισιν — Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 271. »Τῷ καὶ στρευγομένῳ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, τῷ πονοῦντι, τῷ κακουμένῳ, πόνοις συνεχομένῳ, ἢ πόνους ὑποφέροντι· ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει οὕτω καὶ διὰ τοῦ »Κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ«. Οὕτω καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. δ'. 385. 621. καὶ 1058. »Στρευγόμεος καμάτοισιν«. Ἐν τοῖς τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 313. τὸ, »Στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν« ὁ Εὐστάθιος καὶ τὸ Γλωσσάρ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κάκωσις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρεύγει, ἀντὶ, καταγωνίζεται, προσθιατρίβει, βραδύνει· καὶ στρεύγομαι, διατρίβω· καὶ, στραγγεύεται, ταλαιπωρεῖται, καταποιεῖται· τρίβεται, τριψημερεῖ· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Στρεύγεσθαι, τὸ τήκεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα ὑπορρέειν καὶ ἐκλείπειν«. Ἂν ἡ μετὰ τοῦ στράγξ, καὶ, στραγγεύω συγγένεια ᾖ ὀρθὴ καὶ ἡ λέξις δὲν ὑπάρχῃ μᾶλλον συγγενὴς τῷ στρέφω, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς θέμα τὸ, στρέω, στρεύω. στρεύγω· ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ψηφῶ, ὅτι ἴσως μετὰ τοῦ στρέφω, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, γινόμενον ἐκ τοῦ, στρέβω, στρέφω, στράβω, στράφω, στράζω, στράγγω, στρεύω, ὡς τὸ φέβω, φεύω, φεύγω, κ. τ. τ. Ἐκ τοῦ στρέβω, στρέφω, γίνεται ἔτι καὶ τὸ στραβός, ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ τὸ ῥῆμα στραβόω, στραβόνω, στραβόν, κυρτὸν, ἐπικαμπῆ, ἢ διεστραμένον τὰς ὄψεις ποιῶ· καὶ τὸ »στραβουλίζω«, ἀντὶ τοῦ. περιστρέφω, διαστρέφω· ἐκ τοῦ στραβὸς, καὶ οὖλος, ἢ κάλλιον ἐκ τοῦ. στρομβιλίζω, στροβιλίζω.

Στράγξ, στραγγὸς, ἡ (στράγγω). Σταλαγμὸς, σταγὼν, σταλαγματιὰ, σταλιὰ, ἡ, κατὰ τὸν τοῦ Ἀριστοφάν· Σχολ. κυρίως »Ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν σταλαγμός« ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στραγὸς, ἡ, ὁν, = στραγγός. συνεστραμμένος, κεκυρτωμένος, στραβουλισμένος· ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράπτω, ψω, σπανιώτ. καὶ νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1513. »-τὰ πολλά τε στράψαντα-βέλη· -- καὶ Ἀπολλ. ἀργ. ἀ. 544. »Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογεὶ εἴκελα νηός ἰούσης τεύχεα« ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ· στροπή, καὶ, στροφή, ἀντὶ τοῦ, ἀστραπή· (φαίνεται ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ, στρέφω, στράφω· ἰδιότι καὶ ἡ συνήθεια »Στράφτωα λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω) ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀστραπὴ παρίστησι τὸ ἑαυτῆς φῶς περιεσταμμένον ἢ κεκυρτωμένον).

*Στραταρχέω, ῶ, Μλ. ήσω. Στρατάρχης εἰμὶ, στρατιᾶς ἄρχω, διοικῶ στράτευμα· ὅθεν τὸ »Στραταρχήσαντες«, στρατάρχαι χρηματίσαντες· ἐκ τοῦ

Στρατάρχης, ου, ὁ (στρατός, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. συνήθ. στρατηγός, Général d'armée, Γαλ. ὅθεν

Στραταρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ, τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατάρχου· ἡ διοίκησις τοῦ στρατεύματος.

Στράταρχος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, στρατάρχης, Πίνδαρ. Πυθ. 6, 31. Ἴσθμ. 4, 50.

Στρατάω, μὴ ὀρθῶς ὑποτεθεὶς τύπος ἀντὶ τοῦ, στρατόω, Βουιτμ. Ἑλλ. Γραμμ. ἀ. σλ. 499

Στρατεία, ἡ, Ἰων. στρατηίη (στρατεύω). Στράτευσις, ἡ τοῦ στρατοῦ ἐξόρμησις. πορεία καὶ προέλευσις εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης· πολεμικὸν ἐπιχείρημα, πόλλκ. παρ' Ἡροδ., ὅστις συνάπτει συνήθ. »Στρατηίην ποιεῖσθαι« 2) στρατιωτικὴ δούλευσις ἡ ὑπηρεσία, ἐπάγγελμα στρατιωτικὸν, ἢ ὁ στρατιωτικὸς βίος, τὸ στρατιωτικὸν ἀξίωμα, Δημοσθ. (συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ στρατιά, ποτὲ δὲ δὲν ἐγράφετο στρατία, Schaef Apper. ad Demosth. ἀ σελ. 339.

*Στρατεία, ἡ. Ἡ πολεμικὴ, ἡ πολεμίστρια, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, Λουκ. Διαλογ. κτ. 9.

Στράτευμα, τὸ (στρατεύω), ταὐτὸν τῷ, στρατεία, πολλκ. παρ' Ἡροδ. π. χ. »Στρ. ἐπὶ Σάμον«, Ἡροδ. 3, 49 2) συνήθ. ὡς καὶ κοιστράτευμα, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος, ἢ μέγας ἀριθμὸς στρατιωτῶν εἰς ἓν σῶμα συνηγμένων καὶ ὑπὸ ἑνὸς στρατηγοῦ ὁδηγουμένου, armée, Γαλ. Ἡροδ, καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατευματικός, ἡ, ὁν. Πολεμικὸς, εἰς πόλεμον ἢ στράτευμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων.

Στρατευσείω, ἐφετικὸν τοῦ στρατεύω (ἄνευ μέλλ). Στρατεῦσαι ἐπιθυμῶ· ὃ στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ στρατεύσω, Δίων Κάσ.

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ. Εἰς στρατείαν, εἰς στρατιωτικὴν δούλευσιν ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, ἄξιος ἢ ἀνήκων. »Ἡλικία στρατεύσιμος«, ἱκανὴ τοῦ νὰ βαστάξῃ τὰ ὅπλα, ὅ ἐστι, νὰ γένῃ στρατιώτης· καὶ »Στρατεύσιμα ἔτη«, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Στράτευσις, εως, ἡ (στρατεύω). Ἐκστρατεία, στρατεία· τὸ πρὸς πόλεμον κίνημα τοῦ στρατοῦ· καὶ, ἡ εἰς τὸ στράτευμα ἢ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα δουλευσις

*Στρατευτέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ στρατεύω· Δεῖ στρατεῦσαι· πρέπει νὰ στρατεύσῃ τις, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 41.

Στρατευτικός, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, Στρατευματικός· ἐκ τοῦ

Στρατεύω, Μλ. εύσω (στρατός). Εἰς τὸ στράτευμα ἢ ὡς στρατιώτης δουλεύω, Ἀριστοτέλ Ῥητ. β'. »Νεώτατος καὶ οὐκ ἔνορκος ὤν, ἐστράτευεν· εἰς πόλεμον κατά τινος ἐξόρκομαι, ὑπάγω· ἐκστρατείαν κάνυω· μετὰ στρατιᾶς ἀφίκομαι, εἰς, ἢ πρὸς, ἢ, ἐπὶ καὶ αἰτ. Θουκυδ. 2. »Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ νηῶν« Ξενοφ. ἀναβ. β'. ς'. 16. »Ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέαν· Ἑλλην. ἀ. β'. 10 »Ἐστράτευσαν πρὸς Ἄβυδοιν· καὶ ἐν ἀ. ἐ. 13. »Ἡαρχηδόνιοι εἰς Σικελίαν (ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῆς Σικελίας) στρατεύσαντες« κατὰ πρῶτον πολλκ. παρ' Ἡροδ. ὅς τις συνήθ. συντάσσει μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. Ὡσαύτως καὶ ὡς μέτ. Ἀποθ. »Στρατεύομαιν, στρατείαν πειοῦμαι, ὅ ἐστίν, ἐμαυτὸν καὶ τοὺς μετ' ἐμοῦ ἄγω εἰς πόλεμον, πολεμῶ· ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, δουλεύω ὡς στρατιώτης, στρατιώτης εἰμὶ, (ἀπολύτως, ἄνευ ἄλλης τινὸς προσθήκης), πολλκ παρ' Ἡροδ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. β'. 3. »Στρατεύονται πάντες«, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ, καὶ στρατηγοὺς αἱροῦνται«, γίνονται ὅλοι στρατιῶται, ἢ δουλεύουσιν ὡς στρατιῶται εἰς τὸ στράτευμα. Ἀναβ. β'. ἀ. 1. »Ὁ Κύρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο, »ἐκίνησε μὲ τὸ στράτευμάτου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅ ἐστιν, ἐκίνησεν ἢ ἐπιχείρησε τὸν πόλεμον. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐστρατεύθην εὕρηται μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 97. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνστ., ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ ἐν δ'. ιθ'. 6. τάττεται τὸ, στρατεύω, ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, στρατολογέω, συνάγω στρατιώτας· οὕτω καὶ παρ' Ἀππιαν., ὅς τις ἔτι καὶ »Ἀναστρατεύειν τέλη δύο«, λέγει, ἀντὶ τοῦ, στρατολογεῖν.

Στρατηγεῖον, τὸ (στρατηγός). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ τόπος, ἔνθα ἐκάθητο ὁ στρατηγός· ἢ τοῦ στρατηγοῦ κατοικία, παλάτιον· ὁ τόπος, ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἄλλων προύχόντων βουλεύεσθαι, Δημοσθ. ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνή, καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, Σοφοκλ. Αἴ. 732. »--μέσον προσμολὼν στρατήγιον«, ἤτοι στρατόπεδον.

*Στρατηγέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, στρατηγός· ἐκ τοῦ

Στρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγός). Στρατηγὸς εἰμί. 2) ἐνεργ. τὸν στρατὸν ἄγω, διοικῶ τὸ στράτευμα· ἢ διοικῶ ὡς στρατηγός τινα, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 211, 7, 82. 161. Σοφ. Αἴ. 1100. πολλκ. παρὰ Ξεν. ἄλλα καὶ μετὰ δοτκ. Ἡρόδοτ. δ'. 72. »Ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι ἐς Θεσσαλίην« 3) στρατήγημα μεταχειρίζομαι· ἔτι δὲ, νικῶ τινὰ τινος στρατηγήματος, αἰτ. ἴδε καταστρατηγέω· Παθ. στρατηγοῦμαι, ὑπὸ τρατηγὸν εἰμὶ, ὑπὸ στρατηγοῦ ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι· ὅθεν

Στρατήγημα, τὸ. Στρατιωτικὸν ἐπιχείρημα τοῦ στρατηγοῦ, manoeuvre, ἐξαιρ. ἀπατηλὸν, δόλιον ἐπιχείρημα ἢ τέχνασμα, κατόρθω-

μα, σόφισμα τοῦ στρατηγοῦ σκοπὸν ἔχον ἢ νὰ κικήσῃ δὶ ἀπάτης τὸν ἐχθρὸν ἢ νὰ μὴ νικηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκράτ. 2) ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία· ὅθεν

* Στρατηγηματικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς διοίκησιν στρατεύματος, Πλατ. Φιλήβ. σ. 56. Β.

Στρατηγία, ἡ, Ἰων. στρατηγίη. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ἡγεμονία αὐτοῦ, ἡ διοίκησις στρατεύματος, Ἡροδ. 6, 94. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. καὶ τέχνη τοῦ στρατηγεῖν, διοικεῖν στράτευμα, ἡ σύνεσις στρατηγοῦ. Ἀριστοτέλ. πολ. γ'. »Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, οἷον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀΐδιος ἐστίν· 1) παρὰ τοῖς Ῥωμαϊκοῖς Συγγραφεῦσι σημαίνει τὸ Ῥωμαϊκὸν praetura, ὃ σημαίνει ἐπαρχίαν τινὰ ὑπὸ πραίτωρος, ἤτοι ἐπάρχου διοικουμένην, καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Στρατηγιάω, ῶ. Μ. άσω, ἐφετικὸν τοῦ στρατηγέω. Στρατηγίας ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι· ἀγωνίζομαι, ἐπιθυμῶ νὰ γένω στρατηγός, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 33.

Στρατηγικός, ή, όν (στρατηγός). Ἀνήκων, ἢ πρέπων, ἁρμόζων εἰς τὸν στρατηγόν· 2) εἰς τὸ ἄγειν τὸν στρατὸν ἄξιος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ στρατηγοῦ, ἐμπειρίαν ἔχων, στρατηγικῆς, τακτικῆς, ἔχων προτερήματα στρατηγοῦ· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ περὶ τὸν στρατηγόν. Ἐπίῤῥ. στρατηγικῶς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 362.

Στρατήγιον, τό = στρατηγεῖον· 2) = στρατόπεδον, Σοφοκλ. Αἴ. 721. τὰ δὲ ἄλλα. παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων.

Στρατηγίς, ίδος, ἡ· ὡς οὐσ. θηλ. τοῦ στρατηγός, διοικοῦσα, ἄγουσα· στρατόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 835. 2) ὡς θηλ. ἐπίθ. = στρατηγικός ἀνήκων εἰς στρατηγόν, ὧν ἐκ τῶν τοῦ στρατηγοῦ, π. χ. »Πύλαι στρατηγίδες«, αἱ πύλαι τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Σοφ. Αἴ. 49. »Ναῦς στρατηγίς«, ἡ ναῦς τοῦ στρατηγοῦ (καπετάνια, ἡ·) κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, Ἡροδ. 8, 92. καὶ Πολυδ. »Τῆς δὲ ναυάρχου νεὼς τὸ ὄνομα, Ναυαρχίς, καὶ στρατηγίς.

Στρατηγός, ὁ (στρατός, ἄγω). Ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς στρατιᾶς, ὁ διοικητὴς στρατεύματος, στρατάρχης, ἀπὸ Ἡροδ. πάνυ εὔχρ. ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. ά. ε. 5. καλεῖ τὸν Κύρον, »Ἄρχοντα στρατείας«, ἀντὶ τοῦ, στρατηγόν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπομνημ. γ'. ά. καὶ β'. καὶ δ'. ἐκθέτει τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ χρέη τοῦ στρατηγοῦ· ἔστι δὲ, κατὰ τὴν τοῦ Ξενοφῶντος στρατιωτικὴν τάξιν, πρῶτος ὁ στρατηγός, καὶ ὑπὸ αὐτὸν ὁ ὑποστράτηγος, οἱ χιλίαρχοι, οἱ ταξίαρχοι, οἱ λοχαγοί, καὶ ἐνωμοτάρχαι· κατὰ δὲ τὸν Θουκυδίκην ἐν ἐ. 66. καὶ 68. ἄλλως. Παρ' Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 491. καὶ 500. φέρεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, Στρατηγός, ἡ· παρ' Ἡροδ. 7, 83. λέγεται καὶ, στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ· 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο στρατηγὸς καὶ εἷς τῶν ἀρχόντων, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῶν πολεμικῶν ὑποθέσεων καὶ ἑτοιμασιῶν· οὗτος ἔκρινεν ἔτι καὶ τὰς ἐντεῦθεν προξενουμένας ἀμφισβητήσεις καὶ δίκας τῶν πολιτῶν, τρόπον τινὰ ὡς παρὰ τοῖς νῦν, μινίστρος τοῦ πολέμου, Ἀριστοτέλ. πολ. ς'. ἐ. 8. »Τοιαῦται δ' εἶεν αἵ τε περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως, καὶ ὅσαι τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας· δεῖ δὲ καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ πυλῶντα καὶ τειχῶν φυλακὴν ὁμοίως ἐπιμελητὰς εἶναι καὶ ἐξετάσεως καὶ συντάξεως τῶν πολιτῶν· καλοῦσι δὲ στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους«· 3) εἰς ἄλλας δημοκρατίας ἐλέγετο ὁ πρῶτος τῶν ἀρχόντων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πρῶτος, ἀρχηγός, ἡγεμών· 4) πᾶς, ὅς τις κατὰ προσταγὴν τῆς διοικήσεώς του, στρατολογεῖ.

(Τόμ. γ'.)

*Στρατηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στρατεία, Ἡροδ.

Στρατηλασία, ἡ, Ἰων. στρατηλασίη (στρατός, ἐλαύνω). Ἔλασις τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεία, Πλούταρχ. πολλκ. παρ' Ἡροδ. 2) σπανιώτ. πολεμικὴ ἑτοιμασία, ἢ τὸ στράτευμα αὐτό, ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 140, 1.

Στρατηλατέω, ῶ, Μλ. ήσω (στρατός, ἐλαύνω). Διοικῶ τὸν στρατόν, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐπίτινα, ἐπὶ χώραν, πολλκ. παρ' Ἡροδ., ὅστις χρῆται ἐν 7, 10. τούτῳ τῷ ῥήματι καὶ ἀπολύτως· 2) ἐνεργ. διοικῶ ὡς στρατηγός, γεν, ἢ δοτ., »Ἕλλησι στρατηλατεῖν«, Εὐριπ. Ἡλ. 321. ἐκ τοῦ

Στρατηλάτης, ου, ὁ (στρατός, ἐλαύνω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγὸς ἐκστρατείας τινός.

*Στρατήλατον, τό = στράτευμα ἀμφ. ἀνάγν. σχεδὸν ὅλων τῶν χειρογρ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 717.

Στρατιά, ἡ, Ἰων. στρατιή (κατ' ἐπέκτ. τοῦ, στρατός). Τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· ἢ, κατὰ Σουΐδ., τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα, τὸ στράτευμα, οἱ στρατιῶται. πολλκ. παρ' Ἡροδ. ἐν γένει, τάγμα, πλῆθος, Πινδ. Πυθ. 11, 45. 75. 2) ἔσθ' ὅτε, ἐκστράτευσις, ἐκστρατεία, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατιάρχης, ου, ὁ, = στρατάρχης· καὶ

*Στρατίαρχος, ὁ· καὶ ἡ, = στράταρχος. Ἄρχων ἢ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ἢ στρατιᾶς τινος, ὅ ἐστι, τάγματος.

*Στρατικός, ή, όν, = στράτιος, Πλουτ. Ποπλικ. 21. πάνυ ἀμφ. πρβλ. Schaef.

Στράτιος, ὁ, ἡ (στρατός). Εἰς στρατιάν, εἰς τὸν πόλεμον ἀνήκων, προσεδρεύων εἰς τὰ στρατεύματα, πολεμικός, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡροδ. 5, 169. καὶ τοῦ Ἄρεος, Πλούταρχ. Εὐμ. 17 ἔτι δὲ, φρικτός, ὡς Φωτ. ἑρμην. τὸ »Στράτιον«, καὶ διὰ τοῦ, μέγα καὶ σοβαρόν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 6. 6. »Στράτιον κατέπρδευε«.

Στρατιώτης, ου, ὁ (στρατιά). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος πολίτης· ὅστις τῶν πολιτῶν κατὰ χρέος δουλεύει εἰς τὸ στράτευμα, ἤτοι εἰς καιρὸν πολέμου. β) παρὰ τοῖς ὕστερον, ταὐτὸν τῷ, μισθοφόρος, ὅς τις δηλαδὴ μὴ ὢν πολίτης, δουλεύει διὰ μισθὸν εἰς τὸ στράτευμα, Ἀριστοτέλ. Νικομ. γ'. 2, ὅθεν γ) ἐν γένει, πολεμιστής, σολδάτος, soldat. Ὁ Θουκυδ. λέγει ἔτι »Στρατιώτην«, καὶ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος. 2) δύο εἴδη ψυτοῦ τινος, ἐν ὑγροῖς τόποις φυομένου, καὶ πρῶτον μὲν »Ποτάμιος στρατιώτης«, Διοσκορ. δ'. 102. Πλίν. κδ'. 18. ὅπερ ἴσως ἐστὶν ἡ τοῦ Λιν., Pistia stratiotes. τὸ δὲ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Διοσκορίδους (δ'. 103.) »Στρατιώτης χιλιόφυλλος«, καὶ ἔστι τὸ τοῦ Λιν. Achillea tomentosa. ὅθεν

Στρατιωτικός, ή, όν. Εἰς τὸν στρατιώτην ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος, π. χ. ὅρκος· ἔκδοτος εἰς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἰδιώματα στρατιώτου ἔχων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ στρατεύεσθαι· ἢ εἰς τὸ πολεμεῖν γεγυμνασμένος, ἔμπειρος, »Τὸ στρατιωτικόν«, προσυπακ. πλῆθος, τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, οἱ στρατιῶται. »Τὰ στρατιωτικά«, προσυπ. ἔργα, ἢ πράγματα, ὅσα ἀναφέροντει εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ εἰς τὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἐπίῤῥ. στρατιωτικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν.

*Στρατιῶτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, στρατιώτης. Πολεμίστρα, στρατιώτισσα. 2) ὡς ἐπίθ. »Ναῦς στρατιῶτις«, ἡ στρατιώτας ἔχουσα, φέρουσα, ἄγουσα, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 26.

Στρατιωτίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἐνύδρου ψυτοῦ, καλὸν διὰ τὰς πληγάς, ἔνθεν καὶ ἡ ὀνομασία.

Στρατοβάτης, ου, ὁ, (στρατός, βαίνω). Ὁ εἰς τὸ στράτευμα ἢ μετ' αὐτοῦ στρατεύων· ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ μαχόμενος, θηλ. ὁ πολεμιστής. 2) ὄνομα κύριον παρ' Ἀπολλοδώρ. σελ. 103.

Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ κήρυξ, ἢ κήρυξ τοῦ στρατοῦ, Ἰώσηπ.

Στρατολογέω, ῶ. Μ. ήσω (στρατολόγος). Στράτευμα ἢ στρατιώτας συλλέγω, συνάγω ἀνθρώπους ἐκ τῶν πολλῶν τοὺς ἀρίστους ἵνα ποιήσω αὐτοὺς στρατιώτας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, στρατεύω. ὅθεν

Στρατολογία, ἡ. Τὸ συνάγειν σστρατιώτας ἢ στράτευμα.

Στρατολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Στρατολογῶν, ἀνθρώπους συλλέγων διὰ στρατιώτας ἢ διὰ τὸ στράτευμα.

Στρατόμαντις, εως, ὁ (μάντις) Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἢ ὁ τοῦ στρατοῦ μάντις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 24.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ (στρατόπεδον, ἄρχω). Ὁ τοῦ στρατοπέδου ἄρχων, στρατηλάτης, ἀρχηγὸς τοῦ στρατεύματος, ψελάμαρσιάλλης, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, trihunus legionis, Διονσ. Ἁλικρν. ὅθεν

Στρατοπεδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου, Δημοσθ.

Στρατοπεδεία, ἡ (στρατοπεδεύω). Οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατασκηνοῦντες στρατιῶται· ταὐτὸν τῷ στρατοπέδευσις, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 24.

Στρατοπέδευμα, τό (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατόπεδον· ὁ ἐστρατοπεδευμένος στρατός, Διόδωρ.

Στρατοπέδευσις, εως, ἡ. (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατοπεδεύειν ἢ στήνειν τὸ στρατόπεδον. 2) τὸ στρατόπεδον, ἢ ἡ ἐν στρατοπέδῳ στάσις, θέσις ἢ κατασκήνωσις τῶν στρατιωτῶν, Πλάτ. καὶ ἡ θέσις ἑνὸς στόλου, Ἡροδ. 7, 124. ὅθεν

Στρατοπεδευτικός, ή, όν. Εἰς τὸ στρατοπεδεύειν, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Στρατοπεδεύω, εύσω (στρατόπεδον). Στρατόπεδον ποιοῦμαι· στήνω, κάθημαί που μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατεύματος· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ., Poppo Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 6.

Στρατόπεδον, τό. (στρατός, πέδον). Κυρίως, ὁ τόπος, τὸ ἔδαφος, ἐφ' ᾧ ἐκάθισαν οἱ στρατιῶται (παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 154. Στρατόπεδα, κύριον ὄνομα τόπου τῆς Αἰγύπτου) ὅθεν, ὁ τόπος, οὗ κάθηται ὁ στρατός, ὅ ἐστιν, εἰς ὃν μένει τὸ στράτευμα πρὸς καιρὸν νὰ ἀναπαυθῇ, ἔνθα οἱ στρατιῶται ἱστᾶσι καὶ τὰς σκυνὰς αὐτῶν, (ὀρδί, Τουρκ.) λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐστρατοπεδευμένον στράτευμα, πολλ. παρ' Ἡροδ. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Στρατόπεδον ἐποιήσαντο«, ἀντὶ τοῦ σκηνάς, δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος, ἤτοι αἱ σκηναὶ αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 24. »Τὸ δὲ στρατόπεδον ἀλίσκεται.« ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλάτ. »Στρατόπεδον λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον«. Ὁ δὲ Φαυωρῖνος »Στρατόπεδον κυρίως, ἔνθα διάγει ὁ στρατός, (ἀπὸ τοῦ στρατός, καὶ τοῦ πέδον ἢ γῆ). λέγεται δὲ στρατόπεδον καὶ αὐτὸ τὸ στράτευμα«. ἄρα 2) καθόλου, ταὐτὸν τῷ, στρατός, στράτευμα, Ἡρόδοτ. ἑ'. 112. καὶ 113. Ἰσοκράτ. παναθην. »Στρατόπεδοι δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε«. Παρὰ Θουκυδ. ά. 117. κεῖται ἀντὶ τοῦ, στόλος (ἁρμάδα), τὸ πλῆθος τῶν πολεμικῶν πλοίων· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ς'. 15. »Ναῦν ἀνασήσαμενος ἀπῆγον εἰς τὸ στρατόπεδον«, καὶ κατωτέρω 26. »πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον.«

Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ (πλέω) ποιητ. Διαπερνῶν κατὰ θάλασσαν τὸ στράτευμα, Λυκόφ. 1037. »Ῥῆται στρατόπλωτοι«, αἱ τὸν στρατὸν πέραν τῆς θαλάσσης μεταφέρουσαι, διαβιβάζουσαι· ἐκ τοῦ

Στρατός, ὁ. (στορέννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρα-

τόπεδον, ὅ ἐστιν, ὁ τόπος, ἔνθα κάθηται τὸ στράτευμα· καὶ τὸ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀναπαυόμενον ἢ κατασκηνούμενον πλῆθος τῶν πολεμούντων· καὶ αὐτὸ τὸ ὡπλισμένον στράτευμα, ἢ τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Παρ' Ἡροδ. ἐν χρήσει μάλιστα ἡ ἐλλειπτική ἔκφρασις, »ὁ πεζός, ὁ ναυτικός«, δηλ. στρατός. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ δίχα τινὸς ἀναφορᾶς εἰς τὸν πόλεμον, τάγμα, σωρός, πλῆθος λαοῦ, συνάθροισις, δῆμος, σύνοδος, ὅλος ὁ ὄχλος, Πινδ. Πύθ. 8, 74. 10, 12. Ὀλ. 9, 143. 5, 28· 11, 40· 51· 79. κτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ταὐτὸν ἄρα τῷ, λαός, δῆμος.

Στρατόφι, καί, στρατόφιν, ποιητ. γεν. καὶ δοτ. ἀντὶ τοῦ, στρατοῦ, στρατῷ, Ἰλ. Κ, 347.

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ. Ὁ τοῦ στρατοπέδου, ἢ τοῦ στρατοῦ φύλαξ, ἔφορος.

Στρατόω, ῶ. (στρατός)· τοῦτου εὕρηται μόνον τὸ ἐπ. γ'. πληθ. πρόσπ. τοῦ μέσ. παρατ., στρατόωντο, ἐστρατόοντο, ἀντὶ, ἐστρατεύοντο, ἐστρατοπέδευσαν, Ἰλ. Γ, 187. Δ, 378.

* Στρατύλλαξ, ὁ, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 16, 15. κωμ. ὑποκορ. τοῦ Λατ. imperatorculus, ἀμφ.

Στρατωνίδης, ου, ὁ, Κωμ. ἀντὶ συστρατιώτης, Ἀριστφ. Ἀχ. 516. σχηματισθὲν κατὰ τὸ κύριον ὄνομα, Στρώτων, ὡς πατρωνυμικόν. πρβ. σπουδαρχίδης.

Στραφείς, καί, στραφῆναι, ἀόρ. ἀ. παθητικ. μετοχ. καὶ ἀπαρμφ. τοῦ, στρέφω.

Στρέβλευμα, τό. (ὡσανεὶ παρὰ τὸ, στρεβλεύω), Στραβισμός, στρεβλότης (στραβωμάρα, ἢ στραβωμάδα), ἀχρειότης, παρὰ τοῖς Ο'. πρβ. στρεβλός.

Στρέβλη, ἡ. Ἰδιαιτ. Ὄργανόν τι τιμωρικόν, βασανιστήριον, Ἑκλησ. 31. ὅθεν τὸ, στρεβλόω· ἐξαιρ. 2) θηλ. τοῦ στρεβλός, μηχανή τις διὰ νὰ γυρίζῃ τις, ἢ στρέψῃ ἐπ' αὐτὴν τι, ἄρα, τροχαλία, καρούλι, κύλινδρος, κοχλίας, πιεστήριον, Ἀριστοτέλ. Ζώ, πορ. 17. »Λυομένων τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἀλλήλας τὰς στρέβλας καὶ τὸ ἁμάξιον,« ὅς τις παραβάλλει μετὰ τούτου τοῦ ὀργάνου τὴν κίνησιν τῶν περὶ τὰ ὀστᾶ συνδέσμων καὶ ἰνῶν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 450. »Γεγίμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσι, ἔνθα φαίνεται, ὅτι ἡν μηχανή τις, πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συστρίγγειν τὰς δοκοὺς τοῦ πλοίου ἐπιτηδεία. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Στρέβλαι ναυτικαί« διὰ τοῦ »Τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα.« (ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ ποῦ, τιμωρία, βάσανος.)

Στρεβλοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διεστραμμένην καρδίαν ἔχων, στρεβλός κατὰ τὴν καρδίαν, παρὰ τοῖς Ο'.

Στρεβλόκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Στρεβλά, στραβά κέρατα ἔχων, Εὐστάθ.

Στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρεβλοὺς, στραβοὺς, πόδας ἔχων, στραβοπόδαρος, Γλωσσ. Φιλοξ.

* Στρεβλόῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Στραβομύτης, καμπυλομύτης.

Στρεβλός, ή, όν (στρέφω). Καμπύλος, κυρτός, σκολιός, περιεστραμμένος, διεστραμμένος, λοξός· καὶ ὁ διεστραμμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ στραβὰ βλέπων, ἀλλήθωρος, ταὐτὸν τῷ, στραβός, ὁ περιεστραμμένα τὰ ὄμματα ἔχων. Ἐρ' Ἀναλέκτ. α. σελ. 234 »Στρεβλὴ ὀφρύς,« τὸ συνεσταλμένον, ῥυτιδωτόν, συμμαζωμένον ὀφρύδιον. 2) λέγεται μετφρχ. ἐπὶ χαρακτῆρος, ὁ σκολιός, διεστραμμένος τὴν γνώμην, μὴ εὐθύς, ἀπατηλός, δόλιος· ὅθεν

Στρεβλότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, τὸ εἶναι τοῦ στρεβλοῦ, καὶ μετφρ. σχρειότης, ταὐτὸν, τῷ, στέβλευμα. Πλούταρχ. (Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.) »Λέγουσι δ' οὖν οὐκ εὐθεῖαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὅλης κάθοδον, οὐδ' εὔπορον ἄλλῳ θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας ὑποπορεύσεις·« ἔνθα τὸ, καμπή, καὶ στρεβλότης, ἀντίκειται τῇ εὐθείᾳ κοδόῳ.

Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ (χοῖλος). Στρεβλὰ διεστραμμένα χείλη ἔχων, τραβοχείλης. 2) ἀνάποδος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἢ ἀπατηλὸς τὴν ὁμιλίαν, δολίως ὁμιλῶν.

Στρεβλόω, ῶ. Μ. ώσω (στρεβλός). Διὰ τῆς στρέβλης γυρίζω, στρύφω, στριφογυρίζω, συστρέφω, τεντόνω, π. χ. »Ὅπλα ὄνοισι ξυλίνοισι στρεβλοῦν,« γυρίζω τὰ παλαμάρια μὲ τὸν ἐργάτην, Ἡροδ. 7, 36. ἔτι δέ, τεντόνω ταῖς κόρδαις ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὰ γυρ.στήρια, Πλάτ. 2) στραβόνω, λοξόω, στραμβουλίζω, παραστρέφω ἢ διαστρέφω, κυρίως τε καὶ καταχρ. »Τὰς χεῖρας εἰς τοὐπίσω ἐστρεβλούμεθα,« Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 43. εἴχαμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τοὐπίσω δεδεμένας, ἐδέθημεν τὰ χέρια μας ὀπίσω· ἐξαιρ. ἐπὶ παλαιστῶν, οἱ ὁποῖοι διαστρέφουσι καὶ λυγοῦσι τοῖς ἀντιπαλαιστταῖς των τὰ μέλη, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. πλ. 435. Παθ. λοξοῦσθαι, διαστρέφεσθαι, ὅθεν »Στρεβλοῦμαι τοὺς ὀφθαλμούς,« ἀντὶ τοῦ λοξὰ βλέπω, ἀλληθωρῶ. 3) ἰδιαιτ. τεντόνω τινὰ ἐπάνω βατανιστηρίου διὰ νὰ μαρτυρήσῃ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τότε ὅλα τὰ μέλη του τεντόνωνται, στραμβουλίζονται καὶ ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὰς κλειδώσεις των, ὅθεν, βασανίζω τινά, τυραννῶ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρουργίου, »Στρεβλοῦν πόδα,« τὸν ἐξηρθρωμένον πόδα γυρίζω, καὶ στραμβουλίζω διὰ νὰ τὸν βάλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του, Ἡροδ. 3, 129. — Παθ. βασανίζομαι, εἶμαι τεντωμένος ἐπάνω εἰς τὸ βασανιστήριον, Ἀριστφ. — Τῷ μέσ. μέλλοντι, στρεβλώσομαι, χρῆται ὁ Πλάτ. ὡς παθ. μέλλ. ὅθεν

Στρέβλωσις, εως, ἡ. Τὸ στρεβλοῦν, βασανίζειν· βάσανος, τιμωρία, τυραννισμός, Ἰωσήπ.

Στρεβλωτήρ, ῆρος, ὁ καὶ

*Στρεβλωτής, οῦ, ὁ (στρεβλόω, 3). Ὅς τις στρεβλοῖ, βασανίζει, τυραννεῖ, βασανιστής, καὶ = στρεβλωτήριον, Φιλοξ. Γλωσσ.

Στρεβλωτήριον, τό. Τὸ τιμωρητικὸν ὄργανον, βασανιστήριον, Ἰώσηπ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, στρεβλωτήριος.

*Στρεβλωτήριος, ία, ιον (στρεβλωτήρ.) Στρεβλῶν, βασανίζων τυραννῶν.

Στρέμμα, τό (στρέφω). Τὸ ἐστραμμένον, στρεφογυριστμένον, τὸ ἐπίκαμπές, καμπύλον. 2) τὸ στραμπουλισμένον, καὶ ἡ παραστροφὴ μέλους. ἤτοι ἡ τοῦ ἄρθρου παράβασις, ὀστέου μετάστασις, ἐξάρθρωσις, (τὸ ἐκ τῆς κλειδώσεως ἔκβαλμα τοῦ μέλους.) στραμβούλισμα ἢ στραγγούλισμα. Δημοσθέν. 2) ἐσθ' ὅτε, εἶδος Πλακουντίου ἢ πέμματος· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. tourte ἢ gâteau. 3) ἡ στρογγύλη ἕλκους οὐλή, Φωτ. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ κατὰ πρώτην φορὰν ἐσκαμμένη γῆ, καὶ μέτρον γῆς γεωργικόν.)

Στρέπταιγλος, ὁ, ἡ, (στρέφω, αἴγλη). Λάμψιν στρέφων, σπινθηροβολῶν (κατὰ τοὺς Διθυραμβοποιοὺς ἀσχηματισμένον κωμ. ἐπίθ. τῆς ἀστραπῆς), Ἀριστοφάν. Νεφ. 335. »Ὀρμὴ νεφελῶν στρεπταίγλη.«

Στρεπτήρ, ῆρος, ὁ (στρέφω) = στροφεύς, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 36. ποιητ.

Στρεπτίνδα, ἐπίρ. (στρέφω). Εἶδος παιδιᾶς ξύλον ἢ ἄλλο τι, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ παιδία ἐν τῷ, παίζειν ἔστριφον τὸ ἄλλο, ὡς ἡ καμάκα, Πολυδ. θ'. 117. »Ἡ δὲ στρεπτίνδα, ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νομίσματι τῷ βληθέντι τὸ κείμενον ἔστρεφον.«

Στρεπτός, ή, όν ῥητ. ἐπίθ. τοῦ στρέφω. Ἐστραμμένος, πεπλεγμένος· στραμμένος, στριφτός, στριμμένος. 2) πᾶν ὅ, τι στρέφεται, στρίφεται, ἢ δυνάμενον στρεφθῆναι, εὐμετάβολος, εὐμετάβλητος, εὐκολογύριστος, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς, ὅθεν, »Γλῶσσα στρεπτή,« εὐλύγιστος, εὔστροφος, ταχεῖα, εὔστροφος, εὔκολος καὶ ταχεῖα εἰς τὸ ὁμιλεῖν, Ἰλ. Τ, 248. »Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι, παντοῖοι,« ἔνθα ὁ Σχολ. εὐκίνητος, μεταβολὰς ἔχουσα. Ἰλ. Ο, 203. »--στρεπταὶ μέντοι φρένες ἐσθλῶν,« δηλ. εὐμετάτρεπτοι, εὔπειστοι εἰς τὸ ἀγαθόν· οἱ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλά, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή, ὡς αἱ τῶν φαύλων πρὸς τὰ φαῦλα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἰλ. Ι, 443 »-- στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,« εὐμεταστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, οὔτε εἶναι ἐωνίως ὠργισμένοι· πρβ. Ἰλ. Ζ, 61. καὶ Κ, 45. Ὀδυσ. Γ, 145. Ἰλ, Β, 31. καὶ 495. Ἐν Ἰλ. Ε, 113. καὶ Φ, 31. »Χιτὼν στρεπτός,« θώραξ ἐκ κρικωτῶν σιδηρίων συμπεπλεγμένος· ἢ, κατὰ τὸν Ἀρίστταρχον, λεπιδωτός, ἐκ συναρθρωμένου μετάλλου συντεθειμένος, ἀλυσιδωτός, πεπλεγμένος διὰ σιδηρῶν κρίκων· κατ' ἄλλους δὲ, ἴσος ἐστὶ τῷ, ὑποδύτης, καὶ, στολίς, παρὰ Ξενοφῶντι, ὅ ἐστιν, ὑφαντός, ἢ κλωστός, πλεκτός. Ἐξαιρ. δὲ λέγεται »στρεπτός, οῦ, ῥ,« ἢ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, κύκλος, ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικ. ε'. 45. »Στρεπτὸς κύκλος,« κόσμος τις περιδέραιος ἀλυσιδωτός· ἢ, κόσμος ἐκ πολλῶν συνεστραμμένων καὶ κατὰ τάξιν συνδεδεμένων, καὶ συνηρμοσμένων μελῶν περὶ τὸν λαιμὸν (γιουρδάνι, Τουρκ.), ὅρμος ἐξ ἀλύσου, Ξενοφ. Κύρουπ. α'. γ'. 2, »Στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ· καὶ ἐν β'. δ'. 5. »Στρεπτὸν περιδέμενος,« ἔνθα προσυπακούεται, το, κύκλος, ἢ περιδέραιον. Παρ' Ἡροδ. 3, 20. 9, 80. τοῦτο λέγεται »Στρεπτὸς περιαυχένιος.« »Τὰ στρεπτά,« ἀλυσίδες λαιμοῦ, κιουρδάνια. Παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. φέρεται τὸ »Στρεπτός,« ἀντὶ τοῦ, στρέμμα, ὅ ἐστιν, εἶδος πέμματος ἢ πλακοῦντος. »Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα, καὶ στρεπτούς, καὶ νεήλατα·« οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. δ'. »Θύμα, καὶ εὔζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοὺς,« ὅς τις ἔτι ἐν γ'. ἀναφέρει καὶ »Στρεπτίκιος ἄρτος,« ἀντὶ τοῦ, στρεπτός. »Ὁ δὲ στρεπτίκιος ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ὀλίγῳ, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλατι καὶ ἔλαιον ὀλίγον· εἰδὲ μή, στέαρ.« Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρεπτόν, φίλημά τι ποιόν.«

Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ (στρεπτός, ἐπὶ ἀλυσίδος λαιμοῦ, φέρω). Ἀλυσίδα λαιμοῦ, στρεπτὸν φορῶν, torquatus, Ἡροδ. 8, 113. Σουίδ. ἐν ἐν λ. Τορκουάτος. »Ἐποστάς ἐπὶ καιρίῳ καταβάλλει τραύματι, σκυλεύσας τε τὸν νεκρόν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸν ἀνελόμενος, ὃς ἐπιχώριός ἐστι κόσμος κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο· καὶ ἐπὸ τοῦδε πρὸς τῶν πολιτῶν τουρκουάτος ἐπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος,« torques γὰρ παρὰ Λατίνοις, ὁ περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸς κύκλος, ὁ περιδέραιος κόσμος.

Στρευγεδών, όνος, ἡ. Στενοχωρία, πάθος, ἄλγος, κάκωσις, πάθημα· καὶ = στραγγουρία. ποιητ. ἐκ τοῦ

*Στρεύγομαι, ὡς παθ. (στράγγω, στραγγίζω, στραγγεύομαι, συγγεν. τῷ, στρέφω). Κυρίως, πιεζόμενος, κατὰ σταγόνα (ἀπὸ σταλαγματιὰ καταπίπτω, σταλάζω, ὅθεν μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀδυνατίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαυθλοῦμαι, τήκομαι, στραγγίζομαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπω, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 522. »Βέλτερον ἢ ἀπολέσσαι ἕνα χρόνον ἢὲ βιώναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,« κατὰ στράγγα διαῤῥεῖν, τήκεσθαι· καὶ ἐν Ὀ-

δυσ. Μ, 351. »Βούλομ'. ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ἀπολέσται, ἢ δηθὰ στρεύγγεσθαι, ἐών ἐν νήσῳ ἐρήμῃ«, κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον ὑπορρεῖν, κατ' ὀλίγον νὰ τήκωμαι, ν' ἀποθάνω ἐπάνω εἰς ἓν ἐρημονήσιον· οὕτω καὶ »στρεύγομαι καμάτοισιν«, ἐξαντλοῦμαι ὑπὸ τῶν κόπων καὶ βασάνων, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 385. 621. 1058. ἐξαιρ. λιμοκτονῶ, θνήσκω ὑπὸ πείνης, Καλλιμ. Δήμ. 68. παρὰ Μεταγνστ. ἐν γένει, στενοχωροῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, πάσχειν βάσανον ἢ ἀνάγκην, Νικ. (καθὼς φαίνεται, τὸ ἐνεργ. στρεύγω οὐχ εὕρηται· ὡσαύτως ἀμφ. ἐστὶ καὶ ἡ κατὰ μέσ. διάθ. κατά τινας σημσ. τοῦ, ἀναβάλλειν, ὀργολορεῖν, ἀντὶ τοῦ, στραγγεύομαι.)

Στρεφεδινέω, ῶ. Μ. ήσω. (στρέφω, δινέω), ποιητ. Γυρίζω τι ὡς δίνην, ὅθεν Παθ. στριφογυρίζω ὡς δίνη ἢ εἰς δίνας περιστρέφομαι, Ἰλ. Π, 792. η -- στρεφεδινήθεν δὲ οἱ ὄσσε, ἀντὶ, ἐστρεφεδινήθησαν, ἤτοι διεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί, οἱονεὶ ἐσκοτήθησαν, ἐσκοτοδινίαταν, ἐστριφογύρισαν τὰ ὄμματά του, ὅ γίνεται ὑπὸ σκοτοδίνης, ἢ εἰς καιρὸν θυμοῦ, μανίας καὶ φόβου, ὅτε καὶ εἰς παραφροσύνην καταντᾷ· ἢ χυδαία συνήθεια, γουρλόνω καὶ γουρλόνω τὰ ὄμματα, λέγει. 2) ἀμεταβ. γυρίζω ἐμαυτὸν κύκλῳ, γύρω γύρω, ὡς ἡ σβόνη, ἢ ὡς ἡ φοῦρλα, Κυϊντ. Σμ. (λέγεται καὶ στροφοδινέω).

Στρέφος, εος, τὸ (στρέφω), ταὐτὸν τῷ, στρέμμα. — 2) ταὐτὸν τῷ, στέρφος, δέρμα, βύρσα, Ἡσύχ. ὅθεν

*Στρεφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στερφόω· ἴδε στρέψωσις.

Στρέφω, Μ. ψω. Παρακ. ἔστροφα, Θεόγνητ. Συμπ. Ἀθην. 3, σελ. 104. Γ. Lob. Φρυνχ. σελ. 578. Παθ. παρακ. ἔστραμμαι. Παθ. ἀ. ἀόρ. ἐστρέφθην. πολλκ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῇ μετοχ. στρεφθείς. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀόρ. ἐστράφθην, Θεόκρ. 7, 138. τὸν ὁποῖον ὅμως τύπον οἱ Ἔποπ. ἀγνοοῦσι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότ. ὁ παθ. β'. ἀόρ. ἐστράφην, ὁ δὲ ἀόρ. στρέψασκον, ἀντὶ ἔστρεψαν, φέρεται ἐν Ἰλ. Σ, 545. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐ-εστ. παρατ. καὶ ἐξαιρ. ἀ. ἀόρ. καὶ τῷ παθ. ἐνεστ. παρατ. μέλλ. καὶ ἐξαιρ. ἀορ. ἀ. Ὁ ἐνεστ. στράφω ὀδὲ ἤτον, ὡς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει. — Σημαίνει δὲ, γυρίζω, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, δίδω τινὶ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κάμπτω, κλίνω, λυγίζω, Ὀδ. Δ, 520. Κ, 528. ἐξαιρ. »Ἵππους στρ α, γυρίζω, διοικῶ τοὺς ἵππους κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τοὺς κάμνω νὰ γυρίσωσι πρὸς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Θ, 168. Ρ, 699. Τ, 488. Ψ, 323. Ὀδ. Ο, 205. β) γυρίζω τι, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναποδογυρίζω. γ) διαστρέφω, κακογυρίζω, καὶ παρ' ἰατροῖς, στρεβλόω, στραμπουλίζω μέλοςτι, ἢ στρίφω διὰ κωλικῶν πόνων, ὅθεν »στραφῆναι τὸν πόδα«, ἐστραμπούλισε τὸ ποδάριόν του, Ἡρόδ. 3, 129. »στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα«, ἔχω κοιλόπονον μὲ στρόφους, κουβαλῶ εἰς τὴν κοιλίαν, Ἀθην. 3. σελ. 123. πρβ. στρόφος, 4. καὶ ἐντεῦθεν, ταυτίζω ἢ στραμβουλίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος τινος ἐπὶ τῷ βασανιστηρίῳ, βασανίζω, τυραννῶ, Πλάτ. πολ. ἀ. 4. »στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσιν«. δ) τροπ. »στρέφειν βουλὴν ἐν ἑαυτῷ«, ἢ »στρέφειν τι φρεσίν«, ἔχειν τι κατὰ νοῦν καὶ καταγίνεσθαι εἰς τοῦτο, θεωρῶ αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ. ἔρχεσθαι εἰς ἑαυτόν, διανοεῖσθαι, Βασίλ. Ἐπιστ. πρὸς Εὐστάθ. »καὶ γάρ πως ἤδη κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μήποτε ἀληθές ἐστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον«. ε) κλώθω, νήθω, στρίφω τὴν κλωστήν. »Ἄθλιος ἡ δουλεία γίγνεται ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένῃ«. Λουκιαν. Ξενοφ. ἀναβ. δ'. ζ'. 10. »σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα«. ζ) περιάγω, περιφέρω, φέρω ὀλόγυρα, γνωστὸν ποιῶ, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. ἀ. 26. »Ὅταν τις στρέψῃ ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὐτοῦ δοῦλον«, ὅταν τις φέρῃ πρὸς τὸν στρατηγόν, ὅ ἐστιν ἔμπροσθεν τοῦ στρατηγοῦ τὸν δοῦλόν του, καὶ ἐλεύθερον κηρύξῃ αὐτόν· συνήθεια γὰρ ἦν παρὰ Ῥωμαίοις, ὅταν ἤθελον νὰ κηρύξωσιν ἐλεύθερον δοῦλον τινά, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ περιάγοντες, ἐγύριζον αὐτὸν πρὸς τὸν στρατηγόν, ὅπερ ἐγίνετο καὶ ἡ κήρυξις. η) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν παλαιστῶν, πιάνω τὸν ἀντίπαλόν μου καὶ τὸν ῥίπτω ἀνάσκελα· ἔτι δὲ »Ἐρίδας στρέφειν«, περιπλέκειν ἢ ἐμπλέκειν τὰς ἔριδας, Dissen Πινδ. Νέμ. 4. 152. 2) οὐδετ. τρέπομαι ἢ γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπτω, Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 3. »Θετταλοὶ στρεφάντες, βάδην ἀπεχώρουν· ὡς καὶ ἐν Ἀναβ. 4, 3, 24. καὶ Ἀγησ. 2, 3. ὅτε καὶ προσυπακούεται τὸ, ἑαυτούς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 544. 546. ἔνθα ὅμως δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ ἐκ στίχου 543. τὸ, ζεύγεα, ὡς ἐν Ὀδ. Κ, 528. τὸ, ὄϊας.— Παθητ. ἢ μετ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κάμπτω, Ξενοφ. ἱπ. ζ'. 12. »Ἵππος εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενος«, γυρίζων, κάμπτων· ὁ αὐτός· ὅθεν τὸ, »Ἵππον στροφή«. Κυρουπ. ς'. γ'. 11. »Ἦν δέτις στρέψηται«, ἂν στρέψῃ, γυρίσῃ τις κατὰ νῶτον, πρὸς τὰ ὀπισθεν, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἢ ἐπιστροφὴ δὲ αὕτη καὶ ἐπάνοδος προσδιορίζεται ἀκριβέστερον διά τινος προθέσεως, ἐκ, ἢ, εἰς, ἐν ᾧ γυρίζω ἤτοι ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος τόπου, ἢ πλησιάζω εἰς αὐτόν, π. χ. στρέφεσθαι ἐκ χώρης, Ἰλ. Ζ, 516. Ξεν. Κ. Π. 3. »Στραφέντες ἐφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. β) στρέφομαι ἁπλῶς, γυρίζω, ἀλλάζω, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματός μου χωρὶς νὰ ἀλλάξω τόπον, ὡς παρ' Ἀριστοτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου στρέφεσθαι ἐν τῇ μήτρᾳ. γ). περιφέρομαι, στριφογυρίζω· ἢ, ἔνθεν κακεῖσε ῥίπτομαι, γυρίζω, κυλίομαι, καὶ μάλιστα ὑπὸ πόνου ἢ λύπης ἢ ἀνησυχίας βασανιζόμενος, Ἰλ. Ω, 5. »οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα«. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. »Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην«, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἀνήσυχος, ἀκατάστατος εἰμί, »ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρομαι«, Πλάθ. Φαίδων 39. »ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέφεται«, ἐναλλάττει δηλαδὴ τὴν ἰδίαν γνώμην συχνάκις. δ) στρίφομαι, ὡς παρὰ Θεοφρ. λέγονται τὰ ξύλα, ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα· καὶ ἐντεῦθεν, προσπλέκομαί τινι, πιάνομαι ἀπό τι στριφογυρίζων τὰ δάκτυλάμου π. χ. εἰς τὰ μαλλία τινός, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 435. »Χερσὶν ἀώτου νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην«. ε) γυρίζω ἢ κλωθογυρίζω ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνδιατρίβω, ἔχω ἐπιμείαν, διατρίβω, μένω ὀλίγον καιρόν, περιφέρομαι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, ἐν τινι ἢ περί τι, π. χ. Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ διαλεκτικὴ τῇ σοφίᾳ· »Ἀριστοτ. Μεταφ. 3. ὡς τὸ Λατ. versari. ζ) μεταφορ. κλωθογυρίζω, μεταχειρίζομαι δόλους καὶ πανουργίας διά' ἀποφύγω τι, ἀπλῶς, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 235. »Τί δῆτα ἔχων στρέφει«; διατί τὰ κλωθογυρίζεις, ἢ μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 385. καὶ Εὐρ. Ἑλ. 750. »Τί ταῦτα στρέφεις«; διατί τεχταίνεις, μεταχειρίζεσαι ταῦτας τὰς πανουργίας; »Στροφὰς στρέφεσθαι«, λέγεται ἤτοι ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις στενοχωρούμενος ὑπό τινος ἀνάγκης ἢ πόνου εὑρίσκεται εἰς ἀνησυχίαν, ἢ ζητῶν ν' ἀποφύγῃ τι, π. χ. τὴν κρίσιν, μεταχειρίζεται διαφόρους πανουργίας, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 3. η) μετὰ γεν. »στρέφομαι τινός«, Σοφοκλ. Αἰ. 1117. ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφομαι, δηλ. στρέφω ἐμαυτόν ἤτοι τοὺς στοχασμούς μου ἐπί τι, προσέχω, φροντίδα ποιοῦμαι, μέλει μοι· »-- τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην«. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. »Κἂν σου στραφείη θυμός, εἰς τὸ πᾶν μάθοιμι«, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λήξειεν ἡ ὀργή, ἤθελε καταπαύσῃ ὁ θυμός σου ἂν τὸ ἐμάνθανες (κυρίως ἔστι τὸ, στρέφω, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ, τρέπω, ὅθεν, στροφή, στρεβλός, στρόβος, στρόμβος, στρομβέω.)

Στρέφωσις, εως, ἡ (στρεφόω). Κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη, Ἡσύχ. = στέρφωσις.

Στρέψασκον, ἐπ. ἀντὶ, ἔστρεψαν, ἀόρ. ἀ. τοῦ, στρέφω, Ἰλ. Σ. 545.

Στρεψαύχην, ενος, ὁ, ἡ (στρέφω, αὐχήν), Ἐστραμμένον τὸν αὐχένα ἔχων, στραβολαίμης, Ἀθην. ιά. σελ. 484. ποιητ.

*Στρεψιάδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Πινδ. πατρωνυμ. τοῦ Στρεψίας· παρὰ δὲ Ἀριστφ. κωμ. αἰνιττομένῳ εἰς τὸ, στρεψοδικέω, ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις μὲ τὰς πανουργίας του γυρίζει πάντοτε ἀλλέως μίαν ὑπόθεσιν· ἢ κλητ. Στρεψιάδες, κεῖται ἐν στ. 1208.

Στρεψίμαλλος, ὁ, ἡ (στρέψις, μαλλός) ποιητ. Συνεστραμμένον τὸν μαλλὸν ἔχων, οὐλόθριξ, (κατσαρομάλλης). »Οἷς στρεψίμαλλος«. 2) μεταφορικῶς, πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος· ἴδε στρόφις.

*Στρεψίμελος, ὁ, ἡ (μέλος). Μεταβάλλων τοὺς τόνους, ὡς ὁ Εὐρίπ. ὅστις μετέβαλε τὴν μελῳδίαν εἰς τοὺς χορούς, Σχολ. Ἀριστφ. Βατραχ. 787.

*Στρέψις, εως, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν, γυρίζειν, ἐν γένει, = στροφή, Ἡσύχ.

Στρεψοδικέω, ῶ. Μ. ήσω (στρέφω, δίκη), κωμ. λέξις. Τὴν δίκην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν στρέφω, τὴν δίκην διαστρέφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 434. »Ἀλλ' ὅτ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆται καὶ τοὺς χρηστοὺς ἀδολισθεῖνα«, ὁ Σχολ. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. Πολυδ. ἡ. »Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέφαντα κατηγορεῖνα· παίζει δὲ ὁ Κωμικὸς ἐνταῦθα τὴν λέξιν ἐπάνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ στρεψιάδου.

Στρεψοδικοπανουργία, ἡ (πανουργία), κωμ. Ἡ εἰς τὸ διαστρέφειν τὸ δίκαιον πανουργία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1455.

Στρεψοδινέω, ταὐτὸν τῷ, στρεφεδινέω, ἀμφ.

Στρηνής, ές, ὁ, ἡ· καὶ στρηνός, ἡ, ὀν. Αὐστηρός· τραχύς· ἐκτενής· ὀξύς· δατύς· ἐξαιρ. ἐπὶ φωνῆς, διαπεραστικός, οἷς τὸ, τραχύς, ὀξύς· ἐντεῦθεν ὁ Πολυδ. ἔχει· »στρηνόφωνος, ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 323. »στρηνὲς βρέμεν ἀκτήν«, ὡσαύτως. »Στρηνὲς φωνεῦσα θάλασσαν«, Ἀντίπ. Θεσσ. καὶ Κριναγ. »στρηνὲς ψοφέγγεσθαι«, ἐπὶ σάλπιγγος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »στρηνὲς βοᾶνα«, διὰ τοῦ, σκληρόν, ὅ ἐστι, μὲ τραχεῖαν φωνήν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »στρηνύεται, στρηνιᾷ· καὶ, ἀστρηνές, δύσθετον, σκαιόν, ὀξύ· καὶ στρηνὲς, σαφὲς, ἰσχυρόν, τραχύ, στυγνόν, ὀξύ, ἀνατεταμένον«· ὁ δὲ Φώτ. »στρηνόν, οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ ἀνατεταμένον, Νικόστρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ ψόφημα. 2) ἐν γένει, ἰσχυρός, δυνατός, θαρραλαίος, ἀνδρεῖος, τὸ Λατ. strenuus.

Στρηνιάω, ῶ. Μ. άσω (στρῆνος). Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχυρός, σφοδρός· ἐξυβρίζω· ὀλομανῶ ὅθεν ζῶ ἰταμῶς ἢ ἀγρίως, ὑβριστικῶς, ἀτάκτως καὶ ὑπερηφάνως· φέρεται ἔν τε τῇ παλαιᾷ καὶ νέᾳ Γραφῇ, καὶ παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφ. Σχολιαστῇ (εἰς Πλοῦτ. 176.), ὅθεν, »καταστρηνιάω τινός«, Ν. Δ. ὑπερηφάνως φέρομαι κατά τινος. 2) σφόδρα χαίρω ἐπί τινι, Lob. Φρυνχ. σελ. 381. Παρ' Ἀθηναίῳ (γ'. σελ. 100.) φέ-

ρεται ἐκ Σωφίλου »νὴ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στρηνιῶ, ἀντὶ τοῦ, γαυριάω, σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς, ἀβρύνομαι, σιληπορδῶ, λίαν χαίρω ἐπί τι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν γ'. σελ. 127. καὶ ἐν ἰ. 420. »Ἐγὼ μὲν ὑμῖν ὡς ὁρᾶτε στρηνιῶ, ἐκ Σειληνοῦ.]

*Στρηνός, ή, όν, = στρηνής, ὅπερ ὅρα.

Στρῆνος, ὁ, καὶ στρῆνος, εος, τό (στρηνής). Ἰσχύς, σφοδρότης· ἐξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχύς, δηλ. αὐθάδεια, ὕβρις, ἡ ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, ἡ ὑπερήφανος καὶ ἄτακτος ἢ ὑβριστικὴ ζωή. 2) μετὰ γεν. πόθος, ἄκρα ἔφεσις τινὸς πράγματος, ὡς παρὰ Λυκόφρ. 438. »στρῆνος μόρου«, ἡ πρὸς θάνατον ἐπιθυμία. 3) χαρὰ ἐπί τινι, τὸ ὁποῖον ἐκδέχεταί τις καὶ ἐλπίζει.

Στρηνόφωνος, ὁ, ἡ (στρηνής, φωνή). Τραχύς, δυνατὸς τὴν φωνήν· ἴδε ἐν τῷ, στρηνής.

Στρηνύζω (στρηνής). Τραχέως ἢ δυνατὰ κράζω, φωναζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐλεφάντων. (γράφεται καὶ, στρυνύζω).

Στριβιλικίγξ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1034. »οὐδ' ἂν στριβιλικίγξκ, οὐδὲ γρῦ καὶ ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδίδωμι, λέξις κωμική, τὸ ἐλάχιστον καὶ παραμικρότατον σημαίνουσα· (ἴσως παρὰ τὸ στρίβος).

Στρίβος, ὁ. Ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ ὀρνέου· τὸ ἀσθενὲς καὶ λεπτὸν κελάδισμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034. ἔνθα ὅμως ῥητῶς διακρίνει τὸ, στρίβος, ἀπὸ τοῦ, λίκιγξ, τῆς πιππιστικῆς φωνῆς ἑνὸς πτηνοῦ. (θεωρεῖται ὡς ἀμφ. δύναται δὲ προσφυῶς νὰ παραχθῇ παρὰ τὸ, στρίζω, τρίζω.) πρβλ. στριγμός.

Στριγμός, ὁ, = τριγμός Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 9.

Στρίγξ, γγός, ἡ (στρίζω, τρίζω). Εἶδος κόρακος νυκτίφοιτον, νυκτικόραξ, Λατ. strix. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »στρίγλος, τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος, νυκτίφοιτον· καλεῖται δὲ καὶ Νυκτοβόα· οἱ δὲ Νυκτικόρακα«, ἔνθα ἴσως ἐγράφη ποτὲ »στρίγλος, τὸ ἐν τοῖς τερατείοις νυκτίφοιτον ὄρνεον«, διότι ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »στρίγλος, ἀνὴρ φαρμακός, γόης· καὶ »στρίγγλα«, γυνὴ φαρμακίς. 2) στίχος, σειρά, ἀράδα, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. striga.

*Στρίζω, ὀλίγον, ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει ὑπάρξας ἕτερος τύπος. α) τοῦ στρίζω, ὅθεν, στρίγξ, στριγμός, στρίβος, τὸ Λατ. strideo. β) τοῦ, στράγγω, ὅθεν τὸ Λατ. stringo.

Στριφνός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, στιφρός, στιβρός, στιβαρός. Πυκνός, σφιγκτός, στερεός. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 310. »Βολβὰ στριφνά«. 2) συνεστραμμένος. 3) ἐκ τοῦ στερός, στερρός, στέριφος, στεριφινός, στριφνός, ἀντὶ τοῦ, σκληρός. (γράφεται καὶ, στρυφνός.) ὅθεν

Στρίφνος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωβ. κ'. 18. ἰσχύς, δύναμις, ναῦρον, (χαγὶλ, Ἑβραϊστί), ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἰνώδης σάρξ.

*Στριφνόω, ώτω (στριφνός). Στριφνὸν ποιῶ, Γρηγ. Θαυμ.

Στροβανίκος, ὁ, ἡ. Ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα, Ἡσύχ.

Στροβανίσκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Τρίπους.

*Στροβελοβλέφαρος, ὁ, ἡ, = στροβιλοβλέφαρος.

*Στροβελοκομάω, ῶ. = στροβιλοκομάω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Στροβελός, ή, όν, = στροβιλός, στράβαλος, στρεβλός. Σοβαρὸς, τρυφερός, σκολιός, καμπύλος, Ἡτύχ.

Στροβεύς, έως, ὁ (στροβέω). Παρὰ τῷ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 385. ἐργαλεῖόν τι τοῦ γναφέως, κύλινδρος πρὸς τὸ στρέφειν καὶ περιάγειν τὰ γναφόμενα.

Στροβέω, ῶ. Μ. ήσω καὶ, στρομβέω, καὶ, στρομβόω (στρόβος). Περιάγω, περιστρέφω, στρόμβον, ἢ δίκην στρόμβου, εἰς σχῆμα κύκλου περιφέρω, στρεφογυρίζω, περιτριγυρίζω, συστρέφω, Ἀριστοφάν. Νεφ. καὶ Ἱππ. »Ἀλλ' ἐπιθι καὶ στρόβει«, περίαγε καὶ στρέφε. Φιλόστρ. εἰκόν. β'. 4. »Στρομβούσης αὐτὸν τῆς δίνης«, περιαγούσης, περιφερούσης. Καθολου δὲ ὡς τὸ στρέφω, γυρίζω τι τριγύρω, καὶ μεταφορ. βιαίως, δυναστικῶς καὶ ὁρμητικῶς κινῶ, ταράττω, ἐνεχλῶ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »στροβεῖν, ἀποσείεσθαι, ἀποστοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν, θορυβεῖν· καὶ »στροβεῖται, ταράττει, κινεῖκ· καὶ »στροβῆσαι, συστρέψαι, ἐκφοβεῖσαι· ὁ δὲ Φώτιος στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ, περιφοβεῖ, καταποιεῖ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην, τὴν Ἰταλίαν«· ὅθεν

Στρόβηλος, ὁ, = στρόβιλος· καὶ

Στροβητός, ή, όν. Περιεστρεμμένος, στρεφογυρισμένος ἢ, βιαίως κεκινημένος, Λουκιαν. Τραγ. 12. »Τροχῷ στροβητόν«.

Στροβιλέα, ἡ. = στρόβιλος. Ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, Φιλοξ. Γλωσ.

Στροβιλέω, ῶ. Μ. ήσω. = στροβιλίζω.

Στροβιλεών, ῶνος, ὁ (στρόβιλος). Τόπος περιεκτικὸς στροβίλων.

Στροβίλη, ἡ. Μοττὸς (φιτίλι) ἐκ νημάτων πανίου συνεστραμμένων στρογγύλως καὶ μακρυλῶς, δίκην στροβίλου, Ἱππ.

Στροβιλίζω, Μ. ίσω. (στρόβιλος) ὡς τὸ, στροβέω, στρέφω. Συστρέφω, στρεφογυρίζω, Φίλ. Θεσσ. 6, 4. »Αὐχένα στροβιλίσαι«, περιστρέψαι, στρεφογυρίσας· ὡς καὶ τὸ, συστροβιλῆσαι, συστρέψαι, Ἴων παρ' Ἀθην. σελ. 213. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἔχουσιν· »ἐνστροβιλέω, συστρέφω· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρόμβιλον.

Στροβίλινος, ίνη, ινον. Ἐκ στροβίλου ἢ πίτυος ὤν, Διοσκορ.

Στροβίλιον, τό ὑποκορ. τοῦ στρόβιλος. 2) μικρὰ πίτυς. 3) εἶδος ἐνωτίου ὡς στρόβιλος ἢ κωνοειδὴς κατεσκευασμένον, Πολυδ.

Στροβιλίτης οἶνος, ὁ διὰ κόκκων κουκουτζίων στροβίλων κατεσκευασμένος.

Στροβιλοβλέφαρος, ὁ, ἡ (στροβιλός, βλέφαρον) = ἑλικοβλέφαρος, Ὀρφ. Λιθ. 18, 31. διορθωθὲν ὑπὸ Ἑρμάνν· διὰ τὸ μέτρον στροβελοβλέφαρος, ἴδε ὅμως στρόβιλος, ἐν τέλει.

Στροβιλοειδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. στροβιλοειδῶς (εἶδος). Στροβίλου εἶδος ἔχων, στροβίλῳ ὅμοιος, κωνοειδὴς Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 89.

Στροβιλοκομάω, ῶ. (στροβιλός, κομάω). Ἔχω κατσαρὰ μαλλιά.

Στρόβιλος, ὁ (στρόβος, στροβέω, στρέφω). Πᾶν τὸ γυρισμένον, περιεστραμμένον, στρογγυλωμένον, ἢ περιστρεφόμενον, κύκλῳ περιερχόμενον, στρεφογυριζόμενον σῶμα· ἄρα α) τροχός, ῥόμβος, βέμβηξ, φοῦρλα. β) ἡ τοῦ ἀνέμου βίαιος εἴλησις καὶ συστροφή, ἢ συστροφὴ ἀελλώδης, ἀνεμοστρόβιλος, καὶ δίνη ὕδατος. γ) εἶδος ὀρχήσεως, Πολυδ. δ'. 14. δ) ἡ πίτυς, ἡ πεύκη, ἡ κοκκωναριά· καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς τε καὶ ὅλων τῶν τοιούτων στροβιλοφόρων φυτῶν, ἐξαιρ. κοκκωνάριον, ὅ οἱ ἀρχαῖοι καὶ κόκκωνα ὠνόμαζον, Lob. Φρύνιχ. σελ. 397. ε) ἐνώτιον γυναικεῖον κωνοειδές, ὡς τὸ, κόννος (τὸ Ἰώτα ἐστὶ συνήθ. μὲν μακρὸν, ὡς παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 864. Ἴων. Ἀθην. σελ. 91. Ε. Λυκ. 506. Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 146., ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ ὁ Κριναγ. 6, 2. καὶ ὡς βραχεῖ.) ὅθεν

*Στροβιλός, ή, όν, ὡς τὸ, στροβελός, στράβαλος, στρεβλός. Ἐστραμμένος, στρογγυλευμένος· ἔτι δὲ κύκλῳ στρεφόμενος, γυριζόμενος.

*Στροβιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στροβίλους φέρων.

Στροβιλόω, ῶ. Περιστρέφω, στρεφογυρίζω, κύκλῳ περιφέρω, συστρέφω, σπειροειδὲς ποιῶ, ὡς τὸ, στρεβλόω, Πλούταρχ. ἀποφθ. »στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν«, ὅπου χειρόγραφά τινα »στρεβλοῖ« ἔχουσι.

Στροβιλώδης, εος, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ, στροβιλοειδής. Στροβίλου εἶδος ἔχων, κωνοειδής, Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 17.

Στρόβος, ὁ, καὶ, στροιβός, καὶ στρόμβος (στρέφω), = στρόφος, ποιητ. Τὸ κύκλῳ γυρίζειν, δίνη, στρόβιλος, ἡ βίαιος συστροφή· ἀελλα, λαίλαψ, ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 654. 2) ἐνίοτε, βέμβηξ, φοῦρλα, τούρτουλος.

Στρογγυλαίνω, ανῶ (στρογγύλος). Στρογγύλον ποιῶ.

Στρογγύλευμα, τό. Τὸ ἐστρογγυλευμένον σῶμα, σφαῖρα ἢ κύλινδρος, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ στρογγυλότης τοῦ σώματος· ἐκ τοῦ

Στρογγυλεύω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλαίνω.

Στρογγυλίας, ὁ, ἀντὶ τοῦ, στρογγύλος· ἴδε Στράβαλος.

Στρογγυλίζω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλεύω, κυρίως καὶ μεταφρ. Λυσίας· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρογγύλος.

Στρογγύλλω, υλῶ (παρὰ τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ, στωμύλλω, παρὰ τὸ, στωμύλος). Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω· »στρογγύλλεταί τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα«, Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. ιθ'. ὅθεν

*Στρόγγυλμα, ατος, τό, = στρογγύλευμα.

Στρογγυλόγλυφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Στρογγύλην γλυφὴν ἔχων, στρογγύλως γεγλυμμένος, Μαθημ. παλ. σελ. 269.

Στρογγυλοδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Στρογγύλως ἢ κύκλῳ δεδινημένος, συνεστραμμένος, Ἀθην. γ'. σελ. 112.

Στρογγυλοειδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. – ειδῶς (εἶδος). Στρογγύλος κατὰ τὸ εἶδος, στρογγύλον εἶδος ἔχων, στρογγυλός, Σχολ. Λυκόφρ. 88. ἔνθα ἄλλοι »στροβιλοειδῶς«, ἀναγινώσκουσι.

Στρογγυλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Στρογγύλον καυλὸν ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. ζ'. 4.

Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Στρογγύλον λοβὸν ἔχαν.

Στρογγυλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ στρογγύλη ναῦ, ἤτοι ἐμπορικῇ πλέων, ὁ ναύτης ἐμπορικῶν καραβίων, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυβ. ζ'. 190.

Στρογγυλόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Στρογγύλην πλευρὴν ἔχων, ἢ στρογγύλος κατὰ τὴν πλευράν, Ἀθην. ζ'. σελ. 327.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στρογγύλον πρόσωπον ἔχων, Ἀριστοτέλ. ἴδε Ἱστορ.

Στρογγύλος, ὕλη, ύλον· καὶ ἐπίρ. στρογγύλως (στράγγω). Σχῆμα κυκλικὸν ἔχων, στρογγυλός, κυλινδρικός, σφαιροειδής, περιφερής, συνεστραμμένος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. »Στρογγύλα πλοῖα«, τὰ ἐμπορικὰ καὶ φορτηγικά, διότι τὰ πολεμικὰ ἦσαν μακρότερα, μυτερά, Ξενοφ. Ἑλλην. ε. ά. 18. »Οὐδὲν στρογγύλων πλοίων«· οὕτω καὶ Θουκυδ. β'. 97. »Νηῒ στρογγύλῃ«, ἤτοι Ἐμπορικῇ· »Στρογγύλον στόμα«, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ προφέρει ὅλα κατὰ τρόπον ἐντελέστατον, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀριστφ. ὀνομάζει τὸν Εὐριπίδην, στρογγύλον στόμα, διὰ τὸ στωμύλον αὐτὸν εἶναι, ἄρα, ἐμφαντικός, ἀγχίνους, ἀστεῖος, καλός, γλαφυρός, ἐκφραστικός, εὔτονος, κομψός, γοργός, τετορνευμένος· οὕτω λέγει καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. »Συστρέφειν καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, ὅπερ ἄλλως »Στρογγύλως ἐκφέρειν« εἶπεν, ὅς τις ἔτι καὶ τὴν καθαρὰν, σαφῆ καὶ ἀφελῆ ἔκφρασιν »Στρογγύλην λέξιν« εἶπε, τάξας ἀπ' ἐναντίας »Τὴν ὑπτίαν

καὶ κεχυμένην». οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδρ. 23. »Ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται· ὅθεν καὶ Διον. Ἁλ. περὶ τοῦ Δημοσθ. λέγει· »Στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόρνου περίοδοι· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει· »Στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι». Ὁ Σχολ. Ἑρμογ. ἔχει· »Ἔστι τοίνυν Στρογγύλου λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ ῥιμύθμου ἐλέγχων τὸν ἐναντίον»· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ »Στρογγύλον στόμα»· καὶ »Στρογγύλος λόγος», ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βραχυλογία, ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ ἢ σωστά· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει τὸ »Στρογγύλα ῥήματα», διὰ τοῦ, πιθανά, πανοῦργα· ἐπὶ ταύτης τῆς μεταφρ. σημ. εὕρηται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 686. πρβ. Schneid. Θεοφρ. Τ. Γ'. σλ. 63. 2) στραγγυλός, ἤτοι γεμάτος, φουσκωμένος, ὡς ὁ Ἀπμιαν. λέγει· »Στρογγύλα ἱστία», τὰ πεπληρωμένα πνεύματος, ἀνέμου, τὰ γεμάτα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κεκυρτωμένα πανιὰ τοῦ πλοίου, ὅθεν, »Ἱστίοις στρογγύλοις», μὲ γεμάτα πανιά. Ὁ Ἱπποκράτ. »Στρογγύλην μάχαιρα λέγει τὴν Σπαθομήλην· καὶ ὁ Θεόφραστ. »Στρογγύλα ξύλα», τὰ κυλινδροειδῆ, τὰ ἔτι ἀκατέργαστα καὶ τὸν φλοιὸν ἔχοντα. (Ἱστορ. Φυτ. ε. 6.) »Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, στρογγύλα· στρογγύλα δὲ λέγεται ὅτι τὰ ὅλως ἄφαυστα». Ἡ συνήθεια τὸ τοιοῦτον ξύλον, τόκον, καὶ στόκον (ὁ), λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, γογγύλος, διὰ τοῦ, στρογγύλος· οὕτω καὶ Γαλην. τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Γογγύλιον, διὰ τοῦ, στρογγύλον». Ἐπίρ. στρογγύλως, Πλούταρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. »Τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται». Ἀριστολ. Ῥητ. β'. »Προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα». Παρὰ δὲ Πλουτ. Συμπ. 14. »Στρογγύλως βιοῦσθαι, ζῆν στενῶς καὶ περιωρισμένως. Ἔστι δὲ κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στρογγύς, ὡς τὸ μικκύλος, τοῦ Μικκύς· ἴδε ἐν τῷ, στράγγω· ὅθεν

Στρογγυλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ στρογγύλου, τὸ στρογγύλον σχῆμα.

Στρογγυλόω, ῶ (στρογγύλος), ταὐτὸν τῷ, στρογγύλλω. Παθ. Στρογγυλόομαι, οῦμαι, στρογγυλὸς γίνομαι.

Στρογγύλω, = στρογγύλλω.

Στρογγύλωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Στρογγύλευμα, ά. Βασιλ. ιζ'. »Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν»· καὶ

Στρογγύλωσις, ἡ (στρογγυλόω). Τὸ στρογγύλον ποιεῖν ἢ γίνεσθαι.

Στροιβάω, ῶ, ήσω, καὶ

*Στροιβέω, ήσω, = στροβέω, ἐκ τοῦ, στροιβός.

Στροίβηλος, ὁ. Ἔπαρμα, πρίσμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ. Ἡσύχιος.

Στροιβός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρόβος, στρόμβος. Ἡσύχ.

Στρομβεῖον, καὶ, στρομβίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, στρόμβος, Νίκανδρ. Θηρ. 628.

Στρομβέω, ῶ· Μ. ήσω (στρόμβος), = στροβέω, Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 4. ὅθεν

Στρομβηδόν; ἐπίρ. Κατὰ τὸ τρόπον τοῦ στρόμβου, τοῦ κώνου ἢ λεπίδος ἢ τοῦ κοχλίου, κ. τ. λ. ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 255. »— αὐτὰρ Ἀχαιῶν στρομβηδὸν νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει», ἀμφ. ἴσως σημαίνει τὴν ὑπὸ τοῦ λαίλαπος ἤτοι τοῦ ἀνεμοστροβίλου δίκην στροβίλου γινομένην.

Στρόμβιλος, ὁ, ἀντὶ στρόβιλος, Σχολ. Πινδ.

*Στρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στρόμβος.

Στρομβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος στρόμβου ἔχων.

Στρόμβος, ὁ (στρέφω), ὡς τὸ, στρόβος, στροιβός, στροφός, στρόβιλος. Τὸ συνεστραμμένον καὶ σπειροειδὲς ἢ ἑλικοειδὲς σῶμα, καθὼς π. χ. ἐκεῖνο τῶν κοχλιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ συνεστραμμένον, καὶ λήγει καὶ εἰ ὀξύ· ὅθεν α) τὸ ὄστρακον τῶν κοχλίων, ᾧ καὶ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ σάλπιγγο·, Σχολ. Νικ. ὁ Ἀριστοτέλ. (Ζώ. Ἱστρ. δ. 9'. 1.) καλεῖ στρόμβον, καὶ τὴν σπειροειδῆ ἐσωτερικὴν κατασκευὴν τοῦ ὠτός. β) ὁ τροχὸς, ὁ κύκλος, κῶνος, πυραμὶς, ὀβελίσκος, ἢ εἰς ὀξὺ λήγουσα στήλη. γ) ὁ βέμβιξ, ἢ φοῦρλα, Ἰλ. Ξ, 413. »Στρόμβον δ' ὡς ἔστενε βαθύν, ἔνθα δ' μὲν Σχολ. σημειοῖ »Στρόμβον, τροχόν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβικα· δίκην οὖν ῥόμβου ἐποίησεν αὐτὸν στρέφεσθαι, σφοδρῶς πλήξας»· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Στρόμβον δὲ, τινὲς μὲν ἄτρακτον νοοῦσιν, ἀπὸ τοῦ στροβεῖσθαι καὶ δινούμενον περιφέρεσθαι· ἕτεροι δὲ τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες· ἄλλοι τὸν ῥόμβον· τινὲς δὲ λίθον στρογγύλον «— ἢ μᾶλλον τὸν λίθον ὡς στρόμβον ἐκίνησεν, ἢ δίκην στρόμβου κινῆσαι καὶ περιστρέφεσθαι ἐποίησεν· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 378. »Ἐπιδινήσας τρυφάλειαν ῥίψειν», ὅ ἐστι, θέλων νὰ ῥίψῃ (τὸ χερμάδιον) τὸν λίθον, περιέστρεφεν αὐτὸν ὡς στρόμβον, καὶ οὕτω περιδινούμενον ἀφῆκεν, ἔρριψεν αὐτὸν, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἑπομένου »Περιέδραμε πάτην», περιεδινεῖτο, περιεστρέφετο ἐν τῇ ῥίψει, ἐν τῷ ὑπάγειν· παραβάλλεται τῷ (ἐν Ἰλ. Λ, 147.) »Ὅλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλινδεσθαιν», ὅ ἐστιν, οὕτως ἐσσευμένως, μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ὥστε ἐκυλίετο εἰς τοὔμπροσθεν. ὅ ἐστιν, κυλιόμενος ἐφέρετο, ἐκατακυλεῖτο, δίκην ὅλμου ἢ ὡς ὅλμος περιεστρέφετο, ὅτε τις σείει αὐτόν. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, »Στοῦμβος (ὁ)» ὁ περιφερὴς λίθος, καὶ ὁ ὅλμος· καὶ ῥῆμα, στουμβίζω, διὰ τοῦ ὅλμου ἢ διὰ τοῦ στούμβου πτίσσω, τρίβω. Ἐντεῦθεν καὶ στροῦμπος, στρομβύλος, στομβύλικος, στρομβοῦλος, ὁ· καὶ στρομβοῦλα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, στρογγύλος, στρογγυλίας, κ. τ. τ. — δ) ἡ ἄτρακτος, τὸ ἀτράκτι. ε) παρὰ Θεοκρίτ. 9'. 25. ὁ κόχλος, ὁ θαλάσσιος κοχλίας. ζ) ὁ κωνοειδὴς καρπὸς τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, ὅς τις ἄλλως καὶ κῶνος λέγεται, Νικ. Θηρ. 884. η) ἀνεμοστρόβιλος, συνήθ. στροφάλιγξ, Αἰσχύλ. Προμ. 1084. »Στρόμβοι κόνιν εἰλίσσουσιν», ἀντὶ τοῦ, καταιγίδες, ἄελλαι, ἀνεμοστρόβιλοι· ὅθεν

Στρομβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στροβέω. Συστρέφω, γυρίζω, περιστρέφω. 2) εἰς στρόμβον ἢ ὡς στρόμβον ποιῶ, Ἡσύχιος.

Στρομβώδης, ες, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ στρομβοειδής. Στρόμβου εἶδος ἔχων, στρομβιλώδης. Ὁ Ἀριστοτέλ. (Ζώ. Ἱστορ. δ'. 4.) καλεῖ στρομβώδη ζῶα, τοὺς κοχλίας, τὰ κοκκάλια, τοὺς κόχλους, τὰς πορφύρας καὶ τοὺς κήρυκας», ὅ ἐστι τὰ κοχλιοειδὲς ὄστρεον ἔχοντα.

Στρουθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρουθός. Μικρὸς στρουθός.

Στρούθειος, εία, ειον (στρουθός). Ἐκ τοῦ στρουθοῦ ὤν, ἢ εἰς στρουθίον ἀνήκων, ἁρμόζων, στρουθίῳ ὅμοιος. 2) τὸ στρούθειον, = στρουθίον, 3.

*Στρουθιακός, ή, όν, = στρούθειος.

Στρουθιασμός, ὁ. Ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορὰ, Γλῶσσ.

Στρουθίζω, ίσω. Ὡς στρουθὸς κράζω, φωνάζω, κελαδῶ, καὶ μεταφρ. φλυαρῶ, Ἡσαΐας. 2) τῷ στρουθῷ λευκαίνω, τῷ (χόρτῳ) στρουθίῳ καθαίρω, Διοσκορ. β'. 84. »Ἕρια ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι».

Στρουθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρουθός, Ἀθήν. 2) προσυπακ. ῥιζίον, Lanaria radix, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εὔχρηστος ἐστὶν εἰς τὸ πλύνειν καὶ λευκαίνειν τὰ ἔρια καὶ ὀθόνια, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ τοῦ Λινναίου saponaria καὶ gypsophila strathium, ἐκτὸς μόνον τῆς χρήσεως, Διοσκορ. β'. 193. »Στρουθίον γνώριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς κάθαρτιν τῶν ἐρίων. 3) προσυπακ. μῆλον, ὅπερ ἔτι καὶ στρούθειον, καὶ στρουθίον, λέγεται, εἶδος κυδωνίου, Ἀθήν. γ'. σελ. 81. »Τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἔνια καὶ στρούθεια λέγεται κοινῶς, ἀπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέποκα», Διοσκορ. ά. 191. »Τὰ δὲ λεγόμενα Στρουθία καὶ μεγάλα ἧττόν ἐστιν εὔχρηστα», Birnquitte, Γερμαν. τὰ εἶδος καὶ γεῦσιν ἀπίου ἔχοντα.

Στρούθιος, ία, ιον, = στρούθειος.

Στρουθίων, ωνος, ὁ, τοὐτὸν τῷ, στρουθοκάμηλος, Γρηγ. Ναζ.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, καὶ ἡ (κάμηλος). Εἶδος ὀρνέου μεγάλου, ὁμοίου κατὰ τὸν λαιμὸν τῇ καμήλῳ.

Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Κεφαλὴν στρουθοῦ ἢ στρουθοκαμήλου ἔχων, ὅθεν, φοξός, τὴν κεφαλὴν, ὀξυκέφαλος, Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμοσ.

Στρουθόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρουθοῦ πόδας ἔχων, ἤτοι μεγάλους, ἀχρείους, τρόπον τινὰ ὡς ὁ στρουθοκόμηλος, ἢ πολλὰ μικρούς, ὡς τὸ στρουθίον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 874. ἐκ τοῦ

Στρουθός, ὁ, καὶ, ἡ (Ἀττικῶς, στροῦθος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 877.). Πᾶν μικρὸν πτηνὸν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κοινῶς σπουργίτης λεγομένου· καὶ ἑπομένως αὐτὸς ὁ σπουργίτης (Ζιαρζιάνιον)· ἔστι δὲ τοῦτο μικρὸν πετεινόν, λευκόφαιον ἢ ψαρὸν κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν φωλεὰν αὐτοῦ εἰς τὰς τρύπας τῶν τοίχων, Ἰλ. Β'. 311. 317. 326. ἔνθα ἐχρήσατο τῷ θηλ. τὸ δὲ ἀρσ. ἔχει ὁ Ἡσόδ. 1, 159. Ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμ. 146. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν ἀετόν, »— φάτματα στρουθῶν». Ἔστι δὲ τὸ ὀρνιθάριον τοῦτο ὀχευτικὸν καὶ πολύγονον, Ἀθήν. 9'. σελ. 391. »Καὶ οἱ στρουθοὶ δὲ εἰσὶν ὀχευτικοί· διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμμαγόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι· μήποτε οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς Ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησὶν ὀχεῖσθαι.» (Ἔμν. εἰς Ἀφροδ. »χρύσεων ἤλθες ὄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σε ἄγον ὠκέες στρουθοί, πυκνὰ δινέοντες πτερ' ἀπ' ὠρανῶ». καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, στρουθός, διὰ τοῦ, καταφορὴς καὶ λάγνος. 2) »ἡ Στρουθὸς», συνήθ. »ἡ μεγάλη στρουθός», τὸ μεγάλον πτηνὸν, στρουθός, ὁ στρουθοκάμηλος· παρ' Ἡροδ. 4, 175. 192. »Στρουθοὶ κατάγαιοι»· παρὰ Μεταγνστ. καὶ, »στρουθοὶ χερσαῖοι», Wess. Ἡρόδ. Η, 175. 192. Schneid. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 2. λέγεται καὶ »Στρουθὸς, Ἀσαβικός, Λιβυικός». Ἄνευ δὲ τοῦ, μεγάλη, ἢ ἄλλης τινὸς προσθήκης, φέρεται παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 1106. Ὄρν. 874. 3) στρουθός, ἡ, τὸ φυτὸν, ὅπερ ἄλλως, Στρουθίον, λέγεται, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. 9'. 13. »Τὸ μὲν φύλλον ἔχουτα οἷον στρουθὸς, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι· ὅθεν

Στρουθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Στρουθοὺς, ἢ πτεινὰ τρώγων, ἀπ' αὐτῶν τρεφόμενος.

*Στρουθωτός, ή, όν, ὡσανεὶ παρὰ τό, στροθόω (στρουθός). Μὲ πτηνὰ, στρουθοὺς κεντημένος, ἐζωγραφισμένος, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 48. »Στρουθωτὰ ἐλίγματα», τὰ μετὰ στρουθῶν ἐζωγραφισμένα ἢ κεντημένα, πεποικιλμένα.

Στροφαῖος, ὁ (στροφεύς). Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡσανεὶ παρὰ τῷ στροφεῖ τῆς θύρας ἱδρυμένος, θυρωρός, φύλαξ τῶν θυρῶν. 2) ἐπιθ. στροφαῖος, αία, αῖον, ἐκ τοῦ στροφή, ἀντὶ τοῦ, πα-

νοῦρχος, ἀπατηλός, εἰδὼς συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1135.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω, στροφαλίζω). Κυκλοειδής κίνησις, στρόβος, γῦρος, συστροφή, π. χ. στροφάλιγξ κονίης, συστροφὴ κονιορτοῦ, ἄελλα· ταὐτὸν τῷ, συστροφή. »Ἐν στροφάλιγγι κονίης,« ἐν στροφαλιζομένῃ κονίᾳ, ἐν στριφογυριζομένῳ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κονιορτῷ· πρβ. Ἰλ. Φ, 505. Ὀδ. Ω, 39. Παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 140. »Καπνοῖο στροφάλιγγες,« τὰ στριφογυρίσματα τοῦ καπνοῦ ὅτε εἰς ὕψος ἀνέρχεται, κλωθογύρισμα. 2) καμπύλωμα, καμπή, τόξον· ἔτι δὲ ἡ τροχιά, ὁ κύκλος, ἡ περίοδος τῶν ἀστέρων, Ἄρατ. 3) πᾶν τὸ στρογγυλοειδὲς ἢ κυκλοειδές, π. χ. ὁ τυρός, ὡς παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 697. »Στροφάλιγξ γάλακτος ξηροῦ,« ἔνθα ὁ Σχολ. »Ἤν ἡμεῖς στροφαλίδα λέγομεν, οἷον τυροῦ τροχόν·« στριγγύλος τυρός, στρογγυλὸν τυρί. 4) ἐκεῖνο, περὶ ὃ στρέφεταί τι, π. χ. ὁ ἐν τῇ ἀμάξῃ ἄξων, ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται· ὁ στρόφευς τῆς θύρας, κ. τ. τ. (υυ-)

Στροφαλίζω, Μ. ἰσῶ· κατ' ἐπέκτ. καὶ παραγ. τύπος τοῦ στρέφω, Ὀδυσ. Σ, 315. »Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε,« στρέφετε, στριφογγυρίζετε, κλωθογυρίζετε, γνέθετε· ὅθεν

Στρόφαλος, ὁ. Ὁ βέμβιξ, ἡ φοῦρλα. 2) ὁ Νικήτ. Χρον. ἐ. 30. ἰ. 2. καὶ ιζ'. 1. καλεῖ οὕτω καὶ μέρος πολιορκητικῆς τινος μηχανῆς, ἔνθα παρατάσσει καὶ τὸ, σφενδόνη, καὶ λύγος. Πιθανῶς τὸ περιστρέφον μέρος αὐτῆς, ἡ κώπη, τὸ χερούλι.

Στροφάς, άδος, ὁ, ἡ (στρέφω). Γυρίζων, κύκλῳ ὁδεύων, περιαγόμενος, συστρεφόμενος, περιαγόμενος εἰς γῦρον, περιτρέχων μίαν διωρισμένον ὁδόν, τροχιάν, ἔξαιρ. ἐπὶ ἀστέρων, Σοφοκλ. Τραχ. 131. »Ἄρκτου κέλευθος στρομφάς,« ἡ περὶ αὐτὴν κυκλικῶς διὰ παντὸς στρεφομένη οὐράνιος ἄρκτος. Ὀρφ. Ἀργ. 675. »Ἄελλα στροφάς,« ἡ περιστρεφομένη, ἀνεμοστρόβιλος. 2) ἐντομά τινα ἢ σκώληκες τινὲς καλοῦνται, στροφάδες, παρὰ τὸ συνεχῶς στρέφεσθαι· οἱ ἐπιστέφοντες καὶ συνεχῶς κινούμενοι· ὡς καὶ ὁ Ἄρατος ἐν στίχ. 1032. καλεῖ οὕτω τοὺς Γεραυνούς, διότι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀνεχώρησαν. Διονυσ. ὁ Περιηγ. 594. λέγει »Οὐρανίησι. 3) αἱ στροφάδες, προσυπακ. νῆσοι, σειρά τις νησίων παρὰ Ζακύνθῳ, περὶ τῶν ὁποίων κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον, ὅτι ἐκολύμβων καὶ ἔπλεον.

Στροφάω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ στρωφάω, Ἰλ. Ι, Ἡροδ. 2, 85. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1235. καὶ ἀλλαχοῦ, Lob. Φρυνχ. σ. 585. Porg. Εὐρ. Μηδ. 664.

Στροφεῖον, τὸ (στέφω). Ἐργαλεῖον, δι' οὗ περιστρέφουσίτι· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο τὸ μέρος, ἔνθα οἱ ἥρωες ἐξαίφνης παρίσταντο εἰς τοὺς θεατάς, ἢ ἐγίνοντο ἄφαντοι· ἢ »Ὁ τοὺς ἥρως ἔχει τοὺς εἰς τὸ θεῖον μετεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ τελευτῶντας,« Πολυδ. δ'. 133. πιθανῶς οὗτοι παρίσταντο διὰ μηχανῆς τινος. 2) παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. β'. 7. καὶ Πολυδ. ἐ. 4. τὸ ἐστραμμένον σχοινίον, ἤτοι τὸ κλωστόν· 3) παρὰ Λουκιαν. Πλοῖον ἢ εὐχ. 5., ξύλινός τις κύλινδρος, δι' οὗ περιστέφονται τὰ καλώδια, τὰ παράγγια, ἠγούμενα.

Στροφεύς, έως, ὁ (στρέφω). Ταὐτὸν τῷ, σπόνδυλος, Πολυδ. β'. 130. »Ὀνομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς τοῦ τραχήλου στροφήν, καὶ στρόφιγγες παρὰ κερεκράτει.« 2) ῥιζὲς τῆς θύρας, τὸ σπονδυλοειδὲς σιδήριον ἢ ξύλον ὃ συνέχει τὴν θύραν μὲ τὸν παραστάτην καὶ ἐφ' ᾧ στρέφεται ἡ θύρα κλειομένη ἢ ἀνοιγομένη, Λουκιαν. διάλογ. Ἑταίρ. »Παραγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον ἀψοφητί,« ἐξέβαλον (ἔκβαλε) τὴν θύραν ἢ ἐσήκωσα τὴν θύραν ἀπὸ τὸν ῥεζέ. πρβλ. στρόφιγξ, 2.

Στροφέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στρέφω, μεταβτ. καὶ ἀμετβ. 2) ἔχω κοψίματα (tormina) τῆς κοιλίας· περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω. Ἀριστοφ. Εἰρ 175. »Στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν«, στρόφον ἔχειν, πρβ. στρόφος· ἐκ τοῦ

Στροφή, ῆς, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν ὧδε κἀκεῖσε, τὸ γυρίζειν ἀνάπαλιν, τὸ κάμνειν νὰ ἐπιστρέψῃ τις, τὸ στρεφογυρίζειν, τὸ στέφειν πλαγίως ἢ τὸ ἄνω κάτω, ἢ ἀλλέως· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ χρόνου, Πλάτ. »Στροφαὶ ὡρῶν«· 2) ἐξαιρ. Ἐν τῇ δραματικῇ ποιητικῇ λέγεται στροφὴ τὸ γύρισμα τοῦ χοροῦ πρὸς τοὺς ἀκροατάς, ἢ ἡ ᾠδὴ αὐτοῦ· ἐν γένει ἡ ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν μετρικὸν ὅλον, ὡς καὶ, Ἀντιστροφή, ἡ ἀνταποκρινομένη ᾠδή· Ἑπομν. εἰς Ἀρ στοφάνους Νεφέλ. »Καὶ ὅτε μὲν (ὁ χορὸς) εἰς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἐώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο Στροφή«· ἑπομένως δὲ ὁ Σχολιαστὴς περὶ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ λέγει· »Τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν, ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Παρὰ Πινδάρῳ λέγεται στροφή, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν κίνησις τοῦ χοροῦ· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν, Ἀντιστροφή. Ὅρα Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν Λεξ. Προσῳδίων· καὶ Σχολ. Ἡφαιστίωνος σελ. 94. 3) λέγεται στροφὴ, καὶ ὁ συμπεπλεγμένος καὶ σκολιὸς δολερὸς λόγος, δολιότης, πανουργία, μηχάνευμα (διαβολιά.) καὶ μάλιστα κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. γ'. »Ἱκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι.«

Στροφιγγοειδής, έος, ὁ, ἡ, (εἶδος). Εἶδος στρόφιγγος ἔχων, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος στρόφιγγος. Ἐπίῤῥ. στροφιγγοειδῶς, Μαθηματ. παλ. σελ. 44. »Τὸ ἄκρον τοῦ ῥώστακος στροφιγγοειδῶς λεπτυνθέν, ἐμβάλλεται εἰς τὴν ὀπήν.«

Στρόφιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω). Ταὐτὸν τῷ, τῷ, στροφεύς, σπόνδυλος. 2) πᾶς πασσαλίσκος, ἢ πᾶν ἔμβολον κωνοειδές, ἐφ' ᾧ ἐπιστηριζόμενον τῷ μά τι, περιστρέφεται, Εὐριπ. Φοίν. 1142. »Εὖπως στρόφιγξεν ἔνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαρχ' ὑπ' αὐτόν.« ἐξαιρ. ὁ ῥεζὲς τῆς θύρας. 2) στύπωμα, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλομεν, ὅταν στυπόνωμεν σωλῆνα τινά, ἢ βίδα, ἐπιστόμιον, ἐμβολεὺς (πύῤῥος, πυῤῥίον, τύλος, δι' οὗ στυπόνομεν τὸ στόμα τῆς κανέλλης), Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 450. »Λέγεται δὲ στρόφιγξ, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι, φοράν.« — ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ἔτι καὶ »Στρόφιγγα γλώσσης«, τὸ εὔστροφον αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ στρέφειν καὶ πανουργεύεσθαι. Τινὲς λέγουσιν, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ὅτι τὸ, στροφεὺς καὶ στρόφιγξ, συνώνυμα εἰσιν· ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 7. διακρίνει ἀμφότερα καθαρῶς, τοὺς στρόφιγγας λέγων γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ σκληροτάτου ξύλου τοῦ λωτοῦ, τοῦ πύξου, καὶ τοῦ πρίνου· ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ στροφεὺς (ἐ. 8.) ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς πτελέας, λέγεται ἄρα κυρίως στροφεὺς, ὁ πασσαλίσκος ἢ τὸ ἔμβολον, ὅ ἐστι τὸ στηλοειδὲς μέρος, στρόφιγξ δὲ, ἡ ὀπὴ (ἡ θηλιά) ἐν ᾗ ἐμβαίνει ὁ στροφεὺς καὶ οὕτω περιστρέφεται ἡ θύρα εἰς τὸ ἀνοίγειν καὶ κλείειν αὐτήν. Διὸ καὶ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις πτελεΐνους ποιοῦσιν· ἀστραβέστατον ἐστὶ τὸ τῆς πτελέας ξύλον«. (παρὰ Πλουτ. Ῥωμ. 23. φέρεται ἄρσεν. ὁ στρόφιγξ, ὀρθότερον ἴσως.)

Στροφικός, ή, όν (στροφή). Ἀνήκων εἰς τὸ τρέπειν, γυρίζειν, ἐξαιρ. ἐλέγοντο, στροφικὰ τῶν σπερμάτων, μερικὰ φυτὰ ἢ σπέρματα τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ ἀνθοῦσαν ἔτι, ἐπαραχόνοντο, ἀνατρεπόμενα μὲ τὸ ἄροτρον, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κοπριά, διὰ νὰ κοπρίζωσι μὲ αὐτὰ τοὺς κήπους κ. τ. τ. 2) ἐκ τοῦ στροφή, σημσ. 2. ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς στροφήν.

Στρόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρόφος. Γυναικεῖος, μικρὸς δεσμός τις περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξαιρέτως περὶ τὸ στῆθος, δι' οὗ περιέδενον καὶ προσυνέστελον τοὺς μαστούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Στρογγύλη ζώνη.« ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ »Στρογγύλον ζωνάριον«. Σχολ. Ἀριστοφαν. θεσμ. 146. »Τὸ στρόφιον ἥδη λύσμαι«. Λέγεται ἄλλως καὶ στηθόδεσμον, ἢ, περιματτίδιον ζῶσμα τῶν γυναικῶν. 2) κεφαλοδέσμιον τῶν ἱερέων, ὃ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, κίδαρις, καὶ μίτρα· ἔφερον δὲ τοῦτο ὡς στολισμὸν οἱ Ἱερεῖς, Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ. 53. Ὁ Ἰώσηπος λέγει τοῦτο »Ζώνην διακένως ὑφασμένην«· τὸ δὲ παρ' Ἀθην. 16. σελ. 543. περὶ τοῦ Παρράσιου ῥηθέν, »Ἐφέρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,« ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ (οἶμαι) τουρκιστὶ λεγόμενον σαρίκ καὶ σαρίκιον, ὅπερ ἐστὶ σπειροειδὴς δεσμὸς περὶ τὴν κεφαλήν.

Στρόφις, εος, ὁ (στρέφω) παρὰ Κωμ. Ὁ εὔστροφος, εὐκίνητος καὶ ἀγχίστροφος ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὅ ἐστι, πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος, Ἀριστοφάνης Νεφ. 451. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολυπλόκος.« Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ν. σελ. 1561. ἔχει. »Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς«, ὅς τις ἔτι ἐν τελ. 1638. ἀναφέρων τήν τε κυρίαν καὶ μεταφορικὴν σημασίαν τῆς λέξεως στρεψίμαλλος, λέγει. »Ὅτι δὲ κλώσματος εἶδος τὸ στρέφειν ἐνταῦθα, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν »Στρεψίμαλλον δίν,« τὴν ὡς εἰπεῖν κλωστόμαλλον·« ὅθεν στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοτχόλους φράζοντας, λαβόντες τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλούς ἐχόντων καὶ καὶ οὕτω συκεύτων.«

Στροφίς, ίδος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ στρόφος, = στρόφον, Εὐριπ. »Ἰμάντων στροφίδες.«

Στροφοδινέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Στρεφεδινέω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 51.

Στροφολογία, ἡ (στρέφω, λέγω). Ἡ ἐν τῷ ὁμιλεῖν στροφὴ τῶν λόγων, ὅ ἐστι, λόγων συστροφή, πανουργία, ἀπάτη.

Στροφόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι, παθ. (στρέφος). Στρόφον ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν, πάσχω ἀπὸ κοψίματα, Διοσκορίδ. (τὸ ἐνεργ. στροφόω οὐχ εὕρηται.)

Στρόφος, ὁ (στρέφω). Σχοινίον ἐστραμμένον, εἴτον κλωστόν, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ ἀείρεται καὶ βαττάζεταί τι· λῶρος συνεστραμμένος ἢ ἱμὰς περιεστραμμένος, ὅ ἐστὶν ἐστριμμένον ἢ πεπλεγμένον λωρίον ἢ σχοινίον ἤτι τοιοῦτον ἐκ δέρματος, ἢ ἐκ λίνου, ἢ ἐξ ἐρίου, σχοινίον, τριχίον, τριχιά, δεσμός, ζώνη, ζωνάριον καὶ κάθε πλεκτόν, πλέγμα, πλεξίδα, στόβιλος τῶν τριχῶν, βόστριχος. Ἐν Ὀδυσ. Ν, 438. καὶ Ρ, 198. »Ἐν δὲ (πήρῃ) στρόφος ἦεν ἀορτήρ«, σημαίνει τὸ δέμα, ἤτοι τὸ συνεστραμμένον σχοινίον ἢ λωρίον· ὡς καὶ ἐν Ἤμν. εἰς Ἀπολ. 122. καὶ 128. »χρύσεοι στρόφοι«, ὅπερ ἐν Ἰλ. Χ, 468. »Δέσματα« καὶ ἐν Ὀδυσ. Μ, 51. »Πείραται« εἶπεν, ἔνθα κυρίως σημαίνει, πρᾶγμά τι διὰ τείλιγμα, σπάργανον. Παρ' Ἡροδ. 4. 60, σχοινίον ἢ κάλως, σφόρα, Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι τὸ »Στρόφοι« διὰ τοῦ. Τὰ λεπτὰ τριχίδια, »ἅπερ ἡ χιδαία

φωνή »Σινζίμια« λέγει· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Στρόπος«, τμῆμα χονδροῦ σχοινίου πρὸς μαστίγωσιν ἐπιτήδειον. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 876. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Στρόφιον, δεσμὸς ἢ κόσμος περὶ τὴν κεφαλήν. 2) ἡ τῆς γαστρὸς ὀδύνη, κόψιμον ἢ πόνος τῆς κοιλίας κατὰ τὸν ὀμφαλόν, κώλικας, termina, κατὰ τὸν Γαληνὸν (ὑπομν. εἰς ἀφορ. Ἱπ. δ'. 11,) »Οἱ στόφοι γίνονται διάτε δῆξιν ἰσχυράν, καὶ πνεῦμα φυσῶδες οὐκ ἔχον διέξοδον, ἀλλ' ἐν ταῖς τῶν ἐντέρων ἕλῃξιν ἐναπειλημένον«. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. σ. 432. καὶ Θεσμ. 491. »Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα,« μὲ κόπτει ἡ κοιλίαμου, κοψίματα ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν μου, 3) ὁ συμπεπλεγμένος καὶ δολερὸς λόγος. ὅθεν

Στροφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος στρόφῳ, στρόφου εἶδος ἔχων. Τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Οὖρα στροφώδεα,« ἑρμηνεύουσι τινὲς διὰ τοῦ. »Οὖρα περιέχοντα στερεά τινα μόρια ἢ θρόμβους, τὰ ὁποῖα περιστρέφονται ἐν αὐτοῖς· ἀλλ' ἄλλοι ἀναγινώσκουσι »Τροφιώδεα«, ὅ καὶ ὀρθότερον δοκεῖ.

Στρόφωμα, ατος, τό, = στρόφιγξ, 2. ὅθεν ὑποκρ. »Στροφωμάτιον, τό, Ἥρων πνευμ. σελ. 166. φέρεται συχνάκις καὶ παρ' Ἡλιοδώρ. περὶ Καταρτισμῶν.

*Στροφωμένος, τό, = τῷ προηγουμένῳ.

Στροφωτός, ἡ, ὄν (στροφόομαι). Δυνάμενος στραφῆναι· ἢ στρεφόμενος. 2) στρόφου εἶδος ἔχων, κοχλιοειδής.

(Στρόω), ἄχρ πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται τινὲς χρόνοι τοῦ, στρώννυμι, στορέννυμι.

Στρύζω, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ παρ' Ἡροδότ. ἡ. 118. »Ἄνεμοι στρυμονίαι,« ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, Ἄνεμος, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 417. »Στρυμονίου βορέαο, ταὐτὸν τῷ, Θρᾴκιος, ὄνομα ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Θρᾴκην ποταμοῦ Στρύμονος πνέοντος, ὅς, τις ἦν σφοδρὸς καὶ χειμέριος βορέας.

Στρύμοξ, ικος, ὁ. Ξύλον μεμηχανημένον ἐν τοῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στρυμόω, στρυμονω, ἀντὶ τοῦ Θλίβω, καὶ παραγκωνίζω, καὶ, στρύμούρα, ἡ, ὁ στενὸς τόπος· καὶ ὁ παραγκωνισμός.

Στρυύζω. ἴδε Στρηνύζω.

Στρυφνός, ἡ, ὄν (στρύφω). Ὀξύς, δριμύς, τραχύς (τζουχτός), ξυνός, στυπτικὴν γεῦσιν ἔχων, στυφός. Ὁ Ἀέτιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ ἁ. βιβλίου περιγράφων τὰς ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει. »Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρις βάθους πλείονος αὐτήν, στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐστηρόν.« 2) μεταφορ. ἄνθρωπος αὐστηρός, σκυθρωπός, μισάνθρωπος, σοβαρός, πικρός (ὃν ἡ χυδαία συνήθεια, πικραγκουριά, καὶ, ἀληφαρμάκην λέγει), δυσχερής, δύσκολος, δυσάρεστος, χαλεπός, ἰδιότροπος, ὁ ἔχων πάντοτε τὰ ὄμματα κατεβασμένα καὶ βλέπων μὲ τὸ λευκὸν τοῦ ὄμματος, Ἀριστοτέλ. προβλ. λά. 7. καὶ Ξενοφ. Κύρουπ. β'. β'. 4. στριφνός. ὅπερ ὥρα, στερεός, σκληρός, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σ. 263. (κατὰ Δράκοντα σ. 83, 2. 119. τὸ ὕψιλον ἐστὶ φύσει μακρόν, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ διὰ τῆς ἐκ τοῦ στύφω παραγωγῆς αὐτοῦ.) ὅθεν

Στρυφνότης, ητος, ἡ. Ἡ στρυφνὴ ἢ στυφή, ξυνή, γεῦσις. Πλούταρχ. συμπόσ. προβλ. ἡ. 2) μεταφρ. τὸ στρυφνὸν ἤτοι αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τοῦ πολιτεύματος· τὸ στρυφνὸν τοῦ ἤθους· τὸ ὀξὺ καὶ δηκτικὸν ἢ δριμὺ τοῦ λόγου, Διον. Ἁλικ.

Στρυφνόω, ῶ (στρυφνός). Στρυφνὸν ποιῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, Στύφω, Πλούταρχ. προβλ. συμ. ά. 6.

Στρύχνη, ἡ, καὶ, Στρύχνον, τό. καὶ Στρύχνος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, Γαλλ. morelle. Ὁ Διοσκορίδης ἐν δ'. 71, — 74. περιγράφει τέσσαρα εἴδη τούτου· τὸ πρῶτον λέγεται »Στρύχνος κηπαῖος,« solanum hortense, καὶ φέρει ἐδώδιμον καρπὸν εἰς εἶδος ῥαγῶν, τῶν ὁποίων τὴν οἰνάδη καὶ γλυκεῖαν γεῦσιν ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. ἰ. 37.) Βουκόλος παραβάλλει μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἐρωμένης του, »Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα,« ἀντὶ τοῦ, στρύχνη, Δωρικ. ὅπου ὁ Βρύγκιος καὶ ὁ Βαλκεναῖρος, τρύχνος, ἀναγινώσκουσιν· ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ σχηματισμοῦ, στρύχνη, ἢ τρύχνη, οὐδὲ μίαν ἄλλην μαρτυρίαν ἔχομεν, εἰμὴ τὴν ῥῆσιν ταύτην, μετὰ τῆς τοῦ Σχολιαστοῦ ἑρμηνείας, ὅστις λέγει. »Τρύχνα, ἢ Τρύχνος· τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται, ἤγουν, ἡ φωνήσου δὲ μαλακή. ἐοικυῖα τρύχνῳ. Τρύχνος δὲ καὶ Τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη Ἀγριομελιττάνα, ἰκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ' σ διὰ τὸ μέτρον τρύχνον εἰπών·« λέγεται ἔτι παρ' ἡμῖν διαφόρως, καὶ μελιττάνα, καὶ, μελισσάνα, καὶ μελιυξάνα, ὁ καρπὸς τοῦ Λινναϊκοῦ solanum melongena. Τὸ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιννάιου Physalis alkikengi. Τὸ τρίτον εἶδος καλεῖται »Στρύχνος ὑπνωτικός« καὶ ὑπὸ Λιν. physalis somnifera, Θεόφρκστ. Φυτ. Ἱστορ. Ϛ'. 12. Τὸ τέταρτον καλεῖται, »Στρύχνος μανικός, παρὰ δὲ Θεοφράστῳ (αὐτόθ.) καὶ, »Θρύονα, καὶ ἔστιν ἢ τὸ τοῦ Λιννάιου, at opa belladonna, ἢ ἄλλο τούτῳ συγγενὲς εἶδος, ἂν καὶ οἱ παλαιοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῆς φαρμακερᾶς μόνον τούτου ῥίζης, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ῥαγῶν. Παρὰ Σουΐδα καὶ Ἐτυμολογ. μέγ. εὑρίσκεται καὶ τις σημείωσις, ὅτι ἐλέγετο καὶ θηλυκῶς, στρύχνον δὲ σὺν τῷ σ οὐδαμῶς εὕρον·« ἀλλ' ἤδη καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 878. ἔχει, στρύχνον, τό, οὐδετέρως, ὡς καὶ ὁ Διοσκορίδης, ὅς τις ἔτι καὶ ἀρσενικῶς, στρύχνος, ὁ, τούτῳ ἐχρήσατο. τὸ δὲ θηλ. θεωρεῖται ὡς ἀμφ. ὀρ. καὶ τρύχνος.

Στρῶμα, ατος, τό (στρώννυμι). Πᾶν ὅ,τι στρώνεται κατὰ γῆς, ἢ τίθεται ὑπὸ κάτω καὶ ἐπάνω αὐτοῦ κεῖται ἢ κάθηται τις, ἄρα, στρωμνή, κοίτη, ἄχυρον, πεύκιον, σκέπασμα, Θέογν. 1193. (Αἰσχύλ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ἑ. β. 7.) ἐπίσαγμα, σκέπασμα τῶν ἵππων (σάγισμα, Ξενοφ. ἐξαιρέτως λέγονται »Στρώματα« τὰ παρὰ τῇ τραπέζῃ στρώννυμενα ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατεκλίνοντο, ἢ τὰ τῆς τραπέζης ἐπιβλήματα (τραπεζομάνδυλα), ἢ τὰ εἰς τὸ κραββάτιον, ἐφ' οἷς κοιμᾶται τις, καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν πεποικιλμένα, Ἀθήν. β'. σελ. 48. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Στρώτης. Καὶ ἐντεῦθεν. 2) ἐκάλουν οὕτως ἔτι καὶ βιβλία τινά, συμμίκτου ὕλης περιεκτικά, ἤτοι τὰ περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων πραγματευόμενα, καὶ τοιαῦτα σώζονται ἔτι ἐκ Κλημ. Ἀλεξ. 3) παρὰ Πολυαίνῳ ἡ. κγ'. 9. εἰπὼν »Στώματα γεφύρας πεπηγότα,« οἱ ὑπὸ κάτω τῆς γεφύρας πάσσαλοι. ὅθεν

Στρωματεύς, έως, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, στρῶμα, σκέπασμα τοῦ κρεββατίου ἢ τῆς τραπέζης, τάπης, στρώματα, τὰ παρὰ τῇ τραπέζῃ στρωννύμενα ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατεκλίνοντο, ἤτοι ἐκάθηντο καὶ ἔτρωγαν· καὶ τὰ δι' ὧν ἔστρωναν τὴν τράπεζαν ὀθόνια, τὰ ὀπρία ἦσαν ποικίλα· καὶ ἐντεῦθεν. 2) καλοῦνται οὕτω καὶ βιβλία τινά, τὰ ὁποῖα περιέχουσι ποικίλην τινὰ καὶ σύμμικτον περιοχὴν, ὕλην. Ἡλίμης ὁ Ἀλεξανδρ. ἐν δ'. τῶν αὐτοῦ Στρωματέων λέγει περὶ τούτων. »Ἔστω δὲ ὑμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτόπου τοὔνομα φησί, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχῆς μετιόντα, καὶ ὅτερον μίντοι κατὰ τὸν εἱρμὸν τῶν λόγων μηνύοντα, ἐνδεικνύμενα δὲ ἄλλο τι·« καὶ μικρὸν κατωτέρω. »Τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιτραφὴν καιρίαν ἔχειν, διὰ τὴν πολυμιγίαν, καὶ τῶν θησαυρῶν τὴν παγκαρπίαν«, „Melanges de litterature«, Γαλλ. 3) ἰχθύς τις πλατὺς καὶ ποικίλος, Ἀθήν. ζ'. „Ὅμοιος ἰχθὺς ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ ὁ προσαγορευόμενος στρωματεύς, φάβδους ἔχων ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας.“ ὁ ἰχθὺς οὗτος ἔστιν εἰστέτι ἀδιόριστος, ὁ Λιναῖος ὅμως ἐφύλαξε τὸ ὄνομα. 4) παρὰ Μεταγνστ. = στρωματόδεσμος, Lob. Φρυνιχ. σ. 401.

Στρωματίζω, Μ. ἴσω (στρῶμα). = στρώννυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. „Στωματίζειν, ἐπισάττειν ὕνῳ.«

Στρωματίτης, ου, ὁ. Συνιστάμενος εἰς στρώματα, ἢ μὲ τὰ ὁποῖα βοηθεῖται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, π. χ. ἔραστος στρ., ῥεψενὲς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ξενοδόχος ἔδιδε τὰς τραπέζας καὶ τὰ τραπεζομάνδυλα.

Στρωματόδεσμον, τὸ κτί, Στρωματόδεσμος, ὁ (Ἅεσμός). Ἑλληνοῦ ἢ δερμάτινος θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, καὶ συνέδενον αὐτὰ καὶ μετεκόμιζον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν δούλων, (σαΐσανᾶς, Τουρκ.), ὁ περιδεδεμένος φάκελος τῶν στρωμάτων, Πλάτ. Θεαίτ. 84. „Ὅταν εἰς δολικὰ ἐμπέσῃ διανοήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευᾶσαι.“ Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ζ'. 19. ἔχει. „Ἀγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθετο τὰς ἐσθῆτας - ἃ δὲ οἱ παλαιοὶ ἱμάτια στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔλεγον, ἐν οἷς (ἃς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ) τὰ στρώματα ἀπετίθοντο.“ ὁ δὲ Φρύνιχος. „Στρωματεύς, ἀδόκιμον· στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον· λέγε οὖν ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως.“ λέγεται δὲ „Στρωματόδεσμον δῆσαι“, Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐραν. καὶ „Στρωματόδεσμον συσκευάζεσθαι“, παρὰ Πλάτ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καίσ. „Συνδῆσαι ἱμάντι.“ περὶ Κλεοπάτρας. „Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα, προτείνει μαχαίρᾳ ἑαυτήν. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάντι συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα.“ Ὁ Θεόφραστος ἐν Φυτ. ἱστορ. δ'. 2. μνημονεύει „Στρωματεῖς τοὺς διοποίκιλους“ ἐπὶ τῶν δακτυλίων· καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ιβ'. σελ. 548. κεῖται τό, Στρωματεύς, ἀντὶ τοῦ, τραπεζομάνδυλον, ἢ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἐστρωμένη ὀθόνη. „Ψιλόταπις κρικωτή (κρίκους ἔχουσ[illegible] ἑνοῦς ἔχουσα, ἢ κροκωτή) ὥσπερ [illegible]ματεύς εὐτελής, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι κάδους τε χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα.“ ἴδε Στρωματεύς«, ὁ Ξενοφῶν ἐν ἀναβ. ἑ. δ'. 13. καλεῖ „Στρωματέα“ καὶ τὸν λινοῦν θύλακον (σάκκος, σακκίον ἢ Τουρκ χοράδ, χαρέριον, τζουβάλιον). „Χιτωνίσκους δὲ ἐνοδεδύκεσαν (οἱ Μοσύνοικοι) ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου.“

*Στρωματόδεσμος, ὁ. = τῷ στρωματόδεσμον.

Στρωματοθήκη, ἡ (θήκη). Ταὐτὸν τῷ, στρωματόδεσμον. Θήκη ἢ θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, (γιουκ ἢ γιοῦκι. Τουρκ.) — 2) παρὰ Νικήτ. Χρον. ἰ. β'. ἀντὶ τοῦ, ἐπίσαγμα, ἢ σάγμα, σαγμάριον.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τῶν στρωμάτων φύλαξ· ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὰ στρώματα, καὶ εἰς τὰ τῇ τραπέζῃ ἀνήκοντα ἔχων. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ.

Στρωμνή, ἡ. Στρῶμα, κλίνη, λέχος, κοίτη, Ξενοφ. συμπ. δ'. 38. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπίβλημα, σκέπασμα, (ἴδε ἐν τῷ, Στρώτης), Ἀπομν. β'. ά. 30. λέγεται δὲ κυρίως στρωμνὴ καὶ στρῶμα, τὰ ἐν τῇ κλίνῃ ἐπίπλα, τάτε ὑποκάτω

τιθέμενα, καὶ τὰ ἐπικαλύμματα, οἷον ὁ σελτὲς, τὸ μαβράτσον, καὶ τὸ ἐφάπλωμα. καὶ ἐκτεῦθεν καθόλου ἔτι, πᾶν ὅ,τι στρώνεται, καὶ ἐξαπλοῦται ἐπάνω τινὸς, οἷον τάπης, τραπεζομάνδυλον, κ. τ. τ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Κώδιον· ἐκ τοῦ

Στρώννυμι, ἡ, στρωννύω. Μ. στρώσω, κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ, στόρνυμι, στορέννυμι σχηματισθὲν, ὅπερ ἴδε· Ἁπλόνω τι κατὰ γῆς διὰ νὰ καθίσῃ τις κ. τ. λ. στρώνω· κάμνω τι ἐπίπεδον, ἴσιον ἐξομαλίζω· καλύπτω, σκεπάζω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, καπλατίζω· Ἡρόδοτ. ζ', 193. »Ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο», κατέπαυσαν, ἔστρωσαν τὰ κύματα, ὁμαλὰ ἐγένοντο· Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. β'. 5. »Αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, καὶ τὴν στράπεζαν κοσμεῖ·» (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον τῷ γ'. προσπ. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. ἐστρωτο, Ἰλ. Κ, 155. καὶ τῷ μετοχ. παρακ. ἐστρωμένον, Ἅμν. Ἀφροδ. 159).

*Στρωννύς, ὁ, = λαγώς, κυρίως = εὐναῖος, ὅστις κάθηται ἐν τῇ φωλεᾷ τοῦ.

Στρῶσις, εως, ἡ (στρώννυμι). Τὸ 'στρώνειν, σκεπάζειν, ἐπιτιθέναι, ἐπιβάλλειν, καπλατίζειν· στρώσιμον. »Στρῶσις ὀδῶν».

Στρωτήρ, ῆρος, ὁ (στρώννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρώτης· 2) Ἔλεγον ἔτι »Σρωτῆρας» τὰ μικρὰ δοκίδια, τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν ἐγκαρσίως τιθέμενα, καὶ ἅπερ ἠδύνατό τις, ἐν τῷ σωματίῳ κείμενος καὶ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, μετρῆσαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφραστος περίτινος μεθύσου λέγει· »Ὅταν μὴ δύνηταί τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ὁριθμεῖν» τοιουτοτρόπως ἐρωτᾷ τις καὶ παρ' Ἀριστοφάν. »Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρῶν οὑτωσί»; εἶη δ' ἂν »Στρωτὴρ» ἡ παρ' ἡμῖν »Τέμπλα (ἢ Πατηρόν)» λεγομένη· 3) λέγεται ἔτι »Στρωτῆρες, καὶ τὰ πέταυρα, ὧν κεῖται αἱ πλάκες, ἢ αἱ κεραμίδες, ἢ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον, ὅ ἐστιν, αἱ μικραὶ δοκίδες (τὰ στημοναρία), αἱ ἐπάνω τῶν μεγάλων δοκῶν κείμεναι, ἐφ' ὧν καὶ αἱ πλάκες, ἢ αἱ κεραμίδες τῆς ὀροφώσεως κεῖται, Φίλων πολιορκ. σελ. 78. ἀνθ' ὧν ὁ Λιβάν. ἐν Ἐπιστολ. 1592. ἔτι καὶ τὸ, κάμαξ, καὶ, χάραξ, ὡς συνώνυμα μεταχειρίζεται· »Κα' πειδὴ στρωτήρων δέομαι, κάμακας δ' ἂν ἡ χάρακας ἄλλος εἶπε σοφιστής».

*Στρωτηρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, στρωτήρ.

Στρώτης, ου, ὁ (στρώννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρωτήρ. Ὁ τὰς στρωμνὰς εὐθετῶν· ὅστις στρώνει, βάλλει, ἐξαπλοῖ κατὰ γῆς ἢ ἐπί τινος· ἐξαιρέτως, ὅστις στρώνει ἢ βάλλει τὰ στρώματα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἢ στρώνει τὰ στρώματα εἰς τὴν κλίνην, Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 30. »Οὐ γὰρ μόνον χρυσίον, οὐδ' ἀργύριον ἔλαβεν (ὁ Τιμαγόρας ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν), ἀλλὰ καὶ κλίνην πολυτελῆ, καὶ στρώτας θεράποντας, ὡς τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐπιστάμενον· (Καθ' Ὅμηρον ἐν Ἰλ. Ι, 655. αἱ τῶν Ἡρώων λ στρωμναὶ ἦσαν ἐντελέσταται· »--στόρεσαν ἐέκας, ὡς ἐκέλευσε, κῷάτε, ῥηγός τε, λίνοιό τ' λεπτὸν ἄωτον.») Ἀθήν. β'. σελ. 48. »Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατ' ὤτερα λίτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ, καὶ μ' βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα, ῥήγεα, καλὰ, πορφύρεα· καὶ πρῶτοι δὲ Πέρσαι, ὥς φησιν Ἡρακλείδης, καὶ τοὺς λεγομένους στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχει ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν». Εὐστάθ. Ὀδ. γ'. σελ. 1471. »Χωρίζεται δὲ φασιν ἡ τῶν στρωμάτων σύνθεσις περιβολῇ καὶ ὑποβολῇ, ἤγουν τοῖς ὑποστρώμασιν, ἃ ὑποβάλλονται, καὶ τοῖς ἐπικειμένοις σκεπάσμασιν.»

Στρωτός, ή, όν. (στρώννυμι) Ἐστρωμένος, ἐφαπλωμένος, ἢ ἐν τῷ στρώματι ἐστεπασμένος, κεκαλυμμένος, ὑποβεβλημένος· ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ ἢ εἰς τὸ στρῶμα κείμενος, Ἡσίοδ. Θεογν. 798. »κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄνευδος στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι», εἰς τὸ ἐστρωμένον λέχος. [Λατ. stratus.

Στρωφάω, ῶ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω, ὡς τὸ τρωπάω, ἀντὶ τρέπω. Στρίφω, γυρίζω, Ἰλ. Ζ, 306. καὶ, 53. »Ἠλάκατα στρωφῶσα», στρέφουσα, γυρίζουσα, δηλ. γνέθουσα, Παθ. στρωφᾶσθαι, γυρίζω που, Ἰλ. Ι, 463. Μ, 557. Τ, 422. Ἅμν. Δήμ. 48. Ἡσ. Ἔ. 530. Ἡροδ. 2, 85. 2) οὐδετ. στρωφᾶν ἀντὶ στρωφᾶσθαι, Ὀππιαν. Ἁ. 3, 893. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στρωφᾶν, νήθειν, κλώθειν, περιστρέφειν· καὶ, Στρωφῶντο, περιβλέποντο, ἐστρέφοντο· καὶ, Στρωφᾶται, περιστρέφεται».

*Στοβανά, συγκ. στυμνά, ὡς τὸ, σεβανά, καὶ συγκ. σεμνά, ἡ, στυγανά καὶ συγκ. στυγνά, Ἡσυχ.

Στυγανός, ή, όν (στυγέω), ταὐτὸν τῷ συνῆθ. στυγνός, Αἰσχίν. ῥήτ. σελ. 21. »Κήρ στυγανή», μέλαινα, ζοφερὰ, φρικτὴ τύχη.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. (στυγέω, ἀνὴρ) ποιητ. Ὁ μισῶν καὶ ἀποστρεφόμενος τοὺς ἄνδρας ἢ τὸ ἀνδρικὸν γένος, Αἰσχύλ. Προμ. 722. »Ἀμαζόνων στρατὸν στυγάνορα», διότι αὗται ἐμίσουν τοὺς ἄνδρας.

Στύγαξ, ακος, ὁ (στυγέω). ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Εὐκράτης, ἀντὶ τοῦ, στυγερὸς, ἢ στυγητὸς, διὰ τὸ στυγεῖσθαι, ὅ ἐστι μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς ἐωροδόκος καὶ προδότης, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσσ. ξ'. σελ. 1750. ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἱππ. 129. πρέπει νὰ λέγηται, Στύπαξ, ὅπερ ὄρα.

Στυγερός, ά, όν. καὶ ἐπίρ. ρῶς. (στυγέω)· μισητὸς, βδελυκτὸς, σικχαμερὸς, ὅθεν καὶ, ἐπίφοβος, φρικτὸς, φοβερὸς, ἐκπληκτικὸς, χαλεπὸς, ἀποτρόπαιος, πολλκ. παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Γ, 404. Ε, 47., 672. Ι, 454. Σ, 209. Ὀδυσσ. Ε, 376. »Δαίμων, Ἐρινὺς, ᾅδης, σκότος, θάνατος, πόλεμος, Ἄρης στυγερός.» καὶ Ἡσιόδῳ, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. »Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, στεγανὸς, κατηφὴς, λυπημένος, τεθλιμμένος κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ ὁ στυγανὸν ποιῶν τινὰ, στυγανοποιὸς, θλίβων, πικραίνων, Ἰλ. Χ, 484. Ὀδυσσ. Κ, 276. Ρ, 8. Σ, 272. »Πένθος, κλαυθμὸς, γάμος στυγερός.» ἐν γένει, δυστυχὴς, ἐπίτε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, Αἰσχ. Πέρσ. 912. Ἑπτὰ 341. Εὐμ. 308. Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 166. Μετὰ δὲ δοτ. ἐχθρικὸς, δυσμενὴς πρός τινα, Ἰλ. Ξ, 158. »στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ», ἐθύμωσε, θυμωμένος ἦν κατ' αὐτὴς ἐν τῇ καρδίᾳ. ὅθεν

Στυγερότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα, ἡ ποιότη τοῦ στυγεροῦ, ἀμφ.

Στυγερώπης, εος, ὁ, ἡ (ὤψ). Κατηφὴς, μισητὴν, φρικτὴν ὄψιν ἔχων, ἢ ῥίπτων βλέμματα ἀπαίσια, κακά, ἐπὶθ τοῦ ζήλου, φθόνου, Ἡσιόδ. ἔργ. 198. »Ζῆλος στυγερώπης».

Στυγεροπός, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στυγερώπης· 2) οὗτινος ἡ ὄψις εἶναι βδελυκτὴ, μισητὴ, σικχαμερὰ, φρικτὴ· στυγερὸς κατὰ τὴν ὄψιν.

Στυγέω, ῶ, Μ. ήσω. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τινος ἀχρ. πρωτοτύπου ΣΤΤΓΩ ἢ ΣΤΤΖΩ, ἀόρ. ά. ἔστυξα, καὶ εὐκτ. στύξαιμι, Ὀδ. Λ. 502. καὶ ἀόρ. β'. ἔστυγον, Ὀδ. Κ, 115. πρβ. Ἰλ. Ρ, 694. (Στύξ, Στυγός). Μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, σικχαίνομαι, φοβοῦμαι, φρίσσω, τρέμω τινὰ, αἴτ., πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡροδ. Ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἄνευ πτώσεως ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, συστέλλομαι, μετ' ἀπαρμφ. Ἰλ. Α, 186. Θ, 515. 2) κάμνω μισητὸν, ἢ φρικτὸν, τινί τι παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Λ, 502. »Τῷ κέτεϊ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας», δηλ. εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμί τινα, καὶ τότε θέλω κάμῃ εἰς κάποιον φρικτὴν τὴν δύναμίν μου καὶ τοὺς γρόθους μου· παρὰ δὲ μεταγνστ. ποιηταῖς, ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ 4, 512., ἔχει ὁ ἀνμ. ἀόρ. ά, ὅστις παρ' Ὅμ. σημαίνει κυρίως φρικτὸν ποιεῖν, πάλιν τὴν συνήθη σημσ. τοῦ, μισεῖν, φοβεῖσθαι κ. τ. λ. ὅθεν

Στύγημα, ατος, τό· μῖσος ἀποστροφή, Εὐριπ. 2) τὸ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἀντικείμενον· καὶ

Στυγητός, ή, όν, μισητὸς, βδελυκτὸς, χαλεπὸς, φρικτὸς, ἄξιος μίσους ἢ ἀποστροφῆς, Παῦλ. πρὸς Τίτ. Ἐπιστ. γ'. 3. καὶ Αἰσχ. Προμ. 596. ἔνθα ἔστι κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ.

Στύγιος, ία, ιον, ἢ παρὰ δὲ Τραγ. καὶ ὁ, ἡ (στύξ). Εἰς τὴν στύγα ἀνήκων· 2) καθόλου, ὡς τὸ, στυγητὸς, Πλουτ. »Ἡμέρα ἀποφράς καὶ στύγιος», φρικτὴ, ἀποτρόπαιος.

Στυγνάζω, Μ. άσω (στυγνός). Εἰμὶ ἢ γίνομαι, περίλυπος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κατηφείας τῶν ὀμμάτων τοῦ τεθλιμμένου καὶ λυπημένου ἀνθρώπου, σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφὴς, σοβαρὸς, ἔχω βλέμματα κατηφῆ, ἢ ὀργίλα.

Στυγνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυγνὸν, ἤτοι λυπημένον, ἢ σκυθρωπὸν ποιῶν, στυγνάζειν ποιῶν, Σχολ. Σόφοκλ. Τραχ. 1066. ἐκ τοῦ

Στυγνός, ή, όν (στυγέω), κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ στυγανός. Λυπούμενος, κατηφὴς, τεθλιμμένος, λυπημένος· »Ὄμμα στυγνόν,» θολόν, λυπημένον, Ξενοφ. ἀναβ, β'. ς'. 6. καὶ 7. »Ὁρᾶν στυγνὸς ἦν» ἔνθα ἀντίκ. τῷ, φαιδρός· 2) = στυγερός, στυγνοποιός, φρικτὸς, ἀποτρόπαιος, μισητὸς, βδελυκτὸς, χαλεπὸς, ἐχθρικὸς, ἄγριος, ὠμὸς, Σοφοκλ, Οἰδ. Κ. 1390. καὶ, 1173. ὅθεν

Στυγνότης, ητος, ἡ. Κατήφεια, λύπη, θλίψις· ἐν γένει, ἡ θλιβερὰ, λυπηρὰ, κακὴ ὄψις ἑνὸς πράγματος, π. χ. ἑνὸς ἀκαλλιεργήτου τόπου, Ἰακ. Φιλοστρ. σ. 723. παραλλάκτως ὡς τὸ Λατ. tristitia.

Στυγνόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Στυγνὴν χρόαν, ἤτοι λυπηρὰν ἢ μέλαιναν ὄψιν ἔχων, Νικήτ. χρον. ιζ'. 10.

Στυγνόω, ῶ (στυγνός). Κατηφῆ ἢ λυπημένον ποιῶ· Παθ. λυπημένος ἢ σκυθρωπὸς, κατηφὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι.

Στυγοδέμνιος, ὁ, ἡ (στυγέω, δέμνιον). Μισῶν, ἀποστρεφόμενος τὸν σύζυγον, τὸν γάμον, τὴν ὑπανδρείαν· ποιητ.

Στυγόδεμνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στυγοδέμνιος.

Στύγος, εος, τὸ (στυγέω, στυγιός, στύξ). Μῖσος, ἀποστροφὴ, σικχαμα· 2) Ἀντικείμενον τοῦ μίσους· ἴδε καὶ στύξ. ἀριθμ. 5. - 3) κατήφεια, λύπη, θλίψις, ἀγηθὼν, πόνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 569. »Δύσφορος στύγος» καὶ ἐν στίχ. 1300. »Φρενῶν στύγος.»

*Στύγω, ἴδε στυγέω.

*Στύζω ὅρ. στυγέω.

Στυλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ στῦλος· 2) ὡς τὸ, στηλίς, μικρὰ κονταρίδα, μικρὸν κατάρτιον, μὲ πανίον κατὰ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, Πολυδ. »Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης, ἄφλαστα καλεῖται, ὧν ἐντὸς ὀρθὸν ξύλον πέπηγεν, ὃ καλοῦσι στυλίδα· (ἔνθα ἄλλοι· Στηλίδα, διὰ τοῦ η γράφουσι).

*Στυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, στῦλος.

Στυλίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. στυλῖτις, ιδος, ἡ (στῦλος), Εἰς στῦλον ἀνήκων· 2) ὅμοιος στύλῳ· 3) ἐπὶ κίονος ἱστάμενος· ταὐτὸν τῷ, Στηλίτης, Σουΐδ.

Στυλοβάτης, ου, ὁ (στῦλος, βαίνω). Ἡ βάσις τοῦ στύλου, ἤτοι τοῦ κίονος, ἡ πέτρα δηλαδὴ ἐκείνη, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐπιστηριζόμενος ἵσταται ὁ στύλος, Πολυδ.

Στυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Στύλων γλύ-

φων, τορεύων· Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτ. σελ. 4. »Καὶ πᾶς ὁ κατάγειος τόπος ἐστὶ διὰ στυλογλύφων· ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ὅλη διεφθαρμένη, ἴσως δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτή.

Στυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στύλου εἶδος ἔχων· 2 στύλῳ, ἢ γραφείῳ ὅμοιος.

Στυλοπινάκιον, τὸ (πίναξ). Στύλος μετὰ ζωγραφιῶν, εἰκόνων, Ἰάκωβ. ἐπιστολ. κριτικ.

Στῦλος, ὁ, ὡς τὸ στήλη. Ἡίων, εἶδος κυλινδροειδοῦς, ἐπιμήκους καὶ ὀρθῶς ἱσταμένου ξύλου ἢ λίθου, ἐπὶ οὗ ὑποστηρίζεται, ἢ στολίζεται οἰκοδομή τις, κολῶνα, ὅθεν τὸ, περίστυλος, μεταφορικῶς δὲ στήριγμα, ἐδραίωμα· 2) πᾶν ὀξὺ καὶ μυτερόν, σουβλιρὸν καὶ ἐξέχον σῶμα, οἷον πάσσαλος, παραστάδες κ. τ. τ. 3) ἐξαιρ. τὸ γραφεῖον, τὸ κονδύλι, μὲ τὸ ὁποῖον ζωγραφίζει τις ἢ γράφει· ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Παυσανίου (ἐ. 20.) »Στύλος ἐοῦσα«, ὁ Δορβίλλος »Στυλίζω ἐπιδιώρθωσεν (Τινὲς γράφουσι καὶ βαρυτόνως, στύλος, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, ὡς φαίνεται, τοὐλάχιστον οὕτως ἔχουσι τὰ παραδείγματα τῶν καλλιτέρων ποιητῶν, ὡς παρ' Εὐρ. Ἰφ. Τ. 50. Λεων. Ταρ. 64. ΑΡ. app. 220. Παυσ. 5 20. 3. τὸ δὲ Ἤθιλον ἐστὶ φύσει μακρόν, ἂν καὶ τὸ Λατ. stylus ἔστι βραχὺ καὶ αἰνίττεται ἀρχαῖον τιν' Αἰσλ. τύπον στύλος ἀντὶ στόλος)· ὅθεν

Στυλόω, ῶ, ώσω. Στύλους ὑποβάλλω, διὰ στύλων ὑποστηρίζω, στυλόνω· μέσ. στυλόομαι οὖμαι· στυλόνω ἐμαυτόν, Λεωνίδ. Ἐπιγρ. (64,) ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 237. »Ζωὴν στιλώσαιτοῦ, ἐστύλωσε τὴν ζωήν του διὰ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας, ἔνθα καὶ τὸν ἄγαμον βίον »Ἄστυλον οἴκου« λέγει· ὅθεν καὶ τὸ, »Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες« ἴδε καὶ Στήλη.

* Στῦμα, ατος, τὸ, Αἰολ. ἀντὶ, στόμα, Θεόκρ. 29, 25. (υυ)

Στυμα, ατος, τὸ (στύω). Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις, τὸ, κόρδωμα, Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 325.

Στῦμμα, ατος, τὸ (στύφω). Πᾶν ὅ,τι στύφει, ἐξαιρ. πυκνόν, πηχτὸν καὶ στερεὸν ποιεῖ· πᾶν τὸ εἰσερχόμενον εἰς πύκνωσιν πράγματός τινος· ὅθεν α) ἡ ὕλη τῶν βαφέων, δι' ἧς βρέχοντες τὰ ἔρια, προετοιμάζουσιν αὐτὰ πρὸς γνησίαν βαφήν· καὶ β) ἡ ὕλη, δι' ἧς ποιοῦσι τὸ ἔλαιον πηχτότερον, ἵνα διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ κάλλιον τὴν εὐωδίαν ἢ τὴν ποιότητά του, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμῶν· λέγει περὶ τούτων οὕτως· »Χρῶνται δὲ πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστύφοντες τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες« ὁ Γαλην. τῶν κατὰ γέν. β'. [»Τῶν ἐλαιῶν τὰ ἁπλῶς ἐσκευασμένα χωρὶς στυμμάτων, ἅπερ προστιθέασιν, ἤτοι εὐωδίας ἕνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ κεκευασθέντα· καὶ ἐν τῷ γ'. τῶν κατὰ τόπ. »Οὐδὲ ὁς ἄλλου προσεμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦτιν, ἕνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμεῖναι τὸ ῥόδινον εὐῶδες«· Διοσκορίδης δὲ ἐν α'. 69. λέγει περὶ τοῦ Ἀμαρακίνου χρίσματος. »Σκευάζεται δὲ διάτε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, στυφομένων ξυλοβαλσάμῳ, σχίνῳ, καλάμῳ, ἠδυνομένων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ.« ἴδε καὶ Στύψις.

* Στυμνός, ή, όν (στύφω), Συνεσφιγμένος, ὅθεν, στερεός, σκληρός, πάγιος.

Στύξ, υγός, ἡ. (στυγέω) Ποταμός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ πηγὴ ἐξ ὑψηλῆς τινος πέτρας ἀποστάζουσα, ἧς τὸ ὕδωρ ψυχρότατον, ὀλέθριον, καὶ βλαβερώτατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ βασταξῇ κάνένα ἄλλο εἶδος ἀγγείου, πλὴν εἴπερ ἀπὸ κέρατος, καὶ ὁ πίνων αὐτὸ εὐθὺς ἐπάγωνεν, ὅρα Στράβ. καὶ Πλίν. καὶ Παυσαν. Ἡροδότ. ἐν ς'. 74. οὕτω λέγει περὶ τούτου. »Καὶ δὴ καὶ ἐς Νώνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν (ὁ Κλεομένης) τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστῶτας ἀγινέων, ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ· καὶ δὴ καί ἐστι τοιόνδε τι· ὕδωρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης στάζει ἐς ἄγκος, τὸ δὲ ἄγκος αἱμασιῆς τις περιθέει κύκλος, ἡ δὲ Νώνακρις, ἐν τῇ ἡ πηγὴ αὕτη τυγχάνει ἐοῦσα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίης πρὸς Φονεῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπλάσθη. 2) ποταμός τις ἐν ᾅδου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ τοῦ Ὁμήρου θεοὶ ὤμνυον, ὡρκίζοντο, ἐκάμνον τὸν ἅγιον καὶ φρικτότατον ὅρκον, Ἰλ. Ξ, 271. »Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ· καὶ ἐν Ο, 37. »Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,« ἐγίνετο δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο, πιεόμενον εἰς ὅρκον, τοῖς μὲν εὐόρκοις, ἀβλαβές, τοῖς δὲ ἐπιόρκοις, ὀλεθριώτατον. πρβ. καὶ Ἰλ. Β, 755. Θ, 399. Ὀδ. Ε, 185. Ξ, 514. καὶ Ἡσ. Θ. 805. κυρίως ὂν εὐλαβεῖται, φοβεῖταί τις. ἔτι δὲ καὶ ἡ νύμφη τούτου τοῦ ποταμοῦ, καθ' Ἡσ. Θ. 361. ἡ πρεσβυτάτη θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 5) ὡς προσηγορ. σφοδρὸν, διαπεραστικὸν ψῦχος, κρῦος, κρυμός, ψῦχος ἀπὸ πάγον· λέγεται δὲ καὶ πληθ. αἱ στύγες, ὡς παρὰ Θεοφ. Φυτ. Αἰτ. 5, 20. »Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἵ περ μάλιστα εἰσδύνονται εἰς τὰ σώματα· φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακειμένοις«. β) πᾶν φρικτὸν καὶ τρομακτικὸν ἢ στυγερόν, σικχαμερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ἀντικείμενον φρίκης, μίσους, ὡς τὸ, στύγος, π. χ. θηρίον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 528. »Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ στυγόεν, ἔνθα ἄλλοι »Στύγος, τόν, ἀναγινώσκουσιν. γ) μῖσος, ἀποστροφή, ἐξαιρ. μισανθρωπία, »Τὴν Ἀπημάντου στύγα«, τὸ μῖσος, τὴν ἐχθροπάθειαν, τὴν μισανθρωπίαν.

*Στύξαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, στυγέω.

Στυπάζω, Μ. ἄσω. (στύπος). Τύπτω, κτυπῶ, δέρνω ὅθεν ἀποστυπάζω, μὲ τὸν στύπον, μὲ τὸ ξύλον ἀποδιώκω τινά, Ἀρχίλοχ. »Θηρέων ἀπεστύπαζον«, ἀπεδίωκον μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὴν μάστιγα τὸν ἐξεπόρτισαν μὲ τὸ ξύλον, Ἐτυμολόγ. ἐν λ. Στύπος. 2) ἐπὶ κεραυνοῦ, βροντῆς, σκάζω, eclater, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ψοφέω, ὠθέω, βροντάω, ὡς καὶ τὸ »Στύπεα, διὰ τοῦ, ὁ ψόφος τῆς βροντῆς« ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς βροντῆς καὶ τοῦ ψόφου (Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »στυπίζω, καὶ χυδαϊκῶς, στουμπίζω, τῷ κοπάνῳ τύπτω, κοπανίζω, τρίβω, συντρίβω, πτήσσω, καὶ στοῦμβος, τὸ ὄργανον, δι' οὗ στουμβίζομεν, Στύπος.)

Στύπαξ, ἡ, Στύππαξ, ακος ὁ. (στύπη). Στυπειοπώλης, σκωπτικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Εὐκράτου, διὰ τὸ στυπειοπώλης εἶναι, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 129. καὶ Ἐτυμολ. μέγ., ὃν ἄλλος τις κωμικός, Οἰνοστύππακα, ἐκάλεστο, ἴδε Στύγαξ.

Στυπεῖον, Στυππεῖον, καὶ, Στυππίον, τὸ, = στύπη. Τὸ χονδρὸν τοῦ λιναρίου ἢ τοῦ κανναβίου, τὸ κανόβινον λίνον, στουπίον, στουπί, Ἡροδ. 8, 52. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἐ. 9. ὅθεν

Στυπειοπώλης, καὶ, Στυππιοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ στυπία ἢ σχοινία ἐξ αὐτῶν πωλῶν, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 129.

*Στύπειος, εία, ειον. Ἐκ στυππείου κατεσκευασμένος. (γράφεται καὶ διὰ δύο π, στύππειος.)

Στύπη, καὶ, Στύππη, ἡ, ὅθεν τὸ Λατιν. stupa καὶ stuppa. ταὐτὸν τῷ, στυπεῖον, στουπί, Τὸ ἐκ λίνου καὶ κανάβεως τραχὺ καὶ χονδρὸν, καὶ ἄκοσμον ἤτοι ἀκατέργαστον· ὁ σκληρὸς φλοιὸς τοῦ στελέχους (στύπου) τοῦ λίνου ἢ τοῦ κανάβεως, μετά τινων συντετριμμένων τμημάτων τοῦ ξυλοειδοῦς μέρους αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τούτων χονδρὸν κλῶσμα. Ὁ Πολυδεύκ. καλεῖ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἔκλωθον τὴν στύπην, Γέροντα. «Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον, ἐξαρτῶντες τὰ στυπεῖα, γέρων, ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ (τοῦτο) ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα«. ὃς τις φέρει καὶ παράδειγμα ἐκ Φερεκράτους (Μισανθρώποις) »Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέροντ' ἰστὸν ποιεῖ, ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦνε«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στύπη, ὁ στύπος, ἢ στελέχη.« (-- Lob. Φρυνχ. σελ. 261.) ὅθεν

Στύπινος καὶ, στύππινος, ίνη, ινον. Ἐκ στυπίου κατεσκευασμένος (ἀπὸ στουπί), Διόδ. Σικ.

* Στυπίον, τὸ, = στυπεῖον.

* Στυπιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυπία ποιῶν, κατασκευάζων.

* Στυπιοπώλης, ου, ὁ, = στυπειοπώλης.

Στυπογλύφος, ὁ, ἡ (στύπος, γλύφω). Στύπεκ, στελέχη, κορμοὺς ξύλων γλύφων, πελεκῶν, λειαίνων, ξυλογλύφος.

Στύπος, εος, τὸ. (ὅθεν τὸ Λατιν. stipes.) Στέλεχος, πρέμνον, κτίμαξ, ῥάβδος, κορμὸς δένδρου μὴ κομμένος, ἢ κομμένος, κουτζουρον, κουρβούλιον ἢ κούρβουλον, Ἀπολλ. Ῥόδ. α'. 1117. »Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου« καὶ δ'. 1401. καὶ 1429. Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 70. καὶ Θηρ. 952. ὅλμου στύπος, ἀντὶ τοῦ, κύτος. »μορέης ἀπὸ ῥιζία φοινικόεσσης ὅλμου ἐνὶ στύπεϊ προβαλὸν καὶ ὀμήρεα κόψας« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Λαμβάνειν τὰ ῥιζία, καὶ ἐν ὅλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ«. Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι στύπος, καὶ τὸ κοίλωμα, ἤτοι τὸ κύτος τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει, στύμβον καὶ στοῦμβον, τόν τε ὅλμον, καὶ τὸ κοπανιστήριον. ἴδε ἐν τῷ στυπάζω (παρὰ τὸ στύφω, στυφλὸς, σγγν. τῷ, στείβω κ. τ. λ. ὡς τὸ, stipes τῷ stipo.)

* Στύππαξ. ακος, ὁ, = στύπαξ.

* Στυππεῖον, καὶ στυππίον, τὸ, ἴδε στυπεῖον, Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι στυπίον, καὶ τὸ σκύβαλον, τὸ τῶν ἀληλεσμένων καὶ πεπιεσμένων ἐλαιῶν περίττωμα· καὶ ἁπλῶς πᾶν ἀνούσιον καὶ ἄνοστον.

* Στύππειος, εία, ειον, ὅρ. στύπειος.

* Στύππη, ἡ, = στύπη. ὅθεν

* Στυππίον, τὸ = στυπεῖον.

Στυππιοποιός, ὁ, ἡ, = στυπειοποιός. Στυπεῖα ποιῶν, Ἐτυμολ.

Στυπτηρία, ἡ, Ἰων. στυπτηρίη, προσυπακουσμ. τοῦ, γῆ. Εἶδος χαλκανθικοῦ ἅλατος ὀρυκτοῦ, στυπτικὴν ἢ στυφὴν δύναμιν ἔχον, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στύψη, καὶ στύψις, ἡ, λέγεται, καὶ βιτριόλι, Ἡροδ. 2, 180. Wess. Δωδ. 5, 10. Beckm. Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 139. λέγεται καὶ, χαλκῖτις. κυρίως θηλ. τοῦ

Στυπτήριος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Στυπτικός.

Στυπτηριώδης, ες, ὁ, ἡ (στυπτηρία, εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς στυπτηρίας, στύψης ἢ βιτριολίου ὤν, ὅμοιος στυπτηρίᾳ, μόρια ἢ γεῦσιν στυπτηρίας ἔχων, Γαλ. »Ὕδωρ στυπτηριῶδες« στυφὸν ὁρμύ· ὕδωρ μετὰ στυπτηρίας μεμιγμένον. (στυφόιερον).

Στυπτικός, ἡ, όν (στύφω). Στύφων, συστέλλων, συσφίγγων, ἔχων δύναμιν στυπτικήν· ἢ, στυφὸς κατὰ τὴν γεῦσιν, δριμὺς, πικρός, Διοσκορ.

Στυραχίζω, ίσω (ὁ στύραξ.) Πλήττω, κεντῶ, σουβλίζω μὲ τὸν στύρακα, τὸν σαυρωτῆρα, μὲ τὴν μύτην τοῦ ἀκοντίου. 2) ἐκ τοῦ, ἡ στύραξ, 3) ὅμοιος εἰμὶ τῷ στύρακι, ἐξαιρ. ὀσμὴν στύρακος ἔχω, μυρίζω ὡς ἡ στύραξ, Διοσκορ.

Στυρά̆κινος, ίνη, ινον (ἡ στύραξ) Ἐκ στύρακος κατεσκευασμένος.

Στυράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στύραξ, ὁ. Μικρὸς στύραξ.

Στύραξ, ακος, ὁ. ταὐτόν τῷ, σαυρωτήρ. Τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ξυστοῦ τοῦ δόρατος, ἡ τοῦ δόρατος ὀρχή, ἐφ' ᾗ στηρίζεται, ὅ ἐστι, τὸ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ δόρατος σιδήριον, παρὰ τὸ στῆναι ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, ἡ λόγχη. »Στυράκιον, ἐπιδορατίς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἰωθεν πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ἦν ἡ αἰχμή. (πιθανῶς συγγεν. τῷ, στόρθυγξ.)

*Στύραξ, ἡ. καὶ σπανιώτ. ἄρσ. Ὁ θάμνος, ἡ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ ῥητινῶδες κόμμι, τὸ στύραξ. (ῡ—)

*Στύραξ, ακος, τό. Εἶδος εὐώδους ῥητινώδους κόμμι, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ στύραξ καὶ μετεχειρίζοντο ὡς θυμίαμα.

*Στυρβάζω, = τυρβάζω.

Στῡ̆σις, ἡ. (στύω) Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις, Ἀντιφ. Μακ. ἐπ. 2, 6.

Στυτικός, ή, όν (στύω). Εἰς στύσιν ἀνήκων, ἐνεργῶν, εἰς στύσιν παρορμῶν, στύσεως πρόξενος, Ἀθήν. α. 18.

Στυφεδανός, ὁ, ὄρ. τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ξω. ποιητ. καὶ Ἰων. (στυφελός). Πατάσσω, ὠθῶ, κτυπῶ, σπρώχνω. κραδαίνω, διασείω, τινάσσω, ἀποκινῶ, ὀναστρέφω· ἐκφράζει δὲ κυρίως ὁρμητικόν τι καὶ βίαιον ἤτοι σφοδρὸν κτύπημα, »Χερμάδια ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν«, Ἰλ. Π, 774, ὤθησαν, ἔσπραξαν, διὰ τοῦ κτυπήματος ἐκλόνισαν, πέραν ἐτίναξαν, ἑρμηνεύεται δὲ συνήθως ὑπὸ τοῦ Σχολ διὰ τοῦ, πλήττω. »Τρὶς δὲ οἱ ἐστυμέλιζε φαεινὴν ἀτπίδ' Ἀπόλλων«, Ἰλ. Ε, 437. »Ἐγχείῃ στυφέλιξε μεμαῶτα«, Ἰλ. Η, 261. Μ, 405. »—ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ«, Ἰλ. Λ, 305. ἐπὶ ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ, διώκειν, διασκορπίζειν. ὅθεν καὶ, »Στυφ. τινὶ ἐξ ἑδέων, ἐκ δαιτύος, ἐκτὸς, ἀταρπιτοῦα, σπρώχνω τινὰ ἢ ἀποδιώκω ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἢ ἀπὸ τὸν δρόμον, κατὰ μέρος, Ἰλ. Α, 581. Χ, 496. Ὀδ. Ρ, 234. ἐν γένει, μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς, οὐχὶ μαλακῶς, μὲ λόγους ἢ ἔργα, κακομεταχειρίζομαι, σπρώχνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐνοχλῶ, θλίβω, ἀτιμάζω, κακόω, ἐνυβρίζω, τὸν πέρνω μὲ τὸ χοῦϊ χοῦϊ, Ἰλ. Φ, 380. καὶ 512. »Ἀθάνατον θεὸν στυφελίζειν.« »Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξεν. πρβ. καὶ Ὀδ. Σ, 416. Τ, 324. καὶ παθ. ἐν Ὀδ. Π, 108. Τ, 318. Ὁ Ἀπολλώνιος συνάπτει μεταφορικῶς τοῦτο μετὰ τοῦ ὀνείδεσι, Ἀργ. α' 273. »Καὶ ἐνέον πελέσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξεν. Ὁ Ἱπποκράτης εἶπε. »Στυφέλιξε τὰ τρώματα«, σκληρῶς (οὐχὶ μαλακῶς, μαλακόχειρι νέμῳ) μετεχειρίσθη τὰ τραύματα, ἐπακολουθεῖ τὰς πληγάς. ὅθεν.

Στυφελισμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν, ὠθεῖν, σπρώχνειν· ἐν γένει, ὕβρις, σκληρά, βιαία καὶ ἄτιμος μεταχείρισις, κακομεταχείρισμα, λόγῳ ἢ ἔργῳ, Ἀριστφ. Ἱππ.

Στυφελός, ή, όν. καὶ, ὁ, ἡ. καὶ συγκ. στυφλός. ή, όν, (στύφω), ποιητ. Ἐστυμμένος, συνεσφιγμένος. ὅθεν ἐπὶ σωμάτων, στερεὸς, σκληρός, τραχύς, π. χ. πέτρα, γῆ, ἀκταί, κ. τ. τ. ἐπὶ δὲ γεύσεως, στυφός, ξυνός, π. χ. »Στυφελὴ σταγών«, Φιλ. Θεσσ. 68, 6. πολλκ. δὲ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων, σκληρὸς, αὐστηρὸς, ὠμὸς, βίαιος, προστακτικὸς, μεταχειριζόμενος προστακτικὸν τόνον, αὐθάδης, Αἰσχ. Πέρσ. 77.

Στυφελώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) = στυφελός, Κοϊντ. Σμυρν. ιβ'. 441. »Πέτρα στυφελώδης«, ποιητ.

*Στυφλός, ή, όν. καὶ, στυφλός, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, στυφελός. (ἐν τισιν ἐκδόσεσι γράφεται πολλάκις, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, στύφλον, βαρυτόνως.)

Στυφνός, ή, όν, ταὐτόν τῷ, Στρυφνός, ἀμφ.

Στυφόεις, εσσα, εν (στύφω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, στυπτικός, στρυφνός, στυφός, Νίκανδρ. Ἀλ. 375. ἔνθα ὁ Σχολ. »Ἐν στυφόεντα«, ἀντὶ τοῦ, ἐνστύφοντι, ἀνεγνωσ.

*Στυφοκόμπος, ὁ, ἡ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ, στυφοκόπος.

Στυφοκόπος, ὁ, ἡ. (στύπος, κόπτω). Κτυπῶν μὲ τὴν ῥάβδον σφοδρῶς. συνήθ. = ὀρτυγοκόπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1299.

Στυφός, ή, όν, = στυπρός. Στερεὸς ἢ στυπτικός, πικρὰν συσταλτικὴν καὶ δριμείαν γεῦσιν ἔχων, Βασίλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. ε. ὅθεν

Στυφότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, τὸ εἶναι τοῦ στυφοῦ, Πλούταρχ.

Στυφρός, ά, όν (στύφω) ὡς τό, στυφός, στυφνός, στρυφνός, στυφλός, στυφελός. Συνεσφιγμένος, ὅθεν. στερεὸς, σκληρός, τραχύς, Ἀριστοτέλ. ζ'. Ἱστορ. β'. 17. ἔνθα τὰ χειρόγραφα, στρυφνός, καὶ, στιφρός, ἔχουσι. Φιλόστρατ. εἰκόν. Ἡσύχ.

Στύφω. ψω. Συνάγων σφίγγω, πυκνόνω, κάμνω τι πυκνὸν, στερεὸν ἢ σκληρὸν ἐξαιρτ. ἐπὶ γεύσεως στυπτικῆς, δριμείας, ὀξείας. »Χείλεα στυφθείσα«, τοῦ ὁποίου τὰ χείλη ἐμούδιασαν ἀπὸ ὀξύτι καὶ ξυνόν, Ἐπιγρ. Ἀδ. 386, 3. 2) σύθετ. εἶμαι στυπτικῆς, ἰδριμείας, στυφῆς, ξυνῆς γεύσεως· καὶ μεταφρ. ψαίνομαι ξυνός. (Τὸ ὕψιλον ἦν, ὡς δοκεῖ, ἀεὶ μακρόν, Δράκων. σ. 83, 2. Νικ. Ἀλεξ. 375.) ὅθεν

Στύψις, εως, ἡ. Τὸ στύφειν, στερεὸν ἢ πυκνὸν ποιεῖν, καὶ τὸ συσφίγγειν, κάμνειν τὰ μουδιάζῃ διὰ τὴν γεῦσιν ξυνοῦ τινος. 2) ἐν τῇ βαφικῇ, ἡ ἐνέργεια τοῦ κάμνειν διὰ στυπτικῶν μέσων νὰ μένωσιν εἰς τὸ μαλλὶ ἢ βαφὴ καὶ τὰ χρώματα στερεὰ καὶ γνήσια, τὸ γνήσιον καὶ διαρκὲς διὰ τοῦ στύμματος τὴν βαφὴν ποιεῖν. 3) εἰς τὴν ἑτοιμασίαν καὶ κατασκευὴν τῶν μύρων, εὐόσμων ἐλαιῶν καὶ χριστμάτων λέγεται »Στύψει« τὸ ἐμβάλλειν ἐν αὐτοῖς ὕλας τινὰς στυπτικὰς, δι' ὧν διατηρεῖται πολυχρονιώτερον ἡ εὐώδης ὀσμὴ αὐτῶν. ἴδε Στύμμα. παραβάλ. τῷ παρὰ Διοσκορ. β'. 91. ὅθεν καὶ »Στύψις ἐλαίου, μύρου«, ἡ διὰ τῶν στυμμάτων κατασκευὴ τοῦ ἐλαίου, ἡ πρᾶξις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, στύψις, καὶ ἡ στυπτηρία· καὶ, στυψόιω, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν στυμμάτων προετοιμάζω τὰ ἔρια, κ. τ. τ. πρὸς βαφήν.)

Στύω, στύσω. Ἐντείνω, τανύω, κορδόνω, ἀνορθῶ, σηκόνω ἐξαιρ. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. ὅθεν τό, ἀστυάγαξ, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στύειν, ὅ ἐστιν, ὡς μὴ πεφυκὼς ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. 2) κατὰ παθ. διάθ. στύομαι, ἔνθα ἀνήκει καὶ ὁ ἀμετβ ἐνεργ. παραλ. ἔστυκα, ἵστασθαι ὄρθιος, ἀνορθωμένος, συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου. — Τὸ Ὕψιλον ἔστι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μακρόν. (ἴσως συγγεν. τῷ, στύφω, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, ἵστημι.)

*Στωά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, στοά, Ἀριστφ. ὄρ. στοά.

*Στῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοά, Φιλεμ. Λεξ. 93. σ. 67.

Στωϊκός, ή, όν (στοά). Ἐκ τῆς στοᾶς ὤν. 2) συνήθ. ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. καὶ οὐσ. »ὁ Στωϊκός«, ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος.

*Στωΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, στωϊκός.

*Στωμυλεύω, εύτω, ἢ στωμυλεύομαι. (στωμύλος) = στωμύλλω.

Στωμυλέω, ήσω, μέσ. Ἀποθ. Στωμυλέομαι, = στωμύλλω. Φλυαρῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 1375. ὅθεν

*Στωμυλήθρας, ου, ὁ, ἡ. καὶ

*Στωμύληθρος, ὁ, ἡ. Φλύαρος, πολυλογᾶς, Ἀριστείν Ἐπιστολ. α'. 1. »Ἡ γλῶσσα στωμυλήθρος«. Ἐκ τῆς τοῦ Ἀθηναίου (βιβλ. ϛ'. σελ. 281.) ῥήσεως. »Δαιταλεῖς στωμυλήθραις φαίνεται, ὅτι εἴληπται ὁ σχηματιστὸς ἢ Στωμυλήθρη«. Ὁ Νουμένιος παρ' Εὐσεβίῳ ιδ'. 7. σέγαι. »Ἐκ τῆς λακιᾶς λαλεῖς στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοις« ἔνθα τρανῶς σημαίνει τό, φλυαρία. ἴδε Ῥωποπερπερήθρας.

Στωμυλία, ἡ. (στωμύλος). Ῥητορεία, φλυαρία μετὰ κομψότητος τῆς ὁμιλίας, ἀδολεσχία, caquet, Γαλλ. ὅθεν

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω). Κωμικῆς λέξις σημαίνουσα τὸ, ὁ φλυαρίας συλλέγων, συνάγων, ὁμιλῶν, πωλῶν, Ἀριστοφάν. Βατρ. 841.

Στωμυλλάομαι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, στωμύλλω.

*Στωμύλλω, Μ. υλῶ, καὶ ὡς μέσ. Ἀποθ. στωμύλλομαι Μ. υλοῦμαι (παρὰ τό, στωμύλλος, ὡς τό, στρογύλλω παρὰ τό, στρογγύλος). Στωμύλος εἰμί, θηλ. ἀδόλεσχος. φλύαρος, φλυαρῶ, πολυλογῶ, μπαμπαλίζω, βαβαλίζω· ἔτι δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὁμιλῶ κομψῶς, εὐτραπέλως, εὔμορφα, νόστιμα, Ἀριστφ. Νεφ. 1001. (Κατὰ Στέφανον, ὁ ἐνεργ. τύπος ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος.) ὅθεν

Στώμυλμα, τό. ταὐτόν τῷ, Στωμυλία, Ἀριστοφ. Βατρ. 92. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στωμύλματα, περιλαλήματα.

Στωμύλος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ καλῶς ὁμιλεῖν, ὅς τις ἠξεύρει νὰ ὁμιλῇ ὀγλίγωρα καὶ πολλὰ φλύαρος, πολύλογος, λάλος, καὶ ἐπὶ καλοῦ, ῥητορίαν καὶ γλαφυρότητα ἔχων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, κομψός, εὐτραπέλος, ἀστεῖος τῷ λόγῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 999.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Υ.

Σύ, πρωτότ. ἀντων. τοῦ δευτέρου, προσώπου, Δωρ. τύ (ὅθεν τὸ Λατ. tu), Γεν. σοῦ, ἐγκλιτ. σου Δοτ. σοί, ἐγκλιτ. σοι, Αἰτ. σέ, ἐγκλ. σε, Ὅμ. Πληθ. ἑνομ. ὑμεῖς, ὅπερ ὅρα. καὶ Ἐπ. τύνη, πολλκ. ἐν Ὀδτ. Τὴν κοινὴν γεν. σοῦ οὐκ ἔχει ὁ Ὅμ., ἀντὶ δὲ ταύτης πολλκ. τὴν Ἰων. καὶ Ἐπ. σεῦ, σέο, καὶ, σεο, καὶ, σέθεν, ἐκ τῶν ὁποίων χρῆται καὶ τῷ, σεῦ καὶ, σέο, ἐγκλτκ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται μόνον τῷ, σέο καὶ, σεῦ, τούτῳ μὲν ὀρθοτόνως, ἐκείνῳ δὲ ἐγκλιτικῶς. Ἡ Δωρ. γενικ. ποιεῖ, τεῦ, σπανιώτ., τέο, καὶ κατ' ἐπέκτ. τεοῦ καὶ, τεοῖο, ὅπερ μέντοι εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37. Αἰολ. καὶ Δωρ. τεῦς, καὶ, τεοῦς. Ἰων. καὶ Ἐπ. δοτ. τοι, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς, ὡς καὶ τό, σοί παρ' αὐτοῖς ὀρθοτόνως, Δωρ. δοτ. τεῖν καὶ, τίν, ἐξ ὧν τὸ, τεῖν εὕρηται ἐσθ' ὅτε καὶ παρ' Ὅμ. Δωρ. αἰτ. τέ, ἐγκλ. τυ. — Πρὸς ἐπίτασιν συντίθεται ἡ σύνθεσις διὰ τοῦ ἐγκλιτ. μορίου, γε, π. χ. σύγε, σοῦγε, κ. τ. λ. καὶ Δωρ. τύγα, ἀντὶ τοῦ, σύ κάν, τούλάχιστον, ὅσον ἐκ μέρους σου, σύ, ναὶ σύ, βέβαια, τώοντι, τῇ ἀληθείᾳ σύ, παρὰ μὲν Ὅμ. οὐχὶ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. Ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ πρόσκειται τό, σύ, καὶ ἀπαρμφ., ὅτε αὕτη ἔχει σημσ. προστακτικῆς, Ἡροδ. 3, 134. 4, 163. 7, 159. καὶ ἀλλαχοῦ. (τὸ Ὕψιλον ἔστι μόνον κατὰ τὴν Ἐπ. ὀνομ. τύνη, μακρόν, ἄλλως δὲ ἀεὶ βραχύ, τὸ Ἰώτα, ἔστιν ἐν τῷ, τεῖν, καὶ, τίν, ἀεὶ μακρόν. Καθὼς φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς Ἐποπ. αὐτοῖς δὲν ἔτασχεν ἐκλειψιν τῆς διφθόγγου ἡ

ἀπόστροφον, ἡ δοτ. σοί, ἐπ. ἐγκλ. τοι, ὡς εὔτε ἡ ἐγκλιτ. δοτ. μοι, Heyne Ἰλ. Τ. ζ'. σ. 401. Spitz. vers. her. p. 166.)

Συάγρειος, καί, Συάγριος, ὁ, ἡ (σύαγρος). Ἐκ συάγρου ὤν, Διοσκορ. ἀ. 102.

Συαγρεσία, ἡ. (σῦς, ἄγρα) ποιητ. Ἡ τῶν συῶν ἄγρα, κυνήγιον τῶν ἀγριογουρουνίων, Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγράμ. ἡ.

*Συάγριος, ὁ, ἡ, = συάγρειος

Συαγρίς, ἴδος, ἡ. Εἶδος ὀψαρίου θαλασσινοῦ, Ἀθήν. σελ. 322.

Συαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα, σῦς) Τοὺς σῦς ἀγρεύων, κυνηγὸς τῶν ἀγριογουρούνων, Σοφκλ. παρ Ἀθην. θ'. Σύαγρος κύων. 2) παρὰ Μεταγνστ. = σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος, ἀγριογούρουνον κάπρος, Lob. Φρυνχ. σ. 381. (υυ υ). ὅθεν

Συαγρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Συνάγρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος συάγρῳ.

Σύαγχος, ὁ, ἡ. (σῦς, ἄγχω). Τοὺς σῦς ἄγχων, πνίγων, φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα ἢ τοὺς χοίρους, ἐπὶ βοτάνης τινός. »Σύαγχος ῥίζαι, ἐν ᾗ οἱ σῦς θηρεύονται, Ἡσύχ.

Σύαινα, ἡ (σῦς). Ὁ θηλυκὸς χοῖρος, ἡ γουροῦνα. 2) εἶδος θαλατσίου ἰχθύος, Ὀππιαν.

Συανία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, συηνία. Λοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη, Ἡσύχ.

Συάς, άδος, καὶ συνήθ. κατὰ πλῆθ. Συάδες, ἀντὶ. ὑάς, ὑάδες, Ἡσύχ.

*Συβαλής, ὁ, ἡ, = τύβαξ.

Συβαξ, ακος, ὁ, ἡ. καὶ

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ. καὶ, συβαλής, ὁ, ἡ (σῦς). Ῥυπαρὸς, συώδης, βδελυρὸς (ἀπαστρος., μουρδάρης)· ἐξαιρέτως δὲ λάγνος, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, ὕς, ὑάω, σῦς, συάω, συβάω. ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. subare, συβᾶν, ὀρχᾶν, καπρίζειν.

Συβαρίζω, ίσω. Συβαριτικῶς ζῶ, ἤτοι ἀτώτως. ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως »Σύβαρις« καλουμένης, ἐπειδὴ καὶ οἱ Συβαρῖται διαβεβοημένοι ἦταν εἴς τε τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαγνείαν, τὴν ἀσέλγειαν, καὶ τὴν τρυφὴν, ὅ ἐστιν, εἰς τὴν ἀσωτείαν, καὶ τὰς ἡδονάς· ἄρα σημαίνει ἡ λέξις τὸ, τρυφῶ, ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὅρα Ἀθηναιον βιβλ. ιβ'. σελ. 518. καὶ ἑξῆς. Παραβάλλεται τῷ παρ' Ἀρχιστοφάν. Εἰρ. 344 »Ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν, συβαρίζειν«. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Ἐγκατατυφράζειν, ἐνυβρίζειν«. Ἀρχύτας παρὸ Στοβαίῳ Λόγ. μά. »Τῷ δὲ τρυφᾶν καὶ συβαρίζειν προαιρουμένῳ δυσάρεστος καὶ ἀλλοτρία. (ὁ Ἀριστφ. Εἰρ. 344. ἐχρήσατο, κἀθὼς φαίνεται, τῷ Τψιλον ὡς μακρῷ.) ἐκ τοῦ

*Σύβαρις, ιος, καί, ιδος, ἡ. Ἑλληνικὴ πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, διαβέβητος διὰ τὴν ἀσωτείαν τῶν ἐγκατοίκων, κειμένη παρά τινι ὁμωνύμῳ ποταμῷ· ὕστερον καὶ, Θούριοι ἢ Θούριον, ὀνομαζομένη. ὅθεν 2) ὡς προτηγρ. ἀσωτεία, ἀσέλγεια, πολυτέλεια, προπέτεια. (συνάθ. παράγουσι μὲν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ, σοβαρὸς, ἤτοι μεγαλοπρεπὴς, ὑπερήφανος, Valck Καλλιμ. σ. 182., ἄλλοι δὲ καὶ παρὰ τὸ, σύβαξ, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἡ πόλις καὶ ὁ ὁμώνυμος ἦσαν ἀρχαιότερα παρέξ ἡ πολυτέλεια τῶν πολιτῶν· ὡς τίσον, ἦν, ὡς φαίνεται, ἡ ἔννοια ἐκείνη καὶ ἑρμηνεία ἀρχαιοτάτη καὶ ἐκ ταύτης προεκύψεν ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων, συβριάζω, συβριασμὸς, συβριακός.) [υυ υ]. ὅθεν

*Συβαρίτης ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος, πολίτης τῆς Συβάριδος. 2) μεταφρ. ὁ ἄσωτος, ἀσελγής.

*Συβαριτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς Συβαρίτην. 2) μεταφρ. ἄσωτος, ἀσελγής, ἀβροδίαιτος, πολυτελής· προπέτης.

*Συβαρῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ Συβαρίτης. Συβαρίτισσα.

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ, ὄρ. σύβαξ.

Συβήνη, ἡ. Ἡ τῶν αὐλῶν θήκη, Πολυδ. ι. 153. Κατὰ Σουΐδαν ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἡ ἡ φαρέτρα· κατὰ δὲ Ἡσύχ. αὐλοθήκη, ἡ τοξοθήκη, ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών. Παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφορ. 1197. ἀντὶ τούτου ὁ Βρύγκιος »Συβίνη« ἔταξε.

Συβόσιον, τό, (σῦς, βόσκω.) Τὸ τῶν χοίρων πλῆθος (κοπάδιον ἀπὸ γουρούνια). »Τόσσα συῶν συβόσιαι«, Ἰλ. Λ, 679. Ὀδ. Ξ, 101. (ἑκατεράκις ἔστιν ἡ παραλήγουσα διὰ τὸ μέτρον μακρά.) 2) σταῦλος, στάνη, μάνδρα χοίρων, τόπος, ἔνθα ἵστανται χοῖροι. (γουρουνάριον.)

Συβότης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Συβώτης, ἀμφ.

Σύβρα, ἐπίρ. = τύρβα.

Συβριάζω, άσω (Σύβαρις). Συβαριτικῶς ζῶ, κτ. = συβαρίζω. ὅθεν

*Συβριακός, ἡ, όν, = συβαριτικός, σημτ. 2.

*Συβριασμός, ου, ὁ. Ἀτέλγεια, ἀσωτία, πολυτέλεια, Συβαριτικὸς βίος.

Συβωτέω, ήτω. Βοσκὸς χοίρων εἰμί, βόσκω χοίρους. ἐκ τοῦ

Συβώτης, ου, ὁ. (σῦς, βόσκω) Ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων. (γουρουνάρης), χοιροβοσκός, πολλκ. ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡροδ. ὅθεν

Συβωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν συβώτην· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοῦ συβώτου ἐπάγγελμα.

Συβώτρια, ἡ. Θηλυκὸν τοῦ, συβώτης, (γουρουνάρισσα).

Συγγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάλακτος.

Σύγγαμβρος, ὁ, ἡ (γαμβρὸς) ταὐτὸν τῷ, ὁμόγαμβρος, καὶ, συγγηνδεστής.

*Συγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ὑπανδρεύομαι.

Συγγαμία, ἡ. Γάμῳ συζυγία, συγγένεια, ὁμογαμία. ἐκ τοῦ

Σύγγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Διὰ τοῦ γάμου ἑνωθεὶς μετ' ἄλλου τινός, ὁμόγαμος, σύζυγος. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐπίγαμβρος, συμπεθεριασμένος, διὰ γάμου συγγενής, Valck Φοιν. 431.

*Συγγαυνύσκομαι, ἀποθ. (γάνυμαι). Χαίρω ὁμοῦ μετά τινος, δοτ.

*Συγγείναθαι. Ὁμοῦ γεννᾶν, τίκτειν, τεκνοποιεῖν. ὅρα συγγίνομαι.

Συγγελάω, ῶ. Μ. άσω (γελάω). Μετά τινος, ὁμοῦ γελῶ, ὅ ἐστιν, ὅταν γελᾷ τις, γελᾷ καὶ ἐγὼ μαζῆ μὲ αὐτόν.

Συγγενεαλογέω, ῶ. Μ. ήσω (γενεαλογέω). Συναριθμῶ εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὴν τάξιν τῆς γενεᾶς ἢ τῆς συγγενείας, ὁμοῦ γενεαλογέω, Ἡρόδοτος.

Συγγένεια, ἡ. (συγγενὴς) Ἡ ἐκ τῆς ἰδίας καὶ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ ἀρχῆς, πηγῆς καταγωγή. 2) ἡ σχέσις τῆς ἀποικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 328. 3) = εὐγένεια, Πλάτ. Συμπ. σ. 178. Γ., ἔνθα ὁ Βυττεμβάχιος ἐκ περιουσίας ἤθελε νὰ γραφῇ, εὐγένεια.

Συγγενέτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ συγγενέτης. Ἡ ὁμοῦ γεννήτρια, κοινὴ μήτηρ, Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 746.

*Συγγενέτης, ου, ὁ (γενέτης), Ὁ γεννῶν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· κοινὸς πατήρ. ὅθεν

Συγγενέτις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συγγενέτειρα, Φίλ.

Συγγενής, ές, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. Συγγενῶς (γένος, γίγνομαι). Ὁμοῦ γεννημένος· ἔμφυτος, συμφυής. Πινδ. 2) ἐκ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ αἵματος ὤν· ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ἢ αἵματος τὴν καταγωγὴν ἔχων, πᾶς ὁ προτήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, τινί, καί, τινός, Ξενοφ. μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅμοιος, παραπλήσιος, ἀνάλογος, συγγενὴς κατὰ τὸ εἶδος. »Συγγενὴς ὁ κύδος αὐτῆς θατέρᾳ«, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, τῷ τῆς ἑτέρας κύδει, Ἀρστφ. Ἀχ. 789. πρβλ. ὅμοιος. »Τὸ συγγενέσι«, = συγγένεια. 3) τὸ, συγγενὴς ὑπῆρχε παρὰ τῇ Περσικῇ αὐλῇ καὶ τίτλος ἔντιμος ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως πρὸς ἐπισήμους ἄνδρας, Σουΐδ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 27. πρβλ. συγγένεια, 4.

Συγγένησις, ἡ (γίγνομαι) ὡς τὸ συνουσία. Τὸ συνεῖναι, συτυγχάνειν, γίγνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις, συνουσία, Πλατ. Νομ. 12. ὅρ. Lob. Φρυνχ. σ. 352.

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, = συγγενήτωρ. ἀμφ.

Συγγενικός, ἡ, ον. καὶ ἐπίρ. κῶς (συγγενής). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἰς τὴν συγγένειαν, εἰς τοὺς συγγενεῖς, ἀναγόμενος εἰς αὐτούς.

Συγγενίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, συγγενής Πλούταρχ. καὶ Χαρίτ. ἑ. Lob. Φρυνχ. σ. 452.

Συγγενάω, ῶ. Μ. ήσω (γεννάω). Ὁμοῦ, μαζῆ γεννῶ. ὅθεν.

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ. Ὁμοῦ γεννήτωρ, ὅς τις εἶναι γεννήτωρ, πατὴρ τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, κοινὸς πατήρ, Πλάτ. »Τέκνων συγγενήτωρ«.

Συγγεύομαι, Μ. γεύσομαι (γεύω), μέσ. Ἀποθ. Ὁμοῦ γεύομαι, ἢ τρώγω ἐν ταὐτῷ μετά τινος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

Συγγεωργός, ὁ (γεωργός). Ὁμοῦ γεωργός. ὅς τις γεωργεῖ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀγρὸν ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, συμβοηθὸς, σύντροφος εἰς τὴν γεωργίαν, Ἀριστοφάνης.

Συγγηθέω, ῶ. Μ. ήσω (γηθέω). Συνευφραίνομαι, συγχαίρω. Εὐριπ.

*Συγγήθω, = συγγηθέω, πόλλ' ἀμφ.

Συγγηράσκω, (γηράσκω), Ἡροδ. 3, 134. καὶ

*Συγγηράω, άσομαι (γηράω). Ὁμοῦ, μαζῆ γηράσκω· διάγω, περνῶ τὴν γεροντικήν μου ἡλικίαν μετά τινος, ἢ παράτινι, ἢ ἔν τινι· ἢ ζῶ μετά τινος ἕως εἰς τὸ γῆρας μου, τινί, πρβλ. συνηράζω.

Σύγγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας). Ὅς τις γηράσκει μετά τινος, ἢ ἀκολουθεῖ αὐτῷ μέχρι τοῦ γήρατος, ὁ γηράσκων ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, ἢ γίνεται ἢ εἶναι γέρων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, Ἐπιγράμ.

*Συγγίγνομαι, καὶ νεώτ. τύπος συγγίνομαι, Μ. γενήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Μετά τινος ἢ παρά τινι εἰμί· συναναστρέφομαι μετά τινος, ἐξαιρ. ἔρχομαι πρός τινα, ἐνοῦμαι, βοηθῶ τινι· ἔρχομαι πρὸς βοήθειάν τινος ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γίνομαι· ὑπαρξὶν λαμβάνω μετά τινος· γίνομαι τὸ ἕνα ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔργον καταγίνομαι μετά τινος. ἔχω ἐπιμιξίαν, ἢ σχέσιν, κοινωνίαν· ἔτι δὲ, συνέρχομαι, ἀνταμόνομαι, π. χ. εἰς πόσιν, Ἡροδ. 1, 172. »Γυναικὶ συγγίνομαι«, ὡς τὸ, συνουσιάζω, γυναικὶ συμμίγνυμι, συνευρίσκομαι, συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδ. 2, 131, 5. Ξεν. Ἀναβ. 1, 2, 12. »Συγγινόμενοι, οἷα, οἱ συμμαθηταί, οἱ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον συνερχόμενοι, Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 16. »Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινί«, Ἀριστοτέλ. συνομιλεῖν μετά τινος· ὡς τὸ Γαλλ. entrer en conférance avec quelqu' un. »Συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ· »ἀντὶ τοῦ, Καταγίνεσθαι εἰς τὴν παιδείαν, εἰς τὰς μαθήσεις. »Συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ«, εἶναι εἰς πενίαν, κ. τ. τ. Ὁ ἀ. ἀόρ. συγγείναθαι ἔχει σημτ. μεταβτ., ὁμοῦ γεννῶ, τεκνοποιῶ.

*Συγγιγώσκω, καὶ νεώτ. τύπος, συγγινώσκω. Μ. συγγνώσομαι. Ἀόρ. β'. συνέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Συμφωνῶ μετά τινος κατὰ τὴν γνώμην, στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει καὶ αὐτός, ὁμοδοξῶ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνομῶ, συμ-

φαίνω, συνευδοκω, δοτ. προσπ., Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. β'. 8. »Ἦν ἄλλοι μακαριωτάτην ἐνόμιζον βιοτήν, καὶ ἐγώ, σύνεγίνωσκον αὐτοῖς. πρβλ. καὶ Ἡροδ. 4, 43. πρός τι, Ἡρόδ. 4, 5. ἔτι δὲ ἀπολύτως, Ἡροδτ. 7, 13. 9, 122. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, συνομολογῶ, συμφάσκω, συγκατατίθημι· καὶ κατὰ μετ. διάθ. παρ' Ἡροδ. 3. 92. 7, 12. ὅθεν 2) παραχωρῶ, ὁμολογῶ, ἢ γνωρίζω τι οὕτως ἔχον, αἰτ. πράγμ., Ἡρόδ. 4, 3· 9. 122. μετὰ ἀπαρμφ. ἐν 6, 92. μετὰ δὲ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ἐν 1, 89, 91. Μέσ. συγχωρεῖν, περιορᾶν, οὐκ ἐναντιοῦσθαι, Ἡροδ. 5, 94· 9, 41. μετ' ἀπρμφ. 1, 45· 4, 126. 5, 86. 6, 61. 140. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, συνειδώς εἰμί, σύνοιδα, »ἐμαυτῷ«, εἶμαι κατ' ἐμαυτόν πεπεισμένος, »ἑαυτῷ«, μετὰ τῆς ἀπαρμφ. παρ' Ἡροδ. 3, 53. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. »Συνῃδέναι ἑαυτῷ«, μετὰ μετοχ., Ἡροδ. 5, 91. »Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς«. (παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἔστι τὸ ἐνεργ. εὐχρηστότερον). σπανιάτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, μετ' ἄλλου τινὸς γινώσκειν περί τινος. 3) μετὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατέστη εὔχρηστος ἡ σημσ. τοῦ, συγχωρῶ, παραβλέπω, συμπαθῶ, π. χ. τινὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἢ, τῆς ἁμαρτίας. Παθ. συγχωροῦμαι, λαμβάνω συγγνώμην, συγχώρησιν. »Συγγνώσκεταί μοι«, μοὶ συγχωρεῖται, μὲ συγχωροῦσι. ὅθεν

Σύγγνοια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 63.

Συγγνώμη, ἡ (συγγιγνώσκω). Συγχώρησις, ἄφεσις ἑνὸς σταίσματος, σφάλματος, (συμπάθιον), Γαλλ. pardon. συνήθ. »Συγγνώμην ἔχειν τινίι«, Ἡροδ. καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'· »Τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν, ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν· λέγεται καὶ, συγγνώμην τινὸς ἴσχειν τινί, Ἡρόδ. 6, 86· 3. »Συγγνώμην ποιήσασθαι«, Ἡροδ. 2, 110. καὶ, »Γίγνεταί μοι συγγνώμη«, Ἡροδ. 9, 58· οὕτω καὶ τὸ »Συγγνώμην διδόναι«, καὶ »Συγγνώμην ἀπονέμειν«, ἀντὶ τοῦ, συγχωρεῖν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμαρτηκότος λέγεται. »Συγγνώμης δεῖσθαι«, καὶ »Συγγνώμης τυγχάνειν, λαμβάνειν.« »Ἦν ἔχοντες τι συγγνώμης εἶεν,« ἂν ἦναι ἄξιοι συγγνώμης εἴς τι, ἂν συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις. Δημοσθ. »Ἐξήμαρτέ τις ἄκων, συγγνώμη τούτῳ«, προσυπακ. τό, ἐστί. 2) ἄδεια, συγκατάβασις, permission.

Συγγνωμονέω, ῶ. (συγγνώμων) Συγγνώμων εἰμί, συγχωρῶ, ἀφίημι δίδω ἄδειαν Ἀπολλόδωρ. 2, 7, 6. τύπος χείρων ἀντὶ τοῦ, συγγιγνώσκω, 3. Lobeck Φρύνχ. σελ. 382.) ὅθεν.

*Συγγνωμονικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. ῶς. Συγγνώμην ἔχων, συγχωρῶν· ἐπιτήδειος ἢ πλίσιν ἔχων, ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἢ δίδειν ἄδειαν, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμων, Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. 5. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός«. 2) παθητικ. ταὐτὸν τῷ, Συγγνωστός, ἓν δύναται ἢ πρέπει νὰ συγχωρήσῃ τις, Ἀριστοτ. Εὐδημ. δ'. 6. »Τῶν δ' ἀκουσίων (ἀδικημάτων) τὰ μὲν ἐστὶ συγγνωμονικά, τὰ δὲ οὐ συγγνωμονικά· ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι συγγνωμονικά, ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μέν, διὰ πάθος δὲ μήτε φυσικόν, μηδ' ἀνθρωπικόν, οὐ συγγνωμικά«.

Συγγνωμοσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Τραχ. 1265. ἐκ τοῦ

Συγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (συγγιγνώσκω) Συγγνώμην παρέχων, συγχωρῶν· ὅς τις συγχωρεῖ, ἀτίνει ἢ παραβλέπει καὶ συμπαθεῖ τὰ πταίσματα, τά τινος. ἐπιεικής, συμπαθής, μακρόθυμος, συγκαταβατικός, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 14. »Θεοὺς παραιτήσῃ, συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἰ παρημέλησας τῆς μητρός.« καὶ μετὰ γεν. πράγμ. Εὐριπ. καὶ Ξεν. Κυρουπ. ς'. ά. 10. »Πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων« 2) παθητικ. Συγγνωστός, ὃν ἐσυγχώρησέ τις, ἢ ὅς τις ἔτυχε συγγνώμης, συγκεχωρημένος· ὁ τυγχάνων ἢ ἄξιος συγγνώμης, συγχωρητός, συγχωρημένος, δυνατὸς ἢ πρέπων νὰ συγχωρηθῇ, νὰ δοθῇ αὐτῷ ἄδεια, Θουκυδ. δ'. 98. »Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀεκούσιον.« καὶ »Πᾶν τὸ πολέμῳ κατειργόμενον σύγγνωμον γίγνεσθαι καὶ πρὸς θεῶν.« 3) ἐκ τοῦ συγγιγνώσκω, 2. συνειδώς, συνεπιστάμενος, συνεξεύρων, ὅθεν, μάρτυς, ὡς ὁ Θουκυδ. ἐν β'. 74. χρῆται τῷ »Ξυγγνώμονές ἐστε«, ἀντὶ τοῦ, μάρτυρες. 4) ἐκ τῆς 1 σημασίας τοῦ συγγιγνώσκω τῆς αὐτῆς γνώμης ὤν, τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου τινὸς γνώμην ἔχων, ὁμογνώμων, σύμφωνος, Ἀππιαν. »Σύγγνωμον, τό«, ἀντὶ, τοῦ, Συγγνώμη.

Σύγγνωσις, εως, ἡ (συγγιγνώσκω, 3.) Τὸ συγγιγνώσκειν, συγχώρησις, ἄδεια, ἄφεσις, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη. ἐκ τοῦ συγγιγνώσκω, 2. τὸ γινώσκειν, εἰδέναι, γνῶσις, γνωριστμός.

Συγγνωστός, ή, όν. (συγγιγνώσκω, 3.) Συγκεχωρημένος (συμπαθημένος) ὁ συγγνώμης τυχών· καὶ ὁ ἄξιος συγγνώμης, ὃν πρέπει νὰ συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις, συγχωρητέος, καὶ συγχωρημένον τι εἴς τινα, Εὐριπ. Μηδ.

Συγγογγυλίζω, ἴσω (γογγυλίζω). Στρογγύλως συστρέφω, δίκην γογγύλης περιστρέφω, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 61. καὶ Λυσιστρ. 975. Μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι ξυνστρέψας κἀξυγγογγυλίσας«.

Συγγομφόω, ῶ. (γομφόω). Διὰ τῶν γόμφων συνάπτω, στερεόνω· συναρμόζω, συμπήγνυμι διὰ ξυλίνων ἥλων, παλουκίων, συγκαρφόνω, Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ.

Συγγονεύς, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύγγονος, ἀμφ.

Συγγόνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύστασις, Δημόκριτος παρ' Ἡσυχίῳ.

Σύγγονος, ὁ, ἡ (γόνος), Συγγενὴς ἐξ αἵματος, cognatus, Πινδ. Πύθ. 3, 39. 9, 190. Ὀλ. 8, 105. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, Εὐριπ. Ῥῆσ. 891. »Συγγόνων μίαν, μία τῶν ἐνιέα ἀδελφῶν. 2) ἐν ταὐτῷ γεννημένος μὲ ἡμᾶς, ὅμφυτος, συμπεφυκώς, Αἰσχ.

Σύγγραμμα, τό (συγγράφω). Τὸ ἐγγεγραμμένον, τὸ καταγεγραμμένον· ἐπιγεγραμμένον ἢ συγγεγραμμένον βιβλίον, ἐξαιρ. βιβλίον ἱστορικόν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένον, ἢ ὑπόθεσις, ὕλη, Ἡρόδ. 1, 48. ἐν γένει, βιβλίον εἰς πεζὴν φράσιν συγγεγραμμένον, ἀντίκειται τῷ, Ποίημα. Ἰσοκράτ. πρὸς Νικοκλ. »Τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα ἅπαντες νομίζουσιν· οὕτω καὶ Πλάτ. εἰς Λύσ. 3. πρβ. συγγραφεύς.

Συγγραμμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ σύγγραμμα. Μικρὸν σύγγραμμα, βιβλιάριον.

Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (σύγγραμμα, φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὰ συγγράμματα, ὁ τῶν συγγραμμάτων φύλαξ. Ὁ Σουΐδας ἔχει τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ, Ῥητοροφύλαξ.

Συγγραφεύς, έως, ὁ. (συγγράφω). Ὁ ἀναγράφων, καταγράφων, ὁ γράφων· ἐξαιρ. ὁ συντάττων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ πράγματα, ὁ ἱστοριογράφος· ἐν γένει, ὁ πεζογράφος, ὁ καταλογάδην συγγράφων ἀντίκειται τῷ, ποιητής, Heind Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Δ. καὶ Φαίδρ. 24. »Ἀκήκοα ἤπου Σαπφοῦς, ἢ Ἀνακρέοντος, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν«. Διονύσ. Ἁλικ. (συνθ. ὀνομ. Ϛ'.) »Ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς«, ἱστορικοί. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. β'. 1. »Τῶν μεγάλων πόλεων, εἴτι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται«· ὁ Σχολιαστὴς Διονυσ. τοῦ Θρακ. (ἀνέκδ. Ἑλλην. Villoison. τόμ. β'. σελ. 172.) ἔχει· »Συγγραφεύς, Ῥήτωρ, Ἱστοριογράφος, καὶ Ποιητὴς ταύτῃ διαφέρουσι. Συγγραφεὺς μὲν γάρ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, τουτέστι, τὰ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ χρόνων συγγραψάμενος, ὡς ὁ Θουκυδίδης τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέγραψεν, ἐπὶ τῶν αὐτοῦ γεγονότα χρόνων. Ἱστοριογράφος δέ, ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ ἅπαντα συγγράφων, ὡς ὁ Ἡρόδοτος. Ῥήτωρ δέ, ὁ περὶ τὰ πολιτικὰ ζήτήματα ἠσχολημένος, ὡς ὁ Δημοσθένης. Ποιητὴς δέ, ὁ τοῖς τέσσαρσι τούτοις κεκοσμημένος, μέτρῳ, μύθῳ, ἱστορίᾳ, καὶ ποιᾷ λέξεϊ. 2) οἱ συγγραφεῖς κατὰ πληθ., ἄρχοντές τινες καὶ ἐκλεκτοὶ ἐν Ἀθήναις, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγχειρίζοντο ὅλα τὰ προβλήματα διά τιν' ἐνδεχομένην μεταβολὴν κατὰ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, διὰ νὰ τὰ βάλωσιν ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου· τὸ παρ' Ἰσοκράτ. Ἀρεοπ. 24. »Εἰ πραγμάτων ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἑλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας«, παραβάλ. τῷ παρὰ Θουκυδ. ἡ. 67. »Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι ξυγγραφέας, τούτους δὲ ξυγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητήν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· καὶ Ξενοφῶντ. Ἑλλην. β'. γ'. 2. »Τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσιν· καὶ Ἁρποκρατ. ἐν Λεξ. Συγγραφεῖς· ἀντὶ τοῦ, Ἐκλελεγμένοι οὐκ ἐπὶ τῷ ἄρχειν αὐτοί, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συγγράψαι νόμους, καὶ καταλέξαι τοὺς μεθέξοντας τῆς πολιτείας. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Συγγραφεῖς ἄνδρας ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν τριάκοντα· ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Καταλογεῖς«. Ὁ δὲ Φώτ. »Συγγραφεῖς, ἠθισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι πλήθός τι αἱρεῖσθαι, εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερον γνώμας εἰς τὸν δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης φησιν· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν νῦν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν Ὀγδόῃ· »ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἴχοντο· καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητήν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, ὥ, φησὶν Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν Προβούλων«. Ἔπειθι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς τὸν Ἰσοκράτην περὶ τούτων σημειωθέντα.

Συγγραφή, ἡ (συγγράφω). Τὸ παριστάνειν τι ἐγγράφως, τὸ καταγράφειν, τὸ νὰ σημειώνῃ τίς τι ἐγγράφως, Ἡρόδ. 1, 93. 2) τὸ γεγραμμένον. χειρόγραφον· σύγγραμμα, σύνταξις βιβλίου, βιβλίον, ἱστορικόν, ἱστορία, Παυσαν. »Οὐδὲν εἰς συγγραφὴν παρεχομένη«, εἰς ἱστορίαν· ἐξαιρ. ἀνάγραφή, συμφωνία γεγραμμένη, γράμμα συμφωνητικόν, χειρόγραφος συνθήκη (Contratto, Ἰταλιστί). Δημοσθέν. κατὰ Λεπτίν. »Ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράφωνται ναυτικήν«. 3) τὸ ἐπὶ μισθῷ παρηγγελμένον ἔργον, δουλειά ἑνὸς ζωγράφου, ὡς ὁ Ἀνδοκίδης λέγει περί τινος Ζωγράφου. »Συγγραφὰς ἔχων παρ' ἄλλωνα«, ἔχων παρ' ἄλλων συμφωνημένην δουλειάν, εἰργάζετο, ἐδούλευεν εἰς ἄλλους μὲ ὡρισμένον, συμφωνημένον μισθόν.

Συγγραφία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συγγραφή.

Συγγραφικός, ή, όν (συγγραφή). Ἀνήκων εἰς σύνταξιν, συγγραφὴν βιβλίου, ἢ συμφωνητικοῦ τινος. Τὸ παρὰ Πλάτωνι (ἐν Φαίδ. 50.) »Συγγραφικῶς ἐρεῖν«, σημαίνει τό, ἀκριβῶς εἰπεῖν, λέγειν, ὁμιλεῖν ὡς βιβλίον, ἤτοι μετ' ἀκριβείας, κατὰ τὸν τρόπον συγγραφῆς τινος, ὅ ἐστι, Συμ-

φωνητικοῦ χειρογράφου γράμματος. Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὸ »Συγγραφικῶς«, διὰ τοῦ, στρογγύλως, οἷς οἱ Συγγραφεῖς.

*Σύγγραφος, ἡ, = συγγραφή, ἀμφ.

Συγγράφω, Μ. ἄψω (γράφω). Ἀναγράφω, γράφω εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον· εἰς γραφὴν φέρω ἢ βάλλω· σὺν τοῖς ἄλλοις ἢ ἐμοῦ γράφω, διὰ γραμμάτων σημειῶ· μετὰ τῶν λοιπῶν ἢ μετὰ τῶν ἄλλων γράφω. 2) συντίθημι, συνθέτω γραφήν τινα ἢ βιβλίον, γράφω περί τινος ὑποθέσεως, ἢ πράξεως· σύγγραμμα ἤτοι ἱστορίαν συντάττω. »Θουκυδίδης ξυνέγραψε τὸν πόλεμον«, ἔγραψε δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου· ἐν γένει, γράφω καταλογάδην, πεζῶς, Schaef. Διον. συνθ. σλ. 25 70. 105. 185. ἐπὶ δὲ ποιητῶν ἴσως ἅπαξ εὕρηται παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 20, 4. 3) συγγραφὴν ποιῶ, γράφω συμφωνίαν ἢ συνθήκην τινά· διὰ συγγραφῆς, ἐγγράφως ὑπόσχομαι, ἢ ὑποχρεόνω, συμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱππ. β'. 2. »Ὅταν τὸν παῖδα ἐπὶ τέχνην ἐκδῶ, συγγραψίμενον, ἃ δίδωσι ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι· ἔτι δὲ πολλὰ κατὰ μέτην διάθεσιν, συγγράφεσθαι πρός τι, ἀντὶ τοῦ, κάμνειν συμφωνητικόν τι περί τινος ὑποθέσεως ἢ πράγματος, π. χ. »Συγγράφονται ὑπὲρ τοῦ τελευταίου ἔτους πρὸς τὴν ἀγρῶν κατάλειψιν«, συγγραφὴν ποιοῦνται, ὅ ἐστι, συμφωνοῦσι μετὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ὅτι νὰ ἀφήσωσι τὸν τελευταῖον χρόνον τὸ χωράφιον ἄπαρτον. Παθ. ὁ συγγεγραμμένος. ὁ ὑποχρεωμένος εἴ τι διὰ συμφωνητικοῦ. »Γάμον συγγράφεσθαι«, ἐκτελῶ, τελειόνω, ἀποφασίζω τὸν γάμον διὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ἤτοι Κοιτράκτου, Πλούταρχ. 4) »Συγγράφεσθαι ἐν τῷ δήμῳ, κάμνω μίαν ἀπόφασιν τοῦ δήμου, γράφων αὐτήν, ἑτοίμην διὰ νὰ δημοτευθῇ, Πλάτ. Γοργ. 15.

Συγγυμνάζω, ἄσω (γυμνάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ γυμνάζω. Παθ. γυμνάζομαι ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· ὅθεν

Συγγυμνασία, ἡ. Κοινὴ γύμνατις, Πλούταρχ.

Συγγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Σύντροφος ἢ συμβοηθὸς εἰς τὸ γυμνάσιον ἢ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ σύν τινι γυμναζόμενος, Ξενοφ.

*Σύγε, ὅρ. σύ.

Συγκαθαγίζω, Μ. ἴσω (ἁγίζω). Ὁμοῦ ἢ σύν τινι καθαγίζω, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θυσιάζω, καίω τὴν θυσίαν, ἀφοσιόω.

Συγκαθαιρέω, ῶ· Μ. ήσω, Ἰων. συγκαταιρέω (αἱρέω, ἀνμλ.) Σύν τινι ἢ ἐν ταὐτῷ καθαιρῶ, κατοιβάζω ἢ κρημνίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω, Θουκυδ. ἐν γένει, συνεπιχειρῶ τι, τινί τι, Ἡροδ. 9, 35.

Συγκαθαρεύω, εύσω (καθαρεύω). Σύν τινι καθαρεύω, διάγω βίον ἁγνόν, Εὐσταθ.

Συγκαθαρμόζω, όσω (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ καθαρμόζω, προσαρμόζω, τερτιάζω τι. 2) ἐξαιρ. = συμπεριστέλλω, συνθάπτω, συμπαραχώνω, Σοφοκλ. Αἴ. 922. »Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαιμι, συνθάψαι.

Συγκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὅ, τις συγκάθηται, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν καθήμενος· ταὐτὸν τῷ, πάρεδρος, Φιλοξ. Γλωσσ. Lob. Φρυν. σ. 465.

Συγκακέζομαι, Μέλ. β'. Συγκαθεδοῦμαι, παθ. Ἀποθετ. (ἕζομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ πλησίον κάθημαι.

Συγκαθείμαρμαι, παθ. παρακ. μετὰ σημτ. ἐνεστῶτος (εἵμαρμαι, μείρομαι). Τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν εἱμαρμένην ἔχω μετά τινος, Ἀντωνῖν. Φιλόσ.

Συγκαθείργω, καὶ, συγκαθειργνυμι. Μ. ξω, Ἀττ. ἀντὶ συγκατείργω. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ καθείργω, κλείω, συγκατακλείω, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ά 20. »Ἐγώσε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἁμάχῳ πράγματι«

Συγκαθελκύω, καὶ, Συγκαθέλκω, Μ. ξω (ἑλκύω, ἕλκω). Ὁμοῦ, σύν τινι ἢ ἐν ταὐτῷ καθελκύω, σύρω πρὸς τὰ κάτω, ξεσχίζω· τραβῶνται κάτω. (ἡ προσῳδία τοῦ συγκαθελκύω ὡς καὶ ἡ τοῦ ἁπλοῦ.)

Συγκάθεσις, εως, ἡ (συγκαθίημι). Τὸ νὰ συγκαταιβάζῃ τίς τι. 2) ἡ σύν τινι κάθεσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις, παραχώρησις, εὐπείθεια εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησίν τινος. Ὁ Πλούταρχ. καὶ Ἀντών. 51. συνεκφέρει· »Ἔφεσιν καὶ συγκάθεσιν«, ὡς ἀναφέει καὶ ὁ Στέφανος, ἔνθα νῦν οὐχ ὑγιῶς »Συγκατάθεσιν« κεῖται

Συγκαθεύδησις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συγκοίμησις, καὶ συνουσία, Σχολ. Ὀδυσ. Ψ, 346. ἐκ τοῦ

Συγκαθεύδω, Μ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Παρά τινι, ἢ σύν τινι καθεύδω, συγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετά τινος· καὶ, σαρκικῶς συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι· μετὰ Δοτικ. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 53. καὶ ἡ. 31. 34. καὶ Ἀριστοφ.

*Συγκαθέφω, Μ. ψήσω (ἕψω). Ὁμοῦ βράζω, μαγειρεύω, Διοσκορ β'. 129.

Συγκάθημαι, ἐλλιπὲς Ἀποθ. (ἧμαι). Ὁμοῦ κάθημαι, μετά τινος κάθημαι, ὅ ἐστι, κάθημαι ἐκεῖ ὅπου καὶ ἄλλος, κάθημαι μαζῆ, σὺν ἀλλήλοις κάθημαι, κάθημαι μεταξὺ ἄλλων· ἐξαιρ. κάθημαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς δουλειάν τινα. Ἡροδ. 3, 68. 2) συμπίπτω, συμβυθίζομαι, κατακάθηταί τι, π. χ. κονιορτός τις, ὡς τὸ Λατ. considere, Στράβ. ιγ'. σελ. 1120. »Τῷ οὐραίῳ μέρει συγκάθηται«, ἀντὶ τοῦ, μὲ τὸ ὄπισθεν μέρος, ἤτοι τὴν οὐρὰν κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω, καταπίπτει, συμπίπτει.

Συγκαθιδρυμι, καὶ, Συγκαθιδρύω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ καθιδρύω, κατατίθημι, βάλλω κάτω, στήνω, τάττω· ἐξαιρ., ἐν ταὐτῷ ἀφιερόω. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Συγκαθιερόω, ῶ (ἱερόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀφιερόω, ἁγιάζω.

Συγκαθίζω, Μ. ιζήσω (ἵζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καθίζω, ἢ πλησίον τίθημι Μέσ. Συγκαθίζομαι, ὁμοῦ ἢ πλησίον κάθημαι ἢ ἵσταμαι. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τὸ »Συγκαθίζω« οὐδετέρως, ἐπί τινος εἴδους χοροῦ, δύο μόνον προσώπων κατέναντι εἰς τοῦ ἄλλου χορευόντων. καὶ ἐν ταὐτῷ κλινόντων τὰ γόνατα καὶ οἱονεὶ καθεζόντων ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ σκρτήσεως ἀνισταμένων· ὅθεν καὶ, Συγκαθιστὸς χορός, καὶ Συγκάθισμα.)

Συγκαθίημι, Μ. -καθήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ μετά τινος καθίημι, στέλλω κάτω, ἢ καταβιβάζω, ἀφίνω κάτω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινὸς ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. 2) Οὐδετέρως, καὶ μέσ. ὑπάγω καὶ κατοικῶ που: ἀπέρχομαι κάτω. »Εἴς τινα τόπον«, ἀντὶ τοῦ, κρύπτομαι, καθήμενος χώνομαι, Πολύβ. ἡ. 26. »Εἴς τινα ὑλώδη τόπον συγκαθ.α, ἐχώθη ἢ ἐκάθησε μέσα εἰς τὴν λάσπην καὶ ἐκρύβη. τροπκ. καταβαίνω, συγκαταβαίνω εἴς τι, ἐπιχειρῶ τι· »τινὶ εἴς τιν«, ὡς τό, καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, συγκαταβαίνω, συγκατατίθημι, παραχωρῶ εἰς τὴν γνώμην τινός, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 16. »Τὸν συγκαθίεντα τισιν ἐπὶ πλέον« πρβ. Lob. Φρυν. σλ. 398. Hemst. Θωμ. Μαγ. σλ. 815. (ὅρα περὶ τῆς προσῳδίας τὸ ἵημι.)

Συγκαθίστημι, Μ. -καταστήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ, συνάμα καθίστημι, κάτω τίθημι, βάλλω, ὁμοῦ τάττω, συγκατατάττω, διατάττω, βάλλω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς τάξιν, συστήνω, ἢ διορίζω, βάλλω τινὰ εἰς ὃν ἀξίωμα, ἀποκαθιστάνω (ἀποκαταστήνω), συμβεβαιόω, συνεπικυρόω, Ξενοφ. Ἀγησ. β' 30. »Τὸν μὲν, χειροῦται, τὸν δὲ ἕτερον συγκαθίστησι«, βασιλέα ἀπεκατέστησε· Μέσ. μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ, παρατάττομαι εἰς πόλεμον, ἵσταμαι ἐναντίον τινὸς εἰς μάχην, ἢ ἔριδα, ἔρχομαι εἰς χεῖρας μετά τινος, πιάνομαι ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ κανένα, ὅθεν »Συγκατάστασις«, ἡ, τὸ οὐσιαστ. παρὰ Πολυβ.

Συγκαθορμίζω, ίσω (ὁρμίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθορμίζω, καταβιβάζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα, Πολύβιος. Παθ. καὶ Μέσ. ὁμοῦ ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἢ κεῖμαι ἐπ' ἀγκύρα ὁμοῦ μὲ ἄλλον, τινί.

Συγκαθοσιόω, ῶ (ὁσιόω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθοσιόω, ἀφιερῶ ἢ ἁγιάζω, Ἰώσηπ.

Συγκαθυφαίνω, (ὑφαίνω). Ὁμοῦ καθυφαίνω, συνυφαίνω, ὑφαίνω ἕν τινι ὑφάσματι, Ἡπιάς γ'. 22.

Σύγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός) Ἁρμόδιος εἰς τὸν καιρόν, εἰς τὰς περιστάσεις, Σουίδ. καὶ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστολ. 16. »Ἔφερε ἂν καὶ τοῖς θεοῖς ἰκετῶν καὶ δάφνας καὶ μυρίνην καὶ ὅσα σύγκαιρα καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁρμόδιος, προσήκων, κατάλληλος, ἀνήκων, ἐπιτήδειος

Συγκαίω, Ἀττ. -κάω. Μ. -καύσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ διόλου καίω· »Κοιλίαι ξυγκαίεν ἀγαθαίω«, (Ἱπποκράτ. ἀέρ. τόπ. 40.) κλίσιν ἔχουσαι εἰς φλόγωσιν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »συγκαίομαι παθητικ.« τὸν καίονται οἱ μηροὶ τινος ὑπὸ τῆς μεγάλης τριβῆς τῆς γινομένης διὰ τῆς κινήσεως τῶν σκελῶν· καὶ »Σύγκαυσις« τὸ τοιοῦτον πάθημα.)

Συγκακοπαθέω, ῶ, Μ. -ήσω (κακοπαθέω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κακοπαθῶ, πάσχω, ἢ δυστυχῶ· συμπονῶ, συμπάσχω, συμπαθητιάω, μετέχω τοῦ πάθους ἢ τῆς δυστυχίας· ὑποφέρω μετά τινος τὰς ἰδίας κακοπαθείας. 2) συμπονῶ, συναισθάνομαι, εἶμαι συμπαθής, συλλυποῦμαι τινὶ διὰ τὴν συμφοράν του, διὰ τὴν δυστυχίαν του· μετὰ δοτ.

Συγκακουργέω, ῶ. Μ. -ήσω (κακουργέω). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλων, ἢ μετά τινος, ἐν τῇ συνοδίᾳ τινὸς ἢ ἄλλων κάμνω κακά, κακουργίας, πράττω κακῶς ἢ ἀχρείως, ὅθεν

Συγκακούργημα, τό. Τὸ μετ' ἄλλου τινὸς γινόμενον κακούργημα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς πεπραγμένη κακουργία, καὶ

Συγκακουργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ συγκακουργεῖν, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς πρᾶξις κακοῦ τινος ἔργου, ἀμφ.

Συγκακουχέομαι, οῦμαι παθ. (κακουχέω.). Ὁμοῦ μετά τινος κακουχοῦμαι, συμμετέχω τῆς κακουχίας, συνταλαιπωροῦμαι.

*Συγκακόω, ώσω (κακόω) καὶ

Συγκακύνω. Μ. υνῶ (κακύνω). Ὁμοῦ διαφθείρω, ἀχρειεύω, χειροτερεύω, βλάπτω τι, Θεόφραστος περὶ Ὀσμῶν.

Συγκαλέω, ῶ. Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ καλῶ· καλῶ νὰ ἔλθωσιν ἢ νὰ συναχθῶσιν ὅλοι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἐξαιρ. εἰς συμβούλιον, Ἰλ. Β, 55. Κ, 302 ὅθεν, σύγκλητος· ἔτι δὲ, συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ τὸν δῆμον ἢ τὸ στράτευμα εἰς τὸ νὰ συναχθῶσι, Ξεν. β) συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἰς τὸ συμπόσιον, Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 1. Μέσ. »Συγκαλοῦμαι« καλῶ νὰ συναχθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐμέ.

Συγκαλινδέομαι, οῦμαι, παθ. (καλινδέω). Καλινδοῦμαι, κυλίομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινὸς, κυλίομαι μαζῆ.

Συγκαλλύνω, υνῶ (καλλύνω). Ὁμοῦ καλλύνω, ὁμοῦ, μαζῆ πανταχόθεν φιλοκαλλίζειν, σκουπίζειν ἢ συμμαζόνειν διὰ τῆς σκούπας, Ἀριστοτέλ. προβλ. κδ'. 9. »Συγκαλλύνειν τὰ διαῤῥιπτόμενα.«

Συγκάλυμμα, τό (συγκαλύπτω), ταὐτὸν τῷ. κάλυμμα, συνυπακουομένης τῆς ἰδέας τοῦ, πανταχόθεν περικάλυμμα.

Συγκαλυμμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, συγκάλυψις, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1496.

*Συγκαλυπτέος, έα, έον. Δυνατός ἢ πρέπων νὰ συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 520. καὶ

Συγκαλυπτός, ή, όν. Κεκαλυμμένος, σκεπασμένος πανταχόθεν· κατεσκεπασμένος· δυνάμενος νὰ συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 496. ἐκ τοῦ

Συγκαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ καλύπτω, ἢ διόλου ἢ πανταχόθεν καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· μεταφ. συγκρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλίττω μυστικόν. Μέτ. »Συγκαλύπτομαι« σκεπάζομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ὅθεν

Συγκάλυψις, ἡ, = συγκαλυμμός. Ἡ σκέπασις, ἢ ἢ πανταχόθεν κάλυψις.

Συγκάμνω, Μ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Κάμνω ὁμοῦ, συνεργάζομαι· λαμβάνω μέρος εἰς τὸν κόπον, εἰς τὸ ἔργον ἢ εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, δοτ. προσπ., Σοφ. 2) ὡς τό, συναλγέω, ἤτοι ἔχω συμπάθειαν εἴς τινος δυστυχίαν κτ., συμποιῶ, Εὐριπ. εἰς Ἀλκ. 617. »Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον« 3) συμβοηθῶ, παραστέκομαι.

Συγκαμπή, ἡ (συγκάμπτω), ταὐτὸν τῷ, καμπή· καὶ ὁ τόπος, ἔνθα εἶναι ἡ κλείωσις τῶν ἄρθρων, ἁρμός, Ξενοφ. Ἱπ. ά. 8. »Λαγαρὸς δὲ εἴη (ὁ ἵππος) κατὰ τὴν συγκαμπήνα, κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα εἶναι ἡ κλείωσις τοῦ ποδὸς μετὰ τοῦ σώματος.

Συγκαμπτός, ή, όν. Καμπυλωμένος, λυγισμένος ὁμοῦ, ἢ εἰς τὰ ἔνδον· καμπύλος· συγκάμψαι δυνάμενος, ἐκ τοῦ

Συγκάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὰ ἔνδον λυγίζω, ἢ λυγίζω, καμπυλόω τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ ἁπλῶς, καμπυλόω, κυρτόω, συστέλλω, καμπουρόνω, Ξεν. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Ταπεινόω· ὅθεν

Σύγκαμψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἢ εἰς τὰ ἔνδον κάμψις, κύρτωσις, καμπύλωσις, λύγισις.

*Συγκανηφορέω (κανηφορέω). Ὁμοῦ κανηφόρος εἰμὶ ἐν ταῖς θυσίαις.

*Συγκαπηλεύομαι, μέσ. Ἀποθ. (καπηλεύω). Ὁμοῦ καπηλεύω, νοθεύω.

*Συγκαρκινόομαι, παθ. (καρκινόω). Ὁμοῦ καρκινοῦσθαι, δίκην καρκίνων συμπλέκεσθαι, συναποκτῶν μὲ τὴν ῥίζαν κορμόν, καυλόν, λέγεται ἐπὶ σίτου κ. τ. τ. Ἁρμοκρατ. ἐν λ. Καρκῖνος· »Τὰ λήϊα συγκαρκινοῦνται, τὰ γεννήματα, τὰ σπαρτὰ ἀποκτῶσι καυλὸν μὲ τὰς ῥίζας· ἴδε ἐν τῷ, Καρκινόω, ἀριθμ. 3. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· »Τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον.«

*Συγκαρτερέω, ήσω (καρτερέω). Ὁμοῦ καρτερῶ, Ἡμωφ.

*Συγκασιγνήτη, ἡ (κατιγνήτη). Συναδελφη, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 782.

Συγκασικόρα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συναδελφή, Εὐριπ. Ἄλκ. 410.

Σύγκασις, ιος, ὁ, καὶ ἡ (σύν, κάσις). Συναδελφός, συναδελφή, Εὐριπ.

Συγκαταβαίνω, Μ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Σύν τινι, μετά τινος, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸ ταὐτὸ καταβαίνω· ὁμοῦ, μαζῆ καταβαίνω ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω· ἐξαιρ. ἐπὶ τριχῶν, εἶναι ἀνειμένην τὴν κόμην, κρέμασθαι κάτω εἰς τὴν ῥάχιν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σλ. 266. ὡσαύτως καὶ τὸ, συγκάτειμι. 2) τροπ. καταδέχομαι, εὐδοκῶ, ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὰ ταπεινότερα καταβαίνω, ἵνα ἀρέσω τινί· συγχωρῶ, παραχωρῶ, παρορῶ, συγκατανεύω, ἐφαρμόζομαι ἢ ἐφίνω ἐμαυτὸν εἰς τὴν θέλησίν τινος, ἢ συμφωνῶ εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ, στέργω εἰς τὸ πρόβλημά του διὰ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς αὐτόν, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπείκω τῇ περιστάσει, ἢ ἀποφασίζομαι εἴς τι, ἂν καὶ ἀγαρόν· καταπιάνομαι, ἀφίνομαι εἴς τι, ἀρχίνῶ τι καὶ ἐξακολουθῶ, τολμῶ τι καὶ ἀρχίνῶ, s' engager. »εἴς τιν· ὅθεν »Συγκαταβαίνειν εἰς πᾶνα, δέχεσθαι, στέργειν εἰς ὅλας τὰς συμφωνίας« Πολύβ. »Εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδυνον, εἰς ὀλοσχερῆ κρίσιν, εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, εἰς τοὺς τῆς φαλαγγος καιροὺς καὶ τόπους, εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λόγους, εἰς πάντα τὰ φιλάνθρωπα, εἰς συνθήκας, φόρους συγκαταβαίνειν· κατὰ τοῦτο ἐσχηματίσαν οἱ Γάλλοι τὸ Condescendre· πρβ. συγκαθίημι, Μέσ. 3) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ συμπίπτειν, συμβαίνειν, Ἀριστοτέλ. πολιτ. ζ'. »Ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρόν«, ἀντὶ τοῦ, συνέρχεσθαι, συμπίπτειν, συντρέχειν, ἢ ἐφαρμόζεσθαι, ἑταιριάζειν.

Συγκαταβάλλω, Μ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.), Ὁμοῦ, μαζῆ, ἐν ταὐτῷ καταβάλλω, ῥίπτω, κτίνω, Πλούταρχ. Λούκουλ. 23. ἢ καταθέτω, πληρόνω ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ π. χ. »Τὰ χρήματα συγκαταβάλλειν«, ὁμοῦ βάλλειν τὰ χρήματα κάτω, ὅ ἐστι πληρόνειν, Δίων Κίσ.

Συγκατάβασις, εως, ἡ (συγκαταβαίνω). Ἡ ὁμοῦ ἢ σύν τινι κατάβασις, 2) τροπ. παραχώρησις, συγκατάθεσις, στέρξιμον, ἄφεσις τοῦ ἑαυτοῦ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου· τὸ νὰ καταπιάνηταί τις εἴς τι, ἢ νὰ ἀποφασίζῃ εἴς τι, καὶ νὰ ἀνέχηται, εὐχαριστῆται εἴς τι· τὸ καταδέξιμον, ἢ ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα εἰς τὰ ταπεινότερα κατάβασις κατὰ ἀρέσκειάν τινος γινομένη, παρὰ Θεολόγοις. Κατὰ Σουίδαν λέγεται »Συγκατάβασις, ὅταν μὴ ὡς ἐστὶν ὁ θεὸς φαίνηται, ἀλλ' ὡς ὁ δυνάμενος αὐτὸν θεωρεῖν, οἷόν τέ ἐστιν οὕτως ἑαυτὸν δεικνύειν· ὅθεν

Συγκαταβατικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Συγκαταβαίνων, συγχωρῶν, παραχωρῶν, στέργων εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου· ἢ ἐφαρμοζόμενος, εὐχαριστούμενος εἴς τι.

Συγκαταβιβάζω, άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ καταβιβάζω, Πολυβ.

Συγκαταβιόω, ῶ, ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ζῶ, διάγω τὴν ζωήν μου.

Συγκατάγηρασις, εως, ἡ. Ὁμοῦ γήρασις· τὸ γηράσκειν μετά τινος, ὅ ἐστι, διάγειν, περνᾶν τὴν ζωὴν μέχρι γήρους μετά τινος, Πλάτ. νόμ. β'. ἐκ τοῦ

*Συγκατάγηράσκω. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 20. καὶ

*Συγκαταγηράω, άσομαι (γηράω, γηράσκω, ἀνμλ.) = συγγηράσκω, συγγηράω.

*Συγκαταγιγνώσκω, καὶ παρά νεωτ. -γινώσκω (καταγιγνώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταγνώσκω, κατακρίνω, καταδικάζω.

Συγκαταγομφόω, ῶ (γομφόω). Ὁμοῦ καταγομφῶ, συγκαρφόνω, συναρμόζω μὲ γόμφους, τῷ ἐμβόλῳ κλείω τὸν πίθον, ταὐτὸν τῷ, συγγομφόω, Πλούταρχ.

Συγκαταγράφω, ψω, ταὐτὸν τῷ, συγγράφω. Ἐγγράφω, γράφω εἰς τὸ δεφθέριον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον· ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους γράφω, Ἀθήν. σελ. 112.

Συγκατάγω, άξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ κατάγω, φέρω ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω· ἢ ὁμοῦ φέρω τινὰ ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ συνεργῶ εἰς τὸ νὰ εἰσαχθῇ τις ἢ τεθῇ πάλιν εἴς τιν' ἀξίαν, π. χ. τύραννον, Ἀριστφ. Θεσμ. 339.

Συγκαταδάζομαι, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Συγκατατκεδάζω, Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. γ'. 32.

*Συγκαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω (δαρθάνω, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, Μ. Συνευνάζεσθαι, συγκοιμᾶσθαι, Ἀριστοφάν.

Συγκατάδεσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύνδεσις, ἀμφ.

*Συγκαταδικάζω, άσω (δικάζω), ὡς τὸ συγκαταγιγνώσκω.

Συγκαταδουλόω, ῶ (δουλόω). Ὁμοῦ καταδουλόω, συγκατατάττω μετὰ τῶν δούλων ἢ ὑπηκόων· ὁμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας βάλλω, ὑποτάσσω.

*Συγκαταδύω, ἔτι δὲ κατά μέσ. διάθ. συγκαταδύομαι (δύω, δύνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταδύομαι, βουτῶ, ὑποπάτω ὑπάγω, βουλῶ, καταβυθίζομαι, ἢ χάνομαι (περὶ τῆς προσωδίας ὁρᾶ δύω.) ὅθεν

Συγκαταδυσις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ καταδυσις, καταβύθισις, βούτησις· ἢ ἐν ταὐτῷ γινομένη δύσις, ἢ ἀπόλεια, Στράβ. 24.

Συγκαταζάω, ῶ. Μ. -ζήσομαι ἢ βιάσομαι (ζάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διάγω, περῶ τὴν ζωήν μου μετά τινος, συζῶ, δοτ. Πλούταρχ.

Συγκαταζεύγνυμι, Μ. ξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταζεύγνυμι, ζεύγω μαζῆ, συνδέω τινὰ μετά τινος, συνάπτω τινὰ διὰ γάμου, ὑπανδρεύω, τινὰ τινι. »Τοὺς γάμους ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ συγκαταζεύξαιν«, Πλούταρχ. τροπ. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 123. »Ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, συνεζεύχθη, συνεδέθη· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ἑνὶ ζυγῷ ζώων. πρβλ. συγκεράννυμι.

Συγκαταθάπτω, ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῆ καταθάπτω, Ἡρόδ. 281.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ (συγκατίθημι). Συναίνεσις, συγκατάνευσις, συμφώνησις.

Συγκαταθετέον, ῥημτ. τοῦ συγκατατίθεμαι, Πρέπει νὰ συγκαταθέσῃ τις.

Συγκαταθετικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. — κῶς. (συγκατάθεσις). Ὅ, τις συγκατανεύει, συναινεῖ· σύμφωνος· καὶ ὁ εἰς συγκατάθεσιν ἐνεργῶν, δοκιμαστικός.

Συγκαταθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω.

Συγκαταθλάω, άσω (θλάω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἐν ταὐτῷ καταθλάω, συντρίβω.

Συγκαταθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποθνήσκω.

*Συγκαταίθω, ἄνευ μέλλ (αἴθω). Ὁμοῦ, μαζῆ κατακαίω, Σοφ. Ἀντιγ. 1202.

Συγκαταίνεσις, ἡ. Συναίνεσις, συμφώνησις, στέρξιμον, ἀποδοχή, ἐπιβεβαίωσις. ἐκ τοῦ

Συγκαταινέω, εῖ, έσω, ποιητ. ήσω (αἰνέω, ἀνμλ.). Συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τινί· ὅθεν ἐγκρίνω, ἐπιβεβαιῶ, συνεπιψηφίζω, τινίτι, Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. ά. 10. »Ἢν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα«, ὡς τὸ τῆς συνθείας, ἂν θέλῃ καὶ ὁ Θεός, ἂν ἦναι θέλημα Θεοῦ. ὅθεν

Συγκάταινος, ὁ, ἡ. Ὅς τις συγκαταινεῖ, συμφωνεῖ, στέργει ὁμοῦ, σύμφωνος, ὁμόφωνος, σύμψηφος· ἐγκρίνων, Ἐπιστολ. Φιλίπ. παρὰ Δημοσθ. »Βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν πρακαλουμένοις«.

*Συγκαταιρέω, Ἴων. ἀντὶ συγκαθαιρέω, Ἡρόδ.

Συγκαταίρω, (αἴρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταίρω, ἔρχομαι, φθάνω, ἀράζω, Πολύβ.

Συγκαταιτιάομαι, ῶμαι. Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ καταιτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.

Συγκατακαίνω, (καίνω) = συγκατακτείνω. Ὁμοῦ φονεύω, κτείνω, Ἀππιαν.

Συγκατακαίω, καὶ Ἀττ. -κάω. Μ. αύσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακαίω, καταφλέγω, Ξενοφ.

Συγκατακαλύπτω, ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ κατακαλύπτω, σκεπάζω, Διόδ.

Συγκατάκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ κατάκειμαι· κεῖμαι μετά τινος (κεῖτομαι μαζῆ) ἐν τῷ στρώματι ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ Ἀριστφ.

Συγκατακλάω, άσω (κλάω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλάω, συντρίβω, τσακίζω μαζῆ (τὸ Ἅλρα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Συγκατακλείω, Ἰων. συγκατακληίω (κλείω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλείω, ἢ συγκλείω καὶ ἄλλον ἢ ἄλλο τι, Ἡρόδ. 1, 182.

Συγκατακληρονομέω, ῶ. Μ. -ήσω (κληρονομέω). Ὁμοῦ κατακληρονομῶ, λαμβάνω κληρονομίαν μετά τινος· μαζῆ κληρονομῶ ἢ ἔχω, κέκτημαι, Ο'. Ἀριθμ. λβ'. 30.]

Συγκατακλίνω, Μ. ινῶ (κλίνω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ πλησίον ἀλλήλοις κλίνω, βάλλω νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθίσῃ ἐν τῇ κλίνῃ ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ. Παθ. Συγκατακλίνομαι, ὁμοῦ, μαζῆ κατακλίνομαι, συγκατάκειμαι, ἢ πλησίον ἀλλήλοις ἢ παρά τινι κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 981. ὅθεν

Συγκατάκλισις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κατάκλισις· τὸ πλαγιάζειν εἰς τὴν κλίνην ἢ καθέζεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ μετά τινος, ἢ παρά τινι, Πλούταρχ.

Συγκατακοιμάω, ῶ. Μ. ήσω (κοιμάω). Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετ' ἄλλου τινός. Παθ. μετά μέσ. μέλλ. συγκατακοιμάομαι, κοιμῶμαι μετ' ἄλλου τινός, κοιμῶμαι μαζῆ, συγκοιμῶμαι, ἢ σαρκικῶς συνουσιάζομαι, Ἰώσηπ.

Συγκατακολουθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ κατακολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθῶ, θοτ. Στρίβ. σελ. 1162.

Συγκατακομίζω, ίσω (κομίζω). Ὁμοῦ κατακομίζω, φέρω κάτω μαζῆ.

Συγκατακόπτω, ψω (κόπτω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κατακόπτω, κατακομματιάζω, κατασφάττω. Πλούταρχ.

Συγκατακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ὁμοῦ κατακοσμῶ, βάλλω εἰς εὐταξίαν, Πλούταρχ. ὅθεν

*Συγκατακόσμησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ διάταξις, ἀραδίασις, φιλόθ. περὶ Μουσ.

Συγκατακρημνίζω, ίσω (κρημνίζω) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κρημνίζω κάτω, κατακρημνίζω, Ἰώσηπ.

Συγκατακτάομαι, ώμαι· Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακτῶμαι, ἀποκτῶ ἢ κυριεύω μαζῆ, Δημ.

*Συγκατακτάς, άσα, άν, ἀνώμλ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ

Συγκατακτείνω, ενῶ (κτείνω, ἀνλμ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατακτείνω, φονεύω· ταὐτόν τῷ, συγκατακαίνω, Σοφοκλ. Αἴ. 230. »Παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας· ταὐτὸν τῷ, συγκατακτείνας.

Συγκατακυλίω, ίσω (κυλίω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατακυλίω.

Συγκαταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλαμβάνω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, ἢ κυριεύω, ἢ πιάνω ἐτ' αὐτοφώρῳ ἢ αἰφνιδίως. 2) περιτειχίζω, Θοκ. 6, 26.

Συγκαταλέγω, ξω (λέγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλέγω, συγκατάττω, συναριθμῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἢ εἰς τὸν κατάλογον μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ συστρατολογῶ. »Συγκαταλέγειν τινί τιν. Πλούταρχ.

*Συγκαταλλάσσω, Ἀττ. -ττω. Μ. ξω (ἀλλάττω). Καταλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου τινός, ποιῶ ἵνα φιλιωθῶτι δύο τινὲς μεταξύτων, συμβιβάζω, Διονύσ. Ἁλικ.

Συγκαταλογίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατολογίζομαι, συλλογίζομαι, ἢ λογαριάζω, συναριθμῶ, Ἰώσηπ.

Συγκαταλύω, υσω (λύω). Ὁμοῦ καταλύω, φθείρω, ἢ κάμνω νὰ παύσῃ, ἢ ἀναλύω ἢ διαχωρίσκω ἢ σιορπίζω. 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, μαζῆ ἔρχομαι εἰς τὸ κατάλυμα, κονεύω, εἰς τὸ αὐτὸ καταλυμα εἰμὶ ὅπου καὶ ἄλλος τις, Πλούταρχ. (περὶ τὸς προσῳδίας ὅρ. λύω.)

Συγκαταμίγνυμι, καὶ, **Συγκαταμιγνύω**, Μ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατάμιγνύω, ἀνακατόνω μαζῆ, προστίθημι ἐν τῇ μίξει καὶ ἄλλο τι· μεταφ. κίμνω τινὰ ἐπιδεκτικὸν διά τι, μετὰ θοτ. πράγμ Ξενοφ. Ἱερ. ς'. 2. »Μίχρι τοῦ ᾠθεῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, ἔκφρασις ποιητική, δηλοῦσα τὴν συναρπαγὴν καὶ μέθεξιν τῆς ψυχῆς εἰς ᾠδὰς καὶ χορούς ἐν καιρῷ συμποσίων· ὅ ἐστι, μέχρι τοῦ ἐκθοθῆναι τὴν ψυχήν μου εἰς ᾠδάς, κ. τ. λ. ἕως νὰ λάβῃ μέρος εἰς, νὰ γένῃ ἐπιδεκτικὴ αὐτῶν.

*Συγκαταμιγνύω, = συγκαταμίγνυμι.

Συγκαταμύω (μύω). Διόλου, παντελῶς καταμύω, κατακλείω ἐμαυτόν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 221. (ὅρ. περὶ τῆς προσῳδίας τὸ μύω.)

Συγκαταναυμαχέω, ῶ, ήσω (ναυμαχέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ νικῶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, πολεμῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νικῶ.

Συγκατανέμω (νέμω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατανέμω, διαμερίζω· συνδιανέμω, ὁμοῦ διαμοιράζω, ἢ συγκαταριθμῶ. Μέσ. μοιράζω μέ τινα ἄλλον· ὅθεν, συγκέκτημαι, κοινῶς ἔχω. Θουκ. 6, 4. »Ξυγκατενείμαντο τὴν γῆν«, διεμέριζαν μετ' αὐτῶν τὴν γῆν. Ἐν τοῖς τοῦ Λογγίνου λειψ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπονέμω ὁμοῦ.

Συγκατάνευσις, εως, ἡ (συγκατανεύω). Τὸ συγκατανεύειν.

*Συγκατανευσιφάγος, ὁ, ἡ (κατανεύω, φαγεῖν). Τπὸ συγκατανεύσεως ζῶν, ὅ ἐστιν ὅς τις ζῇ, ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα παρ' ὅλλων, διότι συγκατανεύει, λέγει ναί, συμφωνεῖ εἰς ὅσα λέγουσιν ἢ θέλουσιν αὐτοί, Κράτης παρὰ Στοβ. λόγ. ιδ'. λέξ. Κωμ. ἐπίθ. πιρασίτου καὶ κόλακος, ὅστις διὰ τὸ φαγὸν συγκατανεύει καὶ δέχεται ὅ,τι καὶ ἂν λέγωσι πρὸς αὐτόν.

Συγκατανεύω, Μ. εύσω (νεύω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατανεύω, στέργω, δέχομαι τὸν λόγον ἢ τὴν γνώμην τινός· κλίνω εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· συγκατατίθημι, συμφωνῶ, Πολύβ. »Συγκατένευσε τοῖς λεγομένοις« ἐδέχθη, ἔστερξε τὰ λεγόμενα.

Συγκαταπατέω, ῶ, Μλ. ήσω (πατέω). Διόλου καταπατῶ· 2) ἐν ταὐτῷ καταπατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Συγκαταπαύω, (παύω). Ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταπαύω, τελειόω, κάμνω νὰ λάβῃ τέλος ἢ νὰ ἡσυχάσῃ. Παθ. καὶ Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύω.

Συγκαταπίμπλημι, Μ. καταπλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπίμπλημι, πληρόω, γεμίζω, ἢ ῥαντίζω, ἢ ἀκαθαρσίας πληρόω, μολύνω, Ἀντιφών. λόγ. β'.

Συγκαταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταπίπτω· πίπτω κάτω μαζῆ. »Ταῖς τύχαις συγκαταπίπτειν«, πίπτω ὁμοῦ μὲ τὰς τύχας, δηλ. χάνω τὸ θάρρος, succomber, Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Ἰσοκρ. θ'. (τὸ Ἰῶτα ἔστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν)

Συγκαταπλέκω, ξω (πλέκω). Ὁμοῦ καταπλέκω, πλέκω, μαζῆ, ἢ συγχέω· Πλούταρχ.

Συγκαταπολεμέω, ῶ. (πολεμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπολεμῶ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πολεμῶ καὶ νικῶ τινα.

*Συγκαταποντόω, ώσω. (καταποντόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ συνάμα καταποντίζω.

Συγκαταπράσσω, ξω (πράττω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πράττω, ποιῶ, συγκάμνω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, Δημ.

Συγκαταπρήθω, (πρήθω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, καταναίω, συγκατακαίω.

Συγκαταριθμέω, ῶ. (ἀριθμέω). Ὁμοῦ καταριθμῶ, συναριθμῶ, ἢ περῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν μετὰ τῶν ἄλλων, βάλλω τινὰ εἰς τὸν λογαρισμὸν μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, Ἀριστοτέλ.

Συγκαταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταῤῥέω· εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ μετ' ἄλλων ῥέω, τρέχω, ἢ ὀλισθαίνω, γλιστρῶ πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω.

*Συγκαταῤῥίπτω, ῥίψω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ῥίπτω κάτω ἢ κρημνίζω. (τὸ Ἰῶτα ἔστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν).

Συγκατάρχω, ξω (ἄρχω), Ὁμοῦ κατάρχω, ἀρχίζω μαζῆ.

Συγκατασβέννυμι, καὶ

*Συγκατασβενύω. Μέλ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασβενύω, διόλου σβύνω ἢ ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Συγκατασήπω, (σήπω). Ὁμοῦ κατασήπω, ποιῶ ἵνα σιπήσῃ τι ἐν ταὐτῷ. Παθ. μετὰ παρακ. β'. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ σήπομαι, σαπίζομαι.

Συγκατασκάπτης, ου, ὁ. Ὁ ὁμοῦ κατασκάπτων, ἀφανίζων, Λυκόφρ. 222. ἐκ τοῦ

Συγκατασκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκάπτω, κατεθαφίζω, κρημνίζω, ἐκθεμελιόω, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Εὐριπ. Ὀρέστ. 733. ἐπὶ προσώπων. »Ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶ«.

Συγκατασκεδάζω, άσω, καὶ

*Συγκατασκεδάννυμι, (σκεδάννυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκεδάζω, κατά τινος ῥίπτω, σκορπίζω ἢ χέω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. γ'. 16. »Ὁ Σεύθης συνεξέπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρασι. ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον Κατασκεδάζειν, Σουίδ.

Συγκατασκευάζω, άσω (σκευάζω). Μετά τινος κατασκευάζων, ἑτοιμάζωτι, βοηθῶ τινα νὰ κατασκευάσῃ, διατάξῃ, εὐτρεπίσῃ, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατασκευάζω, εὐτρεπίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω. »Ὁπόσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάζει, («Πλάτ. πολιτικ. 16.) ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τακτικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὅσα συνεργοῦσιν εἰς τὴν εὔτακτον ἀνθρωπίνην ζωήν.

Συγκατασκηνόω, ῶ. (σκηνόω). Ὁμοῦ κατασκηνόω· ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλου τινός, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, φέρω πολλοὺς ἐν ταὐτῷ νὰ κατοικήσωσιν ὑπὸ μίαν σκηνήν, ἢ κατοικίαν, Ξενοφ. Κυρουπ. ε. δ'. 17. »Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκεύασε, τοὺς ἔβαλλε νὰ κατοικῶσι πολλοὶ μαζῆ εἰς μίαν κατοικίαν ἢ σκηνήν.

Συγκατασκήπτω, μέλ. ψω (σκήπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκήπτω, πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐπιπίπτω, ἐξορμῶ ὡς σκηπτός· μεθ' ὁρμῆς, ἐπιτρέχω, πίπτω, ὁρμῶ.

Συγκατασπάω, ῶ, μέλ. άσω (σπάω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ κατασπάω, σύρω βιαίως πρὸς ἐμαυτὸν εἰς τὰ κάτω, ξεσχίζω, ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεκολλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. ε'. 9.

Συγκατασπείρω (σπείρω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ σύν τινι σπείρω, ἢ διασπείρω, σκορπίζω, Ἡλιόδ.

Συγκαταστασιάζω, μέλ. άσω (στασιάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ καταστασιάζω, εἰς ἀποστασίαν φέρω, βάλλω, κινῶ, Πλούταρχ. Φιλοπ.

Συγκατάστασις, εως, ἡ (συγκαθίστημι, μέσ.). Ἡ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκὴ εἰς μάχην ἢ ἔριδα, φιλονεικίαν, Πολυβ. θ'. ἡν'. »Τῶν θηρίων συγκατάστασις«, ἢ μετὰ τῶν θηρίων μάχη.

*Συγκαταστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ τελειόνω, καταλύω, π. χ. τὸν βίον, ἤτοι τελευτῶ, συναποθνήσκω, Πλούτ. — Μέσ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὑποδουλόω, ὑποτάσσω.

Συγκατασχηματίζω, ίσω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς σχῆμα ἢ εἰς κατάστασιν φέρω, ὑπὸ ἓν σχῆμα ἑνόνω, Πλούταρχ.

Συγκατατάσσω, καὶ Ἀττ. -τάττω, Μλ. ξω (τάσσω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατατάσσω, συγ-

κατατίθημι· τάσσω ἐν πρᾶγμα μετὰ ἄλλου τινός, βάλλω μαζῆ, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 11.

Συγκατατείνω, (τείνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατατείνω, τεντόνω, ἢ συντείνω, κάμνω τινὰ νὰ μεταχειρίσῃ μεγάλην δύναμιν εἴς τι, efforcer, Ἱπποκράτ.

Συγκατατήκω, ξω (τήκω). Ὁμοῦ κατατήκω, ἀναλύω· Παθ. »Συγκατατήκομαι«, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ κατατήκομαι, ἀναλύομαι, φθείρομαι, ἢ εἴχομαι· »Συγκατατήκεσθαίτινι«, ὡς τό, intabescore, κυρίως, παρά τινι πράγματι συνφθείρω, μαραίνομαι, ὅθεν μεταφ. εἶμαι ἐκτεινής, ἐπιμανής, ὅλως παραδεδομένος εἴς τι, μεταχειρίζω ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἴς τι, Ἀντωνῖν. ε' 1. »Συγκατατήκονται τοῖς κατὰ τὰς τέχνας ἔργοις ἄλουτοι καὶ ἄσιτοι«, ἐξήρτηνται, προσκολλῶνται εἰς τὰ ἔργα, ἅ ἐστι, μετὰ προθυμίας καὶ ζέσεως ἐργάζονται.

Συγκατατίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ κατατίθημι, βάλλω κάτω, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχεις εἰς τὰς χεῖρας ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὰ βάλλει κάτω ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τραπέζης κτλ. Μέσ. »Συγκατατίθεμαι«, συγκαταινέω, συναινῶ, συμφωνῶ, στέργω, δέχομαι τὴν γνώμην τινός, συγκαταβαίνω, δίδω τὴν ψῆφον μου, συγκατανεύω, τινὶ περί τινος, Πλάτ. Γοργ σελ. 501. Γ. »Τὴν αὐτὴν δόξαν ἡμῖν περὶ τούτων συγκατατίθεσαι«, πληρέστερον, ἔνθα συνήθως λείπει τὸ »Δόξαιμι· ὅθεν τὸ Οὐσιαστικ. Συγκατάθεσις.

*Συγκατατρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἅμα, κοινῇ τρέχω, συνέρχομαι, Λεύκιππ. παρὰ Διογν. Λρ. 9 31.

Συγκατατρώγω, Μλ. τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατατρώγω, ῥοκανίζω, συντρώγω· κατ' ὀλίγον τρώγω, Πλούτ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ κατεσθίω. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταφαγεῖν, Πλούταρχ.

Συγκαταφεύγω, Μ. φεύξομαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταφεύγω, ἵνα λυτρώσω τὴν ζωήν μου.

Συγκαταφέρω, (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταφέρω, φέρω μαζῆ ἐπὶ τὰ κάτω. Παθ. Συγκαταφέρομαι, μετά τινος ἢ ὁμοῦ καταφέρομαι, ἔρχομαι ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πίπτω· μετά τινος φέρομαι κατά τινος· τροπ. παρὰ Πολυβίῳ ἀντὶ τοῦ, ἑνοῦμαι, συμφωνῶ, συγκαταβαίνω, μετά δοτικ.

*Συγκαταφθείρω, (φθείρω). Ὁμοῦ φθείρω ἢ ἐξουδενῶ, ἐξολοθρεύω.

Συγκαταφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταφλέγω, συγκατακαίω.

Συγκαταφονεύω, (φονεύω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ φονεύω, συγκατακτείνω, Πολυαίν. ἡ. 71.

Συγκαταφρονέω, ῶ (καταφρονέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταφρονῶ, Ἀππιαν.

*Συγκατάφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁμοῦ σμιγμένος ἢ ζυμωμένος, μέσα, συμμιγμένος, συζυμωμένος.

Συγκαταχράομαι, ῶμαι, ήσομαι, μέσ. Ἀπιθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ καταχρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, Κλημ. Ἀλεξ: καὶ αἴτ. συγκτείνω.

Συγκαταχώννυμι, καὶ -χωννύω. Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταχώνω ἢ παραχώνω, Γεωπον.

Συγκαταψεύδομαι, σομαι (ψεύδομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζῆ καταψεύδομαι, λέγω ψεύματα μετά τινος, τινί, ἢ κατά τινος, συκοφαντῶ, μετά γενικ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Συγκαταψηφίζω, ἴσω (ψηφίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζῆ καταψηφίζω· ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τῆς ψήφου μου καταδικάζω ἢ κατακρίνω τινά, γεν. 2) συγκατάττω, διὰ πλειόνων ψήφων ἐκλέγω, διὰ ψήφων συναριθμῶ, Πράξ. Ἀποστόλ.

Συγκατέδω, (ἔδω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς κατατρώγω.

*Συγκάτειμι, (εἶμι). Ὁμοῦ καταβαίνω, Λουκ. νεκρ. διάλ. 27, 7. ἐξαιρ. ὡς τό, συγκαταβαίνω, ἐπὶ κόμης, ἔχειν αὐτὴν ἀνειμένην, κρεμαμένην κάτω εἰς ταῖς πλάταις, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σλ. 266.

*Συγκατείργω, ξω. Ἀττ. συγκαθείργω (εἴργω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἐγκλείω, ἐν ταὐτῷ σφαλνῶ μέσα.

*Συγκατεξανίστημι, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Ἀλεξ. 16. ἀντί, συνεξανίστημι.

Συγκατεπείγω, (ἐπείγω). Ὁμοῦ κατεπείγω, βιάζω. Παθ. συγκατεπείγομαι, μετὰ τῶν ἄλλων βιάζομαι, σὺν τοῖς ἄλλοις κατεπείγομαι, συσπεύδω.

Συγκατεργάζομαι, άτομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἐργάζομαι.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ κατεργάζομαι, συνεργάζομαι, ἀποτελῶ, τελειόνω, εἰς τέλος φέρω· 2) βοηθῶ τινι, συνεργῶ εἰς κατόρθωσιν, ἀπόκτησίν τινος, τινί τι, Ἡρόδ. 1, 162. 2, 154. ἔτι δὲ ἁπλῶς, βοηθῶ τινι, παρίσταμαι, δοτ. Ἡροδ. 8, 142. 3) ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ φονεύω, θανατόνω τινά.

Συγκατέρχομαι, Μλ. κατελεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ, καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, κατέρχομαι, ἐπιστρέφω, καταβαίνω εἰς τὴν πατρίδα.

Συγκατεσθίω, (ἐσθίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατεσθίω, καταπίνω ἢ κατατρώγω.

Συγκατάτευγμα, τό. Τὸ σὺν ἄλλοις κατάτευγμα. ἢ κοινῶς μετ' ἄλλων γινομένη εὐχή.

Συγκατευθύνω, (κατευθύνω). Ὁμοῦ κατευθύνω.

Συγκατεύνασις, ἡ (κατευνάζω). Ἡ ὁμοῦ κατεύνασις, συγκοίμησις, τὸ κάμνειν τινὰ νὰ συμπλαγιάσῃ.

Συγκατεύχομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (εὔχομαι). Ὁμοῦ κατεύχομαι, συμπροσεύχομαι, μετά τινος ποιῶ προσευχήν, ἢ ἐξαιτεῖν τί τινος, δεόμενον ζητεῖν τι παρά τινος, Σοφοκλ. Ἀντιγ 1336. 2) ὁμοῦ εἰς τὴν προσευχήμου ἐπικαλοῦμαι, Πλούταρχ.

Συγκατέχω, Μλ. καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Ἐν τα τῷ ἢ ὁμοῦ κατέχω, σταματῶ, κρατῶ, ἢ κέκτημαι· καὶ ἐμπεριέχω. Πλάτ. εἰς Κρατύλ.

Συγκατηγορέω, ῶ, Μλ. ήσω (κατηγορέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, συγκαταιτιῶμαι· 2) ἐν τῇ λογικῇ, ὁμοῦ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων λέγω τι περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, διισχυρίζομαι, χρῶμαι κατηγορουμένῳ, ἤτοι ἐπιθέτῳ τινός, ὅθεν

Συγκατηγόρημα, τό. Ὁ λέγεται κοινῶς μετὰ ἄλλων (λόγος - ἢ ἰδέα) περί τινος προσώπου ἢ πράγματος· ὅπερ πολλοί τινες ὁμοῦ λέγουσι περί τινος ἢ κατά τινος· ἢ ὃ δύναται κοινῶς ἢ κατὰ παντὸς ῥηθῆναι, κατηγορηθῆναι, οἷον, πᾶς, οὐδείς, τίς· καὶ μόνον μετὰ τοῦ, ἄνθρωπος, κ. τ. τ. δύναται νὰ τὸ μεταχειρισθῇ τις ὡς κατηγορίαν· ὅθεν

*Συγκατηγορηματικός, ή, όν. Ὅτι ὡς συγκατηγόρημα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις, ὅστις ἔχει τότε μόνον ἔννοιαν, ὅτι εἶναι ἡνωμένον μετ' ἄλλου.

Συγκατηγόρησις, ἡ (συγκατηγορέω). Ἡ κοινή, ἢ πολλῶν ὁμοῦ κατηγόρησις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 820.

*Συγκάθημαι, Ἰων. ἀντὶ συγκάθημαι, Ἡρόδ.

Συγκατηρεφής, ές, ὁ, ἡ (κατηρεφής). Διόλου κεκαλυμμένος, σκεπασμένος, Λυκόφρ. 1279.

Συγκατοικέω, ῶ, ήσω (οἰκέω). Ὁμοῦ, μαζῆ κατοικῶ· κατοικῶ μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν, Σοφ.

Συγκατοικίζω, ἴσω (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατοικίζω, γεμίζω μὲ ἐγκατοίκους, ἢ μεταφέρω ἐγκατοίκους εἴς τινα οἰκίαν, ἢ ἀποικίαν, ἢ πόλιν, ἢ χώραν, καὶ βάλλω ὅλους ὁμοῦ νὰ κατοικήσωσιν αὐτοῦ, Εὐρπ.

Συγκατοικτίζω, ἴσω (οἰκτίζω). Συλλυποῦμαι, συμπονῶ, συμπάσχω· Μέσ. ἀφίνω, κάμνω τινὰ νὰ μὲ συλλυπῆται, Σοφ, Τραχ 535. »Τὰ δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιουμένη.«

Συγκατολισθαίνω, (ὀλισθαίνω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατολισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω, Διόδωρ. Σικελ.

Συγκατορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατορθόω, ἐκτελῶ, ἢ εἰς τάξιν φέρω, ὀρθόνω.

Συγκατορύσσω, καὶ Ἀττ. ρύττω. Μ. ξω (ὀρύσσω). Ὁμοῦ κατορύσσω, σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἢ παραχώνω, εἰς τὸν λάκκον βάλλω, παραχόνω ὁμοῦ, Λουκιαν.

Συγκάττυσις, Σύρραψις, συνραφή, μπάλωμα, Κλήμ. στρωματ. ζ'. »Βρωμάτων συγκάττυσις· σύνθεσις, σύνταξις· ἐκ τοῦ

Συγκαττύω, (καττύω). Συρράπτω· κυρίως λέγεται ἐπὶ σανδαλιορράπτων καὶ ἱμαντορράπτων, ἢ δερμαορράπτων (παπουτζίδων καὶ σαράτσιδων), ἐν γένει, συνδέττω, Λουκ.

Σύγκαυσις, εως, ἡ (συγκαίω). Κατάκαυσις, καῦσις ἢ καύσιμον τοῦ ὅλον ἢ πολλῶν ὁμοῦ, Πλάτ. ἐξαιρτ, ἢ δυνατή καὶ σφοδρὰ καῦσις, δι' ἧς συνάπτονται πρὸς ἄλληλα τὰ μόρια· σκληρυσμὸς διὰ πυρός, ἢ ψήσιμον, Ἀριστοτέλ. »Σύγκαυσις τῶν κεραμίων· ἴδε καὶ συγκαίω.

Σύγκειμαι, Μλ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πλησίον ἀλλήλοις κεῖμαι, ὁμοῦ ἢ κοντὰ τὸ ἓν εἶναι τοῦ ἄλλου· σύνθετος ἢ συντεθειμένος εἰμί· ἐκ πολλῶν μερῶν συνίσταμαι ἢ συνθεμένος εἰμί, Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 3. »Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος ἐστίν«, συνδεμένος. Ἰσοκράτ. πανηγυρ. 44 »Ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις«, αἵτινες ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὲν ἐπλάσθησαν, μέρος δὲ καὶ ψάλλονται, ὅ ἐστι, ταῖς εἰς μῦθον καὶ ᾠδὴν συνισταμέναις· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰναίτι καλῶς συντεθειμένον ἢ διατεταγμένον, εὐθετημένον, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 307. 2) ἀπροσώπως, »Σύγκειται αὐτοῖς«, ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ αὐτῶν, ἔχουσι συμφωνίαν, εἶναι κατά τι σύμφωνοι, μετ' ἀπαρμφ. παρ' Ἡρότ. 9, 52. καὶ ἄνευ δοτ. παρὰ Θουκ. 4, 23. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ά. 10. »Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἧκον οἱ ὁπλῖται· ὡσαύτως, τὰ συγκείμενα, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 7. »Κατὰ τὰ συγκείμενα«, καθὰς ἐστυμφωνήθη. Ἡρότ. 3, 58. καὶ Ἀναβ. ζ'. β'. 4. »Πέμπει - κατὰ τὰ συγκείμενα«, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα· καὶ ἐν Ἀθην. πολ. β'. 17. »Τὰ συγκείμενα«, αἱ συμφωνίαι, συνθῆκαι, ἃς ἐγράψατο ὁ δῆμος. Παρὰ Θουκυδ. »Εἰς τὸ συγκείμενον ἤλθον«, παύτὸν ἐστὶ τῷ παρὰ Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ε'. γ'. 4. »Ἀπιόντι ἤδη εἰς τὸ συγκείμενον«, ἐλλείπει »Χωρίον«, οὗ τὸ πλῆρες ἐν Ἑλλην. γ'. β'. 15. »Εἰς τὸ συγκείμενον ἦλθε χωρίον«, εἰς τὸν συμφωνημένον, διωρισμένον, τόπον· »Αἱ συγκείμεναι ἡμέραι«, τεταγμέναι, διωρισμέναι, Ἡροδ. 3, 151. »Παρὰ τὰ συγκείμενα«, ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, τῶν διατεταγμένων· καὶ ἐντεῦθεν τό· »Συνέκειτο αὐτοῖς«, συνεφώνησαν, ἠνώθησαν, ὁμογνώμονες ἐγένοντο· Ἐπίρρ. μετοχ. »Συγκειμένως«, κατὰ τὴν συμφωνίαν, πρβλ, συντίθημι (Ἡ ὑποτακτ. συγκείται, ἢ μᾶλλον, σύγκειται, ἀντὶ συγκέηται, παρὰ Πλάτ. Φαίδων, σελ. 93. Α, ἔστι τοῦ λάχιστον πάνυ ἀμφ. καὶ οὐχ' εὕρηται ἐν μηδενὶ τοῦ Βεκκέρου χειρογράφῳ).

Συγκειμένως, Ἐπίρ. Κατὰ συμφωνίαν· ὅρ. ἀνωτέρω.

Συγκεκραμένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκεράννυμι. Συγκερασμένως, συγκεχυμένως· μεμιγμένως ἢ μετριασμένως.

Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκροτέω. Συγχαλκευμένως· ὅθεν πεπυκνωμένως, στερεῶς, ἰσχυρῶς, παρὰ Λουκ, μετὰ τοῦ, »Τορῶς μελετᾶν.«

Συγκελεύω, καὶ ἐνίοτε ὡς μέσ. Ἀποθ. συγκελεύομαι (κελεύω). Ὁμοῦ κελεύω, προστάζω, προσκαλῶ ἢ παρακινῶ, Εὐριπ.

Συγκέλλω, Μλ. κέλτω (κέλλω) ποιητ. Ὁμοῦ ὠθῶ ἢ κρημνίζω, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ἐ. 602.

*Συγκενόω, (κενόω). Ὁμοῦ κενόω, ἀδράζω.

Συγκεντέω, ῶ, Μλ. ήσω (κεντέω). Ὁμοῦ κεντῶ, συβλίζω ἢ κόπτω, φονεύω διὰ τοῦ ξίφους ἢ διὰ τῆς λόγχης, Ἡροδ. 3, 77. κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡροδ. 6, 29. »Ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι.«

Συγκεράννυμι, καὶ, συγκεραννύω· Μλ. κεράσω. Παρακ, κέκρικα, καὶ παθ. κέκραμαι. Παθ. ἀ. ἀόρ. συνεκράθην, Ἰων. συνεκρήθην, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ, συνεκρώσθην (κεράννυμι, ἀνμλ.). Συμμίγνυμι, ἀνακατόνω· ἑνόνω, συνάπτω· φέρω ὁμοῦ ἢ εἰς συντροφίαν, ἱκεύω, κάμνω τινὰ οἰκεῖον, τινί· ἀνακατόνω ὁμοῦ δύο τινὰ ὑγρά, ἵνα μετριάσῃ διὰ τῆς μίξεως ἡ δύναμις τοῦ ἑνός, διὰ τῆς μίξεως μετριάζω, καταπραΰνω, ἐλαφρόνω, temperare, Λατ. Μέσ. »Συγκυράσεσθαι φιλίανα, κάμνειν φιλίαν· »Πρός τινα«, μὲ κάνένα, Ἡρότ. 7, 151. »Τὴν πρὸς Ξέρξεα φιλίην συνεκεράσαντα«, ἀπέκτησαν κτ. Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 135. Παθ. Συγκεράννυμαι, μιγνύω, ἐμαυτόν, ἀνακατόνομαι, συμμίγνυμαι, καὶ μεταφορικ. ἑνοῦμαι, φιλιοῦμαι, φιλίαν ποιῶ, κάμνω, συνοικροῦμαι, ὁοτκ. Ξενοφ. Κυροπ. ἀ. δ'. 1. »Ταχὺ τοῖς ἐλικιώταις συνεκέκρατο, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι, συνανεστρέφετο, συνδιέτριβεν, (ἀνακατόνετο, ἐσμίγετο μὲ τοὺς συνηλικιώτας του) καὶ ἐν Κυνηγ. γ'. 1, »Ἀλωπεκίδες – ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἐγένοιτο, ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν ἡ φύσις«, τὰ δύο εἴδη τῶν ζώων τούτων, μὲ τὴν πολυκαιρίαν, διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα ἑνώσεως ἀπετέλεσαν ἓν ἄλλο εἶδος· »Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν (Ἰων. ἀντί, συνεκερνήθησαν)«, Ἡροδ. 4, 152. καὶ αὐτόθ. Wessel. »Συγκεκρᾶσθαι δαίμονι, ἄτῃ, δύᾳ, εἶμαι ἀναποσπάστως ἡνωμένος, συνδεδεμένος μὲ τύχην τινὰ ἢ δυστυχίαν· ὅθεν

Συγκέρασμα, τό. Σύμμιξις, καὶ ἡ διὰ τῆς συμμίξεως μετρίασις.

Συγκεράσμός, ὁ· τό. Συγκερᾶν, μιγνύειν, ἑνόειν, μετριάζειν, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συγκεραστός, ή, όν (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, ἀνακατωμένος· ἡνωμένος· διὰ τῆς μίξεως μετριασμένος, temperatus, Λατ, temperé, Γαλ.

Συγκερατίζομαι, ἰσομαι, Ἀποθ. (κερατίζω). Κτυποῦμαι, μὲ τὰ κέρατα μετ' ἄλλου ζώου (ἐμπρίζομαι), καθὼς, π. χ. ὅταν τὰ κερατοφόρα ζῶα μάχωνται μετὰ τῶν κεράτων καὶ κτυπῶνται τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου· παρὰ τοῖς Ο'. ἴδε Κερατίζω.

Συγκεραυνόω, ῶ (κεραύνω). Ὁμοῦ κεραυνόω, δίκην κεραυνοῦ, ὡς ὁ κεραυνός, κτυπῶ, συντρίβω ἢ ζαλίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1101. »Κλάδους δρυίνους συγκεραυνοῦσαι«. Κρατῖνος παρ' Ἀθην. σελ. 494. »Καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν«, κατασυντρίψω αὐτοὺς ὡς ὁ κεραυνός· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος παρ' αὐτῷ (βιβλ. ιδ'. σελ. 628.) λέγει· »Οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας,« ἐκτυπήθησαν, ἐζαλίσθησαν αἱ φρένες αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὡσὰν νὰ τὰς ἐκτύπησεν ὁ κεραυνός, ἐμεθύσθη δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ οἴνου τόσον, ὥστε ἔχασε τὸν νοῦν του.

Συγκερκίζω, Μλ. ίσω (κερκίζω). Κερκίζω ὁμοῦ, συνυφαίνω.

Συγκεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω), ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ὁμοῦ κεφαλαιόω· ὑφ' ἓν κεφάλαιον φέρω ἐπιτομικῶς τὸ ὅλον· συλλέγω, συνάπτω τὸ ὅλον συντόμως εἰς ἓν· ἐπαναλαμβάνω τὰ ῥηθέντα διὰ συντόμων λόγων, ἢ φέρω τὰ πολλὰ εἰς μίαν ἐπιτομὴν καὶ περίληψιν σύντομον, εἰς ἓν συναγόμενον· καὶ παθ. διαπράττεσθαί τι καὶ τελειόεσθαι δι' ὀλίγων, ἐν συντομίᾳ, περιληπτικῶς, Ἀριστοτέλ. »Συγκεφαλαίωται ὀλίγον ἐκ πολλοῦ«· καὶ ἑπομένως φέρω πολλὰς ὑποθέσεις ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἢ κεφαλήν· ἐμπιστεύομαι, παραδίδω πολλὰς ἐπιστασίας ὁμοῦ εἰς ἕνα ἄρχοντα· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ς'. 14. »Συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιστάταις«, παραδίδονται, ἢ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ὑποθέσεις ὑπ' ὀλίγων ἀνθρώπων, ὡς καὶ ἐν κεφαλ. ἀ. 15, αὐτόθ. »Ὥσπερ ταῦτα ἔχει, οὕτω συνεκεφαλαιώσατο (ὁ Κῦρος) τὰς οἰκονομικὰς πράξεις«, τοιουτοτρόπως συνεπέτεμεν, ἐσύναψε καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκονομίας, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν ὑποθέσεων, καὶ ἐνεπιστεύθη, περέδωκεν αὐτὴν εἰς πολλὰ ὀλίγους ἀνθρώπους. Ἡ σημασία αὕτη γίνεται σαφεστέρα διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος προλεχθέντων. »Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ, δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυριάρχοι δὲ χιλιαρχῶν· καὶ οὕτως οὐδεὶς ἀτημέλητος γίγνεται, οὐδ' ἦν πάνυ πολλαὶ μυριάδες ἀνθρώπων ὦσι, καὶ ὅταν ὁ στρατηγὸς βούληται χρήσασθαί τι τῇ στρατιᾷ, ἀρκεῖ, ἢν τοῖς μυριάρχοις παραγγείλῃ· ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις· ὥστε καὶ τῷ Κύρῳ ἐγένετο, ὀλίγοις διαλεγομένῳ, μηδὲν τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν«. Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σημαίνει τό, φέρω, συνάπτω τὰ κεφάλαια εἰς ἓν γενικὸν κεφάλαιον, prendre la somme de· Γαλλ. Σομμάρω, Ἰταλ. ὅθεν

*Συγκεφαλαίωμα, τό. Ἡ ποσότης (σοῦμμα) συμμαρισμένων ἀριθμῶν, συνάθροισμα ἀριθμῶν, καὶ

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ. Ἡ τῶν ὅλων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιτομὴν σύναψις· ἡ ὁμοῦ τῶν ὅλων κεφαλαίωσις, ἡ εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν πολλῶν ἐπιτομὴ, συλλογὴ, ἀνακεφαλαίωσις, περίληψις, Summarium, Λατιν. sommaire. Γαλ. καὶ ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Summa summarum, σύνοψις τῶν κεφαλαίων, συναγομένων, ἀριθμῶν εἰς ἓν, sommation, Γαλ. ὅθεν

Συγκεφαλαιωτικός, ή, όν. Εἰς συγκεφαλαίωσιν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ συγκεφαλαιοῦν ἐπιτήδειος· συμπεριληπτικὸς, συνοπτικὸς, ἐπιτομικός. Ἐπίρ. Συγκεφαλαιωτικῶς, συνοπτικῶς, ἐπιτομικῶς, συνεπιτετιμημένως.

Συγκεχυμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συγχέω. Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἢ συγχυσμένως, συγκεχυμένως, ἐμπερδευμένως, ἀτάκτως.

Συγκέω, ταὐτὸν τῷ, συγκαίω· εὕρηται δὲ μόνον κατὰ τὸν μετοχ. ἀόρ. συγκέας, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ, 1133. »Συγκέας τῶν ξύλων.«

Συγκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ (κηδεμών). Φροντίζων, ἔχων τὴν φροντίδα, ἐπιστασίαν περί τινος ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός.

Συγκηδεστής, οῦ, ὁ (κηδεστής). Σύγγαμβρος. Εὐστάθ. »Συγκηδεσταὶ λέγονται οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες« 2) παρὰ Διόδωρ. Σικελ. λέγεται ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ συμπενθερός (συμπένθερος)· ὅθεν καὶ παρ' Ἡσύχ, »Συγκηδεσταί, οἱ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ γονεῖς.

Συγκηδεύω (κηδεύω). Ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κηδεύω, θάπτω, φροντίζω περὶ τῆς ταφῆς ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

Συγκήρυγμα, τό. Κήρυγμα, γινόμενον κοινῶς ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐκ τοῦ

*Συγκηρύσσω, Ἀττ. ρύττω, Μ. ύξω (κηρύσσω). Ὁμοῦ κηρύττω.

Συγκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὁμοῦ κινδυνεύω, κινδυνεύω μετὰ τῶν ἄλλων· εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐμβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, »τινίν, μέ τινα, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 968. Ε. καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. ιά'. 13.

Συγκινέω, ῶ. Μ. ήσω (κινέω). Ὁμοῦ κινῶ· εἰς κίνησιν βάλω μαζῆ, καὶ κινῶ τὴν ψυχήν τινος, διατίθημι, Πολύβ ιε'. 17. συγκινοῦμαι, ὁμοῦ, μαζῆ κινοῦμαι· ὅθεν

Συγκίνημα, ατος, τό. Τὸ συγκεκινημένον, ὁ ἐκινήθη μαζῆ. 2) ταὐτὸν τῷ, συγκίνησις, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 412.

Συγκίνησις, ἡ (συγκινάω). Ἡ ὁμοῦ κίνησις, συντάραξις, ἀνατροπὴ· ἡ πολλῶν ὁμοῦ κίνησις· τροπ. ἡ κίνησις τῆς ψυχῆς τινος, διάθεσις.

Συγκιρνάω, ῶ· καὶ

*Συγκίρνημι (κιρνάω, κίρνημι) = συγκεράννυμι

*Συγκίχραμαι, Μ. χρήσομαι (κίχραμαι). Ὁμοῦ δανείζομαι.

*Συγκλάζω, Μ. κλάγξω (κλάζω), ἀνμλ.) Ὁμοῦ φωνάζω ἢ ἠχῶ,

Συγκλαίω, Ἀττ. κλάω. Μ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ κλαίω.

Σύγκλασις, εως, ἡ (συγκλάω). Ἡ ὁμοῦ κλάσις, σύνθλασις, σύντριψις· σύγκρουσις, συγκτύπησις, ὅταν δύο τινὰ κτυποῦνται ὁμοῦ κατὰ τύχην ἢ ἐχθρικῶς. »Τῆς φάλαγγος σύγκλασις«, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Συγκλασμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλασις, Σουίδ. ἐν λ. Γομφιασμός. ἐκ τοῦ

Συγκλάω, ῶ· κλάσω (κλάω, ἀνμλ.). Συντρίβω, συνθλάω, κατατσακίζω. 2) ἀμεταβ. συγκρούω, κτυπᾷν τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ βίαν καὶ ὁρμήν· (τὸ Ἄλφα ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

*Συγκλάω, Μ. κλαύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ συγκλαίω. (α)

Σύγκλεισις, ἡ (συγκλείω). Ἡ ὁμοῦ κλεῖσις, κλείσιμον ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν, πολιορκία, συγκάθειρξις, ἡ πολλῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἱρκτὴν κλεῖσις· καὶ μεταφορ. θλίψις, στενοχωρία, σφίξις. — Παρὰ Πολυβ ε'. 14. καὶ Πλουτάρχ. εἰς Κάμιλ. 41. εἰσὶ »Συγκλείσεις«, τὰ μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ δρυμῶν στενὰ περάματα, κλεισοῦραι, πύλαι. (Εἰς τὴν τοῦ Πλουτάρχου ῥῆσιν τινὲς ἀντὶ τούτου »Συγκλίσεις« κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ »Συγκλινίαν« ἔγραψαν, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.)

Σύγκλεισμα, τό (συγκλείω). Σύνδεσμος, ἕνωσις· παρὰ τοῖς Ο'. λέγονται κομμάτια καμωμένα ἀπὸ πράγματα ἔχοντα σχέτιν πρὸς ἄλληλα, κομμάτια διαφόρου χρώματος, ἀπὸ μέταλλον, ξύλον, πέτραις, τὰ ὁποῖα συναπτόμενα σχηματίζουσι διάφορα σχήματα, ψηφολογία.

Συγκλεισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλεισις, Γρηγόρ Ναζ. »Πικρὸς συγκλεισμὸς τῶν ἑκάστῳ βεβιωμένων«. 2) παρὰ τοῖς Ο'. εἱρκτὴ, φυλακή.

Συγκλειστός, ή, όν, ἢ σύγκλειστος, ὁ, ἡ. Συγκεκλεισμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος· ἔτι δὲ καμωμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, σχέσιν ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς παρὰ τοῖς Ο'. ἀ. Βασιλ. ζ. 70. 2) ὃν πρέπει, ἢ δύναται νὰ συγκλείσῃ τις. ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ.

Συγκλείω, Μ. είσω. Ἰων. συγκληΐω καὶ συγκληΐζω (-λείω). Κατακλείω, ἐγκλείω ὁμοῦ, Ἡροδ. 7, 41. συμφράττω· συνάπτω, συγκολλῶ, Ἰσοκράτ. κλείω πολλοὺς ὁμοῦ εἰς ἓν καὶ τὸν αὐ-

τὸν τόπον, καθείργω· εἰς εἱρκτὴν ἢ περιφραγμὸν βάλλω ὁμοῦ· παλιορκῶ, εἰς τὰ στενὰ φέρω, στενοχωρῶ, εἰς σφίξιν ἢ στενοχωρίαν βάλλω. »Συγκλειούσης τῆς ὥρας ἤδη«, Πολυβ. ιζ', 1. ταὐτὸν τῷ, κατεστειγούσης, ἤ, ἐπειγούσης, ὀλίγης οὔσης τῆς ὥρας· ἢ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦτο νὰ τελειώσῃ, ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ὥρα, ὁ καιρός, ὀλίγη ὥρα ἦτον ἀκόμη· ἄλλως δὲ δύναται ἑρμηνευθῆναι καὶ διὰ τοῦ, συναπτούσης, ἐμπίζωνεν, ἐκόντευεν ὁ καιρός. Καθόλου δὲ, φέρω τινὰ εἰς στενοχωρίαν καὶ ἀνάγκην τινὰ πρᾶξιν τι, βιάζω, στενοχωρῶ, φέρω εἰς τὰ στενά, Πολύβ. Παθ. »Αἰμὶν συγκλῃτσμένη πάντοθεν«, Ἡροδ. 7, 129.

Συγκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτης). Ὁ συγκλέπτων, ὅς τις κλέπτει ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, ἑταῖρος, σύνδρομος τοῦ κλέπτου.

Συγκληΐζω, καὶ Ἰωνικ. συγκληΐω, ἀντὶ τοῦ, συγκλείω· ὅθεν »Συγκεκληΐσμένο«, ἀντὶ τοῦ, συγκεκλειστμένος.

Συγκληρία, ἡ (σύγκληρος). Σύμπτωσις, συγκυρία, σύντευξις, ὁ κατὰ συμβεβηκὸς σύνδεσμος, ἕνωσις, ἡ κατὰ τύχην συναρμογὴ, συναφεια, Ἱπποκράτ. κυρίως, ἡ ἕνωσις διὰ κλήρου.

Συγκληρονομέω, ῶ. Ὁμοῦ κληρονομῶ, συγκληρονόμος εἰμί. ἐκ τοῦ

Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονόμος). Μετ' ἄλλου τινὸς κληρονόμος, ὅς τις κληρονομεῖ τι μαζῆ μὲ ἄλλον τινά.

Σύγκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὁμόκληρος, τὸν αὐτὸν κλῆρον ἢ τὴν αὐτὴν τύχην ἔχων. κατὰ συμβεβηκὸς συγκοινωνός. »Σύγκληρός ἐστι θνητῷ βίῳ«, παρὰ Πλουτάρχ. παρεμυθ. ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν κλῆρον τοῦ θνητοῦ βίου· ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ μέρος, τὸν κλῆρον ὑπὸ τῆς τύχης, τοῦ νὰ ἦναι θνητός. κυρίως, ὁ μετ' ἄλλου τραβῶν, παίζων εἰς τὸν κλῆρον. 2) κατὰ τύχην συντυγχάνων, γείτων, πλησιόχωρος, μεθόριος. 3) διὰ κλήρου μερισμένος, δεδομένος τινί· ὅθεν

Συγκληρόω, ῶ. Ὁμοῦ κληρόω· δίδω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ψῆφόν μου, ἔχω μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν, Πλούταρχ. εἰς Ἀλκ. 19. »Δικαστήριον συγκληροῦνα«, διὰ τῶν ψήφων ἐκλέγειν κριτὰς πρὸς ἀποκατάστασιν ἑνὸς δικαστηρίου. 2) συναπτω, ἑνόω, εἰς συνάφειαν καὶ ἑταιρίαν, φέρω διὰ τῆς τύχης, ἢ κάμνω τι νὰ λάβῃ μέρος διὰ τῶν κλήρων, Βασίλ. εἰς Ἰουλίτ. ἐν γένει, συνάπτω, ἑνόω· μετφρ. προσκολλῶ, καταδικάζω εἴς τι, ἐστ. ὅθεν

Συγκλήρωσις, εως, ἡ. Τὸ κάμνειν τινὰ ἔχειν μέρος εἰς τινα κλῆρον· ἢ διὰ τοῦ κλήρου συντροφία, συνάφεια, ἡ κατ' ἐκλογὴν συνάφεια τοῦ γάμου, ἑταιρία δύο ἢ καὶ πολλῶν διὰ τῆς τύχης, κλήρωσις ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ κλήρου μεταξὺ πολλῶν μοιρασμὸς, διαμέρισις.

Συγκλησία, ἡ. Σύναξις, βουλή. ἀμφ.

Συγκλητικός, ἡ, ὸν (συγκαλέω). Συγκαλῶν, συνάγων, κράζων ὅλους ὁμοῦ. 2) οὐσιαστ. εἷς τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου, μέλος τῆς συγκλήτου, Senateur, Γαλλ. Πλούταρχ. εἰς Φάβ. ὅρα σύγκλητος.

Σύγκλητος, ὁ, ἡ (συγκαλέω). Συγκεκλημένος, καλεσμένος ὁμοῦ. 2) Σύγκλητος, ἡ, συνναπακουομ. βουλὴ, ἡ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ συμβούλιον συναθροιζομένη, συναγομένη βουλὴ, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις »Σενάτον«, Senatum, λεγόμενον, Le senat, Γαλλ λέγεται καὶ, σύγκλητος λέσχη, Σαφ Ἀντ. 159.

Συγκλινής, ές, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁμοῦ κείμενος, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην κοιμώμενος, ὅπου καὶ ἄλλος τις· ὅς τις κοιμᾶται μετ' ἄλλου τινός, ὁ τῆς αὐτῆς κλίνης μέτοχος· ἅρα, σύνευνος, σύγκοιτος, σύγκοιτις, σύζυγος. 2) κατηφορικός, πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον ἀμοιβαίως κλίνων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1294. ὅθεν

Συγκλινία, ἡ. Τόπος κατηφορικὸς, κατήφορος. Πλούταρχ. Πύρρ. 28. Φιλοποιμ. 4. καὶ Πομπ. 32. »Συγκλινίαι τῶν τόπων«, αἱ πρὸς ἄλληλα τῶν ὀρῶν κλίσεις καὶ οἱ ἐκ τούτων ἀποτελούμενοι αὐλῶνες καὶ φάραγγες, πτυχαί.

Συγκλίνω, Μ. ίνῶ (κλίνω). Ὁμοῦ κλίνω, ἢ πλαγιάζω. Παθ. »Συγκλίνομαι«, ὁμοῦ κλίνομαι, πλαγιάζω, συγκοιμῶμαι, συνεννάζομαι· σύγκειμαι, κάθημαι ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν. ὅθεν

Σύγκλισις, ἡ. Τὸ συγκλίνειν, τὸ κλίνειν ὁμοῦ, ἢ συγκεῖσθαι.

Συγκλίτης, ου, ὁ (συγκλίνω, Μέσ.). Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος, ὁ τῆς αὐτῆς τραπέζης μέτοχος, Πλούταρχ.

Συγκλονέω, ῶ. Μ. ήσω (κλονέω). Τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὁμοῦ κλονέω, συγκλονίζω, συνταράττω, συγχέω, Ἰλ. 722. 2) διὰ τοῦ κλόνου, ἤτοι κλονίσματος ποιῶ τινα νὰ πέσῃ κατὰ τῆς γῆς, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. μεγ. ἐν λ. Ἐρυσίβη. »Συγκλονοῦσα τοὺς καρπούς«. ὅθεν

Συγκλόνησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλόνησις, σύγχυσις, ἀταξία.

*Συγκλυδάζομαι, καὶ συγκλυδωνίζομαι (κλυδωνίζομαι). Συγκυματίζω, διὰ τοῦ κλύδωνος καὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων ταράττω καὶ ἀνακατόνω θολόνω· συγχέω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 1, 15.

*Σύγκλυδος, ὁ, ἡ, = σύγκλυς, Ἡλήμ. Ἀλεξ Στρωματ. 8.

Συγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὁμοῦ πλημμυρίζω, πλημμυρῶ, ὑπερχέω, καταχέω, καταβρέχω, διόλου κλύζω· ἐξαιρέτως, λέγεται ἐπὶ θαλάσσης, ἥτις διὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων συντρίβει καὶ καταβυθίζει, ἤτοι κατακαλύπτει καὶ καταπνίγει τὰ πλοῖα. Παρὰ Πλουτάρχ. μεταφορικ. ἀνακατόνω, συγχέω. ὅθεν

Σύγκλυς, υδος, ὁ, ἡ· ἄνευ οὐδετ. λέγεται καὶ, σύγκλυδος, ὁ, ἡ. Συμβρεχόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλάσσης. 2) τροπ. κατὰ συμβεβηκὸς συνεῤῥιγμένος ἢ συμπεφυρμένος, μάλιστα ἀτάκτως καὶ δίχα σκοποῦ τινος, ἐπὶ τῶν κατὰ συμβεβηκὸς συνηθροισμένων καὶ ταραχὴν ποιούντων ἀνθρώπων. »Ὄχλος, ἄνθρωποι σύγκλυδες«, συντρέχοντες, συῤῥέοντες, μικτοὶ ἐκ διαφόρων εἰδῶν, colluvies hominum, Πλάτ. Πολιτ. 8, 17. σελ. 569. Α. Ἡρωδιαν. 7, 7, 1. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σύγκλυδα, συγκεχυμένα· καὶ »Συγκλύδων, συλλέκτων, ἢ τινων μεμιγμένων· ὁ δὲ Φώτ. »Συγκλύδων, συμμίκτων, ἐπιλύτων, παρεισάκτων«. (ὁ Ὀυαλκεν. ἀποδοκιμάζει ἰταμῶς πως τὸ, σύγκλυς καὶ σύγκλυδος, καὶ γράφει ἀντὶ τούτων ἀπανταχοῦ, σύνηλυς.)

Σύγκλυσμα, τό (συγκλύζω). Τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων συναποπλυμένον· τὸ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἀνθρώς ῥιφθέν, ἢ τὸ πλημμυρισμένον. 2) ἀντὶ, τοῦ, Κλυστὴρ, ἀμφ.

Συγκλυσμός, ὁ, ἡ (συγκλύζω). Συῤῥοὴ καὶ συνδρομὴ ἢ σύμπτωσις καὶ ἀνάμωσις τῶν κυμάτων, πλημμύρα, Ἀριστοτέλ. θαυμ. ἀκουσμ. 142. ὅπου ἡμαρτ. »Συγκλειτμός« κεῖται.

Συγκλύω, (κλύω). Ὁμοῦ ἀκούω, συνακούω, ἀκροῶμαι· συναινῶ, ὁμογνωμῶ, συμφωνῶ ἐπί τι, Σοφοκλ. Αἴ. ποιητ.

Συγκλώθω, Μ. ώσω (κλώθω). Ὁμοῦ κλώθω, κλώθω μαζῆ. 2) μεταφορικ. διὰ τῆς τύχης, συγκυρία: πολλῶν περιστάσεων, ἢ διὰ τῶν ψήφων συνδέω, ἑνόω, συνάπτω· ὅθεν.

Σύγκλωσις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλῶσις, κλώσιμον μαζῆ. 2) μεταφορικ. ἡ διὰ τῆς τύχης ἢ τῶν ψήφων γινομένη ἕνωσις, σύνδεσις, Ἀντωνῖν. β'. 3.

Συγκνισσάω, ῶ (κνισσάω) καὶ

*Συγκνισσόω, (κνιστόω). Ψήνω, τσιγαρίζω ὁμοῦ εἰς τὸ πάχος τῶν· ψήνω τι ἢ βάζω κατ' ὀλίγον ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ, ἢ ἐπάνω εἰς ὀλίγην φωτίαν, Ἀθην. σελ. 195. »Κρέατα ζωμῷ συγκεκνισσωμένα«, ταὐτὸν ἴσως τῷ ἑπομένῳ »Κρεάδια πνικτά«, ἐψημένα εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς τὰ συγκεκλεισμένα πήλινα ἀγγεῖα.

Συγκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Ὁμοῦ κοιλαίνω.

Συγκοιμάομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλ. (κοιμάομαι). Συγκείτομαι, ὁμοῦ κοιμῶμαι, κοιμῶμαι παρά τινι ἢ μετά τινος, κοιμῶμαι μαζῆ. Γυναικὶ συνέρχομαι, ἢ συνευρίσκομαι, μετά δοτικ. ὅθεν

Συγκοίμημα, ατος, τό. Τὸ σὺν ἄλλῳ τινὶ συγκοιμᾶσθαι. 2) = συγκοιμητής, καὶ σύγκοιτις, γυνή, Εὐρίπ. Ἀνδρομ. 1270. »Ὦ πότνι, ὦ γενναῖα συγκοιμήματα«, ὦ γενναῖαι γυναῖκες.

Συγκοίμησις, εως, ἡ (συγκοιμάομαι). Τὸ συγκοιμᾶσθαι, τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλου τινός· ἢ μετὰ γυναικὸς συνουσίασις, Πλάτ. Φαίδρ.

*Συγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συγκοιμητής, οῦ, ὁ· (συγκοιμάομαι). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ κοιμώμενος, ὁ σύγκοιτος, ἐπὶ συνουσίας.

*Συγκοινόομαι, οῦμαι, Μ ώσομαι, μέσ. Ἀποθ., ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνεργ. συγκοινόω (κοινόω). Μεταδίδωμι, διαδίδωμι. ἐξαιρ. διὰ λόγων, Θουκυδ. η'. 75 ἐκ τοῦ

Σύγκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Ὁμοῦ, πρὸς ἄλληλα, εἰς ὅλους ἢ πολλοὺς κοινός, Αἰσχύλ. παρὰ Πλούταρχ.

Συγκοινωνέω, ῶ. Μ. ήσω. Συγκοινωνὸς εἰμί· ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων ἀπό τινος, μετέχω. ἐκ τοῦ

Συγκοινωνός, ὁ, ἡ (κοινωνός). Μέτοχος· ὅς τις ἔχει ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό τινος μετὰ τῶν ἄλλων, σύντροφος, Ν. Δ.

Συγκοιτάδιος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύγκοιτος, Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμμτ.

Συγκοιτάζομαι (κοιτάζομαι). Συγκοιμῶμαι, εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμῶμαι μετά τινος.

Συγκοίτιον, τό (σύγκοιτος), συνναπακουομ. ἀργύριον. Ὁ ἑταιρικὸς μισθός· τὸ διδόμενον τῇ συγκοιμηθείσῃ ἑταίρᾳ, πόρνῃ μίσθωμα, Ἡσύχ.

Σύγκοιτις, ιδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σύγκοιτος. Ἡ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην μετὰ ἀνδρὸς κοιμωμένη, συμβία, παλλακίς, Γλωσσ. Φιλοξ

Σύγκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμάμενος ἢ κοιμωμένη, ὅστις ἢ ἥτις κοιμᾶται ὁμοῦ εἰς μίαν κοίτην, σύνευνος, Πινδ. ἐξαιρ. ὅστις κοιμᾶται, συνουσιάζεται μετὰ γυναικός, ἢ ἡ συγκοιμωμένη μετ' ἀνδρός, ἐπὶ συνουσίας, παλλακίς· σύζυγος, ὁ, ἡ.

Συγκολάζω, Μ. άσω (κολάζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κολάζω, παιδεύω· ἢ περιορίζω, κατέχω, συστέλλω.

Συγκολάω, ήσω (κολάω). Κολλῶ μαζῆ· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόω, συναρμόζω, τεριάζω τι· συνθέττω ἐκ πολλῶν συνηνωμένων μερῶν, συντίθημι, σμίγω, Ἀριστφ. ὅθεν

*Συγκόλλησις, εως, ἡ. Τὸ συγκολλᾶν· ἐν γένει, ἡ συναρμογὴ ἢ ἡ σύνθεσις, ἕνωσις πολλῶν ὁμοῦ, καὶ

Συγκολλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συγκολλῶν, συνάπτων· ἢ συνδέων, ἑνόων, ἢ συνθέτων, Ἀριστοφάν. »Βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής«, ψευδοπλάστης.

Σύγκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα)· καὶ ἐπίρ. -κόλλως. Συγκεκολλημένος, σφιχτὰ ἡνωμένος διὰ τῆς κόλλας· ἐν γένει, συνηνωμένος στερεῶς, συμπαγής. μεταφορ. ἡρμοσμένος, ἑταιριασμένος, σύμφωνος, ἢ πρέπων, ἁρμόζων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 538. »Κρίνω δὲ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν«, ἁρμοδίως, πρεπόντως, συμφώνως.

Συγκόλλητος, ὁ, ἡ. Συγκεκολλημένος· ὁμοῦ κολλητός, συνηνωμένος, συνημμένος, = σύγκολλος.

Συγκολυμβάω, ῶ. Μ. ήσω (κολυμβάω). Ὁμοῦ κολυμβῶ, ἢ βουτῶ μαζῆ.

Συγκομιδή, ἡ. Τὸ συγκομίζειν, συλλέγειν, φέρειν ὁμοῦ· συλλογή, συμμάζωξις, σύναξις· θεριτμός. »Τοῦ σίτου, τοῦ καρποῦ συγκομιδή«, τὸ θέρος, ὁ θεριτμός, ἡ σύναξις τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 14. »Σίτου συγκομιδῆς οὔσης«, θέρος· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. β'. 42. »Καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἠτανα. 2) κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. (ἐπτ. Θήβ.) λέγεται καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· »Συγκομιδήν«, ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια. Ἐκκομιδὴ δέ, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγή· καὶ Ἀνακομιδή, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις«. ἐκ τοῦ

Συγκομίζω, Μ. ίσω (κομίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φέρω, κομίζω, ἢ συλλέγω, συνάγω, ἢ θερίζω καὶ βάλλω ἐν τῇ ἀποθήκῃ· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ἡ. 3. »Καρποὺς συγκομίζονται· καὶ, θ'. 4. »Ὁπότε συγκομίζοι ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔριαν. Παθητικ. παρ' Ἡροδ. 4, 199. Ξενοφ. Ἀγ. α'. 21. »Παιδάρια καταλελειμμένα — ὅπως συγκομίζοιντο ποιεῖ· ἀντὶ τοῦ, Μετακομίζω, μεταφέρω, μετατοπίζω ὁμοῦ. 2) ἀντὶ τοῦ, συστέλλειν, ἢ ἐκκομίζειν, θάπτειν, Σοφοκλ. Αἴ. 1048. »—τὸν δὲ νεκρὸν μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχοιτο, μὴ θάπτειν· ἴδε ἐν τῷ, συγκομιδή. Μέσ. »Συγκομίζομαι· συλλέγω, ἢ θερίζω δὶ ἐμαυτόν, ἤτοι διὰ τὸ ἐμὸν ὄφελος«, Ξενοφ. Ἀν. ς'. ς'. 21. »Οἱ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι, καὶ τ' ἄλλα ἃ εἰλήφεσαν· ἐν γένει, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, προπορίζομαι, κτῶμαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· »Συγκομίζεσθαι εἰς τὴν ψυχήν«, ἐντυπόνειν. ἰδιοποιεῖσθαι τῇ καρδίᾳ, Ξεν. Κυρουπ. 5, 13. »Κάλλιστον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ χαίρετε· ὁ αὐτ. αὐτόθ. δ'. γ'. 417. »Πάντα ταῦτα ἱππεὺς γενόμενος, συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν«, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μετακομίζομαι, μετακαλοῦμαι, στέλλω καὶ συνάζω πρὸς ἐμαυτόν· αὐτόθ. ἡ'. β'. 12. »Ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν«, ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἰατρούς.

*Συγκομιστέος, ία, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συγκομίζω. Συνακτέος, ὃν πρέπει νὰ συνάξῃς.

*Συγκομιστήρ, ῆρος, ὁ (συγκομίζω). Ὁ θεριστής. ὅθεν

*Συγκομιστήριος, ία, ιον. Εἰς θερισμὸν ἀνήκων. »Τὰ συγκομιστήρια, συνυπαχ. »Ἱεραῖα, Θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ, Ἡσύχ. ἴδε καὶ Θιλύτια.

*Συγκομιστός, ή, όν. Ὁμοῦ κομιστός (συγκομίζω). Ὁ ἐφερέτις μὲ ἑαυτοῦ· ἢ συναγμένος, συλλεγμένος, ἢ θεριτμένος· ἢ εἰς ὃν συνεισφέρει ἕκαστος, »Δεῖπνον σύγκομιστόνω«, μετὰ συνεισφορᾶς (μὲ ὀφφενέν), pikenik, Ἀθήναιος. »Ἄρτος συγκομιστός«, ταὐτόν τῷ, Αὐτόπυρος, ἤτοι ἄρτος ποτάπου ἀλεύρου, ἢ ὡς ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει »Συγκομιστὸς ἄρτος«, ῥυπαρός, ποτάπος, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διαβρίνεσθαι. »Ἄλευρον συγκομιστόνω«, μὴ κοσκινισμένον, ἀκοσκίνιστον, ῥυπαρόν.

Συγκομμάτιον. τὸ (συγκόπτω). Σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς, Ἡσύχ. ἴσως ταὐτὸν τῷ, Περίκομμα.

Συγκονιόομαι, οῦμαι· Μ. ώσομαι (κονιόω). Κονιοῦμαι σύν τινι ἢ μετά τινος, συγκυλίομαι εἰς τὴν σκόνιν, πασπαλίζω μὲ σκόνιν, κονιορτόν. 2) ἀγωνίζομαι, παλαίω μετά τινος, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, συμπαλαίω, Πλούταρχ. 7, σελ. 163. ἀντὶ τοῦ, συγκονίομαι, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ.

Συγκονίομαι, = συγκονιόομαι.

Συγκοπή, ἡ (συγκόπτω). Τὸ συγκόπτειν, ὅ ἐστι βραχύτερον, μικρότερον ἢ κοντότερον ποιεῖν διὰ τοῦ κοψίματος ἢ ἀποτομῆς· κόντευσις, ἐπιτομή, συντομία. »Φράσεως συγκοπή«, ἐπιτομή, συντομία, Λογγίν. 14. 2) παρὰ Γραμμ. ἀποκοπὴ μιᾶς συλλαβῆς λέξεώς τινος. 3) συγκτύπησις, δύο σωμάτων, σύγκρουσις, Διον. Ἁλίκ. »Ἴχων συγκοπή«. 4) Αἰφνιδιός τις ἀδυναμία τοῦ σώματος, λειποθυμία, λειποψυχία, καταπτωσις ὀξεῖα καὶ ἀθρόα δυνάμεως, ἔκλυσις, παρ' Ἰατροῖς· ὅθεν »Σύγκοπος, ὁ λειποθυμισμένος, ὁ τὸ τοιοῦτον πάθος παθών (Διόδ. Σικελ. νζ'.), οἱονεὶ σφοδρὰ μεμαστιγωμένος.

Συγκοπιάω, άτω (κοπιάω). Ὁμοῦ κοπιάω· κοπιάζω ἢ ἐργάζομαι μαζῆ, Ἰγνάτ. Ἐπιστ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Συγκεκοπιαμένους, συγκεκομμένους«.

Σύγκοπος, ὁ, ἡ (συγκοπή, 4.). Ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πάσχουσιν αἰφνίδιον ἀδυναμίαν, καταπίπτουσι καὶ μετέπειτα εἶναι ὡς κατακομμένοι.

Συγκοπτικός, ή, όν (συγκόπτω). Εἰς συγκοπήν, ἤτοι κατακοπήν, ἢ κατακομματιασμόν ἢ ἐπιτομὴν χρησιμεύων. 2) πρόξενος αἰφνιδίου ἀδυναμίας, πρβ. συγκοπή, 4.

Σύγκοπτος, ὁ, ἡ. Συγκεκομμένος· εἰς μικρὰ τμήματα κομμένος, λιανισμένος· κατατσακισμένος· κατακεκομμένος· ἐπιτετμημένος, σύντομος, Ἀθήν. σελ. 373. ἐκ τοῦ

Συγκόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Ὁμοῦ κόπτω, τέμνω, τύπτω, κτυπῶ· ποιῶτι μικρόν, κοντὸν κτυπῶν, ἢ διὰ τῆς τομῆς ἤτοι τοῦ κοψίματος· εἰς μικρὰ τμήματα ἢ κομμάτια ποιῶ· συντρίβω, καταθλῶ, κατακερματίζω, κατακόπτω, κατακερματιάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. δ'. 2. »Συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον, τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω· ἐν γένει, ἀφανίζω, φθείρω, Ἡροδοτ. 7, 34. »Χειμὼν συνέκοψε πάντα καὶ διέλυσεν. 2) συντέμνω, ἐπιτέμνω, κοντεύω, σύντομον ποιῶ. 3) κακομεταχειρίζομαι, περιῦβρίζω, βασανίζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Συγκοπῆναι, μαστιγωθῆναι· καὶ ὁ Φώτ. »Συγκόψαι, πληγαῖς αἰκίσασθαι«. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. γ'. 8. »Οἱ συγκεκομμένοι τοῖς νάρθηξιν ἀνέπραγον«. 4) κτυπῶ τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου, ἢ κινῶ, ταράττω, τραντάζω· ὅθεν κουράζω, ἀποστατῶ, ἀκοπιάκοτα ποιῶ, ἐκλύω, harasser. »Ἵππος τὸν ἀναβάτην συγκόπτει«, τὸν κάμνει νὰ ποιῇ τοὺς κόλους τοῦ διὰ τοῦ ἀνωμάλου (λιγκλιμὲ) τρεξίματός του, Ξενοφ. Λέγεται ἔτι παθ. »Συγκεκόφθαι· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅς τις αἰσθάνεται εἰς ὅλον του τὸ σῶμα κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐκ τοῦ, συγκόπτομαι, ὅπερ ἢ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ ἁπλοῦ· »κόπτομαι, κομμένος εἰμί, κόπτονται τὰ κόκκαλά μου ἢ αἱ δυνάμεις μου«· καὶ »Μὲ ἔκοψεν ὁ ἵππος«. Παρὰ Ξενοφ. Συμπ. ἡ'. 6. »Πρὸς θεῶν, αἱ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με, τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγὼ σοῦ καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς«, σημαίνει κατάτινας τὸ, κτοκοπεῖν, περιλαλεῖν, διὰ λόγων θλίβειν, κτυπᾶν, πειράζειν. »Μὴ μὲ πειράξῃς, μὴ μὲ ἀποκόψῃς, διακόψῃς, ἐμποδίσῃς«· ἀναφερόμενον πρὸς τὸ ἀνωτέρω »Ἄλλα πράττω«, ἢ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο κυρίως διὰ τοῦ, ἀντικόπτω. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, διαλύω, χαλῶ, κόπτω, Λουκιαν. »Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

*Συγκορδυλέω, ήσω, καὶ

Συγκορδυλίζω, ίσω (κορδύλη) = συναθροίζω, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀντὶ τούτου ἔχει· »Συγκορδυλέω, συναθροίζω· κορδύλη γὰρ ἡ φυστροφή«.

*Συγκορυβαντιάω, άσω (κορυβαντιάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων ἑορτάζω τὸν κορυβαντιασμόν· ὅθεν 2) συμμαίνομαι, συνενθουσιάζομαι, συνορχέομαι, εἶμαι συνενθουσιασμένος, Σουίδ. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 228. Β.

Συγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Συνδεδεμένος, ἡνωμένος μετὰ τῶν κορυφῶν, Ἀριστοτέλ. προβλ. ιε'. 10.

Συγκορυφόω, ῶ (κορυφόω), ταὐτὸν τῷ, συγκεφαλαιόω· ἔτι δὲ, τελειόω, ἐκτελῶ, ἀποπλήρω, Διονύσ. Ἁλίκ. ὅθεν

*Συγκορύφωσις, ἡ, = συγκεφαλαίωσις.

Συγκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κοσμῶ, βάλλω εἰς τάξιν, εὐταξίαν, ἀραδιάζω, συντάττω. 2) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ προξενεῖν τιμήν, καύχημα, ἢ στολίζω, καλλωπίζω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 26. »Οἱ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυριεῖντε ἡμᾶς καὶ συγκοσμήσειν«. 3) Ἀριστοτέλ. Κόσμ. β'. 13. »Τὸν καθ' αὑτὰς κόσμον συγκοσμεῖνω, ἀντὶ τοῦ, διοικεῖν, διέ-ειν.

Συγκοτταβίζω (κοτταβίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κοτταβίζω· παίζω τὸν κότταβον ὁμοῦ, Ἐτυμολ. μεγ.

Συγκουφίζω, ίσω (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐλαφρύνω, συνεργῶ εἰς ἐλάφρωσιν, Λουκ. διάλ. θεῶν 20, 6.

Συγκραδαίνω (κραδαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κραδαίνω, σείω, κλονῶ, πάλλω, τινάσσω, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. δ'. 27.

Σύγκραμα, τό (συγκεράννυμι). Μίγμα, μίξις· σύνθεσις, composition. ὅθεν

Συγκραματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς μίξιν, σύγκραμα, ἢ ἐκ συγκράματος παραχθείς. »Συγκραματικοὶ ἐνειροι παρὰ Πλουτ. ἀρέτα. φιλοτ. 5., οἱ ἀπὸ τῶν κυριευόντων παθῶν τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν ἔχοντες, ἀμφ.

Σύγκρασις, εως, ἡ (συγκεράννυμι). Μίξις, σύνθεσις.

*Συγκρατέον, θετικ. ἐπίῤῥημ. τοῦ συγκεράννυμι. Πρέπει νὰ συμμίξῃς, ἀνακατώσῃ, Πλούτ. Φιλεβ. σελ. 63. Α.

Συγκρατέω, ῶ. Μ. ήσω (κρατέω). Ὁμοῦ κρατῶ, ἔχω, συνέχω, κυριεύω, διοικῶ, ἐξουσιάζω, Πλούταρχ. ἢ διατηρῶ, φυλάττω.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, μεμιγμένος, Λουκιαν.

Συγκρατύνω, υνῶ (κρατύνω). Διόλου κρατύνω, ἰσχυρόν, στερεόν, κραταιόν ποιῶ, Πλούταρχ. 2) ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἰσχυρὸν ποιῶ, ἐνδυναμόνω, Ἱπποκράτ.

*Συγκρεκώ (κρεκω). Συνυφαίνω, κατυφαίνω.

Συγκρημνίζω, ίσω (κρημνίζω). Ὅλους ὁμοῦ, ἢ μετά τινος, ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ κρημνίζω, Πολύβ.

Συγκρηπίζω (κρηπίζω). Ἑνόνω δύο ἀντιφερόμενα μέρη κατὰ τρίτου ἐχθροῦ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Συγκρηπίσαι λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἑνωθεῖσιν αὐτοῖς γένοιτο πόλεμος, ἐστασίαζον γὰρ ἀεί«. ὅθεν

Συγκρηπισμός, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. Ἡ ἕνωσις δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένων φατριῶν, μερῶν ἐναντίων τρίτου τινὸς κοινοῦ ἐχθροῦ· ἐστασίαζον γὰρ ποτε πρὸς ἀλλήλας αἱ πολιτεῖαι τῆς Κρήτης δὶ ἀντιζηλίαν καὶ ἐμάχοντο· ἀλλ' ὅταν ἤρχετο ἄλλος τις ξένος κοινὸς ἐχθρὸς κατ' αὐτῶν, τότε συνεδέοντο διὰ τῆς ἑνώσεως, καὶ κοινῶς ὅλαι ἀντεστρατεύοντο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐδίωκον αὐτόν.

Σύγκριμα, τό (συγκρίνω). Τὸ συντεθειμένον, τὸ σύνθετον σῶμα· ἀντίθ. τῷ, ἁπλοῦν, Λαέρτ. καὶ, Γαλην.

Συγκριμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύγκριμα.

*Συγκριματικός, ή, όν. Συγκεκριμένος, ὑλικός, μὴ ἀφῃρημένος, παρὰ Φιλοσ.

Συγκρίνω (κρίνω). Συντίθημι, συντάττω, σύγ-

κρισιν ἤτοι σύνθεσιν καὶ ἕνωσιν ποιῶ· ἑνόω, σμίγω, συνάπτω, πρβ. Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 138. 2) ἀντιπαρατίθημι, ἀντιτάττω, παραβάλλω, συνισῶ, ὁμοιόω· κρατῶ τι πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ δοκιμάζω αὐτὸ πρὸς ἰσότητα, ἢ παρατίθημί τί τινι καὶ περὶ ἰσότητος αὐτῶν κρίνω, ἐξετάζω, τί πρός τι, Lob. Φρυν σελ. 278. ὅθεν 3) μετρῶ, κρίνω, κάμνω κρίσιν περί τινος. 4) παρὰ τοῖς Ο'. »Συγκρίνειν τὰ ἐνύπνια«, δι' ἀντιπαραθέσεως ἑρμηνεύειν, κρίνειν, ἐξηγεῖν· Παθ »Συγκρίνομαι«, κρίνω ἐμαυτόν, ὅ ἐστι, παραβάλλομαι, ποιῶ ἐμαυτὸν ἴσον, ὅμοιόν τινι, »Συγκρινομένη«, πρὸς ἰσότητα δοκιμαζομένη, Σοφ. Σολομ. ζ'. 29. καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ἰσομετροῦμαι μέ τινα, μάχομαι, ἐρίζω μετά τινος, ἢ σύν τινι· κρίνομαι εἰς τὸ δικαστήριον μετά τινος, κρισολογοῦμαι. »Συγκρίνεσθαι πρός τινα«. Παρὰ Φιλοστόφ. »Ἰδεαι συγκεκριμέναι«, ἀντί τοῦ, καθαραί, ἀντίκειται τῷ, συγκεχυμέναι. ὅθεν

Σύγκρισις, εως, ἡ. Σύνθεσις, σύνταξις, μίξις, ἕνωσις. 2) ὁμοίωσις, ἀντίταξις, παραβολή, ἰσότης, ἀντιπαράθεσις. — Οἱ Φιλόσοφοι λέγουσι »Σύγκρισιν καὶ Διάκρισιν«, τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν τῶν σωμάτων. »Σύγκρισις ἐνυπνίου«, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. ὅθεν

Συγκριτικός, ή, όν. Συγκρίνων, συνθέτων. 2) παραβάλλων. ὅθεν »Συγκριτικός. ὁ, ἡ ὁ συγκριτικὸς τρόπος«, παρὰ Γραμματικ. τὸ συγκριτικὸν ὄνομα. Ἐπίρ. »Συγκριτικῶς, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Συγκριτικός, ὅμοιος«.

Σύγκριτος, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Σύνθετος· καὶ στερεός, Ξενοφ. 2) συγκριτός, ὁ, ἡ, ὀξυτόνως, ὅ τις συνεκρίθη, παρεβλήθη, ἀντιτέθη, ἢ παρετέθη· καὶ ὃν δύναταί τις συγκρῖναι, συγκριθῆναι δυνάμενος.

Συγκροτέω, ῶ. Μετήσω (κροτέω). Ὁμοῦ κροτῶ, κτυπῶ, π. χ. »τὼ χεῖρε«, τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας, ὅθεν ἐπικροτῶ, κροτῶ τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου, ὅτε θέλητις νὰ σημάνῃ, εὖγε, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. β'. β'. 1. »Συνεκρότησε τὼ χεῖρε, καὶ τὼ γέλωτι ηὐφραίνετο«, συνεκτύπησε τὰς χεῖρας, applaudir, Γαλ. Παθ. χειροκροτοῦμαι, ἐπαινοῦμαι, εὑρίσκω ἀποδοχήν, εὐφημοῦμαι, Ξεν. Συμπ. 8, 1. ὁμοῦ κτυπῶ, π. χ. τὴν σφῦραν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, ὅ ἐστί, χαλκεύω, σφυρηλατέω, σφυροκοπῶ τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον· διὰ τῆς συγκτυπήσεως, κρούσεως κάμνω τι πυκνὸν ἢ στερεόν, στερεόω τι κτυπώντας· ὅθεν 3) κάμνω τι πυκνόν, στερεόν, ἢ ἀδρομερές, εὐπαγές· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ἑνόω, συναρμόζω, συνάπτω, συνάγω, συνδέω, συναθροίζω, συντίθημι, συνίστημι, ἑνίσταμαι εἰς ἓν ὅλον· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ συναθροίζειν, π. χ. φίλους καὶ γυναῖκας, χορόν, στράτευμα, δύναμιν κ. τ. τ., Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 760. 4) ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἢ ἐξασκῶ, γυμνάζω. »Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου«. ἐντελῶς ἐξησκημένοι, γεγυμνασμένοι εἰς τὰς πολεμικὰς πράξεις. Δημοσθ. »Πόλεμον συγκροτεῖν«, προπαρασκευάζ, ἑτοιμασίας πολέμου ποιεῖν· εἰς πόλεμον ἑτοιμάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. παρὰ Φίλ. ἀντὶ τοῦ ἐνθαρρύνω. »Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν«, ἐνεθάρρυνον, ἐνεδυνάμουν (ἐγκαρδίωναν), στερεὰς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἐποίουν. Παρὰ Πλάτωνι εἰς Κρατύλ. 24. »Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀπὸ τοῦ Αἴρετή)«, σημαίνει τό, συστέλλω, συνέσταλται, κατὰ συστολὴν καὶ συναίρεσιν ἐγένετο ἢ ἐσχηματίσθαι· ἴδε ἐν τῷ, Διακροτέω· »Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν«. Δημοσθέν. ἀντί τοῦ, προετοιμάζειν, προγυμνάζειν, προεξασκεῖν· »Πότους, παννυχίδα, φίλους καὶ γυναῖκας συγκροτεῖν«, ἀντὶ τοῦ, συνάγειν, συνάπτειν, ἑνόειν, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν, εἰς ἓν φέρειν, Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προκηρύττω, εἰδοποιῶ, ἢ προορίζω, διορίζω· ὅθεν »Ἡμέρα συγκεκροτημένη«, τεταγμένη, διωρισμένη, ῥητή· ὡς καὶ τό »Ἡμέρα συγκειμένη«. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ »Συγκροτεῖται πόλεμος, μάχη« ἀντί τοῦ, κατάρχεται, κτυποῦνται πρὸς ἄλληλα, ἀμοιβαίως καὶ τὰ δύο στρατεύματα. ὅθεν

Συγκρότημα, τό. Τὸ συγκεκροτημένον, ὁμοῦ κτυπημένον, τὸ στερεόν, πυκνόν γεγενημένον. 2) ὁ εἰς ἓν συνηθροισμένος λαός, ὄχλος, στρατός· τὸ συναθροισμένον στράτευμα. 3) σύνθεσις, σύστασις, ἢ σύστημα, συνάθροισμα. 4) τροπ. σκευωρίαι τεκταινόμεναι, συνωμοσίαι· ἐπινοηθεῖσα, πεπλασμένη ἀπάτη, πανουργία, συκοφαντία, cabal Γαλλ. Σχόλ. Δημοσθ.

Συγκρότησις, εως, ἡ (συγκροτέω). Τὸ συγκροτεῖν, ὁμοῦ κτυπᾶν, ἢ σφυρηλατεῖν σφυροκοπεῖν, χαλκεύειν· τὸ στερεόν ἢ πυκνόν ποιεῖν. 2) ἕνωσις, σύναψις, συνάθροισις, ἢ σύνθεσις, ἢ σύνδεσμος πολλῶν ἢ φατρία, σύστασις, συνωμοσία, Ἰώσηπ.

Σύγκροτος, ὁ, ἡ (συγκροτέω). Συγκεκροτημένος, συγκτυπημένος, συγχαλκευμένος, σφυροκοπημένος· συγκολλημένος. 2) συντεθειμένος, ἢ συνηρμοσμένος, ἢ ἑνωμένος, συνηνωμένος, συνηγμένος, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 494 »Καί μὴν ὁ σορὸς τόδε σύγκροτον ζεῦγος πρὸ δόμων«.

Συγκροτούσιος, ὁ, ἡ. ἴδε συγκρούσιος.

Σύγκρουμα, τό (συγκρούω). Τὸ ὅπερ ἔκαμέ τις χρέος, δάνειον· ἔτι δὲ καὶ ἡ σύμμικτος λοπάς, Ἡσύχ.

Συγκρούσιος, ὁ, ἡ (συγκρούω). Μετὰ συγκρούσεως γινόμενος, »Γέλως συγκρούσιος«, παρὰ Ζηνοβίῳ καὶ Διογενιανῷ, γέλως, καθ' ὃν καιρὸν ὁ γελῶν κτυπᾷ ἢ συγκινεῖ χεῖρας καὶ πόδας, σπασμωδικὸς γέλως· (ὁ παρὰ Σουΐδᾳ τύπος, συγκροτούσιος, ἀμφιβάλλεται.)

Σύγκρουσις, εως, ἡ (συγκρούω). Τὸ συγκρούειν, ἢ ὁμοῦ κρούσις, κτύπησις, ὠθησις· συμβολή, τὸ πρὸς ἄλληλα κτύπημα δύο σωμάτων· κτύπημα δύο σωμάτων τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, γινόμενον εἰς τὴν πρὸς ἄλληλα συνάντησιν αὐτῶν (σύγκρουσμα, ἢ τσύγκρουσμα), ἢ συμπλοκὴ δύο στρατευμάτων· καὶ ἡ μάχη αὐτή, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. ὅθεν 2) διάλυσις φιλίας, διχόνοια, ἔχθρα, διχασμός, μάλωμα, διαφωνία, στάσις, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 17. »Συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας τῶν μερῶν ἐχούσης (τῆς πόλεως)«· ἔσωσε δὲ καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τό, σύγκρουσμα. 3) ἐν τῇ Μουσικῇ παρὰ Πτολεμαίῳ ἁρμον. β'. 12. λέγεται τὸ κτύπημα, ἢ ψαῦσις, πλῆξις δύο χορδῶν μιᾶς κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπαναληπτικῶς γινομένη, ἄρα τὸ παρὰ Γερμαν. Triller Schlagen, τερετισμός· ἐν γένει, τὸ τρέμειν.

Συγκρουσμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκρουσις, Πλούταρχ. Μάρκελλ. 16. »Πολὺς τῶν νεῶν συγκρουσμός«, πρὸς ἄλληλας κρούσις, ἐκτυποῦντο, προσέβαλον δηλαδή ἡ μία ναῦς κατὰ τῆς ἄλλης διὰ τοῦ ἐμβόλου, καὶ διὰ τούτου μεγάλη ἐγίνετο αὐτῶν ἡ φθορά.

Συγκρουστός, ή, όν. Ὁμοῦ κρουστός· »Ἱμάτιον συγκρουστόν«, οὗ ἡ τροχὶς ἀνατέτριπται, Ἡσύχ. ἄρα ταὐτὸν τῷ, Ἀνάτριπτον, Διοσκορ. γ'. 40. ἄστυ καὶ μαλλωτόν, ἢ φλοκωτὸν ἱμάτιον, ὡς π. χ. ὁ κατηφές, τὸ σκουτίον, κ. τ. τ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Συγκρουστόν, καὶ, κρουστόν, τὸ πεπυκνωμένον ὕφασμα, τὸ πυκνῶς ὑφασμένον, ἤτοι τὸ καλῶς διὰ τῆς σπάθης κτυπημένον, καὶ διὰ τοῦτο πυκνόν, καὶ στερεόν· ἐκ τοῦ

Συγκρούω, Μ. οὔσω (κρούω). Ὁμοῦ κρούω, κτυπῶ· ποιῶ ἵνα κτυπηθῶσι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα (Συγκρύζω ἢ Τουγκρύζω)· »Συγκρούω τῷ χεῖρε«, Ἀριστοφάν. ταὐτὸν τῷ, συγκροτῶ παρ' Ἰσοκράτ. πανηγυρ. ταὐτὸν τῷ, συγκυκῶ, καὶ συνταράττω. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Σύγκρουμα· οὐδετ. κτυπᾶσθαι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα, τσιγκρίζομαι· ἢ κτυπᾶσθαι ἐν μάχῃ ἐπὶ στρατευμάτων ἢ δύο ἢ πολλῶν μαχομένων ἀνθρώπων· 2) μεταφρ. πρὸς ἀλλήλους παροξύνω, διεγείρω, εἰς θυμὸν παρορμῶ, ταράττω, συγχίζω· εἰς διχόνοιαν καὶ ἔχθραν φέρω· διάλυσιν φιλίας καὶ διχασμὸν προξενῶ· εἰς σύγκρουσιν φέρω· κάμνω νὰ κτυπᾷ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, νὰ μαλώσωσι, Ἡροδτ. »Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ κόλακες«· Ἰσοκράτ. »Ἡμεῖς δὲ τοσούτον δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκεῖ πραγμάτων«· καὶ ἐντεῦθεν »Πόλεμον συγκροτεῖν«, ἀντὶ τοῦ, πόλεμον καθίστημι, διεγείρω, προξενῶ, Διόδωρ. Σικελ. 3) σημαίνει ἔτι καὶ τό, συγκροτῶ, συναθροίζω, ἢ συνυφαίνω, κρουστὸν ποιῶ.

Συγκρύπτω, Μλ. ψω (κρύπτω). Ὁλόγυρα ἢ ὁμοῦ κρύπτω, καλύπτω, ἀποκρύπτω, Ξενοφ. ὅθεν

Σύγκρυψις, εως, ἡ. Τὸ συγκρύπτειν· ἢ ὁμοῦ ἢ δίολου κρύψις, ἀποσιώπησις.

Συγκτάομαι, ῶμαι, Μλ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κτῶμαι, συναποκτῶ· κερδαίνω ἢ κυριεύω τι μαζῆ μέ ἄλλον.

Συγκτερεΐζω, Μλ. ίσω, καὶ -ίξω (κτερεΐζω). Συνενταφιάζω, συγκηδεύω, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. »— συνεκτερεΐζε δὲ λαός.«

*Συγκτησίδιον, καὶ συγκτησείδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σύγκτησις, κοινὸν ὑποστατικόν, κοινὸν κτῆμα· Ἰουλιαν. Ἐπίστ. 46.

Σύγκτησις, ἡ (συγκτάομαι). Κτῆσις κοινὴ μεταξὺ δύο ἢ καὶ πολλῶν προσώπων, Γλῶσσ. Στεφ.

Συγκτήτωρ, ορος, ὁ (συγκτάομαι). Ὁμοῦ κτήτωρ· ὅστις ἔχει κτῆμά τι ὁμοῦ μέ ἄλλον τινά.

Συγκτίζω, ίσω (κτίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, ἢ συσταλίνω ἀποικίαν, τινὶ πόλιν, Ἡρδτ. 4, 156. γαμίζω μὲ κατοίκους, ὁμοῦ κτίζω, πολίζω, συνοικίζω, κατοικίζω, »Κυρήνην, αὐλῶνας συγκτίζειν«, »Ἡρόδτ. καὶ Στρβ. παρὰ Μεταγνστ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, πλάττω, Ο'. 2) δίολου κτίζω, ἐνοικοδομῶ, ἢ γεωργῶ, ἢ κατοικίζω, πολίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀποικιῶν. Ἡρδτ. ὅθεν

*Σύγκτισις, εως, ἡ. Ἡ κτίσις ἢ σύστασις, θεμελίωσις μιᾶς πόλεως, καὶ

Συγκτίστης, ου, ὁ. Ὁμοῦ κτίστης, ὅστις κτίζει ὁμοῦ μέ ἄλλον τινά, θεμελιόνει μίαν πόλιν, ἐξαιρτ. ἀποικίαν, Ἡρδτ. 5, 46. »Συνέπλεον δὲ Δωριεῖ καὶ ἄλλοι συγκτίσται Σπαρτιητέων«.

*Συγκτυπέω, ήσω (κτυπέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω κρότον, ψόφον, δοῦπον, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ μέρη κάμνουσι κρότον, ὅταν ἀποσπῶνται, συνθρένωνται, ξεχωρίζονται.

Συγκυβευτής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ κυβευτής, ἑταῖρος, σύντροφος κυβευτοῦ· ἐκ τοῦ

Συγκυβεύω (κυβεύω). Ὁμοῦ κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, τινί, Ἡροδ. 2. 122. 2) τροπ. συγκινδυνεύω (ῥισκιέρω μὲ ἄλλον).

Συγκυκάω, ήσω (κυκάω). Ὁμοῦ ἢ πρὸς ἄλληλα κυκάω, ἀνακατόνω, συνταράσσω, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1108. καθώς, π. χ. ἀνακατόνει καὶ κτυπᾷ τὴν σκορδάλμην, κ. τ. τ. 2) ἀνατρέπω.

Συγκυκλέω, ήσω (κυκλέω), καὶ

*Συγκυκλόω, ῶ, Μ. ώσω (κυκλόω). Ὁμοῦ συστρέφω, συνελίσσω, στρίφω. 2) δίολου κυκλόω, περικυκλόω, περιφράττω, Πλάτ. πολ. β'.

*Συγκύκλωψ, ωπος, ὁ (Κύκλωψ). Κύκλωψ καὶ αὐτός, ὁμοῦ Κύκλωψ.

Συγκυλινδέω, ῶ, Μ, ήσω (κυλινδέω) = συγκυλίω. Παθ. = συγκυλίομαι, κυρίως ἢ μεταφ. Ξενοφ. Συμπ. ἡ. 32. »Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων«.

Συγκυλίω, Μ. ίσω (κυλίω). Ὁμοῦ κυλίω. Παθ. Συγκυλίομαι, ὁμοῦ κυλίομαι, κυλίομαι μὲ ἄλλον τινά μαζῆ, συναναστρέφομαι, συνδιάγω μετά τινος πάθους, συζῶ, συχνάζω, εἶμαι ὅλως ἑκάστος εἴς τι ἐλάττωμα, κακὸν πάθος, ὁστ. (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν.)

Συγκυνηγετέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ κυνηγετῶ, κυνηγῶ μὲ ὅλλον τινά μαζῆ. ἐκ τοῦ

Συγκυνηγέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συγκυνηγός, καὶ, σύνθηρος, Ξενοφ. Κυν. ἱ. 3.

Συγκυνηγέω, ῶ Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, συγκυνηγετέω. ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός, οῦ, ὁ, ἡ, Δωρ. συγκυναγός, ὁ, ἡ (κυνηγός). Ὁμοῦ κυνηγός, ὅς τις κυνηγεῖ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφος εἰς τὸ κυνήγιον, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 715.

Συγκύπτης, ου, ὁ. Ὅστις συγκρούει μέ τι· ἐν τῇ Μηχανικῇ, παλούκιον, εἶδος στύλου, ὑποστηρίγματος, capreolus, Vitruv. δ'. 2. ἐκ τοῦ

Συγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω, σύν). Κυρίως, κύπτω μαζί. ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἀπὸ ἄνωθεν συμπλητιάζω· συνυπάγω, συνέρχομαι, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 19. »Τὰ κέρατα συμπίπτειν, συμπλητιάζουσι· ἐξαιρ. κύπτω σὺν τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἔργον, σκύπτω ὁμοῦ, σκύψω μαζῆ, ὡς π. χ. εἰς τὴν εἰρεσίαν, εἰς τὸ τράβιγμα τῶν κοπίων, κ. τ. τ. συνεργάζομαι, συνεπιχειρῶ, συμπράττω, κοινῶς μετ' ἄλλων καταγίνομαι εἴς τι μὲ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, τινί, ὅθεν 2) τροπ. συναντιλαμβάνομαι, κρατῶ μὲ ἄλλον τινά, τὰ ἔχω ἕνα, ἢ τὸ ἓν εἰμὶ μετά τινος, ὅ ἐστι, σύμφωνος εἰμί, Ἡρόδοτ. 3, 82. 7. 145. »Οἱ γὰρ κακοῦντες τὰ κοινὰ, συγκύψαντες ποιεῦσιν, κρατοῦσι μαζῆ, ὅ ἐστι, τὰ ἔχουν ἕνα, συνεπιχειροῦσι, συνέχονται καὶ κοινῶς ποιοῦσι. »Τοῦτο δ' ἐς ἓν ἐστι συγκεκυφότα«, Ἀριστοφ. Ἱππ. 854. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι τὸ ἕνα· ἢ αὐτοὶ ὅλοι τὰ ἔχουν ἕνα, ὅ ἐστι, σύμφωνοι, συνωμόται καὶ ὁμογνώμονες εἰσί. 3) σκύψω πρὸς ἑαυτόν, βλέπω ἐπὶ τὰ κάτω, ἐπικλινής, καμπούρης εἰμί· συμμαζωμένος, καμπουριασμένος εἰμὶ καὶ βλέπω πρὸς τὰ κάτω, ἢ προσεκτικῶς, Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. ς'. »Συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας αἱ ἵπποι, σκύπτουσιν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην· ταὐτὸν τῷ, Ὑποκύπτω, καὶ Παρακύπτω. 4) σκύπτω διὰ νὰ ἀναγνώσω, γράψω, κτ. ὡς παρὰ Συνεσ. »Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύψαμεν, συνεσπουδάσαμεν, συνεμελετήσαμεν.

Συγκυρέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ συγκύρσω (κυρέω, ἀμλ.). Ἐπὶ προσώπων, ποιητ. ἢ σπανίως παρὰ Λογογρ. ἀντὶ τοῦ, συντυγχάνω. Συνεγγίζω, συναντῶ, συναπαντῶ, συγκρούω, Ἰλ. Ψ, 435. »Μήπω συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, ἔνθα ὁ Εὐσταθ. ἔχει· »Συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ταὐτὸ ἐλθεῖν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων, Ἡροδ. 8, 87. 92. 2) ἐπὶ συμβεβηκότων, ἀπροσ. συμβαίνειν τι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, μετ' ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 9, 90. ὅθεν, »Τὰ συγκυρήσαντα«, τὰ συμβάντα, Ἡροδ. 1, 119. 8, 136. »Φράζει τῇ γυναικὶ τὰ κυρήσαντα«, τὰ συμβάντα, τὰ γενόμενα, ὅσα δηλαδὴ ἠκολούθησαν ἢ ὡμιλήθησαν μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ Ἀστυάγους· καταχρηστικῶς καὶ κατὰ παθ. διάθ. Ἡροδ. 9, 37. »Τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον«. ὅθεν

Συγκύρημα, τό. Συμβεβηκός, συντύχημα. 2) κατὰ τύχην συναπάντησις,

Συγκύρησις, εως, ἡ (συγκυρέω). Κυρίως, συντυχία, συνάντησις, καὶ, συμβεβηκός.

Συγκυρία, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, συγκύρησις »Κατὰ συγκυρίαν«, κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην.

Συγκυριολογέω, ῶ. Σὺν τῷ κυρίῳ λέγω, ἀμφ.

Συγκυρκανάω, ῶ (κυρκανάω), κωμ. = συγκυκάω, ἢ συγκιρνάω, Ἐπίκικος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 432. ὅπου καὶ νῦν »Συγκυρνανήσαι« ἡμαρτ. κεῖται.

Συγκυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ.

*Σύγκυρσις, ἡ = συγκύρησις.

Συγκύρω, Μ. ύρσω· Συντυγχάνω, συναντῶ, συμπίπτω, συμβαίνω· ταὐτὸν τῷ, συγκυρέω.

Συγκύφων, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συγκύπτων· ἀμφ. ἴσως εἴληπται ἐκ τοῦ Σειράχ. ιδ'. 23. »Συγκύφων πρόσωπον«.

Συγκωθωνίζομαι, μέσ. Ἀποθ. (κωθωνίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωθωνίζομαι, συμποτηριάζω, συμπίνω οἶνον, συμμεθύω, Ἀθην. σελ. 19.

Σύγκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων συνηνωμένα, συγκαθήμενα μέλη· ὅθεν ἐν γένει, πολλὰ κοντὰ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὄν, ὀλίγον τι διεστάμενον, κυρίως ἐπὶ τῶν μηρῶν τῶν ἵππων, ὡς παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. ἑ. 30. »Σκέλη σύγκωλα«· ἔνθα συνήθως ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, στερεά, στερρά, σφικτά, συμπαγῆ, καλῶς συνημμένα· σημαίνει ὅμως τὰ πυκνῶς, ἢ πλησίον πρὸς ἄλληλα ἱστάμενα, ὅ ἐστιν, ὀλίγον διάστημα ἀπέχοντα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου κατὰ τοὺς κώλους σκέλη, ἀπέχοντα δηλαδὴ σκέλη πολλὰ ὀλίγον τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ κωλομέρια.

Συγκωμάζω, άσω, Δωρ. άξω (κωμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωμάζω, εἰμὶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν κῶμον, συγχορεύω, Πινδ. Ὀλ. 10, 16. ἴδε κωμάζω.

Σύγκωμος, ὁ, ἡ. Μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸν κῶμον ὤν· τοῦ κώμου μετέχων, σύντροφος, Ἀριστφ.

Συγκωμῳδέω, ήσω (κωμῳδέω). Ὁμοῦ κωμῳδῶ, συμπαίζω εἰς τὴν κωμῳδίαν. 2) σκώπτω μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ, συμπεριγελῶ.

Συγκωμῳδός, οῦ, ὁ. Ὁ μετὰ τῶν κωμῳδῶν, μέτοχος κωμῳδίας ἢ σύντροφος, ἑταῖρος τῶν κωμῳδῶν.

Συγξαίνω, (ξαίνω). Ὁμοῦ ξαίνω, ἢ διόλου ξαίνω, διαξαίνω. 2) τροπ. συνάγω, συνάπτων ἑνόνω.

*Συγξενιτεύω (ξενιτεύω). Εἶμαι μετ' ἄλλου τινὸς εἰς τὸ ταξείδιον, εἰς τὴν ξενιτείαν, Ἐπιγρ.

Συγξέω, ξέσω (ξέω). Ὁμοῦ ξέω, ξύνω, διὰ τῆς γλυφῆς, ρυκανήσεως ἢ ξύσεως ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ, γυαλίζω, τορνεύω· ὅθεν μεταφ. τορνεύω τὸ ὕφος, ὡς Διονύσ. ὁ Ἁλικ. »Σύνθεσιν συνεξεσμένην«, λέγει, τὴν τετορνευμένην, τὴν γλαφυρὰν καὶ ἐξειργασμένην, τὴν λείαν καὶ ὁμαλὴν ὡς διὰ τοῦ λίστρου· καὶ ἀλλαχοῦ. »Ἁρμονίας συνεξέσθαι καὶ συνελεῖφθαι«· οὕτω καὶ Πλούταρχ. »Ἡ Μενάνδρου φράσις συνέξεσθαι οὕτω καὶ συμπέπνευκε κεκραμμένη πρὸς ἑαυτήν«.

*Συγξηραίνω (ξηραίνω). Ὁμοῦ ξηραίνω.

*Συγξύω, ύσω (ξύω). Ὁμοῦ ξύω, καταξύω, καταξεσχίζω, Διογ. Α. 4, 47. (---)

Συγχάζω, άσω, καὶ συγχάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (χάζομαι, ἀμλ.) = συγχωρέω· ὅθεν τὸ, συγχάσαι, συγχωρῆσαι, παρ' Ἡσυχίῳ.

Συγχαίρω, (χαίρω, ἀμλ.) μετὰ δοτικ. Ὁμοῦ χαίρω, χαίρομαι καὶ ἐγὼ μαζῆ, μετά τινος· ὁ Ἀμμώνιος ἔχει· »Ἐπιχαίρειν μὲν ἐστὶ, τὸ συνεπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς«. Ξενοφ. Ἱερ. ἑ. 5. »Οὐδ' ἂν ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραννος«· καὶ κατωτέρ. ιά. 12. »Συγχαίροντας ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς«. 2) ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ feliciter, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, συνήδομαι, προσφέρω τὰ καθήκοντα σημεῖα τῆς χαρᾶς μου πρός τινα, ἕνεκεν ὑποκειμένου τινὸς ἢ συμβεβηκότος εὐαρέστου αὐτῷ, ἀποδεικνύων διὰ τούτων ὅτι λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαρὰν αὐτοῦ, συγχαίρομαι, Gratuliren, Γερμαν. τινὶ ἐπί τινι. Πολύβ. λ'. 16 »Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην συγχαρησόμενος τῇ συγκλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι«. 3) λέγεται καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ὡς καὶ τό, ἐπιχαίρω τινί τινος, Δημοσθέν. »Ῥοδίοις συγχαίρω τῶν γεγενημένων, ὅτι,« χαίρομαι διὰ τὰ ὅτα κακὰ ἔπαθον οἱ Ῥόδιοι· χαίρομαι διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀποτυχίαν τῶν Ῥοδίων.

Συγχαλάω, ῶ. Μ. άσω (χαλάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χαλάω, ἀπολύω τι τεντωμένον ὀλίγον, ἐχαμνίζω· ἀδυνατίζω. relâcher Γαλλ. »Τὰ μὲν οὖν αἰτίαν φοράν φερόμεναι ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾷν«, Ἀρχύτας, διαλύουσιν ἀναμεταξύ τῶν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις.

Συγχαλκεύω. Ὁμοῦ χαλκεύω, στομόω, ἢ συγκολλῶ μὲ μέταλλον, τὸν χάλυκα εἰς τὸν σίδηρον, σφυροκοπῶ κ. τ. τ. Ἀθην. σελ. 488.

Συγχαρητικός, ή, όν· ἢ συγχαρτικός (συγχαίρω). Ἀνήκων εἰς τὸ συγχαίρειν· ὁ συγχαίρων ἢ συγχαιρόμενος. »Γράμματα, ποιήματα συγχαρητικά«, τὰ γραφόμενα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι μετέχει τις τῆς χαρᾶς τινος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συγχαρίκια«· τά, τὰ διδόμενα δῶρα πρός τινα, διότι ἔφερεν εἴδησιν χαρᾶς τινος.

Συγχαρίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (χαρίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων χαρίζω, δίδωμι, ἢ συγχωρῶ τι, ἢ ἀρεστὸς εἰμὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ χαρίζομαί τινι. ὅ ἐστι, πρός χάριν τινὸς ποιῶ τι· ποιῶ τι ἵνα φανῶ ἀρεστὸς εἴς τινα. »Τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον καὶ προσφιλές«, ἢ διόλου ἀρεστόν, πλῆρες χαρίτων, Πλούταρχ.

*Συγχαρτικός, ή, όν, = συγχαρητικός.

Συγχειλίαι, αἱ (χεῖλος). Ἡ συναφή, τὸ κλείσιμον, αἱ γωνίαι, σχισμάδαι τῶν χειλέων, Ἀριστοτ. Φυσιογν. ς'.

Συγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παραχειμάζω· περνῶ τὸν χειμῶνα μαζῆ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον μετά τινος. Παθητικ. »Συγχειμάζομαι· ὅμοιον χειμῶνα, ἢ φορτοῦιαν ὑποφέρω, τὴν ἰδίαν ψύχραν ἢ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος δοκιμάζω· ὁμοῦ χειμάζομαι, Ἀριστοφαν. Πλοῦτ.

*Συγχειρίζω, ἐνίοτε δὲ ὡς μέσ. Ἀποθ. συγχειρίζομαι (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζω, κυβερνῶ, διοικῶ.

Συγχειροπονέω, ῶ. Μ. ήσω (χείρ, πονέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ βάλλω καὶ ἐγὼ χέρι εἰς μίαν δουλειάν, συνεργάζομαι, συναντιλαβάνομαι τοῦ ἔργου, Λουκιαν. Λεξιφ. 2.

Συγχειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω (χειρουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χειρουργέω, βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα ὁμοῦ καὶ συμπράττω, συνεργάζομαι, συνεκτελῶ. »Συγχειρουργεῖν τὰ ἱερά«, Ἰσαῖος.

*Συγχεύω, Ἐπ. ἀντὶ συγχέω, ὅπερ ὅρα. Ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. συνέχευα.

Συγχέω, Μέσ. εύσω (χέω, ἀμλ.) Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ, ἑνόνω ὁμοῦ πολλὰ ὑγρά, συμμιγνύω, ὅθεν τροπ. συνταράττω, ἀνατατόνω, συγχίζω, θορυβῶ· βάλλω εἰς ἀταξίαν, Ἰλ. Ο, 364. καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Π, 471. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξαιρ. λυπῶ τινα, ἀθυμίαν περέχω τινί, τὸν κάμνω νὰ χύσῃ τὴν τόλμην, θορυβεω, »Ἄνδρα συγχεῦαι«, ἀντὶ τοῦ συγχέαι, Ὀδυσ. Θ. 139. κακῶσαι, λυπῆσαι, συγκόψαι, συντρίψαι, παραλῦσαι,

καταβαλεῖν. Ἰλ. Ν, 808. »Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμόν,« οὐ παρέλυε, δὲν συνέτριβε (δὲ ἐτσάκιζε) δὲν ἔκοπτε τὸ θάρρος, τὴν καρδίαν· καὶ Ἰλ. Ι, 612. Ἡροδ. 8, 99. καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Ω, 358. ὡσαύτως, »Συνεχέοντο αἱ γνῶμαι τῶν φαμένων,« Ἡρ. 7, 142. ἐπὶ πραγμάτων συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ματαιοῦν, ποιεῖν τι ἄπρακτον, π. χ. κάματον, βόν καὶ ἰούς, Ἰλ. Ο, 366. καὶ 473. »Συνέχευε θεὸς ἰούς,« ἐματαίωνε τὴν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ἀνενέργητα ἐποίει. »Τοὺς τάφους συγχ.,« Ἡροδτ. 4, 127. »Τὴν ὁδόν,« Ἡροδ. 7, 115. Παρὰ Πολυβίῳ κή. 15. »Πόλεμον συγχέειν,« ἀντὶ τοῦ, συγκρούειν, διεγείρειν, προξενεῖν, ἐξάπτειν. — δηλοῖ δὲ καὶ, ἀνατρέπω. φθείρω, ἐξουθενόω, Valck. Ἡροδ. 7, 136. καὶ Ἱππ. 1062. ἔτι δὲ καὶ, χάριν συγχ., Σοφ. Τραχ. 1231. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, παραβαίνειν, π. χ. ὅρκια, σπονδάς, νόμιμα, κ. τ. τ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 269. »Ἐπεὶ σὺν γ' ὅρκι' ἔχευαν Τρῶες,« ἀντὶ τοῦ, Διέλυσαν παρέβηναν (ἐχάλασαν) τὰς συνθήκας. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει· »Συγχέειν, ἀντίκειται τῷ, τάττειν καὶ ἁρμόττειν· καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκοδομήματα συγχέεσθαι λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἡνία τῆς τάξεως ἐκπεσόντα τυγχεῖσθαι λέγονται· καὶ συγχεῦσαι τινὰ λέγεται ἡ θάλασσα, ἤγουν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης παραλῦσαι· καὶ οἶκος δὲ καταπετῶν, συγκεχύσθαι, καὶ συνερρῆχθαι λέγεται. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. καὶ παρατ., τῷ Ἐπ. β'. ἀορ. συγχέας, πολλῷ δὲ συνεχέστερον τῷ ἀορ. συνέχευε, τῷ ἀπαρμφ. συγχεῦαι, ἐκ τοῦ συγχεύω, καὶ τῷ κατὰ συγκοπ. παθ. γ'. ἀορ. σύγχυτο.)

Συγχιλίαρχος, ὁ (χιλίαρχος). Ὁμοῦ χιλίαρχος, χιλίαρχος εἰς τὴν αὐτὴν λεγεῶνα, Ἰώσηπ. 2.

*Συγχίς, ἰδος. Εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδίλου, ἐμβάδος, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 108. πρβ. σιγχίς.

Συγχόνδρωσις, εως, ἡ· (σύν, χόνδρος). Ἡ διὰ τοῦ χόνδρου γινομένη δύο ὀστέων ἕνωσις, Γαλήν.

Συγχορδία, ἡ. Ἡ μετὰ χορδῶν μουσικοῦ τινος ὀργάνου συμφωνία. Ἀθήν. δ'. σελ. 183. ιδ'. σελ. 635. ἐκ τοῦ

Σύγχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πρόσχορδος, σύμφωνος, κυρίως ἐπὶ χορδῶν· εἰληπται δὲ ἐν γένει καὶ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνος, ἁρμοστός, ἁρμονικός, Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀντίχορδα.

Συγχορευτής, οῦ, ὁ· καὶ θηλ. »Συγχερεύτρια,« ἡ (συγχορεύω). Ὅς τις χορεύει ὁμοῦ· ὁμοῦ χορευτὴς ἢ χορεύτρια, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συγχορεύω, (χορεύω). Ὁμοῦ χορεύω· χορεύω κ' ἐγὼ μαζῆ, Πλούταρχ. »Χορευτὰς συγχορεύσοντας,« ψάλται τοῦ ἰδίου χοροῦ.

Συγχορηγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χορηγέω κ' ἐγώ, δαπανῶ, ἐξοδεύω, παρέχω τὰ ἔξοδα εἴς τι, ἢ ἁπλῶς, παρέχω, δίδω καὶ ἐγώ· κυρ. εἶμαι καὶ ἐγὼ χορηγός, συνδαπανῶ εἰς τὰ πρὸς εὐτρεπισμὸν ἑνὸς χοροῦ, ἐκ τοῦ

Συγχορηγός, ὁ, ἡ (χορηγός). Ὅστις συγχορηγεῖ, εἶναι χορηγὸς εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ὅστις ὁμοῦ μετ' ἄλλων δίδει τὰ ἔξοδα εἰς ἑτοιμασίαν τοῦ χοροῦ· ἐν γένει, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ δαπανῶν, ἐξοδεύων, Δημ.

Σύγχορος, ὁ, ἡ (χορός). Μετά τινος εἰς τὸν χορὸν ὤν· ὅς τις εἶναι εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. »Νυμφῶν σύγχορος, ὁ εἰς τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν ὤν, Ὀρφ. ὕμν. 1.

Συγχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Πλησίον, γείτων, συνορίτης, Εὐριπ. Ἀνδρ. 17. Ἡρακλ. μαιν. 371. Ὀρφ. ἀργ. 191. ἔνθα τὸ γλώσσημα ἐν τινι Χειρογράφ. »Σύγχωρος« ἔχει.

Συγχόω, ῶ. Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ, συγχώνυμι· ὁμοῦ ἢ διόλου χόω, παραχόω, καλῶς μετὰ χώματος σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, Ἡρόδοτ. δ'. 120. »Τὰς κρίνας συγχοῦν·« οὕτω καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ά. 18.

Συγχράομαι, ῶμαι· ήσομαι μέσ. Ἀποθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ χρῶμαι, μεταχειρίζομαι· ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἀναλίσκω. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, δοτ. Ν. Δ. »Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι σαμαρίταις.« 3) δανείζομαι ὁμοῦ· πέρνιω δανεικὰ μετά τινος, Πολύβ. ά. 20. »Παρὰ Δοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις« ὅθεν

Σύγχρησις, εως, ἡ. Κοινὴ ἢ συνηνωμένη χρῆσις, τὸ χρῆσθαί τι μετά τινος, Κλήμ. Στρωμ. 1. ὁμοία χρῆσις, μεταχείρισις. 2) συναναστροφή· καὶ ληψοδοσία, ἢ δοσοληψία, ἐμπόριον, ἐπιμηξία.

*Συγχρηστηριάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (χρηστηριάζομαι). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χρηστηριάζομαι, ἐρωτῶ τὸν χρησμόν.

Συγχρίμπτω, Μ. ψω (χρίμπτω), = συγκρούω, καὶ, συμφέρω, Ἡσύχ.

Σύγχρισμα, τό. Χρίσμα, μῦρον, ἄλειφή, ἐκ τοῦ

Συγχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Ὁμοῦ χρίω, ἀλείφω, καταχρίω· (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν.)

Συγχρονέω, ῶ. Μ. ήσω (σύγχρονος). Σύγχρονος εἰμί, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶ μετά τινος, τινί· συμβαίνειν τι, γίνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, Ἀθήν. σελ. 599.

Συγχρονίζω, ίσω ταὐτόν τῷ, συγχρονέω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 850. ὅθεν

Συγχρονισμός, ὁ. Συμφωνία τοῦ χρόνου, συμπτωσις χρόνου· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ὕπαρξις πολλῶν πραγμάτων· ἢ ὁ αὐτὸς χρόνος, καθ' ὃν ὑπάρχουσιν ἢ συμπίπτουσιν πολλὰ πράγματα.

Σύγχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, ὤν, ἢ ζῶν, ὁμόχρονος, ἐπίρρ. »Συγχρόνως,« εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Σύγχροος, καὶ συναιρ. σύγχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Μονοχρώματος, ὁμόχροος, ὅμοιον ἢ ἓν καὶ τὸ αὐτὸν χρῶμα ἔχων· παρὰ Πολυβ. γ'. 46. συμφέρεται μετὰ τοῦ, ὁμαλός. 2) ταὐτὸν τῷ, συγχρωτιζόμενος, Ποσείδιππος παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 596.

Συγχρώζω, Μ. ώσω (χρώζω). Ὁμοῦ χρωματίζω, ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίω τὴν βαφήν, καὶ τοιουτοτρόπως μεταδίδω αὐτὴν εἰς ἄλλο τι, Πλούταρχ. 2) μιγνύω, διαλύω ἢ ἀναλύων ἀνακατόνω τὰ χρώματα ἐν τῷ ζωγραφίζειν· τὸ δὲ »Συγκεχρωτίσθαι,« ἐκ τοῦ χρώς, συνεργίζεσθαι, ἐγγίζεσθαι ἀμοιβαίως, Schaef. Διον. Συνθ. σ. 366.

Συγχρωματιστός, ή, όν (χρωματίζω). Ταὐτὸν τῷ, σύγχροος· ἐπιχρισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα, Φαβωρ. λεξ.

*Σύγχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ἡνωμένος σῶμα πρὸς σῶμα· συνηθ. »Σύγχρωτα,« ὡς ἐπίρρ. Lob. Φρυνχ. σ. 414. ἔτι δὲ καὶ· »Πρὸς χρῶτα« Ἀρτεμιδ. ά. 84. λέγεται ἢ ἐν τῷ συνουσιάζεσθαι στάσις ἢ θέσις, ὁπότε ἀμφότερα τὰ σώματα συνεγγίζονται καὶ συνάπτονται κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος· ἀντίκειται τῷ, Ἀπεστραμμένῃ, ὅ ἐστιν, ἀνάσκελα, καὶ ὀπισθόκολλα, Θεόκρ. 2, 140.

Συγχρωτίζω, ίσω (χρωτίζω) = συγχρώζω. Παθ. Ἔχω τὸ ἴδιον χρῶμα μετ' ἄλλου τινός, δοτ. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, Διογ. Λαέρτ. ζ'. 2. »Συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς,« συναναστροφὴν ἔχειν μετὰ τῶν νεκρῶν, ἢ τὸ τῶν νεκρῶν χρῶμα ἔχειν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, περιπατεῖν μὲ τὸ σάβανον.

Συγχύνω, νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, συγχέω.

Σύγχυσις, εως, ἡ (συγχέω). Ὁμοῦ χύσις, ἕνωσις ὑγρῶν τινῶν, ὁμοῦ γιομένων, κυκεών, ὅθεν, ἀνακάτωσις, ἐμπερδεύμα, ταραχή, μίξις, θόρυβος, ἀντίκειται τῷ, ἁρμονία, καὶ, τάξις. »Σύγχυσις ὁρκίων,« ματαίωσις, παράβασις τῆς δι' ὅρκων γενομένης συνθήκης. Παρὰ Γραμμ. μετάθεσις τῶν λέξεων, καὶ οὕτως ὠνομάζετο παρ' αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ἕνεκα τῆς Ἰλ. Δ, 269. ὅθεν

Συγχυτικός, ή, όν. Συγχέων, ἀνακατόνων σύγχυσιν προξενῶν, κατάλληλος εἰς σύγχυσιν·

*Σύγχωμα, τό (συγχώννυμι). Ὅ,τι συνεχύθη, ἐχύθη εἰς ἕνα σωρόν, σωρός, ἐρείπιον.

Συγχωνεύω (χωνεύω). Συναναλύω εἰς τὸ χωνευτήριον, Δινκούργ. Λεωκρ. 30, 7.

Συγχωννύω, καὶ, Συγχώννυμι. Μέλ. χώσω Ἰων. ἐνεστ. συγχόα, ἀπαρμφ. συγχοῦν, Ἡροδ. (χώννυμι, ἀνμλ.) Γεμίζω ἢ σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω, ἐπιχέω, »Σορόν, κρήνας, ὕδατα, τάφους,« Ἡρθ. 1, 68. 4. 120. 127. 1, 10. 9, 49. »Τὴν ὁδόν,« Ἡροδ. 8, 71. 2) ἀφανίζω, κατεδαφίζω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, ὡς τὸ, καταβάλλειν, Ἡροδ. 9, 113. ἔτι δὲ καὶ παθ. »Οἰκήματα συγκεχωσμένα,« Ἡροδ. 8, 144.

*Συγχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. συνηθ. ήσομαι (χωρέω). Ὁμοῦ χωρῶ, ὑπάγω μαζῆ κ' ἐγώ. 2) συνέρχομαι. ἐνοιόμαι. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, ὡς τό, συνάγεσθαι, Πλούτορχ. Συμπο. ή. 3. »Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται,« κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. »Συγχᾶσαι, συγχωρῆσαι,« καὶ »Σύγχυτο,« συνεχύθη, συνεταράχθη, συνεχωρήθη. 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι, στέργω, Accorder, Γαλλ. ἀφίημι, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν. ἐπιτρέπω, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 22. »Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίνεται·« καὶ μετὰ δοτικ, καὶ Ἀπαρ Κυροπ. 5. γ'. 9. »Μάλα ἄκων συνεχώρησε αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι·« καὶ μετὰ Αἰτ. πράγματος. »Ἢ καὶ ἡμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε·« καὶ ἀσπροσώπ. ἐν Ἱππ. θ'. 11. »Ἄριστα καὶ δεῖπνα, εἰ συγχωροίη, προσφέρειν·« ὡς τὸ τῆς συνηθείας. »Ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός, ἂν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ἂν εἶναι δυνατόν.« »Συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν«, Δημοσθ. τῷ ἐδόθη ἄδεια νὰ ταξειδεύσῃ. 3) ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Συγχωρῶ, συγγνώμην δίδωμι, συγγινώσκω, χαρίζομαι, δίδωμι, χαρίζω, Δημοσθ. »Φησὶ γὰρ δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους·« ἀντὶ τοῦ, ἐχάρισαν· οὕτω καὶ τὸ »Συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα«. 4) Συνομολογῶ, ὁμονοέω, σύμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱέρ. ά. 16. »Τοῦτο σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους ἡδίστους εἶναι·« οὕτω καὶ ἐν Ἀναβ. ά. β'. 8. »Καὶ ἐδόκει-ῶοντο-καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε,« συνεφώνησεν, ἐστερξε. 5) τροπ. συμφωνεῖν περί τινος κάμνω συμφωνίαν, Ἡροδ. 7, 161. »Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν μετὰ τῶν Συρακουσίοισι«, ἀνίσως συμφωνήσωμεν μετὰ τῶν Συρακουσίων περὶ τῆς ἡγεμονίας· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. πράγμ. »Συγχωρησάντων ταῦτα τῶν Δακηδαιμονίων«, Ἡροδ. 9, 35. »Συγχωρεῖν, εἰρήνην,« ὑπὲρ εἰρήνης συμφωνῶ, ἐνοῦμαι διὰ νὰ γίνῃ ἢ νὰ κλείσῃ μία εἰρήνη, διὰ νὰ γίνῃ ἀγάπη ἢ προβλήματα εἰρήνης μεταξὺ δύο μαχομένων, κλείω εἰρήνην. »Εἰρήνη συγχωρηθεῖσα«, Δημ. »Συγχωρεῖν ἡμέραν,« ὁρίζειν, διορίζειν, τάττειν ἡμέραν ἀμοιβαίως, ἤτοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ῥητὴν καὶ συμφωνημένην. ἔτι δὲ καὶ, καταπιάνομαι εἴς τι, ἀρχινῶ τι καὶ ἐξακολουθῶ, ἐκδίδωμι ἐμαυτόν εἴς τι, Ἀπολύτως, Ἡροδ. 5, 40. Παρὰ Λουκιαν. Ἀλκ. ή. κεῖται ἀπροσώπ. »Συγχωρεῖν, ἀντὶ τοῦ κοινῶς, πηγαίνει κέρχεται, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. ὅθεν

Συγχώρημα, ατος, τό. Τό συγκεχωρημένον, ὅ παρεχώρησεν, ἔστερξέ τις, τό συνομολογηθέν, συμφωνηθέν, συγχωρηθέν· ἄδεια, συγχώρησις, συγκατάνευσις, στέρξιμον.

Συγχώρησις, εως, ἡ (συγχωρέω). Τό συγχωρεῖν, παραχώρησις, ὑποχώρησις, παράβλεψις, στέρξιμον, ἄδεια, ἄφεσις, συμφώνησις.

Συγχωρητέος, έα, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ συγχωρέω. Ὃν πρέπει νά συγχωρήσῃ τις, ἄξιος συγχωρήσεως, Πλάτ. ὅθεν

*Συγχωρητέον, θετ. ἐπίρ. τοῦ συγχωρέω. Πρέπει νά συμβιβασθῇ, διαλαχθῇ, ἢ νά ἐνδώσῃ, Σοφ. Ο. Κ 1425.

Συγχωρητικός, ή, όν (συγχώρησις). Εἰς συγχώρησιν ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων, συγκαταβατικός, ἐπιεικής.

Συγχωρία, ἡ, ταὐτόν τῷ, Συγχώρησις, Ἱπποκράτ. ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξυτόνως »Συγχωρία«

Σύγχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Γείτων, ταὐτόν τῷ, σύγχορτος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σύγχωσμα, τό (συγχώννυμι). Ἐπισεσωρευμένον χῶμα, σωρός ἀπό χώματα καὶ ἄλλας ἀκαθαρσίας, Γρηγόρ. Ναζ. ἔνθα ὁ Στέφανος »Σύγχρωσμαι ἀναγινώσκεσθαι θέλει, ἀντί τοῦ, ἀκαθαρσία· κυρίως ὅμως σημαίνει, τόπον τινά σκεπασμένον μέ σωρόν ἀπό χώματα καὶ ἀκαθαρσίας.

Σύθυν, ἐπίρ. (σεύω). Ταχέως, ἐν σπουδῇ, ἢ ὁρμητικῶς, μεθ' ὁρμῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 480. ποιητ.

Σύειος, εία, ειον (σῦς). Ἐκ συός ὤν, χοίρινος, γουρουνίσιος. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Θύϊνος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 7. »Χρίσμα σύειον καὶ σησάμινον«.

*Συζάω, ῶ. Μ. ήσω (ζάω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζῶ, συμβιόω. καὶ, διάγω, περνῶ τήν ζωήν μου κατάτι μετά δοτ. »Φιλοπραγμοσύνῃ, πενίᾳ, κ. τ. τ. συζῶν.«

Συζεύγνυμι, καὶ, Συζευγνύω. Μ ζεύξω. (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ζεύγω, βάλλω ὁμοῦ ἀμφοτέρους εἰς ἕνα ζυγόν, Ξενοφ. Κυροπ. β'. β'. 15. »Ἵππων ἀδίκων συνεζευγμένων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί γάμου, Ἑνόω., συνάπτω εἰς ἓν τόν ἄνδρα καὶ τήν γυναῖκα, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 30. καὶ, θ'. 5. »Ὁ νόμος συζευγνύς ἄνδρα καὶ γυναῖκα«· καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντί τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόνω, ζευγαρόνω, ὁ αὐτ. Λακεδ. β'. 13. »Ἀνήρ καὶ παῖς συζυγέντες ὁμιλοῦσιν«.

*Συζευγνύω, = συζεύγνυμι, ὅθεν.

Σύζευξις, εως, ἡ. Ζευγίσμον εἰς ἕνα καὶ τόν αὐτόν ζυγόν, ὅθεν ἐν γένει, ἁρμονία, σύνθεσις, συνάφεια, ἕνωσις, σμίξιμον, ζευγάρωσις, ἐξαιρέτως διά τοῦ γάμου, Πλάτ.

Συζέω, έσω (ζέω). Ἀφίνω ἢ βάλλω τι νά βράσῃ μετά ἄλλου· ὁμοῦ, μαζῇ βράζω, Διοσκορ.

Συζητέω, ῶ. Μ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ, μαζῇ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζητῶ, ἢ συναθροίζω ζητοῦντα, ἢ ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρεύνας καὶ ζητήσεις ποιῶ μετά τινός περί τινος, φιλονεικῶ, Πλάτ. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντί τοῦ, ἀλλήλους ἀντεπερωτᾷν. ὅθεν

Συζήτησις, εως, ἡ. Τό συζητεῖν· κοινή πρός ἀλλήλους ζήτησις, ἢ ἔρευνα, ἢ ἀντεπερώτησις· ἔρευνα δι' ἐρωταποκρίσεων ἢ φιλονεικία· γινομένη πρός εὕρεσιν τοῦ ἀληθοῦς, λογοτριβή. καὶ

Συζητητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐρευνητής, πολυπράγμων, ἢ περίεργος, ἐρευνητής, τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως.

Συζοφόω, ῶ (ζοφόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ διόλου ζοφόω, σκοτόω, σκοτίζω, Ἀνθολογ.

Συζυγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ζυγέω· εἰς τόν αὐτόν ζυγόν ὤν, σύρω, τραβῶ, κυρίως ἐπί βοῶν, τῶν ὑπό τόν ζυγόν βαλλομένων καὶ κοινῶς φερόντων αὐτόν· ἀντίκειται τῷ, Ἑτεροζυγεῖν. ἐν γένει, εἰμί ἡνωμένος ἢ συνημμένος. 2) ἐπί Στρατιωτῶν, ταὐτόν ἐστι τῷ, Συστοιχέω, εἶναι κατά τήν αὐτήν σειράν, τάξιν, Πολύβ. 10, 21, 7. καὶ αὐτόθ. Σβεῖγχ. ἐκ τοῦ

Συζυγής, ές, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ὁμοῦ ἐζευγμένος, ὁμοζυγής, ὁ εἰς τόν αὐτόν ζυγόν ὤν· ζευγαρωτός, ἢ ζευγαρωμένος, καθόσον δέ ταὐτόν τῷ, Σύζυγος· ἄρα σημαίνει ἔτι καὶ τόν γάμον, τό ἀνδρόγυνον, σύμβιος, φίλος, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 750. καὶ Ἄλκ. 315. ὅθεν

Συζυγία, ἡ· ταὐτόν τῷ, Σύζευξις, 2) ζεῦγος δύο ζώων, συνωφείς, Valck. Ἱππ. 1127. 3) παρά Γραμματικοῖς λέγεται μέρος τοῦ ῥήματος. καλεῖται δέ οὕτω κατ' αὐτούς, διά τό συνεζευγμένα ἔχειν ἑκάστην σύμφωνα ἀλλήλοις χαρακτηριστικά, δι' ὧν ἑκάστη παράγεται. conjugaison.

*Συζύγιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντί σύζυγος. Ἡνωμένος ὁμοῦ. 2) ἐνεργ. συζεύγνων, συνάπτων, ἔφορος εἰς τάς συζεύξεις, εἰς τούς γάμους, ὅθεν παρ' Εὐρπ. Ἱππολ. 1185. »Συζυγίαι χάριτες«, καὶ παρά Μουσαίῳ. ἐπίθ. Ἥρας. »Ζυγίη Ἥρη«. οὕτω καὶ παρά Στοβαίῳ. «Ἥραν συζυγίαν ἐπονομάζουσιν, ταὐτόν τῷ, ζυγία, γαμήλιος. (-υυυ)

Συζυγίτης, ὁ. καὶ θηλ. συζυγῖτις, ιδος, = σύζυγος. Ὁ μετάτινος ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ ὤν· συνεζευγμένος, σύνηνωμένος, Νικήτ. Χρον. ιζ'. 7. καὶ ἐπί γάμου, Σύζυγος.

Σύζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Εἰς ἕνα καὶ τόν αὐτόν ζυγόν ὤν ἢ σύρων μετά ἄλλου τινός, ὁμόζυγος, ἐν γένει, σύνηνωμένος, ζευγαρωτός ἢ ζευγαρωμένος, καὶ ἐξαιρέτως διά τοῦ γάμου, ἄρα, σύμβιος, ὁμόγαμος, ὑπανδρευμένος, Πλάτ. Ὁ Πλούταρχ. σύνάπτει τοῦτο μετά τοῦ ἀδελφός, καὶ ἑνάμιλλος, ἄρα, ἀντί τοῦ, οἰκεῖος καὶ συγγενής, παρόμοιος, σύντροφος, ἑταῖρος, συμβηθός, ὡς τό παρά Γάλλ. compagnon, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 947. »ἐάν δέ σύζυγον λάβω τινά, καὶ σύκινον.« ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, συνεχόμενος, συνανήκων. 2) οὐσ. (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήρ τῆς γυναικός, ἢ γυνή τινός, καὶ ὁ σύντροφος, ἢ συντρόφιστα.

*Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, = σύζυγος.

Συζυμόω, ῶ (ζυμόω). Ὁμοῦ ζυμόνω, ὁ ἐστί βάλλω προζύμιον (ζύμην) καὶ φέρω αὐτό εἰς ζύμωσιν, κάμνω νά φουσκώσῃ, ξυνίσῃ, ἐπί ἀλεύρου καὶ ζύμης, Σχολ. Λυκόφρ. 620.

Σύζωμα, ατος, τό. Τό συζώνειν, ἢ σύζωσις, καὶ μεταφ. ὁ σύνδεσμος, ἕνωσις, ὁ κόμβος τῶν δεσμῶν, πλοκῆς, κ. τ. τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 458. »Τί σοι περαίνει μηχανή ξυζωμάτων« ἐκ τοῦ

Συζώννυμι, Μ. ζώσω (ζώνυμι). Ζώνω μαζῇ, ἢ ἁπλῶς ζώνω, συνάπτω, ἑνόνω· κομποδένω, συμπλέκω, περιζώνυμι, ὑποζώννυμι, ἐνδύω εἰς τό ζωνάρι, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 255.-663. καὶ Λυσιστρ. 586.

*Συζωοποιέω, ῶ Μ. ήσω (ζωοποιέω) Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζωοποιῶ, ἀναστήνω, ζωντανόν ποιῶ. Ν. Δ.

Συηβόλος, ὁ, ἡ (σῦς, βάλλω), Σῦς βάλλων ἢ κτείνων.

Συῆλαι, αἱ (σῦς). Τόποι βορβορώδεις, εἰς οὓς κεῖνται οἱ χοῖροι· κοίτη τοῦ χοίρου, ἢ τόπος συῶν βορβορώδης, Ἡτύχ. τό Λατιν. Suile, ὁ σημαίνει τό, Συφειός, ὑοστάτιον. (ἐσχηματίσθη δέ καθώς τό. θυηλή, ἀνθήλη κ. τ. τ., καὶ δέν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ, εἰλέω, ὥς τινες δοξάζουσι.)

Συνέω, ῶ, ήσω (συηνός). Πολιτεύομαι, φέρομαι, ζῶ ὡς ὁ χοῖρος, ὑηνέω, ὅθεν

Συηνία, ἡ, = ὑηνία. Ἀμαθία, σκαιότης, Σουίδ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. »Συηνία, καὶ ὑηνία«, ἀμαθία, σκαιότης. Φερεκράτης· καὶ Συηνεῖν, Πλάτων, τό ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι, καὶ συῶδές τι ποιεῖν. Παρά Πλουτάρχ. ἢ κατάστασις τοῦ χοίρου. ἴδε καὶ, Ἠηνία.

Συηνίας, ου, ὁ. Σκαιός, ἀμαθής, ἀπαίδευτος ἢ ὡς ὁ χοῖρος.

Συηνός, ή, όν (σῦς), ταὐτόν, τῷ, συηνίας καὶ Ἠηνός.

Σύθεν, Αἰολικ. γ'. πληθ πρόσ. τοῦ παθ. ἀ. ἀόρ. τοῦ, σεύω, ἀντί, ἐτύθησαν. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Σύθεν, ὥρμησαν· καὶ »Συθῆναι, ὁρμεῖν, ὁρμῆσαι.

Σύθι, προστακτ· παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ σεύω, σχηματισθέν ὡς τό, κλῦθι, καὶ πῦθι. Σπεῦδε, τρέχε, Ἡσύχ.

Συΐδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σῦς. Μικρός σῦς, χοιρίδιον.

Συϊκός, ή, όν, ταὐτόν τῷ, Σύϊνος, ἀμφ.

Σύϊνος, η, ον, ταὐτόν τῷ, σύειος, Χοίρινος. ἴδε ἐν τῷ, Θύϊνος.

Συκάζω, Μ. άσω (συκῆ). Τρυγῶ, συνάγω, μαζόνω τά ὥριμα σύκα· τά σύκα συλλέγω ἀπό τῶν συκῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 19. »Τά σῦκα συκάζουσι.« 2) ταὐτόν τῷ, Συκαφαντέω, κωμικῶς, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1683. 3) ψηλαφῶ, ἐρεθίζω. ἐξαιρ. ἐπί αἰτχρᾶς ἐννοίας, ἀντί τοῦ, βλιμάζειν, κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις· οὕτω καὶ Στράτις παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 592. »Συκάζουσαν εὐναῖαν Δικτίσκαν« Ὁ Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. ἀ. 75. ἔχει. »Συκάζειν, καὶ τό ἐπηρεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι »Συκάζειν, σῦκα τρώγειν.«

Συκαλλίς, ίδος, ἡ. Μικρόν τι πτηνόν, τρώγον τά σύκα· ἢ ὀρνίθιον ἐν καιρῷ σύκων ἁλισκόμενον, (ficedula). Συκοφάγος, Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. ἡ. 3. becfigue, Γαλ. (Ὁ Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθ. σ. 65. Β. 398. Δ. γράφει διά τό μέτρον συκαλλίς.)

Συκαμινέα, ἡ. Δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου τά φύλλα τρέφονται οἱ σκώληκες τῆς μεταξῆς, συκαμινιά, Μαυροσυκαμινιά, καὶ Μορέα, ὅθεν καὶ τό, Morus, Λατιν.

Συκάμινον, τό. Ὁ καρπός τῆς συκαμινέας, τό Μόρον, morum. Τόν καρπόν τούτον μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες καὶ ἀντί φυκίου ἤτοι φυκιατιδίου, Εὔβουλος παρ' Ἀθην. σελ. 557. »Συκαμίνῳ τάς γνάθους κεχριμέναι« καὶ Φιλιππίδης παρά Φωτίῳ ἐν λ. Συκάμινα. »Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντί τοῦ φυκους ὅλον τό πρόσωπον.« Ὁ Φώτιος παρατηρεῖ ὅτι τό »Μόρον« ἔστι Δωρικόν.« Τά δέ Μόρα Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος. »Μόρων νέον τό φυτόν.«

Συκάμινος, ἡ· σπαν. ἀρτ. ταὐτόν τῷ Συκαμινέα. (-υ-υ, Ἄμφις Ἀθ. σ. 50.) ὅθεν

Συκαμινώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος)· Ὅμοιος συκαμινέᾳ ἢ συκαμίνῳ.

Συκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ συκῆ. Μικρόν σῦκον, συκάκιον.

Συκάς, άδος, ἡ. Τό νέον φυτόν τῆς συκῆς· καθόλου δέ ταὐτόν τῷ, Συκῆ· ὡς καὶ τό, Συκίς, Πολυδ. »Αἱ μέν τοι νέαι συκαί, Συκάδες ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δέ καὶ τάς τελείας οὕτως ἐκάλουν.«

Συκάσιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς καθάρσιος.

Συκαστής, οῦ, ὁ, καὶ θηλ. Συκάστρια. Ὁ τά σῦκα ἀπό τῆς συκῆς συλλέγων· ὅστις μαζόνει τά σύκα. 2) ταὐτόν τῷ, συκοφάντης, συκοφάντρια, φιλεγκλήμων.

*Συκάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ συκαστής.

*Συκέα, ἡ, καὶ ἐπ. συκέη, καὶ συναιρ. Συκῆ, ῆς, ἡ. Τό φέρον τά σῦκα δένδρον, συκέα, ἢ συκεά, ficus, Ὀδυσ. Ω, 246. »Οὐ φυτόν,

οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ 'μὲν ἐλαίη· « καὶ ἐν Η, 116. Διὰ τοῦ ὀποῦ τῆς συκῆς πηγνύουσι τὸν τυρόν, καὶ ἐν Λ, 590. (ἔνθα κεῖται ὁ κατὰ σύναιρ. τύπος, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Ω, 341. κεῖται ὁ κατ' ἐπέκτασιν τύπος, ἔνθα ὅμως ἀναγνωστέον καὶ δισυλλάβως καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τελευταῖον τύπον εὕρηται ἀεὶ παρ' Ἡροδ. ὡς καὶ ἡ Ἰων. πληθ. γεν. συεῦων, Ἡροδ. 1, 193.) εἴδη δὲ ταύτης, ἀγρία, ἥμερος, λευκή, καὶ μέλαινα. ἁ ἡ συνήθεια διακρίνει διὰ τοῦ, ἀγριοσυκεά, ἀσπροσυκεά, καὶ μαυροσυκεά, Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συκῆ Αἰγυπτία, ἡ λεγομένη Κερατία « χρήσιμος δὲ ἡν ἡ συκὴ καὶ ἐν καθαρμοῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δι' ὃ καὶ, Ζεὺς καθάρσιος. 2) σάρκωμα ἢ ἕλκος, πρῆσμα, γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς ἢ κατὰ τὴν πτέριαν. ἴδε σῦκον, 2. 3) τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. 4) ἀντὶ συκόμορος.

* Συκῆ, ῆς, ἡ, ὅρ. συκέα.

Συκηγορία, ἡ (σῦκον, ἀγορεύω) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία, Ἡσύχ. »Συκηγορίαν, τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν, cabal chicane, Γαλλ. περίπλεγμα ἢ περιπλοκὴ λόγων.

Συκία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συκῆ, Πίναξ Ἡρακλ. 245.

Συκίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ συκέα καὶ σῦκον. Μικρὰ συκῆ, μικρὸν σῦκον, Ἀριστοφ.

Συκίζω, ἴσω (σῦκον). Μετὰ συκων τρέφω, τρέφω τινὰ μὲ σῦκα, Ἀνθολογ.

Σύκινος, ίνη, ινον (σῦκον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συκὴν ἢ εἴληπται ἀπὸ τῆς συκῆς, ὅ,τι εἶναι ἀπὸ συκεάν, κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου συκῆς. συκίσιος. »Σύκινον ξύλον,« ξύλον συκῆς, ἤτοι ἀπὸ συκεάν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐλαφρόν, ἀσθενές, χαῦνον καὶ ἀδύνατον, καὶ ἐν τῷ καίεσθαι ἐκδίδει θριμύτατον καὶ πικρὸν καπνόν, δι' ὃ καὶ μὴ χρησιμεῦον εἴς τι, ἄχρηστον ξύλον (inutile lignum) καθ' Ὁράτιον. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. »Καπνὸς-ξύλου συκίνου θριμύτατος καπνῶν.« οὕτω καὶ Πλούταρχος ἐν συμπ. ς. »Τὸ σύκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα« καὶ ἐν ἑ. 8. »Ἔστιν ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι καπνόν, καταχαθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ θριμύτητος.« »Σύκινον πόμα, εἴδος πιοτοῦ ἐκ Θρασμένων σύκων, Πλουτ. = συκίον. Καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸ ξύλον τοῦτο ἀσθενές, διὰ τοῦτο λέγεται, 2) τροπ. ἄχρηστος, ἀδύνατος, εὔθραστος, ὅθεν »Σύκινος ἀνήρ.« (Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 947. Θεόκριτ. Εἰδ. ἰ. 45.), ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος, δειλός, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σοκοφάντης, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάν. »Σ. γνώμην, ἀδύνατον πνεῦμα, νοῦς. »Σ. ἐπικουρία«, ἀδύνατος, μικρὰ βοήθεια, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστφ. Λυσ. 110, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ὄλισβος, γράφει, παίζων μὲ τὰς λέξεις, σκυτίνη ἐπικουρία. »Συκίνη μάχαιρα.« ἡ συκοφαντία. Φώτ. ἐν Λεξ.

Συκινόφυλλον, τὸ (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς συκῆς, συκόφυλλον, Γλωσσ.

Συκίον, τὸ (σῦκον). Ποτὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ βρατμένα ξηρὰ σῦκα, τὸ ἀπὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Ἱπποκρ. ὅπερ ὁ Πλούταρχ. »Σύκινον πόμα« λέγει.

Συκίς, ίδος, ἡ (συκέη). Παραφυὰς (κολοβρίζιον) συκῆς, ἣν μεταφυτεύουσιν, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 996. νέα συκῆ, ἐν γέιει = συκέη. 2) γυνὴ ἔχουσα πρίσμα, τὸ σάρκωμα, ὁ καὶ σῦκον λέγεται, Ἡσύχ. πρβ. σῦκον, 2.

Συκίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. συκῖτις, ιδος, ἡ (σῦκον). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὤν· σύκῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ σύκων κατεσκευασμένος. »Οἶνος συκίτης· « ὡς καὶ ὁ Ἀθηνίτης.

Συκοβασίλεια, τὰ (βασιλεύς). Σύκα βασιλικὰ ἢ βασίλεια· οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἐξαίρετον εἶδος σύκων, Ἀθην. γ'. σελ. 76. καὶ ἐντεῦθεν τὰ ξηρὰ τούτων »Βασιλίδεια ἐκαλοῦντο.

Συκόβιος, ὁ, ἡ (βίος, σῦκον). Ὅστις ζῇ ἀπὸ τῶν σύκων, ἢ ἀπὸ τῶν σύκων τὸν βίον ἢ τὴν ζωὴν ἢ τὴν τροφὴν ἔχων. 2) ἐκ τῆς συκοφαντίας ζῶν, ἢ ἐξ αὐτῆς τὸν βίον, τὴν τροφὴν, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα πορίζομενος, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 874. τοιοῦτον καὶ τὸ, συκωρὸς, συκολόγος, φιλόσυκος, καὶ συκοσπάς.

Συκολογέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τρυγῶ, συλλέγω, μαζόνω σῦκα. 2) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντῶ, Ἀθην. »Τοσαῦτα τῶν Μάγνου συκολογήσαντος« ἐκ τοῦ

Συκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Τρυγῶν, ἢ συλλέγων, μαζόνων σῦκα. 2) συκοφάντης, ταὐτὸν τῷ, συκόβιος. Ὁμ. λῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ σύκων.

Συκομάμας, ὁ, ἡ συκομαμμαι. Εὐήθης, βλάξ, imbecille Γαλλ. ἴδε ἐν τῷ, βλιτομάμμας.

Συκομορέα, ἡ, = συκόμορος.

Συκομορίτης, ου, ὁ, Ἐκ συκομόρων κατεσκευασμένος. »Οἶνος συκομορίτης.«

Συκόμορον, τὸ. Ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας.

Συκόμορος, ἡ (σῦκον, μόρον), = συκομορέα. Αἰγυπτιακὴ συκῆ, ἥτις φέρει τὸν καρπὸν εἰς τὸν κορμὸν, ficus sycomorus, Λιν. Διοσκορ. α'. 182. »Συκόμορον· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως· ἔστι δένδρον μέγα, ὅμοιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέᾳ· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 4. λέγεται »Συκάμινος, ἡ«. 2) = μορέα.

Σῦκον, τὸ. Ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, Ὀδ. Η, 121. καὶ Ξενοφ. Κυροῦπ. ς'. β'. 8. »Πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα«. »Σῦκα ξηρά«, τὰ εἰς ἥλιον ἐξηρασμένα, ἃ καὶ ἰσχάδες, λέγονται, Ἀθην. δ'. 2) συκώδες ἐξάνθημα, ἐκβλάστημα ἢ σάρκωμα κατὰ τὴν πτέριαν τοῦ ποδὸς γινόμενον, ἢ κατὰ τὰς φλεβαρίδας, ὅ ἐστι, πίδος κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὕτινος ὁ ὄγκος, ὑπέρυθρον καὶ σύκῳ ἐοικὸς γίνεται, Ἀφόρτ. εἰς Ἱπποκρ. »Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέριαν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκιάν« Ὀριβάσ. »Σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἐλκώδη, στογγύλα, ὑποστίλβοντα, ἐνερευθῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ὀδύνη· καλεῖται τὸ σάρκωμα τοῦτο ἐν τῇ συνηθείᾳ »Μόρον, ἢ μοῦρον« διὰ τὸ μόρῳ ἐοικέναι. »Σῦκον αἰτεῖνα, ἀντὶ τοῦ, κολακεύειν· νεωστὶ γὰρ τῶν σύκων φαινομένων, ὡς ἂν εἰς ὥρας ἥκοντες ἐλπίζουν τοὺς συκωροὺς δοῦναι«. Φώτ. Λ. «Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν μαινομένου«, παροιμία, ἀπὸ ἀγκάθια δὲν συνάζει τις σῦκα, Ἀντωνῖν. ια'. 33. καὶ Σουΐδ. ἐν Λ. Καιρός. 3) = αἰδοῖον γυναικεῖον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1342. παρβ. 1338.

Συκόπαις, αιδος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, συκοσπάς.

Συκοπέδιλος, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 529. τέπαιται κωμικῶς κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν »Χρυσοπέδιλος«, ἐννοῶν διὰ τούτου τὸν συκοφάντην, κυρίως ὁ ἐν πεδίλοις συκοφάντου βαδίζων.

Συκοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). Ὁ τὰ σῦκα σχίζων εἰς δύο, ἤγουν φυλάργυρος· ὡς καὶ τὸ κυμινοπρίστης.

Συκόπρωκτος, ὁ, ἡ (σῦκον, 2. πρωκτός). Σῦκον ἢ συκώδες σάρκωμα ἔχων κατὰ τὸν πρωκτόν, Ἡσύχ.

* Συκοσπαδίας, ου, ὁ, Ἡσύχ. καὶ

Συκοσπάς, άδος, ὁ (σπάω), Κωμικ. ἀντὶ, συφάντης, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 874. ἔνθα »Συκόπαιδες« ἡμαρτημ. κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου »Συκοσπαδίας« ἔχει. (ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ, λυκοσπάς.)

Συκοτραγέω, ῶ, μέλ. ήσω. Σῦκα τρώγω· ἐκ τοῦ

* Συκοτράγος, ὁ, ἡ (τρώγω), = συκοτρώκτης.

Συκοτρώκτης, ου, ὁ. Σῦκα τρώγων.

Συκουρός, ὁ, ἡ (ὤρα, οὖρος), ταὐτὸν τῷ, συκωρός.

Συκοφαγία, ἡ. Τὸ πρώγειν σῦκα· καὶ

Συκοφαγος, ὁ. Ὁ σῦκα τρώγων. 2) ταὐτὸν τῷ, σύκαλις, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐκ τοῦ,

* Συκοφαγέω, ταὐτὸν τῷ, συκοτραγέω.

Συκοφαντέω, ῶ, μέλ. ήσω. Συκοφάντης εἰμί· ὅθεν συκοφαντίαν λέγω, διαβάλλω, ψευδῶς κατηγορῶ, ἐπηρεάζω, chicaner, αἰτ. Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Ἀθην. α'. 14. »Συκοφαντοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστοὺς« ὅθεν

Συκοφάντημα, τὸ. Ἡ ψευδὴς κατηγορία· καὶ ἐπηρεασμός, chicane.

Συκοφάντης, ου, ὁ (σῦκον, φαίνω). Κυρίως, ὁ τὰ σῦκα φαίνων, ὅστις δείχνει, φανερόνει τὰ σῦκα· ἐξαιρτ. δὲ, ψευδοκατήγορος, κακοπράγμων (μαντατούρης), διαβολεύς, φιλεγκλήμων, ὠτακουστὴς καὶ προσαγωγεύς, ὁ ἐπηρεάζων· ἔχει δὲ ἡ ἱστορία τῆς λέξεως οὕτω, κατὰ τὸν Ἐτυμολγ. »Συκοφάνται, οἱ ἐπηρεάζοντες, φαίνειν γὰρ τὸ ἐγκαλεῖν· καὶ συκαστὴς, τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον· καὶ συκεβίους, καὶ συκωρούς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους« καὶ »Συκοφαντία, ἡ ψευδὴς κατηγορία«, καὶ συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς κατηγορεῖν. Κεκλῆσθαι δὲ τοῦτο φασὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, πρῶτον ἐκεῖσε εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἐφημερίου τροφῆς· καλλίστων δὲ ὄντων τῶν Ἀθηναίων σύκων, καὶ διὰ τοῦτο κολυόντων (διὰ νόμου σῦκα μὴ ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς) ἐξάγειν αὐτὰ, ἔκλεπτον αὐτά τινες, καὶ ἐξήγον ἔξω· τοὺς δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας, ἀπεδίδοντο μέν, ἐξ ὧν δὲ ἔπρατον, συκοφάντας ὠνόμασαν· συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθημόνως, οὕτω προσαγορεύεσθαι· τοιαῦτα καὶ Πλούτρχ. ἐν τῷ περὶ πολυπραγμ. καὶ Ἀθην. γ'. σελ. 74. »Οὐδ' ἐξάγεσθαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθηταν τότε πρῶτον συκοφάνται· ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. chicaneur, καὶ calomniateur. (αὕτη ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐτυμολόγων ἀναφερομένη ὡς πρώτη σημασία οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν αὐτοῖς·)

Συκοφαντητός, ἡ, όν (συκοφαντέω). Συκοφαντημένος, ὃν ἐσυκοφάντησέ τις· ὑποκείμενος εἰς τὰς συφαντίας.

Συκοφαντία, ἡ. Τὸ τοῦ συκοφάντου πολίτευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ· ψευδοκατηγορία· ἐπηρεασμός, διαβολή, καταλαλιά, ψευδὲς αἰτίαμα, πλαστὴ κατηγορία, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 8. »Οὓς ἤδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας, ὑπῆγον θανάτου«.

Συκοφαντίας, ου, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 437. κωμικῶς κατὰ τὸ, Κικίας, καὶ ἄλλα ἤδη ἀνέμων σχηματισθέν, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄνεμος τῶν συκοφαντῶν· ἔξω μόνον ἀνίσως ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ κἀκίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ, καὶ τότε τὸ συκοφαντίας, ὑπάρχει ἡ συνήθης γενκ. τοῦ συκοφαντία, συντακτικὴ τοῦ, πνεῖ.

Συκοφαντικός, ἡ, όν καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, πρέπων εἰς τὸν συκοφάντην ἢ εἰς τὴν συκοφαντίαν· κλίσιν εἰς τὸ συκοφαντεῖν ἔχων, Λουκιαν.

Συκοφάντρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, συκοφάντης. Ἡ συκοφαντοῦσα γυνή, Ἀριστοφ.

Συκοφαντώδης, εος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -ωδῶς (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς συκοφαντίας ἢ τοῦ συκοφάντου ὤν· συκοφαντίᾳ ὅμοιος, συκοφαντικός· Αἰσχίν. Σωκρ »Δίκη συκοφαντωδεστέρα«.

Συκόφασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία. Ὁ Σουΐδ. ἔχει καὶ »Συκοφάσους, ἀντὶ τοῦ, συκοφάντας. (κατά τινας, ἡμάρτηται ἡ γραφὴ ἀντὶ

τοῦ, συκοφαγία, καὶ, συκοφάγος, διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τοῦ ψευδῶς κατηγορουντος καὶ λαλοῦντος. »Τρώγει τὰ σῦκά τουτο λέγομεν, ὅ ἐστι, συκοφαντεῖ.)

Σῡκοφορεῖον, τό. Ἀγγεῖον, καλάθιον, δι' οὗ φέρομεν τὰ σῦκα, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Σῡκοφορέω, ῶ. Σῦκα φέρω, Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ

Σῡκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῦκα φέρων.

Σῡκόω, ῶ, μέλ. ώσω (σῦκον). Εἰς σῦκον ποιῶ. 2) ἀντὶ τοῦ, συκίζω, μετὰ σύκων τρέφω. — Παθητ. »Συκόομαι, οῦμαι, σῦκον γίνομαι ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῦκον, ἢ σύκωμα ἀποκτῶ.

Σύκχος, ου, ὁ· καὶ συκχάς, άδος, καὶ, συκχίς, ίδος, ἡ, = συγχίς. Εἶδος ὑποδήματος, σανδάλου, ἐμβάς, soccus, Λατιν. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 52. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σύκχοι, ὑποδήματα Φρύγιαι.

Σῡκώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὤν, σύκῳ ἢ συκῇ ὅμοιος. 2) πλήρης σύκων ἢ συκῶν.

Σύκωμα, τό, = σύκωσις, ἡ.

Σῡκών, ῶνος, ὁ (σῦκον). Τόπος κατάφυτος συκῶν, περιβόλιον φυτευμένον μὲ συκέας, Πολυδ.

Συκωρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Φυλάττω τὰ σῦκα εἰς τὰς συκάς, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Σῡκωρός, οῦ, ὁ (ὥρα). Φύλαξ τῶν συκῶν, φυλάτων τὰ σῦκα· λέγεται καὶ, συκοιρός.

Σύ'κωσις, εως, ἡ (συκόω). Συκώδης ὄγκος ἢ σάρκωμα, ἐξαιρτ. κατὰ τὰ βλέφαρα, μοῦρον· λέγεται καὶ σῦκον, καὶ σύκωμα.

Συκωτός, ή, όν (συκόω). Μετὰ σύκων τεθραμμένος, μὲ τὰ σῦκα θρεμμένος, σιτευτός. »Ἤκαρ συκωτόνω, τὸ σηκότιον ζῶον τινός, τὸ ὁποῖον ἐτράφη μὲ σῦκα. Ἀέτ. β'. 127. ἐξ Ὀριβάσ. »Ἄμεινον δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὅλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθεντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλούμενον.

* Σύλα, ἡ, ἰδε σύλη.

* Σύλα, Ἐπκ. ἀντὶ ἔσυλα, ἔνκ. γ'. πρόσ. ἐνεργ. παρατ. τοῦ συλάω. (--)

Συλαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (σῦλον, ἄγω). Σῦλα ἄγω, διαρπάζω, πέρνω ὡς λάφυρα, κούρση, συλεύω, λαφυραγωγῶ· ἀπογυμνόω, ἐξεγυμνόω, Ἡλιόδ. ι'. σελ. 512. 2) διαρπάζω, αἴτ. »Τὸν οἶκον συλλαγωγεῖν, ἁρπάζειν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, Ἀριστείν. β'. Ἐπιστ. 22. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἐξεγυμνόνεν τὸ ὁσπήτιονω.

Σύλασκε, Ἰωνικ. παρατ. τοῦ συλάω ἀντὶ ἐσύλα, Ἡσ.

Συλάω, συλεύω, καὶ, συλέω, μέλ. ήσω. Ἁρπάζω, ἀφαιροῦμαι, ἐκδύω, ξεγυμνόνω, ἐξαιρ. ἐκδύνω τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἱμάτια, ὅθεν, παρ' Ὁμρ. συνήθως »Τεύχεα συλᾶν, ἢ ἔντεα συλᾶνω, Ἰλ. Ν, 641. συχνάκις μετὰ τῆς προσθήκης »ἐπ' ἄμωνω, ἢ »ἀπὸ χροός, Ἰλ. Ν, Ν, 640, δηλ. ἐκδύειν τὴν πανοπλίαν ἢ τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ φονευθέντος. Μετὰ διττῆς αἰτιατ. κεῖται ἐν Ἰλ. Ζ, 71. Ο, 428. Π, 500. Χ, 258. »Συλᾶν τινὰ τεύχεα, συλᾶν νεκρούς ἐ-αραω, ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν, ἀφαιρεῖν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης αἰτ. προσ. »Συλᾶν τινα νεκύωνω, ξεγυμνόνω φονευμένον τινά, Ἰλ. Η, 343. 387. ὅθεν ἐν γένει, διαρπάζω, λεηλατῶ, π. χ. ἱερά, Ἡρόδ. 6, 101. 8, 83. ἔτι δὲ παθ. »Σεσυλημένον ἄγαλμαω, Ἡρόδ. 6, 118. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος, κατεβάζω, εὐγάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 105. »Ἐσύλα τόξονω, ἐξέβαλεν, ἔξω, ἐτράβιξεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς θήκης· οὕτω καὶ τὸ ἐν στίχ. 116. »Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα ψαρέτρηςω, ἀφῆρει, ἐξέβαλε τὸ πῶμα τῆς βελοθήκης· συνήθως μετὰ τῆς προσημασίας βιαίας, ἐξείας, ταχείας, κρυφίας ἢ ἐχθρικῆς ἀφαιρέσεως, ὡς παρὰ Πινδ. Πυθ. 12, 28. »Κρᾶτα συλάσας Μεδούσαω, ἀφελὼν αὐτῆς τὴν κεφαλήν, ἀφ' οὗ τὴν ἐφόνευσε δηλ. ἐν δὲ Ὀλ. θ, 135. »Συλαθεὶς ἀγενείωνα, ἁρπασθεὶς πρὶν τοῦ καροῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν παίδων, ὑπεξελθὼν ἐκ τῶν ἀγενείων καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἔνθα τὰ παθητ. ἐκλεπτέον ἀμετβ. ἁρπάσας ἑαυτόν. Ἄρα ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ »Τεύχεα συλᾶνω, ἐπὶ τῶν νικητῶν, οἵτινες ἁρπάζουσι τὰ ὅπλα τῶν θανατωθέντων ἐχθρῶν· ὅ ἐστι, ξεγυμνόνουσι τοὺς φονευθέντας ἐχθρούς, Ἰλ. Η. 82. »Εἰ δὲ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, ἐφῇ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, τεύχεω συλήσαιω· Ἰλ. 641. -ωτὰ μὲν ἔ.τε ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα συλήσας, ἐτάροισι δίδουω· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δύο αἰτιατ. Ἰλ. Π, 500. »-εἶκε μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσιω· καὶ ἁπλῶς ἔτι τὸ συλᾶν, συλεύειν τινά, τοὺς νεκρεύς, τοὺς νέκυαςω, σημαίνει τὸ, ἐκδύειν τοὺς νεκρούς, ἁρπάζειν τὰ ὅπλα αὐτῶν, ὃ οἱ μεταγενέστεροι »Σκυλεύειν εἶπον, ἁρπάζω, ἀναιρῶ τὰ ἀλλότρια, λεηλατῶ (διαγουμίζω). Πλάτ. »Συλᾶν τὴν πατρίδαω καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. α'. 15. «Μόνῳ Αἰνία, ἐδοσαν μὴ συληθῆναιω καὶ Ἱέρ. δ'. 11. »Πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπουςω καὶ Ἰσοκρ. Παν.γ. »Τοὺς νεώς συλᾶνω· ὅθεν τὸ »Ἱεροσύλαω. Ἰσοκρ. εἰς Νικ. »Διὰ τὸν πόλεμον τὸν γεγενημένον παντάχοῦ συλουμένων ὑμῶνω, ἐκ τοῦ συλέω. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. »συλᾶν νᾶυςω, κυριεύω καὶ πέρνω μὲ βίαν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα ἀντὶ πληρωμῆς, ἀποζημιώσεως, παρβ. σύλη. Σημαίνει δὲ καὶ, ἀφαιροῦμαί τι κρυφίως ἀπό τινος, ὑστερῶ κρυφίως, ἀπατῶ τινα κατά τι καὶ τὸ πέρνω ἐν γένει, δέχομαι δανείζομαι, ἢ σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαί τι ἀπό τινος. Ὅθεν »Ῥήματα ἀλλήλους συλᾶνω, δανείζεσθαι ἀμοιβαίως ἐκφράσεις, Διονσ. Ἁλικ. 1, 28 — Ἐν Ἰλ. εὕρηται συνεχῶς ἡ λέξις, ἐν δὲ Ὀδ. οὐδαμοῦ. Ὁ Ἡσ Ἀσπ. 480. ἔχει τὸν Ἴων. παρατ. συλασκε (--ν). Σπανιώτεροι ἕτεροι τύποι εἰσὶ τὸ, συλεύω καὶ, συλέω, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ἀντὶ τοῦ, συλάω, διαρπάζω, καὶ ἐξαιρτ. ξεγυμνόνω ἀπὸ τῶν ὅπλων, μετὰ αἰτ. προσ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 48. »Τὸν ἄρ' Ἰδομενῆς ἐσύλευον υἱόνω· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, κλέπτω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ, ὡς ἐν Ω, 436. »Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειναω, ἔνθα σημαίνει τὸ κλέπτω, ὅ ἐστι, κρυφίως πέρνω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ τινά εἴς τι, δι' ἀνάτης ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος. παρβ. συλεύω. 2) ἡ λέξις »Συλεῖνω φέρεται συχνάκις ἐν τοῖς τοῦ Χανδλέρίου Ἐπιγραφ. ἀριθμ. 150. καὶ ἐφεξῆς· »Εἰδέ τις ἐφάπτοιτο σωτήριος ἐπὶ καταδουλισμῷ, οἱ παρατυγχάνοντες, συλέοντες Σωτῆριν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἔοντεςω καὶ σημαίνει τὸ, ἐξαφαιροῦμαι, ἁρπαζω· ἄρα τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν δούλην, ἤτοι ὡς ἐλεύθερον κηρυχθεῖσαν, ἂν τινες ἤθελε νὰ τὴν οἰκειοποιηθῇ καὶ νὰ τὴν λάβῃ πάλιν ὀπίσω ὡς ἐδικήν του, οἱ παρατυγχάνοντες ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ ἁρπάζωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. (ἐκ τούτου τὸ, σῦλον, σύλη· συγγεν. τῷ, σκύλλω, σκυλεύω, σκῦλον· παρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 264)

* Συλεύω, μέλ. εύσω, καὶ

* Σῡλέω, μέλ. ήσω, σπανιώτ. ἕτεροι τύποι τοῦ συλάω, ὅρα τοῦτο ἐν τέλει.

Σύλη, καὶ, σύ'λα, ἡ (συλάω). Τὸ δίκαιον τὸ κρατεῖν τὰ πλοῖα ἢ τὸ φορτίον ἑνὸς πραγματευτοῦ, ὅστις χεωστεῖ τινι καὶ ἐγκαλεῖται, ἀντὶ πληρωμῆς· ἐν γένει, ὁ ἐνεχυρισμός, ἢ ὡς ἐνέχυρον, ἀμανέτι, δημόσιος κυρίευσις τῶν ὑπαρχόντων χρεωφειλέτου τινός, ὅθεν αἱ φράσεις »Σύλαν ἔχειν κατά τινοςω· ἢ »σύλας διδόναι τινὶ κατά τινοςω, ἐκφράζουσι τὸ δίκαιον, ὃ ἔχει ἢ ἔλαβέ τις παρὰ τοῦ κριτοῦ εἰς τὸ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ νὰ κυριεύσῃ τὸ πλοῖον ἢ τὸ πρᾶγμα πραγματευτοῦ τινος, ὅστις δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του· ἐν γένει, κρατῶ τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ πρῶτον λέγεται καὶ, σῦλα ποιεῖσθαι (Δυσ.), »Συλᾶνω, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. Mettre un embargo sur un vaisseau. Saisir le marchandises· καὶ τῷ Γερμ. in Beschlag nehmen· ἴδε Ῥύσιον. Δημοσθέν. περὶ στεφάν. »Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δίκην ὠφληκοτες οὐδεμίαν αὐτοῖς, σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φατηλητῶν ὄντων· ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φατηλίτας κατὰ Ἀθηναίωνω· ἐν ᾧ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγούμενος αὐτόν φησιν· »Ἐπειδὰν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχει ὄνομα δέσθαι τοῖς τούτοις, ἢ ὅτι ἀφαιροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότριαω. Ἐν καιρῷ πολέμου μετεχειρίζοντο τοῦτο τὸ δίκαιον τῆς βίας καὶ ἀντιπληρωμῆς (droit de représailles) καὶ ἐναντίον ὁλοκλήρων πολιτειῶν, καὶ τότε τὸ, »σύλαν διδόναι κατά τινοςω, σημαίνει τὸ, δίδω τινὰ ἄδειαν νὰ κυριεύῃ κατὰ τὴν θάλασσαν τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 11. »Δίδοσιν οἱ Χαλκηδόνιοι τοῖς πολίταις καὶ τοῖς μετοίκοις σύλαν κατὰ πόλεως ἢ ἰδιώτου. Εἴτις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεωςω.

Σύλημα, τό (συλάω). Λεία, σκύλευμα· ἐξαιρέτως λάφυρον.

Συλήσιος, ὁ, ἡ (συλάω). Κλεμμένος, ἁρπαγμένος, Μαξιμ. στίχ. 583.

Σύλησις, εως, ἡ (συλάω). Λεηλασία, σκύλευσις, ἁρπαγὴ τῶν ἀλλοτρίων πραγμάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων, ἢ ξεγύμνωσις.

Συλήτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ, συλητήρ. Ἡ ἁρπάζουσα καὶ κλέπτουσα γυνή.

Συλητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συλήτης.

Συλήτης, ου, ὁ (συλάω). Ἁρπαξ, ὅστις βίᾳ ἁρπάζει καὶ λεηλατεῖ τὰ ἀλλότρια πράγματα, κλέπτης, ὁ συλῶν καὶ ἐκδύων, λῃστής.

Συλήτρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συλήτειρα.

Σῡλήτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλητήρ, ποιητ. Αἰσχ.

Συλλαβή, ἡ (συλλαμβάνω)· Τὸ λαμβάνειν, πιάνειν ὁμοῦ· καὶ, ἡ σύλληψις τέκνου. 2) ἐνεργ. εἴτι συλαμβάνει τις, συμπιάνει τις, ὅθεν »Συλλαβαὶ πέπλωνω (παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 454.)ω, ὅ,τι συγκρατεῖ συνδεδεμένους τοὺς πέπλους, οἷον στόμοι, ζῶνεςω. 3) παθητ. τὸ εἰς ἓν συλληφθέν, ὅθεν, ἡ συλλαβή, ἢ ἐν τῷ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν σύλληψις ἢ σύμπλεξις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἑνὸς θηλ. φωνήεντος καὶ ἑνὸς ἢ καὶ δύο συμφώνων· ἢ μέρος μιᾶς λέξεως, συντεθειμένον ἐξ ἑνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἀποτελοῦν μίαν φωνήν. Αἰσχ. Θηβ. 468. »Βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖςω, ὅ ἐστιν, ἐν γραμμάτων ξυλλαβαῖς βοᾷ, δηλ. εἰς γεγραμμένας λέξεις, ἐν γεγραμμένοις λόγοις. 4) ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ τετάρτη, ἡ διὰ τεσσάρων, καθὸ ἡ πρώτη σύλληψις συμφώνων τόνων, Boeckh Philol. σελ. 68.

Συλλαβίζω, μέλ. ίσω. Προφέρω τὰς συλλαβάς· συμπλέκω δύο ἢ καὶ τρία γράμματα, ὅ ἐστιν, ἓν φωνῆεν καὶ ἓν σύμφωνον, ἐν τῷ ἀναγινώσκειν, Πλούταρχ.

* Συλλαβικός, ή, όν (συλλαβή, 3.). Ἀνήκων, συνιστάμενος εἰς συλλαβήν, κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω, ῶ (μάχομαι). Περὶ ἢ ἕνεκεν τῶν συλλαβῶν μάχομαι, Φίλ. ὅθεν

Συλλαβομαχία, ἡ. Ἡ περὶ τῶν συλλαβῶν μάχη.

* Συλλαβοπευσιλαβητής, οῦ, ὁ (συλλαβή, πυνθάνομαι, λαμβάνω). Ὅστις ἐρωτᾷ καὶ κυνηγεῖ τὰς συλλαβάς, Ἐπιγ. ἀδ. 110, 5. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσι τό, συλλαβοπευσιλαλητής, ὅστις

περὶ συλλαβῶν ἀκριβῶς ἐρωτᾷ, ἐξετάζει, καὶ περὶ τούτων ὁμιλεῖ.

Συλλαβος, ὁ, = σίττιβος, σίλλυβος. Ὁ τῶν βιβλίων τίτλος, ἡ πίναξ, Κικέρ. Ἀττικ. δ'. 4 ἔνθα ἄλλοι »Σιττίβαι, καὶ σίττιβοι« ἀναγινώσκουσιν, ἀμφ.

Συλλαγνεύω (λαγνεύω), = συμπορνεύω.

Συλλαγχάνω, μέλ. λέξομαι (λαγχάνω, ἀνμ.) Συναπκτῶ διὰ τοῦ λαχνοῦ, διὰ κλήρου διανέμεσθαι ἢ ἑνοῦσθαι, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λαγχάνω, μέρος λαμβάνω ἢ ἔχω εἰς τὸν λαχνόν, διὰ τοῦ λαχνοῦ διαμερίζομαι, ἀμετβ. »Ψυχὴν ἄλλῳ δαίμονι συλλαχοῦσαν«, Πλούτρ.

Συλλαλέω, ῶ, μέλ. ήσω (λαλέω). Ἐν αὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῇ λαλῶ, συνομιλῶ, Ν. Δ.

Συλλαμβάνω, μέλ. συλλήψομαι, παρακμ. συνείλημμαι, ἀόρ. συνέλαβον, καὶ ἀπαρφ. συλλαβεῖν (λαμβάνω, ἀιμλ.). Ὁμοῦ, μαζῇ λαμβάνω, περιλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ τροπ. »Ἐνὶ ἔπεσι πάντα συλλαβὼν εἰπεῖν«, Ἡρόδοτ. 3, 82. »Πᾶν συλλαβὼν εἴρηκας«, Ἡρόδοτ. 7, 16, 3. ἔτι δὲ αὐτὶ τοῦ, συσφίγγω, συνθλίβω, Πλάτ. »Συνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς«, συνέθλιψεν, ἐζούλιξεν, σφιχτὰ καὶ τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεκροῦ· ἔξαιρ. α) περιλαμβάνω, καὶ μὲ τοῦτο συμφέρω, συναρμοττω, συνάπτω, ἑνόνω· ἔτι δὲ, συναθροίζω πάλιν τοὺς διασκορπισθέντας στρατιῶτας, Ἡρόδοτ. 5, 46. β) μετ' ἐμοῦ λαμβάνω τινά, πείθω μαζῇ μου, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 1. »Ἀπῆει συλλαβὼν τὸ ἕτερον στράτευμα, καὶ ὁ παρ' Ἀρμενίων προσέλαβεν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. »Συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους«, ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν, ἔπερναν μαζῇ των. γ) εἰς χεῖρας λαμβάνω, πιάνω. »Τέτιγα τοῦ πτεροῦ σηνείληφας«, ἔπιασες τὸν τέτιγα ἀπὸ τὸ πτερόν. δ) θηρευτικῶς πιάνω, βάλλω εἰς τὰς χεῖράς μου. καθαρπάζω, συναρπάζω, αἰφνιδίως ἢ λαθραίως πιάνω, ἐπιλαμβάνω, ἀδράσσω (τσακόνω), δράττω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 23. »Εἴ τισιν ἐντυγχάνοιεν, τοὺς μὲν ἂν συλλαβάνοντες αὐτῶν, κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν· οὕτω καὶ ἐν βιβλ. ς'. γ'. 6. »Ἐκέλευσε συλλαβεῖν τινὰς τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον«, ἐπρόσταξε νὰ πιάσωσι μερικοὺς ἀπ' ὅσους εὑρίσκοντο εἰς τὸν κάμπον· καὶ μικρὸν κατωτέρω· »Οἱ δὲ καταδραμόντες εἰς τὸ πεδίον συλλαβόντες ἀνθρώπους ἤγαγον, οἱ δὲ συλληφθέντες ἀντερωτώμενοι ὑπὸ τοῦ Κύρου ἔλεγον«. ε) Κρατῶ, πιάνω τινὰ ὡς κακοῦργον, ἢ βάλλω αὐτὸν εἰς τὰ δεσμά, φυλακόνω, λαμβάνω αἰχμάλωτον, πιάνω τινὰ διὰ ποινὴν ἢ διὰ θάνατον, χεῖρας ἐπιβάλλω. Ὁ Φανωρῖνος ἔχει· »Συλλαβεῖν, εἰ μὲν πρὸς Ἀττικὴν ἢ σύνταξις ἦ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος· κακουργίαν δὲ τοῦ συλαμβανομένου«, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 13. »Συμπίοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέστεμεν· καὶ ἐν Ἀναβ. α'. ς'. 4. καὶ γ'. α'. 2. »Ἐπεὶ δὲ οἱ στρατηγοὶ, συνειλημμένοι ἦσαν«, πιασμένοι καὶ φονευμένοι· καὶ κατωτέρω 24. »Οὓς ἐδυνήθησαν συνειλήφασιν«, ὅσους ἠμπόρεσαν ἐπίασαν· καὶ Ἰσοκρ. »Συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ«. ς) ἀποκτῶ τινα, δέχομαι, π. χ. »Τινὰ σύμμαχον«, Ἡρόδ. ζ) »Συλλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ γῆς«, ἀναχωρῶ σπουδαίως ἐκ τινος χώρας, Σοφ. Φιλ. 577. »Ἔκπλει ὅσον τάχος, σεαυτὸν ξυλλαβών, ἐκ τῆς δε γῆς«, πάρε τὰ πράγματά σου, τὸν κῶλόν σου καὶ φύγε ὀγλίγωρα ἀπ' ἐδῶ. η) τροπ. πείθω ὁμοῦ ἢ πρὸς τούτοις, λαμβάνω εἰς βοήθειαν, προσλαμβάνω. θ) καταπιαίνω τι μετά τινος, βοηθῶ, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συναγωνίζομαι, ὑπερασπίζομαι, συναντιλαμβάνομαι, »Συλλαμβάνειν τινὶ«, Ἡρόδ. 6, 125. παρβ. 7, 6. »Συλλαμβάνειν τινί τινος«, καὶ, τινί τι, ὅ ἐστι, πιάνω κ' ἐγὼ ὁμοῦ τι μετά τινος, βοηθῶ τινὶ εἴς τι, χεῖρα βοηθείας δίδωμί τινι, Ἀριστφ. Εἰρ. 441. καὶ Σφῆκ. »Σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανὴς, ξυλαμβάνει τοῦ πράγματος«. Ὁ Φανωρῖν. ἔχει· »Ἐὰν δὲ πρὸς δοτικ. σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. »Συλλαβάνειν τὸ βοηθεῖν· κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν βρασταζόντων βαρύ τι καὶ ἀλλήλοις βοηθούντων· ἀφ' οὗ καὶ συλλήπτωρ, ὁ βοηθός«· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 18. »Τῷ χεῖρε, ἃς ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησε«. Κυρουπ. ζ'. ε'. 18. »Ταῦτα προθύμως σοὶ συλλάβοιμι· καὶ εἰς Ἀγησ. β'. 30. »Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, εἰ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο«. Δημοσθέν. περὶ στεφ. »Οἳ οὔτε χρήματιν, οὔτε σώμασιν, οὐδὲ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν· καὶ μετὰ τῆς εἰς, »Συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο«, συνεισφέρω, χρησιμεύω. Ὁ Ἰσαῖος λέγει· »Τὰ ψεύδη τούτῳ συλλαμβάνεινα, βοηθεῖ αὐτῷ (τὸν βοηθεῖ) εἰς τὰ ψεύματα. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐστὶν ἐξαιρ. εὔχρηστον ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. τὸ μέσον, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 49, ὅστις ὅμως χρῆται τῷ ἐνεργ. συνεχέστερον. »Συλλαβέσθαι τινί τινος«, Σοφ. Φιλ. 282. ἔνθα ὅμως οἱ κώδηκες ἔχουσι τὴν αἰτ. τοῦ πράγματος. 1) ἐν τῇ κοιλίᾳ λαμβάνω, δέχομαι (σπόραν), ἐγκαστρόνομαι, ἐπὶ γυναικῶν Ἀριστοτ. 2) εἰς νοῦν λαμβάνω, δέχομαι, ἀντιλαμβάνω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, Ἡρόδ. β'. 56. »Ἐπεί τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν· ὡσαύτως »Συλλ. τὸ ῥηθέν, τὴν φανὴν, τὸν λόγον, τὸ θεοπρόπιον«, Ἡρόδ. 1, 91. 2, 49. 3, 64. 4, 114. Πλάτ. πολ. »Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν«. Πλούταρ. »Συλλαβὼν χρηστήριον«, εἰς νοῦν λαβών. — Ὁ μέλ. συλλήψεται (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 2, 14.) ἀντὶ συλληφθήσεται, ἀποβλητέος παντάπασι.

Συλλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Ὁμοῦ λάμπω, συναυγάζω, ἢ περιλάμπω, παντοῦ ἢ ὁλόκληρος λάμπω, φωτίζω· ὅθεν

Σύλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις ἑνὸς σώματος ἀπὸ πανταχόθεν, καθ' ὅλα τὰ μέρη του, ἢ φῶς ἐκ δύο σωμάτων λαμπόντων ἑνταύτῳ περιπόμενον. Ὁ Πλούταρχ. σελ. φασ. συνεκφερει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναυδασμός, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν λάμψιν τῶν ἀνθράκων καὶ τῶν λαμπάδων, κ. τ. τ. ἄρα, ἢ περὶ ὅλα τὰ μέρη λάμψις, περίλαμψις, ἐπειδὴ καὶ τὸ, »Ἔλλαμψις« ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπόλαιον ἕνωσιν λάμψιν, 2) Ἐν τοῖς συμπ. προβλ. α'. 8. σημαίνει τὴν ἕνωσιν, καθαρότητα τοῦ φωτός.

Συλλανθάνω, μέλ. ήσω (λανθάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ λανθάνω, κεκρυμμένος εἰμὶ ὁμοῦ μετά τινος.

*Συλάνιος, ὁ, καὶ, συλλανία, ἡ, ἀμφ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Πλουτ.

Συλλατρεύω (λατρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λατρεύω, Πλούταρχ.

Συλλαφύσσω, μέλ. ξω (λαφύσσω). Καταπρώγω, καταναλίσκω ὁμοῦ· ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ φθείρω, κατερημόνω· ἢ ὁρμητικῶς συναρπάζω, συλλέγω, συμμαζόνω, συσσύρω.

Συλλεαίνω (λεαίνω). Ὁμοῦ τρίβων ὁμαλίζω, γυαλίζω· διόλου λεῖον, ὁμαλὸν ποιῶ, λειοτριβέω, συλλειόω. 2) συντρίβω, κατατρίβω, εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω· ἔτι δὲ τροπικ. καὶ ἐπὶ ὄφους, Διονυσ. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. »Διὰ τὸ μὴ συλλεαίνεσθαι τῷ ἐξῆς«, δηλαδὴ, καὶ ἔστιν ἡ σύνθεσις σκληρὰ καὶ τραχεῖα, ἐπειδὴ καὶ αὕτη διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων δὲν γίνεται ὁμαλὴ, γλυκεῖα, γλαφυρά· ἰσοδυναμεῖ τῷ »Σύνθεσις συνεξεσμένη«.

Συλλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Ὁμοῦ λέγω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, ἢ συμμαζόνω τὰ πράγματά μου, Ἰλ. Σ, 301. Ἡρόδ. 1, 68. 93. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν Ἰλ Σ, 413. ἐν γένει, συνάζω, προμηθεύω τι· κυρίως τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐστι γεωργικόν, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 9. »Ὅπου αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια συλλέγεται«. Ἀναβ. β'. δ'. 5. »Χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα συλλέγοντες« καὶ ἐν δ'. γ'. 8. »Φρύγανα συλλέγοντες« καὶ ἑπομένως, »Συνέλεγον χρυσίον«, Κυρουπ. η'. β'. 9. »Ἐκεῖθεν συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα«, Ἑλλ. γ'. δ' 1. ἐπὶ προσώπων, συγκαλῶ, ἀγείρω, συνάγω, Ἡρόδ. 7, 8, 1. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν Ὀδ. Β, 292. καὶ Ξεν. »Συνέλεξε τοὺς φίλους«, »Συλλέγειν ἀγοράν, ἐκκλησίαν, δῆμον, στρατιώτας, στράτευμα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, στρατολογῶ, ἀνδρολογῶ· ἐκ πολλῶν τοὺς βελτίστους ἀθροίζω, Ἑλλ. α'. β'. 4. »Λύσανδρος ἐξελθὼν, ξυνέλεγεν ὁπλίτας πολλούς«. Ἀναβτ. ζ'. δ'. 5. »Ἐπισθένης λόγον ποτὲ συνελεξατο, οὐδὲν σκοπῶν τ' εἴ τινες εἶεν καλοῖς τροπκ. »Φιλίας συλλ.«, κάμνω, συνάπτω πολλὰς φιλίας. — Παθητ. μετὰ β'. ἀορ. συλλεγῆναι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι. Ὁ Ἡρόδ. 1, 81. 7, 8, 1. 9, 45. 50. ἔχει πρὸς τῷ α'. ἀορ. καὶ τὸν μετοχ. β'. ἀόρ. συλλεγείς· τροπ. εὑρίσκομαί που καὶ ἔρχομαι, ἢ παράγομαι, συνεθίζομαι κατ' ὀλίγον, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 3. — Μέσ. δι' ἐμαυτὸν συνάζω, στρατολογῶ. β) ποιητ. μετὰ τοῦ κατὰ συγκ. ἀορ. συνελέγμην, συγκείτομαι, ἢ συγκοιμᾶμαι, ἢ συνέρχομαι γυναικί, συνευνάζομαι, ὁστις. ἀμφ. Πλάτ. εἰς Τίμ. ἴσε σύλλεξις. Παρὰ Ξενοφ. σημαίνει καὶ τὸ, συνάπτομαι, προσκολλῶμαι, συνοικειοῦμαι. Ἑλλ. ζ'. α'. 2. »Πρὸς τὸν πρόσθεν ἰσχυρὸν γενόμενον ἤδιστα πάντες συλλέγονται«.

Συλλείβω, μέλ. ψω (λείβω). Ὁμοῦ, μαζῇ χύνω, ἀναλύω, συσταλάζω, στάζω, ἢ μιγνύω, ἀνακατόνω δύο ὑγρά. Παθητ. »Συλλείβομαι, ταὐτὸν τῷ, συῤῥέω, συστάζω, Πλούταρ. »Ὁ δὴ στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον«.

Συλλειόω, ῶ (λειόω). Ὁμοῦ λειόω, λειοτριβέω· ὁμοῦ τρίβω, θραύω, συντρίβων ἀλήθω, ἢ γυαλίζω.

Συλλειτουργέω, ῶ, μέλ. ήσω Ὁμοῦ, μαζῇ λειτουργῶ, λειτουργὸς εἰμι· συνεκτελῶ δημόσιόν τινα ὑπηρεσίαν, ἐκτελῶ τὴν λειτουργίαν, μετά τινος· ἐκ τοῦ

Συλλειτουργός, οῦ, ὁ (λειτουργός). Μετά τινος λειτουργῶν, σύντροφος, κοινωνὸς ἢ συνεργὸς εἰς τὴν λειτουργίαν, δημόσιον ὑπουργίαν.

Συλλεκτικός, ἡ, όν. Συλλέγειν δυνάμενος.

Σύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Συνειλεγμένος, συναθροισμένος.

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Τοῦ λέκτρου μετέχων, σύγκοιμος, ὁμόλεκτρος, σύνευνος· καὶ, σύζυγος.

Σύλλεξις, εως, ἡ (συλλέγω). Σύναξις, συνάθροισις, συμμάζωξις. 2) τὸ συγκοίτεσθαι, σύνερξις, συναφὴ γάμου, συγκοίμησις, Πλάτ. εἰς Τίμ. »Ἄρα οὐ μεμνήμεθα τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶ, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς, οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι συλέξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν εἶναι τῆς λέξεως«. ἀμφ.

Συλλεσχηνεύω (λεσχηνεύνω). Ὁμοῦ λεσχηνεύω, φλυαρῶ, συνομιλῶ.

Συλληβδήν, ἐπίῤῥ. (συλλαμβάνω). Συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως, ὅλως, κεφαλαιωδῶς, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει· καθόλου, τὸ σύνολον, ὁμοῦ, ὅλα ὁμοῦ, διὰ μιᾶς, μίαν φορὰν διὰ πάντα, Θέογν. 147. καὶ Αἰσχύλ. Προμ. 504 »Βραχὺ δὲ μύθῳ πάντα συλληβδὴν μάθε«. Ξεν. Οἰκν. ιδ'. 14. »Ἥρου με συλληβδὴν«, ἔνθα ἀντίκειτ. τῷ »Καθ' ἕνα ἕκαστον ἐρωτᾷν« καὶ ἀντὶ τοῦ, παρευθὺς, ἐν ταὐτῷ, Πλάτ. Νομ. ζ'.

*Συλλήγω, μέλ. ξω (λήγω). Ἐν ταὐτῷ κάμνω τι νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ παύσῃ, ἀναπαύω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύω.

Σύλληξις, εως, ἡ (συλλαγχάνω). Τὸ ῥίπτειν μετά τινος εἰς τὸν κλῆρον, ἡ ἕνωσις διὰ κλήρου, ψυχῆς ἢ εἱμαρμένης· ἐν γένει, ἕνωσις, Πλάτ. Νομ. ζ'. »Πυκτῶν σύλληξις, ἡ διὰ τῶν κλήρων ἐκλογὴ καὶ συζυγία δύο πυκτῶν καὶ πρὸς ἀλλήλους παράταξις καὶ παρασκευή· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. »Ἡ τῶν στοιχείων κατὰ τὰ μέτρα σύλληξις«, ἡ κατά τινα μέτρα ἕνωσις τῶν στοιχείων. Ἰάμβ. μυστ. ε'. 20. Παρ' Ἀντωνῖν. γ'. 11. ταὐτὸν τῷ, σύνησις, καὶ σύγκλωσις.

Συλλήπτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, συλληπτήρ. Συμβοηθός, συνεργός, βοηθήτρια.

Συλληπτέον, ῥημτ. ἐπιθετ. τοῦ συλλαμβάνω. Πρέπει νὰ συλλάβῃ, πιάσῃ τις, δράξῃ, Εὐριπ. Κύκλ. 470.

Συλληπτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτωρ.

Συλληπτικός, ή, όν (συλλαμβάνω). Δυνάμενος συλλαμβάνειν, περιληπτικός· παρὰ Γραμ. »Συλληπτικὰ ὀνόματα«, τὰ καὶ »Περιληπτικὰ« καλούμενα. οἷον δῆμος, λαός, ὄχλος, χορός, κ. τ. τ. Ἐπίῤ. »Συλληπτικῶς« καθόλου, κεφαλαιωδῶς, συλλήβδην, κ. τ. τ.

*Συλληπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθτ. τοῦ συλλαμβάνω. Συμπεριειλημμένος, συντετμημένος.

Συλλήπτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτειρα, Ξεν. Ἀπομν. β'. α'. 32. »Ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια (ἡ ἀρετὴ) τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων«.

Συλλήπτωρ, ορος, ἡ (συλλαμβάνω). Συναγωνιστής, συνεργός, σύμμαχος, συμβοηθός, Ξεν. Ἀπομν. β'· β'. 2. »Καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοὶ καὶ πῦρ ἐναύῃ, ὅταν τούτου δέῃ, καὶ ἀγαθοῦ τέ σοι γίγνηται συλλήπτωρ, καὶ, ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι«.

Συλληρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ληρέω). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ ληρέω, φλυαρῶ, παρακαλῶ, μωραίνομαι, εἶμαι μωρός, τρελός· συγκαταγίνομαι εἰς μικρά, χαμερπῆ πράγματα, μασκαραλίκια.

Συλληστεύω, μέλ. εύσω (ληστεύω). Ὁμοῦ ληστεύω, μετὰ ληστῶν εἰμί. 2) ἐνεργ. συναρπάζω, συγκλέπτω.

*Συλληστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συλληστής, οῦ, ὁ (ληστής). Ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ ληστοῦ, ὁ μετά τινος ὁμοῦ ληστεύων, Ξεν. Ἑφέσ. καὶ Χαρίτ.

Συλληστρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, συλληστήρ, ῆρος. Ἡ συλληστεύουσα γυνή.

Σύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Τὸ συλαμβάνειν, συμπιάνειν· συνθλίβειν· ἐξαιρτ. α) τὸ περιλαμβάνειν, συνάπτειν, ἑνόειν. β) τὸ πιάνειν, δράττειν, χειρῶν ἐπιβολή, τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, πιάνειν καὶ κρατεῖν τινα, ὅθεν παρὰ Θουκυδ. «Σύλληψιν ποιεῖσθαι«, πιάσιμον. γ) τὸ περιλαμβάνειν, περιδέχεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατάληψις· ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ λαμβάνειν δέχεσθαι, ἔχειν· ἐγγάστρωσις, ἡ ἐγγάστρωμα. 2) τὸ λαμβάνειν μεθ' ἑαυτοῦ, τὸ συμπροσλαβάνειν, τὸ συμπεριέχειν. 3) τὸ βάλλειν μετ' ἄλλου τινὸς χεῖρας εἴς τι, τὸ συγκαταπιάνειν ἔργον, ἢ συνεπιχείρησις, ἀντίληψις ἔργου ἢ πράξεώς τινος, ὅθεν τὸ συμβοηθεῖν, συνεργεῖν, βοήθεια, ἀντίληψις, μετοχὴ ἔργου τινος, συγκοινωνία· παρὰ Γραμμ. ταὐτὸν τῷ, συνειδοχή.

*Συλλιάζομαι, μέλ. άσομαι, παθ. ἀποθ. (λιάζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἢ δραπετεύω.

Συλλιπαίνω (λιπαίνω). Μετ' ἄλλου τινὸς κάμνω τι ν' ἀναλύσῃ, χωνεύσῃ· ἀφίνω τι ν' ἀναλύσῃ, χωνύσῃ ὅλον, ἐκτήκω, Στράβ. 5, 342. »Καμινευόμενος συλλιπαίνεται σίδηρος«, βαλλόμενος εἰς τὴν κάμινον διαλύεται καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τοῦ περικρατοῦντος αὐτὸν χώματος· καὶ Πλούταρχ. »Ἡ μάρμαρος τὸν συλλιπαινόμενον διὰ τοῦ πυρὸς σίδηρον συμπλέκει καὶ συνάπτει«.

Συλλογεύς, έος, ὁ (συλλογή). Ὅστις συλλέγει, συνάγει, ἀγείρει, συναθροίζει, μαζόνει· καὶ ἐρανιστής, Πολύαιν. β'. 34. ὅθεν

Συλλογευτικός, ή, όν. Εἰς τὸ συλλέγειν, συνάγειν ἀνήκων. »Τὸ συλλογευτικὸν« προσυπκ. ἀργύριον, ὅ συνάγεται, Musei veron. σλ. 15

Συλλογή, ἡ (συλλέγω)· ταὐτὸν τῷ, σύλλεξις. Τὸ συλλέγειν, συναθροίζειν· σύναξις, συνάθροισις· καὶ στάσις πολιτῶν, λαοῦ, δήμου ταραχή, ὀχλαγώγιον, Ἡρόδ. 5, 105. ἔτι δὲ, σύναξις, συνάθροισις ἐκλεκτῶν καὶ βελτίστων, ἢ μετ' ἐκλογῆς σύναξις στρατιωτῶν, ἀνδρολογία, ἢ στρατολογία, Ξεν. Ἀναβσ. α'. α'. 6. »Ὧδε οὖν ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν«. 2) παρὰ Ῥητορσι ταὐτὸν τῷ, ἀνακεφαλαίωσις, μετά τινος μέντοι διαφθορᾶς, Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. »Ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν· ἡ δὲ συλλογή, τῶν ἀρτίως λεχθέντων μόνων«.

Συλλογίζω, μέλ. ίσω (λογίζω)· ταὐτὸν τῷ, συλλέγω. Συνάζω, μαζόνω, συναθροίζω, Δίων Χρυσ. λόγ. λε'. Μέσ. »Συλλογίζομαι«, κατ' ἐμαυτὸν λογίζομαι, εἰς νοῦν ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ νοὸς φέρω καὶ ἐξετάζω τι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, Ἡρόδοτ. 2, 148. καὶ Πλούταρχ. »Αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος« ὅθεν α) συμπεριλαμβάνω τὰ αἴτια, ἐπιφέρω, συνάγω, συμπεραίνω, ἐκ συμπερασμάτων γνωρίζω, κρίνω, καταλαμβάνω, Γρηγ. Ναζ. »Διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Συλλογισάμενος, συναγαγὼν τὸν λογισμὸν καὶ θεωρήσας«· καὶ »Συλλελογισμένα, τὰ ἀπὸ συλλογισμῶν«· ἄρα, συλλογισμὸν ποιῶ· Δημοσθ. περὶ στεφ. »Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος« καὶ ἐντεῦθεν β) ἀντὶ τοῦ, ἀνακεφαλαιόω, συλλογὴν ποιοῦμαι, συντόμως ἐπαναλαμβάνω ἐξ ἀρχῆς τὰ εἰρημένα, Ἀριστοτ. »Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι καὶ συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθῆναι« καὶ ἐντεῦθεν γ) ἀντὶ τοῦ, ἀριθμέω, λογαριάζω, συνάπτω, μαζόνω καὶ κλείω ἤτοι περαίνω τὸν λογαριασμόν, εἰς ἓν κεφάλαιον φέρω, συγκεφαλαίωσιν ποιῶ· ὅθεν

Συλλογισμαῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι συλλέγεται, συνάγεται, φέρεται εἰς ἕν· ἢ πᾶν ὅ,τι συνελέχθη, συνήχθη, ἢ πᾶν ὅ,τι συνεθίζει νὰ συλλέγηται, συναθρίζηται, συντρέχῃ ἢ συῤῥέῃ. »Ὕδατα συλλογιμαῖα«, τὰ συῤῥέοντα, εἰς ἓν τρέχοντα. »Ἄνθρωποι συλλογιμαῖοι« (Λουκν.)« οἱ κατὰ συγκυρείαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀθρόως συναθροιζόμενοι, οὕτω καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. θ'. 4.

Συλλογισμός, ὁ (συλλογίζω, Μέσ.). Τὸ συλλογίζεσθαι, λογαριασμός, ἢ λογισμοῦ συναγωγὴ καὶ περαίωσις· ὅθεν »συλλογισμοὺς ὑπέχειν«, ταὐτὸν τῷ »λόγον ὑπέχειν«, νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) τὸ συμπέρασμα ἢ τὸ συναγόμενον, τὸ ἄθροισμα ἢ τὸ ἑπόμενον ἐκ τῶν προτάσεων ἢ ἄλλων τινῶν περιστάσεων. Ὁ Ἀριστοτέλ. α. ἀναλυτ. α. 1. ὁρίζει τὸν συλλογισμὸν, λόγον, ἐν ᾧ τιθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει τῷ ταῦτα εἶναι· ὁ δὲ Γαλην. Ὅρν. Ἱατρ. »Συλλογισμός ἐστι λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν τεθέντων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον« ἔνθα, »τεθέντα καὶ »κείμενα«, εἰσὶ, τὸ Λῆμμα, ἢ ἡ Πρότληψις, ὅ ἐστιν, ὁ μείζων καὶ ὁ ἐλάττων ὅρος· τὸ δὲ »ἕτερόν τι τῶν κειμένων« τὸ συμπέρασμα, ἢ ἡ ἐπιφορά· καθόλου, σκέψις, ἀναλογισμός, στοχασμός, διανόησις, θεωρία καὶ κρίσις διὰ τοῦ νοὸς πρὸς εὕρεσιν τοῦ πιθανοῦ ἢ τοῦ ἀληθοῦς. 3) παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ιζ'. 94. 3) ὁ μισθὸς στρατιώτου, ἀμφ. 4) συγκεφαλαίωσις, σχῆμα συντομίας, παρὰ Ῥητορσιν, ὅ καὶ Ἔμφασις λέγεται. (ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει ἔτι τὸ, συλλογίζομαι, καὶ διὰ τοῦ, Μαζόνω τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐριπ. ἴδε ἐν τῷ Σύλλογος.)

*Συλλογιστής, οῦ, ὁ (συλλογίζω, Μέσ.). Ὁ συλλογιζόμενος, ὅ ἐστιν ὁ τὸν λογαριασμὸν θεωρῶν καὶ κλείων αὐτόν, λογαριαστής. 2) συμπεραστής, κάμνων συλλογισμούς.

*Συλλογιστέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ συλλογίζομαι. Πρέπων, δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ, Πλάτ. Πολιτ. 7. σελ. 517. Β.

Συλλογιστικός, ή, όν (συλλογιστής). Εἰς τὸ συλλογίζεσθαι ἢ εἰς συλλογισμοὺς ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἀναγόμενος· εἰς τοῦτο γεμυμνασμένος. Ἐπίῤ. Συλλογιστικῶς, κατὰ τὸν συλλογιστικὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν συλλογισμῶν ἢ τοῦ συλλογίζεσθαι.

Σύλλογος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλογή. Συνέλευσις, συνάθροιτις, συνέδριον, ἄθροισμα, ἐξαιρ. σύνοδος ἀνθρώπων, Ξενοφ. οἰκ. θ'. 6. »Πάντας συνάγων, ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται« πολλ. παρ' Ἡροδ. ὅστις συνεκφέρει συνήθ. »σύλλογον ποιήσασθαι« ἀντίκ. τῷ, σύλλογον διαλύειν, Ἡρόδ. 7, 10, 4. Παθ. »διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου, Ἡρόδ. 3, 73. 2) τροπ. σκέψις, παράστημα, τὸ νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν ἐξουσίαν του τοὺς διαλογισμούς του καὶ τὰς λέξεις, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 626. »σύλλογον ψυχῆς λάβε«, συλλογίσου, μάθε ἐξ τὸν νοῦν σου, εἰς ἑαυτὸν ἐλθέ, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

Συλλοιδορέω, ῶ. Μ. ήσω (λοιδορέω). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ λοιδορῶ, ὑβρίζω, ἢ καταφρονῶ, Ἱερεμ. κθ'. 27.

Συλλούω, Μ. ούσω (λούω). Ὁμοῦ λούω. Μέσ. Συλλούομαι, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, μαζῇ λούομαι, Πλούταρχ. Ῥωμ. »Οὐδὲ συνελούοντο τὸ παλαιὸν ἀλλήλοις.

Συλλοχάω, ῶ. Μ. ήσω ταὐτὸν τῷ, συλλοχίζω, ἀγ. Γραφ.

Συλλοχία, ἡ (λόχος). Ἡ εἰς λόχους συνάφεια, ἢ ἕνωσις καὶ διαίρεσις στρατιωτικοῦ τινος σώματος. 2) παρ' Ἰατρ. ταὐτὸν τῷ, ἄθροισμα, Ἱπποκράτ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων.

Συλλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω). Εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ· ἢ διανέμων, διαμερίζων τὸν στρατόν, συνάπτω καὶ συγκροτῶ λόχους, Πλούταρχ. »συλλελοχισμένους εἰς ἑκατοστύας«· βέλτιον μέν τοι τὸ, Καταλοχίζω· ὅθεν

Συλλοχισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλοχία. Ἐν τῇ παλαιᾷ τάξει φέρεται »συλλοχισμὸς ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι«, Αἰν. Τακτ.

Συλλοχίτης, ου, ὁ (συλλοχίζω). Ἐκ τοῦ ἰδίου λόχου στρατιώτης, Ἡρόδοτ. 1, 82.

Συλλυπέω, ῶ. Μ. ήσω (λυπέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λυπῶ, πικραίνω. Μέσ. Συλλυπέομαι, οῦμαι, ὁμοῦ λυποῦμαι, συμπάθειαν ἔχω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν λύπην τινός, δοτ. »συλλυπούμενος τῷ πάθει«, Ἡρόδ. 9, 94. πρβ. 6, 39. δεικνύω συμπάθειαν, οἶκτον, συναλγεῖν τινι.

Σύλλυσις, εως, ἡ (συλλύω). Ἡ λύσις, διαχώρισις, διάζευξις· καὶ μεταφ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἡ διάλυσις ἔχθρας, διαλλαγή, καταλλαγή, εἰρήνη, συμβιβασμός, »γενομένων λόγων περὶ συλλύσεως« ἴδε συλλύω.

Συλλυσσάω, ῶ (σύν, λυσσάω). Ὁμοῦ λυσσῶ, λυσσιάζω μαζῆ· ἐν τῇ Ἀνθολογ. φέρεται καὶ παθ. συλλυσσάομαι.

Συλλύω, ύσω (λύω). Ὁμοῦ λύω, ὅ ἐστι μετά τινος, ἢ ἀπό τινος, ξεχωρίζω, χωρίζω τό ἡνωμένον ἢ συνδεδεμένον, συνεργῶ εἰς τοῦτο, ἐξαιρ. ξεχωρίζω τούς ἐχθρούς, φιλιόνω αὐτούς, ἢ διαλύω μίαν διαφοράν, ταύτόν τῷ, διαλύω, Σοφοκλ. Αἴ. 1317. »Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρόν ἵστ' ἐληλυθώς, εἰ μή ξυνάψων, ἀλλά συλλύσων πάρει, ἦλθες νά λύσῃς, νά ξεχωρίσῃς, νά διαλλάξῃς· καὶ Διοδ. Σικ. Παθ. »συλλύεσθαι πρός τινάς, ἐπί ἐχθρῶν, οἵτινες διαλύουσι τήν ἀναμεταξύ των ἔχθραν καὶ διαλάττονται, εἰρηνεύουσιν ἐν ἑαυτοῖς, ὅ ἐστι, κάμνουσι φιλίαν. Παρ Αἰσχύλ. Χοηφ. 291. » — Οὔτε συλλύειν τινάς, ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, συνοικεῖν, ἔνθα ἄλλοι »συλλύειν γράφουσι. (περί τῆς προσωδίας ὅρ. λύω).

Σῦλον, τό (συλάω). Σκῦλον, λάφυρον, ἐξαιρ. τά ληφθέντα ἀπό τοῦ πεσόντος ἐχθροῦ ὅπλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. συνήθ. κατά πληθ. 2) = σύλη. 3) ἐνόχυρον, παρακαταθήκη, πᾶν ὅ,τι λαμβάνεται ἀντί πληρωμῆς.

Συλόνυξ, υχος, ὁ, ἡ (συλάω, ὄνυξ). Τούς ὄνυχας συλῶν, ἁρπάζων, λαμβάνων, ἢ ἀποκόπτων. »Συλόνυξ στόναξιν, νυχοφάλιδον, Φανίας ἐν Ἐπιγράμ.

Συλωπία, ἡ (λῶπος, συλάω) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, συλολωπία, Πολυδ. ζ'. 42. ἡ τῶν ἐνδυμάτων κλοπή, τό κλέψιμον τῶν φορεμάτων.

Συμβαίνω, ἐπίρ. (συμβαίνω). Τό συγκεκρατημένους καὶ συνεσφιγμένους ἔχειν πόδας, μέ συγκεκλεισμένους πόδας, ἀντίκειται τῷ, Περιβάδην, μέ σκέλη ἀνοικτά, ὡς παρά Νικήτ. Χρον. β'. 4. ἐπί ἱππέων.

Συμβαδίζω, ίσω (βαδίζω). Ὁμοῦ βαδίζω, μαζῆ περιπατῶ.

Συμβαίνω, καὶ Ἀττικ. ξυμβαίνω. Μ. βήσομαι. Πρκ. βέβηκα, καὶ Ἰων. Ἀπαρμφ. συμβεβάναι, Ἡροδ. 3, 146. Ἀόρ. β'. συνέβην, καὶ ἀπαρμφ. συμβῆναι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἔχω, κρατῶ τούς πόδας συνηνωμένους, ἵσταμαι μέ τοιούτους πόδας, τούς πόδας συνέχω ἐν τῷ βαδίζειν, ὅ ἐστιν, οὐλίαν διατείνω τά σκέλη, ἀλλά μᾶλλον συνημμένα ἔχω αὐτά ἐν τῷ βαίνειν, περιπατεῖν. Ξενοφ. ἱππ. ά. 14. »Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες», περισσότερον μέ ἀνοικτούς καὶ ἐξαπλωμένους, παρά μέ συνεσφιγμένους, συγκεκλεισμένους καὶ συνημμένους πόδας· ἀντίκειται τῷ, Διαβαίνειν· καὶ ἐντεῦθεν »ἀνδριάς συμβεβηκώς», συνημμένους ἔχων τούς πόδας, καὶ οὐχί κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων καὶ πρός τά ἔξω ἐκτεταμένους. 2) σύν τινι βαίνω, μεθ' ἑτέρου βαδίζω, ὁμοῦ πατῶ, πορεύομαι· ὁμόσε χωρῶ, ὑπάγω, ἔρχομαι κ' ἐτά μαζῆ, (συνέρχομαι) εἰς τινα τόπον ὅπου καὶ ἄλλοι ἢ ν' ἀνταμωθῶ, ἢ νά συνομιλήσω μετά τινος, ἢ νά συμφωνήσω περί τινος πράγματος, καὶ νά ἑνωθῶ μετ' αὐτοῦ, ἢ νά συμβιβασθῶ, ὅθεν 3) τροπ. συμφωνεῖν, συνάδειν, καὶ ἤτοι ἐσωτερικῶς, ἀντί τοῦ, ὁμοφωνεῖν, συμβιβάζεσθαι, κλείειν συμμαχίαν, εἰρήνην, Ἡρόδ. 1, 116. ἢ κατά τό ἐξωτερικόν, ἀντί τοῦ τεριάζειν, συστοιχεῖν, ἀντιστοιχεῖν, ὁμοιάζειν, τινί, Ἡροδ. 1, 116. 2, 3. σπανιώτερον δέ ἐπί καιροῦ, ἀντί τοῦ συμφωνεῖν, τινί, Ἡρόδ. 1, 116. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »συμβῆναι, συνομολογήσασθαι, συμβαίειν, συνέλθοιεν, συμβαίνοντα, συμφωνοῦντα. Συνέβημεν, συνεχωρήσαμεν. Οὐ συμβαίνει, οὐ συμφωνεῖ· ὁ Σουίδ. Συμβαίνουσι, συμπράττουσι, συμφωνοῦσι· ὁ Φαυωρῖν. »συμβαίνει τίς τινι», ἀντί τοῦ, συμβιβάζεται καὶ συμφωνεῖ. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. β'. 11. »Ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτό αὐτοῖς», συνῆλθον, συνεμίχθησαν, συνηφθησαν, ἡνώθησαν, συνεφώνησαν πρός ἀλλήλους. Ἡρόδοτ. ά. 13. »συνέβησαν εἰς τωὐτό», τόν δε βασιλεύειν· οὕτω καὶ ἐν 82. »συνέβησαν εἰς λόγους συνελθόντες ὥστε τριηκοσίους ἑκατέρων μαχέσασθαι· οὕτω καὶ Θουκυδ. »συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτούς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, ἀντί τοῦ συνωμολόγησαν, συνεφώνησαν, πρός ἀλλήλους· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τῷ συντίθεμαι, συνθήκας ποιοῦμαι, συμβιβάζομαι, διαλλάττομαι, συμφωνῶ. Συνεσ. Ἐπιστολ. 58. »ἐνταῦθα δέ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινεν», συνεφώνει, σύμφωνος ἦν ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ, ὡμίλει ὅ,τι εἶχε καὶ εἰς τόν νοῦν του· ὡς τό τῆς συνηθείας »συμφώνως ὑπάγειν». 4) συναναστρέφομαι, ἔχω συναναστροφήν ἢ ἐπιμιξίαν μέ τινά, δοτ. Ἀριστο. Βατρ. 817. 5) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν ἀντί τοῦ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, εἰς μάχην μετά τινος, congredi, δοτ. ὡς παρά Σοφοκλ. Αἴ. 128. »Ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδέ ξυμβῆναι ποδί», ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, Συνελθεῖν, καὶ σημαίνει τό, συστάδην μάχεσθαι, ὁμόσε χωρεῖν. 6) ἐξαιρ. τάσσεται πολλκ. ἀντί τοῦ, συμπίπτειν, τυχαίνειν τι, ἐπί συντυχίας καὶ συμπτώσεως χρόνου καθόλου, καὶ ἐπί ἄλλων πραγμάτων, ὅταν τυχαίνῃ τι καὶ γίνηται κατά συμβεβηκός ἄνευ διωρισμένου σκοπῶν τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, καὶ συντάσσεται συνήθ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 6, 103. »Συνέβη μοι πορεύεσθαι», ἔτυχε νά ταξειδεύω, ἤμουν κατά συμβεβηκός, ἢ ἐκείνην τήν στιγμήν εἰς τόν δρόμον κ. τ. τ. ἔτι δέ καὶ μετά αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Ἡροδ. 7, 166. »Συμβαίνειν, ἀπροσώπως, ὡς καὶ κοινῶς συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται κατά τύχην, κατά συμβεβηκός. »Συμβαίνει τί μοι», ταύτόν τῷ, ἐπέρχεταί μοι, μοί ἀκολουθεῖ τίποτε, μοί τυχαίνει τι ἀνιαρόν, ἀνέλπιστον, ὡς παρά Ξενοφ. Λακ. ά. 7. »Εἰ συμβαίη γεραιῷ νεᾶν ἔχειν», ἄν τύχῃ· ὁ αὐτ. Ἑλλ. ζ'. ά. 21. »Συνέβη πρός τῷ δεξιῷ κέρατι τέμενος· ἠκολούθησε, κατά τύχην ἐγένετο· ὅθεν τ' μετοχ. »Συμβάν, ἄντος, τοῦ, ὅ συνέβη, ἐγένετο, ἠκολούθησεν· καὶ, Συμβεβηκός, ὅτος, τό, τό κατά τύχην ἢ παρ' ἐλπίδα γινόμενον. Ὁ Ἀριστοτέλης, Μεταφ. δ'. 30. ὁρίζει τήν λέξιν οὕτως. »Συμβεβηκός λέγεται, ὅ ὑπάρχει μέν τινι, καὶ ἀληθές εἰπεῖν, οὐ μέν τοι οὔτε ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπί τό πολύ· οἷον, εἴ τις ὀρύττων φυτῷ βόθρον, εὗρε θησαυρόν· τοῦτο τοίνυν Συμβεβηκός τῷ ὀρύττοντι τόν βόθρον, τό εὑρεῖν θησαυρόν· οὔτε γάρ ἐξ ἀνάγκης τοῦτο ἐκ τούτου, ἢ μετά τοῦτο· οὔθ' ὡς ἐπιτοπολύ, ἄν τις φυτεύῃ, θησαυρόν εὑρίσκειν. 7) ἐν τῇ Διαλεκτικῇ σημαίνει τό, »Συμβαίνειν τό ἐκ τῆς προτάσεως συμπέρασμα, ἢ τήν ἐπιφοράν, τό ἑπόμενον ταύτης, ἀντί τοῦ, συνάγεται, ἕπεται, πορίζεται, Πλάτ. Ἀλκ. ά. 52. »Μηδέν ἄλλο τόν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν», ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, εἶναι. Ἐν τῇ διηγήσει, τήν σύμπτωσιν καὶ συντυχίαν τῶν περιστάσεων ἢ πολλῶν ἄλλων πράξεων εἰς τόν αὐτόν χρόνον κατά τύχην γινομένων, Πλούταρχ. 8) ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἀντί τοῦ τεριάζειν. συμφωνεῖν, ὅταν ὁ λογαριασμός τῶν συναγομένων ποσοτήτων συμφωνῇ. 9) ἀντί τοῦ, εὐδοκιμεῖν, γίνεσθαί τι κατά νοῦν, ἀποβαίνειν, ἔχειν ἔκβασιν ἢ πρόοδον, succedere, Θουκ. 3, 3. πρβ. Poppo Τ. Α'. 1. σελ 247. λέγεται δέ καὶ »Κακῶς ἢ καλῶς ξυμβῆναι», Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 63. Κ. Π. 5, 4, 7.

Συμβακχεύω (βακχεύω). Σύν ἄλλοις, εἰς τόν αὐτόν καιρόν βακχεύω, ἑορτάζω τήν ἑορτήν τοῦ Βάκχου, ἢ ἐνθουσιῶμαι βακχικῶς, »μετά τινος», Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 234. Παρά δέ Μεταγν. καὶ, »τινί». Τροπ. ἐπί ἀψύχων, οἷον τόπων, βουνῶν κ. τ. τ. ἀντί τοῦ, λαμβάνει μέρος εἰς τήν ἑορτήν τοῦ Βάκχου, Ἰακ. Φιλοστρ. Ἐνκ. σελ. 294.

Συμβάκχη, ἡ. Ἑταίρα Βάκχης, ἡ εἰς τήν ἑταιρίαν τῶν βακχῶν οὖσα, ἡ συμβακχεύουσα, Εὐριπ. Θηλ. τοῦ

Σύμβακχος, ὁ (βάκχος). Συμβακχεύων· ἑταῖρος, σύντροφος βάκχου. Τό θηλ. ἔχει, ἡ σύμβακχος, ὡς ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 500. καλεῖ τήν Κασσάνδραν »Σύμβακχον θεοῖς», ὡς ὑπό τῶν θεῶν ἐνθουσιασμένην προφήτιδα.

Συμβαλλεόμενος, Ἰωνικ. παρ' Ἡρόδοτ. ἀντί τοῦ, συμβαλλόμενος, ὅρ. κατωτέρω.

Συμβάλλω, Ἀττ. ξυμβάλλω. Μ. βαλῶ. Ἀόρ. συνέβαλον, καὶ ἀπρμφ. συμβαλεῖν. Παρακ. βέβληκα. Παθ. ἀόρ. ά. συνεβλήθην, ἐκ τῶν ὁποίων ἴλων τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. καὶ τῷ μέσ. ἀορ. πολλῷ δέ εὐχρηστότεροι παρ' αὐτῷ ἐκ τοῦ Ἐπκ. ἀμετβ. ἀορ. ἔβλην οἱ τύποι, ξύμβλητο, ξυμβλήτην, ξύμβλητο, ξύμβληται, ξυμβλήμενος, ξυμβλήμεναι, τούς ὁποίους ὁ Οὐόλφιος πανταχοῦ, καὶ ἔνθα τό μέτρον οὐκ ἀπαιτεῖ, γράφει διά τοῦ Ἀττ. ξ, ἐν ᾧ κατά τόν παθ. μέλλ. συμβλήτομαι (Ἰλ. Ψ, 335.), ὡς καὶ κατά τούς λοιπούς ὅλους χρόνους γράφει διά τοῦ σ. Παρ Ἡροδ σημειωτέοι ὁ Ἰων. μετοχ. ἐνεστώς καὶ ἀορ. συμβαλλόμενος, συμβαλεόμενος, ἀντί τοῦ, συμβαλλόμενος, συμβαλόμενος, Schweigh v. L. Ἡροδ. 1, 68. 3, 14. 68. 76. 95. 6, 63. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Βοντμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τ. Β'. σελ. 31. (βάλλω, ἀνμλ.) Σύν ἑτέρῳ βάλλω, ῥίπτω, φέρω· μεθ' ἑτέρου ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ῥίπτω, φέρω· βάλλω ὁμοῦ, μαζῆ· »τινί τινι», καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, συγκρούω, συνωθῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. γ'. 12. καὶ Ἀγησ. β'. 12. »Συμβαλλόντας τάς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο· καὶ μεταφορικ. ἐπί ἀνθρώπων, »Συμβάλλειν τινάς», ὡς καὶ τό, συγκρούειν, εἰς ἔριδας καὶ μάχας πρός ἀλλήλους φέρω, διεγείρω τινάς· εἰς μάχην συνάγω· κάμνω δύο τινάς νά ἐχθρευθῶσι πρός ἀλλήλους, νά μάχωνται, Ἰλ. Τ, 55. »Θεοί σύμβαλον ἀμφοτέρους». »Ἐμέ καὶ Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι», Ἰλ. Γ, 70. Ξενοφ. Κυροπ. ς'. ά. 18. »Συμβαλεῖν φίλους ἀνδρας». Συμπ. δ'. 9. »Ἀλειτριόνας συμβάλλουτι· οὕτω καὶ ἐν Λακ. δ'. 2. »Ἐνόμιζον εἰ καὶ τούς ἠθῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περί ἀρετῆς· καὶ μικρόν κατωτέρω. »Ὡς οὖν τούτους συνέβαλεν ἐξηγήσομαι». »τινά τινι», Ἡροδ. 3, 32. 5, 1. β) ἀμεταβ. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, καταντῶ μέ τινα εἰς μάχην, μάχομαι, ἐρίζω, Ἰλ. Π, 565. »Σύμβαλον μάχεσθαι· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, μάχομαι μετά τινος, μαχίμως συμπλέκομαι, συνάπτω, κροτῶ κατά τινος μάχην, ἀπολύτ. ὡς παρά Ξεν. Λακ. 4, 6. »Πυκτεύουσι διά τήν ἔριν, ὅπου ἄν συμβάλωσι», ἢ μετά δοτ. »Συμβάλλειν τινί», πολλκ. παρ' Ἡροδ. 1, 77. 80. 82. 103. 104. 128. 214. 2, 159. ἔνθα δέν εἶναι χρεία νά προσυπακ. τό, μάχην. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σύμβαλλε, συναγωνίζου· ὁ δέ Φαβωρῖνος Συμβάλλειν, τό συναντᾶν, κυρίως ἐν τῷ πολέμῳ· δοτ. συντάσσεται. Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 14. »Ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν αὐτοῖς». Σπανιώτερον μετά τῆς πρός »Συμβάλλειν πρός τινα», Ξεν. Κ. Π. 1, 10. »Πρός τό μαχόμενον ἀεί συμβάλλωμεν». Ἐνίοτε δέ καὶ κατά μέσ. διάθ. Ἰλ. Μ, 377. »Σύν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίοις». 2) συναρμόζω, συνάπτω, συμφέρω, ὅ ἐστιν, εἰς ἓν φέρω, συμμίγω, σμίγω, συμπλέκω, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 37. »Σχοινία συμβάλλειν», συμπλέκειν, στρέφειν, κάμνειν σχοινία· παρ' Εὐριπ. »Συμβάλλειν χεῖρας, δεξιάς», συνάπτειν, ἑνοῦν, ὅ ἐστι, πιάνειν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τήν δεξιάν, τάς χεῖρας, τάς παλάμας συμπλέκειν,

ἀλλήλοις ἐγχειρίζειν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Συρρέω, ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι συμβάλλουσι, χύνονται ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, ἑνόνουσι τὰ ὕδατά των, Ἰλ. Δ, 453. »Συμβάλλειν ὕδωρι, καὶ Ἰλ. Ε, 774. »Ῥοὰς συμβάλλειν, συμμίσγειν, συρρέειν τὰ ἑαυτῶν ῥεύματα· ὡς καὶ παρ' Ἀρριαν. περὶ τῶν τεσσάρων ποταμῶν »Συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν«, χύνονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἢ ἑνόονται, συμμίγνυνται μετ' αὐτοῦ· ὅθεν καὶ »Συμβάλλοντες ἀλλήλοις ποταμοί«, (Ἀριστοτέλ.) οἱ συρρέοντες, ἢ συμμιγνύοντες τὰ ἑαυτῶν ὕδατα, ῥεύματα ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. »Ὕδωρ συμβάλλεσθαι«, Ἡρόδ. 4, 50; ὅστις ἐν 4, 48. ἀντὶ τούτου »Ἀνακοινοῦται τὸ ὕδωρ τῷ Ἴστρῳ«, εἶπεν. 3) συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, μαζόνω, συναρμόζω, συντίθημι, συνάπτω, συζεύγνυμι, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ά. 2. »Τοὺς ἀπὸ Φρυγίας, συμβαλεῖν Γαβαῖον« καὶ παρ' Ἡσαΐα μθ'. 6. »Οἱ συμβαλλόμενοι τὸ χρυσίον«, ἀντὶ τοῦ, οἱ συναγόμενοι, οἱ μαζόνοντες. 4) »Λόγους συμβάλλειν τινί, ἢ ἁπλῶς, συμβάλλειν τινί, ἀντὶ τοῦ, συνδιαλέγομαι μετά τινος, ἐν γένει, συμφωνῶ μετά τινος διά τι, μετά αἰτ. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 21. »Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβαλλέσθαι περὶ τούτου λόγους«· καὶ ἐν Ἀναβ. δ'. ς'. 14. ἄνευ τοῦ »Λόγου« »Αὐτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι«, ἀντὶ τοῦ, Συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμβάλλεται, λέγεται«· ἀντὶ τούτου δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὸ »Ἀντιβάλλω« μετεχειρίσθη. »Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους«; ἐντεῦθεν ἔτι καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀ β. ς'. γ'. 1. »Συνεβάλλοντο λόγον, εἰς ὃν δέοι πάντας αὐλίζεσθαι«, συμφώνως διώρισαν, εἶπον ῥητῶς τὸν λόγον εἰς ὃν ἐπρεπεν ὅλοι νὰ συναχθῶσι· παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρ' αὐτῷ »Συγκείμενον χωρίον«. »Συμβάλλειν λόγον τινί«, κοινωνῶ, μεταδίδω τινὶ λόγον, μαρτυρίαν τινός, διὰ νὰ τὴν μεταχειρίσῃ πρὸς ὑπεράσπισίν του ἐνώπιον κριτηρίου, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 15, 1. ἀμφ ἀνάγν. 5) παραβάλλω, ἀντιβάλλω, παρεικάζω, συγκρίνω. »Τί τινι«, Ἡρόδ. 2, 10. 3, 160. 4, 42. 99. ἔτι δὲ καὶ, »Πρός τι«, Ἡρόδ. 3, 95. 4, 50. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 17, 1. καὶ κατὰ παθ διάθ »Συμβληθῆναί τινι«, Ἡροδ. 3, 125. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάθ. »Τὸ Βαβυλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον συμβαλλόμενοι«, Ἡροδ. 3, 95. 6) παραβάλλω τὴν γνώμην μου μὲ τὰς περιστάσεις, θεωρῶ αὐτὰς καὶ ἐκ τούτων κρίνω ποιοῦμαι περί τινος ἢ ἐκβάλλω τὸ συμπέρασμα, νοῶ, καταλαμβάνω, διακρίνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμπεραίνω, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· τάσσεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. ἤδη συνήθ. κατὰ μέτ. διάθ. ἤτοι ἀπολύτως ὡς παρ' Ἡροδ. 4, 15. 45. 87. 7. 24. 184. 8, 30. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 199. ἢ μετὰ εἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 68. 2, 33. 112. 5, 1. 6, 108. 7, 189. ἢ μετὰ τοῦ, ὅτι, Ἡροδ 3, 68. ἢ καὶ μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ, μαντεύομαί τι, τεκμαίρομαι, Ἡρόδ. 4, 111. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμβάλλειν, ἐνύπνια ἐπιγνῶναι. Ξύμβολος, μάντις, Σύμβολος, οἰωνός« Ἡρόδοτ. 6, 107. »Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι«, ἐξήγησε τὸ ὄνειρον καὶ ἐκ τούτου ἔκρινεν· ἐτυμπέρανεν ἐνόησεν, ὅτι αὐτὸ ἀπεπληρώθη, ἐτελείωσεν, ἐκβῆκεν, »Ξυνεβαλλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα«, Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. Προοίμ. ἴδε καὶ, Συμβιβάζω. ἐν γένει, κατέχω κατ' ἐμαυτόν, ἐν τῷ νῷ μου, σκέπτομαι, διανοῦμαι, διαλογίζομαι, κρίνω, ὡς παρὰ Σοφοκλ Οἰδ. Κ. 1151. »Ξυμβαλοῦ γνώμην«. Σκέψητι καλῶς, στοχάσου ἢ συλλογίσου καλά. 7) λογαριάζω, ἀναμετροῦμαι, Ἡροδ. 6, 63. 65. καὶ παθ. »Ἡ ὁδὸς ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληται μοι«, ὁ δρόμος λογαριάζεται ἀπὸ ἐμὲ ὡς 200 στάδια, Ἡροδ. 4, 101. 8) Μέσ. ἐξ ἰδίων μου, ἐκ τῆς περιουσίας μου ἢ ἰδιοκτησίας μου, συμφέρω, συνεισφέρω, παρέχω, χορηγῶ. »Ὀλκάδα τινί«, δίδω εἴς τινα ὁμοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ τὸ φορτηγικὸν πλοῖόν μου, ἐμπιστεύομαι αὐτό, Ἡρόδ. 3, 235. »χρήματά τινι«, δίδω τινὶ ἐμπροσθὰ ἀργύρια, ἐξαρ. διὰ νὰ κάμω μετ' αὐτοῦ κοινῶς κάμμίαν ὑπόθεσιν χρηματικήν, ὅθεν »Συμβάλλεσθαί τινι«, ἢ καὶ ἐνίοτε ἐνεργητ. »Συμβόλαια, χρήματα συμβάλλειν τινί«, ἔχειν μετά τινος ἐμπόριον ἢ λειτουργίαν, συναλλάγματα ποιῶ, ἔχω μετά τινος. ἴδε Συμβόλαιον καὶ ἐντεῦθεν Συμβόλαιον, συμφωνίαν, συνθήκην ποιῶ μετά τινος. ὅθεν καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀργ. δ'. 9. καὶ ε'. 62. λέγονται »Συμβάλλοντες, οἱ κρεωπόροι« καὶ »Συμβόλαια« τὰ χρέη, τὰ δάνεια. »Συμβάλλεσθαι ξενίαν«, κάμνειν, συνάπτειν ἐν ἀλλήλοις φιλοξενίαν. »Συμβάλλεσθαι γνώμας«, δίδω καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τὴν τῶν λοιπῶν, Ἡροδ. 8, 61. 9) βάλλω εἰς τὴν μάσσαν, εἰς τὸ κοινόν, συνεισφέρω πρὸς δαπάνην, μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Ξεν. Οἰκ. ζ'. 13. »Λογίζεσθαι, πότερος ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν - - οὗτος τὰ πλείονος ἄξια συμβάλλεται· καὶ μετὰ δοτικ. εἰς Ἀγησ. β'. 27. »Συμβαλλόμενος καὶ οὗτος (ὁ Μαύσωλος) χρήματα τῇ Λακεδαίμονι« ὡς καὶ ἐν Ἑλλ. ς'. ε'. 5. »Ἠλεῖοι χρήματα τάλαντα συνεβάλλοντο αὐτοῖς«, συνεισέφερον συνεβοήθησαν· ἐν γένει, »Συμβάλλεσθαί εἴς τι, ἢ πρός τι«, ἀντὶ τοῦ, συνεισφέρω εἴς τι, π. χ. »Ποσα χρήματα συμβαλῇ εἰς πόλεμον· εἰς τὸ ναυτικόν«. Ξεν. Ἑλλην. ς'. β'. 1. καὶ δ'. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συντείνειν χρησιμεύειν, ὠφελεῖν, ἔχειν εἰσροήν, λυτιτελεῖν, Πλάτ. »Μέγα μέρος εἰς τοῦτο, ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. καὶ Ξεν. Κ. Π 1, 2, 8. »Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν« μεγάλως ὠφελεῖ, μεγάλην ὠφέλειαν προξενεῖ· τοιοῦτοι καὶ τὸ παρὰ Σολομ. σοφ. ε'. 8. »Τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονείας συμβέβληται ὑμῖν, ἀντὶ τοῦ, τί ὠφέλησεν ὑμᾶς ἡ ὑπερηφανία; 10) »Συμβάλλομαί τινι«, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τύχην συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμόνομαι μέ τινά, ὁμιλῶ μετ' αὐτοῦ, πολλκ. παρ' Ὅμ. (ὅστις ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. χρῆται μόνον τῷ μέλλ. συμβλήσομαι) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ τροπ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχειν μετά τινος συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν, ἑνόνομαι μετ' αὐτοῦ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. ἀμεταβ. »Ὅρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. »Συμβαλεῖν, λοιδορεῖν.

Σύμβαμα, τό. (συμβαίνω) Συμβεβηκός, συνάντημα 2) παρὰ Στωϊκοῖς, ὡς τό, κατηγόρημα, ἤγουν τὸ ἐντελὲς κατηγορούμενον, συνιστάμενον εἰς ἀμετάβατα ῥήματα, π. χ »Σωκράτης περιπατεῖ«, ἐν ᾧ τοὐναντίον τὸ ἀτελὲς κατηγορούμενον κατά τι ἀπρόσωπον ῥῆμα, π. χ. »Σωκράτει μέλει«, λέγεται, παρασύμβαμα ἢ παρακατηγόρημα.

Συμβάμεν, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, συμβένει, συμβῆναι.

Συμβάμεναι, ταὐτὸν τῷ, συμβάμεν.

Συμβαπτίζω, ίσω (βαπτίζω). Μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ βαπτίζω τινά, βαπτίζω μαζῇ, ἢ βουτίζω. Παθ. »Συμβαπτίζεσθαί τινι«, ὁμοῦ μετ' ἄλλου βουτῶ κάτω, καταβυθίζομαι, συμβυθίζομαι.

Συμβαρβαρίζω, ίσω (βαρβαρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους μιμοῦμαι ἢ κρατῶ μετ' αὐτῶν· Εὐστάθ.

Συμβαρύνω, (βαρύνω). Ὁμοῦ, μεθ' ἑτέρου βαρύνω, ἢ ἐνοχλῶ. συμβαρύνομαι, ὁμοῦ βαρύνομαι, βαρεῖαν ἐπιδέχομαι, Ἐτυμολ. μέγ.

Συμβασείω, ἐφετικὸν τοῦ συμβαίνω ἐπὶ τῆς σημτ., κλίτιν ἢ ἐπιθυμίαν ἔχω, ἀγαπῶ νὰ κάμω σύμβασιν, ἢ συνθήκην συμβάσεως ὀρέγομαι, τινί, Θουκυδ.

*Συμβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ βασιλεὺς ὤν.

Συμβασιλεύω, (βασιλεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρου βασιλεύω, ὁμοῦ, μαζῇ βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Σύμβασις, εως, ἡ (συμβαίνω). Τὸ ἵστασθαι ὁμοῦ ἢ εἶναι συναινωμένα, κλεισμένα, καὶ ὄχι ἀνοιτά τὰ σκέλη, τὰ ποδάρια, Ἱππ. ἀντίκ. τῷ, διάβασις. 2) ἕνωσις, ἑταιριασμός, φιλία, καταλλαγή· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν, συμβιβασμός, συμφωνία, συνθήκη, εἰρήνη, Ἡρόδτ. ά. 74. »Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς, συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν«. Εὐρ. Φοίν. 83. »Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, ὁς δὲ σύμβασιν τέκνοις«. οὕτω καὶ ἐν στίχ. 590. »Ὦ θεοί, ξύμβασιν τινὰ Οἰδίπου τέκνοις δότε«, εἰρήνην, συμβιβασμόν, ἕνωσιν. Θουκυδ. ά. »Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν«. Στράβ. »Ποιοῦνται συμβάσεις, ὥς τε ἐξεῖναι«. 3) ταὐτὸν τῷ, Σύμβαμα, τυχηρὸν συμβεβηκός.

Συμβαστάζω, άσω (βαστάζω). Σὺν τινι βαστάζω· ὁμοῦ, μαζῇ, μεθ' ἑτέρου βαστάζω, συμφέρω. 2) παραβάλλω, ἐξισῶ, conferre.

Συμβατεύω, (βατεύω). Ὁμοῦ, μαζῇ βαδίζω, περιπατῶ. 2) συνδυάζομαι, ζευγαρόνομαι, Παλαίφ. μ'. 3.

Συμβατήριος, ία, ιον. καὶ, »Συμβατικός, ή, όν. (συμβαίνει) Εἰς σύμβασιν ἄγων, ἢ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, συμβάσεως πρόξενος. Ἐπίρ. Συμβατικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμβατήριοι, εἰρηνικαὶ διαθέσεις«. Πλουτάρχ. εἰς Κάμ. »Λόγοι συμβατικοί«, περὶ συμβάσεως καὶ διαλλαγῆς.

*Συμβατικός, ή, όν = συμβατήριος.

Συμβατός, ή, όν, Πολύβ. θ'. β'. 4. »Συμβατόν ἐστιν αὐτῷ«, ἀντὶ τοῦ, Συμβαίνει.

Συμβεβαιόω, ῶ. (βεβαιόω). Σὺν τινι ἢ μεθ' ἑτέρου βεβαιόω, ὁμοῦ, μαζῇ βεβαιόνω, ἐπιβεβαιῶ ἢ στερεῶ.

Συμβεβηκός, ότος, τό. ἴδε Συμβαίνω. ὅθεν

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχῆς »Συμβεβηκώς«) Κατὰ συμβεβηκός, Ἀριστοτ.

Συμβεβηλόω, ῶ (βεβηλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βεβηλόω, Νεμέσ.

Συμβελής, ό, ή. (βέλος), ταὐτὸν τῷ, καταβελής. Ὑπὸ πολλῶν βελῶν ἐν ταὐτῷ κατακτυπημένος, τετρωμένος, Πολύβ. ά. 40.

*Συμβῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, Συμβαίνω.

Συμβιάζω, Μ. άσω (βιάζω). Μεθ' ἑτέραν ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βιάζω, ὅθεν παρὰ Δημοσθ. »Συμβεβιασμένα«.

Συμβιβάζω, Μέλ. συμβιβάσω, καὶ συμβιβῶ (βιβάζω). Κυρίως, φέρω εἰς ἕν, συμφέρω, σὺν ἑταίρῳ, ὁμοῦ, μαζῇ βιβάζω· ὡς καὶ τό, Συνίστημι· καὶ ἐτεῦθεν μεταφ. »Συμβιβάζω τινὰ τινι« εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγήν φέρω δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένους, ἑταιριάζω (ταιριάζω), κάμνω νὰ εἰρηνεύσωσι καὶ νὰ ἑταιριασθῶσι δύο μαχόμενοι, καὶ παθ. φιλιόνομαι ἢ ἑνόνομαι, γίνομαι πάλιν φίλος, συνάπτω, συμμαχίαν, Ἡρόδοτ. 1, 74. »Οἱ δὲ συμβιβάσαντες αὐτοὺς ἔσαν οἴδε«. Θουκυδ. β'. 29. »Συνεβιβέσθησαν, καὶ, Συμβιβᾶσθαι ἐπὶ τούτοις«, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰς τὰς συμφωνίας ἔκαμεν διαλλαγὴν καὶ φιλίαν, ἢ συνθήκην. »Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκαν Ἀθηναίοις«, ὅ ἐστι συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξεν, εἰρήνευσεν, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἤγαγε, Θουκυδ. 2) συναρμόζω, συνάπτω, ἑνόνω,

Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. καὶ πρὸς Ἐφεσ. δ'. »Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον«. Γρηγόριος δὲ ὁ Ναζιανζ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναρμόζω. »Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ πνεύματος«. 3) ταὐτὸν τῷ, συμβάλλω, παραβάλλω, συντίθημι, συγκρίνω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως, ἐπιγινώσκω, ἐπισημαίνω, προφαίνω, προδηλόω, συμπεραίνω, εἰκάνω, τεκμαίρομαι, ἢ ἀποδεικνύω, δηλόω, ἀποφαίνω, σαφηνίζω, διδάτκω, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. »Διεπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα· ἀλλ' ἀσυνήθης καὶ ἄῤῥητος ἡ σηματία αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοῖς, συνηθεστέρα δὲ παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ. Πράξ. Ἀποστ. ιζ'. »Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδον, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, συμβάλλοντες, εἰκάζοντες, τεκμαιρόμενοι. »Συμβιβάζω τι ἀν ἀντὶ τοῦ, Διδάσκω, πληροφορῶ τινα, μόνον παρὰ τοῖς Ο'. (πράξ. Ἀποστ. Ϛ'. Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. Ἡσαΐ. μ'.) ὅθεν καὶ »Συμβίβασις« ἡ· ταὐτὸν τῷ, Διδαχή, πεῖσις, πίστις, ὡς ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ. ἐν ᾧ οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου τὸ, »Προσβιβάζειν« μεταχειρίζονται. »Εἴπερ ἀληθῶς ὁ λόγος συμβιβάζει«, Ὀχελ. γ'. 3) ἀμετβ. συμφωνῶ, »περί τινος«, Πλατ. Πολιτ. 6, 15. σ. 504. A. Ruhnk. Τίμ. σ. 241. ὅθεν

Συμβίβασις, εως, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συμβιβασμός. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Συμβιβάζω.

Συμβιβασμός, ὁ, καὶ, σύμβασις. Διαλλαγή, ἑταιριασμός, καὶ χυδαϊκώτερον, ταιριασμός, ἑταιρίασις, (ταίριασις) εἰρήνη καὶ φιλία· ἑξίσωσις, ἡ ἰσιασμός· διάλυσις ἀμφιβαλλομένου χρέους ἢ ἀμφισβητήσεως καὶ ἐριδός τινος 2) παραβολή, σύγκρισις. 3) διδασκαλία, διδαχή, πληροφορία.

Συμβιβαστής, οῦ, ὁ, (συμβιβάζω). Ὁ συμβιβάζων, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρων δύο μαχομένους, Ἑταιριαστής, ταιριαστής. Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν.

Συμβιβαστικός, ἡ, όν. Εἰς συμβιβασμὸν ἀνήκων, φέρων, ἄγων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἱκανός. »Τὸ συμβιβαστικόν« ταὐτὸν τῷ, Συμβίβασις. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. »Πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορε. ἥκον λέγοντες«, καὶ ἔλεγον ὅτι νὰ ἔλθωσι πληρεξούσιοι ἄνδρες, διὰ νὰ συνομιλήσωσι περὶ πάντων τῶν δικαίων, ὅσον ἀναφέρονται εἰς μίαν σταθερὰν εἰρήνην.

*Συμβιβάω, ῶ. Ἀττ. μέλλ. τοῦ συμβιβάζω.

Σύμβιος, ὁ, ἡ. Μεθ' ἑτέρου ζῶν, ὅστις ζῇ πάντοτε μαζὴ μὲ ἄλλον τινὰ· σὺν ἑτέρῳ τὸν βίον διάγων· σύζυγος, σύγκοιτος, ὁμόβιος, ἀνήρ, γυνή (συμβία, ἡ.), σύντροφος, 2) σύχρονος Ἀριστοτ. ἠθ. Ϛ'.

*Συμβιοτεύω, (βιοτεύω), καὶ

Συμβιόω, ῶ Μ. ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ βιόω, συνδιατρίβω, συνδιάγω τὸν βίον μαζὴ μὲ ἄλλον τινά, συζῶ. Δημοσθ. »Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ«. ὅθεν

Συμβίωσις, εως, ἡ. Τὸ σὺν ἑτέρῳ ζῆν, ἡ μεθ' ἑτέρου βίωσις· ἢ εἰς ἑταιρίαν καὶ συντροφίαν συνάφεια· συσσιτία, συνδιατριβή· ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικὸς ἢ κοινός, convictus. καὶ ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνδιαμέρευσις καὶ συνδιαγωγή, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς«, ὡς τὸ κοινόν, »Δὲν ἔζοῦσιν μαζὴ καλά«.

*Συμβιωτέον, θετκ. Ἐπῤῥῆμ. τοῦ συζάω.

*Συμβιωτής, οῦ, ὁ (συμβιόω). Ὁ μεθ' ἑτέρου ζῶν, διάγων· ὅστις ζῇ μαζὴ ἢ εἰς συντροφίαν, κοινωνίαν μὲ ἄλλον τινά, Πλούταρχ.

Συμβιωτός, ὁ, ἡ. Μεθ' ἑτέρων ἡδέως καὶ εὐνοικῶς ζῶν, ἢ γεγεννημένος εἰς τὸ νὰ ζῇ κοινωνικῶς μεθ' ἑτέρων, Θεοφρ. Αἴτ. Φυτ. β'. 23. »Προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτά«, ἀγαπῶντα νὰ ζῶσι πάντοτε μαζὴ, ἀμφ. (παρὰ Πολυδ. ς'. 159. κεῖται ἡμαρτ. »Συμβίωτοι« ἀντὶ τοῦ, Συμβιωταί.)

*Συμβλάπτω, ψω (βλάπτω). Ὁμοῦ βλάπτω, Εὐστάθ.

Συμβλαστάνω, βλαστήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζὴ βλαστάνω, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμβλαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βλαστάνων, ἢ τοῦ βλαστάνειν πρόξενος, συνεργός, Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. β'. 4. »Τούτοις γὰρ ὁ εὔκρατος ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος«.

Συμβλήδην, ἐπίῤῥ. (συμβάλλω) = Συλλήβδην, ἀμφ.

Σύμβλημα, τό (συμβάλλω), Συνάφεια, συναρμογή, σύμπηξις, παρὰ τοῖς Ο'.

Συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (συμβάλλω), ποιητ. Συνεῤῥιγμένος, συμβεβλημένος, ἢ διόλου βεβλημένος, ἢ πανταχόθεν κτυπημένος, κατασυντετριμμένος, ἢ ὁ συντρίβων, Ὀρφ. ἀργ. 683.

Σύμβλησις, εως, ἡ (συμβάλλω). Σύναψις. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) ἑρμηνεία, ἐξήγησις. 4) ἀναφορὰ εἴς τι, Διογ. Λ. 9, 87.

*Συμβλήσομαι, Ἐπκ. παθ. μέλλ. τοῦ συμβάλλω, Ἰλ. Τ, 335.

*Συμβλητέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συμβάλλω ἐπὶ τῆς σημσ. πρέπει νὰ συμβάλλῃ τις, παραβάλῃ.

*Συμβλητικός, ἡ, όν. Παραβολικός, ἀμφ.

Συμβλητός, ἡ, όν (συμβάλλω). Συμβεβλημένος, ἀντιβεβλημένος, ὃν παρέβαλέ τις· καὶ ὁ δυνάμενος παραβληθῆναι, ἢ εἰς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν τεθῆναι, ὁ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενος, Θεόκριτ. »Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμῶνα πρὸς ῥόδα«, οὐ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα.

*Συμβλύζω, (βλύζω). Συναναβρύω, συναβράζω, συμπηγάζω.

Συμβοάω, ῶ (βοάω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρων βοῶ ἢ φωνάζω κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους, ἐπὶ πολλῶν, οἵτινες ὅλοι ὁμοθυμαδὸν φωνάζουσι, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. γ'. 6. »Εὐτυχήσαντες, συνεβόων τε ἀλλήλους καὶ συνελέγοντο«. καὶ δοτκ. Κυρουπ. γ'. β'. 3. »Ὡς ἔγνωσαν τὴν ὁρμὴν, ἐσήμαινόντε τοῖς ἑαυτῶν καὶ συνεβόων ἀλλήλοις«. καὶ ἐν ζ'. ε. 10. »Συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί«. 2) κράζω πρός τινα θέλων νὰ τὸν κάμω προσεκτικόν· ἐπικαλοῦμαι, τινά.

Συμβοήθεια, ἡ. Βοήθεια, ἣν σὺν ἑτέροις ποιεῖ τίς τινι, ἀμφ. κάλλιον, ἢ ὑπὸ πολλῶν γινομένη βοήθεια. ἐκ τοῦ

Συμβοηθέω, ῶ. Μ. ήσω (βοηθέω). Σὺν ἑτέροις βοηθῶ· βοηθῶ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντρέχω, συνεισφέρω πρὸς βοήθειαν, ὁμοῦ, μαζὴ βοηθῶ, Ξενοφ.

Συμβοηθός, ὁ, ἡ (βοηθός). Βοήθειαν συνεισφέρων· ὅστις ὁμοῦ βοηθεῖ, συμπράττει, συνεργεῖ, παρίσταται.

Συμβολαιογράφος, ὁ, ἡ (συμβόλαιον, γράφω), Συμβόλεια γράφων Ἡσύχ.

Συμβόλαιον, τό (συμβάλλω). Συνάλλαγμα, ἐπιμιξία εἰς τὸ ἐμπόριον, ἤτοι εἰς τὴν ληψοδοσίαν, ἐμπορικὴ ἐπιμιξία, ὑπόθεσις, ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τούτου γινόμενα κοινωνήματα, συνομιλίαι, καθυποχρεώσεις, συντυχίαι, συμφωνίαι, ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαί, ἢ γραμματεῖα (κοντράκτα), καὶ συνθῆκαι, Ξενοφ. Ἱερ. θ'. 6. »Ἀθλα, δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοις· λέγεται ὅτι καὶ τὸ δανειστὲν ἀργύριον, τὸ δάνειον, τὸ χρέος, Πλάτ. Νομ. ιβ', »Ξυμβόλαια ὅσα πρὸς ἀλλήλους ἀνθρωποι ξυμβάλλουσιν, ἐμποριακαὶ ὑποθέσεις, ὅσας οἱ ἄνθρωποι ἔχουν νὰ κάμωσιν ἀναμεταξύτων. »Χρημάτων, ὁπόσα δανεισμῷ ξυμβάλλει τις«, ὅτα χρήματα βάλλει τις εἰς τὸ διάφορον, ἢ δίδει μὲ τὸ διάφορον· ὅσα σὺν τόκῳ δανείζεις· οὕτω καὶ »Συμβολαίων ἀποστερεῖν«, Διον. Ἁλικ. ἀρχ. ε'. 66., ἕνεκεν δανείου ἀπατᾶν, ὅ ἐστιν, ἀπατᾶν τὸν δανειστὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι ζητεῖ δάνεια σὺν τόκῳ, καὶ πέρνειν τὰ ἀργύρια, ὅ ἐστι, τῶν δανείων ἀποστερεῖν. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ἔχει. »Συμβόλαια, αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαί, καὶ συνθῆκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἔνεμον« παρὰ Συνεσίῳ. »Μανθάνουσι δεῖ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισι συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον«, ἀντὶ τοῦ, Ἐμπόριον, ἐμπορία, συνάλλαγμα. 2) = σύμβολον, δηλ. χαρακτηριστικὸν σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνει τίς τι, Ἡροδ. 5, 92, 7. καὶ ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φίλ. 884. κεῖται »Συμβόλαια« ἀντὶ τοῦ, σύμβολα, σημεῖα. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Συμβόλαιος, αία, αιον (σύμβολον). Ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς συμβόλαιον ἢ εἰς σύμβολον, »Δίκη συμβολαία«, Θουκυδ.

Συμβολατεύω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθην. σελ. 374. φαίνεται ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, »ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Συναλλατεύω.

Συμβολεύς, έως, ὁ. (συμβάλλω) Συμβάλλων, συνάπτων. »Σχοινίων συμβολεύς«, ὁ τὰ σχοινία πλέκων, στρέφων, σχοινοπλόκος. 2) ἁλιευτικὸν, σκεῦος, περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουσιν, Ἡσύχ. ὅ ἐστι, τὸ ξυλάριον ἐκεῖνο, περὶ ὃ πλέκουσι τὰ δίκτυα· παρ' Ἥρωνι (Μαθημ. παλ. σελ. 126. »Νευρὰς πλέξαντες στοιχιδὸν ἐξ ὀργάνου συμβολίου, σχοινίου μήκυμα αὔταρκες ποιήσαντες. »ἴδε Χηλή, ἀριθμ. 5. 3) »Συμβολεὺς φίλων«, ὅστις βάλλει ζιζάνια διὰ νὰ μαλώσουν οἱ φίλοι· ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς σύναψιν δύο φίλων.

*Συμβολεύω, = συμβολέω.

Συμβολέω, ῶ. Μ. ήσω. ἡ (συμβάλλω). Συῤῥίπτω· συμφέρω, συγκομίζω, μετὰ αἰτ. 2) ὡς τὸ συμβάλλομαι, μετὰ δοτικ. συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ τινα. συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι μετ' αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 358. »Ξυμβολεῖ φέρων φέροντι«. Ὁ Φρύνιχος (σελ. 468.) ἔχει, »Συμβολεύειν φίλους« ἀντὶ τοῦ, Συγκρούειν.

Συμβολή, ἡ. (συμβάλλω). Τὸ συμβάλλειν, ῥίπτειν ἢ φέρειν ὁμοῦ, συνεισφορά, βοήθεια· ἔτι δὲ ἀντάμωσις, συνδρομή, ἕνωσις, σύμμιξις, Ἀρρίαν ἐπὶ ποταμῶν. »Ξυμβολὴν τοῦτο Τδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίνου«, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις τῶν ῥείθρων, ἤτοι σύῤῥοια τῶν ὑδάτων· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ά. 19 ἐπὶ ὁδῶν. »Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Ἐνκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ μηδίας ὁδοῦ«, ὁ τόπος ἔνθα ἀνταμόνονται δύο δρόμοι, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις δύο ὁδῶν. 2) συνεισφορά, ἔρανος, τοὐτέστιν ἡ γινομένη παρ' ἑκάστου οἴκοθεν δαπάνη περί τι συμπόσιον, ὅθεν. »Ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν«, τὸ ἐκ κοινοῦ ἔρανον εὐωχεῖσθαι. (ῥεφενές). Ξενοφ. Συμπ. α'. 16. καὶ Ἀθήν. ζ' »Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην«. 3) συνάφεια, συναρμογή, ἁρμογή, ἀλληλουχία, συνάρμωσις, συνάρθρωσις, κλείδωσις, Πλάτ. ἐν Τίμ. »Συμβολαὶ τῶν ὀστῶν«. Ξενοφ. Ἱππ. ἰ. 10. »Ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς«· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, συῤῥαφή, ῥαφή, συμπλοκή, σύνθεσις, εἶδος, ἢ τῶν σχοινίων, καὶ τοῦ ῥαψίματος· καὶ

τοῦ ῥαψίματος· καὶ ἐπομένως ἐκείνη τοῦ κρανίου, ἤτις ἄλλως καὶ »Ῥαφή«, ἢ »Ῥαφαί« λέγεται, παρ' Ἡροδότ. 4, 10. »Μηδεμίαν ῥαφὴς συμβόλησιν, οὐδεμίαν συνάφειαν καὶ συναρμογὴν ῥαφῆς, οὐδεμίαν ῥαφήν. καὶ Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 415. 4) τὸ συγκρούεσθαι, συνέρχεσθαι, συναπαντᾶσθαι, ἡ συνάντησις, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, τὸ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας, εἰς συμπλοκήν, τὸ συμπλέκεσθαί τινι, ἡ σύγκρουσις, ἡ συμπλοκὴ κατὰ πόλεμον, μάχην, συνέλευσις, σύγκρουσιν καὶ σύμμιξις τῶν μαχομένων στρατευμάτων, μάχη, ἀγών, πολλκ. παρ' Ἡροδ., ὅστις χρῆται καὶ ἐπὶ ἀγῶνος, συμβολὴς ἀλεκτρυόνων. »Συμβολὴν ποιεῖσθαι, καὶ, συμβολὴ γίγνεται«, Ἡροδ. 1, 74. 6, 110. 7, 210. 9, 42. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 20. »Ἐπανελθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο«. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 365. ἴδε Συμβάλλω. 5) ἡ σύμπτωσις τῶν περιστάσεων, τυχη, συμβεβηκός.

Συμβόλησις, εως, ἡ (συμβολέω), ταὐτὸν τῷ, συμβολή.

Συμβολικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ εἰς σύμβολον, ἐξαιρτ. α) εἰς συνεισφοράν, ἢ ἔρανον, 2) εἰς ἀλληγορίαν, ἀλληγορικός, συνθηματικός, αἰνιγματώδης, μεταφορικός, διὰ σημείου τινὸς αἰνιττόμενος ἢ δηλῶν τι, ὅθεν Ἐπίρ. Συμβολικῶς, κατὰ συμβολικὸν τρόπον, ἀλληγορικῶς, αἰνιγματωδῶς· οἷον »Συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς ἔστι τὸ ἐπινεύειν· 3) ἀνήκων εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι καὶ εἰκάζειν ἢ ἐπιγινώσκειν ἐκ τῶν σημείων.

Συμβολίμαιος, αία, αῖον (σύμβολον). Εἰς συμβόλαια, συνθήκας, διαλλαγὰς ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος.

Συμβολοκοπέω, ῶ Μλ. ήσω. Τὰς συμβολάς, ἤτοι τοὺς ἐράνους, τὰ συμφερηνὰ δεῖπνα, τὰ ἀπὸ συμβολῆς (μὲ ἐφεφενὶ) συμπόσια ζητῶ, κυνηγῶ, ἀγαπῶ, διάγω τὸν βίον μου εἰς τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσια, ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχοῦμαι, παρὰ τοῖς· Ο'. Ἐκκλησ. ιή. »Μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ· καὶ ἀλλαχοῦ »Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς οἴνῳ, μὴ συμποσιάσῃς· ἐκ τοῦ

Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ (σύμβολον, κόπτω). Ἀγαπῶν ἢ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσια, δεῖπνα.

Συμβολολογία, ἡ (λέγω). Ἡ τῶν συμβόλων, ἐράνων σύναξις, ἀμφ.

Σύμβολον, τό (συμβάλλω). Σημεῖον, ἐξ οὗ τεκμαίρεται, εἰκάζει καὶ συμπεραίνει τις ἢ γνωρίζει τι, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ, ὅθεν· α) ὁλόκαυστον, προφητεία, μάντευμα, γνώρισμα, τεκμήριον, ἔτι δὲ παράσημον, ἐπίσημον· β) οἰωνός, τὸ ἐκ συναντήματος οἰωνίσμα, τερατῶδες, διοσημία, Ξενοφ. Ἀπομν. α'. α'. 3. »Οἰωνισμοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις· ὁ Σχολιαστ. Πινδ. Ὀλ. ιβ'. 10. ἔχει· »Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ παρμοὺς, ἢ φωνὰς ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις, Σύμβολα φησι, λέγεσθαι· γ) τὸ διὰ λόγου πρὸς γνῶσιν τινὸς σημεῖον, ὃ οἱ εἰδότες μόνοι, ὅταν αὐτὸ ἀκούσωσι καταλαμβάνουσι, ἢ παρόλα, συνθ. σύνθημα, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. α. 24. »Ὡς ἔγνω ὁ Ἀβραδάτης τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα· ἃ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ψ. »Σήματα εἶπεν· δ) λέγεται ἔτι καὶ πινακίδιόν τι, ἢ ἀβάκιον, ἢ γραμματεῖον billet, marqus, μπιλλέτον, μάρκα ἢ τσέτουλα) Tessera, Λατιν. τὸ ὁποῖον ἔφερέ τις μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα γνωρίζεται τίς ἐστιν· τοιοῦτον ἔφερον, μεθ' ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις οἱ ἐν ἀρχαῖς ἄνδρες· τὰ μέλη τῆς βουλῆς, ἐξαιρτ. οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες, εἶτα τοῦτο δόντες, τὸ δικαστικὸν ἐκομίζοιτο, Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 296. καὶ Δημοσθέν. σλ. 298. Τοιοῦτον σύμβολον, γραμματεῖον ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ παρεπίδημοι καὶ διαβάται ξένοι, σφραγίδι ἐσφραγισμένον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὸ δείξωσιν εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν δικίκησιν (εἰς τὸ μαγιστράτον). Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1209. καὶ Σχολ. εἰς 1214. » -οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρώνα, ὅπερ ἄλλως καὶ, »Σφραγίς« λέγεται. Τοιοῦτον γραμματεῖον ἐσφραγισμένον ἔφερε καὶ πᾶς ὁδοιπόρος, ὅστις διέβαινε διὰ τῶν συμμαχικῶν πόλεων, ἵνα ἀπολαμβάνῃ παρ' αὐταῖς φιλοξενίαν καὶ δεξίωσιν· ἄρα »Γράμμα συστατικόν, ἢ, σημεῖον ἀποδεικτικόν· τοιοῦτον γραμματεῖον ἐσφραγισμένον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν του σφραγίδα ἔδιδεν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῶν ἀπὸ συμβολῆς δείπνων, καὶ ὅστις μετεῖχεν αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος πληρώνων τὸν ἐρανόν του ἐλάμβανε πάλιν αὐτό· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συχνάκις τὸ »Σύμβολον« ταὐτόσημόν ἐστι τῷ, Σφραγίς. Ὁ Τερέντιος λέγει· Heri-aliquot adolescentuli coibimus in Pyraeeo in hunc diem, ut de symbolis essemus; Chaeream ei rei praefecimus, dati anuli, locus, tempus constitutum est· οὕτω καὶ Πλίνιος λγ'. 1. 8) λέγεται ἔτι καὶ τὸ εἰς τὰ συμβόλαια ἢ συμφωνητικὰ διδόμενον πρὸς πίστωσιν ἀργύριον, ἀῤῥαβών, (πέϊ)· Arrha ·ς) ἔτι δὲ καὶ τὸ μεταξὺ δύο ξένων φιλοξενίας σημεῖον, δι' οὗ ἐδύνατό τις νὰ κατοικήσῃ παρά τινι ἰδιαιτέρῳ, συνδεδεμένος ὢν μετ' αὐτοῦ, διά τινος παλαιᾶς φιλοξενίας, tessera hospitalitatis· τοῦτο τὸ σύμβολον συνετίθετο ἐκ δύο ἡμίσεων ξύλων, ὧν τὸ μὲν εἶχεν ὁ εἷς, τὸ δὲ ὁ ἕτερος, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν »Τσέτουλα« λεγομένη, ἐφ' ᾗ ἐγχαράττουσι τὴν τιμὴν ἢ τὴν ποσότητα τοῦ πωλουμένου πράγματος, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἓν μέρος κρατεῖ ὁ πωλῶν, τὸ δὲ ὁ ἀγοράζων· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Λίσπος· ὁ Πολυδεύκης ἐν ς'. περὶ τούτου οὕτως ἔχει· »Εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἢ ἡμιτόμόν τι νομίσματος· ἐπιφέρων καὶ μάρτυρα ἐξ Ἑρμίππου· »Παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον· καὶ »Οἴμοι, τί δράσσω σύμβολον κεκτημένος, κεκάρθαι ἔοικε τὸ ἡμισυ· σημαίνει ἄρα τὸ Τμῆμα ἢ Τεμάχιον, ἤτοι τὸ ἓν μέρος τῆς Λίσπης. Ὁ Πολυδεύκης αὐτόθι λέγει ἔτι· »Ὥστε εἰ ἐκ δευτέρου μόνον τετυπῶσθαι τουτὶ δεῖ νομισμάτιον νοεῖσθαι, ἢ διαιρεῖσθαι, ὡς ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον τόν τε πιπράσκοντα καὶ τὸν ὠνούμενον· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ἐπὶ συμβόλῳ τοῦτο μέν τοι προσειληφέναι· τὸ ἐσημείωσεν ἢ τὸ ἔγραψεν εἰς τὴν τσέτουλαν, τὸ ἐπῆρεν ἄνευ ἀργυρίου, ὅ ἐστι τουρκικώτερον, Βερεσέ. Τὴν λίσπην (τὴν Τσέτουλαν) ταύτην αἰνίττεται καὶ ὁ Πλάτων ἐν συμποσίῳ λέγων· »Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὲ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον, ὅ ἐστι, τὸ τμῆμα, ἢ τὸ τεμάχιον, παρὰ τὸ Συμβάλλω, τὸ συναρμόζω, συντίθημι· η) κάθε σωματικὸν ἢ ἔνυλον σῶμα, παρ' ὅσον δὶ αὐτοῦ αἰνίττεταί τι ἄυλον, ὡς ἡ πνοή, ὁ ἄνεμος ἐστι σύμβολον τῆς ψυχῆς, ἢ ἔμβλημα, ὡς ἡ ἄγκυρα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς ἐστι σύμβολον τῆς ἐλπίδος· 2) »Σύμβολα« ἐλέγοντο ἔτι καὶ αἱ μεταξὺ δύο ἐθνῶν συνθῆκαι καὶ συμφωνίαι, αἵτινες ἀπέπλεπον εἰς τὸ καλὸν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν συναλλαγμάτων, δι' ὧν ὑπεχρεοῦντο ἀμοιβαίως, πρὸς κατάπαυσιν τῶν μεταξὺ αὐτῶν τυχουσῶν διαφορῶν καὶ ἐρίδων, νὰ κρίνεται ἕκαστος εἰς τὸν ἰδίαν πόλιν του κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ἐμπορικὴ συνθήκη, Δημοσθέν· Φίλιπ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἁρποκρατ. ἐν Λ. ἔχει· »Σύμβολα, τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττουσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια· αὗται δὲ αἱ συμβαίνουσαι διαφοραὶ καὶ κριτολογίαι ἐλέγοντο »Αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι· ὅθεν »Ἀπὸ συμβόλων διάκειν, συμβιβάζειν, διαλύειν αὐτάς, κατὰ τὴν συνθήκην δηλαδὴ τοῦ νὰ κρίνηται ἕκαστος κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του· μετὰ ταῦτα εἰσήχθησαν ἀντὶ τούτων »Αἱ ἐμπορικαί, ἢ, ἔμμηνοι δίκαι, αἵτινες κατὰ μῆνα ἐθεωροῦντο. Ἡ μεταξὺ δύο ἐθνῶν τοιαύτη κοινωνία καὶ ἕνωσις λέγεται· »Ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία«, παρὰ δὲ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. γ'. 1. καὶ »Δικαιοσύνη· ὁ Λίβιος (41) ἐκφράζει ταύτην διὰ τοῦ, Commercium juris praebendi repetendique, ὁ δὲ Φέστος διὰ τοῦ, Reciperatic· τὸ δὲ συνάπτειν καὶ κάμνειν τοιαύτην κοινωνίαν, ἐμπορικὴν συνθήκην, ἐλέγετο »Ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν· »Σύμβολα λέγονται ἔτι καὶ τὰ σημεῖα τὰ σρατιωτικά, τὰ παράσημα, τὰ τῆς τιμῆς ἢ ἀνδραγαθίας σημεῖα, Ἡρωδιαν. β'. »Τάς τε ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ εἴτι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει καὶ »Βασιλείας σύμβολα« καὶ »Βασιλικὰ σύμβολα· 3) σύμβολον ἐλέγετο καὶ ἡ συγγραφή, ἡ ὁμολογία, Γαλλ. Recep. »Σύμβολα κολλυβιστικά· 4) χαρακτὴρ παραστατικὸς καὶ δηλωτικὸς πράγματός τινος μυστηριώδους, ἢ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν εἰκονίζων· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς »Σύμβολον τῆς πίστεως«, τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τοῦ μυστηρίου, ἢ ὁμολογία, συνθήκη

Σύμβολες, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὁ συντυγχάνων καὶ συναπαντῶν τινι· συναιαστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν ἔχων· σχέσιν ἔχων μετά τινος, συνδιάγων, καὶ εἰς φιλίαν καὶ ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος, δοτ. προστ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 511. »Καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεών«. — 2) ὁ σύμβολος, ὡς οὐσιαστ., = σύμβολον, σημτ. β. καὶ η. Ξενοφ. ἀπολογ. 13. »Ἀλλ' οἱ μὲν οἰωνούς τε καὶ φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι· Συνέσ. »Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται«.

Συμβόσκω, βοσκήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέροις βόσκω ἢ φέρω τὰ κτήνη μετ' ἄλλου τινός εἰς κοινήν τινα βοσκήν· ὅθεν

Συμβότης, ου, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ τὰ ποίμνια βοσκων· ὁ εἰς κοινήν τινὰ βοσκὴν μετὰ καὶ ἄλλων τὰ θρέμματα βόσκων.

Σύμβοτος, ὁ, ἡ (συμβόσκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ κοινῶς βοσκόμενος, χρησιμεύων εἰς κοινὴν βοσκὴν τῶν ποιμνίων δύο Κοινοτήτων· ὅθεν, »Σύμβοτος ἀγρός«, κοινός, εἰς ὃν πολλοὶ συμφέροντες τὰ θρέμματα· βόσκουσιν αὐτά· Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύ. τὸ »Σύμβοτον, διὰ τοῦ, σύνηθες· καὶ τὸ »Συμβόταιι, διὰ τοῦ, Συνομόται.

Συμβουλευμα, τό (συμβουλεύω). Ἡ γενομένη ἢ δοθεῖσα συμβουλή, ὅ συνεβούλευσέ τις, Ξενοφ. ἀπολογ. 13.

Συμβουλευτέος, έα, έον (συμβουλεύω). ρήμτκ. ἐπίθτ. Περὶ οὗ πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τις, συμβουλῆς δεόμενος, ἄξιος.

Συμβουλευτής, οῦ, ὁ (συμβουλεύω). Ὁ δίδων συμβουλάς· σὺν ἑτέρῳ βουλευτής, μέλος τῆς βουλῆς ἢ τοῦ βουλευτηρίου, Conselor, βουλευτής, σύμβουλος· ὅθεν

Συμβουλευτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. — κῶς. Εἰς συμβουλὴν καὶ νουθεσίαν ἢ σκέψιν ἀνήκων· εἰς τοῦτο ἐπιτηδειος ἢ κλίσιν ἔχων· ὁ συμβουλεύων, νουθετῶν, παραινῶν· 2) ἄξιον διὰ νὰ συμβουλεύσῃ τίς τί τινι, χρήσιμον, ἐπωφελές.

Συμβουλεύω, (βουλεύω). Συμβουλὴν δίδω εἴς τινα· νουθετῶ, παραίνω, τινί, Ἡροδ. 1, 59.

7, 51. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 8, 103. »Τινίτια«, Θέογν. 38. Ἡροδ. 7, 237. consulere aliquĭ. Μέσ. συμβουλεύομαι. σκέπτομαι μετ' ἄλλου τινός, ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἔτι δὲ καὶ, συμβουλεύομαι ἄλλον τινά, ζητῶ παρά τινος τὴν συμβουλήν του, τὸν ἐρωτῶ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ, δοτ. προσπ. Ἡρδτ. 2, 107. 7, 235. consulere aliquem. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· »Συμβουλεύω, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς συμβουλὴν τῷ δε καθίσταμαι· συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ, Συμβάλῳ χρῶμαι« πολλκ. παρὰ Πλάτ. »Συμβουλεύομαί τινι«, ζητῶ συμβουλὴν παρά τινος· οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 4. »Συνεβουλεύετο αὐτῷ«, τῷ ἐζήτει συμβουλὴν, περὶ συμβουλῆς ἠρώτα αὐτόν· καὶ παρ' Ἡρδτ. ζ'. 235. »Συμβουλευομένου τε ἂν συμβουλεύσεις τὰ ἄριστα.

* Συμβουλή, ἡ=συμβουλία, Ἡρδτ. καὶ Πλάτ. ὅρα τοῦτο.

* Συμβουλία, ἡ. Ἰων. συμβουλίη, (βουλή). Τὸ συμβουλεύειν ἢ συμβουλεύεσθαι, καὶ νουθεσία, καθοδηγία, ὁμιλία κοινὴ περὶ τῶν συμφερόντων, πολλκ. παρ' Ἡρδτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ς'. 3. »Ἡ ἱερὰ συμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρεῖναι«· Πλάτ. Θεαγ. »Λέγεται συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι«· ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἔχει· »Ἱερὸν Συμβουλὴ, ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων, δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν· τὸ γὰρ ἱερὸν, οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν, ἐπειδὴ καταφεύγουσιν ὥσπερ εἰς τὰ ἱερὰ, θέλοντες συμβουλεύεσθαι οἱ ἄνθρωποι· προσήκει οὖν τοῖς συμβουλεύειν ἀμεμφεῖν, καὶ τὰ βέλτιστα κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην συμβουλεύειν. Ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπαινον φέρειν τῆς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.« Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Συμβουλὴ, τὸ ἐπιτυχὲς σύσκεμμα οἱονεὶ συμβολὴ ἤγουν ἔρανος – ἢ κοινὴ βουλὴ, ὅταν πολλοί τινες εἰς βουλὴν συνίασι.

Συμβούλιον, τὸ (βουλή). Ἡ τῶν βουλευτῶν συνέλευσις· καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν οἱ βουλευταὶ συναθροίζονται. 2) ταὐτὸν τῷ, συμβουλὴ, consilium.

Συμβούλομαι, ἀποθ. Μέσ. μετὰ μέσ. μέλλ. (βούλομαι ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ βούλομαι· θέλω κ' ἐγὼ ἐν ταὐτῷ, ὅ θέλει καὶ ἄλλος, Πλάτ. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 377. »--συμβούλου δέ μοι θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν,« θέλε καὶ σὺ ὡς κ' ἐγὼ ν' ἀποθάνω.

Σύβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ βουλὴν διδοὺς, ὁ συμβουλεύων. Δημοσθέν. »Σύμβουλος εἰμί σοι,« ἀντὶ τοῦ, συμβουλεύω σοι.

Συμβραβεύω, (βραβεύω). Σύν τινι ἢ μεθ' ἑτέρου βραβεύω, κρίνω ἢ διοικῶ, Ο'.

* Συμβράζω (βράζω). Ἐν ταὐτῷ βράζω, ἀφρίζω ἢ χοχλάζω, καχλάζω.

* Συμβράσσω, Ἀττ. ἄττω (βράσσω). Κάμνω νὰ συμβράζῃ, καχλάζῃ ὁμοῦ· ἐν γένει, πολλὰ ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλων κινῶ, ταράττω, ταραττάζω, ἢ συνεκχέω ἐκ τοῦ κόλπου μου. Κατὰ παθ. διάθ. τροπ. παρὰ Νικήτ. Χρον. ἰ. 9. »Ἠχχασῶ ἀτάκτῳ–συνεβράσσοντο,« ἐκάχλαζον, ἐταράττοντο τὴν κοιλίαν ὑπὸ σφοδροτάτου γέλωτος, οὐκ ἠδύναντο κρατηθῆναι ὑπὸ ἀτάκτου καὶ σφοδροῦ γέλωτος· ἴδε Βρασματώδης· καὶ β'. Ματθαβ. ἑ. 8.

Συμβρέμω, (βρέμω). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ βρέμω, ἠχῶ, ἢ μουρμουρίζω, Δίων. Κασ.

Συμβρύκω (βρύκω). Τοὺς ὀδόντας τρίζω, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 794.

Συμβύω, ύσω βύω). Καλῶς, ὁμοῦ βύω, συστυπόνω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1105.

Συμβώμεν, ἐκ τοῦ συμβαίνω, ἀντὶ τοῦ, συμβιβασθῶμεν, Ἀριστοφ.

Σύμβωμος, ὁ, ἡ (βωμός). Εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν βωμὸν λατρεύμενος, τιμώμενος, μέτοχος τοῦ ἰδίου βωμοῦ. »Σύμβωμοι θεοί,« Στράβ.

Σῦμι, ἄχρστ. ἀντὶ, σοῦθι.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ μαθητής, ὁ μετ' ἄλλου μαθὼν ἢ μανθάνων τι, συμφοιτητής· μαθητὴς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἢ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μαθήσεως, ἣν μανθάνει καὶ ἕτερός τις, Πλάτ. ὅθεν

Συμμαθητιάω, ῶ· ἐφετικὸν τοῦ συμμανθάνω. Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι συμμαθητής, Πλάτ.

Συμμαίνομαι, Παθ. μετὰ β'. παρακ. συμμέμηνα (μαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μαίνομαι. Ἐνεργητ. παρὰ Λουκιαν. »Συνεμεμήνει,« εἰς μανίαν συνήργει.

Συμμαλάσσω, καὶ Ἀττ. — ἄττω. Μ. ξω. (μαλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ μαλάσσω, ἢ μαλακὸν ποιῶ τι διὰ τῆς θλίψεως, ὁμοῦ μαλάσσω, ζημόνω.

Συμμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ἢ μαζῇ μανθάνω, τινί. Κατὰ τὸν ἀόρ. συμμαθεῖν, ἀντὶ τοῦ, συνειδέναι, παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 869. »Κ' οὐδεὶς ἐπίσταταί μοι συμμαθεῖν τόπος,« (ἔνθα συνήθ. ἡμαρτημ. ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, συνδιδάσκω). Ὁ συμμαθὼν,« ὁ συνειδισμένος ἔίς τι, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 22. »Ἠδὺ πόμα συμμαθέντι,« ἀντὶ τοῦ, συνεθισθέντι, εἰς ὃ ἔμαθεν, ἐσυνήθησε.

Συμμάρπτω, Μ. ψω (μάρπτω, ἀνμλ). Συναρπάζω, συλλαμβάνω, ὁμοῦ σφιχτὰ πιάνω, θράττω, Εὐριπ. Κύκλ. 396. -- »Φῶτε συμμάρψας δύω, ἐσφαξε·« καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄγνυμι, συνθλίβω, συγκλάω, ζουλίζω ἢ λυγίζω τσακίζω τι ὥστε κάμνει ποιόν τινα ἦχον, κνίκ. Ἰλ. Κ, 467. »Συμμάρψας δόνακας.«

Συμμάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Σὺν ἑτέρῳ μάρτυρ, Πλάτ. »Συμμάρτυρα λαβεῖν·« ὡς τὸ παρὰ Ἡσιόδ. »Ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·« ὅθεν

Συμμαρτυρέω, ῶ. Μ. ήσω (μαρτυρέω). Σὺν ἑτέρῳ μαρτυρῶ· συμμάρτυρ εἰμί· ὁμολογῶ, μαρτυρῶ ὑπέρ τινος· τὴν μαρτυρίαν ἐπιβεβαιῶ, τινί, Ξενοφ. Ἑλ. ζ'. ἀ. 24. »Συνεμαρτύρει δ' αὐτῷ ταῦτα πάντα ὡς ἀληθῆ λέγει ὁ Τιμ.« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀποδεικνύω, πιστόω, Αὐτόθ. γ'. 2. »Συνεμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ – ὁ χρόνος,« Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμμεμαρτυρημένη, συνειλημμένη.

* Συμμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, = συμμαρτυρέω.

* Συμμάρτυρος, ὁ, ἡ (μάρτυρος). Ὅστις ἐπιστηρίζει τι διὰ τῆς μαρτυρίας του. 2) οὐσ. ἡ ἢ, ὁ ὢν ἢ ἡ οὖσα συμμάρτυρ.

Συμμαστιγόω, ῶ (μαστιγόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ μαστιγόω.

* Συμμαχέομαι, ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ, συμμάχομαι, τινί, Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ τροπ. Ἡροδ. 7, 239. ὅρα καὶ συμμαχέω.

Συμμαχέω, ῶ Μ. ήσω (σύμμαχον). Σὺν ἑτέρῳ μάχομαι, πολεμῶ· σύμμαχος εἰμί· βοηθῶ τινι ἐν καιρῷ πολέμου, Ἡρόδ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 13. »Πειράσομαι-κράτιστος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ·« ἐν γένει, βοηθῶ, παραττέχομαι, Ἡροδ. 1, 98. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ βοῦν εἶναι τινί, χρησιμεύειν, ὠφελεῖν, τινί, ὅθεν Παρὰ Λουκιαν. »Συμμαχέομαι, οὖμαι·« ἀντὶ τοῦ, συμμάχους ἔχω· βοηθοῦμαι ἐν καιρῷ πολέμου ὑπὸ τῶν συμμάχων. »Ὑπὸ πάντων συμμαχόμενοι·« ὅθεν

Συμμαχία, ἡ, Ἰων. συμμαχίη. Ἡ πρὸς μάχην βοήθεια· κοινωνία, ἑταιρεία πρὸς πόλεμον, ἢ μάχην, συμφωνία, φιλία καὶ σύνδεσμος ἢ ἕνωσις τῶν ὅπλων δύο ἢ τριῶν βασιλέων ἢ ἐθνῶν κατά τινος, Πίνδ. καὶ Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 11. »Εἶναι συμμαχίαν κοινὴν, εἴ τις ἀδικοίη ὁποτερουσοῦν«, καὶ μετὰ δοτικ. αὐτόθ. ἀ. ἑ. 3. »Συμμαχίαν αὐτῷ ποιοῦνται·« καὶ μετὰ τῆς, πρός. »Ἐποιήσαιτο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους·« καὶ παρὰ Θουκυδ. »Ξυμμαχίαν συνιδέσσαι τινί·« καὶ »Εἰς τὴ συμμαχίαν προσποιεῖσθαί τινα.« 2) δύναμις ἢ βοήθεια στρατιωτική, ἣν δίδωσί τις τινι ἐν καιρῷ πολέμου, στρατὸς συμβοηθητικός. »Ξυμμαχίαν ἔπεμπον Εὐαγόρᾳ,« Ξενοφ. Ἑλ. δ'. φ'. 28. καὶ αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι, Ἡρόδ. 1, 82. κατὰ πληθ. Schaef. appar. ad Demosth. 1. p. 851. (ἐπὶ τῆς ἀ. σημσ. ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ, alliance offensive et défensive, confédération· τὸ δὲ ἐπιμαχία, τῷ, défensive μόνον.) ὅθεν

Συμμαχικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. – κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ πρέπων ἢ ἀναγόμενος εἰς σύμμαχον ἢ εἰς συμμαχίαν »Τὸ συμμαχικόν,« τροσυπαν. τάγμα, ἢ στράτευμα, δύναμις συμμαχική, ἢ τὸ τῶν συμμάχων στράτευμα· οἱ σύμμαχοι, Ἡροδ. 6, 9. πλλκ. παρὰ Θουκυδ. »Κατὰ τὸ συμμαχικόν,« κατὰ τὰς συνθήκας ἢ τοὺς νόμους τῆς συμμαχίας, Ξενοφ.

Συμμαχίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλυκ. τοῦ, σύμμαχος. Ἡ συμμαχομένη, ἢ ἐν τῇ μάχῃ βοηθός. »Πόλις, ναῦς ξυμμαχίς,« Ξενοφ. »Γῆ ξυμμαχίς,« Δημοσθ.

Συμμάχομαι, Ἰων συμμαχέομαι, Ἡροδ. μέτ. Ἀποθ. (μάχομαι, ἀνμλ.). Ἅμα, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μάχομαι· σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρων μάχομαι, σύμμαχος εἰμί, βοηθῶ τινι διὰ τῶν στρατευμάτων μου εἰς τὸν πόλεμον· συμμαχίαν ἔχω μετά τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. ἀ. 5. »Οἱ ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι.« 2) ὁμοῦ, μαζῇ μὲ τοὺς ἄλλους πολεμῶ κ' ἐγώ· ὁ Αὐτ. Ἀναβ. ς'. ἀ. 7. »Εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς·« καὶ ἐν Οἰκ. δ'. 19. »Ζῶντι (τῷ Κύρῳ) συνεμάχοντο, καὶ ἀποθανόντι συναπέθανον·« Καθόλου, παρεστέκομαι, βοηθῶ· ὠφελῶ, χρησιμεύω, τινί, ὡς τὸ συμμαχίω.

Σύμμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ συμφώνως μετά τινος· εἰς πόλεμον βοηθός, σὺν ἑτέρῳ μαχόμενος· συμμαχίαν, ἤτοι φιλίαν, σύνδεσμον καὶ ἕνωσιν τῶν ὅπλων ἔχων μετά τινος, βοηθῶν τινὶ μὲ τὰ ὅπλα εἰς καιρὸν πολέμου· τῷ πολεμοῦντι βοηθός, compagnon d' armes, allié, confédéré, auxiliaire, Ξενοφ. »Σύμμαχος εἰμί τῷ,« Ἐπίμαχος δὲ λέγεται, ὁ τῷ πολεμουμένῳ βοηθός· πολλκ. παρ' Ἡροδ. ὅθεν »Ὁ σύμμαχος« ὡς οὐσ. 2) ἐν γένει, βοηθῶν, ὠφελῶν ἢ συντείνων, λυσιτελῶν, Ἡροδ. 5. 65. ὅθεν »ὁ σ.«, ὁ βοηθός, ὁ συνεργός, Ξεν.

Συμμεθαρμόζω (ἁρμόζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ἅμα, ὁμοῦ, μεθ' ἑτέρου μεθαρμόζω, ἀλλάζω τὴν ἁρμονίαν ἢ μεταβάλλω, ἢ προσαρμόζω, τερπάζω, Δίον. Ἁλ.

* Συμμεθελκύω (ἑλκύω), καὶ

* Συμμεθέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἑλκύων, τραβῶν ἀπομακρύνω ἢ ἑλκύω πέραν.

Συμμέθεξις, εως, ἡ (συμμετέχω). Τὸ συμμετέχειν, ἢ σὺν ἑτέρῳ μέθεξις, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ἡ. 12.

* Συμμεθέπω, (ἕπω, ἀνμλ.), ποιητ. Διοικῶ ἢ διέπω, κυβερνῶ ὁμοῦ, π. χ. σκῆπτρα.

Συμμεθίστημι (μεθίστημι). Ὁμοῦ μεταθέτω, μεταφέρω. 2) κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. Συμμεθίσταμαι, ὁμοῦ, μαζῇ, σὺν ἑτέρῳ μεθίσταμαι, ἀλλάσσω στάσιν, τόπον, ἀναχωρῶ, εἰς ἄλλον τόπον μεταβαίνω.

Συμμεθύσκομαι, ὡς παθ. (μεθύσκομαι) ταὐτὸν τῷ, συμμεθύω.

Σύμμεθύω (μεθύω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετ' ἄλλου τινός μεθύω.

Συμμειόω, ῶ (μειόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα μειόω, σμικρύνω.

Συμμειρακιώδης, εος, ὁ, ἡ (μειρακιώδης). Ἅμα ἢ διόλου μειρακιώδης, Λουκίλλιος παρὰ Γελλίῳ ιή. 8.

Συμμελαίνω (μελαίνω). Ὁμοῦ μελαίνω. 2) ὁλοτελῶς διόλου μελανὸν ποιῶ, μαυρίζω.

Συμμελανειμονέω, ῶ (μελαιειμονέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μέλανα ἱμάτια πένθους φορῶ, φορῶ καὶ ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους μαῦρα ἐνδύματα, μαυροφορῶ, Βασίλ.

*Συμμελετάω, ήσω (μελετάω). Γυμνάζω ἢ μελετῶ ὁμοῦ.

Συμμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Σὺν ἑτέρῳ μελῳδῶν, σύντροφος ἢ σύμφωνος τὴν μελῳδίαν, εἰς τὸ μέλος, ταὐτόν τῷ, Ἀρμόζων, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. θ'. 29. καὶ, ἐ. 13.

Συμμετρήμενος, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετχ. τοῦ συμμετρίω. Κατὰ συμμετρίαν, συμμέτρως, ἀναλόγως.

Συμμένω Μ. μενῶ, (μένω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μένω. 2) ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένω, διαρκῶ (βαστῶ), διαμένω, ἔχειν διαμονὴν, σύστασιν, στερέωσιν, Ἡροδ. 1. 74. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. ζ' ἀ. 2. »Σκοπεῖν,« ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενῇ.« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σταθερῶς μένω, ἢ μένω διὰ παντὸς πιστός, ἐμμένω, αὐτόθι. »Οὕτω μάλιστα συμμένοιμεν ἄν,« ἠθέλαμεν μένῃ σταθεροὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν συνθηκῶν· ἠθέλαμεν διαφυλάττῃ σταθερῶς τὰς συνθήκας, ἐν ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν.

Συμμερίζω, (μερίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μερίζω· μεθ' ἑτέρου μοιράζω· διανέμω. Μέσ. Συμμερίζομαι, ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ μερίζομαι, λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποτινος· ὅθεν

*Συμμεριστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συμμεριστής, οῦ, ὁ· Ὁ σὺν ἑτέρῳ μέρος λαμβάνων ἀπό τινος· ὅστις μοιράζεται τι μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· ὅθεν τὸ ἑξῆς.

Συμμερίστρια, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ μέρος λαμβάνουσα ἀπό τινος. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 705. »Λέκτρων συμμερίστρια,« ἡ ἔχουσα μέρος.

*Συμμεσουρανέω (μεσουρανέω). Ἐν ταὐτῷ κατὰ τὸν μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν ἴδιον μεσηρινὸν κεῖμαι, εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἵσταμαι· ὅθεν

Συμμεσουράνησις, εως, ἡ. Ἴση, ὁμοία ἢ ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον στάσις κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἴση μεσημβρινὴ γραμμή, Στράβ. σελ. 24.

Συμμεσουράνιος, ία, ιον (μεσουράνιος). Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον φαινόμενος ἢ ἱστάμενος κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν, Πτολεμ.

Συμμεταβαίνω, Μ. ἠσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ, ἅμα ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον μεταβαίνω, ἢ ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι.

Συμμεταβάλλω, Μ. βαλῶ· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταρρίπτω· μεταβάλλω· ἀποκομίζω, ἐκκομίζω. Παθ. »Συμμεταβάλλομαι« σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταβάλλομαι, λειποτακτῶ, ἢ ἀλλάζω γνώμην, ἀλλέως φρονῶ, Αἰσχίν.

Συμμεταδίδωμι, (δίδωμι). Μεταδίδωμι, κοινωνῶ, ἐξαιρ. ὡς εἰδησίν τινα ἢ διὰ νὰ συμβουλεύσωσι περὶ αὐτῆς, ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τοὺς ἄλλους, Πολυβ.

*Συμμεταίτιος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, μεταίτιος. Συνυπεύθυνος, Πλατ. Τίμ. σ. 46. Ε.

Συμμετακινέω, ῶ (κινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετακινῶ, ἢ μεταβάλλω. Εὐστάθ.

*Συμμετακλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι (κλίνω). Πηγαίνω καὶ κάθημαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν. Κλημ. σελ. 201. Κλήμ. σελ. 201. »Μὴ συμμετακλιθῇς,« ἀντὶ τοῦ, συγκατακλιθῇς, ἀμφ.

Συμμετακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μετακοσμῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα ἀλλέως κοσμῶ, διατάττω ἢ διορθίω, ἄλλην μετακόσμησιν ποιῶ.

Συμμεταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεταλαμβάνω, μέρος ἢ μερίδιον λαμβάνω.

Συμμεταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεταπίπτω, πίπτω ἀλλέως, ἢ ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, μεταβάλλομαι· (τὸ Ἰωτα φύσει μακρόν.)

Συμμετάποιέω, ῶ (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταποιῶ, ἀλλέως ποιῶ, ἢ μεταβάλλω.

Συμμεταστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, μαζῆ στρέφω, γυρίζω, ἢ διαφθείρω τι, ἢ μεταβάλλω.

Συμμετασχηματίζω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζω, ἄλλην μορφὴν δίδωμι. Παθ. Συμμετασχηματίζομαι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζομαι, ἑτέραν μορφὴν λαμβάνω, ἢ μεταβάλλομαι.

Συμμετατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μετατίθημι, βάλλω ἀλλέως, ἢ πέραν, ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἢ ἀλλάζω, Πολέβ.

Συμμεταφέρω, Μ. μετοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταφέρω, μετακομίζω.

Συμμεταχειρίζομαι, σομαι, μέσ. Ἀποθ. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. μεταχειρίζω (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, ἅμα μεταχειρίζομαι, ἀνὰ χεῖρας ἔχω, ἢ διοικῶ, ἢ ἑτοιμάζω, Ἰσαῖος.

Συμμετέρχομαι, Μ. μετελεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πηγαίνω καὶ φέρω τι, μετά αἰτ. ἐν ταὐτῷ κατόπιν τινὸς σὺν ἄλλῳ ὑπάγω καὶ ζητῶ, Βυτίλ.

Συμμετέχω, Μ. μεθέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετέχω, λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἀπό τινος, συμμέτοχός εἰμι, γεν. πράγμ. Ξενοφ. ἀ. αβ. ζ'. ἡ. 10. »Βουλόμενος συμμετασχεῖν τοῦ ἔργου.«

Συμμετεωρίζω, (μετεωρίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ μετεωρίζω, ὑψόνω.

*Συμμετεωροπολέω, ῶ (μετεωροπολέω. Συμβαδίζω εἰς τὰ μετέωρα, δηλ. χάνομαι, περιπατῶ ἐξετάζων τὰ ὑπὲρ γῆν.

Συμμετεωροπορέω, ῶ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετεωροπορέω, Ὑμνῳδ.

Συμμετίσχω, (ἴσχω) = συμμετέχω, Σοφ.

Συμμετοικέω, ῶ (οἰκέω). Ὁμοῦ μετοικέω, ἀλλοῦ που ὑπάγω νὰ κατοικήσω· ἐξαιρ. ὡς ἄποικος εἰς μετοικίαν ἢ μετοικεσίαν ἢ ἀποικίαν ὑπάγω μεθ' ἑτέρου, Πλούτ.

Συμμετοικίζω, (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μετάφερω εἰς ἄλλην, κατοικίαν, μετοικεσίαν, ἐξαιρ. ὡς ἄποικους.

Συμμέτοχος, ὁ, ἡ (συμμετέχω). Ἔχων ἢ λαμβάνων σὺν ἑτέρῳ μέρος ἢ μερίδιον ἀπό τινος, Παῦλ.

Συμμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μετρέω). Κατά τι ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετρῶ, ἁρμόζω προταρμόζω πρᾶγμά τι ἢ πρᾶξίν τινα κατά τινα ἑτέραν, ἰσομετρῶ, καταμετρῶ· εἰς τὸ ἴδιον μέτρον, σύμμετρίαν ἢ ἀναλογίαν φέρω· ἴσον κατὰ τὸ μέτρον ποιῶ· ἐν γένει, εἰς τοῦτο ἁρμόδιον ἢ ἐπιτήδειον ποιῶ, »τί τινι,« ἢ, τί πρός τι, ἢ εἴ τι, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 379. οὕτω καὶ παθ. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6, 27. »Καθαρῷ τῷ ἀέρι καὶ ἀνύδρῳ πρὸς εὐωδίαν αἱ τοιαῦται συμμετροῦνται,« διὰ τῆς ἰσομετρίας τῆς καθαρότητος καὶ ξηρότητος τοῦ ἀέρος συνεισφέρουσιν αἱ τοιαῦται τροφαὶ πρὸς εὐωδίαν, καὶ γίνονται πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειαι. Πλάτ. εἰς Τίμ. »Οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται, σκοποῦντες ἀριθμοῖς,« ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ μετροῦνται, εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐμβαίνουσιν. Μέσως ὡς τὸ ἐνεργ. καὶ ἀντὶ τοῦ λογαριάζω τι διὰ νὰ εὕρω ἂν ἁρμόζῃ. »Ὥραν συμμετρήσασθαι,« λογαριάζω τὴν ὥραν,« Ἡροδ. 4, 158. »Τὸν δρόμον,« Φιλόστρ. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. γ'. 20. »Κλίμακας ἐποιήσατο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων, ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων,« ἔλαβον, ἐπῆραν μέτρον τοῦ ὕψους τοῦ τείχους ἐπὶ τῶν ἐπιβολῶν, ἤτοι ἀπὸ τὰς στίβας αὐτῶν μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, καὶ ἐντεῦθεν ἐσυμπέρανον τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέτρον ἐποίησαν ἴσας τῷ ὕψει τοῦ τείχους τὰς κλίμακας· ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τῆς λέξεως »Συμμέτρητις.« Μεταφερ. »Συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει,« μετρῶ τοῦτο κατὰ τὰς δυνάμεις μου, ὅ ἐστι, παραβάλλω, ἰσομετρῶ. Παρὰ δὲ Σοφ. Ο. Τ. 963. »Ἔφθιτο μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ« ἰσομετρούμενος τῷ χρόνῳ, συμφώνως τῇ πολυκαιρίᾳ, ἤτοι διὰ τὸ γῆρας, μακραίων ἀπέθανε· ὅθεν

Συμμέτρησις, εως, ἡ. Ἡ σὺν τινι μέτρησις, ἰσομέτρησις, καταμέτρησις, ἢ κατά τι ἕτερον μέτρησις, ἰσομετρία, ἀναλογία, Θουκυδ. γ'. 20. »Τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον« καὶ

*Συμμετρητής, οῦ, ὁ, Ὁ καταμετρῶν.

Συμμετρία, ἡ (σύμμετρος). Ἰσομετρία, ἀναλογία, τὸ ἴσον ἢ ἰσότης, ὁμοιότης τοῦ μέτρου κατά τι ἄλλο ἢ πρὸς ἄλλο ἀναφερόμενον, τὸ σωστὸν μέσον μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγον, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἐ. 3. »Τῆς ψυχῆς ἦθος ὁ μήτε συμμετρίαν, μήτε χρῶμα ἔχει.« 2) »Ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρες οὐκ ἔχον σύρμα,« Ἡσύχ. ἢ κατὰ Πολυδ. »Χιτὼν ποδήρης ἔς τε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων, καὶ ἀλουργὸς κύκλῳ,« ὅ ἐστιν, ἔνδυμα ἴσον κατὰ τὸ μέτρον τοῦ σώματος χωρὶς νὰ σύρεται κατὰ γῆς· ὅθεν

Συμμετριάζω, Μ. άσω. Συμμετρίαν, σώζω, κρατῶ, καὶ αἰτ. Ὁμοῦ μετριάζω, σύμμετρον, καθίστημι, ἢ μέτριον ποιῶ, Διονύσ. Ἁλικ. συνθέσ. 12. »Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα φωνή,« ἢ συνέχουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρίαν τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς, ὡς τὸ κατωτέρω, »Τεταγμένος σώζουσα ῥυθμούς.«

Σύμμετρος, ὁ, ἡ (σὺν, μέτρον). Ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, ἀνάλογος· ἴσον, ὅμοιον μέτρον ἢ ἰσομετρίαν ἔχων· ἐν γένει, μέτριος, ἱκανός, μεμετρημένος, πρέπων, ἁρμόζων, προσήκων, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, εὐάρμοστος, εὔθετος, δεξιός, Σοφοκλ. Ἀντ. 387. »Ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη;« ἁρμόζουσα, πρέπουσα, ἴση, ἀνάλογοι. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει »Σύμμετρον, τὸ ἁρμόζον.« Ξενοφ. Κυνηγ. δ'. 2. »Αἱ κύνες ἔτονται ἐλαφραί, σύμμετροι ποδώκεις.« οὕτω καὶ ἐπὶ Λαγωῶν· ἐ. 30. »Πλευρὰς, συμμέτρους,« ἀναλόγους κατὰ τὸ σῶμα αὐτῶν. Ὁ Μάγιστρος ἔχει ἔτι »Σύμμετρον, τὸ μήτε ὑπερέχον, μήτε ἐλασσούμενον, καὶ τὸ ἐξαρκοῦν. Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 13. »Οὐκ ἐν μείζονι ἢ ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ σύμμετρον.« Ἀλεξανδρ. ὁ Ἀφροδ. ἐν Τοπικ. λέγει· »Σύμμετρα, τὰ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν.« καὶ »Τὰ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ ἀρκοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα.« Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. β'. 2. τὸ, Σύμμετρα, ἀντίκ. τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, τοῖς πλείοσι καὶ τοῖς ἐλάττοσι, ἔνθα σημαίνει τὸ μέτριον, τὸν μέσον ὅρον, οἷον »Τάττε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν

ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 84. »– ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν, ἀντὶ τοῦ, Οὗτος ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν τόσον πλησίον, τόσον σιμά, ὥστε δύναται νὰ μᾶς ἀκούῃ. Ἐπίρ. Συμμέτρως, κατὰ σύμμετρον τρόπον, μὲ συμμετρίαν· κατὰ τὸ μέτρον. Ξενοφ. ἱππ. ἀ. 16. »Συμμέτρως ἔχειν, ἐφαρμοζόντως, προσηκόντως, ἁρμοδίως, πρεπόντως. Εὐριπ. Ἄλκ. 26. »Συμμέτρως ἀφίκετο, ἦλθον εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, καθὼς αὐτὸς ἐμέτρησε· ὅθεν

* Συμμετρότης, ητος, ἡ, = συμμετρία.

Συμμηκίζω (μῆκος). Διά τινος ἢ κατά τι μακρύνω, Νικήτ. Χρον. ιζ'. 9.

Συμμηνία, ἡ (μήνη). Μεσοσέληνον, ἢ ἕνη καὶ νέα τῆς σελήνης, ἢ σελήνης σύνοδος, ὁ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας σελήνης χρόνος, ὅτε ἡ σελήνη ἀφανὴς ἐστί, Inter-lunium, Ἀρριαν. περιπλ. Ἐρυθρ.

Σύμμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Πλησίον πρὸς ἀλλήλους ἱσταμένους τοὺς μηροὺς ἔχων, Ἱπποκρ.. Φαίνεται ὅτι ἔχει συγγενειάν τινα μετὰ τοῦ, σύγκωλος, ἀντίκειται τῷ, διαβεβηκώς.

Συμμηρύομαι (μηρύω), μέσον Ἀποθ. Ὁμοῦ μηρύομαι, συγκλώθω, συγγνέθω, ἢ ὁμοῦ τηλυγαδιάζω, ἢ συνυφαίνω, ἢ συγκοιβαριάζω, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμμήρυσις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλωσις Τὸ ὁμοῦ κουβαριάζειν, τειλίττειν ἢ γνέθειν, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. δ'. 40.

Συμμήστωρ, ορος, ὁ (σύν, μήστωρ). Συμβουλάτωρ ἢ συμβοηθός, Ἀπολλών Ἀργ. ποιητ.

Συμμητιάομαι, ῶμαι, Μ. ἀσομαι, μέσ. Ἀποθ. (μητιάομαι). Σὺν ἑτέρῳ, μετὰ τῶν ἄλλων μητιάομαι, κοινῇ γνώμῃ σκέπτομαι ἢ βουλεύομαι, Ἰλ. Κ, 197. ποιητ.

Συμμηχανάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (μηχανάομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ μηχανῶμαι, ὁμοῦ, μαζῇ, μεθ' ἑτέρου τεχνηέντως ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, συνεργῶ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν, προβλέπω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, Ξενοφ. Κυρουτ. ἀ. ς'. 11. »Τὰ ἐπιτήδεια συμμηχανᾶσθαι τοῖς στρατιώταις«. 2) σὺν ἑτέρῳ σχεδιάζω σκοπούς (κάμνω, μελετῶ σχέδια, προϊέκτα ἢ πλάνους), Πλουτάρχ. εἰς Ἀλέξ. 72.

Συμμιαίνω (μιαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιαίνω, Ἰώσηπ.

Σύμμιγα, ἐπίρ. (συμμίγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἢ ὁμοῦ, μαζῇ, ἀντάμα, ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ μέ, μετὰ ὅοτ. Ἡρόδοτ. 6, 58

Συμμίγδην, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, σύμμιγα, Νίκ.

Συμμιγής, ές, ὁ, ἡ (συμμίγνυμι). Σὺν ἑτέρῳ μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἢ σύνθετος, ταὐτὸν τῷ, σύμμικτος. »Βοὴ συμμιγὴς, ἵππων καὶ ἀνδρῶν«, Ἀριστοφ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συμμιγόνα«, καὶ »Ζυμιγόνα· ὡς π. χ. Ἄρτος συμμιγὸς. »Ψωμὶ ζυμγάν, τὸ μὴ καθαρόν«. Παρὰ Πλουτάρχ. »Συμμιγεῖς δρυμοῖς, δατεῖς, συμπεπλεγμένοι μετὰ θαμνωδῶν δένδρων, ἢ πυκνότεροι κατεσκευασμένοι διὰ τῆς συμλοκῆς θαμνωδῶν δένδρων, ὥστε τείχους χρείαν μὴ παρέχειν· ὅθεν

Συμμιγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμμιξις, ἀμφ.

Σύμμιγμα, τό. Τὸ συμμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν συμμεμιγμένον ἢ συντεθειμένον σῶμα, σύμμιξις, σύνθεσις, Πλούταρχ. »Τὴν ἄγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεον σύμμιγμα· καὶ συμφέρημα γεγενημένην«. ἐκ τοῦ

Συμμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. Συμμιγνύω. Μέλ. -μίξω, μετοχ. ἐνεστ. συμμιγνύων, Ξεν. Ἀπομν. 3, 14, 5. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἐνεστ. συμμίγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ μίγνυμι, ὁμοῦ μιγνύω, ἀνακατόνω, ἑνόνω, συμβάλλω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιδ'. 5. »Πλείω μέν γε τῶν ὀψαποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ· ἃ δὲ ἐκεῖνοι μὴ συμμιγνύουσιν, ὡς οὐχ ἁρμόττοντα, ὁ συμμιγνύων (εἴπερ ἐκεῖνοι ὀρθῶς ποιοῦσιν) ἁμαρτάνει τε καὶ καταλύει τὴν τέχνην αὐτῶν«. Κατὰ πρῶτον εὕρηται ἐν Ἔμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 83. ἀπὸ δὲ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὔχρηστον καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. »Συμμιγνύειν τινί τινι, μεταδίδω, κοινόω· λέγω τί τινι ἢ πρός τινα, Ἡρόδοτ. 8, 58. »Ἀπικόμενος δέ, ἔφη, θέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμίξαι, ὁ δ' αὐτὸν εἰς τὴν νῆα ἐκέλευε ἐσβαίνοντα λέγειν εἴτε θέλειν· λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς συμμιγνύειν, συνάπτειν δι' ἔρωτος γάμου ἢ συνουσίας, Ἔμν. Ὁμ. Ἀφροδ. 50. 52. 251. »Θεοὺς γυναιξί, θεὰς ἀνθρώποις«. »Δέχος τινὶ συμμ.«, Ἀριστφ. Θεσμοφ. 891. 2) παθ σμίγομαι, ἀνακατόνομαι, συνάπτομαι ἢ ἑνόνομαι, ἐπὶ ποταμῶν. »Ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται«, Ἰλ. Β, 753. πρβ. Ἡροδ. 4, 49. 50. καὶ ἐπὶ συνουσίας »Γυναικὶ σημ.«, σαρκικῶς ἑνόνομαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδτ. 4, 44. ἐν γένει, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν, ὅρ. σύμμικτος. 3) ἀμεταβ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν. ὅοτ. προσπ Θέογνις »Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι συμμιγέῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον«, ἂν συναναστρέφεσαι, καὶ Ἡροδ. 1, 123. 2, 64. ἐξαιρ. συνέρχομαί τινι, ἀνταμόνομαι διὰ νὰ ὁμιλήσω ἢ διαπραγματευθῶ μετ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 4, 151. 6, 23. 7, 153. 8, 79. ὅθεν καὶ, συνομιλῶ, ἀλλήλοις κοινωνεῖσθαι, διαπραγματεύεσθαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἀ. 16. »Καὶ τοῖς φύλαξιν αὐτοῦ ἐπληησίαζον, καὶ αὐτῷ τῷ Κύρῳ πολλάκις συνεμίγνυσαν· καὶ ἐντεῦθεν πολλκ. καὶ ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ, συμβάλλομαι, εἰς μάχην συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας ἢ εἰς τὰς μαχαίρας, τινί, »Συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις«. Ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν, Ὁμήρ. αὐτοῖς συνεμίγνυε. »Εἰς χεῖρας συμμιγνύειν«, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 1·. καὶ γ'. 6. καὶ ἡ. 38. Κυρουπ. β'. ἀ. 4. πολλκ. πρβ Ἡροδ. 1, 127. 6, 14. καὶ ἀλλαχοῦ ἔτι δέ, »Συμμ. τινί εἰς μάχην«, Ἡροδ. 4, 127. Σημ. ὅλας ταύτας τὰς σημσ. ἔχει καὶ τὸ παθ. — Τροπ. »Οὐδεὶς, τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινομένῳ οὐ συνεμίχθη«, δὲν εἶναι κάνεις, τῷ ὁποίῳ δὲν συνεμίχθη, συνέβη ἐξ ἀρχῆς κάνεν κακόν. κίμμία δυστυχία, Ἡροδ. 7, 203 πρβ. συγκεράννυμι. — Κατὰ τὸν ἐνεστ. εὕρηται παρ' Ὁμ, Θεόγν καὶ Ἡροδ. μόνον ὁ τύπος συμμίγω, οὐχὶ σε, συμμίγνυμι· ὅθεν

* Συμμικτέον, θετικὸν ἐπίρρ. Πρέπει νὰ ἀνακατάσῃ τις, Πλατ. Φιλῆβ. σλ. 62. Ε. καὶ

Σύμμικτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. συμμίκτως· μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, miscellaneus, σύνθετος ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων. »Σύμμικτος κεφαλή«, Ἡσιόδ. Ἔ. 565. διάφορος, διαφόρων εἰδῶν. »Σύμμικτοι ἀνθρωποι«, μεμιγμένοι ἐκ διαφόρων εἰδῶν ἢ ἐπαγγελμάτων, μιγάδες, ὅπερ ὁ Θουκυδ. δ'. »Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον«, εἶπεν. Παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. Σύγκρουμα »Σύμμικτος λοπάς«, ἢ ἐκ διαφόρων ὀψων συγκυκηθέντων ἀλλήλοις καὶ μιχθέντων συγκεκιμένη, ἣν οἱ Γάλλοι Potpourri καλοῦσι, καὶ οἱ Τοῦρκοι, Ἀλαντζὰ τζορβά.

* Συμμιμέομαι, ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (μιμέομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιμοῦμαι· ὅθεν

Συμμιμητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁμοῦ ἢ εἰς τὰν αὐτὸν καιρὸν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μιμεῖται ἄλλον τινά.

Συμμιμνήσκομαι, παθ. (μιμνήσκω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι.

Συμμινύθω (μινύθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μινύθω, σμικρύνομαι, ἢ ὀλιγοστεύω, Φιλόστρατ. Ἀπολ. ἐ. 2.

Σύμμιξις, εως, ἡ (συμμίγνυμι). Ἡ σὺν ἑτέρῳ μίξις, ἀνακάτωσις, σμίξις, Πλάτ. 2) συναναστροφή, ἐπιμιξία, κοινωνία.

Συμμίσγω, (μίσγω) Ἐπ. καὶ Ἰων. ταὐτὸν τῷ· Συμμίγνυμι· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σμίγω, ἴδε ἐν τῷ, συμμίγνυμι.

Συμμιστέω, ῶ· Μ. ίσω (μιστέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῇ μιτῶ.

Συμμισοπονηρέω, ῶ (μισοπονηρέω). Σὺν τοῖς ἄλλοις μιτῶ καὶ τὸ πονηρὸν ἢ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους. 2) σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μισοπόνηρος γίνομαι, θυμόνω, ἀγανακτῶ, παρὰ τοῖς Ο'. β'. Μακκαβ. 4.

Συμμνάομαι, -μνῶμαι, μέσ. ἐλλιπὲς ἢ ἀνμλ. (μνάομαι), Ἰων, ἀντὶ, συμμιμνήσκομαι. Σὺν ἑτέροις ἢ μεθ' ἑτέρων (μαζῇ μὲ ἄλλους) μνάομαι, μνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι

* Συμμνημένευσις, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνάμνησις, μνημόνευσις, ἐνθύμισις, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθ. 7, 2-9. ἐκ τοῦ

Συμμνημονεύω, εύσω (μνημονεύω), = συμμιμνήσκομαι Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐνθυμοῦμαι. 2) ἐν ταὐτῷ ἀναφέρω, μνημονεύω τι.

Συμμογέω, ῶ, Μ. ήσω (μογέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μοχθῶ, κοπιάζω, ἢ δουλεύω, ποιητ.

Συμμοιράω, ῶ, Μ. άσω (μοιράω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ διὰ κλήρου ἢ ὡς κλῆρον μεταδίδω, ἐπιψηφίζω τινί τι, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ »Σύμμοιρος« ὁ τῆς αὐτῆς μοίρας λαχών, μετέχων· συμμέτοχος πράγματός τινος· λέγεται ἐπὶ δύο ἀνδρῶν μίαν γυναῖκα ἐχόντων.

Σύμμολπος, ὁ, ἡ (μολπή), ταὐτὸν τῷ, συνῳδός, Εὐριπ. Ἴων. 164. ποιητ.

Συμμολύνω (μολύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα, μαζῇ μολύνω.

Συμμοναρχέω, ῶ (μοναρχέω). Σὺν ἑτέρῳ μοναρχῶ, μονάρχης εἰμὶ μεθ' ἑτέρου, ἢ σὺν ἄλλοις, ἢ ἐν ταὐτῷ.

Συμμονή, ἡ (συμμένω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ μονή, Πλούταρχ. 2) ἢ σὺν ἑτέρῳ συνδιαγωγή, συμβίωσις.

* Συμμονόομαι, οῦμαι, παθ. (μονόω). Μόνος εἰμὶ ἢ μένω μετά τινος, ὅοτ. προσπ. Ἰώσηπ. ἀρχ.

Συμμορία, ἡ (σύν, μέρος, μόρος, μορία, 2). Πολιτικὸν σύστημα, πλῆθος, σύνταγμα, Ἡσύχ. ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤγουν οἱ τῆς αὐτῆς μορίας, μερίδος, σύνταγμα ἢ φρατρία, Ἐτυμολ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τὸ τῶν λειτουργούντων σύνταγμα· καὶ ἦταν Συμμορίαι εἴκοσι τάξεις τῶν πολιτῶν, ἐξ ὧν ἑκάστη περιεῖχεν ἑξήκοντα πολίτας· ἑκάστη τῶν δέκα φυλῶν, εἶχε δύο τοιαύτας τάξεις ἤτοι συμμορίας· οὗτοι ἦσαν οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν, οἵ τινες ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσιν ἐκ τῶν ἰδίων εἴς τε τὰς συνεισφορὰς τὰς περὶ τῶν ἐξόδων τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὰς τριηραρχίας· οἱ πρόκριτοι τούτων, ἤτοι οἱ πλούτῳ προέχοντες, ἐλέγοντο »Ἡγεμόνες συμμοριῶν· οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς ἄρχοντες ἢ Ἐπιμεληταί«. 2) πᾶσα ἕνωσις ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ πληρώνωσι τοὺς φόρους εἰς τὴν πολιτείαν ἢ ἄλλα δημόσια δοσίματα, ὅθεν ἐν γένει, πᾶσα ἕνωσις, ἑταιρία τινῶν εἰς ἐπιχειρήματα δαπάνην καὶ ἔξοδα πολλὰ ἀπαιτοῦντα. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. (ἀρχαιολ. δ'. 18.) παραβάλλει τό, Συμμορίαι, τῷ Ῥωμαϊκῷ Classes, κατὰ τοὺς χρόνους Σερβίου τοῦ Τουλλίου, ὁρα Δημοσθένην ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν λόγῳ, καὶ Schaef. Appar. Demosth. Α'. σ. 718. κτ. ὅθεν

Συμμοριάρχης, ου, ὁ· καὶ

* Συμμορίαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ τῆς συμμορίας

ἀρχων, προεστώς· λέγονται οἱ τοιοῦτοι καὶ, ἡγεμόνες συμμοριῶνα· καὶ

Συμμορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας ὤν, μέτοχος ἢ μέλος τῆς συμμορίας.

Σύμμορος, ὁ, ἡ (μόρος), = συντελής. Καθυποχρεωμένος ὁμοῦ εἰς πληρωμὴν φόρων· ἔτι δὲ, σύμμαχος, Θουκυδ. δ'. 91. »Θηβαῖοι καὶ οἱ ξύμμοροι αὐτῶνα. Οἱ εἰς αὐτοὺς συντελοῦντες· οἱ ὡς ὑπήκοοι τῶν Θηβίων θεωρούμενοι, οἱ εἰς τοὺς Θηβαίους πληρώοντες φόρον.

Συμμορφή, ἡ. Ὁμοιότης, ἰσότης τῆς μορφῆς, Ἀρεταῖος Χρον. ἀ. δ'. ὀξέων Παθ. β'. 11. καὶ 22. ἔνθα ὅμως ὁ Κοραῆς, Συμφορὴ, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Συμμορφίζω, ίσω, = συμποιῶ. Κατὰ μίμησίν τινος σχηματίζω· ἢ ποιῶ μορφήν τινα κατὰ μίμησιν ἄλλης τινός, σύμμορφον ποιῶ· ἐκ τοῦ

Σύμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅμοιος κατὰ τὴν μορφὴν, τὴν ἰδίαν μορφὴν ἔχων, τινί, καὶ, τινός, Παῦλ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. ὅθεν

Συμμορφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, συμμορφίζω, Παῦλ. »Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦα, σύμμορφος γινόμενος.

Συμμοχθέω, ῶ (μοχθέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ μοχθῶ, μεθ' ἑτέρου κοπιάζω, ἢ ἔχω ἢ ὑπομένω μόχθον, κόπον, φροντίδα, λύπην.

Συμμυέω, ῶ (μυέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ μυέω, ὁμοῦ καθιερόω, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ.

Συμμυολόγος, ὁ, ἡ (συμμύω, λόγος). Ἐν ἑαυτῷ συγκλείων τοὺς λόγους, δηλ. σιωπῶν, σιωπηλός, Ἡσύχ.

Σύμμυσις, εως, ἡ (συμμύω). Τὸ συμμύειν, ἢ συμμύεσθαι, ἢ κατάστασις, ὅτε μέρος τοῦ σώματος συγκλείεται στερεῶς, Ἱπποκρ.

Συμμύστης, ου, ὁ (μύστης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ μύστης, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρίαν τῶν μυστῶν ὤν.

Συμμύω, Μ. ύσω (μύω). Οὐδ. κλείομαι, ἐπὶ τῶν ὀμμάτων, »Ὄμμα συμμύον, καὶ, συμμεμυκόα, Ἀριστοτέλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων, ἔθεν, σιωπῶ, μουλόνω. Ἐπὶ πληγῶν, πρβ. Ἰλ. Ω, 420. ἐπὶ ὀπῶν, τρυπῶν, ἐν γένει. 2) ἐνεργ. κλείω, σφαλῶ, συγκλείω, συσφίγγω, ἐξαιρ. ὄμματα καὶ χείλη· ὅθεν, ἀποσιωπῶ, ἔτι δὲ καὶ τό, δάκνω τὰ χείλη καὶ κρύπτω τὸν λόγον ἢ τὸ πάθος μου, Πολύβ. λά. 8. »Ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶτινα· ἵνα κρύπτωσιν ἢ σιωπῶσι τὴν δυσαρέσκειάν των καὶ ὑπακούωσιν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. μύω.)

Συμπαγής, ές, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι). Ὁμοῦ πεπηγμένος ἢ συντεθειμμένος, ἐκ πολλῶν μορίων εἰς ἓν σῶμα συνηρμοσμένος, »Οἶκος συμπαγής, »Κλήμ. παιδαγ. γ'. ὅθεν

Συμπαγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμπηξις, Στοβαῖος φυσ.

Συμπάθεια, ἡ (συμπαθής). Μετοχὴ πάθους τινός, ὅ ἐστιν, ὅταν πάσχῃ τις, λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸ πάθος ἢ εἰς τὴν λύπην του, ἴση καὶ ὁμοία αἴσθησις πάθους τινός, συνδρομὴ καὶ συμφορὰ τῶν παθῶν ἢ τῶν κλίσεων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀναφορᾶς, δι' ἧς δύο πράγματα συμφωνοῦσιν ἢ συνεργοῦσιν πρὸς ἄλληλα. 2) οἰκτιρμὸς, εὐσπλαγχνία.

Συμπάθεω, ῶ· Μ. ήσω· Σὺν ἑτέρῳ πάσχω, συμπάσχω, συναλγῶ· σύμπαθειαν ἔχω μετά τινος· εἰς τὸ ἴδιον πάθος κατάντῶ ἢ εἰμὶ, εἰς ὃ καὶ ἄλλος· πάσχω ὅπερ καὶ ἄλλος πάσχει, ἐν τῇ ἰδίᾳ καταστάσει εἰμὶ, Ἀριστοτέλ. φυσιογν. »Δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη, ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. 2) οἰκτείρω, ἐλεῶ, σπλαγχνίζομαι, ἀφίημι, συγχωρῶ, ἐν τῇ συνηθείᾳ· πρβ. συμπάσχω, ἐκ τοῦ

Συμπαθής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -θῶς (πάθος, πάσχω). Συμπάσχων· ὅμοιον πάθος ἔχων, ὅμοιος, σύμφωνος εἰς τὸ πάθος, τῆς αὐτῆς διαθέσεως, ποιότητος ἢ καταστάσεως ὤν, Ἀριστοτέλ. »Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατον ἐστίν· Γαλην. »Τὰ μόρια τοῦ σώματος πάντα ἀλλήλοις εἰσὶ συμπαθῆα, τουτέστιν εἰς ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἔργου πάνθ' ὁμολογεῖ· ἔξαιρ. 2) οἰκτίρμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθητικός.

Συμπάθησις, εως, ἡ (σημπαθέω), ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἱπποκρ.

Συμπαθητιάω, ῶ. Εἰς συμπάθεια πρός τινα διατεθειμένος εἰμὶ, κλίνω, δοτ. προσπ. Νικήτ. Χρον. δ'. 2.

Συμπαθητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς συμπάθειαν ἀνήκων. (συμπαθῶν, συγχωρῶν, ἐν τῇ συνηθ.)

Συμπαθία, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἀθολογ.

Συμπαιανίζω (παιανίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παιανίζω· τὸν παιᾶνα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ψάλλω, φωνάζω, Πολύβ. »Τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιανίζοντοσα, ὅλου ὁμοῦ τὸν παιᾶνα ψάλλοντος.

Συμπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (συμπαίζω). Σὺν ἑταίρῳ παίζων, συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον, Νικήτ. Χρον. δ'. 1.

Συμπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παιδαγωγῶ, Θεμίστιος Λόγ. ιή.

Συμπαιδεύω (παιδεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ παιδεύω, ἀνατρέφω, ἢ διδάσκω, ἢ συνεθίζω, Ξενοφ. Οἰκ. ε. 14. »Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργίαα.

Συμπαίζω, παίξομαι (παίζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῇ παίζω, ἢ χορατεύω· ἔτι δὲ καὶ μεταβ. »Συμπαίξειν ἑορτὴν μετά τινοσα, Ἀριστ. Εἰρ. 802. ὅθεν

*Συμπαικτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Συμπαίκτης, ου, ὁ, = συμπαίγμων.

Συμπαίκτρια, ἡ. Ἡ συμπαίζουσα, θηλυκ. τοῦ, συμπαικτήρ.

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, καὶ

*Συμπαίστης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συμπαίγμων

Συμπαίστρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτρια, Ἀριστοφάν.

Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, καὶ Συμπαίστης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτωρ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 12.

Συμπαίω, Μ. παιήσω (παίω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παίω, κτυπῶ μαζῇ, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 730. »Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.α 2) ἐλληγορ. ταὐτὸν τῷ, συμπίπτω, Εὐριπ. Ἑκάβ. 115. »Πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδωνα, συνέπεσε, συνέβη, κατὰ συμβεβηκὸς ἐγένετο· ὅρ. αὐτόθ. Schaef.

Συμπαιωνίζω (παιωνίζω), ταὐτὸν τῷ, συμπαιανίζω.

Συμπαλαίω (παλαίω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παλαίω· παλεύω μαζῇ.

*Συμπλαμάομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (παλαμάομαι). Συμμηχανῶμαι, συνεπιχειρῶ, συμβοηθῶ.

Σύμπαν, αντος, τό. Τὸ ὅλον, ἢ ὁλότης (σοῦμα), τὸ πᾶν. »Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖνα, ὡς καὶ τό, Ἐν ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν, ἢ, καὶ ὅλως, καθόλου εἰπεῖν. »Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν δικαίουςα, διόλου, ὁλοτελῶς. Οὐδετέρ. ἐκ τοῦ, σύμπας, ὅρα τοῦτο.

Συμπανηγυρίζω, ίσω (πανηγυρίζω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανηγυρίζω, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν ποιῶ, Ἡρωδιαν. β'. 7. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 5. ὅθεν

Συμπανηγυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπανηγυρίζων· »Συμπανηγυρισταί, οἱα, οἱ σὺν ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων πανηγυρίζοντες, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν μεταξύ των ποιοῦντες, Πολυδ.

Συμπανουργέω, ῶ (πανουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ἐν ἀλλήλοις, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανουργέω· πανουργίας, μετ' ἄλλων μετέρχομαι, συγκακουργέω, Πλούταρχ.

*Συμπαραβαδίζω (βαδίζω). Ὁμοῦ ἀπὸ πλησίον τινὸς βαδίζω.

Συμπαραβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραβάλλω, Ἰουστίν.

Συμπαραβύω (βύω). Σὺν ἑτέρῳ μέσα ἢ μεταξὺ παραβύω, στυπόνω, ἐμβάλλω, ἀνάμεσα βάλλω, στυπόνω, Λουκιαν.

Συμπαραγγέλλω (ἀγγέλλω) τινί, Πλούταρχ. εἰς Κράσ 7. κρατῶ μετά τινος περί τι, συμβοηθῶ, συμπαραστατῶ, εἰς ἀποκτησίν τινος ἀξιώματος, ἢ συναγωνίζομαι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο, ἴδε Παραγγέλλω, γ'.

*Συμπαραγίγνομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἅμα παραγίνομαι, ἔρχομαι, φθάνω ἢ πάρειμι μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαράγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ παράγω. Μέσ. συμπαράγομαι, σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα, ἐν ταὐτῷ φθάνω, ἔρχομαι, ἢ πλησιάζω.

Συμπαραδηλόω, ῶ (δηλόω). Ὁμοῦ, ἅμα παραδηλόω, ἐν ταὐτῷ σημαίνω, Στράβ.

*Συμπαραδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ παραδίδω ἢ προίεμαι, ἐγκαταλείπω, Πρόκλ.

*Συμπαραδύομαι (δύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πλησίον που ἐμβαίνω.

Συμπαραθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ παραθέω, τρέχω ἀπὸ πλησίον.

Συμπαραινέω, ῶ, έσω (αἰνέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ παραινέω, νουθετῶ ἢ παρακινῶ, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 856. »Συμπαραινέσας ἔχωα, ἀντὶ τοῦ, συμπαρῆνεσα, ἐνουθέτησα.

Συμπαρακαθέζομαι, παθ. Ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παρακαθέζομαι, κάθημαι πλησίον μαζῆ.

Συμπαρακαθίζω (ἵζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλησίον σὺν ἑτέρῳ καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ πλησίον μου, Δημοσθέν.

Συμπαρακαλέω, ῶ· Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καλῶ, προσκαλῶ, συγκαλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἢ. ἀ. 13. »Συμπαρεκάλει εἰς ταύτην τὴν θήραν τοὺς σκηπτούχουςα, συνεκάλει, ἔπερνε μαζῆ του. 2) ὁμοῦ προσέτι ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπικαλοῦμαι, Αὐτόθ. γ'. γ'. 11. »Ἔθυε θεοῖς καὶ ἠτείτο, συμπαρεκάλει δὲ Ἥρωας τηςα 3) ὁμοῦ αἰτῶ, ἀπαιτῶ, ὁ Αὐτ. Ἑλλην. δ'. ἡ. 13. »Ἀντιπέμπουσι πρέσβεις, συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβειςα, ἠτήσαν ἐμοῦ, ὡσαύτως τοσούτους πρέσβεις ἀπὸ τῶν συμμάχων. 4) ταὐτὸν τῷ, συμπαραινέω, κράζω πρός τινα νὰ προσέχῃ.

Συμπαρακατακλίνω, (κλίνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακατακλίνω, κεῖμαι ἐν τῇ κλίνῃ ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ, Δίων. Κάσ.

Συμπαράκειμαι. Μ. κείσομαι, Ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ, μαζῆ παράκειμαι, κείτομαι πλησίον, Διογ. Λ. 10, 107. ἐξ Ἐπικούρου.

Συμπαρακολουθέω, ῶ (ἐκολουθέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρακολουθῶ, συνοδεύω, πηγαίνω εἰς τὸ πλάγι τινός. 2) ἀκολουθῶ μὲ τὸν νοῦν μου, δηλ. καταλαμβάνω, ἐννοῶ.

Συμπαρακομίζω, (κομίζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρακομίζω, μαζῆ φέρω. Παθ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παρακομίζομαι, φέρομαι, πλησίον τινὸς ἔποχος.

Συμπαρακύπτω, ψω (κύπτω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακύπτω παυ, σκύψτω μαζῆ, Λουκιαν.

Συμπαραλαμβάνω, (παραλαμβάνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραλαμβάνω, δέχομαι, ὅθεν

Συμπαράληψις, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ λῆψις.

Συμπαραμένω (μένω, ἀνμλ.). Μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παραμένω.

*Συμπαραμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. συμπαραμιγνύω, μετχ. συμπαραμιγνύων, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 719. καὶ

*Συμπαραμίσγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἴς τι μιγνύω, σμίγω, ἀνακατόνω μαζῆ μὲ ἄλλο, Ἀριστφ.

Συμπαραναλίσκω, (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παραναλίσκω, ὁμοῦ καταναλίσκω, δαπανῶ, ἢ ἐξολοθρεύω, φθείρω, Δίων. Κάσ.

Συμπαρανεύω, (νεύω). Ἐν ταὐτῷ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων νεῦμα ποιῶ, ἢ δίδω τὴν γνώμην μου, ἀποδεικνύω τὴν εὐαρέσκειάν μου ἢ τὴν εὐχαριττησίν μου, συγκατανεύω, στέργω.

Συμπαρανήχομαι, ἠξομαι, μέσ. Ἀποθ. (νήχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρανήχομαι, συγκολυμβῶ διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ.

Συμπαρανομέω, ῶ (παρανομέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ παρανομῶ, παραβαίνω τοὺς νόμους ἢ ἐναντίον τῶν νόμων πράττω ἢ παρανόμως φέρομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαραπέμπω (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον τινὸς ὑπάγω καὶ συνοδεύω, (ὁμοῦ ξεπροβοδίζω), Γρηγόρ.

Συμπαραπλέκω, ξω (πλέκω). Παραπλέκω ὁμοῦ, συμπλέκω μαζῆ, Πλούταρχ. Κράτ.

Συμπαραπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω ἐπὶ πλοίου ἢ ἔποχος πλησίον.

*Συμπαραπληρωματικός, ή, όν· ταὐτόν τῷ, παραπληρωματικός, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1.

*Συμπαραπόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Κατ' εὐκαιρίαν συμφονεύω ἢ συμφθείρω, συναφανίζω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω ἢ χάνομαι, Δημ.

Συμπαρασκευάζω, (σκευάζω. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρασκευάζω, μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἑτοιμάζω, ἢ κατορθῶ, Ξενοφ.

*Συμπαρασπονδέω, ῶ, ήσω (παρασπονδέω.) Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ σὺν ἑτέρῳ τὰς σπονδάς, τὰς συνθήκας παραβαίνω, χαλῶ.

Συμπαραστάτης, ου, ὁ (συμπαρίστημι). Σὺν ἑτέρῳ παραστάτης, σύμμαχος, συμβοηθός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 693. ὅθεν

Συμπαραστατέω, ῶ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραστατῶ, συμβοηθῶ, συμμάχομαί τινι.

Συμπαράταξις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ παρά τινι παράταξις, μάχη παρατεταγμένη, Ἱπποκράτ. καὶ Σχολ. Αἰσχύλ. 639. ἐκ τοῦ

*Συμπαρατάσσομαι, καὶ Ἀττ. ἀττομαι, μέσ. (τάσσω). Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἢ ὁμοῦ παρατάττομαι· τάττω ἐμαυτὸν σὺν τοῖς ἄλλοις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, συμμάχομαι, Δημ. περὶ Στεφ. σ. 304. Ρ. Λυκ. Λεωκρ. 36, 4.

Συμπαρατείνω (τείνω). Ὁμοῦ παρατείνω, Ποθ. »Συμπαρατείνομαι ὁμοῦ παρατείνομαι, μαζῆ ἐξαπλόνομαι, Ζώσιμ. γ'. 16. καὶ 25.

Συμπαρατηρέω. ῶ (τηρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἰσοχρόνως ἱστάμενος παρατηρῶ. ὅθεν

*Συμπαρατήρησις, εως, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος παρατήρησις.

Συμπαρατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρατίθημι.

Συμπαρατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τρέφω ἢ ἀνατρέφω, Ξεν. Οἰκον. 5, 5. Schaef. Γρηγ. σ. 1040.

Συμπαρατρέχω (τρέχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρατρέχω, τρέχω πλησίον κτλ.

Συμπαρατροχάζω, ταὐτόν τῷ, συμπαρατρέχω.

Συμπαραφέρω, (φέρω ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἀπ' ἔμπροσθεν, ἢ πέραν, ἢ ἔξω τῶν συνόρων. Πλθ. »Συμπαραφερόμαια ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραφέρομαι, ἔξω τῶν συνόρων ὑπάγω, ἐκβαίνω, ἢ πλησίον τρέχω, Ξενοφ. κυνηγ. δ'. 10.

Συμπαραφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν παραφύομαι, ἀναβλαστάνω, συναυξάνω (περὶ τῆς προστῳδίας ὅρ. φύω.)

Συμπαρεδρεύω (παραδρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεδρεύω, συγκάθημαι ἢ συγκαθεδρος εἰμί, Λουκιαν.

Συμπάρειμι (εἰμί). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πάρειμι· εἶμαι μαζῆ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, παρὼν εἰμὶ μεθ' ἑτέρου, συμπαρευρίσκομαι, Ξενοφ. Ἀλκ. β'. 2. 2. Ὥστε πολλὴν μὲν αἰδῶ, πολλὴν δὲ πειθῶ ἐκεῖ συμπαρεῖναι« καὶ ιβ'. 3. »Αὐτῶν τινων συμπαρόντων.« 2) ἐκ τοῦ εἰμι, ὁμοῦ κινοῦμαι κατά τινος ταὐτόν τῷ, Συμπορεύομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. σ. 17. »Ξυμπαρῄει δὲ καὶ Θώραξ, τὸ πεζὸν ἔχων«.

Συμπαρεισέρχομαι, μετ. Ἀποθ. μετὰ αὐτ. καὶ παρκκ. κατ' ἐνεργ. διαθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω, ἢ τρυπόνω, εἰσέρχω που, Λουκιαν. »Ἐπειδὰν ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδεχήταί με, συμπαρεισέρχεται λαθὼν μετ' ἐμοῦ ὁ τύφος.

*Συμπαρεισπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω). Ὁμοῦ πίπτω εἰς ἢ ἐπί.

Συμπαρεισφθείρομαι, παθ. (φθείρω). Πρὸς δυστυχίαν καὶ κακόν μου ἢ κακὸν ἄλλου ὁμοῦ ὑπάγω, ἐμβαίνω, ἢ καταντῶ, Ἰώσηπ.

Συμπαρέκτασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρέκτασις· ὁ ἐστίν, ἢ μεθ' ἑτέρου πλησίον ἔκτασις καὶ παραβολὴ μετ' αὐτοῦ. ἐκ τοῦ

Συμπαρεκτείνω, (τείνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον ἐκτείνω, τεντόνω· ἢ σὺν ἑτέρῳ πλησίον ἐκτείνων. παραβάλλω ὡς τὸ, ἀντιπαρατείνω, ἀντιπαρατίθημι, καὶ, ἀντιπαραβάλλω.

Συμπαρεμφέρω (φέρω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεμφέρω, φέρω μέσα. 2) ὁμοιάζομαι.

Συμπαρενέγκω, ταὐτόν τῷ, Συμπαραφέρω, Θεμίστ. λόγ. κβ'.

Συμπαρέπομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἕπομαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρέπομαι, πλησίον ὑπάγω καὶ συντροφεύω, συνοδεύω, συνακολουθῶν παραπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶν παραπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶ, ἔτι δέ, εἶναι δεδομένος, ἢ ὁν τινὶ ὡς συνακόλουθος, ὀπαδός, ὡς ἀνταμοιβή. Ξενοφ. Κυροπ. ζ' α. 5. »Σὺ ἐν ἴτω τούτῳ τὸ ἱππικὸν ἔχων συμπαρέπουσι, καὶ ἐν β'. α. 10. αὐτόθ. »Τιμαὶ συμπαρείποντοι, καὶ ἐν Ἱερ. ἢ. 5. »Ἐκ θεῶν τιμῆτις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἄρχοντι«.

Συμπαρέχω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρέχω, ἐγχειρίζω, προσφέρω, χορηγῶ, δίδωμι, Ξενοφ. Οἰκ. ε. 6. »Κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι – καὶ τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι«, Συμπόσ. ἢ. 43. »Ἡ ἀληθὴς ἀνδριγαθία ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται,« χορηγεῖ, ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ.

Συμπαρήκω (ἥκω). Ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ παρήκω, πλησίον ἐκτείνομαι, ἢ συμπάρειμι, εἶμαι παρὼν μαζῆ, Πλούταρχ.

Συμπάρθενος. ἡ (παρθένος). Καὶ αὐτὴ ὁμοῦ παρθένος, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ιβ'. 1.

*Συμπαρίπταμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι). εἰς αὐτ. β'. καὶ κατὰ μέσ. διάθεν. Ὁμοῦ παρίπταμαι, πλησίον τινός, σὺν αὐτῷ ἵπταμαι πετῶ μαζῆ πλησίον.

*Συμπαρίστημι (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ παρίστημι, ὁμοῦ πλησίον ἵστημι, βάλλω τινὸ νὰ σταθῇ. Πλθ. καὶ κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρίσταμαι, στέκομαι μαζῆ πλησίον, εἰς τὸ πλευρόν, τινί, Πινδ. Ὀλ. 6. 72.

*Συμπάροικος. ὁ, ἡ (πάροικος). Μεθ' ἡμῶν ἢ πλησίον ἡμῶν κατοικῶν, Πολυδ.

*Συμπαροίχομαι, μέσ. Ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διαβαίνω, περνῶ.

Συμπαρολισθάνω, (ὀλισθάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρολισθαίνω, ξεγλιστρῶ, πίπτω, Πλούταρχ.

Συμπαρομαρτέω, ῶ (ὁμαρτέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρομαρτῶ, ταὐτόν τῷ, Συμπαρέπομαι, συνακολουθῶ, συνοδεύω, Ξενοφ. Κυροπ. ἢ. ζ'. 3. »Φόβος μοι συμπαρομαρτῶν.« καὶ Συμπ. 4, 17.

Συμπαροξύνω (ὀξύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παροξύνω, διεγείρω ἢ παραθαρρύνω, ἢ ἀγριαίνω, παρροιζίζω.

Συμπαρορμάω, ῶ (ὁρμάω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρορμῶ.

Συμπαροτρύνω (ὀτρύνω), ταὐτόν τῷ, συμπαρορμάω, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 301.

Σύμπας, πασα, παν (πᾶς, σύν). Πάντες ὁμοῦ, ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζῆ, ὅλοι καθόλου, Παρ' Ὅμ., ὅστις ἐν Ὀδ. Η, 214. Ξ, 98. χρῆται, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, τῷ Ἀττ. οὐδετ. ξύμπαντα, ἀεὶ κατὰ πληθ. παρὰ δὲ Μεταγ. προστιθέμενον περιληπτικοῖς τάσσεται οὐχὶ σπανίως καὶ κατὰ τὸ ἑνικόν, π. χ. »Ὁ ξύμπας δῆμος, ἢ σύμπας ὁ δῆμος«, ὅλος ὁ λαός, ὅλον ὁμοῦ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. »Σύμπας στρατός.« Ἡροδ. 7, 82. καὶ 6, 8. »Σύμπας ἀριθμός«, ὅ ος ὁμοῦ ὁ ἀριθμός (ὅλη ἡ σοῦμμα). »Τὸ σύμπαν,« τὸ ὅλον συμπεριλαμβανόμενον, ὅλη ἡ ποσότης· τὸ κεφάλαιον, τὸ κύριον πρᾶγμα, Ἡροδ. 7, 143. ὡσαύτως καὶ κατὰ πληθ. »Ἔπαθον κακά, οἷα οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως,« ὅλα ὁμοῦ εἰς ἓν συναγόμενα. ἔτι δὲ τὸ »τὸ σύμπαν«, ἢ κατὰ πληθ. »Σύμπαντα, τά,« ὅλος ὁ κόσμος, ὅλον τὸ πᾶν. »Τὸ σύμπαν«, ὡ. ἐπίρρ. διόλου, ὁλοτελῶς, τελείως· ἐν γένει, καθόλου, κτ. ὅρα τοῦτο. πρβ. καὶ συνάπας. (ὡς φαίνεται, καὶ τὸ α τοῦ οὐδετ. ἦν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐτρ' ὅτε μακρόν, Δράκων. σ. 29, 26)

Σύμπασμα, τό. Τὸ πασπαλιτμένον, ταὐτόν τῷ, Διάπασμα, ἐκ τοῦ

Συμπάσσω, Μέλ. άσω (πάσσω). Πασπαλίζω.

Συμπάσχω, (πάσχω ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, σὺν ἄλλοις πάσχω ἢ ὑποφέρω. Μετέχω τοῦ πάθους τινός, συναλγῶ, ὁμοιοπαθέω, συμπαθέω· ὁμοιοπαθὴς εἰμί, συμπάθειαν ἔχω ἢ ἀποδεικνύω· μεθ' ἑτέρου ἢ ὁμοῦ πίπτω εἴς τι πάθος, μετὰ Δοτικ. σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ πάθος ἢ ποιότητα καταντῶ, ἢ πάσχω τὸ αὐτὸ πάθος, ὅπερ καὶ ἄλλος, Θουκυδ. »Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὁ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα«

Συμπαταγέω, ῶ (παταγέω). Συγκρούω, μετὰ κρότου κτυπῶ· δύο τινὰ σώματα ὁμοῦ ἄλληλα, ἴδε Συμπλαταγέω.

Συμπατάσσω, Μ. ξω (πατάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁμοῦ πατάσσω, κτυπῶ, Εὐριπ. Ἰωσ. 699. »Καὶ συμπαταξαντες μέσον πάντα στρατόν, ἔκτειγον,« ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς κτυπήσαντες.

Συμπατέω, ῶ. Μ. ήσω (πατέω). Ὁμοῦ πατῶ, καταπατῶ (τσαλαπατῶ). ἢ στερεῶς πατῶ. Γρηγόρ. Ναζ.

*Συμπατριώτης, ου, ὁ (πατριώτης). Ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ὤν, Λουκιαν. Σολοικ. 5. Πολυδ. 3, 54. Τζέτζ, Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 8.

Συμπαχύνω, (παχύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παχύνω, παχὺ ἢ χονδρὸν ποιῶ.

Συμπεδάω, ῶ. Μ. ήσω (πεδάω). Συνδέω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά· δένω στερεῶς· δένω

εἴ τι, Λουκιαν. »Τῷ πόδε συμπεπεδημένος«, συνδεδεμένος ἐν πέδαις τροπικ. ἐπὶ πάγου, κρύους, κάμνω νὰ παγώσῃ, νὰ γένῃ παγκάδης, νὰ πήξῃ.

Συμπείθω, Μ. σω (πείθω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθω ἢ καταπείθω: »Τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος«, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. δ'. 6. καὶ ἐν Κυρουπ. β'. β'. 15. »Ἡ πονηρία τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν.« Παθητικ. Συμπείθομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθομαι, πληροφοροῦμαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ, ἢ πιστεύω, ἢ συναινῶ, συνᾴδω, συμφωνῶ, δοτ. πρωτ. Πλούταρχ. »Δῆμος συμπειθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων.« Καθόλου δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, πείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ μετ' ἐμοῦ τὴν ἰδέαν, ἢ ἰδέαν, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ προσώπων, καὶ ἐπὶ ἑνός.

Σύμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα). Ὁμοῦ ἔμπειρος, εἴ τι πρᾶγμα, δοτ. Πινδ. 2) πεῖραν λαμβάνων ἢ λαβὼν κατὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα μετ' ἄλλων ἢ ὡς ἄλλοι.

Συμπείρω (πείρω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ τρυπῶ, ἢ διατρυπῶ, Ὀππιαν. Ἁλ. δ'. 230. καὶ 551.

Συμπελάζω (πελάζω). Ὁμοῦ πελάζω, πλησιάζειν ὁμοῦ ποιῶ, συνάπτω, Ἐτυμολ. ἐν λ. Πίλος.

Συμπέμπω, ψω (πέμπω) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέμπω, στέλλω μαζῆ, τινί τινα ἢ τι, Πινδ. καὶ Ἡροδ. 5, 80, 8. 104. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 7. »Ἐκέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ καὶ φύλακας συμπέμπει« καὶ ἐν γ'. β'. 13. »Εἰ ἀποστέλλοιμι - συμπέμψαι τ' ἂν μοι τῶν ὑμετέρων (τινὰς)«. 2) ἐν ταὐτῷ ῥίπτω τι κατά τινος.

Συμπενθέω, ῶ. Μ. ήσω (πενθέω). Μεταβατ. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶ, ταλαιπωρίζω, τί, Λουκιαν. Λεωκρ. 11, 9. 2) ἀμετβ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πενθῶ, μαυροφορῶ, συλλυποῦμαι, πενθῶ ἢ λυποῦμαι μαζῆ.

Συμπένομαι, ἀποθ. ἐλλιπὲς ῥῆμα, ἄνευ μέλλ. (πένομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πένης εἰμί. »Συμπένομαί τινί τινος,« σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου ἔλλειψιν ἔχω τινός, Πλάτ. Μένων. 2.

*Σύμπεντε (πέντε). Ἀπὸ πέντε πέντε, ἀνὰ πέντε, Lob. Φρυν. σ. 414.

Συμπεπάρθαι, ἐστυβλίσθη, συνετρυπήθη, ἐκ τοῦ Συμπείρομαι.

Συμπεπηγώς, ότος, μετοχ. τοῦ Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, συμπλέκω. Ἐμπεριπλεγμένως, περιπεπλεγμένως.

Συμπεπτικός, ή, όν. Εἰς πέψιν, χώνευσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος· ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. Ἐκ τοῦ

Συμπέπτω, Μ. ψω, = συμπάττω. Ὁμοῦ ἢ ὁμόλον κόπτω, ἕψω, ψήνω, βράζω ἢ χωνεύω. ἢ ὥριμον, τρυφερὸν ποιῶ. ὅθεν »Συμπεφθεὶς« ὡριμασθείς, ζυμωθείς.

Συμπεραίνω (περαίνω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περαίνω, εἰς πέρας φέρω, συντελῶ, ἐκτελῶ, ἀποπληρώω, συμβοηθῶ, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν, συνδιαπράττομαι; Δημοσθ. περὶ στεφάν. »Συμπεραινομένων δὲ τῶν ἄλλων, συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν«. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐν ταὐτῷ τελειόνω. Ἡροδ. 2, 11. ἔνθα μέντοι ἀμφ. ἢ ἀνάγν. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμόλου τελειόνω. Ἐν τῇ Λογικῇ λέγεται »Συμπεραίνεται« ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται, ἕπεται, ἀκολουθεῖ, ὅθεν τὸ »Συμπεραίνω« συμπέρασμα ἐκβάλλω, τεκμαίρομαι. Παρ' Εὐρίπ. Ὀρ. 1557. »— πλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,« ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ περαίνω, κλείω στερεῶς κλειδαριὰν μὲ τὸν μοχλόν, συγκλείων ἀσφαλίζω. Παθ. »Ἔχθραν πρός τινος συμπεραίνεσθαί τινι«, ἐπάγειν τινὶ ἔχθραν ἐκ μέρους τινός, Δημ. Στεφ. 163. σ. 281. 27.

Συμπεραιόω, ῶ (περαιόω.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ περαιόω, εἰς πέρας φέρω, τελειόνω, συντελῶ. παθ. λέγειν εἴ τι, Κλήμ. »Συμπεραιοῦται εἰς τὴν ἀγάπην«; τελειοῦται, τελειόνει. ὅθεν

Συμπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ κοινὸν τέλος τῆς ζωῆς, Κλήμ. Στρωμ. δ'.

Συμπέρασμα, τό (συμπεραίνω). Ἐν τῇ Λογικῇ, ἐπιφορά, συνέπεια, εἰκαστία, τὸ ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ συναγόμενον ἢ παραγόμενον, ὅ ἐστι τὸ τοῦ λογισμοῦ ἑπόμενον (ὃ ἐκβάλλει τις ἀπό τινα συλλογισμὸν ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ζητουμένου). ἴδε ἐν τῷ, Συλλογισμός. 2) Ἡ τελείωσις, ἡ συμπλήρωσις, τὸ τέλος, Ἀριστοτέλ. παρ' Ὀλέλ. ἀ. 3. »Τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς,« τὸ πέρας, τὸ τέλος. ὅθεν

Συμπερασματικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. Συμπληρωτικός, τελειωτικός, ἐκτελεστικός. 2) εἰς συμπέρασμα ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν συμπερασμάτων ὤν, ἄρα, συμπεραίνων.

Συμπερασμός, ὁ. Τέλος, περαίωσις, ἐκτέλεσις, Ἀρτεμίδ. γ'. 53. ἔτι δὲ, ἑαυτόν τῷ, Συμπέρασμα.

Συμπεραστικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. ταὐτόν τῷ, συμπερασματικός. Συμπεραίνων, ἐπιφέρων.

*Συμπέρθω (πέρθω, ἀνμλ,) Συγκαταστρέφω.

Συμπεριάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιάγω, περιφέρω, περιστρέφω, περιδιαβάζω ὁμοῦ,« ἢ περιστρέφω, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. γ'. 1. »Γυναικῶν - συμπεριαγομένων.« 2) συγκομίζω, (φέρω μαζῆ μου), ὁ Αὐτ. Οἰκ. ἡ. 12. »Πολλὰ δὲ ὅπλα (ἢ ναῦς) τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει« Μέτ. σὺν ἐμοὶ περιάγω, φέρω μαζῆ μου, Ξενοφ. Ἱερ. β'. 8. »Ἀνάγκην οἴονται - ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι.« ὅθεν

Συμπεριαγωγός, ὁ, ἡ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περάγων, φέρων ἢ περιστρέφων, Πλάτ. πολ. ζ'.

Συμπεριαιρέω, ῶ (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιαιρῶ, ὅ ἐστι τὸ περικρεμάμενον ἀφαιρῶ, πέρνω, καταιβάζω.

Συμπεριβομβέω, ῶ (βομβέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κάμνω βόμβον, ἢ ἦχον, κρότον κτλ.

*Συμπεριγίγνομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ὑπερισχύω ἢ ὑπερβαίνω, ἢ ἐπιζῶ.

Συμπεριγράφω (περιγράφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιγράφω.

Συμπεριδινέω, ῶ (δινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιδινέω, στρεφογυρίζω.

Συμπερίειμι (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, πορεύομαι.

Συμπεριενέγκω, ταὐτόν τῷ, Συμπεριφέρω.

Συμπεριέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, περιστρέφομαι, ἢ συναναστρέφομαι, Ἀππιαν.

Συμπεριέχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ περιέχω, συμπεριλαμβάνω.

Συμπεριζώννυμι (ζώννυμι). Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ, μαζῆ περιζώννυμι, Ἀθήν. σελ. 551.

Συμπεριθέω, θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μαζῆ περιτρέχω.

Συμπεριίπταμαι, Μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιίπταμαι, Ζώσιμ. ἀ. 57.

Συμπεριλαμβάνω, (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιλαμβάνω, ἢ περιαιρῶ, ἢ περιέχω, ἢ συνδέω, πιάνω, καταλαμβάνω, ἢ συμπεριλαμβάνω.

Συμπεριμένω, ῶ. (νοέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ περιλαμβάνω τῷ νῷ, ὁμοῦ περινοέω, σὺν ἑτέροις στοχάζομαι, Ἀντωνῖν. Φιλόσ.

Συμπεριστέω, ῶ. (νοστέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περινοστέω, περιέρχομαι ἢ περιφέρομαι, κάμνω γύρον, Λουκιαν.

Συμπεριοδεύω, (ὁδεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιοδεύω, ταξειδεύω τριγύρω, περιέρχομαί τύπον τινὰ περιγράφω, Στράβ.

Συμπεριπατέω, ῶ. (περιπατέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπατῶ, ἢ περιδιαβάζω.

*Συμπεριπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ περιπλέκω, περιλαμβάνω.

*Συμπεριπλέω, (πλέω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ περιπλέω, βίος. Ὁμ. 8.

Συμπεριπλοκή, ἡ (συμπεριπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ περιπλοκή, ἀγκάλισμα, ἕνωσις, Λουκιαν.

Συμπεριποιέω, ῶ. (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιποιέω, προμηθεύω, συμβοηθῶ εἰς ἀπόκτησίν τινος.

Συμπεριπολέω, ῶ. (πολέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπολέω, περιφέρομαι, ἢ συναναστρέφομαι, συγκατοικῶ.

*Συμπερίπολος, ου, ὁ. Σύντροφος, συγκατοικῶν συνήθως ἄλλῳ τινί.

*Συμπερισπτύσσομαι, πτύξομαι (πτύσσω). Ὁμοῦ ἀγκαλιάζω.

*Συμπερισπάω, (σπάω). Ἐν ταὐτῷ περισπῶ τὴν λήγουσαν. κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡρωδ. παρὰ Διονύ. Poet. Graec. min. 1. σελ. ζ'.

Συμπεριστέλλω, (στέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περιστέλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω ἢ περικυκλόω.

Συμπεριστρέφω. (στρέφω) Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιστρέφω, γυρίζω.

*Συμπεριτειχίζω, (τειχίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιτειχίζω, περικλείω διὰ τείχους, χαρακώματος ἢ πύργου, ὁλόγυρα συγκλείω καὶ στερεῶ.

*Συμπεριτίθημι, (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βάλλω τριγύρω· περιβάλλω καὶ ἐνδύω ἐν εἴδει στολιτοῦ, »Περιτίθημί τινι ὄγκον καὶ δόξαν«, στολίζω τινὰ μὲ, ἢ προξενῶ, δίδωμι εἴς τινα τιμὴν καὶ δόξαν, Πλούταρχ.

Συμπεριτρέπω, (τρέπω; ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιτρέπω, στρεφογυρίζω, ἢ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Συμπεριτρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, περιτρέχω, Λουκιαν.

Συμπεριτυγχάνω, (τυγχάνω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ εἰμὶ ἢ ἔρχομαί που καὶ ἐγώ, ἢ συναπαντῶ, ταὐτόν τῷ, περιτυγχάνω, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ, Ξενοφ. ζ'. ἡ. 12. »Οἱ περ Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτόνω.

Συμπεριφαντάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (φαντάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφαντάζομαι, ἐν τῇ φαντασίᾳ μου φέρω, διανοοῦμαι ἢ προσέχω, καθυποβάλλω εἰς ἐπιπόλαιον σκέψιν. Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ἰ. 33.

Συμπεριφέρω, οίσω, (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ μετ' ἐμοῦ περιφέρω. Παθ. »Συμπεριφέρομαί τινι«, συναναστρέφομαι μετά τινος, συναναστροφὴν ἔχω μετ' αὐτοῦ, ἢ ἀκολουθῶ, συνοδεύω αὐτῷ, »Φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι«, Ἀθήν. οὕτω καὶ Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. »Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν δημοσιῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Προσκρούω ἢ ῥυθμίζω ἐμαυτὸν κατὰ τὰ ἤθη ἢ κατὰ τὴν θέλησίν τινος, προσοικειοῦμαι· κεχαριτωμένως ἔχω, φέρομαι, ὅ ἐστι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν αὐτοῦ, ἀρεσκεύομαι, εὐαρεστῶ αὐτῷ, ἀφίημι ἐμαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· ἢ

συγκαταβατικός εἰμί πρός τινα· ἔτι δὲ καί, κολακεύω αὐτόν, Διογέν. Λαέρτ. εἰς Σωκράτ. »Εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδέν μελήσει· καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀντὶ τοῦ, ἐνοῶ, καταλαμβάνω καὶ ἀκολουθῶ, ἕπομαι αὐτοῖς, πράττω κατ' αὐτά, Πολύβ. ἱ. 20. »Συμπεριφέρονται τοῖς παραγγελλομένοις« · ὅθεν Συμπεριφορά, ἡ· ἑταιρεία, συντροφία, συνοδία· συναναστροφή· συγκατάβασις. ἀρέσκεια, θεραπεία, παραχώρησις εἰς τὴν θέλησίν τινος, (χαῦρι), ἐξαιρέτως δὲ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὅ ἐστιν τὸ πρός χάριν τινός πάντα ποιεῖν, ἡ πολιτεύεσθαι κατ' ἀρέσκειαν αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν παρά Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ἀσωτεία, εὐωχία. κ. τ. λ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. débauche. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Κολακεία. 2) ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, πεῖρα, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις πῶς νὰ μεταχειρίζηται τὰ πράγματα ἢ τοὺς ἀνθρώπους. 3) = συνουσία, Διόδ. Σικ. σελ. 139. Παθητικῶς, ἐπὶ τῆς κυρίας σημσ. τοῦ, φέρεσθαι ἢ σύρεσθαι ὁμοῦ τριγύρω, παρά Λουκιαν. »Τροχῷ ἅθλιος προσδεθείς, συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ γυρίζει ὁλόγυρα πάντοτε καὶ αὐτός μὲ τὸν τροχόν.

Συμπεριφθείρομαι, παθ. (φθείρω). Φθείρομαι ὁμοῦ· τινί, σύν ἑτέρῳ περιφθείρομαι, ὅ ἐστι, περιφέρομαι, συναναστρέφομαι μετά τινος κακοῦ καὶ ἀχρείου, πρὸς βλάβην καὶ διαφθορὰν ἐμοῦ ἢ ἄλλων, Λουκιαν. περὶ ἀποφρ. »Παραδοὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν«, ὅ ἐστι, περιεπόστεις αὐτῷ μετά φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς.

Συμπεριφορά, ἡ (συμπεριφέρω). ἴδε ἐν τῷ, Συμπεριφέρω.

*Συμπεριφράσσω, Ἀττ. φράττω (φράσσω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφράττω.

Συμπεροναω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Τῇ περόνῃ συρράπτω, διά περόνης ἢ ἑτέρου σιδηροῦ δεσμοῦ συνδεω, συνάπτω, Πλουτάρχ. ὅθεν παρά τοῖς Μαθημ. σελ. 29. »Χείρας θυρεοῖς συμπεροινημένας«.

*Συμπέσσω, Ἀττ. συμπέττω, Μ. ψω, παρά δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ συμπέπτω (πέσσω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, ἢ διόλου βράζω, χωνεύω.

Συμπετάννυμι, (πετάννυμι, ἀνμλ. Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐξαπλόνω, τεντόνω, ἐκτείνω, »Αἰνέας Τακτ. κζ'. »Δύο ἁμαξῶν τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἁμάξης«, ὅπερ ὁ Κασωβῶνος διά τοῦ, porrigens, »προτείναντα ἢ ἐπεκτείναντα« μετέφρασε.

Συμπέτομαι, μέσ. Ἀποθ. (πέτομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέτομαι, ἵπταμαι, πετῶ.

Συμπέττω, Ἀττ. ταὐτόν τῷ, Συμπέσσω, συμπέπτω.

*Σύμπαψις, ἡ (συμπέσσω). Χώνευσις.

Συμπήγνυμι, καὶ Συμπηγνύω. Μ. ξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ πήγνυμι, μαζῆ πήζω, χώνω, ἢ συσφίγγω, ἢ συντίθημι, συναρμήζω, συνάπτω, κτίζω· ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συνάγω ἢ φέρω εἰς ἓν πολλά μόρια ὁμοῦ, κάμνω νὰ συμπηξῶσι, γένωσι ἐξ ὑγρῶν, στερεά Ἰλ. Ε, 902. »Γᾶλα συνέπηξεν«. Πλουτάρχ. εἰς Ῥωμ. »Συμπηγνῦναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης«.

*Συμπηγνύω, Μλ. ξω, = τῷ συμπήγνυμι.

Συμπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πηδάω. ὅθεν

Συμπήδημα, τό. Τὸ σύν ἑτέρῳ ἢ κοινόν πήδημα, σύαλμα, Ἡσύχ.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ. (συμπήγνυμι) Συμπεπηγμένος, σύνηβμοσμένος, συντεθειμένος ἢ πηκτωθείς· συναρμόζων, συμπηγνύων.

Σύμπηξις, εως, ἡ (συμπήγνυμι). Συναρμογή, σύστασις, ἕνωσις, συνάφεια, πήξιμον, ὑγροῦ στερέωσις.

Συμπήσσω, νεώτ. τύπος ἀντί τοῦ, συμπήγνυμι, ὡς τό, ῥήσσω, ἀντί ῥήγνυμι.

Συμπιέζω, Μ ίσω. (πιέζω). Ὁμοῦ πιέζω, συνθλίβω, ζουλίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. 1. 7. συσφίγγω, πιάνω σφιχτά μετά τῆς χειρός. »Ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας«, πιάσας σφιχτά μὲ τὴν χεῖρα τάς ἐπί τῷ αὐχένι τρίχας, Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ. Κατά παθ. διάθ. παρά Ξεν. Ἀπομν. 3, 10, 7. καὶ Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 44. 2) Τροπ. εἰοχλῶ, καταβαρύνω, ἐπιφορτίζω, στενοχωρῶ. ὅθεν

*Συμπίεσις, ἡ, καὶ συμπιεσμός, ὁ. Ἡ σύνθλιψις· κατάθλιψις, oppression, Πλάτ.

*Συμπιεσμός, οῦ, ὁ = τῷ προηγουμένῳ.

Συμπιλέω, ῶ. Μ. ήσω (πιλέω). Ὁμοῦ θλίβω, πιέζω, συνάπτω διά τῆς θλίψεως, fouler ensemble, ἐν γένει, συνθλίβω, συμπατῶ, πυκνόν ποιῶ, συμπηγνύω, Πλάτ. πολιτικ. σελ. 281. Α. καὶ Ἀριστοτ. ἔτι δέ, συμπλέκω· ἐμπερδεύω. »Κόμην αὐχμηράν καὶ συμπεπιλημένην«, ἐμπερδευμένην, ἀνακατωμένην, πεπυκνωμένην (πηγμένην ὡς ἀμπᾶς), μὴ κτενισμένην. ὅθεν

Συμπίλησις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πίλησις, σύμπηξις. συμπύκνωσις, ἐμπέρδευσις· λέγεται ἐπί τῆς κατασκευῆς καὶ ἐργασίας τῶν πίλων, ἤτοι τῶν ἀμπάδων. καὶ

Συμπιλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπιλῶν, πιλοποιός, ἢ συνθλίβων, συμπατῶν, Πολυδ.

Συμπιλόω, ῶ. (πιλόω), ταὐτόν τῷ, Συμπιλέω. ὅθεν

Συμπιλωτικός, ἡ, όν. Εἰς συμπίλησιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, συμπιλῶν, Πλάτ, εἰς Τίμ.

Συμπίνω, Μ πίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Σύν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πίνω· πίνω κ' ἐγώ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, συμποσιάζω, εἰς συμπόσιον εἰμί, λαμβάνω μέρος, Ξενοφ. Κυροπ. β'. β'. 13. »Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ ἐξέτεμεν«. Πλάτ. εἰς Μίν. »Ἐν Κρίτῃ δὲ εἰς οὗτος ἐστι τῶν ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην.« Παρ' Αἰσχίν. Ῥήτ. »Συμπιεῖν δεινός«. λέγεται, ὁ καλός συμποσιαστής· ὁ εὐάρεστος καὶ πρόσχαρις ἢ εὔθυμος ἐν τῷ συμποσίῳ· ἔτι δέ, καὶ ὁ καλῶς πίνων, ἢ καλός εἰς τό πίνειν. πρβ. συμπόσιον. 2) ἐν γένει, ἐμπίνω, ἕλκω πρός ἐμαυτόν τήν ὑγρασίαν, βυζάνω, Θεόφραστ. »Ἐπεί πρό γε τῆν κόλλησιν ἡ ξηροτέρα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γάρ καὶ νῦν ναυ- (πηγούμενα, καὶ ὅταν συμπίῃ κολληθεῖσα, συμμένει καὶ στέγει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν »Συμπίνει τό ξύλον, τό ἀγγεῖον«. (περί τῆς προσωδίας ὅρ πίνω)

Συμπιπράσκω, Ἰων. πιπρήσκω (πιπράσκω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἄλλοις, σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιπράσκω, μαζῆ πωλῶ. (ᾱ)

*Συμπίπρημι, Μ. συμπρήσω, ἀόρ. συνέπρησα, (πίπρημι, ἀνμ.). Συγκαίω, ἠμαρτ. ἀνάγν. παρά Πλουτάρχ. παρά δὲ Στράβ. 17. σελ. 832. »Ὅπερ (Ἀσκληπιεῖον) κατά τήν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἡ γυνή τοῦ Ἀσδρούβα συνέπρησεν αὐτή.«

Συμπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Παρακ. πέπτωκα πίπτω, ἀνμλ.) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίπτω, πέφτω μαζῆ ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν· συντυγχάνω, ἢ συγκρούω, ἐξαιρ. ἐπί μάχης ἢ πολέμου, συνέρχομαι, συμμίσχομαι, (ἐν πολέμῳ), μάχην συνάπτω, συγκροτῶ· συμμίγνυμαι ἐν πολέμῳ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, Λατ. concurrere, Ἰλ. Η, 2561. Φ, 387. Ψ, 687. Ὀδ. Ε, 295. Ἡροδ. 1, 215· μετά δοτ. προσπ. Πίνδ. Ἴσθμ. 3, 86. καὶ Ξενοφ Κυροπ. β'. ἀ. 4 »Μή συμπίπτοντες πολεμίοις πολλοῖς, πάθοιτέ τι.« 2) πίπτω ὁμοῦ κατά γῆς, πέφτω, κρημνίζομαι, ἐπί μεγάλων σωμάτων ὑψόθεν καταρρασσομένων εἰς ἄλληλα, Ξενοφ. Ἀν. ε'. β'. 17, »Οἰκία συνέπιπτε. ἔξαιτ. »Πρόσωπον συμπεπτωκός«, δι' ἀσθένειαν ἐξηντλημένον καὶ λιγνόν. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 674. ὡσαύτως »Σῶμα συμπεπτωκός«, Πλάτ. Φαίδων σελ. 80. Γ. Ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ; συμμύω. »Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπροωτέρων τῶν συνεσταλμένων, στενωτέρων, συμμαζομένων. 3) συχνάκις ἀπροσώπως καὶ ἄνευ πτώσεως εἰς τρίτον πρόσωπον, ταὐτόν τῷ, Συμβαίνει, ἐπί τυχηρῶν ἀποβάσεων, πολλκ. παρ' Ἡροδ. συνήθ. μετά τοῦ ὥστε καὶ αἰτ. σύν ἀπαρμφ. Σοφοκλ. Τραχ. 1154. »Τίρυνθι συμβέβηκεν ὡς τ' ἔχειν ἔδραν· ἀλλά καὶ ἀπροσώπως. »Συμπίπτει μοι, μοί συμβαίνει, μοί τυχαίνει, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 8. »Πολλά ἐν πολέμῳ τά ἐμπόδια συμπίπτει«, οὕτω καὶ ἐν Κυροπ. ἡ. ἐ. 8. »Πρός τό συμπίπτον ἀεί διατάττωνται· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότ. ἀ. 82. »Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτόν τοῦτον τόν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρός Ἀργείους«, συνέβη, ἠκολούθησεν, ἐγένετο, ἡν μεταξύ αὐτῶν ἔρις. πρβ. 5, 36. 4) τροπ. καταντῶ, χωρίς νά θέλω, εἰς κατάστασίν τινα, θέσιν, τύχην, »τινίν«, Ἡροδ. 3, 52. 7, 151. »Εἴς τιν«, Ἡροδ. 9. 55. 5) συμφωνῶ, συνᾴδω, τινί, Ἡροδ. 6, 18· 7, 151. Ἀπολύτως παρ' Ἡροδ. 9, 101. (ῑ)

Σεμπιστεύω, (πιστεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιστεύω, ἢ δίδω πίστιν, Ἰώσηπ.

Συμπιτνέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πιτνέω), ποιητ, ἀντί, συμπίπτω, Εὐριπ. Ἐκ. 840. »Δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ. Καί τοὺς ἀνάγκης οἱ νόμοι διώριτανται, συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ. Αἰσχύλ. Προμ. 431. » — πόντιος κλύδων ξυμπιτνῶν«, συμπίπτων, συγκρούων, Σχολ.

Συμπλάζομαι, Μ. άξομαι (πλάζομαι, ἀνμλ.) ταὐτόν τῷ, Συμπλανάομαι.

Συμπλανάομαι, ήσομαι (πλανάομαι), παθ. μετά μεσ. μέλλ. Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν πλανῶμαι, περιφέρομαι, ὧδε κακεῖσε περιπατῶ, χάνω τόν δρόμον.

Σύμπλανος, ὁ, ἡ (πλάνος). Σύν ἑτέρῳ, ἢ σύν ἄλλοις, ὁμοῦ περιπλανώμενος, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 102.

Σύμπλασις, εως, ἡ. Τό συμπλάττειν, ἢ ἐφευρίσκειν, π. χ. ψεῦδος, ἐκ τοῦ

Συμπλάσσω, καὶ Ἀττ. άττω (πλάστω) Ὁμοῦ πλάττω, μορφήν δίδωμι. »Γαίης«, ἐκ γῆς ὑπηλοῦ πλάττειν, Ἡσ. Θ. 571. 2) συνήθ. τροπ, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν, Αἰσ. καὶ Δημ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμπλάττομεν, ψευδόμεθα« καὶ ὁ Φώτ. »Συμπλάττεται«, ψεύδεται.

Συμπλαταγέω, ῶ Μ. ήσω. (πλαταγέω) Ὁμοῦ, μαζῆ κτυπῶ, συγκρούω. »Χερσί τε συμπλατάγησεν«, Ἰλ. Ψ, 102., ἔνθα τά Χειρόγραφα »Συμπατάγησεν« ἔχουσιν ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος »Συμπατάγησιν«, συνεκρότησαν, συνέκρουσαν τάς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες«, ἔνθα ἡ ἑρμηνεία περισσότερον ἀνήκει εἰς τό, Συμπλαταγεῖν· ὡς καὶ ὁ Ἀπολλών. ἐν Λ ἔχει. »Συμπλατάγησε, συνεκρότησε· καὶ ὁ Εὐστάθ. »Συμπλαταγεῖν, τάς χεῖρας συγκροτεῖν ἐπί θαυματμῷ ἢ θρήνῳ.

*Συμπλέγδην, ἐπίρρ. (συμπλέκω). Μέ συμπλοκήν, συμπλέκων.

Σύμπλεγμα, τό. (συμπλέκω). Τό συμπεπλεγμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον. Παρά Πλινίῳ λ ξ'. 4· λέγεται τό ζεῦγος, ἢ ζωγραφία (groupe) τῶν παλαιστῶν, διά τῶν μελῶν, βραχιόνων πρός ἀλλήλους πεπλεγμένων ὄντων.

*Συμπλείων, ονος, ὁ, ἡ· συμπλεῖον, ονος, τό, (τό διά τῆς σύν ἐπιτεταμ. πλείων). συνήθ. κατά πληθ. συμπλείονες, ονων, οἱ. Πολλοί ὁμοῦ, ὁμοῦ πλείονες, περισσότεροι, Ἀριστοτέλ. πολ. β'.

Συμπλεκής, ές, ὁ, ἡ (συμπλέκω). Συμπεπλεγμένος, ὁμοῦ πεπλεγμένος· συνδεδεμένος, συνημμένος, ὁμοπλεκής, Νόν.

Συμπλέκτειρα, ἡ (συμπλέκω), ποιητ. Ἡ συμπλέκουσα, Ὀρφ. Ἅμν. κή. 9. »Ὥρων συμπλέκτειραι. ἴσως »Συμπαίκτριαι.

Συμπλεκτικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. κῶς (ἀμπλέκω). Συμπλέκων συνδέων, ἁρμόδιος εἰς συμπλοκήν· καὶ παρὰ Γραμμ. εἶδος συνδέσμου.

Συμπλεκτός, ή, όν ἢ σύμπλεκτος, ὁ, ἡ ταὐτόν τῷ, Συμπλεκής, Μελέαγρ. ἐπίγρ. ἀ. 18. ἐκ τοῦ

Συμπλέκω, Μέλ. ξω (πλέκω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζῇ πλέκω, ὑφαίνω, ἢ συνδέω, συνάπτω, Θουκυδ. δ'. »Τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες«, δέοντες τὰς χεῖρας ὀπίσω, περιπλέκω, ἢ ἐμπερδεύω, συγχέω, Ξενοφ. Κυρ. ἐ. 6. »Τὰ ἴχνη (τῶν λαγωῶν τοῦ ἥρος συμπεπλεγμένα· συγκεχυμένα. Ἀντίκ. τῷ, ὀρθά. Πολυβ. »Τὰς Λυβικὰς πράξεις οὗτος ὁ καιρὸς συνέπλεξεν· ὁ Αὐτ. »Δι' ἃς αἰτίας αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς«. συγκέχυνται, ἐμπερδεύθησαν. »Συμπλέκειν τὰς χεῖρας«, ἢ συνεχέστ. κατὰ παθ. διάθ. »συμπλέκεσθαι«, ἁπλῶς, ἢ »συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν«, ἀπολύτως, ἢ μετὰ δοτ. προστ. »Συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν τοῖς πολεμίοις«, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συμβάλλειν, μάχεσθαι ἐκ χειρός, εἰς χεῖρας ἰέναι. »Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως«, ἀνδρείως μάχεσθαι· ὡς καὶ τὸ, συμβάλλω, καὶ συμπίπτω, »Συμπλακῆναι τινὶ« Ἡροδ. 3, 78. Ἰακ. Ἀχ. Τιτ. σελ. 954. »Συμπλακείσης τῆς νηός«, Ἡροδ. 8, 84. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συνουσίας. συμμίξεως. Μεταφορ. »Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα«, ἐρίζων, φιλονεικῶν, λόγοις μαχόμενος· ἐπὶ ἀντεριζόντων ῥητόρων, Ἀρστφ. Ἀχ. 704. λέγεται καὶ ἐπὶ φιλίας, ἀντὶ τοῦ, Συνδεδεμένος εἰμὶ μετά τινος. ἔχω οἰκειακὰς σχέσεις, Κέβ. καὶ Συνέσ. ὅθεν

Σύμπλεξις, εως, ἡ. Ἡ μεθ' ἑτέρου πλέξις, ταὐτόν τῷ, Συμπλοκή.

Σύμπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά). Πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετ' ἄλλου ὤν· ὡς τὸ, Σύμμοιρος, σύγκωλος, σύμπους, σύγχρωτα ἐσχηματισμένον.

Συμπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλέω ἢ κολυμβῶ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω· πλέω ταξειδεύω μαζῇ, τινί, Ἡροδ. 4, 149. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. α'. ς'. 18. »Οἱ ξυμπλέοντες«, οἱ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἢ μεθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου πλέοντες· καὶ Ἑλλ. ἀ. ζ. 3. »Τῶν ξυμπλεόντων πολλοὺς«, οἵ τινες ἦσαν σύντροφοι, ἑταῖροι ἐκείνης τῆς ἐκστρατείας, τῶν ἀπὸ τοῦ στόλου ἐκείνου.

Σύμπλεως, ως, ων ἀντὶ τοῦ, ἔμπλεως. Ὅλως πλήρης.

Συμπληγάς, άδος, ἡ (συμπλήσσω). τὸ συμπλήττειν, σύμπληξις, σύρραξις, σύγκρουσις, Ἀριστοτ. κόσμ. β'. 10. »Πτώσεις κεραυνῶν μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες«. 2) ἐπιθέτ. »Πέτραι συμπληγάδες«, ἢ καὶ μόνως »Συμπληγάδες«, αἵτινες ἄλλως καὶ, Συνδρομάδες, λέγονται, αἱ κινούμεναι καὶ συμπλέουσαι, ἢ συμπλήττουσαι πέτραι, Ὀδυσ. Μ. 61. πρβ. Εὐρ. Μηδ. 2. Θεόκρ. 13. 22. ἐλίγοντο καὶ, κυάνεαι. ἴδε καὶ, Πλαγκταί.

Συμπλήγδην, ἐπίρ (συμπλήσσω). Ὁμοῦ πλήττων, κτυπῶν· μετά τινος συγκρούσεως, Θεόκριτ.

*Συμπληθύνω, (πληθύνω), καὶ

*Συμπληθύω, ύσω (πληθύω, Ἰων. Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέροις, ὁμοῦ πληθύνω, αὐξάνω, ἢ πληρόω. γεμίζω, κάμνω ποταμόν τινα νὰ φουσκόσῃ Ἡρόδοτ. 4, 48. 50. »Οὗτοι μὲν αὐτιγενέες ποταμοὶ Σκυθικοὶ συμπληθύουσι αὐτόν (τὸν Ἴστρον)«, αὐξάνουσι, πληθύνουσι, μεγαλύνουσιν αὐτὸν ὅλοι ὁμοῦ εἰς αὐτὸν συμβάλλοντες. Ξενοφ. Οἰκ. ιη'. 2. »Τὸ ἐν τῇ γῇ λειφθέν, τῇ κόπρον συμπληθύνειν«, συναυξάνειν.

Σύμπληξις, εως, ἡ (συμπλήσσω) ταὐτόν τῷ, Σύγκρουσις, σύρραξις, Δημήτρ. Φαλ. 207. καὶ 209. »Σύμπληξις τῶν στοιχείων«.

Συμπλήρης, ες, ὁ, ἡ (πλήρης). Διόλου πλήρης, γεμάτος, ἔμπλεως, Πλάτ. »Συμπλήρης ζῴων οὐρανός.

Συμπληρόω, ῶ. Ὁμοῦ γεμίζω, βοηθῶ νὰ γεμισθῇ τι. 2) διόλου, ὁλοτελῶς γεμίζω, πλήρες, γεμάτον, τέλειον τὸν ἀριθμόν, ἢ ἐντελές ποιῶ, ἀναπληρῶ. 3) τροπ. ἐκτελῶ, τελειόνω, κατασκευάζω, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. α'. 12. καὶ ἀλλαχοῦ· »Ναῦς ξυμπληρώσασθαι«, ἐμπλήσας, γεμίσας στρατιωτῶν, Ἡροδ. 8, 1. ὅθεν

Συμπλήρωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς συμπλήρωσιν, ἀπαρτισμόν· τὸ συμπληροῦν, γεμίζον τὸν ἀριθμόν· καὶ

Συμπλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ ὅλου πλήρωσις, γέμωσις· ἐκτέλεσις, τελείωσις. ὅθεν

Συμπληρωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Συμπληρῶν, ἢ εἰς συμπλήρωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπλησιάζω (πλησιάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλησιάζω ἢ πλησίον εἰμί· συναναστρέφομαι, μετά τινος, δοτ. Ἀθήν. σελ. 329.

Συμπλήσσω, Ἀττ. λήττω· Μ. ξω (πλήττω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλήττω, κτυπῶ, συγκρούω· μεθ' ὁρμῆς κτυπῶ, προσκρούω.

Σύμπλοια, ἡ (σύμπλοος). Κοινὸς πλοῦς, τὸ σὺν ἑτέρῳ πλέειν, ὁμόπλοια· ὅθεν

Συμπλοϊκός, ή, όν. Εἰς σύμπλοιαν ἀνήκων. »Φιλία συμπλοϊκή«, ἡ μεταξὺ τῶν συμπλόων φιλία, Ἀριστοτέλ.

Συμπλοκή, ἡ (συμπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἀλλήλων πλοκή, ἐμπερδευμα, σύμπλεξις, ἢ συνάφεια, σύνδεσμος, ἕνωσις, ἢ συνέλευσις ἐπὶ φιλίᾳ, καὶ ἐπὶ πολεμῳ (κατὰ μέσην διάθεσιν), μάχη, πάλη, ἐμπλοκή, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ δύο ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἐξαιρ. οἱ παλαισταὶ μιχθῶσι καὶ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Σαρκικὴ συνουσία, ἕνωσις τῶν δύο σωμάτων ἐν τῷ συνουσιάζεσθαι. Παρὰ Πλάτ. πολ. ταὐτόν ἐστι τῷ, συνύφανσις. Ἐν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πτολεμ. ἁρμ. β'. 12. »Ἡ διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλοκή«, λέγεται ἢ ἕνωσις καὶ κράσις πολλῶν τόνων ἐχόντων ἐναντίως πρὸς ἄλληλα ἐν τῷ κιθαρίζειν ἢ ψάλλειν διά τινος ἀλκτικοῦ καὶ πηδητικοῦ τρόπου γινόμενος

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ (συμπλέκω), ταὐτόν τῷ, ὁμόπλοκος, καὶ, συμπλεκής, Ἀνάλεκτ. γ'. σλ. 73.

Σύμπλοος, καὶ συναιρ. σύμπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Συμπλέων, συνοδευτὴς εἰς τὸν πλοῦν, ὁμόπλοος, ὅ ἐστιν, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέων· ὅς τις πλέει μετά τινος ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, Ἡροδ. 2, 115. 3, 31. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 12. »Συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν.

*Συμπλώω (πλώω), Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, συμπλέω.

Συμπνευσμός, ὁ, ταὐτόν τῷ, σύμπνοια· ἐκ τοῦ

Συμπνέω, Μέλ. εύσω (πνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέω, φυσῶ μαζῇ, συμφυσῶ, ἢ συναναπνέω, συζῶ. 2) μεταφ. συμφωνῶ, ἢ ἑνοῦμαι, ὁμονοέω, γίνομαι συνωμότης, εἴς τι, ὡς τὸ, conspirare, Ἀριστοτέλ. πολ. ε'.

Συμπνιγής, ές, ὁ, ἡ. Διὰ συνθλίψεως, συσφίγξεως πνίγων, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Συμπνίγω, Μ. πνιξοῦμαι (πνίγω). Διὰ συνθλίψεως, σὺνθλίβων, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνίγω, ἐν γένει, συνθλίβω, στενοχωρῶ (τὸ ι ἔστι μακρὸν, μόνον δὲ κατὰ παθ. ἀόρ. ε βραχύ.)

Σύμπνοια, ἡ. Τὸ συμπνέειν, συμφυσῶν. »Σύμπνοια τῶν φυσῶν«, τὸ φύσημα ὃ ποιοῦσιν ὁμοῦ ἀμφότεραι αἱ φύσαι τῶν χαλκέων, Ἀρτεμ. β'. 37. 2) τροπ. ἕνωσις, συμφωνία, ὁμόνοια ἐκ τοῦ

Σύμπνοος, καὶ συναιρ. σύμπνους, ὁ, ἡ (πνέω, πνοή, σύν). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέων, ἀναπνέων, ἢ φυσῶν. 2) τροπ. ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνέων, φρονῶν, ὅ καὶ ἄλλος, κατὰ πάντα ἑνωμένος, σύμφωνος, ὁμονοιασμένος. »Σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα«, Πλούταρχ.

Συμποδέω, ήσω (πούς, σύν). Τοὺς πόδας συνδέω, δένω μαζῇ τοὺς πόδας, βάλλω τοὺς πόδας εἰς τὰ δεσμά, δεσμεύω.

Συμποδηγέω, ῶ. Μ. ήσω (ποδηγέω), Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ὁδηγῶ, Πλατ. Πολιτ. σελ. 269.

Συμποδίζω (ποδίζω), ταὐτόν τῷ, συμποδέω. Τοὺς πόδας συνδέω, ἐμπερδεύω, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐμπερδεύω τοὺς πόδας εἰς τὰ δίκτυα. Ξενοφ. Ἀπ. γ'. ιά'. 8. »Δίκτυα, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται«. 2) δένω ἀπὸ τὸ ποδάρι.

Συμποδοδεσμέω, ῶ· (πούς, δεσμός). Δεσμεύω τοὺς πόδας, ταὐτόν τῷ, συμποδίζω, Στράβ. ιέ'. σελ. 1030. ἔνθα »Σύμποδα δεσμεῖν διίσταμένως κεῖται.

Συμποιέω, ῶ (ποιέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ποιῶ, συνεργάζομαι, ἢ συμβοηθῶ τινι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι.

Συμποικίλλω (ποικίλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παραλίζω, παραλὰ βάπτω; ζωγραφίζω, Ἰώσηπ.

*Συμποιμαίνομαι, ὡς παθ. (ποιμαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς βοσκὴν ὑπάγω ἢ συνβόσκω, Εὐριπ. Ἄλκ 578·

Συμπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω). Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ πολεμῶ· ἢ συμμαχέω, σύμμαχος, συμβοηθὸς εἰμὶ εἰς τὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. δ'. 2. »Συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόνω.

*Συμπολεμίζω (πολεμίζω), = συμπολεμέω.

Συμπολεύομαι (πολεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ περιφέρομαι, ὑπάγω, περιπλανῶμαι, ἀμφ.

Συμπολίζω, Μελ. ίσω (πολίζω). Εἰς μίαν πόλιν ἢ πολιτείαν ἑνόνω, συνάπτω, σχηματίζω· συνεμπεριλαμβάνω εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς πόλεως, κάμνω νὰ ἔχῃ κοινωνίαν μετά τινος πόλεως. »Συμπεπολισμένων τῷ τεμένει τῶν πέριξ χωρίων«, Διον. ἀρχ. α'. 31. »Τῶν ἑπτὰ λόφων συμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ«, α'. 71. ἀνθ' οὗ ἐν β'. 1. »Ἐμπεπολισμένων κεῖται· ἄρα, σὺν ἑτέροις οἰκοδομήμασι, λόφοις, δήμοις, κ. τ. τ. πολίζω ἢ σχηματίζω μίαν πόλιν. Στράβ. ἡ'. »Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη· καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων ἢ πολιτειῶν ὑπὸ μίαν ἕνωσιν πολιτικὴν καὶ σύνδεσμον φερομένων.

Συμπολιορκέω, ῶ (πολιορκέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολιορκῶ.

Συμπολιτεία, ἡ. Ἕνωσις πολιτικὴ πολλῶν πόλεων ἢ πολιτειῶν, σχηματίζουσα μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν, ἢ κοινωνία εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς πολιτείας ἢ εἰς τὰ πολιτικὰ δίκαια, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συμπολιτεύω, καὶ ἐνίοτε ὡς παθ. Ἀποθ. συμπολιτεύομαι (πολιτεύω) Τὴν πολιτείαν, τὰ πράγματα, τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κυβερνῶ· 2) οὐδετ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὁμοῦ ἀποτελῶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολίτης εἰμί· τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτης εἰμί· Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. β'. 12. »Τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν«, ὁμοῦ σχηματίζειν, ἀποτελεῖν μίαν πολιτείαν, ὅ ἐστι, πολλαὶ πόλεις ἡνωμέναι καὶ διοικούμεναι μὲ τοὺς αὐτοὺς νόμους ἀποτελοῦσι μίαν πολιτείαν. ἐκ τοῦ

Συμπολίτης, ου, ὁ. Ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης ὤν.

Συμπολίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ συμπολίτης.

Σύμπολις, συμπόλη, σύμπολυ (πολίς). Πολλοὶ ὁμοῦ, πολλοὶ μετ' ἀλλήλων ἢ παρ' ἀλλήλοις· συνήθ. κατὰ πλῆθ. σύμπολλοι, Πλάτ. πολ. ε'. »Τὴν τῶν ξυμπόλων κοινὴν τροφήν, τὴν τῶν πολλῶν κτισμάτων μετ' ἀλλήλων ἢ μεταξύ τροφήν.

Συμπομπεύω (πομπεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων πομπεύω, τελῶ πομπὴν ἢ ἑορτάζω ἑορτὴν, ἀγῶνας.

Συμπονέω, ῶ. Μ. ήσω καὶ σταντικ. ὡς μέσ. Ἀποθ. συμπονέομαι (πονέω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πονῶ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον βοηθῶ, συνεργάζομαι, συμπράττω, συμβοηθῶ εἰς τὸ ἔργον, συναντιλαμβάνομαι, ἢ συμπάσχω, Ξενοφ. Κυροπ. β'. α'. 14. »Οἱ ἵππεις συμπονοῦντες ἀλλήλοις· καὶ ἐν Ἑλλήν. ε'. α'. 14. »Ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν.

Συμποιηρεύομαι, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. συμποιηρεύω (ποιηρεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ποιηρεύομαι, μεθ' ἑτέρου, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ποιήρας πραγματεύομαι, πράττω, Ἀριστοφάν. Λυσ. 405.

*Σύμπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος). Σύντροφος τοῦ πόνου, τῆς δουλείας. Ἐπίρρ. συμπόνως.

Συμπορεύομαι, εύσομαι, παθ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μεθ' ἑτέρου πορεύομαι· ὁμοῦ, μαζῆ ὑπάγω ἢ συνοδοιπορῶ, Ξενοφ. ἀναβ. α'. γ'. 5. 2) τροπ. κατὰ γάμον συνοικεῖν, Πλουτ. Λυκ. 15.

Συμπορθέω, ῶ. Μ. ήσω (πορθέω), ὡς τὸ, συμπέρθω. Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορθῶ, κατερημάζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω πόλιν τινά.

Συμπορίζω, Μ. ίσω (πορίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προμηθεύω, χορηγῶ, φέρω ἑροῦ καὶ οὗτω κάμνῃ τινὰ ἔχῃ. Κατὰ μέσ. διαθ. λαμβάνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἐν ταὐτῷ, προμηθεύομαι, προβλέπομαι μὲ ἀναγκαῖα τινα πράγματα πανταχόθεν ἢ παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγομένων· συνάζω παρ' ἄλλου τινὰ πράγματα λομβάνω αὐτὰ πρὸς χρῆσίμου. Θουκυδ. γ'. »Ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἰποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον τὸν πόλεμον ξυμπορισαντες. ὅθεν

Συμπορισμός, ὁ. Πρόβλεψις πραγμάτων τινῶν παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγομένων πρὸς χρῆσίμου· ὁμοῦ πορισμός· καὶ ἡ προμήθευσις.

Συμπορνεύω (πορνεύω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορνεύω.

Συμπορπάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (πορπάω). Ὁμοῦ πορπάω, διὰ τῆς πόρπης συνάπτω, Σουΐδ. ἐν Λ. Θώραξ. (ᾶσω, ᾶσω) ὅθεν

Συμπορπητός, ή, όν, = συμπορπος. Συνημμένος, ἡνωμένος διὰ τῆς πόρπης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σύμπορπον, τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνα, ἔνθα ἀναζωστέον· »Τὸν μὴ ῥαφαῖς ἀλλὰ περόναις συνειλημμένον· (ὁ δεύτερος τόπος ἄμφ.)

Συμπορσύνω (περσύνω). Συνδιατάττω, βάλλω εἰς τὴν τάξιν του, εἰς τὸν τόπον του· συμπρομηθεύω· ἢ συνεργῶ, διευκολύνω, αἴτ. »Τὴν κατόρθωσιν συμπορσύνειν, Ἱππουρ. συμβοηθεῖν, ἐπιταχύνειν τὴν ἐνόρθρωσιν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 549. »Συμπορσύνειν τὴν κέλευθον.

Συμποσία, ἡ (συμπίνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ μεθ' ἑτέρων πίνειν, συμπόσιον, Πιν. Πύθ. 4, 425.

Συμποσιάζω, Μέλ. άσω (συμπόσιον). Σὺν ἑτέρῳ τρώγω καὶ πίνω· εἰς συμπόσιον εἰμί· συμπίνω.

Συμποσιακός, ή, όν (συμπόσιον). Εἰς συμπόσιον ἀνήκων· ἐν συμποσίῳ εὑρισκόμενος ἢ εὔχρηστος. »Προβλήματα ἢ ζητήματα συμποσιακά, ἃ μετεχειρίζετο παιδιᾶς χάριν εἰς τὰ συμπόσια ἢ εἰς καιρὸν συμποσίου, Πλούταρχ.

Συμποσιαρχέω, ῶ. Συμποσιάρχης εἰμί· ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν συμποσίων εἰμί, διατάττω τὰ περὶ αὐτῶν Πλούταρχ. συμπ. α'. ἐκ τοῦ

Συμποσιάρχης, ου, ὁ (συμπόσιον, ἄρχω). Ὁ τοῦ συμποσίου ἄρχων, ἐπιστάτης· ὅς τις διατάττει καὶ διακοσμεῖ ὅλα, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸ συμπόσιον καὶ εἰς ἡδονὴν τῶν συμποσιαστῶν, Ξενοφ. ἀναβ. ς'. κ'. 30.

Συμποσιαρχία, ἡ. Ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις· τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ συμποσιάρχου, Πλούταρχ.

Συμποσίαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συμποσιάρχης.

Συμποσιαστής, οῦ, ὁ (συμποσιάζω). Ὁ συντράπεζος, ὁ εἰς τὸ αὐτὸ συμπόσιον ὤν, μυσαξίρης, ξένος.

Συμπόσιον, τό (σύμπινω). Ἡ σὺν ἑτέροις ἢ μεθ' ἑτέρων γιομένη πόσις· τὸ τρώγειν καὶ πίνειν ὁμοῦ· εὐωχία ἢ τράπεζα, εἰς ἣν συνερχόμενοι πολλοὶ τρώγουσι καὶ πίνουσιν ὁμοῦ, (Ζιαφέτ, Τουρκ. τραπέζιον, κοινωνία, festin, Γαλ. convito, Ἰταλ.) κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πιν. »Συμπότιον συνάγω, κατασκευάζω, σύντρο-ῶ, καταλύω, διαλύω. Συμποσίου συναγωγή, κατάλυσις. Ξενοφ. συμπ. θ'. 7. Πλούταρχ. συμπ. ζ'. »Κοινωνία γὰρ ἐστὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον. 2) τόπος, οἶκος ἢ σάλα εὐωχίας καὶ πόσεως, Ξενοφ. Κυροπ. η'. η'. 6. Προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ σύμποσιαν.

Σύμποσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ πίειν, ἢ σὺν ἑτέρῳ πόσις, ταὐτὸν τῷ, συμπόσιον, ἀμφ.

Συμπότης, ου, ὁ (συμπίνω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίνων, ὁμοτράπεζος, ταὐτὸν τῷ, συμποσιαστής, Ξενοφ. συμπ. θ'. 4. ὅθεν

Συμποτικός, ή, όν. Εἰς συμπότην ἢ εἰς συμπόσιον ἀνήκων, κλίσιν ἔχων (Ἀριστοφ. Σφῆκ.) ἢ πρέπων, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος εἰς τοῦτο, εἶον, συμποτικοὶ νόμοι, συμποτικὰ ζητήματα, ἀστεῖσματα, ἄσματα, Συμποτικαὶ ὁμιλίαι, ἀπάταις, Λουκιαν. Ἑταιρ. 63. — 2) »Συμποτικόν καλὸς εἰς τὰ συμπόσια, ὁ ἡδονὴν τοῖς σύλλοις παρέχων ἢ ἡδονῆς πρέξενος (Ζευκλῆς, Τουρκ.).

*Συμπότις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συμπότης· καὶ, συμπότρια, ἡ, ὁμοίως.

Σύμπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἔχων τοὺς πόδας συνηνωμένους, ἐξαιρ. ἐπίτιμον ὀρχαίων ἀγαλμάτων. »Σύμπεδα δεσμεῖν, Στράβ. ιε'. σελ. 1030. ταὐτὸν τῷ, συμποδίζει· ἔνθα ὁ Κασωβὼν »Συμποδοδεσμεῖν ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Συμπραγματεύομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποθ. (πραγματεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πραγματεύομαι· ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταγίνομαι περί τι ἢ κοπιάζω, ἢ πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. συμπρήκτωρ (συμπράσσω). [Σύμβουθός, συνεργός, σύντροφος, Ἡρόδ. 6, 125. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. γ'. β'. 13.

Συμπράξις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ γιομένη πρᾶξις, συνέργεια, βοήθεια· »Σύμπραξις κοινή, ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ γινομένη κοινὴ βοήθεια, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Συμπράσσω, καὶ Ἀττ. -ττω· Μ. ξω, Ἰων. συμπρήσσω (πράσσω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πράττω, συμποιεῶ, συγκατορθῶ, συνεπιχειρῶ, »τί τινι, ὅθεν, βοηθεῖν τινι, παρίστασθαι, συνεργῶ, συμβοηθῶ, δοτ. Ξενοφ. ἀναβ. ε'. ε'. 11. »Συμπράττοντες αὐτῷ, ὧν ἐπιθυμεῖν οὕτω καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. Ξενοφ. Ἀγ. ζ'. 7. »Εἰρήνην συμπράττειν, ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ἀλλήλοις πολεμήσειν· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Τὰ δ' ἄλλα συμπράττειν.— Μέσ. »Συμπραττόμαιν ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν, »Πράττομαιν, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπαιτῶ, ζητῶ, συνάγω φόρους, συμβοηθῶ εἰς τὴν σύναξιν ἑνὸς χρέους· καὶ, συνεργῶ εἰς ἐκτέλισιν μιᾶς ἐκδικήσεως, συνεκδικῶ, Ἡροδότ. ε'. 94. »Συνεπράξαντο Μενελῷ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς, ἐκδικήθησαν, ἐκδίκησιν ἐπέθησαν μετὰ τοῦ Μενελάου τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. πρβ. συνεκπράσσομαι.

Συμπράτης, ου, ὁ (συμπιπράσκω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ἢ σὺν ἄλλοις πιπράσκων, ὁ μεθ' ἑτέρου πωλῶν, συμπωλητής.

Συμπρεπής, ές (πρέπω). Λίαν πρέπων, ἁρμόζων, δοτ. Αἰσχύλ. Θήβ. 13. » — ὥστε συμπρεπὲς πόλει τ' ὀρείγεινω καὶ Ἱκέτ. 454. »Τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλειν.

*Συμπρέπω, ἄνευ μέλλ. (πρέπω). Πρεπόντως, κατὰ πάντα συμφωνῶ μέτι, δοτ. Ἀριστον. ἐπιστ. 1, 12.

Συμπρεσβευτής, τοῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ πρεσβευτής, ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ πρέσβεως ἢ τῆς πρεσβείας· ἐκ τοῦ

Συμπρεσβεύω (πρεσβεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρεσβεύω, ἀναδέχομαι πρεσβείαν τινά· μεθ' ἑτέρου ὡς πρέσβυς εἰμὶ παρά τινι.

Συμπρεσβυς, εως, ὁ (πρίσβυς, 2), ταὐτὸν τῷ, συμπρεσβευτής, Ξενοφ. ε'. ε'. 12. »Οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἐκετοινόμῳ χολεπαίνοντες.

Συμπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρεσβύτερος, ἱερεὺς ὤν, Ἐκκλ. Συγγρ.

*Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ συμπράκτωρ, Ἡρόδ.

*Συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ, συμπράσσω, Ἡρόδ.

Συμπρίαμαι, μέσ. Ἀποθ. (πρίαμαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πρίαμαι, μεθ' ἑτέρου, μαζῆ ἀγοράζω· ἢ ἀγοράζω ὅσα εὑρίσκω.

Συμπροάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἔμπροσθεν, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω ἢ χωρεῖν ποιῶ. 2) εὐθετίζ. ὁμοῦ προβαίνω, προχωρῶ, ἐξέρχομαι, φαίνομαι.

*Συμπροαυξάνομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (αὔξω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ αὐξάνομαι, συναυξάνω, Ἱπποκρ.

*Συμπρογιγνώσκω (γιγνώσκω; ἀνμλ.). Ὁμοῦ προγινώσκω, προγνωρίζω, προβλέπω, Ἰσόμβλ. μυστ. ζ'. 4.

Συμπρόεδρος, ὁ, ἡ (πρόεδρος). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρόεδρος, σύντροφός τινος κατὰ τὴν προεδρίαν.

Συμπρόειμι, (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρόειμι, προέρχομαι, ἐξέρχομαι, Συνέσ.

Συμπροέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. καὶ αορ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.), = συμπρόειμι.

Συμπροθυμέομαι, οῦμαι· παθ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. συμπροθυμήσομαι (προθυμέομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προθυμοῦμαι, τὴν αὐτὴν προθυμίαν δεικνύω ἢν καὶ ἄλλος· τὴν αὐτὴν προθυμίαν ἔχω μετά τινος καὶ διὰ τοῦτο βοηθῶ αὐτῷ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον προθύμως συμπράττω συνεργῶ ἐν γένει, προθύμως συμπράττω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. α'. 14. »Ἐὰν ὁ θεὸς ἐθέλῃ, καὶ ἡμεῖς συμπροθυμεῖσθαι· πορίζειν τὰ ἐπιτήδεια· καὶ ἐν κεφ. δ'. 5. ἀντὶ τοῦ, προθύμως ἀναγκάζω, προτρέπω. »Ἐδείκνυσαν, καὶ συμπροθυμουμένου ἐκείνου, ταχὺ ἐμεθύσθησαν. Παρ' Ἡλιοδώρ. σελ. 240. »Συμπροθυμήθητι, ἐλθὲ πάντοτε σὺν ἐμοί, ὅλα πάντοτε μαζῆ μου· ἴδε ἐν τῷ, προθυμέομαι.

*Συμπροκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ προκόπτω, κάμνω προόδους ἢ προχωρῶ ἢ αὐξάνω.

*Συμπροκύπτω, ψω (κύπτω). Εἰς τὰ ἔμπροσθεν σκύπτω ἢ κλίνω ὁμοῦ, Συιάσ. 6, 17.

Συμπρονομεύω (προνομεύω). Μεθ' ἑτέρου ἢ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ διὰ προνομῆς καὶ ἐκδρομῆς λεηλατίζω, ἢ ὑπάγω εἰς προνομὴν, σύναξιν, χόρτου διὰ τὰ ζῶα.

Συμπροξενέω, ῶ (προξενέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προξενῶ, ἢ συνεργῶ, συμβοηθῶ, εἴς τι αἴτ. 2) συμβοηθῶ, συμπαραστέκομαι, δοτ.

Εὐριπ. Ἑλέν. 145. »Συμπροξένησον ὡς τύχω μαντευμάτων.«

Συμπροπέμπω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὅλους ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ προπέμπω, παραπέμπω, ξεπροβοδίζω, ταὐτὸν τῷ, συμπαραπέμπω, ἢ συνοδεύω, τινά, Ἡρόδ. 9, 1. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 1. 3, 3, 4. 8, 4, 27. »Συμπροὔπεμπε αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ«.

Συμπροπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπίπτω, ἢ μὴ φαινόμενος πίπτω καὶ φαίνομαι, ἢ ἐξέρχομαι, προέρχομαι, προχωρῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ Πολυβ. λά. 22.

Συμπροπορεύομαι, μέσ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προπορεύομαι, ἐμπροσθὰ ὑπάγω, πορείαν ποιοῦμαι, ταξειδεύω παρὰ τοῖς Ο'.

Συμπροσάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φέρω πρός τι, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, εἰσάγω. 2) ἀμεταβ. προσυπαχ. στρατόν, ὁμοῦ προχωρῶ, π. χ. ἐπὶ δύο στρατευμάτων.

Συμπρόσειμι, (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἢ εἴς τι μέρος, πλησιάζω. 2) ἐκ τοῦ, εἰμί, σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρὼν εἰμί, ἢ σύνειμι, προσκολλῶμαι, εἶμαι προσκολλημένος, ἐκδοτος, Ψαλμ. »Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας,« ἂς μὴ ἔχῃ μετοχὴν εἰς σέ.

*Συμπροσέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. καὶ παράκ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖπου.

Συμπροσέχω (ἔχω, ἀνμλ.), καὶ, συμπροσίσχω (ἴσχω) προσυπαχ. τὸν νοῦν, ἢ τὴν ψυχήν. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ προσέχω, εἰμί προσεκτικὸς ἐπίτι· Παθ. μετὰ μέσ. ἀορ. β'. »συμπροσέχομαι, συμπροσίσχομαι,« σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαρτῶμαι, ἐξηρτημένος εἰμὶ πρός τινα, προσκολλῶμαι, Πλούταρχ.

*Συμπροσίσχω (ἴσχω), = συμπροσέχω.

Συμπροσκυνέω, ῶ (κυνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσκυνῶ, λατρεύω.

Συμπροσμίγνυμι, Μ μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσμίγνυμι, σμίγω, ἀνακατόνω. 2) ἀμετβ. καὶ κατὰ μέσ, διαθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ που διὰ νὰ συναναστραφῶ καὶ συνομιλήσω, ἐπίτηδες ἀνταμόνομαι μέ τινα, συντυγχάνω, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, Πλάτ. Θεαίτ.

Συμπροσπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τυχαίνω, ἢ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ.

Συμπροσπλέκω, ξω (πλέκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προσπλέκω, περιπλέκω, συναρμόττω, συνενόνω μέτι.

*Συμπροστυγχάνω, Μ. τεύξομαι (τυγχάνω). Ὁμοῦ συμβαίνειν, ἢ συναπαντᾶν, συντυγχάνειν, ὅστ.

Συμπροσψαύω, (ψαύω). Ὁμοῦ ψηλαφῶ ἅπτομαι, ἢ ἐγγίζω, Αἰσώπ. μῦθ. 291.

Συμπροτερέω, ῶ. Μ. ήσω (προτερέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ προλαμβάνω, ἢ ὑπερβαίνω, εἰμὶ πρότερος ἢ ἀνώτερος, κρείττων.

Συμπροτρέπω, ψω (προτρέπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐρεθίζω, διεγείρω, παροτρύνω, παρακινῶ, ἢ παραινῶ.

Συμπροφητεύω, (προφητεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφητεύω, προφήτης ἢ προφῆτις εἰμί, Πλούτ.

Συμπροφήτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. συμπροφῆτις, ιδος ἡ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ προφητεύων, ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφήτης ὤν, Πλούταρχ.

Συμπροχέω, Μ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχέω, ἐκχύνω, ἢ ἐπιδαψιλεύω, Ὀρφ. ἀργ. 537.

Συμπροχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχωρῶ, Πολυδ.

Συμπροψαύω, ψαύσω (ψαύω). Ψαύω, ψηλαφῶ ὁμοῦ καὶ πρότερον διὰ δοκιμήν, Αἰσώπ.

*Συμπρύτανις, εως, ὁ (πρύτανις). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πρύτανις ὤν, σύντροφος τοῦ πρυτάνεως.

*Συμπρῶτα ἢ ξυμπρῶτα, ἐπίρρ. (πρῶτος). Πρώτιστα πάντων, Ἐμπεδ. 13 Gaisf. κατὰ τοὺς κώδηκας τοῦ Τουρίνου καὶ τῆς Ὀξωνίας· πάντῃ δὲ ἄλλως ἔχει ἡ συνήθ. ἀνάγν. παρὰ Στουρζίῳ, στιχ. 218.

*Συμπτερόω (πτερόω). Ὁμοῦ πτερόω.

Συμπτερύσσομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (πτερύσσομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτερύσσομαι, πετῶ, ἢ κτυπῶ μὲ τὰ πτερὰ καὶ δοκιμάζω νὰ πετάξω. Νικήτ. Χρ. ι'. 11.

Συμπτυκτικός, ή, όν (συμπτύσσω). Ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν, συνδιπλόνειν, συντειλίσσειν, συνάγειν ἢ συγκλείειν, Διον. Ἀρεοπ.

*Συμπυκτος, ὁ, ἡ, ον (συμπτύσσω). Διπλωμένος, μαζωμένος.

Σύμπτυξις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πτύξις, δίπλωσις, τίλυγμα, ἢ κλείσιμον· ἀντίκειται τῷ, Ἀνάπτυξις. ἐκ τοῦ

Συμπτύσσω, Μέσ. ξω (πτύσσω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτύσσω, διπλόω, τιλύσσω· πρὸς ἄλληλα διπλόνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συγκλείω, συμμύω, κλείω, ἀντίκειται τῷ, Ἀναπτύσσω· ὅθεν »Συνεπτυγμένος«, συγκεκλεισμένος, διπλωμένος, τιλυγμένος, καὶ ἐπίρ. συνεπτυγμένως.

Σύμπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Διόλου ἐμπτυσμένος (φτυσμένος), καὶ μεταφ. ἄξιος ἀποστροφῆς καὶ μίσους, Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 563. (ἡ λέξις ἔστι πάνυ ἀμφ., Osann Auct. lex. p. 150.)

*Συμπτωθέν, έντος, τό, οὐδέτ. μετοχ. ἀορ. α'. παθ. τοῦ συμπίπτω. Τὸ συγκαταπεσὸν συγκρημνισθέν.

Σύμπτωμα, ατος, τό (συμπίπτω). Συνάντημα, συμβεβηκός, ἐπιγένημα, Θουκυδ. δ'. πᾶν ὅ,τι τυχαίνει, συμβαίνει τινὶ νὰ πάθῃ, ἄρα, Ἀσθένεια, νόσος, πάθος, ἐξαιρ. δυστυχία, Lobeck Φρυνχ. σελ. 248. Ὁ Γαλην. ἐν τῷ α'. θεραπ. διακρίνει τὸ σύμπτωμα ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, οὕτωσὶ λέγων. »Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα ταῖς κατασκευαῖς ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ συμπτώματα καλεῖται« καὶ πάλιν. »Οὕτως οὖν κἀκεῖνοι συγχωρήσαιεν ἡμῖν, ἑλληνιστίτε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος« καὶ ἐντεῦθεν 2) λέγεται καὶ τὸ ἐπιγινόμενον σημεῖον εἴς τινα νόσον, τὸ ὁποῖον κρίνει τὴν φύσιν, τὴν ποιότητα, καὶ τὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς· ὅθεν

Συμπτωματικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Κατὰ σύμπτωμα ἢ κατὰ συμβεβηκὸς γινόμενος, τυχαῖος, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ συμπτώματος, κατὰ τύχην, ἢ εἰς σύμπτωμα, ὑποκείμενος, κρεμάμενος ἀπὸ τὴν τύχην. 2) παρ' Ἰατρ. ἀνήκων εἰς σύμπτωμα νόσου· ἢ συνηνωμένος μὲ συμπτώματα νόσου.

Συμπτωματολογία, ἡ. Λόγος περὶ συμπτωμάτων.

*Συμπτωσία, ἡ, = σύμπτωσις.

Σύμπτωσις, εως, ἡ (συμπίπτω). Τὸ συμπίπτειν, πίπτειν ὁμοῦ· ἢ συνάντησις, συντυχία· σύγκρουσις, συγκτύπησις δύο σωμάτων· ἢ συνέλευσις· ἢ σύναψις, ἕνωσις· ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, τυχηρὸν συμβεβηκός. »Σύμπτωσις τῶν ποταμῶν, τῶν ὁρῶν«, συνάφεια, ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις· ἐξαιρ. συμβολή, σύμμιξις ἐχθρικὴ ἐκ δύο μερῶν γενομένη, σύγκρουσις, ἐπιβολή, προσβολή, ὁρμή, ἐπέλευσις 2) παρ' Ἰατροῖς, ὡς παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. γ'. συμπίεσις, σύνθλιψις, ἀδυναμία· χαύνωσις, καὶ συστολὴ τοῦ κύτους τοῦ σώματος ἐπιγινομένη μετὰ τὰς κενώσεις, ἢ ὑπό τινος ἁπλῆς ἀδυναμίας ἢ κόπου.

*Σύμπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Σύντροφος πτωχοῦ, ἢ τῆς πτωχείας.

Συμπυκάζω, άσω (πυκάζω). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς πυκάζω, σκεπάζω, πυκνῶς καλύπτω, Διόδ. Σικ. »Διά τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι· διαπλέωνα, πυκνῶς κατακεκαλυμμένου, κατεστεγασμένου.

Σύμπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Πυκνῶς, ἢ στενῶς συνημμένος, συμπαγής, Ξενοφ. Ἱππ. ι'. 10. »Ὅσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ, καὶ μὴ σύμπυκνα«, μὴ στενά. ὅθεν

Συμπυκνόω, ῶ (πυκνόω). Ὁμοῦ πυκνόω, πρὸς ἄλληλα συνάπτω τὰ μόρια τινός, πυκνῶς ἢ στερεῶς συνθλίβω· πυκνόν ἢ στενόν καὶ σφιχτὸν ἢ συμπαγὲς ποιῶ.

Συμπυνθάνομαι, μέσ. Ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Εὐριπ. Ἑλ. 334.

Συμπυρόω, ῶ (πυρόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ καίω, καταφλέγω ἢ ἀνάπτω, καψαλίζω, Εὐριπ. Ῥῆσ. 960.

Συμπωλέω, ῶ. Πωλέω, μεθ' ἑτέρου ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ πωλῶ.

Συμπωρόω, ῶ. Μ. ώσω (πωρόω). Καθίστημι σκληρὸν καὶ πωρώδες, διὰ πώρου (callus) συνάπτω. Παθ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον συνάπτεσθαι, συγκολλᾶσθαι, ἐπὶ καταγμάτων ἤτοι ὀστέων συντετριμμένων, ἅ τινα διὰ τοῦ πώρου (πωρίου) ἑνοῦνται πάλιν καὶ συναυξάνουσι, Confervescere, παρὰ Κέλσῳ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διοσκορ. »Ἀτυμπώρατα κατάγματα« καὶ »Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταυτλούμενον κάταγμα τάχιον πωροῖ« καὶ Γαλην. »Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου τὴν κόλλησιν ἔχει«.

Συμφαγεῖν (φαγεῖν), ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ συνεσθίω. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φαγεῖν.

*Συμφαίνομαι (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ φαίνομαι, ἢ γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι.

Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ σύμφημι.

Συμφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ φαινόμενος, ὁρατός· ἢ πάντῃ, ἀπὸ πάντοθεν, σαφής, κατάδηλος, Ἀριστοτ. προβλ. κθ'. 44. »Συμφανῆ ποιοῦσιν, ἢ συνδρομὴ πολλῶν πραγμάτων ἢ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ ποιοῦσί τι σαφές, φανερόν.

Συμφαντάζομαι, παθ. (φαντάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φαντάζομαι, Πλούταρχ.

Σύμφασις, εως, ἡ (συμφαίνομαι). Ἡ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ φάσις, ἐμφάνεια πολλῶν ἀστέρων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μετεωρ. α'. 6. λέγει »Σύμφασιν τῶν πλανητῶν«, ὁ δ' Στοβαῖος (φυσικ. ἐκλ. σελ. 578.) »Σύνοδον κατὰ συναυγασμὸν« καλεῖ. »Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτος φασὶν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, ὅταν διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν, δέξωσιν θιγκάνειν ἀλλήλων«.

Συμφέρει, ἀπρόσωπ. τοῦ συμφέρω, ὅρα τοῦτο. Συμφέρον ἐστί, ὠφελεῖ, λυσιτελεῖ, ὠφέλιμον ἐστί· ἁρμόζει, πρέπει, συνάδει, Πλάτ. πολ. α'. »Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν«, ὠφέλιμον ἐστί· Θουκυδ. »Συμφέρει τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων«. ἴδε ἐν τῷ, συμφέρω.

Συμφέρον, οντος, τό. Ὄφελος, διάφορον (ἐντερέσσον, l'intéret, Γαλ.) »Τὸ τῇ πόλει συμφέρον«, τὸ ὄφελος, τὸ ἐντερέσσον. »Τὰ συμ-

φέροντα τῆς πατρίδος, τά ἰντερέσσα. Τό ἴδιον συμφέρον, κέρδος, ὄφελος, ἰντερέσσον· Συγκριτ. »Συμφερώτερον· καὶ ἑπομένως, προσῆκον, ἁρμόζον· (οὐδέτ. τῆς μετοχ. »συμφέρων. ἴδε ἐν τῷ, συμφέρω).

Συμφερόντως, ἐπίρ. τῆς μετ. τοῦ συμφέρω. Ὠφελίμως, κατά τόν ὠφέλιμον τρόπον, μέ ὄφελος, διάφορον, μετά δοτ. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ε'. 50. »Τούς μαινομένους συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς φίλοις.

Συμφερτός, ή, όν (συμφέρω), ταύτόν τῷ, συμφορητός. Συντεθειμένος, εἰς ἓν συνηγμένος, (εἰς ἓν φερμένος), συνακτός, ὅθεν, συλλελεγμένος, συμμαζωμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ἰλ. Ν, 237. »Συμφερτή δ' ἀρετή πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν, ἔνθα ὁ Εὐστάθιος λέγει· »Ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τι ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετή, ἐὰν συμφερτή γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητή καὶ συνάθροιμος ἐκ πολλῶν, καὶ (ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶ) συνοιστήα, ἤγουν εἰς ἓν ἡνωμένη, ὅ ἐστι, καὶ αὐτή ἡ τῶν μαλθακῶν ἀνθρώπων ἀνδρία, θεωρουμένη μὲν εἰς καθ' ἕνα, οὐδέν ἐστι, συνηγμένη δὲ εἰς ἓν (ὅ ἐστιν, ὅλοι ὁμοῦ ἐνεργοῦντες) σημαίνει πολύ· (ἀστείως ἐκφράζει ἡ χυδαία συνήθεια τοῦτο διά τῆς φράσεως. »Δύο σπασμένοι νικῶσιν ἕνα ἀνέρεῖονα.)

Συμφέρω, Μ. συνοίσω· Ἀόρ. α'. συνήνεγκα, καὶ β'. συνήνεγκον. Παρακ. συνεν ήοχα. Παρακ. παθ. συνενήνεγμαι (φέρω ἁ μλ.). Σύν ἐμοί φέρω, φέρω μαζῆ μου. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. γ'. 3. »Ἐὰν δέῃ ὅπλων φέρειν, τόν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. 2) »Συμφέρω τι τινὶ, σύν ἑτέρῳ — ὁμοῦ φέρω τι, φέρω τι μαζῆ μέ ἄλλον· ἢ ἐν ταὐτῷ φέρω, κοιβαλῶ· βυθῶ τινι νά φέρῃ· ἔξαιρ. συνθάπτω, συνεναφιάζω, συγκηδεύω νεκρόν, Δικοῦργ. Λεωκρ. 11, 11. (ἐκτός εἰμὶ ἀνίσως ἐνταῦθα πρέπει νά γραφῇ, ξυνεξενεγκεῖν)· ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ, σύν ἄλλῳ τινί, ὁμοῦ καρτερῶ, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τίτινι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ς'. 15. »Ὅσῳ μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τήν τότε πενίαν. παθ. κινοῦμαι μετ' ἄλλου, συνυπάγω, συνοδεύω τινά, δοτ. 3) ὁμοῦ ἢ εἰς τό αὐτό φέρω, συνάγω, συναθροίζω, συμμαζόνω, συγκομίζω, »Ἐς μέσον, Ἡροδ. 7, 152. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 6. »Τούς νεκρούς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες αὐτούς ἔθαψαν· οὕτω καὶ ἐν Ἀπομν. γ'. ε'. 2. »Πολλά συνεκινηνοχέναι, ὁπόθεν εἰδόντε ἠν μαθεῖν. 4) συνεισφέρω, φέρω καὶ ἐγώ συνεισφορᾶν, συντρέχω συνεισφέρων. »Εἶτα, Ἡρόδ. 3, 92. καὶ συνεχέστερον, ἀντί τοῦ, συμβοηθῶ, συμβάλλω, λυσιτελῶ, ὠφελῶ· ὠφέλιμος, καλός, ἐπιτήδειος, καὶ ἐπικερδής, εἰμί, ὄφελος, κέρδος προξενῶ, παρέχω, δίδωμι· ὅθεν 2) ἀπροσωπ. »Συμφέρει, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, εἶναι ἀρμόδιον, κατάλληλον, ἢ ὠφέλιμον, τινί, Ἡρόδ. 8 87. 9, 37. ἔτι δὲ καὶ, »Καλῶς ξυμφέρει, Ἀρστφ. Ἀχ. 252. ἐνίοτε δὲ καὶ κατά παθ. σημσ. ὀρ. κατωτέρω· Ξενοφ. Οἰκ. ιε'. 9 »Ὅ τι συμφέρει τοῖς κάμνουσιν· καὶ ἐν Ἀθην. πολ. γ'. 11. »Οὐ συνένεγκεν αὐτοῖς· καὶ Ἑλλ. ς'. β'. 10. »Ἀθύμως καὶ μισοῦντες αὐτόν συνεξῆλθον, ὅθεν ἥκιστα εἰς μάχην συμφέρειν· καὶ ἐν Ἀπομν. β'. β'. 4. »Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρός τόν βίον. ἴδε καὶ συμφέρει. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἔτι καὶ διά τοῦ, »Δίδει χέριν, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, διαφέρει· ὅθεν μετοχ. οὐδέτ. »Συμφέρει, τό, ὄφελος, διάφορον, λυσιτέλεια, (ἰντερέσσον), ἀγαθόν, καλόν, ὠφελές, ὠφέλιμον. Προσῆκον, ἁρμόζον, Ἴσοκρ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 14. »Ἐπιστέλλετε ὅτι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι· καὶ κατωτέρω. »Πρός τό ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι· καὶ Ἀθην. πολ. α'. 13. »Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος. »Συμφέρον ἐστίν, = συμφέρει. 5) ἀμεταβ. συμφέρειν, ἐπί συμβεβηκότων, ἀντί τοῦ, συμβαίνειν, τυχαίνει, συνηθ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 3, 129. 6, 23. 117. 7, 4. 7, 10, 2. 7, 117. καὶ ἀλλαχοῦ. »Συνήνεικε αὐτῇ εἰς εὐτυχίην γενόμενον, ἀπέβη αὐτῷ πρός τύχην τοῦ, καλόν τοῦ, Ἡροδ. 8, 88. Ὡσαύτως καὶ κατά παθ. διάθ. συμφέρεσθαι, μέλλ. συνοίσεσθαι, σόρ. συνενεχθῆναι, μετ' ἀπαρμφ. πολλκ. παρ' Ἡροδ. π. χ ἐν 2, γ'. α. »Συνενεχθῆναι δὲ οἱ τυφλόν γενέσθαι. Τό δέ »Συμφέρεσθαι ἐπί τό ἄμεινον, ἢ ἐπί τό βέλτιον, ἀντί τοῦ ἀποβαίνειν εἰς καλόν, Ἡροδ. 7, 8, 1. καὶ Ἀριστφ. ὅθεν β) ἀπροσώπ. »Συμφέρεται, συμβαίνει, τυχαίνει. 6) παθητ. φέρομαι ὁμοῦ, δοτ. ἐντεῦθεν, »Συμφέρομαί τινι, σύν ἑτέρῳ κινῶ ἐμαυτόν, κινοῦμαι σύν τινι, συνοδεύω, ἀκολουθῶ αὐτῷ, ὁμόσε χωρῶ, φέρομαι μαζῆ. β) συντυγχάνω, συνέρχομαι, ἀπαντῶ, κυρίως τε καὶ μεταφ. »Συνοισόμενοι μεγάλῳ κακῷ, θέλει ἀπαντήσει, ἕτοιμος νά καταντήσῃ εἰς μεγάλην δυστυχίαν, Ἡροδ. 6, 50. »Ξυνοίσεται στόχῳ, θέλει συναντήσει, ἤτοι ἐπιτύχῃ τόν σκοπόν του, Αἰσχ. Ἱκετ. 246. γ) εὑρίσκομαι ὁμοῦ· κατοικῶ ἢ συνοικῶ ὁμοῦ, Σοφ. Φιλοκτ. 1085. »Καὶ δυήκοντα συνοίσει (ἀντί συνοίσῃ)α, θέλει συγκατοικήσει αὐτῷ καὶ μετά τόν θάνατόν του. δ) συμπεριφέρομαι, συναρμόττω ἐμαυτόν τινι· κινοῦμαι μετ' αὐτοῦ, συμφωνῶ, τόσον ἐπί ἐξωτερικῆς ἀναφορᾶς, ἀντί τοῦ, ὁμοιάζειν, ὅσον καὶ ἐπί ἐσωτερικῆς σχέσεως, ἀντί τοῦ, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, στέργω· συγχωρῶ, συμπεριφέρομαι, ἀρεσκεύομαι, χαρίζομαι, ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι, Πλούταρχ. »Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι· καὶ τάσσ. δοτ., ὡς τό, convenire, πολλκ. παρ' Ἡροδ. 1, 173. 2, 44. 4, 13. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβ Ἰακ. Α. Π. σελ. 785. Ταύτην τήν ἀμετοβ. σημσ. ἔχει ἐπ' ὅτε καὶ τό ἐνεργ. ὡς παρά Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 1465. »Συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν, ἀντί τοῦ, παραχωρεῖν, ἐνδίδειν, πείθεσθαι, ὑποτάσσεσθαι, παρά δέ Σοφ. Αἴ. 431. »Ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, νά ἦσι τό ὄνομά μου σύμφωνον τῇ δυστυχίᾳ μου· ὅθεν καὶ, συμφωνῶ, ὁμονοῶ, ὁμονοιάζω μετά τινος, ἢ ὑποφέρω τήν γνώμην τινός, δύνιμαι νά ζήσω μετά τινος, Πλάτ. »Ἐὰν ἀνήρ καὶ γυνή μή ξυμφέρωνται, οὐκ συμφωνοῦσι, οὐκ ὑποφέρει ὁ εἷς τόν ἄλλον, οὐκ συμβιβάζωνται. Τό δέ παρ' Ἡροδ 2, 79. »Συμφέρεται δέ αὐτός εἶναι τόν οἱ Ἕλληνες, Λίνον ὀνομάζοντες, ἀείδουσιν, ὅλοι συμφωνοῦσι νά τόν θεωρῶσιν ὡς ἕνα καὶ τόν αὐτόν μέ τόν ὃν οἱ Ἕλληνες κτ, ὡς ὅμοιον δηλ. μέ αὐτόν ε) συναναστρέφομαι τινί, ἢ συναναστροφήν ἔχω μετά τινος· ἔξαιρ. ὡς τό, coire, συνευρίσκομαι, συμμίγνυμι, συνουσιάζομαι, ἐπί σαρκικῆς συνευνίας καὶ συγκοιμήσεως. ζ) ἐπί ἐχθρικῆς ἐννοίας, συμβάλλω, συνέρχομαι, συμπλέκομαι, ἔρχομαι ἢ πίπτω εἰς χεῖρας, ὅ ἐστι, χεῖρα μέ χεῖρα πολεμῶ, μάχομαι, ὡς τό, congredi· ἐκ τέρας δέ καὶ ῥητῶς »Συμφερόμεσθα μάχῃ, Ἰλ. Λ. 736. καὶ »Συνοισόμεθα πτολεμίζειν, Ἡσ. Ἀσπ. 358. ὡς καὶ τό »Συνηνέχθη συνέβη, ἐγένετο, ἠκολούθησεν, Ἡρόδοτ. α'. »Παθήματά τε συνηνέχθη γενέσθαι· οὕτω καὶ παρά Θουκυδ. α'. »Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι· Ἡρόδοτ. 4, 157. »Οὐδέν σφι χρηστόν συνεφέρετο, ὡς τό τῆς συνηθείας, οὐδέν τοῖς ὑπήγαινε καλά, οὐδέν ὑπήγαινον καλά αἱ δουλιαί τῶν, αἱ πράξεις τῶν, τά πράγματα, οὐδέν ἔβλεπον κανένα καλόν· τοιοῦτον καὶ τό ἐν ζ'. 8, 1. »Καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλά ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπί τό ἄμεινον (ἢ βέλτιον)α, προβαίνει, προχωρεῖ ἐπί τό κρεῖττον, ὑπάγει εἰς τό καλλίτερον. »Θυραίοισι παλιγκότως συνεφέρετο, ἐν δ'. 156. τοῖς ὑπήγαινεν ἐναντίως. Ἀντί τοῦ, συμφέρεται, κεῖται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος, συμφέρει, ἤτοι συμβαίνει, Ἡροδ. 7, 10. η) μετοχ. »Τά συμφερόμενα, ὅσα συμβαίνουσι, τά συμβεβηκότα.

Συμφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φεύγω· ἢ μεθ' ἑτέρου τινός, ἢ ἑτέρων διώκομαι, ἐξορίζομαι, φυγαδεύομαι, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 8, 8.

Συμφημι (φημί, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετά τῶν ὄλλων φημί, ταὐτόν λέγω, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, συμφωνῶ, ὁμογνωμῶ, συναινῶ· ἐπιβεβαιῶ, λέγω τό ναί, δοτ. Εὐριπ. Ἱππολ. 266. »Οὕτω τό λίαν γ' ἥσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδέν ἄγαν, καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. Ὁ Σχολ. συγκαταθήσονται, μάρτυρες ἔσονται. Ξεν. Ἀναβ. ζ'. β'. 14. »Ἐπήρετο, εἰ ἔλεγε ταῦτα· ὁ δέ συνέφη καὶ ταῦτα, εἶπε τό ναί, ναί καὶ ταῦτα· ὡμολόγησαν, ἐπιβεβαίωσε καὶ ταῦτα. Κυρουπ. γ'. β'. 8. »Πένητες νομίζεται εἶναι; συνέφασαν καὶ τοῦτο. Αὐτόθ. δ'. ε'. 12. »Ὅ,τι ἂν σοι τούτων ἐρωτᾷ, ἤπερ γέγραπται, σύμφαθι, λέγε τό ναί. Ἑλ. ε'. β'. 5. »Ὡμολόγουν περιαιρήσειν, ξυνέφασαν καὶ ταῦτα ποιήσειν, ἀντί τοῦ, ὑπεσχέθησαν, εἶπαν καὶ ἐς τοῦτο τό ναί. Πλάτ. »Ξύμφαθι, ἢ ἀπείπε, συνωμολόγησον ἢ ἀρνήσου· εἰπέ τό ναί, ἢ ὄχι. »Σύμφαθι, ἢ μή ἀντίφῃσι, ἢ λέγε τό ναί, ἢ μή ἀντίλεγε· ὅθεν

Συμφήτωρ, ορος, ὁ. Μάρτυς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἔτι καὶ διά τοῦ, μάντις.

* Συμφθαρσις, εως, ἡ (συμφθείρω). Ἀφανισμός, καταστροφή, ἀπώλεια.

Συμφθέγγομαι, μέλ. φθέγξομαι, μέτ. ἀποθ. (φθέγγομαι). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθέγομαι, συνηχῶ, συμφάλλω, συντροφεύω τινά ψάλλων ἢ παίζων μουσικόν ὄργανον. 2) ὁμοῦ ὁμιλῶ, συλλαλῶ, συνᾴδω, συμφωνῶ.

Συμφθείρω (φθείρω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ δι' ὅλου φθείρω, καταστρέφω, διαφθείρω, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 947. »Ἡ μέν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος. Παθητ. συμφθείρομαι. σύν ἑτέρῳ φθείρομαι. »Συμφθείρεσθαι εἰς τό αὐτό (Πλούταρχ.), τυγχάνειν, συνέρχεσθαι κατά δυστυχίαν εἰς ἕνα καὶ τόν αὐτόν τόπον. 2) λέγεται καὶ ἐπί ἀποτριβῆς τῶν βαφῶν, ἀναλατόνω τρόπον τόσον, ὥστε τό ἓν χρῶμα συμφύρεται καὶ γίνεται ἀνεπιστήτως ἓν μέ τό ἄλλο, Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 129.

Συμφθίνω (φθίνω, ἀνμλ.). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθίνω, κα αφθίνω, ἢ ἐλαττόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω. 2) ἀμεταβ καὶ κατά παθ. διάθ. ἐν ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθείρομαι, γίνομαι φθισικός, κατατήκομαι, ἢ ὀλιγοστεύω, οἴχομαι, ἀπόλυμαι.

Σύμφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁμόφθογγος, σύν ἑτέρῳ φθεγγόμενος, ὅμοιος κατά τόν φθόγγον, κατά τήν φωνήν. 2) σύμφωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1196.

Συμφιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλέω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ ἀμοιβαίως φιλῶ, ἀγαπῶ ὅθεν

Συμφιλία, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία.

Συμφιλοδοξέω, ῶ (φιλοδοξέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοδοξίαν, φιλοτιμίαν ἔχω ἢ δεικνύω, συμφιλοτιμοῦμαι, ἰντερεσσάρομαι, δοτ. Κικέρ. Ἀττ. ε'. 17.

Συμφιλοκαλέω, ῶ (φιλοκαλέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλῶ, ἀγαπῶ τό καλόν, τό ἔνδοξον, τήν ἀρετήν, ἢ πάσχω ἀποκτήσω φιλοκαλίαν ἢ ὑπό φιλοκαλίας ἁμιλλῶμαι.

Συμφιλολογέω, ῶ (φιλολογέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλολογῶ, φιλολογίαν με-

τέρχομαι, ἢ περὶ φιλολογίας ὁμιλῶ, Ηικέρ. διαφ. ις'. 21.

*Συμφιλομαθέω, ῶ (φιλομαθέω). Ἐν ταὐτῷ φιλομαθὴς εἰμί, ἢ ἀσμένως μανθάνω.

Συμφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλονεικῶ, μαλόνω, ἢ ἀμιλλᾶμαι, ἢ φιλονεικῶ περὶ τῆς νίκης.

Συμφιλοσοφέω, ῶ (φιλοσοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοσοφῶ, ἀγαπῶ καὶ μετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν, ἢ φιλονεικῶ περὶ φιλοσοφικοῦ ἀντικειμένου. Πλούταρχ.

Συμφιλοτιμέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, Ἀποδ., κατὰ μέσην τε καὶ παθ. διόθ. (φιλοτιμέομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοτιμοῦμαι· ὑπὸ φιλοτιμίας παρακινούμενος ποιῶ τι μετά τινος, καθὼς καὶ ἄλλος, Διόδωρ. Σικ. »Τῇ τ' αἰδοῖ μεγαλοπρεπείᾳ πάντων συμφιλοτιμουμένων,« διευθύνοντες ὅλοι τὴν φιλοτιμίαν των εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μεγαλοπρέπειαν (τὴν καλωσύνην καὶ τὴν γενναιότητα) τοῦ ἀνδρός· ἢ ἐφιλοτιμοῦντο ὅλοι ἵνα μιμηθῶσι τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Συμφλάω, ῶ. Μ. άσω (φλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζουλίζω, ἢ συγκρούω, κοπανίζω (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε φλάω) Ἱππουρ.

Συμφλεγμαίνω, Μ. β'. ανῶ (φλεγμαίνω). Ὁμοῦ φλεγμαίνω, ἀνάπτω.

Συμφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ καίω, ἀνάπτω, ἢ προσκύω.

Συμφλογίζω, ίσω (φλογίζω), καταφλέγω, βάλλω ὅλα εἰς φωτίαν, ταὐτὸν τῷ, Συμφλέγω, β'. Μακκ. ς'. 11.

Συμφλυαρέω, ῶ (φλυαρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φλυαρῶ· μωρολογῶ κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 442.

Συμφοβέω, ῶ. Μ. ήσω (φοβέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φοβίζω, εἰς φόβον βάλλω. 2) παθ. συμφοβοῦμαι.

Συμφοιτάω, ῶ, ήσω (φοιτάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ συχνάζω, συνήθως ἢ συχνάκις ὑπάγω που. ἐξαιρέτως ἐπὶ μαθητῶν συχναζόντων εἰς τὸ αὐτὸ Σχολεῖον ὑπάγω σὺν ἄλλοις, ἢ ἔνθα καὶ ἄλλοι. Ξενοφ. συμπ. δ'. 23. »Οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη.« ἴδε καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστφ. Ἱππ. 998. ὅθεν

Συμφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ συμφοιτᾶν, ἤτοι ὁμοῦ συχνάζειν εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον μετ' ἄλλων. καὶ

Συμφοιτητής, οῦ, ὁ. Ὁ μεθ' ἑτέρου συχνάζων εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον, συμμαθητής, παρὰ τὸ σὺν καὶ φοιτᾶν, τουτέστι τὸ ὁμοῦ πορεύεσθαι εἰς τὰ διδασκαλεῖα, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 272. Γ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. δ'. 130. »Συγχορευταὶ καὶ ξυμμαθηταὶ γεγενήμεθα καὶ συστρατιῶται.

Συμφονεύω, (φονεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φονεύω.

Συμφορά, ἡ. Ἴων. συμφορή (συμφέρω). Τὸ εἰς ἕνα τόπον ὁμοῦ φέρειν, ὅθεν, σωρός, σύναξις. συνάθροισις, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν ἢ πρὸς ἄλληλα φορά. 2) συνήθ. σύμπτωμα, συμβεβηκός, συντυχία, ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ, π. χ. »Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν,« Ἀριστοφ. Λυσιστρ 1278. καὶ Ἱππ. 655. ἔνθα ὁ Σχολ. ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι, μέσον δὲ τὸ ὄνομα· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομένου. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 24. καὶ Εὐμ. 895. »Τῷ γάρ σε σέβοντι ξυμφορὰς ὀρθώσομεν.« Schaef. Διον. Συνθ. σ. 10. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ κακοῦ, Δυστυχία, ἀτυχία, ταλαιπωρία, ἀσθένεια, θλίψις, κ. τ. λ. ἐν δὲ πολέμῳ, ἧττα. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κακῶν συντυχία, Ξενοφ. Ἀγησ. ιά. 9. »Μείζω συμφορὰν ἔκρινε τὸ γιγνώσκοντα ἢ ἀγνοοῦντα ἁμαρτεῖν τῶν ἀγαθῶν«, μεγαλήτερον κακὸν ἢ ἁμάρτημα, μεγαλητέραν δυστυχίαν. καὶ εἰς Ἱερ. γ'. 4. »Ὅταν γε ἀφρὸς δισιασθῇ κατὰ συμφορὰν τινα γυνή,« κατὰ συμβεβηκός. »Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκείμεναι συμφοραί, ἀντὶ, τραγῳδίαι. »Συμφοραὶ ἐξ ἀνάγκης,« εἰσὶν οἱ σεισμοὶ τῆς γῆς, ὑδάτων ἐπικλύσεις ἀθρόαι, κ. τ. τ. »Συμφοραὶ δὲ ἁμαθίαν,« λοιμός, λιμός, πυρκαϊά, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲ ἁμαθίαν δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ τὰ ἀποφύγῃ τις· παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 32. »Συμφοραὶ τοῦ βίου,« βιωτικαὶ συντυχίαι, συμβεβηκότα. »Συμφοραὶ τῶν πραγμάτων,« αἱ ἀποβάσεις, τὰ ἐπιγινόμενα, τὰ ἐπακόλουθα. Παρ' Ἡροδ. πάνυ εὐχρηστος ἡ λέξις, ἐξαιρ. »Συμφορῇ χρῆσθαι«, εἶμαι δυστυχής, Ἡροδ. 1, 42. 3, 41. καὶ ἀλλαχοῦ. »Πρὸς τὰ μέγιστα«, ἐς ἄκρον βαθμόν, Ἡροδ. 8, 20 καὶ, »Συμφορὴν ἢ, μεγάλην συμφορὴν ποιεῖσθαί τι«, θεωρῶ ἢ ἐκλαμβάνω τι ὡς μεγάλην συμφορὰν, κάμνω μεγάλον κρότον, παράπονον, Ἡροδ. 1, 83. »Συμφορὴν ποιησάμενοι μεγάλην ἐπέπαυτο,« ἔκλαυσαν μεγάλως τὴν δυστυχίαν. πρβ. 1, 2, 6. 5, 5. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβ. συμφοραίνω. Σπανιώτ. τάσσεται κατ' ἠθικὴν σχέσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔγκλημα, ἐλάττωμα, Πλατ. Νομικ. 9. σ. 854. Δ.

*Συμφοράζω, άσω, Ἀγ. Γρ. καὶ

Συμφοραίνω (συμφορά). Ταλαιπίζω τὴν δυστυχίαν μου, ταὐτὸν τῷ, »συμφορὰν ποιεῖσθαι«, βιοτὴ Ὁμ. 14. 2) ἁμαρτάνω, σφάλλω.

Συμφορεύς, έως, ὁ (συμφέρομαι). Λέξις Λακεδαιμ. σημαίνουσα τὸ, Συνοδοιπόρος, ἀκολουθος, συνοπαδός, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ συμβοηθός, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. δ'. 14. »Καὶ οἱ μὲν ἵπποι (ἱππεῖς), καὶ οἱ σύμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, οἵτε ἄλλοι, ὑπὸ τοῦ ὄχλου ὠθούμενοι, ἀνεχώρουν«. adjutant, ἢ κάλλιον, aide de campe, Γαλλ.

Συμφορέω, ῶ. Μ. ήσω (φορέω) ταὐτὸν τῷ, συμφέρω. Εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἓν φέρω, συγκομίζω, συνάγω, συναθροίζω, ἐπισωρεύω, Ἡροδ. 5, 92, 7. 9, 83. Ξενοφ. κυν. ἡ. 1. »Πνεῦμα συμφοροῦν τὴν χιόνα« καὶ Θουκυδ. ς, »Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες,« εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέροντες, συνάγοντες, ἐπισωρεύοντες, καὶ Δημοσθ. ς'. Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,« ἐπισωρεύσας· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ κατασκευῆς καλιᾶς, Ἀριστοτέλ. »Ἀλλ' εἰσδυόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,« μὴ κατασκευάζων, μὴ συμπηγνύων καλιάν (χωρὶς νὰ κάμῃ φωλεάν, διότι καὶ ἡ καλιὰ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ ἐπισώρευμα καὶ σύνταγμα πολλῶν ξυλαρίων ἢ χόρτων· οὕτω καὶ παρὰ Λουκιαν. »Ἐβεώμεθα τὴν καλιὰν σχεδίᾳ μεγάλῃ προτεοικεῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορυμένην,« συντεθειμένην, συντεταγμένην, κατασκευασμένην, (καθὼς φαίνεται, τὸ συμφορέω οὐκ ἦν εὔχρηστον κατὰ τὰς λοιπὰς σημσ. τοῦ συμφέρω). ὅθεν

Συμφόρημα, ατος, τό. Συνάθροισμα, σύναγμα, ἐπισώρευμα, σωρός, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν σῶμα σύναξις, σύστημα. Πλούταρχ. »Τὴν ἐγγυτάτω γῆν ὀρῶντιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα· ἄρα καὶ »Χιόνος συμφόρημα,« ταὐτὸν τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ. »Ἀνεμοσώριον« καὶ

Συμφόρησις, εως, ἡ· σύναξις, συνάθροισις, σωρεία, ἐπισώρευσις, σωρός, πλῆθος, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωρητικοῦ πλήθους.« καὶ

Συμφορητός, ή, όν. Συμφερτός, συνακτός, συγκομιστός, σύμμικτος, ἐπισωρευμένος, ἐκ πολλῶν εἰς ἓν συνηγμένος. »Δεῖπνον συμφορητόν,« τὸ δὶ ἐράνου καὶ συμβολῆς γιγόμενον, ὅταν δηλαδὴ ἕκαστος συμπότης πληρόνει τὸν ἐρανόν του, τὸν ῥεφενέν του ἢ φέρει ἀπὸ τοῦ οἴκου του τὰ φαγητά.

Σύμφορος, ὁ, ἡ· ἐπίρρ. συμφόρως (συμφέρω). Ἐπωφελὴς, ὠφέλιμος, καλός, ἐπικερδὴς, ὄφελος, κέρδος φέρων, λυσιτελὴς, Ἡροδ. 8, 60, 1. καὶ κατάλληλος, ἀνάλογος, ἐπιτήδειος, πρέπων, ἁρμόζων, δοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. β'. 7. »Φοβοῦνται λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα,« τὰ συμφέροντα, τὰ πρέποντα, ἁρμόζοντα· φοβοῦνται νὰ λέγωσι τὰ ἐναντία τῷ βασιλεῖ καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ· καὶ Ἀθην. πολ. β'. 19. »Τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσι,« τοὺς ὁμοίους, τοὺς ὁμογνώμονας αὐτῶν. »Κούρῃ οὐ σύμφορός ἐστιν ἔκτη«, ἡ ἕκτη τοῦ μηνὸς, δὲν συμφέρει εἰς κόρην, Ἡτ. Ἔρ. 785. »Γυνὴ νέα οὐ σύμφορον ἀνδρὶ γέροντι«, δὲν τερτιάζει, δὲν ἀξίζει, Θέογν. 457. »Ἡ πενίη κακῷ σύμφορον ἀνδρὶ φέρειν«, εἰς τὸν κακὸν ἁρμόζει, πρέπει νὰ ἦναι πτωχός, Θέογν. (ὅθεν Ἐπίρ. »Συμφόρως« ὠφελίμως, ἐπικερδῶς, λυσιτελῶς, ἐπωφελῶς (μὲ κέρδος καὶ ὄφελος). Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 19. »Καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδῶν, ἵνα εὐναίμεθα αὐτοῖς συμφόρως χρῆσθαι«. Συγκριτ. »Συμφορώτερον«, Ἑλλ. ς. ε. 38. Ὑπερθ. »Συμφορώτατον«, Κυρουπ. ε. γ'. 12. »Βουλευσώμεθα πῶς ἂν συμφορώτατα χρώμεθα τῷ φρουρίῳ.« Οὐσιαστ. »Σύμφορον, τό, ἀντὶ τοῦ, Συμφέρον, ὠφέλεια, ὄφελος. Ἑλλην. ς. γ'. 6. »Ἵνα δὲ καὶ τοῦ συμφόρου ἔτι ἐπίμνησθῶ.« 2) συμφερόμενος τινὶ, συμβοηθός· πᾶν ὅ,τι εἶναι πάντοτε μετά τινος καὶ συνοδεύων αὐτὸν, πᾶν ὅ,τι ἕπεται ἔκ τινος ἢ ἀφεύκτως συνέχεται μετά τινος, σύντροφος, ἀκόλουθος. »Λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.« (Ἡσίοδ. ἔργ. 304.), ἢ πεῖνα εἶναι ὁ παντοτεινὸς ἢ ἄξιος σύντροφος τοῦ ἀργοῦ, ἔτι, δὲ καὶ μετὰ γεν. »Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο«, τοῦ κόρου, τῆς πλησμονῆς σύντροφα, Ἡτ. Θεογ. 593. Ruhnk ep. cr. p. 83. 3) συγκομιστός, συμφερτός.

Σύμφορτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Συμφορητός.

*Συμφράγνυμι, ῶς, τό, συμφάρσω.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ (φράδμων). Σὺν ἑτέρῳ βουλευόμενος ἢ σύμβουλος, βοηθῶν τινι μὲ καλὴν συμβουλὴν, μετά δοτ. Ἰλ. Β. 372. »Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν«. 2) σύμφωνος, ὁμογνώμων, δοτ. ὅθεν, τῆς αὐτῆς φατρίας, μερίδος ὤν· συνεργῶν διά τινα, ὡς παρὰ Ναυβαχίῳ 22. »Συμφράδμονα θέσθαι,« σημαίνει τό, Συνεργός. ἐκ τοῦ

Συμφράζομαι, Μέλ. άσομαι, Μέσ. (φράζομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φράζομαι. συμβουλεύομαί, μετά δοτ. »Ἐῶ θυμῷ«, καθ' ἑαυτόν, Ὀδυσ. Ο, 102. — Νεστορίδης δ' ἄρ ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ,« συνεβουλεύθη καθ' ἑαυτόν, σηνεσκέψατο, διενοήθη. ἔτι δὲ »Συμφράζεσθαί τινι βουλάς,« δίδω τινὶ συμβουλὰς διὰ νὰ συτκεφθῶ περὶ αὐτῶν, ἐμπνέω τινὶ στοχασμόν τινα ἢ σκέπτομαι μετά τινος, Ἰλ. Α. 537. 540. Ι, 374. Ὀδ. Δ, 462. τὸ δὲ »Μῆτιν συμφράσσασθαι (Ἡσ. Θεογ. 471.)«, συνεφευρήσκω συμβουλὴν τινα, στοχασμόν. ὅθεν σκέπτομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, βουλεύομαι κατ' ἐμαυτόν, παρατηρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω. 2) ἐνεργῶ, συμφράζω, ἄσω, συνομιλῶ, συλλαλῶ, ὁμοῦ ἐκφράζω ἢ λέγω, Πλούταρχ. ποιητ. ἀκούειν. ὅθεν

Σύμφρασις, εως, ἡ. Ἡ συνέχεια καὶ συναφὴ ἢ τὸ ὕφος τοῦ λόγου, παρὰ Φωτίῳ Κώδ. 164. 2) = συμφρόνησις.

Συμφράσσω, Ἀττ. άττω. Μέλ. ξω (φράσσω).

Ἵστημι ἢ βάλλω ἢ φέρω πράγματά τινα πυκνῶς τὸ ἓν πλησιέστατα τοῦ ἄλλου, συμπυκνόω, Ἡροδ. 4, 73. καὶ συστοιπόνω καὶ ἐγκλείω, συγκλείω, περικλείω ἢ ἐμφράττω, ὅ ἐστι, φραγμὸν ποιῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 4. »Συμφράξαντες τὰς ναῦς καὶ παρατεταγμένοι, ἐμάχοντο,« πυκνῶς ἔστησαν τὰς ναῦς τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης. »Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,« πυκνῶς ἔφραξε μὲ τὸν στόλον τὸ στόμα τοῦ λιμένος, οὕτω καὶ Ξενοφ. ἐν Κυνηγ. 5. 9. »Τεινέτω - καὶ παράδρομα συμφράττων,« πυκνῶς πλησίον ἀλλήλοις ἱστάς.

Συμφρονέω, ῶ ήσω (φρονέω). Σὺν ἑτέρῳ φρονῶ, ὅ ἐστι, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω, ἣν ἔχει καὶ ἄλλος, φρονῶ ταὐτὰ ἃ καὶ ἄλλος, μετὰ δοτ. ὅθεν, συνᾴδω τινί, συμφωνῶ, συγχωρῶ, στέργω, συγκατατίθημαι, ὁμολογῶ, συναινῶ. ἔτι δὲ συμφωνῶ μετὰ τῶν ἄλλων (εἶμαι τὸ ἕνα μὲ τοὺς ἄλλους), συμφωνῶ κατὰ τὴν γνώμην μετὰ τῶν ἄλλων· ἐκ τῆς ἰδίας μερίδος ἢ φατρίας εἰμί, ὁμοδοξῶ, ὁμοφρονῶ, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ συνωμοσίας καὶ ἐπαναστάσεως. 2) ἑνοῦμαι, καταλαμβάνω, κατανοῶ, διανοοῦμαι, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοός, ἢ κρίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, μετὰ αἰτιατ. ἢ καὶ ἀπαρεμφατ. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 28. »Καὶ τὸ μάντευμα - συμφρονήσειε πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι« καὶ ἐν συμπ. ἐπτ. σοφ. »Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον,« ἐνθυμηθεὶς, διανοηθεὶς. 3) ἔρχομαι πάλιν εἰς ἐμαυτόν, εἰς τὸν νοῦν μου, σωφρονίζομαι, Πλούταρχ· εἰς Κατ. μικρ. 70. »Ὁ δὲ συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς.« ὅθεν

Συμφρόνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφρονεῖν, συμφωνία τοῦ φρονήματος, τῆς γνώμης, ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια, ὁμοδοξία, Ἰώσηπ.

Συμφρονίζω, = σωφρονίζω, Ἰωσήπ. ἀρχ. ά. δ'. 3. ἀμφ.

Συμφροντίζω, ίσω (φροντίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φροντίζω.

Συμφροσύνη, ἡ (σύμφρων), ταὐτὸν τῷ, Συμφρόνησις, Ἀππιαν.

Σύμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρός). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ φρουρῶν, ὁ φρουρῶν μετ' ἄλλου τινός. 2) ἐν γένει, = φρουρός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1488.

Συμφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Ὁμοῦ ψήνω. 2) διόλου ψήνω. Θεόφρ. περὶ πυρός. »Καταμαραίνουσα καὶ συμφρύγουσα τὴν ἀρχὴν,« κατακαίουσα (καψαλίζουσα) καὶ διαφθείρουσα.

Σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Σύμφωνος κατὰ τὸ φρόνημα, ταὐτὸν τῷ, ὁμόφρων, Πλάτ.

*Συμφυάς, άδος, ἡ (συμφύω). Ἕνωσις διὰ φυσικῆς συναυξήσεως, φυσικὸν μέλος ἑνώσεως, Ἱππόκρ.

Συμφυγαδεύω, (φυγαδεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυγαδεύω, διώκω, ἐξορίζω, Ἰαμβλ. Πυθ. 35.

Συμφυγάς, άδος, ὁ, ἡ (φυγάς). Σὺν ἑτέρῳ φυγαδευθείς, διωχθείς, ἐξορισθείς, σύντροφος εἰς τὴν ἐξορίαν.

*Συμφυή, ἡ (συμφύω), = σύμφυσις, ἡμάρτημ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Νομ. 5. σ. 734. Ε. ἀντὶ συνυφή.

Συμφυής, ές, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. Συμφυῶς (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ--- ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννηθεὶς καὶ ὁμοῦ αὐξυνθείς, ἢ ἐκ φύσεως ἢ στερεῶς ἡνωμένος καὶ συνεδεδεμένος μετά τινος, ἢ ἐμφυτος, φυσικὸς· ἢ τῆς ἰδίας φύσεως, ὁμοφυής. τροπ. »Τῷ κοινῷ συμφυής,« προσκολλημένος εἰς τὸ κοινόν, μόνον καὶ μόνον δι' αὐτό, ἐνεργῶν, ὡς ὁ Πλούτ. εἰς Λυκ. 25. λέγει τὰς μελίσσας. »Τῷ κοινῷ συμφυεῖς ἀεί,« αἵτινες ἐργάζονται πάντοτε διὰ τὸ κοινόν, καὶ διὰ τοῦτο μόνον εἰσὶ γεγεννημέναι. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστ. δ'. 7. »Συμφυεῖς καὶ ἀδιάσχιστον,« κεῖνται ἐκ παραλλήλου. Ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 88. καλεῖ τὸν μῆν (τὸ μύδιον.) »Συμφυεῖς,« ὄστρακον, διὰ τὸ προσκολλᾶσθαι ταῖς πέτραις. ὅθεν

Συμφυΐα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σύμφυσις, Φίλ. ά. σελ. 266. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀρ. 24.

Συμφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ σὺν ἑτέρῳ φύλαξ ὁ μεθ' ἑτέρου φυλάσσων, Ξενοφ.

Συμφυλάσσω, Ἀττικ. άττω, μέλ. άξω (φυλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, κοινῶς φυλάττω, μαζῆ φυλάγω, Ἡρόδ. 7, 172. καὶ Ξεν. Ἀπομν. β'. η'. 3. »Συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν.«

Συμφυλέτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὤν, ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, ὁμοεθνής, συμπατριώτης.

Σύμφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, γενεᾶς καὶ καταγωγῆς ὤν· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, συγγενής, ἢ συγγενὴς κατὰ τὸ ἔθνος, ὁμόφυλος, ἐν γένει, συγγενής. 2) τροπικ. σύμφωνος, κατάλληλος, ἁρμόδιος. Ἀξίοχ. »Ἡ ψυχὴ ποθεῖ τὸν ξύμφυλον αἰθέρα.« Παρὰ Πλουτάρχ. »Τὸ σύμφυλον,« τὸ συγγενὲς καὶ πρέπον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, καὶ ἐντεῦθεν συνεκφέρει· »Ἀλλότρια καὶ ἀσύμφυλα.« Ὁ Διοσκορ. ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ α'. βιβλ. λέγει· »Τὴν πᾶσι σύμφυλον καὶ γνώριμον ὕλην.« καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα· »Τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην,« ἐνθα χειρόγραφά τινα, ἔμφυλον, ἔχουσι ἔτι δὲ, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, γένους (espece) ὤν· καὶ, ἐντόπιος, ὡς παρὰ Διοσκορ. ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ γ'. βιβλίου. »Περὶ ῥιζῶν, συμφύλων καὶ φαρμακωδῶν.« καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τῶν Θηριακ. »Τῶν δὲ συμφύλων οἴνος.« κ. τ. λ.

Συμφυράω, ῶ (φυράω)· ταὐτὸν τῷ, συμφύρω.

Συμφύρδην, ἐπίρρ. (συμφύρω). Συμμεμιγμένως, ἀνακατωμένα, Νίκανδρ.

Συμφυρμός, ὁ. Σύμμιξις, ἀνακάτωσις.

Σύμφυρτος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, Εὐριπ. Ἱππολ. 1234. »Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα.« ἐκ τοῦ

Συμφύρω, μέλ. φύρσω (φύρω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ πρὸς ἄλληλα φύρω, ζυμόνω καὶ διὰ τούτου συμμιγνύω, ἢ ἑνόω, ἢ συγχέω, ἢ ἀνακατόνω· τροπ. φέρω ἄνω κάτω, συγχίζω, φέρω εἰς παντελῆ ἀταξίαν ἢ παραμορφόω· Πλούταρχ. εἰς Κάμ. »Συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν.« Μέσ. συμφύρομαι, συμμίγνυμαι, σαρκικῶς συνουσιάζομαι, μολύνομαι, συμμιαίνομαι, Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. β' η'. 10. »Ἀλλοφύλῳ συμφερέντες« καὶ παρὰ τοῖς Ο'. »Μετὰ πορνῶν συνεφύροντο.«

Συμφυσάω, ῶ, μέλ. ήσω (φυσάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσῶ, πνέω ἢ ἀναπνέω, συμπνέω, 2) τροπ. »Ξυμφυσῆσαι εἰς ταὐτόν,« τρόπον τινὰ φυσῶ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέρατον, δηλαδή, συμφωνῶ, ὡς παρὰ Πλάτ. Νομ. δ'. σελ. 17 Τὸ δὲ συμπνεῦσαι, καὶ καθάπερ ἱππέων ζεῦγος, καθ' ἕνα εἰς ταὐτό, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον,« ἀντὶ τοῦ, συμφωνῆσαι, σύμφωνος γενέσθαι· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 468. ἀντὶ τοῦ, μηχανεύεσθαι, μηχανᾶς συγχαλκεύειν καὶ μετέρχεσθαι, μηχανὰς καὶ πανουργίας τεχνεύεσθαι καὶ ἐκτελεῖν. Περὶ τοῦ βορείου ἀνέμου Καικίας καλουμένου λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Σερτώρ. 17. »Ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ νιφοβόλων συμφυσώμενος ὀρῶν,« ἀντὶ τοῦ, συλλέγεται, ὑπαρξὶν λαμβάνει (ἐκβαίνει) καὶ φυσᾷ

Συμφυσιόω, ῶ (φυσιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσιόω, ἤτοι κάμνω ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν φύσιν· ὅθεν. »Συμφυσιωμένη« παρ' Ἀριστοτέλ. κατηγ, ἡ. ἀμφ.

Σύμφυσις, εως, ἡ (συμφύω). Τὸ συμφύεσθαι, συγγενᾶσθαι καὶ συναύξεσθαι· ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ γέννησις καὶ αὔξησις· συνάρθρωσις, συγχόνδρωσις, συνεύρωσις, συσσάρκωσις, σύνδεσμος, συγκόλλησις, ἐν γένει, ἕνωσις, συνάφεια· »Σύμφυσις κεράτων πυκνὴ, σκληρὰ καὶ δύσφορος« (Ἀριστοτέλ. ἀκοστ.), ἢ ἀλληλουχία καὶ συνάφεια τῶν κερατίνων ἰνῶν, ἢ αἱ συμπεπλεγμέναι καὶ συνημμέναι ἶνες τοῦ κέρατος εἰσὶ πυκναί.

Συμφυτεύω (φυτεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ φυτεύω, ἐμφυτεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. β'. 23. »Συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ,« γεννημέναι καὶ αὐξημέναι μαζῆ μὲ τὴν ψυχὴν, ἐμφυτοι· τροπικ. καὶ ποιητ. συνενεργῶ, συμποιῶ. Σοφ.

Συμφυτικός, ή, όν (συμφύω). Εἰς σύμφυσιν, συναύξησιν ἢ σύναψιν, ἕνωσιν, ἢ ἰατρίαν ἐπιτήδειος, ἢ συμφύσιος πρόξενος. »Συμφυτικὸν φάρμακον, κατάπλασμα,« κολλητικόν, συναρθρωτικόν.

Σύμφυτον, τό, Διοσκορ. δ'. 9. καὶ 10. Πλίν. κζ'. 5. Εἶδος φυτοῦ συμφύσεως τῶν καταγμάτων καὶ ἰάσεως πρόξενον (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑπομένου) παρὰ τὸ συμφύειν, συμπηγνύειν καὶ συγκολλᾶν τὰ κατάγματα τῶν ὀστῶν. Ὁ Ἄψυρτος ἐν Ἱππιατρ. σελ. 181. λέγει· »Σύμφυτον, βοτάνη τις ἐστὶν ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ταῖς πέτραις γιγομένη, ἣν ἰατροὶ μὲν παῖδες, Πολύγονον ὀνομάζουσιν, ἰδιῶται δὲ, Σύμφυτον· καὶ Μαχεδόνες, Ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ, Ταλάντιον, ἣν καὶ φασὶ συνεδεμένην διαμεμερισμένοις κρέασιν ἑνοῦν αὐτὰ (τὰ κατάγματα)· διὸ καὶ σύμφυτος λέγεται καὶ Ὀστεόκολλος, ἐξ οὗ δρᾶται ὀνομασίαν λαχοῦσαι· εἴδη δὲ τούτου δύο, τὸ μὲν »Πετραῖον« Alus, Λατιν. Symphyton officinale, Λιν. τὸ δὲ δεύτερον »Πηκτόνιον« Διοσκορ. δ'. 10. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Symphyton orientale. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σύμφυτον. ἢ νεκτάριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι Ἐλένιον, ἔνιοι δὲ, Μηδικήνη.«

Σύμφυτος, ὁ, ἡ (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φυτρωμένος, γεννημένος, ηὐξημένος, καὶ τροπ. ἔμφυτος, συμφυής, ὁμοφυής, φυσικός, δομένος ἀπὸ τὴν φύσιν, ἢ ὁ φέρει τις μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς γεννήσεως, ὁ ἐγεννήθη μαζῆ μὲ τὴν φύσιν, ἢ γεννημένος ὁμοῦ, μαζῆ μὲ. Πίνδ. καὶ Ἀριστοτέλ. ζῴ. γεν. ά. »Οὐ γὰρ τὰ σύμφυτα προσεοικότες τοῖς γονεῦσι γίνονται οἱ παῖδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα,« ἔνθα τὰ, ἐπίκτητα, ἀντικεῖνται τοῖς, συμφύτοις. 2) ἡνωμένος· προσκεκολλημένος, σφιχτὰ συνδεδεμένος μετά τινος· ἔτι δὲ ἐπὶ πληγῶν, κλεισμένη καὶ ἰατρευμένη· ἔτι δὲ, συμπορευόμενος, συνών· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μέτοχος, συμμέτοχος, Παῦλ. 3) κατάφυτος ἀπὸ δένδρα καὶ θάμνους, ὅθεν, »Σύμφυτον χωρίον,« πυκνῶς φυτευμένον, πολλὰ καὶ πυκνὰ φυτὰ ἔχον, σύνδενδρον, ξυλοῦχον.

Συμφύω, Μέλ. ύσω (φύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συνάπτεσθαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, συγκολλᾶσθαι ἢ συναυξάνεσθαι, ἢ διὰ τῆς συναυξήσεως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι, Πλάτ. εἰς συμπ. »εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι.« Παθ. Συμφύομαι, κατὰ τὸν παρακ. συμπέφυκα καὶ κατὰ τὸν β'. ἀόρ. συνέφυν, ἀμεταβ. ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ συναύξομαι, συνίσταμαι, συμβλαστάνω, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννῶμαι, φυτρόνω, ἀρχὴν ἢ ὕπαρξιν λαμβάνω. β) συγκολλῶμαι, συνάπτομαι, συμπλέκομαι, συνδέομαι, ἢ συνέχομαι, ἐπὶ πάσης φυ-

σικῆς ἢ ἀναγκαίας καὶ ἀναποσπάστου συνεχείας· προσκολλημένος εἰμί. Ἀππιαν. »Γνάτιος δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον«. Ὁ Παρακείμ. »συμπέφυκαν ἔχει ἀμετάβατον σηματίαν. Ξενοφ. Κύρουπ. δ' γ'. 4. »Οὐ συμπεφυκώς δεῖ σῆσθαι, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι«, ἐκ φύσεως ἅμα συνηυξημένος, συγκεκολλημένος, συνών· αὐτόθ. »Κρεῖττον ἢ συμπεφυκέναι«, συνεῖναι, συναυξάνεσθαι, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τὴν ὕπαρξιν ἔχειν. »Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιαρὰ συμπέφυκεν«, συνυπάρχουσιν, ὁμοῦ εἰσί, (εἶναι μαζῇ), τὰ μεγάλα καλὰ ἔχουσι μαζῇ των, καὶ μεγάλα κακά, Δίων Κάσ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε φύω).

Συμφυῶς, Ἐπίρ. (συμφυής). Συνηυξημένως, συγγεγεννημένως, συγκεκολλημένως, ἢ στερεῶς, σφικτῶς· ἴδε συμφυής.

Συμφωνέω, ῶ, Μ. ήσω (φωνέω, σύν). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φωνῶ, ὁμιλῶ, ἢ κάμνω ν' ἀκούσῃ τις. 2) τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω ἢν καὶ ὁ ἄλλος, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, συνάδω, συναινῶ, συνομολογῶ, ὁμοφωνῶ, στέργω, σύμφημι, τινί Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπωνέω ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ τό', συμφρονέω, κάμνω συνωμοσίαν Ἀριστοτέλ. πολιτ. δ'. 12. (καὶ Διόδ. Σικ. ιβ'. 83.) »Οὐδὲν γὰρ φοβερὸν μή ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τούτοις«, συνωμοσίαν καὶ ἐπανάστασιν ποιήσωσιν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεφ. ε. »τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ Πνεῦμα κυρίου«; Παρὰ τῷ Εὐαγγ. Λουκᾶ, ε. »καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ«, ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζει, ἑταιριάζει· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμεν. ταὐτὸν τῷ, συμφαίνω. 3) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ δηλοῦσί τι, ἀποδεικνύουσι. 4) συμφωνῶ μετά τινος περί τινος, ἢ συνθήκην ἢ ὁμολογίαν ποιοῦμαι, ἑταιριάζομαι, (ἑταιριατμὸν ποιοῦμαι), συμβιβάζομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. α. γ'. 7. »Οἱ στρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς Φαρνάβαζον ὑπὲρ Χαλκηδόνος« καὶ Πολύβ. β'. »Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις οὐ συμφωνοῦντες περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιτηδείων, ἀλλ' ἐρωτῶντες πόσου τὸν ἄνδρα δέχεται«· ὅθεν »τὸ συμπεφωνημένον«, συμβιβασμός, συνθήκη, καὶ πληθ. αἱ συνθῆκαι. 5) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων καὶ ψαλτῶν, συμφωνίαν ποιῶ, σὺν ἑτέροις συμφώνως ᾄδω, ψάλλω· ἴδε καὶ, συμφωνία· ὅθεν

Συμφώνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφωνεῖν· ἢ συμφωνία, κατὰ τὸν ἦχον ἢ φωνήν· μεταφ. συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἕνωσις, ὁμόνοια, ὁμοφωνία, συμβιβασμός, ἑταιριασμός, συνθήκη, ὁμολογία· ἔπαινος.

Συμφωνία, ἡ (σύμφωνος) ταὐτὸν τῷ, συμφώνησις. Ἐν τῇ παλαιᾷ Μουσικῇ κατὰ τὸν Βυρέττην σημαίνει. 1) τὰς τρεῖς συμφώνους χορδάς, ἢ φωνάς, δηλαδὴ, τὴν διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, καὶ διὰ πασῶν (προσυπ. χορδῶν), αἱ ὁποῖαι ἑπομένως ὅλαι ὁμοῦ, σύμφωνα, ἐκαλοῦντο· αἱ δὲ λοιπαὶ διαστάσεις τῶν τόνων ἔμενον ἐν τῷ ψάλλειν μόναι, καὶ δὲν ἐσχηματίζον τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἐμμέλειαν, δι' ὃ καὶ ἐκαλοῦντο οὐχὶ σύμφωνα, ἀλλὰ Ἐμμελῆ, σχηματίζοντα οὐχὶ συμφωνίαν, ἀλλὰ Ἐμμέλειαν. 2) μελῳδία σύμφωνος, ἴση, ὁμοία ἐν τῇ διτόνῳ ἐκ πολλῶν φωνῶν ἢ ὀργάνων συνισταμένη. 3) ἐν γένει συμφωνία (concert) πολλῶν ὀργάνων ἢ φωνῶν ἢ ἕνωσις καὶ μίξις ἐξ ἀμφοτέρων.

Σύμφωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. Συμφώνως (φωνή). Συμφωνῶν, συνηχῶν, οὗ τινος ὁ ἦχος συμφωνεῖ μέ »Σ. χορδαῖα«, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 51. καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ, ἠχῶν ἐν συμφωνίαις, συμφωνίας ἀποτελῶν. 2) τροπ. κατάλληλος, ἁρμόδιος, ὁμοιος· ἢ ὁμόνους, ὅς τις συμφωνεῖ μετά τινος, ὁμόφωνος, Πινδ. Πύθ. 1, 136. ἴδε ἐν τῷ, συμφωνία. Παρὰ Γραμματικ. »Σύμφωνα γράμματα«, τὰ ἰδίαν φωνὴν οὐκ ἔχοντα, ἀλλὰ μετὰ τῶν φωνηέντων συμπλεκόμενα ἢ ἑνούμενα, ἀποτελοῦσι φωνήν. »Τὸ σύμφωνον«, ταὐτὸν τῷ, συνθήκη, συμβόλαιον, γράμμα συμφωνητικόν, Ἀρριαν. Ἐπικτ. α. ιθ'. 27. σημ. ἡ συνήθεια ἔσωσε καὶ ταύτην τὴν λέξιν εἰς τὴν σύνθετον »Προικοσύμφωνον«, τό, ὃ σημαίνει τὸ περὶ προικὸς συμφωνητικὸν γράμμα ἤτοι συμβόλαιον.

Συμφωτίζω, ίσω (φωτίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φωτίζω, Πλούταρχ.

Σύμψαλμα, τό. Ἡ τῶν χορδῶν συμφωνία ἢ τῆς φωνῆς μετὰ τῶν χορδῶν ἐν τῷ ψάλλειν ἢ κιθαρίζειν, Σχόλ. Πινδάρου Ὀλύμ. α. 11 (ἐκ τοῦ, συμψάλλω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ψάλλω).

Σύμψαυσις, εως, ἡ. Τὸ συμψαύειν, ἢ ὁμοῦ ψαῦσις, ψηλάφησις, ἢ συνάφεια· ἐκ τοῦ

Συμψαύω (ψαύω). Ἀμοιβαίως, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ. 2) συνάπτομαι εἰμὶ διὰ τῶν σημείων τῆς ἁφῆς ἡνωμένος· ἢ ἐγγύς, πλησίον τινὸς εἰμί, ἐγγίζω, μετά γενικ.

Συμψάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ψάω). Ὁμοῦ ξέω ἢ σκαλίζω. »Συμψάω τὴν ψάμμον«, Ἀριστοφ. Νεφ. 975. σκαλίζω, συγχέω, ἀνακατόνω τὴν ἄμμον, ἵνα διὰ τούτου σκεπάσω τὰ ἴχνη· οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Σχολ. αὐτοῦ τό, συμψῆσαι, συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀποδείπεσθαι τῆς καθέδρας· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ποταμῶν. »Τοὺς κολυμβητὰς συμψήσας ἔφερε κάτω«, συγκαλύψας, σκεπάσας αὐτοὺς μετὰ ἄμμου καὶ ὕδατος ἔσυρεν, ἔφερεν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον, Ἰάμβλιχ. παρὰ Σουίδ. καὶ Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυσ. 2, 9. σελ. 416. ἐκδ. Heeren. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότ. α. 189. »Ἐτβᾶς εἰς τὸν ποταμόν, διαβαίνειν ἐπειρᾶτο· ὁ δὲ μιν (τὸν ἵππον) συμψήσας, ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων«, συγκαλύψας, σκεπάσας μὲ τὴν ἄμμον, ἀφανῆ ποιήσας.

Συμψελλίζω, (ψελλίζω). Μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ψελλίζω.

Συμψεύδομαι, σομαι, μέσ. Ἀποθ. (ψεύδομαι). Μεθ' ἑτέρου ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἅμα ψεύδομαι, ψευματῶ.

Συμψηλαφάω, ῶ (ψηλαφάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ, συμψαύω, Ἡσύχ.

Σύμψημα, τό (συμψάω). Ἄμμου σωρός, ἢ σκύβαλον, Ἡσύχ. ἐν Λ. Συρματίς.

Συμψηράω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Συμψηλαφάω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω, ψάρω, ψαίρω.

Συμψηφίζω, ίσω (ψηφίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συναριθμῶ, σουμάρω ἢ εἰς τὸν ἀριθμὸν βάλλω, Πράξ. Ἀποστ. ιθ'. 19 ὅθεν

Συμψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμψηφίζων, συναριθμῶν. Γλωσσ. Στεφ.

Σύμψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὅμοιος κατὰ τὴν ψῆφον, ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ κατατιθέμενος, σύμφωνος, Πλάτ. πρβλ. Lob. Φρυνχ. σελ. 2.

Συμψήχω, (ψήχω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρίβω, ξέω, θήγω, περιῶ μὲ τὸ χέρι ἄνω καὶ κάτω, ὡς εἰς ἕνα πετζὶ τὸ ξυράφιον, συντρίβω, ψθείρω.

Συμψιθυρίζω, ίσω (ψιθυρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ ψιθυρίζω, ψιθυρίζω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, μουρμουρίζω.

Συμψιλοῦται. Ὁμοῦ ψιλοῦται, ψιλὸν πνεῦμα ἐπιδέχεται, Ἐτυμολ.

Συμψοφέω, ῶ. Μ. ήσω (ψοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἠχῶ, ψόφον, ἦχον ἢ θόρυβον σὺν τοῖς ἄλλοις ποιῶ, ἀντηχῶ, Πολύβ.

Συμψυχέω, ῶ, ήσω (σύμψυχος). Ἡνωμένος εἰμὶ κατὰ τὰ φρονήματα· ὅθεν

Συμψυχία, ἡ. Τὸ μίαν ψυχὴν ἢ καρδίαν ἔχειν, ὁμόνοια, ὁμοψυχία, Γρηγόρ. Ναζ.

Σύμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁμόψυχος, ὁμοίαν ψυχὴν ἔχων, ἡνωμένος κατὰ τὰ φρονήματα.

Συμψύχω, ξω (ψύχω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψυχρὸν ποιῶ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω. Ἱπποκρ.

Σύν, Δωρικῶς δὲ, Ἰωνικῶς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. ξύν, ἥπερ αὕτη, ἢ ξὺν δηλ. σπανίως εὑρηται παρ' Ὁμ καὶ τότε μόνον, ὅτε ὁ στίχος ἀπαιτῇ τὸ νὰ γένῃ ἢ βραχεῖα συλλαβὴ διὰ τοῦ ἐπιφερομένου ξ μακρά, ὡς ἐν Ἰλ. Β, Ο, 26. Ὀδ. Κ, 260. Ἔστι, δὲ ἢ σύν, πρόθ. συντασσομένη μετὰ μόνης δοτικῆς, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, μέ, κυρίως, ἢ ἄλλως πως κατὰ τὸ νόημα· ὅθεν

1) σημαίνει συνήθ. ἐν τῇ κοινωνίᾳ, συντροφιᾷ, συνοδίᾳ, ἤγουν, ἅμα, ὁμοῦ, μαζῇ μέ, πολλκ. παρ' Ὁμ. β) συχνάκις συνυπεμφαίνει καὶ βοήθειαν, π. χ. »σὺν Θεῷ«, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καθότι ὁ Θεὸς ἐννοεῖται ὡς παριστάμενός τινι εἰς βοήθειαν ἢ συνοδεύων, Ἰλ. Ι, 49. Ὀδ. Ν, 391. ὡσαύτως, »σὺν δαίμονι, σὺν Διΐ, σὺν Ἀθήνῃ«, Ἰλ. Λ, 792. Ω, 403. Τ, 192. Ὀδ. Θ, 493. Ν, 391. Π, 260. Τ, 2. Boeckh. Expl. Πίνδρ. Πύθ. 9, 2. Ἰλ. Γ, 439. »Ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ«, διὰ τῆς βοηθείας ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπίστευον γὰρ οἱ παλαιοί, ὅτι εἰς τὸν ἀνίκητον ἢ σταθερὸν ἥρωα παρίστατο πάντοτε καὶ μία θεότης συμβοηθοῦσα αὐτῷ, καθὰ δηλοῦται ἐν Ἰλ. Ε, 116. Ο, 612. καὶ ἰδιαιτέρως ἐν Δ, 390. οὕτω καὶ ἐν Ω, 430. »σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνεια, παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, »σὺν γε θεοῖσι«, συμβοηθούντων γε τῶν θεῶν· ὁ Σχολ. »τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι«, μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, ἢ διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Οἰκον. ιά. 20. »Τιμαίνοντά σε καὶ ἐρρωμένον«, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, σὺν τοῖς θεοῖς σὲ ἐρρωμενε· τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. 1, 86. »Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον«, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι, σημαίνει ἐπίπνοιαν, δι' ἐπιπνοίας θεοῦ. »Σὺν δαίμονι«, ταὐτὸν τῷ, Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἰλ. Β. 74. — ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. »Σὺν τινι εἶναι ἢ γίγνεσθαι«, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινός, ἐκ τῆς φατρίας του, ἀπὸ τὸ παράμερόν του, Ξεν. »Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ· ὁ αὐτ. Ἑλλην. 3, 1, 18 »Οἱ σύντινι«, οἱ φίλοι, σύντροφοι, ὀπαδοὶ ἢ ὑποτακτικοί τινος. »Σὺν τραπέζῃ ζῆν«, ἔχειν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν, οἰκονομίαν. γ) πρ μηθευμένος, ἠτοιμασμένος, καθαπλισμένος, προκισμένος μέ, πολλκ. παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ προθέσει ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων. »Σὺν τεύχεσι, σὺν ἕντεσι, σὺν ἔγχεϊ, σὺν δουρί, σὺν αἰγίδι, σὺν σκήπτρῳ, κ. τ. τ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἐξαιρ. »Σὺν ὅπλοις«, ἔτι δέ, »Ἀκοιτις σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ«, προικισμένη μὲ μεγάλην ἀρετήν, Ὀδ. Ω, 193. »Σὺν δουρί, σὺν ἀσπίδι«, παροιμία ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πράξαι τι πειρωμένων. δ) ἐπὶ παντός, ἐπίτηδες ἢ κατὰ τύχην ὄντος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, καθ' ἣν σημτ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. εὑρηται. »Σὺν νηί, ἢ σὺν νηυσίν«, μὲ τὸ πλοῖον, ἢ μὲ τὰ πλοῖα, δηλ. ἐπὶ πλοίου, καὶ »Σὺν ἵπποισιν καὶ ὀχεσφιν«, ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξῶν, ἔποχοι· καὶ, »Θέλλαι σὺν Βορέῃ«, ἄνεμος σὺν λαίλαπι«, Ἰλ. Ο, 26. Ρ, 57. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς σημτ. κεῖται τό, σὺν οὐχὶ σπανίως· ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, καί, πρβ. μετά, μετὰ γεν. Α. 2. ε) ἐπὶ στενῆς, ἐσωτερικῆς συνεχείας, εἴτι ἐξ ἁπάντος πρέπει νὰ γένῃ τι σιμὰ ἢ κατόπιν ἄλλου, ἄρα καὶ ἐπὶ ἀναγκαίων ἀποτελεσμάτων, συνεπειῶν, π. χ. »Σὺν μεγάλῳ ἀποτίσαια, μὲ μεγάλα ἔξοδα ἢ βαρέως ὑπέχειν δίκην, ἢ τιμωρίαν, ξεπληρόνειν, ὥστε ἡ

βαρεῖα ἀπότισις ἐστι τὸ ἀπατέλεσμα, Ἰλ. Δ, 161· »Σὺν δημοτίῳ κακῷ,« πρὸς ζημίαν ὅλου τοῦ λαοῦ, Θέογν. 50. »Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ«, διὰ τὸ καλόν σου, Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 15. ὡς τὸ Λατ. publico cum incommodo, tuo cum commodo. »Σὺν μιάσματι«, πρὸς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν, κηλίδα, Σοφ. Ἀντ. 172. οἰσαύτως καὶ ὅτε θέλῃς νὰ σημάνῃ καταλληλότητα, ἀντί, ἁρμοδίως, κατά, καθὼς πρέπει, π. χ. »Σὺν τοῖς νόμοις«, κατὰ τοὺς νόμους, καθὼς ἀπαιτοῦσιν οἱ νόμοι. »Σὺν τῇ γνώμῃ τινός«, κατὰ τὴν γνώμην, μὲ τὴν συναίνεσίν τινος. Τὸ αὐτὸ ἐννοητέον καὶ περὶ ἐπιρρήματος ποιότητος, τὸ ὁποῖον περιγράφεται διὰ τοῦ οὐδετ. καὶ τῆς σύν, π. χ. »Σὺν τῷ δικαίῳ, σὺν τῷ καλῷ«, κατὰ δίκαιον, καλὸν τρόπον, δηλ. δικαίως, καλῶς· ὁμοίως καὶ οὐσιαστικοῖς προσκειμένης τῆς σύν, π. χ. »Σὺν κόσμῳ, σὺν τάχει, σὺν τιμῇ, κ. τ. τ.«, ἀντί, κοσμίως, ταχέως, τιμίως κ. τ. τ., πολλκ. παρὰ τοῖς Ἀττ., πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σ. 6, 5. ζ) ἐπὶ συνεργείας ἢ μέσου, ὀργάνου, διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὁποίου παράγεται ἀποτέλεσμά τι, ἀντί, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 293. συνεχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., π. χ. »Σὺν τῇ βίᾳ, μὲ βίαν, μὲ τὸ μέσον τῆς βίας. — Πολλάκις τάσσουσιν, ἐξαιρ. οἱ Ἀττ. τὴν μόνην δοτ., καὶ μάλιστα μετὰ τὴν λέξιν, αὐτός, ἔνθα οἱ Ἑποπ. συνηθως προσθέτουσι τὴν προθ. σύν, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο νὰ θεωρῆται αὕτη ὡς παραλειφθεῖσα, π. χ. »Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι νηυσίν«, ἀντὶ σὺν νηυσὶ Θουκιδ 1, 26. »Αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι, αὐτοῖσι ἱματήοισι, αὐτοῖς ἀνδράσιν«, κ. τ. τ. ἀντὶ, σὺν αὐτοῖς ἵπποις, κ. τ. λ. πρβ. Schaef. Bos. ell. p. 743. Lob. Φρυνχ. σελ. 100. — Παρὰ τοῖς Ἑποπ. κεῖται ἡ σὺν ἐνίοτε καὶ κατόπιν τοῦ πτωτικοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 19. Ὀδ. Ι, 332. Ο, 410.

2) Ἡ σὺν ἄνευ πτωτικοῦ κεῖται ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἅμα, ἐξαιρ. ὅτε γίνονται δύο ἢ περισσότεραι πράξεις καθ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, Ὅμ. παρ' ᾧ μέντοι ἡ σὺν ἀνήκει ἐνίοτε τῷ ῥήματι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κεῖται διῃρημένως διὰ τῆς τμήσεως. β) ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ προσώπων, τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, προσέτι, πρὸς τούτοις, παρεκτὸς τούτου. Ἰλ. Ψ, 8 9. »σὺν δ' αὖτως ἐγώ«, Σοφ. Ἀντ. 85. Craefe Μελέαγρ. 79 σελ. 108. σημαίνει δὲ καὶ, ὅλοι ὁμοῦ, ἅπαξ ἅπαντες, Ὀδ. Κ, 42.

3) Ἐν τῇ συνθέσει κεῖται ἡ σύν, ἀντὶ τοῦ, ἅμα, ἐν ταὐτῷ, ἀκατωμένως, κοινῇ, λέγεται καὶ ἐπὶ πολλῶν γινομένων κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν πράξεων ἢ ἐπὶ κοινῆς ἐνεργείας πολλῶν κατά τινα πρᾶξιν, ὅθεν ἐπὶ πάσης ἑνώσεως, συναφείας, ἑταιρίας, συντροφίας, συναρμογῆς, ἢ κοινωνίας, ἢ μετοχῆς, π. χ. συγγενήτωρ, συνύπατος, σύμπορος, συμμαχεῖν κ. τ. τ. καὶ τροπ. ἐπὶ συμφωνίας, ὁμοιότας, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συμπαθείας, π. χ. συμπάσχειν, ὡς τὸ Λατ. con — Ἡ σὺν ἐν τῇ συνθέσει μετὰ μεταβατ. ῥήματος δύναται νὰ ἐννοῆται, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἤτοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, κατηγορουμένου, ἢ ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, π. χ. τὸ, συγκτείνω, δύναται νὰ ἀνάγηται εἰς τὸ ἀντικείμενον, δηλ. κτείνω τινὰ μετὰ πολλῶν ἄλλων, κτειναμένων καὶ αὐτῶν, δηλ. καὶ ἄλλους πολλοὺς ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον, ἀντὶ τοῦ, κτείνω τινὰ μετ' ἄλλων, κτεινόντων καὶ αὐτῶν, ἄρα, βοηθῶ νὰ κτείνωσι ἢ καὶ κτείνω· προσκειμένη δὲ ἡ σὺν ἅμαβ. ῥήματιν, ἀναφέρεται πάντοτε, ὡς εἰκός, μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον· β) σημαίνει τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἀποπλήρωσιν μιᾶς πράξεως, ἄρα ἀντὶ τοῦ, διόλου, παντελῶς, τριγύρω, ἀπὸ παντοχόθεν, π. χ. »συμπληρόω, διόλου γεμίζω· »Συνάγνυμι«, διόλου τσακίζω, συντρίβω· »Συγκόπτω«, κατακόπτω, ἢ κτυπῶν κατασυντρίβω· »Συμπατέω«, καταπατῶ· »Συντέμνω«, κατακόπτω, εἰς μικρότατα τμήματα τέμνω, κ.τ.λ. ὅθεν. ὡς δοκεῖ, ἐπιτείνει μόνον τὴν δύναμιν καὶ σημσ. τῆς λέξεως· γ) προσκειμένη ἢ σὺν ἀριθμητικοῖς, δηλοῖ μερισμόν, καὶ διαίρεσιν, π. χ. »Σύνδυο«, ἀνὰ δύο, δύο δύο μαζί, ἀπὸ δύο δύο, δύο καὶ δύο· »Σύντρεις«, ἀπὸ τρεῖς τρεῖς ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ξ, 98. »Συνεείκοσι Φωτῶνα«, ἀπὸ εἴκοσιν εἴκοσιν, ἀνὰ εἴκοσιν ἄνδρας. — Πρὸς τούτοις, σημειωτέον, ὅτι ἡ σύν, ἐν τῇ συνθέσει τρέπεται πρὸς μὲν τοῦ β, μ, π, φ καὶ ψ εἰς συμ —, πρὸ δὲ τοῦ γ, κ, ξ καὶ χ εἰς συγ —, πρὸ δὲ τοῦ λ εἰς συλλ — πρὸ δὲ τοῦ σ συνῃθ εἰς συς —, καὶ ὅτι παραλείπεται διόλου πρὸ τοῦ ζ, πρὸ τοῦ σ, ὅτε ἐπιφέρεται τούτῳ καὶ ἕτερον σύμφωνον, ἐνίοτε δὲ ἴσως καὶ πρὸ τοῦ ξ. Ἅπαξ εὑρηται ἡ ἐμμ ἐν τινι ποιητικῷ παραδείγματι παρὰ Πλατ. Φαῖδρ. σλ. 237, κειμένη ἐν τῇ τμήσει μόνῃ· »Ξύμμοι λάβεσθε«, ἀντὶ συλλάβεσθέ μοι (Περὶ τῆς συντάσεως τοῦ λατ. cum, cou — ἐκ τοῦ, σύν, ὅρα ἐν τῷ, ξύν.)

*Σῦν, αἰτ. τοῦ, σῦς, Ὅμ.

*Συναγαγεῖν, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ συνάγω.

Συναγάλλομαι, (ἀγάλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀγάλλομαι, ἢ ὑπεραίρομαι.

Συναγανακτέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγανακτέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγανακτῶ· ὅθεν

Συναγανάκτησις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ κοινὴ ἀγανάκτησις, ὀργή.

*Συναγαπάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγαπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγαπῶ, Πολύβ.

Συναγγέλλω, (ἀγγέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετὰ τῶν ἄλλων ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ ἢ ἀγγελίαν φέρω.

Συνάγγελος, ὁ (ἄγγελος). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἄγγελος· ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ μεθ' ἑτέρου ἀγγελίαν φέρων· ὁ ὁμοῦ ἀγγέλλων· συνεπεισταλμένος

Συναγείρω (ἀγείρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγείρω, ἢ ἁπλῶς, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συνάπτω, συλλέγω, συνεθροίζω, (μαζῇ μαζόνω, ἢ συμμαζόνω), Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ζ'. 10. »Στρατεύμα συναγείραιν«, »βίοτον«, Ὀδσ. Δ, 90. ἐπὶ ζώντων, Ἰλ. Τ, 21. Παθ. »Συναγείρομαι«, συνάζομαι, συναθροίζομαι, εἰς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τόπον σὺν τοῖς ἄλλοις ἔρχομαι, Ξενοφ. Ἱερ. ἀ. 11. «Εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις, ἔνθα ἃ ἀξιοθέατα δοκεῖ· συναγείρεται· »Συναγειρόμενοιν, οἱ συναγόμενοι, συναθροιζόμενοι, Ἰλ. Ω, 802. τὸ δὲ συναγρόμενοι (Ἰλ. Λ, 687), ἔστιν Ἐπ. κατὰ συγκ. παθ. μετοχκ. ἀόρ. β'., οἱ συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Μεταφορ. ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτόν, ἐπαναλαμβάνω νέας δυνάμεις ἀνδρίζομαι, λαμβάνω θάρρος, καρδίαν· Κατὰ δὲ μάσ. διάθ μετὰ αἰτ., ἐμαυτῷ ἢ διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, πρὸς χρῆσίν μου συνάζω ἢ συμφέρω, π. χ. κτήματα, Ὀδ. Ξ, 323. Τ, 293. ἔτι δὲ, ἵππους συναγ.«, ἐκ πολλῶν ἐκλέγων, ἢ ἐπιλέγθην συνάγω, Ἰλ. Ο, 680. (Ὁ Ὅμ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 21. τῷ Ἀττ. τύπῳ ξυνάγειρα ἀναυξήτως).

Συναγελάζω, Μλ. άσω (ἀγελάζω). Εἰς ἀγέλην, εἰς πλῆθος συμφέρω, συμβιάζω, εἰς μίαν ποίμνην ἑνόνω· μέλος τῆς ἀγέλης ποιῶ, εἰς τὴν ἀγέλην συγκατατάττω, δεχομαι· Παθ. »Συναγελάζομαι« ὁμοῦ ἀγελάζομαι, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σαρόν, πλῆθος μετὰ τῶν ἄλλων ζῶ. συνδιαιτῶμαι, ἢ ζῶ, εὑρίσκομαι μετὰ πολλῶν ἄλλων, Ἀριστ. Ζῶ. Ἱστορ. ιά. 2. »Τῶν μὲν ἰχθύων, οἱ μὲν συναγελάζονται - οἱ δὲ μὴ συναγελαζόμενοι, ἴλλως δ' ἀγελαῖα εἰσὶ ταῦτα, θυνίδες«, συνδιατρίβουσι, πλέουσι, ζῶσι πολλὰ ὁμοῦ· »Συναγελάζεσθαίτινι«, κρατῶ ἐμαυτόν πρός τινα, συναθροίζομαι περὶ τινός, περιστοιχῶ, ὅθεν

Συναγελασμός, ὁ· Τὸ συναγελάζειν ἢ ἐκ τοῦ παθ. τὸ συναγελάζεσθαι, εἰς ἀγέλην συζῆν, συνυπάγειν, ἢ παραμένειν.

Συναγελαστικός, ή, όν (συναγελάζω). Εἰς συναγελασμὸν φέρων, ἢ 2) ἐκ τοῦ παθ. ὁ εἰς συναγελασμὸν ἐν ἀγέλῃ ζῶν, διάγων, ἢ ὑπάγων ταὐτὸν τῷ, Ἀγελαῖος.

Συναγένητος, ὁ, ἡ (γίγνομαι) ἢ συναγένητος, ὁ, ἡ (γεννάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μὴ πλασμένος ὁμοῦ ἀγέννητος, συνάναρχος, συναιώνιος, Ἐκκλησ. Συγγραφ.

*Συνάγερθεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. τοῦ παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ συναγείρω, ἀντὶ, συνηγέρθησαν.

*Συναγερμός, ὁ = συναγυρμός, ἀμφ.

*Συνάγεχον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ συνῆγον, παρατ. τοῦ συνάγω.

*Συναγήσχει, γ'. ἐνικ πρόσπ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ συνάγω.

Συνάγκεια, ἡ (ἄγκος), ταὐτὸν τῷ ποιητικ. Μισγάγκεια· φάραγξ βουνοῦ, ἔνθα συνέρχονται ἀπὸ πανταχόθεν τὰ αὐλάκια τοῦ βουνοῦ· λέγεται καὶ ἡ μισγάγκη.

*Συναγκίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος, ἀμφ.

Συναγλαΐζω, (ἀγλαΐζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, στολίζω, καλλωπίζω, Εὐστάθ.

Σύναγμα, τὸ (συνάγω). Τὸ συναζόμενον ἢ συναγμένον, συγκομιμένον ἢ συνηθξημένον, ἡνωμένον· ὅθεν ὑποστάθμη, ὑπόστασις, κατακάθισμα, ἐξαιρ. πέτρα ἢ ἄμμος ἢ πωρίον εἰς τὰ νεφρά.

Συναγνοέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγνοέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ ἀγνοῶ· ὅθεν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

*Συνάγνυμι, Μλ. συνάζω (ἄγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ τσακίζω, συντρίβω, κατακλῶ, διακλῶ, εἰ. μικρὰ κομμάτια τσακίζω, Ὅμ., ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ μέσ. ἀορ. συνέαξε - αν, ἔτι δὲ καὶ τῷ Ἀττ. ξυνέαξε, διὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Ν, 166. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ δίχ' ἀνάγκης μέτρου, Ὀδ. Ξ, 383. »Τέκνα ἐλάφοιο συνέαξεν, ἐτσάκισε τοῖς νεογνοῖς τῆς ἐλάφου τὸν τράχηλον, Ἰλ. Λ, 114.

Συναγοράζω, άσω (ἀγοράζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὅτα εὑρίσκω ἀγοράζω.

Συναγόρευσις, εως, ἡ. Ὁμοῦ ἀγόρευσις, συνομιλία· 2) ὑπεράσπισις, διὰ λόγων διαυθέντευσις, συνηγορία, Πολυδ. ὅθεν

Συναγορεύω, (ἀγορεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁμιλῶ συνομιλῶ ἢ ὁμιλῶ μετά τινος, ἢ ὁμιλῶ διά τι πρᾶγμα, διὰ νὰ συστήσω αὐτὸ, παραινῶ, συμβουλεύω, Ξενοφ. Κυροπ. β'. β'. 13. κατά τινα ὁμιλῶν, προστίθημι, Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 47. 2) χάριν τινός, ὑπέρ τινος λέγω, διά τινα ὁμιλῶ, διαυθεντεύω τινὰ, συνδικῶ· Ξενοφ. Ἀπολλ. 22. »Ὑπὸ τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῶν.

Συναγραυλέω, ῶ (ἀγραυλέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ζῶ ἢ διατρίβω, εἰμὶ ἔξω εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸν κάμπον, Διον. Ἁλικ.

Συναγρεύω, (ἀγρεύω). Συγκυνηγῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κυνηγῶ ἢ πιάνω εἰς τὸ κυνηγι, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 224.

Συναγρίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Συναγρίδα καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος, Ἀθήν. σελ. 322.

*Συναγρόμενος, Ἐπικ. μετοχ. β'. ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. τοῦ συναγείρω, συνηθροισμένος, Ἰλ. Λ, 687.

Συναγρυπνέω, ῶ (ἀγρυπνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγρυπνῶ, Ἀριστα νετ.

*Συνάγρυπνος, ὁ, ἡ, ον (ἄγρυπνος). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀγρυπνῶν.

*Συναγρώσσω, (ἀγρώσσω) = συναγρεύω.

Συναγυρμός, ὁ (ἀγυρμός). Τὸ συναγείρειν· σύναξις, συνάθροισις.

Συναγυρτός, ὁ, ἡ (ἀγυρτός). Συναγμένος· »Ὕδωρ συνάγυρτον«, Πλάτ. Νόμ. β'.

Συνάγχη, ἡ (ἄγχω). Φλεγμονή, ἡ φλογωσις τῶν ἐσωτερικῶν μυόνων τοῦ φάρυγγος, ἢ φλεγμονή περὶ τὸν λαιμὸν ἔστωθεν πνιγμὸν ἀπειλοῦσα λαιμόπονος, ὅθεν

Συναγχικός, ἡ, όν. Ὑπὸ συνάγχης πάσχων, ἢ κυριευμένος, Γαλην.

Συνάγω, Μλ. ἄξω. Ἀττ. παρακ. συνῆχα, Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 8. σπανιώτ. συναγήοχα (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἄγω, εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συναθροίζω, μαζόνω, συμμαζόνω, συλλέγω, συγκομίζω, συμφέρω, Ὀδ. Ε, 291. Ἰλ, Γ, 269. Ἡρδτ. ζ'. 60. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς' β'. 5. »Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνήγονν καὶ παθητ. Κυρουπ. δ'. ς'. 6, »Τὸ νόμισμα ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν« ὅθεν Μετοχ. »Ἄλευρα συνηγμένα ἢν τῷ σατραπεύοντιν· Ἀναβ. γ'. δ'. 19. »Συνάγειν τοὺς ξυμμάχους, τὸ στράτευμα, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς στρατιώτας«, ὁ Αὐτ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, συζεύγω, συνάπτω, συνδέω, καὶ τροπ. εἰς φιλίαν, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω, φιλιόνω, ἢ ἐξιλεόω, καταπραΰνω, καταλλάττω, συμβιβάζω, φίλον ποιῶ· 2) συνάπτω, συμμύω. συστέλλω, συμμαζόνω, ζαρόνω, ἐξαιρ. »Τὰ ὀκρολίνια, τὸ πρόσωπον, τὰς ὀφρῦς, τὰ ὦτα συνάγειν« Παρὰ Διοσκορ »Κρέα συνάγειν, σμίγει, ἑνόνει, ὡς τό, συμπήττει· (τὰ κάμνει νὰ πιάσωσιν, ὅ ἐστί, νὰ συμμιχθῶσιν)· ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἐνστύφω, ἢ στύφω, σφίγγω, Γαλην. »Τὰ στύφοντα, τὰ αὐστηρὰ συνάγουσι καὶ σφίγγουσι τὴν γλῶσσαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συστρέφειν, εἰς τὰ στενὰ φέρειν, στενοχωρεῖν, συνθλίβειν, στενεύειν· Ἡρδτ. 1, 194. 4, 52. 7, 23. ὡσαύτως καὶ παθ. »Ἐς ὀξὺ τῇ ἐς στενὸν συνῆχται«, Διόδ. καὶ Ἀθήν. 3) φέρω δύο τινὰς εἰς χεῖρας, τοὺς κάμνω νὰ πιασθῶσι, συμπλέκω, παρ' Ὅμ. ἐξαρ. κατὰ τὴν σύνταξιν, »συνάγειν, Ἄρηα, ἔριδα Ἄρηος, ὑσμίνην, πόλεμον«, ἀρχειῶ τὸν πόλεμον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κροτῶ μάχην, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 381. »Συνάγειν Ἄρηα καὶ ἔριδα καὶ ὑσμίνην διὰ τοῦ, πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὡς τὸ συμβάλλειν, οἷον, »Συνάγειν μάχην«, μάχεσθαι, ὡς καὶ τὸ, Συνάπτειν μάχην, συμμιγνύναι· πρβ. Ἰλ. Ε, 861. Ξ, 248. Ἑτμ. Δτμ. 268. καὶ ἀλλαχοῦ· »Συν. μυριάδα ἀνθρώπων«, Ἡρδτ. 7, 60. καὶ παρ' Αἰλιαν. π. Ἱστ. γ. 9. Οὐδετέρ. »Συνάγοντος τοῦ πολέμου«, ὅτε ἠλθον εἰς χεῖρας οἱ πολεμοῦντες, ποσήγγισαν ἀλλήλοις· 4) παραβάλλω καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω· ὅθεν τὸ »Συναγόμενον«, ὅ συνάγεται ἀπὸ τοῦ συλλογισμοῦ· 5) δεξιοῦμαι, φιλικῶς δέχομαί τινα εἰς τὸν οἰκόν μου καὶ φιλεύω (ξενίζω) αὐτόν, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ν. Δ. Ματθ. κέ. 35. »Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με·« 6) συνάζομαι εἰς ξένα ῥαφενέν, εἰς μίαν συνεισφοράν, κρατῶ ἢ δίδω ῥαφενέν, φέρω καὶ ἐγὼ τὸν ῥαφενέν μου εἴ τι συμπόσιον· λέγεται δὲ καὶ, »Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν«, ὡς τὸ, »Δειπνεῖν ἀπὸ συμβολῶν«, Meinecke Μένανδρ. σ. 58. ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, συμπίνω, συνευωχοῦμαι, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Συνάγειν, διὰ τοῦ, Μετ' ἀλλήλων πίνειν«, καὶ τὸ, Συνέστιοι, διὰ τοῦ, Συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι· οὕτω φέρεται καὶ παρ' Ἀθην. 4. σ. 142. 7. σλ. 292. καὶ 8, σ. 365. ἐπίθ. Σβεϊγχ. »Ἔλεγον δὲ συνάγειν, καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν· ὅθεν καὶ, Συναγώγιον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον, τὸ συμπόσιον. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συνάζω« τροπῇ τοῦ γ εἰς ζ (ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ Ἀττ. τύπῳ ξυνάγειν, πλὴν τότε, ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τοῦτο)

Συνάγω, ξω, ταὐτὸν τῷ, Συνάγνυμι, συντρίβω.

Συναγωγεύς, έως, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων, συναγείρων ἢ συνάπτων, ὅ,τις συνάγει, εἰς ἓν φέρει, συναθροίζει, ἑνόνει, διαλλάττει, ἢ συστρίγγει· συμμαζόνει, Ἱπποκρ. καὶ Λυτ.

Συναγωγή, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συγκομίζειν, συμφέρειν, σωρός, ἢ σύναξις, συνάθροισις, συμμάζωξις· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται· ἑτοιμασία, ἢ προμήθευσις· ἔτι δὲ ἕνωσις, συναρμογή, σύναψις, καὶ μεταφ. ὡς παρὰ Θουκυδίδ. »Πολέμου συναγωγήν« (2) σύστασις, συστολή, ζάρωμα· »Προσωπου συναγωγήν«, Ἰσοκράτ. εἰς Εὐαγόρ. ταὐτὸν τῷ »Προσώπου σύστασιν«, κατήφεια· 3) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν· »Κλίμακες ἄνω συναγωγὴν λαμβάνουσιν«, στενώτεραι γινόμεναι, ἢ στενεύουσαι πρὸς τὸ ἄνω μέρος· 4) ἐν τῇ λογικῇ τὸ συμπέρασμα, ἢ συνέπεια· 5) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ συναγώγων τῶν Ἰουδαίων.

Συναγωγία, ἡ = συναγωγή, ἀμφ. παρὰ Πλούτάρχ. Συμπ. β'. ἀ. 6.

Συναγώγιμος, »Δεῖπνον συναγώγιμον«, = συναγώγιον. τὸ ἐκ συμβολῶν συναγόμενον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν (συνάγειν) καλούμενον, συμπόσιον μὲ ῥεφενέν.

Συναγώγιον, τό (συνάγω, 6.), ταὐτὸν τῷ, δεῖπνον συναγώγιμον, Ἀθήν. ἡ. σλ. 365. 2) συναγωγή, καὶ μάλιστα ἡ τῶν Ἰουδαίων· ἡ τόπος δηλαδὴ εἰς ὃν συναγόμενοι προσεύχονται.

*Συναγωγός, ὁ, ἡ (συνάγω). Συνάγων, συναθροίζων, συμμαζόνων ἢ συνάπτων, συνδέων, εἰς ἓν φέρων, Πλάτ. 2) ἐκ τοῦ μέτ. εἰς ἑαυτὸν συντελλόμενος, συμμαζονόμενος ἢ ἑνούμενος· ἢ περιλεπτικός.

Συναγωνιάω, (ἀγωνιάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀγωνιάω, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, φόβον εἰμὶ εἰς ὃν καὶ ἄλλοι, Πολύβ.

Συναγωνίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγωνίζομαι, εἰς τὸν αὐτὸν ἀγῶνα εἰμί, ἢ εἰς τὸν ἀγῶνα συμβοηθῶ, ὁρτ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Συμβοηθῶ, ἢ συνεισφέρω, συμπράττω, τινίτι, Δημ. ὅθεν

Συναγώνισμα, τό Πᾶν ὅ,τι συμβοηθεῖ, χρησιμεύει εἰς τὸν ἀγῶνα· βοήθημα ἢ μέτον βοηθητικὸν συνεισφέρον εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐν γένει, βοηθητικὸν μέτον, Πολύβ καὶ

Συναγωνιστής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σύναθλος, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου μαχόμενος, βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐξαιρ. = σύμμαχος.

Συνάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Ξενοφ. Ἀπομν. β' γ'. 4. »Τιμῶσι μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων.«

Συναδικέω ῶ, Μ. ήσω (ἀδικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεθ' ἑτέρου ἀδικῶ, κάμνω ἄδικον, ἢ περιϋβρίζω, ἀδικῶ τινα, Ξενοφ. Ἀν β'. ς'. 14. »Συναδικεῖν αὐτοῖς.«

*Συνάδοντως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. τοῦ συνάδω. Συμφώνως.

Συναδοξέω, ῶ Μ. ήσω (ἀδοξέω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἄδοξος, εἰς κακὴν φήμην εἰμί, λαμβάνω μέρος ἢ μετέχω τῆς ἀδοξίας, ἀτιμίας.

Συνάδω, Μ. άσω (ἄδω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ᾄδω, ψάλλω· συμψάλλω σύντραγῳδῶ. 2) μεταφορικ. ταὐτὸν τῷ, συμφωνῶ, σύμφημι, Ἀριστοτέλ. »Καὶ συναδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεικτέον, διαφωνούντων δὲ τοῖς λόγοις ὑποληπτέον.«

Συνάεθλος, ποιητ. = σύναθλος. ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συναγωνιστής. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀθλῶν, συναγωνιζόμενος, ὁμοῦ ἀθλητής· βοηθός, σύντροφος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Συναείδω, ταὐτὸν τῷ, Συνάδω, ποιητ. Ἀρατος. 752.

Συναείρω, (ἀείρω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Συναίρω. Ἐν Ἰλ. Ο, 680. »Ἵππους συναείρεται«, ἔστιν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντ τοῦ, συναγείρεται.)

*Συναέξω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, συναύξω.

Συναθετέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀθετέω). Ἐν ταὐτῷ, κηρύττω ὡς νόθον, μὴ νόμιμον, ἢ καταλύω, ἐξουδενόω, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1500.

Συναθλέω, ῶ. Μ. ήσω, ταὐτὸν τῷ, Συναγωνίζομαι. ἐκ τοῦ

Σύναθλος, ὁ, ἡ (ἄθλος), ταὐτὸν τῷ, Συνάεθλος

Συναθροίζω, Μ. οίσω. (ἀθροίζω) Συνάγω, συλλέγω, συμμαζόνω, ὁμοῦ, εἰς ἓν φέρω, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. β'. 5. Μέσ. »Συναθροίζομαι«, συμμαζόνομαι, ἔρχομαι εἰς ἕνα τόπον ἔνθα καὶ ἄλλοι εἰσί. ὅθεν

Συνάθροισις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ἄθροισις. Σύναξις.

Σύνάθροισμα, τό. Τὸ συναγμένον, συναθροισμένον· σωρός, συλλογή· καὶ

Συναθροισμός, ὁ, = συνάθροισις.

*Συναθύρω, (ἀθύρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀθύρω, συμπαίζω.

Συναίγδην, ἐπίρ. (αἴγδην). Ἡσίοδ. Ἀσπ. 189. ἔνθα ἡμαρτ. »Συναίκτηνν κεῖται· ὁρμητικῶς, ὁμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν ὁρμῶν· μὲ ὁμοίαν προθυμίαν, ποιητ.

Συναίδιος, ὁ (αἴδιος). Ὁμοῦ ἀΐδιος, αἰώνιος, συνυπάρχων, ὡς καὶ τό, Συνάναρχος, Ἐκκλησ. Συγγ.

Συναιθριάζω, (αἰθριάζω) Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 10. ἔνθα νῦν »Διαιθριάζω« κεῖται. Ὁμοῦ αἰθριάζω, εἰς ὑπαίθριον, ἀνοικτὸν τόπον στρατοπεδεύω, ἢ κατ' ἄλλους, λάμπω μὲ ὁμοίαν λάμψιν, ἢ γίνεσθαι αἴθριον, ἐξάστερον.

*Συναιθύσσω, (αἰθύσσω), ποιητ. Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κινοῦμαι ταχέως, ἢ περιπτάμαι κ. τ. τ.

Συναικλεία, ἡ (αἰκεον) ταὐτὸν τῷ. Σύνδειπνον, Λακων. Ἀθήν. δ'. τελ. 140.

*Συναΐκτην, κατὰ συγκοπ. ἐπκ. γ'. δυϊκ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. ὑπερτυτλ. τοῦ συναίσω. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 198 ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, συναίγδην.

Σύναιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος, ὤν, ἐξαιρτ. ἀδελφός, ἀδελφή.

Συναίμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σύναιμος, Σοφοκλ.

Συναίνεσις, εως, ἡ (συναινέω). Συγκατάθεσις, συνευδοκία, ὁμοφροσύνη, στέρξιμον, ἔπαινος, ἀποδοχή

*Συναινετέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ συναινέω.

Συναινέτης, ου, ὁ. Ὅστις συναινεῖ, συγκατατίθεται, ἢ σύμφωνος, ὁμόδοξος· φατριαστής· ἐκ τοῦ

Συναινέω, ῶ, Μλ. έσω (αἰνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰνέω, συνευδοκῶ, ὁμοφρονῶ, συγκατατίθεμαι, στέργω, συμφωνῶ, σύμφημι, δίδω τὴν γνώμην μου, μετὰ δοτκ. προσώπου, Ἡρόδ. 5, 92 ἔτι δὲ συμφωνῶ, ὁμογνωμῶ μέ τι.α κατά τι· »τινά τινι« 2) μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἐταινῶ, συνεπιψηφίζω, συνεπαινῶν στέργω, ἐγκρίνω, Ξενοφ Κυρουπ. δ'. δ'. 2. »Ἀκούσαντες συνήνουν ταῦτα ποιεῖνα.

Σύναινος, ὁ, ἡ (αἶνος, σύν). Ὁμόδοξος, ὁμόγνωμος, συναινέτης, ἐγκρίνων, Ἡσύχ.

Συναίνυμαι, ἀποθετ. ἀνμλ. (αἴνυμαι). Ὁμοῦ πέρνω, δράττω, συλλαμβάνω, ἢ συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, Ἰλ. Φ, 502. »Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα«.

Συναίρεμα, τό (συναιρέω). Συστολή, συναίρεσις, Εὐσταθ.

Συναίρεσις, εως, ἡ (συναιρέω). Συστολή, συμμάζωξις, ἀφαίρεσις. 2) παρά Γραμμ. πόδος, δί' οὗ αἱ λέξεις ἐκ βραχυτέρων καὶ ἐναπεπταμένων εἰς βραχύτερον συνάγονται, ὅτε δύο φωνήεντα ἀποτελοῦσιν ἀμεταβλήτως δίφθογγον.

Συναιρέτης, ου, ὁ. Βοηθός, ἀμφ.

Συναιρέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ β'. συνελῶ, ἀόρ. συνεῖλον (αἱρέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ αἱρέω, συλλαμβάνω, συμμαζόνω, συνάγω, πολλὰ πράγματα φέρω εἰς ἓν ὁμοῦ· ἢ διπλόνω καὶ βάλλω κατὰ μέρος, συνάγω, συνειλέω, Ὀδ. Τ, 95. »Χλαῖναν συνελὼν, συστείλας, συνειλήσας, ἐν γένει, συντέλλω, συντέμνω, βραχὺ ποιῶ, ὅθεν, »Συνελόντι εἰπεῖν, ἤ, »Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ταὐτὸν τῷ, συντόμως εἰπεῖν, λέγειν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, Ξεν. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 837. »Συνελόντι φάναι». 2) ἀφαιρῶ, ἀφαρπάζω, συναγαγὼν ἀφανίζω, διαφθείρω, Ἰλ. Π, 740. »Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθοις, ἔφθειρεν, ἔβλαψεν, ἠφάνισε· καὶ Θουκ. ἡ'. »Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι». οὕτω χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Δίων ὁ Κάσ. ἀντὶ τοῦ, διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν· ἔτι δέ, ἀντί, κοινῶς μετ' ἄλλου κυριεύω, π. χ. τὴν Σύβαριν, Ἡρόδ. 5, 44. 45. Παρά μεταγεν. πολλάκις μεταφρ. ἀντ' τοῦ, ἐξουδενόω, ἐξαλείφω, καταλύω· τελειόνω. »Καῦμα, εἶψος, πῦρ, φάρμακον συναιρεῖν» παρά Πλουτάρχ. »Πόλεμον συναιρεῖν», ἀντὶ τοῦ, ἐκπληρεῖν, τελειόνειν. »Τὸ διάστημα συνήρετο», τὸ διάστημα διηνύθη, ἐπεράνθη, Πλουτ. Λυσανδρ. 11. Παρά Γραμμ. »Συναιρεῖται», ἀντὶ τοῦ, συναίρεσιν πάσχει. (ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνον τῷ γ'. προσπ. ἀορ. ἀναυξήτως, σύνελεν, καὶ τῇ μετοχῇ συνελών.)

Συναίρω, ποιητ. κατὰ διάλ. συναείρω (αἴρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σηκόνω ἓν πρᾶγμα μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, μετ' ἐμοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις φέρω, βαστάζω, ἢ βοηθῶ τινὰ νὰ σηκώσῃ, βαστάσῃ· βοηθῶ νὰ σηκωθῇ. Μέτ. »Συναίρεσθαί τινι», βοηθῶ τινί, ὠφέλιμος ἢ βοηθός τινος εἶμί· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγματος, καὶ δοτικ. προσπ. εἶμαι τινὶ κατά τι βοηθός, χρήσιμος, ὅθεν »Συναίρεσθαί τινι τὸν κίνδυνον», ταὐτὸν τῷ »αἱρεῖσθαι σύν τινι τὸν κίνδυνον», λαμβάνειν μέρος εἰς τὸν κίνδυνον, συμβοηθεῖν, βαστάζειν ὁμοῦ τὸν κίνδυνον, συμμετέχειν τοῦ κινδύνου. Ὁ Θουκδ. ἐν δ'. 10. λέγει ἔτι· »Συναίρεσθαί τινι τοῦ κινδύνου», συνεφάπτεσθαι, μετέχειν, μέρος λμβάνειν· ταὐτὸν τῷ, μετέχειν καὶ κοινωνεῖν τινός· ὡς καὶ τὸ »Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδε σοι κἀγὼ πόνου», Εὐρ. Μηδ. 942. τοῦτο ἐμιμήθη καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. Ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ, συναιρόμενος, διὰ τοῦ, συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »Συναράμενος, συνἀγωνιζόμενος, συμβαλλόμενος». Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 650. ἔχει· »Κύπριν συναίρεσθαι», εἰς ἔρωτα καὶ ἀγάπην ἑνοῦσθαι διὰ τοῦ γάμου ἢ τῆς συγκοιμήσεως· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει· »Ξυναίρεται, συνάπτεται». — Ἀόρ. α'. συνᾶραι. Μέσ. συνάρασθαι. Ὁ Ἡσύχ ἔχει ἔτι, »Συναίρεσθαι, συνερωτᾶν», καὶ »Συναιρήματα, ἐρωτήματα, συλλαλήματα». »Συναίρειν λόγον μετά τινος», βάλλω μετά τινος εἰς τάξιν λογαριασμὸν τινα· ὅθεν τὸ παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. ιη'. 23. »Συναίρεσθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων», λογαριάζεσθαι, κυττάζειν, κάμνειν λογαριασμόν.

Συναισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰσθάνομαι, ἢ παρατηρῶ· ἐξαιρτ. δὲ διὰ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων παρατηρῶ· συνθ. αἰσθάνομαι, μετέχω τοῦ πόνου, τῆς χαρᾶς κ.τ.τ. Δημοσθ. ὅθεν

Συναίσθησις, εως, ἡ. Τὸ συναισθάνεσθαι, αἴσθησιν λαμβάνειν τινὸς μετά τινος, συμπαθία· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη αἴσθησις, Γαλην.

Συναΐσσω, μέλ. ξω (αἴσσω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, σπεύδω, ἢ ὁρμῶ, ἐφορμῶ. (α Ἐπ. καὶ α Ἀττ.)

***Συναισχύνω** (αἰσχύνω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐντροπιάζω ἢ περιϋβρίζω, ἀτιμάζω.

Συναιτία, ἡ (αἰτία). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ ἡ συνεργοῦσα αἰτία, ἢ συγκοινωνία ἐγκλήματός τινος, Δημ. Στεφ. 49. ἴδε καὶ συναίτιον.

***Συναιτιάομαι**, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα.

Συναίτιον, τό, = συναιτία. Τὸ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἴτιον, τὸ συνεργοῦν αἴτιον, Σέξτ. Πυρρ. γ'. 2. »Τούτων δὲ τῶν αἰτίων, οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά· καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἱρομένων αἴρεται, καὶ μειωμένων μειοῦται· οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγάλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πνιγμοῦ· συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστα τῶν ἑλκόντων τὸ ἅρτρον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου· συνεργὸν δέ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προστελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο.

Συναίτιος, ὁ, ἡ, καὶ συναίτιος, ία, ιον (αἰτία. Σὺν ἑτέρῳ αἴτιος πράγματος ἢ ἐγκλήματος ἢ ἐνεργείας τινός, συνένοχος, μέτοχος αἰτίας. 2) συνεργός, Πλάτ. Πολιτ. §. 23. »Τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν αἰτίονα». Ξενοφ. Κυροπ. α'. δ'. 15. »Πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενός· καὶ ἐπὶ κακοῦ »ψυχὴν συναιτίαν», Ἰάμβλ. μυστ. γ'. 21. μέτοχος τοῦ παίσματος, ὁμοῦ παίστης, συμπαίστης, complice, Γαλ. correo, Ἰταλ.

Συναιχμάζω, μέλ. άσω (αἰχμάζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μάχομαι, συμπολεμῶ, συμμάχομαι, Ἀνθολ. Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 322. ποιητ.

***Συναιχμαλωτίζω**, μέλ. ίσω (αἰχμαλωτίζω). Ὁμοῦ αἰχμάλωτον λαμβάνω

Συναιχμαλωτίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ (αἰχμάλωτος). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰχμάλωτος, σὺν ἑτέρῳ, ἢ μετὰ καὶ ἄλλων ὁμοῦ αἰχμάλωτος ὤν.

Σύναιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Ὁμοίαν ἢ ὁμοίως αἰχμὴν ἔχων, δηλαδή, συμμαχητής, συμπολεμιστής, ποιητ.

Συναιωρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰωρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς ὕψος αἴρω ἢ κρεμάω, συμμετεωρίζω, μετέωρον ἢ μετεώρως κρατῶ. Παθ. καὶ μέσ. συναιωρέομαι, οὖμαι· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μετεωρίζομαι, μετέωρος εἰμί, κρέμαμαι· ἢ σπορῶ τι πρακτέον· ὅθεν

Συναιώρησις, εως, ἡ. Ἡ ἐν ταὐτῷ ἢ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ αἰώρησις, κρέμασις· ὁμοῦ μετεώρησις, κρέμασις, εἰς τὸν ἀέρα. 2) ἐκ τοῦ παθ. καὶ μέσ. τὸ συγκρέμασθαι· μεταφρ. ἀμφιβολία, ἀναποφάσιστον.

***Συνακαταληπτέω**, μέλ. ήσω (καταληπτέω). Συνυστεροῦμαι καταλήψεως, γνώμης.

Συνακμάζω, μέλ. άσω (ἀκμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκμάζω· ἀκμάζω μετά τινος προσώπου ἢ πράγματος, συναυξῶ, ἐπὶ φυτῶν· ἐν γένει, ἐν ταὐτῷ εἰμί ἐν πλήρει ἰσχύϊ, ἀκμῇ τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμοῦ εὑρίσκομαι εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, δυνάμεως, δόξης. Παρὰ δὲ Πολυβ. ιζ'. 28. »Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν», διαρκεῖν, ἐπιμένειν μὲ ζῆλον ἕως νὰ αὐξήσωσι τὰ πράγματα· σημαίνει δὲ καὶ σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸν αὐτόν, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον ζῶ, π. χ. »Συνήκμαζε Γοργίᾳ», ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Γοργίας.

***Συναποκολασταίνω**, μέλ. ήσω (ἀποκολασταίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκολασταίνω, ἀκόλαστος, ἄσωτος εἰμί, μεθ' ἑτέρου ἀκολάστως ζῶ, φέρομαι, Πλούταρχ.

Συναπακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀκολουθῶ, ἕπομαι ἢ ὑπάγω κατόπι. μαζῆ, συντροφεύω. 2) συγχωρῶ τινί τι. 3) συμφωνῶ.

Συναπακολουθία, ἡ. Συνέπεια, ὁμοῦ σχέσις, Ξενοφῶν.

Συναπακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Συνακοθῶν τινι· σύντροφος, συνοπαδός, συνωθεύων.

Συναπακοντίζω, μέλ. ίσω (ἀκοντίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον. 2) διατρυπῶ, τουφλίζω διὰ τοῦ ἀκοντίου, φωνεύω μὲ αὐτό, Πολύβ.

Συνάκοος, ὁ, ἡ, = συνήκοος. Σὺν ἑτέρῳ ἀκούων, συμμαθητής, Θεμίστ. λόγ. λγ'. Δωρ.

Συναπακούω, μέλ. ούσομαι (ἀκούω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀκούω· ἀκούω μαζῆ. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 26. »Ἡδέως ταῦτα Ναυκλείδας ξυνήκουεν» καὶ ἐν Ἀναβασ. ε'. δ'. 36. »Ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως», ἐφώναζον μεταξύ των καὶ ἤκουεν ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. 2) ἀκούω τὰ ἴδια μαθήματα.

Συναπαρατίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀπαρατίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπαρατίζομαι, ἀπρατίζομαι, προγεύομαι.

***Συναπροάομαι**, ῶμαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀπροάομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπροάζομαι, ἀκούω, ἢ συνακούω τινὰ λαλοῦντα· ὅθεν

Συναπροατής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συνάκοος.

***Συνακτέος**, α, ον, ρήμ. ἐπίτ. τοῦ, συνάγω. Πρέπει νὰ σύνάξῃ τις.

Συνακτήρ, ῆρος, ὁ (συνάγω) Ὅστις συνάγει, μαζόνει, συμφέρει τι ἢ σωρεύει (μαζωχτής). 2) παρ' Ἰωσήπῳ, ζώνη τις περὶ τὰ αἰδοῖα (θέμα), ὡς ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ· »Ὁ ἱερεὺς πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν Μαναχασὴν λεγόμενον· βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωσμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥακτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς, εἰρηνύμειον ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας»· ὅθεν

Συνακτήριον, τό. Συνάθροισμα, πλῆθος, σωρός· καὶ, τόπος συνάξεως, συναθροίσεως, ἢ συνασωρεύσεως, Ἡσύχ.

Συνακτικός, ή, όν (συνάγω). Συναθροίζων, συμμαζόνων, συγκομίζων, συσσωρεύων ἢ εἰς τὸ συνάγειν ἐπιτήδειος. 2) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, κατόλληλος εἰς τὸ βιάζειν καὶ πείθειν τινά, ὡς ὁ Λουκιανὸς ἐπαινῶν τὸν Δημοσθένην λέγει· »Τὸ συνακτικὸν καὶ κρουστικόν», τὴν τέχνην δηλ. αὐτοῦ τὴν καταπιστικὴν καὶ παρακινητικὴν, τὴν πειθὼ καὶ διέγερσιν, τὸ εὔστοχον κατὰ τὰς ἀποδείξεις, πληροφορίας, ὡς ὁ Ἐρνέστιος ἠρμήνευσεν. Ἀλλ' ἡ Φλωρεντινὴ ἔκδοσις ἀντὶ τούτου, »Συνεκτικόν» ἔχει, ᾧ ἐχρήσατο καὶ Οὐλπιανὸς εἰς τὸν τοῦ Δημοσθένους Ὀλυνθ. α'. πρὸς τὸ τέλος. »Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἀεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀναχεφαλαιώσεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους λομβάνειν· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει τὰ μεγάλην ῥοπὴν ἔχοντα, τὰ βαρύτερα, τὰ κυριώτερα ὑποκείμενα τοῦ λόγου, κατά τινα γνώμην ὅμως τό, συνακτικόν, σημαίνει τὴν ἐκ συμπερασμάτων ἀκριβῆ συγκεφαλαίωσιν εἰς τὰς ἀποδείξεις, διότι ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 317. ἀποδίδει εἰς τὸν ῥήτορα τὴν λέ-

ξιν, »Κροῦσιν, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ταύτην διὰ τοῦ, »Συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἐν Ἱππεῖς ὁ κωμικὸς πάλιν καλεῖ τὸν ῥήτορα, κρουστικόν, ἔνθα ὁ Σχολ. αἰνίττεται τὸν ἰσχυρὸν τόνον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ῥήτορος, ἤτοι τὸ βροντῶδες τῆς φωνῆς αὐτοῦ· περισσότερον ὅμως σημαίνει τὸ καθαπτικὸν τοῦ λόγου (τὸ λόγοις βάλλειν, κτυπᾶν), ὡς καὶ τό, »ἔχει τινὰ κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἰτίαν, Πλούταρχ Παρὰ Στοβ. λογ. ξα'. τὸ παρ' Ἀριστοτ. προβλ. ι'. »Κρουστικὰ μᾶλλον τοῦ στόματος, ἑρμην. ὁ Chabanon ἐν τοῖς Memoires de l'Acedem. des Inscr. 45. σελ. 3 6. διὰ τοῦ, Ont quelque chose de plus leger et de plus gazovillant, fredonnant, que la voix humaine· ἄρα, ταὐτὸν τῷ τερετιστικόν.

Συναλάλαγμα, τό. Τὸ ὑπὸ πολλῶν κοινῶς γινόμενον ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός, κραυγή, ἐκ τῶν Ο'. Ἰώβ. λθ'. 25. ἐκ τοῦ

Συναλαλάζω, μέλ. άσω (ἀλαλάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἤ ὁμοῦ ἀλαλάζω, φωνάζω κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἐν πολέμῳ ἢ ὑπὸ χαρᾶς.

*Συναλάομα., ᾶμαι, μέλ. αλήσομαι, μέτ. ἀποθ. (ἀλάομαι). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλου πλανῶμαι, ἁπλῶς, ἢ ἐν τῇ ἐξορίᾳ, Διογ. Λ. 6, 20.

Συναλγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀλγῶ). Σὺν ἑτέρῳ, ἤ ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν κιρὸν ἀλγῶ, συμπάσχω, συμπονῶ, συναισθάνομαι, μετὰ αἰτιατ. Σοφ. Αἴ. 283. »Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσι τύχαις, κατὰ τὰς δυστυχίας συναχθομένοις, τοῖς τὸν ἴδιον πόνον ἢ τὰ αὐτὰ πάσχουσι. 2) ἔχω ἢ δεικνύω συμπάθειαν, δοτ. ὅθεν

Συναλγηδών, όνος, ἡ. Ὁμοία ἀλγηδών, πόνος, θλῖψις, συμμετοχὴ τῆς θλίψεώς τινος. 2) κατὰ πληθ. σύντροφοι τοῦ πόνου, ὡς ὁ Εὐριπ. ἐν Ἰκέτ. 74. συνεκφέρει τό, »Συναλγηδόνεσι, μετὰ τοῦ »Συνωδοὶ κακοῖσι· ἄρα ταὐτὸν τῷ, συναλγοῦντες.

Συναλγύνω (ἀλγύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλγύνω, λυπῶ, ἄλγος προξενῶ, βυθίζω εἰς λύπην. 2) πληρόω τινὰ ἄλγος, λύπης, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 726.

*Συναλδής, ό, ἡ, ές (ἀλδαίνω). Συναυξάνων, συμβλαστάνων, Ὀππιαν.

Συναλεαίνω (ἀλεαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω ἢ ἁπλῶς ζεσταίνω.

Συναλέγω (ἀλέγω). Ὁμοῦ φροντίζω.

Συναλειπτικός, ή, όν. Συναλείφων ἢ ὁμοῦ ἀναλύων, ἢ ἐξαλείφων ἢ συγχέων. Ἐπίρ. συναλειπτικῶς, μετὰ ἢ διὰ συναλοιφῆς, παρὰ Γραμ. ὅρα συναλοιφή· ἐκ τοῦ

Συναλείφω, μέλ. ψω (ἀλείφω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλείφω, συμμιγνύω, συγχέω, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, συγχρώζω· παρὶ μετηγεν. καὶ, συγχωνεύω, συναναλύω· ἐν γένει, ἑνόω, συνάπτω. Γρηγ. Ναζ. θεολογ. α'. »Ἑνοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. 2) ἐξαλείφω, ἀποσπονγγίζω, Ἀριστοτ Ῥητορ. β'. »Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας, καὶ τὸ τἀγαθὰ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν. 3) ἐπαλείφω, παταλείφω, διὰ τῆς ἀλειφῆς λεῖον καὶ ὁμαλὸν ποιῶ τι· ἴδε ἐν τῷ, συγξέω. 4) ταὐτὸν τῷ, συναιρεῖν, ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως ἢ πρὸς ἄλληλα μίξεως καὶ ἑνώσεως δύο φωνηέντων, δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, ὅρα συναλοιφή. Παθητ. συῤῥεῖν, συμφέρεσθαι, συμμιγνῦναι, ἐξαιρ. παρὰ Γραμμ. ἐπὶ δύο συλλαβῶν συμφερομένων εἰς μίαν, Διον. Ἁλικ. »Τὰ φύσιν ἔχοντα συναλείφεσθαιεν.

Συναλέω, μέλ ήσω (ἀλέω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζὴ ἀλέθω, ἀλέθων μεταβάλλω εἰς μικρὰ μόρια, μεταβάλλω εἰς κόνιν, Γεωπον. ιε'. β'. 23. »Συναλοῦντες ὀστᾶα, ἔνθα χειρόγραφά τινα »Συναλλοῦντεσιν, ὅ ἐστι, »Συναλοῶντεσιν ὀρθότερον ἔχουσι.

Συναληθεύω (ἀληθεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἰμὶ φιλαλήθης.

Συναλήθω (ἀλήθω). Ὁμοῦ, μαζὴ ἀλέθω, = συναλέω.

*Συναλητεύω (ἀλητεύω). Συμπεριπλανῶμαι.

*Συναλθαίνω, καὶ

Συναλθάσσω, ἕτεροι τύποι τοῦ συναλθέω (ἀλθέω, ἄλθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ θεραπεύω, ἰατρεύω. Παθητ. ἀμεταβ. ἐν ταὐτῷ συνιατρεύεσθαι, συγκλείεσθαι μίαν πληγήν, ὁλοτελῶς ἰατρεύομαι, θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι.

Συναλθέω, ταὐτὸν τῷ, συναλθάσσω, Ἱπποκ.

Συναλιάζω, μέλ. ξω (ἁλία), = συναλίζω. εἰς μίαν ἁλιὰν φέρω, συνάγω, Ἀριστφ. Λυσ. 93.

Συναλίζω, μέλ. ίσω (ἁλίζω). Συνάγω, συναθροίζω. Ἡρόδ. 1, 176. 7, 13. καὶ 2, 111. »Εἰς μίην πόλιν (τὰς γυναῖκας), συναλίσαντα, ὑποτρῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλειι, ἔνθα τό, συνάγω καὶ συναλίζω, κεῖται ἐκ παραλλήλου. Ξενοφ. Κυροπ. 1, 4 καὶ 14. »Πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσαιμι. Παθ. συνέρχεσθαι, συναθροίζεσθαι, Ἡρόδ. 5, 15. 102. Παρ' Ἱπποκ. παραγγ. »Καὶ εἰς αὐτὰ ξυναλισθῆναιμι ἔνθα νῦν ἡμαρτ. »Ξυναλισθῆναιμι, κεῖται. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει »Ξυναλιζόμενοι, συναθροιζόμενοιμι. Ὁ Ἡσύχ. συναλιζόμενος, συναλισθείς, συναχθείς, συναθροιτθείς· καὶ, συναλισθέντες, συναχθέντες. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 28. »Συνηλίσθησαν ἀνδράποδα ὡς χίλιαι· οὕτω καὶ ἐν Κυροπ. α'. β'. 15. »Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναλίζεσθαιμι. συγχέεται τῷ, συνιλίζεσθαι· εἰς καὶ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστλ. α'. 4. »Καὶ συνιλιζόμενος (αὐτοὺς) παρήγγειλεν, συναθροιζόμενος ἢ συνὼν αὐτοῖς. (ᾶ, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 404. Ἡρακλ. μαν. 412.)

*Συναλισγέω, ῶ, μέλ ήσω (ἁλισγέω). Συμμολύνω ἑμαυτὸν μὲ κρίμα τι καὶ ἔγκλημα.

*Συναλίσκομαι, μέλ. αλώσομαι (ἁλίσκομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πιάνομαι. (τὸ ἐνεργ. οὐχ εὑρηται)

Συναλλαγή, ἡ (συναλάσσω). Ἐναλλαγή, (ἀλλαξιά) τὸ πρᾶγμα ἀντὶ πράγματος διδόναι καὶ λαμβάνειν· ὅθεν, ἐμπόριον, πραγματεία, ἀμοιβή, ἢ συνθήκη· καὶ, καταλλαγή, φιλίωσις, διαλλαγή, ἕνωσις, συνοικείωσις· ἐν γένει, συνναστροφή, συνομιλία (ὡς παρὰ Σοφοκλ. »Λόγου συναλλαγήν.), κοινωνία. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ε'. 8. »Διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν, περὶ σύμβιβασμοῦ, περὶ διαλλαγῆς καὶ φιλίας· καὶ Κυροπ. γ'. α'. 40. »Φιλοφρονηθέντες ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς, ἐξ ἀμοιβαίας φιλίας καὶ συνοικειώσεως. 2) συμβεβηκὸς· εἱμαρμένη, τύχη, μοῖρα, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 410. »Ποίας φανείης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς; καὶ περιγραφικῶς, Ο. Τ. 960. »Πότερον δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; ἀντὶ τοῦ, ἐπέλευσις, ἢ παρέμπτωσις, παρεντυχία· ἐν δὲ στίχ. 34. αὐτόθι κεῖται »Δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, ἀντικειμένως τῷ »Συμφοραῖς βίου, ἔνθα σημαίνει τὰς ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένας τύχας, τὰ πεπρωμένα, ἀντικειμένως πρὸς τὰ κακὰ συβεβηκός.

Συνάλλαγμα, ατος, τό (συναλλάσσω). Ἐνάλλαγμα, ἢ ἐναλλαγή, τὸ ἀντὶ πράγματος ἀμοιβαίως διδόμενον πρᾶγμα, συναλλαγή, ἀμοιβή. 2) ἐμπόρειον, πραγματεία (ληψοδοσία ἢ δοσοληψία.), Ἀριστοτέλ. ἠθ. ε'. 3) συνθήκη, συμβόλαιον. (διὰ τῆς λέξεως ταύτης δυνάμεθα ἐκφρᾶσαι καὶ παρ' Ἰτλ. cambio, λεγόμενον.) ὅθεν

Συναλλαγματικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤῥ.-κῶς. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἁρμόζων εἰς συνάλλαγμα ἢ εἰς συναλλαγήν, εἰς τὸ ἐμπόριον, Σχολ. Θουκυδίδου.

Συναλλακτής, οῦ, ὁ (συναλλάσσω). Ὁ φιλιστής, μεστίτης, διαλλακτής, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἄγων. 2) ὁ συνάλλαγμα ἤτοι ἐμπόριον, ἢ ἐπιμιξίαν μετά τινος ἔχων· ὅστις ἔχει νὰ κάμῃ μετά τινος, Βασίλ.

Συναλλακτικός, ή, όν. Εἰς συναλλαγὴν ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτηδειος, ἐκ τοῦ

Συνάλλαξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συναλλαγή, Πλατ.

Συναλλάσσω, Ἀττ. άττω· καὶ, ξυναλλάττω, μέλ. άξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάσσω τι μετά τινος, ὅ ἐστι, δίδω πρᾶγμί τί τινι, καὶ λαμβάνω ἀμοιβαίως ἕτερόν τι πρᾶγμα παρ' αὐτοῦ, κάμνω ἀλλαξιάν, τινί τι. β) ἀλλάζω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, ἤτοι κάμνω αὐτὸν σύντροφον, προσκολλῶ αὐτὸν. ἐξαιρ. κάμνω τινὰ σύντροφον ἄλλου τινὸς ἐνιντίου χαρακτῆρος ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 582. »Φεῦ τοῦ ξυναλλάξαντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροισι, ἔφερε τὸν δίκαιον ἄνδρα εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ ἐσυντροφεύσεν αὐτὸν μετ' αὐτῶν· ὅθεν, διαλλάττω, καταλλάτω, φιλιόω, εἰρηνεύω, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρω δύο ἐχθρευομένους, Ξενοφ. Πορ. ε'. 8. »Διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, συναλλάττειν εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν· καὶ ἐντεῦθεν παθητ. δοτικ. »Συναλλάττεσθί τινιμι, διαλλάττομαι, οἰκειοῦμαι, φιλιοῦμαι, γίνομαι φίλος μετά τινος, ἢ πρός τινα, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. β'. 1. »Τῷ Ἀριστίππῳ συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοιμι, ἔγινε φίλος, ἐφιλιώθη μὲ τοὺς ἐδικούς του. γ) εἰς συναλλάγματα ἢ συναλλαγάς, ἢ ἐμπόριον, ἐπιμιξίαν, ἢ συναναστροφὴν φέρω τινά, κάμνω αὐτὸν νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μετά τινος. δ) συντυγχάνω, συνομιλῶ, Πλούταρχ. εἰς Δίων. 8. »Τοῖς θεομίνοις συναλλάττονταιμι, ἔνθα ἐξυπακούεται τό, »Λόγουμι. ε) μεταδίδωμι, μετέχω, ἢ συνάπτω. »Εὐνὴν συναλλάττειν τινίμι, Σοφοκλ. Αἴας 493. »Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἢ συναλλάχθης ἐμοίμι, ἧς μετέδωκας ἐμοί, ἢ δι' ἧς συνήφθης, συνεζεύχης ἐμοί· οὕτω καὶ παρ' Εὐριπ »Συναλλαχθεῖσα γάμοιμι· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα σημαίνει τὴν τῶν γεννητικῶν μορίων ἀμοιβαίαν ἐναλλαγήν, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν. Παθ. καὶ μέσ. »Συναλλάττεσθαί τινι, ἢ, πρός τινα, φιλιόνομαι, κάμνω συνθήκην, ἢ συμμαχίαν, ἢ εἰρήνην, ὅρα ἀνωτέρω· ἐν γένει, ἔχω μετά τινος ἐπιμιξίαν, ἐμπόριον, ἢ συναναστροφὴν ἢ σχέσιν τιν' ἄλλην μετά τινος, δοτ.

Συναλλοιόω, ῶ (ἀλλοιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μεταβάλλω, ἢ μεταμορφόω, ποιέω

Συνάλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἅλλομαι, πηδῶ μαζὴ, συμπηδῶ. 2) κατὰ τὸν Ἀρτεμίδ. α'. 57. σημαίνει καὶ τό, ἐξιππάζομαι, τρομάζω, σκιάζομαι, »Συνάλλεσθαι γὰρ φαμὲν καὶ τοὺς ἀνεωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίοιμι. ὅθεν

Σύναλμα, τό. Συμπήδημα, Ἡσύχ.

*Συναλμός, ὁ, ἡ, όν (ἅλμα). Συνωθευμένος μὲ, ἢ ἔχων σαλαμοῦραν· ἁλμυρός.

*Συναλοιάω, ῶ, μέλ. ήσω· ποιητ. καὶ

*Συναλόάω, μέλ. ήσω (ἁλοάω). Συναλωνιζω· ἐν γένει, συντρίβω, κατατυντρίβω.

Συναλοιφή, ἡ (συναλείφω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάλυσις, ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως δύο τινῶν εἰς ἓν ἕνωσις, κρᾶσις· ἐξαιρ. παρὰ Γραμ. ἢ ἕνωσις δύο φωνηέντων, ἢ συλλαβῶν εἰς μίαν, ἤτοι διὰ τῆς συναιρέσεως, ἢ κατὰ κρᾶσιν ἢ κατὰ θλῖψιν. (Ὁ Δράκων σελ. 157 δέχεται ἑπτὰ εἴδη συναλοιφῆς.)

Σύναλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Σὺν τινὶ ἅλαι τρώγων, ἐν γένει, ὁμοτράπεζος, Γλῶσσ.

Συναλόω, ῶ, = συναλοάω, πολλ' ἀμφ.

Συναλύω, μέλ. ύσω (ἀλύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπλανῶμαι, ἢ ἐν ἀμηχανίᾳ, ἢ λύπῃ εἰμί, ἀδημονῶ ἢ ἀθυμῶ μετά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἀλύω.)

ΔΗΜΟΚΡ

Συναλωνιάζω (ἅλων). Ὁμοῦ εἰς τὸ ἁλῶνι εἶμαι, συνεορτάζω τὰ ἁλῶα, τὴν ἑορτὴν τοῦ θερισμοῦ, Σουίδ.

Σύναμα, ἐπίρ. ἀντὶ, σύν, ἅμα. Ὁμοῦ, μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, διὰ μιᾶς· εὕρηται συχνάκις διϊσταμένως, σὺν δ' ἅμα, Schaef. Bos. Ell. p. 745. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 217. 795.

Συναμαθύνω (ἀμαθύνω), ποιητ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ διίλου διαφθείρω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἢ καταπρώγω, Ἀπολλων. ἀργον. γ'. 294.

Συναμάομαι, ῶμαι (ἁμάω). Ὁμοῦ λαμβάνω, συνάγω, συλλέγω, Ἀπολλ. γ'. 154. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἁμάω.)

Συναμαρτάνω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἁμαρτάνω, σφάλλω, πταίω, ἢ ἀπατῶμαι, ἢ πράττω ἁμαρτίαν.

Συναμιλλάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. καὶ παθ. ἀόρ. (ἁμιλλάσμαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ στάδιον, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1205.

Σύναμμα, τό (συνάπτω). Ἡ πολλῶν πραγμάτων συνάφεια· δεσμός, κόμπος, Ἀριστοτ.

Συναμπέχω. καὶ, συναμπίσχω, Μ. αμφέξω, ἀόρ. ἡμπισχον, ἀπαρμφ. αμπισχεῖν (ἀμπέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ διόλου περιβάλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω, σκεπάζω, Αἰσχύλ. Προμ. 520. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1111. (ὁ ἐνεστ. συναμπίσχω μόλις ἢν ἐν χρήσει που.)

Συναμπρεύω (ἀμπρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἕλκω, σύρω, βοηθῶ νὰ σύρῃ, Ἀριστοτ. Ζωων Ἱστορ. ς'. 25.

Συναμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ, συμμάχομαι, συνεκδικοῦμαι τινά, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 62.

Συναμφιάζω (ἀμφιάζω), ταὐτὸν τῷ, συναμπέχω, Ἀθήν. σελ. 256.

Συναμφιβάλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀμφιβάλλω, ῥίπτω πέριξ, ἢ περιτίθημι, συμπερικυκλόω, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Β.

Συναμφότερος, έρα, ερον (ἀμφότερος). Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν ὤν· δύο λογιῶν, ἐκ δύο ὁμοῦ ὤν, σύνθετος ἐκ δύο, διπλοῦς. Ὁ Πλάτ. εἰς Φίληβ. ια'. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐξ ἀμφοτέρων συμμιχθείς. Συνήθ. κατὰ πληθ. »Συναμφότεροιι, καὶ οἱ δύο ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, ἐξίσου καὶ οἱ δύο, Θεογν. 818. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. 1, 147. 3, 97. 8, 46. καὶ ἀλλαχοῦ. Ξεν. Συμπ. η'. 30. »Ἐξ οὖν συναμφοτέρων τούτων ὀνομασθείσα, ἐκ τῶν δύο τούτων ὁμοῦ· καὶ Πολύβ. γ'. 46.

Συνάμφω, οἱ, αἱ, τά (ἄμφω). Ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύω ὁμοῦ, Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 134.

Συνημωρέω, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, σινημωρέω.

*Συνάμωρος, ὁ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ἡροδ. ε'. ἀντὶ τοῦ, σινάμωρος, ὅπερ ἴδε.

Συναναβαίνω, Μ. ίσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβαίνω, εἰς τὴν ἀνάβασιν μετὰ τῶν ἄλλων ὑπάγω, Ξενοφ. Ἀναβσ. ε'. δ'. 8.

*Συναναβλαστάνω (βλαστάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναβλαστάνω, βλαστήματα ἐκβάλλω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Συναναβοάω, ῶ (βοάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ βοῶ, φωνάζω μαζῆ, Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 1, 3.

Συναναβόσκομαι, παθ. (βόσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβόσκομαι ἤτοι τρέφομαι καὶ αὐξάνω, Πλούταρχ.

*Συναναγιγνώσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναγιγνώσκω.

Συναναγκάζω, Μλ. άσω (ἀναγκάζω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἔτι ἢ προσέτι ἀναγκάζω, βιάζω· προσαναγκάζω, Ἰσοκρτ. Πανηγ. 25. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναγκάζω, βιάζω. 2) βίᾳ κατορθῶ τι, καταναγκάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 3. »Τοὺς ἔχοντας παῖδας ἢ γυναῖκα ἢ παιδικὰ φύσει συνηναγκάσθαι ταῦτα μάλισταιι καὶ εἰς Ἱέρ. γ'. ρ. »Ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖσθαι καὶ νόμῳ συνηναγκασμένωνιι. 3) ἀποδεικνύω κατὰ τρόπον ἀναντίρρητον, ὅθεν

*Συναναγκασμός, οῦ, ὁ. Πληροφορητικὴ, ἀναντίρρητος, ἀπόδειξις.

Συνανάγνωσις, εως, ἡ (συναναγιγνώσκω). Ἡ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ γινομένη ἀνάγνωσις.

Συναναγράφω (γράφω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀναγράφω, ἐγγράφω, περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον.

Συναναγυμνόω, ῶ (γυμνόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναγυμνόω, ξεγυμνόνω μαζῆ, Πλούτρχ.

Συναναγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φέρω ἐπάνω, ἀνεβάζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναναδείκνυμι, Μλ. δείξω (ἀναδείκνυμι). Ὁμοῦ ἀναδείκνυμι, δείχνω· ὁμοῦ εἰς ἀξίαν προβιβάζω καὶ ἀναγορεύω τὸν ἐκλελεγμένον, »Βασιλέα συναναδείκνυμιιι, ἀποδεικνύω, ποιῶ τινα καὶ κηρύττω ὁμοῦ βασιλέα, Ζώσιμ. α'. 24.

Συναναδέχομαι, μέσ. ἀποθετ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναδέχομαι, πέριω ἐπάνω μου:

Συναναδίδωμι (δίδωμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαμερίζω· ἐξαιρ. λέγεται εἰς τὴν ἀνάδοσιν ἢ διάδοσιν τῆς τροφῆς διὰ τῆς πέψεως εἰς τὸ σῶμα, χωνεύω.

Συναναδίπλωσις, ἡ (διπλόω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἢ ὁμοῦ ἀναδίπλωσις, διπλασιασμός, Γλωσ.

Συναναζεύγνυμι, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀναζεύγνυμι, σκηνόνομαι ἔνθα στρατοπεδεύω καὶ κινοῦμαι μακρύτερον, Πλούταρχ. Εὐμ.

Συναναζέω, μέλ. έσω (ζέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ βράζω, ἢ ἀφίημί τι μεθ' ἑτέρου βρᾶσαι, Διόσκορ.

*Συναναζητέω, μέλ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ μετά τινος ζητῶ νὰ εὕρω.

Συναναθρηνέω, ῶ (θρηνέω). Ὁμοῦ, μαζῆ θρηνῶ, κλαίω, τινά, Ξενοφ. Ἔφεσ.

*Συναναίρεσις, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος ἁρπαγὴ ἢ φθορὰ, φόνευσις, ἐκ τοῦ

Συναναιρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναιρῶ, ἁρπάζω, ἢ φονεύω, ἢ φθείρω, ἀφανίζω· κατὰ παθ. διάθ. παρὰ Λυκούργ. Λεωκρ. 2, 5.

*Συνανακάμπτω (κάμπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακάμπτω, λυγίζω ἄνω, ἢ στραβόνω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω· μετ' ἄλλου τινὸς σηκόνομαι καὶ ἀπέρχομαι. (ἐνεργ. καὶ οὐδετρ.)

Συνανάκειμαι, ἀποθ. ἀμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κεῖμαί που· ἐξαιρ. κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων, Ν. Δ. ἔτι δὲ, ἀφιερωμένος εἰμὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀνακείμενος.

Συνανακεράννυμι, μέλ άσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακεράω, συμμιγνύω, συγκερασμένον ποιῶ ἑνόω, μιγνύω μετά τινος.

Συναναχεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακεφαλαιόω, εἰς μίαν ἀνακεφαλαίωσιν φέρω, συντέμνω, συγκεφαλαιόω, Διον. Ἁλιε.

Συναναχινέω, μέλ. ήσω (κινέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πρὸς ὕψος κινῶ ἢ εἰς κίνησιν ὁμοῦ φέρω, διεγείρω.

Συναναχίρνημι (κίρνημι), ταὐτὸν τῷ, συναναχεράννυμι.

Συναναχλίνομαι, παθ (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλαγιάζω, ἢ κάθημαι, ἐξαιρτ. κεῖμαι ὁμοῦ παρὰ τῇ τραπέζῃ ἢ εἰς τὴν κλίνην. (τὸ ἐνεργ. συναναχλίνω ἔχει ὁ Εὐμάθιος.)

Συναναποινολογοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (κοινολογέομαι). Ὁμοῦ ἀνακοινολογοῦμαι, κοινωνοῦμαι εἰς συμβουλὴν, συμβουλεύομαι, μεταδίδωμι εἰς συμβουλὴν καὶ σκέψιν, Δείναρχ.

Συναναχομίζω (χομίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακομίζω, φέρω ὀπίσω ἢ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, Πολύβ. (ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέσ. διάθ.)

*Συναναχόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Ὁμοῦ ἀνακόπτω, συστέλλω, ἀναχαιτίζω.

Συναναχρασις, εως, ἡ (συναναχεράννυμι). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάκρασις, μίξις, σίμμιξις, συγκέρασις, Φωτ. Λεξ.

Συναναχυκλέω, ῶ (κυκλέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακυκλῶ, φέρω εἰς κύκλον, ἢ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαιρ. διὰ τῆς θεατρικῆς μηχανῆς, Πλάτ. πολ. β'.

Συναναχυκλόω, ῶ (κυκλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακυκλόω, φέρω ὀπίσω, ἢ ἐπαναλαμβάνω.

*Συναναχύπτω (κύπτω). Κείμενος σηκόνω τὸ κεφάλι καὶ κυττάζω, ἢ συκόνομαι ὁμοῦ.

*Συναναλαμβάνω (λαμβάνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ δέχομαί τι, ἢ ἀναδέχομαι.

Συναναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλίσκω, ἐξοδεύω· χορηγῶ, μεθ' ἑτέρου ἐξοδεύω, ἐπὶ καλοῦ, Ξεν. Ἀπομν. β'. δ'. 6. »Τὰ μὲν συναναλίσκωιι, τὰ δὲ συμπράττωιι· ἢ ἐν ταὐτῷ δαπανῶ, καταπρώγω.

*Συναναμέλπω (μέλπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ μέλπω, ψάλλω.

Συναναμίγνυμι, μέλ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμίγνυμι, συμμίγνυμι, ἀνακατόνω.

Συναναμιμνήσκω (μιμνήσκω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἀνάμνησιν φέρω, ἢ ἀναφέρω. Παθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐνθυμοῦμαι.

Συναναμίξις, εως, ἡ (συναναμίγνυμι). Μεθ' ἑτέρου ἀνάμιξις, ἢ ἢ πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ μίξις, κοινὴ ἀνάμιξις· καὶ ἐνίοτε, συναναστροχή, συγκοινωνία, φιλία, Ο'.

Συναναμνάομαι, ῶμαι, Ἰωνικ. Παθητ. ἀντὶ, συναναμιμνήσκομαι. Σὺν ἑτέρῳ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐνθυμοῦμαι.

*Συναναπάλλομαι (πάλλω). Ὁμοῦ εἰς ὕψος κινοῦμαι, τεινάζομαι· συμπετῶ ἄνω, Φιλοστρ. Εἰκον. 1, 24.

Συναναπαύομαι, παθ. (παύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ τῶν κόπων· ἀναλαμβάνω.

Συναναπείθω, μέλ. είσω (πείθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπείθω, καταπείθω ἢ προτρέπω.

Συναναπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπέμπω, ῥίπτω, ἀναδίδωμι, ἢ στέλλω πρὸς τὰ ἄνω, Πλούτρχ.

Συναναπηδάω, ῶ, μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπηδῶ, πηδῶ ἄνω, Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ.

*Συναναπίμπλημι (πίμπλημι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπληρόω, γεμίζω, ἢ μεταδίδωμι, κολλῶ, μολύνω, ὡς καὶ τό, συναναχρώζω, Ἰάσηπ.

Συναναπίπτω, μέλ. σεσοῦμαι, = συνανάκειμαι, Πλάτ.

*Συναναπλάσσω Ἀττ. -ττω (πλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναπλάττω, ἀνακαινίζω τὴν πλάσιν, σχηματίζω, πλάττω, ἢ ἐφευρίσκω, Ἴμνοθ.

Συναναπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπλέκω, ἐμπλέκω, ἢ διπλόνω, Λουκιαν.

Συναναπλήθω, ταὐτὸν τῷ, συναναπληρόω, ἀμφ.

Συναναπληρόω (πληρόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀναπληρόω, γεμίζω.

*Συναναπορεύομαι, εὔθομαι (πορεύομαι). Ὁμοῦ ἐπανέρχομαι ἢ ἀναβαίνω.

*Συναναπράσσω, Ἀττ. ττω. Μ. ξω (πράσσω). Εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἢ ζητῶ λαβεῖν σὺν ἑτέρῳ, ἢ συμβηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν ἀπαίτησιν, Ξενοφ. Ἀναβσ. ζ. ζ. 8. »Συναναπρᾶξαι τὸν μισθὸν παρὰ Σεύθου«.

Συναναρπάζω, Μ. άσω, καί, άξω (ἁρπάζω). Ἁρπάζω εἰς τὸ ὕψος σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ.

Συναναρρίπτέω, ῶ. Μ. ήσω, (ῥιπτέω), καί,

*Συναναρρίπτω, Μλ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναρρίπτω, ῥίπτω εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὸ ὕψος. (ι)

Συνάναρχος, ὁ, ἡ (ἀναρχος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μὴ ἔχων ἀρχήν, μὴ ἔχων ἀρχὴν καθὼς καὶ ὁ ἕτερος· ἄναρχος ὢν καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, συναΐδιος, Ἐκκλησ.

Συνανασκάπτω, Μλ. ψω (σκάπτω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνασκάπτω, ἢ καταστρέφω, Στράβ. σελ. 585.

*Συνανασκευάζω, (σκευάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνατρέπω, ἢ ἀναιρῶ.

*Συνανάσσω, (ἀνάσσω). Ὁμοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω, Ἐπιγρ.

*Συνάναστάς, ᾶσα, άν, μετοχ. αόρ. β'. τοῦ συνανίστημι.

Συναναστομόομαι, οῦμαι. παθ. (στομόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναστομόομαι, ὅ ἐστι, ῥέω, χύνομαι ὁμοῦ μεθ' ἑτέρου δι' ἑνὸς στόματος. Τὸ ἐνεργ. κεῖται παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν.

Συναναστρέφω, Μ ψω (στρέφω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστρέφω, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἐνεργ. καὶ οὐδετέρ. Παθ. καὶ μέσ. »Συναναστρέφομαι«, συναναστροφὴν ἔχω, συχνάζω πρός τινα ἢ συχνάκις εἰμὶ μετ' αὐτοῦ, ἔχω νὰ κάμω μέ τινα, συνδιατρίβω τὸν καιρὸν μετά τινος, δοτ. Πλούταρ. Λυκ. 17. ὅθεν

Συναναστροφή, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀναστροφή, ἐπιστροφή. 2) ἐξαιρ. κατὰ πληθ. ἡ μετά τινος συχνὴ ἀναστροφὴ καὶ συνδιατριβὴ τοῦ καιροῦ, συχνὴ ὁμιλία καὶ συμπεριφορά, σύμμιξις, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Συνανασώζω, Μ. ώσω (σώζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνασώζω, λυτρόω, γλυτόνω ἢ πάλιν ἀποκαθίστημι, Πολύβ.

*Συνανατέλλομαι, ἢ καὶ ἐνεργ. παρ' Αἰλιαν. ηγ'. 1. συνανατέλλω (τέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνατέλλω, ἢ φαίνομαι.

Συνανατήκω, Μ. ήξω (τήκω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλύω, Πλούτρ. εἰς Πομπ.

Συνανατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνατίθημι, βάλλων ἐπάνω καὶ ἀφιερόω.

Συνανατολή, ἡ (συνανατέλλω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνατολή· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη ἀνατολὴ δύο ἄστρων, Στράβ. σλ. 24.

Συνανατρέφω Μ. ψέψω (τρέφω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ ἀνατρέφω, ἢ τρέφω.

Συνανατρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀντρέχω, τρέχω μαζῆ εἰς τὰ ἄνω.

Συνανατρίβω. μέλ. ψω (τρίβω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τρίβω ἐπί τι, συντρίβω εἰς κόνιν. Παθ. »Συναντρίβομαί τινι«, συναναστρέφομαι μετά τινος, παρ' οὗ καὶ λαμβάνω τι, ὡς τὸ μεταφ. συναναχρώννυμαι.

Συναναφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κρατῶ εἰς ὕψος καὶ δείχνω αὐτό. Παθητ. συναναφαίνομαι, ἀνατέλλων σὺν ἑτέρῳ φαίνομαι εἰς τὸ ὕψος μετ' αὐτοῦ· φαίνομαι σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Συναναφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφέρω, φέρω ἢ βαττάζω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕψος ἢ εἰς τὰ ἐπάνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· ὁμοῦ ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω ἢ ἐπαναλαμβάνω· φέρω μαζῆ μου εἰς τὰ ἐπάνω, συναναβιβάζω, Γρηγ. Ναζ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνάγω, ἀναφέρω ὀπίσω πάλιν εἰς τι. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς δικαστὰς, εἰσαγγέλλω. 3) ἀμετβ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναλαμβάνω (τὰ τῆς ὑγείας μου), ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Συναναφθέγγομαι, μέσ. Ἀποθ. (φθέγγομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφθέγγομαι, κράζω δυνατά, ἢ ἠχῶ, ἢ ὁμιλῶ.

Συναναφλέγω, (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναφλέγω, καίω, ἀνάπτω.

Συναναφορά, ἡ (συναναφέρω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφορά, κομιδὴ εἰς τὰ ἄνω· τὸ φέρειν ὁμοῦ ὀπίσω τροπ. τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις πάλιν εἰς ἄλλο, Ἀντών. Φιλόσ.

Συναναφύρω, (φύρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφύρω, μιγνύω, ζυμόνω, ἢ συγχέω. Παθ. καὶ μέσ. ἀνακατόνομαι μέ, συχνάζω, κυλίομαι εἴς τι, π. χ. ἐν καπηλείοις μεθ' ἑταιρῶν, Ἀθην. ἢ ἔχω κακὴν, ἄσωτον συναναστροφὴν μετά τινος, δοτ. »Συναναφύρεσθαι παισὶν ἢ γυναιξίν«, (Λουκιαν.), ἀσώτως συναναστρέφεσθαι.

*Συναναφύω, (φύω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ γεννῶ, παράγω. Κατὰ δὲ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, ὁμοῦ ἀναβλαστάνω, συναυξάνω. »Συναναέφυσαν τῷ πυρῷ«, ἐφύτρωσαν καὶ ἐβλάστηταν μαζῆ μὲ τὸν σῖτον, Κλήμ. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρα φύω).

*Συναναχέω, Μ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἐπιχέω.

Συναναχορεύω, (χορεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ χορεύω, ὀρχοῦμαι· μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τοῦ χοροῦ χορεύω, Ἀριστοτέλ. οὐραν. β'.

Συναναχρέμπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. Ἀποθ. (χρέμπτομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχρέμπτομαι, βήχων ἐκπτύω, Λουκιαν.

Συναναχρώζω, ώζειν. ταὐτὸν τῷ

Συναναχρώννυμι, Μ. χρώσω (σὺν, ἀνά, χρώννυμι). Ὁμοῦ ἀναχρώννυμι, τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν ἀφίημι ἢ μεταδίδωμι, μεταδίδω τὸ χρῶμά μου, τὴν βαφήν μου εἰς τὸν ἐγγίζοντά μου· ἐν γένει, μεταδίδωμι, π. χ. »Συναναχρώννυμι τὴν ὀσμήν«, ἀφίημι, μεταδίδω τὴν ὀσμήν. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μολύνω, μεταδίδωμι ἢ διαδίδωμι τὸ πάθος ἢ τὴν νόσον, ἐφάπτομαι, κολλῶ. Παθ. πέρνω τὸ ἴδιον χρῶμα· καὶ μεταφ. μιμοῦμαι, πέρνω τὰ ἰδιώματα ἢ ἕξη τινός, δοτ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Ἵνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς, ἀποφέρωνταί τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος«, ὅ ἐστι, Συναναστριβόμενοι, συναναστρεφόμενοι καὶ σύντροφοι γενόμενοι, μεθέξουσι τῆς κακίας των. ὅθεν

Συναναχρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετάδοσις τοῦ χρώματος, τῆς βαφῆς· ἡ μετάδοσις τοῦ πάθους ἢ τῆς νόσου, μολυσμός· ἡ γινομένη δηλαδὴ ἐνέργεια, ὅταν τις ἐγγίξῃ βαφήν τινα καὶ κολλήσῃ ἢ βαφὴ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὅταν ἐγγίξῃ πάσχοντα ἢ νοσοῦντα τινά, κολλήσῃ εἰς αὐτὸν ἡ νόσος, Πλούταρχ. ὅθεν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ »Συναναχρωτικὰ πάθη«, τὰ μολυντικά, τὰ κολλητικά, οἷα εἰσὶν ἡ λοιμική, ἡ πανώλης, αἱ εὐλογίαι, κ. τ. τ. καὶ »Συναναχρωτικὸν ὕφασμα, ῥοῦχον«, τὸ ἀφίνον καὶ μεταδίδον τὸ χρῶμα αὐτοῦ.

Συναναχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω· Πλάτ.

*Συνανδάνω, ὅρ. συνεύαδα.

Συνανδραγαθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀνδραγαθέω). Ἐν τ' αὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνδραγαθῶ, ἀνδραγαθίας ποιῶ, ἢ δείχνομαι ἐξίσου ἀνδραγαθητής.

Συνανδρόομαι, οῦμαι παθ. (ἀνδρόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνδροῦμαι, ἄνδρας γίνομαι, συναυξάνω, γίνομαι μεγάλος (μαζῆ μεγαλόνω).

*Συνάνειμι, (εἶμι). Συνανέρχομαι, ἢ συναυξάνω.

Συνανείργω, (εἴργω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνείργω, κωλύω.

Συνανελκύω, (ἑλκύω) καί,

*Συνανέλκω, Μέλ. ξω. (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἕλκω, σύρω εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω.

Συνανέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. αόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέρχομαι· ἔρχομαι μαζῆ, εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω, συναναβαίνω· συναντέλλω.

Συνανέχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέχω, κρατῶ εἰς ὕψος ὁμοῦ. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὑψοῦμαι, ἔρχομαι εἰς ὕψος καὶ φαίνομαι· ὑψούμενος ἐν ταὐτῷ ἐπιδείκνυμαι.

*Συνανηβάω, ῶ. Μ. ήσω (ἡβάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἡβάω, γίνομαι πάλιν νέος, ξανανεόνομαι.

Συνανθέω, ῶ (ἀνθέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀνθῶ.

*Συνανθρωπεύομαι, μέσ. Ἀποθ. καὶ σπανίως κατ' ἐνεργ. διάθ. Συνανθρώπεύω (ἀνθρωπεύομαι). Ὡς ἄνθρωπος ἢ ἀνθρωπίνως ζῶ. 2) ζῶ μετὰ ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, »Ζῶα συνανθρωπευόμενα«, οἰκιακὰ ζῶα 3) ζῶ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, π. χ. »τοῖς πολλοῖς«, ζῶ καθὼς οἱ περισσότεροι, ὁ κοινὸς λαός, Πλούτ. ὅρ. καὶ συνανθρωπίζω.

*Συνανθρωπέω, = συνανθρωπεύομαι.

Συνανθρωπίζω, Μέλ. ίσω (ἀνθρωπίζω) = συνανθρωπεύομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀνθρωπίνως, ἤτοι καθὼς ζῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἢ ζῶ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. καλεῖ »Ζῶα συνανθρωπευόμενα«, καὶ, συνανθρωπίζοντα«, τὰ οἰκιακὰ, τὰ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ζῶντα, τὰ ἥμερα· οὕτω καὶ Θεόφραστ. ἐν γ'. Φυτ. Ἱστορ. Πλούταρχ. »Ὁμοθημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς«, νὰ ζῇ τις παρομοίως, καθὼς ὁ δῆμος καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ζῇ τις παρομοίως καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Ἀθήναιος ἐπαινῶν τὸν σύλλον λέγει. »Τό,τε συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρότατον«, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μὲ τὸν ἄνθρωπον. ὅθεν

*Συνανθρωπιστικός, ή, όν. μετὰ ἀνθρώπων φιλικῶς συναναστρεφόμενος, ἀγαπῶν νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὅς τις ζῇ καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Συνανιάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (ἀνιάω) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ λυπῶ τινα. Παθ. »Συνανιῶμαι« σὺν ἑτέρῳ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, συνάχθομαι· μετέχω τῆς ἀνίας ἢ λύπης τινός. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἀνιάω.)

Συνανίημι, (ἵημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ χαλνόω, ἀχαμνίζω, ξεστεντόνω, relâcher (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. ἵημι.)

*Συνανίπταμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνίπταμαι, πετῶ εἰς τὸ ὕψος μαζῆ, Γρηγόρ. »Ὥπερ γὰρ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάν, καὶ οὐδὲ νῦν ἔτι λήγει συνανιπτάμενον«.

Συνανίστημι, (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀνίστημι, λέγω, κελεύω νὰ ἀναστηθῇ ἢ νὰ σηκωθῇ τις ἀπὸ τῆς καθέδρας του (ἀπὸ τὸν τόπον του) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθ' ἕν

σηκόιομαι κ' ἐγώ, Ξενοφ. συμπ. δ'. 5. »Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνορθόω, σηκόνω πάλιν τὸ ἐγκρημνισμένον ἢ τὸ πεπτωκός, ἀνεγείρω, (ξαναπτίζω). ὁ Αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 9. »Συναναστήσει τά τε μακρὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος«, 3) εἰς τὲν αὐτὸν καιρόν, ἢ ὁμοῦ σηκόνων μεταφέρω, συναπάγω, μεθίστημι, ἢ συναπελαύνω, διώκω. — Μέσ. »Συνανίσταμαι« καὶ κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὲν αὐτὸν καιρὸν ἀνίσταμαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὲν τόπον μου καὶ ἀναχωρῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε. ἀ. 2. »Ὡς ἀναστῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν, συνανέστησαν αὐτῇ πᾶσαι« 4) ἐγείρω, ἀναστήνω τινὰ σὺν ἐμοὶ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀπὸ τῶν νεκρῶν, Ἑκκλησ.

Συνανίσχω, (ἴσχω), ταὐτὸν τῷ, Συναιέχω.

*Συνανιχνεύω (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ζητῶ τὸ ἴχνος τινός.

Συναινοηταίνω, (ἀνοηταίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ Σὺν ἑταίρῳ, ὁμοῦ ἀνοηταίνω, ἀνοήτως πράττω, Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 397.

*Συνανοίγνυμι, καὶ συνανοίγω, ἐπιγρ. (οἴγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνοίγω.

Συναναιμώζω, Μ. ώξω (οἰμώζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναιμώζω, ἀναστενάζω, ἢ θρηνῶν φωνάζω.

Συναναγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνταγωνίζομαι, συμβοηθῶ τινι εἰς τὸν κατά τινος ἀγῶνα, Πλάτ.

Συναντάω, καὶ Ἰων. Συναντέω, ῶ. Μ. ήσω. ἐν δὲ τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ καὶ ὡς μέσ. Ἀποθ. συναντάομαι, Lob. Φρυν. σελ. 288. (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἀπαντῶ, ἀνταμόνω, συνέρχομαι, Ὀδ. Π, 333. ὑπαντῶ, τινί, Ἡσ. Θ. 877. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἰλ. Ρ, 134. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 3. »Ἀποπλέοντι Ἀναξιβίῳ, συναντᾷ Ἀρίσταρχος«. πρβ. συνάντομαι. 2) συμβαίνειν, τυχαίνειν. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὅθεν

Συνάντημα. τό. συμβεβηκός. καὶ

Συνάντησις, εως. ἡ Τὸ συναντᾶν, συνάπαντησις· καὶ Συνάντημα, συμβεβηκός.

Συναντιάζω, σω (ἀντιάζω), ταὐτὸν τῷ, Συναντάω, Σοφοκλ.

Συναντιβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ εἰς τὲν αὐτὸν καιρὸν ἀντιβάλλω, ἀπ' ἐναντίας ῥίπτω ἢ βάλλω καὶ παραβάλλω.

Συναντιλαμβάνομαι, Μέλ. λήψομαι παθ. (λαμβάνω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀντιλαμβάνομαι, ἀπτόμενος τοῦ ἔργου συμβοηθῶ· μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, παρ' ᾧ βοηθεῖ τις.

*Συναντίληψις, εως, ἡ. Βοήθεια.

Συναντλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντλέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀντλῶ. Εὐριπ. Ἴων. 199. »Πόνους συναντλεῖν«, ἀποτελεῖν, ἐκπληρεῖν, συνανύτειν, ἕως τέλους σταθερῶς ὑπομένειν.

*Συνάντομαι, ἀποθ. ἀνμλ. (ἄντομαι), ποιητ. ἀντὶ συναντάω. Ἀπαντῶ τινα κατὰ τύχην, ἀνταμόνω, δοτ. προσπ. Ἰλ. Η, 22. Ὀδ. Δ, 367. Φ, 31. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαντῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ, πολεμῶ, μάχομαι, ἀντίος ἔρχομαι, Ἰλ. Φ, 34. πρβ. Lob. Φρύν. σελ. 288.

*Συνανύτω, (ἀνύτω), = συνανύω. (ῡ)

*Συνανύω, (ἀνύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπληρόω, ἐκτελῶ, εἰς πέρας φέρω, τελειόνω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1125. »Σταγών, ξυνανύτει βίου δύνατος αὐγαῖς«.

Συναξιόω, ῶ. (ἀξιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀξιόω, κρίνω ἄξιον, 2) πρὸς τοῖς ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, θέλω, ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ, δέομαι. ὅθεν ἐν γένει, συνάδω, συναινῶ, ἐγκρίνω, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἀ. 8. »Ὁ θεός, ὥσπερ σὺ ἠξίουν, συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι«. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Κοντᾶ εἰς τὰ ἄλλα (πρὸς τοῖς ἄλλοις) σὲ ἠξίωσεν ὁ Θεός«, ὅ ἐστιν, ἄξιόν σε ἐποίησε.

Σύναξις, εως, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, φέρειν εἰς ἕν· συνάθροισις, συνέλευσις, συμμάζωξις, ἐρχομὸς πολλῶν εἰς ἕν, Ἐκκλ. Συγγρ.

Συναοιδία. ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συνῳδία, ἐκ τοῦ

Συναοιδός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συνῳδός, ὅπερ ἴδε.

Συναορέω, ῶ. Κυρίως, συνεζευγμένος εἰμὶ μετά τινος· ὅθεν ἐν γένει, σὺν τινι ἢ παρά τινι εἰμί, σύνειμι, συνοδεύω, συντροφεύω, μετὰ δοτ. Πίνδαρ. »Γλυκεῖα οἱ συναορεῖ ἐλπίς« ὡς τὸ συζεύγνυμι. ἐκ τοῦ

Συνάορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συνήορος. (σύν, ἀείρω). Εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐζευγμένος (ἵππος, βοῦς), συνεζευγμένος. Μεταφορικ. ὁ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ἐζευγμένος, σύζυγος, ἀνήρ, σύμβιος. γυνὴ συμβία. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Συνάορος, σύζυγος, γυνή, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη« καὶ »Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα, γαμετήν« καὶ »Ξυνάωρ, εὐναία, δάμαρ, γυνή, ἄλοχος«. Εὐριπ. Ὀρ. 1582. »Ἥκουτα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, ὡς οὐ τέθνηκεν«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Συνήορος, συνηρμοσμένη, καὶ συνήθης, καὶ Ξυνήορον, κοινωνόν, καὶ Ξυνάοροι· ἀδελφοί, ἀδελφαί.« Καθόλου δὲ, Συνοδοιπόρος, σύντροφος, συνοπαδός, συμβοηθός, συνών· συνημμένος, φίλος, ἑταῖρος, ἢ συνδυασμένος, ζευγαρωμένος, ἑταιριασμένος, τινί, Πινδ. Νέμ. 4, 9. 2) ὡς οὐσιαστ. ἓν ζεῦγος ἵππων, ἡμιόνων, βοῶν συνεζευγμένων εἰς ἅμαξαν. πρβ. συνήορος. Ἔστι μετὰ τοῦ, Συνωρίς, ἢ. ἓν καὶ τὸ αὐτό, ὡς καὶ τό, τετράορος, καὶ τέτρωρος.

Συναπάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπάγω, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἀπάγω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. ἀ. 20. »Τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας ξυναπαγαγοῖν ἐκέλευσεν· καὶ μετὰ δοτ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 10. »Ἵππον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειεν, καὶ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ὑπάγῃ μαζῆ του. Μέτ. »Συναπάγομαι« ὑπάγω, ἕπομαι, ἀκολουθῶ μαζῆ· ἢ ἀφίνομαι νὰ μὲ ὑπάγῃ τις ὅπου θέλει. »Τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι«, ἀντὶ τοῦ, ταπεινοφρονεῖν, Πλοῦτ.

*Συναπαθανατίζω, ίσω (ἀθανατίζω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ ἀθάνατον ποιῶ

Συναπαίρω, (αἴρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαίρω, σηκόνω, πέρνω. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχωρῶ, ὑπάγω, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ ἀναχωρῶ, συναπέρχομαι.

Συναπαντάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντάω). Ταὐτὸν τῷ, συναντῶ. Συνυπάγω εἰς ὑπάντησίν τινος· συντρέχω, Ἀριστοτέλ. θαυμ. 57.

Συναπαρτίζω, ίσω (ἀρτίζω). Ἐξίσου, παρομοίως ἐντελῶ ποιῶ τι σὺν ἑτέρῳ ἢ κατά τι· ποιῶ τι ἐντελέστατα κατὰ μίμησιν ἑτέρου, ἐξισόω, περιστόω· σὺν ἑτέρῳ, παρομοίως, ἐξίσου ἀποτελῶ, ἐκτελῶ· ἴτον, ὅμοιον ἑτέρῳ τινὶ ποιῶ τι. 2) οὐδετέρ. ὁμοιάζω, συμφωνῶ ἢ ἴτος, ὅμοιος ἐντελῶς εἰμί, ἀντιστοιχῶ, συναταποκρίνομαι, Στράβ. ιγ'. σελ. 917. »Αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσιν, ὅλαι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ ἴδιον μέγεθος τῆς νήσου· ὁμοιάζουσιν, ἐξισοῦνται. Παρὰ Χρυσοστ. »Τῷ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται«, ἐξισοῦται, ὁμοιάζει. ὅθεν

Συναπαρτισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἴτος, ὅμοιος ἀπαρτισμός, ἴτη, ὁμοία ἐντέλεια κατὰ μίμησιν ἑτέρου τινός, Φιλοξ. Γλωσσ.

Συνάπας, απα, απαν. ταὐτὸν τῷ, Σύμπας. »Συνάπασα πόλις«, Ἀθήν. σελ. 442. ἔστι δὲ τὸ ἐπιτεταμ. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ὅλος, η, ον ὁμοῦ. συνήθ. κατὰ πληθ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 98· 134· 178· 5, 49. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον, χρῆται καὶ τῷ ἑνικ. π, χ. »Τὸ συνάπαν στράτευμα«, Ἡροδ. 7, 187. ἐξαρ. ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, Ἡροδ. 3, 39. 112. 9, 45.

Συναπαυγάζομαι, παθ. (αὐγάζω). Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καιρὸν ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαυγάζομαι, Βασίλ. »Ἀνέλαμψε φλὸξ καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς«, καὶ παρευθὺς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐξήστραψεν, ἐξήλαμψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ φῶς.

Συναπειλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπειλέω), Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Συνάπειμι, (εἶμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἄπειμι, ὑπάγω, πορεύομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἀποπλανῶμαι. παρεκβαίνω, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 1. 2) ἐκ τοῦ εἰμὶ σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἀπὼν εἰμί, ὅθεν εἶμαι παρὼν κ' ἐγώ.

*Συναπείπειν, (εἰπεῖν), ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ συναπόφημι.

*Συναπεκδύω, (ἐκδύω). Ὁμοῦ ξεγυμνόνω.

Συναπελαύνω, (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπελαύνω, διώκω. 2) ἐξυπακουομένου τοῦ, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, οὐδετ. ἀντὶ τοῦ ἱππεύων, ἁμαξεύων πορεύομαι, ἐξερχόμενος ὑπάγω ἐφίππος ἢ ἐφ' ἁμαξης· ἄγω, ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐκστρατεύω.

*Συναπελαφρύνω, ὅρ. συνεπελαφρύνω.

Συναπελεύθερος, ὁ, ἡ (ἀπελεύθερος). Σὺν ἑτέρῳ ἀπελεύθερος ὤν· ὁ ἀπελεύθερος ὢν ὡς καὶ ὁ ἕτερος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συναπεργάζομαι, Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἐργάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀπεργάζομαι, τελειόω ἢ ἑτοιμον ποιῶ, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς τὴν ἀπέργασιν, ἐντέλεσιν ἢ ἑτοιμασίαν τινός, Ἀριστοτέλ. Πλατ. Τιμ. σελ. 38. Ε.

Συναπερείδω, (ἐρείδω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπερείδω, στηρίζω προτάπτω, προστρίβω, ἐτακουμβῶ. »Τῷ λόγῳ σφοδρῶς συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν«, Πλούταρχ. Κικ. 21. ἀνθ' οὗ εἰς Καίσ. 8. »Συνεπεπερείσαντος αὐτῷ τὴν ὑπόνοιαν«, κεῖται, ἂν καὶ ὁ Βουδαῖος »Συνεπαπερείσαντος« ἀναφέρει.

Συναπερεῖν, (ἐρεῖν) ἀπαρμφ. μέλ. τοῦ συναπόφημι, = συναπειπεῖν. Ὁμοῦ χάνω τὴν τόλμην ἢ τὰς δυνάμεις. »Συναπερεῖν αὐτῷ ἵππῳ« Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ιδ'. 11. σὺν τῷ ἵππῳ κουράζεσθαι (κεκοπιακὼς γίνεσθαι.)

Συναπέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω μαζῆ.

Συναπευθύνω, (εὐθύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπευθύνω, ἴσον πάλιν ποιῶ εὐθὲς ποιῶ, ἢ ἐπιδιορθόω.

Συναπεχθάνομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἐχθάνομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐχθρεύομαι, ἢ ἐχθρὸς γίνομαι.

*Συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ συναφίσταμαι, Ἡρόδ.

Συναπλόω, ῶ. (ἁπλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἁπλόω, μαζῆ ἐξαπλόνω.

Συναποβαίνω, (βαίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καταβαίνω ἢ ἐκβαίνω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἡροδ. 6, 92. 2) συναπέρχομαι.

Συναποβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποβάλλω, πίπτειν, ἐῶ ἢ ἀπορρίπτω, ἢ χάνω.

Συναπογράφομαι, Μέσ. (γράφω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ὑπογράφομαι. 2) μετ' ἄλλων ἐγγράφομαι ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκτήσω δημόσιον ἀξίαν, Πλουτ. Αἰμ. Παῦλ. 3.

*Συναπογυμνόω, ώσω (γυμνόω). Ὁμοῦ γυμνόω, Πρόκλ. καὶ Μοσχόπ. εἰς Ἡσχ. Ε'. 753.

Συναποδείκνυμι, ῆ, Συναποδεικνύω (δείκνυμι) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω, κάμνω ἕτοιμον, τελειόνω καὶ δείχνω· καὶ, καθίστημι,

*Συναποδεικνύω, Μ. ξω, = συναποδείκνυμι. (υ)

Συναποδημέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἀποδημέω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, ἢ συναπόδημος, ἀπὼν εἰμί ἐκ τοῦ

Συναπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Σύν ἑτέρῳ ἀπόδημος, ἀπὼν ὤν· εἰς ἀποδημίαν σὺν ἑτέρῳ ἀπελθών.

*Συναποδιδράσκω (διδράσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδράω, δραπετεύω, φεύγω, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. γ'. 24.

Συναποδίδωμι, (δίδωμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω ἢ πάλιν.

Συναποδοκιμάζω (δοκιμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, Ξενοφ. Οἰκ. ς'. 5. »Συναποδοκιμάζειν ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας.

Συναποδύρομαι, μέσ. Ἀποθ. ὀδύρομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδύρομαι, θρηνῶ· ἢ ταλανίζω.

Συναποδύω (δύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύω, ξεγυμνόνω ἢ λέγω νὰ ξεγυμνώτωσί τι· Μέσ. συναποδύομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύομαι, ξεγυμνόνομαι, ἀφίω, ῥίπτω τὰ ἐμαυτοῦ ἐνδύματα. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε δύω.)

Συναποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποθνήσκω, μαζῆ ἀποθαίνω, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ'. 4. δοτ. Ἡροδ. 3, 16. 5, 47. 7, 222.

Συναποικίζω (οἰκίζω). Μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀποικίζω· σὺν ἑτέροις εἰς ἄλλον τόπον ἢ οἰκίαν μετοικίζω, Λουκιαν.

Συναποίχομαι, μέσ. Ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποίχομαι, μαζῆ ἀναχωρῶς φεύγω, ὑπόγω.

Συναποκαθαίρω (καθαίρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποκαθαίρω παστρεύω· ἢ σὺν ἑτέρῳ καθαρὸν ποιῶ τι ἀπό τινος.

Συναποκάμνω, Μ. καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκάμνω· κεκοπιακὼς γίνομαι μεθ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἔργου ἢ ὑπὸ τῶν κόπων, μαζῆ κουράζομαι, ἀδυνατῶ, Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1371. »Ὥστε συναποκαμεῖν μέλλω.

Συναπόκειμαι, ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπόκειμαι· κεκρυμμένος, φυλαγμένος, κατὰ μέρος ἢ τεθαμμένος σὺν ἄλλοις κεῖμαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ.λ. 1753. »Χάρις ἢ χθονία ξὺν γ' ἀπόκειται.

*Συναποκείρω (κείρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κουρεύω. ἢ ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ.

*Συναποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Συγκινδυνεύω.

Συναποκλείω (κλείω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκλείω ἢ ἐκκλείω.

Συναποκλίνω (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνειν ποιῶ τι, ὁμοῦ καμπυλόω, ἀποτρέπω· κάμνω νὰ παραστρατήσῃ, νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ που· ὑπεκφεύγω. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκλίνω, παραβαίνω ξεκλίνω ἤτοι, ἀποστατῶ καὶ ἀναχωρῶ.

Συναποκλύζω (κλύζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποπλύνω, πλύνων ἀφαιρῶ, καθαρίζω.

Συναποκομίζω (κομίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἀλλοῦ που, μετακομίζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναποκόπτω, ψω (κόπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀποκόπτω.

Συναποκρίνομαι (κρίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μεθ' ἑτέρου ἀποκρίνομαι.

Συναποκρύπτω (κρύπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκρύπτω.

Συναποκτείνω, καὶ, συναποκτείνυμι (κτείνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκτείνω, φονεύω, θανατόνω.

Συναπολαμβάνω, Μ λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαμβάνω, λαμβάνω πάλιν ἢ ὀπίσω· ἐν γένει, ἐν ταὐτῷ λαμβάνω. ἐξαιρ. ὅ,τι ἔχει τις νὰ ζητήσῃ, π. χ. μισθόν, κ. τ. τ. λαμβάνω πάλιν σὺν ἑτέρῳ τὰ ἐμαυτοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 23. 2) ἁλίσκων, πιάνων τι κλείω αὐτὸ σὺν τοῖς ἄλλοις.

Συναπολάμπω, ψω (λάμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀπολάμπω, συναστράπτω, ἐν ταὐτῷ σφ' ἑαυτοῦ λάμψιν ἀφιέναι, Λουκιαν.

Συναπολαύω (συναπολαύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαύω· σὺν ἑτέρῳ ὠφέλειαν, ἢ ζημίαν ἔχω ἀπό τινος.

Συναπολείπω, ψω (λείπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολείπω, παραιτῶ ἢ ἀφίνω ὀπίτω.

Συναπολήγω, ξω (λήγω), Ἐν ταὐτῷ μετά τινος παύω ἢ τελειόνω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολήγω, Φιλόστρατ, Ἡρωϊκ. β'. »Συναπολήγειν τοὺς πόδας τῷ ἀκρωτηρίῳ, ἐκτείνειν, ἐξαπλόνειν τοὺς πόδας ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀκρωτηρίου. ὁηλ. τελειόνειν μὲ τὸ ἀκρωτήριον, Φιλοστρ. Ἡρ. σελ. 669. πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 507.

*Συναπόλλυμι (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀφανίζω ἢ φονεύω, Ἡρόδ. 7, 221.

Συναπολογέομαι, οῦμαι Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀπολογέομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολογοῦμαι, διανθεντεύω ἐμαυτόν. 2) ἐνεργ. ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ τὴν ἀπολογίαν ἄγω, διανθεντεύω τινά, ὑπέρ τινος ἀπολογοῦμαι, συνηγορῶ.

*Συναπομαλάσσω, Ἀττ -άττω, (μαλάσσω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μαλάσσω, μαλακὸν ποιῶ, Ἀριστοτ. ἀ. Ἐπιστ. 1.

Συναπομαραίνω, (μαραίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπομαραίνω, μαραγκιάζω, ἢ ἐξαλείφω, φθείρω ἢ ἀδυνατίζω, καταναλίσκω. Παθ. ἐν ταὐτῷ μαραίνεσθαι, φθίνειν, φθείρεσθαι, Ξενοφ. συμπ. 8, 71. »Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι.

Συναπομειόω, ῶ. Ὁμοῦ ἀπομειόω.

Συναπονεύω, (νεύω), Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καὶ ἀρνοῦμαι, Πλούταρχ

Συναπονοέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, παθ. ἀποθ. (νοέω). Ἐξ ἀπελπισίας κρατῶ μετάτινος, Διόδ. Σικ. ἴδε Ἀπονέομαι. 2) σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπελπισμένα διανθεντεύομαι, ἀνθίσταμαι, δοτ. προσπ.

*Συναποξύω, (ξύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ξύω ἢ ἐπιπολαίως ξεφλουδίζω, πληγόνω. (υυ – – –)

Συναποπέμπω, (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπέμπω, στέλλω μαζῆ ὀπίσω, μακράν.

Συναποπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλέω, μισεύω μὲ τὸ καράβιον.

*Συναπορέω, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παθ. Ἀποθ. συναπορέομαι (ἀπορέω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ εἰς ἀπορίαν εἰμί· εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν ἀπορίαν.

Συναπορρήγνυμι, Μ. ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπορρήγνυμι, ξεσχίζω, ἐκσπῶ,

*Συναπορρίπτω, ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀπορρίπτω, Φιλοστρ. (ι)

*Συναποσβέννυμι, Μ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποσβεννύω, σβύνω μαζῆ.

Συναποσεμνύνω, (σεμνύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποσεμνύω, σεβάσμιον ἢ σεμνόν, τίμιον, ἔνδοξον ποιῶ, Διόδ. Σικ.

*Συναποσπάω, (σπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἀποσπῶ ἢ χωρίζω, Ἀπολλόδ. 2, 7, 7, 11.

*Συναποστάζω, (στάζω). Ὁμοῦ καταστάζω, ἢ κάμνω νὰ στάζῃ κάτω.

Συναποστατης, ου, ὁ (ἀποστάτης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀποστάτης, σύντροφος, συνόμιλος τοῦ ἀποστάτου, Ἑκλησ. Συγγρ.

Συναποστέλλω, Μέλ. ελῶ. (στέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστέλλω.

Συναποστερέω, ῶ (στερέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστερῶ, ἀπατῶν τινα ἁρπάζω τι ἀπ' αὐτοῦ.

Συναποτελέω, ῶ (τελέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτελῶ, ἀποπληρόω, τελειόνω.

Συναποτερματίζω, (ἀποτερματίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σύνορον βάλλω. συναποτελῶ, Σχολ. Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 242.

Συναποτίθημι, (τίθημι), συνήθ. κατὰ μέσην διάθεσιν. Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίθημι, βάλλω κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἢ εἰς τὸ τσεμεῖον· μεθ' ἑτέρων ἀναταιρίζω.

Συναποτίκτω, (τίκτω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίκτω, γεννῶ.

Συναποτίλλω, (τίλλω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίλλω, μαδύω.

Συναποτροχάζω, (τροχάζω), καὶ, συναποτρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, φεύγω.

Συναποφαίνω, Μ. φανῶ (φαίνω ἀνμλ.). Δεικνύω ἢ ἀποδεικνύω ἐν ταὐτῷ. Μέσ. »Συναποφαίνομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφαίνομαι, λέγω κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους τὴν γνώμην μου, σύμφημι, συμφωνῶ, δοτ. προσπ.

Συναπόφασις, εως, ἡ. (ἀπόφημι, σύν). Ἡ κοινῶς γινομένη ἄρνησις ἢ ἀπόρριψις τοῦ ζητήματος ἢ προβλήματος.

Συναποφέρω, (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρω, φέρω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ πάλιν φέρω, μεταφέρω. Μέσ. »Συναποφέρομαι σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρομαι, ἀπό τινος φέρω πρὸς ἐμαυτόν ἢ λαμβάνω.

Συναπόφημι, (φημί, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀρνοῦμαι, οὐ στέργω, λέγω τὸ οὐχί· σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπορρίπτω τὸν λόγον, τὸ ζήτημά τινος· λέγω κ' ἐγὼ τὸ δὲν γίνεται. 2) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποσταίνω, ἀποκάμνω, ἀποκάμνων παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετά γεν.

*Συναποφθίνω, (φθίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀφανίζω, ἢ φονεύω, Ὀππ. ἁλ. ἐ. 576. καὶ, 587.

Συναποχράομαι, ῶμαι, μέσ. Ἀποθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποχρῶμαι, σὺν ἑτέροις μεταχειρίζομαί τι, δαπανῶ, δοτ.

Συναποχωρέω, ῶ. (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἀναχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι.

*Συναπτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Πρέπων νὰ συνάψῃ, Σχολ· Σοφ. Ο. Τ. 155.

Συναπτικός, ή, όν. (συνάπτω) Συνδέων, ἑνῶν. εἰς τὸ συνάπτειν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος. — Ἐπίρ. »Συναπτικῶς« ταὐτόν ἐστι τῷ, εὐθέως, ἄφαρ, Σχολ. Ὁμήρ. β'. 169.

Συναπτός, ή, όν, ῥῆμτ. ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος, συνεξηρτημένος, συμμαζωμένος, σύντομος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508.

Συνάπτω, Μέλ. ψω, Ἀόρ. β'. παθ. συναφῆναι· εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεοδ. Προεδρ. (ἅπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅπτω, συνδέω, ἑνόνω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, προσκολλῶ· συναρμόζω, συμμιγνύω. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. ε'. 2. »Πορευόμενοι ἑκατέρωθεν συνῆψαν τὰ ἄκραι, ἦνωσαν, ἔσμιξαν· ἢ κάλλιον ἐνταῦθα οὐδετέρως, (ἐξυπακουόμ. τό, ἑαυτούς) ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σμίγω« ἔσμιξαν τὰ ἄκρα καὶ ἐσχημάτισαν πάλιν τὴν φάλαγγα ὡς ἦτον τὸ πρότερον. 2) πρὸς ἄλληλα συνδέω, ἑνόνω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 22. »Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς« οὕτω καὶ παρ' Εὐριπ. »Συνάπτειν γάμον« καὶ παθητικ. ὁ αὐτ. Οἰκον. ε'. 3. »Ἡ προβατικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ἥνωται ἢ ἡνωμένη, ἀχώριστός ἐστι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιχειρῶ ποιῆσαι· ὁ αὐτ. Λακ. πολ. ς'. 3. »Ἐποίησε καὶ οἰκεταις, χρῆσθαι ἀλλοτρίοις· καὶ κυνῶν δὲ θηρευτικῶν συνῆψε κοινωνίαν«. 3) »Συνάπτειν μάχην, ἢ πόλεμον«, ἀρχινᾶν, κροτεῖν, Ἡροδ. 1, 18· 6, 108. ὡσαύτως, »Συνάπτειν τινί«, ἐξυπακουομένου τοῦ, Μάχην· ἢ »Συνάπτειν εἰς μάχην, εἰς πόλεμον, εἰς χεῖρας« ἢ »Συνάπτειν πρός τινα μάχην«, ἀντὶ, κροτεῖν, ἢ, »Συνάπτειν τὰ στρατόπεδα εἰς μάχην«, Ἡροδ. 5, 75· ἢ ἄνευ τοῦ μάχην, κροτεῖν μάχην, κάμνω νὰ πιασθοῦν, Ἡροδ. 4, 80. πρβ. Ἀχ. 686. ὡσαύτως »Συνάπτειν χεῖρας«, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ χορευόντων, πιάνεσθαι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χορεύειν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 372. καὶ »Πόλεμος συνάπτει«, ἀντὶ τοῦ, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας· ὡς καὶ τό, Συμμιγνύναι, καὶ Συμβάλλειν. Παθ. »Νεῖκος συνῆπτό μοι πρός τινα«, κατήντησα εἰς φιλονεικίαν μετά τινος, Ἡροδ. 7, 158. Μέσ. »Συνάπτεσθαι φιλίαν«, ἀρχινᾶν καὶ κάμνειν φιλίαν μετά τινος. 4) »Συνάπτειν τι«, κάμνω νὰ συγκρουσθῇ, νὰ συναφθῇ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου. ὅθεν μεταφ. μετέρχομαι ἢ κάμνω τι ἀδιακόπως, ὡς παρ' Ἀντων. 3, 12. »Ἐὰν τοῦτο συνάπτῃς«, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ποιῇς. 5) οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, πλησιάζω, πλησίον εἰμί, ἢ ἔρχομαι· ἢ συνέχομαι, ἐγγίζω, σύγκειμαι, ἢ συνορεύω. »Τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις οὐ συνάπτει τῇ γῇ«, οὐ προσκολλῶσι τὰς ῥίζας των εἰς τὴν γῆν, οὐ σύγκεινται. »Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ, συνορεύει, Ἡροδ. 2, 75. πρβ. Αἰσχ. Περσ. 883. Εὐρ. Ἱππ. 187. »Τῆς ὥρας συναπτούσης«, πλησιαζούσης, Πολύβ. 1. 40. ὅπερ ἄλλως καὶ »Τῆς ὥρας συγκλειούσης« λέγεται· ἢ κατὰ Πίνδαρ. Πύθ. 4, 440. »Ὥρα γὰρ συνάπτει«, ἐπείγει, κατὰ τὴν Σχολ. ὡσαύτως »Χρόνου συνάψαντος«, ὅτε ἤγγιστεν ὁ καιρός, Πολύβ. 1, 52. »Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους«, ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος, Εὐρ. Φοιν. 714. καὶ Ἀριστφ. Λυσ. 469. ἐν γένει, προσκολλῶμαι καὶ ἑνόνομαι μέ τινα, γίνομαι ἓν μέ τινα κατά τι, συνεργῶ, Αἰσχ. Περσ. 777. Ἑρμ. Σοφ. Αἴ. 1296. Elmsl. Ὀ. Τ. 664. Monk. Εὐρπ. Ἱππ. 187.

Συναπωθέω, ῶ (ὠθέω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπωθῶ, σπρώχνω, ἀμπώθω.

Συναράσσω, Ἀττ. ἀττω. Μ. ξω, (ἀράσσω, σύν.) Ἀράσσω, κτυπῶ πρὸς ἄλληλα συγκρούω, Ἀριστοτ. κόσμ. »Συναρατόντων ἀνέμων παντοίων« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συντρίβω. Κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡροδ. 7, 170. ἔτι δὲ »Συναράσσεσθαι κεφαλάς«, Ἡροδ. 2, 63. Παρ' Ὁμ. ἤδη εὕρηται ἐν Ὀδ. Ι, 495. »Σύν κεν ἄραξ' ἠμέων κεφαλάς«. 2) ταὐτόν τῷ, Συνάρω, συναρμόζω, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 616.

Συναραχνόω, ῶ. Ἱπποκρ. γυναικ. παθ. β'. »Ὁ τράχηλος συναραχνοῦται«, ἔνθα ὁ Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην. ἐν τοῖς Γλωσσ. ὀρθότερον »Συναρθμοῦται«, ὅ ἐστι, συναρμίζεται, συνενοῦται, ἔχουσι.

Συναρέσκω, Μέλ. αρέσω (ἀρέσκω, ἀνμλ.). Ἐγκρίνω τι σὺν ἄλλῳ, ἐν ταὐτῷ· συνευδοκῶ, εὐρίσκω εἴς τι εὐχαρήστησιν, ἡδονήν, αἴτ. πράγμ. ἐξαιρέτως λέγεται κατὰ τρίτον πρόσωπον. »Συναρέσκει μοι«, τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ ἐμή γνώμη, ἀρέσκει καὶ ἐμοί, ἀρεστὸν φαίνεται ἢ ἐστὶ καὶ ἐμοί, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 18. »Οὐδὲ τὸ φρουροὺς μισθοῦσθαι ξυνήρεσκέ μοι· »δὲν μοὶ ἄρεσκε. »Εἴ μοι συναρέσσεται τήν δε μενοινήνα, Ἀπολλών. γ'. 901. ἂν σᾶς ἀρέσκῃ ἡ γνώμη μου· ἂν φαίνεται ὑμῖν ἀρεστὸν τὸ πρόβλημά μου· καὶ δ'. 383. »Καὶ θέμις ἦν ἄμφω συναρέσσαμεν· καὶ ἐν γ'. 1100. »Ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως, ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμος εἴην«,

Συναρήγω, Μ. ξω (ἀρήγω), ταὐτόν τῷ, Συμβοηθῶ.

Συναρθμέω, ῶ (ἀρθμέω). Συμφωνῶ, συνάπτομαι, συναρμόζομαι εἴς τι, »ἐπέεσσιν ὑπακούω, στέργω, συμφωνῶ μὲ τοὺς λόγους. Ἀπολλών. δ'. 418.

*Συναρθμίζω, = συναρθμέω.

Συνάρθμιος, ὁ, ἡ. Ἐπιτατικὸν τοῦ, ἄρθμιος. Ὁ πολλὰ ἡνωμένος, συνηρμοσμένος. Ὀππιαν. ἁλ. ε'. 424.

Συναρθμόω, ῶ (ἀρθμός). Συναρμόζω: συγκλείω, ὁμοῦ κλείω, σφαλνῶ.

Σύναρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον), Συνηρθρωμένος, διὰ τῶν ἄρθρων συνδεδεμένος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σύναρθρος, μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγουμένου τῶν ὀνομάτων«. ὅθεν

Συναρθρόω, ῶ. Μετὰ ἄρθρων συνδέω, συναρμόζω. Ἀριστοτ. ὅθεν

Συνάρθρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετὰ ἄρθρων σύνδεσις καὶ συναρμονία, συνάφεια καὶ σύνδεσμος τῶν μελῶν διὰ τῶν ἄρθρων. Ἱπποκρ.

Συναριθμέω, ῶ (ἀριθμέω) Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀριθμῶ, εἰς τὸν ἀριθμὸν συγκατατάσσω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Συναρίθμησις, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλοτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀρίθμησις.

Συνάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἠριθμημένος, μετρημένος μαζῆ, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συντεταγμένος, ἢ περιλαμβανόμενος, ὅς τις συναριθμεῖται μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους. 2) ὅς τις εἶναι ἀπὸ ἴσον ἀριθμόν, τὸν αὐτόν, ἴδιον ἀριθμὸν ἔχων, ἴσον ἀριθμοῦ ὤν. (ᾱ).

Συναριστάω, ῶ (ἀριστάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως προγεύομαι. Ἀριστοφάν.

Συναριστεύω (ἀριστεύω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως ἀριστεύω, εἶμαι ἀνδρεῖος, ἢ κάμνω λαμπρὰ κατορθώματα. Μάξιμ. Τύρ.

Συνάριστος, ὁ, ἡ (ἄριστον). Ὁ μὲ ἄλλον τινά, ἢ συγχρόνως προγευόμενος. Λουκ. (ᾱ)

Συναρκέομαι, οῦμαι, ἀποθ. παθητ. (ἀρκέομαι). Εὐχαριστοῦμαι εἰς ἓν ἢ μὲ ἓν πρᾶγμα· ὑποφέρω, ὑπομένω τι μετ' ἀρεσκείας. »τινί«. Θεόφρ. Χαρ. γ'.

Συναρμίζω· ἴδε συναραχνόω.

Συναρμογή, ἡ. Ἡ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλο τι ἁρμογή, συνάφεια, σύνδεσμος, τελεία σύνθεσις· ἐπὶ μουσικῆς, ἁρμονία. Ὀκελ. α'. 8. ἐκ τοῦ

Συναρμάζω, ή, -όττω. Μέλ. ώσω Δωρ. ξω (ἁρμοζω). Ἁρμόζω, συνάπτω, καθόλου δέ, συνδέω, ἑνόνω, Πίνδ. καὶ ἐπὶ γάμου· κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐπὶ τεχνιτῶν, οἵ τινες δὶ ἐπιτηδείας συναρμογῆς καὶ συνδέσεως τῶν μερῶν, σχηματίζουν ἐν ὡραῖον ὅλον, ὅθεν ἐπὶ μουσικῶν, βάλλω εἰς μαλωδικὴν ἁρμονίαν, componiren, Γερμ. 2) Οὐδετέρ. = Προσήκει, πρέπει, συναρμόστως ἔχει, ἑταιριάζει ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 2. »Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν (ἑαυτούς) εἰς φιλίαν«· καὶ κατωτέρω §. 24. »Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι«. νὰ ἑταιριάσωσι μὲ ἄλλον.

Συναρμολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἁρμολογέω) = Συναρμόζω. Ν. Δ

Συναρμονιάω, ῶ (ἁρμονία). Μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμονιάω, συμφωνῶ. Σχολ Ἀριστοφ. Ἱππ. 461.

Σύναρμος, ὁ, ἡ· Μεθ' ἁρμῶν συνδεδεμένος, συνηνωμένος πρὸς ἄλληλα. Φίλ. μαθημ. παλ. σελ. 67. καὶ περὶ τῶν ζ'. θεαμάτ. σελ. 7. »Σύναρθρον καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον« καλῶς πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένον.

Συναρμοσία, ἡ = Συνάρμοσις, ἡ Ἁρμονία. ἀμφ.

Συνάρμοσις· εως, ἡ· Συνάφεια, συνένωσις, ἡ πρὸς ἄλληλα ἅρμοσις, συναφή. ἀμφ.

*Συναρμοστέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συναρμάζω. Ὅς τις πρέπει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ συναρμοσθῇ, νὰ συνενωθῇ. Πλάτ. Τίμ. σελ. 18 C.

Συναρμοστέω, ῶ. = Συναρμόζω. Οὐδετ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 146. ἐκ τοῦ

Συναρμοστής, οῦ, ὁ (συναρμόζω). Ὅς τις σηναρμόζει, συνάπτει, συνδέει, ἑνόνει. »Πολιτείας συναρμοστής.« Λουκιαν. εἰς Ἀνάχ. ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον διοικῶν τὴν πόλιν, ὁ συγχρόνως μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμοστὴς ὤν. ἴδε Ἁρμοστής, ὅθεν

Συναρμοστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ συναρμόζειν, συνάπτειν, συνενόειν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Ἰάμβλ. μυστ. δ'. 12.

Συναρμοττόντως, Ἐπίρ. Πρεπόντως, ἁρμοδίως, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει· ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ

Συναρμόττω, (ἁρμόττω). Ἀττ. ἀντὶ, συναρμόζω.

*Συναρμόω, = συναρθμόω.

Συναρπαγή, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλα, ἢ ἡ τοῦ ὅλου ἁρπαγή· τὸ συναρπάζειν. 2) Τὸ συναρπάζεσθαι. »Κατὰ συναρπαγήν« κλεπτικά, μὲ κλεπτικὸν τρόπον, δολίως, ὑπούλως, ἀπατηλῶς. Κλήμ. καν. Ἀποστ. κστ'. ἴδε συναρπάζω.

Συναρπάζω, Μ. άσω. εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἀξω (ἁρπάζω, ἀνώμ.). Μὲ ἄλλον τινά, ἢ μὲ ἄλλο τι, ὁμοῦ ἁρπάζω, πανταχόθεν ἢ ὁλοτελῶς, βιαίως ἁρπάζω, θράσσω ἢ ἀθρόχνω, πιάνω. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ιδ'. 14. »Ἀετὸς τὸν λαγὼ-συναρπάσας ἐξῆρε« βιαίως, ὁρμητικῶς ἁρπάσας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, κυριεύω· ὁ αὐτός. δ'. β'. 12. »Ὁ γὰρ κρατὰν ἅμα πάντα συνήρπακε, καὶ τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν χώραν« ὅλα ὁμοῦ μαζῆ μὲ τὴν νίκην ἐκυρίευσεν. 2) Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Ὀξέως συνίημι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ. Σοφοκλ. »Συναρπάζειν φρενί« ὀξέως ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν, εἰς νοῦν δέχεσθαι οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 8. »Νοῦν μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι,« Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Λουκιαν. »Τὸ ζητούμενον συναρπάζειν« δέχεσθαι ὡς ἀποφασισμένον καὶ διακεκριμένον πρᾶγμα, τὸ ὅτι ἀμφισβητούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μήπω συγχωρηθέν· 3) συναρπάζω τινά,« κερδίζω, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν καταπείθω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 531. »Συναρπάσας στρατὸν« καταπείσας, κυριεύσας· ὅθεν ἐν τῇ συνήθειαν Μέσως,

Συναρπάζομαι, συναρπάζω ἐμαυτόν, ὀξέως, ἀκουσίως, ἀκρίτως καὶ παραλόγως κυριεύομαι ὑπό τινος πάθους. Προπέρνομαι, ἢ Παραπέρνομαι· καὶ »Συναρπαγὴ« ἡ ὀξεῖα καὶ παράλογος ὁρμὴ πρός τι πάθος, πρὶν ἡ ψυχὴ κρίνῃ τὴν αἰτίαν, ὅταν δηλαδὴ κυριεύεταί τις ταχέως ὑπό τινος πάθους πρὶν ἡ ψυχὴ κάμῃ τὴν κρίσιν τοῦ πράγματος ἢ τῆς αἰτίας. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Συναῤῥωστέω, ῶ (ἀῤῥωστέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἀῤῥωστῶ.

Σύναρσις, εως, ἡ (συνάρω). Ἕνωσις, συναφή, ἁρμονία. Ἡσύχ.

Συναρτάω, ῶ Μέλ. ήσω (ἀρτάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμοῦ κρεμῶ, ἐπαίρω, σηκόνω. Λουκιαν. 2) = Συνάπτω, συμπλέκω, συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. »Συναρτῶμαί τινι·« = Συμπλέκομαί τινι, μάχομαι, πολεμῶ, εἰς χεῖρας ἔρχομαι. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 51. ὅθεν Μετοχ. »Συνηρτημένος« = Συμπεπλεγμένος, συνημμένος· ὅθεν

Συνάρτησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ ἄρτησις, κρέμασις, ὕψωσις, σήκωσις, συμπλοκή, σύναψις, συνάφεια, λόγος ἡ αἰτία, διὰ τῆς ὁποίας πρᾶγμά τι ἐξαρτᾶται ἀπό τινος.

Συναρτίζω, Μ. ίσω. (ἀρτίζω). Συμπληρόω, ὁλοτελῶς ἀρτίζω, ἀπαρτίζω, τελειοποιῶ. Διον. Ἁλ. »Συναρτίζειν τὸν νοῦν.«

*Συναρτύνω (ἀρτύνω) = συναρτύω. (ῡ)

Συναρτύω, (ἀρτύω). Συναρμόζω, συμπαρασκευάζω, ἢ προβλέπω, συνδιατάττω. »Ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἐρεψαν.« Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 1077.

Συναρχαιρεσιάζω. Μ. άσω. (ἀρχαιρεσιάζω) Συντρέχω, συνεργῶ. συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ τιμηθῇ καὶ νὰ λάβῃ ἀξίωμά τι πολιτικόν. Πλούταρχ.

Συναρχία, ἡ (ἀρχή). Τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ νὰ συνδιοικῇ τὴν πολιτείαν, ἢ πολιτικόν τι ἀξίωμα. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. »αἱ συναρχίαι,« Ἀριστοτέλ. Πολιτ. 4, 14. ἡ σύναξις τῶν ἀρχόντων, ὅλα μαζῆ τὰ μέλη τοῦ ἀρχείου.

Σύναρχος, ὁ (ἀρχή) = συνάρχων.

Συνάρχω, Μ. ἄρξω (ἄρχω) Συνεξουσιάζω, συνδιοικῶ, εἶμαι μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πολιτικὸν ἀξίωμα. Ξενοφ. ἀνάβ. ς'. ά. 21. καὶ Ἑλλ. ά. ζ'. 10. »Τιμασίωνι συνάρχειν.« 2) Μέσ. Ἀποθ. »Συνάρχομαι« τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν ἀρχὴν ἔχω, παρομοίως ἀρχίζω. Ἐτυμολόγ. μεγ. ὅθεν καὶ Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. »Συναρχομένως« ἔχων τὴν ἰδίαν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος. Ἐτυμολόγ.

Συνάρχων, οντος, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἄρχων, ὅστις ἐξουσιάζει εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ ἄλλον, ἑταῖρος, συμβοηθὸς τοῦ ἄρχοντος,

Συνάρω, (ἀρῶ, ἀνώμ.) = συναρμόζω ὅθεν »Συνάρηρεν ἀοιδὴ καλήσφι,« ὕμν. Ὁμήρ. ά. 164. ἡ ᾠδὴ συνείχατο, ἢ ἦτον ἡνωμένη. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἄρω.)

Συναρωγός, ὁ, ἡ (ἀρωγός). Συμβοηθός, συμπράκτωρ. Ἀνθολογ. Ἑλλ. Ὀφ. 7, 4.

Συνασεβέω, (ἀσεβέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀσεβῶ, εἶμαι ἀσεβής, πράττω ἀσεβήματα, ἀνοσιουργήματα.

Συνασκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀσκέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀσκῶ, γυμνάζω, ἑτοιμάζω· 2) Διόλου ἀσκῶ, γυμνάζω· ὅθεν

Συνάσκησις, εως, ἡ· κοινὴ γύμνασις. Κλήμ. Στρ. ά. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄσκησις.

Συνασμενίζω, (ἀσμενίζω). Συνευφραίνομαι. Ἐτυμολογ. μεγ. ὅθεν

Συνασμενισμός, ὁ· κοινὴ εὐφροσύνη. »Τῶν ὄχλων συνασμενισμός.« Παλάδ. Λαυσαϊκ. σελ. 156.

Συνασοφέω, ῶ (ἄσοφος). Μαζῆ μὲ ἄλλον εἶμαι ἄσοφος, ἀσόφως καὶ ἀσκέπτως πράττω, πολιτεύομαι. Εὐριπ. Φοίν. 405. »Καὶ τοῦτο λυπρόν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς· ἔνθα ὁ Βαλκανεὶρος ἀμφιβάλλει· ὁ δὲ Πόρτων ἀποδέχεται.

Συνασπάζομαι, Μέλ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀσπάζομαι) ὁμοῦ ἀσπάζομαι, χαιρετῶ.

Συνασπιδόω, ῶ (ὀσπίς). Συμμάχομαι, συμβοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. ά. 8. »Συνασπιδοῦντες ἐναντία τοῖς ἐναντίοις.« συμβοηθοῦντες ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων μαχόμενοι· ἐξεναντίας ἐν ζ'. ά'. 23. τὸ »Συνασπιδοῦντες« ἀντίκειται τῷ »Ἐπὶ κέρας« ἔνθα σημαίνει τὸ »Κατὰ μέτωπον.«

Συνασπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίζω). Πολεμῶ μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας, στέκων μὲ κλεισμένους πόδας πλησίον ἄλλου, ἐξαιρ. στέκω κατὰ μέτωπον· καθόλου δὲ, εἶμαι συναγωνιστής τινος εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Κύκλ. 39. ὅθεν

Συνασπισμός, οῦ, ὁ· καθ' Ἡσύχ. Πύκνωσις (ἀσπίδων)· κατὰ Σουίδ. »Ὅταν ἑκατὸς ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πτῆχην ἕνα·« ὅταν δηλαδὴ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν μάχην ἵστανται πεπυκνωμένως ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, προέχοντες τὰς ἀσπίδας ὡς τεῖχος· ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ν. 130. περιγράφει τὸν συνασπισμὸν οὕτως: »Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας ἐτοιμοὶ ἵσταντο φάλαγγες κρατεραί — φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρην, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ψαῦον δ' ἱππόκομαι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι νευόντων· ὡς πυκινοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν· ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα·« οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Π. 212. Τοιοῦτον φαίνεται καὶ τό, ἐν Λ. 72. »Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον·« ὁ Τυρταῖος ἐν β'. 30. λέγει τὸν συνασπισμὸν »Μάχην αὐτοσχεδίαν·« εἶναι δὲ ἡ παρὰ Γαλ. Tortue καὶ Γερμ. Geschlossenste Stellung λεγομένη· 2) Αἰλιαν. Τακτ. 11. τὸ τῶν Ῥωμαίων testudo,

Συνασπιστής, οῦ, ὁ (συνασπίζω) Συναγωνιστής, συστρατιώτης, κοινωνὸς πολέμου, ὁ συνασπίζων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 379.

Συνασταχύω, (ἀσταχυς). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀστάχυα. Ἀρατ. Διοσημ. 318. Ἀρουραι συνασταχύοιεν·« πλήρεις ἀσταχύων, γεμάται ἀπὸ ἀστάχυα. (ῡ)

Συνασταραγαλίζω, (ἀστραγαλίζω). Παίζω μαζῆ μὲ ἄλλον τοὺς ἀστραγάλους.

Συναστράπτω, Μ. ψω. Ὁμοῦ ἀστράπτω, λάμπω.

Συναστρία, ἡ Ἡ μεταξὺ τῶν φίλων μικρὰ ἔχθρα· μικρὰ σύγχυσις φίλων. Πρόκλ. εἰς Πτολεμ. παράφρ. σελ. 267,

Συνασφαλίζομαι, Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀσφαλίζομαι· ἀμφ.

*Συνασχαλάω, (ἀσχαλάω) καὶ

*Συνασχάλλω (ἀσχάλλω) Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι. »Μόχθῳ συνασχάλλειν.« Αἰσχύλ. Προμ.

Συνασχημονέω, ῶ (ἀσχημονέω). Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχημονῶ· πράττω, ζῶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀσχημόνως.

Συνασχολέω, ῶ (ἀσχολέω) Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχολῶ, καταγίνομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων περίτι.

Συνατενίζω, (ἀτενίζομαι). Κυττάζω ἀτενῶς, προσεκτικῶς· Φιλοξ. Γλωσ. λατ. contuen.

Συνατιμάζω, (ἀτιμάζω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀτιμάζω.

*Συνατμίζω, ίσω (ἀτμίζω). Συγχρόνως ἐξατμίζω. Διογ. Λαέρτ. 6, 73.

Συνατυχέω, ῶ (ἀτυχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἀτυχής »Μετά τινος.« Λυκοῦργ. Λεωκρ. 33. 1.

*Συνατυχής, ές (ἀτυχής). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον ἀτυχής, συνδυστυχής. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 78.

Συναυαίνω, (αὐαίνω) Ξηραίνω. Ἱπποκρ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ 462. »— καὶ συναναυῶ κόρας« θέλω καύτει, ξηράνει τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ,

Συναυγασμός, ὁ (συναυγάζω). Συντυχία, ἐντάμωσις, ἢ συνδρομὴ καὶ ἕνωσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον· ἢ τῶν ἀκτίνων γωνία, ἑστία.

Συναύγεια, ἡ (αὐγή) = τῷ πρωτηγμ. 2) Εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Πλατωνικοὺς, ἢ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, τουτέστι τοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐνοικοῦντος φωτὸς (ὄψις), μὲ τὰς ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένας ἀκτῖνας, διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ὅρασις· Πλάτ. Τίμ.

Συναυδάω, ῶ. Μ. ήσω (αὐδάω). Συνομιλῶ, συμφωνῶ, ὅθεν ὡς τὸ σύμφημι· καὶ ὁμολογῶ. Σοφοκλ.

Συναυλέω, ῶ· μέλ. ήσω (αὐλέω). Ὁμοῦ αὐλῶ, ψυτῶ ἢ παίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία, ἡ (αὐλέω, αὐλός). Συμφωνία δύο, ἢ καὶ περισσοτέρων αὐλῶν· ἔτι καὶ ἡ συμφωνία τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς λύρας, Ἀθ. σελ. 617. F. τροπ. πᾶσα συμφωνία, ἕνωσις, οἷον εἰς τὸ κλαίειν· ὅθεν καθόλου κοινωνία, συμφωνία, συνένωσις διὰ συγκατοικίας, γάμου, κ. τ. τ. καὶ ὁ γάμος αὐτός· »δορὸς ξυναυλία·« κοινωνία τῶν δοράτων, τουτέστι, μονομαχία. Αἰσχύλ. ἐξαιρ. συναυλία θρήνου, πένθους, κ. τ. τ. Ἰάκ. Φιλοστρ. εἰκόν· σελ. 275. (Κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν ἐδύνατο νὰ παραχθῇ ἡ λέξις ἐκ τοῦ αὐλή, αὐλις, αὐλίζομαι, συναυλίζομαι.)

*Συναυλιασμός, ὁ = συναυλία, ἀμφ.

Συναυλίζω, Μέλ. ίσω (αὐλίζομαι). Ὁμοῦ εἰς μίαν αὐλὴν ἢ αὔλιν, κοίτην, σκηνήν, ἢ οἰκίαν φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 21. »Τοὺς εὐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ·« συνάγων, φέρων ὅλους ὁμοῦ· Μέσ. ἀποθ. »Συναυλίζομαι« σύγκειμαι, συγκοιμῶμαι συγκατοικῶ, συνδιάγω, συναναστρέφομαι· ἴδε καὶ, συναλίζω.

Σύναυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον αὐλῶν. συνῳδός, ἐν γένει ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἠχῶν, καὶ τροπ. σύμφωνος, ὁμόγνωμος, ὅθεν »ἀνέμῳ σύναυλος ἠχθη« ἐφέρθη τόσον ταχέως, ὡς ὁ ἄνεμος. Ἀριστοφ. 59, 10. 2) Ἐκ τοῦ αὐλή· σύνοικος, κοινωνός, συνήθης, συγκάτοικος· παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 611, »Σύναυλος μανία·« = συνών.

Συναυξάνω, (αὐξάνω, ἀνώμ.) = συναύξω· ὅθεν

Συναύξησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ γινομένη· αὔξησις.

Συναύξω, Μ. ήσω. Μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλο τι κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν ποσότητα, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. 10. »Συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους·« καὶ Ἀπομν. δ'. γ'. 6. ἐπὶ ὕδατος »Συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα·« κάμνει ὁμοῦ μὲ τὴν γῆν καὶ μὲ τὰς ὥρας νὰ αὐξήσωσι πάντα. Μέσ. »Συναύξομαι·« ὁμοῦ αὐξάνω, ἢ μέγας γίνομαι. Ξενοφ. Ἱππ. ά, 16. »Πρὸς ταύτας (τὰς κνήμας), ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα.«

Συναφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀφαιρῶ.

Συναφανίζω, μέλ. ίσω (ἀφανίζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀφανίζω, κάμνω τι ἀφανές, ἀόρατον· ἐξολοθρεύω.

Συνάφεια, καὶ, ξυνάφεια, ἡ (συναφής). Συνέχεια, σύζευξις, σύνεξις, σύνδεσις, ἕνωσις· ὁ Ἡλιόδ. δ'. σελ. 181. καλεῖ τὸν γάμον »Συνα-

φείας ἔννομον συνάλλαγμα· « κυρ'ως ἡ κατάστασις τοῦ, συναφής, Lobeck Φρύν. σελ. 497. (ᾱ).

Σ υ ν ά φ ε σ ι ς, εως, ἡ (συναφίημι). Τὸ ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἀφίειν τι ἀπό τινος, ὁλοτελὴς ἢ παντελὴς ἄφεσις· καὶ Παθητικ. ὁλοτελὴς ἐκδρομή, φυγή.

Σ υ ν α φ ή, καί, Ξ υ ν α φ ή, ἡ = συνάφεια.

*Σ υ ν α φ ή ς, καί, Ξ υ ν α φ ής, ές, ὁ, ἡ (συνάπτω) Ἡνωμένος, ἐξηρτημένος, συνεχής, συνδεδεμένος,

Σ υ ν α φ ί η μ ι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἢ διόλου ἀφίημι, ἀφίνω μὲ τὴν ὁλότητα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ὁμοῦ· (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε ἵημι)

Σ υ ν α φ ι κ ν έ ο μ α ι, οῦμαι (ἱκνέομαι. ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως, ἔρχομαι, φθάνω, ἢ ἐπιστρέφω.

* Σ υ ν α φ ί π τ α μ α ι, Μέλ. ήσομαι· ἀόρ. συναπέπτην (ἵπταμαι). Πετῶ μαζῆ.

*Σ υ ν α φ ί σ τ η μ ι, (ἵστημι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀφιστάνω, ἀπομακρύνω, ἀποστάω, ἢ ἀποστάτην καὶ παραβάτην ποιῶ τινα. 2) Εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόν· καὶ εἰς τὸ Μέσ. »Συναφίσταμαι. Ἰων. συναπίσταμαι« Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ἀποστατῶ, ἐκπίπτω. Ἡροδ. 5. 37. 104.

Σ υ ν α φ ο μ ο ι ό ω, ῶ (ὁμοιόω). Ὁμοῦ ἢ μεθ' ἑτέρου ἀφομοιόω κάμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι Μέσ. συναφομοιόομαι, οῦμαι· ὅμοιος γίνομαι μὲ ἄλλον τινά.

Σ υ ν α φ ο ρ ί ζ ω Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Ὁμοῦ ἀφορίζω, χωρίζω, ἢ διακρίνω.

Σ υ ν ά χ θ ο μ α ι, Μέλ. θέσομαι, Ἀττ. θήσομαι, παθ. ἀποθ. (ἄχθομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἄχθομαι, λυποῦμαι, συλλυποῦμαι· »τινί« Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ς'. 10. Ἡροδ. 8. 142.

*Σ υ ν ά χ ν υ μ α ι (ἄχνυμαι). Συλλυποῦμαι. Κόϊντ. Σμυρν.

Σ ύ ν α ψ ι ς, εως, ἡ (συνάπτω). Σύνδεσις ἕνωσις.

Σ υ ν δ α ΐ ζ ω, Μ. ίξω. (δαΐζω.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως φονεύω. Σοφοκλ.

Σ υ ν δ α ί ν υ μ α ι, (δαίνυμι). Συντρώγω.

*Σ υ ν δ α ι τ α λ εύ ς, ὁ (δαιταλεύς, σημτ. β'.) Ὁ συμπότης, ὁμοτράπεζος, σύνδειπνος, συνευωχητής. Ἀθήν.

Σ ύ ν δ α ι τ ι ς, ιδος, ἡ· θηλ τοῦ, συνδαίτωρ. σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. »Θεῶν σύνδαιτις« Ὀρφ. Ὕμν. νθ'. ιά. ὅπον »Σύνδαιτεα δ' Ἑρμάνιος θέλει ν' ἀναγινώσκεται.

Σ υ ν δ α ί τ ω ρ, ορος, ὁ· σύνδειπνος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 351. ἐκ τοῦ

Σ υ ν δ α ί ω, Μέλ. δαίσω (δαίω, σημασ. β'. ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρώγω, συνευωχοῦμαι, συνδειπνῶ. Εὐριπ. Ἑλ. 1455. »Τοὺς γάμους συνδαίσας« νὰ περιλάβῃ μαζῆ του τὰ δεῖπνα τοῦ γάμου.

Σ υ ν δ ά κ ν ω, Μέλ. δήξομαι (δάκω, ἀνώμ.), Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ δάκνω, σφιγκτὰ δαγκάνω, καταδάκνω. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. 9.

Σ υ ν δ α κ ρύ ω (δακρύω). Ὁμοῦ δακρύω, συγκλαίω. Πλούταρχ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε δακρύω.)

*Σ υ ν δ α μ ά ω, Μέλ. άσω (δαμάω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως καταδαμάζω, κατεξουτιάζω.

*Σ υ ν δ ά μ ν η μ ι, ποιητ. ἀντί, συνδαμάω.

*Σ υ ν δ α ν ε ί ζ ο μ α ι (δανείζω). Ὁμοῦ δανείζω.

Σ υ ν δ α π α ν ά ω, ῶ· Μέλ. ήσω (δαπανάω). Ὁμοῦ δαπανῶ, ἐξοδεύω.

*(Σ υ ν δ ά ω, ἀπό τὸ θέμα ΔΑΩ). Συνηξεύρω τι, συμμανθάνω· ἴδε ΔΑΩ.

Σ υ ν δ ε ί δ ω (δείδω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ φοβοῦμαι· ἐξαιρ. κατὰ παρακείμ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. συνδέδοικα, καὶ συνδέδια εὐχρηστον.

Σ υ ν δ ε ι π ν έ ω, ῶ (δειπνέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον δειπνῶ, ἐν γένει, συντρώγω μετά τινος εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 12.

Σ υ ν δ ε ί π ν ι ο ν, τό, ποιητ. ἀντί, σύνδειπνον. Ἀθήν. σελ. 140. καὶ Διόδ ιδ'. 42.

Σ ύ ν δ ε ι π ν ο ν, τό (δεῖπνον). Συμπόσιον, συνευωχία, δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρχονται πολλοὶ εὐωχηταί, ἤτοι συντρώγουσι πολλοί. Λυσίας παρ' Ἀθην. σελ. 365. καὶ Πλούταρχ. εἰς Κάτ. μικρ. 68. Λατ. Convivium.

Σ ύ ν δ ε ι π ν ο ς, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις μαζῆ μὲ ἄλλον δειπνεῖ, μέτοχος τοῦ δείπνου, τῆς τραπέζης, ὁμοτράπεζος, συντράπεζος. Ξενοφ.

Σ υ ν δ ε κ ά ζ ω, Μέλ. άσω (δεκάζω). Φθείρω διὰ χρημάτων ὅλα τὰ δικαστήρια, ὅλους τοὺς κριτάς· ἐπὶ ἑνὸς »Δεκάζω« λεγόμενον.

Σ υ ν δ ε κ α τ εύ ω (δεκατεύω). Συναγω τὰ δέκατα. 2) συνεορτάζω τὴν δεκάτην· ἴδε, δέκατος· σημαν. 3.

Σ ύ ν δ ε ν δ ρ ο ς, ὁ, ἡ (δένδρον). Πλήρης δένδρων, μετὰ δένδρων πεπυκνωμένος ἢ κατάφυτος, »γεμάτος μὲ δένδρα, ὅθεν »τὸ σύνδενδρον«, τὸ δάσος.

Σ υ ν δ έ ο μ α ι, Μέλ. δεήσομαι, ἀποθ. παθ (δέομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ παρακαλῶ, αἰτῶ, ἢ χρείαν ἔχω, χρειάζομαι· »τινός.«

Σ ύ ν δ ε σ ι ς, εως, ἡ (συνδέω). Ἡ ὁμοῦ δέσις, ἢ πρὸς ἄλληλα δέσις. »Δέρματος σύνδεσις« ἢ πυκνότης καὶ στερεότης, ἤτοι ἢ σφιγκτότης τοῦ δέρματος. Constrictio. Ἱπποκρ.

*Σ υ ν δ ε σ μ εύ ω (δεσμεύω). Δένω μαζῆ, σφιγκτά.

Σ υ ν δ ε σ μ έ ω, ῶ (δεσμέω), = τῷ προηγμ.

Σ υ ν δ έ σ μ ι ο ς, ὁ, ἡ (δέσμιος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον δεσμευμένος, δεμένος, συναιχμάλωτος.

Σ ύ ν δ ε σ μ ο ς, ὁ (δεσμός). Σύνδεσις, σύναψις, ἕνωσις. 2) Ὅ,τι εἶναι μαζῆ δεμένον, φάκελλος, δεμάτιον· τὸν ἑτερογενῆ πληθυντ. »τὰ σύνδεσμα« ἔχει ὁ Εὐριπίδης. 3) εἰς τοὺς Γραμματ. τὸ ὀγδοον μέρος τοῦ λόγου, ὁ Σύνδεσμος· παρ' Ἀριστοτ. κατὰ πλατυτέρεν ἀκόμη σημασίαν, τὸ μόριον.

Σ υ ν δ ε σ μ ώ τ η ς, ου, ὁ (δεσμώτης), = συνδέσμιος, Δίων Κάσ.

Σ υ ν δ ε σ π ο τ ε ί α, ἡ (δεσποτεύω). Τὸ νὰ συνεξουσιάζῃ τις μαζῆ μὲ ἄλλον· ἀμφ.

Σ υ ν δ έ τ η ς, ου. ὁ (συνδέω). Συνδεδεμένος, ἢ συνημμένος· Ἀθήν. σελ. 213.

Σ υ ν δ ε τ ι κ ό ς, ή, όν. Ὁ εἰς σύνδεσιν, σύναψιν, συνένωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Σ ύ ν δ ε τ ο ν, τό· = σύνδεσμος, δεσμός. Εὐριπ. Ἴων. 1390. ἀμφ.

Σ ύ ν δ ε τ ο ς, ὁ, ἡ. Συνδεδεμένος, ἑνωμένος, στερεωμένος.

*Σ υ ν δ ε υ μ έ ν ο ς, η, ον, ποιητ. ἀντί, συνδεόμενος· παθ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ συνδέω.

*Σ υ ν δ εύ ω (δεύω). Βρέχω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Σ υ ν δ έ ω, Μέλ. δήσω (δέω, ἀνώμ.). Δένω μαζῆ, σφιγκτά, δεσμεύω. Ἰλ. Α, 399. »ὁππότε μιν ξυνδήσει Ὀλύμπιος ἠθελον ἄλλοις. Ὀδ. Κ. 168. »τὸν δὲ πόδας χείρας τε δέον.« Ὕμν. Ἑρμ. 82. Δένω, ἐπὶ πληγῆς· Ἰλ. Ν. 599. »αὐτὴν δὲ ξυνέδησε... σφενδόνῃ«, ἔδεσε τὴν πληγωμένην χεῖρα· ἐν γένει συνάπτω, ἑνόνω, συναρμόζω. 2) κρατῶ στερεά, ἐμποδίζω, Ἰάκ. Φιλιστρ. εἰκόν. σελ. 522. — Εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἔχει ὁ Ὀδύλφιος πάντοτε τὸν Ἀττικὸν τύπον ξυνδ, καὶ ὅπου τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ, ὡς Α, 399. Σημείωσε, ὅτι εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀπὸ τό, δέω, σύνθετα, γίνεται ἐνίοτε συναίρεσις τοῦ, εο, εἰς ευ· οἷον, συνδούμενος, ἀντί, συνδεόμενος, κ τ. λ.

Σ ύ ν θ η λ ο ς, ὁ, ἡ (θῆλος). Διόλου θῆλος, καθαρός, ὁλοτελῶς φανερός, σαφής. Πλούταρχ.

Σ υ ν δ η μ α γ ω γ έ ω, ῶ· μέλ. ήσω (δημαγωγέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον κυβερνῶ τὸν δῆμον, καὶ κερδαίνω τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ

Σ υ ν δ η μ ι ο υ ρ γ έ ω, ῶ· Μέλ. ήσω (δημιουργέω). Μαζῆ δημιουργῶ, κτίζω, ἐκ τοῦ

Σ υ ν δ η μ ι ο υ ρ γ ό ς, ὁ, ἡ (δημιουργός). Ὅστις δημιουργεῖ, κτίζει μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· εἶναι συναίτιος. 2) ὅστις συμμετέχει μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δημιουργοῦ.

Σ υ ν δ ι α β α ί ν ω, Μέλ. βήσομαι (βαίνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου, ἢ πέραν.

Σ υ ν δ ι α β ά λ λ ω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαβιβάζω, ὑπερθέτω. 2) ὁμοῦ συκοφαντῶ, κατηγορῶ ἢ ἐχθρεύω.

*Σ υ ν δ ι α β α π τ ί ζ ο μ α ι, Μέλ. ίσομαι· παθ. (βαπτίζομαι). Ἐξισοῦμαι μέ τινα· »τινίω« Δημ. κυρίως, βυθίζω, βουτῶ εἰς τὸ νερὸν μέ τινα, διὰ νὰ κερδήσω τὸ στοίχημα.

Σ υ ν δ ι α β α σ τ ά ζ ω, μέλ. άσω (βαστάζω). Ὁμοῦ διαβαστάζω, συνδιαφέρω, ὑποφέρω.

Σ υ ν δ ι α β ι β ά ζ ω, μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ διαβιβάζω, φέρω εἰς τὸ πέραν, περνῶ τι ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο· συμβοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὴν διαβίβασιν· Ξενοφ. Ἑλλ. ς. β'. 7.

*Σ υ ν δ ι α γ ι γ ν ώ σ κ ω, μέλ. γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Συναποφασίζω κριτὴς ὤν. Δίων Κάσ. 43, 25.

Σ υ ν δ ι ά γ ω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ διάγω, διαπερῶ. 2) ἀμετβ. ἐξυπακουομένου δὲ, »τὸν βίον« ἀντὶ τοῦ Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου μετά τινος· Ἀριστοτέλ.

Σ υ ν δ ι α γ ω γ ή, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλους διαγωγή, διάχυσις καὶ διασκέδασις τοῦ καιροῦ· Ἰουστίν. διάλ.

*Σ υ ν δ ι α δ ίδ ω μ ι (δίδωμι). Ὁμοῦ διαδίδω. (ῑ)

Σ υ ν δ ι α θ ε ρ μ α ί ν ω (θερμαίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαθερμαίνω.

Σ υ ν δ ι ά θ ε τ ο ς, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιή β'. 4. ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Δυσδιάθετος εἰς ὀργήν« δύσκολος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ εἰς ὀργήν.

Σ υ ν δ ι α θ έ ω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Μαζῆ διατρέχω.

Σ υ ν δ ι α ι ρ έ ω, ῶ· Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαιρῶ, διακρίνω, διαχωρίζω, διαμερίζω.

*Σ υ ν δ ι α ι τ ά σ μ α ι, Μέλ ήσομαι· παθ. διαιτάω). Συγκατοικῶ, ἢ ζῶ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· ὅθεν

Σ υ ν δ ι α ί τ η σ ι ς, εως, ἡ. Τὸ συγκατοικεῖν ἢ συζῆν, συνοίκησις, συνδιαγωγή, συναναστροφή· »συνδιαίτ. εἰς τινα« τὸ φέρτιμον, ἢ διαγωγὴ πρός τινα. Κλήμ. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ'. 7. »Συνδιαίτησις οὐκ ἴση εἰς τοὺς ὑπηκόους πολίτευμα, φέρτιμον ἐναντίον εἰς τοὺς ὑπηκόους.

Σ υ ν δ ι α ι τ η τ ή ς, οῦ, ὁ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον διαιτώμενος, συγκατοικῶν, ζῶν.

Σ υ ν δ ι α ι ω ν ί ζ ω, Μέλ. ίσω (αἰών). Μετά τινος διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου μετά τινος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἡσύχ. Φίλ. καὶ Ὕμνωδ.

Σ υ ν δ ι α κ α ί ω, Μ αύσω (καίω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διακαίω, θερμαίνω.

Σ υ ν δ ι α κ ι ν δ υ ν εύ ω, Μ. εύσω (κινδυνεύω). Διακινδυνεύω μαζῆ, ἢ τολμῶ, ἐκθέτω ἐμαυτόν εἰς ἕνα ἀγῶνα. Ἡρό. 7. 120.

Σ υ ν δ ι α κ ο μ ί ζ ω, Μλ. ίσω (κομίζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κομίζω, φέρω πέραν, διαπεράω.

Σ υ ν δ ι ά κ ο ν ο ς, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος· Ἀθήν. σελ. 376. (ᾱ)

Σ υ ν δ ι α κ ο σ μ έ ω, ῶ· μέλ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ διακοσμῶ, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν.

Σ υ ν δ ι α κ ρ ί ν ω (κρίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαχωρίζω, διακρίνω, κρίνω.

Σ υ ν δ ι ά κ τ ο ρ ο ς, ὁ, ἡ (διάκτορος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ διάκτορος, ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ διάκτορος. Λουκιαν. 3. σελ. 30.

Σ υ ν δ ι α κ υ β ε ρ ν ά ω, ῶ· Μέλ. ήσω (κυβερνάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως διακυβερνῶ, διοικῶ.

Σ υ ν δ ι α λ α μ β ά ν ω, Μέλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλαμβάνω, διαιοῦμαι, σκέπτομαι, κρίνω ἢ διακρίνω, 2) διαλύω τὰ μέλη

πράγματός τινος. Πολυβ. ιγ'. 25. »Περὶ τῶν ἐνεστώτων συνδιαλαμβάνειν· ἴδε Διαλαμβάνω.

Συνδιαλέγομαι, μέλ. ξομαι (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλέγομαι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι.

Συνδιάληψις, εως, ἡ (συνδιαλαμβάνω, σημτ. 2). Ἡ κοινῶς γινομένη σκέψις· κοινὴ σκέψις, διανόησις. Ἀντωνῖν. 10. 1.

Συνδιαλλαγή, ἡ. Φιλίωσις· Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ τοῦ

Συνδιαλλάσσω, καὶ -άττω. Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ὁμοῦ διαλάττω, φιλιόω.

Συνδιαλυμαίνομαι, μέσ. ἀποθ. (λυμαίνομαι). Ὁμοῦ ἢ διόλου λυμαίνομαι, φθείρω. Διονύσ. Ἁλικ.

Συνδιαλύω, Μ. ύσω. (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλύω, φιλιόνω· καὶ κατὰ Μέτ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, πληρόνω τὸ χρέος μου· λύω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ χρέους. Λουκιαν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω.)

*Συνδιαμάχομαι, μέσ. ἀποθ. (μάχομαι). Μαζῆ διαμάχομαι, πολεμῶ. Πλάτ. Φιλεβ. σελ. 65. Ε. (ᾳ)

Συνδιαμένω (μένω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμένω, παραμένω ἢ διαρκῶ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 17.

Συνδιαμνημονεύω (μνημονεύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

Συνδιανέμω (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διανέμω, διαμοιράζω.

Συνδιανεύω (νεύω). Κλίνω, σκύπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, διὰ νὰ κάμω σημεῖον, ἢ νὰ παρατηρήσω τι. Πολύβ.

Συνδιανοέομαι, οῦμαι· Μλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ὁμοῦ διανοοῦμαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι. Πολύβ.

Συνδιαπεραίνω (περαίνω). Ὁμοῦ διαπεραίνω, ὁμοῦ εἰς τέλος φέρω, μαζῆ τελειόνω.

*Συνδιαπέτομαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ πετῶ διὰ μέσου. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 199. Ε.

Συνδιαπλέω, Μλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαπλέω, μαζῆ περνῶ τὸ πέλαγος, ἢ πλέω μετά τινος.

*Συνδιαπολεμέω (πολεμέω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πολεμῶ μέχρι τέλους, βοηθῶ μὲ ἐπιμονὴν. Ἀποκατεστήθη ἡ λέξις εἰς τὸν Θουκυδ. 8, 13. ἐκτινος χειρογράφου ἀπὸ τὸν Βέκκερον, ἐπολεμήθη ὅμως ἀπὸ τὸν Πόππωνα, Τ. 2. 1. σελ. 133. καὶ Τ. 2, 4. σελ. 476.

Συνδιαπονέω, ῶ (πονέω). Ὁμοῦ διαπονῶ, συνεργάζομαι, ἢ ἐκτελῶ τὸ ἔργον μετά τινος. Πλάτ. Νομ. 8. σελ. 842. Ε.

Συνδιαπορέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀπορέω). Ὁμοῦ διαπορῶ, εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἀπορίαν.

Συνδιαπράσσω, καὶ -άττω. Μ. ξω (πράσσω). Ὁμοῦ διαπράττω, ἀποτελῶ, ἢ ἐπιτελῶ, συνεκτελῶ, συντελῶ, φέρω εἰς πέρας. Μέσ. Συνδιαπράττομαι· ὁμοῦ διαπράττομαι, πρεσβεύω, μεσιτεύω, κάμνω συνθήκην καὶ συμβιβασμὸν ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἡ. 17. »Τραπεζούντιοι ξένια ἔδοσαν, σὺνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων.«

Συνδιαρθρόω, ῶ (ἀρθρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαρθρόω, ἢ συναρθρόω. 2) προφέρω καθαρῶς, ἐκφράζω εὐκρινῶς. Ἀριστοτέλ. μεταφυ. β'.

Συνδιαρκέω, μέλ. έσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ διαρκῶ, ἐπιμένω, ὑποφέρω.

Συνδιαρρέω, μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαρρέω, ἐκρέω.

*Συνδιαρρήγνυμι (ῥήγνυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ συντρίβω.

Συνδιασκέπτομαι, Μ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) καὶ

Συνδιασκοπέω, ῶ (σκοπέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

Συνδιαστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ διαστρέφω, διαφθείρω.

Συνδιασώζω (σώζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διασώζω, λυτρόνω.

Συνδιαταλαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως ὑποφέρω ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, δυστυχίας. Πλάτ.

Συνδιαταράσσω, Μλ. ξω (ταράσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαταράσσω, εἰς φόβον ἢ ἀταξίαν φέρω, βάλλω.

Συνδιατείνω (τείνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διατείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω· ἐξυπακουομένου δὲ, τὴν »Ὁδὸν« σημαίνει τὸ Σπεύδω, δρομαίως ὑπάγω, ἐπιταχύνω τὸν δρόμον μου· καὶ χωρὶς τὸ, ὁδόν.

Συνδιατελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ διατελῶ, ἐκτελέω, τελειόνω.

Συνδιατηρέω, ῶ (τηρέω). Ὁμοῦ διατηρῶ, φυλάττω, βαστῶ. = συνδιαφυλάσσω. Πολύβ.

Συνδιατίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διατάττω, εἰς εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν, ἢ εἰς καλὴν διοίκησιν φέρω. (ι)

Συνδιατρέπω, Μέλ. ψω (τρέπω, ἀνώμ.), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρέπω, γυρίζω, μετατρέπω τοὺς στοχασμοὺς τινος, κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, νὰ ταραχθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμηχανίαν.

*Συνδιατρέφω, ἐσφαλμ. ἀναγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ συνδιαστρέφω.

*Συνδιατριβή, ἡ. Τὸ νὰ περᾷ τις μαζῆ μὲ ἄλλους τὸν καιρόν· ἐκ τοῦ

Συνδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω). Ζῶ, διάγω, ἢ περνῶ τὴν ζωήν μου, τὸν καιρόν μου μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· »τινίᾳ. Πλάτ. ἐξαιρ. διὰ νὰ μάθωτι ἀπό τινα, ὅθεν »οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατριβόντες«, οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. Ξενοφ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 3. 4, 1, 1. (τρι)

Συνδιαφέρω, Μλ. οίσω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαφέρω, διαβαστάζω, ὑποφέρω τὸ βάρος, ὅθεν »συνδιαφέρειν τινὶ τὸν πόλεμον«, βοηθῶ τινὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόλεμον ἕως τέλους. Ἡρόδ. 1, 18. 5, 79. 99. Ἀριστοφ. Ἱππ. 600. 2) Ὁμοῦ διατκεδάζω, διασκορπίζω.

Συνδιαφεύγω, Μλ. ξομαι (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφεύγω, γλυτόνω.

Συνδιαφθείρω (φθείρω). Ὁμοῦ, διόλου διαφθείρω, φονεύω, ἀφανίζω.

Συνδιαφορέω, ῶ, = συνδιαφέρω.

Συνδιαφυλάσσω, καὶ —άττω (φυλάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφυλάττω, = συνδιατηρῶ· Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ. 36, 3.

Συνδιαχειμάζω, Μλ. άσω (χειμάζω). Μαζῆ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω, ἢ κεῖμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὰ χειμάδια.

Συνδιαχειρίζω, Μ. ίσω (χειρίζω). Ὁμοῦ διαχειρίζω, εἰς χεῖρας ἔχω, διοικῶ, κοσμῶ, ἐκτελῶ συνδιαπράττω, φονεύω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ἡρόδ. 9, 103. ἔτι ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. »συνδιαχειρίζομαι«.

Συνδιαχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώσ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαχέω· ἐκχέω, διόλου χύνω, ἢ ἀναλύω, διατκεδάζω, διάχυσιν ψυχῆς καὶ εὐθυμίαν, ἢ εὐδίαν, καὶ αἰθρίαν καὶ γαλήνην προξενῶ.

Συνδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω). Ὁμοῦ διδάσκω.

Συνδίδωμι, Μ. συνδώσω (δίδωμι). Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς, παντχόθεν δίδω, συνάγω, συναθροίζω· παρὰ Βασιλ. »Ὕδωρ συνδιδόμενον«, συναγόμενον, ἀναδιδόμενον, αὐξανόμενον, ἀντὶ τοῦ »Διαδιδόμενον« ἐλαττούμενον, ὀλιγοστεῦον, φθίνον, καταδύον, στύφον. Παθ. Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, κλονίζομαι, βυθίζομαι.

Συνδιεκκύπτω, μέλ. ψω (κύπτω). Ὁμοῦ διεκύπτω, διόλου ἐκκύπτω, σκύπτω· διαφεύγω, διολισθαίνω. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1153. 43.

*Συνδιεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ διαπίπτω, ἐκφεύγω, γλυτόνω. Πλούτ. Πόπλ. 19.

Συνδιενέγκω, καὶ »Συνδιενείκω« = Συνδιαφέρω.

Συνδιέξειμι (εἶμι). Ὁμοῦ διεξέρχομαι, διέρχομαι, συνεκπεράω.

Συνδιεξέρχομαι, = συνδιέξειμι.

Συνδιεξίημι (ἵημι). Ὁμοῦ διεξίημι, ὁλοτελῶς ἀφίνω ἔξω.

Συνδιέρχομαι, ἐνεργ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, διαπερνῶ.

Συνδιηθέω, ῶ (ἠθέω). Ὁμοῦ στραγγίζω.

Συνδιημέρευσις, εως, ἡ. Τὸ συνδιημερεύειν, τὸ συνδιάγειν τὴν ἡμέραν μετά τινος· ἐκ τοῦ

Συνδιημερεύω (ἡμερεύω). Συνδιάγω τὴν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν, ἢ τὰς ἡμέρας μου μετά τινος. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 44. »Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν«.

Συνδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Ὁμοῦ κρίνω, εἰς τὸ δικαστήριον παρεδρεύω. 2) Ξενοφ. Ἀθην. πολ. ιγ'. 17. »Καὶ συνδικάσαι πολὺ ἧττον δικαίως δικάζειν· σημαίνει τὸ, ὅταν οἱ κριταὶ εἶναι ἐνωημένοι μετὰ τοῦ ἐναγοντος, ἢ τοῦ ἐναγομένου· ἄρα, Συμφωνῶ, συνεννοοῦμαι μετὰ τῶν δικαζομένων περὶ τῆς δίκης· πρβλ. συνδικία, συνδυάζω. Συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ, συνδεκάζω· ὅθεν

Συνδικασία, ἡ. Ἡ ἐκ κοινῆς γνώμης γινομένη δίκη.

Συνδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Ὅστις εἶναι ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ δικαστής, κριτής.

Συνδικέω, ῶ, Μλ. ήσω (σύνδικος). Ὑπὲρ ἑτέρου ἄγω τὴν δίκην, συνηγορῶ, βοηθῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, τινί· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος· Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. 51. »Τοὺς δικαζομένους, ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι«.

Συνδίκη, ἡ = συνδικία, καὶ συνδικασία.

Συνδικία, ἡ (συνδικέω). Τὸ ὑπὲρ ἑτέρου ἄγειν τὴν δίκην, τὸ συνδικεῖν, ἢ ὑπὸ τοῦ συνδίκου εἰς τὰς δίκας γινομένη βοήθεια καὶ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια, ἢ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, τινὶ καὶ τινος· Advocat, συνήγορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. »-μητρὸς τάδε σύνδικους ὁρῶν· τὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁμιλούσας. Δημοσθ. »Ἤρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλιστ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες« ἀντὶ τοῦ, συνήγοροι. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο σύνδικοι οἱ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰσαχθέντες δημευταί, οἵτινες ἔκριναν περὶ τῶν δημευομένων πραγμάτων. Boeckh Ath. Staatshaush. 1, σλ. 170. ἴδε καὶ Ἁρποκρ. »Σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέροντο« Παρὰ Ποιηταῖς ἔτι ταὐτὸν τῷ, Συμβοηθός, σύμφωνος, συνῳδός. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. 9, 148. σύνδικος αὐτῷ Ἰαλάου τύμβου« Πύθ. 1, 3. χρυσέᾳ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τοῦτέστι, συνῳδόν, σύντροφον. Ἐπίρ. Συνδίκως.

Συνδιοικέω, ῶ (διοικέω). Ὁμοῦ διοικῶ, διατάττω.

Συνδιόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διόλλυμι, φθείρομαι, κάμνω δυστυχῆ, φονεύω

Συνδιορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω ὀρθόν, διορθόνω. Ἱππ.

Συνδιορθρίζω, (ὀρθρίζω). Ὁμοῦ διορθρίζω,

διάγω, περνῶ τὸν ὄρθρον, ἢ ἐξυπνῶ, σηκόνομαι εἰς τὸν ὄρθρον μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους· ἀμφ.

Συνδιορίζω, Μλ. ίσω (ορίζω). Ὁμοῦ διορίζω, χωρίζω, διακρίνω, ὁρίζω, ὅρια, σύνορα βάλλω, Στράβ. σελ. 153.

Συνδιπλόω, = συνδυαίνω.

Συνδισκεύω, (δισκεύω). Ὁμοῦ δισκεύω, ρίπτω, ἢ παίζω τὸν δίσκον.

Συνδιωθίζω, (ὠθίζω). Ὁμοῦ διωθίζω, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. δ'. ε. 2. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Διώκω.

Συνδιωκομένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. ἐιεστ. τοῦ. συνδιώκω· Ἠλήμ. Ἀλ. σελ. 205. »Συνδιωκομένως καὶ προχαλῶς ὁμιλεῖν· ταχέως, πολλὰ ὀγλίγωρα ὁμιλεῖν.

Συνδιώκω, Μλ. ξω (διώκω). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῳ διώκω, καταδιώκω· 2) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον. Δημοσθεν. παρα Λογγιν. »Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον· λίαν σφοδρὸν, βίαιον· ὅθεν

* Συνδίωξις, ἡ. Κοινὸς, ἀπὸ πολλοὺς μαζῆ διωκόμενος καταδιωγμός (ι).

Συνδοιάζω, (δοιάζω) = συνδυάζω· 2) κάμνω τι νὰ ἐπαμφοτερίζῃ, νὰ ἔχῃ δύο σημασίας· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 633. ὅθεν

* Συνδοιασμός, ὁ = συνδυασμός.

Συνδοκέω, ῶ, Μλ. όξω (δοκέω, ἀνώμ.). Ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, κατὰ τὴν γνώμην. Οὐδετ. ἀπρόσ. »Συνδοκεῖ μοι· φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς'. 8. »Συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμέγεθος ἔργον εἶναι· καὶ γ'. γ'. 18. »Οἱ θεοὶ, ὡς οἵτε μάντεις φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, μάχην ἔσεσθαι πραγγέλλουσιν· καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται· ἢ, καὶ καθὼς μὲ φαίνεται· 2) φαίνεται ἀρεστὸν, εὔλογον, ἐπαινετὸν, δόκιμον· ὁ αὐτ. Κυρουπ. β'. β'. 13. »Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβαλέσθαι ἐπὶ τούτου λόγου· καὶ κατωτέρ. §. 16. Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα.

Συνδοκιμάζω, Μλ. άσω (δοκιμάζω). Ὁμοῦ δοκιμάζω. Ἰσοκρ.

Συνδονέω, ῶ, Μλ. ήσω (δονέω). Ὁμοῦ περιστρέφω, κινῶ ὁλόγυρα Ἱπποκρ. ἐπιστ.

Συνδοξάζω, Μλ. άσω (δοξάζω, σημασ. 2). Ὁμοῦ δοξάζω, τιμῶ· Γρηγ. Νοζ.

Συνδόξαν, Αἰτιατ. ἀπόλυτ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀορ. ἐκ τοῦ, συνδόκω, συνδοκέω· »Συνδόξαι τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρίᾳ· κατὰ συνευδοκίαν τοῦ πατρὸς, μὲ τὴν θέλησιν καὶ γνώμην, ἢ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· »Συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις· »Συνδόξαν τοῖς Ἐφόροις· Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἐ. 13. καὶ ἡ. ἀ. 2. καὶ Ἑλλ. ἐ. ἀ. 1. μὲ σύμφωνον γνώμην, συγκατάθεσιν, μὲ τὴν θέλησιν.

Συνδοξολογέω, ῶ (δοξολογέω). Ὁμοῦ δοξολογῶ· ὑμνῶ.

Σύνδορπος, ὁ, ἡ (δόρπον) = σύνδειπνος. Νόν.

Σύνδοσις, ἡ (δίδωμι), παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. δ'. 62. »Σύνδοσις ὑγρῶν· = Σύνδεσις· ἀμφ.

Συνδοτήρ, ῆρος, ὁ (δοτήρ). Ὁμοῦ δοτήρ, ὅς τις δίδει μαζῆ, συγχρόνως.

Συνδουλεία, ἡ. Ὁμοῦ δουλεία, κοινὴ σκλαβία· ἐκ τοῦ

Συνδουλεύω, (δουλεύω). Ὁμοῦ δουλεύω, εἶμαι εἰς τὴν δουλείαν, ἢ δουλεύω μαζῆ ὡς σκλάβος. Εὐρ.π. Ἐκ. 203.

Σύνδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμόδουλος. Εὐριπ. Μηδ. 62. Ἡρότ, 2, 134.

Συνδραμεῖν, = συντρέχειν.

Συνδράσσω, Μλ. ξω (δράσσω). Ὁμοῦ δράχνω, πιάνω, συναρπάζω, Κοϊντ. Σμυρν. ιγ'. 185.

Συνδράω, ῶ, Μλ. άσω (δράω). Συνεργῶ, συνεκτελῶ, συμπράττω· Εὐριπ. Ὀρ. 406. »Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνου»· ἀντὶ τοῦ, Κτείνω, φονεύω· οὕτω καὶ τὸ »Αἷμα ποιῶ, πράττω· αὐτόθ. 1140. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Κόμνω αἷμα· τουτέστι, φονεύω· ὅθεν

Συνδραστήρ, καὶ, Ἰων. συνδρηστήρ, καὶ θηλ. συνδρηστειρα, (δραστήρ), συνεργός, συμπράκτωρ.

* Συνδρομάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σύνδρομος.—2) Συνδρομάδες, ων, αἱ αἱ ὁμοῦ τρέχουσαι· ἐξαιρέτως λέγονται »Πέτραι συνδρομάδες· αἵτινες ἄλλας καὶ »Συμπληγάδες», ὀνομάζονται.

Συνδρομή, ἡ. Τὸ συντρέχειν, ὁμοῦ, ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, συνάντησις, ἕνωσις πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· εἰς τὸ αὐτὸ συνερχομένων· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἄθροισμα. Γαλην. 2) Βοήθεια ὑπὸ πολλῶν γινομένη.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. συνδρόμως (δρόμος, τρεχω). Ὁ συντρέχων, ὁ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δρόμον τρέχων, ἢ ὁ τρέχων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· Πίνδ. Πύθ. 4, 370. »συνδρόμων πετρῶν· ὁ συντυγχάνων, συναπαντῶν· β'.) τροπ. σύμφωνος, ἁρμόδιος, πρέπων· 2) ὁ ὁμοῦ τρέχων, συνοδοιπόρος, Ὁμόδρομος. συνοδίτης, σύντροφος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1176. »Συνδρόμως ἴχνοι ῥιπλατεῖν· Ἐπιθράμ. »Τὴν δὲ καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον· συνοδοιπόρον, Ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ· 3) Οὐσιαστ. ὁ Σύνδρομος· τὸ μέρος ἔνθα εἰσταμόνοιται (ἑνοῦνται) δύο δρόμοι. Στράβ. ιέ σελ. 1031.

Συνδυάζω, Μλ. άσω (δυάζω). Συνδέω ἢ συνάπτω δύο ἀνθρώπους ἢ πράγματα πρὸς ἄλληλα, συζεύγω, ἑνόνω, ἑταιριάζω· ἄρα, καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς γάμου κοινωνίαν φέρω, ὑπανδρεύω· παθ. »συνδυασθῆναι», συζεύγομαι. Πλάτ. Νόμ. 8. σελ. 840. D. Valck. diatr. σελ. 50. 2) Οὐδετέρ. Συνάπτω, συνδέω ἑμαυτόν μέ τινα· γίνομαι ἓν μετά τινος, φιλιοῦμαι, συναρμόζομαι ἑνοῦμαι. σμίγω, μετὰ Δοτικ. Πολύβ. δ'. 38. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι, συνειρίσκομαι, σαρκικῶς ἑνοῦμαι, ὀχεύομαι· Ξενοφ. Κυνηγ. ἑ. 6. »Τοῦ ἤρος τὸ θηρίον συνδυάζεται· καὶ Ἀριστοτέλ. πολιτ. ς'. »Ἀνάγκη δὲ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλυ καὶ ἄρρεν· ζευγαρίζεσθαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, συνδυάζειν, διὰ τοῦ, συμπράττειν, συμβουλεύεσθαι· 3) »συνδυάζεσθαι τινὶ», ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ, ἑνοῦμαι μετά τινος διά τινα κακὸν σκοπὸν, συντεχνάζομαι, συγκακουργέω· ἑξαρ. ἐπὶ κριτῶν, οἵτινες ἀωροδοκούμενοι, ὑπερασπίζονται ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἀντιφερόμενα μέρη.

Συνδυαίνω, (δύω). Γαλην. Γλωσσ. Συνδιπλόω, κάμνω διπλοῦν ἄρα συνδυάζω.

Συνδυάς, άδος, ἡ (σύνδυο). Συνδυασμένη, ζευγαρωμένη, σύζυγος, γαμετή. Εὐριπ. Ἄλκ. 476. »Συνδυάδος φίλας ἀλόχου».

Συνδυασμός, ὁ (συνδυάζω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἕνωσις καὶ συνάφεια δύο πραγμάτων ἢ προσώπων, σύζευξις, ζευγάρωμα, συναφή, ἕνωσις, συζυγία· ἄρα, Γάμος, ὑπανδρεία, συνουσία, μίξις σαρκική, συγκοίμησις, ὀχεία· 2) Ἡ διὰ δωροδοκίας τοῦ κριτοῦ ὑπεράσπισις, ἑνὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Λατ. praevaricatio.

Συνδυαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς συνδυασμὸν ἀνήκων, ἢ τούτου πρόξενος, ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ συνδυάζεσθαι· εἰς τὸ νὰ ἑνόνῃ δύο πρόσωπα, ἢ πράγματα· Ἀριστοτέλ. ἠθ. ἡ. »Ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικόν, ὅσῳ τεκνοποιὰ κοινότερον ζῴοις».

Συνδυναστεύω, (δυναστεύω). Ὁμοῦ δυναστεύω, ἐξουσιάζω, τὴν δυναστείαν ἔχω μαζῆ μὲ ἄλλον τινά.

Σύνδυο, οἱ, αἱ, τὰ (δύο). Ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ἀπὸ δύο δύο· δύο καὶ δύο, ἢ ἀπὸ δύο μαζῆ· Λατ. bini Ἡρότ. δ'. 66. »Οὗτοι δὲ σύνδυο, κύλικας ἔχοντες, πίνουσι ὁμοῦ· Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. γ'. 1. »Ὁποία μείζων κώμη ἐδόκει εἶναι, σύνδυο λόχους ἡγον οἱ στρατηγοί· Ὁμ. ὕμν. εἰς Ἀφρ. 74. πρβλ. Ἰλ. Κ, 224.

Συνδύομαι, (δύομαι). Ὁμοῦ δύομαι, βυθίζομαι. Ἀντωνῖν. ἡ. 45. »Συνδυομένη ψυχή· συνεσταλμένη, συντεθλιμμένη, contracta, compressa.

Συνδυστυχέω, ῶ. Ὁμοῦ δυστυχῶ· ἔχω τὴν αὐτὴν δυστυχίαν Εὐρ.

*Συνδυστυχής, ές (δυστυχής). Εἶμαι μαζῆ, ἢ συγχρόνως δυστυχής. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 78.

*Συνδώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ (δώδεκα) Ἀνὰ δώδεκα, ἀπὸ δώδεκα δώδεκα, πάντοτε δώδεκα ὁμοῦ κατὰ δωδεκάδα, Εὐρ. Τρωα. 1085.

Συνέαξε, ἀόρ. ἀ. τοῦ, ἄγω, ἄγνυμι, συνέκλασε, συνέτριψε Ὅμηρ.

Συνεαρίζω, Μλ. ίσω (ἐαρίζω). Διάγω, περνῶ μετά τινος τὸν τοῦ ἔαρος (τῆς ἀνοίξεως) καιρόν· τροπ. »τοῖς μειρακίοις» = συνηβάω, Πλουτ. 10. σελ. 2, ὅπου ἄλλοι ἐγκρίνουν τὰς γραφὰς, συνοαρίζω, συναορίζω, συνεαρίζω.

Συνεγγίζω, Μλ. ίσω (ἐγγίζω). Πλησιάζω, εἶμαι πλησίον· ὅθεν

Συνεγγισμός, ὁ, ἡ. Πλησίασις ἢ ἔγγισις πρός τι· Στράβ.

Συνεγγράφω. Μλ. ψω (γράφω). Ἑτέρῳ ἐγγράφω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνεγγυάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἐγγυάω). Ὁμοῦ ἐγγυῶ, ὑπόσχομαι. Πλούταρχ.

Σύνεγγυς, Ἐπίρ. πολλὰ (ἐγγύς). Πλησίον, ἐγγὺς, συμμα, μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ἑ. 17. »Εἰς τὸν ὀπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς μαλα σύνεγγυς· καὶ μετὰ Δοτικ. Ἀριστοτέλ. Πολύβ.

Συνεγείρω, (ἐγείρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐγείρω, σηκόνω, ὀρθόνω, ἐξυπνῶ, ἀναστήνω.

Συνεγκαλέω, ῶ, Μλ. έσω (καλέω). Ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.

Συνεγκλίνω, (κλίνω). Ὁμοῦ ἐγκλίνω, κλίνω Σχολ. Θουκυδ. ἀ. 2) ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐγκλιτικὸν γράφω. Γραμμ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, κλίνω.)

Συνέδρα, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Στάσις, ἣν νῦν Στατίωνα (Statio) λέγουσι· Γολ. Station, κατάλυμα (ἴδε Σταθμός) καταγώγιον· παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 3. ἔνθα νῦν »Συνεδρίαι» κεῖται.

*Συνέδραμον. ἀόρ. β'. τοῦ συντρέχω. Ἰλ.

Συνεδρεία, καὶ »Συνεδρίαι» (σύνεδρος, συνέδρευω). Τὸ συνεδρεύειν, τὸ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους καθέζεσθαι, συνέλευσις, ἐμμηνυρις, σύναξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς ἓν μέρος, ἔνθα καθήμενοι συνομιλοῦσιν ἢ συμβουλεύονται, συνεδριον, συμβούλιον, βουλευτήριον· 2) Οἱ μάντεις ἔλεγον »Συνεδρίαν τὴν φιλίαν τῶν συναγελαζομένων ζώων· καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς ἄλληλα συνήθη· »Σύνεδραι· ἐξ ἐναντίας δὲ »Διεδρίαι» τὴν ἔχθραν αὐτῶν· καὶ αὐτὰ τὰ ἐχθρὰ »Διέδραι· Ἀριστοτέλ. ζώων ἱστορ. θ'. 1. »Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. Δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες, Σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα»· πρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 492. 3) Ἓν γένει, τὸ νὰ ἦναι πολλοὶ συνηθροισμένοι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ καταλύματα. Standquartiere. Γερμ.

*Συνεδρευτής, οῦ, ὁ. Ὁ συγκάθεδρος εἰς τὸ βουλευτήριον· ἐκ τοῦ

Συνεδρεύω, (σύνεδρος). Συγκάθημαι, κάθημαι

μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους· 2) Συνέρχομαι, εἰς βουλὴν συνάγομαι, εἰς τὴν συνέλευσιν συγκαθήμενος βουλεύομαι· ὅθεν παρὰ Δημοσθ. »Συνεδρεύοντες, οἷα· οἱ σύνεδροι, οἱ ὁμόβουλοι, οἱ βουλευταί. Παυσαν. ζ'. 12. »Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκόν«, ἀντὶ τοῦ, Μετέχειν τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου. Διον. Ἁλικ. 13. »Τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα· τὰ ἐνθάδε ἐν τῇ συνέλευσιν τῶν ἑνόρκων συμφώνως ἀποφασιζόμενα· ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται »Συνεδρεύονται τὰ σημαντικὰ τρόπου, τόπου, χρόνου, κ. τ. τ. μέρη τοῦ λόγου, διὰ παραθέσεως λέξεώς τινος συντόμου· ὅθεν καὶ Ἐπιρρήματα, προσαγορεύονται. Διον. Ἁλικ. συνθέσ. ε.

Συνεδριάζω, Μλ. άσω = συνεδρεύω. παρὰ τοῖς Ο',

Συνεδριακός, ή, όν. Ὁ εἰς συνέδριον ἀνήκων· ὁ συνεδριάζων· »Πολιτεία συνεδριακή« Πολύβ. ἡ διὰ τῆς βουλῆς ἢ ἐθνοσυνελεύσεως (τοῦτ' ἔστι, διὰ συνεδρίου) διοικουμένη πολιτρία.

Συνεδριάομαι, ῶμαι· ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνεδρεύω· Ἀπολλ. ἀργ.

Συνέδριον, τό (σύνεδρος). Συνέλευσις, σύναξις, συνάθροισις τῆς βουλῆς Ἡρόδ. 8, 56, 75. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων, πολλάκις παρὰ Δημ. ὅθεν ἀ.) αὐτοὶ οἱ συγκαθήμενοι βουλευταὶ καὶ δικασταί. Ξενοφ. β'.) ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ βουλευταί, ἢ οἱ κριταὶ συνηθροίζοντο· — Εἰς τὴν Ν. Δ. συνέδριον λέγεται τὸ μέγα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κριτήριον τῶν Ἰουδαίων, τὸ ὁποῖον διετάχθη μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος, συνιστάμενον ἀπὸ 72 παρέδρους, γραμματεῖς καὶ πρεσβυτέρους λεγομένους, τῶν ὁποίων πρόεδρος ἦτον ὁ μέγας ἀρχιερεύς. Ματθ. 5, 22. 26, 19. Μάρκ. 14, 55. Ἰωάν. 11, 47. Πράξ. Ἀποστ. 5, 21. 22, 30. 23, 1. 24, 20.

Σύνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πάρεδρος, συγκάθεδρος, συγκαθήμενος· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ τοῦ συνεδρίου σύμβουλος, ἤτοι εἷς τῶν βουλευτῶν τοῦ συνεδρίου, Ἡρόδ. 6, 34. Λίβιος. μὲ, 32. Senatores, quos Synedros vocant· 2) συνήθης, ἑταῖρος, σύντροφος· ἴδε συνεδρία, σημ. 2.

*Συνεείκοσι, Ἰων. ἀντὶ, συνείκοσι (εἴκοσι) Ὁμοῦ εἴκοσι, ἀνὰ εἴκοσι, ἀπὸ εἴκοσι μαζῆ, ἢ ἀπὸ εἴκοσι εἴκοσι, viceni, ὡς καὶ τὸ, σύνδυο. Ὀδυσ. Ξ. 98.

Συνεεργάθω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, συνειργάθω. Ἰλ. Ξ, 36. ὡς τὸ, Διώκω, Διωκάθω.

*Συνεέργω, ἐπικ. ἀντὶ, συνείργω. Ὀδ.

Συνεζευγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. Συζεύγνυμι· συνημμένως, συνδεδεμένως, συνδυασμένως.

*Συνέζομαι, Μλ. εδοῦμαι (ἵζομαι). Συγκάθημαι, κάθημαι μαζῆ μὲ ἄλλους,

Συνέηκα, Ἰωνικ. ἀντὶ, συνῆκα· ἀόρ. β. τοῦ, συνίημι.

Συνεθέλω (ἐθέλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ θέλω, θέλω κ' ἐγώ, συνευδοκῶ. Ξενοφ. Ἱππαρχ. θ'. 7. »Ταῦτα πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν« μὲ τὸ θέλημα τῶν θεῶν.

Συνεθίζω, Μ. ίσω (ἐθίζω). Συνεθίζω, κάμνω συνήθη οὕτω καὶ κατὰ μέσην διάθ. »τινά τινι«, συνήθ. ἀλλὰ καὶ, »τινί τι«, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. 13'. 16. »Ὁ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν«. Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ. 24, 3. ἐκδ. Κοραῆ. ὅθεν

Συνεθισμός, ὁ. Ὁ μετά τινος ἢ πρός τι ἐθισμός, συνήθεια.

*Συνεθιστέος, έα, έον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεθίζω, ὅς τις πρέπει νὰ συνεθίσῃ.

*Συνειδέναι, ἀπαρέμφ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνείδησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συνηξεύρῃ τίς τι. 2). αἴσθησις, γνῶσις, εἴδησις ἐσωτερική, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δίδει μαρτυρίαν εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του περὶ τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔπραξε. = συνειδός. Ἐκ τοῦ, σύνοιδα, ὅπερ ἴδε.

*Συνειδήσω, μέλ. ἀνώμ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνεικάζω (εἰκάζω). Παραβάλλω μαζῆ, ἢ μιμοῦμαι. Ἀθήν. σελ. 391.

Συνείκω, μέλ. ξω (εἴκω). Διόλου παραδίδω ἐμαυτόν, ὑποχωρῶ. Πολύβ. καὶ Διόδ. Σικελ.

*Συνειλαπινάζω (εἰλαπινάζω). Συνευωχοῦμαι, συντρώγω, συνευθυμῶ μὲ τοὺς φίλους μου.

*Συνείλημαι, παθ. παρακείμ. τοῦ, συλλέγω.

Συνειλέω, ῶ. Μ. ήσω (εἰλέω). Περιτυλίσσω· συστρέφω, ἐν γένει. Ὁμοῦ θλίβω, στενοχωρῶ, στρυμόνω, συνωθῶ, εἰς στενοχωρίαν καὶ σφίξιν φέρω, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. β'. 8. »Ὠθούμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνειλοῦντοι«. »τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωστοίκους«, Ἡρόδ. 3, 45. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δένω σφιγκτά· »τὰς ῥάβδους«. Ἡρόδ. 4, 67.

*Συνείλησις, ἡ. Περιτύλιξις, σύνθλιψις, συνώθησις.

*Συνείληφα, παρακείμ. τοῦ, συλλαμβάνω.

*Συνείληχα, παρκμ. τοῦ, συλλαγχάνω.

Συνείλοχα. Ἀττικ. παρακείμ. τοῦ, συλλέλογα, ἐκ τοῦ, συλλέγω.

*Συνείλχω, Μέλ, ξω (εἴλχω). Ὡς τὸ, συνέλκω συστέλλω, συμμαζόνω· »συνείλκεται κακὸν ὀρνέων«. Ἀριστοφ. Ὄρν. 296.

*Συνείλλω, καὶ, συνίλλω, = συνειλέω.

*Συνειμαρμένα, τά (εἱμαρμένα, μείρομαι). Τὰ ἀπὸ τὴν μοῖραν, τὴν τύχην, ὁμοῦ διωρισμένα, Πλούτ. περὶ Μοῖρ. 4.

Σύνειμι, μέλ. έσομαι (εἰμί). Εἶμαι μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συζῶ· »ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἰζυῖα«. Ὀδ. Η, 270. καὶ εἰς τοὺς ποιητάς. »ἐλπίσι, κόπῳ, κ. τ. τ.« ἔχω ἐλπίδας, κοπιάζω· »βίῳ ἀρίστῳ, διάγω ζωὴν ἄριστον· »βιβλίοις« ἐνασχολοῦμαι εἰς βιβλία· ὅθεν πολλάκις καὶ περιφραστικῶς· »συνεῖναι νόσῳ, λιμῷ, ἀνείρῳ, ἀντὶ νοσεῖν, λιμώττειν, ὀνειρώττειν. Ἐπὶ προσώπων, συνδιάγειν, συναναστρέφεσθαι, συνομιλεῖν· »τινὶ« καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, συμμίγνυσθαι, συγκοιμᾶσθαι, μετὰ dat. Καθόλου, εἶμαι ἑνωμένος, συνδεδεμένος· ἐξαιρ. κρατῶ μετὰ τινος, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, τὸν βοηθῶ· »τινὶ« ἔτι· »οἱ συνόντες« οἱ ὑπαδοί, φίλοι, σύντροφοι, μαθηταί.

Σύνειμι, (εἶμι). Μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, ὅθεν συνέρχομαι, συνάγομαι· »ἐς χῶρον ἕναν« Ἰλ. Δ, 446. Θ, 60. ἐξαιρ. α'.) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, πιάνομαι, φιλονεικῶ, μάχομαι· Ἰλ. Ζ, 120. Ξ, 393. Π, 476. Ἡσθ. Θεογ. 686. Ἀσπ. 383. καὶ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην »μάχεσθαι«, Ἰλ. Τ, 159. Ψ, 814 »ἔριδι ξυνιόντες«, Ἰλ. Τ. 66. Φ, 390. Ἡσθ. Θεογ. 705. β'.) κατὰ φιλικὴν σημασίαν, συνέρχομαι, διὰ νὰ συνομιλήσω μετά τινος· »τινὶ εἰς λόγους« νὰ συμβουλευθῶ, νὰ μάθω, κ. τ. τ. συμφωνῶ, »ἐς τωὐτό«, Ἡρδ. 1, 62, ἐν γένει, ἑνόομαι, συνάπτομαι. γ'.) ἐπὶ χρημάτων, συνάγονται, ἐμβάζονται· »χρήματα συνιόντα« Ἡρδ. 1, 64. 4, 1. — Ὅπου ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, κεῖται εἰς τὴν Ἰλ. ὁ Ἀττ. τύπος, ξυνιόντες, ξύνισαν, καὶ καθεξῆς.

*Συνείπον, ἀπρμφ. συνειπεῖν (εἶπον, ἀνώμ.)· ἀόρ. τοῦ, σύμφημι. Συμφωνῶ μὲ τινα, τὸν βοηθῶ, τὸν ὑπερασπίζομαι· »τινί«. Μέσ. συνείπασθαι, συντίθεμαι, διομολογοῦμαι.

*Συνειργάθω (εἰργάθω), = συνείργω, Ἐπ. συνεεργάθω, Ἰλ. Ξ, 36. (ᾱ)

Συνείργνυμι, καὶ συνειργνύω, = συνείργω.

*Συνείργω, μέλ. ξω (εἴργω). Συγκλείω, ἐγκλείω· Ὀδ. Ι, 427. συνδέω, συνάπτω, Ὀδ. Μ, 424. Ξ, 72. ὅθεν ἐν γένει. ἑνόω, συναρμόζω· »συνειργμένος«, ἡνωμένος. — Εἰς τὴν Ὀδσ. ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἐπικ. τύπ. συνεέργω· παρβλ. καὶ, συνέργω.

*Συνείρηκα, παρακ. τοῦ σύμφημι.

Συνειρμός, ὁ. Συνάφεια, συνέχεια. Δημήτρ. Φαλ. ἐκ τοῦ

Συνείρω, καὶ Ἀττικ. ξυνείρω (εἴρω). Συνδέω, συνάπτω, τακτικῶς συνδέω, δένω τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κατὰ τάξιν. Ἐξυπακουομένου δὲ »Λόγον« ἢ »Ὁδόν« σημαίνει τὸ Συνέχειαν λόγου ἢ ὁδοῦ κρατεῖν, τουτέστι, συνεχῶς ὁμιλεῖν, ὁμιλεῖν χωρὶς διακοπήν, »τὸ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς, σύνειρε« Λουκ. ὁμίλει, χωρὶς νὰ διακόπτεσαι, περὶ τῆς κλοπῆς· ὁδεύειν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συμπορεύεσθαι, ταχέως ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν, πορεύεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 6. Κυνηγ. ς'. 21. — »Ἀρχὰς ὑποτίθεσθαι αἳ ἐπὶ πολὺ δυνανται συνείρειν«. Ἀριστοτέλ. Γενέσ. α'. 2. ἀντὶ τοῦ, συνέχειν, συλλαμβάνειν. τουτέστι, περιέχειν, περιλαμβάνειν.

Συνείσάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἢ μετ' ἐμοῦ εἰσάγω, εἰσφέρω. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 11. »τὰ ἐπιτήδεια«. 2) συγχρόνως ἐφορμῶ· »ἐς Ἀθήνας« Ἡρδ. 9, 17. (ᾱ) ὅθεν

Συνείσακτος, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἢ ἐν ταὐτῷ εἰσαχθείς, εἰσφερθείς, ξένος, ὁ μετ' ἀγάμου γυναικὸς ζῶν, ἢ μετ' ἀγάμου ἀνδρὸς ζῶσα. Ἀγαπητή. Γρηγορ. Ναζ.

Συνεισβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβαίνω, ἐμβαίνω. Εὐριπ.

Συνεισβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβάλλω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω μέσα. 2) συνήθ. Οὐδετ. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιπίπτω, ἢ ὁρμητικὴν εἰσβολὴν κάμνω εἴς τινα χώραν, ἐμβαίνω ἐχθρικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ε'. 22. »Ἀρκάδες στρατεύουσιν ἐπὶ τοὺς Ἠλείας ὅτι συνεισβεβλήκεσαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν«. Κυρουπ. ζ'. α'. 30. »Συνεισέβαλον αὐτῷ καὶ οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι« εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁμοῦ »μετὰ τοῦ Ἀβραδάτου εἰσέβαλαν, ἐπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτίων φάλαγγα. ὅθεν

Συνεισβολή, ἡ. Κοινὴ εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομή, ἔφοδος, μάχη. Εὐστάθ.

Συνεισδύνω (δύνω), καὶ συνειδύω (δύω). Ὁμοῦ ἐμβαίνω, ὑπάγω μέσα. Ἀριστοτέλ. θαυμ. 103.

Συνείσειμι (εἰμί). Μαζῆ ὑπάγω μέσα.

Συνεισελαύνω (ἐλαύνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐλαύνω, διώκω μέσα. 2) οὐδετέρ. συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα ἐφ' ἁμάξης ἢ ἔφιππος· ὁπότε ὑποποιεῖται· »ἑαυτόν, ἵππον, ἅρμα. κ. τ. τ.« Πλτρχ.

Συνεισενέγκω, = συνεισφέρω.

Συνεισέρχομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσέρχομαι, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, μαζῆ ἐμβαίνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 4. 5. 9. »Συνεισέρχονται εἰς τὸ ἕρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις«.

*Συνεισέφρησε, Ἀττ. γ'. πρόσ. ἀόρ. α'. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεισευπορέω, ῶ (εὐπορέω). Προμηθεύω, ἢ συμβοηθῶ τινὰ εἰς ἀνάκτησίν τινος. Ἀθήν. σελ. 367. ἴδε συνεξευπορέω.

Συνεισηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁμοῦ εἰσφέρω, συνεισάγω· προβάλλω ἢ συμβουλεύω.

Συνεισθορέω, μεταγενέστ. τύπ. ἀντὶ, συνεισθρώσκω.

*Συνεισθρώσκω (θρώσκω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ εἰσπηδάω, πηδῶ μέσα.

Συνεισκατοικέω, ῶ (οἰκέω). Κατοικῶ μαζῆ μέσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Συνεισκομίζω (κομίζω), = συνεισφέρω.

Συνεισκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ φέρω, ἢ ἀφίνω ῥίπτω μέσα. Πλούταρχ. (ῑ)

*Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνεισπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα μαζῆ. Αἰλιαν.

Συνεισπηδάω, ῶ. Μέλ. ήσω (πηδάω). Ὁμοῦ εἰσπηδῶ, πηδῶ κ' ἐγὼ μέσα μαζῆ.

Συνεισπίπτω, Μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσπίπτω, πίπτω ἢ ῥίπτομαι μέσα μαζῆ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ. 28. »Ἔνια τῶν ἁρμάτων εἰς τοὺς τάφρους ἠναγκάσθη φεύγοντα συνεισπεσεῖν· καὶ Ἀναβ. ε'. ζ'. 15. »Συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν τινες (εἰς τὴν θάλασσαν)«. 2) Ὁμοῦ ἐπιπίπτω, εἰσπίπτω, εἰσβάλλω, ὁρμητικῶς τρέχω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καταπλαιόνω αὐτόν. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. α'. 12. »Συνεισπίπτει εἴσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ«. πῆς τὸ τεῖχος«, Ἡρόδ. 3, 55. (ῑ)

Συνεισπλέω, Μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσπλέω. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 11.

Συνεισποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Φέρω τινὰ συγχρόνως μέσα εἴς τι, ζητῶ νὰ τὸν συνδέσω, ἑνώσω μέ τι· »τινά τινι«. 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω, πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω. »Ὑπουργίαις καὶ χάρισι τὸν ἀδελφόν, τοὺς φίλους συνεισποιεῖν· κυρίως »Συνεισποιεῖν ταῖς φιλίαις«. δέχεσθαι εἰς φιλίαν καὶ ζητεῖν σύνδεσμον καὶ ἕνωσιν σφικτὴν μετὰ τῶν φίλων. 3) νιοθετῶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν.

Συνεισπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ εἰσπορεύομαι, συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω.

***Συνεισπράσσω**, Ἀττ. -ττω· Μέλ. ξω (πράσσω). Ὁμοῦ εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, συνάγω. Διον. Ἁλικ. (ᾱ)

Συνεισρέω, -ρύω, καὶ -ρύημι· Μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσρέω, ῥέω, τρέχω, χύνομαι, ἢ χύνομαι μέσα.

***Συνεισρυέω**, παρασχηματισμ. τοῦ, συνεισρέω.

Συνειστρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ τρέχω μέσα.

Συνεισφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσφέρω, φέρω μαζῆ μέσα, κάμνω συνεισφοράν. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. α'. 4. »Τοὺς Χίους χρήματα ἐκέλευσε ξυνεισενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθόν«. ὅθεν

Συνεισφορά, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη εἰσφορά, συνδρομή, βοήθεια χρηματική. Contribution, Γαλ.

Συνεισφορέω (φορέω), = συνεισφέρω.

Συνεισφρέω, Μέλ. ήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω μέσα μαζῆ. 2) ἀμεταβ. ὑπάγω μαζῆ μέσα.

***Συνεῖσφρες**, παρατ. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεκβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβαίνω, ἐκβαίνω μαζῆ, ἢ ἐντάμα καταβαίνω, ἀναβαίνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 3, 17.

Συνεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐντάμα, μαζῆ ἐκβάλλω, διώκω, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 11. 6, 5, 33. ἀφίνω τινὰ πέσῃ ἔξω.

Συνεκβιβάζω, Μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐκφέρω. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 5, 7.

Συνεκβοάω, ῶ (βοάω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοάω, φωνάζω.

Συνεκβοηθέω, ῶ (βοηθέω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν.

Συνεκβράσσω (βράσσω). Ὁμοῦ ἐκβράσσω, βράζων, κακλάζων ἐκχύνομαι, ὡς π. χ. τὸ ζέον καὶ κακλάζον ὕδωρ, ἢ ταραττομένη θάλασσα, κ. τ. τ.

Συνεκδέχομαι, Μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκδέχομαι, δεξιοῦμαι, περιλαμβάνω, ἢ παραλαμβάνω. 2) ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν νοῦν δέχομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

Συνεκδημέω, ῶ (ἐκδημέω). Ὁμοῦ ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ δήμου μου, ἐκ τῆς πατρίδος μου, ὁμοῦ ταξειδεύω. ὅθεν

Συνεκδημία, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐκδημία, συνοδοιπορία. Φιλοξ. Γλ.

Συνέκδημος, ὁ, ἡ (ἔκδημος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐκδημῶν, συνοδίτης, συνοδοιπόρος.

Συνεκδίδωμι, καὶ »Συνεκδίδομαι« (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐκδίδωμι, κάμνω ἔκδοσιν θυγατρός, δίδω μὲ προῖκα τὴν θυγατέρα μου εἴς τινα. Πλούταρχ.

Συνεκδοχή, ἡ (συνεκδέχομαι). Κυρίως τό, μαζῆ μὲ ἄλλον ἐννοεῖν, ἢ ἐννοεῖσθαι, ὑποκούεσθαί τι. 2) συνηθ. εἰς τὴν Ῥητορ. εἰδός τι ἐκφράσεως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία ἔννοια ὑπεμφαίνεται μόνον, δὲν ἐκφράζεται δὲ τῳόντι, ἐξαιρ. ὅταν τίθεται τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἢ τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρος. Quinct. inst. 8, 6, 18. ὅθεν

Συνεκδοχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ τι ἀνήκει, ἐκφράζεται, ἢ εἶναι ἐκφρασμένον κατὰ τοιοῦτον, τρόπον.

Συνεκδρομή, ἡ (ἐκδρομή). Κοινὴ ἐκδρομή, ἐξαιρέτως, ὅταν ἐξέρχεται τὸ στράτευμα εἰς πόλεμον. ἰδε καὶ, συνεκτρέχω. ὅθεν

Συνεκδρομικῶς, Ἐπίρ. Σχολ. Θουκυδ. α'. 97. »Συνεκδρομικῶς εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ, Κοινῶς καὶ καθόλου εἰπεῖν.

***Συνεκδύνω** (δύνω), καὶ

***Συνεκδύω** (δύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, χώνομαι, Πολύαιν. β'. 31. Μέσ. συνεκδύομαι. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἐκδύομαι, γυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου, Ἡρόδοτ. α'. 8. »Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυόμεθα, συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή«.

Συνεκθειάζω, Μέλ. άσω (θειάζω). Ὁμοῦ ἐκθειάζω, μεταξὺ τῶν θεῶν μετατίθημι, εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν βάλλω. Πλούταρχ.

Συνεκθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθερμαίνω, κάμνω ἔκθερμον ἢ ἔνθερμον, ζεστόν Πλούταρχ. »Συνεκθέρμαινε αὐθις καὶ συνερρίπιζεν· λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συνεκκαίω.

Συνεκθηλύνω (θηλύνω). Ὁμοῦ ἐκθηλύνω, κάμνω γυναικώδη, χαῦνον ἢ μολακὸν καὶ τρυφερόν, ἁβρόν.

Συνεκθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθλίβω, πιέζω. (ῑ)

Συνεκθνήσκω (θνήσκω, ἀνώμ.). Συναποθνήσκω. Εὐριπ. Κύκλ. 568.

Συνεκκαίδεκα, (ἑκκαίδεκα). Δεκαὲξ ὁμοῦ, πάντοτε ἀπὸ δεκαέξ, καὶ δεκαέξ, ἀπὸ 16, 16. μαζῆ. Δημοσθ. παραβάλ. Σύνδυο.

Συνεκκαίω, Μέλ. καύσω (καίω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκκαίω, ἀνάπτω, φλογίζω, καίω, λίαν θερμαίνω, ἐρεθίζω, προξύνω. κυρίως καὶ καταχρηστικῶς. Πλούταρχ. »Συνεκκαίει τὸν θυμόν«.

Συνεκκαλέω, ῶ· Μέλ. έσω (καλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκκαλέω, φωνάζω, καλῶ τινα νὰ ἐκβῇ ἔξω. Μέσ. »Συνεκκαλέομαι«. Ὁμοῦ καλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, διὰ κολακείας ἢ δόλου, κ. τ. τ. σύρω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, διεγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ πρὸς ὄφελός μου. Πλούτρχ.

Συνεκκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἔξω κεῖμαι Λόγγ. ποιμ. 4. 18. »Εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· συνεκτεθειμένα, ὁμοῦ ἔξω σὺν τοῦ παιδίου κείμενα, ἐρριμμένα. Ἡλιόδ. 2, 31.

Συνεκκεντέω, ῶ (κεντέω). Ὁμοῦ ἐκκεντῶ· παρὰ τοῖς Ο'.

Συνεκκλέπτω (κλέπτω). Ὁμοῦ ἐκκλέπτω, κρυφῶς συνεκφέρω, κλέπτω τι κρυφίως καὶ τὸ φέρω σὺν τοῖς ἄλλοις ἔξω. Εὐριπ.

Συνεκκλησιάζω (ἐκκλησιάζω). Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤτοι εἰς τὴν σύναξιν τοῦ πλήθους συμπορευρίσκομαι.

Συνεκκλίνω (κλίνω). Ὁμοῦ ἐκκλίνω, κλίνω πρὸς τὸ μέρος μαζῆ. (ῑ)

Συνεκκλύζω (κλύζω). Ὁμοῦ ἐκκλύζω, ἐκπλύνω βρέχω.

***Συνεκκολυμβάω**, ῶ, Μέλ. ήσω (κολυμβάω). Μαζῆ κολυμβῶ ἔξω.

Συνεκκομίζω (κομίζω). Ὁμοῦ ἐκκομίζω, συνεκφέρω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 684. »Συνεκκομίζω κακά, πόνους«, ὁμοῦ ὑποφέρω, ὑπομένω τὰς δυστυχίας.

Συνεκκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκκόπτω, μεθ' ἑτέρου ὁλοτελῶς, ἤτοι ἀπὸ τὴν ῥίζαν κόπτω.

Συνεκκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκκρίνω ῥίπτω, ἀφίνω ἔξω. (ῑ)

Συνεκλαλέω (λαλέω). Ὁμοῦ ἐκλαλῶ, ἐκφωνῶ, συνεκφωνῶ. Εὐσταθ.

Συνεκλάμπω (λάμπω). Ὁμοῦ ἐκλάμπω.

Συνεκλεαίνω (λεαίνω). Ὁμοῦ λεῖον κάμνω, ἢ εἰς μικρὰ τρίβω.

Συνεκλέγω (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλέγω, διαλέγω· Μέσ. συνεκλέχομαι, ἐκλέγω διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἤτοι πρὸς ὄφελός μου.

***Συνεκλειόω** (λειόω), = συνεκλεαίνω.

Συνεκλείπω (λείπω). Ἅμα ἐκλείπω, λείπω, μένω ἔξω. Πλούταρχ.

Συνεκλεκτός, ή, όν (συνεκλέγω). Ὁμοῦ ἐκλελεγμένος. Ν Δ.

Συνεκλύω (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλύω, ἢ δι' ἀδυναμίας λύω. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε λύω.)

Συνεκμαχέω (μάχομαι). Ὁμοῦ ἐκμάχομαι, πολεμῶ, ἢ ἔξω τῆς πατρίδος· μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ἢ εἰς καιρὸν ἐκδρομῆς. Ἀριστοφ. Λυσ. 1154.

Συνεκμοχλεύω (μοχλεύω). Ὁμοῦ μετὰ βίας ἐκβάλλων τὸν μοχλόν, ἀνοίγω τὴν θύραν· ἢ ἐκβάλλω, συντρίβω τὴν θύραν μαζῆ μὲ αὐτοὺς τοὺς μοχλούς. Ἀριστοφ. Λυσ. 436.

Συνεκνήχομαι, ξομαι· Μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ πλέω, κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω. Βασίλ.

Συνεκπέμπω (πέμπω). Στέλλω μαζῆ. Ξενοφ.

Συνεκπεπαίνω (πεπαίνω). Ὁμοῦ ἐκπεπαίνω, ὡριμάζω. Μέσ. γίνομαι ὥριμος.

Συνεκπέπτω, καὶ »Συνεκπέττω« (πέπτω) μεταγενέστερ. τύπ. ἀντὶ, συνεκπέσσω.

Συνεκπεράω, ῶ· Μέλ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκπερῶ, μαζῆ περνῶ πέραν. (ᾱσω)

***Συνεκπέσσω** Ἀττ. -ττω, μέλ πέψω (πέσσω, ἀνώμαλ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως μαγειρεύω, κάμνω πεπαιόν, μαλακόν, ὥριμον, βοηθῶ τὴν χώνευσιν· τροπ. μετριάζω μαλακύνω, σμικρύνω.

Συνεκπιέζω (πιέζω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπιέζω, συνθλίβω. Γεωπονικ.

Συνεκπικραίνω (πικραίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπικραίνω, κάμνω πικρὸν ἢ θυμώδη. Πλούταρχ.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐκπίνω. Ξενοφ. ἀναβ. 7. 3. 16. (ῑ)

Συνεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πίπτω ἔξω, ἐκρίπτομαι, ἐκβαίνω· ἐξαιρ. ἐπὶ συμφάνου ἐκβάσεως τῶν διαφόρων γνωμῶν· ὅθεν, »αἱ γνῶμαι συνεκπίπτουσιν«, αἱ γνῶμαι συμφωνοῦσιν, Ἡρόδ. 1, 206. 8, 49. καὶ, »οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον« Ἡρόδ. 8, 123. κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ψήφων ἐκ τοῦ ἀγγείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι συναγμέναι· Ἡρόδ. 5, 22. (ῑ)

Συνεκπλέω, Μ. εύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πλέω, ἐκπλέω.

Συνεκπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπληρόω, γεμίζω.

***Συνεκπλήσσω**, Ἀττ. ττω, μέλ. ξω, (πλήσσω, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐκπλήττω, εἰς ἔκπληξιν βάλλω.

Συνεκπνέω, Μέλ. πνεύσω (πνέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπνέω, ἐξατμίζω, ἀναπνέω, συναποθνήσκω, Εὐριπ.

Συνεκποιέομαι, οῦμαι. (ποιέομαι). Εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι· ἀμφιβ. ἀναγ. παρὰ Πολύβ. ς'. 49. »Ταῖς ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας δαπάναις συνεκποιοῦμαι«.

Συνεκπολεμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πολεμέω). Ὁμοῦ εἰς τὸν πόλεμον κυρίευω, πορθῶ. Διόδ. Σικ.

Συνεκπολεμόω, ῶ (πολεμόω). Ὁμοῦ κάμνω

ἐχθρὸν καὶ πολέμιόν τινα ἐναντίον τινός, καὶ διεγείρω αὐτὸν εἰς πόλεμον.

Συνεκπονέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πονέω). Μετά τινος ἐκπονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω κόπους καὶ πόνους μετά τινος. 3) συμβοηθῶ τινα εἴ τι ἔργον, συνεργάζομαι· Εὐριπ. Ἴων. 740.

Συνεκπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ ἐκπορεύομαι, ἐκβαίνω, ὑπάγω, ταξειδεύω.

Συνεκπορίζω (πορίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ πόρον ἢ τρόπον ἐφευρίσκων προμηθεύω. Πλούταρχ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 25.

*Συνεκποτέος, έα, έον. Ῥηματικὸν ἐπίθετον τοῦ συνεκπίνω· πρέπει νὰ συνεκπίῃ τις. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 1086. »Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους πίνειν, ξυνεκποτέον ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα· πρέπει νὰ πίῃς ὁμοῦ καὶ τὴν τρύγα.

Συνεκπράσσω, Ἀττ. άττω, Μελ. ξω, Ἰων. συνεκπρήσσω (πράσσω). Ὁμοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκπράσσω, εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἀργυρολογῶ. Μέσ. »Συνεκπράσσομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκδικοῦμαι· »τινί τιν. Ἡρόδοτ. 7, 169. πρβλ. συμπράσσομαι. (α)

Συνεκπυρόω, ῶ (πυρόω). Ὁμοῦ ἐκπυρόω, καίω, φλογίζω, ἀνάπτω. Πλάτ.

Συνεκρέω, Μέλ. ρεύσομαι (ρέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκρέω, χύνομαι ἔξω.

Συνεκροφέω, ῶ (ῥοφέω). Ὁμοῦ ἐκροφῶ, ἐκπίνω.

Συνεκστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκστρατεύω, ἐκβαίνω εἰς πόλεμον. Ἰώσηπ.

Συνεκσώζω, (σώζω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκσώζω, ἐκ τοῦ κινδύνου ἁρπάζων σώζω, λυτρόω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 567. »-ὥσπερ σύ νῦν, Τηκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν».

Συνεκτραπεινόω, ῶ (ταπεινόω). Ὁμοῦ ταπεινόνω, ἑαυτόνω· ταπεινόνω ἐμαυτόν. Πλούτ.

Συνεκταράσσω, καὶ Ἀττ. -άττω. Μέλ. ξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκταράττω, ἀνακατόνω, συγχέω.

Συνεκτάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω. Μέλ. ξω (τάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκτάσσω, εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πολέμου βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 8.

Συνεκτείνω (τείνω). Ὁμοῦ ἐκτείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω.

Συνεκτελέω, ῶ. Μέλ. έσω (τελέω). Ὁμοῦ, ὁλοτελῶς ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω. Θεόφρ.

Συνεκτέμνω (τέμνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἐκτέμνω, ἀποκόπτω, εὐνουχίζω.

*Συνεκτέος, έα, έον· Ἐπίθ. ῥημ. τοῦ συνέχω· πρέπει νὰ συνέχῃ τις. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 25. »Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε συνεκτέον εἶναι, οἵπερ τὸ κρατεῖν παρέσχονται· ἤξευρε νὰ τοὺς κρατῇ καλά, νὰ τοὺς ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ, νὰ τοὺς βάλλῃ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Συνεκτίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ ἐκθέτω. (ι)

*Συνεκτιθηνεύω (τιθηνεύω). Ὁμοῦ ἀνατρέφω, θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι Πλούτρχ.

Συνεκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤ. -κῶς (συνέχω). Ὁ συνέχων, ὁμοῦ κρατῶν, περιέχων, διακρατῶν, συντηρῶν, συντηρητικός, καὶ ἐκ τοῦ Μέσ. ὁ στερεῶς κρατῶν, βαστῶν ἑαυτόν, στερεός, σφικτός· διερκής· »Αἴτια συνεκτικά», εἰς τὴν Ἰατρικὴν λέγονται, τὰ μένοντα καὶ συνοδεύοντα τὸ πάθος· ἀντίκειται τοῦ, προκαταρκτικά· τὰ Ἐπιῤῥήμ. »Συνεκτικῶς, καὶ, συνεκτικώτατα· σημαίνουσι τὸ, κεφαλαιωδῶς, συντόμως, ἐπιτομικῶς, συλληπτικῶς, περιληπτικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Συνεκτικώτατα, κεφαλαιοδέστερα». Λεξικ. χειρόγρ. βασιλ. »Συνεκτικώτατον, κεφαλαιωδέστατον, ἢ προσηλότατον, ἢ ἀληθέστατον· ὁ Φώτ. »Συνεκτικώτατα, κεφαλαιωδέστατα, συνέχοντα, διακρατοῦντα».

*Συνεκτίκτω (τίκτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτίκτω, γεννῶ. »Ὠὰ συνεκτίκτειν».

*Συνεκτίνυμι (τίνυμι, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντί, συνεκτίνω. (υ - - - υ Ἐπ. υ - υ - υ Ἀττ.)

*Συνεκτίνω (τίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πληρόνω, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμήν· (υ - - - Ἐπ. υ - υ - υ Ἀττ.)

*Συνεκτίω (τίω, ἀνώμλ.), = συνεκτίνω (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, τίω.)

*Συνεκτραχηλίζομαι, παθ. (τραχηλίζω). Ἀφίνομαι νὰ μὲ σύρωσι, καθὼς τὸν ἀδάμαστον ἵππον, σύρομαι ἀπὸ τὸν λαιμόν. Πλούταρχ.

Συνεκτραχύνω (τραχύνω). Ὁμοῦ ἐκτραχύνω, τραχύνω, ἢ ἄγριον ποιῶ. Πλούταρχ.

Συνεκτρέφω, μέλ. θρέψω (τρέφω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέφω, ἀνατρέφω. Εὐριπ.

Συνεκτρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέχω, μαζῆ τρέχω ἔξω· κάμνω ὁμοῦ ἐκδρομὴν ἐκβαίνω εἰς μάχην· Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 11. καὶ Ἑλλ. δ'. γ'. 10. »Καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδραμόντων ἐγένοντο». 2) ἐκβαίνει, ἀποβαίνει, ἐπιτυγχάνει, μόνον εἰς τὸ γ'. πρόσωπον εὐχρηστον. Πολύβ. 3) ε'. 32. »Τὸ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον· εἰς ὀλίγα ἐπέτυχεν, εὐτύχησεν, ὀλίγα ἐκβῆκαν καλά· ἐξισοῦμαι, κατὰ μέγεθος, πλῆθος, διάνοιαν, κ. τ. τ. μετὰ δοτ. Schaef. Διον. Ἁλικ. περὶ συνθ. ὀνομ. σελ. 425.

Συνεκτρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Ὁμοῦ ἐκτρίβω, τρίβωτι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν ῥύπον, ἢ τρίβωτι εἰς λεπτὰ τμήματα· παρὰ τοῖς Ο'.

Συνέκτροφος, ὁ, ἡ (συνεκτρέφω). Ὁμοῦ ἀνατραφείς. ἀμφ.

Συνεκφαίνω (φαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκφαίνω, ἐκκαλύπτω, δεικνύω, φανερόνω, δημοσιεύω.

Συνεκφέρω (φέρω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐκφέρω, φέρω μαζῆ ἔξω, φέρω πρὸς ταφήν· ὅθεν, συνενταφιάζω, συνοδεύω τὸ λείψανον, ἀκολουθῶ τὴν κηδείαν· 2) Ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπομένω, ὑποφέρω. Εὐριπ. 3) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως προφέρω. 4) παθ. Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξέρχομαι.

*Συνεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.). Ἐκφεύγω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 2.

Συνεκφορά, ἡ (συνεκφέρω). Ἡ γινομένη ἐκφορά, κηδεία, ταφή. 2) Ἡ ὁμοῦ προφορά, ἐκφώνησις. Διον. Ἁλικ.

*Συνεκφορέω (φορέω), = συνεκφέρω. Ἡλιόδ. 4, 17.

Συνεκφωνέω, ῶ (φωνέω). Ὁμοῦ ἐκφωνῶ. ὅθεν

Συνεκφώνησις, εως, ἡ. Ἡ κοινὴ ἐκφώνησις, προφορά. 2) = συνίζησις. Εὐστάθ.

Συνεκφωτίζω (φωτίζω). Ὁμοῦ ἐκφωτίζω, λαμπρύνω, λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν κάμνω.

Συνεκχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ. παθ. καὶ ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων πυκνῶς συνεξερχομένων.

Συνεκχυμόω, ῶ (χυμόω). Ὁμοῦ ἐκκενόνω ἐξαιρτ. παρ' Ἰατροῖς ἐκχυμόνω, ἢ τὴν ἐκχύμωσιν βοηθῶ· faciliter les évacuations. Ἱππκρ.

Συνεκχύω, = συνεκχέω.

*Συνελαττόω (ἐλαττόω). Συσμικρύνω, ὀλιγοστεύω μαζῆ.

Συνελαύνω, Μ. άτω. (α) ὅθεν ἐπικ. ἐλάσσω, καὶ καθεξῆς, (ἐλαύνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, συγχρόνως διώκω, συνωθῶ, στενοχωρῶ· Ἰλ. Λ, 677. »ὁδόντας», κτυπῶ ἀπὸ πόνον τοὺς ὀδόντας, Ὀδ. Σ, 98. ἐξαιρ. φέρω, διεγείρω τινὰ εἰς ἔριδα, μάχην, ὡς τὸ Λατ. committere· »θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνειν», Ἰλ. Τ, 134. Φ, 394. ἀφίνω νὰ μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, Σ, 39. ἀμετάβ. νεῖκεϊ ξυνελαύνειν», ἔρχομαι, καταντῶ εἰς μάχην, Ἰλ. Χ, 129. — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὸν Ἀττικὸν τύπον, ξυνελ. ἀλλὰ πανταχοῦ διὰ τὸ μέτρον· σημείωσε δὲ, ὅτι εἰς αὐτὸν εὑρίσκονται μόνον ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἐπικ. συνελάσσαμεν, ξυνελάσσαι, κ. τ. λ.

Συνελέγχω, ἐπιτατ. τοῦ ἐλέγχω, Πολύ, ἢ ὁλοτελῶς ὀνειδίζω, ὑβρίζω. 2) συναποδεικνύω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω.

*Συνέλεν, ἐπ. γ'. ἑνικ. πρόσ. ἀόρ. τοῦ, συναιρέω, ἀντί, συνεῖλεν, Ἰλ. μετοχ. συνελών, Ὀδ.

Συνελευθερόω, ῶ (ἐλευθερόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐλευθερόω, ἤτοι ἐλεύθερον ποιῶ, συμβοηθῶ ἵνα ἐλευθερωθῇ ἔκτινος »τινά τινος», Ἡρόδοτ. 5, 46, 7, 51. 157.

Συνέλευσις, εως, ἡ, Συνερχομός, ἐντάμωσις, ἔρχομὸς πολλῶν εἰς τὸ αὐτό, συναστροφή. Ἰουστῖν. καὶ Κλήμ. Σύνοδος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Συνελεύσομαι, μέλ. τοῦ, συνέρχομαι. ὅθεν

Συνελευστικός, ή, όν· Ὁ εἰς συνέλευσιν ἀνήκων, ἢ διεγείρων. »Τὸ συνελευστικόνα· κλίσεις, διεγερτήριον, φυσικὴ ὁρμὴ πρὸς συνέλευσιν, συναναστροφὴν καὶ κοινωνίαν. Πλούταρχ.

Συνέλιξις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ τύλιξις, συνάφεια, σύνδεσις. ἐκ τοῦ

Συνελίσσω, καὶ - ττω. μέλ. ξω (ἑλίσσω). Ὁμου περιτυλίσσω, συνδέω.

Συνελκύω, (ἑλκύω). = συνέλκω. Ὁμοῦ ἑλκύω, ἕλκω, σύρω πολλοὺς ὁμοῦ, ἢ σύραν φερω πολλοὺς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Ξενοφ. Ἀγ. β'. 15. »Συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς», τοὺς ἔσυραν ὅλους μαζῆ. 2) Συνάγω, συστέλλω, ὅθεν Ἀντιφάνης παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. »Συνέλκειν τὰς ὀφρύς», ἀντὶ τοῦ συνάγειν· καὶ ἐπομν. Μέσ. Συνέλκομαι, συστέλλω ἐμαυτόν, Ἡρωδιαν. 3'. 4. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἑλκύω.)

*Συνελκυστέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ συνελκύω, Ὅστις πρέπει νὰ συνελκύσῃ ἢ συνελκισθῇ.

*Συνέλκω, ξω (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἑλκύω.

Συνελπίζω, = Ἐλπίζω. ἀμφ.

*Συνέλω, = Συναιρέω· ὅθεν τὸ »Συνεῖλον» καὶ Μετοχ. »Συνελών, οὖσα, όν. Ἐντεῦθεν τὸ »ἵνα συνελὼν εἴπω»· ἢ Ἀπαρεμφ. »Συνελόντι εἰπεῖν» ἀντὶ τοῦ, Συντόμως εἰπεῖν, νὰ εἴπω μὲ συντομίαν, ἢ νὰ εἴπω μὲ ὀλίγα λόγια περιληπτικῶς.

Συνεμβαίνω. Μέλ. ήσω (βαίνω, ἀνμ.)' Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνω.

Συνεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐκβάλλω, βάλλω, θέτω, ῥίπτω μέσα. 2) Οὐδέτερ. Ὁμοῦ εἰσβάλλω, ἐμβαίνω εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ. ὅθεν

Συνεμβολή, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη ἐμβολή, μάχη. »Κώπης συνεμβολήν» ὅταν ζῶλοι οἱ κωπηλάται διὰ μιᾶς ἐμβάλλωσι τὰς κώπας εἰς τὴν θάλασσαν· κοινὴ κωπηλασία. Αἰσχύλ. Πέρσ. 394. ὁ αὐτὸς Ἀγαμ. 993. λέγει: »Πρημνηστίων συνεμβολαῖς» τὰ ἐν ταὐτῷ ἐκριπτόμενα κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρυμνήσια σχοινία, ἤτοι τὰ πείσματα· ἔνθα ἡμαρτημ. »Ξυνεμβόλοις» κεῖται.

Συνέμεν, Ἀπαρ. Ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ, Συνεῖναι, ἐκ τοῦ, Συνίημι. Πινδαρ. Πύθ. γ'. 141.

Συνεμπάσσω (πάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπάσσω, ἢ ἐπιπάτσω, πατσαλίζω.

*Συνεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καίω, φλογίζω. (ἡ γραφὴ, συνεμπίμπρημι, εἶναι ψευδής.)

Συνεμπίπτω (πίπτω, ἀνμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπίπτω, πίπτω μέσα, ἢ ἐπιπίπτω, ἐμβάλλω, κάμνω ἐμβολήν. 2) Συμπίπτω, ἢ συνέρχομαι, ἀνταμόνομαι.

Συνεμπλέκω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ η ἐν ταὐτῷ ἐμπλέκω, ὑφαίνω ἐμπερδεύω.

*Συνεμπνέω, μέλ. πνεύσω, (πνέω, ἀνώμ.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἐμπνέω, φυσῶ.

Συνέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὁ συμπλέων, συνταξειδεύων, συνοδεύων τινὶ εἰς τὸ ταξείδιον. »Ὁ συνέμπορος ὡς Οὐσιαστ. ὁ συνοδοιπό-

ρος, καθόλου, κοινωνός, μέτοχος εἴς τι. Valck. Καλλιμ. λείψ. 57, 3. ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα μεταρχόμενος, ὁ συμπραγματευτής.

Συνεμπρήθω. Μέλ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.). = Συνεμπίπρημι.

Συνέμπτωσις, εως, ἡ (συνεμπίπτω). Τὸ ὁμοῦ ἐμπίπτειν, ἢ ἡ ὁμοῦ ἐμπτωσις, σύγκρουσις, ἢ συντυχία, συνέλευσις, σύμπτωσις. Εὐστάθ.

Συνεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφαίνω, φανερὸν δεικνύω, σημαίνω, αἰνίττομαι. Θεόφρ. »Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γενομένοις ὀσμήνα· καμνουσι νὰ αἰσθάνωνται οἱ γενόμενοι μαζῆ μὲ τὸν χυλὸν καὶ ὀσμήν τινα.

Συνέμφασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἔμφασις, δήλωσις, φανέρωσις, σημασία· τὸ παίξιμον τῆς λέξεως, ὅταν δηλαδή τις ἄλλο λέγει καὶ ἄλλο ὑπαινίττεται· ὅταν λέξις τις δηλοῖ πρᾶγμά τι, καὶ ἐν ταὐτῷ ὑπονοεῖται καὶ ἄλλο τι· ὅταν συνυπακούεται εἰς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἄλλη τις ἔννοια καὶ σημασία· οἷον παρ' Ἀθην. σελ. 325. »Φάλαρις κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ· ἔνθα εἰς τὴν λέξιν Φάλαρις, συνυπακούεται καὶ ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ, ἢ ὑπὸ τὴν λέξιν Φάλαρις ἐκφράζεται αἰνιγματωδῶς καὶ ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ διότι μὴ θέλωντις νὰ εἴπῃ φανερῶς »Φαλλός« λέγει ὑποκεκρυμμένως πως ἀντὶ τούτου »Φάλαρις« τουτέστι, παίζει τις τὸ Φάλαρις ἐπάνω εἰς τὸ Φαλλός. Γαλ. Allusion. Γερμ Anspielung.

Συνεμφέρω (φέρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφέρω. Ἀντωνῖν. γ'. 4. »Ἡ γὰρ ἑκάστῳ νεμεμένη μοῖρα συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρει, ἢ τοῦ καθ' ἑνὸς μοῖρα συγγεννᾶται μετ' αὐτοῦ, καὶ τὴν φέρει ἢ ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς ὅλην τὸν τὴν ζωήν. 2) συντείνω, συμβάλλω μαζῆ εἴς τι.

Συνεναντίον, Ἐπίρ. (ἐναντίον). Πολλὰ ἐναντίον. Ὀππ. Κυν. β'. 168.

*Συνενδείκνυμι (δείκνυμι). Δεικνύω, φανερόνω μαζῆ.

Συνενδεκάζω, καὶ, »Συνενδεκατίζω« ἴδε Ἐνδεκάζω.

Συνενδίδωμι, (δίδωμι) = Ἐνδίδωμι. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Συνένδοσις, εως, ἡ. = Ἔνδοσις μαλάκυνσις, ὅταν δηλαδή ἀφίνῃ τις ἑαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, ὅταν δὲν στέκεται στερεὸς εἰς τὴν σκληρότητά του, χάυνωσις, χάλασις, ἄνεσις, ὕφεσις, ἄφεσις. Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ Συνέντασις.

*Συνενδύω (δύω, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐνδύω. Ἀρριαν.

*Συνενείκομαι, ἐπικ. μέσ. ἀντὶ συμφέρομαι. Φέρομαι, σύρομαι μαζῆ, ἐξαιρ. ἐπὶ πιπτόντων σωμάτων, ἔτι δὲ καὶ, συντυχαίνω, συναπαντῶ, »τινίν. Ἡσιό. Ἀσπ. 440. ἴσως τὸ μόνον παράδειγμα τοῦ τύπου τούτου.

Συνενθουσιάζω (ἐνθουσιάζω). Ὁμοῦ ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάω, εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὡς ἐνθουσιασμένος ὁμιλῶ, πράττω.

*Συνενθουσιάω = τῷ προηγμ.

*Συνενίημι, μέλ. νήσω (ἵημι, ἀνώμ.) Ῥίπτω μαζῆ μέσα.

Συνεννοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐννοῶ.

Συνενόω, ῶ (ἑνόω) Ἑνόνω, σμίγω μαζῆ, συμμιγνύω.

Συνέντασις, εως, ἡ (συνεντείνω). Ἡ κοινὴ, ἢ ἡ κοινῶς γινομένη ἔντασις, (κοινὸν τάνυσμα, ἢ κοινὸν τέντωμα) συντεινία, σύντασις. Προσοχὴ καὶ καρτερὴ ἐκτενής. Πλούταρχ. ἀντίθ. τοῦ, Συνένδοσις.

Συνεντάσσω (τάσσω) Ὁμοῦ ἐντάσσω, βάλλω εἰς τάξιν. Φωτ. κοδ. ρνέ.

Συνεξάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξάγω, ἔξω φέρω. »Στρατὸν συνεξάγειν· ἐκβάλλειν, φέρειν ἔξω. (α)

*Συνεξαιθερόω (αἰθήρ). Μεταβάλλω μαζῆ εἰς αἰθέρα. Συνέσ. σελ. 143.

Συνεξαιθριάζω, Μ. άσω (αἰθριάζω). Ὁμοῦ ἐξαιθριάζω, ἐκβάλλω, θέτω, εἰς αἴθριον τόπον, εἰς ἐλεύθερον ἀέρα Διοσκορ. γ'. 163.

Συνεξαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐξαιρῶ, συμβοηθῶ, σώζω. 2) ὁμοῦ ἢ διόλου φθείρω, ἀφανίζω, ἐκπορθῶ, καθαίρω, ἐξολοθρεύω, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 12. »Συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίανα· συνεβοήθησεν εἰς τὸ νὰ κυριεύσωσιν, ἢ συνεβοήθησεν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Σελλασίας. Δημοσθ. »Ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὁμωμόκει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν· ὤμοσεν νὰ ἐκπορθήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 28. »Οἱ φόβοι τῶν κυνῶν - συνεξαιροῦνται τὸ προνοεῖσθαι· ἀφαιροῦσιν, αἴρουσιν, ἀφαρπάζουσιν.

Συνεξαίρω (αἴρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαίρω, ἐκβάλλων ὑψόνω, ἐπαίρω, συνερεθίζω, βάλλω εἰς κίνησιν, Ἰάκ. Φιλοστρ. εἰκ. σελ. 321. παραβλ. σελ. 219. 2) Οὐδετέρ. σηκόνομαι· ἐκβαίνω, ὑπάγω, συνεξέρχομαι, συνεκτρέχω.

Συνεξακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐξακολουθῶ. Πολύβ.

*Συνεξακοντίζω, (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μαζῆ ἔξω, ἐξαιρ. τὸ ἀκόντιον. Εὐστάθ.

Συνεξακούω. Μέλ. ούσω (ἀκούω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξακούω ἀκούω ἔξωθεν. Σοφοκλ. Τραχ 375.

Συνεξαλείφω. Μ. ψω (ἀλείφω, συμ. 2.) Ὁμοῦ ἐξαλείφω, σβύνω.

Συνεξάλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐξάλλομαι, ἐκπηδῶ.

Συνεξαμαρτάνω, (ἁμαρτάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω. Ἰσοκράτ.

Συνεξαμιλλάομαι, ῶμαι. μέλ. ήσομαι, παθ. ἀποθ. ἀλλὰ εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἴσως καὶ μὲ τὸν μέσ. ἀόρ. (ἀμιλλάομαι). Ὁμοῦ ἐξαμιλλῶμαι, ἀγωνά τινα μετά τινος ἀμιλλόμενος ἐπιχειρῶ. Πλούταρχ.

Συνεξαναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαναλίσκω, διόλου καταδαπανῶ, κατατρώγω, διαφθείρω. Διον. Ἁλικ.

Συνεξαναπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πάλιν ἀναπληρόω. Ἱππουρ.

Συνεξανθέω, ῶ (ἀνθέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξανθῶ, ἐκβάλλω τὰ ἄνθη.

Συνεξανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξανίστημι, κάμνω νὰ ἐγερθῇ, σηκωθῇ τις ἢ νὰ μετακομισθῇ. 2) κάμνω ἐπανάστατιν ἢ ἀνίσταμαι, ἐπανίσταμαι. 3) κατὰ μέσ. διάθ. καὶ εἰς τὸν ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παραχ. ἐγειρόμενος, ἀναχωρῶ, σηκόνομαι καὶ κινοῦμαι, μετά τινος σηκόνομαι καὶ συμπορεύομαι, ἐγείρομαι κατά τινος. Πολυβ. »Συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς· ἀκολουθεῖν τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ. 4) σηκόνομαι, ὑψόνομαι. Πλούταρχ. »Οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων, περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται· ὑψοῦνται, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα.

Συνεξανοίγω. (ἀνοίγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἀνοίγω· ἀμφ.

Συνεξαντλέω, ῶ (ἀντλέω.) Ὁμοῦ ἐξαντλῶ, ὑπομένω.

Συνεξανύττω, Ἀττκ. ἀντὶ συνεξανύω, (υ)

*Συνεξανύω (ἀνύω.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ συνεκπληρόω, ἀποπληρόω, τελειόνω. 2) ἀπολ. μὴ φθάνειν τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον· ἐξυπακούομ. »Τὸν δρόμονα· μὴ φθάνων τινὰ εἰς τὸν δρόμον, ἢ, τρέχων τὸν δρόμον, δὲν τὸν ἐφθανε κατόπι.

Συνεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὁμοῦ ἐξαπατῶ. Δημοσθ.

Συνεξαποστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ, ἐξαποστέλλω, ἀποστέλλω μαζῆ.

Συνεξάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ὁμοῦ ἐξάπτω, ἀνάπτω. 2) Προσάπτω, συνάπτω, συνδέω, συγκολλῶ.

Συνεξαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαριθμῶ. Διόδ. Σικελ.

Συνεξαρκέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ ἐξαρκῶ. Στράβ. σελ. 959.

Συνεξάρχω, μέλ. ξω, (ἄρχω). Ὁμοῦ ἐξάρχω, κάμνω ἀρχήν, »Μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν«. Ἀξίοχ. γ'. 12. διὰ τῆς προαπαγγελίας ἤτοι προειδοποιήσεως καὶ συναξεως τῶν ψήφων τοῦ δήμου ἀπόφασιν διδόναι κατά τινος, ἔνθα ἄλλοι »Ξυνεξαμαρτεῖν« καὶ ἄλλοι »Συνεξαίρειν· ἀναγινώσκουσι.

Συνεξατμίζω, (ἀτμίζω). Ὁμοῦ ἐξατμίζω.

Συνεξατονέω, ῶ. Μ ήσω (ἀτονέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξατονῶ, διόλου ἀτονῶ, χάνω τὸς δυνάμεις μου, ἀποκάμνω. Πλούταρχ.

Συνεξαυαίνω (αὐαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ξηραίνω.

Συνεξεγείρω (ἐγείρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξεγείρω, ἐξυπνῶ, ἀναστήνω, ἀνορθόω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεξειμι, ὑπάγω μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἔξω.

Συνεξελαύνω, μέλ. ἐλάσω (ἐλαύνω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐξελαύνω, (προσυπακονομένου, Ἵππον, ὅρμα, στρατόν) ἱππεύω, ἁμαξεύω, ἐκστρατεύω, ὡς οὐδέτ. Ἐπιγράμ.

*Συνεξελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐξελεύθερος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐλευθερωθείς, Ἀππν.

Συνεξελίσσω, Ἀττ. -ττω (ἑλίσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ξετυλίγω, ξεδιπλόνω. Καλλιστράτ. εἰκόν. ιά.

*Συνεξελκύω, (ἑλκύω.) Σύρω μαζῆ ἔξω.

*Συνεξεμέω, ῶ (ἐμέω) Ἐξερνῶ μαζῆ ἔξω, ἐκπτύω.

Συνεξενέγκω, ἢ »Συνεξενείκω« = Συνεκφέρω.

Συνεξερεύθω, (ἐρεύθω) Μαζῆ κάμνω κόκκινον, ἢ φλογίζω. Ἱπποκράτ. προγνωστ. 15.

Συνεξερευνάω, μέλ. ήσομαι (ἐρευνάω) ῶ. Μαζῆ ἐξερευνῶ, ἐξετάζω. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 155. Ε.

*Συνεξερύω, (ἐρύω.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, σύρω ἔξω.

Συνεξέρχομαι, ἐνεργ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω, ἔξω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἡ'. 6

Συνεξετάζω. Μ. άσω (ἐτάζω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, δοκιμάζω, παραθεωρῶ ἢ ἐπιθεωρῶ. Παθητ. »Συνεξετάζομαι« εἶμαι παρὼν ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων μετὰ τῶν ἄλλων ἀνήκω, συναριθμοῦμαι. Δημοσθ. β'.) »συνεξεταζεσθαί τινι« συνεξισοῦμαι, συγκρίνομαι μὲ τινα, ἤτι.

Συνεξευπορέω, ῶ· ἐπιταετ. τοῦ, Συνευπορέω. ἀμφ.

Συνεξευπορίζω (εὐπορίζω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ προμηθεύω, ἢ τρόπον καὶ μέσον, πόρον εὑρίσκω, βοηθῶ τινα εἰς καιρὸν ἀνάγκης, χορηγῶ, πορίζω, δίδω τὰ ἀναγκαῖα, ἐπικουρῶ. Ξενοφ, Ἀναβ, ε'. ἡ'. 25. ὡς καὶ τὸ, Συνεισευπορέω. Ὁ Σχαίφερος. Μελ. σ. 6, 7. τὸ ἀποδοκιμάζει διόλου.

Συνεξευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω.

*Συνεξηγέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Μαζῆ ὁδηγῶ ἔξω.

*Συνεξημερόομαι (ἡμερόω). Ὁμοῦ ἐξημεροῦμαι, ἥμερος γίνομαι.

Συνεξιδρόω, ῶ (ἱδρόω). Ὁμοῦ μαζῆ ἱδρόνω.

Συνεξισόω, ῶ (ἰσόω). Ὁμοῦ ἐξισόνω.

Συνεξίσταμαι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐξίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, ἐξέρχομαι, ἐπιτρέχω, κατά τινος ἐξέρχομαι, ἐξανίσταμαι εἰς μάχην. 2) Ὁμοῦ γίνομαι ἐκστατικός, ἔξω, φρενῶν.

Συνεξιχνεύω, (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ἐξιχνεύω, ἰχνηλατῶ.

Συνεξοδεύω (ὁδεύω.) Ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω. Ἀθήν. ς. σελ. 248. »Ὅτε τὸ στέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ«.

Συνεξόζω, (ὄζω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξόζω, παρομοίως ὀσμὴν ἐκδίδω, Θεοφρ. περὶ ὀσμ.

Συνεξοκέλλω (κέλλω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξοκέλλω. Πλούταρχος.

Συνεξομοιόω, ῶ, (ὁμοιόω) Ὁμοῦ ἐξομοιόνω, κάμνω παρόμοιον Πλούταρχ. »Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοί, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μεμουμένοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται« ὅθεν

Συνεξομοίωσις, εως, ἡ· Κοινὴ ἐξομοίωσις, παρομοίωσις.

Συνεξοπλίζω (ὁπλίζω). Ὁμοῦ ἐξοπλίζω, ἁρματόνω.

Συνεξορθιάζω (ὀρθιάζω). Ὁμοῦ διεγείρω, διερεθίζω. Πλούταρχ. »Φόβον καὶ δέος συνεξορθιάζειν« διεγείρειν, παρακινεῖν. ἀμφ.

*Συνεξορίζω (ὁρίζω). Μαζῆ ἐξορίζω, φέρω ἔξω τῶν συνόρων. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1673.

Συνεξορμάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ὁρμάω). Ὁμοῦ ὁρμὴν διεγείρω, παρορμῶ, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ. εἰς Φαβ. 2) Οὐδετέρ. Ὁμοῦ ἐξορμῶ, μεθ' ὁρμῆς ἐξέρχομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. δ'. 20. »ὡς εἶδεν ὁρμωμένους συνεξορμᾷ εὐθύς· ἐξέβη μεθ' ὁρμῆς καὶ αὐτός, παρομοίως εἰς πόλεμον. Οἰκονομ. ιζ'. 12. »Ἡ ὕλη πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ· μεθ' ὁρμῆς ἐξέρχεται, φέρεται κατὰ τοῦ σίτου.

*Συνεξορούω, ῶ (ὀρούω). Ὁμοῦ ἐκπηδῶ, ἢ ταχέως τρέχω.

*Συνεξορύσσω. Ἀττ.- ττω. Μ. ξω(ὀρύσσω). Ὁμοῦ ἐξορύττω, ἀνατκάπτω.

Συνεξοστρακίζω. Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Ὁμοῦ ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. καθόλου, συναποβάλλω, ἀπομακρύνω.

Συνεξουρέω, ῶ. Μ. ήσω (οὐρέω.) Ὁμοῦ ἐξουρέω, μαζῆ κατουρῶ, ἐκβάλλω τὸ οὖρος.

Συνεξυγραίνω (ὑγραίνω) Ὁμοῦ ἐξυγραίνω, κάμνω, ὑγρὸν καὶ μαλακόν.

Συνεξωθέω, ῶ (ὠθέω. ἀνμ.) Μαζῆ ὠθῶ, ἀμπάχνω, σπρώχνω.

Συνεξωραίζω (ὡραΐζω). Στολίζω, καλλωπίζω μαζῆ. Εὐστάθ.

Συνέορτις, ἡ παρὰ Πλουτάρχ. ἠθικ. ἀρετ. ἀντὶ τοῦ, συστολὴ, Θλῖψις, στένωσις· ἀμφ. ἔνθα ἄλλοι »Συσεοργίσεις« ἢ »Συνώσεις« ἀναγινώσκουσι.

Συνεορτάζω (ἑορτάζω) ἑορτάζω μαζῆ, πανηγυρίζω ὁμοῦ ἑορτήν τινα.

Συνεορταστής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἑορτάζων. Πλατ. Νέμ. β'.

Συνεοχμός, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ Συνοχμός. = Συνοχὴ, συναφὴ, σύνδεσμος (κλείδωσις), συγκόλλησις, συγκράτησις, τὸ μέρος ἔνθα συνέχεται καὶ συνδέεται ὁ τράχηλος μὲ τὴν κεφαλήν. (Κούπουρκας). Ἰλ. Ξ. 465. »Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ«. ἴδε Ἔχμα.

Συνεπάγω. Μ. άξω (ἄγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπάγω, φέρω πρός τι, ἢ ἐπί τι, ἢ κατά τινος. Μέσ. »Συνεπάγομαι· ὁμοῦ φέρω μετ' ἐμοῦ· φέρω ὁμοῦ, μαζῆ μου. Θουκυδ. (α)

Συνεπαγωνίζομαι. μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ὁμοῦ ἐπαγωνίζομαι, ἀγῶνα προστίθημι, μετὰ τὸν ἀγῶνα ἄλλον ἀγῶνα ἐπιχειρῶ. Πολύβ.

Συνεπᾴδω, (ᾄδω) καὶ

*Συνεπαείδω (ἀείδω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπᾴδω, δι' ἐπῳδῆς θέλγω, γοητεύω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1491.

Συνεπαινέω, ῶ. μέλ. έσω, ἐπικ. ήσω (αἰνέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, συνεπιψηφῶ. Ξενοφ. Ἱππάρχ. ε. 14. »Σὺν τῷ θεῷ πράττειν, ἵνα καὶ τὴν τύχην συνεπαινῇ θεῶν ἵλεων ὄντων· α καὶ Οἰκονομ. ζ'. 16. καὶ ἀλλαχοῦ. »Ἃ οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖ«. Ἡρόδ. 7, 15. ὅπου ὅμως καὶ πολλὰ χειρόγραφα »συνεπαινον ε 'ὸν, ἀντὶ συνεπαίνεον« ἔχουν. 2) Συναινῶ, συνομολογῶ, συγκαταινέω, συγκατατίθεμαι, κρίνω εὔλογον.

Συνέπαινος, ὁ, ἡ (ἔπαινος). Ὁ συνεπαινῶν, συγκαταινῶν ὁμόγνωμος. »Εἰ συνέπαινοί εἰσι τῷ πεποιημένῳ«. Ἡρόδοτ. γ'. 119. »Ἂν συναρέσκωνται καὶ αὐτοί· ἂν συναινῶσιν, ἂν τοὺς φαίνεται ἀρεστόν, ἂν τὸ κρίνωσιν εὔλογον.

Συνεπαίρω (αἴρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐπαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 2. »Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν«· ἂς συκόνῃ ἐν ταὐτῷ καὶ τὸν ἑαυτόν του. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Συνελαύνω, ἀναγκάζω, παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω, παρακινῶ· ὁ αὐτὸς Οἰκον. ε. 5. καὶ Συμπ. ή. 24. »Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει (με)«.

Συνεπαισθάνομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμ.) Συναισθάνομαι μαζῆ Γρηγ. Ναζ.

Συνεπαιτιάομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ, ἅμα αἰτιῶμαι, ῥίπτω ἢ δίδω τὴν αἰτίαν, τὸ σφάλμα εἰς τινα, κατηγορῶ. Θουκυδ. ι. 135. τινά τινος.

Συνεπαιωρέομαι, παθ. (αἰωρέω). Ὁμοῦ ἐπαιωροῦμαι, μετεώρως κρέμαμαι.

Συνεπακολουθέω, (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐπακολουθῶ, συνακολουθῶ κατόπιν.

Συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπακτήρ).=Συγκυνηγός.

Συνεπαλαλάζω (ἀλαλαλάζω). Ὁμοῦ ἐπαλαλάζω, ἐκπέμπω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν.

Συνεπαμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ. Θουκυδ.

Συνεπανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐπανίστημι, κάμνω ἐπανάστασιν. Εἰς Ἀόρ. β'. καὶ Μέσ. καὶ ἐνερ. προκ. ἀντὶ τοῦ. Ὁμοῦ ἐπαναστάτης. γίνομαι. Ἡρόδ. 3, 84.

Συνεπανορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὁμοῦ ἐπανορθόω· φέρω πάλιν εἰς τάξιν.

Συνεπαπερείδω (ἐρείδω). Ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζω τι ἐπάνω εἴς τι. 2) κατὰ μέσ. διαθ. εἰμαι ἐπακουμβημένος, ἐπιστηριγμένος. μετὰ δοτ.

*Συνεπάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ, συνεφάπτομαι, Ἡρόδ.

Συνεπαρήγω, (ἀρήγω). Συμβοηθῶ.

*Συνεπαρτύω (ἀρτύω). Ὁμοῦ ἀρτύω, ἀρτύω, ἑτοιμάζω.

Συνεπαυξάνω καὶ συνεπαύξω, ἐπιγράμ. (αὐξάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαυξάνω, πληθύνω. 2) Οὐδετέρ. αὐξάνω, μέγας γίνομαι, μεγαλόνω.

Συνεπαφίημι (ἵημι, ἀνμ.) Ὁμοῦ σφίνω, ἵπτω κατά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἵημι).

*Συνεπεγείρω (ἐγείρω, ἀνῳμ.) Διεγείρω μαζῆ κατά τινος.

Συνέπεια, ἡ (ἔπος.) Ἀκολουθία, συνέχεια στίχων ἢ λέξεων. Διον. Ἁλικ. συνθ. κγ'. (παρέγεται καὶ παρὰ τὸ, συνέπομαι, ἐν ᾧ ἄλλοι προτιμοῦν, συνέγεια.)

*Συνεπείγω (ἐπείγω). Ὁμοῦ βιάζω, θλίβω· παθ. συναυξάνομαι, μεγαλόνω.

Συνέπειμι (εἶμι). Ὁμοῦ συνεκστρατεύω, συνεπιπίπτω, μεθ' ὁρμῆς ἢ ἐχθρικῶς ὑπάγω κατά τινος. Θουκυδ. γ'. 63.

Συνεπείσειμι, (εἶμι). Ὁμοῦ κατόπιν ἢ ἐξόπισω, ἢ ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, Ἀθήν. ιδ. σελ. 615. »Συνεπεισόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις«.

*Συνεπεισκυκλέω (κυκλέω). Ὁμοῦ κυκλέω, γυρίζω, Φώτ. Βιβλιοθ. 187. σελ. 145, 41, Bekk.

Συνεπεισφέρομαι (φέρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ὀπίσω ἐμαυτοῦ φέρω, ἄγω. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ε. »Οἱ συνταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι· φεύγοντες δηλαδὴ νὰ ἀκολουθήσῃ κατόπιν αὐτῶν ὁ βάρβαρος, τοῦτ' ἔστι, νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἐξοπίσω πίνω, ἢ καταπίνω. Ἀνθολογ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, πίνω).

Συνεπεκτείνω (τείνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεκτείνω, ἐξαπλόνω, μακρύνω, παρατείνω. Ἀρισταιν. β'. 15. Συνεπεκτείνουσά (μοι) τὴν τέρψιν«.

Συνεπελαφρύνω, (ἐλαφρύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐλαφρύνω, κάμνω ἐλαφρὸν Ἡρόδοτ. 1, 18, ὅπου ὅμως μερικὰ καλὰ χειρόγρ. »συναπελαφρύνειν« ἔχουσι.

Συνεπεμβαίνω (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεμβαίνω, πηγαίνω, στέκω. Πολύβ. λ. 9. κ'. 11. »Τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχίαις συνεμπεβαίνειν· ἀντὶ τοῦ, ὠφελεῖσθαι, ἐπ' ὠφελείᾳ χρῆσθαι, πρὸς ὄφελος μεταχειρίζεσθαι.

Συνεπεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Εἰς τὸ φῶς ἐκθέτω, δεικνύω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ἀμφ.

Συνεπερείδω, μελ. σω (ἐρείδω). Ὁμοῦ ἐπερείδω, στηρίζω, ἐπακουμβίζω. 2) ἀμετάβ. Ὁμοῦ ἐπερείδω ἐμαυτόν, ἐπακουμβῶ, οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. 7. »Συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου« στηρίξας ἑαυτὸν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἰς τὴν ῥύμην τοῦ ἵππου.

*Συνεπερίζω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω, συναμιλῶμαι μέ τινα.

*Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ.

Συνεπευθύνω (εὐθύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπευθύνω, ἢ εὐθύνων διοικῶ. Πλούταρχ. εἰς Ῥώμ. 7.

Συνεπευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Ὁμοῦ ἐπευφημῶ, ἐπαινῶ. Διόδωρ.

Συνεπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι), Παρακαλῶ ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως τοὺς θεοὺς, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν των. 2) Ὁμοῦ ὑπόσχομαι, τάζω. Ὁ Ξενοφῶν ἔχει μετὰ τοῦτο, καθὼς καὶ μετὰ τὸ ἁπλοῦν, ἀπαρέμφ. μέλλοντ. χρόν. Ἀνάβ. 3, 2, 9.

Συνεπηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχολογῶ μεγαλοφώνως φωνάζω, βοῶ, συνᾴδω, συμψάλλω, βαστῶ τὸ ἴσον τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ἤχου. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 26. »Ἐξῆρχε παιᾶνα οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχεσαν μεγάλῃ φωνῇ«. Δίων Κάσ. »Ὁ οὐρανὸς, τότε περὶ οἰκοδομήματα φριξῶδές τι συνεπήχεσαν« ἠχολόγησαν, ὁμοῦ ἀντήχησαν.

Συνεπιβαίνω (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἢ ἐπί τι βαίνω. »Συνεπιβαίνουσιν τοῦ ἅρματος« ὁμοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Λογγ. ιέ. 2) Μεταφορ. λαμβάνω μέρος, ἢ ἐμβαίνω εἰς μίαν ὑπόθεσιν. »Μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει«. Ἀντιφῶν. μὴ λαβόντας μέρος εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς τὸν σκοπόν των.

Συνεπιβάλλω, (βάλλω, ἀνῳμ.) Ὁμοῦ ἐπιβάλλω, βάλλω, θέτω, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐπιτρέχω, ἐχθρικῶς ἐμβαίνω, εἰσβάλλω. 2) Οὐδετέρ. Ὁμοῦ, προφθάνω, ἐξαίφνης ἔρχομαι, συνέρχομαι, συντρέχω, ὁμοδρομέω, συναρμόζω, συμπίπτω. Πολύβ. β'. »Ὅσα δὲ συνεπιβαλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς· ὅσα συμπίπτουσιν εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ γράφω. 3) Μέσ. παρὰ Λουκιαν. »Συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου· ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, κάμνω ἀρχὴν χεῖρα βάλλω.

Συνεπιβλάπτω (βλάπτω). Ὁμοῦ ἐπιβλάπτω, προξενῶ, βλάβην Ἀριστοτέλ.

Συνεπιβουλεύω (βουλεύω). Ὁμοῦ ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω.

Συνεπιγαυρόω, ῶ (γαυρόω). Διεγείρω, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ.

Συνεπιγνώμων, ὁ (ἐπιγνώμων). Συμμάρτυρ. Ἰουστίν. ἀπολογ.

Συνεπιγραφεύς, ὁ. Ὅς τις συνυπογράφει σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ.

Συνεπιγράφω, Μ.ψω(γράφω). Ὁμοῦ ἐπιγράφω, ἢ ὑπογράφω. Πλούταρχ. »Δαίμονα καὶ τύχην (οἱ μεγάλοι) τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν· ἀποδίδουσι τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τὴν τύχην. παρὰ Φίλωνι καὶ Κλήμεντι μετὰ Δοτικ. »Τοῖς ἑτέροις ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι«· μέρος ἔχειν ἢ λαμβάνειν. (α)

Συνεπιδείκνυμι (δείκνυμι). Ὁμοῦ δεικνύω, φανερόνω.

Συνεπιδέω (δέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιδέω, δένω μαζῆ, συνδέω, ἐπὶ πληγῶν.

Συνεπιδημέω, ῶ (ἐπιδημέω). Ὁμοῦ ἐπιδημῶ, ταξειδεύω.

Συνεπιδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐπιδίδω, ἐθελουσίως, ἐλευθέρως δίδω, προσφέρω. 2) Οὐδετέρ. Συναυξάνω. (ι)

*Συνεπιδράσσομαι, Ἀττ.-ττομαι (δράσσω) Συνεπιστύρω, συνεφέλκομαι. »Συνεπιδράττομαι φθόνονι· ὁμοῦ, ἅμα σύρω πρὸς ἐμαυτὸν τὸν φθόνον· ἐκ Πολυβίου 9'. 10. ἐνθα τώρα »Προσεπιδράττομαι« κεῖται.

Συνεπιζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ζεύγω, ἢ συνδέω, συνάπτω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533. »Ἑταίρας τέτταρας συνεπέζευξεν ὡς ἵππους«· ὁμοῦ ἔζευξεν εἰς τὴν ἅμαξαν ὡς ἵππους

*Συνεπιζητέω (ζητέω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, συνερευνῶ.

Συνεπιθειάζω (θείαζω). Συναποδίδω εἰς τοὺς θεούς, εἰς θείαν ἀποστειλήν. Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 6. »Τὰ πραττόμενα συνεπιθειάζωνι· ὅλα ὅσα ἐγίνοντο τὰ ἀπέδιδεν εἴς τινα θείαν προστασίαν καὶ συναρρωγήν. Ὁ αὐτὸς εἰς Κάμιλ. 18. ἀναφέρει τὸ »Ἐπιθειάζειν« ἐπὶ πράξεως θρησκευτικῶν πραγμάτων.

*Συνεπιθεωρέω (θεωρέω). Ὁμοῦ ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω.

Συνεπιθήγω, (θήγω). Ὁμοῦ ὀξύνω, ἀκονίζω, παροξύνω κατά τινος.

Συνεπιθορυβέω, ῶ (θορυβέω.) Ὁμοῦ ἐπιθορυβῶ, κάμνω θόρυβον δὶ εὐφημιῶν καὶ ἐπιφωνήσεων, ἢ χειροκροτήσεων. Πλούταρχ.

Συνεπιθρηνέω, ῶ (θρηνέω.) Ὁμοῦ ἐπιθρηνῶ, κλαίω.

Συνεπίθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα γινομένη ἐπίθρυψις, ἡδονή, ἡδυπάθεια ἢ εὐθυμία. Πλούταρχ.

Συνεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὁμοῦ ἐπιθυμῶ, Ξενοφ. ὅθεν

Συνεπιθυμητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐπιθυμῶν, συνερασστής. Πλάτ. Κλειτοφ.

*Συνεπιθωύσσω (θωύσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ φωνάζω, πρὸς ὁρμὴν διεγείρω τοὺς σκύλους. Πλούταρχ.

*Συνεπικάθημαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (ἧμαι ἀνμ.) Ὁμοῦ κάθημαι ἐπάνω.

Συνεπίκειμαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπίκειμαι, κεῖμαι ἐπί τι ὁμοῦ. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 266.

*Συνεπικεράννυμι (κεράννυμι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ προσέτι κερνῶ, μιγνύω, ἀνακατόνω.

Συνεπικλάω, ῶ. μέλ· άσω (κλάω, ἀνώμ). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως συντρίβω. 2) εἰς συμπάθειαν καὶ οἶκτον παρακινῶ.

Συνεπικοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ὁμοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω. Ξενοφ. Ἱερ. 8. 6.

Συνεπικουρέω. ῶ (ἐπικουρέω). Ὁμοῦ ἐπιρουρῶ, συντρέχω, συμβοηθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1. 6. 19.

Συνεπικουφίζω, (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, βοηθῶ.

Συνεπικραδαίνω, (κραδαίνω). Ὁμοῦ προσέτι ταράττω, σείω, ὁρμητικῶς κινῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. 6. 16. »Σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα ὅλα συνεπικραδαίνουσι.« Ὁ Πολυδ, (δ. 62.) ἀντὶ τούτου ἔχει. »Τῷ σεισμῷ τῆς οὐρᾶς, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν.«

Συνεπικρίνω, (κρίνω). Ὁμοῦ ἐπικρίνω. Λογγῖν.

Συνεπικροτέω, ῶ (κροτέω). Ὁμοῦ ἐπικροτῶ, χειροκροτῶ, συνεπιθορυβῶ. Πλούταρχ.

Συνεπικρύπτω, (κρύπτω). Ὁμοῦ ἐπικρύπτω, σκεπάζω.

Συνεπικύπτω, (κύπτω). Ὁμοῦ ἐπικύπτω· ἀμφ.

Συνεπικυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ ἐπικυρόνω, βεβαιῶ.

Συνεπικωμάζω, (κωμάζω). Ὁμοῦ ἐπικωμάζω, εἰς κῶμον ὑπάγω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 534.

*Συνεπιλαμβάνομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιλαμβάνω, πιάνω, βάλλω χεῖρα, νὰ πιάσω, κρατήσω τι ἰσχυρῶς ἢ νὰ βοηθήσω· Ἡροδ. 3, 48. 5, 45. παρβλ. συλλαμβάνω σημ. 3. καὶ, προσεπιλαμβάνω· συνήθως δὲ κατὰ Μέσ. διάθεσ. μετὰ Δοτικῆς προτάσεως, ἀντὶ τοῦ, συναντιλαμβάνομαι, συμβοηθῶ καὶ γενικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ βοήθεια. »Θεὸς αὐτοῖς συνεπελάβετο τῆς σωτηρίας.« Πολύβ. ὁ Θεὸς τοὺς ἐβοήθησε νὰ λυτρωθῶσι, νὰ γλυτώσωσι· ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι στερεῶς. Σπανίως ἀπαντᾶται εἰς τὸν ἐνεργ. τύπ.

Συνεπιλαμπρύνω, (λαμπρύνω). Ὁμοῦ κάμνω λαμπρόν, ἔνδοξον, περίφημον ποιῶ. Πλούταρχ. »Συνεπιλαμπρύνειν τὸ φρόνημα·« κατὰ μέσ. διάθ. γίνομαι λαμπρός, ἔνδοξος.

*Συνεπιλέγομαι (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἀναγινώσκω ἐπιπολαίως, Ἡλιόδ. 10, 13.

Συνεπιλείπω, (λείπω). Ὁμοῦ ἐπιλείπω, λείπω, ἀλλείψιν πάσχω, ἢ μένω ὀπίσω. Ἰάμβλ. Πυθαγ. λέ. (252). »Τότε δὴ οὖν συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην ἐπισταμένοις.

*Συνεπιλεκτέος, έα, έον, ῥήματ ἐπίθ. τοῦ, Ἐπιλέγω· πρέπει νὰ εἴπῃ τις ἢ νὰ προστθέσῃ εἰς τὰ ἄλλα Εὐστάθ.

Συνεπιλογίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἐπιλογίζομαι, λογαριάζω. Εὐστάθ.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ (μαρτυρέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιμαρτυρῶ, ἢ ἐπιβεβαιῶ. Πλούταρχ. ὅθεν

Συνεπιμαρτύρησις, εως, Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπιμαρτύρησις, ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις. Ἀντωνίν. ά. 10. (υ)

Συνεπιμειδιάω, ῶ. μέλ. άσω (μειδιάω). Ὁμοῦ ἐπιμειδιάω, γελῶ ἐπί τι.

Συνεπιμελέομαι, οῦμαι μέλ. ήσομαι, παθ ἀποθ. (μέλομαι). Ὁμοῦ ἐπιμελοῦμαι· φροντίζω, Πλάτ. ὅθεν

Συνεπιμελητής, οῦ, ὁ· Ὁ συνεπιμελούμενος· ὁ μὲ ἄλλον ἐπιμελητὴς ὤν. Ξενοφ. Κυρουπ. ε. δ'. 9. ὁ Σουίδ, ἐν λέξ. »Συνεπιμεληταί« ἔχει. »Ἐπιμεληταὶ παρὰ Πέρσαις ἦσαν, ὡς φησι Ξενοφῶν, οἱ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.«

Συνεπιμερίζω (μερίζω) Μοιράζω, ὁμοῦ ἐπιμερίζω, Εὐστάθ.

Συνεπιμετρέω, ῶ. (μετρέω). Ὁμοῦ ἐπιμετρῶ προστθέτω κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ὡς ἐπίμετρον ἢ δίδω.

*Συνεπιμίγνυμι (μίγνυμι, ἀνώμ.) Μαζῆ μιγνύω, προσθέτω ἀκόμη εἰς τὸ μίγμα.

Συνεπινεύω, (νεύω). Ὁμοῦ ἐπινεύω, συναινῶ, ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ, στέργω, διὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς συνεπικυρόω, καταφάσκω. »Ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς συνεπινεύων ταῖς ἡδοναῖς καὶ ὑπερεπόμενος.« Πλούταρχ. 2) Ἔχω ὁμοῦ κλίσιν εἴς τι.

Συνεπινήχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ κολυμβῶ, πλέω ἀπ' ἐπάνω.

Συνεπινοέω, ῶ (νοέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ἐφευρίσκω διὰ τοῦ νοός.

Συνεπιορκέω, ῶ (ἐπιορκέω). Ὁμοῦ ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὅρκον κάμνω.

Συνεπιπάσχω, (πάσχω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιπάσχω, συμπάσχω, ὁμοῦ εἰ, πάθος καταντῶ. Πλούταρχ.

Συνεπιπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ ἐπιπλέκω, ἐμπλέκω, συνυφαίνω. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 211. »Εὐήνῳ, δίφνῃ συνεπέπλεκα.«

Συνεπιπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιπλέω, πλέω, ὑπάγω μετὰ τῶν πλοίων κατά τινος.

Συνεπιπονέω (πονέω). Ὁμοῦ ἐπιπονῶ, ἀποπληρῶν τὸ καθῆκον μου συνεργάζομαι, συμβοηθῶ τινα εἴ τι ἔργον, κοπιάζω ὁμοῦ, μετέχω τοῦ κόπου. Ξενοφ. Κυρουπ. ε. δ'. 1 Ἡ. »Τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιποιεῖν ἐθέλουσι.«

*Συνεπιρρέπω (ῥέπω). Κλίνω ὁμοῦ, ἢ ἔχω μαζῆ κλίσιν εἴς τι.

Συνεπιρρέω, μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ) Ὁμοῦ ῥέω, τρέχω, σωρηδὸν τρέχω. Πλούταρχ.

Συνεπιρρώννυμι, (ῥώννυμι ἀνώμ.) Ἐνδυναμόνω, βοηθῶ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ.

Συνεπισημαίνομαι, (σημαίνω). Ὁμοῦ σημεῖον δίδω ἀρεσκείας, ἢ δυσαρεσκείας ἐπί τι.

Συνεπισκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) = συνεπισκοπέω.

*Συνεπισκευάζω (σκευάζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἑτοιμάζω.

Συνεπισκοπέω, (σκοπέω). Ὁμοῦ ἐπισκοπῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

Συνεπίσκοπος, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπίσκοπος ἐπόπτης, ἢ ἐπιστάτης ὤν.

Συνεπισκοτέω, ῶ (σκοτέω). Ὁμοῦ ἐπισκοτέω, σκοτίζω· ἀμφ.

Συνεπισκυθρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐπισκυθρωπάζω, σκυθρωπῶς βλέπω, ἢ εἶμαι σκυθρωπός Πλούταρχ.

Συνεσπισπάω, ῶ μέσ. άτω (σπάω). Ὁμοῦ ἐπισπάω, ἕλκω, σύρω πρός τι. Μέσ. Συνεπισπάομαι, συνελκύω, σύρω φέρω πρὸς ἐμαυτόν. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 24. Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστι συνεπισπᾶσθαι (τοὺς ἀνθρώπους).«

Συνεπισπεύδω, (σπεύδω). Ὁμοῦ ἐπισπεύδω, βιάζω, ἀναγκάζω, συνεπιταχύνω. Ξενοφ. Ἀν. ά. ἐ. 8.

Συνεπίσπομαι, = Συνεπακολουθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. ά. 32.

*Συνεπισπόμενος, μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ

Συνεπίσταμαι, παθ. ἀποθ. (ἐπίσταμαι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπίσταμαι, ἠξεύρω τι. Σύνοιδα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5. 4. 19. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 821. C.

*Συνεπίστασις, ἡ (συνεφίστημι). Ἡ κοινῶς γινομένη προσοχή.

Συνεπιστατέω, ῶ (ἐπιστατέω). Ὁμοῦ ἐπιστατῶ, ἔχω μαζῆ τὴν ἐπιστασίαν.

Συνεπιστατόω, ῶ· ἠμαρτ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Εὐκτικ. »Συνεπιστατοῖμι ἐκ τῆς τοῦ Πλάτ. Πολ. 7. ἀντὶ τοῦ, συνεπιστατέω.

Συνεπιστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ ἐπιστέλλω, πέμπω, γράφω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, προστάζω. Λουκιαν.

Συνεπιστενάζω, (στενάζω). Ὁμοῦ ἐπιστενάζω, ἀναστενάζω μαζῆ.

Συνεπιστένω, = συνεπιστενάζω. Πλούταρχ.

Συνεπιστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ ἐπιστρατεύω, μαζῆ ἐκστρατεύω κατά τινος.

Συνεπιστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιστρέφω, γυρίζω ἢ διευθύνω. β'.) τροπ. Ὁμοῦ προστακτικὸν ποιῶ, πρός ἑαυτὸν φέρω τινά. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 14. »Συνεπιστρέφουσα καὶ κατακοσμοῦσα τοὺς προστυγχάνοντας.« 2) Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἢ ὅλον ἑαυτὸν ἐπιστρέφω, στρέφομαι, γυρίζω ἑαυτὸν ὁμοῦ, ποριστρέφομαι, ἐπὶ τὸ αὐτὸ στρέφομαι Πλούταρχ αὐτοθ. 13. »Ἡς αἱ κεραῖαι καμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας.« ὁ αὐτὸς Συγκρίτ. Νουμ. 4. »Συνεπιστρίφεσθαι τοῖς ἤθεσι.« ἀντὶ τοῦ, Μένειν εἰς τὰ αὐτὰ ἢ ἔχειν τὰ αὐτὰ ἤθη.

Συνεπίστροφος, ὁ, ἡ. Στρογγυλευμένος, συνεστραμμένος, συνεστριγμένος, σφιχτὸς καὶ δυνατός. Φιλοστρ. Σοφ. 1. σελ. 505.

* Συνεπισφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Ὁμοῦ ἐπισφάζω, ἢ φονεύω, Παρθέν 6, 4.

Συνεπισχύω, (ἰσχύω). Ὁμοῦ ἐπισχύω, ἐγκαρδιόω, δυναμόνω, συμβοηθῶ, συναντιλαμβάνομαι, Ξενοφ. ἀπομν. β'. δ'. 6. »Φίλος - ἄν τε τινα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει, ἄν τε φόβος ταράττῃ, συμβοηθεῖ.« κυρίως, συνενόω (ἑνόνω) τὰς δυνάμεις μου μετά τινος πρός τινα σκοπόν· ὁμοῦ βοηθῶ.

Συνεπίτασις, εως, ἡ (συνεπιτείνω). Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπίτασις τέντωσις Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ.

Συνεπιταχύνω, (ταχύνω). Ὁμοῦ ἐπιταχύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, βιάζω πολλοὺς ὁμοῦ νὰ πράξωσί τι ταχέως, ἐπιταχύνω τὴν ὁδοιπορίαν πολλῶν ὁμοῦ. Πλούταρχ.

Συνεπιτείνω, (τείνω). Ὁμοῦ ἐπιτείνω, τανύω, τεντόνω, αὐξάνω. Πολύβ. »Τὴν ὀργὴν συνεπιτείνειν.«

Συνεπιτελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, συνεορτάζω, ἱεροπραγέω. Ξενοφ. Ἀγησ. 2. 17. »Εἰς τὰ Ἰακίνθια-τὸν Παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει.«

Συνεπιτέμνω, (τέμνω). Ὁμοῦ ἐπιτέμνω, κόπτω, συντέμνω, Εὐστάθ.

Συνεπιτίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιθέτω, βάλλω, ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἐπιφορτίζω, φορτόνω Μέσ. »Συνεπιτίθεμαι« ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιπίπτω, μάχης κατάρχομαι, ἢ ἐχθρικὰς πράξεις ἐπιχειρῶ, ἢ ἐχθρικῶς πίπτω ἐπί τινα, καταπλακόω αὐτὸν καὶ ἔρχομαι εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Κύρουπ. δ'. β'. 3. »Εἰ θέλοιεν-συνεπιθέσθαι.« καθόλου δέ = Συνεπιχειρῶ, Ἐπιλαμβάνομαι. Πολύβ. »Τοῖς καιροῖς, τῇ ἀγνοίᾳ τινὸς συνεπιτίθεσθαι.« μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὠφέλειαν τὸν καιρόν, ἢ τὴν ἀμάθειάν τινος κατά τινος εἰς καιρὸν προσβολῆς ἢ κατάρξεως μάχης. (ι)

Συνεπιτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ ἢ τιμωρῶ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λύσανδρ. 15. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπλουστέρου »Ἐπιτιμάω.«

Συνεπιτρέπω, (τρέπω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιτρέπω, παραδίδω, συγχωρῶ, ἀφίνω τὴν ἐπιστασίαν.

Συνεπιτρίβω, (τρίβω). Ὁμοῦ ἐπιτρίβω, διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ἡ. 9. (τρ.)

Συνεπίτροπος, ὁ, ἡ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπίτροπος ὤν.

Συνεπιτροχάζω, (τροχάζω). Ὁμοῦ ἐπιτρέχω. Εὐστάθ.

Συνεπιτυφόω, ῶ (τυφόω). Ὁμοῦ φουσκόνω μὲ μωρὰν ὑπερηφάνειαν.

Συνεπιφαίνομαι (φαίνω, ἀνώμ). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι κ' ἐγὼ Σ μαζῆ εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Συνεπιφάσκω, (φάσκω) = συνεπίφημι.

Συνεπιφέρω, (φέρω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιφέρω, φέρω κ' ἐγὼ κατά τινος. »Συνεπιφέρειν τὸ ὅπλα·« φέρω, σηκόνω κ' ἐγὼ τὰ ὅπλα κατά τινος. »Συνεπιφέρειν ὄνομα·« ὁμοῦ ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω ὄνομα, ἐπονομάζω, ἐπικαλῶ. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 2. »Τοὔνομα πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων·« ὁμοῦ ἐπικαλούντων.

Συνεπιφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐπιφεύγω· καταφεύγω.

* Συνεπίφημι, (φημί, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ὑπόσχομαι, συνομολογῶ, λέγω τὸ ναί.

Συνεπιφθέγγομαι, μέλ, ξομαι, μέτ. ἀποθ. (φθέγγομαι). Ὁμοῦ ἐπιφθέγγομαι. Πλάτ.

Συνεπιφορτίζω, (φορτίζω). Ὁμοῦ ἐπιφορτίζω. Πλούταρχ.

Συνεπιχειρέω, ῶ (ἐπιχειρέω). Ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, καταχειρῶ.

Συνεπιχειρονομέω, ῶ (χειρονομέω). Συνεπικυρῶ, ἐπιβεβαιόνω· παρὰ Διοδώρ. παρεκβ. »Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήματι συνεπιχειρονομοῦντες.« Ἐπικυροῦντες τὰ παρανομήματα αὐτῶν εἰς τὸ συνέδριον διὰ βιαίας χειροτονίας.

* Συνεπιχωρέω, (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ χωρέω, Ἔπργμ.

Συνεπιψεύδομαι (ψεύδομαι). Ὁμοῦ ἐπιψεύδομαι, προστίθεμαι ψεύδομαι. Λουκιαν.

Συνεπιψηφίζω, (ψηφίζω). Ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ ἐπιψηφίζω, βάλλω τὴν ψῆφόν μου, συμφωνῶ.

Συνεποκέλλω (ὀκέλλω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀράζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Συνέπομαι, μέσ. ἀποθ. (ἕπω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἕπομαι συνακολουθῶ· »σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεὺς.« Ὀδ. Κ, 436, ἀντὶ συνείπετο· μετὰ δοτ. »τινί.« Ἡροδ. 5, 47. 8, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· σπανιώτερον μετὰ γεν. »τινός.« Πλάτ. Νομ. 10. σελ. 899. D

Συνεπόμνυμι, (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὀμνύω, ὁμόνω μαζῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7. 6. 19. »Ὀμνύω ὑμῖν θεούς-ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ-εἰλῆφέναι.« Οὕτω καὶ εἰς τὸ Μέτ.

Συνεποπτεύω (ἐποπτεύω). Ὁμοῦ ἐποπτεύω, ἐπιθεωρῶ.

Συνεποτρύνω, (ὀτρύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐποτρύνω, παρορμῶ, παροξύνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεπούλωσις, εως, ἡ (οὐλόω) Ἡ κοινῶς γινομένη ἐπούλωσις, ἤτοι ἐξάλειψις τῶν σημείων τῆς πληγῆς. Ἀριστοτέλ. πρβλ. α. 49.

Συνεπουρίζω. Μ. ίσω (οὐρίζω) Ὁμοῦ ἐπουρίζω, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ συμβοηθῶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν. Ἀρ.στοτ. ζώ. ἱστορ. ἡ. 13. »Διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν·« φυσᾷ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ἐκπλέουσιν οἱ ἰχθύς.

Συνεπτυγμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθητ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, συμπτύσσω· Ὁμοῦ διπλωμένως, κατὰ διπλωμένον τρόπον· συνεσταλμένως. Διονύσ. Ἁλεξ. »Τὸ ἐκείνας ἐνιαίως καὶ συνεπτυγμένως δωρηθέν·« ὅλον διὰ μιᾶς· (ὅλον μαζωμένον·) ἀντίκειται τῷ »Ἡμῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν δωρηθέν.»

Συνεπωάζω, (ἐπωάζω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάθημαι ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, ἢ κλωσσῶ αὐτά.

Συνεπωθέω, ῶ (ὠθέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπωθῶ, σπρώχνω.

Συνεραν ίζω, μέλ. ίσω, (ἀρανίζω) Συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω τοὺς ἐράνους ἢ τὰς συμβολὰς (συνάζω, μαζόνω τὸν ἐρεφνέν)· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνεισφέρω τὸν ἐρανόν μου (δίδω τὸν ἐρεφνέν μου)· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, συλλέγω ἢ συνεισφέρω. »Τὰς χρείας ἀλλήλοις,« ἐβοηθοῦσεν ἕνας τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. Ἀππιαν. »Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνεραν ισθέντων.« Φίλ. ἀντὶ τοῦ, Συνενεχθέντων, συνδραμόντων. »Σώματα κόσμοις ἐπιθέτοις συνεραν ιζόμενα.« τὰ διὰ τῆς συνδρομῆς ξένων στολισμῶν καλλωπιζόμενα καὶ διὰ τούτων τρόπον τινὰ συντιθέμενα. Διόν. Ἁλικ. »Δῆμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος·« ἐκ συνδρομῆς πολλῶν ἀνθρώπων σύνθετος, ἢ καθ' Ἡτύχ. Συμπληρουμένος. Παθ. συνάγομαι, συνέρχομαι.

Συνεραν ισμός, ὁ· Ἡ τοῦ ἐράνου, συλλογή, συνεισφορά, σύναξις, συνάθροισις. Πλούταρχ.

* Συνεραν ιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις συνάγει, συναθροίζει ὁμοῦ τοὺς ἐράνους (τὸν ρεφενέν)

Συνεραστής, οῦ, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἐραστὴς ὤν· ὅς τις ἀγαπᾷ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος οἱ δύο λοιπὸν πρὸς ἀλλήλους λέγονται συνεραστάι. Ξενοφ. συμπ. ἡ. 43. Ἀγαθῶν-ἀείποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ὢν διατελῶ.«

Συνεράω, ῶ (ἐράω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἀγαπῶ κ' ἐγὼ μαζῆ, ἢ ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τινά, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος τις. Εὐρ.π. Ἀνδρομ. 222. Μέσ. »συνεράομαί τινι·« ἀγαπῶ τινὰ ἀμοιβαίως, ὅ ἐστι, διότι καὶ αὐτός μὲ ἀγαπᾷ.

Συνεράω, Συνεισφέρω, συντρέχω, συρρέω, συμφέρω, συνάγω ἀπὸ τὸ ἄχρηστ. ἐράω, συνηθ. Εἰς ἀόρ. ἀπαρεμφ. »συνερᾶσαι.« Ἰσοκρ. Φιλ. 138. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Βεκκέρου, Ἀριστοτ. περὶ γέν. ζώ. 3, 1.

Συνεργάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ὁμοῦ ἐργάζομαι, δουλεύω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἐντάμα, συμπράττω, συμβοηθῶ, συνεργῶ. Ξενοφ. 2) = ἐξεργάζομαι· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. 1, 93. »Λίθοι ξυνειργασμένοι·« ἐξειργασμένοι, ἐξεσμένοι, λεῖοι, ὁμαλοὶ διὰ τῆς τέχνης δουλευμένοι· παρ' αὐτῷ φέρεται ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ τὸ, Εἰργασμένοι λίθοιι· ἐπὶ λίθων, εἰς στύλους ὑπὸ τῶν λιθοξόων ἐξειργασμένων.

* Συνεργάθω, ποιητ. ἀντὶ, συνείργω. Ἰλ. Ξ, 36. »ὅσον συνεέργαθον ἄκραιι, ὅσον διάστημα περιεῖχαν καὶ συνέκλεισαν τὰ ἄκρωτήρια.

Συνεργασία, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη ἐργασία. 2) οἶκός τις δημόσιος, δεσμωτηρίου τόπον ἐπέχων, εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ ἐγκεκλεισμένοι αἰχμάλωτοι, ἢ κατάδικοι, ἢ καὶ χρεῶσται συνεργάζονται δημόσιά τινα καὶ βαρέα ἐργόχειρα. Διόδ. Σικελ. 20, 13. Ergastulum, Λατιν. Zuchthaus, Γερμαν.

* Συνεργαστής, οῦ, ὁ = τῷ ἕπομ. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 394.

Συνεργάτης, ου, ὁ (συνεργάζομαι). Ὅς τις συνεργάζεταί τι μὲ ἄλλον τινά. (α)

* Συνεργατίνης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, συνεργάτης. (ι)

* Συνεργάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συνεργάτης. Ἡ ὁμοῦ τι συνεργαζομένη. (α)

Συνέργεια, = συνεργία.

Συνέργειον, τό, τόπος ἢ οἶκος εἰς τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ συνεργάζονται, ἐργαστήριον. Φλοξ· Γλωσσ.

Συνεργέτης, ου, ὁ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 138. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »συνεργήτης« ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, συνεργάτης· ἀσύνηθες.

Συνεργέω, ῶ· παρατ. συνήργουν (συνέργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω μαζῆ, βοηθῶ τινὰ εἴς τι ἔργον, συμβοηθῶ εἰς ἐντέλεσίν τινος, συνεισφέρω, χορηγῶ εἴς τι ἔργον, συμπράττω, (ἐνεργῶ κ' ἐγὼ μαζῆ), συναντιλαμβάνομαι. Ξενοφ. παρὰ Διον. ἀργ. θ'. 23. παθητ. »συνεργούμενοιι« ἀντὶ τοῦ, συμβοηθούμενοι, βοήθειαν ἀπολαμβάνοντες. Ἡλιόδωρ. θ'. σελ. 426. »τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες·« συμβοηθήσαντες, ὁμοῦ ἐνεργήσαντες εἰς τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν· ὅθεν

Συνέργημα, τό· Ἡ ὁμοῦ γινομένη βοήθεια,

ἡ ὑπό τινος γενομένη συνδρομή καὶ προστασία πρός τινα.

*Συνεργητέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεργέω. Πρέπει νὰ συνεργῇ, συμβοηθῇ.

*Συνεργήτης, ου, ὁ = συνεργάτης, ἀμφ.

Συνεργητικός, ή, όν (συνεργέω). Ὁ συνεργός, συμπράκτωρ, συμβοηθός. Ἀντωνῖν. ς'. 42. θ'. 42.

Συνεργία, ἡ (συνεργός). Συμβοήθεια εἴς τινα ἐργασίαν, μετοχή καὶ ἐνέργεια ἢ παρακίνησις εἴς τινα πρᾶξιν. Δημοσθ. »Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν«.

*Συνέργιον, τό = συνέργειον.

Συνεργολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπιχειρῶν, ἀναλαμβάνων τι ἔργον. Στράβ.(α)

*Συνεργοπονέω, (πονέω). Βοηθῶ μαζῆ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Συνεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐργαζόμενος, μέτοχος τοῦ ἔργου, συμπράκτωρ, συμβοηθός· σύντροφος ἔργου τινός· »τινί τινος«, καὶ »εἴς, καὶ πρός τινα«. Ξενοφ. Παρὰ Πλουτάρχ. »συνεργὸς τῆς χρείας τοῦ φιλοπόνου· πρὸς χρῆσιν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ φιλοπόνου· »καλέσαντο συνεργὸν τείχεος« Πίνδ. Ὀλ. 8, 43. 2) ὁ συγκάμων τεχνίτης, σύντεχνος, συντεχνίτης· κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν »σύνεργος« παροξυτόνως τινὲς γράφουσι· πρβλ. Reiz de au. incl. σελ. 110. Bast epist. crit. σελ. 208. εἰς Παρθέν, 1. 4. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται »σύνεργον, τόν· καὶ τὸ ἐργαλεῖον ἢ τὸ ὄργανον παντὸς τεχνίτου.

Συνέργω, παλαιὸς τύπος τοῦ, συνείργω, καὶ συνεργάζω· Συγκλείω, συνδέω, συνδεσμέω. Ὀδ. Μ, 424.

Συνέρδω, μελ. ξω. (ἔρδω, ἀνώμ.). Συνεργῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Ἠλ. 351.

Συνερείδω. Μέλ. είσω (ἐρείδω). Ὁμοῦ στηρίζω, συσφίγγω, συνθλίβω ἢ συνωθῶ, βρύχω, τρύζω τοὺς ὀδόντας. Εὐριπ. »χέρας δεσμοῖς συνερειδόντες· ἔχοντες τὰς χεῖρας σφικτὰ συνδεδεμένας. »σύν τε στόμ' ἐρεῖται (χερσί)«. Ὀδ. Δ, 426. ἁρμόται, εὐπρεπείας χάριν· »κιόνεσσιν συνερειδομένας«. Πίνδ. Πύθ. 4, 476. 2) οὐδετέρ. συντυγχάνω, ὁρμητικῶς ἐπιτρέχω, ἐπιπίπτω.

Συνερείπω, (ἐρείπω, ἀνώμ.) Κρημνίζω, διαφθείρω· παρ' Ἀλκιδάμῳ »διαλύειν καὶ συνερείπειν τὴν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν« ἀντὶ τοῦ Κατεδαφίζειν, κατακρημνίζειν.

Συνέρεισις, εως, ἡ (συνερείδω). Ἡ ὁμοῦ στήριξις, συνώθησις, σύσφιγξις, σύνθλιψις, βρυγμός, τρύξιμον τῶν ὀδόντων, 2) συντυχία, σύγκρουσις.

Συνερειστικός, κή, κόν (συνερείδω). Ὁ συνθλίβων, συνωθῶν, στηρίζων ἑαυτόν πρός τι. Πλούταρχ.

Συνερέσσω, (ἐρέσσω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κωπηλατῶ, μαζῆ, ἐντάμα τραβῶ τὴν κώπην.

*Συνερετμέω, μέλ. ήσω. = τῷ προηγμ.

Συνερέω, Ἰων. μέλ. τοῦ, συνειπεῖν, ἀντί, συνερῶ. Θέλω ὁμιλήσει μαζῆ, ἢ συγχρόνως, θέλω συμφωνήσει, ἐξαιρ. ὑπερασπισθῆ τινα διά τινος ὁμιλίας μετὰ Δοτικ.

Συνερίζω. Μ. ίσω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω· φιλονεικῶ. Σουΐδ. ἐν λ. Καταβολή. Παρ' Ἱπποκρ. (σελ. 157.) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »συνερίδων«. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται Μέσ. »συνερίζομαι« ἀντὶ τοῦ ἀμιλλάομαι.

Συνέριθος, ὁ, ἡ (ἔριθος). Ὁ ὁμοῦ ἐργαζόμενος, ὅς τις ἐργάζεται, δουλεύει μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, Ὀδ. Ζ, 32. ὅπου κεῖται κατὰ θηλ. γέν. ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 783. ἐξαιρ. ὅς τις κάμνει μαζῆ μὲ ἄλλους οἰκιακὴν ἐργασίας, οἷον θερίζει, γνέθει, συνθερίζων, συνεφαίνων, ἢ κατ' Εὐστάθιον, ὁ τὸ ἔριον συνεργαζόμενος, κ. τ. τ. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 471.

*Συνεριπόω (ἐριπόω) = συνερείπω.

Συνερκτικός, ὁ (συνέργω). Ἐπί ῥητόρων, οἵ τινες συνδέον ἐπιτηδείως τὰς ἀποδείξεις· ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Ἱππ. 1378. λέγει περί τινος Ῥήτορος: »συνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικός«· ἔνθα ὁ Σχολιαστ. παράγων τοῦτο ἀπό τοῦ, συνείρω, ἑρμηνεύει διά τοῦ, ὁ συνείρειν τοὺς λόγους, καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως· ὁ συνάπτων καὶ συνδέων εὐκόλως ἢ καλῶς τὰς ἀποδείξεις τοῦ λόγου, καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐκβάλλων τὰ συμπεράσματα· ἂν καὶ ὁ Σουΐδας ἀλλαχοῦ ἐν λέξ. Φαίαξ, ἀντὶ τούτου, »συνερστικός«, ἔχῃ· ὁ Κυστέρος ἐνταῦθα θέλει νὰ γράφεται »συνειρκτικός«· ἄλλοι δὲ »συνερτικός«. πρβλ. συνακτικός.

Σύνερξις, ἡ (συνέργω). Συνέχεια, σύναψις, σύνδεσις, σύνθλιψις, συνάφεια. Δίων Κάσ. ν'. 32. »Γάμων σύνερξις«· ἡ γαμικὴ συνάφεια. Πλάτ. εἰς Τίμ. καὶ Πολιτ. ε'. σελ. 25. καὶ ἄνευ τοῦ, »Γάμων« ὁ διὰ τοῦ γάμου γινόμενος σύνδεσμος.

Συνέρομαι, ἀπαρέμφ. συνέρεσθαι, ἢ κάλλιον, συνερέσθαι, μέσ. ἀποθ. (ἔρομαι, ἀνώμ.). Συνερωτῶ, συμβάλλομαι. Ἡσύχ.

*Συνερπύζω (ἑρπύζω) καὶ

Συνέρπω (ἕρπω). Ὁμοῦ ἕρπω. Γλωσσ. Στεφ.

*Συνέρρουν, παρατ. τοῦ, συρρέω.

*Συνέρρωγα, β'. παρακείμ. τοῦ, συρρήγνυμι, κατά παθητ. σημασ.

Συνέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι, ἐνερ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, μαζῆ, ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἔρχομαι, Θουκυδ. ε'. »Πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον« ἀπὸ τῶν πόλεων ἦλθαν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, συνῆχθησαν. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. γ'. 12. »Οὔτε συνῆθομεν ὡς πολεμήσοντες« μήτε ἐσυνήχθημεν, ἤλθαμεν ὅλοι ἐνῶ. Πλάτ. πολ. ά. »Πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παρὰ πλησίον ἡλικίαν ἔχοντες« ἀντὶ τοῦ, Συναγόμεθα, μαζονόμεθα εἰς ἕνα τόπον. »Συνέρχομαι εἰς βουλήν«· ἔρχομαι κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων. »Συνέρχεσθαί τινι« = »Ἔρχεσθαι σύν τινι«. Σοφοκλ. »Συνῆλθέ σοι« ἀντὶ τοῦ, Ἔλαβέ σε κοινωνόν τοῦ βουλεύματος. »Εἰς λόγους συνέρχεσθαι« ἀντὶ τοῦ, συνομιλεῖν. Πλούταρχ. Λύσ. 20. ἀρα ἰσοδυναμεῖ μὲ τό, συγγίνομαι, συμμίγνυμαι, Ἑνοῦμαι, συνάγομαι, συναθροίζομαι, εἰς ἓν ἔρχομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε. 26. »Συνεληλυθυίας, δὲ σχεδὸν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος« ἑνωθείσης, εἰς ἓν ἐλθούσης, συναθροισθείσης· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σαρκικῆς κοινωνίας καὶ μίξεως, οἷον γάμου, ὑπανδρείας, καὶ συγκοιμήσεως. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 4. »Γυναικῶν, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα« οὕτω καὶ παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. α. 18. »Πρίν ἢ συνελθεῖν αὐτούς« προτοῦ νὰ συνευρεθῶσιν, νὰ συμμιχθῶσι (νὰ σμίξωσι) σαρκικῶς· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 491. »Ἐπὶ τὸν λέχος ξυνῆλθον« ἀντὶ »σοὶ ξυνῆλθον εἰς τὸ λέχος« ὅ ἐστι, συνεκοιμήθην, ὑπανδρεύθην μετὰ σοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συντυγχάνω, συναπαντῶμαι, ἐπὶ τῶν εἰς μάχην ἐρχομένων καὶ συμπλεκομένων δύο στρατῶν. Ἡρόδοτ. »Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ πεδίον· συμμίγνυται, συναπαντᾶται, εἰς μάχην ἔρχεται· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. ε' 74. »Μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα· γενομένη ὑπὸ πόλεων συνελθουσῶν μετὰ αἰτιατ. τοῦ τόπου. Porg. Εὐρ. Φοιν. 831. Ἐν γένει, συντυχαίνει, συμβαίνει εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, Ἡρόδ. ὁ, 77.

*Συνερῶ, ίδε, συνερέω.

Συνερωτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐρωτῶ. 2) διά τινος συλλογισμοῦ ἐναντιοῦμαι· κυρίως εἰς τὰς ἐρωτήσεις, Διογέν. Λαερτ. εἰς Στίλπ. »Ἀρά γε ἡ τοῦ Διός Ἀθηνᾶ θεός ἐστί, ναί· αὕτη δέ γε οὐκ ἔστι Διός, ἀλλὰ Φειδίου· οὐκ ἄρα αὐτή θεός ἐστιν«. Σέξτος δὲ ὁ Ἐμπ. μεταχειρίζεται τὸ »Λόγον ἐρωτᾶν« καὶ »συνερωτᾶν« ἀντὶ τοῦ, »συλλογισμῷ χρῆσθαι«, μεταχειρίζεσθαι συλλογισμόν τινά. Πυρρων ὑποτυπ. γ'. 13. »Ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· ἤτοι δὲ ἔστιν ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις«· καὶ, Λουκιαν. Ἱστορ. 34. »Ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ προοίμιον, καὶ τὰ ἐγκώμια, οὐκ ἀσυλλόγιστα μέν τοι ἀλλὰ συνηρωτημένα· εἰς εἶδος συλλογισμῶν ἐκτεθειμένα ἢ συντεθειμένα· οὕτω καὶ τὸ παρὰ Σέξτῳ »Λόγοι κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἐρωτημένοι«· ὅθεν

*Συνερώτησις, ἡ. Συλλογισμός.

Σύνες, Ἀττ. ξύνες προστακτ. Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ συνίημι· γνώρισε, ἄκουτε, κατάλαβε, πρόσεξε.

Συνεσθίω, (ἐσθίω, ἀνώμ.). Τρώγω μαζῆ.

Σύνεσις, καὶ, Ἀττ. Ξύνεσις, εως, ἡ (συνίημι). Κυρίως ὡς τό, σύμβλησις, ἡ συνάντησις, συρροή, ἕνωσις, ξύνεσις δύω ποταμῶν, Ὀδ. Η, 5;5, ὅπου κεῖται διά τό μέτρον ὁ Ἀττ. τύπος. 2) συνήθ. τροπ. ἡ ἀντιληπτική καὶ κριτική δύναμις τοῦ νοός, ἀγχίνοια, γνῶσις, κατάληψις, νόησις, προσοχή, φρόνησις, κατά πρῶτον παρά Πινδ. καὶ Ἡροδ. β'.) συνείδησις, συνειδός. Εὐριπ. Ὀρέστ. 398. γ'.) γνῶσις τό ἠξεύρειν τι, εἴδησις τινός. 3) ἡ εἰς τό αὐτό συμφωνία. Ἡσύχ.

Συνεσκευασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συσκευάζω.

Συνεσκιασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συσκιάζω· συγκεκαλυμμένως, ἐσκεπασμένως, σκοτεινῶς. Χρυσόστ.

Συνεσπίπτω, = συνεισπίπτω.

*Συνεσπόμην, ἀόρ. τοῦ, συνέπομαι, ἐνεστώς δέ, συνέσπομαι, δέν ἀπαντᾶται ἀόλου.

Συνεσταλμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ, συστέλλω, συντόμως, μὲ συστολήν, ἢ κατά συστολήν, ἐπιτετμημένως· βραχέως. Ἀθην. »Συνεσταλμένως ἔφη, ἐρτυγεσία. Περιμαζωμένα, ἐγκρατῶς. Πλούταρχ. ἐπί διαίτης, λιτῶς, μὲ λιτότητα.

Συνεστέον, θετκ. ἐπίρρμ. τοῦ Σύνειμι. Πλάτ. Πρωταγ. πρέπει νὰ ἦναί τις μαζῆ.

Συνεστηκότως, Ἐπίρ. Μετοχ. παρακμ. τοῦ, συνίστημι σταθερῶς, στερεῶς, εὐσταθῶς, βεβαίως, ἐπιμόνως. Ἀριστοτέλ. πολ β'.

Συνεστίασις, εως, ἡ. Τό νὰ ἦναί τις πάντοτε μαζῆ, καὶ νὰ συντρώγῃ μετά τινος, συμβίωσις, συμπόσιον, συνευωχία· ἐκ τοῦ

Συνεστιάω, ῶ (ἑστιάω). Ξενίζω φιλεύω τινά εἰς τὸν οἶκόν μου. Συνεστιάομαι, ῶμαι, ὁμοῦ ζῶ, τρώγω, συνδιαιτῶμαι, συζῶ, συνευωχοῦμαι.

Συνεστίη, ἡ (ἑστίαι. Συνευωχία, συμπόσιον Ἡροδότ. 6. 128. ἔνθα τά Χειρόγραφα συνεστώ, ἔχουσι. Πρβλ. εὐεστώ.

Συνέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας ὤν· ὁ μαζῆ μὲ ἄλλους εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον ζῶν, τρώγων, διαιτώμενος, φίλος τοῦ οἴκου, ἢ τῆς τραπέζης συγκοινωνός, ὁμοτράπεζος, οἰκιακός, οἰκεῖος. Ὀππιαν. Κυν. γ'. »-ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισιν«.

Συνεστραμμένως, Ἐπίρ. παθητ. παρακειμ. Μετοχ. τοῦ, συστρέφω. Μὲ στρυφογυρισμένον τρόπον, μὲ ἐπιτεταμένας δυνάμεις, μὲ σταθερούς λόγους.

Συνεστώ, ἡ· ἴδε συνεστίη.

*Συνετάζω, (ἐτάζω). Μαζῆ ἐξετάζω, συνερευνῶ.

Συνεταιρέω, (ἑταιρέω). Ὁμοῦ πορευέω. Αἰσχίν. ἐπιστολ.

Συνεταιρίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, συνέταιρος συντρόφισσα. Ἀνθολογ. ἐκ τοῦ

Συνέταιρος, ὁ (ἑταῖρος). Ὁμοῦ ἑταῖρος, σύντροφος, Cambrade. Ἡρόδοτ. 7, 193.

*Σύνετε, β'. πρόσ. πληθ. προστ. ἀόρ. β'. τοῦ συνίημι.

Συνετέω, ῶ (συνετός) ὡς τὸ συνίημι. Καταλαμβάνω, παρατηρῶ. Ἱπποκράτ. Ἀδ. ἐ. μετὰ γεν.

Συνετίζω, Κάμνω συνετόν, φρόνιμον. Ψαλμ. λά. 8. ἐκ τοῦ

Συνετός, ή, όν· καὶ Ἐπῖρ. συνετῶς (συνίημι). Ὅστις νοεῖ καὶ καταλαμβάνει, νοήμων, ἐπιστήμων, σοφός, ἀγχίνους, ὑγιὴς κατὰ τὸν νοῦν, προσεκτικός, φρόνιμος, διακριτικός, ἔμφρων. Πίνδ. Πύθ. 5, 144. »ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντα συνετοῖα. Ὀλ. 2, 152. »ψωνᾶντα συνετοῖσιν· θηλ. παρὰ τοῖς φρονίμοις. 2) Παθητ. Καταληπτός, τὸν ὁποῖον εὐκόλως καταλαμβάνει τις. Ἡρόδ. 2, 57.

*Συνεύαδε, (εὐαδε) γ'. πρόσ. ἐπικ. ἀορ. τοῦ ἀχρήστου, συναυδάνω. Συνήρεσε, ἤρεσεν ὁμοῦ. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Συνευαστήρ, ῆρος, ὁ. (εὐάζω) Ὁ συνεορτάζων τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ὁ τὸ Εὐοῖ μετὰ τῶν ἄλλων φωνάζων. Ὀρφ. ὕμν. ἀ. 34.

Συνευδαιμονέω, (εὐδαιμονέω) Ὁμοῦ εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐδαίμων, ἢ εὐδαιμόνως ζῶ Ξενοφ.

Συνευδοκέω, ῶ. (εὐδοκέω) Ὁμοῦ συγκατανεύω, ἀρέσκομαι, συγκοινωνῶ ἢ συμφωνῶ. μετὰ Δοτικ. πράγματος. Ἀθήν.

*Συνευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) Μετέχω μετ' ἄλλου τινὸς ἀπὸ τὴν κοινὴν τιμήν.

Συνευδοκητής, οῦ, ὁ. (εὐδοκέω) Ὁ συνευδοκῶν. ἀμφ.

Συνεύδω, μέλ. εὐδήσω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὕδω, συγκοιμῶμαι.

Συνευημερέω, ῶ. (εὐημερέω) Ὁμοῦ εὐημερῶ, καλὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔχω. Πλούταρχ Κορικλ. 4.

*Συνευκοσμέω, (κοσμέω) Μαζῆ διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν. Ἐπιγρ.

*Συνευνάζω, (εὐνάζω) Εἰς τὴν εὐνὴν ὁμοῦ βάλλω, κάμνω νὰ κοιμηθῶσι μαζῆ, τουτέστιν, εἰς γάμον φέρω, ὑπανδρεύω μαζῆ. Βασίλ. παθ. Βασίλ. παθ. Συνευνάζομαι, Συγκοιμῶμαι. Πινδ. Πύθ. 4, 452. Ἡρόδ. 6, 69.

*Συνευνάω, (εὐνάω) = συνευνάζω.

Συνευνέτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. Συνευνέτις, ιδος, ἡ. (σύευνος) Ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εὐνὴν κοιμώμενος, συγκοιμητής, σύγκοιτος, σύζυγος.

*Συνεύνη, ἡ = συνευνέτις. ἀμφ. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 96.

Συνεύνιος, ὁ, ἡ. Σύνευνος. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Σουίδ.

Συνευνομέομαι, οῦμαι. (εὐνομέομαι) Ζῶ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς μίαν εὔνομον ἤτοι καλοὺς νόμους ἔχουσαν διοίκησιν Πλούταρχ.

Σύνευνος, ὁ (εὐνή) μέτοχος τῆς εὐνῆς, τῆς κλίνης, σύζυγος. Πίνδ. Ὀλ. 1. 143.

*Συνευπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὁμοῦ εὐπαίδευτος. ἀμφ.

Συνευπάσχω, (πάσχω, ἀνμ.) Ὁμοῦ εὐπάσχω, εὐπαθείας καὶ εὐεργεσίας ἀπολαμβάνω, συνευεργετοῦμαι. ψευδ. ἀνάγν. παρὰ Δημοσθ. Χερσ. σελ. 100. Φιλ. 4, σελ. 149. ὅπου πρέπει νὰ γράφεται διαχωρισμένως· »σὺν εὖ πεπονθότωιν· ἰδ. Lobeck. Φρύν.. σελ. 619.

Συνευπορέω, ῶ (εὐπορέω) Βοηθῶ τινα μὲ τὸ ἔχειν μου, μὲ τὰ πλούτη μου, »τινίαι Δημοσθέν. »Συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν τῷ ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος, Ἀντιφ. »Πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησεν· ἐβοήθησεν, ἔδωκεν ἐκ τῶν ἰδίων του ὑπαρχόντων, χρημάτων· οὕτω καὶ »Συνευπορεῖν προικός, ἀναλωμάτων, κ. τ. τ. Schneid. Ξενοφ. 5, 8, 25. Ἐὐ γένει ἀντὶ τοῦ, βοηθῶ. Παθ. Ἔχω περιουσίαν, ἢ πλοῦτον, εἶμαι πλούσιος.

Συνευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὑρίσκω, ἀφευρίσκω, 2) Μέσ. Συνευρίσκομαι. Ὁμοῦ, μαζῆ εὑρίσκομαι, συνέρχομαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως· καὶ ἐν τῇ συνήθείᾳ.

Συνευσχημονέω, ῶ. (εὐσχημονέω) Παρατηρῶ, φυλάττω τὴν εὐπρέπειαν, εὐσχημοσύνην. Πλούταρχ. »Τὰ μέρη τοῦ σώματος συνευσχημονοῦντα τῇ κρίσει· εἰς τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως ἢ μετὰ τὴν κρίσιν ἐφαίνοντο εὐσχημόνως ἔχοντα, δὲν παρήλλαξε δηλαδὴ ἡ εὐσχημοσύνη τῶν μελῶν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως.

Συνευτυχέω, ῶ. (εὐτυχέω) Ὁμοῦ εὐτυχῶ, μετέχω ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν.

Συνευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Μεταχειρίζομαι μαζῆ, ἢ συγχρόνως λόγους, ἔχοντας καλὸν οἰωνόν, ὅθεν καὶ, ὁμοῦ σιωπῶ. διὰ νὰ μὴ προφέρω κακοῦ οἰωνοῦ λόγους· 2) μεταβ. Μαζῆ, συγχρόνως ἐπαινῶ, ὑμνῶ, εὐλογῶ.

Συνευφράζομαι, Ψευδ ἀνάγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 918. ὅπου πρέπει νὰ γράφεται διαχωρισμένως· »σὺν εὖ φραζ.« Lob. Φρύν. σ. 624.

Συνευφραίνομαι, (εὐφραίνομαι). Ὁμοῦ εὐφραίνομαι, χαίρω.

Συνεύχομαι, Μλ. ξομαι· μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι). Ὁμοῦ εὔχομαι, ἢ δέομαι, παρακαλῶ. τάζω· Δίων Κάσ. »Συνεύχομαι τοῖς ἐξιοῦσιν· μὲ καλὰς εὐχὰς συντροφεύω τοὺς εἰς ἀποδημίαν ἢ εἰς ἐκστρατείαν ἀπερχομένους, εὔχομαι εἰς αὐτοὺς καλὸν κατευόδιον, κ. τ. τ.

Συνεωχέω, ῶ (εὐωχέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ψιλεύω, ξενίζω τινά. Μέσ. »Συνευωχοῦμαιν· μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ὁμοῦ εὐωχοῦμαι, συμποτάζω.

Συνεφάπτομαι. Μλ. ἁψομαι Ἰων. συνεπάπτομαι (ἅπτω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐφάπτομαι, πιάνω· βάλλω χεῖρα, παραστέκω. συμβοηθῶ, Πινδ. Ὀλ. 10. 117. Ἡρόδ. 7. 158. »Ἐμοὶ πρότερον δεηθέντες βαρβαρικοῦ στρατεύματος συνεπάψασθαιν· Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Συνεφάπτομαι τοῦ ἔργου.

Συνεφαρμόζω, (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἐφαρμόζω.

Συνεφεδρεύω. (ἐφεδρεύω). Ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος προσμένω νὰ λάβω τὸν πρῶτον τόπον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Πολύβ.

Συνεφελκύω, (ἑλκύω), καὶ

*Συνεφέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἐφέλκω, σύρω.

Συνεφέπομαι, ἀόρ. συνεφεσπόμην, Ἰων. συνεπεσπόμην, (ἕπομαι, ἀνώμαλον) ὡς τὸ συνεπακολουθῶ. Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀκολουθῶ. ὑπάγω κατόπι· Ἡρόδ. 5, 47. 9, 102. πρβλ. συνέπομαι.

Συνεφηβεύω, (ἐφηβεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ἔφηβος, ἢ διάγω τὴν ἔφηβον ἡλικίαν μου.

Συνέφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος). Ὁμοῦ ἔφηβος, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων ὤν.

*Συνεφιζάνω, (ἰζάνω). Κάθημαι μαζῆ ἐπάνω εἴς τι.

*Συνεφιστάνω, = τῷ ἕπομ,

*Συνεφίστημι, (ἵστημι). Ὁμοῦ στένω, βάλλω τι ἐπίτι, ὅθεν, Συνεφεστώς, ῶτος, ὁ· ὁ συνεπιστατῶν· συνεπιστάτης· Θουκυδ. β'. »Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἠνάγκαζον εἰς τὸ ἔργον· ἱστάμενοι ὁμοῦ ἀπ' ἐπάνω· 2) Προσυπακουμένου τοῦ »ψυχήν« σημαίνει τὸ, Προσέχω ἐπίτι μαζῆ μὲ ἄλλεν· »Συνεφιστάνειν τοὺς ἀναγινώσκοντας· ὁμοῦ κάμνω προσεκτικοὺς ἐπ' αὐτὰ τοὺς ἀναγνώστας. Πολύβ. 10, 4. οὕτω καὶ 3. »Ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα, δὲν ἐπρόσεξαν, δὲν ἔδωκαν προσοχήν· 2) εἰς τὸν ἀόρ. β'. καὶ εἰς τὸν ἐνεργ. παρακειμ. καθὼς καὶ εἰς τὸ μέσ. ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, προσέχω μαζῆ, εἶμαι προσεκτικός, ἀντὶ τοῦ, σημειόω, παρατηρῶ· 3) Ἀντὶ τοῦ, συνεπανίσταμαι· πραξ. Ἀποστολ. ιϛ'. »Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν.

*Συνεφορμάω, (ὁρμάω). Ὁρμῶ μαζῆ ἐναντίον.

Συνέχεια, ἡ (συνεχής). Στίχος, ἀράδα, σειρὰ πολλῶν πραγμάτων πυκνῶς, ἀναμεταξύ των ἢ τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κειμένων, ἀλληλουχία, συνειρμός, ἀκολουθία, ἐξάρτησις· ὁ διαρκὴς καὶ ἐπίμονος κόπος· Δημοσθ. »Ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρία· ἡ ἐμὴ ἐπιμονή. 3) διάρκεια. »Κατὰ συνέχειαν κατὰ σειράν, εἰς τὴν ἀράδα, ἀδιακόπως.

*Συνεχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ, συνεχῶς. Ἡσιόδ. Θεογ. 636.

Συνεχής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετ. Συνεχές, τό (συνέχω). Συνημμένος, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη κρατοῦνται πρὸς ἄλληλα, ἢ ἀκολουθοῦσι τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν· μετὰ δοτ. καθόλου, πυκνός, πυκνωμένος, συχνός. Ἀριστοτέλ. Φυσ. ς'. 2) ἐπὶ καιροῦ, διαρκής, ἀδιαλείπτος, ἀκατάπαυστος. Τὸ Οὐδέτερ. Συνεχές, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Ἐπίρ. Συνεχῶς, ἐπὶ Χρόνου λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, Ἐνδελεχῶς, πυκνῶς, παντοτε, ἀδιαλείπτως, διαρκῶς, ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως. Ὀδυσ. Ι 74. »δύο νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθαιν, ὅπου τινὲς διὰ τὸ μέτριν θέλουν νὰ γράφεται »συνεχέως· ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως. Ἰλ Μ, 25. »ἐν δ' ἄρα Ζεὺς συνεχέως. Πίνδ. Ἴσθμ. 4, 111. »κλὲξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζειν· καὶ Θουκυδ. ἐ. »Ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτι ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, ἀδιαλείπτως, χωρὶς νὰ παύσῃ ἢ νὰ διακοπῇ ἐν τῷ μεταξύ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Δέκα χρόνους εἰς τὴν ἀράδαν· σημαίνει δὲ καὶ τό, Ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ, εὐθέως, παραχρῆμα, ἐξαίφνης, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς, διὰ μιᾶς. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 6. »Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, ὅτι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαιν· ἔνθα κατωτέρω ἐπιφέρεται ἡ ἐξήγησις τούτου »Νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν ἔσεσθαιν· ἐνίοτε προστίθεται καὶ τό, ἀεί, πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν, »συνεχέως αἰεί«, Ἡρόδ. 1, 67. πρβλ. Ὀδ. ζ, 74. Meineke Μένανδ. σελ. 182. Ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τοῦ κατὰ στίχον, κατὰ σειράν, εἰς μίαν ἀράδα ὤν. Πολύβ. 2, 14. (Τὸ, συνεχές, καὶ συνεχέως, ἔχει εἰς τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. διὰ τὴν ἄρσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν, χωρὶς νὰ διπλασιάζεται τὸ, ν· οἱ μεταγενέστεροι Ἕπικ ἐμιμήθησαν τὴν ἄδειαν ταύτην. Σχολ. Ἰλ. Μ, 26. Βρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 1271. Θεόκρ. 20, 12. ἔκδ. Σχαίφ.)

Συνεχθαίρω, (ἐχθαίρω). Ὁμοῦ ἐχθραίνω, μισῶ.

*Συνεχθραίνω, (ἐχθραίνω) = συνεχθαίρω.

*Συνέχθω, (ἔχθω, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντὶ, συνεχθαίρω.

Συνεχίζω, (συνεχής). Συνάπτω, συνδέω, ἑνόνω. Φιλόπον· εἰς Ἀριστοτ.

Συνέχω, Μ. ξω. (ἔχω, ἀνώμ). Συγκρατῶ, συγκλείω, κρατῶ στερεῶς, στερεόνω, συνδέω, συνάπτω, ἑιόνω. Ἰλ. Δ, 133. »ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχονε. Τ, 415. 478. »ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος«, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 315. β') ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. γ') διατηρω, φυλάττω, προστατεύω, δ') Εἰς ἐμαυτὸν λαμ-

βάνω, κατέχω· ὅθεν »τὸ συνέχον«, τὸ ἀποτελοῦν τὴν καθ' ἑαυτὸ ὑπόθεσιν. ε') θλίβω, σφίγγω, στενοχωρῶ, βασανίζω. ς') Παθ. »συνέχεσθαι λύπῃ, φόβῳ, ἀθυμίᾳ, ὀργῇ, λιχνείᾳ, ἀκρασίᾳ, βωμολοχίᾳ, λιμῷ, δίψῃ«, κ. τ. τ. ἐπὶ πάντων καὶ πνευματικῶν, καὶ σωματικῶν παθῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυριεύεταί τις, πάσχει, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκεται, εἶναι ἐμπλεγμένος· »θουλῃῖῃ συνέχεσθαι«, εἶμαι δεμένος εἰς τὴν σκλαβίαν, Ἡρόδ. 7, 12. »αἰχμῇσι καὶ ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι«, Ἡρό. 1, 214. ἀσυνήθ. »πατρὶ συνέχεσθαι· στενοχωροῦμαι, θλίβομαι ἀπὸ τὸν πατέρα, Ἡρόδ. 3, 131. Ἀσυνήθ. εἶναι ἡ παθ. χρῆσις τῆς μετοχ. τοῦ μέσου ἀόρ. »συσχέμενος«, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 165. Β. — Τὸν Ἀττ. τύπον »ξυνέχουσι« μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μίαν φορὰν Ἰλ. Υ, 478. διὰ τὸ μέτρον.

*Συνεψέω, = συνέψω.

*Συνεψιάω, (ἑψιάομαι). Παίζω μαζῆ. Παύλ. Σιλ. επ. 19.

Συνέψω, μέλ. ψήσω, (ἕψω, ἀνώμ.) Ἱπποκρ. Ὁμοῦ ψήνω ἀφίνω νὰ βράσῃ.

*Συνεώρακα, παρακείμ. τοῦ, συνοράω.

*Συνέωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ, συνωθέω.

Συνηβάω, (ἡβάω). Ζῶ, διάγω τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν ὁμοῦ, συνευφραίνομαι, συνευωχοῦμαι, συμπαίζω μετὰ τῶν συνήβων μου. Ἀνακρ. Ὠδ. 87.

Συνηβολέω, (ἠβολέω) = συμβάλλω, Συναντῶ, συναπαντῶ· ὅθεν

Συνηβολίη, ἡ· = συμβολή, συνάντησις. Ἀπολλ. Ἀργ. β'.

Σύνηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὁμοῦ ἡβητήρ, ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῦ ἡβητῆρος ἔχων, συνηλικιώτης. Εὐριπ. Ἡρακλ. 438.

*Συνηβώοντος, ποιητ. Ἰων. τοῦ, συνηβῶντος.

Συνηγέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁμοῦ ἡγῶμαι ἐσηγῶ. Διόδ. Σικ.

Συνηγορέω, ῶ (συνήγορος) ὡς τό, συναγορεύω, ὑπέρ τινος ὁμιλῶ, ὑπερασπίζομαι τὰ δίκαιά τινος· μετὰ Δοτικ. Ἀριστοτ. Ῥητ. ὅθεν

Συνηγόρημα, τό. Προστασία, ὑπεράσπισις, Δίων. Κάσ.

Συνηγορία, ἡ· = συναγόρευσις.

Συνηγορικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ εἰς τὸν συνήγορον ἀνήκων, ὁ εἰς συνηγορίαν ἐπιτήδειος. »Συνηγορικόν, τόν· ὁ ὑπερ τοῦ συνηγορεῖν ἢ εἰς τὸν συνήγορον διδόμενος μισθός. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 691. ἐκ τοῦ

Συνήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορά). Ὁ μετά τινος, ἢ ὑπέρ τινος ὁμιλῶν, ὑπερασπιστής καὶ διαυθεντεντὴς κρισολογίας τινός, ῥήτωρ, advocat. Φώτ. »Προστάτης ὑπέρ τινος λέγων, προήγορος«· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντίδικος, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 715.

Συνηδέαται, Ἡρόδοτ. 3'. 58. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, συνηδέατε, Ἰωνικ. παρακ. ὅ ἐστι, συνηδείτε. Ἑπερσυντελ. ἐκ τοῦ, συνήδεα, ἀντὶ, συνεῖδειν ἐκ τοῦ συνείδω.

Συνήδομαι, μέλ. συνησθήσομαι, ἀόρ. συνήσθην, παθ. (ἥδομαι). Συγχαίρω· χαίρω εἰς τὴν εὐτυχίαν τινός. »τινίν ὅθεν, εὔχομαι εἰς τινα εὐτυχίαν. Valck Ἱππ. 1285. diatr. σελ. 113. B. Félicitér, Γαλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις διὰ τὴν τῶν ἄλλων εὐτυχίαν, ποτὲ ὡς τό, ἐφήδομαι, ἐπὶ χαιρεκακίας διὰ τὴν τῶν ἄλλων δυστυχίαν, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Ῥεῖσιγος (Reisig) enarr. Soph. O. C. 1398. κατὰ Πόρσ. Εὐρ. Μηδ. 136.

Συνηδύνω, (ἡδύνω). Εὐφραίνω, ζῶ διὰ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τὴν συγκοινωνίαν ἤτοι συντροφίαν τῶν φίλων. Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 12. 2) Κρυνεύω, κάμνω ὀστίμον ὠτροφὴ μικτὴ καὶ συνηδυσμένη«. Πλούταρχ. »τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει« ὁ αὐτ. καρυκεύει, κάμνει νόστιμον.

Συνήθεια, ἡ (συνήθης). Τὸ συγκατοικεῖν, = συντροφία. Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. 16. 36. 2) τὸ ὁμοῦ ζῆν, συναναστροφή, συνουσία, συγκοίμησις, μίξις σαρκική. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ά. 31. »Ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός, ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνηθείας«. 3) συνδιατριβή, συνδιημέρευσις, φιλία, ἡ ἐκ συναναστροφῆς οἰκειότης, γνωριμία, συντροφικὸν συμπόσιον. Πολύβ. λά. 21. ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Φιλοφροσύνη. 4) Ἔθος, χρῆσις, πολλῶν ἀνθρώπων κοινὴ πράγματός τινος παραδοχή. Ἅμν. Ἑρμ. 485. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥων. ά. ιά'. 146. ὅ ἐστι, κοινὸς τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, πράττειν, κ. τ. τ. Πλάτ. Θηαίτ. 68. »ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων«. 5) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. = καταμηνία.

Συνήθης, ες, γεν. εος. συνῃρ. ους. γεν. πληθ. συνηθέων, σηνῃρ. συνήθων (ἦθος). Σύνοικος, συγκάτοικος, ὁμοήθης, ὁμοιότροπος, εἰς ὁμοῖα ἤθη τεθραμμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Φίλος, οἰκεῖος, γνώριμος, »συνήθεες ἀλλήλοισι« Ἡσιό. Θεογ. 230. φίλοι, οἰκεῖοι, ἴσοι ἀναμεταξύ των εἰς ἤθη καὶ φρονήματα. 2) συνειθισμένος, γνωστός, κοινός. Ἐπίῤῥ. Συνήθως κατὰ συνήθειαν, κατὰ τὸν συνειθισμένον τρόπον.

Συνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἀκούων, »ξυνήκοοι αὐτοῦ«. Πλάτ. Νομ. δ'. »τὸν κραπεβίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν«, ὥστε νὰ δύναται εἰς τὸν χορὸν ὁ ἔσχατος νὰ ἀκούῃ τὸν κορυφαῖον. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἐ. 5. »συνήκοος γενομένη« ἤτις μετὰ τῶν ἄλλων ἤκουσε. Πλούταρχ. συνήθ. μετὰ γεν.

Συνήκω, (ἥκω). Ὁμοῦ συνέρχομαι, ἑνοῦμαι, ἓν γίνομαι μετά τινος. Ξενοφ. 2) συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, στενεύω, ἢ στενὸς γίνομαι. Ἀριστοτέλ. »συνήκειν εἰς στενόν«.

Συνηλικιώτης, ου, ὁ (ἡλικιώτης), καὶ

*Συνήλικος, ὁ, ἡ (ἡλίκος), = συνῆλιξ.

*Συνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχων, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος, ὅμοιος κατὰ τὴν ἡλικίαν, συνομῆλιξ ἢ συνομήλικος· συνήθως δέ, μέτοχος τῆς αὐτῆς παιδείας, εὐφροσύνης, παιδείας κ. τ. τ.

Συνηλόω, ῶ (ἠλόω). Συγκαρφόνω, Γλωσ. Στεφ.

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ (συνέρχομαι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὑπάγων, ἐρχόμενος· ἴδε σύγκλυς. Νόν.

Συνηλυσίη, ἡ, καὶ

*Συνήλυσις, εως, ἡ. Συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό· συνέλευσις, συνερχομός, σύναξις, σύνοδος, Ἀνθολγ.

Συνήλωσις, εως, ἡ (συνηλόω). Ἡ ὁμοῦ κάρφωσις, συγκάρφωσις, Γλωσσ. Στεφ.

Συνημέρευσις, εως, ἡ (συνημερεύω). Καθημερινὴ συναναστροφή, τὸ διάγειν, περνᾶν τὴν ἡμέραν μετά τινος.

Συνημερευτής, οῦ, ὁ. Ὁ συνημερεύων, ὁ διάγων, περνῶν τὴν ἡμέραν μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συνημερεύω (ἡμερεύω). Διάγω, περνῶ τὴν ἡμέραν μετά τινος· καθημερινῶς σαυναναστρέφομαι, ζῶ μετά τινος· = συνδιημερεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. δ'. 1. Πλάτ.

Συνημερόω, ῶ (ἡμερόω). Μαζῆ ἡμερόνω, κάμνω ἥμερον.

Συνημμένος, η, ον· μετοχ. παθητ. παρκμ. τοῦ συνάπτω, ὅθεν »Τὸ συνημμένον«, ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ὑποθετικὴ πρότασις. Cic de fat. 7. ὅθεν

Συνημμένως, ἐπίῤῥ. (συνάπτω). Συνδεδεμένως, συνηνωμένως.

Συνημοσύνη, ἡ. Συνάφεια, σύνδεσμος, Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1105. 2) ἕνωσις, συμβίβασις, συνθήκη συμβόλαιον, συναλλαγμα, ὑπόσχεσις, Ἰλ. Χ, 261. »Ἕκτορ, μήμοι, ἀλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε· μὴ περὶ συνθηκῶν διαλέγου, Ἡσιόδ. Θεογν. 284. ἔτι δὲ καὶ, συγγένεια, ἐκ τοῦ

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ (συνίημι). Συνδεδεμένος, ἑξαιρ. διὰ τῆς οἰκείας συνενωμένος, ὅθεν σύνοικος, συγκάτοικος, Ἀπλλών. Ἀργον 4. 1211. »-δέχθαι συνήμονας. 2) συνήθης, ἑταῖρος, ὁμοήθης. (Παράγεται συνήθως ἐσφαλμν. παρὰ τὸ, ἡμαι.)

*Συνήνεγκα, Ἰωνικ. συνήνεικα, ἀόρ. τοῦ, συμφέρω.

*Συνήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Τόσον ὁρμητικός, ὡς ὁ ἄνεμος· ἀμφ.

*Συνηνιοχέω, ῶ (ἡνιοχέω). Μαζῆ κρατῶ τοὺς χαλινοὺς, διοικῶ τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἅμαξαν καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ διοικῶ.

Συνήορος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συνάορος, (ἀείρω). Συνενωμένος, στερεὰ συνδεδεμένος, συντροφιασμένος, συνδυασμένος· μετὰ δοτ. Ὀδ. Θ, 99. »Φόρμιξ, δαιτὶ συνήορος«, ἡ μὲ τὸ συμπόσιον συνδεδεμένη λύρα, ἡ σύντροφος τοῦ συμποσίου, τῆς εὐωχίας· ἑξαιρ. συνεζευγμένος, ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν τροπικ. πολλάκις ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ γάμου, ὁ σύζυγος, ὁ ἀνήρ, ἡ γυνὴ· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθός, κ. τ. λ. (ἐκ τούτου κατὰ συναίρ. γίνεται τό, συνωρίς· ἄλλοι δὲ δὲν ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ, ἀείρω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ, ἄρω.)

Συνηπεροπεύω (ἠπεροπεύω). Ὁμοῦ ἀπατῶ, Ἀριστοφ.

*Συνηρέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὁ συγκωπηλάτης· καθόλου ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συνηρετμέω, ῶ (ἐρετμός). Μαζῆ κωπηλατῶ· ἐν γένει ὡς τό, συνεργῶ, ὁμοῤῥοθέω, συντρέχω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Αἴας 1329. ἔνθα ἐκδόσεις τινὲς »ξυνηρεμεῖν« ἡμαρτημένως ἔχουσιν· καὶ ὁ Λίβεκκος θέλει νὰ μεταβάλῃ χωρὶς ἀκάγκην εἰς τό, συνηρετεῖν· ἴδε, εὐήρετμος.

Συνηρέφεια, ἡ (συνηρεφής). Ἡ πυκνὴ ἐπισκίατις τῶν δένδρων, κ. τ. λ. ἡ πυκνότης τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἥτις προξενεῖ καὶ στέγην καὶ σκιάν, Ἄππιαν.

Συνηρεφέω, ῶ. Ἐπικαλύπτω, στεγάζω, σκιάζω, σκεπάζω, ἐπισκιάζω· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐπισκιάζουσιν ἢ σκεπάζουσι τόπον τινὰ μὲ τὰς κορυφάς καὶ μὲ τοὺς κλώνους των, ἢ μὲ τὰ φύλλα των. Θεόφρ. Μεταφορ. »Ὄλβος αὐτοῖς συνηρεφεῖ φρένας«, Εὐριπ. Φαίτ. λείψ. 5. ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. εἶμαι πυκνὰ σκεπασμένος, ἐπεσκιασμένος.

Συνηρεφής, ές. ὁ, ἡ (ἐρέφω). Ἐπικεκαλυμμένος. ἐπεσκιασμένος, ἐστεγασμένος, κατάστεγος, πεπυκνωμένος ὑπὸ δένδρων τόπος, καὶ διὰ τοῦ κατάσκιος, σύσκιος. Λουκιαν. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πυκνός, δασύς, ἢ ἐπικεκαλυμμένος, στεγανός· Ἡρόδ. 1, 110. 7, 111. Εὐριπ. Ὀρεστ. 955. Ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηφερὲς πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσαν· στυγνόν, κατηφές.

Συνηρεφία, ἡ, = συνηφέρεια.

Συνηρημένως, ἐπίῤῥ. μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, συναιρέω. Συνεσταλμένως, εἰς ἓν μαζωμένως, συμμαζωμένως.

Συνήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Συνηρμοσμένος, συνενωμένος, κοινός. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 512. »Δαῖτα συνήρεα· συνημμένην, συνηρμοσμένην. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ »συνήρεα« διὰ τοῦ, σύσκιον· ἄρα ἀντὶ τοῦ. συνηρεφής· ὡς καὶ τό, »Κατήρης φύλλοισι«, ἀντὶ τοῦ, κατηρεφής. Νίκανδρ. Θηρ. 69.

Συνήριθμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, συνάριθμος, ἰσάριθμος. »Οὓς αἰθὴρ συνηρίθμους ἥρπασεν

ἡμαρ», ἀντὶ τοῦ, ἰσαρίθμους. Ἀνάλατ. β'. σελ. 139.

Συνηρμοσμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συναρμόζω. Ἑταιριασμένως, καταλλήλως, προσφυῶς κ.τ.τ.

Συνήσθησις, εως, ἡ (συνήδομαι). Τὸ συγχαίρειν, συνευφροσύνη, Ἀππιαν. Ἐμφ. 5, 69. ἀμφ.

Συνησκημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συνασκέω, Καλλωπισμένως, ἐστολισμένως.

*Συνησσάομαι, Ἀττ. -ττάομαι, παθητ. (ἡσσάομαι). Ὁμοῦ ἡττῶμαι, νικῶμαι μαζῆ· τὸ ἐνεργ. συνησσάω, Ἀττ. -ττάω, νικῶ μαζῆ εἶναι σπάνιον.

Συνηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχῶ, πανταχόθεν ἠχῶ, ἤχον ὁμοῦ ἐκπέμπω, συμφωνῶ, ἀντηχῶ· ἠχολογῶ· ὅθεν

Συνήχησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἤχησις, τὸ ἠχεῖν εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠχεῖ καὶ ἄλλο τι, συμφωνία, ἀντήχησις, ἠχώ.

*Συνήωρ, ορος, ὁ, ἡ, = συνήορος, Εὐνάπ.

Συνθακέω, ῶ, μέλ. ήσω (θακέω). Ὁμοῦ, πλησίον καθῆμαι· ἐκ τοῦ

Σύνθακος, ὁ, ἡ (θᾶκος). Ὁ ὁμοῦ, πλησίον καθήμενος· ὡς καὶ τὸ, σύνεδρος, καὶ σύνθρονος· ποιητικ.

Συνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρόνω μαζῆ. Αἰσχύλ. Προμ. 687. τροπ. διὰ κολακευτικῶν λόγων ἀπατῶ, ψεύδομαι.

Συνθαμβέω, ῶ (θαμβέω). Ὁμοῦ ἐκπλήττω· ἐπὶ πολλῶν.

Συνθανεῖν, ἀπαρεμ. ἀόρ. τοῦ, συνθνήσκω.

Συνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω). Μαζῆ θάπτω, ἐνταφιάζω· κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡροδ. 5, 5.

Συνθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συνθεάζω (θεάζω). Ὁμοῦ ἐνθεάζω, ἢ εἶμαι ἐνθεος μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς προφητικὸν ἐνθουσιασμὸν εἶμαι ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, Διοδρ. Σικελ. πραβλ. ἐνθεάζω.

Συνθεάομαι, Μ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνμλ.). Βλέπω, παρατηρῶ, θεωρῶ, μαζῆ βλέπω, Ξενοφ. καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὅταν ὅλοι ὁμοῦ θεωρῶσι καὶ βλέπωσι τι Πολύβ. καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς βλέπω, κυττάζω· ὅθεν

Συνθεατής, οῦ, ὁ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον βλέπων, παρατηρῶν τι.

Συνθεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, συνθεατής. 2) ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον εἰς τὸ θέατρον ζῶσα, ἡ παίζουσα, Προκόπ. ἀνεκδ. θ'.

Συνθεία, ἡ (θεῖος). Ἡ ὁμοῦ θεότης, ἢ τὸ ὁμοῦ θεὸς εἶναι· θεότης κοινότης, Ἐκκλ. Συγγρ.

*Συνθειάζω, = συνθεάζω.

Συνθέλω (θέλω, ἀνμλ.), = συνεθέλω. Ὁμοῦ θέλω, στέργω, συμφωνῶ, θέλω κ' ἐγὼ τὸ ὁποῖον θέλει καὶ ἄλλος, τὴν αὐτὴν θέλησιν ἔχω. Αἰνέας τακτικ. 11. «ὃς περ συνήθελε τῇ ἐπαναστάσει· συνεφώνει, συνέστεργε. Ἀριστοφ. Ὀρ. 855.

Σύνθεμα, τό, ποιητ. ἀντὶ, σύνθημα, καὶ εἰς τοὺς μεταγεν. πεζογράφ. Lobeck Φρύν. σελ. 249. Τὸ συντεθειμένον, συγκείμενον, ἢ συμπεφωνημένον, ὡρισμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, δραματούργημα, καὶ σύμβλημα.

Σύνθεο, ἐπικ. προστακτ. μέσ. ἀορ. β'. ἀντὶ τοῦ, σύνθεσο, σύνθου· ἐκ τοῦ συντίθημι. Πρόσεχε, κατὰ νοῦν λάμβανε, Ὅμηρ.

Συνθεολογέω, ῶ (θεολογέω). Μετὰ τῶν θεῶν συναριθμῶ. 2) περὶ θεολογίας ὁμιλῶ μετά τινος, ὁμοῦ θεολογῶ.

Συνθεραπεύω (θεραπεύω). Ὁμοῦ θεραπεύω, ἰατρεύω, ἢ τιμῶ, Ἰάμβλ.

Συνθερίζω (θερίζω). Ὁμοῦ θερίζω, Ἀριστοφ. Ἀχερν.

Συνθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω, ζεσταίνω, διαθερμαίνω. «Δύναμις συνθερμαντικήν». Γαλ. ἢ διαθερμαίνουσα.

Συνθεσία, ἡ (συντίθημι). Συνθήκη, συμφωνία. Ἰλ. Β, 339. «Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἠμίνω; ὅπου νέησε κτὰς ὁρισμένας συμφωνίας», τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδ. «τὰς διακειμένας», ὀνομάζει· ἀλλ' ἐν Ε, 319. «-ἐλήθετο συνθεσιάων· τό, συνθεσίαι, σημαίνει, «τὰς φιλικὰς παραινέσεις». Εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, στοίχημα· παρβλ. σύνθεσις, σημασ. 2. καὶ συνθήκη, σημασ. 2. Lobeck Φρύν. σελ. 527.

Σύνθεσις, εως, ἡ (συντίθημι). Ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις, ἕνωσις, ὅθεν α) θέσις τῶν λέξεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ῥητορικῆς. Λατ. compositio, Γαλλ. composition· ὡς λέγει καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς· «Καθόλου γὰρ οὐδὲν ἡ περίοδός ἐστι πλὴν σύνθεσις ποίαν». β) ἡ λογικὴ καὶ μαθηματικὴ σύνθεσις, ἀντίθ. τοῦ, ἀνάλυσις· αὕτη συνθέττει ἐκ συλλογισμῶν, συμπερασμάτων καὶ γνωστῶν προτάσεων, μίαν ἄλλην ἀγνωστον νέαν πρότασιν· ὅ ἐστι, μέθοδος τοῦ ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν βαδίζουσα ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα· περὶ τούτου ὁμιλεῖ διεξοδικώτατα ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς. γ) παρὰ Γραμματικ. σύνταξις τῶν τοῦ λόγου μερῶν. δ) τροπικ. ὡς τὸ, συνθεσία, συνθήκη, συμβίβασις, συμφωνία, Πίνδ. Πύθ. 4, 299. «συνθήσην ταύταν ἐπαινήσαντες». ε) πᾶσα μίξις καὶ ἕνωσις διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων· οὕτω καλεῖ «σύνθεσιν» καὶ ὁ Θεόφρ. 8. τὴν ἐκ διαφόρων καὶ παντοίων ἀρωμάτων μίξιν, τὴν ὁποίαν θέτουν εἰς τὰ τῶν φορεμάτων κιβώτια. «Τὰς συνθέσεις ποιοῦσιν ἐκ τῶν ἀρωμάτων, θραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες εἰς ταὐτὸ κλείουσιν εἰς κιβώτια». ζ) Οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι «Synthesin», καὶ τὸ ἱματιοφυλάκιον, καὶ ἐλαφρόν τι καὶ κοινὸν φόρεμα εἰς τὸν οἶκον φορούμενον.

*Συνθετέος, έα, έον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ συντίθημι. Πρέπει νὰ συνθέσῃ τις.

Συνθέτης, ου, ὁ (συντίθημι). Ὅποιος συνθέτει. «Ὀνομάτων συνθέτης» ὡς καὶ τὸ «σύνθεσις». «Λόγων σύνθεσις», = πεζογράφος, συγγραφεύς, ἀντίθ. τοῦ, ποιητής. Παυσαν. ἰ. 26.

Συνθετίζω. Συναρμόζω, συνθέτω.

Συνθετικός, ἡ, όν (σύνθεσις). Ὁ εἰς σύνταξιν καὶ καλλωπισμὸν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανός.

Σύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Συντεθειμένος, συνηρμοσμένος, ἐξαιρ. εἰς τὴν ῥητορ. ἐκ πολλῶν ἢ ἐκ δύο εἰς ἓν ἡνωμένος· ὁ ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 3, 4. 2) πεποιημένος, πλασμένος, ψευδής, Αἰσχύλ. Προμ. 691. «Λόγος σύνθετος» 3) συνθετός, ἡ, ὸν· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συντεθῇ, Ἀριστοτ. προβλ. κ'. ἡ'. 3. «Ὀνομά ἐστι φωνὴ συνθετή». 4) τροπικ. συμφωνημένος, ὁ εἰς συμφωνίαν, ἢ εἰς συνθήκην ἐπιστηριζόμενος. «Ἐκ συνθέτου», κατὰ τὴν συμφωνίαν, καθὼς ἐσυμφωνήθη, Ἡρόδτ. 3, 86. παρβλ. σύνθημα.

Συνθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Συντρέχω, ὁμοῦ ἢ μαζῆ τρέχω, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ τρεχόντων. «Τὰ τοῦ χαλινοῦ χαλεπῶς διατρέχει καὶ συνθέει», Ξενοφ. Ἱππ. ἰ. 11. τὰ μέλη τοῦ χαλινοῦ δυσκόλως πρὸς ἄλληλα καὶ ὁμοῦ στρέφονται (θούλευσιν) εἰς τοὺς ἁρμούς των. 2) Ὀδ. Τ, 246. «Οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἡ βουλή». ἀντὶ τοῦ, ἀποβήσεται εὐτυχὴ ἢ καλὴν ἔκβασιν ἔχειν, εἰς καλὸν ἐκβαίνειν, ὡς καὶ τό, συντρέχειν. 3) ἀπὸ πολλὰ μέρη συντρέχω εἰς ἓν σημεῖον, ἑνόομαι εἰς ἓν σημεῖον, Ξενοφ.

Συνθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὁμοῦ θεωρῶ, βλέπω· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ θεωρῶ, παρατηρῶ ἀκριβῶς.

Συνθεωρός, ὁ (θεωρός). Ὁ συμπρεσβευτής, Πολυδ. β'. 55. Ἐπιγρ.

Συνθήγω (θήγω). Ὁμοῦ ἀκονίζω, καθόλ. παροξύνω, παρορμῶ, ἐμψυχόνω. ἐγκαρδιόνω. Παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. 695. «Συνθήκειν ὀργῇ φρένας». ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ θυμοῦ ἐξαγριαίνειν τὴν ψυχήν.

Συνθήκη, ἡ (συντίθημι). Σύνθεσις, ἐξαιρτ. ῥητορική, καὶ λεκτική σύνθεσις, τεχνική ἔκφρασις, Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. γράφ. «Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ), οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα». Εὐνάπ. 2) συμφωνία, ὁμολογία διὰ γραφῆς ἢ διὰ ζώσης φωνῆς γινομένη, ὅταν δύο μαχόμεναι πόλεις φιλιόνωνται πάλιν καὶ εἰρηνεύωσιν, ἕνωσις, φιλία, συβιβασμός, πίστις, ὁμολογία. Pecte, traité de paix Γαλλ. Trattato Ἰταλ. Ἔτι δὲ καὶ τὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι γεγραμμέναι αἱ συνθῆκαι, Δημοσθ. «Συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου». ὅθεν

*Συνθηκοποιέομαι (ποιέω). Κάμνω συνθήκην.

Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ τῆς συνθήκης φύλαξ, Ἑλλοσσ. Στεφ. (υ)

Σύνθημα, τό (συντίθημι). Πᾶν τὸ συμφωνημένον, πᾶν ὅ,τι ἐσυμφωνήθη, ἐπιστηρίζεται εἰς συμφωνίαν, ἐξαιρ. συμφωνημένον σημεῖον, signal, Γαλλ. Ἡρόδ. 8, 7. γραφή. εἰς ὡρισμένους, ἢ συμφωνημένους χαρακτῆρας συνιστάμενη, διὰ τῶν ὁποίων φίλοι γράφουν πρὸς ἀλλήλους μυστικά τινα. chiffre, Γαλλ. β) λόγοι, ἢ λέξεις, εἰς τοὺς στρατιώτας διδομένη, διὰ νὰ γιαρίζωσι δι' αὐτῆς τοὺς οἰκείους των, parole mot d'ordre, Γαλ. Ἡροδ. 9, 98 ὅπου τὸ σύθημα εἶναι Ἥβη». Ξεν. Κυροπ. 3, 3, 26. καὶ 7, 1, 10. «Παρεγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχοι καὶ ἡγεμών». Ἀναβ. 1, 8, 11. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη». 6, 5, 15. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς ἡγεμών». γ) ἐν γένει συνθήκη, συμφωνία κοινὴ διὰ λόγου ἢ γραφῆς, Πλάτ. εἰς Κρατύλ. «Σύνθηματα εἶναι τὰ ὀνόματα καὶ ἀηλεῖν τοῖς συθεμένοις, πρτειδότι δὲ τὰ πράγματα» καὶ ἑπομένως, πᾶν κοινὸν καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 215. «Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; ἀντὶ τοῦ, τί κοινὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρίᾳ; δ) γνώρισμα, σύμβολον, Σέξτ. Πυρ. γ'. 24. «Εὐγενείας ἐστὶ σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στίζεσθαι». «Ἀπὸ συνθήματος» καὶ «ἐκ συνθήματος», κατὰ συμφωνημένον τρόπον, Ἡροδ. 5, 74. 6, 121. «ὡς ἀπὸ συνθήματος», ὡς ἀπὸ συμφωνημένον τι σημεῖον, Ἰαν. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 499.

Συνθηματαῖος, αία, αῖον. Συμφωνημένος, παραγγελθένοι. «Στέφανοι συνθηματαῖοι». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 465. τοὺς ὁποίους παρήγγειλέ τις μὲ συμφωνημένην τιμήν.

Συνθηματίζω, (σύνθημα) Δίδω διωρισμένον, συμφωνημένον τι σημεῖον. Νικήτ. 6. 3 Ἡ σάλπιγξ συνθηματίζει τὸ ἀνακλητικόν· δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐπιστοφῆς. Μεσ. Συνθηματίζομαι, συνθήκην καὶ συμφωνίαν ποιοῦμαι, ἑ αὐτός ἐν ᾧ. 3.

Συνθηματικός, ἡ, όν (σύνθημα) Εἰς, ἢ μὲ συμφωνημένα, προσδιωρισμένα σημεῖα. «Ἐπιστολαὶ συνθηματικαί», αἱ διὰ σημείων καὶ χαρακτήρων ἀλληγορικῶν γραμμέναι. ὅθεν «Συνθηματικὰς γράφειν» διὰ σημείων ἀλληγορικῶν Πολύβ. 8, 19. «Καὶ παρ' αὐτίκα τῷ Ἀρριανῷ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολάς, γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν, ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων» ὡς τό Γαλ. écrire en chiffre.

Συνθηματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύνθημα.

Συνθηρατής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ θηρευτής, σύντροφος τοῦ κυνηγίου, ὁμόθηρος, συγκυνηγός. Ξενοφ, Κυρουπ. β'. α'. 10. ἐκ τοῦ

Συνθηράω, καὶ μέσ. ἀποθ. συνθηράομαι (θηράω) Ὁμοῦ θηρεύω, κυνηγῶ μαζῆ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1005. χεῖρες συνθηρώμεναι· συνδεόμεναι. Καὶ κατὰ μέσ. διάθ. συγχρόνως, ἢ μαζῆ πιάνω. Σοφοκλ. Ἀντ. 432.

Συνθηρευτής, οῦ, ὁ. = συνθηρατής.

Συνθηρεύω, (θηρεύω) = Συνθηράω.

Σύνθηρος, ὁ, ἡ. (θήρα) Ὁ συγκυνηγῶν μαζῆ, σύντροφος τοῦ κυνηγίου. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 35.

Συνθιασεύω, (θιασεύω) Τὸν Θίασον μαζῆ, ἢ μὲ τοὺς ἄλλους ἑορτάζω.

Συνθιασώτης, ου, ὁ. (θιασώτης) Σύντροφος, ἢ μέτοχος τοῦ αὐτοῦ Θιάσου· ὁ Ἀριστοφάνης κωμικὸς εἶπε καὶ, »Συνθιασώτης τοῦ ληρεῖν«.

Συνθιγγάνω, (θιγγάνω) Ὁμοῦ ἐγγίζω. ἀμφ.

Συνθλάω, ῶ. μέλ. άσω (θλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζυθλίζω, συμπιέζων διαφθείρω, στυμπίζω, συντρίβω.

Συνθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θλίβω, συμπιέζω. (ι) ὅθεν

Σύνθλιψις, εως, ἡ. Συμπίεσις, ἡ ὁμοῦ γινομένη θλίψις· παρὰ Γραμματ. τὸ συναναγκάζειν καὶ συμβιάζειν τὰς προθέσεις, οἷον τὸ παρ' Ὁμήρ. »Ἔπ' ἐκ θανάτοιο φέροιταιω. Ἰλ. Ο. 628. Λογγῖν. ἰ.

Συνθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.) Μαζῆ ἀποθνήσκω, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1560.

Συνθοινάτωρ, ορες, ὁ, (θοινάτωρ) Ὁ συνευωχούμενος, συντρώγων. Εὐρ. Ἠλέκτρ. 633. (α)

Σύνθοινος, ὁ, ἡ. (θοίνη), = σύνδειπνος. Ὁ σχηματισμὸς »Συνθοίνιοςω ἀμφίβ.

*Συνθολόω, (θολόω) Μαζῆ θολόνω τροπ. μαζῆ σκετίζω, συγχύζω, λυπῶ. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 177.

Συνθορυβέω, (θορυβέω) Θόρυβον κάμνω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἐξαιρ. συνευφημίζω, χειροκροτῶ.

Συνθραύω, ῶ (θραύω) Συντρίβω Εὐριπ. Βάκχ. 633. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συντεθράυωται, συμπέπτωκε.

Συνθραύω, (θραύω) συντρίβω, τσακίζω. Εὐριπ. Ὀρ. 1583. »Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν«. Ξενοφ. Ἀγ. 2, 14. »Δόρατα συντεθραυσμένα«, κατατσακισμένα, συντετριμμένα.

Συνθρηνέω, ῶ. (θρηνέω) Ὁμοῦ θρηνῶ, κλαίω.

Σύνθρηνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶν.

Συνθρίζω, (θρίζω) κατὰ συναίρ. ἀντὶ, συνθερίζω.

Συνθρόησις, εως, ἡ (θροέω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ γινομένη θρόησις, ἀνησυχία, ἀμηχανία, Σέξτ. Ἐμπ. μαθ. θ'. 169.

Σύνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ ὁμοῦ εἰς τὸν θρόνον καθήμενος, ὁμόθρονος, συγκάθεδρος.

Σύνθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, σύμφωνος. »Σύνθροος ἠχώω, ἢ ὁμοῦ ἢ παρομοίως ἠχοῦσα.

Συνθρύπτω, Μ. ψω (θρύπτω, (ἀνμλ.). Συντρίβω, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω μαλακὸν, καταμαλακύνω. Μεταφορ κάμνω τρυφερὸν, ἁβρὸν, ἢ ἐκτεθηλυμένον καὶ γυναικώδη.

Συνθυμέω, ῶ (θυμός). Εἶμαι ὁμόθυμος καὶ ὁμόψυχος. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁμοψυχεῖν· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, συμπαθεῖσθαι· οὕτω καὶ Φώτ. ἐξ Ἐπιχάρ.

*Συνθυμόομαι, οῦμαι (θυμόω). Ὀργίζομαι, θυμόνομαι μαζῆ.

*Συνθύτης, ου, ὁ. Ὁ συνθυσιάζων μαζῆ, συμβαθὲς τοῦ ἱερέως, Ἐπιγρ. (-υ-) ἐκ τοῦ,

Συνθύω, καὶ μέσ. ἀποθ. συνθύομαι (θύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θύω, ἢ θύματα σφάζω· ὁμοῦ τὴν θυσίαν ἐπιτελῶ, Ξεν. Οἰκον. 7, 8. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, θύω.)

Συνθωκέω, = συνθακέω, ἐκ τοῦ

*Σύνθωκος, ὁ, ἡ (θῶκος), = σύνθακος.

Συνιαίνω (ἰαίνω). Συνθερμαίνω, συνευφραίνω, Ὀππ. κυν. γ'. 167.

*Συνιδιάζω (ἰδιάζω). Ὁμοῦ κάμνω ἴδιον, οἰκεῖον.

Συνιδεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, συνείδω.

Συνιδρόω, ῶ (ἱδρόω). Ὁμοῦ ἱδρόνω, ἀμφ.

*Συνιδρύω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Μαζῆ ἢ συγχρόνως ἱδρύνω, στένω, βάλλω στερεά· ἀφιερόνω, καθοσιόω.

Σύνιε, προστακτ. τοῦ συνίημι, ἀμφ. (υνν)

Συνιέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ, συνίημι, ἀντὶ τοῦ, συνιέναι, Ἡσίοδ. Θεογ. 831.

*Συνιεράομαι, Μ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱεράομαι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως εἶμαι συνιερεὺς, συνιέρισσα, μετέχω τῆς αὐτῆς ἱερατείας.

Συνιερεύω, έως, ὁ (ἱερεύς). Μαζῆ μὲ ἄλλους εἶμαι ἱερεύς, σύντροφος εἰς τὴν ἱερατίαν.

Συνιεροποιός, ὁ, ἡ (ἱεροποιός). Ὅστις θυσιάζει μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ, φροντίζει ὁμοῦ περὶ τῶν ἱερῶν.

Συνίερος, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον κοινὰς θυσίας, κοινὴν λατρείαν, κοινὸν ναὸν, ὅθεν καθόλου, ὁ συντιμώμενος, συλλατρευόμενος ὁμοῦ μέ τινα· »τινός«. παρβλ. σύνναος. Πλούταρχ. »Σύνναος καὶ συνίερος τοῦ ἔρωτος«, ὁ μαζῆ μὲ τὸν ἔρωτα ἕνα ναὸν ἔχων, ἢ κοινῶς μὲ τὰ τοῦ ἔρωτος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἱερὸν τιμώμενος. (ι)

Συνιερουργέω, ῶ (ἱερουργέω). Ὁμοῦ ἱερουργῶ, ἐκτελῶ τὰ ἱερά.

Συνιζάνω (ἰζάνω). Ὁμοῦ, πλησίον καταθέττω, καθίζω τινά. Οὐδετρ. ὡς καὶ τὸ, συνίζω, ἀντὶ τοῦ, κάθημαι ὁμοῦ, συγκάθημαι, συγκαθίζομαι, κατακάθημαι, καταχώνεμαι, καταχωνιάζομαι, ἐμπίπτω, βυθίζομαι, βουλίζω· ἐπὶ γῆς καὶ ἐδάφους· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Συνεσ ἐπιστ. 133. »Τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγονατίοις συνιζάνειω. Παρὸ Πλουτάρχ. Συμπ. »Τὸν μὲν ἄγγυρον συνιζῆσαι τακέντα«, ἀντὶ τοῦ, ἀναλυθῆναι. Παρὰ Γραμ. ἀντὶ τοῦ, συναιρουμαι.

Συνίζησις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ καθέζεσθαι, συγκάθησις, σύμπτωσις, βύθισμα, βούλισμα, πέσιμον εἰς τὸν πάτον, κατακάθισμα, Ἀριστοτλ. Κόσμ. Παρὰ Γραμμτ. συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεσιν συναλοιφὴ τῶν φωνηεντων, εἴτουν συνεκφώνησις, πάθος ἐπιτηδευμένον κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίας, πρὸς θεραπείαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβίας τῶν ἐπῶν, ὡς ὅτε τὸ ε καὶ ω ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται εἰς τὸ »Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος«. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· »Σύνιζησις, ὅτι συνίζησι τὸ ἓν φωνῆεν καὶ συνάγεται καὶ καθίζεται κρυπτόμενον ἐπὶ τοῦ ἑ ἕρου φωνήεντος.

Συνίζω, Μ. ζήσω (ἴζω, ἀνμλ.), ἀμετβ. Κάθημαι ὁμοῦ, μαζῆ μὲ ἄλλους, καθίζω ἐμαυτὸν σιμὰ εἰς ἄλλους, κάμνω συνέδριον, Ἡρόδοτ. 6, 58. β) Συμβυθίζομαι, βουλίζω, καὶ ἐπὶ καταχαθισμάτων· συμπίπτω. γ) Συντήκομαι, συνδιαλύομαι, ἐλαττοῦμαι κατὰ ποσότητα, δύναμιν κ. τ. τ. 2) μεταβ. μαζῆ, συγχρόνως βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ σιμὰ εἰς ἄλλους.

Συνίημι, Ἀττ. ξυνίημι, παρατ. συνίην, συνῆθ συνίειν, Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 442. μέλ. συνήσω, συνεθ. συνήσομαι, ἀόρ. α'. συνεῖκα κ.τ.λ. Εἰς τὸν Ὅμρ. ὅμως εὑρίσκεται μόνον ἐκ τοῦ ἐνεστ. τὸ προστακτ. ξυνίει, Ὀδσ. Α, 271. Ζ, 289. »σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔποιω, Θ, 241. Ο, 391. Τ, 378. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Θέογνις 1240. ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, ξύνιε· ἐκ τοῦ παρατ. τὸ γ'. πληθ. ξύνιον, ἀντὶ ξυνίεσαν, Ἰλ. Α. 273. »καὶ μέν μεν βουλέων ξύνιονω, ἀλλὰ μὲ τὴν ἡμαρτ. γραφ. ξύνιεν· ἐκ τοῦ ἀορ. α'. τὸ ἐπ. γ'. ἐνικ. πρόσ. ξυνέηκε, Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἐκ τοῦ ἀορ. β'. τὸ προστακτ. ξύνες, Ἰλ. Β, 26. Ω, 133. ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. β'. τὸ γ'. ἐνικ. πρόσπ. ξύνετο, Ὀδσ. Δ, 76. καὶ τῆς ὑποτακτ. τὸ α'. πληθ. πρόσ. συνώμεθα, Ἰλ. Ν. 381. ἐξαιρουμ. τοῦ τελευταίου τύπου, πάντοτε διὰ τοῦ Ἀττ. ξ, ἂν καὶ τὸ μέτρον πολλὰ σπανίως τὸ ἀπαιτῇ. Πρὸς τούτοις σημείωσε τὸ παλαιὸν ἀπαρέμφ. ἐνεστ. συνιεῖν, Θέογν. 565. τὸ ἐπικ. ἀπαρμφ. συνιέμεν, Ἡσιόδ. Θέογν. 831. καὶ τὸ ἀορ. ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ξυνέμεν, Πίνδ. Πύθ. 3, 141. Ἴδε δὲ καὶ, ἵημι. — 1) κυρίως, συμβάλλω, φέρω μαζῆ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, φέρω δύω τινὰς εἰς μάχην, εἰς ἔριδα πρὸς ἀλλήλους, τοὺς ἐρεθίζω. »Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαιω. Ἰλ. Α, 8. »Οὓς ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαιω, Ἰλ. Η, 210. 2) μανθάνω, ἀκούω, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις συνῆθ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ αἰτατ. πράγμ. καὶ γενικ. προσ »Ὄπα θεῶνω, »Ἔπος τινόςω κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ μόνον μὲ γενικ. προσπ. Ἰλ. Β, 26. ἀλλὰ καὶ μὲ γεν. πράγμ. Ἰλ. Α, 273. ἀσύνθ. παθ. »Φθέγγου θ' ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν, ἠχοῦν τόσον, ὥστε ἀκούονται ἀπὸ τοὺς θεούς, Ἡσιοδ. Θεογν. 831. οὕτω πολλάκις παρ' Ἡροδ. ποτὲ μὲν μετὰ αἰτιατ., ποτὲ δὲ μετὰ γενικ. καθόλου δὲ, καταλαμβάνω, παρατηρῶ, μετὰ γενικ. Ὀδσ. Σ, 34. γνωρίζω, μανθάνω, ἐννοῶ· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »ἀγορεύοντος ξύνετοω, Ὀδ. Δ, 76. ὅθεν ἐπὶ ὅπλων τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ γνωστικὰ ῥήματα, μετὰ μετοχ. »ξυνίημι καταγελώμενοςω κ.τ.τ. κυρίως σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὴν τρυπικὴν ταύτην σημασίαν τὴν συνέωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου μὲ τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν τοῦ νοεῖν καὶ γινώσκειν. 3) Μέσ. συμφωνῶ, κάμνω συνθήκας περὶ τινος· »ἀμφί τινιω, ἔθεν ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳω Ἰλ. Ν, 381. ὅθεν συνήμων, συνημοσύνη. (Καθὼς εἰς τὸ, ἵημι, οὕτω καὶ εἰς τὸ, συνίημι, ἐπικρατεῖ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ πρῶτον ἰῶτα εἰς μὲν τοὺς ἐπικ. εἶναι βραχύ, εἰς δὲ τοὺς Ἀττ., μακρόν· Ὁ Ὅμηρ. ἀκολουθεῖ παντάπασι αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὁ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ Ἰῶτα εἰς τὸ, συνιέμεν, μακρόν, ἐξεναντίας δὲ ἀπαντᾶται ἐνίοτε εἰς τοὺς Ἀττικ. ἢ ἐπικ. μέτρ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 945. Seidl. dochm. σελ. 101.)

*Συνικετεύω (ἱκετεύω). Συγχρόνως, μαζῆ ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Συνικμάζω, μέλ. άσω (ἰκμάζω). Κάμνω ὑγρὸν, νοτίζω, καταβρέχω, Θεόφρ. περὶ λίθ. »Συνικμασθέντεςω.

Συνικνέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱκνέομαι, ἀνμλ.). Συνέρχομαι, συναντῶ, συμβαίνει.

Συνίμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. τοῦ, σύνειμι (εἶμι), ἀντὶ τοῦ, συνιέναι. (ι)

Συνιππάζομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι). Ὁμοῦ ὑπάγω ἔφιππος (καβαλκεύω).

Συνίππαρχος, ὁ (ἵππαρχος). Ὁ συνηγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7, 88.

Συνιππεύς, έως, ὁ (ἱππεύς). Σύντροφος τοῦ ἱππέως, σύντροφος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸ ἱππικόν.

Συνιππεύω (ἱππεύω). Ὑπάγω μαζῆ ἔφιππος, Δίων Κάσ.

Συνίππια, ἡ (ἵππος). Ἀγέλη ἵππων, Γλωσ. Στεφ.

*Συνίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πετῶ μαζῆ, Κλήμ. Ἀλεξ.

Σύνισαν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνειμι (εἶμαι). Συνεπορεύοντο, ὑπήγαιον μαζῆ. 2) ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνοιδα, συνεγίνασαν, συνῆξεραν.

*Συνισθμίζω (ἰσθμίζω). Δι' ἰσθμοῦ συνάπτομαι, συζεύγομαι, ἑνοῦμαι. Σύμνου περιήγ. πῶς δὴ συνισθμίζουσα πρὸς τὴν ἰωνικήν.

* Συνιστάνω, σπάν. παρασχ. ἀντὶ, συνίστημι.

*Συνιστάω, σπάνιος πρασχηματισμὸς τοῦ, συνίστημι, ὅθεν, παρατ. συνίστα, Παρὰ Πολυβ. 3, 43, 11.

Συνίστημι, μέλ. συστήσω, ἀόρ. ἀ. συνέστησα. Στήνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως, συνθέτω, συνάγω. συνδέω τινὰ μὲ ἄλλον τινὰ, τὸν φέρω ἐμοῦ εἰς ἕν, καθόλου, φέρω τινὰ εἰς σχέσιν μὲ ἄλλον τινά· »τινά τινι«, ἢ, »πρός τινα«, ὅθεν συνάγω, συνδέω, ἑνόνω, ἀσύνηθ. »μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι«, τοῦτέστιν, ἀποκτῶ, Ἡρ. 2, 49. κατ' ἐξοχὴν α) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, φέρω, ἐριθίζω τινὰ εἰς ἔριν, εἰς πόλεμον κατ' ἄλλου· »τινὰ ἐπί τινι«. Ἡρόδ. 6, 74 καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην· »εἰς μάχην«· ὅθεν ἐν γένει, παρεξύνω, διεγείρω, παρεργίζω, βάλλω διχόνοιαν, κάμνω ἐχθρόν. β) ἐπὶ καλοῦ, φέρω μαζῆ, πρὸς ἀλλήλους, συνάπτω, φιλιόνω, κάμνω τινὰ γνωστὸν μὲ ἄλλον τινὰ, τὸν παρουσιάζω, τὸν συσταίνω (recomander Γαλ.) ὡς φίλον, μαθητὴν, ὁπαδὸν κ.τ.τ. ὅθεν, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος ἄλλου, τὸν κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν εὐνοιάν τοῦ· »Συστῆσαι Ἀσίην πᾶσαν ἑαυτῷ«, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλην τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδ. 1, 103. ἔτι δὲ, δίδω εἴς τινα τι εἰς βοήθειαν· »στρατιώτας τινί«. Διόδ. γ) Συνθέτω, διὰ συνθέσεως τῶν μερῶν συναποτελῶ ἓν ὅλον, ὅθεν καθόλου, κατασκευάζω, ἐκτελῶ, προάγω τι· ἐξαιρτ. διατάσσω, κτίζω, βάλλω εἰς τάξιν, σχηματίζω, παρασταίνω· καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, μαζῆ μὲ ἄλλους μηχανῶμαί τι κρυφίως »θάνατον ἐπί τινι«, Ἡρόδ. 3, 71. ἐν γένει δὲ, συστέλλω, συνέλκω, συμμαζόνω, φέρω εἰς στερεὸν, μόνιμον κατάστασιν· »τὸ πρόσωπον«, φέρω τὸ πρόσωπον εἰς σοβαρὰν στάσιν, τὸ κάμνω σοβαρὸν, σκυθρωπόν· ἡ ὁποία χρῆσις ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν σημασ. δ'. Ὡταύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτιατ. »συστήσασθαι πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, πρᾶξιν, ναυτικὰς δυνάμεις, μισθοφόρους, δυναστείαν, δικαιολογίαν«, κ.τ.τ. ἐξαιρτ. παρὰ Πολυβ. δ) Συνελκύω, συσφίγγω· ὅθεν, κάμνω πυκνὸν καὶ στερεόν, διαρκές· ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, πήγω, πήζω· ἔτι δὲ ῥιγυτιδόνω (σουρρυτίζω). — 2) συχνότρ. ἀμεταβ. εἰς τὸν ἀόρ. β'. συνέστην, τὸν παρακ. συνέστηκα· εἰς τὴν μετοχ. συνεστηκώς, συνήθ. κατὰ συναίρ. συνεστώς, ῶσα, ὡς, Ἰων. συνεστεὼς, εῶσα, εὼς, καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Στέκω μαζῆ, συνίσταμαι, συνέχομαι, ἔχω ἀναμεταξὺ σχέσιν, συκοινωνίαν, ἢ καταντῶ εἴς τι, ὅθεν συναθροίζομαι, συνδέομαι· ἐξαιρ. α) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, εἰς μάχην καὶ ἀγῶνα ἐμβαίνω μετά τινος, πιάνομαι μὲ τινα, εἰς χεῖρας ἔρχομαι μετά τινος· »πολέμοιο συνεσταότος«, ὅταν ἐξερράγη, ἤρχισεν ὁ πόλεμος, Ἰλ. Ξ, 96. (πλὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, οὐδαμοῦ ἄλλου δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὅμ.) »μάχης συνεστεώτης«, Ἡρόδ. 1, 74. »συνίστασθαι τινι«, ἐρίζω, φιλονεικῶ μέ τινα, μάχομαι, διαφέρομαι, διχοστατῶ, ἐχθρεύομαι, μαλόνω· »συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν«, ἐν ᾧ οἱ στρατηγοὶ ἐφιλονεικοῦσαν ἀναμεταξύ των, Ἡρόδ. 8, 79. »γνῶμαι συνέστησαν«, αἱ γνῶμαι διεφέροντο πρὸς ἀλλήλας, ἐδιαφωνοῦσαν. Ἡρόδ. 1, 208. 7, 142. καὶ μετὰ δοτ. »συνεστεῶτες Βοιωτοῖσι«, Ἡρόδ. 6, 108 »συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω«, Ἡρόδ. 4, 132. ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι εἴς τινα· »τινί«, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 71. τροπικ. »λιμῷ συνεστεῶτες«, οἱ πολεμοῦντες μὲ τὸν λιμόν, Ἡρόδ. 7, 170. »πόνῳ, λιμῷ, καμάτῳ συστήναι«, πολεμῶ μὲ κόπον, πεῖναν, κούρασιν, Ἡρόδ. 8, 74. 9, 89. β) στέκω εἰς φιλικὴν σχέσιν μέ τινα, κάμνω τὴν φιλίαν του, εἶμαι συνδεδεμένος διά τινος δεσμοῦ, οἷον διὰ τοῦ γάμου, »Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα«. Σοφ. Τραχ. 28. προσκολλῶμαι εἴς τινα ὡς φίλος, μαθητὴς, εἶμαι ὁπαδός τινος, συναγροικοῦμαι μέ τινα, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, εἰς τὴν φατρίαν του. γ) εἶμαι σύνθετος, συνίσταμαι ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἔχω διαμονὴν, ἐξαιρτ. εἶμαι εἰς διαρκῆ κατάστασιν, διαρκῶ, διαμένω· »τιτὸ συνεστήκεε, μέχρι οὗ —«, Ἡρόδ. 7, 225. ἔτι δὲ καὶ γεννῶμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, σχῆμα, καὶ μορφὴν, σχηματίζομαι, μορφόνομαι· ὅθεν »τὸ συνεστηκός«, ἢ, »τὰ συνεστηκότα«, τὸ διαρκοῦν, διαμένον, ἢ διαμένοντα τάξις, ἢ πολιτεία· »στράτευμα συνεστηκός«, τὸ ἱστάμενον στράτευμα. δ) Συνέλκομαι, συμμαζόνομαι, πυκνοῦμαι, γίνομαι πυκνὸς καὶ στερεὸς ἐπὶ ὑγροῦ, πήγω, παγόνω· »συνεστηκυῖα χιών«, ἢ πυκνωμένη, ἢ στερεὰ γινομένη χιών, Πολύβ.

Συνιστορέω, ῶ (ἱστορέω). Ἐξεύρωτι, ἢ περί τινος μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, »Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι«. Μένανδρος παρὰ Στοβ. λόγ. κδ'. »Σώματα αὐτοῖς συνίστορα«. Αἰνέας, κγ'.

Συνίστωρ, ορος, ὁ (ἵστωρ). Ὅς τις ἠξεύρει μαζῆ, συγχρόνως, συνόνοχος, συμμάρτυς· μετὰ δοτ. προσώπου, καὶ γενικ. ἢ αἰτιατ. πράγμ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1082. »Συνίστορα πολλὰ κακά«· ἀντὶ, πολλῶν κακῶν συμπράκτορα, συμμέτοχον.

Συνισχαίνω (ἰσχαίνω), ποιητ. ἀντὶ, συνισχάνω.

Συνισχάνω (ἰσχάνω), ποιητ. παρασχηματισμ. ἀντὶ, συνίσχω.

*Συνισχναίνω (ἰσχναίνω). Κάμνω ξηρὸν, ἰσχνὸν, λεπτόν· τροπ. ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· »Ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχναίει«. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ 694. ὁ καιρὸς καὶ ἡ συνήθεια θέλουν ὀλιγοστεύσει τοῦτον τὸν πόνον.

Συνισχύρίζω, μέλ. ίσω (ἰσχυρίζω). Κάμνω ἐν ταὐτῷ ἰσχυρὸν, δυνατόν· ὁμοῦ δυναμόνω. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15. »Ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἱ ἂν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρίειν ὑμῖν, τούτους λαμβάνετε«.

Συνισχύω (ἰσχύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατός. (υ — — —)

Συνίσχω (ἴσχω, ἀνώμ.), = συνέχω.

*Συνιχνεύω (ἰχνεύω). Μαζῆ ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ.

Συνιών, Μετοχ. τοῦ, συείημι.

Συνναίεσκε, παρατατ. Ἰων. ἐκ τοῦ, συνναίω. Ἀπολλ. ἀργ. β'.

Σύνναιος, ὁ, ἡ, = σύννας. Ἡσύχ.

Συνναίω (ναίω, ἀνώμ.). Συγκατοικῶ, συνοικῶ.

Σύνναος, ὁ, ἡ (ναός). Σύνοικος, συγκάτοικος· ἐξαιρ. ὁ εἷς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ναὸν τιμώμενος.

*Συννάσσω, μέλ. ξω (νάσσω, ἀνώμ.). Συμπυκνόνω, συμπιέζω, στουμπόνω. Ἡροδ. 7, 60. Schweigh. Verm. συννάξαντες, ἀντὶ συνάξαντες.

*Συνναυαγέω (ναυαγέω). Μαζῆ, συγχρόνως πάσχω ναυάγιον, (καραβοτσακίζω).

Συνναυβάτης, ου, ὁ (ναυβάτης). Ὁ ἐπιβαίνων, ἐμβαίνων μαζῆ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ συνταξειδεύων. Σοφοκλ. Φιλ. 565.

Συνναύκληρος, ὁ, ἡ (ναύκληρος). Ὁ συμμετέχων τοῦ πλοίου, ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ κτῆμα ἐν πλοῖον. Λουκιαν. ἀμφ.

Συνναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω). Μαζῆ, συγχρόνως μάχομαι διὰ θαλάσσης, κάμνω ναυμαχίαν· »τινί«. Ἡροδ. 8, 44.

Συνναυσθλόω, ῶ (ναυσθλόω). Συνδιαπεραιόω, μαζῆ μὲ ἄλλον περνῶ εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης. Ἡσύχ.

Συνναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ναύτης.

Συνναύω (νεάζω). Ὁμοῦ διάγω τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν, μαζῆ περνῶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου. Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 10. »Ἄλλα ἄλλῳ συνναύωνα· = καὶ τῷ ἔπομ.

Συνναυανιεύομαι, μέλ. εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (νεανιεύομαι). Ὁμοῦ νεανικῶς πολιτεύομαι, τουτέστι, παίζω, κομπάζω, κ. τ. τ.

Συννέμω, (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰς βοσκὴν φέρω, βόσκω μαζῆ. Μέσ. Συννέμομαι, ὁμοῦ νέμομαι, βόσκω ἢ ὑπάγω εἰς τὴν βοσκὴν μαζῆ, συναγελάζομαι. Ἀριστοτέλ. ζ' ἱστορ. ς'. »Ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν«.

Συνιενέαται, παρακ. παθητ. Ἰωνικ. ἀντὶ, συνιενηνται, ἐκ τοῦ, συνέω.

Συνεύρωσις, εως, ἡ (νεύρωσ). Ἡ διὰ νεύρων ἤτοι συνδέσμων σύμφυτις καὶ ἕνωσις. Γαλην.

Σύνευσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ κλίνειν, κλίσις ἀμοιβαία πρός τι, συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συμφωνία, ἕνωσις, ὁμόνοια. Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπαινος· ἐκ τοῦ

Συνεύω (νεύω). Ὁμοῦ κλίνω, σκύπτω, ἢ κλίνω ἀμοιβαίως πρό τινα· συμμάζόνω, συστέλλω, π. χ. »τὰς ὀφρῦς«. Λουκιαν. Φιλοψ. 1. Παθ. Εἶμαι ὑποκεκλιμένος, ἔχω ἀμοιβαίως κλίσιν πρός τινα· καθόλου, συστέλλομαι· τροπ. εἶμαι μὲ τὸ μέρος τινός, σύμφωνος. 2) διὰ νεύσεως καταφάσκω, ἐπικυρόνω, συνυπόσχομαι. »Λάχεσιν Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦται«, Πινδ. Ὀλ. 7, 121.

Συννέφεια, ἡ, (συννεφής). Ἡ διὰ τῶν νεφῶν περικάλυψις τοῦ οὐρανοῦ· ἐπίνεψις, συννεφιά. Ἀριστοτ. Προβλ. 26, 41. Νεμέσ. σελ. 112.

Συννέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη) = συννεφής.

Συννεφέω, ῶ. Μετὰ νεφῶν περικαλύπτω, σκεπάζω μὲ σύννεφα· εἰς τὴν συνήθειαν σύθετέρως, συννεφιάζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα (ἐμαυτόν), οἷον »Συννεφίασεν ὁ οὐρανός, ὁ καιρός«, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ὄρν. 1489. »Ἀπαθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ«· ἔνθα ἐξυπακούεται τὸ, Ζεύς, ὁ· Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Σκυθρωπάζω. Εὐριπ. Ἠλ. 1078. »Ὄμματα συννεφοῦσαν«. Δίων. Κάσ. »Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο διατί συννένοφεν«. Ἀριστοφ. ἐν Νήσ. »Ξυννενοφῦα βαδίζει«· ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπάζουσα· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τὴν μεταφορὰν ταύτην διὰ τοῦ κατεβάζω τὰ ὄμματα, κάμνω σκοτεινὸν τὸ πρόσωπόν μου.

Συννεφής, ές, ὁ, ἡ (νέφος) Περικεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκεπασμένος μὲ σύννεφα, καθόλου, σκοτεινός. Μεταφορικ. Σκυθρωπός. Λυπημένος, »Ὄμμα«. Μελεαγρ. Εὐριπίδ. Φοίν. 1318. ὅθεν

Συννεφία, ἡ· = Συννέφεια.

Συννεφόω, ῶ (νεφόω) = συννεφέω.

Συννέφω, (νέφω) = συννεφέω πολλὰ ἀμφίβ. ἐξαιρουμ. τοῦ παρακειμ. συννένοφα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας «Ξυννένοφενα ἀναφέρει ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν, σύννεφον, τό, ἀντὶ τοῦ, Νέφος, νεφέλη, ἢ ἡ συνένωσις καὶ σύμπηξις τῶν νεφῶν.

Συννεχές, ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ, συνεχές, ἴδε, συνεχής.

Συννέω, Ἰων. συννήω· καὶ, συννηέω, μέλ. συννήσω, (νέω, ἀνώμ.) Σύμφέρω ἢ εἰς σωρὸν συγκομίζω, ἐπισωρεύω, ἢ σωρὸν κατασκευάζω. Ἡρόδοτ. 1, 34. 86. »Ὁ δὲ (Κῦρος) συννήσας πυρὴν μεγάλην, ἀνεβίβασεν ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσον«, 7, 107. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰων. παθ. παρακείμ. γ'. προσώπ. »συνηνέαται«, Ἡρόδ. 2, 135. 4, 62.

*Συννέω, μέλ. ήσω, (νέω) = συννήθω.

Συνναωτερίζω, (νεωτερίζω). Μαζῆ νεωτερίζω, κάμνω νεωτερισμόν. Στράβ.

*Συννηέω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.

*Συννήθω, (νήθω). Ὁμοῦ γνέθω, συγκλώθω, ἢ συνυφαίνω.

Συννηπιάζω, (νηπιάζω) εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἶμαι νήπιον, ὁμοῦ νηπιώθη πράττω ἢ ἐμιλῶ, μωραίνω.

Σύννησις, εως, ἡ (συννήθω). Σύγκλωστις. Ἀντωνῖν. 4, 40.

Συνηστεύω, (νηστεύω). Μαζῆ νηστεύω.

Συννήχομαι, μέλ. ξομαι, μέτ. ἀποθ. (νήχομαι) μαζῆ κολυμβῶ.

*Συννήω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.

Συννικάω, ῶ μέλ. ήσω (νικάω). Μαζῆ, συγχρόνως νικῶ.

Συννοέω, ῶ. Μ. ήσω (νοέω, ἀνώμ.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διανοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἰς νοῦν λαμβάνω Παθ. ἔχω συλλογισμοὺς, εἶμαι εἰς συλλογισμοὺς, συλλογισμένος. Πλάτ. ὅθεν

Συννοητός, ἡ, όν. Διὰ τοῦ νοὸς καταληπτὸς, νοητός. Ἰουστῖν. διάλογ.

Σύννοια, ἡ. Ἰων. συνοίη (σύννοος). Ἔννοια, σεψις διανόητις, συλλογὴ, Ἡροδ. 1, 88. »Ἐπὶ συνοίᾳ βαδίζειν.« Λουκιαν συλλογιζόμενος ἤτοι σύννους ὑπάγω. 2) Λύπη, κατήφεια, πίκρα. Εὐριπ. Ὀρεστ. 631. Ἡρακλ. 382.

Συννομέομαι ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ Συνεννομέομαι. Πλούτ. πρὸς Στωϊκ.

Συννομεύς, έως, ὁ (νομεύς). Συμβοσκὸς, σύντροφος τοῦ νομεως. Γλωσσ. Στεφ.

*Συννομή, ἡ (νομή). Συνδιάταξις, Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 737. Ε, κατὰ Βέκκ. 2) συμβοσκὴ, Πλάτ. Πολ. σελ. 268. C.

Συννομίζω (νομίζω). Ὁμοῦ νομίζω, τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι, ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Πλάτ.

Συννομικός, ἡ, όν (σύννομος) Ὁ ἀνήκων εἰς σύννομον· »Ἡ συννομικὴ,« ὑπονοουμ. τοῦ, »Τέχνη« ἢ τέχνη τοῦ συμβοσκεῖν. Πλάτ. πολιτικ. §. 11.

Συννομοθετέω, ῶ (νομοθετέω). Ὁμοῦ νομοθετῶ νόμους δίδω, ἢ ὁμοῦ νομοθέτης εἰμί.

Σύννομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νομὴ) Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον νεμόμενος, ὅς τις βόσκει μαζῆ, ἢ ὑπάγει μαζῆ εἰς τὴν βοσκὴν· ὁ τῆς αὐτῆς νομῆς μετέχων, ἢ τῆς αὐτῆς ἀγελης ὤν. Ἀριστοτέλ. Ζ. ἱστορ. ϛ'. »Ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις·« τότε βόσκει μαζῆ. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφὴν ἔχοντες, ὁ ὁμοῦ τραφεὶς, συναναστραφεὶς. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ Συνηθης, σύνδρομος, ἢ σύζυγος, ἀνὴρ, γυνὴ· συνομιλος, σύντροφος, ἑταῖρος, ὁμόφρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ 340. Ἠλέκτ. 593. κ. τ. λ. μετὰ δοτ. »Λαβδακίδαισιν σύννομοι« Πινδ. Ἰσθμ. 3, 27. Ἀριστοφ. Ὄρν. 211. καὶ μετὰ γεν. Valck. Ἱππ. 977. »Λίθος σύννομος.« Στράβ. ε. καὶ Πολύβ. ἀντὶ τοῦ, Ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος, ὅμοιον σχῆμα εἰς τὸν τοῖχον ἔχων, ὃ ἐστὶ τετράγωνος καὶ ἰσομεγέθης. »Συννόμῳ καὶ ξυστῷ λίθῳ κατεσκευασμένον.« Ἡλιόδ. Ϛ'. σελ. 443.

*Σύννομος, ὁ (συννέμω). Τὸ βόσκειν μαζῆ, τὸ ὁμοῦ περιπατεῖν, κρατεῖν, τὸ ζεῦγος. Ἀιλ. Ζώ. Ἰς. 15, 3.

*Συννόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅς τις βόσκει τὰ ποίμνιά του μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ, ὁ φέρων μαζῆ τὴν ποίμνην του εἰς βοσκήν.

*Σύννους, ὁ, ἡ, Ἀττ. κατὰ συναίρ. σύννους, ουν, (νόος, νοῦς). Ὅς τις συλλογίζεται, στοχάζεται, εἶνοι βυθισμένος εἰς συλλογισμοὺς, συλλογισμένος. 2) κατ' ἐξοχὴν, σκεπτικὸς, σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, πολύφροντις, δύσκολος, δύσθυμος. λυπημένος· ὁ Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. διακρίνει τὸν σύνουν ἀπὸ τὸν σκυθρωπὸν οὕτως, »Ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ τοῦτο δὲ, φρόνιμος κ. τ. λ.« 3) ὁ εἰς τὸν νοῦν του, ἢ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος. Πλούταρχ.

Συννοσέω, ῶ (νοσέω). Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν νοσέω, μαζῆ εἶμαι ἀρρωστος, ἢ τὴν ἰδίαν νόσον, τὸ αὐτὸ πάθος ἔχω.

Σύννους, ὁ, ἡ. Κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σύννοος, ὅπερ ἴδε.

Συνυκτερεύω, (νυκτερεύω). Περνῶ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ τὴν νύκτα.

Συνυμφοκόμος, ὁ, ἡ (νυμφοκόμος). Ὅς τις στολίζει μαζῆ, συνυπηρετεῖ τὴν νύμφην, ἢ τὴν νεονυμφευμένην γυναῖκα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 48.

Σύνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη), Ὅς τις, ἥτις εἶναι συνυμφευμένη. Ο'. Ῥοῦθ, 1, 15. 2) κατὰ θηλ. γέν. ἡ σύνυμφος, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ἀριθμ. σύνυμφοι, καὶ. συνύμφαι, (καὶ χυδαϊκῶς, συνυφάδες,) αἱ δύο ἀδελφῶν γυναῖκες. Belle-seur, Γαλλ.

Συνοδεύω, (ὁδεύω). Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω μαζῆ· συντροφεύω τινὰ εἰς τὸν δρόμον ἢ ὑπάγω μαζῆ, μετά τινος περιπατῶ· ὅθεν

Συνοδία, ἡ. Τὸ μετά τινος ὁδεύειν, περιπατεῖν· ἢ εἰς δρόμον ἢ ταξείδιον συντροφία· ἢ πρὸς ὁδοιπορίαν ἑταιρία, (Καραβάνιον, ἢ Καρβάνιον.) Στράβ. 4. σελ. 314. καὶ 11. σελ. 800. παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. 10. 7. ἑρμην. διὰ τοῦ, συνομιλία, διάλογος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συντροφία, τὸ ἔχειν τινὰ περὶ ἑαυτὸν, ἢ μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ συνδιατρίβειν μετ' αὐτοῦ τὸν καιρόν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ περί τινα ἢ μετά τινος ὑποκείμενον.

Συνοδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ.-κῶς (σύνοδος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σύνοδον, ἢ πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνόδου προερχόμενον ἢ γινόμενον, διδόμενον. »Μένη συνοδικὴ·« = συμμηνία· ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον συμβαίνει νὰ γίνεται ἡ νέα σελήνη. (μεσοσέληνον, interlanium, λατ. ὅταν χάνεται τὸ παλαιὸν καὶ πιάνεται τὸ νέον φεγγάριον)· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Συνέσιος ἐπιστολ. 4. λέγει: »Νὺξ συνοδικὴ· κατὰ τὴν ὁποίαν λείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἴδε τὸ ἑπόμ.

Συνοδίον, τὸ· ὑποκορισ. τοῦ Σύνοδος· ἐξαιρέτως λέγεται, ἡ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνάντησις οὕτως, ὥστε αὐτὴ γίνεται ἀφανὴς, ἐπειδὴ καὶ εἰς ταύτην τὴν διεύθυνσιν δὲν δύναται νὰ ῥίψῃ τὸ φῶς της ἐπὶ τῆς γῆς.

Συνοδίτης, ου, ὁ (ὁδίτης). Σύντροφος εἰς ὁδοιπορίαν, συνοδοιπόρος. 2) Μυθώδης τις λίθος. Δαμάσκιος παρὰ Φώτ. βιβλ. κώδ. σμβ'. σελ. 1065. »Καὶ ὅτι (ὁ σεβήρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) λίθον ἐθεάσατο, ἐν ᾧ σελήνης ἐγίνετο σχήματα μεταμορφουμένης παντοῖα μὲν, ἄλλοτε δ' ἄλλο πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης ἐνόντα τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, ὅθεν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους συνοδίτας καλεῖ.«

Συνοδοιπορέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, μαζῆ μὲ ἄλλον κάμνω τὴν ὁδοιπορίαν.

Συνοδοιπόρος, ὁ, ἡ (ὁδοιπόρος) Συμπορευόμενος, συνταξειδεύων, σύντροφος εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, εἰς τὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 12.

Συνοδοντίς, ίδος, ἡ (συνόδους). Παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 312. Νειλαῖος, ἤτοι τοῦ Νείλου ἰχθύς τις. 2) Εἶδος τοῦ θύννου ἰχθύος, ὅθεν

Συνοδοντίτης, ου, ὁ· ἡ, συνοδοντίτις, ἡ· Λίθος τις τίμιος, εἰς τὸν μελὸν τοῦ συνόδοντος ἰχθύος εὑρισκόμενος. Πλίν.

Σύνοδος, ἡ (ὁδός) Συνέλευσις, συνερχομὸς, σύναξις, συναγωγὴ, σύλλογος, πολλῶν παρουσία, ἢ πολλῶν συνδρομὴ, ἀνθρώπων ἄθροισμα ἢ ἐντάμωσις. Ἐπὶ καλοῦ λέγεται ἡ Βουλὴ, τὸ τῶν προκρίτων εἰς βουλὴν ἄθροισμα, Ἡρόδ. 9, 27. Θουκυδ. »Ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γιγομένης·« συνάξεως, συνελεύσεως.-Ἐπὶ φιλίας, ὁμονίας καὶ συνθηκῶν, ἢ τῶν πρέσβεων συνέλευσις, ἢ ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων συναγωγὴ ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Congressus Γαλ. Congrès. Θουκυδ. 5, 17. »Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνόδων-ξυνεχωρεῖτο·« οὕτω καὶ Ἡρωδιαν. 3. »Μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ.-« Ἐπὶ συνουσίας καὶ σαρκικῆς μίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικὸς, συγκοίμησις. Λουκιαν. »Ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας σύνοδος.«-Καὶ ἐπὶ συμποσίου. Ἐπὶ Ἔχθρας δὲ ἀντὶ τοῦ, συμβολὴ καὶ σύμμιξις ἐκ δύο μερῶν γενομένη, μάχη, σύγκρουσις. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 10, 5. »Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγεν.« 2) συνόφευσις, συρδοὴ, καὶ ἐπὶ ἀψύχων· »χρημάτων σύνοδοι,« τὰ αἰσοδήματα τῶν χρημάτων. Ἡροδ. 1, 64. ἀντὶ τοῦ ὁποῖον τὸ συνηθέστ. »πρόσοδοι.« Παρ' Ἀστρονόμοις, ἢ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνέλευσις, συμμηνία, ἥτις παρ' Ἀττικ. »Ἑνη καὶ νέα« ἐλέγετο, ὅθεν »Συνοδικὴ μήνη·« ἴδε συνοδικός.

Σύνοδος, ὁ, ἡ (ὁδός). Συνοδοιπόρος, συνοδίτης, σύντροφος, ὅς τις εἶναι πάντοτε μετά τινος, ἤτοι συντροφεύει τινά. »Ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον τὴν αὐτήν.« Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 181. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 2. 14.

Συνόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδοὺς) Ὁ συνεχεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχων, τοῦτ' ἔστι συγκολλητοὺς καὶ συνημμένους, ἴτους καὶ πλατεῖς, καὶ μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἀφισταμένους καὶ ἐξέχοντας, ὁποῖοι π. χ. εἶναι οἱ Μυλικοὶ ὀδόντες (οἱ τραπεζῖται) καλούμενοι· τοιοῦτοι εἶναι οἱ τῶν ἵππων, βοῶν, κ. τ. λ. Ἀριστοτέλ. »Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες·« ἀντίθ. τοῦ Καρχαρόδους. 2) ὡς οὐσ. εἶδος ἐρυθροῦ τινος ἰχθύος τοιούτους ὀδόντας ἔχοντος. Ἀρτεμίδ. 2. 14. ὡς ὁ τοῦ Λιν. Spari. Λατιν. Dentex. γράφεται ἐνίοτε καὶ Σινόδους.

Συνοδυνάω, ῶ (ὀδυνάω) Πόνον καὶ λύπην ὁμοῦ προξενῶ, ἢ λυπῶ Παθητ. συναισθάνομαι πόνον, ἢ συλλυποῦμαι, συναλγῶ, συμπάσχω.

Συνοδύρομαι, μέτ. ἀποθ. (ὀδύρομαι). Μαζῆ συγχρόνως κλαίω, συνθρηνῶ. (ὀυ)

Συνόζω, (ὄζω, ἀνώμ.) Μαζῆ μυρίζω, ἐκπέμπω τὴν αὐτὴν ὀσμήν. Ἀριστοτέλ. προβλ. ιλ'. 4.

Σύνοιδα, (οἶδα, ἀνώμ.) παρακείμ, μὲ σημασ. ἐνεστῶτος, τοῦ ΕΙΔΩ, συνηξεύρω, ἠξεύρω τὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις, Ἡροδ. 6, 57. συνηξεύρω τι περίτιμος, εἶμαι μεταίτιος, κοινωνὸς, cônscius sum, Λατ. μετὰ δοτ. προσμαζῆ μὲ τὸ ὁποῖον συνηξεύρει τίς τι· ὅθεν· »Σύνοιδα ἐμαυτῷ ἠξεύρω μὲ τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι εἰς ἐμαυτὸν πληροφορημένος· μετὰ μετοχ. »Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν,« Ξενοφ. »Σύνοιδά τινί τι,« ἠξεύρω τι περί τινος, Ἡροδ. 8, 113, 9, 58. 60. καὶ Ξενοφ. »Τὸ συνειδός,« τὸ συνηξεύρειν, μαρτυρία, ἐξαιρ. ἢ συνείδησις, ὅ,τι ἠξεύρει τις εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του, Ὀυόλφ. Δημοσθ. πρὸς λεπτ. σελ. 231. ἀπαρέμφ. συνειδέναι, ὅθεν, συνείδησις, ὑπερσυντελ. μὲ σημασ. παρστ. συνῆδειν, Ἀττ. συνῆδη. Ἰων. β'. πληθ. πρόσ. ὑπερσυντ. συνῆδέατε, Ἡροδ. 9. 58.

*Συνοιδάω, ῶ. Μ. ήσω (οἰδάω). Ὁμοῦ φουσκόνω, πρίσκομαι. Φίλ. εἰς Μωσ. ά. »Τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσι.«

Συνοικειόω, ῶ (οἰκειόω). Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων κάμνω τινὰ οἰκεῖον, πιστὸν, φίλον, συγγενῆ· »Τινί τι,« κάμνω εἴς τινα οἰκεῖον προσφιλὲς, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, ἴδιον· »Ἑαυτῷ τι ἰδιοποιοῦμαι, οἰκεῖον ποιοῦμαί τι, ἑλκύω τι εἰς ἐμαυτὸν, κάμνω νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς ἐμέ. Παθητ. γίνομαι οἰκεῖος, πιστὸς, συγγενὴς, ἑνόνομαι μὲ

τινα διὰ γάμου καὶ συγγενείας, γίνομαι φίλος, μαθητής τινος· μετά δοτ. ὅθεν

Συνοικείωσις, εως, ἡ· Προσοικείωσις, ἐφαρμογή, ἕνωσις, συγγένεια, ὁμοῦ οἰκείωσις. 2) Ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅταν δύο παντάπασι διάφορα πράγματα συνδέωνται διὰ μιᾶς ἐκφράσεως, καὶ εἰς ἓν πρόσωπον ἀποδίδωνται. Ῥουτίλιος Λοῦπος, 2. 9. Κυκτιλ. 9. 3.

*Συνοικεσία, ἡ = συνοίκησις. Γρηγ. Ναζ. ἐπιγ. 208.

Συνοικέσιον, τό· παρὰ μεταγενεστ. = συνοίκησις, γάμος, ὑπανδρεία, ἀνδρὸς καὶ γυνὸς συνάφεια. συνοίκησις. Lobeck Φρυν. σελ. 516. 2) ἴδε, Συνοίκια.

Συνοικέτης, ου, ὁ· Οἰκίας ἢ δωματίου μέτοχος, σύνοικος, γαμέτης. ἐκ τοῦ

Συνοικέω, ῶ. μέλ. ήσω (οἰκέω) Μετά τινος οἰκῶ, μαζῆ κατοικῶ, κατοικῶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον. Ξενοφ. Ἑλληνικ. 2, 3, 4. »Λεοντῖνοι Συρακουσίοις ξυνοικοῦντες ἀπέστησαν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν«, συζῶ, ζῶ μετά τινος. Ἡροδ. 15, 15. »τινίν πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἐξαιρ. ἐπὶ συναφείας καὶ συμμίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, οἰκῶ, κατοικῶ μαζῆ ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή, ζῶ μαζῆ ὡς ἀνδρόγυνον. πολλάκις, παρ' Ἡροδ. Δημοσθέν. »Τοῦ μὲν νόμου τοίνυν ἀκηκόατε, ὃς οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ« ἀσυνήθ. »τούτων συνοικητάντων, γίνεται Κλεισθένης« ἐκ τούτου τοῦ γάμου, Ἡρόδ. 6, 131. καθόλου, κατοικῶ, διατελῶ, διατρίβω, λυκόφρ. λυκόφρ. 954. πολλάκις τροπ. »συνοικεῖν κακῷ, λύπῃ, φόβῳ, κ. τ. τ. Ἰάκ. Ἀχ Τατ. σελ. 433. 2) Ἐνεργ. Κατοικίζω, φέρω ἀνθρώπους διὰ νὰ κατοικήτωσιν ὁμοῦ εἰς τόπον τινά, τὸ Ἰταλ. Popolare. ὅθεν Ξενοφ. οἰκ. 4, 8. »χώρα συνοικουμένη· καλῶς κατῳκημένη, πολυάνθρωπος. Popoláta, Ἰταλ. ἀντ.θ. τοῦ, Ὀλιγάνθρωπος. ὅθεν

Συνοίκημα, ατος, τό. Τὸ κατοικεῖν μαζῆ, καὶ περιληπτικ. ἀντί, »οἱ συνοικήτορες«. Ἡροδότ. 7, 156. »Νομίσας δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριστότατον«. συνοίκησις ἢ συνάθροισις πολιτική, καὶ διοίκησις πολλῶν ἀνθρώπων συζώντων, οἷον ἡ Δημοκρατία. 2) κατοικία, οἴκημα, δωμάτιον. Πλούταρχ.

Συνοίκησις, εως, ἡ· (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν, συζῆν· ἡ ὁμοῦ οἴκησις, συναναστροφή, συνδιατριβή, γάμος, ὑπανδρεία, κ. τ. τ. Καθόλου = τῷ προηγμ.

Συνοικητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ,

*Συνοικητής, οῦ, ὁ, (συνοικέω) Ὁ συγκατοικῶν, ἢ συζῶν μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, contubernalis, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑπανδρείας.

*Συνοικήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Συνοικία, ἡ. Ἀττικ. Ξυνοικία. (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν ὁμοῦ, τὸ συζῆν, ὡς τὸ, συνοίκησις, Πλάτ. Νομ. 3. σελ. 679. Β. 2) Ἡ συγκατοικία, οἶκος, ἀγρός, πόλις, τόπος, ὅπου συγκατοικοῦν πολλοί, μὲ ἐνοίκιον, Ξενοφ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007. 3) κατὰ πληθ. ἀριθμ Συνοικίαι· αἱ πλησίον ἀλλήλων κείμεναι οἰκίαι, οἰκίαι, πολλὰ συμμαζωμέναι εἰς ἕνα τόπον· ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μαχαλές, ἢ Μαχαλᾶς, λεγάμενος. Θουκυδ. »Ἐμπιπρᾶναι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰς συνοικίας«, ἐξαιρ. λέγονται »Συνοικίαι« καὶ αἱ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὰ ὑποστατικὰ εὑρισκόμεναι οἰκίαι, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὰς κατοικοῦσιν ὁμοῦ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἢ πολλαὶ κατοικίαι τῶν ἐργατῶν περιέρχονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα. Ὁ Αἰνέας Τακτ. 30. φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὸ, Συνοίκιαι, ὡς συνώνυμον τοῦ, Καπηλεῖα, καὶ, Παντοπωλεῖα. ὅθεν

*Συνοίκια, τά. ἐξυπακουομ. τοῦ, Ἱερά. δημόσιος ἑορτὴ εἰς Ἀθήνας, εἰς μνήμην τῆς ἑνώσεως πολλῶν ἰδιαιτέρων πόλεων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Θησέως γενομένης, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιώνος μηνός. Θουκυδ. 2 15. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 23. Μεταγενέστ. τύπος εἶναι »συνοικέσια« Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1028. παρβλ. καὶ, μετοίκιον, σημασ. 2.

Συνοικίζω, μέλ. ίσω, (οἰκίζω) φέρω τινὰ μετὰ τινος νὰ κατοικήσωσιν εἰς μίαν καὶ αὐτὴν οἰκίαν ἢ κατοικίαν, »τινά τινι«, Ἡρόδ. 4, 148. ὅθεν »συν. χώραν, τόπον, πόλιν« Ἀποικίζειν, ἀποικίαν φέρειν, ὅ ἐστί, φέρειν ἀνθρώπους ἀπό τινος τόπου, καὶ κατοικίζειν αὐτοὺς εἰς ἄλλον. »Εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς Χερσονήσου πόλεις συνῴκισε· ἔφερεν ὡς ἀποικίαν, ὃ ἐστὶν ἔφερε τοὺς ἐγκατοίκους τῶν πόλεων τῆς χερσονήσου, καὶ κατῴκισεν αὐτοὺς εἰς ταύτην τὴν πόλιν. »συν. οἰκήτορας« ἑνόνω τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς μίαν κοινότητα· »συνοικίζειν τινὶ τὴν θυγατέρα«, δίδω τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, τὴν ὑπανδρεύω μετά τινος. Ἡρόδ. 2, 191 ὅθεν

Συνοίκισις, εως, ἡ. Τό συνοικίζειν, τουτέστι, τὸ φέρειν ξένους ἀνθρώπους καὶ κατοικίζειν τόπον τινά, ἀποικία. Θουκυδ. 3. 3. Ἀρριαν. Ἀναβ. = Ἀποίκισις.

Συνοικισμός, ὁ. (συνοικίζω) Ἡ κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ νέων κατοίκων, ἀποικισμός, ἀποικία. 2) Συντροφία, τὸ ὁμοῦ κατοικεῖν, γάμου συνάφεια, συνοικέσιον Διόδ. Σικ. 18, 23.

Συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ. Πίνδαρ. Ὀλ. ς. 8. »τυνοικιστὴρ Συρακοσσῶν« καὶ

*Συνοικιστής, οῦ, ὁ (συνοικίζω) Ὅς τις κατοικίζει τόπον τινὰ μὲ νέους κατοίκους, φέρει μίαν ἀποικίαν.

Συνοικοδομέω, ῶ. (οἰκοδομέω) Ὁμοῦ οἰκοδομῶ, κτίζω συγχρόνως.

Συνοικονομέω, ῶ. (οἰκονομέω) Μαζῆ διατάσσω, διοικῶ, κυβερνῶ, τά περὶ τὸν οἶκον, τὴν πολιτείαν. »Συνοικονομούμενα« παρὰ Λογγίν. ὁμοῦ ἢ καλῶς διατιθέμενα, διατασσόμενα.

Σύνοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅς τις κατοικεῖ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, χώραν, καὶ ζῇ μετ' αὐτοῦ, συγκάτοικος, οἰκεῖος. Ξενοφ. συμπ. 8, 24. »τινίν«, Ἡροδτ. 1, 57. 7. 73. ἐξαιρ. σύζυγος, γαμέτης, ἀνήρ, γυνή.

Συνοικουρέω, ῶ. Ὁμοῦ φυλάττω τὸν οἶκον, ζῶ ἢ μένω μετά τινος ἡσύχως εἰς τὸν οἶκον. ἐκ τοῦ

Συνοικουρός, ὁ, ἡ (οἰκουρός) Ὁμοῦ φυλάττων, ζῶν εἰς τὸν οἶκον ἡσύχως, ὅς τις μένει πάντοτε εἰς τὸν οἶκον, καὶ ζῇ κατ' ἰδίαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφός τινος μένοντος κατ' ἰδίαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἡσυχάζοντος. Εὐριπ.

Συνοικτίζω, Μ. ίσω. (οἰκτίζω) Ἐλεῶ, οἰκτείρω, »τινά« Ξενοφ. Κυροπ. 4, 6, 2. »Ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ συνῴκτισέ με, καὶ δῆλος ἦν συναχθόμενος.« 2) ἔχω, ἢ δεικνύω συμπάθειαν.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ· (οἶμη) Σύμφωνος, συνῳδός. Ἀπολλών. 2, 161. »Συνοίμιος ὕμνος φόρμιγγι«. σύμφωνος μὲ τὴν λύραν.

Συνοίομαι, μέσ. παθ. (οἴομαι, ἀνώμ.) Πιστεύω μετὰ τῶν ἄλλων, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης συμφρονῶ. Πλάτ.

Σύνοισις, εως, ἡ. Συμφέρον, ὄφελος, κέρδος, ὠφέλεια. Πλούταρχ. μουσικ. ἐκ τοῦ, συνοίσω.

Συνοιστός, στή, στόν. = Συμφερτός. ἐκ τοῦ

*Συνοίσω, Μέλ. τοῦ, Συμφέρω. Μέσ. συνοισοιμαι· Ἰλ. Θ. 400. »Οὐ γὰρ καλὰ συνοιστόμεθα πτόλεμον· συναχθησόμεθα, συνελευσόμεθα, συμβαλοῦμεν. Ἡσιό. Ἀσπ. 358. μετοχ. τοῦ οὐδετ. τὸ Συνοῖσον. = σύνοισις, ὅ,τι θέλει ὠφελήσει, ἢ μέλλουσα ὠφέλεια.

*Συνοίχομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ ἀναχωρῶ, ὁμοῦ συναποθνήσκω.

Συνοκλάζω, Μ. άσω. (ὀκλάζω) Γονατίζω, βάλλω ἐμαυτόν ἐπὶ τὰ γόνατα, κάθημαι εἰς τὰ γόνατα, κάθημαι διπλοπόδη. Βασίλ.

Συνοχωχή, ἡ. (ὀκωχή) Συγκράτησις, ὡς τό Ξυνοχή, κοινὸν ἐπιστήριγμα.

Συνολισθαίνω, Μ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Μαζῆ γλυστρῶ, πίπτω εἰς γλυστερόν τόπον.

Συνολκή, ἡ. (συνέλκω) Συστολή, συμμάζωξις.

Συνόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω. Μέτ. μαζῆ διαφθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Συνολολύζω, μελ. ξω. (ὀλολύζω) Μαζῆ, συγχρόνως θρηνῶ, ἢ ἐκπέμπω χαρμόσυνον κραυγήν.

Σύνολος, ὁ, ἡ, (ὅλος) Ὅλος μαζῆ, ὁλόκληρος, τέλειος· συνήθ. εἰς Οὐδέτ. 2) Σύνολον, τό. τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύμπαν, τὸ ὅλον μαζῆ, β) Ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, ἁπλῶς, ὁλοτελῶς. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. εὑρίσκεται καὶ τό, Συνόλως.

Συνολοφύρομαι, μέτ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι.) Μαζῆ, συγχρόνως κλαίω, θρηνῶ. (φυ)

Συνόμαιμος, ὁ, ἡ· καὶ

*Συνομαίμων, ον, γεν. ονος, (αἷμα) Ὁ ὢν ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος, συγγενής. ὅθεν ὁ συνομ. ὁ ἀδελφός· ἡ συνομ. ἡ ἀδελφή.

*Συνομᾶλιξ, ικος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντί, συνομήλιξ.

Συνομαλύνω, (ὁμαλύνω) Μαζῆ, ἢ διόλου κάμνω ὁμαλόν, λεῖον.

Συνομαρτέω, ῶ. (ὁμαρτέω) Συνακολουθῶ.

Συνομβρίζω, (ὁμβρίζω) Ὁμοῦ πολλὴν ἢ σφοδρὰν βροχὴν ῥίπτω. Πλούταρχ. (λείψ. Εὐσεβ.) »Ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνόμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα«. ἔπεσαν μεγάλαι βροχαί.

Σύνομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Μὲ βροχὴν ἡνωμένος, συνωδευμένος· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. »Νοτὴ σύνομβρος« ἄνεμος μὲ βροχήν.

Συνόμευνος, ὁ, ἡ. (ὁμεύνος) Ὁ τῆς ἰδίας εὐνῆς, κλίνης μέτοχος ὤν, = Σύνευνος, καὶ, Σύγκοιτος

Συνομήθης, ὁ, ἡ. (ὁμήθης) = Συνήθης. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 181.

Συνομῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ. (ὁμῆλιξ). ὡς τὸ Συνῆλιξ, Ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὤν, συνομήλικος, ἑταῖρος. Θεόγν. 1059.

Συνομηρεύω, (ὁμηρεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ὅμηρος, εἶμαι κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ὡς ἐνέχυρον δεδομένος. Πολύβ.

Συνομήρης, ἐος, ὁ. ἡ (ὁμήρης) Συνηθροισμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 449. »Θαλάμους συνομήρεσε· συνηθροισμένους ἢ πλησιοχώρους πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους, κειμένους.

Συνομιλέω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁμιλέω) Μαζῆ ὁμιλῶ, ἢ συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω, μετά δοτ. ἐκ τοῦ

Σύνομιλος, ὁ, ἡ. (ὅμιλος) Ὅς τις συνομιλεῖ, συναναστρέφεται μετά τινος, σύντροφος, ἑταῖρος, σύνοικος.

Συνόμνυμι, καὶ, Συνομνύω, (ὄμνυμι, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρους, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζῆ ὁμόνω. 2) δι' ὅρκου ἑνοῦμαι μετά τινος. Θουκυδ. »ἐπί τινι« Ἡροδ. 7, 235. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »οἱ συνομοσάμενοί τινι«, οἱ συνομῶται τινος.

Συνομοιοπαθέω, ῶ. (ὁμοιοπαθέω) Ὅμοια πάσχω, τὸ ἰδίον πάθος πάσχω, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις· αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν ψυχικὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος· ὡσαύτως καὶ, »συνομοπαθέω«. Πλούταρχ. εἰς Ἄλκ. 23. »Συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις«.

Συνομοιόω, ῶ. (ὁμοιόω) Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω ὅμοιον.

Συνομολογέω, ῶ. καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. συνομολογέομαι, (ὁμολογέω) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ συγχρόνως, ὡσαύτως λέγω, ὅθεν συναινῶ, συμμαρτυρῶ, ὁμογνωμονῶ, συμφωνῶ, μετά δοτ. »τινίᾳ, Ἡρόδ. 2, 55. ὁμολογῶ, ὑποχωρῶ 2) ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 3) Συμβιβάζομαι μετά τινος, κάμνω συμβόλαιον, ἢ συνθήκην, συνενοῦμαι. ὅθεν

Συνομολογία, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον γινομένη ὁμολογία, συμφωνία, συναίνεσις, ἐξομολόγησις. 2) ὑπόσχεσις. 3) συνθήκη, συμβόλαιον.

Συνομόλογος, ὁ. ἡ (ὁμόλογος). Ὅστις συνομολογεῖ. ἀμφ.

Συνομοπαθέω, ῶ. (ὁμοπαθέω) = Συνομοιοπαθέω.

Συνομορέω, ῶ. (ὁμορέω) συνορεύω. Πράξ. Ἀποστ. 18, 7. ἐκ τοῦ

Συνόμορος, ὁ, ἡ. (ὅμορος) Ὅστις συνορεύει, εἶναι συνορίτης, γείτων, Φιλοξ. Ρλωσσ.

*Συνομοσία, ἡ, κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, συνωμοσία.

Συνομωνυμέω, ῶ, Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχω μετά τινος. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 497. ἐκ τοῦ

Συνομώνυμος, ὁ, ἡ. (ὁμώνυμος) Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων μετά τινος, Συνονόματος. Ἀθήν. σελ. 173. »τινίᾳ.

*Συνονομάζω, (ὀνομάζω) Μαζῆ ὀνομάζω, δίδω ὄνομα.

Συνοξύνω, (ὀξύνω) Κάμνω ὁμοῦ συμβληρόν ὀξύ. Πολύβ. »Κέντρον συνωξυσμένον«. ἐκ τοῦ

Σύνοξυς, υος. ὁ, ἡ. (ὀξύς) Συμβληρός, ὁ εἰς ὀξὺ λήγων. Θεόφραστ.

Συνοπαδός, ὁ, ἡ. (ὁπαδός) ἀκόλουθος, σύντροφος, συνοδοιπόρος. ὅθεν

Συνοπάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. (ὁπάζω) Συνακολουθῶ, συνοδεύω. Εἰς τὴν παρὰ τῷ Διονυσ. Ἁλικ. β'. 48. ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλέους, ἀντὶ τοῦ »Συνοπάζεται« τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον »Συμπλάζεται« ἔχουσι.

Συνοπάων, ονος, ὁ, ἡ, (ὁπάων) = Συνοπαδός. Ὀρφ. ὕμν. λ'. 5. (α)

Συνοπλίζω, (ὁπλίζω) Μαζῆ ὁπλίζω, ὁρματόνω. Μέσ. Συνοπλίζομαι, ὁμοῦ ὁπλίζομαι, μαζῆ ἁρματόνομαι. ὅθεν »Συνοπλιζόμενοι«. Συστρατιώται. Πολυβ. ά. 152.

Σύνοπλος, ὁ. (ὅπλον) Σύντροφος εἰς τὰ ὅπλα, συστρατιώτης. ἀμφ.

Συνοπλοφορέω, ῶ. (ὁπλοφορέω) Ὁμοῦ συγχρόνως ὅπλα φέρω.

Συνοπτάω ῶ. (ὀπτάω). Ψένω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνοπτικός, ἡ, ὁν, καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ἐπιθεωρητικός, ὀξυδερκής, καθορατικός· ὁ ὀξέως βλέπων· ὁ ὀξεῖαν ὅρασιν ἔχων, ὅς τις βλέπει καὶ μακρὰν καὶ καλά. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Ὀξύνους, κατανοητικός. Πλάτ. Οὐσιαστ. »τὸ Συνοπτικόν«. ὀξυδέρκεια, τὸ μακρὰν καὶ καλὰ βλέπειν. Μεταφορικ. ὀξύτης τοῦ νοός, ὀξύνοια, 2) σύντομα συμπεριλαμβάνων, »Ὅρος συνοπτικόν«. γενικός, καθολικὸς καὶ σύντομος ὅρος. Διονήσ. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Σύνοπτος, ὁ, ἡ (συνόψομαι) Ἐπόπτος, ὁρατός, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ, νὰ γνωρίσῃ, νοητός, καταληπτός.

Συνόρασις, εως, ἡ. Θεωρία διὰ τοῦ νοός, σύνεσις, γνῶσις, κατανόησις. Ἐκκλησ. Συγγρ. Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. ς'. (σελ. 692.) διακρίνει τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἐνόρασις, καὶ Περιόρασις· ἄρα κυρίως, = Ἔποψις, τὸ εἰσορᾶν, ἐμβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν.

Συνοράω, ῶ. μέλλ. συνόψομαι. συχνότερ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἢ ἀμοιβαίως βλέπω, ἐμβλέπω, εἰσορᾶ, ἀντοφθαλμέω, ὅ ἐστι, κατὰ πρόσωπον βλέπω, καὶ βλέπομαι. Ξενοφ. Ἀν. 4, 1, 8. »Καρδοῦχοι, κύκλῳ πυρὰ ἕκαιον, καὶ συνεώρων ἀλλήλους«· ἔβλεπεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Ἐπ' ὄψιν καὶ ὅρασιν φέρω, συνάπτω, φέρω πολλὰ ὑποκείμενα ὑπὸ μίαν ὄψιν, τουτέστιν, ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, βλέπω πολλὰ ὑποκείμενα ὁμοῦ ὡς ἐκ τινος περιοπῆς, καθορῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι, διὰ τοῦ νοός θεωρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω, γιγνώσκω. Πλάτ.

Συνοργιάζω, (ὀργιάζω) Τὰ ὄργια συνεορτάζω.

Συνοργίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. (ὀργίζομαι) Μαζῆ, συγχρόνως ὀργίζομαι, θυμόνω· τὸν σπάνιον παθητ. μέλλοντα »συνοργισθήσομαι« ἔχει ὁ Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 100. σελ. 547. Ρεῖσκ.

Συνόργιος, ὁ, ἡ. (ὄργια) Συνεορταστὴς τῶν ὀργίων. Πολυβ.

Συνορέω, ῶ. (σύνορος) Συνορεύω, ὁμορεύω, πλησιάζω, εἶμαι σύνορος, γείτων. Πολύβ.

Συνορθιάζω, (ὀρθιάζω) Ὁμοῦ ὀρθόνω, στήνω ὄρθιον Φίλ. γ'. σελ. 56. »Ἐγείρεται καὶ συνορθιάζει ἀγαθοῖς ἐπερειδόμενος«· σηκόνεται καὶ ἵσταται ὀρθός.

Συνορθόω, ῶ. (ὀρθόω) Ὁμοῦ ὀρθόνω ἢ εἰς τάξιν φέρω.

Συνορία, ἡ. (σύνορος) Γειτονία, πλησιότης, ἡ τῶν ὁρίων σύζευξις. Σουίδ.

Συνοριγνάομαι, μέλ. ήσομαι, (ὀριγνάομαι) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἑνταυτῷ ἐπιθυμῶ, συνεπιθυμῶ. Σουίδ.

Συνορίζω, Μ. ίσω. (ὁρίζω) Εἰς τὸν αὐτὸν ὅρον, ὅ ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ σύνορον φέρων συνενόνω. 2) Οὐδετέρ. Συνορεύω. μετὰ Δοτικ. Ἀντίγ. 84.

Συνορίνω, (ὁρίνω) Διόλου εἰς κίνησιν βάλλω, συγκινῶ, παρακινῶ, συνταράττω· καὶ τροπικ. διεγείρω εἰς ὀργὴν, ἀγάπην, συμπάθειαν Ἰλ. Ω. 467. »Ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὁρίνῃς« διὰ νὰ ἐγγίξῃς τὴν καρδίαν του, καὶ εἰς συμπάθειαν διεγείρῃς, κινήσῃς αὐτόν· ἀλλ' ἐνστίχ. 568. τὸ, »Θυμὸν ὁρίνῃς« σημαίνει τὸ, Εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν κινήσῃς. Μέσ. μαζῆ κινοῦμαι, ταράττομαι, καταντῶ διόλου εἰς κίνησιν. Ἰλ. Δ. 332. »Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες« νεοστὶ συνταρασσόμεναι ἐκινοῦντο. (ι)

Σύνορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅς τις συνώμοσε μαζῆ, εἶναι συνδεδεμένος μετά τινος δι' ὅρκου. Ξενοφ. Κυν. 5, 9.

*Συνορμάς, άδος, ἡ = Συμπληγάς, Συνδρομάς Σιμωνίδης παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 1. ἐκ τοῦ

Συνορμάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁρμάω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς ὁρμήν, κίνησιν βάλλω ἢ διεγείρω, παρορμῶ. — 2) συχνότερ. ἀμεταβ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁρμῶμαι, ταχέως κινοῦμαι, ὑπάγω, συγκινοῦμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσον.

Συνόρμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ, συνόρνυμι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 441.

Συνορμέω, ῶ. μέλ. ήσω (ὁρμέω) Ὁμοῦ κεῖμαι εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Πολύβ.

Συνορμίζω, Μ. ίσω. (ὁρμίζω) Ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν ὅρμον, εἰς τὸν λιμένα καταβιβάζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. »Συνορμίσαντες τὰς ναῦς, ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις«· καθόλου, Πυκνῶς συνάπτω, συντάττω. »Τὰς ναῦς συνορμίσας· πυκνῶς συνάψας, ἔβαλεν αὐτὰς νὰ σταθῶσιν ὅλαι μαζῆ κατὰ τάξιν, ἢ μία κατόπιν, ἢ πλησίον τῆς ἄλλης. Δίων. Κάσ. 48, 47.

*Σύνορνυμι, (ὄρνυμι, ἀνώμ.) = συνορίνω, ποιητ.

Σύνορος, ὁ, ἡ. (ὅρος) Συνορίτης, ὁ συνορεύων, γείτων. ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν, »Σύνορον, τόν«. = ὅριον, ἢ ὅρος, μέρος ἢ σημεῖον διακριτικὸν τῶν ὁρίων, ἤτοι τὸ μεταξὺ δύο χώρων κείμενον καὶ διακρίνον τὰ ἄκρα αὐτῶν. 2) τροπικ. συγγενής, ὅμοιος· »τινίᾳ, καὶ »τινος«. Αἰσχυλ.

Συνορούω, (ὀρούω) Ὁμοῦ μεθ' ὁρμῆς τρέχω, ὑπάγω, συντρέχω, μεθ' ὁρμῆς πίπτω, πηδῶ, ὅθεν ὁρμῶ Ἀπολλ. ἀργ. β'. Αὐτὶς συνόρουσαν ἐναντίοιν· ἀντὶ τοῦ, »Ἐπ' ἀλλήλησιν ὄρουσαν«.

Συνοροφόω, ῶ. (ὀροφόω) Κάμνω ὄροφον, σκεπαστήν, σκεπάζω, ἐπιστιάζω Λουκιαν.

Συνορχέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὀρχέομαι) Χορεύω μαζῆ, σύγχρονως.

Συνουλόω, ῶ. (οὐλόω) Διὰ οὐλῆς (πληγῆς) συνάπτω, ἰατρεύω, ὑγιαίνω. ὅθεν

Συνούλωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ οὐλῆς ἴασις καὶ θεραπεία. ὅθεν

Συνουλωτικός, ή, όν. Ὁ εἰς συνούλωσιν ἐπιτήδειος.

Συνουρίζω, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 683.

Σύνουρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Σύνορος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 492. »Πηλοῦ ξύνορος κόνις«.

Συνουσία, ἡ. Ἰων. συνουσίη, (σύνειμι, καὶ μετοχ. συνών, συνοῦσα) Συνέλευσις, συγκοινωνία καὶ σύμμιξις, ἤτοι ἑνταμωσις οἰκείων καὶ φίλων πρὸς ὁμιλίαν, συναναστροφή, ὁμιλία παρόντος πρὸς παρόντα, τουτέστιν, ἑνταμωσις πρὸς ὁμιλίαν, φαγητὸν καὶ ὕπνον. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 128, καὶ ἀλλαχοῦ. Ξενοφ. συμπ. 8, 13. »Ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος«· συναναστροφή, συνδιατριβὴ τοῦ καιροῦ, συνομιλία. Πλούταρ. »Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων« καὶ ἐπὶ συνομιλίας διδασκάλου μετὰ τῶν μαθητῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 6. »Οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο· τῆς διδασκαλίας δηλαδή· ἐπὶ Συμποσίου. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 5, 4. »Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις«; Ἡρόδ. 2, 78. Ἐπὶ Συνελεύσεως καὶ συνόδου. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 3. »Ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι«· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. β'. β'. 1. καὶ γ'. 5. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ σαρκικῆς συμμίξεως καὶ κοινωνίας, τουτέστιν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σύμμιξις, συγκοίμησις, συγγαμία Ξενοφ. Οἰκ. θ'. 11. »Τὴν δὲ ταμίαν εἶναι, ἐγκρατεστάτην, ἀνδρὸς συνουσίας«· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι καὶ ὁ κατὰ νόμον γάμος, συζυγία, ὑπανδρεία. »Συνουσίαν τῶν προτεκόντων ποιεῖσθαι«· Παρθέν. ἡ. σύναξις, συνέλευσιν τῶν συγγενῶν. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 63. »Οὐ λόγοις ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον τιμώμεναι· ἐν γένει = συνοικία· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ συγκατοικοῦντες. ὅθεν

Συνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συζῶ, ἢ συγκατοικῶ, 2) Μετέρχομαι τὴν συνουσίαν, σαρκικῶς συμμίγνυμαι, συγκοιμῶμαι, μετὰ γυναικὸς συνευρίσκομαι. Εἰς τὴν σύνηθειαν λέγεται καὶ Μέσ. »Συνουσιάζομαι«. 3) διὰ γάμου συζευγνύω ὑπανδρεύω. Ξενοφ. Ἔφεσ. 2, 9. ἀμφ.

Συνουσίασις, ἡ. καὶ

Συνουσιασμός, ὁ. = Συνουσία, ἐξαιρ. σύμμιξις σαρκική.

Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, Σύντροφος, ἑταῖρος, μαθητής, ἀκροατής. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ς'. 1. »Ἀντιφῶν ποτε βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (τοῦ Σωκράτους) παρελέσθαι«. Ἐνίοτε καὶ ἐπὶ γαμικῆς συζεύξεως. ὅθεν

Συνουσιαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς συνουσίαν, συναναστροφήν, ἐξαιρ. εἰς σαρκικὴν μίξιν ἀνήκων, κλίσιν εἰς τοῦτο ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, Ἀριστοφ.

Συνουσιόω, ῶ (οὐσιόω) Οὐσιωδῶς ἑνόνω, συνάπτω, Παθ. οὐσιωδῶς εἶμαι συνδεδεμένος μετά τινος· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συνουσίωσις, εως, ἡ. μετὰ τινος οὐσιώδης ἕνωσις.

Συνοφρυόομαι, οῦμαι, μέλ. ώσομαι, μέσ. ά-

ποθ. (ὀφρυόμαι) Συνάγω καὶ ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς μου περὶ τὸ μέτωπον, τὸ μέτωπον ζαρόνω, συνφρόνω διὰ τῆς συστολῆς τοῦ περὶ τὰς ὀφρῦς δέρματος Σοφοκλ. Τραχ. 870. Εὐριπ. Ἄλκ. 777. »Στυγνῷ προσώπῳ καὶ συνωφρυωμένῳ« ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό »Συνωφρυωμένος, διὰ τοῦ, Λυπούμενος«, σκυθρωπάζων· μεταφ. ἐκ τοῦ

Σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὁ συνάγων καὶ ἀνασπῶν τὰς ὀφρῦς, ἢ ὁ συνεσταλμένας, συνηγμένας, ἢ δασείας καὶ μεγάλας, καὶ συγκεκολλημένας τὰς ὀφρῦς ἔχων. Θεόκριτ. 8, 73. 2) Ὁ ζαρωμένον, ῥυτιδωμένον, σουφρωμένον ἔχων τὸ μέτωπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κατηφής, λυπούμενος· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Μεγάλαυχος, μεγαλόφρων.

Συνοφρύωμα, τό. (συνοφρυόομαι) Ἡ τῶν ὀφρύων συνένωσις, ἤτοι ἡ συναγωγὴ καὶ πρὸς ἀλλήλας σύμπτωσις αὐτῶν. = Ἐπισκύνιον, ἤτοι τὸ συστελλόμενον καὶ ἀνασπώμενον περὶ τὰς ὀφρῦς δέρμα τοῦ μετώπου.

Συνοχεύς, έως, ὁ. (συνέχω) Ὁ συγκρατῶν. Ἰουλιαν. λόγ. ε'.

Συνοχέω, ῶ. (ὀχέω) Ὁμοῦ φέρω, φέρω μαζὴ ἐπὶ ἁμάξης. Παθ. φέρομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁμάξης, συνταξειδεύω μετά τινος εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν.

Συνοχή, ἡ. Ἀντ. Ξυνοχή, ἡ. (συνέχω) Συγκράτησις, συνέχεια, τὸ συγκρατεῖν, σύγκρουσις, συνάντησις, σύντευξις· »ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ«, ὅπου συναπαντῶται οἱ δρόμοι, εἰς τὴν τρίοδον, Ἰλ. Ψ, 330. ἀλλὰ »ξυνοχῇσιν ἀγῶνος, κ. τ. λ« ἐπὶ συμβολῆς, συγκρούσεως εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην, Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ Κόϊντ. Σμυρν. β') καθόλου, ἕνωσις, σύνδεσις· κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ δεσμά. γ') τροπικ. Ἀμηχανία, στενοχωρία, ἀθυμία, ταραχή. ὅθεν

Συνοχηδόν, Ἐπίρ. Ἀναλέκτ. β'. σελ. 98. »Συνοχηδὸν ὀχμάζω«, = Συνέχω, συγκρατῶ, στερεῶς κρατῶ.

*Συνοχικός, ή, όν. (συνοχή) Ὅς τις ἠμπορεῖ νὰ συγκρατῇ, συνάπτῃ. ἀμφ.

Συνοχίτης, ὁ. καὶ

*Συνοχῖτις, ἡ. Λίθος τίμιος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξώρκιζαν τὰ πονηρὰ πνεύματα. Πλίν.

Συνοχμάζω, (ὀχμάζω) Συνδέω, συνάπτω. Λουκιαν. Τραγομ.

Συνοχμός, ὁ = Συνοχή. ποιητ. Συνεοχμοί, τὸ ὁποῖον ἴδε. Ἰλ. Ξ, 465.

Σύνοχος, ὁ, ἡ. (συνέχω) ὡς τὸ Σύνεχής, συνεχόμενος, ἐξηρτημένος, συνημμένος, τρόπῳ. σύμφωνος Εὐριπ. Βάκχ. 162. Ἱερὰ παίγματα σύνοχα φοιτάσιν· ἀντὶ τοῦ, Συνῳδά, σύμφωνα. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ διαρκῶν, διαμένων »Σύνοχος πυρετός« ὁ ἀδιάλειπτος, ὁ εἰς πολλὰς ἡμέρας διαμένων.

*Συνόχωκα, ἀρχ. ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀμετάβ. παρακείμ. τοῦ συνέχω, ἀντὶ, συνόκωχα. Συμπίπτω, κάμπτομαι, συνδέομαι, ἑνόνομαι. ὅθεν Ἰλ. Β. 218. »Ὦμω κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότεω· συμπεπεπτωκότες, συνηγμένοι. Ὡμοι εἰς στενὸν συμπίπτοντες· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Ἄχρι στήθεος συνοκωχῆς« · συνοχῆς, συναφείας, μέχρι τῆς συναρμόσεως ἢ τῆς κλειδώσεως τοῦ στηθαίου ὀστοῦ. 2) Καταπίπτω, συμπίπτω »Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσιν«. Κόϊντος Σμυρν. 7. 502. συμπεπτωκότος, συντριβέντος εἰς κόνιν. παρβλ. Βουτμάν. Διεξοδ. Γραμματ. 1, σελ. 338.

Σύνοψις, εως, ἡ. Ἐπιθεωρία, ἐπίβλεψις, καθόλου θεωρία, ἡ κατὰ πρόσωπον ὄψις, τὸ βλέπειν τινὰ κατὰ πρόσωπον, καὶ βλέπεσθαι ἀμοιβαίως ὑπ' αὐτοῦ. »Ἐν συνόψει ἀλλήλων τοῖς Καρχηδονίοις« ὥστε ἔβλεπον ἀλλήλους, ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἢ ὥστε ἔβλεπον τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐβλέποντο ὑπ' αὐτῶν. »Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι« · ὑπὸ μίαν, περιωπήν· ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, ὑπ' ὀφθαλμῶν. 2) Τύπος, ὑποτύπωσις. (Modèle, Γαλ.) σχέδιον μέλλοντος ἔργου. Εὐσεβ. Ἐκκλ. ἱστορ. 3) Ἡ εἰς ἓν συναγωγὴ πολλῶν ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ἴδῃ μὲ ἓν μόνον βλέμμα· ἐπιτομή. Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. κά. »Εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν« · ὅθεν τὸ »Ὅρος συνοπτικός« · ἀντὶ τοῦ, Σύντομος, ἐπιτομικός, καθολικός. ἐκ τοῦ

*Συνόψομαι, μέλ. τοῦ συνοράω.

Συνοψοφαγέω, (ὀψοφαγέω) Ὁμοῦ τράγω καὶ πίνω ἄμετρα, μαζὴ πολυτρώγω. Πλούταρχ.

*Συνρέζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συρρέζω.

Συνσάττω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσάττω.

*Συνσπειράω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσπειράω.

Συνσταθεύω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσταθεύω Ἀριστοφ. Λυσ. 844.

*Συνστείχω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστείχω.

Συνστεφανηφορέω, ῶ. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ, συστεφανηφορέω.

Συνστύφω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστύφω.

*Συνσχολάζω, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ, συσχολάζω.

Συνσωφρονέω, ῶ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσωφρονέω.

Συνταγή, ἡ· (συντάσσω) Σύνταξις, παραγγελία, διαταγή, π. χ. τῶν ἰατρῶν, τὸ παρὰ Γάλ. recepte, καὶ Ἰταλ. ricetta. Ἀρτεμίδ. 4, 22. 2) κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνταγαί, ὡς τὸ, συνθῆκαι. Ἰάμβλ., εἰς βίον Πυθαγ. §. 185.

Σύνταγμα, τό. (συντάσσω) Τὸ συντεταγμένον, συντεθειμένον ἢ παρηγγελμένον, διατεταγμένον, τὸ ὁποῖον συνετάχθη, συνετέθη, διετάχθη, ἔξαιρ. ἀ.) πολιτικὴ διάταξις. »Τὸ Λακωνικὸν κατάστημα καὶ σύνταγμα« ἡ Λακωνικὴ πολιτεία, διοίκησις. Constitution, τό, Σύστημα. Πολύβ. 6. 50. β'.) »Ἱππέων, ὁπλιτῶν, κ. τ. τ. σύνταγμα« · ἀντὶ τοῦ, Σῶμα, πλῆθος, τάγμα, διατεταγμένη μοῖρα ἱππέων, ὁπλιτῶν, ἔτι δὲ καὶ χωρίς τινα προσθήκην, στράτευμα διατεταγμένον, παρατεταγμένον εἰς μάχην, Schaef. Διονύσ. περὶ συνθ. σελ. 250. γ') Συλλογὴ πολλῶν συντεταγμένων συγγραμμάτων τῆς αὐτῆς ὕλης, καθόλου δέ, Σύγγραμμα, βιβλίον.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) Ὁ τοῦ συντάγματος ἄρχων· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἴδε σύνταγμα, σημασ. β'.

Συνταγματικός, ή, όν. Ὁ εἰς σύνταγμα ἀνήκων· »τὰ συνταγματικά«, τὰ καλῶς διατεταγμένα καὶ πλήρη συγγράμματα, ἀντίθ. τοῦ, ὑπομνηματικά· ὁ Ἀμμώνιος διατέλλει τὰ Συνταγματικὰ ἀπὸ τῶν Ὑπομνηματικῶν, λέγων: »Συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγουσιν, ὅσα καὶ φράσιν ἔχουσι πρέπουσαν συντάγματι, καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων εὔτακτον διαίρεσιν«.

Συνταγμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σύνταγμα.

Συντακής, ές, ὁ, ἡ. (συντήκω) Φθιστικός Φιλόστρ. Σοφ. β'. ἀ. 15. »Συντακὴς γενόμενος ἐτελεύτα«, ἀπέθανεν ὑπὸ συντήξεως, τουτέστιν, ὑπὸ φθίσεως.

*Συνταχτέος, έα, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάσσω, πρέπει νὰ συντάξῃ, ἢ νὰ συνταχθῇ τις.

Συντακτήριος, ὁ, ἡ. καὶ

*Συνταχτικός, ή, όν, (συντάσσω) Ὁ εἰς σύνταξιν ἀνήκων. 2) ἐκ τοῦ παθ. συντάσσομαι, εἰς ἀναχώρησιν, ἀποχωρισμὸν ἀνήκων· »λόγος συνταχτικός, ἢ συνταχτήριος«, ὁ εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν λεγόμενος λόγος.

*Συνταχτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάσσω, Συντεταγμένος, διατεταγμένος, βαλμένος εἰς τάξιν. Διογ. λαέτρ. 7, 58 64.

Συνταλαιπωρέω, ῶ. Μ. ἠσω καὶ ἐνίοτε ὡς παθ. ἀποθ. συνταλαιπωρέομαι (ταλαιπωρέω) Ὁμοῦ εἰς ταλαιπωρίαν, θλίψιν εἶμαι.

Συνταλασιουργέω, ῶ. (ταλασιουργέω) Ὁμοῦ τὴν ταλασιουργίαν μετέρχομαι, μαζὴ γνέθω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 516. »Ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος«.

Συνταμίας, ου, ὁ, Ὁμοῦ ταμίας, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ταμίας ὤν· τὸν τύπον »συνταμιεία« ὡς τὸ, Ταμιείας, ἔχει Δίων ὁ Κάσ.

*Συντάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συντέμνω. Ἡρόδ.

*Συντανύω, (τανύω) = συντείω. Μαζὴ, συγχρόνως ἀλλήλων Πίνδ. Πύθ. 1, 158. »Πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ«.

Σύνταξις, εως, ἡ. (συντάσσω) Σύστασις, διάταξις· ἔτι δὲ καὶ τὸ συντεταγμένον, διατεταγμένον, ὅθεν, τάξις, ἡ εὔτακτος καὶ κατὰ κανόνας στάσις, σχέσις ἑνὸς ἀντικειμένου πρὸς ἄλλο· »ἡ τῶν ὅλων σύνταξις«, ἡ τάξις τοῦ παντός, ὁ κόσμος ὅλος· ἔξαιρ. 1) ὡς σύνταγμα, ἡ τάξις τῶν στρατιωτῶν, ἢ τοῦ στρατεύματος κατὰ σειράν, στράτευμα παρατεταγμένον, πολεμικὴ παράταξις· ἔτι δὲ καὶ ἡ πολεμικὴ καθήκουσα δύναμις στρατιωτῶν (Γερμ. Kriegscontingent). ὅθεν »σύνταξις Ἑλληνικὴ« τὸ ἀπὸ ὅλας τῶν Ἑλλήνων τὰς συμμαχικὰς πόλεις συνιστάμενον στράτευμα. 2) Ἡ σύνθεσις βιβλίου τινὸς ἢ ἱστορίας, τουτέστιν ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις αὐτῆς καὶ εὔτακτος διαίρεσις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συγγραφή, σύγγραμμα, βιβλίον, διήγησις, πραγματεία. Πολύβ. »Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν«. 3) παρὰ Γραμματ. ἡ κατὰ τάξιν θέσις καὶ συνάφεια τῶν λέξεων καὶ φράσεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς. 4) συνθήκη, συμφωνία, συμβίβασις. 5) Ὁ κατὰ τάξιν διῃρημένος καὶ ἐπιβεβλημένος εἰς τοὺς πολίτας φόρος, Ἑλλ. Taxe, Γαλ. Tassa, Ἰταλ. Ἀποκοπ. Ῥητορ. Λεξ. Δημοσθ. Φίλιππ. »Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦτε λαμβάνειν. καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα« · κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ, φόρος, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ Καλλίστρατος. 6.) ὁ μισθός, ἡ πληρωμὴ τῶν στρατιωτῶν, Sold. Γαλ. Sold, Γερμαν. ὅθεν καὶ Soldat, ὁ μισθωτὸς στρατιώτης. κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθ. Χερσ. σελ. 95. Ῥείσκ. παρβλ. Ἰάκωβ. Ἀνθ. 2, 3. σελ. 223. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 363. ἔτι δὲ καὶ Σιτηρέσιον, ὀψώνιον. Salarium, Stipendium, Λατιν. Pension, Γαλ.

Συντάπεινόω, ῶ (ταπεινόω). Κάμνω ὁμοῦ ταπεινὸν Στράβ.

Συντάραξις, εως, ἡ (ταράξις). Ἡ ὁμοῦ γινομένη ταραχή, Παντελὴς σύγχυσις· ἐκ τοῦ

Συνταράσσω, καὶ Ἀττ.-ττω. Μ. άξω (ταράττω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ταράττω, συγχέω, συγχύζω, φέρω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχήν, καθόλου δέ, διόλου ταράττω, συγχέω. Ἰλ. Α. 579. »Σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ· συγχύσῃ ἡμῶν τὴν εὐωχίαν »τὸν δ' ἵππους ἐτάραξε«, Ἰλ. Θ, 86. θολόνω, »τὴν κρήνην« Ἡρόδ. 9, 49. τροπ. ταράττω, ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀμηχανίαν, προξενῶ φόβον, ἐκπλήττω· »τὴν Ἑλλάδα« · Ἡρόδ. 3, 138. 2) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω · Πολυβ. 4, 14. 3) »Πόλεμον συνταράττειν« · ὡς τὸ παρὰ Δημοσθ. »Πόλεμον ταράσσειν« · ἀντὶ τοῦ, Διεγείρειν, παρακινεῖν. Πολύβ.

Συνταρχανάω, ῶ (ταρχανόω). Ἀνακατόνω, ἐμπλέκω, περιτυλίσσω. Δυκόφρ. 1101.

Σύνταρρος, ὁ, ἡ (ταρρός, ταρσός). Συμπεπλεγμένος. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. γ'. 8. »Δένδρα σύνταρρα« · τῶν ὁποίων αἱ ῥίζαι συναυξάνονται μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ συμπλέκονται.

*Συνταρρόω, Συμπλέκω, ἀνακατόνω.

*Συνταρσόω = τῷ προηγμ.

Σύνταξις, εως, ἡ (συντείνω). Συνέντασις,

τέντωσις· ἀντὶ τοῦ, Χάλασις· ἔτι δὲ καὶ, ἡ τῆς πορείας σπουδή, τὸ σπουδαίως καὶ ταχέως πορεύεσθαι, ὀγλίγωρα περιπατεῖν, ὀγλιγωράδα. Παρὰ Θουκυδ. 7, 71. »Ξύντασις τῆς γνώμης« ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Contention d' esprit. ἔντασις, ἐντονία νοός.

*Συνταασομένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, συντάσσω.

Συντάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω· Μ. ξω (τάσσω). Ὁμοῦ, πλησίον, ἢ κατὰ σειρὰν τάσσω, βάλλω εἰς τάξιν, βάλλω μαζῆ, ὁμοῦ στήνω, διατάσσω μέρη τινὰ εἰς ἓν ὅλον· ἐξαιρ. 1) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω κατὰ σειρὰν παρατάσσω, εἰς τάξιν, ἢ εἰς πολεμικὴν παράταξιν βάλλω τὸ στράτευμα· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Ranger en ordre de bataille, Ἡρόδ. 7, 178. καὶ Ξεν. Κυρουπ. 3, 1, 2. »Ἅμα δὲ συνέτατατο τοὺς παραγιγνομένους«, Ἀνάβασ. 1, 2, 15. »Ἐκέλευσε ταχθῆναι, συντάξει δὲ ἕκαστον τοὺς ἑαυτοῦ« ὅθεν Κυρουπ. 3, 5, 13. »Ἀεὶ συντεταγμένοι προσῄεσαν« ἀντὶ τοῦ, παρατεταγμένοι· καθὼς τὸ, διατάσσω, καὶ φέρω εἰς μίαν τάξιν, διαίρεσιν, ἑνόω εἰς ἓν στρατιωτικὸν τάγμα. Ξεν. Ἑλλην. 1, 2, 15. »Ἀλκιβιάδου συντάττοντος τὸ στράτευμα πᾶν.« οὕτω καὶ 2, 4, 11. βάλλοντος εἰς τάξιν, ἢ εἰς τάγματα φέροντος τὸ στράτευμα. β) ἐπὶ συγγραμμάτων, συνθέτω, συγγράφω, κατασκευάζω, ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλου εἴδους ἔργου καὶ δουλείας γ) Ἐντέλλομαι, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω, ὁρίζω, ἢ διορίζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 2. »Ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνέταξεν ὅπως, παρατίθοιτο« καὶ 6, 4. »Δατμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους. 2) Παθ. συντάσσομαι, βάλλομαι εἰς τάξιν· ἀλλὰ Μέσ. »συντάξασθαι, συνιενοῦμαι, συνάπτομαι, προσκολλῶμμαι, ἐξαιρ. α) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω τοὺς ἰδικούς μου στρατιώτας εἰς πολεμικὴν παράταξιν· ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. συγκατατάσσομαι εἰς ἕνα λόχον, τάγμα, ἀνήκω εἰς ἓν τάγμα. β) ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. »λόγους, ἔργα, τέχνας«, συγγράφω, ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω, ἐξαιρ. »ὑπόθεσιν συντάττεσθαι« πραγματεύομαι ἐγγράφως περί τινος ὑποθέσεως· Λατ. tractare argumentum. Schaefer Διον. περὶ συνθ. σελ. 70. γ) Συμφωνῶ, Διορίζω, »τινί«, καὶ »πρός τινα« Πολυβ. »Συντάτεσθαι ἡμέραν πρός τινα« διορίζειν τὴν ἡμέραν· ὅθεν καὶ »Τὸ συνταχθὲν« ἤ, τὸ Συντεταγμένον« τὸ συμφωνηθέν, διωρισθέν, ἢ συμφωνημένον, διωρισμένον ῥητῶς· ὡς τὸ σύνταξις, σημασ. 4. δ) παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. »Συντάττεσθαί τινι« ἀντὶ τοῦ Ἀποχαιρετᾶν, ἀφίνειν ὑγείαν· ὅταν δηλαδὴ μέλλῃ νὰ ἀναχωρήσῃ τις· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Prendre congé. Ἰακ. Α. Π. σελ. LXVIII.

*Συντατέος, ία, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντείνω· πρέπει νὰ τανύσῃ, ἢ νὰ τανυσθῇ τις, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλας του τὰς δυνάμεις.

*Συντατικός, ή, όν. Ὁ συντείνων ἢ δύναμιν εἰς τὸ συντείνειν, τεντόνειν ἔχων.

Σύνταφος, ὁ, ἡ (τάφος, θάπτω). Ὁ ὁμοῦ τεθαμμένος ὤν, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον κείμενος, ἐνθα καὶ ἄλλος τις. Πλάτ.

Συνταχύνω (ταχύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ταχύνω, ἐπιταχύνω, ἢ βοηθῶ νὰ γείνῃ τι ὀγλίγωρα, Ἡρόδ. 3, 71. 2) ἀμεταβ. σπεύδω, βιάζομαι, Ἡρόδ. 3, 72. »ὁ βίος συνταχύνει«, ἢ ζωὴ σπεύδει εἰς τὸ τέλος, Ἡρόδ. 2, 133.

Συντείνω, (τείνω). Τανύω, κορδίζω, τεντόνω· 2) ἀμετάβ. πασχίζω, δίδω κόπον, μεταχειρίζομαι ὅλους τοὺς τρόπους, ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὅθεν ἀ) σπεύδω, τρέχω, ὁπότε συνήθως, ἐξυπακ. τὸ, ὁδόν· »συντείνειν δρόμῳ εἰς ἄστυ« τρέχω εἰς τὴν πόλιν· Πλούταρχ. β') αὐξάνω, γίνομαι δυνατώτερος, τανύω τὰς δυνάμεις μου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· γ') διευθύνω τὸ σύντονόν μου, τὴν δύναμίν μου εἴς τι, ὅθεν, σκοπεύω εἴς τι, κυρίως, »τοῖς τόξοις«. Ἱππ. περὶ ἀέρ. τόπ. 1100. καὶ καταχρηστικῶς, ἀποβλέπω, ἀποτείνω· Ξεν. εἰς Ἀγησ. 7, 1. ὡς τὸ λατ. tendo = specio.

Συντειχίζω, Μλ. ίσω (τειχίζω). Μαζῆ τεῖχος, ἢ φρούριον κτίζω, ἢ διὰ τείχους προστατεύω, βοηθῶ, διαφυλάττω, ὀχυρόνω κοινῶς ἕνα τόπον.

Συντεκμαίρομαι, μέσ. ἀποθ. (τεκμαίρομαι). Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα, ἀπὸ πολλὰ διδόμενα συγχρόνως καταλαμβάνω, περαίνω, εἰκάζω· ὅθεν καὶ λογαριαζω, Ξενοφ. Συμσ. 2, 8.

Συντεκνοποιέω, ῶ, (τεκνοποιέω). Μαζῆ, συγχρόνως τεκνοποιέω γεννῶ τέκνα· Ξενοφ.

Σύντεκνος, ὁ, ἡ. Πατὴρ καὶ μήτηρ εἰς πολλὰ παιδία κοινοί.

Συντεκνόω, ῶ = συντεκνοποιῶ· Ἀριστοφ. Θεσμ. 17.

Συντεκταίνομαι, μέσ. ἀποθ. (τεκταίνω). Μαζῆ, συγχρόνως, κτίζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω.

Συντελέθω, (τελέθω) = συντελέω· συνήθ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀνήκω, μαζῆ, συγχρόνως εἶμαι ἐδῶ, ἢ ἐκεῖ. Πίνδ. Πύθ. 9, 100. »οἷα ἡ χθονὸς αἶσαν συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται«.

Συντέλεια, ἡ (συντελέω). Ἡ κοινῶς διδομένη συνεισφορὰ εἰς χρήματα, φόρος κοινός· »συντέλειαν ἄγειν« πληρόνω κοινῶς ἕνα φόρον, Δημοσθ. 2) Ἑταιρεία τις εἰς τὰς Ἀθήνας, συνισταμένη ἀπὸ 16—60 πολίτας, οἵτινες συνέδραμον κοινῶς εἰς κατασκευὴν ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου δι' ἐκδουλευσιν τῆς πατρίδος τῶν, καὶ ὠνομάζοντο διὰ τοῦτο, »συντελεῖς«, (ἴδε περὶ τοῦ εἰσέτι ἀμφισβητουμένου τούτου ἀντικειμένου, Boeck. Ath. Staatshaush. 2, σελ. 100. 113.) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ συνεισφορὰ καὶ ἡτοιμασία· 3) πᾶσα φόρου ὑποτελὴς κοινωνία, μαζῆ φόρους πληρόνουσα· καθόλου δὲ, κοινότης, κοινόν· »συντέλεια θεῶν«, ὡς τὸ, »πανήγυρις θεῶν«, ἡ κοινότης τῶν θεῶν, ὅλοι ὁμοῦ οἱ θεοί. Αἰσχ. ἑπτ. Θήβ. 253. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο καὶ »τέλειοι θεοί, τέλειαι θεαί« 4) τὸ συναριθμεῖσθαι, συγκατατάττεσθαι, ἀνήκειν εἰς μίαν κοινωνίαν, ἑταιρείαν, κοινότητα, ὅθεν σύστημα, φατρία· 5) Ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἔτι δὲ καὶ τὸ σπεύδειν κοινῶς εἰς ἕνα σκοπόν, Πλάτ. Νομ. 10, σελ 905. Β. 6) Εἰς τοὺς Γραμματ. ὁ παρακείμενος, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς χρόνος. Δημητρ. Φαλ 7) Εἰς τοὺς μεταγνστ. Φιλοσόφους, ἀντὶ τοῦ, ἐντελέχεια, τὸ πραγματικόν, τὸ τῳόντι ὑπάρχον, réalité, Γαλ. Ὠλεκ. λευκ.

Συντελείωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τελείωσις, ἐξαιρ. ἡ τετελεσμένη πρᾶξις, ὡς τὸ, συντέλεια, σημασ. 6. ἀντιθ. τοῦ, παράτασις.

Συντελεσιουργία, ἡ. Τὸ τέλος, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου. Πολυδ. ἀμφ.

Συντέλεσμα, τό. Ὁ κοινὸς φόρος, Ἔσθρ. 4, 13. 2) ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις.

Συντελεστής, οῦ, ὁ (συντελέω). Ὁ πληρόνων φόρον, δόσιμον· 2) ἐκπληρῶν, τελειόνων· ὅθεν

*Συντελεστικός, ή, όν. Τελειωμένος· »ὁ συντ.« ἐξυπακουομ. τοῦ, χρόνος, ὁ παρακείμενος.

Συντελέστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, συντελεστής.

Συντελευτάω, ῶ, Μλ. ήσω (τελευτάω). Τελειόνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· 2) ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀποθνήσκω.

Συντελέω, ῶ, Μλ. έσω Μαζῆ, συγχρόνως τελειόνω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, διόλου τελειόνω, καταπράττω, κατεργάζομαι, διαπράττω. περαίνω, φέρω εἰς τέλος, εἰς τὸν σκοπόν· ἐξαι. α) »συντελεῖν ἱερά, ἀγῶνα, ἐκφοράν, κ. τ. τ.« μαζῆ, συγχρόνως, κοινῶς πανηγυρίζω, κάμνω· β') ἀμεταβ. ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἔρχομαι, φθάνω μαζῆ εἴς τι, μετὰ προθέτοπτ. αἰτιατ. ὁπότε ὑπονοεῖται τὸ, ὁδὸν, παρβλ. ἀνύω, σημασ. γ'. ἔτι δὲ καὶ τρόπκ. φθάνω μαζῆ εἰς ἓν τέλος, τέρμα, εἰς ἕνα σκοπόν· 2) Ὁμοῦ, ἢ κοινῶς πληρόνω φόρον, δόσιμον· ἐν γένει, ἐξοδεύω μαζῆ, κάμνω τὰ αὐτὰ ἔξοδα· κατ' ἐξοχὴν α') »συντελεῖν εἰς τὸν πόλεμον ἐν ταῖς εἰσφοραῖς«, πληρόνω τὰς αὐτὰς εἰσφορὰς διὰ τὸν πόλεμον, Δημοσθ. β') »συντελεῖν εἰς τοὺς ἱππεῖς, εἰς ἱππάδα, κ. τ. τ.« πληρόνω διὰ τὴν τάξιν τῶν ἱππέων· ἐπειδὴ δὲ ὅμως εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ἀξία προσδιωρίζετο κατὰ τὴν περιουσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπληρόνοντο οἱ φόροι, καὶ οἱ πολῖται ἐκ τούτου ἦσαν διῃρημένοι εἴς τινας τάξεις, σημαίνει καὶ τὸ, ἀνήκω εἰς μίαν τάξιν. κλάσιν, ὑποδιαίρεσιν· καθόλου δὲ, ἀνήκω μαζῆ μὲ ἄλλους εἴς τι, συναριθμοῦμαι, συγκατατάττομαι, μετὰ τὴν προσθ. εἰς π. χ. »συντελεῖν εἰς τοὺς νόθους« ἀνήκω, συναριθμοῦμαι εἰς τὰ νόθα παιδία, ἴδε συντελής, σημασ. α.) γ'. »συντελεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, εἰς Θήβας«, πληρόνω εἰς μίαν πόλιν, εἰς μίαν πολιτείαν, εἰς ἕνα λαόν, ἐπὶ πόλεων καὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποκείμενα· εἰς ἄλλα, ὅθεν εἶμαι ὑποτελὴς φόρου, πρέπει νὰ πληρόνω δόσιμον εἰς ἄλλον πολιτείαν, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ ξένην πολιτείαν, ὑπόκειμαι εἰς αὐτήν. Θουκυδ. 4, 76. λατ. contribuere· ἔτι δὲ καὶ »συντελεῖν Ἀθηναίοις, Θεσσαλοῖς, κ. τ. τ.« παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Παυσαν. πρβλ. συντελής, σημασ. β'. δ'.) ἐν γένει δὲ, συνεισφέρω εἴς τι, συμβοηθῶ, εἶμαι ὠφέλιμος· ὅθεν

Συντελής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους δίσιμον πληρόνων, δίδων τοὺς αὐτοὺς φόρους, ἀνήκων εἰς μίαν συντέλειαν, σημ. 2. Δημοσθ. καθόλου, κάμνων τὰ αὐτὰ ἔξοδα· ὅθεν α') ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν τάξιν, ἐπειδὴ πληρόνει τοὺς εἰς αὐτὴν ἐπιβεβλημένους φόρους· ἐν γένει δὲ, ὁ εἴς τι ὁμοῦ ἀνήκων, συναριθμούμενος· »εἰς τινας, ἢ εἴς τι« β') ὑποτελὴς φόρου, χρεωστῶν νὰ πληρόνῃ φόρον εἰς ἄλλην πολιτείαν, ἐξαρτώμενος ἀπ' αὐτήν, ὑποκείμενος εἰς αὐτήν, λατ. contributus· »πόλιν ὡς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν«, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μίαν πόλιν, ὥστε νὰ μὲ πληρόνῃ φόρον· ὅθεν

Συντελικός ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, εἰς τὸν συντελῆ· Πολυβ'. 40, 3. »Τὸ συντελικόν« οἱ συντελοῦντες, ἤτοι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁμοῦ, οἵτινες κοινῶς συνεισφέρουσιν, οἱ κοινῶς εἰσφορὰς τελοῦντες, οἱ ὑποτελεῖς, contributi· 2) Εἰς τοὺς Γραμ. »χρόνος συντελ.« ὁ παρακείμενος, tempus perfectum· »ῥῆμα συντελ.« ῥῆμα πεπερασμένον, verbum perfectum, »στάσις συντελικὴ τετελεσμένη, πεπερασμένη, status facti seu praeteriti et consummati, Κυντιλ. 3, 6, 46.

Συντέμνω, Ἰων. συντάμνω. Ἡρόδ. μέλ. συντεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.). Κατακόπτω, συγκόπτω, κατακομματιάζω, κατασχίζω· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Χιτῶνας συντέμνων« 2) Μερίζω, διαιρῶ εἰς τμήματα· Πλάτ. πολ. 5. β') τροπκ. κάμνω σύντομον τοῦτέστιν, ἀποτέμνω, ἢ ἐπιτέμνω, περιορίζω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· »Συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν« περιορίζειν, σμικρύνειν, ὀλιγοστεύειν τὰ καθημερινὰ ἔξοδα· οὕτω καὶ Θουκυδ. 8, 45. »Τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν«, εἰς ὀλίγον συνέστειλεν· 3) ἐλλειπτικῶς, πέρνω τὸν σύντομον δρόμον, σπεύδω, ὁπότε ἐξυπακούετ. τὸ, ὁδόν· »Συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην«, σμικρύνων κόπτων τὸν δρόμον· Ἡρόδ.

7, 123. καὶ μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1103. »Συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονας« ἀντὶ τοῦ, »συντέμνουσι τὰς ὁδοὺς τοῖς κακόφροσιν, Συντόμως κατέχουσι. φθάνουσι, κυριεύουσιν αὐτούς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· Ὀγλίγωρα τοὺς πέρνει, ἢ τοὺς εὑρίσκει ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἥτοι καὶ τὸ, συστέλλειν, καὶ συνελεῖν· β') »Ὡς δὴ συντέμω« Εὐριπ. Τρωάδ. 441. ἐξυπακουομ. »λέγω«, διὰ νὰ ὁμιλήσω, εἴπω συντόμως· οὕτω καὶ »σύντεμε« ὁμίλει σύντομα· »ὡς συντέμνοντι εἰπεῖν«, διὰ νὰ εἴπω εἰς βραχυλογίαν, συντόμως, ὡς τὸ, συνελόντι εἰπεῖν«, ἔτι δὲ καὶ μόνον »συντέμνοντι« Valck. σχολ. Φοιν. 857. γ') »τοῦ χρόνου συντάμνοντος« ἐπειδὴ σπεύδει, ἀναγκάζει· ὁ καιρὸς, Ἡροδ. 5, 41. παρβλ. σύντομος, σημασ. 2.

Συντερετίζω, Μ. ίσω (τερετίζω). Ὁμοῦ, μαζὴ ψάλλω ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τέττιγος, χελιδόνος, κ. τ. τ. ἀμφ.

Συντερμονέω, ῶ. Συνορεύω, εἶμαι συνορίτης, μετὰ Δοτ. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συντέρμων, ονος, ὁ (τέρμων). Πλησιόχωρος, συνορίτης, γείτων.

Συντέρπω (τέρπω, ἀνώμ.). Σύνευφραίνω.

Συντεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ συντάσσω. Εὐτάκτως, τακτικῶς, μετὰ τάξεως, κατὰ τὸ πρέπον, ἡσύχως. Ἀριστοφ. 2) κατὰ τὸν συμφωνημένον τρόπον, κατὰ τὰς συνθήκας. Πλάτ.

Συντεταμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συντείνω Συντόνως, σπουδαίως, γοργῶς, σφοδρῶς, ταχέως, προθύμως. Πλάτ.

Συντετραίνω (τετραίνω, ἀνώμ.). Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερ. παρασχηματισμός τοῦ συντιτράω, καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 11. ἐπὶ δύο ἐκ διαμέτρου ἐναντίον ῥεόντων κόλπων, οἵτινες μὲ τὰς ἄκρας των πλησιάζουν τόσον, ὥστε διακόπτουν σχεδὸν τὸν μεταξὺ κείμενον τόπον· παρβλ. διατετραίνω.

Σύντευξις, εως, ἡ (συντυγχάνω) ὡς τὸ, συντυχία, ἐντάμωσις, συνομιλία.

Συντεχνάζω, (τεχνάζω) καὶ

*Συντεχνάομαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ ἐνίοτε ἐνεργ. συντεχνάω (τεχνάομαι). Μαζὴ τεχνικῶς κάμνω, βάλλω, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς. 2) ἐργάζομαι μαζὴ μὲ τοὺς τεχνίτης.

Συντεχνίτης, ου, ὁ (τεχνίτης), = σύντεχνος. Γλωσσ. Στεφ.

Σύντεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ τὴν ἰδίαν τέχνην μετερχόμενος, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος, συντεχνίτης. Ἀριστοφάν.

Σύντημα, τό (συντήκω). Τὸ διόλου ἀναλελυμένον, καὶ πάλιν συνημμένον· ἢ τὸ διαλελυμένον. Ἀριστοτέλ, γεν. α'. »Λέγω δὲ Περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντημα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως«. καὶ Προβλ. »Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν«. 2) τὸ ἀναλύειν, φθείρεσθαι.

Συντηκτικός, ή, όν. Ὁ συντήκων, συνδέων, καὶ συνάπτων, ὁ διασκορπίζων, καὶ ἀναλύων, διαλωτικός. »Πυρετὸς συντηκτικός« ὁ μαραίνων· ἐκ τοῦ

Συντήκω, Μ. ξω (τήκω). Συγχωνεύω, δι' ἀναλύσεως συνάπτω, συγκολλῶ, συνενόνω, ἀλλὰ καὶ ἀναλύω, διαλύω, ἀφανίζω, φθείρω· 2) εἰς τὸ παθ. καὶ εἰς τὸν παρακείμ. »συντέτηκα«, ἀμεταβ. φθίνω, ἀναλύομαι, μαραίνομαι, ἐπὶ φθισικῶν, κ. τ. τ. ὅθεν

Σύντηξις, εως, ἡ· ἀνάλυσις, διάλυσις, τὸ ἀναλελυμένον· ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως σύνθεσις καὶ μίξις ἢ ἕνωσις καὶ συνάφεια· Θεόφραστ. περὶ Πυρ. »Ἀνοξηραίνειν τὴν σύντηξιν« τὴν διὰ τῆς ἀναλύσεως συνάφειαν καὶ ἕνωσιν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 10, 8. »Τὴν πρὸς τὸ ποθούμενον σύντηξιν« προσκόλλησιν. Φίλ. β'. σελ. 343, ἔτι δὲ = σύντηγμα· 2) τὸ ἀναλύειν, φθείρεσθαι, ἡ ἀνάλυσις ἐξαιρτ. τοῦ σώματος διὰ τῆς φθίσεως, τοῦ πόνου, κ. τ. τ.

Συντηρέω, ῶ, Μλ. ήσω (τηρέω). Φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παρατηρῶ, σκοπεύω, ὅθεν

Συντήρησις, εως, ἡ. Φυλαξις, διαφύλαξις, 2) παρατήρησις· ὅθεν

Συντηρητικός, ή, όν. Ὁ συντηρῶν, διαφυλάττων· Γρηγόρ. Ναζιαν.

Συντήριος, ήμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡρωδιαν. 1, 12. ἀντὶ τοῦ, σωτήριος.

Συντίθημι, Μλ. συνθήσω (τίθημι). Μαζὴ, συγχρόνως θέτω, βάλλω, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον θέτω, ἢ βάλλω· β') συνθέτω, προσθέτω, συνδέω, κατασκευάζω, φέρω εἰς τέλος, κτίζω· »πεντηκοντέρους καὶ τριήρεις«, Ἡρότ. 7, 36. παθ. »τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον«, Ἡρότ. 7, 184 ἐξαιρτ. βάλλω, εἰς ταξιν ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς, ἐπὶ συγγραμμάτων, σχεδίων, δολίων τεχνημάτων, κ. τ. τ. γ') Ὁμοῦ δίδω, δίδω εἴς τινά τι· τὸ παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν φροντίδα τινὸς· »τινί τι«· δ') »συντιθέναι λογισμῷ«, συμπεραίνω, περίζομαι, κρίνω· Ἀρρίαν. Ἰ.δ. 34. — 2) μέσ. συντίθεμαι, κυρίως συνθέτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἐξαιρτ. συνάπτω ἐξωτερικὴς προσβολὰς διὰ τῆς ἔσω αἰσθητικῆς δυνάμεως, ὅθεν, παρατηρῶ, σημειόνω, προσέχω· Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν σύνταξ. »σὺ δὲ σύνθεσαι σὺ δὲ πρόσεχε, καὶ »σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ« Ὀδ. Ο, 27. καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πρᾶγμ. παρατηρῶ, προσέχω, καταλαμβάνω, νοῶ, κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἀκοῆς, ὅθεν ἀκούω· Ὀδ. Τ, 92. καὶ »σύνθετο βουλὴν θυμῷ« ἐκατάλαβεν, ἐνόησε τὴν βουλήν. Ἰλ. Η, 44. »φρεσὶ συνθεῖ' ἀοιδήν«, Ὀδ Α, 328. (εἰς τὸν Ὅμ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου τὸ ἐνεργητ. ὁπὸ δὲ τὸ μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. εἰς τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν σημασίας, καὶ εἰς τὴν ὁριστ. ἐγκλ. πάντοτε χωρὶς αὔξησιν) β') συντίθεμαί τινί τι, προσδιορίζω τι μέ τινα, κάμνω συνθήκην, συμφωνῶ, Ἡροδ. 3, 157. 8, 128. Θουκυδ. 7, 19. οὕτω καὶ »συντ. τι πρός τινα«, Ἡρότ. 7, 145. ἐνίοτε τίθεται τὸ ἀπαρέμφ. ἀντὶ τῆς αἰτιατ. Ἡρότ. 6, 115. 9, 7, 2. »συμμαχίαν«, κάμνω συμμαχίαν· ἔτι δὲ καὶ, βάλλω στοίχημα μέ τινα, Πλούτ. γ') συντίθεμαί τινι, ἀποφασίζω, ὁμοφρονῶ, δίδω τὴν ψηφόν μου· ὁπότε συνθ. ἐξυπακούεται τὸ, ψῆφον, ἢ, τὴν γνώμην· κατ' ὄχι τόσον ὀρθὸν κανόνα τῆς γλώσσης νοοῦν ἄλλοι τὸ, ἑαυτόν.

Συντίκτω, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. συντίκτομαι, (τίκτω, ἀνμλ.). Συγχρονως, μαζὴ γεννῶ.

*Συντίλλω, (τίλλω). Μαζὴ μαδῶ, ξεῤῥιζόνω.

Συντιμάω, Μλ. ήσω (τιμάω). Μαζὴ, ἢ κοινῶς μετ' ἄλλων ἐκτιμῶ Δημοσθ. «Πρῶτον μὲν ὡς συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν· ἐξετίμησαν τὴν συνεισφοράν μου κατὰ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ἐπροτιμήσαν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπαρχόντων μου. Παθ. αὐξάνω κατὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἀξίαν, ἀναβαίνει ἡ τιμή· Δημοσθ. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον« Ἐπετιμήθη, ἀκριβίνεν, ἀνέβη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου· ὅθεν

Συντίμησις, εως, ἡ. Ἡ τιμὴ, ἀξία πράγματός τινος. Ο'.

Συντιμωρέω, ῶ (τιμωρέω). Συμβοηθῶ, συμπράττω, Μέσ. ὀντὶ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι.

Συντινάσσω, Μ. ξω (τινάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τινάσσω, κλονίζω, κινῶ, κουνῶ, Θεόκριτ, 22, 90. »Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξεν.

Συντιτάινω, (τιτάινω) = συντείνω. Ἱπποκρ.

*Συντιτραίνω, = τῷ ἑπομένῳ· πολλὰ ἀμφίβ. καὶ ἴσως μόνον κατ' ἐσφαλμ. γραφὴν ἀντὶ τοῦ, συντετραίνω.

*Συντιτράω, Μλ. συτιτρήσω, εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστότ. παρατχηματ. τοῦ ἐιεστ. συντετραίνω (τιτράω, ἀνμλ.) Διατρυπῶ, κοιλαίνω, »τοὺς μυχοὺς« ἐπὶ ποτομῶν, οἵτινες κοιλαίνουν τὰ ῥεῑθρά των, τὰ αὐλοκιάτων, ἢ ἐμποδιζομένοις διακόπτουν τὸν δρόμόν των, Ἡρότ. 2. 11. ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ, »μῦθον δὲ ὦτων« Αἰσχύλ. Χοηφ. 449. »συντρήσαι εἰς τὰ τῶν πλησίονα μεταλλεύων διατρυπῶ ἄλλον ὀρόμον εἰς τὰ τοῦ γειτόνος. Δημοσθ. »συντέτρηται. ἡ ὀσφρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανόν«, ἡ ὀσφρησις συγκοινωνεῖ διά τινος ὀπῆς εἰς τὸν οὐρανίσκον μὲ τὸ στόμα, Ἀριστοτέλ. οὕτω καὶ »Εἰ τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται« Πλούταρχ. ὁ τῆς ἀκοῆς σωλὴν φέρεται εἰς τὴν γλῶσσαν.

Συντιτρώσκω, (τιτρώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πληγόνω, ἢ πολλὰς πληγας ἐπιτίθημι, ἐπὶ πολλῶν πληγῶν, ἢ ὅταν ὅλοι ὁμοῦ πληγωνωσί τινα.

*Συντλάω, (τλάω) Μαζὴ ὑποφέρω.

Συντολυπεύω, (τολυπεύω). Μαζὴ τυλίγω, μαλιστα τὰ λαναρισμένα καὶ εἰς τὸ νὰ κλωσθῶσι ἕτοιμα μαλλία· τροπικ. ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πολυχρονίου καὶ δυσκόλου ἐργασίας.

*Συντομεύω, καὶ

*Συντομέω, (σύντομος). Σμικρύνω, ἀποκόπτω.

Συντομή, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· Δίων Κάσ. »Τῆς μισθοφορίας συντομήν« τὸ ὀλιγόστευμα τῆς πληρωμῆς.

Συντομία, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Ὀλιγόστευσις, κόντευσις, σμίκρυνσις, βραχύτης, τὸ λέγειν ἢ ἐκφράζειν τι δι' ὀλίγων λέξεων· »Συντομίας στοχάζεσθαι« ἐπιμελῶς καταγίνεσθαι εἰς τὴν συντομίαν.

Συντόμια, τά· παρὰ τοῖς Μεταγνστ. = Σύμβολον· »Καλόμια συντόμια« γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ἔδιδαν εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, διὰ νὰ τοὺς μοιρασθῇ δι' αὐτῶν σιτος.

Συντομίζω, = συντέμνω. Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Σύντομος, ὁ, ἡ (συντέμνω). Συντετμημένος, κομμένος, κοντά, μικρὰ κομμένος· 2) τροπικ. βραχύς, κοντός, μικρός, ὀλίγος· »Σύντομος λόγος« Ἀριστοτέλ ὁ δὶ ὀλίγων λόγων γινόμενος· »τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ«, συντομία τοῦ δρόμου, Ἡρότ. 1, 185. 4, 136. οὕτω καὶ, »ἡ σύντομος« ἐξυπακουομ. τοῦ, ὁδός, Ἡρότ. 5, 17. καθόλου δὲ περιωρισμένος, ὀλιγοστευμένος· Ἐπιῤῥ. συντόμως, εἰς ὀλίγον καιρόν, παρευθὺς, χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ· σιγκρτ. συνσυντομωτέρως, Ἰσοκρ. Πανηγ. 17. ὑπερθετ. συντομώτατος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1579. »συντομώτατόν ἐστιν, εἶναι ὁ συντομώτατος δρόμος, ὁ συντομώτατος τρόπος. Ἡρότ. 7, 121.

*Συντονέω, (σύντονος). Τεντόνω, ὅθεν

Συντονία, ἡ. Σύντασις, ἔντασις, τέντωσις, κόρδισμα· Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. 5. »Αἰδοῖον συντονίαν« Ἰσχύς, δύναμις· Ἱπποκρ. «Συντονία φλεβῶν πύκνωσις, φούσκωμα.

Συντονολυδιστί, (λυδιστί). Ἁρμονία Λυδική, κατὰ τὸν Λυδικὸν τρόπον μεμιγμένη μελῳδία, ἥτις καὶ »ὑπερλύδιος« ὠνομάζετο, Boeckh. Πινδ. 1, 2, σελ. 237.

Σύντονος, ὁ, ἡ (συντείνω). Συντεταμένος, τανυσμένος, κορδισμένος· ὅθεν Σφοῖρος, βίαιος, ὁρμητικός, δυνατός, ἰσχυρός, πρόθυμος, ὁ ὅλας του τὰς δυνάμεις μεταχειζόμενος, ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν π. χ., σύντονος ἡνία« μεγάλη πτωχεία· 3) Σύμφωνος, ὅμοιον τόνον, ἦχον ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 118 Ἐπίῤῥ »Συντόνως« συντεταμένως, σπουδαίως, σπουδαστικά, ταχέως, βιαίως »Συντόνως ἐβάδιζεν« Πλούταρχ. εἰς Γάλβ.

*Συντονόω, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον σημειόνω, ὀξεῖαν δηλ. ἢ βαρεῖαν Ἀπολλων. περὶ συντόξ. σελ. 342. Boeckh.

Συντορμόω, ῶ (τόρμος). Συνάπτω, συνδέω μετὰ παρεντεθειμένων πασσάλων. Φίλ. Μαθημ. σελ. 75. »Συντετορμωμένα αὐτοῖς«.

*Συντορυνάω, (τορυνάω). Ἀνακατόνω μαζῆ μὲ τὴν τορύνην.

Συντραγῳδέω, ῶ Μλ. ήσω (τραγῳδέω). Παίζω τὴν τραγῳδίαν μετά τινος. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Συμμηχανῶμαι, συνυποκρίνομαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποκρινομένων τραγῳδῶν. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ.

Συντράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁμοτράπεζος, ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων, τῆς αὐτῆς τραπέζης μέτοχος Εὐριπ. (α),

Συντραυλίζω, Μλ. ίσω (τραυλίζω). Μαζῆ ὁμιλῶ τραυλά (τζεβδά), δὲν ἠμπορῶ νὰ προφέρω τὸ, ρ, ἢ ἄλλο κἀνὲν γράμμα.

Σύντρεις, οἱ, αἱ· καὶ, Σύντρια, τά (τρεῖς). Ἀπὸ τρεῖς, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζῆ, πάντοτε ἀνὰ τρεῖς. Ὀδ. Ι, 429. Valck. Ἡρότ. 4, 66.

Συντρέπω, Μλ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Μαζῆ, συγχρόνως, τρέφω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μαζῆ ἀνατρέφω. »Συντρέφω τινίω· μὲ ἄλλον τρέφω τινά, καθόλου δὲ, τρέφω, ἀνατρέφω μαζῆ· Παθ. Συντρέφομαι, ὁμοῦ τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, συζῶ, συνεθίζομαι μαζῆ, γίνομαι συνήθης· 2) Ὡς τὸ, Τρέπω· ἐπὶ ρευστῶν πραγμάτων, πηγνύω, πηκτόνω· Παθ. πηγνύομαι, πηκτόνομαι· καθόλου δὲ, σχηματίζομαι εἴς τινα στερεότητα, λαμβάνω εὐστάθειαν, ὑπαρξιν, Πλάτων Φαίδων, σελ. 96. »Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνω τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεσθαι«.

Συντρέχω. Μέλ. Συνθρέξομαι, συνήθ. συνδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Συνέδραμον (τρέχω, ἀνώμ.). Μαζῆ τρέχω ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, συνέρχομαι εἰς τὸν πόλεμον, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι· Ιλ. Π, 335. 337. (καὶ τὰς δύο φορὰς κατὰ τὸν ἀόρ. β'. ὅς τις ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. ἄλλως δὲ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὅμ.) β) ἐπὶ καλοῦ, συμφωνῶ, ἑνόνομαι, καταντῶ εἰς τὸ αὐτό· καὶ γνῶμαι συνέδραμον ἐς τωὐτόν, συντρέχειν τοῖς κριταῖσι, ἐπὶ φατριῶν καὶ συνωμοτῶν, οἵτινες μόνοι ἐκλέγουν τοὺς κριτάς των, καὶ ἑνόνονται μὲ αὐτούς. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 5, 27. γ) καθόλου, προστρμέζομαι, συνέρχομαι, συναπαντῶ, »τινί, ἢ πρός τιν. δ) συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, συστρέφομαι, καθὼς ζειρόνουν, κατσαρόνουν αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ξενοβ. Κυνη. 10, 17. 2) τρέχω μαζῆ, συγχρόνως εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, συνάγομαι, συνέρχομαι· ἐπὶ νεφῶν, συναθροίζονται τὰ σύννεφα εἰς ἓν μέρος, Ἡρόδ. 1, 87. ἐπὶ ποταμῶν, συρρέουν, Σοφοκλ. 3) μαζῆ, ἢ παρομοίως τρέχω, πέρνω τὸν αὐτὸν δρόμον.

Σύντρησις, εως, ἡ (συντιτράω). Ἡ διατρύπησις. 2) ἡ συγκοινωνία διὰ κοινῶν τρυπῶν καὶ σωλήνων. »Σύντρησις μυκτήρων«. Ἀριστοτέλ. αἱ τρύπαι τῆς μύτης, αἵτινες ἔχουσι συγκοινωνίαν μὲ τὸ στόμα.

Σύντρητος, ὁ, ἡ (συντιτράω). Διατρυπημένος. 2) κοινωνίαν διὰ τῆς τρύπας ἔχων· ἀμφ.

Συντριαινόω, ῶ (τριαινόω). Διὰ τῆς τριαίνης συνταράσσω καθόλου δὲ, διαταράττω, καταστρέφω, κατακρημνίζω, καθαίρω, κατεδαφίζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μ. 946. »Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν· οὕτω καὶ Πλάτ. ὁ Κωμ. »Ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω· σημ. εἰς Γρηγ. Κορ. σελ. 28.

Συντριβή, ἡ, = σύντριψις· παρὰ τοῖς Ο'.

Συντριβής, ὁ, ἡ, = σύντριψ· ἐκ τοῦ

Συντρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Μαζῆ, τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, πρὸς ἄλληλα τρίβω, προστρίβω. »Τὰ πυρεῖα«. Λουκιαν. Ἀληθ. 16, 32. ἀνάπτω πῦρ διὰ τῆς συντρίψεως τῶν πυρείων. 2) συνθλάω, κατατρίβω, συρρηγνύω, συνθραύω, τσακίζω, φέρω εἰς τρίμματα διὰ τῆς τρίψεως ἢ συγκρούσεως, ματτιγόνω, δέρω, ὡς τὸ Λατ. conterere, contundere· καὶ, »συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς« κτυπῶ, τσακίζω τὴν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 71. ἐν γένει δὲ, βλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω, συγχύζω καὶ ἀνατρέπω, καταστρέφω· εἰς τὸ Παθ. τροπικ. α) ἐπὶ ἀδημονίας καὶ ἀμηχανίας ἢ λύπης, πάθους καὶ θλίψεως τῆς ψυχῆς· θλίβεσθαι, λυπεῖσθαι, ἀδημονεῖν. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 859. β) ἐπὶ προσώπων, εἰς ἔριδα καὶ φιλονεικίαν ἐρχομένων ὑπέρ τινος τουτέστι συγκρουομένων, καὶ εὐτεύθεν παρὰ Δημοσθ. »Ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ δυσχεραίνεται; ποῦ συγκρούεται τὸ πρᾶγμα; ποῦ συγκρούεσθε; τίς ἡ αἰτία τῆς ἀσυμφωνίας σας; ἔτι δὲ καὶ, προσκρούεσθαι, ἀγανακτῶ πρός τι. (ι)

Συντριηραρχέω (τριηραρχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι τριήραρχος· ἐκ τοῦ

Συντριήραρχος, ὁ (τριήραρχος). Ὅς τις συγχρόνως, μαζῆ μὲ ἄλλου, παρασκευάζει, καθοπλίζει μίαν τριήρη, καὶ εἶναι κύριος αὐτῆς.

Σύντριμμα, τό (συντρίβω). Τὸ συντετριμμένον, τσακισμένον, τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα τετριμμένον, κάταγμα, τσάκισμα· ἐπὶ ξύλου, Ἀριστοτέλ. ἀκουστ. καὶ ἐπὶ διαιρέτεως ὀστοῦ παρὰ τοῖς Ο'. 2) Πτῶσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα· πάθος ψυχῆς, θλῖψις.

Συντριμμός, ὁ, = σύντριψις, παρὰ τοῖς Ο'.

Σύντριψ, ιβος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὁ τσακίζων, συντρίβων· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κακοῦ δαιμονίου, τὸ ὁποῖον συντρίβει εἰς τὴν ἑστίαν τὰς χύτρας· ἐπιγρ. Ὁμή. 14, 9. 2) = οἰκύτριψ, ἀμφ.

Σύντριψις, εως, ἡ (συντρίβω). Ἡ ὁμοῦ τρίψις, ἡ πρὸς ἄλληλα τρίψις, ὅθεν 2) σύγκρουσις· τσάκισμα, ἢ εἰς λεπτὰ τμήματα τρίψις. 3) καθόλου κτύπημα, ὤθησις. 4) λύπη ψυχῆς; ἐπὶ μετανοούντων, παρὰ τοῖς Ἐκκλ.

*Σύντροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ἁρμόδιος, ἐνάρμοστος, ἀμφ.

*Συντρόπως, ἐπίρρ. ἁρμοδίως, ἀμφ.

*Συντροφέω, ῶ, μέλ. ήσω (σύντροφος). Ἀνατρέφομαι μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συντροφία, ἡ. Ἡ μετά τινος τροφὴ καὶ ἀνατροφὴ παρά τινι, τὸ ὁμοῦ τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι. Στράβ. 8. σελ. 520. »Διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς συντροφίαν«, καθόλου δὲ, ἡ μετά τινος συμβίωσις, συναναστροφὴ, καὶ συνδιαγωγὴ, συνοδία, καὶ τὸ ἔχειν τι κοινὸν μετά τινος, ἑταιρία. 2) τὸ συναυξάνεσθαι, ἐκ τοῦ

Σύντροφος, ὁ, ἡ (συντρέφω). Ὁ ὁμοῦ τραφεὶς, ἀνατραφεὶς, ὁ συντεθραμμένος· ὅς τις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη μαζῆ μὲ ἄλλον, σύσσιτος, συνδιαιτητής. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4. »Καὶ τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίνεται τῶν συντρόφων«. Κυρουπ. 2, 1, 28. »Τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα θηρία, δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἄν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· ἐν γένει δὲ, ὁ μετά τινος δι' ἀνατροφῆς, συγκοινωνίας, συναναστροφῆς, καὶ συνηθείας συνδεδεμένος ὤν, συνήθης, οἰκεῖος, ἐμπιστευμένος, φίλος· »τῇ Ἑλλάδι πενίη ἀεὶ σύντροφος«. Ἡρόδ. 7. 102. συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν.

Συντροχάζω (τροχάζω), καὶ

*Συντροχάω (τροχάω). Ὡς τὸ, συντρέχω, Μαζῆ, συγχρόνως τρέχω.

Συντρυγάω, ῶ (τρυγάω). Μαζῆ τρυγῶ. Γεωπον.

Συντρυφάω, ῶ· Μ. ήσω (τρυφάω). Ὁμοῦ τρυφῶ· συνευφραίνομαι, ζῶ μαλακῶς.

Συντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, ἀόρ. β'. συνέτυχον (τυγχάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ τυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ, ἐνταμόνω, »τινίω. Ἡρόδ. 4, 14. σπανιώτ. μετὰ γεν. Βρ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1291. Ἑρμάν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 320. Οἰδ. Κολ. 1482. καὶ κατ' ἐξοχὴν Wunder advers. ad Soph. Phil. pag. 80. ἔτι δὲ καὶ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, μετά τινος· »δ' συντυχόνω, ὡς τὸ, »ὁ τυχὼν, πᾶς τις, τὸν ὁποῖόν τις ἀπαντήσῃ· »τὸ συντυχόνω, χωρὶς ἐκλογήν, ὅπως ἂν τύχῃ. ὅθεν, κοινός, ποταπός, πρόστυχος, ψαῦλος, Ἡρόδ. 1, 51. 2) ἀπρόσ. συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, συμπίπτει, τυχαίνει· »τινίω. Ἡρόδ. 8, 136.

*Συντυμβωρυχέω, ῶ· Μ. ήσω (τυμβωρυχέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀνασκάπτω τοὺς τάφους, καὶ κλέπτω, γυμνόνω τοὺς νεκρούς· καθόλου δὲ, μαζῆ κλέπτω, Λουκιαν.

Συντυπόω, ῶ (τυπόω). Συμπλία. εἰς Ἐπίκτ. »Τὰς ψυχὰς τοῖς παροῦσι συντυποῦσθαι· νὰ φέρεταί τις κατὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὰς περιστάσεις.

*Συντυραννεύω (τυραννεύω). Μαζῆ, συγχρόνως ἐξουσιάζω ἀπεριορίστως, ἐξασκῶ τυραννικὴν δύναμιν.

Συντυραννοκτονέω (τυραννοκτονέω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ μεθ' ἑτέρου, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ φονεύω τοὺς τυράννους. Λουκιαν.

Συντύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁ μαζῆ μὲ τὸν τύραννον ὤν, ὁ μέτοχος βιαίου καὶ ἀπεριορίστου ἐξουσίας, δυόμενος. (τυ)

Συντυρόω, ῶ (τυρόω). Κυρίως, μαζῆ κάμνω τυρίον, κωμικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, συγκυκάω, συγκινῶ, ἀνακατόνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 479.

Συντυχημα, τό, = συντυχία. Φάτ. ἐξ Ἀπολλοδώρου.

Συντυχία, ἡ, Ἰων. συντυχίη (συντυγχάνω). Συνέντευξις, ἐντάμωσις, περίπτωσις, συμβεβηκός, Θέογν. 590. καὶ Ἡρόδ. »κατὰ συντυχίην«, κατὰ περίστασιν. Ἡρόδ. 3, 74. 9, 21. 91. ἔτι δὲ ἐξαιρ. εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, Ἡρόδ. 1, 68. 5, 41. Πίνδ. Πύθ. 1, 70. 2) εἰς τοὺς μεταγενστ. συνέλευσις, συνερχομός, γνωριμία, συνομιλία· ὅθεν

*Συντυχικός, ή, όν. Τυχηρός, κατὰ τύχην. Ἐκκλ. οὕτω καὶ τὸ ἐπίρρ. συντυχικῶς.

*Συνυγραίνομαι, παθ. (ὑγραίνομαι). Μαζῆ γίνομαι ὑγρός.

Συνυθλέω, ῶ (ὑθλέω). Μαζῆ φλυαρῶ. Λουκιαν.

*Συνυλακτέω, μέλ. ήσω (ὑλακτέω). Μαζῆ γαυγίζω.

Συνυμεναιόω, ῶ (ὑμεναιόω). Συμψάλλω τὸν ὑμέναιον, τὴν ᾠδὴν τοῦ γάμου. Πλουταρχ.

Συνυμνέω, ῶ (ὑμνέω). Συμψάλλω, ὁμοῦ ὑμνῶ, 2) ἐπᾴδω.

Συνυπάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνώμ.) Μαζῆ ἑλκύω, συνυποτάσσω· ἀμεταβ. δὲ, ὁμοῦ ὑπάγω. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 147.

Συνυπακούω, μέλ. σομαι (ἀκούω). Ὁμοῦ ὑπακούω, ἢ ἀκολουθῶ. Στράβ. σελ. 659. 2) μαζῆ καταλαμβάνω, συνυπονοῶ, Στοχ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 178.

Συνύπαρκτος, ὁ, ἡ (συνυπάρχω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἔχων τὴν ὕπαρξιν· ὁ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν ἔχων. Ἐκκλησ. ὅθεν

Συνύπαρξις, εως, ἡ. Τὸ συνυπάρχειν, ἡ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη ὕπαρξις, ὁμοῦ ὕπαρξις.

Συνύπαρχος, ὁ, ἡ (ὕπαρχος). Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ὕπαρχος ὤν, συνδιοικητής· παρὰ Ῥωμαίοις.

Συνυπάρχω (ὑπάρχω). Εἶμαι μαζῆ, ὁμοῦ τὴν ὕπαρξιν ἔχω.

Συνυπατεύω (ὑπατεύω). Εἶμαι μαζῆ ὕπατος.

Συνύπατος, ὁ (ὕπατος). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὕπατος ὤν.

*Συνύπειμι (εἰμί). Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀναμεταξύ, παρών.

Συνυπερβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἡ συγχρόνως διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν. 2) Οὐδετ· ὁμοῦ περῶ εἰς τὸ πέραν. Πολύβ.

Συνυπηρετέω, ῶ (ὑπηρετέω). Ὁμοῦ δουλεύω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ.

Συνυπηχέω, ῶ (ἠχέω). Μαζῆ ἠχῶ, ἡ συνθορυβῶ.

Συνυποβάλλω (βάλλω, ἀνμ.). Βάλλω, ῥίπτω μαζῆ, συγχρόνως ὑποκάτω, ἀντικαταστένω τι νόσον εἰς τὸν τόπον τοῦ γνησίου.

Συνυποδείκνυμι, καὶ, συνυποδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Ὁμοῦ φανερόνω.

Συνυποδύομαι (δύω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, συγχρόνως ὑπάγω κάτω, ἡ βυθίζομαι. 2) ὁμοῦ συγχρόνως ἐπιχειρῶ, ἐπιχειρίζομαι· μετὰ Αἰτιατ. (περὶ τῆς προτωθίας ἴδε, δύω.)

*Συνυποζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Μαζῆ ζεύγω, ὑποτάσσω εἰς τὸν ζυγόν.

Συνυποκορίζομαι, μέλ. ἰσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποκορίζομαι). Μαζῆ, συγχρόνως μεταχειρίζομαι ὑποκοριστικά, κολακευτικὰ ὀνόματα, ἡ ὑποκορίζομαι τὸ νήπιον, ὁμιλῶ ὡς τὸ νήπιον· τὸ ἐνεργ. συνυποκορίζω, ἔχει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1283, 43.

Συνυποκρίνομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποκρίνομαι). Μαζῆ, συγχρόνως προσποιοῦμαι καμόνομαι.

Συνυπολαμβάνω (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν δέχομαι, βοηθῶ.

Συνυπονοέω, ῶ (νοέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταὐτῷ καταλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ = ὑπονοέω, συμπεραίνω, Πολύβ.

Συνυποπίπτω, (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὑποπίπτω, κεῖμαι ὑποκάτω, ἡ καταληπτός γίνομαι. Σθξτ. Ἐμπ. (ῑ)

Συνυποπτεύω (ὑποπτεύω). Ὑποπτεύω κ' ἐγὼ μαζῆ. Πολύλ. 14, 4.

*Συνυπόπτωσις, ἡ (συνυποπίπτω). Τὸ μαζῆ συνεννοεῖσθαι, συνυπονοεῖσθαι.

Συνυπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἔχων. Ἑκλησ.

*Συνυποστέλλω (ὑποστέλλω). Μαζῆ, συγχρόνως συντέμνω, σμικρύνω.

Συνυποτίθεμαι (τίθημι). Ὁμοῦ δέχομαι, ἡ ὑποθέτω. (ῑ)

Συνυπουργέω, ῶ (ὑπουργέω). Ὁμοῦ ὑπηρετῶ, ἡ εἶμαι συμβοηθός. Λουκιαν.

Συνυποφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Συνυποτάσσω. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1.

Συνυποφύομαι (φύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως φυτρόνω, γίνομαι ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ.

Συνυποχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὁμοῦ ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.

Συνυφαίνω (ὑφαίνω). Συμπλέκω, μαζῆ ὑφαίνω, Πλάτ. Τιμ. σελ. 78. Β. Μεταφορ. Συνάπτω, συντάττω. συνδέω, εἰς κατάστασιν φέρω, μηχανῶμαί τι κρυφίως, εἰς ἀόρ. παθ. συνῴανθῆναι παρ' Ἡροδ. 5, 105. ὅθεν

Συνύφανσις, ἡ. Τὸ συνυφαίνειν. (ῡ)

Συνύφασμα, τό. Τὸ συνυφασμενον, ὕφασμα. Γλωσσ. Στεφ.

Συνύφειαι, αἱ (συνυφής). Ἡ πυκνὴ σύνθεσις καὶ συνυφὴ τῶν κηρίνων, ἤτοι ἡ πρὸς ἄλληλα συνάφεια τῶν κηρίνων οἰκίσκων τῶν μελιττῶν, οἵτινες καὶ Ἱστοὶ συνυφεῖς λέγονται. Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 9, 40. (ῡ)

Συνυφή, ἡ (ὑφή). Τὸ ὑφασμένον, ὡς τὸ, συνύφασμα. (τὴν σημασίαν τοῦ, μίτος, ὑφάδιον, δὲν ἔχει ποτὲ ἡ λέξις, διότι Πλάτ. Νομ. 5. σελ. 734. ἀποκατεστάθη ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἀπὸ τὸν Βεκκερον ἡ ὀρθὴ γραφὴ «ἐνυφή.») 2) ἀσυνθ. ἐπὶ οἰκοδομῶν, «συνυφὴ οἰκήσεωνα. Πλάτ. Ἐπίνομ. σελ. 975 C.

*Συνυφής, ἐος, ὁ, ἡ (συνυφαίνω). Συνυφασμένος, ἡ ὑφῆς συνδεδεμένος, συμπεπλεγμένος.

*Συνυφίστημι (ἵστημι). Μαζῆ κάμνω τι νὰ ὑπάρχῃ. 2) εἰς τὸ παρακμ. καὶ ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ εἰς τὸ μέσ. ἐν ταὐτῷ, ἡ ὁμοῦ συνυπάρχω. β) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι.

Συνυψόω (ὑψόω). Ὑψίνω μαζῆ.

Συνῳδέω, ῶ (συνῳδός). Συμψάλλω, ὁμοῦ ᾄδω, παίζω μαζῆ ἓν ὄργανον.

Συνῳδή, ἡ (ᾠδή), καὶ

*Συνῳδία, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ψάλλειν· συμφωνία εἰς τὴν ᾠδήν, συμψαλμῳδία.

Συνωδίνω (ὠδίνω). Ὁμοῦ πόνους τῆς γέννας αἰσθάνομαι, ἡ γεννῶ. 2) ὁμοῦ λυποῦμαι, ἀχθομαι, βασανίζομαι, συμπονῶ, μετὰ δοτ. Εὐριπ. Ἑλ. 752. «Καὶ ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς».

Συνῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὁ ὁμοῦ ᾄδων, ψάλλων, παίζων μαζῆ ἓν μουσικὸν ὄργανον, Μεταφορ. Σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμόφρων, «τινίν», «Συνῳδάν· σύμφωνα, καὶ Ἐπιῤῥηματικ. Συμφώνως. Ἡρόδ. 5, 92. 3. Ἀριστοφ. Ὄρν. 618.

Συνωθέω, ῶ, μέλ. -ωθήσω, καὶ ώσω (ὠθέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ σπρώχνω, συνελαύνω, συμβιάζω, στενοχωρῶ, εἰς ἓν συναθροίζω. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 18. «Συνώσας τὸν καθαρὸν (σῖτον) εἰς τὸ στε ὠτατον», ὅθεν

Συνώθησις, εως, ἡ. Τὸ συνωθεῖν. (στρίμωμα) συμβίασις, σύνθλιψις. Compulsio. Γλωσσ. Στεφ.

Συνώμεθα, ἀ. πληθ. πρόσ. ὑποτακτ. μέσ. ἀορ. β'., τοῦ, συνίημι. Ἰλ. Ν. 381. «Ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ».

Συνωμία, ἡ (ὦμος). Ἡ συνάφεια τῶν ὠμοπλατῶν, ἤτοι ὁ τόπος, ὅθεν συνάπτονται καὶ συνενοῦνται αἱ ὠμοπλάται. «Οἱ τὴν ἄκφυσιν ἔχοντες τῆς συνωμίας ὑψηλοτέρανα· Ἱπποκρατικ. σελ. 262. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ξενοφ. ἐν Ἱππ. 1, 11. «Ἡ ὑψηλὴ ἀκρωμία· εἶπεν· οὕτω καὶ Πολύβ. ἐν 12, 15. — 2) ἡ τῶν ὠμοπλατῶν ἐξάρθρωσις, ἐκβολὴ καὶ παραγωγή· νόσος τις τῶν ἵππων, ὁπότε καὶ αἱ δύο αἱ πλάται αὐτῶν ἐξάρθρουνται. Ἱπποκρατ.

*Συνωμίασις, ἡ, = συνωμία, σημτ 2.

Συνωμοσία, ἡ (συνόμνυμι). Ἡ μεθ' ὅρκων φιλία, ἡ μεθ' ὅρκου ἕνωσις καὶ ὁμόνοια πολλῶν κατά τινος, Πλάτ. Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 1357. σημειεῖ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη πάλαι μὲν ἐπ' ἀγαθοῦ ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνόντων.

Συνωμόσιον, τό. Ἡ εἰς συνωμοσίαν γινομένη ὁμιλία· ἔτι δὲ καθόλου = χῷ προηγμ. Διονσ. ἀρχ. 10, 31.

Συνωμότης, ου, ὁ καὶ θηλ. συνωμότις, ιδος ἡ (συνόμνυμι). Ὅστις μετά τινος, ἡ μετὰ πολλῶν διὰ τοῦ ὅρκου συνάπτεται, συνενοῦται κατά τινος· ὁ δὲ ἐνόρκου δεσμοῦ συμφώνων κατά τινος. «ἐπί τινι» Ἡρόδ. 7, 148. «Συνωμόται, οἷα· οἱ στασιωτικῶς κατὰ τοῦ δήμου ἢ κατὰ τοῦ ἄρχοντος συνιστάμενοι, Πλάτ. ὅθεν

Συνωμοτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς. Ὁ εἰς συνωμοσίαν ἀνήκων.

Συνώμοτος, ὁ, ἡ (συνόμνυμι). Ὁ δι' ὅρκου ἡνωμένος, Θουκυδ. 2, 74. «Τὸ ξυνώμοτον ἐκλιπεῖν, ἀντὶ, τὴν ξυνωμοσίαν· ν' ἀφήτῃ, νὰ παραβῇ τὴν συνωμοσίαν, τὰς συνθήκας.

Συνωνέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὠνέομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως ἀγοράζω· ἔτι δὲ καὶ, μισθόνω, «ἵππον», Ἡρόδ. 1, 27.

Συνωνυμία, ἡ. Ἡ ὁμοιότης τοῦ ὀνόματος καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς σημασίας λέξεώς τινος· ἐκ τοῦ

Συνώνυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. συνωνύμως (ὄνομα, Αἰολ. ὄγυμα). Ὁ ὅμοιον, ἤτοι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, καὶ ὁ τὴν αὐτὴν, ἤτοι ὁμοίαν σημασίαν ἔχων.

Συνωνυμούντως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, συνωνυμέω, ἀντὶ τοῦ συνωνύμως, ἀμφ.

Συνωριαστής, οῦ, ὁ (συνωρίς). Ὁ ἐπὶ συνωρίδος ἁμαξεύων, ὁ ἐστιν, ὁ ἔχων δύο ἵππους συνεζευγμένους εἰς τὴν ἅμαξάν του, Λουκιαν.

Συνωρίζω (συνωρίς). Συζεύγω, ἐξαιρ. «Ἵππους συνωρίζω», συζεύγω δύο ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν· τροπκ. «Ξυνωρίζου χέραν, δός μοι τὴν χεῖρά σου, σύζευζον, σύνδεσον θηλ. τὴν χεῖρά σου μετὰ τῆς χειρός μου, Εὐρ. Βάκχ. 198.

Συνωριχεύομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης, 'δύο ἵππους συνεζευγμένους ἐχούσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 15. «Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωριχεύεται· ἔνθα ὁ Σχολ. «Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύειν.

Συνωρίς, ίδος, ἡ. Ἅρμα, ὄχημα ἐκ δύο ἵππων, ἡμιόνων, ταύρων κ.τ.τ. συνεζευγμένων τούτέστιν, ἅμαξα ἔχουσα δύο ἵππους κ.τ.τ. συνεζευγμένους, ἡ, ἵπποι δύο συνεζευγμένοι. «Ξυνωρὶς πώλων», ἡ, «Ξυνωρὶς πωλικήν», Λουκιαν. καὶ ἁπλῶς «Ξυνωρίκα», Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 2, 1. ἔνθα συνυπακούεται τὸ πώλων, ἡ, ἵππων. «Ἵππω, ἡ ξυνωρίδι, ἡ ζεύγει νενίκηκεν», Πλάτ. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ὁυάς, ζεῦγος, ζευγάριον, ὡς τὸ Λατ. biga, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν συζύγων ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Valck. Φοιν. 331. 3) ἐνεργ. πᾶν ὅ,τι δένει, δεσμεύει, ὁ δεσμός, τὰ δεσμά, Αἰσχύλ. Χοηφ. 979. (πιθαν. ὡς τὸ, συνάορος, συνήγορος, παρὰ τὸ, ἀείρω, καὶ ὄχι παρὰ τὸ, ἄρω.)

*Σύνωρος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ, συνάορος, Γλωσ.

Σύνωσις, εως, ἡ (συνωθέω), = συνώθησις Πλάτ. Τίμ. σελ. 83. Β.

Συνωφελέω, ῶ (ὠφελέω). Μαζῆ ὠφελῶ, ἡ βοηθῶ· «τινά», ἀλλὰ καὶ, «τινί», Σοφοκλ. Φιλοκτ. 891. Ἀπροσ. «συνωφελεῖ ἔς τι», ὠφελεῖ συγχρόνως εἴς τι, Ξενοφ. Ἀραβ. 3, 2, 27.

Συνωχαδόν, ἐπίρρ. (συνέχω), ποιητ. ἀντὶ, συνοχηδόν, ἐπὶ χρόνου, συνεχῆς, ἀδιάκοπος, Ἡσιόδ. Θεογν. 690. Κύκλν. Σμυρ 14, 516. κατ' ἄλλους, παρευθύ, παραχρῆμα· παρεβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 701.

Συξέω, = συγξέω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Συοβαύβαλοι, ὁ, καὶ

*Συόβαυνος, ὁ (βαῦνος, σῦς). Σταῦλος χοίρων.

*Συοβοιωτοί, οἱ. Βδελυρὸν ὄνομα τῶν Βοιωτῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Κρατῖνος, Πρόσ. Εὐριπ. Ἑκάβ. σελ. LXV.

*Συοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω). Ὁ βλαμμένος, φονευμένος ἀπὸ χοῖρον.

*Συοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγὸς τῶν χοίρων, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 28.

Συοκταστία, καὶ, συοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ φόνος καὶ ἡ σφαγὴ τῶν χοίρων, Διον. Περιηγ. 853.

Συοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων, σφάζων τοὺς χοίρους· προπαροξυτόνως δὲ, συόκτονος. ὁ, ἡ· παθητ. ὁ ἀπὸ χοῖρον φονευμένος.

Συομορφέω, ῶ. Συὸς μορφὴν δίδωμί τινι· ποιῶ τινὰ ἔχειν χοίρου μορφήν· ἴδε συοφορβέω.

*ΣΤΟΜΑΙ, ἄχρηστ. πρωτότπ., ἀπὸ τὸ ὁποῖον παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, σεύω.

Συοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ χοίρους τρέφων, ἔχων.

Συοφόντης, ου, ὁ (φονεύω). Ὁ φονεύων τοὺς χοίρους, ὁ φονεὺς τῶν χοίρων, Λεξθολ.

*Συοφόντις, ιδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, συοφόντης.

*Συοφορβέω, ῶ (συοφορβός). Χοίρους τρέφω, παρὰ Λογγῖν. 9, 19. «Συοφορβουμένους», ὡς χοίρους τρεφομένους· ἔνθα ὁ Βαλκεναίρος «Συομορφέω (συομόρφους)», θέλει ν' ἀναγινώσκεται.

Συοφόρβιον, τό. Ὁ σταῦλος, ἡ μάνδρα τῶν χοίρων. 2) ἀγέλη χοίρων.

Συοφορβός, ὁ (φορβή, φέρβω). Ὁ τῶν χοίρων βοσκός.

Σύρα, ἡ, = Σισύρα.

*Σύρα, ἡ, = Σύρας. (—)

*Σύρα, ἡ, θηλυκ. κύρ. ὄνομα. 2) ἔτι δὲ καὶ θηλυκ. τοῦ,

*Σύρος, = Σύρια. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Συρίαν, Θεόκρ. 10, 26. (υ—)

*Συράκουσαι, αἱ, Ἴων. Συρήκουσαι, Ἡρόδ.

Syrakusae. Ἡ μεγίστη πόλις τῆς Σικελίας. Οἱ δοκιμώτεροι Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται, καθὼς οἱ Δωριεῖς, τὸν τύπον, Συράκοσαι, ὅπου ὁ Πίνδ. διὰ τὸ μέτρον καί, Συράκοσσαι. ἔχει, Boeckh Σιμων. Σωτρ. σελ. XXXI, καὶ Πινδ. Ὀλύμπ. 6, 6. ἀρχαιότερ. τύπος, Συράκουσα, ἡ, Στέφ. Βυζ. (Τὸ Ἄλφα εἶναι εἰς ὅλους τούτους τοὺς τύπους μακρόν.) Ἐπίθετ. Συρακούσιος. ία, ιον, Ἰωνε. Συρηκ. Δωρμ. καὶ Ἀττικ. Συρακόσιος. Οὐσιαστ. Συρακοσεύς, ὁ, ὁ ἀπὸ τὴν πόλιν Συρακούσας ὤν.

Σύρβα, ἐπίρ. = τύρβα, τὸ ὁποῖον ἴδε.

*Συρβάω, ῆσω. Κάμνω θόρυβον, ταραχήν, Γλωσ.

Σύρβη, ἡ, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. τύρβη. Θόρυβος, πλῆθος, ὄχλος, ταραχή, turba, Λατ. 2) ἀπὸ τὸ, σύρω, = σύρμα, συρμός, σύρφαξ· κατ' ὄχι σπάνιον τροπὴν τοῦ φ, εἰς β, καὶ τἀνάπαλιν ὅθεν

Συρβηνεύς, ὁ· καί,

*Συρβηνός, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ σύρβη. Ταραχώδης, θορυβώδης, ὀχληρός, Λατιν. turbulentus.

*Συρβήνης, ὁ, ἡ. Θορυβώδης, ταραχώδης, ἀμφ.

Σύργαστρος, ὁ, καί,

*Συργάστωρ, ορος, ὁ (σύρω, γαστηρ). Κυρίως μὲν, συρόγαστρος, ὁ σύρων κατὰ γῆς, εἰς τὸ ἔδαφος τὴν κοιλίαν του, ὅθεν ὡς τὸ, ἑρπετόν, σκώληξ, ὄφις, Λοτιάδ. 2) τροπικῶς δὲ, κοινὸς ἄνθρωπος, θητεύς, ὁ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενος, ἐργάτης. (Ἂν εἶχε καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, χοιροβοτκός, ἔπρεπε νὰ γράφηται »συογάστωρ, ἤ τι τοιοῦτον.)

Σύρδην, ἐπίρ. (σύρω). Ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, μετὰ δυνάμεως ἢ θορύβου σύρων, Εὐριπ. Ῥῆσ.

*Συρία, ἡ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων, Ὀδσ. εἰς τοὺς πεζογράφους δὲ συνήθως Σῦρος. 2) ἡ Συρία, χώρα τῆς Ἀσίας· κυρίως θηλκ. τοῦ, Σύριος, ἐξυπαιθ. τοῦ, γῆ, ἡ χώρα.

*Συρία, ἡ, ἴδε, σισύρα, ἀμφ.

*Συριγγέμβολος, ου, ὁ (σῦριγξ, ἔμβολος). Ὑπόγειος ὀχετὸς, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ πολιορκούμενοι προμηθεύονται μὲ ὕδωρ, ἀμφ.

Συριγγίας, ὁ (σῦριγξ). »Κάλαμος συριγγίας«. Διοσκορ. Εἶδος καλάμου, διόλου κοίλου, συριγγώδους (κουφοκάλαμος).

Συρίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σῦριγξ. Μικρὰ σύριγξ, κάλαμος, μικρὸν πρίσμα, μικρὸς φίστουλας.

Συριγγίς, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, συριγγίας.

*Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, ἴδε συριγγέμβολος.

*Συριγγοτόμιον, τό. Μικρὰ μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔκοπταν, ἔσχιζαν τὰ πρίσματα (τὴν διάτρησιν, φίστουλαν).

*Συριγγοτόμος, ὁ, ἡ (σῦριξ, σημασ. 3. β'. τέμνω). Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ κόπτῃ τὰς σύριγγας, τὴν φίστουλαν.

Συριγγόω, ῶ (σῦριγξ). Εἰς σύριγγα ἢ εἰς κάλαμον κάμνω, κάμνω τι κούφιον ὡς κάλαμον. Παθτ. γίνομαι κοῖλος· ἐξαιρ. λαμβάνω κοῖλόν τι οἴδημα (φίστου αν), ἀμεταβ. παρανμ. »συσυρίγγωκαν, ἐμβαίνω, ἢ διαπερῶ ὡς σωλήν.

Συριγγώδης, εως, ὁ, ἡ (σῦριγξ, εἶδος). Κατατετρημένος, κενός, κούφιος, ὡς ὁ κάλαμος. 2) ὁ συριγγα, σωλῆνα, διάτρησιν, φίστουλαν ἔχων.

*Συριγκτής, οῦ, ὁ, = συριγκτάς, Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 130.

Σύριγμα, τό (συρίττω). Ὁ εἰς τὸ συρίζειν ἀποτελούμενος ἦχος, καὶ ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, ἤτοι τὸ μέλος τοῦ αὐλήματος· ὅθεν

*Συριγματώδης, ες, (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν ἦχον τῆς σύριγγος.

Συριγμός, ὁ, ἡ (συρίττω). Τὸ συρίζειν, τὸ σύρισμα, ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, καὶ τὸ φυσᾶν, παίζειν τὴν σύριγγα. - 2) πᾶς συρίζων ἦχος· »συρ. κάλαμα, ὁ ἦχος τῶν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἐκτυλιγομένων σχοινίων, stridor, Λατ. 3) τὸ βόυσμα τῶν αὐτίων, Διοσκορ.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ. Πᾶς δήποτε σωλήν, πᾶν δήποτε κοῖλον, καὶ διατρυπημένον σῶμα, ὅθεν 1) ὁ αὐλὸς, ἐξαιρτ. τῶν ποιμένων, ἢ τοῦ Πανὸς, ὅστις συνίστατο ἀπὸ πολλοὺς καλάμους, μαζῇ συνηνωμένους, βαθμηδὸν ἐπ' ἀλλήλους ὑπολήγοντας, καὶ ἄνισον μῆκος καὶ πάχος ἔχοντας, Ἰλ. Κ, 13. »αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν«. Σ, 526. »νομῆες τερπόμενοι σύριγξιν«. Ἡσίοδ. Ἀσπατ. 278. Voss. Οὐεργ. Ἐκλ. 2, 33. 37. β) τὸ στόμιον τοῦ κυρ. αὐλοῦ. Πλούταρχ. 2) διάφορα κοῖλα σκεύη, ὡς α) δοματοθήκη, Ἰλ. Τ, 387. β) ἡ χοινικὶς, ἡ ὀπὴ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, Αἰσχύλ. γ) τὸ κοῖλον τῶν στροφέων τῆς θύρας. 3) πᾶς δήποτε κοῖλος δρόμος, ὡς α) αἱ φλέβες, Σοφ. Αἴας 1412. ὡς τὸ, αὐλός. β) κοῖλον οἴδημα, πρίσμα, φίστουλα. γ) διόρυξις, ὑπόνομος τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ φυσικοῦ, καὶ τεχνητοῦ, cuniculus, Λατ. ἐξαιρ. δὲ ὠνομάζοντο »συριγγες«, τὰ ὑπόγεια μνήματα τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων εἰς τὰς Θήβας, Ἰάν. Φιλοστρ. εἰκόν. σελ. 579. ἴδε Κορανῆν εἰς τὰς Ἡλιοδ. σημ. σελ. 98. δ) στοά τις σκεπασμένη μεταξὺ δύο οἰκοδομῶν, ἢ δοματίων, Πολύβ. 15, 30. [Πιθαν παρὰ τὸ σύρω] (--) ὅθεν

Συρίζω, μέλ. ίξω, συχνότ. καὶ Ἀττικώτ. ίξομαι, μὴ Ἀττικ. ίσω, Δωρικ. συρίσδω, ὡς τὸ Ἀττικώτ. συρίττω, σουρίζω, λαλῶ τὴν σύριγγα· ὁ μέλ. συρίσω, δὲν εἶναι Ἀττικ. Hemsl. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. σελ. 229. »συρίσαιμι· ἀπαντᾶται εἰς τὸν Λουκιαν. Ἄρμον. 2.

Συρίζω, μέλ. ίσω (Σύρος). Ὁμιλῶ ἢ πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς Σύρος, ἤτοι ὡς ὁ ἐγκάτοικος τῆς συρίας.

*Συρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Συρία, Ὀδ. ὅθεν

Συριηγενής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ Συρίας, εἰς τὴν Συρίαν γεννημένος, ἢ ἐκ Συρίας ἔχων τὸ γένος, Ἡρόδοτ.

*Συρικός, ή, όν (Σύρος). Ἀπὸ τὴν Συρίαν.

*Συρικτάς, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, Συρικτής.

*Συρικτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συρικτής, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, συριστής, Θεόκριτ. 7, 27.

*Σύριος, ία, ιον. Ἀπὸ τὴν νῆσον Σῦρον. (υ)

Συρίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, συρίζω, Θεόκρ.

Σύρισκος, ὁ. Ἀγγεῖόν τι πλεκτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάλουν σῦκα· λέγεται δὲ καὶ ὑρρίσκος, Ἡσύχ.

Σύρισμα, τό, = σύριγμα. (υ)

Συρισμός, ὁ, = συριγμός.

Συρίσσω, ὀλίγον εὐχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, συρίττω.

Συριστής, οῦ, ὁ (συρίζω). Ὅστις συρίζει διὰ τοῦ στόματος, ἢ φυσᾷ, παίζει τὴν σύριγγα, ἐξαιρ τὴν σύριγγα τῶν ποιμένων. 2) ὁ ἀρσενικὸς γερανός, διὰ τὸ μεγαλόφωνον τῆς κραυγῆς αὐτοῦ.

Συριστί, ἐπίρρ. (Σύρος). Κατὰ τὸν Σύριον τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Συρίων διάλεκτον, γλῶσσαν, Συριακά. (υ-υ)

Συρρίττω, μέλ. ίξω, συχνότερ. καὶ καλλίτ. ίξομαι (σῦριξ). Συρίζω ἢ σουρίζω, τοῦτέστι, συστέλλων τὰ χείλη, ἐξύν τινα ἦχον ἐκ τοῦ στόματος ἐκπέμπω· ἐξαιρ. φυσῶ, παίζω τὴν ποιμενικὴν σύριγγα· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς μὲ τὴν σύριγγα ὁμοίου ἤχου. 2) μεταβατ. σκώπτω, περιπαίζω, καταφρονῶ τινὰ διὰ τοῦ συρίγματος· ὡς καὶ τὸ ἐκτυρίττω, καὶ κατασυρίττω, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε« καὶ παθτ. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. »Ἠξεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην«. Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται κάλλιον τό, συρίττω, παρὰ τό, συρίζω, Lobeck Φρύν. σελ. 192.

Σύριχος, ὁ, = Ὑρρίσκος, Ἄλεξις, ἀμφ. (υυυ)

Συρκάζω, καὶ συρκίζω (σύρξ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, σαρκάζω, σαρκίζω.

Σύρμα, ατος, τό (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, ὡς π. χ. τὸ μακρὸ κατὰ γῆς συρόμενον φόρεμα τῶν γυναικῶν, ἢ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα. »Σύρμα πλοκάμων· οἱ μακροὶ καὶ κυματούμενοι, ἤτοι τὰ κυματώδη μακρὰ μαλλία. Φιλόδημ. ἐπ. 18, 2. »σύρμα τερηδόνος«, ὁ μακρὰν συρόμενος, ἕρπων σκώληξ τοῦ ξύλου, τὸ σαράκιον, Στράτων ἐπιγρ 32, 3. 2) Πᾶν ὅ,τι συνεσύρθη, ἐσκουπίσθη ἢ ἐρρίφθη· ἄρα, σκουπίδιον, ἐπικάθαρμα ἢ ἐπικάθαρμα, κόνις, σκόνη, κόπρος, Διοσκορδ. ε'. 85. »Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡς ἂν ἀπόψηγμά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὖσαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄχυρον, φρύγανον, πίτυρον κ.τ.τ. quisquiliae, Λατ. ὡς τὸ σύρος καὶ συμφερτόν. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, ἢ στροφὴ, δίνησις καὶ τὸ σύρσιμα τῶν τόνων, Πτολεμ. ἁρμ. 2, 12. Εἰς τὴν συνήθειαν ὁ ἐκ μετάλλου τινὸς μίτος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. Κ, 23. »Ἀργυρέην μέρμιθαν«, ἤτοι, ἀργύριον μίτον, εἶπεν Εὐστάθιος.

Συρμαία, ἡ, Ἰων. συρμαίη (συρμός, σημ. 4.). Φυτὸν, ἢ ποιοτόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διεγείρῃ ἐμετὸν, καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας, πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐμεταχειρίζοντο τὸν ζωμὸν τῶν ῥαφανίδων μὲ ἁλμύραν, Ἡρόδ. 2, 28, ὅθεν ὀνομάζεται καὶ ἡ ῥαφανὶς αὐτὴ, Ἡρόδ. 2, 125. ἁπλῶς συρμαίη, καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰγυπτίων, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 864. »μελανοσυρμαῖος λαός«. παροιμιακ. »συρμαίαν βλέπειν«. ἔχω ὄψιν, ὡς ἕνας, ὅστις θέλει νὰ ἐμέσῃ, νὰ ξεράσῃ, Ἀριστοφ. 2) Κατὰ τὸν Ἡσύχ. λέγεται ἔτι καὶ ποτὸν, ἢ φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο βραβεῖον εἰς ἕνα τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα ἀγῶνα εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ὅθεν

Συρμαΐζω. Μεταχειρίζομαι τὴν συρμαίαν, τοῦτέστι, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ τῆς συρμαίας, Ἡρόδ. 2, 77.

Συρμαιοπώλης, ου, ὁ (συρμαία, πωλέω). Ὁ συρμαίαν πωλῶν, τοῦτέστι, τὸ κινητικὸν, τὸ καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, ἢ τὰ λεπτὰ λάχανα, Πολυδ.

Συρμαϊσμός, ὁ (συρμαΐζω). Ἡ τῆς συρμαίας μεταχείρισις, τὸ μεταχειρίζεσθαι τὴν κάθαρσιν τῆς κοιλίας.

Συρμάς, άδος, ἡ (σύρω), = σύρμα, σημ. 2.

*Συρματίτης, ου, ὁ, καὶ συρματῖτις, ίδος, ἡ. Κόπρος, γενομένη ἀπὸ σύρματα, σκουπίδια καὶ ὑποστρώματα.

Συρματίς, ίδος, ἡ. Σάρωτρον, φοκάλιον, Ἡσύχ.

Συρμεύομαι (συρμός). Ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι, Ἡσύχ.

*Σύρμιον, ου, τό (συρμαία). Εἶδος μακεδονικοῦ, καθαρτικόν τι φυτόν.

Συρμιστήρ, ῆρος, ὁ. Ξυλοπώλης, Ἡσύχ.

Συρμός, ὁ (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρει, βιαίως φέρει, βίαιος καὶ σφοδρὰ ὁρμή, κίνησις, σύρσιμον, tractus, Λατ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων, κυμάτων, κ.τ.τ »Συρμὸς πρηστήρων, συρμοὶ νιφετῶν, θαλάσσης, κ.τ.τ.« Ἰακ. Λεων. Ἀλ. 12. 2) τὸ συρομενον, μαιράν ἐκτεινόμενον, πᾶν ὅ,τι σύρει ἑαυτόν, ἕρπει, ὅθεν, »συρμὸς ὄφεως«, ὡς τὸ, ὀλκός, tractus serpentis, Λατιν. τὸ ἐπίμηκες σῶμά του, ἢ ἡ συρτὴ πορεία του· καθόλου δὲ ἐπὶ τῆς κινήσεως καὶ βαδίσεως τῶν σκωλήκων, τῶν μικρῶν παιδίων, καὶ τ. τ. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, τὸ στρυφογύρισμα τῶν τόνων, τῶν ἤχων, ὡς τὸ σύρμα, σημασ. 3. 4) Ὁ ἐμετὸς, vomitus, Λατν. ἢ δι' ἐμετοῦ κάθαρσις καὶ ἐκκένωσις τοῦ σώματος, ὅθεν, συρμαία. 5) Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται ἔτι καὶ

ἡ συρομένη μολυντικὴ νόσος μεταξὺ λαοῦ τινος, ἤτοι ἡ ἐπιδήμιος νόσος.

Σύρξ, Αἰολικ. ἀντὶ, σάρξ.

Συρομένως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέσ. τοῦ, σύρω = σύρδην.

Συροπέρδιξ, ικος, ὁ (Σύρος, πέρδιξ). Ὁ ἐκ τῆς Συρίας πέρδιξ, ὄνομα πτηνοῦ τινος. Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ.

*Σύρος, ὁ, Syros. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ, Σύρα, ἡ, λεγομένη, καὶ εἰς τὴν Ὀδσ. Συρίη.

*Σύρος, ὁ. Ὁ ὢν ἀπὸ τὴν Συρίαν· (υυ) ὅθεν

Συροφοίνιξ, ικος, ὁ· καὶ, Συροφοίνισσα, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Συροφοινίκης ὤν, εἶναι δὲ ἡ Συροφοινίκη, ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς Συρίας, ἥτις τώρα »Παρασίμιον» καλεῖται.

Συρραφοιουργέω, ῶ (ῥαφιουργέω). Κάμνω μετά τινος ἁμάρτημά τι, ἢ κακουργίαν τινά, τὸν συνεργῶ, τὸν συμβοηθῶ εἰς τοῦτο· μετά δοτικ.

Συρραφαγέω, ῶ (ῥαθαγέω). Μαζῆ, συγγρόνως θορυβῶ. 2) μεταβ. μὲ θόρυβον συντρίβω, καὶ τρώγω, Νίκανδρ. Θηρ. 194. »Ὁλοῖς συνερραθάγησεν ὀδοῦσιν» μετὰ θορύβου καὶ κρότου συνέτριψε, καὶ συνέφαγε.

Σύρραξις, εως, ἡ (συρράττω), = σύρρηξις.

Συρραπτός, ἡ, όν. Συνερραμμένος, ἐμβαλλομένος (μπαλωμένος)· ἀωφ.

Συρράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ἐπιρράπτω· ἐμβαλλόνω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 546. »ἐρματα νεύρῳ βοός» καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, συνθέτω, συμβάλλω, τροπικ. δὲ, τεχνάζομαι, μηχανορραφῶ· ἀλλὰ »Τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων συρράπτειν» ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Ῥάπτω τὰ στόματα, τουτέστι κλείω, στυπόνω, καὶ κάμνω νὰ μὴ ὁμιλοῦν, Πλάτ.

Συρράσσω, καὶ Ἀττ. -άττω· Μ. ξω (ῥάσσω), = συρρήσσω, συρρήγνυμι.

Συρραφεύς, έως, ὁ (συρράπτω). Ὁ συρράπτων, ἐμβαλλόνων. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 942

Συρραφή, ἡ (συρράπτω). Τὸ συρράπτειν, ῥαφή· μεταφορ. Πανουργία, δολιότης, ἀπάτη, μηχάνημα.

*Συρρέζω, μέλ. ξω (ῥέζω, ἀνώμ.). Κάμνω, πράττω τι μαζῆ.

Συρρέμβομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ῥέμβω). Ὁμοῦ περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

*Συρρέπω (ῥέπω). Μαζῆ, συγχρόνως κλίνω ἐμαυτόν, ἢ στρέφομαι. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ.

Σύρρευσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, τρέχειν, συρροή· ἐκ τοῦ

Συρρέω, μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ῥέω, τρέχω, χύνομαι· ἐπὶ ὑδάτων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰς τὸ αὐτὸ συνερχομένων καὶ συναθροιζομένων· ἀντὶ τοῦ, συντρέχω. Ἡροδ. 8, 42. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 12. »Οἱ βάρβαροι πάντες συνερρύησαν» καὶ, 6, 3, 4. »Καὶ ἀεὶ πλείονες συνέρρεον» καὶ, 5, 2, 3. »Χωρίον, εἰς τοῦτο πάντες συνερρυήκεσαν» καὶ, Ἀπολογ. 8. »Γήρᾳ, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συρρεῖ.»

Σύρρημα, τό. Σύρραξις, συμβολή, ἡ προσβολή, σύγκρουσις, εἰς τὴν μάχην, ὡς τὸ σύρρηξις, Choc. Γαλ.

Συρρήγνυμι, μέλ. ρήξω, παθ. παρακειμ. συνέρρηγμαι, παθ. ἀόρ. συνερράγην, ἀμετάβ. παρακ. β'. συνέρρωγα. Παρασχηματισμοὶ τούτου εἶναι· συρρηγνύω, συρρήσσω, συρράσσω, συρρώσσω (ῥήγνυμι, ἀνώμ.) μεταβ. σχίζω, συντρίβω, καταθραύω, τσακίζω· τροπικ. »κακοῖτι συνέρρηκται πολέεσσιν», αἱ πολλαὶ δυστυχίαι τὸν ἀδυνάτισαν, τὸν ἔρριψαν κάτω· Ὀδ. Θ, 137. β) συγκρούω, συγχροτῶ, συνωθῶ, τροπικ. μεταξὺ πολλῶν ἀφίνω τι νὰ ἐκσπάσῃ, ἐπὶ μεγάλου κρότου, πολέμου, κ. τ. τ. 2) ἀμεταβ. ὡς καὶ εἰς τὸ παθητ. σχίζομαι, συντρίβομαι, τσακίζομαι, καταθραύομαι. β) συμπίπτω, καταπίπτω, ἐφορμῶ, ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι κατά τινος, ἐπὶ συμπλοκῆς τῶν πολεμιστῶν εἰς τὴν μάχην· ὡς τὸ, »συνερείδειν, τινί, ἢ πρός τινα», καὶ, »εἰς μάχην, εἰς πόλεμον· ἐπὶ ποταμῶν μὲ κρότον μεγαν συρρέοντων, Ἡροδ. 1, 80. καθόλου δὲ, συρρέω, ἐιόνομαι. γ) ἐκσπῶ, ἐκρηγνύομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξορμώντων στρατευμάτων, ἐκρήξεως (ἐκπάσεως) πολέμων, μαχῶν, κραυγῶν, καὶ θορύβων· ὅθεν

Σύρρηξις, εως, ἡ. Σύγκρουσις, συνωθητις, ἐξαιρ. ἡ πρώτη ὁρμητικὴ καὶ βίαιος συμπλοκὴ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην, ὅθεν, ὁρμή, ἔφοδος, μάχη.

Συρρίζόομαι, οῦμαι (ῥιζόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ῥιζόνω, ῥίζας ἀποκτῶ. Λουκιαν. ἀλ. ἱστορ. ἐκ τοῦ

Σύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ῥιζωμένος, ῥίζας πολλὰς ἔχων, διὰ ῥιζῶν ἐμφυτευμένος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται Ἐπίρ. »Σύρριζα» ἀντὶ τοῦ, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, ἐξ ὁλοκλήρου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέχρι τῶν ῥιζῶν.

Συρρίπτω (ῥίπτω). Μαζῆ, ἐν ταὐτῷ ῥίπτω. (ῑ)

Συρροή, ἡ· καὶ, Σύρροια, ἡ, = σύρρευσις, Lobeck Φρυν. σελ. 497. ἐκ τοῦ

Σύρροος, συνῆρ. Σύρρους, ὁ, ἡ (συρρέω). Ὁ ῥέων, τρέχων ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ ῥεύματος συνεξαρτώμενος καὶ συνενούμενος μέ τινα. »—Δίμνη τῇ θαλάσσῃ σύρρους.» Πολύβ. 10, 10. συντηνωμένη μὲ τὴν θάλασσαν.

Σύρρυσις, εως, ἡ, = σύρρευσις.

*Συρρώννυμι, μέλ. ρώσω (ῥώννυμι). Μαζῆ ἐνδυναμόνω.

Συρρώσσω, = συρρήσσω, συρρήγνυμι.

Σύρσις, εως, ἡ (σύρω). Σπάνιος τύπος τοῦ, συρμός· ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν »σύρσιμον, τὸ» ἡ πρᾶξις τοῦ σύρειν.

Σύρτης, ὁ (σύρω). Σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου σύρουσι. Εἰς τὴν Μηχανικὴν, εἶδός τι τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον τρέχει ἓν σχοινίον. Μαθημ. παλ. σελ. 47. Ἡ συνήθεια ὀνομάζει οὕτω τὸν σίδηρον τῆς κλειδωνίας, διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα.

Σύρτις, ιδος, ἡ (σύρω). Ταινία (ξέρη) μακρὰ ἢ σωρὸς ἄμμου κινητὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπισεσωρευμένου, ἢ κατ' ἄλλους »σύρτεις, ψευδῆ σκόπελα, ἐκ πηλοῦ ἢ ἄμμου συνιστάμενα, καὶ ἐσκεπασμένα ὑπὸ ὕδατος, αἵτινες πάλιν διαλύονται». Εἰς τὸ Λυβικὸν πέλαγος εὑρίσκονται δύο σύρτεις μεγάλη καὶ μικρά. Δίων ὁ Χρυσόστομ. λόγ. 5, οὕτω λέγει περὶ τῆς μεγάλης: »ἔστι δὲ ἡ σύρτις κόλπος θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς, ἀκωλύτως πλέουσι· τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν, οὐκ εἶναι τὸν ἔκπλουν δυνατόν: βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ἐστὶ κατ' ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάσσης ἀγγεῖον καθαρόν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, κ. τ. λ.» ὁ δὲ Στράβ. 17. οὕτω: »ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, σπάνιον δ' εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. Διόπερ πόρρωθεν τὸν παράπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσοιεν εἰς τοὺς κόλπους, ὑπ' ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες».

Συρτός, ἡ, όν (σύρω). Ὁ συρόμενος, ἐπὶ μετάλλων, ὁ πλυμένος, καθαρισμένος· ἢ δύναται νὰ συρθῇ.

Σύρφαξ, ακος, ὁ (σύρω) = συρφετός, σύρφος, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 673. 2) ὡς ἐπίθ. = συρφετώδης.

Συρφετός, ὁ (σύρω). κατ' ἀπέκτασιν ἀντὶ τοῦ, σύρφος. Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ σαρώθρου ἐρρίφθη, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεσύρθη καὶ συνεπεστωρεύθη· ἄρα, Κονιορτός μετὰ κόπρων, σύμψημα, σκουπίδιον, ἀκαθαρσία, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συλλεγομένη φρυγανώδης κόπρος, κ. τ. τ. Λατ. quisquiliae, ὁ Ἡσίοδος Ἔργ. 608. καλεῖ »χόρτον καὶ συρφετόν» τὸ χόρτον καὶ τὸ ἄχυρον ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεστυρμένα φύλλα τῶν δένδρων. 2) πᾶν ὅ,τι συνετέθη ἀτάκτως, πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει εὐταξίαν, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ὁ Ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λαὸς μιᾶς πόλεως. Λουκιαν. »τὸν συρφετὸν καὶ κοινὸν δῆμον» ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου ἰδιώτου καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. »οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός· οὐχὶ ἀστεῖος, ἀλλὰ κοινὸς καὶ ποταπὸς ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. »τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις» ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λόγος. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 25. »τοῦτο ἡμῖν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τῆς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν.» (συγγεν. μὲ τὸ, σύρβη, τύρβη.) ὅθεν

Συρφετώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συρφετοῦ, συνίσταται ἐκ τούτου, εἶναι ἐρριμμένον χωρὶς τάξιν. 2) μεταφορ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ λαοῦ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, ἀτακτος, ἀπολίτευτος, χωρὶς ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφήν.

Σύρφος, ὁ· = σέρφος.

*Σύρφος, εος, τὸ (σύρω) = συρφετός, τὸ ὁποῖον ἐγεινεν ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν.

Σύρω, εἰς τὸ παθητ. ὀχι ἀόρ. α. ἀλλ' ἀόρ. β'. ἐσύρην, Σύρνω, σέρνω, ἕλκω, σβαρνίζω, σύρω μὲ βίαν, καθόλου δὲ, μεταχειρίζομαι δυναστικῶς, κακομεταχειρίζομαι. 2) σαρόω, σκουπίζω, φιλοκαλῶ. 3) ἐπὶ ποταμῶν, πέρνω μαζῆ, ὁποπλύνω· ὅθεν καὶ πλύνω, καὶ, δι' ὕδατος καθαρίζω· »σύρεται ὁ χρυσός», καθαρίζεται διὰ τῆς πλύσεως, Στράβ. 3. Ἐντεῦθεν εἰς τὸ παθητ. ἐν γένει, ῥέω, φέρομαι. Διον. Περ. 16. 46. (— —, ἀλλ' εἰς τὸν παθητ. ἀόρ. β'. υυ—) Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ, Σύρω, διὰ τοῦ, Τρέχω. ἀναφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Γεωργίου Πισίδου. »σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου» ἀντὶ τοῦ Τρέχει· ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ προστακτικὸν »σύρε», ἀντὶ τοῦ, Ἄπιθι, Ὕπαγε.

Σῦς, ὁ, καὶ, ἡ, συχνότερ. δὲ κατ' ἄρσεν. παρὰ κατὰ θηλυκ. γένος· γεν. συός, αἰτιατ. σῦν, ὡς τὸ ὑς, Χοῖρος, σκρόφα. Λατ. sus πολλάκις παρ' Ὁμήρ. ὅς τις μεταχειρίζεται συχνότερ. τὸ ἄρσεν. παρὰ τὸ θηλυκ. »σῦς κάπριος», ὁ ἄγριος κάπρος· ἔτι δὲ καὶ »σῦς κάπρος», Ὅμηρ. Οὕτω καὶ, »σῦς χοῦνις, σὺς χλοῦναις», Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ. Εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ, »σῦς ἄγριος», Lobeck Φρύν. σελ. 381. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. δὲν συναιρεῖ ποτὲ ὁ Ὅμ. τὴν ὀνομαστ. ἐκ τῆς αἰτιατ. δὲ ἔχει καὶ τοὺς δύο τύπους, σύας, καὶ σῦς· εἰς τὴν δοτ. συσί, καὶ σύεσσι· μεταχειρίζεται δὲ, καθὼς ὁ Ἡρόδοτος, καὶ τοὺς δύο τύπους· σῦς, καὶ ὑς. [Τὸ υ ψιλὸν εἰς μὲν τὰς μονοσυλλάβους πτώσεις εἶνοι μακρόν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς, βραχύ.] (Πιθαν. παρὰ τὸ, σεύομαι, ἔσσυμαι, σύμενος, συγγεν. μὲ τὸ, θύω, Β. καθὼς εἰς τὸ Λατ. sus, μὲ τὸ, tuo, διὰ τὴν ὁρμητικὴν καὶ ταχεῖαν κίνησιν τοῦ ζῴου, κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀγρίου, ὅθεν καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ὁ ἄγριος χοῖρος εἶναι πολλάκις σύμβολον ἀγρίας καὶ ἐπικινδύνου δυνάμεως.)

Συσβέννυμι, (σβέννυμι, ἀνώμ.). Σβύνω μαζῆ

Συσκάπτω, (σκάπτω). Ὁμοῦ σκάπτω· ἢ διὰ τοῦ σιαψίματος χῶμα ἐπισωρεύω.

*Συσκεδάννυμι, μέλ. άσω, καὶ, συσκεδαννύω, (συσσάννυμι, ἀνώμ.). Μαζῆ μὲ ἄλλους, διασκορπίζω, τοὺς βοηθῶ νὰ διασκορπίζωσι. 2) ὁλοτελῶς, παντελῶς διασκορπίζω. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 934.

Σύσκεμμα, τό (συσκέπτομαι). Κοινὴ σκέψις. Εὐστάθ.

Συσκεπάζω, (σκεπάζω). Ὁμοῦ ἢ καθόλου σκεπάζω.

Συσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Μαζῆ σκοπῶ, ὁμοῦ σκέπτομαι. Ἡρωδιαν. 1, 17.

Συσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Βάλλω μαζῆ, δένω τὰ πράγματά μου, τὰ σκεύη, ἐξαιρ. ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, διὰ δρόμον· καθόλου δὲ, συνθέτω, συναθροίζω, ἑτοιμάζω, προετοιμάζω· τροπ. ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σκευωροῦμαι· »πράγματα συσκευάσαιμι, ἐμηχανεύθη, ἐστοχάσθη τέχνας καὶ μηχανάς, Δημοσθ. Εἰς τὸ παθητ. καὶ μέσ. συνηθ. μαζόνω τὰ σκεύη μου, καὶ τὰ ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, Λατ. colligere, convasare. Γαλ. meltre en paquet Γερμ. einpacken. »τὴν πορείαν· ἑτοιμάζομαι πρὸς ὁδόν, εὐτρεπίζομαι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 5, 1. »τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀδειάζω, ἐξάγω τὰ σκεύη ἀπὸ τὴν οἰκίαν, Δημοσθ. Ἐν γένει δὲ, συλλέγω, συναρπάζω, παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, πρὸς ὠφέλειάν μου, κερδίζω, ἀποκτῶ, μὲ ἀπάτην φέρω εἰς τὸ μέρος μου, Πλούταρχ. Φωκ 32. »συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, ἤθελε μὲ ἀπάτην νὰ φέρῃ τὴν πόλιν εἰς τὸ μέρος του· τροπικ. δὲ, διὰ μηχανημάτων καὶ τεχνασμάτων ἀπατῶ, ἐφορμῶ αἰφνιδίως, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω, Δημοσθ. ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ ἔρωτος, »συσκευάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, καταθλίβειν, καθυποτάσσειν. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 5, 1, 15. ὅθεν

Συσκευασία, ἡ. Σύναξις τῶν σκευῶν καὶ ἑτοιμασία πρὸς ὁδοιπορίαν, ὁ τῶν ἐπίπλων δεσμός. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 17. »Ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν· ἑτοιμάζεσθαι.

Συσκευαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἑτοιμάζων.

Συσκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, ἐξαιρ. ἡ τοῦ θεάτρου· ὅθεν μεταφορικ. Γοητεία, θαυματοποιία, δόλος. Ἡρωδιαν. 3, 12.

Συσκευοφορέω, ῶ (σκευοφορέω). Φέρω ὁμοῦ, συγχρόνως ὅλα μαζῆ τὰ σκεύη. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 3, 4.

*Συσκευωρέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (σκευωρέομαι). Ὁμοῦ, συγχρόνως τεχνάζομαι, μηχανῶμαι δόλον, ἀπάτην, κ. τ. τ. Δημοσθ. τὸ ἐνεργ. συσκευωρέω, εἶναι ἀμφίβ.

Συσκηνάω, (σκηνάω) καὶ

*Συσκηνέω, (σκηνέω). Μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν, οἰκίαν, κατοικῶ, ἢ συζῶ· ὡς τί, ὁμοσκηνέω· ἐξαιρ. συντρώγω μετά τινος. Ξενοφ. ὅθεν

*Συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, Ὅς τις συγκατοικεῖ, συντρώγει μετά τινος, εἶναι συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.

Συσκηνήτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, συσκηνητήρ

Συσκηνία, ἡ (σύσκηνος). Τὸ κατοικεῖν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν, ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, συνοικία, ὁμοσκηνία· ἐξαιρέτως δὲ ἀντὶ τοῦ, συντράγειν, σισσιτία. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1. 26. Ἑλλην. 5, 3, 20. ὅθεν

Συσκήνιον, τό, = »συσσίτιον· συνηθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. »τὰ συσκήνια, τὰ τῶν Λακεδαιμονίων φειδίτια. Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ. 5, 1.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν ὁμοῦ κατοικῶν, σύνοικος, συγκάτοικος, ἐξαιρ. ὁμοτράπεζος. Ξενοφ.

*Συσκηνόω, = συσκηνέω, Ξενοφ.

Συσκιάζω, (σκιάζω). Κατασκιάζω, κάμνω διόλου σκιάν, σκεπάζω, Ἡσίοδ. Ἔρ. 615. ὅθεν

Συσκίασις, εως, ἡ. Τὸ συσκιάζειν, καλύπτειν, κάμνειν ἴσκιον.

Συσκίασμα, τό (συσκιάζω). Τὸ σκιασμένον ἢ σκεπασμένον μέρος, ἢ ἀντικείμενον ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Συσκιασμός, ὁ· = συσκίασις.

Σύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πανταχόθεν, ἢ πυκνῶς συσκιασμένος, κατάσκιος, σύνδενδρος, καὶ δασὺς τόπος. Ξενοφ. Κυνηγ. 8, 4.

*Συσκιρτάω, μέλ. ήσω (σκιρτάω). Μαζῆ, συγχρόνως πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ.

Συσκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω, καὶ ῶς μέσ. ἀποθ. συσκοπέομαι, (σκοπέω). Μαζῆ, συγχρόνως θεωρῶ, ἢ παρατηρῶ. Πλάτ.

Συσκοτάζω, Μ. άσω (σκοτάζω). Πανταχόθεν σκοτίζω, σκοτεινιάζω. 2) ἀμετάβ. καὶ ἀπρόσ. γίνεται ὁλέγυρα σκότος Δημοσθέν. »Ἐπεὶ θᾶττον συνεσκότασεν· ἐπειδὴ εὐθὺς ἤρχιτο νὰ σκοτεινιάζῃ, νὰ γίνεται σκότος· ἄρχισε νὰ καταπλακό ἢ νύχτα· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 15. καὶ, 4, 5, 5. »Ὁ μὲν δὴ Κῦρος δειπνήσας τοὺς Πέρσας, ἐπειδὴ συνεσκότασε, διέπεμψεν· ἐπειδὴ ἐνύκτωσεν· οὕτω καὶ Θουκυδ. »Ἡνίκα συνεσκότασεν· ὅτε ἐσκοτεινιάζεν, ὅταν ἤρχιτο νὰ σκοτεινιάζῃ.

Συσκυθρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Εἶμαι μαζῆ σκυθρωπός, σοβαρός, λυπημένος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 8.

Συσκυλόω, ῶ (σκυλόω) = συγκαλύπτω.

Συσμηρίζω, (σμηρίζω). Συγκολλῶ, ἐμφράσσω.

Συσπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω. μέλ. ξω (σπαράσσω). Ὁμοῦ σπαράττω, κατασχίζω.

Σύσπασις, εως, ἡ (συσπάω). Συστολὴ, συνάφεια καὶ ἕνωσις διὰ ῥαφῆς, ἢ διὰ σφυξίματος, ἐμβάλλωσις.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, συνεσφιγμένος· καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συσπασθῇ. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συσπάω, ῶ. Μέλ. άσω, (σπάω). Συνέλκω, συστέλλω, συσφίγγω, σύρω, διὰ ῥαφῆς συνάπτω, συρράπτω, ἐμβάλλω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 10. »τὰς διφθέρας συνῆγον καὶ συνέτεινον.

Συσπειράω, ῶ (σπειράω). Συστρέφω, εἰς στενότητα συγκλείω, εἰς ἓν συνάγω, συμμαζόνω, καταπυκνόνω. Συνελίττω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 15. »συνεσπειραμένην ἔχων τὴν τάξιν· συμμαζωμένην· οὕτω Κυρουπ. 7, 5, 6. »Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειρᾶθησαν. Ἡ φάλαγξ βραχυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλωμένη, συμπυκνουμένη, συστρεφομένη

Συσπείρω (σπείρω). Ὁμοῦ σπείρω.

Συσπένδω, Μέλ. σπείσω (στένδω, ἀνώμ.) Μαζῆ μὲ ἄλλους χύνω, κάμνω θυσίας μὲ οἶνον. Μέσ. κάμνω μὲ ἄλλον συνθήκας, εἰρήνην, κ. τ. τ.

Συσπεύδω (σπεύδω). Ὁμοῦ κατεπείγω, βιάζω, βιάζομαι· μεταβατικῶς, καὶ ἀμεταβ. Ἡλιοδώρ. »Οὔτε ἐσπούδασε τῶν τοιούτων οὐδέν, οὔτε δόξαν, ὡς καὶ συσπεύδων τινὶ ἔσχεν. Δίων. Κάσ. ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ μετά τινος, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους του »τινία. Ἡροδ. 1, 92.

Συσπλαγχνεύω (σπλαγχνεύω.) Μαζῆ μὲ ἄλλους τρώγω τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1115.

Συσποδέω, ῶ (σποδέω). Συγκόπτω, εἰς μικρὰ κόπτω, συντέμνω.

Σύσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κάμνω τὴν σπονδὴν, τὴν θυσίαν. 2) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάμνω συνθήκην, εἰρήνην, εἶμαι μέτοχος αὐτῆς.

Συσπουδάζω, Μ. άσω (σπουδάζω.) Μαζῆ, συγχρόνως σπεύδω, εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετὰ σπουδῆς ἐκτελῶ, »τινία, ὅθεν εἶμαι εἴς τινα εὐνοϊκός, τὸν εὐνοῶ Ξενοφ. Ἀγητ. 8, 2. »Συνεσπούδαζε πᾶν ὅ,τι δέοι φίλοις· οὕτω καὶ »Ἀθλητῇ συσπουδάζειν. Δίων. Κάσ. συνεργεῖν, συμπράττειν. ὅθεν

Συσπουδαστικός, ἡ, όν· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ πράττων τι μετὰ σπουδῆς πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι πρὸς χάριν τινός. Ἀντωνῖν. 1, 16.

Συσσαίνω (σαίνω) κολακεύω. Παθητ. αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν κολακευμένον, εὐαρεστοῦμαι Πολύβ. 1, 80. »Ταύτῃ οἱ πλεῖστοι συνεσαίνοντο τῇ διαλέκτῳ· ἠρέσκοντο.

Συσσαρκία, ἡ (σάρξ) = Εὐσαρκία. ἐκ Θεοφράστ. 2) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις. Ἐκκλησ.

Συσσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Μετὰ ἢ διὰ σαρκὸς συνάπτω, ἑνόνω, ἢ ἰατρεύω πληγὴ τινά (κάμνω νὰ πιάσῃ κρέας.) Concarnare. Vigetius. ὅθεν

Συσσάρκωσις, εως, ἡ, Ἡ διὰ κρέατος συνάφεια καὶ τάσις πληγῆς τινος. Γαλην.

Συσσάσσω, καὶ Ἀττ. - άττω μέλ. ξω (σάσσω) διόλου πληρόω, γεμίζω· λέγεται ἐπὶ πολλῶν σωμάτων ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχομένων, ἢ εἰς πολλὰ μέρη εἰσερχομένων. Ἀριστοτέλ. προβλ. 25, 8.

Συσσεισμός, ὁ. Λαίλαψ, συστροφὴ ἢ μεγάλη ταραχὴ ἀνέμου, ἐξαιρ. ὁ σεισμὸς τῆς γῆς. Βασιλειῶν δ'. κεφ. β'. 1.

Συσσείω (σείω). Ὁμοῦ κλονῶ, ταράττω· καθόλου, μαζῆ, συγχρόνως φέρω εἰς κίνησιν. Ἔμν. Ὁμ. Ἑρμ. 94. Ξέναρχος παρ' Ἀθήν. 15. σελ. 693. »Συνέσεισε μ' ἐκποδεῖσα φιάλη παντελῶς.

*Συσσεύω (σεύω, ἀνώμ.) Μαζῆ ὠθῶ, σπρόχνω, φέρω εἰς κίνησιν.

*Συσσημαίνομαι (σημαίνω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συγχρόνως σφραγίζω, βουλόνω τὰ γράμματα, συνυπογράφομαι.

Συσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοῦ συμαίνων, ὁ ἐν ταὐτῷ καὶ ἑτέραν ἢ τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχων, ἢ συνώνυμος, ἰσοδύναμος κατὰ τὴν σημασίαν. Ἐτυμολ. μεγ.

Σύσσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ὁμοῦ σημανθεὶς, δηλωθεὶς· ὁ μὲ ἄλλον δηλούμενος, σημειούμενος. Οὐσ. Σύσσημον, τό. = Σύμβολον, Σημεῖον, καὶ, Σύνθημα· τὸ προωμιλημένον, τεταγμένον, καὶ προσδιωρισμένον σημεῖον, ἢ ὁ προσδιωρισμένος λόγος. Στράβ. 15. »Ἀστυνόμοις μέτρον μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖντο· ἀπὸ διωρισμένου καὶ δικαίου ἤτοι σωστοῦ μέτρου καὶ ζυγίου· ἤτοι, νὰ πωλῶνται κατὰ τὸ διωρισμένον καὶ σωστὸν μέτρον ἢ ζύγιον. »Θεὸς μόνον ἢ ζώνην ἤτι τοιοῦτον σύσσημον· ὁς μόνον ἓν σύμβολον, σημεῖον. Ἐπιγράμ.

Συσσήπω, Μ. ψω (σήπω.) Ὁμοῦ εἰς σῆψιν φέρω, κάμνω νὰ σαπίσῃ μαζῆ. »Ἵνα μὴ συσσήψῃ τὰς πλησίον· διὰ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὰς πλησίον διὰ τῆς σήψεως. Παθ. »Συσσήπομαι· ὁμοῦν σήπομαι, σαπίζω μαζῆ. ὅθεν

Σύσσηψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ σῆψις· ἢ διὰ τῆς σήψεως μόλυνσις. Γεωπον.

Συσσιτέω, ῶ. Μ. ήσω (σύσσιτος). Ὁμοῦ τρώγω, συντρώγω. Πλάτ. Συμπ. »Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἀεί· ὁ Ἀριστοτέλ. πολ. 6. ἔχει. »Συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων· φέρεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ »Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις· παρὰ Λυσ. »Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται, οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 19.

Συσσίτησις, εως, ἡ· = τῷ ἑπομ. Πλούταρχ. εἰς Λυκουργ. 12.

Συσσιτία, ἡ (σύσσιτος). Τὸ συντρώγειν, τὸ κοινῶς τρώγειν· κοινὴ δίαιτα, συντροφία ἐκεί-

νων, οἵτινες ὁμοῦ τρώγουσι. Ξενοφ. Οἰκ. 8, 12. ὅθεν

Συσσιτικός, ή, όν. Ὁ εἰς συσσίτιον ἀνήκων. Ἀθήν. 4. σελ. 143. »Οἶκος συσσιτικός« εἰς ὃν γίνονται τὰ συσσίτια.

Συσσίτιον, τό· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ συσσίτια, κοινὸν συμπόσιον ἢ κοινὸν γεῦμα, τὸ ὁποῖον κατέστησεν εἰς τὴν Σπάρτην ὁ Λυκοῦργος, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον μέρος ὅλοι οἱ πολῖται. Ἡροδ. 1, 65. 2) ὁ τόπος ἔνθα γίνεται τὸ κοινὸν φαγητόν. »Καὶ τὸ τρίτον πολίτευμα καὶ κάλλιστον ἐπῆγε (ὁ Λυκοῦργος) τὴν τῶν συσσιτίων κατεσκευήν, ὥστε δειπνεῖν μετ' ἀλλήλων συνιόντας, ἐπὶ κοινοῖς καὶ τεταγμένοις ὄψοις καὶ σιτίοις« ἐκέμιζε δὲ ἕκαστος οἴκοθεν τὰ πρὸς τὸν μῆνα ἀρκέσοντα ἄλφιτα, καὶ τυρούς, καὶ οἶνον,« κ. τ. λ. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 10. καὶ 12. Ἀθήν. 4, σελ. 138.

Συσσιτοποιέω, ῶ (σιτοποιέω). Ἑτοιμάζω μαζῆ σῖτον, ἢ ἄρτον. 2) μὲ ἄρταν ἑτοιμάζω καὶ ζυμόνω. Διοσκορ. 6, 1.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Σύσιτροφος, συνδιαιτητής, ὅστις συντρώγει μὲ ἄλλον, Θεόγν. 309. πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συσσόη, ἡ καὶ

*Σύσσοια, ἡ. Ἡ κοινὴ κίνησις πολλῶν σωμάτων φερομένων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἀνεμπόδιστος καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ φορὰ αὐτῶν. Δημόκριτ. ἐκ τοῦ

*Συσσόομαι, οῦμαι. ἐλλειπτ. ἀποθ. (σοῦμαι, ἀνώμ.) Μαζῆ, συγχρόνως κινοῦμαι, φέρομαι μετά τινος εἴς τι μέρος.

*Συσφάλλω (σφάλλω) καὶ, συσφάλλομαι, μαζῆ γλυστρῶ, σκοντάπτω. Μάξιμ. Τύρ. 13, 4.

Συσσύρω (σύρω). Ἕλκω, σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, συνταράσσω. (- - -)

Συσσώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἀνμ) Ὁμοῦ σώζω, συντηρῶ, διαφυλάττω, παραμένω, παρατηρῶ. Πλάτ. Νομ. 4. σελ. 707. C.

Συσσωματοποιέω, ῶ (σωματοποιέω). Ὁμοῦ εἰς ἓν σῶμα φέρω, εἰς ἓν σῶμα συνάπτω. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. 4, 30.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ εἰς ἓν σῶμα συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ν. Δ. Εἷς τὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ, σὺν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ σὺν αὐτῷ τῷ σώματι· μὲ ὅλον τὸ σῶμα, μαζῆ μὲ τὸ σῶμα.

Συσσωρεύω (σωρεύω). Ὁμοῦ σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Συσσωφρονέω, ῶ (σωφρονέω). Εἶμαι μαζῆ σώφρων, φρόνιμος, πράττω σωφρόνως· »τινίν, μαζῆ μέ τινα. Σχολ. 18. 4. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ σωφρονῶ.

Συστάδην, Ἐπίρ. ἢ, »Συστάδον« (συνίστημι) Πλησίον ἱστάμενος, ἀπὸ πλησίον, κοντὰ κοντά· ἐξαιρ. »συστάδον μάχεσθαι«, Λατ. cominus pugnare, Γαλ. combattre corps à corps, καὶ, »ἢ συστάδον μάχη«, ἢ ἀπὸ πλησίον μάχη. Ἡρωδιαν. 4, 15. καὶ 6, 7, 7. 12.

*Συσταθεύω (σταθεύω). Μαζῆ ψήνω, διόλου ψήνω, ἢ καψαλίζω.

*Συσταθμέομαι, μέσ. ἀποθ. (σταθμέομαι) = συμμετρέω.

Συσταθμία, ἡ. Μίξις ὁμοίου σταθμοῦ, ἤτοι ἰσότης τῆς μίξεως κατὰ τὸ ζύγιον ἢ τὸ βάρος, ἰσοσταθμία τῆς μίξεως. Διοσκορ. 1, 64.

Σύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός, συμσ. 3) Ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν ἤτοι κατὰ τὸ ζύγιον, κατὰ τὸ βάρος, ἰσόσταθμος Γαλην. Γλωσσ.

Συσταλτικός, ή, όν (συστέλλω). Ὁ συστέλλων, εἰς τὰ ὀπίσω σύρων, ὀπίσω κρατῶν.

Συσταμνίζω (στάμνος). Εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον βάλλω ἢ χύνω. Νικανδρ.

Συστάς, άδος, ἡ (συνίστημι). Ὅ,τι στέκει πλησίον ἄλλου. β'.) »συστάδες ἀμπέλων« εἴς τετράγωνα φυτευμέναι ἀμπελοι, vites compluviatae, Λατ. Schneid. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 10, 5. κατ' ἄλλους δὲ, ἄμπελοι, κατὰ συσταυρομένας σειρὰς φυτευμέναι, in quincuncem, Λατ. γ'. συστάδες θαλάσσης, ὄμβριον λάκκοι, τέλματα, ἀπὸ ἱστάμενα τῆς θαλάσσης, ἢ ὄμβρια ὕδατα. Στράβ. 16. σελ. 1118.

Συσταασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω) μεταβατ. Μαζῆ, συγχρόνως, στάσιν, ἐπανάστασιν διεγείρω. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ἐπαναστατῶ, στασιάζω, εἶμαι ἐπαναστάτης, συστασιώτης, συμφατριαστής. ὅθεν

Συσταιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ στάσιν ἤτοι ἐπανάστασιν μαζῆ μὲ ἄλλον διεγείρων. Μάρκ. 15, 7.

Σύσταασις, εως, ἡ (συνίστημι). Τὸ συνθέτειν, συναθροίζειν, ἑνόνειν. β'.) τὸ κατασκευάζειν, διατάσσειν, »σύστασις προσώπου«, τὸ νὰ στένῃ τις τὸ πρόσωπόν του οὕτω, ὥστε διὰ ῥυτίδων νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸ σοβαρὰν στάσιν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. — 2) ἑκ τοῦ μέσου, τὸ ἵστασθαι μαζῆ, συνάθροισις, ἕνωσις, σύναψις· ὅθεν ἕνωσις διὰ φιλίας, ἢ συνθήκης· ἐπὶ κακοῦ δὲ, συνωμοσία, ἐπανάστασις· »ἐπί τινα«, ἐναντίον τινός. Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασίς τινος εἴς τινα, σύστασις· ἐπὶ πολέμου, ἢ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκὴ εἰς μάχην, καὶ ἡ μάχη αὐτή, Ἡρόδ. 6, 117. 7, 167. β'.) σύνταξις, κατασκευή, διάταξις, ἐπιτηδειότης, »σύστασις ἐπιβουλῆς«, τὸ εἰς ἐπιβουλὴν δοθὲν σχέδιον, Πολύβ. 6. 7. ὅθεν γ'.) ἡ ὕπαρξις, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχή. δ'.) ἡ οὐσία, ποιότης, κατάστασις, ἐξαιρ. ἡ διαρκοῦσα, »πολιτείας« Πολύβ. ἡ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν πάλιν ἀποκατασταθεῖσα τῶν πολιτῶν ὁμόνοια, Ἰσοκρ. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, πῆξις, τὸ πήγνυσθαι, πύκνωσις στερεά. ε'.) τροπικ. στενοχωρία τῆς ψυχῆς, Θουκυδ. 7, 71. παρβλ. Valck. Ἡροδ. 7, 170.

Συσταασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συστάσεως ὤν, συνομότης. Ἡρόδ. 5, 70. 124.

*Συστατέος, έα, έον, ῥημστ. ἐπίθ. τοῦ, συνίστημι.

Συστατέω, ῶ· νεώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, Συνίστημι, συστένω.

Συστάτης, ου, ὁ (συνίστημι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλους συνιστάμενος. Εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. αἱ δοκοί, γρεντιαὶ τῆς σκεπαστῆς. ὅθεν

Συστατικός, ή, όν. Ὁ στένων, φέρων μαζῆ, παραστένων, συστένων, ὅθεν πορεύμιφθ. »Τὸ κάλλος πάσις συστατικώτερον ἐπιστολῆς«. ἡ ὡραιότης προξενεῖ περισσοτέραν σύστασιν παρὰ πᾶσαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολήν· »ἢ συστατικήν« ὑπονοεῖτ. »ἐπιστολήν«. Διογ. Λαέρτ. 8, 87. 2) ὁ πήζων, κάμνων τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ.

Συσταυρόω, ῶ (σταυρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ὀχυρόνω τι διὰ σταυρῶν, ἤτοι πασσάλων. 2) Ὁμοῦ, μαζῆ σταυρόνω, κρεμνῶ εἰς τὸν σταυρόν ἐκκλησ.

Συστεγάζω, Μ. άσω (στεγάζω) Μαζῆ, ἢ διόλου σκεπάζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 7. »Πάντες συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι· διόλου σκεπασμένοι, κεκαλυμμένοι μὲ θώρακας.

Συστεγνόω, ῶ. Στεγνόω, σημασ. 2. συγκολλῶ.

*Συστειπτος (στείβω). Μαζῆ πυκνωμένος, πατημένος.

*Συστείχω (στείχω.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ὑπάγω.

Συστέλλω, Μ. ελῶ. Παρακ. Συνέσταλκα, (στέλλω) Συνέλκω, συνάγω, συμμαζόνω, ὅθεν, σμικρόνω, ὀλιγοστεύω· ἐξαιρ. συμμαζόνω τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ῥυτιδόνω, componere vultum, Λατ. 2. σύρω ὀπίσω, διάκω πρὸς τὰ ὀπίσω, κρατῶ ὀπίσω, κατέχω, καταστέλλω, ἐμποδίζω. 3) τροπικ. ταπεινόνω, καταβάλλω· ὅθεν εἰς τὸν παθητ. παρακείμ. εἶμαι ταπεινωμένος, κατηφής, ἄθυμος. Πλούταρχ. εἰς Λύσανδ. 12. 4) κρύπτω, σκεπάζω. 5) Εἰς τοὺς Γραμματ. μεταχειρίζομαι φωνῆεν, ἢ συλλαβήν τινα βραχεῖαν, μεταφέρω τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν, corripere, Λατ. ἀντίθ. τοῦ, ἐκτείνειν. Παθ. εἶμαι βραχύς.

Συστενάζω, μέλ. ξω (στενάζω). Ἀναστενάζω μαζῆ. Ν. Δ.

Σύστενος, ὁ, ἡ (στενός). Στενενόμενος, τελειόνων εἰς στενόν, »Σύστενος χιτώνα· στενὸν φόρεμα. Ἡσύχ. ὡς τὸ, σύνοξυς.

Συστενοχωρέω, ῶ (στενοχωρέω). Μαζῆ στενοχωρῶ, στενοχωρῶ, εἰς στενοχωρίαν φέρω, βάλλω. Πλούταρχ.

Συστεφανηφορέω (στεφανηφορέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρους, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ μὲ ἄλλους στεφάνους φέρω.

Συστεφανόω, ῶ (στεφαιόω). Μαζῆ συγχρόνως στεφανόνω. Μέσ. συστεφανοῦμαι· ὁμοῦ στεφανόνω ἐμαυτόν· μαζῆ στεφανόνομαι. Δημ.

Σύστημα, ατος, τό (συνίστημι). Ἓν ἀπὸ πολλὰ κομμάτια, μέρη, μέλη, ἢ πρόσωπα συνιστάμενον, ἢ σύνθετον ὅλον, σωρός, πλῆθος, ἀγέλη, συνάθροισμα· »ζώων καὶ ἱπποτροφείων συστήματα« ποίμνια, ἢ ἀγέλαι, Πολύβ. ἐξαιρ. α') πλῆθος στρατιωτῶν, συνήθ. ἐπὶ ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς »τάγμα, καὶ σύνταγμα«, Γαλ. Corps, καὶ Λατ. manus militum· ὅθεν »σύστημα μισθοφόρων, ἱππέων«, κ. τ. τ. ἀλλὰ »τὸ τῆς φάλαγγος σύστημα« οἱ εἰς φάλαγγα παρατεταγμένοι στρατιῶται. β') οἱ ὑπὸ μίαν κοινὴν διοίκησιν ζῶντες ἄνθρωποι, ὅθεν ἡ κοινότης, ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις, ἡ εὐταξία τῆς πολιτείας· ἔτι δὲ καὶ λαῶν συμμαχία, συμμαχικὴ πολιτεία. γ') συνάθροισμα, σῶμα (Collegium) ἱερέων, ἢ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων. δ') εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνήθως ὅλον τι ἀπὸ πολλὰς πείρας καὶ προτάσεις συντιθέμενον, σύστημα τέχνης, ἢ ἐπιστήμης· »τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων«, τὸ ὁποῖον ὁ Κικέρων μετέφρασεν: ars ex multis animi perceptionibus constat. lic. Quaest. Acad. IV. Πλάτ. Φαίδ. ε'.) εἰς τὴν Μετρικὴν, ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν ὅλον. ς'.) εἰς τὴν Μουσικὴν, ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συνισταμένη συμφωνία· Εὐκλείδ. ἁρμον. καὶ Ἀριστόξεν. constitutio, = plenum veluti modulationis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens. Boethius de Mus. IV. 14. ζ'.) εἰς τοὺς μεταγενεστ. Ἰατρούς, ὡς τὸ, ἄθροισις, σύσωρευμα τοῦ αἵματος, ἢ τῶν χυμῶν. (Σημείωσε, ὅτι ἡ λέξις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς σχεδὸν οὐδέποτε.)

Συστηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς ἓν ὅλον ἡνωμένος, διατεταγμένος, εἰς μίαν τέχνην, ἢ ἐπιστήμην. β') εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἰατρ. συσωρευμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ. »Σφυγμὸς συστηματικός« ὁ πυκνὸν καὶ ἀνώμαλον ἔχων τὸ κτύπημα· ὅθεν »Συστηματικὴ ἀνωμαλία«. Γαλην. αἰτ. σφύγ. 2. »Τῶν ἀνωμάλων σφυγμῶν, οἱ μὲν ἐν μιᾷ κινήσει τῆς ἀρτηρίας τὴν ἰσότητα διαφθείρουσιν, οἱ δὲ ἐν πλείοσιν· ἥνπερ δὴ καὶ συστηματικὴν ἀνωμαλίαν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν«.

Συστοιχέω, ῶ. Μ. ήσω (στοιχέω). Μαζῆ εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἀράδαν, σειρὰν στέκομαι· μετὰ Δοτικ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἀράδα, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ἢ εἶδος ἀνήκω. ὅθεν

Συστοιχία, ἡ. Τὸ συστοιχεῖν, ἢ στάσις τινὸς εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον, εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἢ ἀράδα, καὶ τὸ ἀνήκειν εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον,

εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, σειράν, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, ἢ γένος, συγγένεια, συνάφεια, ἕνωσις διὰ κοινοῦ γένους, ἢ εἴδους.

Σύστοιχος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. συστοίχως (στοῖχος). Μαζῆ μὲ ἄλλους, συγχρόνως εἰς τὴν αὐτὴν σειράν, γραμμήν, ἱστάμενος, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, βαθμόν, γένος, εἶδος ἀνήκων, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ γένους ὤν, ὅθεν καθόλου, ὁμοῦ ἓν ὅλον ἀποτελῶν, συγγενής, σύμφωνος, ὁρμόζων, προσήκων· ἀντίθ. τοῦ ἀντίστοιχος, οὕτω κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα σύστοιχα εἶναι ἀὴρ καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ· ἀντίστοιχα ἐξεναντίας, πῦρ καὶ ὕδωρ, ἀὴρ καὶ γῆ. Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. δὲ σύστοιχα μὲ ὀνομάζονται τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου προφερόμενα γράμματα· ἀντίστοιχα δὲ, τὰ κατὰ τὰς ἰδιότητας αὐτῶν πρὸς ἄλληλα συμφωνοῦντα· οἷον, π, κ, τ, καὶ β, γ, δ, καὶ φ, χ, θ. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην τῶν γραμμάτων κοινωνίαν ὀνομάζουν οἱ Γραμματικοὶ »συστοιχίαν« καὶ »ἀντιστοιχίαν«, ὅθεν, »κατ' ἀντιστοιχίαν,« διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συγγένειαν· »ψιάλη, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη«. Ἀθήν. 11, σελ. 501.

Συστολέω, ῶ = Συττολίζω. ἀμφ.

Συστολή, ἡ (συστέλλω). Συμμάζωξις, ἢ περιμάζωξις, συντομία, βραχύτης, μείωσις. ἐξαιρ. ὀλιγόστευσις καὶ περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, φειδώ, ἀκρίβεια. 2) εἰς τοὺς Γραμμ. ἡ τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχύ· οἷον, ἔσαν, ἀντὶ· ἦσαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ βραχεῖα προφορὰ μιᾶς κυρίως μακρᾶς συλλαβῆς.

Συστολίζω, μέλ. ίσω (στολίζω) = συστέλλω. Εὐριπ. Ὀρ. 1431. »Ἀγάλματα λίνῳ συστολίσαι σαύλωνα· ὑφᾶναι ἐκ νήματος λινείου. 2) Ὁμοῦ ἐνδύω.

Σύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ συνεσταλμένον, ἤτοι συμμαζωμένον καὶ μακρυλόν, ἢ στενὸν ἔχων τὸ στόμα ὡς τὸ, σύστενος. ὅθεν

Συστομόω, ῶ. Κάμνω στενὸν τὸ στόμα. 2) Ἑνόω, σμίγω τὸ στόμα. Στράβ. 7. σελ. 473.

*Συστοναχέω, (στοναχέω) = συστενάζω. Κόϊντ. 1, 296.

Συστορέννυμι (στορέννυμι, ἄνμ.) Ὁμοῦ σκεπάζω, διπλόνω. Δίφιλος παρὰ Πολυδ. 10, 38. »Τὸν ἀμφιτάπητα συστορίσας«, ἐδίπλωσα τὸν τάπητα.

Συστοχάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (στοχάζομαι). Μαζῆ σημαδεύω, σκοπεύω.

Συστρατεία, ἡ. Κοινὴ στρατεία, ἡ εἰς στρατείαν συντροφία, ἡ ἡ εἰς τὴν στρατείαν μετά τινος δούλευσις. Ξεν. Ἑλλην. 3, 1, 4. ἐκ τοῦ

Συστρατεύω, καὶ οὐχὶ σπάνιον ὡς μέσ. ἀποθ. Συστρατεύομαι (στρατεύω). Μαζῆ μὲ ἄλλον κάμνω ἐκστρατείαν ἢ εἰς στρατείαν ὑπάγω μετά τινος. Πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συστρατηγέω, ῶ (στρατηγέω). Εἶμαι μαζῆ μὲ ἄλλον στρατηγός, ἐκ τοῦ

Συστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὅς τις εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ στράτευμα εἶναι στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 6, 16. Δὲν πρέπει δὲ νὰ τονίζεται »συστρατηγός. Πόππων Θουκυδ. 3, 109. (ᾱ)

Συστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατιώτης ὤν, σύντροφος στρατιώτου. Ξενοφ.

*Συστρατιῶτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ, συστρατιώτης.

Συστρατοπεδεύομαι, μέσον ἀποθ. (στρατοπεδεύομαι). Ὁμοῦ κάμνω στρατόπεδον. Ξενοφ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. συστρατοπεδεύω. Ξενοφ.

Σύστρεμμα, τὸ (συστρέφω). Τὸ συνεστραμμένον, ἢ στρογγυλότης, π. χ. τῆς ῥανίδος. Ἀριστοτ. Κοσμ. Καλοῦμεν δὲ ὑετὸν ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, τὰς στρογγυλὰς ῥανίδας. 2) Συνάκροισμα, πλῆθος, ὅμιλος. 3) εἰς τοὺς Ἰατρ. Οἴδημα, φλεγμονή, ἀπόστημα, Collectio, 4) εἰς τοὺς μεταγενεστ. πᾶν τὸ διὰ τέχνης συνεστραμμένον, ὅθεν Τροπικ. δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή.

Συστρεμματάρχης, ου, ὁ (σύστρεμμα, σημαστ. 2. ἄρχω). Ὁ συστρέμματος ἄρχων, ἤτοι ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος δύο χιλιάδων στρατιωτῶν. Ἀρριαν. Τακτ.

Συστρεμμάτιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, Σύστρεμμα. Ἀριστοτέλ. »Ὕδατος σύστρεμμάτιον«. δίνη.

Συστρεπτικός, ἡ, ὁν. Ὁ συστρέφων, ἑνόνων, κάμνων πυκνὸν καὶ στερεὸν, συνάγων, συνέλκων. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Συστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ στρέφω· μαζῆ στρύφω, κάμνω πιλητὸν, ἐμπλέκω (μαζόνω κουβάρι, συσφαρόνω), ὡς π. χ. ὁ ἄνεμος τὰ νέφη. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον« συμπεπυκνωμένον· ὅθεν καθόλου εἰς ἕνα σωρόν, ἢ εἰς ἓν ἄθροισμα συνάγω, συνέλκω, ἢ εἰς ἓν σχῆμα, εἰς ἓν σῶμα φέρω, ἐπισωρεύω, συναθροίζω, Valck. Ἡροδ. 1, 101. 9, 18. »ἵππον«, ἔστρεψε τὸν ἵππον πρὸς ἑαυτόν, τουτέστι, περιεμάζωξεν αὐτόν, καὶ παρώξυνεν, ἢ παρώξυνε διὰ τῆς συντάσεως τοῦ χαλινοῦ, καὶ τοῦ διὰ τοῦ κέντρου κεντήματος· ὡς τὸ τῆς συνηθείας.« Ἐμάζωξε τὸν ἵππον«. Πλούταρχ εἰς Πύρ. 16. ἔτι δὲ, τὸ συνεστραμμένον ῥίπτω, ἢ σφενδονίζω. β'.) πυκνόνω, εἰς πυκνήν τινα ὕλην ἑνόνω. γ'.) εἰς τοὺς Ῥήτορ. »Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν, τὴν λέξιν, τὰ νοήματα«· ἀντὶ τοῦ, στρογγυλεύειν, στρογγύλως ἐκφέρειν, συστέλλειν καὶ συντέμνειν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Δημήτρ. Φαλ. 20. »συνεστραμμένη λέξις«, ἢ στρογγυλευμένη καὶ περιοδικὴ ἔκφρασις· »τὸ συνεστραμμένον« τὸ Συνεστριγμένον καὶ συνεσταλμένον, ἤτοι ἡ βραχυλογία, ἡ δὲ ὀλίγων λέξεων παράστασις τῶν νοημάτων, τὸ ὁποῖον ἐξαιρ. ἦτον ἴδιον τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πρωταγ. 81. — Παθητ. »Συστρέφομαι« συναθροίζομαι, συμμαζόνομαι, συστέλλομαι, συνάπτομαι, συμπυκνοῦμαι, συστενοχωροῦμαι. Ἡροδ. 6, 6. 9, 62.

Συστροβέω, ῶ. Ὁμοῦ στροβέω. ἀμφ.

Συστρογγυλίζω, Μ. ίσω· καὶ

*Συστρογγύλλω (στρογγύλλω) Διόλου στρογγύλον ἤτοι ὁλοστρόγγυλον κάμνω, στρογγυλεύω. συστραιρόνω. Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 165. »τὸ συστρογγυλοῦν τὴν οὐσίαν«, καταναλίσκειν, διαφθείρειν.

Συστροφή, ἡ (συστρέφω). Τὸ στρεφογυρίζειν, συστέλλειν, συνέλκειν, συνάγειν, ἑνόνειν. 2) τὸ στρεφογυρισμένον, συνεσταλμένον, συνηγμένον, συνηθροισμένον· πᾶσα πυκνὴ ὕλη, ἢ σωρὸς, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν ἁ.) Πλῆθος συνηθροισμένων ἀνθρώπων, ἢ ἄθροισμα ἀνθρώπων ἡνωμένων πρός τινα σκοπὸν, ἢ ἐπιχείρημα, πλῆθος κοινοῦ λαοῦ, στρατιωτῶν, globus, Ἡροδ. 7, 9, 1. β.) »συστροφὴ ἀνέμου«, ἀνεμοστρόβιλος, λαίλαψ. »συστροφὴ ὄμβρου«, ῥαγδαία βροχή· »συστροφὴ ὑδάτων«, δίνη, στρεφογύρισμα τῶν ὑδάτων. γ.) εἰς τοὺς Ἰατρ. οἴδημα, συσώρευσις χυμῶν ἀποστημα, Collectio. δ'.) τροπικ. »συστροφὴ τῆς λέξεως«, τὸ συνεστριγμένον, στρογγύλον, καὶ σύντομον τῆς ἐκφράσεως.

Συστροφία, ἡ (σύστροφος). Ἐπιτηδειότης, ἀπάτη, κυρίως ἡ δύναμις τοῦ στρέφεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) συναναστροφή.

Σύστροφος, ὁ· (συστρέφω). Συνεστραμμένος, συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, ἡνωμένος. 2) ὁ γυρίζων, στρέφων τὸν ἑαυτόν του, στρεφογυρίζων. 3) τροπικ. ἐπιτήδειος, πανοῦργος, versutus, Λατ.

*Συστυγνάζω (στυγνάζω). Συλλυποῦμαι.

Σύστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Μὲ πυκνὰ πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους στύλους. Βιτρούβ. 3, 2.

Συστύφω (στύφω) συνέλκω, συσφίγγω (στυ)

Συσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Μαζῆ, συγχρόνως σφάζω, φονεύω, θυσιάζω.

Συσφαιρίζω, (σφαιρίζω) Μαζῆ παίζω τὴν σφαῖραν, ὅθεν

Συσφαιριστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Κάμνω διόλου ὡς σφαῖραν, στρογγύλον.

*Συσφάλλω (σφάλλω) Κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ μαζῆ, παθητ. γλυστρῶ μαζῆ, ἢ πίπτω.

Συσφάττω, μέλ. ξω, (σφάττω) = συσφάζω.

Συσφηκόω, ῶ (σφηκόω) Συνδένω, συσφίγγω, δένω σφιγκτὰ Διογ. Λαέρτ. 2, 6. ἐκ Τίμων. Φλιασ.

Συσφηνόω, ῶ (σφηνόω) Ὁμοῦ σφῆνας ἐμβάλλω ἢ συνθλίβω, συσφίγγω, συμπυκνόνω, συστενοχωρῶ. Ἡρόδοτ. »Συσφηνοῦν τὸν ἀέρα.«

Συσφίγγω, Μ. ξω (σφίγγω). Ὁμοῦ ἢ στερεῶς σφίγγω, συνδέω, Ο'. ὅθεν

Συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ· Στενὸς χιτών, ὁ συσφίγγων τὸ σῶμα Ο'. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἠτύχιος καὶ »Σφιγκτήρ.«

Συσφιγκτόν, τὸ (συσφίγγω) ταὐτὸν τῷ ὀγκινος, ἄγκιστρον. Ο'. Ἐξοδ. 28, 25.

Σύσφιγκτος, ὁ, ἡ (συσφίγγω) Συνεσφιγμένος, συνδεδεμένος. Ο'.

Σύσφιγμα, τ' (συσφίγγω) Τὸ συνεσφιγμένον, συνδεδεμένον· πληθ. »Συσφίγματα, τά« ἡ ἅλυσος. Ἐξοδ. 28, 14.

Σύσφιγξις, εως, ἡ (συσφίγγω) Τὸ συσφίγγειν, = Σύσφιγμα. Ο'.

Συσφραγίζω, (σφραγίζω) Συσσυμαίνομαι, βουλόνω, Ο', καὶ εἰς τὸ μέσ ἐὐχρηστον.

Συσχετήριον, τό (συνέχω) Κλωβίον, δοχεῖον, κ. τ. τ. εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκλείεταί τι. Στοβ. Φυσ. σελ. 1072. »Φέρε γὰρ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ συσχετήριον ἐγκεκλεῖσθαι ἀνθρώπους τε καὶ ἀετοὺς, καὶ περιστερὰς, καὶ κύκνους, καὶ μυίας, καὶ ὄφεις, καὶ λέοντα.«

Συσχηματίζω, Μ. ίσω (σχηματίζω ὁμοῦ ἢ κατὰ μίμησιν σχηματίζω, μορφόνω. Μέσ. »Συσχηματίζομαι« σχηματίζω, μορφόνω, διευθύνω ἐμαυτὸν κατά τι ἢ πρός τι· μετὰ Δοτικ. ἐπὶ ἀστέρων, ὅταν λαμβάνωσι θέσιν ἀντίθετον· ὅθεν

*Συσχηματισμός, ὁ, Ἡ πρὸς ἄλληλα θέσις τῶν ἄστρων. Σεξτ. ἐμπ. Μαθημ. 5, 30, 94. Προκλ. Παράφρ. Πτολ. σελ. 1, 6. 7.

Συσχολάζω, Μ. άσω (σχολάζω) Μαζῆ σχολὴν ἀργίαν ἔχω, τὴν ἀπολαύω συνδιατρίβω, ἢ καταγίνομαι, διατρίβω τὸν καιρὸν ἑτέτι, ἐξαιρ. εἶμαι μετά τινος συμμαθητής· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συσχολαστής, οῦ. Ὁ μετά τινος σχολὴν, ἀργίαν ἔχων, συνεορτάζων· ἐξαιρ. ὁ συμμαθητής· μεταγενεστ. λέξις παρὰ Στράβων· καὶ Πλουτάρσ. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 401.

Σύσχολος, ὁ, ἡ (σχολὴ) Ὁ μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀργός. ἢ ἥσυχος ὤν. »Τὴν ψυχὴν συσχόλοις γινομένοις« ὅταν λάβωσιν ἡσυχίαν εἰς τὴν ψυχήν των, ὅταν ἡσυχάσωσιν. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβ. λόγ. 65.

*Σῦτο, τρίτ. πρόσ. ἀορ. κατὰ συγκοπ. ἢ παθ. παρακείμ. τοῦ, σεύω, Ἰλ. Φ, 167. (ῦυ)

Σύφαξ, ακος, ὁ· = Γλεῦκος, Ἡσύχ. ὅθεν

Σηφακίζω, = Ὀπωρίζω, Ἡσύχ.

Σῦφαρ, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ ῥυτιδωμένον δέρμα, Καλλίμ. ἐξαιρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφίνουν οἱ ἀποδερματουμενοι ὄφεις, καὶ τὰ ἔντομα, λατ. exuviae. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος δέρμα, τὸ καὶ, γραῦς ἄλλως λεγόμενον. 3) ὡς ἐπίθ. σῦφαρ, ὁ, ἡ, πολλὰ γέρων, λυκόφρ. 793. »Γέρων, ὑπεργέρων, γλωσσ. ὁ λίαν γεγηρακώς, Ἑ-

τυμ. Μέγ. Ἐντεῦθεν προέκυψε καὶ τὸ εἰς τὴν συνήθειαν »Σύφρα« ἡ· κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, καὶ τὸ ῥῆμα »Συφρόω· καὶ Λακων. Σούφρα, σουφρόνω, ἀντὶ τοῦ εἰς πτυχὰς συνάγω, ῥυτιδόνω. (Ἡ συνήθης τόνωσις, σύφαρ, εἶναι ψευδής.)

Συφειός, ὁ = συφεός, Ὀδ. Κ, 389.

*Συφεόνδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς συφεόν. Ὀδ. Κ, 320.

*Συφεός, ὁ (σῦς) Ὁ σταῦλος τῶν χοίρων. Ὀδ. Κ, 238. Ξ, 13, 73.

*Συφετός, ὁ, = συφεός, ἀμφ.

*Συφών, ῶνος, ὁ, μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ, συφεύς.

Συφελίζειν. Τὸ ἐστυμμένως ἐλίσσειν. Εὐστάθ.

Συφόρβιον, τὸ (σῦς, φέρβω) Ἀγέλη χοίρων.

Συφορβός, ὁ (σῦς, φέρβω) ὡς τὸ, ὑφορβός χοιροβοσκός, Ἰλ. Φ, 282. Ὀδ. Ξ, 504, καὶ ἀλλαχοῦ. Ὀδυσ. Ρ. 348.

Συφός, ὁ = συφεός. Λυκοφ.

*Σύφος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ, σοφός.

Συχνάζω, Μ. άσω (συχνός). Εἶμαι συχνὸς, κάμνω συχνὸν, ἢ συχνῶς ἔρχομαι, ὑπάγω, ὡς τὸ, θαμίζω.

Συχνάκις, Ἐπίρ. (συχνός) Συχνά, πολλάκις. (ᾱ)

Σύχνασμα, τὸ (συχνάζω) Τὸ συχνάκις γινόμενον· ἀμφ.

Συχνός, ἡ, όν· καὶ, συχνῶς, Ἐπίρ. ἐπὶ χρόνου, διαρκὴς συνεχής, »συχνῷ χρόνῳ ὕστερον,« Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 8. 2) συνήθ. πολὺς περισσὸς, δαψιλὴς, ἄφθονος, ὡς τὸ, πολὺς, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἀδιάκοπος, ἀείαλειπτος· »συχνὸς χρόνος« ἀδιάκοπος καιρὸς, Ἡροδ. 8, 52. »συχνὸς λόγοι,« μακρὸς λόγος, ἀντίθ. τοῦ, σύντομος, ὡς εἰς τὸν διάλογον, ὅς τις διακόπτεται ἀπὸ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 519. D. Θηαίτ. σελ. 158. E. Σοφιστ. σελ. 217. D »Τὸ πολίχνιον συχνὸν ποιεῖν,« κάμνω τὴν μικρὰν πόλιν πολυανθρωπον, Πλάτ Πολ. 2. σελ. 370. D Ἐκτὸς τοῦ, συχνῶς. ἧττον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ οὐδ. πληθ. »Συχνά,« ὡς ἐπίῤῥ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδ. ἑνικ. »Συχνὸν« οἶον, »συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων,« εἰς ἀδιάκοπον σεφὰν ὁ ἕνας συμμὰ τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 8, 10. (Ἴσως ἔγεινε τὸ συχνὸς, κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων. καὶ ἀποκοπὴν, ἐκ τοῦ, συνεχής.)

*ΣΤΩ, ΣΤΟΜΑΙ, ἄχρηστα πρωτότ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ, σεύω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Συώδης, εος, ὁ, ἡ (σῦς, εἶδος) Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ χοίρου, ὅμοιος μὲ χοῖρον· καθόλου δὲ, ὡσὰν χοῖρος· ἐξαιρ. ἀδηφάγος, πολυφάγος, ὡς χοῖρος. Ἰάκ, Φιλοστρ. εἰκόν· σελ. 311.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Φ.

Σφάγανον, τὸ (σφάζω). Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. σχηματισμένη λέξις, διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς κατὰ μετάθητιν τῶν γραμμάτων τὸ φάσγανον.

Σφαγεῖον, τὸ (σφάζω). Τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων. Αἰσχύλ. Ἀγ 1100. 2) ὡς τὸ σφάγιον, ἱερεῖον, θῦμα. Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 757. Λυκόφρ. 196. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 742. 3) Εἰς τὴν συνήθειαν τὸ, Μακελλεῖον.

Σφαγεύς, έως, ὁ (σφάζω) Ὅς τις σφάζει, φονεύς, Ξενοφ. 2) Μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν σφάζουσι. φάσγανον, ξίφος. κοπὶς Σοφακλ. Αἴ.

Σφαγή, ἡ (σφάζω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τοῦ σφάζειν, σφάξιμον, θυσία, φόνος, θάνατος διὰ ξίφους, τὸ αἷμα τοῦ φόνου, 2) Τὸ κοῖλον μέρος περὶ τὸν τράχηλον, Jugulum. τὸ μέρος δηλαδὴ ἐκεῖνο τοῦ λαιμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως σφάζουσι τὰ ζῶα, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Θουκυδ. 4. »Οἴστοὺς εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον·« ἔνθα ὁ Σχολ. »Εἰς τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, διὸ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν·« παρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 661.

Σφαγία, ἡ· Ἡ τῆς ἱερουργίας ἤτοι τῆς θυσίας ἡμέρα· κυρίως θηλυκὸν τοῦ, σφάγιος, ἐξυπακουομ. τοῦ, Ἡμέρα.

*Σφαγιάζομαι, μέλ. άσσομαι, μέσ. ἀποθ. (σφάγιον). Σφάζω θύματα, θυσιάζω, Ἡροδ. 6, 76. 9, 61, 72. τὸ ἐνεργ. σφαγιάζω ἔχει ὁ Ἀριστοφ. Ὄρν. 572. τὸ παθ. »σφαγιασθεὶς,« Ἡρόδ. 7, 180. ἀπαντᾶται δὲ ὁ ἀόμη καὶ παρὰ Ξεν. Πολ. Λακεδ. 13, 8. καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 573. ὅθεν

Σφαγιασμός, ὁ. Τὸ σφαγιάζειν, θυσία. Εὐριπ. Ἑλ. 198.

Σφαγιαστήριον, Τὸ = σφαγεῖον, ἀμφιβ.

Σφαγίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ σφαγίς.

*Σφαγίζω, = σφαγιάζω.

Σφάγιον, τὸ· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ σφάγια, τὸ σφαγιαζόμενον, εἰς θυσίαν προσφερόμενον ζῶον· »σφάγια καλὰ ἢ χρηστά,« ὡς τὸ, »ἱερὰ καλὰ,« θύματα, τῶν ὁποίων τὰ ἐντόσθια εἴδουν καλὰ σημεῖα, Ἡροδ. 9, 61. 62. 2) = σφαγεῖον, ἀγγεῖον, λεκάνη διὰ τὴν θυσίαν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ, σφάγιος.

Σφάγιος, ία, ιον· Ὅς τις σφάζει, θυσιάζει· καθόλου δὲ, φονεύει, σφαγεύς· ἴδε καὶ, σφαγία, καὶ, σφάγιον.

Σφαγίς, ίδος, ἡ Μάχαιρα, κοπὶς, διὰ τῆς ὁποίας σφάττεται τὸ ἱερεῖον· καθόλου δὲ, μαγειρικὴ κοπίς.

Σφαγίτης, ου, ὁ· καὶ σφαγῖτις, ιδος, ἡ »ἡ φλέψ« (σφαγὴ, σημασ. 2) αἱ τῶν ἀδένων, ἢ τοῦ λόρυγγος, αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ τραχήλου οὖσαι φλέβες.

Σφάγνος, ὁ = σφάκος. καὶ ψάσγανον, σημασ. 2.

Σφαδάζω, Μ. άσω· Ταράττω τὸ σῶμα, ταράττομαι μὲ σφοδρότητα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαιρ. κινῶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, κτυποῦμαι, διασπῶμαι. ὡς ἔκφρασις τοῦ πόνου, τῆς ἀνυπομονησίας, τῆς ἀγανακτήσεως, τοῦ πάθους, τῆς ἐπιθυμίας· ὅθεν α.) κινοῦμαι ὀπὸ πόνον σπασμωδῶς, λυγίζομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος. β) εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, κτυπῶ κατὰ γῆς τοὺς πόδας, σπεύδω, ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς καὶ ἀνυπομόνως· ἐπὶ τὴν μάχην,« Πλούτ. Καίσ. 42. γ) εἶμαι ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀχαλίνωτος, εἶμαι γεμάτος ἀπὸ θάῤῥος καὶ δύναμιν, σπαργῶ, φουσκόνω, κορδόνω, καθόλου δὲ ἐπὶ πάσης σωματικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως, ἥτις φανερόνεται εἰς ὁρμητικὰς καὶ βιαίους κινήσεις τοῦ σώματος. Ruhnk. Τίμ. σελ. 242. (συγγ. μὲ τὸ, φάω, παιφάσσω, ἀλλὰ βέβαια ὄχι μὲ τὸ, σφάζω.)

*Σφαδαίζω, = σφαδάζω Δράκων.

Σφαδονός, ἡ, όν. Ἰλ. Λ, 165. Π, 372. ἀντὶ σφεδανός, τὸ ὁποῖον ἴδε.

*Σφάδασμα, τό, (υ-υ) καὶ

Σφαδασμός, ὁ, Ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τοῦ σώματος σπασμός, γινόμενος ὀπὸ δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησιν, ὀργὴν, θυμὸν, ἐπιθυμίαν, πάθος, καὶ τὰ ὅμοια.

Σφάζω, μέλ. σφάξω, ἀόρ. ἔσφαξα. παθ. παρακείμ. ἔσφαγμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐσφάχθην, Ἡρόδ. 5, 5, καὶ Πίνδ. Πύθ. 11, 36. ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. ἀόρ. β' παθ. ἐσφάγην, (ᾱ) μετοχ. σφαγείς· εἰς τὸν ἀττ. πεζὸν λόγον εὐχρηστότερος ἐνεστὼς, σφάττω· ἐκ τούτου παρ' Ὁμήρ. ἐνεστ. σφάζω, παρατατ. καὶ ἀόρ, ἐνεργ., ἐνεστ. καὶ παρακείμ. παθητ. — Κόπτω διὰ ξίφους τὸν λαιμὸν, ἢ τὴν κεφαλὴν παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἡμέρων ζώων, τῶν κυρίως θυμάτων· ὅθεν πολλάκις, θυσιάζω ἐπειδὴ ἐμεταχειρίζοντο εἰς τοῦτο μόνον τὰ σφάγια, ἐξαιρ. κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ θυσιαζομένου ἱερείου, διὰ νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα, Ὀδ. 1, 454. Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα δὲ ἐν γένει, φονεύω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ ξίφος, θανατόνω· ὁσυνήθ, »αἷμα σφράττειν,« χύνω εἰς τὴν σφαγὴν καὶ θυσίαν αἷμα. Seidl. Εὐρ. Ἠλέκτ. 92. 279. (συγγεν. μὲ τὸ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι, φόνος· ἀλλὰ μὲ τὸ, σπάω, σφαδάζω, δὲν ἔχει τίποτε κοινόν.)

(Σφάζω) = σφύζω. σφαδάζω, ἔχουσι μὲν μερικὰ νεώτερα λεξικά, ἀλλ' εἰς τοὺς παλαιοὺς δὲν ἀπαντᾶται κανὲν ἴχνος τούτου.

Σφαῖρα, ας, ἡ. Πᾶν ὁλοστρόγγυλον σῶμα· ἐξαιρ. ἡ πάλλα (τόπι), μὲ τὴν ὁποίαν παίζουσι Ὀδ. »σφαίρῃ παίζειν,« Ὀδ. Ζ, 100. »σφαῖραν ῥίπτειν,« Ὀδ. Ζ, 115. β) ἡ γήϊνος καὶ οὐράνιος σφαῖρα, ἔτι δὲ καὶ ἡ τεχνητὼς ἀπὸ τοὺς Ἀστρονόμους σχηματιζομένη. γ) γυμναστικόν τι ὄργανον τῶν πυκτῶν, ἴσως σφαῖραι σιδηραῖ, τὰς ὁποίας ἐπερίδεναν εἰς τὴν χεῖρα ἀντὶ τῶν συνήθων ἱμάντων, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας, διὰ νὰ μὴ προξενήσωσιν αὐταὶ κάμμίαν βλάβην, ὅταν ἠγωνίζοντο τὴν σφαιρομαχίαν, ἔδεναν ἀόμη καὶ ἄλλα ἐπισφαίρια. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, σπεῖρα, σπείρω.)

*Σφαιρεύς, έως, ὁ. Ὀνομασία τῶν νεανίσκων εἰς τὴν Σπάρτην, οἵτινες ἦσαν εἰς ἡλικίαν ν' ἀγωνίζωνται τὴν σφαιρομαχίαν· Ἰσ. παρὰ τὸ· σφαῖρα, σημασ. γ'.

Σφαιρηδόν, Ἐπίρ. (σφαῖρα). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σφαίρας· »ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος« Ἰλ. Ν, 204. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς σφαίρας.

Σφαιρητικός, ή, όν, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. ἀντὶ τοῦ, σφαιριστικός.

Σφαιρίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ σφαῖρα, Μικρὰ σφαῖρα.

Σφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαῖρα). Τὴν σφαῖραν παίζω, ῥίπτω.

Σφαιρικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. σφαιρικῶς (σφαῖρα). Ὁλοστρόγγυλος. 2) ὁ εἰς σφαῖραν, Ὁ εἰς τὴν γήϊνον καὶ οὐράνιον σφαῖραν ἀνήκων, ὁ περὶ τὴν σφαῖραν καταγινόμενος.

Σφαιρίον, τό. Ὡς τὸ, σφαιρίδιον· ὑποκορ. τοῦ, σφαῖρα. Σύμβολον, ἤτοι σημεῖόν τι σφαιροειδὲς, ἐπιγεγραμμένον ἔχον τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ τις. Δίων Κάσ.

Σφαίρισις, εως, ἡ (σφαιρίζω). Τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν.

Σφαίρισμα, τό (σφαιρίζω). Τὸ τῆς σφαίρας παιγνίδιον, καὶ ἡ διὰ τῆς σφαίρας βολὴ, τὸ κτύπημα. Εὐστάθ. εἰς Ὀθύσ. Θ.

Σφαιρισμός, ὁ = σφαίρισις. Ἀρτεμίδ. 4, 69.

Σφαιριστήρ, ῆρος, ὁ = σφαιριστής.

Σφαιριστήριον, τό. Οἶκος ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον παίζουσι τὴν σφαῖραν· οὐδέτ. τοῦ

*Σφαιριστήριος, ία, ιον (σφαιριστήρ). Εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας ἀνήκων.

Σφαιριστής, οῦ, ὁ (σφαιρίζω). Ὅς τις παίζει τὴν σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιριστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σφαιρίζειν ἢ εἰ. σφαίρισιν ἀνήκων. »Σφαιριστικὴ, ἢ« ἐξυπακουομ. τοῦ, Τεχνη ἢ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σφαῖραν. »Σφαιριστικὸς, ὁ« ὁ ἐπιτήδειος σφαιριστής.

Σφαιρίστρα, ἡ = σφαιριστήριον· ἀμφίβ ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. ἀλλὰ σχηματισμένη ὡς τὸ, ἁλινδήθρα, ποτίστρα, κ. τ. τ. Πλούταρχ.

Σφαιρίτης, ὁ· καὶ, Σφαιρῖτις, ιδος, ἡ (σφαῖρα). Ὅμοιος μὲ σφαῖραν, σφαιροειδής. »Σφαιρίτις κυπάρισσος« ἤ τὰ σφαιρία (ἤτοι τὸν στρογγύλον καρπὸν) φέρουσα κυπάρισσος. Γαλην. 5, κατὰ τόπ.

Σφαιροειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. σφαιροειδῶς (εἶδος). Ὁ σφαῖρας εἶδος ἔχων, σφαι-

ρας ὅμοιος· ὁλοστρόγγυλος. Πλάτ. Τίμ. σελ. 62. D. 63. A.

Σφαιρομαχέω, ῶ· Μ. ήσω (μάχομαι). Παίζω τὴν σφαῖραν, ἢ διὰ σφαίρας παίζω, σφαιρίζω. 2) Μάχομαι, ἀγωνίζομαι μὲ τὴν σφαῖραν τῶν πυκτῶν.

Σφαιρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά· τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας. 2) ὁ διὰ τῆς σφαίρας τῶν πυκτῶν ἀγών· ἴδε, σφαῖρα, σημασ. γ'.

*Σφαιρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων σφαίραι μορφήν.

Σφαιροπαικτέω, ῶ. Τὴν σφαῖραν παίζω, ἐκ τοῦ,

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν, ὅθεν

*Σφαιρόπαικτον, τό. Τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας.

Σφαιροποιέω, ῶ. Κάμνω σφαίρας, ἢ κάμνω τι στρογγύλον ὡς σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων σφαίρας, τί στρογγύλον, ὡς σφαῖραν.

Σφαῖρος (σφαῖρα). Στρογγύλος ὡς σφαῖρα. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀντωνίν. 8, 41. καὶ 12, 3.

Σφαιρόω, ῶ. Κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον, ὡς σφαῖρα, στρογγυλεύω. Μέσ. »Σφαιρόομαι, οῦμαι, στρογγυλεύω ἐμαυτόν, ἢ στρογγυλὸς γίνομαι, ἢ εἶμαι. Θεόφρ. 2) βάλλω σφαιροειδές τι σῶμα ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἄλλου τινὸς σώματος· ὅθεν Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. »Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα· κατὰ κορυφὴν ἀντὶ τοῦ βέλους σφαῖρά τινα, ἤτοι στρογγύλον τι σῶμα (ὡς βόλιον) ἔχοντα· ὅθεν

Σφαίρωμα, ατος, τό. Πᾶν ἐσφαιρωμένον, ἤτοι στρογγυλευμένον, ἢ ὁλοστρόγγυλον σῶμα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. α) τὰ στρογγύλα βάρη τῆς ζυγαρίας, Ἀριστοτ. β) οἱ γλουτοί (τὰ κωλομέρια). Σέξτ. Ἐμπ.

Σφαιρών, όνος, ὁ (σφαῖρα). Εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου σφαιροειδοῦς. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 83.

*Σφαίρωσις, ἡ (σφαιρόω). Ἡ σφαιροειδὴς στρογγυλότης.

Σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ (σφαιρόω). Ἱμὰς τοῦ ὑποδήματος, σκύτινον λωρίον, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι τὰ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας. Ἔξοδ. 25, 31. 33, 37. 24, 25. Γέν. 14, 23. ἔνθα ἄλλοι ἀντὶ τούτου »Σφυρωτήρα« ἀνέγνωσαν ἐκ τοῦ σφυρόν, σφυρόω, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἱμάντες περὶ τὰ σφυρὰ ἐδένοντο· ὀρθότερον ὅμως τό, σφαιρωτήρ, διότι οἱ ἱμάντες, ἤτοι τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων, κυκλικῶς περὶ τοὺς πόδας δένονται. Χρυσόστομ. Λόγ. εἰς τοὺς Μ. Μάρτυρας.

Σφαιρωτός, ή, όν (σφαιρόω). Ἐσφαιρωμένος, στρογγυλευμένος, στρογγύλος. 2) ὁ σφαῖραν κατὰ κορυφὴν ἔχων· ἐκ τοῦ, σφαιρόω· ὅθεν »Ἀκόντια, σφαιρωτά« Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. = ἐσφαιρωμένα ὀκόντια.

Σφακελίας, ου, ὁ (σφάκελος). Ὁ σφάκελον ἔχων, ὁ σφάκελον, γάγγραιναν πάσχων, ὁ σφακελιζόμενος, σηπόμενος.

Σφακελίζω, παρὰ τοῖς Ἀττ. -Σφακελίζομαι (σφάκελος). Πάσχω φλέγωσιν, γάγγραιναν, σῆψιν, σήπομαι, σαπίζω· »ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον, καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη«. Ἡροδ. 3, 66 »σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος«, Ἡροδ. 6, 136. β) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας σφοδρᾶς ψυχρότητος εἰς χωριστά τινα μέλη τοῦ σώματος, παγόνω, Διονύσ. Ἁλικ. γ) ἐπὶ δένδρων, ὅταν αἱ ῥίζαι αὐτῶν μελαινῶσι, Θεόφρ. δ) »καθόλου δὲ, αἰσθάνομαι σφοδρόν, δριμὺν πόνον, ῥίπτομαι, ταράττομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνησύχως, ἀνυπομόνως, ὁρμητικῶς, κινοῦμαι ἀπὸ σπασμοὺς, καὶ μὲ τοῦτο δεικνύω, ὅτι αἰσθάνομαι σφοδρὸν πόνον, ὡς τὸ σφαδάζω· ὅθεν

Σφακελισμός, ὁ· = σφάκελος.

*Σφάκελος, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, σφάκελος, παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 419. ἥτις ἤδη ἐδιωρθώθη ἀπὸ τὸν Βαλκεναῖρον, καὶ Σνεϊδέρον.

Σφάκελος, ὁ. Φλόγωσις τῶν σαρκωδῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἢ ἐξ αὐτῆς γινομένη σῆψις· ἡ κυρίως τυχνικὴ ἔκφρασις εἶναι, γάγγραινα. β) ἢ ἀπὸ ὑπερβολικὸν ψῆχος ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν προξενουμένη φλόγωσις. γ) ὁ μίλτος, ἢ ἐροσίβη, φθορὰ τῶν δένδρων. δ) πᾶς ὁρμητικὸς, βίαιος πόνος, καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον φανερώνεται, σπασμὸς, παλμὸς, κίνησις τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος ταραχὴ, κίνησις, ἀνησυχία, ἀνυπομονησία ἀπὸ πόνον, ὡς τὸ, σφαδασμός· »σφάκελος ἀνέμων· ὁ τάραχος, ὁ συσσεισμὸς, ἢ σύντονος ἢ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων, Αἰσχυλ. Προμ. 1053. Ἴδε καὶ σημειώσ. Κοραῆ εἰς Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. §. 65. — Κατὰ τὸν Σουΐδαν λέγεται ἀκόμη καὶ τὸ σφάζον βέλος, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος, καὶ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ, σφακελίζω, καὶ σφακελόνω τινά, σημαίνει τὸ, ἐκτείνων τὸν μεσαῖον δάκτυλόν μου πρὸς τὸ πρόσωπόν τινος, ὑβρίζω καὶ βλασφημῶ αὐτὸν διὰ τούτου τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον ἐμφαίνει δυσαρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν. (Παραδέχονται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ, σφύζω.

Σφάκος, ὁ. Τὸ φυτὸν Ἁλιφασκία λεγόμενον· ἓν χωριστὸν δὲ εἶδος αὐτοῦ ὠνομάζετο ἑλελίσφακος. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ς'. 2. — 2) Τὸ μακρόμαλλον καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυῶν γινόμενον βρύον, τὸ καὶ, σφάγνος, φάσκον, καὶ φάσγανον λεγόμενον, ἴσως usnea, Λατ. (ε)

Σφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Φονεὺς, μαχελλάρης. Φιλοξ. Γλωσσ. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι »Σφάκτην, καὶ Σφάκτηνα« καὶ τὸν περὶ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος γινόμενον σξὺν πόνον εἰς τοὺς ῥευματισμούς.

Σφακτός, ή, όν (σφάζω). Ἐσφαγμένος, φονευμένος.

Σφάκτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, σφάκτης, καὶ ἡ τὰ ἱερεῖα σφάζουσα, ἱέρεια. Ἰάκ. Α. Π. σλ. 594.

Σφάκτρον, τό (σφάζω). Ὁ πρὸς σφαγὴν διδόμενος μισθὸς, πληρωμὴ διὰ τὸ σφάξιμον. Πολυδ. 10, 97.

Σφακώδης, εος, ὁ, ἡ (σφάκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ σφάκον, μὲ ἁλιφασκίαν.

Σφάλαξ, ακος, ὁ. Ὁ Πελοπόννησος, μόνον εἰς Γλωσσ. ἡ συνήθεια λέγει »Σφάλαγγα, καὶ Σφαλάγγιον, τό, Φαλάγγιον« ἐκ τοῦ

Σφαλάσσω, Μ. ξω. Τέμνω, Κεντῶ, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Σφαλεράνηκτος, ὁ, ἡ (σφαλερὸς, νήχω). Ἐπικίνδυνος εἰς τὸ πλέειν, κολυμβᾶν· παρὰ Πολυδ. γ'. 103 »Ποταμὸς σφαλερόνηκτος.«

Σφαλερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς (σφάλλω). Ὁ εὐκόλως εἰς πέσιμον, εἰς ὀλίσθημα φέρων τινά, ὀλισθηρὸς, γλυστερός. β) τροπικ. ὁ εἰς σφάλμα, ἁμάρτημα φέρων τινά, ψευδής, ἀπατηλὸς, ἐπικίνδυνος, ἀβέβαιος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ εἰς τὸ ὑπερθετ. Ἡροδ. 7, 16, 1. — 2) πίπτων, κλονούμενος.

*Σφαλερώτατος, άτη, ατον, ὑπερθ. ἐπίθ. τοῦ σφαλερὸς, »σφαλερώτατον τῶν πάντων«, Θουκιδ. δ'. 136. 11. ἐκδ. Νεοφύτου Δούκα.

*Σφαλῆναι, ἀπαρέμφ. παθητ. β'. ἀόρ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφαλίζω, μέλ. ίξω (σφαλός). Δένω, δεσμεύω, κλείω.

Σφαλλός, ὁ. Στρογγύλον τι μολύβδινον σιεῦος μ' ἕνα κρίκον, προσηρμοσμένον ἔχοντα ἕνα ἱμάντα, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας δένοντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐσφενδόνιζαν, ὅθεν εἶδος δίσκου. 2) εἰς τὰ δεσμωτήρια στρογγύλον τι κούτσορον μὲ δύο τρύπας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνεκλείοντο οἱ πόδες τῶν τιμωρουμένων· γράφεται δὲ καὶ, σφαλός. (συγγεν. ἴσως μὲ τὸ, σφέλας.)

Σφάλλω, μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. α'. ἔσφηλα, ἀπαρέμφ. σφῆλαι, ἀόρ. β'. ἔσφαλον, Πινδ. παρατείν. ἔσφαλμαι, ἀόρ. παθ. ἐσφάλην. Κλίνω, καταβάλλω, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ· »οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδε τε πελάσσαι«, Ἰλ. Ψ, 719. »ἐν ἐδύνατο νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς· ἐξαιρ. φονεύω· »οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντιλόχοιο«. Ὀδ. Ρ, 464. »ὃς (ὁ Ἀχιλλεὺς) Ἕκτορ' ἔσφαλεν«. Πινδ. Ὀλ. 2, 145. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὰ ἀναφερθέντα χωρία, καὶ τὰς δύο φορὰς κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καθὼς καὶ εἰς τὰ σύνθετα, ἀποσφ. καὶ παρασφ.) καθόλου δὲ, ἀποσείω, ἀποτινάσσω, κλονίζω, ῥίπτω κάτω· Παθητ. σφάλλομαι, πίπτω, κλονίζομαι, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ὅθεν, ἀσφαλής. 2) τροπικ. α') διαφθείρω, βλάπτω, φέρω εἰς δυστυχίαν· Παθ. βλάπτομαι, καταιτῶ εἰς δυστυχίαν, νικῶμαι, Ἡροδ. 7, 168. Ὁ μέσ. ἀόρ. τῆς ὑποτακτ. »σφάλωνται«, ἀπεδείχθη ἤδη ἀπὸ τὸν Βουτμάνειον Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 413. ὡς μὴ ἑλληνικόν, καὶ ἐδιωρθώθη εἰς τὸ, »σφάλλωνται«, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιόνεται ἀπὸ τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν ἔκδ. τοῦ Βεκκέρου, παρβλ. Θουκυδ. 5, 110. β') κάμνω ἀμφιῤῥέπες, ἀμφίβολον, φέρω τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμηχανίαν, Ἡροδ. 7, 142. Παθ. εἶμαι ἀμφιῤῥεπὴς, ἀμφίβολος, κ. τ. τ. γ') ἀπατῶ, πλανῶ, εἰς ἀπάτην καὶ πλάνην φέρω· Παθ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἐντυγχάνω, Ἡροδ. 7, 50. 1. μετὰ γεν. »σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος« ἀποτυγχεῖν· (συγγεν. μὲ τὸ, ψηλός, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ Λατ. fallo, καὶ τὸ Γερμαν. fallen.) ὅθεν

Σφάλμα, τό. Πτῶσις, πέσιμον, ὀλίσθημα, γλύστρημα. 2) τροπικ. α') δυστυχία, βλάβη, ζημία, ἧττα, Ἡροδ. 1, 207. 7, 6. β') πταῖσμα, ἁμάρτημα· ὅθεν

*Σφαλμάω, παρ' Πολυβ. = σφάλλομαι.

Σφαλός, ὁ, ἴδε σφαλλός.

Σφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω). Ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτῶσιν φέρων. Λυκόφρ. 207. Εἰς τὴν συνήθειαν, ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσὼν παιστής, ἐκ τοῦ σφάλλομαι.

*Σφαλτώδης, ες, = σσφαλτώδης.

Σφάνιον, τό. Κλινίδιον, μικρὸς κράββατος. Ἡσ.

*Σφάξαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. α'. τοῦ σφάζω.

Σφαραγέω, ῶ. μέλ. ήσω (σφάραγος), = σμαραγέω. τὸ ὁποῖον παρβλ. Μέσ. κροτῶ, συρίζω, κάμνω συριγμόν· »ῥίζαι σφαραγεῦντοι, ἐσύριξαν αἱ ῥίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ὁποῖον ἐξώρυξεν ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ πυρωμένον καυλόν· Ὀδ. Ι, 390. β') ὡς τὸ, σπαργάω, καὶ σφριγάω, εἶμαι γεμάτος, φουσκωμένος· »οὐθατα σφαραγεῦντοι, οἱ μαστοὶ ἦταν γεμάτοι· Ὀδ. Ι, 440. κυρίως ἐπὶ τοῦ κρότου τινὸς σώματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν πλῆθος μέλλει νὰ σπάσῃ. παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Σφαραγίζω. Μετ' ἦχον ἢ ψόφου κινῶ, διεγείρω ταραχὴν· »νέοσίν τε κόνιν τε«, Ἡσιοδ. Θεογον. 706. ἐκ τοῦ

Σφάραγος, ὁ. Παιδιήπιστε θόρυβος, κρότος, συριγμός· (ἡ συνήθ. ἐτυμολογία αὐτοῦ εἶναι παρὰ τὸ, φόρυξ, φάρυγξ, ὅθεν κυρίως, ὁ ἀπὸ τὸν λάρυγγα προεξερχόμενος τόνος, φθόγγος ἐπειδὴ δὲ ὅμως τό, σφάραγος, καὶ, σφαραγέω, εἶναι εὔχρηστον καθόλου ἐπὶ ἀνόρθρου κρότου, καὶ ὄχι ποτὲ ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ λάρυγγος γινομένου, παραδέχονται ἄλλοι ὀρθότερον τὴν λέξιν ὡς κατ' εὔκολον τροπὴν γενόμενον παρασχηματισμὸν τοῦ ταὐτοσημάντου, σμαραγέω, ἴσως συγγ. μὲ τὸ, ῥάσσω, ἀράσσω· ἀλλὰ μὲ τὸ Ὁμηρ. ἀσφάραγος, ἔχει τὸ, σφάραγος, τόσην ὀλίγην συγγένειαν, ὅσην μὲ τὸ Ἀττικ. ἀσπάραγος, ἀντὶ, ἀσπάραγος.)

*Σφᾶς, σπαν. ἐγκλιτ. αἰτιατ. τοῦ, σφεῖς, Ἰλ. Ε, 567. Παρμεν. 12. Fülleb.

*Σφά, αἰτιατ. πληθ. θηλ. τοῦ, σφός. Ὀδ. Β, 237.

*Σφάττω. Εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστότ. ἐνεστ. ἀντί, σφάζω. Ἀττ. παράτ. ἔσφαττον· ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπό τό, σφάζω· ἐνεστ. δέ, σφάσσω, φαίνεται, ὅτι δέν ἀπαντᾶται. Lobeck. Φρύν. σελ. 241.

Σφέ. Ἐπικ. καί Ἰωνικ. ἐγκλτ. αἰτιατ. κατά πληθ. ἀριθ. γένους ἀρτ. καί θηλ. τοῦ, σφεῖς. Ὁμηρ. Ἡρόδ. καί Τραγ. 2) εἰς τούς Ἀττικ. καί ἄλλους μεταγενεστ. ποιητάς, ἐξαιρ, εἰς τούς Τραγ. καί ὡς αἰτιατ. ἐνικ. ἀριθμ. Βρ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Ἑπτ. Θήβ. 647. Σοφοκλ. Ὀ. Τύρ. 980. Φιλοκτ. 200. Valck. Ἱππ. 1253. οὕτω καί παρ' Ἡρόδ. 3, 52. 53. ἴδε σφεῖς.

*Σφέα, ὀνομαστ. καί αἰτιατ. πληθ. οὐδετ. τοῦ, σφεῖς. Ἡρόδ.

*Σφέας, ἐπικ. καί Ἰων. αἰτ. πληθ. ἀρτ. καί θηλ. τοῦ, σφεῖς, ἀντί, σφᾶς, Ὁμ. καί Ἡρόδ.

Σφεδανός, ἡ, όν. Σφοδρός, ὁρμητικός, τρομακτικός, σύντονος, ὀξύς. Ἰλ. Λ, 165. »Κελεύων σφεδανόν ἐπιτεταμένον, πολεμικόν, ἤ σφοδρόν, καταπληκτικόν· ὁ Σχολ. σφοδρόν, σπευτικόν, κατεπειγμένον· ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 372. »Σφεδανόν ἔφεπεν· ἐσπευσμένως· οἱ δὲ συντόνως. (Παλαιά, μόνον εἰς τούς ποιητάς ἀπαντωμένη λέξις, ἐξ ἀγνώστου πρωτοτύπου, ἀντί τῆς ὁποίας παρ' Ὁμ. ἤδη εἰς τούς ἀρχαίους χρόνους ποτέ μέν ἠθέλησαν νά γράψωσι κατά τήν αὐτήν σημασίαν »σφαδανόν», ὡς παρά τό, σφαδάζω· ποτέ δέ εἰς μετοχ. »σφεδανῶν», = φονεύων· ποτέ δέ καί, »σφε δανῶν· Συνήθ. δέ ἐτυμολογεῖται παρά τό, σπεύδω, ἤ σφοδρός.)

*Σφέες, κατ' ἐπέκτ. τύπ. ἀντί σφεῖς, ὅπερ ἴδε.

*Σφεῖς, ὀνομ. πληθ. ἀρσεν. καί θηλ. γένους τῆς προσωπ. Ἀντωνυμ τοῦ γ'. προσώπου. Αὐτοί, σπαν. οὐδ. σφέα, ὡς ἐπί τό πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. γεν. σφῶν, δοτ. σφίσι, (υυ) αἰτιατ. σφᾶς, οὐδ. σφέα. Ἀπό τούς τύπους τούτους μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. μόνον τήν γεν. εἰς τήν φράσιν »σφῶν αὐτῶν», Ἰλ. Μ, 155. Τ, 302. καί τήν δοτ. πολλά συχνά· ἐξεναντίας δέ οἱ ἐπικ. καί Ἰων. τύποι εἶναι οἱ ἑξῆς· ἡ ὀνομαστ. δέν ἀπαντᾶται καθόλου εἰς τόν Ὅμηρον, πολύ ὀλιγώτ εἰς τόν ἐνικ. καί πληθ ἀριθμόν· ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται, σφεῖς. τό δέ ἀτονάίρετον, σφέες, φαίνεται, ὅτι δέν εἶναι ποτέ σύχρστ. γεν. σφέων· παρ' Ὁμ. φυσικά πάντοτε μονοσυλλάβως προφερόμενον, καί ἐνίοτε ἐγκλτ. Ἰλ. Σ, 31. Ὀδ. Γ, 134. ἁπλῶς ποιητκ. σφείων, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς τήν Ἰλιάδ. καί πάντοτε εἰς τήν φράσιν ταύτην· »ὠσαν, καί, ὠσαι ἀπό σφείων», Δ, 535. Ε, 626. Ν, 148. 688. δοτ. σφι καί, σφιν, πολλάκις παρ' Ὁμ. καί εἰς τόν Ἴων. πεζόν λόγον, καί εἰς τούς Τραγ. μέ τόν ἐκθλιπτικόν ἰῶτα· οἷον Ἰλ Γ, 300. συνήθ. ἐγκλιτ. ἀλλά παρ' Ἡρόδ. 7, 149. καί ὀρθοτονούμενον· σπανίως εἶναι εὔχρηστον τό, σφιν. ὡς δοτ. ἐν. ἀντί τοῦ, οἱ, Ὕμν. Ὁμ. 18, 19. 30, 9. Αἰσχύλ. Πέρσ. 756. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1490. καί αὐτόθ. Reissig Genarr. σελ. 181 Lobeck Σοφοκλ. Αἴ. 801. Ἑρμ Ὀρφ. σελ. 792. 797. ἐξεναντίας δέ τό, σφιν. Ὀδ. Ο, 523. ἀναφέρεται ὀρθότερα μέ τόν Οὐόσσιον εἰς ὅλους τούς μνηστῆρας, Ἡσιό. Ἀσπ. 113. ὅμως, εἰς τόν Ἄρην καί τόν Κύκνον, ὅθεν δέν πρέπει νά ἐγκατατάττεται ἐνταῦθα. Ὁ Βουτμάννος, συμπεραίνει, ὅτι μόνον τό, σφιν, καί ὄχι τό, σφι, εἶναι εἰς χρῆσιν κατά τόν ἐνικ. ἀριθμ. ἐπειδή τά, ἐμίν, τίν, ἵν, δίδουν φαινομένην τινά ἀναλογίαν τούτου, Λεξιλ. 1. σελ. 60. — αἰτιατ. σφέας, πολλάκις παρ' Ὁμ. καί Ἡρόδ. συνήθ, ἐγκριτ. καί ἐν γένει ὡς μακρά συλλαβή προφερμ. ὡς ἐξαιρ. ἐξ Ὀδ. Θ, 315, σαφηνίζεται, διά τοῦτο καί Ἰλ. Ρ, 278. Ὀδ. Ω, 440. πρέπει νά ἐκλαμβάνεται οὕτως· ὅπου ὅμως πρέπει ν' ἀποτελέσῃ βραχεῖαν συλλαβήν, γράφεται ὀρθῶς κατά Χειρόγρ σφᾶς, Ἰλ. Ε, 567. Παρμενίδ, 12. ὅπου δέ ὁ Ὅμ. τό ὀρθοτονεῖ, εἶναι καί δισύλλαβον, Ἰλ. Μ, 43. 86. Ὀδ. Μ, 225. Π, 475. Ψ, 66. καί Ὀδ. Θ, 480. Ν, 276 πρέπει ν' ἀποβάλῃ τόν τόνον.— σπανία, καί ἁπλῶς ποιητ καί πάντοτε ἐγκλτ. αἰτιατ. εἶναι, σφε, Ἰλ. Τ, 256. τήν ὁποίαν ὅμως ὁ Ὅμ. εἰς ὅλα τά λοιπά χωρία ὡς αἰτιατ δυϊκ. ἀριθμ. μεταχειρίζεται, Ὀδ. Θ, 271. Φ, 192. 205. καί Ἡσιοδ. Ἀσπ. 62. ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται πιθανόν, ὅτι τό, σφε, κυρίως ἔγεινε κατ' ἀποκοπήν ἐκ τοῦ, σφωέ· εἰς δέ τούς μεταγενεστ. Ἐπικ. ἐπικρατεῖ ὁ πληθ. ἀριθμ. Ἰακ Α. Π. σελ 261, καί εἰς τούς ἄλλους ποιητ. ἐξαιρ. εἰς τούς Τραγικ. τίθεται τό, σφε, ὡς τό, νιν, εἰς τόν ἐνικ. ἀρτ. καί θηλ. Βρ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Πέρτ. 196. οὕτω καί παρ' Ἡροδ. 3, 52. 53 παρβλ Θωμ. Μάγιστρ. σελ 825. — Σπανιώτερος Αἰολ. καί Δωρ. τύποι εἶναι· ονομ. σφές, δοτ. φιν καί ψιν, αἰτιατ. ψι· ἐγκλιτ. τίμπορούμεν νά μεταχειρισθῶμεν ὅλας τάς πλαγίας πτώσ. μόνον τά περισπώμενα, σφῶν, καί, σφᾶς, ὄχι. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τήν ἀντωνυμίαν ταύτην συνήθως εἰς τήν κυρίως σηματίαν προσωπικῶς, ὅθεν καί δέν γνωρίζει οὐδέτερον αὐτῆς, τό ὁποῖον κατά πρῶτον ἀπαντᾶται εἰς τόν Ἡροδ. μόνον Ὀδ Ι, 70. καί, Κ, 355. κεῖται εἰς οὐδετέραν ἀναφορόν· συχνή εἶναι ἤδη παρ' Ὁμ. ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας εἰς τό, σφῶν αὐτῶν, οὕτω καί, σφέας αὐτούς, Ὀδ. Μ, 225. παρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 826. ἀσυνήθ. »παρά σφιν ἑκάστῳ· ἀντί, παρά σφέων ἑκάστῳ, Ἰλ. Ε, 193. — 2) ἐξαιρ. ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ σπανία ποιητ. χρῆσις εἰς τό β'. πρόσωπ. πληθ. ἀντί, ὑμεῖς, ὅθεν· μετά σφίσιν, ἀντί, μεθ' ὑμῖν, Ἰλ. Κ, 398. οὕτω καί κατά Schaef. Γρηγ. σελ. 407 καί Spohn Ἡσιοδ. Ἔρ. 56 σφίν αὐτοῖς, ἀντί, ὑμῖν αὐτοῖς, καί παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 1277 μάλιστα εἰς τούς μετά ταῦτα χρόνους, καί εἰς αὐτούς τούς πεζογρ. ἀντί τοῦ α'. προσ. Οὐόλφ. Προλεγ. σελ. CCXLVII. παρβλ. σφέτερος, σφωΐτερος, καί ἑός. — Περί τῆς πιθαν. ἐτυμολογίας τῆς ἀντωνυμίας ταύτης παρά τό, ἕ, τό λατ. se, παρβλ. Βουτμάν Λεξίλ, 1, σελ. 53.

Σφέλας, ατος, τό. Τοποθέτιον, σκαμνάκιον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἀκουμβοῦσιν οἱ πόδες, ὅταν κάθηται τις ἐπί θρόνου· Ὀδ. Σ, 398 ἐπικ. πληθ. σφέλα, Ὀδ. Ρ, 231. 2) σκαμνίον τῶν κωπηλατῶν. 3) κοῖλόν τι ξύλινον σῶμα, εἰς τό ὁποῖον βάλλεται τί μέσα, Νικανδ. Θηρ. 644. (ἴσ. συγγ. μέ τό, σφαλλός, σφαλός, δυσκόλως δέ μέ τό, σφάλλω, ἀλλά παρβλ. Βουτμ. Λεξιλ. 2. σελ. 163)

Σφέλμα, ατος, τό. Τό ἄνθος τῆς πρίνου. Ἡτύχ.

*Σφενδάμινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ σφενδάμου ὤν, ἀπό σφένδαμον· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, σκληρός, στερεός. Ἀριστφ. Ἀχ. 181. ἐκ τοῦ

Σφένδαμνος, ἡ. Δένδρον σκληρόν ξύλον ἔχον, Λατ. Acer. γνωστόν καί τήν σήμερον εἰς ἡμᾶς ὑπό τό ὄνομα τοῦτο. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 3, 4. καί 11. Πλίν. 16, 16. ἐκ τούτου διακρίνουσι τινές δύο, ἄλλοι δέ τρία εἴδη, ζυγία, καί γλεῖνος. Montanum, Campestre, κατά τόν Πλίνιον. Acer pseudoplatanus, Campestre καί Creticum, κατά τόν Λιννάϊον.

*Σφενδικίζω, = σφενδονίζω, σφενδονάω, Λουκιαν. ἀλλ' ἀμφιβ.

Σφενδονάω, ῶ. Μ. ἤτω. Σφενδονίζω, διά τῆς σφενδόνης ῥίπτω, βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 4, 7. »Πάντας τῶν ὑποχειρίων σφενδονᾶν ἠνάγκαζε μελετᾶν, νομίζων τοῦτο τό ὅπλον δουλικώτερον». 2) Περιστρέφω τι ὡς σφενδόνην, τινάσσω, ῥίπτω.

Σφενδονεύω, ῶ. Ἰωνικ. = σφενδονάω.

Σφενδόνη, ἡ. Ὄργανον πολεμικόν, ἐπιτήδειον εἰς λίθων βολάς, σφενδόνα καί εἰς ἡμᾶς λεγόμενον· εἶναι δέ πλέγμα ἐκ σχοινίων πηχυαῖον, πλατύτερον κατά τό μέσον, ὅπου δηλαδή βάλλεται ὁ λίθος, καί στενώτερον κατά τάς ἄκρας, τάς ὁποίας κρατῶν τις μέ τήν χεῖρα, καί περιστρέφων τό λοιπόν τοῦ ἐργάνου, ἀφίνει τέλος τόν λίθον μετά δυνάμεως μαζῆ μέ τήν ἀπόλυσιν ἀπό τῆς χειρός τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ ὀργάνου, Ἰλ. Ν, 600. »αὐτήν δέ (χεῖρα) ξυνέθηκεν εὔστρόφῳ οἰός ἀώτῳ, σφενδόνῃ, ἤν ἄρα οἱ θεράπων ἔχεν. Περί τῆς εὑρέσεως, καί χρήσεως αὐτῆς ἴδε Στράβ. βιβλ. 8. λέγεται δέ διά τήν ὁμοιότητα. α') Δεσμός τις περί τήν πληγήν, ἤ ὁ διά τοῦ ὁποίου περιεδένετο μέλος τι πληγωμένον δεσμός. (Φασκιά, Δέμα). β') Γυναικεῖόν τι περίδεμα τῆς κεφαλῆς, πλατύτερον κατά τό μέτωπον. γ') Γυναικεῖός τις δεσμός περί τό αἰδοῖον, ὅς τις ἄλλως καί φύλαξ φυλάκειον, καί χοιροκομεῖον λέγεται. δ') Εἶδος γεωγραφικοῦ χάρτου διά ταξείδιον εἰς σχῆμα ἱμάτιος, Μαννέρτου Γεωγρ. 11, σελ. 201. 2) τό σφενδονημένον, τό διά τῆς σφενδόνης ἐρριμένον σῶμα. 3) ὡς τό, σφενδόνησις, τό σφενδονᾶν, ῥίπτειν διά τῆς σφενδόνης, Αἰσχολ. 4) διά τό κοῖλον, εἰς τό ὁποῖον τίθεται ἡ πέτρα, τό μέρος τοῦ δακτυλιδίου ἐκεῖο, εἰς τό ὁποῖον προσκολλᾶται ὁ λίθος, Λατ. pala onnuli· ἔτι δέ καί αὐτό τό θέσιμον τοῦ δακτυλιδίου. Valck. Ἱππ. 862. Ruhnk. Τίμ. σελ. 244. Schaef. Λογγ. σελ. 413. 5) ὁ θόλος, ἡ καμάρα). 6) ὡς τό λατ. funda, παζδήποτε ἐλλειψοειδές σχῆμα. ὅθεν

Σφενδονηδόν, Ἐπίρ. Κατά τόν τρόπον ἤ τό σχῆμα τῆς σφενδόνος.

Σφενδόνησις, εως, ἡ (σφενδονάω). Τό σφενδονίζειν, ἡ διά τῆς σφενδόνης βολή.

Σφενδονήτης, ου, ὁ (σφενδονάω). Ὅς τις σφενδονίζει, ἤτοι ῥίπτει λίθους διά τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 2. »Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα» ὅθεν

Σφενδονητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σφενδόνην ἀνήκων. »Σφενδονητικήν» ἐξυπακουομ. Τέχνη· τέχνη, ἐπιτηδειότης εἰς τό σφενδονίζειν.

Σφενδονίζω. Μ. ίσω. = σφενδονάω. ἀμφ. ὅθεν

Σφενδονιστής, οῦ, ὁ· καί

*Σφενδονιτής, οῦ, ὁ, = σφενδονήτης, ἀμφιβ,

Σφενδονοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σφενδόνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὅμοιος μέ σφενδόνην· ὁ Ἀγαθήμερος, ἐν Γεωγρ. ὑποτ. ἑρμηνεύει τό σχῆμα τοῦτο οὕτω: »Ποσειδώνιος δέ ὁ Στωϊκός (ἔγραφε τήν οἰκουμένην) σφενδονοειδῆ, μετόπλατον ἀπό νότου εἰς βορρᾶν, στενήν πρός ἕω καί δύσιν».

Σφέος, σφέα, σφέον· ἐπικ. παρασχημ. ἀντί, σφός, σφέτερος, Ἀπολλ. ἀργ. 1, 872. »Ἐπί σφέαν» ἐξυπακουομ. »Δώματα».

Σφές, Αἰολικ. καί Δωρικ. ἀντί τοῦ, σφεῖς.

Σφετερίζω, μέλ. ίσω, καί Δωρ. ίξω, καί ἐπίτης εὐχρηστ. ὡς μέσ. ἀποθ. σφετερίζομαι, ὅθεν καί εἰς ἓν ἀναπ. χωρίον παρ' Ἡροδ »σφετεριξάμενος», (σφέτερος) Κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι ἰδιοποιοῦμαι, λαμβάνω, ἤ μεταχειρίζομαι τό ξένον, ἤ τό κοινόν πρᾶγμα ὡς ἰδιόν μου· Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4 6. Πλότ. Νόμ. 4. »Τάτε πράγματα κατά τήν πόλιν οὕτως ἐστφετέρισαν σφόδρα» ἴδια ἐποίησαν, ἤ ὡς ἴδια μετεχειρίσθησαν. ἐξαιρ. ἐπί κοινοῦ τινος, δημοσίου πράγματος. ὅθεν

Σφετερισμός, ὁ. Ἡ ἰδιοποίησις τοῦ ξένου ἤ κοινοῦ πράγματος, ἐξαιρ. ἡ κατάχρησις δημοσίου τινός πράγματος· ὡς νά ἦτον ἴδιον κτῆμα·

Σφετεριστής, οῦ, ὁ (σφετερίζω). Σφετεριζόμενος· ὁ λαμβάνων καὶ οἰκειοποιούμενος τὸ ξένον, ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα.

Σφέτερος, έρα, ερον. Κτητικὴ ἀντων. τοῦ γ'. προσ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐκ τῆς ἀντωνυμ. σφεῖς ἰδικός των, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν πεζὸν λόγον συνήθ. τίθεται ἡ γεν. ἑαυτῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. 2) ἀσυνήθ. κεῖται ὡς Ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. πληθ. ἰδικός σας, ἀντὶ, ὑμέτερος, Ἡσιοδ. Ἔργ. 2. Θεόκρ. 22, 67. Ἀπολλ. Ῥοδ. 4, 1327. Οὐόλφ. Προλεγ. σελ. CCXLIX. πρβλ. σφεῖς, σημασ. 2. β'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. ἐνικ. καὶ τῆς ὀρθῆς, καὶ τῆς ἀντιστρόφου, ἰδικός του, ἀντί, ός· Heinr. Ἡσιοδ. Ἀσ. 90. Πίνδ. Ὀλ. 13, 86. Πύθ. 4, 148. Ἴσθμ. 6, 49. 8, 122. Παρθέν. 1, 4. γ'.) σπανιώτατα ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. προσ. ἐνικ. ἰδικός μου, ἀντί, ἐμός, μόνον παρὰ Θεοκρ. 25, 163. καὶ δ'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. ἐνικ. ἰδικός σου, ἀντί, σός, Θεόκρ. 22, 67. ε'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. προσ. πληθ. ἰδικός μας, ἀντί, ἡμέτερος, Schneid Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 6, 1, 10. Παρβλ. σφός. (Ἐκ τοῦ, σφέτερος, ἐσχηματίσθη τὸ λατ. vester, ὡς καὶ τὸ, vespa, ἐκ τοῦ, σφήξ.)

*Σφέων, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. τοῦ, σφεῖς, ἀντί, σφῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ.

*Σφῇ, δοτ. θηλ. τοῦ, σφός. Ἰλιάδ.

*Σφηκεῖον, τό (σφήξ). Εἶδος φαλαγγίου.

Σφήκειος, εία, ειον, ὁ (σφήξ). Ὅμοιος μὲ τὴν σφῆκα.

Σφηκιά, ἡ (σφήξ). Σφηκοφωλεά, τὸ τῶν σφηκῶν κατοικητήριον ἢ τὸ οἴκημα. Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. 9, 41. »Σφηκίαν κινεῖν· παροιμία, ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων· (εὑρίσκεται ἐνίοτε, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθῶς, καὶ, σφηκία, τονιζόμενον.)

Σφηκίον, τό (σφήξ). Οἱ ἐν τῇ σφηκιᾷ συριγγώδεις οἰκίσκοι τῶν σφηκῶν, ὡς τὸ τῶν μελισσῶν κηρίον. Ἄρα, τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. 9, 41.

Σφηκίσκος, ὁ (σφήξ). Τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον ξύλον, (σοῦβλα, σουβλίον). Ἀριστοφάν. Πλούτ. 31. »Μέγαν λαβόντες ἠμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαιμ. ἄλλως καὶ σκόλοψ. Παρὰ Πολυβ. 5, 89 ἐκλαμβάνονται οἱ σφηκίσκοι, ὡς οἰκοδομική τις ὕλη· ἀντικειμένως ἔχοντος πρὸς τό, στρωτήρος. Παρὰ Νικομάχῳ Μουσικ. σῶμά τι ἡ Ἀριθμός, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ διαστήματα εἶναι πρὸς ἄλληλα ἄνισα.

Σφηκισμός, ὁ (σφήξ). Ἠχός τις εἰς τὸν αὐλόν, ὅμοιος μὲ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν.

Σφηκίωσις, ἡ· = σφηκιά. ἀμφ.

Σφηκοειδής, έος, ός, ή (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σφηκός, ὅμοιος μὲ σφῆκα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν, ὡς οἱ σφῆκες, εἰς ὑπερβολὴν λιγνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνάστημα, ἢ λιγὴν ὀσφύν· καθόλου δὲ, λεπτός, ἰσχνός, ξηρός. Ἀριστοφ.

Σφηκός, ὁ. Λέγουν, ὅτι ἐμεταχειρίσθη ὁ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ, σφηκοειδής. »Τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· τετράπτεροι γὰρ νέοτον, ἐν δεσμώσασι σφηκοὶ κελαινόρινεςμ. Ἐτυμολ. οὕτω καὶ παρὰ Φωτίῳ ἐν Λέξ. Ἐσφιγμένον.

Σφηκόω, ῶ. μέλ. ώσω (σφήξ). Στερεῶς, σφικτὰ δένω, ἀπὸ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, αἵτινες κατὰ τὸ μέσον φαίνονται ὡς συνεσφιγμέναι· ὅθεν, συνδέω, συσφίγγω, »πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντομ, οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, Ἰλ. Ρ, 52. στενεύω, κάμνω στενόν· »ἀειρὴν ἐσφήκωταιμ, εἶναι εἰς τὸν λαιμὸν στενός, ἔχει στενὸν λαιμόν. Νίκανδ. κλεῖω σφικτά, »Εὐρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναιμ, Ἀριστ. ὅθεν τό, σφηκόω, εἶναι εἰς πολλὰ χωρία ταυτοσήμαντον διάλου μὲ τό, σφηνόω.

Σφηκώδης, ες, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σφηκοειδής. 2) »στίχος σφηκώδηςμ, στίχος, εἶδος ἔχων σφηκός, τοῦ ὁποίου εἰς τὸ μέσον ἐλλείπει ἕνας χρόνος. Γραμμ. ἴδε Βουττμάν. σχόλ. Ὀδ. Κ, 60.

Σφήκωμα, ατος, τό (σφηκόω). Τὸ στερεῶς, σφικτὰ συνδεδεμένον. 2) ὁ δεσμός, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσίτι σφικτά. 3) Εἰς τὴν Περικεφαλαίαν λέγεται ὁ τόπος, ὅπου τὰ πτερά, ἤτοι ὁ λόφος στερεοῦται Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1216. καὶ ἐντεῦθεν »Εὔλοφον σφήκωμαμ. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. ἀργ. 3, 1371. ἔνθα. »Σφήκωμα κεῖται· ἴδε καὶ Valck. Φοιν. 674.

Σφηκών, ῶνος, ὁ (σφήξ). Φωλεὰ τῶν σφηκῶν.

*Σφῆλαι, ἀπαρέμφ. ἀορ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφῆλεν, ἐπικ. ἀντὶ, ἔσφηλεν, γ'. πρόσ. ἐνικ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ, σφάλλω, Ὀδ.

Σφηλός, ή, όν (σφάλλω). Εὐκίνητος, εὐκολόσειστος, Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει καὶ τὸ ἀντίθετον, ἄσφηλος, = ἀσφαλής· εἰς χρῆσιν τφόντι εἶναι μόνον τὸ σύνθ. ἐρίσφηλος.

*Σφῆλος, ὁ, κύριον Ὄνομ. ἀνδρός. Ἰλιάδ.

Σφήν, νός, ὁ. Τμῆμα σιδήρου, ἢ ξύλου εἰς ὀξὺ λήγοντος, διὰ τοῦ ὁποίου σχίζουσι τὰ ξύλα, ἢ συσφίγγουσίτι, σφῆνα. 2) Ὄργανον, ἢ πρᾶγμά τι σφηνοειδές. 3) τιμωρητικὸν ὄργανον. (σφήν, σφηνόω, φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τό, σφῆξ, σφηκόω, καὶ μὲ τό, σφίγγω· ἀλλὰ δυτκόλως μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω).

Σφηνάριον, τό· ὑποκορίτ. τοῦ σφήν. Μικρὰ σφῆνα.

Σφηνεύς, έως, ὁ (σφήν). Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Κεστρέων· ἴσως διὰ τὸ σφηνοειδὲς σχῆμά του. Ἀθήν.

Σφηνίσκος, ὁ· ὑποκορίτ. τοῦ, σφήν.

Σφηνοειδής, έος, ὁ, ἡ (σφήν, εἶδος). Ὁ σφηνὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ σφῆνα.

Σφηνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σφηνοειδὴ, σουβληρὰν κεφαλὴν ἔχων, Στράβ. σελ. 121.

Σφηνοπώγων, ονος, ὁ. Τοῦ ὁποίου τὸ γένειον εἶναι ὡσὰν ἡ σφῆνα, ὁποῖος παριστάνεται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὰ ἀρχαῖα τεχνήματα, ὅθεν καὶ ἐπίθ. αὐτοῦ· εἰς τὴν Κωμῳδίαν περιστάνοντο οἱ γέροντες ὡς σφηνοπώγωνες.

Σφηνόω, ῶ (σφήν). Διὰ τῆς σφηνός, ἤτοι μὲ τὴν σφῆνα σχίζω, διαιρῶ. 2) μὲ σφῆνας στερεόνω, σφῆνας, ἢ σφηνώματα ἐμβάλλω, ἐγκλείω· παρβλ. σφηκόω. 3) τιμωρῶ, βασανίζω διὰ τοῦ τιμωρητικοῦ ὀργάνου, σφῆνες λεγομένου· ἴδε, σφήν. 3. Πλούταρχ. — Παρὰ Λουκιαν. Ὀν. 53. κεῖται, ἐπί τινος ἐλεφαντοκολλήτου κλίνης »Χρυσῷ ἐσφηνωμένηνμ· χρυσὰ σφηνώματα, καρφία ἐχούσης· ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »Ἐσφηκωμένηνμ, ἢ κατ' ἄλλους, ἐσφιγγωμένη. ὅθεν

Σφήνωμα, τό. Τὸ ἐσφηνωμένον.

Σφήνωσις, εως, ἡ. Τὸ διαχωρίζειν, διαιρεῖν, σχίζειν διὰ τοῦ σφηνός, ἢ στερεόνειν τι, σφίξιμον, σφίξις, στενοχωρία, πύκνωσις· παρὰ Πλουτάρχ. »Σφήνωσις τοῦ πνεύματοςμ.

Σφῆξ, ηκός, ὁ. Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτόν, σφῆκα, ἢ· κοινῶς λεγομένη, Ἰλ. Μ, 167. Ἡροδ. 2, 92. καὶ καθ. »σφῆκες εἰνόδιοιμ· οἱ εἰς τὸν δρόμον φωλεύοντες· Ἰλ. Π, 259. (ὁ Δάμμιος ἐτυμολογεῖ τό, σφῆξ, ὡς τό, διασφάξ, παρὰ τό, σφάξ, ἐν εἰς τὸ μέσον ἐσφαγμένον ἔντομον, ἀντὶ, σφάξ· ἄλλοι δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν παρὰ τό, σφίγγω, ζωάριον συνεσφιγμένον· ἐκ τοῦ, σφῆξ, ἔγεινε τὸ Λατ. vespa, καὶ τὸ Γερμαν. Wespe, ὡς ἀπὸ τό, σφέτερος. τὸ Λατ. vester.)

*Σφήττιος, ὁ, ἡ. Ξυνός, ὁριμός· Κωμ. σφηττοί, ὄνομα ἑνὸς δήμου τῶν Ἀθηναίων, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο, ὅτι εἶχαν ἐριττικὸν πνεῦμα.

Σφί, καὶ, σφίν, Ἐπ. καὶ Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς δοτ. ἐνικ. εἰς χρῆσιν· ἴδε ὑπὸ τό, σφεῖς.

Σφιγγία, ἡ. Φειδωλία, Σειρὰχ 11, 17. (πιθαν. ἐκ τοῦ, σανιφός, ἀντὶ, σκιφία.)

Σφιγγίον, τό (σφίγγω). Βραχίονος, ἢ τραχήλου περιδέσμιον, περιδέραιον, βραχιόλιον· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ (σφίγξ, πούς). Ὁ σφιγγὸς πόδας ἔχων. »Κλίνη σφιγγόπουςμ.

Σφίγγω, Μ. ίξω· παθ. παρακείμ. ἔσφιγμαι, ἀλλὰ τὸ γ'. πρόσ. ἔσφιγκται, ἀπαρέμφ, ἐσφιγξαι, κ. τ. λ. Πιέζω, θλίβω, συστέλλω, συνάπτω, συνδέω, δένω, στενοχωρῶ, μετά σχοινίου δένω, συγκρατῶ· καθόλου δὲ, στενόνω, ἐγκλείω. 2) σπανιώτ. ἀμεταβ. εἶμαι σφικτὸς, στενοχωρημένος, ἐσφιγμένος· (ἡ λέξις, ἥτις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Βατραχμχ. καὶ εἰς τὸν Θεόκρ. φαίνεται, ὅτι συγγενεύεται μὲν μὲ τό, σφηκόω, καὶ σφηνόω, ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον καὶ μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω.)

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ. Πᾶν ὅ,τι σφίγγει, συνδέει, μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουσι καὶ δένουσίτι, δεσμός, ἐξαιρ. τὸ βραχιόλιον, ὅθεν τὸ Λατ. spinther, ἢ ὀρθότερα spinter. 2) ὁ στρογγύλος μῦς περὶ τὸ πρωκτόν, ὅς τις ἔχει δύναμιν τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν· εἰς τοὺς Ταραντίνους χιτών τις, ἴσως διότι περιεδένετο μετὰ σχοινίου, ἔτι καὶ, συσφιγκτήρ, λεγόμενος.

*Σφιγκτης, ου, ὁ, = κίναιδος, ὅθεν οἱ πολυθρύλλητοι spintriae παρὰ Ταχίτ. καὶ Σουετων. ὁ λόγος τῆς ὀνομασίας ἐνυπάρχει εἰς τό, σφιγκτήρ, σημασ. 2.

Σφιγκτός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. σφιγκτῶς. Ἐσφιγμένος, στερεῶς δεδεμένος, ἢ πεπυκνωμένος, στερεός, »Θάνατος σφικτόςμ. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. στίχ. 369. ὁ δὲ ἀγχόνης, ὁ διὰ θηλυᾶς, πνικτός· ὅταν δηλαδὴ διὰ σχοινίου σφίγγωσι τὸν λαιμόν.

*Σφίγκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σφιγκτήρ.

Σφίγμα, τος, τό (σφίγγω). Τὸ συνεσφιγμένον, στερεῶς δεδεμένον. 2) θλίψις, πίεσις, ἢ εἰς τὴν μηχανὴν τρίψις ἢ τριβή. Μαθημ. παλ.

Σφιγμός, ὁ (σφίγγω). = σφίγξις, ἀμφίβ.

Σφίγξ, ιγγός, ἡ. Λατ. Sphinx, λησταρικόν τι τέρας, διατρίβον πλησίον εἰς τὰς Θήβας, θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης, καὶ τοῦ υἱοῦ της Ὄρθου, ἢ ὀρθότερον, τῆς Χιμαίρας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Ὄρθου, Ἡσιόδ. Θεογ. 326. ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφιος ἀντικατέστησεν ἤδη τὸν Βοιωτ. τύπον Φίξ· οἱ Τραγικοὶ διηγοῦνται, ὅτι ἐπρόβαλλεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο αἴνιγμα, κατασπαράττουσα ἀνιλεῶς τόν, ὅστις δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ λύσῃ· ὁ Οἰδίπους τελευταῖον τὸ εὗρηκε, καὶ οὕτως αὐτὴ ἐκρημνίσθη, ἢ ἐφονεύθη ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Τεχνῖται τὴν ἐσχημάτιζαν συνήθ. μὲ πρόσωπον καὶ στῆθη παρθένου, καὶ μὲ σῶμα λέοντος· ἄλλοτ δὲ πάλιν, ἄλλως, καθὼς π. χ. ἀπαντῶνται καὶ ἀνδρὸς μορφὴν ἔχουσαι σφίγγες, Ἡροδ. 2, 175. Meineke Μένανδ. σελ. 411. Ὁ Μῦθος φαίνεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται, ὅτι εὑρίσκονται πολλαί, καὶ εἶναι σύμβολον τῶν κατ' ἔτος τοῦ Νείλου πλημμυρῶν· ὅτι δὲ ἀνεφέροντο ὡς εἰς τὴν μυστικὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, σαφηνίζεται ἐξ Ἡροδ. 4, 79. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ, σφίγγω, εἶναι πολλὰ ἀμφίβ.)

Σφίγξις, εως, ἡ. (σφίγγω) Σφίγξις, σφίξιμον.

Σφίδη, ἡ. ὡς τό, χορδή, ἔντερον, ὅθεν 2) ἡ ἀπὸ ἔντερον χορδή, ὅθεν τὸ Λατιν. Fides. (υ-;)

Σφικάω. ῶ. »Ὁ κώνωψ σφικᾷ.« ἐκφράζει τὸν τοῦ κώνωπος βόμβον.

Σφίν, ἴδε σφί.

*Σφισι καὶ σφισιν, δοτ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμ.

*Σφογγιά, ἡ, καὶ, σφογγία, παροξύτν. Ἀττ. ἀντὶ, σπογγιά.

*Σφόγγιον, τό, Ἀττ. ἀντὶ. σπόγγιον, Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 463. Piers. Μοῖρ. σελ. 360.

Σφόγγος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σπόγγος, σφογγάριον, ὅθεν τὸ Λατιν. Fungus. Πλάτ. εἰς Τίμ. Lobeck. Φρύν. σελ. 113.

Σφόδρα, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σφοδρός. Ὁρμητικῶς, μὲ ὁρμὴν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, σφοδρὸ· κατὰ πολλὰ, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλ' ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. κυρίως πληθ. οὐδέτερ. τοῦ

Σφοδρός, ά, όν· Ὁρμητικὸς, βίαιος, αὐτόνος, ὀξὺς, τολμηρός, ἰσχυρός. Συγκρτ. σφοδρότερος, Ὑπερθτ. σφοδρότατος. Ἐπιρρ. σφοδρῶς, κατ' ἐπίτασιν, μάλα σφοδρῶς, Ὀδ Μ, 124. εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. σφόδρα· (ἴσως, συγγεν. μὸ τὸ, σπουδή.) ὅθεν

Σφοδρότης, ητος, ἡ· Ὁρμητικότης, βιαιότης, τὸ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πορεύεσθαι σφοδρόν· θερμότης, κ. τ. τ. vehementia. Λατ.

Σφοδρύνω, (σφοδρός) Κάμνω ὁρμητικόν, σφοῦρόν, Παθ.

*Σφοδρύνομαι, σφοδρὸς γίνομαι. Αἰσχύλ. Προμ. 1019. »Σφοδρύνῃ ἀσθενεῖ σοφίσματι·« Ἰσχυρίζεσαι ἐμπιστεύσαι, μὲ ὑπερηφάνειν πέποιθας ἐπὶ τὸ ἀσθενὲς σόφισμα.

*Σφονδύλειον, τὸ, ψυπόν τι. (υ Νικ. Ὀνηρ. 948.)

Σφονδύλη, ἡ Ἀττικ. ἀντὶ σπονδύλη· Ζωῦφιον τι ὑπὸ τὴν γῆν ζῶν, καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καταβλάπτον, καὶ, ἐὰν τὸ ἐγγίσῃ, ἀφίνον ἀπὸ τὸ σῶμά του κακὴν ὀσμήν. Ἀριστοφ. 1077. »Ὡς σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδῆ·« ἔνθα ὁ Σχολ. »Σίλφη τις ἔστιν ἡ σφονδύλη, βδέλλη σρουσομοία, δυσώδης ὄντως« – Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 9, 14. »Τῶν δ' ἔξω θηρίων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδὲ μιᾶς· ἡ δὲ σφονδύλη πασῶν, τοῦτο μὲν οὖν ἴδιον τῆς τοῦ ζώου φύσεως.« πρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 113. (υ)

*Σφονδύλιον, τό, = σφονδύλειον. (υ)

Σφονδύλιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, σφόνδυλος.

Σφονδύλιος, ὁ· ὡ. τὸ σφόνδυλος· Ὁ στροφεὺς τῆς ῥάχεως, Ἰλ. Τ. 483. (υ)

Σφονδυλοδίνητος, ὁ, ἡ (σφόνδυλος, δινέω) Ὁ ἐπὶ τὸν σφόνδυλον δινούμενος, ἐπάνω εἰς τὸ σφονδύλιον στρεφογυριζόμενος. Ἀνθολογ. »Σφονδυλόεντα τρίχηλον·« Μανέθ. 319. ὁ ὑπὸ σφονδύλων συντεθεμένος τράχηλος.

*Σφονδυλόεις, εσσα. εν (σφόνδυλος) Ἀπὸ σφονδύλους συνιστάμενος, σύνθετος.

Σφονδυλόμαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ (σφόνδυλος, σημαίν. 2. μάντις) Ὁ διὰ ἢ ἐκ τοῦ σφονδυλίου μαντεύων. Πολυδ. 7. 188.

Σφόνδυλος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἰων. καὶ κοινοῦ, σπόνδυλος, ἴδε Lobeck Φρύν. σελ. 113. Τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν στρογγύλα ὀστᾶ· τὰ ῥαχοκόκκαλα· ἐξαιρ. ὁ δεύτερος μέγας στροφεὺς τοῦ τραχήλου, ὁ καὶ, μέγας σφόνδυλος, καὶ ὀδοὺς λεγόμενος· ὅθεν καὶ αἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίου ἁρμογαί. 2) σφονδύλιον, ἤτοι τὸ συναπτόμενον εἰς τὸν ἄτρακτον στρογγύλον καὶ βαρὺ σῶμα, διὰ νὰ περιστρέφεται τὸ νῆμα εὐκόλως, verticillus, Λατ. 3) »Σφόνδυλοι μεγάλοι·« παρὰ τοῖς Ἀπολ. Μαθημ. σελ. 11. στρογγύλοι τινὲς καὶ μεγάλοι λίθοι· ἔτι δὲ καὶ αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, 4) στολισμός τις εἰς τὰς στήλας κατὰ μίμησιν τοῦ σφονδύλου τῶν φυτῶν. 5) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας. 6) καθόλου, ὁ σφόνδυλος, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν φυτῶν τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ εἰς τὸν Λινναῖον verticillus.

Σφός, σφή, σφόν, (σφεῖς) εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. ἰδικός του, θηλυκ. ἰδική του, ὡς τὸ, ἑός. Ὅμ. 2) πληθ. ἔρτεν, καὶ θηλυκ. ἰδικός των, ὡς τὸ σφέτερος, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. εἰς τοὺς μεταγενεστρ. ποιητὰς καὶ, σφέος· (τὸ, σφός, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σφέτερος, ὡς τὸ ἡμός, ἐκ τοῦ, ἡμέτερος, καὶ ὑμός, ἀντὶ, ὑμέτερος.)

Σφραγίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφραγίς (– – υ υ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 427.)

*Σφραγιδονυχαργοκομήτης, (σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, κομεω) Ἄνθρωποι, οἵ τινες γεμίζουσι καὶ κατακαλύπτουσι τὰ δάκτυλά των μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀνύχων μὲ λίθινα δακτύλια, καθὼς ἔκαμναν ἐξαιρέτως οἱ αὐλητάι, κωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 332. (Κατὰ μὲν τὸν Οὐόλφιον μετεφράσθη ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ γερμαν. οὕτως, Prunkfaulheitnaegelgeringte· κατὰ δὲ τὸν Οὐόστιον, οὕτως· Ringlingeringschlendergelockvolk.)

Σφραγιδοφυλάκιον, τό. Τόπος ἢ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται ἡ σφραγὶς ἢ τὸ δακτύλιον. (ᾱ)

Σφραγιδοφύλαξ, ᾱκος, ὁ. Ὁ τῆς σφραγίδος φύλαξ· ὅστις φυλάττει τὴν βοῦλαν. (υ)

Σφραγίζω, μέλ. ίσω, Ἰων. σφρηγίζω (σφραγὶς). Σφραγίδα ἐπιβάλλω, βουλόνω, βάλλω τὴν βοῦλαν. 2) καθόλου σημειόνω, σημείου τύπον κάμνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διὰ πληγῶν ἢ διὰ σχάσεων σημειόνω, ζωγρανίζω κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 1372. »Δεινοῖς σημάντροισιν ἐσφραγισμένοιω, σημειωμένοι μετὰ πληγῶν. 3) τροπ. προσδιορίζω, βάλλω σύνορον.

Σφραγίς, ίδος, ἡ, Ἰων. σφρηγὶς. Βοῦλα, μὲ τὴν ὁποίαν φράσει τίς τι, ἢ κλείει, Θέογν. 19. Ἡρόδ. 3, 41. ὅθεν, σφραγιστήριον, δακτυλίδιον μὲ βοῦλαν. β) ἡ εἰς χρῆσιν σφραγιστηρίου κομμένη πέτρα. γ) πᾶν ὁηποτε δακτυλίδιον μὲ μίαν πέτραν, ἂν καὶ αὕτη δὲν ἦναι κομμένη. 2) τὸ ἐκτύπωμα, ἡ ἀπὸ τὴν σφραγίδα ἐκτυπωμένη εἰκών, τὸ εἰς τὴν πέτραν ἐγχαραγμένον σημεῖον, Ἡροδ, 7, 69. ἐν γένει δὲ, παιδήποτε σκαλισμένον, ἐγχαραγμένον σημεῖον 3) τὸ σφραγισμένον, μὲ βοῦλαν σημειωμένον, σύμβολον, ἀδείας γράμμα, κ. τ. τ. πιθαν. καὶ βουλωμένον διαβατήριον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1209. (ἴσως ἐκ τοῦ, φράσσω). [Τὸ ἰῶτα δὲν εἶναι μόνον εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀνομαστ. μακρόν, μόνον πολλὰ μεταγενεστρ. Στιχοποιοὶ τὸ λαμβάνουσιν εἰς τὰς τρισυλλ. πτώσεις βραχύ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 431.]

Σφράγισμα, ατος, τό. Σφραγὶς, τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος, ὁ τύπος τῆς σφραγίδος ἐπάνω εἰς τὸν σφραγιστικὸν κηρόν. (ἢ ἐπάνω τοῦ βουλοκηρίου βοῦλα.) Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 4, 1. »Ἐπιστολὴν, τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν.« (– – υ)

Σφραγιστήρ, ῆρος, ὁ, (σφραγίζω), Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, σφραγὶς.

Σφραγιστήριον, τό. (βοῦλα) = Σφραγὶς. Γλωσσ. Φίλοξ.

Σφραγιστής, οῦ, ὁ. = σφραγιστήρ. ὅθεν

Σφραγιστικός, ή, όν. Ὁ' εἰς σφραγίδα ἢ εἰς τὸ σφραγίζειν ἀνήκων. Γλωσσ. Στεφ.

*Σφραγιστός, ή, όν, (σφραγίζω) Σφραγισμένος, βουλωμένος, σημαδευμένος· »μέτρον σφραγιστόν«.

Σφρηγίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγίζω. ἐκ τοῦ

Σφρηγὶς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγὶς. Ἡρόδτ.

Σφριγανός, ή, όν. Γεμάτος, φουσκωμένος, ἐξωγκωμένος.

Σφριγάω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι γεμάτος, ἐξογκοῦμαι, φουσκόνω, turgere, turgesure, λατ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν βυζίων, ὅταν ἦναι γεμάτα γάλακτος, ὡς τὸ, κυδωνιᾶν. 2) καθόλου, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ἦναι γεμάτα χυμῶν, ζωτικῆς δυνάμεως, εἰς τελείαν ὑγείαν, εἰς τὴν ἀκμήν των, ὅθεν εἶναι εὔρωστος, εὔτραφής, εὐσώματος, ῥωμαλέος, vigere, λατ. 2) τροπικ. εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, φιληδονίας, αἰσθάνομαι ἡδονὴν, ἐξαιρ. πρὸς τὴν σαρκικὴν μίξιν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, κ. τ. τ. εἰς τὸν Αἰλ. μετὰ ἀπαρεμφάτ. (σφριγάω, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἄλλος τύπος τοῦ, σπαργάω, συγγ. μὲ τὸ, σφαραγέω.) [Ὁ Δράκων παραλαμβάνει μὲν τὸ ἰῶτα μακρὸν, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ εἰς ἡμᾶς διασωθέντα χωρία τῶν ποιητῶν εἶναι βραχύ. ἴτ. πρέπει νὰ γράφεται εἰς αὐτὸν, σφρῖγος]

Σφρῖγος, τό. (σφριγάω) Πληθὺς χυμῶν, ὑγείας, εὐρωστίας, δυνάμεως. 2) μεταφορ. σφοδρὰ, ἀτελεύτητος ἐπιθυμία, φιληδονία, ὅθεν

Σφριγώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Πλήρης εὐεξίας, χυμῶν, κ. τ. τ. τουτέστιν, ὁ ὑπὸ ὑγείας, εὐρωστίας, εὐεξίας, χυμῶν, ἐπιθυμίας σπαργῶν. Vegetus, Λατιν. Vigoreux, Γαλ.

*Σφύγμα, τό, (σφύζω) = σφυγμὸς, ὅθεν

Σφυγματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) = Σφυγμώδης.

Σφυγμή, ἡ. = Σφυγμός. ἀμφ. παρὰ Γαλην.

Σφυγμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν σφυγμόν, ὁ ἐκ τοῦ σφυγμοῦ ὤν. ἐκ τοῦ

Σφυγμός, ὁ. (σφύζω) Κίνησις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ διαστολὴν καὶ συστολὴν γιγνομένη. Παῦλ. Αἰγ β'. 11. κίνησις καὶ κτύπημα τῶν ἀρτηριῶν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, εἰς τοὺς παλ. Ἰατρ. τὸ ὁρμητικὸν καὶ βίαιον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ εἰς καιρὸν φλογώσεως, ὁ ἄλλως καὶ, παλμὸς, λεγόμενος· καθόλου δὲ, πᾶσα κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καρδιοκτύπημα, κ. τ. τ. ὅθεν μεταφορ. ἐπιθυμία· ἐκ τούτου

Σφυγμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Μὲ βίαια καὶ ὁρμητικὰ κτυπήματα καὶ κινήσεις τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας ἡνωμένος.

Σφύζω, Μ. ύξω. Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ἐσωτερικὴν κίνησιν, ἐπὶ σφυγμοῦ, κτυπὸ δυνατὰ, ἐπὶ σφοδροτέρου κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ εἰς τὰς φλογώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τακτικῆς κινήσεως τοῦ αἵματος διὰ τῶν ἀρτηρίων, ἄλλως καὶ, πάλλω· καθόλου δὲ, ἐπὶ ὅλων τῶν σφοδρῶν, ὁρμητικῶν κινήσεων τοῦ σώματος· ὅθεν τροπικ. ἔχω σφοδρὰν ὁρμὴν, πάθος· (πιθαν. συγγεν. μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ σφάκελος·) ὅθεν

Σφύξις, εως, ἡ = σφυγμός.

Σφῦρα, ἡ, Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἢ χαλκευτικὸν, σφηρίον, Ὀδυσ. Γ. 434. »Ἦλθε δὲ χαλκεύς, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφῦραν τ' εὔποιητόν τε πυράγρην, Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο.« 2) ἐργαλεῖον γεωργικὸν, εἰς τὸ νὰ συντρίβῃ τοὺς βώλους τῆς γῆς χρήσιμον, Ἡσιοδ. Ἔρ. 527. Ἀριστφ. Εἰρ. 566. ἔτι δὲ σκαπάνιον, εὔχρηστον εἰς τὸ νὰ σκάψῃ τις τὸν σπόρον, καὶ νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ χῶμα· (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, διὰ τὸ στρογγύλον σχῆμα τοῦ, σφυρου, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ μὲ τὸ, σφυρὰς, καὶ σφυρὶν, ὡς τὸ, mallus, καὶ mallesbus pedis.) [Εἰς τοὺς ἀρχαιοτ. καὶ καλλίστους ποιητὰς – υ, ἄρα, σφῦρα, Reg. prosod. παρ' Ἑρμάν. de emend Gr. gr. rat. σελ. 437. Spohn Ἡσιό. Ἔργ. 527. Reisig de constr. antistr. σελ. 16. Βουττμάν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 142. Διονδρφ. Ἀριστοφ, Εἰρ. 570. κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ὀδ. Γ, 434. »σφῦραν« πρέπει νὰ γράφεται· ἐξεναντίας παράδεχεται ὁ Ἰακ. Α. Π. σελ. XI., ὅτι ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι κυρίως μακρὰ, ὅθεν καὶ ἡ λέξις πρέπει νὰ τονίζεται »σφῦρα,« ἀλλὰ τούτου δὲν εὑρίσκεται κανὲν βέβαιον παράδειγμα, καὶ Ἐτυμ. Μ. σελ. 323, 20, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα· πρέπει λοιπὸν καὶ ΑΠ. 6, 103,

2. νὰ φυλαχθῇ ἡ παλαιὰ τόνωσις, σφῦραν.] ὅθεν

Σφ ῡ ραινα, ἡ· Θαλάσσιές τις ἰχθύς, λαβὼν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ σχῆμά του ὅς τις ἄλλως »Κέστρα« λέγεται. Ἀθην. σελ. 323.

Σφ ῡ ρά, ᾶδος, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σπυρά· Τὰ ἀποπατήματα ἤτοι ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρᾳ, καὶ, σφῦρα, τὰ ὁποῖα ἴδε.)

Σφ ῡ ρηλ α τέω, ῶ (σφῦρα, ἐλαύνω) Διὰ σφύρας ἐλαύνω, τουτέστι, κτυπῶν μὲ τὴν σφύραν τὸ μέταλλον ἐξεργάζομαι αὐτό. Φίλ. ὅθεν

* Σφ ῡ ρηλ ά τ η σ ις, εως, ἡ, Τὸ κτυπᾷν μὲ τὴν σφύραν,

Σφ ῡ ρήλ α τ ος, ὁ, ἡ (σφῦρα, ἐλαύνω) Μὲ τὸ σφυρίον δουλευμένος ἐξειργασμένος Ἡρόδ. 7, 69. ἐξαιρ. ἐπὶ χαλκευμένων μεταλλικῶν ἔργων, ἀντίθ. τοῦ, ἔργα χωνευτά. 2) σφυροκοπημένος, ὡς ἐκ μεταλλου χαλκευμένος, ὅθεν πυκνός, στερρός· »Ἀνάγκαι σφυρήλατοι,« παρὰ Πινδ. ἀμετάτρεπτοι ἀνάγκαι· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ πνευματικῶν πραγμάτων· »σφ. φιλία,« στερεά. διακρὴς φιλία· »σφ. νοῦς,« ἐπὶ συγγραμμτ. ἐκφράσεως, ὡς τό, πυκνός, στενοχωρημένη, πτωχὴ εἰς λέξεις, καὶ εἰς νοήματα πλουσία. Πλούταρχ.

Σφ ύ ρ ι ο ν, ἡ, σφυρίον, τό· ὑσποκορ. τοῦ σφῦρα, σφυράκιον, (-υυ)

Σφ ῡ ρί ς, ίδος, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, σπυρίς, Lobeck Φρύν. σελ. 113.

*Σφ ῡ ρῖ τ ις, ιδος, ἡ, (σφυρὸν) »Φλέψ,« ἡ φλέβα τοῦ ποδός, τοῦ ἀστραγάλου.

*Σφ ῡ ροδέτ η ς, ου, ὁ (σφυρόν, δέω) Δεσμὸς περὶ τὰ σφυρά.

Σφ ῡ ροκόπ α ν ο ν, τό (σφῦρα, κόπανον). Εἶδος σφυρίου, κοπτεροῦ ἀπὸ ἓν μέρος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Σφ ῡ ροκοπέ ω, ῶ (σφοροκόπος) Κόπτω, κτυπῶ μὲ τὴν σφύραν· ὅθεν

Σφ ῡ ροκοπί α, ἡ· Ἡ διὰ τῆς σφύρας ἐξεργασία τοῦ μετάλλου, τὸ σφυρηλατεῖν· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφ ῡ ροκόπ ος, ὁ, ἡ (σφῦρα, κόπτω) Ὁ μὲ τὴν σφύραν κόπτων, κτυπῶν, ἤτοι ἐργαζόμενος, χαλκεύς· 2) παθητ. προπαροξύτ. σφῡρόκοπος, ον, ὁ κτυπημένος, κομμένος μὲ τὸ σφυρίον.

*Σφ ῡ ροκτ ῡ πέ ω, (κτυπέω) = σφυροκοπέω· μὲ τὸ σφυρίον κτυπῶ.

Σφ ῡ ρό ν, τό· Τὸ κότσι τοῦ ποδός, Ἰλ. εἰς τοὺς ποιητ. ἔτι καὶ, ἡ πτέρνα, ὁ πους, ἐν γένει. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ἐσχατιά, τὸ κατώτατον καὶ ἔσχατον μέρος, π. χ. τοῦ ὄρους· ὑπώρεια, πρόπους. Πινδαρ. Πύθ. 2, 84. (συγγεν. μὲ τὸ, σπεῖρα, σφαῖρα, σφῦρον, τὰ ὁποῖα κατὸ φαινόμενον διόλου διάφορα πράγματα συνδέει πρὸς ἄλληλα τὸ κοινὸν αὐτῶν στρογγύλον σχῆμα. καὶ ἐντεῦθεν δεικνύεται ἡ αὐτὴ συνάφεια τῶν σημασιῶν εἰς τὸ Λατ. malleus καὶ malleolus pedis, ὁποία καὶ εἰς τὸ, σφῦρα, καὶ σφυρόν.)

Σφ ῡ ροπρησιπύρα, ὁ (σφυρόν, πρήθω, πῦρ) Ἡ κείουσα τὰ σφυρὰ τοὺς πόδας μὲ πῦρ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 199. (υυ-υυ-)

Σφ υ ρό ω, ῶ (σφυρόν) Μόνον ἅπαξ εἰς μίαν ᾠδὴν τῶν Ἰθυφάλλων παρ' Ἀθην. 14. σελ. 622. C. ἀπαντοίμενον· »θέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν,« ὅπου ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβολ. ἴσως προμηθευμένος μὲ δεσμοὺς περὶ τὰ σφυρά, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο τῶν ποδῶν κάλυμμα.

*Σφ υ ρό ω (σφῦρα) Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρίον. 2) διορύττω τὸν σπόρον μὲ τὴν σφῦραν· ὅθεν

Σφ ύ ρ ω σ ις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς σφύρας, ἤτοι τῆς σκαπάνης γεωργεῖν ἢ ἐπικαλύπτειν τὸν σπόρον.

Σφ ῡ ρω τ ήρ, ῆρος, ὁ (σφυρόν) ἴδε Σφαιρωτήρ. Γενεσ. 4.

Σφ ῡ ρω τ ός, ή ὸν (σφυρόω) Διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος. Γλωσσ. Στεφ.

Σφ ύ σ θ ω, Δωρικ. ἀντὶ, σφύζω,

*Σφ ῶ, ἀττ. κατ' ἀποκοπ. ὀνομστ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ, σφῶϊ, τὸ ὁποῖον ἴδε, καὶ εἰς τὴν Ἰλδ. 2) ὡς κατ' ἀποκοπ. τοῦ, σφωέ, παρ. ἀμφιβ.

*Σφ ω έ, σφωΐν, δυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ γ'. προσ. προσωπ. ἀντωνυμ. αὐτοί οἱ δύο, Ὅμ. Ἡ ὀνομ. εἶναι εἰς τὸν δυϊκ. ἀριθμ. διόλου ἄχρηστος, ὅθεν σφωέ, πανταχοῦ αἰτ. καὶ παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐγκλιτ. καὶ τὸ σφωΐν, εἶναι παρ' Ὅμ. πάντοτε δοτ. καὶ ποτε γεν. καὶ πάντοτε ἐγκλιτ κατ' ἐπίτασιν, »σφωΐν ἀμφοτέροιν,' Ὀδ. Τ, 327. σφωί, ἀντὶ σφωΐν, εἶναι χωρὶς παράδειγμα. Ἂν ὁμως τό, σφωέ, ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ ἀντὶ τοῦ, σφῶϊ. εἶναι ἀμφ. Ἰλ. Η, 280 ὡσαύτως ἀβέβαιος εἶναι καὶ ἡ συναίρεσις τῆς αἰτιατ. σφωέ, εἰς σφώ καθότι Ἰλ. Γ, 531, ὁ Οὐόλφιος γράφει δικαίως »σφὼ Ἄιαντε,« μ' ὅλα ταῦτα λέγεται, ὅτι ὁ Ἀντίμαχος τὴν μετεχειρίσθη· ἐξεναντίας δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς Ἔπικ. ἡ μὲν δοτ. ἀπεκόπη εἰς σφιν, ἡ δὲ αἰτιατ. εἰς, σφε, ὅθεν καὶ συνέπεσε μὲ τὸν πληθ, Ἰλ. Λ, 111. 115. Ὀδ. Θ, 271. Φ, 192. 206. Ἡσιό. Ἀσ. 62. παρβλ. σφεῖς, καὶ Βουτμάν. λεξιλ, σελ. 56. καὶ ἐφεξῆς.

Σφ ῶ ϊ, σφῶϊν δυϊκ. ἀρσεν, καὶ θηλ. τοῦ δευτ. προσ. τῆς προσωπκ. ἀντωνυμ. ἐσεῖς οἱ δύω. πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλδ. καὶ ἐπιτεταμμένως, ἀμφοτέρω σφῶϊ, Ἰλ. Η. 28» Κ, 552. ἐκ τούτου προέκυψε κατ' ἀποκοπὴν ὀνομ. καὶ αἰτιατ. σφώ, (ὄχι σφῷ, ἢ σφῷ) Ἰλδ. γεν. καὶ δοτ. σφῷν, Ὀδ. Δ, 62. οἱ Ἀττικοὶ παρεδέχθησαν μόνον τοὺς κατ. ἀποκοπ. γενομένους τύπους, Piers. Μοῖρ. σελ. 266. Β. Αἰσχυλ. Προμ. 12. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 867. ἐγκλιτ. ἀπὸ ὅλους τούτους τοὺς τύπους δὲν εἶναι κἀν εἷς, καὶ, σφῶϊ, ἀντὶ, σφῶϊν, δὲν ἔχει βέβαιον παράδειγμα· καθότι Ἰλ. Δ, 286, εἶναι αἰτιατ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ, κελεύω· ὡσαύτως χωρὶς βάσιν εἶναι, καὶ μόνον εἰς ψευδῆ ἐξήγησιν ἐπιστηρίζεται ἡ ἀποδοχή, ὅτι τὸ σφῶϊν, τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σφῶϊ, ὡς Ὀδ. Ψ, 52, παρβλ. Βουτμάν. λεξιλ. σελ. 54. (-υ)· ὅθεν

Σφ ω ΐ τ ε ρ ο ς, ἔρα, ερον, κτητ. ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. εἰς τὸν δυϊκ. ἀριθμ. σφῶϊ, ὑμῶν τῶν δύω· »σφωΐτερον ἔπος,« τὴν προσταγὴν ἐσᾶς (ὑμῶν) τῶν δύω, τῆς Ἀθηνᾶς ὀηλονότι καὶ τῆς Ἥρας, Ἰλ. Α, 216. 2) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. δυϊκ σφωέ, αὐτῶν τῶν δύω, τὸ ἔχει ὁ Ἀντίμαχος. 3) καθόλου ὡς τό, σφέτερος, τὸ μετεχειρίσθη ὁ Ἀπολλών. Ῥόδ. καὶ μάλιστα α'.) ἐπὶ τοῦ γ'. ἐνικ. προσ. καὶ τῆς εὐθ. καὶ τῆς ἀντιστρόφου ἀντωνυμ. ἰδικός του, 1, 643. 3, 600. β) ἐπὶ τοῦ β'. ἐνικοῦ προσ. ἰδικός σου, 5, 395.

*Σφ ῷ ν, κατ' ἀποκοπ. ἀττ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ, σφῶϊ, ἀντὶ, σφῶϊν, καὶ εἰς τὴν Ὀδ. Δ, 62.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Χ.

*Σ χ α δ α ν ο ί, οἱ, ἀντὶ, σχαδόνες, Γλωσ.

Σχ α δ ών, όνος, ἡ· Ἡ νύμφη τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν· ἤτοι οἱ σκώληκες, τὰ γενήματα τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, ὄντα ἔτι ἄπτερα ἐν τοῖς κηρίοις (Ποῖλος). 2) οἱ οἰκίσκοι τῶν μελισσῶν, εἰς τοὺς ὁποίους κεῖνται οἱ σκώληκες. 3) κηρήθρα πλήρης μέλιτος, favus Λατ Θεόκρ. 1, 147.

Σχ ά ζ ω, Μ. ἄσω· μεταβατ. Κεντῶ, ξέω, σχίζω, ὅθεν καθόλου ἀνοίγω, κάμνω, ἀνοίγω τρύπαν, εἰς τοὺς Ἰατρ. »τὴν φλέβα«, ἀνοίγω, κάμνω τρύπαν εἰς τὴν φλέβα, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα, Lobeck Φρύν. σελ. 219. καὶ χωρὶς τὸ, φλέβα, πέριω αἷμα, αἱματόνω. 2) ἀφίνω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ἀπολύω· »τὴν οὐρ ν», ἀφίνω τὴν οὐρὰν νὰ κρέμεται, Ξενοφ. »βαλβῖδα«, ἀπολύω τὸ ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἱππόδρομον συρόμενον σχοινί ν, καὶ διὰ τούτου ἀνοίγω τὸ στάδιον τοῦ ἱπποδρόμου, aperire carceres· »ἀγκυρανα, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν· ἐξαιρ. αἰφνιδίως κατα βάζω μὲ σχοινίον, τὸ ὁποῖον περιστρέφεται εἰς ἕνα κρίκον· »τὴν χεῖρα· τα χέως σύρω ὀπίσω τὴν χεῖρα, καὶ τὴν φέρω εἰς τὴν προτέραν της θέσιν, ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαισταί. γ) παρειτῶ, παραλείπω· »τὴν ἱππικήν, τὴν φροντίδα, κ. τ. τ.« ὅθεν καὶ παραδίδω τι εἰς ἄλλον τινά, ἀφίνω, ἐπιτρέπω τι εἰς αὐτόν· »τινί τιν. δ) διὰ τῆς ὑποχωρήσεως μετακινῶ, μετατοπίζω, διαστρέφω, παραστρέφω. ε) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· »κώπην, ἀκμήνα. Πίνδ. »ὄμμα«. Εὐριπ. ζ) περιλαμβάνω, περιέχω εἰς ἐμαυτόν. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ἀνοικτός, σκάζω, σκάνω. β) ἐλαττόνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύω, ὅθεν παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. γ) διαστρέφομαι, παραστρέφομαι. Καὶ τὸ μέσ. ἀπαντᾶται καὶ κατὰ μεταβατ. καὶ κατ' ἀμετάβ. σηματίαν. Τὸν Ἀλεξανδρ. τύπον, ἐσχάζοταν, ἀντὶ, ἔσχαζον, ἔχει ὁ Λυκόφρ. 21. (ἐκ τοῦ, κέω, κείω, κεάζω, συγγεν. μὲ τό, σχίζω, καὶ μὲ τό, χαλάω, ἴσως δὲ καὶ μὲ αὐτό τό, χαίνω, Ἀττ. παρασχημτ. σχάω· ἀλλ' εἰς τὰς μεταβατ. σηματίας ἐ. καὶ ζ. ἀναφέρεται τό, σχάζω, φανερῶς εἰς τὸ πρωτότπ. ἔχω, σχέθω, ἴσχω.)

Σχ α λ ι δ ό ω, (σχαλίς). Στηρίζω τὰ ἐστημένα δίκτυα μετὰ σχαλίδων, σχαλίδας ὑποβάλλω. ὅθεν

Σχ α λ ί δ ω μ α, τό. Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποβεβλημένη σχαλίς.

Σχ α λ ί ς, ίδος, ἡ. Κυρίως κλίμαξ μονοσκελής, ὅθεν τὸ Λατ. scala συνήθ. δὲ, περιονειδὲς δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ὡς ὑποστήριγμα ὑποκάτω εἰς στημένα δίκτυα, ἄλλως καὶ, σταλίς, ἐκ τοῦ, ἵστημι, λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ, δίκελλα.

* Σχ ά σ ις, ἡ (σχάζω). Ἐγχάραξις, τομή, ἐντομή, ζουγράνισμα, χαραγματία. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 4. ἔνθα ἄλλοι »σχίσις« γράφουσι.

* Σχ ά σ μ α, τό (σχάζω). Τόπος, χαραγμένος διὰ τοῦ σχαστηρίου.

Σχ α σ μ ό ς, ὁ (σχάζω = σχάτις. 2) = σχάσμα.

Σχ α σ τ ήρ, ῆρος, ὁ. Παγίς. Γλωσσ. tendicula, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ λέγεται, σχαλιστήρ, ἐκ τοῦ, σχαλίς.

Σχ α σ τ ή ρ ι α, ἡ (σχάζω, σημσ. β'.). Σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐντείνουσι καὶ χαλῶσιν ἐπάνω τοῦ ἱπποδρόμου, ὅταν οἱ ἀθληταὶ θέλωσι νὰ τρέξωσι, βαλβίς, ἀφετηρία· καὶ ἁπλῶς δὲ, σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσημάδευον τὰ ὅρια τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ τὸ ὁποῖον προτοῦ νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον τοῦ τρέχειν, δὲν ἐτόλμα τις νὰ ὑπερηθήσῃ. 2) τὸ ἐπὶ τῆς τροχαλίας σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐξαίφνης καὶ ἀφίνεται καὶ μαζόνεται.

Σχ α σ τ ή ρ ι ο ν, τό. Ὄργανον, δι' οὗ σχάζουσι τὴν φλέβα. Lancetta, Νυστέριον.

Σχ α ύ δ η ς, ὁ, ἡ. Ἰσχνόφωνος. Ἡσύχ.

Σχ ά ω, ἀπαρέμφ. σχᾶν, παραταξ. ἔσχων, σπάνιος Ἀττικ. παρασχηματισμ. τοῦ, σχάζω, μόνον εἰς τὸν παραταξ. εὐχρηστος, Ἀριστοφ. Νεφ. 409. Lobeck. Φρύν. σελ. 219.

(Σχ ε) προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ, σχές, ἀπαντᾶται μόνον εἰς συνθετα, ὡς· κάτασχε, μέτασχε, πάρασχε, καὶ τ. λ. Pors. Εὐριπ. Ἑκαβ. 836. Ὀρεστ. 1330.

Σχ ε δ ά ρ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ σχέδη, Πινακίδιον, μικρὸν βιβλίον ἢ κατ' Εὐστάθ. τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάφιον, χαρτίον.

Σχ έ δ η, ἡ (σχίζω). Κυρίως, σχίμα, ὅθεν πίναξ, φύλλον, χαρτίον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἀριθμοῦμεν ἢ γράφομεν, Λατιν. Scheda, ἢ

Scida Κικέρ. καὶ Πλίν. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τοὺς Νεωτέρους, οἷον εἰς τὸν Εὐστάθ. Μοσχόπουλ. κ. τ. τ.

Σχέδην, Ἐπίρ. (σχέω, σχεῖν). Κεκολυμένως, κεκρατημένως, ἡσύχως, ἀργῶς, ἀγάλι ἀγάλια. Ξενοφ. Ἱππ. 3, 4. »ἐπειδὰν τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν.

Σχεδία, ἡ. Ἰων. σχεδίη, Μικρὰ ναῦς· ἢ πλοῖον αὐτοσχεδίως κατασκευασθὲν, μὲ ξύλα μόνον πλεγμένον, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. »σχ. διφθερῶνα, ἀπὸ δίρματα ἀντὶ ξύλων συνθεμένη, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 28. 2) ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευασμένη πολεμικὴ γέφυρα, Ἡροδ. 4, 88. 97. 98. 8, 107. 108. καὶ ἀλλαχοῦ. »Σχεδία ὑπότροχος«, ἐκ σανίδων τι τῇ ἀτῦ κατασκεύασμα, τροχοὺς ἔχον ὑποκάτω, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ κινῆται, καὶ νὰ μεταφέρῃ τι. 3) δεσμὸς, πόρπη. (Πιθαν. εἶναι ἡ λέξις εἰς τὰς δύο πρώτας σημσ. θηλ τοῦ, σχέδιος, σημαῖνον πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη ταχέως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὑποῖον ἦτο τὸ εὔθραυστον πλοιάριον τοῦ Ὀδυσσέως, μὲ τὸ ὁποῖον ἄφησε τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ἢ καθὼς μία γέφυρα, ἥτις κατασκευάζεται μόνον, διὰ νὰ περάσῃ δι' αὐτῆς ἓν στράτευμα, κ' ἔπειτα πάλιν σηκόνεται. Ἐξαναντίας δὲ ἡ μεταγενεστρ. τρίτη σημσ. ἀναφέρεται εἰς τὸ, ἔχω, ἀπὸ τὸ, ὁποῖον, ἢ ἀπὸ τὸ, σχίζω, σχέδη, ἤτο δυστυχὲς ἐπιχείρημα, νὰ παραχθῇ ὅλη ἡ λέξις.)

Σχεδιάζω, Μ. άσω (σχέδιος). Ἐπιπολαίως, ἢ ἁπλῶς καὶ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ὁ ἐστὶν ἀμελετήτως, καὶ ἐκ τοῦ προχείρου λέγω ἢ κάμνω τι, οἷον γράφω, σημειῶ, σκιαγραφέω β'.) ἀμεταβ. ἀμελῶ, εἶμαι ἀμελὴς. Πολυδ. κγ'. 9. »τοῖς κοινοῖς πράγματι σχεδιάζειν«. Ἀμελεῖν, ἀμελῆ εἶναι εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιστασίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἤτοι τοῦ κοινοῦ καλοῦ. 2) ἐκ τοῦ σχεδὸν, = ἐγγίζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Σχεδιάς, ἡ· άδος, ἡ, Φυτόντι ἐκ τοῦ εἴδους, ἄγχουσα.

Σχεδίασμα, τό (σχεδιάζω). Πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελετήτως κάμνεις τις, οἷον ὁμιλία, γραφὴ, κ. τ. τ. τὸ ἀμελῶς καὶ ἀπροβουλευτῶς ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε καὶ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον.

Σχεδιασμός, ὁ (σχεδιάζω). Τὸ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως ὁμιλεῖν, κάμνειν, γράφειν τι· ἀμφ.

Σχεδιαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχεδιάζειν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελῶς. Εὐστάθ.

Σχεδίην, ἐπικ. ἐπιρρ. ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ, σχέδιος, σχηματισμένον, ὡς τὸ, σχεδὸν, ἐπὶ τόσον, συμμὰ, πλησίον, Λατ. cominus. Ἰλ. Ε, 830. 2) ἐπὶ χρόνου, ταχέως, παρευθύς.

Σχέδιον, τό· = σχεδίασμα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »σχέδιον, τὸ δόρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται, ἢ τὸ ἀνευτρεπῶς γενόμενον, ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐκ τοῦ

Σχέδιος, ὁ, ἡ· καὶ τρικτλ. καὶ Ἐπίρ. σχεδίως (σχεδόν). Ὁ ἐγγὺς, πλησίον ὤν, ἐπὶ τόπου, »σχεδίη μάχη« ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ἐκ χειρός. »Σχέδια βέλη«. Αἰσχύλ. Χοηφ. 161. ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐκ χειρὸς μάχεταί τις. 2) συχνότρ. ἐπὶ χρόνου, εὐθὺς γενόμενος, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, ὀλίγον καιρὸν διαρκῶν· ὅθεν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελέτητος, ἀμέλης, καὶ ἐνταῦθεν, μάταιος· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ, σχεδίως

*Σχέδιος, ὁ, κύριον ὄνμ. ἀνδρὸς, Ἰλδ.

*Σχεδιουργός, ὁ, ἡ (σχεδία, ἔργον). Ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων σχεδίας.

Σχεδισμός, ὁ. Εἶδος γυναικείου χοροῦ. Σχολ. Βίκτ. εἰς Ἰλ. Χ, 391. παρὰ Ἐὐνίῳ, (Heyne) ὅστις ἀντὶ τούτου »σχεδιασμὸς« ἐξ εἰκασίας γράφει.

Σχεδογραφία, ἡ (σχέδη, γράφω). Ἡ ἐπάνω σχέδης, πίνακός τινος, γεγραμμένη σημείωσις, ἢ ἰχνογραφία, σχέδιον. Σχολ. Ἀράτ.

*Σχεδογραφικός, ἡ, όν, Ἀνήκων εἰς τὸ γράφειν, ἢ σημειόνειν ἐπάνω τινὸς πίνακος, σχέδης, ἢ φύλλου. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 114.

Σχεδόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντὰ, ἀπὸ συμμά. Ἰλ. Π. 800. 807. Ρ, 359. ἀλλὰ καὶ, πλησίον, συμμὰ· μετὰ γεν. καὶ δοτ. μάλιστα εἰς τὰς φράσεις, σχ. ἐλθεῖν τινι, σχ. στῆναί τινος, Ὀδ. Β, 267. Ν, 221. Ο, 223. Τ, 447. ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἠμποροῦμεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν συνήθη σημτ. καθότι, ἀπὸ πλησίον ἔρχομαι, σημαίνει, ὅτι ἔρχομαι, ἀφοῦ ἐγὼ ἤδη διέτρεψα πλησίον, ἄρα παντάπασι »προσέρχομαι«, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει εἰς ὅλα τοῦ Ὁμ. τὰ χωρία· ἐκ τοῦ

Σχεδόν, Ἐπίρ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐπὶ τόπου, ἐγγὺς, πλησίον, συμμὰ, κοντὰ, Λατ. cominus πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. ἐξαιρ. εἰς τὰς φράσεις »σχεδὸν εἶναι«, καὶ »σχεδὸν ἐλθεῖν, ἢ ἰέναι«. Ὁ Ὅμ. τὸ μεταχειρίζεται ποτὲ μὲν χωρὶς πτῶσιν, ποτὲ δὲ μετὰ γεν. ποτὲ δὲ μετὰ δοτ. (μετὰ γεν. μὲν εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ. δεκαπεντάκις· μετὰ δοτ. δὲ, ἐννεάκις)· ὁπότε ἡ πτῶσις τίθεται καὶ πρὸ, καὶ μετὰ τὸ ἐπίρρ. παρ' Ἡσιδ. κεῖται μόνον ἀπολύτως, ἢ μετὰ δοτ. παρὰ Πινδ. ὠσαύτως, σχεδὸν ἀμφί τινι«, καὶ, σχεδὸν παρά τινι«. β) σπανίως, ἐγγύσε, εἰς τὰ πλησίον, Ὀδ. Ι, 280. γ) τροπικ. ἐπὶ συγγενείας, Ὀδ. Κ, 441. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. περίπου, σχεδὸν, ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι εἰς τὸν Ὅμ. παντάπασι ξένη. Συχνὰ εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ σύνθ. »σχεδόν πουν«, καὶ, σχεδόν τι. Schaef Διον. περὶ συνθ. σελ. 177. »σχεδόντι πρόσθεν«, ὀλίγον πρότερον. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 736.

Σχεδουργός, ὁ (σχεδία, ἔργον). Ὁ σχεδίας κατασκευάζων· ἀμφ.

Σχεδρός, ὁ, ἡ σχεθρὸς, ά, όν (ἔχω, σχέθω). Ἀττ. ἀντὶ, σκεθρὸς, παρ' Ἡσυχ. ὅς τις τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, τλήμων· καρτερικὸς, ἐπίμονος.

Σχεδύνη, ἡ, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ· ἀντὶ τοῦ, σχετικὴ.

*Σχεθεῖς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. ά. παθ. τοῦ, ἔχω, ἢ ἴσχω.

*Σχεθέμεν, Δωρ. ἀντὶ, σχεθεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ, σχέθω.

Σχέθω, ἐκ τοῦ ἀορ. σχεῖν, σχηματισμ. ποιητ. παρασχημτσμ. τοῦ, ἔχω, κρατῶ, βαστῶ, στερεῶς κρατῶ, ἐπέχω, κατέχω, κυριεύω, ἐμποδίζω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι· »τινά τινος,« ὅθεν »Σχέθε δ' ὅσσε γόοιο.« Ὀδυσ. Δ. 758. Κατὰ τὸν Ἑρμάν. Σοφοκλ. Ἠλ. 744. καὶ Ἐλμσλ. Εὐριπ. Μηδ. 995, καὶ Ἡρακλ. 272, ἤτο τὸ, σχέθω, αὐθυπόστακτον ῥῆμα, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἀόρ. ἦτον εὐχρστ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ἐπικυροῦται παντάπασιν ἡ γνώμη αὕτη· καθότι εἰς αὐτὸν ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἀόρ. ἔσχεθον, χωρὶς αὔξ. σχέθε, σχέθον, ὅς τις διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. σχεθέειν, Ἰλ. Ψ, 466. καὶ, ἀνσχεθεῖν, Ὀδ. Ε, 320. γνωρίζεται ἀρκετὰ ὡς ἀόρ. ὥστε τὸ, ἔσχεθον, σχεθεῖν, σχαθὼν, ἠθέλεν εἴσθε ἁπλῶς κατὰ πλεονασμ. ποιητ. τύπος, ἀντὶ, ἔσχον, σχεῖν, σχών. Ὁ Μ. Ε. ἐξενάντίας ὑπερασπίζεται τὸν ἐνεστ. σχέθω, ὡς παραγόμενον ἐκ τοῦ, σχῶ, ὡς τὸ, φλεγέθω, ἐκ τοῦ, φλέγω· τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξάπαντος κακὴ ἀναλογία· ἐν τοσούτῳ τὸ πρᾶγμα χρειάζεται, μάλιστα εἰς τοὺς Τραγ. ἰδιαιτέραν τινὰ ἔρευναν, καὶ εἰς τὸν Πίνδ. ἀκόμη, Πύθ. 6, 29. φαίνεται ὁ ἐνεστ. σχέθων, ἀναπόφανκτος.

*Σχεῖν, ἀπαρεμφτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω. Ἰλδ.

Σχελίς, ίδος, ἡ. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, σκελίς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα, οἱ δὲ πλευρίδες« ὅ ἐστι, τὰ πλευριμαῖα τῶν κρεῶν, τὰ πλευρικά· ὁ Σχολ. Λουκίαν. εἰς Λεξιφ. 6. ἔχει: »Σχελίδες, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ ψησὶν Ἀκρονάρια.

Σχελυνάζω, ἴδε χελυνάζω..

Σχέμεν, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. β', τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχεῖν. Ἰλ. Θ. 254. οὕτω καὶ σχέμεναι, κατὰ προσχηματιτμόν.

*Σχένδυλα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ σχενδύλη, Ὄργανον, ἐργαλεῖον τῶν ναυπηγῶν καὶ χαλκέων· ἴσ. λαβίς· ἐκ τοῦ, σχεῖν· ὅθεν

*Σχενδυλάω, πιάνω μὲ τὴν λαβίδα.

*Σχενδύλη, ἡ, = σχένδυλα.

*Σχενδύλιον, τό, ὑποκρστ. τοῦ, σχένδυλα.

*Σχενδυλόληπτος, ὁ, ἡ (σχένδυλα, λαμβάνω) πιασμένος μὲ τὴν λαβίδα.

Σχέο, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. προστακτ. Μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχοῦ. Ἰλ. Φ, 379.

*Σχερία, ἡ, Scheria, Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, Ὀδσ. ἡ μετὰ ταῦτα, Κέρκυρα, Λατ. Corcyra, τὴν σήμερον δὲ, Κορφοῦ· (πιθαν. ἐκ τοῦ, σχερός.)

Σχερός, ὁ, κυρίως, ἡ ξηρὰ, ἡ ἀκτὴ, αἰγιαλὸς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑδάτων, ὡς εὐσιαστ. μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εἰς τὴν καθ' αὐτὸ δὲ χρῆσιν τοῦ λόγου διεσώθη μόνη ἡ δοτ. συναπτομένη μὲ τὰς προθσ. ἐν, ἐπί· »Ἐν σχερῷ, ἐπὶ σχερῷ,« συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου, Πινδ. ἐγράφετο δὲ καὶ ὡς μία λέξις, »Ἐνσχερῷ, ἐπισχερῷ,« τὰ ὁποῖα ἴδε· (ἡ συνήθης ἐτυμλγ. εἶναι ἐκ τοῦ, ἔχω, σχεῖν, ὡς τὸ, ἐφεξῆς· πολὺ ψυσικωτέρα εἶναι ὅμως ἡ κοινωνία μὲ τὸ, ἑξῆς, ξηρὸς, σκληρὸς, χέρρος, χέρσος, κ. τ. τ.)

Σχές, προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

*Σχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω, Ὀδ.

Σχέσις, εως, (ἔχω, σχεῖν) Ὡς τὸ, ἕξις, καὶ τὸ Λατ. habitus, ἐκ τοῦ, habere, διάθεσις, κατάστασις, ἀναφορὰ, οἰκείωσις, συγγένεια, τὸ κρατοῦν καὶ συνέχον, συνοχὴ, ἀλληλουχία, συνάφεια, ἰδιότης, φυσικὴ οἰκειότης, κοινωνία, ἐξαιρέτως δὲ, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος, τὸ εὐσθενὲς ἢ ἀσθενὲς αὐτοῦ, ὅπου οἱ ἰατροὶ διακρίνουσιν, ἀσθενείας λέγοντες »Ἐν ἕξει«, ὅσαι ἔγιναν συνήθεις πλέον εἰς τὸ σῶμα, καὶ »Ἐν σχέσει«, ὅσαι ἀκόμη δὲν ἐφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἀποθιωχθῶσιν. Γαλην. β'. τῶν κατὰ τόπ. »Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει« λέγουσι δὲ ἔτι καὶ, »Κατὰ σχέσιν« καὶ, Καθ' ἕξιν« καθόλου δὲ ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται παντοδήποτε ἀντικείμενον, ἢ ἡ ἀναφορὰ, τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς ἄλλο τι. 2) τὸ κρατεῖν, στερεῶς κρατεῖν.

Σχεταῖος, αία, αῖον. Παρ' Ἱπποκράτ. 648. ἅπαξ »σχεταῖα δρᾶν« ἐπὶ τοῦ Πτύειν, ἀναιδῆ, συγχαμερὰ πράγματα κάμνω. ἀμφιβ.

Σχετήριον, τό (ἔχω, σχεῖν). Πᾶν ὅ,τι κατέχει, κωλύει, ἐμποδίζει, κρατεῖ. Εὐριπ. Κύκλ. 135.

*Σχετήριος, α, ον (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ κρατῇ, ἐμποδίζῃ· ἐπὶ ἰατρ. παυστικὸς, καταπραϋντικός.

Σχετικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ., κῶς (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀπέχειν, κρατεῖν, συνέχειν, ἐπίμονος, ὁ κρατῶν, συγκρατῶν, ἐμποδίζων. 2) εἰς τὴν Λογικὴν, Ἀναφορικὸς, ὁ πρός τινα ἀναφερόμενος, Ἐπίρ. Σχετικῶς, ἀναφορικῶς, οἰκειωτικῶς.

Σχετλιάζω, μελ. άσω (σχέτλιος). Μεμψιμοιρῶ, παραπαροῦμαι, προσκλαίομαι ὑπέρ τινος ἀδικίας, βίας, ἢ σκληρότητος καὶ ἀσπλαγχνίας, ἀδικούμενος προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι· καθόλου δέ, Προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, δυσαρεστοῦμαι, φωνάζω ὑπὸ λύπης τὸ οἴμοι, φεῦ, κλαίω τὴν μοῖράν μοι. Ἀριστοφάν. ὅθεν

Σχετλιασμός, ὁ. Μεμψιμοιρία, κλαύσιμον, παράπονον, δεινοπάθεια, ἀγανάκτησις, δυσαρέσκεια, ὀργή, θυμός, τὸ ὑπὸ λύπης ἢ δεινοπαθείας καὶ ἀγανακτήσεως φωνάζειν Οἴμοι, φεῦ, ἄλλοι μόνον, κ. τ. τ.

Σχετλιαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σχετλιάζειν ἢ εἰς σχετλιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων· »σχετλιαστικάω, ἐλέγοντο τὰ μόρια, τὰ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως σημαντικά.

Σχέτλιος, ία, ιον· εἰς τοὺς Ἀττ. καὶ δικατλκτ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐνεργ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅς τις ὑπομένει, ἢ ἐπιχειρεῖτι, δυνατός, ἰσχυρός, τολμηρός, ἐπιχειρηματίας, αὐθάδης, βιαιος, σκληρός, κακοῦργος, κακότροπος· καθόλου δὲ ἔχον πρὸς τούτοις εἰς ἑαυτὸ τὴν σημσ. τοῦ ἀμέτρου, ἀεραστίου, τρομεροῦ, βλαβεροῦ, καὶ ὀλεθρίου, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, σκληρός, ἀσπλαγχνος, φθοροποιός, Ἰλ Β, 112. J, 19. Ὀδ. Γ. 161. τοῦ κρόνου, Ἡσιό. Θεογ. 488. ὡσαύτως καὶ τῶν θεῶν ἐν γένει, Ἰλ. Ω, 33. Ὀδ. Ε, 118, καὶ τοῦ ὕπνου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκει τις τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Κ, 69. συνήθως ἐπὶ ἡρώων, ἢ ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κάμνουν κακὴν χρῆσιν τῆς ἀνδρίας καὶ δυνάμεώς των, ἢ φθείρουν οἱ αὐτῆς ἄλλους, ἢ γίνονται τρομεροὶ διὰ τῆς τολμηρότητος καὶ μεγάλης ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν ἔχουν νὰ μάχωνται, ὡς ὁ Κύκλωψ, Ἀχιλλεύς, Διομήδης, Ἕκτωρ, καὶ ἄλλοι. Ἰλ. Ε, 403. J, 630. Π, 203. Ρ, 150. Σ, 13. Χ, 41. 86. Ὀδ. J, 351. 478. Λ, 474. Μ, 21. 116. 279. Ν, 293. Τ, 45. Φ, 28. ὡσαύτως παρ' Ἡσιό. καὶ Ἡροδ. τὸ θηλ. σχετλίη μόνον Ἰλ. Γ, 414. Ὀδ. Ψ, 150. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἐριδος παρ' Ἡσιό. Ἔρ. 15. Ἀσ. 149. Εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ὀδ. Δ, 729. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἡροδ. 3, 108. Ἐξ Ἰλ. Κ, 164, ὅπου ὁ Νέστωρ διὰ τὴν ἀκούραστον δραστηριότητά του ὀνομάζεται »σχέτλιος«, ἠθέλησαν νὰ παράξωσι τὴν σημασίαν τοῦ, ἐλεεινός, κακότυχος, κακόμοιρος, δυστυχής, ἥτις ὅμως μήτε ἐνταῦθα, μήτε Ἰλ. Σ, 13. ἢ Ὀδ. 12, 279. ἔχει χώραν, καὶ εἶναι καθολου εἰς τὸν Ὅμ. ξένη, ἂν καὶ ἀπαντᾶται ὄχι σπανίως εἰς τοὺς Ἀττ. καθότι ὅς τις πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολλά, εἶναι βέβαια δυστυχής, παρβλ. τλήμων. — β) ἐπὶ πραγμάτων ἢ λέξις δὲν εἶναι τελείως εὔχρηστος εἰς τὴν Ἰλδ. εἰς δὲ τὴν Ὀδσ. καὶ παρ' Ἡσιό. εἰς μόνην τὴν σύνταξιν »σχέτλια ἔργα«, σκληρά, ἄδικα, ἀνόσια, τρομερὰ ἔργα, Ὀδ. J, 295. κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, δίκη, καί, αἴτιμα ἔργα, Ὀδ. Ξ, 83. ὡς ταὐτοστίμαντον μὲ τὸ, ἀτασθαλίαι, Ὀδ. Χ, 413. ὡσαύτως »σχέτλια πράγματα«, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 856, »σχέτλια ἔργα«, ἔχει καὶ ὁ Ἡρό. 6, 138. »σχέτλιον ἔργον καὶ δεινόν«, Ἀριστρφ. Πλοῦτ. 1175. »σχέτλια καὶ ὑπερφυᾶ λέγειν«, »Πλάτ. οἱ Ῥήτορες τὸ συνάπτουν μὲ τὸ, ὠμοί, ἀναιδῆς, δεινές, ἄνομος. — Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ, σχέθλιος, τὸ ὁποῖον σαφηνίζεται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἔμφασιν τῆς σημασίας, σχεδὸν πάντοτε εἰς ἀρκτικὴν λέξιν τοῦ στίχου· ἐκ τούτου ἐξαιρεῖται μόνον τὸ θηλ. Ἰλ. Γ, 414. καὶ τὸ Οὐδέτ. Ὀδ. Ξ, 83. Χ, 413. (Ἰλ. Γ. 414, τὸ, σχετλίη, ἢ πρέπει νὰ προφερθῇ ὡς δύο μακραὶ συλλαβαί, ἢ καὶ ἡ πρώτη ὡς βραχεῖα· ὁ Βουτμάν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 38. ἐπιθυμοῦσε νὰ παραδεχθῇ ἰδιαίτερόν τινα τύπον χωρὶς ι.)

*Σχέτο, Ἐπικ. ἀντὶ, ἔσχετο, γ'. πρόσ. ἐν. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω. Ἰλδ.

Σχετός, ή, όν. κρατητός· ὅθεν τό, Ἄσχετος.

*Σχέω, ἄχρηστ. πρωτότπ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνεθίζουν νὰ παράγουσι χρόνους τινὰς τοῦ, ἔχω.

Σχῆμα, ατος, τό. (ἔχω σχεῖν) Ὡς τὸ Λατ. habitus, θέσις, μορφή, τύπος· -β) καθόλου δέ, ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ὑπάρχειν, τοῦ φαίνεσθαι, τοῦ παριστάνεσθαι εἶδος, μορφή, εὐπρέπεια, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τοῦ ἀνθρώπου, θεωρούμενον ἐπὶ τὸν ἡματισμόν, δαπάνην, τρόπον τοῦ ζῆν καὶ κατάστασιν πολιτικήν, ἀξίωμα, τάξις, ὅλον τὸ ψέρτιμον τοῦ ἀνθρώπου. γ) κατ' ἐξοχὴν, εὐγενὴς διαγωγή, ἐξαίρετον ψέρσιμον, ἐντιμον σχῆμα, κόμπος, κόσμος, καλλωπισμός. Plautus prolog. Amphitr. 117. »Cum servili chema« μὲ δουλικὸν ἱματισμόν· ἐνδεδυμένος ὡς δοῦλος, σκλάβος· »σχήματα ποιεῖνα, ἀντὶ, »σχηματίζεσθαια, στολίζεσθαι. Πλάτ. δ'.) ἢ στάσις, τὸ σχῆμα τοῦ χορευτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν »Σχήματος ἀρχήα· ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρχήσεως, τοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1525. Ἡρόδοτ. 6, 129. »Ὠρχήτατο Λακωνικὰ σχήματια, Ἀττικάα· καὶ αὐτὸς ὁ Χορός, ἢ τρόπος τοῦ χορεύειν· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. 2. 15. 16. ἔνθα ἐννοοῦνται καὶ τὰ γενόμενα κινήματα τοῦ σώματος εἰς τὸ χορεύειν. ε) μεταφορ. ἐπὶ ζώων, παραστεκνὴ, σέλα σκέπασμα, σάγισμα. Ξενοφ. 2) ἢ κατάστασις, θέσις, θεωρία, εἶδος, μορφή, ποιότης πράγματός τινος. 3) τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ὅθεν ὡς τέ, πρόσχημα, πρόφασις. 4) Εἰς τὴν Ῥητορ. καὶ Γραμμ. σχῆμα λόγου, Λατ. figura orationis. Τιβέρ. περὶ τῶν πτρὶ Δημοσθ. σχημάτ. »Ἔστι σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλόσει, ἢ χρείας ἕνεκαα· καὶ πάλιν ὁ αὐτ. »Λέξεως σχῆμά ἐστιν, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἕθει κατά τινα πλάσιν, κόσμον ἢ χρείαν τινὰ τοῖς λόγοις παρέχουσαα· παρὰ Διον. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. »Σχῆμαα ἀντὶ τοῦ, Σχηματισμὸς τῆς ἐκφορᾶς, ὡς καὶ τὸ »Σχηματισμὸς λέξεωνα· ἢ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων· ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασις στίχου τινὸς διὰ βλεπομένων σημείων. ὅθεν 5) ἐν γένει, ἰχνογραφία, σκιαγραφία, σχέδιον. ὅθεν

Σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχῆμα καὶ μορφὴν δίδω εἴς τι· ὑπὸ σχῆμα φέρω, σχηματοποιῶ, ὅθεν Καλλωπίζω, στολίζω. β) χορεύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 324. 2) Μέσ. σχηματίζομαι, σχῆμα λαμβάνω, σχηματισμόν τινα δίδω ἢ κάμνω εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἐντεῦθεν, Στολίζομαι, Καλλωπίζομαι διὰ νὰ φανῶ εὐπρεπὴς καὶ ἔντιμος. β) κάμνω σχήματα διὰ τῆς κινήσεως τῶν μελῶν μου, ὅθεν Προσποιοῦμαι, πλάττομαι, ὑποκρίνομαι simulare, Λατ. Πλάτ. Σοφιστ. 152. »Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχηματίτταια· ἔκαμεν, ἢ ἐκαμώθη, προσεποιήθη ὡς νὰ τὸ ἤξευρεν. »Λόγος ἐσχηματισμένοσα· ὁ κατὰ προσποίησιν, προσποιητικός, ὅταν ἄλλα μὲν τις λέγῃ διὰ τοῦ στόματος, ἄλλα δὲ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του, ἢ ἄλλα ἐννοῶνται ὑπὸ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Παρβλ. Ruhnken. Τίμ. σελ. 246.

Σχημάτιον, τό. ὑποκριστ. τοῦ, σχῆμα. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐξαιρ. χοροί, σχήματα χοροῦ· »τχημάτια λακωνικαα, Ἡροδ. 6, 129.

Σχηματίσις, εως, ἡ· καὶ

Σχηματισμός, ὁ. (σχηματίζω) στάτις, κατάστασις, μορφή, ἢ τοῦ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι πρᾶξις, ἢ τοῦ σχήματος κατάστασις, καλλωπισμός, ἱματισμός. Πλάτ. Πολ. 4. »Κουράς τε καὶ ἡμπεχόνας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόνα· (ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ Γερμανοῖς Schematismus, κατὰ μεταφορὰν πολιτικῶς λεγόμενον). 2) Πλάσμα, ὑπόκρισις, προσποίησις. Πλάτ. Πολ. 6, 8. »Σχηματισμοῦ καὶ φρονήματοσα. Παρὰ Ῥήτορσ. ἢ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. Διονύσ. Ἁλικαρν. περὶ Συνθέσ. ὀνομάτ. κεφ. 8, σελ. 46.

Σχηματογραφέω, ῶ. (σχῆμα, γράφω) Σχεδιάζω, ἢ γράφω σχήματα Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 812. ὅθεν

Σχηματογραφία, ἡ. Τὸ σχήματα γράφειν, ἢ ἢ τῶν σχημάτων καὶ διαγραμμάτων γραφή. Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ.

Σχηματοειδής, έος, ός, ή· Ὁ σχήματος εἶδος ἔχων. Ἀθήν. σελ. 646. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Τῷ σχήματι μαστοειδής«.

Σχηματοθήκη, ἡ (θήκη), Δοχεῖον, ἀποθήκη σχημάτων, ἢ ὑποκριτικῶν μορφῶν, καὶ προσωπείων.

Σχηματοποιέω, ῶ. (ποιέω) Κάμνω σχήματα, σχῆμα, μορφὴν δίδω εἴς τι πρᾶγμα, σχηματίζω, μορφόνω. Μέσ. Σχηματοποιοῦμαιαα σχῆμα λαμβάνω εἰς τὸ σῶμά μου, ὡς τό, σχηματίζομαι. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 5. β) Ἐπὶ Παντομίμων λέγεται ἀντὶ τοῦ, Διὰ διαφόρων σχημάτων καὶ κινήσεων τοῦ σώματος πρᾶξίν τινα παριστάνειν. ὅθεν

Σχηματοποιία, ἡ. Μορφή, εἶδος. 2) συνήθ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ σώματος διάφορα σχήματα.

Σχηματότης, ητος, ἡ· μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Σχῆμα. Ἑρμῆς παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 163.

Σχῆσις, εως, ἡ. = Σχέσις. Ἡσύχ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 447.

*Σχήσω, μέλ. τοῦ, ἔχω, Ὅμ.

Σχητηρία, ἡ. (ἔχω, σχήσω) = σχετήριον, καὶ σχαστηρία. Ἡσύχ.

Σχίδα, τὴν, ἀνώμ. αἰτιατ. τοῦ, Σχίδη. Ἡσύχ. ὡς τό, Κνίδα, ἀντὶ Κνίδην, κ. τ. τ.

Σχιδακηδόν, ἡ, Σχιδακιδόν, Ἐπίρ. (σχίδαξ) Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχίδακος, ὡσὰν σχίδαξ, ἐπὶ τῶν κατὰ μῆκος σχιστμένων. Παῦλ. Αἰγ. 5, 89. »Σχιδακιδὸν δὲ ἐστὶ ῥῆξις ὀστέου ἐπὶ μῆκος«

Σχιδακώδης, εος, ός, ή (σχίδαξ, εἶδος) Ὅμοιος μὲ σχίδακα, ὁ εἶδος σχίδακος ἔχων. Διοσκορ.

Σχιδανόπους, οδος, ὁ, ἡ. = Σχιζόπους. Ἀθήν. Ζ'. σελ. 388. σμφ.

Σχίδαξ, ακος, ὁ. = Φίλ. Θεαρ. 10, 3.

*Σχίδη, ἡ, (σχίζω) Ὡς τό, σχίζα, τὸ ἀπό τινος μεγάλου ἀποσχισμένον μικρὸν κατὰ μῆκος ξύλον· ὡς τὸ Λατ. scindula, ἐκ τοῦ, scindo. ἀνώμ. αἰτιατ. σχίδα, ἀντὶ, σχίδην, Ἡσύχ. (υ-)

*Σχίδιον, τό, ὑποκρστ. τοῦ σχίδη. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ξύσμα λίνου. »ὠμόλιναα.

*Σχίδος, τό, = σχίδη, σχίζα, Ἡσύχ.

Σχιδόνυχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐστιγμένους ὄνυχας ἔχων, δίχηλος. ἀμφ

Σχίζα, ἡ, Ἰων. Σχίζη, ἡ. (σχίζω) Μικρὸν τμῆμα ξύλου ἀπεσχισμένον ἀπό τινος μεγαλητέρου, καιόμενον εἰς μαγειρίαν καὶ εἰς τὰς θυσίας, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν διὰ τοῦ κ »Σκίζαα λεγόμενον. Ἰλ. Λ. 462. »Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρωνα. ἔκαιε ἐπὶ σχιζῶν, καθόλου δὲ, τμῆμα, κομμάτιον ξύλου, Ὀδ. Ξ, 425. λέγεται ἔτι καὶ τὸ λεπτῶς ἐσχισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ κηροῦ ἢ λύχνου οἱ χωρικοί, φάκλα, λαμπός. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1024. καὶ 1031. »Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζεια· ἔνθα ὁ Σχολ. »Σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοί, τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλαα· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, Λαμπάς, Δᾶς, δαδίον. 2) σχίσις,

διαίρεσις, χωρισμός, Συνέσ. (ὄχι τόσον ὀρθὴ εἶναι ἡ εἰς κ' ἐκεῖ ἀπαντωμένη τόνωσις, σχίζα.)

Σχιζίας, ὁ. = τετανός. ἀμφ.

Σχιζίον, τό ὑποκρ. τοῦ, σχίζα. Πολυδ. 10, 111.

*Σχιζογύναν δρος, ὁ, κατὰ τὸν Φαβωρῖν. = συκοφάντης.

Σχιζοποδία, ἡ. Ἡ ἰδιότης τῶν σχιζοπόδων ζώων, ἡ τῶν ποδῶν σχίσις. Ἀριστοτέλ. ζῴ. μορ. α.

Σχιζόπους, οδος, ὁ, ἡ. (σχίζω, πούς) Ὁ ἐσχισμένους, ἤτοι σχιστοὺς πόδας ἔχων. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. 6, 4. »Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν ταύτῳ τῷ ὕδατι ποιούμενοι τὴν πλείστην διατριβήν, ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ἀντίθ. τοῦ Στεγανόπους· ὁ Ἀριστοτέλ. 8, 12. ἔχει: »Πολυώνυχοι δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ὄρνιθες· ἔτι δὲ πολυσχιδεῖς, τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διῄρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά εἰσιν.

Σχιζόπτερος, ὁ, (σχίζω, πτερόν) Ὁ ἐσχισμένα, ἤτοι σχιστὰ πτερὰ ἔχων, ἀντίθ. τοῦ Στεγαιόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ στεγανὰ πτερὰ ἔχων.

Σχίζω, Μ. ἰσω. Εἰς δύο ἢ εἰς πολλὰ μέρη κατὰ μῆκος διαχωρίζω, κάμνω σχίδακας, ἢ σχίσματα σκίζω, κοινῶς, Ὀδ. Δ, 507. ξεσχίζω, Ἡσ. Ἀσ. 428. καθόλου δὲ, χωρίζω, διαιρῶ, κόπτω. ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128. »Νεῖλος μέσην Αἴγυπτον σχίζωνα, Ἡροδ. 2, 17. αὐτόθι παθ. »Νεῖλος σχίζεται τριφατίας ὁδοὺς«, διαιρεῖται εἰς τρεῖς δρόμους, ὥστε σχηματίζει τρεῖς βραχίονας· ἀσαύτως »σχιζομένη ὁδός, »Ἡροδ. 7, 31. καὶ, »ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο«, τὸ στράτευμα ἤτο χωρισμένον, διῃρημένον, Ἡρ. 8, 34. τροπικ. »ἐσχίζοντο σφεῶν αἱ γνῶμαι«, αἱ γνῶμαι των ἦσαν διῃρημέναι, ἐὰν ἐτυμφωνοῦσαν, Ἡροδ. 7, 210. Πρᾶξ. Ἀποστ. 14, 4. »Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀποστόλοις«· λέγεται καὶ ἐπὶ Γάλακτος, »Σχίζω τὸ γάλα«. κάμνω ἀπὸ τὸ πηγμένον γάλα νὰ χωρισθῇ τὸ τυρόγαλον ἀπὸ τὸν τυρόν, κόπτω τὸ γάλα. Διοσκορ. 2. 77. »Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζεννύμενον ἐν καινῇ χύτρᾳ κεραμίᾳ, καὶ κινούμενον κλάδῳ σκίνῳ νεοτμήτῳ, καὶ μετὰ τὸ ζέσαι, δὶς ἢ τρὶς ἐπιῤῥαίνεται ὀξυμέλιτος κύαθος πρὸς ἑκάστην κοτύλην τοῦ γάλακτος, οὕτω γὰρ διορίζεται ὁ ὀρρὸς τοῦ τυρώδους«. ὅθεν »Σχιστὸν γάλα«. (συγγεν. μὲ τὸ, κέω, κείω, κεάζω, σχάζω, μὲ τὸ λατ. scindo καὶ fido, καὶ μὲ τὸ Γερμαν, scheiden.) [ισω] ὅθεν

Σχινδάλαμος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ, Σκινδάλαμος. (α) καὶ

Σχινδαλμός, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, σκινδαλμός, σχισμένον, καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον κομμάτιον ξύλου, πάσσαλος, κ. τ. τ. ἴδε, σκινδάλαμος.

Σχινδυλέω, = σχίζω, ὅθεν

Σχινδύλησις, εως, ἡ. Ἡ εἰς μικρὰ τμήματα διαχώρισις. Ἱπποκρ. (υ)

Σχινέλαιον, τό. (σχῖνος, ἔλαιον) Ἔλαιον ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου. Διοσκορ. 1, 50.

*Σχινίζω, (σχῖνος) »Τοὺς ὀδόντας· καθαίρω, λευκαίνω τοὺς ὀδόντας διὰ τῆς μαστίχης. Μέσ. σχινίζομαι, ματσῶ μαστίχην, ἢ κάμνω ἀπὸ σχῖνον ὀδοντοξύστην· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐτό, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. Παρ' Ἀθην. σελ. 621. φέρεται τὸ Σχινίζεσθαι ἐπίτινος κινήματος εἰς τὸν χορὸν, ἔνθα ἄλλοι »Σχοινίζεσθαι, θέλουσι ν' ἀναγινώσκεται.

Σχίνινος, ίνη, ινον. (σχῖνος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ σχῖνον, ἀπὸ μαστίχην, Διοσκορ. (–υυ)

*Σχινίς, ἴδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἀφιερωμένος ὁ σχῖνος, ὡς φυτὸν ἀφροδισιακὸν Λυκόφρ. 832. ὅπου ὅμως συνήθ. ἀναγινώσκεται, Σχοινίς.

Σχινίς, ἴδος, ἡν (σχῖνος) Οἱ κόκκοι, ὁ καρπὸς τῆς σχίνου.

Σχινοκέφαλος, ὁ, ἡ, (σχῖνος, σημσ. 2. κεφαλή) Ὀκεφαλὴν ἔχων, κάτω μὲν πλατεῖαν, ἄνω δὲ συμβεβηκυῖαν, ὅ ἐστι προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, ὡσὰν Κρομμυοκέφαλος. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ Σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ Σκίλλαν, ἔστιν ὅτε καὶ Σχῖνον ὀνομάζουσιν.

Σχῖνος, ἡ. Θαμνώδες τι φυτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὁ ῥητινώδης ὀπὸς, Μαστίχη καλούμενος. Σκῖνος, Lentiscus. Ἄρατ. Διοσημ. 1051. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 7. 12. Διοσκορ. 1, 91. Ἡροδ. 1, 177. λέγεται ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ Μαστίχη, ἥτις καὶ ἄλλως »Σχινίνη ῥυτίνη« λέγεται. 2) = Σκίλλα· ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει, »Σχῖνον, οὐ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδός τι Σκίλλης, εἰμὴ ἄρα καὶ πάσης σκίλλης τὸν βολβόν«.

Σχινοτρώκτης, ου, ὁ. καὶ,

*Σχινοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὁ σχῖνον ἤτοι μαστίχην τρώγων.

Σχινώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅμοιος μὲ σχῖνον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου ὤν, πλήρης σχίνων.

*Σχίσις, εως, ἡ. (σχίζω) Τὸ διαχωρίζειν, σχίσιμον, διαχώρησις, τομή, κόμψον. (ι)

Σχίσμα, ατος, τό. (σχίζω) Τὸ ἐσχισμένον, σχίσις. 2) τομή, διαχώρισμα, σχισμάδα, χαραγματία. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Διαφωνία, στάσις. ὅθεν

Σχισματικός, ή, όν. Ὁ εἰς σχίσμα ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ σχίσματος ὤν.

Σχισμή, ἡ. καὶ

Σχισμός, ὁ. (σχίζω) Τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν, διαιρεῖν, διακόπτειν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1160.

Σχιστός, στή, στόν. (σχίζω) Ἐσχισμένος, χωρισμένος, ὅστις εὐκόλως σχίζεται. »σχιστὸν γάλα«, γάλα πηγμένον, καὶ ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν ὀρρὸν· ἴδε, σχίζω· ἀλλὰ »τὸ σχιστὸν« προσυπακουομ. »Ἱμάτιον« εἶδος γυναικείου φορέματος, κατὰ τὸ στῆθος μὲ πόρπην συνεχόμενον. καὶ »αἱ σχισταὶ« εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων διὰ τοὺς λεπτὰ σχιμένους ἱμάντας των.

Σχοίατο, ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ, σχοῖντο, Ἰλ. Β. 93. Ἀπέχοιντο, παύσοιντο.

Σχοίην, Εὐκτικ. ἐνεργ. Ἀόριστ. β'. τοῦ, ἔχω.

Σχοινιά, ἡ. (σχοῖνος) Χορτόπλινθον σχοίνου, ἤτοι σωρὸς πολλῶν ὁμοῦ συμφυέντων σχοίνων. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 13. Βυρλιὰ ἢ Βουρλιά. 2) »Σχοινία βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη« Ἰώσηπ. ὡς τὸ Funentum, παρὰ Πλινίῳ 17, 22. σύνδεσμος, συνάφεια διὰ σχοινίων.

*Σχοινιαία, ἡ, (σχοῖνος, σημσ. 2) Ἐργαστήριον, ὅπου πλέκονται, κατασκευάζονται σχοινία. Ὀλβ. Ἐπιγραμ.

Σχοινίζω, μέλ. ἰσω, (σχοῖνος, σημασ. 3) Καταμετρῶ γῆν τινα, ἐξαιρ. κατακτημένην, διὰ τῆς σχοίνου καὶ διαιρῶ, διαμερίζω αὐτὴν εἰς ἀποικίας, ἢ δεικνύω αὐτὴν εἰς τοὺς δούλους πρὸς ἐργασίαν. 2) Παρ' Ἀθηναίῳ 14, σελ. 621. σημαίνει τὸ μέσ. »Σχοινίζεσθαι γυναικώδη τινὰ ὄρχησιν ἢ τὰς χειρονομίας καὶ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων ποιεῖν. ἀμφ.

Σχοίνικλος, ὁ. Πτηνόν τι εἰς ὕδατα διαιτώμενον, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὴν οὐράν του. Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. 8, 13. ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, κίγκλος: ἀπαντῶνται δὲ καὶ οἱ τύποι· σχοίνιλος, σχοίνικος, καὶ, σχοινίων.

*Σχοινικός, ή, όν, καὶ

Σχοίνινος, ίνη, ινον. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου ὤν, ἢ ἐκ σχοίνου κατεσκευασμένος. 2) Μακρὸς καὶ λεπτὸς ὡς ὁ σχοῖνος, μακρὸς ὡς βοῦρλον, ὅθεν ἰσχνὸς, λεπτός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Σχοινίνην φωνὴν« τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν«· ἔνθα τινὲς Σχοινίνην γράφουσιν. Οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται ὡσαύτως τὸ, junceus, juncidus, ἀντὶ τοῦ, gracilis. Juncidae mulieres. Βάῤῥων.

Σχοινίον, τό. (σχοῖνος) Τὸ ἐκ σχοίνου πεπλεγμένον, ἢ περιστρεμμένον καλώδιον, καὶ ἁπλῶς πᾶν σχοινί, κάλως, καλώδιον, κ. τ. τ. τουτέστι, σύναξις καὶ συνάφεια πολλῶν νημάτων, συνεστρεμμένων εἰς ἕν. 2) Μεταφορ. σειρὰ ἀδιάκοπος. »Λύσιτε τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν«. Πίνδαρ. λείψ. 124. ὡς εἶπε καὶ ὁ Σένεκας »Negotiorum catenam abrumpere«· ἐπὶ ἀδιαλείπτου καὶ ἀδιακόπου σειρᾶς. »Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν. Παροιμία ἐπὶ ἀδυνάτων πραγμάτων. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἔχει ὡς καταμετρικὸν »Σχοινίον, ἢ σκοπάριον δεκαόργυιον καὶ δωδεκόργυιον«· καὶ ἑπομένως λέγει »Ἀναβιβάσαι τὸν σκοπάριον« τὴν διὰ τοῦ μετρικοῦ σχοινίου καταμέτρησιν.

*Σχοινιοπλόκος, ὁ, ἡ, (σχοινίον, πλέκω) = Σχοινιοστρόφος.

Σχοίνιος, ὁ, ἡ. = Σχοίνινος. Εὐρ. Κύκλ. 208. ἀμφ.

Σχοινιοστρόφος, ὁ, ἡ. (σχοινίον, στρέφω) Ὁ τὰ σχοινία στρέφων, στρύφων· σχοινᾶς. 2) Ὁ εἰς τὰ πηγάδια περιστρέφων ἐπὶ τῷ τροχῷ τὸ σχοινίον, καὶ ἀντλῶν ὕδωρ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1332.

Σχοινιοσυμβολεύς, έως, ὁ, καὶ

*Σχοινιοσυμβόλος, ὁ, ἡ, (συμβάλλω) = σχοινιοστρόφος.

Σχοινίς, ἴδος, ἡ. (σχοῖνος) Ἀγγεῖον ἐκ σχοίνων πεπλεγμένον, ὡς κόσκινον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, σχοινίον, Θεόκρ. 23, 51. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου. (ι)

*Σχοινίς, ἴδος, ἡ, ἴδε, Σχινίς.

*Σχοινίς, ἴδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, σχοίνινος· Ἐκ σχοίνων κατεσκευασμένη, Θεόκρ. 23, 51. Νικ. Ἀλ. 546. (εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον τὸ ἰῶτα εἶναι βραχύ, ὅθεν γεν. ἴδος.)

Σχοίνισμα, τό. (σχοινίζω) Ἡ καταμέτρησις ἑνὸς τόπου, ἢ ὁροθεσία. 2) μέρος κατακτημένης, καὶ εἰς νέους ἀποίκους διαμοιρασμένης γῆς. 3) μέρος πρὸς γεωργίαν καταμετρημένης γῆς.

Σχοινισμός, ὁ (σχοινίζω) Ἡ διὰ τοῦ σχοίνου καταμέτρησις τῆς γῆς. 2) Εἶδος τιμωρίας ἤτοι κολάσεως καὶ βατάνου παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λούκουλ. 20. »Σχοινισμοὶ, κιγκλίδες, καὶ ἵππος· διότι μὲ σχοινία κατετείνετο τοῦ κολαζομένου τὸ σῶμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἁρμοὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐξετρέποντο ἀπὸ τῆς κλειδώσεώς των.

Σχοινίτης, ου, ὁ. καὶ, θηλ. Σχοινῖτις, ιδος ἡ. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου κατεσκευασμένος. »Καλύβη σχοινῖτις«. Ἀνάλεκτ. 1, 244.

Σχοινίων, ωνος, ὁ, = σχοίνικλος. 2) μαλακή τις μελῳδία εἰς τὸν αὐλόν.

Σχοινοβατέω, ῶ. Χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. ἐκ τοῦ

Σχοινοβάτης, ου, ὁ. (σχοῖνος σημσ. 2. βαίνω) Ὁ χορεύων ἢ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. (α) ὅθεν

Σχοινοβατία, ἡ. Τὸ χορεύειν ἢ τρέχειν, περιπατεῖν ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. Παρ' Ἱπποκρ. διαιτ. ὑγιειν. 3, 2. ἀναγινώσκουσί τινες »Σχοινοβατίῃσι, καὶ, Σχοινοδρομίῃσι· ἄλλοι δὲ »Κονιβατίῃσι. ὅθεν

Σχοινοβατικός, ή, όν· Ὁ εἰς τὸν σχοινοβάτην ἀνήκων· »ἡ σχοινοβατικὴ« ὑπακουόμ. τοῦ τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου.

Σχοινόδεσμος, ὁ. (δεσμός) Σχοινίων δεσμός. Νικήτ. Χρον. 20, 5.

Σχοινόδετος, ὁ, ἡ. (δέω) Ὁ μετὰ σχοινίων δεδεμένος, δέσμιος. Νικήτ. Χρον. 5, 2.

*Σχοινοδρομία, ἡ, = σχοινοβατία. ἐκ τοῦ

Σχοινοδρόμος, ὁ. (τρέχω, δραμεῖν) = Σχοινοβάτης. ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σχοινίον, ἀναφέρει καὶ εἰς τὸ πλοῖον σχοινοδρόμον τινά, ἴσως τὸν

διὰ τῶν σχοινίων ἀναβαίνοντα ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν καταρτίων.

Σχοινοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁ εἶδος σχοίνου ἔχων.

Σχοινόεις, εσσα, εν, (σχοῖνος) Σχοινώδης, πλήρης σχοίνων, παρβλ. Σχοινοῦς.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ἐκ σχοίνου πεπλεγμένος.

Σχοινοπλοκικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ πλέκειν σχοίνους, ἡ σχοινία ἀνήκων, ὁ εἰς σχοινοπλόκον ἀνήκων.

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὁ σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πλέκων.

Σχοινοπώλης, ὁ, ἡ. (πωλέω) Σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων γινόμενα, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πωλῶν. ἀμφ.

Σχοῖνος, ὁ, εἰς τοὺς μεταγενεστ., ἴσως ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Θεοφρ. καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ, ἡ· Φυτόν, βλαστήματα μόνον μακρὰ καὶ ὀξέα ἀντὶ φύλλων ἔχων, Βρύλον καὶ Βροῦλον, καὶ Βοῦρλον κοινῶς λεγόμενον, Λατ. juncus, ἔτι δὲ καὶ τόπος κατάφυτος ἀπὸ σχοίνους· »ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, σχοίνῳ ὑπεκλίνθη«, Ἰλ. Ε, 463. »ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ.« Πίνδ. Ὀλ. 6. 99. Διέκριναν δὲ πολλὰ εἴδη αὐτοῦ δι' ἰδιαιτέρων ἐπωνυμιῶν, οἷον »Ὀξύσχοινος, Ὀλόσχοινος, Μελαγκρανίς, Μυρεψική, καὶ Ἀρωματική σχοῖνος. Juncus odoratus ἢ rotundus. καὶ Andropogon Schoenanthos, Λιν. Ἐκ τούτου τοῦ Φυτοῦ ἔπλεκαν Καλάθους, Ψάθας, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὴν σήμερον, καὶ ἐξαιρέτως Σχοινία, καὶ ἐντεῦθεν ἰδιαιτέρως 2) Σχοινία, (σχοινί), καλῶδιον, τρίχιά, κ. τ. τ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 66. 5, 16. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλέγετο οὕτω μέτρον γῆς (ὡς καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ Pertica), διὰ τοῦ ὁποίου κατεμέτρουν τὴν κατακυριευθεῖσαν γῆν, διαμερίζοντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀποικίας· ἔτι δὲ διεμέριζαν γῆν διὰ τοῦ σχοίνου καὶ εἰς τοὺς δούλους, διὰ νὰ γεωργήσωσιν ἕκαστος τὸ διορισθὲν μέρος καὶ ἐντεῦθεν Ἡροδότ. 1, 66. καὶ ἡ διπλῆ ἔννοια τοῦ Χρηστηρίου. »Καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι· τὸ ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τῆς γῆς ἐνόησαν· ἀλλ' ἔπειτα νικηθέντες. »Σχοίνῳ διαμετρησάμενοι τὸ πεδίον τὸ Τεγεητέων ἐργάζοντο· ἐδούλευαν ὡς σκλάβοι αὐτοὶ τὴν διαμεμετρημένην δι' αὐτοὺς γῆν. 4) Εἰς τοῦ Αἰγυπτ. μέτρον γῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ μέν τινας συνήθ εἶχεν 60 σταδίους· κατ' ἄλλους δὲ, 30. Ἡροδ. 2, 6.

*Σχοῖνος, ἡ, ὄνμ. πολεώς τινος τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 497.

Σχοινοστρόφος, ὁ, ἡ. = Σχοινιοστρόφος.

Σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, = Σχοινιοσυμβολεύς.

Σχοινοτενής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Σχοινοτενῶς. (σχοῖνος, τείνω) Τεντωμένος, ὡς σχοινίον, ἡ μέτρον, ὅθεν α) Εὐθύς, ὀρθός, ἴσιος, ἴσιος καὶ μακρύς. Ἡρόδοτ. 1, 189. καὶ 199. »Διώρυχας, διέξοδοι σχοινοτενέες«. »σχοινοτενὲς ποιήσασθαι, κάμνω εὐθὺ, εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μετρῶ, τείνω εὐθεῖαν γραμμὴν, Ἡροδ. 7, 23. β) Μακρὸς ἢ Μακρύς, ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, τανυσμένος, διεξοδικὸς, ἐπὶ κώλων, περιόδων, καὶ ἀσμάτων εἰς τὴν ὁποίαν ἔννοιαν ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται ἰδιαίτερ. Θηλ. »σχοινοτενέεια ἀοιδᾶς«, Λείψ. 47. σχηματισμ. ὡς τὸ, ἡδυέπεια, μουνογένεια, κ. τ. τ. 2) ἀπὸ σχοίνους πλεγμένος, »Σχοινοτενὴς σπυρίς· ἢ ἐκ σχοίνων ἤτοι βούρλων πλεγμένη. Ἀνάλεκτ. 2, 218.

Σχοινοτονία, ἡ. Ἡ εὐθύτης, ἡ τὸ εὐθὲς τῆς διευθύνσεως. 2) τὸ μῆκος.

Σχοινότονος, ὁ, ἡ. (σχοῖνος, τείνω) »Δίφρος σχοινότονος«, θρονίον μετ' ἐκτεταμένων σχοινίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθηνται· οὕτω καὶ »Κλίνη σχοινότονος« κλίνη, ἥτις ἔχει ἐκτεταμένα σχοινία, ἐπὶ τῶν ὁποίων βάλλονται τὰ στρώματα. Ἱππουρ.

Σχοινοῦς, οῦντος, οῦσσα, οῦν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σχοινόεις, ἐξαιρ. ὁ σχοιν. τόπος ἔνθα φύεται σχοῖνος, ἔνθα φυτρόνουσι βούρλα, ἢ τόπος περιεκτικὸς σχοίνων, βούρλων, παρὰ Στράβ. 3. κεῖται τώρα »Τῷ σπαρταρίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλουμένῳ πεδίῳ, ἔνθα πρότερον »Ἀλισχοινοῦντι« ἔκειτο.

Σχοινοφιλίνδα, ἐπίρρ. ἔτι δὲ καὶ Σχοινοφολίνδα, καὶ Σχοινοβολίνδα, Εἶδος παιγνιδίου Πολυδ. 9, 115.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ σχοίνους, καλάθους, ψάθας, ἢ σχοινία φέρων.

Σχοινοχάλινος, ὁ, ἡ· Ὁ ἐκ σχοίνου ἢ σχοινίου τὸν χαλινὸν ἔχων, Στράβ. 17. σελ. 1184. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Σχοινομάλοις« ἔχουσιν. ἀμφ.

Σχοινώδης, ὁ, ἡ = Σχοινοειδής.

*Σχοινωτός, ή, όν (ὡς ἀπὸ τὸ, σχοινόω) Πλεγμένος ὡς ἐν σχοινίον.

Σχολάζω, Μ. άσω. (σχολὴ) Σχολὴν ἔχω, ἀργῶ, ἠρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπό τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 1, 52. β) »σχολάζειν τινὸς«, καὶ »ἀπό τινος«, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ καταγίνωμαι εἰς τι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζωμαι ὡς τὸ Λατ. vacare a re, γ) »σχολάζειν τινὶ«, Εὐκαιρῶ, εὐκαιρίαν ἢ καιρὸν ἔχω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 1, 8. »Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν· δὲν εἶχε καιρὸν, δὲν εἶχε εὐκαιρίαν. »Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι«. αὐτόθ. ζ'. ε'. 39. ἕως οὗ νὰ λάβῃ καιρὸν καὶ ἡσυχίαν διὰ τοὺς φίλους του, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Ἔχω καιρὸν, ἢ Εὐκαιρῶ, Ἀδειάζω διά τινα φίλον μου, ἢ διά τινα ὑπόθεσιν. ὡς τὸ Λατ. vacare rei. ἐξαιρ. ἀφιερόνομαι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τινα τέχνην, ἢ ἐπιστήμην· ἔτι δὲ ἀφιερόνομαι εἰς ἕνα διδάσκαλον, τουτέστιν, εἶμαι μαθητὴς καὶ ἀκροατής τινος, ἀφιερόνω ὅλον τὸν καιρόν μου, προσηλόνω ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς αὐτὸν, εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ· ἀπολύτ. δὲ, διδάσκω, παραδίδω λόγους, μαθήματα. Πλούταρχ. δ) »σχολάζειν πρός τι«, Καταγίνομαι διὰ τοῦ νοὸς περί τι, διανοῦμαι, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, φροντίζω· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Στέκομαι καὶ συλλογίζομαι περί τινος«. Οὐδὲ πρὸς ταῦτα πω ἐσχόλασα· οὐχ εὑρὸν ποτε καιρὸν νὰ τὰ συλλογισθῶ. ε) Βραδύνω, ἀργῶ, χρονίζω, ὀργοπορῶ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 210. καὶ 883. »Μηδέ τις σχολαζέτω«. ζ) τροπικ. »Καθέδρα σχολάζουσα· ἄδεια, εὔκαιρος, κενὴ, μὴ ἔχουσα τὸν καθήμενον· οὕτω καὶ, »Σχολάζων τόπος« ὁ εὔκαιρος.

Σχολαῖος, αία, αῖον. καὶ Ἐπίρ. σχολαίως. (σχολὴ) Ἀργὸς, ῥᾴθυμος, ἥσυχος, ὀκνηρὸς, νωθρὸς, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν μᾶλλον, παρὰ νὰ ἐργάζεται, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔχων καιρὸν, ἐλεύθερος ἔργων, ἄδειος. Συγκριτ. σχολαίτερος, ἐπίρρ. συγκριτ. σχολαίτερα, Ἡροδ. 9, 6. Ὑπερθ. σχολαίτατος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον, παρὰ Πλάτ. Πολ. 10, σελ. 610. D, ὅθεν

Σχολαιότης, ητος, ἡ· Βραδύτης, ἀργοπορία, ὀκνηρία, Θουκυδ.

Σχολαρχέω, ῶ. Εἶμαι σχολάρχης, Διογέν. Λαέρτ. ἐκ τοῦ

Σχολάρχης, ου, ὁ. (σχολὴ, σημσ. 5. ἄρχω) Ὁ τῆς σχολῆς ἄρχων, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς (ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ διδάσκαλος) Σχολῆς τινος, ἢ αἱρέσεως.

Σχολαστήριον, τό. Τόπος ἔνθα σχολάζουσι τινὲς ἀναπαύεται. »Πεντάκλινον σχολαστήριον«. Ἀθήν. ε'. σελ. 208. τόπος ἀναπαυτικὸς, πέντε κλίνας ἔχων, τουτέστι, τόπος διὰ νὰ καθίσωσι πέντε ἄνθρωποι, καὶ μετὰ μιᾶς βιβλιοθήκης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 42. συνεκφέρει τὸ »Σχολαστήριον« μετὰ τοῦ »Περίπατος περὶ τὰς βιβλιοθήκας«, ἀντὶ τοῦ, Τόπος ἡσυχαστήριος καὶ ἀναπαυτικὸς πλησίον βιβλιοθήκης τινός. »Ἀνειμένων πάντι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων καὶ σχολαστηρίων ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας«.

Σχολαστής, οῦ, ὁ. ὡς τὸ, σχολαστικός, Ἀργὸς, ὀκνηρὸς, παρὰ Πλουτάρχ. »Βίος σχολαστής« ὅστις ἀντὶ τούτου ἀλλαχοῦ »Βίος σχολαστικός« εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, Νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἀργὸς, ῥᾴθυμος.

Σχολαστικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς (σχολὴ) Ὁ σχολὴν ἔχων, ἀργὸς, χωρίς τινα ἐνασχόλησιν· κτὸ σχολαστικόν, ἢ ἀργία. »Σύλλογοι σχολαστικοί« συνάξεις ἀέργων καὶ ὀκνηρῶν ἤτοι σχολαίων ἀνθρώπων. Ἀριστοτέλ. 2) Ὅς τις καταγίνεται εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ πράγματα· ὅστις καταγίνεται εἰς τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ περὶ τοὺς λόγους σπουδάζων· ὁ διατρίβων εἰς τὰ σχολεῖα παιδείας καὶ μαθήσεως χάριν. Μαθητής, σπουδαῖος, λόγιος, γραμματισμένος, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Scholasticus, Scholaris. 3) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἱεροκλέους, ἐλήφθη ἡ λέξις καταφρονητικῶς, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Pedant. σημαίνουσα λόγιον μὲν ἄνδρα, κακοήθη δὲ, καὶ ἐστερημένον κρίσεως ἢ αἰσθήσεως καλοῦ, τὸν μετὰ μωρίας λεπτολόγον, καὶ καυχώμενον, ὅτι εἶναι σοφὸς, καὶ τὰ πάντα εἰδώς, καὶ καταφρονοῦντα πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην καὶ μάθησιν, τὸν ἐπὶ παιδαριώδη πράγματα καταγινόμενον καὶ διατρίβοντα τὸν καιρόν· ἄρα, ὁ ὅλον του τὸν βίον εἰς τὰς σχολὰς κατατρίβων, καὶ περὶ τὰς σοφιστικὰς ζητήσεις καὶ διαλέξεις σπουδάζων, εἰς δὲ τὸ πραγματικὸν τοῦ βίου μὴ δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ τίποτε χρήσιμον, νωθρὸς περὶ τὰ καλά.

Σχολεῖον, τό. (σχολὴ, σημασ. 5) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον διδάσκεται καὶ μανθάνει τις ἐπιστήμην τινὰ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, διδασκαλεῖον. Σουίδ.

Σχολή, ἡ· Ἀργία, εὐκαιρία, ἀπραξία, ἠρεμία, ἡσυχία, παῦσις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις ἔργων, ὁ ἐλεύθερος ἔργων καιρὸς, ἐξαιρ. πολιτικῶν ἔργων κατάπαυσις, ὡς τὸ Λατ. otium, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. πολλὰ συχνάκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. »σχ. πόνων«, Εὐριπ. Ἡρακλ. 724. 2) ὁ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος πρός τι καιρὸς, μετὰ ἀπαρεμφ. »Ἐπὶ σχολῆς«, ἀντὶ τοῦ, Καθ' ἡσυχίαν, ὅταν ἔχῃ τις καιρὸν, ὅταν ἦναι ἥσυχος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1228 »Τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς«, ὅταν ἔχῃς καιρόν. 3) ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις εἴς τι, φροντὶς, ἐπιμέλεια, προσοχή· »σχολὴν ἔχειν ἀμφί τι, = σχολάζειν τινὶ«, ὅθεν 4) Πᾶσα πρᾶξις, ἀσχολία, πραγματεία, συνδιάλεξις, ἢ πᾶν ἔργον καὶ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις, ὅταν ἔχῃ καιρὸν, τουτέστι μὲ ἄνεσιν καὶ χωρὶς βίαν, τὸ ὁποῖον κάμνει, διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του. 5) ἐξαιρ. ὁ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀφιερωμένος καιρὸς, ἢ παιδευτικὴ διατριβή. ὅθεν καὶ, ὁ τόπος, ἔνθα ὁ διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του διατρίβει τὸν καιρόν, καὶ διδάσκει αὐτοὺς, ἢ ὅπου σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, λατιν. Schola, Γερμ. Schule. Σχολεῖον, Διδασκαλεῖον, Φροντιστήριον. Πλούταρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν: »Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκονται« καὶ εἰς Περικλ. »Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν Φιλοσόφων«· ἔτι δὲ καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ, ἢ παράδοσις, περί τινος, ἐπί τινι, τὸ

γραμμένον μάθημα, Πλούταρχ. 6) εἶδος στοᾶς (γαλλερία) ἔνθα τις ἀναπαυόμενος θεωρεῖ τὰ πέριξ, ὡς τό, σχολαστήριον· παρὰ Πλινίῳ καὶ Βιτρουβίῳ. Octavios scholoe, labri, alvei scholoe, ἀντὶ τοῦ, Porticus· 7) βραδύτης, νωθρότης, ὀκνηρία, ἀργοπορία, χρόνου διατριβή, ἀμέλεια, ἀργητα, ὡς τό, σχολαιότης. Θουκυδ. ε. »Ὡς δ' αὐτῷ σχολὴ ἐδόκει γίγνεσθαι· 8) »Σχολῇ» ἐπίρ. ἀντί, κατὰ σχολήν· παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 48. κατὰ μικρόν, ἀγάλι ἀγάλια, ἠρέμα, ἀργά, βραδέως. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 7. »Σχολῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικοῦνται οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀνεπήδωσι· β) μετὰ κόπου, μόλις, μόλις καὶ μετὰ βίας, οὐδαμῶς. Ξεν. Ἀπομ. 4, 2, 24. »Ὥμην εἰδέναι· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλό τι ᾔδησι· Σοφοκλ. Ὀ Τ, 433. Ἀντιγ. 390. Schaef. Διον. Ἁλικρ. περὶ συνθ. σελ. 153. γ) »χολῇ γε», μετὰ τό, »εἰ δὲ μή», σημαίνει τό, πολὺ ὀλιγώτερον· »εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε τῶν ἄλλων», Ἀριστ. παρβλ. τάχα.

*Σχολιάζω, Μλ. άσω (σχόλιον). Κάμνω, γράφω σχόλια, σημαιώσεις, ἑρμηνεύω καὶ σαφηνίζω δεινόν τινα συγγραφέα· λέξ. μεταγνστρ. ὅθεν

Σχολιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ σχολιάζων, σχόλια γράφων πρὸς σαφήνειαν καὶ ἑρμηνείαν λέξεως ἢ φράσεως παλαιοῦ τινος δεινοῦ συγγραφέως, λέξ. μεταγνστρ.

Σχολιακός, ή, όν (σχολή, σημσ· 5). Ὁ ἀνήκων ἢ συνήθης εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σχολείου, ὁ σχολὴν καὶ εὐκαιρίαν ἔχων, ὁ σχολάζων· »Σύνταγμα σχολικόνα· ἀνήκων εἰς σχολὴν ἢ εἰς ἀνθρώπους σχολάζοντας, ἡσυχάζοντας, ἀργούς· Διον, Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. 22. Ἐπίρ. Σχολικῶς· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχολείου, ὡς πρέπει εἰς τὸ σχολεῖον, καθόλου δέ, ἀργῶς, χωρὶς ἐργασίαν.

Σχολιογραφέω, ῶ. Σχόλια γράφω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Σχολιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων σχόλια, ἢ σημειώσεις, ὑπομνήματα· = σχολιαστής· ἐκ τοῦ

Σχόλιον, τό (σχολή, σημσ. 5). Ἑρμηνεία, σαφήνεια ἐξήγησις, ὁποῖαι κατὰ πρῶτον ἐγράφοντο περὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ σχολαῖα, καὶ μαθητάς. Κικέρ. εἰς Ἀττ. 16, 7. Λουκιαν. καὶ Ἀρριαν, Ἐπίκτ. 3, 21.

*Σχολύδριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, σχέλιον· Τζέτζ. εἰς λυκόφρ. 1407.

Σχόμενος, η, ον· μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, Κατεχόμενος. Ἰλ. Ι, 570. »Ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρίῳ· ἔνθα νῦν »Ἐπόμενοι» κεῖται· οὕτω καὶ Ὀδυσ. Λ. 278. »Ἀχεῖ σχομένη» κατασχεθεῖσα, καὶ παρὰ Παρθενίῳ 33. »Σχόμενος πόθῳ».

Σχοῦ, προστακτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

Σχῦρος, ὁ. Ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος· ἄλλως καὶ, χήρ, ὅθεν τὸ Λατ. Heres, hericius, herinacens· συγγεν. τοῦ, Χοῖρος.

Σχῶ, Ὑποτακτ. Ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, Ἔχω· ὅθεν Ἰλ. Φ, 309, »Σχῶμεν».

*Σχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω. Ὀδσ.

Τὸ Σ. μετὰ τοῦ Ω.

Σῶ, ἴδε σάω, σήθω.

*Σῶ, Ἀττ. ὀνομ. πληθ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σῶοι, Θουκυδ.

*Σῷ, δοτ. ἐνικ. τῆς κτητ. ἀντωνυμ. σός.

*Σωγένης, εος, ὁ, ὄνομα κύρ. ἀνδρός. Πινδ.

Σωδάριον, τό· ἀντὶ τοῦ, Σουδάριον. Λατ. sudarium, Μοίρις, σελ. 348.

Σῶδες, αἱ· Ὀππιαν. Ἰξευτικ. 3, 2. Εἶδος κελαδιστικῶν πτηνῶν.

*Σῶες, ἀσυναίρ. ἀντὶ τοῦ, σῶι· ὀνομ. πληθ τοῦ σῶς.

Σώεσκον, παρατατικ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, Σώω, Ἰλ. Θ. 363. »Τειρόμενον σώεσκον· ἔσωζον· ἴδε, σώζω.

Σωζόπολις, ὁ, ἡ = σωσίπολις. Σχολ. Πίνδ. Ὀλ. 2, 14.

Σώζω, Μλ. ώσω· παλαιὸν α'τ. σώω, ἀόρ, ἔσωσα, παθητ. παρακμ. συνήθ. σέσωσμαι, ἀλλὰ καλλίτερον α'τ. σέσωμαι, τό ὁποῖον ὁ Βέκκ. ἐξαιρτ. ἐκ χειρογρφ. πολλαπλασίως ἀντικατέστησεν, ἀόρ. παθ. ἐσώθην· Μέσ. σώζομαι, καὶ καθξ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁμαλῶν καὶ κυρίων ἀττ. χρόνων δὲν ἀπαντᾶται κάνεὶς εἰς τὸν Ὅμ. ἐκτὸς ἅπαξ ἢ μετχ. τοῦ ἐνεστ. σώζων· »σπέρμα πυρὸς σώζων», Ὀδ. Ε, 490. εὐκτ. σώζοι, Ἡσιοδ. Ἔρ. 378. ἀλλ' ἀμφ. Ἐξεναντίας δὲ ἔχει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου, σαόω, τοὺς ἑφεξῆς ἐπικ. τύπους· α) τὸν ὁμαλ. μέλ. σαώσω, πολλὰ συχνάκ. ἀόρ. ἐνεργ. ἐσάωσα, πολλὰ συχν. μέσ. μέλ. σαώσομαι, Ὀδ. Φ, 309. καὶ ἀόρ. παθ. ἐσαώθην, Ὀδ. Γ, 185. Η, 473. Ἰλ. Ο, 503. Ρ, 228. τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον ἀόρ μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. εὑρίσκεται μόνον, σαοῖ, Θεογν. 868. Καλλ. Δηλ. 22. καὶ, σαοῦσι, Τυρτ. 2, 13. ὁμοῦ μὲ τὸ προστκτ., σάου, Ἔμν. Ὅμ. 12, 3. ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφ. σάω, ἔχει, Καλλίμ. ἐπ. 35. Θεοδωριδ. 4. Ἐπ' 179. ἂν καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἠθέλησαν νὰ τό μεταβάλωσιν· β) ἐκ τοῦ ἐμπροσθ. συνηρμ. ἐνεστῶτος, σώω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔγινε τὸ σύνηθ. σώζω, τὴν μετοχ. σώοντες, Ὀδ. Ι, 430. καὶ Ἰων. παρατ. σώεσκον, Ἰλ. Θ, 363. Ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει καὶ σώετε, καὶ τό μέσ σώεσθαι· γ) ἐκ τοῦ, σόω, τὴν ὑποτακτ. σόῃ, σόῃς, σόωσι, Ἰλ. Ι, 393, 424, 681. δ) τὴν προστακτ. ἐνεργ. σάω, ἀντὶ, σῶ, συνηρμ. καὶ πάλιν ἀσυναίρ. Ὀδ Ν, 230. Ρ, 595. Ἔμν. Ὅμ. 12, 3. εἶναι δὲ καὶ γ'. προστ. παρατατ. ἀντὶ, ἐσῶ, Ἰλ. Π, 353. Φ, 238. τό, σάω, τίθεται λοιπὸν ἀντὶ τοῦ, σῶζε, καὶ, ἔσωζε, παραβλ. Heyn. Ἰλ. Τ, 7. σελ. 198. Ἰάκ. Α, Π σελ· 158. 948. τὸν ὁμαλὸν ἀόρ. παθητ. ἐσώθην, ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Ἡρο. 4, 97. Παλαιόν τινα Ἀττ. μέλ. σώω, θέλει ὁ Βουττμάν. νὰ γνωρίσῃ εἰς ἓν Ἀπίγραμ. παρὰ Βεκχίῳ (Boeckh.) Τ, 1. σελ. 107. ἀρ. 71. Διασώζω, λυτρόνω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω, φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ· Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 14. »Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὑμᾶς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι· καὶ ἐν πόρ. 5, 10. »Εὔχεσθαι μετὰ τάς ἑαυτῶν πατρίδας Ἀθήνας μάλιστα σώζεσθαι· νὰ διατηρῶνται, διαφυλάττωνται· »Σώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν πατρίδα· εὐτυχῶς ἐπιστρέψαι εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὑγιὴς νὰ γυρίσῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του· ἐξαιρ. διατηρῶ, φυλάττω εἰς τὴν ζωήν, ὅθεν καὶ »ζωοὺς σάω, Ἰλ. Φ, 238. ἀντίθ. τοῦ, ἀπόλλυμι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 38. — Παθητ. λυτρονωμαι, ἐλευθερόνομαι, γλυτόνομαι, φυλάττομαι, διατηροῦμαι, μένω εἰς τὴν ζωήν· ἀντίθ. τοῦ, ἀποθνήσκειν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 2, 3. καθόλου δὲ, εἶμαι ὑγιὴς καὶ ἀπαθής. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὸ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. κυρίως μόνον ἅπαξ· »σπέρμα πυρὸς σώζων», Ὀδ. Γ, 490. εἰς δὲ τὰς συντάξεις »σώζ· πόλιν, καὶ νῆας· ἐννοοῦνται φυσικῶς οἱ κάτοικοι· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐξεναντίας καὶ ἐπὶ ἀψύχων συχνάκις, φυλάττω σῶον, ἀκέραιον, ἀβλαβῆ· »σώζ. νόμον· φυλάττω ἀκριβῶς τὸν νόμον· α) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς εἰς τινα τόπον διευθύνσεως, ἢ κινήσεως, σώζω που, τουτέστι, διάγω, διακομίζω τι ἀκέραιον καὶ ἀβλαβὲς εἴς τι μέρος· »ἐς προχοάς», Ὀδ. Ε, 452. »ἐπὶ νῆας», Ἰλ. Ρ, 692. »πόλιν τεν», Ἰλ. Ε, 224. »εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς πατρίδαν, φέρωτι ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα σῶον καὶ ἀκέραιον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ μὲ τό, »δεῦρο, ὅποιν, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 732. Παθ. σώζομαι, καταφεύγω που, εἴς τι μέρος. φθάνω που σῶος καὶ ἀβλαβής· »ὀπίσω εἰς οἶκον σωθῆναι», Ἡροδ. 4, 97. — β'.) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀπότινα τόπον κινήσεως· ἐκ τινος σώζω, ἐλευθερόνω· »ἐκ θανάτοιο, ἐκ πολέμοιο», κ. τ. τ. Ἰλ. Ε, 469. Λ, 752, Ρ, 452. Φ. 244. Χ, 175. Ὀδ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόν. γεν. »ἐχθρῶν σῶσαι χθόνα», Σοφ. Ἀντ. 1162. οὕτω καὶ εἰς τὸ παθ. »τωθῆναι κακῶν», Εὐρ. Ὀρεστ. 769. παρβλ. σωτήρ. γ) μετὰ ἀπαρεμφ. »αἵσε σώζουσιν θανεῖν», αἱ ὁποῖαι σε γλυτόνουν ἀπὸ τὸν θάνατον, Εὐρ. Φοιν. 609. δ) Μέσ. μετ' αἰτ. φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μοῦ τι· οἷον, »σώσασθαι τὸ σῶμα· ἐξαιρτ. φυλάττω εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὴν μνήμην μου· (καθὼς λέγουν οἱ Γερμ. χωρὶς τινα ἄλλην προσθήκην, behalten, κατ' ἀντίθ. τοῦ, vergessen·) Σοφκλ. Τρ. 632. Ἡλ. 125. Πόρσ. Εὐρ. Ἑκβ. σελ. XXXVI. Suppl. 916. Ἔλμτλ. Εὐρ. Βακχ. 792. συχνότ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον· Πλάτ. Πολ. 6, 2. ἐκδ. Ἀς. ἀντίθ. »διολλύναι, καὶ διαφθείρειν», Βρ. Σοφκλ. Ο, Τ, 318. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 391. Τό ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου ἀπαντᾶται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην παρ' Εὐρ. Ἠλέκτ. 274. ε) »οἱ σεσωσμένοι», οἱ ἀβλαβεῖς, οἱ ἀπαθεῖς· »οἱ σωθησόμενοι», ἄνθρωποι, οἵτινες ὑπάρχουν, διαμένουν, καὶ θέλουν, ἢ ἠμποροῦν νὰ ἦναι εὐτυχεῖς. Πλάτ. Ἐκ τοῦ ζόω, ἢ συνήθεια ἐσχημάτισε καὶ Σώνω, Οὐδετέρ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, ἀρκῶ, διαρκῶ, φθάνω, παραγίνομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπολείπω, ἐκλείπω, τελειόνω, καὶ συντελῶ, ἐνεργῆτ.

*Σῶθις, εως, ὁ, Αἰγυπτ. ὄνομ. τοῦ, Σείριος. Πορφύρ.

*Σωθί, αἰτ. σῶθιν, ὁ, αἰγυπτ. ὄνομ. τῆς ἄὔλου φυσικῆς δυνάμεως, Πλούτ. Ἰσιδ. §. 49.

Σωκάριον, τό = σχοινίον. Ἥρων Γεωμ.

Σωκέω, ῶ. Ἰσχύω, δύναμαι, ἠμπορῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. μετ' ἀπαρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 119. ἐκ τοῦ

Σῶκος, ὁ. Ἰσχυρός, δυνατός· 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· Τ, 72. τὸ ὁποῖον τινές μὲν παράγουσιν ἐκ τοῦ, σάοικος, σωσίοικος, ὡς ὁ σώζων τούς οἴκους· ἄλλοι δὲ ἁπλῶς, ἐκ τοῦ, σώω, ἢ σώζω· ὁ σωστικός· ὡς ἀπό τό, σάω, ὁ σᾶκος, καὶ ἀπό τό, θάσσω, ὁ θᾶκος.

*Σῶκος, ου, ὁ· κύρ ὄνμ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλ. Λ, 427.

*Σωκρατέω, κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1282. κάμνω σχήματα ὡς ὁ Σωκράτης, τὸν μιμοῦμαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν· καθόλου δὲ περιλαμβάνει εἰς ἑαυτήν ἡ λέξις τὴν ἔννοιαν ὠμῆ τινος, καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἠμελημένης διαίτης. Süvern περὶ Ἀριστφ. Νεφ. σελ. 69. ἐκ τοῦ

*Σωκράτης, εος, συνηρμ ους, ὁ· Sokrates, γνωστὸν κύρ. ὄνμ. ἢ ἐνικ. αἰτ. εἰς μὲν τὸν Πλάτ. Σωκράτη· εἰς δὲ τὸν Ξενοφ. Σωκράτην· αἰτ. πληθ. Σωκράτας· κλητ. Σώκρατες.

*Σωκρατίδιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, Σωκράτης (ι).

*Σωκρατίζω, Μλ. ίσω. Εἶμαι μαθητής τοῦ Σωκράτους, μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην.

*Σωκρατικός, ή, όν, ἐπίθ. τοῦ, Σωκράτης, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σωκράτην· »οἱ Σωκρατικοί», οἱ ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ φιλόσοφοι.

Σωλήν, ῆνος, ὁ. Πᾶν κοῖλον ἢ διατρυπημένον σῶμα, ὡς π. χ. κάλαμος, αὐλός, δόναξ, κ. τ. τ. ὀχετός, κρουνός, κανάλιον, πρῶτον παρ' Ἡρότ. 3, 60. ἐξαιρέτως λέγεται τό κεράμειον ὑδραγωγόν ἀγγεῖον, ἤτοι τό σωληνάριον, διά του ὁποίου ὁδηγεῖται καὶ φέρεται τό ὕδωρ ὑποκάτω τῆς γῆς ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. Πλούταρχ.

περὶ φιλοπλουτ. »Ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείσι« διὰ τὴν ὑμειότητα δέ, α) σίφων, σύριγξ. β) ἡ κοίλη, πτυχὴ (διπλωματία) τοῦ φορέματος· γ) ὁ στεγαστὴρ κοῖλος κέραμος, imbrex, λατ. δ) εἶδος ὀστρέου διθύρου, Σωλῆνα, ἡ· κοινῶς λεγόμενον· Ἀριστοτέλ. Solen, Λιν. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων ἤτοι τῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς αἰδοίων· (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ, αὐλός).

Σωληνάριον, τό· καὶ

Σωληνίσκος, ὁ· ὑποκορστ. τοῦ, σωλήν.

Σωληνεύω, = συμπεριφέρω· Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Σωληνιστής, ου, ὁ. Ὁ σωλῆνας ἁλιεύων, ψαρεύων, ἐκ τοῦ, σωληνίζω, (σωλὴν, γ'.) Ἀθήν

Σωληνοειδής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος σωλῆνος ἔχων.

*Σωληνοθήρας, ου, ὁ, (θηράω). Ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, ὅστις ψαρεύει τὸ ὄστρεον, σωλῆνα.

Σωληνόω, ῶ (σωλήν). Εἰς σωλῆνα κάμνω, ἢ σχηματίζω τι ὡς σωληνάριον. Παῦλ. Αἰγ. ς'. ὅθεν

Σωληνωτός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σωλῆνος, κατεσκευασμένος, ὁ ὢν ὡς τὸ σωληνάριον.

Σῶμα, τό, Κορμίον, καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ζώων· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Ἀριστοτέλους παρατήρησιν, πάντοτε τὸ νεκρὸν κορμίον· πτῶμα, λείψανον, τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ ποτὲ ζῶντος· ὅπου ἐξεναντίας τὸ ζῶν κορμίον, ἤτοι τὸ ἔμψυχον· »Δέμας« ὀνομάζει, παρβλ. Εὔνιον (Heyne) Ἰλ. Γ, 23. Ἀπολλων. λέξ. σῶμα· ἀλλ' ἤδη ὁ Ἡσιό. Ἔρ. 542. μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐπὶ ζώντος καὶ ἐμψύχου κορμίου τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡροδ. καὶ οἱ Ἀττ. πολλὰ συχνὰ τὸ μεταχειρίζονται, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείσασι καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην σημασίαν· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 7, 3. »Μηδεὶς τοίνυν σῶμα ἰδίωι«, Κυρουπ. 3, 3, 7. »Εὖ εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ εὐνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν« 2) Ἄνθρωπος· Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 26. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πρόσωπον, Persona, ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἀνδράποδον, δοῦλος, οἰκέτης, σκλάβος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 1, Εὐσθένεια κτημάτων καὶ σωμάτων« οὕτω καὶ τὸ »Σώματα πολλὰ τρέφειν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 1, 12. »Σώματα ἐλεύθερα« οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι· καὶ εἰς τὰ τοῦ Χαιδλερίου Ἐπιγρ. 150. »Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές« — Παρὰ Ξενοφ. Κυν. 4, 4 »Ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σωμάτων« ἀντὶ τοῦ, τῶν σχημάτων τοῦ σώματος· Ἰσοκράτ. Παναθην. »Τὰ σώματα ἐπονειδίστως διατίθεσθαι, πωλεῖν δὲ ἀσέλγειαν τὸ ἑαυτῶν σῶμα, ἐπὶ τῶν ἑταιρούντων« 3) ἓν μόνον μέλος, ἐξαιρ. τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός· »σῶμα παιδοποιόν« Αἰλ. Ἰδιότ. 7, 17. 61. 4) ἡ ζωὴ, μάλιστα εἰς τὴν φράσιν· »σώματα καὶ χρήματα· 5) Οὐσία ἐκτετομένη καὶ ἀδιαχώρητος ἢ ποσότητις ἢ ὄγκος μετὰ πυκνότητος καὶ συμπήξεως ἢ συστάσεως, ἢ κατὰ Γαλην. (ὅροι Ἰατρικ.) »Σῶμά ἐστι μέγεθος, τριχῇ διάστατον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ μῆκος, βάθος, πλάτος ἢ μέγεθος, ἐκ τριῶν διαστημάτων συνεστηκός« κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ, »Σωματοειδέα· Ἀριστοτέλ, προβλ. 24, 9 »Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν· ὅλη ἡ ποσότης, ὅλος ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος· Corpus, καὶ Massa, Λατιν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν· ἢ μελῶν συνιστάμενον ὅλον, Σύλλογος, Σύστημα· στρατωτῶν ὅλ. κ. τ. τ, »Σῶμα ποτομοῦ« αὐτὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Σωμαλειπτέω, ῶ (ἀλείφω). Χρίω, ἀλείφω τὸ σῶμα, τὸ γυμνάζω, ὡς τὸ σωμασκέω.

Σωμασκέω, ῶ (ἀσκέω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαιστικήν. Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 8. »Σωμασκεῖν τὸν πόλεμον«, τροπικ. γυμνάζειν ὡς παλαιστὴς καὶ ἑτοιμάζειν ἑαυτὸν εἰς πόλεμον« Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 1, 20. καὶ Ἀπομν. 3, 5, 15. »Πότε οὕτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, σωμασκήσουσιν« ὅθεν

*Σωμασκητής, οῦ, ὁ. Ὁ γυμνάζων τὸ σῶμάτου, ἐξαιρτ. εἰς τὴν παλαιστικήν· ἔτι δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος, ὁ γυμνάζων ἄλλους εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, Διογ. Λαερ. 8, 46.

Σωμασκία, ἡ. Ἡ ἄσκησις, γύμνασις τοῦ σώματος· καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν παλαιστικήν. Ξεν. Ἀπομ. 3, 9, 11.

Σωματεῖον, τό· ὡς τὸ, Σωμάτιον, ὑποκορστ. τοῦ σῶμα.

Σωματέμπορέω, ῶ (σωματέμπορος). Ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σώματα, ἤτοι ἀνδράποδα. Στράβ. 14. σελ 985.

Σωματεμπορία, ἡ. Ἡ μετὰ σωμάτων ἐμπορία, ὅ ἐστὶ τὸ ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν ἀνδράποδα.

Σωματέμπορος, ὁ, ἡ (σῶμα, σημσ. 2. ἔμπορος) Ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνδράποδα, τοὐτέστιν, ὅστις ἀγοράζει καὶ πωλεῖ ἀνθρώπους ἤτοι σλκάβους.

Σωματηγέω, ῶ. Φέρω, ὁδηγῶ ἐν σῶμα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Λ, σελ. 350.

Σωματηγός, ὁ, ἡ (σῶμα σημσ. 2, ἄγω). Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς σώματος· ὁ σῶμα φέρων, βαστάζων· »Ἡμίονος σωματηγός« φερεκηγόν μυλάριον· Ἐτυμολ.

*Σωματίαι, ῶν, οἱ (σῶμα). Δέρματα ζώων ἐπιτηδεια εἰς γραφήν. Γλωσσ.

Σωματίζω, (σῶμα). Ὡς τὸ, Ἐνσωματίζω, εἰς σῶμα φέρω· Στοβ. φύσ. σελ. 984.

Σωματικός, ή, όν (σῶμα). Ὁ εἰς τὸ σῶμα ἀνήκων· μετὰ σώματος, σωμάτινος.

Σωμάτινος. ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἐκ σώματος ὤν, ὁ σῶμα ἔχων.

Σωμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σῶμα· Μικρὸν σῶμα, κορμάκι· ἔτι δὲ καὶ, τὸ ποταπὸν, ἐλεεινὸν σῶμα· 2) σύλλογος, σύστημα· 3) Βιβλίον, τόμος, κώδηξ· 4) Ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα στολὴ, ἢ σκευή· Πολυδ. «Τὰ ἁπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτούς« Φώτ.

Σωματοβλεβία, ἡ (βλέβη). Ἡ βλέβη τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὸ σῶμα. Πρόκλ. παράφ. 209.

Σωματοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σώματος εἶδος ἔχων· μὲ σῶμα ὅμοιος· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ἀποτελῶν ἓν ὅλον, ὁ σύστημα ἀποπληρῶν, συστηματικός· »Σωματοειδὴς ἱστορία« Πολύβ. ἢ συνεχὴς καὶ ἐντελὴς ἱστορία· ἢ συνέχειαν ἀνλαδὴ καὶ ἐντέλειαν ἢ σύστημα ἔχουσα· οὕτω καὶ »Ἀπαγγελία σωματοειδής« παρ' Ἀριστοτέλ. ῥητορ, εἰς Ἀλέξ. 32. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λογγίν. 24. 1. »Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφει τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον« συνεχέστερον καὶ ἐντελέστερον, ἢ συστηματικώτερον.

*Σωματοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, λάρναξ, κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, σαρκοφάγος· Ἐπίγρμ.

Σωματοκόπηλος, ὁ, ἡ (κόπηλος) = σωματέμπορος.

Σωματοποιέω, ῶ, Μλ. ήσω (ποιέω). Κάμνω σῶμα, φέρω τι εἰς σῶμα. εἰς ἓν ὅλον, φέρω εἰς σύστημα, ἢ εἰς ἓν ὅλοισμα, κάμνω σωματικὸν ἢ ὑνατὸν, ἰσχυρὸν ἐνδυναμόνω, ἰσχυρόνω, μεγαλήνω· ἔτι δὲ καὶ χορηγῶ εἴς τινα τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, μετὰ αἰτιατ. προσ. Διογ. Λαέρτ. 2, 138. 3) ὡς τὸ Προσωποποιέω,

Σωματοποιία, ἡ. Σχηματισμός, σύστασις τοῦ σώματος. Ὀκελ.

Σωματοπρεπής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ.-πῶς (πρέπω) Πρέπον, ἁρμόζον, εἰς τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὸ σῶμα.

Σωματότης, ητος, ἡ (σῶμα). Τὸ εἶναι τοῦ σώματις, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 3, 85.

Σωματοτροφεῖον, τό (σῶμα. σημσ. 2, τρέφω) Τόπος ἔνθα τρέφονται καὶ φυλάττονται τὰ ἐργαζόμενα ἀνδράποδα. Διόδ. Σικ. Ergastulum, Λατ.

Σωματουργία, ἡ (ἔργον). Σωματοποιία. Στοβ. φυσ.

Σωματοφθορέω, ῶ (φθείρω). Τὸ σῶμα φθείρω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 958.

Σωματοφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων τὰ σώματα. Τιμῳδ.

*Σωματοφορβός, ὁν (φέρβω). Ὁ τρέφων τὸ σῶμα.

*Σωματοφρουρητήρ, ῆρος, ὁ, (φρουρέω) = σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλακέω. ῶ Μλ. ήσω (σωματοφύλαξ). Φυλάττω τὸ σῶμα, εἶμαι σωματοφύλαξ· ὅθεν

Σωματοφυλακία, ἡ. Ἡ φυλακὴ, ἡ φύλαξις τοῦ σώματος, οἱ σωματοφύλακες.

Σωματοφυλάκιον, τό. Τόπος, ἔνθα φυλάττεται τὸ σῶμα, ταφος, λάκκος. Λουκιαν.

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὸ σῶμα· δορυφόρος, ὁ φυλάττων τὸ βασιλικὸν σῶμα.

Σωματόω, ῶ (σῶμα). Μεταβάλλω, κάμνω τι εἰς σῶμα· φέρω τι εἰς ἓν ὅλον, ὅ ἐστὶ, συνάπτω πολλὰ μέρη ἢ μέλη εἰς ἓν σῶμα, εἰς σύστημα φέρω· φέρω τι εἰς πυκνότητα, στερεότητα καὶ διαμονὴν ἢ διάρκειαν· »Σωματοῦμαι« σῶμα λαμβάνω· εἰς σῶμα μεταβάλλομαι διὰ τῆς πυκνότητος καὶ στερεότητος. »Ὁποῖ σωματωθέντες« πυκνωθέντες πυκνότητα καὶ στερεότητα ἤτοι πῆξιν λαβόντες, ἔπηξαν· Θεόφραστ. εἰτ. φυτ. ς'. 17.

Σωμᾶτώδης, εως, ἡ καὶ ἐπίρ -δῶς. Ὁ σῶμα ἔχων, ὁ σώματος εἶδος ἔχων, ὁ σώματος εἶδος λαβών, σωματικός, ὁ πυκνότητα καὶ στερεότητα ἔχων· πυκνός ἢ πεπυκνωμένος, πηκτός, παχύς, ὀγκώδης, χονδρός.

Σωμάτωσις, εως, ἡ (σωματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωματοῦν. καὶ »Σωμάτωσις ὀπῶν· ἢ πυκνότης, ἢ πῆξις τῶν ὀπῶν. Θεόφρ.

*Σῶν, αἰτιατ. ένικ. καὶ τῶν τριῶν γενῶν, ἢ ὄνομ. οὐδετ. τοῦ, σῶς.

*Σωνύω, ἀντὶ, σώζω, τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ τραγ. Δεινόλοχος, Ἀνεκδ Βεκκ. σελ. 114.

Σώομαι, = σοῦμαι, σεύομαι. Βιαίως, ταχέως ὑπάγω, τρέχω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σώοιτο, ὡρμῶτο, ἤρχοντο, Ἀπολλών. Ἀργον. 2, 1012. 9, 307. παρβλ. Ruhnk. ἐπ κρ. σελ. 206.

*Σωοναύτης, ου, ὁ, ἀντὶ, σεωναύτης.

Σῶος, ωα, ῶον, συνηρμ. σῶς, τὸ ὁποῖον ἴδε. Ἀλλ' οἱ καλοὶ Ἀττ. λέγονται, ὅτι ἐκ τοῦ τύπου τούτου ἐμεταχειρίσθησαν μόνον τὴν πληθ. ὀνομ. σῶοι, καὶ, σῶα, Θεμ. Μάγ. σελ. 830. Ἐς τὸν Ἡρόδ. ἀμφιρρέπουν πανταπασι τὰ χειρόγρ. ποτὲ μὲν εἰς τὴν γραφὴν, σῶος, ποτὲ δὲ εἰς τὴν, σόος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπικρατεῖ ὁ τελευταῖος τύπος. Ὁ Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 32. ἔχει καὶ τὴν ἐνικ. ὀνομ. σῶος.

*Σωπαίνω, ἢ σωπαίνω, λέγεται, ὅτι τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Ξεν. ἐπὶ τῶν κυνῶν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἑπομν.

Σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σιωπάω, σιωπῶ, Πίνδρ. Ὀλ. 13. 87. Ἰσθ. α'. 63. ὡς τὸ, βώσεσθε, ἀντὶ, βιώσεσθε. Διετηρήθη δὲ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, π. χ. εἰς τὴν

προστκ. ἔγκλ. »σώπασ, ἀντί, σιώπα· ἀλλά καί τό, σωπαίνω αὐτό.

Σωρακίς, ίδος, ἡ. Τό πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικαμπεχόνης κοῖλον καί διάκενον περιχείριον, τό ὁποῖον κατατέλλει τήν τρίχα καί ἐκλιπαίνει, ἤτοι τό ἐκ τριχίνου ὑφάσματος σακκούλιον, εἰς τό ὁποῖον ἐμβάλλει τις τήν χεῖρα, καθαίβει διά τούτου, καί ἀπομάσσει τάς τρίχας τοῦ ἵππου μετά τό ξύστρισμα· τρίφτης, Πολυδ. 1, 186.

Σώρακος, ὁ (σωρός, σώραξ). Κιβώτιόν τι ἤ κάλαθος (κοφίνα, ἡ κοφινίδα), κόφινος, εἰς τό τό ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐνέβαλλον τά ξηρά σύκα, ἐνίοτε καί φοίνικας· ἔτι δέ καί κόφινός τις, διά τοῦ ὁποίου ἔφερον τά ξύλα ἀπό τῆς ξυλοθήκης εἰς τό μαγειρεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σόρακον, ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλεται, ἤ ξυλοκανθήλιον· ὁ δέ Πολυδ. 10, »ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τά σκεύη τῶν ὑποκριτῶν«. (-υυ, Ἀριστφ. Λεξ. παρά Πολ. 10, 150. Babr. Λεξ. 25. Schneid.)

Σωρεία, ἡ (σωρεύω). Τό σωρεύειν, πλῆθος· ἔτι δέ = σωρός.

Σωρείτης, ου, ὁ (σωρός). Σεσωρευμένος, ὡσάν σωρός· ἐξαιρέτως λέγεται »Συλλογισμός σωρείτης« εἰς τήν διαλεκτικήν, εἶδός τι συλλογισμοῦ, ἐκ πολλῶν προτάσεων συγκείμενος καί καταλήγων εἰς τήν σύναψιν τοῦ πρώτου ὑποκειμένου μέ τό ἔσχατον κατηγορούμενον, soritES, Λατιν.

Σωρεύς, ὁ, = σωρός, Σουΐδ.

Σώρευμα, τό (σωρεύω). Τό σεσωρευμένον, σωρός, συμφόρημα, σωρεία.

Σώρευσις, εως, ἡ (σωρεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωρεύειν, ἐπίθεσις, ἐπισύναξις.

*Σωρευτός, ή, όν (σωρεύω). Σεσωρευμένος, σωρευμένος.

Σωρεύω, μέλ. εύσω (σωρός). Κάμνω σωρόν, σωρεύω. »Τούς βωμούς λιβάνῳ σωρεῦειν«, Ἡρωδιαν. 4, 8. κάμνω σωρόν ἐπάνω εἰς τούς βωμούς μέ λίβανον, ἤ γεμίζω τούς βωμούς.

Σωρηδόν, ἐπίρρ. ὡς ἀπό τό, σωρεύω. Ὁμοῦ, ὡσάν σωρός, κατά σύστημα σωρευμένον, εἰς ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Σωρικός, ή, όν (σωρός). Ὁ εἰς σωρόν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὤν. »Σωρική ἀπορία«. = σωρείτης, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 1, 68.

Σωρίτης, ου, ὁ (σωρός). Ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὤν, ὁ εἰς σωρόν ἀνήκων, μέ σωρόν ὅμοιος, = σωρείτης.

*Σωριτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τό σχῆμα τοῦ σωρείτου συλλογισμοῦ. Σωριτικῶς, ἐπίρρ. εἰς σχῆμα σωρίτου, Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθ. 1, 68.

Σωρῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, σωρίτης· ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ἥτις χαρίζει σώρους καρπῶν.

Σωροειδής, ό, ή (εἶδος). Ὁ σωροῦ εἶδος ἔχων, μέ σωρόν ὅμοιος, Ἡσύχ. ὑπό τήν λέξ. Σίσανα, ἐκ τοῦ

Σωρός, ὁ. Συναγωγή, συνάθροισις πολλῶν τοῦ ἑνός ἐπί τοῦ ἄλλου κειμένων, πλῆθος πολλῶν εἰς ἓν συνηθροισμένων· ἐξαιρ. τῶν γεννημάτων, Ἡσιόδ. Ἔρ. 780. ἔτι δέ καί »σωρός σίτου«, Ἡρό. 1, 22. »σωρός ψήγματος«, Ἡρόδ. 6, 125. »πᾶν ἐπισωρευμένον ταμίευμα, ἀφθονία, θαψίλεια, πλῆθος, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 539. 604. Ἀχ. Τατ. σελ. 841. ὡς τό Λατν. cumulus. (συγγεν. τοῦ, σορός, τό ὁποῖον παρβλ.

Σῶς, ὁ, σπανιώτρ. ἡ, Ἀριστοφ. σῶν, τό ἐλλειπ. ἐπίθ. ἐν τοῦ ὁποίου εἰς εὐδοκίμους συγγραφ. ἀκόμη μόνον εὐχρηστ. ἡ αἰτιατ. ἑνκ. σῶν, Reisig. Σοφ. Οἰδ. Τ. enarr. σελ. CLI. αἰτ. πληθ. ἀρτ. καί θηλ. γένους, σῶς, ἥτις παρά Δημοσθ. καί ἀντί ὀνομ. πληθ. λαμβάνεται· πρός τούτοις ὁ Θουκυδ. καί Ἀρριαν. λέγεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθησαν, σῶς, ὡς ὀνομαστ. πληθ. καί ἐξ ἀπολεσθέντων ποιημάτων ἀναφέρουν οἱ Γραμμ. ἑνκ. θηλ. σᾶ, καί οὐδέτ. πληθ. τᾶ· τό τελευταῖον ἀποκατέστησε καί ὁ Βέκκερος ἐκ καλῶν χειρογρ. παρά Πλάτ. Κριτ. σελ. 113. C. Ὁ Ὅμηρ. ὅμως ἔχει μόνον τήν ἑνκ. ὀνομ. τοῦ ἀρτ. σῶς. Ἀπό τό κατ' ἔκτασιν τούτου προκύψαν μεθομηρ. σῶς, ἐμεταχειρίζοντο οἱ δοκιμώτεροι Ἀττ. μόνον τήν ὀνομ. πληθ. τοῦ ἀρτ. καί οὐδ. σῶοι, καί σῶα· ἀν καί ὁ Ξενοφ. σῶος, καί Λουκ. σώους, ἔχῃ. Ὡσαύτως φαίνεται, ὅτι τό Ἰωνικ. σόος, ἦτον εὐχρηστ. μόνον εἰς τήν ὀνομαστ. καί καί αἰτιατ. ἑνικ. καί πληθ. ἀριθμοῦ, ἀλλά κατ' ὅλα τά τρία γένη. Ὁ Ὅμηρ. τοὐλάχιστον ἀποφεύγει καί ἐνταῦθα διόλου τήν γεν. καί δοτ. οὕτω καί ὁ Ἡρόδ. Ἐκ τοῦ προτοτύπου ΣΑΟΣ τελευταῖον διετηρήθη εἰς τόν Ὅμηρ. μόνον τό συγκριτ. σαώτερος· παρβλ. Πλέρτ. Μοῖρ. σελ. 347. καί Μιτθ. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 150. — Ὑγιής, ἀβλαβής, ἀτέρακτος, ὁ σωζόμενος καί σῶος ὑπάρχων· ὢν εἰς τήν ζωήν, salvus, Λατ. ἐξαιρτ. ἐπί ἀνθρώπων, Ὅμηρ. παραβλ. Valck. Φοι. 732. β) ἔπειτα δέ καί ἐπί πραγμάτων· ὁλόκληρον, τέλειον, ἀνελλιπές· »Αἱ πέδαι ἔτι καί ἐς ἐμέ ἦσαν σῶαι«, Ἡρόδ. 1, 65. γ) καθόλου ἐπί παντός πράγματος, τό ὁποῖον εἶναι εἰς τήν πλήρη, ἐντελῆ καί φυσικήν του κατάστασιν, integer. incolumis. δ) τροπικ. βέβαιος, ἀτφαλής, ἄφευκτος. »Νῦν τοι σῶς αἰπύς ὄλεθρος«, τώρα ὁ ὄλεθρος εἶναι βέβαιος, ἄφευκτος, πρόδηλος καί φανερός· ἐτό σωτά χίνεται τώρα, ἤ, τώρα ἔφθασεν ὁ ἐξολοθρευμός σου· ἤ κάλλιον, ὁ ὄλεθρός σου εἶναι πρό ὀφθαλμῶν, πτρουσιάζεται ἐμπροσθέν σου, Ἰλ. Ν, 773. Ὀδ. Ε, 305. Χ, 23. (ἐκ τοῦ, σῶς, προκύπτει τό, σώζω, μέ τούς παρασχηματισμούς του· πιθαν. εἶναι συγγεν. τό, ζῶς, ζωός, ζῶω, ζάω κ.τ.λ. Ἐκ τῆς ῥίζης, σῶς, ἐτχημάτισαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἀγαπῶσι παντοχοῦ τούς κλόνους οἰωνούς, πλήθος ἄπειρον κυρίων ὀνομάτων· Σῶσος, καί τό θηλκ. Σωσώ, Σωσύλος, καί τό θηλκ. Σῶσις, ιδος, Σωσίας, Σωσιάδης, Σωγένης καί Σωσιγένης, Σωκλῆς καί Σωσικλῆς, Σωκλείδης καί Σωσικλείδης, Σώστρατος καί Σωσίστρατος, Σώπολις καί Σωσίπτολις, Σωκράτης καί Σωσικράτης, Σώσανδρος, Σώσαρχος, Σωσίβιος, Σωσίθεος, Σώσιππος, Σωτήριχος, καί ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τινά ἀπαντῶνται καί ὡς ἐπίθετα.)

*Σωσάνιον, τό (σώζω). Μέρος τοῦ θώρακος εἰς προφυλακήν τῶν ὤμων, Σχολ. Ἡσ. Ἀσπ. 128. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 71. Vinckelm. Gesch. der Kunst, 3, 4, 45.

*Σῶσι, Ἰων. ἀντί, σήθουσι, γ. πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ σήθω.

Σωσίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ σώζων, φυλάττων, λυτρώων τήν ζωήν.

Σωσίκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ σώζων, φυλάττων τόν κόσμον, ἤ τήν εὐταξίαν.

Σωσίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ σώζων, φυλάττων τόν οἶκον, ἤ τήν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου.

Σωσίπολις, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ σώζων, φυλάττων τήν πόλιν ἤ τήν πολιτείαν. — Ἄλλαι τοιαῦταί σύνθετοι λέξεις παρελείποντο ἐνταῦθα διά τό εὔληπτον αὐτῶν.

*Σῶσις, ιδος, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικός.

*Σῶσος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώστης, ου, ὁ (σώζω), = σωτήρ.

Σωστικός, ή, όν (σώζω). Ὅστις δύναται νά σώσῃ καί νά φυλάξῃ· ὁ εἰς τό σώζειν ἀνήκων. Ἐπίρ. σωστικῶς, Ἀριστοτ. Κόσμ. »Τό ἴσον, σωστικόν πως ἐστί τῆς ὁμονοίας«.

*Σωστός, ή, όν (σώζω). Σωσμένος.

*Σώστρατος, ὁ, ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Πίνδ.

Σῶστρον, τό (σώζω). Μισθός, πληρωμή, ἀνταμοιβή, βραβεῖον διδόμενον διά λύτρωσιν, σωτηρίαν, ἤ διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας κ.τ.τ. Κατά τόν Πολυδ. 6, 185. λέγεται λυρίος ὁ διδόμενος μισθός εἰς τόν ἰατρόν· »ἰδίως δε ἰατρῷ μέν (ὁ διδόμενος μισθός) σῶστρα, σωτήρια, καί ἰατρεῖα«. Ἔτι δέ καί θυσία διά τήν ἀπό τινος κινδύνου σωτηρίαν, Ἡρόδοτ. 1, 118. 2) = σῶστρον.

*Σωσύλος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός· ὄχι δέ, Σώσυλος, προπαροξύτ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 556. (υ)

*Σωσώ, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικός, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ, σωτήρ. Ἡ διαφυλάττουσα καί σώζουσα, Ἡρόδ. σύνθ. ἐπίθ. προστατευουσῶν θεῶν, Πίνδ. οὕτω καί παρ' Ἡροδ. 2, 156. ἔξαιρ. τῆς Ἥρας, ὡς τῶν Ῥωμαίων ἡ Juno Sospita.

Σωτέος, έα, έον (σώζω). Ὅστις πρέπει νά σωθῇ, εἶναι ἄξιος νά σωθῇ, Ἡσύχ.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ (σώζω). Λυτρωτής, ἐλευθερωτής, ὁ σώζων, διαφυλάττων, ἐλευθερώνων, ὁ σωτηρίας, ὑγιείας, εὐτυχίας καί εὐδαιμονίας πρόξενος· μετά γεν. τοῦ πράγμ. ἀπό τό ὁποῖον ἐλευθερόνει τις καί σώζει· »κακῶν βλάβης« κ.τ.τ. Πίνδ. Εὐρ. Ἑκάβ. σελ. XXXIV· ἀλλά καί μετά γεν. τοῦ, ὅ,τι τις ἐλευθερόνει, ἤ σώζει· »ἀνθρώπων, νηῶν« κ.τ.τ. Ἴμν. Ὁμ. 21, 5. 33, 6. Πολλά συχνάκις τίθεται ἡ λέξις καί εἰς θηλ. πρόσωπα, ἤ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 675. Βρ. Σοφ. Φιλοκτ. 1471. Οἰδ. Τύρ. 85. Εὐρ. Μήδ. 364. 2) σύνθ. ἐπίθετ. τοῦ Διός, εἰς τόν ὁποῖον ἀφιερόνετο εἰς τά συμπόσια τό τρίτον ποτήριον, Πίνδ. Ἴσθμ. 6, 11. ὅθεν παροιμιακ. »τό τρίτον σωτῆρι«, καί τρίτην φοράν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 167. Α. ἐντεῦθεν δέ ἐλέγοντο καί, »Ποτήρια, ἤ ἐπώματα γραμματικά«, ὅτα εἶχαν ταῦτα τά γράμματα ἐγκεχαραγμένα ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ, Ἀθήν. 11. σλ. 465. καί Κατωβών εἰς Ἀθήν. σελ. 785. Καθόλου δέ, ὁ προστάτης, πατρῷος θεός, Ἡρόδ. 8, 138, ὅπου χωρίς ἀνάγκην ἠθέλησαν νά τό μεταβάλωσιν. Ἡ κλητικ. »σῶτερα«, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1007. 3) ἐπίθ. ὡς τό, σωτήριος, Εὐρ. Ἠλέκτ. 993. ὅθεν

Σωτηρία, ἡ. Λύτρωσις, ἐλευθερία, ἀπαλλαγή, θεραπεία ἀσθενείας τινός, ὑγεία, ἴασις, εὐτυχία, εὐδαιμονία, εὐτυχής ἐπιστροφή, μετά τοῦ, εἰς.

Σωτήρια, τά, ἐξυπακ. »Ἱερά« ἴδε σωτήριος. Εἰς τήν Σμύρνην (ἤ κατ' ἄλλους, εἰς τήν Μυρίνην) ἐλέγετο καί ὁ δημόσιος Ἀπόπατος ἴδε τό Ἐπίγραμμα Ἀγαθίου τοῦ Σχολαστικοῦ, Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. βιβλ. 4. κεφ. 23. καί Ἀναλεκτ. 3, σελ. 51.

Σωτηριακόν, τό. Τό εἰς ἐκφορίν νεκροῦ διδόμενον, Ἡσύχ.

*Σωτηρικός, ή, όν, = σωτήριος, ἀμφ.

Σωτήριος, ὁ, ἡ καί ἐπίρ. σωτηρίως. Ὁ λυτρώων, ἐλευθερώνων, διαφυλάττων, κάμνων τινά εὐτυχῆ, σωστικός, ὑγιεινός, σωτηριώδης, »σωτήριός τινος«, ἀλλά καί »τινί«, Valck. Φοιν. 1037. παρά Γαλην. »Σωτήριον νόσημα«, τό ἰατρείας ἐπιδεκτικόν. »Τό σωτήριον«, ἀντί τοῦ, σωτηρία, ἴασις, εὐτυχία. »Σωτήριον«, ἐξυπακ. »ἱερόν«, θυσία, δῶρον, προσφορά εἰς τόν Θεόν ὑπέρ σωτηρίας καί ἀπολυτρώσεως, ἤ διαφυλάξεως καί διατηρήσεως τῆς ὑγείας, τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 5. »Εὔξασθαι τῷ Θεῷ θύσειν σωτήριον, θύματα δηλαδή ἤ ἱερά. — Πλάτ. Ξενοφ. τό συγκρ. »Σωτηριώτερον αὐτοῖς« καί τό ὑπερθετ. »σωτηριώτατος τῷ ἀμβάτῃ«.

Σωτήριχος, ὁ, = σωτήρ, Νίκαρχος Ἀναλεκ. 2, σελ. 358. ὄνομ. πλοίου. »Εἶχε Φίλων λέμβον σωτήριχον· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ σωθῆν' οὐδέ Ζεύς αὐτός ἴσως δύναται«. -2) ἀρσεν. κύρ. ὄνομ.

Σωτηριώδης, εος, ὁ, ἡ καί ἐπίρ. -δῶς (εἶδος). Ὑγιεινός, σωτηρίας καί ὑγείας πρόξενος.

*Σώτρευμα, τό, = σῶστρον, Ἡσύχ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Σῶτρον, τό. Ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, τὸ ξύλον, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν περιφέρειαν ταύτην, la jante, Γαλλ. Felge, Γερμ. τὸ δὲ σιδηροῦν ἐπίθεμα τοῦ τροχοῦ λέγεται ἐπίσωτρον, καὶ παρ' Ὅμ. ἐπίσσωτρον, τό· ὅθεν »Εὔσωτρος σφήνη«, παρ' Ἡσιόδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »σώτρευμα«. ἐκ τοῦ, σωτρεύω, ἀντὶ σώτρον. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ, σώομαι, σοῦμαι, ὡς ἀπὸ τὴν ταχεῖαν κίνησιν τοῦ τροχοῦ· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ, σῶς, ἐπειδὴ ἡ περιφέρεια αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐξειργάζετο ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτιον ξύλου, καθὼς ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς ἁμάξας τῶν Σλαβικῶν ἐθνῶν, τῶν Πολωνῶν καὶ Ῥώσσων, ἢ ἐκ τοῦ, σώζειν, κρίκος τις, διὰ νὰ σώζεται, νὰ φυλάττεται τὸ ξύλον.)

Σωφρονέω, ῶ, μέλ. ήσω, ποιητ. σαοφρονέω (σώφραν). Ἔχω ὑγιῆ τὸν νοῦν, ἢ τὴν ψυχὴν, ὅ ἐστιν, ἐλεύθερον ἀπὸ νόσου τινός, ἢ πάθους ψυχικοῦ; κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονῶ, καλῶς καὶ σωστὰ φρονῶ, ὀρθῶς κρίνω· »περίτια, ἔχω ὀρθὴν ἰδέαν περί τινος· ἐξαιρτ. εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ λύπας, πάθη κ.τ.τ. καθόλου δὲ, εἶμαι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὰ λογικά μου, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικὸς, συνετός· ἐξαιρέτως δὲ, ἐγκρατὴς, μέτριος, κόσμιος, ἁγνὸς, καθαρὸς, αἰδήμων, ἐντροπαλὸς, σωφρόνως πράττω, Ξενοφ.

Σωφρόνημα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ σώφρονος, ἀπόδειξις μετριότητος, ἐγκρατείας, μετριότης, κοσμιότης, ἐγκράτεια, Ξενοφ. Ἀγησ. 5, 4.

Σωφρονητικός, ή, όν, = σωφρονικός, ἀμφ.

Σωφρονίζω, μέλ. ίσω (σώφραν). Κάμνω τινὰ σώφρονα, φρόνιμον, καὶ συνετὸν διὰ διδασκαλίας καὶ παραινέσεως ἢ τιμωρίας, ὅθεν παιδεύω, τιμωρῶ, κάμνω τινὰ γνωστικώτερον, καλλίτερον, σεμνότερον, ἢ μετριώτερον, τὸν κάμνω νὰ βάλλῃ γνῶσιν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν· διορθόνω, ταπεινόνω, μετριάζω, δαμάζω, Ξενοφ.

Σωφρονικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἐκ φύσεως σώφρων ὤν· ὅστις φυσικὰ εἶναι σώφρων, νουνεχής, φρόνιμος, συνετός, μέτριος, ἐγκρατὴς, κόσμιος, ἔχει κλίσιν εἰς τοῦτο· παρ' Ἀριστοφ. »σωφρονικῶς«, μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως.

Σωφρόνισις, εως, ἡ (σωφρονίζω). Τιμωρία, παιδεία, βελτίωσις, νουθεσία, ἢ διὰ τιμωρίας ἢ παραινέσεως εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή.

*Σωφρονίσκος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.

Σωφρόνισμα, τό (σωφρονίζω). Διδασκαλία, νουθεσία, παραίνεσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1005· τιμωρία, παιδεία· καὶ

Σωφρονισμός, ὁ, = σωφρόνισις, Λιβάν.

Σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, = σωφρονιστής. 2) εἰς τὸν πληθ. »οἱ σωφρονιστῆρες«, οἱ ὀδόντες τῆς γνώσεως, οἱ ἀναφυόμενοι περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος· τούτους ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει, κραντῆρας, Λεξ. χειρόγρ.

Σωφρονιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου σωφρονίζονται οἱ ἄθρωποι.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις σωφρονίζει, διδάσκει, νουθετεῖ, κάμνει φρόνιμον, παιδεύει τινὰ, νουθετητής. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο Σωφρονισταί, ἄρχοντές τινες χειροτονητοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς, οἵτινες ἐφρόντιζαν περὶ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, μισθὸν λαμβάνοντες ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν. ὅθεν

Σωφρονιστικός, ή, όν. Ὁ σωφρονίζων, κάμνων φρόνιμον, ὁ διορθόνων, τιμωρῶν, παιδεύων.

Σωφρονιστύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, σωφρόνισις, ὅθεν »Σωφρονιστύος ἕνεκα«, Πλάτ. Νομ. 11. σελ. 933. Ἐ. τοῦ σωφρονίζειν ἕνεκα, διὰ νὰ κάμῃ φρόνιμον.

Σωφρόνως, ἐπίρρ. τοῦ σώφρων. Μὲ σώφρονα τρόπον, μετὰ σωφροσύνης, μὲ σωστὸν νοῦν, νουνεχῶς, ἐγκρατῶς, φρονίμως.

Σωφροσύνη, ἡ, ποιητ. σαοφροσύνη. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ σώφρονος, τὸ σωφρονεῖν· ἄρα, φρόνησις, νουνεχία· τὸ σῶας καὶ ὑγιεῖς, σωστὰς ἔχειν τὰς φρένας, νοῦς ὑγιής· τὸ ὀρθῶς καὶ καλῶς φρονεῖν (γνῶσις), σαοφρ. Ὀδσ. Ψ, 13. καὶ πληθ. Ὀδ. Ψ, 30. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 1. »Τούτων σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι· ἐξαιρέτως δὲ, ἡ μετριότης τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· ἄρα, σεμνότης, ἁγνεία, καθαρότης, κοσμιότης, χρηστότης, φρονιμάδα, ἐγκράτεια τῶν παθῶν, αἰδώς. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπειθεία, ὑπακοή, Ξενοφ Κυρουπ. 2, 2, 7. — Ὁ Πλάτων οὕτως ὁρίζει τὴν λέξιν εἰς Φαίδ. 13. »Ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, τούτοις μόνοις προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε, καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν· καὶ ἐν Συμποσ. 19. »Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· καὶ εἰς Χαρμίδ. »Δοκεῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ ἔν τε τοῖς ὁδοῖς βαδίζειν, καὶ διαλέγεσθαι, καὶ τἄλλα πάντα ὡσαύτως ποιεῖν«. Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9, 9. »Σωφροσύνη δὲ, ἀρετή, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Ἀκολασία δὲ, τοὐναντίον«. Πλούταρχ. ἠθ. 2. »Ἡ ἀρετὴ ἐπιθυμίαν κοσμοῦσα καὶ ἀδιάμετρον καὶ τὸ εὔκαιρον ἐν ἡδοναῖς ὁρίζουσα, κέκληται σωφροσύνη«. Διογέν. Λαέρτ. 3, 19. »Ἡ σωφροσύνη, αἰτία τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν«. Ἰώσηπ. εἰς Μακ. 2. »Σωφροσύνη ἐστὶν ἐπικράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν· καὶ μάλιστα, ἁγνεία σώματος, ἀποχὴ καὶ ἐγκράτεια ἀφροδισίων«. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 2, 9. καὶ 8, 1, 31. Φανωρῖν. »Σωφροσύνη (ἐστὶ) καθολικὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπωνυμία«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, σοφία, ἐπιστήμη.

Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. σαόφρων, οὐδ. σάφρον (σῶς, φρήν). Ὁ σῶαν τὴν φρένα ἔχων, ὅστις ἔχει τὸν νοῦν του σωστὸν, ὁ ὑγιῆ τὸν νοῦν ἢ τὴν ψυχὴν ἔχων, sanae, ἢ integrae mentis, ἀντίθ. τοῦ, μαινόμενος· ἄρα, φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, γνωστικός, σοφρ. Ἰλ. Φ, 462. Ὀδ. Δ, 153. ἐξαιρ. δὲ, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ἡδονὰς καὶ πάθη, εἶμαι ἐγκρατὴς, μέτριος, ἁγνὸς, καθαρὸς, κόσμιος, χρηστὸς, σεμνὸς, αἰδήμων. Θέογν. εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ὁ συνηθ. τύπος, σώφρων. Ξενοφ. Ἀπομν. 9, 9, 4. »Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην (ὁ Σωκράτης) οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τὸν τὰ μὲν καλά τε καὶ ἀγαθὰ γινώσκοντα ῥῆσαι αὐτοῖς, καὶ τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι, σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔκρινε. — Νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας, οὔτε σοφοὺς, οὔτε σώφρονας εἶναι«. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπειθὴς, πειθήνιος. Ξενοφ. Οἰκον. 7, 41. »Σώφρονας καὶ ὠφελίμους τῷ οἴκῳ (οἰκέτας). 2) κύρ. ὄνομα ἀνδρός. Ἐπίρρ. σωφρόνως. Τὸ συγκρ. σωφρονέστερος, καὶ ὑπερθ. σωφρονέστατος. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 1, 15. »Ἱππωνεῖν σωφρονέστερον«, φρονιμώτερον, γνωστικώτερον. Καὶ, »ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον«, Ἡρόδ. 3, 71.

Σωχέω, = σώχω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Σώχω, μαλακώτ. Ἰωνικ. τύπος ἀντὶ, ψώχω, τρίβω, συντρίβω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται 4, 75. τὸ σύνθετον, κατασώχω.

Σώω, = σώζω, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμηρ.

Ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ Σ στοιχείου ἕως τῆς λέξεως, συνάρθμιος, ἐπεξεργάσθη ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ· ἀπὸ δὲ ταύτης μέχρι τέλους, ὑπὸ Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Σ.

Τ.

Ἐπεξεργασίᾳ καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Τ, τ, ταῦ, ὀνομ. τὸ δέκατον ἕνατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω γραφόμενον τ'. σημαίνει τριακόσια, ἤτοι 300. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω τ, σημαίνει τριακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 300,000. ἐν χειρογρφ. καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι εὑρηται καὶ 7 γραφόμενον. Προφέρεται δέ, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετωπρότερους ὀδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορραπιζομένης. καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, Διονύσ. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. ὀνομ. ιδ'. Χρῆσεις τοῦ τ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολ. εὕρηται τὸ τ ἀντὶ τοῦ σ, ὡς τύ, ἀντὶ σύ, ὅθεν τὸ Λατ. tu, Γερμ. du, Γαλλ. tu· ὡσαύτ. τοί, τέ, τῦκον, τευτλίον, φατί κ.τ.τ. ἀντὶ, σοί, σέ, σῦκον, σευτλίον, φασί, Koen Γρηγ. σελ. 236. ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀττικ. χρῶνται συχνάκις τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἴδε ἐν ἀρχῇ τοῦ Σ, μόνον δὲ παρὰ τοῖς Ἴασι ἔστι μᾶλλον τὸ σ ἐν πλείονι χρήσει. 2) Συχνότατα μετεχειρίζοντο ἐξαιρτ. οἱ νεώτρ. Ἀττικισταί, καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ Βοιωτοὶ τὸ ττ, ἀντὶ σσ, συνήθως ἐν τοῖς ῥήμασι, καὶ ἔν τισιν οὐσιαστ. ἴδε ἐν τῷ Σ. 3) Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἔθετον ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων τὸ π ἀντὶ τοῦ τ, ἐξαιρ. σπ, ἀντὶ στ, ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Π, ἐξ οὗ τὸ Λατ. pavo ἀντὶ ταώς. 4) Εἰς τὰ εἰς -θρον λήγοντα οὐσ. ὀνόμ. ἐπεῖχε πολλάκις τὸ τ τὸν τόπον τοῦ θ, ὡς, κόσμητρον, βόβητρον, σάρωτρον, ἀντὶ, κόσμηθρον, βίβηθρον, σάρωθρον κ.τ.τ. Lob. Φρυν. σελ. 131. Καθόλου δὲ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ ἰδίως παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδότῳ τὸ ψιλὸν τ ἀντὶ τοῦ ἀντιστοίχου δασέως θ, π. χ. αὖτις ἀντὶ αὖθις κ.τ.τ. 5) Οἱ Ποιηταὶ παρεισήγον ἐν ἀρχῇ τινῶν λέξεων, ἐξαιρτ. ἐν τῷ, πόλις, πόλεμος, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ τ μετὰ τὸ π, ὡς, πτόλις, πτόλεμος κ.τ.τ. 6) Μετὰ ταῦτα δὲ παρεισάγετο τὸ τ ἐξαιρ. ἐν τῇ τῶν Μακεδόνων διαλέκτῳ, Koen Γρηγ. σελ. 338. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ καθομιλουμένῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τίθεται πολλάκις τὸ τ ἀντὶ τοῦ ζ, ὅπερ σχεδὸν ὡς σ προφέρεται, καὶ ἐντεῦθεν μεταβάλλεται ἐσθότε τὸ σ εἰς τζ, ὡς π.χ τζάκωμα ἀντὶ σάκωμα, τζίζω ἀντὶ σίζω κ.τ.τ. 6) Οἱ Δωρ καὶ Ἴων. ἀπέβαλλον συνήθως τὸ τ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων περιττοσιλλάβων ὀνομάτων, ὡς, κέρατος, κρέατος, τέρατος κ.τ.τ. ἀντὶ κέρατος, κρέατος, τέρατος. Koen. Γρηγ. σελ. 511. ἔτι καὶ οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο τῇ ἀποβολῇ ταύτῃ τοῦ τ, ἀλλ' ἀεὶ διὰ συναιρέσεως, ὡς κέραος – κέρως κ.τ.τ.

* Τ' μετ' ἀποστρόφου ἀντὶ τε, καί· β) ἔτι τὸ μόριον τοι πρὸ τοῦ ἄν ἢ ἄρα ἐσθότε ἀποστρέφεται, τ' ἄν, τ' ἄρα, μέν τ' ἄν κ.τ.τ. ὀρθότερον δὲ συνδέεται διὰ κράσεως ταῖς ἑπομένοις λέξεσι, ὡς, τάν, τάρα, μεντάν κ.τ.τ. γ) Τὸ δὲ Ἄρθρον, τό, δὲν δέχεται ἐν οὐδεμιᾷ πτώσει τὸν ἀπόστροφον, ἀλλὰ μόνον συνδέεται διὰ κράσεως μὲ τὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἀκόλουθον λέξιν. δ) εἰς δὲ τό, τί ἢ τί δὲν ἔχει χώραν οὔτε ὁ Ἀπόστροφος, οὔτε ἡ κρᾶσις.

Τά, οὐδέτ. πληθ. τοῦ ὁ, ἡ, ὅς, ἅπερ ἴδε.

Ταβαίτας, ου, ὁ. Ξύλινον ποτήριον παρὰ Πέρσαις, Ἀθήν. ια'. σελ. 500.

Τάβαλα, τά. Περσικὸν ἀντὶ τύμπανα, ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος, τύμπανον, τουμβί, τύβαλ, Περσ. ταβουλ, Τουρκ. ὅθεν καρ' Ἱσπανοῖς, Atabales.

Τάβλα, ἡ· ἐκ τοῦ Λατιν. tabula. Ἀβάκιον ἢ σανίδιον τετράγωνον, ἐφ' ᾧ παίζουσι τοὺς κύβους. Ταυλίον, ταῦλι· ὅθεν

* Ταβλίζω, μέλ. ἴσω. Κυβεύω, πετεύω, παίζω τὸ ταῦλι· ὅθεν

* Ταβλιόπη, ης, ἡ. Περιπαικτικὴ λέξις ὑπὸ τοῦ Παλλαδᾶ (ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418.) εἰς ποιητήν τινα κυβεύοντα σχηματισθεῖσα. κατὰ τό, Καλλιόπη, ἀντὶ τοῦ, κυβεία, ταῦλι. »Ἡ σὴ Καλλιόπη Ταυλιόπη λέγεται«.

* Ταβλιστήριον, τό. Τόπος, ἢ μέρος, ἔνθα παίζουσι τοὺς πεσσούς, τὸ ταῦλι· ἐκ τοῦ

*Ταβλιστής, οῦ, ὁ. Κυβευτής, ὁ παίζων τὸ ταῦλι.

* Τἀγαθά, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀγαθά.

Ταγαῖος, αία, αῖον (ταγή). Ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν, προσταγμένος, Ἡσύχ. ἢ ἐκ προσταγῆς γενόμενος.

* Τἀγαμέμνονος, Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ταγγή, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. ἐπιδ. β'. εἶδος οἰδήματος, ὡς ἡ χοιράς, struma, Λατ. 2) Τάγγη, ἡ, καὶ τάγγος (ταγγός), ἴδε τάγγος.

Ταγγίωσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταγγή, Γλωσσ.

Ταγγίζω, μέλ. ἴσω. Ταγγὸς γίνομαι ἢ ταγγὸς εἰμί, ταγγιάζω, Γωοπον. ἐκ τοῦ

Ταγγός, ή, όν. Ὅστις ἀρχόμενος νὰ φθείρεται καὶ νὰ χαλᾷ χάνει τὴν ποιότητά του καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκτᾷ ὀσμήν τινα καὶ γεῦσιν ἀηδῆ καὶ ἄνοστον, ταγγός, ταγγιασμένος, ἐξυδωμένος. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὸ οὐσιαστ. ταγγά, ἀδος, ἡ· σημαίνουσα τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διαφθορᾶς τοῦ ταγγοῦ, ἥτις γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἔλαια, βούτυρον, ἁλατισμένον κρέας κ.τ.τ. ὅθεν

* Τάγγος, εος, τό· καὶ ταγγή, ῆς, ἡ. Τὸ ταγγόν, ταγγιασμένον εἶναι, τάγιασμα.

* Τάγγω (ταγγός), = ταγγίζω.

Ταγεία, ἡ (ταγεύω). Τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ἀξία, τὸ ὀφφίκιον τοῦ ταγοῦ, ἡγεμονεία, ἐξουσία, ἀρχή, ἐπιταγή, κυβέρνησις, ἀρχοντεία, σατραπεία, Ξενοφ Ἑλλ. ς'. δ'. 34. »Κατεσκευάσατο τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν«.

Ταγεῖς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. μετοχ. παθητικ. τοῦ, τάσσω.

Ταγεύω (ταγός). Ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, κυβερνῶ, προστίζω, μετὰ αἰτιατ. »Ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως ... τάγευσαι τάχος«, Αἰσχύλ. Θηβ. 58. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς. α'. 7. »Ἐπεὶ ἐτάγευσε (Ἰάσων)« καὶ κατωτέρ. παθτ. »Ὅταν ταγεύηται Θετταλία« καὶ »Ὅταν ταγεύηται τὰ κατὰ Θετταλίαν«.

* Τἀγέω (ταγός). Ταγός, ἄρχων, ἀρχηγός, ἡγεμὼν εἰμί, μετὰ γενικ. »Ἀσιάδος μηλοφόρου ταγεῖν«, Αἰσχύλ. Περσ. 761.

Ταγή, ἡ (ταγός), ὡς τό, τάξις, διάταξις, διευθέτησις, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ὁρισμός, ἐντολή· καὶ ἐπιταγή, προσταγή, διαταγή, διοίκησις, ἐξουσία, κυριότης, ἡγεμονία, ὑπερτάτη ἀρχή, κυβέρνησις (comando, κομάντο), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 111. »Ἑλλάδος ἦβαν ξύμφρονα ταγάνει«. 2) ἔτι καὶ ὡς θηλ. τοῦ ταγός, ἡ διατάττουσα, προστάζουσα, ἐξουσιάζουσα, Λεξ. χειρογρ παρ' Ὀσαν. auctar. Λεξ. σελ. 141. 154. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ταγή, βασιλικὴ δωρεὰ καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων«. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφ. ταὐτὸν τῷ, σύνταξις, αἰτήσιος βασιλικὴ δωρεά, σιτηρέσιον ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ταγίνιον, καὶ, ταϊνιονα, τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον ἢ ἢ κατὰ δωρεὰν τεταγμένη ἐπιούσιος τροφή· καὶ »ταγίζω« ἀντὶ τοῦ, δωροῦμαι· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, σιτίζω, ψωμίζω, τρέφω· καὶ, ταγή, ἡ, ταή, ἡ· ἡ τροφή. (καὶ υ – Ἀριστοφ. Λυσ. 105.)

* Ταγηνάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἀτταγήν, νεωτρ. λεξ. (ᾱ)

Ταγηνίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, μέλ. ἴσω (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίζω. Ψίνω εἰς τὸ τηγάνι.

* Ταγηνισταί, οί, = τῷ ἑπομένῳ.

Ταγηνιστός, ή, όν (ταγηνίζω)· ταὐτὸν τῷ, τηγανιστός, καὶ ταγηνισταί, οί, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἥτις δὲν διεσώθη.

Ταγηνίτης, ου, ὁ (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίτης, προσυπακουομένου ἄρτος, ψωμὶ ἐψημένον ἢ τηγανισμένον, καβουρδισμένον εἰς τὸ τηγάνι.

*Ταγηνοκνισσοθήρας, ου, ὁ (τάγηνον, κνίσσα, θηράω). Ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν, ἤτοι τὴν ὀσμὴν τῶν τηγανητῶν, ἢ τοῦ τηγάνου, ὅθεν παράσιτος, ἢ ἀδηφάγος. Κωμική τις ἔκφρασις ἢ ἐχρήσατο ὁ Αἰλιανός. Παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Ἰούνιος· περὶ τῆς λέξ. ἀμφιβλ. ὁ Lob. Φρυν. σελ. 627.

Τάγηνον, τό· ταὐτὸν τῷ, τήγανον, τηγάνιον, Ἀριστοφ. (υ – υ) ὅθεν

Ταγηνοστρόφιον, τό (στρέφω). Ὄργανόν τι ἢ σκεῦος, κοχλιάριον (χουλιάρα), δι' οὗ περικινοῦνται καὶ ἀνακατόνονται τὰ ἐν τῷ τηγάνῳ ψηνόμενα, ἢ τηγανιζόμενα, Πολυδ. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἀντὶ τούτου ἐν λεξ. λίστριον »Τηγανοστρόφον« ἔχουσι.

* Ταγηνόστροφον, τό, = ταγηνοστρόφιον.

* Τάγης, ου, ὁ, = τάγος, ἐσφαλμ. γρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 1, 6.

Τάγμα, τος, τό (τάσσω). Τὸ τεταγμένον, διατεταγμένον, ὡρισμένον, ἢ εἰς τάξιν βαλμένον, ἄρα, ἐξαιρ. τὸ προστεταγμένον, προσταγή, ἐπιταγή, παράγγελμα, καὶ τὸ τεταγμένον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, ὡρισμένος ἀριθμὸς σώματός τινος στρατιωτῶν, Πλούταρχ. »Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἀγωνι· ὧν εἰς τὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης φυλακήν· καὶ, ἱππικὸν τάγμα Ἡρωδ. Παρὰ Πολυβ. ταὐτὸν τῷ ἄλλως, σημαία, καὶ, σπεῖρα, λεγόμενον. Ordo, manipulus, cohors, agmen. Γαλλ. Legion, cohorte, escadron. 2) Εὐχή, ὑπόσχεσις (τάμμα, χυδαΐκ.), Ἀριστοτ. Οἰκ. β'. »Ἐκίλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν τάγματι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ«. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Εὐχάς, τάγματα«.

*Ταγματαρχέω, μέλ. ήσω. Διοικῶ, ἢ ὁδηγῶ ἓν τάγμα στρατιωτῶν, εἰμὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἐκ τοῦ

Ταγματαρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τοῦ τάγματος· ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρωτὸς τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν, ἢ ὁ ὁδηγῶν τάγμα τι στρατιωτικὸν ἐκ πεζῶν, ἢ ἐξ ἱππέων.

Ταγματικός, ή, όν (τάγμα). Ὁ εἰς τάγμα στρατιωτῶν ἀνήκων, Legionarius, ταγματικοὶ ἵπποι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ τάγμα, Γλωσ. Στεφ.

* Ταγμαστραταρχία, ἡ (στρατός, ἄρχω), νεωτρ. λέξις ἀντὶ ταγματαρχία.

*Ταγμα-τεστρατάρχης, ὁ, νεωτερ. λέξις ἀντὶ ταγματάρχης.

Ταγός, ὁ (τάσσω). Ἀρχηγός, ἄρχων, προστάτης, στρατηγός, πολέμαρχος, ἡγεμών, αὐτοκράτωρ, ἐξουσιαστής, Ἰλ. Ψ, 160. ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ αὐτοκράτωρ, ἡγεμὼν τῆς Θεσσαλίας. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. α'. 6. »Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θεσσαλῶν καθεστήκει· οὕτω καὶ ἐν κεφ. δ'. 28. καὶ 32. (συνήθ. ἐστὶ τὸ Ἄλφα μακρόν, Αἰσχύλ. Προμ. 96. Πέρσ. 23, 322, 478. Σοφ. Ἀντ. 1057. Εὐρίπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 269. Λυκ. 1310. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξ ἐναντίας δὲ εὕρηται βραχὺ ἐν Ἰλ. Ψ, 160. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 159. ὅπου δὲ εἶναι χρεία μεταλλαγῆς τινος· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ταγὴ ἢ ταγοῦχος, ὅπου ὁ χρόνος τοῦ α μένει ἀδιόριστος, διὸ καὶ ὁ Βρ. παρεδέξατο διπλῆν τινὰ παραγωγὴν τῆς λέξεως, ἐκ τοῦ παρακ. τέταγα, ὅστις ὅμως οὐχ εὕρηται, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. ταγῆναι.)

Ταγοῦχος, ὁ (ταγή, ἔχω). Ὁ ταγὴν ἔχων, ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ταὐτὸν τῷ, ταγός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 291, ὅπου μόνον εὕρηται ἡ λέξις. (α)

*Τάγυρι, τό, ἄκλιτ. ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ, Σολ. Λεξίφ. 21, 3. παρβλ. Οὐολφ. Anal. 3, σελ. 97. Εὐπολ. 6. Πιερσ. Μοῖρ. σελ. 331. σπανία ἀρχ. Ἀττ. λέξις, πιθανῶς μόνον ὡς ἐπίρ. καὶ ἄνευ ἄρθρου ἐν χρήσει. (υυυ)

*Ταγύριον, τό, καὶ παρ' Ἡσυχ. »Ταγύρια, τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα· ὁ Σουΐδ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι, »Τάγυρι, τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν· τὸ πάντων σμικρότατον.

*ΤΑΓΩ, ἰδὲ ἐν τῷ τεταγών, ἢ τεταγώς.

Τάδε, οὐδ. πληθ. τοῦ ὅδε.

*Τάδελφοῦ, Ἀττικ. κατὰ συναίρσ. ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

*Τάδικον, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τὸ ἄδικον.

Τᾱθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. α'. παθ. μετοχ. τοῦ, τείνω, ὅθεν ἔτι καὶ ὑποτακτ. ταθῶσι, Ὅμ.

*Τάθη, ἐπικ. ἀντὶ ἐτάθη, γ'. πρόσ. ἀορ. α'. παθ. τοῦ τείνω. Ἰλ. (υ-)

*Ταί, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ αἱ, ὀνομαστ. πληθ. θηλ. τοῦ Ἄρθρ. ὁ, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ταιν-ᾱρ-ιος, ία, ιον, ἀπὸ τὸ Ταίναρον, ἐκ τοῦ

*Ταίν-ᾱρ-ος, ὁ καὶ ἡ, καὶ Ταίναρον, τό, κύρ. ὄνομ. ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεως, Τιμ. Ὁμ. Ἀπολ. 412.

Ταινία, ἡ, καὶ Ἰων. ταινίη (τείνω). Πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες δέμα, δέσιμον, ἀνάθημα, φασκιά, παντλῆκα (ruban, Γαλλ.), κορδέλλα, λωρίδα, Λατ. taenia, ὡς τὸ τελαμών. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ταινίαι, στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικά, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμοι ἢ δεσμοὶ ἱεροί». Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 398. »Ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου· κατὰ τὸν Φέστον καὶ ornamentum laneum capitis honorati, στολισμός τις ἐξ ἐρίου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀθλητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς εὐεργέτου, τιμῆς ἕνεκα. Ξενοφ. Συμπ. ε'. 9. καὶ Πλάτ. »ἔδοξε γὰρ ἡν τοῖς νικήσασιν ἢ τοῖς ἀγαθοεργοῖς ἀνατιθέναι ταινίαις· ἐξαιρ. τὸ περὶ τὴν μέσην ἢ τὸ στῆθος δέμα τῶν παρθένων, διὰ τοῦ ὁποίου συνέσφιγγον τὸ σῶμα αὐτῶν ὥστε οὕτω νὰ φαίνωνται πλέον εὔστροφοι καὶ λεπταί, ὡς τὸ Λατ. strophium, διέφερε δὲ τῆς ζώνης οὖσης περὶ τὴν κοιλίαν. Ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει αὐτὴν φασκίαν κεφαλῆς ἀναδετικὴν καὶ στεφανωτικήν, ἔτι δὲ καὶ ζώνην γυναικείαν. 2) ταὐτὸν τῷ, ῥάβδος, ἀριθμ. 2. Γραμμή, ἀράδα, καὶ πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες ὡς ἡ ταινία, ἔξαρμα, οἷον ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ξέρα ἢ σύρτις, τὸ εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν πρόσχωμα, στῆθος, ἐν τῇ ξηρᾷ, γλῶσσα, ὅ ἐστι, μέρος στενὸν γῆς προβαῖνον ἢ ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀππιαν. Πουνικ. 121. Παρὰ Πλινίῳ ια'. 33. 3) σκώληξ τις ἐν τοῖς ἐντέροις τῶν ζώων, Ἕλμινς πλατεῖα, καὶ εἶδος ἰχθύος· οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν μακρὰν καὶ στενὴν αὐτοῦ μορφήν. 4) τὸ πρὸς δεῖξιν τοῦ πνέοντος ἀνέμου ἐκτεθειμένον ἐν τοῖς πλοίοις στενὸν ὕφασμα, ἀνεμοδείκτης. Δίων λόγ. οδ'. »Ταινίαι αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωρούμεναι». — Καὶ τὰ τῶν ξύλων κυμάτια παρὰ τοῖς ξυλουργοῖς· ὅθεν

Ταινιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ταινιόω· Σουΐδ.

Ταινίδιον, τό· καὶ

*Ταίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ταινία, μικρὰ ταινία, μικρὸν δέμα, δέσιμον, ἢ κορδέλα.

Ταινιό-πωλις, ἡ (πωλέω). Τὰς ταινίας πωλοῦσα, ἢ ἐμπορευομένη Ἀθήν. ζ'.

Ταινιόω, ῶ (ταινία). Μετά τινος ταινίας περιδέω, δένω μὲ ταινίαν, μὲ κορδέλαν, στολίζω τινὰ μὲ ταινίας· ταινίαις ἀναδέω, ἢ ἐπιβάλλω ταινίας τινί· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιμῆς ἕνεκα, Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. α'. 3. »Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν· καὶ Ἀριστφ. Βατ. 393. Θουκ. 4, 121.

Ταινιώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ταινία, εἶδος). Ὁ ταινίας εἶδος ἔχων, ταινίᾳ ὅμοιος, ἤτοι ἐπιμήκης καὶ στενὸς ὡς ταινία, παρὰ Θεοφράστ. περὶ Πυρ. »Ξύλα ταινιώδη καὶ τὰ σχολιά· κατὰ Φώτιον τό »Ταινίαι· ἐνταῦθα ἐπὶ ξύλων κεῖται ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, Κυμάτια, εὑρίσκεται ἔτι καὶ »Κυμάτια στρεπτά· ἐπί τινος εἴδους γείσου ἢ στεφάνου περὶ τὰ ξύλα ἢ περὶ τὸν τοῖχον.

*Τάκεῖ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐκεῖ.

*Τᾱκείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τήκω.

Τᾱκερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς (τήκω). Τακείς ἢ τετηκώς, ἀναλελυμένος, ῥευστός, νερουλός, ὅστις εὐκόλως ἀναλύεται, ἢ δύναται νὰ ἀναλυθῇ, τρυφερός, μαλακός, ἁπαλός, »Σάρξ τακερά». Πλούταρχ. τρυφερά, μαλακή· »Κύαμοι, ἐρέβινθοι τακεροί». Ἀθήν. θ'. σελ. 366. τρυφεροί, βραστεροί καὶ μαλακοί τόσον, ὥστε ἀναλύονται εὐθὺς ἐν τῷ στόματι εἰσερχόμενοι, οὕτω καὶ »Σκελίδες ὀλόκνημοι τακερώταται· καὶ »Πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη· παρ' Ἀθηναίῳ, ἀντὶ τοῦ, Μαλακά, ἁπαλά, ἐφθά, τρυφερά, ἀναλυόμενα εὐθὺς ἐν τῷ στόματι, τροπ. »Τακεροὶ γέροντες». Λουκιαν. κατάπτηροι, στεγνοί, ἀναλελυμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος· καὶ Τιγρίς. νοτερός, μαλακός, »Πένθος τακερόν· πένθος μετὰ δακρύων, διάβροχον· ἐξαιρ. ἐπὶ βλέμματος, παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. »Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει· ἀντὶ τοῦ τρυφερόν, ἁβρόν (δελικάτον), ἢ ποθεινόν, πλήρες παθῶν καὶ ἐπιθυμίας· οὕτω καὶ ἐπὶ Ἀσματος παρ' Αἰλιανῷ ζώ· ἱστορ. ἐ. 38. τὸ καταμαλακύνον θηλαθὴ καὶ διαχέον τὴν ψυχήν. 2) Ἐνεργ. ὁ εἰς τὸ λύειν ἢ ἀναλύειν ἐπιτήδειος, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων· διαλυτικός. »Ὕδατα τακερώταται· καὶ Ἀνακρ. »Ἔρως τακερός», τήξεως πρόξενος, ὅστις κάμνει τὸν ἔχοντα νὰ τήκεται, νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ στραγγίζῃ, ὅ ἐστι, νὰ διαφθείρεται καὶ νὰ λύεται κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα του. »Τακερῶς ἔψεινε· ψήνειν βράζειν τι τόσον, ὥστε νὰ λυώτῃ· Ἀθήν. ὅθεν

Τᾱκερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ τακερὸν ἤτοι τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ἁπαλὸν δέρμα ἢ σάρκα, σῶμα ἔχων, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν. ἰ. σελ. 449.

Τᾱκερόω, ῶ (τακερός). Τακερὸν, ῥευστὸν ἢ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ποιῶ, τακερῶς ἕψω, ἢ ἀναλύω, ἀπαλύνω, Διοσκορ. δ'. 184. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τάκιστα, ἀντὶ τάχιστα, οὕτω λέγει ὁ Σούθης ἐν Ἀριστφ. Θεσμ. 1214.

Τακτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς τάξιν διάταξιν, διευθέτησιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τάξιν ἔχων, ψυλάττων, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. στρατιωτικός, πολεμικός, εἰδήμων τῆς στρατιωτικῆς ἢ πολεμικῆς παρατάξεως καὶ τέχνης, ὅ ἐστι τῆς τακτικῆς. Ξενοφ, Κυροπ. η'. ε'. 8. »Τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι», καὶ »Τακτική, ἡ· ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ βάλλειν κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας εἰς καιρὸν μάχης, παρατάττειν τὸ στράτευμα, καὶ ποιεῖν κινήματα στρατιωτικὰ τεχνικῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καθόλου, Τέχνη τοῦ καλῶς παρατάσσειν εἰς μάχην τὸ στράτευμα. »Ἀριθμοὶ τακτικοί». Ξενοφ. αὐτόθ. γ'. γ'. 8. στρατιωτικοί, ἀνήκοντες εἰς τὸ τακτικὸν στράτευμα. »Τὸ τακτικόν», τὸ εἰς τὴν τακτικὴν ἐξηκριβωμένον καὶ γεγυμνασμένον στράτευμα. Ξενοφ. αὐτόθ. ἡ. ε'. 8. »Τὰ τακτικά», ἤτοι λόγοι, παραγγέλματα ἢ διδασκαλίαι τῶν στρατιωτῶν, ἢ παραγγέλματα ἀνήκοντα εἰς τὴν τακτικήν. Ξενοφ. αὐτόθ. ά. ς'. 12. καὶ 19. »Κῦρος ἐπειρᾶτο, διδάσκειν νὰ τακτικά», τὴν τακτικὴν τέχνην. Ξενοφ. Κυροπ. β'. ά 7. καὶ Ἀπομν. γ'. ά. 5. καὶ »Τακτικὸν σύγγραμμα· σύγγραμμα περὶ Τακτικῆς τέχνης πραγματευόμενον, ἐκ τοῦ

Τακτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τάσσω. Τεταγμένος, διατεταγμένος, διευθετημένος, εἰς τάξιν καὶ εὐταξίαν βαλμένος, ὡρισμένος· »Τακτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι». Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 24.

Τάκω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τήκω. Θεόκριτ. β'. 28. »Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ὁ. καλίσκω· καὶ Πινδ.

Τακῶνες, οἱ· καθ' Ἡσύχ. Τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων· κατὰ δὲ Πολυδ. ς'. 9. »οἱ δὲ ὄντες τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας, ἢ στέατος τροχούς, σὺν ἁλσί, καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κοπέντας· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὰ τοιαῦτα τμήματα εἴτε ἐκ κρέατος, εἴτε ἐξ ἰχθύων, κ. τ. τ. »Τακώνια», καὶ, Τακούνια, καὶ, Τάκουα», λέγει.

Τᾱλᾱ-εργός, ὁ, ἡ, όν (ΤΛΑΩ, ἔργον). Ὁ ὑποφέρων μεθ' ὑπομονῆς τὸ ἔργον, ὑπομονητικός, καὶ καρτερικός, ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ὑπομένων εἰς τὸ ἔργον, ὁ τλῆναι δυνάμενος εἰς πᾶν ἔργον, φερέπονος· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τῶν ἡμιόνων »ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων». Ἰλ. Ψ, 654, 662. Ὀδυσσ. Δ, 636. Φ, 23. καὶ Ἡσίοδ. ἔργ. 46. καὶ 791. παρὰ Θεοκρίτ. ιγ'. 19. λέγεται καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀντὶ τοῦ, ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυσπαθής, ἔτι δὲ καὶ ἐπίπονος, κοπιαστικός, ἐπίμοχθος, πόνος, Ὀππ.

*Τᾱλαιμένης, ες, ὁ· Ἀρσ. κύρ. Ὄν· ἐν Ἰλ. Β, 855.

*Τᾱλαίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, μόχθος) ποιητ. ὁ ὑπομένων ὑποφέρων τοὺς μόχθους, τὰς ταλαιπωρείας.

*Τᾱλαϊονίδης, πατρων. ἀντὶ Ταλαϊδης, ὁ υἱὸς τοῦ Τάλαος, Ἰλ. Β, 566. Ψ, 678. (υυ-υυ-)

*Τᾱλαιπαθής, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ, πάθος), ταὐτ. τῷ ταλαίμοχθος, ποιητ. Εὐστάθ.

Τᾱλαιπωρέω, ῶ· Μ. ήσω, καὶ ταλαιπωρέομαι, μέσ. ἀμφότερα παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ἐν χρήσει (ταλαίπωρος). Μεγάλους καὶ δυνατοὺς κόπους, μόχθους ὑποφέρω, μεγάλως κακοπαθῶ, ἢ βαρέα ἔργα, βαρεῖς σωματικοὺς ἀγῶνας καὶ στενοχωρίας ὑπομένω, κοπιαστικὰ καὶ βαρέα ἔργα ἐργάζομαι, πονῶ, κοπιάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 18. »Ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν, οἷον οἱ τὰ θηρία θηρῶντες, ἡδέως μοχθοῦσιν, καὶ »ἢ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει», Θουκ. κακῶς καὶ δεινῶς εἶχε, κακοέπασχε· σῶμα ταλαιπωρούμενον, Πλουτρ. σῶμα κατακουρασμένον, ἠφανισμένον ὑπὸ τῶν

κόπων. · καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπομένω θλίψεις, μερίμνας, δυστυχίας, πενίαν, ἔνδειαν, κακῶς πάσχω, καταπονοῦμαι, τρύχομαι. 2) Ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, κοπόω, κατατρύχω, καταπονῶ, κατακόπτω, κουράζω, Ἰσοκράτ. »Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς« ὅθεν

Ταλαιπώρημα, τό. Κόπος, μόχθος, ἀθλιότης, δυστυχία, δυσπάθεια, ἔνδεια.

Ταλαιπώρησις, εως, ἡ. Ταλαιπωρία, κακοπάθεια, ἀθλιότης, δυστυχία. Ἀρρ̄αν.

Ταλαιπωρία, ἡ, Ἰων. ταλαιπωρίη (ταλαιπωρέω). Βαρεῖα καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία, ταλαιπώρησις, ἡ τοῦ σώματος κακοπάθεια· »Τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας«, Ἡρόδοτ. 4, 134. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Πολύμοχθος, πολυμέριμνος, δυστυχὴς καὶ ἀθλία ζωή, κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, μοχθηρία, δυστυχία.

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Ἐπίρ. -πώρως. Ὁ βαρεῖας καὶ ἐπιπόνους ἐργασίας ὑποφέρων, ὁ μεγάλους σωματικοὺς ἀγῶνας ὑπομένων, ἢ ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ μεγάλας καὶ σκληρὰς ἐργασίας, ἐπίμονος, καρτερικός, κακοπαθής. 2) τλήμων, τάλας, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής, κακοπαθὴς κακορροίζικος· Πλάτ. Εὐθύδ. (συνηθ. ἐτυμολογτ. ἐκ τοῦ ΤΑΛΩ καὶ πῶρος, ὡς καὶ ὁ Εὐσταθ. φησί, ὁ περὶ πῶρον τάλας, καὶ δηλοῖ τὸν περὶ λατομίας πονούμενον, ἀπὸ ἑνὸς εἴδους πώρου. Κατὰ Πασσόβ. ὅμως ἠδύνατο νὰ ᾖναι καὶ ποιητ. τις μετασχηματ. τοῦ ταλαπείριος.)

Ταλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλασίφρων. Σοφοκλ.

Ταλαλκάρδιος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, καρδία). Ἐπομοιωτικὸς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν καρδίαν, καθόλ. ταλασίφρων, ταλαίπωρος, ἄθλιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 424.

Ταλανίζω, Μ. ίσω (τάλαι). Τάλαν καὶ δυστυχῆ νομίζω ἐμαυτόν, ἄθλιον ἀποκαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ηλαίω, θρηνῶ, ὀλύρω, Ἡσύχ. καὶ Μάρκος Ἐρημίτης· ἐσχηματίσται ὡς τό, Μακαρίζω, καὶ σχετλιάζω, ὅθεν

*Ταλανισμός, ὁ. Τὸ ταλανίζειν, θρηνεῖν, ὀλύρεσθαι.

Ταλαντᾶῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, ταλαντιαῖος· ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 544.

Ταλάντατος, άτη, ατον· Ὑπερθετικ. τοῦ, τάλας· δυστυχέστατος.

Ταλαντάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω, ἀμφ.

Ταλάντερος, έρα, ερον, Συγκριτικ. τοῦ, τάλας, δυστυχέστερος.

Ταλαντεύω, μελ. εύσω (τάλαντον). Σταθμίζω, αἰωρῶ. δονῶ, δονεύω, σείω, κουνῶ, ἔνθεν κἀκεῖσε κινῶ· παθητ. αἰωροῦμαι, κλονοῦμαι, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλίνω ποτὲ εἰς τὸ ἓν ποτὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιά. 22. ιγ'. 4. ιή. 33. »Τῆς νίκης, τῆς μάχης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης« πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φερομένης, ἔκλινεν δηλ. ἡ νίκη ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. ἐ. 7. »Ἐταλαντεύετο ἡ μάχη« καὶ Γρηγ. Ναζ. λόγ. γ'. σελ. 70. »Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην«, διστάζω, δὲν ἠξεύρω τίν' ἐποφασίσω, καὶ Ἡλιόδ. γ'. σελ. 132. »Ἐφ' ἑκάτερον ὦμον ἑαυτὸν ταλαντεύων· καὶ ἐν ἰ. σελ. 467. 2) σταθμάω, σταθμίζω, τρυτανεύω, ζυγοστατῶ, ζυγιάζω. Λουκιαν. Ἔρωτ. 4. »Ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑνάτερῳ καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπαμφότερα πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· καὶ τροπ. σταθμῶμαι, ἐρευνῶ, ἀνακρίνω, δοκιμάζω, ὁρίζω, διορίζω, ἐπιβάλλω, »Κελτοὶ Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, Ἀιθελ. ἤτοι δοκιμάζουσι τὰ τέκνα· ῥίπτοντές τα εἰς τὸν Ῥῆνον ποταμόν. 3) Ἑτεροῤῥοπέω, ῥέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, καὶ διὰ τούτου δίδω τὸ τέλος, καθόλ. ἀποφασίζω, ὁρίζω, εἰς πέρας φέρω. Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ κοινὸν »Ζυγιάζω« ὅταν λέγωμεν »Ἐζύγιασεν ὁ ἥλιος, ἡ, ἡμέραν« ἀντὶ τοῦ, Ἔκλινε πρὸς ἑσπέραν, οὐσαύτ. καὶ παθτ.

Ταλαντιαῖος, αία, αῖον (τάλαντον). Ὁ τάλαντον βάρος ἔχων, καὶ ὁ τάλαντον ἄξιος, ὅστις εἶναι βαρὺς ἢ ἀξίζει ἕνα τάλαντον. 2) Ὅστις ἔχει ἑνὸς τάλαντου περιουσίαν, ἢ οὗ τινος ἡ περιουσία ἐκτιμᾶται ἓν τάλαντον· »Ἔγγυοι ταλαντιαῖοι« Ἀριστοτέλ. οἱ δυνάμενοι δοῦναι ἑνὸς τάλαντον ἐγγύησιν, ὡσαύτ. »ταλαντιαία χάλαζα« παρὰ τοῖς Ο', ἥτις ζυγιάζει, ἔχει βάρος ἑνὸς τάλαντου.

Ταλαντίζω, μελ. ίσω. Γλωσ. ταὐτὸν τῷ, ταλαντόω, ἤ, ταλαντεύω· ἴδε ἔτι καὶ ἐν τῷ, ταλαντίζω.

Τάλαντον, τό (ΤΛΑΩ). Ζύγι, ζυγίον, ζυγαριά, ἡ στάθμη, στατήριον (Καντάριον), ὅ ἐστιν, ὄργανον σταθμικόν, εἰ οὗ ζυγοστατοῦμεν, ζυγιάζομεν· βάρος τι, πλῆθ. δὲ ἰδίως λέγεται τὸ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμούμενα, τὰ ζυγιαζόμενα πράγματα, ἄλλως πλάστιγγες λεγόμ. συχνάκ. ἐν τῇ Ἰλδ. ἀεὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθ. 2) λέγεται ἔτι καὶ τὸ σταθμούμενον, τὸ ζυγοστατούμενον ἤτοι τὸ ζυγιαζόμενον πρᾶγμα, ὡς Σταθμὸς ἤτοι ὁλκὴ βάρους, συχνάκ. παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ὅμως ἡ ποσότης τοῦ βάρους οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ προσδιωρισμένη, καὶ ὅστις ἀεὶ χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ βάρους χρυσίου »Χρυσοῖο τάλαντα« Ἐνικ. δὲ εὕρηται μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 393. Ὁ Πολυδ. δ', 9. ἑκτιμᾷ τοῦτο τὸ παρ' Ὅμ. τάλαντον τοῦ χρυσοῦ εἰς τρεῖς χρυσοῦς στατῆρας Ἀττικοὺς, καὶ φαίνεται πιθανὸν, ὅτι δὲν εἶχε κομμίαν μεγάλην τιμὴν κατ' ἐκείνους τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους· διότι ὁ Ποιητὴς τόσσει ὡς ἄθλον μικρότατον εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου δύω τάλαντα χρυσοῦ, Ἰλ. Σ, 507. ὡσαύτ. καὶ Θεοκρ. 8, 53. »χρύσεια τάλαντα« εἶπε· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδτ. 7, 28. »ἀργυρίου τάλαντα« καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ τάλαντον μέτρον κοινὸν βάρους ὑποιουδήποτε, ἀναλογοῦν μὲ 52 λίρας Γαλλικὰς, ἢ $53\frac{3}{4}$ περίπου Φιόντια Γερμ. καὶ μὲ 23 Ὀκάδες καὶ $355\frac{5}{9}$ δράμ. Τουρκ. βαρους. Ἦν δὲ διάφορον τοῦτο τὸ βάρος κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἰδίως Ἑλλάδος, Ἀσίας, Αἰγύπτου, καὶ Ἰταλίας· διότι τὸ μὲν Συριακὸν ἢ Πτολεμαϊκὸν τάλαντον εἶχε βάρος 13. Λίτρων Γαλ. καὶ 10 Οὐγγίων τὸ δὲ Αἰγυπτιακὸν ἢ Ῥόδιον τάλαντον εἶχε διπλάσιον βάρος τοῦ Συριακοῦ, τὸ Ἀττικὸν ἢ κοινὸν τάλαντον εἶχε βάρος ἥμισυ περισσότερον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ. Τὸ Βαβυλωνιακὸν Τόλαντον ἦχε $1\frac{1}{6}$ βάρος τοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου. Τὸ δὲ μέγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε $1\frac{1}{4}$ τοῦ Βαβυλωνικοῦ, ἢ $1\frac{1}{3}$ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἰταλικὸν τάλαντον ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν centum pondium λεγόμενον περιεῖχε $4\frac{4}{5}$ βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ $1\frac{3}{5}$ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἀλεξανδρινὸν τάλαντον περιεῖχε ἑξάκις πλειότερον βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ 2 τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου, καὶ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον περιεῖχε $6\frac{2}{3}$ πλειότερον τοῦ Συριακοῦ, ἢ $2\frac{2}{9}$ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· ὡς βάρος ἢ μέτρον ἐμπορικὸν εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 2, 180. 6, 97. — 3) ὡς παραστατικὸν δὲ ποσότητος τινὸς ὡρισμένης νομίσματος, εἶχε τὸ τάλαντον διάφορον τιμὴν κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς καὶ τὰς διαφόρους ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος, καὶ α) τὸ Ἀττικὸν μεσαῖον τάλαντον, ὅπερ ἢν ἐν πλειοτέρᾳ χρήσει, καὶ πανταχοῦ κοινὸν, ἐξισοῦτο μὲ 60 Μνᾶς, ἀποτελούσας 6000 δραχμὰς, καὶ 36000 ὀβολοὺς, ἢ κατὰ τὰ νεώτρ. τῆς Εὐρώπης νομίσματα μὲ 5200 λίτρας Γαλ. ἢ 1375 ταλήρους Γερμανικούς. β) τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, ὅπερ καὶ τοῦτο ἦν ἐν μεγάλῃ χρήσει κατὰ τὰς ὡσοληψίας τῶν ἀρχαίων, καὶ τὸ ὁποῖον εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 3, 89. ὡς βάρος χρυσίου, ὅστις ἀναφέρει ἔτι καὶ τὸ βαβυλώνιον τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο ὡς βάρος ἀργυρίου, καὶ ἀναλόγει μὲ 70 Εὐβοϊκὰς μνᾶς. »Τὸ δὲ Βαβυλώνιον τάλαντον δύναται Εὐβοΐδας ἑβδομήκοντα μνέας«. τὰς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἀναλύει εἰς Ἑπτὰ χιλιάδας Δραχμάς. Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Δαρεῖος θέλων νὰ συνάξῃ τοὺς τεταγμένους ἐτησίους φόρους, διέταξε νὰ τοὺς δίδωσιν, οἱ μὲν εἰς Χρυσίον, κατὰ τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, οἱ δὲ εἰς Ἀργύριον, κατὰ τὸ Βαβυλωνικὸν, τὸ ὁποῖον ἦν δέκα Μνῶν μεγαλήτερον· καὶ διὰ ταύτης τῆς φρονήσεως ὁ Δαρεῖος ἐκέρδιζε πολλὰ, διότι τὸ περισσότερον μέρος τοῦ φόρου ἦτον εἰς χρυσίον, καὶ διὰ ταύτην τὴν ἐπικερδῆ παιουργίαν ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ Πέρσαι, Κάπηλον, ἔμπορον δηλαδή. Ὁ Αἰλιανὸς (ποικιλ. ἱστορ. ά. 22.) λογίζεται τοῦτο Ἑβδομήκοντα δύο Μνᾶς. γ) τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον ἐξισοῦτο μὲ 4000 λίτρας Γαλ. δ) τὸ μέγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 80 Μνᾶς Ἀττικάς, καὶ ἐξισοῦτο μὲ 5600 λίτρας Γαλ. ἢ ὑπὲρ τοὺς 1400 ταλήρ. ἐφεξῆς ἦν τὸ Συρακούσιον ἢ Σικελικὸν τάλαντον, τὸ Αἰγυπτιακὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε βάρος Ὀγδοήκοντα Μνῶν· ἄρα εἶχεν 8000. Δραχμὰς Ἀττικάς· (Βάῤῥων παρὰ Πλινίῳ Φυσ. ἱστορ. λγ'. 3.) τὸ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινὸν εἶχεν 6000. δραχμὰς, τὰς ὁποίας ὅμως ἐκτιμῶσι μὲ 1200. Ἀττικὰς δραχμὰς· καὶ ἄλλα, ἴδε Funke Real-Schullex. Τομ. 5. σελ. 513. καὶ ἐξαιρ. Boeckh. Ath. Staatshaush. Τομ. 1. σελ. 15. εἰσφέρει δὲ τὸ »Τάλαντον χρυσοῦ« ἀπὸ τοῦ »Τάλαντον ἀργυρίου« διὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ 1. πρὸς τὰ 10. οἷον 6. δραχμαὶ χρυσοῦ, ποιοῦσιν 60. δραχμὰς ἀργυρίου· εἰς δὲ τὸν χαλκὸν διὰ τῆς τοῦ 1, πρὸς τὰ 100. — 4.) Τὸ ἐσταθμισμένον, ζυγιασμένον, ἀπονεμόμενον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον, τὰ ὑπὸ τῆς τύχης τοῖς ἀνθρώποις διανεμόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ τύχη, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπόφασις, θεία βουλὴ, οὕτω παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 69. Π, 658. Τ, 223. Χ. 209. ὅπου ὁ Ζεὺς σταθμίζει ἐπὶ χρυσῆς πλάστιγγος τὰς τύχας τῶν θνητῶν· παρβλ. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 945. ὅθεν

*Ταλαντοειδής, ὁ, ἡ, ές, ταὐτ. τῷ ταλαντώδης.

Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὅστις ἔχει τὸν ζυγὸν τὴν στάθμην τὴν ζυγαρίαν καὶ ζυγιάζει· τροπ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 450 »Ταλαντοῦχος δορὸς μάχῃ, ὁ ταλαντέων — ζυγιάζων τὴν τύχην εἰς τὴν μάχην.

Ταλαντόω, ῶ (τάλαντον). Σταθμάω, ζυγιάζω· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω. Παθ. »Ταλαντοῦσθαι« Πλάτ. εἰς Τίμ. πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, Ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν« ὅθεν

*Ταλαντώδης, ὁ, ἡ, ες. Ὁ ἐν τῇ στάθμῃ, ζυγαριᾷ κρατούμενος καὶ σταθμιζόμενος, τροπ. ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος· ἀμφ.

Ταλάντωσις, εως, ἡ (ταλαντόω). Τὸ σταθμίζειν, ζυγιάζειν ἢ καθόλ. ἔνθεν κἀκεῖσε κινεῖν· τὸ παίξιμον τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν δηλαδὴ κινῶνται ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω αἱ πλάστιγγες, στῆσις, σταθμησις, ζύγισμα. Παθητικ. τὸ ταλαντοῦσθαι, πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος κλίνειν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο.

Ταλαός, ἡ, όν (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, τλήμων Ἡροδοτ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 687. ὁ Ἡσύχ. ὀρ-

μην. ἔτι καὶ διά τοῦ, Ἰσχυρός, βέβαιος. 2) Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ.

Ταλαπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ), ταὐτόν τῷ, τληπαθής, καί, τλαιπαθής.

Ταλαπείριος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, πεῖρα). Ὁ παθών, ἢ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς καὶ πείρας τῆς τύχης, παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ ξεῖνος ἢ ἱκέτης »Ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω, κηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης«, Ὀδ. Η, 24. ὁηλ. ξένος ὅστις ὑπέμεινα πολλὰ ἐν τῇ πλάνῃ, καὶ ἔπαθον, ἐδοκίμασα μεγάλας ταλαιπωρίας· καὶ Ζ, 193. »ἱκέτην ταλαπείριον«, Τ, 379. Ρ, 84. ὅθεν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ πλάνος, τυχοδιώκτης, ἐπαίτης. (κατ' ἄλλους ἐκλαμβάνεται ὡς ἁπλοῦς τις μετασχημαν. τοῦ τηλέπορος, ἤτοι τηλόθεν πεπεραιωμένος.)

Ταλαπενθής, ές, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ, πένθος). Ὁ πένθη ἢ πάθη ὑπομένων, ὑπομονητικός δυστυχής, Ὀδυσ. Ε, 222 »Ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.«

Τάλαριον, τό. Ὑποκορισμὸς τοῦ, τάλαρος· μικρὸς τάλαρος, καλάθιον, κοφίνιον.

Ταλαρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλάριον καὶ

Ταλαρίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, τάλαρος.

Τάλαρος, ὁ (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ). Πιπλεγμένος κάλαθος, καλάθι, κοφίνι, καὶ ἐξαιρέτως ὁ τῶν ταλασιουργῶν. Λατ. quasus ἄρα, Κάλαθος μικρός, Κόφινος, Κύρτος· ἢ καθ' Ἡσύχ. Κάλαθος ἐρίων· καὶ ἐν ᾧ ὁ τυρὸς πήγνυται· ὁ Ὅμηρος λέγει ἐκφραστικῶς »Πλεκτοὺς ταλάρους« ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν Ἐρίων ἐν Ὀδυσ. Δ, 131. »Τάλαρον δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν· ἐπὶ δὲ τῶν Τυροποιϊκῶν, δι' οὗ ὁ ὀρρὸς ἀπορρέει, στραγγίζει· Ὀδυσ. Ι. 247. »Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Τρυγητικῶν· ἐν Ἰλ Σ. 568. »Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν· ἔτι δὲ τὸ καλάθι, ἢ κάνιστρον τῶν ταλασιουργῶν εἰς ὃ ἔβαλλον τὸ ἔριον καὶ τὸ ἔγνεθον ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ τῶν ὀρνίθων κοφίνι, ἢ κουμάσι, ὡς ἐκ τῆς σημασίας τοῦ Τυροποιϊκοῦ σκεύους λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ »Τάλαρος« ποιμενικόν τι ξύλινον ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ἐν ᾧ διακρίνουσι τὸ βούτυρον ἀπὸ τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ κοπανιστῆρος. (ἡ παραγωγὴ τῆς Λέξεως κατά τινας ἐκ τοῦ ταλασία φαίνεται ἧττον πιθαν.) [υυυ]

Τάλας, λαινα, ὁ, θηλ. Τάλαινα, οὐδ. τάλαν, ανος (ΤΛΑΩ), ὡς τὸ τλήμων, Ἄθλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής· πάσχων, ἐνδεής, »ξεῖνε τάλανα«, Ὀδ. Σ, 327. ἔτι δὲ ὑπομονητικός, ἱκανὸς νὰ ὑποφέρῃ πολύ, καρτερικός, ὅθεν πολλακ. καὶ κατὰ ψεκτ Ἐὼν θρασύς, ἀναιδής, Ὀδ. Τ, 68. »ἐξέλθε θύρηζε τάλανα· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι πολλάκ. τὸ τάλας ἀντὶ κλιτικῆς· ἔτι εὕρηται τὸ τάλας ὡς θηλ. παρ' Ἀριστφ. Θεσμ 1038 Συγκρτ. ταλάντερος, ἅρα, ερον, ὑπερθ. ταλάντατος, ἄτη, ατον. (τλας, Βρ. Ἀριστφ. Ὄρ. 1494. παρὰ Δωρ. δὲ καὶ ταλας, Θεοκρ. 2, 4. παραβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 547. ταλαν, τλαν.)

*Τάλασιος, εία, εῖον (ταλασία). Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος, εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν Ἐρίων, τοῦ μαλλίου, ὁ διὰ τὴν ταλασιουργίαν ἐπιτήδειος, Σουΐδ. ἑρμην. τὸ, ταλάσιος, διὰ τοῦ. Ἐριουργός· ὅπερ ἄλλως, ταλασιουργός, λέγεται.

*Ταλασήϊος, ΐη ΐον, Ἰων. ἀντὶ ταλάσιος, ιτελασήϊα ἔργα, Ἀπ. Ῥοδ. = ταλαία, ὅπερ ὄρα.

Ταλασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ νεωτέρῳ, ταλασιουργία. Ἐριουργία, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία, τὸ γνέσμον τοῦ μαλλίου, ἡ ἐαντική. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. δ'. 11. »Ἐν τῇ ταλασίᾳ τὰς γυναῖκας ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν«. (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ, διότι τὸ ἔριον σταθμιζόμενον πρότερον οὕτως ἐδίδετο τοῖς ἐριουργοῖς πρὸς ἐργασίαν, ἄρα αὐτὴ ἡ ἀναμέτρησις ἢ στάθμισις τοῦ ἐρίου τὸ ὁποῖον ἦν πρὸς ἐργασίαν διωρισμένον· ἢ δὲ κατά τινας Γραμμ. ἐκ τοῦ τάλαρος, παραγωγὴ τῆς Λέξεως φαίνεται ἧττον ἀνάλογος καὶ προσφυής.) ὅθεν

Ταλάσιος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, ταλάσειος.

Ταλασιουργέω, ῶ, Μ. ήσω (ταλασιουργός). Ἔρια νήθω, γνέθω μαλλιά, ἔρια ἐργάζομαι, (δουλεύω μαλλιὰ καὶ ποιῶ αὐτὰ ἕτοιμα πρὸς κατασκευὴν ὑφασμάτων)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Νήθω, Γνέθω· »Πορφύραν καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλασιουργεῖν«. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Ταλασιουργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλασία.

Ταλασιουργικός, ή, ὸν. Ὁ εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ εἰς ταλασιουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος. Ξενοφ. »Τέχνη ταλασιουργική· ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν τὰ μαλλιά· ἐκ τοῦ

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, ον (ταλασία, ἔργον.) Ὁ τὰ ἔρια ἐργαζόμενος, ὅς τις δουλεύει τὰ μαλλιά, ὅ ἐστι, ξαίνει, γνέθει αὐτὰ καὶ ἕτοιμα πρὸς ὕφανσιν ποιεῖ.

Τάλασις, εως, ἡ (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, τλήσις. (υυυ)

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ΤΛΑΩ, φρήν). Ὁ ἔχων ψυχὴν ἢ καρδίαν ὑπομονητικήν, ἐγκαρτερικήν, ἥτις δύναται νὰ ὑποφέρῃ πάντα, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Λ 466. Ὀδ. Α, 87, 129. Γ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 1012. ὅθεν, ἔτι καὶ ὁ ἔχων ψυχὴν γενναῖαν, ἄφοβον, ἀπτόητον, Ἰλ. Δ, 421. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ταλακάρδιος, ἰσχυρός, τολμηρός, θρασύς, ὑπομονητικός, ἰσχυρόφρων, ἀνδρεῖος, γενναῖος· ὃς φρονεῖ δύναται τλῆναι, μένειν πάντα· καθόλ. ὅς τις ὑπέμεινε, ὑπέφερε πολλά, ἢ ἔπαθε, ἐδοκίμασε ἄπειρα, ταυτ. τῷ ταλάφρων.

*Ταλαυγής, ές, ὁ, ἡ, ές, Δωρ. ἀντὶ τηλαυγής.

Ταλαύρινος (ΤΛΑΩ, ρινός) Κυρίως ὁ διὰ βοείου, ἢ δερματίνης ἀσπίδος ἐν τῇ μάχῃ ἀντιτασσόμενος, ἀντιστεκόμενος, ἢ δεχόμενος τὰς ἐν τῇ μάχῃ προσβολὰς μὲ ἀσπίδα ἐκ δέρματος βοός, καὶ δι' αὐτῆς διαυθεντευόμενος, ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως »Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν«· Ἰλ. Ε, 289. Τ, 87. Χ, 267. ὅθεν καθόλ. Καρτερικός, ὑπομονητικός, τολμηρός, σταθερός γενναῖος, ἀνδρεῖος, ὁ πολλὰ ὑπομείνας. Ἰλ. Η, 239 »—βῶν Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ (ὅπλον) ταλαύρινον (ὥστε) πολεμίζειν· ἔνθα ὁ Σχολ. ὀρθότατα ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμίζειν. Ὁ Εὐριπ. ἀντὶ τούτου ἀποδίδει εἰς τὸν Ἄρην τὸ ἐπίθετον »Πολύμοχθος«. 2) παρὰ τοῖ, ὕστερον ἔτι καὶ ὁ ἔχων δέρμα χονδρὸν καὶ ἀντέχον εἰς πᾶσαν προσβολὴν, οὕτινος τὸ δέρμα δύναται νὰ ὑπομένῃ τι, ταυτ. τῷ κραταρίνος ἐπὶ Ἵππου, ἐν Ἐπιγραμ. Ἀνύτου. (Ἡ δίφθογγος αυ προέκυψε ἐκτινος προτέρου διγάμματο..)

Ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκοπ. σχηματισμ. ἀντὶ ταλασίφρων. Ἰλ. Ν. 300.

*ΤΑΛΑΩ, ἀχρηστ. Ἐνεστ. ἐξ οὗ μόνον ἐπ. καὶ Ἰων. ἀόρ. ἔταλασα (α) εὕρηται, καὶ παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. ἐταλάσσας, ταλάστης, ἢ κεῖται· παρὰ τοῖς Τραγικ. εὕρηται καὶ μέλ. ταλάσσω, Λυκόφρ. 746. ἴδε ἐν τῷ ΤΛΑΩ.

*Ταληθές, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθές.

*Ταλθύβιος, ὁ· Ἀρσ. Κύρ. Ὄν. ἐν Ἰλ. (-υυυ

Τάλις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐπίγαμος κόρη, ἡ εἰς γάμου ἡλικίαν φθάσασα, ἡ καθ' Ἡσύχ. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνοματμένη τινὶ Σοφκλ. Ἀντ. 629. μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει. (πιθαν. ἐκ τοῦ θῆλυς, θάλλω, τηλεθάω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τηλίκος, Δωρ Ταλίκος, ἀντὶ τηλίκ.)

Τάλλα, ἡ τάλλα κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Τὰ ἄλλα, Ὅμ. συχνάκ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ ὡς ἐπίρρ. Τὰ λοιπά, τὰ ἐπίλοιπα, τὰ λειπόμενα. Ἰλ. Α, 465. Β, 428. ἢ, ἄλλως, ἀλλέως μάλιστα· περὶ τῆς γραφ. τάλλα καὶ τἄλλα ἴδε Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 116. 2, σελ. 391. καὶ Οὐολφ. Anal. 2. σελ. 481.

*Τάμά, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τὰ ἐμά.

Ταμάλιστα, Ἐπρ. ἀντὶ τὰ μάλιστα. Ἐν ἴσῳ τῷ, Μάλιστα, ἀλλά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρέτως.

*Τάμε, ἀντὶ ἔταμε, Ἰων. ἀόρ. τοῦ τέμνω. Ἰλ. (α)

Ταμέειν, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ταμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τέμνω.

Ταμείας, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, καὶ

Ταμεῖον, ου, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ταμιεῖον, Lob. Φρ. σελ. 493. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 946.

*Ταμέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. μέσ. Ἰων. τοῦ τέμνω. Ἰλ. Ι, 580.

Ταμεσίχρως, οος, ὁ, ἡ (τέμνω, τέμνω, χρώς). Ὁ τὸ σῶμα, ἢ τὸ δέρμα, τὴν σάρκα τέμνων, κόπτων, πληγόνων. Ἰλ. Δ, 511. Ν. 340. »Ἐγχείῃσι ταμεσίχροας« ὀξείας, τμητικὰς τοῦ χρωτός· ἔγχη τέμνοντα σάρκα. καὶ Ψ, 803.

Ταμία, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ταμίη (τάμνω). Ἡ τὰ ἔξοδα ἤτοι τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου ἔχουσα ἢ καθ' Ἡσύχ. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, Κελλάρισσα, οἰκονόμος· συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἔτι, γυνὴ ταμίη καὶ ἀμφίπολος ταμίη· κυρ. ἡ κόπτουσα καὶ ἀπονέμουσα ἑκάστῳ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὄντων τὸ ἀνάλογον μερίδιον, μοιράστρια, οὕτω καὶ τὸ ἄρσ. Ταμίας.

Ταμίας, ου, ὁ ἐπ. καὶ Ἰων. Ταμίης, ἑτερόκλιτ. ἐστ. πληθ. ταμιᾶσιν, (τάμνω). Κυρίως ὁ διακόπτων, διαχωρίζων καὶ διανέμων ἑκάστῳ τὸ μερίδιόν του, ὁ ἐπιστάτης διοικητὴς τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ἐξόδων καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου· ἢ ὅστις κρατεῖ τὰ ἔξοδα ἑνὸς οἴκου, φύλαξ τῶν πρὸς τροφὴν, Κελλάρης. Dispensator, Λατ. Dépansier, Γαλ. Βεκίλ - χαρτζῆς, Τουρκ. Ἰλάδ. Τ. 44. »Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες«· ἐπιστάται δηλαδὴ καὶ διανομεῖς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν τῶν ἐν τῷ ταμείῳ ἀποθέτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. ἀντὶ τοῦ, Διατάκτωρ, δεσπότης, προστάτης, ἔφορος, διοικητὴς, διαιτητὴς, κύριος, Ἰλ. Δ, 84. καὶ Τ, 224. »Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται· καὶ Ὀδυσ. Κ. 21. »Κεῖνον γὰρ (τὸν Αἴολον) ταμίην ἀνέμων ἐποίησε Κρονίων· διοικητὴν, φύλακα, ἢ κύριον τῶν ἀνέμων. Καὶ ἑπομένως καθόλου ἀντὶ τοῦ, Διοικητὴς, Ἐπίτροπος. Δημοσθέν. »Ταμίας τῆς παράλου.« ὡσαύτ. ταμίας Σπάρτας, Κυρήνας, Πινδ. ἔτι, ταμίας Διός, ἀντὶ ἱερεὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Ὀλ. 6, 7. »ταμίης γνώμης«. Θεογν. 50. ὅς τις κυρβεῖ τὸν νοῦν του, τὸ λογικόν του, ὅς τις ἠξεύρει καλῶς νὰ τὸ μεταχειρίζηται· »ἀλὸς ταμίαιν«. Κριτίας, ἀντὶ οἱ κύριοι τῆς θαλάσσης, παραβλ. τσμία. Ὁ Μοῖρις ἔχει, »Ταμίαν, τὸν κατ' ἀγροὺς οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς, Οἰκοκόμον δὲ Ἑλληνικῶς· σημαίνει ἄρα ἐνταῦθα τὸν παρὰ Τούρκ. Κεχαγιᾶν, λεγόμενον. Villicus, Λατιν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. α. 27. »Ἐκάλει ὁ Δερκυλλίδας τοὺς τσμίας, φρόσας τοῖς ὑπηρέταις, λαβεῖν αὐτούς.« 2) Ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται, παρὰ τοῖς νεωτ. ὁ ἐπιστάτης τῶν εἰσοδημάτων καὶ φύλαξ τῶν δημοσίων χρημάτων, ὁ εἰσπράττων τοὺς κοινοὺς φόρους καὶ ὁ τῶν κοινῶν προσόδων ἐπιμελητὴς, ἀποδεκτὴρ. παρὰ Ῥωμ. Quaestor, trésorier Γαλ. Χαζιατάρης, Τουρκ. Ἀριστοτέλ. Πολ. ς'. 5. »Ἄλλη δ' ἀρ-

χῆ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· κελεύσι δὲ Ἀποδέκτας τούτους καὶ Ταμίας». Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ἐ. 14. «Χρημάτων ταμίαι οἱ τῶν Ἀσσυρίων βασιλέων καὶ ἄλλων δυναστῶν ἔλεγον, ὅτι χρυσίον εἴη παρὰ σφίσιν». καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδ. 8, 81. «Ταμίης τοῦ ἱροῦ» ὁ ἔφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ θησαυροῦ τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ναοῦ. Κατὰ τὸν Φώτιον, «Ταμίαι, ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησιν κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν Πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἀμμωνος· ἐλέγοντο οὗτοι καὶ ἄλλως «Ταμίαι τῆς θεοῦ, ἢ τῶν θεῶν». «Ταμίας τῶν στρατιωτικῶν», ὁ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα κρατῶν εἰς τὸ στράτευμα, καὶ διανέμων τοὺς μισθοὺς τῶν στρατιωτῶν.

Ταμιεία, ἡ (ταμιεύω). Ἡ διανομὴ καὶ δαπάνη, διαχείρισις, ἐπιστασία καὶ διοίκησις τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰσοδημάτων. Τὸ ἀξίωμα καὶ ὀφφίκιον τοῦ Ταμίου ἢ τῆς Ταμίας καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. Quaestura. Ξενοφ. Οἰκ. ζ'. 41. ὅθεν

Ταμιείας, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, Ταμίας· ὡς τὸ «Συνταμείας». Δίων Κάσ.

Ταμιεῖον, τὸ (ταμιεύω). Μέρος, τόπος ἢ οἴκημα, ἐν ᾧ ἀπέθετον καὶ ἐφύλαττον τὰ ἐφόδια καὶ ἀναγκαῖα τῆς οἰκονομίας, θησαυροφυλάκιον, Ἀποθήκη, ἢ σιτοβόλιον, σταφυλοβόλιον, Κελλάριον, καμάρα, μαγαζίον. Aerarium. Ξενοφ.

Ταμίευμα, τὸ (ταμιεύω). Ἡ φροντὶς καὶ ἐπιστασία τῆς οἰκονομίας τῶν ἐξόδων τοῦ οἴκου, διανομὴ καὶ δαπάνη. «Δαπανῶνται τὰ πλεῖστα διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμευμάτων». Ξενοφ. Οἰκ. γ'. διὰ τῆς διανομῆς, ἢ διαχειρίσεως καὶ οἰκονομίας ἡ φειδωλία τῆς γυναικός, ἔτι καὶ Ζωοτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Σιτία, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ὄντα, τὰ τεταμευμένα, ὅσα φροντίζονται ἢ φυλάττονται διά τινα χρείαν.

Ταμίευσις, εως, ἡ, (ταμιεύω). Τὸ ταμιεύειν, διαχείρισις, ἐπιστασία ὡς τὸ Ταμιεία. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Διανομὴ, Οἰκονομία, Φειδωλία.

Ταμιευτήριον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ταμεῖον· παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 426. ταὐτὸν τῷ, Ἐργαστήριον, πορνοστάσιον.

Ταμιευτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. - κῶς· (ταμιεύω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταμίαν ἢ εἰς τὴν ταμιείαν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ταμιεύειν, ἐπιστατεῖν ἢ φυλάττειν τὰ τοῦ οἴκου. ὅθεν Οἰκονομικός, φροντιστικός, φειδωλός, προστατικὸς εἰς τὰ τῆς διανομῆς τῶν γινομένων ἐξόδων. 2) ἐν Ῥώμῃ ἐλέγετο ταμιευτικὸς ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Quaestor, ἢ εἰς τὴν Quaestura.

*Ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ταμίας.

Ταμιεύω, καὶ, Ταμιεύομαι, μέσ. Ἀποθ. Ταμίας ἢ ἀποδέκτης εἰμὶ, τὴν ἐπιστασίαν ἢ τὸ ἀξίωμα τῆς ταμείας ἔχω ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου τῶν κοινῶν προσόδων ἤτοι χρημάτων, εἰσοδημάτων καὶ δαπανημάτων ἐπιμελοῦμαι. Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ, διοικῶ, Δημοσθεν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἀεὶ κατ' Ἐνεργ. τύπ. Δέχομαι, λαμβάνω, συνάγω, θησαυρίζω, εἰς τὸ ταμεῖον βάλλω, ἐναποτίθημι, ἐναποκρύπτω, ἀναστοιβίζω, φυλάττω τι εἰς καιρὸν χρείας, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Προφέρω. προχειρίζομαι, ἐκβάλλω ἢ λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ταμείου ἢ ἀπὸ τῶν διὰ τῆς οἰκονομίας μου συναχθέντων· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εὕρηνται ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν χρήσει, Ξενοφῶν Συμπ. δ'. 41. «Οὐ τὰ τίμια ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι»· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, Φείδομαι, φυλάττω ἢ ἀναβίβλωτι εἰς ἄλλον χρόνον, ὑπερτίθεμαι. μετριάζω, ἢ μετὰ μετριότητος μεταχειρίζομαι Λουκιαν. Προμ. 8. «Εἰς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖτος· φυλάττειν ἐν ἑαυτῷ τὸ μῖτος διὰ τὴν αὔριον. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ γ'. γ'. 47. δ'. α'. 18. Ἀναβάσ. β'. ἐ. 18. Ἱππαρχ. ζ'. 11. «Παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστ' ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι». καὶ Διοδώρ. Σικελ. δ'. 12. «Κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀριβῶς τὴν συμμετρίαν· ἀντὶ τοῦ Φειδωμένως δαπανᾶν, οἰκονομεῖν, φυλάττειν μέρος (ὡς Ῥεσέρβαν) ἀπὸ τοῦ συναγμένου εἰς καιρὸν χρείας· ἐπὶ Στρατιωτῶν καθόλου. οἵτινες δὲν καταδαπανῶσιν ὅλας τὰς δυνάμεις κατὰ πρώτην ποσβολήν, ἀλλὰ τόσας μόνον, ὥστε νὰ ἦναι εἰς κατάστασιν πάλιν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν μάχην καὶ ἐκ δευτέρου, τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. ς'. 18. «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, εἰς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν· ἤτοι φειδωμένως χρῆσθαι ταῖς ἡμετέραις δυνάμεσιν, ἢ Ὑπερτίθεσθαι τὰ πράγματα· καὶ παρὰ Δίωνι Χρυσολόγ. ιά. «Ἄτε οὐδὲν οὐ ταμευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημ. εἰ κατὰ μέσ. διάθ. καὶ Ἀριστοφ. «κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξὶ μὴ τολμῶν νὰ κλαίῃ τὴν ἡμέραν, ἐφύλαττε τὰ δάκρυά του διὰ τὴν νύκτα, οὕτω καὶ, Διον. Ἁλ. «ταμιεύεσθαι ἑαυτῷ φυγήν» ἔχων ὁηλ. ὡς τελευταίαν σωτηρίαν τὴν φυγήν· καὶ «ταμιεύεσθαι τὴν τύχην, τὸν καιρὸν» ἤτοι ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς τύχης, ἐκ τῶν περιστάσεων

Ταμίη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. θηλ. τοῦ, Ταμίας, ἀντὶ Ταμία., Ὅμ.

*Ταμίης, ου, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ταμίας. Ἰλ. καὶ Ἡροδτ.

*Ταμιουχέω, μέλ. ήσω· Ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου τὸ ταμεῖον, διοικῶ τὸ ταμεῖον, ἐκ τοῦ

Ταμιοῦχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ ταμεῖον ἔχων, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ταμεῖον, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, οἰκονόμος.

*Ταμισίνης, ου, ὁ, τυρός. Τυρίον κατεσκευασμένον διὰ τῆς πυτίας, τυρὸς ἐκ πυτίας, ἐκ τοῦ

Τάμισος, ου, ἡ. Δωρ. Λέξ. ταὐτὸν τῷ, Πυτία, cosgulum. Θεόκριτ. ζ'. 16. «- εἶχε τράγιο Κυνὸν δέρμ' ὠμοιτι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον· προσφάτου πυτίας πνέων· ἢ διότι ἔγναφον τὰ δέρματα διὰ τῆς πυτίας, ἢ ἀπορία χειρομάστρων, ἀπεσπόγγιζον τὰς χεῖρας αὐτῶν οἱ τυροποιοῦντες ἐν δέρμασιν. (υυυ)

*Τάμμέτῳ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰν μέσῳ, τὰ ἐν μέσῳ, ἐν Δημοσθ. Βοιωτ. 1, 4. σελ. 995, 27. ὑπὸ Reiske καὶ Bekk. ἐκ τῶν χειρογρ. παραδεχθεῖσα γραφή.

Τάμνω, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Τέμνω. παρ' Ὁμήρῳ, Ἡτ καὶ Ἡροδτ.

*Ταμών, μετοχικ. ἀόρ. Ἰων. τοῦ τέμνω, Ὅμ.

*Τᾶμος, Δωρ. ἀντὶ τῆνος.

*Τάν, Δωρ. ἀντὶ, τήν, ἀντὶ ἣν, καὶ ἀντὶ, ταύτην, Θεόκρ.

Τάν, ἢ τᾶν, ἀεὶ μετὰ τοῦ ὦ τάν, ἢ ὦ τᾶν, ἀκλιτ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἀντὶ ὦ οὗτος, ἐπιφωνηματικόν, ὦ σύ, σπανιώτ. πρὸς πολλοὺς ἀποτεινόμενον, ὦ ὑμεῖς, Runck. Τίμ. σελ. 281. λαμβάνεται δὲ συνήθ. ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, ὦ φίλε, ὦ καλέ μου, ἐσθότε δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς καὶ ἐλεγκτικῆς ἐνν. (Διάφορος ἦν ἀνέκαθεν ἡ γνώμη πολλῶν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γραφῆς τῆς λέξεως ταύτης, περὶ οὗ ἴδε Reisig. conject. εἰς Ἀριστφ. σελ. 217. ὅς τις παραδέχεται αὐτὴν ὡς κλητικὴν τοῦ ἐτάν, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ἔτης ὡς τὸ νεὰν πρὸς τὸ νέος, ξυναν πρὸς τὸ ξυνός, καὶ γράφει αὐτὴν, ὦ 'τάν. ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἔτης, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφηται, ὦ ταν. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἡ γραφὴ ὦ τάν ἐστι σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα, καὶ ἀναμφιβόλ. ὀρθοτέρα τῆς ὦ ταν ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ὦ τᾶν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ Βέκκερ ἐν Πλατ. ἔγραψε, φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ἐναργεστέρα καὶ πιθανωτέρα κατὰ Πασσόβιον ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἐκ τοῦ Δωρκ. τῆνος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ ὦ οὗτος δεικνύεται; ἢ κατὰ Βουττμ. βέλτιον ἐκ τοῦ τύ, τύνη, ὥστε οὕτως φαίνεται ὅτι ἦτον μία τις κατὰ διαλεκτικὸν Ἰδίωμα κλητικὴ πτῶσις τῆς πρωτοτύπου Ἀντωνυμίας δευτέρου προσώπου. Τότε δὲ ἐκλείπει διόλου ὁ Ἀπόστροφος, καὶ γράφεται ὦ τάν, ἢ ὦ τᾶν. Ἡ προτέρα γραφ. ἦν αἱρετωτέρα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις.

*Τάν, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ ἄν, Βουττμ. Ἑλλμ. Γραμ. τομ. 1. σελ. 123.

*Τάν, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐν.

Τάναγρα, ἡ. Ἀγγεῖον χαλκοῦν, (λεβητάριον) ἐν ᾧ ἥρτουν τὰ κρέα. Ἡτύχ. ὁ Πολυδ. l. 165. ἀντὶ τούτου «Ταναγρίς, ἡ» ἔχει. (υυυ)

*Τάναγρα, ἡ, Κυρ. Ὄν. πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ (υυυ)

Τανανκής, ές, ὁ, ἡ, ές (τανάος, ἀκή). Τεταμένην, ἀκὴν ἔχων, ὁ μακρὰν ἀκὴν, ἤτοι μακρὰν καὶ σουβληρὰν μύτην, ἄκραν ἢ κορυφὴν ἔχων, σουβληρός, ὀξύς, διόλου ἠκονημένος, κοπτερός. Ἰλ. Ψ. 119. «Χαλκὸς τανανκής». δόρυ, ἔγχος, ξίφος, σέϊνη, κ. τ. τ. Ἰλ. Η. 77. 2) ἐπιμήκης, μακρὸς, τεντωμένος, ἐξαπλωμένος, (πιθ. ἐκ τοῦ ἥκω). Ἐπ.

Τανανχέτα, Ἐπ. ἀντὶ, ταναηχέτης. Ὀππιαν. Κυν. β'. 144.

*Τανανχέτης, ου, ὁ (ἠχέω). Ὁ μεγάλως καὶ ἐπὶ μακρὰν ἠχῶν, ῥοθῶν, θορυβῶν, θροῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ πολύηχος, θορυβώδης.

Ταναιμύκης, εος, ὁ, ἡ, καὶ ταναίμυκος, ου, ὁ, ἡ, ον (μυκάομαι). Ὁ ἐπὶ μακρὰν, ἢ παρὰ πολὺ μυκώμενος, βρυχώμενος, ὠρυόμενος.

*Τάναντία, Ἀττ. κατάσυναλ. ἀντὶ τὰ Ἐναντία.

Τανεόδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ τανεὴν δειρὴν ἤτοι ἐκτεταμένον καὶ μακρὸν λαιμὸν ἔχων, μακροτράχηλος, μακρολαίμης. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 256, 1382. ἐκ τοῦ

Τανεός, ὁ, ἡ καὶ, ταναός, ἡ, όν (τανύω, τείνω). Ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, ἐπιμήκης, μακρὸς, μακρύς. Ἰλ. Π. 589. «Αἰγινέης, τανεοῖσι· εἰς μῆκος τεταμένης, μακρᾶς· ἔστι δὲ ἡ Ἀγανέη, εἶδος ἀκοντίου, πρὸς αἰγῶν ἄγραν ἐπιτηδείου οὕτω καὶ «ἀστάχυες» Ὅμ. Ὁμ. Δημ. 45, καὶ τανεὸν γῆρας, Ἀνθολ. ἀντὶ, βαθὺ γῆρας. ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «τανεόν, ἰσχυρόν, ὀξύ, λεπτόν, σκληρόν, μέγα, ὑγρόν, μακρύν». Ἐμπεδοκλ. 278. «Πῦρ δ' ἔξω διαθρῶσκον, ὅσον τανεώτερον ἦεν· ἀντὶ τοῦ, Μεῖζον. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Ἀφροδ. λέγειν· τανεὸν δὲ τὸ πῦρ, τὸ διὰ τὴν λεπτότητα τεινόμενόν τε καὶ διεκτίπτειν διὰ τῶν πυκνῶν δυνάμενον, ὅθεν

Τανεῦπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀρχ. Ἐπ. τύπ. Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, τανεόπους, ὅπερ ὀλίγον ἦν ἐν χρήσει. Μακρόπους, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ὁ μακρὰ σκέλη ἔχων, καὶ ὁ μεγάλα καὶ ἀνοικτὰ βήματα κάμνων, ταχύπους, ταχυδρόμος, ὁ ἐν τῷ βαδίζειν τείνων τοὺς πόδας, ἢ ὁ τεταμένος τοῖς ποσὶ βαδίζων· ὁ ταχέως τρέχων, ταχύς. Ὀδυσ. Ι. 464. «-μῆλα τανεῦποδα» οὕτω καὶ ἐν Ὅμ. Ἀπολλ. 304. Ἑρμ. 232. ὁ συνήθ. τύπος ἔστι τανύπους. Σοφκλ.

Τανεῦφής, ές, ὁ, ἡ, ές (ὑφή). Ὁ λεπτῶς

καὶ κατὰ μῆκος ὑφασμένος, ταὐτὸν τῷ, Λεπτοῦφής. Φώτ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου »Τανοῦφής«, ἔχει.

Τανάχαλκος, ὁ, ἡ, ον (χαλκός). Ὁ ἔχων μακρὸν σίδηρον, ἢ μακρὰν σιδηρᾶν κορυφήν, ἀκήν, ταὐτὸν τῷ, Πολύχαλκος. Ἀνθολογ. »Τανάχαλκος λέβης«.

Τανῳῶπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Ἡ μακρὰν βλέπουσα, Ἐμπεδοκλ. 11.

*Τάνδον, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἔνδον κατὰ Οὐλφ. γραπτέον τἄνδον.

*Τάνδρὶ, τάνδρός, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τῷ ἀνδρὶ, τοῦ ἀνδρός.

Τανεῖαι, αἱ· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. δ'. 1. ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, Tigna. μακρὰ κομμάτια ξύλων. Δοκοί, Ἱερία, (πιθὰν ἐκ τοῦ, Τείνω.) Τὸ παρὰ τοῖς Ο'. »Ταινίαι σανίδων« τινὲς μετέβαλον εἰς τὸ »Τανεῖαι« καὶ ἠρμήνευσαν διὰ τοῦ, Μακραὶ καὶ παχεῖαι σανίδες.

Τανηλεγής, ές, ὁ, ἡ, ές (τανὸς, λέγω). Ὁ ἐπὶ μακρὰν παρατείνων, ἐκτείνων, ἢ ἐξαπλόνων, τεντόνων συχν. παρ' Ὅμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ θανάτου. Ἰλ. Θ. 70. »Θάνατος τανηλεγής«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὁ παρατεταμένην ἔχων τὴν ἀλγηδόνα, μακροκείμητος· ὁ δὲ Σχολ. καὶ διὰ τοῦ, Ὁ μακρὰν ἀφροντιστίαν παρέχων· ἄλλοι, ἐπὶ χρόνου, Ὁ μακρὸν χρόνον ἀφίνων τὸν ἄνθρωπον κείμενον, ἢ ὁ μακρὸν καὶ αἰώνιον ὕπνον φέρων.

Τανήλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ μακρὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτράχηλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτράχηλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ κορυφὴν ἔχων.

*Τανηλυγής, ὁ, ἡ, ές (ἠλύγη). Ὁ μακρὸν καὶ πολυχρόνιον σκότος φέρων, ἐπὶ τῆς τοῦ θανάτου σκοτίας, ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ, 398, ἀντὶ τανηλεγής.

Τανθαλύζω, συγγεν. σχῆμ. τοῦ Τανθαρύζω.

Τανθαρύζω, μέλ. ύξω. Τρέμω, σπαίρω, σείω, κλονοῦμαι, σαλεύω. Δωρικ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἐκτανθαρύζω· καὶ ἑπομένως, Τανθαρυστός, ὁ, καὶ, Τανθαρύκτρια, ἡ, τρόμον ποιῶν, ποιοῦσα, τρόμου παρακτικὸς, πρόξενος, καὶ, Τανθαλύζει, τρέμει. ἔτι δὲ κανθαρίζω, καὶ τανθαλύζω, σπάνιαι μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντώμεναι λέξεις, πιθαν. συγγεν. τῷ τοιθορύζω, καὶ τανταλόω. ἴθεν

*Τανθαρυστός, ὁ, Ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ, ἴδε ἐν τῷ τανθαρύζω.

Τανθαρύστρια, Ἡ κάμνουσα νὰ τρέμῃ, φόβον ἐμποιοῦσα.

*Τανίκα, Δωρ. ἀντὶ τηνίκα.

Τανταλεία, ἡ, Τὸ ἐπικρεμᾶν, ἐπαιωρίζειν, ἢ εἰς ὕψος, ἢ ἐπάνωθέν τινος ἐπαιώρισις. »Ἡ τοῦ λίθου τανταλεία.« Πλατ. ἐκ τοῦ

*Ταντᾳλεύω, Ἐπαιωρίζω, κρατῶ τι κρεμάμενον καὶ αἰωρούμενον, ὡς πλάστιγά τινα ἥτις φέρεται ποτὲ πρὸς τὰ ἄνω ποτὲ πρὸς τὰ κάτω, καθόλ. Τρέμω, κινοῦμαι, κλονοῦμαι, σείομαι. ὅθεν 2) μεταβ. ὡς τὸ ταλαντεύω, κινῶ, σείω, κλονῶ, φέρω ἐπάνω καὶ κάτω, διασείω.

*Τανταλίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς ἢ Ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντᾳλίζω, ὡς τὸ ταλαντίζω = Τανταλεύω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. »Ἐτανταλίσθη, ἐσείσθη· καὶ Ἐτανταλίζεν, ἔτρεμεν· καὶ ὁ Εὐστάθ. Τανταλίζεσθαι, σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι. Ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ ἐξ Ἀνακρέοντος Παροιμία: »Τὰ Ταντάλου χρήματα τανταλίζεται· σημαίνει τό, Ἔχει τὰ πλούτη τοῦ Ταντάλου, ζυγιάζει δηλ. ἴσια μὲ τὸν Τάνταλον, ὅπου ἄλλοι ἡμαρτημ. ταλαντίζεται γράφουσι.

*Τάνταλος, ου, ὁ. Ἀρσ. ὄνομ. κύρ. Βασιλέως, τῆς Φρυγίας, Ὀδ. Λ, 582. καὶ ἑφεξ. ἐπίθ. Ταντάλειος, εία, ειον καὶ Ταντάλεος, έα, εον, ἢ μᾶλλον θηλ. Ταντᾳλὶς, ίδος, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου (ὁ Doederlein παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τλῆναι, κατὰ Πατρόβ. δὲ φαίνεται συνεχῆς τῷ τάλαντον, ταλαντόω, τανταλόω, ἢ διὰ τὸ ταλανίζεσθαι, αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἐπικρεμάμενον καὶ ἐπαιωρούμενον θεινὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου).

*Ταντᾳλόω, ὡς τὸ ταλαντόω, ταυτ. τῷ ταντᾳλεύω, 2) σείω, πάλω, κινῶ, διατείω, καὶ ταλαντωθεὶς, σεισθεὶς, ῥιφθεὶς, σφενδωνισθεὶς, Σοφ. Ἀντ. 134.

*Τάντος, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἔντος. Πλατ. Τίμ. σελ. 79. C.

*Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (τανύω, γλῶσσα). Ὁ ἔχων μακροὺς ὀφθαλμοὺς, μεγαλόμματος.

Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ τεταμένην καὶ μακρὰν γλῶσσαν ἔχων, »τανύγλωσσοῖτε κορῶναι«. Ὀδυσ. Ε, 65.

Τανυγλῶχιν, ινος ὁ, ἡ, τὸ (γλωχίν). Ὁ τανὸν γλωχῖνα ἤτοι ἐπιμήκη αἰκίδα, ὁ ἐστὶ μακρὰν καὶ ὀξεῖαν κορυφὴν, συνβληρὰν ἄκραν γωνίαν ἢ μύτην ἔχων. Ἰλ. Θ. 297.« - τανυγλῶχιν οἰστός«.

Τανύδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον τανύων, ἐκτείνων, ὁ πολλὰ μακρὰν ὑπάγων, ἢ τρέχων, ταχύδρομος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 360.

Τανυέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὁ μακρὰν κόμην, μακρὰ μαλλιὰ ἔχων, μακρομάλλης. »Τανυέθειρα Σεμέλα« Πίνδαρ. Ὀλ. 2, 46.

Τανυήκης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, Ταναηκής· Ὁ μακρὰν ἀκήν, ἢ κόψιν ἔχων. Ἰλ. Ξ, 38. Π. 474. »Σπασίμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ«· ἐκτεταμένον, εἰς μῆκος ἔχον τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν ἀκήν, ὀξύ, ἠκονημένον πλατὺ καὶ κοπτερόν. 2) »Τανυήκης ὀϊστὸς«, Ἰλ. Π, 769. ἀντὶ τοῦ Μακρὰν ἐκτεταμένον ἤτοι πολλὰ μακρὸν κλωνάριον.

*Τανυήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἡλιξ). Ὁ παρατεταμένην ἤτοι μακρὰν ἡλικίαν ἔχων, προβεβηκὼς ἢ πολυχρόνιος. Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 220. »Μηλῶ, καὶ Σατύρη τανυήλικες«. Λεωνίδ. Ταραντ. ἐπιγρ.

Τανυηχέτας = Ταναηχέτας.

Τανύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ τεταμένας, ἁπλωμένας, μακρὰς τὰς τρίχας ἢ τὴν χαίτην ἔχων, »Αἶξ τανύθριξ«. Ἡσίοδ. Ἔρ. 518. »Τὸ τανύθριξ«. Σιμωνιδ. Τριχωτὴ, δασύθριξ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Λεπτόθριξ, ἄρα ταὐτὸν τῷ, Εὔτριχος.

Τανυκνήμις, ιδος, ὁ, ἡ (κνημὶς). Ὁ τεταμένας ἤτοι μακρὰς κνήμας ἔχων. Νόν.

*Τανύκνημος, ὁ, ἡ, ον ταυτ. τῷ τανυκνήμις.

Τανύκραιρος, ὁ, ἡ, ον (κραῖρα). Ὁ μακρὰ, τεταμένα κέρατα ἔχων. »Ταῦρος τανύκραιρος.« Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 43.

Τανυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὁ μακρὰς κρηπῖδας ἢ ὑποδήματα ἔχων. Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. Ἀψίς.

Τάνυμαι, παθητικ. ἐπ. τύπ. τοῦ, Τάνυμι, ταὐτὸν τῷ, Τανύομαι, Τείνομαι. Ἰλ. Σ, 393. »τάνυται δέ τε (ἡ βοείη) πᾶσα διαπρύσ«. (υυ-)

*Τανύμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, μακρόμετρος, ἢ μακρὰν μεμετρημένος, Παυλ. Σιλ. Ambo 40.

Τανυμήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Ὁ εἰς μῆκος τεταμένος, μακρὸς, μακρὺς, ἐπιμήκης. »Τανυμηκέες ἰτέαι«. Ἐπιγράμ.

Τανῦν, Ἐπίρ. Χρον. ἐκ τοῦ, τά, καὶ Νῦν. ἀντὶ νῦν. Τώρα, κατὰ τὸ παρόν. Ἡρόδοτ. 7. 104. »Ὡς ἐγὼ τυγχάνω τανῦν τάδε ἐστοργὼς ἐκείνους« · ὡς τὸ τῆς συνηθείας. »Ἴσια ἴσια τάραυ.

Τανύπεπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ μακρὸν, μέγαν πέπλον ἤτοι ἐπανωφόριον ἔχων, μακρόπεπλος. συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῇ λέξει ὡς ἐπίθ. ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης εὐκοσμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα σώματος. Ἰλ. Γ, 228. »Ἑλένη τανύπεπλος«· ἤτοι περιτεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον, ἕως ἄκρον ποδῶν καθειμένον, καὶ καθικνούμενον, (ἐξ οὗ καὶ τὴν φορεῦσαν εὐμήκη καὶ κόσμιον δείκνυσι.) Πέπλος δὲ κυρίως, τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ὁ Σχολ.

Τανύπλεκτος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω). Μακρὰν ἢ μακρῶς πεπλεγμένος, μακρόπλεκτος. Ὀππιαν. Ἁλ. ά. 3.

Τανύπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά.) Ὁ τεταμένας, μακρὰς ἢ μεγάλας πλευρὰς, ἢ πλάγια ἔχων· ἐξ Ἀνθολογ.

Τανυπλόκαμος, ὁ, ἡ, ον (πλόκαμος). Ὁ μακροὺς πλοκάμους, σγουρὰ μαλλιὰ ἔχων. Νόν.

Τανύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς) συνήθ. τύπ. τοῦ Ταναύπους, ἵπερ ἴδε Σοφοκλ. Αἴ. 849.

Τανύπρεμνος, ὁ, ἡ, ον (πρέμνον). Ὁ μακρὰ πρέμνα ἔχων, ἤτοι στελέχη, καυλοὺς, π. χ. ὕλη, Κολουθ. 195.

Τανύπρωρος, ὁ, ἡ, ον (πρῴρα). Ὁ μακρὰν καὶ ἐκτεταμένην πρῴραν, πλώρην ἔχων, ἐπὶ πλοίων, καὶ ὁ μακρὰν μύτην, ῥύγχος ἔχων, καὶ ὁ περὶ τὸ πρόσωπον παρατεταμένος· παρ' Ἡσυχίῳ »Καλύπτρα τανύπρωρος«, ἡ μακρὰ καλύπτρα, ἥτις κατακαλύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπον καθήκει καὶ ἔτι μακρὰν κατωτέρω, 2) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ὑπὲρ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἢ ἄκρον πράγματός τινος.

Τανύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Κατ' ἀποκ. ἀντὶ, τανυπίπτερος. Ὁ ἔχων ἐκτεταμένα ἢ τεντωμένα πτερὰ, ἢ ὁ μὲ μακρὰ πτερὰ, μακρόπτερος, »Οἰωνοί«, Ἔτυμ. Ὅμ. Δημ. 89. »αἰετός«, Ἡσ. Θεογ. 523.

*Τανυπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ ἑπομ. «τανυπτέρυγος μυῖα«, Σιμωνιδ.

*Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ μακρὰς καὶ τεταμένας πτέρυγας ἔχων, μακροπτέρυξ, μεγαλοπτέρυγος, καὶ τεταμένα, μακρὰ πτερὰ ἔχων· ἐπιμήκεις πτέρυγας ἔχων, ὁ ἐν τῇ πτήσει τείνων τὰς πτέρυγας, ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ παρατείνων τὴν πτῆσιν, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ταχὺς, ἐν τῷ πέτεσθαι, Ἰλ. Μ. 237. »Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτέρυγεσσι κελεύεις«, καὶ ἅρπη, Ἰλ. Τ, 350.

*Τανύπτορθος, ὁ, ἡ, ον (πτόρθος). Ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐπιμήκεις, τεταμένους κλώνους, μακρόκλωνος.

Τανύρριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ τεταμένας, μακρὰς ῥίζας ἔχων· τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι ἐκτείνονται βαθέως, ἢ ἐπὶ πολὺ διάστημα, »αἴγειρος τανυ«. Ἡσ. Ἀσπ. 377. καὶ

*Τανύρρινος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς). Ὁ ἔχων ἐκτεταμένην ἢ μακρὰν μύτην, μακρομύτης.

Τανυσίπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν), = τανυπτέρυξ, »Ὄρνιθες, κίχλαι«, Ὀδ. Ε, 65. Χ, 468. »Οἰωνός«, Ἔτυμ. Ἔρμ. 213. »ὄρνις«, Ἡσ. Ἔρ. 214. Θεογ. 525.

*Τανυσιπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον (πτέρυξ), = τανυπτέρυξ.

*Τάνυσις, ἡ (τανύω) = τάσις. (υυυ)

Τανύσκιος, ὁ, ἡ, ον (σκιά). Ὁ ἐκτεταμένον, μακρὸν καὶ πλατὺν ἴσκιον ἔχων ἢ ποιῶν, ἀποπέμπων.

Τανυσκόπελος, ὁ, ἡ, ον (σκόπελος). Ὁ μεγάλους καὶ παρατεταμένους σκοπέλους, βράχους ἔχων.

Τανύσκω, νεώτερ. τύπος, ταὐτὸν τῷ, τανύω. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1065.

Τανύστροφος, ὁ, ἡ, ον (στρέφω). Ὁ ἐπὶ πολὺ, ἢ μακρὰν δονούμενος, στρεφόμενος, Εὐσέβ. προπαρ. Εὐαγγ. ε. 23. »Σφενδόνη τανύ-

στροφοιο, ἡ μακράν ἡ ἰσχυρῶς, μεγάλως στρεφομένη.

Τᾰνυστύς, ύος, ἡ (τανύω). Τάσις, τάνυσις, τάνυσμα, τανυσμός, τέντωμα, τράβηγμα· »τόξου, 'Οδυσ. Φ. 112.

Τᾰνύσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). 'Ο τεταμένα μακρὰ καὶ λεπτὰ σφυρὰ ἡ πόδας ἔχων· καθ' 'Ησυχ., 'Ορθόσφυρος, εὔσφυρος, λεπτόσφυρος· παρ' 'Ησιόδ. 'Ασπ. 35. »'Ηλεκτρυώνη ταυσφυροιο· καὶ ἐν Θεογν. 364. »'Ωκεανίδαι ταυσφυροια, "Τμ. 'Ομ. Δημ. 2, 77. ταὐτὸν τῷ, Εὔσφυροι, καὶ, Καλλίσφυροι.

Τᾰνύτριχος, ὁ, ἡ, ον (θρὶξ), ταὐτὸν τῷ, τανύθριξ.

Τᾰνυφθόγγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος), ταὐτὸν τῷ, μεγαλόφθογγος, μεγαλόφωνος, 'Ο ἐπὶ μακρὰν ἀποπέμπων τὴν φωνήν.

Τᾰνύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός) κυρ. 'Ο ἔχων μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον φλοιόν, ὅθεν ἐπὶ δένδρων, τὰ ἔχοντα μακρὰν ἡ εὐμήκη αὔξησιν, εὐμήκης, εὐμεγέθης »τανύφλοιόν τε κράνειαν, 'Ιλ. Π, 767. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμ. διὰ τοῦ, μακρὸν φλοιὸν ἔχουσα, εὔινος, πρὸς διάκρισιν ἄλλων δένδρων, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ ταναός· καὶ 'Ορφ. 'Αργον. 605. »Τανύφλοιος ἐλάτη· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρίτ. κέ. »'Ερινεὸς τανύφλοιος· εὐμήκης, εὐμεγέθης, ἀκμαῖος· ἴδε Φλοιός.

Τᾰνύφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). 'Ο τεταμένα, μακρὰ φύλλα ἔχων, μακρόφυλλος, ἐπὶ ἐλαίας, 'Οδυσ. Ν. 102. » – τανύφυλλος ἐλαίη, καὶ 346. οὕτω καὶ ἐν Ψ, 190. παρὰ Θεοκρίτ. κέ. 221. »'Ορος τανύφυλλον· ταὐτὸν τῷ, εἰνοσίφυλλον, δασύφυλλον. (υυ – υ)

*Τᾰνυχείλής, ὁ, ἡ, ές (χεῖλος). 'Ο μακρὰ χείλη ἔχων, μακροχείλης, ἢ ὁ μακρὸν ῥύγχος, προνομήν, ἢ προβοσκίδα ἔχων.

Τᾰνύω, Μ. ύσω, παθ. παρακ τετάνυσμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐτανύσθην, = τείνω, τιταίνω, τιτύσκομαι. 'Εκτείνω, ἐντείνω, τεντόνω, τανίζω, ἐξαπλόνω, 'Ελκω, διατείνω, 'Ιλ. Ρ. 547. »Ζεὺς τανύει 'Ιριν ἐξ οὐρανοῦ· καὶ Α, 486. »ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσαν· κατὰ μῆκος ὑπέθηκαν· οὕτω καὶ »τόξον, βιόν, χορδήν τανύω· συχνάκ. ἐν τῇ 'Οδ. καὶ ἄνευ τοῦ τόξον »ἐπεὶ οὐ δύνασαι οὐ τανύσαιο, Φ, 171. καὶ 152. ὡσαύτ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »τόξον τανύσασθαι, 'Ιλ. Δ, 112. καὶ »κανόνα τανύσσῃ, 'Ιλ. Ψ, 761. ἤτοι τὴν κερκίδα πρὸς τὸ ὑφαίνειν »ἡμᾶσι τανύειν· μὲ λωρία τείνειν, τεντόνειν· 'Ιλ. Ψ, 314. ὅθεν καὶ »ἅρμα ταν.· ἀντὶ εὐθύνω τὴν ἅμαξαν, Πίνδ. ἔτι δὲ ἐπὶ μῆκος ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, στρόνω, ἐπιτίθημι· »ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσεν. 'Ιλ. Ι, 213. »ἔβαλε, θέμις κατὰ μῆκος ἐπάνω τῶν ἀνθράκων τοὺς ὀβελούς, ὡσαύτ. καὶ »ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν 'Οδ. Α, 442. τὸ δὲ· »πρηνέα ('Εκτορα) τανύσας ἐν κονίῃσι 'Ιλ. Ψ, 25. δηλοῖ· ἐξαπλόνω ἐπὶ τῆς κόνεως, καταγῆς, ῥίπτω τινὰ κάτω νεκρὸν, οὕτω καὶ »ἐπὶ γαίῃ. 'Οδ. Σ, 92. παραβλ. ἐκτανύω. Τροπικ. δὲ ἐπιτείνω, εἰς σφοδρὰν τάσιν καὶ κίνησιν βάλλω τι, ὁρμητικῶς κινῶ, διεγείρω, ἐπαυξάνω ἢ ἐνισχύω »ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίωνι· 'Ιλ. Λ, 336. ὡσαύτ. »ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν. 'Ιλ. Ξ, 389. Π, 662. »πόνον· Ρ, 401. κατὰ πλήρη ἔνν. ἐν 'Ιλ. Ν, 359. »ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν· ἤτοι ἀφ' οὗ ἔπιασαν ἀμφότεροι τὸ σχοινίον τῆς καρτερᾶς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου, τὸ ἐπέτειναν μὲ βίαν ἀναμεταξύ των, δηλ. μετεχειρίσθησαν ὅλας των τὰς δυνάμεις εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην· ὁ Βουττμ. 'Ελ. Γραμ. τόμ. Ι. σελ. 402. καὶ ΙΙ. σελ. 232. θεωρεῖ τὸ τανύουσι ἐν 'Οδ. Φ, 174. ὡς ἀληθῆ ἐπ. τύπ. τοῦ μέλλοντος. — 2) Παθητ. τανύομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, ἐπιτείνομαι »γναθμοὶ τανύσθεν«, ἀντὶ ἐτανύσθησαν 'Οδ. Π, 175. »ἐτανύσθη πάντη«. 'Ησ. Θεογ. 177. ἤτοι ἐξαπλώθη καὶ κατέλαβεν ὅλον τὸν περὶξ τόπον καὶ »κεῖται τανυσθείς« 'Ιλ. Ν, 393. ἔκειτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, νεκρός· ἐξαιρ. εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. παρ' 'Ομ. ὁ παθ. παρακ. τετάνυσμαι. Κατὰ τροπ. 'Ενν. ἐπιτείνομαι, εἰς κίνησιν βάλλομαι, ἀγωνίζομαι, »'Ιπποι τανύοντο ἄφορον προτὶ ἄστυ«. 'Ιλ. Π, 375. οἱ ἵπποι ἔτρεχον μὲ ἀκατάπαυστον ὁρμὴν ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν, καὶ »ἐν ῥυτῆρτι τάνυσθεν« 'Ιλ. Π, 475. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ἡμίονων »ἄμοτον τανύοντο«. 'Οδ. Ζ, 83. ὅρα τάνυμαι (τὸ "Τψιλον ἔστι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ, δὶ ὁ παρ' 'Ομ. διπλασιάζεται πολλάκ. ἐν τῷ ἀορ. τὸ σ διὰ νὰ γίνῃ θέσει μακρὰ ἡ συλλαβὴ ὅτε ἡ χρεία τοῦ μέτρου τὸ ἀπαιτεῖ, τάνυσσε, τανύσσαι, τανύσσας, κ. τ. τ. μόνον δὲ παρ' 'Ανακρ. 8 ἔστι τὸ υ ἐν τῷ ἐκτανύειν μακρόν)

Τᾰξείδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τάξις. Μικρὰ τάξις, μικρὸν σῶμα στρατιωτικόν, Bataillon, Escadron, Γαλ. 2) Παρὰ Βυζαντινοῖς ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεία, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁδοιπορία, διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ὅθεν καὶ, ταξειδεύω, καὶ, ταξειδιώτης. Γράφεται καὶ, ταξίδιον, ταξιδεύω, καὶ, ταξιδιώτης.

Τᾰξεώτης, ου, ὁ (τάξις). 'Υπηρέτης, παραστάτης (ὀφφικιάλος ἀξιωματικός) ἄρχοντος, κριτοῦ, ἢ μεγιστάνου τινός, νεωτερ. λέξ. παρὰ Βυζαντινοῖς, Γάλ. Huissier. ὅθεν

Τᾰξεωτικός, ή, όν. 'Ο εἰς ταξεώτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος.

Τᾰξιαρχέω, ῶ. Ταξιάρχης εἰμί, τάξεώς τινος ἄρχων, ἀρχηγός, Ξενοφ.

Τᾰξιάρχης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταξίαρχος. 'Ηροδ. 7, 99, 9, 53.

Τᾰξιαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ταξιάρχου. 'Αριστοτέλ. πολ. ς'.

Τᾰξίαρχος, ὁ (τάξις, 2, ἄρχω). 'Ο τῆς τάξεως ἢ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος ἄρχων, πρωτοστάτης, λοχαγός· Chef, Γαλ. ὁ πρῶτος καὶ ἡγεμὼν μιᾶς ἴλης καὶ ἑνὸς λόχου· Capitaine, Γαλ. Hauptmann, Γερμ. χιλίαρχος Ξενοφ. Παρ' 'Αθην. β'. σελ. 47. »Δείπνων ταξίαρχος· ταὐτὸν τῷ, ὀνομαχλήτωρ, ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἔχων ἐν τοῖς συμποσίοις τοῦ καλεῖν κατ' ὄνομα τοὺς κεκλημένους καὶ δεικνύειν εἰς καθ' ἕνα ἕκαστον τὸν τόπον, εἰς ὃν ἔχει νὰ καθίσῃ κατὰ τὴν τάξιν του· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Maitre dés Cérémonies. »Μετὰ ταῦτα ἀναστάντες κατεκλίθημεν ὡς ἕκαστος ἠθέλεν, οὐ περιμείναντες ὀνομαχλήτορα, τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον«. ἐν 'Αθήναις ἐκαλεῖτο ταξίαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ τὸν ὁποῖον ἑκάστη φυλὴ τῆς 'Αττικῆς παρεῖχε διὰ τὸν πόλεμον, μικροῦ τινος στρατιωτικοῦ σώματος ἡγεμών.

Τᾰξιλόχος, ὁ, ἡ, ον (τάσσω, λόχος). 'Ο τὸν στρατὸν ἢ τοὺς λόχους, τὰ τάγματα διατάττων καὶ ὁδηγῶν, ἡγεμών. »Ταχίλοχος λαῶν«. 'Αριστοτέλ. ἐπιγράμ. ἐν 'Ανάλεκτ. α'. σελ. 178.

Τᾰξιόω, ῶ (τάξις), = τάσσω. Εἰς τάξιν βάλλω, Πίνδαρ. 'Ολ. 9. 118. Σφετέρας ταξιοῦσθαι Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς«.

Τάξις, εως, 'Ιων. ιος, ἡ (τάσσω, τάττω). Τὸ τάσσειν, ἢ θέτειν, διαθέττειν, ἢ μετὰ κοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας ἢ κατὰ κανόνας στάσις καὶ θέσις πράγματός τινος, ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάταξις αὐτοῦ, εὐδιάθεσις, διαθέτησις, διάταξις, καλὴ ἁρμονία. 'Αριστοτέλ. Μεταφυσ. α'. »Νοῦν οὖν τις εἰπὼν εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης« οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. η'. ζ'. 3. »Τὴν τῶν ὅλων τάξιν« ὅπερ ἐν 'Απομν. δ'. γ'. 13. »Τὸν ὅλον κόσμον« εἶπεν· ἐξαιρ. ἡ κατὰ σειρὰς καὶ μέλη διάταξις τῶν στρατιωτῶν, ἡ κατὰ τάγματα πολεμικὴ παράταξις αὐτῶν. Παράταξις εἰς μάχην, διαίρεσις τοῦ στρατεύματος εἰς στοίχους, εἰς μέλη, ἢ εἰς τάγματα, »Πρώτη τάξις« Λύσ. ἐσχάτη τάξις· ἔτι διαταγή, ἐπίταγμα, θέσπισις, προσδιόρισις, διωρισμένος καιρὸς πληρωμῆς· χρέους τινός, προθεσμία· »ἡ τοῦ φόρου τάξις« ὁ προσδιορισμὸς τῶν φόρων· »τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι« Λουκ. ἤτοι προσδιορίζω τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως· ὁ 'Ησύχ. ἔχει, τάξις, ἡ ἐπὶ τοῖς ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. — 2) Πᾶν τὸ διατατόμενον, διατιθέμενον, διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν καὶ διάθεσιν βαλμένον, διευθετημένον, ἐξαιρ. σειρά, μέλη, καὶ μάλιστα τῶν στρατευμάτων, ἀντὶ τοῦ σῶμα στρατιωτικόν, τάγμα, σειρὰ πολεμική »Ἐν τάξει χωρεῖν« Θουκ. προχωρεῖν ἐν τῇ ἑαυτοῦ θέσει ὄντα ἕκαστον· καὶ 'Ηροδτ. 1, 82, 9, 26, 27. ὡσαύτ. λείπειν τὴν τάξιν, ἀντὶ λειποτακτεῖν, ἀφίνειν τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, ἐκτρέπεσθαι, τὸ δὲ, τελευτᾶν ἐν τάξει, σημαίνει, ἀγωνιζόμενον ἢ μαχόμενον πίπτειν ὅπου τυγχάνει ἱστάμενος, φυλάττων ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ θέσιν· καὶ καθόλ. τάξις, παρατεταγμένον καὶ ἐξωπλισμένον μέρος, ἢ σῶμα στρατιωτικὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ὁν ἀρχηγοῦ τινος, ταξιάρχου, 'Ηροδ. 6, 111. ἐξαιρ. Εἰς τὴν τῶν 'Αθηναίων Πολιτείαν ἐλέγετο τάξις, σύστημα, τάγμα ἢ ἀριθμός τις πεζῶν στρατιωτῶν ὑπὸ 128. ἀνθρώπων συνιστάμενος, ἐν ἴσῳ τῷ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν σήμερον Bataillon, λεγομένῳ, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑφ' ἑκάστης φυλῆς, καὶ ἐνεγράφετο καὶ ἐγυμνάζετο ὑπὸ τοῦ ταξιάρχου, ὑπὸ δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐδιοικεῖτο, καὶ ἐμάχετο εἰς τὴν μάχην μετὰ τῶν συμφυλετῶν του· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. 'Ελ. δ'. β'. 19. αὕτη ἡ τάξις λέγεται καὶ φυλή· τοιοῦτον καὶ τῷ παρὰ Λυσία 'Απολογ. ἴδε καὶ λόχος. — Εἰς τὸ ἱππικὸν ἐλέγετο φύλαρχος, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν, ταξίαρχος· καὶ ἱππαρχος, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν στρατηγός· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. (σελ. 1258.) λέγει: »Ἐχειροτονήσατε δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς καὶ φυλάρχους καὶ ἱππάρχους«. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ἐν γένει ἐκαλεῖτο τάξις, ἀριθμός τις ὡρισμένος πεζῶν στρατιωτῶν, πότε μὲν ἐκπλεοτέρων καὶ πότε ἐξ ὀλιγωτέρων συνιστάμενος, Γαλ. Regiment. Brigade. β) 'Ο διοριζόμενος, ἢ ὡρισμένος τόπος, θέσις τὸν ὁποῖον ἐπρεπέτις ἐν τῇ μάχῃ νὰ φυλάττῃ, 'Ηροδ. 1, 82, 9, 26, 27. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Νεωτερ. καθόλ. ἡ θέσις, ἡ κλάσις ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, ἐπάγγελμα, ἀξία, ἀξίωμα, ἢ χρέος, καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ ἀξιώματος, καὶ ἐν γένει αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ ἑκάστου ἀνθρώπου ὡς πρὸς τὴν Πολιτικὴν κοινωνίαν. »Εἷς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξαι τῆς πολιτείας« Δημοσθ. ἤτοι, λαμβάνειν θέσιν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα πολιτικόν· ὡσαύτ. »Οἰκέτου τάξιν οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχωνα· ὁ αὐτ. ἀντὶ κατάστασις ἐλευθέρου, εὐγενοῦς ἢ δούλου ἔχων, ὅθεν γ) τάξιν ἔχειν, τάξιν λαμβάνειν, κατέχω ἢ λαμβάνω τόπον θέσιν τινά. 'Εν τάξει τινὸς, τὸ ἰδίωμα ἢ τὴν ποιότητα, ἰδιότητα ἔχω τινὸς, λογίζομαι ὡς τοιοῦτος, ἐν ἐχθροῦ τάξει, ἀντὶ ὡς ἐχθρὸς εἰμί ἢ φαίνομαι, Δημ. Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν, 'Αθην. ἐπέχω τόπον δούλης· ἢ τῶν ἐλευθέρων τάξις, ἢ κατάστασις, ἢ ἢ κλάσις τῶν ἐλευθέρων· ἢ τῆς εὐνοίας τάξις, ἀντὶ τὸ χρέος, τὸ καθῆκον τῆς φιλίας· ἢ τοῦ συμβούλου τάξις, τὸ χρέος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβούλου. Νόμον τάξιν ἔχειν, δύναμιν ἰσχὺν ὡς ὁ νόμος· διὰ τάξεως, Πλατ. εὐκόσμως, κοσμίως, εὐ-

πρεπῶς. δ) ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀποτίσεως χρέους τινός, προθεσμία, terme Γαλ.

* Ταξίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων ἐν τάξει τὰ ἑαυτοῦ φύλλα, ὁ μὲ καλῶς τεταγμένα φύλλα ὤν.

Ταξιώτης, ου, ὁ· ὅθεν καὶ

* Ταξιωτός, ή, όν. = ταξεώτης, καὶ ταξεωτικός.

Τάξος, ου, ὁ. Εἶδος δένδρου ὀρεινοῦ, ὅπερ ὅλλως: σμίλαξ, καὶ, σμίλος, λέγεται· ἀφ' οὗ κατεσκεύαζον τὰ τόξα, Λατ. taxus.

Ταπεινηχής, ὁ, ἡ, ον (ἠχος). Ὁ ταπεινὸν ἦχον ἔχων. Ἀθήν. γ'. σελ. 8. ἔνθα πρότερον »Ὄντα πένηται ἔκειτο. λίαν ἀμφ.

Ταπεινολογία, ἡ (ταπεινός, λόγος). Λόγος ταπεινός, ταπεινὴ ἢ μικροπρεπὴς ὁμιλία. Πολυδ.

Ταπεινορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα)· ταὐτὸν τῷ, ταπεινολογία. Χρυσόστ.

Ταπεινός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. ταπεινῶς. Χθαμαλός, χαμηλός, ἐπὶ τόπου, χαμηλά· πρὸς τὰ κάτω, βαθειὰ κείμενος, μὴ ὑψηλός, ἐδαφιαῖος, ἐγγίζων τῷ ἐδάφει, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, »κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται« Πίνδ. Νομ. 3, 144. καὶ μὴ μέγας, μικρός, κοντός. Ξενοφ. ἱππαρχ. α'. 3. »Ὁπλαὶ ὑψηλαὶ ἢ ταπειναί· χαμηλαί· καὶ ἐπὶ φράσεως »Λέξις ταπεινή«. Ἀριστοτέλ. ποιητ. 22. ἰσχνή, ξηρά, ἀδύνατος, εὐκαταφρόνητος, dictio exilos Λατ. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑψηλόφρων, μὴ ὑπερήφανος, σώφρων, μέτριος καὶ κατηφής, ἄθυμος, καταβεβλημένος, ὑποτεταγμένος, μικρόψυχος, μαλακός, δειλός, χαμερπής, ὁ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἔχων, καταφρονεμένος, μικρᾶς καταστάσεως ὤν, κοινός, χυδαῖος, ἀγοραῖος, ποταπός, οὐτιδανός, εὐτελής, δημοτικός, παρακατεινός, καὶ ἐνδεής, πένης, δυστυχής. »Ταπεινὰ πράττειν« εἰς κακὴν κατάστασιν εἶναι. (Κατά τινας ἀπὸ τοῦ τάπης, Δοτικ. τάπει, ἐν ἴσῳ τῷ, δάπος. ὅθεν τό, δάπεδον. Τὸ δάπος τοῦτο σώζεται ἔτι ἐν τῷ, ποδαπός, καί, ἀλλοδαπός, ἐδαφος, καὶ ἐν ἄλλοις. Ὅτι δὲ τὸ δ, μετετράπη εἰς τ, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοῦ, δάπης, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, τάπης. Κατ' ἄλλους δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ πεδεινός, πεδινός, ἐκ τοῦ πέδον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. προστίθησιν »Ἢ παρὰ τὸ πατῶ γίνεται πάτος, οἱονεὶ ὁ πατούμενος· καὶ ἐκεῖθεν πατεινός, καὶ ἐν ὑπερθέσει, ταπεινός«.) ὅθεν

Ταπεινότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ταπεινόν, ἡ κατάστασις τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης, σμικρότης, ὀλιγότης, ποταπότης οὐτιδανότης, Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Μετριότης, εὐτελεια καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, κατήφεια, ἀπελπισία, ἀνία, ψυχῆς ἢ θάρρους κατάπτωσις; ἀθυμία. Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. ε'. 14. »Πολλὴν ἔφασαν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι· ὡς τὸ τῆς συνηθείας: »Ἔκρεμασαν ὅλοι τὰς κεφαλὰς κάτω ὑπὸ ἀθυμίας«.

Ταπεινοφρονέω, ῶ. Ταπεινὰ φρονῶ, ταπεινόφρων εἰμί. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. α'. 9.

Ταπεινοφροσύνη, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ ταπεινόφρονος, τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, μικροφροσύνη, τὸ ταπεινὰ καὶ μέτρια φρονεῖν.

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρήν). Ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ταπεινά, ποταπά, μικροπρεπῆ φρονήματα ἔχων, μὴ ὑπερήφανος. 2) Κατηφής, καταβεβλημένον τὸ φρόνημα ἔχων, ἄθυμος, δειλός, μικρόψυχος, μικρόφρων.

Ταπεινόω, ῶ (ταπεινός). Ταπεινὸν ποιῶ, χαμηλόνω, σμικρύνω, ἐλαττόνω, ἀδυνατῶ, ἐξασθενῶ. 2) Καταβάλλω τὴν ὑψηλοφροσύνην ἢ τὴν δύναμίν τινος. Ξενοφ. Ἀν. ζ'. γ'. 11. »Θεός, τοὺς πλέον φρονοῦντας ταπεινῶσαι βούλεται«. Ἀδυνατίζω, ἀδύνατον ποιῶ· ὁ αὐτ. Ἀπομν. γ'. ε'. 4. »Ἀφ' οὗ ἡ· συμφορὰ ἐγένετο τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἄθυμον, μικρόψυχον, δειλὸν ποιῶ, ἐκθαρρύνω. ὅθεν

Ταπείνωμα, ατος, τό. Τὸ τεταπεινωμένον, χαμηλωμένον. »Ὑψώματα καὶ ταπεινώματα· ἐπὶ Ἀστέρων, ὑψηλοτέρα καὶ χαμηλοτέρα στάσις αὐτῶν. Κλεομήδης καὶ Πλούταρχ. 2) Ταπεινή, οὐτιδανὴ ἔκφρασις.

Ταπείνωσις, εως, ἡ (ταπεινόω). Τὸ ταπεινὸν ποιεῖν, χαμήλωσις. 2) καταβολὴ τοῦ ὑψηλοῦ φρονήματος, μετριότης, εὐτέλεια. 3) Κατήφεια, ἀθυμία, δειλία, μικροψυχία.

Ταπεινωτικός, ή, όν (ταπεινόω). Ὁ ταπεινὸν ποιῶν, ὁ μικροψυχίαν καὶ ἀθυμίαν ἐμπιέων.

Τάπης, ητος, ὁ. Ἐπιβόλαιον, εἶδος μαλλίνου ὑφάσματος πρὸς ὑποστρωσιν ἐπιτήδειον· ἐξ οὗ τὸ Λατ. tapes, Γαλ. tapis, Γερμ. Teppich. συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις χρῆται ἀεὶ τῇ λέξει ὡς ἐπικάλυμμα ἢ ἐπίθεμα καθισμάτων, κλίνης, κραββάτου »εἶτεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπητί τε πορφυρέοισιν« Ἰλ. Ι, 200. εἰς κλισμοὺς, καθέδρας ἐστρωμένας μὲ πορφυροῦς τάπητας, ὡσαύτ. »Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός«. Ἰλ. Κ, 156. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει: »Οἱ τάπητες ὑπεστρώννυντο τότε ἐν στρωμνῆς τάξει, καὶ ἐφηπλοῦντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώματα· καὶ ὅτι συνήθως λέγονται τάπητες, οἱ ἑτερόμαλλοι, (οἱ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μαλλοὺς φλόκους ἔχοντες)· οἱ δὲ ἀμφίμαλλοι, Ἀμφιτάπητες, (οἱ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλοὺς ἔχοντες)· ὡς καὶ ψιλοτάπητες, οἱ ἀμαλλοι. καὶ Ἰλ. Ω, 645. Ὀδ Κ, 12. Τ, 150. καὶ Ξεν. »Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν ταπίδων«, ἦσαν δὲ συνήθ. ἐκ μαλλίου κατεσκευασμένοι, ὡς δηλοῦται ἐν Ὀδ. Δ, 124. τὸ παρ' ἡμῖν Κυλίμιον, καὶ Πεύκιον, λεγόμενον. Νεώτρ. τύποι τούτου εἰσὶ τέ, ταπὶς, καὶ δάπις. (πιθαν. συγγεν. τῷ δάπεδον.) (α)

* Ταπήτιον, τό, ὑποιορ. τοῦ τάπης.

* Τάπι, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐπί.

* Ταπὶς, ίδος, ἡ, Νεωτρ. τύπ. τοῦ τάπης· καὶ ἀντ' αὐτοῦ πολλάκ, ἢν ἐν χρήσει ὁ τύπ. δάπις. Ὁ συνήθ. τονισμ. τάπι, ἔστιν ἡμαρτ. διότι ἡ Αἰτ. σχηματιζτ. ταπίδα ἀλλ' οὐχὶ τάπιν, Ξεν. Ἀναβ. 7, 3, 27. (υυ)

* Τάπό, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀπό.

* Ταπρῶτα, Ἐπίρ. ἀντὶ τὰ πρῶτα. Ἰλ. Α, 6.

Τάρ, οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἐξέλαβον τοῦτο ὡς ἕνα ἐγκλιτικὸν συνδεσμον, ἐν τῷ εἴταρ, καὶ οὔταρ. Ἰλ. Α, 65. καὶ, 98. ἔνθα νῦν »Εἴτ' ἄρ'« καὶ, »Οὔτ' ἄρ'« γέγραπται.

* Τάρα, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντί τοι ἄρα. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. Τόμ. Ι. σελ. 123, 124. ἄλλοι γράφουσι τάρα, ὡς ὁ Dind. Ἀριστφ. Βάτρ. 252.

Τάραγμα, τό (ταράσσω). Ταραχὴ, ἀνησυχία, σύγχυσις. Εὐριπ. Ἡρακλ. 907. καὶ 1091. (υ-υ)

Ταραγμός, ὁ (ταράσσω), ταὐτὸν τῷ, τάραξις. Εὐριπ.

Ταρακτής, οῦ, ὁ (ταράσσω). Ὁ ταράσσων, ὁ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν ἀνησυχίαν προξενῶν, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶν, συγχιστικός, ἢ συγχίζων, εἰς σύγχυσιν φέρων, »ταρατκ. τῆς γαστρὸς« ῥύσιν τῆς κοιλίας, διάρροιαν προξενῶν, κινητικός.

Ταρακτός, ή, όν· ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ταράσσω. Ὁ ταραττόμενος ἢ τεταραγμένος, ὃν ἐτάραξέ τις, καὶ ὃν δύναταί τις ταράξαι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ σύγχυσιν νὰ φέρῃ.

Τάρακτρον, τό (ταράσσω). Ὀργανόν τι εἰς τὸ ταράσσειν καὶ ἀνακατόνειν ἐπιτήδειον, σκάλευθρον ἢ χουλιάρα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 654. (υ-υ)

Ταράκτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ταρακτής, Αἰσχλ.

* Τάρανδος, ὁ, Τετράπουν κερατοφόρον ζῶον διαιτώμενον ἐν τῇ Ἀρκτῴᾳ Εὐρώπῃ, ἐξαιρ. ἐν τῇ Λαπονίᾳ, la renne Γαλ. (υ-υ)

* Ταραντίζω (Τάρας). Μιμοῦμαι τοὺς Ταραντίνους, εἰμὶ μὲ τὸ μέρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἱππεύω κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ταραντίνων.

Ταραντιναρχία, ἡ (ἄρχω). Σύστημα ἢ λόχος ἱππικῶν στρατιωτῶν, ἐκ 256. ἀνδρῶν συνιστάμενος, Ἀρρίαν. Τακτ.

Ταραντινίδιον. τὸ, καὶ, Ταραντίνιον, προσυπκ. ἱμάτιον. Ἱμάτιον φόρεμα γυναικεῖον λεπτὸν καὶ διαφανές, κροσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Λουκιαν. (περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. τῇ διαβολ. 16.) ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 17. ἔχει: »Καὶ μήν γε τό γε ταραντινίδιον διαφανὲς ἔνδυμα ἐστίν, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς· ὡς τὸ νῦν Μουσλίνιον ἢ Μουσελίνιον, Τουλπάνιον λεγόμενον. Mousseline, Γαλ. ὑφασμένον πιθαν. διὰ τῶν ἰνῶν τῆς πίνυης.

Ταραντίζω, = ταραντίζω, ἀμφ. ἐκ τοῦ

* Τάραντινος, ίνη, ινον (Τάρας). Ὁ κάτοικος τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου, ὁ (τάραξις)· ταὐτὸν τῷ, ταράκτης. Ταραχώδης. Θεόδωρος Πρεσβύτερος παρὰ Σουΐδα ἐν λέξ. Σεβῆρος.

Ταραξικάρδιος, ὁ, ἡ (τάραξις, καρδία). Ὁ τὴν καρδίαν ταράσσων, σείων, ταρακτικὸς, στικτικὸς, συγχιστικός. Ἀριστοφάν.

* Ταραξίπολις, εως καὶ ιδος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ταράττων, εἰς ἀνησυχίαν φέρων τὴν πόλιν· ἢ τὴν ἐπικράτειαν. (ι)

Ταράξιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ τὸν ἵππον ταράσσων, φοβίζων, ἐξιππάζων, ἢ εἰς σύγχυσιν φέρων. Παυσανίας ς'. 20. ἐλέγετο οὕτως εἰς τόπος ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἱπποδρομίῳ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαφόρως παράγουσιν.

Ταραξιππόστρατος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος, στρατός). Ὁ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν προξενῶν εἰς τὸν ἱππικὸν στρατόν. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 145. καλεῖ καὶ τὸν ταραχοποιὸν δημαγωγὸν Κλέωνα ταραξιππόστρατον.

Τάραξις, εως, ἡ (ταράσσω), = ταραγμός, παρ' Ἰατροῖς λέγεται »Τάραξις ὀφθαλμοῦ« ὅταν ἐκ θλίψεως, ἢ τρίψεως, ἢ ὁμιλίας καπνοῦ καὶ τινος λυποῦντος τοιούτου ὁ ὀφθαλμὸς ἀνατεθολωμένος φαίνηται. (υ-υ)

* Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ· Κυρ. Ὀν. πόλεως ἑλληνικ. Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (υ-)

Ταράσσω, Ἀττ. ταράττω Μ. ξω· μέσ. μέλ. ταράξομαι, κατὰ παθ. σημασ. παρὰ Θουκυδ. 7, 36. Ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατόνω, ἀνακινῶ, συγχέω, θολόω, συγχίζω, εἰς κίνησιν καὶ ἀταξίαν βάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων καὶ τρικυμίας δι' ὧν σφοδρῶς κινεῖται καὶ εἰς ταραχὴν βάλλεται ἡ θάλασσα, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, »σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ Πόντον« Ὀδ. Ε, 291. καὶ »ἵππους ἐτάραξεν« Ἰλ. Θ, 86. ἤτοι, ἐξίππασε ἐξαγρίωσε τοὺς ἵππους, (ἀλλαχοῦ οὐχ εὕρηται παρ' Ὅμ. ἡ λέξις, ἐκτὸς τοῦ παρακ. τέτρηχε, περὶ οὗ κατωτέρω) Καθόλ. δὲ εἰς κίνησιν τίθημι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν φέρω, θολόνω τὸ ὕδωρ ἀνακατόνων αὐτό, ὡς τὸ Λατ. turbare συνηθ. κατὰ τροπ. Ἐν. Εἰς στάσιν καὶ ταραχὴν διεγείρω, παρορμῶ, εἰς κίνησιν καὶ ἀποστασίαν σηκόνω, ἐγείρω εἰς ἐπανάστασιν, Ξεν. »στάσεις καὶ πολέμους ταράσσειν« διεγείρω ἐπαναστάσεις, καὶ πολέμους, ἀνάπτω τὸν πόλεμον, ὡσαύτ. »ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τοὺς.. ἐταράχθη« Δημ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ παρὰ Λιβίῳ, turbatores belli, διεγερταὶ πολέμου· »δίκας τινὶ ταρ.« σηκόνω ἢ ἀρχίζω κρισολογίαν μέ τινα, κ. τ. τ. παρβλ. Schaef. Βοε. Ἑλλ. σελ. 324. καὶ Σοφ. ΟΤ. 483. Εἰς φόβον καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνησυχάζω, συγ-

χίζω, φοβίζω, εἰς σύγχισιν καὶ περισπασμὸν βάλλω, εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνωμαλίαν φέρω, ἐξαιρ. στράτευμα, Ἡροδτ. 9, 50, 51. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἰς ταραχὴν καὶ ἀταξίαν, ἀνακάτωσιν βάλλω, συγχέω, ἀναττέλλω, »τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων« Ἡροδτ 8, 12. παρβλ. τυρβάζω καὶ κυκάω· παρ' Ἰατρ. ταράττειν τὴν κοιλίαν, δηλοῖ, εἰς κίνησιν καὶ ταραχὴν φέρω τὴν κοιλίαν, προξενῶ διάῤῥοιαν. 2) Ἐπικός παρακ. τέτρηχα, κατ' ἀμετβ. σημασ. Εἰς κίνησιν, ταραχὴν, σύγχισιν εὑρίσκομαι, κατασυγχίζομαι, τεταραγμένος εἰμί, δὲν ἠξεύρω τί κάμνω »τετρήχει δ' ἀγορή«. Ἡ συνέλευσις κατεταράχθη, ἀνήσυχος ἐγένετο, Ἰλ. Β, 95, ὡσαυτ. »ἀγορὴ τετρηχυῖα«. Ἰλ. Η, 346. καὶ »τετρηχυῖα θάλασσα«. Λέων Ταρ. 96. ὅθεν τρηχύς, Ἀττ. τραχὺς, τραχύνω, κ. τ. τ. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν, τὸ τέτρηχα ἔστι παρακ. ῥήματος τινὸς τρήχω, καὶ ὅτι τοῦτο ἐκ τοῦ τρηχὺς προέκυψε, ἀναιρεῖται ὑπὸ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ. 210. συμφώνως δὲ τοῖς πάλαι Γραμμ. ἐκ τοῦ Ἀττκ. θράττω ὅπερ ἐγένετο κατὰ συγκρ. ἐκ τοῦ ταράττω, καὶ ὅπου τὸ Ἄλφα ἔστι φύσει μακρόν, δύναι μόνον κατ' ἀναλογίαν νὰ σχηματισθῇ ὁ παρακ. τέτραχα, Ἰων. τέτρηχα. Νεωτρ. Ποιητ. μ' ὅλον τοῦτο ὡς Νικ. ἐσχημάτισεν ἐνεστ. τρήχω κατὰ τὴν σημασ. τοῦ τρηχύς, ὅςτις σημαίνει, τραχὺς, ἡ σκληρὸς εἰμί, τραχύνομαι, ῥιγόω, ναρκοῦμαι· καὶ οὕτως εὕρηται ἔτι παρ' Ἀπ. Ῥοδ. τέτρηχα· (συγγεν. τῷ, τάρβος, ταρβέω, πιθαν. ἔτι καὶ τῷ ἀράσσω, ῥάσσω, ῥηγνυμι· ἴδε ῥήγνυμι) ὅθεν

Ταραχή, ἡ. Ἀνησυχία, ἀταξία, σύγχυσις, ἀνακάτωσις, »Φρενῶν ταραχὴ« Πινδ. Ὀλ. 7, 55. καὶ φόβος, τρόμος, ἀγωνία ψυχῆς, Θόρυβος, ἐπαναστασις, σύγχυσις πολιτικῶν πραγμάτων. Ξενοφ. Προσόδ. ε, 8. »Διὰ τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι ταραχὴν« καὶ Ἑλλην. ζ', ε, 27. — »Ταραχὴ κοιλίας« κίνησις, τῆς κοιλίας. διάῤῥοια. Ἰατρ.

Τάρχη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τάραχη, κατὰ συγκοπήν. ὅθεν »Ἄταρχος, ἀντὶ τοῦ, Ἀτάραχος, Ἡσυχ.

Τάραχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταραχὴ, ἀνησυχία, θόρυβος, ἀταξία, φόβος, τρόμος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. (υυυ)

Ταραχώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίῤῥ. -ωδῶς (εἶδος). Ὁ ταραχὴν, ἀνησυχίαν, σύγχυσιν, φόβον προξενῶν, ταραχοποιὸς, ἡ μετὰ ταραχῆς καὶ θορύβου συνωδευμένος, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, τεταραγμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. γ', γ. 14. »Ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχώδές ἐστι« καὶ ἐν Οἰκον. ἡ, 4. »Στρατιὰ ἄτακτος οὖσα ταραχωδέστατον« διότι ἐμποδιζόμενοι μεταξύτων, ἐμποδίζων δηλαδὴ εἰς τὸν ἕτερον, ὀλίγα πράττουσιν ἀφ' ὧν ἔδει πρᾶξαι· καὶ ἐνεσυθν ἀντὶ τοῦ, Ἀνήσυχος, ἄτακτος, συγκεχυμένος, τεθορυβημένος. Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 4. »Ἰχνη ταραχώδη« ἔτι δὲ καὶ ὁ εἰς σφοδρὰν ψυχικὴν ταραχὴν ὤν, παρωργισμένος,« »Τὸ θεῖον ταραχῶδες« Ἡροδτ. 1, 32. »Κοιλία ταραχώδης« ἡ τεταραγμένη, ἡ κίνησιν, διάῤῥοιαν ἔχουσα ἢ πάσχουσα κοιλία.

Ταρβαλέος, έα, έον (τάρβος). Φοβερὸς, τρομακτικὸς, δεινὸς, καταπληκτικὸς. 2) πεφοβισμένος, τρομαγμένος, ἔμφοβος, Ἔμν. Ὁμ. Ἑρμ. 165.

Ταρβέω, ῶ. Μ. ήσω (τάρβος) ἀμετβ. Πεφοβισμένος ἢ ἔμφοβος εἰμί, φοβοῦμαι, τρομάζω, πτοῦμαι, δειλιῶ, εἰς σύγχισιν καὶ ἔκπληξίν εἰμι συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλδ. ιγ' ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέτεν Ἰλ. Β, 268. Δ, 388, καὶ ἀλλαχοῦ· ἔσσύτε μετ' τοῦ, θυμῷ, »Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται« Ἰλ. Φ. 575. παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ταρβεῖν φόβῳ, Valck Φοιν. 364. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, συστέλλομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, αἰτχύνομαι »Τῷ μὲν ταρβήσαντι, καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα στήτην« Ἰλ. Α, 331. 2) μετβ. Φοβίζω, ἐξιππάζω, καταπλήττω· μετὰ Αἰτ. »Ταρβήσας χαλκὸν« Ἰλ. Ζ, 469. Λ, 405. Ρ, 586. καὶ τιμῶ, λατρεύω

Τάρβη, ἡ· ταὐτὸν τῷ. τάρβος. Σουΐδ.

Ταρβής, ές, ὁ, ἡ. ταυτ. τῷ ταρβαλέος, ἀντὶ τοῦ, πεφοβισμένος· λίαν ἄμφ.

Τάρβος ος, τό. Φόβος, τρόμος, δειλία, ταραχὴ τῆς ψυχῆς Ἰλ. Ω. 152. καὶ 181. »Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρσὶ, μηδέ τι τάρβος.« 2) Εὐλάβεια, αἰδὼς, σεβας, Valk. Φοιν. 364. (συγγν. τῷ ταράσσω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. torpor.)

Ταρβοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τάρβος· θηλυκ. Ὀδυσ. Σ, 341.

Ταρβόσυνος, ύνη, υνον (τάρβος). Αἰσχύλ. Θῆβ. 242. »Φόβος ταρβόσυνος« δεινὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός.

Ταρβύζω, = ταρβέω· παρ' Ἡσυχίῳ, ὅςτις ἔτι καὶ ταρμύζομαι ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅθεν καὶ τό, Ἀτάρμυκτος, ἀντὶ τοῦ, Ἀτάρβητος.

*Ταργάλνω, = ταράσσω, Ἡτυχ.

Ταργόνη, ἡ. Πλέγμα, πλεκτὸν δέμα, δεσμὸς, σχοινίον· ταὐτὸν τῷ, σαργάνη· ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Ταργάναι, πλοκαὶ, συνδέσεις« Λυκόφρ. 748. λέγει· »Βάριν γόμφοις προττεταργανωμένην· ἐνθα ὁ Σχολ. Συμπεπλεγμένην· ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν Σαργάνη, ἤτοι τὸ Σπυρίδιον, παρ' Ἀττικοῖς, Ταργάνη λέγεται· καὶ τὸ Συνειλεῖσθαι, Τεταργανῶσθαι. (– υ –)

Τάργανον, τό. Ὄξος, ὀξύδιον, ἢ ὁ δευτερίας οἶνος, ὁ στεμφυλίτης οἶνος ἤτοι τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα, τὸ παρ' ἡμῖν »Λάγγερον« λεγόμενον, καὶ ἐν γένει τεθολωμένος καὶ ἀναμεμιγμένος οἶνος, ἀφ' οὗ τραβιχθῇ ὁ νέος οἶνος ἀπὸ τοῦ κάδου, ἐπιχέουσιν ἐπὶ τῶν στεμφύλων ὕδωρ, καὶ τούτου μείναντος μετ' αὐτῶν τινὰς ἡμέρας, λαμβάνει ποιότητά τινα οἴνου ᾧ χρῶνται οἱ κοινοί· Lora, Λατιν. Vino piccolo, Ἰταλ. Ἰωνικῶς φοίνιξ παρ' Ἀθην. ιαʹ. σελ. 495. »Ἐκ πελλίδος ταρτανον, σπένδειε.« (πιθαν. ἐκ τοῦ ταράσσω, ὡτανεί τεταραγμένος.) ὅθεν

Ταργανόω, ῶ. Μιγνύω, ἀναπατόνω, συγχέω ὁμοῦ, ὅθεν »Οἶνος τεταργανωμένος« Πλάτ. Κωμικ. ἤτοι, τεθολωμένος, χαλασμένος, μεθ' ὕδατος μεμιγμένος.

*Ταργανόω (ταργάνη) Δένω, συνδέω.

*Τάργυριον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀργύριον, Ἀριστφ. Θεσμ. 1196. ὡσαύτως τάργυρίου, κ. ε. ξ.

*Ταρίφη, ἡ = ταρπάνη, Ἡτυχ.

Ταριχεία, ἡ· Ἰων. ταριχίη (ταριχεύω). Τὸ ταριχεύειν, ἁλατίζειν, ἁλάτισμα, ἢ τῶν σωμάτων ἢ ἰχθύων διὰ τοῦ ἅλατος ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων ξηράντις ἢ ἐμβαλσάμωσις. Ἀριστοτ. 2) = Ταριχεῖαν. 3) Κυρ. Ὀν. πολλῶν χωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἡροδτ. 2, 15, 113.

Ταριχεῖον, τό, Ἰων. ταριχήϊον (ταριχεύω). Ὁ τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ταριχευμένα σώματα, ἢ ἔνθα θάπτονται οἱ νεκροί, κοιμητήριον, ἢ ἔνθα γίνεται ἡ ταρίχευσις, βαλσάμωσις.

Ταριχέμπορος, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἔμπορος). Ὁ τῶν ταριχευτῶν ἔμπορος, ὅςτις πραγματεύεται μὲ ταριχευτὰ πράγματα καὶ μάλιστα μετὰ ἰχθύων ἁλατισμένων καὶ ἐξηραμένων, ἢ μετὰ παστῶν κρεάτων, Λαέρτ. εἰς Βίων· αʹ. »Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυτσόμενος (διεθήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον) γένος Βορυσθενίτης«.

Ταρίχευσις, εως, ἡ (ταριχεύω), ταὐτὸν τῷ, ταριχεία. Ἡρόδ. 2, 85, 88. (υ – – υ)

Ταριχευτής, οῦ, ὁ (ταριχεύω). Ὅστις ταριχεύει, ἁλατίζει, ἐμβαλσαμόνει, ἢ ταριχευτὸν ποιεῖτι, ὁ ταριχεύων τὰ σώματα. Ἡρδτ. 2, 89.

Ταριχευτός, ή, όν· ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ταριχεύω. Τεταριχευμένος, ἁλατισμένος, ἐξηραμένος διὰ τοῦ ἅλατος ἢ διὰ τῶν βαλσάμων· λέγονται δηλαδὴ ταριχευτὰ, τάτε ἁλατισμένα κρέατα καὶ ὀψάρια, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐμβαλσαμωμένα νεκρὰ σώματα. (Μούμια). ἴδε ταριχεύω.

Ταριχεύω, Μ. εύσω (τάριχος). Ταριχευτὸν ποιῶ, ὅ ἐστι, διασώζω, διατηρῶ ἢ φυλάττω διὰ πολὺν χρόνον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἢ παντὸς ἄλλου θηρίου ἢ ζώου τὸ κρέας ἀπὸ τῆς σήψεως διὰ τοῦ ἅλατος, διὰ τῶν ἀρωμάτων καὶ βαλσάμων, καὶ διὰ τοῦ καπνοῦ. Περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, ὅρα Ἡρόδοτον. 2, 77, 86. καὶ Διόδωρ. Σικ. αʹ. 91. παρβλ. ταρχύω. »Δελφίνων τεμάχη τεταριχευμένα« παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. εʹ. δʹ. 15. καὶ παρ' Ἀθην. ἁλατισμένα, φυλαγμένα εἰς τὸ ἅλας ἢ εἰς τὴν ἄλμην, παστὰ, »Κρέα τεταριχευμένα« παστὰ κρέατα, ἤτοι εἰς τὴν ἄλμην φυλαγμένα, ἢ καὶ ἐξηραμένα εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸν καπνὸν, ὡς π. χ. τὰ χειρομέρια καὶ ὁ Παστραμᾶς. »Ὠὰ τεταριχευμένα« Ἀθην. καὶ αὐτὰ ὁμοίως τὰ διὰ τοῦ ἅλατος, ὡς π. χ. τὸ Χαβιάριον, καὶ τὸ Ὠοτάριχον ἤτοι τὸ κοινῶς Αὐγοτάραχον· ταριχεύονται δὲ καὶ τὰ ὠὰ τῶν ὀρνίθων. Πλάτ. Συμπ. »Ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν« ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν ξύλων λέγεται ταριχεύειν, ἐμβάλλοντες αὐτὰ εἰς θαλάσσιον ὕδωρ, ἵνα γένωσι στερεώτερα καὶ διαρκέστερα. Θεόφραστ. εʹ. »Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν τῷ βάθει πάντα θύοντες τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω« καὶ ἐν δʹ. περὶ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς: »Εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθύς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινεῖται· ἡ συνήθεια ταύτην τὴν τῶν ξύλων ταρίχευτιν ἐκφράζει διὰ τοῦ, ἐργάζω, ἢ ἀργάζω, οὗ τὸ ὀρθὸν »Κατεργάζομαι« ἔτι δὲ, ξηραίνω, ξηρὸν καὶ στεγνὸν ποιῶ καὶ διατηρῶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἢ διὰ τοῦ καπνοῦ στεγνόνω, καπνιστὸν ποιῶ, ὡς π. χ. καὶ ἐπὶ διαφόρων ἐδωδίμων καρπῶν· »τεταριχευμένον κρόμμυον« Διοσκουρίδ. ἢ διὰ τοῦ ὀξυδίου διαφυλάττω, κάμνω ξυδάτα, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, ταριχεύειν ἐν ὄξει δριμυτάτῳ, ἐν ἅλμῃ, καὶ ἐν ἁλσί. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, τήκω, καταξηραίνω διὰ φροντίδων, λύπης· γήρατος καὶ πείνης ἀναλίσκω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 298.

Ταριχηγός, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἄγω). Ὁ τεταριχευμένους ἰχθῦς ἢ κρέας φέρων ἀπὸ ξένους τόπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς, ταριχέμπορος· παρ' Ἀθην. γʹ. σελ. 120.

Ταριχηρός, ά, όν. Τεταριχευμένος, ἁλατισμένος, καπνισμένος, ἐξηραμένος, ἐμβαλσαμωμένος· ταὐτὸν τῷ, τάριχευτός. 2) Ὁ εἰς ταρίχειον ἀνήκων, »ἀγγεῖον ταρ.« ἀγγεῖον ἐπιτήδειον εἰς τὸ ταριχεύειν ἐν αὐτῷ τοὺς ἰχθῦς, ἤτοι εἰς τὸ ἁλατίζειν ἐν αὐτῷ τὰ ὀψάρια, κρέατα, κ. τ. λ.

Ταρίχιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, τάριχος. Ἀριστοφ. Βατρ. 567. (υ – υυ)

Ταριχόπλεως, ό, ή, ων (πλέως). Πλήρης ταρίχων. Ἀθήν. »Ταριχόπλεως Βόσπορος«.

*Ταριχοπωλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ ἡ ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται τὰ ταριχευτὰ κρέατα, ὀψάρια, κ. τ. τ. Θεοφρ. χαρ. 6. ἐκ τοῦ

*Ταριχοπωλέω, μέλ. ήσω. Ταριχευτοὺς ἰχθῦας πωλῶ. 2) Καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι μὲ τὴν ταρίχευσιν ἢ ἐμβαλσάμωσιν τῶν νεκρῶν σωμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 17. ἐκ τοῦ

Ταριχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ ταρίχη ἤτοι τὰ ταριχευτὰ πωλῶν, ἁλατισμένα, ἀλμυρὰ ὀψάρια ἢ κρέατα, κ. τ. τ. πωλῶν· (Μπακάλης, Τουρκ.)

Τάριχος, ὁ, ἡ, ον· = ταριχευτός. Ὁ τεταριχευμένος. (υ – υ)

Τάριχος, ὁ. Τὸ διὰ τῆς τέχνης φυλαττόμενον

διὰ πολὺν χρόνον ἄσηπον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου τινός, ὅ ἐστι, διὰ τῶν ἀρωμάτων, διὰ τοῦ ἅλατος, βαλσάμου, καπνοῦ, κ. τ. τ. Μούμια, Ἡροδ. 9, 120. 2) Ἐν γένει Κρέας, ἢ ὀψάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον τὸ ὁποῖον ἁλατιζόμενον, ἢ παρασκευαζόμενον δι' ἀρωμάτων, καπνιζόμενον ἢ ξηραινόμενον διαφυλάττεται ἐπὶ πολὺν καιρὸν καὶ χρησιμεύει εἰς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων, τὸ κοινῶς παστὸν λεγόμενον ἢ καπνιστόν. Ἡροδτ. 9, 120. παρβλ Creuzer σημειωσ. εἰς Ἡροδ. 1. σελ. 10. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐστι καὶ τὸ Οὐδ. τὸ τάριχος, εος, ους πολλάκ. ἐν χρήσει. Piers. Μοῖρ. σελ. 369. (υ-υ)

* Ταρμύζομαι· = ταρβύζω, ταρβέω, Ἡσυχ. ὅθεν Ἀτάρμυκτος.

* Τάρνη, ἡ Κύρ. Ὄνομ. πόλεώς τινος, Ἰλ. 5, 44.

Ταρπάνη, παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 174. Μέγας καὶ πλεκτὸς κόφινος, πανέρι, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Κόφινος μέγας οἰνήϊνος« ὅθεν ὑποκορ. τὸ ταρπίον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, σπυρίς, κοφινίδα· ὁ Ἀρρίαν. ἐν Περίπλ. ἐρυθρ. θαλάσ. ἀντὶ τούτου »Ταρπουαὶα ἔχει. (Συγγεν. τῷ ταργάνη καὶ σαργάνη) (– υ.–)

* Τάρπη, ἡ· = ταρπός.

Ταρπονή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταρπάνη. Κόφινος ἐκ βύρλων ἢ καλάμων πλεκτός.

* Ταρπός, ὁ. Πλεκτόν τι, πλέγμα, ἐξαιρ. μέγας καὶ πλεκτὸς κάλαθος, κοφίνι (ἐξ οὗ ταρπάνη, ταργάνη, σαργάνη, ταρίφη, συγγεν. τῷ ταῤῥός, ταρσός.)

* Ταρπῆναι, ἐπ. ἀντὶ ταρπήμεναι, ἀπαρφ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τέρπω. Ὅμ.

Ταῤῥίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, ταῤῥός.

Ταῤῥόθος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ἐπιτάῤῥοθος· ὅπερ καὶ συνηθεστρ. μόνον παρὰ Λυκόφρ. 360. 400. 1040. καὶ, 1346.

Ταῤῥός, ὁ· Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, ταρσός. ὅπερ ὅρα.

Ταῤῥόω, καὶ ταρσόω. Πλέγμα, ἢ πλεκτόν τι κατασκευάζω, ταῤῥὸν πλέκω, ἐπὶ τοῦ ταῤῥοῦ ἤτοι πλεκτοῦ τινος ὑποστρώματος στεγνόνω, ἢ ξηραίνω, ὅ ἐστιν, ἐφαπλόω πράγματά τινα ἐπάνω εἰς τὸν ταῤῥὸν ἵνα ξηρανθῶσι. Παθ. ταῤῥόομαι, οῦμαι, πλέκομαι ὡς ταῤῥός, ἢ περιπλέκομαι, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῶν περιπλεκομένων ἐπί τι ῥιζῶν δένδρου τινός »Ταῤῥοῦνται αἱ ῥίζαι« Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ. γ'. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκράτ. Φύσ. ἱστ. ἐπί τινος φλεβός: »Καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται«, ἐξηπλωθη ὡς πλέγμα ἢ δίκτυον· ὁ Γαλην. ἑρμην. τὸ, »Τετάρσωνται« διὰ τοῦ, Πεπλάτυνται· καὶ »Ταρσὸν« λέγει πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Παρὰ Διοσκορ τὸ. »Τεταρσωμένος« ἑρμην. διὰ τοῦ Pinnatifidis, (ἐπὶ φυτῶν) πτερωτὰ φύλλα ἔχόντων.

* Ταῤῥώδης, ὁ, ἡ, ες, Ἀττ. ἀντὶ ταρσώδης.

* Τάῤῥωμα, τό, Ἀττ. ἀντὶ τάρτωμα.

* Ταρσιὰ καὶ τερτιά, ἡ· = τρασιά, ὅπερ ἴδε.

Ταρσός, ὁ· Ἀττ. ταῤῥός (τέρσομαι). Πλεκτόν τι ἢ πλεκτοῖς κατεσκευασμένον, ἐξαιρ. πλέγμα καλάμινον ἐφ' οὗ τοὺς τυρούς, ὀπώρας, καὶ ἄλλους καρποὺς ξηραίνουσι, Καλαμωτή, Ὀδ. Ι, 213. καὶ Ἡρόδοτ. 1. 179. »Ταρτοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες« πλέγματα ἐκ καλάμων, Λατ, crates. 2) Τὸ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κώπης πλατὺ μέρος, τὸ φύλλον τῆς κώπης (κουπίου), palmulae, Ἡρόδοτ. 8. 12. »Καὶ περὶ τε τὰς πρῴρας τῶν νεῶν εἰλέοντο καὶ ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων« ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ ὅλη ἡ κώπη· καὶ »Τάῤῥωμα« ἡ κωπηλασία. Παρὰ Πολυβ. ιγ'. 3. λέγεται ὅλη ἡ σειρὰ ἤτοι ὁ στίχος, ἡ ἁράδα τῶν κωπῶν Πολυδ. α'. »Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, Ἐγχειρίδιον, τὸ δὲ μέσον, Οὐρακος, τὸ δὲ τελευταῖον, πτερά, καὶ ταρσοὶ κωπῶν· 3) ταρσὸς πτερύγων, αἱ πτέρυγες, καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν. 4) ταὐτὸν τῷ, ἁλαρος, καλαθίσκος τυροκομικός, τυροβόλιον· ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων. »Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθονται· οἱ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται οἱ τυροὶ, ἐπεπλήρωντο τυρῶν. 5) »Ταρσὸς ποδός«, τὸ ὑποκάτω πλατὺ μέρος τοῦ ποδός, ἢ πατοῦνα, κυρίως τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς πτέρνης μέρος. Ἰλ. Λ, 377. »οὐδ' ἄρα μίν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός«. καὶ 388. Ἡροδτ. 9, 37. ἔτι δὲ καὶ, ταρτὸς ὀδόντων, ἢ σειρὰ τῶν ὀδόντων τοῦ πρίονος (πριονίου), Ὀππ. — παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιητ. ὡς Ὀππ. καὶ Νον. εὕρηται πολλάκ. καὶ τὸ ἑτερογ. πληθ. τὰ ταρσά, ὅθεν

Ταρσόω, ῶ· = τῷ Ἀττ. ταῤῥόω,

Ταρσώδης, καὶ Ἀττ. ταῤῥώδης (ταρσὸς, εἶδος). Ταρσῷ ὅμοιος, πεπλεγμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ταρσοῦ, πυκνῶς περιπεπλεγμένος ὡς αἱ ῥίζαι περί τι, αἱ φλέβες. ἴδε ταῤῥόω.

Τάρσωμα, τό, Ἀττ. τάῤῥωμα (ταρσόω)· ταὐτὸν τῷ, ταρσός. 2) = κωπηλασία, Ἀρ. παρὰ Φωτ.

Ταρτάρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ Ταρτάρου ὤν, ἢ ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τῷ Ταρτάρῳ ἀνήκων. (–υ–υ)

Ταρταρίζω, μέλ. ίσω (τάρταρος). Κατὰ τὸν Πλούταρχον καὶ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ, Ῥιγόω, τρέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους. »Διὸ καὶ Τάρταρος οὗτος (ὁ ᾅδης) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται· δηλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπών, Τάρταρον ἠερόεντα· καὶ τὸ Ῥιγοῦντα πάλεσθαι καὶ τρέμειν. ταρταρίζειν«.

* Ταρτάριος, ία, ιον· = ταρτάρειος. (–υυυ)

Ταρταρόπαις, αιδος ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς, παιδίον τοῦ Ταρτάρου. Ὀρφ. ἀργ. 975.

Τάρταρος, ὁ· παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὲ γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος κείμενος, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἀρχαῖοι οὕτω βαθέως ὑπὸ τὴν Γῆν ὅσον αὐτὴ ἀπέχει τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο ὑπὸ τοῦ Διὸς αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδίκων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου ὁ Ζεὺς ἔῤῥιψε τοὺς Τιτάνας μετὰ τὴν κατ' αὐτῶν νίκην. Ἰλ. Θ. 13. »Ἤμιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, τῆλε μάλ', ᾗχι βάθυστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός« καὶ Ἡσ. Θεογ. 807. Ἔτμ. Ὀμ. Ἀπ. 336. Ἐρμ. 256, 374. Ἐν δὲ Ὀδ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπεκλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τάρταρος καὶ ὅλος ὁ ᾅδης, καὶ ἐννοεῖται εἴτε αὐτὸς ὁ ᾅδης ἐν γένει, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 255. »Τάρταρος κρυόεις«. εἴτε ὡς τὸ μέρος μόνον αὐτοῦ ἔνθα κατεδικάζοντο μετὰ θάνατον καὶ ἐτιμωροῦντο μὲ διαφόρους βασάνους οἱ κακοῦργοι, καὶ ἀντικ. τῷ Ἐλυσίῳ πεδίῳ· ὅρα Πλάτ. εἰς Φαίδ. 69. ὅστις καὶ εἰς Γοργ. 166. λέγει »Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσινα. παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1. 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὡς πατὴρ τοῦ Τυφῶνος ἐν Ἡσ. Θεογ. 822. — τὸ ἑτερογ. πληθ. τὰ Τάρταρα εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. τὸ δὲ σπαν. θηλ. ἡ Τάρταρος μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικ. Θηρ. 204. τὸ δὲ Οὐδετ. τὸ Τάρταρον εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. (Πιθαν. ἔστι ἡ λέξις κατὰ Παυσ. ὀνοματοποιητικὴ ἐκφράζουσα τὸ ῥιγῶδες καὶ φοβερὸν, ὡς καὶ ἄλλαι, δι' ἀναδιπλασιασμοῦ σχηματισθεῖσαι λέξεις, βάρβαρος, κάρπαρος, μάρμαρος, βόρβορος, μόρμυρος κ. τ. τ.) ὅθεν

Ταρταρόω, ῶ. Εἰς τὸν τάρταρον ῥίπτω, κρημνίζω.

* Ταρφέες, οἱ, ταρφέα, τά (τάρφος). Μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐν χρήσει, ὡς τὸ θαμέες, πυκνοί, συχνοί, συνεχεῖς, ὡς τὸ λατ. frequentes, »ταρφέες ἰοὶ« Ἰλ. Λ, 387. πυκνοί, εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, δασεῖς Ἰλ. Ο, 472. Ὀδ. Χ, 246. κεραυνοί, Ἡσ. Θεογ. 693. δράγματα, Ἰλ. Λ, 69. Οὐδ. πληθ. ταρφέα, Ἐπίρρτκ. πυκνῶς, συνεχῶς, δασέως· Ἰλ. Μ, 47. Ν, 718. Χ, 142. Ὀδ. Θ, 379. παρβλ. ταρφειός. (Κατὰ τοὺς πλειοτέρους ἐκ τοῦ Ἐνικ. ταρφής, ἀλλ' ὁ Παρ. ἀποβάλλει τὸν τύπον τοῦτον ὡς οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον, ἐξεναντίας δὲ παραδέχεται τὸ Ἐνικ. ταρφὺς ὡς ἀρχικ. τύπ. τοῦ Ἐπιθ. ἴδε ἐν τῷ ταρφύς.)

Ταρφειός, ά, όν· ταὐτ. τῷ προηγουμ. (τάρφος). Πυκνός, δασύς, συνεχής, συχνός. παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἰδίως ἐν τῷ θηλ. πληθ. ἀρ. »ταρφειαὶ νιφάδες« καὶ, »κόρυσσε« Ἰλ. Μ, 158. Τ, 357, 359. (ἔχει δὲ τὸ ταρφειὸς πρὸς τὸ ταρφέες, ὡς τὸ θαμειὸς πρὸς τὸ θαμέες.)

Ταρφθήμεναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ταρφθῆναι, ὅ ἐστι, τερφθῆναι. Ἀόρ. α'. παθητ. τοῦ, τέρπω.

Τάρφος, εος, τό. Δάσος, πύκνωμα, ἢ δασύτης, πυκνότης, συσώρευσις. Ἰλ. Ε, 555. »— βαθείης τάρφεσιν ὕλης« εἰς τὰ πυκνότατα μέρη τοῦ δάσους· καὶ Ο, 606. (οἱ Παλαιοὶ παράγουσι τοῦτο ὀρθῶς ἀπὸ τοῦ, τρέφω, τό, πυκνόω, πυκνὸν ποιῶ, ἐξ οὗ ταρφύς, ταρφέες, ταρφειές.)

Ταρφύς, εία, ύ, καὶ ό, ἡ, ύ, ταὐτ. τῷ Ταρφειός, ποιητικ. Αἰσχύλ. Θήβ. 520. »Ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀνατέλλουσα θρίξ«.

* Ταρχαίνω, (τάρχη) = Ταράσσω, Ἡσύχ.

Τάρχεα. τά. ἴδε τάρχος.

Τάρχη, ἡ, κατὰ συγκρ. τύπ. τοῦ Ταραχή.

* Τάρχος, τό, συνήθ. κατὰ πληθ. τὰ τάρχεα, δημόσιος καὶ μετὰ πομπῆς γινόμενος ἐνταφιασμός, Κηδεία, Λατ. inferiae, exsequiae, ἐκ τοῦ –

Ταρχύω. Κυρίως λέγεται ἐπὶ ἐνταφιασμοῦ καὶ κηδείας σώματος ἤτοι λειψάνου τινός, ὡς καὶ τὸ Ταριχεύω, ἐπὶ κρεάτων καὶ ἰχθύων, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διαφυλάττουσι καὶ διασώζουσιν ἀπὸ τῆς σήψεως. ἄρα, Ἐνταφιάζω, θάπτω, κηδεύω. »τὸν ἰδὲ νέκυν.. ἀποδώσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί« Ἰλ. Η, 85. καὶ Π, 456. »Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἑταί τε, Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· θήψουσιν, ἐνταφιάσουσι, σὺν στήλῃ, ὅ ἐστι Ταρχύσουσιν καὶ κοσμήσουσι στήλῃ τε καὶ τύμβῳ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Τάρχος, καὶ, Ταρχάνιος ἐν ἴσῳ τῷ, Ἐνταφιος. καὶ, Τάρχανον, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ Πένθος, Κῆδος, καὶ Ἀτάρχευτος, καὶ, Ἀτάρχυτος, ἀντὶ τοῦ, Ἄθαπτος· οὕτω καὶ, Ἐπίταρχον, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτάφιον. Τὸ δὲ ταρχύω φαίνεται κατὰ συγκοπ. σχηματισμ. ἀντὶ ταριχεύω, ὡς τὸ τάρχος ἀντὶ τάριχος. (τὸ ὕψιλον ἔστι οὐχὶ μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀόρ. μακρόν, ὡς ἐν Ἰλ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 838· 3, 208.)

* Τάσις, εως, ἡ (τείνω). Ἔκτασις, τέντωμα, τόνος, ἔκτασις, τάνυσις, ἐξάπλωσις κατάστασις τοῦ τεταμένου ἤτοι τανυσμένου, καὶ τεντωμένου πράγματος, »ὀφρύων τάσις« ἢ ἔπαρσις τῶν ὀφρύων· Ἡσύχ. ἔχει «Τάσις, ὤθησις, σεισμός«. »Τάσις φωνῆς«, τόνος, προσῳδία. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ, βαρεῖαι τέσεις καὶ ὀξεῖαι, παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τάσσω, Ἀττ. Τάττω, Μ. ξω. παθ. παρακ. τέταγμαι, ἀόρ. α. ἐτάχθην, ἀόρ. β'. ἐτάγην, σπάν. μέντοι, μέσ. ἀορ. ἐταξάμην. Ἐν τάξει, ἐν εὐταξίᾳ τίθημι, κατὰ τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω, διαθέτω, διατάττω, ἐξαιρ α) Στρατιώτας ἐν τάξει καὶ σειρᾷ τίθημι, Παρατάττω, εἰς παράταξιν, εἰς τάγματα, κατὰ τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω τὸ στράτευμα, Ἀπὸ Ἡροδτ. συνεχ. ἐν χρήσει, Ξενοφ. »Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν« καὶ »Τεταγμένοι ἐπορεύοντο« ὡσαύτ. »ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην

Θουκ. καὶ τὰ δύω μέρη παρετάσσοντο, ἐβάλλοντο εἰς τάξιν ὡς δι' νὰ πολεμήσωσι· καὶ μετὰ Αἰτ. »οὐδένα κόσμον ταχθέντες »Ἡρδτ. 9, 69 μὴ ἔχοντες, μὴ φυλάττοντες κάμμίαν τάξιν, ἢ εὐτάξίαν. συνηθ. τάττειν στρατιὰν εἰς μάχην. β) καθόλ. Καθίστημι, καθιστῶ, διορίζω, ἢ βάλλω εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον, ἢ θέσιν, καθίημι, κατατάττω, καθιδρύω, ὅθεν τάττειν τινὰ ἐπί τι, διορίζω τινὰ εἴς τι, ἔτι καὶ, τάττειν ἐπί τινοι, Ἡροδτ, 5, 109. καὶ τάττειν ἑαυτὸν ἐπί τι, ἢ πρός τι, βάλλειν ἑαυτόν εἴς τινὰ τόπον, κατάστασιν, ἔν τινι ὡρισμένῳ τόπῳ καθίστασθαι, ἐξαιρ. ἑκών, ἑκουσίως ἀναδέχεσθαί τι, ὡς, »ἑαυτὸν τάσσειν τῶν ἀπιστούντωνω Δημ. συγκατατάσσεσθαι μετὰ τῶν ἀπιστούντων, ἐκλέγειν τὸ μέρος αὐτῶν· τὸ δὲ, τάσσεσθαι ἐπί τινι, δηλοῖ, διορίζομαι εἴς τι πρὸς διοίκησιν ἢ κυβέρνησιν »ἐπὶ τριήρεσιω Δημοσθ. ἀντὶ ἐπιφορτίζομαι μὲ τὴν κυβέρνησιν τῶν πλοίων, ἀναδέχομαι τὴν ἐπιστασίαν. γ) Συγκατατάττω, συγκαταλέγω, συγκαταριθμῶ ἢ βάλλω εἴς τινα Κλᾶσιν ἢ τάξιν, ἐπί τι, ἢ μετά τινος, »τάττειν μετὰ τῶν ἀδελφῶνω Συν. μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, καὶ »ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδιω Πλουταρ. οὕτω καὶ Μέτ. τάσσεσθαι, συγκαταριθμοῦμαι, ἀνήκω εἴς τινα Κλάσιν ἢ μερίδα, φατρίαν. — 2) Διατάττω, παραγγέλλω, διορίζω, ἐπιτάττω, ἐπιβάλλω, μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. »Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν ἔταξε τοὺς ἔρωτας« Θεοκρ. 30, 6. Ἡροδτ. 3, 25. τινὰ ἐπί τινος τάττειν, διορίζω τινὰ εἴς τι, τὸν παραγγέλλω νὰ κάμῃ τι »ἡμεῖς μὲν οὖν ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν« Ἡροδτ. 5, 109. καὶ, τάττειν τινὶ φόρον, διορίζω, ἐπιβάλλω εἴς τινα νὰ πληρώσῃ ὡρισμένον τινὰ φόρον, παθτ. φόρον φέρειν ταχθῆναι, ἀντὶ, εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ πληρώσω φόρον τινὰ. ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ὡρισμένον τινὰ φόρον, Ἡροδτ. 3, 13 »φόρους τε ἐτάξαντοω καὶ 4, 165. καὶ »ταξάμενοι δύω μνᾶς φέρειν« Θουκ. ὡσαύτ. τάξασθαι εἰς δωρεὰν ὑποχρεοῦμαι, ὑποβαλλομαι νὰ προσφέρω δωρεὰν τινα. Ἡροδτ. 3, 97. μετὰ ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ, ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, »ἐτάξατο φόρους· οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεαω Ἡροδτ. 3, 89. ὡσαύτ. καὶ »ἑκμήνην τάξασθαιω ἐπιβάλλω, καταδικάζω εἰς ζημίαν ἢ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, Ἡροδτ. 2, 65. β) Μέσως, »Τάττεσθαιω σημαίνει τὸν ἐν τῇ πληρωμῇ συμβιβασμὸν, καὶ ὑποχρέωσιν, ὅταν πληρόνῃ τις εἰς διωρισμένους καιροὺς· ἄρα πληρόνω, ἀποδίδωμι τὸ χρέος ἢ τὸν φόρον εἰς τὴν διορίαν, εἰς ταχθεῖσαν τινα προθεσμίαν »Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τάλαντα ἱκετῶν καθ' ζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιω. Θουκυδ. γ'. 70. καὶ α'. 117. ὅ ἐστίν. Ἐν τεταγμέναις καταβολαῖς, εἰς ὡρισμένας πληρωμὴς διορίας, κατὰ καιροὺς ὡρισμένους; τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι Κασ. μ'. 3. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Τάξιω κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Δημοσθέν. »Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεωω, διορίας, καιροῦ τεταγμένου διωρισμένου ἴδε ἐν τῷ τάξις, δ) Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ Μέσον »Τάττεσθαί τι πρός τινα« ἢ »Περί τινος« τὸ Συμβιβάζεσθαι, Συμφωνεῖν μετὰ τινος περί τινος πράγματος, ἢ συμφωνεῖν πρᾶγμά τι μετά τινος, συμφωνίαν ποιεῖσθαι περί τινος, συντίθεσθαι, συμβιβάζεσθαι, Πολύβ. »Ἡμέραν ταξάμενος πρός« συνεφώνησεν, διώρισεν ἡμέραν· ὅς τις ἐν β'. 59 καὶ »Οἱ αὐτῷ ταξάμενοιω εἶπεν· πρὸ τοῦ Ἡροδτ. καὶ Πινδ. φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἡ λέξις ἐν χρήσει.

*Τάττα, = τέττα, Μυριν, σελ. 4, 4 (υυ)

Τᾰτάω, Δωρικ. ἀντὶ, Τητάω, Πινδ.

Τᾰτικός, ή, όν (τείνω) Ὁ τείνων, τεντόνων, ἐξαπλόνων, ἐπιτείνων, ὁ δύναμιν τονικὴν ἔχων, ὁ εἰς τὸ τείνειν ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος, ἢ κλίσιν εἰς αὐτὸ ἔχων.

*Τᾰτιον, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ αἴτιον, Ἀριστφ. Θεσμ. 549. οὐχὶ δὲ ταῖτιον ὥς τινες γράφουσι.

*Τατταί, καὶ Τατταταί, κατὰ Θεοδ. Γραμμ. σελ. 79. ἐπιφώνημά τι ἐν τραγῳδίᾳ, πιθαν. συγγεν. τῷ τάτα.

*Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ τάσσω, ὅπερ ὅρα.

Ταύρας, ου, ὁ, καὶ

*Τάυρος, ὁ. Ἀσιανὸν ὄνομα τοῦ Φασιανοῦ. Ἀθην. 9'. σελ. 387.

*Ταϋγέτη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. Τηϋγέτη, θηλ. Κυρ. Ὄν. θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, Πινδ. (– υυ–)

*Ταΰγετον, τὸ, Ἐπ. καὶ Ἰων. Τηΰγετον, Ὄν. Κύρ. Ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Λακωνίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Ὀδ. Ζ, 103. Ἔτυμ. Ὀμ. 16, 3. 33, 4. (– υυ –).

*Ταΰγετος, ὁ = Ταΰγετον.

*Ταύλη, ἡ, ταὐτ. τῷ τόβλα, tabula, Ἀγαθ.

Ταύρα, ἡ, (ταῦρος) Ἡ στεῖρα βοῦς, ἢ μηδέποτε γεννῶσα ἀγελάδα, Λατ. Taura.

Ταυράω, (ταῦρος) Ταύρου συνουσίας ἐπιθυμεῖν, φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας πρὸς συνουσίαν ἐπὶ βοὸς ἤτοι ἀγελάδος. Ἀριστοτελ. «Ταυρῶσιν αἱ βόες«.

*Ταυρέα, ἡ καὶ Ἰων. Ταυρέη, καὶ συναιρ. ταυρῆ, ἔτι δὲ καὶ Ταυρεία ἐξυπακούετ. Δορά· τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. »Ἀσπὶς, κυνέη ταυρείη« ἢ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένη. Ἰλ. Κ, 258. Ν, 161. 2) ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένον τύμπανον. »Ὁ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος«. Γεωπον. ιδ', 25. ἢ καὶ τὸ, Φραγγέλιον, ἢ μάστιξ, στρόμβος,' ἐκ δέρματος ταύρου κατασκευαζόμενος· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Taurea. κυρ. θηλ. τοῦ

Ταύρειος, εία, ειον (ταῦρος) Ὁ ἐκ ταύρου ἢ βοὸς ὤν, Λατ. taurimus. Θουκυδ. »Ταύρειον αἷμα πιόνω· ταύρου αἷμα πιόν. ἐξαιρ. ἐπὶ δέρματος βοὸς ἢ ἀγελάδος, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 258. καὶ ἐφεξ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι καὶ δικατάληκτος ἡ λέξις. παραβλ. Ταύρεος.

Ταυρειών, ῶνος. Μήνις παρὰ Κυζικηνοῖς.

Ταυρελάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) Ὁ ταῦρον ἢ ταύρους ἐλαύνων. Ἀνθολ. ἐξαιρ. »Ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶνω· οἱ Θεσσαλικοὶ ἱππεῖς, οἵ τινες ἐν τῷ τρέχειν ἐπέρριπτον ἑαυτοὺς ἤτοι ἐπήδουν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐπὶ τὸν αὐχένα τοῦ ταύρου καταθλίβοντες αὐτὸν καὶ καταβάλλοντες κατὰ τὰ κέρατα, Ὅρα τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγῶνος τούτου παρ' Ἡλιοδώρ. ι'. σελ. 501. καθ' Ἡσύχ. ἐλέγοντο οὗτοι καὶ »Κεραελκεῖς, καὶ, Κερατεσσεῖς, οἱ τοὺς ταύρους ἕλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτωνω, παρβλ. Ταυροκαθήψα.

Ταυρέλαφος, ὁ. (ἔλαφος) παρὰ Κοσμᾷ Ἰνδικόπλ. ιά. 2. Ἰνδικὸν τι ἥμερον ἀχθοφόρον ζῶον.

*Ταυρελέφας, αντος, ὁ (ἐλέφας). Ἰνδικόν τι θηρίον, κατὰ μὲν τὸ δέρμα, χρῶμα, καὶ μέγεθος τῷ ἐλέφαντι ὅμοιον, κατὰ δὲ τὰ λατῷ ταύρῳ.

*Ταύρεος, έα, εον (ταῦρος) = ταύρειος. 2) Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἡσ. Ἀσπ. 104. ἢ διότι ἐπρόσφερον αὐτῷ ἐν ταῖς θυσίαις ταύρους, ὡς Τζέτζης φησί, ἢ κατὰ Voss, διότι οὗτος παρεῖχε τοῖς ταύροις κατὰ τὰ παράλια νομήν, ἢ κατὰ τὴν κοινοτρ. γνώμην διότι παρίστανετο ὡς ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἄλλοι ποτάμιοι Θεοί, ἔχων κεφαλὴν ἢ κέρατα ταύρου, ὅπερ ὅμως δὲν ἀποδεικνύεται οὐδαμόθεν.

Ταυρῆ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ταυρέα, Ταυρέη.

Ταυρηδόν, Ἐπίρ. (ταῦρος) Ὡς ταῦρος, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ταύρου. Ἀριστοφ. Βάτρ. »Ταυρηδὸν ἐμβλέπεινω· λοξαῖς κόραις, λοξῶς, ἀγρίως καὶ θυμικῶς ὡς ὁ ταῦρος. οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδ. σελ. 117. Βip. »Ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπονω· ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας »Ἀγριοκυνηγέτιν, Wytt. Ἐπ. κρ. σελ. 46, 263. —

*Ταυρεανός, ή, όν, Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου, παρβλ. κριανός.

*Ταυριάω, (ταῦρος) = ταυράω. ὅπερ ὅρα.

Ταυρίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος. Ταυρίμικρὸς ταῦρος (ι)

Ταυρικός, ή, όν. (ταῦρος) Ὁ εἰς ταῦρον ἀνήκων, ταυρίσιος, ἢ βοΐδινος.

Ταυροβόας, ου, ὁ (βοάω) Ὁ βοῶν, μακώμενος ὡς ὁ ταῦρος, Ὀρφ. ταὐτὸν τῷ, Ταυροφόγγος.

Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, ον. (βάλλω). Ὁ ταύρους ἢ βόας ῥίπτων, καταβάλλων ἢ φονεύων· ταυροβόλος τελετή, Ἀνάλεκτ. ὅπου θηλ. ἔθυον ταύρους, Ὀρφ. ἀργ. 612. ὅπου ἀντὶ τούτου »Ταυροθύτους λοιβάσιω, κεῖται.

Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, ον. (βορά). Ταύρους τρώγων, ταυροφάγος.

Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, (γαστήρ). Ὁ ταύρου κοιλίαν ἔχων, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν κοιλίαν μεγάλην ὡς ὁ ταῦρος. Ἀνάλεκτ, β'. σελ. 224.

*Ταυρογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ ταύρου γεννηθείς, ἢ ὁ ἐκ ταύρου καταγόμενος.

Ταυροδέτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Ταυροδέτις, ιδος, ἡ. (δέω) Ὁ τὸν ταῦρον δέων· »Βύρσα ταυροδέτιω. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 44. ἢ τὸν ταῦρον δέουσα.

Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, ον (δέω). Ὁ μὲ κόλλαν τοῦ ταύρου δεμένος, ἢ συγκολημένος. Εὐριπ. παρὰ Πορφυρ. περὶ ἀπολ. ἐμψ. δ'. »Ταυρόδετος κυπάρισσοω· σανὶς κυπαρίσσινος ταυροκόλλᾳ συγκεκολλημένη.

Ταυροειδής, ές, ὁ, ἡ ες (εἶδος). Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ταύρῳ ὅμοιος.

*Ταυρόθροος, ὁ, ἡ, ον (θρόος). Ὁ ταύρου φωνὴν ἔχων.

Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ, (θύω). Εἰς ὃν ἢ ὅπου θύεται ταῦρος, ἢ ἐθυσιάσθη. »Λοιβαὶ ταυρόθυτοιω. ἴδε καὶ Ταυροβόλος.

Ταυροκαθάψια, τά (καθάπτομαι). Ἑορτή τις παρὰ Θεσσαλοῖς καθ' ἣν ἐγίνετο καὶ ἀγὼν μετὰ τῶν ταύρων, οὕτω κεῖται καὶ ἐν Γλώσσαις, Pilae Ταυριάριοι, Ταυροκαθάπταιω. Pila γὰρ καλεῖται ἡ ἐξ ἀχύρων ἢ ἄλλων τοιούτων κατεσκευασμένη ἀνθρώπινος εἰκών, δι' ἧς ἐρέθιζον τοὺς ταύρους. Boeckh Σχολ. Πινδ Πυθ. 2, 78. καὶ Σιαλιγέρος εἰς Φέστον ἐν λ, Pilae, ἴδε ταυρελάτης.

Ταυροκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ον. (κέρας) Ὁ κέρατα ταύρου ἔχων.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἡ, ον. (κεφαλή) Ὁ ταύρου κεφαλὴν ἔχων.

Ταυροκόλλα, ἡ (κόλλα). Κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὠτία καὶ δέρματα τούρου ἢ βοός, ἤτοι ἢ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα (Πετζόκολλα). ὅθεν

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. (εἶδος) Ταυροκόλλᾳ ὅμοιος, ὅμοιος τῇ κόλλα τοῦ ταύρου, Διοσκ.

Ταυρόκρανος, ὁ, ἡ (κράνον) ταὐτὸν τῷ, ταυροκέφαλος· Ταυρόκρανος ὠκεανός«. Εὐριπ. Ὀρέστ.

Ταυροκτονέω, ῶ. Ταύρους κτείνω, φονεύω, σφάζω ταύρους· ἐκ τοῦ

Ταυροκτόνως, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ ταύρους κτείνων, σφάζων.

Ταυρόκτονος, ὁ, ἡ· προπαροξυτ. παθ. Ὁ ὑπὸ ταύρου φονευθείς.

*Ταυρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη ἢ ἀγὼν μετὰ ταύρων.

*Ταυρομάχιον, τό = ταυρομαχία.

Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, ον. (μέτωπον) Ὁ ταύρου μέτωπον ἢ πρόσωπον ἔχων, Ὀρφ.

Ταυρόμορφος, ὁ, ον (μορφή), Ὁ ταύρου μορφὴν ἢ ὄψιν ἔχων. Παρὰ Λυκόφρ. Ταυρό-

μορφον τύπωμαι τὸ τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαν πλοῖον, διότι ἐν τῇ πρώρᾳ ὡς ἐπίσημον, Ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἶχε.

Ταυροπάρθενος, ἡ, (παρθένος). Ἐπίθετον τῆς Εὐρώπης, διότι ὑπὸ ταύρου ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἡρπάχθη καὶ ἤχθη εἰς τὴν ἀντιπέραν πρὸς δυσμὰς νῆσον τῆς Κρήτης· ἀλλὰ καὶ ἐπιθ. τῆς Ἰοῦς, ὡς ἐχούσης μορφὴν ταύρου. Λυκόφρ. 1292. ὅρα Λουκιαν. διαλογ. Ζεφύρου καὶ Νότου.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ). Ὁ ταῦρον ἔχων πατέρα, ὁ ὑπὸ ταύρου γεννηθείς.

Ταυροπόλος, ἡ, καὶ, Ταυροπόλη, ἡ· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ἀμφιβόλου Ἐνν. παρ Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1457. »Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι, Ταυροπόλον θεάνω, ἤτε διότι ἐπροσφέρον αὐτῇ εἰς θυσίαν ταύρους, εἴτε διότι ἐτιμᾶτο καὶ ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεριπολεῖτο ἐπεριφέρετο ἐν αὐτῇ ὡς ἐγχώριος δαίμων, ὑπερασπίζουσα τὴν χώραν, εἴτε διότι κατέβαλλε καὶ ἐφόνευε τοὺς δράκοντας, εἴτε τελευταῖον διότι ἐσύρετο ὑπὸ ταύρων. Ὅτι δὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν μετὰ τοῦ, Ἑκάτη, ἔχει, καὶ τὸ ἔργον ταύτης τῆς Ἀρτέμιδος σχεδὸν τὸ αὐτὸ ἦν, φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ Κλεάρχου ῥήτεως παρ' Ἀθην. ς'. σελ, 256. »Μιγενόμεναι καὶ μαγεύουσαι ταυροπόλαι καὶ τρίοδοίτινες, αὗται πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο πλήρεις πάντων ἀποκαθαρμάτων«. Ὅθεν »Ταυροπόλια, τά, ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι«. Ἡσύχ.

Ταυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, (ποῦς). Ὁ ταύρου πόδας ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 275.

*Ταυροπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ μορφὴν ταύρου.

Ταῦρος, ὁ. Ὁ ἀρσενικὸς καὶ πρὸς ὀχείαν ἐπιτήδειος βοῦς. Ταυρί. Λατ. taurus, συνχάκ. παρ Ὅμ. ὅς τις ἑξαιρ χρῆται τούτῳ ἐπὶ τῶν προσφερομένων τῷ Ποσειδῶνι θυσιῶν, ἔτι εὑρηται παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ τοῦ βοῦς, ταῦρος βοῦς, ὅπου τὸ μὲν βοῦς ἐστι τὸ γένος, ταῦρος δὲ τὸ εἶδος, Ἰλ. Ρ, 389. »Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγαλοιο βοείην«. καὶ μετὰ τοῦ ζατραφής, Ἰλ. Η. 223. »Ὅς εἰ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον, Ταύρων ζατραφέων.« — β) τροπικ. θὲ λέγεται καὶ ὁ ἀνὴρ, ὁ ἄνδρας κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ, γυνὴ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1117. παρβλ. καὶ βοῦς. γ) Ταῦρος ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος. 2) Σημεῖον ἀστερισμοῦ ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ· παρ' Ἀστρονόμ. 3) Τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχεων καὶ τοῦ πρωκτοῦ διάστημα· ὅπερ καὶ κοχώνη ἄλλως λέγεται. Πολυδ. καὶ εἰτεύθυν κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας καὶ τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ἤτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός B. unk. Ἀριστ. Ἐκ. 911. ὅθεν τὸ »Ἀταύρωτος παρθένος« ὁ Φώτ. ἔχει καὶ »Ταῦρον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον«. 4) Ὄρος μέγα ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ταυροσκύθαι, οἱ, (Σκύθαι). Ἔθνος σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Ταυρικὴν χερσόννησον, Ἡρόδοτ. 4. 103.

Ταυροσφαγέω, Ταύρους ἢ βόας σφάζω, ταὐτ. τῷ ταυροκτονέω. ἐκ τοῦ

Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, ον (σφάττω) Ὁ ταύρους σφάττων, κτείνων, θυσιάζων, ὡς τὸ ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν) Ὁ ταύρους τρώγων. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Ταυροφανής, έος, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς ταῦρος, ταύρῳ ὅμοιος. Διον. περιηγ.

Ταυρόφθογγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος). Παραλήθεια βουσὶ φθεγγόμενος, ὅστις φωνάζει ὡς ταῦρος, ἢ ἔχει φωνὴν ταύρου, μυκᾶται ὡς ταῦρος. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ἰ.

Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, ον, (φονεύω). Ὁ ταύρους φονεύων. Ἐπίθετ. τοῦ, Ἡρακλέους. Θεόκριτ. εἰδ. ιζ'. καὶ Πινδ. Νεμ. 6, 69.

Ταυρόφορος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ὑπὸ ταύρου φερόμενος, βασταζόμενος, ὃν ἔφερεν, ἐβάστασε, μετεκόμισε ταῦρος.

*Ταυροφυής, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἔχων φύσιν ἢ μορφὴν ταύρου, ἢ ἐκ γένους τοῦ ταύρου ὤν.

Ταυρόω, ῶ, (ταῦρος) Εἰς ταῦρον ποιῶ, μεταβάλλω. 2) Μέσ. Ταυρόομαι, οῦμαι, κατὰ ταῦρον ἢ ὡς ταῦρος ἀγριοῦμαι. »Ταυριοῦμαι τιτίω· καὶ »Ἀποταυροῦμαι«. Εὐριπ. Μηδ. 91. καὶ 191. ταύτὸν τῷω, Ταυρηδὸν ὑποβλέπειν· λοξοῖς βλέμμασιν, (ἀγρίως καὶ στραβὰ βλέπειν, ἀγριοκυττάζειν) ἀγρίως καὶ μετὰ θυμοῦ βλέπειν. »Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ φυσθυμουμένῃ, ἤδη γὰρ εἶδεν ὄμμασιν ταυρουμένοις«, ἔνθα ὁ Σχολ ἑρμην. Ἀγριουμένην· ἢ ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶσαν καὶ ὄστοργον, οὐχὶ μητρικόν. 3) Ἐπὶ συγκοιμήσεως ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας ἔμεινε μόνον κατὰ τὸ »Ἀταύρωτος« ἐν χρήσει.

*Ταυρώ, οῦς, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς τὸ ταυροπόλος.

Ταυρώδης, εος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ταύρῳ, ταὐτ. τῷ ταυροειδής.

*Ταυρῶπις, ιδος, ἡ, ἐξαιρ. Ποιητ. θηλ. τοῦ ταυρωπός.

Ταυρωπός, ὁ, ἡ, όν (ὤψ). Ὁ ταύρου ὄψιν, ἢ βλέμμα, κύτταγμα ἔχων, ἔτι καὶ Ταυρῶψ, ῶπος

*Ταυρώψ, ῶπος, ὁ, = ταυρωπός.

Ταῦς, ἡ ταῦς μόνον παρ' Ἡσυχ. Μέγας, πολύς. ὅθεν παρ' αὐτῷ ἔτι καὶ, »Ταυσας, μεγαλύναι, πλεονάσαι«. Παρὰ τοῖς λοιποῖς Γραμματικοῖς οὐχ εὕρηται λέξις τοιαύτη· Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει μόνον »Ταῦξε« ἄνευ ἑρμηνείας, ἐξ οὗ παράγουσι τὸ Ταῦγετος, καὶ τὸ θηλ. Κυρ. Ὄν. Τηϋγέτη.

*Ταύσιμος, ίμη, ιμον καὶ

*Ταύσιος, ια, ιον. μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντωμένη λέξις, ὡς ῥίζα τοῦ Ἰων. τηΰσιος θεωρουμένη.

Ταῦτα, Οὐδέτ. πληθ. τῆς Ἀντωνυμ. Οὗτος. συχνάκ ὡς ἐπιρ. ἐν χρήσει, ὅρα οὗτος.

*Ταὐτά, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ αὐτά, ὅθεν

Ταὐτάζω, Τὸ αὐτὸ ἢ τὰ αὐτὰ ἀεὶ λέγω, ταυτολογῶ φλυαρῶ· ὁ Φώτ. ἔχει: »Ταυτάζειν, στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ, ταυτ. τῷ τευτάζω, ὅπερ φαίνεται ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ ταυτάζω, Runk. Τιμ. 245.

Ταύτη, ὡς Ἐπίρ. ἐν χρήσ. ἔστι δὲ Δοτ. θηλ. τοῦ οὗτος, ἀπὸ Ἡροδ. πολλάκ. ἐν συνηθ. ὖν ἔτι δὲ καὶ ταυτηῖ· γραφόμ. Ἀριστφ. Θεσμ. 1221 Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, ἄρα, τοιγαροῦν, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὧδε, ἑπομένως, ἑξῆς· τούτου ἕνεκα, διὰ τοῦτο. »Οὐ ταῦτ' ἐστίπω ταύτη.« Ἀριστοφ. Ἱππ. 843. αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι τελείως κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· ἡ κατάστασις τοῦ πράγματος τελείως δὲν εἶναι τοιαύτη, (αὐτὰ δὲν εἶναι τελείως ἔτζι). Πλάτ. »Ταύτῃ ὅπη« ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὅπως.

Ταυτί, Ἀττικ. κατ' Ἐπιτ. τοῦ ταῦτα. ὅρα οὗτος. (ι)

Ταυτίζω, (ταὐτό) Μιᾶς λογῆς, ὅμοια ποιῶ, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κάμνω, τὰ αὐτὰ τίθημι ἢ τοῖς αὐτοῖς χρῶμαι· ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θεωρῶ, ἢ λαμβάνω, ἢ ταυτολογῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ὁμιλῶ. Φιλόπον. Ὁ Εὐστάθ. παρὰ Σουίδ. ἑρμην. τὸ, ταυτίζομαι, διὰ τοῦ, Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι

Ταυτό, Ἀττικ. Ταυτόν, Ἰων. τωυτό, κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτό. Τὸ αὐτόν, τὸ ἴδιον, παρόμοιον, ἴσον, ὅμοιον »Ταυτόν τῷ, ὅπερ ἄλλοι,« Ἐν ἴσῳ τῷ, ἤ, ἴσον τῷ· παρόμοιον τῷ. Ἴσον ἢ ταυτοδύναμον κατὰ τὴν σημασίαν, ταυτοσήμαντον. »Εἰς ταὐτὸν συνελθεῖν.« Ἀριστοφάν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον. »Ταὐτὸν ἐκείνῳ.« Πλάτ. παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο, καὶ Δημοσθ. »Ταὐτὸν τοῦτο·« ὅθεν

Ταυτόαιμος, ὁ, ἡ, ον (αἷμα). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν, ὁμαιμος, συγγενής. Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Ταυτοβουλία, ἡ (βούλομαι). Παρομοία βουλή, γνώμη, θέλησις, συμφωνία τῆς γνώμης, ἢ τοῦ φρονήματος.

*Ταυτόγε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τὸ αὐτό γε.

Ταυτογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὤν, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδος, ταυτοειδής. Νικήτ. Χρον. ἰ. 7.

Ταυτογραφέω, ῶ (γράφω). Παρομοίως κατ' αὐτόν, τὸν ἴδιον τρόπον γράφω, ἢ τὰ αὐτά, τὰ ἴδια γράφω.

Ταυτόδοξος, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὁ τὴν αὐτὴν δόξαν ἔχων, ὁ τῆς αὐτῆς δόξης ἢ φρονήματος ὤν.

Ταυτοδυναμέω. ῶ. Ταυτοδύναμος εἰμί, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχω, ἢ τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰμί, ἰσοδυναμῶ. 2) ἐπὶ Λέξεων, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχω, τὸ αὐτὸ σημαίνω· ἐκ τοῦ

Ταυτοδύναμος, ὁ, ἡ, ον (δύναμαι). Ὁ τὴν αὐτὴν ἤτοι τὴν ἰδίαν δύναμιν ἔχων, ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, κατὰ τὴν ἰσχύν, ἰσοδύναμος· καὶ ἐπὶ λεξ. ταυτόσημος, ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὸ αὐτὸ σημαίνων (υ)

Ταυτοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν· ὅμοιος κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν, ἢ σχῆμα.

Ταυτοέπεια, ἡ (ἔπος) ταὐτόν, τῷ, ταυτολογία.

Ταυτοεπέω, ῶ (ἔπος). Τὸ αὐτὸ ἤτοι τὸ ἴδιον λέγω· ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον = ταυτολογέω.

Ταυτοεργέω, ῶ (ἔργον). Τὸ αὐτὸ ποιῶ, ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἀεὶ τὸ ἴδιον ἔργον ποιῶ, ὅθεν

Ταυτοεργία, ἡ. Τὸ αὐτό, τὸ ἴδιον ἔργον, ἡ αὐτὴ καὶ ἰδία πρᾶξις, ἢ τοῦ ἰδίου ἔργου ἢ ἢ τῆς αὐτῆς πράξεως ἐπανάληψις.

Ταυτόζηλος, ὁ, ἡ, ον (ζῆλος). Ὁ τὸ αὐτὸ ἤτοι τὸ ἴδιον ἔργον μετὰ ζήλου μετερχόμενος, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔργου ζηλωτής· ὁ περὶ τὸ αὐτὸ ἔργον προθυμούμενος, Νικήτ. Χρόν. ιά. 11.

Ταυτοθελής, εος, ὁ, ἡ, ές (θέλω). Ὁ τὸ αὐτὸ θέλων, ὁ τὴν αὐτὴν θέλησιν καὶ βούλησιν ἔχων, ἢ ὁ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχων, ἢ προαίρεσιν. Οὐσιαστ. »Τὸ αὐτοθελές« ταὐτὸν τῷ ταυτεβουλία, τὸ αὐτὸ θέλειν, ἴση, ὁμοία θέλησις, ἢ γνώμη.

*Ταυτόθροος, ὁ, ἡ, ον· καὶ συναιρ. ους, (θρόος). Τὸν αὐτὸν θροῦν, τόνον ἦχον ἔχων· ὁμφ.

Ταυτοκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Νεωτρ. Λέξ. Ὁ τὴν ἰδίαν κίνησιν ἔχων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν αὐτὴν κίνησιν, ἢ φορὰν, ὤθησιν

Ταυτοκλινής, έος, ὁ, ἡ, ές (κλίνω). Ὁ τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν κλίσιν ἔχων, παρομοίως κλίνων ἢ ῥέπων πρός τι. 2) Ὁ εἰς τὸ αὐτὸ κλῖμα ὤν, κατοικῶν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κλίματος γεννηθεὶς ἢ ὤν.

Ταυτολογέω, ῶ. Τὰ αὐτά, τὰ ἴδια λέγω, ταυτολόγος εἰμί· τὰ ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνω, ὅθεν

Ταυτολογία, ἡ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπανάληψις, τὰ αὐτὰ ἤτοι τὰ ἴδια λέγειν, ἅπερ εἴπε τις καὶ πρότερον, τὸ τὰ ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνειν, καὶ ἡ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις.

Ταυτολογικῶς, Ἐπίρ. Μετὰ ταυτολογίας, μετ' ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν λόγων. Εὐστάθ.

Ταυτολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τὸ αὐτὸ λέγων, ὅστις λέγει τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὓς

καὶ πρότερον εἶπεν, ὅστις λέγει τὰ ἴδια λόγια, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὰ προρρηθέντα.

Ταὐτόματον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτόματον, Τὸ κατὰ περίστασιν, κατὰ συμβεβηκός· τὸ κατὰ τύχην, ἀπρομελετήτως γινόμενον ἢ συμβαῖνον, »Ἀπὸ ταὐτοματου,« ἐκ περιστάσεως, κατὰ συμβεβηκός, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, κατὰ τύχην, ἀπροσδόκητος, ἀνελπίστως, ἐξαφνα.

*Ταὐτομήκης, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Νεωτρ. Λέξ. Ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ καὶ ἴδιον μῆκος, μάκρος, ὁ ὢν τοῦ αὐτοῦ μήκους. —

Ταὐτοπάθεια, ἡ. Τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον πάθος, τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, ἡ αὐτὴ καὶ ὁμοία τύχη ἢ δυστυχία, τὸ αὐτὸ ἢ παρόμοιον ἐπόμενον· ἐπακόλουθον. ἐκ τοῦ

Ταὐτοπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (πάσχω, παθεῖν). Ὁ τὸ αὐτο ἤτοι τὸ ἴδιον παθών, ὁμοιοπράσας, ἢ ὑπομείνας, ὁ τὴν αὐτὴν τύχην ἐσχηκώς, ὅστις ἔπαθε τὰ ἴδια ἢ εἰς τὰ αὐτά, ὑπέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν δυστυχίαν.

Ταὐτοποδία, ἡ (πούς). Ἡ ἐπανάληψις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν στίχον. Σχολ. Ἀριστοφ. Κάραχ. 350.

Ταὐτοπροσωπικῶς (προσωπον). Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀμφ.

Ταὐτοσήμαντος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω) καὶ

Ταὐτόσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχων ἢ δεικνύων, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν δηλῶν, ἐμφαίνων.

Ταὐτοσθενής, ές, ὁ, ἡ, ές (σθένος). Ὅμοιος κατὰ τὸ σθένος· ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἀμφ.

Ταὐτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 4.

Ταὐτοσυλλαβέω, ῶ (συλλαβή) Τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ἔχω, ταὐτοσύλλαβος εἰμί.

Ταὐτότης, ητος, ἡ (ταὐτό) Ὁμοιότης, τὸ εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας, φύσεως ἢ εἴδους, τὸ ἀπαράλλακτον καὶ ὅμοιον δύο ἢ καὶ πλειόνων πραγμάτων, ἐκλαμβανομένων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν· ταὐτομορφία, ἔτι καὶ ἡ ἐπανάληψις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· Identité, Γαλ. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ἡ.

Ταὐτοφωνία, ἡ, Ἡ αὐτή, ὁμοία, φωνή, ἢ τόνος· ἐκ τοῦ

Ταὐτόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἔχων.

Ταὐτώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, ἢ ὀνομασίαν ἀμφ.

*Τάφε, παρὰ Πινδ. ἀντὶ ἔταφε, γ'. προσ. τοῦ ἀχρήστ. θέματος ΘΑΦΩ, ἴδε τέθηπα.

Ταφεῖος, εία, εῖον. ἴδε ταφήϊος.

Ταφεύς, έως, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς ἀπεθαμένους, τοὺς νεκροὺς θάπτων, ἐνταφιάζων. Θάπτης, Νεκροθάπτης. Σοφ. Ο. Κ. 582.

*Ταφεών, ῶνος, ὁ (τάφος). Τόπος ἔνθα εἰσὶν οἱ τάφοι, τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν

Ταφή, ἡ (θάπτω). Ἡ ἐν τῷ μνήματι κατάθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος, ἐνταφιασμός, κηδεία, θάψιμον. Ἡροδτ. 1, 24, 112, Ξενοφ. Ἀγ. ιά. 16. καὶ μνῆμα, τάφος· ἔτι δὲ καὶ πληθ. »Δημοστίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο.« Θουκ. ωταυτ. καὶ Ἡροδτ. 5. 63. Σοφοκλ. »Εἰς ταφὰς τιθέναι.« ἀντὶ τοῦ, θάπτειν.

Ταφήϊος, ηΐη, ήϊον· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, Ὁ εἰς τάφον ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων, πᾶν ὅ, τι παρασκευάζεται διὰ κηδείαν ἢ ἐνταφιασμὸν τινα, »Φάρος·· Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊονα Ὀδ. Β 99. Τ, 144. Ω, 134. ὡσαυτ. καὶ, λίθος ταφήϊος, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀποθανόντος τιθέμενος λίθος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει:» »Ταφήϊα, ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὔθετα ἱμάτια.

Τάφιος, ία, ιον ταὐτὸν τῷ, ταφήϊος. Ἀπολ ἀργ. ὁ. 750.

*Ταφίος, ία, ίον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου τάφου ὤν, ὅθεν Ταφίοι παρ' Ὁμ. περίφημοι θαλασσοπόροι, καὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἀσπ. 19. ἴδε ἐξαιρ. Nitzsch. εἰς Ὀδ. Α, 181.

Ταφοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφῳ ἢ ταφῇ ὅμοιος.

Τάφος, ὁ (θάπτω). Μνῆμα, λάκκος, ὄρυγμα ἐν τῇ γῇ ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, μνημεῖον, τύμβος, σῆμα, νεκρομνημεῖον, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Τάφος, ὁ τόπος ἔνθα τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Σῆμα δέ, τὸ ὑπὲρ τοῦ τάφου χωματῶδες ἐπανάστημα, ὅ σημεῖον ἐστὶ τοῦ τεθάφθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ« Ἡσ. Ἀσ. 477. Πινδ. Ἴσθμ. 8, 126. Ἡρδτ. 2, 138, 4, 127, καὶ ἀλλαχοῦ, συνηθστρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅμ. δὲ οὐ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. οὐδαμοῦ. Ταφή, κηδεία, κατάθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος ἐν τῷ μνήματι, καὶ παράχωμα, 2) Ταφή, ἐνταφιασμός, κηδεία, ἐξαιρ. οἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ταφαῖς τελεταί, μνημόσυνα, ἡ ἐκφορὰ κ. τ. τ. καθ' ἣν σημασ ἰδίως εὕρηται παρά τε Ὁμ. καὶ Ἡσ. »Εἰμὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ Ἰλ. Ω, 660. ἐὰν θέλῃς δηλ. νὰ κάμω ὅλα τὰ πρὸς ταφὴν ἀπαιτούμενα, ἤτοι τὰς τῆς κηδείας τελετάς· ἐξαιρ. δὲ τὸ γινόμενον δεῖπνον (μακαριά) πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος, δαὶς ἐπιτάφιος, ὡς Ἰλ. Ψ, 29. »Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.« ἔνθα ὁ Σχολ. Τάφον, τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσιν παρασκευαζόμενον· ἔδωκεν αὐτοῖς ἤτοι παρεσκεύασεν, ἔκαμεν ἓν νεκρικὸν συμπόσιον καὶ Ὀδ. Γ, 309. ἔτι καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών, οἱ γινόμενοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀποθανόντος »Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐνίκα.«

Τάφος, τό, (ΘΑΦΩ). Ἔκπληξις, θαυμασμός. Ὀδυσ. Φ. 122. »τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας.« οὕτω καὶ ἐν Ω, 441. ἀεὶ κατ' ὀνομαστ. συνηθέστερον μέντοι τό, θάμβος ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παραχθέν.

*Ταφρεία, ἡ, Κύρ. Ὄν. Νήσου τινὸς μικρᾶς μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος, παρ' Ὁμ. Ὀδ.

Ταφρεία, ἡ (ταφρεύω). Τὸ σκάπτειν τάφρον, χαντάκι. τάφρον ποιεῖν, Δημ.

Τάφρευμα. τό. Ἡ ἐσκαμμένη τάφρος, τραβηγμένον χαντάκι, διόρυγμα, ἐκ τοῦ

Ταφρεύω, (τάφρος). Τάφρον ποιῶ, τάφρον χαντάκι ὀρύττω. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β'. 4. Διορύττω, ὀρύττω· Πολθαιν. ἡ. 49.

Τάφρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τάφρος. Ἡροδοτ. 4. 201. ὡς καὶ ὁ Σουΐδ. ἐσημειώσατο.

Ταφροβολέω, ῶ (τάφρος, βάλλω). Τάφρον ποιῶ, χαντάκι σκάπτω ἢ τραβῶ. Γλωσσ. Στεφ.

Ταφροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφρῳ ὅμοιος, χανταποειδής.

Ταφροποιέω, ῶ (ποιέω). Τάφρον ποιῶ· ἀμφ.

Τάφρος, ου, ἡ (θάπτω, τάφος). Ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν τοῦ τείχους, ἢ πέρξ τοῦ στρατοπέδου γινόμενον διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἔφοδον τῶν ἐχθρῶν, χανδάκι, Ἡσύχ. τὸ περὶ τὸ τεῖχος βαθὺ ὄρυγμα. Ἰλ. Η, 341. »Ἔκτοθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον.« καὶ ἐν στίχ. 440. »Τάφρον εὐρείαν μεγάλην.« ἐν δὲ Θ, 179. »Τάφρον, ὀρυκτήνη« καὶ ἀλλαχοῦ Ἄρτεν ὁ τάφρος φαίνεται ὅτι ἐχρήσατο Καλλίμαχος, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἀλκιδαμ. σελ. 65. Ἡ χυδαία συνήθεια λέγει »Τράφος καὶ κατὰ μετάθεσιν.«

Ταφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τάφρου εἶδος ἔχων, τάφρῳ ὅμοιος ἢ πλήρης τάφρων.

*Ταφρωρύχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τάφρον ὀρύσσων, σκάπτων, Διογ. Λαερ. 4, 23.

Τεφών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ θέματος ΘΑΦΩ· Ἐκπλαγείς. θαυμάσας, θαμβήσας, ἔκστασιν παθών, Ὅμ. ὄρα τέθηπα.

Τάχα, Ἐπίρ. (ταχύς, ἢ κατὰ τὸν Dam. οὐδετ. πληθ. κατὰ συγκρ. ἀντὶ ταχέα, ὡς καὶ τὸ σάφα ἀντὶ σαφέα, ἄντα ἀντὶ ἀντία, ὠκα ἀντὶ ὠκέα κ. τ. τ.). Ταχέως. δρομαίως, σπουδαίως, ταχύ, εὐθέως, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἐν ἀκαρεῖ, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ καὶ μελλήσεως, ὀγλίγωρα, παρευθύς. συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Πινδ. παρ' οἷς ἡ Λέξις ἀεὶ ἐπὶ ταχύτητος χρόνου εἴληπται, καθ' ἣν σημασ. καὶ παρ' Ἀττ. ἐνχρήσει ἢν, Runk. Τιμ. σελ. 151. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 228. C. Schaef. Hemst. Πλουτ. σελ. 538. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει: »Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί· οἱ δὲ Ῥήτορες, ταχέως· ὁ Ἡσύχ. »Τάχα, ταχέως· ὡς σάφα, σαφῶς. ταχ' ἐπειδάν, ἀντὶ, ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ὅπου, ἅμα, ἀμέσως ὅπου, quum primum, »Ἀλλὰ περιμείνας, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ, ἴωμεν« Πλατ. Φαίδρ. σελ. 252. καὶ, ἢ τάχα, ἀμέσως βέβαια, εὐθὺς τῇ ἀληθείᾳ, πάντως, βεβαίως, Ὀδ. Σ, 72, 337. Τ, 69. 2) συνήθ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πιθανῶς, ἴσως, δυνατόν, τυχὸν νά, ἐμφαῖνον μόνον πιθανότητά τινα μετὰ πλείονος ἢ ἐλαττονος ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ, Σοφοκλ. Φιλοκτ. Ξενοφ Ἀναβ. ε. β'. 13. Πολλάκις κεῖται ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ, Ἴσως· οἷον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 280. καὶ 1147. »Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοιμ' ὡς τό τῆς συνηθείας: Ἐμπορεῖ (δυνατόν ἐστὶ) καὶ νὰ μὴ θελήσῃ· ἴσως καὶ δὲν θελήσῃ· τυχὸν καὶ νὰ μὴ θελήσῃ. »Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν« Πλατ. ἴσως, πιθανῶς ἠθέλε τολμήσῃ τις νὰ καταφρονήσῃ τὸν θάνατον.- Τοιουτοτρόπως εὑρίσκεται καὶ τό »Ταχὺ« ἐκφερόμενον· οἷον παρὰ Δημοσθέν. »Ταχὺ γ' ἂν χαρίσαιντο.« καὶ »Ὡς γάρ, μηδεπώποθ' ὑπῆξε μηδὲ διεστράφη ταχὺ γ' ἂν φροντίσειε.« ὡς ἡμεῖς λέγομεν »Πολλὰ ὀλίγον τὸν μέλει, ὀλίγον φροντίζει· δυσκόλως.« »Ὃς γαρ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχύγε ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κινδυνόν τινα ὑπομείνειε.« Λυκοῦργ. Τοιουτοτρόπως φέρεται καὶ τό, ταχέως καὶ σπουδῇ παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ »Ἴτω« παρὰ Λυκούργ. »Ἧκου ταχέως ἂν ἡνέσχετό τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἂν κατέλευσαν τὸν καταισχύνοντα.« ἐντεῦθεν παρωρμηθεῖσα ἡ συνήθεια »Ταχύ, καὶ, ταχεῖα, καὶ, ταχυνῆ« τὴν μετέπειτα ἡμέραν ἤτοι τὴν Ἐπαύριον, εἶπε· πολλακ. εὕρηται τό ταχ' ἂν καὶ ταχ' ἴσως ἢ ἴσως τάχα ὡς ἐπιτατ. τῆς ἀμφιβολίας ἐν χρήσει, Schaef. mel. σελ 124. Γρηγ. σελ. 44. Reisig. enarr. Σοφ. ΟΚ. 960. Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 235. Πλατ. Σοφστ. σελ. 247. D. (υυ)

Ταχέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ταχύς ὡς τό τάχα· Παρευθύς, ὀγλίγωρα, σπουδαίως, δρομαίως. Ἰλ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. παρὰ τοῖς Ἀττ. = τάχα, 2.

Ταχινά, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Οὐδετ. ταχινός· ὅπερ ἴδε.

Ταχίνας, ου, ὁ (ταχύς). Ἐπίθετον τοῦ Δαγοῦ. Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ. ζ. 47. ταὐτὸν τῷ, ταχύς. Ἀντιφιλ. Ἐπιγράμ. κγ'. »Ταχίνου πτωκός.« ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Ταχίνης, λαγωός.« καὶ ἔλαφος· ἐξαιτίας τῆς ταχύτητός του ἐν τῷ τρέχειν.

Ταχινός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Ταχινῶς, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ταχύς, Ὀγλίγωρος, γοργός. Ἀριστοφ. ὅθεν Οὐδ. πληθ. ταχινά· ταὐτ. τῷ τάχα, ταχέως, ὀγλίγωρα.

Τάχιον, συχνακ ὡς Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Θᾶττον. ταχέως, ὀγλίγωρα Οὐδετ. τοῦ ταχίων.

Τάχιστος, ίστη, ιστον, Ὑπερθετικ. τοῦ, ταχύς, ταχύτατος, ὀγλιγωρότατος· »Τάχιστα« Ἐπίρ. ὀγλιγωρότατα, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπιρρηματκ. καὶ Ἡρδτ. ἴδε ταχύς· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐστιν ἐν χρήσει καὶ τό »Τὴν ταχίστην« ἐξυπακουομ. »Ὁδόν« ὡς τό παρ' ἡ-

μῖν »Τὸ ὀγλιγωρότατον, ἢ ὀγλιγωρώτερον, τὴν συντομωτάτην ὁδόν· Ξενοφ.

Ταχίων, ονος, ὁ, ἡ, ιον. Συγκριτ. τοῦ, ταχύς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος.

Τάχος, τό, γεν. εος (ταχύς). Ταχύτης, ὀγλιγωρότης, (ὀγλιγωράδα), ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν Ἰλ. Ψ, 406, 515. »Τάχος ψυχῆς« Πλάτ. Νομ. γ'. ἡ ἐπιτηδειοτης ἢ ἡ εὐφυΐα τῆς ψυχῆς, ἡ ἑτοιμότης τοῦ νοός, παῤῥησία τοῦ πνεύματος εἰς τὸ ταχὺ ἀντιλαμβάνεσθαι, ἢ κρίνειν καὶ ἀποφασίζειν· 2) πολλάκ. ἐκλαμβάνεται τὸ τάχος ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ ταχέως, ὡσαύτ. καί, Διὰ τάχους, εἰς τάχος, κατὰ τάχος, ὡς τάχες, ὅ,τι τάχος, ἀπὸ τάχους, ᾗ τάχος, ὅσο τάχος, τάχει, ἐν τάχει, Ἡρότ. 4, 127. 7, 178. 5, 106. 9, 7. Valck. Ἱππ. 491. Θεοκρ. 14, 68, ἔτι καὶ, ὡς εἶχον τάχους, Θουκυδ. 7, 2. Ἐν τῇ Ῥητορίκ. »Τάχος τῆς σημασίας« · τὸ μετὰ συντομίας καὶ ζωηρότητος κάλλος τοῦ λόγου· τὸ σύντομον καὶ δεινὸν τῆς παραστάσεως.

Ταχύ, Οὐδέτ. τοῦ, ταχύς, ὅπερ ἴδε

Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως ἁλωθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναταί τις εὐκόλως κυριεῦσαι, ἁλῶσαι, »ταχ. χώρη« Ἡρότ. 7, 130.

Ταχυβάδιστος, ὁ. ἡ, ον (βαδίζω) = ταχυβάμων.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ταχέως βαίνων, ὑπάγων, περιπατῶν, ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ταχυβάμονας ὅρκους«, ἀντὶ τοὺς βραδεῖς (ἰσ. ῥαδίους)« · ὁ δὲ Φωτ. »Ταχυβάμονας ὅρκους, Ἀρίστταρχος κατ' ἀντίφρασιν ἀκούει, ἀντὶ τοῦ Βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτι τινὶ γινομένους νοεῖν· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: »Ἀφροδίσιος ὅρκος, οὐκ ἐμποίνιμος« · (υυ--)

Ταχυβάτης, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταχυβάμων.

Ταχυβλαστία, ἡ (βλαστάνω). Ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.

Ταχύβουλος, ὁ, ἡ, ον (βουλή). Ὁ ταχέως βουλευόμενος καὶ ταχέως μεταβάλλων τὴν βουλὴν αὐτοῦ· Ἀριστοφ. Ἀχ. 630.

*Ταχύγηρως, ὁ, ἡ, ων (γῆρας). Ὁ ταχέως γηράσκων.

Ταχύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ταχὺς εἰς τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁμιλίαν· ὅστις ὁμιλεῖ ὀγλίγωρα· Ἱπποκράτ.(υ)

*Ταχυγονία, ἡ. Ταχεῖα γένησις, ἡ γέννα, καρποφορία, ἡ ἀνάδοσις, ἐκ τοῦ

*Ταχυγόνος, ὁ, ἡ, ον (γίγνω). Ὁ ταχέως γεννῶν, ἢ παράγων, βλαστάνων, φύων, καρποφερῶν.

Ταχύγουνος, ὁ, ἡ, ον (γόνυ). Ὁ ταχὺς εἰς τὰ γόνατα ἤτοι εἰς τοὺς πόδας, ταχύπους.

Ταχυγραφέω, ῶ. Ταχέως γράφω, ἐκ τοῦ

Ταχυγράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ ταχέως ὀγλίγωρα γράφων.

Ταχύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, υ (δάκρυ). Ὁ ταχὺς εἰς δάκρυα, ὅστις ὀγλίγωρα, εὐκόλως δακρύζει, κλαίει.

Ταχυδινής, έος, ὁ, ἡ, ές (δινέω). Ὁ ταχέως εἰς δίνας ἢ κύκλους περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, ἢ τριγυρίζων, Νόν.

Ταχυδρομέω, ῶ (ταχυδρόμος). Ταχέως τρέχω· ὅθεν

*Ταχυδρομία, ἡ. Ταχὺ τρέξιμον, τὸ τρέχειν ταχέως.

Ταχυδρόμος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων, ταχέως τὸν δρόμον ποιούμενος.

Ταχυεργής, ές, ὁ, ἡ, ες. Ταὐτ. τῷ, ταχύεργος.

Ταχυεργία, ἡ. Ταχύτης, ὀγλιγωρότης εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχεῖα ἐκτέλεσις, ἢ ταχύτης εἰς τὸ ἐκτελεῖν. Ξενοφ. Κυροπ. ζ'. 1. »Ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας« · 2) Ὁ Ἀππιαν. χρῆται τούτῳ ὡς καὶ τῷ, Ταχύεργος, ἀντὶ τοῦ. Ἀκατάστατος καὶ παλίμβουλος, Ἀκαταστασία· ἐκ τοῦ

*Ταχύεργος, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ ταχὺς καὶ ὀξὺς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, εἰς τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ὁ ταχέως ἐκτελῶν τι, εἰς πέρας φέρων· 2) ἀκατάστατος, παλίμβουλος.

Ταχυήρης, έος, ὁ, ἡ, ες. (ἐρέσσω). Ὁ ταχέως ἐρέσσων, κωπηλατῶν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 33.

Ταχυθάνατος, ὁ, ἡ, ον (θάνατος). Ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκων·—2) ἐνεργητ. ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως θανατόνων.(υ)

Ταχύϊππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ ταχέως ἱππεύων, ἢ καβαλικεύων, οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τούτου τὸ Αἰολόπωλος.«

Ταχυκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος, ἢ ταχέως κινηθείς, ὀγλιγωροκίνητος.

*Ταχυκρίσιμος, ὁ, ἡ, ον (κρίσις). Ὁ φέρων εἰς ταχεῖαν κρίσιν· καὶ ἀπόφασιν, πᾶν ὅ,τι κάμνει ταχέως νὰ κρίνωμεν καὶ ν' ἀποφασίσωμεν περί τινος πράγματος, ἐξαιρ. παρ' Ἰατρ. Τὸ φέρον ταχεῖαν τινα κρίσιν περὶ τοῦ πάθους, Ἱπποκρ.(ι)

*Ταχυλόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ταχέως λέγων, ὁμιλῶν.

Ταχυμαθής, έος, ὁ, ἡ, ές (μανθάνω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως μανθάνων, καταινοῶν ἢ ἀντιλαμβανόμενος.

Ταχύμηνις, εως, ὁ, ἡ (μῆνις). Ὁ ταχὺς ἢ εὐκόλος εἰς μῆνιν ἤτοι ὀργὴν καὶ θυμὸν ὑποκείμενος, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος.(υ)

Ταχυμήτης, ὁ, καὶ Ταχύμητις, εως, ὁ, ἡ, (μῆτις). Ταὐτὸν τῷ, Ταχύβουλος, Νόν.

Ταχυμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Ταχέως καὶ συχνὰ οὖσα μήτηρ. Ἀιαλεκτ. γ'. σελ. 206.

Ταχύμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ βραχεῖαν μοῖραν ἢ ζωὴν ἔχων, ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῶν ἢ διαρκῶν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 496.

*Ταχύμυθος, ὁ, ἡ, ον (μῦθος). Ὁ ταχέως ὁμιλῶν, ταὐτ. τῷ ταχυλόγος.

Ταχυναυτέω, ῶ (ναῦτης). Ταχέως πλέω, ταξιδεύω, »Σκάφος ταχυναυτοῦνα. Λουκιαν. ὀγλίγωρον καίκιον.

Ταχύνοια, ἡ. = Ἀγχίνοια. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ταχύνους, ὄνους, ὁ, ἡ, ουν (νοῦς) = Ἀγχίνους. ἀμφ.

Ταχύνω, μελ. υνῶ (ταχύς). Ταχέως, ὀγλίγωρα ἢ βιαστικά ποιῶ τι, μὲ βίαν καὶ σπουδὴν κάμνω τι, ταχὺς εἰμὶ εἰς τὰς πράξεις μου ἢ εἰς τὴν ὁδοιπορίαν μου. Σπεύδω, βιάζομαι ἀναγκάζομαι. Σοφ. Ο, Κ. 219. Λογγ. 3. 2.—

Ταχύοδος, ὁ, ἡ, ον (ὁδός). Ταὐτὸν τῷ, ταχυδρόμος. Ἡσύχ. ἐν λ. ταχύπωλοι.

Ταχυπειθής. έος, ὁ, ἡ, ες (πείθω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως πειθόμενος, καταπειθόμενος, ἢ καταπεισθείς, ὁ ταχέως ὑπακούων, ἢ πιστεύων, Εὐκολόπιστος. Θεόκριτ. 2, 138, 7, 38.

Ταχυπέτης, ου, ὁ, ἡ. ες (πέτομαι). Ὁ ταχέως ἱπτάμενος, πετῶν.

Ταχυπλοέω. ῶ (ταχύπλους). Ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλέω, ταξιδεύω.

Ταχυπλοία, ἡ. Τὸ ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλέειν, ταξιδεύειν.

Ταχύπλοος, ὑπλους, ὁ, ἡ, ουν (πλέω). Ὁ ταχέως πλέων, ταξιδεύων, ὀγλιγωροτάξιδος.

Ταχύπνοια, ἡ (πνέω). Ἡ ταχεῖα ἀναπνοή· Ἱπποκράτ.

Ταχύπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω). Ὁ ταχέως πέμπων, στέλλων, φέρων, ἢ συνοδεύων· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1053.

Ταχύποπτος, ὁ, ἡ, ον. Ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, Ταχύπεπτος· παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 13, καὶ Πλάτ. πολ. γ'.

Ταχυπόρος. ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ ταχέως ὑπάγων, πορευόμενος, ἢ ὁ ταχέως κινούμενος.

*Ταχύποτμος, ὁ, ἡ, ον (πότμος). Ταὐτὸν τῷ, ταχύμορος· Ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῶν, ἢ διαρκῶν, ὁ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκων. Πινδ. Ὀλ., 1107.

Ταχύπους, οδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ταχὺς εἰς τοὺς πόδας, ταχέως τρέχων.

Ταχύπτερνος, ὁ, ἡ, ον (πτέρνα). Ὁ ταχεῖας πτέρνας ἔχων, καθόλ. ταὐτὸν τῷ, ταχύπους· »Ἵππος ταχύπτερνος« Θεόγνις, 551.

*Ταχυπτερορρύέω, Μλ. ήσω (πτερορρύέω). Κάμνω νὰ πέσωσι ταχέως τὰ πτερά, ἢ χάνω ταχέως τὰ πτερά.

Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ὁ ταχέως πετῶν, ἢ ὑψούμενος.

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ταχεῖς ἵππους ἔχων, ταχυπόρος, ταχύοδος, ταχέως ἐπὶ τοῦ ἵππου ἢ ἐφ' ἁμάξης τρέχων· ταχύπωλοι Ἀχαιοί, Δαναοί, Ἰλ. Δ, 232.

Ταχύῤῥοθος, ὁ, ἡ, ον (ῥόθος). Ταχέως, σπουδαίως ὑπάγων, τρέχων, σπεύδων, ταχυδρόμος. Αἰσχύλ. Θήβ. 287. »Ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυῤῥόθους«.

Ταχύῤῥωστος, ὁ, ἡ, ον (ῥώομαι). Ταχέως κινούμενος, ὁρμητικῶς, μὲ βίαν ὑπάγων ἢ πετῶν, ταχύπτερος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1081. »Ταχύῤῥωστος πελειάς«.

Ταχύς, —χεῖα, —χύ, ὡς τὸ θοός καὶ ὠκύς. Ὀγλίγωρος, ὁ εὐκόλως καὶ ὀγλίγωρα κινούμενος, ὁ σπουδάζων καὶ βιαζόμενος, βιαστικός, συχνάκ. παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ εὑρηται ἡ λέξις ἀεὶ ἐπὶ ταχύτητος ἐν τῷ βαδίζειν, περεύσσθαι, ἢ τρέχειν, καὶ πολλάκ. ἐμφαντικώτερον μετὰ τοῦ πόδας »Αἰνείαν . . πόδας ταχύν« Ἰλ. 482. »Ἀχιλῆα πόδας ταχύν« Ρ. 709. καὶ ἀλλαχοῦ. ὡσαύτ. ταχὺς θεῖν, Ὀδ. Ρ, 308. ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχνάκις. Ξεν. Ἱππαρχ. »Ταχεῖα ἱππασία«, καὶ Ἑλλ. α. σ.26. »Νεῶν ταχειῶνα· Κυροπ. ἡ. ς'. 9. »Τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίστη· καὶ ἐν ιβ'. α'. 16. »Ὑπηρέτας, σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀέκνους«, Τρεπ. καὶ ἐπὶ ταχύτητος χρόνου, ἔτι ἐπὶ ταχύτητος καὶ παῤῥησίας τοῦ νοός, του πνεύματος, ἐπὶ ἀγχινοίας, πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1 161. — ἐπίῤῥ. ταχέως, ὀγλίγωρα, μὲ ταχύτητα, σπουδαίως, Ἰλ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. καὶ κατὰ περίφρ, διὰ ταχέων, Θουκ. Ξενεφ. Ἰακ. Α. Τ. σελ. 808. παρβλ. τάχα ὡσαύτ. καὶ τὸ Οὐδ. Ταχὺ ἐπιῤῥματκ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὀγλίγωρα, καὶ πάραυτα, παρευθύς, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ. »Ταχύ τοι ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι« · Ἀναβ, ς'. ς'· 18. »Ταχὺ γεω · Συγκριτ. ὁμαλ. Ταχύτερος, έρα, ρον Ὑπερθετ. Ταχύτατος, άτη, ατον μὴ Ἀττ. μόνον δὲ παρ' Ἡροδ. μᾶλλον συνηθ. ὁ Συγκρ. Τύπ. Lob. Φρυν. σελ. 77. ταχύτερον, Ἐπιῤῥηματικῶς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Τὸ ὀγλιγωρότερον«, ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀγλίγωρα· Ἡρότ. 4, 127. 9, 101. συνηθεστρ. θάσσων, οῦδ. θᾶσσον, ονος, Ὅμ. Ἀττ. θάττων, οῦδ. θᾶττον ὅπερ Ἐπιρ. λαμβανόμενον ἐπέχει πολλάκ. τόπον θετικοῦ ἀντὶ τοῦ ταχέως, Ἰλ. Β, 440. Δ, 64. Ὀδ. Π, 130. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν, ἐὰν θᾶττον, τόσον ὀγλίγωρα ὅσον, ὅσον ταχέως· — ὑπερθ. τάχιστος. ἴστη, ιστον παρ' Ἡροότ. ἐξαιρτ. συνηθ. τύπ. Ὅμ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ οὐδ. πληθ. τάχιστα ὡς Ἐπίρ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ τάχα, τὸ ὀγλιγωρότατον, ἀμέσως εὐθέως, συνηθ. ὅ,τι τάχιστα, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Ἀττκ. δὲ, ὅτι τάχιστα. ὅσον δυνατὸν ὀγλίγωρα, ἢ ὀγλιγωρότερα, ὡσαύτ. ἐπεί, ἢ ἐπειδὰν τάχιστα, μεθομρ. ἔτι καὶ, ὡς τάχιστα, μὲ τὸν ταχύτερον, δυνατὸν τρόπον, ὅσον δυνατὸν τὸ ὀγλιγωρότερον, συχνάκ. παρ' Ἡρότ. ὅστις πολλάκ. ὅμως χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ συνδέσμου, καθ' ἣν περίστασιν τὸ ὡς χωρίζεται ὑπὸ μιᾶς ἢ πλειό-

νων λέξεων ἀπὸ τὸ τάχιστα, »ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεα« Ἡρόδ. 1, 11. ἀμέσως ὁπόν ἐξημέρωσε· καὶ »ὡς γαρ ἐπεστρόπευσε τάχιστα« αὐτόθι 65. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις εὑρηται, »Τὴν ταχίστην«, ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, τάχιστα, τὸ ὀγλιγωρότερον, ἐν βραχεῖ χρόνον, ὅπου συνυπακούεται ὁδόν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ. ε. 5. »Τὴν ταχίστην πάρεστε« οὕτω καὶ, »Συντάττεσθαι τὴν ταχίστην« ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀγλίγωρα· ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ 1, 73, 81, 65 καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ἐν Ἀναβτ. δ. γ. 18. »Ἀπεχώρει τὴν ταχίστην πρὸς τὸ στράτευμα« ἀντὶ τὴν συντομωτάτην ὁδὸν πορευόμενος· ὡς ἐν α. β. 20. »Τὴν Κίλισσαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδόν«, τὴν συντομωτάτην, δι' ἧς ἐδύνατο ταχέως πορευθῆναι. Παρὰ τοῖς ὕστερον πεζογρφ. ὡς παρὰ Διονσ. Ἁλικ. Διοδρ. καὶ Πλουτάρχ. συνηθεστ. ἐστὶ τὸ συγκρ. τᾰχίων, οὐδ. τάχιον, ονος, σπανιώτρ. μέντοι παρὰ τοῖς γνησίοις Ἀττ. παρβλ. Πιερτόνιον Μοιρ. σλ 436. καὶ Meineke Μεν. σελ. 144. (ῐων, ῐον, μόνον δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπικ. ῐων, ῐον.) [πιθαν. ἐστι τὸ ταχὺς συγγεν. τῷ θέω, θοός.]

*Τᾰχύσκᾰρθμος, ὁ, ἡ, ον (σκαρθμός). Ὁ ταχέως, ὀγλίγωρα πηδῶν, ἢ σκιρτῶν.

*Τᾰχυσκελής, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ ἔχων ταχέα σκέλη, ἢ πόδας.

*Τᾰχύσπερμος, ὁ, ἡ, ον (σπέρμα). Ὁ ταχέως σπέρμα ἔχων, ταχὺς εἰς τὸ σπέρμα ἀποκτᾶν, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ἱ. 3.

*Τᾰχυστροφᾰ́λιγξ. ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὁ ταχέως ἢ ὁρμητικῶς φερόμενος διά τινος κυκλικῆς κινήτεως, ἀμφ.

Τᾰχυτής, ῆτος, ἡ (ταχύς)· ταὐτὸν τῷ, τάχος. Ὀγλιγωρία, βία, σπουδή, ἐξαιρ. τὸ ἐν τῷ τρέχειν ὀγλίγωρον, »ταχυτῆτος ἄεθλα«, Ἰλ. Ψ, 740. ἤτοι τοῦ τρεξίματος, καὶ Ὀδ. Ρ, 315. (ἐσθότε καὶ ταχύτης εὑρηται γεγραμμένον, ἀλλ' ἡμαρτ. παρβλ. Ἀρκαδ. σελ. 28, 9.)

Τᾰχυτόκος. ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως τίκτων, γεννῶν.

*Τᾰχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ταχεῖαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων, ὁ ταχέως, ὀγλίγωρα ὁμιλῶν.

Τᾰχυχειλής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (χεῖλος). Ὁ ταχεῖα χεῖλη ἔχων, ἐν Ἀναλκτ. α'. σελ. 220. »Αὐλοὶ ταχυχειλεῖς«, ἤτοι, αὐλοὶ ταχέως διὰ τῶν χειλέων παιζόμενοι, ἢ φυσώμενοι, τοὺς ὁποίους τὰ χεῖλη ταχέως καὶ ἄνευ διακοπῆς διαφυσῶσιν ὅπου ὅμως ὁ Ὀσαν. auctar. Λεξ. σελ. 154. ταυχελεῖς θέλει γράφεσθαι.

Τᾰχύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεῖρ). Ὁ ταχείας χεῖρας ἔχων, καθόλ. ταχύεργος, ἐπιδέξιος, εὔστροφος, ὅθεν

Τᾰχυχειρία, ἡ. Ταχύτης, εὐκολία τῶν χειρῶν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχυεργία, εὐστροφία, δεξιότης.

*ΤΑΩ, ἄχρηστον θέμα, συγγεν. τῷ ΤΑΓΩ, τεταγών. Πιάνω, λαμβάνω, ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἐπιλαμβάνω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· τάω, τῶ, σημαίνει τὸ δέχομαι, τάεις, τᾷς, τάει, τᾷ, καὶ κράτει τοῦ α, καὶ ᾱ, εἰς ῃ, Δωρικ. τῆς, καὶ τῆ. Τούτου ὁ παρατ. ἔταον, ἔταες, ἔταε· καὶ τὸ προστακτ. τάε, καὶ κράτει Δωρικ. τῆ· ἴδε πλατύτρ. ἐν τῷ τῆ.

Τάων, Δωρ. καὶ Αἰολ. γενικ. πληθ. τοῦ θηλυκ. ἄρθρου ἀντὶ τῶν, ἢ τούτων, ταύτων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συχνότατα.

*Τᾰών, ωνος, ὁ, ἀντὶ ταώς.

Ταώνιος, ὁ. Ὁ ἐκ ταώνος ὤν, παγωνίσιος· ἐκ τοῦ

Τᾰώς, ὁ, γενικ. ταώ, Ἀττ. ταών. Εἶδος ὀρνέου, τὸ μέγεθος ἴσον χηνί, ποικίλα καὶ χρυσίζοντα πτερὰ ἔχοντος, ῥανο, Λατ. παγώνιον, παγῶνι, κοινότρ. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 655. ἔνθα Μηνόδοτος ὁ Σάμιος λέγει, ὅτι οἱ ταοὶ ἱεροὶ εἰσὶ τῆς Ἥρας, καὶ ἐγένοντο ἐν Σάμῳ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθηταν· καὶ ἐν θ'. σελ. 397. ἀναφέρει ἐξ Ἀριστοτέλους τὰ ἰδιώματα αὐτοῦ· ὅτι τε ὅτι ἀναφέρει ἐκ Τρύφωνος, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι περιπτῶτι καὶ θατύνουσι τὴν τελευταίαν συλλαβήν, οἷον »Ταῶς«, φέρων μαρτυρίαν καὶ ἐξ Ἀριστοφ. Ὄρν. »Τηρεὺς γὰρ εἰ σύ, πότερον ὄρνις ἢ ταῶς«; καὶ πάλιν· »Ὄρνις δῆτα τίποτ' ἐστίν, οὐ δήπου ταῶς«, ὡς εἰκάζεται, θέλοντες διὰ τῆς βεβιαιμένης ταύτης προφορᾶς νὰ μιμηθῶσι τὴν δυσάρεστον καὶ ἀηδῆ φωνὴν τοῦ πτηνοῦ τούτου· εὕρηται ἔτι ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστοφ. ἐκδόσ. ἢ ὀνομστ. ταῶς γεγραμ. ἀλλ' ἡμαρτ. Ὁ τύπος ταών, ὁ, ῶνος, ῶνες, καὶ κατὰ συναίρ. ταῶς παρὰ τοῖς Αἰολ. ἔτι πληθ. ὀνομ. ταοί, ἢν ἐν πολλῇ χρήσει· ἢ δὲ ὀνομ. πληθ. ταόνες, ἀμφιβλτ. ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι, σελ. 239.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ε.

Τε, μόριον ἐγκλιτικόν, ἢ συμπλεκτικός σύνδεσμος, εὔχρηστος παρ' Ὁμρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, καὶ Λατιν. -que, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ λέξεις πρὸς ἀλλήλας. Κατὰ τὸν Ἑρμάν. ἐν Βιγερ. σελ. 835· καὶ ἐν τῇ Ἐρφ. ἐκδ. Σοφ. Ο. Τ. 688. διαφέρει τοῦ καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καὶ συνάπτει ἰδέας τοιαύτας πρὸς ἀλλήλας, αἵτινες δὲν προκύπτουσι, δὲν πηγάζουσιν ἀναγκαίως ἐκ προηγηθείσης ἐννοίας ἢ ἰδέας, ὁ δὲ τε θεωρεῖται μᾶλλον ὡς συνδέων γενικῶς πᾶσαν ἰδέαν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον συνέπειαν μετά τινος ἄλλης εἴτε προηγουμένης, ἢ ἑπομένης, παραβλ. Ἰλ. Τ, 221. Ὀδ. Α, 392. Ἑρμάν. Τμν Ὁμρ. Δημ. 488. συνάπτονται δὲ διὰ τοῦ τε οὐχὶ μόνον ἰδιαίτεραι λέξεις, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα κῶλα λόγου, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 198. Ἰδιαι χρήσεις. 1) ὁ τε συνάπτει τὰ κῶλα ἑνὸς λόγου πρὸς ἄλληλα, ὅταν ἕπεται ἅπαξ μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, ἢ μετὰ μίαν ἐκ τῶν πρώτων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουσι τὸ δεύτερον κῶλον, ὡς »αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσιν«, Ἰλ. Β, 5. ἔτι καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ οὐχὶ σπαν. ἐξαιρ. παρὰ Θουκ. 2) ἐπιτείνεται μᾶλλον ἢ συνέχεια τῶν κώλων ἢ τῶν λέξεων μιᾶς περιόδου, ὅταν ὁ τε ἐπαναλαμβάνεται καὶ κεῖται μεταξὺ τῶν δύο συναπτομένων λέξεων ἢ κώλων, ὅτε μάλιστα διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἐπαναλήψεως αὐτοῦ δύνανται πολλὰ ἐν ταὐτῷ κῶλα νὰ συναφθῶσι πρὸς ἄλληλα, ὡς »Νέστορι δίῳ εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐοικεν«, Ἰλ. Β, 58. παρβλ. καὶ Ἰλ. Α, 361. Τμ. Ἀφρ 177. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ σπαν. εὕρηται ἡ διπλὴ ἐπανάληψις τοῦ τε, παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. σχεδὸν ταὐτοσήμ. τῷ ἢ εὕρηται διπλοῦς ὁ τε ἐν Ὀδ. Β, 374. »πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δωδεκάτη τε γένηται«, ἀντὶ, πρὶν γένῃ ἑνδεκάτη ἢ δωδεκάτη. 3) Ὁ τε κείμενος πρὸ τοῦ καὶ ἐπαυξάνει τὰ μάλιστα τὴν πρὸς ἄλληλα συναφὴν τῶν μερῶν ἢ κώλων τῆς περιόδου, καὶ ἀποτελεῖ ἓν συνεχὲς ὅλον, ὡς νὰ συνείχοντο ἀμέσως ἀμφότερα τὰ μόρια ταῦτα, τε καὶ, Ὁμ. »αὐτοί τε καὶ ἵπποι, πύματον τε καὶ ὕστατον, κ. τ. τ.« μ' ὅλον ὅτι δὲ πολλάκις τὰ δύο ταῦτα μόρια, ὡς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχνότατα συμβαίνει, χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ παρεντιθεμένων λέξεων, δὲν γίνεται ὅμως οὐδ' ὅλως ἀναγκαία πάντοτε οὔτε ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ ἢ παρείσαξις αὐτῆς ἄλλων λέξεων, ὡς »εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι«. Θουκ. 2, 33. »βούλεται τε καὶ ἐπίστεται«, ὁ αὐτ. 2, 25. ὡσαύτως συχνάκις παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. ἀνάλογον ἐστὶ τὸ Λατν. et-et, καὶ -que et· παραβλ. καὶ, 2. ἰδίως δὲ χρῶνται οἱ ἐπικ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τε καὶ τῷ τ' ἠδέ, Ἰλ. Β, 203. Δ, 440. Ι, 99. Τ, 285, καὶ ἀλλαχοῦ· σπανίως δ' εὕρηται παρ' αὐτοῖς τό, τε ἰδέ, παρβλ. Θεισρ. Ἑλ. Γραμ. σελ. 448. ὡσαύτως παρὰ τοῖς ἐπικ. ἔστι συνήθης ἡ μετάθεσις, καὶ τε, Ἰλ. Α, 521. Ι, 159. Τ, 86. Χ, 31. καὶ ἐν ἐπαναλῃ. καὶ τε — καὶ τε. Ὀδσ. Ξ, 465. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὕρηται ὁ καὶ-τε, ὅτε μάλιστα παρεντίθενται μεταξὺ μία ἢ πλείονες λέξεις, ὡς ἀπόδειξεν ὁ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 191. — 4) Ἐσθ' ὅτε συνάπτει ὁ Ὅμρ. διὰ τοῦ τε-τε, ἢ τε-καὶ διαφόρους πρὸς ἀλλήλας ἐγκλίσεις, ἐξαιρ. συνάπτει τὴν μετοχὴν μετὰ τῆς ὁριστικ. ὡς, »Ἰοῖσίν τε τι τυτεόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον«, Ἰλ. Γ, 80. καὶ »ἀλλήλοισί τε κε λόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος«, Ἰλ. Θ, 346. Ο, 368. »τύν τε δύ' ἐρχομένω καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν«, Ἰλ. Κ, 224. »νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε προδοῖσιν«, Ὀδ. Π, 6. »ἀρώμενος ἔως ἱκοιο γῆράς τε λιπαρόν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν«, Ὀδ. Τ, 367. Ἑρμάν. Τμν. Ὁμ. Δημ. 153. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὅπου ἡ κυρία πρότασις ἕπεται διὰ τοῦ τε ἢ τε καὶ μετὰ μίαν μετοχικὴν πρότασιν, ἴδε Ἑρμάν. ἐν Βιγερίῳ σελ. 722. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 180. ὡσαύτως εὕρηται παράδειγμα τούτου καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, παραβλ. Ἡρόδ. 1, 85. Θουκ. 4, 100. Schaef. Διονύσ. Συνθ. σελ. 32. Καθόλου δὲ σημειωτέον, ὅτι ὅλαι αὗται καὶ ἄλλαι παρόμοιαι συγκεραίαι ὅσαι συμβαίνουσιν εἰς τὸν λόγον, δὲν προκύπτουσιν ἀπὸ ἀμελειάν τινα ἢ ἰδιαιτέραν ἄδειαν τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μᾶλλον πηγάζουσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας δυνάμεως τοῦ τε, τὴν ὁποίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχει τοῦ νὰ συνδέῃ γενικῶς πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη ἑνὸς λόγου. — 5) Μ' ὅλον ὅτι ὁ τε ὡς ἐγκλιτικὸν μόριον δὲν δύναται οὐδέποτε νὰ κεῖται πρὸ μιᾶς λέξως εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται, εὕρηνται μ' ὅλον τοῦτο χωρία τινά, ἅπερ ἀντιβαίνουσι τῷ κανόνι τούτῳ, ὡς τὰ ὑπὸ Schaef Γνωμ. Ἑλλ. σελ. 367. καὶ appar. εἰς Δημοσθ. 1, σελ 690. Meinike cur. crit. εἰς Ἀθ. σελ. 10. Elmsl. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 508, καὶ Ἡρακλ. 622. Ἑρμάν. Σοφ. Φιλ. 454. Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 8. ἐξαιρ. τὰ ὑπὸ Wellauer additam. ad Vechner. hellenol. Vrat. 1828. σελ. 4. Ἀλλ' ὡς ὁ Schaef ὀρθῶς παρετήρησεν, ἐκτός τινῶν, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἐξελήφθησαν ὡς τοιαῦτα, τὰ ἐπίλοιπα τῶν χωρίων τούτων εἰσὶ συνήθ. προτάσεις συνιστάμεναι ἐκ δύο μελῶν, τὰ ὁποῖα δύνανται μᾶλλον διά τινος μικρᾶς ὑποτιθεμένης ἐλλείψεως νὰ σαφηνισθῶσιν, ἢ ἡ λέξις, μεθ' ἣν ὁ τε ἕπεται, ἀναφέρεται οὕτω ἀμέσως εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τε ἀποδίδεται, ὥστε κατά τινα τρόπον φαίνεται ὡς ἓν μέρος αὐτῆ· ὅθεν ὁ τε δύναται α) νὰ κεῖται μετὰ μίαν γενικ., ἥτις προηγεῖται τῆς λέξεως ἐκείνης, εἰς ἣν τὸ μόριον τε ἀποδίδεται, καὶ ὅταν μάλιστα ἡ γενκ. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ὡς ἐν Ἡτ. ἔρ. 19. β) μετὰ τὸ ἄρθρον τῆς λέξεως, εἰς ἣν ὁ τε ἀποδίδεται, ὡς Πλάτ. Ἱππ. σελ. 283. Α. γ) μετὰ ἓν ἀναφορικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναφορὰ ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν πρότασιν, ὡς Αἰσχ. Προμ. 489. Ἑπτ. Θηβ. 1051. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 304. Β. ὡσαύτ. καὶ μετὰ μίαν ἐρωτηματικὴν λέξιν, Ἰλ. Α, 8. Τμ. Ἀπολ. 19. δ) ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ μετὰ μίαν πρόθεσιν, ἥτις ὁμοίως ἀποδίδεται ἔτι καὶ εἰς τὸ δεύτερον κῶλον, Πίνδ. Πύθ. 1, 22. Ἡρόδ. 1, 69. 9, 1. Σοφ. Ἠλ 599. Αἴ. 53. Πλάτ. Μενξ. σελ. 240. Α. -παρβλ. ἐξαιρ. Πίνδ. Νεμ. 1, 46. Αἰσχύλ. Χοηφ. 127. Σοφ. Ἠλ. 1005. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 970. Ἀριστοφ. Ἱππ. 566. Λυσιστρ. 1159. Θουκ. 6, 40. Seidl. Εὐριπ. Ἠλ. 429.

Meinike Φιλεμ. σελ. 382. Φαίνεται δέ, ὅτι οἱ ἄριστοι συγγρφ. μετεχειρίζοντο τότε μόνον τόν τε ἀμέσως μετά τήν πρόθεσιν, ὅτε ὁ λόγος ἤρχιζε μέ ταύτην τήν πρόθεσιν, Pors Εὐρ. Ὀρ. 887. – 6) παρά τοῖς ἐπικ. καί Ἴωσι κεῖται ὁ τε μετά τά ἀναφορικά ὡς ἐπί πολύ μᾶλλον πλεονάζων, ἡ ὁποία χῆσις αὐτή ἐπιστηρίζεται αὖθις εἰς τήν δύναμιν, τήν ὁποίαν ἔχει τό μέριον τοῦτο τοῦ συνάπτειν γενικῶς, διότι τά μετά ταῦτα ἀναφορικά ὄντα εἰς χρῆσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ μόνον ὡς δεικτικά, ἐλάμβανον ἀεί σχετικήν καί συμπλεκτικήν σημασίαν, ὅτε ἐπροσθέτετο εἰς αὐτά ὁ, τε· ὅτε ὅμως μετά ταῦτα ἡ ἀναφορική ἔννοια αὐτῶν κατεστάθη κοινή, καί ἰδίως μᾶλλον ἐν χρήσει, ἀπελείπετο ἤδη ὁ τε ὡς πλεονάζων, δι' ὃ κεῖται παρ' Ὁμ. ὅ. τε, ἥ τε, ὅ τε, ὅσος τε, οἷος τε, ὁπότερός τε, ὁσσάτιός τε συχνότατα ἔτι, ἐν ᾧ ἐν τῇ Ἀττικῇ συνήθει διαλέκτῳ μόνον τό ἅ τε καί ὥς τε, καί αἱ φράσεις οἷός τε καί ἐφ' ᾧ τε διετηρήθησαν. β) συχνάκις παρ' Ὅμρ παρεισάγονται ἄλλα μόρια μεταξύ τοῦ ἀναφορικοῦ καί τοῦ τε, ἐξαιρτ. ὅς ῥά τε (οὐχί δέ πώποτε ὅς τε ρά), ὅς μέν τε, ὅς περ τε, Ἑρμάν. Τμ. Ὁμ. Ἀπολ. 390. γ) ὁμοίως συνάπτει ὁ Ὅμρ. τό τε μετά ἀναφορικῶν μορίων, ἔνθα τε, Ἰλ Ε, 305. ὅτε τε, Ἰλ. Ε, 500. ὅτε περ τε, Ἰλ. Κ, 7. ὡς τε, Ἰλ. Β, 474. ὡσεί τε, Ἰλ. Ι 481. καί ἀλλαχοῦ, πολλάκις· ἵνα τε· ἀλλά τε, Ἰλ. Τ, 165. Ὀδ. Μ, 64, 67. κ. τ. τ. παρβλ. Ἑρμάν. Βιγ. σελ. 835. καί Θειρτ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 534. ἐπεί τε συχνάκις παρ' Ἡροδτ. ὡς ἐν 5, 33. – 7) ὡταύτως εὕρηται ὁ τε πλεονάζων παρ' Ὁμ. καί μετ' ἄλλων μορίων. ἐξαιρτ. α) γάρ τε, ὡς τό Λατιν. etenim. Ἰλ. Α, 81. Δ, 160 Ψ, 156, 590. καί ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ, τε γαρ, Ἰλ. Ψ, 277. καί παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. Schaef. Σοφ. Τραχ. 1021. καί Διον. Συνθ. σελ 409 ἐπιτεινομένου οὕτω τοῦ γάρ, Pinzger Λυκουρ. 5, 3. β) μέν τε, ἴδε μέν. γ) δέ τε, παρ' Ὅμρ. ἐξαιρ. συχνότ. παρεισαγομένης καί ἄλλης λέξεως μεταξύ, »νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα«, Ἰλ. Ι, 519. καί μέν τε – δέ τε, Ἰλ. Ε, 139. Φ, 260. παρά δέ τοῖς Ἀττ. οὐχ-εὕρηται δέ τε οὐδ' ὅλως, Ἑρμάν. Vig. σελ. 836. Seidl. Εὐρ Ἑλ. 667. ἄλλως ὁ τε συναπτόμενος μετ' ἄλλων μορίων ἑρμηνεύεται ἐπίσης ὡς καί μετά τῶν ἀναφορικῶν, παρβ. ἔτε. — 8) ὅτε ὁ τε κεῖται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ μιᾶς περιόδου, ἐν τῷ δευτέρῳ δέν ἕπεται ἀεί αὖθις τε ἡ καί, ἀλλά καί ὁ δέ, Σοφ. Ο. Κ. 367, 1139. Τραχ. 285. Seidl. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1381. Boeckh. Πίνδρ. Πυθ. 5, 54. Reieig. comm. crit. de Sophcl. OC. 805. pag. 303. Wellauer. Αἰσχύλ. Πέρσ. 617. διά τοῦ δέ ἐπιτείνεται ἡ ἔκφρασις τοῦ δευτέου κώλου, ὡς ἐν τῇ Λατ. διά τοῦ et vero, πολύ σπανιωτρ. ἕπεται μετά τόν τε ὁ ἤ, Πίνδ. Ὀλ. 1, 167. Ἰσθμ. 8, 75. Boeckh. ἐσφαλμ. γραφ. σελ. 362. ἐσθ' ὅτε δέ καί ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ, π. χ. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 143. C. Ἴων. σελ. 535. D. παρβλ Ματθία Ἑλ. Γραμμ. σελ. 893. καί ἑξῆς. Συμβαίνει οὐ σπανίως ἐν μέν τῷ πρώτῳ κώλῳ νά εὑρίσκεται ὁ μέν, ἐν δέ τῷ δευτέρῳ ὁ τε, καθ' ἣν περίστασιν ἡ διά τοῦ μέν ἐφεσμένη ἔννοια θεωρεῖται ἀεί ὡς κυρία ἔννοια, εἰς τήν ὁποίαν πάντοτε ὑποτίθεται ὡς ἀντιτασσομένη ἄλλη τις πρότασις διά τοῦ δέ ἐκφραζομένη, ἐν ᾧ ἡ διά τοῦ τε ἐπακολουθοῦσα οὐδεμίαν ἄλλην ἀναφοράν πρός τήν προτέραν ἔχει, εἰμί τήν τῆς ἁπλῆς συνεχείας, ὡς π. χ. Πίνδ. Πυθ. 4, 443. Νεμ. 8, 51. Σοφ. Τραχ. 1012, 1234. Φιλ. 1045, 1410. ἴδε πλατύτρ. περί τούτου Ferd. Hand depatic τε dissert. 1. Jen. 1823. dissert. 2, 1824.

*Τέ, Δωρ. αἰτ. ἐνκ. τοῦ σύ ἀντί σέ, Ἀριστφ. Ἀχ. 730. 779. Θεόκρ. 1, 5. πιθαν. ἀεί ὀρθοτονούμ. τό δέ τύ ἐγκλιτ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι, σελ. 292.

*Τε', ἀποστρεφόμ. ἀντί τεά, οὐδτ. πληθ. τοῦ τεός, Ἰλ. Ε, 237.

Τέγγω, μέλ. ξω, παθητ. παρακμ. τέτεγμαι, ἀόριστ. ἐτέγχθην. Βρέχω, ὑγραίνω, καθυγρόν ποιῶ, καθυγραίνω, Ἀπολλ. ἀργ. α'. 555 καί 184. β) μαλακύνω, ἁπαλόν ἤ ὑγρόν ποιῶ, τήκω, ἀναλύω, ὅθεν μεταφρ. εἰς συμπάθειαν κινῶ, διεγείρω, κινῶ τήν καρδίαν τινός εἰς οἶκτον, Valck. Ἱππολ. 303. καί μέτ. τέγγομαι, μαλακύνομαι, ἡ κινοῦμαι, ἐνδίδω, εἴκω, στέργω, »Τῷ μή τέγγεσθαι ὑπό κακοδοξίας«, Πλάτ. Πολ. β'. μαλάσσεσθαι τήν ψυχήν, διεγείρεσθαι εἰς συμπαθειαν· ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 248. γ) βάπτω, χρωματίζω, κηλιδόω, καθόλ. ἀναμιγνύω, μετά τινος ἄλλου ἀνακατόνω, κεραννύω, συγκερνῶ, ὡς τό Λατ. imbuere. »Οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον«, Πίνδ. Ὀλ 4, 28. καί, »Τέγγων δάκρυα στοναχαῖς«, Νεμ. 10, 141, τό δέ δάκρυα τέγγειν, παρά Τραγ. ἀντί τοῦ χύνειν δάκρυα. (συγγεν. τῷ τήκω, Λατ. tingo, καί Γερμ. tünchen.)

*Τεγέα, ἡ, Ἰωνικ. Τεγέη, κύρ. ὄνομ. πόλεώς τινος ἐν Ἀρκαδ. Ἰλ. Β, 607. ὅθεν

Τεγεάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ Τεγέᾳ γεννηθείς, ὁ ἐκ Τεγέας ὤν. Καί ὁ ἐκ τέγους, ἤτοι ἐν τέγει (πορ. ὀστασίῳ) γεννηθείς, Διογεν. Λαέρτ. ς'. 16. »Περί παιδός πεπορνευκότος ἐρωτηθείς (ὁ Διογένης) πόθεν εἴη; Τεγεάτης, ἔφη«. Ἐπαίξε τήν λέξιν ἐνταῦθα διά τό συνώνυμον, ἴδε τέγος, 3.

Τέγεος, ὁ (τέγος). Ὁ στεγην ἔχων ἤ πλησίον τῆς στέγης κείμενος, ὑπερῷος, ἀνώγειος, ὑψηλός, Ἰλ. Ζ, 248. »Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι· ἀντί ὑπερῷοι οἶκοι· δωμάτια τῶν γυναικῶν εἰς τό ἐπάνω ἤτοι τό ἀνάτατον πάτωμα τοῦ οἴκου, ἄλλως ὑπερῷοι οἶκοι.

Τέγη, ἡ· ταύτόν τῷ στέγη, τέγος, Ἡσύχ.

*Τεγκτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τέγγω. Ὅς τις βρέχεται εὐκόλως, μαλακύνεται, ὁ μαλακυνθήναι διά τῆς βρεξεως δυνάμενος, ὅστις διά τῆς βρέξεως καί ὑγρασίας γίνεται μαλακός. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. δ'. »Τά μέν τεγκτά, τά δέ ἀτεγκτα· οἷον χαλκός ἀτεγκτον, τηκτόν ὄν. Ἔρον δέ καί γῆ τεγκτόν· βρέχεται γάρ, – ἔστι δέ τεγκτά μεν, ὅσα γῆς ὄντα ἔχει τούς πόρους μείζους τῶν τοῦ ὕδατος ὄγκων, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος«. – Καί ὁ βεβρεγμένος, μουσκευμένος, ὑγρανθείς ἤ μαλακός διά τῆς βρέξεως γενόμενος, – μεταφρ. οὗ τινος ἡ καρδία πονοῦσα εὐκόλως μαλακύνεται, ἤτοι διεγείρεται εἰς συμπάθειαν, μαλάσσεται, ὀνόκολως εἰς οἶκτον κινούμενος.

Τέγξις, εως, ἡ (τέγγω). Ὑγρανσις, βρέξιμον, Ἱπποκράτης.

Τέγος, εος, τό, ὡς τό στέγος. Στέγη, τό ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, ἡ τοῦ οἴκου σκεπαστή, Ὀδ. Κ, 559, Λ, 64. καί Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 9. »Ἐπί τά τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καί ἔνθεν«. Ἀριστοφ. Νεφ. »Τοῦ τέγους τόν κέραμον χαλάζαις συντρίψομεν«. 2) καί πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος, οἶκος, ὄροφος, δῶμα, οἴκημα, ἐξαιρ. ὑπερῷον, Ὀδ. Α, 333. »Στεῖρα παρά σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖσα· ἤτοι παρά τήν παραστάδα τοῦ οἴκου· καί Ὀδ. Θ, 458. καί ἀλλαχοῦ. 3) παρά νεωτρ. δέ ἐξαιρ. θάλαμος, ἤτοι δωμάτιον ἐστολισμένον μέ ὅλα τά ἀναγκαῖα ἐπίπλα· ὡς τό παρά Γάλλ. Chambre garnie· ἐξαιρτ. δέ τό τῶν Ἑταιρίδων οἴκημα, χαμαιτυπίον, πορνοστάσιον, Ἱερ. Α. Π. σελ. 717. (ἐξ οὗ στέγω, καί τό Λατιν. tego, tectum, ὡς καί τό Γερμ. decken Decke κ.τ.τ.)

*Τεθαλυῖα, ποιητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τέθηλα, ἐκ τοῦ θάλω, Ὁμ. καί Ἡσ. ἀντί τοῦ κειμένου, τεθηλυῖα, τό ἄρσ. τεθηλώς δέν μετεβλτ. εἰς τεθαλώς.

Τεθαρρηκότως, ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακμ. τεθαρρηκώς τοῦ θαρρέω. Μετά θάρρους, θαρρούντως, τολμηρῶς, ἀφόβως.

Τεθάφαται, Ἰωνικ. γ'. πρόσπ. πληθ. παθητ. παρακ. τοῦ θάπτω, ἀντί, τεθαμμένοι εἰσί, Ἡρόδοτ. 6, 103.

Τέθεικα, Βοιωτικ. ἀντί, τέθηκα· παρακμ. τοῦ τίθημι.

Τέθηλα, μέτ. παρακ. τοῦ θάλλω, Ὀδ. καί Ἡσ.

Τέθηπα, παρακ. κατ' ἐνεστοτκ. σημασ. ἐκ τοῦ θέματος ΘΑΠΩ ἤ ΘΑΦΩ, ἀμετβτ. Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, εἰς ἔκπληξιν πίπτω, ἐξίσταμαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ, περίφοβος γίνομαι, συστέλλομαι, ἐυλαβοῦμαι, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅς τις χρῆται ὡς ἐπί πολύ τῇ μετοχ. ἐπικ. ὑπερσυντ. ὡς παρατ. ἐτεθήπεα, Ὀδσ. Ζ, 166. ἐτεθήπεας τετρασυλλάβως προφερόμενον, ἐν Ὀδ. Ω, 90. ἐνταῦθα ἀνήκει καί ὁ ἀόρ. ἔταφον, ὅς τις ὡσαύτ. συνήθ. εὕρηται παρ' Ὅμ. κατά μετοχ ταφών, ὡς, »ταφών ἀνόρουσα«, καί »στῆ δε ταφών· ἔτι δέ καί ἀντισταφώς εὕρηται ὁ παρακ. μετ' ἄλλης τινός μετοχ. »τέθηπα ἀκούων«, Ἡρόδτ. 2, 156. 2) ἐκ τοῦ μεταβτ. παρακ. τέθαφα εὕρηται μόνον τό γ'. ἐνκ. πρόσ. τεθαφε παρά Krobyl. Ἀθ. 6, σελ. 258. κατά τήν τοῦ Πασσωβ. διόρθ. 3) μεταβατ. εἰς θαυμασμόν κινῶ, μόνον παρ' Ἡσυχ. ὅς τις καί ἐνεστ. θήσω ἔχει ἐπί ταύτης τῆς σημασίας. (συγγεν. τῷ, τάφος, θάμβος, θάομαι, θεόομαι, θαῦμα κ.τ.τ.)

Τέθμιος, ία, ιον (τεθμός), Δωρ. ταύτόν τῷ, θέσμιος. Νόμιμος, τακτός, διωρισμένος, τεθεσπισμένος, εὔλογος, κατά νόμον. »Ἑορτάν Ἡρακλέος τέθμιον«, Πίνδ. Νεμ. 11, 34. τήν ὑπό Ἡρακλ. θεσπισθεῖσαν ἤ διαταχθεῖσαν ἑορτήν· ἔτι δέ καί οὐσ. ἀντί τοῦ τεθμός, Ἡσθ. 6, 28. ἔτι καθόλου ἀπαραίτητος, ἀπαιτούμενος, ζητητός, ἀναγκαῖος. Καλλίμ. εἰς Ἄρατ. 174. καί Ὀππιαν. Κυνηγ. α'. 449.

Τεθμός, ὁ (τίθημι), Δωρ. ἀντί θεσμός. Νόμος, θέσπισμα, διάταξις, »τεθμόν μέγιστον θέσθωνα«, Πίνδ, Ὀλ. 6, 117. καί ἀλλαχοῦ.

*Τέθναθι, προστακτ. παρακειμ. τοῦ θνήσκω, Ἰλ. Χ. 365.

*Τεθναίην, εὐκτ. παρακ. τοῦ θνήσκω, Ἰλ.

Τέθνᾱμεν, Ἀττ. γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. ἀντί, τεθνήκαμεν, τοῦ θνήσκω.

*Τεθνάναι, ἀπαρεμφ. παρακμ. τοῦ θνήσκω. (ᾱ, μόνον παρά Θεογν. 181, ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβλτ. καί παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 550. ἔστι τό Ἄλφα μακρόν, ὅπου οἱ πλείστοι τεθνάναι γράφειν ἐθέλουσι, παραβλ. Δρακ. σελ. 39. 13. 108, 25.)

*Τεθνᾶσι, γ'. πληθ. πρόσπ. παρακ. τοῦ θνήσκω, Ὅμηρος.

Τέθνεικα, παρακ. Βοιωτικ. ἀντί τέθνηκα τοῦ θνήσκω, ὡς καί τό τέθεικα, ἀντί, τέθηκα· ὅθεν παράγεται τό παρ' Ὁμήρῳ, τεθνειώς, τεθνειῶτα, ἀντί, τεθνηκώς, τεθνηκότα, ἐν Ὀδ. Μ, 10. Α, 289. καί ἀλλαχοῦ· ἀλλά κατ' Ἀρίσταρχον γράφεται τεθνηώς, καί τεθνηότα.

*Τεθεώς. ῶτος, ὁ καί τό, συνήθ. Ἀττ. ἀρτ. καί οὐδτ. μετοχ. παρακ. τοῦ θνήσκω, παρ' Ὁμ. μένον ἐν Ὀδ. Τ, 331. θηλ. τεθνεῶσα· ἀλλ' εὕρηται ἔτι καί εὐθ. τεθνεός παρ' Ἡροδ. 1, 112, ὅπερ πιθαν. ὀρθτρ. ἐστί.

*Τέθνηκα, παρακ. τοῦ θνήσκω, Ὅμηρ.

*Τεθνήξομαι, Ἀττικ. μέλλ. τοῦ θνήσκω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 590.

*Τεθνηώς, ῶτος. Ἰωνικ. ἀντί τεθνεώς, ἀρτεν. καί οὐδετ. μετοχ. παρακ. τοῦ θνήσκω. Ὁ Ἀρίσταρχος παρεδέξατο ἐν τοῖς τοῦ Ὅμρ. ποιήμ. τόν τύπον τοῦτον ὡς ὀρθότερον, ὃν καί ὁ Οὐόλφ. ἠκολούθησεν, ἐν ᾧ ὁ Ζηνόδοτος προείλετο μᾶλλον τόν Βοιωτικόν τύπον τεθνεώς, καί σύν

αὐτῷ ὁ Βουττμ. παρ' Ὅμρ. εὕρηται ἔτι καὶ γεν. τεθνηότος, αἰτ. τεθνηότα, Ἰλ. Τ, 300. Ω, 20. Ὀδσ. Ω, 56. τὸ δὲ θηλ. κεῖται πανταχοῦ παρ' Ὅμρ. τεθνηκυῖα. (τὸ οὐδέτρ. ἔδει μᾶλλον τεθνηὸς γράφεσθαι.)

Τεθνώς, ποιητ. ἀντὶ, τεθνεώς.

Τεθορεῖν, κατ' ἀναδίπλασ. ἀόρ. β'. τοῦ θρώσκω, ἀντὶ θορεῖν, διαπηδῆσαι, Ἡσύχ. ὡς καὶ τὸ, λελαβέσθαι, ἀντὶ, λαβέσθαι κ. τ. τ.

Τεθορυβημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παραχ. τοῦ θορυβέω. Μετὰ θορύβου καὶ φωνῶν ἢ ἀταξίας καὶ ταραχῆς, Ξεν. Ἑλ. ε'. γ'. 5.

*Τεθρήμερον, τό (τέτταρα, ἡμέρα). Τέσσαρας ἡμέρας, διάστημα χρόνου ἐκ τεσσάρων ἡμερῶν.

Τεθριππηλάτης, ου, ὁ (τέθριππον, ἐλάτης). Ὁ μετὰ τεθρίππου ἐλαύνων, ὁ συρόμενος ἐφ' ἁμάξης ἐζευγμένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, ἁμαξεύων, Γλωσσ. Στεφ.

Τεθριππο̄βάμων, ονος, ὁ (τέθριππον, βαίνω). Ὁ τέσσαρας ἵππους ἔχων εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅ ἐστιν, ὁ ὀχούμενος, ἁμαξεύων ἐπ' ὀχήματι ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Εὐρ. Ὀρέστ. 990. ἐπίθ. τῶν Κυρηναίων παρ' Ἡροδ. 4, 170.

Τεθριππο̄βάτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τεθριππο̄βάμων.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, ον (τέτταρα, ἵππος). Ὁ μετὰ τεσσάρων ἵππων ἁμαξεύων, ἢ τέσσαρας ἵππους ἔχων. Πινδρ. ὅθεν »Τὸ τέθριππον», ἐξυπακούεται ἅρμα. Ἅρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Πίνδ. Ὀλ. 2, 91. Ἡρόδ 6, 103. οὕτω καὶ παρὰ Ξενφ. Ἀναβ. γ'. β'. 15. »Εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιτο ἀμιέναι· τὸ πλῆρες παρ' Εὐρπ. Φοιν. 1555. »Τέθριππα ἅρματα», καὶ »ἵππων τέθριππον», Ἀριστφ.

Τεθριππο̄τροφέω, ῶ. Τέσσαρας ἵππους τρέφω, ἢ διατηρῶ, ἵνα σύρωσι τὴν διὰ τοσούτους ἵππους ἅμαξαν, Ἡρόδ. 6, 125. ἐκ τοῦ

Τεθριππο̄τρόφος, ὁ, ἡ (τέθριππον, τρέφω). Ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τὸ τέθριππον ἅρμα, Ἡρόδ. 6, 35.

Τεθρυλλημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητκ. παραχμ. τοῦ θρυλλέω. Ἐγνωσμένως, κατὰ γνωστὸν τρόπον, φανερά, διαβεβοημένως.

Τεθρυμμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παραχμ. θρύπτω. Ἠνυπαθῶς, μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, Πλούταρχ.

*Τεθυωμένος, μετοχ. παράκ. τοῦ θυόω, Ἰλ.

*Τεί, Δωρ. αἰτ. ἑνκ. τοῦ σύ, ἀντὶ, τέ, σέ.

Τεῖν, Δωρ. δοτκ. τοῦ σύ ἀντὶ, σοί, Ὀδσ. Δ, 619, 829. καὶ ἀλλαχοῦ· χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5, 60, 61. συνήθ ὀρθοτονούμενον. (υ–)

*Τεῖνδε, Δωρ. ἀντὶ τῆδε, ἢ ἐνταῦθα, Θεόκριτ. 5, 32. 8, 40.

Τεινεσμός, ὁ (τείνω). Τανυσμός, βιασμός, διάπασις ἢ βία καὶ δυσκολία ἐν τῷ χέζειν. Κέλσ. δ'. 18. ἢ καθ' Ἡσύχ. νόσημα περὶ τὰ ἔντερα, Παῦλ. Αἰγ. »Ἔστι δὲ τὸ πάθος προθυμία πρὸς ἔκκρισιν ἀπαραίτητος, οὐδὲν ἐξάγουσα, πλὴν ὀλίγων αἱμωπῶν ἢ μυξωδῶν», ὅθεν

Τεινεσμώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεινεσμοῦ ὤν, ἢ ὁ τεινεσμόν, τανυσμόν, ἢ δυσκολίαν ἐν τῷ χέζειν πάσχων, δοκιμάζων.

Τείνω, μέλ. τενῶ, ἀόρ. ἔτεινα, παράκμ. τέταχα, παθητ. παρακ. τέταμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτάθην (ᾱ), ὅθεν παρ' Ὅμρ. ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ ἀόρ. τὸ γ. πρόσ. τοῦ παθητ. παρακ. τέταται, γ'. πρόσ. ὑπερσυντ.. τέτατο, γ'. πρόσ. δυϊκ. τετάσθην, γ'. πληθ. τέταντο, Ἰλ. Δ, 544. γ'. πρόσπ. ἀόρ. τάθη, μετοχ. ταθείς. Τανύω, τεντόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, εὐθύνω, ἕλκω, τραβῶ μὲ δύναμιν, τανύζω, »τόξον ἔτεινεν», Ἰλ. Δ, 124. »τράβησεν, ἐτάνυσε τὸ τόξον, τὸ δὲ, »ἡνία τείνεινα, δίνω τὰ ἡνία τῶν ἵππων στερεά, σφικτὰ ἐκ τῆς ἁμάξης. Ἰλ. Γ, 261. Ε, 262, 322. Τ, 394. »ὡσαύτως καὶ παθτ. »αἷμα.. ὃς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος τέτατο», Ἰλ. Γ, 372. καὶ, »τελαμῶνε τετάσθην», Ἰλ. Ξ, 404. »ταθεὶς ἐνὶ δεσμῷ», Ὀδ. Χ, 200. »ἱστία τέτατο», Ὀδ. Δ, 11. ἤτοι, τὰ πανία ἀνοίχθησαν ἢ ὑψώθησαν· καὶ Εἰκονι. «Ζεὺς λαίλαπα τείνει», διαχέει, διασκορπίζει τρικυμίαν καὶ ἀνεμοζάλην, Ἰλ. Π, 365. »ὡσαύτως »νὺξ τέταται βροτοῖσι», Ὀδσ. Λ, 19. ἢ νὺξ διεχύθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐξαπλώθη. 2) Ἐκτείνω, κατὰ μῆκος ἁπλόνω, εἰς μάκρος ἐξαπλόνω, στρόνω εἰς μάκρος, καταβάλλω· »φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο», Ἰλ. Χ, 307. »ἤτοι τὸ ξίφος ἐκτείνετο πολὺ πρὸς τὰ κάτω, ἐκέρματο ἐπὶ πολὺ κάτω, ἐξαιρτ. ἁπλόνω κάτὰ γῆς, »ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς», Ἰλ. Ν, 655. Χ, 119. »ὡσαύτως· »πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο», Ἰλ. Δ, 533. 544. καὶ »Ἕκτορα τανύσας ἐν κονίῃσι», Ἰλ. Ψ, 23. ἐξαπλώσας αὐτὸν κατὰ γῆς, φονεύσας αὐτόν. 3) Κατὰ μῆκος ἢ πλάτος σύρω, ἕλκω, κρατῶ δυνατά τι τεντωμένον, ὥστε νὰ μὴ ἀπολυθῇ, ἐπιτείνω, »εἰ δὲ θεός περ ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος», Ἰλ. Τ, 101. ἐὰν θηλ. ὁ θεὸς κρατῇ πάντοτε τὸν πόλεμον ἰσορρεπῆ, δὲν ἀφίνῃ τὴν νίκην νὰ κλίνῃ οὔτε πρὸς τὸ ἓν μέρος οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο, τοὐτέστι εὐνοῇ ἐπίσης καὶ τὰ δύο πολεμοῦντα μέρη, ὡσαύτως καὶ παθητ. »τῶν ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο», ἡ μάχη ἦν θηλ. αὐτοῖς ἐπίσης ἰσορρεπής, ἰσοσταθμημένη, Ἰλ. Μ. 436. Ο, 413. παρβλ. Ἡσ. Θεογ. 638. καὶ »τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη», Ἰλ. Ρ, 543. ἀντὶ, κρατερὰ μάχη συνεκεκρότητο, μετὰ μεγάλου ἀγῶνος ἐμάχοντο, καὶ »ἵπποισι τάθη δρόμος», ἤτοι οἱ ἵπποι ἠγωνίζοντο εἰς τὸ τρέχειν ταχύτατα, Ἰλ. Ψ, 375. »ἀὴρ τέταται», Ἡσιόδ. Ἔρ. 551. »ἤτοι ὁ ἀὴρ διεχύθη, διεδόθη, ὡσαύτως »τείνειν αὐθάνα», Αἰσχύλ. Πέρσ. 574. ἐπιτείνω τὴν φωνήν μου· τὸ δὲ, »τέτατο δόμος», δηλοῖ ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμον ἐτάνθη, ἐπεκτάνθη, παρετράπη τῆς διευθύνσεώς του, Ἰλ. Ψ, 758, Ὀδ. Θ, 121. ἔτι ἐπὶ χρόνου, »τείνειν αἰῶνα», Εὐριπ. Ἴων. 625. ἤτοι, παρατείνειν, μακρύνειν τὸν βίον· ἔτι εὐθύνω πρός τι, πρός τι σκοπούμενον διευθύνω, ἀποτείνω, π. χ. »βέλη ἐπὶ Τροίᾳ», Σοφ. Φιλ. 198. »ὡσαύτως »τείνειν τὸν νοῦν ἐπί τινι», τὸ δὲ, »φόνον τείνειν εἴ τινα», Εὐρπ. ἐπιβουλεύομαι φόνον κατά τινος — Β) τείνω, ἀμεταβ. ἐπὶ θέσεως τόπου τινός, ἢ ἀντικειμένου, ἐξαρτ. ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, τοποθεσίας, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, καθήκω, παρατείνομαι, φθάνω, καταντῶ μέχρι, εὐθύνομαι, ἀποτείνομαι πρός τι, ἔχω τὴν διεύθυνσίν μου πρός τι μέρος, »τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνουσα εἰς αὐτὸν τὸν Στρύμονα», Ἡρόδ. 7, 113, καὶ 4, 38. ὅθεν καὶ ἐπὶ προσώπων, »τείνειν ὡς τινα», Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205. σπεύδω, τρέχω νὰ ὑπάγω πρός τινα, σπανίως παθητ. »τὸ ὄρος τεταμένον τὸν αὐτὸν τρόπον», Ἡρόδ. 2, 8. 2) τροπ. διευθύνομαι, ἀποτείνομαι, ἀναφέρομαι πρός τι, σκοπεύω εἴς τι, ἢ ἀνήκω, ἁρμόζω, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρός, ὡς τὸ Λατ. spectare, pertinere, ὅθεν, τείνει εἰς σέ, ἤτοι ἀναφέρεται εἰς ἐσέ, εἰς ἐσὲ ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, Ἡροδτ. 6, 109. »τὰ πρὸς τὴν ἀρετὴν τείνοντα», τὰ ἀναφερόμενα, ἢ σχέσιν ἔχοντα τῇ ἀρετῇ, καὶ, τείνει εἰς γέροντας, Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Οἰκν. ζ'. 39. »Πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τῶν ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ» »Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος· ποῦ ἀποβλέπει; εἰς ποῖον ἀνήκει; καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρομοιάζειν, παρόμοιον εἶναι. Heind. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 169. »Πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνειν· καὶ εἰς Κρατύλ. 41. »Ταῦτα οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει· καὶ εἰς Φαίδ. »Ἐγγύς τι τείνειν τινός· καὶ Πολιτ. 8, σελ. 548. D. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παρατάσεως χρόνου, Αἰσχύλ. Προμ. 64. καὶ, ἀγωνίζομαι, βιάζω ἐμαυτόν, προσπαθῶ, »τείνειν ἄγαν», Σοφ. Ἀντ. 711. (Ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου φαίνεται, ὅτι ἦτον τὸ ΤΑΩ, ταὐτοσημ. τύπος τανύω, περὶ δὲ τῆς συγγεν. μετὰ τοῦ τιτύσκομαι ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι, σελ. 237. ἐκ τοῦ τείνω παρήχθη ταινία, τενία, τένος, τένων, καὶ τὸ Λατ. tendo, teneo, tenus, tenor, tenuis, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. παρακ. κατὰ τινας τὸ tabula, ὡς ἐκ τοῦ φημὶ fabula.)

*Τεῖος, σπαν. ἑπκ. τύπος ἀντὶ τείως, τέως, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Ἑρμάν. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ἀντικαθίστησι ἐν Ἰλ. Τ, 189, ὅπου αὐτόθι τεῦς ἀναγινώσκεσθαι θέλει, παρβλ. εἶος.

*Τειρεσίας, ου, ἀρσεν. κύρ. ὄνομα. Μάντις Θηβαῖος, συχνάκις ἐν Ὀδ.

Τεῖρος, εος, τό, ἐπικ. τύπος τοῦ τέρας, ἐξαιρ. δὲ πληθ. λέγονται »Τείρεα», τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι οἱ ἀστερισμοί, Ἰλ. Σ, 485. »νὺ τείρεσι αἰθέρος», παρὰ τὸ, τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι, καὶ Ἅμν. Ὅμρ. 7, 7. ἴδε Τέκμαρ.

Τείρω, παρτ. ἔτειρον, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἐν χρήσει, παρὰ Ποιηταῖς. Τρίβω, κατατρίβω, θραύω, κλάω, μαλάσσω καὶ χαλαρὸν ποιῶ, διατρυπῶ ὡς τέρετρον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, θλίβω, πιέζω, καταπατῶ, καταπονῶ, εἰς ἀθημονίαν καὶ ἀμηχανίαν φέρω, καταδαμάζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, καταθλίβω, καὶ ἐν γένει λέγεται ἐπὶ παντὸς ὅτι δύναται νὰ βλάψῃ ἢ νὰ προξενήσῃ πόνον καὶ λύπην εἴς τε τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν, συχνάκ. παρ' Ὅμρ ἀεὶ κατὰ τροπ. ἐνν ἐπὶ Γήρατος, Ἰλ. Δ, 315. »ἀλλὰ σὲ γῆραϊ τείρει καὶ Ε, 153. »ὁ δὲ τείρετο γήρᾳ λυγρῷ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ νόσου ἢ τραύματος, Ἰλ. Π, 510. »τείρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος ἢ ἐπὶ βαρείας ὀδμῆς καὶ ἀποφορᾶς, Ὀδ. Μ. 332. »τείρε.. φωνάων.. ὀδμὴ» ἐπὶ σφοδροῦ καὶ μεγάλου ἀγῶνος, Ὀδ. Κ, 78. »τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεπίης ἀλεγεινῆς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λιμοῦ, Ὀδ. Δ, 369. »ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς» ἐπὶ μερίμνης, φροντίδος, λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, ἐπὶ σφοδρᾶς τῶν ἐχθρῶν βίας καὶ ὁρμῆς, καὶ ἐπὶ κινδύνου τῆς ζωῆς, »ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ» Ἰλ. Χ, 242. καὶ Ὀδ. Ε, 324. »ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίη ἐπεπλήθετο, τειρόμενος περ· καὶ ἄλλαχ πολλάκ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτικῆς θλίψεως, παρ' Ἡσ. Δεύτ. 51. ἔστθ' ὅτε δὲ καὶ κατὰ πλήρη ἔκφρασιν, τείρειν τινὰ κατὰ φρένας, Ἰλ. Ο, 61. καὶ τειρόμενος, ἀντὶ τεθλιμμένος, καταβασανισμένος, ἐξηντλημένος, τεταραγμένος, συχνάκ παρ' Ὅμ. (συγγεν. κατά τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. εἰσὶ τὸ, τέρτομαι, τρέω, τιτράω, τετραίνω, τορὸς, τορέω, τορεύω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρίβω, τρώω, θραύω, τ. τρώσκω, τρώγω, τέρην, tener, ὡς καὶ τὸ Λατ. tero καὶ terreo.)

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ (τεῖχος, βάλλω), ἠμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ

*Τειχεσιπλήκτης, ου, ὁ (πλήσσω). Ὁ τὰ τείχη πλήττων, κτυπῶν, καταβάλλων, κατακρημνίζων, τειχοκρημνιστής, ἢ πορθητής, ταὐτὸν τῷ αἰρησιτείχης. »Κριὸν τειχεσιπλήκτην», Νίκανδρ. Χρ. ε'. 1. καὶ ιγ'. 10. ἀντὶ, κριὸν πολιορκητικόν.

Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ τοῖς τείχεσι ὡς ἐχθρὸς πελάζων, πλησιάζων, κατὰ κατὰ τῶν τειχῶν ὁρμῶν, διὰ νὰ ἀναβῇ ἢ νὰ πηδήσῃ αὐτά, ὁ κατὰ τῶν τειχῶν προσβάλλων, Ἰλ. Ε, 31, 455. ὅπου ὁ Ἡσύχ. ἔτι καὶ »Τει-

χεσιβλήτης« εὗρε, καὶ διὰ τοῦ »Τείχη καταβαλὼν« ἠρμήνευσε, τὸ δ' ἄλλο ἐξ ἐναντίας διὰ ταῦ, »Τείχεσι προσπελάζωνα.

Τειχέω, ῶ, ὡς τὸ τειχίζω (τεῖχος). Τείχεα ποιῶ, τειχίζω, φρούρια, τείχη, κάστρα κτίζω, Ἡρόδ. 9, 7. 2) μὲ τείχη, ἢ ὀχυρώματα περιβάλλω, διὰ τειχῶν ὀχυρόνω, ἐνισχύω, Ἡρόδ. 5, 23. 8, 40. 9, 8.

*Τειχήεις, εσσα, εν (τεῖχος), = τειχιόεις.

Τειχήρης, ου, ὁ, ἡ, ες (ἄρω). Τετειχισμένος, ἀποκεκλεισμένος εἰς τείχη, ἢ πολιορκημένος. ὁ ἔνδον τοῦ τείχους ὤν, ὅς τις εἶναι, εὑρίσκεται κλεισμένος μέσα εἰς τὸ κάστρον. »Τειχήρεις ποιοῦσιν«, Θουκιδ. ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκλείουσι, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. γ'. 2. »Τειχήρεις μᾶλλον ἦσαν οἱ πολέμιοι, ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκεκλειτμένοι· οὕτω καὶ τὸ, πυργήρης. 2) ὁ μὲ τείχη ὠχυρωμένος, ἐνδυναμωμένος.

Τειχίδιον, τό· ταὐτὸν τῷ, τειχίον.

Τειχίζω, μέλ. ίσω (τεῖχος). Τεῖχος ποιῶ, κτίζω τεῖχος ἢ κάστρον, διὰ τείχους ὀχυρόω πόλιν ἢ τόπον τινὰ, φρούριον ποιῶ, τεῖχος περιβάλλω, ἢ κατασκευάζω, Ξενοφ. »Πόλιν, χωρίον, ἔρυμα τειχίζειν« καὶ ἐντεῦθεν διὰ τείχους περιφράττω, ὀχυρόνω, ἐνισχύω, ἢ διαυθεντεύω, Ἰλ. Η, 449. καὶ Ἡρόδ. »Δίνυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην«, διαθεντευμένην ὑπὸ τοῦ Νείλου, παρβλ. τειχέω.

Τειχικός, ή, όν (τεῖχος). Ὁ ἐκ τείχου ὤν, ὁ εἰς τεῖχος ἀνήκων, muralis, Λατ.

Τειχιόεις, εσσα, εν (τεῖχος). Μετὰ τείχους περικυκλωμένος ἢ στερεωμένος, διὰ τείχους ἐφωδιασμέμος ἢ ὠχυρωμένος, ἐπίθ. τῶν ὀχυρῶν πόλεων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. »Τίρυνθα τειχιόεσσαν« καλῶς τετειχισμένην, καλά, στερεὰ τείχη ἔχουσαν· καὶ 646.

Τειχίον, τό, = τεῖχος, κατὰ σχηματ. μόνον ὑποκορ. Μικρὸν τεῖχος, ἢ τείχισμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τειχίον, Ἀττικοί, τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις· ὁ δὲ Ὅμ. »τεῖχος μὲν τὸ τῆς πόλεως. τειχίον δὲ, τὸ τῆς οἰκίας«, Ὀδ. Π, 165, 343. »μέγα τειχίον αὐλῆς«, ἰδε Θ. Μαγ. σελ. 837. εὕρηται ἔτι καὶ τείχειον γραφμ.

Τείχισις, εως, ἡ (τειχίζω). Τὸ τειχίζειν, τειχισμός, ἢ οἰκοδόμησις τείχους τινός, ἢ κάστρου, ὀχυρώματος.

Τείχισμα, τό. Τὸ διὰ τείχους ἐκτισμένον ὀχύρωμα, φρούριον, ἢ ἔρυμα, τὸ ἐκτισμένον εἰς ὕψος σηκωμένον τεῖχος, Θουκ. γ'.

Τειχισμός, ὁ (τειχείζω)· ταὐτὸν τῷ, τείχισις, Θουκιδ.

Τειχιστής, οῦ, ὁ (τειχίζω). Ὁ τείχη κατασκευάζων.

Τειχογραβέω, ῶ (γράφω). Τείχη γράφω, σχεδιάζω ἢ ζωγραφίζω, ἐμφ.

Τειχοδομέω, ῶ (τειχοδόμος). Τείχη δομῶ, κατασκευάζω, τειχίζω, ἢ κάστρα κτίζω· ὅθεν

Τειχοδομία, ἡ. Ἡ τῶν τειχῶν, ἢ κάστρων, ὀχυρωμάτων κατασκευή, τείχισις, Πλάτ.

Τειχοδόμος, ὁ, ἡ, ον (δέμω). Ὁ τείχη δομῶν, κατασκευάζων, ὁ τεῖχος κτίζων.

Τειχοκαταλύτης, ου, ὁ (καταλύω). Ὁ τείχη καταλύων, καταβάλλων, κρημνίζων, τειχεσιβλήτης, Κτησίας. (ῡ)

Τειχοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω τὰ τείχη τῆς πόλεως ἢ τὸ φρούριον, Πολύαιν. δ'. β'. 18. καὶ Κτησ.

Τειχολέτης, ου, ὁ· καὶ, —λέτις, ιδος, ἡ (ὀλλυμι), ταὐτὸν τῷ, τειχοκαταλύτης.

Τειχολύτης, ου, ὁ (λύω), ἡμαρτμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τειχοκαταλύτης. Καταδαφιστὴς τῶν τειχῶν, Πλούταρ. (ῡ)

Τειχομαχεῖον, τό. Μηχανή τις πολιορκητική, δι' ἧς κατεδαφίζουσι καὶ κρημίζουσι τὰ τείχη τῆς πόλεως, Νικήτ. Χρον. ι'. 1. καὶ

Τειχομαχέω, ῶ. Μ. ήσω (τειχομάχος). Περὶ τὰ τείχη ἢ περὶ τὸ κάστρον μάχομαι, πολεμῶ, πολιορκῶ τὴν πόλιν ἢ τὸ φρούριον. Ἡρόδ. 9, 70.

Τειχομάχης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, τειχομάχος, Ἀριστφ. Ἀχ. 570.

Τειχομαχία, ἡ, Ἰων. τειχομαχίη (τειχομαχέω). Ἡ περὶ τὰ τείχη μάχη, πολιορκία. Ἡ κατὰ τῶν τειχῶν ἔφοδος, ἐφόρμησις, Ἡρόδ. 9, 70. οὕτως ἐπεγράφετο ἡ δωδεκάτη ῥαψωδία τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος· ὅθεν Πλούταρχ.

Τειχομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς τειχομαχίαν ἐπιτήδειος, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατὰ τῶν τειχῶν ἔφοδον.

*Τειχομάχιον, τό· ταὐτ. τῷ τειχομαχεῖον. (ᾰ)

Τειχομάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ περὶ τὰ τείχη μαχόμενος, ὁ πολιορκῶν αὐτὰ ἢ κατακρημνίζων, κατεδαφίζων αὐτά.

Τειχομελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ διὰ μέλους ἤτοι ᾠδῶν τειχιζόμενος, ὅς τις τειχίζεται ἢ ὀχυροῦται μὲ μέλη καὶ ᾠδάς, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ 290. »κιθάρη τειχομελής« ἤτοῦ Ἀμφίονος λύρα, δι' ἧς ἐτειχίσθησαν αἱ Θῆβαι.

Τειχοποιία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τειχοδομία. Οἰκοδόμησις, κτήσιμον τῶν τειχῶν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τειχοποιοῦ, ἐκ τοῦ

Τειχοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τείχη ποιῶν, κτίζων, ἀνεγείρων, τειχοδόμος. 2) καὶ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, ὑπούργημά τι ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔχοντος τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα εἰς τὴν διατήρησιν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τῆς πόλεως τειχῶν. Δημοσθέν.

Τειχόπυργος, ὁ (πύργος). Πύργος ἐπάνω τῶν τειχῶν ἱστάμενος, ᾠκοδομημένος καὶ διάφασιν ἔχων. Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν λέξ. Ἁρμάριον, ἔνθα »τοιχοπυργίου« κεῖται.

Τεῖχος, εος, τό. Οἰκοδομὴ διὰ λίθων ἢ πλίνθων καὶ ἀσβέστου εἰς ὕψος ἐγειρομένη, περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ διάστημά τι τόπου, ἢ διαχωρίζουσα αὐτὸ ἀπό τινος ἄλλου, ἄρα, ὁ πόλεώς τινος περίβολος ἢ τὸ κάστρον, δι οὗ ἡ πόλις ὀχυροῦται καὶ προφυλάττεται ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις συνάπτει τὴν λέξιν μετὰ πολλῶν ἐπιθέτων »τεῖχος ἄρειον« Ἰλ. Δ, 407, Ο, 736. »αἰπὺ τεῖχος« Ἰλ. Ζ, 327. »ἐπίδρομον τεῖχος« Ἰλ. Ζ, 434. ἤτοι εὐέφοδον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ διαβῶσιν οἱ ἐχθροί, ἀδύνατον, ἀντικ. τῷ »τεῖχος ἐὐδμητον« Ἰλ. Μ, 36. ἤτοι καλῶς καὶ ὀχυρῶς ᾠκοδομημένον, καὶ »τεῖχος χάλκεον, ἄρρηκτον Ὀδ. Κ, 3. ἔτι καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. »ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης« Ἰλ. Δ, 378. καὶ, τείχεα μακρὰ«, »κλυτὰ τείχεα« Ἰλ. Φ, 295. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ »ξύλινον τεῖχος«, τεῖχος ἐκ ξύλων ᾠκοδημένον παρ' Ἡροδ. 7, 142, 143. 8, 51. 9, 65, 70. καὶ ἀλλαχοῦ· περιφραστικ. »τειχέων κιθώνες« Ἡροδ. 7, 139. αὐτὰ τὰ τείχη ἐν ὅσῳ δύνανται ὡς προπύργια ἢ κάλλιον ὡς θώρακες νὰ προφυλάξωσι καὶ νὰ ὑπερασπίσωσι τοὺς ὄπισθεν αὐτῶν μαχομένους. 2) πᾶσα οἰαδήποτε πρὸς ὀχύρωσιν χρησιμεύουσα οἰκοδομή, ἔρυμα, προπύργιον, προμαχών, τάφρος, ἢ κάστρον καστέλι, ἔν τε ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθ. συχνάκις παρ' Ἡροδ. 3) καθόλ. δὲ καὶ πᾶσα περιτειχισμένη, πόλις, μὲ ἀσφαλῆ τείχη ὠχυρωμένη, Ὅμ. »διαπορθήσας . . τείχεα Θήβης« Ἰλ. Β, 691. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. συνήθως δὲ εἰς πληθ. — »τεῖχος ἐλαύνειν« Ὀδ. Ζ, 9. ἤτοι τραβῶ ἓν τεῖχος, καὶ Ἡροδ. 9, 9. »τεῖχος ῥήξασθαι κρημνίζω ἓν μέρος τῶν τειχῶν, ὥστε νὰ κάμω ἄνοιγμα ἐπ' αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 90, 257. παραβλ. καὶ τοῖχος. Παρὰ Δίωνι Κασσίῳ, φέρεται τροπ. »τείχη πολιτικά« ἀντὶ τοῦ, τάγματα στρατιωτῶν. λεγώνες, ἅ τινα ἀλλαχοῦ »στρατόπεδα πολιτικά« λέγει. νζ'. 19. »τοὺς λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγεν« ἀντὶ τοῦ, εἰς ἓν τάγμα, καθόλου δὲ παρ' αὐτῷ »τεῖχος« σημαίνει, Σῶμα στρατιωτικόν, Στρατός· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Castra.

*Τειχοσειστήρ, ῆρος, ὁ καὶ θηλ. τειχοσείστρια, ἡ (σείω). Ὁ τὰ τείχη σείων, διασείων, διακλωνίζων. Νεωτρ. Λεξ.

Τειχοσκοπία, ἡ, (σκοπέω). Τὸ σκοπεύειν, βλέπειν ἢ κατασκοπεύειν ἀπὸ τοῦ τείχους, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν μέρος τῆς τρίτης ῥαψῳδίας τῆς τοῦ Ὁμήρου Ἰλιάδος. Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 88.

Τειχοφυλακέω, ῶ (τειχοφύλαξ). Φυλάττω τὰ τείχη, τὸ κάστρον τῆς πόλεως, ἢ ἐπάνω τῶν τειχῶν κάθημαι καὶ φυλάττω, τὸν τύπ. τειχοφυλακτέω ὅς τις εὕρηται παρὰ Πολυαίνῳ, ἀποβάλλει ὁ Lob. Φρυν. σελ. 575. ὡς μὴ ἀνάλογον.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὸ τεῖχος φυλάττων, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ φυλακὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἢ τῶν ὀχυρωμάτων, τῶν κάστρων, Ἡροδ. 3, 157.

Τειχύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ τεῖχος, μικρὸν τεῖχος. Ξενοφ.

Τείχωμα, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυβ. δ'. 63. ταὐτ. τῷ τεῖχος.

Τείως, Ἐπίρ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, τέως· ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ, ἕως οὗ. Ἀπολλ. ἀργ. ἀλλ' ἐν δ'. 821. »τείως κεν ἴωνται« ἀντὶ τοῦ, ἕως ἄν.

*Τέκε, Ἐπικ. γ'. πρόσ. ἀόρ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τεκεκτόνος, ὁ, ἡ, ον· ὀντὶ τοῦ, τεκτόνος, ὃ καὶ ὀρθότερον, Lob. Φρυν. σελ. 678.

Τεκμαίρομαι, μέσ. (τέκμαρ) ποιητ. Ὡς σκοπὸν ἢ σημεῖον τίθημι, ἢ ὅρον βάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ὁρίζω, προσδιορίζω, ἢ σταθερῶς, ἀποφασιστικῶς διορίζω, διατάττω, θεσπίζω, λέγεται ἰδιαιτέρως ἐπὶ Θεότητός τινος, ἢ τῆς Μοίρας, τῆς εἱμαρμένης, ἀντὶ ἐπιβάλλω, ἐπινέμω, διορίζω »τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο«, Ἰλ. Ζ, 349. καὶ, »κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν«, Ἰλ. Η, 70., καὶ »αὐτοῖς πόλεμον τεκμαίρεται Ζεύς«, Ἡσ. Ἔργ. 231. ἤτοι βουλεύεται, διορίζει, φρονεῖ νὰ στείλῃ ἐπ' αὐτοὺς πόλεμον· καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης ὑπερτάτης ἀρχῆς ἤτις ἐπιτάττει ἢ διορίζει τι, ὡς »Οὖρον τεκμαίρεται«. Διονύσ. περιηγητ. ὅρον δηλαδὴ σημειοῖ, ἢ σημειοῦται, περαιοῦται· »Πομπὴν δ' ἐς αὔριον τεκμαίρομαι«. Ὀδυσ. Η, 317, 317. τὴν ἀποστολὴν διώρισα εἰς τὴν αὔριον, τὴν ἀπεφάσισα διὰ τὴν αὔριον· καὶ »δίκην τεκμ.«, Ἡσ. Ἔρ. 241. καὶ ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω »ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη«, Ὀδ. Κ, 563. καὶ ὑπονοουμένης μελλούσης τινὸς πράξεως, ἢ συμβάντος, ἀντὶ τοῦ προορίζω, προειδοποιῶ, προμαντεύομαι προλέγω, μηνύω, »τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον νηῖτε καὶ ἑταίροις«, Ὀδ. Λ, 112. καὶ Μ, 139. μετ' ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ τὸ κατ' ἐμαυτὸν διορίζω τι, ἀποφασίζω, ἢ φρονῶ, Ἅμ. Ὅμ. Ἀπολ. 285, καὶ 287. Μοθ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. λαμβάνεται ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, Εἰκάζω, εἰκασίαν ποιοῦμαι, μαντεύομαι, προνοῶ, σημειοῦμαι, σημεῖον λαμβάνω ἀπὸ τινος, κρίνω, γνωρίζω ἀπὸ τινος σημείου, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, ὑποπτεύομαι, καταλαμβάνω. »Ὅπα κούρης τεκμαίρετο«, ἐγνώρισε τὴν φωνήν. Ἀπολλών. δ'. 73. »Τίς τάδε τεκμήρετο«; αὐτόθ. 217. τίς δύναται νὰ τὰ ἀριθμήσῃ; Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ, συνήθ. μετὰ Δοτ. »μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι«, Πινδ. Ὀλ. 8, 4. εἰκάζοντες δηλ. ἐ-

χοντες σημεῖον ἐκ τῶν γινομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς θυσιῶν· ὡσαύτ. »Τεκμαίρομαι τῇ ἑσθῆτι· συμπεραίνω, σημεῖον ἢ γνώρισμα λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος· Ἡροδτ. καὶ »Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι· γνωρίζειν καὶ κρίνειν τὰ μέλλοντα ἀπὸ τῶν παρελθόντων, Ἰσοκράτ. Πανηγ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β'. 3. »Τεκμήρασθαι δ' ἦν τῷ ψόφῳ· ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ ψόφου. Λέγεται ἔτι »Τεκμαίρεσθαι Ἀπόα, Ἐκ τινος, ἀντὶ τῆς Δοτ. ὡσαυτ. καὶ »Περί τινος τεκμαίρεσθαιω· ἀντὶ τῆς Αἰτ. καὶ »Περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρομαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις». Ἰσοκρ. Ἀρχίδ. κρίνω τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὰ παρελθόντα. Μετὰ δὲ τῆς Πρός, ἀντὶ τοῦ, σκοπεύω, διευθύνομαι, ἀποβλέπω πρός τι, ἀποτείνομαι πρός τινα σκοπόν, ἢ σημεῖον· »Ἔτι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον». Δημοσθέν· καὶ μετὰ Αἰτ. συχνάκ. ὑποτιθεμένης τῆς ἰδέας ἐπιθυμίας ἢ πόθου τινός, Valck. Φοιν. 186. ἔτι δὲ καὶ Τεκμαίρεσθαί τι πρός τι. — Διονύσ. Περιηγ. 101. »Ἑκάστῃ εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ἐλκόνα· ἀντὶ τοῦ, Διευθύνει τὴν θέσιν της, καὶ ἐν στίχ. 135. »Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται ἐσχατέωσσαν· μέχρι Τενέδου περαιοῦται, ἕως εἰς τὴν Τένεδον ἔχει τὰ σύνορά της· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μετρῶ, λογαριάζω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) τὸ Ἔνεργ. Τεκμαίρω εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ τῆς σημάσ. τοῦ, σημεῖον δίδωμι, σημειόνω, καὶ ἐντεῦθεν δεικνύω, γνωστὸν ἢ φανερὸν ποιῶ, ἀποδεικνύω, μετὰ Αἰτ. »τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον», Ὀλ. 6, 123. ἤτοι, ἕκαστον ἀνθρωπον ἢ πρᾶξις δεικνύει. β) ὁρίζω, ἀποπερατόνω, περαίνω, τελειῶ· »τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν». Ἄρατ. 8.

ἔκμαρ, τό, παρ' Ὅμ. ἀεὶ Ἐπ. Τέκμωρ, -τό, ἀμφοτρ. ἄκλιτα, Σκοπὸς, σημεῖον, ὅριον, σύνορον, ὅρος, τέλος, πέρας, ἔκβασις, ἐκπλήρωσις. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α. »Τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν· »ἵκετο τέκμωρ», Ἰλ. Ν, 20. καὶ »τοῖο . . εὗρετο τέκμωρ», Ἰλ. Π, 472. ἤτοι τέλος ἐπενόησε τῆς συγχύσεως ταύτης εἰς ἣν κατήντησαν οἱ ἵπποι, καὶ καθόλ. »τέκμωρ εὑρεῖν», εὑρίσκω ἢ ἐπινοῶ ἓν τέλος, μίαν ὁποιανδήποτε ἀπόβασιν. Ὀδυσ. Δ, 374. »Οὐδέτι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι· δὴν ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς κἀνένα τέλος· καὶ 466. παρβλ. Πινδ. Νεμ. 11, 57. Πυθ. 2, 90. παρ' ᾧ τὸ Τέκμωρ κεῖται, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Λείψ. 55, 2. ὡσαύτως Ἰλ. Η, 30. Ι, 48. »Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν», ἕως νὰ εὕρωμεν τὸ τέλος τοῦ Ἰλίου· ὅ ἐστιν, ἐν ὅσῳ νὰ εὕρωμεν τὴν τελευταίαν τύχην καὶ τὸν διωρισμόν, ἤτοι τὸ πεπρωμένον τοῦ Ἰλίου, νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μας, ὅς τις ἐστὶν ἡ ἐκπόρθησις καὶ ἀφανισμὸς αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει τὸ, τέκμαρ, διὰ τοῦ, τὸ τέλος τῶν πράξεων, ὅπερ ἐστὶ, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀποπεράτωσις, ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, καὶ τροπικ. τὸ τέλος, ὁ σκοπός. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀσφαλῶς ὁρίζεται, προσδιορίζεται, τὸ ἀρισμένον, τεταγμένον, ἀποφασισμένον, ἢ τεθισπισμένον, οὕτω καλεῖ ὁ Ζεὺς τὴν διὰ τῆς κεφαλ... κατάνευσιν αὐτοῦ, »μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν», Ἰλ. Α, 526. σημεῖον ἀληθές καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον ἢ ἐπιβεβαίωσις καὶ ἀπόδειξις, ἤτοι τὸ τέλος τῆς ὑποσχέσεως, τῆς θείας βουλῆς, καὶ Ἡσ. ἴδε Βουτμ. Λεξιλ. 1, σελ. 126. 3) »Τέκμαρ σαφές», Πίνδ. Νεμ. 11, 57. ἀλάνθαστον σημεῖον, τεκμήριον, ἢ δεῖγμα, ἀπόδειξις, ὑποτιθέμενης ἀεὶ τῆς ἐννοίας μελλοντός τινος συμβάντος ἢ πράξεως, ἀντὶ τοῦ, προμήνυμα, πρόρρησις, Ἔμ. Ὅμ. 32, 13. καὶ ἐντεῦθεν οὐράνιον σημεῖον ὡς προμηνύον μέγα τι, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ συμβῇ, ὡς τὸ τέρας, τέρεα, καὶ Λατ. Signa, Ἄρατ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. (πιθαν. παράγτ. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν.)

Τέκμαρσις, εως, ἡ (τεκμαίρομαι). Τὸ τεκμαίρεσθαι ἤτοι εἰκάζειν καὶ συμπεραίνειν ἐκ σημείων. 2) σημείωσις, δήλωσις, φανέρωσις, Θουκυδ. καὶ τὸ δηλοῦν, ἀποδεικνύειν.

*Τεκμαρτός, ή, όν (τεκμαίρομαι). Ἐξ οὗ δύναται νὰ προέλθῃ τεκμήριόν τι, ἢ ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ κρίνῃ, νὰ συμπεράνῃ ἢ ν' ἀποφασίσῃ τι.

Τεκμήριον, τό (τεκμαίρομαι). Σύμβολον, γνώρισμα, δεῖγμα, σημεῖον ἀληθές, ἀσφαλὲς καὶ ἀναμφίβολον μαρτύριον. 2) ἀπόδειξις ἐξ ἀληθῶν καὶ ἀσφαλῶν σημείων, μαρτυρία ἀσφαλής, ἀναντίρρητος, ὡς φησὶν ὁ Ἀριστοτ. Ῥητορ. α. 2. »Τῶν δὲ σημείων, τὸ μὲν οὕτως ἔχει, ὡς τῶν καθέκαστόν τι πρὸς τὸ καθόλου· τὸ δὲ ὡς καθόλου τι πρὸς τὸ κατὰ μέρος. Τούτων δὲ, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, ἀνώνυμόν ἐστι κατὰ τὴν διαφοράν. Ἀναγκαία μὲν οὖν λέγω, ἐξ ὧν γίνεται συλλογισμός, δι' ὃ καὶ τεκμήριον τὸ τοιοῦτον τῶν σημείων ἐστίν. Ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οἴονται λῦσαι τὸ λεχθέν, τότε φέρειν οἴωνται τεκμήριον ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον· τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταὐτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Ἔτι δὲ τῶν σημείων, τὸ μὲν, ὡς τὸ καθ' ἕκαστον πρὸς τὸ καθόλου, ὡδε· οἷον εἴ τις εἴπειε σημεῖον εἶναι, ὅτι εἰ σοφοὶ δίκαιοι· Σωκράτης γὰρ σοφὸς ἦν καὶ δίκαιος. Τοῦτο μὲν οὖν σημεῖόν ἐστι· λυτὸν δὲ, κἂν ἀληθὲς ᾖ τὸ εἰρημένον· ἀσυλλόγιστον γάρ. Τὸ δὲ, οἷον εἴ τις εἴπειε σημεῖον, ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει· ἀναγκαῖον· ὅπερ τῶν σημείων τεκμήριον μόνον ἐστί· μόνον γάρ, ὃν ἀληθὲς ἦ, ἄλυτόν ἐστιν· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρεται ἐλλειπτικῶς, ἐξυπακουομένου τοῦ »Τούτου τόδε ἐστὶν ἢ τούτου ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, ἢ τὸ λεχθησόμενον», τῆς ἑπομένης προτάσεως ὀρχομένης διὰ τοῦ γάρ, οἷον Δημοσθ. κατὰ Ἀνδροτ. »Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν, οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης, ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. Τεκμήριον δὲ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν, τὰ πάντα ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν κ.τ.λ.» οὗ τὸ πλῆρες »Τεκμήριον δὲ τούτου τόδε ἐστίν· καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. ἢ καθ' Ἡσύχ. σημεῖον ἀληθὲς καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον, οἷον παρὰ Ξενοφ. Ἀναβσ. α'. θ'. 29. »Τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου κ.τ.λ.» ὡς καὶ ἐν γ'. 8. »Ὧν ἐστὶ μὲν τεκμήρια ὁρᾶν τὰ τρόπαια, μέγιστον δὲ μαρτύριον ἡ ἐλευθερία· ἔνθα καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. monumentum, καὶ τῷ Γαλλ. monument· τὸ ἀναμιμνήσκον ἡμᾶς σημεῖον τὰ παρελθόντα.

Τεκμηριόω, ῶ (τεκμήριον). Τεκμήριον δίδωμι, σαφῶς ἀποδεικνύω· διὰ τεκμηρίων ἤτοι μαρτυρίων καὶ φανερῶν, σαφῶν ἀποδείξεων δηλόω, ἀποδεικνύω, Θουκυδ. α'. 3. »Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος» καὶ ἐν γ'. 104. »Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν· διὰ τεκμηρίων ἐδήλωσεν, ἀπέδειξεν, ἐβεβαίωσεν· μέσως, ἔκ τινος τεκμηρίου κρίνω, ἢ συμπεραίνω, ἀποφασίζω.

Τεκμηριώδης, εως, ὁ, ἡ, ες (τεκμήριον, εἶδος). Ὁ τεκμήριον ἔχων, ἐξ οὗ δύνανται τις τεκμαίρεσθαι, τεκμηρίῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν. Ἀριστοτ. ῥητ. β'. 25. »Τεκμηριώδη ἐνθυμήματα· τὰ ἐξ ἀναγκαίων σημείων συνηγμένα, πάντα γὰρ γίνεται ἀποδείξει φανερά.

Τεκμηρίωσις, εως, ἡ (τεκμηριόω). Ἀπόδειξις σαφής, Ἀρρίαν.

Τέκμωρ, τό, ἄκλιτ. ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, τέκμαρ, Ὅμηρος.

Τεκνίδιον, τό, ὑποκορ. ταὐτὸν τῷ, τέκνον.

Τεκνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέκνον. Παιδάκιον.

Τεκνογονέω, ῶ (τεκνογόνος). Τέκνα γεννῶ, Ἀνθολογ. ὅθεν

Τεκνογονία, ἡ. Τὸ τεκνογονεῖν, ἢ τῶν τέκνων γέννησις.

Τεκνογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέκνα γεννῶν, Αἰσχ.

Τεκνοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, 2. δαίνυμι). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα τρώγων, Παυσαν. Ἀρκ. 42.

*Τεκνόδις, ἶδος ἐν τῷ, τεκνοῦς.

Τεκνοκτονέω, ῶ (τεκνοκτόνος). Κτείνω, φονεύω τὰ τέκνα, ὅθεν

Τεκνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τὰ τέκνα.

Τεκνοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα φονεύων ἢ φονεύσας, φονεὺς τῶν ἰδίων τέκνων.

Τεκνολέτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, τεκνολετήρ. Ἡ τὰ ἑαυτῆς τέκνα φονεύουσα ἢ φονεύσασα. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 107. »Ἀηδὼν τεκνολέτειρα», ἢ τὰ ἑαυτῆς τέκνα ἀπωλέτασα, χάσασα.

*Τεκνολετήρ, ῆρος, ὁ, = τεκνοκτόνος. 2) Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἀπολλύων ἢ ἀπολέσας, χάσας.

Τέκνον, τό (τεκεῖν, τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται, τίκτεται, παῖς, παιδίον, γέννημα· ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους· συχνάκις παρ' Ὅμρ. παρ' ᾧ εὕρηται ἑνικ. μόνον κατὰ κλητ. πτῶσ. »τέκνον τί κλαίεις», Ἰλ. Β, 362. καὶ ἄλλαχοῦ, ἑαυτοῦ καὶ παρ' Ἡσ. Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προσρήσεως ἀπὸ μέρους τῶν γεροντοτέρων πρὸς τοὺς νεωτέρους, Ἰλ. Χ, 84. »Φίλε τέκνον», καὶ Ὀδ. Β, 363. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. δ'. 3. »Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων», ἀντὶ τοῦ θυγατέρας. β) καὶ ἐπὶ ζώων, τὸ νεογέν.ητον, νεοσσός, Ἰλ. Β, 311. »στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα», καὶ Ἰλ. Λ, 113. Τ, 400. Ὀδ. Π, 217. καὶ Ἡρόδ. 3, 109. παρβλ. τέκος.

Τεκνοποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (τεκνοποιός) Τέκνα ποιῶ, γεννῶ ὡς ἡ τεκνοποιὸς γυνή· παρ' Ἡροδτ. ε'. 40. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. δ'. 22. »Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφειν· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μέσως ἐν Ἀπομν. β'. β'. 5. »Γυναικῶν αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα· ὅς τις ἐν Οἰκον. ζ'. 19. θ'. 5. καὶ Λακεδ. α'. 7. ἀντὶ τούτου »Παιδοποιούμεθα εἶπεν· ὅθεν

Τεκνοποιητικός, ή, όν. Ὁ εἰς τεκνοποιΐαν, εἰς τὸ γεννᾶν τέκνα ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων ἢ συνήθης εἰς τοῦτο· »Τεκνοποιητικὴν ἐξυπακουόμ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ παιδοποιεῖν, ἢ τεκνογονία. Ἀριστοτέλ. πολ. α'. 3.

Τεκνοποιΐα, ἡ (τεκνοποιός). Ἡ τῶν παίδων ποίησις, γέννα, τὸ γεννᾶν, κάμνειν τέκνα, παιδοποιία. Ξενοφ. Ἀπόμν. α'. δ'. 7. ἔτι καὶ τεκνοποίησις.

Τεκνόποινος, ὁ, ἡ, ον (ποινή) Ὁ τὰ τέκνα ποινάζων, τιμωρῶν, ἐκδικῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 161.

Τεκνοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τέκνα ποιῶν, γεννῶν, παιδοποιός. Ἡροδτ. 1, 59. 2) καθόλ. ἱκανός εἰς τὸ τεκνοποιεῖν, Ἡρόδοτ. ε'. 40. »Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν», ὅπου ἀντίκ. τῷ Στεῖρα· παρὰ Ξενοφ. Ἱέρ. α'. 29. »Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις· δι' ὧν γεννῶνται τέκνα, τοῖς μετὰ γυναικῶν, ἀντίκειτ. τῷ, ἐν τοῖς παιδικοῖς.

Τεκνορράιστης, ου, ὁ (ῥαίω). Ὁ τέκνα φονεύων, κτείνων ἢ φθείρων. Λυκόφρ. 38.

Τεκνοσπορία, ἡ. Τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνογονία. Ἀνάλεκτ. γ'. 68. ἐκ τοῦ

*Τεκνοσπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ τέκνα σπείρων, ἤτοι γεννῶν, τεκνογόνος.

Τεκνοσφαγία, ἡ (σφάττω). Τὸ σφάζειν τὰ τέκνα, παιδοφονία.

Τεκνοτροφέω, ῶ (τεκνοτρόφος). Τέκνα τρέφω, τεκνοτρόφος εἰμί, παῖδας ἀνατρέφω· ὅθεν

Τεκνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν τέκνα. Ἀριστοτέλ.

Τεκνοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τέκνα τρέφων ἢ ἀνατρέφων.

Τεκνότροφος, ὁ, ἡ (προπαροξ.). Ὁ ὑπὸ τέκνων τραφεὶς ἢ ἀνατραφείς, ὑπὸ παίδων τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος.

***Τεκνουργέω**, μελ. ήσω, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιέω.

***Τεκνουργία**, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιΐα. ἐκ τοῦ

***Τεκνουργός**, ὁ, ἡ, ὸν (ἔργον), ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιός.

***Τεκνοῦς**, οῦσσα, οῦν (τέκνον), ἀντὶ τεκνόεις, εσσα, όεν. Ὁ τέκνα ἔχων, ἢ ὁ γεννήσας τέκνα, Σοφ. Τραχ. 308. παρβλ. παιδοῦς.

Τεκνοφαγία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα τρώγειν, παιδοφαγία· ἐκ τοῦ

Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ τὰ τέκνα τρώγων, παιδοφάγος.

Τεκνοφθορέω, ῶ (τεκνοφθόρος). Τὰ τέκνα φθείρω, φονεύω· ὅθεν

Τεκνοφθορία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα φθείρειν, ἢ φονεύειν.

Τεκνοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (φθείρω). Ὁ τὰ τέκνα φθείρων, κτείνων, φονεύων.

Τεκνόφι, ποιητ. γεν. τοῦ τέκνον, ἀντὶ, τέκνου· Σιμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 121. ὡς ἀπὸ μέρος τῆς Δανάης· »Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ,τι δὴ θαρταλέον Ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοιῶ· οὗ τὸ πλῆρες »Εἴ τι δὲ θαρταλέον ἔπος εὔχομαι, τεκνόφι δίκα σύγγνωθί μοι· δίκην παιδός, ἕνεκα τοῦ παιδός, ἐξ αἰτίας τοῦ παιδός.

Τεκνοφονέω, ῶ. Τὰ τέκνα φονεύω, σκοτόνω· ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φόνος). Ὁ τὰ τέκνα φονεύων, ἀποκτείνων.

Τεκνόω, ῶ, μέλ. ώσω (τέκνον). Μὲ τέκνα προμηθεύω, τέκνα χορηγῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 7. »Πόλιν τεκνοῦσι παισίν· ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τὸ »Τεκνώσειν διὰ τοῦ, εὐτεκνον ποιήσει· καὶ παθητ. Φοινίσ. 882. »Λάϊος ἐτεκνώθη· ἀντὶ τοῦ, ἔσχεν, ἀπέκτησε τέκνα, πατὴρ ἐγένετο. 2) τεκνοποιῶ, τέκνα γεννῶ, τίκτω. Ἡσ. Λείψ 43, 6. καὶ Πινδ. ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. ἔχει τὸ »Τεκνοῦσαν ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Ἀνανδρος· » – τίς ποτ' εἶ νεανίδων; Ἀνανδρος, ἢ τεκνοῦσαν; ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τέκνα ἔχουσα· ὡς καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 750. »Τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν· τεκνοποιεῖν· Ἀθήν. γ'. »Ἣν τέκνωσεν ἔρως· ἣν ἔσπειρεν ἢ ἐγέννησεν ἔρως· ἔστι δὲ συνηθ τὸ Ἐνεργ. τεκοῦν ἐπὶ ἀνδρῶν, τὸ δὲ μέσον τεκνοῦσθαι ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἀριστοτέλ. ἐν ζώ. ἱστορ. ς'. »Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν· ἀλλ' ὁ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 574. χρῆται τῷ μέσῳ τεκνοῦσθαι καὶ ἐπὶ ἀνδρός· ὅπου ἡ μετοχὴ τεκνοῦσα ἀπαντᾶται. ἀναγινώσκεται μᾶλλον τεκοῦσα ἢ τεκνοῦσσα, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 308. ἔτι δὲ καὶ τροπικ. »πάτραν με τεκνοῖν, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 237. ἤτοι ἡ πατρίς μὲ ἐγέννησε. 3) Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, υἱοθετέω, υἱοποιοῦμαι, κάμνω ἕνα παῖδα υἱόν μου θετόν· ὅθεν

Τέκνωμα, τό. Τὸ τεχθὲν, τὸ γεννηθὲν, τέκνον.

Τέκνωσις, εως, ἡ (τεκνόω). Τὸ τεκνοῦν, τὸ γεννᾷν τέκνα· τεκνοποίησις. Θουκυδ. β'. »Τέκνωσιν ποιεῖσθαι· κάμνειν τέκνα. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, υἱοθεσία, τὸ ποιεῖν υἱὸν θετόν, adoptio Λατ.

Τεκοκτόνος. ὁ, ἡ, ον (κτείνω), ἴδε τεκνοτόνος.

Τέκος, εος, τὸ (τίκτω, τεκεῖν), ποιητ. ταὐτὸν τῷ. τέκνον. Πᾶν ὅ,τι γενᾶται, γεννηθὲν, γέννημα, παιδίον, συχνάκ. παρ' Ὅμ. »φίλον τέκος» οὕτω καλεῖ ὁ Πρίαμος τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἕκτορα ἐν Ἰλ. Χ, 38. καὶ »ἐμὸν τέκος» αὐτόθ. 56. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἐπὶ φιλικῆς ἀναφωνήσεως ἐκ μέρους τῶν γεροντέρων πρὸς τοὺς νέους, Ἰλ. Ι, 437, 444. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἐπὶ ζώων τὸ νεογέννητον, νεοσσός, »τέκος ἐλάφοιο», Ἰλ. Θ, 248. Μ, 222. Π, 265. Ρ, 133. — Χρῆται δὲ ὁ Ὅμ. τῇ διπλῇ δοτικ. τέκεσσι καὶ τεκέεσσι.

Τέκταινα, ἡ· θηλικ. τοῦ, τέκτων.

***Τεκταίνομαι**, μέσ ἀποθ. (τέκτων). Κυρίως οἰκοδομῶ. κτίζω, κατασκευάζω ἐκ ξύλων ἢ ἄλλων τινῶν ὑλῶν, τὴν τεκτονικὴν μετέρχομαι· καθόλου δὲ, ἐργάζομαι συντίθημι καὶ κατασκευάζω, Ἰλ. Ε, 62. »Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας· κατεσκεύασε νῆας διὰ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Ἕτ. Ὅμ. Ἑρμ. 25. Μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ, μηχανῶμαι, ἀπατηλόν τι πράττω ἢ ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπινοῶ ἢ ἐφευρίσκω δόλους, μηχανουργήματα κατά τινος, Εὐριπ. »Πάντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· καὶ Ἰλ. Κ. 19. »Εἴ τινα οἱ σύν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο». Παρὰ τοῖς ὕστερον ἦν καὶ τὸ Ἐνεργ. τεκταίνω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν χρήσει, πρῶτον παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 379. Γ, 592. καὶ ἐφεξῆς ἔτι παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' Ἰωαν. Χρυσοστ.

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, ἀρχιτέκτων· ὁ Πολυδ. (ζ'. 117.) ἔχει ἐκ Σοφοκλέους: «Τεκτέναρχος μοῦσαν» ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσύχ. »Τεκτονουργὸς» ἔχει.

Τεκτονεία, ἡ (τεκτονεύω) = τεκτονία.

Τεκτονεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος· ὁ τόπος ἢ ὁ οἶκος ἔνθα ἐργάζεται ὁ τέκτων. Αἰσχίν. ῥητ. ἐκ τοῦ

Τεκτονεύω, μέλ. εύσω (τέκτων). Ταὐτὸν τῷ, τεκταίνομαι. Μαθημ. παλ. σελ. 268 Τέκτων εἰμὶ Ἀρτεμίδ. ἀ. 5. ὅθεν

Τεκτονία, ἡ. Ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τοῦ τεχνίτου. Θεόφρ ἐ. 8.

***Τεκτονίδης**, ου, ὁ Πατρωνυμ. Ὄν. τοῦ Τέκτων, ὁ υἱὸς τοῦ Τέκτονος, Ὀδ. Θ, 114.

Τεκτονικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (τέκτων). Ὁ εἰς τὸν τέκτονα ἤτοι οἰκοδόμον ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος ἢ ἐξησκημένος, γυμνασμένος εἰς τὴν τεκτονικὴν, εἰς τὴν τέχνην τοῦ οἰκοδομεῖν, καὶ »Τεκτονικὴν» ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ τεκταίνειν ἢ τοῦ τέκτονος. Αἰσχίν. ῥητ. »Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλόμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγινώσκεται· »Ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος· ἀντὶ τοῦ, τεκτονικός. Ξενοφ. Οἰκον. ἀ. 3. ἐν γένει δὲ ἡ τέχνη τῆς ἐργατίας τῶν ξύλων, τῆς ξυλουργίας, ἀντίκτ. τῇ χαλκευτικῇ, Διογ. Λαερ. 3, 100.

Τεκτονόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ (χείρ), ταὐτὸν τῷ, τέκτων. Ὀρφ. λείψ. ἡ. 44.

Τεκτοσύνη, ἡ. Τεκτονία, τεκτονικὴ, ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, ἡ τοῦ οἰκοδόμου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τὸ ἔργον αὐτοῦ Ὀδυσ. Ε, 250. » – οὐ εἰδὼς τεκτοσυνάων· τῆς περὶ τὴν τεκτονικὴν ἤτοι τὴν ναυπηγικὴν ἐμπειρίαν· ὁ Σχολ. ἐκ τοῦ »Τεκτόσυνος· ὁ περὶ τὴν τεκτονικὴν ἔμπειρος· καὶ Ἀναλέκτ. β'. 358. »Τεκτοσύνη ἐπέων· σύνταξις, ποίησις· ἐκ τοῦ

***Τεκτόσυνος**, ύνη, υνον, ποιητ. ἀντὶ τεκτονικός.

Τέκτων, ονος, ὁ. Πᾶς τεχνίτης, χειρουργός, χειροεργάτης, ὅστις ἐξεργάζεται, κατασκευάζει τι· ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ κοινῶς τεχνίτης, ὁ λιθοξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην τεχνίτης, ὅ ἐστιν, Οἰκοδόμος, κτίστης, λεπτουργός, καὶ Ναυπηγός· καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισκευὴν καταγινόμενος, ὅστις κατασκευάζει οἴκους, δωμάτια, πλοῖα, κ. τ. τ. ἐκ ξύλων· ταὐτὸν τῷ, Θλησουργός, καὶ Ξυλουργός, κοινότρ. Λεφτουργός· »ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες· οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν», Ἰλ. Ζ, 315. καὶ Ἰλ. Ε, 59. »Φέρεκλον.. τέκτονος υἱὸν Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν· καὶ Ο, 411. Ὀδ. Ρ, 384. Τ, 56. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. ἔτι δὲ, »τέκτονες ἄνδρες», Ἰλ. Ζ, 315. Ν, 390. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ πλησιεστέρου προσδιορισμοῦ, »ἄνδρες νηῶν τέκτονες», Ὀδ. Ι. 126. καὶ ἐν γένει πᾶς ὁποιοσδήποτε τεχνίτης, ἢ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τι, συντίθητιν ἢ παράγειν τι κατασκευαστόν, ἐξειργασμένον, Ἰλ. Δ, 110. »Καὶ ταῦτα μὲν ἀσκήσας κεραεξόος ἤραρε τέκτων· ὁ τορευτής, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ὁ Τοξοποιός· ἔτι δὲ καὶ ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεύς, »πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε ποιῆσαι σαπίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ» Ὁμ Ἕτ. Ἀφρ. 12. τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ ποιητῶν »τέκτονες σοφοὶ ἐπέων», Πινδ. Πυθ. 3, 201. καὶ »τέκτονες κώμων». Νεμ. 3, 7. ἐπὶ Ἰατρῶν »τέκτονα ἀνωδυνίας», Πινδ. Πυθ. 3, 11. ἐξαιρ. ἐπὶ κακῆς Ἐνν. μηχανορράφος· δολοπλόκος, πανοῦργος· Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικαρ. (συνθεσ. ὀνομ. β'.) διακρίνει τὴν Οἰκοδομικὴν, ἀπὸ τῆς Τεκτονικῆς· ἄρα »Τέκτων» κυρίως ὁ Ξυλουργὸς, ὁ τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου διὰ ξύλων κατασκευάζων. Τινὲς ὑπέλαβον τὸ ἐν Ἰλ. Ε, 59. ὡς Ἀρστ. Κυρ. Ὄν. Τέκτων. (συγγεν. τῷ τέχνη, τεύχω, τίκτω, τεκεῖν)

***ΤΕΚΩ**, ἄχρηστ. θέμα ἐξ οὗ σχηματιζτ. τινὲς χρόνοι τοῦ τίκτω· ὡς Μέλ. τεξω, τέξομαι, ἐτέχθην, ἔτεκον, ἐτεκόμην, τέτοκα, κ. τ. λ.

***Τεκών**, οῦσα, όν· μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω.

Τέλαμών, ῶνος, ὁ. Πλατὺς δερμάτινος λῶρος, λουρίον ἢ ἱμὰς, δι' οὗ ἐκρεμᾶτο ἡ ἀσπὶς, ἢ ἄλλον ὁποιονδήποτε ὅπλον· ὁ Ἐτυμολ. φησὶ »Τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὅ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ἀσπὶς, ἐστι δὲ καὶ ἕτερος τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους», ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τελαμών, λῶρος καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δεσμὸς, φασκία. Συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ ἅπαξ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 222. Ὁ Ὅμ. λέγει περὶ τοῦ Αἴαντος »..δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φαιδίμου ἀργυροήλου–», Ἰλ. Ξ, 404. καὶ Ἰλ. Β. 388. »Ἱδρώσει μὲν τευ τελαμών», ὅπου ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. »Τελαμὼν δὲ ἐν ὧν λῶρος πλατὺς, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο, δι' ὃ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο... λέγεται δὲ καὶ ὁ Τελαμών, ὡς καὶ ὁ Τάλας ἀπὸ τοῦ ταλάσσω τὸ καρτερῶ, οἱονεὶ Τελαμών, ὁ καρτερικὸς καὶ βαττακτικός· παρ' Ὅμ. ἔστιν ὁ τελαμὼν συνηθ. ἀργύρεος, ἤτοι μὲ ἄργυρον περιβεβλημένος, ἔτι καὶ χρύσεος, Ὀδ. Λ, 610. ὅθεν καὶ φαινὲς, Ἰλ. Μ, 401. Κοινῶς τὸ λωρίον, δι' οὗ δένεται καὶ κρεμᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος τὸ σπαθίον. Παρὰ Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 65. »Τὴν μετὰ ξίφους καὶ ταλαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν» ἐπί τινος στρατιωτικοῦ ἀξιώματος, καθὼς καὶ παρὰ Γαλ. Cordon, ἐπὶ στρατικῶν ἀξιωμάτων λεγόμενον. 2) λιτόν τι δέμα, ταινία ἢ δεσμός τις (φασκία) δι' οὗ περιέδεσον τὰς πληγάς. Ἰλ. Ρ, 290. »Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφιτένοντας». Ἡρόδοτ. »Οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, σμύρνησί τε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες». 3) ταινίαι, ἢ πανία ἐκ λίνου, δι' οὗ περιετύλισσον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἀφ' οὗ ἐταριχεύοντο, Ἡρόδ. 2, 86. καὶ Ἀνθολογ. β'. 22. »Καὶ ῥ' ὁ μὲν, οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελεμῶνας». 4) ἐν γένει πᾶς τις ὁποιος δήποτε δεσμός, δέμα, εἴτε ἐκ βύρσης,

εἴτε ἐκ λίνου, ἢ μαλλίου. 5) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καλοῦνται τελαμῶνες οἱ ἄλλως Ἄτλαντες λεγόμενοι, οἱ φέροντες ἢ στηρίζοντες τὸν θόλον μιᾶς οἰκοδομῆς στῦλοι. 6) Τελαμών, ἀρσεν. κυρ. ἐν. ἐν Ἰλ. ὅθεν Τελαμώνιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὤν ἢ γεννηθείς, Ἰλ. καὶ Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Ἰλ. (ἡ παραγ. τῆς λέξεως ἔστιν ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ τλῆναι οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ στέλλω.) ὅθεν

Τελαμωνίζω, μελ. ίσω. Τελαμῶνι περιδέω, ἐλίσσω, περιζώνω, περιδένω, τυλίττω μὲ τὸν τελαμῶνα πληγὴν ἢ ἄλλην τινα βλάβην, κ. τ. τ. Σάτυρος ἐν τῷ Φιλίπ. βίῳ παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 248. Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροστῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν, ἔδεσε καὶ αὐτός τὸν ὀφθαλμόν του μὲ μίαν ψασκιάν.

Τελαμώνιος, ία, ιον (τελαμών). Ὁ ἐκ τελαμῶνος, ἐκ τοῦ δεσμοῦ, ἢ λαβίου ὢν ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τελαμῶνα· -παρὰ Ξενοφ. Κυν. ς'. 1. «Κυνῶν κόσμος, στελμονίαι, αἱ δὲ στελμονίαι (ἔστωσαν) πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγῶνας αὐτῶν· ἐγκατερρόμεναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φιλάττωσιν· τινὲς ἀντὶ τοῦ Στελμονίαι, «τελαμονίαις ἀνέγνωσαν· ὁ δὲ Πολυδεύκης, ὅστις ἀντέγραψε σχεδὸν τὰ Κυνηγετικὰ τοῦ Ξενοφῶντος, ἐν ἑ 55. ἔχει: «τελαμωνία, πλατὺς ἱμὰς ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ περὶ τὰς πλευρὰς παρήκων ἐναλλάξ, ὡς τῶν τειόντων τὰ μετὰ τὰς ὠμοπλάτας ἄκρας καὶ τὰς λαγόνας στεγόντων· ἥλοι δὲ ἢ ἐγκεντρίδες ἕπεισι ταῖς τελαμωνίαις».

Τελάρχης, ου, ὁ· ὁ (τέλος 2, ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἑνὸς τέλους ἤτοι μέρους τάγματος ἢ μοίρας τοῦ στρατεύματος, ταγματάρχης· ὅθεν

Τελαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφφίκιον τοῦ τελάρχου.

Τέλβω, καὶ τέλβομαι· = Ἀτέμβω, Ἡτύχ.

Τελεαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελεάρχου· ἀρχή τις ἐν Θήβαις εἶδος ἀστυνομίας ἔχουσα. Πλούταρχ.

*Τελέαρχος, ὁ (τέλος, 3. ἄρχω) Ὁ τὴν ἐπιστασίαν τῆς τελεαρχίας ἔχων. Ἐν Θήβαις ἦσαν τελέαρχοι οἱ τῶν ὁδῶν τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἔχοντες.

*Τελέεις, εντος, ἴδε τελήεις, 2.

Τελέθω, (τέλλω). Εἰμί, ὑπάρχω, γίνομαι, καθίσταμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν. Ἰλ. Η, 282. «Νῦν δ' ἤδη τελέθει· γίγνεται. Ι, 441. «-ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν· ὑπάρχουσι, γίνονται· ὅπου ὑποτίθεται ἀεὶ ἡ ἰδέα γενομένου τινὸς ἢ συμβάντος, μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ ἤδη εἰς τέλος φθάντος, ἢ περαιωθέντος, ἢ εἰς πληρότητά τινα καὶ ἀκμὴν ὄντος· παρβλ. καὶ Ἰλ. 347. Ὀδ. Ρ, 486. Ἡσ. Ἔργ. 183, 508. δὶ ὁ καὶ ἡ συγγέν. αὐτοῦ μετὰ τοῦ τέλος, τελέω, ἔστιν ἀναντίρρητος, ὡς καὶ μετὰ τοῦ θάλλω, ὡς Ἰλ. Ι, 441. «ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν ὡσαύτ. καὶ Φ, 465. Ὀδ. Τ, 328. εἰς τὰ ὁποῖα ταῦτα χωρία ἠδύνατο ἐπίσης νὰ γράψηται θάλλω ἀντὶ τελέθω. Ὀδυσ. Η, 52. -θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων Ἔργοισιν τελέθει. ὁ Ἡτύχ. ἑρμν. τὸ τελέθει διὰ τοῦ τελεῖται. Ἐπικ. παρατ. τελέθεσκε παρ' Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 241.

Τελειογονέομαι, οῦμαι (τελειογόνος). Τέλειος γεννῶμαι, διόλου ἐντελὴς καὶ ὡρίμος ἤτοι ἔγκαιρος πρὸς γέννησιν γίνομαι· ἔτι τελεογονέομαι· τὸ ἐνεργ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ὅθεν

Τελειογονία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ἐντελῆ καὶ ἀκέραια, τὰ γεννήματα ἢ τέκνα, καὶ τὸ φέρειν ὡρίμους τοὺς καρπούς. Ἀριστοτέλ.

Τελειογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέλεια ἢ ἔγκαιρα γεννήματα, τέκνα γεννῶν, καὶ ὁ ὡρίμους ἢ ἐγκαίρους καρποὺς φύων.

Τελειόγονος, ὁ, ἡ, ον· παθητ. Ὅστις γεννᾶται τέλειος, ἤτοι ἐντελὴς καὶ ὥριμος, ὅ ἐστιν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν του· παρ' Ἀριστοτέλ. παρ' ᾧ καὶ «τελεόγονος» εὑρίσκεται.

Τελειοκαρπέω, ῶ. Φέρω τὸν καρπὸν εἰς τὴν τελειότητα. ὅ ἐστιν, ὡριμάζω τὸν καρπόν, ὥριμον καρπὸν φέρω, ἔχω ἢ φύω, ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ζώων ἐκ τοῦ.

*Τελειόκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ εἰς τελειότητα φέρων τοὺς καρπούς, ὁ ὡριμάζων τοὺς καρπούς, ἢ ὁ ἔχων ἢ φέρων ὡρίμους καὶ ἐγκαίρους τοὺς καρπούς.

Τελειοποιέω, ῶ. Τέλειον ποιῶ. Ἐκκλησ. Συγγρ

Τελειοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τέλειον ἐντελές τι ποιῶν.

Τέλειος, εία, ειον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διαλεκτ. τέλειος, ὁ, ἡ, ον Ἰων. τέλεος, Ἐπίρ. τελείως (τέλος) Πᾶν ὅ,τι ἔλαβεν ἢ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν ἐντέλειαν ἢ πληρότητά του, τετελεσμένος τελειωμένος, πεπληρωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, Ἐντελής, ὁλόκληρος, σῶος, σωστός, ἀνελλιπής, ἀσινής, μὴ λελωβημένος, ὑγιής, ἀκηλίδωτος, ἄμεμπτος ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετ. ὅλων τῶν εἰς θυσίαν φερομένων ζώων, διὰ τὸ ἀναγκαίως ταῦτα ἀεὶ τέλεια ἤτοι ἀσινῆ καὶ ἀλώβητα εἶναι «ὀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων» Ἰλ. Α, 66. καὶ Ω, 34. «ἱερὰ τέλεια» ὅπου κατ' ἄλλους ἀντὶ τῶν ἀκμαίων, μὴ νεογνῶν ζώων, εἰληπται· ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. Θ, 247. Ω, 315. καλεῖται ὁ Ἀετός, «τελειότατος πετεηνῶν» ὁ ἐντελέστερος, ὁ ἐξοχώτερος, ἢ εὐγενέστερος μεταξὺ τῶν ἄλλων πετεινῶν, παρβλ. καὶ τελήεις, 2 (ἐν δὲ Ὀδύτ. οὐκ ἀπαντᾶται ἡ λέξις). 2) ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ὁ εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν φθάσας, ὥριμος δηλαδὴ κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος, σωστὸς ἀνδρὸς Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. β'. 4. «Ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας· καὶ ἐν ἡ. ζ'. 3. «Κεκαρπῶσθαι τέλειος ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι (καλάια. Καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον: «Τέλειος ἵππος», ἀντίκειται τῷ, Πῶλος· καὶ ἐντεῦθεν «Ἅρμα τέλειον» ἀντίκειται τῷ, «Πωλικόν» τὸ συρόμενον ὑπὸ τελείων ἤτοι ἀκμαζόντων τῇ ἡλικίᾳ ἵππων. οὕτως ἑρμην. τινὲς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. «αἰγες τέλειαι, ἱερὰ τέλεια, κ. τ. τ.» 3) τελειωμένος, εἰς τέλος ἀχθεὶς, περατωθεὶς, ἀποτελεσθεὶς, τετελεσμένος, πεπληρωμένος, ἐπὶ ἱκεσίας, εὐχῆς ἢ ἐλπίδος τινός, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν καὶ σημείων, τὰ ὁποῖα ἀποπληροῦνται, ἤτοι λαμβάνουσι τὴν προσδοκουμένην αἰτίαν ἢ ἀπευκταίαν ἔκβασιν. 4) ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, τελεσιουργός, εἰς πέρας, εἰς τέλος φέρων, τελειόων, ἐπιτελεστικός, ὁ πάντα εἰς τέλος ἄγων, ἢ δίδων εἰς πάντα τέλος, ὅθεν «τέλειοι θεοί, τέλειαι θεαί», Αἰσχύλ. διὰ τὸ τὰ πάντα εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν φέρειν, ἢ διὰ τὸ εἰσακούειν καὶ πληροῦν τὰς τῶν ἄλλων εὐχὰς καὶ δεήσεις, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθετ. ἑκάστης θεότητος, ἐξαιρ. «Ἥρα τελείαι», = ζυγία, ὡς προστάτης τῶν γάμων, Λατιν. Juno pronuba, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας καθιεροῦτο ὁ γάμος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεῶν θεωρουμένων ὡς ἐφόρων τοῦ γάμου, Ruhnk Τιμ. σελ. 224. Jacob Grinag. 13. παραβλ. τέλεος καὶ τελήεις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τέλειος, ὁ τελεσιουργὸς Ζεύς, οὗ τὸ κράτος ἐστὶ μέγιστον· ὅς τις ἑρμηνεύει. ἔτι τό, «Τελειότατον πετεινόν» διὰ τοῦ, ἐπιτελεστικώτατον· ὁ τὸν ἐντελῆ οἰωνὸν δεικνύων. «Τελείως», ἐπ' ἰσότητος τῷ, τελέως. Παρὰ Γαλην «τέλειος ἰατρός» ὁ ἐν θεωρίᾳ καὶ πράξει ἀπηρτησμένος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες» καὶ «Τετέλεσται, γεγάμηκεν» καὶ «Τέλειος ἡμέρα, ἡ ὑστάτη, καὶ τελειοῦσα τὸν βίον».

Τελειοστιγμή, ἡ· ἀντὶ τοῦ, τελεία στιγμή· παρὰ Γραμματικ. δι' ἧς χωρίζεται μία ἔννοια ἀπὸ μιᾶς ἄλλης, πολλ' ἀμφ.

*Τελειοστιχίς, ίδος, ἡ (στίχος). Στίχοί τινες τοῦ ὁποίου ἢ πράτη καὶ ἢ τελευταία συλλαβὴ λαμβανόμεναι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ὡς φρ. εἰ. «Ἀγρυποτράπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος», Ἰλ. Α, 538. ὅπου τό, ἄρ καὶ τος σχηματίζουσι μίαν λέξιν ἄρτος, παρὰ Γραμμ. λίαν ὀμφ.

Τελειότης, ητος, ἡ (τέλειος). Το εἶναι ἢ γίνεσθαι τέλειον, ἐντέλεια· παρὰ τοῖς Ο'.

*Τελειοτοκέω, (τελειοτόκος). Τέλειον καὶ ἔγκαιρον ἢ ὥριμον παῖδα ἢ βρέφος γεννῶ, ὅθεν

Τελειοτοκία, ἡ. Γέννησις τοῦ ἐντελοῦς παιδίου, ὅταν δηλαδὴ γεννᾶται εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν του.

Τελειοτόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν τὰ παιδία τέλεια καὶ εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν, ὁ τίκτων τέλεια καὶ σωστὰ τέκνα.

Τελειουργέω, ῶ (ἔργον). Τελειόνω, εἰς τέλος φέρω τὸ ἔργον, ἀποτελειόνω, ταὐτὸν τῷ, τελειόω. Φίλ

Τελειόω, ῶ, Ἰων. τελεόω (τέλειος) ταὐτὸν τῷ τῆς συνηθείας, τελειόνω· ἀποπληρῶ, τέλειον ἢ ἐντελὲς ποιῶ, εἰς τέλος ἄγω, φέρω εἰς τέλος, ἀποπερατόνω, ἀποτελειόνω, περαιόω, ἐξεργάζομαι, ἀπαρτίζω· σώνω. Ἡροδτ. 1, 120, 160. 2) τελεοῦν τινα, ἀντὶ, ἁγιάζειν, καθιεροῦν, καὶ εἴ τι ἀξίωμα προβιβάζειν, ἀναγορεύειν, Ἡροδτ. 3, 86. Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει «τελειώτεις, ἁγιάσεις». Τελειόομαι, οῦμαι. Οὐδετέρ. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου ἔρχομαι, φθάνω, σώνομαι, ἀποθνήσκω· ταὐτὸν τῷ, τελευτάω, παρὰ τοῖς Ἑκκλησ.

Τελείω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, τελέω. «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». Ἰλ. Α, 5. ἐτελειοῦτο, ἐπληροῦτο.

Τελείωμα, τό (τελειόω) ταὐτὸν τῷ, τελείωσις, παρὰ τοῖς Ο'.

Τελείωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τὸ τελειοῦν, εἰς τέλος φέρειν, ἀποπερατωσις, ἀποπλήρωσις, ἐκτέλεσις, ἐντέλεια, ὡρίμασις. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστ. ζ'. 4.

Τελειωτής, οῦ, ὁ (τελειόω). Ὁ τελειῶν, ἀποπληρῶν, εἰς τέλος φέρων· ὅστις τελειόνει. Γρηγόρ. Ναζ.

Τελειωτικός, ἡ, όν. Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος, εἰς πέρας ἢ εἰς ἐντέλειαν φέρων, ὁ ἀποπερατῶν.

Τελενικίζω, μελ. ίσω. Κενόν, εὔκαιρον, ἄδειον ποιῶ, ἀδειάζω, κενόνω, Κωμικ. Δέξ. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἔχουσι: «τελενικίσαι, τὸ κενῶσαι, κενὸν ποιῆσαι. Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, ἀπὸ Τελενίκου τινὸς πένητος παντελῶς· λέγεται ἔτι «τελενίκειος ἠχώ· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τελεογονέομαι, οῦμαι, παθ. ἄνευ ἐνεργ. εὔχρηστ. (τελεογόνος). Πλούταρχ. ταὐτὸν τῷ, τελειογονέομαι.

*Τελεογονία, ἡ ταὐτ. τῷ τελειογονία.

Τελεόγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ταὐτὸν τῷ, τελειόγονος. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ζ'. 5. «τὰ μὲν τελεόγονα τῷ χρόνῳ ἔτεκε, τὸ δὲ πεντάμηνον· καὶ τοῦτο ἀπέθανεν εὐθύς. Καὶ ἑτέρα δέ τινι συνέβη τεκνούσῃ πρῶτον μὲν τὸ ἑπτάμηνον, ὕστερον δὲ δύο τελεόμηνα τεκεῖν». 2) ἐνεργ. τελεογόνος = τελειογόνος.

*Τελεοδρομέω, μελ. ήσω. Τελειόνω, ἀποτελεῖω τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἐκ τοῦ

Τελεόδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον τελειῶν. Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 217.

Τελεοκαρπέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τελειοκαρπέω, Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ.

*Τελεόκαρπος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτ. τῷ τελειόκαρπος.

Τελεόμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Τέλειος ἢ σωστός κατὰ τοὺς ὡριτμένους μῆνας· παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 824. »Ἄρτος τελεόμηνος« · ὁ ἐντελὴς ἐκ ὡώδεια μηνῶν χρόνος, ἤτοι ὁ χρόνος ὅς τις διορίζεται διὰ τοῦ ἐπανερχομένου καιροῦ τοῦ ἀροτριᾶν τὴν γῆν, καὶ »τέκνον τελεόμηνον« σωστόν, πεπληρωμένους ἔχον τοὺς μῆνας τέκνον. Ἀριστοτλ.

Τέλεον, Ἐπίρ. ἀντὶ τελέως, καὶ τελείως. Ὁλοτελῶς, παντελῶς, ὅλως διόλου, ἐντελῶς· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Τέλεος, έα, εον (τέλος) Ἰων. τύπ. ἀντὶ, τέλειος, τετελειωμένος, τετελεσμένος, ἐντελής, ὁλόκληρος, σῶος, σωστός, ἀκωλόβητος, ἀκηλίδωτος, ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν ζώων Ἡροδ. 1, 183. 2) ὁ εἰς ἐντελῆ αὔξησιν ἐλθών, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος, ὥριμος. 3) τελειωμένος, πεπληρωμένος, πλήρης, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ εὐχῆς, τετελεσμένος, ἐκπληρωθείς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν καὶ προμηνυμάτων, Ἡροδ. 1, 121. τῷ Ἀτρ. τύπ. τέλειος χρῆται ὁ Ἡροδ. μόνον ἅπαξ, 9, 110. ἑρμηνεύων τὸ περτικὸν τυκτά. Ἐπίρ. τελέως, Ἡροδτ. 1, 120. ταύτ. τῷ τέλεον· ὅθεν

Τελεόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ τελειόω, Ἡροδτ. 1, 120. 160.

***Τελέσαρχος**, ου, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄν παρὰ Πινδ.

***Τελεσθώ**, ός, συναιρ. οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 358.

***Τελεσιάδης**, ου, ὁ Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ.

Τελεσιάζω (τελέσιος) ταὐτὸν τῷ, τελέω, καὶ θύω· νεωτρ. λεξ. Ἐτυμολ.

Τελεσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος). Ὁ τὸν γάμον τελειῶν, ἢ τελῶν, ὁ καθιερῶν, ἁγιάζων τὸν γάμον.

Τελεσίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος) = τελεόδρομος. Ὁ τὸν δρόμον τελέσας, πληρώσας, τελειώσας· καθολ. τέλειος, ἐντελής, »ἀρετὴ τελεσίδρομος«. Στοβ. φυσ. ἐκλ. σελ. 274.

Τελεσίερος, ὁ, ἡ, ον (ἱερός). Ὁ θυσίαν τινὰ ἢ τελετὴν ἀποπληρῶν, τελειόνων, παρ' Ἡσυχ. »τελεσίερον Παιᾶνα, τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν«.

Τελεσικαρπέω, ῶ. Τελειόω, ἐντελεῖς ποιῶ τοὺς καρπούς, ὡριμάζω τοὺς καρπούς, ἢ ὡρίμους τοὺς καρπούς φέρω. Στράβ. »τελεσικαρπεῖ δὲ τὸν καρπόν« · ὡριμάζει, τέλειον φέρει· = τελεοκαρπέω· ἐκ τοῦ

Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τοὺς καρπούς τελειῶν, ὁ τοὺς καρπούς εἰς ὡρίμασιν φέρων, ἢ ὡρίμους καρπούς ἔχων. Στράβ. ιε. σελ. 1008. = τελεόκαρπος.

***Τελεσικράτης**, ου, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ. (α)

Τελεσίνοος, ὁ, ἡ, ον. συναιρ. τελεσίνους, ὁ, ἡ, ου (νόος) ταὐτ. τῷ τελεσίφρων.

Τελέσιος, ὁ, ἡ, ον (τέλεσις). Ὁ τελειῶν, ἐντελῶν, ἐκπληρῶν »τελέτιος ἡμέρα« · ταὐτὸν τῷ, Ἐσχάτη, τελευταία. Ἡσύχ.

Τελεσιουργέω, ῶ (τελεσιουργός). Τελειόνω τὸ ἔργον· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τελειῶ, ἀποτελῶ, ἐκπληρόω, τελειόνω, εἰς τέλος φέρω, ἐντελὲς ἢ ὥριμον ποιῶ. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. ὅθεν

Τελεσιούργημα, ατος, τό. Τὸ τετελεσμένον, τελειωμένον ἔργον· ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις ἔξαιρ. τοῦ κατὰ σκοπὸν ἔργου. Πολύβ. »Πραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔσται τελεσιούργημα«.

Τελεσιουργία, ἡ (τελεσιουργέω). Τελείωσις, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις ἔργου τινὸς ἢ ἐπιχειρήματος.

Τελεσιουργικός, ἡ, όν. Ὁ τελεσιουργῶν, ἢ ἐπιτήδειος, δυνατός, ἱκανὸς πρὸς ἐκτελεστὶν ἔργου τινός· ἐνεργητικός, δραστήριος, δυνατός, εὕρηται δὲ μόνον ἅπαξ, παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 270. Α. ἀλλ' ὁ Bekk. γράφει ἐνταῦθα ἐκ χειρογρ. τὸ τελεσιουργόν, ὡς εὕρηται παρά τε Πλουτάρχ. καὶ Θεμιστ. ἐκ τοῦ

Τελεσιουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν, τελειόνων· ὁ ἐντελὲς ποιῶν τι· ὁ ἐπιτηδειότητα ἢ εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν ἐντελές τι· ἐκπληρωτής, τελειωτής. »Δύναμις τελεσιουργός« καὶ »τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων«. Πλούταρχ.

***Τέλεσις**, εως, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἀποπεράτωσις.

***Τελεσιφάντης**, ου, ὁ (φαίνω) = Ἱεροφάντης, Ὀργιοφάντης, Ἡσύχ.

Τελεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (τελέω, φρήν) ταὐτὸν τῷ, τελεσίνοος. Ὁ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἢ σκοπὸν τελειῶν, εἰς τέλος φέρων, ὁ ἐκπληρῶν τὴν εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 708.

***Τελέσκω**, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τελίσκω.

Τέλεσμα, ατος, τό (τελέω) ταὐτὸν τῷ, τέλος, 4. Φορολόγημα, φόρος, δόσιμον, καθόλ. πληρωμή, δαπάνημα, ἀνάλωμα, ἔξοδον. Λουκιαν. Κρον. 35. Ζεὺς Τραγ. 11. καὶ Διόδωρ. Σικελ.

Τελεσμός, ὁ (τελέω). Τελείωσις, ἐκτέλεσις, ἐκπεραίωσις. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τελεσσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγαμος. Νόν. ὅπερ ἴδε.

Τελεσσίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγονος. Ὁ τὸν γόνον, τὴν γέννησιν ἢ τὸν καρπὸν ἀποπληρῶν, ἐντελὴ ἢ ὥριμον, ἔγκαιρον ποιῶν. Νόνν.

Τελεσσιδώτειρα, ἡ (δώτειρα) ποιητ. ἀντὶ τελεσιδώτειρα = τέλος δοῦσα. Ἡ τελειοῦσα, τὸ τέλος δοῦσα, ἢ φέρουσα, τελειοποιοῦσα. Εὐριπ. Ἡρακλ. 899.

Τελεσσίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ τὸν μόρον ἤτοι θάνατον ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν, φέρων· θανατηφόρος. Νόν.

***Τελεσσίνοος**, ὁ, ἡ, ον. ποιητ. ἀντὶ. τελεσίνοος. Ὀρφ. ἀργ. 1308.

***Τελεσσίτοκος**, ὁ, ἡ, ον (τόκος). Ὁ τὸν τόκον ἤτοι τὴν γέννησιν τελειόνων, ἢ ὅς τις κάμνει νὰ γεννηθῇ τι ἐγκαίρως, ἀμφ.

***Τελεστήρ**, ῆρος, ὁ = τελεστής.

Τελεστήριον, τό. Τόπος ἁγιασμοῦ, καθιερώσεως, ἁγιαστήριον. Πλούταρχ. Θεμ. ἰ. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ'. 3. »τελεστήριαν« · ἐξυπακουσμ. »Ἱερὰν θυσία πρὸς τέλος εὐτυχές, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ· θυσία εὐχαριστήριος διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ σκοποῦ ἢ διὰ τὸ τέλος τῶν πράξεων. Καὶ ἡ ἐπὶ γάμῳ θυσία· ἔστι δὲ κυρ. οὐδετ. τοῦ

***Τελεστήριος**, ία, ιον (τελεστήρ). Ὁ τελειόνων, ἀποπερατῶν, εἰς τέλος φέρων. 2) ὁ καθαγιάζων, ἁγιαστής.

Τελεστής, οῦ, ὁ (τελέω). Ὁ ἐκτελῶν, τελειόνων, ἀποπληρῶν· τελεσιουργός. 2) ἱερουργός, ἁγιαστής, καθιερωτής· ὅθεν

Τελεστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὁ τελῶν, ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν, τελειόνων. 2) ὁ εἰς τὰ ἅγια, ἱερὰ ἤτοι εἰς τὰς τελετὰς ἀνήκων ἢ ὁ ἁγιάζων, καθιερῶν »Σοφία τελεστικήν« · ἢ τῶν μυστηρίων, ἤτοι ἡ μυστική. Πλούταρχ. »Θεολογία τελεστικήν« · ἢ συμβολική.

***Τελεστός**, ή, όν. ἐπίθ. ρήματ. τοῦ τελέω. Τετελεσμένος, τελειωμένος. 2) καθιερωμένος, ἢ καθιερωθείς, ἁγιασθείς.

Τελέστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, τελεστής. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Τελεσφορέω, ῶ (τελεσφόρος). Εἰς τέλος φέρω, (ἐπὶ δὲ ἐγκύου ἤτοι ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἐγγαστρωμένης, ἀντὶ τοῦ, φέρω, γεννῶ τὸ τέκνον ἔγκαιρον, ἤτοι ἐντελὲς καὶ σωστὸν εἰς τοὺς μῆνας)· καθόλ. εἰς ἐντέλειαν ἢ εἰς ὡρίμασιν φέρω, ἐντελῶς ἀγω. Ἀρεταῖος, καὶ Ἰώσηπ. 2) τέλος φέρω, φόρον ἀποδίδωμι, πληρόνω δόσιμον ἢ τελώνιον. Ξενοφ. πόρ. γ'. 5. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἰσφέρω, εἰσόδημα δίδω, ὠφελῶ ὡς τὸ λυσιτελεῖν, ὅθεν

Τελεσφόρησις, εως, ἡ. Τὸ τελεσφορεῖν, τὸ ἐντελεῖς καὶ ὡρίμους καρποὺς φέρειν. Χρυσόστομ.

Τελεσφορία, ἡ (τελεσφορέω). Τὸ φέρειν ἢ δίδειν ἐντελεῖς ὡρίμους καρποὺς = τελεσφόρησις. 2) τελετή, θυσία, ἁγιασμός, καθιέρωσις. 3) τέλος, φόρος, δασμός, δόσιμον, ὠφέλεια, εἰσφορά, κέρδος. Καλλίμαχ. »Ἐπετήσιος τελεσφορίαν« · ἐνιαύσιος θυσία. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 917.

Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τέλος, φέρω). Ὁ τέλος φέρων, ὁ τελειών, τελειόνων, ἀποπληρῶν, ἐκτελῶν, ἀποπερατῶν, εἰς τέλος ἄγων, ὡριμάζων, ἢ εἰς ἀκμὴν καὶ ὡρίμασιν φέρων, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. ἀλλ' ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐνιαυτὸς »τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόνα«. Ἰλ. Τ, 32. Ὀδ. Δ, 83. Κ, 467. ὅπου ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. »ὁ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ἄγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ« ἤτοι εἰς ἕνα ὁλόκληρον χρόνον ὡσαύτ. »δένδρα τελεσφόρα« Πλούταρχ. τὰ ὡριμάζοντα ἤτοι τέλειον φέροντα τὸν ἑαυτῶν καρπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »τελεσφόρος οἶκος« ὁ τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος, ὁ καρπὸν ἤτοι τέκνα φέρων. 2) ἐπικερδής, ὠφέλιμος, λυσιτελής, ὁ εἰσόδημα ἢ ὠφέλειαν δίδων, χορηγητικός. 3) »τελεσφόρος δωμάτων γυνή«. Αἰσχύλ. ἤτοι ἡ ἔχουσα τὴν τοῦ οἴκου ἀρχήν, κυριότητα, οἰκοκυρία. 4) Παθητικ. ὁ τελειούμενος, πληρούμενος, ἐντελής, ἢ ὁ τελειωθείς, ἀποπληρωθείς, ἀποπεραιωθείς τελειωμένος, τετελεσμένος, ἀπηρτισμένος, πεπληρωμένος. »Ὄναρ τελεσφόρον« παρὰ Σοφοκλ. πεπληρωμένον, ἐκβάν, ἢ ἔκβασιν, πέρας λαβόν, εἰς ἔργον ἀπεκβάν· οὕτω καὶ »τελεσφόρος ἐλπίς« · ἢ ἐκτελεσθεῖσα, εἰς ἔργον ἀποβᾶσα »οἶκος τελεσφόρος« οἶκος μ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐπιπλα καὶ σκεύη προμηθευμένος, ἢ κεκοσμημένος, εὐπρεπισμένος· ὁ Φώτ. ἔχει: »τελεσφόρος, τέλειος, μάντις, ἐγγαστρίμυθος«. (Κατὰ Πατσόβ. ἔπρεπε εἰς τὴν παθητ. ταύτην σημασ. νὰ γράφηται τελέσφορος).

Τελεταρχέω, ῶ. Νικήτ. Χρον. θ'. 18. Τελετάρχης εἰμί, θύω, ἁγιάζω, ἱερόω.

Τελετάρχης, ου, ὁ (τελετή, ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος τῆς τελετῆς ἤτοι τῶν θυσιῶν τῆς καθιερώσεως καὶ μυστηρίων. Ὀρφ. Ἔμν. ὅθεν

Τελεταρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελετάρχου. 2) παρὰ Διονυσ. Ἀρεοπ. ἡ ἁγία τριάς.

Τελετή, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις, πέρας, τέλος. Βατραχομ. 294. »Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη«. 2) Καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, ἁγιασμός, θυσία, ἔξαιρ. Μύητις, Μυστήριον, ἢ Μυστηριώδης θυσία. Ἡροδτ. 2, 171. 4, 79. »ἄγεσθαι τὴν τελετὴν« ἤτοι δέχομαι τὴν εἰς τὰ μυστήρια καθιέρωσιν, ἀρχίζω τὴν τῶν μυστηρίων μύησιν. 3) πληθ. τελεταί, Ἁγιαστεία, τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα, ἢ θρησκευτικοὶ θεσμοί, συνήθεια καὶ πράξεις θρησκευτικαί, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Cérémonies du culte Θρησκεία· ὁ Πλάτων ἐν β'. πολιτ. σελ. 364. ε. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Θεσμὸς ἁγιστικὸς καὶ καθάρσις, ἤτοι τὰ γινόμενα καθήκοντα, νόμιμα ἐν τοῖς καθαρμοῖς, παραγεῖ τοῦτο ἀπὸ τοῦ: »Ὅτι λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν« · ἃς ὁ Τίμαιος ἑρμην. διὰ

τοῦ »μυστηριώδεις θυσίας· οὕτω καὶ ἐν Συμπ. »τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους«, μετὰ ταῦτα δὲ ἰδίως ἐκαλοῦντο τελεταί, τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης. — Ἀντὶ τοῦ Ἑορτή. παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. 10. 62. »— ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ· τῇ τελουμένῃ ἑορτῇ· κατὰ τὸν Σχολ. 5. καὶ ἐν Νέμ. 10. 63. καλοῦνται τὰ Παναθήναια »τελεταὶ Ἀθηναίων«· παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγυρ »τελετὴ« τὰ κατ' Ἐλευσῖνα μυστήρια.« Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 40. ἔχει: »τελετάς τε καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζονας, καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως Ἑορτάς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸν Δαπανᾶν· καὶ Πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες· καὶ Εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα«· ὁ Εὐστάθ. ἔχει »ὅτι καὶ ὁ γάμος τελετή τις εἶναι λέγεται«.

Τελετουργέω, ῶ (τελετουργός). Τελετὴν τινα ἢ καθιέρωσιν πληρῶ, ἁγιάζω, καθιερόω. Διονυσ. Ἀρεοπ. ὅθεν

Τελετουργία, ἡ. Ἁγιασμός, καθιέρωσις, μύησις.

Τελετουργός, ὁ, ἡ, ὄν (τελετή, ἔργον). Ὁ ἁγιάζων, ἁγιαστικός, ὁ διὰ τῆς τελετῆς ἤτοι τοῦ ἁγιασμοῦ ἐνεργῶν. »Τελετουργὸς δύναμις«. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Τελευταῖον, ὡς Ἐπίρ. Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ὅλα. Ἡροδτ. 1, 91. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ.

Τελευταῖος, αία, αῖον (τελευτή). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος ἄγων, τὸ τέλος ἀποπληρῶν· ὕστατος πάντων, ἔσχατος, ὑστερινός, ὁ εἰς τὸ τέλος εὑρισκόμενος. Ἀπὸ Ἡροδτ. πολλὰ εὔχρηστ. λέξις· τὸ ὑπερθ. τελευτατος, Γλωσσ.

Τελευτάω, ῶ. Μ. ήτω (τελευτή). Τελειόω, ἀποπληρῶ, τελειόνω ὡς τὸ τελέω. Περαίνω, ἀποπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἀποτελειόνω ἔργον τι τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχον ἀρχινημένον· συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ε, 253. »τελεύτα« ἀπετελείονε τὸ ἔργον, ἤτοι τὴν ἤδη ἀρχαίαν ἐργασίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ πλοίου· καὶ ἐν Ἰλ. Ν. 100. »δεινόν, ὁ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον«· ἐπίστευον ὅτι ἤθελε γένῃ· χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ πρὸς δήλωσιν ἀποπερατώσεως ἢ ἐκπληρώσεως εὐχῆς τινος, ὑποσχέσεως, ὅρκου, ἢ ἐ πίδος »οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ«. Ἰλ. Σ, 328 ἤτοι δὲν ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ »αἴθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος« Ὀδ. Η, 331. καὶ Ἰλ. Ν, 375. ὡσαύτ. »ἐπεί ῥ ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον«. Ἰλ. Ξ, 280. Ὀδ. Β, 378. Κ, 346. τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ο, 524. »τελευτήσει κακὸν ἦμαρ σφιν« δηλοῖ προξενῶ τινι δυστυχῆ ἡμέραν, ἢ κάμνω νὰ ἀποβῇ ὅλως εἰς ὅλον δυστυχὴς ἐκείνη ἡ ἡμέρα· παθητ. τελευτάομαι, μελ. τελευτήσομαι, ἀεὶ κατὰ παθητ. σημασ. ἐκπληροῦμαι, εἰς ἐκτέλεσιν ἢ πλήρωσιν φθάνω, ἀποβαίνω, παρ' Ὅμ. 2) εἰς τέλος φέρω, τελειόνω, παύω, σώνω, ἐξαιρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίον, ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἔτι δὲ καὶ »τελευτᾷν τὸν αἰῶνα« Ἡροδτ. 1, 32. 9, 17, 27. καὶ μετὰ Γενκ. »ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω«. Ξεν. Κυρπ. ἡ. ζ'. 17. ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτκ. ὡς ἀμετβ. τελειόνω, ἀποθνήσκω, τελευτᾷν ὑπό τινος, ἤτοι φονεύομαι ὑπό τινος, Ἡροδτ. 1, 39. 4, 78. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) ἀμετβ. εἰς τέλος φθάνω, καταντῶ, τελειόνω, τέλος λαμβάνω, εἰς πέρας ἥκω »αἱ εὐτυχίαι εἰς τοῦτο ἐτελεύτησαν«. Ἡροδτ. 3, 125. εἰς τοιοῦτον τέλος ἔφθασαν αἱ εὐτυχίαι, οὕτως ἀπέβησαν μέχρι τέλους· οὕτω καὶ »τελευτᾷν εἰς συμφορά« Πλουταρχ. καταντῶ εἰς δυστυχίαν, λαμβάνω τέλος δυστυχές. »Εἰς τὴν Αἴγυπτον τελευτᾷ ἡ ἀκτή« Ἡροδτ. 4, 39. ἤτοι ἡ ἀκτὴ ἀποπερατοῦται, καταντᾷ εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρβλ. καὶ 2, 33. 4) μετοχικῶς δὲ μετὰ ῥήματός τινος ἐκφερόμενον, ἔχει Ἐπιρρήματος σημασίαν, ἀντὶ, τελευταῖον τέλος πάντων, περὶ τὰ τέλη, οἷον »τελευτῶν εἶπεν« ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπεν, ἢ ἐτελείωσε τὸν λόγον του μὲ τοῦτο· ὡς καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. »Οἱ μὲν Ἀττικοί« »Τελευτῶν ἐποίησα« λέγουσι· καὶ »Τελευτῶσα ἐποίησε«· καὶ »Τελευτῶντες ἐποίησα«· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ παντῶν τῶν Αἰτιατικῶν· οἱ δὲ κοινοὶ »Τελευταῖον λέγουσι«. Ξενοφ. Κυρουπ. α. δ'. 9. »Καὶ Κυαξάρης μέντοι τελευτῶν εἶπε«· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος· οὕτω καὶ ἐν α. ς'. 16. »Τελευτῶσαι οὐδὲ πείθονται, τελευτῶν οὐδὲ πείθειν δύναται«. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 261. »Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίγνετο ἄνω· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος ἤθελε δαρῇ, ἤθελε φάγῃ ξυλιαῖς· »τελευτῶντες ἀπηλλάγησαν« τελευταῖον ἀνεχώρησαν ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀπεχωρίσθησαν, Ἰσοκρ. Παν. 39. παρβλ. καὶ Ἡροδτ. 3, 38. Θουκ. β'. 51. ἡ. 81. Δημοσθ. Παραπρ. σελ 348.

***Τελευτέω**, Ἰων. ἀντὶ τελευτάω, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τελευτέοντες ἐν χρήσει παρ' Ἡροδτ. 3, 38.

Τελευτή, ἡ (τελέω, τέλος) ὡς τὸ τελετή. Ἀποπεράτωσις, τελείωσις ἑκάστου ἔργου, πλήρωσις ἢ πλήρωμα. »Οὔτ' ἐρεῖται στυγερόν τέμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται« Ὀδ. Α. 249. οὔτε εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὸν γάμον δύναται, ὡσαυτ. καὶ Ὀδ. Π, 125. 2) Τέλος, παῦσις, περαίωσις, πλήρωσις, συντέλεια, Ἡτ, Θεογ. 637. καὶ Ἰλ. Ι, 625. »Τελευτὴ μύθοιο τὸ τέλος τοῦ λόγου· ἐξαιρ. »Βιότοιο τελευτή,« Ἰλ. Η, 104. Π, 787. τέλος τῆς ζωῆς, θάνατος, καὶ »Βίου τελευτὴ« Ἡροδτ. 1, 30, 31 ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, βίου, ἀντὶ θάνατος, Ἡτ. Ἀσπ. 157. παρβλ. τέλος· παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 47. »Ἔστι γέ τοι δή, Σώκρατες, τελευτή, περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται« τὸ συμπέρασμα τοῦ λόγου, τὸ συναγόμενον· ἐν ἴσῳ τῷ Γαλ. Resultat, ἐν δὲ §. 51. »Ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς« ἀντὶ τοῦ, τέλος· εἰς τελευτήν, ἀντὶ στελευταν, Τμ. Ὅμ. 6, 29. Ἡτ. Ἔργ. 335.

Τελέω, ῶ. Μ. έσω. καὶ παρ' Ὅμ. τελέσσω, ὅπου τὸ μέτρον· ἀπαιτεῖ μίαν μακρὰν συλλαβήν· ἔτι καὶ τελέω, Ἀττ. τελῶ, ὅπερ φαίνεται τῷ ὄντι νὰ ὑπῆρξε μελλοντικός τις σχηματσ. Ἰλ. Θ, 415. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 311. Β. ὡσαύτ. παθητ. τελεύμενα παρ' Ἡροδτ. 3, 134. παρβλ, Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι, σελ. 403. Ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ Ἐπ. Ἐνεστ. τελείω ἐνεργητ. καὶ παθητ. (τέλος). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω, ἐξεργάζομαι. διαπράττω, ἔργῳ καθίστημι, ἐξανύτω, συμπληρῶ, κατορθόνω, εἰς πλήρωσιν καὶ ἔκβασιν φέρω. συχνότατ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀποδίδω, πληρῶ τὰ ὑποτχεθέντα, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἢ φυλαττω τὸν λόγον μου »Τελέωμεν μῦθον« Ὀδ. Δ, 776 καὶ Ἰλ. Ψ, 543. ὡσαύτ. »Τέλεσαί μοι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστης« Ὀδ Κ, 483 καὶ Ὀδ. Ο, 195. Ἰλ. Ξ, 44. Ὀδ. Τ, 236. καὶ »τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην« Ἰλ. Ψ, 20, 180 παρβλ. καὶ Φ, 457. Ὀδ. Δ, 699. Ρ, 399 καὶ εὐτεύθεν ἀντὶ τοῦ παρέχω, προξενῶ, τινί τι, »Ταῦτα καὶ οἱ τελέσαιμι« Ἰλ. Ι, 157. Ψ, 559. Ὀδ. Χ, 51, καὶ, »νόον τελ. τινί,« ἐκπληρῶ τινος τὴν εὐχὴν, ἢ ἀπονέμω αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἰλ. Ψ, 149 ἔτι δὲ, »τελέσαι κότον, χόλον,« ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστῶ, ἱκανοποιῶ, χορταίνω τὴν ὀργήν μου, Ἰλ. Α, 82. Δ, 178 καὶ, Ἐελῶρ, Ἡτ. Ἀσπ. 36. ἐπιθυμίαν τελέσαι, Bast. ep. cr. pag. 218. ἀτυνήθ. μετὰ ἀπαρεμφ. »Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων ἱδμεναι τεκέεσσιν« Ἰλ. Μ, 222. καθόλ. παρασκευάζω, ἀπεργάζομαι; διενεργῶ, ἐπιφέρω, »ἀγαθὸν« Ὀδ. Β, 34. »Γῆρας ἄρειον« Ὀδ. Ψ, 286. »Κακόν τινι« Ἰλ Σ, 389. »Λυγρά« Ὀδ. Σ, 134. »Κακὰ κήδεα« Ἰλ. Σ 8. τὸ δὲ, »ὅρκια τελεῖν,« ἔστι τοῦτ. ὡς τὸ ὅρκον τελευτᾷν, Ἰλ. Η, 69. »Ὅρκια οὐκ ἐτέλεσσεν Ζεὺς· « οὐκ ἔδωκε τέλος τῶν ὅρκίων, τὰς συνθήκας μας δὲν τὰς ἔφερεν εἰς τέλος, ὅ ἐστι, τὰ ὅρκια οὐκ ἐτελεῖτο ὑπὸ τοῦ Διός, δὲν τὰ ἐδέχθη· οὐκ ἔδωκε τὴν ψῆφον αὐτοῦ· δὲν τὰ ἐπιβεβαίωσε, δὲν τὰ ἀπεφάσισε, δὲν τὰ ἐνέκρινε· συχνάκ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται τὸ τελῶ περιφραστικ. μετὰ τῆς αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ ῥήματος ἐκείνου ὅπερ ἐμφαίνεται διὰ τῆς αἰτ. ὡς, »φόνον τελεῖν,« ἀντὶ φονεύειν, Wyttim. ep. cr. σελ. 185. »γάμον τελεῖν,« ἀντὶ γαμεῖν, ἐπὶ ἀνδρός, Runk. Τιμ. σελ. 159. — Πθητ. τελέομαι, ἑσομαι. Πληροῦμαι, περαιοῦμαι, εἰς πλήρωσιν ἥκω, πεπληρωμένος, ἐντελῆς καθίσταμαι· συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἔστις ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. χρῆται τῷ παρακ. τετέλεσμαι, τετέλεσαι, τῷ Ἀορ. καὶ τῷ ἀορ ἐτελέσθην, ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τῷ παθ. παρακ τετελεσμένος, καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἡτ. ἀεὶ οὐδετρ. »Τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστὶ = τελεστέον ἐστὶ, τελεῖσθαι δύναται,« Heyne Ἰλ. Σ, 427. καὶ παροιμ. »αὐτικ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον,« Ἰλ. Τ, 242. ἤτοι. εἶπε καὶ ἐγένετο· καὶ »— ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε·« Ἰλ. Β, 330. οὐ τελειωθήσεσθαι, οὐ πληρωθήσεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. α'. 1. »Τί ἀγαθὸν τελεσθείη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων·« τί καλὸν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· καὶ Δακ. ιγ' 6. »Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερά·« περαιωθῇ. τέλος λάβωσιν. 2) Τελειόνω, εἰς τέλος ἄγω. εἰς πέρας φέρω, ἀποτελειῶ πρᾶξίν τινα, περαίνω, τελευτῶ, »Ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκυαε ἵπποι,« Ἰλ. Ψ, 373, 768 ὅτε ἐτελείονον πλέον τὸ τελευταῖόν των τρέξιμον, ὡσαύτ. καὶ »Κεῖθι πολέας τελέσσοντες ἀέθλους« Ὀδ. Γ, 262. Ψ, 250 Ἡτ. Θεογ. 951. 994 καὶ »Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐυπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς« Ὀδ. Ε, 390. Ι, 76 καὶ ἀλλαχοῦ, παθητ. »Ἤματα μακρὰ τελέσθη« Ὀδ. Κ, 470. Τ, 153. Ἡτ. Θεογ 59. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίον, ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω. Ἀπολ. Ἀργ. 252 »Οὐδ' ἐτέλεσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο« δὲν ἀπέθανες μὲ δόξαν. 3) Καθιερόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, εἰσάγω, μυέω, καθαγιάζω, τέλη ἢ τελεταὶς ποιῶ· μετὰ Δοτ. τοῦ εἰς ὃ καθιεροῦται τι, »Διωνύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι« Ἡροδτ. 4, 79. ὡσαύτ. καὶ παθητ. τελεῖσθαι, καθιεροῦσθαι, ἁγιάζεσθαι, μυεῖσθαι, Λατ. initiari, Ξενοφ. Συμπ. ἀ. 10. καὶ Οἰκον. κά. 12. »Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις· « καθιερωμένοις, ἀφιερωμένοις· καὶ »Τετελεσμένος θεῷ« ἀφιερωμένος εἴς τινα θεότητα »Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσῖνια« Λουκιαν. καὶ ἐν ψαλμ. ρέ. 28. »Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγώρ,« ἀντὶ τοῦ, ἐκοινώνησαν, μετέσχον τῆς μιαρᾶς θυσίας, ἐμιάνθησαν· ὅθεν τετελεσμένος, μεμυημένος· κατηχημένος εἰς τὰ μυστήρια· καὶ »Στρατηγὸν τελεσθῆναι« Δημ. ἀντὶ, ἀναγορευθῆναι, αἱρεθῆναι στρατηγόν. 4) Πληρόω, πληρόνω ποσότητά τινα χρημάτων, καταβάλλω, ἀργύριον δίδωμι· ἐξαιρέτως δὲ τέλος, φόρον ἢ ἄλλο τι τακτὸν δόσιμον δίδωμι εἰς τὴν πολιτείαν. (ἴδε Συντελέω) Δασμοφορέω· πληρόνω δόσιμον, τελώνιον, διάφορον, θέμιστας, Ἰλ. Ι, 156. 298. καθόλ. προτφέρω, δίδωμι, »Δῶρα οὐκ ἐτέλεσαν« Ἰλ. Ι, 598. καὶ »Εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσσω« Ὀδ. Λ, 352, ὑπονοουμένης ἀεὶ τῆς ἰδέας μιᾶς κατὰ χρέος γινομένης δώσεως, ἢ ἀπαιτήσεως, χρεωστουμένης εἰσφορᾶς, καταβολῆς, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν γένει ἐφ' ὅλων τῶν εἰς τὸ δημόσιον πληρονομένων φόρων,

τελωνίων ἢ ἄλλων τοιούτων δασμῶν· »τελεῖν τὸ ἱππικόν, τὸ ἠνικόν κ. τ. τ.« ἤτοι πληρόνειν τὸν φόρον τοῦ ἠνίου, τοῦ ξένου, κ. τ. τ. ἴδε Boeckh. Athen. Staash. τομ. 2 σελ. 36. καὶ ἐν γένει ἔτι, Ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, »Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἄδειν τελεῖν« Ξεν. Ἀπομ. δ', β', 37. καὶ αὐτοθ. 3', β', 5. »Πολλὰ τελεῖν ἀνάγκη εἰς μεγάλην ἀρχήν« ὡσαύτ. καὶ παθητ. »Ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα τετελεσμένα« Ἡρόδ. 7,118, καὶ ἐντεῦθεν εὐτελής, καὶ πολυτελής, ὁ ὀλίγα καὶ ὁ πολλὰ ἀναλίσκων· Ἀπὸ δὲ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλοι οἱ πολῖται κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν των ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσι τὸν φόρον εἰς τὸ κοινόν, προῆλθον αἱ ἑξῆς ἐκφράσεις: »Τελεῖν εἰς ἱππάδα ἢ εἰς ἱππῆ« συνεισφέρειν ἀργύριον, πληρόνειν, εἰς τὴν ἱππάδα, εἰς ἣν καὶ ἀνήκει· ὅ ἐστιν, ὁ φόρος του δίδεται εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἱππικοῦ, ἢ ὁ πολίτης οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων, οἵ τινες εἰσφέρουσι τὰ ἔξοδα τῆς ἱππάδος· σπανίως δὲ »Τελεῖν τὴν ἱππάδα·« καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθολικὴ ἔκφρασις: »Τελεῖν εἰς ἄνδρας·« ἤτοι ἐμβαίνειν ἢ εἶναι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. »Εἰς Βοιωτοὺς τελέειν.« Ἡρόδοτ. 6. 108. πληρόνειν, δίδειν φόρον εἰς τοὺς Βοιωτοὺς, ἢ ἀνήκειν εἰς αὐτούς, μετ' αὐτῶν κρατεῖν· ασυνηθ. ἐστὶν ἢ παρ' Ἡροδ. 3. 54 φράσι »Κοῖός τις δοκέει ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κῦρον« ὥστε νὰ συγκριθῇ, δηλ. μὲ τὸν πατέρα τοῦ Κύρου· ἔτι δὲ καὶ εἰς παθητικὴν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ Τελεῖσθαι, πληρόνομαι, κάμνω νὰ πληρωθῶ· καὶ τετελεσμένος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Πληρωμένος, ὅ ἐστιν, ἔλαβον ἢ λαμβάνω τὸν ἀνήκοντά μοι φόρον ἀπὸ τινος· Πληρόνομαι. 5) Οὐδέτερ. Πληροῦμαι, γίνομαι, καὶ τέλος λαμβάνω, »Τελοῦνται, περαιοῦνται, πληροῦνται. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1417. καὶ Αἰσχυλ. Πρ. 223. 6) »Τελεῖν εἰς τόπον, εἰς πόλιν κ. τ. τ.«, ἀντὶ τοῦ ἀφικνοῦμαι, φθάνω πρός· ὅπου ὅμως προσυπακ. τὸ ὁδόν, πλοῦν, δρόμον, κ. τ. τ. δηλ. ἀποπληρῶ, τελειόνω τὴν ὁδόν, τὸν πλοῦν εἴς τι μέρος, εἰς τινα τόπον. Markl. Εὐρ. Ἱκετ. 1142. Sshaef. mel. p. 94. παρβλ. ἀνύω. —

Τελέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τέλεος. Ἐντελῶς, διόλου, παντελῶς, τελείως, ὁλοτελῶς, ὅλως δι' ὅλου, ὑπερβαλλάντως, κατὰ τάντα. Ξενοφ. Ἀγησ. ιά. 16. »Οὕτω τελέως ὁ ἀνὴρ τῇ πατρίδι ὠφέλιμος« καὶ Ἡροδτ. 1, 120. —

Τελεωτικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ τελειωτικός· ἀμφ.

Τελήεις, ήεσσα, ήεν (τελέω). Τετελεσμένος, ἐντελής, ἐπιτελής· πλήρης, σωστός, ἀβλαβής, ἀκωλόβωτος, γερός, ὅθεν ἀντὶ τοῦ τέλεος, καὶ τέλειος, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν διοριζομένων ζώων παρ' Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. »ἀεὶ ἔρδειν ἢ ῥέζειν τελήεσσας Ἑκατόμβας,« εἴτε θυσίας ἐντελεῖς ἐξ ἑκατὸν βοῶν γινομένας, ἢ ἐξ ἐβλαβῶν, ἐντελῶν καὶ παχέων βοῶν. Κατ' ἄλλους ἐνεργ. »Τελήεις ποταμός,« Ἡσ. Θεογ. 958. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅς τις ἐν ἑαυτῷ τελευτᾷ, εἰς ἑαυτὸν πάλιν ἐπαναῤῥέει, καὶ οὕτω ἀναπληροῖ τὴν περιῤῥοὴν τοῦ· παρβλ. ἀφόῤῥοος. 2) Ἐνεργ. ὁ τελειόνων, πληρῶν, ἐκπληρῶν, εἰς πέρας φέρων »Τελήεντες οἰωνοὶ οἱ μηνύοντες ἀληθῆ, ἀληθινὰ μέλλοντα, καὶ εἰς τέλος φέροντες τὸ προμήνυμα αὐτῶν, ἀντικ. τῷ μαψυλόγοι, Τμ. Ὀμ. Ἔρμ. 544, καὶ οὕτως ἐκλητέον ἐν Ἰλ. Η, 247. Ω, 315 τό, »τελειότατος πατηνῶν« ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ἔχει ὁ Τυρτ. »Ἔτεα τελέεντα ἀληθεῖς, ἀσφαλεῖς μαντεῖαι, ἐκ τοῦ ἀρχ τύπ. τελέεις.

Τέλθος, εος, τό, σπαν. τύπ. Ποιητ. ἀντὶ τέλος· ὡς τό, ἄχος, ἄχθος· παρὰ Καλλιμάχ. »Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας·« καὶ »Τέλθος ὀφειλόμενον· ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Φόρος, δασμός, δόσιμον, χρέος, μισθός, πληρωμή.

Τελικός, ή, όν. Ὁ εἰς τέλος ἀνήκων (κατὰ τὴν διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως τέλος). »Τελικὰ ἀγαθὰ·« ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ μέγιστον καὶ ἔσχατον ἀγαθόν, καὶ τοῦτο ἐν ἑαυτοῖς συνέχοντα καὶ περιέχοντα· Διογ. Λ. 3, 56. καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ῥήτορες λέγουσι: »Τελικὰ κεφάλαια·« τὰς κεφαλαιώδεις ἀποδείξεις τοῦ δικαίου καὶ συμφέροντος, διότι κατ' αὐτοὺς »Κεφάλαιόν ἐστι μέρος λόγου ἀπόδειξιν ἔχον τοῦ προκειμένου πράγματος ἐκ νοημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων συγκείμενον. Διον. Ἁλικ. (συνθ. ὀνομ. ἰ.) »Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα·« ἐξυπακουομ. Κεφάλαια, ἢ Θεωρήματα.

Τελίσκω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τελείω. Νικ.

Τέλισμα, τό (ὡσανεὶ ἐκ τοῦ τελίζω) = τέλεσμα. Ἀνάλωμα, δαπάνημα. Ἱπποκρότ. Ἐπιστολ. ἀμφ.

Τέλλη, = τῷ τελλίνη, ἡ. Εἶδος ὀστρέου διθύρου ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐν ποτάμοις εὑρισκόμενον· ὅπερ ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, »Ψιφύδριον« λέγεται. Ξενοκράτ. κεφ. 30. (ι, Μαρκ. Σιδ. 38.)

Τέλλω, Μελ. τελῶ, ἀόρ. ἔτειλα, Αἰολ. τέλσω, ἔτελσα, παθητ. Παρακ. τέτελμαι, ὑπερσ. ἐτετάλμην, ἀορ. α'., ἐτάλθην, μέσ. τέλλομαι, ἀόρ. α'. ἐτειλάμην, (τέλος, τελέω) — Τελειῶ, εἰς τέλος, εἰς πέρας φέρω, ἀποπερατόω, ἀποπληρῶ, ἐντελὲς καθίστημι, ἕτοιμον κάμνω, ἔτι δὲ, καθόλ. Παράγω, φέρω εἰς φῶς, ἀναδείκνυμι, κάμνω τι νὰ φανῇ, ἢ νὰ λάβῃ ὕπαρξιν, γεννησιν, κατασκευάζω, ἐξεργάζομαι· »Ἔτειλαν Διὸς ὁδόν« Πινδ. Ὀλ. 2, 126. ἤτοι ἤνυσαν, διῆλθον τὴν ὁδόν. Παθητ. τέλλομαι. τελειοῦμαι, εἰς τέλος ἥκω, ἕτοιμος γίνομαι, καὶ ἐν γένει, ὑπάρχω, γίνομαι, ὕπαρξιν λαμβάνω, »Γένος φυτεῦθεν λοιπὸν ἀεὶ τέλλεται« Πινδ. Πυθ. 4, 457 ἤτοι ὑπῆρχεν ἀεί, διέμενε διὰ παντὸς ὑπάρχον. καὶ »Ἔτμνοι τέλλεται« Ὀλ. 11, 5. οἱ ὕμνοι λαμβάνουσιν ἀρχήν, ἀρχίζουσιν, ὡσαύτ. »Εἴτε ἐς χάριν τέλλεται τοῦτο« Ὀδ. 1, 122. ἐὰν τοῦτο σοὶ ᾖ καὶ ἀρεστόν, ἐὰν σὲ εὐαρεστῇ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ τέλλομαι ἔστι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τελέθω· ἔτι λέγεται τὸ τέλλω ἀμετβτ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου, ταὐτ. τῷ ἀνατέλλω, ὡς, »Ἡλίου τέλοντος« Σοφ. Ἠλ. 699. Ἰκε. Α. Π. σελ. 966. παρ' Ὅμ. εὕρηται ἡ λέξις ἐνεργ. τε καὶ παθητ. ἐπὶ τῆς σημασ. διαταγῆς τινος ἢ παραγγελίας »Ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν« Ἰλ. Α, 25, 326, 379. Π, 199. ἤτοι ἐπέταξε, προσέθετο διαταγή· καὶ, »Ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν« Ὀδυσ. Ψ, 349. εἶπε, παρήγγειλε πρὸς τὴν γυναῖκά του· ὡσαύτ. καὶ παθητ. »Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο« Ἰλ. Β, 643. Ὀδ. Λ, 524. ὅλα ἐπετάχθησαν αὐτῷ ἢ ἐνεπιστεύθησαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ προθεσ. ἐπὶ εὕρηται πανταχοῦ καθ' ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τοῦ ποιητοῦ, δύναται εὐλόγως νὰ ἐκληφθῇ ἐνταῦθα ὡς μία τμῆσις τῆς ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, καὶ τότε ἔστι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιτέλλω, ὅπερ συχνάκις ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. καὶ οὕτως τὸ ἁπλοῦν τέλλω οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ μόνον τὰ σύνθετα, ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω, καὶ περιτέλλομαι.

Τέλμα, ατος, τό (τέλλω). Τόπος πηλώδης, ὕδωρ ἔχων, ἰλύς, λούνη, βάλτος, (μπάρκ), βόρβορος, καὶ αὐτὸ τὸ πηλῶδες ἤτοι θολόν καὶ βορβορῶδες ἱστάμενον ὕδωρ, (στεκάμενον, βρωμερὸν νερὸν μέσα εἰς τοὺς λάκκους), τὸ πηλῶδες καὶ τελευταῖον τοῦ ὕδατος. »Ὄμβριον ὕδωρ ἐν τοῖς τέλμασιν.« Ἀριστοφάν. »Οἱ ἐκ τῶν τελμάτων βάτραχοι·« ὅθεν καὶ »Τελματιαῖοι βάτραχοι·« καὶ »Τελματιαῖον ὕδωρ,« τὸ ἐκ τῶν λάκκων βρόχινον ὕδωρ, τὸ μὴ εἰσέτι ἀποστραγγισθὲν ἢ ἐξατμισθέν 2) Πηλὸς τῆς βάλτου, ἤτοι λάσπη ἀπὸ τοιούτων λάκκων, ταὐτὸν τῷ, τελμίς. Ἡρόδοτ. 1. 72. »Τέλμασι χρεώμενοι ἀσφάλτῳ θερμῇ·« ἀντὶ τοῦ, λάσπη οἰκοδομική· ἣν δηλαδὴ μεταχειρίζονται οἱ κτίσται ἐν τῷ κτίζειν τὰ τείχη, πηλός. Ἐντεῦθεν παρὰ Στράβ. »Ἐπὶ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν·« μεταβάλλονται εἰς τέλμα, εἰς λάσπην, πηλὸν καὶ ξηραίνονται. Ἐξεναντίας λέγει ὁ Πισείδης: »Χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα. καὶ τελματοῖ τοὺς λίθους·« μεταβάλλει τοὺς λίθους ἤτοι τὸ λιθῶδες ἔδαφος εἰς τέλμα. 3) τὸ μεταξὺ διάστημα τῶν ἁρμῶν, ἢ τῆς συμβολῆς τῶν λίθων τὸ ὁποῖον παραγεμίζουσιν οἱ τεχνῖται μὲ ἄσβεστον, μὲ ἀμμώδη πηλόν, ἢ καὶ μὲ μόλυβδον, Πρακ. 4) = Πάλμα· πολλ' ἀμφ. ὅθεν

Τελματιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τέλματος ὤν, ὁ εἰς τέλμα ἀνήκων, ἢ ἐν τέλματι εὑρισκόμενος, ὕδωρ, πηλώδες ἢ βαλτῶδες ὕδωρ.

Τελματόω, ῶ (τέλμα). Εἰς τέλμα μεταβάλλω, κάμνω τι πηλῶδες, καὶ μέτ. πηλώδης γίνομαι.

Τελματώδης, εος, ὁ, ἡ ες (τέλμα εἶδος). Ὁ τέλματος εἶδος ἔχων, καὶ τόπος πλήρης τελμάτων, λασπώδης, βαλτώδης, πηλώδης.

Τελμίς, μῖνος, ὁ, ὡς τὸ τέλμα 2, Ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλύς, ὁ ἐκ τελμάτων πηλός, λάσπη, βόρβορος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »Τελμῖνος,« μολύσματος πηλώδους.

*Τελοδρομέω, ῶ· ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ τολεοδρομέω.

Τέλος, εος, τό. Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ὅριον πράξεώς τινος ἢ πράγματος, πέρας, πλήρωμα, ἄκρον, σκοπός, ἢ σκοπούμενον, ὁ ὅρος ἢ τὸ σημεῖον ἔνθα πλειόνειται, συμπλήρωσις, ἀποπλήρωσις, ἐκπεραίωσις ἀποτελείωσις, ἤδη παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. »τέλος ἐπιτιθέναι τινὶ« δίδω τέλος εἰς ἓν πρᾶγμα, Ἰλ. Τ, 107. 2, 369, καὶ »τέλος ἐπιγίνεταί τινι« Ὀδ. Ρ, 496 ἤτοι πληροῦται, λαμβάνει τέλος ἡ εὐχή τινος· παρὰ τοῖς Ἀττκ. »τέλος γίγνεταί τινος ἢ τινί,« πρᾶγμά τι λαμβάνει τὸ τέλος του, ἢ τὴν ἐκπεραίωσίν του, φθάνει εἰς τὸ τέλος του· ὡσαύτ. »τέλος ἔχει« φθάνω εἰς τὸ σκοπούμενον, λαμβάνω ἐκπεραίωσιν, περαιοῦμαι, ἢ ἕτοιμος πλέον εἰμί, Ἰλ. Σ, 378. »τέλος πολέμοιο« Ἰλ. Γ, 291. Π, 630. Τ, 101, ἢ ἔκβασις, ἐκπεραίωσις τοῦ πολέμου, καὶ Ἡσ. Θεογ. 638. τέλος γάμοιο, ἢ ὥρα τοῦ γάμου, καθ' ἣν δηλ. πανηγυρίζεται πλέον ὁ γάμος, Ὀδ. Τ, 74. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν γένει ἡ ἀπόβασις, ἢ ἔκβασις, ἢ τελευτὴ ἑνός πράγματος, τέρμα, παῦσις. ἐξαιρ. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίου, ὁ θάνατος. Ἡροδτ. »οἱ τὸ τέλος ἔχοντες« οἱ φθάσαντες εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν, οἱ ἀποθανόντες, καὶ Ξεν. »οὗτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκεν·« οὕτω καὶ »τέλος θανάτοιο« Ἰλ. Ε, 553. περιφραστκ. ἀντὶ θάνατος. β) ἡ πληρωθεῖσα εὐχή ἢ ἐπιθυμία, ἢ πλήρωσις σκοποῦ τινος, Ὀδ. Ι, 5. γ) τὰ ἄκρα, τὸ ὅριον, ὁ βαθμὸς ἕως εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον, εἰς τὸν τελευταῖον βαθμόν, Ἡσ. Ἔρ, 220. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σύνορον, ἢ χωρίζουσα γραμμή, »τέλος ἀγαθῶν τε κακῶν τε« Ἡσ. Ἔρ. 671. δ) Ὁ κύριος σκοπὸς, ἢ κυρία καὶ πρώτη αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν γίνεταί τι, ἢ ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου κυρίως πράττεται τι, τὸ κύριον. ἀντικείμενον, ὡς »οὐ τέλεος ἵκεο μύθων.« Ἰλ. Ι, 56. δὲν ἔφθασες εἰς τὸ κύριον τέλος τῶν λόγων, δὲν εἶπες ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται· ὡσαύτ. καὶ »μύθου τέλος«. Ἰλ. Π, 83. ε) ὡρισμένος τις καὶ τακτὸς χρόνος, διορία »τέλος μισθοῖο,« ἢ διορία τῆς ἀποδόσεως τοῦ μισθοῦ, terme, προθεσμία, Ἰλ. Ψ, 450. ζ) συχνάκις κατὰ περίφρασιν, ἐξαιρ. τέλος θανάτου,

ἤτοι αὐτὸς ὁ θάνατος ὡς τέρμα θεωρούμενος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Γ, 309. Ε, 553. Ι, 411. ὡσαύτ. παρὰ τοῖς Τραγικ. τέλος νόστοιο, τὸ τέλος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς, αὐτοῦ ὁ νόστος, ὡς τέλος θεωραύμενα τῆς πλάνης καὶ ἀποδημίας, Ὀδ. Χ, 323. Πινδ. Νεμ. 44. »τέλος ἀπαλλαγῆς.« Valck. Ἡροδ. 2, 139. »τέλος μοίρας« Θεοκρ. Ι, 93. η) Ἡ κατάστασις τῆς τελειώσεως, τῆς πληρώσεως, τελειότης, ἐντέλεια, ὡρ.μότης, τὸ ἀκμαῖον, ἐγκαιρον Πλάτ. — Νεώτρ. Συγγρφ. μεταχειρίζονται συνεχῶς τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. Schaef. Βοη. Ἑλλῆ. σελ. 265. — 2) Ὁ πρῶτος βαθμὸς ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, καὶ ἐντεῦθ. ἀξίωμα, ἀρχή, ἀρχοντία, ἀξιωματικὴ ἀρχή, διὰ τὸ εἶναι ταύτην τὸν μέγιστον καὶ τελευταῖον σκοπὸν τῆς πολιτικῆς τιμῆς, magistratus. Ξενοφ. Κυρουπ. α. ε. 7. »Εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην«, εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα· καὶ ἐντεῦθεν. ἐξαιρ. Πληθυντ. »Τὰ τέλη«· αἱ ἀρχαί, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες, ἤτοι οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἀρχικοί, οἱ κυβερνῶντες τὰς δημοσίους ὑποθέσεις, οἱ ἔχοντες κοινὰ ὑπουργήματα, οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες, οἱ τὰς ἀρχοντίας καὶ τὰ ἀξιώματα ἔχοντες, οἵτινες ἔτι καὶ »Οἱ ἐν τέλει· λέγονται, ἔνθα ἐξυπακούεται τὸ, ὄντες. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ε. 16. »Ὁ Παυσανίας καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ πολέμαρχοι δηλαδὴ καὶ πεντηκοστῆρες. »Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ· αὐτόθ. ς'. ε'. 3. τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, αἱ μεγάλαι ἀρχαί. »Ἐθανατώθη ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν· ὁ αὐτ. Ἀναβ. ζ'. α'. 22. ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ἀξιωματικῶν. Θουκυδίδ. »Προσελθὼν δὲ τοῖς τέλεσιν· τοῖς ἐν ἀρχῇ οὖσιν· οὕτω καὶ ἐν α'. 58. »Τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ ἄρχοντες, οἱ δικηταί. »Ἔδοξε Καδμίων τέλεσι, Αἰσχύλ. Θηβ. 1003. τῇ βουλῇ τοῖς ἄρχουσι, οὕτω καὶ »Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες« Σοφ. Ἀντ. 67. καθόλου δὲ ἔτι τέλος, ἡ ἀξία, τὸ ὀψίκιον, ἐπάγγελμα, ἐπιτασία, τάξις, ἀξίωμα, τόπος ὀψικίων καὶ ἐπαγγελμάτων, ἐν ἴσῳ τῷ Ἰταλικῷ Posto, καὶ Γαλ. Poste, emploi, charge, dignité, place. Λατιν. Munus. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ς'. 16. »Ἐν τῷ τέλει τούτου ἐγενόμην«. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 756. »Γναφεὺς τροφεύς τε ταύτόν εἰχέτην τέλος«· ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλειά. 3) Πᾶν ὅ,τι πληρόνεται, ἐκδίδοται, συνεισφέρεται διὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων πραγμάτων, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δασμός, φόρος, δότιμον ἐτήσιον, καὶ τὸ καταβαλλόμενον τοῖς τελώναις τελώνιον, ἤτοι ἡ ἐκ τῶν ἐπεισταγομένων ὠνίων φοιτῶσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὁ εἰσπραττόμενος ὑπὸ τῶν τελωνῶν φόρος, ἢ πᾶς ἄλλος ἐπιβαλλόμενος δασμός. Ξενοφ. προσόδ. δ'. 19. »Τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως· καὶ ἐν §. 20. »Τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη«, καὶ ἀνάλωμα, δαπάνη, ἔξοδον, δαπάνημα. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 32. »Ἡ πόλις τέλος φέρουσα, τρέφει μεν· ὅθεν τὸ, τελεῖν, φόρον, δότιμον, τελώνιον πληρόνειν· καὶ δαπανᾶν. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ἡ περιουσία ἑκάστου πολίτου, καθ' ἣν ἀναλόγως ἐπροσδιορίζετο καὶ ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ πληρόνῃ, καὶ ἐπειδὴ κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας τὸν ἀνῆκεν εἰς μίαν τινὰ κλάσιν ἢ σύστημα τῶν πολιτῶν, ἐκαλεῖτο τέλος καὶ αὐτὴ ἡ κλάσις, ἡ τάξις πολίτου τινός, πολιτικὸς βαθμός, ὅθεν »κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι« ὁ ἐστι πληρόνειν ζημίαν, ἢ τιμωρεῖσθαι ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ τάξει, ταύτ. τῷ παρὰ Ῥωμ. Census, παρβλ. τελέω. 4) Τὰ μυστήρια, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ μύησις ἀγίασις, καὶ καθιέρωσις, ἤτοι αἱ μυστικαὶ τελεταί, ἐξαιρ. ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις, ὡς τὸν ἐντελῆ βίον, καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν τελειότητα ἐμφαίνοντα καὶ ποιοῦντα· αἱ θυσίαι· ὅθεν καὶ τό, τελετή, καὶ τελεῖν τὸ μυεῖν, καθιεροῦν· καὶ τελεῖσθαι, τό, μυεῖσθαι, καθιεροῦσθαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1050. »Σεμνὰ τέλη«· ἔνθα ὁ Σχολ. ἀναφέρει ἐξ Αἰσχύλ. καὶ »Μυστικὸν τέλος« κ. τ. τ. Λατ. initia, ὡς ἀρχαὶ θεωρούμεναι μιᾶς ἐντελεστέρας καὶ ὁσιωτέρας ζωῆς. Κιθόλ. δὲ πᾶσα θρησκευτικὴ ἢ μυστηριώδης τελετή, καὶ ἡ εἰς τὸν γάμον μύησις, καὶ ἐντεῦθεν »Τέλος γάμου« καὶ »Τέλος γαμήλιον«, ἀντὶ τοῦ, γάμος, οὗ σκοπὸς ἡ τεκνοποιία, ἢ διότι ὁ γάμος καθιεροῦτο μέ τινας τῆς θρησκείας τελετάς, ἔτι καὶ τὸ εἰς γάμους ἀνάλωμα. ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρ. »Δόμος ἡμιτελής«· χῆρος, χηρευμένος· καὶ, »Τελειωθήναι· τὸ γῆμαι, ὑπανδρευθῆναι· καὶ »Τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, οἱ ὑπανδρευμένοι· καὶ »Τέλειοι θεοί· οἱ προπάτορες καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ γάμου· οἷον »Ἥρα τελεία· ἡ παρὰ Λατίν. Juno pronuba· ὅθεν καὶ, Προτέλεια, τά, ἡ πρὸ τοῦ γάμου θυσία. 5) Ὡρισμένος τις ἀριθμὸς στρατιωτῶν, τάγμα στρατιωτικόν, Λεγεών, συνιστάμενος ἀπὸ στρατιώτας τινὰς τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς δὲν προσδιορίζεται οὐδαμοῦ ἀκριβῶς, Ἰλ. Λ. 729. »Δόρπον ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι· ὅ ἐστι, κατὰ τάγματα· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. 1. 103. »Πρώτος τε ἑλόχιστε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ«. καὶ ἐν 9, 41. καὶ ἐν Ἰλ. Κ. 56. »Ἐλθεῖν εἰς φυλακὴν ἱερὸν τέλος«· τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων τάγμα, καὶ ἀφιερωμένον εἰς φυλακήν. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συνήθ. κατὰ τέλεα, κατὰ σωρούς ἢ τάγματα, turmatim. Ἡροδ. παρβλ. τάξις· τροπικ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀτινεμένων, »ὀρνίθων τέλεα« πλήθη ὀρνίθων, Ἡροδ. 2, 64. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιρεπ. μεταξὺ τοῦ τέλεα καὶ γένεα. 6) ἐξαιρ. λαμβάνεται κατ' ἐπιῤῥματικ. χρῆσιν. »Εἰς τέλος«. ἀντὶ τοῦ, ὁλοτελῶς, εἰς τὸ παντελές, μὲ τὴν ὁλότητα, παντάπασιν. »Τέλος« καὶ »Ἐπὶ τέλεσι«, τελευταῖον, ὕστερον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν. »Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος«. συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. »Διὰ τέλους« διὰ παντός, ἀεί ποτε, πάντοτε, διόλου.

* Τέλος δε, ὡς ἐπιῤ. Ἕως τέλους, »θάνατοιο τέλος δεῦ«. Ἰλ. Ι, 411. Ν, 602.

Τέλσον, τὸ· ποιητ. τύπ. τοῦ τέλος. Πέρας. τέλος, ἄκρα »τέλσον ἀρούρης, νειοῖο τε ὅριον, τὸ περιφραγμένον μέρος τοῦ ἀγροῦ, χωραφίου, Ἰλ. Ν, 707. Σ, 544, 547. — ἴδε καὶ, τέλλω.

Τελχίν, ῖνος, καὶ, Θελγίν, ὁ, εἴληπται ἡ λέξις καθόλου ἀντὶ τοῦ, Βάσκανος, φθονερός, γόης, φαρμακεύς, ἀπατεών. Ἱστοροῦνται οἱ Τελχῖνες παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ἐ. 55. ὡς ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης ἤτις καὶ Τελχινία διὰ τοῦτο ἐκλήθη, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ῥόδου, καὶ ὡς οἱ ὀμπειρότατοι καὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς βαναυσικὰς καὶ χειρωνακτικὰς τέχνας, φθονερώτατοι δὲ εἰς τὸ ἄκρον. »Τὴν νῆσον δὲ τὴν καλουμένην Ῥόδον πρῶτοι κατῴκησαν Τελχῖνες, γενέσθαι δὲ αὐτοὺς καὶ τεχνῶν τινων εὑρετάς, καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἀγάλματά τε θεῶν κατασκευάσαι λέγονται, καὶ τινα τῶν ἀρχαίων ἀφιδρυμάτων ἀπ' ἐκείνων ἐπωνομάζεσθαι. - λέγονται δὲ οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι καὶ παράγειν ὅτε βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας καὶ νέφη ἐφέλκεσθαι· ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τοὺς μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν· ἀλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφάς, καὶ εἶναι φθονερούς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν«. ὁ δὲ Στράβων οὕτω λέγει περὶ τούτων, ἐν βιβλ. ιδ'. (σελ. 653.) »Οἱ μὲν (τοὺς Τελχῖνας) βασκάνους φασὶ καὶ γόητας, θείῳ καταῤῥαίνοντας τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ζώων τε καὶ φυτῶν ὀλέθρου χάριν· οἱ δὲ τέχνας διαφέροντας τοὐναντίον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων βασκαινθῆναι καὶ τῆς δυσφημίας τυχεῖν ταύτης· ἐλθεῖν δὲ ἐκ Κρήτης εἰς Κύπρον πρῶτον, εἶτ' εἰς Ῥόδον· πρώτους δὲ ἐργάσασθαι σίδηρόν τε καὶ χαλκόν· καὶ δὴ καὶ τὴν ἄρπην τῷ Κρόνῳ δημιουργήσαι· ὁ δὲ Στοβαῖος (ἴσως ἐκ Νικολ. Δαμασκ.) ἐν λόγ. 38. »Βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν (οἱ Τελχῖνες) καὶ φθονεροί, τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥπερ εἴτις λέγει. »Ἀθηνᾶς βασκάνουσα. παρβλ. Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 43, 2 (φαίνεται ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἀναμφβλ. ἐκ τοῦ θέλγω.) ὅθεν

* Τελχιτάνω, Γόης, ἡ βάσκανος, φθονερός εἰμί, σκληροτράχηλος εἰμί ἢ φέρομαι, Ἐτυμολ.

* Τελωναρχέω, ῶ, εἰμί ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου, ἢ τῶν τελωνῶν, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους. ἐκ τοῦ

Τελωνάρχης, ου, ὁ (τελώνης, ἄρχω). Ὁ ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου ἢ τῶν τελωνῶν. Ὁ ἔχων τὴν ὑπερτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους. ταὐτὸν τῷ, Ἀρχιτελώνης.

Τελωνεία, ἡ (τελωνέω). Ἡ ἐκμίσθωσις (τὸ πάχτωμα) τοῦ τελωνείου, καὶ ἡ λῆψις ἢ σύναξις τῶν τελωνίων, τῶν εἰσοδημάτων τοῦ τελωνείου. 2) Ἡ ἐπιστασία ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ Τελώνου, (Κουμερκιάρου).

Τελωνεῖον, τό. Ὁ τῶν τελωνῶν οἶκος ἢ τόπος, ἔνθα δηλαδὴ φερόμεναι αἱ εἰσαγόμεναι ἀπό τινος ξένου τόπου πραγματεῖαι ἢ ἐξαγόμεναι βλέπονται ὑπὸ τῶν τελωνῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, πληρόνεται ὁ συνήθης φόρος εἰς τὴν πολιτείαν. (Γιουμπρούκ, Τουρκ. Douane, Γαλ.) Δημοσθ.

Τελωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Τελώνης εἰμί, ἢ ἐκμισθόω ἢ ἐργολαβέω τὸ τελώνιον καὶ συνάγω τοὺς φόρους ἢ τὸ δικαίωμα ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων πραγματειῶν (πέρνω τὸ γιουμβρούκι). »Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους τελωνεῖν τοὺς λόγους«. Βασιλ. φόρον, τελώνιον λαμβάνω ἐκ τῶν λόγων, τουτέστ. πληρόνομαι διδάσκων, ἐκ τοῦ

Τελώνης, ου, ὁ (τέλος, 3. ὠνέομαι). Ὁ τὸ τέλος ὠνούμενος, ὅ ἐστι κυρίως, ὅστις ἀγοράζει τὸ τελωνεῖον ἤτοι πέρνει αὐτὸ εἰς πάχτωμα, ὅ ἐστιν ὑπόσχεται ἢ καταβάλλει ἐτησίως ὡρισμένην τινὰ ποσότητα εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ πέρνει ἐπάνω του τοὺς φόρους τῶν τελωνείων. (Γιουμπρουκτζῆς, Τουρκ.) Πλουτάρχ. περὶ Πολυπραγμ. »Καὶ γὰρ τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωσιν«. 2) Καὶ ὅστις ἀπὸ μέρους τῆς διοικήσεως συνάζει τὰς ἐκ τῶν τελωνείων ἐκμισθώσεις, ἤτοι τὰ ἐκ τῶν ἐκμισθώσεων ἀργύρια, καὶ ἐγγράφει αὐτὰ εἰς τὰ κατάστιχα τῶν κοινῶν προσόδων, ἵνα δώσῃ λογαριασμὸν περὶ αὐτῶν. Regisseur, Γαλ. ὁ Μενέθωνεν δ'. 329. ἀντὶ τούτου» Τελωνητής« ἔχει.

Τελωνητής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς ἐκ τῶν τελωνείων προσόδους συνάγων καὶ ἐγγράφων αὐτάς. = Τελώνης.

* Τελωνία, ἡ = Τελωνεία.

Τελωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ τελώνου ἴδιον, ἢ ἁρμόζον τῷ τελώνῃ. Ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγράμ. καλεῖ »Μάζαν τελωνιάδαν« τὴν καλὴν πληρωμὴν καὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἑνὸς τελώνου, ἔστι δὲ Ἰδ. θηλ. τοῦ

Τελωνικός, ή, ὁν (τελώνης). Πᾶν ὅ,τι ἀνή-

καὶ εἰς τὸν τελώνην, ἢ ἐκ τοῦ τρόπου τούτου ἐστί, ἁρμόζων ἢ ἴδιον αὐτῷ.

Τελώνιον, τό· ταὐτὸν τῷ, τελωνεῖον. 2) Ἡ ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτῶσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὅ ἐστι τὸ καταβαλλόμενον ἀργύριον διὰ τὰς εἰσαγομένας πραγματείας.

Τεμαχίζω, Μ. ἴσω (τέμαχος). Τέμνω, κόπτω εἰς τεμάχια κομματιάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων τῆς θαλάσσης, κατακόπτω, καὶ ἀλατίζω αὐτούς. Ξενοκράτ. κεφ. ἡ. Μεταφορ. εἰς τμήματα διαιρῶ, μερίζω. »Τὴν πραγματείαν τεμαχίζειν«. Πλούταρχ.

Τεμάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος Πλάτ. Συμπ. σ. 191. Ε.

Τεμαχιστός, ή, όν, Ῥημ. Ὀν. τοῦ τεμαχίζω. Εἰς τμήματα τετμημένος, κομμένος εἰς κομμάτια, κομματιασμένος καὶ ἀλατισμένος. Ἀθην. ζ'. σελ. 244. »Κωβιὸς τεμαχιστός.«

Τεμαχίτης, ου, ὁ (τεμαχίζω). Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 283. »Ἰχθὺς τεμαχίτης· ὁ μεγάλος ἰχθύς, ὅστις δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τμήματα, ἢ ὁ μεγάλος κοπτόμενος, καὶ ἀλατιζόμενος.

Τεμαχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τεμάχη πωλῶν, ὅστις πωλεῖ τὰ ἀλατισμένα κομμάτια τῶν ἰχθύων. Ἀθην. γ'. σελ. 120. ταὐτὸν τῷ, ταριχηγός.

Τέμαχος, τό (τέμνω, τόμος). Τὸ τετμημένον, τμῆμα, τὸ κεκομμένον ἀπότινος κομμάτιον. Ἀθην. ἡ. περὶ τοῦ Αἰσχύλου: »Ὅς τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι λέγεται τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων«. Ἐξαιρέτως λέγεται ἓν τμῆμα ἤτοι κομμάτιον ἀλατισμένον ἀπὸ τῶν θαλασσίων ἰχθύων, οἷον »Θύνου, Ξιφίου τέμαχος«. Ἀρχέστρατ. παρ' Ἀθην. ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν »Κομμάτιον μουρούνας, λακέρδας, κ. τ. ἑ.« ὁ Σχολ. Ἀριστοφάν. σημειοῦ ὅτι τὸ »Τέμαχος« λέγεται μόνον ἐπὶ ἰχθύος, καὶ πλακοῦντος παρβλ. Lob. Φρ. σελ. 22.

Τεμενίζω, Μ. ἴσω (τέμενος). Ποιῶ, ἀφιερόω, καθιερόω ἓν τέμενος, ἤτοι ναόν, ἁγιάζω ναόν εἴς τινα θεότητα. »Τέμενος τινὶ τεμενίζειν«. Πλάτ. ὡσαύτ. »Ναόν, οἰκίαν, τεμενίζειν· ἀφιερόειν ναόν τινα ἐπ' ὀνόματί τινος. Διονύσ. καὶ Δίων. Κάσ.

Τεμενικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, τεμένιος.

Τεμένιος, ία, ιον (τέμενος) Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, πρέπων, ἢ ἐκ τοῦ τεμένους ὤν, Φυλλὰς τεμενίαι. Σοφοκλ. Τραχ. 767. Οὐσιαστ. δὲ, Τεμένιον, τό. ὑποκρ. μικρὸν τέμενος.

Τεμένισμα, τό, (τεμενίζω). Τὸ καθιερωμένον τέμενος, ἢ μέρος, ἱερὸς τόπος, ἄλσος, ναός.

Τεμενίτης, ου, ὁ καὶ, Τεμενῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, ἀνήκουσα· = τεμένιος. ἐκ τοῦ

Τέμενος, εος, τό. (τέμνω) Τὸ κεχωρισμένον καὶ εἰς τινα ὡς ἴδιον κτῆμα δεδομένον τμῆμα ἢ μέρος γῆς, τὸ περιωρισμένον εἴτουν ἀποτετμημένον τῶν πέριξ καὶ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τινὸς ἀφωρισμένον χωρίον. Ἰλ. Ι, 578. Μ, 313. Τ, 391. Ὀδ. Ζ, 293. συνήθ. πεδίον πρὸς γεωργίαν ἐπιτήδειον, χωράφιον, ἀγρὸς ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς ἕνα μόνον κύριον »τέμενος βασιληΐον« Ἰλ. Σ, 550. καὶ »δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες, καὶ πληθ. τεμένη. Ὀδ. Λ, 185 καὶ, τέμνειν τινὶ τέμενος, κόπτω ἢ χωρίζω ἓν μέρος γῆς ἀπὸ τοῦ ὅλου ἀγροῦ πρὸς ἰδίαν τινὰ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν, ὡς Ἰλ. Ζ. 194. »Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο· τόπον ἀποτετμημένον τὸν ἐγὼ καὶ ὄρω ἰδίῳ περιγεγραμμένον· οὕτω καὶ Ἰλ. Τ, 184. 2) Ἐνταῦθεν ὠνομάσθη ἐξαιρέτως τέμενος, ὁ ἀφιερωμένος τόπος κατὰ τιμὴν εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς, ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Τέμενος, πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ τὸ ἀπονεμεθὲν θεῷ, ἢ βασιλεῖ (χωρίον)«· καὶ »Τεμένη, ναοί, ἱερά, ἄλση, ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία«· ὅθεν »Δήμητρος τέμενος«· πεδίον ἢ ἄλσος, ὅπερ ὁ Στράβ. ἐν θ'. σελ. 665. ἰδιαιτέρως Δημήτριον, καλεῖ. Τὸ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα περιπεφραγμένον καὶ περιωρισμένον χωρίον, ἄλσος, αὐλή, ναός, σηκός· ὁ ἀποτετμημένος καὶ ἀποκεχωρισμένος τόπος τῶν θεῶν, ἢ οἰκίστκος ἔνθα καθίζουσι θεοί, ἢ ἄλσος περιέχον ναόν τινα, ἡρῷον, ἢ βωμόν Ἰλ. Ψ, 148. Ὀδυσ. Θ, 363. »Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις« καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 58. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. δ'. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 13. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ παιτὸς ἱεροῦ, ἢ καθιερωμένου μέρους γῆς, καθ' ἣν σημασ. λαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐξαιρ. ὅτε Πινδ. καὶ Ἡροδτ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πινδ. Πύθ. 4. 99. »Νείλοιο τέμενος«· ὁ ἀφοτιωθεὶς τῷ Νείλῳ τόπος, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Νεῖλον μέρος τῆς γῆς· καὶ ἐν 12. 47. »Καφισίδος (λίμνης) ἐν τεμένεσι ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς λίμνης περιβρεχομένοις μέρεσι, θεωρουμένοις ὡς ἴδιον κτῆμα τῆς νύμφης Καφισίδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Θάλασσα, τέμενος Ποσειδῶνος, ἐκαλεῖτο, παρβλ. ἄλσος, 2. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο τεμένη καὶ τὰ πρὸς τέρψιν ἄλση ἢ δάση, διότι αὐτόθι ἦσαν συνήθως τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν. ὅθεν

*Τεμενοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ἱερόν τινα τόπον, ἄλσος, ἢ ναόν κατέχω, κατοικῶ ἐν αὐτῷ.

Τεμενωρός, ὁ, (τέμενος, οὖρος) Ὁ τοῦ τεμένους φύλαξ, Ἡσύχ.

*Τεμέσση, ἡ. Θηλυκ. πύρ. ὄνομ. πόλεως, ἢ χώρας τινός. Ἐν Ὀδ. Α, 184.

Τέμνω, ὁ Μέλ. τεμῶ ἀόρ. ἔτεμον, παρακ. τέτμηκα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. μετοχ. κατὰ παθητ. σημασ. τετμηώς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 156. παθ. Παρακ. τέτμημαι, ἀόρ παθ. ἐτμήθην, μετ' ὀλ. μέλ. τετμήσομαι, ὅπερ μόνον παρὰ Πλατ. Πολιτ. 8, σελ. 564. C. ἐκτετμήσεσθον εὕρηται. ὁ Ὅμ. χρῆται κατὰ τὸν ἐνεστ., καὶ Παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. τῷ Ἰων. τύπῳ τάμνω, ὅς τις καὶ παρ' Ἡτ. καὶ Ἡροδτ. ἐπικρατέστερος ἐστίν· ἐν μόνῃ δὲ Ὀδ. Γ, 175. εὕρηται τέμνειν· ἐν δὲ τῷ ἀορ. χρῆται ἀεὶ τῷ ἀρχ. Ἀττικ, καὶ σπανίῳ τυπῳ ἔταμον, ἀπαρφ. ταμεῖν, ἐπικ. ταμέειν, ἀεὶ ἀναυξήτως, καὶ τῷ μέσ. ἀορ. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. ταμέσθαι. καὶ τῇ ὑποτκτ. τάμηται· ὁ Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι, σελ. 388. καὶ ὁ Heyne θεωροῦσι τὸ ἐν Ἰλ. Ν, 707. τέμει ὡς τὸ μόνον λείψανον ἀρχαίου τινὸς θέματος τέμω, ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφιος ὀρθῶς ἀντικαθίστησι τὸν μέλ. τεμεῖ· τὸ παρ' Ὅμ. τμήγω, ἀόρ. ἀ ἔτμηξα, ἀόρ. β'. ἔτμαγον, ἀόρ. παθ. ἐτμάγην, εἰσὶ Ἐπικ. τύπ.—Κόπτω, διαιρῶ, διαχωρίζω, σχίζω, διασχίζω, διακόπτω, ἀποκόπτω, ἐκτέμνω, ἐκκόπτω, ξεχωρίζω κόπτωντας, συχνακ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, τιτρώσκω, πληγόνω, πηρόω, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, ἐκκόπτω »ταμεῖν χρόα νηλεὲς χαλκῷ« Ἰλ. Ν, 501. καὶ Π, 761. ὡσαυτ. ἐν Ἰλ. Ρ, 126. »ἓν' ἀπ' ὤμοιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ«. 2) ἐπὶ ζώων καὶ θηρίων, καταβάλλω, κατακόπτω, κομματιάζω, Ἡροδτ. 2, 65. καὶ καθόλ. σφάζω, ἐξαιρ. σφάζω ἐπὶ θυσίᾳ, θυσιάζω »Κάπρον.. ταμέειν« Ἰλ. Τ, 197. καὶ Ἡσ. ἔρ. 788. 793. ἔτι καὶ μέσως μετὰ Αἰτ. »ταμνόμενοι κρέα«, Ὀδ. Ω, 364. καὶ ἐντεῦθεν »Ὅρκια πιστὰ τάμνειν« ἀντὶ τοῦ συνθήκας, ἤτοι συμφωνίαν τινὰ ποιοῦμαι, ἐπειδὴ τὸ πάλαι εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους συνθήκας ἐσυνείθιζον νὰ θυσιάζωσι καὶ ζῶα πρὸς πλείονα πίστωσιν, πρὸς περισσότερον κῦρος τῆς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως. Ἰλ. Β, 124, Γ, 105, 252. Τ, 191. Ὀδ. Ω, 483. ἔτι, »ψιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμεῖν« καὶ μέσ. »ὅρκια τάμνεσθαι« Ἡροδ. 4, 70, 71. ὅς τις ἐνίοτε χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. μετὰ τοῦ τινὶ ἑπομένης Αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. »ταμόντες τοῖσι Βαρκαίοισι χρόνον μείειν αἰεὶ τὸ ὅρκιον«, Ἡροδτ. 4, 201. σπαν. μετὰ διπλῆς Αἰτ. »θάνατον νύτοι ὄρκι' ἔταμνον« Ἰλ. Δ, 155. ἔκαμον πιστὴν συνθήκην πρὸς ἰδιάνσου φθοράν ἢ θάνατον· παρὰ Νεωτρ. δὲ καὶ »συνθεσίας, φίλια τέμνειν« ὡς τὸ Λατ. foedus ferire. 3) ἐπὶ δένδρων, ξύλων, θάσεων, ἔκκόπτω, περικόπτω, σχίζω, πελεκῶ, »δούρατα μακρὰ ταμόντες« Ὀδ. Ε, 162. καὶ »φυτρούς δ' αἶψα ταμόντες« Ὀδ. Μ. 11. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Ἡσ. ἔρ. 809. ὡσαύτ. »ῥόπαλον τετμημένον« Ὀδ. Ρ, 195. ἔτι καὶ μέσ. »δοῦρα τάμνεσθαι κόπτω ἐμαυτῷ σανίδας, Ὀδ. Ε. 243. καὶ Ἡροδτ. 5, 82. καὶ »λίθους τάμνεσθαι ἀντὶ λιθοτομεῖν, Ἡροδτ 1, 186. ἔτι δὲ »τέμνειν γῆν, ἢ χώραν«, ἤτοι κόπτω τὰ καρποφόρα δένδρα μιᾶς γῆς, ἢ ἑνὸς καλλιεργημένου τόπου, κατερημόω ἢ κατερημάζω τὴν γῆν διὰ τοῦ κεψίματος τῶν δένδρων, ταὐτὸν τῷ, δενδροτομεῖν, λέγεται ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ »Ἀγροὺς τέμνειν« ταὐτὸν τῷ, δηώσαι, κακῶσαι, ἄγειν καὶ φέρειν ὡσαυτ. »τέμνειν σῖτον« ἀντὶ θερίζω γεννήματα. »Οἱ ἄλλων σπειράντων τὸν σῖτον τέμνοντες«. θερίζοντες. Ξενοφ. »Φάρμακον τέμνειν« Εὐριπ. κόπτω ῥίζαν τινὰ ἢ χόρτον καὶ ἑτοιμάζω, κατασκευάζω αὐτὸ πρὸς θεραπείαν, (ὡς π. χ. ἓν χόρτον ἢ μία ῥίζα κόπτεται, τρίβεται καὶ ἑτοιμάζεται εἰς ἰατρικόν). ὅθεν »Ἄκος τομαῖον« καὶ »Ἀντιτέμνειν φάρμακον« ταὐτὸν τῷ, Ἑτοιμάζειν, Κατασκευάζειν ἰατρικὸν παρβλ. Ruhnk. ὕμ. Ὁμ. Δημ. 229. Πλάτ. Νομ. 8. σελ. 836. Β. 11, σελ. 919. Β.—4) Διά τινος γραμμῆς ἢ ὁρίου ξεχωρίζω ἀπό τινος ὅλου, ἢ ἐκτέμνω, διακρίνω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, ἀφορίζω, »τέλεον ἀρούρης« Ἰλ. Ν, 707. καὶ »τέμνειν τέμενος τινὶ« Ἰλ. Π, 194. Τ, 184. »ὅροισι« Ἰλ. Ι, 530 ὡσαύτ. Ἰλ. Σ, 523. »Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας«, περιέταμνον, περιῴρουν, ἀπεχώριζον, παρήλαυνον· ἔκοπτον, ἥρπαζον αὐτὰ ἀπὸ τῶν ποιμνίων· οὕτω καὶ »Τέμνεσθαι ἀλλήλων« ἀντὶ τοῦ, Ἀποχωρίζεσθαι. Παρὰ Πλάτ εἰς Γοργ. 137. ἔτι »τέμνειν ὀχετούς« »σχίζω κανάλια, σκάπτω χανδάκια, Πλάτ. Τιμ. σελ. 70. C. 77. C. »τέμνειν ὁδούς« ἀντὶ, ἀνοίγω δρόμον, δι' ἀβάτων τόπων κάμνω ἢ ἀνοίγω ὁδούς. Παθτ. »οὐκ τετμημένων τῶν ὁδῶν« Ἡροδτ. 4, 136. καὶ »τετμημένη ὁδός »Πλάτ.« 5) Διατέμνω, ἐπὶ γινομένης κινήσεως διά τινος διαστήματος, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα πλέοντα διατέμνουσι, διασχίζουσι τὴν θάλασσαν »Πέλαγος μέσον.. τέμνειν«, Ὀδ. Γ, 175. καὶ »τέμνειν κύματα θαλάσσης«, Ὀδ. Ν, 88. »τέμνων θάλασσαν« Πινδ. Πυθ. 3, 121. ὅθεν μεταφ. »τέμνειν ἢ τέμνεσθαι ὁδόν, κέλευθον, πλοῦν, κ. τ. τ.«. Ἀνοίγω δρόμον, κάμνω νὰ διαβῶ διὰ μέσου, Boekh. expl. Πινδ. σελ. 5. 82, κ. ἑξ. »τὴν μεσόγαιαν τῶν ὁδῶν τάμνειν« Ἡροδτ. 9, 89. καὶ ἄνευ ἐγγυτρ προσθίορ. ἁπλῶς, τέμνειν, πορεύομαι, ὑπάγω, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Παροιμ. »μέσον τέμνειν« κρατῶ τὴν μέσην ὁδόν, περνῶ ἀπὸ τὸ μέσον. 6) ἐν γένει Κατακόπτω, διαιρῶ, κατακομματιάζω, καταμοιράζω, εἰς μερίδια χωρίζω, ὅθεν καὶ ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι, τελειόνω, Boekh. expl. Πινδ. Ὀλ. 13, 45. καὶ ἑφεξ.

Τέμπεα, καὶ συναλ. Τέμπη, τά. Κυρίως λέγεται ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης τῶν τῆς Θεσσαλίας ὀρέων χαριεστάτη κοιλάς, ἔνθα διαῤῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός. Ἡρόδοτ. 8. 173. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου πάντα τὰ μεταξὺ τῶν ὀ-

ρέων· στενα καὶ σύνδενδρα χωρία, ἤτοι αἱ μεταξὺ τῶν ὀρέων στενώταται διεκβολαί, ὅ ἐστι, περάματα, ἢ κοιλάδες, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 197. Διον. Περιηγ. 916. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν

* Τεμπίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Τεμπῶν οὖσα, Τεμπικὴ, Νίκ.

Τεμπώδης, ὁ, ἡ, (τέμπεα, εἶδος). Πλήρης τεμπῶν, ἤ εἶδος τεμπῶν ἔχων, φαινόμενος ὡς Τέμπη

Τέμω, πρωτότυπον τοῦ, Τέμνω. Ἰλ. Ν. 707. »Τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης« χωρίζει, κόπτει· τὸ περιωρισμένον χωράφιον, οὕτως γράφει ὁ Heyne. καὶ Βουττμ. ἴδε ἐν τῷ τέμνω.

Τεναγίζω, μέλ. ίσω (τέναγος) Τεναγώδη εἶναι, τέναγος ἔχειν, ἔχειν ῥηχὰ νερά. Στράβ. ά. Πλούταρχ. εἰς Λουκούλ. 24. »Τεναγίζοντα τὸν ῥοῦν ἐπ' αὐταῖς· ὥστε τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐστέκετο ῥιχὸν ἐπ' αὐταῖς.

* Τεναγίτης, ου, ὁ· θηλ. τεναγῖτις, ιδος, Τεναγῶν πλήρης, ῥηχὸς, ὑγρὸς, ἐκ τοῦ

Τέναγος, εος, τό. Ῥηχὸν, ἀβαθὺ νερὸν, ἤ τόπος ἔχων ῥηχὰ νερά. ὅ ἐστι, τόπος ἔνθα ὀλίγον ὕδωρ ἐπιπολάζει ὥστε γίνεται διαβατόν, Λατ vadum. ὁ Φώτιος ἔχει »Τενάγη, διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἤ ἰλύς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι.« Ἡρόδοτ. 8. 129. »ἰδόντες δὲ οἱ βάρβαροι τέναγος γενόμενον». καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἐ. 8. »Νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι, τέναγος γὰρ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης« ἤτοι ῥηχὰ νερά. (κατὰ Döderlein ἐκ τοῦ τέγγω) ὅθεν

* Τεναγόω, μελ. ώσω. Τέναγος ποιῶ, κάμνω ῥηχὸν, ἤ βαλτώδες.

Τεναγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τέναγος, εἶδος). Ὁ τεναγους εἶδος ἔχων, ὁ ἔχων τεναγη ἤτοι ῥηχὰ νερά, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τελματώδης, βαλτώδης, vadosus.

Τένδω, Ἀττ. Τένθω. Ἐσθίω, τρώγω, ἔδω, κατατρώγω, ἀποξύω ἤ κόπτω (ῥοκανίζω ἤ κρυτσανίζω) μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἡσίοδ. Ἔργ. 524. »Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὀν πόδα τένδει· ὅτε ὁ πολύπους τροφῆς ἄπορων, τὸν ἴδιον πόδα ἐσθίει. 2) Λιχνεύω, γλύφω, μὲ λαιμαργίαν ξηρογλύφω (ἴσως ἀπὸ τοῦ, Τείνω ὡς τὸ Λατ. tenuis ἐκ τοῦ tendo, ἄρα κυρ. λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ.)

* Τένεδος, ου, ἡ. Θηλ. Κύρ. Ὄν. Νήσου ἐν τῷ Αἰγέῳ πελάγει. Ὅμ.

Τενθεία, ἡ. Τὸ ἔδειν, τρώγειν, ἐσθίειν. 2) Λιχνεία, γαστριμαργία. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 1675. ἐκ τοῦ

Τενθεύω, (τένθης) Λιχνεύω, λαίμαργός εἰμι, λαιμαργῶ, ἤ μὲ λαιμαργίαν ζῶ. Μέτ. Τενθεύομαι. σπανία λέξ. καὶ πρῶτον παρὰ Νικήτ. Χρον ις'. 1. καὶ ιζ'. 1.

Τένθης, ου, ὁ. (τένθω) Λίχνος, τρώκτης, γαστρίμαργος, λαίμαργος. ἴδε Προτένθης· ὁ Ἀσπάσιος, εἰς Ἀριστοτέλ. Νικομάχ. δ'. ἔχει. »Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἡδίστου θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. ὅθεν

Τενθιδώδης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Τένθης. Ἀθην. ζ'. ἀμφ.

Τενθρηδών, όνος, ἡ. Εἶδος σφηκὸς, ἤ καθ' Ἡσύχ. ζώων τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων, παραπλήσιον σφηκί· ἔνιοι, ἀγρίαν μέλισσαν. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ'. 30. »Ἡ δὲ τενθρηδὼν προσεμφερὴς μὲν ἐστὶ τῇ Ἀνθρήνῃ, ποικίλλει δὲ καὶ τὸ πλάτος ὅμοιον τῇ μελίττῃ· λίχνον δὲ ὂν καὶ πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόλαυσιν κατὰ μόνας προσπέτεται». συγγεν. τῷ ἀνθρηδὼν καὶ πεμφρηδών. 2) Τενθρηδὼν, όνος, ὁ. σρσ. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Β, 756.

Τενθρήνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Τενθρηδών. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 5.7. ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει αὐτὴν Ζῶον μελισσοποιὸν, ὅ ὑπ' ἐνίων λέγεται Βέμβιξ· ἔστι δὲ ἐμφερὲς μελίττῃ, ὅθεν

Τενθρήνιον, τό. Τὸ κηρίον, τὸ σφηκίον ἤ σφηκιὰ ἤτοι ἡ φωλεὰ τῶν τενθρηδόνων. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ'. 30. »Πολύχουν δ' ἐστὶ καὶ τὸ τενθρήνιον αὐτῶν καὶ πολὺ μεῖζον ἤ τὸ τῶν σφηκῶν καὶ προμηκέστερον.

Τενθρηνιώδης, εος, ὁ, ἡ. ες (εἶδος) Τενθρηνίῳ ὅμοιος, πλήρης ὀπῶν ἤτοι τρυπῶν, κατατετρυπημένος, γεμάτος ἀπὸ τρύπας ὡς ἡ σφηκοφωλεά, ὡς τὸ σφηκίον, λέγεται ἔτι καὶ τενθρηνώδης. Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ιβ'. 20 ὅστις καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Σπραγγώδης.

* Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ τένδω, ὅπερ ἴδε.

Τενία, ἡ· καὶ, Τενίδιον, τό, (τείνω) ταὐτὸν τῷ, Ταινία, ταινίδιον. Ἡσύχ καὶ Σουίδ. »Τενίαι, ζῶναι, στέφανοι· ἤ δεσμοί, διαδήματα.«

Τέννος, καὶ, Τένος, τό. (τείνω) ταὐτὸν τῷ, τένων, τενία, ταινία, παρὰ Γραμμ. Πᾶν ὅ,τι διατεταμένον ἐστὶ καὶ μακρὸν, ὡς καὶ ταινία, δεσμὸς, φασκιὰ, ἰσχοινίον, χορδὴ, νευρά· ὁ Ἡσύχ. ἔχει τέννος ἀντὶ τοῦ, στέμμα. στέφανος ἐλάτινος, ἐρίῳ πεπλεγμένος. Τὰ Λατιν. tenus, tenor. tendo, ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν.

Τενοντάγρα, ἡ. (τένων, ἄγρα). Παραλυσία καὶ σκληρότης τῶν τενόντων, τὸ πιάσιμον καὶ τράχυνσις τῶν νεύρων τοῦ λαιμοῦ. Καίλιος Αὐρ. Μ. Χειρ. ἐ. 2. ἐσχηματίσται ὡς τὸ, Ποδάγρα.

Τενοντότρωτος, ὁ, ἡ, ον (τιτρώσκω) ὡς τὸ νευρότρωτος, Ὁ πληγωμένος κατὰ τὸ ἰσῦρον τοῦ λαιμοῦ.

Τενοντόω, ῶ, (τένων). Ἀποκόπτω τὸν τένοντα ἤτοι τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον, νωτοκοπέω, ἤ ἀποκτείνω. Ἡσύχ.

Τένων, οντος, ὁ. (τείνω) κυρ. Πᾶς τεντωμένος δεσμὸς, ἐκτεταμένος, μακρὸς, ταινία, νευρά, ἐξαιρ. τὸ τραχὺ καὶ τεινόμενον νεῦρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τένοντες, τὰ διατεταμένα νεῦρα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν, ἤ κατὰ Πολυδ. τὸ πλατὺ νεῦρον ὁ πρὸς τὴν πτέρναν παύεται ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον· ὁ Ῥοῦφος λέγει »Τένοντας, τὰς παχείας ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκ φύσεως καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα, συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἰλ. Χ. 396. »Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντες ἐς σφυρὸν ἐκπέρνης.« Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ παχὺ νεῦρον. »ῥῆξε δ' ἄπο τοῖο (θηλ. αὐχένος) τένοντας« Ἰλ. Π, 587. καὶ Ἰλ. Κ, 456. Ξ, 466. ὅπου, τὰ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου παχέα νεῦρα φησί. ταὐτ. τῷ αὐχήν, τράχηλος, λαιμός· ὡς καὶ τὸ, Ἰνίον. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. tendo. Ἔστι δὲ κυρίως ὁ τένων σύνθεμά τι ἀπὸ νευρωδῶν ἤτοι συμπαγῶν τενικῶν ἰνῶν (ἀνευτινὸς σαρκώδους ἤ παρεκχυτώδους οὐσίας) ἐξερχομένων ἐκ τῶν μυῶν καὶ συνδεόντων τὰ ὀστᾶ· ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ χρήσ. Μορίων ά, ἔχει »Ἡ ἀπονεύρωσις τῶν μυῶν τένων ὀνομάζεται· ἃ γὰρ οἱ παλαιοὶ καλοῦσι νεῦρα, ταυτὶ τὰ προφανῆ τὰ κινοῦντα τοὺς δακτύλους, οἱ τένοντές εἰσιν· καθαρωτέρως δὲ φαίνονται περὶ τὸν τράχηλον, περὶ τὴν πτέρναν καὶ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. 2) τροπ. ὡς τὸ αὐχήν, στενός τις τόπος, κρημνός, ἤ στενοτοπία, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 47. (συγγ. τῷ ταινία, τενία).

Τέξις, εως, ἡ. (τίκτω, τέξω). Τὸ τίκτειν, γεννησις, γέννα, τόκος.

* Τέξω, καὶ τέξομαι, μέλ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τέο, Δωρικ. Γεν. τοῦ σύ, ἀντὶ, σοῦ. Ἀλκμ.

* Τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ τίς; ἀντὶ τίνος, Ἰλ. Β, 225. Ω, 128. Ὀδ. Δ, 463. 2) τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γενκ. ἐγκλιτ. τοῦ τίς, ἀντὶ τινὸς, Ὀδ. Π, 305, καὶ Ἡροδτ.

Τεοῖο, Ἐπικ. Γεν. τοῦ σύ, ἀντὶ, σοῦ. εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37, ὅπου ἡ γραφ. τεείο δὲν εἶναι ἀναγκαία.

* Τέοισι, Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ τίς, ἀντὶ τισί, Ἡροδτ. 8, 113. 9, 27.

Τεός, τεή, τεόν. Ἐπ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ, σός, σή, σόν. ἴδεν τὸ Λατ. tuus, συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ Δωρ. μόνον τὸ θηλ. τεά. —

Τέος, καὶ τεός, ἄχρηστ. μόνον ὑπὸ Γραμματικ. παραδεχθεῖσαι Ὀνομ. τῶν ὁποίων αἱ πλαγίαι πτώσεις εὕρηνται μόνον ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ τίς καὶ τις σχηματιζομ. ἐξαιρ. ἡ Γεν. καὶ Δοτ. πληθ. τέων, τεοῖσι, ἡ ἑνικ. Δοτκ. ἥτις ἀεὶ τεῷ ἐσχηματιστ. ἀνήκει ἰδίως τῇ ἀορίστῳ, Ἀντνμ. τις. ἡ δὲ Γεν. τέο δὲν παρήχθη ὡς φαίνεται οὐδ' ὅλως ἐκ τοῦ τέος, ἴδε ἐν τῷ τίς.

Τέου, Ἐπικ. καὶ Δωρ. Γεν. τοῦ σύ ἀντὶ, σοῦ. παρ' Ὅμ. οὐχ εὕρηται, Καλλ. Δημ. 99. Ἀπολλών. Δύσκολ.

* Τεοῦς, Ἐπ. καὶ Δωρ. Γενκ. τοῦ σύ, ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Βουττμ. τέους παροξυτ, προεῖλετο γράφειν.

* Τέρα, ἀντὶ τέρατα, Ὀνομ. πληθ. τοῦ τέρας Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410.

Τεράζω, μέλ. άσω, (τέρας) Σημαίνω, σημεῖα δεικνύω, δηλόω, προφητεύω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 128, 2) κατὰ Φώτιον ἔτι ταὐτὸν τῷ, Τερατεύομαι.

Τέραμνος, καὶ, τέραμνον. = τέρεμνος, καὶ τέρεμνον. ὅθεν

Τεραμνότης, ητος, ἡ = τερεμνότης, πολλ' ἀμφβ. 2) = τεραμότης.

Τεραμότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, ἁπαλότης, ἐκ τοῦ

Τεράμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (τείρω, τέρην) Μαλακὸς, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, τακερὸς, ἐψανὸς, βραστερὸς, ὁ εὐκόλως καὶ μαλακῶς ἑψόμενος, ὅστις εὐκόλως βράζει, μαγειρεύεται, ἐπὶ ὀσπρίων. ὅθεν τὸ, τέραμνος, καὶ, τεραμνότης, καὶ τὸ στερητικὸν, Ἀτέραμνος, Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. (ἐν Σφηξ. 729.) ἔχει: »ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα». καὶ Πλάτων κεχρῆται τῇ λέξει, »κερασβόλους, καὶ ἀτερίμνους λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων». Σουίδας »Τέραμνον, ἁπαλὸν, ἐψανὸν· καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον«, ἤτοι τὸ μὴ ἑψόμενον ὄσπριον· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ Συγκρτ. τεραμονέστερος. (ᾱ)

Τέρας, ατος, ἐπικ. αος. τό, ὀνομ. πληθ. τέρατα, ἐπκ. τέρεα, Ὀδ. καὶ τεράατα, Διον Περ. 604. (υ—υ υ) καὶ τέρε, Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410, γεν. τερῶν, Ἐπ. Γεν. καὶ Δοτ. τεράων, Ἰλ. καὶ τεράεσσι, Ἰλ. Σήματα, σημεῖα, παράδοξον καὶ θαυμάσιόν τι σημεῖον, ἤ ἀσύνηθες συμβὰν, καὶ τὰ φαινόμενα παράδοξα σημεῖα διά τινος συμβεβηκότος τῆς φύσεως ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ δηλώσει μέλλοντός τινος, Διοσημεῖα. καὶ πᾶν ὅτι διὰ τὸ ἀσύνηθες καὶ τὸ παράδοξον ἤ ἀπροσδόκητον προεμφαίνει αἴτιον ἤ ὀλέθριόν τι ἐπακολουθοῦν, ἤ διὰ τοῦ ὁποίου μηνύεται εἰς τοὺς θνητοὺς θεία τις βουλὴ, θέλημά τι τῶν θεῶν, ὡς τὸ Λατ. portentum ἤ prodigium »ἠμὶν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας· Ζεὺς«. Ἰλ. Β, 324. καὶ »ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας« Ὀδ. Γ, 173. καὶ 174. Ο, 168. Τ. 101. καὶ »τέρας ἤκεν« Ὀδ. Φ, 415. »τέρασ προὔφαινον θεοί«, Ὀδ. Μ. 394. ὡσαύτ. »Διὸς τέρας αἰγιόχοιο« Ἰλ. Ε, 742. Μ, 209. Ὀδ. Π, 320. ταὐτ. τῷ Διοσημεῖα . . καὶ »τέρας πολέμοιο« Ἰλ. Λ, 4. τὸ φοβερὸν σημεῖον τῆς ἐπεπειλουμένης μάχης, παρβλ. Ἡσ. Θεογ. 744. »Καὶ τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι

κακῶν ἔφηνε ὁ θεός». Ἡρόδοτ. 6. 98, καὶ 7, 57, 8, 27. Πινδ. Ὀλ. 13, 103. Καθόλου δὲ, Παράδοξον καὶ θαυμάσιον ἢ ἐξαίσιον καὶ παράξενον εἰς τὴν φύσιν πρᾶγμα, ὅ ἐστι, τὸ παρὰ φύσιν καὶ ἐναντίον τῆς φυσικῆς τάξεως ὄν, ἢ συμβαῖνον, monstrum Λατ. οἷον αἱ Γοργόνες, οἱ Πήγασοι ἢ οἱ Ἱπποκένταυροι, κ. τ. τ. τὸ παρὰ φύσιν τεχθὲν, ἔκτρωμα· ἀφύσικον καὶ ἀλλόκοτον γέννημα. Αἰσχίν. εἰς Κτησιφ. »Ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρπὸς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα». Ὕμ. Ἀπολ. 302. Valck. Φοιν. 813. Ἱππ. 1214, 1247. Wyll. ep er. σελ. 189. ἔτι δὲ ὡς τὸ τέκμαρ, τείρεα, signa, οὐράνια σημεῖα, ἀστέρες, μετέωρα ἢ φαινόμενά τινα ἐν τῷ ἀέρι Ἰλ. Δ, 76. ἢ ἶρις ἤτοι τὸ οὐράνιον τόξον, Ἰλ. Λ, 27. Ρ, 547. Καὶ φόβητρον, μορμολύκειον, τὸ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ πρόξενον, θαῦμα, ἢ θαυμάσιον τέχνασμα τῶν θαυματουργῶν, καὶ ἀγυρτῶν. παροιμ. »οὐ τέρας» ἀντὶ, δὲν εἶναι κἀνὲν θαῦμα, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἢ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις! Ἀρ. (συγγεν. τῷ τέρμα,) ὅθεν.

Τερασκόπος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τερατοσκόπος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 547. Εὐριπ. Βάκχ. 248. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 673,

Τεραστεία, ἡ· ἀντὶ τοῦ, τερατεία· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τῶν Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149.

Τεράστεος, εία, ειον· καὶ

*Τεράστιος, ὁ, ἡ, ον (τέρας). Ὁ παρὰ φύσιν ὤν, θαυμάσιος, παράδοξος, ἐκπληκτικός, χαλεπός, ὁ ἀπευκταῖαν καὶ κακὴν σημασίαν ἔχων, Λατ. portentosus. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τεράστια· θαύματα, σημεῖα· οὐ τὸ πλῆρες »Τεράστια ἔργα» ταὐτὸν τῷ, τερατουργήματα· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει: »Τεράστιοι θεοί, οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι· Ἐπιρ-στίως, Ἰω. Λαυρ. Λυδ.

Τερατεία, ἡ. Λόγος, ὁμιλία, διήγησις περὶ τεράτων, ἢ τεραστείων, παραδόξων καὶ ἐξαισίων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων. Θαυματουργία, ἀγυρτεία, ψευδοεργία, ψευδολογία, κομπασμός, μεγαλορρημοσύνη, ψεῦδος, δόλος, ἀπάτη. ἐκ τοῦ τερατεύομαι.

*Τερατεύς, ὁ, ἡ, ον· = τεράστιος.

Τερατεύω, καὶ συνηθεστέρως Μέσ. Ἀποθ. τερατεύομαι (τέρας). Περὶ τεράτων ἢ τεραστείων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων ὁμιλῶ, τεράστια, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξα πράγματα διηγοῦμαι, τεράστια, θαύματα ποιῶ, μωρολογῶ, ψεύδομαι, δολιεύομαι, μεγαλορρημονῶ, μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἀληθὲς λέγω, (κόπτω παλάβρας) κομπάζω, μεγαληγορῶ, ἀλαζονεύομαι Αἰσχίν. Ἀριστφ. Ἱππ. 632.

Τεράτευμα, ατος, τό. Θαυματούργημα, τὸ ἔργον ἢ ἡ πρᾶξις, τοῦ ἀγύρτου, ψευδοεργία. Ἀριστοφάν.

Τερατίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τερατουργός, Ἀγύρτης, ψευδουργός. Διόδ. Σικ.

*Τερατίζω, = τερετίζω, Ἡσύχ.

Τερατικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, τεράτειος, καὶ, τεράστιος.

Τερατογονία, ἡ (γονή). Ἡ τεράστιος, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξος γέννησις. Πολυδ.

Τερατογραφέω, ῶ (γράφω). Τερατώδη ἢ τεράστια πράγματα περιγράφω, διηγοῦμαι παρὰ φύσιν καὶ ἐξαίσια συμβάντα, τερατολογίας γράφω, ἢ περὶ τεράτων ἢ τεραστίων γράφω. Στράβ.

*Τερατοεργάτης, ου, ὁ (ἔργον) Νεωτρ. λέξ. ταὐτ. τῷ τερατουργός.

*Τερατοκέω, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ τερατοτοκέω.

*Τερατοκία, ἡ, ἡμαρτ. Γραφ. ἀντὶ τερατοτοκία.

Τερατολογέω, ῶ (τερατολόγος). Περὶ σημείων, τεράτων ἢ τεραστίων πραγμάτων, λέγω, περὶ παρὰ φύσιν φαινομένων καὶ ἐξαισίων συμβάντων πραγματεύομαι, ὁμιλῶ. Διόδ. Σικ. »Οἱ τερατολογοῦντες.» Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. 8 οἱ περὶ τεράτων λέγοντες, πραγματευόμενοι, οἱ περὶ τὴν τερατολογίαν καταγινόμενοι, οἱ τερατολόγοι. Παθητ. »Τερατολογοῦμαι» καὶ »Τὰ τερατολογούμενα» ὅθεν

Τερατολογία, ἡ. Λόγος, διήγησις, πραγματεία ἢ περιγραφὴ περὶ τεράτων ἤτοι σημείων προδηλωτικῶν μελλόντων τινῶν καὶ τεραστίων ἤτοι παρὰ φύσιν φαινομένων, τερατεία, παραδοξολογία. Ἀθήν. ε.

Τερατολόγος, ου, ὁ, ἡ, ον (τέρας, λόγος). Ὅς τις διηγεῖται, πραγματεύεται, ἢ ἑρμηνεύει καὶ ἐξηγεῖ τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα προσημαντικὰ σημεῖα μελλόντων τινῶν συμβεβηκότων, ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα, ἐξαίσια ἢ τερατώδη, λέγων, 2) παθ. Τερατώδης, περὶ οὗ διηγοῦνται ἢ ἀναφέρουσι τεράστια, παρὰ φύσιν καὶ θαυμάσια πράγματα, »Φύσις τερατολόγος» ταὐτὸν τῷ, τερατόμορφος. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 226. Ε.

Τερατόμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τέρατος ἢ τερατώδη, παρὰ φύσιν μορφὴν ἔχων· παρὰ Κασσίῳ προβλημ.

Τερατοποιέω, ῶ. Τέρατα ποιῶ, τερατουργέω, γοητείας ἢ μαγείας κάμω· καὶ

*Τερατοποιία, ἡ. Τερατουργία, τὸ ποιεῖν τέρατα καὶ σημεῖα, μαγεῖαι. Ἀπολλ. ἱστορ. μυθ. 6.

Τερατοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Τερατουργός, θαυματοποιός, ψευδουργός, γόης· ἀπατεών.

Τερατοσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις καὶ σημασία τῶν τεράτων, τῶν παρὰ φύσιν φαινομένων σημείων, ἐκ τοῦ

Τερατοσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω). Ὁ τὰ τέρατα σκοπῶν, ὅστις σκοπεύει, παρατηρεῖ καὶ ἐξετάζει τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα σημεῖα, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὰ ἤτοι προλέγει διὰ τούτων τὰ μέλλοντα, ὡς οὐσ. μάντις, σημειωτικός, ὀνειροκρίτης.

Τερατοτοκέω, ῶ. Μ, ήσω (τερατοτόκος). Τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα καὶ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Τερατοτοκία, ἡ. Τὸ τέρατα, ἐκτρώματα ἢ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτειν, παράγειν, γεννᾶν. ἐκ τοῦ

Τερατοτόκος, ὁ, ἡ (τέρας, τίκτω). Ὁ τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα τίκτων, γεννῶν.

Τερατουργέω, ῶ (τερατουργός). Τέρατα ἐργάζομαι, θαύματα ἢ παράδοξα ποιῶ, τερατουργός ἢ γόης, θαυματοποιὸς εἰμι. (Καραγιοζλίκια, ἢ μαριονέτας παίζω)· ὅθεν

*Τερατούργημα, τό, Θαυματούργημα, γοητεία, ἢ γοήτευμα, τεράστιον κάμωμα, (καραγιοζλοῦκι) καὶ

Τερατουργία, ἡ. Τὸ τερατουργεῖν, θαύματα παράδοξα ἐργάζεσθαι, θαυματουργία, γοητεία, μαγεία, ψευδοεργία, = τερατούργημα.

Τερατουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τέρατα ἢ τεράστια ποιῶν, θαυματουργός, γόης, ἀγύρτης, μάγος.

Τερατόω, ῶ (τέρας). Εἰς τέρας ποιῶ. Μέσ. Τερατοῦμαι, ὡς θαῦμα θεωρῶ, βλέπω τι μὲ θαυμασμόν, ἐκπλήττομαι, θαμαίνομαι βλέπων τι· Τίμων παρὰ Διογέν. Λαερτ. δ'. 42. »Οἱ δέ μιν ἠύτε γλαῦκα περὶ σπιζοῖ τερατοῦντο Ἠλέματον δεικνύντες».

Τερατώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίρ. -ωδῶς, (τέρας, εἶδος). Θαυμάσιος, ἐξαίσιος, τέρατι τῆς φύσεως ἢ θαύματι ὅμοιος· σημειωτικός, δηλωτικός, ἐμφαντικός, ὅθεν

*Τερατωδία, ἡ, ταὐτ, τῷ τερατῶδες, ἐξαίσιον, θαυμάσιν, ἢ ὅμοιον τερατώδει φαινομένῳ.

Τερατωπός, ὁ, ἡ, όν (τέρας, ὤψ). Ὁ θαυμάσιον ὄψιν ἢ τέρατος πρόσωπον, θεωρίαν ἔχων, ὁ φαινόμενος ὡς τέρας, Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα (ιη.) 36. »—ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, Αἰγιόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα.

*Τέρβινθος, ἡ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τερέβινθος.

Τερεβινθίζω μελ. ίσω Τερεβίνθω ὁμοιάζω ἢ ὅμοιός εἰμι.

Τερεβινθίνη, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς τερεβίνθου ῥέουσα ῥητίνη, Termentina, Ἰταλ. κυρ. θηλ. τοῦ

Τερεβίνθινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ τερεβίνθου ὤν, ἢ ἐκ τερεβίνθης κατεσκευασμένος, ἐκ τοῦ ὁποῦ, ἢ ἐλαίου αὐτῆς. Ξενοφ.

Τερέβινθος, ου, ἡ· καὶ συγκοπ. τέρβινθος, ἀρχ. τύπ. τέρμινθος, ἡ, καὶ, τρέμιθος, καὶ τρίμιθος, ἡ, Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 15. Πλίν. ιγ'. 6. Pistacia terebinthus. Λιν. τὸ γνωστὸν δένδρον Κικουδιὰ ἢ Τζικουδιὰ λεγομένον, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποίου δι' ἐγχαράξεων ῥέει ὁ κοινῶς Ἰταλιστὶ καλούμενος ὁπὸς ἢ ἔλεον, ἢ ῥητίνη τερμεντίνα ἢ τρεμεντίνα. ὅθεν

Τερεβινθώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τερεβίνθῳ, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τερεβίνθου ὤν, πλήρης τερεβίνθων.

Τέρεινος, συγγεν. τύπ. τοῦ τέρην, μόνον παρ' Ἀνακρ. 51.

Τέρεμνον, τό, καὶ τέραμνον, Πᾶν στερεῶς κεκλεισμένον καὶ ἐστεγασμένον ἤτοι ἐσκεπασμένον δοχεῖον, οἷον, οἶκος, σκήνωμα, κοιτών, νάρθηξ, θήκη κ. τ. τ. Λυκόφρ. 350. »Ἄνις τεράμνων» ἐστερημένη ξυλίνων στεγῶν, τέρεμνα γὰρ τὰ ξύλινα στέγη λέγονται· ὁ Σχολ. ὡς ἰδιαίτερον μέρος τοῦ οἴκου λέγει ὁ Ἀρτεμίδωρος (ἐν β'. 10.) »τέρεμνα καὶ ὑπέρθυρα» ὁ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 1373. »Κεδρωτὰ παστάδων τέρεμνὰ Δωρικάς τε τριγλύφους» καὶ ἐν Φοιν. 342. »Τπὲρ τέρεμνα ἀγχόνας» καὶ »Οἴκων τέρεμνα» Ἱππολ. ὡσαύτ. Ἄλκ. 759. »Ἐξ Ἀΐδου τερέμνων» ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 14. (Ἀντιπάτρου Σιδωνίου Ἐπίγρ. κθ'.) φέρονται τὰ »Τέρεμνα» καὶ »Θρίγκοι» ὡς συνώνυμα. Λουκιαν. Ἔρωτ. 34. »Ἀντὶ δὲ εὐτελῶν θωμάτων ὑψηλὰ τέρεμνα καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανίσαντο» ἤτοι, ὑψηλὰ οἰκήματα.

*Τέρεμνος, ὁ, ἡ, ον, καὶ τέραμνος, ἀντὶ στέρεμνος, στερεός, στερρός. Ἰσχυρός, στερεός, πυκνός, σκληρός.

*Τερεμνότης, ητος, ἡ, καὶ τεραμνότης. Πυκνότης, στερότης, σκληρότης.

Τερενοπλόκαμος, ὁ, ἡ. (τέρην πλόκαμος). Ὁ μαλακοὺς πλοκάμους ἤτοι ἁπαλὰ μαλλιὰ ἢ πλεξούδας ἔχων.

Τερενοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω) Ὁ τέρενα ποιῶν, μαλακτικός, μαλακύνων. Εὐστάθ.

Τερενόχροος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τερενόχρους, ὁ, ἡ, ουν Γενικ. ροος. Δοτ. τερενόχροϊ (χρόα) καὶ

Τερενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (τέρην χρώς) Ὁ μαλακόν, τρυφερὸν δέρμα ἢ σῶμα ἔχων, ἁπαλόδερμος.

Τερετίζω, μελ. ίσω. Λαλῶ, φωνῶ, βαβράττω, συρίττω, ψιθυρίζω, κελαδῶ, ἢ μουσικῶς φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ, λέγεται ἐπὶ χελιδόνος, καὶ τεττιγος, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας, καὶ καθόλου ἐπὶ ᾠδῆς, καὶ μέλους τῆς ἀνθρωπίνου φωνῆς, τραγῳδῶ, ψάλλω, ὁ Ἡσύχ ἔχει: »Τερετίζοντα, λαλοῦντα· ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος» καὶ »Τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαὶ, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα· καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα». Καὶ ἔτι »Τερετίσματα, ἢ Τερετήματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαὶ, ἠχητικαὶ, ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι» ὁ δὲ Φώτ. »Τερετίζομεν, τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν·

Πλουτάρχ. «Ἐτερέτιζες καὶ προσωρχοῦτο· ἐτραγῴδεις, ἐτραγῳδοῦσες· ἄρα, τὸ κλονεῖν, παίζειν ἢ τρέμειν τὴν φωνὴν ἐν τῷ ψάλλειν, καθόλου δὲ ἐν τῇ Μουσικῇ σημαίνει τὸ παρὰ Γερμαν. Trillern, καὶ Ἰταλ. Trillare· ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν »Τερερέμμ. Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. ἰ. τυτόν τῷ, προοιμάζω, προανακρούω, προπαίζω preluder Γαλ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἐν λέξ. »Τοῖς Μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατείθισται τὸ λεγόμενον τάρεν ἀφ' οὗ τερετίζειν λέγεται τὸ ᾄδειν, κατ' ἀλλοίωσιν τοῦ α εἰς ε. καὶ Τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾄσματα ἔκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος«. (ἡ λέξις φαίνεται μᾶλλον ὀνοματοποιηθεῖσα, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τέρας παραχθεῖσα.) ὅθεν

Τερέτισμα, ατος, τό, καὶ

*Τερετισμός, ὁ, τὸ τερετίζειν, ψιθυρίζειν, συρίττειν, κελαδεῖν, φωνεῖν, λαλεῖν, ἢ ἠχεῖν, ἐξαιρ. τὸ κελάδισμα τῆς χελιδόνος καὶ τοῦ τέττιγος. Πᾶν κελάδισμα, καὶ σύριγμα· πᾶσα ᾠδή. (τραγούδισμα), κροῦμα, ἢ ἦχος τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μωρολογία, φλυαρία, ἴδε ἐν τῷ, τερετίζω.

Τερετιστικός, ή, όν. (τερετίζω) Ὁ τερετίζων, κελαδῶν, φωνῶν.

Τερέτριον, τό. ὑποκορ. τοῦ Τέρετρον. μικρὸν τέρετρον, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 9.

Τέρετρον, τό. Τρύπανον, τρυπάνιον. Λατ. terebra οἱ οὗ τρυποῦμεν τὰ ξύλα Ὀδυσ. Ε, 246. »Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψώ· ἔνθα ὁ Σχολ. Πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα καὶ Ψ, 198. ἐκ τοῦ

Τερέω, ῶ. Μλ. τερήσω, καὶ τερέσω. Τρυπᾶ, διατρυπῶ, τιτρώσκω, πληγόνω· εἰς τὸν τόρνον ἤτοι εἰς τὸν τορνευτικὸν ἐξεργάζομαι, τορνεύω, περιστρέφω, ἐν τῷ τόρνῳ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Τέρεσσεν, διὰ τοῦ, Ἔτρωσεν, Ἔτορωσεν. (συγγεν. τῷ τείρω, τετραίνω, τιτράω, τιτρώσκω).

Τερηδονίζομαι, παθητ. ἄνευ ἐνεργ. Ὑπὸ τερηδόνων ἢ ὑπὸ τερηδόνος κατατρώγομαι. Διοσκορ. ἀ. 182. ἐκ τοῦ

Τερηδών, όνος, ἡ. Σκώληξ ξυλοτρώκτης, οἰκῶν ἐν ξύλοις καὶ τρώγων, διατρυπῶν τάτε ξύλα καὶ ὀστᾶ σκώληξ, ῥόμοξ, (Σαράκιον, Teredo), καὶ μάλιστα ὁ κατατρώγων τὰ τῶν πλοίων ξύλα, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 5. »Οὐ γίνεται τερηδών, ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ· ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρόν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας«. Ἀριστοφ. ἱππ. ἐπὶ Τριήρους »Ὑπὸ τερηδόνων σαπῆσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι«. Πλούταρχ. συμπ. β'. 2. »Σκνίπες ἐν δένδρῳ καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ σῆψιν ὑγρότητος ἢ πέψιν«. Ἀριστοτέλ. ζῷ ἱστορ. ἡ. 26. »Ἐγγίνονται δὲ κάμπαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι Τερηδόνας, ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλισται«. 2) Πάθος περὶ τὰ Ὀστέα, ἤτοι ἡ περὶ τὰ ὀστᾶ σαπρότης· τὸ κατατρῶγον τὰ κόκαλα, Σφάκελλος. Γαλην. Ὅροι. »Τερηδὼν ἐστὶν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς· τὸ δὲ ὄνομα τῷ πάθει ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων, οἱονεί τις Τρηδὼν οὖσα«. ὁ Ἄψυρτος ἐν Ἱππιατρικ. λέγει Τερηδόνας καὶ τὰς Ἑλμίνθας τῶν ἵππων: »Τὸ τῶν τερηδόνων γένος ἐστὶν οἱ σκώληκες ἐν τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἵ τινες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφοδευόμενοι ἐμπλέκονται τῇ ἐκστροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος«. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγονται κοινῶς »Τερηδόνες, καὶ αἱ περὶ τὸν σφιγκτῆρα τοῦ ἀφεδρῶνος γινόμεναι ἀποφύσεις τῶν αἱμορροΐδων (τὰ βυζιὰ τῶν ζωχάδων) οἱονεὶ σκώληκές τινες οὖσαι, καὶ ἐνταῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τῶν αἱμορροΐδων. 3) Ὄνομ. Κύρ. πόλεώς τινος. (ἐκ τοῦ τείρω, τετραίνω, τιτράω, ἄρα κυρ. τρηδών.)

Τέρην, ενος, ὁ, ἡ, τό. τέρεινα, ἡ· οὐδτρ. τέρεν, τό, γεν. ενος (τείρω). κυρίως Ἀποτετριμμένος, τριμμένος, τριφθείς, καὶ ἐντεῦθ. μαλακός, ἁπαλός, τρυφερός, μὴ σκληρός, μὴ τραχύς, λεῖος, ἥμερος, παρ' Ὅμ. συνήθ. εἰς οὐδ. γένος Ἰλ. Γ, 142. »τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσαι, τρυφερόν, ἁπαλόν ἤτοι ὑγρὸν δάκρυον καταχέουσαι· ἢ κατ' Εὐστάθ. τὸ ἐκ τερομένης ψυχῆς προϊόν, ἢ τὸ τερανοποιόν, ὅ ἐστι μαλακτικόν. ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. Π, 11. Τ, 323. Ὀδ. Π, 332. καὶ »τέρενα .. φύλλα« Ἰλ. Ν, 180. Ὀδ. Μ, 357. καὶ Ὀδυσ. Ι, 449. »Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης«· τῆς ποίας τὰ τρυφερὰ ἄνθη, τῇ δὲ ἄρτεν. Γεν. χρῆται ἀεὶ μετὰ τοῦ χρόα »τέρενα χρόα« τὸ τρυφερὸν δέρμα ἢ σῶμα, Ἰλ. Δ, 237. Ν, 553. Ξ, 406. καὶ ἔστι ἐνταῦθα κοινὸν ἐπίθετον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπερ μαλακὸν καὶ ῥᾴδιον εἰς τὸ τιτρώσκεσθαι καθίσταται μὴ ἐνοπλιζόμενον. καὶ Ἡσ. ἔργ. 524. Θεογν. 5. τὸ ἡθλ. »γλήχωνι τερείνῃ« ἐν Ἔτυμ. Δημ. 209. καὶ τροπκ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 987. »Τὸν ῥα νέον, τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐριηρεδέος ἥβης«· ὁ Ἀνακρέων λέγει »Αὐλοὺς τέρεναι« οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς εὐωχίαις, ἤτοι λιγεῖς, θελκτικοί, νόστιμοι ἐν τῷ ἀκούειν. Εὐριπίδ. »Τερείνην ὄψιν· τρυφερὰ ὄμματα. Συγκριτικ. Τερεινότερος· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 85. »Καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη«. (συγγεν. τῷ τέρυς, τεράμων, ὡσαυτ. καὶ τῷ Λατ. teres καὶ tener ἐκ τοῦ tero.)

Τερθρεία, ἡ (τερθρεύομαι). Ὑπὸ τοῦ Ἐτυμολόγ. καὶ Τιμαίου εἰς Πλάτ. Γλωσσ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Γοητεία ἢ περιπάθεια, καὶ προσέτι διὰ τοῦ, λεπτολογία, φλυαρία, ἀπάτη, ἱερεργεία, κενοσπουδία· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »λογομαχία, ἀπάτη, φλυαρία, φληναφία« καὶ κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν σημασίαν καθόλου λέγει ὁ Πλούταρχ. (περὶ τοῦ Ἀκούειν) »Πολλὴν τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε« καὶ Κλήμ. Στρωματ. ἀ. »Τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ· ἀνθ' οὗ ἐν Παιδαγωγ. γ'. »Τερθρεύμασιν« κεῖται, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φλυαρίας. Διογέν. Λαέρτ. ἔχει: »Διαλεκτικοὶ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται« καὶ Δημοσθέν. »Μάτην τερθρείαν περὶ τούτου« ἀντὶ τοῦ, φλυαρίαν. Ἰδίως δὲ γοητεία, τερατώδης ἢ μυθώδης διήγησις, τερατολογία, παραδοξολογία, ὁ μετὰ φλυαρίας τερατώδης λόγος ἢ διήγησις παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. »Τερθρεία μυθική« οἱ παλαιοὶ Γραμματικοί, οἷον ὁ Μοῖρις, παράγουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττικὴν ἐκ τοῦ, τερατεία, κατὰ συγκοπήν, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. (ὡς καὶ τό, θράσσω, ἐκ τοῦ ταράσσω), ὥστε ἑπομένως σημαίνει, τό, Γοητεία, ψευδοεργία, ἀγχίνους μὲν ἀλλὰ κενὴ φλυαρία, κενοσπουδία, κενολογία, ματαιολογία, κενός καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον κόμπος.

Τέρθρευμα, τό (τερθρεύω). Φλυάρημα, ἡ φλυαρία, γοητεία.

Τερθρευής, έως, ὁ. Γόης, φλύαρος, κενολόγος· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Τερθρεύω, ὅπερ ἧττον ἐν χρήσει, συνηθεστέρως, Μέσ. Τερθρεύομαι (τέρθρον). Τερθρείας, γοητείας ποιῶ, τερατεύομαι, τερίστια καὶ παράδοξα πράττω· ἀγχίνους μὲν ἀλλὰ κενοὺς λόγους λέγω, κενολογῶ, κενοσπουδέω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ, φλυαρῶ, κομπάζω. Πλουτ. περὶ τοῦ Ἀκ. »Οἷα τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παρεπιδεικνύμενοι διαλεκτικήν« ἀντὶ τοῦ λεπτολογίας μετερχόμενοι, ἀγχίνους λογομαχίας ἀσοῦντες· καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ἡ. 1. ἀντὶ τοῦ, λεπτολογέω, σοφιττεύω, περιπλοκαῖς λόγων χρῶμαι, ἀγχίνους ἀντιλογίας μεταχειριζόμενος ἐνοχλῶ καὶ ἐμπερδεύω τινά· καθόλ. δὲ ἀπατῶ, πλανῶ, γελῶ.

Τερθρηδών, όνος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, τερθρωτήρ.

*Τερθρία, ἡ = τερθρεία.

Τέρθριος, ἡ (τέρθρον). Σχοινίον τοῦ πλοίου, κάλως, Ἡσύχ. »Τέρθριοι, (κάλωες ἤθλ.) οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἕλκουσιν« τὸ δεμένον σχοινίον ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ καταρτίου, διὰ τοῦ ὀπολίου ἕλκουσι καὶ τραβοῦσιν ἢ ἀναβιβάζουσι καὶ καταβιβάζουσι τὴν ὀθόνην, ἤτοι τὰ πανία τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ἱππ. 442. ἔστι δὲ κυρ. ἐπιθ. ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, κάλως· ὅθεν καὶ τερθριοι κάλωες.

Τέρθρον, τό, Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκρώτατον καὶ ἀνώτατον, ὅπερ καὶ διὰ τοῦ τὸ προσβάλλειν μᾶλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Γαλ. Γλωσσ. εἰς Ἱπποκρ. »Ὁ δ' Ἱπποκράτ. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ἐπὴν ἐνθάδε, φησί »Τὸ τέρεθρον ἢ τοῦ πάθεος· ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον καὶ ἐπιμελείας μάλιστα δεόμενον« καὶ Ἐρωτιαν. »Τέρθρον τοῦ πάθους« ἀντὶ τοῦ τέλους· τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως· »Πέμψεις δ' εἰς ᾅδου ζῶντα καὶ οὐ τεθνηκότα καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύσαι« Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας, φησί »Τίς τοιήδε ὥρη ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θηράων« ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν· »Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι τερθρίους κάλους ὀνομάζουσι τοὺς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ«. (Φαίνεται ἄρα ἐντεῦθεν ὅτι μετὰ τοῦ, τέρμα, τέλος καὶ τέλτον, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν)· 2) ἰδιαιτέρως λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτίου, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ἀκρινὸν μέρος τῆς κεραίας ἤτοι ἡ ἄκρα τῆς ἀντένας, ἀφ' ἧς δένεται ὁ τέρθρος κάλως. Γαλην. Γλωσσ. »Τέρθρον, κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κεραίας· καὶ τέρθριοι κάλοι, ἐντεῦθεν, οἱ ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου παρήκοντες« Ὁ Σουίδ. ἑρμηνεύει τὸ, »Τέρθρον«, διὰ τοῦ »Τὸ ἐν τοῖς πλοίοις λεπτὸν σχοινίον« ἄλλοι δὲ παρ' αὐτῷ λέγουσι, »τὰ ἄνω τρημμάτια (τὰς τρύπας) τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἤρτηται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία« (καθ' ἣν σημασ. ἡ λέξ. δύναται νὰ παραγ. ἐκ τοῦ τετραίνω).

Τερθρωτήρ, ῆρος, ὁ, (τέρθρον). Ὁ ἀκρότατος τῆς πλώρας τοῦ πλοίου τόπος, ὅπου ὁ πρωρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ· Ἡσύχ. ὅς τις λέγει καὶ ἐν λέξ. »Μασχάλη, μέρος τι τῆς πρώρας, ὅπου καὶ τὸ τέρθρον, ὃ καλοῦσιν ἀρτέμωνα« ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει ἔτι καὶ τό, τερθρηδών, διὰ τοῦ, πρωρεύς.

Τέρμα, τος, τό. Ἄκρα, τέλος, σύνορον· ἐλέγετο ἐξαιρτ. ὁ ἐν τῷ σταδίῳ τόπος, ἔνθα οἱ ἵπποι καὶ αἱ ἅμαξαι ἔπρεπεν ἐν τῷ τρέχειν νὰ κάμψωσιν, ὅστις ἄλλως καὶ καμπτήρ, καὶ νύσσα λέγεται· »ἑλίσσειν περὶ τέρματα, στρέφειν, βάλλειν, η εὖ σχεθεῖν περὶ τέρμα« Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 309, 323, 333, 462, 466. ὡς τὸ παρὰ Ῥωμ. meta καλούμενον· Ἰλ. Χ, 162. Ψ, 358. »τήμηνε δε τέρματ' Ἀχιλλεύς« καὶ 309. »περὶ τέρμαθ' ἑλισσόμενα« 2) Τὸ σημεῖον, ᾧ ἐσημειοῦτο ὁ τόπος ἐν τῷ σταδίῳ μέχρις οὗ ἔπρεπε νὰ τρέξωσιν οἱ ἀγωνισταί, μὲ τὸν ἵππον ἢ μὲ τὴν ἅμαξαν, ἢ ἕως ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπεν ὁ δίσκος νὰ πέσῃ ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ, σημεῖον, σημάδιον· τὸ Λατιν. terminus· Ἰλιάδ. Ψ, 332, 358, 757. Ὀδ. Θ, 193. καὶ Ὅρος ὅρου, σύνορον· Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 11. »Κῦρος, ἔδειξε τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε σταδίων χωρίου, ἐνταῦθα ἀφεῖναι τοὺς ἵππους« ὡσαύτως καὶ ὁ ἀκρότατος, τελευταῖος ῥοῦς ἑνὸς ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4, 52. καὶ τὸ ἀκρότατον ἤτοι ὑψηλότα-

τον μέρος τοῦ ὅρους, ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφή. ἡ τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ἔσχατον καὶ κατώτατον μέρος ἐκεῖ ὅπου τελευτῶσιν οἱ πρόποδες τοῦ ὅρους· 3) καθόλου δὲ τό. Ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος παντός πράγματος, τὸ πέρας, τὸ τέλος καὶ Μεταφορικ. ὁ ἔσχατος ἢ ἀνώτατος βαθμός, κορυφή, τελειότης, πληρότης, τὸ τελευταῖον καὶ σκόπιμον τέλος ἐπίχειρήσεώς τινος· »Τέρμα νίκης· ὁ σκοπός, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· »Τέρμα τέχνης· τὸ ἀκρότατον, ἡ ἐντέλεια τῆς τέχνης· »Τέρμα βίου· τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γῆρας· Ξενοφ. Λακ. ἱ. 1. »Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου· εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς, εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰ γηρατεῖα· ὅστις εἰς Ἄγησ. ιά. 15. ἀντὶ τούτου »Πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου ὤν· εἶπε· 4) ἰδίως δ' ἔτι λέγεται καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, καὶ ἡ περί τινος κρίσις καὶ ἀπόφασις, διάλυσις »τέρμα τινὸς ἔχειν· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω καὶ ν' ἀποφασίσω περί τινος πράγματος, γίνομαι διαιτητὴς ἢ τέλειος, πληρεξούσιος κριτής· »Θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντε· οἵτινες ὀηλ. ἔχουσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν εἰς τὰ πάντα. Εὐριπ. καὶ »τέρμα σωτηρίας ἔχειν· ὁ αὐτ. ἤτοι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐπιφέρω σωτηρίαν, ν' ἀποφασίσω περὶ τῆς σωτηρίας· »τέρμα Κορίνθου ἔχων· Σιμμωνίδ. ἔχων τὴν ὑπερτάτην κυριότητα ἐπὶ τῆς Κορίνθου, ἡγεμὼν ὢν τῆς Κορίνθου, πρβλ. τέλος, 3. »Τέρματα θηρίων μελέων· 5) Ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ τό, τέλος, Ὕστατον, ἔσχατον, τελευταῖον, τέλος πάντων Κατὰ Δάμμιον (Damm) [ἐκ τοῦ τρέπω, τέτραμμαι, κατὰ δὲ Ῥείμερον συγγεν. τῷ τέρας καὶ τηρέω, ὀηλ. ἐκείνῳ ἐφ' ᾧ τηρεῖ, ἀποβλέπει τις] ὅθεν

Τερμάζω, Μλ. άσω, ταὐτὸν τῷ, τερματίζω. Πίναξ Ἡρακλ.

Τερματίζω, Μλ. ίσω. Ὁρίζω, τέρμα, ὅρον, σύνορον τίθημι· 3) τελειῶ, πληρῶ, ἐκπληρῶ, εἰς πέρας φέρω.

Τερμέριον, ἡ »Τερμέριον κακόν· Παροιμ. Μέγα κακόν, δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπισύρει τις εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας αὐτοῦ κακουργίας ἢ ἐνοχῆς· κληθὲν οὕτω ἐκ τινος κακούργου λῃστοῦ Τέρμερος, ὅστις ἐφόνευε ἀνιλεῶς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ λῃστευομένους, καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Πλουτάρχ. Θησ, 11. Ἰακ. Α. Π. σελ. 663. 2) Ὀν. Κυρ. ἀκρωτηρίου τινὸς ἐν τῇ Καρίᾳ. Στραβ.

Τέρμης, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐντόμων, μύρμηκι ὅμοιον.

Τερμιεύς, (τέρμα). Ἔτι δὲ καὶ ὅριος· παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι· 2) ἐπιτέρμιος ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ὅρων, τῶν συνόρων.

Τερμίνθινος, ίνη, ινον (τέρμινθος). Ἀρχαῖος τύπ. τοῦ, τερεβίνθινος.

*Τερμινθίς, ίδος, ἡ· ἐξαιρ. ποιητ. θηλ. τύπ. τοῦ τερεβίνθινος.

*Τέρμινθος, ἡ, ἀρχ. τύπ. τοῦ τερέβινθος· 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τέρμινθος, φυτὸν ἐμφερὲς τῷ χίνῳ, ἐξ οὗ πλέκουσιν Ἀθηναῖοι τὰς ὁρμιάς· ἤτοι τὰ πρὸς ἁλίευσιν πλεγμάτια· 3) πάθος τι περὶ τὸ σῶμα· Γαλην. εἰς τὸ ς'. τοῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. παθ. γ'. 37. »Καὶ τὸ τῶν τερμίνθων δ' ὄνομα μελάνων τινῶν ἐμφυμάτων ἐν ταῖς κνήμαις μάλιστα γιγνομένων ἐστὶ ὀηλωτικόν, ἀπὸ τῆς κατὰ σχῆμα, καὶ χρόαν, καὶ μέγεθος ὁμοιότητος τῷ καρπῷ τῶν τερμίνθων γεγονός, κ. τ. λ.» τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς »Μαυρή, ἡ»· λεγομένη.

Τερμιόεις, εντος, όεσσα, όεν (τέρμα). Ὁ τερματιζόμενος, τελειούμενος, ὁ μέχρι τοῦ τέρματος ἥκων, ὅστις φθάνει ἕως εἰς τὸ τέλος, ἕως εἰς τὴν ἄκραν »Χιτὼν τερμιόεις· Ὀδ. Τ, 242. ὁ σύμμετρος καὶ εὐτερμάτιστος, ὁ ποδήρης, ὁ μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενος, καθήκων, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας· καὶ »Ἀσπὶς τερμιόεσσα· ἡ ὅλον τὸ σῶμα μέχρι τῶν ποδῶν σκέπουσα· ἡ μέχρι ποδῶν ἀπότερματιζομένη, ἡ ποδηνεκὴς ἀσπίς, Ἰλιάδ. Π, 803. καὶ Ἡσίοδ. Ἔργ. 539.

Τέρμιος, ία, ιον (τέρμα). Ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινός, ὁ περὶ τὰ τέλη ἢ περὶ τὰ ἔσχατα εὑρισκόμενος, »Χώρα, ἡμέρα τερμία· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 89. Ἡ τελευταία χώρα, ἡ ὑστάτη εἰς τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὀλίγον πρότερον τῆς τελευτῆς αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς αὐτήν· ὡσαύτ. καὶ »τερμία ἡμέρα· Σοφ. Ἀντιγ. 1331. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι τὸ, τέρμιον, καὶ διὰ τοῦ, ἁρμόζον πρέπον· οὕτω καὶ τὸ, τερμιόεν, ἁρμοστόν, τέλειον, εὔμετρον.

Τέρμις, ιος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τέρμα, καὶ ὁ ποῦς, διὰ τὸ εἶναι τὸ τέλος, ἢ ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡσύχ.

*Τερμοδρομέω, Μλ. όσω (δρόμος). Πρὸς τὸ τέρμα τρέχω, σπεύδω πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὸ τελος.

Τερμόνιος, ία, ιον, (τέρμω). ταὐτὸν τῷ, τέρμιος, Ἔτχατος· Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Τέρμων, ονος ὁ ταὐτὸν τῷ, τέρμα· παρ' Εὐριπ. Ἑλέν. 1488 »Τέρμονι δίσκου· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τέρμονα, φραγμόν, τέλος· καὶ »Τέρμονες, τέλη, φραγμοί, ὅρια, τέρματα· 2) Ἀρσ. κυρ. ὄνομ. Θεότητός τινος παρὰ Ῥωμ. Πλουταρχ. Νουμ.

Τερμόριον, τό. Φιλόδημος ἐν ιβ'. Ἐπιγρόμ. ἐπὶ τοῦ γεννητικοῦ μορίου· ἀμφ.

*Τερπελέομαι, οῦμαι, μέσ. Ἀποθ. = τέρπομαι, Γλωσσάρ.

*Τερπιάδης, ου, ὁ. Πατρων, τοῦ Τέρπιος υἱὸς τοῦ Τερπίου, Ὀδ. Χ, 330.

Τερπικέραυνος, ὁ, ἡ, ον. Κυρίως, ὁ τερπόμενος, χαίρων ἐπὶ τῇ ῥίψει τῶν κεραυνῶν ἐπιθ. τοῦ Διός· Ἰλιάδ. Α, 419. »Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ· τερπομένῳ κεραυνοῖς· ἢ καταγωνιζομένῳ τοὺς ἐναντίους καὶ τρέποντι κεραυνοῖς· ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιοδ. ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ τρέπων κεραυνοὺς ἐν τῷ ἀφιέναι· καὶ ὅτι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, λέγεται· τὴν ὁποίαν ταύτην παραγ. τῆς λέξεως πολλοὶ ὀρθῶς οὐ παραδέχονται, βέλτιον δὲ ὁ ἐπὶ τῇ βολῇ τῶν κεραυνῶν τερπόμενος.

Τερπνίστατος, άτη, ατον. Ἀνώμλ. ὑπερθετ. τοῦ, τερπνός, ἀντὶ τοῦ. τερπιότατος.

*Τέρπνιστος. ίστη, ιστον, Ἀνωμ. Ὑπερ. τοῦ τερπνός, Καλλιμ.

Τερπνός, ή, όν· καὶ παρ' Εὐρ. δικατάληκτ. Ἐπίρ. τερπνῶς (τέρπω). Ἡδονικός, ὁ τέρψεως καὶ χαρᾶς πρόξενος, ἡδύς, θελκτικός, χαρίεις, εὐτερπής, χαρμόσυνος, διασκεδαστικός, εὐφρόσυνος, καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εὐριπ. Βάκχ. »Οἶνου μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι· συνάκ. παρὰ Πινδ. »βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται καὶ πίτνεῖν Πύθ. 8, 132 ἤτοι· ἡ τερπνότης, τὸ προξενοῦν τὰς ἡδονὰς τῶν ἀνθρώπων αὐξάνει καὶ ταχέως πίπτει, χάνεται· παρ' Ὁμ. δὲ εὕρηται μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδ. Θ, 45. »ἀοιδὴν τερπνὴν· ὅπου ἄλλοι εἰς ἀπαρεμφ. τέρπειν μεταβάλλουσι τὴν γραφήν· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 23. »Τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἐστι· 2) παθητ. περιχαρής, εὔθυμος, ἱλαρός, χαρούμενος, Mehlh. Ἀνακρ. 37, 1 σελ. 147. Ὁμαλ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. τερπιότερος, τερπνότατος, Θεογν. ἀνώμλ. ὑπερθ. τέρπνιστος, καὶ τερπνίστατος· Καλλιμ. ὅθεν

Τερπνότης, ητος, ἡ. Ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη, θέλξις, εὐθυμία, θυμηδία, χάρις.

Τερπνότραμις, ἡ (τερπνός, τράμις). Ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις, Φώτιος ἐκ Τηλεκλείδου.

Τέρπω, Μλ. ψω· ἀόρ. ἔτερψα, ἐκ τούτου εὕρηται ἐν τῷ μέσ. καὶ παθητ. τύπῳ παρὰ τοῖς ἐπικ. τριπλοῦζτις σχηματισμὸς τοῦ ἀορίστου, α) ἐτάρφην, πρβ. Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 99. Τ, 213. ὅπου ἀπαντᾶται ἔτι καὶ ὁ κοιν. τύπ. ἐτέρφθην ἐν Ὀδ. Θ, 131. β) ἐτάρπην, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἀπαρεμφ. ταρπῆναι, καὶ ταρπήμεναι, καὶ κατὰ μετάθεσ. ὑποταικτ. τραπείω, ἀντὶ ταρπῶ, ὅθεν τραπείομεν, Ἰλ. Γ, 441. Ξ, 314, Ὀδ. Θ, 292. γ) Διπλασμ. καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις. τεταρπόμην, τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, τεταρπόμενος, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις ἔτι ἐνίοτε χρῆται καὶ τῷ μέσ. ἀόρ. ἐτερψάμην, τερψάμενος, Ὀδ Μ. 188, καὶ τέρψαντο, Ὕμν. Ἀπολ. 153. συνήθ. δὲ τῷ β'. ἀόρ ἐταρπόμην.— Σημαίνει δὲ κυρίως, χορτάζω, χορταίνω, κορένυμι, ἢ χορτασμὸν, κόρον προξενῶ, πληρόω, ἐκπίπλημι, ἀναψύχω καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. εἰς εὐθυμίαν φέρω διὰ τοῦ χορτασμοῦ, εὐφραίνω, ἡδύνω, θέλγω, χαροποιῶ, ἢ χαρούμενον ποιῶ, ἐξ εὐθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν τρέπω· συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. »ὄγε θυμὸν ἔτερπεν· Ἰλ. Ι, 189. καὶ »μῆτερ ἐμή, τί δ' ἄρα φθονέεις ἐρίειρον ἀοιδὸν τέρπειν, ὅπη οἱ νόος ὄρνυται· Ὀδ. Α, 347. διὰ τί δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἡδύνῃ διὰ τῆς μελῳδίας του ὁ ἀοιδός; καὶ Ὀδ. Ρ, 385. Τ, 590. ὡσαύτ. »πετοῖσι θυμὸν ἕτερπον· Ὀδ. Α, 107. ἤτοι διεσκέδαζον, ἡδυνον τὴν ψυχὴν των παίζοντες τοὺς κύβους· ἔτι δέ, »φόρμιγγι, λόγοις τερπ. κ. τ. λ.» ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ μέσ. Τέρπομαι, χορταίνω, κορέννυμαι, καὶ ἐντεῦθ τέρπω ἐμαυτὸν, ἡδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἢ ἀπολαμβάνω τι μετὰ πλησμονῆς, ἀφθόνως, ἐμπίπλαμαι, εὐχαριστῶ ἐμαυτὸν μέχρι κόρου, μετὰ Γεν. »ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· Ἰλ. Α, 780. ἀφ' οὗ ἐχορτάσθημεν τρώγοντες καὶ πίνοντες· »τεταρπόμενος φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο· Ἰλ. Ι, 705. καὶ Ὀδ. Ζ, 99. ὡσαύτ. »ἐδωδῆς· Ὀδ. Γ, 70, 201. »ὕπνου ταρπήμεναι· Ἰλ. Ω, 3. »εὐνῆς· Ὀδ. Ψ, 346. »φιλότητος· Ὀδ. Ψ, 300. ἔτι δὲ »Ἥβης ταρπῆναι· Ὀδ. Ψ 212. χαίρομαι, ἀπολαύω τῆς νεότητός μου. ἢ τὰς ἐκ τῆς νεότητος τέρψεις καὶ ἡδονάς· τροπικ. δὲ »τεταρπώμεθα γόοιο· Ἰλ. Ψ, 10. κορεσώμεθα, νὰ χορτάσωμεν κλαίοντες, καὶ αὐτόθι, 98. Ἰλ. Ω, 513. Ὀδ. Δ, 212. Τ, 213, 251. Φ 57. καὶ καθόλ. ἡδύνομαι, θέλγομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, χαίρομαι, ἀναψύχομαι, ἀνακουφίζομαι, εὔθυμος γίνομαι, πολλάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος δι' οὗ τέρπεταί τις, »φόρμιγγι, μύθοισι, αὐδῇ, δαΐ, δίσκοισι, γόῳ, κ. τ. τ.» ὡσαύτ. »ἐν θαλίῃς· Ὀδ. Λ, 603. Ἡσ. ἔργ. 119. σπανίως μετ' Αἰτ. »οἴνῳ μοῖραν τέρπεσθαι· ἀπολαμβάνω ἐν μερίδιον, Ἡσ. λείψ. 56, 6. καὶ »τέρπεσθαι ὀδύνῃσιν· Εὐρ. Μηδ. 1041. συνεχ. κατὰ πλησιέστερ. προτεθορισμὸν »τέρπεσθαι θυμῷ· Ἰλ. Τ, 313. Ὀδ. Π, 26. Φ, 105. καὶ, θυμόν, Ἰλ. Φ, 45. ἔτι κατὰ θυμόν, Ἡτ. ἔργ. 58, 360. »τέρπεσθαι φρένα· Ἰλ. Α, 474. Ι, 186. Τ, 23. Ὀδ. Δ, 102. Θ, 131. Ρ, 174. »φρεσὶν ἥσιν· Ἰλ. Τ, 19. Ὀδ. Ε, 74 καὶ »ἐνὶ φρεσίν· Ὀδ. Θ, 368. »τεταρπόμενος φίλον κῆρ.» Ὀδ. Α, 310. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. »θυμὸν τέρπεται· Πυθ. 137. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 24. «Σκοπῶν, τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης· ἡθελες χαρῇ, εὐφρανθῇ· (πιθαν. συγγ. τῷ τρέφω) · ὅθεν

Τερπωλή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέρψις. Εὐφροσύνη, θέλξις, ἡδονή· Ὀδυσ. Σ, 37.

Τερπών, όνος, ἡ· ταὐτὸν τῷ τερπωλή· Ἐτυμολ. Μέγ.

*Τέρρω, ἴδε ἐν τῷ τέρσομαι.

Τερσαίνω, ἀόρ. ἐτέρσηνα, (τέρσομαι) μεταβ. ξηραίνω, στεγνόνω, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω. ξηρὸν ποιῶ, σπογγίζω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω· »Αἷμα τέρσηνεν· Ἰλ. Π, 529. παρβλ. τέρσομαι.

*Τερσήεις, ήεσσα, ῆεν (τέρσω), Ξηρὸς, στεγνὸς, σκληρὸς, τραχὺς, Ὀππ. Ἀλ. ἀμφ.

Τερσιά, ἡ· ὡς τὸ ταρσὸς, ταρσιά, ὅπερ ἴδε. παρ' Ἰουλιανῷ ἐπιστολ. κδ'.

Τέρσω, Αἰολικ. Μέλ. τοῦ, τείρω· ὡς ἀπὸ τοῦ κέρω, κείρω, κέρσω.

Τέρσω, Ἐν τῷ ἡλίῳ ξηραίνω, στεγνόνω, ξηρὸν ποιῶ· ὁ ἐνεργ. οὗτος σχηματισμ. οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτοῦ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ τερσαίνω· παρὰ Νικ. Ὀνηρ. 96, 693, 709. κεῖται μ' ὅλον τοῦτο ἐνεργ. τις ἀόρ. κατὰ προσταχτ. τέρσον καὶ ἀπαρεμφ. τέρσαι, ὡσαύτ. καὶ παρὰ Θεοκρτ. 22, 63. εὕρηται μέλ. τέρσει, ἐξ ὧν δύναται εὐλόγως νὰ ὑποληφθῇ ὀρχικ. τις ἐνεστ. τέρρω. ὁ Ἡσύχ, ἔχει· »Τέρσει, θέρμει (θερμαίνει) ξηραίνει, καίεται, οἱ δὲ πήγνυται· εὐχρηστότρ. τὸ μέσον Ἀποθ. ἀμετβ. Τέρσομαι· Ξηραίνομαι, ξηρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, στεγνόνομαι, τραχὺς καὶ στεγνὸς γίνομαι »ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα· Ἰλ. Λ, 267, 848. ἤτοι ἡ πληγὴ ἐξηραίνετο, καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε· καὶ »θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ· Ὀδ. Η, 124. ἐστεγνόνετο, ἐξηραίνετο ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ μετὰ Γενν. »ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντοι· Ὀδ. Ε, 152. οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηραίνοντο, ἐμαραίνοντο ὑπὸ τῶν δακρύων, καὶ Ἀπολλών. δ'. 1405. »Μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντεν· ἐξηραίνοντο, ἀπεμαραίνοντο. ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι ὁ ἀπαρεμφτκ. ἀόρ. β'. παθ. τερσῆναι, τερσήμεναι, ὡς ἂν εἴη ἑτέρσην, Ἰλ. Π, 519. Ὀδ. Ζ, 98. (ἐκ τοῦ τείρω, Λατ. tero, συγγεν. τῷ ταρσὸς, ἔτι δὲ καὶ τῷ θέρω, θέρος, θερμὸς, ὁθεν τὸ Λατ. tergo, tergeo, καὶ torreo.)

Τερύνης, ου, ὁ. ἴδε ἐν τῷ, τέρυς.

Τέρυς, υος, ὁ, ἡ· καὶ, τέρυ, τό (τείρω). Κυρίως τετριμμένος, ἐκτετριμμένος, τετριχωμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξηντλημένος, κεκμηκώς, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀπηυδισμένος. »Τέρυες ἵπποιν ἀσθενεῖς, ἀδύνατοι, γέροντες, παλαιοί, ἠτονισμένοι· ὡσαύτ. »Τερύνης ὄνοιν ὁ τετριμμένος ὄνος, ὁ γέρων καὶ δυσανάλωπτος· οὕτω καὶ, τερίνη, τετριμμένη· (ἔστι δὲ μετὰ τοῦ, τέρην. τέρτνα, τέρεν ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἐκτὸς μόνον ὅτι τὸ τέρην ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ τρυφερός, ἁπαλός, ἐν ᾧ εἰς τὸ τέρυς ἐπεκράτησε μᾶλλον ἡ ἔννοια τοῦ, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἠτονισμένος, ὥστε εἰς ἐκεῖνο ὑποτίθεται ἀεὶ ἐνοιάτις ἐπὶ γαλοῦ, εἰς τοῦτο δὲ ἐπὶ μέμψεως.) ὅθεν

Τερύσκω, καὶ τερύσκομαι· = τείρω, τρύω, τρίβω. Κατατρίβω, κατακουράζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ »Τερύσκετοιν διὰ τοῦ, Ἐτείρετο· καὶ τὸ »Τερύσκεται διὰ τοῦ, νοσεῖ, πονεῖ.

Τέρφος, εος, τό· ἔτι καὶ, ἔρφος, καὶ, στέρφος. Δέπυρον, λέπας, δέρμα, φλοιός, φλοῦδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 268. »Καί τε σὺ γυμνώσειας εὐτρεφέος νέα τέρφη καστάνου καρύοιοιν.

Τέρχνος, καὶ, τρέχνος, εος, τό· ποιητ. Νέον φυτόν, βλάστημα, βλαστός, βλαστάριον, στέλεχος, κλωνάριον, φύτρον.

*Τερψίας, ου, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὄν. Πινδ.

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, βροτός). Ὁ τοὺς βροτοὺς τέρπων ἢ τέρπεσθαι αὐτοὺς ποιῶν, ὅς τις κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ χαίρωνται, νὰ εὐθυμῶσι, νὰ ὦσι ἱλαροί, Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου Ὀδυσ. Μ, 269. »Τερψιμβρότοιν ἠλίοιοιν, τοῦ τέρποντος τοὺς βροτοὺς, καὶ 274. Ὕμ. Ἀπολ. 411. καὶ τῆς Ἠοῦς, Ὀρφ.

Τερψίνοος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, νόος). Ὁ τὸν νόον ἤτοι τὴν καρδίαν τέρπων, εὐφραίνων, ἡδονικός, εὐφραντικός, θελκτικός.

Τέρψις, εως, ἡ (τέρπω). Κυρίως πλησμονή, χορτασμός, κόρος. »Ἐπεὶ πόθου ἐς τέρψιν ἠλθεν. Εὐρίπ. Φοίν. 202. ἐχόρτασας, ἐπλήρωσας τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀπήλαυσες τὸν πόθον σου· συνήθ. δὲ, Θυμηδία, εὐθυμία, εὐφροσύνη, θέλξις· ἢ κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, ψυχαγωγία, τρέψις ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον, »τέρψις ἀοιδῆς· Ἡσ. Θεογ. 917. χαρὰ, ἀγαλλίασις, ἡδονικὴ ἀπόλαυσις, εὐχαρίστησις, ἱλαρότης, εὐθυμία, παρ' Ἡσιοδ. καὶ Πινδ. »δείπνων τέρψιν· Πυθ. 9, 36. αἱ τῆς εὐωχίας εὐθυμίαι, ὡσαύτως παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττκ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι'. 8. »Τὰ πάθη τῶν σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις· καὶ ἐν Συμπ. δ'. 22. »Ἡ ὄψις αὐτοῦ (ἐπὶ τοῦ σώματος) εὐφραίνειν δύναται· ἡ δὲ τοῦ εἰδώλου (ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· ἡ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ἀποτέλεσμα διὰ τῆς παραστάσεως τοῦ εἰδώλου) τέρψιν οὐ παρέχει.

*Τερψιχόρα, ἡ· ἐπικ. Τερψιχόρη, καὶ Τερψιχόρεια Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτὴν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ χορῷ, ἡ τέρπουσα ἑαυτὴν ἐν τῷ χορεύειν, Ἡσ. Θεογ. 78. ὑπὸ τῶν ὕστερον παρίσταται αὕτη ὡς ἐφευρετὴς καὶ ἔφορος τῆς ἐλευθέρας καὶ εὐγενοῦς ὀρχηστικῆς τέχνης. ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμπ. θ'. 14. ὁμιλῶν περὶ τῶν Μουτῶν, τελευταῖον λέγει: »Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσιν· ὥστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κήλησιν εἶναι· τὸ δὲ μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν. ὁ τέως ἄγνωστος Ἀττ. τύπ. Τερψιχόρα, ἀντικατεστήθη αὐθις ὑπὸ τοῦ Βέκκερ ἐν τῷ τοῦ Πλατ. Φαιδρ. σελ. 259. ἐκ τινος χειρογράφου, παραβλ. Ἀν. Βεκκ. 2. σελ. 1173. ἐκ τοῦ

Τερψίχορος, ὁ, ἡ, ον· καὶ τερψίχορος, τερψιχόρη, ον (τέρπω, χορός). Ὁ τέρπων ἑαυτὸν ἐν τῷ χορεύειν, ὅς τις χαίρεται νὰ χορεύῃ, ἢ χαίρεται ὅταν χορεύῃ. 2) Ὁ διὰ τοῦ χοροῦ τέρπων, εὐφραίνων τοὺς ἄλλους.

ΤΕΡΩ, ἄχρηστ. θέμα τοῦ τείρω, ὅθεν τέρην, τέρυς, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ Λατ. tero.

*Τέσσαρα, ὅρα τέσσαρες.

Τεσσαράβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς). Ὁ ἐκ τεσσάρων βοῶν κατεσκευασμένος· καὶ ὁ τεσσάρων βοῶν ἄξιος· ὅστις ἀξίζει τέσσαρα βόδια· »τίον δὲ ἑ τεσσαράβοιον· Ἰλ. Ψ, 705. ἤτοι ἐξετίμησαν διὰ τέσσαρας βόας.

Τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά. δεκατέσσαρα. Γεν. τεσσαρωνκαίδεκα, κ. τ. ἑξ. Βουττ. Ἑλ. Γραμ. τομ. Ι. σελ. 284.

Τεσσαρεκαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ, ον (δῶρον). Ὁ δεκατεσσάρων παλαιστῶν ἤτοι παλαμῶν πλάτος ἢ μῆκος ἔχων, πλατὺς ἢ μακρὸς δεκατέσσαρας παλάμας.

Τεσσαρεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, ὁ τῆς ιδ'. ἡμέρας ὤν.

*Τεσσαρεκαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τέταρτος. Lob. Φρυν. σελ. 409.

Τεσσαρεκαιδεκέτης, ὁ, καὶ, θηλ. τεσσαρακαιδεκέτις, ἡ (ἔτος). Δεκατεσσάρων ἐτῶν, δεκατεσσάρων χρόνων ὤν.

Τεσσαρεκονθήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὢν ἢ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔχων, διαρκῶν. (Σαραντάημερος, κοινῶς). ἐκ τοῦ

Τεσσαράκοντα, Ἀττ. τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλιτ. Ὁ τετράκις τὸν δέκα ἀριθμὸν περιέχων, 40. μ'. κοιν. σαράντα· παρ' Ὁμήρ. καὶ Πινδ. ὅθεν

Τεσσαρακονταέτης, ου, ὁ, καὶ

*Τεσσαρακονταετής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ τεσσαρόκοντα ἐτῶν ὤν, σαράντα χρόνων, Ἡσ. Ἔργ. 443. ὅθεν,

Τεσσαρακονταετία, ἡ. Οἱ τεσσαράκοντα χρόνοι ἢ τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Τεσσαρακονταῖος, αία, αῖον· ἀμφβ. Γραφ. ἀντὶ τεσσαρακοσταῖος.

* **Τεσσαρακονταπαιπεντακισχιλιοστός**, ὁ, ἡ, όν. Ὁ σαραντα πέντε χιλιοστός, Πλάτ Νομ. 9. σελ. 877. C.

Τεσσαρακοντάκις, Ἐπίρ. Τεσσαράκοντα φοραῖς.

Τεσσαρακονταοκτώ. Σαρανταοκτώ, 48.

Τεσσαρακονταπέντε. Σαρανταπέντε, 45. κ. τ. λ.

Τεσσαρακονταπήχυς, εως, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ τεσσαράκοντα πηχέων μῆκος ἔχων, σαράντα πῆχες μακρύς.

Τεσσαρακοντάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς, ἡ ποσότης τῶν τεσσαράκοντα. 2) τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Ἱππακρ.

*Τεσσαρακονταστάδιος, ὁ, ἡ, ον (στάδιον). Ὁ τεσσαράκοντα στάδια μῆκος ἔχων.

Τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ, αἱ· καὶ, τεσσαρακοντατρία, τά, σαράντα τρεῖς, καὶ, τεσσαρακοντατέσσαρες, οἱ, αἱ, 44. κ. τ. λ.

Τεσσαρακοντήρης, εος, ἡ (ἐρέσσω). Ὁ τεσσαράκοντα κώπας ἔχων, σαράντα κωπίων, ναῦς μὲ σαράντα κωπία. Ἀθήν. ε'. σελ. 203.

Τεσσαρακοντόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τεσσαράκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων, σαράντα ὀργυιαῖς μακρύς. Ἡροδτ. 2, 148.

Τεσσαρακοντούτης, κατὰ συναλ. ἀντὶ τεσσαρακονταέτης.

* **Τεσσερακόσιοι**, αι, α, ἀντὶ τετρακόσιοι, τετράκις ἑκατόν. Παρὰ Γραμμ. μὲν ἐπικρατῶν τύπ. οὐχὶ δὲ συνηθ. ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, ταὐτ. καὶ τὸ Ἰων. τεσσερηκόσιοι, Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. ΙΙ. σελ. 412.

Τεσσαρακοσταῖος, αία, αῖον. Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ, ἢ εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας. ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοστός, ἡ, όν (τεσσαράκοντα). Ὁ περιεκτικὸς τῶν τεσσαράκοντα ἀριθμὸς, ἢ ὁ ἐπέχων τὴν τελευταίαν τάξιν τῶν τεσσαράκοντα. Παρὰ Θουκυδίδ. η'. 101. λέγεται »Τεσσαρακοστὰ νόμισμά τι ἐπιχώριον τῆς Χίου.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ· τέσσαρα, τά, γεν. ρων. Δοτ. τέσσαρσι, καὶ ποιητ. τέτρασι, πρῶτον παρ' Ἡσ. Λείψ. 47, 5. καὶ Πινδ. Ἀττκ. τέτταρες. τέτταρα, ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ, τέσσερες, τέσσερα, Ἡροδτ. Δωρκ. τέτορες. Αἰολ. πίσυρες. Ἀριθμὸς σύνθετος ἐκ τεσσάρων μονάδων ΙΙΙΙ. δ', 4. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 618. »Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· παρ' ᾧ εὕρηται ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Αἰολ. τύπος. καθόλ. δὲ ἐκλαμβάνετο ὡς μικρότατος ἀριθμ. Ἀριστφ. Ἀχ. 2. ἔτι δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ ἀκλίτ. π. χ. τέσσαρες ὡς δοτ. ἀντὶ τέσσαρσι· Lob. Φρυν. σελ. 409. »τὰ τέσσαραν ὑπονοοῦμ. ξύλα, αἱ τέσσαρες σανίδες ἤτοι ἡ θύρα τοῦ οἴκου, καὶ ἐντεῦθ. »ἐντὸς τῶν τεσσάρων γενέσθαιν. Πολυδκ. φθάνω, ἢ εἰμὶ ἐν τῷ οἴκῳ· καὶ »παραβῆναι τέτταραν Λοῦν. ἐκβαίνω τῆς θύρας, περνῶ τὸν βηλὸν ἤτοι τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας· (ἡ συνήθ. παράγ. τῆς λέξεως ἔστι ἐκ τοῦ πεσσὸς, διότι αἱ ψῆφοι ἤτοι τὰ λιθάρια δι' ὧν ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς ἦσαν ἔσθ' ὅτε τετράγωνα, ἐρρόμβοι ὅμως, κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πασσοβίου, φαίνεται μᾶλλον νὰ παρήχθη τὸ πεσσὸς ὡς καὶ

τὸ Λατιν. tessera, tessella, ἐκ τοῦ τέσσαρες.) ὅθεν

Τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Δεκατέσσαρες, Ἡροδτ. ὅθεν

*Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ετος). Δεκατεσσάρων ἐτῶν.

Τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ δεκατέσσαρας συλλαβὰς ἔχων. Ἡφαιστίων.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἢ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν. Ἱππογρ.

Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν τῆς σελήνης ἑορτάζων, ὅ ἐστι, ὁ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἑορτάζων τὸ Πάσχα. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, τὸ οὐδ. οὐχ εὕρηται ἐν τῷ κοινῷ τύπ. ἐξεναντίας δὲ ἐν τῷ Ἰωνικ. τεσσερεσκαιδέκατος, άτη, ατον, καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, Ἡροδτ. δέκατος τέταρτος.

*Τεσσεράκοντα, Ἰων. ἀντὶ τεσσαράκοντα, Ἡροδτ.

Τέσσερες, οἱ, αἱ, τέσσερα, τά, Ἰων. ἀντὶ τέσσαρες. παρ' Ἡροδότ. οὕτω καὶ

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλιτ. Ἰων. ἀντὶ, τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακ. τῆς Παθητ. μετοχ. τοῦ τάσσω. Τακτικῶς, εὐτάκτως, κατὰ τάξιν, μὲ τάξιν, εἰς τὸν ἀνήκοντα καιρόν, ἐγκαίρως, Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 4. »Ὁ θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγει· μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ στεθερότητα, οἷον ποτὲ μὲν ὁ χειμὼν γίνεται πρωϊμώτερος, ποτὲ δὲ ὀψιμώτερος.

Τεταγών, όντος, ὁ, Ἐπικ. κατ' ἀναδίπλασμ. μετοχ. ἀόρ. β'. ἀχρήστου τινὸς θέματος ΤΑΓΩ. Ἀφάμενος, πιάσας, λαβών, καταλαβών, ἐπιλαβόμενος, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 591. »Ῥίψε ποδὸς τεταγών, πιάνωντάς τον ἐκ τοῦ ποδός τὸν ἔρριψε, καὶ ἄνευ πτωτ. Ἰλ. Ο, 23. »—« ὃν δὲ λάβοιμι Ῥίπτασκον τεταγώνω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Διατείνας, τινάξας. παραβλ. λαμβάνω καὶ ἕλκω. Οἱ ἀρχ. Γραμμ. ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν τεταγὼν τὴν κατ' ἐπίτασιν ποιητ. ἔννοιαν τοῦ λαβών, ἀλλ' ὁ Σνειδέρος καὶ Βουττμάνος Λεξ. 1. σελ. 163. ἀποδοκιμάζουσιν εὐλόγως τὴν μετὰ τοῦ τείνω, παρακ. τέτακα συγγεν. αὐτῆς, καὶ παραδέχονται ἀντὶ ταύτης ἑτέραν τινὰ συγγεν. μετὰ τοῦ ΤΑΩ, περὶ οὗ ἴδε ἐν Λεξ. τῇ.

Τέταγκα, τέτακας, παρακ. Ἐνερ. τοῦ τείνω· ὅθεν παρακ. παθ. τέταμαι. Ἀόρ. α'. ἐτάθην.

Τέταλμαι, παθ. παρακ. τοῦ τέλλω, ὅθεν τέταλτο, Ἐπ. γ'. πρόσ. ὑπερστ. ἀντὶ ἐτέταλτο Ὀδ.

Τέταμαι, παθ. παρκ. τοῦ τείνω.

Τεταμιευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ταμιεύω. Φειδωμένως, οἰκονομικῶς, μετὰ φειδοῦς, μετρίως· Διον. Ἁλικ.

Τετανικός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ τετάνου πάσχων, ἀσθενῶν, ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

Τετανοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (τέτανος, εἶδος). Ὁ τετάνου εἶδος ἔχων, τετάνῳ ὅμοιος· Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. δ'. 7.

Τετανόθριξ, ριχος, ὁ, ἡ (τέτανος, θρίξ). Ὁ τετανὰς ἤτοι ἐκτεταμένας καὶ μακρὰς τρίχας ἔχων, μακρομάλλης.

Τετανός, ή, όν (τανύω, τείνω). Τεταμένος, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, τανυσμένος, ἁπλωμένος, κατὰ μῆκος ἐξηπλωμένος, καὶ ὁμαλός, λεῖος, ἴσιος, ἀρυτίδωτος, χωρὶς ῥυτίδας, ἢ χωρὶς κόμπους, ῥόζους, Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 12. καὶ 15. »Φύλλον, ξύλον τετανόν· ῥίζαι τεταναίω· οὕτω καὶ Διοσκορ. γ'. 5. καὶ »Τετανός φλοιός· ὁ εἰς μῆκος τεταμένος οἱονεὶ ἱμαντώδης. Παρὰ Γαλην. ε'. κατὰ τόπ. »Τετανόν καὶ καθαρὸν πρόσωπον· ὁμαλόν, λεῖον· ἄνευ δηλαδὴ ῥυτίδων ἢ ἀλλότι τῶν τοιούτων· Νικανδρ. Ἀλεξ. 463. »Τετανόν τ' ἐσκληκότα ῥινόνω· συντεταμένον, ἐξηραμένον δέρμα. ὅθεν

Τέτανος, ὁ. Σύντασις, τέντωσις, ἔκτασις, τάσις, κόρδωμα, ἐξαιρ. τάνυσμα, σπασμός, διαστροφὴ καὶ διάσπασις τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς ἐν μέρει μετὰ συντάσεως. tetanus rigor nervorum. Κλτ. ἐξόχ. λέγεται τὸ περὶ τὸν λαιμὸν πάθος, ὅταν δηλαδὴ πάνωνται τὰ νεῦρα αὐτοῦ καὶ μένῃ ἀκίνητος, ἢ τεντωμένος ἢ κλίνῃ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος. Ἀρεταῖος περὶ Ὀξέων παθ. ς'. »Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξύτατοι δὲ κτείναι, ἀπὰρ οὐδὲ ῥηΐδιοι λυθῆναι· μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι καὶ τενόντων τάδε πάθεα· ξυνδεῖσοῖ δὲ τὸ κακὸν εἰς τὸ πᾶν· ἅπαντα γὰρ ξυμπαθέα τῆσι ἀρχῆσι γίγνεται. Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς ἐς εὐθύ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ἐς εὐθὺ μὲν, ὁ τέτανος, αὐτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται. Αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω, ἢ ἐς τοὔμπροσθεν συνολκαί, ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἰσχουσι τὴν ἐπίκλησιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλησιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων. Ἔμπροσθότονον δὲ, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύληται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος ὄνομαι· οὕτω καὶ Γαλην. εἰς τοὺς τοῦ Ἱπποκρ. Ἀφορισμ. δ'. 57. — Ὁ Σουϊδ. ἔχει ἐξ Ἀριστοφάν. »Κᾷτ' ἐντεύξει τέτανον τοῖς ἀνδρᾶσι καὶ ῥοπαλισμούσι· ἀντὶ τοῦ, σύντασις τοῦ αἰδοίου· τέτανος γὰρ καὶ ῥοπαλισμός, τάσις αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται.

Τετανόω, ῶ (τετανός). Τείνω, τεντόνω, καὶ ἐντεῦθ. τὰς ῥυτίδας ἀφαιρῶ, λεῖον, ἴσιον ὁμαλὸν, τετανὸν ποιῶ. Διοσκορ. »Χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ«. ὅθεν

Τετάνωθρον, τό. Μέσον, θεραπεία ἢ ἰατρικόν τι δι' οὗ ἀφαιροῦνται αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου, καὶ λειαίνεται, ὑαλίζει τὸ δέρμα. Γαλ.

Τετάνωμα, τό (τετανόω), = τετάνωθρον. ἀμφ.

Τεταραγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ταράττω. Μὲ ταραχὴν, συγκεχυμένως, ἀτάκτως, διεσκορπισμένως.

Τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, τεταρπόμενος, ἐπικ. κατ' ἀναδίπλασ. ἀόρ. β'. τοῦ τέρπομαι, Ὅμ.

Τεταρτάζω (τέταρτος). Εἰς τέταρτα διαιρῶ. ἀμφ.

Τεταρταῖζω (τεταρταῖος). Τὸν τεταρταῖον πυρετὸν ἔχω, Πλούταρχ.

*Τεταρταϊκός, ή, όν (τεταρταῖος). Ὁ εἰς τὸν τεταρταῖον πυρετὸν ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος, ἐπιτηδειος διὰ τὴν τεταρταίαν θέρμην.

Τεταρταῖος, αία, αῖον (τέταρτος). Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἢ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐρχόμενος, συμβαίνων, τετραήμερος, εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ὁ ἔχων τέσσαρας ἡμέρας. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. »Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο«, τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἦλθον ἐπὶ τὰ ὅρη, ἢ εἰς τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημοριαῖος, αία, αῖον. Ἄξιος τεταρτημορίου, ἢ ὅς τις ἀξίζει τὸ τέταρτον ἑνὸς ὀβολοῦ, ἐκ τοῦ

Τεταρτημόριον, τό (μόριον). Τὸ τέταρτον μέρος πράγματός τινος, καὶ ἐξαιρέτως ἑνὸς ὀβολοῦ, ὅ ἐστι, δύο χαλκοί· ὁ Φώτ. ἔχει· »Τεταρτημόριον, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τουτέστι, χαλκοὶ δύο· καὶ γὰρ ὁ μὲν ὀβολὸς, ὀκτὼ χαλκοῦς ἔχει· τὸ δὲ αὐτοῦ τέταρτον μόριον, δῆλον ὅτι δύο χαλκοί εἰσιν«. quadrans Λατ.

Τεταρτίζω (τέταρτον). Εἰς τέταρτον διαιρῶ, ἢ τὸ τέταρτον μέρος λαμβάνω, ὡς τὸ, δεκατίζω, Γλωσσ.

Τεταρτολογέω, ῶ (λέγω). Τὸ τέταρτον λέγω, ὅ ἐστιν, ἐκλέγω τὸν τέταρτον ἄνθρωπον καὶ πέρνω αὐτὸν, ἢ λαμβάνω ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας, ἐκ τῶν τεσσάρων ἕνα ἐκλέγω, quartere Φιλοξ. Γλωσσ.

Τέταρτος, τετάρτη, τέταρτον (τέσσαρες). Ὁ τὸν τέσσαρα ἀριθμὸν ἐν τῇ τάξει ἔχων, ὁ ἑπέχων τὴν ταξιν μετὰ τοὺς τρεῖς, Ὅμ. Ὀδ. Β, 89. »ἤδη τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσὶ τέταρτον«, καὶ Ἰλ. Β. 623. »Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξενος«· καὶ ἀλλαχοῦ, ὅς τις χρῆται ἔτι καὶ τῷ ἐπικ. τύπῳ τέτρατος, Ὀδ. Β, 107. Ἰλ. Ν, 20. καὶ πολλαχοῦ· ὁ αὐτὸς τύπ. εὕρηται καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἢ τετάρτη, οὐσιαστ. μέτρον ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν πραγμάτων. Ἡσύχ. »Τετάρτῳ, μέτρῳ τῶν ὑγρῶν«· Ἡρόδοτ. 6. 57. »Τετάρτη λακωνικὴ οἴνου«, ἔτι δὲ ὑπακουομ. ἡμέρα, ἢ τετάρτη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔρ. 802. τὸ τέταρτον, ὡς Ἐπίρ. ἤτοι τὴν τετάρτην φοράν, Ἰλ. Ε, 438. Π, 705. 786. Τ, 447. ὅπου ὁ Οὐόλφιος, τοτέταρτον προείλετο γράφειν ὡς μίαν μόνην λέξιν· Ἐπίρ. τετάρτως, ἐντετάρτῃ τάξει, Lob. Φρυν. σελ. 311.

Τετάσθην, Ἐπικ. γ'. δυικ. προσ. ὑπερσυντ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτετάσθην· »Ὡς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην«. Ἰλ. Δ, 536. ἐγγὺς ἀλλήλων ἔκειτο ἐκτεταμένοι, ἐξαπλωμένοι, καὶ Ἰλ. Ξ, 404.

*Τέτατο, Ἐπικ. γ'. προσ. Ὑπερσυντλ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτέτατο, Ὅμ.

Τετάχαται, Ἰωνικ. γ'. προσ. τοῦ παθ. παρκ. τοῦ τάσσω, ἀντὶ, τεταγμένοι εἰσί, Ἡροδτ.

Τέταντο, Ἐπ. γ'. προσ. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ, τείνω. Ἰλ. Δ, 544. »Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο· τεταμένοι, ἐξαπλωμένοι ἦσαν, ἀνῃρημένοι ἔκειντο.

*Τετελεσμένον, μετοχκ παθ. παρακμ. τοῦ τελέω, Ὅμ.

Τετευγμένος, Μετοχκ. παρακ. παθητ. τοῦ, τεύχω.

Τετεύχαται, Ἰων. παρακ. παθητ. τοῦ, τεύχω, τετευγμένοι ἦσαν ἢ εἰσί. Ἰλ. Ν, 22.

Τετεύχετον, γ'. δυϊκ. πρ. τοῦ τετεύχω, ταὐτὸν τῷ, τεύχω, Ἰλ. Ν, 346.

*Τετεύχημαι, Ἐπικ. παθητ. παρακ. ἔχων σημασίαν Ἐνεστ. ἐκ τοῦ Οὐσ. τεύχεα, εἰμὶ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, εὕρηται μόνον ἅπαξ εἰς ἀπαρεμφ. τετευχῆσθαι ἐν Ὀδ. Χ, 104.

Τετεχνημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ, τεχνάω. Μὲ τέχνην, τεχνικῶς, τεχνικά. Ἐτυμολογ. μέγ.

Τετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, τηρέω. Ἀκριβῶς, προσεκτικῶς, μὲ παρατήρησιν καὶ προφύλαξιν. Σχολ. Ἀπολλ. α'. 296.

*Τετίημαι, (τίω, τίνω). Περίλυπος καὶ κατηφὴς εἰμί, συγχίζομαι, ταράττομαι, παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, Ὅμ. ὅς τις ἐκ τῆς Ὁριστκ. μόνῳ τῷ β'. πρόσ. ἀνίκ. τετίησθον χρῆται, Ἰλ. Θ, 447. ἀεὶ δὲ τῇ μετοχ. τετιημένος καὶ τετιημένη, συνηθ. μετὰ τοῦ ἦτορ, ὡς καὶ Ἡσ. μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 30. 695. εὕρηται ἄνευ τοῦ ἦτορ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. εὕρηται ἔτι ὁ ἐνερ. σχηματισ. τετιηώς »τετιηότε θυμῷ« Ἰλ. Λ, 555 Ρ, 664. Ω, 283. μὲ τεταραγμένην, συγχισμένην κρδίαν· ὡσαύτ. »ἶζον τετιηότες«. Ἰλ. Ι, 13. καὶ »ἦσαν τετιότες«. Ἰλ. Ι, 30. 695. τὸ Ἐνεργ. τιέω, ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τίνω, τίω, τιμωρέω οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει.

*Τετιμένος, άνη, ένον, μετοχκ. παθ. παρακ. τοῦ τίω, Ὅμ.

Τέτλα, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τέτλαθι, ὑπόμεινον, ἀνέχου· εὖτως ἀνέγνωσάν τινες ἐν Ἰλ. Δ, 412. ἐνθα νῦν »Τέτταα δρθότρ. κεῖται.

*Τετλάθι, ποιητ. Προστακτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ἰλ.

*Τετλαίην, ποιητ. εὐκτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ἰλ.

Τετλάμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὀδ. καὶ ὕμ. Δημ. 148.

*Τετλάμεναι, Ἐπικ. παρακ. Ἀπαρφ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὀδ.

*Τετληώς, ότος, θηλ. τετληυῖα, Ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὅμ.

*Τετμημένος, η, ον, μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ τέμνω, Ὀδ.

*Τετμηώς, ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ τέμνω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 156. κατὰ παθητ. σημασ. »Τετμηότι θαλλῷ«. »Κεκομμένῳ«.

(Τέτμω) ἄχρηστ. ἐνεστ. ἐξ οὗ μόνον ὁ ἐπικ ἀόρ. τέτμον, ἔτετμον, ὑποτακτ. τέτμῃς, τέτμῃ εὕρηνται ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, Ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, εὑρίσκω, συναντῶ, ἀνταμόνω, καταλαμβάνω, προφθάνω, μετὰ Αἰτ. παρ' Ὅμ. μόνον κατ' Ὁριστ. ἐγκλ. μετὰ ἡ ἄνευ αὐξήσεως, ἀεὶ ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Ζ, 374. »Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν«, οὐχ εὗρεν, δὲν τὴν εὗρηκε μέτα, καὶ αὐτόθ. 515. »αἶψα . . ἐτέτμεν ἀδελφεὸν κατ' ὀπιστατ. δὲ μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Ο, 15. »ἆφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς« καὶ τροπ. »οὖν γῆρας ἔτετμεν« Ὀδ. Α, 218. ὃν εὗρηκεν, ἔφθασε, κατέλαβε τὸ γῆρας· μετὰ Γεν. ἀντὶ τοῦ λαγχάνω, διὰ κλήρου τυγχάνω, ἐπίπραγμ. Ἡσ. Θεογ. 610. »Ὅς δέκα τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης«. 2) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέμνω· Ὀρφ. ἀργ. 366. »τέτμετο ἅλμῃ« ἡ θάλασσα διεσχίζετο.

Τετολμηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παρακ. τετολμηκάς. Μετὰ τόλμης, μὲ τόλμην, μὲ θάρρος.

Τέτορε, Ἐπ. κατ' ἀναδίπλασ. ἀόρ. β'. τοῦ τορέω. Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔτρωσε.

Τέτορες, οἱ, αἱ· καὶ, τέτορα, τά. Δωρ. ἀντὶ, τέσσαρες, τέσσαρα· ἡ, τέταρες, τέσσαρα· Ἡσιόδ. ἔργ. 700. »Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβῴη, πέμπτῳ δὲ γαμήτω« ὅ ἐστι, τέσσαρα ἐπὶ δέκα, ἤτοι μετὰ τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ· ὁ Τζέτζης φησὶ »Ἡ δὲ γυνὴ γαμείσθω μετὰ τὴν ἥβην ἔτος πέμπτον ἔχουσα· εἶναι δὲ τὴν ἥβην τεσσαρεσκαιδέκατον, καὶ πρόσθες καὶ τοῦτοις πέντε, ὡς εἶναι δεκαεννέα«.

Τέτρα. Ἐν συνθέτοις Λέξεσι ἀντὶ, τέτορα, τέσσαρα, ἡ, τετράκις, ἅρα ἐφεξῆς.

Τετραβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ τέσσαρσι ποσὶ βαίνων, τετράπους. (υυ—)

Τετραβαρής, ές, ὁ, ἡ, ές (βάρος). Τετράκις βαρύς, ἔχων βάρος ὡς τέσσαρα, ἢ τέσσαρας φορᾶς περισσότερον βάρος ἔχων. Ἀλκαῖος παρ' Ἡσυχ.

*Τετραβασίλειος, ὁ, ἡ, ον (βασιλεύς). Ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς, ἀμφ.

*Τετράβιβλος, ὁ, ἡ, ον (βίβλος). Ὁ περιέχων τέσσαρα βιβλία, ἢ ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων βιβλίων, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως σύγγραμμά τι τοῦ Πτολεμαίου, Βουττμ. Μουσ. Ἀρχαιοτ. 2, 3. σελ. 485.

*Τετραβόειος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετράβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς)· ἴδε τεσσαράβοιος.

Τετράβραχυς, εως, ὁ (βραχύς). Ποῦς ποιητικὸς ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν συνιστάμενος, ἄλλως δὲ καὶ, προκελευσματικός, λεγόμενος, Ἡφαιστίων.

Τετράγηρυς, ὁ, ἡ, υ, εος (γῆρυς). Τετράφωνος, τετράχορδος, ἢ τέσσαρας φθόγγους, τόνους περιέχων Στράβ. ιγ'. σελ. 919.

Τετράγκων, ονος, ὁ (ἀγκών). Ὄργανον πολεμικόν. Ἡσύχ.

Τετράγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ἔχων τέσσαρας γλώσσας, διαλέκτους, ἤ μὲ τέσσαρας γλώσσας.

Τετραγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τέσσαρας γλωχίνας ἢ γωνίας, ἄκρας, κορυφὰς ἔχων, τετράγωνος. Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 229. »Ἑρμᾶ τετράγλωχινε« περὶ οὗ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 68. λέγει· »Ἑρμαὶ λίθινοι ἦσαν, κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία«, ἔκδ. Ν. Δοῦκα.

Τετράγναθος, ὁ, ἡ, ον (γνάθος). Ὁ τέσσαρας γνάθους ἔχων. Λέγεται καὶ οὐσιαστ. »Τετράγναθον, τόν« ἐν φαρμακεροῖν φαλάγγιον. Ἀέτιος.

Τετραγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τέσσαρα γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συνιστάμενος, »τὸ τετραγράμματον« Ἐκκλησ. ὄνομα μυστηριῶδες τῆς θεότητος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Τετράγραμμος, ὁ, ἡ, ον (γραμμή). Ὁ τέσσαρας γραμμὰς ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων γραμμῶν συνιστάμενος.

Τετράγυος, ὁ, ἡ, ον (γύα). Ὁ ἀποτελῶν τέσσαρας ὀργυιὰς ἢ γύας, ἢ περιέχων τεσσάρων ὀργυιῶν διάστημα. Ὀδυσ. Η, 113. »Ἕκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων τετράγυος«. 2) Τετράγυον, τό, οὐσ. μέτρον γῆς, ὅσον δύναται τις νὰ ὀργώσῃ εἰς μίαν ἡμέραν. Ὀδ. Σ, 374. ὁ Σχολ. ἔχει· »Τετράγυον, τέσσαρας ἔχον γύας, γύον δέ, μέτρον γῆς« καὶ πάλιν »Τετράγυος, τεσσάρων γυῶν. Γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν« ὁ Ἡσύχ. »Τετράγυον, (μέτρον) τεσσάρων ὀργυιῶν. Γύης δὲ μέτρον ἔκτον σταδίου· καὶ ἐν τῷ ἀρότρῳ, τὸ κύρτωμα τοῦ ἱστοβοώς, Ρύης. Ἔνιοι δὲ φασὶ, γύην τὸ ὀργυιαῖον μέτρον« ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Η, ἔχει· »Τετράγυος, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, ἵνα ἡ τετράπλεθρος, τετράγωνος, Ἰσόπλευρος. Γυης δὲ μέτρον γῆς, καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ ἐν Σ. Τετράγυον δέ, διάστημά τι ὅσον ἢν ἀροτριᾶν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις« ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν γεωργικῷ μέτρῳ »Σπορειά, ἢ« λεγομένῳ· οὕτω καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1343.

Τετραγωνέω, ῶ. Κεῖμαι κατὰ τετράγωνον θέσιν πρός τι. »Ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δίαν. κεῖται ἐν τετραγώνῳ μετὰ τοῦ Διός. Ἀστρολογική τις ἔκφρασις παρὰ Λουκιαν. Φιλοπ. ἐκ τοῦ τετράγωνος.

Τετραγωνιά, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 6. μετὰ τοῦ Θυσία συνεφερόμενον· δένδρον τι ἄγριον· ἢ θάμνός τις· ἀμφ. τινὲς θέλουσιν ὅτι τοῦτο ταὐτὸν ἐστὶ τῷ τοῦ Λιν. Εὐώνυμος, Evonymus europaeus, διὰ τὸ σχῆμα τῶν καρπῶν αὐτοῦ, καὶ οὔ τινος ὁ καρπὸς κινητικὸς τῆς κοιλίας ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτει ἰατρικὸν »Τετραγώνῳ« ὅπερ ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, στίμμι ἠρμήνευσεν, ἀναφέρουσιν ἐπὶ τούτῳ, καὶ, τετραγωνιᾷ, ἢ τετραγωνίῳ, ἀναγινώσκουσι.

Τετραγωνιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, τετράγωνος. Γεωπον. β'. 2.

Τετραγωνίζω, Μ. ίσω (τετράγωνος). Τετράγωνον ποιῶ· εἰς σχῆμα τετραγώνου μεταβάλλω. 2) ἀμετβ. Οὐδετ. τετράγωνος εἰμί. Πλατ. Θεαίτ. σελ. 148. Α.

Τετραγώνιον, τό· ἐξυπακονομ. Ἱμάτιον. Τὸ ἔχον τέσσαρας ἄκρας, ἢ ποδεώνας. ἀμφ. ἴδε ἐν τῷ, τετράγωνος.

Τετραγωνισμός, ὁ (τετραγωνίζω). Τὸ τετράγωνον ποιεῖν, τετραγώνισις. 2) παρὰ Μαθημ. Ὁ ἀναβιβασμὸς ἑνὸς ἀριθμοῦ εἰς τὴν δευτέραν δύναμιν, ἢ τὸ πολλυπλασιάζειν ἀριθμὸν τινὰ ἅπαξ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τετραγωνοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τετραγώνου εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων, Εὐστάθ.

Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τετράγωνον ἢ πλατὺ πρόσωπον ἔχων. Ὁ Ἡρόδοτ. 4, 109. καλεῖ Τετραγωνοπρόσωπα, τὰς Ἐνυδρίδας καὶ τοὺς Κάστορας τὰ ἀμφίβια ζῶα, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὰ πλατὺ τὸ πρόσωπον.

Τετράγωνος, ὁ, ἡ, ον (τέσσαρες, γῶνος). Ὁ τέσσαρας γωνίας, κόχας ἔχων, κπυραμὶς τετράγωνος«. Ἡροδτ. 2, 124· καὶ, τὸ τετράγωνον, θηλ. σχῆμα σώματός τινος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια ἀποτελεῖ σχῆμα ἐκ τεσσάρων ὀρθῶν γωνιῶν συνιστάμενον. 2) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται »Τετράγωνος ἀριθμός«, ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὁ ὑπὸ δύο ἴσων ἀριθμῶν περιεχόμενος, ἢ τοῦ ὁποίου οἱ δύω παράγοντες εἶναι ἴσοι καὶ οἱ αὐτοὶ ἀριθμοί. Ἐν δὲ τῇ Στρατιωτ. »Τετράγωνον« ἐξυπακουομ. »Στρατόπεδον« ὡς τὸ παρὰ Γάλ Carré. 3) Λέγεται ἔτι »Τετράγωνον« Πᾶν τὸ στερεόν, μόνιμον, σταθερὸν καὶ βάσιμον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος σχεδὸν ἰσομετρεῖται· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἑδραῖον, στερεόν, καλῶς στηριζόμενον. Μεταφορ. »Τετράγωνος ἀνήρ« ὁ σταθερός, εὐσταθὴς, ἑδραῖος, καὶ ἐμμένης, ἄφοβος, ἀπτόητος, καὶ »νόῳ τετράγωνος«, Πλάτ. Πρ. σελ. 344. Α. ὁ στερεὸς κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ φρόνημα, σῶος, ἐντελής. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 11. »Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον ἢ μεταφορά, ἄμφω γὰρ τέλειον«, καὶ Ἠθ. Νικομ. α'. 10. »ὀγ' ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου«. ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. (ἐν ς'. 27.) ἑρμηνεύων τὸ »Τῆς τετραγώνου ἐργασίας« λέγει· »Ἐπὶ φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκεύαζον, αἰνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐφ' ἅ μέρη πέσῃ πανταχόθε βάσιμον καὶ ὄρθιον ἐστὶ, οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ, τὸ ψεῦδος δὲ πολύχουν καὶ πολυσχιδές«. 4) »Ἱμάτιον, ἢ, σχῆμα τετράγωνον« ἐλέγετο τὸ Ἑλληνικὸν ἐπανωφόρεμα πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, Toga, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον, Ἀππιαν. Ἐμφ. ε'. 11. »Ἀφέλειαν δὲ ἰδιωτικὴν αὐθις ἐξ ἡγεμονίας, καὶ σχῆμα τετράγωνον ἔχων, καὶ ὑπόδημα Ἀττικόν« καὶ Ἀθήν. ε'. σελ. 213. »Οἱ δὲ λοιποὶ μεταμφιεσάμενοι τετράγωνα ἱμάτια, τὰς ἐξ ἀρχῆς πατρίδας ὀνομάζουσιν«.

*Τετραγωνώδης, ὁ, ἡ, ες = τετραγωνοειδής, Σχολ. Διον. Θρακ. ἐν Βιλλοασ. Ἀνεκδ. 2. σελ. 178.

Τετραδακτυλιαῖος, αία, αῖον. Τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, ἐκ τοῦ

Τετραδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τέσσαρας δακτύλους, ἤτοι τέσσαρα δάκτυλα ἔχων.

Τετραδαρχέομαι, = τετραρχέομαι, ἐν τετραρχίᾳ τινὶ ζῶ, ζῶ ὑπό τινα τετράρχην, ἢ ἐξουσιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ, ὅθεν

Τετραδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπαρχία, τὸ κράτος τοῦ τετράρχου, ταὐτὸν τῷ, τετραρχία. Ἀππιαν.

Τετραδεῖον, καὶ, τετράδιον, τό (τετράς). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων πραγμάτων ἢ προσώπων συνιστάμενον, ἢ, τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστὸς, ἀριθμὸς ἐκ τεσσάρων, Quaternio, τέτραδον, quaderno. Ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλ. ιβ'. 4. λέγεται τὸ ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν συνιστάμενον τάγμα· παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ εἰς τέσσαρα μέρη διπλωμένον χαρτίον, ἢ φάκελος ἐκ τεσσάρων φύλλων.

Τετραδίσταί, οἱ. Σύνοδος νέων συνηθῶν, κατὰ τετράδα γινομένη, ὅ ἐστι, συνέλευσις νεανίσκων εἴς τινα τόπον ἐπὶ εὐωχίᾳ, γινομένη κατὰ τὴν τετάρτην ἑκάστου μηνὸς, ὡς καὶ τε, εἰκαδισταί, καὶ, τριακαδισταί. Ἀθήν. (σελ. 287. καὶ, 659.) ζ'. καὶ, ιδ'. 2) Ἀθλιοι καὶ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ὅ ἐστιν, οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες, ἐκ τῆς Παροιμίας »Τετράδι γέγονας«

ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους λεγομένη, καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι (τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός) φασὶ γενέσθαι, καὶ πρῶτον μὲν ἔνδοξον ὄντα, ἔπειτα δὲ ἄλλοις ταλαιπωρῆται.

*Τετρᾱδραχμιαῖος, αία, αῖον, = τετράδραχμος.

Τετράδραχμον, τό. Νόμισμα ἐκ τεσσάρων δραχμῶν συνιστάμενον. Οὐδέτερ. τοῦ

Τετράδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Τεσσάρων δραχμῶν ἄξιος, ὅστις ἔχει, ἀξίζει τέσσαρας δραχμάς, ἔχων τιμὴν τεσσάρων δραχμῶν. »Μέδιμνος τετράδραχμος« τέσσαρσι δραχμαῖς πωλούμενος. 2) Ὁ ἔχων βάρος, ζυγιάζων τέσσαρας δραχμάς.

Τετράδυμος, ὁ, ἡ, ον. Τετραπλοῦς, τέσσαρα ὁμοῦ ἔχων, ἢ παράγων, ἐκ τεσσάρων συνιστάμενος Στράβ. περὶ τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν· »Τετράδυμα τίκτειν· τέσσαρα τέκνα ὁμοῦ τίκτουσι. (τὸ δυμος ἔστιν καθὼς φαίνεται ἐπιθετικὴ μόνον κατάληξίς τις τῶν ἀριθμητικῶν Ὀνομ. παρβλ. δίδυμος, τρίδυμος, ἑπτάδυμος, καὶ ἀμφίδυμος)

Τετράδωρος, ὁ, ἡ, ον (δῶρον). Ὁ τεσσάρων παλαμῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

*Τετρᾱελίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἑλίκωψ). Ὁ ἔχων τέτταρας ὀφθαλμούς, Γλωσσ. ἀμφ.

*Τετρᾱέλικτος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετρᾱέλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, ἑλίσσω). Τετράκις περιειλημμένος, περιεστραμμένος, στριφογυρισμένος περὶ ἑαυτόν, ἢ πολυέλικτος, ὁ πολλὰς ἕλικας ἔχων. 2) τετραέλιξ, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Ἐρύκης. Θεόφραστ. Tetralix.

Τετρᾱένης, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετράενος, ὁ, ἡ, ον (ἔνος). Τεσσάρων ἐτῶν, τετραετής, quadrimus. (ᾱ)

Τετρᾱετηρία, ἡ (τετραέτηρος). Τὸ τεσσάρων ἐτῶν χρονικὸν διάστημα, τετραετία, Γλωσσ. Στεφ.

Τετρᾱετηρικός, ή, όν. Ὁ εἰς τετραετηρίδα ἢ τετραετηρίαν ἀνήκων, ἢ ὁ πᾶσαν τετραετίαν συμβαίνων, ἐρχόμενος.

Τετρᾱετηρίς, ίδος, ἡ. Καθόλου, τὸ χρονικὸν διάστημα τεσσάρων ἐτῶν, τετραετία, ἐξυπακουομένου δὲ τό, ἑορτή, ἡ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους πανηγυριζομένη ἑορτή, οἵα ἦν, ἢ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Τετρᾱέτηρος, ὁ, ἡ, ον· = τῷ ἑπομ.

Τετραέτης, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετρᾱετής, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ τέσσαρα ἔτη ἔχων, ἢ ὁ τεσσάρων ἐτῶν ὤν· ταὐτὸν τῷ, τετραένης, Ἡροδοτ. 1, 199. ὅθεν

Τετρᾱετία, ἡ. Τὸ τεσσάρων ἐτῶν διάστημα, τετραετηρία.

Τετράζευκτος, ὁ, ἡ, ον (ζεύγνυμι)· ταὐτὸν τῷ, τετράζυγος Φιλεμ. Λεξ.

Τετράζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τέσσαρας ζυγοὺς ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ὑποζυγίων συρόμενος, καὶ καθόλ. τετραπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς. »Τετράζυγον ἅρμα«, τὸ τέσσαρας συνεζευγμένους ἵππους ἔχον ἁμάξιον, εὑρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ, ἅρμα· ταὐτὸν τῷ, τετράϊππον.

*Τετράζυξ, υγος, ὁ, ἡ· = τετράζυγος.

Τετράζω (τέτραξ). Κακκαρίζω, λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων ὅταν τίκτωσι τὰ ᾠά, Ἀθήν. 9'. σελ. 398. »Ὅταν ὠοτοκῇ δὲ, τετράζει τῇ φωνῇ· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει· »Κακκάζειν· τὰς ὄρνεις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας.

Τετρᾱήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Τέσσαρας ἡμέρας ἔχων, τεσσάρων ἡμερῶν μακρὸς, καὶ ὁ τέσσαρας ἡμέρας διαρκῶν.

Τετρᾱθέλυμνος, ὁ, ἡ, ον (θέλυμνος). Ὁ τέσσαρας θελύμνους ἢ πτυχάς, διπλώματα ἔχων, τετράκις δεδιπλωμένος Ὀδυσ. Χ, 122. »Αὐτὸς δ' ἀφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον· τέσσαρας θέσεις ἔχον ἐπ' ἀλλήλους. Εὐστάθ. ἢ καθ' Ἡσύχ. »τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, ὅ ἐστιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός«, καὶ Ἰλ. Ο, 479.

Τετράθυρος, ὁ, ἡ, ον (θύρα). Ὁ τέσσαρας θύρας ἢ ἀνοίγματα ἔχων.

Τετραίνω, Μ. ἠσω· κατ' ἐπιτασ. τύπ. τοῦ ΤΡΑΩ, τιτράω. Τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐξ οὗ εὕρηται ὁ α'. ἀόρ. ἐν χρήσει ἐτέτρηνα, Ἰλ. Χ, 396. Ὀδ. Ε, 247. Ψ, 198. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀναυξήτως· νεώτρ. ἐν χρήσει τύπ. τοῦ μελ. τετρανῶ, ἀόρ. α'. ἐτέτρανα, ἔτι δὲ καὶ Μέσ. οἱ χρόνοι τρήσω, τέτρηκα, τέτρημαι ἀνήκουσιν εἰς τὸ τιτράω· παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως τιτράω, καὶ παρ' Ἀττ. ἔστι μᾶλλον ὁ ἐνεστ. τετραίνω ἐν χρήσει.

Τετράϊππον, τό (ἵππος). Ἅρμα τέσσαρας ἵππους ἔχον, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους. Γλωσσ. Στεφ. σπάν. τύπ. τοῦ τέθριππον.

Τετρᾱκαιδεκαέτης, ου, ὁ· καὶ

*Τετρᾱκαιδεκαετής, έος, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ δεκατέσσαρα ἔτη ἔχων, 14. χρόνων ὤν.

Τετράκερως, ὁ, ἡ, ων (κέρας). Ὁ τέσσαρα κέρατα ἔχων.

Τετρᾱκέφᾱλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων.

Τετρακίνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Θριδακίνη. (υ υυ)

Τετράκις, Ἐπίρ. Τέσσαραις φοραῖς, τοσάκις τέσσαρα Ὀδ. Ε, 306. παρὰ Νεωτρ. δὲ Ποιητ. καὶ τετράκι. (υ υυ)

Τετρᾱκισμύριοι, αι, ια (μύριοι). Τέσσαρας φοραῖς μύριοι, ὅ ἐστι, τεσσαράκοντα χιλιάδες, 40,000.

Τετρᾱκισχίλιοι, αι, ια (χίλιοι). Τέσσαρες χιλιάδες. Ξενοφ.

Τετρᾱκίων, ονος, ὁ, ἡ, ον (κίων). Ὁ τέσσαρας κίονας ἤτοι στήλας ἔχων, μὲ τέσσαρας κολῶνας.

*Τετράκλαστος, ὁ, ἡ, ον (κλάω). Ὁ εἰς τέσσαρα ἢ κατὰ τέσσαρα κεκλασμένος, συντριμμένος, τζακισμένος, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἔρ. 442.

Τετράκλιμος, ὁ, ἡ, ον (κλίμα). »Γῆ τετράκλιμος«, κειμένη κατὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου. Νικήτ. χρόν. ἡ'. 1.

Τετράκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τέσσαρας κλίνας ἔχων, τετράστρωτος, μὲ τέσσαρα ἐπιβλήματα.

Τετράκναμος, ὁ, ἡ, ον Δωρ. ἀντὶ τετράκνημος (κνήμη). Ὁ τέσσαρας κνήμας ἤτοι ἀκτῖνας ἔχων. Κνήμη γὰρ καὶ Ἀκτὶς ἐνταῦθα ἡ ῥάβδος τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης. Πίνδαρ. Πύθ. 4. 382. 2. 74. »Ἴυγγα, δεσμὸν τετράκναμον«.

*Τετρακνάμων, ὁ, ἡ, ον· ἀμφ. Γραφ. παρὰ Πινδ. ἀντὶ τετράκνημος.

Τετρᾱκόρυμβος, ὁ, ἡ, ον (κόρυμβος). Ὁ τέσσαρας κορύμβους ἤτοι ῥάγας, ἢ κόμβους ἔχων, ἐν Ἀνθολογ. »Κισσὸς τετρακόρυμβος« ὁ πολλὰς ῥάγας ἔχων. ἴδε κόρυμβος.

Τετρᾱχόρωνος, ὁ, ἡ, ον (χορώνη). Ὁ τεσσάρων κορωνῶν ἔτη ἔχων, ὁηλ. γηραιότατος, ἐσχατόγηρος, ὑπέργηρος, παλαιότατος. Ἡσίοδος Λειψ. παρὰ Πλουτάρχ.

»Ἐννέα τοί ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
Ἀνδρῶν ἠβώντων, ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Τετρᾱκόσιοι, αι, ια. Ὁ ἀριθμὸς τεσσάρων ἑκατοντάδων, τετράκις ἑκατόν, 400, ὅθεν

Τετρᾱκοσιοστός, ή, όν. Ὁ τῶν τετρακοσίων τάξιν ἔχων.

*Τετρᾱκοστός, ή, όν = τεσσαρακοστός.

Τετρᾱκοτυλιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τετρᾱκότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τεσσάρων κοτυλῶν περιεκτικὸς ὁ τέσσαρα μέτρα περιέχων, ἢ ἄξιος. Σέξτ. Ἐμπ.

Τετρακτύς, ύος, ἡ (τετράς). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τέσσαρα, τετράς· quaternio. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τετρακτύς«, Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων (γράφ. σημεῖον). ἐθεώρουν δὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὴν τετράδα ὡς ῥίζαν καὶ πηγὴν ὅλων τῶν ὄντων· καὶ Κύριλ. ἐν λεξ. χειρογρ. »Τετρακτύς ἐστιν, ἣν καὶ ὅρκον Πυθαγόρειον ποιοῦνται, μῦθος, σιγή, νοῦς καὶ ἀλήθεια«. Ἔστι δὲ ὁ Πυθαγόρειος ὅρκος »Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, Παγὰν ἀενάου φύσεως« Πυθ Χρ. Ἐπ. 48. ὅρα καὶ Ἱεροκλῆν εἰς Ὑπομν. Ἰάμβλ. καὶ Πορφ. εἰς βίον Πυθαγόρ.

Τετράκυκλος, ὁ, ἡ, ον (κύκλος). Ὁ τέσσαρας κύκλους ἢ τροχοὺς ἔχων. Ἰλ. Ω, 324. »Τετράκυκλον ἀπήνην« τετράτροχον. »Ἅμαξα τετράκυκλος« ἡ τέσσαρας τροχοὺς ἔχουσα. Διόδ. Σικ. καὶ Ἡρόδ. 1, 188. 2, 63. 2) ὁ ἐκ τεσσάρων κύκλων, ἢ γύρων συνιστάμενος (τὸ α τὸ ὁποῖον ἐν Ἰλ. Ω, 324. καὶ πανταχοῦ ἔστι βραχύ, ἔστιν ἐν Ὀδ. Ι, 242. μακρόν.)

Τετράκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τέσσαρα κῶλα ἢ τέσσαρας πόδας, τέσσαρα μέλη ἔχων.

Τετρᾱκωμία, ἡ (κώμη). Τέσσαραι ὁμοῦ οὖσαι ἢ ἀνήκουσαι κῶμαι. Στράβ. 9'. σελ. 622. »ἔνθα νῦν ἡμαρτημ. »Τετρακώμη« κεῖται.

Τετράκωμος, ὁ (κῶμος). Ἐπινίκιός τις ὕμνος μετ' ὀρχήσεως εἰς Ἡρακλέα ἀφιερωμένος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 618. ἢ καθ' Ἡσύχ. μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον, ἐκαλεῖτο δὲ, τέσσαρες κῶμοι.

Τετράλινον, τό, (λίνον). Τὸ ἐκ τεσσάρων λίνων ἢ κλωστῶν συνιστάμενον, καὶ σειρά τις τετραπλῆ μαργαρίτων περὶ τὸν τράχηλον. ἀμφ.

*Τετρᾱλιξ, ἡ = τετραέλιξ, 2.

Τετρᾱλογία, ἡ (λόγος). Ἡ τραγικὴ διδασκαλία, ἢ παράστασις, ἤτοι τὰ τέσσαρα δραματικὰ κομμάτια, ὧν τὰ μὲν τρία ἦσαν τραγῳδίαι, τὸ δὲ τέταρτον Σατυρικόν, δι' ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Ἀθήναις τραγικῶν ποιητῶν εἰς τὰς τέσσαρας Διονυσιακὰς ἑορτὰς ἠγωνίζετο, ὅ ἐστιν, ἔπρεπε νὰ τὰς διδάξῃ ἢ νὰ τὰς παραστήσῃ εἰς τὸ θέατρον δι' ὑποκριτῶν, ἀμιλλώμενος ἑτέρῳ. Διογέν. Λαέρτ. γ'. 35. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1155. Τριτολογία δὲ ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, ἄνευ τοῦ σατυρικοῦ· ὁ αὐτὸς αὐτόθ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐξέδωκε καὶ Πλάτων τοὺς διαλόγους αὐτοῦ, παρβλ. Ἑρμάν. περὶ Συνθετ. Τραγ. τετραλ. 1819.

*Τετρᾱμελής, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τεσσάρων μελῶν συνιστάμενος, καὶ ὁ τέσσαρα μέλη ἤτοι μελῳδίας ἀπαρτίζων, ἀποτελῶν.

Τετρᾱμερής, έος, ὁ, ἡ, ές καὶ τετραμερῶς. Ἐπίρ. (μέρος). Ὁ τέσσαρα μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος.

Τετρᾱμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Τέσσαρα μέτρα ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ ὁηλοῖ στίχον συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων μέτρων, ἤτοι ἐκ τεσσάρων διπλῶν ποδῶν ἢ διποδιῶν, καθὼς π. χ. συμβαίνει εἰς τὰ λεγόμενα Ἰαμβικὰ συστήματα, εἰς τὰ τροχαϊκὰ, καὶ εἰς τὰ ἀναπαιστικὰ, ὅθεν τὸ Λατ. verbus octonarius· καὶ τετράμετρος στίχος καλεῖται ὁ ἐκ τοιούτων διπλῶν ποδῶν συνιστάμενος. 2) Τὸ τετράμετρον, τέταρτον ἢ τεταρτημόριον ἑνὸς ὁποιουδήποτε μέτρου.

Τετρᾱμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). »Σπονδαὶ τετραμηνιαῖαι«, αἱ τέσσαρας μῆνας διαρκοῦσαι, σπονδαὶ διὰ τέσσαρας μῆνας μόνον· παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 549. (εὑρίσκεται καὶ, τετραμηναῖος, ἀλλ' ἡμαρτ. ἀντὶ τετραμηνιαῖος.) καὶ

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τεσσάρων μηνῶν ὤν, ἢ τέσσαρας μῆνας ἔχων. »Τετράμηνον,

τόω· τὸ τριῶν μηνῶν χρονικὸν διάστημα, τετραμηνία.

Τέτραμμαι, παραχ. παθητ. τοῦ, Τρέπω. ὅθεν Μετοχ. »Τετραμμέναιω ἀπεστραμμέναι, πρὸς ἑαυτοὺς τας ὄψεις ἔχουσαι. Ὀδυσ. Ε, 71. καὶ Ἡσ.

*Τετραμναῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράμνους, ὁ, ἡ, ουν (μνᾶ) Ὁ τεσσάρων μνῶν βάρος ἔχων, ἢ τεσσάρων μνῶν ἄξιος, Lob. Φρυν. σελ. 553.

Τετραμοιρία, ἡ Ἡ τετραπλῆ μερίς, τετραπλοῦν μερίδιον, τετραπλῆ μισθοδοσία. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ς'. 1. »Δαρεικὸς ἑκάστῳ, καὶ τοῖς λοχαγοῖς διμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς τετραμοιρίαι· τὸ τετραπλοῦν ἑκάστῳ στρατηγῷ, ὅ ἐστι, τέσσαρας Δαρεικούς, ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα) Ὁ εἰς τὸ τέταρτον μέρος ἀνήκων, ἓν τέταρτον μέρος, ἓν τεταρτημόριον. 2) ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 5. »Τετράμοιρος νυκτὸς φρουρά», εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένη, ἡ τέσσαρα μέρη ἔχουσα, τετραπλῆ.

*Τετράμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος) = τετράμοιρος. (2)

Τετράμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή) Ὁ τετραπλῆν μορφὴν ἤτοι τέσσαρας μορφὰς διαφόρους ἔχων. »Ὧραι τετράμορφοιω. Εὐριπ. αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ ἔτους.

Τετραντιαῖος, αία, αῖον, (τετρᾶς) Ὁ τετράδος ἢ τετάρτου μέρους ἄξιος, καὶ τετάρτου βάρος ἔχων. ἀμφ.

Τετρανυκτία, ἡ, (νύξ) Τὸ τεσσάρων νυκτῶν διάστημα· τέσσαρες νύκτες, Γλωσσ. Στεφ.

Τέτραξ, αγος, καὶ ακος ὁ. Ὄρνις τις, πτηνὸν ἄγριον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν. ἐν Ὄρν. 884. καὶ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μυνδίου παρ' Ἀθηναίῳ Ο'. σελ. 398. Λέγει γὰρ οὕτω. »Τέτραξ, τὸ μέγεθος ἴσος Σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα κεραμεοῦς, ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλις, καρποφάγος, ὅταν ὠοτοκῇ δὲ, τετράζει· ὁ Ἐπίχαρμος αὐτόθι δίς ἀναφέρει τοὺς Τέτραγας, μετὰ τῶν Ὀρτύγων, Κορυδαλῶν, Σπερμολόγων, καὶ Συκαλίδων. Ἐκ τοῦ λόγου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου γίνεται δῆλον ὅτι τούτου τοῦ ὄρνιθος δύο εἴδη εἰσίν. »Οὗ τοῦ ὄρνιθος τοῦ μεγάλου μνημονεύει (ὁ Μύνδιος), ἀλλὰ τινὸς τῶν σμικροτάτωνω. Περὶ τοῦ μεγάλου οὕτω λέγει ὁ Λαρήνσιος αὐτόθι: »ἡν δὲ (ὁ τέτραξ) τὸ μὲν μέγεθος ὑπὲρ Ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, τὸ δὲ εἶδος Πορφυρίωνι παραπλήσιος, καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα, ὥσπερ οἱ Ἀλεκτρυόνες, τὰ κάλλαια· βαρεῖα δ' ἦν ἡ φωνὴ· θυμασάντων οὖν ἡμῶν τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος, μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐσκευασμένος παρηνέχθη» ὁ Ἀριστοτ. ἐν βιβλ ς, 1 καλεῖ τὸ πτηνὸν τοῦτο »Τέτριξω συνεκφέρον αὐτὸ μετὰ τοῦ, Κόρυθος, τὰ ὁποῖα γεννῶσιν ἢ ποιοῦσι τὴν καλιὰν αὐτῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. »Ὡσαύτως δὲ καὶ κόρυδος καὶ τέτριξ (ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην)· ταῦτα μὲν οὖν ὑπηνέμους ποιεῖται τὰς νεοττεύσειω· καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου λέγει. »Ἡ δὲ Τέτριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι Οὔραγα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει, οὔτε ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖω· ὅθεν ὁ Ἀριστοτέλης διακρίνει δύο ὄρνιθας τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὡς παρετήρησεν ὀρθῶς καὶ Κονράδος Γεσνέρος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, σελ. 624. Τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου »Τέτραξω· τὸ δὲ δεύτερον σχεδὸν τὸ τοῦ Λιννάιου Tetrao urogallus, τὸ ὁποῖον ὁ Βυφῶνος διά τοῦ, Coq de bruyere μετέφρασεν· ἐξ ἐναντίας δὲ φαίνεται ὁ τῆς Μυσίας Τέτραξ, διόλου διάφορος, διά τε τὸ μέγεθος καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὤτων κρεμάμενα κάλλαια, καὶ ὁμοιάζει περισσότερον μετὰ τοῦ Γάλ. tetraon ἢ Cannepliere λεγομένου· ἔτι δὲ καὶ τετράωνλεγόμ.

Τετράξοος, ὁ, ἡ, ον (ξέω,) Ὁ τετράκις ἐξεσμένος ἢ σχισμένος, χωρισμένος, Ὁ Θεόφραστος λέγει »Δένδρα τετράξοαω τὰ ὑπὸ τῶν τεκτόνων τετράκις δυνάμενα σχισθῆναι, ὁπόταν οὗτοι χρειασθῶσιν αὐτὰ εἰς τὰ ἔργα των· ὅταν δὲ δίς, καλοῦνται ὑπ' αὐτῶν δίξοα, καὶ ὅταν ἅπαξ, ἤτοι μονά, μονόξοα. Ὁ Vitruvius λέγει· quadrifluviis arborem disparare.

*Τετραξός, ἡ, όν. Τετραπλοῦς, τετραπλάσιος.

*Τετραοδία, ἡ, καὶ

*Τετραόδιον, τό, (ὁδός) Σταυροδρόμιον, τόπος ἔνθα συνενοῦνται ἢ διαχωρίζονται τέσσαρες ὁδοί. Γλωσσ. quatrivium.

*Τετράοδος, ἡ = τετραόδιον, σχηματισθ. κατὰ τὸ τρίοδος, χρησμ. παρὰ Παυσ. 8, 9 2.

Τετραοίδιος, ὁ, ἡ, ον (ἀοιδή) Ὁ ἐκ τεσσάρων ᾠδῶν ἢ μελῶν συνιστάμενος· παρὰ Πλουτάρχ. νόμος κιθαρῳδικὸς τεσσάρων εἰδῶν μελῳδίαν ἔχων.

Τετραόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια) Τεσσάρων ὀργυιῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετραορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τετράϊππον, Ἅμαξα συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Πίνδαρ. Ὀλ. 2, 7. ἐκ τοῦ

Τετράορος, ὁ, ἡ, ον (ἅρω) Τετράκις ἢ τετραπλῶς ἐζευγμένος, τέθριππος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 81. »τετράοροι ἄρσενες ἵπποιω οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι καὶ, τὸ τετράορον, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἅρμα, τὸ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, ἢ ἐζευγμένον, Πινδ. παρά τισι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τετράπους »τετράορον φάσμα ταύρου »Σοφκλ. κατὰ συναλ. τετρωρος, ὡς καὶ τὸ, συνάορος, συνωρὶς, (ᾱ–υυ)

Τετραπάλαι, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολύς, ἀπὸ πολὺν καιρόν, πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐκπαλαι, παρβλ. δεκαπάλαι.

*Τετραπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετραπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστή) Ὁ τεσσάρων παλαιστῶν, παλάμων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. Γεωπον. ε'. 44.

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, ον (πέδον) Τετράγωνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια συνίσταται ἐκ τεσσάρων τετραγώνων. Διοδωρ. Σικ. καὶ Ἀναλ. β'. 356. »Λίθος τετράπεδοω. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμίλ. 15. »Τετράπεδον μέγεθοω, τὸ τεσσάρων ποδῶν, (ποῦς)

Τετράπεζος, ὁ, ἡ, ον (πέζα) ταὐτὸν τῷ, Τετράπους, ἔχων τέσσαρας πόδας. Ὀρφ.

Τετραπέρατος, ὁ, ἡ, ον (πέρας). Ὁ τέσσαρα πέρατα ἤτοι ἄκρα ἔχων. »Τετραπέρατα τάω· τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς ἢ τοῦ κόσμου Ὕμνωδ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ, »Τετραπερασμένοω· ὁ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς διεπεράσαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Πολυίστωρ, πολυμήχανος, πολύτροπος καὶ πανοῦργος.

*Τετραπηχυαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράπηχυς, εος, ὁ, ἡ, ον (πῆχυς) Ὁ τεσσάρων πηχῶν μῆκος ἔχων, Ἡροδτ. 7, 69. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 549.

Τετραπλασιάζω. Τετραπλοῦν ποιῶ, ἢ λαμβάνωτι τετατράκις, τέσσαρες φοραῖς περισσότερον κάμνωτι, ὅθεν

Τετραπλασιασμός, ὁ. Τὸ τετραπλασιάζειν, τὸ τετράκις λαμβάνειν τι.

Τετραπλήσιος, ία, ιον. Τετραπλῶς, τετράκις περισσότερος, τέσσαρας φοραῖς περισσότερος ἢ μεγαλήτερος. (ῠῠυυ)

*Τετραπλασίων, ὁ, ἡ, ον, Γεν. ονος, = τετραπλάσιος.

*Τετραπλεθρία, ἡ. Ἐπιφάνειά τις, ἢ διάστημα τόπου περιέχον τέσσαρα πλέθρα. ἐκ τοῦ

Τετράπλεθρος, ὁ, ἡ, ον (πλέθρον) Τεσσάρων πλέθρων ἤτοι τετρακοσίων ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ ον, (πλευρά) Ὁ τέσσαρας πλευρὰς ἢ παγίδας ἔχων.

Τετραπλῇ, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τετραπλοῦν τρόπον, κατὰ τέσσαρας τρόπους, ἢ τετραπλῶς, τετράκις τόσον, »τριπλῇ τατραπλῇ τε τ' ἀποτίσομενω Ἰλ. Α, 128. γράφεται ἔτι καὶ ἄνευ ὑπογεγρμ. Ἰῶτα, τετραπλῆ. ἐκ τοῦ

Τετραπλόος, όη, όν· καὶ συναλ.

*Τετραπλοῦς, ῆ, οῦν. Ὁ ἐκ τεσσάρων συνιστάμενος, τέσσαρας φοραῖς περισσότερος, τετράκις μεγαλήτερος, ἢ πλειότερος, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ς'. 6. »Δαρεικὸν ἕκαστος, στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦνω· τέσσαρες φοραῖς περισσότερον, ἤτοι τέσσαρας Δαρεικούς. Ἐπίρ. »Τετραπλῶς» ταὐτὸν τῷ. Τετραπλῇ.

Τετράπνους, ου, ὁ, ἡ ουν (πνέω, πνοή) Ὁ τέσσαρας ὀπὰς ἐν τῇ ῥινὶ ἔχων, ὅστις ἔχει τέσσαρας τρύπας εἰς τὴν μύτην καὶ ἐκ τούτων ὅλων ἀναπνέει. Λυκόφρ. 1313. κατὰ θηλ. τετράπνη.

Τετραποδηδόν, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τέσσαρας πόδας, μὲ τέσσαρας πόδας, κατὰ τὸν τρόπον τῶν τετραπόδων, ὡς τὸ τετράπουν ζῶον. Ἀριστοφάν, ἐκ τοῦ

Τετραπόδης, ου, ὁ, (ποῦς) Ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας 2) Ὁ τεσσάρων ποδῶν μῆκος ἢ βάθος ἔχων. »Λίθον τετραπόδουω. Ἀρριαν. Ἀναβ. ς'. 29.

*Τετραποδητί, Ἐπίρρ. = τετραποδηδόν.

*Τετραποδία, ἡ, Μέτροντι, ἢ διάστημα ἔχον τεσσάρων ποδῶν μῆκος, ἐν τοῖς Ἀθην. ἐπιγραμ. παρὰ Böckh corp. inscr. 1, ἀρ. 160, σελ. 279.

Τετραποδίζω, μελ. ίσω (τετράπους) Βαδίζω, πορεύομαι ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, τεθριπατῶ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον ἐπάνω εἰς τέσσαρα ποδάρια, ἢ ζῶ ὡς τὰ τετράποδα. Ἡ συνήθεια λέγει ἀντὶ τούτου καὶ »Βουσειλίζωα ἐκ τοῦ Βοῦς καὶ Εἰλίσσω· ὡς βοῦς πορεύομαι. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ά. »Τὸ πρῶτον παιδίον ὧν ἕρπει τετραποδίζωνω· χερσί τε καὶ ποσὶ πορεύεται ὡς τετράπουν ζῶον. ὅθεν

Τετραποδιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τετραποδίζων, ὅστις πορεύεται ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, ἢ εἶναι, ζῇ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον.

Τετραποδιστί, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τετραποδητί, καὶ, τετραποδηδόν.

Τετράποδος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Πολύβ. α'. 29. »Λείας τετραπόδουω. [illegible] τῶν τετραπόδων ζώων, καὶ Lob. Φρυν. σελ. 546. Ἰακ. Α. Π. σελ. 679. (2)

Τετράπολις, εως, ἡ (πόλις) Ἡ ἐκ τεσσάρων πόλεων συνιστάμενη πόλις, ἢ ἡ ἔχουσα τέσσαρας πόλεις πολιτεία καὶ ἡ ἕνωσις ὁμοῦ τεσσάρων πόλεων.

Τετράπολος, ὁ, ἡ, ον. (πολέω). Ὁ τετράκις ἐστρεμμένος ἢ γεωργημένος, κατηργασμένος, ἢ τετράκις γυρισμένος.

Τετράπορος, ὁ, ἡ, ον (πόρος) Ὁ τέσσαρας πόρους, τρύπας, διεξόδους ἔχων.

Τέτραπος, ὁ, ἡ, ον· ποιητικ· ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Ἄρατ.

Τετράπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν. γεν. ποδος (πούς) Ὁ τέσσαρας πόδας ἔχων. Ἡροδτ. 4. 71.

Τετραπρόσωπος, ὁ. ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ τέσσαρα πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων.

Τετράπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν) Ὁ τέσσαρας πτέρυγας ἢ τέσσαρα πτερὰ ἔχων. ὅθεν

Τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ τέσσαρας πτερυλλίδας, πτέρυγας ἔχουσα, τετράπτερος· λέγε-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΔΗΜΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

ται οὕτω κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν καὶ Ἰώνων διάλεκτον ἡ Ἀκρὶς, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρα πτερὰ, δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 871. »Ἀλλ' εἴτι βούλῃ πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων«, παρβλ. αὐτόθι 888, 889.

*Τετραπτέρυξ, υγος, ὁ = τετράπτερος, ἀμφ.

Τετράπτιλος, ὁ, ἡ, ον (πτίλον) Τετραπτέρυξ, ὁ τέσσαρα πτίλα ἢ πτερὰ ἔχων. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1082. »γηρυόνης τετράπτιλος« τέσσαρα πτερὰ ἔχων· παρῳδεῖται ἐκ τινος Τραγικοῦ.

*Τέτραπτο, Ἐπικ. γ'. προσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ τρέπω, ἀντὶ ἐτέτραπτο, Ὅμ.

*Τετράπτολις, ἡ. ποιητ. ἀντὶ τετράπολις, Εὐρ. Ἡρακλ. 81.

Τετράπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτυχὴ) Ὁ τέσσαρας πτυχὰς ἤτοι τέσσαρα διπλώματα ἢ φύλλα ἔχων.

Τετράπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις) Ὁ τέσσαρας πτώσεις ἔχων, ὁ κλινόμενος μόνον εἰς τέσσαρας πτώσεις ὅθεν »Τετράπτωτα ὀνόματα« παρὰ Γραμμ.

Τετράπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ τέσσαρας πύλας ἔχων.

Τετραπύργία, ἡ (πύργος) Ὁ τέσσαρας πύργους ἔχων τόπος, ἢ οἶκος μὲ τέσσαρας πύργους. παρὰ Πλουτάρχ. Εὐμ. 8. φέρεται μετὰ τοῦ, ἔπαυλις· πιθανῶς ὅτι σημαίνει τὰ πύργους ἔχοντα μεγαλήτερα καὶ λαμπρότερα ὑποστατικὰ οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. λά. 26. καὶ Στράβ. 17. ἄρα. ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν πλουσίων εὐρύχωρος καὶ τέσσαρας πύργους ἔχουσα οἰκησις.

Τετραπώλία, ἡ, (πῶλος) ταὐτὸν τῷ, τετραορία, Τέθριππον, τετράζυγον Γλωσσ. Στεφ.

Τετράραβδος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετράῤῥαβδος, ὁ, ἡ, ον (ῥάβδοι) Ὁ τέσσαρας ῥάβδους ἔχων, ἀκτῖνας ἢ σειρὰς ἀράδας ἔχων.

Τετράῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμὸς) Ὁ τέσσαρας ῥυθμοὺς ἔχων ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν ἢ ποδῶν συνιστάμενος, ἐπὶ στίχων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 665.

Τετράῤῥυμος, καὶ, Τετράρυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμὸς). Ὁ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ἑκτὼ ἵππους ἔχων, ἐπὶ ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἑκτὼ ἵππων. Ξενοφ. Κυροπ. ἴδε καὶ Τρίῤῥυμος.

Τετραρχέω, ῶ. Τετράρχης εἰμί, μέσ. τετραχέομαι, ῷῶ ἢ κυβερνῶμαι ὑπὸ τετράρχου, ὑπὸ τετραρχικὴν διοίκησιν εὑρίσκομαι. ἐκ τοῦ

Τετράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων καὶ ἡγεμὼν τεσσάρων λόχων, ἢ ταγμάτων. 2) ἑπομένως δὲ λέγεται καὶ ὁ Ἡγεμὼν μιᾶς ἡγεμονίας ἢ τοπαρχίας ἀπό τινος ἐπαρχίας εἰς τέσσαρας διῃρημένης. Τοιαύτας ἡγεμονίας εἶχον ἐξαιρέτως οἱ Γαλάται καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα πᾶσα ἐθνικὴ φυλὴ τεσσαρας ἡγεμονίας εἶχε· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἦν διῃρημένη καὶ ἡ Ἰουδαία εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων, ὅπου καὶ ὁ Ἡγεμὼν ἑκάστης ἡγεμονίας ἀντὶ Τοπάρχης λέγεται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν, Βασιλεύς. ὅθεν

Τετραρχία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία, κυριότης ἐξουσία τοῦ τετράρχου. »Τετραρχία ἱππική« αἱ τέσσαρες ἱππαρχίαι. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ'. 18. Ὁ Αἰλιαν ἐν Τακτ. ἔχει Τετραρχία, εἰ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ', καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης. 2) Τοπαρχία ἐπικράτεια ἢ ἐπαρχία, ἀξίωμα, ὑπεροχὴ, δύναμις ἑνὸς Τετράρχου. Ἀρποκρατ. »Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· τεττάρων ὄντων τῆς Θεσσαλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο, καθάψησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς· ὄνομα δέ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θεσσαλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θεσσαλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέσσαρας μοίρας τὴν Θεσσαλίαν· εἴη ἂν οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν· ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούταν τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, δεδήλωκασιν ἄλλοι τε, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 1176. »Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ ἐννέπω τετραρχίᾳ«. ὅθεν

Τετραρχικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων, ὁρμόζων ἀναφερόμενος εἰς τετράρχην ἢ εἰς τετραρχίαν.

Τετράς, άδος, ἡ (τέτταρες). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων συνιστάμενον, ὁ περιεκτικὸς τεσσάρων μονάδων ἀριθμός. τέσσαρα, Ἡσ, ἔρ. 796, 800, 811, 821. καὶ Πλοίταρχ. συμπ. θ'. 2. »Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται«, ὡς τὸ τετρακτύς. 2) Ἡ. Τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος, τέσσαρες ἡμέραι· καὶ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 19. »Τετράδι τῇ προτέρῃ· πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μηνὸς ὀρχομένου, τετράδι μηνὸς ἱσταμένου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, »Τετράδι ψθίνοντος«. Πλούταρχ. πολ. »Ἐψηφίσαντο λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος«, εἰς κάθε τέσσαρας ἡμέρας. 3) Τετράδιον, ἤτοι χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα φύλλα, quaternio. (τετρὰς ἔστι κυρ. κατ' ἀπικοπ. ἀντὶ τεττοράς.)

Τετρᾶς, ᾶντος, ὁ (τέτταρες). Κυρ. τὸ τέταρτον. μέρος, τεταρτημόριον. Νόμισμά τι τεσσάρων χαλκῶν ἄξιον, quadrans, Λατ. ὅπερ δηλοῖ τὸ τέταρτον καὶ ἐντεῦθεν τὸ τεταρτημόριον τοῦ κύκλου, ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τετρᾶντα, τετράγωνόν τι σχῆμα, δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς«· ὅθεν »Τεντραντίας, τετράγωνος, καὶ ἰσχυρός«. Οἱ δὲ, καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκούς.

Τετράσειρος, ὁ, ἡ, ον (σειρά). Κυρίως ὁ ἔχων τέσσαρας σειρὰς, καὶ τετράορος. Εὐστάθ.

Τετράσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τέσσαρα σημεῖα, ἔχων, ἰδίως ἐν τῇ μουσ. τέσσαρας χρόνους, ἢ τόνους, χρονικὰ διαστήματα ἢ τέσσαρας συλλαβὰς, ἔχων, Ossan. anal.

Τετράσκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμός). Ὁ τέσσαρας σκαλμοὺς ἔχων, ὅ ἐστι τέσσαρας κώπας ἔχον πλοῖον (ἰκὶ τζιφτὲ, Τουρκ.)

Τετρασκελής, ἔος, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τέσσαρα σκέλη ἔχων, τετράπους. Εὐριπ.

Τετράσσαρον, τό. Νεωτερ. Νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων ἄξιον, ἢ νόμισμα ἐκ τεσσάρων ἀσσαρίων συνιστάμενον. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. θ'. 5. sestertius, ἢν δὲ τὸ Ἀσσάριον τὸ δέκατον ἕκτον μέρος τοῦ δηναρίου παρὰ Ῥωμαίοις.

Τετραστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τεσσάρων σταδίων μῆκος ἔχων, τὸ τετραστάδιον, οὐσ. διάστημα τόπου τεσσάρων σταδίων.

Τετραστάτηρος, ὁ, ἡ, ον (στατήρ). Τεσσάρων στατήρων ἤτοι δεκαέξ δραχμῶν ἄξιος, ἀξίζων. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 413.

Τετράστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τέσσαρας στέγας ἔχων, οἶκος μὲ τεσσαρα πατάματα, τετραέροφος.

Τετράστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ ἐκ τεσσάρων στίχων ἤτοι σειρῶν, συνιστόμενος, καὶ ὁ ἐκ τεσσάρων ἀράδων, ἢ ἐμμέτρων στίχων συγκείμενος.

Τετραστοιχία, ἡ. Τετραπλῆ ἀράδα, γραμμὴ, ἢ σειρὰ, τὸ τετραπλοῦν τῶν στίχων, ἐκ τοῦ

Τετράστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). ταὐτὸν τῷ, τετράστιχος.

Τετράστοον, τό. Τὸ τέσσαρας στοὰς ἔχον· προδόματιον, παρὰ Ῥωμ. Atrium. ἐκ τοῦ

*Τετράστοος, ὁ, ἡ, ον (στοά). Ὁ ἐκ τεσσάρων στοῶν, ἤτοι περιστυλίων συνιστόμενος, ἢ περιεχόμενος.

Τετρᾶστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος). Ὁ τέσσαρας στύλους ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων στύλων στηριζόμενος.

Τετρᾱσυλλαβία, ἡ. Τὸ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχειν, αἱ τέσσαρες συλλαβαί. ἐκ τοῦ

Τετρᾱσύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχων ἢ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συνιστάμενος. Ἐπίῤῥ. Τετρασυλλάβως· μὲ τέσσαρας συλλαβὰς, ἢ διὰ τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετράσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τέσσαρα μέρη ἐσχισμένος, διῃρημένος.

Τετράσχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τεσσάρων σχοίνων, ἤτοι διακοσίων τεσσαράκοντα σταδίων μῆκος ἔχων.

*Τετρᾱσώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τέσσαρα σώματα ἔχων, ἢ σύνθετος ἐκ τεσσάρων σωμάτων.

*Τετράτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Τετραπλῶς τετμημένος, ἢ εἰς τέσσαρα τμήματα, τόμους ἢ μέρη διῃρημένος. Παυλ. Σελ. ἀμβ. 252.

Τετράτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ τέσσαρας τόνους ἔχων. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται διαφωνία τις ἐκ τεσσάρων τόνων, ἣν οἱ νεώτεροι, μικρὰν ἕκτην, ὀνομάζουσιν.

Τέτρατος, άτη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τέταρτος, καὶ τὸ τέρατον, τετάρτην φοράν. Ἰλ. Ψ. 615. Ν. 20. Φ. 177. Ἡσ. Ἔρ. 598. Ἀσ. 363.

Τετράτροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὁ τέσσαρας τροχοὺς ἔχων· ταὐτὸν τῷ, τετράκυκλος. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 324.

Τετρατρυφος, ὁ, ἡ, ον (θρύπτω) παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 464. »Ἄρτος τετρατρυφός«, ὁ εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεθῆναι δυνάμενος· ὁ εἰς τέσσαρα τμήματα διαιρούμενος, κοπτόμενος, κλώμενος· εἰς τέσσαρα κλάσματα τεμνόμενος· ὁ Τζέτζης ἑρμην. δια τοῦ, τέσσαρα κλάσματα ἔχων σταυροειδῶς.

Τέτρᾱφα, ἐνεργ. παρκ. τοῦ τρέφω ἀντὶ τέτροφα Σιμμίας ἐν Ἐπιγράμ. ε'. »Τοῖς ὤμων καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφεν· ἀντὶ τοῦ, ἐστί. 2) ἀντὶ τοῦ, τέτροπα ἐκ τοῦ, τρέπω, παρὰ Δεινόρχ. καὶ Πολυβ. "Θεν καὶ ἐν Ἰλιάδ. Κ. 189.» - πεδίον δὲ γὰρ ἀεὶ Τετράφατ'· ἀντὶ τοῦ, τετράφατο, τετραμμένοι ἦσαν, καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὸ πεδίον. »Τετράφθαι πρὸς ἰθύν· ἀντὶ τοῦ, ἀντικρὺ ἵστασθαι. »Ἰθὺς τετράφθαιμ, ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος· καὶ, τετράφθω, ἀναχωρήτω. Ἰλ. Μ. 273.

Τετραφαλαγγαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῆς τετραφαλαγγίας. ἐκ τοῦ

*Τετραφαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς ἢ στρατηγὸς τῆς τετραφαλαγγίας, ἐκ τοῦ

Τετραφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Αἱ τέσσαρες φάλαγγες, καὶ μία φάλαγξ εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένη. Σουΐδ. καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν.

Τετραφάληρος, ὁ, ἡ, ον. »Παρ' Ὁμήρ.« Κυνέη τετραφάληρος = τετράφαλος, ἤτις ἔτι κοί, Ἀμφίφαλος καλεῖται. Ἰλ. Ε, 743. καὶ Λ. 41. »Κυνέην τετραφάληρον«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχὰς, οἵ εἰσιν ἥλοι λαμπροί, περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατεκρουόμενοι«. Ὁ δὲ Σχολ. Τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν. Φαλοὶ δὲ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, εἰς εἶδος καρφίων ἢ κουμβίων συγκολλημένοι ἐπ' αὐτῆς. Κατεκρούοντο ἄρα οἱ ἥλοι οὗτοι ἢ οἱ ἀσπιδίσκοι περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας εὐκοσμίας χάριν«, Ἡ δὲ Ἀμφίφαλος περικεφαλαία φαίνεται ὅτι εἶχεν ἢ πολλοὺς ὀλόγυρα ἢ τοὐλάχιστον δύο φαλοὺς, τὸν ἕνα ἔμπροσθεν καὶ τὸν ἕτερον ὄπισθεν. Κα-

τὰ δὲν τὴν τοῦ Βουττμ. εἰκασίαν ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 247. φαίνεται ὅτι ῥίζα τῆς λέξεως ἦν ἀρχαϊόντι ἄχρηστ. Ὄνομ. Φάλληρος, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν εἴτε τὸν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἱστάμενον λόφον, τὸ ἐπίκρανον, ἢ ἐχρησίμευεν ὡς ἐπίθετον αὐτοῦ, καὶ οὕτω »τετραφάλληρος« δηλοῖ τὴν μὲ τέσσαρας ὑπερέχοντας λόφους περικεφαλαίαν, καὶ ἐστιν ἄνευ ἀμφιβολ. συγγεν. τῷ φάλος· παρβλ. φάλληρος, φαληριόων· ἄλλοι συγχέουσι τὸ φάλληρος μετὰ τοῦ φάλαρα καὶ φάλος.

*Τετράφαλος, ὁ, ἡ, ον (φάλος). »Κυνέη κόρυς τετράφαλος«. Ἰλ. Μ, 384. Χ, 315. Περικεφαλαία ἔχουσα τετραπλασίας χαλκᾶς ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς μετάλλου ἐπ' αὐτῆς ἐξοχάς, φάλους, παρὰ Νεωτρ. κῶνος, ἐφ' ὧν ἐστηρίζεται ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐμπροσθεν μὲν ἐξείχον πολὺ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὄπισθεν δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, καὶ ἐχρησίμευον ἴσως διὰ νὰ προφυλάττωσι τὴν κεφαλὴν ἀπὸ σύγκρουσίν τινα ἐν καιρῷ ἀγῶνος ἢ μάχης. Ἰδε καὶ ἐν τῷ τετραφάλληρος, καὶ ἀμφίφαλος, ἐξαιρ. παρβλ. Βουττμ. Λεξ. 2. σελ. 242. — Ὁ Παστσοβ. ἀμφιβάλλει ἐὰν τὸ τετράφαλον, ἔστι ταὐτοσημ. τῷ τετραφάλληρος, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκ τε τῶν ἀρχ. καὶ νεωτρ. ἐκλαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς ἔχοντα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν. (ᾱ)

Τετραφάρμακος, ὁ, ἡ, ον (φάρμακον). Ὁ ἐκ τεσσάρων φαρμάκων, ἰατρικῶν συνιστάμενος. »Δύναμις τετραφάρμακος«.

Τετράφαται, τετράφατο, ἐπ. καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. πληθ. παθ. Παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω. Ἰλ.

*Τέτραφε, ἠμαρτ. γραφ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 279. Ψ, 348. ἀντὶ, γ' ἔτραφε.

*Τετραφώς, υῖα, ός· μετοχ. Παρκ. τοῦ τρέπω.

Τετράφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τέσσαρα φύλλα ἔχων, ἀμφ.

*Τετράφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ εἰς τέσσαρας φυλάς, ἤτοι γένη διῃρημένος, ὁ ἐκ τεσσάρων φυλῶν συγκείμενος. Ἡρόδ. 5, 66.

Τέτραχε, Ἐπίρ. (τέτταρες). Εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένος, κατὰ τέσσαρα.

Τετράχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεῖρ). Ὁ τέσσαρας χεῖρας ἔχων.

Τέτραχη, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Τετραχῶς.

Τετραχθά, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τέτραχα, πλεονασμῷ τῶν, θ, ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τρίχα, καὶ διχθὰ ἀντὶ δίχα Ἰλ. Γ, 363. »Τριχθάτε καὶ τετραχθὰ διατρυφέν· εἰς τρία καὶ τέσσαρα μέρη διακλασθέν, ἔνθα ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ. »Εἴ ποις ἂν σιδήρου θραυσμένου ἀκούειν· τοιοῦτον γάρ τινα ἦχον ἢ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης, ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ Ποιητοῦ, ὀνοματοποιΐας τρόπῳ, πλεονασμῷ τοῦ θ- διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, καὶ Ὀδ. Ι, 71. (ῡ-υ)

Τετραχίζω, μελ. ίσω (τέτταρα). Εἰς τέσσαρα μέρη διαιρῶ. 2) Ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιῶ τι, ὅ ἐστι, ποιῶ, ἐργάζομαι, ἐκμισθόωτι, ἵνα λάβω ἐξ αὐτοῦ τὸ τέταρτον μέρος. Ἡσύχ. Πολυδ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολογ. ἐξ Ἀριστοφάν.

Τέτραχμον, τὸ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ, τετράδραχμον.

*Τετραχόθεν, ἐπίρ. (τέτραφες). Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

*Τετραχοιαῖος, αία, ον = τετράχοος, ἐπιγρ.

*Τετραχοινικός, ή, όν = τετραχοῖνιξ, Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 639.

Τετραχοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Ὁ τεσσάρων χοινίκων χωρητικὸς ἢ δεκτικὸς, ὅστις πέρνει μέσα, χωρεῖ τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχοος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συναλ. τετράχους, ουν. Ὁ τέσσαρας χόας ἔχων, ἐμπεριέχων. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 526. »Κάδος τετράχοος· τεσσάρων χοῶν δεκτικός. Ὡς μέτρον δὲ Οὐσιαστ. τὸ περιληπτικὸν τεσσάρων χοῶν. Γεωπον. θ'. 10.

Τετράχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τέσσαρας χορδὰς ἔχων. καὶ »Τετράχορδον, τὸ. Ὄργανον μουσικὸν τέσσαρας χορδὰς ἔχον, ἢ τέσσαρας τόνους ἀποτελόν, συνέχειάν τινα δηλ. τόνων ἤτις ἀπετελεῖτο διὰ τῆς κρούσεως τῶν τεσσάρων χορδῶν. Δύο δὲ συνηνωμένα τετράχορδα διδόασι, μετὰ τῆς προσλαμβομένης (χορδῆς), τὴν τονικὴν κλίμακα (Scala, Γαλ. la gamme) τῶν νεωτέρων, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἤτοι τῆς βάσεως, μέχρι τῆς ὀγδόης.

Τετραχρονία, ἡ. Οἱ τέσσαρες χρόνοι. Γραμματ. καὶ παρὰ Μουσ. ἡ διάρκεια τεσσάρων χρονικῶν διαστημάτων. ἐκ τοῦ

*Τετραχρόνιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

Τετράχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ τέσσαρας χρόνους ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων χρόνων συνιστόμενος, ἐξ ὧν δύο ποιοῦσι μίαν μακρὰν συλλαβήν, παρὰ Γραμμ.

*Τετράχυτρος, ὁ, ἡ, ον (χύτρος). Ὁ τέσσαρας χύτρας, ἤτοι ἀγγεῖα χωρῶν, Βατραχμ. 258.

*Τετράχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος.) Ὁ ἔχων τέσσαρας χώρους, ἢ κοίτας. Βοταν.

Τετραχῶς, Ἐπίρ. (τέτταρες). Κατὰ τέσσαρας τρόπους, τεσσάρων εἰδῶν, ἢ τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλ. Μέλ. τοῦ Τρέπω. Ἡσύχ.

Τετράων, ωνος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ, τετράδων, καὶ, τεταῖον, Ὄρνις ποιός, ὡς ἡ μελεαγρίς, ἢ ὁ μέγας τέτραξ, παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 654. φέρεται ἐκ Πτολεμαίου. »Φασιανῶν, οὓς τετράονας ὀνομάζουσιν«, συγγεν. τῷ τέτραξ.

Τετράωτος, ὁ, ἡ, ον (οὖς). Ὁ τέσσαρα ὦτα ἔχων, ἢ χειρολαβίδας, χειρούλια.

Τετρεμαίνω, μόνον εὐστ. καὶ παρτ. εὔχρηστ. (τρέω, τρέμω.) Τρέμω, φοβοῦμαι, ἔστι κατ' ἀναδιπλασ. καὶ ἐπιτασ. τύπ. τοῦ τρέω. Ἀριστοφάν. Νεφ. »Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.«

*Τέτρημαι, Παθ. παρακ. τοῦ τετραίνω.

Τετρήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). ἀντὶ τοῦ, τετραήμερος. Ἀριστοτέλ. πολ. γ'.

Τέτρηνα, ἐπικ. ἀορ. τοῦ τετραίνω· ἀντὶ, ἐτέτρηνα, ἐτρύπησα. Ὁμ. Ὀδυσ. Ε, 247.

*Τετρήνω, ἠμαρτ. γραφ. ἀντὶ τετραίνω, ὁ δὲ Βουττμ. ἐν Ἑλ. Γραμ. Τόμ. ΙΙ, σελ. 238. παρεδέξατο ὡς Ἰωνικ. τύπ.

Τετρήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἐρέσσω). Ὁ τέσσαρας κώπας ἔχων. ὡς Οὐσ. ἢ τετρήρης, ναῦς μὲ τέσσαρας κώπας. Διόδωρ. Σικ. ιθ'. ὅθεν

Τετρηρικός, ή, όν. Ὁ εἰς τετρήρην ἀνήκων. »Πλοῖον τετρηρικόν· ταὐτὸν τῷ, τετρήρης.

Τέτρηχα, Ἀμετβ. Παρακ. ἔχων σημασ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ταράσσω. Εἰμὶ τεταραγμένος, συγχισμένος, ἢ ταλαιπωρημένος, βασανισμένος· καὶ μετοχ. τετρηχώς, υῖα, ός Ἰλ. Η, 346. Β, 95. ἐπικ. γ'. πρόσ. ἐνικ. ὑπερστ. τετρήχει.

Τετρίγει, ἐπ. γ', πρόσ. ὑπερστ. τοῦ, τρίζω, Ἰλ. Ψ, 714. (ῑ)

*Τετριγυῖα, μετοχ. Θηλ. Παρακ. τοῦ τρίζω, Ὁμ.

*Τετριγῶτας, ἐπικ. Αἰτ. πληθ. μετοχ. Ἀρσεν. τοῦ παρακ. τοῦ τρίζω, ἀντὶ τετριγότας, Ἰλ. Β, 314.

Τέτριξ, ιγος, ἡ, Ἀγριόντι πτηνόν. ἴδε ἐν τῷ, Τέτραξ.

Τετριμμένη, ἡ. Θηλ. Μετοχ. Παρακ. τοῦ τρίβω, πρόσυπ. ὁδός. Ἡ πεπατημένη ὁδός. Ἡσύχ.

Τέτρομος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Τρόμος. Ἀπολλών. Δύσκ.

Τετρόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ταὐτὸν τῷ, τετράργυιος.

Τέτροφα, ἀντὶ τοῦ, Τέτροπα, Παρκ. τοῦ, Τρέπω. Ἀριστοφάν. Νεφ. 858. »Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας.« 2) τοῦ τρέφω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, τέτροφε, διὰ τοῦ, πέπηγε. Ὀδυσ. Ψ. 237. »Νηχόμενοι, πολλοὶ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἅλμην· καὶ διὰ τοῦ, πέφυκε. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 186. »Ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι«. ἴδε ἐν τῷ, τρέφω.

Τετρῦσθαι, Ἀπαρμφ. παθ. Παρκ. τοῦ τρύω, ἢ τρύχω, Ἡρόδοτ. α. 22.

Τετρυφάλεια, ἡ, Περικεφαλαία. Ἡσύχ. ἀντὶ τετραφάλεια.

*Τετρωβολιαῖος, αία, αῖον, = τετρώβολος.

Τετρωβωλίζω, μελ. ίσω. Τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβάνω. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ. θ'. 64. Ὁ Φώτ. ἔχει. »Τετρωβολίζων, τὸ διαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε«. ἐκ τοῦ

Τετρώβολον, τὸ, Νόμισμά τι τεσσάρων ὀβολῶν, οὐδετ. τοῦ

Τετρώβολος, ὁ, ἡ, ον (ὀβολός). Τεσσάρων ὀβολῶν ἄξιος, ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων· ὁ ζυγιάζων τέσσορας ὀβολοὺς, Lob. Φρυν. σελ. 549. Παροιμ. »τετρώβολον τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ πολυτίμητον. Σχολ. Ἀριστφ. Βατρ. 254. Boeckh Ath. Staatshaus. 1, σελ. 114.

*Τετρώκοντα, Δωρ. ἀντὶ, τεσσαράκοντα. Ἀρχιμ. ὅθεν

*Τετρωκοστομόριον, (μόριον) Τὸ τετταρακοστὸν μερίδιον, ἐκ τοῦ

*Τετρώκοστος, όστη, Δωρ. ἀντὶ τεσσαρακοστός.

*Τετρωμένος, ένη, ένον, μετοχ. παθητικ. παρακ. τοῦ τιτρώσκω, Ἡρόδ.

*Τετρωρία, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ τετραορία.

*Τετρωρίς, ίδος, ἡ, = τετρωρία.

*Τετρώριστος, ὁ, ἡ, ον, = τέτρωρος, τετράορος, Σοφ. Ἀμφιαρ. 4. παρὰ Στράβ. θ'. »τετρωρίστῳ δίφρῳ«.

Τέτρωρος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τετράορος. τὸ τετράζευκτον ἅρμα, ἤτοι τὸ τετράϊππον. Ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίν. ἀντὶ τοῦ, τετρακτύς· οὕτω καλεῖται καὶ παρὰ Γαληνῷ ἓν μέρος τοῦ Ἀστραγάλου ὀστέου, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρας πλευράς.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὀροφή). Ὁ τέσσαρας ὀροφὰς, πατώματα ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τετράστεγος, Ἡρόδ. 1, 180. »Οἰκιέων τριωρόφων καὶ τετρωρόφων«, οἰκίαι μὲ τρία καὶ τέσσαρα πατώματα.

Τέττα. Τιμητική, φιλική, ἢ κολακευτική προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς καὶ τὸ, ἄττα, τάτα, ἄππα, ἀπφά, πάππα, πάπα. Ἰλ. Δ, 412. »Τὸν ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης, τέττα, σιωπῇ ἥσο· ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· »Τέττα, προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον· καὶ ἐν Ἰλ. Ζ, 518. ἔχει· »Ἠθεῖε, προσφώνησις νεωτέρου ἀδελφοῦ φιλοφρονητικὴ πρὸς προσβύτερον, κατὰ τιμήν Ταῦτα εἰσὶ προσαγορευτικά, οὐδέ ποτε δὲ περί τινος αὐτὰ κατηγορεῖται, ἀλλὰ πρός τινα ἐκφωνεῖται· τέττα, πρὸς φίλον, ἄττα, πρὸς τροφέα, πάππα, πρὸς πατέρα, ἠθεῖε, πρὸς ἀδελφόν«. Ὁ Εὐστάθ. λέγει τοῦτο »Προσφώνημα φιλεταιρικόν«, ὅ ἐστι. πρὸς φίλους λεγόμενον· καὶ ἄλλοι »Σεπτική φωνὴ φίλου πρὸς ἑταῖρον«. (ὅρα Ἑλλάδιον χρηστομάθ. παρὰ Φωτ. βιβλ. κώδ. σοθ'. σελ. 1581. ἔκδσ. Hoeschel.)

Τέτταρα, τά, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ τέσσαρα. »Τέτταρα ξύλλαμ· ἐπὶ τῆς θύρας· οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Πολυδ. ζ'. 27. »Τὰ δὲ τῆς θύρας ξύλα, τέτταρα ὠνόμαζον· καὶ τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι, ἐντὸς τῶν τεττάρων, ἴδε καὶ τέσσαρες.

***Τετταρακοντα**, Ἀττ. ἀντὶ τεσσαράκοντα· ὅθεν

Τετταρακοντα-ετία, ἡ. Χρονικὸν διάστημα ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, σαράντα χρόνοι.

Τέτταρες, οἱ, αἱ, τέτταρα, τά, Ἀττ. ἀντὶ, τέσσαρες· οὕτω καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα.

Τεττιγομήτρα, ἡ (τέττιξ, μήτρα). Ἡ τοῦ τέττιγος μήτρα, ὅ ἐστι, τὸ κέλυφος, ἐν ᾧ γίνεται τὸ πρῶτον ὁ τέττιξ (τὸ ὑποκάμισον τῶν τεττίγων, ἐξ οὗ ἐντελεῖς ἐξέρχονται). Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε'. 30.

Τεττιγόνια, τά (τέττιξ). Οἱ μικροὶ τέττιγες, εἶδος μικρῶν τεττίγων, Ἀριστοτ.

Τεττιγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τέττιγα φέρων, φορῶν. Ἐκαλοῦντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι »Τεττιγοφόροι», διότι ἀρχαιόθεν ἐφόρουν ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τέττιγας χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς καὶ αὐτόχθονας εἶναι, Ἀρ στοφ. Ἱππ. 1336. Θουκυδ. α'. 6. »Καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἕρσει κρωβύλον ἀναθούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν». Κατὰ Πορτόνιον πιθανῶς μετεχειρίζοντο εἰς δέσιν καὶ στήριξιν τῶν μαλίων τοιαύτας καρφοβελόνας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ παρίστανε χρυσοῦν τέττιγα.

Τεττιγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τεττίγῳ ὅμοιος, ὁ φύσιν ἢ εἶδος τέττιγος ἔχων.

Τεττίζω, ταὐτὸν τῷ, τιτίζω.

Τέττιξ, -ιγος, ὁ. Εἶδος ἐντόμου πτερωτοῦ, τερετίζοντος ἐπὶ τῶν δένδρων κατὰ τὸ θέρος (τσίζιρας ἢ τζίντζρας, χυδαϊκ. cicada, Λιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, »Κίξιος, τέττιξ· ὅ ἐστι, κίξ, κίξ ᾄδων.), Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ ε'. 24. (30). »Τῶν δὲ τεττίγων γένη μὲν ἐστὶ δύο· οἱ μὲν μικροί, οἳ πρῶτοι φαίνονται, καὶ τελευταῖοι ἀπόλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι οἱ ᾄδοντες, οἳ καὶ ὕστερον γίγνονται, καὶ πρότερον ἀπόλλυνται – καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας Ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια. – οὐ γίνονται δὲ τέττιγες, ὅπου δένδρα μή εἰσι. Γίνεται δῆλον ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιθέτων τῆς φωνῆς τοῦ τέττιγος, πόσον ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τὸ τερετισμα τῶν τεττίγων, καθὼς καὶ εἰς πολλοὺς τῶν νῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοίκανα. Ἰλ. Γ, 151. »-τεττίγεσιν ἐοικότες, οἵτε κατ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν· τεττίγοις ὅμοιοι, οἵτινες κατὰ τὴν ὕλην (τὸ δάσος) δένδρῳ ἐπικαθεζόμενοι, φωνὴν ἡδεῖαν ἀφιᾶσιν, ἤτοι μελῳδικῶς τερετίζουσι. Ἡσιόδ. ἔρ. 582. »Ἦμος δὲ σκέλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει· ἀοιδήν». καὶ ἐν Ἀσπίδ. 393. »Ἦμος δὲ χλωρῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδην ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρτῃ, καί τε παντημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν Ἰδεῖ ἐν αἰνοπάτῳ». Ἀριστοφ. »Τέττιξ ὀξὺ μέλος βοᾶκ», καὶ Voss Airg. Ecl. 5, 77. »Ἄδουσι δὲ μόνον οἱ ἄρρενες, ὀχεύονται δὲ ὕπτιοι συνδιαζόμενοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ κυήματα αὐτῶν εἰσὶ ὠὰ λευκά, τὰ ὁποῖα καταρρεῖ ἡ θύλεια εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται, γίνονται πολλοί· πρῶτον μὲν »σκώληξ αὐξηθεὶς ἐν τῇ γῇ γίγνεται τεττιγομήτρα, καὶ εἰσὶ τότε ἠδιστοι πρὶν περιρραγῆναι τὸ κέλυφος. (ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἔτρωγαν αὐτοὺς οἱ παλαιοί, ἢ τοὐλάχιστον μόνον τὸ κέλυφος [τὸ ὑποκάμισον] αὐτῶν)· ὅταν δὲ ἡ ὥρα ἔλθῃ, περὶ τροπὰς ἐξέρχονται νύκτωρ, καὶ εὐθὺς ῥήγνυνται τὸ κέλυφος, καὶ γίγνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας». Ἀριστοτ. ἔνθ. ἀνωτέρ. Ἔστι δὲ αὐτῶν πλείω εἴδη (ἐξαιρέτως τέσσαρα) καὶ διαφέρουσι μεγέθει καὶ μικρότητι καὶ φωνῇ· οἷον ὁ Ἀχέτας, Λακέας, Κέρκωψ, καὶ Ἀκανθίας, ἀπὸ τὸ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις, ἅτινα καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ γνωστά. 2) Ὡς κόσμος ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ βελόνη, ἢ καρφοβελόνη ἔχουσα χρυσῆν κορυφὴν εἰς σχῆμα τέττιγος, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰς δεῖγμα τῆς αὐτοχθονίας των· ἴδε καὶ ἐν τῷ, κόρυμβος. 3) τέττιξ ἐνάλιος, εἶδος θαλασσίου καραβίδος, ἢ καρίδος.

Τέτυγμαι, παθ. παρακ. τοῦ τεύχω, Ὅμρ. ὑπερσυντ. ἐτετύγμην, ὅθεν »Τετυγμένον, σύνθετον, πεποιημένον, πεφροντισμένον.

Τετυκεῖν, ἐπικ. κατ' ἀναδι-λασ. ἀπαρεμ· ἀόρ. β'. τοῦ τεύχω, Ὀδ. Ο, 77, 94.

Τέτυξαι, β'. πρόσπ. παθ. παρακ. τοῦ τεύχω, Ἰλ. καὶ ὑπερσυντ. τέτυξο, ἀντὶ, ἐτέτυξο, Ἰλ.

Τετυφωμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ τυφόω. Μωρῶς, μεμωραμένως, μεμωρόν, ἀνόητον τρόπον, Δημοσθ. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Τετύφωμαι», ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα».

Τετύχηκα, παρακ. τοῦ, τυγχάνω ὅθεν μετοχ. »Τετυχηκὼς διαπρύσιον πεδίοιο», Ἰλ. Ρ, 748. παρόλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων. Ὁ Σχολ. διεξιών, διὰ παντὸς τοῦ πεδίου τυγχάνων, φθάνων. ἐξαπλωνόμενος· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 88. »-ὃν πέρι πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει, ἀντὶ τοῦ »Κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεχνήσεως», ἔτυχε νὰ ἦναι ἐξαπλωμένη πέρα πέρα.

Τετύχθαι, παρακ. παθτ. τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ, τεύχω, Ἰλ. Ο, 110.

Τεῦ, Δωρκ. γενικ. τοῦ τύ, σύ, ἀντὶ, τέο, σοῦ. ὡς τό, ἐμεῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

***Τεῦ**, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τίνος, γενικ. τοῦ τίς; τὸ δὲ τευ, ἐγκλιτ. γενικ. τοῦ τίς ἀντὶ τινός, συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡροδ

Τεῦγμα, ατος, τό (τεύχω). Τὸ πεποιημένον, κατεσκευασμένον, κατηργασμένον ἔργον, ἐργασία, πόνημα.

***Τευθίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ τευθίς, (-υυν, Φερεκρτ. Ἀθην. 6, σελ. 269. Ε.)

***Τευθιδώδης**, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τῆς τευθίδος, ἔχων μορφὴν τευθίδος.

Τευθίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιόν τι ζῶον ἄναιμον καὶ ἄσπλαγχνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Καλαμάριον» λεγόμενον· διὰ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἔχειν τὸ ζῶον, Λατ. loligo. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. κεφ. α'. Ἀθήν. ζ. σελ. 325 (Κατὰ τὸν Δράκ. ἔστι τὸ Ἰῶτα μακρόν, ἴδε δὲ περὶ τούτου καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 936, 941. Ἀχ. 1156. Ὀππ. Ἁλ. 1, 426. Spohn de extr. Od. parte, pag. 17.)

Τεῦθος, ἢ τευθός, ὁ. Ἡ μεγάλη τευθίς, ἤτοι τὸ μεγάλον καλαμάριον. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. α'. »Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων οἱ τεῦθοι· πλατύτερον γὰρ ἐστὶ τὸ ὀξὺ τῶν τευθῶν· ἔτι δὲ τὸ κύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τὸ κυτος· τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει· τὸ δὲ χρῶμα ὑπέρυθρος», Ἀθήν. ζ'. σελ. 326. ἔχουσι δὲ καὶ σήπιον ἀμφότερα τὰ εἴδη ὡς καὶ ἡ σηπία, πλὴν ἐπιμηκέστερον λεπτὸν καὶ κονδρωδέστερον· δι' ὃ καὶ ἰδιαιτέρως, ξίφος, καλεῖται καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπε πρὸς τὸν Ἐρετριέα· »Ἡ γάρ, καὶ ὑμῖν περὶ πολέμου τίς ἐστι λόγος, οἵ, καθάπερ αἱ τευθίδες, μάχαιραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε· διὰ τὸ ἀσπλαγχνον εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο, Πλούταρ. εἰς Θεμιστοκλέα 11.

***Τευθρανίδης**, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ Τεύθρας, Ἰλ. Η, 13.

***Τεύθρας**, αντος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Ε, 705.

***Τευθώδης**, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεύθους, ἢ ἔχων μορφὴν τοῦ τεύθους.

Τεύκριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πιθν. εἶδος λαχάνου, Διοσκορ. γ'. 111. Teucrium flavum. Λιν.

***Τεῦκρος**, ου, ὁ, ἀρσ. κύρ ὄνομ. συχάκ. ἐν Ἰλ.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ (τεύχω). Ὁ τεχνάζων, κατασκευάζων, ποιητής, κατασκευαστής, Ἡσύχ.

Τευκτικός, ή, όν (τυγχάνω). Ὅς τις συνηθως ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, ἐπιτυχαίνει μετὰ γενκ. Ἀριστοτ. »Ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθοῦ τευκτικήν· ὅς τις ἔτι ἀντὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχει καὶ τὸ, στοχαστική· ὅ ἐστι κοινότερον »Ἀποβαίνει εἰς καλόν· ἢ ἐπιτυχαίνει.

Τευκτός, ή, όν, ἐπίθετ. ῥηματκ. τοῦ τεύχω. Χειροποίητος, κατασκευαστός, τετυγμένος, ἐξειργασμένος, καμωμένος, ποιητός, Ἡσύχ.

***Τεύκτωρ**, ορος, ὁ, = τευκτήρ.

Τευμάω, καὶ, τευμάομαι, μέλ. ήσομαι, ταὐτὸν τῷ, τεύχω, καὶ, τεύχομαι· Ἀντίμαχ. »Ἄντρον ἑνὶ σπηῖ τευμήσατο· παρασκευάσατο, ἐτεχνήσατο· κατεσκεύασεν, ἐποίησεν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, »Τευμᾶται», διὰ τοῦ, »Τεχνάζει, τιμᾶται».

***Τευμησός**, ἡ, καὶ, Τευμησσός· ὄνομ. κύρ. θηλ. πόλεως καὶ ὄρους ἐν Βοιωτίᾳ, Ὅμν. Ὁμ. Ἀπολ. 224.

Τεῦξις, εως, ἡ (τεύχω), ταὐτὸν τῷ, τύξις. Κατασκευή, ἐξεργασία, ποίησις, κατατασκευάσις, Ἡσύχ. 2) ἐκ τοῦ τυγχάνω, ἐπιτυχία, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 5. Συνέσ. Ἐπιστ. 140.

Τεῦς, Δωρκ. καὶ Αἰολκ. γενικ. τοῦ σύ, τύ ἀντὶ τοῦ, τέο, σοῦ, ἀεὶ ὀρθοτονούμ. Ἀπολλ. Δύσκ.

Τευτάζω, μέλ. άσω. ἀντὶ ταυτάζω. Λέγω ἢ πράττω ἀεὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐπὶ πολὺ προσεδρεύω τῷ αὐτῷ γράμματι, ἐμμένω πολὺν χρόνον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πρᾶγμα, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐμμενῶς περί τι, καθόλ. ἐνδιατρίβω, σπουδάζω, καταγίνομαι· καὶ ἑπομεν. ταυτ. ὡς τὸ διατρίβω, σπουδάζω, πραγματεύομαι, περί τι, Πλάτ. εἰς Φίληβ. 34. »Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν περὶ τὸν ἀριθμὸν τευταζόντων· ἔνθα ὁ Σχολ. »Τευταζόντων, πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων, ἢ ἐπιστρεφῶς τι πραττόντων, ἐνεργούντων, ἢ σπουδαζόντων· ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντως ἐκδέξασθαι· σημαίνει δὲ καὶ τό, ἡσυχαζόντων, καὶ ἔτι τό, σκευωρουμένων, ἢ στραγγευομένων, ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων· πρὸς τούτοις καὶ ταὐτολογούντων, ἢ φλιαρευόντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἤδεις. Ὁ Φώτ ὁ Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολγ. ἔχουσι· »Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἢ σκωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐ- Πλάτ. ἐν Τιμαίῳ »Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότιν, ἤγουν διατετριφότι, διατρίψαντι. Τηλεκλείδης· »Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοιν, ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης. »Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτόζει τούτῳ δεῖπον παραθεῖναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν. καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ »Ταυτάζειν, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν, Ῥητορ. Ὁ Ἡσύχ ἔχει· τευτάζει, σκευωρεῖ, ἡσυχάζει, διατρίβει· οἱ δὲ φροντίζει· καὶ, ταὐτὰ τεχνᾶται· Παρὰ νεωτερ. εὕρηται καὶ μέσ. »Μαστιγα ἐν χερσὶν ἔχων τευτάζεται, Φρύνιχ. ὡσαύτως καὶ Φώτ. »Ταυτᾶται, μηχανᾶται». Οἱ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ταὐτός, τευτός.

*Τευταμίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. ὄνομ. εὐγενοῦς τινος Πελασγοῦ, Ἰλ. Β, 843. ἐκ τοῦ
*Τεύταμος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνομ.
Τευτασμός, ὁ (τευτάζω). Στραγγεία, ἀργοπορία, ἐνδιατριβή, τὸ τευτάζειν, ἐνδιατρίβειν, περί τι, Ἡσύχ.
*Τευτάω, συγγεν. τύπος. τοῦ τευτάζω, Ἡσύχ.
Τευτλίον, τό, ἢ τεύτλιον, = τεῦτλον, τό, Ἀττ. ἀντὶ σευτλίον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον τούτου εἴδη τέσσαρα, Ἀθήν. Ϛ'. σελ. 371. ἴδε ἐν τῷ, σεῦτλον, καὶ τεῦτλον.
*Τευτλίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σευτλίς.
*Τεῦτλον, τό, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον, Λατ. beta, Βατραχμ. 54, 161.
Τευτλοφακή, ἡ (φακῆ). Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐκ τεύτλων καὶ φακῆς ἠτημασμένον, σέσκλα μετὰ φακῆς, Διοσκορ.
Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τεῦχος, φέρω). Ὁ τεύχη, ὅπλα φέρων, ὁπλοφόρος.
Τευχέω (τεῦχος). Ὁπλίζω, ἁρματόνω, καθοπλίζω· ἄχηστ. μόνον ὁ ἀοϑ παρακ. τοῦ ἀπαρεμφ. τετευχῆσθαι, εὕρηται ἐν Ὀδσ. Χ, 104. ὡπλισμένον, καθωπλισμένον εἶναι.
Τευχήεις, εσσα, εν (τεῦχος), ταὐτὸν τῷ, τευχήρης, ὡπλισμένος, Ὀππιαν. Κυν. γ'. 4.
Τευχήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (τεῦχος, ἄρω). Ὁ τεύχη. ἅρματα, ὅπλα φέρων, βαστάζων, ἔχων, ὁπλίτης, ἁρματωμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 525. »ἐντοσθεν ἔβηταν νηὸς τευχήρεις«, ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὴν ναῦν ἁρματωμένοι ἄνθρωποι.
Τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ τευχηστής, καὶ
*Τευχήτης, ὁ (τεῦχος). Ὁ τεύχη φέρων, βαστῶν, ἁρματωμένος, ὡπλισμένος (ἁρματωλός), ὁπλίτης, πολεμιστής, στρατιώτης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 903.
*Τευχήτωρ, ορος, ὁ, = τευχηστήρ.
Τευχοπλάστης, ου, ὁ, καὶ, τευχοπλάστις, ίδος. ἡ (πλάσσω). Ὁ τὰ τεύχη ἤτοι τὰ ἀγγεῖα, τὰ σκεύη πλάττων, κεραμεύς, Λυκόφρ. 1379.
Τεῦχος, εος, τό (τεύχω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐργασίαν τινά, ἐργαλεῖον, ὄργανον, σκευή, ἢ σκεῦος, ὡς τὸ ὅπλον καὶ ἔντεα· ἐξαιρ. ὄργανον πολεμικόν, πρὸς ὁπλισμὸν ἐπιτήδειον, ἢ κατεσκευασμένον πρὸς χρῆσιν ἐν τῷ πολέμῳ, ἅρμα, ὅπλον, παρασκευὴ πολεμική, μάλιστα συνεχ. παρ' Ὅμ. ὅ,τις ὡς ὁ Ἡσ. ἀεὶ τῷ πληϑ. τεύχεα χρῆται, καὶ πολλάκις μετ' ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ, »ἀρηΐα, πολεμήϊα τεύχεα«, Ἰλ. Ζ, 340. Η, 193. οὕτω καὶ »ἄμβοτα τεύχεα«, »λυτὰ τεύχεα«, Ἰλ. Ρ, 191, 194. καὶ »χαλκήρεα τεύχεα«, Ἰλ. Ο, 544. »χρύσεια, πελώρια τεύχεα ἰδέσθαι«, Ἰλ. Κ, 439-441. »τεύχεα μαρμαίρεντα«, Ἰλ. Σ, 617 κ. τ. τ. ὅπου λαμβάνεται γενικ. ἐφ' ὅλου τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅλης τῆς ἐφοπλίσεως αὐτῶν, ὅϑεν, »Τεύχεα δύειν, καταδύειν, ἀποσύειν, τεύχεα περὶ χροῖ ἁρμόζειν, καὶ, ἀπ' ὤμων τεύχεα συλᾶν«. »Ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο«, ἤτοι, ὥρμων, ἔτρεχον ἐπὶ τὰ ὅπλα, Γ, 114, 195. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι »Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς τ' ἠλέκτωρ«, Ἰλ. Ζ, 513. »ἐν τεύχεσι παμφαίνων«, ἢ, σὺν τεύχεσι παμφαίνουσιν, ὡς ἠλέκτωρ, ἤστραπτεν, ἔλαμπεν ἐν τῇ ὁπλήσει ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὁ ἥλιος ὡς τὸ ἐν Ἅ. 214. »Τεύχεσι λαμπόμενος«, ἀντὶ τοῦ, »ἐν τεύχεσι λαμπομένοις· οὕτω καὶ ἐν Τ, 398. Ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰρηργασμένον, κατεσκευασμένον, ὅ ἐστιν, ἔργον, τέχνευμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τεύχη, ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικά, ἀλλὰ καὶ τῆς νεώς, καὶ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα· ὅϑεν ἐν Ὀδ. Ο, 218. »Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεῦχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ«, ἤτοι τὰ τῆς νεώς ἐργαλεῖα, πανία, κωπία κ. τ. τ. καὶ Π, 326. Η, 1. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπιπλον, οἰκιακὸν σκεῦος, ἀγγεῖον, φιάλη, κάδος πρὸς λούσιμον τοῦ σώματος, κάλπη κ. τ. τ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ βιβλίον, ἢ βίβλος, Γριεκ. ἐπ. 14. Ἰακ. Α. Π. σελ. 13. ὅϑεν καὶ τὰ σύνϑετα »Πεντάτευχος, καὶ, ὀκτάτευχος.
Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω), ταὐτὸν τῷ, τευχεσφόρος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 3.
Τεύχω, μέλ. τεύξω, ἀόρ. ἔτευξα, παρακ. τέτευχα, παϑ. παρκ. τέτυγμαι, παρὰ τοῖς ἐπικ. πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ εἰμί, μετ' Ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἀόρ. παϑ. ἐτύχϑην, παρὰ τοῖς ἐπικ. πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἔτυχον, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι χρόνοι ἀπαντῶνται συνεχέστατα παρ' Ὅμρ. Σπανίως δὲ εὕρηται ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὁ παϑ. μέλ. ἐκ δὲ τοῦ παϑ. παρακ. καὶ παϑ. ὑπερσυν. χρῆται καὶ τῷ ἀνωμάλῳ γ'. πληϑ. προσ. τετεύχατσι, τετεύχατο, ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Θεογν. 581. ὁ κατ' ἀναδίπλασμ. ἀόρ. β'. τετυκεῖν ἔστιν Ἰωνικ. καὶ ἐπικ. τύπος τὸ δὲ μέσον, τετύκοντο, τετύκεσθαι ἔστι ὅλως ταὐτοσήμ. τῷ τεῦξαι, τεύξασθαι, Ὀδ. Ο, 94. Ἰλ. Α, 467. Ὁ ἐνεργ. παρακ. εὑρηται μὲν ἐν Ἰλ. Ν, 346. κατ' ἐνεργ. σημασ. ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Μ, 423. ἔστι παϑ. παραβλ. καὶ Ἡρόδ. 3, 14. Ὁ μετ' ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἔχει ἀεὶ σημασ. ἀμετάβ. τοῦ τέτυγμαι, Ἰλ. Μ, 345. Φ, 322, 585. Ἐκτὸς τοῦ παϑ. ἀορ. ἐτύχϑην φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἕτερος νεώτερ. ἀόρ. ἐτεύχϑην, Ἀναχρ. 10. παρ' ᾧ ἀπαντᾶται τετευχϑέν. Κατασκευάζω, ποιῶ, ἐργάζομαι, τεχνάζω, διὰ τῆς τέχνης ἢ τεχνηέντως ποιῶ τι (φαβρικάρω, φκιάνω)· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτιόδ. ἐπὶ παντὸς ἔργου τῶν τε χειρῶν καὶ τοῦ νοός, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ξύλων ἐργασίας καὶ τῆς τῶν μετάλλων, ἀντὶ τοῦ, οἰκοδομῶ, τεκταίνομαι, κτίζω, χαλκεύω, »τὸ μὲν (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων«, ἤτοι μετὰ πόνου καὶ καμάτου κατεσκεύασεν, Ἰλ. Β, 101. καὶ »χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν«, Ἰλ. Ε, 61. τρίποδας.. ἐείκοσι πάντας ἔτυχεν«, Ἰλ. Σ, 373.-377 ὡσαύτ. »Δώματ' ἔτευξα«, Ὀδ. Δ, 174. »θάλαμον.. ἔτευξεν«, Ἰλ. Ξ, 166, 338. καὶ »Διὸς μεγάλου πότι βωμὸν τετυγμένον«, Ὀδ. Χ, 334. καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς γυναικείας ἐργασίας, ἀντὶ τοῦ ὑφαίνω »(εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν«, Ἰλ. Χ, 511· ἔτι καὶ ἐπὶ φαγητῶν, ἐπὶ τραπέζης, δεῖπνον, ἀντὶ, ἑτοιμάζω, εὐπρεπίζω, διαϑέτω, παρασκευάζω, ἀεὶ μετὰ τοῦ, δαῖτα, δεῖπνον καὶ ὄρπον· »τετύκοντό τε δαῖταν«, Ἰλ. Α, 467. ἐνϑα σημειωτ. ὅτι ὁ Ὅμρ. ἐχρήσατο τῷ ἐπικ. ἀορ. τετυκεῖν, τετυκέσθαι, κατ' ἐνεργ. καὶ μέσ. τύπον μόνον ἰδίως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς Ἰλ. Α, 467. Β, 430. Η, 319. Ὀδ. Θ, 61. Μ, 383, 307. Ξ, 408. Ο, 77, 94. Π, 478. Τ, 390. Φ, 428. Ω, 384. ἔτι δὲ καὶ κατὰ διάφορον μεταφορικ. ἔννοιαν, π. χ. »τεύχειν ἄλγεά τινι«, ἀντὶ, παρασκευάζω, παρέχω, προξενῶ, ἑτοιμάζω, ἢ διανοοῦμαι νὰ ἐπιφέρω δεινά, βασάνους κατά τινος, Ἰλ. Α, 110. Ν, 346. καὶ »κήδεα τεύχειν«, μερίμνας καὶ φροντίδας προξενεῖν, Ὀδ. Α, 244. Ἰλ. Ν, 209. ὡσαύτως »φύλοπιν, πόλεμον τεύχειν«, Ὀδ. Ω, 476. »παλίωξιν«, Ἰλ. Ο, 70. καὶ παϑ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 154. »θάνατον, φόνον τεύχειν«, Ὀδ. Τ, 11. Χ, 14. »οἶτον«, Ὀδ. Θ. 579. »ὄλονα«, Ὀδ. Θ, 276. »γέλωνα«. Ὀδ. Σ, 350. ἔτι δὲ »πομπὴν, βοὴν τεύχειν«, ἤτοι ἑτοιμάζω ἐξαποστολὴν τινα, βοὴν καὶ φωνὰς ἐκβάλλω, διακηρύττω. Ὀδ. Κ, 18, 118. »γάμον τεύχειν«, ἀντὶ συνοικῶ, συνοικέσιον κάμνω, Ὀδ. Α, 277. Β, 196. καὶ, προσφέρω, παράγω, ἐκβάλλω, ἀναδίδω. Ἰλ. Ε, 449. Ὀδ. Θ, 177. ὡσαύτως καὶ Ἡσ. ἔρ. 79. »μυϑολόγους τε λόγους καὶ ἐπικλοπον ἠϑος«· παρβλ. καὶ Ἡσ. Θεογ. 570, 585. ἔργ. 267. Σπανίως δὲ λαμβάνεται ὡς τὸ ὁρᾶν μετὰ διπλ. αἰτ. »τεύχειν τινά τι, κάμνω εἰς τινά τι, Σοφκ. Φιλοκ. 1181 (ἐκδ. Νφ. Δούκ.). Ἔτι ὁ Ὅμ. συνδέει ἐσϑότε τὸν ἐνεστ. παρακ. καὶ μέσ. μλ. τεύξομαι ὡς το ἐνεργ. μετὰ αἰτ. »Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνϑάδε φημὶ φόνον, καὶ κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέϑεν τεύξεσϑαι«, Ἰλ. Ε, 653. — Εὕρηται καὶ παϑ. οὐχὶ σπαν. καὶ συνήϑ. μετὰ γεν. »δηλούσης τὴν ὕλην, ἐξ ἧς κατεσκευάσϑη τι· »χρυσοῖο, κασσιτέροιο«, Ἰλ. Σ, 574. Ὀδ Τ, 226. Ἡσ. 208. ὡσαύτ. καὶ ἐνεργ. »Ἐνίτονος βόος ῥινοῖο τετευχώς«. Ὀδ Μ, 423. κατεσκευασμένος, εἰργασμένος ἐκ δέρματος βοίου· ἀντὶ δὲ τῆς γενε. εὕρηται ἔτι καὶ δοτ. »τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσιν λάεσσιν«. Ὀδ. Κ, 210. Τ, 563. Ὁ παϑ. παρακ. ὅς τις ἐκφράζει τι ἤδη ἐσκευασμένον, κατειργασμένον, ἅρα γενόμενον καὶ διαμένον, λαμβάνει ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. συχνάκις τὴν ἔννοιαν τοῦ γίνεσϑαι καὶ εἶναι, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπῳ χωρὶς ἀναφορὰν τινα ἢ δήλωσίν τινος ἤδη προηγουμένως γεγενημένου καὶ ὑπάρχοντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς γίνομαι, εἰμί, ὅπου τότε ὁ παϑ. ὑπερσυν. καὶ ἀόρ. χρηστιμεύουσιν ὡς παρατ. καὶ ἀόρ. Ἰλ. Δ, 48. »ταμίης πολέμοιο τέτυκται«, ἤτοι ὑπάρχει, εἶναι διωρισμένος· ὡσαύτως καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 78, 402. Ζ, 7. Μ, 164. Ξ, 53, 246. Ο, 207, 337, 643. Π, 589, 622. Φ, 194. Ω, 354. Ὀδ. 4, 392. Θ, 546. Ξ, 234 καὶ ἀλλαχοῦ. »γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο«, ἤτοι ἐξωμοιώϑης μὲ γυναῖκα, ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου, Ἰλ. Θ, 163. συνεχ. ὑπονοουμένης τῆς ἰδέας μονιμότητος, ἢ σταϑερᾶς καὶ ἀμετατρέπτου καταστάσεως, ὡς π. χ. ἐπὶ τῆς ἀμεταϑέτου τοῦ παντὸς τάξεως, ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης, ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνάγκης, δι' ἧς ἀναγκαίως ἔγινε ἢ συνέβη τι· »μοῖρα τέτυκται«, Ἰλ. Σ, 129. Ἡϑ. ἔργ. 747. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς ὅ,τι ἐπαπειλεῖται ἢ δύναται νὰ προέλϑῃ ἐκ κακοτυχίας τινός, ἐπιβάλλεται τοῖς ἀνϑρώποις ὡς δυστύχημα· »κακὸν δέ τε σχῆμα τέτυκται«, Ἰλ. Χ, 30, 420. Ὀδ. Δ, 772 Ν, 170. καὶ ἐντεῦϑεν ὁ μετοχ. παρακ. τετυγμένος, ἔχει οὐχὶ μόνον τὴν σημασ. τοῦ, γενόμενος, ἢ γεγενημένος, κατεσκευασμένος, πεποιημένος, ἀλλ' ἔτι ὑπεμφαίνει οἷς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν ἔννοιαν τοῦ καλῶς, ἢ στερεῶς, μονίμως κατεσκευασμένου, ἢ εἰργασμένου πράγματος, καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ εὔτυκτος, εὐπεποιημένος, »δώσω σοι κρατῆρα τετυγμένον«, Ὀδσ. Δ, 615. ἤτοι εὐποίητον, ὡσαύτως καὶ, οἰκία, δώματα, δόμος, βωμός, τεῖχος, σάκος, δέπας, ἄγγεα, εἵματα, Ὅμ. καὶ τροπ. »ἀγρὸς καλὸν τετυγμένος«, ἤτοι καλῶς γεωργημένος, καλοδουλευμένος, Ὀδ. Δ, 206. καὶ »νοὸς ἐν στήϑεσσι τετυγμένος«, Ὀδ. Τ. 366. ἤτοι πυκνός, συνετός· ὡσαύτ. ἐλαμβάνετο καὶ τὸ τυκτὸς ἀντὶ τοῦ εὔτυκτος, ἢ εὐποιητός. »Οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τεγυγμένον εἶναι ἄτυκτον«, Ψευδοφωκυλ. δὲν δύναται πλέον τὸ γεγενημένον νὰ ἀπογίνῃ, τὸ γινόμενον οὐκ ἀπογίνεται. Νεώτερ. Πεζογρ. μεταχειρίζονται ἔτι καὶ παρακμ. τέτευγμαι, μετοχ. τετευγμένος, Lob. Φρυν. σελ. 728. παρβλ. συγχάνω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζ. τὸν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσυν. »τετεύχεε γὰρ καὶ οὔπερ ἐπιτπόμενος«, 3, 14. ἤτοι ἦν, ὑπῆρχε, »κολούϑει αὐτῷ καὶ οὗτος. Οἱ αὐτοὶ τύποι εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν μὴ Ἀττικ. συγγραφ. παρ' Ἀριστοφ. Ἠϑ. γ'. 14. Πολυβ. 1, 81. Lob. Φρυν. σελ. 395. (συγγεν τῷ τεύχω ἔστι τὸ τυγχάνω, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν τοῦ παϑ. τεύχομαι ἔννοιαν, δι' ὃ παρὰ τοῖς ἐπικ. οἱ παϑ. τύποι τέτυγμαι, ἐτετύγμην, ἐτύχϑην, συμφωνοῦσιν οὐσιωδῶς μετὰ τοῦ τυγχάνω, καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ.

τέτυχα. λαμβάνεται ἀμεταβ. ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τυγχάνω.)

Τέφρα, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. τέφρη (θάπτω, τάφρος, τύφω). Τὸ ὑπόλειμμα τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεκαυμένων σωμάτων, στάκτη ἢ σποδιὰ, Ἰλιάδ. Ψ, 250. »-βαθεῖα δὲ κάπεσε τέφρα· καὶ ἐν Σ, 25. »νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη«, ὅπου ἐπὶ πένθους λέγει ὁ ποιητ διότι ἔχυνον ἐπὶ τῶν φορεμάτων στάκτην πρὸς σημεῖον τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ὡσαύτ. ὅθεν καὶ συνωνυμεῖ τῷ »Κόνις αἰθαλόεσσα«, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κόνις, σκόνη. Πλάτ. εἰς Λυσ 16. »Ἡμᾶς δέ γε εἰ ὑπολαμβάνοι ἰατρικοὺς εἶναι, κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρας, οἴμαι, οὐκ ἂν κωλύσειεν«.

*Τεφραῖος, αία, αῖον. Στακτώδης, στακτερός, ἢ στακτοχρώματος.

Τεφράς, ἀδος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ τέττιγος, παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ἱ. 44. διὰ τὸ τεφρῶδες χρῶμα ἔχειν.

*Τεφρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τεφρός.

Τεφρίζω, μέλ. ίσω (τέφρα). Τεφροειδὲς χρῶμα ἔχω, φαίνομαι ὡς τέφρα, ὡς στάκτη, στακτερὸς εἰμί. 2) ταὐτὸν τῷ τεφρόω, μεταβατ. Ἡσύχ. »Ἐτέφριτεν, ἐνέπρησεν«.

Τεφρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τέφραν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τέφρας ὤν· ὁ εἰς τέφραν μετοβεβλημένος.

*Τέφριος, η, ον, = τεφρός.

Τέφριον, τὸ. Ἀλειφή τις τεφροειδὴς, καὶ ἐξ ρέτως ἡ τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις ἄλλως »Τεφρικὸν κολλούριον« καὶ »Σποδιακόν« λέγεται, Παῦλος Αἰγιν.

Τεφροειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, τεφρώδης, Ἡσύχ.

Τεφρός, ά, όν (τέφρα). Τεφροειδὴς, στακτοειδὴς· παρβλ. σποδιός, ὅθεν

Τεφρόω, ῶ, μέλ. ώσω. Καίω τι τόσον, ὥστε μεταβάλλεται εἰς τέφραν, εἰς στάκτην μεταβάλλω τι διὰ τῆς καύσεως· ὅθεν μετοχ. »Τεφρώσας, ἐμπρήσας, σποδώσας« παρὰ Σουίδ. καὶ, τεφρωθεὶς, καυθείς. 2) τεφροειδὲς, στακτηρὸν ποιῶ.

Τεφρώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συνκλ. ἀντὶ τεφροειδής. Ὁ τέφρας εἶδος ἔχων, τέφρᾳ ὅμοιος, στακτοειδὴς, σταχτερὸς, σποδοειδής,

*Τέφρωσις, ἡ (τεφρόω). Τὸ ἀποτεφροῦν, μεταβάλλειν εἰς στάκτην διὰ τῆς καύσεως, στάκτωσις.

Τεχνάζω, μέλ. άσω (τέχνη), ταὐτὸν τῷ, τεχνάω· ἐξαιρ. Τέχνας ἢ δόλους μεταχειρίζομαι, ἐφευρίσκω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. τεχνάζομαι, Ἡρόδ. 3, 130. 6, 1. Ἀριστοφ. Βατρ. 957.

Τεχναῖος, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, τεχνήεις.

Τέχνασμα, τό (τεχνάζω), ταὐτὸν τῷ, τέχνη. Πᾶν τετεχνευμένον, τέχνημα, πᾶν τὸ διὰ τέχνης παραγόμενον, ἢ ἐπινοούμενον. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 7. καὶ Ἀριστοφ.

*Τεχνασμός, οῦ, ὁ (τεχνάζω). Τέχνευμα, τεχνικὴ παρασκευὴ, τεχνικὴ ἐπίνοια.

*Τεχναστέος, ία, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τεχνάζω. Ὃν πρέπει νὰ τεχνάζῃ τις

Τεχναστής, οῦ, ὁ (τεχνάζω), ταὐτὸν τῷ, τεχνίτης.

Τεχναστός, ἡ, όν, ἐπίθ. ρημ. τοῦ τεχνάζω. Διὰ τῆς τέχνης κατεσκευασμένος, τεχνητός, οὐ φυσικός, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης ἐπινοημένος.

Τεχνάω, μέλ. ήσω (τέχνη). Ποιῶ, κατεργάζομαι, κατασκευάζω τι διὰ τῆς ἢ μετὰ τέχνης, σὺν τέχνῃ ποιῶ· κάμνω ἢ φκιάνω τι μὲ τέχνην. »γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι«, Ὀδ. Η, 110. ἤτοι ὑφαίνειν, ὡσαύτως καὶ τεχνάζω παρ' Ἡρόδ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. ἀεὶ μέσως τεχνάομαι, ήσομαι, μετὰ τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος ποιῶ, κατασκευάζω, ἐξεργάζομαι, ἐξαρτύομαι, τεχνηέντως ἀποτελῶ, ἀποδεικνύω, ἢ κατορθόνω τι· »ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω«, Ἰλ. Ψ, καὶ Ὀδ. Ε, 259. Λ, 613. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ'. β'. 4. »Ἀδύνατον πολλὰ τεχνώμενον πίνυα καλῶς ποιεῖν«. καὶ τροπ. ἐπινοῶ, τεχνάσματα ἐφευρίσκω, μεθοδεύομαι, μηχανῶμαι, πανούργως τι διαπράττομαι ἵνα ἀπατήσω τινὰ, δολιεύομαι, δόλους, ἀπάτας, μηχανὰς μεταχειρίζομαι, τέχνας κατεργάζομαι, »τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται παῖς ἐμός«, Ὕμν. Ὁμρ. Ἀπολ. 325. ὡσαύτως χρῆται καὶ Ἡρόδ. 2, 121, 1. τῷ μέσ. τεχνάζομαι, καὶ τῷ ἐνεργ. τεχνάζω ἐν 6, 1. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅπερ καὶ ἐν τῷ Ἀτ. πεζῷ λόγῳ σύνηθες ἐστί, παρβ. Lob Φρυν. σελ. 417. ὁ δὲ Ξενοφ. χρῆται μόνῳ τῷ τεχνάομαι ποτὲ μὲν μέσ. καὶ ποτὲ παθ. καὶ ἐπὶ λαγῶν, παρὰ Ξενοφ. Κυν. ἡ'. 3. »Εἴδισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει«.

Τεχνεύω, ταὐτὸν τῷ, τεχνάω.

Τέχνη, ης, ἡ. Ἡ τοῦ τεύχειν, κατασκευάζειν ἐπιστήμη, ὅ ἐστι, μέθοδος τοῦ ποιεῖν καὶ ἐξεργάζεσθαί τι κατὰ τινας κανόνας, ἐργόχειρον, ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, ἐργατία, ἢ ἁπλῶς ἔργον, παρ' Ὁμρ. δὲ ἐξαιρ. λέγεται ἡ γνῶσις, ἢ ἐπιτηδειότης τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας, »ἁπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης«, Ὀδ. Γ, 433. ἤτοι, τὰ ὁποῖα ἐντελῶς καὶ ἄριστα κατεσκεύασεν ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ χαλκέως, ὡσαύτως Ὀδ. Ζ, 234. Λ, 614. Ψ, 161. καὶ ἐπὶ ναυπηγικῆς ἐργασίας· »ὑπ' ἀνέρος, ὃς ῥά τε τέχνη νηῒ ἐκτάμνησιν«, Ἰλ. Γ, 61. ὅς τις δηλ. μετ' ἐπιτηδειότητος ἐκκόπτει τὸ πρὸς νεῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον ξύλον, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θεραπείας, ἢ ἰατρικῆς, γνώσεως, καὶ ἐμπειρίας, Ἡρόδ. 3, 130. καὶ καθόλου πᾶσα ὁποία δήποτε ἐπιτηδειότης, γνῶσις, ἢ ἐμπειρία περί τι, »μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθω«, Πλάτ. Νόμ. 7. καὶ ὁ αὐτός Πολ. »ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας«. Παρὰ νεωτερ. ἐλέγετο καὶ ἡ ἐλευθέρα τέχνη, αἱ ὡραῖαι λεγόμεναι τέχναι, ἢ ἐπιστήμη, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τέχνη, ἐπιστήμη· ὁ Φαυορῖνος· »Τέχνη ἐστὶν ἐμπειρία ὁδῷ καὶ τάξει βαδίζουσα· τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραί εἰσι δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαὶ (ἐλευθεραι ἢ ἐλεύθεριοι), αἱ δὲ πρακτικαί. Καὶ λογικαὶ μὲν, οἷον ἡ γραμματική, ῥητορική· πρακτικαὶ δὲ, οἷον ἡ τεκτονική, χαλκευτική, καὶ αἱ ταύταις παραπλήσιαι, τέχνη λέγεται ἡ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ πράγματος«· οὕτω καὶ Ἀμμώνιος καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος· ἢ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι· ὁ Γαληνὸς δὲ σοφώτερον ὁρίζων τὴν λέξιν λέγει οὕτοσί· »Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ἔστι δὲ θεωρητική, καὶ πρακτική· ἤτοι μηχανική, καὶ ἡ μὲν γνῶσις πολλῶν τεχνῶν, λέγεται παρὰ Πλάτωνι εἰς Πρωταγ. »Ἐντεχνος σοφίαν· ἡ δὲ θεωρητική, γνωστική, καὶ φιλή πρᾶξεως· ἐξαιρ. δὲ »Τέχνη λόγων« ἡ ῥητορική. »Τέχναι ῥητορικαί« οἱ κανόνες τῆς ῥητορικῆς, οὓς καὶ »Κανόνας τεχνῶν« λέγει Διον. Ἁλικ. ὁ δὲ Λογγῖν. »Τεχνολογίας«, καὶ »Τεχνικὰ παραγγέλματα« καλεῖ. Λέγεται δὲ, κατ' ἐξοχὴν »Τέχνη« ἡ ῥητορική, διὰ τὸ κεκρυμμένως πῶς ὡς ὄργανον ἐνεργεῖν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ῥήτορος, ἔτι δὲ καὶ ἡ γραμματική. 2) δόλος, ἀπάτη, μηχανή, τρόπος ἀπατηλὸς, πανουργία. Ὀδυσ. Δ, 529. »Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην« καὶ ἐν Θ, 332 »Ἥφαιστος – χωλὸς ἐὼν – εἶλεν Ἄρηα, τέχνῃσι· δόλοις, μηχαναῖς, πανουργίαις Ξενοφ. Κύρ. ἡ'. γ'. 1. μία τῶν τεχνῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι« καὶ 332. Ἡσιόδ. Θεογ. 496, 929, 160, 540. ὅς τις αὐτῷ. 770. λέγει περὶ τοῦ, Κερβέρου· »Τέχνην δὲ κακὴν ἔχειν· ἀντὶ τοῦ, ἦθος, τρόπον, πονηρίαν, δολιότητα, ὡς τὸ Λατιν. malae artes, Λεν. Φάλαρ ἐπιστολ. 135. καθόλ. τὸ μέτον, ὁ τρόπος, τὸ δι' οὗ γίνεται ἢ κατορθοῦταί τι, ὑποκεκρυμμένης ἀεὶ δολιότητός τινος, ἢ πανουργίας ἐν τῷ πράττειν, Wess. παρ' Erf. Σοφ. Αἴας 737. ὅθεν Ἰωνικ. »μηδεμῇ τέχνῃ«, Ἡρόδ. 1, 112. ἤτοι κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, καὶ »ἰθείῃ τέχνῃ«, Ἡρόδ. 9, 57. ἀναφανδόν, φανερά, μὴ ὑποκεκρυμμένως· καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 536. »Πάσῃ τέχνῃ· ἀντὶ τοῦ, ὡς τάχιστα, ὅσον τ' ὀγλιγωρότερον. »Ἀντισθένην τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ«. ἔτ. δὲ 3) κατεσκευασμένον τι, ἐξειργασμένον, ἔργον, τέχνημα, Schaef. Λογγ. σελ. 362. (πιθαν. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν, συγγενὲς τῷ τεύχω).

Τεχνήδιον, τό, ὑποποιοῦ. τοῦ τέχνη. Μικρὰ τέχνη· καὶ

Τεχνήδριον, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεχνύδριον, ἢ τεχνίδιον.

Τεχνήεις, εσσα, εν (τέχνη). Ἔντεχνος, κατάτεχνος, μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, τεχνικὸς, πλήρης τέχνης, μὲ τέχνην. Ὀδυσ. Θ, 297. »Τεχνήεντες δεσμοί· τεχνικῶς κατασκευασμένοι, ἀπατηλῶς, ἢ ὑποκεκρυμμένως τιθέμενοι, ἢ ἐπὶ δόλῳ γινόμενοι Ἐπίρρ. τεχνηέντως, μὲ τεχνικὸν τρόπον, μὲ τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, Ὀδ. Ε, 270. »Πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως«, ἐπιστημόνως, τεχνικά.

Τέχνημα, τό (τεχνάω). Τεχνούργημα, κατασκεύασμα, τὸ ἀπὸ τέχνης ἢ μετὰ τέχνης παρὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τεχνήτου κατασκευασθέν, τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης κατεσκευασμένον, ἐξηργασμένον ἔργον. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. δ'. 7. »Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τετεχνήματα«. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία, μηχάνημα, δόλος, ἐπίνοια, συχνάκ, πληθ. Porg. Εὐρπ. Ὀρ. 1051.

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τεχνήεις. »Αὐλὸς τεχνήμων«. Ἀναλκ. β'. σελ. 513. καὶ Νόν.

*Τεχνήτης, ου, ὁ, Νεωτ. τύπ. ἀντὶ τεχνίτης. W. A. Becker. Ἀριστοτ.

Τεχνητικός, ἡ, όν. Ὁ τεχνεύων, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τεχνεύων ἢ μετὰ πολλῆς τέχνης ποιῶν τι. Ἀθήν. 1. σελ. 440.

Τεχνητός, ἡ, όν τεχνάω). Μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, πεποιημένος, τευκτός, τεχναστός, ἢ μετὰ δόλου καὶ πανουργίας γινόμενος.

Τεχνικός, ἡ, όν (τέχνη). Ὁ εἰς τέχνην ἀνήκων, ἢ ὁ μετὰ τέχνης, ἢ ὑπὸ τεχνίτου κατεσκευασμένος, μὲ τέχνην ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὤν, πλήρης τέχνης, τεχνήεις. »Ἡ δὲ παίδευσις τοὺς μὲν τοιούτους τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζῆν εὐπορωτέρους ἐποίησε« Ἰσοκράτ. Σοφ. »Ἔργον τεχνικώτατον« ἔντεχνον. ἔτι δὲ ἐπιστημονικὸς, ὁ τοὺς κανόνας ἐπιστήμης τινὸς ἀκολουθῶν, συστηματικὸς, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ τεχνικὸς, ἰδίως ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ τεχνικοὶ, οἱ ῥήτορες, Λογγῖν. Ἐπίρ. Τεχνικῶς, μὲ τέχνην, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τέχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τέχνη ταὐτὸν τῷ, τεχνύδριον.

Τεχνιτεία, ἡ, (τεχνιτεύω). Τὸ τεχνικῶς ἐργάζεσθαι, τέχνη, ἐργασία. Ἀθήν. δ'. 2) Δόλος, ἀπάτη, ἐπίνοια, μηχανή. »Τὰς ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνιτείας« Ἐπικρ. φυσ. 11.

Τεχνίτευμα, τό. Πᾶν τὸ τετεχνευμένον, ἢ μετὰ τέχνης, ἠργασμένον, ἐργασία, ἐργόχειρον, τέχνη. ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, (τεχνίτης). Ἐνεργ. Τεχνητὸν ἢ ἀπατηλὸν ποιῶ, κατασκευάζω, σχηματίζω, ἐπιτηδεύω, ἐργάζομαι. »Τὴν μαντικὴν τεχνιτεύειν«. Συνέσ. ἀντὶ τοῦ, Μετέρχεσθαι, ἀσκεῖν τὴν μαντικὴν τέχνην. 2) οὐδετ. μεταχειρίζο-

μαι δόλους καὶ ἀπάτας, πανούργως καὶ δολίως φέρομαι, πολιτεύομαι, μηχανῶμαι. Ἰώσηπ. ἀρχ. ἑ. ἡ, 11. »Ἐτεχνίτευε τίνι τρόπῳ προσέχειν·« ἐκ τοῦ·

Τεχνίτης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ τέχνην τινὰ ἐπιστάμενος ἢ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, δημιουργός, προταίτιος καὶ ἐκτελεστὴς πράγματος ἢ ἔργου τινός. (Μαίστωρ, καί, Μάστωρ, καὶ Μάστορας, χνδαϊκ.) κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, »Τεχνίτης ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος ἔμπειρος καθεστώς·« κατὰ δὲ Σωκράτην (Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 5.) »Τεχνῖται εἰσὶν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι·« Τεχνοποιός, τεχνουργός, ὁ μετὰ ἢ διὰ τέχνης ποιῶν ταὶ ἐργαζόμενός τι, καὶ καθόλ. πᾶς ὅς τις κατέχει, ἐπίσταταί τι κατὰ βάθος, ὅς τις ἐπιστημόνως ἐπαγγέλλεται ἢ πραγματεύεται περί τινος ἀντικειμένου, φυλάττει ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. 2) »Διονυσιακοί, ἢ, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται·« οἱ σκηνικοὶ οἱ ἐν θεάτροις ἀγωνιζόμενοι, οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί· ἔτι δὲ καὶ οἱ κωμῳδοί, καὶ κωμῳδιδάσκαλοι. Ἀθήν. ιγ'. καὶ ιδ.

*Τεχνῖτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ τεχνίτης. Τεχνίτισσα, ἡ ἐπαγγελλομένη τέχνην τινά, καὶ ἡ ἔμπειρος, ἐπιτηδεία ἑταῖρα, Νίκαρχ, 4, 3.

*Τεχνογραφέω, μελ. ήσω (γράφω). Περί τινος τέχνης γράφω, ἢ πραγματεύομαι ἐγγράφως περὶ τῶν κανόνων τέχνης τινός, ὅθεν

Τεχνογραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τεχνογράφον ἀνήκων. »Λόγοι τεχνογραφικοί·« ταὐτὸν τῷ, ἐπιδεικτικοί. Διον. Ἁλικ.

Τεχνογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ κανονικῶς καὶ μεθοδικῶς γράφων τεχνην τινά, ὁ διὰ συγγράμματος διδάσκαλος τέχνης τινὸς καὶ ἐξαιρέτως ὁ κανόνας καὶ διδασκαλίας διδοὺς εἰς τὴν τέχνην τῆι Ῥητορικῆς, καὶ Γραμματικῆς. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Λογγῖν. 12.

Τεχνοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, ὁ διὰ τέχνης τινὸς ζῶν, τεχνίτης Ὀρφ. ὑμν. ξέ. 3.

*Τεχνοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς τέχνης, μὲ τεχνικὸν τρόπον, τέχνικός, Διογ. Λαέρ. 7, 156.

Τεχνολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τεχνολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ περὶ τινος τέχνης, περί τινος ἐπιστήμης, τεχνολόγος εἰμί, τέχνην τοῦ λόγου ἢ τοῦ λέγειν συντίθημι, τεχνικῶς πραγματεύομαι τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά. Ἀριστοτέλ. Παρὰ Γραμματικ. ἀντὶ τοῦ, Κανονίζω τὰς λέξεις, φέρω αὐτὰς ἢ προσαρμόζω εἰς τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, ὅθεν

Τεχνολογία, ἡ. Ὁμιλία, λόγος ἢ πραγματεία περί τινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης, οἷον Ῥητορικῆς, Γραμματικῆς, κ. τ. τ. τεχνικὴ πραγματεία ἐπιστήμης τινός. Λογγῖν· παρὰ Γραμματικ. ἢ ἐπὶ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς ἀναφορὰ καὶ προσαρμογὴ τῶν λέξεων, καὶ ἡ εἰς τοῦτο γύμνασις.

Τεχνολογικός, ή, όν (τεχνολογῶ). Ὁ εἰς τεχνολογίαν ἀνήκων. Γραμμ. καὶ ἐπίρ. τεχνολογικῶς, διδακτικῶς.

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, ον (τέχνη, λόγος). Ὁ περί τινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης λέγων, ὁμιλῶν, ἢ ὁ περί τινος ἐπιστήμης κανονικῶς καὶ μεθοδικῶς πραγματευόμενος, ἐξαιρ. ὁ τέχνην τοῦ λόγου συντιθείς, ὁ περὶ ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς πραγματευόμενος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σοφιστής, λεπτολόγος. Γρηγ. Ναζ.

Τεχνοπαίγνιον, τό (παίγνιον) Παίγνιον τῆς τέχνης, τὸ τεχνικῶς ἐξηργασμένον παίγνιον, παιγνίδιον, τεχνικὸν παιγνίδιον, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιητικῶν παιγνίων· τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ δεινότητα εἶναι γεγραμμένα, οὕτως ὁ Αὐσώνιος ἐπέγραψεν ἓν ποιητικὸν ποίημα, ὅπερ ἐστὶ τὸ δέκατον δεύτερον τῶν Εἰδυλλίων του.

Τεχνοποιέω, ῶ, (ποιέω). Τεχνικὸν ποιῶ, μὲ τέχνην κάμνω τι.

*Τεχνοπωλέω, ῶ (πωλέω). Τέχνας πωλῶ, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι μὲ τέχνας, ἀμφ. ὅθεν

*Τεχνοπωλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν τεχνῶν ἤτοι εἰς τὸ μετὰ τεχνῶν ἐμπόριον. Πλάτ. Σοφιστ. 20 »Τεχνοπωλικὸν τὸ·« τὸ πωλεῖν τάς τέχνας, ἢ μετὰ τεχνῶν ἐμπορίαν.

Τεχνοσύνη, ἡ, Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέχνη Λ Σχολγ.

*Τεχνουργέω, ῶ, μελ. ήσω (ἔργον). Τέχνας ἢ τεχνικῶς ἐργάζομαι, τεχνικὰ ἔργα κατασκευάζω. 2) Μηχανῶμαι, τεχνάζω· ὅθεν

Τεχνούργημα, τό. Τέχνημα, τὸ ἐξηργασμένον ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ τὸ διὰ τῆς τέχνης ἔργον. 2) Μηχανή, δολιότης πανουργία, καὶ

Τεχνουργία, ἡ. Τέχνη τέχνημα, ἔργον τεχνικόν. 2) Ἐπίνοια, μηχανή, δολιότης. Γλωσσ. Φιλοξ.

Τεχνόω, ῶ. Μ. ώσω (τέχνη). Τέχνην διδάσκω, τοὺς κανόνας ἢ τὴν μέθοδον τέχνης τινὸς διδάσκω. Παθητ. Τεχνόομαι, οὖμαι· μανθάνω τεχνικῶς καὶ εὐμεθόδως τέχνην τινά. Γαλην. β'. κρίσ. »Χρὴ τοίνυν ἐν ἅπαντι πράγματι τεχνωθῆναι πρώτον, εἶθ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις. Τὸ Τεχνωθῆναι δὲ ἐστι, τὸ γνῶναι τῆς ὑποβεβλημένης τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης.«

Τεχνύδριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, τέχνη. Πλάτ. πολ. ἑ. 19. ἐσχηματίσται ὡς τὸ, χερύδριον, λογύδριον, βιβλύδριον, καὶ

*Τεχνύφιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ τέχνη. (υ)

Τέω, Ἰωνικ. Δοτ. τοῦ τίς; ἀντὶ τίνι, καὶ τεω, Ἑγκλ, Ἰων. Δοτ. τοῦ τις ἀντὶ τινὶ Ὅμ. καὶ Ἡρδτ.

*Τέων, Ἰων. Γενικ. τοῦ τις; ἀντὶ τίνων; Ὅμ. παρ' ᾧ ἐστ' ὅτε μονοσυλλ. προφέρεται, Ὀδ. Ζ, 119. Ν, 200.

*Τέων, ἐπικ. ἀντὶ τῶν, ὧν, Γεν. πληθ. τοῦ ὅς, Νικ, Ἀλ. 2. ἔτι δὲ καὶ Ἰων. ἀντὶ τινῶν, Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι- σελ. 308.

Τέως. ἐπκ καὶ Ἰωνικ. τείως, σπαν. δὲ τεῖος, ὅπερ ἴδε ἐπίρ. Μέχρι τοῦ, ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως ἐδῶ, ἕως τινός καιροῦ, ἐν τεσούτῳ ἀνόσῳ, ἕως εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ ἀεὶ ἐπὶ χρόνου, Λατ. interim, tamdiu »Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω« Ἰλ. Ω, 658. ἐν ὅσῳ ἐγὼ μένω, καὶ »Τείως··· κείσθω« Ὀδ. Ο, 127. θηλ. ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου ἂς κεῖται. Π, 139, 370. Σ, 190. καὶ Δημοσθ κατὰ Τίμοκρ. »Δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ« καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', β', 11. ὅθεν ἀντὶ τοῦ, πάλαι, πρότερον, πρὸ τοῦ »Τέως δὲ ἦν τοῖσι ἕλληνι καὶ τὸ οὔνομα τὸ Μήδων φόβος ἀκοῦται.« Ἡρδτ. 6, 112. Πλάτ. Συμπ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ἑ. 4. »Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός·« καὶ ἐν κεφ. ε'. 20. »Πολέμιον οὐδένα ἑωρῶμεν, τέως δὲ θαρσαλέως ἡμῖν ἐφείποντο·« καὶ ἐν ἑ. 8. »Τέως δὲ πρὶν ὁρίσασθαι. κυρ. συνεκφρ. τῷ ἀναφορικῷ ἕως, Ἰλ. Υ, 42. Ὀδ. Δ, 91. ἀντὶ δὲ τοῦ ἕως κεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Τ, 189 »Μιμνέτω αὖθι τέως,··· ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἕλθῃσι« Νεώτρ. ἐπικ. ἐχρῶντο τῷ τέως ἀντὶ τοῦ ἕως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χατμωδίας, Herm. Ὑμν. Ὅμ. Ἀφρ. 226. Δημ. 66, 138. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο τὸ τέως ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 165. Παρὰ δὲ Δημοσθ. Ὀλυνθ. β', σελ. 24, 4 ὥσπερ ἐν γένει καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. οὐ παραδέχεται αὐτὸ ὁ Schaef. appar. 1, σελ. 261, ἴδε καὶ Rückert, Πλατ. Συμπ. σελ. 191. Ε. μετὰ δὲ Γενικ. τέως τοῦ παρόντος, ἡμαρτημ. παρὰ Φαλαρ. ἐπιστ. 52. Schaef. σελ. 192. 2) Ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ, καιρὸν τινά, ἐπὶ κάμποσον χρόνον, χρόνον τινά »Ὁ δὲ τέως μεν ἐνί μεγάροις·· δέδετοι« Ὀδ. Ο, 231 Ω, 192. Ἀριστφ. Νεφ. 66, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. συχράκ. τέως μέν, ὅπου ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἕπεται μετὰ δέ, 1, 11, 86, 94. ἢ ἕπεται δέ, 6, 83. ἢ, τέλος δέ, 1, 82. 2, 169. παρβλ. ἕως· τῷ ἕως χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 91. Ο, 127, Π, 139. οὕτω ὥστε πρώτη αὐτοῦ συλλαβὴ πίπτει ἐν τῇ θέσει τοῦ στίχου. (ν-ἀπαντᾶται μ' ὅλον τοῦτο τὸ τέως παρ' Ὅμ. καὶ μονοσυλλάβως προφερόμενον, Ὀδ. Τ, 42. ὅπου δὲ εὑρίσκεται ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς τροχαῖος, ὡς νὰ ἦν τείος, παρβλ. ἕως.)

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Η.

Τῆ, Ἀρχ. Ἐπικ. προστακτ. ὡς τὸ λάβε, ἔχε· Δέξαι, πάρε μεθ' ὅ ἀεὶ ἕπεται καὶ ἄλλη τις προστακτ. κατ' ἐγγύτερον προσδιορισμὸν αὐτοῦ, »Τῆ, σπείσον Διΐ — τῆ, πίε οἶνον — κ. τ. λ, Ἰλ. Ω, 287. Ὀδ Ι, 347 Κ, 287. ὡσαύτ. καὶ »Τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάντα« Ἰλ. Ξ, 219. ἀτυνήθ. »τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο κειμήλιον ἔστω« Ἰλ. Ψ, 618. »Τῆ δή« Ὀδ. Θ, 477. »Τῆ δέ« Ὀδ. Ε, 246. Σπανίως ἢ οὐδόλως συνάπτεται παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἐπ. μὲ Αἰτ. παρ' Ὅμ, ἅπαξ ἐν Ὀδ. Κ, 287. »Τῆ τό δε φάρμακον« ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλριος καὶ ἐνταῦθα χωρίζει διὰ κώματος τὸ τῆ ἀπὸ τῆς Αἰτ. ἀντιστοιχεῖ δὲ τῷ Γαλλ. tiens, tenez· ἐξεναντίας δὲ ἐν τῇ Ἀνθολογ. εὕρηται ἔστιν ὅτε μετὰ Αἰτ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 498. ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ Ι. σελ. 164 Π, σελ. 233. ἀποδεικνύει ὅτι τὸ τῆ ἔστιν ἀληθῶς Προστακτ. Ῥήματός τινος ΤΑΓΩ, τεταγών, κατὰ Δωρ. ἀναλογίαν, ὡς τὸ ζῆν σχηματισθέν, καὶ οὐχὶ ἐπιρρήματκ. δοτ. τῆ ἀνῳφορ. Ἀττικ. ἀντὶ τῇ· τῇ γνώμῃ ταύτῃ συνάδει καὶ τὸ τοῦ Σώφρον. πληθ. τῆτε παρὰ τῷ Σχολ. Ἀχαρ. 204.

Τῇ, Δοτικ. Θηλ. τοῦ πρ. τακτ. Ἄρθρ. ὁ· ἔτι δὲ ποιητ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ᾗ ἐκ τοῦ ὅς 2) Ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἐκεῖσε, καὶ ἐντεῦθεν, ἐνταῦθα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους. Ποτὲ μέν, ποτὲ δέ· ἢ μέρος μέν, μέρος δέ· ὡς τὸ ταὐτῇ, Λατ. hac Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Συνεχὲς δὲ αὐτῷ, τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγοῖον·« ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ Αἰγύπτιον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου τὸ Αἰγαῖον· καὶ ἐν Ἡθ. ς'. 13. Ἡθ'. ς'. 13. »Καὶ Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν.«

Τήβεννα, ἡ, καὶ Τήβεννις, ἡ καὶ, Τήβεννος, ἡ. Ἑλληνικόν τι ἔνδυμα ἢ ἐπανωφόριον τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἐξαιρ. ἐν συνηθ. παρὰ τοῖς Ἀργείοις, ὅπερ ἄλλως καὶ Τήμενος καὶ τημενίς ἐκαλεῖτο· μετὰ ταῦτα δὲ ἐξόχ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ Ῥωμαίοις ὡς εἶδος περιβολαίου ἢ ῥωμαϊκὸν τι ἐπανωφόριον, Toga καὶ Trabea, παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς τό παρ' Ἕλλησι, Χλαμύς. Διονυσ Ἁλικ. ς'. »Τηβένας τὰς καλουμένας Τραβέας.« Πολύβ. »Ἠξίου τήβενναν αὐτῷ λαμπράν εὐθέως ἑτοιμάται· τοῦτο γάρ ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχὰς μεταπορευομένοις.« ἐφόρουν ἐξαιρέτως παρὰ Ῥωμαίοις τὴν Toga, οἱ ἔντιμοι, ὅταν ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πομπ. 23. »Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος,« ὁ ἐστίν, ὁ ἐν τηβέννῳ, ὁ ἐν τηβέννῳ, ὁ ἐν πόλει εἰρηνικός. Κατὰ Ἀρτεμιδ, »Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐσθής, ἣν νῦν Τήβεννον καλοῦσιν ἀπὸ Τημένου τοῦ Ἀρκάδος, ὃς πρῶτος τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα τοῦτον περιεβάλλετο τὸν τρόπον εἰσπλεύσας κατὰ τὸν Ἰώνιον κόλπον καὶ ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων· ἐφ' ὃν μαθόντες καὶ οἱ ἐγχώριοι τὸν αὐτὸν ἐσκευά-

παντο τρόπον, ἐκάλουν τὴν ἐσθῆτα Τημένιον ἐπώνυμον Τημένου τοῦ εὑρόντος, ὕστερον δὲ τῷ χρόνῳ παραφθορὰν τὸ ὄνομα Τήβεννος ἐκλήθη.«

Τηβέννειος, ὁ, ἡ, ον καὶ

*Τηβεννικός, ἡ, ὸν. Ὁ τήβεννον φορῶν. »Ἐσθὴς τηβεννική». ἀντὶ τοῦ, τύβεννα. Toga. Trabea, Στράβ. γ'.

*Τηβεννίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Τήβεννος, ἡ = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω, ῶ. Τήβενναν φορῶ· ἐκ τοῦ

Τηβεννοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τήβεννον φορῶν, Togatus, Trabeatus, Chlamydatus. Λατιν, ὁ ἐν πέπλοι ἐρηνικῶς ζῶν.

Τηγανίζω, Μ. ίσω (τηγανον). Ἐν τῷ τηγανῷ ὀπτῶ, ψήνω ἢ ἀναλύω τι εἰς τὸ τηγάνιον, (καψαλίζω ἢ καβουρδίζω εἰς τὸ τηγάνιον).

Τηγάνιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, τήγανον.

Τηγανισμός, ὁ, (τηγανίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τηγανίζειν, τηγάνισμα.

Τηγανιστός, ἡ, ὸν (τηγανίζω). Ἐν τῷ τηγανῷ ὠπτημένος ἢ ἀναλελυμένος, εἰς τὸ τηγάνιον ἑψημένος, τηγανισμένος, »Ὠά τηγανιστά« Γαλην. »Ἑξῆς εἰσεκομίζθη ταγηνιστὰ ἤπατα περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ« Ἀθην. γ', ὅστις ἔτι καὶ »Ταγηνιστοὶ ἰχθύες« ἔχει.

Τηγανίτις, ου, ὁ, ἄρτος. Ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονώς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος, ψωμὴ τηγανισμένον. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει καὶ, ταγηνία, πεμμάτια τηγάνων, οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σησάμη, τυρός. – ὁ δὲ Φώτ. Ταγηνίας, πέμματα ἐστὶ τῶν ἀπὸ τηγάνου ἐκ στέατος ὑγροῦ, καὶ τυροῦ, καὶ μέλιτος, καὶ ἀσταφίδος· ὁ Ἀθην. ἐν υἱ'. σελ. 646. Ταγηνίτης, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ἐφ' ᾧ ἐπιχέεται καὶ μέλι. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται θηλ. »Τηγανίτα, ἡ, καὶ, Δαλαγγίτα.

Τήγανον, τό (πιθαν. ἐκ τοῦ τήκω, ἀναλύω) καὶ, τάγηνον. Σκεῦος μαγειρικὸν ἁπλωτὸν ὡς ἡ λοπάς, ἐν ᾧ ἕψουσιν, τηγανίζουσιν ἢ ἀναλύουσίτι, τηγάνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὔβουλος παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 228. »Πηδῶσίτ' ἰχθὺς ἐν μέσεισι τηγάνοις.« »Ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν.« ἀντὶ τοῦ, τηγανιστόν τι φαγεῖν· ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθην. »Ἡγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς, Σηραιοσίλους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα, τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον, ξηροτήγανον, διὸ καὶ Θεωφορίδαν φάναι ἐν τινι ποιήματι. »Τηγάνῳ εὖ ἡψησεν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ« τὴν λοπάδαν, τήγανον προσαγορεύων· χωρὶς δὲ τοῦ τ, στοιχείου Ἴωνες, ἠγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων »Χεῖρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.«

*Τῆγμα, τό (τήκω). Ἀναλελυμένον, πᾶν ὅ,τι τήκεται, ἀναλύεται, ἢ εἰς ῥευστὸν μεταβάλλεται· ἀμφ.

Τῇδε, θηλ. Δοτ. τοῦ Ὅδε· ὡς Ἐπίρ. Ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὧδε, ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, τοιουτρόπως. Εὐριπ. Ὀρ. 781, – Ἀντίκειται τῷ, κἀκεῖσε· οἷον »Τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι·« ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὧδε κἀκεῖσε, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἴδε ὅδε

Τῇδες, ἀντὶ Τῆτες.

*Τῇδί, θηλ. Δοτ. τοῦ ὁδί, ὡς ἐπίρ. ταυτ. τῷ τῇ δε.

Τηθέλης, ὁ, Τηθαλλαδοῦς. καὶ Τηθαλλαδοῦς, καὶ, Τηθαλλωδούς καὶ Τηθελᾶς (τήθη). κυρίως σημαίνει, Τρόφιμος, μαμμόθρεπτος, ὁ ὑπὸ τῆς μάμμης τραφείς, ἢ ὁ ὑπὸ τῆς βάβου αὐξηθείς καὶ ἀνατραφείς καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κακῶς ἀνατεθραμμένος, κακοαναθρεμμένος, ἀνάγωγος, εὐκατάφορος πρὸς τὰς ἡδονὰς, ἐκλελυμένος ἢ παραλυμένος, ἢ μαμμάκουθος, ἀνήθης, μωρὸς καὶ ἀναίσθητος ἀνθρωπος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τηθαλλαδῦς, ἢ Τηθαλλαδοῦς, ὁ γυναικοτραφείς· ἄλλοι, τὸν ὑπὸ τίτθῃ γενώμενον καὶ τεθραμμένον· ἄλλοι τὸν μαμμόθρεπτον, καὶ σπάταλον. Ὁ Φώτιος Τηθαλλαδοῦς. γυναικότροφος, ὑπὸ τίθῃ τεθραμμένος – ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν, »–εἴη δ' ἂν ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Χαλάρης, ἢ καυκάρης« καλούμενος, ὁ ἁβρὸς, τρυφερῶς καὶ ἀχρείως ἀνατρεφόμενος· καὶ διὰ τοῦτο ἀνήθης. Lob. Φρυν, σελ. 299.

Τηθεύω, (τήθη) = τιτθεύω. Ἀριστοτ. γεν. ζώ. γ'. 2.

Τήθη, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τηθή, ὡς τίτθη Ἡ τροφός, (παρχμάνα, βυζάστρα, βάγια) Πλατ. 2) Μάμμη, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα) (μανιά, ἢ βάβα) ἴδε καὶ ἐν τῷ, Μαῖα. Ὅρα Ἀμμώνιον, καὶ Εὐστάθιον ἐν Ἰλ. Χ, σελ. 671. Ῥώμ. Ἔκδ. (Κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 134. πρέπει ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης σημ. νὰ λέγεται ἀε τίτθη ἢ τιτθή, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἀντὶ τοῦ Μάμμα, τήθη ἢ τηθή, ὅπερ ἂν γένοι ἐλέγετο ὡς ἐπιφώνημα τιμῆς πρὸς πᾶσαν πρεσβυτέραν ἢ προβεβηκυῖαν γυναῖκα· παρβλ. Ruhnk. Τιμ, σελ. 256 καὶ Meinike Μενανδρ. σελ. 190.) ὅθεν

Τηθηνός, ὁ, ἡ, ὸν = τιθηνός. Ἡσύχ. ἀμφ.

Τηθία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τηθίς. 2) καθόλου δὲ προταγορεύεται χάριν τιμῆς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ, (κἄθε γραιὰ γυναῖκα).

Τηθίβιος, ταὐτὸν τῷ, Τηθία. Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ, Ξ.

Τηθίς, ίδος, ἡ (τήθη). Ἡ θεία, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή, Lob. Φρυν. σελ. 134.

Τῆθος, τό· ἐν Ἰλ. Π. 747. »Τήθεα διφῶν.« Ὄστρεα, ἄλλοι δὲ, διὰ τοῦ, εἶδος ὀστρέων Ἑρμην. δ', δ'. 2. καὶ, ἡ. ἐ. 14. φέρεται καὶ »Τήθυαι« ἀντὶ τοῦ ὀστρακοδέρμου ἤτοι τοῦ ζώου ὅπερ ὁ Λιννάϊος, Ascidium (ὅ ἐστιν Ἀσκίδιον) καλεῖ· ἄρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Φούσταα« λεγόμενον, καθὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ ζώων μορ. δ', 5. λέγει. »Τὰ δὲ τήθυα μικρὸν τῶν φυτῶν διαφέρει τὴν φύσιν, ὅμως δὲ ζωτικώτερα τῶν σπόγγων, κ. τ. λ. καὶ Ξενοκράτ κεφ. 29. ὁ Ἀθήναιος ἐν γ'. σελ. 90. 88. ἀντὶ τούτου »Τήθη« καὶ »Τήθεα« ἔχει· ὁ Εὐστάθ. »Τήθεα, εἴδους ὀστρέου παρὰ τὴν τηθήν, ὅ ἐστι γῆν· γεώδη γὰρ εἰσὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα· ἴσως δὲ καὶ παρωνόμασται τῇ τροφῷ τῶν βρεφῶν τήθῃ, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ γαλακτῶδες καὶ δροσερόν.« Ἔστι δὲ τὸ εἶδος τοῦτο μαστῷ ὅμοιον, δέρμα ἀντὶ ὀστρέου ἔχων, καὶ τὸ ἐδώδιμον αὐτοῦ γαλακτοειδές.

Τήθυα, τά. Ἴδε. ἐν τῷ, τῆθος.

Τηθυνάκιον, τό, Ἀθην. γ'. σελ. 85. πιθαν. ὑποκοριστικὸν τοῦ, τήθυα.

Τηθύς, ύος, ἡ θηλ, κύρ. Ὄν. Σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ ἢν ὁ Ὅμηρος ἐν ταύτῳ καὶ μητέρα καλεῖ. Ἰλ. Ξ. 201. »Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα τηθήν·« ἔνθα ὁ Σχολ. »τηθὴν δέ φασι τὴν γῆν, οἱονεὶ τιθηνήν τινα οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων·« καὶ Ἡτ. Θεογ. 136, 337. Οἱ τῶν Λατίνων ποιηταὶ καὶ τινες τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ποιητῶν μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν (Tethis) ἀντὶ τοῦ, Θάλασσα· πιθανῶς διά τινος συγχύσεως τῆς λέξεως μετὰ τοῦ, Θέτις, (ἴτως ἐκ τοῦ τήθη, ἢ τὰ πάντα τρέφουσα, ἢ τῶν πάντων μήτηρ καὶ τροφός.) [τὸ ὕψιλον ἐν μὲν ταῖς δυσυλλαβ. πτώσ. ἔστι μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλ. βραχύ.]

Τηκεδανός, ἡ, ὸν (τήκω). Ὁ τήκων, ἀναλύων, ἢ ὁ τηκόμενος, λυόμενος, φθειρόμενος, ὁ τακῆναι ἤτοι ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Ἡσύχ.

Τηκεδονικός, ἡ, ὸν. Ὁ τήκων, ἀναλύων, φθείρων ἤτοι δύναμιν τηκτικὴν ἔχων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τηκεδών, όνος, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν, ἀνάλυσις, »Χιόνος τηκεδών.« Διόδωρ. Σικελ. καὶ ἐντεῦθ. τῆξις, φθίσις, μάρανσις, (κτηκιό, ἢ ὀχτηκας) Ὀδυσσ. Δ. 203. ἔτι δὲ καὶ διαλυτικόν τι μέτον, θεραπεία πρὸς διάλυσιν τοῦ βάρους τοῦ στομάχου, ἢ πρὸς τὸ μὴ παχύνεσθαι καὶ εὐτραφῆ γίνεσθαι.

Τηκόλιθος, ὁ, Νεωτ. λέξ. (λίθος). Λίθος τις δύναμιν διαλυτικὴν ἔχων τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου, τῆς λιθιάσεως· Πλίν.

Τηκτικός, ἡ, ὸν (τήκω). Ὁ λύων, ἀναλύων, ἢ διαλύων, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων.

Τηκτός, ἡ, ὸν, ἐπίθετον ῥηματικὸν τοῦ τήκω. Ἀναλελυμένος, λυμένος, ἢ ὁ ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Εὐριπ.

Τήκω, Μ. ξω, μεταβτ. Ἀναλύω, διαλύω, λυόνω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥευστὸν ποιῶ, ἐκμαλακύνω, ῥέω, χηνω καὶ τροπ. σμικρύνω, ἐλλατόνω. ἀναλίσκω, φθείρω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ, ἐξαντλῶ, μαραίνω, φθίνω »μὴ δέ τε θυμὸν τῇ κε πόσιν γόωσα« Ὀδ. Τ, 264. μὴ καταθλίβεις τὴν ψυχήν σου κλαίουσα τὸν ἄνδρα σου· ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων, Ἡρόδ. 3, 96. — Παθ. τήκομαι, ἀόρ. ἀ. ἐτάκην, Ἀναλύομαι, ῥευστὸς γίνομαι, μαλακύνομαι, ἐκρέω, Ἡσ. Θεογ. 862, 866, 867. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμεταβ. σημασ. ἔστι καὶ ὁ παρακ. τέτηκα· λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ χιόνος, καὶ κηροῦ, Ἡρόδ. 4, 5 »Ἡ χιὼν τηκομένη« »τήκεται κηρὸς« ὁ Σχολ. Εὐρ. Ἑκάβ. 433 καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἐ. 12. »Εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα· καὶ ἐτετήκει« Ἀπομν. γ'. α'. 7. »Τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα« τροπκ. φθείρω ἐμαυτόν, ἀναλύσκομαι ὑπὸ πάθους τινός, θλίβομαι, λυόνω, φθείρομαι· Ἰλ. Γ. 176. »–τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα«, ἔφθειρα ἐμαυτήν, ἀνέλυσα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Κυρίως τὸ »Δάκρυ τήκει« σημαίνει τό, ῥέει, τρέχει, χύνεται ἢ σταλάζει τὸ δάκρυον· καὶ ἐπομένως τό, »Τήκομαι δάκρυσι τακεῖσα« τὸ καταβρέχομαι ὑπὸ τῶν δακρύων· πίλγομαι εἰς τὰ δάκρυα· καὶ »Τήκομαι γόοις« ἀναλίσκομαι, φθείρομαι ὑπὸ τῶν γόων, ὑπὸ κλαυθμῶν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Ἀνδρομ. 116. »Τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς« ὡσαύτ. »τήκετο χρώς, τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης« Ὀδ. Τ, 204, 209. »τηκόμενος νούσῳ« Ἡροδ. 3, 99. (πιθαν. συγγεν. τῷ τέγγω· ἐξ οὗ τὸ λατ. Tabeo, tabesco, τροπῇ τοῦ κ εἰς β· ὡς καὶ τὸ ἀντιστρόφως; Lupus. ἀντὶ Λύκος).

Τηλαυγέω, ῶ (τηλαυγής). Τηλαυγὴς εἰμί, λάμπω μακρὰν ἢ μακρόθεν· ὅθεν

Τηλαύγημα, ατος, τό. Ἡ μακρόθεν λάμψις, ἀστραπή, παρὰ τοῖς Ο. ὁ Φώτιος ἔχει· »Τηλαύγημα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ τώματος ἐπιφανείᾳ.

Τηλαυγής, ες, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἐπίρ. Τηλαυγῶς· (τῆλε, αὐγή). Λαμπρός, ὁ μακρὰν λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων, στίλβων, ἀκτινοβολῶν, Τμ. Ὀμ. 31, 13, 32. 8. ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Τηλαυγὲς, τηλέσκοπον, καθαρόν« ὁ δὲ Φώτ. Τηλαυγὲς, λίαν λαμπρόν. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1092. »Ἀκτὶς τηλαυγὴς« ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής· παρὰ Διόδ. Σικ. α'. 50 »Ὀρᾶν τηλαυγέστερον«, μακρὰν ἢ μακρότερον βλέπειν καὶ γνωρίζειν.

Τηλαύγησις, εως, ἡ (τηλαυγέω). ταὐτὸν τῷ, τηλαύγημα. Ψαλμ. ιζ'. 12,

Τῆλε, Ἐπίρ. ὡς τό, τηλοῦ. Μακρὰν, πόρρω, ἐπὶ μακρὰν, μακρυά. ἀπὸ μακρὰν πόρρωθεν, ἢ μακρὰν πρὸς Ἰλ. Θ, 14. Β, 863. »Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίαφιν· μακρὰν· καὶ ἐν Τ, 482. »–ὁ δὲ φαγάνῳ αὐχένα θείνας, τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθιος φησίν· »Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τό, τῆλε ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχῶς ἔρριψεν· οὐκ ἄρα ἡ λέξις ἐπὶ μόνης ἀεὶ λέγεται τῆς μήκοθεν βολῆς« · ἔτι, μάλε τῆλε, Ἡτ. Θεογν. 1014. καὶ ὡς τὸ τηλόθεν μετὰ Γενκ. ἤτοι μακρόθεν Ἰλ. Δ, 817. Χ, 445.

Ὀδ. Β, 333. Μ, 354. Ρ, 250. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτ. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ, πρὸς Γενν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ἐν τῷ τηλοῦ).

Τηλεβαθής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (βαθύς). Ἐπὶ πολὺ βαθὺς μακρὰν βαθύς, ἀντίκειτ. τῷ, ἀγχιβαθής, Ὀππ.

Τηλεβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ μακρὰν βοῶν, φωνάζων, μεγαλόφωνος· 2) οἱ τηλεβόαι, ἔθνος τῆς Ἀκαρνανίας, Ἡσ. Ἀσπ 19.

Τηλεβολέω, ῶ. Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὶν βάλλω, ῥίπτω. Νικήτ. Χρον. Ϛ'. 9.

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω) Ὁ μακρὰν βάλλων, ῥίπτων, κτυπῶν, ὁ ἀπὸ μακρὰν πληγόνων.

Τηλέγονος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τηλύγετος. Μακρὶν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς πατρίδος γεννηθείς, λέγεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 1014. λατ. Proculus. —

*Τηλεδανός, ὁ, ἡ, όν (τῆλε). Μακρός, χρόνιος, διαρκής, Ὠλ. Σίβυλ. 14, 99. κατὰ τὴν εἰκατ. τοῦ Σνεϊδέρου θηλεδανὸς (κατὰ Παστ. ἢ λέξις δὲν ὑπάρχει σύνθετος, ἀλλ' ἐκ τῆς καταλήξ — δανός καὶ τῆλε συν-θεμ. ὡς τὸ πευκεδανός, τυφεδανός κ. α. π.)

Τηλεδαπός, ή, όν (τῆλε). Ὁ μακρόθεν καὶ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου ἤτοι ἐδάφους, γῆς ὤν, ξένος, μακρυνός, ἀλλοδαπής· Ἰλ. Φ, 454. »-περίαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων· μακρὰν ἀφεστηκότων, πόρρω, μακρὰν οὐσῶν· καὶ Ὀδυτ. Ζ, 279. »Ἀνδρῶν τηλεδαπῶνα· ξένων, ἐκ μακρυνοῦ τόπου ὄντων, οὕτω καὶ »ξένω . . τηλεδαπῷ« Ὀδ. Ξ. 415. Ο, 224 (τινὲς θέλουσιν ὅτι τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ ΔΑΠΟΣ, δάπεδον, ἔδαφος, ἄλλοι δὲ μόνον ἐκ τῆς ἐτυθετκ. καταλήξεως δαπὸς σχηματισθεῖσαν, ἴδε ἐν τῷ πολαπός.)

(Τηλεθάω), Κατ' ἔκτατ. τύπ. ἀντὶ θάλλω, τέθηλα, θηλέω, θαλέθω, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. εὔχρηστ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, δαφυλῶς θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, πρασινίζω, εὐανθής, εὔχρους εἰμί. Ἰλ. Ρ, 55. »Ἔρνος τηλεθάον· πάνυ θάλλον, εὐανθές, εὐθαλές. Ψ, 142. »χαίτην τηλεθόωσα«, μακρὰν καὶ καλὴν κόμην· οὕτω καὶ »ὕλη τηλεθόωσα, ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, δένδρα τηλεθόωντα« Ἰλ. Ζ, 148. Ὀδ. Ε, 63. Η, 114, 116. Τροπικ. »παῖδες τηλεθάοντες« Ἰλ. Χ, 423. ἀνθοῦντες, ἀκμάζοντες, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ὄντες· ἔτι καὶ μετὰ δοτ. »ἀνθεσι τηλεθάωνα ὕμν. Ὅμ. 6, 41.

Τηλέθροος, ὁ, ἡ, ον (θρόος) Ὀξύφωνος, μεγαλόφωνος, τηλεβόας, ὁ ἐπὶ μακρὰν φωνῶν, φωνάζων, ἢ θορυβῶν, κροτῶν. Ἡσύχ.

Τηλεκλειτός, ὁ. ἡ, όν (κλειτός) Μακρὰν γνωστός, εἰς μακρυνοὺς τόπους ἐγνωσμένος, περίφημος, ἐξάκουστος, »Φοίνικες τηλεκλητοῖσι« Ἰλ. Ξ. 321, καὶ »Κούρης τηλεκλειτοῖσι Ὀδ. Τ, 546. καὶ παρ' Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. ἐνδόξων, ἐπισήμων ἀνθρώπων· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ εὕρηται καὶ δικατάλεκτ. ἴδε τηλέκλητος καὶ τηλέκλυτος.

*Τηλέκλητος, ὁ. ἡ, ον (κλητός, καλέω) Ἐπὶ μακρὰν καλούμενος, ἢ κληθείς, πόρρωθεν, ἢ ἀπὸ μακρὰν κληθείς, προσκληθείς εἰς βοήθειαν, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐπίκουρος, ὅπου ἡμαρτ. τηλεκλειτος κεῖται ἐν Ἰλ. Ε, 491. Ζ, 111. Ι, 231. Λ. 564. Μ, 108. κατὰ τὴν τοῦ Οὐλολφίου εἰς τὰ χωρία ταῦτα διόρθωσιν, τὴν ὁποίαν μ' ὅλον τοῦτο ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. Ι, σελ. 94. οὐδ' ὅλως παρεδέξατο.

*Τηλεκλυτός, ὁ, ἡ, όν (κλυτὸς, κλύω) ταὐτὸν τῷ τηλεκλειτός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παραλλάττει μόνον κυρ. κατὰ τὸν διάφορον χρόνον τῆς παραληγούσης συλλαβ. Ἐπὶ μακρὰν ἀκουστός, ἐξάκουστος, περίφημος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. ἀνθρώπων (κατὰ Βουττμαν. δὲν πρέπει νὰ τονίζηται τηλέκλυτος.)

Τηλεμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι) Ὁ μακρόθεν μαχόμενος, οἷον μετὰ ἀκοντίου, βέλους, λίθων, σφενδόνης, κ. τ. τ. ἀντίκ. τῷ, ἀγχέμαχος. Λουκιαν. Λεξιφ. 2) Τηλέμαχος, προπαροξτν. ἀρτ Κυρ. Ὄν. υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως, πολλάκις παρ' Ὅμ. (ᾳ)

*Τήλεμος, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. προφήτου, μάντεώς τινος τῶν Κυκλόπων. Ὀδ. Ι. 509.

Τηλέπλαγκτος, ὁ, ἡ, ον (πλάζω.) Ὁ μακρὰν πλανώμενος, ὁ εἰς μακρυνὰ μέρη ἢ τόπους περιφερόμενος. Αἰσχύλ. Περσ. 578.

Τηλέπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν πεμπόμενος, στελλόμενος, ἢ ῥιπτόμενος, βαλλόμενος Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 308. »Φάος τηλέπομπον«.

Τηλέπορος, ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ μακρὰν τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐπὶ μακρὰν πορευόμενος, ὑπάγων ἢ ἐκτεινόμενος, διαδιδόμενος Ἀριστοφ. Νεφ. »Τηλέπορόν τι βόημα« μακρὶν ἢ μακρόθεν ἀκουόμενον, φθάνον. Νόν. »Τηλέπορος ἀτραπιτός« μακρὰ ὁδός· καὶ »Τηλέποροι λιμένες« μακρὰν ἐκτεταμένοι.

Τηλέπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων τὰς πύλας ἔχων, ἢ ὅπου ἡ μία πύλη δι' ἧς εἰσέρχονται ἀπέχει πολὺ τῆς ἄλλης ἐξ ἧς ἐξέρχονται. Ὀδυσ. Κ. 82. »Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην« μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαν διεστῶσας τὰς πύλας, τὴν μεγάλην, τὴν διαστᾶσαν πύλας διαφόρους ἔχουσαν, ἄλλοι δὲ ἅρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ μακρόπυλος, οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν καὶ τῷ μήκει, διὰ τὸ εἶναι τοὺς αὐτόθι κατοικοῦντας ἄνδρας γιγαντιαίους, καὶ τῷ μήκει τοῦ σώματος ὑπερέχοντας τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· ἄλλοι δὲ πάλιν παρεδέξαντο τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα τὸ δὲ Λαιστρυγονίην ὡς ἐπίθετον αὐτῆς, μεθ' ὧν ἔστι καὶ Οὐόλφιος, ὅς τις μόνον ἐν Ὀδ. Ψ, 318. Τηλέπυλον ἔγραψε, εἰκάζων ταύτην μητρόπολιν τῶν Λαιστρυγόνων εἶναι, ὅπερ καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 82. ἔδει ὡσαυτ. οὕτω γράφεσθαι.

Τηλεσίφαντος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής. Ὀρφ. ἀργ. 339.

Τηλεσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω) Ὁ πόρρω ὁρῶν, σκοπῶν, παρατηρῶν, ὁ μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν βλέπων, θεωρῶν. Ἀριστοφάν. Νεφ. 289. »Ἐπιδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν«. Ὅθεν παρὰ τοῖς Νεωτέροις Τηλεσκόπιον, τὸ· ὄργανον δι' οὗ βλέπομεν τὰ μακράν.

Τηλέσκοπος, ὁ, ἡ, ον (προπαρξτν.) Ὁ μακρόθεν, ἢ μακρὰν βλεπόμενος, παρατηρούμενος, ἢ φαινόμενος· ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής. Ἡσίοδ. Θεογον. 566. καὶ 569. »Πυρὸς αὐγὴν τηλέσκοπον«, καὶ Ἰακ. Α. Π. σελ. 25. 184.

*Τηλεφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος) Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν φέγγων, λάμπων, μόνον εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγμ. θηλκ κύρ. ὄνομ. Τηλεφάεσσα, καὶ συναιρμ. Τηλεφάσσα, χρήσιμον.

Τηλεφανής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν φαινόμενος, βλεπόμενος, ἢ παρατηρούμενος Ὀδυσ. Ω, 83. »Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη« μακρόθεν ἐκ τῆς θαλάσσης φαινόμενος· ὅ ἐστιν, ὁ μακρὰν κείμενος, μακρὰν ἀφεστηκώς, ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων προσβαλλόντων, ὡς π. χ. »τηλεφανὴς ἀχώ« Φιλ. 189. παρβλ. τελωπός. καθόλ. δέ, μεμακρυσμένος, μακρὰν κείμενος, ἀπέχων.

*Τηλέφαντος, ὁ, ἡ, ον = τηλεφανής, Πίνδ.

*Τηλεφεγγής, ὁ, ἡ, ές, (φέγγος Ὁ ἐπὶ μακρὰν φέγγων, λάμπων, Ψέλλ. περὶ Λίθ. 4.

*Τηλεφίδης, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ Τήλεφος, Ὀδ. Λ, 519.

Τηλέφιον, τό. παρ' Ἱπποκράτ. Ὁ Γαλην. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀείζωον ἄγριον, καὶ Ἀνδράχνη ἀγρία, Illecebra, Ῥωμαϊστί, ἴτως δὲ ἐστὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φυτὸν »Τηλέφιλον«.

*Τηλέφιλον, ὁ, ἡ, ον (φίλος) Κυρίως, ἢ ἐπὶ μακρὰν ἀγάπη ἢ ἢ μακρόθεν ἀγάπη· ἔστι δὲ φύλλον ἑνὸς μὴ εἰστέτι ἀκριβῶς προσδιορισμένου ἄνθους, κατά τινας μὲν εἰκάζεται νὰ ἦναι τοῦ μήκωνος, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν κοινῶν ἢν μάλιστα ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν παθῶν, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι προμηνύει εἰς αὐτοὺς ἐπίτευξιν εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν Θεοκρίτ. Εἰρ. γ'. 29. »Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα« ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ. »Τηλέφιλον δὲ ἐστὶ τὸ φυλλον τῆς μήκωνος, ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό· εἴτε δὲ τοῦτο εἴτε ἐκεινό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον, εἰ ψόφον ἀπετελεῖ. ἐθίδου αὐτοῖς σημιοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται, ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδ οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται« ὡς ἐπιθ. »τηλέφιλον, πλατάγημα Ἀγαθ ἐπ. 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τηλέφιλον, φυτόν τι, τινὲς δὲ, ἀείζωον ἄγριον« καὶ »Στητίφυλλον, τηλέφιλον τὸ φυτόν«. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 91. ἔστι τοῦτο τὸ τρίτον εἶδος τοῦ Ἀειζώου, ὅπερ Τηλέφιον καὶ Illecebra κλείται. Cedum acre, κατὰ τὸν Κολούμναν. Sedum stellatum, Λιν. »Τηλέφεια ἕλκη«, ταὐτὸν τῷ Φαγεδαινικά. Γαλ.

*Τήλεφος, ου, ὁ. Κύρ. Ὄν. ἐν τῇ μυθολ. βασιλέως τινὸς τῆς Μυσίας χώρας. (διὰ τὴν ἐτυμλγ. ἴδε Buttm. ausf. Gr. Gr. 1. pag. 79.)

Τηλέχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) Μεμακρυσμένος, ἢ μακραν κείμενος ἀπέχων τόπος Ὀππιν. ἁλ. δ'. 332. »ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαϊανίονται«.

Τηλία, ἡ. (τήθω) Ἀττ ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σηλία. Σῆτρον, κόσκινον, ἢ πλόκανον, 2) τετράγωνόν τι ἐκ σανίδων πῆγμα, ἐφ' οὗ τιθέμενα τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται. (Τεζιάχ, Τουρν.) οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ϛ. 24. »Τηλίαι σ.τοπωλῶνα« ἔνθα ὁ Φιλόσοφος ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυετοῦς ἡμιόνου. »Ζῇ δὲ ἡμίονος ἔτη πολλά· ἤδη γάρ τις βεβίωκε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη, οἷον Ἀθήνησιν, ὅτε τὸν νεὼν ᾠκοδόμουν· ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ γῆρας συναμπρεύων καὶ παραπορευόμενος παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον· ὥστ' ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶνα· ἀνθ' οὗ Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Ἱππιατρικοῖς (σελ. 4.) ἔχει· »ψηφίσασθαι τὸν δῆμον, μηδένα τῶν πυροπωλῶν ἢ κριθοπωλῶν ἀπελαύειν αὐτὸν τῆς ἑστίας ἢ ἀπείργειν τῆς βοώσεως«. ὁ δὲ Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. δ'. 49. »Ὁ δῆμος οὖν μαθόντες ταῦτα (τὰ ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ἡμιόνου πραττόμενα· ὅρα περὶ τούτου καὶ Πλούταρχον ἐν τῷ, Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα), τῷ κήρυκι ἀνειπεῖν προστάξαν, εἴτε ἀφίκοιτο εἰς τὰ ἄλφητα, εἴτε εἰς τὰς κριθὰς παραβάλοι, μὴ ἀνείργειν, ἀλλ' ἐᾶν εἰς κόρον σιτεῖσθαι, καὶ τὸν δῆμον ἐκτίνειν τὸ ἀργύριον· τοιαῦτα καὶ Πλίνιος ἐν ἡ 69. 3) Τὸ σανίδωμα ἢ ἔδαφος σανιδωμένον ἐφ' ᾧ ἀλεκτρυόνες ἢ ὀρτυγες, κατὰ Πολυδ. Ϛ'. 103. συμβάλλονται καὶ μάχονται. Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 4) τὸ τραπέζιον, ἢ ἢ πεπτυτικὴ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον τοὺς κύβους, τὸ τάβλι, ὅθεν »Διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι« ὅ ἐστι, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς ὄρνις πυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρεσκεύαζον· ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. λβ'. συνεκφέρει τὸ, τηλία, μετὰ τοῦ, κύβας, καὶ καπηλεῖον. »Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς«. 5) Παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 147. λέγεται τὸ πῶμα ἤτοι σκέπασμα τῆς καπνοδόχης. »Ἀτὰρ οὐκ ἐσερ-

ρήσεις γε. πούσθ' ἡ τηλία, δύου πάλινα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τηλία, σηλία, ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα· καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου· καὶ »Σηλία, τὰ μικρὰ πιθάρια, καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικόν« · ὁ Σουίδ. Τηλία, σανὶς πλατεῖα, ἐν ᾗ τιθέασιν οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους, ἐπὶ τὸ ξηραίνεσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Καρδοπος. Ἀντὶ τῆς ξυλίνου περιφερείας ἤτοι ἀψίδος τοῦ κοσκίνου, κεῖται παρ' Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. 1037. ἡν ἡ συνήθεια »Κόθρον καὶ Κοσκινόγυρον« καλεῖ. »Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλίαι« Παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. 10. ὀνομάζει ῥήτωρ τις τὸν Σηστὸν »Τηλείαν τοῦ Πειραιέως· ἐνθα ἐρμην. διὰ τοῦ, Arcam frumentariam. Κίστιν σιτοδόχον, ἀμφ.

Τηλίκος, η, ον, καὶ ὡρικῶς. τηλίκος· ἐπὶ μεγέθους, καὶ ἡλικίας. Τόσος, τόσον μέγας, τόσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον θηλ. προβεβηκὼς ἡ νέος τὴν ἡλικίαν, τοιοῦτος, τέτοιος, παρόμοιος· τοιαύτης ἡλικίας ὤν· Ἰλ. Ω, 487. »Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ, τηλίκου, ὥσπερ ἐγώ, ὀλοῷ ἐπὶ γήρατος οὐδῷ« · ἀντὶ τοῦ, τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντος· καὶ Ὀδ. Α, 297. Σ, 175, Τ, 88. καὶ Πλάτ. Ἀπολ. 13. »Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικός δε ὤν« · σὺ κατὰ τὴν ἡλικίαν σου ἡ τοιαύτην ἡλικίαν ἔχων εἶσαι τόσον σοφώτερος, παρὰ ἐγὼ κατὰ τὴν ἡλικίαν μου· καὶ εἰς Κρίτ. 10. »Ἄρα τηλικοί δε γέροντες ἄνδρες« · τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντες. Εὐριπ. Ἄλκ. 646. »Ὅς τηλίκος δ' ὢν« ἔτι καὶ μετ' ἀπαρεμ. »οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμι«, Ὀδ. Ρ, 20. δὲν εἶμαι πλέον εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν ὥστε νὰ.. Θεογν. 578. καὶ καθόλ. τόσον μέγας, τόσον δυνατός, τοσοῦτον ἰσχυρός, ἡ τοιούτου ἀναστήματος, τοιούτου σχήματος, ἡ μορφῆς, tantus, Ὁ Ἡσύχ, ἔχει ἔτι »Τηλικώτατον, πρεσβύτατον, πορρώτατον«. (ἔστι δὲ τὸ ἀναφορικὸν τοῦ, ἡλίκος, καὶ τοῦ ἐρωτηματ. πηλίκος ὡς καὶ παρὰ Λατίν. τὸ talis ἐκ τοῦ qualis, ὅπερ ὡς φαίνεται ἐγένετο ἐκ τοῦ Δωρικοῦ »τᾶλις« ἀντὶ τοῦ, τηλίς.)

* Τηλικόσδε, τηλικήδε, τηλικόνδε, = τηλίκος. —

Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, Ἀττικ. ἀντὶ τηλίκος. Ἐπὶ ἡλικίας καὶ μεγέθους, τόσον ἡ τοιοῦτος, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τὸ μέγεθος· λέγεται ἐπὶ νέων καὶ γερόντων, οἷον παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. α. β'. 11. »Οἱ τηλικοῦτοι· οἱ ἥφηβοι δηλαδή. Λακεδ. πολ. γ'. 3. »Τοῖς τηλικούτοις μέγιστον φρόνημα· τοῖς μοιρακίοις, τοῖς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσιν. Ἀπομν. α. β'. 46. λέγει ὁ γέρων Περικλῆς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδη. »Ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, δεινοί τὰ τοιαῦτα ἦμεν« · καὶ ἡμεῖς ὅταν εἴχαμεν τὴν ἡλικίαν σου. Ἑλληνικ. ε. δ'. 13. »Ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τηλικούτοις« τοῖς ἀνδράσι, τοῖς ὁμοίοις τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 614. καὶ Ο. Κ. 751. χρῆται τῷ, τηλικοῦτος, ἀντὶ τοῦ, τηλικαύτη. οὐδ. »Τηλικοῖτον« ἐπίρ. οὕτω σφόδρα, τόσον πολύ. κατ' ἐπίτασ. τηλικοντοσί, τηλικοντονί (Κατὰ Πασσ. ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἐκ τοῦ τηλίκος καὶ οὗτος ἐστι πάντη ἐπισφαλής, μᾶλλον δὲ τὸ τηλικοῦτος ἐστι κατ' ἐπέκτασ. σχηματισμ. τοῦ τηλίκος, ὥσπερ τὸ οὗτος τοῦ ὅς, τημοῦτος τοῦ τῆμος καὶ τ. τ.)

Τήλινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ τήλεως ὤν. »Ἄλευρον, μῦρον τήλινον«. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Τῆλις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Φυτόν τι ἐλλοβοσπέρματον, οὗ τὸ νος ὁ καρπὸς ἐστὶν εὐωδεστατος, μαλακτικὸς καὶ γλυκαντικός. (Μοσχοσίτη, ἡ Μοσχοσίταρον) Foenum graecum.

Τῆλις, ἡ. ἴδε τῆλις.

* Τήλιστος, ίστη, ιστον, (τηλοῦ) Ὑπερθετ. μοναδ. εὑρισκόμενον. Ἀπώτατος, μακρότατος, λίαν μακρινός· ὅθεν

* Τήλιστον, ἡ τήλιστα Ἐπίρ. λίαν μακρὰν, μακρότατα, ἀπώτατα Ὀρφ. ἀργ. 179. »Λυγρεῦς δ', ὃς τήλιστα δὶ αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βένθεα ὀπώπεεν ὄσσοις« · ὅς τις ἔβλεπε τὰ πολλὰ μακρὰν διεστῶτα.

Τηλίτης, ου, ὁ (τῆλις). »Οἶνος τηλίτης«. Ἐκ τήλεως κατεσκευασμένος, ἢ μεμιγμένος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, τήλιστα.

Τηλόθεν, καὶ τηλόθε, (τηλοῦ). Ἐπίρ. Πόρρωθεν, μακρόθεν, μακρὰν ἀπό τινος τόπου ἐξ ἀλλοδαπῆς καὶ μακρυνῆς γῆς, Ὅμ. ὅς τις συχνάκ. ἐπιφέρει μετ' αὐτὸ τὴν ἐκ »τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης«. Ἰλ. Α, 270. καὶ Ἡσ. τηλόθεν εὕρηται παρὰ Πινδ. μετὰ Γενκ. ἄνευ προθέτεώς τινος, Νεμ. 2, 18. »Πελειάδων μὴ τηλόθεν« ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τηλοῦ ἀντὶ μακρὰν, ἐπὶ μακρὰν εὕρηται οὐδέποτε ἐν χρήσει, μ' ὅλον ὅτι εἰς τινα τοῦ Ὅμ. χωρία ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 359. Ὀδ. Ζ, 312 Η, 194. ὑπέλαβον τοῦτο ἀντὶ τοῦ τηλοῦ, τὸ δὲ »σήμηνε τηλόθεν« ἐκφράζει τὸ ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν σημαίνειν, μηνύειν διὰ σημείων· ὡσαύτ. καὶ »εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί« ἑρμην. ὁ Dämm ὀρθῶς διὰ τοῦ, καὶ ἐὰν ἦσαι ἀπὸ πολλὰ μακράν· ἢ ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπον (si vel maxime ex longinquo es) Ὀδ. Ζ, 312. παρβλ. G. W. Müller, scriptio 3 de rebus gramm. Torgav. 1825. σελ. 3.

Τηλόθι, Ἐπίρ. (τηλοῦ) = τῆλε, τηλοῦ. Μακρὰν ἐκεῖ, πόρρω. Ὅμ. ὅς τις χρῆται αὐτῷ καὶ μετὰ Γενκ. »τηλόθι πάτρης« μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἰλ. Α, 30. καὶ ἀλλαχοῦ.

* Τηλοῖ, ἐπίρ. = τηλοῦ, τηλόθι, Γλωσσ. Ἰλ. Ω. 662. ἴδε τῆλε.

Τηλοπέτης, ὁ, ἡ· ες (πέτομαι). Ὁ μακρὰν ἐπὶ μακρὰν, μακρυὰ πετῶν. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 133. »Τηλοπέτευς ἀγέλης« πόρρω πετομένης.

Τηλόσε, Ἐπίρ. (τηλοῦ). Μακρὰν, μακρυὰ, ἐπὶ μακρὰν Ἰλ. Δ, 455. Χ, 407.

Τηλοτάτω, Ἐπίρ. Ὑπερθ. τοῦ τηλοῦ. Πορρωτάτω, ἀπώτατα, λίαν μακρὰν, πολλὰ μακρυά, Ὀδυσ. Η, 322.

Τηλοτέρω, Ἐπίρ. Συγκρ. τοῦ τηλοῦ. Πορρωτέρω, μακρότερα, ἀπώτερα.

Τηλοῦ, Ἐπίρ. ὡς τὸ τῆλε. Μακρὰν, πόρρω ἐπὶ μακρὰν, μακρυά, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐσθότε δὲ καὶ μετὰ Γενκ. μακρὰν ἀπὸ »τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης«. Ὀδ. Ν, 249. Ψ, 68. τηλοῦ ἀπό, πρὸς Γενκ. Ἡτ. Θεογ. 304. ἀντικτ. τῷ ἀγχοῦ, ἀγχι. (ὡς ἀρχικ. λέξις ὑποτίθεται ἐπιθετ. τὸ τηλός, ὅπερ οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει, ἐξ οὗ τὸ, τηλοῦ, τηλοῖ, τηλόθι, τηλόθεν, τηλόσε, ἐπίρ. Συγκρτ. καὶ ὑπερθτ. τηλοτέρω, καὶ τηλοτάτω· ἕτερόν τινα τύπ. τῆλυ ἀντὶ τῆλε ἀναφέρει Ἀπολ. Δύσκ. ὅθεν τὸ Συγκρτ. τήλιστος, καὶ τὸ συνθετ. τηλύγετος· ὡς θέμα δὲ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἀποδίδουσιν αὐθις ὅτε Ἐρνέστ. καὶ Valckenaer τὸ ΤΑΩ, τείνω, τανύω. Ὀρθοτρ. μέντοι ἀποφαίνουσι μίαν καὶ αὐτὴν ῥίζαν τοῦ τῆλε, τηλοῦ, κ. τ. τ. μετὰ τοῦ τέλος, Ὀρίων σελ. 152, 4. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 201. ὅθεν καὶ τὸ Λατ. telum, ὅπλον δι' οὗ μακρόθεν μάχονται).

Τηλουρός, ὁ, ἡ, ον (ὅρος). κυρ. μέν, Ὁ μεμακρυμένος ἤτοι μακρὰν ἀφισταμένος ὅρους, σύνορα ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ ἐπὶ τόπων, καὶ χωρῶν, μεμακρυσμένος, πόρρω ἀφιστάμενος, μακρὰν κείμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 1. »Ἀθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον« · καὶ Σοφοκλ. Αἴας 564. ὅπου ὅμως ἀντὶ τοῦ »Τηλωπὸς οἰκνεῖα γραπτέον »τηλουρό.« διότι καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἔκδημος· ὅ ἐστιν ἀπὼν, μακρὰν τῶν ἡμετέρων ὅρων ὤν· τὸ δὲ παρ' Εὐρ. Ἑλ. 251. τηλορός, ὀρθῶς ὁ Seidl. ἔγραψε, τῆλ' ὄρος· ἀντὶ δὲ τοῦ τηλουρὸς εὕρηται καὶ τηλοῦρος γραφόμενον.

* Τῆλυ, ἐπίρ. σπάν. τύπ. ἀντὶ τῆλε, Ἀπολ. Δύσκολ. περὶ Ἀντ. σελ. 329. Β.

* Τηλυγέτης, ου, ὁ = τηλύγετος, μόνον παρὰ Φωτ. Λεξ. σελ. 430.

Τηλύγετος, έτη, ετον, παρὰ τοῖς ὕστερ. καὶ δικα ἀλητ. Ἀγαπητός, ἐξαιρέτως ἀγαπόμενος, λίαν προσφυλής, πολυέραστος, πολυαγάπητος, συνθ. ἐπὶ υἱῶν »Φαίνοπος υἱέ, ἄμφω τηλυγέτω«. Ἰλ Ε, 153. καὶ »ὠσείτε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον«. Ἰλ. Ι, 482, 143. 285. Ὀδ Δ, 11. Π, 19. ὕμν. Δημ. 164. 284. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ θυγατρὸς »παῖδά τε τηλυγέτην«. Ἰλ. Γ, 175. ἤτοι ἀγαπητὴν, προσφυλεστάτην ὡς μονογενῆ οὖσαν· καὶ ἐπὶ μεμπτκ. Ἐνν. »ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὡς, ἀλλ' ἔμεινεν«. Ἰλ. Ν, 470. ἤτοι, ὡς δειλός, ὡς ἀνανδρος, ἢ μαλθακός. Καὶ ὁ ἐν τρυφαῖς, καὶ σκιατραφίαις ἀνατρεφόμενος παῖς, ὁ χαδευμένος, ὁ μὲ πολλὰ χάδια καὶ κολακείας ὑπὸ τῶν γονέων θεωρούμενος, οὕτω φησὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ὀρέστου »ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνι πολλῇ«. Ἰλ Ι, 143, καὶ 285. ὅθεν συχνάκ. ἀντὶ τοῦ τρυφερός, νωθρὸς, μαλθακός. ἀπόλεμος. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια καὶ ἑρμηνεία παρίσταται τοσοῦτον σαφὴς εὐκρινὴς καὶ ἀνάλογος μὲ τὰ διάφορα χωρία καθ' ἃ ὁ ποιητὴς μεταχειρίσθη αὐτὴν, ἔγιναν πολλαὶ διαφωνία παρά τε τοῖς Ἀρχαίοις καὶ Νεωτρ. οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἕκαστοι νὰ εὕρωσιν ἰδίαν τινὰ καὶ διάφορον ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι καὶ ἄριστοι τῶν Ἀρχαίων ἐξέλαβον αὐτὴν σύνθετον ἐκ τοῦ τῆλε καὶ ΓΑΩ, γίνομαι, καὶ ἐνόουν δὶ αὐτῆς τὴν ἰδέαν μακράς τινος ἀποστάσεως, ὁ μακρὰν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς ἰδίας πατρίδος γεννηθείς, ἐξαιρ. ὁ ἐν ἀποδημίᾳ, ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γεννηθείς, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθείς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς τὸ τηλέγονος, καὶ ἐπὶ ἀποστάσεως χρόνου, ὁ ὀψέ, ὀργὰ γεννηθείς, ὁ πατρὶ γεννηθεὶς τῆλα ὄντι τοῦ γεννᾶν καὶ ἐξώρω, ἢ τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, πόρρω ἡλικίας ἥκοντος, οἱ ἐν γεροντικῇ ἡλικίᾳ σπαρέντες παῖδες, ἢ οἱ μετὰ μίαν μακρὰν ἄτεκνον συνοικεσίαν γεννηθέντες, ὡς τὸ ὀψίγονος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν του Πατσσ. παρατήρησιν ἡ πρώτη τῶν δύω τούτων ἑρμην. δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόζηται ἀσφαλῶς εἰς κανὲν τῶν Ὁμηρκ. χωρίων, οὔτε φαίνεται ἑπόμενον καὶ ἀναγκαῖον ὅτι ὁ ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς παῖς ἔπρεπε πλέον νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ μόνον καὶ ἐξαίρετον ἀντικείμενον τῆς φιλοστοργίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ Δοιδερλάϊν, Comment de vocab. τηλύγετος, Erlang. 1825. τοῦ ὁποίου φαίνεται πιθανωτέρα ἡ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως εἰκασία, λέγει αὐτὴν σύνθετον ἐκ τοῦ θαλλω, τέθηλα, θῆλυς καὶ ΓΑΩ, ταύτ. τῷ θαλερὸς γεγώς, θαλερὸς κατὰ φύσιν, νέος καὶ ἀκμάζων, ἢ ἐὰν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαιτῇ, νεαρὸς καὶ τρυφερὸς, ἢ μαλθακὸς νωθρὸς καὶ νεάζων· ἡ δὲ μεταλλαγὴ τοῦ ε εἰς υ δὲν φαίνεται παντάπασιν ἀκαιρος, διότι παρ' Ἀπολ. Δυσκ. εὑρηται τῆλυ ὡς ἕτερος τύπος τοῦ τῆλε. Ἡ δὲ χρονικὴ χρῆσις τῆς σηματ. τοῦ τῆλε φαίνεται μᾶλλον ἐπισφαλὴς καὶ ἀπίθανος, διότι καὶ τὸ τηλεθαὶς ἀμφιβαλλόμενον ὑπάρχει, καὶ ἡ μαρτυρία ἐκ τῶν πολλὰ μεταγενεστέρων ἐπῶν δὲν δύναται ἀρνούντως ν' ἀποδείξῃ ἂν ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὑπῆρχεν ἤδη καὶ εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου Ποιήματα. Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 201. ἀποφαίνει πιθανωτέραν καὶ ὀρθοτέραν τινὰ εἰκασίαν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Λέξεως, λέγων ὅτι τὸ τῆλε, καὶ τέλος, τελευτὴ, τελευταῖος ἔχουσι

τὴν ἀρχὴν των ἑκμιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, καὶ τότε τὸ τηλύγετος, ἐκφράζει τὸν ἐν τῷ τέλει, ἢ τελευταῖον γεννηθέντα, ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος, ὡς Ὠρ. ἐν Ἐτυμ. Γουδ. σελ. 616, 37. ὀρθῶς ἠρμήνευσε, καὶ οὕτως ἡ λέξις προσαρμόζεται ἐπὶ τῆς Ἑνν. ταύτης καθ' ὅλα τὰ Ὁμηρκ. χωρία, ἐὰν συμφώνως τῷ Ἑλληνιστῇ Βουττμ. ἡ λέξις τελευταῖος ἀναφέρηται ἐπὶ μόνου ἑπομένου χρόνου, ὑποτιθεμένης τῆς ἰδέας τοῦ μὴ ἔτι ἄλλου τινὸς γεννηθέντος, τοῦ ὅτι δὲν ἐγεννήθη πλέον ἄλλος παῖς μετ' ἐκεῖνον· ὁ τοιοῦτος ἄρα τελευταῖος γεννηθεὶς ἦν φυσικῷ τῷ λόγῳ προτφυλέστατος, καὶ ἀντικείμενον ἰδιετέρας τινὸς ἐξόχου φιλοστοργίας, καὶ ἑπομένως καὶ διαθρύψεως ἀπὸ μέρους τῶν γονέων· οὕτω συνειοῖται ἔτι πολλάκις διὰ τῆς λέξεως καὶ ἡ ἰδέα τοῦ μονογενής, μ' ὅλον ὅτι αὐτοτελεῖ οὐδ' ὅλως κεῖται· τοιουτοτρόπως καλεῖται ὀρθῶς τηλύγετος ὁ υἱὸς ὅς τις δὲν ἔχει ἄλλον ἀδελφόν, ὡς ὁ Ὀρέστης ἐν Ἰλ. Ι, 143, 285. μ' ὅλον ὅτι ἔχει εἰτέτι τρεῖς ἀδελφάς, καὶ ὁ Δημοφῶν, ἐν ὑμ. Δημ. 164. ὅς τις καὶ οὗτος ἔχει ἔτι τέσσαρας ἀδελφάς· ὡσαυτ. καὶ τηλυγέτη καλεῖται ἡ θυγάτηρ ἥτις δὲν ἔχει ἄλλην ἀδελφὴν πλέον, ὡς ἡ Ἑρμιόνη, Ἰλ. Γ, 175. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὕτη, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 11. ἀναφέρεται, ἔχει καὶ ἀδελφὸν Μεγαπένθην· ὅς τις καὶ οὗτος τηλύγετος καλεῖται διὰ τὸ εἶναι μονογενὴ υἱὸν τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, καὶ οὕτως ἑρμηνεύεται σαφῶς καὶ ἄνευ ἀπορίας τό, μοῦνος, τηλύγετος, ἐν Ἰλ. Ι, 482. Ὀδ. Π, 19. καὶ, τηλύγετος, ὀψίγονος, ἐν ὑμ. Δήμ. 164. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιηταῖς, οἵ τινες ἄλλως καὶ διαφόρως ἐξέλαβον τὴν ἀρχικὴν σημασ. τῆς λέξεως, ἣν αὐτὴ ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοπικῆς ἔνν. ἀντὶ τοῦ, ὁ μακράν, ἢ εἰς μακρυνὸν τόπον γεννηθείς, καὶ ἐντεῦθ. ὁ ἐπὶ μακράν, ἢ μακράν, ἄπω ζῶν καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐν γένει, ὁ ἀπών, ὁ μακρὰν ὤν, κείμενος, ἀπομεμακρυμένος, Εὐρ. Ἰφ. 838. »ἔχωσ' Ὀρέστα τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος« τὸ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἀπαντώμενον παράδειγμα. Σιμμίας δὲ ἱπαρὰ Τζέτζη χιλ. ζ'. 144.) λέγει. »Τηλυγέτων ἀφνειον ὑπερβορέων δήμονα· μεμακρυσμένος, μακρὰν ἀφιττάμενος, μακρὰν ἀποκισμένος· ὡς καὶ Ἡσύχ. ἔχει. »Τηλυγετῶν, ἀποικιῶν« μακρὰν ἀπεχουσῶν. (ἐπειδὴ τηλυ ἐπίρ. εὕρηται, ἡ μετάθ. τῶν χρόνων τῶν συλλ. κατὰ Βουττμ. τελευταῖος τελεύγετος, τηλέγητος, καθίσταται περιττή.)

* Τηλύθροος, ὁ, ἡ, ον = τηλέθροος.

* Τῆλυς, ὁ, ἡ, υ· ἀντὶ τηλοῦ.

Τηλωπός, ὁ, καὶ, τηλῶπις, ἡ, θηλ. (ὤψ), Ὁ ἐπὶ μακρὰν θεωρῶν, κυττάζων, ὁ μακρὰν βλέπων. 2) ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ἢ φαινόμενος, ὁ δυνάμενος μακρόθεν ὁρασθῆναι, ὡς τό, τηλέσκοπος ἢ τηλεσκόπος, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τηλωπὸν, μακρόθεν φαινόμενον«. Ὀρφ. ἀργ. 898. »Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα Ἴστανεν αἰθύσσα πυρὸς σέλας«. ἔτι δὲ ἀναφερόμ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, »τηλ. ἰωὰ« Σοφ. Φιλ. 216. ἢ μακρόθεν ἀκουομένη, παρβλ. τηλεφανής.

Τημέλεια, ἡ. Θεραπεία, ἐπιμελεια, περιποίησις, περικόσμησις, φροντίς, σπευδή. ἐκ τοῦ

Τημελέω, ῶ. Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, θεραπεύω, φιλοκαλῶ, περιποιοῦμαι Ἀριστοβ. ἐκ τοῦ τημελής.

* Τημέλη, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ τημέλεια.

Τημελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλλω). Ἐπιμελητής, φροντιστής, θεραπευτής, φροντιστικός, ἐπιμελής, θεραπευτικός, ὅθεν ἀτημελής, καὶ ἀτημελέω.

* Τημελίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τημέλεια.

Τημελουχέω, ῶ (τημελοῦχος)· ταὐτὸν τῷ, τημελέω, τημέλειαν ἔχω. ὅθεν

* Τημελούχημα, τό. Ἀιτικείμενον τημελείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, περιποιήσεως, θεραπείας, καὶ

Τημελούχησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τημέλεια. Νικήτ. Χρον. Δ'. 12.

Τημελοῦχος, ὁ, ἡ, ον (τημέλη, ἔχω)· ταὐτὸν τῷ, τημελής. Ὁ ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα ἔχων περί τι. Ἡλημ. Ἀλεξ.

* Τημενίς, ἡ καὶ

* Τήμενος, ἡ, ἴδε ἐν τῷ τήβεννα.

Τήμερα, καὶ, τήμερον. Ἐπιρρήματ. Ἀττκ. ταὐτὸν τῷ Ἰων, καὶ κοιν. σήμερον. Ξενοφ. (»τήμεραι θεωρεῖται συνηθ. πρωτότυπον τοῦ »τῇ ἡμέρᾳ· ὅ ἐστι »ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ« κατὰ σύγκρασιν παρβλ. τῆτες.) Ὁ Ἀττκ. τύπ. τήμερον ἀνήκει ἰδίως εἰς τὸν κοινὸν καὶ συνηθέστερον τοῦ βίου Ἀττικισμὸν, καὶ ἐντεῦθεν ἐχρήσαντο αὐτῷ πρὸ πάντων οἱ Κωμῳδοὶ, Pierg. Μοιρ. σελ. 364. ἔτι δὲ »τὸ τήμερον εἶναι« ἀντὶ τοῦ, τήμερον, Πλατ, Κρατ. Τινὲς Γριμματικοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς Ἀττικοὺς καὶ τὸ »τήμερος« ἀντὶ τοῦ, σημερινός. Ξενοφ. Κυροπ. ζ'. α'. 6. »Περὶ τῆς τήμερον νίκης«.

* Τήμῃ, Ἐπίρ. Τηνικαῦτα, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· τίθεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ προηγουμένου χρόνου καὶ ἕπεται ἀεὶ μετὰ τὸ ἀναφορκ. ἡμος, Ἰλ. Ψ. Ἡσ. Θεογ. 490. 587. συνεχεστρ. δὲ μετὰ τινος μορίου, »τήμος ἄρα« Ἰλ. Η, 434. Ω, 789. Ὀδ. Δ, 401. Ἑτμ. Ἀρφ. 171. Ἡσ. Ἔργ. 424. »τῆμος δὲ« Ἡσ. Ἔρ. 672. »τῆμος δὴ« Ὀδ. Μ, 441. »τῆμος ὅτε« Ἰακ. ΑΠ. σελ. 420. ἔτι δὲ ἡγουμένου εὐτε. Ὀδ. Ν, 95 ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀναφορκ. Ἑτμ. Ἐρμ. 101. Ἡσ. Ἔργ. 561. »ἐς τῆμος« ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ὀδ. Η, 318 »ἐς τῆμος δὲ συλλέξεαι.« 2) παρ' Ἀπολλων. ὀργ. δ'. 252. »Ἀνδράσιν ὀφιγόνοιτι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι« ἀντὶ τοῦ, σημερον. (Κατὰ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. 2, σελ. 228. ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ ἄρθρου καὶ ἦμαρ, ἄρα ἀντὶ τῆμαρ ὡς τὸ αὐτῆμαρ.)

* Τημόσδε, ἐπίρ. = τῆμος, ἀμφ. ἐν Ὀδ. Η, 318. ὅπου οἱ νεωτρ. Κριτ. τημὸς δὲ ἀναγινώσκουσιν, εὕρηται μέντοι οὕτω παρὰ Θεοκρτ. 10, 49. Καλλιμ. καὶ Ἀπολ. Ῥόδ.

* Τημοῦτος, ἐπίρ. σπαν. τύπ. ἐκ τοῦ τῆμος, Ἡσ. Ἔρ. 578. ἴδε ἐν τῷ τηλικοῦτος περὶ τοῦ σχηματισμ. τῆς λέξεως.

Τηνάλλως, Ἐπίρ. κυρ. ἀντὶ τὴν ἄλλως, ἐξυπακουομένου »ἄγουσαν ὁδόν«, κατά τινα ἄλλην εἰς ἄλλον τόπον φέρουσαν ὁδόν, κατά τινα ἄλλον τρόπον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ταὐτὸν τῷ, ἄλλως καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ μάτην, ματαίως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπιπολαίως· οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤγουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσαν ὁδὸν πορεύονται. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. καὶ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 230.

Τηνεί, ἐπίρ. (τῆνος). Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, ἐκεῖ. Θεόκριτ. ε'. 33. »Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται.«

Τήνελλα, ἐν Ἀρχιλόχ. λείψ. 69 πεπλασμένη λέξις, ἣ ἐμιμοῦτο τὸν ἦχον τῶν κρουομένων χορδῶν τῆς κιθάρας ἢ τοῦ αὐλοῦ, εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐπινικίους ὕμνους, ἢ μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τοὺς ἐπινικίους ὕμνους. (Refrain, Γαλ.). ἤρχετο δὲ τοῦτο οὕτως. »Χαῖρε ὦ καλλίνικε, τήνελλα.« Σχολ. Πινδάρ. Ὀλ. 9, 1 Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1225. καὶ 1228. καὶ Ὀρ. 1764. Bookh. expl. p. 187. ὅθεν

* Τήνελος, ὁ, Κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 276 »Ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶα ἀντὶ τοῦ νικητής, ἢ καλλίνικος εἶ, ὕμνος ἐπινίκιος σοὶ πρέπει.

Τηνεσμός, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεινεσμός, ὅθεν

* Τηνεσμώδης, ὁ, ἡ, ες, ἡμαρτ. ἀναγ. ἀντὶ τεινεσμώδης.

Τηνίκα, (τῆνος). Σημαίνει κυρίως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καιρὸν ἢ ὥραν τινὰ ὡρισμένην τῆς ἡμέρας, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, πρωΐαν, ἑσπέραν, μεσημβρίαν, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἡροδ. 1, 17, 18 καὶ Πλάτ. »Τί τηνικάδε ἀφῆξας;« πῶς ἦλθες εἰς ταύτην τὴν ὥραν τόσον πρωΐ, πῶς ἦλθες τέτοιαν ὥραν τόσον πρωΐ; οἱ Ἰων. καὶ καθολ. οἱ μεταγενέστεροι τάσσουσι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ παντὶ χρόνῳ καὶ καιρῷ ὡρισμένῳ, ἀντὶ τοῦ, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ὃν χρόνον, Ἀπολ. Ῥοδ. ὡσαύτ. τηνικάδε, καὶ ἐξαιρ. τηνικαῦτα παρβλ. ἡνίκα, ἡνίκα, ὁπηνίκα. (ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 2, σ.λ. 227. εἰκάζει ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία τις λέξις ΙΞ, ΓΙΞ, ἀντίστοιχ. τῷ Λατ. vice, ἐξ ἧς τὴν ἵκα, τηνίκα, hac, vice· ὡσαύτ. αὐτίκα ἀντὶ τὴν αὐτὴν ἵκα) (-υν)

* Τηνικάδε, ἐπίρ = τηνίκα. (-νυ, τό δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1142 ὅπου τὸ ἄλφα ἠθελεν εἶσθαι μακρόν, πρέπει ἀναμφιβ. κατὰ Bentl. Βρ. καὶ Διονθ. τηνικαῦτα νὰ γράφεται.)

* Τηνικαῦτα, συνήθ. Ἀττκ. τύπ. ἀντὶ τηνίκα, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. 1, 17, 63 καὶ ἀλλαχοῦ (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ τηνίκα καὶ τὸ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἐνθα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. ΙΙ, σελ. 281.)

* Τηνόθεν, ἐπίρ. (τῆνος). Δωρκ. ἀντὶ ἐκεῖθεν, Ἀριστφ.

Τηνόθι, ἐπίρ. Δωρικ ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ. Θεοκρ.

Τῆνος, τήνα, τῆνο, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, κῆνος, κεῖνος, ἐκεῖνος, Θεοκρ. ὁ δὲ Πινθ. φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθη μόνον τὸ ἐκεῖνος, ἐξαιρ. κεῖνος· ὅθεν

* Τηνῶ, ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ ἐκεῖ, Θεοκρ. 3, 25. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβ. ἔστι.

Τηνῶθε, καὶ τηνῶθεν Δωρ. Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖθεν. Θεόκριτ. γ'. 10. »Τηνῶθε καθεῖλον« ἐκεῖθεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· καὶ Ἀριστφ. Ἀχ. 754.

Τηξιμελής, ές, ὁ, ἡ. ές (τήκω, μέλος). Ὁ τὰ μέλη τήκων, ἀναλίσκων, φθείρων. Ἀνθολογ. »Τηξιμελῆ νόσῳ κεκολουμένος« φθοροποιῷ.

Τιξίποθος, ὁ, ἡ, ον (τήκω, πόθος). »Ἔρωτες τηξίποθοι« Κριτ. παρὰ Κλημ. Στρωμ. β'. σελ. 492. οἱ τὴν καρδίαν διὰ τοῦ πόθου ἢ τῆς ἐπιθυμίας (λαχτάρας) καταναλίσκοντες, φθείροντες ἔρωτες.

Τῆξις, εως, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν, ἀναλίσκειν, φθείρειν, ἀνάλυσις, φθορά, ἐξάντλησις, φθίσις, ἡ διαφθείρουσα καὶ καταναλίσκουσα τὸ σῶμα νόσος, μαρασμός.

Τῆπερ, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἧπερ, δοτ. θηλ. τοῦ ὅσπερ, Ὅμ.

* Τηρεία, ἡ, Ἰων. Τηρείη, θηλ. κύρ. Ὀν. πόλεώς τινος, Ἰλ. Β, 829.

Τηρέω, ῶ, Μ. ήσω (τηρός). Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ, καὶ ἐντεῦθ. Φυλάττω, φρουρῶ, »δώματα« ὕμ. Ὁμ Δημ. 142. »πόλιν« Πινθ. ταμιεύω, ἀναπαιρίζω, φυλάττω τι δι' ἄλλον καιρόν· σώζω, διασώζω, διατηρῶ, ἐπέχω. Ξενοφ. Κυν. ς'. 1. »Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας«. σκοπεύω, παραφυλάττω, προτιμῶ τὸν ἁρμόδιον καιρόν, παραμονεύω, »τηρεῖν τοὺς καιρούς« Γρηγ. Θουκ. »τηρήσαντες νύκτα χειμέριον« προσμείναντες ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ τριτυμωδὴς νύξ, καὶ Βρ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 652. Μέσ. Τηρέομαι, μελ. ήσομαι, ὡς τό, Φυλάττομαι, φυλάττω ἐμαυτόν, προσέχω, μετὰ Αἰτ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 391. »πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια« φυλάττου, πρόσεχε· τῷ μέσ μελ. τηρήσομαι χρῆται κατὰ παθητ. διάθεσ. Θουκ. δ', 30. ὅθεν

*Τηρήμων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, φυλάττων, προφυλάττων.

Τήρησις, εως, ἡ (τηρέω). Θεωρία, παρατήρησις, διαφύλαξις, φύλαξις, φρούρησις, διατήρησις, φυλακή, 2) τόπος φυλακῆς, εἰρκτή, δεσμωτήριον· παρὰ Θουκυδ. ζ', 210. 9. ἔκδσ. Νεφτ. Δούκα. ἡ μετὰ προσοχῆς φύλαξις.

Τηρητέον, θεκτ. Ἐπίρ. Πρέπει νὰ τηρῇ τις.

Τηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὅστις τηρεῖ, φυλάττει, παρατηρεῖ, φύλαξ, παρατηρητής, ὅθεν

Τηρητικός, ἡ, όν. Ὁ φυλάττων, τηρῶν, παρατηρῶν, ἐστὶ καὶ πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ παρατηρῆθῇ, Διογ. Λ. 9, 108.

Τηρός, ὁ, ἡ, ον. Φύλαξ, τηρητής, ὁ παρατηρῶν, φυλάττων, προσέχων, ἢ ἐν προσοχῇ ἔχων, ἀρχ. καὶ σπάν. θέμα τοῦ τηρέω, τὸ ὁποῖον διέμεινε μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 263. »τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον«. (Φαίνεται ὅτι συγγενὲς ἐστὶ τῷ, τέρας).

Τῇς, τῇσι, Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς. Δοτικ. πληθυντ. θηλ. τοῦ ὁ, καὶ ὅς, Ὅμ.

Τητάω, ῶ, (τήτη). Στερίσκω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, στερημένον ποιῶ τινά τινος. Μέσ. τιτάομαι, σπανίζω, στεροῦμαι, ἔνδειαν ἢ σπάνιν ἔχω. ἔλλειψιν, στέρησιν πάσχω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 410. »Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁδ' ἀρνεῖται, σὺ δὲ τητᾶν· στερῇ, στερῆσαι· ἔνθα Χειρόγραφά τινα »τιτᾶσθαιν ἡμαρτ. ἔχουσιν, ὥσπερ καὶ Ἡσύχ. ἀναφέρει. »Τιτᾶσθαι, σ ερήσασθαιν ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει. »Τητωμένη, στερουμένη· τητωμένου, στερουμένου· καὶ τητώμενον στερισκόμενον«· καὶ τὸ Δωρικ. τατώμεις, στερημένος, μετάγεν. Πίνδαρ. Νεμ. l. 146. »Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ Φωτίᾳ· στερ σκομένῳ· ὁ Σχολ. καὶ Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ὑγιής. »Τατωμένα τοῦ κιτῶνοιν«, ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύει, διὰ τοῦ, ἐνέχυρα δεῖσα, ὅ ἐστιν, ἐκδυθεῖσα αὐτὸν καὶ ἐνέχυρον βαλοῦσα· ὡσαυτ. »χαρμάτων τητώμεθα« Εὐρ. Ὀρ 1082. καὶ Πλάτ. »φρενῶν τητώμενοιν (πιθαν. συγγεν. τῷ ζητεῖν, διὰ τοῦ ὁποίου ἑρμηνεύουσιν οἱ ἀρχ. τὴν λέξιν, ἄρα κυρ. ζητῶ, ποθῶ, γυρεύω).

*Τητάνειος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τήτειος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τήτινος, Ἐφεσεινὸς, Πολυδ. ς'. 73. ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. »Τητάνειος σῖτος« ἀντὶ τοῦ, σηταίνειος· ἔνθα ὅρα τὰ ὑπ' αὐτοῦ περὶ τούτου λεγόμενα· ἐκ τοῦ

Τῆτες, Ἐπίρ. χρον. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. καὶ κοιν σῆτες. Ἐν τῷδε τῷ ἔτει, ἢ τούτῳ τῷ ἔτει, εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐπὶ ἔτος, ἐπ' ἔτος, ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, ἐφέτος, καὶ, ἡνῆ τῆτες ἡμέραι, ἀντὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμ. παρβλ. Pierg. Μοῖρ. σελ. 564. Ἀντὶ τούτου οἱ Δαριεῖς »Σᾶτεα« ἔλεγον, ὅθεν τὰ ἐπιθ. σατινὸς, τητινὸς, σητάνειος, τητάνειος, σητάνεος, τήτειος, τήτινος, σήτειος, κ. τ. τ. Κατὰ τὸν Σχ λιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Νεφ. 624. καὶ Ἀχαρν. 15. ἔλεγον ἔτι καὶ »τῆδεα«. (τὸ τῆτες, σῆτες, ἐσχηματστ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ ἔτες, καθ' ἣν καὶ τὸ τήμερον, σήμερον ἐκ τοῦ ἡμέρα).

Τήτη, ἡ. Σπάνις, ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις, ἔλλειψις. Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει σὺν τῷ Φωσίῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ, τῆτος, τό, ἔτι δὲ Σιτεδεία, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, σπανις, ἀκρίβεια ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. Annona· ὀλίγον εὐχρστ. θέμα τοῦ τητάω

Τήτινος, ίνη, ινον· καὶ τητινός (τῆτες). Τούτων τοῦ ἔτους, ἐπέτειος, ἐφετινός. Λουκιαν. Λεξιφ. 1.

Τῆτος, τό, = τήτη.

*Τηΰγετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ ταΰγετον. Ὀδ. (ῳ)

Τηΰσιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. τηΰσίως. Κενὸς, ἄθειος, μάταιος. »Σὴ δὲ τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς«. Ὀδ. Γ, 316. θέλεις κάμε εἰς μάτην τὸν δρόμον· καὶ »τηΰσιον ἔπος«. Ὀδ. Ο, 13. μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος, προπετής, θρασὺς λόγος· οὕτω καὶ ἐν Ἅτμ. Ὅμ. Ἀπολ. 540. (κατὰ τινας μὲν ἐστι. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ταύσιοι, ἢ ταύσιμος ἐν ἴσῳ τῷ, οὐσιος, ταὐτὸν τῷ μάτσιος, ἴβυκος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. »Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως«· ὁ Ἀλκμὰν ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο τῷ, »ταυσία παλλακίω«· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ταύσιμον, μάταιον«· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, αὔω, αὐτέω, ἀντὶ περιβόητος, περιάκουστος, περίφημος). (ῳ)

Τοῦ Τ μετὰ τοῦ Ι.

*—τί. Κατάληξις διαφόρων ὀξυτόνων Ἐπιρρημάτων, ἥτις ἀς ἐπὶ πολὺ φαίνεται ὅτι εἰς εἰ μεταστρέπεται· ἀλλ' αὕτη ἡ εἰς εἰ μεταστροπὴ, καὶ τὸ χρονικὸν μέτρον τῆς καταλήξεως — τί, ἥτις ἀπαντᾶται ποτὲ ὡς μακρὰ καὶ ποτὲ ὡς βραχεῖα, ἀπαιτοῦσιν ἀκριβεστέρον τινὰ τρισδιορισμὸν ἔτι διὰ σταθερῶν κανόνων, παρβλ. ἐξαιρ. Lob. Σοφ. Αἴ. 1213. Blomf Αἰσχ. Προμ. 216. καὶ Reisig enar. Soph. OC. 1638.

*Τί, καὶ τὶ, οὐδετ. τοῦ τὶς καὶ τίς, ἀπρ ίδος.

Τιάρα, ἡ, καὶ παρ' Ἡρόδοτ. ἀεὶ τιάρας, καὶ κατὰ τὰς νεωτερ. γραφ. Ἰων. τιήρης, ου, ὁ· καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ, τιάρις, ἡ· ἄλλως δὲ παρὰ Πολυδ. καὶ, κυρβασία, καὶ, κίδαρις. καὶ, πῖλος. Κόσμος ἐπικεφάλαιος, ᾗ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνον ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένῃ ἐν ἐπισήμοις ἡμέραις, ἢ ἑορταῖς. Ἡρόδ. 1, 132. 7, 61. 8, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. β'. ε'. 3. »Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν« καὶ ἐν Κυροπ. η'. γ'. 13. »Κῦρος ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν· καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ τὸ παρὰ Τούρκ. Κοβούκ, κατὰ τὸν Curt. γ'. γ'. 19. Tiara regium capitis insigne, quod coerulea fascia albo distincta circumibat. ὅ ἐστὶ, Βασίλειος κόσμος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περιεστεμμένος ἢ ἐνυφασμένος ὀθονίῳ λευκῷ. ὁ Ἡροδτ. 3, 12. συνάπτει, πίλους τιάρας, ὅπου κατὰ Στραβ. τὸ πῖλος, ἀντὶ πιλωτὸς κεῖται. (υ – –)

*Τιάρας, ου, ὁ, Ἰων. τιήρης, = τιάρα, Ἡρόδτ. (υ – –)

*Τιάρις, ἡ· σπαν. τύπ. ἀντὶ τιάρα, Ἡσυχ. (υ – –)

Τιαρόδεσμος, καὶ, τιαρίδεσμος, ὁ. Ὁ τῆς τιάρας ἢ περὶ τὴν τιάραν δεσμὸς, τὸ δέσιμον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ τιάρα ὄπισθεν ἐδέετο· ὁ Πολλάκις ἐν ζ'. ια'. 2. Οὐδετέρ. »Τιαρόδεσμον, τὸ ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ὁ τῆς κεφαλῆς ὄπισθεν ἀποσφίγγει τὴν τιάραν«.

Τιαροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τιάρᾳ ὅμοιος, εἰδὸς ἢ σχῆμα τιάρας ἔχων. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. 6. »Κρόβυλος τιαροειδής«.

Τιαροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τιάραν φέρων, φορῶν.

Τιβήν, ῆνος· ὁ· παρὰ Λυκόφρ. 1104. »Τιβῆνα καὶ κύπελλον βανεῖα· ἔνθα ἑρμην. διὰ τοῦ, τρίποδα· παραγόμενον συνήθ. ἐκ τοῦ, τρὶς, καὶ βάω, βαίνω· ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »Τίβηνος, λύβης, τρίπουσι· ὁ δὲ Εὐσταθ. τιβήν, ὁ τρίπους, οἱονεὶ τριβήν, ὅ ἐστι, τρεῖς βάσεις ἔχων.

Τίβηνος, ὁ, = τιβήν, πιθαν. συγγεν. τῷ βάω, ἴβηνος.

Τιγγάβαρι, τό, Ἀττκ. ταὐτὸν τῷ, κινναβαρι, ὅθεν

Τιγγαβαρινός, ἡ, όν. Ἐρυθρὸς, κοκκινοειδὲς τὸ κινναβαρι, ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. Δαμάσκιος παρὰ Φωτ. Βιβλ σελ. 1064 »Χρῶμα τιγγαβαρινῶν, ἐκ κινναβάρεως.

Τίγρης, ητος, ὁ, Ἀρστ. κύρ. Ὀν. Μέγας ποταμὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον μετὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσβάλλων.

Τίγρις, ιδος, καὶ Ἰων. ιος· ἡ· Αἰτιατ. Τίγριν. σπάν. ἀλλὰ πιθαν. ὀρχτρ. ὁ. Ζῶον τετράπουν ἀγριώτατον, οὔ τινος τὸ τρίχωμα ἔστι ῥαβδωτὸν ἢ ἐστιγμένον, γάτῳ ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλὰ πολλῷ μεγαλήτερον· πατρὶς τούτου τοῦ ζώου ἡ Ἰνδία καὶ Ἀφρική. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 15. ἡ γεικ. 105. Αἰτ τίγριν. Ὀνεμ. πλ. τίγρεις, γεν. ιος, φαίνεται καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρίστοις Ἀττκ. ὅτι ἦν ἐν χρήσει, ὁ δὲ τύπ: ιδος νεωτρ. τὸ ἄρσεν. εὕρηται παρ' Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13. σελ. 590. Β. Ἀρστοτ. καὶ Θεόφρ. 2) Τίγρις, = Τίγρης, Διον. Περιηγ. ὅθεν

Τιγροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅμοιος ὡς ἡ τίγρις, ὁ τίγριδος εἶδος ἢ μορφὴν, χρῶμα ἔχων, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις.

*Τίεσκον, Ἰωνικ. παρατατικ. τοῦ, τίω, Ἰλ. Ν. 461. »Οὔτι τίεσκεν· οὐδαμῶς ἐτίμα· καὶ »Τίεσκετο Δ, 46. ἐτιμᾶτο.

(Τίεω) οὐχ εὕρηται ἑλληνικ. ῥῆμα, ἴδε ἐν τῷ τετίμαι.

*Τίζω (τί). Κωμικ. παρ' Ἀριστφ. λέγω πάντοτε τί; ἢ ἐρωτῶ ἀλλεπαλλήλως τί; τί;

*Τίη, κατ' ἐπίτασ. τί, πευστικόν. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀριστοφ. συνάκ. διά τινος ὑπομένου μορίου ἐπιτατόμ. »τίη δέ; Ἰλ. Ο, 244. Ρ, 170. Ὀδ. Π, 421. Τ, 500. καὶ »τίη δὴ« Ἰλ. Φ, 436. ἔτι, τιητὶ δή; Ἀριστφ. Νεφ. 754. καὶ Θεσμ. 84. Οἱ Ἀττικ. φαίνεται ὅτι ἐτόνιζον τιή, Βουττ. Ἑλλ. Γραμ. τόμ. Ιι, σελ. 298. (τίη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τί. ὥσπερ ὁτιὴ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐπειὴ ἐκ τοῦ ἐπεί, κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 191. ἀντὶ τιδή.) (υ–)

*Τί ἦν εἶναι, τό, ὡ. Οὐσ. τὸ κατ' ἰδέαν εἶναι, τὸ ἰδανικῶς εἶναι, ἄνευ τοῦ πραγματικῶ, τι ὑπάρχειν, Ἀριστοτ.

Τιήρης, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τιάρας, Ἡρόδοτ. 1. 132. »Ἐστεφανωμένος τὸν τιήρην μυρσίνῃ μάλιστα«.

Τιθαιβώσσω. Ἐπὶ μελισσῶν, αἵτινες κτίζουσιν, οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία ἤτοι τὰς ψωλεὰς αὐτῶν, νεοττεύω. Ὀδυσ. Ν, 106. »– – ἐνθάδ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι« ὁ Σχολ. Ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστὶ τὸ μέλι· οἷον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοτροφοῦσιν· ὁ Εὐστάθ. τιθαιβώσσιν δὲ, κυρίως ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀποτιθέναι βόσιν ἑαυταῖς, ὅ ἐστὶ σιμβλοποιεῖν. Πορφυρ. Νυμφ. ἀντρ. Δηλοῖ δὲ τό, τιθαιβώσσειν, τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Βόσις δὲ καὶ τροφὴ τὸ μέλι ταῖς μελίσσαις. Ἀπολλών. λεξ. Ὁμηρικ. »Τιθεβώσσουσιν« τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, οἷον ἀποτίθενται τὴν βόσιν, τουτέστι τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσιν· ὁ Ἡσύχ. »Τιθαιβώσσουσιν, ἐκαποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται, τὸν λεγόμενον μελίκηρον. 2) Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 199. ἐπὶ ὀρνίθων ἤτοι ἀλεκτορίδων. »Τέκναι τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῆσι θέρουσαι« ἀντὶ τοῦ, φυλάσσουσαι· καὶ τρέφω, καρποφόρον ποιῶ, ἐπιμελοῦμαι, καλλιεργῶ, παρὰ Λυκόφ. 622. Οἱ Γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ, τιθέναι βόσιν, πιθανώτερον ὅμως συγγεν τῷ τιθάς, τιθή, τίτθη, τιθήνη, τιθασός, τιθασσός, κ. τ. τ. Πασσοβ.)

Τιθάς, άδος, ἡ, ὄρνις (τιθασός). Ὡς τό, τιθή, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 130. »Ὄρνις τιθάς« ἥμερος, οἰκειακή, ἡ κλώσσα.

*Τιθασευτής, οῦ, Ἀριστφ. Σφ. 704. καὶ

Τιθασεύτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τιθασευτής. ποιητ. Ὀππιαν. κυνηγ. β'. 543.

*Τιθασεύω, ποιητ. ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθασός, καὶ, τίθασος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τιθασσός.

Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τιθασσοτρόφος.

Τιθασσεία, ἡ (τιθασσεύω). Τὸ τιθασσεύειν,

ἡμερον ποιεῖν· ἡμέρωσις, τὸ ἥμερον γίνεσθαι, ἐξημεροῦσθαι, ἐξευγενίζεσθαι.

* Τιθάσσευμα, τό (τιθασσεύω). Μέσον πρὸς τιθασσείαν, πρὸς ἐξημέρωσιν, τιθασσόν καὶ ἥμερον ποιεῖν.

Τιθασσευτήρ, ῆρος, καὶ

*Τιθασσευτής, ὁ. Ὅστις τιθασσεύει, ἥμερον, ποιεῖ, ἐξημερόνει, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. »Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασσευτήνιν· ὁ Σχολ. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα. ὅθεν

Τιθασσευτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ τιθασσεύειν ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὐκολος, ἡ ἁρμόδιος.

Τιθασσεύτός, ή, όν· Ἐπιθ. Ῥημ. τοῦ τιθασσεύω. Ὃν ἡμέρωσεν ἤτοι ἥμερον ἐποίησέ τις, ἐξημερωμένος, καὶ ὅς τις δύναται τιθασσευθῆναι, ἤτοι νὰ ἡμερωθῇ, ὁ ἡμερωθῆναι δυνάμενος, ὅστις ἡμερόνεται.

Τιθασσεύω, ποιητ. τιθασσάω, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην γραφὴν παρεδέξατο καὶ ὁ Bekker ἐν Πλατ. Πολ. 9, σελ. 589. Β. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ ἐν Δημοσθ. (τιθατός). Τιθασόν, ἥμερον, χειροήθη ποιῶ, ἡμερόω, ἐξημερόω, ἡμερόνω· δαμάζω, ἀναχαιτίζω, »τιθασσεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήτιμα τῶν ζώων Ξενοφ. Ἀπομ. δ', γ, 10. καὶ ἐπὶ φυτῶν, »τὰ δὲ εἰς ἀπίους, τὰ δὲ εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες«. Πλουταρ. Φάβ. Ἡσύχ. »Τιθασσεύειν, τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροήθη ποιεῖν· καὶ, »τιθασσεύει, ἡμεροῖ, πραΰνει. καὶ καθόλ. μετριάζω, πραΰνω, καταπραΰνω, καὶ ἐντεῦθεν δυσωπῶ, καταλλάττω, φιλιόνω, ἐπὶ ἀνθρώπων· καὶ ἐπὶ γυναικὸς νεογάμου »Ἐτιθατεύετο ὥστε διαλέγεσθαι«. Οἰκον. ζ'. 10. Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. »Οἰδ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοὺς ποιοῦντες«.

*Τιθασσός, ὁ, ή, όν· ποιητ. τιθατός, ὅπερ καὶ παρεδέξατο ὁ Bekker ἐν Πλατ. καὶ Δημοσθ. ὡς ἰδίως Ἀττικ. τύπ. (τιθός, τιθή, τίτθη, τιθήνη). Τιθασσευμένος, ἡμερωμένος, ἐξημερωμένος, δεδαμασμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα ἐξημεροῦνται καὶ, καθίστανται οὕτω χρήσιμα εἰς τὰς οἰκιακὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν »ζῶα τιθασσά«, τὰ χειροήθη καὶ οἰκιακὰ ζῶα. »Τιθασσοὶ ἐλέφαντες« Ἀριστοτ. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων τὰ ὁποῖα καλλιεργοῦνται καὶ περιποιοῦνται ἐν τοῖς κήποις· »ἔστι δὲ ἡδρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον«. Πλουταρχ. Κοριολ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ πραΰς, ἥμερος, γλυκύς, μέτριος, εὐδυσώπητος, εὐάγωγος· Ἐπιρ. τιθασσᾶς, πράως, μὲ ἥμερον τρόπον, ἢ εἰς ἐξημερωμένην κατάστασιν. (ἡ γραφ. τίθασος ἐστιν ἧττον πιθανωτέρα.) ὅθεν

*Τιθάσσω, σπαν. τύπ. ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθέαμεν, ἀντὶ τοῦ, τίθεμεν· ὡς τό, διδόαμεν, ἀντὶ δίδομεν, α'. πρόσ. πληθ. Ἐνεστ. τοῦ τίθημι. Lob. Φρυν. σελ. 245. ἀναφέρει ὁ Εὐστάθ. οὕτω καὶ τό, τιθέασι, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ τιθεῖσι, γ. πληθ. προσ. Ἐνεστ.

Τιθέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, τίθενται.

Τιθείμεν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τιθείημεν.

Τιθέμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, τιθέναι.

Τίθεμμι, Αἰολικ. ἀντὶ, τίθημι. (υ-υ)

Τίθεν, Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, ἐτίθεσαν, γ'. πληθ. πρόσ. Παρατ. τοῦ τίθημι.

Τίθεσκε, Ἰωνικ. παρατ. ἀντὶ, ἐτίθει. (υ-υ)

Τιθευτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τιθηνός. Σιβύλλ. Χρησμ. ἐκ τοῦ

Τιθεύω (τιθή), ταὐτὸν τῷ, τιτθεύω, τιθηνέω.

Τιθέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, τίθημι, ποιητ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. προσ. Παρατατ. ἐτίθει καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. εὕρηται μόνον τὸ β'. πρόσ. τιθεῖς, Πίνδ. Πύθ. 8, 14. Ἐνικ. πρόσ. τιθεῖ, Μιμνερ. 1, 6. 3, 7. Βάκχ. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ρορσ. Εὐρ. Ὀρεστ. 141.

Τιθή, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, τίτθη, τιθήνη, ἡ τροφός, (συγγεν. τῷ ΘΑΩ, θῆναι, θῆσθαι.)

Τιθήμεναι, ἀπαρέμφ. Δωρικ. ἀντὶ, τιθῆναι, τιθέναι· ὡς καὶ τό, τιθήμενος, ἀντὶ, τιθέμενος. Ἰλ. Κ, 34.

Τίθημι, παρ' Ὅμ. β'. Ἐνικ. πρόσ. ἀεὶ τίθησθα, ἐν Ὀδ. Ι, 404. καὶ ὡς β' πρόσ. Ἐν. Παρατ. — γ'. πληθ. πρόσ. τιθεῖσι, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀπαρεμφ. τιθήμεναι ἀντὶ τιθέναι, Ἰλ. Ψ, 83, 247. καὶ τιθέμεν παρ' Ἡσ. Ἔργ. 746. καὶ Πινδ. ἐκ δὲ τοῦ Παρατ. ἐτίθεν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. πληθ. πρόσ. τίθεσαν, Ὀδ. Χ, 455. Ἰων. τίθεσκον, καὶ ἐτίθεα· ἐκ τοῦ συγγεν. τύπ. τιθέω χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. ἐνικ. προσ. ἐτίθει τοῦ Παρατ. καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. τῷ β'. προσ. Ἐνικ. τιθεῖς. Πινδ. Πυθ. 8, 14. (ἕτεροι χρόνοι οὐχ εὕρηνται ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος.) — Μελ. θήσω, Ὅμ. καὶ ἐπκ. ἀπαρεμφ. μέλλ. θησέμεναι, Ὅμ. παρὰ δὲ Πινδ. θησέμεν. Ἀόρ. α'. ἔθηκα, συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσεως. Παρακ. τέθεικα, καὶ Ὑπερτατ. ἐτεθείκειν, μεθομρ. Ἀόρ. β'. ἔθην, συχνοτ παρ' Ὅμ. συνηθ. ἀναυξήτως, καὶ ἐξαιρ. γ'. πληθ. πρόσ. θέσαν, ἔτι καὶ Εὐκτ. θείην συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὑποτακτ. θῶ, Ἰων. ἀσυναίρ θέω, ὅθεν θέωμεν, Ὀδ. Ω, 485. ὅπερ διτυλλάβ. προφέρεται, καὶ κατ' ἐπικ. αὐξ. τῆς βραχείας ἐν ἀρχῇ συλλβ, θείω, Ἰλ. Π, 83. 437. Ὀδ. Α, 89. θείομεν ἀντὶ θείωμεν θῶμεν, Ἰλ. Ψ, 244. 486. Ὀδ. Ν, 364. ὁ δὲ ἀόρ. β'. θῆς, Ἰλ. Π, 96. μ' ὅλον ὅτι ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὀδ. ἀεὶ θείης, θείη, γράφει, παρβλ. Heyne Ἰλ. Ε. 598. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. θεῖναι ἔχει ὁ Ὅμ. ἔτι θέμεναι, σπαν. δὲ καὶ μόνον ἐν Ὀδ. τὸ θέμεν, καὶ Ἡσ. Ἔρ. 61, 67. Ὁ δὲ ἀπαρεμφτκ. καὶ μετοχκ. Ἐνεργ. ἀόρ. εὕρηται παρά τε Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττικ. μόνον ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἐσχηματισμένος, οὐδέποτε δὲ ἐκ τοῦ α'. ἀορ. Προστακτ. θές ἀντὶ θέσι. — Μέσ. τίθεμαι, ἐπικ. μετοχ. τιθήμενος, Ἰλ. Κ, 34 Παρατ. ἐτιθέμην, σπαν. παρ' Ὁμήρ. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. μέλ. θήσομαι, μεθομηρ. ἀόρ. α'. μέσ. ἐθηκάμην, ὅθεν θήκατο· Ἰλ. Κ, 31. Ἡσ. Ἀσπ. 128. μετοχ. θηκάμενος, Πινδ. μεσ. ἀόρ. β'. ἐθέμην, γ' πρόσ. εὐκτ. θεῖτο, Ὀδ. Ρ, 225. θέο, προστακτ. ἀντὶ θέσο, θοῦ, Ὀδ. Κ, 333. ὁ αἰ. Ἀόρ. ἔστιν ἴδιος μόνον τῶν Ἰων καὶ Δωρ. οἱ δὲ Ἀττ. μετεχειρίζοντο μόνον τὸν ἀόρ. β'. — Παθ. τίθεμαι, μέλ. τεθήσομαι, ἀόρ. ἐτέθην, παρακ. τέθειμαι, Ὑπερτ. ἐτεθείμην. Ὁ Ὅμ χρῆται οὐδ' ὅλως τῷ παθητικῷ. Θέμα τοῦ ῥήματος ἐστι ΘΕΩ· (ἡ ἀρκτικὴ συλλαβή τι - ἐστιν ἀεὶ βραχεῖα.) — Σημαίνει δὲ κυρίως, βάλλω, ἔτι δὲ καὶ σταίνω, θέτω, ἵστημι, βάλλω τι ἐπί τι, ἐνγένει ἐπὶ τόπου, εἴς τινα διωρισμένον τόπον ἢ μέρος φέρω, βάλλω, ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἔλθῃ, νὰ βαλθῇ τι ἐν τινι ὡρισμένῳ τόπῳ, φέρω καὶ βάλλω εἰς, βάλλω, θέτω μέσα, προσκομίζω, προσάγω, ἐμβάλλω, συχνότατα παρ' Ὅμ. ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ ἀρχ. τροπικ. Ἐνν. τοῦ, τάσσω, διατάσσω, ἢ εἰς τινα κατάστασιν βάλλω, διαθέτω, φέρω εἴς τινα ὁποιανδήποτε ἀναφορὰν ἢ σχέσιν, βάλλω τι εἰς θέσιν τινὰ ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν, παρασκευάζω, προξενῶ, τὸ μέσον μεταχειρίζ. Ὅμ. συνηθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. καὶ συντάττει ὡς τὸ Ἐνεργ. ἐκτὸς μόνον ὅτι ἡ ἐκ τούτου ἐνέργεια μεταβαίνει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἢ εἰς ἓν μόνον μέρος αὐτοῦ, ἢ συμβαίνει διά τινα ὁποιανδήποτε χρείαν αὐτοῦ, ἢ ἄλλως δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται μία τις ἀντιστρεπτικὴ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, Ἰλ. Γ, 310. Κ, 31.

Α) Κυρ. ἐπὶ τοπικῆς Ἐνν. θέτω, βάλλω, ἵστημι, σταίνω, ἢ πλαγιάζω, βάλλω κάτω, συνήθ. μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς Δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere καὶ collocare, ὥστε οὕτω ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι θέτεται, βάλλεται, ἢ ἵσταταί τι συγχρόνως ἐπομένη καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπάρχειν ἢ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου τίθεται, ἢ βάλλεται, συχνότατ. παρ' Ὅμ. ἔτι πρὸς Δοτ. ἄνευ τῆς ἐν, »ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο«. Ὀδ. Κ, 332. Ν, 364. καὶ ἀλλαχοῦ, σπαν. δὲ μετὰ τῆς εἰς, Ἰλ. Ψ, 704. »γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν καὶ Ω, 795, 797. καὶ Ὀδ. Μ, 448. ὅπου ὅμως ὡς ἠμαρτ. γρ. λογίζεται· συχνότρ. παρ' Ὅμ. μετὰ τῆς ἐπὶ πρὸς Δοτ., καὶ μετὰ τῆς μετὰ αὐτοῖς πρὸς Δοτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ πρὸς Γενν. Ὀδ. Ζ, 252. μετὰ τῆς ἀμφὶ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Κ, 34. μετὰ τῆς ἀνὰ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Θ, 471. μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Ω, 644. Ὀδ. Δ, 497. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Αἰτ. Ὀδ. Δ, 445. ἴδιαι χρήτ. τοῦ τίθημι. 1) θεῖναί τινί τι ἐν χερὶ ἢ ἐν χερσὶ, π. χ. γέρας ἢ κίδαριν ἐν χειρὶ, ἀντὶ ἐγχειρίζω, δίδω, προσφέρω, παρέχω, Ὅμ. ὡσαυτ. »θεῖναι οἶνον ἐν χείρεσσιν«. Ὀδ. Ξ, 448. προσφέρω εἰς τὰς χεῖρας τινὸς τὸν οἶνον· συχνάκ. κατὰ τροπκ. Ἐνν. »θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν« Ἰλ. Ι, 637. ὡσαύτ. καὶ, θεῖναί τινι ἔπος ἢ μένος ἐν φρεσί, βουλὴν νόον ἐν στήθεσσι. μένος ἐν θυμῷ, ἤτοι ἐμβάλλω γενναιότητα, τόλμην εἰς τὴν ψυχὴν τινος ἐμπνέω ἐνσπείρω λόγον, συμβουλὴν, ἢ στοχασμὸν κ. τ. τ. Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ διεγείρω, ἀνακαλῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω· ὡς τὸ πεζ. νουθετέω· καὶ, τιθέμεν νόῳ, Πινδ. σκέπτομαι, στοχάζομαι εἴς τι, ὡσαύτ. καὶ μέσ. »θέσθαι θυμὸν ἐν στήθεσσι, ἐν φρεσί, καὶ ἐπὶ φρεσίν ἤτοι βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐν στοχασμῷ, ἢ ἐν νῷ ἀνακαλῶ, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, καὶ »εἰς μνήμην καὶ ὀργὴν θεῖναί τιν«. Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθ. βάλλω τι εἰς τὴν κεφαλήν μου, μ' ἔρχεταί τι εἰς τὴν καρδίαν μου, τό ὁποῖον πάντοτε μὲ κινεῖ, μ' ἐρεθίζει »ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν«. Ἰλ. Ι, 629. καὶ »αἰδὼ καὶ νέμεσιν ἐν φρεσὶ θέσθαι« Ἰλ. Ν, 121. παρβλ. καὶ Ἰλ. Ο, 561. 661. »θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν« Ἰλ. Δ, 83. ἤτοι ἐμβάλλω, προξενῶ ἀγάπην μεταξὺ τῶν δύο· ὡσαύτ. »οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε« Ὀδ. Χ, 40. ὅ που νῦν βέλτιον ἔσεσθαι κεῖται. Ἐνυποτίθεται δὲ ἀεὶ ἰδέα τις διαρκείας καὶ διαμονῆς ἐπὶ τῆς μέσ. ταύτης σημ. τοῦ ῥήματος »θέσθαι τινὶ κότον« ἤτοι συλλαμβάνω καὶ φυλάττω, ἐν ἐμαυτῷ ὀργὴν κατά τινος, ἀκαταπαύστως εἶμι περωργισμένος ἐναντίον του, »τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε« Ἰλ. Θ, 449. καὶ »θέσθαι θυμὸν ἄγριον ἐν στήθεσσιν« »θέσθαι νόον« Θεογν. 89. Ρορσ. Εὐρ. Ὀρ. 248. καὶ, ἐν φρεσὶ θέσθαι, ἄνευ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἀποφασίζω, ἐν ἐμαυτῷ καθίστημι, διανοοῦμαι, σκέπτομαι ἐπί τι, μετ' ἀπαρμφ. »οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη ἐκ λεχέων μ' ἀναγείραι«. Ὀδ. Δ, 729. παρβλ. βάλλω. 2) βάλλω, ἢ θέτω ἐπί τι, ἐπάνω εἴς τι ἢ πρὸς διευθύνω, προσηλόω. ἢ ἀφίημί τι ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν«. Ἰλ. Κ, 46. προσήλωσεν ἢ ἔβαλε τὸ πνεῦμά του, τὴν προσοχήν του εἰς τὰ ἱερά. 3) Τάσσω, ὁρίζω, προδιορίζω, ἀποφασίσω »καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς«. Ἰλ. Ψ, 333. ἤτοι ἔταξεν, ἐδιόρισεν, ὡσαύτ. Ὀδ. Θ, 193. καὶ ἀλλαχοῦ »τιμὴν τιθέναι τινί«. Ἰλ. Ω, 57. διορίζω τιμὴν διά τινα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγώνων καὶ ἄθλων, ἀγῶνα τίθημι, συγκροτῶ, συσταίνω ἀγῶνα, κάμνω νὰ ἑορτάσωσιν ἀγῶνα τινα πρὸς τιμὴν τινος, »τιθέναι τὰ Ὀλύμπια« τάττειν ἢ καθιδρύειν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ »ἔθηκε θεὸν βασιλέα τὰ δημόσια πάντα«. Ξεν.

ἤτοι ἐθέσπισεν, ἐδιόρισεν ὥστε ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ὅλας τὰς θυσίας, συχνότρ. μὲν τοι ἐπὶ Ἄθλων καὶ βραβείων τῶν ἀγώνων, τὰ ὁποῖα ἐπροσδιορίζοντο διὰ τοὺς νικητάς, καὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα ἡμίονον ταλαεργόν Ἰλ. Ψ, 653, 263, 700. καὶ πάεθλιον. 748. ὡσαύτ. γυναῖκα, βοῦν, ζέπας, σόλον, τεύχεα, τόξον, Ἰλ. Ψ, 263. 750, 656, 826. Ὀδ. Λ, 546. Φ, 74. καὶ Σοφ. ὑθεῖναι ἐς μέσσον Ἰλ. Ψ, 704. ἔθεν καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθ. θεῖναι ἐν μέσῳ, σπανίως δὲ εἰς μέσον, in medio proponere· καὶ ἐκθέτω, βάλλω εἰς τὸ φανερόν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ φανερόν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ κοινόν, κάμνω τι κοινόν, ὥστε ὅλοι κοινῶς νὰ τὸ ἀπολαμβάνωσιν· ἔτι δὲ λέγεται ἐπὶ νόμων, καὶ ἐπὶ πάντων ὅσα διὰ νόμου ἢ κανονικῶν διατάξεων γίνονται, ὁρίζω, θεσπίζω, διατάσσω, ἐπιβάλλω, κανονίζω »θεῖναι νόμον ἀντὶ, δίδω νόμον, νομοθετῶ, »τίθησιν τὸν νόμον ὁ Νομοθέτης«. Δημοσθ. Ξεν. καὶ Πλάτ. ἐπὶ θεοῦ, ἢ ἐπὶ κυριάρχου ἀπολύτου ἡγεμόνος, βασιλέως, ὅς τις αὐθαιρέτως ἐκδίδει θεσπίσματα, διαταγάς, καὶ εἶναι ἀνώτερος αὐτῶν τῶν νόμων, τὸ δὲ μέσ. »θέσθαι νόμον« σηλοῖ κυρ. δίδω ἐμαυτῷ νόμον τινά, ὑποβάλλομαι εἰς νόμον, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ ζώντων, ὅπου αὐτὸς ὁ λαὸς νομοθετεῖ, ἢ ἐκλέγει καὶ ἀναγορεύει ὁ ἴδιος ἄλλον τινὰ ὡς Νομοθέτην, ἄρα καθόλ. φέρεται μέσως ὅπου εἶναι λόγος περὶ ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ διατάττω, θεσπίζω, νόμιμον ποιῶ, κυρόνω, ὡσαύτ. »ἀγορὴν θέσθαι« συγκροτῶ συνέλευσιν μὲ κοινὴν τοῦ λαοῦ συγκατάθεσιν, συγκαλῶ τὸν λαὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ τότ' ἀγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔδεν πόνω. Ὀδ. Ι. 171. Κ, 188. Μ, 139. ἐπὶ θεία Παντεδυναμίας καὶ κράτους, ἐπὶ εἱμαρμένης, ἀντὶ τοῦ, ἐφίημι, ἀμετατρέπτως διορίζω, ἢ θεσπίζω »οὕτω νῦν Ζεὺς θείη« Ὀδ. Θ, 465. Ο, 180. καὶ καθόλ. ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω, ἐπιτέλλω, μετὰ ἀπαρεμφ. »θῆκ' ἐπὶ νηός ἄγεσθαι«. Ἰλ. Π, 223. ἤτοι ἐπρόσταξε νὰ φέρουσι εἰς τὴν νῆα. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1662. Seidl. Εὐρ. Τροι. 1066. ἰδίως δὲ »ὄνομα θεῖναί τινι« δίδω ἢ βάλλω εἰς τινα ὄνομά τι, τὸν ὀνομάζω μ' ἓν ὄνομα. Ὀδ. Τ, 403. συνήθ. δὲ μεσ. ὄνομα θέσθαι, »τίθεσθ' ὄνομ' ὅ,τ τι κεν εἴπω« αὐτόθ. 406. καὶ Σ, 5. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck. Φοιν. 12. οὐδέποτε δὲ ἐπ' ἀντιστρεπτ. Ἐνν. τίθημι ἐμαυτῷ ὄνομα, μᾶλλον δὲ ἤθελεν ἑρμηνεύεσθαι ἡ δύναμις τοῦ μέσου ἐὰν ὑποτεθῇ ὁ δίδων τὸ ὄνομα εἰς τινα εἴτε ὅ,τι δίδει τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, ἢ ἄλλως ὅ,τι εἴθει ἐν ὁποιονδήποτε κατὰ ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν ἢ ἐπίνοιαν· ἔτι δὲ κατὰ μέσ. διάθ. καὶ ἀντὶ τοῦ προσδιορίζω διὰ συμφωνίας, συμφωνῶ, συντίθημι, συμβάλλομαι »τὴν ἡμέραν τίθεσθαι« Δημοσ. 4) ἐκτίθημι, ἀφιερόνω, ἐξαιρ. τὰ ἐν τοῖς Ναοῖς ἱερά, ἀφιερώματα. ὡς τὸ ἀνατίθημι »ἐν δὲ κεθεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά« Ὀδ. Μ, 347. Ἰλ. Ζ, 92. Valck. Φοίν. 577. Οὐολ. Δημ. Λεπτ. σελ. 307. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τεχνητῶν ἔργων, ἐκβάλλω, δείχνω εἰς τὸ κοινὸν ἔργόν τι ἤδη τε τεχνευμένον, κατειργασμένον, κατεργάζομαι, ἐξαρτύω καὶ ἐκθέτω τι, Ἰλ. Σ, 541, 550, 561, 607. τροπκ. δὲ, τίθεσθαι τὴν γνώμην, παρρησιάζω, προτείνω, ἢ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρότ. 7, 82. παρβλ. 6, 6. 5) Τάττω τι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, κατατάττω, βάλλω τι εἰς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν, συγκατατάττω, κατατίθημι, συγκαταριθμῶ, τί εἰς τι, καὶ, τί ἔν τινι, καὶ πολλάκ. μέσ. »τίθεσθαι τινὰ ἐν τιμῇ« ἀντὶ ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, Ἡροδτ. 3, 3. καὶ »τίθεσθαί τι ἐν αἰσχρῷ«, νομίζω τι ὡς αἰσχρόν, »τίθεσθαί τινα ἐν φιλοσόφοις« τὸν συγκαταριθμῶ μεταξὺ τῶν φιλοσόφων, κ. τ. τ. Valck. διατρ. σελ. 8, 9. ἔτι δὲ, θεῖναι καὶ θέσθαι ἐν μέρει τινός, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. ἀντὶ, λογίζω, θεωρῶ ὡς τι, μετὰ διπλ. Αἰτ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μέσ. ἐκφράζει τὴν κρίσιν τοῦ ὑποκειμένου περὶ τινος πράγματος, ὅτι παρίσταται μόνον ὡς τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἢ ὅτι εἶναι μόνον κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοιοῦτον, »τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε« Ὀλ. Φ, 333. διὰ τί νομίζετε ταῦτα ὡς ὀνείδη; ἄρα ἀντὶ τοῦ ὑγοῦμαι καὶ νομίζω, Valck. διατρ. σελ. 8. 9. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 287. μετὰ ἀπαρεμ. ὑποτίθημι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, πιστεύω, καὶ ἐντεῦθεν, ἀπονέμω, ἀποδίδω, προσάπτω, »εἰς τύχην τίθεμαι ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην. 6) τὴν ψῆφον τιθέναι, βάλλω τὴν ψῆφον ἤτοι τὸ λιθάριον ἐπὶ τῆς σανίδος, ἢ ἐπὶ τοῦ πίνακος, λογαριάζω, ἀριθμῶ, συναριθμῶ, καὶ, τὴν ψῆφον τίθεσθαι, δίδω τὴν γνώμην μου ἐξαιρ. ἐπὶ γινομένης ἐκλογῆς ἀρχῶν, ἀξιωμάτων, ἢ ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως, καθόλ. ἐκφέρω, λέγω τὴν κρίσιν μου, προβάλλω τὴν γνώμην μου, Λυκουρ. ἔτι, τίθεσθαι τὴν γνώμην περί τινος, ἴδε 4. καὶ ἁπλ. τίθεσθαί τινι, προσυπακ. τὴν ψῆφον, δίδω τὴν γνώμην μου ὑπέρ τινος, συγκατατίθεμαι, καὶ, τίθεσθαι τῇ γνώμῃ, συμφωνῶ μὲ μίαν γνώμην, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, Σοφ. Φιλ. 1448. 7) εἰσφέρω, τελῶ, δίδω, πληρόνω, »τόκον, εἰσφορὰς, καταβολὰς, μετοίκιον κ. τ. τ. τίθημι« Δημοσθ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, δαπανῶ, ἀναλίσκω, »ἀπὸ δὲ τούτων ἢν εἰς ἄλλα ἀνθρώποθα τιθῆται εἴκοσι« Ξεν. »ἂν ἐξοδευθῶσιν εἴκοσι τάλαντα. 8) παρακαταθέτω, ὑποθήκην βάλλω, εἰς παρακαταθήκην βάλλω, ἐνεχυριάζω, καὶ μέσ. τίθεμαι, ἐπὶ δανειστοῦ ὅς τις δέχεταί τι ὡς ἐνέχυρον, τίθεσθαι παρά τινι, δανείζω τινὶ χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρῳ, λαμβάνων ἐνέχυρον »Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ«. Δημοσθ. ἐνεχυριάζω, βάλλω ὑποθήκην τὴν συνοικίαν εἰς τὸν Παμβωτάδην διὰ δεκαεξ μνᾶς· καὶ »τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι, οὔτε τίθεσθαι« ὁ αὐτ. κανεὶς δὲν θέλει μήτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, μήτε νὰ τὸ λάβῃ ἐνέχυρον· ὅθεν ὁ θείς, ὁ δίδων ἢ βάλλων τι ὡς ἐνέχυρον, καὶ, ὁ θέμενος, ὁ λαμβάνων τὸ ἐνέχυρον καὶ δανείζων δι' αὐτοῦ χρήματα, Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 820. E. Lob. Φρυν. σελ. 468. τὸ δὲ, χρήματα θέσθαι παρά τινα, σημ. τὸ καταβάλλω, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα τὰ χρήματά μου, Ἡρότ. 6, 86, 1. 9) ἐπὶ ὅπλων, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, βάλλω τὰ ὅπλα, ἐνδύομαι τὰ ἅρματα, ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς μάχην, ἐξοπλίζομαι διὰ νὰ πολεμήσω, »θέσθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα« Ξεν. Ἀναβ. ζ. καὶ Θουκ. καὶ, »τίθεσθαι ὅπλα εἰς θήρην ἕνεκα πάτραος« Δημ. ἀντὶ τοῦ, μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ πατρίδος, καὶ, ὑπὲρ τοῦ δήμου τὰ ὅπλα θέμενος, ἔτι δὲ βάλλω εἰς τάξιν τινὰ τὰ ὅπλα, ἐξαιρ. τὰς ἀσπίδας καὶ λόγχας ἢ δόρατα, παρατάττω εἰς σειράς, συντάττω ὡς εἰς μέλλουσαν καὶ πλησιάζουσαν μάχην, ἢ οὕτω πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης δίδω πρὸς ὀλίγον ἀνεσίν τινα εἰς τοὺς στρατιώτας »πλησίον τῶν πολεμίων τὰ ὅπλα τίθεσθαι« καὶ »εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι« Ξεν. ὡσαύτ. καὶ ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω μετὰ τῶν ὅπλων, στρατοπεδεύομαι οἱοῦμαι, μεθ' ὅπλων στρατοπεδεύεσθαι »φεύγοντες ἐπικινδύνται ἐπὶ τὸ Ἡραῖον· τὸ δὲ πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων εἴκοσι σταδίους ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς Γαργαφίης ἀπέχον, ἀπικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα, καὶ οἱ μὲν περὶ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο«. Ἡροδτ. 9, 52. συχνακ. δὲ παρὰ Ξεν. παρατεταγμένος· ὧν ἤδη εἰς μάχην στρατοπεδεύομαι, ὅθεν ὅπλα ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον αὐτὸ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενοι στρατιῶται· »τίθεσθαι τὰ ὅπλα περίτιμα ὠπλισμένος περιβάλλω ἢ πολιορκῶ, καὶ »περὶ τεῖχος τὰ ὅπλα τίθεσθαι« πολιορκῶ μὲ ἐξωπλισμένον στρατεύμα, περικλείω διὰ τῶν ὅπλων, ὡσαύτ. καὶ, πρὸς πόλιν· »τίθεσθαι τὰ ὅπλα ἀντίαν« στρέφω τὰ ὅπλα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἀνθίσταμαι δὲ ἐνόπλου συνάμεως, Ξεν. Ἀν. 4, 3, 26. καὶ, »τὰ ὅπλα εὖ τίθεσθαι« Ξεν. Κυρπ. 8, ε', 3. καλῶς φυλάσσειν τὸ στρατόπεδον, ὡς ἐν μάχῃ ἀεὶ παρεσκευασμένοις στρατοπεδεύεσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποδύω τὰ ὅπλα, βάλλω κάτω τὰ ἅρματα, ἐξαρματόνομαι »τὰς ἀσπίδας θέσθαι« ἐκβάλλω τὰς ἀσπίδας, καὶ »πόλεμον θέσθαι« καταπαύω, διαλύω τὸν πόλεμον deponere bellum. 10) εἰς τὸν τάφον βάλλω, ἐνταφιάζω, θάπτω.

Β) Τροπικ. φέρω ἢ βάλλω εἰς κατάστασίν τινα, καθίστημι, διαθέτω, φέρω τι εἰς μίαν τοιάνδε κατάστασιν, ἢ θέσιν ἐσωτερικήν, ἢ ἐξωτερικήν, τὸ βάλλω εἰς τινα ὁποιαδήποτε ἀναφορὰν καὶ σχέσιν, ταυτόσ. τῷ ποιεῖσθαι, ὅθεν 1) ἐπὶ Προσώπων. καθιστήμι, διορίζω, βάλλω εἰς ὑπουργίαν ἢ ἀξίαν τινά, ἀναγορεύω, ἀναδεικνύω »θεῖναι τινὰ μάντιν, ἱέρειαν, ἀρχέπολιν«, ἐκλέγω, ἢ διορίζω τινὰ μάντιν ἱέρισσαν, κ. τ. τ. »τὴν γὰρ τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν« Ἰλ. Ζ, 300. Ὀδ. Ο, 253. Πίνδ. Πυθ. 9, 93. καὶ »θεῖναί τινα ἄλοχον τινὸς« ἀντὶ συνοικῶ κόρην τινὰ μὲ ἄνδρα, μεσιλαβῶ, μεσήτης γίνομαι τῆς συνοικείας Ἰλ. Τ, 298. μέσως δὲ »θέσθαι τινὰ γυναῖκα« ἢ ἀκοιτιν« νυμφεύομαι γυναῖκα, λαμβάνω εἰς σύζυγον Ὀδ. Φ, 72. 316. »ἤτε με τοῖον ἔθηκεν ὅπως· ἐθέλειν. Ὀδ. Π, 208. ἢ ὁποία μ' ἔκαμεν ὅπως ἠθέλε, καὶ »τοὺς ἑθηκας ἑταίρους« μετέβαλες εἰς χοίρους τοὺς ἑταίρους, Ὀδ. Κ, 338. ἔτι, »θέσθαι τινὰ γέλωτα«, κάμνω τινὰ ἀξιογέλαστον, τὸν μεταχειρίζομαι ὡς παίγνιον, Ἡροδτ. 3, 29. 7, 209. ὡσαύτ. χλεύην καὶ γέλωτα ποιεῖσθαί τινά, Αἰσχρῖων παρ' Ἀθην. 8. σελ. 335. C. ἔτι καὶ μετὰ ἐπιθετ. »θεῖναί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήραον«, κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ οὐδὲ νὰ γηράσῃ ποτὲ, καὶ »τιμότερον« ἀντὶ ὀλιγώτερον τιμῶ, ἐν μικροτέρᾳ τιμῇ ἔχω τινά, κ. τ. τ. Ἰλ. Β, 318, 482. Ζ, 139. Ι, 483. Π, 90. Ὀδ. Ε, 136. Ζ, 249. Η, 257. Θ, 20. Σ, 195. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἰδίως, »τίθεσθαί τινα παῖδα«, κάμνω τινὰ ἴδιον τέκνον, υἱοθετῶ, ἧττον ἐν χρήσει ἐπὶ γυναικῶν· »θέσθαι υἱὸν ἢ παῖδα ὑπὸ ζώνῃ« ἤτοι ἀφίνομαι νὰ ἐγγκαστρωθῶ, συλλαμβάνω ἐν τῇ κοιλίᾳ »παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθείσαα«. Ἔτμ. Ὅμ. Ἀφρ. 256, 283. 2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ποιῶ, παρασκευάζω, ἐργάζομαι, προξενῶ, παρέχω, ἀποδείκνυμι, διαπράττω, ἐπιτελῶ »δόρπον θησέμεναι« Ὀδ. Τ, 394. προετοιμάζω γεῦμα, ἢ δεῖπνον καὶ »γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ« Ἰλ. Ε, 122. κάμνω τοὺς πόδας τινὸς ταχεῖς, τὸν κάμνω νὰ τρέχῃ· ὡσαύτ. »Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν« ἤτοι ἐπροξένησε φῶς, σωτηρίαν εἰς τοὺς ἑταίρους, Ἰλ. Ζ, 6. »ἔργα θεῖναι« κάμνω, ἐργάζομαι, διαπράττω, κατορθόνω, εἰς πέρας φέρω, Ἰλ. Γ, 321. »κέλαδον καὶ αὐτήνα«. Ἰλ. Ι, 547. »ὁρμαγδόνα« Ὀδ. Ι, 235. ὡσαύτ. »θεῖναι τινὶ ἄλγεα, γόον, πένθος, κήδεα« »προξενῶ πόνους, λύπην, κ. τ. τ. Ἰλ. Δ, 2. Ρ, 37. Ἔτμ. Δημ. 249. »θεῖναι τινὶ πόνον« προξενῶ εἰς τινα κόπους, ταλαιπωρείας ἢ ἀνάγκας, κ. τ. τ. ὡσαύτ. καὶ »κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι εἴς τι, »ὃς μιν (ναῦν) λᾶας ἔθηκεν« Ὀδ. Ν, 163. ἤτοι μετέβαλε τὴν ναῦν εἰς λίθον· συχνότατ. δὲ κατὰ

μέτ. διαθ. ποιῶ, ἡ παρασκευάζω ἐμαυτῷ τι, κάμνωτι διὰ τὸν ἑαυτόνμον, ἡ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, χρῆσιν, καθ' ἣν περίτταστιν ἡ ἀναφερομένη πρός τι ἐξωτερ. πρόσωπ. Δοτ. ἀεὶ ἐλλείπει, »ἰαῖτα, δόρπον τίθεσθαι» ἑτοιμάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, τράπεζαν, Ἰλ. Η, 475. Ι, 88. Ὀδ. Ρ, 269. »δῶμα, οἰκία, αὐλινιν, Ἰλ. Β, 750. Ι, 232. Ὀδ. Ο, 241. καὶ »θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθονιν κάμνω, ἀνοίγω ἐμαυτῷ δρόμον, Ἰλ. Μ, 418. καὶ 399. — »μάχην τίθεσθαιν Ἰλ. Ω, 402. ἤτοι, παρασκευάζω ἐμαυτῷ μάχην, ἄρχομαι τῆς μάχης, καὶ »μεγάλην ἐπιγουνίδα θέσθαιν Ὀδ. Ρ, 225. ἤτοι ποιῶ ἐμαυτῷ παχύ, εὐτραφὲς σέλος· »θέσθαι πόνονιν Αἰσχύλ. Ἐύμ. 276. προξενῶ ἐμαυτῷ κόπον, στενοχωρῶ ἐμαυτόν· »μαρτύρια θέσθαιν Ἡροδτ. 8, 55. χορηγῷ ἐμαυτῷ, προμηθεύομαι μὲ μαρτυρίας· »χάριν τίθεσθαί τινιν ἀποκτῶ τὴν εὔνοιαν καὶ εὐγιωμοσύνην τινός, ἀποδείκνυμί τινι χάριν, Ἡροδτ. 9, 60, 107. Λυκουργ. 37, 3. τὸ δὲ »θήκασθαι ἀνδρὸς αἰδοῖον πρόσωπιν λαμβάνω τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα σεβασμίου ἀνδρός, Πινδ. Πυθ. 4, 52. παρβλ. Alb. Ἡσυχ. 1, σελ. 1710. »Καί, εὖ ἢ καλῶς θέσθαί τιν, διατάττωτι καλῶς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, προπαρεσκευάζω, προδιαθέτω τι καλῶς εἰς ἰδίαν μου ὠφέλειαν ἢ χρῆσιν, καλῶς χρῶμαι, ἢ ἀπολαμβάνωτι, Ἡροδτ. 7, 236. »τὰ σαυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖν καὶ Valck. Ἱππολ. 708. ἐξαιρ ἐπὶ ὅπλων »εὖ θέσθαι τὰ ὅπλαιν προετοιμάζω, προδιαθέτω καλῶς· »εὖ ἀστπίδα θέσθαιν Ἰλ. Β, 382.

Γ) Περιφραστικῶς λαμβάνεται συχνακ. τὸ τίθημι ἀνθ' ἑνὸς μόνου ῥήματος· π. χ. »σκέδασιν θεῖναιν ἀντὶ σκεδάσαι, διασιορπίται, Ὀδ. Α, 116. Τ, 225. ὡσαύτ. »θεῖναι κρύφονιν »θεῖναι νέμεσιν, σπουδήν, αἰδοῦνα ἀντί, κρύπτειν, νεμεσᾶν, σπουδάζειν, αἰνεῖν, Πινδ. Ὀλ. 7, 111. 8, 114. Πυθ. 4, 49. Νεμ. 1, 5. ἔτι καὶ μέσ. »θέσθαι μάχηνιν ἀντὶ μάχεσθαι, Ἰλ. Ω 402. »θέσθαι θυσίαν, γάμον, λόγονιν ἀντὶ θύειν, γαμεῖσθαι, λέγειν, Πινδ. Ὀλ. 7, 77 13, 75. Πυθ. 4, 234. καὶ παρ' Ἀττ. συνηθ. ὡς παρὰ Σοφ. Αἴ. 13, 536. ΟΤ, 134 Ἀντγ. 151.

Τιθηνεία, ἡ (τιθηνέω)· = τιθηνία, Ὀππ.

*Τιθηνεύω, ῶ, καὶ, τιθηνέω, μελ. ήσω (τιθήνη). Θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ὥσπερ τιθήνη θηλάζω, βυζάνω, τρέφω, ἀνατρέφω. Ὕμ. Ὁμ. Δημ. 142. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ε'. 13. »ἦν σὺ πολλάκις παῖς ὢν ἐτιθηνήσωι· ὅπερ τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, κολακεύω. Καθόλ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, διακονοῦμαι, καὶ περιποιοῦμαι, περιθέλπω, κολακεύω, συνήθ μέσ. ὡς τιθηνείμην. ἐν Ὕμν. Δημ. 142. Valck. Φιλ. σελ. X. Schaef. mel. σελ. 82.

Τιθήνη, ἡ, κυρ. Θηλ. τοῦ τιθηνός. Τροφός, ἡ θηλάζουσα τὸ βρέφος, ἡ τὸν τιτθίν, ἤτοι τὸν μαστὸν παρέχουσα (βυζάστρα, παραμάννα, βάϊα) ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ παιδὸς καὶ ἀνατρέφουσα αὐτό. Ἰλ. Ζ, 189. »—φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνηιν καὶ στίχ. 467. »—εὔζώνοιο τιθήνηιν. Ἐξαιρέτως λέγονται τιθῆναι, αἱ ἀναθρέψαται τὸν Διόνυσον Νύμφαι. Ἰλ. Ζ, 132. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 680. »ἦν ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει, θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις· συχνάκ. δὲ καὶ τροπ. οὕτω, π. χ. καλεῖ ὁ Πινδ. Πυθ. 1, 39. τὴν Αἴτνην, χιόνος τιθήνη· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καθόλ. ἀντὶ μήτηρ, Κολονθ. 372.

Τιθήνημα, τό (τιθηνέω). Τὸ ἀνατραφὲν ἢ ἀνατρεφόμενον, ὅ ἐστι, τὸ τιθηνούμενον, βυζανόμενον παιδίον.

Τιθήνησις, εως, ἡ (τιθηνέω). Τὸ τιθηνεῖν, θηλάζειν, ἀνατρέφειν, ἀνατροφή, θήλασις, τροφή, ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία τοῦ παιδός, Πλατ.

Τιθηνήτειρα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τιθήνη, ἐκ τοῦ

Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ (τιθηνέω), ταὐτὸν τῷ, τιθηνός, ὅθεν

Τιθηνητήριος, ία, ιον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, θεραπεύων, ὁ εἰς τιθηνίαν ἀνήκων.

Τιθηνία, ἡ. Ἐπιμέλεια, θεραπεία, τροφή, ἀνατροφή. Ὀππιαν. ἁλ. α'. 665.

Τιθηνίδια, τά (τιθήνη) Ἑορτή τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, καθ' ἣν αἱ τιθῆναι ἔφερον τὰ ἀρσενικὰ παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Κορυθαλλίας. Ἀθήν. δ'. σελ. 139.

*Τιθηνίζομαι, μέτ. ἀποθ. Νεωτερ. τύπ, Θηλάζω, τρέφω, ἀνατρέφω.

*Τιθηνοκομέω, μελ. ήσω (τιθήνη, κομέω). Ἀνατρέφω μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, ἐπέχω τόπον τιθήνης εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδός, καὶ καθόλ. περιποιοῦμαι, θηραπεύω, ὅθεν

*Τιθηνοκόμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπέχων τόπον τιθήνης, τροφός, ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδός.

Τιθηνός, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τὰ παιδία, καὶ θηλ. ταὐτὸν τῷ, τιθήνη, τροφός. Διον. Λογγ. »Πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνόςιν, ὁ τιθηνός, ὡς Οὐσ. ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν παίδων ἀνατροφῆς, ὁ τροφεύς, παιδευτής. (ἐκ τοῦ τ.θη, τίτθη, τιθός, κ. τ. τ.)

Τίθησθα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, τίθης, β'. Ἐν. πρότ. τοῦ τίθημι. Ὀδ. Ι, 404. Ω, 476.

Τιθός, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, τιθασσός »Ὄρνιθες τιθαίιν. Ἄρατ. Διοσημ. 228. καὶ Αἴλ.

Τιθυμαλίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, »Τιθύμαλος παράλιοςιν. Διοσκορ. δ'. 165. τὸν τύπ. θυμαλίς, ιδος, παρὰ Νικ. ἀποβάλλει ὁ Σνεῖδ.

Τιθύμαλος, καὶ, τιθύμαλλος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τὰ ἄνθη ἔχον κωδωνοειδῆ, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ κλῶνοι ἔχουσιν ὀπόν τινα γαλακτειδῆ, κνισμώδη καὶ σηπτικόν· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γαλατίς, καὶ χυδαϊκ Γκλατίδα, καὶ Γαλατσίδα, λεγόμενον. Euphorbia, Λιν. Ὁ Διοσκορίδης (ἐν δ'.) 164. ὀνομάζει καὶ περιγράφει ἑπτὰ εἴδη τούτου τοῦ φυτοῦ Τὸ πρῶτον καλεῖται Ἀρδρὴν, καὶ, Χαρακίας, Κομήτης, Ἀμυγδαλοειδής, καὶ, Κωβιός, Euphorbia Maracias, Λιν. καὶ Amygdaloides. Τὸ δεύτερον, Θῆλυς, ἡ, Μυρτίτης, Καρυΐτης, Μυρσινίτης, Euphorbia myrsinites, Λιν. τὸ τρίτον, Παράλιος, καὶ, Τιθυμαλίς, παρὰ Νικάνδρ. Θυμαλίς, Euphorbia paralias, Λιν. τὸ τέταρτον, Ἡλιοσκόπιος, Euphorbia Helioscopia, Λιν. τὸ πέμπτον, Κυπαρισσίας, Euphorbia cyparissias, Λιν. τὸ ἕκτον, Δενδρώδης· Euphorbia dendrodes. Τὸ ἕβδομον, Πλατύφυλλος· Euphorbia platyphyla, Λιν. Ἐκ τούτων ἁπάντων, οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ ἐσύναζον καὶ τὸν καρπὸν, καὶ τὸν χυλὸν, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζοντο εἰς κίνησιν κοιλίας καὶ ἐμετόν, καὶ ἔτι τὴν σήμερον μεταχειρίζονται ὡς ἐμετικὸν οἱ χωρικοὶ τῆς Γαλλίας κατὰ τοῦτο τὸν καρπὸν τοῦ. Euphorbia lathyris τοῦ Λιναίου, γνωστὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι Graines de grande épurge, καὶ οἱ τῆς Ῥωσσίας ὡς κινητικὸν τὸν χυλὸν τοῦ Euphorbia palustris, ὑπὸ τοῦ Λιναίου λεγομένου. Ὁ τύπ. τιθύμαλον, ἢ τιθύμαλλον ἐστιν ἀμφβλ. τὸ δὲ ἑτερογ. πληθ. τιθύμαλα εὕρηται παρὰ Ποιητᾶϊς· (πθαν. ἐκ τοῦ θύμος, θυμάρι, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ τοῦ θύμου· κατὰ τὸν καρπὸν ἢ τὸ ἄνθος, ἢ μὲ τὴν τίτθην, τὴν ῥόγαν τοῦ μαστοῦ. (υυ-υ)

*Τιθωνός, ὁ· Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὅμ. καὶ Ἡσ. 2) τροπ. λέγεται πᾶς ὅς τις προέβη πολὺ ὑπὲρ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ὑπεργηράτατος, Ἀριστφ Ἀχ. 688

*Τίκινος, ὁ, καὶ ἡ. Κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς ἄνω Ἰταλίας.

*Τικτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ γεννᾶν ἐπιτηδείος, ἀνήκων, ἁρμόδιος διὰ τὴν γέννα. Ὁ Φωτ. ἔχει, »Τικτικὸν, τό, τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακονιν, ἐκ τοῦ

Τίκτω, Μέλ. τέξω. συνήθ. τέξομαι, ποιητ. ἔτι τεκοῦμαι, ὅθεν ἀπαρμφ. τεκεῖσθαι, Ὅμν. Ὁμ. Ἀφρ. 127. περὶ τοῦ ὁποίου τύπου ὁ Βουττμ. ἐν Ἑλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 406. δ. στάζει, ὡς τὸ τεξείσθε παρ' Ἀράτ. Φαιν. 124. οὐκ ἀποχρώντως· ἀόρ. ἔτεκον, παρακ. τέτοκα, μετοχ τετοκὼς, υῖα, ός, Ἡσ. Ἔρ. 593. μὴ Ἀττκ. ἐστι ὁ παθ. Παρκ. τέτεγμαι, καὶ ἀόρ ἐτέχθην, Ἱππκρ. καὶ Παυταν. τέτογμαι μόνον παρὰ Συνέτ. ὁ ἀόρ. α'. ἔτεξα σπανιώτ. Lob. Φρυν. σελ. 743. Παρὰ Ποιητ. δὲ μόνον εὕρηται ὁ μέσ. σχηματ. τίκτομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μὲ τὸ Ἐνεργ. Αἰσχ. παρ' Ἀθ. σελ. 600. Β. Ὅμ. ἀόρ. α'. τέξασθαι, Ἡσ. Θεογ 889, ὅμως ἀμφιβαλτ. ἡ γραφή· συχνότρ. εὕρηται ὁ ἀόρ. β'. ἐτεκόμην, τέκετο, τεκέσθαι· ἐκ τούτων δὲ τῶν χρόνων Ὅμ. χρῆται τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. ὡς ἐπὶ πλείστον δὲ τῷ ἀορ. ἔτεκον μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήτεως, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. χρῆται ἔτι τῷ τεκέσθαι καὶ τέκετο οὐχὶ σπαν. ἁπαξ δὲ τῷ μελ. τέξω, Ὀδ. Λ, 249. καὶ ἐν Ὅμ. Ἔρ. 493, ἔτι δὲ ἅπαξ καὶ τῷ μέσ. μέλ. τέξομαι, Ἰλ. Τ, 99. καὶ ἔτι ἐν Ὅμν. Ἀπολ. 101. καὶ Ἡσιοδ. Θεογ. 469. 898. (ἄχρηστ. θέμα ΤΕΚΩ, συγγεν τῷ τεύχω.) Παράγω, εἰς φῶς φέρω, συνήθ. λέγεται ἐπὶ μητέρων, γεννῶ, παιδία κάμνω· »τέκνα, παῖδα, υἱὸν τίκτειν» συχνότ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὡς ἐπὶ πολὺ τινί, γεννῶ εἴς τινα, ἢ τῷ πατρὶ παῖδα, ἔτι δὲ καὶ ὑπό τινι »Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν» Ἰλ Β, 714, 728. Ε, 313. Η, 469. Ξ, 492. καὶ ἐπὶ πατρὸς μόνον, τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ παῖδας, συχνάκ. παρ' Ὅμ ὅστις ἰδίως τῷ μέσ. ἀορ. ἐπὶ ταύτης τῆς Ἐνν. χρῆται, »Ὅς τέκετ' Ὀρτίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακταιν Ἰλ. Ε, 546. οὐχὶ μέν τοι ἀεί, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἐνεργ. τύπ. ὡς αὐτόθ. 547. »Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμονιν· ἔτι καὶ παρ' Ἡσιόδ. κατ' ἐνεργ. τύπ. Θεογ. 208, 287, Δείψ. 10, 2. καὶ μέσ. ἐν Δείψ. 32, 1. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ μητρὸς παρ' Εὐρ. Τῳ. Αὐλ. 938 καὶ »οὓς Ἑκάβη ἡ δὲ Πρίαμος τέκεν αὐτόθι 234. Ἰλ. Ω, 727. Ὀδ. Η, 55. Ψ. 61. Ἡσ. Θεογ. 45. ἔτι δέ, καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων γονέων, Ὅμηρ. Ἰλ Χ, 481. καὶ, 488. »Ὃν τέκομεν σύτ' ἐγώτεν. ὅθεν οἱ τεκόντες, οἱ γεννήσαντες, οἱ γονεῖς· καὶ ἐπὶ θηρίων, γεννῶ, νεοσσεύω, ἐπὶ Ἁρπυίας, Ἰλ. Π, 150. »τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἁρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖοιν· καὶ Χ, 225. ἐπὶ ἀγελάδος, Ἡσ. Ἔργ. 593. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἐκνεοσσεύω, ἐκλεσσῶ, Ἰλ. Β. 313. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. ὠὰ τίκτειν, ἀντὶ ὠοτοκῶ, ἐκβάλλω αὐγὰ ἔτι ἐπὶ Λαῷν, Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 13. »Τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει». 2) Καθόλ. φύω, βλαστάνω, παράγω, προξενῶ, ποιῶ, φέρω, παρέχω· Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. ιγ'. ἐπὶ γῆς· »—τίκτεται βροτοῖς Μήλωντε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριονιν. Ξενοφ. Κυροπ. ζ'. ε'. 9. »Πολὺν ᾄδα ἔχομεν, ἢ ταχὺ πῦρ τέξεταιν. Ἰλ. Χ, 53. »Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθαιν· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. »χάρις χάριν γὰρ ἐστίν ἢ τίκτουσ' ἀεί· ἢ χάρις προξενεῖ πάντοτε χάριν· καὶ »λέγω τὴν χώρην λιμὸν τέξεσθαιν Ἡροδτ. 7, 49. καὶ »τίκτειν συμφορὰς, πόνουςιν.

Τίλαι, αἱ (τίλλω). Τιλλώματα χνουδίσματα, καὶ κροκύδες, γνάφαλα, φλόκοι, τὰ ὡς γνάφαλα ἤτοι ὡς φλόκοι περιφερόμενα ἐν τῷ ἀέρι σώματα ὅ ἐστι ψήγματα μικρὰ καὶ θραύσματα διάττοντα διὰ τοῦ

ψωτός. κ. τ. τ. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ή. 3. παρβλ. τίλος.

Τιλάω, ῶ, Μ. ήσω (τίλος). Μαλακόν ἢ ὑδαρῶδες σκατόν ἀφίημι, ἐκβάλλω κόπρον νερουλήν, (τσιρλάω, τσιρλίζω.) ὅθεν

Τίλημα, τό· Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδαρώδης τοῦ ἀνθρώπου κόπρος. (Τσίρλα). Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Βάμμα (– – ν)

Τιλλάρια, τά. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. κβ'. 74. παρά τινων ἑρμην. διά τοῦ Γραφικοί κάλαμοι, κουδύλια ἐκ πτερῶν· κατ' ἄλλους δέ ὀρθότερον. »τιτλάρια« ὅπερ ὄρα.

*Τιλλοπώγων, ωνος, ὁ (τίλλω, πώγων). Ὁ τετιλλωμένον, μαδασμένον τόν πώγωνα, τό γένειον ἔχων.

Τίλλω, μελ. τιλῶ, ἀόρ. ἔτιλα, παθ. Παρακ. τέτιλμαι, ἔτι δέ καί μέσ. ἐν χρήσει. Ἐκσπῶ, ἀνασπῶ, μαδύνω, ἐκβάλλω τά πτερά ἤ τάς τρίχας, μαδίζω. »ἠ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην«. Ἰλ. Χ, 406. καί αὐτόθ. 78. »Ἣρ' ὁ γέρων (Πρίαμος) πολιάς δ' ἄρ' ἀνά τρίχω ἕλκετο χερσί' τίλλων ἐκ κεφαλῆς ἔτι καί μέσ. »ἑξόμενοι δέ κατεῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.« Ὀδ. Κ. ἐπειδή δέ διά τῆς τριχῶν ἐκσπάσεως, ἤ μαδυσεως ἐκφράζετο συνήθ. πένθος τι μέγα, ἐλέγετο ἔτι κατά μέσ. διάθ. »τίλλεσθαί τινα« ἐκμαδῶ, ἐκσπῶ τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς διά τήν λύπην τῆς στερήσεώς τινος, ταύτ. τῷ κόπτεσθαι, ἐπί λύπῃ καί θλίψει θανάτου τινός, Ἰλ. Ω, 711. »ἄλοχός τε φίλη καί ποτνία μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἀμαξαν« ὡσαύτ. καί, κόπτεσθαί τινα ἤ τύπτεσθαί τινα, παρβλ. Heyne Tibull. obss. 1, 7, 28. ἔτι δέ τίλλασθαί τινι, σπαράττω, ἐκσπῶ τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑπέρ τινος, πρός χάριν ἤ πρός τιμήν τινος. Καθόλ. δέ δέρπω, ἀποδέρπω, ἐκσπῶ, ἐκριζόω, ἀπολέγω, καί τροπκ. ἐπισκώπτω, ἐρεσχελῶ, ἐπιχλευάζω, ὡς τό Λατ. vellere, velicare, vexare· (τό τίλλω ἔστι συγγεν. τῷ Λατ. vello, vellico, vellus, villus, καί τῷ κατ' ἀναδίπλασ. titillo, ἴσος δέ καί τῷ σίλλυβος, καί σίλλος.)

Τίλλων, ή, τίλων, ωνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἐκ τῆς Θρακικῆς λίμνης Πρασιάδος, Ἡροδ. 5, 16. καί Ἀριστοτ, ζ. ἱστορ. ς. ιγ'. 6.

Τίλμα, ατος, τό (τίλλω). Τό ἀπεσπασμένον, ἐκτιλμένον ἐξεσμένον, μοτός, ξαντός. ἴδε τιλτός. ἔτι δέ καί πᾶν ὅ,τι δυναται νά ἀνασπασθῇ, νά μαδυθῇ, νά ξεχνουδισθῇ. »Κύνες τά τίλματα τιλλοντες«. Πλούταρχ. μαδίζοντες τά μαλλιά τοῦ δέρματος. 2) = τίλσις. 3) Οἱ νεώτεροι Ἰατροί ὠ.όμασαν »Τίλματα« καί τούς σπασμούς τῶν μυῶν, ἃ οἱ παλαιοί »Σπάσματα« ἔλεγον.

Τιλμάτιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τίλμα.

Τιλμός, ὁ, (τίλλω) Τό τίλλειν, ἀνασπᾶν, μαδίζειν, μάδισις, = τίλσις.

Τίλος, ὁ. Ἡ ὑγρά καί ὑδατώδης κόπρος, (σκατόν νερουλόν) ἤτοι τό ὑγρόν διαχώρημα τῆς κοιλίας ὅτε προξενεῖται διάρροια, σπατίλη, (τσίρλα). ὅθεν τό τιλάω, συγγεν. τῷ σπατίλη (ἤ συνήθ. γρφ. τίλος ἔστιν ἡμάρτημ.)

*Τίλος, ὁ (τίλλω). Τίλμα, ἐκξεσμα, ἐκχνούδισμα, χρεκίς, καί τ. τ. Παρά Πελυδεύκῃ β'. 50. εἰσί »Τίλοι« αἱ βλεφαρίδες (τά ὀμματοτσίνουρα, ἐντεῦθεν ἴσως καί τό, πτίλον πτίλος, τά λεπτά καί μαλακά πτερά· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀντί τοῦ, τίλα »Τιλλά, πτεράν«.

Τίλσις, εως, ἡ (τίλλω). Ἀνάσπασις, ἀπόσπασις, μάδισις, 2) δέρψις, τό ἀποδέρπειν, ἐκριζοῦν, ἀπολέγειν. 3) ἐρεσχελία, χλευασις, σκώψις.

Τιλτός, ή, όν ἐπίθ. ρημ. τοῦ τίλλω. Ἀπεσπασμένος, μαδισμένος· ἐκτελιμένος »Τιλτός μοτός« καί. τιλτόν, τό· ταύτόν τῷ, μοτός, ξαντός, Charpie. ἐξεσμένον δηλαδή πανίον ἤ βαμβάκιον, τό ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ χειρουργοί εἰς τάς πληγάς. 2) »Τιλτόν τάριχος« ἑρμηνεύεται διά τοῦ, εἶδος ταριχευτοῦ, ἐκλελεπισμένου ἰχθύος, καί Πολυδεύκ. (ς'. 49.) ἔχει ἐξ Ἀριστοφάν. »Τόν σαπέρδην ἀποτίλαι χρή« ἐνθα τό ἀποτίλαι σημαίνει τό, ἐκβάλλειν τό δέρμα.

Τίλφη, ἡ, ταύτόν τῷ, Σίλφη. Λουκιαν. ἔτι δέ καί τίφη γράφ. Lob. Φρυν. σ. 300.

*Τίλων, ωνος, ὁ· ἀντί τίλλων.

*Τιμαγόρας, ου, ὁ. Ἀρσ. κυρ. Ὀν. Θεογν.

Τιμάζω. Δωρικ. ἀντί τοῦ, τιμάω, (τιμή) ὅθεν »ἐτίμαξεν« ἀντί, ἐτίμησεν. Πίνδ. Ἡρακλ.

Τιμαιογραφέω, ῶ (γράφω). Τόν Τίμαιον γράφω, ὅ ἐστί τόν πρός Τίμαιον διάλογον γράφω, ἐπί Πλάτ. χρῆται τούτῳ Τίμων ὁ Φλίας. Λείψ. 14, 7. Βr. παρβλ. Valck. Ἀριστοβ. σελ. 65. Παῦλ. Σιλαν. σελ. 44, 52.

*Τίμαιος, ὁ. Ἀρσ. Κυρ. Ὀν. (—υ)

Τιμαλφέω, ῶ. Μ. ήσω. Τιμῶ, σέβομαι, ἐκτιμῶ, ἐν τιμῇ ἔχω· ὁ Φώτ. ἔχει· »Τιμαλφούμενος, τιμήν εὑρηκώς.« Αἰσχύλ. Εὐμεν. 629. »Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,» τιμώμενον· παρ' Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. 17. »Τιμαλφεῖν τούς θεούς« ταύτόν τῷ, σέβειν. καί »Τιμαλφεῖν λόγοις νίκην« Πίνδ. ἐκ τοῦ

Τιμαλφής, ές, ὁ, ἡ ές (τιμή, ἄλφω, ἀλφέω, ἀλφαίνω). Ὁ τιμήν ἤ ἀξίαν ἀλφαίνων, εὑρίσκων, ἔχων· πᾶν ὅ,τι ἔχει τιμήν, πώλησιν, πέρασιν· ὅθεν καθόλ. ἔντιμος, τίμιος, ἀκριβός, πολύτιμος. Πλάτ. εἰς Τίμ. »Τιμολφέστατον κτῆμα χρυσός« λίαν τίμιον.

Τιμάντα, Δωρ. ἀντί, τιμῆντα, ἴδε τιμῆς.

*Τιμάνωρ, ορος, Ἀρσ. Κυρ. Ὀν. κυρ. δέ ἔντιμος ἀνήρ. (ᾱ)

Τιμάορος, Δωρ. καί Ἰων. Τιμήορος, ὁ, ἡ ἀντί τιμωρός. Εὐριπ. λείψ. Παρ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 525. καί Πινδάρ. Ὀλ. 9. 124.

Τιμάοχος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντί τιμοῦχος. Ὁ τιμήν ἔχων, τιμώμενος, λατρευόμενος. Ὅμηρ. ὕμν. Δήμτρ. 258. καί Ἀφ. 31.

*Τιμαρέτη, ἡ. Θηλ. Ὀν. μιᾶς τῶν ἐν Δοδώνῃ ἱερειῶν παρ' Ἡρ. 2, 55.

Τιμαρχία, ἡ, (ἄρχω) παρά Πλάτ. Πολτ. 8, 2. σελ. 545. Β. ταύτόν τῷ, τιμοκρατία. Παρά Δίωνι Κασσ. σημαίνει καί τό ἀξίωμα ἤτοι τήν ἀρχήν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κήνσωρος. Λατ. Censors.

Τιμάω, ῶ. Μ. ήσω (τιμή). Τιμῆς ἀξιῶ, ἐν τιμῇ, ἤ ἐν ἀξίᾳ ἔχω, λογίζω τίμιον, διά τιμῆς ἄγω, ὅθεν, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, δοξάζω, σέβομαι, μετά τιμῆς, μέ σέβας μεταχειρίζομαι ἤ φέρομαι πρός τινα, συχνάκ παρ' Ὅμ. ὅ,τις ἰδίως χρῆται τῇ λέξει ἐπί τοῦ ἀπό μέρους τῶν ἀνθρώπων πρός τούς θεούς, πρός τούς πρεσβυτέρους, ἤ ἀνωτέρους, ἰσχυροτέρους καί πρός τούς ξένους πολιτεύματος ἤ διαγωγῆς, καί ὅπου ὑποτίθεται χρέος τι ἤ καθῆκον, ὡσαύτ. παρ' Ἡροδτ. καί τοῖς Ἀττικ. ἀλλά καί ἀνάπαλιν ἐπί τῆς ἀπό μέρους τῶν γονέων πρός τά τέκνα ἀγάπης, καί θεραπείας, ἀντί θεραπεύω, ἀγαπῶ, προσφιλῶς ἔχω »ἀλλά μέ ἴσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα Κάστωρ Τλακίδης, τοῦ ἐγώ γένος εὔχομαι εἶναι« Ὀδ. Ξ. 203. καί Ο, 365. Ἡσ. Θεογ. 532. ἔτι δέ καί ἀπό μέρους τῶν θεῶν πρός ἀνθρώπους, »Ζεύς . . μιν . . . τίμα καί κύδαινε.« Ἰλ. Ο, 612. καί Β, 4. Ρ, 99. Ψ, 788. Ὀδ. Γ, 370. Ἡσ. Θεογ. 81. Ἀπ, 104. ἐκτός τοῦ κοινοῦ ἀορ. ἐτίμησα, χρῆται ἔτι ὁ Ὅμ. τῷ μέσῳ τιμήσεσθαι ἐπί τῆς αὐτῆς ἀεί σημασ. »οἱ δήμιν πέρι κῆρι, θεόν ὡς, τιμήσαντο.« Ὀδ. Τ, 280. Τ, 192. Ψ, 339. Ἰλ. Χ, 235, ἔπου τιμήσεσθαι ἡμαρτημ. κεῖται, ὅς τις οὗτος μέσ. μέλ. ἐκφράζει παθ. ἐνν. Ἅμν. Ἀπολ. 485, ὡσαύτ. καί παρ' Ἀττκ. Σοφ. Ἀντ. 210, Piers. Μοιρ. σελ. 367, ἐκτός τοῦ ὁποίου ὅμως εὑρηται καί ὁ ἴδιος παθ. τύπος τιμηθήσομαι παρά Θουκ. ς', 80. Ὁ μόνος δέ παρά Ξενοφ. Κυρουπ. ή, ζ', 15. ἀπαντώμενος μέσ. μέλ. τιμήσομαι κατ' ἐνεργ. σημασ. ἔστι πολλ' ἀμφιβαλλόμενος, ἐν δέ Θουκ. γ', 40. ὀρθῶς ἐδιορθώσατο τήν γραφήν Β. Dind. ἐν Ἰλ. καί Ὀδσ. ἔτι δέ καί παρ' Ἡσ. εὕρηται ὡς παθ. χρόνος μόνον ὁ Παρακ. τετίμημαι ἤτοι τετιμημένος εἰμί, καί ἅπαξ μετά Γενκ. »τιμῆς τετιμήσθαι«. Ἰλ. Ψ, 649. ἀντί ἀξιωθῆναι τιμῆς, παρ' Ἡροδτ. δέ εὕρηται ἔτι καί ὁ ἀόρ. ἐτιμήθην, 5, 5. 7, 71. 8, 105. ἐπί πραγμάτων δέ λέγεται ἀντί τοῦ ἐκτιμῶ, νομίζω τι ἄξιον τιμῆς, ἤ ἀξίας τινός, τό θεωρῶ ὡς ἀκριβόν ἤ πολύτιμον »τιμῶντες ἀρετάς.« Πίνδ. Ὀλ. β', 122. Ἅμν. Ὅμ. 24, 6, καί ἀντί τοῦ ἐστιμῶ ἤτοι προσδιορίζω τήν τιμήν, πράγματός τινος, λέγω πόσον ἀξίζει, ἤ ἀναβιβάζω αὐτό εἰς τινα τιμήν, μετά Γενκ. ἐπί ἐρωτήσ. πόσον ἀξίζει, πόσον δύναται; Διοδ. Σικ. 12, 28. ἔτι δέ καί μέσως, πολλοῦ τιμᾶσθαί τι, ὡς τό, πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, κατ' ἐνεργ. σημ. παρ' Ἡροδτ. 3, 154, καί 3, 55. 2) ἐξαιρ. δέ διά τινος δώρου τιμῶ, ἤ δεικνύω τήν πρός τινα τιμήν, ταύτ. τῷ δωροῦμαι, φιλοδωρῶ, ἀνταμείβω, γέρας χαρίζω, δίδωμι »χρήματα ἔδωκε τοῖς ταξιάρχαις, ὅπως καί ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν.« Ξενοφ. Κυρπ. γ'. γ'. 5. συχνάκ. παρά Δημοσθ. παρβλ. Ουολφ. Λεπτ. σελ. 233. 3) ταύτόν τῷ, τίω, τιμωρῶ, καταδικάζω, καταρίνω, καταγινώσκω, ζημιῶ, παιδεύω, εὐθύνω, κρίνων ἀποφασίζω, τιμωρίαν ζημίαν ἐπιτίθημί τινι, ἐπί Κριτοῦ, ὅς τις γνωρίζων τό δίκαιον, κρίνει καί ἀποφασίζει τήν ποινήν ἤ ζημίαν διά τό ἁμάρτημα, ἰδίως δέ ὅτε ἐπιβάλλει χρηματικήν κατά ποινήν, ἤτοι καταδικάζει τόν ὑπεύθυνον νά πληρώσῃ ὡς ζημίαν ποσότητά τινα ἀνάλογον μέ τόν βαθμόν τοῦ ἐγκλήματός του, ὥστε οὕτω καί ἐπί ταύτης τῆς ἑρμηνείας ἐνυπάρχει πρόδηλος ἡ ἀρχική ἔννοια τοῦ ἐκτιμᾶν, προσδιορίζειν τήν τιμήν, ὅθεν, τιμᾶν τινί τινός, καί τινά τινος τιμωρίαν, ζημίαν τινά, κρίνω αὐτόν ὑπεύθυνον, ἤ ἄξιον ταύτης, »τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς δικαστήριον;« Δημ. ὁποίαν τιμωρίαν νομίζεις ὅτι θέλει τοῦ ἐπιβάλλει τό κριτήριον. Κατά παθ. διάθ. μετά διπλ. Γενκ. »ἀργυρίου τιμηθῆναι τῆς ὕβρεως.« Δημ. καταδικάζομαι εἰς χρηματικήν ποινήν διά τήν ἀτιμίαν τήν ὁποίαν ἐπέφερα εἴς τινα καί, τιμήν περί τινος. Δημ. ἀποφασίσω διά νόμων ἐναντίον τινός. »Ἅπαστι τιμῶν τήν μακράν«. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 106. καταδικάζει ὅλους τούς δικαζομένους διά τῆς μακρᾶς γραμμῆς ἐπί τῷ τιμητικῷ πίνακι· καί ἐν στίχ 847. »Ὡς ἐγώ τιμᾶν βλέπω· τά ὀμμάτιά μου παντοτε τά ἔχω ἐπάνω εἰς τόν τιμητικόν πίνακα, καί εἰς τήν ἐπ' αὐτῷ μακράν γραμμήν τῆς καταδίκης· ὅθεν καί »Τιμητικόν πινάκιον« αὐτόθ. στίχ. 167. τό τοῖς διάξουσι διδόμενον, ἐφ' ᾧ γράφουσι διά μακρᾶς γραμμῆς τήν καταδίκην, ἤν δέ τοῦτο πινάκιον ἤ σανίδιον κηρῷ ἀλειμμένον, ἐφ' ᾧ ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τήν γραμμήν μετά τό ἀποβλέψαι εἰς τάς ψήφους τάς ἐν τῇ κάλπιδι. »Ἡ ἡλιαία τιμάτω περί αὐτοῦ ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι παθεῖν ἤ ἀποτίνειν«, Δημοσθέν. οἱ τῆς Ἡλιαίας κριταί ἤτοι οἱ Ἡλιασταί ἅς προσδιορίσωσι κατ' αὐτοῦ ὁποίαν ποινήν νομίσωσιν ἀνάλογον τοῦ ἐγκλήτός του. »Καταψηφίσασθαι καί τιμᾶν τῶν ἐσχάτων« ὁ αὐτ. »Τήν μέν οὖν αἰκίαν χρημάτων ἐστί μόνον τιμῆσαι; τούς δέ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶσαι«. Λυσίας, τήν ὑπέρ αἰκίας ἤτοι ῥαπίσματος, δαρμοῦ δίκην δύνασθε μόνον νά καταδικάσητε μέ χρηματικήν ποινήν »Οὐκ ἀπέκτεινε μέν αὐτούς, καί τοι καί τούτου τινῶν τιμησάντων σφίσιν. Δίων Κάσ. μδ'. 10. ἂν καί τινες ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀπεφασισμένοι, καταδεδικασμένοι εἰς ταύτην

τὴν τιμωρίαν. ἡ ἄξιοι ἦσαν ταύτης τῆς τιμωρίας. Ξενοφ. Ἱέρ. δ'. 15. »Τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τύραννον· τιμαροῦσιν. Ἐλέγετο ἔτι καὶ ἐπὶ κατηγόρου εἰς τὰ Ἀττικὰ δικαστήρια. »Τιμᾶσθαι τινὶ τὴν δίκην, τοῦ δεσμοῦ, ἀργυρίου, θανάτου, τῶν ἐσχάτων«, ἐν τῇ δικολογίᾳ ζητεῖν, ἀπαιτεῖν τὴν παιδείαν ἢ τὴν διὰ θεσμωτηρίου, διὰ χρημάτων ἢ θανάτου ποινὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δίκην, μόνον μετὰ Γενικ. ἐξ ἐναντίας δ' Κατηγορούμενος ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ μόνος τὴν παιδείαν του, ἂν ἀπεδεικνύετο ἔνοχος, καὶ τοῦτο ἐλέγετο »Ὑποτιμᾶσθαι«. Ξενοφ. Ἀπολ. 23. »Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν, ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν«. μετὰ δὲ Αἰτ. προσώπ. τιμᾶσθαι τινά, ἀντὶ τοῦ, πρόκλησιν κάμνω κατά τινος προκαλοῦμαί τινα, ἐπὶ ποινῇ, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 954. Β. παραβλ. τίω, τίνω, τίνυμι.

Τιμή, ἡ (τίω). Ἐκτίμησις, ἀξίωσις, ὑπόληψις, εὐμενὴς ὑποδοχὴ θεραπεία σέβας τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει τις παρά τινι, εὔκλεια δόξα, συχνακ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. 2) Ἄξίωμα, πολιτικὴ ἀρχή, ἡ ἀξίαν, ὑπούργημα, δύναμις, ὑπεροχή, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καὶ τῶν Βασιλέων »(θεῶν) μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε«. Ἰλ. Ι, 498. καὶ »δῶκε δὲ οἱ τιμὴν βασιληΐδος ἥμισυ πάσης«. Ἰλ. Ζ, 193. καὶ ἄνευ πλησιεστέρου προσδιορισμοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρχή, Κρόνος, »τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι«. Ὀδ. Α, 117. Λ, 338, 503. Boeckh. Πινδ. Πύθ. 4, 106. συχνότ. παρ' Ἡροδτ. καὶ καθόλ. ὑπεροχή, προτίμησις, προτέρημα, προνόμιον, τὸ ὁποῖον ἰδίως νέμεταί τις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὡς τὸ γέρας, τὸ ἀπονεμόμενον ἰδίως εἰς ἑκάστην θεότητα ἀξίωμα ἢ ὑπεροχή, τὴν ὁποίαν αὕτη ἐξαιρ. ἔχει ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπάς, κατ' ἐνκ. καὶ πληθ. ἀριθμ. Ἡτ. Θεογ. 203. Ruhnk. Ἔτυμ. Ὁμ. Δημ. 328. Valck. Ἱππολ. 107. Hemst. Λουκ. θεῶν Διαλ. 26. 1. καὶ καθολικώτερ. ἐπάγγελμα, ὀφφίκιον, ἔργον, καθῆκον, Seidl. Εὐρ. Ἄλ. 988. 3) Προσφορά, δῶρον πρὸς τιμὴν προσφερόμενον, ὡς π. χ. ἀπὸ μέρους τῶν θνητῶν πρὸς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, ἀνάθημα, Ἡσ. Ἔργ. 141. καὶ βραβεῖον, ἆθλον, ἀνταμοιβή, Οὐολ. Δημ. Λεπτ. σελ. 233. παρβλ. γέρας. 4) Ἐπὶ ὠνῆς, ἡ πωλήσεως ἐκεῖνο ὅπερ ἀξίζει ἓν πρᾶγμα, ὅ ἐστιν, ἡ ἀξία πράγματός τινος. (Παχὰ, Τουρκ.) Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. β'. »Τὸ γὰρ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ«. Λουκιαν. βίων πράσ. 19. ἐρωτᾷ ὁ Ἀγορ. »Τίς ἡ τιμή«; πόσου ἀξίζει, πόση εἶναι ἡ τιμή του, πόσα ἀξίζει, ἀποκρίνεται ὁ Ἑρμ. »Δύο μνᾶς«, ἐξαιρ. μεγάλη, ὑπέρογκος ἀξία πράγματός τινος, Ἡροδτ. 7, 119. καὶ ἐν εὐθυ ἔτι διατίμησις, ξετίμησις, τίμημα. Ξενοφ. Οἰκ. κ'. 24. »Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν· καὶ πληρωμή, ἡ τὸ ἀργύριον, διὸ οὗ ἀγοράζεται καὶ πληρόνεταί τι, ὠνή, ἀγόρασις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ε. 1. »ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λίας· καὶ ἐν Ἱππαρχ. θ'. 5. «Χρήματα εἰς τιμὴν τῶν ἵππων«. ἔτι δὲ ἡ ἐκτίμησις, ἡ προσδιόρισις τῆς ἀξίας ἁρπαχθέντος, λῃστευθέντος, ἢ καταναλωθέντος πράγματος πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, ἀπότισις, ἀποζημίωσις, πρόστιμον, ἢ τίστις, ποινή, ἐξαιρ. ἐπὶ χρηματικῆς ποινῆς, »ἀρνυσθαί τινι τιμήν« δίδω ἢ χορηγῶ ἱκανοποίησιν εἴς τινα, ἱκανοποιῶ τινα, ἢ τοῦ ἀποπληρόνω τὴν προξενηθεῖσαν ζημίαν, Ἰλ. Α, 159. Ε, 552. καὶ, τίνειν ἢ ἀποτίνειν τιμήν τινί, ἀποζημιόνω τινά, ἱκανοποιῶ, Ἰλ. Γ, 286, 288. 459. ὡσαύτ. ἄγειν τιμήν, Ὀδ. Χ, 57. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ποινή, τιμωρία, παιδεία ἥτις ἐπιβάλλεται εἴς τινα πρὸς ἀπότισιν ἢ ἱκανοποίησιν προξενηθείσης βλάβης ἢ ζημίας τινός, καὶ τὸ τιμωρεῖν, παιδεύειν, ἐκδικεῖσθαι, ἐκδίκησις, ὡς τὸ Λατ. ultio, τίσις, Ὀδ. Ξ, 70, 117. παρβλ. Ἰλ. Α, 159. Ε, 152. ὅθεν

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν. Τετιμημένος, ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ καὶ ἐν ὑπολήψει ὤν, εὐκλεής, ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, »οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν τιμήεις ἔσομαι«. Ὀδ. Ν, 129. λέγει ὁ Ποσειδῶν δὲν θέλω εἶσθαι πλέον ἔντιμος μεταξὺ τῶν θεῶν, διότι μήτε οἱ ἄνθρωποι δὲν μὲ τιμῶσιν ἀρκούντως, Ὀδ. Σ, 160. 2) ἐκτετιμημένος, ξετιμισμένος, πολύτιμος, ἀκριβός, ἐπὶ πραγμάτων, χρυσός, δῶρον, κ. τ. τ. »δῶρον.. τιμῆεν μάλα καλόν«. Ὀδ. Α', 312. Θ, 393. Λ. 327. Συγκρ. τιμηέστερος, Ὀδ. Α, 393. Ὑπερθ. τιμηέστατος, Ὀδ. Δ, 614. Ο, 114. κατὰ συναιρ. ἐπιθ. τιμῆς ἀντὶ τιμήεις, Ἰλ. Ι, 605, ὅπου ὑπ' ἄλλων ἡμαρτ. τιμῆς ἔσεαι ἀναγινώσκεται, Αἰτ. τιμῆντα, Ἰλ. Σ, 475. »χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον«. Δωρ. τιμάντα. Θηλ. τιμῆσσα.

Τίμημα, ατος, τὸ (τιμάω). Τὸ τετιμημένον τὸ διὰ τιμῆς προσδιωρισμένον, καὶ ἐντεῦθεν, ἀξία, τιμὴ πράγματός τινος, καὶ τὸ τετιμημένον, ἀργύριον, ἢ ἡ τετιμημένη περιουσία, ξετίμημα τῆς περιουσίας, ἡ ἀξία τῶν ὑπαρχόντων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ'. ς. 12. ὅρα Πλουτ. εἰς Σόλ. 18. Census. 2) Πρόστιμον, τιμητόν, χρηματικὴ ποινή, καταδίκη, ζημία, τιμωρία. Πλάτ. (– – υ)

Τιμῆντα, Ποιητ. ἀντὶ, Τιμήεντα, κατὰ συναιρ. Αἰτ. τοῦ τιμήεις, Ἰλ. Σ. 475. Δωρικ. τιμάντα.

Τιμήορος, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ, τιμάορος, ἐν ἴσῳ τῷ, τιμωρός. Αἰσχύλ.

Τιμηουλκέω, καὶ, τιμιουλκέω, ῶ, ὅπερ ὀρθοτρ. φαίνεται (ἕλκω). Ἕλκω τὴν τιμήν, βαρυτιμῶ, ἀνεβάζω τὴν τιμήν, ἀκριβὸν πωλῶ. Παροιμίαι Σολομ. ιά. 26. »Ὁ γὰρ τιμηουλκῶν σῖτον δημοκατάρατος· πλείονα τιμὴν ἀπαιτῶν«.

*Τιμηρύω, (ἐρύω) ταὐτ. τῷ τιμιουλκέω· παρ' Ἡσυχ.

Τιμῆς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τιμήεις. Ἰλ. Ι, 601. Κατὰ τοῦ Οὐλφ. διορθ. θηλ. τιμῆσσα, οὐδ. τιμῆν.

Τιμήσιος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τιμητός. Αἰλιαν. ζῷ. ἱστορ. ιά. 7. ὡς τὸ ὑμνήσιος σχηματισθ.

Τίμησις, εως, ἡ (τιμάω). Ἐκτίμησις, ξετίμησις, προσδιόρισις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ἐξαιρ. δὲ ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας, Census. 2) Ἀξίωσις, ἐκτίμησις, τὸ τιμᾶν, σέβεσθαι, λατρεύειν, ὑπόληψις.

*Τιμήσσα, ποιητ. κατὰ συναιρ· θηλ. ἀντὶ τιμήεσσα ἐκ τοῦ τιμήεις.

Τιμητεία, ἡ, καὶ τιμητία, τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, Censor, ἐκ τοῦ

Τιμητέον, θετκ. ἐπίρρ. τοῦ τιμάω. Δεῖ τιμῆσαι, πρέπει νὰ τιμήσῃ τις. Ξενοφ.

Τιμητεύω, Μ. εύσω (τιμητής). Τιμητής, Censor, εἰμί Πλούταρχ.

*Τιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τιμητής, ὅθεν

Τιμητήριος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τιμῶν, ἐκτιμῶν. Ἰουλιαν. Λόγ. ε.

Τιμητής, οῦ, ὁ (τιμάω). Ὅστις τιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν, ἐξαιρέτως ὅστις διορίζει κατ' ἀξίαν τὴν ποινὴν καὶ ζημίαν ἢ τὴν παιδείαν εἴς τινα κρισολογίαν, ὅστις ἐγχαράττει τὴν μακρὰν γραμμὴν εἰς τὸ τιμητικὸν πινάκιον. 2) Ὅστις ἐκτιμᾷ ἤτοι ξετιμᾷ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν, ὅ ἐστιν, ὁ τιμώμενος τὴν ἑκάστου οὐσίαν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις. Κήνσωρ, Censor, καλούμενος, ὅθεν

Τιμητικός, ή, όν. Ὅστις τιμᾷ, ὁ τιμῶν, καὶ ὁ ἔντιμος, πλήρης τιμῆς, ὁ μὲ τιμὴν φερόμενος, εὐγενικός, καὶ ὁ εἰς τιμὴν ἀνήκων ἢ ἀποδιδόμενος. 2) Ὅστις τιμᾷ, ξετιμᾷ τὴν ἑκάστου οὐσίαν, τιμητής, ἢ ὅστις ἐστάθη ποτὲ τιμητής. ἡ τιμητικὴ ἀρχή, = τιμητεία. 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τιμητήν, ἢ εἰς τὴν τίμησιν, ὅθεν »Τιμητικὸς πίναξ, ἢ, Τιμητικόν«· παρ' Ἀριστοφάν. τὸ καταδικαστικόν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες καταδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν (γραμμὴν) ἤτοι τὴν βραχείαν καὶ, ἀπέλυον.

Τιμητός, ή, όν· ῥημτ. ἐπίθτ. τοῦ τιμάω, Ἄξιος τιμῆς, τίμιος, τετιμημένος, ἀξιοτίμητος. 2) παρὰ Ῥήτ. »Ἀγὼν τιμητός«, λέγεται δίκητις, ὅπου ἡ ποινὴ τῆς διατιμήσεως ἀφίεται ἢ μένει εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κριτοῦ, καὶ Ἀτίμητος, ὅπου ἡ ποινὴ διορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει. »Ἀτίμητον δίκην, ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου ἐπιτετίμηται ὅπου ἐπιγέγραπται· τοιοῦτον φαίνεται εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθέν. κατὰ Ἀφόβ. 51. »Τούτῳ μὲν τιμητόν, ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἔστιν«· ὡς καὶ ὁ Ἁρποκρατίων λέγει. »Τιμητὸς ἀγών, ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένος ἐκ τῶν νόμων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμᾶσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι· ὁ δ' Ἀτίμητος (ἀγών), τοὐναντίον, ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένως τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι«.

Τιμιοπωλέω, ῶ, Ἀκριβᾶ (μὲ μεγάλην τιμὴν) πωλῶ, ἐκ τοῦ

Τιμιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ἀκριβὰ πωλῶν. Πολυδ. ζ'. 195.

Τίμιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ δικαταλκτ. (τιμή). Ὅστις τιμᾶται, καὶ ἐπὶ μὲν προσώπων ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τετιμημένος, τιμῆς ἄξιος, δίκαιος καὶ ἐνάρετος ἢ σεβάσμιος, κόσμιος, ὁ τὰ καθήκοντα τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνίας φυλάττων καὶ σεβόμενος, καὶ ὁ μὴ ἀπατῶν τοὺς ἄλλους διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον »ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις«. Ὀδ. Κ, 38. ἤτοι ἐν τιμῇ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· Ἔτυμ. Ἀπολ. 483. Ἡροδτ. 7, 71. καὶ »ὀρεταὶ τίμιαι« Πίνδ. Ὀλ. 6, 16. αἱ μεγάλως τιμώμεναι· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀξιοτίμητον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται πολύ, ἀξίζει, ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς, ἀκριβός, πολύτιμος· ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὔωνος. Δημοσθέν. καὶ Ξενοφ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἱερῶν καὶ καθαρῶν πραγμάτων. ὡς ἐπὶ Χρηστηρίου τὸ ὁποῖον τιμᾶται διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν του, Ἡσ. Λείψ. 39, 7. συγκριτ. παρ' Ἡροδτ. 7, 105. — τὸ τίμιον ταὐτ. τῷ τιμῇ Διοδ. Σικ. γ', 9. καὶ Ἐνεργ. ὁ τιμῶν, ὁ προσφέρων τιμὴν ἢ σέβας. Ἐπίρ. »Τιμίως« μὲ τιμήν, μὲ τίμιον τρόπον. Παρ' Ἀθηναίοις φαίνεται ὅτι ἐλέγετο τὸ Τίμιος, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὸ Dominus, ἐπὶ τιμῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· (– υ υ) ὅθεν

Τιμιότης, ητος, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ τιμίου, τοῦ ἔντιμου ἀξία, τιμή.

Τιμιουλκέω, ἴδε τιμηουλκέω.

Τιμογραφέω, ῶ, (γράφω). Σημειόνω τὴν τιμήν, καὶ καθόλ. διατιμῶ, τιμῶ, διορίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγω πόσον ἀξίζει, ξετιμῶ, παρὰ τοῖς Ο'.

Τιμόθεος, ὁ, ἡ, ον (θεός). Ὁ τιμῶν τὸν Θεόν· 2) ὁ Τιμόθεος, Ἀρσεν. κύρ. Ὄν.

Τιμοκρατία, ἡ (κρατέω). Λέγεται πολιτεία τις ἢ διοίκησις, τῆς ὁποίας βάσις εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἡ δόξα, ἡ τιμή, Πλάτ. Πολιτ 8, 2. σελ. 545. Β. ἔτι δὲ καὶ τιμαρχία 2) κατ' Ἀριστοτέλην (Ἠθ. ἡ. 12.) Πολιτεία ἡ ἐπικράτεια ἔνθα

δίδονται αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα κατὰ τὸ τίμημα τῶν ὑπαρχόντων ἑκάστου. ὅθεν

Τιμοκρατικός, ή, όν. Ὁ ἔκτινος Τιμοκρατίας ὤν, ἢ εἰς τιμοκρατίαν ἀνήκων· »Νεανίας τιμοκρατικός«.

Τιμόπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας τιμώμενος· 2) Ἐιεργ. ὁ τιμῶν, κοσμῶν τὴν πόλιν. Εὐριπ. Ἰκέτ. 375. »Χάριν τό ἔχει τὰν ἐσαιεὶ τιμόπτολιν«.

Τίμος, ὁ· σπαν. Ἐπιχ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τιμή. Αἰσχύλ. Χοηφ. 916.

*Τιμουχέω, Μλ. ήσω. Τιμὴν ἢ ἀξίαν ἔχω, ἄρχων εἰμί, ἐκ τοῦ

Τιμοῦχος, ὁ. ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τιμὴν ὑπόληψιν ἔχων, τετιμημένος, ἔντιμος, ἀξιόλογος Πορὰ Μεσηνίοις καὶ ἄλλοις, ὁ Ἄρχων. Ἀθήν. ὁ'. σελ. 149.

*Τίμων, ωνος, ὁ. Ἄρσ. κύρ. Ὄνομ. (- -)

*Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Ἄρσ κύρ. Ὄνομ.

Τιμώνιον, τό. Δωμάτιον μονῆρες καὶ παράμερον ἔνθα μένει τις ὅταν θέλῃ νὰ ἦναι μόνος του, ἀπὸ τοῦ μισανθρώπου Τίμωνος παρωνομασθέν. Στράβ. ιζ'. σελ. 1144.

Τιμωρέω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμωρός). Μετὰ δοτκ. »Τιμωρῶ τινίω· βοηθῶ, ἀμύνω, προσβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν, ἢ παρασταθῶ, παρευρίσκομαι διὰ νὰ βοηθήσω Ἡρόδ. 7, 169. »Εἴτφι ἄμεινον γίνεται τιμωρέουτι τῇ Ἑλλάδιι, καὶ 1, 141. 152. 2, 63, 4, 165 καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπδ. ἐ. β'. 4. »Σὺν ὑπεσχόμην τιμωρήσειν εἰς δύναμιν« ἔτι δὲ καὶ ἄνευ δοτκ. Ἡρόδ. 1, 18. ἐξαρτ. δὲ ἐπικουρῶ, βοηθῶ, συντρέχω τινὰ καταθλιβόμενον, ὑβριζόμενον, ἢ καταδιωκόμενον κατατρεχόμενον ὑπ' ἄλλου, ἐκδικοῦμαι τινά, ἢ βοηθῶ τινὰ εἰ τὸ νὰ ἐκδικηθῇ διά τινα πραχθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀδικίαν, ἀεὶ μετὰ Δοτκ προσπ. συχνακ. παρ' Ἡρόδ. 1, 103. 8, 104. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἄνευ Δοτ. Ἡρόδ. 1, 4, ἔτι, τιμωρεῖν τινί τινος, ἀντὶ λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος διά τὴ πραχθέν »τιμωρεῖν τινὶ τοῦ παιδός« συνεκδικοῦμαι μετά τινος διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδός τοῦ, Ροppo Ξεν. Κυρπ. 4, 68. τὸ δὲ πρόσωπ. κατα τοῦ, ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις φέρεται εἰς Αἰτκ. ἔτι καὶ, τιμωρεῖν τινί τι, Πλάτ. Ἀπολογ. σλ. 28. C. »τὸ ἀμύνειν τινί τι. Θωμᾶς ὁ Μαγιστρος ἔχει· »Τιμωρῶ, ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ· σπανίως δὲ τὸ κολάζω, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς· Παθ. Τιμωροῦμαί τινι, ἀντὶ ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος, καὶ Ἡρόδ 9. 78. »τετιμώρησαι ἐς Λεωνίδην« ἀντὶ τετιμώρηκας, Λεωνίδῃ, σπαν. μεντοι ὡσαύτ. »πατρὶ τιμωρεῖσθαι πάντα« Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 349. ἀντὶ πατρὶ τιμωρεῖν· καὶ, τιμωρεῖν τινά σ'ντὶ τιμωρεῖσθαί τινα, Σεφ. Ο, Τ, 107. 140. Εὐρ. Ὀρ. 427. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβολ. ἔστι· 2) μέσ. »Τιμωροῦμαί τινα« ἀντὶ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι κατά τινος, ἀνταποδίδωμί τινι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, κολάζω, παιδεύω, ἀεὶ μετὰ Αἰτ. προσ. ὅθεν, ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος, ὁ μόνος του ἐκδικούμενος, ὁ μόνος, κολαζόμενος, ἢ βασανιζόμενος, οὗτος ἐκαλεῖτο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ Μενάνδρου· καθέλων δὲ, Ἐκδικῶ, κολάζω, ζημιῶ, παιδεύω, βασανίζω· Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 25. »Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρηκα«, ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρησάμην· καὶ τιμωρεῖσθαί τινά τι, ἀντὶ ἐνδικοῦμαι κατά τινος διά τι παρὰ Λουκιαν· »Τί τιμωρεῖσθαι ἑαυτούς λογιζόμενοι, τί βασανίζετε ἑαυτούς; τί σᾶς βασανίζει; τί σᾶς παιδεύει; τί βασανίζεσθαι; τί παιδεύεσθε; καὶ Εὐρ. Κυκλ. 689. Elmsl Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 588. καὶ, τιμωρεῖσθαι τινά ἀντί τινος, Ἡρόδ. 6, 135. τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, σχεδὸν ὡς τὸ τιμωρεῖν τινι. Ξενοφ. Ἀν. ά, γ', 1. ὅθεν

Τιμώρημα, τό. Βοήθεια, συνδρομή, προστασία, μετὰ Γενικ. τοῦ προσώπ. ὅπερ ἔλαβε τὴν βοήθειαν, ἢ πρὸς ὃ ἔγιεν ἡ βοήθεια, πλὴν καὶ μετὰ Δοτκ. »τὰ Μενελάῳ τιμωρήματα« Ἡρόδ. 7, 169. ἢ ὑπὲρ τοῦ Μενελάου γινομένη βοήθεια· 2) ἐκδίκησις, κόλασις, παιδεία, ζημία, πρόστιμον. Πλάτ. πολ. β'.

Τιμώρησις, εως, ἡ (τιμωρέω). Τὸ τιμωρεῖν βοηθεῖν, συντρέχειν· 2) Τὸ ἐκδικεῖν, τιμωρία, παιδεία, ἐκδίκησις.

Τιμωρητήρ, ῆρος, ὁ. Ἡρόδ. 5, 80, »Δέσθαι τὸν θεὸν χρῆσαι τιμωρητῆρων γενέσθαιε καὶ

*Τιμωρητής, οῦ, ὁ (τιμωρέω). Βοηθός, προστάτης, ἀμυντήρ· 2) ἐκδικητής, κολαστής, παιδευτής, ὅθεν

Τιμωρητικός, ή, όν. Ὁ εἰς βοήθειαν, ἢ ἐκδίκησιν, τιμωρίαν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ τιμωρεῖν κλίσιν ἔχων, ἢ ἕτοιμος ὤν.

*Τιμωρητός, ή, όν. Ἐπιθ. ρημτ. ἐκ τοῦ τιμωρέω. Τιμωρηθέν, ἢ ἐνεσμένος τιμωρηθῆναι.

*Τιμωρία, ἡ, Ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδοτ. ζ'. 1· 9. »Ἔτχοντο τῆς τιμωρίας, καὶ 3, 148, 849. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 2. καὶ Θουκ. 2) ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις, εὐθύνη, ζημία, πρόστιμον. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κόλασις, βάσανος, παιδεία· συνήθ. μετὰ γενικ. τινός, ἔστι δὲ πολλάκ. καὶ, κατά τινος, Λυκουρ. 35, 6. Δημ. Στεφ. σελ. 317, 16. Δειναρχ. ἐν Δημ. σελ. 71 — »τιμαρίας τυγχάνειν« Ξενοφ, λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιοῦμαι, καὶ »τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδίω ἐκδικοῦμαι ὑπὲρ τοῦ παιδός μου· »τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιεῖσθαί τινι« Θουκ. ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος, τὸν βοηθῶ, τὸν συντρέχω· καὶ »τιμωρία μετέχεσθαι« Δημ κατατρέχω διὰ τῆς ἐκδικήσεως· »Οἱ ἐπὶ τιμωριῶν« Πλάτ. οἱ βασανισταί· οἱ ἀήμιοι· »Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ« Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ά.

Τιμωρός, ὁ, ἡ, όν (τιμή, ὁράω, οὖρος). κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ τιμήορος, τιμάορος· κυρ. Ὁ τιμῶν, ἐκτιμῶν, διατιμῶν, ἐξετιμῶν, συνήθ. δὲ προστάτης, βοηθός, ἀμυντήρ, ὑπερασπιστής, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 2. «Σὲ τιμωρόν μοι γενέσθαι« κατὰ Ἡρόδ. 3, 141. 2) ἐκδικητής, βασανιστής, ὁ τὸ ἄδικον παιδεύων, ἐκδικούμενος· τιμωρόν τινος εἶναι, καὶ τινί, Ἡρόδ. 7, 171. »τιμωρὸς Μενελαῳ τιμωρὸς λόγος, λόγος παρακλητικὸς πρὸς τιμωρίαν, ἐκδίκησιν, Ἡρόδ. 7, 5.

Τίν, καὶ, Τεῖν, Δωρικ. Δοτ. τοῦ σύ ἀντὶ σοί, τοί· ἀεὶ ὀρθοτονούμ. Πινδ. καὶ Θεοκρ. ἐγκλιτ. δὲ μόνον παρὰ Θεοκρ. 21, 28. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σέ. Δωρικ. ὀρθοτονούμ. Θεοκρ. 11, 39. 55. 68.

Τίναγμα, τος, τό (τινάσσω). Τὸ τετιναγμένον σεσαλευμένον κλονισμένον· 2) τίναξις, τιναγμός, κλόνισις (ν-υ)

Τιναγμός, ὁ (τινάσσω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τινάσσειν, τίναγμα κλόνος, σεισμός, τάραχος, βίαιος καὶ μεθ' ὁρμῆς κίνησις.

Τινάκτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Τινακτήρ.

Τινακτήρ, καὶ Τινάκτης, ορος, ὁ, (τινάσσω). Ὁ τινάσσων, σείων, ταράσσων. »Γαῖης τινάκτηιε· τούτον τῷ, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων ὁ σείων τὴν γῆν. Σοφοκλ. καὶ Κορινθιν. 22.

Τινακτοπήληξ, ηκος, ὁ (τινάσσω, πήληξ). Ὁ τινάσσων, σείων τὴν πήληκα ἢ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, σεισολόφος· Ἡσύχ.

*Τινάκτρια, ἡ, = τινάκτειρα.

*Τινάκτωρ, ορος, ὁ = τινακτήρ.

Τινάσσω, Μλ. ξω. Σείω, σαλεύω, κλονῶ, ταράσσω, τινάζω, καὶ καθέλ. εἰς σφοδρὰν κίνησιν βάλλω, διακινῶ »νέφος δοῦρε τινάσσων« Ἰλ. Μ, 298. »χερσίτε δοῦρα μακρὰ τινάσσεν« Ὀδ. Χ, 149 καὶ, τινάσσων φάσγανον, χάλκεον, ἔγχος, ἀστεροπήν, αἰγίδα, Ἰλ. Χ, 311. Τ, 163. Ρ, 595. καὶ »ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν« Ἰλ. Τ, 57. καὶ πρόσκυμαί τινι, ἐγγίζω ἢ κουνῶ τινα διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικὸν »χειρὶ δὲ νεκταρέον ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα« Ἰλ. Γ, 385. ἔτι δὲ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, »ποσὶ δὲ θρόνον . . . λακτίζων ἐτίναξε« Ὀδ. Χ, 88. ἢ διασκεδάζω, διασκορπίζω, ἐπὶ ἀνέμων, Ὀδ. Ε, 368. »ἄνεμος . . ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων« καὶ αὐτόθ. 363. Ζ, 43. »πήληξ τινάσσετο« Ἰλ. Ε, 609. »κὰδ' ἐτίναχθεν ὀδόντες« Ἰλ. Π, 348. »ἤτοι ἐξεσπάσθησαν, ἐξερριζώθεσαν εἰ ὀδόντες· ἔτι καὶ κοτὰ μέσ. διάθ. »τιναξάσθην πτερὰ πολλά« Ὀδ. Β, 151. »νεῦρα κιθάρας τινάσσειν« κρούω τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας· »δεσμὰ τινάσσειν« ἀντὶ ἀποτινάσσειν ἢ ἐκτινάσσειν, ἀπορρίψαι, »ἐτινάσσετο μακρὰς Ὄλυμπεν« ὁ Ὄλυμπος ἐκλονίσθη, Ἡσ. Θεογ. 680. »φέβῳ τινάσσεσθαι« ὑπὸ τοῦ φόβου ταράττομαι, κλονοῦμαι, τρέμω, Ἀπολ. Ῥοδ. (συγγεν. τῷ τείω, τανύω).

*Τίνη, σπάν. Δωρ. τύπ. ἀντὶ τίν (ι)

Τινθαλέος, έα, έον. Βράζων, βραστός, θερμός, ἑψθός, διόθερμος, διάπυρος, καυστερός, ζεστός. Νίκανδρ. ἐκ τοῦ

Τινθός, ὁ. Βραστός, καυστικός, διάπυρος, θερμός, ζεστός, ἑψθός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι τιντόν, ἑψθόν· 2) Οὐσιαστικ. παρὰ Λυκοφρ. 36. »Τινθῷ λέβητος« τὸ κῦτος καὶ χώρημα, ἤτοι ἡ πλατεῖα κοιλία, ὁ πάτος τοῦ λέβητος, ἢ ὁ ἐξερχόμενος ἀτμὸς ἐκ τοῦ βράζοντος λέβητος (συγγεν. τῷ θιβρός, θιμβρός, θερμός, τύφω, καὶ τῷ λατ. tilio).

*Τίνυμι, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ποιητ. ἀντὶ Τίνω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται μόνῳ τῷ μέσῳ τίνυμαι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀττκ. Τιμωρῶ, κολάζω, παιδεύω, μετὰ αἰτ. προσώπ. Ἰλ. Γ, 279. Τ. 260. Ὀδσ. Ν, 214. καὶ μετὰ Αἰτ. πραγμ. »λώβην τινύμενος, Ὀδ. Ω, 326. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἀντὶ ἐκδικοῦμαι, Ἡρόδ. 5, 77. »εἰταῖθα Ἀθηναῖοι τίνεσθαι βουλόμενοι« καὶ ἐκδικοῦμαί τι, ὅρκον, Ἡσ. 806. (ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι παρὰ μὲν τοῖς ἐπικ. μακρά, παρ' οἷς κεῖται ἠμαρτημένως ἡ γραφ. τίνυμι, τίννυμαι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. βραχεῖα, παρβλ. τίνω· ὁ Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ιι. σελ. 239. ὑπολαμβάνει τὸ τίνυμι, τίννυμαι ὡς Ἰωνικ. τύπ. τὸ δὲ τίνυμαι ὡς Ἀττκ. ἀλλὰ τότε ἔπρεπε κατ' αὐτὸν νὰ ὑποτεθῇ καὶ ἕτερος Ἰωνικ. τύπ. τίννω ἀντὶ τίνω.)

*Τίνω, Μλ. τίσω, ἀόρ. ά, ἔτισα, παρκ. τέτικα, παθητ. Παρακ. τέτισμαι, ἀόρ. παθ. ἐτίσθην· Ἐντίνω, ἀποτίνω, δίκην ἢ τιμωρίαν ὑπέχω, πληρόνω, ἀποδίδωμι »τιμὴν τίνειν« Ἰλ. Γ, 289. »θωὴν τίνειν« Ὀδ. Β, 193. »ποινὰς τίνειν« Αἰσχυλ. Πρόμ. 112 καὶ Ξεν. Κυρουπ. 6, 1, 11. ἀντὶ τιμωρεῖσθαι δίκην δίδωμι, καὶ »ποινὴν τισαίτιν τινοῖν« Ἡρόδ. 7, 134. ἤτοι τιμωροῦμαι ὑπό τινος διά τι πρὸς αὐτὸν πραχθέν. Καθόλ. Ἀποδίδωμι, ἀποτίω, πληρόω χρέος τι, ἀποδίδω χάριν· ἢ ὑποχρεώσιν τινα, ἀνταποδίδω ἐνεργεσίαν »ζωάγρια τίειν« Ἰλ. Σ, 407. ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενηθεῖσάν μοι σωτηρίαν, καὶ »ὕβριν τίνειν« Ὀδ. Ω, 352. ἤτοι ἐκπληρόω μίαν ἀτιμίαν, τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ὕβριν· »τίνην κακὴν ἀμοιβὴν πατρόθεν« Ἀπολ. Ῥοδ. ἐκπληρόω τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλ. »τίνειν ἀμοιβὴν« ἀνταποδίδω τὰ ἴσα· μέσ. τίνομαι, μέλλ. τίσομαι. ἀόρ. ἐτισάμην, κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰ κακῶς ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντα, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχνακ. παρ' Ἡρόδ. ἔτι καὶ τινὰ ὑπέρ τινος, Ἡρόδ. 127. »τίνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ

Γπείρῳ οἰκημένων Ἑλλήνων τίσων ταίσεις καὶ αὐτός. 73. τινά τινος, Θεογν. 204. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρῶ, κολάζω, παιδεύω· καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ τροσ. ἐκδικοῦμαι, Ἡτ. Θεογ. 165, 477. Ἀτπ. 17. παρβλ. τίω, τίνυμι καὶ τιμάω (τὸ Ἰῶτά ἐστι παρὰ μὲν τοῖς ἐπκ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἄνευ ἐξαιρ. μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. τείται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχύ τοῦ μὲν τίνω παρ' Αἰσχυλ. Προμ. 112. Σοφ. Ο. Κ. 1203. Εὐρ. Ὀρ. 7. τοῦ δὲ τίται ἐν Ἀριστφ. ἐκκλ. 45. Σφηκ. 1424. ἔτι καὶ παρὰ Πίνδ. Δωρ. εὕρηται βραχύ ἐν τῷ ἐνεστ. Πυθ. 2, 44. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Σόλωνι 5, 31. διὸ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπιγραμματογράφοις ὡσαύτ. Ἰάκ. ΑΠ. σελ. 823. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ μελ. καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ σχηματιζόμενοι χρόνοι φυλάττουσι τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχύ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2. 106. καὶ ἐσθότε ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγικῶν, Reisig. comm. crit, de Soph. OE. σλ. 220. καὶ ἐν τοῖς Ἀναπαίστ. τῶν κωμικῶν, Ἀριστφ. ἐκκλ. 656. 663.)

Τιό, τιό. παρ' Ἀριστφ, Ὄρν. 240. Μίμητις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος.

Τίοις, Αἰολ. Δοτ. πληθ. τοῦ τίς, ἀντὶ τίσι, Ἀπολ. Δύσκ.

Τίος, τίως, τίω, τιοῦς, τεοῦς Δωρικ. Γεν. τοῦ σύ ἀντὶ, τέο, σοῦ· Ἀπολλών. Δύσκ.

Τιός, Βοιωτκ. ἀντὶ τεός, σός, Ἀπολ. Δυσκ.

Τίποτε, (τί; πότε). Κπίρ. Ἐρωτημ. Τί δή; τί λοιπόν; διατί λοιπόν; διατί;

Τίπτε; Ἐπι. κατὰ συγκοπ. τύπ. ἀντὶ τίποτε, »Τίπτ' ἔτι μεῖζον μήτεαι ἔργον«; Ὀδ. Δ. 473. ἀντὶ »Τίποτε ἔργον ἔτι μεῖζον«; Ἰλ. Κ, 85. Λ. 605. Π. 7. πρὸ δασέως φων. τίφθ', Ὅμ.

Τιρύνθιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τῆς Τιρύνθου ὤν, κάτοικος τῆς Τιρύνθου.

Τίρυνθος, ἡ. Ἡτ. Ἀσπ. 81 (- - υ) καὶ Τίρυνς, υνθος. ἡ. Θηλ. Κυρ. Ὄν. πόλεως ἐν Ἀργολίδι, Ἰλ. Β, 559 καὶ Ἡτ. (- -)

Τίς, Οὐδετ. τι. Γενκ τινός. παρ' Ὅμ. ἀεὶ τευ, Ἀττκ. του, Δοτκ. τινί, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ καὶ τέῳ, παρβλ. ὁ. D. Αἰτ. τινά, οὐδετ. τι· Πληθ. τινές· οὐδ. τινά, γενι. τινῶν, δοτκ. τισί, Αἰτ. τινάς, οὐδ. τινά, παρ' Ὅμ. δὲ εὕρηται τὸ Πληθ, μόνον ἐν συνθέσει οὔτινες καὶ οὕς τινας εὔχρηστ. μόνη δὲ ἡ Αἰτ. τινὰς καθ' ἑαυτήν, Ἰλ. Ο, 735. Ὀδ. Λ, 371. — Ἀντωνυμία ἀόριστος καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἐγκλιτική, Κάπποιος, κάποιός τις, εἷς κάποιος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας τινάς, καὶ ἐντεῦθεν. Εἷς, εἷς ὁποιος δήποτε, Ὅμηρ. ὅστις συνηθ. χρῆται τῇ Ἀντ. ταύτῃ ἐπὶ προσώπου μὴ ἱκανῶς ἐγνωσμένου, ἀτιμάντου, ἀπροσδιορίστου προσώπου, ὅπερ δὲν ὀνομάζεται, ἢ δὲν προσδιορίζεται ἀκριβῶς, δὲν χαρακτηρίζεται ἰδίως, ἢ τὸ ὁποῖον τότε πρῶτον γίνεται μόνον γνωστὸν, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων »Ὠγυγίη τις νῆσος« Ὀδ. Η, 244. καὶ »τις ποταμός« Ἰλ. Λ, 722. »ὡς ὅτε τις δοῦς ἠρίπεν' »Ἰλ. Ν, 389. Π, 482.« ὡς τις λέων« Ρ, 133. κ. τ. τ. Οὐδ. τι, κάποιον, κάπποιόν τι, ἔντι, ἓν ὁποῖον δήποτε, ἢ ὁποῖον δήποτε, Ὅμ. εἴ τις, ἐάν τινάς, ἐάν κάπποιος ἢ εἷς, καί, εἴτε, ἐάν κάπποιον, ἐάν κάτι, ἢ ἕν, ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ ἐάν τις μόνον, ἐάν ποτέ τις ἢ κἂν εἷς, καὶ ἐάν τι μόνον, ἐάν ποτέ τι, ἢ κἂν ἕν, Ὅμ. ὡς τὸ λατ. si quis. Ἀπὸ Ὁμήρου πρόσκειται τὸ ὄνομ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ Γενκ. »θεῶν τις, φίλων τις, ἐχθρῶν τις, κ. τ. τ.«, Reisig comm. crit. de Soph. O. K. 243. μ' ὅλον ὅτι δὲ τὸ ἔγκλητ. Τις οὐδέποτέ ἐστιν ἀρκτικὸν λόγου, δύναται ὅμως νὰ προηγῆται τοῦ προσώπου πρὸς ὃ ἀποδίδεται, καὶ νὰ θεωρεῖται οὕτω ὡς ὑποκείμενον τῆς Προτάσεως· ἔτι δὲ παρεντίθεται τό τις ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἰωνκ. πεζῷ λόγῳ μεταξὺ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀξαρτωμένης Γενκ. καὶ τοῦ ἄρθρου αὐτῆς »τῶν τις ἱερέων« ἀντὶ τις τῶν ἱερέων· »τῶν τις Περσέων, τῶν τινες Φοινίκων«, Ἡρδτ. 1, 85. 8, 90. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. ἐσθ' ὅτε καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀθην. 3, σλ. 108. D. Ἀλκιφρ. 3, 20. Hemst. Λουκ. Νιγρ. 38. — 2) ἀντὶ τοῦ ἕνας κάπποιος ἐκ τῶν πολλῶν, ἐκφράζον μίαν, ἢ ἑκάστην ἀόριστον μονάδα ἐκ τῶν πολλῶν ἄλλων ἐξ ὧν συνίσταται μία ποιότης ὁποιαδήποτε, Ἰλ. Ζ, 479. »Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι« Ἰλ. Ζ, 479. Η, 201. Ρ, 414, 420. Ὀδ. Α, 302. Τ, 35. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ Εἰρωνκ. Ἑνν. Ἰλ. Ν, 638. Ὀδυσ. Γ, 227. »Τις ἄλλος«, κάποιος ἄλλος, Ἰλ. Θ, 515. Π, 225. β) ἀντὶ τοῦ, ἕκαστος, ἢ πᾶς καθ' ἕνας, καθεῖς ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει (ἐν Ἰλ. Β. σλ. 237.) »τό, τις, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τό, ἕκαστος· καὶ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. (Αἴ. 245). »τινὰ ἡμῶν« ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον ἡμῶν· »Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω« Ἰλ. Β, 382. »ἃς ὀξύνῃ καλῶς ἕκαστος τὸ δόρυ του· καὶ »ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω« Ἰλ. Ρ, 254. »ἃς ἔλθῃ ἕκαστος ὁ ἴδιος, ὡσαύτ. Ἰλ. Β, 388, 390. Π, 209. Ρ, 227. Σ, 429. Τ, 71. Ἡρδτ. 7, 237, 8, 109. »καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω« ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττκ. ἔστιν ἡ τοιαύτη διπλῆ χρῆσις τοῦ τις συνήθης, Βρ. Σοφ. Αἴ. 245. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 2. »Παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι« καὶ ἐν γ'. α'. 4. »Λεγέτω οὖν τις« καὶ ἐν γ'. γ'. 27. »Ἄνδρες ἄριστοι, ἤδη θάττος τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτόν« ὡς καὶ ἐν γ'. δ'. 5. »Ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτόν ἄξιον ἀρχῆς« καὶ ἐν Ἀναβ. α'. γ'. 11. »Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γινώσκει« Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. »Χρὴ ποιήσασθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν εἰδότας« εὕρηται ὅμως παρ' αὐτοῖς τό, τις κατ' ἔμφασιν ἰδίαν ἀντὶ τοῦ ἐγώ, ἢ σύ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, Ἀριστφ. Θεσμ. 603 Βατρ. 552, 554. Σοφ. Αἴ. 853, 1133. Ἑρμαν. Βίγερ. σελ. 731. κατ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς περιστάσεις κεῖται ἀεὶ κατ' ἔνκ. ἀριθμ. οὐδέποτε δὲ κατὰ πληθ. ὡσαύτ. οὔτε ἐνθα τό τις ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς ἐκλαμβάνεται· διὰ τὴν περιληπτικὴν δὲ ταύτην ἔνν. τοῦ τις κεῖται ἐσθ' ὅτε ἡ εἰς τοῦτο ἀναφερομένη λέξις κατὰ πληθ Ἀριθμ. Σοφοκλ. Αἴ. 965. Θουκ. δ', 85. Μιτθίου Ἑλ. Γραμ. σελ. 673. Παρὰ δὲ τοῖς Ποιηταῖς εὕρηται τό,τι ἡγουμένου ἀρκτικοῦ μορίου ἐσθ' ὅτε ἐμφαῖνον περιληπτικὴν τινα ἔνν. περιλαμβάνουσαν ἐν ἑαυτῇ καὶ τὰ λοιπὰ γένη· ἀντὶ τοῦ, Οὐδέν, τίποτε, κἀνὲν τῶν ὄντων, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ φύσει, Ἑρμίνν. ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 143 καὶ »τῶν ἄλλων οὔπερ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων« ὕμν. Ἀφρ. 34. 3) Τις, ἐξαιρ. Τι, ἀντὶ τοῦ κάτι τι, ἐπιτεῖνον τὴν ἀτομικὴν σημασίαν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, ὡς τὸ λατ. aliquis, aliquid, »κηγὼ τις φαίνομαι ἤμεν« Θεοκρ. καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶμαι κάτι τι, ὅ,τι σημαίνω ὁπωσοῦν, ὅπου ἀντὶ τοῦ καγώ· φαίνομαι εἶναι, μᾶλλον ἂν εἴη· ὅτε δὲ ὁ λόγος ἐστὶν ἐπὶ προσώπων κεῖται πολλάκ. καὶ τὸ πληθυντ. ὡσαύτ. »τι λέγειν« ἀντὶ, λέγειν τι ἄξιον λόγου, λέγω κάτι τι, ἀντικτ. τῷ οὐδὲν λέγειν, Ἑρμίνν. Βιγ σελ. 371, 755. β) κατ' ἐξοχὴν δὲ τίθεται τό τις ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος ὡς πρὸς διάκρισιν ἀπό τινος ἄλλου θηρίου, »τίς ἢ κύων« Ἀριστφ. Βατρ. 24. παρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 117. γ) ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἐκφράζον ἔνν. ἀξυθενότητος, ἀξευτελίστως, ἐπὶ ἀγνώστων καὶ ἀτίμων προσώπων, διό τό,τις πολλάκ. δηλοῖ καὶ τὸ δοῦλος, σκλάβος, Ξενοφ. Συμπ. α'. 3. β'. 3 η'. 8. 4) συναφερόμενον δὲ ἐπιθέτοις τό τις συστέλλει κατά τινα τρόπον τὴν κυρίαν αὐτῶν ἔννοιαν, τὰ κάμνει ὥστε νὰ ἐπέτωσι τῆς καθ' αὐτὸ ἰδίας ἐπιθετκ. σημασίας, ἢ τροποποιεῖ αὐτὴν ἄλλως; πως, ὥστε συχνάκις καταντᾷ αὐτὴ καὶ εἰς εἰρωνείαν· καὶ, κεῖται ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ὁπωσοῦν, τρόπον τινὰ κατὰ κάποιον λόγον »ὡς τις θαρταλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προΐκτης« Ὀδ. Ρ, 449. καὶ »τις οἴζυρός« Ὀδ. Τ, 140. »ξάκοτός τις« Ἰλ. Γ, 220. »τις μέγας« Ὀδ. Σ, 382. παρβλ. Wess. Ἡρδτ. 4, 198; κυρίως δὲ ἐνταῦθα δηλοῦται διὰ τοῦ τις ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὸ σῶαν καὶ τελείαν τὴν διὰ τοῦ ἐπιθέτου περιστανομένην ἰδιότητα, ἀλλὰ μόνον μίαν τινὰ ὁμοιότητα μὲ αὐτήν, ἢ μετέχει μόνον κατὰ μέρος ἐξ αὐτῆς, οὕτω π. χ. δυσμαθὴς δηλοῖ τὸν δυσκόλως μανθάνοντά τι, τὸ δέ, τις δυσμαθὴς μόνον τὸν ὁπωσοῦν δυσκόλως μανθάνοντά τι, οὕτω καὶ, μαινόμενός τις, ἀντὶ κατὰ κάποιον τρόπον μαινόμενος, ἢ ὁμοιάζων τῷ μαινομένῳ, οὐχὶ δὲ ἀληθῶς ὅλος μαινόμενος, καὶ, πτωχός τις, ἀντὶ ἓν εἶδος πτωχοῦ, κ. τ. τ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττκ. συχνότατα καὶ ἰδίως ἐπὶ ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσι ποσότητα ἢ μέγεθος, ὅσος τις, πᾶς τις, ἕκαστός τις, Ὀδ. Κ, 45. Ι, 65. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 290. πολύς τις, Ἡροδτ. 5, 48. μικρός τις, ὀλίγοι τινές, ἔτι καὶ αὐτός τις ἢ τοιοῦτός τις· Schaef. Γρηγ. σλ. 7, 8, 716. Οὐολφ. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σελ. 13. β) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. συνεκφέρεται τό τι ἀπολύτως ὡς ἐπίρ. μετὰ ῥημάτων καὶ ἐπιθέτων, σχεδόν, πῶς, ὁπωσοῦν, τάχα, ὅπως δήποτε, ὅπως καὶ ἄν, καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον, συχναι. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, οὕτω δή, »οὕτω δή τι ἰτχυροί, οὕτω δή τι πολύγονον, κ. τ. τ.«, Ἡρδτ. 3, 12, 108. 4, 52. ἔτι καὶ μετ' ἐπιρρημ. ἢ ἐπιρρήματα. λαμβανομένων ἐπιθ. ἥττόν τι, κατά τι ὀλιγώτερον, ὁπωσοῦν ὀλιγώτερον· οὐδέν τι, πάνυ τι, πολύ τι, σχεδόν τι, κ. τ. τ. 5) Ἡγουμένης ἀναφορκ. Ἀντωνυμ. ἐκφράζεται διὰ τοῦ τις μόνον ἡ ἀοριστία τοῦ ὑποκειμένου, οἵτις τις, ἀντὶ, εἷς τις, ὁποῖος, ὁποιος καὶ ἄν. Ἰλ. Ε, 638. Ὀδ. Τ, 377. ὡσαύτ. μετὰ τὸ ὅστος, ὁποῖος, κ. τ. τ. παρβλ. καὶ ὅς τις· 6) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὰ Ἀριθμητκ κείμενον τό τις ἀποτελεῖ ἀδιόριστον τὸν ἀριθμόν, τρεῖς τινες, ἀντὶ, περίπου, σχεδὸν τρεῖς, ἴδε Θουκ. γ'. 111. Schaef. Γρηγ. σελ. 7. 8. 854. 7) τίς τε, συνήθ. ἐν παραβολαῖς, ὡς τίς τε, ὡς ὅτε τίς τε, ἀντὶ ὥς τε τις, Ἰλ. Γ, 33. Ρ, 133. 657. ἐσθότε δὲ τό τε ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς τό τις καὶ συνάπτει αὐτὸ στενώτερον μετὰ τῆς ἐφεξῆς προτάσεως· Ὀδ. Τ, 265. »καί γάρ τις τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον« καὶ Ὀδ. Τ, 43. Ψ, 118. Ἡσ. Ἔργ. 21. 8) τις ἀντὶ τοῦ ὅστις μόνον παρὰ τοῖς ἐπειτα ποιητ. ὡς Καλλιμ. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 88. 746. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἡρδτ. Reiz praef. p. XVI. Reiske app. Dam. Lept. p. 230, 9) ἤ τις ἢ οὐδείς, ἐφ' ἀρνήσ. ἐμφαίνον καὶ διταγμόν τινα, ἀντὶ, σχεδὸν οὐδεὶς, ἢ τόσον μόνον ὅσον οὐδεὶς, »ἀναβέβηκε δ' ἤ τις ἢ οὐδείς κω παρ' ἡμέας αὐτῶν« Ἡρδτ. 3, 140. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. Ε'. 45. ὡσαύτ. εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, καὶ τὸ λατ. vel duo, vel nemo, Pers. 1, 3. 10) πλεοναστικὸν κεῖται τό τις ἐν τῷ οὐδέν τι, ἢ μηδέν τι, Δημοκρ. Στοβ. σελ. 310, 42. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 728. ὅπου καὶ τὸ τοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 79. ἐνταῦθα εὐλόγως ἀνήκει· ὡσαύτ. πλεονάζει ἐν τῷ, τὸ μέντι — τὸ δέ τι, ἀντὶ τὸ μέν, τὸ δέ, πότε μέν, πότε δέ, ἢ μέρος μέν, μέρος δέ, Πλάτ. Ἐπιστ. 9. σελ. 358. Α. ἔτι καὶ Ἄρσεν. ὁ μέντις — ὁ δέ τις, Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 6. Κυρουπ. 2, 3, 19. Πρὸς τούτοις ἐπαναλαμβάνεται τό τις πολλάκ. εἰς τὰς μακρὰς περιόδους, ἢ εἰς τὰς ἐκ δύο κώλων συγκειμένας προτάσεις, καὶ ἐσθ' ὅτε κεῖται μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, Αἰσχύλ. Προμ.

21. Σοφ. Τραχ. 945. Pors. Ἐκ. 374. add. σελ. 103. Elmsl. Ἀριστφ. Ἀχ. 569. 11) παραλείπεται πολλάκις τό τις ὑπό τῶν Ἀττκ. καὶ μάλιστα ὑπό τῶν Τραγκ. ὅτε ὑπονοεῖται τό πρόσωπον εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ πρᾶξις, »ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο« Σοφ. Ο. Τ. 314. ἀντὶ ἀφ' ὧν ἔχοι τις καὶ δύναιτο· οἰσαύτ. αὐτοθ. 517, 612. Αἴ. 154. Ἠλ. 1323. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. D. Schaef. Bos. ell. σελ. 476. Bornem. Ξενοφ. Συμ. 1, 8. ἀρχαιότρ. δὲ παραδ. εὕρηται ἐν Ἰλ. Ν, 287. »οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο ἀντὶ ὄνοιτό τις. Ξένη φαίνεται ἔτι ἡ παράλειψις τοῦ τις πρὸ μιᾶς γενκ. ἤτις μόνον ἐκ τῆς παραλειφθείσης λέξεως δύναται νὰ κρέμαται ὡς συμπλήρωμα, »ἢ (τις) τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς« Σοφ. Αἴ. 190. καὶ »ἢν γάμῃ ποτ' αὐτός ἢ (τις) τῶν ξυγγενῶν« Ἀριστοφ. Νεφ. 1131. »οὐκ αἰῶν' ἐκμάθοι (τις) βροτῶν« Σοφ. Τραχ. 2. ὅπον ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς ἐκμάθοις γράφουσι, παράβλ. καὶ Hemst. Λουκ Νιγρ. 24. Πολλάκις τό τις ἀναπληροῦται ἐκ τῆς προηγουμένης Ἑνν. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 478. C. καὶ Πρωταγ. σελ. 319. D. Ἑρμαν. Βιγερ. σελ. 739. 934. — 12) συνήθως ἐστι ἐν τῷ Οὐδ. γένει ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ ἑνικ. τι εἰς τὸ πληθ. καὶ ἀνάπαλιν, Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 508. B. καὶ Φαιδ. σελ. 57. A. Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 766. παρβλ. ὅς τις, οὔτις, μήτις καὶ ἄλλο τι (τὸ Ἰωτὰ ἐστι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, ἐσθ' ὅτε δὲ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ τις ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ὡς μακρὰν συλλαβήν, Ἰλ. Ω, 149. Ὀδ. Φ, 324. ἐν τῷ οὐδετρ. γένει οὐδέποτε ἀποστρέφεται.)

* **Τίς**, Οὐδ. τί; γενκ. τίνος; παρ' Ὅμ. ἀεὶ τέο; καὶ κατά συναίρ. τεῦ; Ἀττ. τοῦ; δοτκ. τίνι; Ἀττ. καὶ τῷ; παρβλ. ὁ· Αἰτ. τίνα; Οὐδ. τί; Πληθ. τίνες; τίνα; γενκ. τίνων; παρ' Ὅμ. ἀεὶ τέων; Δοτκ. τίσι; Αἰτ. τίνας; οὐδ. τίνα; ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν τῷ πληθ. ἐκτὸς τῆς Γενκ. τέων; μόνῃ τῇ Ὀνομ. τίνες; ἡ δὲ Ἑνικ. Δοτ. οὐχ εὕρηται παρ' αὐτῷ οὐδόλως. Ἁπλῆ Ἀντωνυμία ἐρωτηματική, ἀεὶ ὀρθοτονουμένη. Ποῖος; ὁποῖος; ποιός τις; παρ' Ὅμ. τὸ Οὐδ. τί; ὁποῖον; ποῖον, ποῖον πρᾶγμα; καὶ κατ' ἐπίτασιν, τίς γάρ; τί γάρ; ὡς τὸ Λατ. quisnam, quidam, καὶ τὸ τῆς συνηθ. ποιός δά; ποιός λοιπόν; τί λοιπόν; τί δά; Ὅμ ὡς ἐπὶ πολύ ἐν τῇ Ὀδυσ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 123. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. »εἰς τίν;« ἀντὶ ἕως πότε; ἐπὶ πόσον χρόνον; Ἰλ. Ε, 465. »τίς δ' οὗτος ἔρχεται;« ποῖος εἶσαι σὺ ὅς τις ἔρχεσαι; Ἰλ. Κ, 82. Pors. Εὐρ. Ἐκ. 505. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' ἐκφράσεως θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀπεχθείας, π. χ. τί τοῦτο; τί χρῆμα; ἔα, τί τοῦτο; κ. τ. τ Valck Ἱππολ. 905. Ὅτε δὲ γίνεται ἐρώτησίς τις ἄνευ ἄλλου ἐρωτηματικοῦ μορίου διά τοῦ τις ἢ τί τότε κεῖται συχνάκ. τὸ ῥῆμα πρὸ τῆς Ἀντωνυμίας, Ἀριστφ. Βάτρ. 192, 206. Νεφ. 238. 2) μετριάζεται ἐξαιρ. ἡ ἐρώτησις προστιθεμένου τοῦ ἄν ἢ κεν καὶ μεταβαλλομένης τῆς ἐγκλίσεως τοῦ ῥήματος. α) τίς ἄν ἢ κεν, πρὸς Εὐκτ. ἐκφράζει τὸ πολλ' ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον μιᾶς πράξεως ἄν δύναται νὰ συμβῇ, ποῖος ἠδύνατο, ἢ ἠθελε δυνηθῇ νὰ πράξῃ οὕτως ἢ ἄλλως; μετὰ Ἐνεστ. Εὐκτ. εἴ τίς σε ἴοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἄν δή τοι νόος εἴη; Ἰλ. Ω, 367. καὶ Ὀδ. Φ, 259. Χ, 12. μεθ' ἀορ. Εὐκτ. Ἰλ. Κ, 303. »τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν«; καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 260, 586. Ὀδ. Γ, 113. σπανίως πρὸς Ὁριστκ. Ἡσ. Ἀσπ. 73. β) οἱ Ποιηταὶ παραλείπουσιν ὅλως τὸ ἄν ἢ κεν ἐν τῇ Εὐκτ. καὶ τότε τὸ ἀμφίβολον τῆς πράξεως κατα τᾷ εἰς τὴν δι ἐρωτήσεως ἐκφραζομένην πλήρη πεποίθησιν τοῦ μὴ δυνατοῦ γενέσθαι, ἀντὶ, ποῖος δύναται νὰ πράξῃ οὕτως; δηλ. οὐδεὶς δύναται, Αἰσχύλ. Χοηφ. 392. Σοφ. Ἀντ. 604. παρβλ. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 109, 121, 288. γ) τίς πρὸς ὑποταχτ. ἄνευ τοῦ ἄν ἢ τοῦ κεν ἐκφράζει σκέψιν ἢ βουλήν τινα περί τι, ἀν δηλ. πρέπει νὰ γίνῃ τι ἢ νὰ μὴ γίνῃ, ἢ τί δεῖ ποιῆσαι, τί δεῖ λέγειν, Ἑρμάν. Βιγ. σελ 729. Reisig depart. ἄν σελ. 133. 3) Σπανίως εὕρηται τό τίς ἀντὶ ὅστις ἐπὶ μὴ εὐθείας ἐρωτήσεως, μόνον μετὰ τά ῥήματα ὅσα καθ' ἑαυτὰ ἐκφράζουσιν ἐρώτησίν τινα, ἢ ἔρευναν, παρατήρησιν, ἀναζήτησιν, καὶ ἀεὶ κατὰ κανόνα πρὸς εὐκτικ. »ἠρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι«, Ἰλ. Ο, 423 Ρ, 368. Σοφ. Ἠλ. 316. μ' ὅλα ταῦτα φέρεται αὐθις τό ῥῆμα τῆς μὴ εὐθείας ἐρωματκ προτάσεως εἰς Ὁριστκ. ὡς ἂν νὰ ἐγίνετο κατ' εὐθείαν δι αὐτοῦ ἡ ἐρώτησις, τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ ταχείας τινός πρὸς τό ἐκφράζεσθαι καὶ συνήθους τοῖς Ἕλλησι ζωηρότητος, Ξεν. Ἀναβ. γ', γ', 18. β) τί; ὡς ἁπλῆ ἐρώτησις κεῖται παρὰ τοῖς Κωμικ. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ πολύ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ τί; ἐάν δηλ. τό τί; ἀναφέρηται πρός τι προηγούμενον, τό ὁποῖον διά μόνης τῆς ἐρωτήσεως προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, Ἀριστφ. Βατ. 696. Νεφ. 776. Ὄρν. 1039. ἐάν δὲ ἡ προηγουμένη λέξις κεῖται εἰς πληθ. ἀριθ. ἕπεται ἐπίσης τό τί; ὡς ἐν Ἀριστφ. Βατ. 693. 4) ἐσθ' ὅτε τό τίς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς μίαν καὶ τήν αὐτήν πρότασιν κατά διάφορον πτῶσιν καὶ ἀναφοράν δύναται νὰ σχηματίσῃ διπλῆν τινα ἐρώτησιν, ὡς, »εἴκ τίνος τίς ἐγένετο«; ἤτοι, ἀπό ποίου καὶ ποίος ἐγεννήθη ἢ κατάγεται; ἀντί, ποῖος ἐστί, καὶ ἐκ ποίου ἐγεννήθη; Wytt. ep. cr. p. 181. β) ὁμοία τις διπλῆ ἐρώτησις ἐκφράζεται καὶ διά τοῦ, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 297. E. 5) μετά τό τί; ὡς κατηγορούμενον ἑπομένου τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ἐστί κεῖται τό ὑποκείμενον συχνάκ. κατά πληθ. ἀριθ. ἕπεται ἐπίσης τό τί; ὡς ἐν Ἀριστφ. Βατ. 693. 4) ἐσθ' ὅτε τό τίς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς μίαν καὶ τήν αὐτήν πρότασιν κατά διάφορον πτῶσιν καὶ ἀναφοράν δύναται νὰ σχηματίσῃ διπλῆν τινα ἐρώτησιν, ὡς, »εἴκ τίνος τίς ἐγένετο«; ἤτοι, ἀπό ποίου καὶ ποίος ἐγεννήθη ἢ κατάγεται; ἀντί, ποῖος ἐστί, καὶ ἐκ ποίου ἐγεννήθη; Wytt. ep. cr. p. 181. β) ὁμοία τις διπλῆ ἐρώτησις ἐκφράζεται καὶ διά τοῦ, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 297. E. 5) μετά τό τί; ὡς κατηγορούμενον ἑπομένου τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ἐστί κεῖται τό ὑποκείμενον συχνάκ. κατά πληθ. Ἀρθμ. π. χ. »τί ποτ' ἐστίν ἃ διανοσούμεθα; τί ποτ' ἐστί ταῦτα; Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 154. E. 155. C. Heind. Πλάτ Γοργ. σελ. 508. B. 6) τίς, τί, ἀντὶ ποῖος, Σοφ. Τραχ. 311. Ο. Τ. 489. Valck. Καλλιμ. σελ. 23. Ἑρμαν. Βιγ. σελ. 731. 7) τί; κεῖται συχνότ. ἀπολύτως ὡς ἐπιρ. ἀντὶ τοῦ πῶς; διατί; τίνος ἕνεκεν; »τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος«; Ἰλ. Α, 362. 414. Γ, 399. Δ, 371. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρά τοῖς Ἀττκ. παρ οἷς εὕρηται καὶ πλῆρες διά τί; παρβλ. τίη. β) τί δέ; πῶς λοιπόν, πῶς ἄρα; καὶ πῶς; ἢ πῶς δέ; ἐπί ταχείας μεταβάσεως ἀπό τινος ἀντικειμένου εἰς ἄλλο, ὡσαύτ. καί, τί δέ δή; ὡς τό Λατ. quid vero? τί δέ, εἰμή — τί ἄλλο παρά — quid aliud, nisi — Ξεν. Οἰκ. 9, 1. τό τί δέ κείμενον ἐν ἀρχῇ μιᾶς μακρᾶς προτάσεως, χρησιμεύει ὡς τό τίς δέ, μόνον πρός συνέπειαν τοῦ λόγου. γ) τί δή; τί δήποτε; διατί λοιπόν; πῶς λοιπόν; ἐκφράζον ἔκστασίν τινα, ταύτ. τῷ, τί δῆτα; αἰ πῶς; δ) τί μήν; διά τί ὄχι; πῶς οὔ; πῶς ἄλλως; πῶς οὐ δεῖ; ἀντί τοῦ, ναί δῆτα, ναί βέβαια, ἀναγκαίως, ὡς τό Λατ. quidni? quid enim? ἐξαιρ. παρ' Πλάτ. συχνάκ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. καί τί γάρ; Ἑρμάνν. Βιγ. σελ. 729. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1679. καὶ παρεντιθέμενον μεταξύ μιᾶς μακρᾶς Προτάσεως ἀποτελεῖ ἰδίαν τινά καθ' ἑαυτήν πρότασιν, Ἰακ. Α Π. σελ. 57. ε) τί οὖν; ἐκφράζον ἀντιλογίαν τινά, πῶς ὅμως; ἀλλά πῶς; ζ) τί τοῦτο; ἀντί ὁποῖον εἶναι τοῦτο; τί σημαίνει; τί δηλοῖ τοῦτο; 8) τό τί φερόμενον μετά μετοχῆς ὅτε ἕπεται ἑτέρα τις μετά ῥήματος πρότασις, σχηματίζει ἕνα ὁλόκληρον λόγον, »τί ἀντοιοῦντες εὐτυχοῖεν«; ἀντί, τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι διά νὰ ὦσι εὐτυχεῖς; καὶ »καταμεμαθηκάς οὖν τούς τί ποιοῦντας τό ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν«; ἐκατάλαβες λοιπόν τί πράττουσιν ἐκεῖνοι, τούς ὁποίους καλοῦσι μὲ τοῦτο τό ὄνομα; ὡσαύτ. καὶ συναπτόμενον μετά συνδέσμων, ὡς κάλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαί σουα; ἤτοι, τί πρέπει νὰ κάμωσι διά νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐπιμελοῦνται περί σοῦ; παρβλ. Ματθία Ἑλ. Γραμ. σελ. 676. Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 288. A. (τό Ἰωτά ἐστι καθ' ὅλας τάς πτώσεις βραχύ, οὐδέποτε δὲ ἀποστρέφεται τό τί, ὡσαύτ. οὐδέ τό τίνα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατά Schaef. mel. σελ. 135. παρά δὲ τοῖς Κωμκ. μετά τό τί ἐπιτρέπεται χασμῳδία τις, ἐν ᾧ παρά τοῖς Τραγκ. κατά Valck. Ἱππλ 971. ἔστι ἀμφβλ. περί οὗ τάναντία φάσκουσιν ὅτε Pors. ἐν Φοιν. 892. Monk. Ἱππ. 975. καὶ Blomfild Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θῆβ. 193. 701. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τραγκ. ὑπῆρχεν ἡ ἄδεια αὕτη εἴς τινα ἐρωτηματικά σχήματα, ὡς, τί οὖν; τί εἶπας; Βουττμ. Σοφ. Φιλ. 729. καὶ 733. ἐκδ. Νφ. Δούκα.)

Τισαίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τίσαιντο, Ὀδ.

Τισιγίτης, ου, ὁ, Περσικόν τι σκεῦος, ἀγγεῖον, Ἀθήν. ἐστι δὲ περσική ἡ λέξις.

Τίσις, εως, ἡ (τίω) κυρ. Τίμημα, τιμή, διατίμημα, ἐκτίμησις, καὶ πρόστιμον, ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, ἀπότισις, ἱκανοποίησις, Ὀδ. Β, 76. καθόλ. ποινή, τιμωρία, κόλασις, Ὀδυσ. Α, 40. »Ἐκ γάρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται«, καὶ Ἰλ. Χ, 19. Ὀδ Ν, 144. Τμ. Δημ. 368. συχνακ. παρ' Ἡροδτ. »τίσιν δοῦναι« ἤτοι τιμωροῦμαι, Λατ poenam dare, Ἡροδτ. 8, 76. — Αἱ Τίσιες, Ἰωνκ. πληθ. αἱ ἐκδικητικαὶ Θεαί, παρ' Ἡροδτ. 3, 126, 128. 2) σπαν. ἀντὶ τοῦ ἀνταπόδοσις τοῦ καλοῦ, τῆς χάριτος, ἀνταμοιβή, εὐχαριστία, »τίσις φίλων« Θεογν. 337. (νυ)

* **Τισιφόνη**, ἡ (τίω, φόνος) Θηλ. κύρ. Ὄν. μιᾶς τῶν Ἐριννύων, Ὀρφ. κυρ. ἐκδικοῦσα τόν φόνον, ἐκδικη φόνου

Τιταίνω, ἀόρ. ἐτίτηνα, Ἐπικ ταὐτόσημ. τῷ τείνω, τανύω. Διατείνω, ἐκτείνω, ἕλκω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. Ἰλ. Θ. 266. »τόξα τιταίνων« διατείνων, Τμ. Ἀπ. 4. καὶ μέσ. »τόξα τιταίνετο«. Ἰλ. Ε, 97. Λ, 373. Ὀδ. Φ, 259. Ἁπλόνω, ἐκτειλίττω, ἐξαδιπλόνω, ἐκτείνω »προπάροιθε θρόνων ἐτίταινα τράπεζα«. Ὀδ. Κ, 354. »Χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα«. Ἰλ. Θ, 69. Χ, 209. καὶ »περί μέτω χεῖρε τιτήνα«. Ἰλ. Ν, 534. μεσ τιταίνομαι, ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι »τιτενομένω πτερύγεσσιν«. Ὀδ. Β, 149. ἐκτεινόμενοι, ἢ ἐξαπλούμενοι μὲ τάς πτέρυγάς των· καὶ ὑπέρτινος, »τῇ καὶ τῇ« Διον. Περιηγ. ἐκτείνομαι, φέρομαι πρός, φθάνω μέχρι ἢ καταντῶ· ἔτι, κατά μῆκος ἐκτείνω, ἢ ἁπλόνω, κατά μῆκος τεντόνω, ἕλκω, τραβῶ »ἵππος . . ἅρμα τιταίνων«. Ἰλ. Β, 390. μετά συντονίας ἕλκων τήν ἅμαξαν, καὶ Ἰλ. Μ, 58. ὡσαύτ. »βόε . . ἄροτρον τιταίνετον«. Ἰλ. Ν, 704. καὶ »δρόμον τιτ.« ἐκτείνω ἐπί μακραν τό τρέξιμον, διατρέχω μακρόν τι διάστημα· καὶ ἄνευ πτωτκ. »τιταίνετον ὅττι τάχιστα«. Ἰλ. Ψ, 403. ἐπισπεύσατε εἰς τό τρέχειν, τρέξατε, σπεύσετε, συνήθ. κατά μέσ. διάθ. »ἵππους θεῖ τιταινόμενος πεδίοιο«. Ἰλ. Χ, 23. ὁ ἵππος τρέχει μὲ ταχύ καὶ βίαιον τρέξιμον διά τοῦ πεδίου, ἢ διατρέχων μὲ ταχύτητα τό πεδίον ὡσανεὶ ἐκτείνων καὶ ἐξαπλόνων ἑαυτόν πρός τό σπεύδειν, καὶ »ἵππος ἄκακτα ἕλκει πεδίοιο τιταινόμενος σύν ὀχεσφιν«. Ἰλ Ψ, 518. καὶ ἐπί ἀνθρώπων, ὅς τις ἀγωνίζεται, βιάζει ἑαυτόν ἐν τῷ τρέχειν, Ἡσ. Ἀσπ. 229. τροπκ. βιάζω, κατεπείγω, ἐπιτείνω, στενοχωρῶ, καὶ μέσ. ἀγωνίζομαι, ἐπιτείνω ἐμαυτόν, συντόνως ἐπί τι ἀσχολοῦμαι, Ὀδ. Λ, 599. 2) τιταίνω (μὲ μακρόν Ἰῶτα) παρ' Ἡσ. Θεογ. 209. ἐπί τῆς σημασ. ἐκδικοῦμαι »τιταίνοντας ἐτασθαλίη μέγα ῥέξαι« καὶ ἐσχηματιστ. ἐκ τοῦ τίω, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐνταῦθα Ἑνν.

μᾶλλον δύναται μᾶλλον νὰ ἔχῃ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τιτάν, ὅτι δὲ τὸ τιταίνειν εἰς τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἔχει τὸ ἰῶτα μακρὸν γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐτυμολογίας, διότι τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ Τιτὰν ἐστιν ἀεὶ μακρόν.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, πληθ Τιτᾶνες, Ἑπτκ. καὶ Ἰκνκ. Τιτῆνες οἱ· κατὰ τὴν Μυθολογίαν, παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 898. καλοῦνται »Οὐρανίωνες« καὶ διατρίβουσιν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Ὁ Ὅμηρος γνωρίζει τὸ ὄνομα Τιτάν, καὶ καλεῖ αὐτοὺς ἐν Ἰλ. Ξ, 279. »Θεοὺς ὑποχθονίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται· τοὺς ὁποίους καὶ Οὐρανίωνας καλεῖ, καὶ ἐν Ταρτάρῳ διατρίβοντας, τῆς μάχης δὲ αὐτῶν οὐδαμῶς ἅπτεται· ἦσαν δὲ οἱ Τιτᾶνες, ἤτοι τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς κατ' Ἡτ. Θεογ. 133. ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος, Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, καὶ Τηθύς, ὁ Ὅμηρ. δὲ ἐν Ἰλ. Θ, 481. καλεῖ μόνον τὸν Ἰαπετὸν καὶ Κρόνον. Ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 616. — 730. καλεῖ αὐτοὺς ἀεί, »Τιτῆνες θεοί«. Κατ' ἄλλους ἦσαν. Τιτᾶνες, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ἀστραῖος, Πέρσης, Πάλλας, Ὑπερίων, Ἥλιος, Αἰήτης, Ἄτλας, Ἰαπετός, Προμηθεύς, ἐπιμηθεύς, Λητώ, Ἀστερία, Ἑκάτη, Κόρκη, Ἠώς καὶ ἄλλοι, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ποιητῶν ἅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες, π. χ. Θέμις Τιτανίς, Αἰσχύλ. καὶ »κούρη Τιτηνίς« ἡ Ἄρτεμις. Νικ. παρὰ τοῖς Λατιν. ποιητ. ἐστὶ Titan συνηθ. ὁ Ἥλιος. — καθὼς ἔτι καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως Ἀργον. 510. φέρεται. »Ἀλλ' ὅτε γ' Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτάνι ὅτε ἔδυεν, ἐβασίλευεν ὁ Ἥλιος. Τὴν ἀρχικὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος δεικνύει ὁ Ἡσίοδος ἐν Θεογον. 207. ἐκ τοῦ τιταίνω οὕτω. »Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆναι ἐπίκλησιν καλέεσκεν, παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανός, οὓς τέκεν αὐτός· Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον«, κατὰ Ε. Μ. σελ. 760, 40. ταὐτόσημ. τῷ οἱ τείνοντες τὰς χεῖρας, tendones κατὰ Ἑρμαν. ἴδε τιταίνω, 2. ὁ Πλούταρχ. (περὶ Σαρκοφαγίας) λέγει. »Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον ἀλλ' δαιμονικόν, οἱ παλαιοὶ Τιτᾶνας ὠνόμαζον, καὶ τοῦτο ἐστὶ κολαζομένου καὶ δίκην διδόντος· καὶ μικρὸν ἀνωτέρω (αὐτόθ). »Τὰ περὶ τὸν Διόνυσον μεμυθευμένα πάθη τοῦ διαμελισμοῦ, καὶ τὰ Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν τολμήματα, γευσαμένων τοῦ φόνου, κολάσεις τε τούτων καὶ κεραυνώσεις«. Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τιτᾶνες, τιμωροί· ἀπὸ τοῦ τιταίνειν· καὶ πάλιν ἀνωτέρω. »Τιταίνειν, τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν· ὡς καὶ Αἰσχύλος (Χοηφ. 64.) χρῆται τῷ »Τίτας« ἀντὶ τοῦ, τιμωρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. αὐθις τὸ »Ἄγριοι θεοί«. διὰ τοῦ, Τιτᾶνες· ἴσως παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 347. κεῖται κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ὡς τὸ »Ἄγριοι« ἀντὶ τοῦ, Παιδερασταί· ὡς καὶ ὁ αὐτὸς Ἡσύχ ἔχει. »Τιτάν, παιδεραστής« καὶ ὁ Εὐστάθ. (Ὀδυσ. Θ, σελ. 1597.) »Τιτάν, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, ἤγουν ἐντείνειν, ὁ Λάγνος. Ὁ Φώτιος ἐν λέξ. »Τιτανίδαι περὶ τὸ τέλος, προστίθησιν »Ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπιδῶν θεῶν εἶναι (οἱ Τιτᾶνες)«· οὕτω καὶ Σουΐδας, ὅστις ἔχει καὶ τὴν λέξιν. »Τιτάς, Τιτάν· ἡ, Τίταξ, Τιτηνός, Τιτήνη, ἡ· ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἐξουσιαστής, κύριος, βασιλεύς· καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐξ Αἰσχύλου. »Τιτήνη, βασίλισσαν· καὶ »Τίταξ, ἔντιμος ἡ δυνάστης· οἱ δὲ βασιλεύς«. Κατ' ἄλλους ἐστὶ ἐκ τοῦ Τίτανος, οἵτινες ὑπολαμβάνουσι τοὺς ἐκ τῆς Γῆς γενηθέντας, τέκνα τῆς Γῆς καὶ οὕτω παρίστανται ἀληθῶς οἱ Τιτᾶνες ὡς πρωτόπλαστοι, ὡς ἀρχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς ἀναφέρει καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἐν βιβλ. γ' 57. ἔνθα Τιτᾶνες καλοῦνται οἱ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας παῖδες· καὶ ὁ αὐτὸς ἐν βιβλ. ε'. 66. ἔχει ἄλλην τινὰ διήγησιν περὶ τῶν Τιτάνων ἐν Κρήτῃ, ὥσπερ καὶ ἐν Ὕμν. Ἀπ. 336. οἱ κυρίως Τιτᾶνες ἀναφέρονται ὡς ἡ πρώτη καταβολὴ τῆς γενεᾶς τῶν ἀνθρώπων ἡ τῆς ὀημιουργίας τοῦ κόσμου, καὶ ἐν Ὀρφκ. 36.

*Τιτάνια, τά, προσυπακ. ἱερά, Ἑορτὴ τῶν Τιτάνων, κυρ. Οὐδ. τοῦ Τιτάνιος, Θεοδοσ. Γραμμ. σελ. 69. Gottl. (– – υυ)

*Τιτανιός, άδος, ἡ. Ἴδιος ποιητ. τύπ. τοῦ Θηλ. τοῦ Τιτάνιος.

*Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰων. Τιθήνιος. Ὁ ἐκ Τιτάνων καταγόμενος, ἢ εἰς Τιτᾶνας ἀνήκων.

*Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Τιτηνίς, θηλ. τοῦ Τιταν.

*Τίτανις, εως, ἡ = Τίτανος (υυυ)

Τιτανογραφία, ἡ (γράφω). Ἡ τῶν Τιτάνων γραφή, ἱστορία. Σχολ. Ἀπολ. γ'. 1178.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Νικητὴς τῶν Τιτάνων. Λουκιαν. (κρᾶ)

Τιτανοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Φονεὺς τῶν Τιτάνων.

Τιτανομαχία, ἡ, (μάχη). Ἡ μετὰ τῶν Τιτάνων μάχη, πόλεμος, ἀγὼν μετὰ τῶν Τιτάνων. Διόδωρ. Σικ.

*Τιτανόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς) ποιητ. Τίδς, παῖς Τιτᾶνος.

Τίτανος, ἡ. Πέτρα διακεκαυμένη, ἤτοι διὰ τοῦ πυρὸς εἰς κονίαν μεταβεβλημένη, ἤτις λυομένη μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ὕδατος, χρησιμεύει εἰς τὸ λευκαίνειν τοὺς τοίχους τῶν οἴκων, ἄσβεστος, κοινότρ. ἀσβέστης· παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. 141. »Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ« ἑρμηνεύεται καὶ διὰ τοῦ, γύψος, ἢ διὰ τοῦ, σμάλτος, λευκὸν χῶμα Email blanc, Γαλ. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀποξεσμάτων τῶν λίθων ἢ μαρμάρων κονιορκτός. Λουκιαν. 2) ἡ Τίτανος, ὡς Κύρ. Ὅμηρ. Πόλις καὶ ὀρεινὸς τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 735. ἀφ' ἧς πιθαν. ὠνομάσθη οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος τῆς γῆς ἢ τοῦ χώματος. (υυυ) ὅθεν

Τιτανόω, ῶ. Μετὰ τιτάνου ἢ γύψου ἀλείφω, ἀσβεστόνω· ὅθεν »τετιτανωμένος« γεγυψωμένος, ἀσβεστωμένος. Ἡσύχ.

Τιτανώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (Τιτάν, εἶδος). Τιτάνῳ ὅμοιος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τιτάνων, παρὰ Λουκιαν. »βλέπειν Τιτανῶδες« ἀγρίως, τρομακτικῶς βλέπειν, ὡς Τιτάν »Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδών«· καὶ, »Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών«. Φιλόπατρ. 22. καὶ Ἰκαρομ. 23. καταπληκτικὸν καὶ φοβερόν.

Τιτανωτός, ἡ, όν (τιτανόω). Μετὰ τιτάνου ἢ γύψου ἀλειμένος, ἀσβεστωμένος. »Χρόα τιτανωτή« λευκὸν δέρμα, γυψωτή, λευκόχροος. Ἡσύχ. ὡς τὸ παρὰ Κικέρ. περὶ τῆς Μηδείας (Ad. Div. ζ. ς'. 3.) Gypsatissimae manus.

Τίταξ, ὁ· καὶ θηλ. Τιτήνη, ἡ (τίω) ταὐτ. τῷ βασιλεύς, βασίλισσα. Ἡσύχ. ἴδε Τιτάν.

*Τιταρήσιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. 2, 751. 2) εἰς ἐκ τῶν Λαπίθων, Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Τίτας, ου, ὁ (τίω) Δωρκ. ταὐτὸν τῷ, τίτης, τιμωρός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 65. (ῑ)

Τιτάω, τιτάομαι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τητάω, τητάομαι.

*Τιτηγενής, ὁ, ἡ, ές (γίνος). Ὁ ἐκ Τιτάνων γεννηθείς, ἢ καταγόμενος, σχηματισθ. ὡς τὸ Ἀτλαγενής, ἐκ τοῦ

*Τιτῆνες, οἱ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τιτᾶνες, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τιτήνη, ἡ, θηλ. τοῦ Τίταξ, Ἡτύχ.

*Τιτήνιος, ία, ιον, Ἰωνκ. ἀντὶ Τιτάνιος.

*Τιτηνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Τιτανίς.

Τιτθεία, ἡ. Τὸ θηλάζειν, βυζάνειν τὸ βρέφος ὡς ἡ τίτθη, τὸ βύζαμα, βύζακτρον. Δημοσθέν· ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Τίτθη εἰμί, (εἶμαι παραμάννα, βυζάστρα) 2) Ἐνερ. μετβ. ὡς τίτθη θυλάζω τὸ βρέφος. Δημοσθ. »Τὸν Κλεινίαν τιτθεῦσαι, ἐθήλασεν, ἐβύζαξε τὸν Κλεινίαν, ἤτοι παραμάννα, βυζάστρα τοῦ Κλεινίου ἐγένετο· ἐκ τοῦ

Τίτθη, ἡ· καὶ, τιτθή, ἡ. Ὁ μαστός, ἢ ἡ ῥάγα τοῦ μαστοῦ, (ἡ ῥάγα τοῦ βυζιοῦ, τιτθίον. 2) ἡ τοὺς μαστοὺς παρέχουσα τοῖς βρέφεσι, τροφὸς τοῦ βρέφους, θηλάστρια· ταὐτὸν τῷ τιθήνη. Πλάτ. πολ. α'. καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. ἔνθα ὁ Δημοκράτης »Εἰκάζει τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσιν«. 3) ταὐτὸν τῷ τήθη. Μαῖα, προμάμμα, προμήτηρ, βάβο, ἀμφ. ὡς ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Πλάτ. πολ. ε'. 10. »Πάππος καὶ τίτθη« (συγγεν. τῷ τιθηνός, τιθήνη, τιθή, τιθός, περὶ τῆς συνεχοῦς συγχύσ. μετὰ τοῦ τήθη ὅρα Lob. Φρυν. σελ. 134.)

Τιτθιβύζω, ταὐτὸν τῷ, τιτυβίζω.

Τιτθίζω, (τίτθη). Θηλάζω, βυζάνω, ἢ δίδω νὰ βυζάσῃ. 2) ἀμετβ κείμαι εἰς τὸν μαστόν, ἢ βυζάνω.

Τιτθίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ τίτθη· Ἡ ῥάγα τοῦ μαστοῦ, μικρὰ τίτθη, Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 1068.

Τιτθίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ τίτθη.

Τιτθολαβέω (λαμβάνω). Ἅπτομαι, πιάνω τοὺς τιτθούς. Ἀριστταίνετ. β'. ἐπιστολ. 16. ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχουσι· »Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺ. καταλαμβάνειν τῇ ἀφῇ«. ἐκ τοῦ

Τιτθός, ὁ. Ἡ θηλή, ἡ ῥόγα τοῦ μαστοῦ, καὶ καθόλ. μαστός, βυζί, ἐπὶ γυναικῶν, σπαν. ἐπὶ ἀνδρῶν, Πολυδ. β'. »Οἱ δὲ μαστοί, καὶ τιτθοί καλοῦνται, καὶ τιτθία· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν· ἀπὸ τούτων τίτθαι, αἱ θηλάζουσαι· 2) ἡ· ταὐτὸν τῷ, τροφός, τιθήνη, παραμάννα. Ἰλ Χ, 480. »Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τιτθὸν ἐοῦσαν. Φιλ. »Τιτθοὶ καὶ παιδαγωγοί«.

Τιτίζω. Τί, τί κράζω, ὡς τὰ νεογνὰ ὀρνίθια, ὡς καὶ τὸ, πιπίζω· δι' ὃ τινες ἐν Ἰλ. Β, 314. τιτίζοντες ἄγραφαν ἀντὶ τῆς ὀρθοτ. γραφ. τετριγῶτες, ὁ δὲ Ζηνοδ. τεττίζοντες γράφεσθαι ἤθελε (ἀναμφβ. συγγεν. τῷ τέττιξ.) ὅθεν

Τιτίς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ πιπώ. Πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον τιτίζον ἢ πιπίζον, Φωτ.

Τιτλάρια, τά. Εἴδός τι γραφιῶν πινάκων, Ἀρ. ἄλλοι γράφουσι τιλλάρια καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γραφικοὶ κάλαμοι· ἴδε ἐν τῷ, τιλλάρια.

Τίτλος, ὁ, Νεωτρ. λέξ. ἐκ τοῦ Λατιν. Titulus, κατὰ συγκοπήν. Ἐπιγραφή, ἢ καθ' Ἡσύχ. »Πτυχίον ἐπιγραφὴν ἔχον«. Εὐαγγ. Ἰωάν. ιθ'.

*Τιτραίνω, σπαν. ἀπαντώμενον ὡς ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τετραίνω.

Τιτράω, Μέλ. τρήσω· ἀορ. ἔτρησα, κατὰ διπλασ. σχηματισμὸς τοῦ ἀχρήστ. θέματος ΤΡΑΩ, ἀντ' αὐτοῦ χρῶνται οἱ Ἀττ. συνήθ. τὸν Ὁμηρικὸν τύπ. τετραίνω, ἀόρ. ἐτέτρηνα, Ἀριστφ. Θεσμφ. 18. ἐτέτρανα σύνηθ. παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. β'. »Ἀμυγδαλῆν δὲ ἐκ πικρᾶς γίνεσθαι γλυκεῖαν, ἐάν τις περιρρύξας τὸ στέλεχος καὶ τιτρᾶνας ὅσον παλαιστιαῖον, πανταχόθεν τὸ ἀπορρέον δάκρυον ἐπὶ ταὐτὸ ἐᾷ καταρρεῖν«· καὶ Διοσκορ. »Τιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων« καὶ »Τετρᾶται λεπτῷ τρήματι« εὕρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὁ Ἐνεστ. κατὰ τοῦτον τὸν τύπ. συνεχέστρ. παρὰ ὁ ἀόρ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσται καὶ ὁ Παρακ. τέτρηκα, παθ. τέτρημαι. Τρυπῶ, διατρυπῶ, διανοίγω, διακοιλαίνω· ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ ἀόρ. ἀναυξήτ. τέτρηνα, Ἰλ. Χ. 395. »Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε εἰς σφυρόν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας«· διετρύπησε καὶ Ὀδ. Ε, 247. Ψ, 198. Ὁ παθ. Παρακ. εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 4, 158. (ὅθεν τρώω,

τιτρώσκω, τραῦμα, τὸν δὲ ἐνεστκ. τύπ. τίτρημι, καὶ τετραίνω οὐχ εὕρηται προφανῆ παραδείγματα.)

Τ ι τ ρ ώ σ κ ω, Μέλ. ώσω. Κτυπῶν πληγόω, νύττω, λαβάω, βλάπτω, φθείρω. κμήπως ἵππους τετρώσῃς, καθ' ἅρματα ἄξῃς« Ἰλ. Ψ, 341. Ὀδ. Π, 293. Τ, 12. καὶ »καὶ ἡμίσεα, τῶν νεῶν τετρωμέναι«, Ἡροδτ. 8, 18. κυρ. καὶ μεταφ. καὶ Ξενοφ. »Ἐσφενδόνων καὶ ἐτίτρωσκον. Τοξεύοντες ἅμα ἐτίτρωσκον« καὶ παθητ. »Τρωθεὶς ἀπῆλθεν. τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα«. »Ἐτέτρωτο τὸν μηρόν«. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 11. Ἀναβ. β'. ε'. 8. Ἑλλ. ζ'. δ'. 23. καὶ ὁ αὐτ. ἐπὶ ἔρωτος Μεταφρ. ἐν Ἀπομν. ά. γ'. 13. »Πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν« καὶ ἐπὶ οἴνου, ζαλίζω, συγχίζω, καὶ εἰς βλάβην φέρω, Ὀδ. Φ, 295. »οἶνος σὲ τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει« Ἰακ. Ἀ Π. σελ. 170. Valck διαιτρ. σελ. 52. ὁ Ὅμ. χρῆται ἔτι τῷ ἀρχαῖῳ τύπῳ τράω, ὅπερ ὅρα (συγγεν. τῷ τορέω καὶ ΤΡΑΩ, τιτράω, διατρυπῶ, ὅθεν τραῦμα.) ὅθεν

Τ ι τ ρ ω σ μ ό ς, ὁ. Τρωσμός, τραῦμα, πληγή· ἔτι καὶ ἄμβλωσις, ἀπόβαλσις, Ἱππουρ.

* Τ ι τ τ ί ο, ἀντὶ τιτθίον, λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστφ. Θεσμφ. 1185.

Τ ι τ υ β ί ζ ω, Κυρ. ἐκφράζει τὴν φωνὴν ἢ τὴν κραυγὴν τῶν περδίκων, ὅ ἐστι, μίμημα τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, ἂν καὶ διάφορον τοῦ, καταβίζω. Θεόφραστος παρ' Ἀθην. θ'. 390. καθόλ. δὲ ὡς τὸ τρίζω, καὶ τιτίζω ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ«, καὶ ἐπὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, Βρ. Ἀριστ. ὄρν. 235, 1681.

Τ ι τ υ ο κ τ ό ν ο ς, ὁ, ἡ, ον (κτείνω) Ὁ τὸν Τιτυὸν κτείνας. Ὀρφ. ὕμν. λγ'. »Παιὰν Τιτυοκτόνε«. ἐκ τοῦ

* Τ ι τ υ ό ς, ὁ, ἄρσ. κύρ. ὄν. υἱὸς τῆς γῆς, Γίγας τις, Ὀδ. Λ, 506. καὶ Η, 324.

Τ ι τ ύ ρ ι ν ο ς, ὁ, αὐλός. Αὐλὸς καλάμινος, ποιμενικὴ φλοέρα, σηραύλιον ἢ συρίγκτρα· παρὰ τοῖς ἐν τῇ κατωτέρῳ Ἰταλίᾳ Ἕλλησιν Ἀθην. δ'. σελ. 176. καὶ 182. »Τιτύρινον καλεῖσθαι τὸν μόναυλον«, πιθαν. ἐκ τοῦ Τίτυρος = Σάτυρος, σατυρικὸς αὐλός, ἢ ἐκ τοῦ Τιτύρου ποιμένος κληθείς.

Τ ι τ υ ρ ι σ τ ή ς, ου, ὁ. Ὅστις ἐμφυσᾷ, παίζει τὸν τιτύρινον αὐλόν.

Τ ί τ υ ρ ο ς, ὁ. Δωρ. ἀντὶ σάτυρος. Ζῶον μυθολογούμενον ἦσαν δὲ οἱ Σάτυροι ὀπαδοὶ τοῦ Βάκχου ὡς Αἰλιαν. ἐν γ'. 40. ποικ. Ἱστορ. λέγει, ὅτι οἱ συγχορευταὶ τοῦ Διονύσου Σάτυροι, ἐλέγοντο ὑπ' ἐνίων καὶ Τίτυροι· ὁ Φώτιος ἐν λέξ. ἔχει. »Τιτυρίδες καὶ Τίτυροι, τράγου εἴδοκα· ὁ Εὐστάθ. ἐν σελ. 1214. λέγει ὅτι παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν οἱ Σάτυροι κατὰ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Τίτυροι, ἐκαλοῦντο· ὁ Στράβ. διακρίνει σαφῶς τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους καὶ Σειληνούς 2) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο οὕτω ὁ προπορευόμενος τοῦ ποιμνίου τράγος καὶ ὁδηγῶν αὐτό, ὡς Servius εἰς Virgil. ά. Eclog. λέγει. Laconum lingua Tityrus dicitur aries major qui gregem anteire consuevorit. 3) = Σάτυρος, εἶδός τι πίθηκος μὲν οὐράν. 3) Τίτυρος, ὁ, σύνηθες κύρ. ὄνομ. Ποιμένων, ὡς καὶ τὸ Σάτυρος, Θεοφρ. Εἰδ. γ', 2. 4) ταὐτ. τῷ κάλαμος, ἀμφ. (-υν)

* Τ ι τ ύ σ κ ο μ α ι, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐνεστ. καὶ Παραταλ. περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὰς σημ. τῶν συγγεν. τύπ. τεύχω καὶ τυγχάνω, ὅθεν 1) ταὐτὸν τῷ, τεύχω, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, ποιῶ. Ἰλ. 342. »Ἥφαιστος τιτύσκετο πῦρ· ἡτοίμαζεν, ἠθρέπιζε, παρεσκεύαζεν, ἐποίει. Θ, 41. »Τπ' ὀχεσφι τιτύσκετο· ὑπεζεύγνυε τῷ ὀχήματι τοὺς ἵππους, ἡτοίμαζε τὸ ὄχημα. καὶ Ἰλ. Ν, 23. παρ' Ἀλεξανδρ. Ποιηταῖς ὡς παρ' Ἀρατ. Ἀντιμ. καὶ Λυκ. εὕρηται ἔτι καὶ ὁ ἐνεργ. τύπ. τιτύσκω, παρβλ. Ruhnk. ep. cr. pag. 38. Ἀντιμαχ. Λείψ. 26. 2) συγχνότρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τυγχάνω, σημαδεύω, ἢ σημεῖον τίθημι διὰ νὰ ῥίψω, σκοπὸν βάλλω, καὶ ἑπομέν. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καταστοχάζομαι, ἐπιτυχαίνω, εὐστόχως βάλλω, κτυπῶ τὸ σημάδι, φθάνω τὸν σκοπόν· κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ὅπλων εὐστόχως βαλλομένων· »αἰεί.. βάλλε τιτυσκόμενος« Ὀδ. Χ, 117. ἔῤῥιπτε ἀκαταπαύστως ἐπιτυγχάνων. ἐξαιρ. »ἀντα τιτυσκόμενος« διευθύνων, σημαδεύων κατ' ἀντικρυ, κατ' εὐθεῖαν πρὸ αὐτοῦ, Ὀδ. Φ, 421. Χ, 266. Ω, 181. ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικός, »ἀντα τιτυσκομένη« τὸ ἔμβολον ἢ τὸ κλεῖθρον ζητοῦσα νὰ τὸ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν ὀπὴν τῆς θύρας διὰ νὰ ἀνοίξῃ Ὀδ. Φ, 48. τὸ δὲ ὅπλον δι' οὗ βάλλει τις διὰ νὰ ἐπιτύχῃ φέρεται εἰς Δοτ. »Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τε βάλλον« Ἰλ. Γ, 80. Ν, 159. ἔτι, ἐγχείῃ, Ἰλ. Φ, 582. τὸ δὲ σημεῖον ἢ ὁ σκοπὸς ἐφ' ὃν βάλλεται, ἢ διευθύνεταί τι κεῖται εἰς Γενκ. »τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν« Ἰλ. Λ, 350. Ν, 159. 370. Φ, 582. ὡσαύτ. »τιτύσκεσθαι καθ' ὅμιλον« Ἰλ. Ν, 498, 560. ἀσύνηθ. μετὰ Αἰτ. »φώριον βλέμμα τιτύσκεσθαί τινος« ῥίπτω κρύφιον βλέμμα κατ' ἐπάνω τινός, τὸν κρυφοκυτάζω, Παυλ. Σιλ. ἐπ. 31. Τροπικ. δὲ »Τιτύσκομαι φρεσίν· τοῖς ἐμοῖς διαλογισμοῖς σκοπεύω, στοχάζομαι, διανοοῦμαι, βουλεύομαι, συμβουλεύομαι· μετ' Ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 558. σπαν, καὶ ἐπὶ πλοίων »ὄφρα τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες« Ὀδ. Θ, 556. ἤτοι, διευθυνόμεναι αἱ νῆες καθ' ἑαυτὰς πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος ἄνευ τῆς ἐμφρόνος καὶ ἐπιτηδείας τοῦ κυβερνήτου διευθύνσεως, ὡσανεὶ ἰδίᾳ συνέσει καὶ ἐπιτηδειότητι. (ὁ Δάμμιος ἐν Ὁμηρ. Λεξ. σελ. 1101. παράγει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ τείνω, τιταίνω, τανύω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τεύχω, ἴδε δὲ περὶ τούτου καὶ Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. τομ. ΙΙ, σελ. 237.)

Τ ι τ ώ, οῦς, ἡ (Τιτάν) ταὐτὸν τῷ, Ἡμέρα. Καλλίμ. καὶ Λυκόφρ. 941.

Τ ί φ η, ἡ. Σίτου εἶδος, ἣν τινὲς παραβάλλουσιν ἢ συγχέουσι τῇ Ὀλύρᾳ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 1. κατὰ τὸν Ποντεδέραν ἔστι τὸ τῶν Ῥωμαίων far clusimum, καὶ τοῦ Βωΐνου (Baubin) τὸ, Zea major ἢ dicoccos· κατὰ δὲ τὸν Μολδεναυέρον βεβαιότερον τὸ τοῦ Λιναίου Secale villosum, εἶδος μικροῦ τινος πυροῦ ὅμοιον σηκάλῃ ἢ ζέᾳ κατὰ τὸ χρῶμα. 2) Παρ' Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ. ἡ. 13. εἶδος ἐντόμου ζώου, κατά τινας ἢ Tipula, ὅπερ ἄλλως Τίλφη, καὶ Σίλφη γέγραπτ. Ἀριστφ. Ἀχ 920. 925. ἅρα ἐκ τοῦ τῖφος. (ι?)

Τ ί φ θ', ἀντὶ τοῦ, τίπτε, πρὸ δασέος φωνήεντος.

Τ ί φ ι ο ς, ία, ιον, (τῖφος) Ὁ ἐκ τίφου ὤν, τιφώδης, βαλτώδες ὅθεν »Τίφια ὄρεα«, τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα.

Τ ῖ φ ο ς, τό. Ὕδωρ ἱστάμενον, στεκάμενον νερὸν, ἕλος, ὁ κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος, βάλτος, λακκιά, Θεόκριτ. κέ. 13. Ἀπολλών. ἀργ. β'. 824. ὅθεν τὸ Λατιν. Tipula. ἔντομόν τι ζωάριον ἐπὶ τῶν ἱστάμενων ὑδάτων διατρίβων καὶ ἐπιπλέον 2) Παρὰ Λυκόφρ. 268. ἑρμην. τὰ »Τίφη« διὰ τοῦ, Δάσης.

Τ ί φ υ ο ν, τό· ταὐτὸν τῷ ἄλλως καλουμένῳ φυτῷ, Ἴφυον, ἐξ οὗ ἔπλεκον στεφάνους, ἢ ἐκαμον ἀνθοδέσμας, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 17. Αἰτ. φυτ. ά. 8. ὅπερ ὁ Γουδαῖος νομίζει εἶναι ὁ τοῦ Κλουσίου, Narcissus persicus.

Τ ῖ φ υ ς, υος, ὁ ἄρσ. κύρ. Ὄν τοῦ κυβερνήτου τῆς Ἀργοῦς. 2) πάθος τι, πνιγαλίων, ἐφιάλτες, incubus.

Τ ι φ ω δ ὴ ς, εος, ὁ, ἡ, ες (τῖφος, εἶδος) ταὐτὸν τῷ, Τίφιος, βαλτώδες, ἑλώδης. Στραβ.

Τ ί ω, παρτ. ἔτιον, μελ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, παθ Ἐνεστ. τίομαι, παθ Παρακ. τέτιμαι, μετοχ. τετιμένος, ἐπικ. ἐνεστ. ἐνεργ. ἀπαρέμφ. τιέμεν. παρατατ. ἐνεργ. καὶ παθ τίεσκον, τιέσκετο »Ὅμ. καὶ Ἡσ. Τιμῶ, ἐκτιμῶ, δοξάζω, σέβομαι, ἐν τιμῇ ἔχω τινά, λατρεύω, προσφιλῶς ἔχω »Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν«. Ἰλ. Ο, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον παρὰ ποιητ. συνήθ. ἐπὶ ἀπονεμομένης τιμῆς ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, συχνότ. ἀπαντώμενον παρά τε Ὅμ. καὶ Ἡσ. ξεῖνον, Ὀδ. Ο, 542. »τίειν τινά· φιλότητι« Ἰλ. Ι, 631. ἐπὶ τῆς ἀποδιδομένης τιμῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων »ὅτε με βροτοὶ οὐτίουσιν« λέγει ὁ Ποσειδῶν Ὀδ. Ν, 129. καὶ 144. Ἰλ. Θ, 540. Ι, 238. Ν, 827. καὶ ἀνάπαλιν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους »ἀλλὰ σύ περ μιν (Ἀχιλλέα) τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ« Ἰλ. Α, 508. Ι, 110, 118. καθ' ἣν σημασ. κεῖται ἅπαξ καὶ μέσ. »Ζεὺς τίεται αὐτήν« Ἡσ. Θεογ. 428. πρὸς πράγματα »Θεοὶ τίουσι δίκην« τιμῶσι τὸ δίκαιον, Ὀδ. Ξ, 84. »Ἰλιός μοι τιέσκετο« Ἰλ. Δ, 46. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐκτιμῶ, ἐστιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν πράγματός τινος »τρίποδα δυωδεκάβοιον, γυναῖκα τεσσακόβοιον τίειν« Ἰλ. Ψ, 703. 705 ἤτοι, ἐκτιμᾷν τρίποδα δώδεκα βοῶν τὴν δὲ γυναῖκα τεσσάρων, σύνηθ. παρ' Ὅμ. ἔστι »τίειν τινὰ ἴσα ἢ ἴσόν τινι, Ἰλ. Ε, 467. Ν, 176. Ο, 439, 551. Σ, 81. Ὀδ. Α, 432. Λ, 484. ἔτι καὶ »τινὰ ὁμῶς τινί« Ἰλ. Ε, 535. καὶ, τινὰ θεὸν ὡς, Ἰλ. Ε, 78, Ι, 302. Ὀδ. Ξ, 205. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. »τίειν τινὰ ἐν καιρὸς κίστῃ« Ἰλ. Ι, 378. ὅρα ἐν τῷ κάρ = θρίξ. μετοχ. παθ. Παρακ. τετιμένος, τετιμημένος, δεδοξασμένος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. τινί, ἀντὶ ὑπό τινος, Ἰλ, Ω, 533. Ὀδ. Ν, 28. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἑρμαν. Ἐτυμ. Ὅμ. Ἀπολ. 478. ὡσαύτ. καὶ, τίεσθαι δήμῳ, ἀντὶ ὑπὸ τοῦ δήμου τιμᾶσθαι, ἐν τιμῇ εἶναι παρὰ τῷ δήμῳ, Ὀδ. Ξ, 205. 2) μόνον ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. τίσω, ἔτισα, καὶ ἐν τῷ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ. τίσομαι, ἐτισάμην, εὕρηται ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τίνω ἐνεργ. ἀντὶ ἐκτίνω, δίκην ἢ τιμωρίαν ὑπέχω, καὶ ἢν ἐν χρήσει ἐσθ' ὅτε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πεζογρ. συνήθ. μετὰ Αἰτκ. τοῦ δι' ὁ γίνεται ἢ τίσις πράγματος, »τίσσιαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα« Ἰλ. Α, 42. καὶ »ὕβριν« Ὀδ. Ω, 352. τιμωροῦμαι διὰ τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα· καὶ τίσετε ἀεικέα λώβην« Ἰλ. Λ, 142. »φόνον τιός τισ.«, Ἰλ. Φ, 134. ὡσαύτ. ποινὴν, δίκην, ἀντὶ, παιδεύομαι, κολάζομαι, ζημίαν ἀποτίω, εἰς ποινὴν ὑποβάλλομαι, τὸ Λατ. poenam solvere, Pors Εὐρ. Μηδ. 798. σπαν. μετὰ Αἰτ. τοῦ προσώπ. »τίσεις γνωτὸν, τὸν ἔπεφνε« Ἰλ. Ρ, 34. ἤτοι θέλεις τιμωρηθῇ διὰ τὸν υἱόν τὸν ὁποῖον μοῦ ἐφόνευσας. ὅθεν καὶ 439. Ε, 467. Ι, 627. Π, 605. »Θεός δ' ὡς τίετο δήμῳ· ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὡς θεός· ἴσα θεῷ ἔτιεν αὐτὸν ὁ δῆμος. Ἰλ Α, 244. »-ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισα« κατ' οὐδὲν ἐτίμησας, πρεπούσης τιμῆς οὐκ ἠξίωσαι. »Θεοῖσι τετιμημένος« τετιμημένος παρὰ τῶν θεῶν. Ἰλ. Ω, 533. καὶ, Τ, 425. »Ἑταῖρον τετιμένον« τετιμημένον. Ἰλ. Α, 508. »Ἀλλὰ σύ περ μιν τῖσον« τίμησον, τιμῆς ἀξίωσον, δόξασον, ἐνδόξον ποίησον. Δ, 257. »Πέρι μένος τίω Δαναῶν« περισσῶς, ὑπὲρ πάντας σὲ τιμῶ. ὅθεν καὶ »Τιτὸς« ἀντὶ τοῦ, Ἐντιμοι. ὅθεν τὸ Λατιν. Titulus. ἀφ' οὗ τὸ τῶν Βυζαντινῶν »Τίτλος« ἢ ἐπιγραφὴ ἢ ἐπωνυμία ἐντίμου τινός. Ἀποδίδωμι, πλη-

ρένω χρέος τι, ἢ τὴν τιμὴν πράγματός τινος καταβάλλω, »Τίσουσι βοῶν ἀμοιβήνα. Ὅμηρ. πληρόνω προὔστιμον διὰ τοὺς βόας, Ὀδ. Μ, 382. καὶ, τινίτι, Ὀδ. Θ, 348, 356. ὡσαύτ. εὐαγγέλιον ἀνταποδίδω τὴν εὐαγγελίαν, ἀνταμείβω διὰ τὴν αἴτιον ἀγγελίαν. Ὀδ. Ξ, 166. »σῷ κράτει τίσειν θέλεις τὸ πληρώσει ἢ τὸ ἀποδώσει μὲ τὸν κίνδυνον τῆς κεφαλῆς σου, Ὀδ. Χ, 218. Porr. Εὐρ. Μηδ. 1313. μέτωος; Κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, τιμωρῶ, κολάζω, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχν. παρ' Ὅμ. συνήθ. μετὰ Αἰτ. προσώπ. κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις, ἢ πρὸς ὃ ἐπιβάλλεται ἢ ποινή, Ἰλ. Β, 743. Γ, 29. Χ, 20. Ὀδ. Γ, 197. Ι, 479. Ν, 213. Ω, 435. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τῆς πράξεως ἢ τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐκδίκησις, »φόνον τινός« Ἰλ. Ο, 116. Ὀδ. Ω, 470. »βίην ἀνδρῶν« Ὀδ. Ψ, 31. λώβην, Ἰλ. Τ, 208. Ὀδ. Τ, 169. παρβλ. καὶ Ἰλ. Β, 356. 590, καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. »τίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα« Ὀδ. Ο, 236. ἤτοι ἐκδικήθη κατὰ τοῦ Νηλέως διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν· ἀλλαχοῦ δὲ κεῖται πρὸς τῇ Αἰτ. τοῦ πράγμ. »τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος« Ἰλ. Γ, 366. θέλει τιμωρήσει τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὴν κακουργίαν του, ὡσαύτ. »τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης« Ὀδ. Γ, 206. καὶ ἄνευ πτωτ. ἐκδικοῦμαι, ἐκδίκησιν λαμβάνω, Ἰλ. Γ, 351. Ὀδ. Γ, 203. Ο, 177. (τῖσαι ἐν Ὀδ. Μ, 378. οὐκ ἐστὶ ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἐνεργ. ἀλλὰ Προστακτ. μέσ. ἀόρ. καὶ ἀναφέρεται μόνον πρὸς τὸ Ζεῦ.) σπαν. ἀντὶ τοῦ εἰσπράττομαι, πληρόνομαι, ἢ ἐκπληρόνομαι ὑπό τινος, λαμβάνω τὴν πληρωμήν μου, »ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τιμόμεθα« Ὀδ. Ν, 15. καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. τίσομαί σε δίκην, θέλω πληρωθῇ ὑπὸ σοῦ διὰ ποινῆς, θέλω σὲ κάμει νὰ μὲ πληρώσῃς τὴν ζημίαν· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. εὑρηται μόνον ὁ μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργτ. μέσ. ἐν χρήσει, ἐλήφθησαν ὅτε ἐνεστῶς καὶ Παρατατκ. ἐκ τοῦ τίνω τίνυμι, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιηταῖς καὶ ἴδιος ἐνεστ. τίομαι ἀντὶ τίνομαι. (τὸ Ἰῶτά ἐστι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ Παραταστ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. συνήθ. ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ἀεὶ μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐσθ' ὅμως καὶ ἐνταῦθα μακρὸν ὅτε ἡ ἐμέσως ἑπομένη συλλαβὴ ἐστὶ ἐπίσης μακρά, Ὀδ. Ω, 84. Π, 306. Χ, 414 Ψ, 65. παρὰ τοῖς Ἀττκ. μέντοι ὑπάρχει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀορ. καὶ Παρακ. κεῖται πανταχοῦ τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

* Τίω, τίως, σπάν. Δωρ. τύποι ἀντὶ σοῦ, τέο τεοῦς. —

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Λ.

Τλᾱθυμος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τλήθυμος, Πινδ. (α)

Τλαιπαθής, ὁ, ἡ, ές ἀντὶ, τλητιπαθής, Ἡσύχ.

Τλαισίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, τλησίφρων, ταλασίφρων, καὶ, ταλάφρων. Ἡσύχ.

Τλάμων, Δωρικ. ἀντὶ, τλήμων.

*ΤΛΑΩ, ἄχρτ. θέμα, τοῦ ὁποίου ἐνεστῶς οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ, ἀντὶ τούτου ὁ παρκ. τέτληκα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἀνέχομαι, ὑπομένω, κ.τ.τ. ἀπαντᾷ ται μελλ. τλήσομαι, ἀόρ. ἔτλην, Προστακτ. τλῆθι, εὐκτ. τλαίην, Ἐπ. γ' πληθ. πρόσ. τλᾶεν, ἀντὶ τλαίηταν, Ἰλ. Ρ, 490. μετοχ. τλάς, τλᾶσα, τλάν, ἀπαρεμφ. τλῆναι, Παρκμ. κατ' ἐνεστκ. σημασ. τέτληκα, ὥσπερ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ ὁριστκ. χρῆται, οἱ δὲ μεθ' Ὅμ. Ποιητ. σχηματίζουσι καὶ κατὰ συγκρ. τύπους αὐτοῦ τέτλαμεν κ. τ. λ. ἴδε Ἑρμαν. Ἅτμν. Ὅμ. Δημ. 148. προστακτ. τέτλαθι, Ὅμ. τετλάτω, (α) Ὀδ. Π, 275. εὐκτ. τετλαίην, Ἰλ. Ι, 373, ἀπαρέμφ. τετλάναι, ἀντ' αὐτοῦ παρ' Ὅμ. τετλάμεν, καὶ ἐν Ὀδ. Ν, 307. τετλάμεναι. ἐπικ. μετοχ. τετληώς, ότος, Ὅμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττκ. θηλκ. μετοχ. τετληυῖα, Ὀδ. Τ, 23. ἐπικ. ὡσαύτ. ἔστι καὶ ὁ ἀόρ. ἐτάλασα (α) παρ' Ὅμ. ἐτάλασσα, Ἰλ. Ρ, 166 ὑποτακτ. ταλάσσω, ῃς, ῃ, Ἰλ. Ν, 829. Ο, 164. ἐκτὸς τοῦ ὁποίου εὕρηται ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Νεωτρ μέλλων ταλάσσω, Λυκοφρ. 746, (ἐνεστκ. τύποι ταλάω καὶ τλῆμι οὐχ εὕρηνται, Porr. Εὐρ. Φοίνισ. 1740.) — Κυρίως ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποφέρω, πονῶ, ἢ μετὰ πόνου καὶ δεινότητος ὑποφέρω, πάσχω, κακοπαθῶ, λέγεται ἐπὶ σάσης οἱαοδήποτε ταλαιπωρείας, λύπης, πόνου, κακουχίας, καὶ κινδύνου τὸν ὁποῖον ὑποφέρει ἢ δοκιμάζει τις, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ φέρω, ἢ βαστάζω σωματικὰ βάρη ἢ φορτία, μετ' αἰτ. καὶ ἀπολύτ. ἄνευ πτωτκ. συχνότ. παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ κεῖται ἐξαιρ. ἀπολύτ. κατὰ Προστακτ. ὡσαύτ. »τετληότι θυμῷ μὲ ὑπομονητικὴν καρτερικὴν καρδίαν, Ὀδ. καὶ »κραδίη τετληυῖα »Ὀδ. Ψ, 23. 2) μετ' εὐσταθείας ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ, ἀντέχω, »τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν«, Ὀδ. Ε, 222, 362. Ἰλ. Λ, 317. Τ, 308. συνήθ. μετ' ἀπαρεμφτ. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω ἔργον τι, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρῶ, τολμῶ, ἀποφασίζομαι, ἀποτολμῶ νὰ πράξω τι κινδυνώδες, ἀποκοτῶ, τόλμην, θάρρος λαμβάνω ἢ ἔχω, ἐνθαρρύνομαι, ἐγκαρδιοῦμαι, θαρρῶ. καὶ ἐπὶ κακῆς ἔνν. θάρσος λαμβάνω, θρασύς γίνομαι, ἀποθαρσύνω αὐθαδιάζω, ἢ ἐπιχειρῶ τι μὲ θρασύτητα καὶ αὐθάδειαν, πολλάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. »μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέτλαθ' ὁιεδίζειν« Ἡσ. ἔργ 720. καὶ Ξεν. »Οὐκ ἔτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀλλ' ὑπεχώρει« Κυρουπ. γ', ά, 1. Οἱ μεθ' Ὅμηρ. Ποιητ. θέτουσιν ἔτι τὴν μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ Αἰσχ. Ἀγαμ 1049. »πραθέντα τλῆναι« καὶ Schaef. Σοφ. Ἡλ. 943. Ἰακ. Ἀνθ, τόμ. Ι, 1, σελ. 148. 3, 2, σελ. 388 (ΤΛΑΩ ἐν Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. τόμ. ΙΙ, σελ. 239 συναπτ. μετὰ τὸ τέλλω, Λατ. tollo, tulli.) ὅθεν

Τλήθυμος, ὁ, ἡ, ον Δωρκ. τλάθυμος, (θυμός) Ὑπομονητικός, ὁ ἔχων ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἰσχυροκάρδιος, ὁ ὑποφέρων, πονῶν, ἐγκαρτερῶν ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τολμηρός, αὐθάρης, ὡς καὶ τό, τλήμων, Πίνδ.

Τλῆμεν, ἀντὶ τοῦ, ἔτλημεν. Ἐπικ.

(Τλῆμι) ἴδε ΤΛΑΩ.

Τλημόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τλήμων. Ἑλεεινῶς, καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς, τολμηρῶς.

Τλημοσύνη, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὑπομένει νὰ δοκιμάσῃ τις, ἐλεεινότης, ταλαιπωρία, κακοπάθεια. Ἀρχίλοχος, ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 40 Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολ. ζ. 26. καὶ πληθ. ἐν Ἅτμν. Ὅμ. Ἀπολ. 191. »ἀνθρώπων τλημοσύνας«. 2) Ὑπομονή, καρτερία, εὐσταθεια ἐν τῷ ὑπομένειν, ἐν τῷ πάσχειν δεινὰ ἢ κακοπαθείας, ἐγκαρτερία εἰς τοὺς πόνους. ἐκ τοῦ

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, κλητ. τλῆμον καὶ Ἐπίρ. τλημόνως, (ΤΛΑΩ) Ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, καρτερῶν, ὅθεν ὑπομονητικός, καρτερικός, ἰσχυροκάρδιος, ὁ πολλὰ ὑπομεῖναι δυνάμενος. Ἰλ. Ε, 670. »Τλήμονα θυμὸν ἔχοντα· εὔτολμον, ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσ. παρ' Ὅμ. »Τλήμων Ὀδυσεύς« Ἰλ. Κ, 231, 498. καὶ δυστυχής, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, ἄθλιος, ὅς τις ὑποφέρει ἢ πάσχει δεινόν τι, Θεογν. σπαν. μετὰ Γενκ. θανάτου τλήμων, Ἀρστ. Θεσμ. 1072. 2) Ἐπιχειρηματίας, ἀποκοτος, τολμηρός, θαρταλέος, Ἰλ. Φ, 430. »θαρσαλέοι καὶ τλήμονες« καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀντὶ τοῦ θρασύς, αὐθάδης, τολμηρός, ἐπιχειρῶν πᾶν ἀνοσιούργημα, Ευρ. Σοφ. Ο. Τ, 1168. Ἡλ. 439. Φιλ. 363. Αἰσχυλ. Χοηφ. 595.

Τλησπαθεία, ἡ· ὡς τὸ ταλαιπωρία, Δυστύχημα, δεινὸν ἢ κακοπάθεια τὴν ὁποίαν ὑπομένει τις, καὶ τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, καρτερεῖν ἐν αὐτῷ, ἐγκαρτερία. ἐκ τοῦ

* Τλησπαθέω, Πάσχω, ὑπομένω δεινόν τι ἢ δυστύχημα, ταλαιπωροῦμαι, δυστυχὴς εἰμί. ἐκ τοῦ

Τλησπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ, πάθος) ταὐτὸν τῷ, ταλαίπωρος, Ὁ ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν, ὁ δυστυχίας ὑποφέρων, κακότυχος, ἐλεεινός, Βασίλ. καὶ Ζώσιμ.

* Τλησπόλεμος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄν. στρατηγοῦ τινὸς τῶν Ῥοδίων, ἐν Ἰλ. 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Π, 416.

Τλησικάρδιος, ὁ, ἡ, ον (καρδία) ταὐτὸν τῷ, ταλακάρδιος, Αἰσχ.

Τλησίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (μόχθος) ταὐτὸν τῷ, τλησίπονος.

* Τλησιπαθής, ὁ, ἡ, ές (παθεῖν) = τλησπαθής.

Τλησίπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος) Ὁ τοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας ὑπομένων, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς πόνους καὶ μόχθους· ὁ μεθ' ὑπομονῆς, καρτερίας καὶ θάρρους ἐπιχειρῶν τι, τολμηρός, καρτερικός, ἐπίμων.

Τλῆσις, εως, ἡ, (ΤΛΑΩ) Τὸ ὑπομένειν, καρτερεῖν, ὑποφέρειν, ὑπομονή, καρτερία 2) τόλμη, θράσος, ἐπιχείρησις, τὸ μετὰ τόλμης ἐπιχειρεῖν.

Τλητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. τλητικῶς. Ὁ εἰς τλῆσιν, καρτερίαν ἱκανός, ἢ ἐνήκων· ὑπομονητικός, καρτερικός, ἐκ τοῦ

Τλητός, ή, όν. Ἐπιθ. ῥημτκ. τοῦ ΤΛΑΩ. ἐνεργ. Ὁ ὑπομείνας, καρτερήσας, πονήσας· ὁ δυνάμενος πολλὰ ὑπομεῖναι, ὁ ὑπομένων, καρτερῶν, καρτερικός, ἱκανός ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καρτερεῖν, εὐσταθής, Ἰλ. Ω, 49. »Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν« ὡς καὶ τό, πολύτλητος, ἐν Ὀδυσ. 2) παθητ. τὸν ὁποῖον ὑπέφερέ τις, ὑπέμεινε, πᾶν ὅ,τι δύναται τις ἢ ἔχει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ δοκιμάσῃ, ὑποφερτός, Valk. Ἱππ. 874.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Μ.

Τμάγεν, ἀντὶ ἔτμάγηταν, γ' πληθ πρόσ. ἀόρ. παθ. Ἐπικ. τοῦ, τμήγω. Ἰλ Π. 374. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ἐτμήθησαν ἐσχίσθησαν, ἢ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τό, διέτμαγεν.

* Τμάγον, ἀντὶ ἔτμαγον, ἐπικ. ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ τμήγω

ΤΜΑΩ, ἄχρηστ. θέμα τοῦ τμήγω, τέμνω.

Τμήγης, ου, ὁ. Τμήγων, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Ἀροτήρ, γεωτόμος, ὑνίον Ἡσύχ.

Τμῆγος, εος, τό, Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου τετμημένη, ἐσχισμένη γῆ· »Ἀρότρου τμῆγος« ἀντὶ τοῦ, βούτμημα, ὅ ἐστιν, ἠροτριωμένον, ὠργωμένον, γεωργημένον χωράφιον, αὐλάκωμα καὶ αὔλαξ, ἐκ τοῦ

Τμήγω, Ἀόρ. ά. ἔτμηξα, ἀορ. β'. ἔτμαγον, μέσ. ἀόρ. ἐτμηξάμην, ἀόρ. παθ. ἐτμάγην, (α) ἐπικ. συγγεν. τύπ. τοῦ τέμνω. Διαχωρίζω, κόπτω, σχίζω, κ.τ.τ. Ἰλ. Λ. 146. »χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας« καὶ παθ. ἀόρ. τροπκ. διαμερίζομαι, διαχωρίζομαι, ἢ διασκορπίζομαι, τμίγεν, γ' πληθ. πρόσ. ἀντὶ ἐτμίγησαν, Ἰλ. Π, 374. id. παθ. θελ. μετοχ. τμηθεῖσα, Ἡσ. ἔργ. 422. ἐν ταῖς συνθέσ. χρῆται ὁ Ὅμ. ἔτι καὶ τῷ ἐνεστ. καὶ β'. ἀόρ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τὸν ά. ἀόρ. παρὰ Νικανδ. εὕρηται καὶ μέσος ἀόρ. ὁ ἐνεστ. τμήσω, οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ ὡς οὐδ' ὁ μελ, τμήξω, ὅθεν

Τμήδην, Ἐπίρ. Τμητικῶς, ἀποκεχωρισμένως,

(κοπτικά), ἢ κόπτωντας καὶ ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος κατακόψαι, Ἰλ. Η, 262. Τμήσην δ' αὐχένα ἐπήλθεν· ἔκοψεν, ἐχάραξεν ὀλίγον τὸν αὐχένα, ἐφθασεν ἢ μύτη τῆς λόγχης ἕως εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τὸν ἐτρύπησεν ὀλίγον.

* Τμηθείς, εἶσα, ἔν, μετοχ. παθ. ἀόρ. τοῦ τμήγω, Ἡσιοδ.

Τμῆμα, ατος, τό. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τετμημένον, κεκομμένον ἢ κεχωρισμένον ἀπό τινος, κόμμα, κομμάτιον, τόμος, μέρος ἀπό τινος σώματος. ὅθεν

Τμημητώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) Ὁ κατὰ τμῆμα ὤν, κομματιαστός, ὁ κατὰ τμήματα κεχωρισμένος, 2) ταύτ. τῷ τμητικός, τέμνων, διαχωρίζων, κομματιάζων.

* Τμήξας, μετοχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ τμήγω, Ἰλ.

Τμῆσις, εως, ἡ. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τέμνειν, χωρίζειν, διαχώρησις, χώρισμα, κόψιμον. Πλάτ. πολ. ε'. 16. »Γῆς τμῆσις«, τὸ κόπτειν, καὶ διαφθείρειν τοὺς καρπούς τῆς γῆς καὶ τὰ δένδρα, κατερήμωσις, δῄωσις ἴδε· τέμνω γῆν. 2) Παρὰ Γραμματικ. Συνθέτου λόγου χώρισις, ἢ ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, ὡς π. χ. ἄκρα πόλις, ἀντί, ἀκρόπολις.

(Τμήσσω) ἴδε τμήγω.

* Τμητέος, έα, έον, Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τμήγω· Πρέπει νὰ κόψῃ τις ἢ νὰ κοπῇ, νὰ χωρισθῇ.

Τμητήρ, ῆρος, ὁ. (τμήγω) Ὅστις τέμνει κόπτει, διαιρεῖ, χωρίζει εἰς μέρη, διαλύει, κατακόπτει.

Τμητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τμητήρ.

Τμητικός, ή, όν. Ὁ τέμνων, διαιρῶν, εἰς μέρη ἢ εἰς τμήματα διαχωρίζων. Διοσκορ. Ἐν τῇ Ῥητορ. λέγουσι »Τμητικὸν τύπον« τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκοῦντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν, ἐπιρ.-τικῶς, ἐκ τοῦ

Τμητός, ή, όν, (τέμνω, τμήγω) Τετμημένος, κεχωρισμένος, κεκομμένος, τμῆμα, τέμαχος, κοπτός, κεφτός, ὁ εἰς μερίδια κεχωρισμένος, ἢ ὁ δυνάμενος τμηθῆναι, ὁ διὰ κόψιμον, ὤν, ὅθεν

Τμητοσίδηρος, ὁ, ἡ, ον (σίδηρος) ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 324. Ὁ διὰ σιδήρου τετμημένος, κεκομμένος μὲ σίδηρον. »Τλη τμητοσίδηρος«.

* Τμῶλος, ὁ· ἀρσ. ὀνομ. Κύρ. ὄρους ἐν Λυδίᾳ, πρῶτον ἐν Ἰλ.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ο.

Τό, Οὐδέτερ. τοῦ προτακτ. ἄρθρου, ὁ· ὅπερ ἴδε.

Τοαποτοῦδε, Ἐπίρ. (ἀπό, τοῦδε) Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, ἀπό τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὡσαυτ. καὶ τοαπεκείνου, ἀπό τότε.

Τοαρχαῖον, (ἀρχαῖος) Ἐπιῤῥηματικῶς, κυρίως Οὐδέτ. τοῦ, ἀρχαῖος, Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν, κατὰ τὸ ἀρχαῖον.

Τόγε, Οὐδ. τοῦ ὅγε· ὅπερ ἴδε.

Τόδε, Οὐδέτερ. τοῦ, ὅδε· ἔτι καὶ Ἐπίρ. μετὰ τοῦ, δεῦρο, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 309. »Δεῦρο κατ' Ὀλύμπου τό δ' ἱκάνω·«, ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι τὸ »τόδ' ἱκάνω· καὶ, τόδ' ἵκω« ἔχει ἔλλειψιν προσηγορικοῦ τινος, δῶμα, ἢ χωρίον· ἵνα ᾖ, εἰς τόδ' τ' χωρίον ἱκάνω, παρβλ. ὅδε

Τόδευτερον, (δεύτερος). Ἐπίῤῥημ. Λύθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου, δευτέραν φοράν, Ἡροδτ.

* Τοδί, ἀντὶ τόδε, ἴδε ἐν τῷ ὅδε.

Τοεκτοῦδε (ἐκ, τοῦδε) Ἐπίρ. Ἐντεῦθεν, ἐφεξῆς, τοῦ λοιποῦ, τοαποτοῦδε.

Τοεπίπαν, Ἐπίρ. (ἐπίπαν). Παντελῶς, ὁλοτελῶς, καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, συνήθως, Ἡροδτ.

Τόθεν, Ἐπίρ. Δεικτικ. Ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ἡτ. Ἀσπ. 32. Πίνδ. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ ὅθεν, Boekh. v. l. Πινδ Νεμ. 9, 18. καὶ Αἰσχυλ. Πέρσ. 99, ἐνταῦθα δύναται ν' ἀναφέρηται καὶ τὸ τοῦ Ἡσιόδου χωρίον. 2) Ἐκ τούτου, ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 990. (τὸ τόθεν ἔχει ὡς ἀναφορκ. τὸ ὅθεν, καὶ ἐρωτηματ. τὸ πόθεν, ἅπερ ὅρα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ ἐσχηματιστ. ἐκ τῆς Γενκ. τοῦ.)

Τόθι, ποιητ. δεικτκ. Ἐπίρ. Ἐκεῖ, ὡς τὸ αὐτοῦ, αὐτόθι. Ὀδ. Ο, 239. καὶ ἐν Ὕμν. Ὁμ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἔτι ἀντὶ τοῦ ἀναφορκ. ὅθι, ὅπου, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος, Πινδ. Νεμ. 4, 85. καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. ὡς παρὰ Θεοκρ. 22, 199. ἀλλὰ τότε τίθεται ὅτε πρέπει ν' ἀποφύγωσι χατμωδίαν τινά, ἢ ὅτε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ συλλαβή τις θέσει μακρά, Ἑρμανν. Ὀρφ. Ἀργ. 631. καὶ ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 158. Δημ. 66. Ἰακ. Α. Π. σελ. 565. — παρβλ. ὅθι, καὶ πόθι ἐπίρ.

Τοί, μόριον Ἐγκλιτικὸν μεθ' ἑτέρων σχεδὸν ἀείποτε συνεκφερόμενον, καὶ ἔστι κυρ. ἀρχ. Δοτ. ἀντὶ τῷ, ὅ ἐστι τούτῳ. Διό, διά τοῦτο, διόπερ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, δι' αὐτό, τούτου ἕνεκα, ἄρα, ὅθεν δή ἀμέλει, λοιπόν, ἑπομένως, ἑξῆς, ὅθεν δή, ἐντεῦθεν· προηγουμένης τινὸς Ἑνν. ἑπόμενον καὶ δι' αὐτῆς συνεχόμενον, πολλάκις, ἐμφαίνων κα ἐβεβαίωσιν ἢ ἐπίτασίν τινα τοῦ λόγου ἀντὶ τοῦ, ναί, βεβαίως, καλῶς, πάντως, δῆτα, οὕτως, ὡσαύτως, βέβαια, οἰδά τοι, Ἀριστφ. ἀντὶ ἠξεύρω βέβαια, τό ἠξεύρω πολλὰ καλά· ὡς καὶ ἐν Πλούτ. 933. »Εὖ τοι λέγεις·« πολλὰ καλὰ λέγεις. »ἐγωγέ τοι·« Πλοῦτ. 147. συχνότ. παρ' Ὁμ. ἀπόδοσιν τοῦ λόγου ἐμφαίνον »ἦν γὰρ δή πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, αἰείτοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσοντ'.«, Ἰλ. Χ, 487. Πολλακκ. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐξαιρ. ἐπιτείνεται ἡ ἔνν. ὅτε τότοι συνάπτεται μετ' ἄλλου τινὸς ἢ πλειοτέρων μορίων, τά ὁποῖα ἐσθ' ὅτε προτίθενται αὐτοῦ, ὡς γάρ τοι, τέ τοι, ἤτοι, καί τοι, μέν τοι, μήτοι, οὔτοι, οὐ γάρτοι, Ὀδ Φ, 172. εἰ γάρ τοι, Ὀδ, Ρ, 513. ἦ γάρ τοι, Ὀδ. Π, 199. ἐσθ' ὅτε πάλιν κεῖται πρότερον τό τοι, παρβλ. τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, καί τοι ἄρα, τοι ἄρα, τοι ἄρα, ὅτερ συνήθ. συγκριν. εἰς τό τάρα, τάρα, Ἑρμαν. Βιγ. σελ. 836. Elmsl.. Ἀρ. Ἀχ 322. καὶ Σοφ. Ο. Κ. 1505. ὡσαυτ. καὶ τό τοιάν εἰς τάν, μέν τοι ἀν εἰς μετάν· καθ' ἑαυτό δέ τό τοι οὐδέποτε δοκιμάζει θλίψιν τινά ἴδε. Βοντμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 124.

Τοί, Δωριθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. Δοτκκ. Ἐνικ. τοῦ, σύ, ἀντὶ τοῦ, σοί· μὲ ταύτην δὲ μόνην τὴν ἀναντίῤῥητον διαφορὰν ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Δωρ. Ἰωσ. καὶ Ἐπικ. ἀεὶ ὀρθοτονεῖται, ἐν ᾧ πανταχοῦ ὅλλως τό τοι ἔστι ἐγκλιτικόν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδτ. ἴδε Ἑρμανν. Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 368.

* Τοί, ταί, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ὀνομ. πληθ. τοῦ ὁ καὶ ὁς ἀντὶ οἱ, αἱ, οἵ. αἵ, πολλάκ παρ' Ὁμόρ. ἀείποτε δὲ ἐπὶ ὡρισμένης δεικτικῆς, ἔνν. παρὰ δὲ τοῖς Δωρ. γενικωτρ. συναπτόμενον.

* Τοιγάρ, ἐξαιρ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συνήθ. ἐπίτασις τοῦ ἐγκλιτ. μορίου τοι, δι' ὅ δή, διὰ τοῦτο λοιπόν, οὕτω δή, οὕτω ἄρα, διὰ τοῦτο ἄρα, καὶ ἐν Ἰλ. Α, 76. »τοιγάρ ἐγών ἐρέω· οὕτω λοιπόν θέλω ὁμιλήσει·« καὶ Ἰλ. Κ, 427. Ὀδ. Θ, 402. Π, 259 Ψ, 130, συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεώς τινος. 2) ταύτ. τῷ τοι φαίνεται ἐσθ' ὅτε ἐν τῷ, καί τοίνυν, μέν τοίνυν, Ρορρο Ξενοφ. Κυρπ. 1, 3, 16. καὶ Ἀναβ. σελ. 570.

Τοιγαροῦν, ἐξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατ' ἐπιτασ. τοῦ τοιγάρ. Ξενοφ. Ἀναβ. α. β'. 6.

Τοιγάρτοι, ὡς τό τοιγαροῦν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Πεζογραφ. συνεχῶς κατ' ἐπίτασιν τοῦ τοιγάρ, συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεως, ἐσθ' ὅτε δὲ χωριζόμενον διά τινος ἄλλης παρεντιθεμένης λέξεως ἀπό τοῦ τελευταίου τοι, ντοιγάρ ἐγώ τοι, Ἰλ. Κ, 413. Ὀδ Α, 179, 214. Δ, 333. 399, 612. Η, 28. καί ἀλλαχοῦ.

* Τοῖν, Ἐπικ. Γενκ. καὶ Δοτ. Δυϊκ. τοῦ ὁ· ἀντὶ τοῖν, Ὁμ.

Τοίνυν, (τοι, νυν) Σύνθεσμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐπί πολ. Ἐπιτασ. τοῦτοι, ἄρα, λοιπόν, διά τοῦτο, τούτου ἕνεκα, ὅθεν, ἀλλ' ὅμως, ἑπομένως, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν, πολλάκ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττκ. πρός ἐπανάληψιν καὶ συνεχείαν τοῦ λόγου· ἐν ἀρχῇ δὲ εὕρηται σπανιώτ. κείμενον, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 342. Ἰακ. Α. Π. σελ. 681.

Τοῖο, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ, ἐκ τοῦ, ὁ· ἄρθρ. Ὁμ.

Τοῖος, τοία, Ἰων. τοίη, τοῖον. Τέτοιος, τέτοια, τέτοιον, ἕνας τοιοῦτος, ἕνας τέτοιος, ἕνας τοιοῦτοι, τοιουτότροπος, ὁ τοιούτης λογῆς ὤν, ὁ τοιούτου τρόπου ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα, ὁ τοιαύτης κατασκευῆς ἢ ἐργασίας ὤν, ὁ οὕτω φρονῶν, ὁ τοιούτους διαλογισμούς ἔχων, ἢ τοιαῦτα διανοούμενος, Λατ. talis, Ἀντων. Δευκτ. πρός ἣν ἀντιστοιχεῖ ἢ ἀναφρ. οἷος, ἢ ἐρωτμτκ. ποῖος, καὶ ἢ ἀόρ. ποιός, συχνότατ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Κυρίως μετὰ τό τοῖος ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἕπεται ἑτέρα διὰ τοῦ οἷος πρότασις, Ἰλ. Α, 262. »Οὐγάρπω τοίους ἴδον ἄνεραις, οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειριθοον·« καὶ Ἰλ. Σ, 105. Ὀδ. Α, 257. Δ, 342, 421. Η, 312. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντὶ δὲ τοῦ οἷος κεῖται πολλάκ. καὶ τό ὁποῖος, Ὀδ. Ρ, 421. Τ, 77. »ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.« Ἰλ. Τ, 250 καὶ ἢ ἁπλῆ ἀναφορ, Ἀντων. ὅς, »Ἡμεῖς δ' εἰμέν τοῖοι, οἵ ἄν πόθεν ἀντιάσαιμεν« Ἰλ. Η, 231. Ω, 153, 182. Ὀδ. Β, 286. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι τό ὅς κε ἑπομένης τῆς ὑποτακτ. Ὀδ. Δ, 135. σπαν. δὲ τό, τοῖος ὅπως, Ὀδ. Π, 208. ὡς καὶ ἐπί πλεῖστον δὲ εὕρηται παρ' Ὁμήρ. τό τοῖος ὅλως ἄνευ τινός ἀναφορικοῦ, καὶ τότε ἀναφέρεται συνήθ. ἀεί πρός τι προηγούμενον, ἀντί τοῦ, οὕτως ὡς εἰρέθη ἢ εἰς προείρηται. Παρά τοῖς ὕστερον ὅμως δηλοῦται διά τοῦ τοῖος ἑπόμενόν τι τό ὁποῖον διά τῆς ἀκολούθου προτάσεως προσδιορίζεται ἀκριβεστέρον, ὡς, τοῖα ἔλεξε, δηλ. τοιαυτοποῖα ἐφεξῆς ἔφοντο, περί ὧν ἀκολούθως θέλει εἶσθαι λόγος· μετά τοῦ ὑπερθτκ. »Τοῖος μέγιστος δοῦπος« Ἡσ. Θεογ. 703 Lob Φρυν. σελ. 424. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κεῖται ὁ ἁπλ. τύπ. τοῖος μόνον πρός ἔνδειξιν ποιότητός τινος ὁποίας ἤποτε, τοῖος ἢ τοῖος, Πλάτ. Πολιτ. 4, σελ. 429, Β. 437. Ε. παρβλ. Φαῖδρ. σελ. 271. Δ. 2) Τοῖος μετά ἀπαρεμφ. ἀντί οὕτως, ἢ τοιοῦτος ὥστε νά, ὅηλ. ὢν εἰς κατάστασιν, ἱκανός νά πράξῃ τι, »Τοῖοι ἀμυνέμενοι, Ἱκανοί, δυνατοί ὥστε νά ἀντιταχθῶσιν, Ὀδ. Β, 60. 3) μετ' ἐπιθέτου δὲ φερόμενον ἐν τῷ αὐτῷ γένει καὶ πτώσει ἐκφράζει πλείονα προσδιορισμόν, καὶ ἐπιτείνει μᾶλλον τήν διά τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένην ἰδιότητα τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγματος, »πέπειεκῆς τοῖος« ἀντί τόσον ἐπιεικής, ὅλος ἐπιεικής, Ἰλ. Ψ, 246. καὶ »πέλαγος μέγα τοῖον« ἐν τόσον πολλά μέγα πελαγος, Ὀδ. Γ, 321. »κερδαλέος τοῖος« Ὀδ. 451. καὶ »ἀβλητρός μάλα τοῖος« Ὀδ. Δ, 135. Ψ, 282. ἀντί εἰς ἄκρον γλυκύς, πρᾶος, »Σαρδάνιον μάλα τοῖον«, Ὀδ. Τ, 302. 4) ὁ Ὁμ. χρῆται τό οὐδ. τοῖον καὶ ἐπιῤῥήματκ. ἀντί οὕτω, τοιουτοτρόπως, οὕτω δή, Ἰλ. Χ, 241. Ὀδ. Α, 209. Γ. 496. Δ, 778. Η, 30. παρά Νεωτρ. εὕρηται καὶ τοίως. (ἐσχηματίσθη δὲ τό τοῖος ἐκ τοῦ, τοῖο, τοῦ.)

* Τοιός, τοιάδε, Ἰων. τοιήδε, τοιόνδε = τοῖος, κατ' ἐπιτεταμ. δεικτικήν σημασίαν τοιοῦτος, τέτοιος, συνήθ. ὑπεμφαίνον ἔνν. τινα μεγαλείου,

ὑπεροχῆς, ἢ ἀρετῆς ὁποιασδήποτε, παρ' Ὁμήρ. σπανιότρ. μὲν τοι ἢ τὸ τοῖος, παρ' Ἡροδτ. δὲ συνεχέστρ. καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττκ. ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον ἢ εἰς ἐπόμενον, ἔχων ὡς ἀναφορικὸν τὸ οἷος ᾖτοι μὲν· τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστί. Ὀδ. Ι, 4. καὶ Ἰλ. Ω, 374. Ὀδ. Α, 371. Ρ, 323. μετὰ Αἰτκ. ἐκφραζούσης τὸ μέρος εἰς ὃ ἀποδίδοτο, ἢ ἀνήκει ἢ ἰδιότης, «τοιός δε δέμας καὶ ἔργα, τοιός δε πόδας, τοιός δε τε χεῖρας», τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὰ ἔργα, κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰς χεῖρας, Ὀδ. Ρ, 313. Τ, 359. Συνήθ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. «τοιός δε τοσός δε λαός» Ἰλ. Β, 120, 739. ἐλλειπτκ. κατὰ τοιόν δε, ἀντὶ κατὰ τοιόν δε τρόπον, «ἐκ τοιαύτης αἰτίας» «πρῶτος δὲ (Ἴστρος) τὸ ἀπ' ἑσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥεόντων κατὰ τοιόν δε μέγιστος γέγονε, ποταμῶν καὶ ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐκδιδόντων.» Ἡροδτ. 4, 48. καὶ 7, 10, 5. ἐν τῷ τοιῷδε, ἀντὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐν τοιούτῳ καιρῷ, Ἡρόδ. 9, 27. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πολλάκ. τοιός δέ τις, ἐπ' ἀορίστου ἐνν. ὡσαύτ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 50. Ἐν Συγκρίσει κεῖται ἀντὶ τοῦ οἷος πολλάκ. καὶ τὸ ὡς, Αἰσχύλ. Περσ. 177. Ἀττ. ἔστι καὶ τοιοσδί, παρβλ. τοσός δε.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο· καὶ Ἀττκ. τοιοῦτον, ὅπερ μέν τοι καὶ ἐν Ὀδ. Η, 309. Ν, 330. Ρ, 403. κεῖται, καὶ πιθαν. ὑπῆρχεν ἔτι παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. ἐπικρατέστρ. τύπ. ἐξεναντίας δὲ εὕρηται τοιοῦτο ἐν Αἰσχύλ. Προμ. 801. Ἀγ. 322. καὶ Θουκ. 7, 86. ταὐτ. τῷ τοῖος καὶ τοιός δε, τέτοιος, κατ' ἐπιτεταμ. δεικτικὴν σημαντ. παρ' Ὁμήρ. μὲν ὀλιγώτερον σύνηθες ἢ τὸ τοῖος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συνηθέστερον τῶν λοιπῶν δύο τύπων, ἐκφράζον ἐνν. ὑπεροχῆς, μεγέθους, ἢ ὁποίας δήποτε περί τι ἀρετῆς καὶ ἱκανότητος, καὶ τὸ ἐναντίον τούτων, ποταπότητος, ἢ φαυλότητος, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258, ἀποδιδόμενον εἰς προηγούμενον ἢ εἰς ἑπόμενον διὰ τοῦ ἀναφρ. οἷος «πάλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.» Ὀδ. Δ, 299. καὶ διὰ τοῦ ὅσος, Ἰλ. Φ, 428. «τοιοῦτός ἐστι ἢ γίνεταί τινι ἢ περί τινα», ἀντὶ οὕτω φρονεῖ περί τινος, οὕτω φέρεται πρός τινα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. τέτοιος ἢ τοιούτης λογῆς εἶναι μέ τινα· μετὰ Δοτ. τοιοῦτος τινι, ἀντὶ σύμφωνος, ὅμοιος μέ τινα· καὶ, ἕτερος τοιοῦτος κατ' ἐπιτασι· καὶ ἄλλος τις παρόμοιος ἢ τέτοιος, καὶ ἄλλος τῆς αὐτῆς ποιότητος, ὅλος τέτοιος, Ἡροδ. 1, 207. 3, 47. ὡσαύτ. καὶ οὐδ. ἕτερον τοιοῦτον καὶ ἕτερα τοιαῦτα, Ἡροδτ. 1, 120, 191. 2, 5, 150. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πολλάκ. τοιοῦτός τις ἀορίστως, ἕνας τέτοιος, κάποιος τέτοιος καὶ πληθ. «τοιαῦτ' ἄτταν ἀντὶ τοιαῦτά τινα, τὸ Λατ. talia quaedam» «ἐγένετο ἢ διάκομιδὴ τοιαύτη τις» Πολυβ. ἤτοι ἠκολούθησε κατὰ κάποιον τέτοιον τρόπον. Ἠγουμένης ἐρωτήσεως τὸ τοιαῦτα ἐπέχει τόπον καταφάσεως ἀντὶ οὕτως, οὕτως ἔχει, Valck. Φοίν. 420. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 640. τοιαῦτα, ἀπολύτ. ἀντὶ καὶ ἐφεξῆς, καὶ ἄλλα παρόμοια, Λατ. et sic porro, Δημ. καὶ Ἀττκ. τοιουτοσί. Ἐπίρ. τοιουτως, μὲ τέτοιον τρόπον, τοιούτης λογῆς, παρβλ. τοσοῦτος. (ἔστι δὲ τοιοῦτος οὐχὶ σύνθετον ἐκ τοῦ τοῖος καὶ οὗτος, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐπεκταση. τύπος τοῦ τοῖος, ὡς καὶ τὸ τοσοῦτος, τηλικοῦτος, κ. τ. τ. ἡ δὲ πρώτη συλλβ. εὕρηται παρὰ τοῖς Τραγκ. καὶ Κωμικ. ἐσθ' ὅτε βραχεῖα, Valck. Φοίν. 512. διατριβ. σελ. 109.) ὅθεν

Τοιουτόσχημος, ὁ, ἡ, ον (σχῆμα) Ὁ τοιοῦτον σχῆμα ἢ τέτοιον ἔχων Σέξτ. Ἐμπ.

*Τοιουτοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, ονος = τοιοτόσχημος.

Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, ον, (τρόπος) Τοιοῦτος κατὰ τὸν τρόπον ὢν τέτοιον τρόπον ἔχων, τοιοῦτος, τέτοιος, παραπλήσιος, παρόμοιος. καὶ Ἐπίρ. «Τοιουτοτρόπως· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τέτοιας λογῆς, οὕτως. Ἡροδτ. 7, 206. Θουκ. β', 13. παρ' Ἐπικουρ. ἐν Διογ. Λ. 10, 79.

Τοιουτόχροος, ὁ, ἡ, ον (χρόα) Ὁ τέτοιον χρῶμα ἔχων, τέτοιος κατὰ τὸ χρῶμα. Εὐστάθ.

Τοιουτώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (τοιοῦτος, εἶδος) Ὁ τοιοῦτον εἶδος ἢ τρόπον ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τοιουτοτότροπος. Λουκιαν. Ἁλ. 20.

Τοιούτως, Ἐπίρ. ἴδε τοιοῦτος.

Τοῖς δεσσι, ἐν Ὀδυσ. Κ, 268. Φ, 93. καὶ

*Τοῖς δεσσι, τοῖς δεσσιν, ἀνυχαν. παρ' Ὁμ. ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἀντὶ τοῦ «τοῖς θεοῖ καὶ «τοῖσι θεοῖ», ἀρχ. ἐπικ. τύπ.

Τοίχαρχος, ὁ, (τοῖχος, ἄρχω) Ὁ τῶν τῆς νεώς τοίχων ἄρχων, ὅ ἐστιν ὁ ἐπιστάτης ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ πλοίου ἔνθα ἵστανται οἱ κωπηλάται, ὁ τῶν κωπηλατῶν πρῶτος καὶ ἐπιστάτης· ἦν δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐν τοῖς πλοίοις τὸ δεύτερον μετὰ τὸν ναύτην. Λουκιαν. Διάλ. Ἑταιρ. 14. καὶ Ἀρτεμιδ. α. 35. «Ἄρχει δὲ περινέου μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς, πρωρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος».

Τοιχίζω, μελ. ίσω (τοῖχος) Κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, ἢ κλίνω, πλαγιάζω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατὰ μίαν πλευράν λέγεται ἐπὶ πλοίου ὅταν τοῦτο εἰς καιρὸν κημαινομένης θαλάσσης ἢ ἐναντίου ἀνέμου κλίνον ἐπὶ τὸ πλάγιον μέρος, (ἐπὶ τοῦ τοίχους) πορεύεται, ἁρμενίζει εἰς τὸ ὄρτζα, ἤτοι ὀρτζάρι, Ἰταλ. orzare. ὁ Σουΐδ. ἔχει. «Διατοιχεῖν, ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον γενέσθαι» καὶ Ἀχ. Τατ. 3. «κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος».

*Τοίχιον, τό, ὑποκρ. τοῦ τοῖχος, Ἐπιγραμ.

Τοιχογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ἢ ζωγραφίζειν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφή, ζωγραφία, εἰκονογραφία· παρὰ Πολυβίῳ λέγονται τὰ χρονικὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως ἐν τῇ Ῥώμῃ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ λευκοῦ τοίχου γεγραμμένα πρὸς ἀνάγνωσιν πάντων, ἐκ τοῦ

*Τοιχογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω) Ὁ ἐπὶ τοῦ τοίχου γράφων ἢ ζωγραφίζων.

Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ. (διφάω) Ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, διατρυπῶν διὰ νὰ κλέψῃ τι, ὅθεν τροπ. ταὐτὸν τῷ, τοιχορύκτης, καὶ τοιχώρυχος. Ἡσύχ.

Τοιχόκρανον, τό, (κρᾶνον) Τὸ κρᾶνον, ἤτοι ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου. Μαθημ. παλ. σελ. 83.

*Τοιχόομαι, οῦμαι (τοῖχος) Ὡς τοῖχος παρίσταμαι, ἢ φαίνομαι ἐναντία ἀπὸ ὅτι ἀληθῶς εἰμί, Πλουταρχ. παρβλ. ἱππόομαι.

*Τοιχοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω) Ὁ τοίχους ποιῶν, οἰκοδομῶν.

Τοιχορύκτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τοιχωρύχος, Lob. Φρυν. σελ. 232.

Τοῖχος, ὁ. Κατασκευὴ οἰκοδομικὴ, ὠκοδομημένον ὕψωμαι ἐμπροσθεν μέρους τινός, συνηθ. τὸ τεῖχος τῆς οἰκίας (Δουβάρ, Τουρκ.) Ὅμ. ὅς τις καὶ, τεῖχος δώματος, τοῖχος μεγάρου ἔχει Ἰλ. Π. 212. «Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι δώματος ὑψηλοῖοιο, καὶ Ἰλ. Σ, 374. ὡσαύτ. τοῖχος αὐλῆς, Ἡσ. ἔργ. 734. Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. «τυφλὸς τοῖχος· ὁ μὴ ἔχων θυρίδας, παράθυρα 2) τὸ πλάγιον μέρος ἤτοι ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, Banda, Ἰταλιστί. Ὀδυσ. Μ. 420. «Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λύσε κλύδων τρόπιος». Εὐστάθ. «Τοῖχοι νεώς, τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου, ἤτοι τὰ σανιδώματα. Θουκ. 7, 36. καὶ Λουκιαν. Ζεὺς Τραγ. 40. «Τοίχου ἄρχων· ἀντὶ τοῦ, τοίχαρχος. (συγγεν. τῷ τεῖχος, ὅπερ μόνον ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως ἢ τοῦ φρουρίου τειχῶν λέγεται.)

*Τοιχωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. (τοιχωρύχος) Τὸν τεῖχον διορύττω, διασκάπτω, διατρυπῶ τὸν τοῖχον ὡς κλέπτης, ὅθεν κλέπτης εἰμὶ μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ τοιχωρύχου, εἰσέρχομαι ὡς κλέπτης εἰς τὰς οἰκίας, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ε'. «Μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὴν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχωρυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ». Ξενοφ. Ἀπομν. α. β'. 62. «Κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν». Μεταφορικ. «Οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον· πόσα ἔκλεψαν, πόσας κλοπὰς ἔπραξαν· ἢ κοινότερον, πόσαις διαβολαῖς καὶ κλεψιαῖς μετεχειρίσθησαν. Δημοσθ. ὅθεν

Τοιχωρύχημα, τό. Ὀπή, τρύπα εἰς τὸν τοῖχον. «Γαλῆς τοιχωρύχημα· τοίχου ὀπὴ ὑπὸ γαλῆς γεγενημένη. 2) τροπκ. διαβολιά, δολιότης, πανουργία.

Τοιχωρυχία, ἡ. Τὸ διορύττειν καὶ διατρυπᾶν τὸν τοῖχον, κλοπή, κλεψιά, καὶ διαβολιά, πονηρία. Ξενοφ. Ἀπολογ. 12.

Τοιχωρυχική, ἡ, προσυπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ τοιχωρύχου. Σέξτ. Ἐμπ.

Τοιχωρύχος, ὁ. (τοῖχος, ὀρύσσω) Ὁ τοὺς τοίχους διωρύσσων, σκάπτων, διατρυπῶν κλέπτης, κρυφοκλέπτης, καὶ καθολ. πονηρός, ἀπατεών, κακοῦργος.

Τοίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τοῖος. Οὕτως, τοιουτοτρόπως.

*Τοιῶς δε, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τοιός δε = τοίως.

Τόκα, Δωρικ. ἀντὶ, τότε, Πινδ.

*Τοκαρίδιον, τό. Ὡς τὸ τοκάριον, ὑποκρ. τοῦ τόκος, (ι)

*Τοκάριον, τό, ὑποκρτ. τοῦ τόκος. Μικρὸς τόκος, διάφορον, Λατ. usurula Γλωσσάρ.

*Τοκαρύδιον, τό, ἡμαρτ. Γραφ. ἀντὶ τοκαρίδιον.

Τοκάς, άδος, ἡ. (τίκτω) Ἡ γεννήσασα, ἢ ἡ γεννῶσσα, ἢ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ μήτηρ. Ὀδυσ. Ξ, 16. καθόλου δὲ, εὔφορος, καρποφόρος. Στράβ. δ'. ὅθεν

Τοκάω, ῶ. Γεννῆσαι θέλω, ἢ μέλλω νὰ γεννήσω, πλησίον τοῦ γεννῆσαι εἰμί. Κρατῖνος, παρὰ Πολυδ. β'. 7.

Τοκετός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τόκος, γέννησις, γέννα ἢ καιρὸς τῆς γέννας. Πολυδ. β'. «Ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ μέχρι ἐσχάτου γήρως». 2) τὸ γεννηθέν, ὅ ἐγεννήθη.

Τοκεύς, έως, ὁ, (τίκτω) Ὁ τίκτων, γεννῶν, γονεύς, γεννήτωρ, πατήρ. Παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. συνήθ. ἀντὶ οἱ γονεῖς, ὁ πατήρ, καὶ ἡ μήτηρ, ἔτι καὶ Δυΐκ. «τοκῆε δύω» Ὀδ. Θ, 312. Ἐνια. δὲ εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 138, 155. χρῶνται δὲ συνήθ. ὅτε Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. τῷ Ἰων. τύπ. τοκῆες, ἤων, κ. τ. τ. ἐν δὲ Ἰλ. εὕρηται καὶ Γενκ. τοκέων, παρβλ. Lobeck. Φρυν. σελ. 69. ἢ δοτκ. τοκέσι εὕρηται ἐν τινι Ἐπιγρ. παρὰ Boeck. Inscr. Τομ. 1, σελ. 536, καὶ 948.

Τοκήεσσα, ἡ. (τόκος) ταὐτὸν τῷ, τοκάς, Ἱππ.

Τοκίζω, (τόκοι, 2.) Ἐπὶ τόκῳ δανείζω, δίδω ἀργύρια μὲ τὸ διάφορον. Πολυδ. ὅθεν

Τοκισμός, ὁ. Τὸ τοκίζειν, τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείζειν, βάλλειν εἰς διάφορον, Ξενοφ. πόρ. δ'. 6. «Ἐπ' ἐμπορίας», καὶ καπηλείας, καὶ τοκισμοὺς τρίποντας» καὶ

Τοκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τοκίζων, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων. (Μαμελεθτζῆς, Τουρκ.) Πολυδ. γ'. 9.

Τοκογλυφέω, ῶ. Τοκογλύφος εἰμί, πράττω ὡς τοκογλύφος, μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ τοκογλύφου. Πολυδ.

Τοκογλύφος, ὁ. (τόκος, 2. γλύφω) Τοκιστής, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων καὶ μέχρι ὀβελοῦ ὠφελούμενος, πλεονέκτης τοκιστής, ὅστις ἀκριβῶς λο-

γαριόζει καὶ τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, καὶ προσέχει εἰς τὴν δοκιμὴν καὶ εἰς τὸ βάρος τῶν νομισμάτων, ὡς ὁ ὀβολοστάτης, ἵνα κερδήσῃ τι περισσότερον. Πλούταρχ. Γερμ. Zinsenspalter Ἰακ. Α. Π, σελ. 598. (υ)

Τοκοληψία, ἡ, (λαμβάνω) Λῆψις τοῦ τόκου, τὸ λαμβάνειν διάφορον, εἰσπραξις τόκου.

Τοκοπράκτωρ, ορος, ὁ, (πράσσω) Ὁ τόκους εἰσπράττων, συνάζων, ἢ βιάζων τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσουν τοὺς τόκους.

Τόκος, ὁ. (τίκτω) Τοκετός, τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις. Πλάτ. Συμπ. κε'. »Ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ξυνουσία τόκος ἐστίν· ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα.« Ἰλ. Τ, 119. »Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον« καὶ Τμν. Δημτρ. 101. ἔτι καὶ ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Ρ, 3. »Πρωτοτόκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο· τοκετοῦ, γέννας. Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. »Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους.« ἐν τῷ γεννᾶν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας. 2) Καὶ ὁ γεννώμενος παῖς, τέκνον, γέννημα, νεογνόν, Ἰλ. Η, 128. »Πάντων Ἀργείων ἑρέων γενεήν τε τόκον τε.« Ξενοφ. Λακ. ιε'. 5. »Πασῶν τῶν συνῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν.« καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. γενεά, καταγωγή, Ὅμ. ἐπὶ ζώων, Ὀδ. Ο, 175. ἰδίως δὲ »ὁ τόκος περὶ τῆς γυναικός« Ἡροδτ. 1, 111. 3) τροπ. Διάφορον ἢ κέρδος, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τοῦ δανεισθέντος ἀργυρίου ἢ χρηματικοῦ κεφαλαίου λαμβανόμενον ἢ διδόμενον διάφορον, κέρδος, ἐντερέσον, Ἀριστοτέλ. πολ. ά. »Ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον, ὅθεν καὶ τοὐνομα τοῦτ' εἴληφεν· ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν· οὕτω καὶ ὁ Ἀριττοφάνης ἐν νεφέλαις λέγει τὸν τόκον εἶναι ὅτε »κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου.« Ἰσοκράτ. »Τοὺς γινομένους τόκους ἀποδοῦναι.« Ξενοφ. Κυρουπ. η. γ'. 15 »Ὅ,τι ἂν λάβοι σπέρμα, ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν.« Ἀριστοφ. »Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δανείζεσθαι· ἐπὶ δανειζομένου μὲ μεγάλον διάφορον οὕτω καὶ', »τόκον φέρειν.« Αἰσχύν. παρὰ τοῖς Εὐαγγελιστ. »Κομίζεσθαι, πράττειν σὺν τόκῳ· λαμβάνειν, δοῦναι μὲ τὸ διάφορον. ὅθεν

Τοκοφορέω, ῶ, (φέρω) Τόκον, διάφορον φέρω, πληρόνω τὸ διάφορον. Δημοσθέν.

Τόλμα, ἡ, καὶ' τόλμη. Διάθεσις τῆς ψυχῆς, δι' ἧς δύναται νὰ ἐπιχειρισθῇ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα ἢ δύσκολα πράγματα, θάρρος, ἀποκοτιά, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀφοβία, θράσος, τόλμη· »τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὄρνυε λέγειν.« »Πινδ. Ὀλ. 13, 14. ἤτοι προθυμία δικαία καὶ εὐθεῖα, καὶ Ἡροδτ. 7, 135. ὡς ἰδίως ἀττκ. τύπ. ἐστὶ τόλμη, εὕρηται μ' ὅλον τοῦτο τόλμα καὶ παρ' Εὐρ. παρβ. Lob. Φρυν. σελ. 331. τὸ δὲ τόλμα ἐστι Δωρκ. Συμβολικῶς δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς καὶ ἡ δυάς. Εὐσταθ, (τόλμα ἔστι συγγεν. τῷ ΤΛΑΩ, ΤΑΛΑΩ, tolerare) ὅθεν

Τολμάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰων. τολμέω, Ἡροδτ. 8. 77. τολμῆτε ἀντὶ τολμᾶτε, Δωρκ. ὡς τὸ τληναι. Λαμβάνω, πόρνω ἐπάνωμου, ἀναδέχομαι, ὅθεν ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐνθαρρύνομαι, θάρρος λαμβάνω, ἐγκαρδιοῦμαι καὶ ἐπιχειρῶ τι δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀποφασίζω τι μὲ καρδίαν, ἀποκοτῶ, πολλάκ. παρ' Ὅμ. ἀπολύτ. »τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα.« Ἰλ. Ρ, 68, καὶ Κ, 232. μετὰ ἀπαρεμ. θάρρος λαμβάνω, καρδίαν ἀποκτῶ εἰς τὴ νὰ κάμω τι, ὡς τὸ Λατ. audere, τόλμην ἔχω, θρασύνομαι, αὐθαδιάζω. Ἰλ. Θ, 424. »εἰ ἔτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.« καὶ Ὀδ. Ι, 332. Ω, 261. Ἡροδτ. 7, 10. καὶ Ξενοφ. Κυρπ. ε', γ, 15. »Πῶς δ' ἂν τολμῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαινεῖν, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπαρεμφατ. κεῖται ἐφ' ὅτε ἡ μετοχ. »Ἀτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ.« Ὀδ. Ω, 162. Ἰακβ. Ἀγθ. 1, 1, σελ. 148. σπαν. μετὰ Αἰτκ. τολμᾶν πόλεμον, Ὀδ. Θ, 519. »πάντα τολμᾶ.« Ἰακ. Α Π. σελ. 438. ἔτι δὲ καὶ ὑπομένω, ὑποφέρω τι μετ' ἐπιμονῆς, ἐγκαρτερῶ, Boeckh. Πλάτ. Μιν. σελ. 142. παρβλ. ΤΛΑΩ. ὅθεν

Τόλμη, ἡ, Ἀττκ. ταὐτὸν τῷ, τόλμα.

Τολμήεις, εσσα, εν. Τλητικός, καρτερικός, ὑπομονητικός, ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, εὐσταθής, ἐπιμένων, Ὀδσ. Ρ, 284. ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ πεζῷ, τολμηρός, αὐθάδης, θρασύς, Ἰλ. Κ, 205. ἐπικ. κατὰ συναλ. τολμῆς, ῆσα, ῆν, ἐξ οὗ ὑπερθ. τολμήστατος, Σοφ. Φιλ. 984, ὅπου ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς τολμίστατος γράφουσι.

Τόλμημα, τό (τολμάω). Πρᾶξις τολμηρά, τολμηρὸν ἐπιχείρημα, τετολμημένον ἢ μετὰ θρασύτητος γινόμενον ἔργον, Θουκυδ.

Τολμηρία, ἡ. Τόλμη, θράσος, ἀποκοτιά, ἐκ τοῦ

Τολμηρός, ά, όν (τολμάω). Ὁ τόλμην ἔχων, ὁ τόλμῃ πεποιθώς, θαρραλαῖος· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, τολμήεις. Ἐπίρ. -ρῶς. Ξενοφ. Συμπ. β'. 12. »Καί περ γυνὴ οὖσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ἔξω ἐέναι.«

*Τολμῆς, ῆσσα, ῆν, ποιητ. κατὰ συναιρ. ἀντὶ τολμήεις, ὅπερ ὅρα.

Τόλμησις, ἡ (τολμάω). Τὸ τολμᾶν, τολμηρὸν εἶναι, ἀμφιβαλ.

Τολμητής, οῦ, ὁ (τολμάω), παρὰ Θουκυδ. α'. ταὐτὸν τῷ τολμητίας.

Τολμητίας, ου, ὁ. Ὁ τόλμην καὶ θάρρος ἔχων, ὅς τις μετὰ τόλμης ἢ θάρρους ἐπιχειρεῖ μεγάλα, δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα· προπέτης, αὐθάδης, θρασύς, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν, Ἀγαθίας.

*Τολμητικός, ή, όν, = τολμηρός, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1405.

*Τολμητός, ή, όν, ἐπίθ. ρηματ. ἐκ τοῦ τολμάω. Ὁ τετολμημένος, ὁ μετὰ τόλμης καὶ θράσους παραχθείς, ἢ πᾶν ὅ,τι μετὰ τόλμης δύναται νὰ γίνῃ, ἐπιχείρημα τολμηθέν.

*Τολμίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ τολμήεις. Λίαν τολμηρός, ἐπιχειρηματικός, Σοφ. Φιλ. 984.

Τολοιπόν (λοιπός), ἐπίρρ. Τὸ ἐπίλοιπον, ὅσον διὰ τὸ ἐπίλοιπον. 2) ἐπὶ χρόνου ἑξῆς, ἐπομένως, ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. 3) ἄρα, λοιπόν, ὅθεν. Σοφ. καὶ Πλάτ.

Τολύπευμα, τό (τολυπεύω), ταὐτὸν τῷ, τολύπη.

Τολυπευτικός, ή, όν. Ἐργαστικός, ἐπιτελεστικός, εἰς ἐκτέλεσιν, ἐκπεραίωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος. Ἡσύχ.

Τολυπεύω (τολύπη). Τολύπην ποιῶ, κάμνω τολούπαν, μαζόνω τὰ ἐξεσμένα καὶ πρὸς γνέσιμον ἕτοιμα μαλλιά εἰς κουβάρι, ἢ εἰς δεμάτι ὅπερ τολύπη λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἐκτελῶ, κατεργάζομαι, ἢ ἐξεργάζομαι, τελειόνω ταλαιπορόν τι καὶ κοπιαστικὸν ἔργον, ξεμπερδεύω τι δυσχερές, ἢ φέρω εἰς περαίωσιν ἐπίμοχθόν τι ἔργον, Ἰλ. Ξ, 86. »Πολέμους τολυπεύειν· καὶ Ω, 7. »Ὁπότα τολύπευσεν.« ὁ Εὐσταθ. λέγει· »Ἰστέον δὲ, ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐρίων σφαῖρα· ὅθεν καὶ τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται.« κακοπαθεῖν, μοχθεῖν, ταλαιπωρεῖν καὶ »πόνον, ἄλγεαν, πένθος, τολυπεύειν, ἤτοι πόνους, δεινά, λύπας ὑπομένειν· »χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας«, Ἡσιοδ. παρβλ. ἐκτολυπεύω. 2) Μηχανώμαι, στρέφω, κλώθω, ὡς καὶ τὸ, πλέκω, μεταφορ. »Δόλους τολυπεύειν· ταὐτὸν τῷ, πλέκειν, στρέφειν, ἐφευρίσκειν δόλους· μεταχειρίζομαι, κατεργάζομαι, ἐφευρίσκω δόλους καὶ ἀπάτας. Ὀδ. Τ, 137. »Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δόλους τολυπεύω.« Εὐριπ, Ῥήσ. 744. καὶ, 751. λέγει· »Θρᾳξὶ πένθος τολυπεύειν· ἀντὶ τοῦ, τεύχειν, προξενεῖν, ἐπιφέρειν, ἐκ τοῦ

Τολύπη, ἡ. Τὸ κατατκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον, ὅ ἐστι τὸ ἐξεσμένον ἢ λαναρισμένον καὶ περιτυλιγμένον εἰς σφαῖραν, εἰς δεμάτι, ἢ τολούπαν καὶ εἰς γνέσιμον ἕτοιμον μαλλίον, τὰ τοῦ ἐρίου θραγματα τὰ ἐπὶ τῷ κλωσθῆναι ἐξασκούμενα, ἢ κατ' Εὐσταθ. »Ἐρίων σφαῖραι· τὸ κατειργασμένον καὶ ξανθὲν καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι ἔριον· ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ Λακωνικῶς »Τολούπαι« λεγομένη, Λατν. glomus· οὕτω καλεῖ ἡ Ἀνθολογία τὸν καλαθίσκον, ἤτοι τὸ πανέριον· »Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακαι· καὶ ἀλλαχοῦ »Ὃν ποτ' ὀδόντι ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη.« ἐν τῷ γνέθειν ἐκαθαίριζε καὶ ἔταζε τὸ νῆμα μὲ τοὺς ὀδόντας· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ ἐγνεσμένον ἔριον, νῆμα, κλωστή, κουβάρι ἐκ νήματος· ῥάμα· »καλλωδίοις τε καὶ τολύπαις τοὺς καλάμους συνδήσαντες«, Ἀγαθ. 2) Πλακοῦς τις, ἐκ τοῦ σφαιριοῦ σχήματος παρωνομασθείς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τολύπη, τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βάρακας καλοῦσιν.« – 4) Εἶδος στογγυλῆς κολοκύνθης. δ'. Βασιλ. δ'. 39. »Συνέλεξε τολύπην ἀγρίαν· καὶ καθόλ. βῶλος, μάζα, θρόμβος.

Τομαῖος, ὁ, ἡ, ον, καὶ τομαίος, αία, αῖον (τομή). Κοπτερός, κόπτων. 2) παθ. κεκομμένος, κεχωρισμένος, »Ἄκος τομαῖον.« Αἰσχυλ. Χοηφ. 535. ὡς τὸ »Τέμνεν ἄκος« ἴδε τοῦτο. »Χαίτα τομαῖος« ἡ κεκομμένη, ἡ κουρευμένη χαίτη, Εὐριπ. Ἄλκ. 101.

*Τομάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόμος. Μικρος τόμος, τομίδιον.

*Τόμαρος, ὁ· καὶ τόμουρος. Ἱερεὺς ἢ μάντις εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀντὶ, τομάρουρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος (ὅθεν τὴν σήμερον αἱ περὶ αὐτὸ κῶμαι γενικῶς τομαροχώρια καλοῦνται.), καὶ προφήτης, καὶ ἱερεύς, καὶ θύτης, καὶ μάντις. Ἐν Ὅμρ. Ὀδσ. Π, 403.» Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλου θέμιστας, ὅπου ὅλοι οἱ παλαιοὶ κρητικοὶ ἀνέγνωσαν »Διὸς μεγάλοιο τόμαροι, ἢ, τομοῦροι· ὡς καὶ ὁ Εὐσταθ. λέγει· Τὸ δὲ »Θέμιστες Διός« φασί τινες μὴ δεῖν ἐπὶ μαντείας τίθεσθαι, ἀγορᾶς γὰρ καὶ βουλῆς λέξιν εἶναι τὴν Θέμιν· διὸ καὶ ἀντὶ τοῦ, Θέμιστες, τόμουραι γράφουσιν, ὅ ἐστι, μαντεῖαι. Ὅρος γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον (Στράβ. ζ'. σελ. 506.) τάμαρος ἐν Ἠπείρῳ, ὑφ' ᾧ κεῖται ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν, ἐξ οὗ τόμουροι, οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, καὶ μαντεῖαι τόμουραια. Κατὰ Στεφαν. Βυζ. ἐλέγετο τὸ ἐν Ἠπείρῳ ὄρος Τμᾶρος· καὶ ὁ ἐν Δωδώνῃ τιμώμενος Ζεύς, Ζεὺς Τμάριος, παρὰ Κλαυδιαν. παρβλ. καὶ Οὐϊργιλ. Ἐκλ. 8, 44. καὶ, Τομαρίας φηγός, ἡ ἐν Δωδώνῃ δρῦς, Ὀρφ. Ἀργ. 264, καὶ 1154. κατ' ἔκτασ. τύπ. ἐστι τὸ Τάμαρος, καὶ Τόμαρος· τινὲς παράγουσι τὸ Τόμαρος ἢ Τούμαλος ἐκ τοῦ τέμνω, τομή.

Τομάω, ῶ (τομή). Τομῆς δέομαι, ἐπιθυμῶ, χρείαν ἔχω τομῆς (κόψιμον χρειάζομαι), Σοφκ. Αἴας 582. »Πύκαζε θᾶσσον, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θορεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι ποιήματιν, τομῆς δεομένῳ, χρείαν ἔχοντι. ὡσενεὶ ἔλεγε· τὸ τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχεν, διὰ γὰρ τῆς τομῆς μόνης ἰαθῆναι δύναται.

Τομεῖον, τό (τομή), = τομεύς.

Τομεύς, έως, ὁ, Δωρικ. δοτικ. πληθ. τομέσι, Ἀρχιμ. ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 197. (τομή). Τμητὴρ, ὁ τέμνων, κόπτων, Πλούταρ. 2) Τὸ κοπίδιον τοῦ σανδαλιορρόφου.

Πλάτ. Ἀλκ. α'. 52. »Ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει που τομεῖα· παραβλ. τὸ τοῦ Πολυδ. ἐν l. 14. καὶ τό, τομεῖον. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. (αὐτόθι ἔχει· »Τομεύς ἐργαλεῖον ἐστιν τὴν βάσιν ἔχον κυκλικήν. Σμίλη δὲ ἡμικυκλικήνη. Ἡ αὐτὴ λέξις φέρεται καὶ παρὰ Ξενοφ. ἐν τῷ Ἱππαρχ. β'. 3. »Οὕτω καὶ σίδηρος μάλιστα διατέμνει σίδηρον, ὅταν τότε ἡγούμενον ἐρρωμένον ᾖ τοῦ τομέως καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν«. Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. »Τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχειλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς ἄλλα τε τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἧλους γρῶνται· ἢ κατ' ἄλλους »δίχειλόν τι ἐργαλεῖον τὸ ἐπὶ τὸ ἀνασπᾶν καὶ ἐκκρούειν τοὺς σιδηροῦς ἧλους ἐπιτήδειον, ὅπερ κοινῶς τανάλια λέγεται. 2) ἐν τῇ μαθηματ. τμῆμα ἢ τομὴ κώνου, κύλου κ.τ.τ. Εὐκλείδ. στοιχ. γ'. 10. καὶ Ἀρχιμήδ. σφαῖρ. ε'. 4) τῶν ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς, ὅτι τέμνουσι τὴν τροφὴν καὶ διαιροῦσι καὶ διχάζουσι τὸ προσπεσόν· εἰ αὐτοὶ ἔτι καὶ διχαστῆρες, καὶ κτένες καλοῦνται.

Τομεύω, ταὐτὸν τῷ, τέμνω Ἡσύχ.

*Τομέχρι, ἐπίρ. = μέχρι, Lob. Φρυν. σλ. 50.

Τομή, ἡ (τέμνω). Τμῆσις, τὸ τέμνειν, κόπτειν, ἡ κόψιμον, κοψιματιά, ἡ ἐκ κοψίματος πληγή. Ἱσοκράτ. εἰρ. »Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν· τὰ κοψίματα τῶν σεσηπότων μελῶν. »Τομὴ δένδρου«· τὸ κόψιμον τοῦ δένδρου, ὡς τό »Τέμνειν δένδρον«. 2) Τὸ κεκομμένον, τετμημένον, πᾶν ὅ,τι κόπτεται ἀπό τινος ὅλου, κομμέον μέρος δένδρου, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 234. περὶ τοῦ, σκήπτρου. »Τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν«. Ἐπειδὴ τὴν τμῆσιν, ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν αὐτοῦ, τμηθὲν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπεν. ὁ Σχολ. ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τομή, στέλεχος φυτοῦ, οὗ ἀποτέτμηταί τις κλάδος«. Ἡ ῥίζα ὅθεν ἐτμήθη. Ἡσύχ. »Τομὴ ἀμπέλου«· τὸ βλαστολόγημα, κλάτις. 3) τμῆμα, κόμμα, ἀπόκομμα, χώρισις, διαχώρισμα, διαφορά, διάκρισις μερῶν, »τομὴ λόγου«, Ἑρμογ.

Τομίας, ου, ὁ (τέμνω). Κεκομμένος, τετμημένος, εὐνοῦχος, ταὐτὸν τῷ, ἐκτομίας, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ς'.

Τομικός, ή, όν (τέμνω). Εἰς τὸ τέμνειν ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων.

Τόμιος, ὁ, ἡ, ον (τομή). Τετμημένος, κεκομμένος· συνήθ. οὐδέτ. »Τὰ τόμια«, ταὐτὸν τῷ, ἔντομα, ἱερά, ἱερεῖα, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν, ὅ ἐστι θυσία γινομένη μετὰ πανηγύρεως ἐπὶ ὅρκων καὶ συνθηκῶν. »Στὰς ἐπὶ τομίων κάπρου, καὶ κριοῦ καὶ ταύρου«. Δημοσθέν. »Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων ὤμοσαν«. Διονύσ. Ἁλικ. τὸ ἀρχαιότερον τούτου ἐλέγετο· »Ὀμόσαι κατ' ἱερῶν τελείων«. Δημοσθέν. ἡ δὲ Ὁμηρικὴ ἔκφρασις ἔστι τό· »Ὅρκια τέμνειν«. – Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Λ, στίχ. 23. ἔχει· »Ἐπὶ γὰρ νεκρῶν, τόμια, φασί, καὶ ἔντομα, ἐπὶ δὲ θεῶν ἱερεῖα«· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· »Τόμια, τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ«.

Τομίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τομεύς, τανάλια. Γλωσσ. Στεφ. »τὰς μύλας ἔχει τομίδας«. Ο'.

Τομός, ή, όν, ἐπίθ. ῥῆματ. τοῦ τέμνω. Τομητικός, ὁ τέμνων, ἢ ὁ δυνάμενος τέμνειν, κοπτερός ὀξύς, ἠκονισμένος, σπαν. ἐν τῷ θετκ. Πλάτ. Τιμ. σελ. 61. Ε. Συγκριτ. τομώτερος, Φωκυλ. 116. Ὑπερθ. τομώτατος Σοφοκλ. Αἴας 826. »Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ᾗ τομώτατος«, λίαν διαπεραστικός, διαιρετικός, μερίστικός, καὶ αὐτόθ. Lob. Ἐπίρ. τομῶς, μὲ κοπτερὸν τρόπον, σύντομον, ἢ σαφῶς, διακεκρυμμένως.

Τόμος, ὁ (τέμνω). Τμῆμα, τέμαχος, τὸ ἀποτετμημένον ἢ κεκομμένον μέρος ἀπό τινος, κομμάτιον· παρ' Ἀθην. »Ἀλλᾶντος, φύσκης, γαστρός, μήτρας, τυροῦ τόμος«. Ἔτι δὲ καὶ τμῆμα ἢ μέρος βιβλίου τινὸς ἐπὶ διφθέρας ἤτοι μεμβράνης γεγραμμένον, καὶ εἰς ἐνείλημα περιτυλιγμένον, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τόμος χάρτης«. Ἡσαΐας κεφ. ἡ'. 1. »Λάβε σοι τόμον καινὸν μέγαν«· ὅπερ ἄλλοι μετέφρασαν· »Τόμον χάρτου καινοῦ μεγάλου«· ἔνθα κυρίως σημαίνει τὴν λεπτὴν διφθέραν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ χάρτου μεταχειριζόμενοι ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ὑποκοριστικῶς »Τομάριον« λέγει κυρίως τὸ δέρμα τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγός, καὶ τοῦ λαγοῦ κ.τ.τ. μικρῶν ζώων. Κυριολεκτεῖται δὲ τό, τόμος, παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐπὶ βιβλίου, volume Γαλ.

Τόμουρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ τόμαρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς, οἰωνοσκόποι, διάκονοι«.

Τοναῖος, αία, αῖον (τόνος). Τετονισμένος, ἐντεταμένος, ἐκτεταμένος, τανυσμένος, σύντονος, μὲ τόνον. »Δρόμος τοναῖος«. Ἰσχυρός, ταχύς, μὲ βίαν, Σουίδ. »Τοναίαν ἐξυπακ. φωνὴ· μεγάλη φωνή, ἢ ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς. Ἄλεξις παρὰ Φωτ. ἐν λέξ. »Οὐκ ἔχω γε ἄλλο τι εἰπω τοναίας τηλικαύτης ἀξιόνω· ἡ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται, τοναία.

Τοναρίον, τό (τόνος). Συρίγγιον φωνατικόν, σύριγξ, ἢ σφυρίκτρα, δι' ἧς ἔδιδον τῷ ψάλλοντι ἢ ἀγορεύοντι τὸν ἁρμόζοντα τόνον πρὸς τὸ ᾄδειν ἢ ὁμιλεῖν. »ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόπων ἄγουσι, καὶ τοῦτο ἔχων οἰκέτης, αὐτοῦ λέχοντος ὀπιπισθεν ἐστώς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον, ᾧ τὴν κραυγὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφῄρει τῆς φωνῆς. Πλούταρχ. περὶ Ἀοργητ. 6. ἄλλως ἐπιτόνιον λεγόμενον, καὶ ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσι, Λατ. fistula, Κουϊντιλ. inst. rhet. 1, 10, 20.

Τονέω, ταὐτὸν τῷ, τονόω. Εὐστάθ.

*Τονθορύζω, καὶ, τονθορίζω. Ἀτημάντως καὶ ἀσαφῶς πως ὁμιλῶ, συγκεχυμένως ὁμιλῶ, μουρμουρίζω, ἢ κρυφομουρμουρίζω, ἀτάκτως ἢ ὑπόπτως λαλῶ, ἠρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω. Ἀριστοφ. Βατρ. 747. Ἀχαρ. 683. Σφῆκ. 614, καθ' ἃ χωρὶς εὑρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογρ. καὶ ἐκδόσ. ἡ γραφὴ -ύζω· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ζώων· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· τονθρύς, ἡ φωνή. Ἐν παροιμ. Σολμ. κζ'. 21. κεῖται· »Τονθρυστής, ὁ· ἀντὶ τοῦ, γογγυστής«, παρ' Ἀκύλα. Τὸν σχηματισμὸν »Τονθορυγέω« ἔχει ὁ Φερεκράτης παρ' Ἀθην. ς'. σλ. 268. καὶ Πολυδ. ἐν ς'. 58. ὁ δὲ Εὐστάθ. παρ' Ἀθην. τονθολογεῖν, ἀνέγνωσε, καὶ διὰ τοῦ, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀναβλύζειν, ἠρμήνευσε· κατὰ συγκοπ. τονθρύζω καὶ τονθρίζω, ὅθεν τονθρύς, ἡ, ἀσαφὴς καὶ συγκεχυμένη ὁμιλία, μουρμούρισμα, καὶ τονθρυστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀσαφῶς καὶ συγκεχυμένως ὁμιλῶν, μουρμουρίζων, γογγυστής. (Οἱ τύπ. εἰς ύζω εἰσὶ συνηθέστρ. τῶν εἰς ίζω, Lob. Φρυν. σελ. 358. Ἰακ. Α. Π. σελ. 624.

*Τονθρύς, ύος, ἡ, Γλωσ. ἴδε ἐν τῷ τονθορύζω.

*Τονθρυστής, οῦ, ὁ· ἴδε ἐν τῷ τονθορύζω.

Τονιαῖος, αία, αῖον (τόνος). Ἐκ τῆς μακρότητος τοῦ τόνου, ἢ ὁ ἔχων μακρότητα τόνου παρὰ Μουσικοῖς »Τονιαῖον διάστημα· τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ πέντε ἐπὶ τὸ διὰ τεσσάρων. Θέων Σμυρ. καὶ »Σύστημα τονιαῖον«. Πλούταρχ.

Τονίζω, μέλ. ίσω (τόνος). Σημειῶ ἢ γράφω φωνήεντος τὸ σημεῖον τοῦ τόνου, τόνους γράφω, τίθημι, ὀξύνω; βαρύνω, ἢ περισπῶ μίαν λέξιν.

Τονικός, ή, όν. Ὁ διὰ τόνου, τάσεως ἀποτελούμενος, ὁ τόνον προξενῶν, δίδων, ἢ ὁ δι' ἑνὸς τόνου συνιστάμενος.

Τονοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τόνῳ ὅμοιος, εἶδος τόνου ἔχων, Ἡσύχ.

Τόνος, ὁ (τείνω). Πᾶν δι' οὗ ἐπιτείνεται, τεντόνεται, ἢ ἕλκεταί τι, ἢ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τεθῇ, νὰ τεντωθῇ, τέντωμα, κόρδωμα, τάνισμα, καὶ ἐντεῦθεν σχοινίον, καλώδιον, νευρά, πεῖσμα, κάλως τένων, ἶναι, νεῦρα, ἶνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων«, Ἡρόδοτ. 7, 36. καὶ Ἱππ. καὶ καθόλου δέμα, δεσμός, ταινία, ἱμάς, λωρίον, »τοὺς τόνους ἕψοντες τῶν κλινεῶν ἐπιτόνοι«, Ἡρόδ. 9, 118. τὰ τοῦ κρεββατίου σχοινία, ὅθεν ἐν ταῖς μηχαναῖς, τόνοι καὶ ἀντίτονοι, τὰ καλώδια, τὰ χονδρὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα ἀνέλκουσιν ἢ καθέλκουσι μέγα τι βάρος ἢ σῶμα, ἔτι δὲ καὶ λίνον, ἢ κλωσταί, ἐξ ὧν πλέκονται τὰ σχοινία, »ἐκ τριῶν τόνων«, Ξεν. ἐκ τριῶν νημάτων πεπλεγμένον. 2) τὸ τείνειν, τεντόνειν, ἕλκειν, τέντωσις, τάσις, ἔντασις, κόρδωσις, Ἡρόδοτ. 7, 36. 3) ἡ τάσις, ἔκτασις τῆς φωνῆς· βαθμός τις τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῆς φωνῆς, παρὰ Μουσικοῖς καὶ Ποιηταῖς. Ξενοφ. Κυνηγ ς'. 20. »Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον ὀξύ, βραχύ, μικρόν, μέγαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων. 4) Τὸ ἐπί τινος φωνήεντος ἢ συλλαβῆς τιθέμενον προσωδιακὸν σημεῖον, δι' οὗ σημειοῦται ὁ βαθμὸς τοῦ ἤχου ἢ τῆς φωνῆς· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ὁ διὰ τούτου σημειούμενος ἦχος. »τόνος ἑξάμετρος«, Ἡρόδτ. 1, 47, 62. 5, 60. ὁ ἀπὸ ἓξ πόδας συνιστάμενος στίχος, τὸ ἑξάμετρον, τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὡσαύτως »τόνος τρίμετρος«, Ἡρόδ. 1, 174. καθόλου δὲ 5) Ῥώμη, ἰσχύς, ἀγών, δύναμις, ἕτις ἀποτελεῖται διὰ τάσεως ἢ συντάσεως, ἀγωνίας τινός, Γαλην. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ μετὰ παρτίας καὶ θάρρους, ἢ δραστηριότητος λόγος. Πλούταρχ. Καὶ πᾶν τὸ τεταμμένον, μὲ βίαν καὶ σφοδῶς ἐκτεταμμένον.

Τονόω, ῶ. Τεντόνω, ἐκτείνω, τείνω, ἕλκω, ἢ τόνον, τάσιν, ἔντασιν, δύναμιν δίδωμι ἢ προξενῶ, ἐντείνω, δυναμόνω. Γρηγόρ. Ναζ. ὅθεν 2) Τόνον ἐπιτίθημι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν, ταὐτὸν τῷ κοινοτέρῳ, τονίζω, ἤτοι θέτω σημεῖα τοῦ τόνου ἐπὶ τῶν συλλαβῶν.

*Τονῦν, ἴδε ἐν τῷ νῦν.

Τονώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναίρ. ταὐτὸν τῷ τονοειδής.

Τόνωσις, εως, ἡ (τονόω). Τάσις, ἔντασις, τέντωσις, δυνάμωσις, τὸ τείνειν, δυναμόνειν, καὶ ἡ ἐπίθεσις τοῦ τόνου, τῶν σημείων τοῦ τόνου ἐπί τινος συλλαβῆς, τονισμός.

Τονωτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τόνον ἢ εἰς τόνωσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος, δυναμωτικός. Γαλην.

*Τοξάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (τέξον)· ταὐτὸν τῷ πεζῷ τοξεύω. Βάλλω, κτυπῶ μὲ τὸ τόξον, ῥίπτω τὸ τόξον, τινός, τοξεύω κατ' ἐπάνω τινός, Ὀδ. Θ, 217. Χ, 27. (τὸ ἐνεργητικὸν πιθαν. οὐχ εὑρηται.)

*Τοξαλκέτης, ου, ὁ, καὶ

*Τοξαλκής, ὁ, ἡ, ές (ἀλκή). Δυνατὸς εἰς τὸ τοξεύειν, δυνατὸς εἰς τὸ τόξον, ἐπιτήδειος, φοβερὸς τοξότης, Ὀρφ. ὕμν. νζ'. 2. »Ἔρως τοξαλκής«· καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ια'. 40.

Τοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόξον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Δοξάριον«.

Τοξάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ κύριος τῶν τόξων, 2) ὁ τῶν τόξων ἢ τοξευτῶν ἄρχων.

Τόξαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τοξάρχης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 554, καὶ Ἀρριαν. παραβλ. καὶ Boeckh. Ath. Staash. 1, σελ. 223.

Τοξασμός, ὁ, ἡ (τοξάζομαι)· ταὐτὸν τῷ, τοξεία. Νικήτ. Χρον. β'. ιβ'. 6.

Τοξεία, ἡ (τοξεύω). Βάλλειν, ῥίπτειν διὰ του τόξου, ἢ τῶν βελῶν, ἢ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ τόξου· ἢ τοξευτικὴ ἐμπειρία. Πα-

ρά Φιλουτράτ. Ἀπολλ. ά. 1. 2) »Τοξεία, ἡ« περιληπτ. ταὐτὸν τῷ, τοξόται.

*Τοξελκής, ό, ἡ, ές (ἕλκω). Ὁ τὸ τόξον ἕλκων, τανύων διὰ νὰ τοξεύσῃ, τοξοτανυστής.

Τόξευμα, ατος, τό (τοξεύω). Αὐτὸ τὸ τοξευόμενον, ὁ ἀπὸ τόξου ὀϊστός, τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον βέλος, σαῖτα, ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον μὲ τὸ τόξον. Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. καὶ ἡ ἐκ τοῦ τόξου πληγή, σαϊτιά, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. »Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβών«. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν κνήμην τοξευθείς, τὸν ἐκτύπησε τὸ βέλος τοῦ τόξου εἰς τὴν ἀντζαν. »Λίθοις καὶ τοξεύματι κατέτρωσαν«, Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 9. 2) ἐκφράζει ἔτι καὶ τὸ διάστημα ἕως ἐκεῖ ὅπου φθάνει, ἡ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον, τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους, »ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται«, Ἡρόδ. 4, 139. καὶ »πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι«, πρὶν νὰ ἐλθωσιν ἕως εἰς ἓν διάστημα, ὅπου δύναται νὰ φθάσῃ τὸ βέλος, »Ἔξω τοξεύματος· ἡ, ἐντὸς τοξεύματος γενέσθαι«, φθάνω ἐντὸς τῆς βολῆς, ἡ ἐκτὸς τῆς βολῆς τοῦ τόξου, ὡς κοιν. λέγομεν· »Μιᾶς τουφεκιᾶς τόπον«. 3) ταὐτὸν τῷ, τόξον, τὸ δοξάριον, συχνάκις παρ' Ἡροδ. καὶ Λουκιαν. »Ἀπορρεῖ μου ἐκ τῶν χειρῶν τὰ τοξεύματα«, τὸ δοξάριον. Διόδωρ. Σικ. »Τοξεύματα ὑπερμεγέθη«. μεγάλα τόξα, δοξάρια. 4) περιληπτικ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ τόξα ἀντὶ οἱ τοξόται, Ἡρόδ. 6, 118.

*Τοξεύς, έως, ὁ, ἄρσν. κύρ. ὄνομ. Ἡσ. Λείψ. 41, 4. 2) = τοξότης, ἀμφιβλ.

*Τόξευσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον τοῦ βέλους διὰ τοῦ τόξου.

*Τοξεύτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ τοξευτήρ.

*Τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Τοξευτής, οῦ, ὁ (τοξεύω). Ὁ τόξῳ βάλλων, ὁ τοξεύων, ὁ τόξῳ χρώμενος ἢ μαχόμενος, ὅς τις ῥίπτει τὸ τόξον ἢ μάχεται μετὰ τόξου. Ἰλ. Ψ, 850. »Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆτι τίδει ἰόεντα σίδηρον«· ταὐτὸν τῷ, τοξότης· Παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. (καὶ Ἀράτῳ) φέρεται τὸ, τοξευτήρ· καὶ, θηλκ. τοξεύτειρα, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἡ τόξων εὖ εἰδυῖα, ἡ ἀπὸ τοξευτικῆς εὐδοκιμοῦσα· ἡ, ἡ τοξοσύνη ἀρίστη, ὅθεν

Τοξευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον, ἢ εἰς τὸ τοξεύειν, εἰς τὸ βάλλειν διὰ τόξου κλίσιν καὶ ἐμπειρίαν ἔχων.

*Τοξευτός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ τοῦ τόξου, ἢ τοῦ βέλους βληθείς, πληγωθείς, ἢ τοξευθείς, ἐπίθ. ῥηματκ. τοῦ

Τοξεύω, μέλ. εύσω (τόξον), ὡς τὸ ποιητ. τοξάζομαι. Τῷ τόξῳ ἢ τόξοις βάλλω, ὀϊστοὺς ἢ βέλη ἀφίημι, σαϊτεύω, ῥίπτω μὲ τὸ δοξάριον, τόξα τείνω, »Τοξεύω εἰς τινα«, ἐπί τινα«. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 29. »Τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας« καὶ Ἡρόδ. 4, 94. Μετὰ γεν. ἐκφραζούσης τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ τοξεύει τις ἀντὶ τοῦ, τόξῳ σκοπεύω, ἢ ἐπέχω σκοπῷ τόξον, εὐστόχως βάλλω τὸ τόξον ἐπί τι καὶ κτυπῶ, Ἰλ. Ψ, 855. »ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν«, καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 1034. 2) διὰ τοῦ τόξου καταβάλλω, ἢ φονεύω, πληγόνω, πρὸς αἰτκ. »Θηρίον τοξεύειν«, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 7. 3) τροπικ. μετὰ αἰτκ. »ἔπη τοξεύειν«, ῥίπτω λόγους ὡς βέλη ἀπὸ τόξου, θηλ. ταχεῖς, ἢ ὀξεῖς, δεικτικοὺς λόγους ἐκχέω ἐκ τοῦ στόματος, Ἰακ. Φ.λ. Θεσσ. 83, 6. καὶ »τόξευον ὕμνους«, Πίνδ. Ἴσθμ. 2, 5. παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 316. 4) μεταφρ. σημαδεύω, σκοπὸν βάλλω, ὀμματιάζω, ἀποβλέπω, »Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν«. Εὐρπ. πολλοὶ ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν καὶ πανταχόθεν σκοπεύουσιν, ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὴν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »Πολλοὶ ἔχουσι τὸ ὀμμάτιόν των ἐπ' αὐτήν, ὅλοι θέλουσι νὰ τὴν λάβωσι· καὶ »ταῦτα νοῦς ἐτόξευσε μάτην«, Εὐριπ.

Τοξήρης, ό, ἡ, ες (ἄρω). Ὁ τόξον αἴρων, φέρων, ὁ τόξον καὶ βέλος ἔχων, τοξότης. Εὐριπ. Ἄλκ.

*Τοξίκλυτος, ό, ἡ, ον (κλυτός). Περίφημος, ἐξακουστὸς εἰς τὸ τόξον ἢ διὰ τὸ τόξον, Πίνδ.

Τοξικός, ή, όν (τόξον). Ὁ εἰς τόξον ἢ εἰς τὸ τοξεύειν ἀνήκων, ὡς τὸ τοξευτικός, ἐμπειρος εἰς τὸ τοξεύειν. Ξενοφ. »Κάλαμος τοξικός« ἐπιτήδειος εἰς τοξείαν ἢ εἰς βέλη, καλὸς διὰ τόξευμα· καὶ »Τέχνη τοξικήα· ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. θ'. 3. 2) Τὸ τοξικόν, προσυπακ. πλῆθος, ταὐτὸν τῷ, τοξόται, καὶ τοξικόν, προσυπακ. ἔγχριμα. Διοσκορ. ς'. 20. θηλητήριον, φαρμάκιον, δι' οὗ ἐβλαπτον ἢ ἔχριον τὰς αἰκίδας τῶν βελῶν.

Τοξικρατη, ἡ, κυρίως ποιητικ. θηλυκ. τοῦ τοξίκρατος.

Τοξίκρατος, ό, ἡ, ον (κρατέω)· ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ, καὶ, τοξεύτειρα. Ὁ τόξα κρατῶν, παρ' Ἀπολλ. κύριον ὄνομα, ὅρα Lob. Φρυν. σελ. 666.

Τοξοβέλεμνος, ό, ἡ, ον (βέλεμνον), καὶ

*Τοξοβόλος, ό, ἡ, ον (βάλλω), ποιητ. Ὁ διὰ τοῦ τόξου βάλλων, κτυπῶν ἢ ὁ βέλη ῥίπτων.

Τοξοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ τόξοις δάμνων, καταβάλλων, φονεύων. (-υυ-) καὶ

Τοξόδαμνος, ό, ον (δαμάω). Ὁ τόξοις καταδαμάζων, καταβάλλων τοὺς ἐχθρούς, κατατοξεύων, ταὐτὸν τῷ, τοξοδάμας Εὐριπ. Ἱππόλ. 1551. Αἰσχύλ. Πέρσ. 27, 31. καὶ, 87. Λυκόφρ. 1331. ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει· »Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον »Τοξόδαμνον« γράφουσιν, ἐγὼ δὲ παροξυτόνως, τὰ γὰρ προπαροξύτονα πάθος δηλοῦσιν, οἷον τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ τόξων· τοξοδάμνον δὲ τὴν δαμάζουσαν τόξοις«.

Τοξοειδής, ές, ό, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τόξου εἶδος ἔχων, ὅμοιος τόξῳ, Ἀθήν. ε'.

Τοξοθήκη, ἡ (θήκη). Ἡ τοῦ τόξου θήκη, θήκη, κιβώτιον, εἰς ἣν ἐμβάλλονται τόξα ἢ βέλη. Σχολ. Ἀριστοφ.

Τόξον, τό. Εἶδος ὅπλου ἡμικυκλικοῦ σχῆμα ἔχοντος· τὸ παρ' ἡμῖν τοξάριον, καὶ δοξάριον, λεγόμενον, δι' οὗ ἐρρίπτον μακρόθεν τὰ βέλη κατά τινος· τούτου αἱ δύο ἄκραι ἐλέγοντο κορῶναι, ἡ δὲ συνέχουσα αὐτὰς ἐντεινουσα χορδὴ νευρά, ἡ νεῦρα βόεια· καὶ τὸ δι' αὐτῆς ῥιπτόμενον βέλος, ὀϊστός, Ἰλ. Δ, 105.–126. Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. παρ' οἷς ὡς ἐπὶ πολὺ πληθ. τὰ τόξα κεῖται, ἢν δὲ τὸ παρ' Ὅμρ. τόξον ἐκ κέρατος κατεσκευασμένον ἐπ' ὀλίγον καμπυλωμένον, ἐπίθετα τούτου εἰσὶ »Καμπύλον«, Ἰλ. Γ, 17. »Κυκλοτερές« ἐν Δ, 124. »Ἀγχύλον« ἐν Ε, 209. »Παλίντονον« ἐν Θ, 266. τὸ δὲ πρὸς βολὴν ἑτοιμάζειν αὐτὸ λέγεται· »τόξου πῆχυν ἀνέλκειν«, Ἰλ. Λ, 375. καὶ »τανυομένης τῆς νευρᾶς συνεκάμπτετο τὸ τόξον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου«, Ἰλ. Δ, 123–124. τὸ δὲ τανύειν αὐτὸ ἐλέγετο· »τόξα τιταίνειν«, Ἰλ. Ε, 97. Θ, 266. καὶ »τόξον ἕλκειν«, Ἰλ. Λ, 582. καὶ »ἀνέλκειν«, Ἰλ. Λ, 375. Ν, 583. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τόξον τείνειν, ἐντείνειν, τανύειν, ἐντανύειν, ἔτι δὲ καὶ, νευρὰν ἕλκειν. 2) Τὸ τόξον αὐτὸ μετὰ τοῦ βέλους, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ βαλόμενος ὀϊστός, ἡ σαϊτιά, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ε, 404. Η, 140. »Οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρίτε μακρῷ«. 3) τοξεία, τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον, ἢ ἡ εἰς τὸ τοξεύειν ἐπιτηδειότης, ἡ τοξικὴ ἐμπειρία, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Β, »-τόξων εὖ εἰδάς« τῆς τοξικῆς τέχνης ἔμπειρος· καὶ ἡ τέχνη τῶν τόξων«, Ἡρόδ. 1, 7. 4) Ἶρις, ἤτοι τὸ μετὰ τὴν βροχὴν ἐν οὐρανῷ φαινόμενον ποικιλόχροον κυκλοτερὲς σημεῖον. Ἡσύχ. ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον οὐράνιον τόξον, δόξα, παρὰ τοῖς κοινοῖς. καὶ καθόλου πᾶν τὸ κεμπύλον ἢ κυρτὸν σχῆμα ἔχον, κεκυρτωμένον, ὅθεν καὶ θόλος, καμάρα, καὶ τοξοειδής τις γραμμὴ ἐν τῇ Μαθηματικῇ, ἢ καμπύλη γραμμή, μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου.

Τοξοποιέω. ῶ. Τόξα ποιῶ τόξα ἢ βέλη κατασκευάζω, 2) τροπικ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 8. »Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς« ἀντὶ τοῦ συστρέφειν αὐτάς, ἐπὶ σκυθρωπαζοντος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Κατεβάζειν τὰ ὀφρύδια«. ἐκ τοῦ τοξοποιός, ὅθεν

Τοξοποιία, ἡ. Τὸ τόξα ποιεῖν, τόξα ἢ βέλη κατασκευάζειν.

Τοξοποιός, ό, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τόξα ποιῶν, κατασκευάων.

Τοξοσύνη, ἡ (τόξον), ταὐτὸν τῷ, τοξική. Ἡ τέχνη καὶ ἐμπειρία τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Ν, 314.

Τοξοτευχής, ές, ό, ἡ, ές (τεύχω, τεῦχος). Ὁ μετὰ τόξων καὶ βελῶν ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ σαϊτας. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 303.

Τοξότης, ὁ (τόξον). Ὁ τοξεύων, βάλλων διὰ τοῦ τόξου, καὶ ἔμπειρος τῆς τοξικῆς, πολεμιστής, τόξον ἔχων ἐν πολέμῳ, ἢ διὰ τόξων μαχόμενος. Ἰλ. Δ, 385. Ἡρόδ. 7, 158. καὶ παρ' Ἀττκ ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ. 2) Ἀστερισμός τις ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ· παρ' Ἀστρονόμοις. 3) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ δημόσιος ὑπηρέτης, ὅ ἐστιν, ὑπηρέτης τοῦ διαστηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὗτος ἦν Σκύθης· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι οὗτος κοινῶς ἐλέγετο καὶ Σκύθης. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 54 καὶ Λυσ. 184. »Ἀνδρα προσβύτην (ἰδὼν) ὑπὸ ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον«. ὑπηρέτην δημοσίον.

*Τοξότις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ τοξότης. Ἡ ῥίπτουσα, ἡ βάλλουσα μὲ τὸ τόξον, συχνάκις ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος. 2) Ὀπή, ἡ τρύπα τις ἐν τῷ τύχει, δι' ἧς τοξεύουσιν οἱ ἐντὸς τοῦ τείχους μαχόμενοι, Πολυβ. 3) ὡς ἐπίθ. »χεὶρ τοξότις«, Ἀναλεκτ. ἀντὶ τοξευτική, ἡ τόξον κρατοῦσα.

Τοξουλκός, ό, ἡ, όν (ἕλκω). Ὁ τόξον ἕλκων, τείνων, τανύων, τοξότης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 244. »Τοξουλκὸς αἰχμή« τὸ βέλος, ὁ ὀϊστός, ὅς τις τανύει τὸ τόξον· καὶ »τόξον λήμμα«, αὐτόθι 53. ἡ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ τοξεύειν.

*Τοξοφορέω. Τόξον φέρω, κρατῶ, Ἰακ. Α. Π. σελ. 769. ἐκ τοῦ

Τοξοφόρος, ό, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τόξον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ, 483. »τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ«, κατ' ἐξοχὴν μέν τοι τοῦ Ἀπόλλονος, Ὅμν. Ὁμ. Ἀπολ. 13, 126. καὶ »τοξοφόροι Κρῆτες«, Πίνδ. Πυθ. 5, 54. καὶ καθόλου τοξότης, Ἡρόδ. 1, 103. καὶ ἐν χρησμ. 9, 43.

Τοξόω, ῶ (τόξον)· ταὐτὸν τῷ τοξεύω· παρ' Ἀρεταίῳ ἀντὶ τοῦ κυρτόω, καμπυλόω, ποιῶ τι κυρτὸν ὡς τόξον, ὡς τὸ, σφαιρόω.

Τοπάζιον, τό, καὶ, τοπάζιος λίθος, ὁ, = τόπαζος.

Τόπαζος, ὁ. Λίθος τίμιος διαφανὴς καὶ χρυσόχρους, διάφορος, τοῦ ὑπὸ τοῦ Πλινίου περιγραφομένου, ὅς τις ἦν πράσιος καὶ μὴ διαφανής, ὡς καὶ ὁ Τζέτζης ἐν Χιλ. ἡ'. 969. »Τὸ δὲ τοπάζιον ἐστὶ λίθος τῶν πρασοχρόων«. πιθανῶς ἦν οὗτος εἶδος ἰάσεως, ἢ ἀχάτου. Διούσ. ὁ περιηγ. 1121. λέγει περὶ τοῦ τοπαζίου· »ηλανκιόεντα λίθον καθαροῖο τοπάζουσι«.

Τοπάζω, μέλ. άσω (τόπος). Ἀποτίθημι, καταθέτω, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του, ἱδρύω. Ἡσύχ. 2) πρός τινα τόπον ἀποβλέπω, σημαίνω, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. σκοπεύω, στοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποπτεύω, τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, ὑπο-

λαμβάνω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, τοπάζειν, διὰ τοῦ, τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑπονοεῖν ἔχειν ἢ λαμβάνειν.

Τοπάλαι, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πάλαι. Πρὸ πολλοῦ χρόνου, παλαιόθεν, τὸν παλαιὸν χρόνον, Ἡρόδ. (υυ-)

Τοπαλαιόν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παλαιός. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, παλαιόθεν, ποτέ.

Τοπάν, οὐδέτ. ἐκ τοῦ πᾶς. Ἐπιρρηματικ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, διόλου, ὅλως, τὸ ὅλον, παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα· τὸ δὲ, ἐς τοπὰν σημν. κοινῶς, ὁλικῶς, ὅλον τὸ πλῆθος, ἀντίκειται τῷ συνετοῖ. Πίνδ. Ὀλ 2, 153. (τὸ Ἄλφα ἐνταῦθα ἐστι βραχὺ, ὄρα πᾶς.)

Τοπαράπαν, ἐπίρ. = παράπαν, Ἡρόδ. (ᾰ)

Τοπαραυτίκα, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, αὐτίκα, ὡς τὸ τοιοῦν, ἀντὶ τοῦ, νῦν. Ἡρόδ. (υυ-υυ)

Τοπαροιθε, καὶ

*Τοπάροιθεν, ἐπιρρ. = πάροιθε. Πρότερον, τὸ πρὸ τούτου. Ὀδ. καὶ Ἡσ.

Τοπαρος, ταὐτὸν τῷ, πάρος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τοπάρχης, ου, ὁ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, τόπαρχος.

Τοπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἐξουσία τοῦ τοπάρχου, καὶ ἡ ὑπὸ τοπάρχου διοικουμένη ἐπαρχία ἢ χώρα. Ἰώσηπ.

Τόπαρχος, ὁ καὶ ἡ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων, διοικητὴς ἢ ἐξουσιαστὴς τόπου τινὸς, χώρας, ἐπαρχίας τινὸς, σατράπης, ἡγεμὼν, ἔτι δὲ καὶ τοπάρχης, Αἰσχύλ.

Τοπεῖον, τό, ὄρα τοπήϊον

Τοπηγορία, ἡ (τόπος, 2, ἀγορεύω). Πραγματεία περὶ κοινοῦ τινος τόπου, τρόπος τοῦ πραγματεύεσθαι τόπον τινὰ κοινὸν, παρὰ Ῥητρ. ἢ κατ' Ἀφθόνιον (εἰς Προγυμν.) λόγος αὐξητικὸς τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Λογγῖν. ιά.

Τοπήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὀγιγώτερ. εὐχρήστου τοπεῖον. Σχοινίον, κάλως, παράγγιον, Παρὰ Καλλιμ. »Τοπήϊα νηός« καὶ »τὸν πένλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείῳ ἄνδρες« παρὰ ΜΕ. 2) παρὰ Πλιν. opus topiarium, τετμημένον μέρος ἓκ τινος ῥωπογραφίας.

Τοπικός, ἡ, ὸν (τόπος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τόπον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τόπον, εἰς χώραν ἢ θέσιν τινὰ, ὅθεν »τοπική, ἡ«, ἡ τέχνη τοῦ εὑρίσκειν τοὺς κοινοὺς τόπους, ἐν-τῇ Ῥητορ. ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους »Τοπικά«, διὰ τὸ πραγματεύεσθαι περὶ ἐφευρέσεως τῶν κοινῶν τόπων. Ἐπίρ. τοπικᾶς.

Τόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τόπος, Μικρὸς τόπος.

Τοπίτης, ου, ὁ (τόπος). Ὁ ἐκ τόπου ὤν, ὁ εἰς τόπον ἀνήκων, Ἐτυμολ.

Τοπλέον, ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πλέον, Τὸ περιπλέον, συχνάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Τοπογραμματεύς, έος, ὁ (γραμματεύς). Ὁ γραμματεὺς τοῦ τόπου, ἀξίωμά τι παρ' Αἰγυπτίοις, ἐπιγραφ. Boeck. περὶ Αἰγυπτ. τινὸς ἐπὶ παπύρου ὑπομν. σελ. 18.

Τοπογραφέω, ῶ (τοπογράφος). Περιγράφω τόπον τινὰ, σημειῶ, διορίζω τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν τόπου τινὸς, Στράβ. ιγ'. σελ. 873. »Τοπογραφεῖ μάλιστα τὴν Τροίαν ἡ τῆς Ἴδης θέσις«, διορίζει τὰ σύνορα· ὅθεν

Τοπογραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τόπου τινὸς, ἢ χώρας θέσεως.

Τοπογραφος, ὁ, ἡ, ον (τόπος, γράφω). Ὁ τόπον γράφων, ὁ περιγράφων τόπου τινὸς τὴν θέσιν, τὰ ὅρια, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὁ διορίζων τὴν θέσιν χώρας τινός.

Τοποθεσία, ἡ. Ἡ θέσις τόπου τινὸς, Διόδῳ. Σικ. 2) Ἡ περιγραφὴ τῆς θέσεως τόπου τινὸς, τοπογραφικὴ παράστασις, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 1, 13. ἐκ τοῦ

Τοποθετέω, ῶ (τίθημι), ὡς τὸ τοπογραφέω. Στράβ. β'. σελ. 169. Περιγράφω ἢ διορίζω τὴν θέσιν τόπου τινός.

Τοποκλισία, ἡ. Παρὰ Πλουτάρχ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Τόπου κλισία« ὡς καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι. Πλούταρχ. εἰς Κλεομ. 20. παρὰ Διοδῶρ.

*Τοποκρατέω (κρατέω). Τόπου τινὸς κρατῶ, ἐξουσιάζω τόπον τινά, ὅθεν

*Τοποκράτωρ, ορος, ὁ, = τόπαρχος.

*Τοπολλάκις, ἐπίρ. = πολλάκις, Πίνδ. (υ-υυ)

Τοπομαχέω, ῶ (μάχομαι). Ἀπό τινος τόπου πολεμῶ, μάχομαι μὲ τὸν ἐχθρὸν ἢ διά τινος καλῆς καὶ ὀχυρᾶς τοποθεσίας πάσχω νὰ ἐμποδίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἑπομένως νὰ τὸν πολεμήσω, ἔχω καλὴν τοποθεσίαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, δι' ἧς ἐμποδίζω τὸν ἐχθὸν πρὸς μάχην. Πλούταρχ. εἰς Κλεομ. 20. »Τοῦ δ' Ἀντιγόνου μετὰ πολλῆς δυνάμεως τὴν Γερανίαν ὑπερβάλλοντες, οὐκ ᾤετο δεῖν τὸν Ἰσθμὸν, ἀλλὰ τὰ Ὀνεια χαρακώσας καὶ τειχίσας φυλάττειν, καὶ τοπομαχῶν ἀποτρίβεσθαι τοὺς Μακεδόνας μᾶλλον, ἢ συμπλέκεσθαι πρὸς φάλαγγα συνεσκημένην«. 2) Παρὰ Διοδῶρ. Σικ. ιγ'. 39. »Περὶ τῆς στάτεως τοπομαχέω« μάχομαι περὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς στάσεως, μάχομαι, πολεμῶ ἢ φιλονεικῶ διὰ τὸν τόπον, ἢ διὰ τὴν θέσιν.

Τόπος, ὁ. Μέρος τι ἢ διάστημα ὡρισμένον ὑπό τινος σώματος κατεχόμενον, ἢ τὸ περιοριζόμενον ὑπό τινων συνόρων, κατ' Ἀριστοτέλ. »Τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας«. μέρος ἔνθα ἵσταται, κεῖταί τι, ἢ διατρίβει τις, διάστημα, στάσις, θέσις, μέρος· ἢ μέρος γῆς, χῶρος, χώρα, χωρίον, ἀγρὸς, γῆ, ἐπαρχία, βασίλειον. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 2. »Ὁ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ πόλις· ὁ αὐτὸς Ἑλλην. ζ'. ά. 2. περὶ τῶν Ἀθηνῶν. »Τόπον κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο· »ὁ τόπος τῆς χώρας«, Δημοσθ. Φιλ. 1. σελ. 48. ἀντὶ ἢ τοπικὴ ποιότης χώρας τινός· λέγεται καὶ παρὰ Συγγραφεῦσι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς συγγραφῆς ἔνθα ἀναφέρεταί τι, ἐν ἴτῳ τῷ, Χωρίον. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 20. »Ἐν ἄλλῳ τόπῳ ψηφίνω« καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν μέρος δημόσιον, κοινὸν καὶ ὡρισμένον, Place publique »τόπῳ« μετὰ Γενκ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἀντί, εἰς τόπον τοῦ, Ἡροδ. β', 14. »τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς Βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων«, ὡσαύτ. ἀνὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ ἀμέσως, παρευθύς, Ἑρμαν. Εὐρ. Ἱκετ. 622. παρὰ τόπον, εἰς μὴ ἁρμόζοντα τόπον, ἐν ἀτόπῳ, ἀναρμόστως, Στράβ. »Τόπος σχολάζων«, εὐκαιρος, ἄσειος τόπος. Παρ' Ἰατροῖς, τὸ περιωρισμένον ἢ πάσχον μέρος τοῦ σώματος· ὅθεν παρ' αὐτοῖς »Τὰ μερικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα« καὶ »Περὶ πεπονθότων τόπων« καὶ »Περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ τόπους«. 2) Παρὰ Διαλεκτικοῖς καὶ Ῥήτορ. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνάμεθα περὶ παντὸς τοῦ προδοθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι· ἢ ἀρχή τις καὶ αἰτία ἢ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιστήσαντες τὴν διάνοιαν. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 22. »Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτό«. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτοῖς »Τόπος κοινός« ὁ αὐξητικὸς λόγος τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ὁρμόττειν τοῖς μετασχοῦσι τοῦ αὐτοῦ χράγματος. Ἄλλως δὲ λέγεται, εὕρεσις, ἐπιχείρημα, θέμα, ὑπόθεσις, ὡς παρ' Ἰσοκρ. Ἑλέν. »Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν«. 3) Τάξις, θέσις, ἢ ἀναφορὰ ἀντικειμένου τινὸς πρός τι ἄλλου, καὶ αἰτία, ἀφορμὴ, εὐκαιρία.

Τοποτηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὁ τὸν τόπον τηρῶν, ἐπέχων τὸν τόπον, τὴν θέσιν τινὸς, Vicarius· παρὰ τοῖς Βυζαντιν.

Τοπρίν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πρίν· Ὅμ. καὶ Ἡσ. Εὕρηται ἔτι καὶ τὸ πρίν.

Τοπρόσθεν, Ἐπίρ. = πρόσθεν, Ὅμρ.

Τοπρότερον, Ἐπίρ. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ, πρότερος· = πρότερον.

Τοπρῶτον, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, πρῶτος. Τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχὰς, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τόργος, ὁ. Ὁ Γὺψ τὸ ὄρνεον, ἢ εἶδος Γυπός. Καλλίμ. καὶ Λυκόφρ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Σικελίᾳ τὸ ὄρος Τόργιον, τὸ ὄνομα ἔχει, διὰ τὸ νεοττεύειν ἐπ' αὐτὸ τοὺς γύπας. 2) παρὰ Λυκόφρ. ἐν στίχ. 88. »Τόργος ὑγρόφοιτος« καλεῖται ὁ Κύκνος.

Τορδύλιον, τό, = τόρδυλον. (υ)

*Τόρδυλον, τό. Εἶδος σκιαθηφόρου φυτοῦ. Νικανδ. Θηρ. 841 καὶ Διοσκορ. γ'. 63, Πλίν. κ'. 20. Tordylium officinale ἢ maximum. Λιν.

Τορεία, ἡ (τορεύω). Τὸ τορεύειν, λειαίνειν, γλύφειν, σκαλίζειν, λίθους, μέταλλα, ἢ ξύλα, χάραξις, τόρευσις· Πλούταρχ. Ἀποφθέγ. »Σκεύη ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου εὔθρανστα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς ἐργασμένα γλυφαῖς τε τισι καὶ τορείαις« ἴδε τορεύω.

Τόρευμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ τόρνου ἐξειργασμένον ἔργον· τετορευμένη ἐργασία, ἀγγεῖον ἢ ἄλλο τι ἐξειργασμένον μὲ τέχνην καὶ καλλωπισμόν, ἴδε τορεύω.

Τορεύς, έως, ὁ. Ὁ τορεύων ἢ διατρυπῶν, = τορευτής. 2) τὸ τρυπάνιον, τρυπητήριον, ἢ γλύφανον τοῦ τορευτοῦ, Ἀναλέκτ. ά. 122. »Γόμφων τορέες« τρυπητῆρες.

Τόρευσις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τορεία.

Τορευτής, οῦ, ὁ (τορεύω). Γλύπτης, τορνευτής, σκαλιστής, χαρακτής· ἴδε τορεύω.

Τορευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν τορευτὴν ἢ εἰς τὸ τορεύειν, γλύφειν, περιχαράττειν ἀνήκων· ἢ τορευτικὴ, ὑπόμν. τοῦ τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ τορεύειν, σκαλίζειν, γλύφειν, ἐγγράφειν, περιχαράττειν, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων ἐργασίας· ἴδε τορεύω.

Τορευτός, ἡ, όν. Τετορευμένος, ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ

Τορεύω, κυρ. = τορέω, Διακόπτω, διανοίγω, διατρυπῶ, ἅπαξ μόνον ἀπαντώμενον παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 986., ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κάμνω τι νὰ ἠχήσῃ μεγάλως, νὰ ἐκβάλλῃ δυνατὸν ἦχον, κρότον ὥστε νὰ διέρχηται σφοδρῶς διὰ τῶν ὤτων, ὅθεν τροπκ. »τόρευε πᾶσαν ᾠδὴν«, Ἀριστῳ αὐτόθι, ἐκβάλλω, ἢ κάμνω ν' ἀντιχήσῃ ᾠδή τις, σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως κράζω, λαλῶ ὁ Bentl. καὶ ἄλλοι προείλοντο μᾶλλον ἐνταῦθα τὴν γραφ. τορνεύειν. 2) συνήθ. Μέταλλα, λίθους, ἢ ξύλα κατεργάζομαι, κατεσκευάζω τι δι' αὐτῶν μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος, ἢ ἐγγλύφω, διαγλύφω, χαράττω, περιχαράττω, διατρυπάω, ἢ λειαίνω, ξέω, ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ διὰ τοῦ ξύστρου, στρογγυλαίνω, κάμνω τι στρογγύλον, τορευτὸν διὰ τῆς τέχνης καὶ ἀναγλύφω, ἐκτυπόω, ἢ ἐκτυπώματα καὶ ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων ἐπιτηδείως ἐργάζομαι, κατασκευάζω. Παρὰ τοῖς ὕστερ. ἐξαιρ. ἐλέγετο τὸ τορεύω, οὐχὶ ἐπὶ σκαλίσματος μετάλλων, ὅ ἐστι, κατὰ βάθος ἐπὶ μετάλλου γράφω, σκαλίζω σχήματά τινα ἢ ζωγραφίας ἢ ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα, καὶ τορεύματα, ἢ τοιαύτη σκαλιστὴ ἐργασία, ἢ τὰ σκαλιστὰ σχήματα ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα ποτήρια, ἀλλ' καθὼς ἀπέδειξεν ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος, Εὔνος (Heyne Antiquar, Aufs 2. p. 127.), ὅτι τὸ τορεύω, καὶ, τόρευμα Λατ. caelare, ἐλέγετο μόνον ἐπὶ ἡμιεσείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου ὑψηλῆς ἤτοι σηκωτῆς ἐργασίας εἰς τὰ μέταλλα ἤτις γίνεται διὰ καλουπίων καὶ χωνείας, ἢ χήσεως οὐχὶ δὲ καὶ διὰ σκαλίσματος ἤτοι ἐγγραφῆς· ὡς καὶ ὁ Μέναν-

δρος παρ' Ἀθην. ἱά. σελ. 484. »Ποτηρίδια τορεύματα κἀκτυπωμάτων πρόσωπα τραγέλαφοι· τοῖς ἀρχαίοις ἤρεσκεν ἐξαιρέτ. τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐργασίας τῶν ἀναγλύφων, καὶ μάλιστα κατ' ἔξοχ. τὰ κατασκευαζόμενα ἐπάνω εἰς ἄργυρον, δι' ὃ καὶ ὅλα τὰ μετ' ἐπιτηδειότητος κατειργασμένα καὶ τετεχνευμένα ἀγγεῖα, ἢ ποτήρια ἐκαλοῦντο ἰδίως μὲ τὸ ὄνομα τόρευμα, ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι παρεδέξαντο toreuma λέγοντες· ὡς καὶ Διόδωρος Σικελ. ἐν γ'. 47. λέγει· »Τορεύματα ἀργυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ παντοδαπῶν ἐκπωμάτων«. Ὁ Παυσανίας ἀ., 28. σελ. 67. λέγει περὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἦν ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη ὑπὸ Φηδίου, ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἦτον ἀναγεγλυμμένος ὁ πόλεμος τῶν Κενταύρων μὲ τοὺς Λαπίθας ὑπὸ τοῦ τεχνήτου Μυὸς ἐξειργασμένος, »καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπίθων πρὸς Κενταύρους, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν.« Ἡ ἰδέα τῆς ἀναγλύφου, ἤτοι τῆς ὑψηλῆς καὶ σηκωτῆς ἐργασίας θεμελιοῦται ἔτι καὶ εἰς τὸ τοῦ Martial, vasa vitrea diatreta, ὅ ἐστι »Σκεύη ὑάλινα διάτρητα« πλήρη ὑψηλῆς ἐργασίας, πλήρη σηκωτῶν ποικιλμάτων, ἀναγλύφων.

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰρημένῃ ῥήσει τοῦ Μενάνδρου εἰσὶν »Ἐκτυπώματα« τὰ ὑψηλὰ ἤτοι σηκωτὰ σχήματα, ἅπερ ἄλλως καὶ ἔκτυπα καὶ ἀναγλυφαὶ λέγονται· Ἀθήν. ἑ. σελ. 199. »Οὗτοι δὲ εἶχον ἄνωθεν καθήμενα περιφανῆ τετορευμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις πρόστυπα ἐπιμελῶς πεποιημένα· ἔνθα τὸ, »Πρόστυπα« σημαίνει τὴν μεσαίως ὑψηλὴν ἤτοι ἡμισηκωτὴν ἀνάγλυπτον ἐργασίαν· τὸ δὲ »Περιφανῆ ζῶα« τὴν ὁλοτελῶς ὑψηλὴν τῶν σχημάτων ἐργασίαν. Καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ Πηλίνων ἀγγείων, ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τοιαῦτα ὑψηλὰ καὶ σηκωτὰ ποικίλματα. Πλούταρχ. »Σκεύη κεράμια πιθανῶς καὶ περιττῶς εἰργασμένα, γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις« οὕτω καὶ Στράβων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐν τοῖς τάφοις εὑρεθέντων πηλίνων ἀγγείων. »Ὀστρακίνων τορευμάτων πλήθη« ἀγγεῖα πήλινα ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τορεύματα ἤτοι ὑψηλὰ καὶ σηκωτὰ ποικίλματα, ἀναγλυφάς· Ἡλήμης δὲ ὁ Σ·ρωμ. ἐν ἀ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κεκομμένων καὶ ἐγγεγραμμένων λίθων· »Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμένων τορευτικός«. Ὁ Martial μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Toreuma (τόρευμα) καθόλου ἐπὶ ποτηρίου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ υελίνου, καὶ τὸ Surrentinae laeve toreuma rotae, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ Σκεῦός τι κατεσκευασμένον εἰς τὸν κεραμευτικὸν τροχόν· ἔτι δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Νεωτέροις Συγγρφ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Παυσ. (ἑ. 17.) κεῖται τὸ τορεύειν, καὶ ἐπὶ ὁλοστρογγύλων σχημάτων, ὅ ἐστι, ποιεῖν ὁλοστρόγγυλα σχήματα· ὁ δὲ Πλίνιος τὴν Toreutice (τορευτικὴν) καθόλου ἐπὶ πάσης τορνείας καὶ τορεύσεως, ὥστε ἔνεστι ὑπὸ ταύτην τὴν λέξιν καὶ τὴν εἰς ὀρείχαλκον ἀγαλματοποιΐαν, ὅ ἐστι, χύνειν ἀγάλματα ἐξ ὀρειχάλκου, ἢ ποιεῖν χυτὰ ὀρειχάλκινα ἀγάλματα. — Ἀλλὰ διὰ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς λέξεως σημασίαν, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ, τορεύειν, ἐλέγετο ἐξαιρέτως καὶ ἐπὶ ἐπεξεργασίας ἀντὶ τοῦ, λεαίνειν, γλύφειν, ὁμαλίζειν, τρίβειν, ξέειν καὶ τελειοῦν διὰ τοῦ γλυφείου τὸ χωνευτὸν ἄγαλμα, καὶ οὕτω πολλάκ. συγχέετ. μὲ τὸ τορνεύω, Lob. Φρυν. σελ. 324. Meineke Μενάνδρ. σελ. 294. (συγγεν. τῷ τορέω, ὅπερ ὅρα ἐφεξ.)

*(Τορέω). Πάντη ἄχρηστος ἐνεστ. ἐξ οὗ ἀόρ. β'. ἔτορον, Διατρυπῶ, διαπείρω, διατιτρώσκω, διάκεντῶ, διασχίζω, διακόπτω, Ἰλ. Λ, 236. »οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα σκαν. ἀόρ. ἀ. ἐτόρησα, μετοχ. τορήσας, Ἔμν. Ἑρμ. 119. ἔτι καὶ τιτρώσκω, πληγόω· ἐκ τοῦ κατ' ἀναδιπλασμ. β'. ἀόρ. τέτορον εὑρηνται ἔτι ἴχνη τινὰ παρ' Ἡτύχ. ὅς τις ἑρμην. διὰ τοῦ τρῶσαι· 2) Τροπικ. μεγάλως, ἢ ὀξέως ἠχῶ, ἐκβάλλω ὀξεῖαν φωνὴν ἢ ἦχον, μεγαλοφώνως λέγω ἢ κράζω, σαφῶς καὶ τρανῶς ὁμιλῶ, καθ' ἣν σημασ. Ἀριστφ. ἐν Βατράχ. 381. χρῆται τῷ ἀνωμάλῳ μέλλοντι τετορήσω κατ' ἀστεϊσμ. τινά, ὡσαύτ. καὶ τῷ τορεύω ἐν Θεσμ. 986. παρβλ. τορός. (τορέω ἐστι κυρ. ἐν καὶ ταὐτὸν τῷ ΤΡΑΩ, τιτράω, τετραίνω, ἐκ τοῦ τείρω, τορός, συγγεν. τῷ τρώω, τιτρώσκω, καὶ τῷ τόρνος, τορνόω, τορνεύω, ἕτερος δὲ πλησιέστερος τύπ. τοῦ τορέω ἐστι τὸ τορεύω, ὅπερ ἔσχεν ἰδίαν καὶ ὡρισμένην σημασίαν.) ὅθεν

Τορητός, ἡ, ὄν (τορέω). Διατετρυπημένος, τρυπητός, διαπερασμένος, τετρωμένος, πληγωμένος· καὶ ὁ δυνάμενος διατρυπηθῆναι, τρωθῆναι, πληγωθῆναι, πληγωτός. Λυκόφρ. 456.

*Τόρμα, ἡ, παρὰ Λυκοφ. 262. καὶ

*Τόρμη, ἡ, = τόρμος, 2.

*Τόρμος, ὁ. Πᾶσα ὀπὴ, τρύπα εἰς ἣν ἐμβαίνει ἔμβολόν τι πάσσαλος, ἢ στροφεύς, Ἡροδ. 4, 72. »τὸ εἰς τόρμον πηγνύουσι τοῦ ἑτέρου ξύλου«, παρβλ. καὶ Wessel. Διοδ. 2, 8. ἐξαιρτ. ἢ τῶν ἁρματείων τροχῶν χοινικίς, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐμβάλλεται, ταὐτὸν τῷ πλήμνη, ἔτι καὶ στρόφιγγες ἢ στροφεῖς τῆς θύρας. 2) παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, τέρμα, εὐθὺς δρόμος κατὰ τεχνην, ἢ ἡ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν αὐλακοειδὴς γραμμὴ, καὶ ἡ στροφή, Εὐστάθ. τὸ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ μέρος ἕως ὅπου τρέχοντες οἱ ἵπποι στρέφονται ἢ κάμπτονται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ καμπή, καὶ ὁ ὕσπληγξ, καμπτήρ· καὶ ἐντεῦθεν »Ἱππικὸς τόρμος« ὁ καμπτήρ· καὶ »Ἐκ τορμῶν«, ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου, ἔτι δὲ καὶ τόρμαι, Λυκοφ. 262. ἀντὶ καμπαί.

Τορνεία, ἡ (τορνεύω). Τὸ τορνεύειν, περιστρέφειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαί τι, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ποιεῖν διὰ τοῦ τόρνου τὰ σώματα στρογγυλὰ καὶ λεῖα, τόρνευσις. 2) παρὰ Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. ἑ. 8. τὰ ἐν τοῖς πλοίοις κυρτοειδῆ ξύλα, τὰ στραβόξυλα, ἴδε τορεύω.

Τόρνευμα, τό (τορνεύω). Τὸ τετορνευμένον καὶ στρογγυλευμένον πρᾶγμα, τὸ στρογγύλως κατειργασμένον παρὰ Διοσκορ. ἀ. 109. τὰ ἀπὸ τοῦ τόρνου ἀποξύσματα, ῥινίσματα, πελεκούδια, ξύσμα, ῥίνημα, πελέκημα.

Τορνευτήριον, τό. Τὸ εἰς τὸν τόρνον κοπτερὸν σιδήριον, τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ δι' οὗ ἀποξέονται τὰ ξύλα. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ἑ. 8.

Τορνευτής, οῦ, ὁ (τορνεύω). Ὁ διὰ τοῦ τόρνου ἐργαζόμενος, γλύπτης, ὅς τις τορνεύει, ἢ λιαίνει, στρογγυλεύει τι, tourneur Γαλ.

Τορνευτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τόρνον, ἢ εἰς τὸ τορνεύειν, ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ τορνεύῃ.

*Τορνευτολυρασπιδοπηγός, ὁ (τορνεύω, λύρα, ἀσπὶς, πήγνυμι). Ὦ τορνεύων λύρας καὶ ἀσπίδας κατασκευάζων, κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 491. ὅπου πρότερον παρὰ τὸ μέτρον τορνευτασπιδολυροπηγός ἀνεγίνωσκον.

*Τορνευτός, ἡ, ὄν. Τετορνευμένος, στρογγύλως ἐξειργασμένος καὶ μὲ λειότητα, ἐπιθ. ρηματ. τοῦ

Τορνεύω, Μ. εὔσω (τόρνος). Στρέφω, περιστρέφω, ἰδίως δὲ διὰ τοῦ τορνευτηρίου στρογγύλον καὶ λεῖον ποιῶ τι, στρογγυλεύω, ξέω, λειαίνω· διὰ τοῦ τόρνου ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω τι. Λατ. tornare, κυκλοειδὲς ποιῶ. Θεόφραστ, παρ' Ἀθην. ἱά. λέγει περὶ τῆς Τερεβίνθου. »Ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύεσθαι, ὥστε μηδένα γνῶναι πρὸς τὰς κεραμείας«. (συχνάκ. συγχέετ. τῷ τορεύω τι.)

Τορνίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ τόρνος. Μικρὸς τόρνος.

*Τορνοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Σχῆμα τόρνου ἔχων, σφαιροειδὴς, ὅμοιος τόρνῳ.

Τόρνος, ου, ὁ. Ἐργαλεῖον τῶν τεκτόνων (ἴδε ἐν τῷ, τορεύω) καὶ τῶν τορνευτῶν, δι' οὗ περιγράφοντες κύκλον τινὰ ἢ ἡμικύκλιον κατασκευάζουσι τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας στρογγυλὰς, κοῖλα καὶ λεῖα, ἣν δὲ πιθαν. ὁ τόρνος, οὗτος πασσαλίσκος τις ἐφ' ᾧ δέδεται σχοινίον ἔχον κατὰ τὸ τέλος κάρφος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὀξὺ δεδεμένον ὃ περιαγόμενον σημειοῖ κύκλον τινὰ κέντρον ἔχων αὐτὸν τὸν πασσαλίσκον, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Φίληβ. 38. φησὶ περὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ τέκτονος, »Κανών, τόρνος, διαβήτης, στάθμη, καὶ προσαγώγιον· Φαίνεται δὲ ὦν ὁ τόρνος ὅμοιος τῷ παρ' ἡμῖν νῦν διαβήτῃ, δι' οὗ οἱ τέκτονες τὰ ξύλα ἐσημείονον στρογγυλὰ καὶ ἡμιστρόγγυλα, καὶ εἰργάζοντο αὐτὰ κατὰ τὸ τοιοῦτον σχῆμα, Λατ. tornus, Θεογν. 803. Ἡροδτ. 4, 36. »κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου«. 2) ἔτι δὲ λέγεται καὶ τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν τορνευτῶν δι' οὗ περιξέονται, στρογγυλεύονται, καὶ λειαίνονται τὰ ξύλα ἢ ἄλλαι εὔκαμπτοι καὶ εὐκολοδόλευτοι ὕλαι· »Τὰ τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ, καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις«, Πλάτ. Φίληβ. 31. ὅθεν τορνεύω, tornus. 3) τὸ γλύφανον, ἢ γλυφεῖον, κολαπτὴρ διὰ τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο τὰ ἀνάγλυφα ἤτοι ἐκτυπώματα ἐπὶ τῶν μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων, καὶ τὰ ἐλλαίνον, sculprum, caelum, Voss. Virg. Ecl. 3, 38. 4) Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ τοιούτου ἐργαλείου γίνεται ἢ σχηματίζεται, κύκλος, κύκλωμα. 5) κάμψις, κύρτωμα, κοίλωμα »Τόρνῳ τόξευα. Δίον περιηγ. 255. »Οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλὰ ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημέναι κύλικας«. Ἀθήν. ἱά. σελ. 481. (φαίνεται ἀναντιρτ. ὅτι ἦν ἀνέκαθεν ἐν καὶ τὸ αὐτ. τῷ τόρμος καὶ τόρμη, συγγεν. τῷ τείρω, τόρος, τορός, τορέω.) ὅθεν

*Τορνόω, μέλ. ώσω. Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω, περιτορνεύω, κυκλοτερὲς ἢ σφαιροειδὲς ποιῶ, κυκλοειδῶς περιγράφω, κύκλῳ περιμετρῶ, ἢ περιχαράττω. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνῳ τῷ μέτ. »τορώσαντο σῆμα«, Ἰλ. Ψ, 255. κύκλῳ περιέγραψαν, ἢ διώρυξαν τάφρον, ἢ κύκλῳ περιέβαλον μὲ ὄρυγμα, μὲ χαράκι, κυκλικῶς περιέσκαψαν· ὡσαύτ. »ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ«, Ὀδ. Ε, 249. ἤτοι θέλει κοιλαίνει, κοῖλον ποιήσει τὸ ἔδαφος ἤτοι τὴν κοιλιὰν τοῦ πλοίου.

Τόρος, ὁ (τείρω). Γλύφανον, ἢ γλυφεῖον, μόνον παρὰ Γραμματικ. ὅθεν τορέω, τορεύω.

Τορός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τορῶς (τείρω). Διαπερασικός, ὀξύς, δυνατὸς, κυρ. ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ῥιμὺς, ὀξὺς, ἐκπληκτικὸς, ἄγριος, »Ὄμμα τορόν«· Ὀππιαν. ὅθεν τὸ Λατ. torvus, Ovid. ἐπὶ ὠτὸς, ἢ ἀκοῆς, ὀξὺς εἰς τὸ ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. teres καὶ tritus· καὶ ἀντὶ τοῦ τραυὸς, ἐπὶ φωνῆς, μεγάλη, τρανὴ, καθαρὰ, σαφὴς, ἠχώδης καὶ ἐντεῦθεν τρπ. »Λόγος τορός« σαφὴς, καθαρὸς, καταληπτός. Σοφοκλ. »Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζει μαθεῖν« σαφῶς, καθαρῶς, οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα, ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ· ὅθεν καὶ »Τόρευε ὠθήνη« καὶ »Τετορήσω ταῦτα« σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως λέξω· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης εὑρηται πολλάκ. παρὰ τοῖς Τραγκ. καὶ »Σημανῶ τορῶς«. Αἰσχύλ. Ἀγ. 26. ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θαῤῥαλέος, ἀνδρεῖος. Ξενοφ. Λακ. β'. 12. »Ἔθηκε τῆς ἴλης τὸν τορώτατον τῶν ἀῤῥένων ἄρχειν« ἀνθ' οὗ ὁ Πλούταρχ. »Τὸν

θυμοειδέστατον» εἶπε. »Ὀξέως καὶ τορῶς διακοινεῖν». Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 175. Ε. ταχέως, προθύμως καὶ ἀκριβῶς.

* Τοροτίγξ, ἡ τοροτίγξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινός, Ἀριστφ. Ὄρν. 269.

Τορυνάω, μέλ. ήσω, καὶ

* Τορυνέω, ῶ. Διὰ τῆς τορύνης περικινέω, ταράσσω, ἀνακατόνω, ἀνακινῶ· ἐκ τοῦ

Τορύνη, ἡ (τείρω). Τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, ταρακτήριον, κοχλιάρα, ξύλον, ἤ τι τοιοῦτον κινητρον, δι' οὗ περικινοῦμεν καὶ ἀνακατόνομεν τὰ ἑψόμενα εἰς τὰς χύτρας, Πλάτ. Ἱππίας μείζ. 24. »Πότερον πρέπει, φήσει, ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν, τὴν καλὴν ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν, χρυσῇ τορύνῃ αὐτῇ, ἡ συκίνῃ»; κατὰ Πολυδ. (ζ'. 13.) ἐλέγετο ἄλλως, εὐέργη. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 78. »Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας» καὶ ἐν Ἱππ. 980. ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ· »Τορύνη δὲ τὸ κινητήριον τῆς χύτρας». Tudicula. Λατιν. (τὸ ὕψιλον ἔστι κατὰ κανόνα μακρόν, ἐσθ' ὅτε δὲ μένει ἀπροσδιόριστον καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττκ. ὡς παρ' Εὐπόλιδι ὅς τις χρῆται τούτῳ βραχεῖ, παρβλ. Draco σελ. 86. ὡσαύτ. βραχὺ κεῖται καὶ παρὰ Λεοντ. Ταρ. 14, 6.)

Τορυνητός, ή, όν, ἐπιθ. ρηματ. τοῦ τορυνάω. Διὰ τῆς τορύνης κεκινημένος, τεταραγμένος, ἀνακατωμένος. »Τορυνητόν, τόω· ταὐτὸν τῷ, Πολτάριον. Καίλιος Αὐρήλ. Χρον. ά. 1. καὶ 4. Pulticula ex pane quem τορυνητὸν vocant.

Τορύνω (τορύνη), ταὐτὸν τῷ, Τορυνάω. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1172. »Ἐτόρυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλάς».

* Τορῶς, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ τορός. Ὀξέως, μὲ τρόπον ὀξύν, ὁρμὴν· μεγαλοφώνως, τρανῶς, δυνατά· ἴδε ἐν τῷ τορός.

ΤΟΣ, Ἄχρηστ. ἀρχικ. τύπος τοῦ ἄρθρ. ὁ, ἡ, ὁ, καὶ τῆς Ἀντωμ. οὗτος· ὅρα ἐν τῷ ὁ. ἄρθρ.

Τοσάκις, καὶ, ἐπικ. τοσσάκι καὶ τοσσάκις, Ἐπίρ. (τόσος). Τόσαις φοραῖς, τόσον συχνά τοσαχῶς, παρ' Ὁμήρ. μόνον Ἐπικ. παρβλ. ὁσάκις. (υυυ, Ἐπικ. – υυ)

Τοσάτιος, Ἐπικ. τοσσάτιος, ποιητ. ἀντὶ τόσος. Μόνον τόσος, τοσοῦτον μόνον μέγας, ποσὸς ἢ μικρός· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »τοσουτιτόος, ἢ τοσουτσικος. Ἀνθολόγ. »Ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος» καὶ »Τοσσατίων βίβλων», παραβαλ. τὸ Ἀναφορ. ὁσάτιος. (α)

Τοσαυτάκις, Ἐπίρ. (τοσοῦτος), ταὐτὸν τῷ, τοσάκις. Ξενοφ. Κυρουπ. ή. ή. 7. (υ – υυ)

Τοσαυταπλάσιος, ία, ιον (τοσοῦτος). Τοσάκις, περισσότερος, τόσαις φοραῖς περισσότεροι, Ἀριστοτέλ. προβλ. ιθ'. 1. ἀναφεροφ. τῷ ὁποπλάσιος.

* Τοσαυτοπλασίων, ὁ, ἡ, ον. γενικ. ονος, = τοσαυταπλάσιος.

Τοσαυταχῶς, Ἐπίρ. (τοσοῦτος). Κατὰ τόσους πολλοὺς τρόπους· κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἀριστοτέλ.

Τοσαχῶς (τόσος), ταὐτὸν τῷ, τοσάκις.

* Τοσήμερον, ἐπιρρ. ταὐτ. τῷ σήμερον.

* Τοσῆνος, ἴδε τοσσῆνος.

Τόσος, τόση, τόσον, καὶ Ἐπικ. τόσσος, τόσση, τόσσον. Τοσοῦτος, ἐπὶ μεγέθους, τοσοῦτον μέγας, τόσον μεγάλος· ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρός, τοσοῦτον ἐκτεταμένος, ἐπὶ ποσότητος, τόσον πολύς, τόσον πολυάριθμος, ἐχὶ χρόνου, τόσον μακρός, διαρκής, πολυχρόνιος, ἐπὶ φωνῆς, τόσον μεγαλόφωνος, τόσον ὀξὺς δυνατός, καὶ καθόλ. ἐπὶ παντὸς βαθμοῦ ἐνεργείας τινός, ἢ δυνάμεως, τόσον πολύ, τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, Λατ. tantus, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. ὅς τις χρῆται τῷ τε κοινῷ καὶ ἐπικ. τύπῳ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. συνήθ. δὲ ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀναφορκ. ὅσος, τόσος ὅσος »οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος», Ἰλ. Β, 528. πολλάκ. δὲ κεῖται τὸ τόσος ἀπολύτ. ἄνευ τοῦ ἀναφρ. ὅσος, ἐξαιρ. παρ' Ὁμήρ. καὶ τότε ἀναφέρεται εἴτε εἰς τινα προηγηθέντα λόγον, τόσον, μέγας, τοσοῦτος, ὅσος δηλ. ἐλέχθη, Ἰλ. Δ, 430. ἢ εἴς τι ἀντικείμενον ἢ πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ἢ τὴν ποσότητα τῶν μερῶν ἐξ ὧν συνίσταται, καθὴν περίστασιν τὸ τόσος ἐκφράζει ἐπίτης μέγαν τινὰ ἢ μικρὸν ἀριθμὸν συνιστόντων μερῶν· μετ' ἀριθμητ. ἐπιρρημ. τρὶς τόσοι, ἤτοι τρεῖς φοραῖς τόσοι πολλοί, Ἰλ. Α, 213. Φ, 80. Ω, 686. καὶ Ι, 379. ἀπολύτ. ἀντὶ δεικτικ. ἀντωνμ. εὕρηται τὸ τόσος μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθ. τότε μόνον ὅτε ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀναφορκ. ὅσος, καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ αὐτοῦ χρήσει πολλάκ. ἐμφαίνει ἐπίτασίν τινα προσλαμβάνον τὸν δέ, τοσός δε, ἢ τοσοῦτος· προσέτι κεῖται τὸ τόσος παρὰ τοῖς πεζοῖς ὁπότε δηλοῦται μικρά τις κἂν ἔμφασις ποσότητός τινος, π. χ τόσον καὶ τόσον, Δημ, Φορμ. 24. σελ. 914. Ἐν Εὐβουλ. 29. σελ. 1307. 2) Συχνότατ. εὕρηται παρ' Ὁμήρ. τὸ αὐτ. τόσον καὶ τόσσον ὡς ἐπίρρημα μετὰ τῶν ρημάτων ἢ ἐπιρρ. ἀντὶ τόσον πολύ, τοσοῦτον, τόσον μακράν, ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, εἰς τέτοιον μέγα βαθμόν, καὶ »λίην τόσσον», Ὀδ. Δ, 371. Ο, 405. ἤτοι, παρὰ πολὺ τοσοῦτον, εἰς παρὰ πολὺν βαθμόν· μετὰ τοῦ Ἀναφορκ. ὅσον »τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν», Ἰλ. Γ, 12. Ζ, 450. Θ, 16. Ξ, 394. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ τοῦ ἀναφορκ. ὡς, »τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι.. ὡς ἑνός», Ἰλ. Χ, 424. Ὀδ. Δ, 106. καὶ ὡς ὅτε, Ἰλ. Δ, 130. ἐπὶ χρόνου δὲ εὕρηται ἀεί, ἐκ τόσου, ἤτοι ἀπὸ τόσον καιρόν, ἀπὸ τόσον πολὺν καιρόν, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. Πλάτ. Νομ. 1. σελ. 642. Ε. παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 183. ἐστι τό, τοσοῦτον, ἀντὶ τοῦ, μόνον, ὡς τὸ Λατιν. Tantum, παρβλ τοτός δε, καὶ τοσοῦτος.

* Τοσός δε, τοσήδε, τοσόνδε, ἐπικ. τοσσός δε, τοσσήδε, τοσσόνδε, ταὐτ. τῷ τόσος, κατ' ἐπιτεταμ. δεικτικ. σημασίαν, παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτρ. μέντοι ἢ τὸ τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συνεχεστρ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. παρὰ τοῖς ἐπικ. εὕρηται τοιός δε τοσός δε, ὁμοῦ συνεκφερόμ. ἀντὶ τοιός δε »τοιός δε τοσόν δέ τε λαόν», Ἰλ. Β, 120. μετ' Ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοτοῦτον δεινός, ἰσχυρός, ἢ ἱκανὸς ὥστε νὰ »αἴ γάρ ἐμοὶ τοσσήν δε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, τίσαιθαι μνηστῆρας», Ὀδ. Γ, 205. μετὰ τοῦ ἀναφρκ. ὁτόςδε, Ἰλ. Ξ, 305. Σ, 430. καὶ, ἕτερον τοσόνδε ἀντὶ ἄλλο τόσον, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἢ ἄλλον τόσον μέγας ἢ πολύς, Ἡροδτ. 2, 149. 2) τοσόνδε, Ἐπικ. τοσσόνδε, ἐπιρρματκ. τόσον πολύ, εἰς τόσον ἢ τέτοιον βαθμόν, Ἰλ. Χ, 41. Ὀδ. Φ, 253. — Ἀττκ τοσοδί, τοσηδί, τοσονδί, ἤτοι τόσον μέγας ὅσον ἤδη φαίνεται, ἢ ὅσον ἐδῶ παρίσταται, π. χ. ἐπί τινος Μαθημετκ. δείξεως, Πλάτ.

Τοσουτάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν, τόσος κατὰ τὸν ἀριθμόν, ἢ τὴν ποσότητα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 431. ἐκ τοῦ

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, παρὰ τοῖς Ἀττκ. συνεχέστρ. τοσοῦτον, Valck. Ἱππ. 1250, ὅτι καὶ Ὀδυσ. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι οἱ Κωμῳδ. προείλοντο τὸ τοσοῦτο· ἐπικ. τοσσοῦτος, τοσσαύτη, τοσσοῦτο, (τόσος, οὗτος) = τόσος, κατ' ἐπιτεταμ. Δεικτκ. σημασ. Τόσον πολύς, τόσος, τόσον μέγας, τόσον πολύς, τόσον ἐκτεταμένος, ἢ μακρὸς διηνεκής, πολυχρόνιος, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ἔνθα κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτρ. μέντοι ἢ τὸ τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συνηθεστρ. ἐκφράζον ἔτι καὶ ἐλάχιστόν τινα βαθμὸν τῆς καταστάσεως ἢ ποσότητος ἀντικειμένου τινός, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258., ὅθεν καὶ, τοσοῦτον, ἀντὶ τοσοῦτον μόνον, τόσον μόνον δηλ. καὶ οὐχὶ πλέον, ἴδια τόσον μόνον, Valck. Ἱππολ. 804. Lobeck. Σοφκλ. Αἴ. 747. Schaef. Jul. or. p. XII. εἰς Οὐδ. γέν. μετὰ Γενκ. »τοσοῦτον ὀνήσεος», Ὀδ. Φ, 402. »ἐς τοσοῦτο τοῦ λόγου», Ἡροδτ. 6, 134. Wytt. ep. cr. p. 207. μετὰ Αἰτκ. τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τόσον προβεβηκώς, τόσος εἰς τοὺς χρόνους ἢ τόσον νέος, τόσον γέρων, καὶ »τοσοῦτον τὸ βάθος», τόσον βαθύς, κ.τ. τ. μετὰ τοῦ ἀναφρκ. ὡς, »αἴ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐνταυσασθαι», Ὀδ. Φ, 404. ὡς τὸ Λατ. tantus – quam. 2) τοσοῦτο ἢ τοσοῦτον, ἐπικ. τοσσοῦτο ἢ τοσσοῦτον, ὡς ἐπιρρημ. τόσον πολύ, τόσον μακράν, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν ὅσῳ, Ὀδ. Θ, 203. Φ, 250. καὶ, ἐς τοσοῦτον, Ἡροδτ. 6, 97. πρὸς τοσοῦτον· μετὰ ὑπερθετκ. »τοσοῦτον νεώτατος», Ἰλ. Ψ, 47ε. καὶ »οὐ τοσοῦτον, ὅσον — ὄχι τόσον ὅσον — »τοσούτῳ ἀντὶ τόσον μᾶλλον, ἔτι μᾶλλον. — Ἀττκ. τοτουτοσί, τοσαυτηί, τοτουτονί. (ἐσχηματστ. δὲ τὸ τοσοῦτος οὐχ ἐκ συνθεστ. τοῦ τόσος καὶ οὗτος, ἀλλὰ κατ' ἔκτασ. μόνον τοῦ τόσος, ὡς καὶ τὸ τηλικοῦτος τοῦ τηλίκος, καὶ τηλικοῦτος, καὶ τοιοῦτος, ἅπερ ὅρα.)

Τοσσάκι, Ὅμ. καὶ τοσσάκις, ἐπιρ. ἐπικ. ἀντὶ τοσάκις, Ἰλ. Φ. 268. (– υυ)

Τόσσας, Δωρκ. τόσσαις, Μετοχ. ἀορ. ἀχρήστου τινὸς θέματος ΤΟΖΩ ἢ ΤΟΣΣΩ, = τυχεῖν· Τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίκω, ἐπιτυχαίνω· εὕρηται δὲ ἡ Δωρκ. μετοχ. παρὰ Πινδ. Πύθ 3, 48. παρβλ. Boeckh. v. I. σελ. 456. εὕρηται εἰτέτι ἐκ τῆς ἀρχ. ταύτης πιθαν. μόνον παρὰ Δωρτ. συνήθους λέξεως τὸ σύνθετον ἐπιτοσσε κατὰ μετοχ. ἐπιτόσσαις παρὰ τῷ αὐτῷ Πινδ. Πύθ. 4, 43. 10, 52. (συγγεν. ἴτως τῷ τόξον.) ἴδε ἐπιτόσσας.

* Τοσσάτιος, ία, ιον, ἐπικ. ἀντὶ τοτάτιος. (α)

Τοσσῆνος, Δωρικ ἀντὶ τοσοῦτος. Θεόκριτ. ά. 54. ὁ τύπ. τοσῆνος πιθαν. οὐχ εὕρηται.

* Τόσσος, τόσση, τόσσον, Ἐπικ. ἀντὶ τόσος, Ὅμ. καὶ Ἡτ.

* Τοσσός δε, τοσσή δε, τοσσόν δε, Ἐπικ. ἀντὶ τοσός δε, Ὅμ.

Τοσσοῦτος. τοσσαύτη, τοσσοῦτο καὶ τοσσοῦτον, ἐπικ. ἀντὶ τοσοῦτος, μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἐνταῦθ. εἰς Οὐδ. Γεν. τοσσοῦτον.

Τότε, Ἐπίρ. χρονικόν. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐνταῦθα, εἶτα, ἔπειτα. ὕστερον, μετὰ ταῦτα »ὥς ποτέ τις ἐρέει», Ἰλ. Δ, 182. Α, 100. Χ, 108. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπί τινος ἤδη ὡρισμένου παρωχημένου χρόνου, ἢ ἄλλως ὄντος καθ' ἑαυτὸν ἱκανῶς γνωστοῦ, Οὐολφ. Δημ. Λεπτίν. σελ. 264. Κατ' ἐπιτασ. τότε καί, Ἰλ. Ε, 394. συνεχεστρ. τότε γε, τότε τοὐλάχιστον, ἴστα τότε, Ὅμ. συναπτόμενον δὲ μετ' ἄλλων μορίων κεῖται ἐν ἀρχῇ λόγου τινός, »καί τοτε δή», Ἰλ. Α, 92. Χ, 822. Ὀδ. Θ, 299. Μ, 226. »καὶ τότ' ἔπειτα», Ἰλ. Α, 426. »καὶ τότε μέν», Ἰλ. Τ, 40. »δὴ τότε γε», Ὀδ. Ο, 228. ὅπερ ὅμως εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀναφέρεται πρός τινα ἑπόμενον χρόνον· »τότε δὴ ῥα», Ὀδ. Ι, 52. μετὰ τοῦ ἄρθ. »Οἱ τότε», ἤτοι οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, οἱ χρηματίσαντες τότε, Ἰλ. 9, 559. »ἐκ τότε» ἀπὸ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἀπὸ τότε, «εἰς τότε» ἕως εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἕως τότε. 2) ὡς μόριον τῆς ἑπομένης προτάσεως δι' ἧς γίνεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου, ἡγουμένου τοῦ, ἀλλ' ὅτε δὴ »ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πόλυγηθὲς

ὥραι ἐξέφερον, τότε νῆϊ βήσατο μισθὸν ἅπαντα.« Ἰλ. Φ, 451. ὡσαυτ. ἡγουμ. τοῦ εἰ, Ἰλ. Δ, 36. τοῦ, εἶκε, Ὀδ. Λ, 112. Ρ, 83. τοῦ, ἐπείκε, Ἰλ. Λ, 476. 207. ὡσαύτ. συναπτόμενον καὶ μετ' ἄλλων μορίων, δὴ τότε ἡγουμένου τοῦ ἡμος, Ἰλ. Α, 476. Ὀδ. Ι, 59. καὶ τοῦ αὐτάρ ἐπεί, Ἰλ. Μ, 17. »καὶ τότε δή, ἡγουμεν. τοῦ ἡμος, Ἰλ. Θ, 69. καὶ τοῦ, ἀλλ' ὅτε δή, Ὀδ. Δ, 461. »δήρα τότε« ἡγουμεν. Εὖτ' ἄν, Ἡσ. Ἔρ. 567. τότ' ἔπειτα, ἡγουμ. τοῦ, αὐτάρ ἐπήν δή, Ἡσ. Ἔρ. 618. καὶ, τότ' ἔπειτα ἡγουμ. τοῦ ἡμος, Ἰλ. Α, 478. 3) Τότε μετὰ τοῦ ἀναφορ. ὁππότε »Εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσσεται, ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃς«, Ὀδ. Ψ, 257. ἤτοι, τότε — ὅταν, καὶ μετὰ τοῦ ὁππότεκεν, Ἰλ. Ι, 702. Σ, 115. Χ, 365. καὶ ἀνάπαλιν, ὁπότ' ἄν δή –, τότε – Ἰλ. Φ, 341. καὶ ὁππότε κεν –, δὴ τότε – Ὀδ. Κ, 294. 4) ἀπολύτ. ἐπὶ παρεληλυθότος χρόνου, ἄλλοτε, πρότερον, ἔια καιρόν, προτοῦ, πολλάκ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Βr. Ἀριστφ. Πλουτ, 1118. καὶ Λυσιστρ. 1023. Marcl. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 46. καὶ Ἰκετ. 551. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πλάτ. ἴδε Heind. Θεαιτ. σελ. 157. Α. — παραβλ. τὸ ἀναφρ. ὅτι καὶ τὸ Ἑρωτμ. πότε.

Τοτέ, ἐπίρρ. Μίαν φορὰν, ἐνίοτε, μεριναῖς φοραῖς, κάποτε, πότε καὶ πότε »Τοτὲ μὲν, τοτὲ δέ«, Ὀδ. Ω, 447. ὡς τὸ συνηθέστρ. ποτὲ μὲν –, ποτὲ δέ. Ξενφ. Συμποσ. 8, 5. ἐσθ' ὅτε δὲ κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττκ. μόνον καθ' ἑαυτό, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 116. Α. καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 63. εὕρηται κατά τινας τοτέ.

Τοτελευταῖον, Ἐπίρ. (τελευταῖος). Τέλος πάντων, ἐσχάτως, ὕστερον ἀπ' ὅλα.

*Τοτέταρτον, ἐπιρρῆμ. (τέταρτον). Τετάρτην φορὰν, Ἰλ. ὅπου ὅμως ὁ Οὐελφ. τὸ τέταρτον ἀναγινώσκει, μ' ὅλον ὅτι παραδέχεται τοπρῶτον, καὶ τοτρίτον ὡς μίαν μόνην λέξιν.

*Τοτηνίκα, ἐπιρρῆμ. = τηνίκα, Σοφ. ΟΚ. 440. (υ – υυ)

Τοτηνικάδε, καὶ τοτηνικαῦτα, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τηνίκα, καὶ, τηνικαῦτα. Lob. Φρυν. σλ. 50.

*Τοτοβρίξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Ἀριστφ. Ὄρ. 246.

Τοτρίτον, Ἐπίρ. (τρίτος). Τὴν τρίτην φορὰν, Ὅμ.

*Τοῦ, ἴδε· ὁ· καὶ, τίς.

Του, ἐγκλιτ. ἀντὶ τοῦ, τινός. Θουκυδ. α'. 106. καὶ Ξενοφ. σημαίνει δὲ καὶ τό, ἕνεκα, ὡς ἐν Εὐαγγελ. »Του λέγειν, του ἀπολέσαι«. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ, οὗ, ἴδε ὁ, Ἰλ. καὶ Ὀδυσ.

*Τού, τοῦν, τούγα, Βοιωτκ. ἀντὶ, σύ, σύγε, ὅθεν τὸ Λατ. tu, καὶ Γερμ. du.

*Τοὔβολοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ ὀβολοῦ, Ἀριστφ. Ὄρν. 1075,

*Τοὐκ, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ ἐκ, Ἀριστφ. Ὄρν. 817.

Τοὔλαιον, ἀντὶ, τὸ ἔλαιον, κατὰ συναίρεσιν οὕτω καὶ

Τοὔλασσον, ἀντὶ, τὸ ἔλασσον, Θεογν.

*Τουλάχισον, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τὸ ἐλάχιστον.

Τοὔλλο, ποιητ. κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἄλλο.

Τούμόν, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τὸ ἐμόν.

Τούμοῦ, Ἀττκ. ἀντὶ, σοῦ ἐμοῦ.

Τούμπαλιν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἔμπαλιν. Τὸ ἐναντίον, ἀνάπαλιν, ἔπειτα πάλιν· εἰς τοὐπίσω.

Τοὔμπροσθεν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἔμπροσθεν.

Τούμφανές, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐμφανές.

Τούναντίον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐναντίον.

Τούνεκα, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ, τοῦ ἕνεκα.

Τούτου χάριν διὰ τοῦτο, ἐξαιτίας τούτου, Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ τοὐνεκεν. 2) ἐπ' ἐρωτήσεως ἀντὶ τίνος ἕνεκα; διατί; διὰ ποίαν, αἰτίαν; Ἰακβ. ΑΠ. σελ. 873.

Τοὐνθένδε, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τοῦ, τὸ ἐνθεν δε, ἐντεῦθεν.

Τοὔνομα, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ, τὸ ὄνομα, Ἰλ.

Τοὐντεῦθεν, Ἀττκ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἐντεῦθεν· Ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἀπὸ τώρα καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ νῦν.

Τοὐξειργασμένον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐξειργασμένον.

Τοὐπίπαν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐπίπαν, παντελῶς.

Τοὐπιπεμπτον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐπιπεμπον. Τὸ πέμπτον μέρος, ἓν εἰς τὰ πέντε.

Τοὐπισθεν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ὄπισθεν εἰς τὰ ὀπίσω.

Τοὐπίσω, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ὀπίσω εἰς τὰ ὀπίσω.

Τοὔπος, Ἀττκ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔπος, οὐχὶ μέντοι τοὔπος.

Τοὔργον, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔρτον, οὐχὶ τοὔργον.

*Τοὐρανοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔσχατον, κατὰ συναλ, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔσχατον, τὸ μέγιστον.

*Τουτάκις, καὶ παρὰ Ποιητ. τουτάκι. Ἐπίρ. ἀντὶ τότε. Πίνδαρ. Πύθ. δ', 50. Θεογν. 842. 2) = τοσάκις. (–υυ)

Τουτεί, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ ταύτῃ· ὡς τό, πεῖ· ἀντὶ τοῦ, πῇ, καὶ εἰ ἀντὶ ἢ Θεόκριτ. ε. 103. ἐμετεχειρίζετο, ὡς τὸ ἐκεῖ· ἴδε οὗτος σημ. 15.

Τοὔτερον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἕτερον, Ἡρδτ. καὶ Ἀττικ. θάτερον.

Τουτέστι, κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τοῦτ' ἔστι, τοῦτο ἐστί.

Τουτί, ἀντὶ, τοῦτο, ἴδε οὗτος σημ. 17.

*Τουτογί, τουτοδί, ἀντωνυμ. Οὐδετ. τοῦ, οὗτος, ὅπερ ὅρα, σημ. 17.

*Τουτόθε, ἐπιρρῆμ. (οὗτος) Ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, Θεοκρ. δ', 40. παρβλ. αὐτόθε.

Τουτῶ, Δωρικ. ἐπίρ. = τουτόθε, Ἐκεῖσε, ἐντεῦθεν, ἔθεν, ἐνθάδε, τμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. ἀντὶ τουτεί. Βουτμ. Ἑλλην. Βραμμ. Τόμ. ΙΙ. σελ. 286.

*Τουτῶθεν, ἐπιρρῆμ. (οὗτος). Αὐτόθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, Θεοκρ. δ', 48.

Τοφιών, ῶνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λατομεῖον. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 226. ἐκ τοῦ

Τόφος, ὁ. Ἀραιός τις καὶ τιτανώδης λίθος. Tophus Λατιν.

Τόφρᾳ, Ἐπίρρ. χρόνου. καθ' Ἡσύχ. Ἐν τοσούτῳ ἕως τούτου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ χρόνου, τέως, ἄχρις οὗ ἤ ἕως, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἡνίκα ὅπου συνιθ. ἕπεται ὁ ἀκόλουθος λόγος διὰ τοῦ ὄφρα, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως τότε, ὅτε, ἤ ὥστε »Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν·« Ἰλ. Α, 509. ἐσθ' ὅτε δὲ προηγεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Σ, 381. Ὀδ. Τ, 330. Ἅμν. Δήμ. 37, καθ' ἣν περίστασιν ἕπεται ἐνίοτε καὶ τόφρα δὲ ἀντὶ τόφρα, Ἰλ. Δ, 221. Ὀδ. Κ, 126. Ἀντὶ δὲ τοῦ συνήθους τόφρα–ὄφρα κεῖται ἔτι καὶ τόφρα–ἕως· Ὀδ. Ε, 122 καὶ, τόφρα–ἕως ἄν –, Ὀδ. Β, 77. πολλακ. δὲ καὶ ἀνάπαλιν, ἕως–τόφρα· Ἰλ. Ο, 392. Σ, 16. Φ, 606. Ὀδ. Μ, 328, καὶ, ἕως – τόφρα δὲ – Ἰλ. Κ, 507. Λ, 412. Ο, 540. Ρ, 107. Ὀδ. Ε, 424. καὶ, ἀλλ' ὅτε δή – τόφρα· Ὀδ. Κ, 571. πρίν–τόφρα –, Ἰλ. Φ, 101, καὶ εὐτε–τόφρα δὲ –, Ὀδ. Τ, 77. 2) συγχνοταν. κεῖται τὸ τόφρα ἀπολύτ. ἄνευ τινὸς ἑπομένου λόγου πρὸς ὃν ν' ἀποδίδεται, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τούτοις, καθ' ὃν χρόνον, ὅπου ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὑποτίθεται ἐκ τῶν προηγουμένων ὡς ἤδη ἐγνωσμένος, »Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, χάρμῃ γηθόσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. Τόφρα δὲ τοὺς ὄπισθεν Γανήοχος ὤρσεν Ἀχαιούς, οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.« Ἰλ. Ν, 81, 84. καὶ Ἰλ. Κ, 498. Ο, 525. Ρ, 79. Σ, 338, Τ, 24. Φ, 139. Ὀδ. Γ, 303, 464. Δ, 435. Ε, 246, 258. Ζ, 171. Θ, 438, 453. Ι, 47. Κ, 449. Μ, 166, 245. Ψ, 289. Ω, 365. — Β) τόφρα ἀντὶ ὄφρα ὡς σύνδεσμος ἐκφράζον τέλος ἢ σκοπόν τινα, μεθομηρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. ἐν χρήσει διὰ τὸν στίχ. Βr. Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 1487. παρβλ. Ἑρμαν. Ἅμν. Ὁμ. Δημ. 66. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 507, 790.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Ρ.

Τράγαινα, ἡ, (τράγος). Ἡ στεῖρα αἴξ, (γνῶσα στέρφα), ἡ μὴ γενῶσα αἴξ, ἤτοι ἡ Ἑρμαφρόδιτον, ὡς τὸ, Ταύρη, ἡ μὴ γενῶσα θάμαλις. Ἀριστοτέλ. γενέσ. ζώ. δ'.

Τραγάκανθα, ἡ, (τράγος, ἄκανθα) Εἶδος ἀκάνθης, ἐξ ἧς ἀπέσταζε κόμμι τὸ λεγόμενον Τραγανθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκαθαρίζετο ἡ φωνὴ ὅσων τὸ ἔτρωγον, Διοσκορίδ. β'. 65. γ'. 23. Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. Ἐ'. 1. Πλίν. ιγ'. 21. Astragalus Tragacantha. Λιν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ἄφος, ἡ, τραγάκανθα·« ἀφ' ἧς καὶ τὸ Κόμμι, Τραγάνθιον λεγόμενον. (υυ–υ)

Τραγαλίζω, (τρώγω) = Λαγαρίζομαι ἀμφ. Ἀριστφ. Σφῆκ. 772 »Λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα·« ἔνθα πιθαν. τραγανί, ἔζοντα ἔκειτο πρότερον· ἡ συνήθεια λέγει τὸ »Τραγανίζω« ἐπὶ Ἐνεργητικῆς καὶ Οὐδετέρας σημασίας, οἷον »Τρώγω τραγανόν τι« καὶ, Τραγανίζει τὸ πρᾶγμα ὅταν τρώγηται, οἷον βαρὴν τινα ἦχον ἀφίησιν ἐν τῷ στόματι ἀληθόμενον διὰ τῶν ὀδόντων. Croquer, Γαλ. Knarpeln, Γερμ.

Τραγάνθης, ὁ· Εἶδος φυτοῦ. Artemisia.

Τραγανίς, ἡ, ὁν, Ἐπὶ ἐδωδίμων πραγμάτων τραχέων ἅτινα ἐν τῷ τρώγεσθαι βαρύν τινα ἦχον ἐν τῷ στόματι προξενοῦσι, συνήθ. Οὐδ. τὸ τραγανὸν χόνδρος, οἷον ἐκ τῶν ὀπώρων οἱ τραχεῖς καὶ στερεοὶ κέρασοι, αἱ στερεαὶ σταφυλαί, κ.. τ. τ. καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ ζώου ὅσα χονδρώδη, οἷον τὰ ὠτία, τὰ ἐν τῇ ῥινὶ καὶ τοῖς λαγόσιν ὀστάρια, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ἀθήν. ἡ. σελ. 347. »Ἡ τῶν τραγανῶν τι, ἢ χονδρῶδες τῶν παρατιθέντων· ὁ Σχολ. τοῦ Ὀππιαν. ἐν ἁ. ἔχει. »Τραχεῖα, τὰ ἀναίμονα, τὰ ἀνόστεα, τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον, μύραινα, γόγγρος, κ. τ. τ. Ἀνώνυμος δέ τις ἐν Χειρογρόφ. περὶ διαίτης, κεφ. ιγ'. ἔχει. »Οἱ σεμιδαλῖται ἄρτοι καὶ αὐτὴ ἡ σεμίδαλις καὶ τὰ τραγανὰ μέρια τῶν ζώων, ὡς τὰ ὠτία καὶ τὰ μυτία, κ. τ. τ. »Knorperlig, Γερμαν. Cartilagineux, Γαλ. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τραχείας φωνῆς, καὶ μάλιστα τῶν ἀκμαζόντων νέων ὅτε ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις ἄρχεται. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν δευτέραν σημασίαν ἀπὸ τοῦ Τράγος.

*Τραγανόν, τὸ, Ὁ χόνδρος, τραγανὸν, τραγανάκι, ταὐτὸν τῷ τραγανίς.

*Τράγανος, ὁ = τράγος, ἀμφβ.

*Τραγεσαῖος, αἶα, αἷον, κύρ. θνια. ὄνομ, ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς πόλεως Τραγασαί, παρὰ δὲ Ἀριστφ. Ἀχ. 808 ἐπὶ χοίρων, »Ὦ τραγασαῖα φαίνεταιω ἀστείως αἰνιττόμ. τὸ τραγεῖν, καὶ Ἀχαρ. 853 αἰνιττόμ. τὸ τράγος.

Τραγάω, ῶ, μελ. ήσω (τράγος). Ἐπὶ ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ, τραγίζω, ὅπερ ὅρα 2) Ἐπὶ φυτῶν καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀμπέλλων ἀντὶ τοῦ ἀκαρπεῖν, ὅταν αὐταὶ οὖσαι ἐν δυνάμει καὶ τροφῇ πολλὰ φύλλα καὶ πολλοὺς βλαστοὺς, οὐδένα δὲ καρπὸν φέρωσιν, ἐπειδὴ καὶ οἱ παχεῖς τῶν τράγων τοιουτρόπως ἄκαρποι εἰσίν, ὡς λέγουσιν, καὶ ἐντευθ. τρεπ. ἄγονος, ἄκαρπος εἰμί, καὶ ἐπὶ παντὸς φυτοῦ, ὅταν αὐτὰ καίωνται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ ψθείρωνται οἱ βλαστοὶ διά τινος ἀνεμοζάλης κακοκαιρίας, σκαλεύσεως, περι-

κοπῆς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους· ὁ Ἀριστοτέλης (ζώων ἱστορ. ε. 14.) λέγει. »Οἱ δὲ τράγοι, πίονες ὄντες, ἧττον γόνιμοί εἰσιν· ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι·« ὅθεν »Ἄμπελος τραγῶσα·« παρὰ Θεοφραστ.

* Τραγεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τρώγω.

* Τραγεῖον, τὸ ἀντὶ τράγιον.

Τράγειος, εία, ειον (τράγος) ὡς τὸ, τράγεος, Πᾶν ὅ, τι γίνεται ἢ προέρχεται ἐκ τοῦ τράγου, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν, τραγείσιος. 2) τραγείη, ἡ τραγῆ, προσυπακ. δορά, τράγηγιον δέρμα, καὶ »Τράγεια κρέα.«

Τραγέλαφος, ὁ (τράγος, ἔλαφος) Ἔλαφος καὶ τράγος ὁμοῦ, εἶδός τι κατὰ φαντασίαν θηρίου, ἔχοντος μορφὴν τράγου καὶ ἐλάφου, ὅπερ πρῶτον ἐκ τῆς Ἀτίας οἱ Ἕλληνες παρέλαβον ἐπὶ τῶν αὐτόθι ἐργαζομένων ταπέδων ἢ ἄλλων χειροτεχνημάτων εἰκονισμένον, ὁ Πλάτ. λέγει καθόλ. »Τερατωδές τι σχῆμα ἢ χίμαιρα» ὅθεν ἔτι καὶ εἶδος ποτηρίου παρὰ τοῖς Ἀρχ. παριστάνον ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος ἀναγλυμμένην τὴν μορφὴν τοῦ τοιούτου ζώου, Ἀθην. ιά, σελ. 500. παρβλ. καὶ Boeck. Ath. Staatshausb. τομ. 2, σελ. 305. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐνομίζετο καὶ ὡς ἀληθές τι θηρεῖον διαιτώμενον κατά τινας μὲν ἐν Ἀραβίᾳ, κατ' ἄλλους παρὰ τὸν Φάσιν ποταμόν, πιθαν· δὲ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀντιλόπων ἢ δορκάδων ἔχον γένειον τράγου. 3) Ταῦρος τῆς Παιονίας, πιθαν. οὖρος, ὁ Urus, ἢ Βίσων καὶ Ζόμβρος καλούμενος, ὅστις εἶχεν ἐλάφου μὲν προτομὴν, γένειον δὲ τράγου, ξανθὸν τὸ χρῶμα, μέγεθος βοός.

Τράγεος, έα, εον, (τράγος) ταὐτὸν τῷ, Τράγειος· ὅθεν κατὰ συναιρ. τραγῆ, ἐξυπακουομ. Δορά. τὸ τοῦ τράγου δέρμα. Πλούταρχ. Ἑλλην. Lob. Φρυν. σελ. 78.

Τράγημα, τὸ (τραγεῖν) κυρ. Τὰ μετὰ τὸ φαγεῖν παρατιθέμενα ἐν τῇ τραπέζῃ ἀκρόδρυα, οἷον γλυκύσματα, κάρυα, ἀμύγδαλα, σῦκα, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Τρωγάλιον, καὶ τῷ παρὰ Γαλ. Dragées. Πλάτ. πολιτ. β'. 13. Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων, καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες· ἐλέγοντο, ἄλλως, ἐπιδόρπια, ἐπιφορήματα, καὶ ἐπιτραπεζώματα. Ὅρα περὶ τούτων διεξοδικῶς· Ἀθήναιον ἐν βιβλ. ιδ'. σελ. 640. καὶ ἑξῆς. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 190. ἔνθα ὁ Σχολ. »Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα, καλοῦσι Τραγήματα, ὅθεν καὶ Παροιμία. »Ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν·« λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων τὸ μεῖζον θαυμαζόντων· ὅθεν

Τραγηματίζω, συνήθ. μέσ. Τραγηματίζομαι. Τραγήματα τρώγω, ταὐτὸν τῷ, ἐπιδορπίζομαι, ἢ κρύπτω ἐμαυτῷ τραγήματα ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἀριστοτέλ. Νικομαχ. 1». καὶ Ἀθην. ιά. ὅθεν

Τραγηματισμός, ὁ, Ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, τὸ τρώγειν τραγήματα.

Τραγηματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τραγήματα πωλῶν.

Τραγηματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τραγημάτων, ἢ ὅμοιος τραγήματι. Εὐστάθ.

Τραγηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ δέρμα τράγου φορῶν· ὁ τραγῆν φέρων. Αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν ἔφερον. Ἡσύχ.

Τραγίαμβος, ὁ (ἴαμβος). Ὁ τραγικὸς ἴαμβος· κατὰ τὸν Σουΐδαν πρῶτος μετεχειρίσθη τοῦτον ὁ Ἀπολλόδωρος.

Τραγίζω, Μ. ίσω, (τράγος). Ὡς τράγος μυρίζω, τράγου δυσωδίαν ἐκπέμπω, βρωμᾷ τὸ σῶμά μου ὡς τράγος. Ὁ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ ὀσμῶν λέγει »Τοὺς τράγους περὶ τὰς ὀχείας ὄζειν« λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν τινῶν »Τραγίζειν ἐν τῇ ὀσμῇ.« 2) ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐκφράζει τὴν μεταβολὴν τῆς σωματικῆς ἰδιότητος παρὰ τοῖς μειρακίοις, ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνωνται κατὰ πρῶτον τὴν γεννητικὴν τῶν μορίων αὐτῶν δύναμιν, καὶ τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴν, καὶ ἐπιθυμίαν αὕτη ἡ κατάστασις δηλοῦται διὰ τῆς τριχώσεως τῆς ἥβης, τοῦ οἰδήματος τῶν ὄρχεων, τῆς τραχύτητος τῆς φωνῆς, καὶ δυσωδείας τινὸς τραγείας τοῦ σώματος, ἔτι καὶ τραγάω τὸ Λατιν. Hirquitallire. Ἀριστοτέλ. »Ζῴων ἱστορ. Θ'. 1. »Φέρειν δὲ σπέρμα πρῶτον ἄρχεται τὸ ἄρρεν ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δίς ἑπτὰ τετελεσμένοις, ἅμα δὲ καὶ τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἤτε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτ' ἔτι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλή, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, ὃ καλοῦσι Τραγίζειν·« καὶ ἐκ τούτου ἔτι 3). Ἀσελγής, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια εἰμί, αἰσθανόμενος καὶ τὴν πρὸς μίξιν ὁρμὴν τῆς σαρκός μου πολλὰ δυνατήν· σκυζάω, ὀργῶ, σφριγῶ πρὸς μίξιν σαρκικήν, τὸ Λατ. catullire ἐπὶ μόνου τοῦ θήλυος γένους. Ἱππ. καὶ Ἀριστοτ. γεν. ζώων. ε. 7. καὶ Ἱστ. ξώ. Θ'. 11. 4) Τραχεῖαν καὶ χονδρὴν φωνὴν ἔχω, καθὼς π. χ. τὰ μειράκια ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνωνται τὴν δύναμιν τῶν γεννητικῶν αὐτῶν μορίων, καὶ τὴν πρὸς τὸ γεννᾶν φυσικὴν ὁρμήν· ὁ Ἡσύχ, ἔχει. »Τραγίζειν, τὸ τραγᾶν τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν νέων.

Τραγικεύομαι, μελ. εύσομαι (τραγικός). Τραγικῶς ὁμιλῶ ἢ πράττω, φέρομαι μὲ τραγικὸν τρόπον, Σχολ. Ἀριστοφάν. ἐκ τοῦ

Τραγικωμῳδία, ἡ (τραγικός, κωμῳδία). Τὸ ἐκ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας συνιστάμενον δρᾶμα.

Τραγικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. τραγικῶς (τράγος). Κυρ. ταὐτ. τῷ τράγειος, καὶ τράγεος, τραγήσιος, κέρας, πώγων, δυσωδία, πρωτ. παρὰ Πλούταρχ. Λουκ. καὶ Λόγγῳ· ἴδε καὶ Ἰακ. ΑΠ. σ. 599. 2) συνήθ. Πᾶν ὅ, τι ἀναφέρεται, ὅ, τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν τραγῳδίαν ἢ εἰς τὸν τραγῳδόν. »Τραγικός·« ἐξυπακ. ποιητής· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδικός· ὡς καὶ τὸ »Κωμικός« ἀντὶ τοῦ, κωμῳδικός. »Τραγική, ἡ τὰ τῶν τραγικῶν ἄσματα, ἢ ἡ τῆς τραγῳδίας μοῦσα, ἢ τραγικὴ ποίησις. »Τραγικὸν πάθος« τὸ μεστὸν συμφορᾶς, τὸ κινοῦν οἶκτον καὶ ἔλεον, »Τραγικὴ σκηνή, πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηνῇ (ὁ Σουΐδ. ἔχει. »Ἐν θεῶν σκηναῖς·«, καὶ ὁ Τίμαιος ἐν λ. Πλάτ. »Ἐν θεάτρῳ.«) τινὲς παριόντες ἔλεγον· λέγεται καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη, σκηνή. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. Ἀρβιαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. »Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι ἀνατεινάμενον, ἂν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους, »Ὦ ἄνθρωποι ποῖ φέρεσθε;«, παροιμία »Τραγικὸς πήθικος·« ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων· καὶ »χοροὶ τραγικοί« Ἡροδ. 5, 67. ὡσαύτ. ὄρχησις τραγική.« Ἀθην. ά. σελ. 20. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »τραγικόν, θρηνητικόν, λυπηρόν·« καὶ μεταφορ. Ὁ μὲ ποιητικὴν ἔμφασιν καὶ χάριν κεκοσμημένος, ἐπὶ λόγων, ὁ διὰ ποιητικοῦ ὕψους καὶ μεγαλοπρεπείας ἐκφραζόμενος, πομπώδης, μεγαλοπρεπής, ἐνθουσιώδης, ἔτι καὶ ἐπιτετηδευμένος, ὀγκώδης, ἐξαίσιος, ἢ τερατώδης, καὶ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἐμπαθής, ἐμμανής, παράφορος· ὅθεν

Τραγικώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς τραγικοῖς. Παλαίφατ. 41.

* Τράγινος, ίνη, ινον (τράγος). ὡς τὸ τράγειος. Ἐκ τράγου, τραγήσιος. (α)

Τράγιον, τὸ (τράγος). Εἶδος φυτοῦ, τράγου ὀσμὴν ἔχον· ὁ Διοσκορ. δ'. 49. καλεῖ τὸ πρῶτον τούτου εἶδος »Τράγιον Κρητικόν·« ἴσως τὸ τοῦ Λινναίου Dictamas alhus· ἔτι καὶ τραγεῖον 50. κατὰ τὸν Κολούμναν τὸ τοῦ Λιν. Pimpinella, Saxifraga Hircina.

Τραγίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, τράγος. Μικρὸς τράγος, νέος τράγος, ἐρίφι Θεόκριτ. 2) θαλάσσιός τις ἰχθύς.

* Τραγιστής, οῦ, ὁ (τραγίζω). Ἱερόσυλος, ὁ κλέπτων ἐκ τῶν βωμῶν τὰ πρὸς θυσίαν σφάγια τῶν τράγων. Γλωσσ.

Τραγοβάμων, ονος, ὁ (βάμω). ταὐτὸν τῷ, τραγόπους. Ἔχων πόδας τράγου· ἐπίθετον τοῦ Πανός. Ἀριστοφάν.

* Τραγοειδής, ὁ, ἡ, ές, (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τράγου, ὅμοιος τράγῳ.

Τραγόκερως, ὁ, ἡ, ω (κέρας). Ὁ τράγου κέρατα ἔχων.

Τραγοκουρικός, ή, όν (κουρά). Ὁ εἰς κουρείαν τῶν τράγων ἀνήκων. Ἀριστφ. Βατρ. 800. »Μάχαιρα τραγοκουρική·« ψαλίδιον δὲ οὐ κουρεύουσι τοὺς τράγους. Λουκιαν. Ἁλ. 46.

Τραγοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τράγους κτείνων, φονεύων. Εὐριπ. Βακχ. 139.

Τραγομάσχαλος, ὁ, ἡ, ον (μασχάλη). Οὗ τινες αἱ μασχάλαι ὄζουσιν ὡς τράγος· ταὐτὸν τῷ, Γράσσων. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 813.

Τραγόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τράγου πόδας ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τραγοβάμων. Ἐπιγράμ. »Πὰν τραγόπους.«

* Τραγοπτιστάνη, ἡ (πτισάνη). Πτισάνη ἐκ τράγου, ὁ Καίλιος Αὐρηλ. Χρον. γ'. 2.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, (πώγων). Τὸ γένειον τοῦ τράγου· εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. β'. 173. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ζ'. 7. Tragopodon porrifolius καὶ pratensis. Λιν. Ἐπίθετα. ὁ τράγου γένειον ἔχων, τραγογένης.

Τραγορίγανον, τὸ (ὀρίγανον). Εἶδος θάμνου, ἢ ὀριγάνης. Διοσκορ. γ'. 35. Thymus tragoriganum. Λιν.

Τράγος, ου, ὁ. Ζῶον κερατοφόρον τὸ ἄρσεν τῆς Αἰγός, κατζίκι. Λατ. caper παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδυσ. Ι, 239. – »τὰ δ' ἄρσενα λείπε θύρηφιν, ἀρνειούς τε τράγους τε.« Ὁ Εὐστάθ. ἔχει. »τράγος ὁ ἄρρην αἴξ. παρὰ τὸ τράγειν τρώγειν κατὰ μίμημα ἦχου ποιοῦ·« καὶ »Οἱ τράγοι τῶν αἰγῶν« Ἡρόδ. 3, 112. 2) Ἡ ὑπὸ τῶν μασχαλῶν τοῦ ἀνθρώπου δυσωδία, ταὐτὸν τῷ, Γράσος, καὶ, Κινάβρα. – 3) ὁ χρόνος καθ' ὃν ἄρχεται παρὰ τοῖς ἐφήβοις ἢ τοῦ τράγου ἀποφορὰ ἢ δυσωδία, ἴδε τραγίζω, ὅθεν 4) ἡ Ἀσέλγεια, ἢ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν ἀκράτητος ὁρμή, Λουκ. Κρον. ἐπιστ. 28. »Παιστὶν ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες.« 5) Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ὠτίου. Πολυβ. β'. »Τοῦ δὲ κοίλου (μέρους τοῦ ὠτίου) τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κρατάφου ἐπανεστηκὸς εἰς τὸ ἔσω νεῦρον, Τράγος· τὸ δὲ ἀντικείμενον, Ἀντίτραγος.« 6) Εἶδος πτισάνης ἤτοι χόνδρον κατεσκευασμένον ἐκ πυρῶν ἢ ζέας ἢ κριθῆς ἢ ὀλύρας. Γαλην. περὶ τροφ. »Τὴν δὲ εὐγενεστάτην ὀλύραν ὅταν ὡς χρὴ πτίσσωσι τὸν ὀνομαζόμενον. Τράγον ποιοῦσι·« κοπανιζομένη γὰρ καὶ ἐξεφλοιζομένη ἡ ὀλύρα γίνεται ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Βουλιγοῦρι ἢ Κισσέκι λεγόμενον, Tragus Λατ. 7) Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. δ'. 51. Salsola tragus ἢ Kali, Λιν. »— διαφόρων μὴ ἀκριβῶς προσδιωρισμένων φυτῶν.« 8) Εἶδος σπόγγου. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ε. 16. »Τῶν δὲ πυκνῶν (σπόγγων) οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ τραχεῖς, τράγοι καλοῦνται.« – 9) Σάτυρος, διὰ τὸ τράγου ὦτα ἔχειν, Ἡσύχ. 10) μικρός τις θαλάσσιος ἰχθύς, Ὀππ.

Τραγοσκελής, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τράγου σκέλη ἔχων, ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς καὶ τὸ, Τραγόπους. Ἡροδ. 2, 46.

Τραγοφαγέω, ῶ (φαγεῖν) Τράγους τρώγω.

Τρᾰ́γω, Δωρικ. ἀντὶ, τρώγω. ὡς καὶ, πρᾶτος, θεᾱρός, ἀντὶ, πρῶτος, θεωρός, κ. τ. τ. (ᾰ)

Τρᾰγῳδᾰ́ριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τραγῳδία. Μικρὰ τραγῳδία.

Τραγῳδέω, ῶ. (τραγῳδός). Τραγῳδίαν τινὰ παρίστημι, κυρίως δὲ, ἐν δράμασιν τραγικοῖς ᾄδω, ἢ παριστάνω τι μὲ τραγικὸν, καὶ ἐκπληκτικὸν τρόπον καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λέγω. διηγοῦμαι, ψάλλω τι μεγαλοφάνως καὶ λαμπρῶς κατὰ τὸν τρόπον τῆς τραγῳδίας, ἢ μετὰ τραγικοῦ τόνου, ὁ ἐστὶ μετὰ μεγέθους καὶ ὕψους λόγου. Ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, διεξέρχομαι, πραγματεύομαί τι μετὰ ὑψηλῆς καὶ λαμπρᾶς φωνῆς, ὁμιλίας καὶ χειρονομίας τραγικῶς, ὅ ἐστὶ, μεγαλοπρεπῶς ἐνθουσιαστικῶς πομπικῶς, ἐπιτετηδευμένως, ἢ μὲ ὀγκώδη ἐπίδειξιν, Δημοσθέν. περὶ στεφ. »Οὔσι γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῇει « ὅθεν »Τραγῳδούμενος βίος « λαμπρὰ ζωὴ μετὰ μεγάλων δαπανῶν καὶ εὐφροσυνῶν συνηνωμένη, μετὰ τιμῆς, πλούτου. καὶ δόξης. 2) Ἡ συνήθεια χρῆται τὸ τραγῳδῶ, καὶ, τραγουδῶ, ἀντὶ, τοῦ, ᾄδω, ἐπὶ πολιτικῶν καὶ κοσμικῶν ἀσμάτων· καὶ, τραγῴδιον, τὸ, τραγούδιον, τὸ,« λέγει τὴν ᾠδὴν, τὸ ᾆσμα· καὶ, τραγῳδιτὴν, ἢ, Τραγῳδιστὴν, τὸν ᾀδοντα· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Εὐμεν. 2. »Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν « – ὅθεν

Τραγῴδημα, τὸ, Τραγῳδία, τραγικὴ παράστασις μεθ' ὑψηλῶν καὶ λαμπρῶν λόγων ἐμφάσεως, ἢ χειρονομιῶν· ἔτι ταὐτ. τῷ τραγῳδία.

*Τραγῳδιτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδός. Σχολ. Θεοκρίτ. δ'. 30.

Τραγῳδία, ἡ (τραγῳδός). Κυρίως ᾠδὴ τράγου. μουσικὸν ἆσμα ψαλλόμενον ἐπὶ τράγῳ, καὶ τραγικὸν, πένθιμον, ἢ ἡρωϊκὸν ποίημα, ψαλλόμενον κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ λυρικῶν στίχων μόνον, ἐφεξῆς δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δραματικῶς ἤτοι διὰ πράξεώς τινος συμφώνου μὲ τὴν ὕλην τοῦ ᾀδομένου ἀντικειμένου παρεστανόμενον, οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτ. ἐν Θηαιτ. τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μᾶλλον περιεχομένην πρᾶξιν ἐλέγετο δὲ Τραγῳδία εἴτε διότι οἱ κατ' ἀρχὰς τραγῳδοὶ ἔψαλλον ἢ ἀπαγγέλλοντο τὰς τοιαύτας τραγικὰς διηγήσεις καὶ παραστάσεις των εἰς τὰς διὰ τράγου γινομένας θυσίας, ἢ διότι ἐλάμβανεν ὁ νικῶν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ὡς ἄθλον ἕνα τράγον· ἢ τελευταῖον διότι ὁ ἐπαγγελλόμενος καὶ περιστάνων αὐτὰς ἐνόνετο μὲ δέρμα τράγου, καὶ πᾶσα ὑψηλὴ καὶ μετὰ μεγαλοπρεπείας, ἢ τρομερᾶ, δεινοπαθὴς καὶ λυπηρὰ διήγησις, ἢ παράστασις τραγικοῦ, ἐξαισίου, ἢ φοβεροῦ τινος συμβεβηκότος, ἑπομένως δὲ ποίημα δραματικὸν ἐν θεάτρῳ διδασκόμενον, ἐν ᾧ παριστάνεται πρᾶξίς τις ἀξιόλογος μεταξὺ ἐνδόξων τινῶν προσώπων, σκοπὸν ἔχον τοῦ νὰ διεγείρῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς ἔλεον καὶ συμπάθειαν, καὶ νὰ τελειώσῃ μετὰ τινος φοβεροῦ ὀλεθρίου καὶ λυπηροῦ συμβεβηκότος. — Ἀριστοτέλ. Ποιητ. Κεφ. ς'. »Ἔστιν οὖν ἡ Τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν « ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς γ'. Πολιτ. ἔχει. »Τραγῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος πρὸς ὁμίλλαν ᾠδῆς ἐπὶ δεινοπαθείᾳ προσώπων τε καὶ πραγμάτων γιγνομένη, καθ' ἣν τῷ νικήσαντι τράγος ἔπαθλον ἐδίδετο, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχεν,« ὅθεν ἔτι καὶ πᾶς ἐπιτετηδευμένος καὶ πομπώδες λόγος, ἢ ὁμιλία, ἐξαιρ. τὰ δόγματα καὶ ἀξιώματα τῶν φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Στοϊκῶν περιέχοντα πολλὴν τραγικὴν ἔμφασιν καὶ ὄγκον, Πλούταρχ.

Τραγῳδιδάσκαλος, συνήθ. ἀποκοπ. ἀντὶ, τραγῳδοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικός, ή, όν (τραγῳδός). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τραγῳδὸν ἢ εἰς τραγῳδὸν ἢ εἰς τὴν τραγῳδίαν, καθόλ. δὲ ταὐτὸν τῷ, τραγικὸς, ὅπερ συνηθέστερον, Ἀριστοφάν.

Τραγῳδιογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ τραγῳδίας γράφων, συγγράφων.

Τραγῳδιδιδάσκαλος, καὶ Τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ τῆς τραγῳδίας διδάσκαλος, ἢ ὁ τὰς τραγῳδίας διδάσκων· λέγεται ὁ ποιητὴς τραγῳδίας τινὸς, ὅστις μόνος του κατὰ πρῶτον διδάσκει τοῦτο εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, καὶ ἐπιστατεῖ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τὴν παράστασιν αὐτῶν καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπεκρίνετο ὁ ἴδιος τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ δράματός του μετὰ τῶν λοιπῶν ὑποκριτῶν· συνηθέστερον μέντοι τὸ κατ' ἀποκ. »Τραγῳδιδάσκαλος, ὡς τό, Κωμοδιδάσκαλος«, Hemst. Ἀρ Πλουτ. 89.

*Τραγῳδοποδάγρα, ἡ (ποδάγρα). Οὕτω καλεῖται κωμικόντι δράμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Λουκιανόν, εἰς τὸ ὁποῖον περιστάνονται ὡς δραματικὰ πρόσωπα οἱ πόνοι καὶ τὰ κακὰ τοῦ πάθους τῆς ποδάγρας.

*Τραγῳδιοποιός, ὁ, ἡ, όν = τραγῳδοποιός.

*Τραγῳδοποιΐα, ἡ. Τραγικὴ ποίησις ἢ τραγικὴ ἐπιστήμη. ἐκ τοῦ

*Τραγῳδοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τραγῳδίας ποιῶν, συνθέτων, τραγικὸς ποιητής.

Τραγῳδός, ὁ (τράγος, ᾠδός, ᾠδός) κυρ. Ἀοιδὸς, ψάλτης τοῦ τράγου, τουτ. τραγικὸς ποιητής. καὶ ἀοιδὸς, διὰ τὸ εἶναι κατ' ἀρχὰς τὸν ποιητὴν ἅμα καὶ ἀοιδὸν, διότι ὁ αὐτὸς ποιητὴς τῶν τραγικῶν ἐπῶν ἔψαλλεν αὐτὰ συγχρόνως παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, ἐκαλοῦντο δὲ Τραγῳδοὶ, εἴτε διότι εἰς τοὺς τῆς Τραγῳδίας ἀγῶνας ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον ἕνα τράγον, ἢ διότι ἡ τραγικὴ παράστασις ἐγίνετο ὅτε ἐπροσφέρετο θυσία τις τράγου, ἢ τελευταῖον ἐπειδὴ οἱ Τραγῳδοὶ οὗτοι τότε παρεστάνοντο ἐνδεδυμένοι δέρματα τράγου· ὁ Εὐστάθ. λέγει »Ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾠδικὸν ἀγῶνα καθίσταντο καὶ τὸν λυμαινόμενον ταῖς ἀμπέλοις τράγον, ἆθλον προυτίθεντο τῆς ᾠδῆς, καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους Τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγῳ ᾠδήν« ὅρα Horat. ars. poet. 220. Ἀκολούθως δὲ ὅτε οἱ ποιηταὶ τῆς Τραγῳδίας ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκρίνωνται οἱ ἴδιοι, ἐκαλοῦντο ἰδίως Τραγῳδοὶ οἱ ὑποκρινόμενοι ἐν τῷ θεάτρῳ πρόσωπον τραγικὸν, ἀπὸ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ἤδη οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ διὰ τοῦ ὀνόματος Τραγῳδοποιός, Ἄμμων. 86. οὕτω Παρ' Ἀθηναίῳ (βιβλ. ιβ'. σελ. 535.) καλεῖται ἰδίως ὑποκριτὴς τῆς Τραγῳδ. καὶ ὁ Καλλιππίδης. Παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 14. κεῖται ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν, Τραγῳδιστής. ἴδε τραγῳδέω.

*Τρακταῖζω, Λευκαίνω, ἢ λευκὸν ποιῶ τι ὡς κηρὸν, Ἐτυμ. ἐκ τοῦ

Τρακτὸν, τὸ, καὶ Τρακτὸς ὁ »κηρός«. Παῦλ. Αἰγιν. δ', 21, Λευκὸς καὶ καθαρὸς κηρὸς, τὸ πεποιημένον ἢ κατεσκευασμένον ἄσπρον κηρίον. Λατ. extractus. ὅθεν

Τράκτωμα, τό. Ἐμπλαστρον ἐκ λευκοῦ κηροῦ. Ἱπποιατρ.

*Τράλλεις, οἱ, Θρᾶκες οἵτινες ἐπὶ μισθῷ, ἐδούλευον παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλεῖ τῆς Περσίας, καὶ ἐξαιρ. ὡς δήμιοι, καὶ βασανισταὶ τῶν καταδίκων ἀπ' αὐτῶν λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη καὶ ἡ ἐν Λυδίᾳ πόλις αἱ Τράλλεις, ἐξ ἧς ἐθνικ. ὄνομ. Τραλλιανός. ή, όν.

Τράμη, ἡ, καὶ, Τράμις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ὀρρὸς, καὶ, Περίναιον. ὅ ἐστὶ, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀπὸ τοῦ πρωκτοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων ὑψηλότερον στενὸν διάστημα, ὅπερ ἄλλοι Διαγραφὴν, (ἢ Διαῤῥαφὴν) καὶ Ὑποταύριον, εἶπον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 253. »Αἰθὴς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν· ὅθεν »Διάτραμις, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Δυσπόπυγος« (ἐκ τοῦ θέματος ΤΡΑΩ, ὅθεν τὸ Λατιν. Tramea σημαῖον στενήν τινα ὁδὸν μεταξὺ δύο ὀρέων, ποταμῶν, κ. τ. τ.

Τράμπις, ιδος, ἡ. Ναῦς, πλοῖον. Δυκόφρ. 97. καὶ, 1299. καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 268. (συγγεν. τῷ τράπηξ, τράφηξ, καὶ τῷ Λατ. trabs).

*Τρανέω, = τρανόω ἀμφ.

Τρανής, ές, ὁ, ἡ, ές. Ἐπιρ. τρανῶς, (ΤΡΑΩ, τετραίνω) ταὐτὸν τῷ, τορός. Διαπεραστικὸς, ὀξὺς, σαφὴς, φανερὸς, ὁρατὸς, ἀκουστὸς. ἐναργὴς, ἀκριβὴς, καθαρὸς, ἐπὶ ὁράσεως, ἀκοῆς ἤχου, κρότων καὶ ὁμιλίας· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρανὲς, σαφὲς, ἀληθὲς« καὶ Φώτ »Τρινὲς, τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσιν« Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 23. »Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.« Ἀριστοτέλ. »Τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς«, παρβλ. καὶ τορός.

Τρανός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, τρανής. Πλούταρχ. συμπ. ἡ. »Οὐδὲν οὖν τρανόν, οὐδὲν ἔναρθρον, οὐδὲν εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσιν« · οὐδὲν σαφὲς, ἀκριβὲς καὶ καθαρόν· ὅθεν. »Γλῶσσα τρανή« σαφὴς, καθαρῶς ὁμιλοῦσα· παρὰ τοῖς Ο'. »Τραυωτέρα φωνή«. Φίλ. καθαρωτέρα, σαφεστέρα. »Τρανῶς ὁρᾶνε. Ἐπίρ. σαφῶς, καθαρῶς, ἀκριβῶς, ἐπιδεικτικῶς, ἐκφαντικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρανία, ἡ· ἡ ἐν ὁδῷ μεγάλη αὐλή« · ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐστὶ τὸ, Τρανός, ἀντὶ τοῦ, Μέγας, καὶ παρὰ τοῖς Ἑμνωφ. »Τρανῶς βοήσας« · ἀντὶ τοῦ Μεγαλοφώνως. ὅθεν

Τρανότης, ητος, ἡ (τρανός). Καθαρότης εὐκρίνεια, σαφήνεια.

Τρανόω, ῶ, μελ. ώσω (τρανός). Τρανὸν σαφὲς, εὐκρινὲς ποιῶ, διαταφέω, σαφηνίζω, ἐκφαίνω, φωτίζω, ἐκθηλόω, καταφανὲς, ἐναργὲς, φανερὸν, γνωστὸν ποιῶ. Γρηγόρ. Ναζ. »Τοῦ πνεύματος τὴν θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον« · ἐκφαινομένην. Ἐνίοτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Εὐαγγελικῷ »Ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν« καὶ »Τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν«. Ἡ συνήθεια ἔχει. »Τρανεύω« ἀντὶ τοῦ μεγαλύνω, αὐξάνω, καὶ Οὐδετ. Μεγάλος γίνομαι, ἡλικιοῦμαι, ἀνάστημα ἀποκτῶ, ὅθεν

Τράνωμα, τό, Σεσαφηνισμένον, δεδηλωμένον, σαφήνεια, ἔκφρασις. »Τρανώματα γλώσσης«. Ἐμπεδοκλ.

*Τράνωσις, εως, ἡ (τρανέω). Τὸ τρανόν, σαφὲς ποιεῖν, σαφηνίζειν, σαφήνισις, ἐκδήλωσις. (– – υ) ὅθεν

Τρανωτικός, ή, ον, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, δύναμιν ἔχων εἰς τὸ τρανοῦν, δηλωτικός, ἐκφαντικός, ἐκφραστικός. Γρηγόρ. Ναζ.

Τράπεζα, ης, ἡ. Σκεῦος κοινῶς ἐκ σανίδων ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν στηριζόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλεταί τι· ἐξαιρ. ἐφ' ᾧ τίθενται τὰ φαγητὰ, καὶ ἁπλῶς πᾶν σκεῦος ἐφ' ᾧ βάλλοντες τὰ φαγητὰ τρώγομεν, Τραπέζιον. συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ ἐτίθετο ἑκάστῳ ἑξῆς· ἰδία τράπεζα, Ὀδ. Ρ, 333, 447. Χ, 74. καὶ »παρὰ δὲ ἑστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. Ὀδ. Α, 111, ὅπου ὡς ἐκ τοῦ ῥήματος ἐτάνυσσε, κατὰ Δάμιον, εἰκάζεται ὅτι καὶ παρ' Ὁμ. τράπεζαι δὲν ἦσαν κυκλοτερεῖς, ἀλλὰ τετράγωνοι εἰς μῆκος τετανυσμέναι, ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 554. »προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τράπεζας ἀργυρέας.« ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἐτίθετο μία μόνη κοινὴ τράπεζα τοῖς παρακαθημένοις, ὡς τοῦτο ἐν Ἰλ. δηλοῦται Δ, 424 — 629, καὶ »ἀργυ-

ρᾶ. καλή, εὔξεστος, εὔξοος, κυανόπεζα τράπεζα »Ἰλ. Δ, 628. Ὀδ. Α, 111., Ἰλ, Η, 354. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. »ξενίη τράπεζα »ἡ πρός τινα ξένον προτφερομένη τράπεζα πρὸς ὑποδοχήν, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, τοῦ ἱεροῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δικαιώματος τῆς ξενίας, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας καὶ ὤμνυον, »ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα«. Ὀδ. Ξ, 158. Φ, 28 καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλ. Ω. 476. κεῖται τὸ, παρακεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, παρατίθεσθαι, παθητ. »Παρέκειτο τράπεζα«· ἄλλως δὲ λέγεται »Εἰσφέρειν, φέρειν, παρατιθέναι τράπεζαν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Βάλλειν τραπέζιον· παρὰ Ξενοφ. »Κοσμεῖν τράπεζαν· εὐτρεπίζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ »Ἀφαιρεῖν τράπεζαν· ὡς τὸ ἡμέτερον »Σηκόνειν τὴν τράπεζαν«. Ξενοφ. »Μετέχειν τραπέζης τινός· ἀντὶ τοῦ, Συντρώγειν, τρώγειν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· ἔστι δὲ κατὰ συγκοπ. τράπεζα ἀντὶ τετράπεζα, διότι κατὰ τὴν τοῦ Δαμίου εἰκασίαν αἱ τράπεζαι εἶχον κατ' ἀρχὰς τέσσαρας πόδας ἤτοι ὑποστηρίγματα, ὕστερον μέντοι ἐπὶ τὸ κομψότερον κατεσκεύαζον μὲ τρεῖς μόνον πόδας, καὶ μάλιστα καὶ μ' ἕνα μόνον πόδα· ἔστι μ' ὅλον τοῦτο ἀβέβαιον ἐὰν αἱ ἀρχαιόταται τράπεζαι εἶχον τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, καὶ διὰ τοῦτο ἔστι βεβαία οὐδ' ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἐὰν τρίπεζα ἐξ ἀρχῆς ἐλέγετο. Κατὰ Πασσοβ. φαίνεται πιθανωτρ. τὸ τελευταῖον, παραβλ. τρυφάλεια. 2) Τράπεζα ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς τιθέμενα σιτία, τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα φαγητά, τὰ ἐπιτραπεζώματα. Ἡροδτ. 1. 162. Ξενοφ. Ἀν. ζ', γ. 11. »Μάλιστα δὲ αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο«, τὰ φαγητά, καὶ παρ' Ἀθην. δ'· »Τράπεζαι πολυτελεῖς«· καθ' ὅλον δὲ συμπότιον, φαγοπότιον παρὰ Πλουτάρχ. »Δεύτεραι τράπεζαι· αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον φερόμεναι, ἐφ' ὧν ἐτίθεντο τὰ τραγήματα, ἄλλως δὲ, ἐπιδόρπιαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ σιτηρέσιον, βίοτος, σιτία, τροφή. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', β', 8. καὶ ἡ, ς', 6. »Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἷαπερ ἐζήτεω· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἔχω τὸ τραπέζιμον, ἤτοι τὸ σιτηρέσιόν μου. 3) Ἡ τῶν Τραπεζιτῶν τηλία, ἤτοι τὸ τραπέζιον τῶν σαράφιδων. Μένανδρ. »Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖξ' ἵνα εἰ τἀργύριον καλὸν ἐστι δοκιμαστὴς ἰδῇ«. Πλάτ. Ἀπολ. »Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τραπεζᾶνι· διότι οἱ Τραπεζῖται εἶχον τὰς τράπεζα. αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. »Τὴν ἐργασίαν τὴν τῆς τραπέζης«. Δημοσθέν· τὴν τέχνην, τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου ἢ τῆς τραπεζιτικῆς πραγματείας· ὡς τὸ Λατ. mensa argentarii καὶ Γάλ. la Banque, καὶ ἐντεῦθεν »Κατασκευαζομένω τὴν τραπεζαν· κατεσκεύαζεν, ἔκαμε τὸν Μπάνκον, ἄνοιξεν ὁσκπήτιον σαράφικον. παρ' Ἰσαίῳ Διον. Ἁλικ. καὶ Ἀριστοτέλ. Οἰκ. β'. »Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ· εἰς ἕνα Μπάνκον. Δημοσθ. »Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν«. 4) Ἑπομένως καὶ πᾶν πλατὺ σῶμα, ἐφ' ᾧ τάσσεταί τι· π. χ. ἐν τῷ πλοίῳ λέγεται τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ πλατὺ ξύλον, (ἡ Δηνός) ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται τὸ Κατάρτιον. Ἐν τῷ Καταπέλτῃ, καλεῖται τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκτε τῶν κανόνων καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος. Καὶ τὸ Μονοπώλιον ἤτοι ὁ Κύκλος, ἐφ' ὃν ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πεπράσκονται ἐν τῇ τῶν δούλων ἀγορᾷ. Καὶ τὰ τῶν ὠμοπλατῶν περὶ τὰ νῶτα πλατυνόμενα μέρη. Καὶ μέρος τοῦ Ἥπατος· παρὰ Νικάνδρ. Καὶ τὸ λεαῖνον τὰ σιτία ὀδόντιον, ὅπερ ἡ συνήθεια. »Τραπεζίτην« καλεῖ. Πολυδ. ὁ Παυσανίας (ἐν ἡ, 31) καλεῖ. »Τράπεζαν« καὶ πίνακά τινα, ἐφ' ᾧ τετορνευμένα καὶ ἔκτυπα ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα εὑρίσκονται· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς βίον Ἰσοκράτ. »Ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητάς τε καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ« ἤτοι πίναξ, εἰκὼν ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἀνάγλυφα καὶ μικρὸν ἀνωτέρω. »Ἐπὶ μὲν τούτων τράπεζαι ἐπῆσαν ἕξ· πίνακες, ζωγραφίαι ἐκκαλισμέναι ἐπὶ πλακός, ἢ πλάκες ἔχουσαι ἐπιγραφάς καὶ ἡ τετράγωνος γεγλυμμένη λίθος ἥτις κεῖται ὡς μνημεῖον ἐπὶ τῶν τάφων, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Κικέρ. legg. 2, 26. mensa καλεῖ, (υ-υ) ὅθεν

Τραπεζεύς, έως, ὁ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ κυνῶν λεγόμενον. Ἰλ. Χ, 69. »Κύων τραπεζεύς«, ἀντὶ τοῦ, Οἰκιακὸς σκύλος, οἰκοτραφής, παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφόμενος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ζῶν καὶ μὴ θηρευτικός, καὶ Ἰλ. Ψ, 173. Ὀδ. Ρ, 309. 2) ἐπιτραπεζίδιος, παράσιτος. Πλούταρχ. καὶ Δίων Κάσ.

Τραπεζήεις, ήεσσα, ήεν, (τράπεζα). Ὁ εἰς τράπεζαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τραπέζης ὤν.

Τραπεζία, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 10. ταὐτὸν τῷ, τραπεζοποιία (ἀμφίβολος γραφή, ἴσως »Τραπεζοποιία« ἐγράφη ποτέ).

Τραπέζιον, τό· Ἱπποκρ. τοῦ τράπεζα. Μικρὰ τράπεζα. 2) Παρὰ Γεωμέτραις, Σχῆμά τι τετράγωνον, ἀνίσους τὰς πλευρὰς ἔχον. ὁ Ἡσύχ. λέγει. »Τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας«. καὶ Θέων Σμυρν. Μαθημ. Κεφ. 30. ἔχει. »Τραπέζιον γὰρ λέγεται, ὅταν τριγώνου ἡ κορυφή, ἀπὸ παραλλήλου τῇ βάσει εὐθείας ἀποτμηθῇ.«

Τραπεζιτεύω, Τραπεζίτης εἰμί, τοῦ τραπεζίτου τὸ ἐπάγγελμα μετέρχομαι. Δημοσθέν.

Τραπεζίτης, ου, ὁ (τράπεζα, 3). Ἀργυραμοιβός, ἀργυρογνώμων, κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής, καταλέκτης, ὁ δημοσίαν τράπεζαν ἤτοι μπάνκον ἔχων, καὶ δανείζων, ἀλλάζων ἀργύρια ἢ καταλλαγὰς ποιῶν εἰς τοὺς ἔχοντας τῶν τοιούτων χρείαν, Λατ. argentarius, nummularius, qui ad mensam sedet, Γαλλ. Banquier (Σαράφης, Μπανκέρος) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ ἀπελεύθεροι. Δημοσθέν. »Ὑπομνήματα γράφεσθαι εἰώθασιν οἱ τραπεζῖται«. ὅθεν

Τραπεζιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τράπεζαν ἢ εἰς τραπεζίτην, (σαράφικος). »Γράμματα τραπεζιτικά«. Δημοσθέν.

Τραπεζοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ εἶδος τραπέζης ἢ τραπεζίου, τοιούτου γεωμετρικοῦ σχήματος μορφὴν ἔχων.

Τραπεζοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ κοσμῶν καὶ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, περὶ αὐτὴν ὑπηρετῶν, ὁ στρώνων τὸ τραπέζι Διογ. Λαερτ. 9, 80. Ἀθην. δ', σελ. 170. ἔχει. »Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ Τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότησι ταὐτὸν εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρούκτωρα« καὶ μικρὸν κατωτέρω. »Ἐκάλουν δὲ Τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας«. Πλούταρχ. ἐν Συμπ. β'. Προβλ. 20 »Τὰ δεῖπνα δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους δαιτυμόνας, δαιτροὺς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαρεῖν καὶ διανέμειν«.

Τραπεζόκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρος) παρὰ Ψευδοφωκυλ. 85. »Κόλαξ τραπεζόκορος«· ὁ ἀπὸ ξένων τραπεζῶν τρεφόμενος κόλαξ· παρασιτος, ἴσως ἔτι ἐσχηματίσται κατὰ τὸ »Νεώκορος« ἀπὸ τοῦ κορέω.

Τραπεζόλοιχός, ὁ, ἡ, ον (λείχω). Ὁ λοίχων τὰς τραπέζας, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω, ῶ (ποιέω). Τράπεζαν ποιῶ, ὑπηρετῶ τὴν τράπεζαν μετὰ φαγητῶν, φέρω φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 191. ὅθεν

Τραπεζοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τραπέζας, καὶ ἡ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρεσία.

Τραπεζοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τράπεζαν ποιῶν, κατασκευάζων. 2) ταὐτὸν τῷ, τραπεζοκόμος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρετῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τραπεζοποιός, οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος«, καὶ Φώτ. »Τραπεζοποιός, ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σητυῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων.«

Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ (ῥήτωρ). Ῥήτωρ τῆς τραπέζης, ὁ εἰς τὴν τράπεζαν ῥητορεύων. Ἀθην. α.

Τραπεζότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφηρμ. τῆς τραπέζης. Τὸ εἶναι τῆς τραπέζης, Διογ. Λαερτ. ὡς τὸ ἀνθρωπότης ἐκ τοῦ ἄνθρωπος.

Τραπεζοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, κρατῶν, παρὰ Λυκούργῳ, »ἡ τράπεζα« Ἱερείας ὄνομα, ἥτις ἐκόσμει καὶ ᾠκονόμει τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά. Οὐδετέρ. »Τὸ τραπεζοφόρον« τράπεζά τις, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται· ἢ ἀποθήκη τις παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἐν ᾗ ἐναποτίθενται τὰ ἐκπώματα καὶ τἄλλα τὰ τῆς τραπέζης σκεύη. Ἀρτεμίδ. α, 76. Πολυδ. ι, 69. τὸ παρὰ Γάλ. Le Buffet, καὶ Γερμ. Credenztisch.

Τραπεζόω, ῶ (τράπεζα). Φέρω, τίθημι, βάλλω ἐπὶ τῆς τραπέζης, τραπεζόνω. Δημήτρ. Φαλ. 114. »Οὐ τραπεζοῦται κύλιξ« ἀντὶ τοῦ, »ἀπόθεμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται«. Ἰουλιαν. Λόγ. ε. »Τραπεζοῦν τοῖς θεοῖς«.

*Τραπεζώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, Ὁ τραπέζης ἢ τραπεζίου σχῆμα ἔχων· τετράγωνος· ταὐτὸν τῷ, τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα, τό (τραπεζόω). Πᾶν ὅ, τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τραπέζῃ βρῶμα, σκεῦος; κ. τ. τ.

Τραπέζωσις, εως, ἡ (τραπεζόω). Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπίθεσις, ἡ θέσις ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τῶν φαγητῶν, σκευῶν, κ. τ. λ. ἢ τὸ βάλσιμον τῆς τραπέζης. Πλούταρχ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ. Σελ. 161. »Τῶν ἱερῶν τραπέζωσις«.

Τραπείομεν, ἐπκ. ὑποταικτ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τέρπω, ἀντὶ ταρπέωμεν, τραπῶμεν· ἢ, ταρπῶμεν, Ὅμηρ, παρ ᾧ εὕρηται ἔτι καὶ ὁ β' ὑποτακτ. μέσ. ἐόρ τοῦ τρέπω Ὀδ. Θ, 292.

Τραπελίζω, ταὐτὸν τῷ, τροπαλίζω.

Τραπελός, ή, όν (τρέπω). Ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος, εὐκολοστρίπτος· ὅθεν συνηθέστρ. »Δυστράπελος, καὶ, εὐτράπελος«.

Τραπέμπαλιν, Ἐπίρ. (ἔμπαλιν, τρέπω). Ἀπεναντίως, μὲ τροπὴν, πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά. Φερεκράτης παρὰ Φωτίῳ ἐν Λέξ.

Τράπεσδα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τράπεζα (υ-υ)

*Τραπέσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τρέπω, Ὅμηρ. —

Τραπέω, ῶ. Πατῶ τοὺς βότρυς ἐν τῷ ληνῷ, ληνοπατῶ, πατῶ, πιέζω, συνθλίβω τοῖς ποσὶ τὰς σταφυλάς, πατῶ σταφύλια πρὸς κατασκευὴν οἴνου. Ὀδυσσ. Η, 125. ὅθεν οἱ Λατινοὶ ἔχουσιν τὸ Trapes, Trapetes καὶ Trapetum, τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιουργεῖον, (ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλ. 2 σελ. 155. ὑπολαμβάνει ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως ἐσχηματίσθαι καὶ ἡ συνήθ. ἀρχικ. ῥίζα treten, trappen).

*Τραπῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β' παθητ. τοῦ τρέπω. —

Τράπηξ, ηκος, ὁ· παρὰ Λυκόφρ. 641. καὶ, 1001. φέρεται καὶ τράφηξ (τρέπω). Δοκός, δοκάρι ἢ ξύλον τι διὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται ἓν σῶμα ὁποῖον δήποτε, ὡς νὸ τρόπηξ, καὶ τρό-

φηξ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Χάραξ, σκόλοψ, ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ, ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χείλος« ἀντὶ τούτων ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, τρόφηξ. τοιοῦτόν τι φαίνεται εἶναι καὶ τὸ, τρόπηξ. τὸ μέρος τῆς κώπης, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες, καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους ὅλη ἡ κώπη· ὁ Ἐτυμολόγ. »Τράφηξ, ἡ ὑπόπλακος βάσις (παρὰ Λυκόφρονι)· λέγεται δὲ καὶ τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται· νῦν δὲ τὸ ξύλον, ἐνθα τιθέασι τὸν ἄρτον« · ὁ Σχολ. Λυκόφρ. »Τράφηξ, κυρίως ἡ ὑπόπλαστος σανίς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι· νῦν δὲ ἁπλῶς τὸ Ξύλον, - καὶ τὸ Δόρυ« · Ἐντεῦθεν τὸ λατ. Trabes, trabs. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ε', σλ. 208. »Τροποὶ, οἷα· ἀντὶ τοῦ, Δοκοὶ· παρβλ. τροπίς· (υ -)

*Τραπητέος, έα, έον, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τρέπω, ἀόρ. τραπεῖν, τραπέσθαι. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ τρέπεται, ἢ νὰ στρέφηται, νὰ γυρίζῃ.—

Τραπητής, οῦ, ὁ (τραπέω). Ὁ τὰς σταφυλὰς πατῶν, σταφυλῶν πατητής.

Τραπητός, ή, όν. Πατητός, »Οἶνος τραπητός« · οἶνος ὑπὸ πατημένων σταφυλῶν, μοῦστος.

Τράπω, Ἰωνικ. ἀντὶ τρέπω· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδτ.

Τρασιά, ἡ (τέρσω, τερσαίνω). Πλέγμα τι ἐκ βύρλων ἢ καλάμων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων (φάσα, καλαμωτή,), ἐφ' ᾧ ξηραίνουσιν ὀπώρας, τυρὸν, κ. τ. λ. ἢ τῶν σύκων ψύκτρα. Κρεβάτιον ἐκ σπάρτων ἐφ' ᾧ ξηραίνουσι τὰ σῦκα· ταὐτὸν τῷ, ταρσός, ταρσὸς, ταρσιὰ ἢ τερσιά· Ἀριστοφάν. Νεφ.

Τραυλίζω, Μλ. ἰσω καὶ μέσ. τραυλίζομαι, Ψελλίζω, βατταρίζω, τραυλὰ ὁμιλῶ, ἐξαιρ. ὅταν δὲ δύναμαι καθαρῶς νὰ προφέρω τὸ ρ, ἢ τὸ λ, στοιχεῖον· Ἀριστοφάν. Νεφ. 860. Σφῆκ. 44. ἴδε τραυλός, Λατ. balbutire· ὅθεν

Τραυλισμός, ὁ. Τὸ τραυλίζειν, τὸ μὴ καθαρῶς καὶ ἐνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις, ἐλάττωμά τι ἐν τῇ γλώσσῃ ὅτε δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς στοιχεῖά τινα, Λατ. balbuties.

Τραυλός, ή, όν. Ὁ μὴ δυνάμενος ὀρθῶς ἢ ἐνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὁ ἁμαρτάνων κατὰ τὴν προφορὰν ἐξαιρ. τοῦ λ καὶ ρ, ὅ ἐστιν, ὁ ψελλίζων, τραυλὰ ὁμιλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἐμπερδεύεται ἐν τῷ προφέρειν τὰς λέξεις, λατ. balbus, Ἡρόδ. 4, 155. ἀντικειτ. τῷ τορός, παρβλ. καὶ ψελλός· ὁ Πλούταρχ. τάσσει τὸ, τορὸς καὶ ἰσχυόφωνος, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, εὔφωνος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »τραυλὸς, ψελλὸς, τὴν γλῶτταν βεβλαμμένος« 2) τροπκ. ὁ τερετίζων ἐπὶ χελιδόνος· (ἐκ τοῦ θραύω, θραυλός) ὅθεν

Τραυλότης, ητος, ἡ. Τὸ φυσικὸν παιδίσμα τῆς γλώσσης, ὅταν δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς τὸ ρ, ἢ ἄλλοτι τῶν στοιχείων, καὶ μάλιστα τὰ παιδία κατ' ἀρχάς, ὡς τὸ τραυλισμὸς ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Προβλ. β'. διακρίνει τὴν τραυλότητα, τὴν ψελλότητα, καὶ τὴν ἰσχυοφωνίαν, οὕτωσί· »Ὅτι ἡ τραυλότης γίνεται, τὸ γράμματί τινος μὴ κρατεῖν· ἡ δὲ ψελλότης, τὸ διαιρεῖν τι, ἢ γράμμα, ἢ συλλαβήν· ἡ δὲ ἰσχυοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν.

*Τραυλόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ἔχων τραυλὴν τὴν φωνὴν, ὁ τραυλίζων, Ἡσύχ. —

Τραῦμα, ατος, τό. Πληγή, θραῦμα, ἕλκος, μάλωψ (κτυπηματιά), ἡ κόψιμον βλάβη ἐπί τινος τῶν μερῶν τοῦ σώματος, Πλάτ. εἰς Γοργ. 169. »Μαστιγίας αὐ εἴτις ἢν καὶ ἴχνη εἴχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων ζῶν« · ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ, κατάπτωσις, ἧττα· ὡς καὶ ὁ συνήθεια τὴν ἧτταν, κτύπημα, μεταφορικῶς λέγει· Θουκυδ. παρβλ. τὸ Ἰων. τρῶμα· (ἐκ τοῦ τράω, τιτρώσκω, συγγεν· τῷ θραύω) ὅθεν

Τραυματίας, ὁ. Τετρωμένος, πληγωμένος, κτυπημένος, βεβλαμμένος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, τετραυματισμένοι, πεπληγότες. Θουκυδ ἡ.

Τραυματίζω, (τραῦμα). Τραῦμα ποιῶ, τιτρώσκω, πληγόνω, κτυπῶ· Θουκυδ. ε'. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', γ', 16.

Τραυματικός, ή, όν (τραῦμα). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τραύματα, ἢ ὁ θεραπεύων, ἰατρεύων τὰ τραύματα· Διοσκορ. »Φάρμακον τραυματικόν«.

Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τραύματα ποιῶν, πληγόνων Γλωσσ. Στεφ.

*Τραύξανον, καὶ, τραύσανον. τὸ· ἴδε τρώξανον.

Τραφαλίς, καὶ, τραφαλλίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Τραφαλός, ἴδε τροφαλίς.

Τραφέμεν, Ἰωνικ. ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. τοῦ τρέφω, ἀντὶ τραφεῖν· κατ' ἀμτβ. σημασίαν Ἰλ. Ρ, 199. Σ, 436. Ὀδυσ. Γ, 28. Ἡσ. Θεογ. 480.

Τράφεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. προσ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τρέφω ἐν Ἰλ. Α, 251. ἀντὶ ἐτράφησαν.

Τραφερός, ά, όν (τρέφω). Κυρ. καλῶς τετραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, λιπαρός, παρ' Ὁμήρ. ἀεί, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Ἰλ. Ξ, 308. Ὀδ. Τ, 98. Ὕμν. Δημ. 43. σημαίνον διὰ μὲν τοῦ τραφερήν, τὴν ξηρὰν, τὴν γῆν, διὰ δὲ τοῦ ὑγρὴν, τὴν θάλατσαν τὰ ὕδατα, ὡς καὶ τὸ ξηρὴ καὶ ὑγρὴ ἀντιθέτως πρὸς ἄλληλα, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ἰδίως τραφερὴ, ἡ γῆ, ἢ ξηρὰ, ὡς χέρρος καὶ χέρσος, σπαν. κατὰ πλῆρες »τραφερὴ ἄφουρα« Ὀππ. καὶ »τραφερὴ κέλευθος« ἢ διὰ ξηρᾶς ὁδὸς, Ἀπολ. Ῥοδ. δ'. 281. κατὰ διάκρισιν τοῦ, ὑγρὴ κέλευθος, ἢ διὰ ὕδατος ἢ θαλάσσης ὁδὸς ὡσαυτ. »τραφερὰ ἠθεαω Ὀππ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τραφερὸν, πηκτὸν, τρόφιμον, λευκὸν, ξηρόν, πεπηγμένον« καὶ »Τραφεράν, ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι, θρέψαι λέγουσιν« · ὁ Ἐτυμολόγ. »Τραφερά, ἡ ξηρὰ γῆ, ἢ πεπηγυῖα ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν« · ὁ δὲ Εὐστάθιος· »Τραφερά, ἐπίθετον κοινὸν τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα· κυρίως δὲ ἡ Γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαχὴς καὶ στερεά, παρὰ τὸ τρέφειν. δ' δηλοῖ τὸ πηγνῦναι· 2) ἐνεργ. ἀντὶ θρεπτικός, τρέφων, τρόφιμος· »Νομὸς τραφερός« · Ἄρατ. 1027.

*Τράφηξ, ηκος, ὁ, ἴδε τράπηξ. (υ -)

Τράφος, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, τάφρος. Πίναξ Ἡρακλ. ὅπερ ὅρα.

Τράφω, Αἰολικ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, τρέφω. Boeckh. διαφ. γραφ. ἐν Πινδ. Πύθ. 2, 44. (υ -)

*Τραχαλᾶς, ᾶντος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Δωρ. ἀντὶ τραχηλᾶς, (τράχηλος) Παχὺς τὸν αὐχένα, ἔχων χονδρὸν λαιμόν. Ὁ Αὐρηλ. Βίκτ. ἑρμην. τὴν Λέξιν διὰ τοῦ irrisor, ὡς καὶ Πολέμων φησὶ »ὁ γὰρ παχὺς ἅμα καὶ εὐμήκης θυμικὸν ἄνδρα καὶ μεγάλαυχον καὶ αὐθάδη σημαίνει«.

Τραχέως, Ἐπίρ'. ἐκ τοῦ τραχύς. Μὲ τραχὺν τρόπον, ἴδε τραχύς.

Τραχηλόγχη, ἡ, (τράχηλος, ἄγχη). Ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἀγχόνη. Εὐνάπιος εἰς βίον Μαξίμου.

*Τραχηλᾶς, ὁ· ἴδε τραχαλᾶς.

Τραχήλια, τά (τράχηλος). Τὰ ἄκρα καὶ εὐτελῶ τῶν κρεάτων, ἢ περικόμματα, περικώλια, τὰ ὁποῖα καταφρόνουν, ἢ τὰ ἐρίπτον πιθανῶς τὰ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου μέρους. Ἡ συνήθεια λέγει. »Τραχηλιά, ἡ· τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ἐνδύματος.

Τραχηλιαῖος, αία, αῖον (τράχηλος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τράχηλον, ὁ ἐκ τοῦ τραχήλου ὤν· παρὰ Στράβ. ἐν β', καὶ ις'. τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τούτου »τραχηλιμαῖος« ἔχουσι.

Τραχηλιάω, ῶ. Ὑψῶ τὸν αὐχένα, ὑψαυχέω, σηκόνω τὸν λαιμὸν ὑψηλά, ἢ ἀνακάμπτω εἰς ὕψος τὸν αὐχένα, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, καὶ τροπκ. ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐναντιοῦμαι, ἀπειθὴς γίνομαι· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. ιε'. 25.

Τραχηλίζω, Μλ. ίσω. Αἴρω, σηκόνω τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου ἐπάνω ὡς πρὸς σφαγήν, ἢ πιάνω τὸ ζῶον ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἀνατρέπω· ἢ στρέφω ἢ κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ τὸν παρρησιάσω, ἢ νὰ τὸν δείξω γυμνὸν ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ἐντευθ. ἐν γένει· 2) ἀντὶ τοῦ Ἀνακαλύπτω, γυμνόω, φανερόω, φανερὸν ποιῶ· ὅθεν »Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ« · Παῦλ. πρὸς Ἑβρ, δ'. πεφανερωμένα, φανερά· 3) στρέφω, γυρίζω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ κυτάξω πρός τι μέρος. 4) ἐπιλαμβάνομαι τοῦ τραχήλου, πιάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν ὡς οἱ παλαισταὶ καὶ οἱ γυμνασταὶ, ἢ πιάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν σφίγγω ἢ τὸν βάλλω κάτω, ὠθῶ, σπρώχνω, κουντῶ, κρημνίζω, καταβάλλω, παρασύρω, ἢ καταβάλλω ἀπὸ τοῦ ἵππου, κρημνίζω τὸν ἱππέα ἀπὸ τὸ ἄλογον κάτω· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ βίας ἀποσπάω, ἕλκω, ἀποσύρω, τραβῶ. ἁρπάζω, καταβάλλω· ἐπὶ γυμναστῶν καὶ παλαιστῶν ἔχει τὴν λέξιν ὁ Πλάτ. Ἐρώμ. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. καὶ Θεμίστ. Λόγ. κγ'. »Ἀθλητὴν ῥαδίως τραχηλιζόμενον«.

Τραχηλίμαιος, αία, αῖον· = τραχηλιαῖος, πολλ' ἀμφβ. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 558.

Τραχήλιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ τράχηλος, καὶ τὸ τοῦ δόρατος ἄκρον, ὁ σαυρωτήρ.

Τραχηλισμός, ὁ. Τὸ τραχηλίζειν, ἢ τοῦ λαιμοῦ ἀνατροπὴ ἀνάκαμψις· ἐν τῷ ῥίπτειν, παίζειν τὴν σφαῖραν· Ἀθήν. α'.

*Τραχηλοδεσμότης, ου, ὁ (δεσμός). Ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων, δέων.

*Τραχηλοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τῷ τραχήλῳ ὅμοιος, ἔχων σχῆμα τραχήλου.

Τραχηλοκάκη, ἡ (κακός). Κλοιός, ἅλυσος, σίδηρα περὶ τὸν λαιμόν· ὡς τὸ ποδοκάκη. Νικ. Χρον. κα', 6.

Τραχηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποτέμνω· ὅθεν

Τραχηλοκοπία, ἡ. Τὸ κόψιμον τοῦ λαιμοῦ, ἢ τῆς κεφαλῆς ἀποτομή.

Τράχηλος, ὁ. Ὁ λαιμός, αὐχήν, δειρή, ἐξαιρ. τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ (σβέρκος) τῷ ἑτερογ. Πληθ. χρῆται Καλλιμ. τὸ δὲ ἑνικ. οὐδεὶς Τὸ τράχηλον εὕρηται μόνον παρ' Γραμμ. Ὅμ. Ἴμν. ά, 83. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', δ', 6. »Ἐπανατείνας τὸν τράχηλον« καὶ ἐν Λακεδ. Πολ. ε, 9. ἐπὶ γυμναστῶν· »Ἀπὸ σκελῶν, ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται· πιάνονται ἀπὸ τοῦ τραχήλου· 2) ἐπὶ πορφυρῶν κογχύλων λέγεται τὸ ἔμπροσθεν ἄνω μέρος αὐτῶν· Ἀθήν. γ'. 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ πανίου τῆς νηός (υ-υ)

*Τραχηλόσιμος, ὁ, ἡ, ον (σιμός). Ὁ ἔχων κοντὸν τὸν λαιμόν, κοντόλαιμος.

*Τραχηλώδης, ὁ, ἡ, ες· κατὰ συναλ. ἀντὶ τραχηλοειδής.

*Τραχίν, ῖνος, ἡ· καὶ Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰωνικ. τρηχίν· θηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν αὐτῆς ποιότητα, Ἰλ. (- -) ὅθεν ἐθνικ.

*Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. τρηχίνιος, (- - υυ). —

Τράχουρος, ἡ τραχοῦρος, ὁ (τραχὺς, οὐρά). Τραχὺς κατὰ τὴν οὐράν, ἰχθὺς ποιός· ἴσως ὁ τοῦ Λιννάιου Scomber tracharus· Ἀθήν. ζ'. (- - υ)

Τραχόω, ῶ (τραχύς), ταὐτὸν τῷ, τραχύνω· Ἰώσηπ.

Τρᾰχῠβᾰτέω, ῶ (βαίνω), Ἐπὶ τραχέος ἐδάφους βαίνω· βαδίζω ἐπάνω εἰς τραχὺ σκληρὸν καὶ ἀπότομον ἔδαφος, περιπατῶ ἐπάνω εἰς σκληρὸν τόπον· Ἱπποκράτ. ἐπιστ.

*Τραχύδερμος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τραχυδέρμων, ὁ, ἡ, ον (δέρμα). Ὁ τραχὺ δέρμα ἔχων· Ἀθήν. ζ', σελ. 286. καὶ 305. »Βάτοι, ῥίναι τε τραχυδέρμονες«.

*Τρᾰχύλογος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τραχέως, χοντρὰ ὁμιλῶν, τραχύφωνος, ὡς καὶ τὸ τραχύστομος.

Τρᾰχυντικός, ή, όν. Ὁ τραχύνων, σκληρύνων, τραχὺ ἢ ἀπότομον ποιῶν· 2) τροπκ. κακίζων ἢ τραχὺν καὶ θυμώδη ποιῶν, παροξύνων, ἐκ τοῦ

*Τρᾰχύνω, Ἰωνικ. τρηχύνω, παρκ. τετράχυσμαι, καὶ τετράχυμαι, Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. δ', 9. καὶ τετράχυμμαι· Schaef. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. γ'. 276 (τραχύς) Τραχὺ καὶ ἀπότομον ἢ δύσβατον ποιῶ, σκληρύνω· 2) τροπκ. ἐπὶ ἠθικ. ἔνν. παρεργίζω παροξύνω, κακίζω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν φέρω.

Τραχυόστρακος, ὁ, ἡ, ον (ὄστρακον). Ὁ τραχὺ ὄστρακον ἔχων· Ἀθήν. ζ. »Ὀκτεὶς τραχυόστρακος«.

Τρᾰχύπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τραχεῖς πόδας ἔχων.

Τρᾰχύς, τρᾰχεῖα, τρᾰχύ· Ἰωνικ. τρηχύς, εῖα, ύ. Ἀνώμαλος, σκληρός, ἀπότομος, ἀκανθωτός, ἐξοχὰς ἔχων, πετρωτός, οὗ τινος ἡ ἐπιφάνεια σκληρὰ καὶ ἀνώμαλος ἐστί, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἁφὴ ἢ ἡ γεῦσις προξενεῖ δυσαρέσκειαν τινά, ἀντίκειται τῷ Λεῖος· Ὅμ. Ἡτ. καὶ Ἡρότ. παρ' οἷς ἀεὶ κεῖται ὁ Ἰωνικ. τύπ. τρηχύς »τρηχὺς λίθος, τρηχεῖα ἀκτή, τρηχεῖα ἀταρπός«. Ἰλ. Ε, 308. Ὀδ. Ε, 425. Ξ, 1. καὶ »γῆ τρηχεῖα« Ἡρότ. 4, 23. ἔτι δὲ παρ' Ὅμ. καὶ ὡς ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὀδ. Ι, 27. Κ, 417, καὶ Ξενοφ. »Τόπος τραχύς« καὶ »Ὁδὸς τραχεῖα« καὶ ἐν Ἀπομν. β', ς', 6. »Τῇ φωνῇ τραχύς«, χονδρὴν καὶ ἀγρίαν φωνὴν ἔχων· »Τραχεῖα σώματα«, τὰ μὴ μαλακά· 2) μεταφορικ. σκληρός, σκληροκάρδιος, ἀκαμπής, ὠμός, ἀνένδοτος, ὁρμητικός, ὀργίλος, ἐξύθυμος, ἄγριος »Ἰσμήνη Τρ.« Ἡσ. Ἀσπ. 119. »Τραχὺς τὴν ὀργήν« Πλούταρχ. ἐπίρρημ. τραχέως, Ἰωνικ. τρηχέως, ἀντὶ τοῦ ὁποίου πολλάκ. καὶ τὸ οὐδ. ἐν χρήσει ἐστὶν »τραχὺ βλέπειν« ἀγρίως βλέπειν· συνηθ. κατὰ τροπκ. ἔνν. »τρηχέως περιέπεσθαι ἢ περιεφθῆναι« Ἡρότ. 5, 1. 81. 7, 211. 8, 18. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ προσθέσει τοῦ ὑπό τινος, ἔτι καὶ πρὸς ἐνεργ. ῥῆμα· Ἡρότ. 2, 64. Συγγριτκ. »τρηχύτατα περιεφθῆναι« Ἡρότ. 8, 27 (συγγεν. τῷ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥάχος, ῥῆχος, ῥαχία, κ. τ. τ.)

Τρᾰχύσμᾰ, τό (τραχύνω). Τραχύτης, σκληρότης, ἐξοχή τις σκληρὰ ὡς κόκκος ὑψουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος· Ἀθήν. ιά' σελ. 475. »Ὠνομάσθη δὲ τὸ καρχήσιον (εἶδος ποτηρίου) διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ«.

Τρᾰχυσμός, ὁ (τραχύ). Τὸ τραχὺ σκληρὸν ποιεῖν. Ἱπποκρ.

*Τρᾰχυστομέω, (τραχύστομος). Τραχὺ στόμα ἔχω. 2) τραχεῖαν προφορὰν ἔχω, ἢ φωνὴν τραχεῖαν, χονδρήν· ὅθεν

*Τρᾰχυστομία, ἡ. Τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν στόμα· 2) ἡ τραχεῖα, προφορά, ἢ φωνή, χονδροστομία. —

Τρᾰχύστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τραχὺ στόμα ἔχων, σκληρόστομος· 2) τραχὺς τῇ φωνῇ, τραχεῖαν φωνὴν καὶ προφορὰν τοῦ λόγου ἔχων· Στράβ. ιδ'. σελ. 977.

Τρᾰχύτης, ητος, ἡ (τραχύς). Τὸ εἶναι τοῦ τραχύ, σκληρότης, ἀνωμαλία· Ξενοφ. Κυροπ. ζ', ε', 24. »Ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα· διὰ τὸ εἶναι πετρώδης ὁ τόπος.

Τραχύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τραχὺν φλοιὸν ἤτοι φλοῦδαν, πέτζαν ἔχων.

Τρᾰχυφωνία, ἡ. Τραχεῖα καὶ χονδρὴ φωνή, ὁμιλία, ἡ προφορά, ἐκ τοῦ

Τρᾰχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Τράχω, Δωρικ. ἀντὶ, τρέχω· Ἡσύχ. παρβλ. τράφω.

Τρᾰχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τραχύς, ἀνώμαλος, σκληρός, πετρώδης.

Τράχωμα, ατος, τό (τραχόω). Τὸ τραχὺ γεγενημένον, ἐκτραχυνθέν, τραχύτης, τράχυσμα· ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ κατὰ τόπ. δ', λέγει »Τραχώματα, τὰς τραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτόμενοι« ἢ, τραχύτης τῶν ἔνδον τῶν βλεφάρων μερῶν. Οἱ Βυζαντινοὶ λέγουσι τὴν σήμερον »Τράχωμα« τὴν προῖκα, τὴν φερνήν (– – υ) ὅθεν

Τραχωματικός, ή, όν. Ὁ εἰς τράχωμα ἀνήκων ἢ ἰατρεύων τὰ τραχώματα. Γαλην.

Τρᾰχών, ῶνος, ὁ (τραχύς). Τραχύς, σκληρός, ἀνώμαλος, ἀπότομος, πετρώδης τόπος· ὁ Λουκιαν. συνεκφέρει »Πέτραις καὶ τραχῶσι« ἔτι καὶ τρηχώ. ὅθεν

Τρᾰχωνίτης, ὁ, θηλ. τρᾰχωνῖτις, ιδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τραχύς, τραχεῖα.

ΤΡΑΩ, ἄχρηστ. θέμα ἐξ οὗ σχηματζτ. τινὲς χρόνοι τοῦ τιτράω, τετραίνω. ἅπερ ἴδε.

Τρεῖς, οἱ, αἱ, οὐδ. τρία, τά· γενικ. τριῶν, δοτκ. τρισί, παρ' Ἴππων. λείψ. 8. καὶ τριοῖσι ὡς τὸ δυοῖσι Ἰωνικ. ἀντὶ δοτί· Αἰτκ. τρεῖς, τρία. Ἀριθμὸς περιττός, ἐκ δύο καὶ ἑνός, ἢ δυάδος καὶ μονάδος συνιστάμενος, ὅθεν τὸ Λατ. tres, tria παρ' Ὁμήρ Παρ' Ἀθην. ί, Σελ. 415. λέγει ὁ Σωτίβιος περὶ τοῦ ἀδδηφάγου Λιτυέρσα. »Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὅλους καυθηλίους« ἀνθ' οὗ ὁ Σχελ. τοῦ Θεοκρίτ. ί. 40, ἔχει· »Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὅνους καυθηλίους« ἔνθα ἐνοητέον »Τρεῖς ὄνους ἄρτων« ὅ ἐστι, τριῶν ὄνων φορτίον· »τρία ἔπη« παροιμ. τρία μόνον λόγια, Πιν. δ. ὁ ἀριθμ. τρία ἠλογίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἱερὸς καὶ αἴτιος ἀριθμός· καὶ »διὰ τριῶν«, ὅρα ἐν τῷ, τριάζω.

Τρεῖω, ποιητκ. ἀντὶ, τρέω.

Τρέμυθος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τέρμινθος, ἡ· ἴδε τέρμινθος, Νικ.

Τρέμω, μόνον ἐν τῷ Ἐνεσττ. καὶ παρατ. εὐχρστ. Εἰς σφοδρὰν κίνησιν καὶ ταραχὴν κατατᾷ τὸ σῶμά μου ὑπό τινος τρομεροῦ συμβεβηκότος, κλονοῦμαι, ταράττομαι· Ἰλ. Ν, 18. »– – τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη«. 2) Φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ὡς καὶ τὸ τῆς συνήθειας, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον, λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ λεπτοῦ τινος χιτῶνος ἢ ἐνδύματος ἀντὶ σείεται, σαλεύει, Ἰλ. Φ, 507. παρβλ. τρομέω (ἐκ τοῦ τρέω ὅπερ συγγεν. τῷ τετρεμαίνω καὶ τρέμω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo.)

*Τρέξι, ἀντὶ θρέξομαι καὶ θρέξεται, οὕτω λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστφ. Θεσμοφ. 1222, 1225.

*Τρεπτικός, ή, όν (τρέπω). Ὁ εἰς τὸ τρέπειν, γυρίζειν ἀνήκων· εὐμετάτρεπτος, εὐμετάβλητος, εὐκολογύριστος.

Τρεπτός, ή, όν. ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ τρέπω. Ὅστις τρέπεται, στρέφεται· στρεπτός, εὐμετάβλητος, ἢ ὅστις δύναται νὰ στραφῇ, νὰ λυγισθῇ.

Τρεπτότης, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τροπή, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τρέπω, Μελ. ψω. ἀόρ. α'. ἔτρεψα, μεσ ἀόρ. α'. ἐτρεψάμην, παθτ. ἀόρ. α'. ἐτρέφθην, ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἐτράφθην, Ὀδ. Ο, 80. συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. ὁ δὲ Βουττμ. θεωρεῖ τὸν τύπ. τοῦτον μόνον ὡς Ἰωνικ. καὶ Δωρ. οὐχὶ δὲ Ἐπκ. ἐκτὸς δὲ τοῦ ἐνεργ. α'. ἀόρ. εὕρηται παρ' Ὁμήρ ἐξαιρ. πολλάκ. ἀόρ. β'. Ἐνεργ. ἔτρεπον, καὶ ἐσθ' ὅτε κατ' ἀμετβ. Ἔνν. Ἰλ. Π, 657. μέσ. ἀόρ. β'. ἐτρεπόμην, παρ' Ὁμ. ἐπίσης συνεχέστρ. ἀπαντώμενος τοῦ μέσ. ἀόρ. α', ὡσαύτ. καὶ παθ. ἀόρ. β'. ἐτράπην, ἐξ οὗ Ἐπικ. α'. πληθ. πρόσωπ. Ἔποστακτ. τραπείομεν ἀντὶ τραπέωμεν, τραπῶμεν, Ὀδ. Θ, 292. ἅπαξ δὲ εὕρηται ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ παθ. ἀόρ. παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 395. D. Ἐνεργ. παρακ. τέτροφα, Σοφκλ. καὶ Ἀριστφ. νεώτρ. καὶ τέτρεφα, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Διναρχ. κατὰ Δημ. σελ. 73. καὶ κατὰ Φιλοκλ. σελ. 93. παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 423. καὶ ἀνατρέπω. παθ. παρακμ. τέτραμμαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὕρηται μόνον μετοχ. τετραμμένος, καὶ ἅπαξ Προστακτ. τετράφθω, Ἰλ. Μ, 273. ἔτι δὲ χρῆται ἐκ τοῦ παθητ. Ἵπερσ. τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ. Ἐπκ. τέτραπτο, καὶ τῷ γ'. πληθ. τετράφατο, Ἰλ. Κ, 189. καὶ παρὰ Θεογν. 42. τετρέφαται, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσωπ. παθ. παρακμ, — Ἰωνικ. Ἐνεστ. τράπω, Ἡροδτ. (υ –) καὶ μέσ. μέλ. ἐπιτράψομαι, Ἡροδτ. 3, 155. καὶ, ά, ἀορστ. ἐπέτραψε, Ἡροδτ. 4, 204. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἐστὶ ἀμφ. ἐκ τοῦ β'. ἀόρ. εὕρηται ἐνεστ. ἐπιτραπέουσι, ἐν Ἰλ. Κ, 421 Στρέφω, γυρίζω, κλίνω τι, νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν ἢ τὴν εὐθυνσίν του, ἀποκλίνω, ἀπευθύνω, μεταστρέφω, καὶ καθόλ. δίδω εὐθυνσίν τινα ὁποιανδήποτε εἴς τι, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. συνηθ μετὰ τῆς εἰς ἢ πρός, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ κατ' Αἰτκ. »εἰς τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπων ὄσσε«, Ἰλ. Ν, 7, καὶ »πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε« Ὀδ, Ν, 29. Ἰλ. Τ, 212. Ὀδ Ο, 80. ὡσαύτ. μετὰ τῆς παρὰ πρὸς Αἰτ. Ἰλ. Φ, 603. καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πρὸς Δοτ. καὶ Αἰτ. Ἰλ. Ν, 542. Ἡσ. Ἔρ. 648. »τρέπειν τινὰ εἰς εὐνήν« Ὀδ. Δ, 294. ἤτοι βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, καὶ μετὰ τοῦ ἀντίον εἰς Γενκ. Ἡσ. Ἔρ. 596. καὶ ἐντευθ. καθόλ. ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, διώκω »πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα« Ὀδ. Ι, 315. Παθ. καὶ Μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτὸν εὐθύνομαι, »ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο« Ἰλ. Γ, 422. ἤτοι ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἔπιασαν τὸ ἔργον, καὶ Ἰλ. Ψ, 53. ἔτι τρέπομαι εἰς ἢ πρὸς ἔργον, Wytt. ἐπ. κρ. σελ. 235. Ἡσ. ἔρ. 318. ὡσαύτ. τρέπεσθαι εἰς ὀρχηστύν, εἰς ἀοιδήν, Ὀδ. Α, 422. Σ, 304. »εἰς γέλωτα« Ἡροδτ. 7, 103. »πρὸς ἀλκήν« Ἡρότ. 3, 78, 4, 125 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ »ἀντ' ἠελίοιο τετραμένος« Ἡσ. ἔρ. 729. ἤτοι, γυρισμένος πρὸς τὸν ἥλιον· ὡσαύτ. πρὸς τὴν τῶ τετραμμένη Ἡροδτ. 4, 22. καὶ »ἡ πρὸς ἄρκτον τετραμμένη ὁδὸς« Ξενφ. Ἀνβ, γ'. ε, 9. ἤτοι, ἡ φέρουσα, ἡ βλέπουσα πρὸς ἄρκτον ὁδός· καὶ »ἔξω τοῦ ἄστεος τετραμμένος« Ἡροδτ. 2, 181. »τραφθέντες εἰς τὸ πεδίον« ὁ αὐτ. 9, 56. τὸ δὲ καίομαι ἐτράπετο« Ἰλ. Λ, 237. δηλοῖ, ἐκάμφθη, ἐλυγίσθη· καὶ »τρέπεσθαι ὁδόν« ἀντὶ, πέρνω ἕνα δρόμον »ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται« Ξενφ. Ἀπομν. β', ά, 21. Ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναστρέφω, μεταστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνακάμπτω, »πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους« Ἰλ. Θ, 432. ὡσαύτ. καὶ »πάλιν τρέπεν αὐτόθ. 399. Τ, 439. Φ, 415. »πάλιν τρέπεσθαι« Ἰλ. Φ, 458. ὡσαύτ. »ὀπίσσω τρέπεσθαι« Ἰλ. Μ, 273. καὶ μετὰ Γενκ. »πάλιν τρέπεσθαί τινος« Ἰλ. Σ, 138, καὶ ἀμετβτ. ἀντὶ ἐπιστρέφω, Ἡτ. Θεογ. 58. ἔτι δὲ βάλλω εἰς φυγήν, διώκω εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὸ ὀπίσω χωρεῖν τινα ποιῶ, »τρέψω δ' ἥρωας ἀχαιούς« Ἰλ. Ο, 261. Ἡροδτ. 1, 63. 4, 128. καὶ κατὰ πλήρη ἔνν. »φύγαδ' ἔτραπε

μώνυχας ἵππους» Ἰλ. Θ, 157. ἔτι καὶ ἀμετβτ. »ψύγαδ' ἔτραψεν Ἰλ. Π, 657. ἀντὶ ἐτράπετο, ἢ ἑαυτόν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνηθ τρέπειν εἰς φυγήν, ὡς τὸ Λατ. convertere in fugam »εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἐξακοσίους« Ξενοφ. Ἀναβ. α, η, 17. Παθητκ. τραπῆναι, καὶ τρεφθῆναι, μετοχ. τρεφθείς, Ξενοφ. Κυνηγ. 1. β', 5. ἀντὶ εἰς φυγὴν βάλλομαι, καταδιώκομαι, ὅθεν φεύγω, καὶ συχνακ. μετὰ τοῦ φυγῇ, ἢ εἰς φυγήν. Μέσ. τραπέσθαι, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς φυγήν, φεύγω, »ἐτράποντο οἱ Λυδοὶ« Ἡροδτ. 1, 80· 5, 64, »εἰς φυγὴν τραπ.«, Ἡροδτ. 8, 91. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἀ. τρέψασθαι σημαίν. τρέπω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ εἰς φυγήν, τὸν καταδιώκω, Ξενοφ. Ἀναβ. ε, δ', 16. ζ, α', 13. γ', ε', 5, 26. ὁ Ἀρρίαν. ἔχει καὶ τραπῆναι ἀντὶ τραπέσθαι. Ἀποτρέπω, ἀπείργω, ἀπωθῶ, ἀμύνω, ἀφίστημι »τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν« Ὀδ. Τ, 479, Ἰλ. Θ, 451. ἀπό τινος, Ἰλ. Χ, 16. καὶ, »ἐκείς τινος« Ὀδ. Ρ, 73, καὶ ἐντεῦθ. ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, εἴργω »ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε« ἤτοι παρέτρεψεν, ἐκώλυεν, Ἰλ. Δ, 381. Ε, 187. Ἡσ. Ἀσπ. 456. 2) μετατρέπω, μεταβάλλω, μεταλλάττω, ἀλλοιόω, »ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας« ἐγύρισε, μετέβαλε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του, Ἰλ. Ζ, 61. Παθητ. καὶ Μέσ. μεταβάλλομαι, μεταλλάττομαι, ἀλλοιοῦμαι »τοῦ μὲν γὰρ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἀλλυδὶς ἄλλῃ« Ἰλ. Ν, 279. μεταβάλλεται ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις τοῦ προσώπου, κυτρινίζει, λαμβάνει ἄλλο χρῶμα, καὶ αὐτοθ. 284. Ρ, 733. Ὀδ Φ, 412. Ἡσ. ἔργ. 418, »τρέπεται νόος, φρὴν, θυμὸς« Ὀδ. Γ, 147. Η, 263. Ἰλ. Κ. 45, Ρ, 546, ἤτοι μεταβάλλεται ὁ νοῦς, αἱ φρένες ἀλλάζουν. Ἀπολύτ. τρέπομαι, ἀντὶ ἀλλάζω, μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου, τὴν γνώμην μου, Ἡροδτ. 6, 18. καὶ, τετραμμένος, ἀντὶ, ἀλλοιωθείς, ὅστις μετέβαλε τὰ φρονήματά του. Ἡροδτ. 9, 34. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. »ἡραδίη τέτραπτο νέεσθαι« Ὀδ. Δ, 260. »οἶνος τρέπεται« ἤτοι ξυνίζει, κόπτει, ἴδε τροπίας. 3) χρῶμαι, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ »τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπάτειον γινομένην ἐπεὰν ἀνασπάτωσι ἐκ τῶν ἑλέων, τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς ἀποτάμνοντες, εἰς ἄλλο τι τράπουσι«. Ἡροδτ. 2, 92. 4) τροπικ. κατὰ μέσ. διαθ. διεύθυνσίν τινα λαμβάνω, εὐθύνομαι, ἢ ἀφορῶμαι, προσκολοῦμαι εἴς τι ἀντικείμενον, δίδω τὴν προσοχήν μου περί τι, παρατηρῶ, προσέχω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι μέ τι »αἱ γυναῖκες εἰς ἐσθῆτα πολὺ καὶ χρυσοῦν κόσμον τρέπονται« Ξενοφ. Πόρ. δ', 8. καὶ »τριψόμεθα ἐπὶ ῥαδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν« ὁ αὐτ. Κυρουπ. ζ', ε', 26. οὕτω καὶ »εἰς ὕπνον τρέπομαι« ἀντὶ, δίδομαι εἰς τὸν ὕπνον, ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ. (τὸ τρέπω ἦν ἀνέκαθεν ταύτ. τῷ στρέφω, συγγεν. τῷ τρέω, τρέμω, τετρεμαίνω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo καὶ τὸ ἀρχ. trepo = verto, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἐν συνηθ. τὸ trepidus· διάφορον δὲ πάντη ἐστὶ τὸ ῥῆμα τραπέω.)

* Τρεσᾶς. ἄντος, ὁ· ἴδε τρέω.

Τρέστης, ου, ὁ, (τρέω) Δειλός, διὰ δειλίαν τρέμων, φεύγων, (φοβιτσιάρης). Ἡσύχ.

Τρέφος, εος, τὸ. (τρέφω) = Θρέμμα. Σοφοκλ.

Τρέφω, Μ. θρέψω. ἀόρ. ἀ. ἔθρεψα, ἐπικ. ἀόρ. β'. ἔτραφον κατ' ἀμετβτ. σημαν. παρακμ. τέτροφα παρὰ τοῖς ἐπικ. ἀμετβτ., καὶ τέτραφα, Lob. Φρυν. σελ. 577. παρακ. παθ. τέθραμμαι, ἀπαρεμφ. τεθράφθαι, Πλάτ. Νόμ. 1, σελ. 625. Α. οὐχὶ δὲ τετράφθαι ὅπερ ἐκ τοῦ τρέπω ἐστί, καὶ τεθρέμμαι, ἀορ. ἀ. παθ. ἐθρέφθην, συνηθέστρ. ἀόρ. β'. ἐτράφην. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ὡς ἐπὶ πολὺ τῷ ἐνεσττ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ὡσαύτ. καὶ τῷ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. ἔθρεψα, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐθρεψάμην χρῆται μόνον ἅπαξ τῷ αὐκτ. β'. προσ. θρέψαιο μετὰ Αἰτ. εἰ Ὀδ. Τ, 368. ἀόρ. β'. ἔτραφον, Ἰωνκ. ἀπαρεμφ. τραφέμεν, καὶ παρ' Ἡσ. καὶ ἐκ τοῦ παθτ. ἀορ. β'. κεῖται τὸ τράφη, ἐτράφημεν καὶ τράφεν ἀντὶ ἐτράφησαν, καὶ παρακμ. τέτροφα, Ὀδ. Ψ, 237. Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἐνεστ. τράφω, Boeck. v. l. Πίνδ. Πύθ. 2, 44. 4, 115. (υ–). Κυρίως ταύτ. τῷ πήγνυμι, κάμνω τι πυκνόν, στερεὸν ἢ χονδρόν, πυκνόω, συνίστημι, ὑγρόν τι κάμνω νὰ πήξῃ, νὰ γίνῃ στερεόν, ὅθεν κγάλα θρέψαιμι, πήγνυσθαι ποιῶ, Ὀδ. Ι, 246. καὶ »τυρὸν τρέψειν« Θεοκρ. 25, 106. ὅθεν τροφαλίς, ὁ προσφάτως πεπηγμένος τυρός· ὡσαύτ κάμνω τι νὰ παγώτῃ, ἐπὶ ψύχους. Παθτ. πυκνὸς ἢ στερεὸς γίνομαι, συμπήγνυμαι, πυκνόνομαι, ἢ παγόνομαι, παρβλ. περιτρέφω. 2) συνηθ. δὲ παχύ, λιπαρόν, εὐτραφὲς ποιῶ, θρέψω, δίδω τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν, δίδωμί τινι φαγεῖν καὶ ἀνατρέφω, ἐπιμελείας ἀξιοῦμαι, διατηρῶ, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, φροντίζω περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ αὐξήσεώς τινος. αὔξω, αὐξάνω, αὐξήσαι ποιῶ. συχνάκ. παρ' Ὁμ καὶ Ἡσ »Ὦ μοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον ἀνὰ τεκοῦσα«, Ἰλ. Α, 414. λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ παίδων τὰ ὁποῖα ἀνατρέφουσι κατ' οἶκον, τ' αὐξάνουσι, καὶ τὰ προσέχουσιν, ὅθεν τρεφόμενος λέγεται ὁ παῖς ἐν ὅσῳ ἔτι εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν γυναικῶν ὅσαι φροντίζουσι περὶ τῆς τροφῆς καὶ αὐξήσεώς του, σημ. ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του, οὕτω ἀναφέρει Ἡροδτ. 1, 136. ὅτι ἦν νόμος παρὰ τοῖς Πέρσαις »πρὶν δὲ ἢ πενταέτης γένηται, οὐκ ἀπικνέεται εἰς ὄψιν τῷ πατρί, ἀλλὰ παρὰ τῇσι γυναιξὶ δίαιταν ἔχει, τοῦδε εἵνεκα τοῦτο οὕτω ποιέεται, ἵνα, ἂν ἀποθάνῃ τρεφόμενος, μηδεμίην ἄτην τῷ πατρὶ προσβάλλῃ« ὡσαύτ. καὶ περὶ δούλων, καὶ οἰκιακῶν ζώων, ὡς ἵππους, βόας, κύνας, ἀντὶ τοῦ διατηρῶ καὶ περιποιοῦμαι »τὰς ἵππους θρέψ' Ἀπόλλωνα« Ἰλ. Β, 765. Χ, 69. Ὀδ. Ξ, 22. Φ, 364. Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 375. Reisig enarr. O. K. 180. ἐπὶ φυτῶν, περιποιοῦμαι, περιθάλπω »οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπάλῳ« Ἰλ. Ρ, 53. Σ, 57. Ὀδ. Ξ, 175. ὡσαύτ. »ὕλη τρέφει ἄγριαι« Ἰλ. Ε, 52. ἀντὶ ἔχει, ἀναδίδει »χθὼν τρέφει φάρμακα« Ἰλ. Λ, 741. ἡ γῆ παράγει φαρμακερὰ χόρτα· »ὕδεσσι τρέφει ἀλοιφήν« Ὀδ. Ψ, 410. ἤτοι, κάμνει τοὺς χόρους νὰ γίνωσι παχεῖς, παχύνει αὐτούς· καὶ »χαίτη τρέφεινα ἀφίω ν' αὐξήσωσι τὰ μαλλιά, comam alere, Ἰλ. Ψ, 142. οὕτω καὶ Πλούταρχ. »τρέφειν μύσταχα« καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἔχω, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 374. »Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτός« ζῇς ὡς εἰς μίαν ἀδιάλειπτον νύκτα, ὅλη ἡ ζωή σου ὡς μία νύκτα λογίζεται· ἢ, ἔχεις πάντοτε μίαν νύκτα, ὡσαύτ. ἐν ἐλπίσι τρέφω ἀντὶ ἔχω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας Παθητ. τρέφομαι, αὐξάνομαι, μεγαλόνω, γίνομαι εὐτραφής, ἢ μεγάλος, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον κατ' ἐνεστ. χρόνον ἐν Ἰλ. Ι, 143. συχνότρ. κατ' ἀόρ. καὶ παρακμ. Παθτ. παρ' Ὁμ. ἐνθα ἡ ἀμετβ. ἐνν. διετηρήθη καὶ ἐν τῷ β'. ἐνεργ. ἀορ. ἔτραφον καὶ ἐνεργ. Παρακμ. τέτροφα. »πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη« Ὀδ Ψ, 237. ἤτοι, πολὺ ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐκάθησε περὶ τὸ σῶμά του, ἐστωρεύθη· παρὰ τοῖς ὕστερ. προσελαβεν ὁ Παρακμ. οὕτος καὶ μετβτ. σημαν. π. χ. ἐν Σοφ. Ο. Κ, 186. »ὅ,τι καὶ πόλις τέτροφεν ἀφιλόνω« ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. β'. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ, ἔτραφε, ἀντὶ ἐτράφη. Ἰλ. Φ, 279. ἐτραφέτην ἀντὶ ἐτραφήτην, Ἰλ. Ε, 555. καὶ τραφέμεν, Ἰωνκ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τραφεῖν, τραφῆναι, Ἰλ. Η, 199. Σ, 436. Ὀδ. Γ, 28. Ἡσ. Θεογ. 480. μεταβτκ. δὲ χρῆται τῷ ἀορ. β'. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 90. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔτρεφον ὀρθότερα ἂν εἴη· ἐν Ἰλ. Ψ, 84. ἀνέγνωσαν ἤδη τινὲς τῶν ἀρχ. πῶς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ,« ἀντὶ, κάλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν« παρὰ τοῖς ὕστερ. οὐκ ἦν πλέον ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. οὗτος, εὕρηται μ' ὅλον τοῦτο ἔτι παρὰ Καλλιμ. Ὕμ. Διός 55. »καλὰ δ' ἔτραφεν« ἀντὶ ἐτράφης. παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι., σελ. 241. καὶ ἐφεξ. (τὸ τρέφω ἐστὶ συγγεν. τῷ τρέπω.)

Τρεχεδειπνέω, ῶ. Πρὸς δεῖπνον τρέχω, τρέχω νὰ δειπνήσω, ἢ νὰ φάγω, νὰ εὐωχηθῶ. Νικήτ. Χρον. ἡ, 1. ἐκ τοῦ

Τρεχέδειπνος, ὁ, ἡ, ον. (τρέχω, δεῖπνον) Ὁ πρὸς δεῖπνον εὐωχίαν, ἢ ἑστίασιν, τρέχων,

Τρέχνος, εος, τὸ. Δωρκ. ἀντὶ τέρχνος, Στέλεχος, βλάστημα, κλάδος, Δοσιάδ.

Τρέχω, Μέλ. σπαν. θρέξομαι ἀόρ. ἀ. ἔθρεξα, εὐχρηστοτρ. μελ. δραμοῦμαι, τὸ δὲ δραμῶ εὕρηται μόνον ἐν συνθετ. παρὰ Φιλεταιρ. ἐν Ἀθην. 10, σελ. 416. F. ὑπερδραμῶν· ὡσαύτ· καὶ δράμομαι ἐν συνθ ἀναδράμεται, Φιλ. Θεστ. 24, 4. παρβλ. θεύσομαι καὶ θευσοῦμαι ἐν τῷ θέω. ἀόρ. β'. ἔδραμον, παρακμ. δεδράμηκα, ποιητκ. Παρακ. δέδρομα. ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ τούτου τοῦ παρ' αὐτῷ ἄλλως σπαν. ῥήματος μόνῳ τῷ ἐνεστ. ἐν Ἰλ. Ψ, 520. Ὀδ. Ι, 386. ἐκ τοῦ ἀορ. α'. μόνῳ τῷ θρέξασθον ἐν Ἰλ. ὅς τις οὕτος τύπ. ἦν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχ. Ἀττκ. ἐν χρήσει, Ἑρμάνν. Ἀριστφ. Νεφ. 1005. Θεσμ 657. τῷ δὲ ἀορ. β'. χρῆται ἐν Ἰλ. Ψ, 393. Ὀδ. Ψ, 307. καὶ τῷ ποιητ. παρακμ. ἐν συνθέσ. Δωρκ. τράχω, Boeckh. v. l. Πινδ. Πυθ. 8. 54 (υ–) μέλ. θραξοῦμαι. Σπουδαίως, ταχέως κινοῦμαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, σπεύδω, θέω, βιάζομαι Ἰλ. Ψ, 520. »–ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχειν«, Ξενοφ. Κυρουπ. β', β', 2. »Δραμόντα ἐνεργεῖν τὴν ἐπιστολήν« ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, ποσί, ἢ πόδεσσι, Ὅμ. ἔτι καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων »τὰ δὲ τρέχει ἐμμενές αἰεί« Ὀδ. Ι, 386. Ἰλ. Ξ, 413. καὶ μετὰ Αἰττ. δρόμον δραμεῖν »ἀγῶνας δραμεῖν Ἡροδτ. 8, 102. ὡσαύτ. »Τρέχειν στάδιον, δίαυλοι, δόλιχον« καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τρέχειν, ἀγωνίζεσθαι«. Ξενοφ. Ἀναβ. α', ε', 8. »Ἔιεντο ὡς περ ἂν δράμοι τις περὶ νίκης« καὶ ἐντεῦθεν »τὸν περὶ ψυχῆς, βασιλείας, σωτηρίας τρέχειν« ἐξυπακουομένου τοῦ, ἀγῶνα, ἢ, δρόμον, ἢ, κίνδυνον· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου. »Περὶ ψυχῆς, περὶ ἑαυτοῦ τρέχειν«. Ἡρόδοτ. 7, 57. 9, 37. ἤτοι τρέχω, σπεύδω διὰ νὰ σώσω ἐμαυτόν, διὰ νὰ γλυτώσω τὴν ζωήν μου· καὶ »τρέχειν ἅμα τινί« Ἡσ. ἔρ. 221. τρέχω μετά τινος, συναμιλλῶμαι μετά τινος ἐν τῷ τρέχειν· ὡσαύτ. ἐπὶ λαγωοῦ »τὸν περὶ κρεῶν θέει, τρέχει« καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου. »Περὶ κρεῶν θέει, τρέχει« ὅταν ὁ λαγωὸς ἐν τῷ κυνηγεῖσθαι φεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἵνα λυτρώσῃ τὴν ζωήν του, ἐπειδὴ καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι περὶ ζωῆς, κράτους, καὶ δέρματος, ὡς καὶ τὸ »θέοντες ἐγγύτατα ὀλέθρου« Πλάτ. Πολ. γ', 22. ἔνθα ἰδίως ἡ μεταφορικὴ φράσις σημαίνει τὸ, κινδυνεύω τὰ χάσω τι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. (Βάτρ. 193.) εἶπε. »Νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν«. ἐξυπακ. τοῦ, ναυμαχίαν· ὅ ἐστιν, ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ναυμαχίαν· καὶ »δραμεῖν φόνου πέρι« Εὐρ. »περὶ νίκης δραμεῖνα τρέχω διὰ νὰ νικήσω ἐν τῷ ἀγῶνι· ἔτι »ἐγγύτατα ὀλέθρου τρέχειν »ἤτοι κινδυνεύω, ἐν κινδύνῳ εἰμί. παρ' Ἡροδότ. 9, 33. »Παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν«. ἤτοι παρὰ ἓν πάλαισμα ἐκέρδιζε τὴν νίκην ἴδε ἐν τῇ, παρά· ὁ Ἐπικράτης παρ' Ἀθην. ἐν ιγ'. Σελ, 570. λέγει περὶ τῆς λαΐδος. »Ἐπὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει« ἀντὶ τοῦ »ἐπεὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἤλασεν· ἐπειδὴ τώρα ἐπέρασεν ὁ καιρός της, ἐγήρασε.

Τρέψις, εως, ἡ (τρέπω) Τροπή, γύρισμα, κλίσις, κάμψις, Διογ. Λ, 7, 114.

Τρεψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (τρέπω, χρώς) Ὁ τρέπων τὸν χρῶτα, ὁ μεταβάλλων τὸ δέρμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σώματος Ἀθήν. ζ'. Σελ. 318. »Πολύπους τρεψίχρωος, παρβλ. τρέπω.

Τρέω, ἀπαρεμφτ. τρεῖν, μέλ. τρέσω, ἀόρ. ἔτρεσα, ἐπικ. τρέσσε, τρέσσαν, κ.τ.τ. Ὁμηρκ. Ποιητ. ἐνεστ. τρεῖω. Τρέμω ἐξαρ. ὑπὸ δειλίας καὶ φόβου· φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐξιππάζομαι, ὑπὸ δειλίας φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν. Ὅμ. καὶ Ἡτ. »αὐτάρ μεγάθυμοι ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα· ἤτοι ἔφυγον ὑπὸ φόβου, Ἰλ. Λ, 743. Ο, 586. Χ, 143. Ὀδ. Ζ, 138. Ἡσ. Ἀσπ. 171. ὅθεν ὁ τρέτας, ὁ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, ὁ δραπετεύσας, Ἰλ. Ξ, 522. »ἀνδρῶν τρεσσάντων διὰ δέος λειποτακτήσαντες, ἐξαρ. παρὰ Λακεδαιμ. ἐξ οὗ οἱ Κωμκ. σχηματιζ. ἰδιόν τι Οὐσ. ὀνμ. τρεσᾶς. ἄντος, ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 21. »Ἔπαινοι γὰρ ἦσαν (παρὰ Σπαρτιάταις) ὡς τὰ πολλὰ τῶν τεθνηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, εὐδαιμονιζομένων· καὶ ᾠγοι τῶν τρεσάντων, ἔνθα ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φοβηθέντων, ἢ διὰ δέος φευγόντων· ὁ αὐτὸς ἔχει. »Τρέσαι, φυγεῖν, φοβηθῆναι. 2) μετὰ Αἰτιατικ μετβτκ. ἀντὶ τοῦ, Ἐνεργ. Φοβέω, φοβίζω, εἰς φόβον καὶ φυγὴν βάλλω. Ἰλ. Λ 554. Ρ, 663. Porson. Εὐρ. Φοιν. 1093. Ἡσύχ. »Ἔτερσεν, ἐφόβισεν· καὶ »τρέστης, ὁ δειλός. τοῦτο τὸ ῥῆμα εὕρηται καθ' ἕλους αὐτοῦ τοὺς σχηματισμ. ἀσυναίρετον, ἐκτὸς μόνον ὅπου συμβαίνει ἡ εἰς ει συναίρεσ. (ἐξ οὗ τὸ τρέμω, τετρεμαίνω, καὶ τὸ Λατ. tremo, συγγεν. τῷ τρέπω)

ΓΡΕΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ εὕρηνται τινες μόνον χρόνοι τοῦ, τιτράω.

Τρηγαλέος, ἑα, ἑον· παρ' Ἡσυχίῳ, ὡς τὸ, τραγαλέος, Διερρωγός, διατρυπημένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ῥωγαλέος, ἢ πιθαν. ἀντὶ τοῦ Ἰων. τρηχαλέος.

Τρῆμα, ατος, τό. (τιτράω) Τὸ τετρημένον, τρυπημένον, τρύπημα, ὀπή, τρύπα· »τρῆμα ῥαφίδος ἢ τρύπα τῆς βελόνης, ἐξαιρ. αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τῶν κύβων. ὅθεν

Τρηματίζω, μελ. ίσω, Δωρ. ίξω. Κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους, καὶ ἰδίως βάλλω ἀργύριον εἰς κάθε τρύπαν ἢ στίγμα τοῦ κύβου, ποιτάρω.

Τρηματίκτης, ου, ὁ. Δωρικ ταὐτὸν τῷ τρηματιστής.

*Τρηματίον, τό. Ὑποκρ. τοῦ τρῆμα, Ὅμηρ. καὶ Παπ.

*Τρηματιστής, οῦ, ὁ, Δωρκ. τμηματίκτης, (τρηματίζω) Κυβευτής, ἀπὸ τῶν ἐν κύβοις τρημάδων, ὅτι ἐπίπασαν τρήπαι τοῦ κύβου βάλλοντες ἀργύριόν τι ὡρισμένον ἔπαιζον, Πολυδ. 9', 96, καὶ Ἡσυχ.

Τρηματόεις, όεσα, όεν. (τρῆμα) Τετρημένος, τετρυπημένος, πλήρης τρημάτων, γεμάτος τρύπαις, ἢ πολλὰς τρύπας ἔχων.

*Τρηματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) = τρηματόεις.

Τρήμη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τρῆμα. Ἐυμολόγ. ἀμφ.

Τρηρός, ά, όν. (τρέω) = τρήρων

Τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρέω) Δειλός, τρήστης, ἐπίφοβος, ὁ ὑπὸ φόβου φεύγων· παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδυσ. Μ, 63. Ἰλ. Ε, 778.) ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῶν πελειῶν ἤτοι τῶν ἀγρίων περιστερῶν. »Τρήρωνες πελειάν, καὶ, πελειάδες· οἱ μεταγενέστεροι ἐχρήσαντο τῇ λέξει Οὐσιαστικῶς ἀντὶ τοῦ, πέλεια, περιστερά.

Τρῆσις, εως, ἡ· (τιτράω) Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν, τρύπα. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ά, 16.

Τρητός, ή, όν. ρηματ. Ἐπιθ. τοῦ τιτράω. Τετρημένος, τετρυπημένος, ὀπὰς ἔχων, διατρυπημένος· »πῦσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο Ὀδ. Ν, 77. συνήθ. παρὰ Ὁμήρ. »ἐν, ἢ παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, πιθαν. ἐπὶ τῶν τεχνικῶς καὶ μετὰ κόσμου καὶ ποικιλίας ἐξειργασμένων κρεββάτων, γεγλυμμένων, ἢ τετορνευμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 448. »ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν καὶ Ὀδ. Α, 440. Γ, 399. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τρητός, ἡ. Οὐσ. Ὀνομ. πόλεώς τινος ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἡσ. Θεογ 331.

*Τρηχαλέος, έη, έον. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀσυνήθ. τραχαλέος. ποιητ. ἀντὶ τραχύς.

*Τρηχίν, ῖνος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Τραχίν, Ἰλ. καὶ Ἡτ.

*Τρῆχος, ὁ Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. Ἰλ. Ε, 706.

*Τρηχυβατέω, ῶ, Ἰωνκ. ἀντὶ τραχυβατέω.

*Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ τραχύνω.

*Τρηχύς, εῖα, ύ. Ἰων. ἀντὶ τραχύς, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρδ.

*Τρήχυσμα, τό, Ἰωνκ. ἀντὶ τράχυσμα.

*Τρηχυσμός, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ τραχυτμός.

(Τρήχω), Ἐνεστ. Ἐπικ. τοῦ ῥήματος τούτου οὐχ εὕρηται, ὡς ἐσφαλμ. ὑπέλαβον πολλοί, καὶ ἐσχηματίσαν ἐξ αὐτοῦ. Παρακμ. τέτρηχα παρ' Ὁμήρ. ὅς τις ὀρθότερον καὶ κατὰ πλείονα ἀναλογία ἐσχημάτισται ἐκ τοῦ ταράσσω, καὶ ἔχει ἀμεταβτ. Ἐνν. Ἰλ. Β, 95. »Τετρήχει δ' ἀγορή· ἤτοι ἐθορυβοῦτο, πλήρης θορύβου ἐγίνετο, θορυβώδης ἦν· καὶ Η, 346. »Δεινή, τετρηχυῖα ἀγορή· ταραχώδης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τετρήχει, τετράχυντο, πεπύκνωτο, τετάρακτο, ἢ θορύβου πλήρης ἦν· ἴδε καὶ ἐν τῷ ταράσσω. 2) πρωτον παρὰ τοῖς νεωτρ. ἐπικοῖς ἀντὶ τοῦ τραχύς καὶ σκληρός, ἢ δύσβατος, ἀπότομός εἰμι, ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 521. »Τρήχοντι πάγῳ· ἀπὸ τραχέων τόπων· καὶ ἐν Ἀναλέκτ. ά, σελ. 246. »Τετρηχεῖα θάλασσα· ἢ τραχεῖα καὶ ἠγριωμένη· ἢ κυμαινομένη.

Τρηχώ, οῦς, ἡ (τρηχύς) ὡς τὸ τραχώ. Δύσβατος, ἀπότομος, καὶ πετρώδης τόπος, κακοτοπία, τραχύτης· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 283. »Τρηχὼ ὑφ' ἁρπεζόνα.

Τρηχώδης, ὁ, ἡ, ες· ταὐτ. τῷ τραχώδης Τρηχοῖ ὅμοιος, πετρώδης.

Τρι-, ἐκ τοῦ τρὶς ἢ τρία, ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων σημαίνει τὸ, τρίς, τρεῖς φοραῖς, τριπλασίως ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπίτασιν πλειοτέρας ἰδέας τινός, ὡς, τρίδουλος, τριδύστηνος, τριβάρβαρος, τριάνωρ, ὡς τὸ Λατ. terque, quaterque.

*Τρία, οὐδ. τοῦ Ἀριθμτ. ὀνοματ. τρεῖς, ὅπερ ὅρα, Ὅμηρ (υυ)

Τριαγμός, ὁ (τριάζω). Ἡ νίκη.

*Τριάδελφαι, αἱ (ἀδελφή). Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὁμοῦ, ἐξαιρ. ἐκαλοῦντο οὕτω αἱ τρεῖς Μοῖραι.

Τριάζω, μέλ. άσω καὶ, τρίσσω, μέλ. άξω (τρία). Νικῶ, κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, ἐν ταῖς τριτὶ πάλαις τὴν νίκην καρπουμένων; καὶ ἰδίως ἐν τῇ πυγμαχίᾳ, ἔνθα ὁ ἀγωνιζόμενος ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ τρεῖς φορὰς τὸν ἀντίπαλόν του ἀλλεπαλλήλως διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἆθλον τῆς νίκης, Heind Πλάτ Φαῖδρ. σελ. 256. Β. Ἰακ. Ἀχ Τατ. σελ. 986. καὶ Seneca Benef. ἐ. 3. luctator enim ter abjectus perdidit palmam. Καὶ τριαχθῆναι, λέγουσιν οἱ παλαιστρικοί, ἀντὶ τοῦ, τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ πρὶν στοχάσαντα νικηθῆναι στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. Ἐτυμολογ. ὅθεν Εὐριπ. Ὀρέστ. 436. »Διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι· ἀντὶ τοῦ, Πανελλῆς, διόλου χαμένος εἰμί. Ἐχάθην μὲ τὴν ὁλότην, ἐντεῦθεν τριακτήρ, τριακτός, ἀτρίακτος.

*Τριάζω, μελ. άσω (τρία). Τρεῖς φορὰς λαμβάνω τι, ἢ τριπλασίως, διὰ τοῦ τρία πολλαπλασιάζω.

Τρίαινα, ἡ (τρία). Δόρυ τρεῖς ἔχων ἀκμάς, ἢ κορυφάς, ἰχθύκεντρον, κάμαξ, καμάκιον. 2) συνήθ. ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος, Tridento, Ἰλ. Μ. 27. »Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν Ἠγείτω· (υ-υ) ὅθεν

Τριαινατήρ, ῆρος, ὁ, = τριαινωτήρ, ὁ. Ὁ ἀροτριῶν, ἀροτήρ. Ἡσύχ. ἴδε τριαινόω.

Τριαινοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριαίνης εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων· τριαίνῃ ὅμοιος.

*Τριαινοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὁ κρατῶν τὴν τρίαιναν, κύριος τῆς τριαίνης, ὁ Ποσειδῶν, Ἐπιγραφ.

Τριαινόω, ῶ (τρίαινα). Τὴν τρίαιναν φέρω, διὰ τῆς τριαίνης κινῶ, διασείω. 2) Ἀριστοφάν. Βατρ. 570. »Τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ· ἀντὶ τοῦ, σκαπτειν τῇ τριαίνῃ τὴν γῆν· ὅθεν

Τριαινωτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἀροτήρ, ἴδε τριαινατήρ. Ἡσύχ.

Τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλτ. ἀριθ. Ὀνομ. Δέκα καὶ τρία, δεκατρία· ὅθεν

Τριακαιδεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ δεκατριῶν ἐτῶν ὤν, θηλ. τριακαιδηκέτις, ιδος, Πλάτ. Νομ. 8, σελ. 833. Δ.

Τριακάς, άδος, ἡ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. τριηκάς, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. τριακοντάς, (τρεῖς, τρία). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τριάκοντα, (τριανταριά) 2) ἰδίως ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡτ. Ἔργ. 768. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αἱ τριακάδες ἀφιερωμέναι εἰς μνήμην τῶν τεθνεώτων, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὰ Novemdialia. Πολυδ. ά, 66. καὶ Ἁρποκρατ. »Τριακάς, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου· καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου δηλοῖ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα, καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν· ὡς παρὰ Χριστιανοῖς τὰ τεσσαρακοστά, ἢ τὰ τεσσαράκοντα. 3) ἔτι δὲ παρ' Ἀθηναίοις καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν, ὅ ἐστιν, ἢ ὑποδιαίρεσις τῆς Φυλῆς κατὰ ἔθνος εἰς τριάκοντα γένη, ἔνωσίς τις ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν, Wesse. Ἡρδ. 1, 65. καὶ Πολυδ. ἡ, 111. ἴδε ἐν τῷ, τριττύα, ἐν ᾗ καὶ τιμᾶται Καλλιδάμας ὁ Ἀθηναῖος, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Χανδλερίου συναχθείσαις παλαιαῖς Ἐπιγραφ. σελ. 108. »Κατανεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται τῶν Πειραιέων παρβλ. Boeck. Ath. Staats. 1, 36. ὅθεν

Τριακάτιοι, οἱ, Δωρικ. ἀντὶ, τριακόσιοι, Πίναξ Ἡρακλ. καὶ Ἡτύχ. Καθ' Ἡσύχιον λέγονται καὶ οἱ Ἔφηβοι, καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν, κατὰ τοὺς Κυρηναίους, ὡς ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ (σελ. 609.) »Ἐν Κυρήνῃ τοὺς ἐφήβους, τριακατίους καλοῦσιν· ἢ οἱ εἰς μίαν τριακάδα ἀριθμ. 3 ἀνήκοντες ἔφηβοι.

Τριάκις, Ἐπίρρημ, (τρὶς). Τρὶς, τρεῖς φορές.

Τριακονθάμματος, ὁ, ἡ, ον (τριάκοντα, ἄμμα). Ὁ τριάκοντα ἄμματα ἤτοι κόμβους ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα κόμβων συνιστάμενος, Ξενφ.

Τριακονθήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τριάκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος. »Μῆνες τριακονθήμεροι.

Τριάκοντα, Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. τριήκοντα οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτ. ἀριθμτ. ἐπιθ. εὕρηται ὅμως παρ' Ἡσ. ἔργ. 698. ἢ Γενκ. τριηκόντων ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. ἢ Δοτκ. τριηκόντασσιν, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 665. 794. Ὁ ἐκ τριῶν δεκάδων συνιστάμενος ἀριθμός, τριάντα. Ἰλ. Β. 516. »τριήκοντα νῆες», καὶ αὐτοθ. 680, 733. Οἱ τριάκοντα, ἐν Σπάρτῃ ἐκαλοῦντο οἱ τριάντα ἄνδρες οἵ τινες παρευρίσκοντο μετὰ τῶν Βασιλέων ὡς βουλευταὶ καὶ συμπράκτορες, ἐν Ἀθήναις δὲ οἱ τριάκοντα τύραννοι, Ὀλ. 93, 4. (υ – – υ, παρὰ δὲ Νεωτρ. ἐπιγραμματογρφ. καὶ υ υ – υ, Ἰακβ. ΑΠ. σελ. 617, 705, 806.) ὅθεν

Τριακοντάετηρίς, ίδος, ἡ. Τὸ διάστημα τῶν τριάκοντα ἐτῶν. »Τριακονταετηρὶς ἑορτή».

Δίων Κάσ. ἢ εἰς κάθε τριάκοντα χρόνους ἑορταζομένη, ἐκ τοῦ

* Τριακοντετής, ό, ή, ές (ἔτος). Ἐκ τριάκοντα χρόνων, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 960. Β.

Τριακονταέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, = τριακοντούτης, ὅθεν

Τριακονταετία, ἡ. Τὸ διάστημα τριάκοντα ἐτῶν, οἱ τριάντα χρόνοι.

Τριακοντάετις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. τριηκοντάετις, θῆλ. τοῦ τριακονταέτης. Ἡ τριάκοντα ἔτη ἔχουσα ἢ διαρκοῦσα, »σπονδαὶκ Ἡροδ. 7, 149.

Τριακοντάζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τριάκοντα ζυγοὺς ἤτοι καθέδρας (ἐφ' αἷς κάθηνται οἱ κωπηλάται) ἔχων. Θεόκριτ. ιγ'. 74. »Ἀργὼ τριακοντάζυγοκ.

Τριακοντάκις, Ἐπίρ. Τριάντα φοραῖς.

Τριακοντάκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τριάκοντα κλίνας ἢ καθίσματα διὰ τὴν τράπεζαν ἔχων. Πλούταρχ. Συμπ. ε. »Οἶκος τριακοντάκλινος«.

* Τριακοντάκωπος, ὁ, ἡ, ον (κώπη). Ὁ τριάκοντα κωπία ἔχων.

* Τριακοντάμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Δωρ. ἀντὶ τριακοντήμερος. Ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος, Ἐπιγραφ.

Τριακοντάμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ τριάκοντα μῆνας ἔχων ἢ τριάκοντα μηνῶν ὤν.

Τριακονταμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ) Ὁ τριάκοντα μνῶν βάρος ἔχων, ἢ τριάκοντα μνῶν ἄξιος.

* Τριακοντα μόριον, τό (μόριον). Ἓν μόριον ἐκ τῶν 30 μορίων.

Τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τά (πέντε). Τριανταπέντε.

Τριακτάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Τριάκοντα πηχῶν μῆκος ἔχων.

* Τριακονταπλάσιος, ὁ, ἡ, ον καὶ

* Τριακονταπλασίων, ὁ, ἡ, ον γενκ. ονος, Τριάκοντα φοραῖς περισσότερος, τριακοντάκις περισσότερος.

Τριακοντάπους, ποδος, ὁ, ἡ (πους). Τριάκοντα ποδῶν ὕψος ἢ μῆκος ἔχων.

* Τριακονταρχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἀρχὴ, ἡ ἐξουσία τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Τριακοντήρης, εος, ἡ (ἐρέσσω). Ἡ τριάκοντα κώπας ἔχουσα ναῦς, ἢ καθ' Ἡσύχ. Πλοῖον ὑπὸ τριάκοντα κωπηλατούμενον, παρβλ τριήρης.

Τριακοντόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τριάκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριακόντορος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τριακοντήρης. Ἡροδτ. ὅς τις χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰωνικ. τριηκόντερος, 4, 148. 7, 97. 8, 21. Ξενοφ.

Τριακοντούτης, ὁ, ἡ, ες γενκ. εος (ἔτος). Τριάκοντα ἔτη ἔχων, ἢ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, ὡς τὸ τριακονταέτης. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἐν τῇ πληθυντικῇ Ὀνομαστικῇ ἔλεγον πρὸς τὸ τριακονταετεῖς, καὶ Ἰδιετρ. Θηλυκ. τριακονταετίδεσκ· ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β', 2. »Σπονδαὶ τριακονταετεῖσκ· καὶ, Ἑλλ. β', γ', 7. »Τριακονταετίδων σπονδῶνκ· Ἡρόδοτ. 7, 149. »Τριακονταετίδας σπονδὰςκ, καὶ Θουκ. α', 87. ὅς τις ἐν α', 23. ἔχει καὶ τριακοντούτεις ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔκ τε τοῦ Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. σημειοῖ. »Τριακοντούτης, παροξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πληθυντικὰ »Τριακοντούτειςκ παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἰστέον δέ, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν· οὐ μόνον γὰρ περὶ τὸν τόκον πταίουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν. δωδεκαέτης γάρ, δωδεκαέτου κλίνεται, ὥσπερ οἰκέτης, οἰκέτου· καὶ τὸ πληθυντικὸν δωδεκαέται, ὥσπερ οἰκέται· δωδεκαέτεις ὤφειλε κλίνεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Θηλυκοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσοσυλλάβου κλινόμενον ποιοῦσι, τριακονταέτις, τριακονταέτιδος· ὡς κυνηγέτης, κυνηγέτιδος· καὶ κατὰ πρᾶσιν, τριακοντούτιδος· ὡς παρὰ τῷ Συγγραφεῖ. »Τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶνκ. Θουκυδ. α', 23. καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. »Τριακοντούτης ἄνθρωπος, Ἀττικοί, οὐ τριακονταέτης· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. Τριακονταετὴς δὲ χρόνοςκ.

* Τριακοντούτης, ου, ὁ = τριακονταέτης, Πλάτ. Πολιτ. 7, σελ. 539.

Τριακοντώρυγος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τριάκοντα ὀρύγματα ἤτοι χαρακώματα ἢ τάφρους ἔχων.

Τριακόσιοι, αι, α. Ἰωνικ. τριηκόσιοι. Τρεῖς ἑκατοστὰς περιέχων ἀριθμός. Ὅμ. καὶ Ἡσ.

* Τριακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ, ον (μέδιμνος). Ὁ τριακοσίους μεδίμνους περιέχων· τοσοῦτον εἰσόδημα γεννημάτων ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἐτησίως ἐν Ἀθήναις οἱ ἱππεῖς, διὸ κεῖται καὶ ὁ τριακοσιομέδιμνος ἀντὶ ὁ ἱππεύς.

* Τριακοσιόχοος, ὁ, ἡ, ον, συνῃρμ. τριακοσιόχους, ουν (χέω). Ὁ τριακοσιοστὰς περισσότερον φέρων, ἢ παράγων, τριακοσίας φορὰς καρπὸν δίδων, καρποφορῶν, Lob. Φρυν. σελ. 765.

Τριακοσταῖος, αία, αῖον (τριάκοντα). Τῇ τριακοστῇ ἡμέρα· εἰς τριάντα ἡμέρας. 2) »τριακοσταῖον παιδίονκ· τριάντα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχον. Ἀθήν. ιγ'. Σελ. 605.

Τριακοστημόριον, τό, (μόριον). Τὸ τριακοστὸν μέρος. Ἰωνικ. »τριηκοστημόριονκ, Ἱπποκρ.

* Τριακοστόδυος, ὁ, ἡ, ον (δύο). Τριακοστὸς δεύτερος, ἐκ τοῦ

Τριακοστός, ἡ, ὁν (τριάκοντα). Τὸν τριάκοντα ἀριθμὸν ἔχων κατὰ τὴν τάξιν, Πινδ.

Τριακτήρ, ῆρος, ὁ (τριάζω) νικητής. Αἰσχύλ. Ἀγ. 180. ἴδε τριάζω.

Τριακτός, ὁ, ἡ, ὁν (τριάζω). Νικημένος· ὅθεν »Ἀτριακτοκ, ἀνίκητος, ὅρα τριάζω.

Τριάνωρ, ορος, ἡ (ἀνήρ). Ἡ τρεῖς ἄνδρας ἔχουσα· παρὰ Λυκόφρ 851. »Κόρη τριάνωρκ· ταὐτὸν τῷ, Πολύανδρος· ἢ πολλοὺς ἄνδρας ἐσχηκυῖα, ἢ ἔχουσα.

Τριάριοι, οἱ· ὅθεν παρὰ Ῥωμαίοις, Triarii, οἱ πρεσβύτατοι τῶν στρατευομένων, οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν τρίτην μοῖραν ἐν τῇ στρατείᾳ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τὰ στρατόπεδα ἐπιτρέπουσι φυλάττειν, ὅταν ἐξίωσιν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἐφ' οὓς τελευταίους καταφεύγουσι διὰ τὴν ἀνάγκην. Διον. Ἁλικ. ἡ.

Τριάρμενος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμενον). Ὁ τρία ἅρμενα ἢ κατάρτια ἔχων. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν.

Τριαρχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἐκ τριῶν ἀνδρῶν συνιστάμενη ἀρχή, ὅταν δηλαδὴ τρεῖς ἄνδρες δημοῦ ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἔχωσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄξίωμα καὶ ἐπάγγελμα. Triumvirat, παρὰ Ῥωμ. Δίων Κάσ.

Τριάς, άδος, ἡ (τρεῖς). Ὁ περιεκτικὸς τριῶν μονάδων ἀριθμός. καὶ τὸ ἐκ τριῶν προσώπων συνιστάμενον· ὁ Νικόμαχ. εἰς τὰ Θεολογ. τῆς Ἀριθμητ. λέγει, ὅτι ἡ τριάς, ἀρχὴ κατ' ἐνέργειαν ἀριθμοῦ ἐστί, καὶ σύστημα μονάδος καὶ δυάδος, καὶ ἀρχῆς, μέσου, καὶ τέλους προτίστη ἐπιθεκτική, δι' ὧν τελειότης περαίνεται πᾶσα.

Τριᾶς, ᾶντος, ὁ. Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ὀξίον. Ἡσύχ. Λατ. triens.

Τριάσσω. μέλ. άξω = τριάζω, ὅπερ ἴδε

Τριαύλαξ, ακος, ὁ (αὐλαξ). Τρεῖς αὔλακας ἔχων, μὲ τρία αὐλάκια ὤν, Γλωσσ. Φιλοξ.

Τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ τρεῖς αὐχένας ἢ κεφαλὰς ἔχων. Λυκόφρ. 1185.

Τριβακός, ή, ὁν (τρίβω). Τετριμμένος, τριβεὶς, τριφθεὶς, Λατ. tritus »χλαμὺς τριβακήκ. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 31. ἢ κατατετριμμένη, μεταχειρισμένη, παλαιά· οὕτω καὶ »τριβακόν, τόκ· ἐξυπακουομ. »Ἱμάτιονκ τὸ τετριμμένον ἱμάτιον, τὸ φορεμένον καὶ παλαιόν· ἔτι δὲ παρ' Ἀρτεμιδώρ. β', 3 τὸ ὁμαλὸν καὶ λεπτὸν θερινὸν ἱμάτιον, καλοκαιρινὸν φόρεμα ἀντικειμένως ἔχον πρὸς τὰ ἐξ ἐρίων καὶ μαλωτὰ τοῦ χειμῶνος, χονδρὰ ἐνδύματα. 2) Παιοῦργος, ὁ τετριμμένος καὶ γεγυμνασμένος εἰς τὴν πονηρίαν, ἀπατηλός· ὡς καὶ τό, τρίβων, καὶ τρίμμα; veterator, Λατιν. 3) »Ἀσέλγεια τριβακήκ· ἡ τῶν Τριβάδων ἀσέλγεια. Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.

Τριβαλλός, ὁ· παρὰ Δημοσθέν. κατὰ Κόνωνος λέγονται »τριβαλλοίκ· νέοι τινες, οἵτινες περιφερόμενοι εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ εἰς τὰ τῶν ἄλλων συμπόσια συνεστιῶντο ἀπὸ τῶν ἀπερρίμμενων φαγητῶν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπερρίμμενοι καὶ ποταποὶ ἄνθρωποι ἢ παράσιτοι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τριβαλλοί, συκοφάνται, οἱ δὲ τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις (ἀναγώγως) διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας«. Παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1528. εἰσὶν »οἱ τριβαλλοίκ ξένοι τινὲς τῶν βαρβάρων ἐθνῶν Θοότητες ὑπὸ τῶν ποιητῶν πλαττόμεναι, αἰνιττόμενος πιθαν. ὁ Κωμ. τοὺς τριβαλλοὺς ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Τριβαλός, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τριβακός· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ζ'. 17. ὡς καὶ ὁ Στέφανος ἐσημειώσατο.

* Τριβάμων, ὁ, ἡ, ον, γενκ. ονος = τριτοβάμων.

Τρίβανον, τό (τρίβω). Οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε', 10. ἀντὶ τοῦ, τρύπανον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Τρίβανος, λήκυθος.

* Τρίβαξ, ακος, ὁ, ἡ, = τριβακός, Γραμμ.

Τριβάρβαρος, ὁ, ἡ, ον (βάρβαρος). Λίαν βάρβαρος. Πλούταρχ.

Τριβάς, άδος, ἡ (τρίβω). Γυνὴ εἰς ἑαυτὴν ἀσελγαίνουσα (μαλακιζομένη), ἢ μετ' ἄλλων γυναικῶν τὴν τῆς μαλακίας καὶ τριβῆς ἀσέλγειαν διά τινων τεχνικῶν ὀργάνων ἐξασκοῦσα καὶ ὡς ἀνὴρ αὐταῖς συνοῦσα· ὅθεν »Τριβακὴ ἀσέλγειαα. Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.

* Τριβαφος, ὁ, ἡ, ον (βάπτω). Τρεῖς φορὰς βουτημένος εἰς τὴν βαφὴν, τρὶς βεβαμμένος, καὶ ἐντοῦθ. καλῶς βεβαμμένος, χρωματισμένος, Λαυρ. Λυθ.

Τριβελής, έος, ὁ, ἡ, ές (βέλος). Ὁ τρία βέλη ἢ τρεῖς ἀκμὰς, κορυφὰς, ὀξύτητας ἔχων. »Δόρυ τριβελέςκ· ταὐτὸν τῷ, τρίαινα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 227.

Τριβεύς, έως, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων. 2) ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται τὸ ἐν τῇ χοινικίδι ἤτοι ἐν τῇ ὀπῇ ἐκ μετάλλου ἐπίβλημα, ἐφ' ᾧ περιστρεφόμενος ὁ ἄξων τρίβεται. Πάππ. Μαθημ. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 53.

Τριβή, ἡ (τρίβω). Τὸ τρίβειν, τρίψις, τρίψιμον. 2) συνηθ μεταφορ. Γύμνασις, ἄσκησις, ἐμπειρία. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', ς', 7. »Διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας«· καὶ ἡ περί τι ἐνασχόλησις, τὸ καταγίνεσθαι καὶ ἐνδιατρίβειν εἴς τι πρᾶγμα, εἴς τι ἔργον, καὶ ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τι. 3) Ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις, βραδύτης, ἀργοπορία, διατριβή. 4) διαστέδασις, τέρψις, διατριβὴ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 156. »Οὐκ ἄχαρις εἰς τριβήνκ· παρβλ. τρίβω.

* Τριβικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἐπὶ τῆς πείρας, τῆς ἰδίας γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας στηριζόμενος.

Τριβολεκτράπελος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 1003. »τριβολεκτράπελα στωμύλειακ· ἀχαλίνωτα καὶ ἄχρεῖα λόγια λέγειν, ὁμιλεῖν μὲ χλευασμόν, ἢ κατὰ Σχολ. »σκληρά, καὶ ἀπαίδευτα, καὶ ἀπόβλητακ· ἔνθα ἄλλοι κεχωρισμ. Τρίβολ' ἐκτράπελα, ἀναγινώσκουσι.

Τρίβολος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω, βέλος), ὡς τὸ τριβελής. Ὁ ἔχων τρεῖς ἀκὰς, τρία κέντρα, τρεῖς μύτας ἢ κορυφὰς, ὅθεν ὡς οὐσιαστ. 1) ὁ τρίβολος, σιδηροῦν τι κέντρον ἢ σιδηροῦ τρί-

βολοι ὡς βελόναι ἢ ὡς ἀκανθαι κατασκευασμένοι, οἵτινες σπειρόμενοι κατὰ γῆς ἐκέντουν τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων ἢ τοὺς ἵππους τῶν ἐχθρῶν, ἔτι δὲ καὶ μέρος ἑξῆς ἐπὶ τοῦ χαληνοῦ τοῦ ἵππου »τὸ δὲ περὶ αὐτόν (χαληνόν) δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, οὓς περ μασᾶται ὁ ἵππος«. Πολυδ. α. 2) διὰ δὲ τὴν ὁμοιότητα καλεῖται οὕτω καὶ ψυτόν τι ἀκανθωτὸν ἐν ἐνύδροις τόποις ψυόμενον, οὗ τινος εἴδη δύο »Τρίβολος ἔνυδρος«, Trapa natans, Λιν, Διοσκορ. δ', 15. καὶ »τρίβολος χερταῖος« »Tribulus terrestris«, Λιν. ἐν Ἀναλέκτ. α', σελ. 281. »Ὀμπιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον« τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρίβολιον· ἔχει δὲ ἡ ἀκανθα αὕτη σφαιριδίου σχῆμα, ἐφ' ᾧ συμφύονται τρεῖς ἢ τέσσαρες ἢ καὶ πέντε ἀκίδες. Voss Virg. Γεωργ. 1, 153. ὅθεν παροιμ. ὀξύτερος τριβόλου, ἐπὶ ξυνοῦ οἴνου, παρβλ. ὀξίνης. 3) »Τρίβολα, ἢ καὶ, τρίβολοι, οἷς ἁλοῶσιν. Μαθηματ. Πολ. σελ. 85. ἡ μηχανή, δι' ἧς ἁλωνίζουσιν· ἔστι δὲ αὕτη σανίς τις πλατεῖα, ὀξέα λιθάρια προστεθημένα ὑποκάτω ἔχουσα, ἥτις σύρεται ἐν τῷ ἁλωνίῳ ἐπάνω τῶν γεννημάτων, Δοκάνη, λεγομένη κοινῶς, tribula Λατ. 4) εἶδος τριβόλων πολυακάνθων, τὰ ἁποῖα συγκελλῶνται εἰς τὰ θέρματα ἢ εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ὅταν αὐτὰ ἐν βοσκῇ φέρωνται μεταξὺ τούτων· ἡ συνήθεια καλεῖ ταῦτα, Κολλησίδας, ὅθεν Ἀριστφ. Λυσ. 576. »τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι« κωμικ. λέγει ἐπὶ τῶν ἀχροίων ἐρίων, ἀφ' ὧν πρέπει νὰ διαλεχθῶσιν οἱ τρίβολοι· ὁ Ἡσυχ. ἔχει τρίβηλα, καὶ σπορθύγγια, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. λέγονται καὶ ὅσα προξενοῦσι σύγχυσιν, ταραχὴν καὶ ἀηδίαν »τριβόλους« καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου »τρίβολα, στρεπτά, στωμύλα«. Παρὰ Φιλοστράτ. ὅ τις λέγει περὶ τοῦ Γοργίου »Ἥρξε τῶν τριβόλων«. »Ὁρμὴς τε γὰρ τοῖς Σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύματος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεών τε καὶ τριβόλων)«· φαίνεται ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ περὶ τοῦ Νικήτα, »Κέντρον δικανικόν«· ὅπερ ὁ Εὐνάπιος (εἰς βίον Ἰαμβλίχου) »Πλῆγὴν λόγου, ὀξύτητα, καὶ τομήν« λέγει· τὸ παρὰ Γάλ. Pointes, ὅ ἐστι, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι, ἢ ὀξύτης ἐντέχνος τῆς ἐκφράσεως.

Τρίβος, ου, ἡ· παρ' Εὐριπ. καὶ Πλουτ. ἔτι καὶ ὁ, παρβλ. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 1248. (τρίβω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων πατουμένη ὁδός, δρόμος, δι' οὗ ἀκαταπαύστως διέρχονται, ἢ τὸν ὁποῖον πάντοτε πατοῦσι διερχόμενοι, δρόμος, στράτα πατημένη· ἡ τετριμμένη πρός τε ἀνθρώπων καὶ ὑποζυγίων ἱππήλατος καὶ ἁμαξήλατος ὁδός· Φίλων καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ε. 7. »Διασχιζομένων ὁδῶν τρίβω τινί« καὶ Ὅμ. Ἱμν. εἰς Ἑρμ. 448. καὶ Θεόκρ. κε'. 156. ἀντὶ τοῦ, Ἀτραπός, οἶμος, μανοπάτιον. »Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου, λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες«. καὶ ἐντεῦθεν ἡ μεγάλη διὰ τῆς χώρας ὁδός, ἢ ἡ ὁδός, δι' ἧς στρατεύουσι· »ἐν τρίβῳ τε μάλιστα οἰκημένων τῶν συμμάχων πάντων«. Ἡρόδ. 8, 140, 2. 2) αὐτὸ τὸ τρίβειν, τρῖψις, τριψιμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 401. »κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγής«. καὶ »τριβ. κρηπῖδος«, τὸ τρίψιμον τοῦ σανδολίου ἢ τοῦ ὑποδήματος, καὶ ἡ διὰ τῆς τρίψεως γινομένη κοιλότης ἢ τρύπα, τρίμμα. Ἱππ. 3) ὡς τὸ τριβή, σωματικὴ γύμνασις, ἰσχυρὰ κίνησις, καὶ γύμνασις, ἄσκησις, συνήθεια, τριβή, ἢ διὰ τῆς τριβῆς καὶ ἀσκήσεως ἀποκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης. Ἱπποκρ. 4) περί τι τριβή, ἐνασχόλησις, ἢ διατριβή, ἀρπογία, μέλλησις. 5) ἔτι τροπικ. δρόμος, προχώρησις, ἔρχεσμός. Wess. Ἡρόδ. 8, 140, 2. Ἰαν. Ἀχ. Τάτ. σελ. 464. (νυ)

Τρίβραχυς, ὁ (βραχύς)· ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ ἐκ τριῶν βραχέων συλλαβῶν συνιστάμενος, σύνθετος ὢν ποῦς.

Τρίβροχος, ὁ, ἡ, ον (βρέχω). Ὁ τρὶς βεβρεγμένος, ἢ καταβρεγμένος.

Τρίβω, μέλ. ψω, ἀόρ. α'. παθ. ἐτρίφθην, Θουκ. β'. 77. συνηθέστρ. μέντοι ἀόρ. β'. ἐτρίβην, παρ' Ὅμ. μόνον ἐνεστ. καὶ α'. ἀόρ ἐνεργ. ἐν συνθέσ. καὶ μέλ. ὁ μέσ. μέλ. τρίψομαι κεῖται παρὰ Θουκ. κατὰ παθητ. ἔννοιαν. Ἅπτομαι ἐπιπολαίως σώματός τινος, κινῶν συχνάκις ἐπ' αὐτῷ μετὰ θλίψεως τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι, Αἰσχύλ. »Τρίψας τὴν κεφαλὴν ὁ Δημοσθένης« ἔτριψε τὴν κεφαλήν του μὲ τὴν χεῖρα, καὶ τύπτων ἢ πιέζων σῶμά τι μεταφέρω αὐτὸ εἰς κόνιν, θλάω, συνθλάω, ψήχω, λειόω, ἢ διακόπτων, κοπανίζαν τι διαλύω ἢ ποιῶ αὐτὸ εἰς μικρὰ τμήματα, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλοᾶν, ἀλωνίζειν, ἐπὶ γεννημάτων, ἐντρίβω τὸν σῖτον, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄχυρα, Ἰλ. Τ, 496. »τριβέμεναι κρῖ λευκὸν εὐτιμένῃ ἐν ἀλωῇ«, καὶ ἐπὶ ἀλφιτῶν φυράω, μάττω, ζυμόω, καὶ περιστρέφω μὲ τὸ τρύπανον, χόνιν τὸ τρυπάνι καὶ τὸ στρέφω διὰ νὰ κτυπήσω τὶ μοχλόν· »τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ«, Ὀδ. Ι, 333, »χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν«. Θεογν. δοκιμάζω τὸν χρυσὸν ἐπὶ τῆς Λυδίας λίθου τρίβωντάς τον, παρβλ. παρατρίβω. 2) ἐκτρίβω, ἐκθλάω, καθαίρω, κολοβόνω, μέρος ὅλου τινός, ἐκβάλλω, ἢ συντρίβω· »τετριμμένοι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλαίων«, Ἡρόδ. 2, 93. καὶ ἐφ' ὅλων, ὅσα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐφάψεως ἢ χρήσεως ἀποτρίβονται, λύονται, ἐξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων, ἴδε τρίβων, ἐπὶ ὁδοῦ τινος, ἥτις ἀκαταπαύστως πατεῖται ὑπὸ τῶν διαβαινόντων, ἐξομαλίζεται, ἰσοῦται, ἴδε τρίβος. 3) τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ κατατήκω, καταναλίσκω, κατατρίβω, ἐξασθενῶ, κουράζω, ἐξαντλῶ, καθόλου φθείρω, ἢ εἰς φθορὰν καὶ βλάβην κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, Ἡσίοδ. ἔργ. 253. »Ὅσοι σκολιῆσι δίκησιν ἀλλήλους τρίβουσιν«, ἤτοι κατατρώγουσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ δολίους δίκας καὶ κρισολογίας· καὶ Θουκ. ς'. »Τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν«, ὅ ἐστι, δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς, καὶ φθαρήσεσθαι· καὶ »τρίβεσθαι κακοῖσι«, κατατήκομαι ὑπὸ τῶν δεινῶν, Ἰλ. Ψ, 735. »τριβόμενος λαὸς«, Ἡρόδ. 2, 124. ἀντὶ σύμμικτος, ἀνακατωμένος λαός, εἰς συνέχειαν πρὸς ἀλλήλους μίξιν καὶ κοινωνίαν ὄντες. Ἔτι καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν, ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, παρ' Ἡρόδ. 2, 37, ὅπου συνεχέρεται μετὰ τοῦ δαπανᾶσθαι· »οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκηίων τρίβουσι, οὔτε δαπανέωνται«· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ μετὰ αἰτ. ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι, διάγω. »Τρίβειν βίον γεωργικόν«. Ἀριστοφ. Εἰρ. 589. καὶ Σοφοκλ. »Δυστυχῆ βίον τρίβειν«, ὡς τὸ Λατιν. terere vitam, usum terere κ.τ.τ. καὶ τρίβειν πόλεμον, ἤτοι φέρω εἰς μάκρος τὸν πόλεμον, χρονίζω ἐν τῷ πολέμῳ Λατ bellum, ducere. Παθητ. καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνάζομαι, ἐξασκοῦμαι, καταγίνομαι ἐπιπόνως περί τι, συνηθίζω. Ἡρόδ. 3, 134. »Ἵνα τρίβωνται ἐν πολέμῳ· ἵνα γυμνάζωνται εἰς τὸν πόλεμον· καὶ Θεογν. 465. »Ἀμφ' ἀρετὴν τρίβουσι· γυμνάζου εἰς τὴν ἀρετήν. (τρίβω ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τείρω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρυπάω, τιτράω, τετραίνω, τιτρώσκω, τρώγω κ.τ.τ. ὅθεν τὸ Λατ. tero, trivi, teres, tener.) [τὸ Ἰώτα ἐστὶ καθ' ὅλους τους χρόνους μακρόν, μόνον δὲ ἐν τῷ β'. παθητ. ἀορ. ἔστι βραχύ, καὶ καθ' ὅλας τὰς παραγώγους λέξεις, ἐπειδὴ αἱ πλεῖσται αὐτῶν γίνονται ἐκ τοῦ β'. παθ. ἀορ.]

*Τρίβωμος, ὁ (βωμός). Τριπλοῦς βωμός, ἢ τρίγωνος βωμός.

Τρίβων, ωνος, ὁ (τρίβω). Κυρίως, τὸ τετριμμένον καὶ πεπαλαιωμένον ἤτοι πολλὰ φορεμένον ἱμάτιον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὁπᾶς ἔχοντος« ἐξαιρ. δὲ λέγεται τὸ πεπαλαιωμένον καὶ κατατετριμμένον ἐπανωφόριον, ὁ ἐπενδύτης, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ φορῶσιν οἱ Σπαρτιᾶται καὶ ὕστερον τὸ τῶν φιλοσόφων περιβόλαιον, καὶ ἐντεῦθεν ἀς σύμβολον μιᾶς λιτῆς καὶ αὐστηρᾶς διαίτης τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων, ἢ τῆς φιλοσοφίας σπουδή, ἢ τὸ ἐπάγγελμα τῶν φιλοσόφων. Φιλοστρ. εἰς Ἀπολ. ε'. 38. καὶ Θεμίστ. λόγ. ι'. ὅθεν »Οἱ ἐκ τρίβωνος φιλόσοφοι«. — Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 147 καὶ 150. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἤτοι τοῦ μοναχικοῦ σχήματος· ἄρα ταὐτὸν τῷ, ῥάσον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ μοναχοί· ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου »Τρίβωνα, στολισμόν«. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ τρίβων, ὁ ἐντριβὴς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἔμπειρος εἴς τι, μετὰ γενικ. »τρίβων αὐτῆς«, Ἡρόδ. 4, 74. »τρίβων τῶν λόγων«, Εὐριπ. ἤτοι γεγυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τοὺς λόγους· καὶ μετὰ αἰτ. Εὐριπ. Μηδ. 691. »Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα· ἔμπειρος δηλαδή, γεγυμνασμένος, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, καὶ Εὐριπ. Βακχ. 717. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ πεποιηρευμένος, τετραπερασμένος ἄνθρωπος, τετεχνευμένος, ἀπαταιών, δόλιος· παρ' Ἀριστφ. Νεφ 869. παρθ. τριβακός.

Τριβωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ τρίβων. Μικρὸς τρίβων.

Τριβωνεύομαι (τρίβων)· παρ' Ἀντιφῶντι. Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν, βραδύνω, τριβὴς ἐμποιῶ. 2) τεχνάζομαι, πονηρεύομαι, τρίβων πραγμάτων εἰμί. Ἁρποκρ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. παρ' ᾧ φέρεται καὶ, »Τριβωνότερα«.

Τριβωνικῶς, ἐπίρ. (τρίβων). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ, τρίβωνος· ὥσπερ τριβώνιον. Ἀριστοφ.

Τριβώνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρίβων. Ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀντίκειτ. τῷ χλαμύς. Λουκ.

*Τριβωνιώδης, ὁ, ἡ, ες, = τριβωνώδης.

Τριβωνοφορέω, ῶ (τριβωνοφόρος). Τριβώνιον φορῶ· ὅθεν

Τριβωνοφορία, ἡ. Τὸ τριβώνιον φορεῖν, ἢ φορεσία τοῦ τρίβωνος.

Τριβωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρίβων, φέρω). Ὁ τρίβωνα φέρων, φορῶν.

Τριβωνώδης, ὁ, ἡ, ες (τρίβων, εἶδος). Τρίβωνι ὅμοιος, σχῆμα τρίβωνος ἔχων.

Τριγαμία, ἡ. Ὁ τρίτος γάμος, τρίτη φορὰ ὑπανδρείας, τριπλὴ ὑπανδρεία, ἐκ τοῦ

Τρίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γαμέω). Ὁ τρεῖς φορὰς ὑπανδρευθείς, ἢ ὑπανδρευόμενος, ὁ εἰς τρίτον γάμον ἐλθών.

Τριγγός, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ θριγγός.

Τριγένεια, καὶ, τριγενία, ἡ. Τρίτη γέννα, ἢ γένεσις, γενεά, τρίτον γένος· καὶ τριγονία. 2) Σέξτ. Ἐμπ. »Τριγένεια ἀγαθῶν· τριῶν γενῶν ἤτοι λογιῶν ἀγαθά, ὑποστατικά, ἐκ τοῦ

Τριγενής, ός, ὁ, ἡ, ες (γένος). Ὁ ἐκ τριῶν γενῶν ἢ γεννήσεως ὤν, ἢ ὁ ἐκ τριῶν εἰδῶν ὤν, Ἀριστοτέλη.

*Τριγενία, ἡ, = τριγένεια, ἀμφ.

Τριγέννητος, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Τρεῖς φορὰς γεννηθείς, »τριγ. θεά«· λέγει ὁ Λυκόφρ. 519. ἀντὶ τοῦ, τριτογένεια.

Τριγερήνιος, ὁ, ἡ, ον. Τρὶς φορᾶς γεροντότερος παρὰ ὁ Γερήνιος Νέστωρ· ὅθεν = τριγέρων.

Τριγίγας, αντος, ὁ (γίγας). Τριπλοῦς γίγας, μέγας γίγας, Ὀρφ. ἀργ. 1348.

Τριγκός, ὁ, καὶ τριγκόω, ἡμαρτμ. ἀντὶ θριγκός, θριγκόω.

Τρίγλα, ἡ καὶ

*Τρίγλη, ἡ. Ἰχθύς τις θαλάσσιος ἐρυθρός, τριγλὶ συνήθ. Ἀριστοτ. ζῶων Ἱστορ. ε'. 9. καὶ η'. 2. Ἀθήν. ζ'. σελ. 324. trigla mullus. Λιν. 2) Τόπος τις ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλαντίνῃ. Ἀθήν. αὐτόθ. σελ. 325.

Τρίγληνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τρεῖς γλήνας ἤτοι ὄμματα ἔχων, τριόφθαμος· παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Ξ, 183. τὸ ἐνώτιον (σκουλαρίκιον), ἡ διὰ τὸ ἔχειν τρία ὄμματα ἤτοι ὀπὰς, ἢ λαμπρούς, στιλπνοὺς ἀστέρας ἐπ' αὐτῷ, ἐκ τοῦ γλήνος· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Σ, 298. ὁ Σχολ. λέγει τοῦτο, τρίκορον, τρίκοκκον, καὶ τριόφθαλμον κόσμιον· ἄλλως δὲ, τριοπὶς καὶ τριοττὶς λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Τριγλῆνας, εὐμόρφους ὀφθαλμούς«.

Τριγλίζω, ὡς τὸ, κιχλίζω· ἐκφράζει ποιόν τινα γέλωτα ἢ τρόπον τοῦ γελᾷν.

*Τριγλίον, τὸ. καὶ

Τριγλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, τρίγλα.

Τριγλίτης, ὁ, ἡ καὶ

*Τριγλῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος τιμίου λίθου ξανθοῦ, Πλίν.

Τριγλοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ τρίγλας βάλλων, ἁλιεὺς τῶν τριγλῶν, ὅς τις ψαρεύει, πιάνει τὰς τρίγλας.

Τριγλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρίγλας φέρων, ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 276. »Χιτὼν τριγλοφόρος« τὸ ἀγρεῦον καὶ ἁλιεῦον ἤτοι πιάνον τὰς τρίγλας δίκτυον.

Τριγλυφος, ὁ, ἡ, ον (γλύφω). Ὁ τρὶς γεγλυμμένος, ἐσχισμένος ἢ χωρισμένος, ὁ τρεῖς γλυφὰς ἔχων. »Αἰχμὴ τρίγλυφος« παρ' Ὀππιαν. ἁλ. ε'. 377. ταὐτὸν τῷ, Τρίαινα. 2) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται στολισμός τις τῆς ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ κορωνίδος τοῦ στύλου. Εὐρ. Ὀρέστ. 1374. οὗτος δὲ ὁ στολισμὸς ἴδιος ἦν τῶν Δωριέων· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Νικομαχ. ι'. λέγει τοῦτο »Τρίγλυφον, τόπ.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τρεῖς γλωχῖνας ἢ ἀκίδας, κορυφὰς, μύτας ἔχων. Ἰλ. Ε, 393. »-εἴστῳ τριγλώχινι βεβλήκει« τρεῖς ἀκίδας (τρία σουβλία) ἔχοντι, καὶ Ἰλ. Λ, 507.

Τριγμός, ὁ (τρίζω). Τὸ τρίζειν, τρίξιμον, σύριγμα, συριγμὸς, τερετισμὸς, ἐξαιρ. τῶν μυῶν καὶ νυκτερίδων, καὶ κρότος, ψόφος, βρυγμὸς, πᾶς ἀποτελούμενος ἦχος ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα τριβῆς δύο σωμάτων, stridor Λατ.

Τρίγναθος, ὁ, ἡ, ον (γνάθος). Ὁ τρεῖς γνάθους ἔχων.

*Τρίγομφος, ὁ, ἡ, ον (γόμφος). Ὁ τρεῖς γόμφους, σκαλμοὺς ἢ πασσάλους ἔχων.

Τριγονέω, ῶ (τρίγονος). Εἰς τρίτην γένναν εἶμι, τρίτην φορὰν γεννῶ, Θεόφρ. »Τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται« εἰς τὴν τρίτην γέννησιν· ὅθεν

Τριγονία, ἡ. Ἡ τρίτη γέννησις, ἡ γενεά. »Ἐκ τριγονίας βασιλικῆς« τρίτος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς.

Τρίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὅς τις τρεῖς γενεὰς ἢ γένεας ἐξήγαγεν, ὁ τρεῖς φορὰς γεννῶν ἢ γεννήσας. 2) »Τρίγονα τέκνα« καὶ »Τρίγονοι κόραι« Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1023. Ἰων. 506. ἀντὶ τοῦ, τρία τέκνα, τρεῖς θυγατέρας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρίγονοι, τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες· ἢ οἱ τρεῖς«.

Τριγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τρία γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν γραμμάτων συνιστάμενος.

*Τριγχός, ὁ, τριγχόω, τρίγχωσις, ἡ· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ θριγκὸς, θριγκόω, θρίγκωσις.

Τριγωνίζω, μέλ. ίσω (τρίγωνος). Τρίγωνον ποιῶ, ἢ παίζω τὸ τρίγωνον ὄργανον· σ'μεταβ. ἐν τριγώνῳ ἵσταμαι, ἢ σχηματίζω τρίγωνον. Παρὰ Πρόκλου παράφρ. σελ. 164. »Ἐὰν τριγωνίζῃ«, ἀντὶ τοῦ, τρίγωνον σχηματίζῃ· τριγώνου σχῆμα ἔχῃ

*Τριγωνικός, ἡ, όν (τρίγωνον). Τριγώνου σχῆμα ἔχων, τριγωνοειδής.

*Τριγωνιστί, ἐπίρ. (τριγωνίζω). Κατὰ τὸν τρόπον εἰδὸς τριγώνου.

Τριγωνίστρια, ἡ. Ἡ τὸ τρίγωνον ὄργανον παίζουσα. Λουκιαν. Λεξιφρ.

Τριγωνοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριγώνου εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων. Ἐπίρ. τριγωνοειδῶς. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περιηγ ἐκ τοῦ

Τρίγωνον, τό. Σχῆμα γεωμετρικὸν ἐκ τριῶν πλευρῶν καὶ τριῶν γωνιῶν συνιστάμενον. 2) εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ πολυαρμονίου, τρεῖς γωνίας δηλ. ἔχων καὶ πολλὰς χορδὰς κατὰ διάφορον μῆκος τεταμένας, ὅμοιον τῇ νῦν λεγομένῃ Ἅρπῃ, Harfe κατὰ τὸν Πλάτωνα (γ'. πολιτ.) ὡς τὸ, πηκτίς. Πορφύριος δὲ εἰς τὰ τοῦ Πτολ. Ἁρμον. (σελ. 217 Johan Wallia oper Mathem.) οὕτω λέγει περὶ τούτου τοῦ ὀργάνου· »Οἱ γέ τοι παλαιοὶ τὸ τρίγωνον ἐξ ἀνίσων τοῖς μήκεσι χορδῶν ἐποίησαν, μακροτάτης μὲν τῆς πασῶν ἐξωτάτω, ὑποδεεστέρας δὲ ταύτης τῆς πλησίον· τῶν δὲ ἔτι ἐνδοτέρων πρὸς τῇ γωνίᾳ τοῦ ὀργάνου καθημένων, κολοβωτέρων τοῖς μήκεσιν. Ἰσοπαχεῖς δὲ ἐποίουν τὰς χορδάς· οὐ γὰρ ἤδεσαν πω τὰς τῶν παχέων διαφορὰς· διὸ καὶ συνέβαινε τὰς μὲν μικροτέρας χορδὰς πληττομένας, ὀξύτερον ἀποτελεῖν τὸν ψόφον, τὰς δὲ μακροτέρας βαρύτερον«. Ὁ Φώτ. λέγει τοῦτο ἀρσενικῶς »Τρίγωνος, ὁ· μουσικὸν ὄργανον Ταλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίως ἔχοντα«. ἐκ τοῦ

*Τρίγωνος, ὁ, ἡ, ον (γώνιος). Ὁ τρεῖς γωνίας ἢ κορυφὰς ἔχων, σχηματίζων.

*Τριδακτυλαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τριδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τρεῖς δακτύλους ἔχων. 2) ὁ τριῶν δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τρίδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ τρεῖς δειράς, λαιμοὺς ἔχων· τρικέφαλος, Λυκόφρ. 966.

Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, ον (δεσπότης). Ὁ τρεῖς δεσπότας ἔχων. Σχολ. Λυκόφρ. 328.

Τρίδουλος, ὁ, ἡ, ον (δοῦλος). Ὁ τριῶν λογιῶν ἢ τριπλοῦς δοῦλος, σκλάβος ὤν. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 595. περὶ Πυθιονίκης τῆς ἑτέρας, ἥτις ἦν δούλη Βακχίδος τῆς αὐλητρίδος, ἡ δὲ Βακχὶς πάλιν, δούλη ἦν Σινώπης τῆς Θρᾴττης· ὅ ἐστι, δοῦλος δούλου, ὅς τις πάλιν δοῦλος τρίτος ἐστὶν ἄλλου τινός, παραβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 923.

*Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Ὁ τριῶν δραχμῶν ἄξιος ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων. »Τὸ τρίδραχμον· αἱ τρεῖς δραχμαὶ, ἤτοι νόμισμα τριῶν δραχμῶν ἄξιον.

Τρίδυμος, ὁ, ἡ, ον (τρὶς). Τριῶν λογιῶν, τριπλοῦς. »Τρίδυμοι παῖδες« οἱ τρεῖς ἐν ταὐτῷ διὰ μιᾶς γένας γεννώμενοι· ὡς δίδυμοι, ὅτε δύο διὰ μιᾶς γεννῶνται.

Τριδύστηνος, ὁ, ἡ, ον (δύστηνος). Τριῶν λογιῶν ἢ τριπλῶς δύστηνος, δυστυχέστατος, Ἀνθολογ.

Τριέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἕλισσω). Τρὶς ἑλιγμένος, ἐστρεμμένος, περιτυλιγμένος, τρεῖς ἕλικας ἔχων· ἐπίθ. ὄφεως, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6, 77. καὶ »Ἰχνοπέδη τριέλικτος«. Ἐπιγράμ.

Τριέμβολος, ὁ, ἡ, ον (ἔμβολον). Ὁ τρία ἔμβολα ἔχων, ἢ ὁ τόσος μακρὸς καὶ τεταμένος ὢν ὅσον τρία ἔμβολα τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1248. »Στύομαι τριέμβολον«, μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἔχω.

Τρίενος, ὁ, ἡ, ον (ἔνος). Τριετὴς, τριῶν χρόνων, Θεόφρ.

Τριέσπερος, ὁ, ἡ, ον (ἑσπέρα). Ὁ τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας ἔχων, ὁ τριῶν νυκτῶν διάστημα ἔχων· ὁ εἰς τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας συνιστάμενος· ἐπίθ. τοῦ εἰς τρεῖς νύκτας γεννηθέντος Ἡρακλέους, Ἰακ. Α. Π. σελ. 827.

*Τριέτεια, ἡ (τριετής), ὡς τὸ τριετία. Διάστημα χρόνου ἐκ τριῶν ἐτῶν ἢ τρία ἔτη περιέχον, Δημ. κατὰ Ἀνδροτ. ὑποθ.

Τριετήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τριετής. Ὀρφ. ὕμν. νδ'. 4.

Τριετηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τριετηρίδα ἀνήκων.

Τριετηρίς, ίδος, ἡ. Κυρίως θηλκ. τοῦ τριέτηρος. »Ἑορτὴ τριετηρίς« ἢ εἰς κάθε τρεῖς χρόνους μίαν φορὰν πανηγυριζομένη ἑορτή· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ τοῦ Διονύσου· ἔτι καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων θεοτήτων, ἔνικ. παρὰ Πινδ. Νέμ. 6, 69. πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 108. Οἱ μεταγενέστεροι μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ διαστήματος τριῶν ἐτῶν, ὑπονοουμ. περίοδος.

Τριέτηρος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τριετής.

Τριετής, ὁ, ἡ, ές, Ἡρόδ. 1, 199. ἔτι δὲ καὶ τριέτης, ον, ὁ (ἔτος). Τριῶν ἐτῶν· τριῶν χρόνων. »Παῖς τριετής« ἐπιρρμ. τρίετες, ἐπὶ τριῶν χρόνων, ἐν διαστήματι τριῶν χρόνων, Ὀδ. Β, 106 Ν, 377. ἐξ ἐναντίας δὲ παροξυτόνως »Τριέτης χρόνος«. Ὁ Ἐτυμολ. φησί· »Παρατηρήσεως δὲ ἄξιον ἐστὶ τὸ τριετὲς μὲν ὁ χρόνος, βαρύνεται, τὸ δὲ μετεσχηκὸς τοῦ χρόνου, ὀξύνεται, ὡς εἶναι τριέτης μὲν χρόνος, τριετὴς δὲ παῖς«.

Τριετία, ἡ. Διάστημα ἢ καιρὸς τριῶν χρόνων.

Τριετίζω, μέλ. ίσω (τριετής). Τριῶν χρόνων ἢ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχω, τριῶν χρόνων εἰμὶ, τρεῖς χρόνους διατρίβω, τριετὴς γίνομαι. »Μόσχος τριετίζων· τριῶν ἐτῶν. Ο'.

*Τριζυγής, ὁ, ἡ, ές, καὶ

*Τρίζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγός), = τρίζυξ.

Τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν, ζεύγνυμι). Τρεῖς ζυγοὺς ἔχων ἢ τριῶν ζυγῶν ὤν, τριπλοῦς. »Τρίζυγοι θεαί« Εὐριπ. Ἑλέν. 362. αἱ τρεῖς θεαὶ, αἱ τρεῖς Χάριτες.

Τρίζω, μέλ. ίσω καὶ ίξω, Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1100. παραμ. τέτριγα, κατ' ἐνεστ. σημασίαν σπαν. ἐπικ. μετοχ. τετριγῶτες ἀντὶ τετριγότες, Ἰλ. Β, 314. συνηθέστερ. χρόνος παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ἔτι εὕρηται ἅπαξ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐν Ὀδ Ω, 7. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὕρηται τὸ τέτριγα συνηθέστερ. τοῦ τρίζω. Συνήθως ἐκφράζει τὴν φωνὴν πολλῶν ζώων, οἷον τῶν νυκτερίδων, τοῦ ἐλέφαντος, τῶν μυῶν, τῶν νεοσσῶν κ.τ.τ. ἥτις λεπτὴ μὲν ἐστὶν, ἀλλ' ἀναρθρος· συρίζω, τερετίζω, βαβράζω, λιγαίνω, βρύχομαι, κράζω, »ἔνθ' ὄγε τοὺς (νεοσσοὺς) ἐλεεινὰ κατίσθε τετριγῶτα«, Ἰλ. Β, 314. ἐπὶ νυκτερίδων. Ὀδ. Ω, 7, Valck. ἐνσημειεῖ ὁ Εὐσταθ. »μῦες καὶ νυκτερίδες καὶ νεοσσοὶ τρίζειν λέγονται«, οὕτω καὶ »ἡ χιὼν τῷ πλατεῖ τοῦ ποδὸς πατουμένη τρίζειν λέγεται, καὶ ὁ θυμούμενος τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ὁ ζυγὸς λεπτὸν ἠχεῖν, δηλ. κατὰ μίμημα φωνῆς«, καὶ Ἡρόδ. 3, 110. Καθ' ὁμοίωσιν δὲ καὶ αἱ ψυχαὶ τρίζειν λέγονται, φερόμεναι ἀπὸ τοῦ σώματος »ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἤυτε καπνός, ὤχετο τετριγυῖα«, Ἰλ. Ψ, 101. Ὀδ. Ω, 5, 9. »νῶτα τετρίγειν«, Ἰλ. Ψ, 714. τριγμὸν ἀπετέλεσεν ἡ ῥάχις τῶν αὐλητῶν καὶ καθελοῦ λέγεται ἐφ' ὅλων τῶν ὀξέων, διαπεραστικῶν καὶ ἀνάρθρων φωνῶν, »γλῶσσαν δὲ οὐδαμῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες«, Ἡρόδ. 4, 183. Ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· τὸ Λατν. stridere· παραβλ. τρύζω καὶ κρίζω.

*Τριζωδία, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν Ζωδίων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

Τριηκάς, άδος, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακάς, Ἡσ. ἔρ. 766. καὶ Ἡρόδ. 1, 65.

Τριηκονθήμερος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακονθήμερος.

*Τριήκοντα, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριάκοντα, Ὅμρ. καὶ Ἡσ.

*Τριηκοντάετις, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τριακονταέτις. Ἡρόδ.

*Τριηκόντερος, ἡ, προσυπακ. ναῦς. Ἡ ἔχουσα τριάκοντα κωπία ναῦς, Ἡρόδ. 4, 148 7, 97. 8, 21. παραβλ. τριακοντήρης, καὶ τριακόντορος.

*Τριηκόσιοι ται, ια, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριακόσιοι, Ὅμρ. καὶ Ἡσ.

*Τριηκοστομόριον τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τριακοστημόριον.

Τριημερία, ἡ (τριήμερος). Τὸ διάστημα τριῶν ἡμερῶν, Ο'.

*Τριημερίζω. Ἐξακολουθῶ νὰ κάμνω τι τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.

Τριημερόνυκτος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα, νύξ). Ὁ τριῶν ἡμερονυκτίων διάστημα ἔχων, ἢ τρία ἡμερόνυκτα διαρκῶν. Διονύσ. Ἁρβοπαγ.

Τριήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν ἢ τριῶν ἡμερῶν διάστημα ἔχων, τριῶν ἡμερῶν ὤν.

Τριημίεκτον, τό. Εἰς καὶ ἥμισυς, ἑκτεύς. Ἀθήν. ἰ. σελ. 441. »Βολῶν μὲν ὀρθήκης τριημίεκταν«.

Τριημιολία, ἡ· ἴδε τριηρημιολία.

*Τριημιποδιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ποδῶν μῆκος ἔχων, ἑνὸς ἥμισυ ποδῶν μακρός, Ξενοφ. ὅθεν

Τριημιπόδιον, τό (πούς). Εἰς καὶ ἥμισυς ποῦς, ἑνάμισυ ποδάριον. Ξενοφ Οἰκον. ιδ'. 4. »Βόθυνον τὸ βάθος ἐλάττονα τριημιποδίου.

Τριημιτόνιον, τό (τόνος). Εἰς καὶ ἥμισυς τόνος, ἑνάμισυς τόνος· ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται ἡ διαφώνησις, ἣν οἱ Εὐρωπαῖοι, μικρὰν τρίτην, λέγουσι.

Τριημιχοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Εἰς καὶ ἥμισυς χοῖνιξ, πιθαν. τριημιχοινίκιον.

*Τριημιωβολιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ὀβολοῦ ἀξίαν ἔχων, ὁ ἀξίζων ἕνα καὶ ἥμισυν ὀβολόν.

Τριημιωβόλιον, τό (ὀβολός). Εἰς καὶ ἥμισυς ὀβολός.

Τριηραρχέω, ῶ (τριηράρχης). Διοικῶ τριήρην· τριηράρχης εἰμί, Ἡρόδ. 8, 46. ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον διοικεῖ τις, Ἡροδ. 7, 181. 2) ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἐλέγετο συνεισφέρω εἰς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρεως, εἰς τριήρην δαπανῶ, τελῶ. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. ά. 13. ὅθεν

Τριηράρχημα, τό. Τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀναλωμα, δαπάνη. »Ἐπιτριηράρχημα δὲ, τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον«, Φώτ.

Τριηράρχης, ον, ὁ (τριήρης, ἄρχω). Ὁ τριήρους ἄρχων, ὁ διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς τριήρους. Ξενοφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ὅς τις ἢ μόνος ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἡτοίμαζε τριήρην διὰ τὸν πόλεμον, ὅ ἐστιν ἔκαμε τὰ ἔξοδα τῆς ναυπηγίας καὶ ἑτοιμασίας τῶν πρὸς πλοῦν καὶ ναυμαχίαν ἀναγκαίων αὐτῆς, πληρόνων ἔτι καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων· ἐπείουν δὲ τοῦτο κατὰ χρέος οἱ τῆς πρώτης τάξεως τῶν πλουσίων. Πλούταρχ. καὶ Οὐλπιαν. παρβ. τριηραρχία, 2.

Τριηραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τριηράρχου, ἡ διοίκησις, κυβέρνησις, ἡ ἀρχὴ μιᾶς τριήρους. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τριηραρχία ἡ ἐξόπλισις καὶ ἑτοιμασία μιᾶς τριήρεος διὰ τὴν χρείαν τοῦ πολέμου, ἤτις ἦτον μία τῶν πολλὰ ἐπισήμων καὶ πολυδαπάνων λειτουργιῶν ἀπὸ μέρους τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν Ἀθηναίων, Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. XCIV. Boeck. Ath. Staatshaush. τόμ. 2, σελ. 79.

Τριηραρχικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν τριηράρχην, ἢ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνήκων, πρέπων, ἀναφερόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Τριήραρχος, ὁ, ἀρχαιότρ. τύπος τοῦ τριηράρχης, Ἡρόδ. 8, 93.

Τριηραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ τριήρει αὐλῶν, ὁ τῆς τριήρους αὐλητής, ὁ προξενῶν τῇ τριήρῃ διὰ τῆς μελῳδίας τοῦ αὐλοῦ τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, Δημοσθ. καὶ Πολυδ.

Τριηρετεύω, μέλ. εύσω (τριηρέτης). Τριηρέτης εἰμί. Πολυδ. α'. 95. καὶ 98.

*Τριηρέτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ κωπηλατῶν ἐν μιᾷ τριήρῃ, κωπηλάτης τριήρεος.

Τριηρετικός, ἡ, όν (τριήρης). Ὁ εἰς τριηρέτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἑνὸς τριηρέτου ὤν. »Φάσηλος τριηρετικός«. Ἀππιαν. ἀκάτιον (σκάφος) τριήρει ὅμοιον.

Τριηρημιολία, ἡ, καὶ τριημιολία, ἡ (ἡμιολία). Μικρόν τι καὶ ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἄνευ καταστρώματος. Ὁ Ἀθήν. ἑνδ'. σελ. 203. λέγει, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο μικρότερον ἦν τῆς τετρακρόρους· καὶ κατά τινας ἦν καὶ τὸ αὐτὸ μετ' τοῦ, τριημιολία, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος«. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Ἡμιολία, λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμίσιον μέρος ψιλῶν ἐρετῶν ἐστι, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι, τριημιολία, οὐ τριπλασία ταύτης, ἀλλὰ τριήρης«· οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ἡμιολία, ἡ δίκροτος ναῦς«· καὶ πάλιν· »Ἡμιόλιον, πλοῖον μικρόν«· καὶ »Ἡμιόλιος, δίκροτος«.

Τριήρης, ὁ, ἡ, ες, γεν. εος, γεν. πληθ. τριήρεων, Ξενοφ. Ἑλ. ά, δ', 11. καὶ τριηρῶν, ἐκτὸς τῆς ὁποίας ταύτης γενκ. εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. πολλ' εὐχρηστ. γενικ. τριήρων, Poppo, Θουκ. 6, 46. παράβλ. 4, 26. Δημ. Συμμορ. σελ. 180, 16. Schaef. apparat. Δημ 1, σελ. 747. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. τόμ. II, σελ. 401. κατὰ Θωμ. Μαγ. καὶ τριήρεων (ἐκ τοῦ ἄρω, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐρέσσω)· κυρίως σημαίνει Τριπλῶς παρεσκευασμένος ἢ ἐξωπλισμένος, ἁρματωμένος· συνήθ. μέντοι ἡ τριήρης προτυπακ. ναῦς, ἥτις ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Περσ. 678. καὶ »Τρίσκαλμος ναῦς« λέγεται· ἦν δὲ αὕτη πλοῖον ταχὺ καὶ ἐλαχμὸν πολεμικόν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν »Κάτεργον« λεγόμενον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν κατὰ μῆκος τρεῖς στίχους ἤτοι τάξεις, ἁράδας κωπῶν καὶ κωπηλατῶν τὴν μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης κατὰ ὕψος δίκην πτωμάτων· ἔνθα ἑκάστη κώπη διοικεῖται ὑφ' ἑνὸς κωπηλάτου· συχνάκις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. Καθὼς δὲ λέγεται »Πύργος μονήρης, διήρης, τριήρης, ὁ αὐτός, ὃς τις ἄλλως πύργος μονόστεγος δίστεγος, τρίστεγος«· ὁ τρία πατώματα κατὰ ὕψος ἔχων· οὕτω καὶ ἐπὶ νηῶν »Ναῦς μονήρης, διήρης, τριήρης, τετρήρης, πεντήρης«· ἢ τοσαύτας τάξεις κωπῶν κατὰ ὕψος ἔχουσα, ὡς καί τις τῶν παλαιῶν τακτικῶν παρ' Αἰλιανῷ λέγει· »Ἡ τριηκόντορος, καὶ τεσσαρακόντορος, καὶ πεντηκόντορος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης, καὶ διήρης, καὶ ἐφεξῆς κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις«· οὕτω καὶ »Τρίσκαλμος, καὶ, δωδεκάσκαλμος ναῦς«. Κατὰ τὸν Θουκυδ. (ά. 13.) πρῶτοι οἱ Κορίνθιοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο τὸ πολεμικὸν πλοῖον· »Πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς· καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι«· Ὁ Οὐίργίλιος ἐν Αἰνιάδ. ε'. 119. λέγει περὶ ταύτης Triplici pubes quam Dardana versu Impellunt, terno consurgunt ordine remi. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐφεῦρον ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γέροντος Διονυσίου τοιαύτας πολεμικὰς νῆας, αἵ τινες εἶχον πολλοὺς στίχους κωπῶν κατὰ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις· ὧν αἱ πλεῖσται εἶχον ἕως δεκαέξ, ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἐφευρεθεῖσαι· πλὴν αὗται δὲν εἶχον σύμφωνον τὸν ἀριθμὸν τῶν κωπίων καὶ κωπηλατῶν εἰς τοὺς στίχους ὡς αἱ παλαιαί, ἀλλ' εἰς μὲν τὸν ἀνωτάτω ἦν ὁ ἀριθμὸς περισσότερος, εἰς δὲ τὸν κατωτέρω ὀλιγώτερος. καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ ἐσχάτου πλέον ὀλιγώτερος. Διόδωρ. Σικ. ιδ' 419. »Ἀκούων γὰρ ὁ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ ναυπηγηθῆναι τριήρη πρώτον, ἔσπευδε κατὰ τὴν ἀποικισθεῖσαν ὑπ' ἐκείνων πόλιν αὐξῆσαι τὸ μέγεθος τῆς τῶν νεῶν κατασκευῆς« περὶ οὗ ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ἐναυπηγήσατο »Πεντήρην«. Ὁ Du-Roy. ἐν τοῖς Ἀκαδημ. Ἑρμ. (Des B. L. τόμ. λή. σελ. 576.) λέγει, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀριθμὸς τῶν στίχων τῶν κωπῶν θεωρεῖται μέχρι τῶν τεσσάρων, ἤτοι τῆς τετρήρους, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν θεωρεῖται μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν κωπῶν, οἷον »Τεσσαρακοντήρη«, ἢ τεσσαράκοντα κώπας ἢ κωπηλάτας ἔχουσα ναῦς· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν τριήρεων ὁρα Böckh. Ath. Staatshaushaltung. τόμ. 1, σελ. 300. 2) Παρ' Ἀριστοτ. »Τριωρόφων καὶ τριήρων· ὁ ἔχων τρία πατώματα οἶκος, τριώροφος. 3) καὶ ποτήριόν τι κατεσκευασμένον ὅμοιον τῷ σχήματι τριήρεος, Porg. Εὐριπίδ. Μηδ. 139. σελ. 408.

Τριηρικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, τριηρετικός.

Τριηρίτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ ἐν τῇ τριήρει κωπηλατῶν, τῆς τριήρεος κωπηλάτης, ἢ ὁ ἐπιβάτης τῆς τριήρους, Θουκ. ς'. 46. Δίων ὁ Κάσ. μετέφρασεν οὕτω καὶ τῶν Λατίν. Classiarius· ὁ ἐστιν, ἐπιβάτης, ναύμαχος· ὁ τύπ. τριηρείτης ἔστιν ἀμφιβ.

Τριηροειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριήρεος εἶδος ἔχων, τριήρει ὅμοιος, Εὐστάθ.

Τριηρονόμος, ὁ (νέμω)· ταὐτὸν τῷ, τριηράρχης, Ἡσύχ.

Τριηροποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τριήρεις ποιῶν, κατασκευάζων, ναυπηγῶν.

Τριθάλασσος, ὁ, ἡ, ον, Ἀττικ. τριθάλαττος, (θάλασσα). Ὁ τρεῖς θαλάσσας ἔχων, ἢ ὁ ὑπὸ τριῶν θαλασσῶν περικυκλούμενος καὶ περιρρεόμενος· ὡς τὸ »Διθάλαστος Κόρινθος«.

Τριθαλής, ές, ὁ, ἡ, ές (θάλλω). Ὁ τρεῖς φοραῖς θάλλων, ἀνθῶν ἢ λίαν θαλερός, ἐριθαλής, ἀνθηρός.

Τριθεία, ἡ (θεός). Ἡ εἰς τριπλοῦν θεὸν ἢ ἢ εἰς τρεῖς θεοὺς πίστις, ἢ ἢ τριπλῆ θεότης, Γρηγρ. Ναζιανζ. ὅθεν

*Τριθείτης, ου, ὁ. Ὁ πιστεύων καὶ δογματίζων τὸν θεὸν τριπλοῦν ἢ τρεῖς θεοὺς εἶναι, Ἐκκλησ. συγγρ.

Τριθημερινός, ἡ, όν (τρίτος, ἡμέρα). Ὁ τριῶν ἡμερῶν ὤν, ὁ τρεῖς ἡμέρας ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γεγεννημένος, τριῶν ἡμερῶν παλαιός, Γλωσσάρ. Στεφ.

Τρίθρονος, ὁ, ἡ, ον (θρόνος). Ὁ τρεῖς θρόνους ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν θρόνων συνιστάμενος, Ἐκκλησ.

*Τρίϊππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ μὲ τρεῖς ἵππους ὤν· τὸ τρίϊππον, τὸ τρεῖς ἵππους ἐζευγμένον ἔχον ἁμάξιον, (ἁμάξι μὲ τρία ἄλογα) Λατ. triga.

Τρικαλίνδητος, ὁ, ἡ, ον (καλινδέω)· ταὐτὸν τῷ, τρικυλίνδητος.

*Τρικάρανος, ὁ. Σύγγραμά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστορικὸν Θεόπομπον, ὅπερ ἄλλως καὶ Τριπολιτικὸς ἐκαλεῖτο.

Τρικάρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον), ποιητ.

ταὐτὸν τῷ τρικέφαλος. Ἡσίοδ. Θεογον. 287. καὶ Ἡρόδοτ. 9. 81. »Ὄφις τρικάρηνος.«

Τρίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τρὶς τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ τριετής.

Τρίκερως, ὁ, ἡ, ων (κέρας). Ὁ τρία κέρατα ἔχων. Γλωσσ.

Τρικέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τρεῖς κεφαλὰς ἔχων· ὁ Ἀρποκρατίων ἔχει· »Τρικέφαλος, ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδούς, καὶ ἔχων ὑπογραφὴν, ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδὸς, ποῦ δὲ ἐκείνη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. »Ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, ὡς Φιλόχορος φησὶ, Πατροκλείδης Ἱππάρχου ἐραστής·« ἦν δὲ οὗτος ἐν ταῖς τριοδίαις ἑστημένος· (Οἱ Ἀττκ. ποιηταὶ ἐχρῶντο ἑστ' ὅτε τῇ παραληγούσῃ συλλαβῇ μακρῷ ὡς ἂν εἴη τρικέφαλλος, Φρυν. ΑΒ. 1, σελ. 49. Dind. Ἀριστφ. Ἱππ. 418. Ἡτ. Θεογ. 287. παρβλ. κυνοκέφαλος καὶ τετρακέφαλος.)

*Τρίκκη, ἡ. Πόλις τις ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 729. ἔτι δὲ καὶ τρίκη (υ-) ἐν Ἰλ. Δ, 202.

Τρικλινάρχης, ὁ (ἄρχω). ταὐτόν, τῷ Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τρεῖς κλίνας ἢ καθίσματα πρὸς τὸ κοιμηθῆναι, πρὸς τὸ φαγεῖν ἔχων· τριῶν κλινῶν περιεκτικός· ὅθεν παρὰ Λατίν. Triclinium· δωμάτιον ὡρισμένον πρὸς τὸ δειπνεῖν, τριῶν κλινῶν χωρητικόν.

Τρίκλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύζω). Τρεῖς κεκλυσμένος· ὅς τις ἐβρέχθη, ἐπλύθη τρεῖς φοραῖς. Πολυδ.

*Τρίκλωνος, ὁ, ἡ, ον (κλών). Ὁ μὲ τρεῖς κλώνους ὤν, ὁ τρία κλωνάρια ἔχων.

Τρίκλωστος, ὁ, ἡ, ον (κλώθω), Τρὶς κεκλωσμένος· ὅστις ἐκλώσθη ἢ ἐστρίφθη τρεῖς φοραῖς, ὁ τρεῖς κλωσταῖς ἔχων ἢ ὑπὸ τριῶν κλωστῶν συνιστάμενος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 10. »Ἐπισπαστὴρ βόλου τρίκλωστος.«

Τρίκκοκος, ὁ, ἡ, ον (κόκκος). Ὁ τρεῖς κόκκους ἔχων. Διοσκορ. »Μέσπιλον τρίκκοκον.«

Τρικόλλυβον, τό. Νόμισμά τι τριῶν κολλύβων ἄξιον. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

*Τρικόλουρος, ὁ, ἡ, ον (κόλουρος). Τρεῖς φοραῖς κολοβομένος, ἀκρωτηριασμένος.

Τρικόλωνος, ὁ, ἡ, ον (κολωνός). Ὁ τρεῖς κολώνας ἤτοι λόφους ἔχων, τρικόρυφος.

*Τρικόνδυλος, ὁ, ἡ, ον (κόνδυλος). Ὁ τρεῖς κονδύλους, κλειδώτεις, κόμβους ἔχων.

Τρίκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρη) ταὐτὸν τῷ, τρίγληνος. Γραμματ.

Τρικόρυθος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρίκορυς, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1480.

Τρίκορυς, υθος, ὁ, (κόρυς). Ὁ τριπλοῦν κόρυθα ἤτοι περικεφαλαίαν μετὰ λόφου ἔχων. Εὐριπ. Βάκχ. 126.

Τρικόρυφος, ὁ, ἡ, ον (κορυφή). Ὁ τρεῖς κορυφὰς ἢ ἀκὰς, μήτας ἔχων. Γεωπονικ.

Τρικόρωνος, ὁ, ἡ, ον (κορώνη). Ὁ ἔχων τριῶν κορωνῶν ἡλικίαν, δηλ. λίαν παλαιὸς, ὑπέργηρως. ἴδε καὶ τετρακόρωνος.

Τρικότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τριῶν κοτυλῶν περιεκτικός, ὁ τρεῖς κοτύλας περιέχων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρικότυλος οἶνος, οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται.«

Τρίκουρος, ὁ, ἡ, ον (κουρά). Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος, ἢ τρὶς τοῦ ἔτους κειρόμενος, κουρευόμενος. Ἡσύχ. »Τρίκουρος κριός.«

Τριπρανής, ές, ὁ, ἡ, ές (κράνον) ταὐτ. τῷ τρίκρανος, τρικέφαλος, τρικόρυφος

Τρίκρανος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τρικάρηνος. ἀμφ.

*Τρικράσπεδος, ὁ, ἡ, ον (κράσπεδον). Ὁ τρία κράσπεδα, γύρους, ἢ ἄκρα ἔχων, Προβλ. Ἀρχιμ. 39.

Τρικτύς, ύος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τριττύς· ὡς τὸ τριξὸς = τρισσὸς, τριττὸς, καθ' Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ »Τρικτύαι, τριάδα·« ἔχει· καὶ ἔτι »Τρίκτειρα, ἢ τρικτύα θυσία ἐνναλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα·« οὕτως ἔχει καὶ Σώφρων παρ' Ἀθηναίῳ ιά. σελ. 480. »Ἐν κυαθίδι τρικτὺς ἀλεξιφαρμάκων·« ἔνθα αἱ ἐκδόσεις »Τρίκτοι« ἔχουσι, καὶ ὁ Κατωβών »Τριτύς« ἀναγινώσκει.

Τρικύαθος, ὁ, ἡ, ον (κύαθος). Τριῶν κυάθων περιεκτικός.

*Τρικυλίνδητος, ὁ, ἡ, ον (κυλινδέω). Τρεῖς φορὰς κυλινδημένος, κυλισμένος, ἢ λίαν κυλισθεὶς, περικυλισθεὶς, ἔτι καὶ τρικαλίνδητος.

Τρικύλιστος, ὁ, ἡ, ον (κυλίω) = τρικυλίνδητος. »Βούλομαι τριαύλιστος ὠθεῖσθαι ὅπου ἂν ὑμεῖς παρακαλῆται.« Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Λαερτ.

Τρικυμία, ἡ. (κῦμα) Τὸ τριπλοῦν κῦμα, καὶ ἐντεῦθ. τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κύματα, ἡ μεγάλη ταραχὴ τῆς θαλάσσης (φουρτοῦνα), τότε γὰρ φέρονται τρία κύματα μεγάλα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ πάλιν μικρότερα προσβάλλοντα μὲ σφοδρὸν κρότον πρὸς τὸ παραθαλάσσιον· ἔτι καὶ τροπκ. »τρικυμία κακῶν,« Αἰσχύλ. Προμ. 1015. »τρικυμία λόγου,« ἤτοι μεγάλη καὶ τερατώδης ἔπαρσις λόγου, κομπολογία, Heind. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 293. Α. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 879.

Τρίκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τρία κῶλα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν κώλων συνιστάμενος, τὸ τρίκωλον, λόγος ἐκ τριῶν κώλων.

Τριλάγηνος, ὁ, ἡ, ον (λάγηνος) καὶ

*Τριλάγυνος, ὁ, ἡ, (λάγυνος). Ὁ τριῶν λαγήνων, φιάλων χωρητικός. Ἀθήν. ιά. σελ. 499.

Τριλαμπής, ές, ὁ, ἡ, ές (λάμπω). Ὁ ἐκ τριῶν λάμψεων συνιστάμενος, λίαν λαμπρός· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἡμνωδ.

Τρίλιθον, τό· ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Μαλέλα καὶ ἄλλων καλεῖται οὕτω ὁ ἐν Βάλβεκ ναὸς, διὰ τὸ περικυκλοῦσθαι αὐτὸν ὑπὸ τριῶν μεγάλων λίθων. κυρ. οὐδτρ. τοῦ

Τρίλιθος, ὁ, ἡ, ον (λίθος). Ὁ ἔχων τρεῖς λίθους, ἢ ὁ ἐκ τριῶν λίθων συνιστάμενος, ἐξαιρ. τιμίων λίθων. Γλωσσάρ.

*Τρίλινος, ὁ, ἡ, ον (λίνον). Ὁ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων συνιστάμενος. Τρίλινον τὸ, περιδέραιον ἐκ τριῶν λίνων μετὰ μαργαριτῶν συνιστάμενον· (τρεῖς ἀράδας μαργαριτάρι ἔχον.) Γλωσσ.

*Τρίλιτρος, ὁ, ἡ, ον (λίτρα). Τριῶν λιτρῶν βάρος ἔχων, τρεῖς λίτρας βαρύ. Γλωσσ. οὐδ. ὡς μέτρον τριῶν λιτρῶν, Λατ. tripondium.

Τρίλλιστος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίλιστος, (λίτομαι, λίσσομαι) Πολυλιτάνευτος, πολύευκτος. Ἰλ. Θ, 488.

Τρίλοβος, ὁ, ἡ, ον (λοβός). Τρεῖς λοβοὺς ἔχων. »Καρδία τρίλοβος.« Ἀθήν. δ'. σελ. 392. καὶ ὁ τρία ῥίκη, ἢ κροκίδας ἔχων.

Τριλογέω, ῶ. Κατὰ τρεῖς τρόπους ἐκφράζομαι ἢ τρεῖς λόγους, τρεῖς φοραῖς λέγω, παρὰ Γραμματκ.

Τριλογία, ἡ, (λόγος). Αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν Τραγικῶν ποιητῶν εἰς τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνας, παρβλ. καὶ τετραλογία.

*Τρίλογχος, ὁ, ἡ, ον (λόγχη). Ὁ τρεῖς λόγχας, ἢ ἀκὰς ἔχων.

Τριλοφία, ἡ. Τὸ τρεῖς λόφους ἢ τριπλοῦν λόφον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἔχειν· ἐκ τοῦ

*Τρίλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ τρεῖς λόφους τῆς περικεφαλαίας ἔχων, καθόλ. ὁ τρεῖς λόφους ἢ ὑψώματα, κορυφὰς ἔχων.

*Τριμάκαιρα, ἡ, θηλ. τοῦ τρίμακαρ. (μα)

*Τριμάκαρ, αρος, ὁ (μάκαρ). Τριμακάριστος, ὁ τρισευτυχέστατος, τρισευδαίμων.

Τρίμακρος, ὁ, ἡ, ον (μακρός). Ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν συνιστάμενος.

Τριμαμμα, ἡ (μάμμα). Τριμάμμη, ἡ τετάρτου βαθμοῦ ἀπὸ γονέων οὖσα. Tritavia, Λατιν.

Τριμελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τριῶν μελῶν συνιστάμενος. 2) τρόπος τις μελῳδικός, παρὰ Μουσικοῖς. Πλούταρχ. φέρεται δὲ ἔτι παρ' αὐτῷ ἀντὶ τούτου ἀλλαχοῦ, τὸ »Τριμερής·« κατὰ τὸν Βυρέττον, ὁ ἐκ τριῶν μελῳδιῶν συνιστάμενος.

Τριμέρεια, ἡ. Ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις, χώρισις. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Τριμερής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέρος) καὶ Ἐπίρ. τριμερῶς· Τριπλοῦς, ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συνιστάμενος, ὁ τρία μέρη ἔχων, ὅθεν

Τριμερίζω. Εἰς τρία, μέρη διαιρῶ, χωρίζω, ἀμφ.

*Τριμετρία, ἡ· Τὸ εἶναι ἢ συνίστασθαι ἐκ τριῶν μέτρων, ἐκ τοῦ

Τρίμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ τρία μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν μέτρων συνιστάμενος· ἰδίως ἐν τῇ στιχουργίᾳ, ὁ ἐκ τριῶν μέτρων συγκείμενος στίχος δηλ. ἐκ τριῶν διποδιῶν ἰάμβων, τροχαίων, ἢ ἀναπαίστων ἐπὶ τῶν κατὰ διποδίαν μετρουμένων στίχων, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν λέγονται τρίμετροι οἱ ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενοι· ὅθεν τρίμετρος ἰαμβικός, ὁ ἐκ τριῶν ἰαμβικῶν διποδιῶν συνιστάμενος στίχος, Λατ. Senarius, καὶ τόνος τρίμετρος, Ἡροδ. 1, 174 παρβλ. τετράμετρος.

Τριμηνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν συνιστάμενος, ἢ τριῶν μηνῶν ὤν. Ἐπίρ. τριμηνιαίως· κατὰ τρεῖς μῆνας. 2) ὁ εἰς τρεῖς μῆνας διαρκῶν ἢ τελειούμενος. »Πυρὸς τριμηνιαῖος,« λέγεται ὁ σπειρόμενος σῖτος κατὰ τὸ ἔαρ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας θερίζομενος, σιτάνιος, καὶ

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν) ταὐτὸν τῷ, τριμηνιαῖος. Ἡρόδοτ. τρίμηνος, ἡ· καὶ τρίμηνον, τὸ, Τὸ χρονικὸν διάστημα τριῶν μηνῶν· καὶ ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τρεῖς μῆνας.

Τρίμιθος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 844. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Τρέμιθος« ἀντὶ τοῦ, Τέρμινθος, ἔχουσι.

Τριμίτινος, ίνη, ινον· ἐκ τοῦ τρίμιτος καὶ ταὐτὸν τῷ, τρίμιτος,

*Τρίμιτος, ὁ, ἡ, ον (μίτος). Ὁ ἐκ τριῶν μίτων ἤτοι κλωστῶν συνιστάμενος, τρίκλωστος καὶ ἐντεῦθεν τὸ, τριμίτινος, σημαίνει ὕφασμά τι μετὰ τοιούτων τριπλῶν μίτων (φαθίων) ὑφασμένον καὶ κατεσκευασμένον Λατ. trilicium Αἰσχύλ. »Τφασμα τριμίτινον,« ὅπερ ὁ Πολυδ. (ζ'. 76.) ἑρμην. διὰ τοῦ, τρίμιτον· ὅστις ἔτι ἐν 92. »Πόδεια τριμίτινα.« καὶ ἐν ι, 50. »Τρίμιτοι πῖλοι πλεκτοί« ἔχει· οἵ τινες ἄλλως »Οὐδῶνες« λέγονται. »Τρίμιτον, τὸ·« ἐξυπακ. τὸ »Ἱμάτιον« ἢ, »Τρίμιτος (χιτὼν)·« ὁ αὐτὸς ἐν ζ, 58. καὶ »Τριμίτιον« ὑποκορ. 165. ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τρίμιτον,« τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον· καὶ, »Τριμίσκον, ἱμάτιον,« κατὰ τὴν τῶν Ἀσπενδίων διάλεκτον· τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα λέγονται παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Drillig, παρβλ. δίμιτος.

Τρίμμα, ατος, τό (τρίβω). Τὸ τετριμμένον, τεθλασμένον, λειωμένον ἢ λείως τετριμμένον, ἐξωμαλισμένον πρᾶγμα. τροπ. Ἐπὶ δὲ πανούργων καὶ δολίων ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ περίτριμμα, καὶ, τρίβων πεπονηρευμένος, διαβολευμένος. Ἀριστοφάν. Νεφ. 260. Ὄρν. 430.-2) Παρ' Ἀθην. ά, σελ. 32. λέγεται καὶ ποτόν τι ἐκ διαφόρων τετριμμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, πόμα δι' ἀρωμάτων· ἔτι δὲ καὶ ζωμός τις, ἔμβαμμα ἐκ διαφόρων καρυευμάτων παρεσκευασμένον. 3) καὶ πλακοῦς τις ἐπιτηδείως ζυμωμένος.

*Τριμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τρίμμα.

Τριμμός, ὁ (τρίβω). Τό τρίβειν, τριψίδιον. 2) τό ἀποτριβόμενον, ἀποτετριμμένον ἢ λειανισμένον· Πλουταρ. »Πρόνων τριμμός,« πριονίδια. 3) Τό παρὰ Ξενοφῶντι Κυνηγ. δ', 9. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει· διὰ τοῦ, τετριμμένη ὁδός, τρίβος, ὁδός, ἢ κυρίως τό παρ' ἡμῖν »Μονοπάτι«, λεγόμενον· ὃ καὶ ἐπὶ Λαγωοῦ κυριολεκτεῖται· ὁ Αἰλιανὸς λέγει: »Τριμμοὺς τῆς ἀνόδου·« οὓς ὁ Πλούταρχ. »Ἀποτριβὰς τῶν γεωδῶν,« εἶπε.

Τριμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Τριῶν μνῶν ἄξιος ἢ βαρύς.

*Τρίμνως, ω, ὁ (μνᾶ). Νομισμά τι τριῶν μνῶν ἀξίαν ἔχων· παρβλ. δίμνως.

Τριμοιρία, ἡ (τρίμοιροι). Τριπλῆ μοῖρα, τρία μερίδια, ἢ τριπλοῦς μισθός· ὅθεν

Τριμοιρίτης, ου, ὁ. Ὁ τρία μέρη ἢ μερίδια ἔχων, λαμβάνων.

Τρίμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ τρεῖς μοίρας ἔχων, τριπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 881. ἔτι καὶ τριμοιριαῖος, αία, αῖον, Lob. Φρυν. σ. 545.

Τρίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). ταὐτὸν τῷ, τρίμοιρος. »Δισσαῖς ἐν τριμόροισι·«, Ὀρφ. Ἀργ. 1054 εἰς δύο τριτημόρια τῶν ἡμερῶν.

Τρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τρεῖς μορφὰς ἔχων.

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, ον (μύξας). Ὁ τρεῖς μύξας ἤτοι φωτύλια, φιτύλια ἔχων.

*Τρινακρία, ἡ· ἐπιθ. τῆς νήσου Σικελίας διὰ τό ἔχειν τρία ἀκρωτήρια, τρεῖς ἄκραι, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τῆς νήσου τριγωνοειδές, καὶ Τρινακία· ἐκ τοῦ ἀκή, Ἰακ. ΑΠ, σελ. 226.

Τρίναξ, ακος, ἡ· (τρίς, ἀκή). ταὐτὸν τῷ, θρῖναξ, τρίαινα. Φιλ. Θ 14.

*Τρινύκτιον τό (νύξ). Αἱ τρεῖς νύκτες, Γλωσσά. Στεφ.

Τριξᾶς, άντος, ὁ· Νόμισμά τι Σικελικὸν τριῶν χαλκῶν ἄξιον. Πολυδ. θ'. 81. Λατ. triens ἐκ τοῦ

Τριξός, ή, όν, Ἰωνικ. ἀντὶ τριτσός, ὡς τό διξός, ἀντὶ τοῦ, διστσός. Ἡρόδοτ. παρβλ. Koen Γρηγ. σελ. 435.

Τριξώλης, εος, ὁ, ἡ, ες· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ἀντὶ, τρίσεξώλης.

Τριοβολιαῖος, καὶ τριοβολιμαῖος, ἡμαρτ. ἀνγν. ἀντὶ τριωβολιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 531.

Τριόβολον, τό· ἡμαρ. ἀναγν. ἀντὶ τριώβολον, Τριῶν ὀβολῶν ἄξιον.

*Τριοδέω, (ὁδός). Διέρχομαι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τρεῖς φορᾶς, καὶ καθόλ. τρὶς ἐπαναλαμβάνω, τρίτην φορὰν κάμνω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Τριοδία, ἡ, (ὁδός). Τρεῖς ὁδοί· ἢ διαχώρισις τῆς ὁδοῦ εἰς τρία μέρη, (Τρίστρατον). Trivium, ὅθεν

*Τριοδίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ τριόδῳ ὤν, ἢ διατρίβων, καθόλ. ὁ εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, κοινὸς ἄνθρωπος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἄνθρωπος τοῦ σοκακιοῦ.

Τριοδῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ τριοδίτης· ἐξαιρ. ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν τοῖς τριόδοις. Φουρνοῦτ. Λατ. trivia παρὰ Φίλωνι »Σοβᾶς τριόδητι·« ταὐτὸν τῷ· δρομὰς, κοινὴ πόρνη, καὶ καθόλ κοινή, χυδαία.

Τριοδοντία, ἡ, Πλάτ. Σοφ. 6 καὶ

*Τριοδοντική, ἡ (τριόδους) ἐξυπακ. »Τέχνη.« Πολυδ. ζ', 139. Ἡ διὰ τριαίνης ἄγρα τῶν ἰχθύων, ἡ τέχνη τοῦ ψαρεύειν μὲ τὸ καμάκιον.

Τριοδόντιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τριόδους, Μικρὰ τρίαινα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Τρίοδος, ου, ἡ, (ὁδός) ταὐτὸν τῷ, τριοδία. τρίστρατον, Θεογν καὶ Πινδ. »Ἐκ τριόδου« ἤτοι ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, κοινός, χυδαῖος. Lob. Φρυν. σελ. 38. καὶ »Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν·« παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. πολλάκ. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. Boeckh exp!. Πίνδ. Πύθ. 11, 38.

Τριόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ τρεῖς ὀδόντας ἔχων, μὲ τρεῖς ἀκὰς ἢ κορυφάς, 2) ὁ Τριόδους, Οὐσιαστ. ταὐτ. τῷ τρίαινα, Πινδ.

Τριόζυγος, ὁ, ἡ, ον (ὄζος). Τρεῖς ὄζους, κλώνους ἔχων. Θεόφραστ.

*Τριοῖσι, ἴδε ἐν τῷ τρεῖς.

*Τριόπης, ου, ὁ· θηλυκ. τριοπίς, ίδος, ἡ (ὄψομαι) ὡς τό τριόφθαλμος, τριόμματος.

*Τριόπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ τριόπης.

*Τριοπίς, ίδος, θηλκ. τοῦ τριόπης. 2) = τριοττίς.

*Τρίοπος, ου, ὁ. Ἀρστ. κύρ. Ὄν. Τμν. Ὀμ. Ἀπόλ. 211, 213.

Τριόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὀργυιά). Τρεῖς ὀργυιὰς μῆκος ἔχων, τρεῖς ὀργυιαῖς μακρός.

Τριορία, ἡ (ὅρος). Τρεῖς ὅροι, τρία σύνορα, trifinium Λατ. Γλωσσ.

*Τριόροφος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τριώροφος, Ἡρόδτ. 1, 180.

Τριόρχης, Ἀριστφ. Ὄρ. 1177. καὶ

*Τρίορχος, ὁ, (ὄρχις). Ὁ τρεῖς ὄρχεις ἔχων· καὶ ἐντεῦθ. τροπικ. ὁ ἀσελγής, θηλυμανής ἄνθρωπος, Τιμ. παρὰ Πολυβ. ιβ', 15. 2) ὡς οὐσ. ὁ τρίορχος, παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ, 3. θ', 1. καὶ 36. καὶ παρὰ Πλινίῳ, l, 8. Buteo, εἶδος ἱέρακος, ὃ νομίζουσί τινες εἶναι τό τοῦ Λιναίου Falco buteo. Ἀριστφ. Ὄρ. 1198. καὶ Σιμωνίδης (παρ' Ἀθηναίῳ ζ', σελ. 299.) λέγει, ὅτι ὁ τρίορχος τρώγει τὰς ἐγχέλεις. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. θ', 9. καὶ Πλινίῳ κέ, η. λέγεται καὶ τι μυθολογούμενον φυτόν, ὅπερ ἄλλως, Κενταυρίς, λέγεται.

*Τριοτό, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος, Ἀριστφ. Ὄρν. 246.

Τριόττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τριοττίς, ίδος.

*Τριοττίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἐνωτίου (σκουλαρίκιον) ἢ ὅρμου, περιδαίρεον, περιτραχήλιον, τρία κρεμάμενα μέρη ἔχον, ἐν οἷς κατὰ τὰ ἄκρα καὶ λίθος τις πολύτιμος ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον ἐφέρετο, ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ Ξ 183. ἑρμην. τὸ ἅρματα τριγλήνα διὰ τοῦ Ἀττικοῦ τριοττίς καὶ τριόττιον· παρβλ. τρίγληνος· (πιθαν. ἔστι ἡ λέξις ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ τριοπίς, τριόπης, ὡς καὶ τύπ. τριόττης εὕρηται· οὕτω παρ' Αἰολ. καὶ Ἀττικ. τό ὄττε ἐκ τοῦ ὄσσε, ὅττις ἐκ τοῦ ὅψις κ. τ. τ. ἐσχηματισμ.)

Τριόφθαλμος, ὁ, ἡ, ον (ὀφθαλμός). Ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Πλούταρχ.

*Τριόφυλλον, τό· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τρίσφυλλον, τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ τρεῖς παῖδας ἔχων, ὁ μὲ τρία παιδία ὤν

Τρίπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολύς· ἀπὸ πολὺν καιρόν· πρόπαλαι, Ἀριστοφάν.

Τριπάλαιος, αία, αιον (παλαιός). Λίαν παλαιός, παλαιότατος, ἀρχαιότατος, Φρύνιχ.

*Τριπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τριπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστή) Τρεῖς παλαιστὰς ἢ παλάμας πλάτος ἔχων.

Τριπάλαστος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τριπάλαιστος, Ἡροδτ. 1, 50.

Τρίπαλτος, ὁ, ἡ, ον (πάλλω) Τριπλῶς, ἢ τρεῖς φορὰς τιναγμένος, μετὰ μεγάλης βίας σφοδρῶς τιναγμένος, βεβλημένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 988. »Πημάτων τριπάλτων·« ἔνθα ἄλλοι »Διπάλτων« ἀναγινώσκουσι.

Τριπάνουργος, ὁ, ἡ, ον (πανοῦργος). Λίαν πανοῦργος, δολιώτατος. Μελέαγρ. ιβ'.

Τρίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ τέταρτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεᾶς ἀπὸ τῶν γονέων, tritavus Λατ.

Τριπάρθενος, ὁ, ἡ, ον (παρθένος). Ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συνιστάμενος. Εὐριπ.

Τριπάροδος, ὁ, ἡ, ον (πάροδος). Ὁ τριπλῆν πάροδον, πέρατμα ἔχων. Ἀθήν. ε. σελ. 207.

*Τριπάτορες, οἱ, (πατήρ) = πρόπαπποι. 2) = οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται.

*Τρίπατρος, ὁ, ἡ, ον (πατήρ) Ὁ ἐκ τριῶν πατέρων γεγεννημένος. Λυκόφρ. 328.

Τριπάχυιος, ὁ, ἡ, ον. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τριπήχυιος.

Τρίπεδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Τρεῖς πόδας μακρύς, ἀμβλ.

Τριπέδων, ωνος, ὁ, ἡ (πέδη). Ὁ πολλάκις πεδηθείς, ἀχρεῖός τις καὶ κακὸς δοῦλος, ὅστις διὰ τὰς κακίας του τρεῖς φορᾶς ἐβάλθη εἰς τὰ σίδηρα, Εὐσταθ. trifurcifer Λατ.

Τριπέμπελος, ὁ, ἡ, ον (πέμπελος). Λίαν γέρων, προβεβηκώς, ξαναμωραμένος, Πλουταρ.

*Τριπενθημιμερές, τό. Ἡφαίστ. ἐγχ. σελ. 51· »Τριπενθημιμερὲς (μέτρον) τό καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατερόρωθεν δύο, δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν.«

Τριπέρυσι, Ἐπίρ. (πέρυσι). Λίαν πέρυσιν, πρὸ μακροῦ χρόνου, παρὰ Πολυδ. ζ', 165.

Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, ον, (πέτηλον). Ὁ τρία πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων Τμ. Ὀμ. Ἑρμ. 530. Οὐδετέρ. Τριπέτηλον, τό· ἀντὶ τοῦ, τρίφυλλον.

Τριπετής, ὁ, ἡ, ές (πετάννυμι). Τριπλῶς ἢ εἰς τρία μέρη διῃρημένος, κεκομμένος, ἐκπεταμένος, ἢ ἐσχισμένος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 347. »Τριπετῆ πόσιν σύκων·« ἀντὶ τοῦ, πόσιν σύκων τριπετῶν· ξηρὰ καὶ εἰς τρία τμήματα διῃρημένα σύκα.

*Τρίπηδος, ὁ, δρόμος, ἀντὶ τρίποδος, Τό ταχὺ τρέξιμον τοῦ ἵππου. ὁ διὰ κάλπης δρόμος, Galope. Γαλλ. παραβλ. τριποδίζω.

*Τριπήχυιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Τρίπηχυς, ὁ, ἡ, ν (πῆχυς). Τριῶν πηχῶν ἢ μηκος ἔχων, τρεῖς πῆχαις μακρύς. Ἡσ. Ἔργ. 459. Ξενοφ. Ἀν. δ'. β', 16. καθόλ. ἀντὶ τοῦ, λίαν μακρός, ἐπιμήκης ἢ πολλὰ μεγάλος. Αἰσχύλ. Lob.

Τριπιθήκινος, ίνη, ινον, (πίθηκος). Ὁ τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις κατὰ τὸν τρόπον τῶν πιθήκων ὤν· λίαν πιθήκινος, πιθηκόμορφος, Ἀνάλεκτ. β', Σελ. 324.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ (τρίς). Τρεῖς πλάκας ἢ πτυχὰς ἔχων, τρίπτυχος, τρίθυρος, κατὰ τρεῖς πλάκας, τριδίπλωτος, τριπλοῦς. Ἰλ. Σ. 480. Λατ. triplex, ὡς τό δίπλαξ σχηματισθ.

Τριπλανής, ὁ, ἡ, ές (πλανάω). Ὁ ὑπὸ τριῶν πλανηθείς, τριπλῶς ἀποπλανηθείς.

Τριπλασιάζω, Μ. ἀσω. Τριπλάσιον ποιῶ· ἢ τριπλασίως λαμβάνω τι, τρεῖς φορᾶς ἀριθμῶ ἢ προσθέτω τό αὐτό πρᾶγμα, ἐκ τοῦ τριπλάσιος.

*Τριπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίπεμπτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν πεμπτημόριον βάρος ἢ ἀξίαν ἔχων.

*Τριπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπιτέταρτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τεταρτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίτριτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τριτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεφήμισυς, εια, υ (ἥμισυς). Ὁ τρεῖς φορᾶς καὶ ἥμισυ μεγαλήτερος, ἢ ἔχων τριπλάσιον καὶ ἥμισυ βάρος ἢ ἀξίαν.

Τριπλάσιος, ία, ιον. Ἐπίρ. τριπλασίως· καὶ

Τριπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, ον. Τριπλοῦς, τρεῖς φορᾶς περισσότερος. Ξενοφ. »Δύναμις τριπλασία,« μετὰ Γενν. Ἀριστφ. Ἱπ. 185. 725.

Τρίπλεθρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν πλέθρων μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριπλεκής, ὁ, ἡ, ές (πλέκω). Τρεῖς φορᾶς,

ἢ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων πεπλεγμένος; τριπλοῦς. Γλωσσ. ἐκ Γρηγ. Ναζ.

Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά). Ὁ τρεῖς πλευρὰς ἔχων.

Τριπλῆ, Ἐπίρ. Τριπλασίως, κατὰ τρεῖς τρόπους· ἐστι δὲ κυρίως Δοτικὴ τοῦ θηλ. τρίπλοος, Ἰλ. Α, 128.

Τρίπλοκος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω), ταὐτὸν τῷ, τριπλεκής.

Τριπλόος, όη, όον, καὶ συναιρ. Τριπλοῦς, λῆ, λοῦν, ἐκ τοῦ τρεῖς. Τριπλάσιος, τρεῖς φοραῖς περισσότερος, καὶ ὁ ἐκ τριῶν πραγμάτων συνιστάμενος, ἐπιρ. τριπλῶς, καὶ τριπλῇ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 128. »Τιπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν· ἀντὶ τοῦ, τριπλασίονα, τρεῖς φοραῖς περισσότερον· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀττκ. πληθ. Οὐδ. τριπλᾶ εὕρηται ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ καὶ τριπλά, Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. τόμ. Ιι. σελ. 397.

*Τριπόδειος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων.

Τριποδήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τριποδείος, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 90.

Τριποδήλαλος, ὁ, ἡ, ον (τρίπους, λαλέω), ἐν Ἀναλέκτ. β, σελ. 459. καὶ, 466. Ὁ ἀπὸ ἢ διὰ τοῦ τρίποδος λαλῶν, χρησμοδοτῶν.

Τριπόδης, ου, ὁ (πούς). Τρίπους, ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Ἡσίοδ. 2) ὁ τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριποδηφορέω, καὶ, τριποδοφορέω (τρίπους, φέρω). Τρίποδα φέρω, ἢ κρατῶ· ἐγίνετο δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ ἐν τοῖς θεάτροις πρὸς σημεῖον νίκης τινός, ἢ ἔν τινι ναῷ ὡς ἀνάθημα προσφέρω.

*Τριποδηφορικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ τριποδεῖν ἀνήκων, ἀναφερόμενος »μέλος τριποδηφορικόν«, Προκλ. παρὰ Φωτ.

Τριποδιαῖος, αία, αῖον. Τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων.

Τριποδίζω, μελ. ίσω (τρίποδος). Ταχέως κινοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, καλπάζω, ἐπὶ ἵππων· ὡς τὸ Γαλλικ. Galoper, Λατ. tripedo οὕτω καὶ τὸ, »Τρίπηδος (τρίποδος) δρόμος· ἐν ἵππῳ, ὁ διὰ κάλπης· ἐν Ἱππιατρικ.

Τριπόδιον, τό· καὶ, τριποδίσκος, ὁ· καὶ τριποδίσκιον, τό. Ὑποχορισ. τοῦ τρίπους Μικρὸς ἵππος

Τριποδοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τρίποδος εἶδος, σχῆμα ἔχων. Εὐστάθ.

*Τριποδοφορέω, ἴδε τριποδηφορέω.

Τριπόθητος, ὁ, ἡ, ον (ποθέω). Λίαν ποθητός, ὃν ἐγκαρδίως ποθεῖ τις, λίαν ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, εὐκτέος.

Τρίποκος, ὁ, ἡ, ον (πόκος). Ὁ λίαν πυκνοὺς καὶ μακροὺς μαλλοὺς (πόκους) ἔχων. Δικαίαρχ. »Κώδια καινὰ τρίποκα· πολλὰ καὶ καλὰ μαλλιὰ ἔχοντα.

*Τριπόλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὃ τινὲς μὲν νομίζουσιν εἶναι τὸ τοῦ Λιννάϊου Aster tripolium. ἄλλοι δὲ τό, Plumbago europaea. Διοσκορ. δ', 135. Θεόφρ. θ'. 21.

Τρίπολις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ. Χώρα τρεῖς πόλεις ἔχουσα, Πίνδ. Ὀλ. 7, 34. 2) ἡ τρίπολις, ἡ ἐκ τριῶν πόλεων συνισταμένη πόλις. 3) κύρ. ὄνομ. διαφόρων πόλεων.

Τριπόλιστος, ὁ, ἡ, ον (πολίζω). Τριπλασίως ὠικοδομημένος, ἢ θεμελιωμένος, κτισμένος, ὀχυρῶς κτισμένος. Ἑρμαν. Σοφοκλ. Ἀντιγ 851. »Οἶκος τριπόλιστος«.

*Τριπολιτικός, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο σύγγραμμά τι τοῦ Δικαιάρχου παρ' Ἀθην. 4. σελ 141. Α. πιθαν. περιεῖχε τοῦτο ἐκθεσίν τινα τριῶν διαφόρων πολιτειῶν, σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Θεοπόμπου Τριπάρανος ἐπιγραφόμενον ὅπερ καὶ Τριπολιτικὸς παρ' Ἰωσ. κατ' Ἀπ. 1, 24. ἐκαλεῖτο. παρβλ. Κικερ. πρὸς Ἀττ. 13, 32.

Τρίπολος, ὁ, ἡ, ον (πελέω). Τρὶς ἐστραμμένος ἢ ἠροτριασμένος, τρεῖς φοραῖς ὠργομένος, ἢ τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ παράγων, παρποφορῶν, λέγεται ἐπὶ εὐφόρου γῆς. Ἰλ. Σ, 542. »Τρίπολον ἄρουραν· τρεῖς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριώσεως γῆν, καὶ Ὀδ. Ο, 127. Ἡσ. Θεογ. 971.

Τριπόνητος, ὁ, ἡ, ον (πονέω). Τρεῖς φοραῖς πεπονημένος, δουλευμένος, ἢ ἐξειργασμένος· ἐν Ἀναλέκτ. α. σελ. 225. »Ἔρις τριπόνητος« μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων ἔρις.

Τριπόρθητος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τρίπορθος, ὁ, ἡ, ον (πορθέω). Τρεῖς φοραῖς πεπορθημένος, κυριευμένος. Δωσιάδ.

Τριπορνεία, ἡ. Τριπλασία ἢ μεγάλη πορνεία. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 587. ἐκ τοῦ

Τρίπορνος, ὁ, ἡ, ον (πόρνη). Τριπλάσιος ἢ μεγάλος πόρνος, ὁ ἀτελῶς πορνεύων, Ἀθήν. ιγ'. σελ. 595.

Τρίπος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίπους, Ἰλ. Χ, 164. Ἡσ. Ἀσπ. 312. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 1055.

Τρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, ουν (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων, ὁ ἐπὶ τριῶν ποδῶν ἢ μελῶν στηριζόμενος, συνήθ. ὡς Οὐσ. ὁ τρίπους, σημαίνον χάλκινόν τινα, λέβητα τρεῖς πόδας ἔχοντα, ὅστις τιθεται ἐπὶ τοῦ πυρὸς πρὸς τὸ θερμανθῆναι ὕδωρ, Ἰλ. Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 40. Ὀδ. Θ, 434. Κ. 361. ὅθεν τρίπους ἐμπυριβήτης ἢ λοετροχόος, ἄλλως λεγόμενος· Ἰλ. Ψ, 702. ἦσαν δ' ἔτι καὶ οἱ ἄπυροι τρίποδες καλούμενοι, οἵτινες δεν ἐτίθεντο δι' ὅλου ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἐξόχου ἐργατίας καὶ ἐχρησίμευον μόνον πρὸς καλλωπισμὸν καὶ πολυτέλειαν, Ἰλ. Ι, 122. 264. παρβλ. καὶ Σ, 373· τοιοῦτοι τρίποδες εὑρηνται παρ' Ὁμήρ. πολλάκις ὡς ἄθλα, βραβεῖα νίκης ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ἀγῶσι, »περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι«, Ἰλ. Λ, 700. Ψ, 264, 485, 513, 718. Ἡσ. Ἔρ. 659. ἔτι δὲ καὶ ὡς δῶρα προσφερόμενα διὰ τιμήν· »ἀλλ' ἄγε οἱ δώμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα«, Ὀδ. Ν, 13. Ο, 84. Ἰλ. Θ, 290. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχρησίμευον ἰδίως οἱ τρίποδες ὡς ἀναθήματα ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὄντες μετὰ πολλῆς φιλοτεχνίας ἐξειργασμένοι, καὶ ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς διαφόρους, οἵτινες καὶ Ἀναθηματικοὶ καὶ Δελφικοὶ τρίποδες καλοῦνται, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. Ὁμηρικῷ, »Τρίποδας, ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθηματικούς, οὐχ ὑγιῶς δέ. Διτσὸν γὰρ ἦν εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν Ἀναθηματικῶν, οὓς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ τῶν καλουμένων Ἐμπυριβήτων, ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά· ἀφιεροῦντο δὲ οὗτοι κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς μνημεῖα εὐγνωμοσύνης ἢ νίκης τινός, καὶ ἦταν οὗτοι ἐσθ' ὅτε ἐκ πολυτίμων μετάλλων κατεσκευασμένοι, κα ἰμάλιστα ἐκ χρυσοῦ. Τοὺς ἀναθηματικοὺς Τρίποδας, ἑρμηνεύει ὁ Παυσανίας ἐν δ', 32. εἰς τὴν κατ' εὐκαιρίαν ὁμιλίαν περὶ τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Μεσσήνης Τρίποδος· ὡσαύτ. καὶ ἰ, 13, 5. τοιοῦτον τρίποδα ἀνέθηκαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν εἰς μνήμην τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης κατὰ τῶν Περσῶν, ὡσαύτ. καὶ ἕτερον πρὸ τούτου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν καὶ νίκην, ἐφ' ᾧ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐν τῇ μάχῃ λαῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 1, 82. Θουκ. α, 132. καὶ οἱ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις, Ἡροδ. 5, 59 Παύσ. θ', 10. καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἔλεγε ὡσαύτ. τοὺς χρησμοὺς καθημένη ἐπ' ἑνὸς Τρίποδος, ὅθεν παροιμ. »ὡς ἐκ Τρίποδος« ἀντὶ ὡς ἐκ τοῦ θελφικοῦ ἢ πυθικοῦ Τρίποδος ὁμιλεῖν, ἤτοι ἀσφαλῶς καὶ ἀναμαρτήτως λέγειν. — Ὡσαύτ. ἄπυροι Τρίποδες ἦσαν καὶ εἰς οὓς ἐνέχεον οἶνον μεθ' ὕδατος, ἄρα τρίποδες κρατῆρες, Ἀθην. β', σελ. 37, 38. »Καὶ τὸ νικητήριον ἐν Διονύσου (ἑορταῖς) Τρίπους (λέγεται)« »καὶ γὰρ ἐκ τρίποδος λέγειν φαμὲν τοὺς ἀληθεύοντας· δεῖ δὲ νοεῖν Τρίποδα τοῦ Διονύσου, τὸν Κρατῆρα. Ἦν γὰρ τὸ ἀρχαῖον δύο γένη Τριποδῶν, οὓς καλεῖσθαι Λέβητας συνέβαινεν ἀμφοτέρους, ἐμπυριβήτης ὁ καὶ Λοετροχόος«, Αἰσχύλος. »Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης, Αἰεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν· ὁ δ' ἕτερος ὁ Κρατὴρ καλούμενος· ἐν τούτοις δὲ τὸν οἶνον ἐκίρνων, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς ἀληθείας οἰκεῖος τρίπους. Διὸ Ἀπόλλωιος μὲν οἰκεῖος, διὰ τὴν ἐκ μαντικῆς ἀλήθειαν. Διονύσου δέ, διὰ τὴν ἐν μέθῃ. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος φησί, Τρίπους χαλκοῦς οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν νῦν λέβητα καλοῦσιν· οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον· οἱ δὲ λοετροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον καὶ ἐμπυριβῆται· καὶ τούτων ἔνιοι ὠτώεντες· τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο· ἔτι καὶ τράπεζαι ἔχουσαι τρία ποδάρια, τρία ὑποστηρίγματα, ὡς Ξενοφ. Ἀναβ. ζ, γ', 10. »καθημένοις τρίποδες εἰσηνέχθησαν πᾶσιν κρεῶν μεστοῖς· ἐκαλεῖτο Τρίποδες καὶ μία ἀγυιὰ ἐν Ἀθήναις.

Τρίπρατος, ὁ, ἡ, ον (πιπράσκω). Ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πραθεὶς, τρεῖς φοραῖς πωλημένος. Σχολ. Σοφοκλέους καὶ Εὐστάθ.

Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τρία πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων. 2) ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἤτοι ὑποκειμένων, ἀνθρώπων συνιστάμενος.

Τρίπτηρ, ῆρος, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, ὀργανόντι δι' οὗ τρίβουσί τι, τρίφτης, καὶ ὁ Δοίδυξ, τὸ ἰγδοκόπανον, δι' οὗ κτυποῦσί τι μέσα εἰς τὸ γουδίον, Ἡσύχ. καὶ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 937. »Τριπτὴρ δικῶνα. 2) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. τὸ Πιεστήριον, ἢ κατὰ Πολυδεύκ. ὁ κρατὴρ (τὸ ἀγγεῖον) εἰς ὃ ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον. 3) καὶ ὁ κυλινδροειδὲς λίθος δι' οὗ τρίβουσι καὶ πιεζουσι τὰς ἐλαίας πρὸς ἐλαιοποιΐαν καθ' Ἡσύχ. ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν, ὁ Ἁρποκρατίων ἐκ Νικάνδρου Ἀττικῶν ἔχει ὅτι ὁ Τριπτὴρ Πιθάκνη ἐστὶν ἐκπέταλος οἷα τὰ ἐπιλήνια

*Τριπτήριον, τό. Ὄργανον δι' οὗ τρίβουσιν, ἢ τόπος ἔνθα τρίβονται. ἀμφ.

Τρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ 40. ὁ ἐν Λουτροῖς τρίβων· καὶ τὸ ὄργανον ἤτοι τὸ ἐκ πίλου ἢ ἐκ τριχῶν ὕφασμα, δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουομένους ἐν τοῖς λουτροῖς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Τρίφτης« καὶ τὸ ἐκ τριῶν ὕφασμα δι' οὗ τρίβουσι τοὺς ἵππους μετὰ τὸ ξεσθῆναι.

*Τριπτόλεμος, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. ὕμν. Ὁμ. Δημ. 153 καὶ ἀλλαχοῦ.

Τριπτός, ή, όν (τρίβω). Τετριμμένος, τριμμένος, πιεσμένος, ἢ ὁ εὐκόλως τριβόμενος, λειαινόμενος.

Τρίπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτύσσω). Τρεῖς πτυχὰς ἔχων, τρία διπλώματα ἢ ἐπιθέματα, τρίπλαξ, τριπλοῦς, Ἰλ. Λ. 353.

*Τρίπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις). Ὁ τρεῖς πτώσεις ἔχων, Γραμματικ.

*Τρίπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη). Ὁ τρεῖς πύλας ἢ θύρας ἔχων, Ε. Μ.

Τρίπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ὁ τρεῖς πώλους ἢ ἵππους ἔχων.

Τρίρρυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμός). Ὁ τρεῖς ῥυθμοὺς ἔχων, ἢ μετρικοὺς πόδας.

Τρίρρυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμός). Ὁ τρεῖς ῥυμοὺς ἔχων, ἐξάϊππος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 47. »Τρίρρυμα τέλη· ἀντὶ τοῦ, ἅρματα τρίρρυμα· ὅ ἐστιν, ἓξ ἵππους ἐζευγμένους ἔχοντα.

Τρίς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τρεῖς. Τρεῖς φοραῖς, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡτ. ἐξαιρ. τρὶς τόσος καὶ τρὶς τόσον, τρεῖς φοραῖς ἄλλο τόσον, ἢ ὡς

μόριον ἐπιτατ. σημαῖν. πλῆθος πολύ, Ἰλ. Α, 213. »Καὶ ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα· ἀντὶ τοῦ, πολλάκις τοσαῦτα· καὶ »ἐς τρίς«, Ἡρότ. 1, 86. ἤτοι τρίτην φοράν· ὁ Εὐστάθιος ἔχει· »Τὸ τρὶς ἐν συνθέσει παραλαμβανόμενον ποτὲ μὲν ὡρισμένως τριάδα τινὰ ὑπαγορεύει, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἀορίστου ἀριθμοῦ, εἰς πλῆθος ἔμφασιν λαμβάνεται, καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ φυλάττει τὸ ληκτικὸν ς, ἐν τῇ συνθέσει· ὡς, τριπάλλιος, τρισδύστηνος, τρίσμακαρ, τρισευδαίμων κ. τ. τ. Valck. Ἀδων. 378. Α. ὅρα καὶ τὰ ἐκ τοῦ τρι ἀρχόμενα. Παροιμ. »Τρὶς ἓξ βάλλειν«, ἐν τῇ κυβείᾳ, ἀντὶ τοῦ, δεκαοκτώ· ὁ γὰρ βόλος ὁ πλήρης ἓξ ἦν· τὸ πάλαι δὲ τρεῖς ἐβάλλοντο κύβοι, ὅθεν ἀντὶ τοῦ, νικᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρὶς ἓξ· νικητήριος βόλος· καὶ παροιμία, ἐπὶ τοῦ Εὐστόχου, ἢ ἐπὶ τῶν ἄπρως τυχούντων, ἀπὸ τῶν κυβευτῶν, τὸ γὰρ »Τρὶς ἓξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ«· Ζηνόβ. Παροιμ. Ἑκατ. δ'. 23. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 33. »Τρὶς ἓξ βαλλούσης τῆς δέμοι φρυκτωρίας, νικησάσης«, ὅ ἐστιν, εὐτυχὴς καὶ εὔστοχος φανεῖτα, μοὶ ἀπέβη εἰς καλόν, τὸ ἐπέτυχα· καὶ Πλατ. Νομ. 12 σελ. 968. Ε. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κυρ. βραχύ, ὁ δὲ Ἡσ. ἐρ. 75. χρῆται αὐτῷ ἐν τῇ ἄρτει τοῦ στίχου μακρῷς.)

Τρισάγιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ, τρισάγιος, ία, ιον, (ἅγιος). Τρεῖς φορᾶς ἢ λίαν ἅγιος, ἁγιώτατος.

*Τρισάενος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἀένναος.

Τρισάθλιος, ία, ιον (ἄθλιος). Λίαν, πολλάκις ἄθλιος, δυστυχής, Σοφκ.

Τρισάκτινος, ὁ, ἡ, ον (ἀκτίν). Ὁ τρεῖς ἀκτῖνας ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν ἀκτίνων συνιστάμενος. Ἐπιγρ.

Τρισάλαστος, ὁ, ἡ. Λίαν ἄλαστος, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 206.

Τρισαλιτήριος, ὁ, ἡ, ον (ἀλιτήριος). Τρεῖς φορᾶς ἢ λίαν ἀλιτήριος. Ο'.

Τρισάλυπος, ὁ, ἡ, ον (λύπη). Λίαν ἄλυπος, διόλου μὴ προξενῶν λύπην.

*Τρισαναρίθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀνάριθμος). Τρεῖς φορᾶς, ἢ διόλου ἀναρίθμητος.

Τρισάνθρωπος, ὁ (ἄνθρωπος). Τρεῖς φορᾶς ἢ τριπλοῦς ἄνθρωπος· παρὰ Διογ. Λαερτ. ς', 47.

Τρισάποτμος, ὁ, ἡ, ον (ἄποτμος). Λίαν ἄποτμος, ἄτυχος, τρισάθλιος· ταὐτὸν τῷ, πανάποτμος. Ἐπιγραφ.

Τρισαρειοπαγίτης, ου, ὁ. Λίαν Ἀρειοπαγίτης, ὅ ἐστι, λίαν σοβαρὸς ἢ αὐστηρός. Κικέρ. Ἀττικ. δ', 15.

*Τρισάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τρὶς ἀριθμηθεὶς, τρεῖς φορᾶς μετρηθεὶς, ἢ λογαριασθεὶς.

Τρισαριστεύς, έως, ὁ (ἀριστεύς). Ὁ τρεῖς φορᾶς ἀριστεύσας, τρεῖς φορᾶς τὸ βραβεῖον τῆς ἀριστείας λαβών. Ἑρμογέν.

Τρισάσμενος, ένη, ενον (ἄσμενος). Λίαν ἄσμενος, ὁ μετὰ πάσης ἀγάπης, χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως ποιῶν τι. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', β', 15. »Τρισάσμενος ταῦτα ἐποίειν· τὰ ἔκαμνε μετὰ μεγάλης ἡδονῆς καὶ χαρᾶς· ὅπου κατὰ Ρoppo τρὶς ἄσμενος κάλλιον ἀναγινώσκεται.

*Τρισαύγουστος, ὁ. Ὁ τρεῖς φορᾶς Αὔγουστος.

Τρισάωρος, ὁ, ἡ, ον (ἄωρος). Λίαν ἄωρος, παράκαιρος. Ἀνθολογ.

Τρισβδέλυκτος, ὁ, ἡ, ον (βδελυκτός). Λίαν, ὅλως διόλου βδελυρός, συγχαμερής, Μεξ. παρ' Ὀσαν.

Τρισδείλαιος, ὁ, ἡ, ον (δείλαιος). Λίαν δείλαιος, τρισδύστηνος. Ἀνάλεκτ. γ', 288.

Τρισδύστηνος, ὁ, ἡ, ον (δύστηνος). Λίαν δύστηνος, κακοτυχής, δύστυχής. Ἀναλεκτ. γ'. 290.

Τρισεινάς, άδος, ἡ, προστυπκ. ἡμέρα (εἰνάς). Ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 816. ἐπειδὴ ὁ μὴν τῶν Ἑλλήνων διαιρούμενος εἰς τρεῖς δεκάδας, εἶχεν ἔτι καὶ τρεῖς εἰνάδας ἢ ἐννεάδας τὴν ἐννάτην δηλ. δεκάτην ἐννάτην, καὶ εἰκοστὴν ἐνάτην ἡμέραν, ἤτις αὐτὴ καὶ δευτέρα φθίνοντος ἐκαλεῖτο, ἢ ἑρμην. τοῦ Σνεϊδέρου εἶναι ἐσφαλμένη, ὅς τις ὑπολαμβάνει ταύτην τρὶς ἐννάτην, ἤτοι εἰκοστὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Τρισέληνος, ὁ, ἡ, ον (σελήνη). Τρεῖς σελήνας ἢ νύκτας ἔχων· »Τρισέληνον πλείτο«. Πλούταρχ. καὶ ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους ὡς τό, τριέσπερος, ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 435.

*Τρισέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἑλίσσω), = τριέλικτος.

Τρισεξώλης, ου, ὁ (ἐξώλης). Λίαν, πάνυ ἐξώλης, κατηραμένος, ἐξωλέστατος. Εὐστάθ.

Τρισέπαρχος, ὁ. Τρεῖς φορᾶς ἔπαρχος ὢν ἢ γενόμενος

Τρισευδαίμων, ὁ, ἡ, ον (εὐδαίμων). Λίαν εὐδαίμων, τρισμακάριστος, εὐδαιμονέστατος.

*Τρισευτυχής, ὁ, ἡ, ές (εὐτυχής), = τρισευδαίμων.

*Τρίσεφθος, ὁ, ἡ, ον (ἑφθός). Τρεῖς φορᾶς ἑφθός, ἑψημένος, ἢ μαγειρευμένος.

*Τρισέχθιστος, ὁ, ἡ, ον (ἐχθιστος). Λίαν ἐχθιστος, μισητός, ἐπαχθής.

*Τρισέωλος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἕωλος.

Τρισήλιος, ὁ, ἡ, ον (ἥλιος). Λίαν φωτεινός, λαμπρός· ὁ ὑπὸ τριῶν ἡλίων συνιστάμενος· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἐκκλησ. ἐπίθετον τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τρία σήματα σημεῖα ἤτοι τρεῖς χρόνους ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ. δηλ. ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν, ὁ ἐκ μιᾶς μακρᾶς (ἤτις δύο βραχεῖα) καὶ μιᾶς βραχείας (ἥτις ἕνα βραχὺν χρόνον ἔχει) συνιστάμενος. υυυ, ἢ — υ, καὶ υ —. Σχόλ. Ἡφαιστ. (σελ, 84.) »Τρίσημος δὲ καλεῖται, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων«, ταὐτ. τῷ τρίχρονος.

*Τρισθανής, ὁ, ἡ, ές (θνήσκω). Ὁ τρὶς ἀποθανών, ἢ ἄξιος θανάτου ὤν.

Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. δεκατρεῖς, ἀντὶ τριακαίδεκα, Ἰλ. Ε, 387. Ὀδ. Ω, 340. παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 409. ὅθεν

Τρισκαιδεκαέτης, καὶ Τριτκαιδεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Δεκατρίαέτη ἔτη ἔχων, δεκατρῶν ἐτῶν ὤν.

Τρισκαιδεκάκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ δεκατρεῖς κλίνας ἔχων. Ἀθήν. ε.

*Τρισκαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ δεκατριῶν μηνῶν ὤν.

*Τρισκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ δεκατριῶν πήχεων μῆκος ἔχων.

*Τρισκαιδεκαπλασίων, ὁ, ἡ, ον. Δεκατρεῖς φορᾶς περισσότερος, τρισκαιδεκαπλάσιος.

Τρισκαιδεκαστάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Ὁ δεκατρεῖς φορᾶς περισσότερος ὢν κατὰ τὸ βάρος ἢ κατὰ τὴν τιμήν· δεκατρεῖς φορᾶς τιμιώτερος ἢ βαρύτερος· »χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον«, Ἡρόδ. 3, 95.

Τρισκαιδεκαταῖος, αία, αῖον (τρισκαίδεκα). Τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν.

Τρισκαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τρίτος. Ἰλ. Κ. 495. Ὀδ. Τ, 202. καὶ Ἡτ.

Τρισκαιδεκαφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ δεκατρεῖς φορᾶς καρπὸν φέρων. Λουκιαν.

Τρισκαιδεκέτης, ὁ, θηλ. τριτκαιδεκέτις, ιδος (ἔτος), ταὐτὸν τῷ, τρισκαιδεκαέτης.

Τρισκαιδεκήρης, ος, ὁ, ὁ, ες (ἄρω). Ὁ δεκατρεῖς κώπας ἢ στίχους κωπῶν ἔχων κυρ. τρ. ναῦς· ἴδε τριήρης. Πλούταρχ.

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (κακοδαίμων). Ὁ τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις, λίαν κακοδαίμων, δυστυχής. Ἀριστοφάν.

Τρισκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμός), ταὐτὸν τῷ, τριήρης. Αἰσχύλ.

Τρισκαταπτυστος, ὁ, ἡ, ον (καταπτύω). Τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις πτύσεως ἄξιος, λίαν σιχαμερός, βδελυρός.

Τρισκαταρατος, ὁ, ἡ, ον (καταράομαι). Τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις κατάρας ἄξιος, λίαν κατηραμένος, ἀξιοκατάρατος. (– υυ – υ)

Τρισκελής, ός, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τρία σκέλη ἔχων, τριπόδης.

Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, ον (κοπανίζω). Τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις κοπανισμένος, κατεπατημένος. Βατραχομυομ. 35. »Ἄρτος τρισκοπάνιστος«· ὁ λεπτότατος καὶ καθαρώτατος, ὁ ἐκ σεμιδάλεως ἴτως, ἀφ' ἧς καὶ τὸ παρὰ Τούρκ. Σεμίτ. ἔτι καὶ τρισκοπάνητος.

Τρισκορέω, ῶ· παρ' Εὐστάθ. (Ἰλ. Ι, σελ. 616.). Φέρεται ἐξ Ἀνακρεόντος »Τρισκεκορημένον«· τρὶς ἢ πολλάκις ἐστρεμμένον, ἔνθα ὀρθότερον τὸ »Τρὶς κεκορημένον«.

Τρίλοπος, ὁ, ἡ, ον (λοπός). Ὁ τρεῖς φορᾶς τὸ φλοιὸν ἀποβάλλων, ἢ ἀλλάζων, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 6. »Τρίλοπον δένδρον«· τὸ τρεῖς φορᾶς τοῦ ἔτους βλαστάνων καὶ ῥίπτων τὸν φλοιὸν αὐτοῦ.

Τρίσμακαρ, αρος, ὁ, ἡ· καὶ τρισμακάριος, ία, ιον. Τρεῖς φορᾶς ἢ πολλάκις μακάριος· τρισευδαίμων, Ὀδ. Ζ, 154, 155. »τρισμάκαρες καὶ τετράκις«, Ὀδ. Ε, 306. ὡς τὸ Λατ. terque quaterque beati, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 742. θηλκ. Τρισμάκαιρα. Ἀριστοφάν.

Τρισμακάριστος, ίστη, ιστον. Τρισόλβιος, Ἡμνῳδ. = τρίσμακαρ.

Τρισμακαρίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τρισμακάριος, ἐν τῷ τρίσμακαρ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

*Τρισμάκαρος, ὁ, ἡ, ον = τρίσμακαρ, ἐπιγρ. ἐν Ῥώμῃ εὑρεθὲν παρὰ Beck Report. 1824. κ. 3. σελ 137.

Τρισμέγιστος, ίστη, ιστον (μέγιστος). Τρεῖς φορᾶς μεγαλήτερος, ἢ ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Τρισμός, ὁ (τρίζω), ὡς τὸ τριγμός. Τὸ τρίζειν, τρίξιμον, ἢ φωνὴ ζώων τινῶν, τερετισμὸς σφύρισμα καὶ ὁ προξενούμενος ψόφος δύω σωμάτων ἐν τῷ τρίβεσθαι. »Τρισμὸς ὀδόντων, μυός, κ. τ. τ.« Πλούταρχ. Λατ. stridor.

Τρισμύριοι, αι, α (μύριοι). Τρεῖς μυριάδες, ὅ ἐστι, τριάκοντα χιλιάδες. Ξενοφ. μετὰ περιεκτικῶν ἐπιθέτ. ἐστ' ὅτε καὶ Ἑνικ. τρισμύριος, ία, ιον, π. χ. ἵππος, ἀντὶ τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων, Αἰσχυλ. (υ) ὅθεν

Τρισμυριόπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Ἀπ' αἰῶνος, ἐκπαλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Ἀριστοφάν.

*Τρισμυριοπλασίων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Τριάκοντα χιλιάδας φορᾶς περισσότερος, τριακονταχιλιοπλάσιος.

*Τρισμύριος, ία, ιον, ἴδε τρισμύριοι.

Τρισοϊζυρός, ά, όν, (οἴζυρός). Τρεῖς φορᾶς ἢ λίαν δυστυχής, τριάθλιος.

Τρισόλβιος, ὁ, ἡ, ον (ὄλβιος). ταὐτὸν τῷ, τρισευδαίμων.

Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ (Ὀλυμπιονίκης). Τρεῖς φορᾶς Ὀλυμπιονίκης· τρεῖς φορᾶς νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπίους ἀγῶνας. Πίνδαρ.

*Τρίσπαστος, ὁ, ἡ, ον (σπάω). Τρὶς ἐσπασμένος, τρεῖς φορᾶς τραβιγμένος, ἴδε τροχαλία.

Τρισπίθαμος, ὁ, ἡ, ον (σπιθαμή). Ὁ τριῶν σπιθαμῶν μῆκος ἔχον, Ἡσ. Ἔρ. 428. Ξενοφ. Κυνηγ. δ', 13.

Τρίσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή). Ὁ τρεῖς φορᾶς ἐσπεισμένος, ἢ, ὁ ἐκ τριῶν ἢ πολλῶν σπονδῶν συνιστάμενος. Σοφοκλ. Ἀντιγ., 431. »Τρίσπονδοι χοαὶ· αἱ διὰ τριῶν ὑγρῶν γινόμεναι σπονδαὶ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων, μετὰ μέλιτος δηλαδὴ γάλακτος καὶ οἴνου. 2) τροπικ. »τρίσπονδος αἰῶν« ὁ βίος καθ' ὃν πολλαὶ καὶ διά-

φοραι σπονδαὶ γίνονται, ἤτοι ὁ εὔθυμος καὶ φιλικὸς βίος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 225. »Πατρὸς τρίσπενδον εὔποτμον αἰῶνα· τοὺς εὐτυχεῖς καὶ εὐθύμους ἐν ταῖς εὐωχίαις αἰῶνας τῆς ζωῆς του.

Τρίσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτην φορὰν ἐσπαρμένος, γονὴ τρίσπορος, ἡ τρίτη γενεά, ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, Αἰσχ.

Τρισσάκις, Ἐπίρ. (τρίς). Τρεῖς φοραῖς.

Τρισσάτιος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρισσός, ὡς τὸ, μεσσάτιος, ἀντὶ τοῦ, μέσος.

Τρισσαχῇ, Ἐπίρ. (τρισσός). Εἰς τρεῖς τόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρισσεύω, (τρισσός). Τρεῖς φοραῖς ἢ τριπλοῦν ποιῶ, ποιῶ τι καὶ ἐκ τρίτου. Ο'.

*Τρισσόζωος, ὁ, ἡ, ον (ζωή). Ὁ τρεῖς ζωὰς ἔχων, ὁ ἀπολαμβάνων τρεῖς φοραῖς τὴν ζωήν.

Τρισσόθεν, Ἐπίρ. (τρισσός). Ἀπὸ τρία μέρη.

*Τρισσοθύης, ἢ τρισσοθύτης, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 4, 16. ἀντὶ τοῦ »Τρισσὰ θύη«.

*Τρισσοκάρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον). Τρικεφαλος, τρεῖς κεφαλὰς ἔχων.

Τρισσοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή) ταὐτ. τῷ· τρικέφαλος, Ὀρφ. Ἀργ. 979. ὅπου τὸ ἄλφα ἐστὶ μακρὸν, ἴδε τρικέφαλος.

Τρισσοκλεής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (κλέος). Ὁ μέγα κλέος ἔχων· ὅθεν »Τρισσοκλεέστατον φῶς«· τὸ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενον, ὑπέρλαμπρον. Ἔμν.

Τρισσολαμπής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (λάμπω)· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἔμν.

Τρισσός, ἡ, όν, Ἀττκ. τριττὸς, Ἴων. τριξὸς Ἡρόδ. (τρίς). Ἐπίρ. τρισσῶς. Τριπλοῦς, Ἡσ. Λείψ 38, 2, καὶ Πίνδ. τρεῖς καὶ τρεῖς ὁμοῦ, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζὺ, πληθ. = τρεῖς, Ἡροδ. 1, 171. 9, 85. Σοφοκλ. 479. παρβλ. τριφάσιος.

*Τρισσοφαής, ὁ, ἡ, ές = τρισσόφωτος.

Τρισσοφεγγόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος). Ὁ τρισσὰ φέγγη φωτὸς ἔχων. Ἔμν.

Τρισσόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φάος, φῶς). Ὁ τρία φῶτα ἔχων, ἢ, ὁ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενος. Ἀνάλεκτ. γ', Σελ. 100. »Τρισσόφωτος φαῦσις«.

Τρισσόω, ῶ (τρισσός)· ταὐτὸν τῷ, τρισσεύω, τριπλασιάζω, Ο'.

Τριστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τριῶν σταδίων μῆκος ἔχων.

Τριστάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Τρεῖς φοραῖς περισσότερος· κατὰ τὸ βάρος ἄξιος, »Τριστάσιος κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον«· τρεῖς φοραῖς περισσότερον ἀκριβώτερος ἢ τιμιώτερος ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὸ βάρος. Ἀρριαν. Ἰνδικ. 8.

Τριστάτης, ου, ὁ (ἵστημι)· ταὐτὸν τῷ, τριτοστάτης. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τοὺς ἡγεμόνας· ὁ τῆς τρίτης μοίρας ἢ τάξεως ἄρχων τοῦ βασιλείου· (μαγνάτος).

Τρίστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τρεῖς στέγας ἤτοι πατώματα, ὀρόφους ἔχων. »Τὸ τρίστεγον· ἐξυπακουομ. Οἴκημα· τὸ τρίτον πάτωμα. Ἀρτεμίδ. δ', 36. ἔνθα καὶ Τριστέγη', κεῖται.

Τρίστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ τρεῖς ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν στίχων ἀράδων συνιστάμενος.

Τριστοιχεί, Ἐπίρ. = τριστοιχί, ἐκ τοῦ τρίστοιχος, Εἰς τρεῖς στοίχους, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Ἡσ. Θεογ. 727.

*Τριστοιχί, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τρίστοιχος, = τριστοιχεί, Ἰλ. Κ, 473. (- - -)

Τρίστοιχος, ὁ, ἡ, ον (στοῖχος). Ὁ εἰς τρεῖς στοίχους ἢ μέρη διῃρημένος, τρεῖς τάξεις ἔχων. Ὀδύσ. Μ. 91. Ἰακ. ΑΠ. σ. 614.

Τρίστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τρία στόματα ἔχων, ἐπὶ δὲ μαχαίρας, ἢ τρεῖς κόψας, ἢ τρεῖς ἀκάς ἔχουσα.

Τρισυλλαβέω, ῶ (τρισύλλαβος). Τρεῖς συλλαβὰς ἔχω, ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνίσταμαι, ὅθεν

*Τρισυλλαβία, Αἱ τρεῖς συλλαβαὶ ὁμοῦ, τὸ τρισύλλαβον.

Τρισύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τρεῖς συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνιστάμενος.

Τρισύνθετος, ὁ, ἡ, ον (συντίθημι). Τρισσῶς συνθεμένος, ἐκ τριπλῆς συνθέσεως ὤν· Εὐστάθ.

Τρισύπατος, ὁ (ὕπατος). Τρεῖς φοραῖς ὕπατος, (Consul).

Τρισυπόστατος, ὁ, ἡ, ον (ὑφίστημι). Ὁ ἐκ τριῶν ὑποστάσεων ἢ οὐσιῶν, προσώπων συνιστάμενος. Διονύσ. Ἀρεοπ.

*Τρίσφυλλον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλον. ἐκ τοῦ

*Τρισφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον) ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλος.

Τρισχιδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (σχίζω). Τρεῖς σχίδας ἔχων, τρίσχιστος.

Τρισχίλιοι, αι, α, (χίλιοι). Τρεῖς χιλιάδες. Ἰλ. Τ, 221. μετὰ τῶν περιεκτ. ἐπιθ. καὶ ἐνικ. τρισχίλιος, ία, ιον, ἵππος. Δόγγ. ὅθεν

Τρισχιλιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς χιλιάδας φέρων ἢ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων. »Ναῦς τρισχιλιοφόρος«· ἢ τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπους ἐν αὐτῇ φέρουσα. Διον. Ἁλικ.

Τρίσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τρία ἐσχισμένος. Γλωσσ. Στ.

Τρίσχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τριῶν σχοίνων μῆκος ἢ πλάτος περιλαμβάνων.

Τρισώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τρία σώματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν σωμάτων συγκείμενος. Ἐπίθετ. τοῦ Κερβέρου. Εὐριπ. Ἡρακλ. 24.

Τρίσωμος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρισώματος.

Τριταγωνιστέω. Τριταγωνιστὴς εἰμί, Δημοσθέν.

Τριταγωνιστής, οῦ, ὁ (ἀγωνιστής). Ὁ τὴν τρίτην τάξιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἔχων, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑποκριτόμενος τὸ τρίτον πρόσωπον, ὁ τρίτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου. Δημοσθέν. περὶ Στεφ. Ἡσύχ. »οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα.«

Τριταΐζω (τριταῖος). Τὸν τριταῖον πυρετὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ τριταίαν θέρμην, ὅθεν

Τριταϊκός, ἡ, όν Ὁ εἰς τριταῖον πυρετὸν ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, Ἐπίρ. τριταϊκῶς. Διοσκορ. δ', 61.

Τριταιογενής, ἐος, ὁ, ἡ, ές, Ἐπίρ. τριταιογενῶς, (γένος). Ὁ ἐκ τριταίου πυρετοῦ προξενούμενος »τριταιογενῆ ἀλγήματα«. Ἱππ.

Τριταῖος, αία, αῖον (τρίτος). Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, εἰς τρεῖς ἡμέρας, Ἡροδ. 6, 120. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. β', α, 20. »Ἀφικνοῦνται τριταῖοι«· ἔρχονται εἰς τρεῖς ἡμέρας. καὶ Pors. Εὐρ. Ἑκαβ. 32. κ.θ.ἑξ. ἀντὶ τοῦ τρίτος. 2) Τριταῖος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ πυρετὸς, ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐρχόμενος πυρετὸς, 3) τρεῖς ἡμέρας ἔχων ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὤν, »Τριταίας οὔσης τῆς προσαγγελίας« Πολύβ. γ', 86. Ἡροδ. 7, 196. ὅθεν

Τριταιοφυής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (φυή). παρ' Ἱππογρ. Κωμ. »Πυρετὸς τριταιοφυής«· ὁ τριταῖος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριτάλαντος, αία, αῖον, καὶ

Τριτάλαντος, ὁ, ἡ, ον (τάλαντον). Ὁ τρία τάλαντα ἔχων, ἢ τιμώμενος, τριῶν τάλαντον βάρος ἔχων Ἀριστοφάν. Lob. Φρυν. σελ. 547.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν, Λίαν τάλας, τρισάθλιος· δυστυχέστατος Εὐριπ. Ἱππόλ. 739.

Τριτάνυστος, ὁ, ἡ, ον (τανύω). Τρεῖς φοραῖς ἢ λίαν ἐκτεταμένος, τανυσμένος, λίαν μακρύς· »ὀνὰξ τριτάνυστος« Ἀνθολογ.

Τρίτατος, άτη, ατον, Ποιητ κατ' ἔκτασ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, τρίτος· ὡς τὸ, μέσσατος, ἀντὶ μέσος Ὅμηρ.

Τριτάω, ὅθεν τριτόωσα. Ἄρατ. ἡ τριῶν ἡμερῶν Σελήνη, ἴδε τριτόω.

Τριτέγγονος, ὁ, καὶ τριτεγγόνη (ἔγγονός). Ὁ τρίτος ἔγγονος, τρισέγγονος. Λατ. trinepos, trinepis.

Τριτεῖος, εία, εῖον (τρίτος) ὅθεν »τὰ τριτεῖα« Ἡ τρίτη τάξις, ἡ τρίτη θέσις, ἢ ὁ τρίτος βαθμός, ἢ τρίτη ἀμοιβή, βραβεῖον, ἀνταμοιβή, ὡς τὸ, πρωτεῖα, καὶ δευτερεῖα.

Τριτεύς, έως, ὁ. Τὸ τριτημόριον, ἑνὸς μεδίμνου, σχηματισθ. ὡς τὸ ἑκτεύς, Πολυδ.

Τριτεύω, (τρίτος). Τρίτος εἰμί, τὸν τρίτον τόπον ἔχω, ὡς τὸ, πρωτεύω· 2) εἰμὶ ἢ γίνομαί τι τρίτην φορὰν, ὅθεν τριτευτής, οῦ, ὁ, ὁ τρίτην ἤδη φορὰν χρηματήσας τι, ἢ ὁ ἔν τινι ἀξιώματι τρίτην φορὰν εὑρισκόμενος.

Τριτημοίριος, ία, ιον (μοῖρα). Ὁ τὸ τρίτον μέρος περιέχων ἢ ἀποτελῶν· ἀμφ. γρ. παρ' Ἡρόδοτ. 1, 192. ἔνθα χειρόγραφά τινα ὀρθότερον »Τριτημόριος« ἔχουσι.

Τριτημορίζω, Μλ. ἴσω. Εἰς τρία μέρη διαιρῶ· Γλωσσ. Στ. ἐκ τοῦ

Τριτημόριον, τὸ· ἀντὶ τρίτον μόριον. Τὸ τρίτον μέρος, μερίδιον ὅλου τινός, Ἡρόδ. 9, 34. λέγεται καὶ νόμισμά τι, ἐξ χαλκῶν ἄξιον· Φιλήμων παρὰ Σουίδ. »Τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημόριον« οὐδέτ. τοῦ

*Τριτημόριος, ία, ιον (μόρος). Ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀποτελῶν ἢ περιέχων, τὸ τριτημόριον τῆς Βασιληΐης, Ἡρόδ. 1, 192. ὅθεν

Τριτημορίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ τριτημόριον, Τὸ τρίτον μέρος. Ἡρόδ. 1, 211, 212. 7, 121, 131.

*Τριτήμορον, τὸ = τριτημόριον.

Τριτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ ἐν τῇ τρίτῃ τάξει βαίνων, ὁ τὸν τρίτον πόδα σχηματίζων, βάκτρον τρ.τ.

Τριτογένεια, ἡ (γένος). Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, τάσσεται δὲ καὶ ὡς ὄνομα οὐσιαστικὸν ἀντὶ τοῦ, Ἀθήνη, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ· ἔλαβε δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ, τριτωνίς, λίμνης τινὸς ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας κατὰ τοὺς παλλαιοὺς μύθους· ἐγεννήθη· ὡς τὸ τοῦ Οὐίργλ. Trilonia virgo· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τριτῶ, ὅπερ ἀρχαίως ἐσήμαινε παρὰ τοῖς βοιωτοῖς, κρησὶ ἢ Αἰολεῦσι κεφαλήν· ἄρα τριτογένεια ἢ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογ. αὕτη τῆς λέξεως παρίσταται πολλ' ἀμφιβ. καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὕρηται κατὰ τὸν Σχολστ. Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. δ', 1310 πρῶτον παρὰ τῷ Στησιχώρῳ· C. O. Müller Orchom. p. 355. μικρὰ Στησιχ. λείψ. 76. τλ 127. ὁ μῦθος οὗτος μ' ὅλον τοῦτο κεῖται καὶ ἐν Ἔμν. Ὁμήρ. 28, 4; 5 καὶ ἐν Ἡσ. Θεογν. 924. Ὁ Σχολστ. ἄρα Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. φαίνεται ἢ ὅτι ἠπατήθη ἀναφέρων τὸν μῦθον τοῦτον πρῶτον παρὰ τῷ Στησιχώρῳ ἀπαντώμενον, ἢ κατὰ τὸν λόγον του, ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ὁ Στησίχωρος κατὰ πρῶτον ἔπλασε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκπηδήσασαν ὅλως ὡπλισμένην ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἤθελεν ἐπέσθαι ἔτι ὅτι ὁ ῥηθεὶς ὕμν. τοῦ Ὅμ. ἔνθα εὑρίσκεται ὡσαύτ. ὁ μῦθος οὗτος λογίζεται μεταγενέστερος τοῦ Στησιχώρου· κατ' ἄλλους πάλιν ἑρμηνευτ. τὸ τριτογένεια διὰ τοῦ ἢ ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ γεννηθεῖσα· 2) ὁ Πυθαγόρας ἐκάλει οὕτω καὶ τὸν τριαδικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον· Πλούταρχ.

*Τριτογενής, ἐος, ἡ, σπάν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια, Ὕμν. Ὁμ. 28, 4. Ἀριστ. Ἱππ. 1194. Ἀγαθ. ἐπ. 61, 4.

*Τριτοκέω, (τόκος, τίκτω). Τρὶς τίκτω, γεννῶ, τρία τέκνα ἢ νεοσσοὺς γεννῶ.

Τριτόμηνις, ίδος, ἡ, (μήν). Ἡ τρίτη ἡμέρα

τοῦ μηνός, ἥτις ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένη ἦν τῇ Ἀθηνᾷ· Ἁρποκρατ.

Τρίτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ εἰς τρία τμήματα διῃρημένος, χωριτμένος ἢ ὁ ἐκ τριῶν τόμων συνιστάμενος· »Τρίτομον, τόω· τεμάχιον ταρίχου, ἤτοι τμῆμα ἀλατισμένου ἐκ πηλαμύδος κρέατος· 2) τριγωνοειδής, ὅθεν τὸ τρίτομον = τρίγωνον.

Τρίτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ ἐκ τριῶν τόνων συνιστάμενος, ἢ τρεῖς τόνους ὤχων· ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται ἡ μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης γινομένη διαφωνία.

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς γενεαλογίας πατήρ, πρόπαππος. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο καὶ ἐτιμῶντο δαίμονές τινες »Τριτοπάτορες, καὶ κατ' ἄλλους »Τριτοπάτρειες» λεγόμενοι, περὶ ὧν οἱ ἑρμηνευταὶ διάφορα λέγουσιν, ὅρα Φώτ. λεξ. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ὡσαύτ. Lob. Fridem. καὶ Sceb. misc. crit. 1, 3. σελ. 520. καὶ 4 σελ 616.

Τρίτος, η, ον (τρίς, τρεῖς). Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τοῦ, τρία, ὅ ἐστιν ὁ μετὰ τὸν δύο, ὁ ἐπέχων τὴν τάξιν μετὰ τὸν δεύτερον· παρ' Ὁμήρ. »Τρίτος αὐτὸς ἦλθεν· αὐτὸς ἦν ὁ τρίτος μετὰ τῶν ἄλλων δύο· παρβλ. Ὀδ. Τ, 185. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. »τρίτην ἡμέραν· ἀντὶ προχθές, Lob. Φρυν. σελ. 323. 2) »Τρίτον», Ἐπίρρημ. τὴν τρίτην φορὰν. τρεῖς φορᾶς, ἀντὶ τοῦ σπαν. τρίτως, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τὸ τρίτον, ἢ κατὰ Οὐολφ. τοτρίτον· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρδτ. 1, 55. καὶ ἀλλαχοῦ· 3) »Τὰ τρίτα· ἐξυπαν. »ἱερά· »Τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔννατα ποιεῖν, τὰ μετὰ τὴν τρίτην καὶ ἐννάτην ἡμέραν τῆς κηδείας γινόμενα ἱερὰ εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεῶτος. Ἰσαῖος ὑπὲρ τοῦ Μενεκλέους κλήρου· »Ἀλλ' εἰς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρωῒ πάνυ ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα· ἔνθα ἴσως ἡ παλαιὰ ἀνάγνωσις »Ἐπεσκευασμένα· ὀρθοτέρα ἐστί· »Τὰ τρίτα λέγειν τινία· ἀντὶ τοῦ, »Τριταγωνιστεῖν τινία· ἔχειν τὴν τρίτην τάξιν ὑπὸ τὸν ὑποκριτήν, ὑποκριτὴς εἶναι τῆς τρίτης τάξεως· (παίζειν τὴν τρίτην ῥόλλαν)· »Τρίτος κρατήρ· καὶ, τὰ τρίτα, ὑπονοουμ. ἆθλα, τὸ τρίτον βραβεῖον ἐν τῷ ἀγῶνι· ὁ τοῦ σωτῆρος Διός· ὅρα Φώτ.

Τριτόσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή) = τρίσπονδος.

Τριτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς σπορᾶς· Αἰσχύλ. Πέρσ. 815. »Γονὴ τριτόσπορος· ἡ τρίτη μενεά· ὁ ἔγγονος· ταὐτ. τῷ »Τρίσπορος».

Τριτοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν ἐν τῷ χορῷ ἱστάμενος, τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην· ἡ κορυφαῖον· Ἀριστοτέλ.

Τριτόω, ῶ (τρίτος). Εἰς τρίτον ποιῶ, εἰς τρία διαιρῶ· παρ' Ἀράτῳ, Στίχ. 796. »Τριτόωσαν· κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ, τριτάω, ὅπερ ὅρα.

Τριττᾶος, αία, αῖον· πολλ' ἀμφ. τύπ. ἀντὶ τριταῖος.

Τριττός, ή, όν, Ἀττκ. ἀντὶ τρισσός· ὅπερ ἴδε· Πλάτ.

Τριττύα, ἡ = τριττύς. (-υ-)

*Τριττυαρχέω, Ἄρχων μιᾶς τριττύος εἰμί. Πλάτ. ἐκ τοῦ

*Τριττυάρχης, ου, ὁ καὶ

*Τριττύαρχος, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἢ ἡγεμὼν μιᾶς τριττύος.

*Τριττύς, ύος, ἡ, καὶ τριτύα, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς· 2) Ἡ ἐκ τριῶν ζώων συνισταμένη θυσία, οἷον δύο προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ τράγου καὶ κριοῦ καὶ κάπρου· Ἀριστοφάν· Πλοῦτ. 821, ἣν ἐπὶ δημοσίοις ὅρκοις μετεχειρίζοντο· 3) συνηθ. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τὸ τρίτον μέρος ἢ ἡ τρίτη διαίρεσις τῆς Φυλῆς· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐλέγοντο, ἔθνη, καὶ φατρίαι, ἐξ ὧν ἕκαστον ἔθνος, εἶχε τριάκοντα γένη, ἃ καὶ, τριακάδας, ἔλεγον· κατὰ τὸν Πολυδ. ἐν ἡ, 111. ἦσαν τρία ἔθνη, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι, καὶ οἱ Θημιουργοί· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐν λέξ. Ἀγρῶται· Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. Γεννῆται, ἔχει· »Διῃρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί· ἑκάστη δὲ φυλὴ τριχῇ διῄρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων, τριττύς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη διῄρητο εἰς γένη τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο· Αὕτη δὲ ἡ διαίρεσις φαίνεται ὅτι ἀνεφέρετο μόνον εἰς τὸν τῆς ἱερωσύνης κλῆρον, ἴδε ἐν τῷ, γεννέτης, ἡ δὲ εἰς Τριττύας, εἰς τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν ε, Πολιτ. λέγει· »Ἂν μὴ στρατηγῆται δύνωνται, τριττυαρχοῦσιν, ἐκ τοῦ Αἰολ. τριππύς· προέκυψε τὸ λατ. tribus Σαλμασ.

*Τριτώ, ή, = κεφαλή. ἴδε Τριτογένεια.

*Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια ἢ Τριτωνίς, ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ep. ad. 32.

*Τρίτων, ωνος, ὁ. Ἀρχαν. κύρ. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ μία τῶν θαλασσίων θεοτήτων, Ἡσ. Θεογν. 930. παρὰ τοῖς ὕστερον πληθ. Τρίτωνες· καταχθόνιοι τῆς θαλάσσης θεοί, οἵ τινες παριστάνονται μὲ ἰχθύων οὐρά· ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ μὲ πόδας ἵππων, Voss. myth. Βιβ. 191. κ. τ. λ. 2) ἰδίως δὲ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, Ἡρδτ. 4, 179. Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 1552. 3) ποταμός τις ἐν Λιβύῃ ὅστις συνέχει τὴν τριτωνίδα λίμνην μετὰ τῆς θαλάσσης, Ἡρδτ. 4, 178, 191. 4) καὶ ῥύαξ ἐν Βοιωτίᾳ χυνόμενος ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, C. O. Müller Orchom. p. 45. ὅθεν

*Τριτωνιάς, άδος, ἡ, ὡς τὸ Τριτωνί., ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ λίμνη τριτωνιὰς ἐν Λιβύῃ, Εὐρ.

*Τριτώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς Τρίτωνα ἀνήκων, τριτωνικός.

*Τριτωνίς, ίδος, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. περιφήμου τινὸς ἐν τῇ μυθολογίᾳ λίμνης τῆς Λιβύης, Πίνδ. Πύθ. 4, 36. Ἡρδτ. 4, 178. 2) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ῥύακος Τρίτωνος.

*Τρίτωνος, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. πόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, Στεφ. Βυζ.

*Τρίτως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τρίτος· ταὐτὸν τῷ, τρίτον, τρίτην φορὰν, Πλάτ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σελ. 311.

*Τρίτωσις, ἡ (τριτόω). Ἡ μέχρι ἑνὸς τριτημορίου ἐλλάτωσις, ἢ ὑφαίρεσις

*Τριφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος). Τρίφωτος, τριλαμπής.

Τριφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Ἡ τριπλῆ φάλαγξ, ἢ τὸ τριπλοῦν τῆς φαλαγκος. Αἰλιαν. Τακτ.

Τριφάλης, ητος, ὁ. Ἐπιγραφὴ μιᾶς τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἣν ὀναφέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν Δραπέτ. 32. πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός, ἐντεῦθεν φαίνεται καὶ ὁ Βάρρων παρωρμηθεὶς ἐπέγραψεν οὕτω ἐν τῶν Σατυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων.

*Τριφάλεια, ἡ (φάλος). Εἶδος περικεφαλαίας τέσσαρας φαλοὺς ἢ ἀσπιδίσκους ἐχούσης διὰ τῶν ὁποίων ἐστερεοῦτο ἐπ' αὐτῆς ὁ λόφος, Κολουθ. 30. παρβλ. τετράφαλος (πιθαν. παρήχθη τὸ τριφάλεια ἐκεῖνος νομιζομένης διορθώσεως τοῦ ἀρχαίου τρυφάλεια.

*Τριφανής, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὁ τριπλῶς φαινόμενος, ὁ τριπλῆν θέαν ἔχων.

Τριφάσιος, ία, ιον (τρεῖς) ταὐτὸν τῷ, τριπλοῦς, τριπλάτιος, ὅθεν τὸ Λατ. Trifarius, Ἡρόδοτ. 5, 1. πληθ. ὡς τὸ τριξοί, καθόλ = τρεῖς, Ἡρδτ. 1, 952, 17, 156.

*Τρίφατος, άτη, ατον = τριφάτιος, Νυκ.

Τρίφεγγος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος)· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος, τρισσοφεγγής. Ἔμν.

Τριφίλητος, ὁ, ἡ, ον (φιλέω). Τρὶς πεφιλημένος, λίαν ἀγαπητός, τριπόθητος, Θεοκρ.

Τριφορέω, ῶ. Τρεῖς φοραῖς φέρω, ἐξαιρ. τρὶς καρποφορῶ· ἐκ του

Τριφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς φοραῖς φέρων τι, ἐξαιρ. ὁ τρὶς τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, καρποφορῶν.

Τριφυής, έος, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἐκ τριῶν φύσεων ἢ εἰδῶν συνιστάμενος, τριπλοῦς, τρίπτυχος, τρίχηλος, τρίσχιστος τρεῖς φυὰς ἔχων.

*Τριφύιος, ὁ, ἡ, ον = τριφυής.

*Τριφύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τρίφυλλον.

Τρίφυλλον, τό. Εἶδος χόρτου, τριφύλλιον, Διοσκορ. γ'. 123. οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Τρίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τρία φύλλα ἔχων· »Τρίφυλλος πόαι· Διοσκορ. ἀντὶ τοῦ, τρίφυλλον.

Τρίφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ τρεῖς φυλὰς ἔχων, ἢ ὑπὸ τριῶν φυλῶν συνιστάμενος, εἰς τρεῖς φυλὰς διῃρημένος.

Τρίφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τρεῖς φωνὰς ἔχων.

Τρίφωτος, ὁ, ἡ, ον (φάος). Ὁ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενος, ἢ τρία φῶτα ἔχων, ἢ ἐν τριάδι μονάς. Ἔμνφδ. »Οὐσία τρίφωτος».

Τρίχα, ἐπίρ. (τρίς)· Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τριχῶς, Ἰλ. Β, 655. Ὀδ. Θ, 506. Ι, 157. μετὰ γενκ. »Τρίχα νυκτὸς ἔην· Ὀδυσ. Μ, 312. ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός· καὶ Ξ, 433. τρίχα σχίζειν τι, Ἡροδτ. 4, 67. ὕστερον δὲ καὶ τριχᾶ, Κορ. Ἰσοκρ. 2, σλ. 355. ὅθεν

Τριχάϊκες, οἱ (αἴσσω). Τριχῇ ἤτοι εἰς τρία μέρη διαιρεθέντες· ἐν Ὀδυσ. Τ, 177. »Δωριεῖς τε Τριχάϊκες», περὶ ὧν Σχολ. ἔχει. »Τριχῇ διαιρεθέντες, οἱ μὲν γὰρ Εὔβοιαν κατῴκησαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην· ὁ δὲ Ἐτυμολογ. »Οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας, τοιοῦτο καὶ καὶ τὸ Κορυθαίολος Ἕκτωρ. Ἡσίοδος δὲ Λείῳ. 68. διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἷον, — »πάντες δὲ Τριχάϊκες καλέονται, Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο· τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐῴκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς· καὶ Εὐστάθιος. »Τριχάϊκες Δωριεῖς, ἐπείπερ, οἱ μὲν Εὔβοιαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην ᾤκησαν· ἕτεροι δὲ τοὺς πολεμικοὺς φασι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ (ἐν Ἰλ. Χ, 132). Κορυθάϊκι πολεμιστῇ, οὗ δηλαδὴ αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες αἴσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον· ἄλλοι δὲ τοὺς Τριλόφους φασίν, οἷς λόφοις τρίχες ἔνεισιν· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κούφους ὀρῆστὰς εἶπον τοὺς Τριχάϊκας· τοιαῦτα εἰσὶ περὶ τούτων, ἔντε τῷ Γεωγράφῳ Στράβωνι, Θουκυδίδῃ, καὶ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ. (υ--υ)

Τρίχακτον, τό, παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, Κτένιον.

Τριχάλεπτος, ὁ, ἡ, ον (χαλέπτω). Λίαν χαλεπός, παρωργισμένος (θυμωμένος. Ἀναλεκτ. β', σελ. 375.

Τρίχαλκος, ὁ, Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ἄξιον.

Τρίχαλος, Δωρκ. ἀντὶ τρίχηλος, Ὁ τρὶς ἐσχισμένος, ἢ ὁ τρεῖς φορᾶς ἀλλεπαλλήλως χαίνων, χάσκων, »Τρίχαλον κῦμα· Αἰσχ. ἑπτ. Θήβ. 745. τὸ τρεῖς χελάς, χάσματα, ἢ κορυφὰς ἔχον κῦμα, ὡς ἔνηστιν ἰδεῖν ἐν καιρῷ κλύδωνος, τὸ τρὶς ἀλληπαλλήλως κεκοιλασμένον, ταὐτ. τῷ τρίκυμία, παρβλ. τρίχηνος.

Τρίχαπτος, ὁ, ἡ, ον (θρίξ, ἅπτω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος ἢ πεπλεγμένος καὶ τρίχαπτον, τό, ἐξυπακουομένου, ἱμάτιον· παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξεκ. ιστ'. 10. εἶδος ὑφάσματος ἢ ἱματίου, ὅ τινες μετὰ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην· διὰ τοῦ »Βαμβύκι-

νον ὕφασμα, ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἱερωνύμου διὰ τοῦ, ὁλοσηρικόν, πολύτιμον, χρυσόνημον, καὶ λεπτότατον ὕφασμα. Πολυδεύκης (β', 24.) διὰ τοῦ, Πλέγμα ἀπὸ τριχῶν κατεσκευασμένον. ταῖς τῶν γυναικῶν περιτιθέμμενον κεφαλαῖς· μεθ' οὗ παραβάλλει ὁ Ἐμστερχ. τὸ τοῦ Φερεκράτους παρ' Ἀθηναίῳ (ς', σελ. 269.) »Ἀμπεχόνας τριχύφους« ἔνθα ὁ Σβεῖχ. »Τριχάπτους« ἀναγινώσκει· καὶ τὸ μετὰ τοῦ Ἰωσήπ. ἀρχ. γ', 5. »Τρίχαπτον«· τὸ ἐκ λεπτῶν τριχῶν ὑφασμένον ἱμάτιον, ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Λαχούρ, λεγόμενον.

Τριχάς, άδος, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, εἰδός τι κίχλας.

*Τρίχες, αἱ· Ὀνομαστ. πληθ. τοῦ θρίξ, Ὅμηρ.

*Τριχῇ, Ἐπίρ. (τρίχα). Τριχῶς, κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρία.

*Τριχήλαβον, τό, ποιητ. ἀντὶ τριχολάβιον.

Τρίχηλος, ὁ, ἡ, ον (χηλή). Ὁ τρεῖς χηλὰς ἔχων.

Τρίχηνος, ὁ, ἡ, ον (χαίνω). Ὁ τρὶς χάσκων, λίαν χάσκων, ὁ ἐπὶ πολὺ τὸν λάρυγγα ἀνοίγων, ἀναρρηγνύων, ἡ, ὁ τρία χάσματα ἔχων· καὶ καθ' Ἡσύχ. τρικόρυφος, τρεῖς κορυφὰς ἢ κεφαλὰς ἔχων.

Τριχθά, Ἐπίρ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρίχα, Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τριχῇ Ἰλ. Β, 668. Γ, 363. Ο, 189. Ὀδ. Ι, 71. (-υ) ὅθεν

Τριχθάδιος, ία, ιον. Τριπλοῦς, τριμέρης.

*Τριχιάζω, ταὐτ. τῷ τριχιάω.

Τριχίας, ου, ὁ (θρίξ). Μαλλιαρός, τριχωτός. »Ὁ κάτω τριχίας.« Πολυδ. δ', 148. ὑποκάτω ἢ κάτω τετριχωμένος, μαλλιαρός.

Τριχίας, ου, καὶ τριχιάς, άθος, ἡ = τριχάς. 2) = τριχίς, ίδος, ἡ· ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σαρδέλλας, πολλὰ καὶ λεπτὰ ἀκάνθια ἔχων, θρίσσα, διὰ τὸ ἔχειν τὰ ὀστᾶ ὅμοια θριξίν.

Τριχίασις, εως, ἡ (τριχιάζω). Πάθος περὶ τὰς βλεφαρίδας, ὅτε αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων κακῶς καὶ παρὰ φύσιν αὐξάνουσι. Γαλην. »Τριχίασις ἐστὶ βλεφάρων πτῶσις, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν· διαφοραὶ τριχιάσεως τρεῖς, φαλάγγωσις, πτῶσις, ὑπόφυσις· τινὲς δὲ καὶ τὴν δυστυχίαν ἐπάγουσι. — ὀχληρὸν δὲ πάθος ἡ τρίχωσις· ἔνεισι γὰρ τῶν βλεφαρίδων τρίχων οὐκ ἐκτὸς κατὰ τὰς λοιπὰς ἀλλ' ἐντὸς ἀποκλίνουσαι, δι' ὄχλου γίνονται τῷ ὀφθαλμῷ, ἀεὶ τοῦτον πλήττουσαι, καὶ διὰ τοῦτο ταράττουσαι, ἀρθεῖσαι δὲ καὶ τοῦ διεγχλεῖν λήγουσιν. 2) πάθος τι τῆς οὐρήθρας ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται λευκαί τινες ἶνες ὡς τρίχες. 3) καὶ πάθος τι περὶ τὸν μαζὸν τῶν γυναικῶν ὅταν ἔχωσιν ἐν γαστρὶ, κατὰ τὸν Ἐρωτιανὸν, ἢ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, ἤτοι ὅτε κόπτηται τὸ γάλα ἐν τοῖς μαστοῖς.

*Τριχιάω, (θρίξ). Τρίχας ἔχω, ἢ φύω, ἐκβάλλω τρίχας.

*Τριχίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ τριχίς. (ι)

Τρίχινος, ίνη, ινον (θρίξ). Ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένος. Ξενφ.

Τρίχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ θρίξ. Μικρὰ τρίχα. »Οἷς ἐστέστραπται τὸ τρίχιον· οἵτινες ἔχουσι περιεστραμμένας ἤτοι οὐλὰς τὰς τρίχας, οἱ οὐλότριχες. Ἀριστοτέλ. προβλ. λγ', 18.

Τριχίς, ίδος, ἡ (θρίξ) ἴδε ἐν τῷ, Τριχίας. Ἀρ.

Τριχισμός, ὁ (θρίξ) παρὰ Παύλ. Αἰγ. ς'. 9. Σχίσεις τινὲς λεπταὶ ὡς τρίχες περὶ τὸ κρανίον.

Τριχῖτις, ιδος, ἡ. Ὁμοία τριχὶ ἢ τρίχας ἔχουσα· ὅθεν παρὰ Πλινίῳ »Στυπτηρία τριχῖτις.«

Τριχοβάπτης, ου, ὁ, (θρίξ, βάπτω). Ὁ βάπτων τὰς τρίχας.

Τριχοβόρος, ὁ, ἡ, ον (βορά). Ὁ κατατρώγων, καταφθείρων τὰς τρίχας.

*Τριχοβόστρυχος, ὁ, ἡ, ον (βόστρυχος). Ὁ ἔχων βοστρυχοειδεῖς ἢ κατζαρὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

*Τριχόβρως, ωτος καὶ τριχοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) ὡς τὸ τριχοβόρος Ὁ τὰς τρίχας κατατρώγων, καὶ ἐντεῦθ. Τριχόβρωτες, οἱ κατεσθίοντες τὰς τρίχας σκώληκες Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1111. οὓς ὁ Ἡσύχιος. »Τριχοτρώκτας« λέγει, καὶ ταὐτ. τῷ σῆτες, θρῖπες, σκώληκες. παραβλ. Πολδ. 6, 24.

Τριχοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τρίχας, Ἐπίρ. »Τριχοειδῶς«, ὡσὰν τρίχα, δίκην τριχός.

Τριχόθεν, Ἐπίρ. (τρία). Ἐκ τριῶν μερῶν, ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος, ὁ, ἡ, ον. Τριῶν χοινίκων χωρητικὸς ἢ ἄξιος. Κωμικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 500. »Τριχοίνικα ἔπη« ἤτοι τεράστιοι, πολλὰ ἐν αὐτοῖς περιέχοντες λόγοι, ὡς τὸ, ῥῆμα μυριάμφορον.

Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενος ἢ κοσμῶν αὐτάς.

Τριχοκοσμηστής, οῦ, ὁ (κοσμέω). Ὁ τὰς τρίχας κοσμῶν.

Τριχοκουράς, άδος, ὁ, (κουρά). Ὁ κεκομμένας, κουρευμένας ἔχων τὰς τρίχας. Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίον. ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτημ. »Τριχοκουρίδες« ἀναγινώσκουσι.

Τριχοκουρία, ἡ (κουρά). Τὸ κόπτειν, κουρεύειν τὰς τρίχας· ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἤτοι τῆς κόμης κουρά. Ἐκκλησ.

Τριχολάβιον, τό, καὶ

*Τριχολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Ὄργανόν τι δίχηλον, δι' οὗ ἀποσπῶσι τὰς τρίχας, μαδιστήριον, τσιμπίδα, ἢ τσιμπίδιον.

Τριχολογέω, ῶ (λέγω). Τρίχας λέγω, ἐκλέγω ἢ ξαίνω.

*Τριχόλωτος, ὁ, ἡ, ον (χολόω). Τρὶς, ἢ λίαν ἄξιος χόλου, ὀργῆς, λίαν μισητός, ἀξιομίσητος.

Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, ον (μαλλός). Μαλλωτός, μαλλιαρὸς ἢ τρίχας πολλὰς καὶ μαλακὰς ἔχων. »Οἷς τριχόμαλλος«. Ἐπιγράμ.

Τριχομανές, τὸ (μαίνομαι). ταὐτὸν τῷ, πολύτριχον· Εἶδος φυτοῦ, Πολυτρίχιον. Διοσκορ. δ', 137. Θεόφραστ. ζ', 13. Aeplenium trichomanes. Λιν.

Τριχομανία, ἡ (μάχη). Παρὰ Συνεσ. Φαλ. Ἡ τῶν τριχῶν ἢ τῶν γενείων μάχη, κατὰ τὸν Πιερσώνιον εἰς Μοίριδ. Σημ. σελ. 407.

Τριχοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω). Ὁ πλάττων ἤτοι σχηματίζων, κοσμῶν καὶ καλλωπίζων τὰς τρίχας (φριζέρος) ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, Τριχοβάπτης, ἔχει ὁ Ζωναρᾶς εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ 96. Κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ ς'. Συνόδου. σελ. 205.

*Τριχοποιέω, (ποιέω). Τρίχας ποιῶ, ἢ ἐκβάλλω, τρίχας ἀποκτῶ.

Τριχοραχάτης, ου, ὁ (ῥαχίς). Ὁ τρίχας περὶ τὴν ῥάχην ὡς ὁ χοῖρος ἔχων. Θεοφάν. Χρον. σελ. 337.

Τριχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τρεῖς χορδὰς ἔχων, »Τρίχορδον, ᾠδὴ, ὄργανον μουσικὸν τρεῖς χορδὰς ἔχον.

Τριχορία, ἡ (χορός). Τὸ τριπλοῦν τοῦ χοροῦ. Πολυδ.

Τριχορροέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ

*Τριχορρυέω. Ῥοὴν τῶν τριχῶν πάσχω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου, χάνω τὰ μαλλιά, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1221, ἐκ τοῦ

*Τριχαρρυής, ὁ, ἡ, ές (ῥέω). Ὁ τὰς τρίχας ῥέειν ἢ πίπτειν ποιῶν, ἢ ὁ τῶν τριχῶν στερούμενος, τοῦ ὁποίου πίπτουσιν αἱ τρίχες.

Τριχοτομέω, ῶ (θρίξ, τέμνω). Τέμνω, κόπτω τὰς τρίχας, Διονύσ. Ἁλικ.

Τριχοτομέω, ῶ (τρίχα, τέμνω). Τριχῇ τέμνω, κόπτω, διαιρῶ εἰς τρία, ἀμφ. ὅθεν

Τριχοτομία, ἡ. Ἡ εἰς τρία τομή, διαίρεσις.

Τριχοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω). = τριχοβόρος.

Τριχοῦ, Ἐπίρ. (τρίχα). Εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους. Ἡρόδοτ. 7, 36.

Τρίχουλος, ὁ, ἡ, ον (οὖλος). ταὐτὸν τῷ, οὐλότριχος, Ἀρχίλοχος παρὰ Πολυδ. β', 23.

*Τριχουνιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρίχους, ἀμφ.

Τρίχους, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν χοίνικων χωρητικὸς, ταὐτὸν τῷ, Λάγηνος. Ἀθήν. ιά. σελ. 499.

*Τριχόφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). »Τριχόφοιτος ἰουλο.« ἢ τοῦ ἰούλου αὔξησις, ἢ ἐκφυσις τῶν πρώτων γενείων τῶν ἐφήβων, ἤτοι αὐτὸς ὁ ἴουλος. Στραβ. 9.

Τριχοφυέω, ῶ. Τρίχας φύω, γεννῶ, ἀποκτῶ, (κάμνω τρίχας). ἐκ τοῦ

Τριχοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ τρίχας φύων, γεννῶν, ἀποκτῶν. Διοσκορίδ. ὅθεν

*Τριχοφυΐα, ἡ. Ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν.

Τριχόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων τὰ φύλλα τόσον λεπτὰ ὡς τρίχας. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 7. ἴδε Φῦκος.

Τριχόω, ῶ, μέλ. ώσω (θρίξ). Τριχωτὸν ποιῶ, ποιῶ ἵν' ἀποκτήσῃ τις τρίχας, μὲ τρίχας καλύπτω, τριχόνω, Διοσκορ. ε, 160. »Ἀλωπεκίας τριχεῖν· ὅθεν »Τετριχωμένος« ὁ τρίχας ἔχων. Χειρουργ. Παλ. σελ. 161. »Λίνου παχυτάτου ἐστραμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι ποιεῖν οἱ σκυτορράπται· τὸ τέλος μιᾶς ἐστρεμμένης ἐκ λίνου κλωστῆς ἐχέτω χοιρινότριχα.

*Τριχρονέω. Τρεῖς χρόνους ἔχω, τρίχρονος εἰμί, Γραμματ ἐκ τοῦ

Τρίχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ ὑπὸ τριῶν χρόνων συνιστάμενος ἢ τρεῖς χρόνους ἔχων, λέγεται ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μετρικῇ. = τρίσημος, ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν, ἢ ὁ ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς συγκείμενος.

*Τριχρώματος, ὁ, ἡ, ον (χρῶμα). Ὁ τρία χρώματα ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν χρωμάτων συνιστάμενος.

Τρίχρωμος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τριχρώματος.

Τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) ταὐτὸν τῷ, τριχρώματος.

Τρίχυφος, ὁ, ἡ, ον (θρίξ, ὑφαίνω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος, Ἀθήν. ς'. σελ. 269. »Ἀμπελόναις τριχύφοις« ὡς τὸ τρίχαπτος.

Τριχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, τριχὶ ὅμοιος, λεπτὸς ὡς ἂν τρίχα, ἢ ὁ ἐκ τριχῶν ὤν· καὶ τροπ. φωνία τρ. λεπτὴ φωνὴ ὡς τρίχα.

Τρίχωμα, ατος, τό (τριχόω). Τὸ εἶναι τοῦ τριχωτοῦ, τὸ μετὰ τριχῶν κάλυμα· ἢ τῶν τριχῶν φυή, τρίχασις, τρίχισμα, τρίχες, μαλλιά, κόμη. »Τρίχωμα φέρειν, ἢ ἔχειν· ἀντὶ τοῦ κομᾶν, ἔχειν μαλλιά. Ἡρόδοτ. 7, 70. καὶ Ἀριστοτέλ.

Τρίχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος). Ὁ τρεῖς χώρους, διαστήματα ἢ μέρη ἔχων.

Τριχῶς, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τριχῇ. Κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, τριττῶς.

Τρίχωσις, εως, ἡ (τριχόω). Τὸ τριχωτὸν ποιεῖν, ἢ τριχωτὸς εἶναι, γίνεσθαι, τρίχισμα = τρίχωμα. Πολυδ.

*Τριχωτός, ἡ, όν (τριχόω). Τετριχωμένος, μαλλιαρός, πλήρης τριχῶν.

Τριψεργία, ἡ (τρίβω, ἔργον). Ἡ περὶ τὸ ἔργον τρίψις, διατριβή, μέλλησις.

Τριψημερέω, (τρίβω, ἡμέρα). Κατατρίβω, διαπερῶ τὴν ἡμέραν ἐπὶ ματαίῳ, χάνω τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας εἰς ἀνωφελῆ πράγματα,

χαστημερῶ, χασοκαιρῶ, terere tempus. Ἀριστοφάν, Σφῆ. 845.

Τρῖψις, εως, ἡ, (τρίβω) Τὸ τρίβειν, τρίψιμον, τριβή. 2) ἡ ἐντύπωσις ἡ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον προξενεῖ σῶμά τι διὰ τῆς ἐφάψεως καὶ τριβῆς, Ἡροδτ. 4, 183. ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν βοῶν. »Οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων βοῶν ὅτι μὴ τοῦτο, καὶ τὸ δέρμα εἰς παχύτητά τε καὶ τρίψιν, εἰς παχύτητα καὶ τραχύτητα ἐν τῷ ψηλαφᾶν, εἰς τὴν παχύτητα καὶ τραχεῖαν ψηλάφησιν, ἐπαφήν. 3) τρίψεις, ἐπιτηδείως μαγειρευμένα καὶ ἀνακαταμένα φαγητά (οἱ γραφ. τρίψις ἔστι ἐσφαλμ.)

*Τρίψυχος, ὁ, ἡ, ον (ψυχή) Ὁ τρεῖς ψυχὰς ἔχων, τρίζωος.

*Τριωβολαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τριωβολιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ ἑπομ.

Τριωβολιμαῖος, αία, αῖον. (ὀβολός) Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος, ἀξίζων.

*Τριωβολοκρεῖσκον, τὸ (κρέας) Ἓν κομμάτι κρέας ἀξίζον τρεῖς ὀβολούς, Κωμκ.

*Τριώβολον, τὸ, (ὀβολός) καὶ

*Τριώβολος, ὁ. Τρεῖς ὀβολοί, νόμισμα τρεῖς ὀβολοὺς ἀξίζον, Ξενφ. εἰς τοὺς ἔπειτα χρόνους ἦν ὁ μισθὸς τῶν ἐκκλησιαστῶν καὶ δικαστῶν ἐν Ἀθήναις ἐν τριώβολον, ἴδε Boeckh. Ath Staash. Τόμ 1, σελ. 247, 251.

Τριωνυμία, ἡ. Τρία ὀνόματα, τὸ εἶναι ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν ὀνομάτων. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Τριώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα) Ὁ τρία ὀνόματα ἔχων.

Τριώνυχος, ὁ, ἡ, ον (ὄνυξ) Ὁ τρεῖς ὄνυχας ἔχων. Λυκόφρ. 392.

Τριώπης, ου, ὁ, (ὤψ) Τριόφθαλμος, ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς, ἢ ὄψεις ἔχων· ὁ Ἡτυχ. ἔχει καὶ, τριόπιος, τριόφθαλμος.

Τριωπίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ τριώπης.

Τριώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὄροφη) Τρεῖς ὀροφάς, ἢ τρία πατώματα ἔχων, τρίστεγος, Ἡροδτ. 1, 180. ὁ Σχρεῖγχ. τριόροφος γράφει.

*Τροία, ἡ, Ἰωνκ. Τροίη, θηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ Τρῳάς, Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πίνδ. καὶ Τροία. ὅθεν

*Τροίαθεν, Ἰωνκ. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ.

*Τροίανδε, Ἰωνκ. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν, πρὸς τὴν Τροίαν, Ὅμ.

*Τροιζήν, ῆνος, ἡ. θηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως ἐν τῇ Ἀργολίδι, πρῶτον ἐν Ἰλδ. Β, 561. εὕρηται ἔτι καὶ Τροίζην γραφόμενον. ὅθεν

*Τροιζήνιος, ία, ιον· καὶ Τροιζήνιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ Τροιζῆνος ὤν, ὁ κάτοικος τῆς Τροιζῆνος. 2) Ἀρτ. Κύρ. Ὄνομ στρατηγοῦ τινος τῶν Θρᾳκῶν, Ἰλ. Β, 847.

Τρομβοίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τρομέοιντο. Ἰλ. Κ, 492. ἴδε τρομέω.

Τρομερός, ά, όν. Τρομαγμένος, τρέμων, τρόμου πλήρης, πεφοβισμένος.

Τρομέω, ῶ, (τρόμος) ταὐτὸν τῷ, Τρέμω, κλονοῦμαι, ταράττομαι, καὶ ἐντεῦθ. πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, πεφοβισμένος εἰμί, Ὅμ. 2) μεταβτ. τρομένω τινά, φοβοῦμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου διά τι, Ἰλ. Ρ, 203. »τὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι· καὶ Ὀδ. Π, 446. Σ, 80. Τ, 215. ὕμν. Ἀπολ. 66, καὶ κατὰ ξτὰς δύω ταύτας σημασ. χρῆται ὁ Ὅμηρ. τῇ μέσ. καὶ ἐνεργ. διαθέσει, συνεχεστρ. μέν τοι τῇ μέσῃ, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. χρόνῳ τρομεοίατο ἀντὶ τρομέοιντο Μέσ. 492. «– μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ· φοβοῖντο· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σόλωνι Λείψ. 28. μετοχ. Ἰων. τρομεύμενος »δεσπότας τρομευμένους». ὅθεν

Τρομητός, ἡ, όν. νεώτρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, τρομερός, Γλωσσ.

Τρόμικός, ἡ, όν, Νεωτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρομερός. Γλωσσ.

*Τρομοποιέω, Τρέμειν ποιῶ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

*Τρομοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω) Ὁ τρόμον ποιῶν, προξενῶν, ὁ κάμνων τινὰ νὰ τρέμῃ. Εὐρ. Φοιν. 1291. ἐκ τοῦ

Τρόμος, ὁ, (τρέμω) Τὸ τρέμειν, κλονεῖσθαι, σείεσθαι, κλόνος τοῦ σώματος καὶ φόβος, εὐλάβεια, δέος, δειλία, Ὅμ. ὅθεν

Τρομώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, (εἶδος) Ὁ τρέμων, πεφοβισμένος, τρομαγμένος· παρ' ἰατροῖς »Σφυγμὸς τρομώδης· ὁ μὴ ὁμαλὴν μηδὲ ἀσάλευτον τὴν πληγὴν ἀναφέρων, ἀλλ' οἷον κινούμενός τις.

Τροπαία, ἡ, κυρ. θηλκ. τοῦ τρόπαιος ἐξυπακουομ., πνοή· Ἡ τρεπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη πνοή, ψύσημα τοῦ ἀέρος, ἐξαιρ. ὁ ἀπὸ θαλάσσης, πνέων ἄνεμος καὶ ἀναστρεφόμενος πρὸς τὴν ξηρὰν ἔτι καὶ τροπαὶ ὁ αὐτὸς καλούμενος, Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. β'. 4, τούτῳ ἀντικρ. τὸ ἀπογαῖα, ἤτοι ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτέλης ἐν κ'. Προβλ. 5. »Ἐναντίον ἐστὶ τῇ Ἀπογαίᾳ ἡ Τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ ἀπογαίας· ἡ δὲ ἀπογαία, τὸ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον, ἡ δὲ τροπαία ἡ τούτου παλίρροιαν· καὶ ἐν 40. »Τί γὰρ ἡ τροπαία, ἀπογείας ἀνάκλασιν· ὁ Πλίνιος β', 43. λέγει. Videmus et alios, quos Altanos vocant, e terra consurgere, qui quidem quum e mari redeunt τροπαῖοι vocantur, si pergunt, ἀπόγαιοι· παρὰ Πλουτάρχ. Μαρ. 45. »Ὡς περ τροπαίας τινὸς ἀμειβούσης· καὶ ἐν Γάλβ. 26. παράκειται καὶ τό, Ἄνεμος· ἄρα ὁ παρ' ἡμῖν »Ἀπόγειος ἄνεμος· καλούμενος· καὶ »Ἀπογεία αὔρα· καὶ κοινῶς τό, Ἀπόγειον (πνεῦμα). 2) ποιητκ. ἀντὶ τοῦ τροπή, ἀποτροπή, ἀποστροφή, ἀποσβήσις »ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν ζήτει ποτέ» Αἰσχύλ. Χοηφ. 711. καὶ

Τρόπαιον, τό, κατὰ δὲ Ἰωνικ. καὶ ἀρχ. Ἀττκ. διάλεκτον, τροπαῖον Vaclk Φοιν 1480. Kœn. Γρηγ. σελ. 20. 21. ΑΒ. 2: σελ. 678. 20. κυρ. Οὐδέτ. τοῦ τρόπαιος, Λατ. tropaeum. Νίκη σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρετο εἰς τὸ τόπον ἔνθα ἐνικᾶτο ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν, συνήθ. ἐκ τῶν λαφυραγωγιθέντων ἐχθρικῶν ὅπλων, ἀσπίδων, περικεφαλαίων κ. τ. τ. ἐγειρόμενον· καὶ κατὰ τὸν Φαβωρῖνον »Ἔστι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ, ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι· λέγεται δὲ »Ἐγεῖραι, στῆσαι, ἢ στήσασθαι τρόπαιον». Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. ἢ μετὰ Γενικῆς τοῦ εἴδους τῆς νίκης, ὡς π. χ. καὶ »Στήσασθαι τρόπαιον πεζομαχίας, ἱππομαχίας· ἢ, κατά, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων Δημ. αὐτοῦ. καὶ μετὰ μίνης Γενκ. πρὸς δήλωσιν τοῦ νικηθέντος μέρους »τρόπαια βαρβάρων» Ξενφ. Ἀναβ. 7, 6, 36. ἐκρέμουν δὲ ταῦτα τὰ σημεῖα τῆς νίκης ἐπί τι δένδρον ἢ δόρυ· καὶ ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Τρόπαιον διά, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς ὡς ἱερὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίξῃ. Εὐριπ. Φοίν. 1255. »Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας τροπαῖόν», καὶ ἐν Στίχ. 1487. Διὸς τροπαῖον βρέτας στῆσαι· καὶ ἐν Ἡρακλ. 937. »Βρέτα. Διὸς τροπαίου καλλίνικον στῆσαι».

Τρόπαιος, αια, αιον. (τροπή). Ὁ εἰς τροπήν, φυγήν, ἀποτροπήν, ἢ μεταβολήν, ἀνάκαμψιν ἀιήκων, ὅθεν, θεοὶ τρόπαιοι, ἐξαιρ. »Ἥρα τροπαία· καὶ »Ζεὺς, Ποσειδῶν τρόπαιος· ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νίκῃ τροπῆς τῶν ἐχθρῶν κληθέντες, ὅ ἐστιν, οἷς ἀνίστανται τρόπαια διότι συνεργοῦσιν εἰς τὴν τροπὴν τοῦ ἐχθροῦ. 2) »Θεοὶ τροπαῖοι· ταὐτὸν τῷ, ἀποτρόπαιοι. Σοφοκλ. Τραχ. 303. »Ζεὺς τροπαῖος». 3) κατὰ παθ. ἐνν. ἀντὶ ἀποτετραμμένος παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 469. »Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖοι· τρομεροὶ καὶ στρέφοντες τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τροπαιουχία, ἡ, Τὸ ἔχειν ἢ δέχεσθαι τρόπαιόν τι· καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ τοῦ, νίκη. Νικήτ. Χρον. ς', 3. ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, ἔχω) Ὁ τρόπαιον ἔχων, κρατῶν, λαβών· νικητής· θεοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερόνοντο τὰ τρόπαια οὕτως ἠρμήνευσε καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (β', 32.) τὸ Λατιν. Feretrius Liv. α'. l. 6.

Τροπαιοφαρία, ἡ· Τὸ τρόπαιον φέρειν. ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, φέρω) Ὁ τρόπαιον φέρων, κρατῶν, νικητής.

Τροπαλίζω, ποιητκ. ταὐτὸν τῷ, τρέπω. Ἡσύχ. ὅθεν

Τροπαλισμός, ὁ. ποιητκ. ταὐτὸν τῷ, τροπή.

Τροπαλίς, ίδος, ἡ· ταὐτ. τῷ δέσμη Ἀριστοφάν. Ἀχ. 813. »Σκιρόδων τροπαλίδα· ἀντὶ τοῦ, δεσμην. (ἕνα δεμάτι σκόρδα)· ἔνθα ἄλλοι, »Τροπαλίς, καὶ, Τροφαλλίς», γράφουσιν· ἔστι δὲ Δωρκ. τύπ. ἐκ τοῦ τροπελίς, ὅπερ παράτε Σουίδ. καὶ ἄλλοις Γραμμ. εὕρηται.

Τροπάω, ῶ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τρωπάω, ἐν Ἰλ. Ο, 666. τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσι »Τρωπάσθαι» ἔνθα νῦν »Τρωπᾶσθαι» κεῖται· παρβλ. στροφάω.

*Τροπεῖον, τό, ἴδε τροπήϊον.

*Τροπέω, ποιητκ ἀντὶ τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, Ἰλ. Σ, 224. ἔστι δὲ σπανιόστατ. τύπ.

Τροπή, ἡ, (τρέπω) Στροφή, καμπή, ἡ εἰς τὰ ὀπίσθεν στροφή, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνάκαμψις, ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή, ἐπάνοδος, »Ἠελίοιο τροπαί· ἐν Ὀδυσ. Ο, 403. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 481. 566. 663. ὅπου τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, δύσεις, τὰ δυτικὰ μέρη· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐπιστροφαί τοῦ δρόμου τοῦ ἡλίου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἐναντίως, solstitium· καὶ ἐπειδή οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο δύω τροπὰς τοῦ ἡλίου, μίαν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἄλλην ἀντιστρόφως διὰ τοῦτο διακρίνοντο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, θερινὰ καὶ χειμερινά, ἢ διὰ τοῦ, βόρειοι καὶ νότειοι τροπαί. Voss. Virg Eclog. 7, 47. 2) ἰδίως δὲ ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφή, καὶ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἡ καταδίωξις τοῦ ἐχθροῦ, τὸ βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν· »τροπὴ τῶν πολεμίων» Ἡροδτ. 1, 30. καὶ »τροπὴ ἐγένετο» Ξενφ. ὅθεν »τροπήν τινος ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι» ἀντὶ τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κτυπῶ ἐν τῇ φυγῇ, καὶ παθητ. ἡ φυγή, ἡ καταδίωξις τὴν ὁποίαν ὁ νικηθεὶς ὑπομένει, ἢ ἀναγκάζεται νὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ μέρους τῶν νικησάντων, Ἡροδτ. 7, 167. »τροπὴν τῶν ἑωυτοῦ». 3) μεταστροφή, μεταλλαγή, μεταβολή, ἀλλοίωσις. »Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς· μετεβλήθη ὁ καιρός. »Ὀξυτέρας τρεπομένω τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος». Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. μετεβάλλετο συχνοτέρως ἡ γνώμη του (ἄλλαζε συχνότερα τὰ ἤθη του, τὴν γνώμην του) παρὰ ὁ χαμαιλέων τὸ χρῶμά του· καὶ »μάχης τροπὴ ἤτοι ἡ ἀπόφασις ἡ κρίσις τοῦ πολέμου, καὶ »Λέξεως τροπή». Ἑρμογέν. ἡ τοῦ λόγου μεταβολὴ διὰ τοῦ λεγομένου τρόπου ἢ μεταφορᾶς, πλήθτ. »Τροπαί· αἱ τῶν ἀνέμων ἀμοιβαῖαι ἀναστροφαί ἄλλως λεγόμεναι. (ἐν τῷ τοῦ Ἡσιόδ. χωρίῳ »μετὰ τροπὰς ἠελίοιο» κεῖται ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς αἰτκ. κατὰ Δωρκ. χρῆσιν βραχεῖα.)

Τροπήϊον, Ἰωνκ. ἀντὶ τροπεῖον, Ἱππώναξ παρὰ Πολυδ. ι, 75. Ληνοῦς, τρυγητήριον. πιθαν. μᾶλλον τραπεῖον, τραπήϊον ἐκ τοῦ τρέπω.

Τροπηλίς, ίδος, ἡ· ἴδε τροπαλίς.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ. Ἡ τῆς κώπης λαβή, καὶ συνεκδοχ. αὐτὴ ἡ κώπη. ἴδε τράπηξ.

Τροπίας, ου ὁ. (τρέπω) »Οἶνος τροπίας». Ὁ διεφθαρμένος (τὸ κομμένον κρασί) ὁ μεταβεβλη-

κώς καὶ ἑκλυτος. Du vin tourné. Ἀριστοφάν. ὅρα καὶ Φώτ. καὶ Σουίδ.

Τροπίδιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τρόπιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος· ὡς »Ξύλον τροπίδιον«. Πολυδ. α', 85. ὁ Φώτ. ἔχει ἐξ αὐτοῦ »Τροπίδια, τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις· οὕτω Πλάτων«· ἴδε Τρόπις.

Τροπίζω. Μ. ἴσω, (τρόπις) Τρόπιν βάλλω. Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. »Ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη· καλὴν τρόπιν ἔχουσα.

Τροπικός, ή, όν. (τρόπος) καὶ, τροπικῶς, Ἐπίρ. Ὁ εἰς τροπὴν ἢ εἰς τροπὰς ἀνήκων. »Κύκλος τροπικός· καθ' ὃν φαίνων ὁ ἥλιος, στρέφεται πάλιν ἐπίτω· καὶ »Σημεῖα τροπικά· οἱ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ εὑρισκόμενοι ἀστερισμοί, ἢ ζώδια Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἔστι δὲ ἐν τῇ σφαῖρα ὁ Τροπικὸς μικρός τις κύκλος παράλληλος μὲ τὸν ἰσημερινόν, σημαῖνον τὴν μέχρι τοῦ δε ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἐν τῇ ῥητορι. »Λέξις τροπική«, ἡ κατὰ σχῆμα λέξις μεταφορική, ἀλληγορική, ὃ οἱ περιπατητικοὶ »συνημμένον« Propositio connexa ἔλεγον, τοῦτο οἱ στωϊκοὶ »Τροπικόν«. σημ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α', κθ', 40. ὁ Ἡσύχ ἔχει. »Τροπικώτερον, θεωρητικώτερον, ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς.

Τρόπις, ἡ, γενικ. σρχ. Ἐπ. τρόπιος, παρὰ τοῖς ὕστερ. τροπίδος καὶ τρόπεως (τρέπω) Τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου κατὰ πρῶτον ὡς ἀρχὴ καὶ βάσις τιθέμενον μέγα ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ἐφ' ᾧ ἔπειτα συμπήγνυνται τὰ λοιπὰ Λατ. carina (Καρίνα). Ὀδυσ. Η, 252. »–τρόπιν ἀγκὰς ἐλών νεώς« ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς· οὕτω καὶ ἐν Ε, 130. «Τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβλῶτα· εἰς τὸν πυθμένα δηλαδὴ τοῦ πλοίου. Ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. Δημήτρ. 43. »Τὰς μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δὲ ἐν Κορίνθῳ ἤτοι ἔπηξεν, ἐποίησεν (ἐσκάρωσεν), ἄρχισε νὰ ναυπηγήσῃ, καὶ καθόλ. ἀρχή, βάσις, θεμέλιον, Πλάτ. Νομ. ἰ. »Τὰ τροπίδια ὑπογράφειν τῶν πλοίων σχήματα«. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. »Πάντα ὥσπερ ἐκ δυεῖν σύνθετα καὶ τὸ μέσον οἷον τρόπις«.

Τροπολογέω, ῶ, (τρόπος, λέγω) Τροπικῶς διὰ σχημάτων ἢ ἀλληγορικῶς λέγω, ὁμιλῶ ἐξηγῶ. Ἀρέθ. ὅθεν

Τροπολογία, ἡ. Ἡ ἀλληγορική καὶ διὰ σχημάτων ὁμιλία, ἢ ὁ περὶ τρόπων λόγος. Σουίδ.

Τροπολογικός, ή, όν. Ὁ εἰς τροπολογίαν ἀνήκων. Ἐπίρ. τροπολογικῶς, κατὰ τροπολογίαν.

Τροπομάσθλης, ητος, ὁ (μάσθλης) παρὰ Λουκιανῷ εἰς Ψευδολ. 24. μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀχρείων καὶ μὴ Ἑλληνικῶν λέξεων δηλοῦσα τὸν εὐτελῆ καὶ ποταπὰ φρονοῦντα, τὸν ἔχοντα χαμερπῆ χαρακτῆρα ἄνθρωπον. ἢ ἐκεῖνον ὅς τις διὰ τὸ πολίτευμά του εἶναι ἄξιος μαστιγώσεως, »Βρωμολόγους λέγοντα καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ ἀθηνιῶ τὸ Ἀθηνιῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν καὶ χειροβλημᾶσθαι«, ἔνθα καὶ τὸ σφενδικίζειν, ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζειν, καὶ τὸ δὲ χειροβλημᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ, τῇ χειρὶ βάλλειν, ἢ τῇ χειρὶ βλιμάζειν, κατά τινας ἀντὶ ψηλαφεῖν τῇ χειρί, χειροτρίβειν.

Τρόπος, ὁ, (τρέπω) κυρ. Στροφή, εὔθυνσις, κλίσις. Ἡροδτ. 2, 108. συνήθ. δὲ μέσον ἐπιτήδευμα, εἶδος καθ' ὃ γίνεται ἢ συμβαίνει τι Πινδ. καὶ ἦθος, γνώμη, προαίρεσις, φρόνημα ἔθος, συνήθεια, πολίτευμα, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἰδιαίτερος βίος καὶ χαρακτήρ. »Τὰ τῶν τρόπων ἤθη.« Ἰσοκράτ. πρὸς Δημ. ἔτι δὲ καὶ χαρακτὴρ τῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἡροδτ. 4, 28. ὅπου χαρακτερίζεται ὁ σκυθικὸς χειμών, »κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι καὶ καθολ. Μέθοδος, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδειότης, ἕξις, κοινὴ συνήθεια, ἔθος, ἰδίωμα, χρῆσις, μεταχείρησις, συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὅθεν αἱ φράσεις, κατὰ τρόπον«. πρεπόντως, ἁρμοδίως· ὡς καὶ τὸ »κατὰ μοῖραν«. Πλάτ. »Κατὰ τρόπον λέγειν· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, »πρὸς τρόπου λέγειν«, πρεπόντως καὶ ἁρμοδίως μὲ τὰ πράγματα, οὐ τὸ πλῆρες »κατὰ τὸν δέοντα καὶ προσήκοντα τρόπον, καλῶς, καθὼς πρέπει εἰς τὰ πράγματα, οὐ ἐναντίον τὸ »ἀπὸ τρόπου λέγειν τι«· λέγειν τι μὴ ἀνῆκον εἰς τὸ πράγμα, ἔξω δηλαδὴ τοῦ προσήκοντος καὶ ἁρμόζοντος, ἔξω τοῦ πρέποντος ἢ τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀπὸ τρόπου, κατὰ Schaef. mel. p. 51. Ἰαν. Ἀχ. Τατ. σελ. 785. ὡσαύτ. τοῦτον τὸν τρόπον, ἤτοι τοιούτης λογῆς, τοιουτοτρόπως· »τίνα τρόπον; ἢ τίνι τρόπῳ; ἢ τῷ τρόπῳ;« τί λογῆς; πῶς; μὲ ποῖον μέσον. Valck Ἱππολ. 911, 1296. »πάντα τρόπον μὲ κάθε μέσον, μ' ὅλα τὰ μέσα, Ἡροδτ. 1, 189, 199. καὶ ἐκ παντὸς τρόπου, κατὰ πολλοὺς τρόπους, ἤτοι μὲ διάφορα μέσα, πολυειδῶς, πολυτρόπως· »οὐδενὸς τρόπου« ἀντὶ ἐξ οὐδενὸς τρόπου, μὲ κανὲν μέτον, καὶ, ἐξ ἁπαντος τρόπου, μὲν κάθε μέσον. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ ἁρμονία, μέλος »τρόπος Λύδιος« Πινδ. Ὀλ. 14, 25. 3) ἐν τῇ ῥητορικῇ τρόπος λέγεται ἡ μεταφορική, μετασχηματισμένη, δι' ἄλλων ἰδεῶν παριστανομένη, ἀλληγορική ἔκφρασις, immutata oratio, Cic »τρόπος δὲ ἐστὶ οἱονεὶ σχῆμα λόγου, κατὰ Στωϊκοὺς παρὰ Διογ. Λαερ. ζ, 76. 4) ὡς τὸ ἀποτροπή, ἀποφυγή, ἀποστροφή, ἀποτόβητις, ἀμφ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ Τύρ. 99. »Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; ἔνθα ὁ Σχολ ἐκλαμβάνει οὐχ' ὑγιῶς τὸ, συμφορά, ἀντὶ τοῦ, συμφέρον, ἔνθα ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ, ποίου εἴδους ἦν αὕτη ἡ συμφορά; ὁποία εἶναι ἡ ἀληθὴς κατάστασις ἢ θέσις τοῦ πράγματος.

Τροπός, ὁ, (τρέπω) Ἱμᾶς, λῶρος (λωρίον ἐκ δέρματος) δι' οὗ ἔδεον τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλμούς· τροπωτήρ. Ὀδυσ. Δ, 782. »Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν«, καὶ Θ, 53. οὕτω καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. ε', 356. καὶ στρόφος ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Stropus, stroppus. καὶ παρὰ Βιτρουβίῳ, ἰ, ἡ. Strophus. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ταὐτ. τῷ τράπηξ, καὶ τράφηξ.

Τροποφορέω, ῶ, (τρόπος, φέρω) Ἀνέχομαι, ὑποφέρω τὸν τρόπον ἤτοι τὰ ἤθη τινὸς, ἁρμόζω ἑμαυτὸν μετ' αὐτοῦ· τοῖς τρόποις αὐτοῦ ὑπηρετῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1479.

Τροπόω, ῶ, (τρόπος) ταὐτὸν τῷ, Τρέπω, στρέφω εἰς φυγήν, διὰ μάχης νικῶ, (κτυπῶ, τσακίζω, χαλῶ τὸν ἐχθρόν), καταδιώκω. Διον. Ἁλ. β', 50. »Τροπωσάμενοι«. 2) (τροπὸς) τὴν κώπην δένω μὲ τὸν τροπόν, ὃ ἐστὶ, τῷ τροπωτῆρι δένω πρὸς τὸν σκαλμὸν τὴν κώπην, βάλλω νῆν κώπην εἰς τὸν σκαλμόν, ἑτοιμάζων αὐτὴν πρὸς κωπηλασίαν, καὶ μέσ. μετὰ Αἰτ. Αἰσχ. Περσ. 375. »Ἐτροποῦντο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τροποῦσθαι, ἁρμόζεσθαι, μεταβάλλεσθαι, τρέπεσθαι«. ὅθεν

Τροπωτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τροπός. Ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός, ἢ ὁ ἱμὰς, ᾧ δέουσι τὴν κώπην ἐκ τοῦ σκαλμοῦ. Θουκυδ. β', 93. 2) Παρ' Ἀθην β', Σελ. 64. »Τροπωτὴρ φλεβός«, ἀντὶ τροφωτὴρ, ὁ τρέφων καὶ ἰσχυρόν, ἔντονον ποιῶν τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον.

Τρούλλιον, τό· παρ' Ἥρωνι Πνευμ. ἐκ τοῦ Λατίν. Trulla, ἢ trullus, τρυβλίον ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον ὡς λεκάνη ἢ λοπάδα, βαθυλὸν ἀγγεῖον.

Τροφάλιον, τό. ὑποκορστ. τοῦ τροφαλίς. Ἀλεξις παρ' Ἀθην. ιβ'. Σελ. 516. »Κυηνίου χλωρὰ τροφάλια«

Τροφαλίς, ίδος, ἡ, (τρέφω) Ὁ χλωρὸς ἤτοι νεωστὶ πεπηγὼς τυρός, (χλωρὸν τυρί), ἐκ τοῦ, Τρέφειν γάλα· ὅ ἐστὶ, πηγνῦναι· εὑρίσκεται ἔτι καὶ τροφαλλὶς, καὶ αἰολικῶς, τρυφαλὶς, καὶ, τραφαλὶς, τραφαλλὶς, τραφαλὸς τυρός. Ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Σφηξ. 838 ἔχει. »Τυροῦ τροφαλίδα κατεδήδοκεν καὶ Ἀλεξις παρ' Ἀθην. »Τροφάλια χλωρὰ κνιδίου τυροῦν«.

Τροφεῖον, τό. (τρέφω) Ὁ τῆς τροφῆς μισθός, ὁ διὰ τὴν ἀνατροφὴν διδόμενος μισθὸς Kostgeld Γερμ καὶ ὁ εἰς τὴν τροφὴν, τιθὴν διδόμενος μισθός. 2) »Βίου τροφεῖα«. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 340. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα, αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τροφή· ὡς τὸ »Θρεπτήρια νηθύος« παρ' αὐτῷ.

Τροφεύς, έος, ὁ, (τροφὴ) Ὁ τρέφων, ὁ τροφὴν δοὺς, ὁ ἀνατρέφων, ὁ τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων ἔχων· ὅθεν

Τροφεύω, νεώτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρέφω. Σχολ. Πινδ. Νέμ. α. καὶ

Τροφέω, ταὐτὸν τῷ, τρέφω, ὅθεν Ὀδυσ. Γ, 290. οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρίσταρχος. »Κύματα τεθρέοντα«, ἀντὶ τοῦ, τροφόεντα, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 589.

Τροφή, ἡ. (τρέφω) Τὸ δι' οὗ τρέφεταί τις, ὅ τρώγει τις καὶ ζῇ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τὰ πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς ἀναγκαῖα, βρῶμα καὶ πόμα, θρεφή, ζωοτροφία, ψαγητόν, στιπήρεσιον. »Βίον τροφῆς« ὁ τρόπος δι' οὗ ζῇ τις, δι' οὗ διαιτᾶται, Σοφ Ο Κ, 327, 337, 361, 445 ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. 2) ἡ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τροφή, περιποίησις, ἰατροφή, ἀγωγή, παιδαγωγία, Πλάτ. καὶ Ἡροδτ. 2, 2. 3) Πᾶν ὅ,τι τρέφεται ἢ ἀνατρέφεται, θρέμμα, τρόφιμος, νέος ἀνεγειρόμενος ἢ συνιστάμενος λαός, Σοφ. Ο. Τ. 1. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, γονὴ, νεοττία, Εὐρπ. Κύκλ. 189 τὸ παρὰ Σοφκλ. Ο. Κ. 327. ὅπερ ὑπό τινων ἑρμηνευ. διὰ τοῦ τροφός, ἀπεδείχθη ὑπὸ Μουσγραβ. πάντῃ ἐσφαλμ.

Τρόφημα, τό (τροφέω). Τροφή, ψαγητόν, Ἱππόκρ.

*Τρόφι, Ἰλ. Λ. 307. ἴδε τρόφις.

Τροφίας, ου, ὁ (τρέφω). Ὁ τρεφόμενος, ἢ ὁ τεθραμμένος παρ' Ἀριστοτέλ. »Τροφίας ἵππος« ὁ ἐν σταύλῳ τρεφόμενος, ἀντίκειται τῷ, φορβάς, καὶ, ἀγελαῖος. »Τροφίαι βοῦς«. Πλουτάρχ. εἰς Αἰμίλ. 32. ἀντὶ τοῦ, Σιτευτοὶ βόες, τροφιες.

*Τροφιμαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρόφιμος, ἐκ τοῦ

Τρόφιμος, ίμη, ιμον, καὶ τρόφιμος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων, τροφὴν προξενῶν, πᾶν ὅ τι τρέφει, τροφὴν δίδωσι, θρεπτικός, ὅστις δίδει καλὴν τροφήν· ἀντίκειται τῷ, ἄτροφος, ὅθεν »τὰ τρόφιμα«, τὰ πρὸς τροφὴν ἀνήκοντα πράγματα, ζωοτροφία, σιτεῖα, καὶ μετὰ Γενν. »Γῆ τρόφιμος παίδων«. Εὐριπ. Τρωάδ. 1302. ἀντὶ τοῦ, τρέφουσα τὰ τέκνα καρποφόρος, εὔφορος τέκνων. 2) ὁ τρόφιμος, οἰκοδεσπότης· καὶ τροφίμη, ἡ· ἡ οἰκοδέσποινα. 3) ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος, ξένον παιδίον, τὸ ὁποῖον τρέφω ἐγὼ ὡς καὶ τὸ ἐδικόν μου, ὑπότροφος (μαθητής, τσιράκης). Ξενοφ. Ἑλλην. ε', γ', 9. »Καὶ ξένοι τῶν τροφίμων καλουμένων καὶ νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν«· οἱ τρόφιμοι οὗτοι εἰσὶν οἱ αὐτοί, οὓς ὁ Φύλαρχος παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ς', (σελ. 271.) Μόθακας καλεῖ. »Οἱ δὲ Μόθακες,

σύντροφοι εἰσὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτῶν παῖδας ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν· εἰσὶν οὖν οἱ μὸθακες ἐλεύθεροι μὲν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας ἀπάσης, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, κύνες τρόφιμοι, οἱ ἐν τῷ οἴκῳ τρεφόμενοι σκύλοι· παρβλ. μόθων, καὶ μόθαξ· ὅθεν

Τροφιμότης, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ἡ δύναμις τῆς τροφῆς, ποιότης τροφίμου τινὸς πράγματος. Εὐστάθ.

*Τρόφιος, ία, ιον = τρόφιμος, Νουμεν. παρ' Ἀθην. 7, σελ. 304. Ε

Τρόφις, ιος, ὁ, ἡ, οὐδ. τρόφι, ιος (τρέφω). Εὖ τεθραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, εὐπαγής, ἰσχυρὸς, μέγας. Ἡρόδοτ. 4, 9. »Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες« · ὁπόταν τὰ παιδία μεγαλώσωσιν, καὶ »τρόφι κῦμα«. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 307. τὸ εἰς ὕψος ἐγειρόμενον κῦμα, ἤτοι μέγα, χονδρόν, ὑψηλόν, παρβλ. τροφόεις ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἁλιευτ. β', 634. καλεῖ τὸν Δελφῖνα »ἱερὸν τρόφιν Ἐννοσιγαίου« · ἀντὶ τοῦ, τρόφιμον· ἔνθα Σνεῖδερ ἔγραψε »Τρόχιν« ὅ ἐστι, Θεράποντα, δοῦλον, ὑπηρέτην δηλαδὴ καὶ δρομέα τοῦ Ποσειδῶνος.

Τροφιώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πυκνοειδὴς, ὡς κομμένος, χοντρός. Ὁ. Ἱπποκράτης καλεῖ »Οὖρα τροφιώδεα«, τὰ ἔχοντα κατακαθίσματά τινα ἢ κολυμβῶντα μόρια ὡς πίτυρα, ὅθεν καὶ »Οὐρεῖν τροφιώδεα«, τὸ κατουρεῖν τοιοῦτον οὖρος.

Τροφοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τροφὴν δοὺς, τροφεύς, Τμνφδ.

Τροφόεις, εσσα, εν (τρέφω). Εὐτραφὴς, παχύς, χοντρὸς, καλοθρεμμένος, μέγας. »κύματα τροφόεντα«, Ἰλ. Ο, 621. Ὀδ. Γ 290. τὰ εὐτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξανόμενα, ἢ εἰς ὕψος ἐγειρόμενα, τὰ μεγάλα, παχέα καὶ χονδρὰ κύματα, παραβλ. τρόφις καὶ πηγός.

*Τροφοποιός, ὁ, ἡ, ὸν (ποιέω)· μετὰ γεν. ὀρνίθων τροφοποιὸς, ὁ τρέφων ὄρνιθας, Μανέθ.

Τροφός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεὺς, θῆλ. ἡ τρέφουσα, ἀνατρέφουσα, ἡ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐκτρέφουσα τὸ βρέφος, τιθήνη, παρ' Ὅμρ. ἐν Ὀδσ. μόνον κατὰ θηλκ. γεν. ὡσαύτως παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. καθόλου δὲ τὸ ἄρσεν. πιθαν. κεῖται παρὰ τοῖς ἀρίστοις Συγγρ. μόνον κατὰ τὸν τύπ. τροφεύς, Lob. Φρυν. σελ. 316. μόνον δὲ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 44. καὶ Ἠλεκτ. 409. εὕρηται ἀσφαλῶς ὁ ἄρσεν. τύπ. τροφός, κατὰ τὴν τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Σοφοκλ Φιλ. 344. μαρτυρίαν· οὐδετ. τὸ τροφόν, πᾶν ὅ,τι τρέφει, τρόφιμον, ἢ χρησιμεύει εἰς τροφὴν, Πλάτ. 2) παθητικῶς δὲ »τροφὸς ὁ ὑπὸ τινος τρεφόμενος, ταὐτὸν τῷ, τρόφιμος, Ἀριθμ. 3, Ἡσύχ.

Τροφοφορέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τροφὴν φέρω, τρέφω, ἀνατρέφω, Ἐκκλησ. συγγρ. καὶ Πράξ. Ἀποστ. ιγ'. 18. ἐκ τοῦ

Τροφοφόρης, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τροφὴν φέρων, ἢ δίδων, τροφοδότης, τροφεὺς, ἀνατροφεὺς, Εὐστάθ.

Τροφώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Θρεπτικὸς, εὖ τρέφων. θρεπτικῆς ποιότητος. 2) = τροφιώδης, ἀμφιβ.

*Τροφώνιος, ὁ, Ἄρσεν. κυρ. Ὄνομ. τοῦ ὁποίου περίφημον ἦν τὸ ἐν Λιβαδείᾳ μαντεῖον, Ἔμν. Ὀμ. Ἀπολ. 296.

*Τροχάδην, ἐπιρ. (τρέχω). Μὲ τρέξιμον, δρομαίως, τρεχάτα, σχηματισθ. ὡς τὸ λογάδην, σποράδην κ. τ. τ.

Τροχάζω, Μ. άσω (τρόχος) ταὐτὸν τῷ, τρέχω, διατρέχω, σπεύδω. Ἡροδ. 9, 66. Ξενοφ. Κυρουπ. β', δ', 2. Lob. Φρυν. σελ. 582.

Τροχαϊκός, ἡ, όν, ἢ κατά τινας Γραμματ. τροχαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τροχαίου συνιστάμενος. Ἐπίρ. »τροχαϊκῶς«, ἐκ τοῦ

Τροχαῖος, αία, αῖον (τρόχος). Δρομαῖος, τρέχων, τρεχάτος, ταχύς· ταὐτὸν τῷ, τροχαλός. Ἐν τῇ Μετρικῇ καλεῖται »ποὺς τροχαῖος« · ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας (– υ) συλλαβῆς συνιστάμενος, ὅς τις λέγεται ἔτι καὶ »Χορεῖος« καὶ ἐντεῦθεν ὁπόταν ἀκολουθῇ Ἴαμβος ἢ ἀνεστραμμένος τροχαῖος, καλεῖται »Χορίαμβος«. Λέγεται ἔτι ἐν τῇ Μουσικῇ καὶ ἐπὶ Ῥυθμοῦ. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. »Οἱ δὲ σαλπιγκταὶ τροχαῖόν τι συμβοήσαντες· βάδισμα ἢ ἐμβατήριον ταχὺ καὶ κατὰ ῥυθμὸν, μετὰ τάχους δηλαδὴ ἀλλὰ τακτικόν.

Τροχαλεῖον, τό (τροχαλός). Τροχὸς, κύκλος, σφαῖρα. Ἄρατ. 530.

Τροχαλία, ἡ (τροχαλός). Στρογγύλον τι σῶμα ὡς τροχὸς ἢ κυλινδρός τις, ὅστις μεταξὺ δύο στερεῶν σημείων στρέφεται περὶ τὸν ἴδιόν του ἄξονα, καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτὸν περιστροφῆς καὶ περιτυλίξεως τοῦ σχοινίου σηκόνει βάρος τι. (Καρούλιον, Μακαρᾶς, Trochlea, Λατ. Poulie, Γαλ. Rolle καὶ Scheibe, Γερμ.) Ὁ Πολυδ. ἐν ί, 31. μεταξὺ τῶν ἀντλητικῶν ὕδατος ὀργάνων λέγει ἕνα καὶ, τροχαλίαν, οὗ τινος τὰ μέρη εἰσὶ, Τοπία, Ἀξόνια καὶ Ἀξόνιον, μὲν ἐστὶ ὁ ἄξων, περὶ οὗ στρέφεται ἡ τροχαλία. Τοπίον, δὲ ἡ τοπεῖον, τὸ ἐπὶ τὴν τροχαλίαν περιειλούμενον σχοινίον, τὸ καὶ τὸ βάρος βαστάζον. Ὅτε δὲ εἰσὶ τρεῖς τροχαλίαι ὁμοῦ, καλεῖται ἡ μηχανὴ »τροχαλία τρίσπαστος« · ὅτε δὲ πολλαὶ, τότε καλεῖται »τροχαλία πολύσπαστος« · ἢ ἁπλῶς »πολύσπαστος«. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀπολλοδώρου πολιορκητικοῖς (Παλ. Μαθημ. σελ. 44. καὶ 45.) ἡ τροχαλία λέγεται, Κάρυον, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Καρύλιον, Καρύδιον, καὶ Καρουλίον«. Μακαρᾶν δὲ λέγομεν τὴν μεγάλην καὶ πολλὰς τροχαλίας ἔχουσαν μηχανὴν, εὕρηται ἔτι καὶ τροχιλία, τροχιλαία, τροχηλία καὶ τροχηλέα γραφόμεν. ὅθεν

*Τροχαλίζω, μελ. ίσω. Περιστρέφω, περικυκλῶ· περιτρογυρίζω καὶ παθητ. περιστρέφομαι, ἢ διὰ τῆς περιστροφῆς ἐκρίπτομαι.

Τροχαλιώδης, ὁ, ἡ, ες (τροχαλία, εἶδος). Ὁ τροχαλίας εἶδος σχῆμα ἔχων.

Τροχαλός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Τροχαλῶς (τρέχω). Δρομαῖος, τρέχων, ὀξὺς ἐν τῷ δρόμῳ, τρεχάτος, ταχύς. »Τροχαλὸς γέρων, ὄχος«. Ἡσίοδ. Ἔργ. 520. ὅθεν, Εὐτρόχαλος, καθόλ. εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὔστροφος. 2) στρογγύλος. »Λίθος τρόχαλος« · ταὐτὸν τῷ, τρόχμαλος· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρόχαλον, τὸ, καὶ τρόχαλα, τὰ, τὰ παρὰ τοῖς ποταμοῖς καὶ παραθαλασσίοις στρογγύλα λιθάρια, παρβλ. τρόχμαλος.

Τροχαντήρ, ῆρος, ὁ (τροχάζω). Δρομεὺς, ὁ περιτρέχων· καὶ 2) ἡ στρογγύλη ἔκφυσις τῆς κεφαλῆς τοῦ κατὰ τὸν μηρὸν ὀστέου. Πολυδ. 3) μέρος περὶ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ πηδάλιον. Ἡσύχ. καὶ Ναύμαχος σελ. 140. ἐν τῇ τοῦ Φαβρικ. Βιβλ. Τόμ. η', »ἐν οἷς δὲ ὁ κράβατος ἐπερείδεται, τροχαντῆρες, καὶ ἄφλαστα, οἱ λεγόμενοι Βάρδωνες«. 4) Βασανιστικόν τι ὡς τροχὸς ὄργανον. Ἰώσηπ. Μακ. γ'. ἴδε τροχός.

Τροχάς, άδος, ἡ· ταὐτ. τῷ Εὐδρομίς.

*Τρόχασμα, τό (τροχάζω). Ταχεῖα, δρομαία ἅμαξα, ταχυκίνητον ἁμάξι.

Τροχάω, ποιητ. συγγεν. τύπ. τοῦ τροχάζω, τρέχω, ἐξαιρ. περιτρέχω, ὀλόγυρα τρέχω, τριγύρω περιφέρομαι, καὶ ἐντεῦθ. στρογγύλος, κυλοειδὴς εἰμὶ, Ἄρατ. καὶ Νικ.

Τροχερός, ά, ερόν, ἀμφ. καὶ, τροχερὸς, ά, όν (τροχός). Ταχὺς ὡς τροχὸς, περιφερὴς, ταχὺς, τρέχων· ὡς τροχός. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. »Ῥυθμὸς τροχερός«.

Τροχή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τρόχος, Ὁδὸς, δρόμος. Ἡσυχ.

Τροχηλασία, ἡ. Ἁρματηλασία, ὄχησις, δίωξις, τὸ ἁμαξεύειν, ὀχεῖσθαι. Ἱπποκρ. Ἔκστ. »Παντοίη τροχηλασίαι· ποικίλη, κάθε λογῆς κίνησις· ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω, ῶ. Ἐλαύνω, ἁρματηλατέω, διώκω τὴν ἅμαξαν μὲ τοὺς ἵππους, ὀχοῦμαι. 2) Βασανίζω διὰ τοῦ τροχοῦ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 38. καὶ ἐν Ἡλ. 1253. »μανίαισι τροχηλατεῖν διὰ μανίας βασανίζω· ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου, ὁ (τροχός, ἐλαύνω). κυρ. ὁ τοὺς τροχοὺς ἐλαύνων ἢ στρέφων, καὶ ἐντεῦθ. ὁ τὴν ἅμαξαν μὲν τοὺς ἵππους ἐλαύνων ἢ διώκων, Ἁρματηλάτης· ἁμαξᾶς, ὡς τὸ ἱππεχαλάτης.

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, ον (τροχός, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ ἐλαθεὶς, τραβηχθεὶς ἢ κατασκευασθεὶς, καὶ ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν καταπατηθεὶς, Εὐρ. »Λοπὰς τροχήλατος«. Ξέναρχος παρ' Ἀθην. β', σελ. 64. διὰ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ ἐξεργασθέν, τορνευθέν.

Τροχηλία, ἡ· ἴδε τροχιλία.

Τροχιά, ἡ (τροχός). Ἡ τοῦ τροχοῦ ἐν τῇ πορείᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χάραξις, ὅ ἐστι, τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ, ὅ μένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅταν περάσῃ ἡ ἅμαξα· παρὰ Νικάνδρ. Ὀνομ 876. »Ἁμάξης τροχιαί« · ταὐτὸν τῷ, ἁμαξοτροχιά· ἐν Ἀναλέκτ. α', σελ. 238. »Ἄξονι καὶ τροχιῇ« · κεῖται, ἀντὶ τοῦ, τροχῷ ἢ γύρος, περιφέρεια τοῦ τροχοῦ ὡς καὶ ἐν β', σελ. 119. »Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν, Ἄξονα δινεύουσιν« καὶ ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται τὸ σημεῖον ἢ, ἡ γραμμὴ τοῦ κύκλου Πλανήτου τινὸς ἤτοι ὁ δρόμος καθ' ὃν περιοδεύει, κυκλοειδὴς πορεία.

Τροχίασμα, τό, ώσανεὶ ἐκ τοῦ τροχιάζω = τροχός. Μαθημ. Παλ. σελ. 113.

Τροχίζω, Μ. ίσω (τροχός). Περιστρέφω, γυρίζω τι ἐπὶ τὸν τροχὸν, ἢ βασανίζω, παιδεύω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν τροχὸν, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλόω, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ζ', 13. »Τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα« · τὸν βασανιζόμενον. 2) μὲ τὸν τροχὸν περνῶ ἐπάνωθεν, πατῶ διὰ τῶν τροχῶν, τροχηλατῶ, ἢ ζημίαν προξενῶ ἐπελαύνων. 3) τροχοὺς βάλλω, μὲ τροχοὺς προμηθεύω. 4) ἀμετβ. περιστρέφομαι, κύκλῳ περιφέρομαι, Ἀριστοτ. Προβλημ. κγ', 39. »Οἱ τροχιζόμενοι« · ἑρμην. διὰ τοῦ, οἱ τρέχοντες· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 110. »Ἄξονες τετροχισμένοι« · ἀντὶ τοῦ, οἱ τροχοὺς ἔχοντες. Ἐν τῇ κοινῇ δὲ τῆς ὁμιλουμ. γλώσ. συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἀκονάω, ἀκονίζω ἐπὶ τῷ τροχῷ.

Τροχιλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τροχαλία, καὶ τροχιλαία.

*Τροχίλια, τά = τροχιλία, Πλάτ. Πολιτ. 3 σελ. 397. Α.

Τρόχιλος, τροχίλος, καὶ τροχῖλος, ὁ (τρέχω). Πτηνόν τι μικρὸν, ταχύπτερον ἐν ὕδασι διαιτώμενον, καὶ τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου καθαίρων. Ἡροδτ. 2, 68. »Ἐπεὰν γὰρ εἰς τὴν γῆν ἐκβῇ ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος καὶ ἔπειτα χάνῃ, ἐνταῦθα ὁ τροχῖλος εἰσδύνων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καταπίνει τὰς βδέλλας· ὁ δὲ ὠφελούμενος ἥδεται, καὶ οὐδὲν σίνεται τὸν τροχίλον· καὶ Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. θ', ζ', 3. »Τῶν δὲ κροκοδείλων χασκόντων οἱ τροχίλοι καθαίρουσι εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας· καὶ αὐτοὶ μὲν τροφὴν λαμβάνουσιν, ὀδ' ὠφελούμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει, ἀλλ' ὅταν ἐξελθεῖν βούληται κινεῖ τὸν αὐχένα, ἵνα μὴ συνδάκῃ· ἔτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κλαδαρόρυγχος λεγόμενος, παρβλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 79. Ἀχαρν.

876. Βάτρ. 1004. ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος, Βιβλ. ἡ, Κεφ. 27. ἀναφέρει ὅτι ὁ τροχίλος ἔρνις ἐστὶ τῶν ἐλείων εἰς, καὶ παρὰ τὰς ὀχθας τῶν ποταμῶν ἁλᾶται, καὶ ὅ,τι ἂν τύχῃ παρεκλέγων βόσκεται· ἐν δὲ Βιβλ. ιβ'. κεφ. 15. προστίθησιν, ὅτι πολλὰ εἴδη τούτου εἰσί, καὶ μόνον ὁ καλούμενος Ηλιαδαρόρυγχος, ἐστιν ὁ φίλος καὶ ἑταῖρος τοῦ κροκοδείλου, καὶ Ὀππιανὸς ἐν Ἰξευτ. β', 3. περιγράφει τοὺς τροχίλους ὡς λίαν ταχύπτερα πτηνὰ παραποτάμια, καὶ ὅτι τρέφονται ὑπὸ μικρῶν ἐνύδρων ζώων, κεχωρισμένα ζῶντα τὰ ἄρρενα ἀπὸ τῶν θηλέων, καὶ ὅτι τὰ θήλεα νεοττεύουσι κοινῶς τὰ ὠὰ αὐτῶν. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν ιβ', 3. ἀναφερόμενος τροχίλος, ὅστις καὶ πρέσβυς, καὶ βασιλεὺς λέγεται, εἰς λόχμας καὶ τρώγλας οἰκῶν, ἐστὶ διάφορος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ Αἰλιανοῦ ἀναφερομένου, καὶ τοῦ ἀλλαχοῦ, παρ' αὐτῷ, λεγομένου »τύραιος, Roitelet, (ζώων Ἱστορ. η', 3.) καὶ τρωγλοδύτης ὑπὸ Ἀετίου (ια', 11.) ἐστὶ δὲ τοῦτο πτηνὸν μικρὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς διαιτώμενον, ὅπερ καὶ Πλίνιος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τροχίλος, καλεῖ. 3) παρὰ Βιτρουβίῳ γ', 3, λέγεται »τρόχιλος«, καὶ μέρος τι ἐν τῇ βάσει τοῦ στύλου Σκοτία, scotia λεγομένη. (φαίνεται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσι τὸ Ἰῶτα ἦτον μακρὸν καὶ ἐγράφετο τροχῖλος, ὡς καὶ ὁ Schweigh. παρεδέξατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. τροχίλος διὰ βραχέος Ἰῶτα ἦν ὁ συνήθ. τονισμ. ὅθεν κατὰ Πασσοβ. καὶ Ματθ. ἡ πρώτη τῶν δύω τούτων γραφ. φαίνεται δὶ ὅλου ἀποβλητέα.)

Τρόχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τροχός· ἴδε ἐν τῷ, Διτρόχιον.

Τροχιός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, τροχέος, καὶ τροχερὸς στρογγύλος· ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 241. »τροχιὰ φθοῖς« στρογγύλος, πλακοῦς. 2) ταχὺς, ἡ κύκλῳ τρέχων, περιστρεφόμενος (ἡ γραφὴ τρόχιος ἔστι ἡμαρτμ. Ἴακ. ΑΠ. σελ. 187.)

Τρόχις, ιος, καὶ ειος, ὁ (τρέχω). Δρομεὺς, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἄγγελος, ἀκόλουθος. Αἰσχύλ. Προμ. 940. »ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν«.

*Τροχίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τροχίσκος.

Τροχίσκος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ τροχός. Μικρὸς τροχὸς, μικρὰ σφαῖρα, ὡς π. χ. ἐκείνη ἡ τοῦ σαπωνίου ἢ τῶν καταποτίων. Pastillus, pilula, κ. τ. τ. Κίλσ.

Τρόχμαλος, ὁ, ἐξυπακμ. λίθος· ταὐτὸν τῷ, τροχαλός. Στρογγύλον τι λιθάριον, ὑπὸ τοῦ ὕδατος λεῖον καὶ ὁμαλὸν γενόμενον, ὃ δύναταί τις νὰ πιάσῃ μετὰ τῆς χειρὸς, Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. γ', 7. καὶ »Τρόχμαλα, τάω, τρόχαλα, πλῆθος, σωρὸς λίθων, καὶ ἡ ἐκ στρογγύλων λιθαρίων περιφοδομημένη τοῖς χωρίοις αἰμασία, ἤτοι περίφραγμα, Νίκανδρ. Θηρ. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τρόχμαλοι, ὄφεων καταδύσεις«.

Τροχοδινέω, μέλ. ήσω (τροχὸς, δινέω)· ὡς τὸ στροφοδινέω. Περὶξ, κύκλῳ στρέφω, περιστρέφω, Αἰσχύλ. Προμ. 888. »Ὄμματα ἐλίγην τροχοδινεῖνα.

Τροχοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (τροχὸς, εἶδος). Ὁ τροχοῦ ἢ κύκλου εἶδος ἔχων, στρογγύλος, λίμνη, Θεογν. γ. Ἡρόδ. 2, 170. 7, 140.

Τροχόεις, εσσα, εν (τροχός). Ὡς τροχὸς περιστρεφόμενος, ὡς ὁ τροχὸς στρογγύλος, καθόλου στρογγύλος.

Τροχοκουράς, άδος, ὁ, ἡ, καὶ τροχοκουρὶς, ίδος, ἡ (τροχὸς, κείρω). Κύκλῳ, τριτύρῳ κουρευμένος, ἢ ὁλοστόγγυλα κουρευμένος, Χοιρίλος παρ' Ἰασήπῳ κατὰ Ἀπίων. καλεῖ τοὺς Ἰουδαίους »Τροχοκουράδας«, διὰ τὸ ἔχειν αὐτοὺς τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς στρογγύλην, ὅ ἐστι, κουρευμένην ὁλόγυρα.

Τροχοπαικταίω, ῶ (τροχὸς, παίκτης). Μετὰ τροχοῦ παίζω, ὅ ἐστι, παίζω μὲ κύκλον τινὰ ὡς οἱ γόητες, ἀγύρται, παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. β', 22.

Τροχοπέδη, ἡ (τροχὸς, πέδη). Ἡ τοῦ τροχοῦ πέδη, ταὐτὸν τῷ ἐποχεύς, ὄργανόν τι σιδηροῦν ἢ καὶ ξύλινον, δι' οὗ κρατεῖται ἡ κίνησις τροχοῦ τῆς ἁμάξης ἐν τοῖς κατηφορικοῖς τόποις, πεδούκλωμα, Sufflamen, Λατιν. Hemmschuh, Γερμν. Ἀθην. γ'. σελ. 99. »Οἶσα δὲ καὶ Ἡρόδην τὸν Ἀττικὸν ῥήτορα ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ὁ ὀχούμενος ἐπορεύετο, καὶ τοι Σιμαριστοῦ ἐν τοῖς συνωνύμοις ἐποχλέα τὸ ξύλον τοῦτο ἐποιομάσαντος«.

Τροχοποιέω, ῶ. Τροχοὺς ποιῶ. Ἀρ.στοφ. ἐκ τοῦ

Τροχοποιός, ὁ, ἡ, ὀν (τροχὸς, ποιέω). Ὁ τροχοὺς ποιῶν, κατασκευάζων.

Τρόχος, ὁ (τρέχω). Τρέξιμον, ἔξαιρ. ἡ κατὰ κύκλον κίνησις, ὁ κατὰ κύκλον δρόμος, ὡς π. χ. τοῦ ἡλίου. 2) Τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσι, δρόμος, ἀγών, ὁ γυμνάσιος δρόμος. Εὐριπ. Μηδ. 46. »Ἀλλ' οἱ δὲ παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι«. 3) Ὁ τρέχων, δρομεύς, τρόχις. 4) Παρ' Ἀριστοτ. Γεν. ζώων γ', 6. εἶδος ἀγρίου ζώου, ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Ursus meles

Τροχός, ὁ (τρέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι τρέχει, δρομεύς, καὶ πᾶν στρογγύλον καὶ περιφερὲς ἢ κυκλοτερὲς σῶμα, ὡς κύκλος, σφαῖρα, δίσκος, στέφανος, ἡ μηχανὴ στρογγύλη καὶ πλατεῖα, ἥτις περιστρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά της χρησιμεύει εἰς κίνησιν πράγματός τινος, καὶ πᾶς στρογγύλος ὄγγος, σφαῖρα, »κηροῖο μέγαν τροχόν«, Ὀδσ. Μ, 173. καὶ »στάτος μέγαν τροχόν«, Ὀδ. Φ, 178, 183. ὡσαύτως καὶ ἡλίου, ἤτοι, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Θεσμ 17. ἔξαιρ. δὲ 1) ὁ τῆς ἁμάξης τροχὸς, »αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη«, Ἰλ. Ζ, 42. Ψ, 394, 517. ὅθεν »τροχοὺς μιμεῖσθαι«, ἤτοι στρέφω τὸ σῶμά μου οὕτω, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς τροχὸς, Ξενοφ. Συμπ. β', 22. »ἡ παῖς εἰς τοὐπισθεν καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο«. 2) ὄργανόν τι στεφανοειδὲς, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπαιζον τὸ πάλαι οἱ παῖδες, τὸ αὐτὸ καὶ κρίκος λεγόμενον, ἢν δὲ τοῦτο κρίκος ἢ τροχὸς μέγας δάκτυλος ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, περὶ ὃν πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ κρίκοι ἐλευθέρως καὶ κατ' ὁρμαθὸν ἐστρέφοντο καὶ ἐκινοῦντο, προξενοῦντες ἐν τῇ κινήσει κρότον τινὰ καὶ κτύπον ἁρμονικόν, τοῦτον τὸν τροχὸν ἔπαιζον οἱ παῖδες ἐπὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως (ἱστάμενοι κατ' εὐθεῖαν ἢ ἐπικαμπῆ διεύθυνσιν) κρούοντές τον διά τινος ῥάβδου ξυλίνης ἐχούσης κατὰ τὴν κορυφὴν καμπύλον τι σιδήριον, ἢν ὁ Ἀντύλλος, ἐλατῆρα, καλεῖ. Ταύτην τὴν παιδιὰν ἐκάλουν κρικηλασίαν, καὶ τὸν τρίκον, τροχόν, ὅς τις κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιάζει τῷ παρ' ἡμῖν, τέφιον, λεγομένῳ, ἄνευ μέντοι τοῦ δέρματος. Ἡ περιγραφὴ τῆς παιδιᾶς ταύτης εὑρίσκεται ἀκριβὴς ἐν τῷ τοῦ Ἀντίλλου Collutio Oribasii, καὶ Ἑλληνιστὶ ἐν τῷ τοῦ Ἱερονύμου Mercuriaris de arte Gymnastica γ', 8. οὗτος δὲ ὁ τροχὸς, Λατιν. trochus, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται οὐδ' ὅλως μὲ τὸ ῥόμβος, στόμβος, βόμβιξ. Λατ. turbo· διὰ τοιούτων τροχῶν ἐσχηματίζετο καὶ χορός τις ὑπὸ τῆς ὀρχιστρίδος ἀναρριπτομένων, Ξενοφ Συμπ. 7, 2. 3) Βασανιστικόν τι ὄργανον στρογγύλον, ἢ εἰς σχῆμα τροχοῦ περιστρεφομένου, ἐν ᾧ ἐκτεταμένως δεσμούμενοι οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ σφαλλόμενοι δοῦλοι ἐκολάζοντο. »Ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, ἕλκεσθαι«. Ἀριστοφ. Λυσιστ. 846. Βράτ. 452. Πλουτ. 875. Ἴακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 875. 4) Ὄργανον κεραμικόν, δι' οὗ ὁ κεραμεὺς δίδωσι τὴν μορφὴν εἰς τὰ ἀγγεῖα, περιστρέφων αὐτὸ κύκλῳ, Ἰλ. Σ, 600. »τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, εἴκε θέμεσσιν«, καὶ Ἀριστοτλ. »Ὁ κεραμεικὸς τροχὸς κυλίνδεται· ὁ δὲ τῆς ἁμάξης κυλίεται περὶ τὸ κέντρον«. Ἀριστοφ. »Τροχῷ ἐλαθεὶς λύχνος« ἐξειργασμένος εἰς τὸν τροχὸν τοῦ κεραμέως, πήλινος· ὅθεν καὶ »Τροχήλατος« παρ' αὐτῷ, Ἐκκλ. 1. καὶ 4. παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 147. Ξενοφ. συμπ. β', 8. 5) »Τροχοὶ γῆς«, τμήματά τινα ἢ μέρη γῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκτεινόμενα ὡς Χερσόννησοι, καὶ Τροχοὶ θαλάσσης, τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ προχοροῦντα μέρη αὐτῆς, τὰ κύκλῳ ὑπὸ ξηρᾶς περιεχόμενα, Πλατ. Κριτίας, σελ. 115. C. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λουκ. 39. »Λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ τροχοὺς θαλάσσης, καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιλύσσοντος«, αἱ ἀναχύσεις τῆς θαλάσσης εἰς τὰ κυκλοειδῆ ὀρύγματα. 6) περιτείχισμα, περίφραγμα, ὡς τὸ τρόχωμα καὶ θριγγός· ὡς Ἡσύχ. ἐν λέξ. κύκλος, ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Σοφοκλ. »Κυκλώπειον τροχὸν« διὰ τοῦ, περιβόλαιον, τεῖχος, κύκλος. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι »Τροχὸν« καὶ τὴν κυκλοειδῆ ἀκόνην, τὴν σχῆμα τροχοῦ κεραμεικοῦ ἔχουσαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στρεφομένης ἀκονίζεταί τι. (ἡ μεταξὺ τοῦ τροχὸς καὶ τρόχος διαφορὰ εὕρηται παρ' Ἀμμων. σελ. 137. παραβλ. καὶ Valck. σελ. 217.

Τροχώδης, ὁ, ἡ, ες (τροχὸς, εἶδος). Σχῆμα τροχοῦ ἔχων, τροχῷ ὅμοιος.

Τρόχωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, τροχὸς, ἀριθμ. 6.

Τρυβλίον, τό. Πινάκιον, ἄγκος κεραμοῦν ἐν ᾧ φαγητὰ ἢ ἐμβάμματα ἐμβάλλεται, ὀξυβάφιον, πιστὸν, καὶ κύαθος, ποτήριον, Ἀριστοφ Ἀχ. 278. (τὴν ἐκ τοῦ τρύψ παραγωγὴν τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι ὑπέλαβον καὶ ἐσχημάτισαν τὸ τρυβλίον ὡς ὑποκορ. τοῦ τρύψ, ἥτις αὕτη δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ, ἀποβάλλει παντάπασιν ὁ Πασσοβ. παρ' ᾧ ἡ λέξις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὑποκορ. ἔννοιαν, μᾶλλον δὲ ὑπολαμβάνει αὐτὴν σχηματισθεῖσαν ἐκ τινος μὴ ὑπαρχούσης πλέον ἀρχικῆς ῥίζης ληγούσης εἰς η ἢ εἰς ος.)

Τρυγαβόλιον, καὶ τρυγηβόλιον, τό (τρύγη, βάλλω). Τόπος, εἰς ὃν καρπους συλλεγμένους καὶ ξηροὺς ἀπετίθεντο, καὶ τοὺς ἐφύλαττον δι' ὅλον τὸν χρόνον, Ἡσύχ.

Τρυγάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρύγη). Κόπτω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ συνάγω αὐτοὺς, ἀφ' οὗ ἤδη ὡριμάσωσι, θερίζω, συνάγω τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ σταφυλῶν, ἤτοι τρυγῆς ἀμπέλου· »ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν«, ἀντὶ τρυγῶεν, Ἰλ. Σ, 566. καὶ Ὀδ. Η, 124. Ἡτθ. ἀπ. 292. ἔτι καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »μέλι τρυγᾶσθαι«, Μοσχ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀνθέων, ἀντὶ τοῦ, κόπτω, συνάγω ἄνθη. Μελεαγρ. β', 1. »Χειρὶ τρυγήσας ἄνθος«, ὡσαύτως καὶ κῆπον τρυγᾶν, Λόγγ. 2. 4. 2) Μεταφορικ. »Τρυγῶ τινά«, ἀντὶ τοῦ, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω, μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. ὡς τὸ καρποῦσθαι, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τρυγῶ, ἤτοι τὸν ἀπολαμβάνω. 4) παροιμ. »ἐρήμας τρυγᾶνα, προσυπαν. ἀμπέλους, ἤτοι, τρυγῶ, συνάγω σταφυλία ἀπὸ ἀφυλάκτους ἀμπέλους. λέγεται ἐφ' ὅσων ἐπιχειροῦσι τι ἔνθα οὐδεὶς φόβος αὐτοὺς ἐπαπειλεῖ, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 883. Σφῆκ. 634.

Τρύγγας, ὁ. Πτηνόν τι, περὶ οὗ ὁ Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. η', 3. λέγει· »Σχοίνικος καὶ κίγκλος καὶ ὁ τρύγγας«, ἔνθα ἡ γραφ. φαίνεται ἀμφ.

Τρυγερός, ά, όν (τρύξ), ταὐτὸν τῷ, τρυγώδης, Ἡσύχ.

Τρυγετός, ὁ, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, τρυγητός.

Τρυγέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω, Ἡσύχ. ἴδε τρύγη, 2.

Τρύγη, ἡ (τρύγω). Πᾶς καρπὸς, ὅς τις θερίζεται ἢ συνάγεται, σῖτος, πυρὸς, κριθὴ, καὶ

πᾶς ἄλλος καρπός, ὅς τις κόπτεται καὶ συλλέγεται ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, οἷον γεννήματα, ὀπῶραι, οἶνος κ.τ.τ. Ἔτμ. Ὀμ. Ἀπολ. 55. ἢ κατὰ Φώτ. »Τρύγη«, παντὸς καρποῦ συγκομιδή. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τρύγαι, ὁ δηλοῖ τὸν Δημητριακὸν καρπόν, ὡς δηλοῖ τό, »Ἀθηφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγου· ὅθεν, ἀμπέλων τρύγη, τὸ παρ' ἡμῖν τρύγος, συνῄθ. [λέγομεν τρύγημα. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβαίῳ λόγ. ιγ'. 2) Ξηρότης, ξηρασία, αἰχμός, Νίκανδρ. Ὀνηρ. 367, (πιθαν. συγγεν. τῷ, φρύγω, φρύττω, διὰ τὸ εἶναι ἀεὶ τὸν τρυγώμενον σῖτον πεφρυγμένον, ἐξηραμένον.)

Τρυγηβόλιον, τό, = τρυγαβόλιον.

Τρυγήσιμος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τρύγον, ὃν δύναταί τις τρυγῆσαι ἢ ἔφθασε διὰ τρύγημα, ὥριμος, ἔγκαιρος, Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Τρύγησις, εος, ἡ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, τρύγος, σύναξις τῶν καρπῶν.

Τρυγητήρ, ῆρος, ὁ (τρυγάω). Ὁ τρυγῶν, τρυγητής, ὁ τρυγῶν τὰς ἀμπέλους, Ἡσίοδ. Καὶ ὄνομα ἀστέρος, Σχολ. Ἀράτ. ὅθεν

Τρυγητήριον, τό. Τὸ δι' οὗ πιέζουσι τὰς σταφυλὰς πιεστήριον.

Τρυγητής, οῦ, ὁ. Ὅς τις τρυγᾷ, = τρυγητήρ· ὅθεν

Τρυγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, εἰς τὸν τρύγον, ὁ διὰ τὸ τρύγος ὤν.

Τρύγητος, ὁ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, ἢ τῶν καρπῶν συλλογή, τὸ τρύγος, καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τρυγᾶσι καὶ συνάγουσι τοὺς καρπούς, τὸ ψθινόπορον. 2) ἔτι ταὐτὸν τῷ τρύγη, τρύγος, πᾶν ὅ,τι τρυγᾶται, ἢ συλλέγεται, ἐπὶ καρπῶν. Ἀρκάδιος δὲ ὁ Γραμματικὸς λέγει· »Τρύγητος ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν, τρυγητὸς δὲ (ὀξυτόνως) τὸ τρυγόμενον, ἤτοι ὁ τρυγόμενος βότρυς· ὑπῆρχε μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διαφωνία τις περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης.

Τρυγήτρια, ἡ. Ἡ τρυγῶσα ἢ τρυγητὸν ἔχουσα, Δημοσθ. θηλ. τοῦ τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ γεννήματα καὶ καρποὺς τρώγων· ταὐτὸν τῷ, σιτοφάγος, καὶ ὀτρυγηφάγος, καὶ ἀτρυγηφάγος, Πλούταρχ. Συμπ. η', 8.

Τρυγηφάνιος, ὁ (φαίνομαι). Πιρὰ Πολυδ. ς'. 17. »Οἶνος τρυγηφάνιος«, ὁ δευτερίας, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀποπιεσμένος οἶνος, lora Λατ. (τὸ λάγκερον κρασί), ὅς τις ἐν ζ', 151. αἰτὶ τούτου καὶ »Τὸ τρυγοφάνιον« ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων πιεσθέντων ἀποῤῥεῦσαν.

Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρύγην, καρπούς, γεννήματα καὶ ἐξαιρτ. οἶνον φέρων, Ὀμ. Ἔτμ. Ἀπολ 529.

Τρυγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τρύξ, τριγιά, Γεωπονικ. πολλ' ἀμφ.

Τρυγίας, ου, ὁ (τρύξ). Ὁ ἀκάθαρτος οἶνος (λάσπη, λούνη τοῦ κρασίου), ἢ ὑποστάθμη τοῦ οἴνου, ὁ τεθολωμένος οἶνος, Ψαλμ.

Τρυγίζω (τρύξ). Τρυγίας γίνομαι, ἢ τρυγίαν, κατάπατον ἀφίω, ἀμφ.

Τρυγίνος, ίνη, ινον (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίας ἢ πλήρης τρυγίας ὤν.

Τρυγικός, ή, όν (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίου κατεσκευασμένος, »τρυγικὸς χορὸς«, Ἀριστοφ. Ἀχ. 628. ταὐτὸν τῷ τρυγῳδικός.

Τρύγις, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. (διαίτ. Τγ. β'.) ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ὀλύρα, ἀμφ.

Τρυγλητήριον τρύπανον· παρ' Ἱπποκρ. (περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, 24.) πιθαν. ἀντὶ τρωγλητήριον.

Τρυγόβιος, ὁ, ἡ, ον, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, τρυσίβιος, Πολυδ. ς', 27

Τρυγοδαίμων, ονος, ὁ (τρύξ, δαίμων), ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 296. καλεῖ τοὺς τρυγῳδοὺς »Τρυγοδαίμονας«, ἤτοι δαίμονας, πνεύματα τῆς τρυγὸς, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, κακοδαίμων, ἐμπαίζων αὐτοὺς ὡς ἀχρείους κωμῳδούς.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ (τρύξ, διφάω). Παιδιά τις, ἔνθα ῥίπτοντές τι εἰς ἓν ἀγγεῖον πλῆρες γλεύκους, ἐζήτων αὐτὸ νὰ τὸ ἐκβάλωσι διὰ τῶν χειλέων, Πολυδ. θ', 124. »Ἡ δὲ τρυγοδίφησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γὰρ τι εἰς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκός, περιάγοντα ὀπίσω τῷ χείλεσι, τὸ στόμαι ἀνελέσθαι.«

*Τρυγόζω, ἐπὶ τρυγόνων, Ἡρωδιαν. ΑΒ. 3. σελ. 1452. ταὐτὸν τῷ τρύζω.

Τρυγοιπέω, ῶ. Διηθῶ, ὑλίζω, στραγγίζω, τὸν οἶνον διά τινος πανίου, ἢ διηθητηρίου, διὰ νὰ ἐκβάλλω ἀπ' αὐτοῦ τὰ στέμφυλα, καὶ νὰ τὸν καθαρίσω, ἐκ τοῦ

Τρύγοιπος, ὁ (τρύξ, ἶπος). Ὑλιστὴρ σάκκινος, ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, ὑλιστήριδον, διηθητήριον, σακχυλιστήριον, δι' οὗ ἐστράγγιζον καὶ ἐκαθάριζον τὴν ὑποστάθμην τοῦ οἴνου ἢ τὴν τρυγίαν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1088. Lob. Φρυν. σελ. 303.

Τρυγονόω, ῶδε θρυγανάω.

*Τρυγόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Τρυγών, Φιλοδ. παρὰ Σονίδ. ἐν λέξει Σαβακῶν.

*Τρυγόνιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τρυγόνος ὤν, ὁ εἰς τρυγόνα ἀνήκων, τὸ τρυγόνιον, φυτόν τι ἄλλως περιστερεὼν λεγόμενον.

Τρύγος, ὁ, νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, τρύγη, Spohn Λυκοφρ.

Τρυγόωεν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. τοῦ τρυγάω ἀντὶ τοῦ, τρυγῶεν, Ἰλ. Σ, 566.

Τρυγῳδέω, ῶ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδέω.

*Τρυγῳδής, ὁ, ἡ, ες (τρύξ, εἶδος). Εἶδος γλεύκους ἔχων, ὅμοιος μὲ γλεῦκος, μὲ μοῦστον, ἢ πλήρης γλεύκους ὤν.

Τρυγῳδία, ἡ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδία· ὅθεν

Τρυγῳδικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, κωμικός, κωμῳδικός.

Τρυγῳδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· ταὐτὸν τῷ, κωμῳδοποιός, Ἀθην. γ', σελ. 117.

Τρυγῳδός, ὁ (τρύξ, ᾠδή). Κυρίως, γλεύκους ἢ τρυγίας ἀοιδός, οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ πρῶτον ὁ κωμῳδός, ἤ ὅτι ὁ ἀοιδὸς τρύγα ἤτοι νέον οἶνον, γλεῦκος ἔπαθλον ἐλάμβανεν, ἢ ὅτι οἱ ἀοιδοὶ διὰ τὸ μὴ ὄντων ἔτι προσωπείων τὴν ἀρχὴν τρυγίᾳ ἐχρίοντο τὰς ὄψεις, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, ὡς Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 296. φησὶ »τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾠδὸν ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἀμάξαις ἐπικαθημένοιι, ὡς καὶ Ὁράτιος πρὸς Pis. 275. δέχεται τὴν ἐκ τῆς τρυγὸς ἐπίκλησιν, κατ' ἄλλους δὲ ἑρμηνεύεται ὁ τοῦ τρύγου ἀοιδὸς, ὁ ψάλλων παρ' αὐτοῖς τοῖς τρύγοις, ὅτε ἐτρύγων τὰς ἀμπέλους, ἄρα οὐχὶ ἐκ τοῦ τρύξ, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρύγη, καὶ ἐντεῦθεν τρυγῳδέω, τρυγῳδία, τρυγῳδικός, ἀντὶ κωμῳδέω, κωμῳδία, κωμῳδικός· καὶ Ἀθήναιος (β', σελ. 40.) φησίν· »Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας εὕρεσις· εὑρέθη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τῆς τρύγης καιρόν, ἀφ' οὗ δὲ καὶ τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία· καὶ ὁ Σχολ. Πλάτ. (σελ. 153.) »Κωμῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος καὶ αὐτὴ πρὸς ἄμιλλαν ᾠδῆς, πρότερον μὲν ἐφ' ἱλαρότητί τινι καὶ καρπῶν συγκομιδῇ γιγνομένη, μετὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ διαβολῇ καὶ ἐνδείξει πονηρῶν ποσώπων τε καὶ πραγμάτων εἰς σωφρονισμὸν ποιουμένη, καθ' ἣν τῷ νικήσαντι γλεῦκος ἔπαθλον ἐδίδοτο, ὁ τρύγα ἐκάλουν παρ' ὃ καὶ ἤδη τὸ πρὶν τρυγῳδία κοινῶς ἐλέγετο· ὕστερον δὲ, διὰ τοῦ κατὰ κώμας ἄρξασθαι ταύτην, πρὶν εἰς ἄστυ μετελθεῖν, κωμῳδία ὠνομάσθη«. Ἐκ τῶν ᾠδῶν τούτων, μετὰ συρτοῦ χοροῦ συνηνωμένων, ἀνεφύη κατ' ἀρχὰς ὁ Σατυρικὸς χορὸς, καὶ μετὰ ταῦτα τακτική τις πρᾶξις ἢ δρᾶμα, ὡς ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τραγῳδία. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 886. ἀναφέρει »Τρυγῳδικὸς χορὸς«, ἀντὶ τοῦ, κωμῳδικός· καὶ ἐν στίχ. 628. »Τρυγικὸς, ἀντὶ τοῦ, κωμικὸς χορὸς· οὐδέποτε δὲ δὲν ἐλήφθησαν αἱ λέξεις τρυγῳδός, τρυγῳδέω, τρυγῳδία κ.τ.τ. ἀντὶ τοῦ τραγῳδός, τραγῳδέω, τραγῳδία, ἐκτὸς μόνον χάριν ἀστεϊσμοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἠχων αὐτῶν, Bentl, opuscul. philol. σελ. 317.

Τρυγών, όνος, ἡ (τρύζω). Πετεινὸν γνωστὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν περιστερῶν, τρυγόνα, ἡ, τουρτούρα, τὸ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ τρυγόνι λεγόμενον. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ε', ια', 2. καὶ Ἀθήν. θ'. σελ. 394. »Ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ περιστερῶν μὲν ἓν γένος, εἴδη δὲ πέντε εἶναι. — ἡ δὲ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τεφρόν· αὕτη δὲ θέρους φαίνεται, τὸν δὲ χειμῶνα φωλεύειν. Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ιβ', 10. »Ἡ γὰρ τοι τρυγὼν καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὥς φασι, πάμπλειστα. — καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες« ὅθεν καὶ παροιμία »Τρυγόνος λαλίστερος«· ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, ἢ φλυαρούντων, παρβ. καὶ Θεόκρ. 15, 88. Meineke Μένανδ. σλ. 148. 2) Ἰχθύς τις θαλάσσιος, κέντρον θηλητήριον ἔχων κατὰ τὴν οὐρὰν. Ἀριστοτ. α', ε', 1. τρυγόνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Pastinaca raja, Λιν. Παίζεται δὲ τὸ ζῷον, καὶ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν, Φώτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἀντὶ τοῦ, σύζυγος, σύντροφος, ἐρωμένη· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρυγών, — καὶ σύντροφος«.

Τρυγώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τρυγῶνα (τὸν θαλάσσιον ἰχθὺν) ἀνήκων, Ὀππιαν. Ἀλ. β', 480.

Τρύζω, μέλ. ύσω. Ψιθυρίζω, γογγίζω, συρίζω, βαβράζω, βομμῶ ἢ μουρμουρίζω, ἐκβάλλω γοερὸν ἢ λιγὺν τινα ἦχον, λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν βαθείας καὶ διὰ τοῦ λάρυγγος φωνῆς τῆς τριγόνος, ὡσαύτως ἐπὶ χελιδόνων, ἀρτιγεννήτων πτηνῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ μουρμουρίζω, γογγίζω, γοάω ἐκφράζον ἀθυμίαν τινὰ ἢ ἀπαρέσκειαν, »ὡς μή μοι μοιτρόζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλοσε«, Ἰλ. Ι. 311. ἔτι δὲ ἐπὶ πολυλογίας καὶ φλυαρίας, καὶ ἐπὶ ταρτιχῆς πολλῶν ὁμοῦ θορυβούντων ἀνθρώπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρύζει, γογγύζει, ψιθυρίζει«, καὶ »Τρύζεται, ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται« καὶ Φώτ. »Τρύζει, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ, παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγιστικῶς. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀδολεσχεῖ, παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, κορκορυγεῖ, βορβωρυγεῖ, ἐπὶ γοργορυσμοῦ (βορβορυγμοῦ) τῆς κοιλίας, ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ σώματος, ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος φαίνεται, ὅτι ἢν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. (διαφέρει τὸ τρύζω ἀπὸ τοῦ τρίζω, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφράζει ἠχόν τινα ἢ τόνον βαιότερον καὶ βαθύτερον, τὸ δὲ τρίζω καθαρώτερον καὶ ὀξύτερον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 714. ἔστι δὲ τὸ τρύζω ἀναμφ. συγγεν. τῷ τρύω)

*Τρυήλα, ἡ, = τρυήλης.

Τρυήλης, ου, ὁ (τρύω). Τάρακτρον, ὄργανον μαγειρικὸν, δι' οὗ ἀνακατώνει καὶ ταράττει ὁ μάγειρος τὰ φαγητὰ, τορύνη, ἢ δοίδυξ. Λατιν. trua, trulla. Λουκιαν. Λεξιφ. ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »Τρύηλις, ζωμήρυσις,« καὶ κατωτέρω »τρυπήλα, τορύνη«.

Τρυλλίζω, καὶ, τρυλίζω· ταὐτὸν τῷ, θρυλλίζω. Ἱπποκρ. (περὶ τὸ ἐντὸς παθ. 7.) ἔνθα τὰ

χειρόγραφα »τρύζειν« ἔχουσιν. Ὁ Πολυδ. (ε', 89.) ἐκφράζει διὰ τούτου τὴν φωνὴν τῶν Ὀρτύγων· καὶ ἐν θ', 109. ἔχει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἐντρυλλίζω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐμβοάω· ἔστι δὲ συγγεν. τῷ τρύζω.

Τρῦμα, τό (τρύω), = τρύμη, ἡ. Ὀπή, τρύπα.

Τρυμαλιά, ἡ (τρύω), = τρύμη. Ὀπή, τρύπα, Σοταδ.

Τρυμάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, τρῦμα. Μικρὰ τρύπα.

*Τρύμη, ἡ (τρύω). Ἡ τρύπα, ὀπή, ἔξαιρ. ἡ διὰ τῆς τριβῆς γινομένη ἐπί τινος σώματος. 2) τροπ. οἱ τὸ τρίμμα, ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι γεγυμνασμένος, εἰδήμων, πεπονηρευμένος, πανοῦργος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448.

Τρύξ, τρυγός, ἡ (τρύγω). Τὸ γλεῦκος, ὁ νέος καὶ ἀδιήθητος οἶνος, ὁ μοῦστος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 23. Αἰλιαν. Ἐπιστολ. ζ'. »Τρύγα ἀπὸ ληνῶνα καὶ παροιμ. τρύξ κατ' ὀπώραν, ἤτοι μοῦστος, ὅς τις δὲν ἔβρασεν ἀκόμη, δὲν ὀξυδώθη, πρὸς δήλωσιν πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον εἰσέτι δὲν ἀπεφασίσθη, τὸ ὁποῖον εἰσέτι μένει μεταίωρον, Κικέρ. 2) τρυγιά, ὑποστάθμη, κατακάθισμα, λοῦνη, λάσπη τοῦ οἴνου, ἐλαίου κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σιδήρου ἀντὶ τοῦ, σκωρία· »τρὺξ σιδηρήνσσαν, Νικ. παρβ Leb. Φρυν. σελ. 73. 3) »Τρὺξ οἴνου ὀπτή, ἡ πεφρυγμένη«, ἤτις ἄλλως καὶ, φέκλη, λέγεται, Faecula· τὸ τρυμοτάρταρον, ἡ κριμοτάρταρον Tartaro, Ἰταλ 4) »Τρύγες στεμφυλίδες, καὶ, ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀποθλιβόμενος μετὰ ταῦτα οἶνος, ὁ δευτερίας οἶνος, lora. Λατν. καὶ ἄλλως τρυγηφάνιος. 5) τρυγίσκοι τρυγός ἢ ῥυπτόμενα, Θεόφρ. μικροὶ τρόχοι κηλίδων· ὅθεν

*Τρυξώδης, ὁ, ἡ, ες, νεωτερ. τύπος ἀντὶ τρυγώδης.

Τρύος, τό (τρύω)· ταὐτὸν τῷ, πόνος, κόπος, μόχθος, »Πολὺ τρύος εἴλασεν ἔξω«. Ἀνώνυμος παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Τρῦπα, ἡ (τρύω), = τρύπη. Ὀπή. Εὐστάθ. ὅθεν

Τρυπαλώπηξ, ηκος, ὁ (ἀλώπηξ). Ἡ ἀπανταχοῦ διατρυποῦσα ἀλώπηξ, καὶ ἐντεῦθεν ὅς τις τρυπόνει, χώνεται παντοῦ, πολύτροπος, Φρύν.

Τρυπάνη, ἡ (τρυπάνω). Τὸ τρυπάνιον, ἀρίδιον· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ξύλα, Ἡσύχ.

*Τρυπανία, ἡ. Ὁ ἀπὸ τῆς λαβίδος τοῦ τρυπανίου κρατούμενος ἱμὰς, τὸ λωρίον, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀπὸ τὴν λαβὴν τοῦ τρυπάνου.

Τρυπανίζω, μέλ. ίσω. Διὰ τῆς τρυπάνης τρυπῶ, διατρυπῶ, πλήττω.

Τρυπάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρύπανον. Μικρὸν τρυπάνι.

Τρύπανον, τό (τρυπάω). Ὄργανον τεκτονικόν, δι' οὗ τρυπῶσι ξύλα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα· τέρετρον, τρυπάνη, Ὀδσ. Ι, 385. »-ὡς δ' ὅτε τίς τε τρυπῷ δόρυ νηΐον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δὲ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι ἀμφάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεν«, ἔνθα ὑποτίθεται μέγα τι εἶδος τρυπάνου, τὸ ὁποῖον δεδεμένον μετά τινος τόξου ἢ ἱμάντος περιδονεῖται δι' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, ὡς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τῶν τορνευτῶν. Ὁ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 460. παραφράζει τὴν Ὁμηρικὴν ῥῆσιν οὕτωσί »Ναυπηγίαν ὡς εἴ τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖν. Τοῦτο τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡλιοδώρου (Χειρ. Παλ. σελ. 93.) ἀρίς, ἴδος, ἢ· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀρίς, καὶ ἀρίδα, τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον. 2) παρ' Ἱπποκρ. »Τρύπανον ὀξὺ καὶ εὐθύ«, ὄργανόν τι χειρουργικὸν εἰς εἶδος τρυπάνου, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ὀστᾶ τῆς κεφαλῆς, τὸ παρὰ νεωτέροις Perforativ-Trepan· ἕτερον εἶδος φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ παρὰ Γαληνῷ καὶ ἄλλοις »Ἀβάπτιστον« λεγόμενον· οὗ τινος ἡ μὲν κορυφὴ ὀξεῖα ἐστίν, ἀλλ' εὐθὺς μετ' αὐτὴν ἔχει παχύτητά τινα, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εἰς τὸν ἐγκέφαλον εἰσχώρησιν αὐτοῦ. 3) Τὸ τριβόμενον ξύλον εἰς τὸ ἀνάπτειν πῦρ· ἴδε πυρεῖον.

Τρυπανοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τὸ τρύπανον ἔχων, κρατῶν· ἡ λαβὴ (τὸ μανίκιον) τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρῦπα, τρύπη). Ὀπὴν, τρύπαν ποιῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ, διαπείρω, διατρέω. Ὀδσ. Ι, 384. »Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ« κατὰ Θωμ. Μ. ἔστιν ἡ λέξις μὴ Ἀττικ. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ, γ', α', 21. »Ὥσπερ Δυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον« παρὰ Δικασταῖς »Ψῆφοι τετρυπημέναι· αἱ καταδικαστικαί. — Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τὸ περαίνω, Θεόκρ.

*Τρύπη, ἡ (τρύω)· ὡς τὸ τρῦπα. Ὀπή. (τὸ ὑψιλὸν ἔστι μακρόν, Ἰάκ. Α.Π. σελ. 801.)

Τρύπημα, τό (τρυπάω). Ἡ τετρυπημένη διὰ διὰ τοῦ τρυπάνου τρῦπα, ὀπή, καθόλου πᾶσα τρῦπα· »Τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις τρύπημα«. Εὐπολις παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ

Τρύπησις, εως, ἡ (τρυπάω). Τὸ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητήρ, ῆρος, ὁ (τρυπάω). »Χαλκοῦς ἢ κεραμοῦς τρυπητήρ· ἀγγείόν τι διατρυπημένον, ἢ πολλὰς ἔχων ὀπάς, τρύπας, Παλ. Μαθ. ὅπερ ὁ Πολύβ ἐν κ', 44. »Ἀγγεῖα κεραμαῖα τετρυπημένα« λέγει.

Τρυπητής, οῦ, ὁ (τρυπάω). Ὅς τις τρυπᾷ, ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (τύρω, ἀνήρ). Ὁ καταπονῶν, κολάζων, ἀνιῶν, ταλαιπωρῶν, θλίβων, βασανίζων ἢ ἐνοχλῶν τοὺς ἀνθρώπους· παρὰ Σοφοκλ. εἰς Φιλοκτ. 209. »Αὐδὰ τρυσάνωρ«, ὅπου ὁ Brunk. Σνεῖδ. ἐσφαλμ. ἑρμην. παθ. ἀντὶ τοῦ, »Τρυσάνορος«, ἤτοι φωνὴ τεθλιμένου καὶ καταπεποιημένου ἀνδρός.

Τρυσίβιος, ὁ, ἡ, ον (τρύω, βίος). Ὁ καταθλίβων, βασανίζων, κατατρίβων, ἐξαντλῶν τὸν βίον, Ἀριστοφ. Νεφ. 421. »Φειδωλοῦ καὶ τρυτιβίου γαστρός« κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. Παρὰ Πολυβ. ς', 27. ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ τὸν βίον, ἤτοι ὁ φειδωλῶς καὶ ταλαιπώρως ζῶν. (-υυυ)

Τρυσίππιον, τό (τρύω, ἵππος). Οὕτως ἐλέγετο τὸ ἐγκειαμένον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔβαλλον ἐπὶ τῆς γνάθου γηραλαίου τινὸς καὶ ἀδυνάτου ἵππου, ὅς τις δὲν ἐχρησίμευε πλέον εἰς τὰς χρείας τῆς πολιτείας, Εὐστάθ. »Ἔγκαυμα, ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ« καὶ κατὰ Φώτ. »Ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῷ ὅμοιον« κατὰ δὲ Ἡσύχ. »Τρυσίππιον, τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον, ἵνα μὴ στρατεύωνται· τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων«.

Τρῦσις, εως, ἡ (τρύω), κυρ. Τριβή, ἀποτριβή, καὶ ἐντεῦθεν πόνος, κόπος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, βάσανος, ἐκνεύρωσις.

Τρύσκω, μέλ. τρύξω, ταὐτὸν τῷ, τρύω, τρύχω, Ἡσύχ. ἀλλ' ἔτι καὶ ὡς τὸ τρύγω, τρυγέω· ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω· αὗται δὲ αἱ λέξεις πιθαν. δὲν ὑπῆρχον εἰς χρῆσιν οὐδεμίαν, ἀλλ' ὑπὸ μόνων τῶν Γραμματικ. ὡς ῥίζαι τοῦ τρύγη καὶ τρυγάω καὶ ἄλλων τοιούτων ἐσχηματίσθησαν, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τερύσκω, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, τύρω« καὶ »Τρύγει, ξηραίνει· καὶ, ἔτρυγεν, ἐξηράνθη«.

Τρυσμός, ὁ (τρύζω). Γογγυσμός, ψιθυρισμός, μουρμούρισμα.

Τρυσσός, ἡ, ὁν (τρύω). Εὔτριπτος, εὐκολοτριπτος, εὔκολος εἰς τὸ τρίβεσθαι, εἰς τὸ θραύεσθαι, εὔθραυστος, καὶ ἐντεῦθεν τρυφερός, νοσερός, ἀσθενής, λεπτός, μαλακός, ὅθεν ὁ Σαλμάσιος παράγει τὸ Λατ. rossulus.

Τρυταανεύω, μέλ. εύσω. Σταθμίζω, ζυγοστατῶ, ζυγιάζω, ἐκ τοῦ

Τρυτάνη, ἡ. Ζυγαριά, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιάζομεν. καὶ αὐτὴ ἡ πλάστιγξ, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 39. Δωρκ. »Σταχάνη« ὅθεν καὶ παροιμία »Δικαιότητος σταχάνη« Δημοσθέν. περὶ Στεφ. »Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβουλευκὼς« λέγεται δὲ καὶ ὅλη ἡ ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἡς ἑκατέρωθεν τὰ ταλαντα καὶ αἱ πλάστιγγες· κυρίως δὲ ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ, Λατ. trutina

Τρυτανοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ θήκη τῆς τρυτάνης, Σουίδ.

Τρυφαλεία, ἡ. Κρανός, περικεφαλαία· συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἐστι ἐκ τοῦ τρὶς καὶ φάλος, ἤτοι περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς φάλους· ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 255. ὑπολαμβάνει ἐξ ἐναντίας, ὅτι τὸ τρυφάλεια οὐν ὑπῆρχεν οὐδέποτε ἐπιθ. ἰδιαιτέρας τινὸς ἐξαιρέτου ἀσπίδος. ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαμβάνετο ὡς κοινὸν ὄνομα ὅλων, διὸ καὶ παρίγει αὐτὴν ἐκ τοῦ τρύω, καὶ ὑποτίθησιν περικεφαλαίαν τινὰ ἔχουσαν τρυπημένον ἐπ' αὐτῆς τόξον πρὸς ὑποσήριξιν τοῦ ἐπιτιθεμένου λόφου, κατ' ἀντίθεσιν τῇ καταῖτυξ. ὡσαύτως καὶ Heinr. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 197. ἀναιρεῖ τὴν ἄχρι τοῦ δε παραδεδεγμένην παραγωγ. τῆς λέξεως.)

*Τρυφάλη, ἡ, = τρυφάλεια, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Τρυφαλίς, ίδος, ἡ (τρύφος). Τμῆμα, κομμάτι, μερίδιον, Λουκιαν. Λεξιφ. »Τυροῦ τρυφαλίς« τμῆμα ἀπαλοῦ τυροῦ· ἔνθα ἄλλοι »Τροφαλίς« ἀναγινώσκουσι, τὸ δὲ τρυφαμὶς παρὰ Δρακ. ἔστι πιθαν. ἡμαρτ. ἀνάγν

Τρύφαξ, ακος, ὁ. Τρυφηλός, ὁ μετὰ τρυφῆς ζῶν. Ἱπποδρομος παρὰ Στοβ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ

Τρυφάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρυφή). Μετὰ μαλακότητος καὶ τρυφῆς ζῶ, ἢ τρυφηλὸς ποιῶ τι, ἡδυπαθέω, χλιδαίνω, τρυφηλὸς εἰμί, σπαταλῶ, διάγω βίον πολυτελῆ καὶ τρυφηλόν, διαιτῶμαι ἐν ἀβρότητι καὶ τρυφῇ, ἀσωτεύω εἴς τι Ἴσοχρ. εἰς Νικοκλ. »Τρύφα μὲν ταῖς ἐνθήσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, καρτέρει δὲν ἐν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν« μιμοῦ τοὺς τρυφηλοὺς κατὰ τὸ ἔνδυμα. Καὶ μεγαλοπρεπῶς διαιτῶμαι, εὐφροσύνως καὶ μετ' ἀρεσκείας ζῶ· καὶ ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Εὐριπ. Ἱκέτ. 552. »Τρυφᾷ ὁ δαίμων« ἡ τύχη ἐμπαίζει, ὑβρίζει.

Τρυφεραίνομαι, ἀποθ. παθητ. (τρυφερός). Τρυφηλὸς γίνομαι, διὰ τρυφῶν καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρομαι, ἐκνευρίζομαι, Ἀριστφ. Σφῆκ. 689. τρυφερανθείς.

Τρυφεραμπέχονος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερός, ἀμπεχόνη). Ὁ τρυφερὰν ἀμπεχόνην ἔχων, τρυφερὸν, ἢ ἁπαλὸν φόρεμα φορῶν, παρ' Ἀθην. ιβ', σελ. 26.

*Τρυφερεύομαι (τρυφερός), = τρυφεραίνομαι.

*Τρυφερία, ἡ (τρυφερός), = τρυφερότης.

Τρυφερόβιος, ὁ, ον (τρυφερός, βίος). Ὁ τρυφερὸν βίον ἄγων, ἀκροδαιίτως ζῶν. Σουίδ. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 232.

Τρυφερός, ά, όν, καί, -ρῶς, ἐπίρ. (τρυφή). Ἁπαλός, μαλακός, ἁβρός (δελικάτος), 2) ἀδύνατος, χαλαρός, διάλυτος, ὁ ῥᾳδίως βλαβῆναι δυνάμενος, ἀσθενής, εὔθραυστος, »ψοφοδεὲς καὶ τρυφερόν ἐστι δὲ ἀσθένειαν«. Πλούταρ. Φωκ. 2. ὡς τὸ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτῷ συνεκφερόμενον »Θρίψις καὶ ἀσθένειαν« καὶ ἡδυπαθής, μαλθακός, ἀβροδίαιτος. Ὁ Διόδωρος καλεῖ οὕτω καὶ μαλακόν τι ἔνδυμα· »Ἐσθὴς κατὰ μαλακότητα τρυφερά· ψιλή, λεπτή.

*Τρυφεροσαρκος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερός,

σάρξ). Ὁ τρυφερὰν, μαλακὴν, ἀπαλὴν σάρκαν ἔχων, ἀπαλόσαρκος.

Τρυφεροστήμων, ὁ, ἡ, ον (τρυφερὸς, στήμων). Ὁ τρυφερὰ, ἀπαλὰ ὑφασμένος, ἢ ὁ ἐξ ἀπαλοῦ στήμονος ὑφασμένος, ταὐτὸν τῷ, ἁβροστήμων, Σχολ. Λυκόφρ. 863.

Τρυφερότης, ητος, ἡ (τρυφερὸς), ταὐτὸν τῷ, ἁβρότης, ἀπαλότης, μαλακότης, τρυφηλότης, ἡ τρυφερὰ καὶ ἀπαλὴ τοῦ σώματος κατάστασις, ἢ ἰδιότης, μαλθακότης, Ἀθήν. ιγ', σελ. 544.

Τρυφεροχρώς, τρυφερόχρως, χρωτος, ὁ, ἡ, ων, καὶ τρυφερόχρωτος (χρώς). Ὁ τρυφερὸν χρῶμα, μαλακὸν δέρμα ἢ χρῶμα ἔχων.

Τρυφερώδης, ὁ, ἡ, ες (τρυφερὸς, εἶδος). Ὁ τρυφερᾶς, ἀπαλῆς ποιότητος ὤν; ὁ εἰς τρυφερότητα, μαλακότητα, ἢ ἡδυπάθειαν κλίσιν ἔχων. Ἐπίρ. τρυφερωδῶς, Φωτ.

Τρυφή, ἡ (θρίπτω). Μαλακότης, τρυφερότης, ἁβρότης, ἡδυπάθεια, ἡδονὴ, θλίψις, χλιδὴ, ἐκπαίδευσις, σκιατροφία, σπατάλη, γαστριμαργία (ἐξεφάντωμα), ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, προπέτεια, ὑβριστικὴ καὶ καταφρονητικὴ ἀπάντησις, ἢ τρόπος, πολίτευμα, Πλούταρχ. εἰ. Θησ. »Ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνων τῷ πόδεα. 2) μαλθακότης, ἀσθενεία, νωθρότης, παραλυτία. ὅθεν

Τρυφηλός, ἡ, όν, σπάν. ποιητ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρυφερός.

Τρυφηλότης, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τρυφερότης.

Τρύφημα, τό (τρυφάω). Τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον, ἐφ' ᾧ τις τρυφᾷ ἢ εὑρίσκει ἡδονὴν, ἐφ' ᾧ τις ἀπαίρηται, μεγαλαυχεῖ, ἀλαζονεύται, τὸ τρυφῆς αἴτιον, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1050. »Λέκτων τρύφημα«.

Τρυφητής, οῦ, ὁ (τρυφάω). Ὅς τις τρυφᾷ, ὁ τρυφηλῶς καὶ ἁβρῶς ζῶν, ἡδυπαθὴς, καὶ πολυφάγος, γαστρίμαργος, ὅθεν τὸ τρυφητιάω.

*Τρυφητίας, ου, ὁ, = τρυφητής.

Τρυφητιάω, ῶ. Τρυφῆς ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμίαν προς τὸ ἐντρυφᾶν ἔχω, Κλήμ. Ἀλεξ.

Τρυφητικός, ἡ, όν (τρυφάω). Ὁ ἐν τρυφαῖς διαιτώμενος, ὁ κλίσιν εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἡδυπαθείας ἔχων, ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς, Κλήμ.

*Τρυφοκαλάσιρις, ἡ (καλάσιρις). Εἶδος γυναικείου ἐνδύματος λεπτοῦ καὶ πολυδαπάνου.

Τρύφος, εος, τό (θρύπτω). Κλάσμα, θρύμμα, ἢ τρύμμα, τμῆμα, κομμάτιον, Ὀδ. Δ, 508. καὶ πληθ. παρ' Ἡροδτ. 4, 181.

*ΤΡΥΦΩ, ἄχρηστ. θέμα τοῦ θρύπτω, τρύφος, τρυφὴ, τρυφερὸς, κ. τ. τ.

*Τρυχηλός, ά, όν = τρυχηρός.

Τρυχηρός, ά, όν (τρῦχος). Ῥακώδης, ἐρριγμένος ἐσχισμένος, κατεμπλωμένος, attritus Λατ. ὁ Εὐριπίδ. Τρωάδ. 496. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ παλαιῶν ἱματίων καὶ παλαιῶν ἐκμεμορφωμένων σωμάτων ἢ σαρκῶν. »Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χροὰ πέπλων λακίσματα«.

Τρύχινος, ίνη, ινον (τρῦχος). Ὁ ἐκ τρυχῶν ἤτοι ῥακῶν κατεσκευασμένος, ῥακώδης, πλήρης ῥακέων.

Τρυχίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ τρῦχος. Μικρὸν τρῦχος, ῥάκιον.

*Τρύχνη, ἡ καὶ

Τρύχνος, = στρύχνος.

Τρυχνόω, ταὐτὸν τῷ, τρύχω, καὶ τρυχόω, τρύω. Γαλην. Γλωσ. ἄμφ.

Τρῦχος, εος, τὸ (τρύχω). Τρίμμα, ἔκτριμμα, ἔξαιρ. ῥάκος, ἱμάτιον τετριμμένον, διερρωγὸς, ἢ τμῆμα ἱματίου παλαιοῦ, σαθροῦ, πεπαλαιωμένου ῥυπαροῦ, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 9. »Καὶ γὰρ κατακρεμάνυνται καθάπερ τρῦχος ὀθονίου μακρόνα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πενιχρὸν, πένθιμον φόρεμα, διὰ τὸ διαῤῥιγνύειν συνήθ. τὰ ἱμάτια πρὸς ἔνδειξιν πένθους, Εὐριπ. »τρύχει πέπλωνα· καὶ »τρύχος πέπλωνα· καὶ ἁπλῶς »τρύχη« μόνον ἀντὶ τοῦ πένθιμα ἱμάτια· ἀντικειμένως τοῖς Λευκοῖς· καθόλ τμῆμα, κομμάτιον, κλάσμα. (οἱ παλαιοὶ Γραμματικ. ἔγραφον τρύχος διὰ βραχέος ὕψιλον, ἀλλ' ἆλα τὰ παραδείγματα ὅσα ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, καὶ ἡ ἐκ τοῦ τρύχω παραγωγὴ τῆς λέξεως ἀποδεικνύουσι τὴν διὰ τοῦ μακροῦ ὕψιλον γραφὴν τρῦχος ἀναντίῤῥητον, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 149. Ἀριστφ. Ἀχ. 425. Reisig synt. crit. de constr. antistr. σελ. 20) ὅθεν

Τρυχόω, ῶ, = τρύχω, Μίμνερ. 2, 12. ἴδε τρύχω.

*Τρύχω, μέλλ. ξω (τρύχω) Κατατρίβω, καταναλίτκω, καταδαπανῶ, φθείρω, ἐλαττόω »τρύχουσιν οἶκον« καταδαπανῶσι, φθείρουσι τὴν περιουσίαν, Ὀδ. Α, 248. Π, 125. Τ, 133. Ἡσ. ἔρ. 307. καὶ »πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν »Ὀδ. Ρ, 387. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐξαντλῶ, καταπονῶ, ἐξασθενῶ, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, στενοχωρῶ, καταθλίβω, Ὀδ. Α, 288. Β, 219. παρθλ. καὶ Θεογν. 750 »λιμῷ τρυχώμεθα« Ὀδ. Κ, 177. ὡσαύτ. »τρύχειν βίον ἐν κακότητι« καταφθείρω τὴν ζωήν μου ἐν δυστυχίᾳ, ἐν ταλαιπωρείᾳ, Θεογν. 909. καὶ ἐπὶ παθῶν τὰ ὁποῖα κατατήκουσι τὴν ζωὴν, τὴν ὑγείαν, ὡς, ἔρωτες, πόθος, κ. τ. τ. Ἀνθολ. καὶ μετὰ Γενικ. τρύχεσθαί τινος, ἤτοι κατατήκομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν ἔχω τοῦ νὰ ἴδω τινὰ, Ἀριστφ. Βατρ. 989. Ἐνεστ. τρυχόω εὕρηται σπαν. ὅθεν τρυχοῦται, Μίμν. 2. 12. παρὰ Νεωτρ. εὕρηται καὶ ἀόρ. ἐτρύχωσα, παθ. ἐτρυχώθην, παθτ. Παρακμ. τετρυχωμένος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπαν. τρυχόω. (τὸ ὕψιλον ἐστὶ ἀπανταχοῦ μακρόν.)

Τρύχωσις, εως, ἡ (τρυχόω) Κατάτριψις, θλίψις, πόνος, βάσανος, ταλαιπωρία. (– – υ)

Τρύω, ἐξ οὗ εὔχρηστ. ὁ παρακμ. τέτρυμαι, μετοχ. τετρυμένος, ἀπαρέμφατ. τετρῦσθαι, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ τεύχω λαμβάνονται. Τρίβω, κατατρίβω, καταναλίσκω, ἀνωφελὲς ποιῶ, καταδαπανῶ, κατατήκω, κᾶταπονῶ, κακόω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, καταθλίβω, ἐκνευρίζω, κατακόπτω ἢ φθείρω, ἐλαττόω, ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις τινὸς, καὶ καταβαρύνω, στενοχωρῶ, ἐπιθλίβω, ὅθεν »Τετρυμένος« ἀντὶ τοῦ, καταπεπονημένος, ἐν Ἐπιγράμ. Παρὰ Πλάτ. Νομ. ζ'. »Τῶν σφόδρα τετρυμένων μετὰ ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν πόνων«, καὶ »τετρυμένοι ταλαιπωρίᾳ σιν« Ἡροδτ. 6, 12. Ruhnk, Τιμ. σελ. 47. ὡσαύτ. γήρᾳ, πενίᾳ τετρυμένος, κ. τ. τ. ἢ τετρῦσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ« Ἡροδτ. 1, 22. καὶ »λεώς τετρυμένος εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ« Ἡροδτ. 2, 129. ἰδίως δὲ τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐντρίβω. (ἔχει δὲ τὸ τρύω μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ΤΡΑΩ, ΤΡΕΩ, τιτράω, τιτραίνω, τρώω, τιτρώσκω, τρώγω, τείρω, Λατ. toro, κ. τ. τ. ὅθεν τρύος, τρύχω, τρῦχος, τρυχόω, τρύσκω, τρύπη, τρύπανον, τρῦμα, τρύμη, τρυμαλιὰ, θρύπτω, τρύφος, τρυφὴ, τρυφάω, τρυφερὸς, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τρύζω, τρίζω.) [τὸ ὕψιλον ἔστιν ἀεὶ μακρὸν, ὅθεν ἡ γραφὴ τέτρυμμαι, τετρυμμένος, ἤτις προέκυψεν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ τετριμμένος συγχήσεως, ἔστιν ἡμάρτημ. Wess. Ἡροδτ. 2, 129. Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 9, 4. Addaeus 3. ΑΠ. σελ. 179, 297.)

*Τρωαί, αἱ (Τρώς) Αἱ γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρωάδες, Ὅμ. ἴδε Τρωός.

*Τρωάς, άδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Τρώς, συχνακ. Ἐν Ἰλ. ἀεὶ κατὰ πληθ. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τρωάδα.

Τρωγάλια, τά, καὶ, τρωκτὰ, τά, (τρώγω) λέγονται οἱ καρποὶ καὶ ἄλλα εἴδη φαγητῶν, τὰ ὁποῖα τρώγονται ὠμὰ, καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὰ λοιπὰ μαγειρευμένα φαγητὰ οἷον ἀμύγδαλα, κάρυα, κάστανα, καὶ τὰ τοιαῦτα, Πολυδ. ς', 11. »Ἦν δὲ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καὶ ἃ καλεῖται, κόκκοι ῥοᾶς, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικὰ, ἃ καὶ νῦν βασιλικὰ, ἰσχάδες, σῦκα«. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιδ'. ἔχει ἐξ Ἀριστοτ. »Τὸ μὲν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιστέον, ὅσον ἔδεσμα τρωγαλίου· τοῦτο γὰρ πάτριον τοὔνομα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεὶ ἐν τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται. Διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ πρῶτος δευτέραν προσαγορεύσας τράπεζαν. Ὄντως γὰρ ὁ ἐπιδορπισμὸς, τραγηματισμός τις ἐστὶν, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα«· σπαν. ἐν τῷ ἑνὶκ. ἀριθ. μόνον παρὰ Πιν. ἔστι δὲ οὐδ. τοῦ

Τρωγάλιος, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) ταὐτὸν τῷ, τρωκτός, Ὅστις τρώγεται ὠμὸς, ἢ θραύεται, συντρίβεται, μὲ τοὺς ὀδόντας τρωγόμενος, τραγανιστός· ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Τρωγάλιον δέρμα, τὰς μελικοκκίδας«· ἔνθα ὁ Ἀλβέρτος ἔχει τοῦ Περγέρου τὴν ἀνάγνωσιν. »Τρωγάλιον· δέρμα τῆς μελικοκκίδος«.

Τρώγλη, ἡ, (τρώγω) Ὀπὴ, τρύπα, χάραυλον, ἄντρον, ὅθεν

Τρωγλήτης, ου, ὁ. Εἶδος χελιδόνος ἐν ταῖς τρώγλαις τῶν πετρῶν καὶ τοῦ χείλους τῶν ποταμῶν κατοικοῦσα, πετροχελιδόνα.

Τρωγλίτης, ου, ὁ, = τρωγλήτης.

*Τρωγλῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος Σμύρνας, ἀρώματος, ὅπερ καὶ τρωγλοδῦτις καλεῖται.

Τρωγλοδύνω = τρωγλοδύω.

*Τρωγλοδυτέω, Τρυπόνω, κρύπτομαι, κατοικῶ εἰς τὰς τρώγλας, εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ σπήλαια ἐκ τοῦ

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, (τρώγλη, δύω) Ὁ ἐν τρώγλαις διαιτώμενος, οἰκῶν, ὅστις εὑρίσκεται κατοικεῖ, κρύπτεται ἢ τρυπόνει εἰς τὰς πέτρας ἢ εἰς τὰς τρύπας. Ἀριστοτέλ. ζῶ. Ἱστορ. ιβ'. »Ἔστι δὲ τόπος οὗτος περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον· κατοικοῦσι δηλαδὴ μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ κατορύττουσιν, ὁ Ἡροδτ. 4, 183. ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικὸν »οἱ γὰρ Τρωγλοδύται Αἰθίοπες πόδας τάχιστοι ἀνθρώπων πάντων εἰσὶ, τῶν ἡμεῖς πέρι λόγους ἀποφερομένους ἀκούομεν· σιτέονται δὲ οἱ Τρωγλοδύται ὄφις καὶ σαύρας, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν· γλῶτταν δὲ οὐδεμιῇ ὅλλῃ παρομοίην νενομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες.« 2) Ὄνομα πτηνοῦ τινος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Τροχίλου, ὅθεν

Τρωγλοδυτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. –κῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἢ εἰς τὸ κατοικεῖν τρώγλαις, ἐν ὁπαῖς καὶ σπηλαίοις, »βίος τρωγλοδυτικὸς« καὶ Διοσκορίδ. β', 193. »Ἀραβία τρωγλοδυτικὴ«, ἢ ὑπὸ τῶν Τρωγλοδυτῶν οἰκουμένη· καὶ ἐν ά, 78. »Τρωγλοδυτικὴ σμύρνα«· ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῶν Τρωγλοδυτῶν γινομένη, ἢ ἐξ αὐτοῦ φερομένη.

*Τρωγλοδῦτις, ιδος, ἡ = τρωγλῖτις.

Τρωγλόδυτος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τρωγλοδύτης. Ἀριστοτέλ.

*Τρωγλοδύω, (τρώγλη, δύω) Ἐν τρώγλαις, ἐν σπηλαίοις, ἢ ἐν τρύπαις κατοικῶ, κρύπτομαι, μόνον κατὰ μετοχ. Βατραχ. 52. (υ)

Τρωγλοειδής, ὁ, ἡ, ές. (τρώγλη, εἶδος) Ὁ τρώγλης εἶδος ἔχων, ὅμοια τρώγλη.

Τρώγω, Μ. τρώξομαι. ἀόρ. ἔτραγον, ὁ δὲ ἀόρ. ἔτρωξα εὕρηται σπανιώτ. μόνον ἐν συνθέσει κατατρώξαντες παρὰ Τίμ. Λεξ. 7. παθητ. ἀόρ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ἐτρύγην. Βιβρώσκω, καταβάκνω διὰ τῶν ὀδόντων, κατατρίβω, ἢ συνθραύω ἀποτελῶν τραγανισμὸν τινα, (κριτανίζω), μασάομαι, μαστῶ, λέγεται ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ὀδόντων ἀλέτσεως καὶ μασήσεως τῶν φαγητῶν, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν ὠμοὺς καὶ τραχεῖς καρπούς, καὶ ἐπὶ θηρίων, Ὀδ. Ζ, 90. κάγρωστιν τρώγειν καὶ Ξενοφ Συμπ. δ', 8. »Εἰ τοῦτο (τὸ κρόμυον) καὶ μετὰ δείπνον τρωξόμεθα. ὅθεν ἡ τοῦ Ἡροδότου (2, 37) ῥῆσις δεικνύει τὴν διαφοράν. »Τοὺς γεωμέτρας κυάμους οὔτε τρώγουσιν οὔ τε ἕψοντες πατέονται· αὐτοὶ δηλ. δὲν μασῶσι τοὺς κυάμους μήτε ὠμοὺς, μήτε μαγειρευμένους· τοὺς τρώγουσι. παρβλ. καὶ 1, 71. 2. 92. 4, 177. παρὰ τοῖς ὕστερ. ἑξαιρ. ἐλέγετο ἐπὶ τῶν τρωγαλίων ὅσα δηλ. μετὰ τὴν τράπεζαν ἐτρώγοντο, ἴδε τρωγάλια καὶ τρωκτά. (τὸ τρώγω ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τρώω, καὶ τρύω, ἅπερ ὅρα)

*Τρωϊάς, άδος, ἡ· ἰδι. ποιητ. θηλ. τοῦ Τρώϊος, Τρωὰς, ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. συνηθ. γυναῖκες Τρ. καὶ ἄνευ Οὐσ. ἀντὶ Τρωάδες, παρβλ. Τρωάς

*Τρωϊκός, ή, όν (Τρώς) Ὁ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς Τροίας ὤν, λαός, πεδίον, Ἰλ.

*Τρωΐλος, ὁ. ἀρτ. κύρ. Ὄν. υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Δ. 257. (–υυ)

*Τρώϊος, ίη, ίον, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρωὸς, ἐκ Τροίας, ἵπποι, Ἰλ.

*Τρωκτά, τά, ἴδε τρωκτός.

Τρωκταίζω, ταὐτὸν τῷ, κακουργέω. Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου, ὁ. (τρώγω) Ὅστις τρώγει, μασᾶ, διὰ τῶν ὀδόντων κατατρίβει, κριτσανίζει, καὶ λαίμαργος, φάγος ἢ πολυφάγος· ὁ Ὅμηρος οἴς (ἐν Ὀδυσ. Ξ, 289. καὶ, Ο, 415.) καλεῖ τοὺς ἐκ Φοινίκης ἐμπόρους »Τρώκταςα, ὅπερ οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, πανοῦργος, ἀπαταιών, κακοῦργος, ἀποστερητής, φιλοκερδὴς, φιλοχρήματος κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἐνταῦθα ὡς κύρ. Ὄνομ. ὁ Ἡτύχ. ἔχει, »Τρώκτης, φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίων, καὶ κερδαίνειν βουλόμενος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φιλόστρατος ἐν τῷ εἰς τὰ ἡρωϊκὰ προοιμίῳ λέγει περὶ ἐμπόρων. »Φιλοχρήματοι καὶ τρώκταιμ· ὡς ἐπιθ. »τρῶκται χεῖρες« ἤτοι ἁπατελαί, πλεονεκτικαὶ ἢ ἁρπακτικαὶ χεῖρες τοκιστοῦ τινος, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 204. »Λαθρόποδας τρώκταις χερσὶ τίθης τόκουμ. παρβλ. καὶ Boissonn. Φιλοστρ. 2) Ἰχθύς τις· ὁ Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. ά, 5. λέγει »Τρώκτηνμ τὸν θαλάσσιον ἰχθὺν, ὃν ὁ Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ 9', 37. καὶ Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 148. »Ἀμίαν καλοῦσιν, ἕνεκεν τοῦ ἐξέος αὐτοῦ σήγματος, κατὰ τοὺς μεσαίους αἰῶνας ἐλέγετο οὕτω καὶ ἓν εἶδος πεστρόφης, Γαλ truite.

Τρωκτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥηματικ. τοῦ τρώγω. Φαγωμένος, καταθραυμένος διὰ τῶν ὀδόντων, κριτσανισμένος, ἢ ὅς τις τρώγεται ὠμὸς, τραγανίζεται μασσώμενος διὰ τῶν ὀδόντων, Ἡροδ. 2, 92. καὶ ἐντεῦθ. ταὐτὸν τῷ, τρωγάλιος, καὶ, τρωγάλια.

Τρῶμα, ατος, τό· (τρώω) Ἰωνικ. ἀντὶ, Τραῦμα, πληγὴ »ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀποθνήσκειν« »ἐκ τῶν τραυμάτων τελευτᾶν« Ἡροδ. 2, 63, 8, 29, 64, 78. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ἔτι καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, βλάβη, φθορὰ, κολόβωσις, πήρωσις, ἐπὶ πλοίων, Ἡροδ. 6, 16. καὶ καθόλ. ζημία, βλάβη, χαμός, καὶ δυστύχημα ἐν πολέμῳ, καταστροφὴ, ἧττα, Ἡροδ. 4, 160. 5, 121. 6, 132. 7, 236. καὶ ἀλλαχοῦ, παρβλ. τρωῦμα.

Τρωματίας, ου, ὁ, (τραῦμα) ταὐτὸν τῷ, τραυματίας.

Τρωματίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ, τραυματίζω. Ἡρόδ.

*Τρωματίτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ τραυματίας, Ὁ πληγωμένος, Ἡρόδ. 3, 79.

Τρώμη, ἡ, Δωρ. τρώμα = τρῶμα, τραῦμα. Πινδάρ. Πύθ. 1, 483. ταὐτὸν τῷ, τρῶμα, τό.

*Τρώννυμι, καὶ, τρωννύω, ταὐτὸν τῷ τρώω, τιτρώσκω. ἀμφβ.

Τρώξ, γός, ὁ. (τρώγω) Φάγος, φαγᾶς, τρώκτης γαστρίμαργος, ἑξαιρ. ὁ τρώγων τὰ ὄσπρια σκώληξ. Φωτ. Ἐτυμολογ. καὶ Σχολ. Ἡσίοδ. 2) ταὐτὸν τῷ, Τρώγλη. Ἡσύχ.

Τρωξαλλίς, ίδος, ἡ. (τρώγω) Ὁ κατατρώγων τὰ λάχανα σκώληξ, κάμπη, chenille Ἀθήν. γ'. Σελ. 118. »Κατεδηδόκασιν τὰ λίχανα τρωξαλλίδεςμ· ταύτας ἡ συνήθεια παραφθείρασα »Ψαλλίδας (ἡ ψαλλὶς, ίδο.) λέγειν.

*Τρώξανον, τό, (τρώγω) Σκληρόν, τραχὺ ξύλον, ἢ ξηρὰ κλωνάρια τῶν δένδρων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τραύσανον, ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανονμ. 2) καὶ πᾶν τὸ ἀποπίπτον ἐκ τῆς φάτνης ὅτε τρώγουσι τὰ ζῶα παρὰ Σουίδ. Φωτ καὶ Ἐτυμολ. φέρεται »Τραύξαναμ, τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἢ τῶν βοῶν, ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· (ἡ ἡ συνήθεια »Κότσιλαμ λέγει). Σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, (τρώγω, ἄρτος) Ὁ τρώγων ἄρτον, κομκ. Ἐπιθ. μυὸς ἐν Βατραχομ.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) Ὅστις δύναται φαγωθῆναι ὠμός, φαγώσιμος. τρωκτός.

Τρῶξις, εως, ἡ, (τρώγω) Τὸ τρώγειν ὠμοὺς καρπούς, κατατρώγειν.

*Τρῳός, ά, όν κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τρώϊος, (Τρώς) Τρωϊκός, ἵπποι, Ἰλ. Ψ, 291. »Τρῳαὶ κύνεςμ πολλάκ. ἐν τῇ Ἰλ. αἱ δὲ τῶν Τρώων γυναῖκες καλοῦνται ἐξεναντίας Τρωαί, ἄνευ ὑπογεγραμμ. Ἰώτα.

*Τρωοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (Τρώς, φθείρω) Ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς Τρῶας, ἢ τὴν Τροίαν.

Τρωπάω, ποιητκ, ἀντὶ τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, μεταβάλλω, μετατρέπω. »τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήνμ Ὀδ. Τ, 521. ἐπὶ ἀηδόνος· καὶ μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτόν, περιστρέφομαι, περιτριγυρίζω, κυκλῳ περιστρέφομαι »πάλιν τρωπᾶσθαιμ Ἰλ. Ο, 95. καὶ »πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιομ Ὀδ. Ω, 536. ἤτοι ἐστρέφοντο πρὸς τὴν πόλιν καὶ »μηδὲ τρωπάσθε φόβονδεμ μήτε τραπῆτε πρὸς φόβον, μὴ φοβηθεῖτε, Ἰλ. Ο, 666, »τρωπάσκετο φεύγειμ Ἰλ. Λ, 558. παρβλ. τρωχάω, στρωφάω, νωμάω, Porson. Εὐρ. Μηδ 664.

*Τρώς, ὁ, γενκ. Τρωός. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἰλ. ὅθεν οἱ Τρῶες, γενκ. Τρώων, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ.

Τρῶσις, εως, ἡ. (τρώω) Τὸ τιτρώσκειν, πληγόνειν· τραῦμα, πληγή.

Τρώσκω, ταὐτὸν τῷ; τρώω, τιτρώσκω. ἀμφ.

Τρωσμός, ὁ, (τρώω) Τραυματισμὸς, πληγὴ, πλήγωσις Ἱπποκρ. 2) = ἐκτρωσμὸς Lob. Φρυν. σελ. 209

Τρωτός, ή, όν. Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τρώω. Τετρωμένος, πληγωμένος, Ἰλ. Φ, 568. καὶ ὁ τρωθῆναι δυνάμενος, ὑποκείμενος εἰς τρῶσιν, πλήγωσιν Ξενοφ. Ἀναβ. γ', ά, 15.

Τρωῦμα, τό, ὡς τὸ τρῶμα Ἰωνικ. ἀντὶ τραῦμα, οὕτως ἀνεγινώσκετο πρότερον παρ' Ἡροδ. 4, 180. καὶ ἐν Λουκ. Συρ. Θε. καὶ ἐν Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. Τομ. ά, σελ. 102.

Τρωχάω, ῶ. Ἐπικ. ἀντὶ τρέχω. Ἰλ. Χ, 163. Ὀδυσ. Ζ, 319. παρβλ. τρωπάω.

Τρώω, ἁπλοῦν θέμα τοῦ τιτρώσκω, πληγόνω, λαμβάνεται μέντοι ἐπὶ γενικωτέρας Ἔνν. ἀντὶ τοῦ Βλάπτω, ζημιῶ, εἰς βλάβην, ἢ ζημίαν, φθορὰν φέρω, »οἰνός σε τρώειμ Ὀδ. Φ, 293. τὸ κρασί σε πειράζει, σε ζαλίζει· εὕρηται δὲ τοῦτο μόνον τὸ παραδ. κατ' ἐνεστ. χρόνον· διότι τὸ τρώσω, καὶ ἐξ. ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὸ τιτρώσκω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρώει, τιτρώσκει, δαπανᾷμ, ἴδε τιτρώσκω.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Υ.

Τύ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σύ, καὶ, Αἴτ. ἀντὶ σὲ ἐγκλιτκ. μόνον Θεόκριτ. ὅθεν τὸ Λατιν. Tu.

Τύβαρις, ὁ. Παρὰ Δωριεῦσιν εἶδος ἐπιφορήματος, σέλινα ἐν ὄξει. Πολυδ. ς'. 71. (σέλινα εἰς τὸ ὀξίδιον κατεσκευασμένα. Τουρτή, ἡ.)

Τύβιον, τό, Ἁποκορστ. τοῦ ἀχρήστ. τύβος, πιθαν. ταὐτ. τῷ ἠμιτύβιον.

Τυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, ἀόρ. ἔτυχον, ἐπικ. ὑποτακτ. τύχωμι, Ἰλ Ἐπικ. ἀόρ. ά, ἔτυχησα, παρακ. τετύχηκα Ἰωνικ. καὶ τέτευχα, Ἰωνικ. γ', προσ. ὑπερσυιτ. ἐτετεύχεε, Ἡροδ. 3, 14. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον μὴ Ἀττκ. Συγγραφ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. καὶ Πολυβ. εὕρηται καὶ τέτυχα, Lob. Φρυν. σελ. 395 παθητ. Παρακ. τέτυγμαι· ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς ἀόρ. πολλακ. ἅπαξ δὲ τῷ Παρακμ. τετύχηκα, ὡσαύτ. καὶ τῷ παρατατ. τύγχανε μόνον ἐν Ὀδ. Ξ, 231, τῷ δὲ Ἐνεστ. οὐδέποτε. — κυρ. Τυχαίνω, ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τὸν σκοπὸν, ἐξαιρ. βάλλων ἢ ῥίπτων ἐπί τι, διὰ τοῦ τόξου, ἢ δι' ἄλλου τινὸς ὅπλου κτυπῶν ἐπιτυχαίνω, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. ἀπαντᾶται συχνάκις τὸ τυχὼν μετὰ τοῦ βάλλειν, οὐτᾶν, κ. τ. τ. συναπτόμενον, Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Μ, 392. καὶ ἀπολύτ. Ἰλ. Ε, 98, 287. Η, 243. Μ, 189. Ν, 397. Ὀδ. Τ, 452. μετὰ Αἰτ. Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Ν, 371. καὶ ἄλλαχ. μετὰ γενκ. Ἰλ. Ε, 587. Ψ, 857. »κατὰ κληῖδαμ Ἰλ. Ε, 579. Τίθεται δὲ ἡ Αἰτκ. παρ' Ὁμήρ συνήθ. ἐὰν τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ ῥίπτεταί τι καὶ ἐπιτυχαίνει ὑπάρχῃ ἔμψυχον ὄν, ἢ δὲ γενκ. τότε μόνον ὅτε τὸ ἀντικείμενον, ἢ ὁ σκοπὸς εἶναι ἄψυχόν τι. 2) καθόλ. δὲ Λαγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ὑποτοσυμ. ἀείτινος κατὰ τύχην καὶ ἐκ τοῦ αὐτομάτου συμβαινούσης πράξεως, καὶ ἐπὶ μὲν προσώπ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τύχην ἀπαντῶ, συναντῶ, ἀπολύτ. ἄνευ πτωτικ. »δῶκεν τυχήσαιμ Ὀδ. Φ, 13. ἤτοι τοῦ τὰ ἔδωκεν εὑρών, ἀπαντήσας αὐτὸν κατὰ τύχην, καὶ Ἡσ. Θεογ. 973. μετὰ Γενκ. Ὀδ. Ξ, 334 Τ, 291. ὅθεν ὁ τυχών, ὁ ἀπαντώμενος, τὸν ὁποῖόν τις ἀπαντᾷ κατὰ συγκυρίαν, ἢ κριτὸς, πρόστυχος, καὶ, οἱ τυχόντες, οἱ συνήθεις, οἱ καθημερινῶς ἀπαντώμενοι, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, οἱ ποταποὶ, καὶ, τὰ τυχόντα, τὰ καθημερινά, συνήθη καὶ κοινὰ πράγματα· καὶ ἐπιρρήμ. τυχόντως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, Ἀριστοτ. ἐπὶ δὲ Πραγμάτ ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνω, κατορθόνω, ἀποκτῶ, καταντῶ εἴς τι, ἐφικνοῦμαι, μετὰ Γενκ. »ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς« Ὀδ. Ζ, 290. »φιλότητοιμ Ὀδ. Ο, 158 »αἰδοῦμ« Θεογν. 253, 256. »σκοποῦ συγγνώμης τυγχάνειμ ἐπιτυχαίνω, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, εὑρίσκω συγγνώμην, κ. τ. τ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. πολλακ. καὶ μετὰ Αἰτκ. Ξενοφ Οἰκον. ζ', 7. »εὐξόμην ἐμέ τε τυγχάνει καὶ ἐκείνῃ τὰ βίλτιστοιμ καὶ Βr. Σοφοκλ. Ο. Τ, 597. Εὐρ. Μηδ. 759. ἄνευ δὲ πτωτικ. κεῖται παρ' Ἡροδ. 5, 23. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακῆς Ἔνν »βίης τυχεῖνμ Ἡροδ. 9, 108. ἤτοι ὑπομένω δοκιμάζω βίαν ὑπό τινος· καὶ »κατηγορίας τυχεῖνμ κατηγορεῖσθαι, ἐγκαλοῦμαι, κ. τ. τ. ταὐτ. τῷ κυρῆσαι, παρβλ. Valck. Ἡροδ. 7, 208. 3) Ἀπολύτ. δὲ ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐδοκιμῶ, εὐτυχὴς ἢ τυχηρὸς εἰμί, τύχην ἔχω, κατορθόνω μετ' εὐτυχίας, Ἰλ. Ψ. 466. καὶ ἐπὶ τόπου »μὴ σύγε τύχοιμ Ὀδ. Μ. 106. ἤτοι εἴθε

νὰ καταντήσῃς, νὰ φθάσῃς ἐκεῖ καὶ Ἡσ. Θεογ. 973. καὶ καθόλ. μοῖραν τινα ἢ τύχην ἔχω, »τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος μὲν βιώτω, ἅ κεν τύχῃ« Ἰλ. Θ, 430. ἤτοι ἄλλος μὲν ἂς ἀποθάνῃ, ἄλλος δὲ ἂς ζήσῃ ὅς τις ἤθελεν ἔχῃ ταύτην τὴν μοῖραν τοῦ νὰ ζήσῃ δηλ. ἢ ν' ἀποθάνῃ, ἐξαιρ. δὲ ἐπιτυγχάνω, ἢ εὑρίσκω τὸ ἀληθές καὶ ὀρθόν, φθάνω εἰς τὴν ἀλήθειαν, Ἑρμαν. Σοφ. Φιλοκτ. 223. Β] Ἀμεταβτ. ἀντὶ τοῦ συμβαίνω ἢ γίνομαι κατὰ τύχην, προσφέρομαι, λαχαίνω, τυχηρῶς ἢ ἀπροσδοκήτως εὑρίσκομαι, τυχαίνω »εἴπερ τύχῃσι μάλα σχεδόν« Ἰλ. Λ, 116. ἐὰν κατὰ τύχην εὑρεθῇ νὰ ἦναι ἐγγύς, καὶ »πέτρη ἠλίβατος τετύχηκεν διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν« Ὀδ. Κ., 68. »πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς« Ἰλ. Ρ, 748. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἀμεταβ. Ἐνν. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ Παραχκ. Ἐπὶ συμβάντων, πράξεων καὶ ἐπιχειρήσεων ὅτε ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, τελετφοροῦσιν, εὐδοκιμοῦσι, μετὰ Δοτκ. τοῦ »καί μοι μάλα τύγχανε πάντα« Ὀδ. Ξ, 231, ἐξαιρ. διὰ λαχνοῦ τυχαίνω, πίπτω ὡς μερίδιον εἴς τινα »οὔνε κάμοι τύχε πολλά« Ἰλ. Λ, 684. ἤτοι ἔπεσαν εἰς τὸ μεριδιόν μου πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων, καὶ Boeckh. v. I. Πιν. Πυθ. 1, 35. Αὕτη δὲ ἡ ἀμετάβτ. σημτ. τοῦ τυγχάνω ἐπικρατεῖ τοσοῦτον πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ τοσοῦτον ἐτροποποιήθη καὶ διεστεναχθη παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἐπέχει τόπον μόνου βοηθητικοῦ ῥήματος, ἐκφράζει μ' ὅλον τοῦτο καὶ παρ' αὐτοῖς τὴν ἰδίως ἰδέαν τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνοντος, ὅθεν »ὡς ἔτυχεν« ἤτοι καθὼς συνέβη ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, ἢ καθὼς συνήθως συμβαίνει ὡσαύτ. »ἢ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε« καὶ »ὅταν τύχωσι« ἤτοι ὅταν ἤθελον ἠμπορέσῃ, ὅταν ἤθελεν ἐλθῇ εὐκολία, ἢ ὅταν ἤθελεν φανῇ εὔλογον »τοῦ τυχόντος« ὅπως δήποτε, καὶ »τυχόντα« ὡς ἀπολυτ. Αἰτ. ἀντὶ, ἐὰν κατὰ τύχην ἤθελε συμβῇ, ἴδε καὶ, ὁ τυχὼν ἀνωτερ. 2) ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ῥήματ. τυγχάνω ἐκφράζεται ἀεὶ ἡ ἰδέα πράξεως ἢ συμβεβηκότος ὁποιουδήποτε, ὅπερ ἐκ συγκυρίας τινὸς ἢ ἄλλως ἀπροσδοκήτου συνεπείας τῶν περιστάσεων, καὶ οὐχὶ ἐκ προηγουμένου τινὸς σκοποῦ, ἢ ἐπίτηδες βουλήσεως προκύπτει, ἢ προέκυψε, διὰ τοῦτο φέρεται πολλάκ. τὸ τυγχάνω μετὰ μετοχῆς ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὥστε δι' αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἓν τέλειον ῥῆμα ἐκφράζον ἐν ταὐτῷ τὸ κατὰ τύχην καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐνεργείας ἢ πράξεως ἤτις ὡς κυρ Ἐνν. ἐμπεριέχεται ἐν τῇ μετοχ. ὡς π. χ. τυγχάνω ἔχων, ἀντὶ, ἔχω κατὰ τύχην, εὑρέθη νὰ ἔχω, καὶ »ἔτυχε θυόμενος« ἤτοι κατὰ τύχην εὑρέθη νὰ θυσιάζῃ, »ὅπου ἕκαστος ἔτυχεν ἑστηκώς« ὅπου ὁ καθεὶς εὑρίθη, ἢ κατὰ τύχην ἐστέκετο »ἔτυχον παρόντες« κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. »ἀνεπαύοντο, ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος« ὅπου ὑποκεῖτ. τὸ ἀναπαυόμενος, ἤτοι ἀνεπαύοντο ὅπου ὁ καθεὶς εὑρέθη »ὡς ἕκαστοι ἐτύγχανον, ηὐλίζοντο, ἤτοι αὐλιζόμενοι, Ξενοφ. Ἀναβ. γ', α', 3. β', β', 17. »ὃν Ἀθηναῖοι θησοῦσιν, ὅταν τύχωσιν« προτυπ. θέντες, ἤτοι ὅταν εὕρωσιν εὐκαιρίαν »τάχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιτο, προσυπακ. γε ὁμένοι, ἐὰν τυχὸν ποτὲ γίνωσι φρονιμώτεροι, ἐὰν κατὰ τύχην ποτὲ σωφρονιστῶσι περισσότερον, Δημοσθ. συνεχέστερ. εὕρηται ἡ φράσ. τυγχάνω ὤν, ἤτοι εὑρέθην νὰ ἦμαι, κατὰ τύχην ἢ κατὰ συμβεβηκὸς εἰμί, παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Λείψ. 22, 13. οἱ δὲ Ἀττκ. ἐχρῶντο ὁμοίως καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν τῷ τυγχάνω ἄνευ τοῦ ὤν ἢ ἄλλης τινὸς ὁποιαοδήποτε μετοχ. Schaef. Bos Ἑλλείψ. σελ. 785. Ἑρμάνν. Σοφ. Αἴ. 9. Ἠλεκτ. 46. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 277. μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ τῶν νεωτέρων Κριτικῶν ἀποβάλλουσι ταύτην τὴν ἔλλειψιν ὡς μὴ Ἀττκ. (Τὸ τυγχάνω ἐστὶ συγγεν. κατά τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημασ. μετὰ τοῦ τεύχω, τιταίνω, καὶ τιτύσκομαι· ἢ ἀμεταβτ. Ἐνν. τοῦ τυγχάνω προέκυψεν ἐκ τοῦ παθητ. τοῦ τεύχω, διὸ παρὰ τοῖς Ἐπκ. οἱ παθητκ. τύπ. τέτυμαι, ἐτύχθην εἰσὶ σχεδὸν οἱ αὐτοὶ τῷ τυγχάνω, ἔτυχον, παραβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. β'. σελ. 235. κ. τ. τ.)

*Τυδείδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ Τυδεύς, Ὅμ.

*Τυδεύς, έως, Ἐπικ. έος, ὁ· ὀρσεν. κύρ. Ὀνομ. Ὅμ. Ἐπικ. Αἰτ. Τυδῆ, Ἰλ. Δ, 384.

Τυΐ, καὶ τυΐδε, Δωρ. ἀντὶ τῇ, τῇδε, Σαπφώ »Τυΐδ' ἔλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτος« ἀντὶ τοῦ, δεῦρο, ὅπου τὸ υι ὡς μία μόνη συλλαβ. ἀμφιβ.

*Τύϊον, τό, = θύον, ἀμφβλ.

Τυκάνη, ἡ, ἢ τυτάνη, παρ' Εὐσταθίῳ. Ὄργανον ᾧ τοὺς στάχυας ἀλοῶσιν· ὁ δὲ Ἡσύχ »Τυτάνη«, »ὄργανόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου« τρίβολος, δυκάνη, καὶ, δουκάνη, ἡ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λατ. tribula ἀμφ.

Τυκίζω, μελ. ίσω. (τύκος) Περικόπτω, πελεκῶ τοὺς λίθους, ἑτοιμάζω αὐτοὺς διὰ τοῦ Τύκους. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1134. ὅθεν

Τύκισμα. τό. Πελέκημα, κόψιμον τῶν πετρῶν, κατατκεύασις, κατάεστμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πελεκημένων λίθων κατασκεύασμα, οἰκοδόμημα Εὐρ π. Τρωάδ. 831. καὶ Λυσόφρ, 349. »Κανόνων τυκίσματα« οἱ τεῖχοι, ἢ τὰ τείχη.

*Τῦκον, τό, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ σῦκον.

Τῦκος, εος, ὁ, καὶ τύχος, (τεύχω, τέτευγμαι) Ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν ἢ λιθαξ ἐκόν, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι, πελεκῶσι καὶ ξέουσι. σκαλίς, πέλεκυς, γλυφεῖον, κοπεύς, σφὴν ἢ κοινᾶς, τυκίοις, (σφυρίον) καὶ τυκάνιον (τσυκάνιον χυδαϊκ.) λεγόμενον· ὁ Πολυδεύκ. ἔχει. »Ἡ δὲ σφύρα τῶν λατόμων Τύκος καλεῖται« Εὐριπ. Ἡρακλ. 945. »Κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα βάθρα« ὅπερ ἐν Τρωάδ. 831. »Κανόνων τυκίσματα« εἶπεν 2) παρ' Ἡροδτ. 7, 80. διὰ τὴν ὁμοιότητα καλοῦνται οὕτω καὶ οἱ πέλεκυς δι' ὧν μάχονται ἐγγύθεν ἐν τῷ πολέμῳ. (υυ)

*Τυκτά, Περσικὴ λέξ. τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. ἐν 9, 110. διὰ τοῦ, τέλειον δεῖπνον βασιλήϊον, ἑρμην. —

Τυκτός, ή, όν, Ἐπιθτ. ῥηματ. τοῦ τεύχω, τέτυγμαι, ὡς τὸ τευκτός, κυρ. Κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος, (φκιασμένος), χειροποίητος, τετεχνιτευμένος, ποιητός, κατασκευαστός. ὅθεν »Ἄρης, τυκτὸν κακόν κακόν τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν, οἴκοθεν ἐπιφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑαυτοὺς, ἀντικτ. τῷ φυσικῷ τῷ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως προερχομένῳ, τῷ ἀπαραιτήτῳ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, Ἰλ. Ε, 831. ὡσαύτ. »κρήνη τυκτή« Ὀδ. Η, 206. τεχνητή, κατεσκευασμένη ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν κρήνη, βρύσις, καὶ ἐντεῦθ. συνηθ. ὡς τὸ τετυγμένος καὶ εὔτυκτος, μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος κατεσκευασμένος, ἐξειργασμένος, ὡραῖα καὶ καλά, ἢ δυνατά, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένος, Ἰλ. Μ, 105. Ὀδ. Λ, 627. Ρ, 169. παρβλ. καὶ ποιητός.

*ΤΥΚΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ ἐσχηματισθ. τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύλαρος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, τύλος. 2) παρ' Ἡσυχ. »Τύλαρος, μάνδαλος. Le verrouil, Γαλ. Κάβλη, κλεῖθρον, ὁ ὀχεὺς τῆς θύρας, ἔμβολον. ὅθεν

Τυλαρόω, ῶ. = μανδαλόω. Μανδαλόνω, ἐμβάλλω τὸν μάνδαλον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τῷ, περίνω. Ἡτύχ.

Τυλάς, άδος, ἡ. Εἰδός τι κιχλῶν· ταὐτὸν τῷ, Ἰλλάς.

Τυλεία, ἡ, καὶ Τυλία, σπάν. τύπ. τοῦ τύλη. Πολυδ. ί, 8.

*Τυλεῖον, τό, ὑποκορστ. τοῦ τύλη.

Τύλη, ἡ, ὡς τὸ τύλος, Πᾶς ὄγκος, ἐξόγκωσις, ἢ πρίξιμον, ἐξαιρτ. τύλωσις, ἐξόγκωσις καὶ τράχυνσις μέρους τινὸς τοῦ δέρματος, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος φῦμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ γινομένη τραχύτης. 2) εἶδος ὑποστρώματος, ἢ ὑπόστρωμά τι μὲ κνάφαλα, πτίλα, ἢ μὲ μαλλία χρηστιμεύον ὡς ὑποστήριγμα πρὸς ὕψωσιν βάρους τινός, ἢ πρὸς ἀχθοφορίαν, καὶ ἐντεῦθ. ἔτι οἱ ὦμοι, ἐξαιρ. τῶν ἀχθοφορούντων ὅτε ἐξέχουσι μὲ δύναμιν περισσοτέραν πρὸς ὑποστήριξιν βάρους τινός, παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 860. »Ἔκαμον τὰν τύλαν κακῶς« καὶ ἐν στίχ. 954. »Ὑπόκυπται τὰν τύλαν« ὡς καὶ τὸ »ἔκαμον τραχήλου τύλαν« ἔνθα ὁ Σχολ. »Ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων«, ἑρμ. ἤτοι τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον πεπιλημένον καὶ τετριμμένον ὦμον ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὦμον γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. 3) καὶ τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἐξέχον δέρμα, ἢ καμπούρα τῆς καμήλου, ὅθεν »Δίτυλοι κάμηλοι« Διοδ. Σικ. γ', αἱ δύο τύλας ἔχουσι. 4) ἔτι δὲ στρῶμα, στρωμνή, ὑπόστρωμα ἐφ' ᾧ κοιμῶνται, culcita (Σελτὲς) Lob. Φρυν. σελ 173. (τὸ ὕψιλον ἦν ὡς φαίνεται ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἀεὶ μακρόν, Λουκιλ. 32. Ἀμμιαν. 19. παρὰ δὲ Ἀριστφ. Ἀχ. 860, 954. μένει ἀπροσδιόριστ. ὁ χρόνος αὐτοῦ, ἴδε καὶ τύλος.)

Τυλίσσω, Ἀττκ. τυλίττω, Τυλίγω, κολυριάζω, περιτυλίγω περιφέρων ἢ περιστρέφων τι ποιῶ αὐτὸ ὡς σφαῖραν, εἰλύω, κουβαριάζω· καὶ ἐντεῦθεν ἐμπερδεύω· 2) κάμπτω, λυγίζω παρὰ Θεοκρίτ. κγ', 54. ὅπου κατ' ὀρθ. γραφ. ἐλυγίχθη ἔδει γράφεσθαι· (τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, τύλος, τύχη, ἄλλοι δὲ ἤττον πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλύω, εἰλύσσω.)

Τυλοειδής, ὁ, ἡ, ές. (τύλος, εἶδος) Ἐκ τύλου ὤν, τύλῳ ὅμοιος, καὶ ἐντεῦθ. τραχύς. Ἡσύχ.

Τυλόεις, όεσσα, όεν. Τύλου πλήρης, τυλώδης, τραχύς. ἐκ τοῦ

Τύλος, ὁ, κυρίως Πᾶσα ἐξόγκωσις, εἰς εἶδος πριξήματος ὕψωσις μέρους τινὸς ἐπὶ τῆς σαρκός, ἔκφυσις, ῥόζος, ἐξαιρ. ἡ ἐξογκωμένη καὶ νενεκρωμένη σάρξ ἢ τὸ ἀποσκίρωμα καὶ ἡ σχθώδης ἐπανάστασις τῆς σαρκός, ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος σκληρότης, ἐκτράχυνσις, ἥτις γίνεται εἰς διόφορα μέλη εἴτε ἐκ τῶν σκληρῶν καὶ βαρέων ἔργων ἢ ἐκ μαστιγώσεως καὶ πληξεως, καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὸ ἔσωθεν μέρος τῶν χειρῶν γινόμενα τραχέα φύματα διά τινος ἐπιπόνου καὶ πολυχρονίου βαυσικῆς ἐργασίας, ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων διὰ τὸ βαστάζειν συχνάκις βαρέα πράγματα. Λουκιαν. »Τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως«, ἔτι δὲ, κύρτωμα, κύφωμα, καμπούρωμα, ὡς π. χ. τῆς Καμήλου τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κύρτωμα, ὡς τὸ τύλη, καὶ τῶν κυρτουμένων βοῶν καθόλ. δὲ σημαίνει πᾶσαν κυρτώδη, κυφοειδῆ καὶ ὀχθώδη ὕψωσιν. ἐπανάστασιν, ἢ ἐξοχήν, πᾶν ἐξέχον καὶ τραχὺ σῶμα, καμπούραν, παρὰ Διοδωρ. »ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους« καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι 2) καὶ πάσσαλος ἢ ξύλινος ἧλος, Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 553. »Τύλων ψοφούντων« καὶ Πολυβ. ἐν Δειψ. »Τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σύριγγα« ὁ Φώτ. ἔχει. »Τύλοι, σκαλμοὶ πλοίων, καὶ, τύλος, ὁ ἐξέχων ἧλος, περὶ ὧν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ, 3) παρ' Ἡλιοδώρ. Ὀπτ. λέγεται καὶ ὁ ἄτρακτος, τὸ ἀδράκτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τύλος, καὶ τὸ ἐμβαλλόμενον τοῖς ὑγρὰ ἔχουσιν ἀγγείοις περὶ τὴν βάσιν αὐτῶν καλαμοειδές ὄργανον, πρὸς τὸ ἐξέρχεσθαι δι' αὐτοῦ τὸ ὑγρὸν κατ' ὀλίγον ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. 4) πᾶν τεχνητὸν εἰς εἶδος προσκεφαλαίου ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον, ὑπόστρωμα. 5) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς λέγεται καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον, ὡς μάνδαλος καὶ πάσσαλος ὅθεν τὸ, ἄτυλος, καὶ, ἀ-

ποτυλόω. 6) Παρὰ Πολυδεύκῃ β', 5. φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀφρύς, ἡ τρίχες τῶν ὀφρύων. (τὸ ὕψιλον φαίνεται ὅτι ταῦθα ὅτι εἶναι πάντοτε βραχύ, Νικανδ. Θηρ. 178. Ἰάκ. ΑΠ. σελ. XLVIII. 204.) ὅθεν

*Τυλοτάπης, ητος, ὁ (τάπης) Νεωτερ. Λέξ. ἀντὶ ἀμφιτάπης, διπλοῦς τις τάπης ἔχων δύω ὄψεις, συνήθ. πληθ.

Τυλόω, ῶ, (τύλος) Τύλον ποιῶ, προξενῶ, εἰς τύλον μεταβάλλω, ἀποσκιρρόω, σκληρύνω, τραχύνω, τυλώδη ποιῶ. Ξενοφ, Ἱππ. ζ', 9. »Ὁ ἄγων πρὸς ταῖς γνάθοις (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ στόμα«, τύλον, ῥόζον, τράχυνσιν προξενεῖ· παθ. Τυλοῦμαι, τύλους, τύλην ἢ τύλωσιν ἀποκτῶ, σκληρὰ καὶ τραχεῖα γίνεται ἡ σάρξ μου, ἢ τραχύνεται μέλος τι τοῦ σώματός μου καὶ ἐπομένως χάνω τὴν αἴσθησιν εἰς τὸ τετυλωμένον μέρος. »χεῖρες τετυλωμέναι« Θεοκρ. 16. 32. τὸ δὲ Κορύνας σιδήρῳ τετυλωμένας· περικεκαλυμμένας μὲ σιδηροῦς ἥλους ἢ ῥόζους· ὅθεν καὶ »Ῥόπαλα τυλωτά«, Ἡροδτ. τὰ τύλους σιδηροῦς ἔχοντα, καὶ καθόλ. χάνω πᾶσαν αἴσθησιν πρός τι, γίνομαι ἀναίσθητος, ἀπονακροῦμαι· τὸ δὲ »τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν τυλοῦν πρός« ἀντὶ τοῦ ἐθίζειν, ἐξασκεῖν, οἱονεὶ σκληρύνειν διὰ τῆς τριβῆς καὶ γυμνάσεως.

Τυλυφάντης, ου, ὁ, (τύλη, 2. ὑφαίνω) Ὁ τύλην ἢ προσεφάλαια ὑφαίνων. Πολυδ.

Τυλώδης, ὁ, ἡ, ες. κατὰ συνελ ἀντὶ τυλοειδής. Ὁ τύλου εἶδος ἔχων, τύλῳ ὅμοιος, πλήρης τύλων ἢ τύλης. Πλούταρχ.

Τύλωμα, ατος, τό, (τυλόω) Σκλήρωμα, σκίρρωμα, τύλος. 2) καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ὑποκάτω ποδῶν μέρος, τὸ πέλμα, καὶ ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως, ἡ, (τυλόω) Ἡ σκληρότης οἰοδήματός τινος. Πολυδ. »Τύλωσις λέγεται, ὅταν σκληρὸν ᾖ, λευκότερον ἢ ὑποπέλιδνον τὸ ἕλκος.«

Τυλωτός, ή, όν. ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τυλόω. Τετυλωμένος, ὁ ὑπὸ τυλωμάτων ἢ τύλων κεκαλυμμένος, πλήρης τύλων, ὅθεν »ῥόπαλα τυλωτά«, Ἡροδτ. 7, 69. ἤτοι ἀκανθωτά, τὰ ἔχοντα ῥόζους ἢ ἥλους ῥόπαλα.

Τυμβάς, άδος, ἡ, (τύμβος) Φαρμακίς, γοεύτρια Ἡσύχ. ἔλεγον δὲ τυμβάδας τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν, bustuaria. Λατ.

Τυμβαύλης, ου, ὁ, (τύμβος, αὐλέω) Ὁ περὶ τὸν τύμβον ἤτοι εἰς τὰς ἐκφορὰς τῶν νεκρῶν καὶ κηδείας αὐλῶν, ἢ ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Γαλην.

Τυμβεία, ἡ, (τυμβεύω) Κηδεία, ἐνταφιασμός. Σουΐδ.

*Τυμβεῖος, εία, εῖον (τύμβος). Ὁ εἰς τύμβον ἢ εἰς κηδείαν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Τύμβευμα, τό, (τυμβεύω) Τὸ εἰς καῦσιν ἢ ἐνταφιασμὸν νεκρὸν σῶμα. Εὐριπ. Ἰων. 937. 2) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1220. ταὐτὸν τῷ, Τύμβος, ἐνταφιασμός, κηδεία.

Τύμβευσις, εως, ἡ. Τὸ τυμβεύειν, κηδεύειν, κηδεία. ἐκ τοῦ

Τυμβεύω, (τύμβος) Εἰς τύμβον ἐμβάλλω, ἐνταφιάζω, ἢ καίω ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὸν νεκρόν. Σοφοκλ. Αἴ. 1093. »Σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ«. ἐνταφιάσαι· ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. »Πατρὶ συμβεῦ σαι χοὰς«· σπεῖσαι τῷ τύμβῳ, χύται χοαὶ ἐπὶ τῷ τύμβῳ, ἢ σπένδω ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος. 2) ἀμεταβτ. ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι, ἠσυχάζω, ἠενταφιάζομαι, θάπτομαι, »ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ« Σοφοκλ. Ἀντιγ. 888.

Τυμβήρης, ες, ὁ, ἡ, ες (τύμβος, ἄρω) Ὁ ἐν τῷ τάφῳ βαλμένος, κλεισμένος. Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ, τεθαμμένος· ὡς τὸ, τειχήρης, παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 889. »Τυμβήρης ἐόρα«· ἀντὶ τοῦ, τύμβος.

Τυμβιάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ, τύμβιος. Νόν.

Τυμβίδιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τύμβον ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἐπιτύμβιος, ποιητ. = τυμβεῖος.

Τυμβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τύμβος.

*Τύμβιος, ια, ιον, (τύμβος) = τυμβεῖος.

Τυμβίτης, ου, ὁ, θηλ. τυμβῖτις ιδος, ἡ (τύμβος) Ὁ εἰς τύμβον ἤτοι τάφον ἀνήκων. »Λᾶας τυμβίτης«· σῆμα, Ἐπιγράμ. = τυμβεῖος.

Τιμβογέρων, οντος, ὁ, (γέρων) Ὁ περὶ τὸν τάφον ὢν γέρων, ὁ πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, ἐσχατόγηρως, σοροδαίμων, σορέλληνα.

Τυμβολέτης, ου, ὁ, θηλ. Τυμβολέτις, ιδος, ἡ (ὄλλυμι) ταὐτὸν τῷ, τυμβωρύχος. Γρηγόρ. Ναζ. ἐν τοῖς Ἀνεκδότ. τοῦ Μουρατ. Ἐπιγρ. 147.

Τυμβονόμος, ὁ, ἡ, ον (νέμω) Ὅστις νέμεται, βόσκει ἢ διαιτρίβει ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους.

Τύμβος, ὁ, (τύφω) Κυρίως ἡ πυρά, ἤτοι ὁ τόπος ἔνθα καίεται τὸ νεκρὸν σῶμα, bustum, Λατ. παρὰ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σῆμα, μνημεῖον, τάφος, μνῆμα, σωρὸς γῆς ἥτις ἐπιτίθεται ἢ σωρεύεται ἐπὶ τῆς κόνεως καὶ τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. ὅθεν »τύμβον χεῖν« »Ὀδ. Δ, 584. Μ, 14, Ω, 81. συχνοτρ. δὲ παρ' Ὁμηρ. κεῖται »τύμβον ποιεῖν« ἐπὶ δὲ τοῦ τύμβου ἐγείρετο ἢ στήλη, Ἰλ. Λ, 371. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο τύμβος καὶ ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγγαράττετο ἢ εἰκὼν τοῦ ἀποθανόντος τροπικ. »Γέρων τύμβος«, ταὐτὸν τῷ, τυμβογέρων, ὁ πλησίον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου ὤν, ἐσχατόγηρως· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »γέρων μὲ τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον«, Εὐρ. Μηδ. 1206. τούτῳ παραβάλλεται καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 372. »Ὦ τύμβεν· ἀντὶ τοῦ, ὦ ταφῆναι ἄξιε γέρων. (πιθαν. ἐστι συγγεν. τῷ τύμβος τὸ Λατ. tumulus).

*Τυμβοσύνη, ἡ. Οὕτω καλεῖται ἓν μέρος τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη μὲ τοὺς ἐκ τῶν μνημείων λίθους.

Τυμβούχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω) Ὁ τὸν τύμβον ἔχων, κρατῶν εἰς ἐξουσίαν, τύμβου κύριος· ὁ ἐπὶ τῷ, ἢ ἐν τῷ τύμβῳ εὐριπιόμνος, κατοικῶν »εἰμὶ δὲ κὴρ τυμβοῦχος«. Ἀνθολογ.

*Τυμβοχοεύω, καὶ, Τυμβοχέω, ταὐτ. τῷ τύμβον χεῖν, ἢ χῶσαι, σωρεύω γῆν πρὸς τὸ κατασκευάσαι, ἐγείραι τύμβον Ἡροδτ. 7, 117. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Τυμβοχοῆσαι, περιχῶσαι, περιχῶσαι, θάψαι, τάφον ἀναχωματίσαι, τυμβοχοῆσαι χωστοῦ τάφου ἀξιῶσαι. ἐκ τοῦ

Τυμβοχοή, ἡ· Τὸ τύμβον χεῖν, ἀνάσκαψις καὶ ἐπισώρευσις γῆς πρὸς τὸ ἐγεῖραι, τύμβον, μνημεῖον ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος, τύμβου ἀναχωματισμός· ἐν Ἰλ. Φ, 322. »Οὐδέ τέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης«, ἔνθα ἡμαρτημ. Ἀρίσταρχος ἀνέγνωσε »τυμβοχοῆσ'« μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ, »τυμβοχοῆται« ἐνταφιᾶσαι, χωστοῦ τάφου ἢ ταφῆς ἀξιῶσαι παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. α, σελ. 127. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐνταφιασμός, κηδεία, ταφ. κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται παροξυτόν· τυμβοχόη, Lob. Φρυν. σελ. 493. ἐκ τοῦ

Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, ον (χέω) Ὁ τύμβον ἐγείρων, ὁ ἀνωρύττων τὴν γῆν πρὸς ὕψωσιν τύμβου, τάφου. β) Ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χέων, σπείδων. 2) προπαροξυτ. τυμβόχοος, παθ. ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χυνόμενος, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 1024. »Τυμβόχοα χειρώματα«, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λοιβὰς ἐπιταφίους· λοιβὰς δηλαδὴ ἃς ἔχεον ἐπὶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον.

Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ, ον. (χώννυμι) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 848. »Ἔργμα τυμβόχωστον τάφου«, τὸ μετὰ χώματος ὑψωμένον ἤτοι ἀναχωματισμένον μνῆμα, θολοειδὲς ἔργον τοῦ τάφου, ὕψωμα γῆς ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, χωστὸς τύμβος.

Τυμβωρυχέω, ῶ. (τυμβώρυχος) Ὀρύσσω, ἀνοίγω τοὺς τάφους καὶ κλέπτω τὰ ἐν αὐτοῖς. Συνέσ. Ἐπιστ. 143. ὅθεν

Τυμβωρυχία, ἡ· Τὸ ἐκσκάπτειν ἢ ἀνοίγειν τοὺς τάφους καὶ κλέπτειν τὰ ἐν αὐτοῖς.

Τυμβωρύχος, ὁ, ἡ, ον (τύμβος, ὀρύσσω) Ὁ τύμβον ὀρύσσων, ὅστις ἐκσκάπτει, ἀνοίγει τοὺς τάφους καὶ κλέπτει τὰ ἐν αὐτοῖς, λωποδύτης νεκρῶν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1180. καθόλ. δὲ πρωτοκλέπτης, κακοῦργος.

Τύμμα, ατος, τό· (τύπτω) Κτύπημα· τρῶσις, πληγή, κροῦσμα, κέντημα, (σουβλιά). Θεόκρ. καὶ Φιλήτας παρ' Ἀθην. β'. »Ὀξείης τάκτου τύμμα φυλαξάμενη«· καὶ ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. »Ἄγρια τύμματα πλευροῦν«.

*Τυμμή, ἡ. σπανιώτρ. τύπ. τοῦ τύμμα.

Τυμπανίας, ου, ὁ, (τύμπανον) ταὐτὸν τῷ, τυμπανοείς, καὶ, τυμπανοειδής. Τυμπάνῳ ὅμοιος. »Τδρωψ, ἡ, ὕδερος τυμπανοείς«. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 314. λέγεται ὁ ὕδρωψ, ὅταν ἡ κοιλία εἶναι τόσον φουσκωμένη, ὥστε καὶ ἦχον ἐκδίδει ὡς τύμπανον, ὅταν κτυπᾷ τις ἐπ' αὐτήν. Γαλ. καὶ Ἀφορ. Ἱππογρ. δ', 11.

Τυμπανίζω, Μ. ίσω, (τύμπανον) Πλήσσω, κτυπῶ μὲ τὸ τύμπανον ἤτοι μὲ τὴν ῥάβδον, ξυλοκοπῶ, ἰσχυρῶς τύπτω, δέρω. Παῦλ. 2) Κτυπῶ τὸ ἠχητικὸν ὄργανον ἤτοι τὸ τύμπανον, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἱεροπραξίας τῆς Κυβέλης, ἢ εἰς τὰ μητρῶα ἱερά. παθητ. »τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους« ἤτοι, ὑπὸ τυμπάνων συνοδεύομαι ὅτε ἐξέρχομαι.

Τυμπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τύμπανον. Μικρὸν τύμπανον.

Τυμπανισμός, ὁ, (τυμπανίζω) Τὸ τυμπανίζειν, διὰ τῆς ῥάβδου τύπτειν, δαρμός, ξυλοκόπημα, ῥαβδισμός. 2) τὸ κτυπᾶν τὸ τύμπανον, ἐποίουν δὲ τοῦτο ἐξαιρέτως οἱ Γάλλοι ἤτοι Εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, διὰ τοῦτο λέγει ὁ Πλούταρχ. »Τυμπανισμὸς ἐν ἀεδρογύοις«, ἢ μεταξὺ τῶν εὐνούχων ζωή· ἢ τὸ ζῆν μεταξὺ αὐτῶν. Παρ' Ἀριστοφάν. Λυσ. 388. ἡ ἑορτὴ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης.

Τυμπανιστής, οῦ, ὁ (τυμπανίζω). Ὁ τυμπανίζων, κρούων τὸ τύμπανον.

Τυμπανίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ τυμπανιστής. Ἡ τυμπανίζουσα, ἡ παίζουσα τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου, ὁ· ταὐτ. τῷ τυμπανίας.

Τυμπανόδουπος, ὁ, ἡ, ον (δουπέω). Ὁ ταραχὴν, θόρυβον, κτύπον ποιῶν διὰ τοῦ τυμπάνου. Ὀρφεύς.

Τυμπανοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τυμπάνου εἶδος ἔχων, τυμπάνῳ ὅμοιος.

Τυμπανόεις, εσσα, όεν· ταὐτὸν τῷ, τυμπανίας.

Τύμπανον, τό, συνηθέστρ. τύπος ἀντὶ, τύπανον, (τύπτω). Ὄργανον ἠχητικὸν ἐκ δερμάτων τεντωμένων ἐπὶ ἡμισφαιροειδοῦς τινος λεπτοῦ καὶ κενοῦ ἔσωθεν ξύλου γινόμενον, ὃ κρουόμενον ἑτέρῳ ξύλῳ, ἰσχυρόν τινα κτύπον, ἦχον ἀποτελεῖ· (τύμπανος, ἄργανον) Tamburo. »Κούφοισι βαρὴν τυμπάνω βρόμον«· καὶ »Ἀραξίχειρα τύμπανα«· ἐν Ἐπιγράμ. τοιαῦτα ὄργανα ἔκρουον καὶ αἱ Βάκχαι ἢ οἱ Γάλλοι ἐξαιρ. ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Κυβέλης καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. »Βαγχικώτερον μετὰ τυμπάνων προελθεῖν«· ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν ἡ. »Ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ τυμβάλων ἦχος, ἔτι δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος«· ὁ δ' Εὐριπ. ἐν Κύκλ. 206. »Τυμπάνων ἀράγματα«· εἶπεν. Ὅτι δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους

ἦν εὐθές, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κυρτὸν εἰς σχῆμα ἡμισφαίριον ἀποδεικνύεται ἀπὸ τῶν Μαργάρων, Tympania λεγομένων, παρὰ Πλίν. 9', 54, τὰ ὁποῖα ἑξενὸς μέρους ἦταν κυρτοειδῆ καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου εὐθέα· καὶ Varronis rei rusticae γ', ε, 15. Tabula cavata ut tympanum. Λέγεται καὶ ὑπὸ τῶν Ἀνατόμων, ἓν μέρος τοῦ ὠτός, ὁ ἐν τῷ σωλῆνι αὐτοῦ ὑμήν, καθ' οὗ πληττόμενος ὁ ἀὴρ ἀποτελεῖται τὸ ἐκ τῆς ἀκοῆς αἴσθημα 2) Τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυμπανίζουσι, τυμπανόξυλον, καὶ ἐντεῦθεν τιμωρητικόν τι ξύλον, ᾧ ὁ δήμιος τοὺς παραδιδομένους διεχειρίζετο· ὅθεν τό, τυμπανίζειν, ξύλῳ πλήσσειν, δέρειν Ἀριστ. 3) Ὀργανόν τι κολαστήριον, δι' οὗ ἢ ἐφ' οὗ ἀπέτεμνον τὰς κεφαλάς, ὅθεν τό, ἀποτυμπανίζειν ἀντὶ τοῦ, τιμωρεῖν, καὶ ἀποτέμνειν τὴν κεφαλήν. 4) παρὰ Βιργιλίῳ λέγονται Tympana, τύμπανα, καὶ οἱ τροχοὶ τῆς ἁμάξης, οἵ τινες εἰσὶ κατασκευασμένοι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τμήματος ξύλου, ἄνευ δηλαδὴ ἀψίδων καὶ σκελῶν· καὶ ἐντεῦθ. Πᾶν εὐθὲς ξύλινον σῶμα, στρογγύλον, τετράγωγον, ἢ τρίγωνον· καὶ ἐξαιρ. παρὰ Βιτρουβίῳ »Fastigii tymbanum« ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. τὸ ξύλινον τρίγωνον τοῦ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ οἴκου, Le fronton· ὁ αὐτὸς ἐν δ', 6. λέγει ἔτι »Tympana forium, τὰ τετράγωνα ἢ τρίγωνα γεμίσματα ἢ σανιδώματα τῶν πτυχίων τῆς θύρας.

*Τύμπανος, ὁ = τύμπανον, ἀμφ. Ἰαν. ΑΠ. σελ. 176.

Τυμπανοτερπής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (τέρπω). Ὁ τυμπάνῳ τερπόμενος, ὅστις χαίρεται, εὐφραίνεται ἀκούων τὸν κτύπον τοῦ τυμπάνου. Ὀρφ. Ἅμν.

Τυμπανοτρίβης, ὁ, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Plaut. tymbanotriba, Ὁ πλήττων, κρούων τὸ τύμπανον· τροπικ. μαλθακός, θηλυπρεπής, μαλακὸς κίναιδος, ὡς οἱ εὐνοῦχοι τυμπανισταὶ ἱερεῖς τῆς Κυβάλης.

Τυμπανοφορούμαι, (φέρω) Τύμπανον φέρω. Ἀθήν.

Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναλ. ταὐτὸν τῷ, τυμπανοειδής.

*Τυνδαρεῖος, εία, εῖον, καὶ ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς Τυνδάρηον ἀνήκων, Τυνδαρικός.

*Τυνδάρεος, ὁ Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. πατὴρ τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Ὀδ. Ἀττκ. Τυνδάρεως, γενκ. ω· ἐ δὲ ὑπὸ τῶν Νεωτερ. ἀναφερόμεν. τύπ. Τύνδαρος οὐχ εὕρηται οὐδαμοῦ.

*Τυνδαρεώνη, ἡ. θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἀνάλεκτ. 462.

*Τυνδαρέως, ω, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ Τυνδάρεως (α)

*Τυνδαρίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω, Ἅμ. Ὀμ.

*Τυνδαρίς, ίδος, ἡ, ταύτ. τῷ Τυνδαρεώνη, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

Τύνη, ἐπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τύ, σύ, ὡς τό, ἐγώνη, ἀντὶ τοῦ, ἐγώ· συχνάκ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ.

Τυννός, ή, όν· Δωρικ. ἀντὶ μικρός. Θεόκριτ. κθ', 137. »Τυννὸν δόρπον·« μικρὸν γεῦμα ἢ ἄριστον, ὅθεν ἐκ τυννῶν, ὡς τὸ ἐκ παίδων μικρόθεν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, Schaef. mel. σελ. 70. ὡς τὸ Λατ. tantillus (ταύτοσημ. τῷ τυτθός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τείνω.)

Τυννοῦτος, ον, Ἀττκ. τυννουτοσί, τυννουτονί, Τοσοῦτον μικρός, τόσον μικρὸς τόσον ὀλίγος, tantillos, Ἀριστφ. ἡ γραφὴ τυνοῦτος ἔστιν ἡμάρτημ. (ἐκ τοῦ τυννός, ὡς τὸ τοιοῦτος, τοσοῦτος τηλικοῦτος ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλίκος, οὐχὶ δὲ σύνθετ. ἐκ τοῦ οὗτος.)

Τυντλάζω, Εἰς τὸν πηλὸν πατῶ, ἐμβαίνω εἰς τὴν λάσπην, καὶ μεταβατ. μὲ λάσπην η πηλὸν βάλλω κτυπῶ, πηλακίζω, ἢ χλευάζω τινά. 2) Βολοκοπῶ, σκάπτω τὴν ἄμπελον. ταύτ. τῷ ἐπάρασσω Ἀριστοφ. Βατ. 1148. καὶ Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σωσίπατρος παρ' Ἀθην. 9', σελ. 378. »Ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλόζεται·« ἀνακατόνει, συγχέει ὅλα πρὸς ἄλληλα, καὶ Φώτιος ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου »Τυντλός, ἀντὶ τοῦ, τάραχος.

Τύντλος, ὁ. Πηλός, λάσπη, 2) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, τάραχος.

Τυντλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πηλώδης, ἰλυώδης. Ἡσύχ.

Τύξις, εως, ἡ ταὐτὸν τῷ, τεῦξις. Ἡ πρᾶξις τοῦ τεύχειν, κατασκευάζειν, Ἡσυχ.

Τυπάζω, μέλ. άσω (τύπος) = τυποῦν Ὀππ. 2) (τυπή) ταὐτὸν τῷ, τύπτω. Ἡσύχ.

Τύπανον, τό, (τύπτω) σπάν. ποιητ. τῦπος τοῦ τύμπανον, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἅμν. 13, 3. ὡσαυτ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμ. ποιητ. typanum.

Τυπάς, άδος, ἡ (τύπτω). Σφύρα, σφυρίον, κόπανον. Πλούταρχ.

Τυπετός, (τύπτω) Τὸ τύπτειν, πλήττειν. 2) ταὐτὸν τῷ, κοπετός, τὸ τύπτειν, κτυπᾶν τὸ στῆθος, ὀδύρεσθαι, καὶ ἐντεῦθ. πᾶν ἔξωτρκ. σημεῖον πένθους, Διονύσ. Ἁλικ. δ', 67.

Τυπή, ἡ, (τύπτω). Κτύπημα, πληγή, τρῶσις, ταὐτὸν τῷ τύμμα. Ἰλ. Ε, 887.

Τυπήϊον, τό. Ἰωνκ. ἀντὶ, Τυπεῖον. »Τυπήϊα νηός.« Καλλίμ. Δῆλ. 315. ἀντὶ τοῦ, τύπος, μνημεῖον, εἰκών, ἐνθύμησις.

Τυπίας, ου, ὁ, (τύπτω) παρὰ Πολυδ. ζ', 105. »Χαλκὸς τυπίας·« ὁ διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος, σφυρήλατος, ἐλατός· ductilis. »Καὶ Τροχίαν μὲν χαλκὸν, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν.«

Τυπικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς· Ὁ εἰς τύπον ἀνήκων, ὁ κατὰ τύπον τινὰ γεγενημένος, ἐξειργασμένος. Συμβολικός, εἰκονικός, ἀλληγορικός, Ἐκκλησ.

Τυπίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν, τῷ τυπάς. Σφύρα Διόδ. Σικ.

Τυπογραφέω, ῶ (γράφω). Νεοελλ. λέξ. Τύπους ἢ διὰ τύπων γράφω· ὅθεν

Τυποπραφεῖον, τό. Ἐργαστήριον ἔνθα γίνεται ἡ τυπογραφία, ἔνθα τυπογραφοῦσι

Τυπογραφία, ἡ, Ἡ διὰ τύπων γραφή, Imprimerie, Stamperia.

Τυπογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ διὰ τύπων γράφων, Imprimeur· ὁ τυπόνων τὰ βιβλία, ἐντυπωτής· ὅθεν καὶ Τυπογραφικός, ή, όν· ὁ εἰς τυπογραφίαν ἢ εἰς τυπογράφον ἀνήκων. »Τυπογραφική, τέχνη·« ἡ τέχνη τοῦ τυπογράφου.

Τυποπλαστία, ἡ (τύπος, πλάσσω). Ἡ πλάσις ἢ χάραξις τῶν τύπων.

Τυποποιέω, ῶ, (ποιέω). Τύπους ποιῶ, ταὐτὸν τῷ, εἰδωλοποιέω.

Τύπος, εος, τό, = τύμμα

Τύπος, ὁ (τύπτω) κυρ. Κτύπημα, πληγή, κρουσις, καὶ τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀποτελούμενον ἢ σχηματιζόμενον· ὅθεν τύπωμα, τὸ ἐκ τῆς τυπώσεως ἔκμαγμα καὶ ὁμοίωμα, τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος σημεῖον, χάραγμα, ἢ ἴχνος, καὶ τὸ ἐκ τῶν βημάτων ἀφινόμενον ἴχνος, πάτημα, στίβος, καὶ καθόλ. πᾶν σημεῖον γινόμενον ἐπί τινος τόπου διὰ τῆς αὐτόθι καταθέσεως πράγματός τινος, ὡς »Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα.« Ἀθήν. ιγ'. »Χύτρας τύπος·« Πλούταρχ. Σημπ. ἡ. »Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν·« ὁ τόπος, τὸ ἴχνος ἔνθα ἐστέκετο ἡ χύτρα· καὶ ἐν τοῖς Πυθαγορ. παραγγ. »Οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα· αἰσχρὸν γὰρ ἐστὶν, ἀνδρὶ συγκοιμωμένης γαμετῆς χώραν ὁρᾶσθαι καὶ τύπον·« τὸ ἐντύπωμα, τὸ ἐπὶ τῷ στρώματι κοιλότητος σημεῖον τοῦ σώματος τῆς γυναικός· καὶ αἱ ἀμυχαί, τὰ τραύματα, αἱ τρύπαι τῶν πληγῶν, τρῶσις, τὰ στίγματα, ἔτι δὲ τὸ χάραγμα, τὸ ἐπίσημον τῶν νομισμάτων· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ νομίσματος, παρβλ. κόμμα· καὶ »Τύπος χαρακτήρων·« ἀντὶ τοῦ, σχῆμα, ἤτοι τρόπος τοῦ γράφειν, ἢ εἰκών, τοιόν δὲ ἢ τοιόν δὲ χάραγμα ἢ σκάλισμα τῶν ἐπὶ χαλκοῦ ἢ λίθου ἐγγεγραμμένων γραμμάτων, ὡς »Πύλαξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρεῖχε καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος«, ἀλλ' ἰδιός τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστερος Αἰγυπτίοις« Πλούταρχ. ὡς ἡμεῖς κοιν. λέγομεν »Ἡ εἰκὼν τοῦ γραψίματος·« καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. πᾶν τὸ ἐκ μετάλλων καὶ λίθων διὰ τῆς σφυρᾶς ἢ τοῦ γλυφείου τεχνηέντως κατασκευασμένον, ἢ ἐξειργασμένον »Τύποισι δὲ ἐξαπήχεσι ἐτκευάδαται ἀξίοισι λόγου« καὶ »περιθέει δὲ αὐτὸ (ἱερὸν) αἰματιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι·« Ἡροδτ. ἤτοι ἐκτυπώματα, ἔκτυποι, ἐργασίαι, ἀνάγλυφα, καὶ, τύποι, πᾶτα τοιαύτη δι' ἐκτυπωμάτων ἐργασία τῆς γλυπτικῆς τέχνης, Ἡροδοτ. 2, 86 παρβλ. καὶ 3, 88, καὶ, ἐν τύπῳ. ἐπὶ τύπου, ἀντὶ δι' ὑψηλῆς ἢ ὑψωμένης ἐργασίας, ἐκτυπώσεως, Παυσαν. β', 19. ἢ, 31 ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα ὠνόμασε τύπον καὶ τύπους τὰ ἐκ τῶν μετάλλων ἔκτυπα γράμματα, δι' ὧν τὴν σήμερον τυποῦσι διὰ τῶν πιεστηρίων τὰ βιβλία, ὅθεν τυπογραφέω, τυπογραφεῖον, τυχογραφία, κ. τ. τ. καὶ τυποχαράκτης ἢ τυποχύτης, ὁ χαράττων, ἢ χύων τοὺς τύπους τούτους· ἔτι δὲ ὁ ἀκούμενος κρότος ἢ ψόφος διά τινος κρούσεως, πλήξεως, ὡς π. χ. ἐκ τῆς κρούσεως τῆς σφυρᾶς, ὁ διὰ τῆς σφυρηλατίας ἀποτελούμενος κρότος, καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά, 12 ὁ ἦχος ἢ κτύπος τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου, καὶ ἐν γένει 2) μορφή, χαρακτήρ, σχῆμα, εἶδος, εἰκών, εἴδωλον, ὁμοίωμα, ἐκμαγεῖον, ἐκτυράγισμα, ἢ γεγραμμένη ἢ πεπλασμένη εἰκὼν σώματός τινος. Ἰσοκράτ. καὶ Θεόφρ. ἐξαιρ. σκιαγραφία, ὑπογραφή, σχέδιον, σχεδίασμα, ἰχνογραφία, προχάραγμα, γενική, καθολική ἢ σύντομος περιληπτική ἔκθεσις καὶ περιγραφὴ πράγματός τινος. »Τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν. — ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς λέγειν, γενικῶς ὁμιλεῖν — »Ὡς τύπῳ λαβεῖν, περιλαβεῖν.« Πλάτ. Ἀριστοτέλ. καὶ Θεόφρ. ἀντὶ τοῦ, καθόλου καὶ γενικῶς εἰπεῖν, ἄνευ τινὸς δηλαδὴ ὁριστικοῦ καὶ ἰδιαιτέρας περιγραφῆς, ἐπιπολαίως καὶ ἀντὶ τοῦ, συντόμως εἰπεῖν. 3) Ἀρχέτυπον, κανὼν παράδειγμα, ὑπογραμμός· πρωτότυπον καθ' ὃ ἢ κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ἄλλο τι παρόμοιον, (Κελούπιον) »Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων« Παῦλ. πρ. Τίτ. καὶ, τύπον ἐπιρρήματκ. ἀντὶ κατὰ τύπον, ὁμοίως ὡς. 4) τάξις τις ἢ περίοδος ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήματι γινομένη· καὶ ἐντεῦθεν »Τὰ πάθη τυποῦνται« ἤτοι τύπον λαμβάνουσι· περιοδικῶς δηλαδὴ λαμβάνουσιν αὔξησιν καὶ ὁρμὴν ἢ ἐλαττοῦνται· ὡς π. χ. ὁ Πυρετός, κ. τ. τ. Γαλην. 5) δίκη ἢ κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίον τοῦ μὴ ἀποδίδοντος τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἀργοποροῦντος τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του. Φιλόστρατ. ἐν βίοις Σοφιστ. »Καὶ οἱ δανειζόμενοι παρ' αὐτοῦ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσθαι, προσέγραφον τῷ τόκῳ· ὑπήγετο καὶ Πολέμων τῷ δατμῷ τούτῳ· δεδάνειστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐθεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ἠπείλει τύπους·« ἔνθα ἐπιφέρει. »Οἱ δὲ Τύποι γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἑρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἐπιδιδόντι.« Πολυδεύκ. ἡ, 29. »Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος.« Παρ' Ἡροδότ. 1, 67. ἐν χρησ.

6) »Τύπος ἀντίτυπος·« ἐκφράζει τὴν σφῦραν καὶ τὸν ἄκμονα· ὅθεν

Τυπόω, ῶ. Τύπον ποιῶ, ἐντύπωμα ἢ ἐκτύπωμα ποιῶ, σχηματίζω, μορφόω, εἰκονίζω, πλάττω, ποιῶ τι κατὰ μίμησιν τινὸς ἄλλου, ἐκμιμοῦμαι, καὶ σφραγίζω, διὰ τῆς σφραγῖδος σημειῶ. Ἀππιαν. »Τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελὼν, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου·« ἐσφράγισεν, ἐβούλωσεν. παθητκ. τύπον τινὰ δέχομαι ἢ λαμβάνω, ἐντύπωσίν τινα δέχομαι »Ἀήρ φθέγγοις ἀνάρθροις τυπωθείς,« Πλούταρχ. ἐντυπώματα λαβών. 2) παρὰ τῇ νῦν καθομιλουμ. ἀντὶ τοῦ δι' ἐκτυπωμάτων γράφω, σημαίνω, τυπόω, ὡς τὸ Γαλ. Imprime καὶ τὸ Ἰταλ. Stampare.

*Τυπτητέος, έα, έον. Κτυπημένος, πληγωτός, ὁ δυνάμενος κτυπηθῆναι ἢ πληγωθῆναι, ἔστι δὲ ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ

Τύπτω, Μ. τύψω. καὶ Ἀττικ. τυπτήσω, (Πλάτ. καὶ Ἀριστοφάν.) παθ. Παρακ. τετύπτημαι, παθ. Ἀορ. ἐτύπην, τὸν δὲ μελλ. τυπτήσομαι ἔχοντα παθητ. σημασ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 1382 ὁ Θουτμ. Ἑλλ. Γραμματ. τόμ. Β, σελ. 55 εἰς τὸ τυπήσομαι προείλετο μεταβαίνειν· παρ' Ὁμήρ. κεῖται κατ' ἔνεστ. καὶ Παραταατ, ἔτι δὲ κατ' ἔνεστ. παθητ. κατ. ἐνεργ. ἀόρ. ἔτυψα, ὅς τις καὶ μεθ' Ὅμ. διέμενεν ἐν χρήσει κατὰ ποθ. Παρακ. τετυμμένος, καὶ παθ. Ἀόρ. ὡσαύτ. καὶ Μεσ. ἦν ἐν χρήσει. Παίω, τύπτω, πλήττω κτυπῶ, ἰδί· τῇ ῥάβδῳ παίω, κτυπῶ μὲ τὴν ῥάβδον, Ἰλ. Λ, 561. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κεντῶ κεντρόνω, ἐπὶ μελισσῶν, σφηκῶν, σκορπίων, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', β'. 6. »Σφῆκας θηρᾶν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος·« ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄφεων. Ἀνακρ. »Ὄφις μ' ἔτυψε μικρός·« ὃ ἡμεῖς λέγομεν »Τὸν ἐκτύπησε. - Τὸν ἐδάγκασεν ὁ ὄφις,« παρ' Ὁμηρ. δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς διὰ ὅπλων, βολῆς ἀντὶ κτυπῶ καὶ πληγόνω, τιτρώσκω μὲ τὸ ξίφος, μὲ τὸ δόρυ, Φ, 117. »-ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ, τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα.« Χ. 68. »-ἐπεὶ κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἢὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληαι·« ὡσαυτ. φασγάνῳ, ἄυρι, ἔγχεσι, ἐγχείῃσι τυπτειν, καὶ ἄνευ ἐγγυτηρ. προσδιορισμοῦ »Μέσιν κατὰ γαστέρα τύψεν« Ἰλ. Ρ, 313. Ὀδ. Χ, 303, καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ Μεταφορ. Τ, 125. »Ἄχος ὀξὺ τύψε φρένα βαθείαν·« ἐκτύπησε καὶ ἐκπλήγωσε βαθέως τὴν ψυχὴν, κατέθλιψε, κατελύπησε βαθέως καὶ »Ἡ ἀληθείη ἔτυψε Καμβύσεα« Ἡροδτ. 3, 64 ἤτοι κατεπλήγωσε τὸν Καμβύσην, »Ἀνίκαι τυπείς« Πίνδ. Νεμ. 1, 81. Λέγεται καὶ ἐπὶ λίθων ἀντὶ τοῦ, λιθοβολῶ, ῥίπτω λίθους καὶ κτυπῶ, κτυπῶ μὲ τὰς πέτρας, ἄρα, ἀντὶ τοῦ, βάλλω, σπαν. μέντοι Πολύβ. γ', 53. σπαν. μέντοι. Ὅμηρ. δὲ τίθησιν ἐκ παραλλήλ. τὸ τύπτειν καὶ βάλλειν. Ἰλ. Λ, 191, 206. Τ, 378 462 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κατ' ἰδ. τινα ἰδιωτ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 580. Ι. 104. »Τύπτον ἅλα ἐρετμοῖς·« ἐκτυποῦσαν τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κώπας, ἐκωπηλάτουν καὶ Χ. 86. »Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετόπῳ·« ἐκτυποῦσε τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπον, ἤτοι φέρεσθαι πρὸς τὴν γῆν, πίπτειν κατὰ γῆς »Ἴχνια ποδοῖν τύπτειν« Ἰλ. Ψ. 764. πα·ῶ μὲ τοὺς πόδας μου τὰ ἴχνη· καὶ »Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων·« ἤτοι πνέων, προσβάλλων μεθ' ὁρμῆς καὶ σφοδρότητος, Ἰλ. Λ, 306. παρβλ. καὶ Πινδ. Πύθ. 6, 13 ὁ Ἀπολλὼν· καὶ Φώτ. ἔχουσι. »Τύψας, ἐκ χειρὸς πατάξας·« καὶ Ἡσύχ. ἔχει. »Τύψαι, τὸ διὰ χειρὸς πατάξαι, ἢ τρῶσαι.« Μέσ, Τύπτομαι, τύπτω ἐμαυτόν· καὶ μάλιστα ἐν λύπῃ τινί, τύπτω, κτυπῶ τὸ στῆθός μου, πρὸς δήλωσιν τοῦ πόνου ἢ τῆς λύπης τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὡς τὸ κόπτομαι, πλήσσομαι, συχνάκ. παρ' Ἡρόδοτ. β'. »Τύπτομαί τινα·« ὡς καὶ τὸ »Κέπτομαί τινα·« τύπτω ἐμαυτὸν διά τινα, κτυπῶ τὸ στῆθός μου διά τινα, ὀδύρομαί τινα »Τύπτονται τὸν κριὸν·« Ἡροδτ. 2, 42, 61, 132, καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. πλήττομαι ἢ πληγόνομαι· καὶ μετὰ Αἰτκ. πληγάς, δαρμοὺς λαμβάνω, »Ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπη·« Ἰλ. Ω, 421. ὡσαύτ. τύπτομαι πολλάς, προσυπακμ. πληγάς, λαμβάνω πολλοὺς δαρμοὺς, μαστιγώσεις, Ἀριστφ. Νεωτρ. Συγγρφ. σχηματίζουσιν ὡς ἐκ τοῦ Ἀττκ. μελ. τυπτήσω καὶ ἀόρ. τινα ἐτύπτησα, παρακμ. τετύπτηκα, παθτ Παρακμ. τετύπτημαι, παθτ. Ἀορ. ἐτυπτήθην, Lob. Φρυν. σελ. 784. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 48[3], καὶ Ἀχ. Τμτ. σελ, 830. (ἐκ τοῦ τύπτω παρῆχθη τὸ τύπος, κτύπος, κτυπεω.)

Τυπώδης, ες, ὁ, ἡ, ε. καὶ Ἐπίρ. τυποειδῶς (τύπος, εἶδος) Ὁ τύπου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ἢ ἴσος τύπῳ ἢ σκιαγραφίᾳ. »Εἰ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν« Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ς', 1. ἀλλὰ κἂν τοὐλάχιστον ὡς εἰς γενικὴν καὶ συνοπτικήν τινα γνῶσιν, μάθησιν· παράβαλ. καὶ τὸ τοῦ Κικέρωνος εἰς Ἀττ. κ. τ. ἑ', 13. ὡς τό, »Ἐν τύπῳ εἰπεῖν·« οὕτω καὶ «Τυποειδῶς εἰπεῖν·« παρὰ Στράβωνι.

Τύπωμα, ατος, τὸ (τυπόω)· Τετυπωμένον, ἐσχηματισμένον, εἰκωνισμένον, ἐκτύπωμα. Λυκόφρ. παρὰ Σοφοκλ. Ὀρέστ. »Τύπωμα χαλκόπλευρον·« ἢ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη Κάλπις, τὸ ἄγγος ἢ τὸ κιβώτιον ἐν ᾧ ἔβαλον τὴν κόνιν τῶν κεκαυμένων νεκρῶν σωμάτων.

Τύπωσις, εως, ἡ (τυποόω). Τὸ τυποῦν, μόρφωσις, σχηματισμός. μορφή, εἰκών, ἐξομοίωμα.

Τυπωτής, οῦ, ὁ· θηλ. τυπῶτις, ιδος. ἡ (τυπόω). Ὁ τυπῶν, σχηματίζων, ἢ πλάττων, μορφωτής, πλάστης, ἢ ὁ τύπον τινὰ, ἐκτύπωμα, ἢ σχῆμα ἐμφαίων, παριστῶν »Σφρηγὶς τυπωτὴς« Ὀρφ. ἢ ἐπ' αὐτῆς ἔχουσα ἐγκεχαραγμένον σημεῖόν τι.

Τυπωτικός, ή, όν (τυπόω). Ὁ τυποῦν, σχηματίζων, πλάττων Ἀθήν. Σελ. 392.

Τυπωτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τυπόω. Τετυπωμένος, ἐσχηματισμένος, ὅστις ἐτυπώθη, ἐμορφώθη, ἐχαράχθη.

Τύραννεῖον, τό (τύραννος). Ὁ οἶκος τοῦ τυράννου. Διοδ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Τυραννεύω καὶ

*Τυραννέω, (τύρανος). Τύραννος εἰμί, κατεξουσιάζω, ἀπόλυτον, αὐθαίρετον ὑπεροχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. καὶ μεταβατ. τυραννῶ, δεσπόζω, ἀπεριόριστον ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἐπί τινα· ἐξαιρτ. ἐπί τινος λαοῦ, ἔθνους, χώρας, ἢ πόλεως, μετὰ γενκ. Ἡροδτ. παρ' ᾧ ἀεὶ κεῖται ὁ τύπ. τυραννεύω, 1, 15, 20, 59, 64, 73, 77, 163. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ Θουκ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' Αἰτκ. »ἄρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς·« Δημοσθ. Φιλιπ. γ'. παρ' Ἡροδτ. εὕρηται ὁ ἀόρ. τυραννεῦσαι ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τύραννος, δεσπότης εἰμί, ἀπόλυτος κυριάρχης. Παθητ. τυραννεύομαι, ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι, ἀπολύτως, δεσποτικῶς, ὑπὸ τυραννικὴν ἢ δεσποτικὴν πολιτείαν ζῶ, διοικοῦμαι, ὅθεν »Πόλεις τυραννούμεναι« Πλάτ. αἱ ὑπὸ τυράννου διοικούμεναι· αἱ μὴ συνταγματικῶς κυβερνώμεναι, ὁ μελ. τυραννήσομαι κατὰ παθ. σημασ. εὕρηται παρὰ Δημ. 2) τυραννέω σημαίνει ἔτι καὶ τὸ τυραννικὰ φρονῶ, ἔχω φρονήματα τυράννου· ἔπειτα δὲ καὶ, ἀντὶ τοῦ, παιδεύω, βασανίζω, θλίβω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα.

Τυραννησείω, (ἐκ τοῦ Μλ. τυραννέω). Τυραννίας ἢ τυραννήσαι ἐπιθυμῶ, πάσχω νὰ λάβω τὴν τυραννίαν, νὰ γίνω ἀπόλυτος κυριάρχης· Διογ. Λαέρτ.

Τυραννία, ἡ (τύραννος). ταὐτὸν τῷ, τυραννίς. Ξενοφ.

Τυραννιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τυραννησείω, Προσπαθῶ νὰ γίνω τύραννος· 2) χαρακτηρᾶ τυραννικὸν φέρω, δεικνύω φρόνημα τυραννικὸν »Οἱ λόγοι σου τυραννιῶσι·« οἱ λόγοι σου ὁμοιάζουσιν ὅτι ἀγαπᾷ τὴν τυραννίαν· Διογ. Λαέρ. 3, 18.

Τυραννίζω, Μλ. ίσω. Κρατῶ μετὰ τῶν τυράννων, ἐκ τοῦ μέρους τῶν τυράννων εἰμί, Δημοσθέν. ὡς τό, μηδίζω.

Τυραννικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. — κῶς (τύραννος). Ὁ εἰς τύραννον ἀνήκων, πρέπων, ἀναφερόμενος πᾶν τὸ ἀπὸ τυράννου προερχόμενον· ἴδιον τοῦ τυράννου, δεσποτικῶς, βασιλικῶς.

Τυραννίς, ίδος, ἡ, κλητκ. τυραννί, Σοφ. Ο.Τ. 380 (τύραννος). Ἡ ἀρχή, ἐξουσία, κυριότης τοῦ τυράννου· ἀπεριόριστος καὶ κατὰ προαίρεσιν ἐξουσία καὶ διοίκησις, δεσποτεία· καθόλου δὲ, ἀρχή, βασιλεία, ὑπεροχή, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἐπὶ κακῆς, σκληρᾶς καὶ ἀδίκου ἐξουσίας ἢ δεσποτείας λέγει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητ. α'. »Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς·« καὶ ἐν Πολιτ. γ'. »Ἡ τυραννὶς ἐστὶ μοναρχία, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μοναρχοῦντος·« ἄρα, ἡ παράνομος βασιλεία, ἢ μὴ κατὰ νόμους καὶ κατ' ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατὰ βίαν καὶ ἁρπαγὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ βίαιον, ἀλαζονικὸν καὶ φιλαρχικὸν πολίτευμα τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων· πληθ. αἱ τυραννίδες, ταὐτ. τῷ τύραννοι, Ἡροδτ. 8, 137. 2) θηλ. τοῦ τύραννος, ἢ βασιλὶς, ἢ γυνὴ τοῦ τυράννου· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐσθὴρ Κεφ. β'.

Τυραννοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Τύραννος καὶ δαίμων ἐν ταὐτῷ. ὃν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴπῃ, ἀλλὰ καὶ δαίμονα· Ἡσύχ.

Τυραννοδιδάσκαλος, ὁ, (διδάσκαλος). Διδάσκαλος τοῦ τυράννου, ὁ διδάσκων τὸν τύραννον. Πλάτ. καὶ Δίων Κάσ.

Τυραννοκτονέω, ῶ (τυραννεκτόνος). Κτείνω, φονεύω τὸν τύραννον. Φάλαρ. ὅθεν

Τυραννοκτονία, ἡ. Ἀναίρεσις, φόνος τοῦ τυράννου.

Τυραννοκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τυραννοκτόνους, ἢ εἰς τὴν τυραννοκτονίαν.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς τυράννους, ὁ τὸν τύραννον κτείνας, φονεύσας.

Τυραννοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τυράννους ποιῶν, σχηματίζων. Πλάτ.

Τύραννος, ὁ καὶ ἡ. Δωρικ. ἐν ἴσῳ τῷ, κύρανος, ἐκ τοῦ κῦρος, κύριος, συγγεν. τῷ κάραννος. κυρ. Κύριος, ἄρχων, βασιλεύς, ἐξουσιαστής, καὶ ἰδί· ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος κυριάρχης, δυνάστης, ὅστις βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐξουσιάζει, αὐθαίρετος ἄρχων, μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς οὐδένα νόμον ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν διοικεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένους, ἐξαιρ. οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἀπολύτως δεσπόζοντες· τροπικ. δὲ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θεῶν, Ἄμν, Ὅμ. 7, 5 καὶ Ἀριστοφάν. Ν.φ. 564. »Ἡμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον·« καὶ παρ' Ἀθήν. ιγ'. »Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως·« ἐξόχ. δὲ ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τύραννος ἐν ταῖς δημοκρατικαῖς πολιτείαις ὅστις ἑνὰ τίνα τῆς θελήσεως καὶ συγκαταθέσεως τοῦ ἔθνους οἰκειοποιεῖτο ἢ ἥρπαζε τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, καὶ ἐγίνετο ἄρχων καὶ ἐξουσιαστὴς αὐτὸς μόνον ἐπὶ πάντας τοὺς ἄλλους, ἄρα αὐθαίρετος μονάρχης, ὥστε οὕτω διὰ τῆς λέξεως τύραννος ὑπενοοῦν μᾶλλον τὴν παρὰ νόμον ἁρπαγὴν καὶ σφετέρεσιν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς τῶν δικαιωμάτων ἐλευθηρίας, παρὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρχῆς τοῦ τυραννοῦντος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπιεικὴς καὶ ἀγαθὸς Πεισίστρατος ἐκλήθη τύραννος διότι οἰκειοποιήθη αὐτὸς μόνον τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου καὶ δὲν τῷ τὴν ἐπρόσφερον αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ δὲν τὴν παρέλαβεν ἐκ διαδοχῆς· ἐπει-

δὴ δὶ ἕνα ἐλεύθερον λαὸν μία τοιαύτη ἀπόλυτος καὶ μοναρχικὴ κυβέρνησις ὑπῆρχεν ἐπαχθής, δυσανάσχετος, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ διατηρήσῃ ὁ παρανόμως αὐτὴν ἀποκτήσας μετεχειρίζετο δυναστείας καὶ βίας, οὕτω τὸ ὄνομα τύραννος ἀπενέμετο εἰς τὸν φέροντα αὐτὸ ὡς τι ἰδιότερον ἐπαχθὲς παράσημον τῆς ἀπολύτου καὶ δεσποτικῆς δυνάμεώς του, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, »Τύραννος« διὰ τοῦ, παράνομος βατιλεύς, ἄρχων ἀπηνὴς καὶ ἀπάνθρωπος· καὶ Εὐσταθ. διὰ τοῦ »Ὁ μὴ κατὰ νόμον ἄρχων, ἀλλ' ὁ βίαιος μονάρχης«· ὁ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, γ', 7. »Τύραννος ἦν, ὃς δούλους ἐλευθέρους καὶ πολίτας ἐποίει· ἀπεκτίννυε δὲ καὶ ἐφυγάδευε καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο· γενικώτερ ἔτι ἐκαλεῖτο καὶ ὅλη ἡ γενεὰ τοῦ τυράννου, οὕτω οἱ τῆς Σικελίας βασιλεῖς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 316. καὶ ΟΚ. 847. καὶ ἑπομεν. ὅλη ἡ βασιλικὴ γενεὰ· ἡ τύραννος, λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ βατιλίς, ἤτοι ἡ σύζυγος τοῦ τυράννου, καὶ ἡ θυγάτηρ ἑνὸς βατιλέως, Εὐρ. Ἑκαβ. 792. Μηδ. 873, 1353. ὡσαύτ. καὶ, ὁ τύραννος, ἐλέγετο ὁ υἱὸς ἑνὸς ἄρχοντος, ἡγεμόνος, Dorv. χαρ. σελ. 219. 2) τύραννος, ὁ, ἡ, ον, ἐπιθ. ὡς τὸ τυραννικός, ὁ τυραννικῶς, ἡ μὲ τρόπον τυράννου, δεσπότου φερόμενος, πολιτευόμενος, καὶ »τύραννα δρᾶνα«, Σοφοκλ. ΟΤ. 588. πράττω τυραννικὰ ἔργα, παρβλ. καὶ Ἀντιγ. 1169. Valck. Ἱππολ. 840. »ἡ τύραννος κόρη« Εὐρ. Μηδ. 1122. »τύραννος πόλις«, Θουκδ. α', 122, 124. »τύραννα σκῆπτρα« Αἰσχύλ. Προμ. 760. »τὰ τύραννα δώματα« ἤτοι τὰ παλάτια τοῦ τυράννου, κ. τ. τ. Ἡ λέξις ἔλαβεν ἀρχὴν πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ, Ἀρχιλόχου, ὅτε ἤρχησαν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ πρώτην φορὰν νὰ σχηματίζωνται ἐλεύθεραι καὶ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι, παρὰ Θεογν. Πίνδ. καὶ Ἡρότ. ἀπαντᾶται συχνάκ. ἡ λέξις παρὰ δὲ Ὅμ. πιθαν. εὑρῆται ἅπαξ μόνον ἐν Ἴμν. 7, 5. ὡς μόνον παράδειγμ. ἀρχαιοτέρας αὐτῆς χρήσεως· (υ–υ)

Τυραννοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). ταὐτὸν τῷ, τυραννοκτόνος, Ὁ φονεύων τοὺς τυράννους.

Τυραννόφρων, ὁ, ἡ, (φρήν). Ὁ τυραννικὸν φρόνημα ἔχων, Δίων. χρ.

Τύρβᾳ, Ἐπίρ. (τύρβη). Θορύβως, ἡ μετὰ θορύβου, μίγδην, ἀναμίξ, ἀνακατωμένα, συγκεχημένως ἐπάω καὶ κάτω· »Δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω« Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 375. ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας· »Ἄνω κάτω« ἐπὶ ταύτης τῆς σηματίας, οἷον »Ἔφερεν ἄνω κάτω τὰ πράγματα«, ἤτοι κατετάραξεν ἐσύγχησεν αὐτά· καὶ τὸ »Ἀνακατόνω« ῥῆμα, ὅ ἐστιν; Ἄνω κάτω φέρω, συγχέω, ταράττω, ἀνακυκάω· ἡ αὐτὴ λέξις λέγεται καὶ »Σύρβα«, Ἡσύχ. μετὰ θορύβου· ὅθεν

Τυρβάζω, Μλ. άσω. Ταράσσω, συγχέω, ἀναμιγνύω, ἄνω [κάτω φέρω ὅθεν τὸ Λατιν. Turbo· »Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαδίζων«· Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 257. πατήσεις, ἀνακατώσεις τὸν πηλὸν ἐν τῷ πορεύεσθαι· »Τυφλὸς ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά« φέρει εἰς θόρυβον; ἄνω κάτω, ἀνακατόνει ὅλα τὰ κακά, ὡς ὁ χοῖρος μὲ τὸ πρόσωπόν του, ὅταν ἀνακατόνῃ τὰ χώματα, ἢ τὴν κόπρον, Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, τυρβάζειν, ἀντὶ τοῦ, ἀνακυκᾶν ἀνακατόνειν τὰ πράγματα, καὶ »Τυρβάζεσθαι« μέσ. ἐν θορύβῳ καὶ ταραχῇ εἶμί, ἐνοχλοῦμαι, στενοχωροῦμαι, στριμόνομαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν ἢ ἄνω καὶ κάτω περιφέρομαι· Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1007. »Περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπείγομαι, μετὰ φροντίδος καὶ ἀγῶνος περιστρέφομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν πρὸς ἑτοιμασίαν τινός· Λουκᾶς Κεφ. ἰ. »Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά«· ὅθεν

Τυρβαστία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τύρβη. Ἀριθ. 2. Πολυδ.

Τύρβη, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σύρβη· ὅθεν τὸ Λατιν. Turba. Θόρυβος, τάραχος, στενοχωρία, στρίμωμα, ἀταξία, ἀνακατωμός, σύγχυσις, παραζάλη, ὄχλος, Ξενοφ. Κυρουπ. α', β', γ'. »Ὦ; μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ«· Πολύβ, »Ἀμειξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πάντες τὸ στρατόπεδον« ἢ 2) βαιχική τις ἑορτὴ καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν συνήθης χορός· ὁ Πολυδ. ἐν δ', 104. λέγει ταύτην »Τυρβαστίαν« ἐκ τοῦ τυρβάζω »Τυρβαστία δὲ ἐκαλεῖτο τὸ ὄρχημα τὸ διθυραμβικόν« Παυσαν. Κορινθ. κδ' »Ἀργεῖοι ἄγουσι τῷ Διονύσῳ τὴν ἑορτὴν, καλουμένην τύρβαν« (συγγεν. τῷ θόρυβος, θορυβέω).

Τυρεία, ἡ (τυρεύω). Τὸ τυρὸν ποιεῖν, τυροποιία 2) ταὐτὸν τῷ, κύκητις, σύγχυτις.

Τύρευμα, ατος, τὸ (τυρεύω). Τύρομα, τυρός, Εὐρίπ. Κύκλ. 163. καὶ 190. »Πηκτοῦ γάλακτος τ' οὐ σπάνια τυρεύματα«.

Τύρευσις, εως, ἡ (τυρεύω)· ταὐτὸν τῷ, τυρεία.

* Τυρευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Τυρευτής, οῦ, ὁ (τυρεύω). Ὁ τυρὸν ποιῶν, κατασκευάζων »Ἑρμῆς τυρευτής«· ὡς θεὸς καὶ προστάτης τῶν Αἰπόλων, καὶ ἀστὴρ τοῦ τῶν αἰγῶν τυροῦ· ἴδε ἐν τῷ, εὐγλαγής.

Τυρεύω, καὶ, τυρέω; Μλ. ήσω (τυρός). Ταὐτὸν τῷ, τυρόω. Τυρὸν κατασκευάζω. Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. ιά, σελ. 499. »Τυρὸν ἐτύρησας μέγαν« ἔκαμες ἕνα μεγάλον τυρόν, καὶ »Γάλα τυρεύειν· ποιεῖν τὸ γάλα εἰς τυρόν, κάμνειν ἐκ γάλατος τυρίον· ὁ Φώτ. ἔχει· τυρεύεται, καὶ τυρεῖται, συνίσταται, καὶ συμπήγνυται· 2) μεταφορικ. ὡς τὸ, τυρβάζω, κυκάω, ταράττω, ἀνακατόνω, ἀναμιγνύω, συγχέω, κακῶς διαστρέφω· »Ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα« Δημοσθ. καὶ »Τυρεύειν κατασκευάζω« ἤτοι μηχανᾶσθαι, ἀπατηλῶς καὶ δολίως ἢ κακομηχάνως κατασκευάζειν καὶ παρασταίνειν τι· οὕτω καὶ »Τυρεύειν ἐπιβουλάζω« παρὰ Νικήτ. Χρον. δ', 2. καὶ, τυρεύω κακόν τινι, ἐπιβουλεύομαι κατά τινος· ἴδε τυρόω· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τυρεύεται«, ταράττει, κυκᾷ· καὶ, τυρωθέντα, ταραχθέντα, κινηθέντα· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τυρεύειν«, τὸ κακομηχάνως ἀνακυκᾶν καὶ στρέφειν τὰ πράγματα τὰ πολιτικά.

Τυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τυρός.

* Τύριος, ία, ιον (τύρος). Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τύρου ὤν.

* Τυρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ συρίζω. Θεοκρ.

* Τυρίσκος, ὁ. Ὑποκορστ. τοῦ τυρός.

Τυροβόλιον, τό (βάλλω). Πλέγμα, κάλαθος ἐν ᾧ τερσαίνονται, στραγγίζουσι οἱ τυροί, ταρσός.

Τυρογλύφος, ὁ, (γλύφω). Ὁ γλύφων τὸν Τυρόν, κωμ. ἐπικλ. μυὸς ἐν Βατραχομ. 137.

Τυρόεις, όεσσα, όεν, κατὰ συναιρ. τυροῦς, οῦσα, οῦν (τυρός). Τυρώδης, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ ὤν, ἢ τετὰ τυροῦ κατεσκευασμένος· »Πλακοῦς, ἄρτος τυρόεις« τυρόπηττα, ἄρτος μετὰ τυροῦ μεμιγμένος· (παρὰ Θεοκρ. α, 58. τό, τυρόεντα εἴτε ὡς τρισυλλαβ. προφέρεται, ἢ συνήθ. κατὰ συναιρσ. τυροῦντα, ἢ τελευταῖον κατὰ Σώφρον. παρ' Ἀθην. 3, σελ. 110. D. Δωρικ τυρῶντα δεῖ γράφεσθαι).

* Τυρόκλῃψ, ὁ (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς τυροὺς, τυροκλέπτης.

Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ (κνάω). Μάχαιρα ἢ ἄλλο τι ὄργανον σιδέριον δι' οὗ ὁ τυρὸς κνᾶται, κόπτεται ἢ ἐπιξέεται· Ἀριστφ. Ὄρν. 1579. κατ' ἄλλους γράφεται τυροκνῆστις.

Τυροκομεῖον, τό. Τόπος ἢ μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ὁ τυρὸς καὶ περιποιεῖται καθ' Ἡσύχ. »τάλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ἐπεμελεῖας τυγχάνει« ἢ ὡς Πολυδ. α, 12. ἔχει· »Τυροκομεῖα, ταρσοί, τυροφορεῖα, καὶ τάλαροι· καὶ ἐν ζ'. »Τυροκομεῖον· οὕτω δ' ἂν καλοῖς τὸν τάλαρον, ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται« Caseale, ἐκ τοῦ

Τυροκομέω, ῶ (κομέω), Τυρὸν ποιῶ, περὶ πήξεως καὶ κατασκευῆς τυροῦ φροντίζω, Πολυδ. α. 251.

Τυροκοπέω, (κόπτω). Τυρὸν κόπτω.

Τυροκόσκινον, τό (κόσκινον). Τὸ τοῦ τυροῦ κόσκινον, δι' οὗ δηλαδὴ κοσκινίζεται καὶ στραγγίζεται ὁ τυρός· Ἀθην. ιδ'. ἔνθα περιγράφει τοῦτο οὕτωσί· »Τυρὸν ἐκπιέσας καλῶς, θὲς εἰς ἄγγος· εἶτα ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς, διάγε τὸν τυρόν· ὅταν δὲ μέλλῃ προσφέρειν, βάλε μέλιτος αὔταρκες ἐπάνω« 2) εἶδος πλακοῦντος, τυροπλακοῦς.

Τυρόμαντις, ὁ καὶ ἡ (μάντις). Ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντεύων, προφητεύων Ἀρτεμίδ. β', 74. καὶ Αἰλιαν. ζω. Ἱστορ. ἡ, 5.

Τυρόνωτος, ὁ, ἡ, ον (νῶτος). Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα τυρὸν ἔχων· Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1125. »Πλακοῦς τυρόνωτος« ὁ ἔχων τυρὸν ἀπ' ἐπάνω πλακοῦς.

* Τυρόξοος, ὁ, ἡ, ον (ξέω). Ὁ τὸν τυρὸν ξέων, Σχολ. Ἰλ. Λ, 639.

Τυροποιέω, (ποιέω). Τυρὸν ποιῶ, κάμνω τυρίον· ὅθεν

Τυροποιία, ἡ. Τὸ τυρὸν ποιεῖν, κατασκευάζειν.

* Τυροποιϊκός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν τυροποιΐαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Τυροπωλέω, Τυρὸν πωλῶ, ἢ πωλῶ τι ὡς τυρόν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1369. »Τυροπωλῆσαι ἀνδρῶν ποιητῶν τέχνην« διότι ἱπρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός· ἐκ τοῦ

Τυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τυρὸν πωλῶν, τυροπραγματευτής.

Τυρός, οῦ, ὁ. Πεπηγὸς γάλα, (τυρίον, τυρὶ, τό·) Ἰλ, Λ, 638. »--ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ« ἐν Ὀδυσ. Ι, 219. »Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθουσι« καὶ Ἀριστφ. Βατρ. »Τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιεν· ὡς τῆς συνήθειας »Χλωρὸν τυρίον« καὶ »Χλωροτύριον«, ὅπερ ἄλλως λέγεται καὶ »νεαλής, νεαφός, νεοπαγής« καὶ ἀντίκειται τῷ, ξηρός, καὶ, παλαιός, παρ' Ἀθην. β'. »Τόμος τυροῦ· φέρεται· παρὰ δὲ Εὐστάθ. »Τροχὸς τυροῦ· Πληθυντ. »Τυροί, οἱ· ἡ ἀγορὰ ἔνθα πωλεῖται ὁ τυρός, τυροπάζαρον· ἔστι δὲ συγγεν. τῷ βούτυρον· (τὸ ὖψιλον ἐν τῷ τυρὸς ἔστι μακρόν. ὡς καὶ ἐν ἁπάσαις ταῖς παραγώγ. καὶ συνθετ. λέξεσι· Draco. σελ. 88. 24. Schweigh. Atth. 1, σελ. 27. F.)

* Τύρος, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ νήσου τινὸς ἐν τῇ Φοινίκῃ· (υυ)

Τυροτάριχος, ὁ (τάριχος). Ἐδεσμάτι ἐκ τυροῦ καὶ ταριχευτοῦ ἰχθύος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων κατεσκευασμένον.

Τυροτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων, κόπτων τὸν τυρόν·

* Τυροφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὁ τὸν τυρὸν τρώγων, κωμ. ἐπιθ. μυὸς ἐν Βατραχομ. 226.

Τυροφορεῖον, τό. Τὸ ἑκατέρωθεν φέρον τοὺς ταλάρους, ἤτοι καλάθους ἢ σακία τῶν τυρῶν ξύλον· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Τυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυρὸν φέρων, ἔχων· Ἐπιγράμ.

* Τυροψύκτης, ου, ὁ (ψύχω). Τόπος ἔνθα ξηραίνουσι τὸν τυρόν, καθόλ. = τυροκομεῖον.

Τυρόω, ῶ (τυρός). Τυρὸν ποιῶ· »Γάλα τυροῦν« πήγνυμι τὸ γάλα εἰς τυρόν, τὸ κάμνω τυρί·

»Τυροῦσθαι ὡς γάλα«, συμπήγνυσθαι ὡς τὸ γάλα καὶ γίνεσθαι τυρός· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ τῆς περικινήσεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, κυκᾶν, ἀνακατόνειν, ἀναμιγνύειν, συγχέειν, Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθην. ζ'. »Οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν' ἰχθῦς. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα· ἀνακατόνοντες· ἴδε τυρεύω· ὅθεν »Συντυρόω· ταὐτὸν τῷ, συγκυκάω, συγκινῶ, ἀνακατόνω· Ἀριστοφάν. Ἱππ.

* Τυρρηνία, ἡ, θηλ. κύριον ὄνομ. χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ὅθεν

* Τυρρηνιακός, ή, όν, καὶ

* Τυρρηνικός, ή, όν = Τυρρηνός.

* Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. Τυρσηνίς, θηλ. τοῦ Τυρρηνός.

Τυρρηνολέτης, ου, ὁ (ὀλλυμι). Φονεύς, φθορεὺς ἀφανιστὴς τῶν τυρρηνῶν. Ἀνθολογ. ἐκ τοῦ

Τυρρηνός, ή, όν, ποιητ. Τυρσηνὸς ὁ ἐκ Τυρρηνίας ὤν· ἔστι δὲ ἡ Τυρρηνία, χώρα τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ δυτικοβόρειον αὐτῆς μέρος ἥτις τὸ πάλαι μὲν Ἐτρουρία, νῦν δὲ, Τοσκάνα, λέγεται· πρῶτον παρ' Ὅμ. ὕμν. 7, 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. καὶ Πίνδ.

Τυρρηνουργής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔργον). Ὁ ὑπὸ τῶν τυρρηνῶν κατεσκευασμένος, ὁ τυρρηνικὴν τέχνην ἢ ἐργασίαν ἔχων· Πολυδ.

* Τυρρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τύρρις· (ι)

Τύρρις, ιδος, ἡ, καὶ τύρσις, ιος ἡ· ὅθεν τὸ Λατιν. Turris. πῦργος, Πίνδ. καὶ μάλιστα ὁ ἐν τοῖς τείχεσιν καὶ φρουρίοις (ὁ περὶ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου πῦργος)· ἔτι δὲ καὶ ἔπαλξις, προμαχὼν, περίβολος τοῦ τείχους, καὶ πόλις διὰ τειχῶν ὀχυρωμένη ἢ οἰκία τις περιτειχισμένη· καὶ ἓν δυνατὸν μέρος τοῦ τείχους ἐν ὕψει ὠκοδομημένον· Ξενοφῶν Κυρουπ. ζ', ε'. 6. Ἀναβ. ζ', η', 7. ὡς Διονύσ. δὲ ὁ Ἅλικ. ἀ. ἑρμην. τὸ »Τύρστειχα διὰ τοῦ, »Ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις«· ὁ Ξενοφ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπ. τύρσις, γενν. τύρσιος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι προσλαμβάνει τὸ ε, τύρσει, τύρσεις, τυρσέων, τύρσεσιν· (συγγεν. τῷ θύρτος, ὅπερ ὅρα.)

* Τύρσος, ὁ = τύρσις, τύρρις.

Τύρχη, ἡ. ἀμφβλ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Τρχη.

ΤΤΡΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ ἐσχηματιτ, τὸ τύρρις, τύρσις, θύρτος, καὶ τὸ Λατ. turgeo, ἴδε θύρσοι.

* Τυρώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. μιᾶς τῶν ἀρχαίων Ἡροϊδῶν, Ὀδ. Β, 120. Λ, 235.

Τυρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυροῦ εἶδος ἔχων, τυρῷ ὅμοιος ἢ πλήρης τυροῦ, τετυρωμένος.

Τυρωτός, ή, όν, ἐπίθ. ρημτ. τοῦ τυρόω. Τετυρωμένος, εἰς τυρὸν μεταβεβλημένος, ὁ μετὰ τυροῦ μεμιγμένος, ἐψημένος.

* Τυτάνη, ἡ, ἴδε τυκάνη.

Τυτθός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ τοῖς ὕστερ καὶ τυτθὸς, ἡ, όν. Μικρὸς, νέος· παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθ. δεῖ ἐπὶ ἀνθρώπων, τυτθὸς ἐών, καὶ τυτθὸς ἐοῦσα, Ἰλ. Χ, 480. καὶ Ἰλ. Ζ, 232. »Ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα« 2) ἐπίρρηματ. »Τυτθόν« ἀντὶ τοῦ, μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον τι, ἐπ' ὀλίγον Ἰλ. Α, 354. »Νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν« ἐξαιρ. ἐπὶ διαστήματος τόπου »Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω« καὶ, »ἠλαύνετο τυτθὸν ἔγχος, τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν« κ. τ. τ. συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ ἀντὶ τοῦ, μόλις, μετὰ βίας, »τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται« Ἰλ. Ο, 528. Τ, 335. Αἰσχλ. Πέρσ. 562. »τυτθὰ ἐκφυγεῖν« ἐπὶ φωνῆς ἀντὶ, σιγανῶς, ἀγάλια, σιωπηλῶς »τυτθὸν φθεγξάμενη« Ἰλ. Ω, 170. σπαν. πληθ. τυτθὰ, παρ' Ὅμ. μόνον δὲ, τυτθὰ διατμῆξαι καὶ κεάσσαι, ἤτοι εἰς μικρὰ τέμνειν, εἰς μικρὰ κομμάτια κόπτειν, ἢ διαχωρίζων, Ὀδ. Μ, 174, 388. (πιθαν. συγγεν. τῷ τιτθὸς, τίτθη).

Τυτώ, οῦς, ἡ. Ἡ γλαῦξ, ἀπὸ τῆς φωνῆς οὕτω παρωνομασθεῖσα, ὡς λέγει ὁ Plantus ἐν Menechm. δ' β', 9. Vin' afferri noctuam, quae, tu, tu. usque dicat dibi? Ἡσύχ.

* Τυφαόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Τυφώνιος 2) Τυφαόνιον, τὸ, Οὐδ. κύρ. Ὄνομ. ὄρους μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, Ἡσ. Ἀτ. 32. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται.

* Τυφαονίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. ποιητ. θηλ τοῦ Τυφαόνιος.

* Τυφάων, ονος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. κατ' ἐπέκταση. ἐπικ. τύπος ἀντὶ τυφῶν, Ἅμν. Ὅμ. Ἀπολ 306, 352. Ἡσ. Θεογ. 306. (ἐν τῷ τυφῶν ἔστι ἀεὶ τὸ Ῥψιλον μακρὸν, καὶ ἐν τῇ γενν. Τυφάωνος.)

Τυφεδανός, ὁ (τύφω). Μωρὸς, παιδαριώδης ἄνθρωπος, κοῦφος, φλύαρος, ματαιολόγος, ὅστις κατενοχλεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τὰς μωρολογίας του, καὶ βλάξ, ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ἀριστφ. Σφηκ. 1364., ὅπου ὁ Br. ἐκ Σουΐδα τὴν γραφ. στυφεδανὸν προείλετο, ἐκ τοῦ στύφω κατ' ἀστεϊσμ. τοῦ στύω, παρβλ. καὶ τυφογέρων.

Τυφεδών, όνος, ἡ (τύφω). Τὸ ἀνάπτειν, καίειν, φλογίζειν· φλόγωτις. 2) Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε, 36, καὶ ἀντὶ τοῦ, λαμπάς.

Τύφη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ξηραινόμενον ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι δι' αὐτοῦ προσκεφάλαια καὶ στρώματα, Λατ. typha. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ', 11. Διοσκορ. γ', 133. Πλίνιος ις', 36. Στράβ. ε'.

Τυφήρης, ὁ, ἡ, ες (τύφω, ἄρω). Ὁ ἀναφθείς, καίων, »Λύχνος τυφήρης« λύχνος καιόμενος Ἀνάλεκτ. β', σελ. 112. »Λαμπάδα κηροχίτωνα, κρόνου τυφήρεα λύχνον«, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τύφη.

Τυφλάγκιστρον, τὸ (ἄγκιστρον). Παῦλ. Αἰγ. ζ, 5. Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι τὰ λεπτὰ τῶν ἀγγείων.

Τυφλίνη, ἡ, καὶ, τύφλινος, ὁ, ἡ τυφλῖνος (τυφλὸς), ταὐτὸν τῷ τυφλώψ, καὶ κωφίας. Εἶδος ὄφεως. Ἀριστοτ. ζῶ. Ἱστορ. ή, 24. Caecilia, Λατ.

Τυφλογενής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη τυφλὸς, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός.

* Τυφλοπλαστέομαι (πλάσσω), παρὰ Σουΐδ. ἐπὶ Ἄρκτου »Τυφλοπλαστεῖται· τυφλὸς πλάττεται, ἢ γεννᾶται, διότι αὕτη τυφλὰ καὶ ἄμορφα γεννᾷ τὰ τέκνα της· παρὰ Φίλωνι ταὐτὸν τῷ, πλάττεται, πεπλασμένον (ψευδές) ἐστί· ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Τυφοπλαστεῖνα ἔχουτιν, ὅ ἐστιν, ἐκ τύφου καὶ ματαιότητος πλάττειν, προφασίζεσθαι, ἀλαζονεύεσθαι.

Τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τυφλοὺς ἤτοι πεπλανημένους πόδας ἔχων, ὁ μὴ περιπατῶν ὀρθῶς ἀλλ' ἐσφαλμένως καθόλ. καὶ στραβά· Pors. Εὐριπ. Φοίν. 1722. »Ἀ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν Αἰὲν ἐμόχθει« ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια λέγει· »Τυφλοὺς πόδας«, τοὺς στραβὰ καὶ ἠμαρτημένως βαδίζοντας, ὅταν δηλαδὴ δὲν βλέπῃ τις ποῦ πατεῖ, τυφλῷ ποδὶ βαδίζειν.

Τυφλός, ή, όν. Ἐστερημένος ὀφθαλμῶν ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀόμματος, ὁ μὴ βλέπων· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐπάξ, Ἰλ. Ζ, 139. καὶ Ἅμν. Ἀπολ. 172. συχνοτ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Ξενοφ. Ἱππαρχ. ή, 3. »Διαφέροιεν ἄν, ὅσον περ οἱ ἐρῶντες τῶν τυφλῶν«. 2) τροπκ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, καὶ τοῦ νοός, Πινδ. καὶ »Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματα«, Σοφκλ. ΟΤ. 371. ἤτοι ἀόμματος, κωφὸς, ἀνόητος, ἀστόχαστος· μετὰ Γενκ. τυφλός τινος, ἤτοι τυφλὸς ὡς πρός τι, δὲν τὸ βλέπω, Ξενφ. Συμπ. δ', 12. καὶ Πλούταρχ. »Τυφλὸς ἐστὶ τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος· δὲν βλέπει, δὲν ἠξεύρει τὸ μέλλον, ἢ ἄπειρος τοῦ μέλλοντος ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀόρατος, ὁ μὴ φαινόμενος, σκοτεινὸς, κεκρυμμένος, ἄγνωστος, κεκλεισμένος, ἐπὶ δυνάμεων ἀντὶ τοῦ, ἄπρακτος, ἀκατόρθωτος, ματαιος· καὶ ἀντὶ τοῦ, στουπωμένος, πεφραγμένος, χωμένος, κεκλεισμένος· καθὼς παρ. χ. τὰ στόματα τῶν ποταμῶν ὑπὸ ἄμμου, ἢ δρόμος διὰ πετρῶν στουπωμένος καὶ διεξοδον μὴ ἔχων, κ. τ. τ. Πλούταρχ. »Χωρία δύσορμα καὶ τυφλά« καὶ »Εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζεται« παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυρουπ. γ', γ'. 20. »Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος«, τὰ ὀπιθεν μέρη, τὰ μὴ βλεπόμενα, οἷον αἱ πλάται, τὰ νῶτα, κ. τ. λ. καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. »Τυφλὸς τοῖχος«, ὁ δυρίδας μὴ ἔχων, ὁ τοῖχος ὅς τις δὲν ἔχει παράθυρα. (ἡ λέξις τυφλὸς ἤτις κατ' ἀποκοπ. ἐστὶν ἀντὶ τυφελὸς, παρήχθη πιθαν. ἐκ τοῦ τύφω, ἄρα κυρ. καπνώδης, πλήρης καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ζοφώδης, καὶ ἐντεῦθεν σκοτεινὸς, κατασκοτισμένος, καταμαυρισμένος, συγγεν. τῷ σιφλός.) ὅθεν

Τυφλόστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τυφλὸν ἤτοι κεκλεισμένον, στουπωμένον, δι' ἄμμου ἢ ἰλύος τὸ στόμα ἢ στόμιον, ἐκβολὴν ἔχων. Στράβ. ἐπὶ ποταμῶν.

Τυφλότης, ητος, ἡ (τυφλός). Τὸ εἶναι τοῦ τυφλοῦ, τὸ μὴ βλέπειν, ἔλλειψις ὁράσεως ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, τύφλα, τυφλαμάρα. Πλουτάρχ.

Τυφλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυφλὸν φέρων, βαστῶν. 2) προπαροξ. δὲ τυφλόφορος, ὁ, ἡ, ον, παθητκ. ὁ ὑπὸ τυφλοῦ φερόμενος, κρατούμενος.

Τυφλόω, ῶ (τυφλός). Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόνω, τινά, τὸν στερῶ τῆς ὁράσεως, Ἡροδτ. 4, 2. Οὐδτ. τυφλὸς εἰμί, ὡς τὸ τυφλώττω. 2) τροπκ. ἀμβλύνω, ἀμαυρὸν ποιῶ, ἀμαυρόνω, σκοτίζω, ματαιον καὶ ἄπρακτον ποιῶ τι, καὶ Οὐδ. ματαιος, κοῦφος εἰμί, στεῖρος γίνομαι, στειρεύω, ὅθεν, γάλα τυφλοῦται, ἤτοι τὸ γάλα δὲν ἔρχεται, δὲν τρέχει πλέον, ἐπὶ μαστῶν τὰ ὁποῖα δὲν ἐκβάλλουσι πλέον γάλα· ὡσαύτ. »οὖρα τυφλοῦται«, Νικ. κ. τ. τ. ὡς τὸ ἀμετβ. τυφλώττω.

Τυφλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυφλὸν εἶδος ἢ φύσιν ἔχων, τυφλός, ἀμβλύς.

Τύφλωσις, εως, ἡ (τυφλόω). Τὸ τυφλὸν ποιεῖν, ἀμβλύνειν, ἢ σκοτίζειν. 2) ταὐτὸν τῷ, τυφλότης. Σχολ. Ἀριστοφάν.

Τυφλώττω, (τυφλός). Τυφλὸς εἰμί· δὲν βλέπω, καθόλ. = τυφλόω κατ' οὐδετ. διαθεσ. (ὡς τὸ λιμώττω ἐκ τοῦ λιμός, ὀνειρώττω ἐκ τοῦ ὄνειρος σχηματισθ.)

Τυφλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (τυφλός, ὤψ). Ὁ τυφλὴν ὄψιν ἔχων, τυφλός. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὄφις τις, ὁ παρ' ἡμῖν »Τυφλήτης« λεγόμενος. Anguis fragilis, Λιν. ταὐτ. τῷ τύφλινος παρὰ Νικάνδρ. Θυρ. 492.

Τυφογέρων, οντος, ὁ (τύφω, γέρων). Ὁ διὰ γῆρας χάσας τὰς φρένας αὐτοῦ γέρων, μωρὸς, καὶ παραληρῶν, παιδαριώδης, ἢ βαρετὸς, ὀχληρὸς διὰ τοὺς ἐκ τοῦ γήρατος παραλογισμούς, Ἀριστφ. Νεφ. 908. Λυσιστρ. 335. παρβλ. τυφεδανός. Ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ ἐσχατόγηρος, πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, τυμβογέρων, bustuarius, παρβλ. καὶ τυμβογέρων.

Τυφομανής, ές, ὁ, ἡ, ές (τῦφος, μαίνομαι), Νικητ. Χρον. Ὁ ὑπὸ τύφου ἤτοι ἀλαζονίας μαινόμενος· ὅστις τρελαίνεται, παραφέρεται ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, λίαν ἀλαζὼν, ὑπερήφανος, ὅθεν

Τυφομανία, ἡ. Παράφορος, ἐμμανὴς ἀλαζονία, ἔπαρσις καὶ 2) παρ' Ἱπποκράτ. εἶδος νόσου, ὅ ἐστι, μανία μετὰ τύφου ἤτοι ληθαργίας· κατὰ Lob. Φρ. σελ. 698. τυφωμανία ἔδει γράφεσθαι.

Τυφοπλαστέω (τῦφος, πλάσσω). Ὑπὸ τύ-

φον καὶ ἀλαζονίας ἢ κουφότητος πλάττω τι, ἐπινοῶ ἢ προφασίζομαι. Φίλ.

Τ ύ φ ο ς, ὁ (τύφω). Ἀτμός, καπνός, ἐξάτμισις, ἀχλύς. Τροπ. 2) Ἀλαζονία, κενοδοξία, μεγαλαυχία, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, οἴησις, φαντασία, ἥτις σκοτίζει τὸν ἄνθρωπον τόσον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζει οὔτε ἑαυτὸν οὔτε τοὺς ἄλλους Πλούταρχος »Τὸν δὲ τύφον ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀπεκέδασεν. 3) Ἡ μετὰ ἀλαζονίας συνδεδεμένη μωρία, ἄνοια, μωροῦπερηφάνεια, ἡ ἐξ οἰήσεως καὶ κουφότητος προερχομένη ὀρεκτότης, τόλμη, αὐθάδεια. 4) παρ' Ἰατροῖς, εἶδος ἀναισθησίας, καὶ ναρκώσεως τοῦ νοός, βύθος, ληθαργία, φρενοληψία, σκότωσις τοῦ νοός, ζάλη· καὶ ἀμβλύτης, ἀναισθησία, ἠλιθότης, βλακία.

Τ υ φ ό ς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τυφώς. Ἀριστοφάν. πολλ' ἀμφβ.

Τ υ φ ό ω, ῶ (τῦφος). Τύφον, καπνὸν ποιῶ, καπνίζω, ἀτμοφόρω, ζοφόω. 2) τροπικ. ζόφον ἤτοι ἀλαζονίαν, κουφότητα, οἴησιν διεγείρω, ἐμπνέω εἴς τινα, ὑπερήφανον, ἀλαζόνα, ἐπηρμένον ἢ ἐπαίρεσθαι ποιῶ· καὶ πληρόω, γεμίζω τὴν ψυχὴν ἢ τὸν νοῦν μὲ ὑπερηφάνειαν, κενοδοξίαν, ἢ κουφότητα, τυφλόνω, παραζαλίζω, σκοτίζω, »Εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσεν. Ἡρωδιαν. ς', ε. ὡς τὸ τῆς συνηθείας. »Τοῦ ἔβαλε μεγάλους καπνοὺς εἰς τὴν κεφαλήν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτυχ. ἔχει· »Τυφωθεὶς, ἐπαρθεὶς, ὑπερηφανεύταξα, καὶ καθόλ. ποιῶ τινα μωρόν, ἀνόητον, ἀμβλύν, ἢ λίθιον, ἀνόητον καὶ ἀναίσθητον, τὸν κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν ἢ τὰ λογικά του, νὰ γένῃ ἔξω φρενῶν. Παθητ. τυφόομαι, σκοτίζομαι, ζαλίζομαι, ἀμβλύνομαι ἄφρων, ἀναίσθητος γίνομαι, καταπλήττομαι, τρελὸς, ἀνόητος εἰμὶ, μωραίνω, ἐξαιρ. κατὰ Παραν. τετύφωμαι· ὅθεν Δημοσθέν. »Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα· τετυφωμένον εἶναι τὸν λέγοντα ταῦτα, μωρὸν καὶ ἀνόητον· ἔνθα ὁ Ἁρποκρατίων σημειοῖ ὅτι τινὲς παρήγαγον τοῦτο ἀπὸ τῆς τοῦ Τυφῶνος ἐνεργείας, καὶ διὰ τοῦ, ἐμβρόντητος, ἠρμήνευσαν· καὶ Λατ. altonitus, ὅθεν Ἀλκαῖός φησι· »Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐξέλετο φρένας· ἡ μωρία τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τελέως τὸ λογικόν του· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τετύφωται, ἀπόλωλεν, ἐμβεβρόντηται, καὶ τετυφῶσθαι, μεμηνέναι, καὶ τυφωθεὶς, ἐμβρόντητος, ἔξω φρενῶν γεγονώς, χαμένος τὸν νοῦν» παρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 4, 59.

Τ ύ φ ω, Μ. θύω· ἀόρ. ἔθυψα, παθητ. Παρακμ. τέθυμμαι ἢ τέθυμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτύφην. Καπνὸν ἢ ἀτμὸν κίνω, καπνίζω, Ἡροδτ. 4, 195. καὶ »καπνῷ τύφειν μελίττας« ἤτοι καπνίζειν μὲ τὸν καπνὸν τὰς μελίσσας ἐν τῷ τρυγᾶν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν σίμβλων, καὶ ἁπλ. καπνῷ τύφειν· ἔτι δὲ παθητικ. »καπνῷ τυφόμεναι μέλισσαι« ἤτοι καπνιζόμεναι καὶ διωκόμεναι ἐκ τῶν κυψέλων· ὥσαυτ. »τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν«, Ἀριστφ. Σφ. 457, 1079. πληρῶν γεμίζων ἅπασαν τὴν πόλιν μὲ ἀτμὸν καὶ καπνόν. Καὶ κάμνω τι νὰ καπνίσῃ, ἢ νὰ γίνῃ, νὰ μεταβληθῇ εἰς καπνόν, νὰ διαλυθῇ εἰς καπνόν, νὰ ἐξατμισθῇ, καὶ ἐντεῦθ. κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ φυρὸς καίω, ἡσυχῇ φλέγω, κρυφοκαίω. Παθητ. Καπνὸν ἐκβάλλω, καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἐκπέμπω, ἐξατμίζομαι, ὑποκαίομαι, ὑποφλέγομαι, καταναλίσκομαι ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ πυρός, ξεθυμαίνω, »Τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι« καὶ Μεταφορικ. παρὰ Πλουτάρχ. »Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυφόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν ἀναλάμψαι· ἤτοι ὁ ὑποκαιόμενος, ὑποθαλπόμενος μὴ εἰτέτι ἐκραγεὶς πόλεμος, καὶ εἰς Περικλ. 32. »ὑποτυφόμενον τὸν πόλεμον ἐξέκαυσε· ἀναψεν εἰς φλόγας τὸν κρυφοκαίοντα πόλεμον· καὶ εἰς Σόλων. 1. »Τυφομένην ἀφροῦ πυρὸς ἔτι ζώσαν φλόγα· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑποκεκρυμμένου, ὑποτρεφομένου θερμοῦ ἔρωτος, ἐπὶ διακαοῦς κρυφοαγάπης, Ἰακ. Ἀπ. σελ. 79. Ὁ Ἡσύχ. Ἑρμην. τὸ τύφω, διὰ τοῦ, »ἠρέμα ὑποσμήχω, ἠτυχῇ ἐκκαίειν, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἱέναι« ὅπερ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, καπνίζει, κρυφοκαίει, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ τύφεσθαι, μαραίνεσθαι. (τύφω ἔστι συγγεν. τῷ θύω, θυμός, Αἰολ. φυμός, ὅθεν τὸ Λατ. fumus, ἔτι δὲ τῷ τύμβος, πιθαν. καὶ τῷ θάπτω, τάφος, τέφρα, καὶ τῷ Λατ. tepor, tepeo, teporo, tepidus.) [τὸ ὕψιλον ἐστὶ ἐν μὲν τῷ Ἐνεστιτ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ Ἀορίστ. βραχύ.]

Τ υ φ ω ε ι δ ή ς, εος, ὁ, ἡ, ες (τῦφος, εἶδος). Ὁ τύφου εἶδος ἔχων, ἀτμοειδής, καπνοειδής. 2) τροπικ. Ἀναίσθητος, ἀνόητος, ἀνεὶς, ἔξω φρενῶν, ἠλίθιος, ἀμβλὺς ὡς τὸ τυφεδανός. Ἱππουρ.

Τ υ φ ω ε ύ ς, έως, ἐπικ. έος, ὁ κατὰ συνακ. Τυφώς, ῶ. Ἀρσ. κύρ. Ὀνομ. Γίγαντός τινος, Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 821. παρὰ τοῖς Ἀρχ. ὡς σύμβολον τοῦ καταχθονίου πυρὸς καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· παρὰ Πινδ. κεῖται ὁ κατὰ συναιρτ. τύπ. Τυφώς πρῶτον. (τὸ ὕψιλον ἔστι ἐν μὲν τῷ Τυφωεὺς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρμ. Τυφώς μακρόν, παραβλ. καὶ Τυφῶν.)

Τ υ φ ώ ν, ῶνος, ὁ, ποιητικ. καὶ ἐπικ. Τυφάων, ονος, παρ' Ὁππ. δὲ καὶ Τυφίωνος, Ἀρτεν. κύρ. Ὀνομ. Γίγαντος ὅς τις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ Τυφὼς, καὶ Τυφωεὺς ὁ αὐτὸς καλεῖται, Ἥμ. Ὁμήρ. Ἀπολ. 306, 352. Ἡτ. Θεογ. 306. — 2) ὡς προσηγορ. ταὐτ. τῷ τυφὼς 2 ὅπερ ὅρα. (τὸ ὕψιλον ἔστιν ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῷ Τυφὼς ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν μακρόν, ἐξαιρμ. τῆς παρ' Ὁππ. Ἀλ. 5, 217. Γενικ. Τυφάωνος· τὸ δὲ ἄλφα τῆς καταληξ. τῆς Γενικ. πληθ. ἀεὶ ἔστιν ἀεὶ μακρόν, ὡς καὶ ἐν τῷ Ποσειδάων, ὅθεν ἔτι Τυφῶν καὶ οὐχὶ Τυφὼν γράφ. παρβλ. Ἀρκάδ. σελ. 94, 6.)

* Τ υ φ ω ν ε ύ ς, ὁ, σπαν. τύπ. ἀντὶ Τυφωεύς, Ruhnk. ep. cr. p. 21.

Τ υ φ ω ν ι κ ό ς, ή, όν. Ὁ εἰς Τυφῶνα ἀνήκων ἢ ὁ ἐκ Τυφῶνος προερχόμενος. Πράξ. Ἀποστολ. κζ'.

Τ υ φ ώ ν ι ο ς, ία, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Τυφῶνος ὤν· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τυφωνικός. Καλοῦνται ἔτι »Τυφώνιοι« καὶ ἐμβρόντητοι, μωροί, καὶ ἀναίσθητοι. Στοβ. Φυσ. σελ. 1076. ἴδε Τῦφος. Ποιητ. Τυφάνιος ἐκ τοῦ Τυφόων.

Τ υ φ ω ν ο ε ι δ ή ς, έος, ὁ, ἡ, ες καὶ Ἐπίρ. -δῶς (τυφῶν, εἶδος). Ὁ τυφῶνος, ἀνέμου σφοδροῦ εἶδος ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ.

Τ υ φ ώ ς, ῶ, ὁ, κατὰ συναλ. ἀντὶ Τυφωεύς. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Σικελιᾷ Αἴτνῃ καταβληθῆναι μυθεύεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Τυφῶνος, πυρώδους σκίμονος«. Ἰλ. Β. 782. 2) ἓν εἶδος σφοδροῦ Ἀνεμοστροβίλου, καταιγιδώδους ἀνέμου, ὅς τις μετὰ μεγάλης βίας καὶ δυνάμεως πνέων αἰφνιδίως ῥίπτει καὶ ἐκριζόνει οἰκίας καὶ δένδρα, ἐγείρει, νέφη κονιορτῶν, ὅτε δὲ προτιβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἕλκει πρὸς τὰ ἄνω μεθ' ἑαυτοῦ σωρὸν ὕδατος, καὶ τότε λέγεται Σίφων καὶ οὐρανία, Ἀριστοτ. Μετεωρ. γ', 1. Κίσμ. δ', 18. ἐκλήθη δὲ Τῦφος πιθαν. διότι ἐλογίζετο ὡς γέννημα τοῦ φοβεροῦ Γίγαντος Τυφῶνος. Ἡσιοδ. Θεογ. 869. »Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρῶν ἀέντων· ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 418. περιγράφει τοῦτον σαφέστερα· »—καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας Αἰθὴρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον«· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀστραπή, βρονταὶ, μετὰ σφοδρᾶς τρικυμίας. Συνηθ. κλίνεται τὸ τυφὼς κατὰ τὴν β'. τῶν Ἀττικ. κλίσιν, θοτ. τυφῷ, Αἰτ. τυφώ, Αἰτιχ. Ἀγ. 653. Ἀριστφ. Λυσ. 974. Ἱππ. 514. Πιερτ. Μοῖρ. σελ. 356. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Αἰσχυλ. Εὕρηνται ἤδη τύποι τῶν πλαγ. πτώτ. κατὰ περιτσυλ. κλίσιν, γενικ. τυφῶνος, κ. τ. λ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἀριθμ. οὕτω μόνον πιθαν. ἐν χρήσει· ἐσθότε δὲ ἀπαντᾶται ἔτι γενικ. καὶ Αἰτ. τυφῶ περιστπώμ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. β'. σελ. 397. παρ' Αἰτχίλ. Ἀγαμ. 653. κατὰ Δοτικ. »Τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ« καὶ ἐν Θήβ. 502. κατὰ Αἰτιατ. »Ὁ μὲν γὰρ Τυφῶν' ἔχει«.

Τ υ χ ά ζ ο μ α ι (τύχη). Παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἐρωτιανῷ Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, στοχάζομαι, τυγχάνω.

Τ ύ χ α ι ο ν, τό· κυρ. οὐδετ. τοῦ τύχαιος· ὁ Ναὸς τῆς Τύχης θεᾶς.

Τ ύ χ α ι ο ς, αία, αιον (τύχη). Πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἔρχεται, γίνεται, τυχηρός, Ἐπιχ. »Τυχαίως« κατὰ τύχην, τυχηρῶς, κατὰ συγκυρίαν. Fortuitus.

* Τ υ χ ε ῖ ν, Ἀπαρφ. ἀόρ. βῆ. ου τυγχάνω.

Τ υ χ ε ῖ ο ν, τό (τύχη). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, Ναὸς τῆς Τύχης ἢ τοῦ δαίμονος τόπου τινὸς ἢ πόλεως, genius urbis, ἢ loci, Bast. ep. cr. σελ. 55.

ΤΤΧΕΩ, ἄχρτ. θέμα, ἐξ οὗ σχηματιζτ. τινὲς χρόνοι τοῦ τυγχάνω, ὅπερ ὅρα.

Τ ύ χ η, ἡ (τυγχάνω τυχεῖν)· κυρίως Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον κακὸν ἢ καλόν, ἐπ' εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, μοῖρα, συμβάν, συμβεβηκὸς, συνάντημα, συμφορὰν, σύγκυρία, συγκύρημα, καὶ ἐντευθ. καθόλ. εὐτυχία, δυστυχία, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. οὐχ εὕρηται οὐδόλως, πρῶτον δὲ ἀπαντᾶται ἐν Ἥμν. Ὁμ. 10, 5. καὶ παρὰ Θεογν. 130. πολλάκ. δὲ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. ὅς,τις ἐν 1, 119. καὶ ἀλλαχοῦ χρῆται καὶ τῷ πληθ. καὶ »θεία τύχη« ἡ ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὁριζομένη τοῖς ἀνθρώποις μοῖρα, εὐτυχία, ἢ δυστυχία, Valck, Ἡροδτ. 3, 153. Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητ. β, 12. ὁρίζει οὕτω τὴν λέξιν. »Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν, καὶ πλοῦτον, καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτοις· καὶ ὅλως, εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν· ἐπὶ καλῆς μοίρας, ἢ εὐτυχίας λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Τραγικ. ἐξαιρ. »τὴν τύχη τινία«. Seidl Εὐρ. Ἡλ. 588. ἄλλως δὲ, τύχη χρηστὴ ἢ ἀγαθὴ, Ἡροδτ. 1, 119. καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά, δ', 4. ἀντὶ τοῦ, συμβεβηκὸς, ἔνθα ἀντίκ. τῷ, πρόνοια, καὶ γνώμη· ὡς καὶ ἐν ἑ, β', 170. »Ἔμαθε τοῦτο παρὰ τῆς τύχης«. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νίκης, καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης εὐτυχίας. Ξενοφ. »Τύχαις εὐτυχῆ καὶ αἰσία ἢ κατ' εὐχὴν συμβεβηκότα, εὐτυχίαι· ἰδιαιτέρως δὲ δυστυχῆ συμβεβηκότα, δυστυχίαι. — Ἔτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ψηφισμάτων δημοτίων ἐγγράφων, συνθηκῶν καὶ ἄλλων τοιούτων γραφῶν καὶ ἀποφάσεων ἔγραφον οἱ παλαιοὶ τὸ »Ἀγαθῇ τύχῃ« ὡς ἡμεῖς τώρα τὸ »Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ«· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ εὐχῆς καὶ συμφωνίας πάλιν ἔλεγον »Ἀγαθῇ τύχῃ« ὡς ἡμεῖς, »Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Νὰ γένῃ, νὰ ἀποβῇ εἰς καλόν, νὰ ἐκβῇ εἰς καλόν, νὰ τὸ μεταχειρισθῆς μὲ ὑγείαν, κ. τ. τ. »Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε', 16. »Ἀγαθῇ τύχῃ, ἱππεῖς γεννοίμεθα· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἂς γέννωμεν ἢ εἶθε νὰ γίνωμεν ἱππεῖς. Λουκιαν. Β. πρᾶσ. »Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ· ἤτοι λάβετο μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν. πληθ. αἱ τύχαι, συμβάντα, τυχηραῖς περιστάσεις, δυστυχήματα, Seidl. Εὐρπ. Τρω. 364. ἀπὸ τύχης, ἤτοι, τυχηρὰ, κατὰ συγκυρίαν, ἐξ ἀπροόπτου. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 146. ὡσαύτ. καὶ κατὰ τύχην. 2) Τύχη. ὡς Κύρ. Ὀνομ. ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, Fortuna παρὰ Ῥωμ. Σοφκλ. »Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ

τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα, τόντε δυστυχοῦντα« ἔτι δὲ οὕτω ἐκαλεῖτο καὶ μία συντροφος τῆς Περσεφόνη, Ἔτμν. Ὁμ. Δημ. 420. καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσιοδ. Θεογ. 36. ὅθεν

Τυχηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχηρῶς. Ὁ ἐκ τύχης, ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἐρχόμενος ἢ γινόμενος· τυχαῖος, εὐτυχὴς ἢ δυστυχής, Πλούταρχ. »Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτός.« Φίλ. »Τυχηρὸν πρᾶγμα«. Παρ Αἰσχύλ. 461. »Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας« ἐν τῇ κοινῇ δὲ συνηθείᾳ, »τυχηρὸν ἄνθρωπον« λέγομεν, τὸν εὐτυχοῦντα εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, ἤτοι τὴν ἀγαθὴν τύχην βοηθὸν ἔχοντα.

Τυχθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ ά. τοῦ, τεύχω, κατασκευασθείς.

Τυχίζω, (τύχος) = τυκίζω.

Τυχικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχικῶς (τύχη) ταὐτὸν τῷ, τυχαῖος, τυχηρὸς ἢ κατὰ τύχην συμβαίνων. Διόδ. Σικ.

*Τυχίος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Η, 220. ὡς ἐκ τοῦ τεύχω, κατεσκευάζειν γὰρ ἀσπίδας.

Τυχόν, Ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἴσως, κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ά. 12. ἀντίκειται τῷ, ἐκ προνοίας. Ἔστι δὲ Μετοχ. ἀόρ. β'. Οὐδετ. τοῦ τυγχάνω.

Τυχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχκ. β'. ἀόρ. τοῦ τυγχάνω ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχε, Ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, κατὰ τύχην, ὡς ἂν τύχῃ· ὅπως ἔτυχε· καθ' ὃν ἂν τύχῃ, τρόπον, εἰς τὴν τύχην, ὅπου τὸ ἐκβάλῃ ἡ τύχη

Τύχος, (τεύχω). ἴδε Τύκος.

ΤΥΧΩ, ἄχρηστ. θέμα ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω· ταὐτὸν τῷ, τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύχων, ὁ (τύχη). Θεότητις ὡς τὸ, Τύχη. Στράβ. ιγ', σελ. 879. Ἀθήν. δ'. σελ. 397. Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 29. 2) ὡς ἐπώνυμ. τοῦ Πριάπου, πιθαν. ἐκ τοῦ τεύχω, ὁ δημιουργῶν, παράγων, γεννῶν.

*Τύψις, εως, ἡ (τύπτω). Τὸ τύπτειν, τέμνειν, κεντᾶν, κρούσις, κέντησις, ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ τύμμα.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ω.

Τῷ, Δοτ. ἑνικ. τοῦ οὐδετ. τό. Ἀπολύτ. δὲ ἀντὶ τοῦ, δὶ ὅ, διὰ τοῦτο, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως.

Τῷ, Ἐγκλητικ. Δοτικ. τοῦ, τίς, ἀντὶ τινί.

*Τῶγαλμα, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἄγαλμα.

Τωθάζω, καὶ Δωρικ. τωθάσδω, Μέλ. ἀσω. Χλευάζω, μετὰ κενοδοξίας σκώπτω, ἐρεθίζω, κατακανχῶμαι, λοιδορῶ, θωπεύω, κακολογῶ, περιπαίζω, περιγελῶ, τινά. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. καὶ Ἡρόδοτ. ιβ'. ὁ Πλάτ. χρῆται ἔτι καὶ τῷ, Μέλ. »Τωθάσομαι«. ὅθεν

Τωθασμός, ὁ. Χλευασμός, σκῶμμα, λοιδορία, περιγέλασμα.

Τωθαστής, οῦ, ὁ, (τωθάζω). Ὁ τωθάζων, χλευαστής, περιγελαστής, σκώπτης.

Τωθαστί, Ἐπίρ. (τωθάζω). Κατὰ τωθαστικὸν τρόπον, ἐμπαικτικῶς.

Τωθαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τωθασμὸν ἐμπαιγμὸν, ἢ χλευασμὸν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ τωθάζειν ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων χλευαστικός. Ἐπίρ. »Τωθαστικῶς« χλευαστικῶς, περιγελαστικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Τωθεία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τωθασμός. Εὐσέβ. προπαρ. Εὐαγ. ιδ'.

*Τώληθές, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθές.

Τῶνδρες, ἀντὶ τοῦ, τοὶ ἄνδρες, Δωρικ. ἀντὶ, οἱ ἄνδρες· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

*Τῶποβαῖνον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀποβαῖνον.

*Τῶρα, ποιητ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τῷ ἄρα, ταὐτὸν τῷ, τοίνυν, Καλλίμ. Ἐπιγρ. 49.

*Τῶρχαῖον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον, Ἡροδτ.

Τώς, Δεικτ. Ἐπίρμ. ἀντιστοιχ. τῷ ἐρωτηματ. πῶ, καὶ τῷ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὡς, οὕτως, Ἰλ. Γ, 415. Ὀδ. Τ, 234. Ἡσ. ἀσ. 219. καὶ ὡς, οὕτως, ἄρα. Σοφοκλ. Αἴ. 841. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, οὗ, ὅπου, Θεοκριτ. Εἰδ. δ'.

Τωὐτό, Γενικ. τωὐτέου. Δωρ. τωὐτῷ, Ἰωνικ. ἀντὶ, τὸ αὐτό Τοῦ αὐτοῦ, Ἡροδτ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Τ.

Υ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

Υ, υ, ὑ ψιλόν, τό, Τὸ εἰκοστὸν στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ύ. γραφόμενον, σημαίνει τετρακόσια, ἤτοι 400. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω υ. σημαίνει τετρακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 400,000. Τὸ γράμμα, Τ ἤτο κατ' ἀρχὰς συγχρόνως τὸ σημεῖον τοῦ Αἰολικοῦ διγάμματος, ὅθεν μόνον ἁπλῆτις δασύτης· καὶ ἐντεῦθεν ὡς σύμφωνον διεκρίνετο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διὰ τῆς προσθήκης »ψιλόν,« ἥτις διέμεινεν ἀκόμη, καὶ ἀφ' οὗ τὸ δίγαμμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Ὡσαύτως ἐχρησίμευεν εἰς τὴν Λατιν. γλῶσσαν τὸ ἐκ τοῦ Τ προκῦψαν V, ταὐτοχρόνως καὶ ὡς σύμφωνος καὶ μὲ τὸ δίγαμμα ἀντίστοιχος φθόγγος, καὶ ὡς φωνῆεν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου νέα κατάχρησις ἐγέννησεν ἰδιαίτερον σημεῖον τό, υ. Ἡ προφορὰ τούτου κατὰ Διονύσιον τὸν Ἁλικαρν. (Συνθ. ὀνομ. 14.) εἶναι αὕτη. »Ἔστι δὲ ἥττον τούτου (τοῦ ω μεγάλου, στρογγύλεται γὰρ ἐν τῇ ἐκφορᾷ τούτου τὸ στόμα) τὸ υ. περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος« ἄρα ἐπροφέρετο ὡς τὸ τῶν Γάλλων u, καὶ τὸ τῶν Γερμανῶν ü, καὶ ὄχι κατὰ τὴν κοινῶς νομιζομένην προφορὰν τοῦ, ι Εἰς τοὺς μεταγενεστ. ὅμως τὸ φωνῆεν υ, εἰς τὰς διφθόγγους αυ, καὶ ευ, μετεβάλλετο πάλιν εἰς σύμφωνον, καὶ ἐξεφράζετο τότε διὰ τοῦ, β. οὕτως ἐκ τοῦ, αὖρα, ἔγεινε τό, ἄβρα, (εἰς τὸ ὁποῖον θεμελιοῦται ἡ περίεργος ἐξήγησις τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Ἰξίων ἀντὶ τῆς Ἥρας ἐνηγκαλίσθη τὴν αὔραν, τουτέστι τὴν ἄβραν, τὴν θαλαμηπόλον.) ἐκ τοῦ, καλαῦροψ, τὸ καλάβροψ, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 354. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 586. καὶ ἡ προφορὰ αὕτη διατηρήθη, καὶ ἐπικρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ὁμιλουμένην μας γλῶσσαν. — Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐμεταχειρίζοντο τὸ υ, οἱ Αἰολεῖς, (οἵτινες τὸ ἐπρόφερον ὒμ) θέτοντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ο. οἷον, ὄνυμα, στύμα, ὕρνις, ὕμοιος, μύγις, κ. τ. λ. ἀντὶ, ὄνομα, στόμα, ὄρνις, ὅμοιος, μόγις. Koen. Γρηγ. σελ. 584, καὶ ἐφξ. ἂν καὶ τὸ υ, εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται κατὰ τὸν Βουττμν. Λεξιλ. 1, σελ. 32, ἀντὶ τοῦ βραχέος Αἰολ. ου, καὶ νὰ προφέρεται καὶ οὕτως. β) εἴς τινα ἔτρεπαν καὶ τὸ α εἰς υ. οἷον, σύρξ, Αἰολ. ἀντὶ, σάρξ. γ) ὡσαύτως καὶ τὸ ω, εἰς υ. οἷον, χελύνη, τέκτυν, ἀντὶ, χελώνη, τέκτων, Bast. Γρηγ. 586. δ) ἐνίοτε δὲ τρέπεται τὸ υ, καὶ εἰς ι. οἷον, φύω, φῖτυ, φιτύω, Βουττμαν· Λεξιλ· 2, σελ 213. ε) Πολλὰ συχνὴ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. ἡ ἐπένθεσις τοῦ, ν, μετὰ τό, α, καὶ, ε. οἷον, αὔηρ, αὐώ, θεύω, νεύω, χεύω· ἀντὶ, ἀήρ, ἀώς, θέω, νέω, χέω, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 194. 591. 612. Ὅταν μετὰ τὸ φωνῆεν ἀκολουθῇ, λ, ἀποβάλλεται τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐπεντεθῇ τὸ υ. οἷον, αὐκά, αὐκύων, αὔμα, αὔτος, θεύγειν, εὐθεῖν, ἀντὶ, ἀλκή, ἀλκύων, ἅλμη, ἅλσος, θέλγειν, ἐλθεῖν. Koen. Γρηγ. σελ. 354. Οὕτω δὲ ἐπεντεθειμένον τὸ υ, εἶναι πάντοτε σύμφωνον, καὶ ὄχι ποτὲ φωνῆεν, ὅθεν καὶ ἡ συνήθ. θέτις τοῦ φθόγγου καὶ τοῦ τόνου, αὔηρ, αὐώς, αὔμα, θεύω, θεύγειν, κ. τ. λ. εἶναι ψευδής. ἴδε Boeckh. Πινδ. Πύθ. 2, 14. ζ) ἔτι δὲ το, υ, ἐπεντίθετο ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, Βοιωτοὺς, καὶ Λάκωνας καὶ μετὰ τό, ο, ὁπότε γεννᾶται δίφθογγος· οἷον, ποῦνος, στοῦνος, φοῦνος· ἀντὶ, πόνος, στόνος, φόνος· ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν ἔθεταν τό, ο, πρὸ τοῦ, υ. οἷον, κοῦνες, κοῦμα, κουτάλη, ἀντὶ, κύνες, κῦμα, σκυτάλη, Koen. Γρηγ. σελ. 208. 388. η) ἐξεναντίας δὲ τρέπουν οἱ Αἰολεῖς τό, υ, ἡ κάλλιον, τὴν δίφθογγον ου, κατὰ τὴν πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀρσ. τῆς δευτέρας κλίσ. ἐνίοτε εἰς οι, καὶ τότε λήγει κατ' αὐτοὺς εἰς οις, ἀντὶ, εἰς ους. Γρηγ. διάλεκτ. Αἰολ. 50. πλὴν πολλὰ σπανίως, Koen, σελ. 618. θ) τελευταῖον μεταχειρίζονται οἱ Αἰολ. εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ υ ἀρχομένας λέξεις πίντοτε τὸ ψιλὸν πνεῦμα (ὑ),

ἐν ᾧ οἱ Ἀττ. καὶ οἱ λοιποὶ χωρὶς ἐξαίρετιν τὰς δασύνουν. — Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐξέφραζον τὸ εἰς λατινικὰς λέξεις εὑρισκόμενον u, ἢ διὰ τοῦ, ου, ἢ διὰ τοῦ, β. οἷον, Οὐάλη, Valens, Βαλέριος, Valerius, Οὐάρρων, Varro, κ.τ.τ. Παρ' Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 896. φέρεται τὸ ὑ, ὒ, ὑ, ὒ, ὒω· ὡς μιμητική τις φωνή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κωμικὸς ἐκφράζει τὴν ὀσμὴν τοῦ τὰ ὀπτώμενα κρέατα ὀσφραινομένου, καὶ βέβαια τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἀναρρόφησεως τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ῥινός, καθὼς ὅταν τις μυρίζεταί τι.

* Ὑαγνίς, ίδος, ἡ, Ὄνομ. κύριον.

Ὑάγχη, ἡ Λέγεται ἡ νόσος ἐκείνη τῶν χοίρων, ἥτις εἰς τοὺς κύνας κυνάγχη, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους συνάγχη λέγεται· ἀμφ.

Ὑαγών, ἡ = σιαγών, Ἀθήν. 3, σελ. 94. (ᾱ)

Ὑάδες, άδων, αἱ (ῡω). Οἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ταύρου εἰς τὸν οὐρανὸν ἑπτὰ ἀστέρες, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολὴ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐμήνυεν ὑετόν, βροχήν. Ἰλ. Σ. 486. Ἡσιοδ. Ἔρ. 617. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς ὠνόμαζον pluviae, ἀλλὰ καὶ suculae (χοιρίδιον), παράγοντες τὴν λέξιν γελοίως ἐξ ἀγνοίας παρὰ τὸ, ὗς· ἴδε Οὐόσιον εἰς Οὐϊργιλ. Γεωργ. 1, 138. — Ὁ Ἡσίοδ. λείψ. 60. ἀναφέρει κατ' ὄνομα πέντε Ὑάδας, ὡς μὲ τὰς Χάριτας ὁμοίας νύφας, καὶ εἶναι οἱ ἑφεξῆς. Φαισύλη, Κορωνίς, Κλέεια, Φαιὼ, καὶ Εὐδώρη. Ὁ μεταγενέστ. μῦθος ἔπλασεν αὐτὰς νύμφας, αἱ ὁποῖαι ἀνέθρεψαν τὸν Διόνυσον, ἴδε Ὑης Φερεκύδ. Λείψ. σελ. 114. ἔκδ. Sturz (συνήθ. υυυ, ἀλλ' Εὐρ. Ἰων. 1156. Ἡλ. 466, –υυ)

Ὑαίνα, ἡ. (ῡς). Κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον χοίρα, σκρόφα· συνήθ. δὲ 1) θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὁ Σνεϊδέρος εἰκάζει ἐκ τῆς παρ' Ἀθηναίῳ ῥήσεως, ζ', σελ. 3 9. »Κανθαρίδα προφανεῖταν ὑαινάντε τρίγλαν τε« παραβαλλομένης μετὰ τῆς τοῦ Αἰλιανοῦ ζῴ. Ἱστορ. 9, 49. καὶ 3, 27. ὅτι ὁ Ἰχθὺς οὗτος εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὑπὸ τοῦ Λιναίου Πλευρονήκτων, Pleuronectes, λεγομένων. Λέγεται ἔτι παρ' Ἀθηναίῳ καὶ, Ὑαινίς, ἡ. 2) Θηρίον τι ἀγριώτατον εἰς τὴν Λιβύαν, ὅμοιον μὲ τὸν λύκον καὶ μὲ τὸν σκύλον. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 6 31 8, 5. Ὀππιαν. κυνηγ. 3, 263, καὶ ἑξῆς. Αἰλιαν. 7, 22. καὶ, 6, 15. ὁ Ἀριστοφέλης ἀναφέρει τὸ ἄλλο ὄνομα Γλάνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχιος »Γάνος« γράφει κατὰ τοὺς Βιθυνοὺς καὶ Φρύγας. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἔχει τὸ ζῶον λοφιὰν δι' ὅλης τῆς ῥάχεως. »Ἡ δὲ Ὑαινα τῷ χρώματι λυκώδης ἐστί, δασυτέρα δέ, καὶ λοφιὰν ἔχει δι' ὅλης τῆς ῥάχεως« καὶ 8, 7. »Ὃν δὲ καλοῦσιν οἱ μὲν Γλάνον, οἱ δὲ Ὑαιναν· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττων λύκου, χαίτην δὲ ἔχει ὥσπερ ἵππος, καὶ ἔτι σκληροτέρας καὶ βαθυτέρας τάς τρίχας, καὶ δι' ὅλης τῆς ῥάχεως, καὶ ἐπιβουλεύει δὲ καὶ θηρεύει τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς δὲ κύνας καὶ ἐμοῦσα θηρεύει, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι καὶ τυμβωρυχεῖ ἐφιέμενον τῆς σαρκοφαγίας τῆς τοιαύτης«. Αὕτη ἡ περιγραφὴ παραβάλλεται μὲ ἐκείνην τοῦ Σπαρρμάνιου (Ὁδοιπορ. σελ. 154, καὶ 162.) Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν καλεῖται »Κροκόττας«, ἢ Κροκούτας καὶ ἓν τοιοῦτον παρόμοιον ζῶον, περὶ τοῦ ὁποίου διηγεῖται σχεδὸν τὰ αὐτὰ ὁ Ἀγαθαρχίδης παρὰ Φωτίῳ, Διόδωρος ὁ Σικελ. καὶ Αἰλιανός, καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἢ τὸ αὐτὸ ζῶον, ἢ ἄλλο μὲ τοῦτο ὅμοιον. Ἡ μετὰ τοῦ Χοίρου ὁμοιότης αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν φέρει ὡς βάσιν τὸ ὄνομα Ὑαινα, κεῖται μόνον εἰς τὴν τῆς ῥάχεως λοφιάν. — 3) Καλοῦνται, »Ὑαιναι«, ἀκόμη καὶ αἱ ἀφιερωμέναι γυναῖκες εἰς τὰς λατρείας καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ Μιθρα, οἱ δὲ ἄνδρες, Λέοντες. Πορφύρ.

Ὑακίζω, = ὑετίζω, Βρέχω, ῡω. Ἡσύχ.

Ὑακίνθια, τά· ἑξυπακουομ. Ἱερά· Ἑορτή τις πανηγυριζομένη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου. Ἡρόδοτ. 9, 6. καὶ, 11. Εὐριπ, Ἑλ. 1485. Ἀθήν. 4, σελ. 139. ἐκ Διδύμου καὶ Πολυκράτους. »Τὴν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος, τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν Παιᾶνα οὐκ ἄδουσιν, ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται.« Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 5, 11. Πλουτ. 3, 19. (υυ–υυ)

Ὑακινθίζω, μέλ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἄνθος, ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου. Πλίν. 37, 5, 5. (υυ – – –)

Ὑακινθινοβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Βεβαμμένος κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, χρῶμα, βαφὴν ὑακίνθου ἔχων. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 4, 2.

Ὑακίνθινος, ίνη, ινον (ὑάκινθος). Ὁ ἐκ ὑακίνθου ὤν, ὁ ἔχων χρῶμα ὑακίνθου, μελανοπόρφυρος, μόρικος· ἢ οὐρανογαλάζος. Columel. 9, 44. »coelestis luminis hyacinthum«, »Ἄνθος ὑακίνθινον« ἄνθος ἐξ ὑακίνθου. Ὀδυσ. Ζ, 231. Ψ, 158. »Ῥάβδος ὑακινθίνη· ἐξ ὑακίνθου. Ἀνακρ. »Δέρματα ὑακίνθινα« χρῶμα ὑακίνθινον ἔχοντα. Ο'.

Ὑάκινθος, ἡ, ἡ, ὁ· ὄνομα νέου τινὸς Λακεδαιμονίου, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρωμένου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκουσίως ἐξ ἀπροσεξίας φονευθέντος διὰ τοῦ δίσκου. — Ὡς προσηγορ. 1) ὁ ὑάκινθος, καὶ, ἡ· φυτόν, τὸ ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἀνεφύη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τελαμωνίδου Αἴαντος· ὅθεν ἠθέλησαν ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τούτου τὰ ἀρτικὰ γράμματα τῶν δύω ἐκείνων ὀνομάτων, ΤΑ, ἢ ΑΙ, ἢ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ θρηνητικοῦ ἐπιφωνήματος ΑΙ, καὶ ἐντεῦθεν, »γραπτὰ ὑάκινθος«, Θεόκρ. καὶ »αἰαστή«, Νίκ. κατὰ πρῶτον ὡς ἄρτεν, ἀπαντᾶται τὸ φυτὸν Ἰλ. Ξ, 348. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 7, 426. πιθαν. ἐσυμπεριλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθέων. ἰρεὸς, καὶ δελφινίον, καὶ ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται τὰ πολλὰ διάφορα σημαινόμενα τῶν χρωμάτων· παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται τὸ ἄνθος, ὅτι ἦτο μαῦρος· καθότι Ὀδ. Ζ, 231. Ψ, 158. ὀνομάζει μαύρας τρίχας »ὑακινθίνῳ ἄνθεϊ ὁμοίας.« Ῥητῶς μαῦρον τὸ λέγει ὁ Θεόκρ. 10, 28, καὶ Βιργιλ. Ἐκλ. 2, 2, 18. διότι τὸ λατ. vaninium εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις, ἐκ τοῦ, ὑάκινθος, διεφθαρμένη· πορφυροβαρὺς χρῶμα, δηλαδὴ σκοτεινόν, βαθὺ κόκκινον, ἔχει ὁ Ὑάκινθος παρὰ Μελεάγ. ἐπίγρ. 105. »πορφυρέη ὑάκινθε«. Εὐφορ. 38. σελ. 89. Mainecke, καὶ παρ' Ὀβιδ. Ματ. 16, 211. Flos nitentior Tyrio Ostro, ὡς τὸ πεπηγὸς αἷμα, μόρικον, δηλαδή. τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου ἔχει παρὰ Κολουμελ. 10, 305. »Ferrugineos hyacinthos.« ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ὡς οὐρανογάλαζον καλεῖται. Ἀπὸ τὰ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ ἄνθη δεικνύονται οἱ τοῦ ὑακίνθου ἴδιοι ἐκεῖνοι χαρακτῆρες σαφέστατα εἰς τὴν κυανῆν Ἶριν, Iris foetidissima, Λιν. καὶ εἰς τὸ δελφίνιον τοῦ Αἴαντος λεγόμενον, Delphinium Ajacis, Λιν. μὲ τὸν σημερινὸν δὲ ὑάκινθον ὁ ὑάκινθος τῶν παλαιῶν δὲν ἔχει τίποτε κοινόν· ἴδε ἐξαιρ. Οὐόσ. Οὐϊργιλ. Ἐκλ. 2, 18. 50. 3, 106. 10, 39. Σβεϊχάν. Ἀθήν. 15. σελ. 683. Ε Κατὰ τὸν Ὅμ. φαίνεται, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦτο ἦτο πολὺ εὐχρηστότερ. κατὰ θηλυκ. παρὰ κατ' ἀρσενικ. γένος, μ' ὅλον ὅτι οἱ Λατῖνοι ἐμεταχειρίζοντο τὸ θηλ. σπανιώτερον, Οὐόσ. Οὐϊργίλ. Ἐκλ. 5, 38. (Φέρεται δὲ καὶ ἄλλη παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, παρὰ τὸ κινέω, καὶ τὸ ὑ, μόριον, ἐκφράζον τῶν μυκτήρων τὸν ἦχον, ὅταν ὀσφραίνωνται ἡδεῖάν τινα ὀσμήν, ὥστε νὰ σημαίνεται διὰ τούτου ἡ εὐωδία, τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει τὸ ἄνθος. 9, 44. Coelestis luminis hyacinthum, 2) Λίθος τις τίμιος, παρωνομασθεὶς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἄνθους. Πλίνιος 37, 10. καὶ Βλουμενπαχ. ὡς ὁ ἰδικός μας. Σάπφειρος (Ζαφείριον) ὁ Ἡλιόδωρος Αἰθιοπ. 2. ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸ χρῶμα. »Ἀκτὴς θαλαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ ἰαζούσης« καθὼς φαίνεται, οὐδέποτε καθ' ἄρτεν. γένος. (υυ-υ) ὅθεν

Ὑακινθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ὑάκινθον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑακίνθου ὤν, ὁ χρῶμα ὑακίνθου ἔχων.

Ὑάλεος, εα, εον· καὶ ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ συναίρσ. Lobeck Φρύν. σελ. 309. (ὕαλος) ὡς τὸ, ὑάλινος. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. β'. Ὁ ἐξ ὑέλου ὤν, ὑαλένιος, διαφανής. (υυυυ, ἀλλὰ παρ' ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. καὶ εἰς τὴν ἄρσιν –υυυ, Ο, Maec. 7, 6. Στράτ. 88, 2.)

Ὑάλη, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ὕαλος. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. »Λιθία ὑαλῆ«· τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας τῶν παλαιῶν. Salis gemmae.

Ὑαλίζω, (ὕαλος). Εἶμαι λαμπρὸς, ἢ φαίνομαι ὡς ὕελος· μὲ ὕελον ὁμοιάζω. Ἡσύχ. καὶ ἐκ τῆς σύνηθ. Οὐδετέρ. καὶ Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, Λαμπρύνω, στίλβω· ὅθεν καὶ, ὑάλισμα, τὸ· ἀντὶ τοῦ, στίλβη, καὶ στίλβωσις.

* Ὑάλιος = πολεμικὸς, Σουΐδ. ὅς τις παράγει ἐκ τούτου τὸ, ἐνυάλιος.

Ὑάλινος, ίνη, ινον (ὕαλος). Ὁ ἐξ ὑέλου ὤν, ὑαλένιος. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 74. »Ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων« ὅθεν »ὑαλίνη θάλασσα«. Ἀποκάλ. Ἰωάν. Κεφ. 4, 6. (υυυυ, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 74. ἀλλὰ παρ' Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, –υυυ).

*Ὑαλίτης, ου, ὁ, θηλ. ὑαλῖτις, ιδος (ὕαλος). Ἀνήκων, ἐπιτηδείος εἰς ὕαλον· »γῆ, ἄμμος, ἢ ψάμμος ὑαλῖτις«, γῆ, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ὁ ὕαλος. Στράβ. 16, σελ. 1099.

*Ὑαλοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὕαλος, εἶδος). Ὁ ὑέλου εἶδος ἔχων· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑέλου ὤν· διαφανὴς ὡς ὕαλος. 2) παρὰ Θεοφράστῳ, εἶδος λίθου, τὸ παρ' ἡμῖν »τοπάζιον« λεγόμενον· κατὰ δὲ τὸν Βόρν, ὁ ὑάκινθος. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, ῡ. Ὀρφ. Λίθ 277.)

Ὑαλόεις, όεσσα, όεν (ὕαλος). Ὑαλοειδής, ὑάλινος, ἢ καθ' Ἡσύχ. λαμπρὸς, διαφανής. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, ῡ, Ῥουφῖν. 36.)

Ὑαλος, ἡ, κατ' ἀρχὰς, Παιδήποτε καθαρὸς, ὑαλοειδὴς, καὶ διαφανὴς λίθος· ἐσήμαινεν δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ, ὀρυκτὸν ἅλας (εἰς τὴν Αἰθιοπίαν). Ἡροδ. 3, 24. τὸν κρύσταλλον, τὸ ἠλεκτρον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ καὶ κομμωδῆ σώματα, καὶ τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας. (Κτησίας, 1, 22.) ἴτως καὶ τὸ βερνίκιον. 2) μεταγενεστ. συνήθ. τὸ γυαλίον, γυαλί, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦτο μὲν γνωστὸν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀναφέρει ὑπὸ ἄλλο ὄνομα, καὶ μαλιστα κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Σνεϊδέρου, εἰς τὸ β'. βιβλ. 69. »ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα«, ἀντὶ τοῦ, χρυσᾶ, πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὑάλινα· καθότι ὁ ὕαλος ἦτο κατ' ἀρχὰς εἰς μεγάλην τιμὴν διὰ τὸ σπάνιον, καὶ κατὰ κυρίαν σημασίαν πρέπει νὰ ὠνομάζετο »λίθος χοτήκη· τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα φέρεται ὑπό τινος νεωτέρου Κωμικοῦ παρ' Ἀθην. 10, σελ. 432. »ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου« ἀλλ' αὐτὸς, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀθηναίου, ἠθέλησε διὰ τοῦ ξένου τούτου ὀνόματος νὰ ὑψώσῃ μόνον τὴν οὐτιδανότητα τοῦ ἐμπορίου· παρὰ δὲ Πλάτ. Τίμ. σελ. 61. Β, ἀπαντᾶται ἤδη ἡ ὑα-

λος ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς σημασίας, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ὁποίας ἴδε ἐξαιρ. Στράβ. 14, σελ. 758. 3) καυστικός τις καθρέπτης, πιθαν. ἐκ κρυστάλλου. Ἀριστοφ. Νεφ. 766. »Ἤδη παρά τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἐώρας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσιν; ἀποκρίνεται ὁ Σωκράτης· »τὴν ὕαλον λέγεις«; ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἐσφαλμένως λέγει ὕαλον, »κατασκευάσματί τι ὑάλου τροχοειδὲς παχύ, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θεραπεύοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι· καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Σχολιαστὴς ἔλαβε τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀπὸ τὴν τοῦ Πλινίου (36. Τμῆμ. 67. καὶ 3. καὶ Τμ. 10.) ἑνὸς τοιούτου κυλινδροειδοῦς ἢ σφαιροειδοῦς καὶ ὕδατος πεπληρωμένου ὑελίνου ὀργάνου περιγραφήν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοφάνης ἐνταῦθα ἐννοεῖ καυστικόν τι κάτοπτρον ἐκ κρυστάλλου ἢ ἠλέκτρου, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Θεόφραστος περὶ Πυρός. »Ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων — ὅτι συνεχὲς γίγνεται μᾶλλον ἀνακλώμενον — ὥστε τῷ μὲν ἀθροιτμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν· ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὕελου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινὰ ἐργαθέντων· ἦσαν δὴ λαθὴ σώματά τινα ἐκ μετάλλου κοῖλα καὶ στιλπνά, ὀρθογώνιον κῶνον ἔχοντα, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν ἄξονα, ἢ εἰς τὸ κέντρον, ἔθετον τὸ ἔκκαυμα (τὴν ἴσκαν), τὸ ὁποῖον ἀναπτεν ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς περιφερείας ἀντανακλωμένων ἀκτίνων. Τοιοῦτόν τι ἦτο καὶ τὸ, σκιφίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐν Ῥώμῃ αἱ Ἑστιάδες ἄναπτον πῦρ. Πλούταρχ. Νουμ. 9. — Ὁ τύπος, ὕαλος, εἶναι καὶ Ἰων καὶ Ἀττ. ἀλλὰ μεταγενέστεροι συγγρφ. ἔχουν καὶ, ὕελος, ἡ, καὶ ὁ. Ἐμπερχ. Θωμ. Μάγ. σελ. 862. Lobeck Φρύν. σελ. 309. καὶ AB. 1. σελ. 68, 22. Παρ' Ἡροδ. διαφωνοῦσι τὰ Χειρογρφ. μεταξὺ τοῦ, ὕαλος, καὶ ὕελος· ὁ μὲν Σβεῖγχ. ἐπροτίμησε τοῦτο, ὁ δὲ Ματθ. ἐκεῖνο. — (ἡ λέξις φαίνεται καθόλου Ἑλληνική, καὶ ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ, ὕω, διὰ τὸ νὶ ἦναι ἡ ὑδατώδης διαφάνεια κοινὴ καὶ τῶν τριῶν σημασιῶν, καὶ τὰς συνδέει· ἄλλοι δὲ πάλιν παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, χύω, χέω, ἐπειδὴ ὅλα τὰ μεταλλικὰ σώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐδόθη τὸ ὄνομα ὕαλοι, εἶναι τηκτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ χυτὰ ὀλιγώτερ. πιθανόν! καὶ ἄλλοι τελευταῖον, παρὰ τὸ, ἅλη, ἡ· ἡ λάμψις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ τὸ, σύω.)

Ὑ̆αλοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ ἐξεργαζόμενος τοὺς ὑέλους, ὁ κατασκευάζων ὑαλία, ὑαλουργός, ὑαλᾶς.

Ὑ̆αλουργεῖον, τό. Ἐργαστήριον, ἢ τόπος ἔνθα ἐργάζονται τὸν ὕαλον ἢ ἔνθα κατασκευάζουσι τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. Οὕτω δυνάμεθα νὰ συνθέσωμεν καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀναγκαίας λέξεις· οἷον »ὑαλοπωλεῖον«· ὁ τόπος, ἢ ὁ οἰκίσκος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. »Ἐπαλοπώλησε« ὁ πωλῶν τὸν ὕαλον ἢ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀγγεῖα.

* Ὑ̆αλουργική, ἡ, ἐξυπακ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν ὑαλία.

Ὑ̆αλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὸν ὕελον ἐργαζόμενος = ὑαλοτέχνης. Στράβ.

Ὑ̆αλοῦς, ἡ, οῦν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, ὑαλέος· ὅπερ ἴδε· παρὰ Διοσκορ. »ὑαλοῦν ἀγγεῖον«.

* Ὑ̆αλόχροος, ὁ, ἡ, συνῃρημ. ὑαλόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὑάλου χρῶμα ἔχων. (Ἀλλὰ παρὰ Λεωνίδ. Ταρ. 5, 3. διὰ τὸν στίχον, ῡ).

* Ὑ̆αλοχρώδης, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. πολλὰ ἀμφ. λέξις παρὰ Κριναγ. 6, 5.

Ὑ̆αλόω, ῶ (ὕαλος). Ὑαλόνω, εἰς ὕαλον μεταβάλλω. Ὑαλόομαι, οῦμαι, εἰς ὕαλον μεταβάλλομαι· ἀμφ.

Ὑ̆αλώδης, εος, ὁ, ἡ· συνῃρ. ἀντὶ, ὑαλοειδής· παρ' Ἱπποκράτ. »Οὖρον ὑαλῶδες« = Γονοειδής, ὡς καὶ τὸ »Χυμὸς ὑαλοειδής« παρὰ Πραξαγόρᾳ κατὰ τὸν Γαληνόν, ὅμοιος μὲ γόνον, σπερὶν, ὠσὰν σπορά.

Ὑ̆αλωμα, τό (ὑαλόω). Ἡ εἰς ὕαλον μεταβολή. = Γλαύκωμα· πάθος τι κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἵππου· ἐν Ἱππιατρ. »Συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ«.

Ὑ̆αλῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ὑέλου ὄψιν ἔχουσα· ὑαλοειδής. Ὀρφ. »Ὑαλῶπις ἰατρική«.

* Ὑ̆αμεια, ἡ, καὶ Ὑ̆αμία, κύρ. ὄνομ. τόπου τινὸς τῆς Μεσσηνίας.

*Ὑ̆αμος, ὁ· ὄνομ. κύριον.

*Ὑ̆άμπολις, ἡ. ὄνομ. κύρ. πόλεώς τινος τῆς Φωκίδος, Ἰλ. Β. 521. Νομ. »Τάντων πόλις« κατ' ἄλλους ἀντὶ, ὕα πόλις.

*Ὑ̆αξ = οἰαξ, Ἡσύχ.

*Ὑ̆ας, ὕαντος, ὁ· ὅθεν Ὑ̆αντες, ἔθνος βάρβαρον, κατοικῆσαν τὴν Βοιωτίαν.

*Ὑ̆ᾶς, ᾶδος, ἡ· ἴδε, Ὑάδες.

Ὑβάζω, Μέλ. ἄπω. Ἐμέω, ἐξερνάω· ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν Σουΐδαν οἱ ἐμοῦντες ἀπὸ τῆς βίας φαίνονται, ὅτι κυρταίνουν.

*Ὑβαλής, ὁ, ἡ, Ἀτελγής, ἄτωτος.

*Ὑβάλλω, ἐπικ. συγκ. ἀντὶ τοῦ, ὑποβάλλω. Ἰλ. Τ, 80.

*Ὕβλα, ἡ, καὶ Ὕβλαι, αἱ. Ὄνομα κύρ. πόλεών τινων τῆς Σικελίας.

Ὑβός, ὁ· Κυρτὸς κατὰ τὸ ἔξωθεν μέρος, καμπύλος, καμπούρης· ἀντίθ. τοῦ λορδός. (συγγεν. τοῦ, κυφός, curvus, καὶ τοῦ, gibbus, gibba, gibber.) ὅθεν Θεόκριτ. 5, 43.

Ὕβος, ὁ. Ἡ κατὰ, ἢ πρὸς τὸ ἔξωθεν μέρος κυρτότης, τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κύφωμα, ἢ καμπούρα τῆς καμήλου. Ἀριστοτέλ. 2, 1. καὶ τὸ κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν οἰδήματα, ἢ κυρτώματα (Ζιόγκος, χυδαϊστί). Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 2, 1. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Gibbus, gibba, gibber· καὶ τὸ Γερμ. Hübel, Bühel, Hügel. ὅθεν

Ὑβόω, ῶ (ὑβός). Καμπυλόνω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω τινὰ ὑβόν, κυφόν, καμπούρην. Μέσ. ὑβοῦμαι· κάμνω ἐμαυτόν κυρτόν.

Ὑβρίγελως, ωτος, ὁ. Ὁ μετὰ ὕβρεως γελῶν, χλευάζων, ὑβριστής. Μανέθ. 4, 446.

Ὑβρίζω. Μέλ. ίσω· καὶ Ἀττικ. ὑβριοῦμαι (ὕβρις). Οὐδετέρ. Εἶμαι ὑβριστής, τουτέστι πολιτεύομαι, φέρομαι, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, ἀτελγῶς καὶ ἀκολάστως, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. Α, 227. Γ, 207. Ρ, 245. 588. Σ, 331. καὶ ἀλλαχοῦ· »εἰς τινα« οἷον, ὑβρίζειν εἰς τοὺς θεούς, Ἀριστφ. Νεφ. 1506. ἀσεβῶ: καὶ παρανόμως φέρεσθαι κατὰ τῶν θεῶν. Werusd. Himer. cel. 4, 3. καὶ πρός τινα· »ὅταν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρισεν« Πλούταρχ. παρβλ. ἀδικεῖν· καθόλου δὲ, εἶναι ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἀκρατής, ἀτελγής, ἡδυπαθής ἀσώτως καὶ ἀσελγῶς φέρομαι, παραδίδομαι ἀκρατῶς εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας· ἐπὶ πάσης ἀκρατείας εἰς λόγους καὶ ἔργα, ἀντίθ. τοῦ σωφρονεῖν. εἴθαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἄνομος ἰσχὺς ἀποπλανᾷ καὶ φέρει εἰς καταδυναστείας καὶ ἀνοσιουργήματα, εἰς παράβασιν ἀνθρωπίνων καὶ θείων δικαίων, εἰς ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν καὶ περιφρόνησιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ἐκ περισσείας καὶ πλησμονῆς γεννωμένης ὕβρεως καὶ ὑπερηφανίας· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κερατιζόντων βοῶν, χρεμετιζόντων, κλωτσώντων, καὶ πηδώντων ἵππων καὶ ὄνων, κ. τ. τ. lasivvire, Λατ. Wess. Ἡρόδ. 4, 129. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 5. 62. »Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται« ἀπὸ τοῦ λακτίζειν (κλωτσᾷν). Πλίν Φυσ. Ἱστ. 8, 69. Koen Γρηγ. σελ. 542. Boeckh expl. Πίνδ. Πύθ. 10, 56. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἐπὶ τρυφερῶν βλαστημάτων τῶν φυτῶν, ἐπὶ τῆς ζυμώσεως καὶ βράσεως τοῦ οἴνου· »οἴνου ὕβρινα«. Αἰλ. Ποικιλ. Ἱστορ. ἐπὶ τῆς φουσκώσεως καὶ ἐκχειλίσεως τῶν ποταμῶν κ. τ. τ. ἐπὶ ὁρμητικοῦ τινος χειμάρρου, ὅς τις φέρει τὸν ὄλεθρον εἰς ἱερόν τινα ἵππον. Ἡρόδ. 1, 189. 2) μεταβατ. Μεταχειρίζομαί τινα ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, κακομεταχειρίζομαί τινα· μετ' αἰτιατ. »ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμέας ὑβρίζοντες«. Ἰλ. Λ, 635. »εἰ δώμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανάασθε«. Ὀδ. Τ, 370. καθόλου δὲ, προπηλακίζω, ῥαπίζω, λοιδορῶ, βιάζω, ἀτιμάζω, καταφρονῶ τινα. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 12. »Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβρίζομεν καὶ κατέφυγον πρὸς ἐκείνους« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρέω τὴν τιμήν τινος διά τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω, διαφθείρω, βιάζω γυναῖκά τινα· καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. »ὑβρίσας ταῦθ', ἐκτελέσας τὸ ἀνόσιον τοῦτο ἔργον, Ἡρόδ. 3, 119. παρβλ. 1, 189. »ὕβριν ὑβρίζεινα, πράττω ἀτεβήματα· ὡσαύτως »ἀδικήματα ὑβρίζειν εἰς τινα« Ἡρόδ. 6, 87. καὶ πρός τινα. Δημοσθ. κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, »ὕβριν ὑβρίζειν τινά«, Schaef. Διον περὶ συνθ. σελ. 254. ἐν γένει δὲ, μὲ δύο αἰτιατ. »τινά τινα«. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 613. Εὐρ. Ἠλ. 264. Wunder adv. ad Soph. Phil. σελ. 50. Ὁ Λουκιαν. εἰς Σολοικιστ. ἑρμηνεύων τὸ »σὲ, καὶ εἰς σὲ ὑβρίζειν« λέγει. »Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμα ἐστὶ τὸ σόν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὅς τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέτην· ἀλλ' αὕτη ἡ διαφορὰ δὲν θεωρεῖται πάντοτε, μάλιστα δὲ εἰς τοὺς παλαιοὺς κεῖται ἀπολύτως πάντοτε τὸ »ὑβρίζειν τινά« καὶ »ὑβρίζειν εἰς τινα« ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. Ὁ Ψελλίζων Ἀππιανὸς λέγει οὕτω. »Εἰς τὴν εὐπραγίαν (εὐτυχίαν) ὑβρίζειν« καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· »ταῖς εὐπραξίαις ὑβρίζειν« διὰ τῆς εὐτυχίας τοῦ ὑπερήφανος γίνεσθαι· ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι διὰ τῆς εὐτυχίας. Πλθ. »ὕβριν ὑβρίζεσθαι« πάσχω, ὑποφέρω ἀδικίας, Εὐρ. τὸ δὲ, »ὑβριστμένος τὰς γνάθους«, τὸν ὁποῖον ἐκκομεταχειρίσθησαν εἰς τὰς γνάθους, δι' ἑνὸς ῥαπίσματος δηλονότι ὑβρίσθαι, μὲ κακομεταχειρίζονται, εἶμαι κολοβωμένος, ἀκρωτηριασμένος, ἐπὶ εὐνούχων, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 4, 35. »ὑβριζόμενος ἀποθνήσκει« Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 13. ἐξεναντίας »στολὴ οὐδέντι ὑβριστμένη«, μὲ ὄχι μεγάλην λαμπρότητα στολισμένον φόρεμα. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 5.

Ὑβριοπαθέω, ῶ (ὕβρις, πάσχω). Πάσχω, ὑποφέρω ἀλαζονικήν, ἀνόσιον, ἄδικον μεταχείρισιν, ὡς τὸ, δεινοπαθέω.

Ὑβρις, εως, ἐπικ. ιος, ἡ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ῥητορ. 2, 2. ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως. »Ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν, ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι, μὴ ναι τι γένηται αὐτῷ ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ« ὁ Φαβωρῖνος· »ὕβρις ἐστὶν ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Ὕβρις οὐ μόνον ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόνω· ἄρα Καταδυναστεία, βία, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀσέβεια, πᾶσα ἀνθρωπίνων, ἢ θείων δικαίων παράβασις, καθόσον γίνεται ἀπὸ ἄνομον ὑπεροχὴν δυνάμεως, ἀπὸ πλεονάζουσαν ῥαθυμίαν, ἡδυπάθειαν, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ μέθην· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν ὑπερφιάλων, ἤτοι ἀλαζόνων καὶ βιαστῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵ τινες κατηνάλωσαν καὶ κατεδαπάνησαν εἰς τρυφὰς τὴν

περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του. Ὀδυσ. Α, 368 Δ, 321. 627. Ο, 329. Π, 86. 418. Ρ, 565. καὶ ἅπαξ ἀντιτάσσει τοῦτο εἰς τό, εὐνομία »θεοί..., ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες« · οἱ θεοί, οἵτινες ἐπιβλέπουν τὴν ἀδικίαν καὶ τὰ νόμιμα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο περιφέρονται πολλάκις εἰς τὴν γῆν ὑπὸ ἀνθρώπινον σχῆμα. Ὀδ. Ρ, 487. τὸ ὁποῖον χωρίον ἐλήφθη ἀναμφιβόλως ἐκ Γενέσ. 18, 21, 33, ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως εἰς τοὺς Αἰγυπτίους γνωστόν · ὡς ἀντίθ. τοῦ, δίκη, παρ' Ἡροδ. καὶ παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 295. »Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει« · αὐτόθ. 356. Ὁ Ἡσίοδος ἀντιτάσσει τὸ »ὕβριν ὀφείλειν« · εἰς τό, »Δίκης ἀκούειν« · καὶ συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Ἄρηος ἔργα καὶ ὕβριε« · οὕτω λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων καὶ λεηλατούντων πολεμιστῶν »ὕβρει εἴξαντες ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ«. Ὀδυσ. Ξ, 262. βία καὶ δυναστεία δηλαδή. Ρ, 431. ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 5, 9. »Οὐχ' ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια« ὅθεν 1) ὡς ἐσωτερική διάθεσις · ἀλαζονεία, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσέβεια, περιφρόνησις, μεγαλαυχία, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀτιμία, ἀτωτεία, λαγνεία, τρυφή, πολυτέλεια · καθόλου δέ, ἀκράτεια εἰς ἡδονάς, πάθη · ἀντίθ. τοῦ, σωφροσύνη. 2) ὡς ἐξωθέν τι προσγινόμενον · ἀλαζονική, αὐθάδης, ἀσεβής, βιαία, ἄτιμος, αἰσχρὰ μεταχείρισις ἄλλων, ἀδίκημα · »τίπτ'... εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος«. Ἰλ. Α, 203. παρβλ. 214. εἰς τὸν πλῆθ. ἀριθμ. ὑβριστικαί, ὑπερφρονητικαὶ πράξεις, Ἡσί. Ἔρ. 148. ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀδιαντροπία. Ξεν Λακεδ. Πολ. 3, 3. »Τβριν ἐπιπολάζουσαν« · ἀτιμία, κατάγελως, χλευασμός, ὄνειδος, καταισχύνη, ἐντροπή, ἐξαιρ. βιατμός, πορνεία, μοιχία παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγ. 32. »Τβρις παίδων« διὰ τῆς σαρκικῆς συνουσίας καταισχύνη καὶ διαφθορά · οὕτω καὶ »Πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὕβρει« · καὶ »ὕβριν τοῦ σώματος πιπράσκειν« · ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθοῦν, πιπράσκειν. Αἰσχίν. ἐπὶ περιουσίας δὲ καὶ κτημάτων, ἀδικία, ζημία. β'.) κατ' ἔννοιαν δὲ νομικήν, κακολογία, κατηγορία. Εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων ὁ νόμος ὕβρεως ἦτον ἕνας τῶν σημαντικωτάτων νόμων κατὰ τῶν αἰσχρῶς, αὐθαιρέτως, ἢ παρανόμως μεταχειριζομένων τοὺς ἐλευθέρους πολίτας · παιδεία πρὸς τὸν ὑβριστὴν ὡρισμένη ἦτον ὁ θάνατος, ἡ δὲ κατηγορία ὠνομάζετο »ὕβρεως δίκη, ἢ γραφή«, καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν. Λυσίας πρὸς Ἱπποκράτ. »Καί τοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι · τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν« · ὁ δὲ Φώτιος ἔχει · »ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας καὶ αἰκίας« · τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κατὰ τοῦ Μειδίου δίκη, καὶ ἄλλαι. γ.) ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἀκράτεια, ἀκολασία, ἀγριότης · μεταφορ. »οἶνου ὕβρις«, ἡ ζύμωσις καὶ ἡ βράσις τοῦ οἴνου, Αἰλ συνήθ. σύντξ. ὕβριν ὑβρίζειν · σπανιωτέρ. ἀλόγως δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐλμσλεύου ἀμφιβαλλομ, κατὰ πληθ. ἀριθμ. »ὕβρεις ὑβρίζειν«, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμ. 741. Βάκχ. 247. 3) ὡς ἐπίθ. ἀρσ. »ὕβρις ἀνήρ«, ἀντί, ὑβριστής, ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος καὶ ἀγαθός · »κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβρινα«, Ἡσιό. Ἔρ. 193. (Ἡ παραγωγὴ τούτου ἀπὸ τῆς ὑπὲρ, εἶναι ἡ πιθανωτάτη.)

Τ'βρίς, ίδος, ὁ· Ὄρνεον νυκτερινόν. Ἀριστοτ. ζω. Ἱστ. 9, 12. τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Πτύγξ, ἄλλοι δὲ γράφουσι »Πωγί« ἴσως, Πώγγι · ἀμφ.

Τ'βρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω.

Τ'βρισμα, τό (ὑβρίζω). Τὸ δι' οὗ γίνεται ἡ ὕβρις, λοιδορία, βλάβη, ὑβριστικὴ ἢ τολμηρὰ καὶ αὐθάδης πρᾶξις. Ἡροδ. 3, 48. 7, 160. κακομεταχείρισις, καταισχύνη, ἀδικία, ὡς τό, ὕβρις. Ξενοφ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »Τά μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων ἐμὲ ταύτ' ἐστί« · ἃ ὑβριστμαι, ἢ, ὕβρεις, ἃς ὑβρισμαι. 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος, ἢ τοῦ ἀσεβήματος · »Ὦ ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.« Εὐρ. Ὀρέστ. 1642. ὁ αὐτός, Ἡρακλ. μαινόμ. ὀνομάζει κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἀφῃρημένου ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου τοὺς Κενταύρους »Τβρισμα τετρασκελές.«

Τ'βρισμός, ὁ = ὕβρισμα.

Τ'βριστήρ, ῆρος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, ὑβριστής. Μελέαγρ. Ἰλ. Ν, 633.

Τ'βριστής, οῦ, ὁ (ὑβρίζω). Ὁ ὑβρίζων, καταδυνάστης, ἀλαζών, ὑπέρφρων, γαύρος, τολμηρός, αὐθάδης ἀναιδής, ἀσεβής, Ὅμ. ἴδε ἐξαιρ. Ἰλ. Ν, 633. ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος, φιλόξενος, καὶ, θεουδής, Ὀδ. Ζ, 120. Ι, 175. καθόλου δὲ, μὴ σώφρων, ἀσελγής, λάγνος, ἄσωτος, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1067. ἀκόλαστος, καταφρονητής, βίαιος, κακολόγος, αἰσχουργός, λοίδορος, ὁ ὕβριν προξενῶν εἰς τὸν ἄλλον, Ἡροδ. 1, 89. 2, 32. ἀντίθ. τοῦ, σώφρων · παρβλ. ὑβριστός, σημσ. 2. Παρ' Ἡσιό. Θεογ. 307. φέρεται καὶ »Τβριστὴς ἄεμος« τὸν ὁποῖον ὁ Κύπολις »Ἀσελγὴ ἄνεμον«, εἶπεν · ἀντὶ τοῦ, βίαιος · παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. ὁ ὑβρίζων εἰς τὰ ἀνθρώπινα σώματα · ἴδε, ὕβρις, καὶ, ὑβρίζω. Παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. 8, 5, 62. »Ἵππος ὑβριστής« · ὁ ἄγριος, ἀντίθασσος · ὅθεν

Τ'βριστιάω, ῶ μέλ. άσω. ἐφετ. τοῦ, ὑβρίζω · Ἔχω ἔφεσιν, ἐπιθυμῶ νὰ φέρωμαι ὑβριστικῶς, νὰ πολιτεύωμαι ὡς ὑβριστής. Ἀνακρέων παρ' Ἀθήν. 10. σελ. 427, ἀμφ.

Τ'βριστικός, ή, όν· Ὁ εἰς ὕβριν ἀνήκων, ἢ εἰς τὸ ὑβρίζειν ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων · δυνάστης, περιφρονητικός, αὐθάδης, ἀκρατής, ἄσωτος »Διήγησις ὑβριστική« Διονύσ. Ἁλικ. διήγησις ὕβρεώς τινος · »Τὸ ὑβριστικόν,« ἢ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὕβριν. Ἐπίρ. ὑβριστικῶς. Ξενοφ. ὁ Θεόφραστος λέγει καὶ τὰ ὑλομανοῦντα, καὶ μὴ καρπὸν φέροντα δένδρα, ὑβριστικά. Αἰτ. Φυτ. 3.

* Τ'βριστίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑβριστής, Lobeck. Φρύν. σελ. 256.

* Τ'βριστοδίκαι, οἱ, (δίκη). Οἱ βίαν εἰς τὸ δίκαιον ἐπιφέροντες κριταί, κρίται, οἵτινες διὰ δωροδοκίας βοηθοῦν τοὺς ἐγκλήματίας νὰ διαφυγωσι τὴν κρίσιν.

Τ'βριστός, ή, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑβρίζω · Τβρισμένος, κατησχυμμένος, χλευασμένος, τὸν ὁποῖον ἐμεταχειρίσθηταν βιαίως, δυναστικῶς, περιφρονητικῶς, αὐθαδῶς. 2) τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερθ. ὑβριστότερος, ὑβριστότατος, ἐνεργ. = ὑβριστικός · αὐθάδης, ἀκρατής, ἀσεβής, ἀσελγής, ἄσωτος. Ἡροδ. 3, 81. καὶ, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 5, 41. ὡσαύτως τὸ θετικὸν παρὰ Πλάτ. Κωμ. ΑΒ. σελ. 368, 21. (κατὰ τὸν Βούτμν. Διεξέδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 267. τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερθ. δὲν σύνηκει εἰς τό, ὑβριστικός, ἀλλ' εἰς τό, ὑβριστής · παρβλ. Μελχόρνιον εἰς Ἀνακρ. σελ. 239. ὅς τις ἀποδοκιμάζει διόλου τὴν ἐνεργητ. χρῆσιν τοῦ θετικοῦ.)

Τ'βρίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑβριστήρ, ἀντὶ τοῦ, ὑβριστής, ἡ ὑβρίζουσα.

Τ'βωμα, τό (ὑβόω) Κύρτωμα, ὡς ἀπὸ τό, ὑβός.

Τ'βωσις, εως, ἡ· (ὑβόω). Τὸ κάμνειν πρὸς τὰ ἔξω κυρτόν, καμπούραν, 2) = ὕβος · ἀντίθ. τοῦ, Λόρδωσις.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Γ.

Υγεία, ἡ, κοινὸς τύπος ἀντὶ, ὑγίεια, εἰς τοὺς Ἀττ. ξένος. Πιέρσ. Μοῖρ σελ. 380. Πόρτ. Εὐρ. Ὀρ. 229. Ἰάκ. Ἀχ. Ταγ. σελ. 812, Meineke Μενανδ. σελ. 379. Ὁ Ἀθήν. 3, σελ. 115. ἔχει »Ὑγεία δὲ καλεῖται ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μάζα, ἵνα ἀπογεύσωνται.«

* Υγεινος, καὶ, ὑγεινός, ή, όν, = ὑγιεινός. 2) τὸ πρῶτον καὶ ὡς κύρ. ὄνμ.

Υγιάζω, Μ. άσω (ὑγιής). Κάμνω ὑγιῆ, ἰατρεύω. Ἀριστοτέλ. Ἠθ. 3, 3. »Οὔτε γὰρ ὁ ἰατρὸς βουλεύεται, εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ, εἰ πείσει.« Παθητ. »Υγιάζομαι« ὑγιὴς γίνομαι, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ἰατρεύομαι

Υγιαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὑγίανα, (ὑγιής). Εἶμαι ὑγιής, ἔχω τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλὰ κατὰ τὸ σῶμα. Ξενοφ. Συμπ, 2, 17. »βούλομαι γυμναζόμενος ὑγιαίνειν.« 2) τροπικ. εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸν νοῦν, ἔχω τὰ λογικά μου σωστά · σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικός · ὁ αὐτ. Οἰκ. 11, 5. »Προβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι.« Θέογν. 255. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. 3. Ἐπὶ προσηγορίας καὶ χαιρετισμοῦ »Ὑγίαινε« ὡς τὸ χαῖρε, καὶ ὡς τὸ τῆς συνηθείας · ὑγίαινε σοι, ἢ ἔχε ὑγείαν, μένε ὑγιής · παρὰ Λατίν. Vale, Γαλ. Adieu, καὶ Ἰταλ. Addio. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 165. »Νὴ Δία καὶ σύγε ὑγίαινε« ὅθεν

Υγίανσις, εως, ἡ· Ἰατρεία, θεραπεία. Θεμίστιος Ἀριστ. Φυσ. 5, 5.

Υγιαντός, ή, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑγιαίνω, Ὅς τις δύναται νὰ ἰαθῇ, θεραπευθῇ · ὁ ἰατρείαν ἐπιδεχόμενος, ἰατρευτός.

* Υγίασις, ἡ (ὑγιάζω) = ὑγίανσις.

* Υγίασμα, τό (ὑγιάζω). Ἰατρικὸν, θεραπευτικὸν μέτον, ἄκεσμα.

Υγιαστικός, ή, όν (ὑγιάζω) Ἐπιτήδειος πρὸς ὑγείαν, ὑγείας πρόξενος, δύναμιν πρὸς ὑγείαν καὶ ἰατρείαν ἔχων.

* Υγιαστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίτ. τοῦ, ὑγιάζω · Ἰατρευμένος, θεραπευμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ, θεραπευθῇ.

* Υγιάτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου. Βυστάθ. εἰς Ὀδ. Ι, 209.

* Υγιάω, θεματικὸν τοῦ, ὑγιάζω.

Υγίεια, ἡ (ὑγιής). Ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος, ἡ ὁλοκληρία τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ζωτικοῦ σώματος, ῥῶσις, ἡ εὐρωστία, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πύθ. 3, 128. »Υγίειαν χρυσέαν,« Πλάτ. Πολιτ. 1, »Τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας.« Ἀρίφρων Σικυόνιος παρ' Ἀθηναίῳ 15, »Υγίεια πρεσβύτα μακάρων μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. 2) ὡς κύρ. ὄνμ. θηλ. Θεὰ τῆς ὑγείας ἢ ἰατρείας, καὶ ἰατρικῆς. Ἱπποκράτ. Ὅρκ. Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 524. »Υγίεια φρενῶν« · ἢ ὁλοκληρία τοῦ νοός, τὸ σωφρονεῖν, νοῦς ὑγιὴς καὶ ἀκέραιος. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ προσρήσεως »Υγεία σοι« ἀντὶ τοῦ, ὑγίαινε· Σπανιώτρ. ἀλλ' ἐπίσης Ἀττ. εἶναι · ὑγιεία, Ἀριστφ. Ὄρν. 604. 731. Meineke Μένανδ. σελ. 333. Ἰων. ὑγιείη, Paul. Sil. aphr. 1, 72. παρβλ. καὶ, ὑγεία.

Υγιεινός, ή, όν (ὑγιής) Ὑγείας πρόξενος, ὠφέλιμος, ἢ πρόσφορος πρὸς ὑγείαν. Ξενοφ Κυροπ. 1, 6, 16. »Υγιεινοῦ στρατοπέδου, χωρίων ὑγιεινῶν · καὶ Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ, 6, 5. »Ἥττον ὑγιεινὰ τοῦ ἐνθένδε.« Ἐπίρ. »Υγιεινῶς« ἀνώτως, ἀπόνως, ἐρρωμένως · ὅθεν καὶ συγκριτ. παρὰ Ξενοφ. »Υγιεινότερος« ὑγιεινότερον, καὶ, ὑγιεινότατα διάγειν. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. 3, ἀναφέρων τὰ πολλαχῶς λεγόμενα, λέγει περὶ τῶν σημαινομένων τῆς λέξεως ταύτης οὕτω · »Υγιεινόν, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν · τὸ δὲ, τῷ

ποιεῖν· τὸ δέ, τῷ σημεῖον εἶναι ὑγείας· τὸ δέ, τῷ δεκτικὸν εἶναι ταύτης.«

* Τ'γίεις, εστα, εν. Βοιώτ. ἀντὶ, ὑγιής, ὅθεν· »Τ'γίεντα ὅλβον,« Πίνδ. Ὀλ. 5, 53.

* Τ'γιηρής, ό, ἡ = τῷ ἑπομν. ἀμφιβλλτ. ἴδε τὸ ἑπόμν.

Τ'γιηρός, ά, όν· καὶ, ὑγιηρῶς. Ἐπίῤῥ. (ὑγιής) Τ'γιεινός, τουτέστι 1) πρόσφορος, ὠφέλιμος εἰς ὑγείαν· »Ἄκος ὑγιηρόν,« μέσον ἰατρικόν, ὑγείας πρόξενον. Πίνδ. Νεμ. 3, 29. 2) τελείαν ὑγείαν ἔχων, πλήρη ὑγείαν ἀπολαμβάνων, εὔρωστος· «Τ'γηρότατοι,« Ἡροδ. 4, 187. ὁ αὐτὸς ἔχει ὅμως 2, 77. καὶ τὸ ὑπερθ. »ὑγιηρότατος·« διὰ τὸ ὁποῖον τινὲς παρεδέχθησαν καὶ ἄχρηστον θετικόν »Τ'γιηρής.« Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας »Γηρὸς,« καὶ, »γερός.«

Τ'γιής, ές, ό, ἡ· Ὁ ἔχων ὑγείαν κατά τε τὸ σῶμα, καὶ τὸν νοῦν, ὑγιεινός, εὔρωστος, ἄνοσος (γερὸς καὶ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν). Ξενοφ. Ἀπολογ. 7. »Τ'γιὲς τὸ σῶμα ἔχων·« ὅθεν ἀντὶ τοῦ, σῶος, σωστός, ἀκέραιος, ἀκολόβωτος, τέλειος, ὁλόκληρος, γερός, ἀβλαβής, ὀρθός, ἀληθής, γνήσιος, καλός, ὠφέλιμος, ὡς τό, κρήγυος. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 13. »Θεὸς — τὸν κόσμον ἀτριβῆ καὶ ὑγιῆ παρέχων·« σῶον, ἀβλαβῆ. ἐπὶ νοὸς· ὀρθῶς κρίνων, φρόνιμος, συνετός. Τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 524. »Μῦθος ὑγιής·« ἀντὶ τοῦ, ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, ὅ ἐστι, σωστός· (πλὴν τούτου δὲν ἀπαντᾶται ἄλλο εἰς τὸν Ὅμ.) »Λόγος, βούλευμα,« Ἡρδ. 1, 8. 6, 100. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Τ'γιὴς λόγος, οὐδὲν ὑγιὲς προφέρειν,« τὸ μὴ λέγειν τι ὀρθόν, φρόνιμον, κ. τ. τ. Τ'γιῶς, ἐπίῤῥ. ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐῤῥωμένως. Δημοσθέν. »Πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι·« σωστὰ καὶ καλά· ὀρθῶς· τὸ Συγκριτ. »Τ'γιέστερος. Ἀθήν. (Παράγεται δὲ, λέγουν, ἡ λέξις παρὰ τὸ, ὑγρός· καθότι τὸ ὑγρὸν μετὰ τοῦ θερμοῦ μεμιγμένον συγκρατεῖ τὴν ζωήν.)

Τ'γιοζυγία, ἡ (ζυγός). Τ'γιής, ἰσχυρὰ ζεῦξις, ἕνωσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

Τ'γιοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω ὑγιῆ, ὑγιάζω, θεραπεύω, Διόδ. Σικ.

Τ'γιόω, ῶ = ὑγιάζω. Ἡσύχ. Ἱπποκρ.

Τ'γιῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ, ὑγιής.

Τ'γιώτερος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιέστερος· συγκρ. τοῦ, ὑγιής. Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Τ'γρά, ἡ· = Θάλασσα· ὡς καὶ τό, τραφερά, ἀντὶ τοῦ, γῆ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 678.

Τ'γράζω (ὑγρός) Εἶμαι ὑγρός. Ἱπποκράτ.

Τ'γραίνω, Μ. ἀνῶ (ὑγρός) Κάμνω ὑγρόν, νοτίζω, βρέχω· ἐπὶ ποταμοῦ, ὅ τις ποτίζει ἕνα τόπον, Seidl. Εὐρ. Τρω. 230. τὸ δὲ παρὰ Καλλιμ. »Τ'γραίνειν ὀφθαλμούς·« ἀντὶ τοῦ, πορνικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχειν, πορνικὸν βλέπειν, ἢ πόθον καὶ ἐπιθυμίας δάκρυα χέειν· ὅθεν

Τ'γρανσις, εως, ἡ· Τὸ ὑγραίνειν, βρέχειν, ὑγρότης.

* Τ'γραντικός, ἡ, όν Ἐπιτήδειος νὰ ὑγραίνῃ, νοτίζῃ, βρέχῃ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 1, 4, σελ. 26.

Τ'γρασία, ἡ (ὑγράζω) Τ'γρότης, Γαλην. »Ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς ὅταν ὑγρασία γένηται, βάρη ποιεῖ·« ὅταν ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ἦναι ὑγρά, ὅταν ἦναι ὑγρὸς καιρός.

Τ'γράσμα, τό (ὑγράζω). Τὸ βραχέν, νοτισθέν, ὑγρανθέν. 2) = ὑγρασία, Ἱπποκράτ.

* Τ'γράω, θεματ. τοῦ, ὑγράζω, ὑγραίνω.

Τ'γρέμπλαστρον, τό. Τ'γρόν τι καὶ ῥευστὸν ἔμπλαστρον, Πλίν.

Τ'γρηδών, όνος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ὑγρασία· ἐκ τοῦ, ὑγρέω, Ἱπποκράτ.

Τ'γρίη, ἡ· Τὸ οὖρος. Διονύσιος παρ' Ἡσυχίῳ.

* Τ'γροβατέω, Περιπατῶ εἰς τὸ ὑγρὸν, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ, ζῶ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἰαν. Α. Π. σελ. 621.

Τ'γροβάτης, ου, ὁ (βαίνω.) Ὁ περιπατῶν εἰς τὴν ὑγρασίαν, εἰς τὰ νερά· καθόλου δὲ, ὁ εἰς τὰ ὕδατα· ζῶν· ὅθεν

Τ'γροβατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑγρούς τόπους διαιτώμενος· παρὰ Πλάτ. »Ζῶα ὑγροβατικά·« τὰ ἔνυδρα, τὰ εἰς τὰ ὕδατα ζῶντα καὶ διαιτώμενα· ἀντιθ. τοῦ, ξηροβατικά, καὶ, χερσαῖα.

* Τ'γροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βουτισμένος εἰς τὸ νερόν, βρεγμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Νόν.

Τ'γρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τὴν ὑγρασίαν, ἢ εἰς τὰ ὕδατα διάγων τὸν βίον, ὁ εἰς τὰ ὕδατα ζῶν· = ὑγροβατικός. 2) ὁ ἐπὶ τῶν, ἢ ἐκ τῶν ὑδάτων τρεφόμενος, ἁλιεύς, ψαρᾶς. Νόν.

Τ'γροβόλος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρασίαν βάλλων, ὁ ὑγραίνων· »Σταγόνες,« αἱ ψεκαλίδες τῆς βροχῆς. Εὐριπ. Κύκλ. 3.

* Τ'γρόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως). Ὁ γελῶν μὲ χαρὰν φυσικὰ, καὶ ὄχι βεβιασμένως. Φρύν. Βεκκέρ. σελ. 67.

* Τ'γρόγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννημένος εἰς τὸ ὕδωρ. Νόν. 14. σελ. 145.

Τ'γροθηρική, ἡ· ἐξυπακουομ. »Τέχνη·« Ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα, ἁλιευτική.

Τ'γροκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα πορευόμενος, πλανώμενος, ζῶν· ποιητ.

Τ'γροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Τ'γρὰ κεφαλὴ, ὁ ὑγρὰν κεφαλὴν ἔχων· παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. καὶ Προκλ. παράφρ. σελ. 237. φέρεται »Τ'γροκέφαλοι·« καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, οἱ τὴν ἀσθένειαν ὑδροκέφαλον πάσχοντες.

Τ'γροκιρσοκήλη, ἡ. Ἀνευρυσμὸς τῶν τρεφόντων τὸν ἐδίδυμον ἀγγείων, καὶ ἀργοῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχέου. Γαλην. = ὑδροκήλη.

* Τ'γροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ ὑγρὰν ἤτοι μαλακὴν κοιλίαν ἔχων, εὐκοίλιος· ἀντιθ. τοῦ, σκληροκοίλιος.

* Τ'γροκολλούρια, τά, = ὑγρὰ κολλούρια· ἢ κολλύρια· ἀμφ.

* Τ'γροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ μὲ νερὸν περιποιούμενος, θεραπεύων· πλούσιος εἰς νερά· »Φᾶσις,« Σιβύλλ. 14, 139.

* Τ'γρόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὑγρὰν τὴν κόμην ἔχων.

* Τ'γρολάξευτος, ὁ, ἡ (λαξεύω). Ἀπὸ νερὸν λαξευμένος, κεκοιλωμένος.

* Τ'γρομέδων, οντος, ὁ, (μέδων). Ὁ κύριος, ἐξουσιαστὴς τῶν ὑδάτων, ὡς τό, ποντομέδων· ποιητ. Νόνν. 37, 163.

* Τ'γρομέλεια, ἡ. Τὸ τρυφερὸν, εὐλύγιστον τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ,

Τ'γρομέλής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ὑγρὰ, ἤτοι μαλακὰ καὶ τρυφερὰ, ἢ εὐλύγιστα μέλη ἔχων. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 13. »Μικρὰ λαγία,« ἔτι ὑγρομελὴ ὄντα.

Τ'γρόμετρον, τό· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, ὄργανόν τι, δι' οὗ μετροῦσι τὰ ὑγρὰ, ἀνδηλαδὴ αὐτὰ ἦναι καθαρὰ καὶ ἀμιγῆ.

* Τ'γρόμοθος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἢ μετὰ ὕδατα πολεμῶν, Νόνν.

* Τ'γρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων ὑγρὰν μορφήν. Νόνν, Διονύσ. 36, 87.

Τ'γρόμυρον, τό· Τὸ ὑγρὸν καὶ ῥευστὸν μύρον. Ἀέτιος 16, 114.

* Τ'γρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ νεμόμενος, περὶ φερόμενος εἰς τὸ ὕδωρ.

Τ'γρόνοος, καὶ συναιρ.

* Τ'γρόνους, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν νοῦν ἔχων, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, μάλιστα εἰς τὰ ἤθη, μαλακός, θηλυπρεπής, κίναιδος. Πολυδ. 6, 128.

* Τ'γροπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μὲ παγωμένον ὕδωρ, ὁ ἔχων παγωμένον ὕδωρ, Νόνν. 8, 92. 2) ὁ ἐξ ὑγρᾶς, ἀδυνάτου κράσεως ὤν, ἀντιθ. τοῦ, σκληρόσαρκος. Γαλην.

Τ'γροπισσον, τό· Τ'γρὰ, ῥευστὴ πίσσα. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 116.

Τ'γροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὑγρὸν, νοτίζων, βρέχων, ὑγραίνων, Πλούταρχ.

Τ'γροπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ πορευόμενος = ὑγροκέλευθος. Ὀρφ.

Τ'γροπορέω, ῶ· Εἰς ὑγρὰ, ἢ διὰ τῶν ὑγρῶν πορεύομαι, εἰς ὕδατα διαπορεύομαι.

Τ'γροπόρος, ὁ, ἡ· Ὁ δι' ὕδατος, θαλάσσης, ὑγρασίας πορευόμενος, ὁ περῶν, διαβαίνων τὰ ὕδατα, θαλασσοπόρος.

* Τ'γροῤῥοέω, (ῥοῦς, ῥέω). Ἐξ ὑγρασίας ῥέω, εἶμαι ῥευστός.

Τ'γρός, ά, όν (ὕω, ὕδωρ) Τ'δατώδης, νοτερός, ὀλισθηρός, γλυστηρός, ἀντιθ. τοῦ ξηρός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥευστός. »Τ'γρὸν ἔλαιον.« Ἰλ. Ψ, 281. ῥευστὸν ἐλαιόλαδον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῶν ζώων λίπους. »Τ'γρὸν γάλα·« πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πεπηγμένου καὶ ξηροῦ γάλατος, ἤτοι τοῦ τυροῦ. »Τ'γρὸν ὕδωρ·« Ὀδ. Δ, 458. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παγετοῦ ἢ πάγου, ῥευστόν· »Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες·« ἄνεμοι, φυσῶντες μαζὴ μὲ πολλὴν βροχήν· κατ' ἀντιθ. τῶν ξηρῶν, τῶν φυσώντων εἰς καιρὸν ξηρασίας. Ὀδ. Ε, 478. Τ, 440. Ἡσιό. Ἔρ. 627. Θεογν. 869. ὅθεν »Ἡ ὑγρὰ,« Ἰων. ὑγρὴ· κυρίως μὲν, ἡ ὑγρότης, ὑγρασία· συνηθ. δὲ, ἡ θάλασσα· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις ἀντιτάσσεται τό, τραφερή. Ἰλ. Ξ, 308. »Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν·« ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν. καὶ τὴν ὑγρὰν θάλασσαν. Τ, 98. καὶ τὸ ἀπείρων γαῖα· »Τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.« Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. 5, 45. Ἀντὶ τοῦ, ὑγρὴ, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τό, »Τ'γρὰ κέλευθα,« τοὺς ὑγροὺς δρόμους, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, θάλασσα, Ὀδ. Ρ, 71. Ι, 252. καὶ ἀλλάχοῦ· ἀλλὰ »Τὸ ὑγρὸν, καὶ, τὰ ὑγρά,« ἀντὶ, ἡ ὑγρασία. — 2) καθόλου, μαλακός, ἁπαλός, εὐλύγιστος, εὐάγκιστος, εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὐάγωγος, εὔστροφος, εὔκολος, εὐκολομεταχείριστος, εὐκολοκίνητος, Ξενοφ. »Τ'γρὰ σκέλη·« ὑγρὰ κνήμη, λαγών. »Τ'γρὸς τράχηλος·« μαλακός, εὔκαμπτος· »Τ'γρὸν νῶτον,« Πίνδ. Πύθ. 1, 17. οὕτω καὶ »Σῶμα ὑγρόν·« εὔκαμπτον. »Τ'γρὸς χαλινός·« εὔστροφος, εὐκίνητος, ὡς ὁ αὐτὸς Ξενοφῶν (Ἱππ. 10, 8. καὶ 10.) λέγει »Τ'γρὸν τοῦ χαλινοῦ ἐστιν, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖαι, καὶ λεῖαι ἔχωσι τὰς συμβολάς·« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εὐλογίστου τόξου, ἐπὶ τῶν εὔκαμπτων φύλλων τοῦ κισσοῦ, κ. τ. τ. ἀντιθ. τοῦ σκληρός. Ἀλλά, »Τ'γρὸν ὄμμα,« καὶ, »Τ'γρὸς ὀφθαλμός·« ὁ περιστρεφόμενος καὶ παίζων, ἤτοι ὁ ἐρωτικός, ὑπὸ ἐρωτικοῦ πόθου περικυλούμενος· ὅθεν καὶ »Τ'γρὸν ὁρᾶν, ὑγρὸν δέρκεσθαι,« βλέπω ἐρωτικῶς, ἔχω ἐρωτικὸν βλέμμα· οὕτω καὶ »Τ'γρὸς πόθος,« Τμν. Ὅμ. 18. 33. Ἰάκ. Μελ. 14, 7. καὶ Λεων. Ταρ. 37. 3. »Τ'γρὸν ἀείδειν·« ψάλλω μαλακώτατα, καὶ κινῶ εἰς δάκρυα »Εὔπλαστον καὶ ὑγρὸν ἡ χρόνης·« Πλούταρχ. εὔκαμπτοι, μεταβλητὴ, δύναται θηλαδὴ νὰ τὴν πλάσῃ καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ τις ὡς θέλει· β) ἀλλὰ, καὶ, ἄτονος, χαλαρὸς, χαῦνος Σοφοκλ. Ἀντ. 1236. — 3) τροπικ. δὲ, »Τ'γρὸς,« ὁ εὐκαταφορῆς, ἢ εὐκατάφορος εἰς ἡδονὰς, ἀσελγής· ὅθεν καὶ, »Τ'γρὸς βίος·« ὁ ἀσωτος, καὶ ἐντεῦθεν, κλίνω εὔκολα εἴς τι, ἔχω κλίσιν εἴς τι· »πρός τι εἶμαι εὐμετάβλητος. Ἐπίῤῥ. »Τ'γρῶς·« κατὰ τὸν ὑγρὸν τρόπον, ῥευστῶς, εὐκόλως, μαλακῶς, εὐκάμπτως. Ξενοφ. »Ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτει·« καὶ »Τ'γροτέρως κάμπτουσιν.«

Υ'γρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ὑγρὰν, μαλακὴν, τρυφερὰν, ἡ χαῦνον σάρκα ἔχων.

Υ'γρότης, ητος, ἡ (ὑγρός). Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ ὑγροῦ, ὑγρασία, νοτία, ῥευστότης, γλυστρότης. Ξενοφ. Οἰκ. 19, 11. »Τὰ φυτὰ σήπεσθαι δὶ ὑγρότητα.« 2) καθόλου, μαλακότης, εὐλυγισία, εὐκαμψία, εὐκινησία Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 6. »Τὸ κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα· μαλακότητα. »ὑγρότης τῶν ὀμμάτων«, τὸ μαλακὸν βλέμμα. 3) τροπ. εὐκαμψία, εὐκινησία του νοὸς, εὐαγωγία, ἐπιείκεια, γλυκυθυμία. »Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι.« τὸ ἀπόλον, μαλακὸν τῆς καρδίας των. Λυκοῦργ, »Ὑγρότης βίου«, ὁδ, ὡς τὸ, »Βίος ὑγρός«. ἀσωτεία. Ἀθην. ὀ, σελ. 258. καὶ Σχολ. Ἡσιόδου Θεογον. »ὑγροὺς καλοῦμεν τοὺς ἀσελγεῖς ἀνθρώπους.« Πλούταρχ. εἰς Κίμ. 3. »Περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλειαν· ἀσωτεία· ἔνθα τὸ, ὑγρότης καὶ δαψίλεια, κεῖνται ἐκ παραλλήλου.

* Υ'γροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων ὑγρασίαν, ὕδωρ. Νόνν. προπαροξυντ. ὁδ, ὑγρότοκος, ὁ ὑγρὸς γεννημένος.

Υ'γροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν καὶ εὐκαμπῆ τράχηλον ἔχων. Ἀριστοτέλ. »Ὑγροτράχηλα ζῶα«.

Υ'γροτροφικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς ὑγρότροφον ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν. »Ζῶον ὑγροτροφικόν«. ὑγροβατικόν, καὶ, ὑγρόβιον. Ἀθην. 3. σελ. 99.

Υ'γρότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ εἰς ὕδατα τρεφόμενος, ζῶν.

* Υ'γρουσία, ἡ, Ὑγρασία, Χαλκίδ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

Υ'γρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ὑγρὰ, ῥευστικὰ, μαλακὰ, εὐκίνητα, ἢ πορνικὰ, ἀσελγῆ, καὶ ἐρωτικὰ ὄμματα ἔχων.

Υ'γρόφθογγος, ἡ (φθόγγος) »λάγηνος« Φιάλητις, ἤτις, ὅταν κιρνᾶτις ἐξ αὐτῆς, ἠχεῖ, καὶ ἀποτελεῖ πεποιημένον τινὰ φθόγγον ἐκ τοῦ περιεχομένου ῥευστοῦ. Ἀνάλ. 2, σελ. 271.

Υ'γρόφλοιος, ὁ, ἡ, (φλοιός). Ὁ ὑγρὸν, ἢ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων. Γεωπον.

Υ'γροφοβία, ἡ. = ὑδροφοβία.

Υ'γρόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω) = ὑγροπόρος. Δυκόφρ. 88.

* Υ'γροφόρητος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φερόμενος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἀπὸ τὸ ὕδωρ. Νόνν.

* Υ'γροφόρος, ὁ, ἡ, = ὑδροφόρος.

Υ'γροφυής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑγροφυῶς (φυή). Ὁ ὑγρᾶς φύσεως ὤν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑγρός.

* Υ'γροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Μὲ ὑγρὸν φόρεμα, ὑγρὰ ἐνδεδυμένος, τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα εἶναι ὑγρὰ, ὕδωρ. Νόνν. 23.

* Υ'γρόχρως, οος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ὑγρὰν ἐπιφάνειαν ἔχων, Ἰω. Γαζ. 283.

* Υ'γρόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὑγρῶς χυνόμενος· »ὄμβρος«. Νόνν. 8.

* Υ'γρύνω = ὑγραίνω, ἀμφ.

Υ'γρώσσω, ποιητ. ἀντὶ, ὑγραίνω, Βρέχω, νοτίζω, κάμνω ὑγρόν. 2) ἀμεταβ. ἀντὶ, ὑγράζω· εἶμαι ὑγρός, βρεγμένος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1340.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Δ.

Υ'δαλέος, ἐα, ἐον (ὕδωρ). Ὑδατώδης. 2) ὑδαρικὸς, ὑδρωπικός. Γαλην. »Καὶ ἡ χροιὰ εἰς τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν«. Ἱπποκρ. (υ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, υ.)

Υ'δαποτέω, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑδατοποτέω.

Υ'δαρής, ές, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑδατώδης, μεθ' ὕδατος μεμιγμένος, νερωμένος, λεπτὸς, ἀραιὸς, νερουλός. Ξενοφ. Λακ. 1, 3. »Οἶνον ἢ πάμπαν ἀπεχόμεναι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι· κεκραμένῳ, καὶ ἐντεῦθεν. 2) τροπικ. ἐξηστενημένος, ἀδύνατος, ψευδής, μὲ ὑπόκρισιν. »φιλότης«, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 807.

* Υ'δαρός, ά, όν, = ὑδαρής. ὅθεν

Υ'δαρότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἡ ἡ φύσις τοῦ ὑδαροῦ. Κλήμ. Παιδαγ. 2.

* Υ'δαρώδης, ὁ, ἡ (ὑδαρὸς, εἶδος) ὡς τὸ, ὑδαρής· ὑδατώδης, ὡσὰν ὕδωρ.

(Υ'δας), ἄχρηστ. ὀνομστ. ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζονται αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, ὕδωρ. γεν. ὕδατος, κ. τ. λ.

Υ'δασιστεγής, ές, ὁ, ἡ (στέγω) ὡς τὸ ὑδατοστεγής. Ὁ ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ. Ἀνθολογ. »Πῖλος ὑδασιστεγής« ὁ τὸ ὕδωρ, τὴν βροχὴν κωλύων, ἐμποδίζων διὰ νὰ μὴ διαπεράσῃ εἰς τὸ σῶμα. Φιλ. Θεσσ. 5, 5. παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 688. (υ, ἀλλὰ παρὰ Φιλ. υ.)

Υ'δαταίνω, καὶ, ὑδαταίνομαι, μέσ. (ὕδωρ). Εἶμαι ὑδρωπικός· παρ' Ἱπποκρ. »Γυναῖκες ὑδαταινοῦσαι· τὸν ὕδρωπα ἔχουσαι, ὑδρωπικαὶ (ὡς καὶ τὸ »Ὑδαταινόμενοι« ὑδρωπικοὶ), ἢ τὰ ὑδαρὰ αἵματα, ἢ τὰ καταμήνια ἔχουσαι.

Υ'δάτεινος, η, ον, = ὑδάτινος. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Υ'δατηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ὕδωρ ἄγων, φέρων, ὑδραγωγὸς, ὑδροφόρος, ἢ ὁ ἀντλῶν ὕδωρ. Σουίδ.

Υ'δατηρός, ά, όν (ὕδας). Ὁ εἰς ὕδωρ ἀνήκων, ἢ ἀγγεῖον περιεκτικὸν ὕδατος. Αἰσχύλος παρὰ Πολυδ. 6, 23. »Κρωσσὸς ὑδατηρὸς« ὡς τὸ, οἰνηρὸς, ἐκ τοῦ οἴνος· ἄντλημα, κουβᾶς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια παρορμηθεῖσα ἐσχημάτισε τὸ, »Λαθηρόν« ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται τὸ ἔλαιον. Ὀξιδηρόν, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὄξος. Ἀλατηρόν, τὸ ἅλας· κ. τ. λ.

Υ'δάτινος, ίνη, ινον· ἔτι δὲ καὶ δικατάληκτον (ὕδωρ). Ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μεθ' ὕδατος κατεσκευασμένος, ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μεθ' ὕδατος ὤν, ὑδατώδης, ὑδαρής, καθόλου δὲ, ὑγρὸς, νότιος· παρὰ Θεοφράστ. »Ὑδάτινος ἄνεμος« ὑγρὸς, νοτερός· ὡς καὶ παρ' Ἱπποκράτ. τόπ. 2. »Ἄνεμος ὑδατεινός« διαφανὴς ὡς ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν φορεμάτων τῶν Μιλησίων γυναικῶν. »Ὑ'δάτια βράκη,« Θεόκρ. 28, 11· ὅπου ἄλλοι νοοῦν φορέματα, ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς θαλάσσης. 3) ὡς τὸ, ὑγρὸς, σημ. 2. εὐλύγιστος, εὐκίνητος, εὔστροφος »βραχίονες«, Mehlhorn. Ἀνακρ. 16, 9. σελ. 81. Ἀντίπ. Θεσσ. 32. 5. »νάρκισσος«, ἐπ. εἰς, 705, 3. (υυυυ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. καὶ -υυν, καὶ παρὰ Μάτρ. 1, 79. υυ-υ)

Υ'δάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ὕδωρ, Ὀλίγον νερὸν, μικρὸς, ῥύαξ, μικρὰ βροχὴ· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 3. καὶ εἰς τὸν πληθ. σύχρηστ.

Υ'δατίς, ίδος, ἡ. Ψύσκη, ψυσαλίς, πεπληρωμένη ὕδατος, ἢ λίπους, ὑποκάτω τῆς ἀνωτέρω βλεφαρίδος. Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγιν. 6, 14. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν. »Ὑδατίς, σταγών.«

Υ'δατισμός, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ὑδατίζω. Ὁ γινόμενος θόρυβος, ἢ ψόφος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ σῶμα τῶν ὑδρωπικῶν. Καίλιος Αὐρηλ. 5, 10.

* Υ'δατοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) = ὑδατώδης.

Υ'δατόεις, όεσσα, όεν (ὕδωρ). Ἐξ ὕδατος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, διαφανὴς, ὑγρὸς ὡσὰν ὕδωρ, ὡς τὸ, ὑδατώδης, ποιητ. (υ, ἀλλὰ συνήθ. υ, ὡς κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄρσιν).

Υ'δατοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω). Ὁ ἐκ τοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὁ εἰς ὕδατα αὐξάνων, ζῶν, διαιτώμενος· »ὑδατοθρέμμων ἰχθύς« ὑδατοτρεφής· (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ υ, Ἐμπεδ. 78, 88).

Υ'δατόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ὁ ὑπὸ ὕδατος κλυζόμενος, πλυνόμενος, βρεχόμενος, ὁ εἰς ὕδατα πλυθείς, πλυμένος εἰς τὸ νερόν. Πλουτάρχ. Προβλ. Ῥωμ. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ)

* Υ'δατοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅπου κτυπᾷ τὸ ὕδωρ, ὑπὸ ὕδατος κτυπημένος. Ἡ ὀνομ. ὑδατοπληγής, εἶναι ἀμφ. Bast. ep. cr. p. 282. Ὀππιαν. κυνηγ. 2., 142. »Ἄκρα ὑδατοπληγής« πληττομένη ὑπὸ ὕδατος, ἐπὶ τῆς ὁποίας κτυπᾷ τὸ ὕδωρ· ἔνθα πρότερον »Ὑδατοπηγή«, ἔκειτο (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ).

Υ'δατοποσία, ἡ, (ὑδατοπότης) = ὑδοποσία.

Υ'δατοποτέω, ῶ· Πίνω ὕδωρ, = ὑδοποτέω.

Υ'δατοπότης, ου, ὁ (πίνω) = ὑδροπότης. Ἀθην. 2, σελ. 44.

* Υ'δατοπωτέω, = ὑδατοποτέω, ποιητ. ἰδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

Υ'δατόστεγής, ές, ὁ, ἡ (στέγω) = ὑδατιστεγής· Βαστάζων, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ, ἀμυντικὸς κατὰ νοτίας, ἢ ὑγρασίας. Ἀνάλεκτ. 2, σλ. 212.

Υ'δατοστεφής, ές, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ ὕδατος ἐστεφανωμένος, περικυκλωμένος· ποιητ. Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθην. σελ. 302.

* Υ'δατοσύδνη, ἡ. Ὄνομ. Νηφηΐδος τινὸς, ἐκ τοῦ, ὕδωρ, καὶ ὕδνης, ὡς τὸ, Ἁλοσύδνη, ἐκ τοῦ, ἅλς.

Υ'δατοτρεφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὡς τὸ, ὑδατοθρέμμων· Ὀθυσ. Ρ, 208. »Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἅλσος« ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ αὐξομένων.

Υ'δατόχλοος, ὁ, ἡ, (χλόη) = ὑδατόχλωρος.

Υ'δατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Πράσινος, ἢ γαλάζιος ὡς τὸ ὕδωρ, νερογάλαζος. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ.)

Υ'δατόχολος, ὁ, ἡ (χολή.) Ὁ μετὰ ὕδατος καὶ χολῆς μεμιγμένος.

Υ'δατόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὕδατος χροιὰν, ἢ χρῶμα ἔχων.

Υ'δατόω, ῶ (ὕδωρ). Κάμνω τι νερουλόν. Παθητικ. »ὑδατοῦμαι, ὑδαρὴς γίνομαι, ὅθεν »ὑδατούμενος«, ὁ ὑδρωπικός. Ἱπποκράτ.

Υ'δατώδης, ὁ, ἡ (ὕδωρ, εἶδος). Ὁ ὕδατος εἶδος ἔχων, μὲ ὕδωρ ὅμοιος, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, πλήρης ὕδατος ἢ ὑδάτων, ἢ μετὰ ὕδατος μεμιγμένος, ὁ ὕδωρ ἔχων, ἐφυδρος, ὑδάτινος, ὑγρὸς, καθυγρος. = ὑδαρὴς, καὶ, ὑδαλέος· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑδρωπικός.

Υ'δείω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑδέω, = ὕδω. Καλλίμαχ. εἰς Δία. 76.

Υ'δεραίνω, (ὕδερος). Ὕδερον ἔχω, εἶμαι ὑδρωπικός. Ἱπποκρ.

* Υ'δεράω, = ὑδεριάω, Lob. Φρύν. σελ. 80.

Υ'δερίασις, εως, ἡ· Ὑδρῶψ, τὸ πάθος τοῦ ὑδέρου, ἐκ τοῦ

Υ'δεριάω, ῶ (ὕδερος) = ὑδεραίνω, καὶ, ὑδρωπιάω.

Υ'δερικός, ή, όν (ὕδερος) = ὑδρωπικός. »Ὑδ. ἀῤῥώστημα«, ὑδρωπικία. Πλούταρχ.

Υ'δερος, ὁ· καὶ, ὑδεροῦς, ὁ (ὕδωρ) παρ' Ἱπποκράτ. = ὑδερίασις, καὶ, ὕδρωψ. ἐκ τοῦ, ὕδω· ὡς καὶ τὸ, ὑγρὰς, ὑγερὸς, ἐκ τοῦ, ὕγω. ὅθεν

Υ'δερόω, ῶ· παρ' Ἱπποκράτ. »Ὑδεροῦσθαι« μέσ. = ὑδεραίνω.

Υ'δερώδης, ες, ὁ, ἡ, συνῃρ. ἀντὶ, ὑδεροειδής.

Υ'δέω, ῶ. ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ, ὕδω, Ἀδω, λέγω, ὑμνῶ. Καλλίμ. εἰς Δία 76. »Ὑδείομεν« λέγομεν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 530. »Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται« ᾄδονται καὶ λέγονται. ὁ Σχολ.

* Υ'δη, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, Ἰλ. Τ, 385· ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις ὀνομασθεῖσα.

Τ᾽δης, ου, ὁ· Ἀοιδός, ποιητής. Ἡσύχ.

Τ᾽δνέω, τρέφω. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τ᾽δνης, ου, ὁ (ὕω). Παρ᾽ Ἡσυχ. »Τδναι, ἔγγονοι, σύντροφοι· καὶ, ὑδνης, εἰδώς, ἔμπειρος«· ὅς τις ἀναμφιβόλως σκοπεύει ἐπὶ τὸ »Ἀλοσύδνη«. Ἰλ. Τ, 207. ὄνομα Νηρηΐδος, ἢ ἐπίθετον Ἀμφιτρίτης, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, ὅ ἐστιν, ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ εἰς ἅλα δεύεσθαι, ἢ δύεσθαι, κατά τινας· ἀλλ᾽ ἐνταῦθα λέγεται ἡ Θέτις »Καλλιπλόκαμος ἀλοσύδνη«· καὶ ἡ Φώκη, Ὀδυσ. Δ, 484. »Νήποδες καλῆς Ἀλοσύδνης«. Ἀπολλ. 4, 1599. »Εἴτε σε Φόρκυν· ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ᾽ ἀλοσύδναι«· ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ὡς ἐπίθετον τό, »Ἀλοσύδναι« διὰ τοῦ, Θαλάσσιαι· οὕτως ἡρμήνευσάν τινες καὶ τὸ Ὁμηρικόν, Ἀλόσυδνα, διὰ τοῦ, θάλασσα· ἀλλ᾽ ὁ Καλλίμαχος κατ᾽ Εὐστάθιον ὠνόμασεν »Τδατοσύδνην« καί τινα Νηρηΐδα· καὶ αὕτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ἀβίαστος ἑρμηνεία τῆς τωρινῆς ἀναγνώσεως· ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησε τοὺς ἑρμηνεύσαντας τό, Ἀλόσυδνος, καὶ, Ἀλοσύδνη, διὰ τοῦ, Θαλάσσιος, καὶ, Ἀλὸς ἔκγονος. Οὗτοι φαίνεται, ὅτι παρέβαλαν μετὰ τούτου καὶ τό, Τδνον· καὶ ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τό, »Τδνεῖν, τρέφειν, αὔξειν, κρύβειν«· παρ᾽ Ἡσυχίῳ. — Ἡ τοῦ κατακολυμβητοῦ Σκύλλιδος θυγάτηρ παρ᾽ Ἀθηναίῳ (7. σελ. 296.) Τδνη, κατὰ τὸν Παυσανίαν 17, 19. ἐκαλεῖτο, Κυάνη.

Τ᾽δνον, τό· καὶ, Οἴδνον (οἰδάω) Βολβός τις ἐδώδιμος ὑπὸ γῆν γινόμενος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λινναίου, Lycoperdon tuber.

Τ᾽δνόφυλλον, τό· (φύλλον). Πόα τις ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα φυομένη, πρὸς τὸ δείκνειν αὐτά. Ἡσύχ. Ἀθήν. 2. σελ. 62. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Ο, σελ. 1020. 40.

Τ᾽δογενής, ἐος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γεγεννημένος. Ὀρφ. ποιητ. ἐκ τοῦ

Τ᾽δος, εος, τό. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὕδωρ. πρῶτον δηλαδὴ ἔλεγαν, ὕσορ, ὅθεν τὸ Λατιν. Sudor. ὑγρόν, ὑγρασία, ὕδωρ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἱδρώς· ὡς τὸ, τέκμαρ, τέκμωρ. Κυρίως δὲ εἰς χρῆσιν ἦτο μόνον ἡ ἐπικὴ δοτ. ὕδει· ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη καὶ τὴν ὀνομ. (τὸ υ, εἰς μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρὸν, Θέογν. 991. εἰς δὲ τὴν θέσιν, βραχύ. Ἡσιό. Ἔρ. 61.)

Τ᾽δρα, ἡ (ὕδωρ). Ὅφις τις εἰς ὕδατα διαιτώμενος, Νεροφίδα. = Τδρος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τδραν, ὁ ὕδρος ὄφις· οἱ δὲ τὸ, »Χέρσυδρον«. Ἡσιό. Θεογ. 313. παροιμιακ. »Τδραν τέμνειν«, ἐπὶ ἀνικήτων δυσκολιῶν, ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον πάσης μιᾶς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἔκοπταν ἐκ τῆς Λερναίας Τδρας, ἐφύτρευαν δύο νέαι. Ἀστ. Πλάτ. Πολιτ. 4, 5.

Τ᾽δραγωγεῖον, τό. Αὐλαξ, διώρυξ, διὰ τῆς ὁποίας ἄγεται τὸ ὕδωρ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, καὶ μάλιστα τὸ πόσιμον. Στράβ. ἐκ τοῦ

Τ᾽δραγωγέω, ῶ (ὑδραγωγός). Ἄγω, φέρω τὸ ὑδωρ. Στράβ. ὅθεν

Τ᾽δραγωγία, ἡ. Τὸ ἄγειν, φέρειν τὸ ὕδωρ, Πλάτ. Τίμ. σελ. 77. Ε. 2) ὑδραγωγεῖον.

Τ᾽δραγώγιον, τό. = ὑδραγωγεῖον.

Τ᾽δραγωγός, ὁ, ἡ. Ὁ ἄγων, φέρων τὸ ὕδωρ. »Ὁ ὑδραγωγός«, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα, ἢ ὁ γράφων περὶ αὐτῶν. 2) = ὑδραγωγεῖον, καὶ, ὑδραγώγιον· παρὰ τοῖς Ο΄. Ἐκκλησιαστὴς 24. »Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον«.

Τ᾽δραίνω, (ὕδωρ). Τδωρ περιχέω, ποτίζω, βρέχω, ὑγραίνω. »Χοὰς ὑδραίνειν τινί«. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 162. »πλύνειν, λούειν. Μέτ. Τ᾽δραίομαι· λούομαι, πλύνομαι. Ὀδυσ. Δ, 750, 759. Ρ. 48, 58. Ἀλλ᾽ ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἵματ᾽ ἑλοῦσα, εἰς ὑπερῷ᾽, ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ εὔχεσο· λουσαμένη, ἀνέβη καὶ προσηύχετο.

Τ᾽δραῖος, αία, αῖον, (ὕδωρ). Εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν θάλασσαν· ἀ τίθ. τοῦ, χερσαῖος. Νικήτ. Χρον. 1, 5. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν.

* Τ᾽δράκης, ὁ, Ὀνομ. κύρ.

Τ᾽δραλεσία, καὶ

* Τ᾽δραλέσια, τά, πληθ. τοῦ, ὑδραλέστιον, (ἀλέω). Τδρόμυλος, νερόμυλος. Gl. Vulcan. p. 252.

Τ᾽δραλέτης, ου, ὁ (ἀλέω). Τδρόμυλος, νερόμυλος. Στράβ. 12. σελ. 834. (ἂν δὲ καὶ = ὑδραλέσια, ὑδρόμυλος, ἀμφ.)

Τ᾽δραλετία, ἡ. Τὸ ἀλέθειν εἰς τὸν ὑδρόμυλον. Ἡσύχ.

Τ᾽δράλμη, ἡ (ἅλμη). Ἡ μετὰ ὕδατος ἅλμη, ἁλμύρα, σαλαμούρα. Γλῶσσ. Στεφ.

* Τ᾽δραμία, ἡ, Πόλις τῆς Κρήτης.

* Τ᾽δραμός, ὁ, (ὑδραίνω). Ὁ προρραντίζων τοὺς μυουμένους τὰ μικρὰ μυστήρια. Ἡσύχ.

* Τ᾽δραντικός, ἡ, όν, = ὑγραντικός, ἀμφβ.

Τ᾽δράργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ τεχνικῶς ἑτοιμαζόμενος ἢ ἐκβαλλόμενος ἐκ κινναβάρεως. Διοσκορ. 5, 102. καὶ 6, 29. Ὁ δὲ φυσικὸς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν. »Ἄργυρος χυτός«· διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, καὶ εἶναι ῥευστός.

Τ᾽δράρπαξ, αγος, ὁ (ἁρπάζω) = Κλεψύδρα. Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐραν. σελ. 127.

Τ᾽δραύλαξ, ακος, ὁ· Αὔλαξ διὰ τῆς ὁποίας φέρεται, ἢ ῥέει τὸ ὕδωρ.

Τ᾽δραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ παίζων τὴν ὑδραυλίν.

Τ᾽δραύλησις, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Τδραυλις, φέρεται παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους φυσικά. »Τδραυλοῦσα· ἴδε τὴν τοῦ Νικομάχ. Γερασ. Μουσικ. Κυρίως δὲ σημαίνει ἡ ὑδραύλησις, τὸ ὑδραυλεῖν, παίζειν τὴν ὑδραυλίν.

* Τ᾽δραυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδραυλίν. Ἥρ.

Τ᾽δραυλις, εως, ἡ (ὕδωρ, αὐλέω) Ὄργανον μουσικόν. Ἀριστοτέλης παρ᾽ Ἀθην. 4, σελ. 174. »Ἐκ τῶν ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως ῥηθείη τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· κατεστραμμένοι γὰρ εἰσὶν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀραττομένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διήκνουμένων ἀξινῶν διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέουσι οἱ αὐλοί, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ· ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθήναιος. »Ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος πάνυ τι ἡδὺς καὶ τερπνός, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας«· καὶ πάλιν αὐτόθι ἐκ Πλάτωνος. »Μικράν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκεύασματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν, μεγάλην λίαν«. Περὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τούτου ἀναφέρει καὶ ὁ Βιτρούβιος. βιβλ. 10, κεφ. 13. ὅστις ἔτι αὐτόθι ἀνεφέρει καὶ περίτινος μηχανῆς διὰ τοῦ ὕδατος κινουμένης »Τδραύλη« καλουμένης, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν »Τδρομύλη«· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ »Τδραυλικὰ ὄργανα«· ἐκ τοῦ »Τδραυλικός, ἡ, όν«· ὁ εἰς τὸν ὑδραύλην ἢ εἰς τὴν ὑδραυλίν ἀνήκων· ὅθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις »Τδραυλική τέχνη«· ἡ καταγινομένη περὶ τοὺς αὐλοὺς, σωλῆνας κ. τ. τ. δι᾽ ὧν ὁδηγεῖται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ δι᾽ ὧν τὸ ὕδωρ μετὰ δυνάμεως κινεῖ μηχανήν τινα.

* Τ᾽δραυλος, ὁ, = τῷ προηγμ.

* Τ᾽δρέα, ἡ, Νῆσος παρὰ τὴν Τροιζῆνα, ἴσως ἡ νῦν Τδρα.

Τ᾽δρεία, ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ἄρδευσις. Θουκυδ. 7. »Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν«· λέγεται ἔτι καὶ »Τδρείας ποιεῖσθαι«· τουτέστιν, ὑδρεύεσθαι ἀντλεῖν, φέρειν, ὕδωρ, (πέρνειν νερόν)· ἐν Ἀξιόχῳ φέρεται. »Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς« ἀναμφιβόλως ἀναφέρεται εἰς τὸ »Ἠλιθίω ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον«. Πλούταρχ. Συμπ. ἡ. »Λίτιλαν ἐζήτησε, δι᾽ ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτός, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται«· διατί οἱ ναύκληροι πέρνουσι νερὸν τὴν νύκτα εἰς τὰ πλοῖά των ἐκ τοῦ Νείλου. 2) Πότισμα, βρέξιμον, περίχυσις ὕδατος. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. 2, 8. »Φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον«· ἀντὶ τοῦ, πότισμα, βρέξιμον. 3) καὶ αὐτό τό, ὕδωρ. Διόδωρ. Σικ. »Τδρείας σπανιζούσης«· ἀντὶ »Τδατος σπανίζοντος«. 4) Καταχρηστ. δὲ, εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὕδερος, ὑδρωψ. Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σελ. 302, ἐκδ. Κοραῆ.

Τ᾽δρεῖον, τό· καὶ Ἰωνικ. ὑδρήϊον (ὑδρεύω) Ἄντλημα, τὸ δι᾽ οὗ ὑδρεύομεν ἀγγεῖον, ὑδρία, κουβᾶς. Ἡρόδοτ. 3, 14. »Τδρήϊον ἔχουσα«. 2) ὁ τόπος, ἔνθα ὑδρεύεί τις, ὕδρευμα, φρέαρ, κρήνη, πηγή, πηγάδιον, βρύσις. Παρ᾽ Στράβωνι 12, σελ. 839. φέρεται καὶ »Τδρίονα τό.

Τ᾽δρέλαιον, τό· (ἔλαιον). Ἔλαιον μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ.

Τ᾽δρεῦμα, τό· Ὁ τόπος, ὅπου τις ὑδρεύεί, ἀντλεῖ ὕδωρ, πηγή, φρέαρ, πηγάδιον, βρύσις, κρήνη.

* Τ᾽δρεύς, έως, ὁ (ὑδρεύω) ποιητ. ἀντὶ, ὑδρευτής. Lobeck. Φρύν. σελ. 316.

Τ᾽δρευσις, εως ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ποτίζειν. Θεόφρ.

Τ᾽δρευτής, οῦ, ὁ (ὑδρεύω). Ὁ ὕδωρ ἀντλῶν καὶ ποτίζων, ὁ ἀρδεύων.

Τ᾽δρεύω, Μ. εύσω (ὕδωρ). Ἀντλῶ νερόν, ἀρδεύω, ἐκβάλλω φέρω ἢ πέρνω νερὸν ἀπὸ τῆς πηγῆς, Ὀδυσ. Κ. 105. »Κρήνη δὲ ἐμβλοιντο, πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ«. Θεόφρ. 264 συνήθ. Μέτ. Τδρεύομαι, ἀντλῶ, πέρνω νερὸν δι᾽ ἐμαυτόν, ἐκβάλλω ἢ φέρω, πέρνω ἐκ τῆς πηγῆς ὕδωρ, διὰ νὰ πίω· Ὀδυσ. Η, 131. »Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἔθεν ὑδρεύοντο πολῖται«· οὕτω καὶ Ρ, 206. ὅθεν ἔπερναν νερόν. Ὕμν. εἰς Δήμ. 99. Ἡροδ. 7, 193. 9, 49. 2) Ποτίζω ἢ βρέχω τὰ φυτὰ, περιῤῥαίνω, περιχέω ὕδωρ. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. Ζ, 8. »Δεῖ δὲ ὑδρεύειν εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου«.

* Τ᾽δρηγός = ὑδραγωγός, Ὀχετός, κανάλιον, Ἡσύχ.

* Τ᾽δρήϊον, τό, ἀντὶ, ὑδρεῖον, Ἡροδ. 3, 14.

* Τ᾽δρηλα, τά, Πόλις τῆς Καρίας.

Τ᾽δρηλός, ἡ, όν (ὕδωρ). Ὑγρός, νοτερός, βεβρεγμένος, κάθυγρος, μαλακός, ἔνυδρος, ὑδατώδης, ὑδαρής, νερουλός. Ὀδυσ. Ι. 133. »Λειμῶνες ὑδρηλοί«· κάθυγροι, ἔνυδροι, ὑδατώδεις·. »ὑδρ. Σάμος«. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 41. καὶ παρ᾽ Ἀθην. 2. »Γῆ ὑδρηλὴ κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι«· καὶ »Τδρηλὴ καλάμινθος«. Νικανδρ. Θηρ. ἢ εἰς ὑγροὺς καὶ ἐνύδρους τόπους φυομένη· Γεωπονικ Βιβλ. β΄. φέρεται ἐπὶ ὀπωρῶν »Τούτων δὲ τὰ λίαν ἔμπηλα, ὑδρηλότερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ γλυκάζοντα«· ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς, Νερουλότερα, ζωμερώτερα.

* Τ᾽δρηρός, ά, όν = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. μόνον ποιητ.

Τ᾽δρηχόος, ὁ, ἡ (χέω) = ὑδροχόος. »Πόμα ὑδρηχόον«. Εὐριπ. ποτὸν ἐξ ὕδατος.

Τ᾽δρία, ἡ (ὕδωρ). Ἀγγεῖον, δι᾽ οὗ ὑδρευόμεν, ἄντλημα, κουβᾶς, καδίσκος, λάγηνος, στάμνος, κ. τ. τ. Ἀθήν. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κάλπη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνέβαλλαν τὰ ὀστᾶ τῶν τεθνεώτων. Ἀθήν. 10, καὶ Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. Παρ᾽ Ἀθηναίοις ἐλέγετο Τδρία, καὶ ὁ καδίσκος, ἢ ἡ κάλπη, ὅπου ἔθετον τὰς ψήφους, ἢ τοὺς κλήρους. Ξε-

νοφ. Ἑλλην. 1, 7, 6. »Θεῖναι εἰς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας« καὶ Ἰσοκράτ. Τραπεζ. »Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξα.τα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς Κρῆτας ἐξῆλόνταις καὶ, πάλιν παρ' αὐτῷ· »Ὑδρίαι σεσημασμέναι«.

* Ὑδριακός, ὁ. Ὀνομ. ποταμοῦ.

Ὑδριάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς ὕδατα διατρίβουσα Νύμφη. Πλάτ.

Ὑδριαφόρος, ὁ, ἡ (ὑδρία, φέρω). Ὁ ὑδρίαν φέρων. Εἰς τὰ Παναθήναια ἦσαν Ὑδριαφόροι, αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 738.

Ὕδρινος, ίνη, ινον. Ὁ εἰς ὕδρον ἀνήκων. Πλίν. Hydrinus vulnus, πληγή, ἡ δάγκαμα ὑπὸ ὕδρου.

Ὑδρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὕδωρ. Ὀλίγον νερόν, νεράκιον. 2) = ὑδρεῖον, καὶ ὑδρήϊον· μικρὰ ὑδρία. 3) ὡρολόγιον ἐξ ὕδατος.

* Ὑδρίς, ίδος, = ὑετίς, Ἡσύχ.

Ὑδρίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, ὑδρία. Μικρὰ ὑδρία, λαγηνάκιον. Ἀθήν. σελ. 438.

Ὑδροβατικός, ή, όν (βαίνω). Ὁ ἀνήκων, ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ περιπατῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅθεν ὡς τό, ὑγροβατικός. Ἀθήν 3. σελ. 99.

Ὑδροβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος, βουτισμένος, βρεγμένος εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ ψυχροβαφής. Πολυδ. 7, 56.

Ὑδρόγαρον, τό. Γάρον μετὰ ὕδατος ἀραιωμένον, ἢ ἡτοιμασμένον. Ἀέτιος 3, 84.

Ὑδρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁ εἰς τὴν κοιλίαν τὸν ὕδρωπα ἔχων, ὑδρωπικός. Μανέθ. 1, 153.

Ὑδρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη, γνῶναι). Ὁ ἐξευρίσκων τὸ ὕδωρ καὶ φρέατα ὀρύσσων, ὅστις δηλαδὴ γιωρίζει τὸ τόπον, ὅπου εἶναι νερόν, καὶ σκάπτων ἀνοίγει πηγάδιον. Γεωπονικ.

Ὑδρογόνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕδωρ γεννῶν· ὅθεν

Ὑδρογονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑδρογόνον, ἢ ὁ γεννῶν ὕδωρ. »Σημεῖα ὑδρογονικά· σημεῖα τόπου τινός, ὅστις γεννᾷ, ἀναβλύζει ὕδωρ. Γεωπονικ. 2, 5, 16.

Ὑδροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ ὕδωρ δεχόμενος. Πολυδ. καὶ τόπος, ἔνθα φυλάττουσι τὸ πότιμον ὕδωρ, ὑδροθήκη.

* Ὑδρόδομος, ὁ, ἡ (δόμος). Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

* Ὑδροδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ κτίζων ὕδωρ, δηλαδὴ βρύσεις. Ὀρφ. Ἅμν. 23, 7.

* Ὑδροδοχεῖον, ου, τό (δέχομαι). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δεχόμεθα τὸ ὕδωρ.

Ὑδροδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων ἢ κολυμβῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὑδροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος ὤν, ὅμοιος μὲ τὸ ὕδωρ, μορφὴν ἢ χρῶμα ὕδατος ἔχων. Ῥῆσ. 355. Καθόλου δέ, ὑδατώδης, νοτερός, βρεγμένος.

Ὑδρόεις, όεσσα, όεν (ὕδωρ). Ὑδρώδης, κάθυγρος, ὑδρηλός. Εὐριπ. Ἑλ. 335. »Ὑδρόεντι δόνακι· ἐνύδρῳ, ἐν ὑγροῖς τόποις ψυομένῳ· ἔτι δὲ καὶ, ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, aquaticus, ποιητ.

Ὑδροθήκη, ἡ. Θήκη τοῦ ὕδατος, ὑδροδόκος, στέρνα. Ἀθήν. 5. »Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν πρώραν (τῆς νεώς τοῦ Ἱέρωνος) κλειστὴ, δισχιλίους μετρητὰς δεχομένη, ἐκ σανίδων καὶ πίττης καὶ ὀθωνίων κατεσκευασμένη«.

* Ὑδροθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ἁλιεύς, ψαρᾶς, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 1, 19. ὅθεν

Ὑδροθηρία, ἡ. Κυνήγιον εἰς τὰ ὕδατα, ἁλιευσις, ψάρευμα. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 15, 11.

* Ὑδροθηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁλίευσιν, εἰς τὸ ψάρευμα. Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστ. 8, 28.

Ὑδροκέλευθος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑγροκέλευθος. Ὀρφ. Ἅμν. 20, 3. = ὑγροπόρευτος.

Ὑδροκέφαλος, ὁ· ἡ, Ὑδροκέφαλον, τό (κεφαλή). Κέλσ. 4, 2. πάθος τι κατὰ τὴν κεφαλήν. Γαλην. »ἔστι δὲ ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἱματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴ κατά τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωμάτων· τοιοῦτόν τι φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὸ, ὑγροκέφαλος.

Ὑδροκήλη, ἡ (κήλη). Σπάσμα τι, ἢ ὄγκος τις περὶ τὰ αἰδοῖα ὑπὸ ὕδατος γινόμενος· ὅ ἐστιν, ὑδατώδους τινὸς ὑγροῦ συλλογὴ εἰς τὰ τὸν ὄσχεον διαπλέκοντα σώματα. Παῦλ. Αἰγ. 6. ὅθεν

Ὑδροκηλικός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ ὑδροκήλης πάσχων, ὁ τὸ πάθος τῆς ὑδροκήλης ἔχων.

* Ὑδροκιρνάω (κιρνάω). Κιρνῶ, μιγνύω, ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, Lobeck. Φρύν. σελ. 630, ἐκ Τζέτζ.

Ὑδρολάπαθον, τό. Τὸ εἰς ὑγρούς τόπους φυόμενον λάπαθον. Πλίν.

* Ὑδρολόγιον, τό (λόγος). Ὡρολόγιον δι' ὕδατος, κλεψύδρα, Κλεομηδ. 2, 1. σελ. 75.

Ὑδρόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ διὰ, ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεύων. Στράβ.

Ὑδρομαντεία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεία.

Ὑδρομαστευτής, οῦ, ὁ (μαστεύω). Ὁ ὕδωρ μαστεύων, ζητῶν, ὁ ἀνακαλύπτων τὰ ὑπόγεια ὕδατα, ὅθεν

Ὑδρομαστευτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑδρομαστευτὴν ἀνήκων. – »Ὑδρομαστευτικήν· ἐξυπακ. Τέχνη. ἢ τέχνη τοῦ ζητεῖν καὶ ἀνερευνᾶν πηγὰς ὑδάτων. Γεωπονικ.

Ὑδρομέδουσα, ἡ (μέδουσα). Ἡ τῶν ὑδάτων μέδουσα, βασίλισσα τῶν νερῶν· κωμικ. ὄνομ. βατράχου τινὸς εἰς τὴν Βατραχομ. 19.

Ὑδρομέλαθρος, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὁ εἰς ὕδατα κατοικῶν, ἢ παλάτιον κτισμένον εἰς τὰ ὕδατα.

Ὑδρόμελι, ιτος, τό. Μέλι μετὰ ὕδατος μεμιγμένον· Νερόμελο:. Διοσκορ.

Ὑδρομέτριον, τό (μέτρον). Ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος, δι' οὗ ἐμέτρουν. Θέων εἰς Πτολεμ. 5. σελ. 261. »Διὰ ὑδρομετρίων«.

Ὑδρόμηλον, τό. Ποτὸν τι ἐκ μηλομέλιτος μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ. 5, 30. Ἀρτεμίδ. 1, 68.

Ὑδρομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ ὕδατος μεμιγμένος.

Ὑδρόμυλη, ἡ, = ὑδρόμυλος. Ἡσύχ.

Ὑδρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τοῦ ὕδατος ἀλέθων μύλος, νερόμυλος· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, Ἀνεμόμυλος, καὶ Ἀλογόμυλος. Ἡσύχ.

Ὑδρονομέομαι, οῦμαι, Παθ. (νέμω). Ὕδωρ νομέομαι, νέμομαι, κάμνω νὰ μὲ μοιράσωσι τὸ μερίδιόν μου τοῦ ὕδατος. Λουκιαν. Λεξιφ. ἀμφ. σημασ.

Ὑδροπαραστάται, οἱ. Οἱ παριστάμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ ἐπιστάται τοῦ ὕδατος. 2) Αἵρεσίς τις Χριστιανῶν, ἱερουργούντων μὲ μόνον ὕδωρ, Λατ. aquarii. Ἰδ. Ἐκκλησ. Θησαυρ. τοῦ Σουϊκήρου.

* Ὑδροπάω, ἄλλη διάφ. γραφ. ἀντὶ, ὑδρωπάω.

Ὑδροπέπερι, εως, τό (πέπερι). Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 2, 191. Polygonum hydropiper ἢ persicaria. Λιν.

* Ὑδροπόρος, ὁ, ἡ (πείρω), = ὑγροπόρος.

Ὑδροποσία, ἡ (ὑδροπότης). Τὸ πίνειν ὕδωρ, ἢ τοῦ ὕδατος πόσις. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 15, 12. »Ὑδροποσίαν, φέρετε«. δύνασθαι νὰ πίνητε τὸ νερόν.

Ὑδροποτέω, ῶ. Ὕδωρ πίνω, πίνω νερόν, Ἡροδ. 1, 71. ὡς ἀντίθ. τοῦ, οἴνῳ διαχρῆσθαι· Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 10. »Ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν· νὰ μᾶς συνεθίσῃ νὰ πίνωμεν ἡμόνον νερόν· ἐκ τοῦ

Ὑδροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ ὕδωρ πίνων, τροπικ. δὲ, ἄνθρωπος εὐνόης, ἀβέλτερος, πασηδήποτε ὑψηλοτέρας ἐμπνοίας ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος. Ἰάκ. Ἀνθ. 1, 2. σελ. 231. καὶ εἰς Δημοσθ. πολιτ. λόγ. σελ. 369. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λατ. aquae potor, Ὁράτ.

* Ὑδροποτέω, = ὑδροποτέω, ποιητ. ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

* Ὑδροροδινον, τό (ῥόδινον). Τριανταφυλλόλαδον μεμιγμένον μὲ ὕδωρ.

* Ὑδρορόσατον, τό. Τριανταφυλλόνερον, ῥοδόσταμον.

* Ὑδρορόα, ἡ, ποιητ. ὑδρορόη, καὶ

Ὑδρορρόα, καὶ, ὑδρορρόη, ἡ. Lobeck Φρύν. σελ. 492. (ῥοή). Ἀμάρα, διώρυξ, ὀχετός, διὰ τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 922. Κοῖλος τόπος ὑπὸ γῆν (αὐλάκιον, κανάλιον) δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ· αὐτόθι 1186. καὶ Σφηξ. 126. ἔνθα ὁ Σφηξ 126. »ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ διὰ τοῦ, »τὸ μέρος τῆς στεφανίτιδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται« τοῦτέστιν, ὁ κάναλος εἰς τὴν στρέχαν τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν καλεῖται ἔτι καὶ »Ὑδρόρροια« Σημαίνει δὲ ἔτι κατ' αὐτὸν καὶ τὸ »Ὕφαλος πέτρα« παρὰ Παλλαδίῳ 1, 37. »Μαγειρεῖον ὑδρορρόια« λέγεται ὁ εἰς ἡμᾶς, νεροχύτης, λεγόμενος. Παρ' Ἐτυμολόγ. εὑρίσκεται καὶ, ὑδρορρόη, ἡ ὑδρορρόης. 2) = ὕδρωψ.

* Ὑδρόρροια, ἡ, Lobeck Φρύν σελ. 497. καὶ

Ὑδρορρόος, ὁ (ῥέω), = ὑδρορρόα. Ὑδραγωγεῖον, αὖλαξ, δι' ἧς ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀλκίφρ. 3, Ἐπιστ. 37.

* Ὑδρορρύα, ἡ, καὶ, ὑδρορρύη, = ὑδρορρόα, Lobeck Φρύν. σελ. 492.

Ὕδρος, ὁ (ὕδωρ). Ὅφις τις εἰς τὸ ὕδωρ διαιτώμενος, = ὕδρα. Ἰλ. Β. 723. »Ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου«. Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. 3, 8. Natrix violator aquae. Ὁ Ἀρτεμίδωρος, 4, 5. ὀνομάζει μεταξὺ τῶν μικρῶν θηρίων »Φαλάγγια καὶ ὕδροι, καὶ σαῦροι« ἀλλ' οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν ἄλλο θηρίδιον· ὁ δὲ παρ' Αἰλιανῷ ζώ. Ἱστορ. 16, 8. καὶ Ἀρριαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ παρὰ Πλιν. 6, 26. ἀνήκει εἰς τὸ γένος τοῦ Λιναϊκοῦ Hydrus, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν ὁ Σνεϊδέρος εἰς τὴν τῶν Ἀμφιβίων Ἱστορίαν, Φάσκελ. 1, σελ. 235. καὶ ἑξῆς.

Ὑδροσεληνίτης, ου, ὁ (σελήνη). Λίθος τις ἐκ τῶν τιμίων. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1066. περιγράφει αὐτόν· »Τὸν ἐν ὕδατι τεγγόμενον, εἶτα ἐκφαίνοντα τὸν μηνίσκον· ἄρα, τὸν ἐν τῷ ὕδατι διαφανῆ γινόμενον, ὡς ὁ Ὠπάλιος, καὶ μηνίσκον τινὰ δεικνύοντα.

Ὑδροσκοπέω, ῶ· καὶ, ὑδροσκοπέομαι, οῦμαι (ὑδροσκόπος). Ὕδωρ σκοπέω, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὕρω νερόν. Γεωπονικ. ὅθεν

Ὑδροσκοπικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑδροσκοπεῖν, ἢ εἰς τὸν ὑδροσκόπον ἀνήκων. »Ὑδροσκοπικὴ, ἡ· ἡ τέχνη δι' ἧς ἀνερευνῶμεν καὶ ἐξετάζομεν νὰ εὕρωμεν πηγὴν ὕδατος· = ὑδρομαστευτική. Γεωπον.

Ὑδροσκόπιον, τό. Ἡ δὶ ὕδατος δοκιμή. Συνέσ. Ἐπιστ. 15. καὶ τὸ εἰς τοῦτο ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὴν βαρύτητα τοῦ ὕδατος. 2) σημεῖον ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὑδατος· καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀνερευνᾶν καὶ ἐφευρίσκειν πηγὰς ὑδάτων. 3) ὡρολόγιόν τι δὶ ὕδατος, ὡς τό, κλεψύδρα.

Ὑδροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ζητῶν καὶ ἀνερευνῶν πηγὰς ὑδάτων, καὶ ὀρύσσων φρέατα ἐπ' αὐτῶν, ὑδρογνώμων, ὑδροφάντης.

Ὑδρόσπονδα, τά (σπένδω), ἐξυπακουομ. τοῦ, ἱερά. Θυσία, ἔνθα ἡ χοὴ ἐγίνετο μετὰ ὕδατος· ὅτε δὲ μετὰ μέλιτος, μελίσπονδα· καὶ μετὰ ἐλαίου, ἐλαιόσπονδα· καὶ μετὰ οἴνου, οἰνόσπονδα. Ἡ πρώτη ἐλέγετο ἔτι καὶ, νηφάλια. Θεόφραστος παρὰ Πορφυρίῳ περὶ Ἀποχ. Ἔμψ. 2, 20.

Ὑδρόστασιμος, ο, ἡ (στάσιμος). Ὁ ὕδωρ

ἱστάμενον ἔχων· »Τόπος ὑδροστάσιμος« ἔνθα δύνανται νὰ σταθῶσιν ὕδατα.

Υ̓δροστάσιον, τό (στῆναι). Τόπος, ἔνθα ἵστανται ὕδατα, ἢ ὕδατα ἱστάμενα, οἷον, λίμνη, λάκκος, βάθυβος, ἰχθυοτροφεῖον, κ. τ. τ.

*Υ̓δροσταθέομαι, Παθ. (ἵστημι). Ἔχω ἱστάμενον ὕδωρ· παρὰ Σονίδ. ὑπὸ τὴν Λέξ. Ἀξιόλογα· »Τοὺς ὑδροστατουμένους τόπους γεφυρώσαμεν· τοὺς τόπους, ἔνθα ἵστανται ὕδατα, τοὺς καθύδρους, δηλαδὴ τοὺς ἔχοντας ἕλη, βάλτους, κ. τ. τ.

Υ̓δροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ζυγίον τοῦ ὕδατος, νεροζύγιον, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιάζουσι καὶ μετροῦσιν ἓν πρᾶγμα, ἂν στέκεται ὁριζοντίως· Niveau, Γαλ. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδ.

Υ̓δροσφράντης, ου, ὁ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις ὀσφραίνεται τὰ ὕδατα. Ἀλκίφρ. 3, 61.

Υ̓δροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδωρ τίκτων, γεννῶν, πηγάζων· ἐπίθετον τῆς Πηγῆς. Ἀπολλών. Ῥόδ.

*Υ̓δροῦς, οῦντος, ὁ, ἀντὶ, ὑδρόεις, όεντος, ὁ, καὶ, ἡ· Ὄνομ. κύρ. Λατ. Hydruntum, Φρούριον, πόλις, καὶ λιμὴν τῆς κάτω Ἰταλίας· τὴν σήμερον λέγεται Otranto.

Υ̓δροφάντης, ου, ὁ (φαίνω). Ὁ τὸ κεκρυμμένον ὕδωρ ἀνερευνῶν, ζητῶν καὶ φανερόνων αὐτό, καὶ ἑπομένως ὀρύσσων φρέατα, = ὑδροσκόπος, καὶ, ὑδρομαστευτής· ὅθεν

Υ̓δροφαντική, ἡ, ἐξυπακουομ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου, = ὑδρομαστευτική, καὶ, ὑδροσκοπική. Δημόκριτ. Γεωπονικ. 2. »Περὶ δὲ τῆς ὑδροφαντικῆς, ὑπὸ δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης νῦν ἐροῦμεν· — ἀποφαίνονται γὰρ οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μὲν πεδία, ἄνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα· ἔνθα τὸ, »Οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν«, κεῖται ἀντὶ τοῦ, οἱ ὑδροφάνται.

*Υ̓δροφόβας, ου, ὁ, = ὑδροφόβος, Lobeck Φρύν. σελ. 639.

Υ̓δροφοβία, ἡ (ὑδροφόβος). Τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, γίνεται δὲ τὸ πάθος τοῦτο μάλιστα εἰς ὅσους δαγκασθῶσιν ὑπὸ λυσσώντων σκύλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον σύμπτωμα· ὅθεν

Υ̓δροφοβιάω, ῶ. Ὑπὸ ὑδροφοβίας πάσχω. Διοσκορ. 7, 2.

Υ̓δροφοβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, ὑπὸ ταύτης κυριευμένος· »Πάθος ὑδροφοβικόν«, = ὑδροφοβία. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Υ̓δροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέω). Ὁ πάσχων ὑδροφοβίαν. 2) = ὑδροφοβία. Διοσκορ. 7. »Μήπω περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ· Γαλην. »Πάθος ἐστὶ ἐπὶ δήγματι κυνὸς μαινομένου γιγνόμενον, μετὰ τοῦ ἀποστρέφεσθαι τὸ ποτὸν, καὶ σπᾶσθαι, καὶ συντείνεσθαι· γίγνεται δ' αὐτοῖς καὶ παρακοπή«. — Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. ἀνάγν. Υ̓δροφόβας, ὁ, ἀντὶ τοῦ, ὑδροφοβία, ἄμφ.

Υ̓δροφορέω, ῶ (ὑδροφόρος). Ὕδωρ φέρω, κομίζω (κουβαλῶ νερὸ), εἶμαι ὑδροφόρος φέρω, ἢ πέρνω νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 8. »Ἀμφὶ κνέφας ὑδροφορούσας γυναῖκας, καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ καταλαμβάνει.«

*Υ̓δροφόρησις, ἡ, καὶ

Υ̓δροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν ὕδωρ. 2) »Ὑδροφορίαν, τὰ· ἑορτὴ τελουμένη εἰς τὴν Αἴγιναν. Σχολ. Πινδάρου Νεμ. 5, 81. κατὰ δὲ τὸν Φώτιν »Ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολωλεκόσι, ὡς Ἀπολλώνιος«.

Υ̓δροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕδωρ φέρων, κομίζων, Ἡρόδ. 3, 14. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 10. »Συνεισέρχονται εἰς τὸ ἕρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις« 2) = ὑδρόρροος. Ἡσύχ.

*Υ̓δροχαμαίμηλον, ου, τό (χαμαίμηλον). Τὸ τοῦ χαμαιμήλου βράζον ὕδωρ.

Υ̓δροχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων εἰς τὰ ὕδατα, ὅστις ἀγαπᾷ, χαίρεται νὰ εἶναι μέσα εἰς τὸ νερὸν, ἢ ἐπάνω τοῦ νεροῦ· ὅθεν τὸ, Ὑδροχαρίς, κωμικ. ὀνομ. βατράχου, εἰς τὴν Βατραχομ. 225.

*Υ̓δροχεῖον, τό, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχοεῖον. Μένανδ. παρὰ Σονίδ.

Υ̓δροχόα, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχόη.

Υ̓δροχοεῖον, τό (ὑδροχόος). Φρέαρ, πηγάδιον, δεξαμενή, στέρνα.

Υ̓δροχοεύς, έως, ὁ (χέω). Ὁ ὕδωρ χέων. 2) ἀστερισμός τις εἰς τὸν οὐρανόν, = ὑδροχόος. Ἄρατ. Φαινόμ. 389.

Υ̓δροχόη, ἡ. Τόπος, δι' οὗ χύνεται τὸ ὕδωρ, = ὑδρόρροα, καὶ, ὑδρεχτωγός.

Υ̓δροχόος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ χύνων ὕδωρ. 2) »ὁ ὑδρ.« ἀστερισμός τις εἰς τὸν οὐρανόν, = ὑδροχοεύς.

Υ̓δρόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Μὲ ὕδωρ, εἰς τὸ ὕδωρ βρεγμένος· παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 66. »Κρήναις ὑδροχύταις«· αἱ ῥέουσαι ὕδωρ, ἀπὸ τὰς ὁποίας τρέχει νερόν· παρὰ Νόν. »Κόλπος ὑδρόχυτος« μετὰ ὕδατος κεχυμένος.

Υ̓δρόω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἰδρόω.

Υ̓δρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, ὅμοιος μὲ ὕδωρ, ὑγρός, νεροῦλός, ὑετερός.

Υ̓δρωπιάω, ῶ (ὕδρωψ). Ὑδρωπα ἔχω, πάσχω ὑπὸ ὑδρωπος, = ὑδραίνω.

Υ̓δρωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕδρωπα, πᾶν τὸ ἀπὸ ὕδρωπος προξενούμενον, καὶ ὁ ὑπὸ ὑδρωπος πάσχων, ὁ ἔχων ὕδρωπα.

Υ̓δρωπιώδης, ἀντὶ τοῦ, Ὑδρωποειδής. ἄμφ. Ἱπποκρ.

Υ̓δρωποειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδρωπος ὤν· ὁ ἔχων εἶδος ὑδρωπος, ἢ ὑδρωπικοῦ.

Υ̓δρωψ, ωπος, καὶ, οπος, ὁ (ὕδωρ). Πάθος τι περὶ τὴν κοιλίαν, ὅτε τὸ μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ περιτοναίου μέρος πληροῦται ὕδατος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 341. Γαλην. 9, κατὰ Τόπ. 3. κοινῶς, ὑδρώπιας· 2) ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους, ὑδρωπικός· κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν ἀκριβέστρ. Γραμμ. »ὑδρώψ« τονίζουν, καὶ γενικ. »ὑδρόπος«, παραδέχονται· 3) ἀκάθαρτός τις τοῦ σώματος ῥεῦσις, Ἰχώρ, Ἱπποκρ. καὶ Γαλην. Συμπτωμ. 3. »Καὶ ὁ καλούμενος ὑδρωψ εἰς ἀμίδα· τινὲς δὲ διαβήπην αὐτὸν ὀνομάζουσιν« (ὁ σχηματισμὸς ἀποδεικνύει τὴν λέξιν, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ὕδωρ, χωρὶς τὴν σύνθεσιν τοῦ, ὤψ, ὡς τὸ αἱμάλωψ, θυμάλωψ. καὶ, μώλωψ, ἔνθα τὸ, ὤψ, οὐδεμίαν χώραν ἔχει).

*Υ̓δυσσεύς, ὁ· ὄνομ. κύρ. Αἰολ. ἀντὶ, Ὀδυσσεύς.

Υ̓δω, Ἄδω, ψάλλω, ἐξυμνῶ· καθόλου δὲ, διηγοῦμαι, λέγω, ὀνομάζω, ὅθεν παθ. ὀνομάζομαι· λέξις, ἀπαντωμένη μόνον εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ποιητὰς, μαζὴ μὲ τοὺς παρασχηματισμούς της »ὑδέω« καὶ, »ὑδείω«, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἤδη παρῆξαν τὸ, ὕμνος, ὑμνέω· παρβλ. ὕδης, ὕδνης, ὕδλος· (Τὸ υ ψιλὸν εἰς μὲν τὸ, ὕδω, εἶναι μακρὸν, εἰς δὲ τὸ, ὑδέω, καὶ, ὑδείω, βραχύ. Naecke Choeril p. 133).

Υ̓δωρ, τό Γενικ. δατος, κ. τ. λ. δοτ. ὕδασιν, ὡς τό, σκώρ, σκατός· καθότι ὄνομστ. ΤΔΑΡ, ἢ ΤΔΑΣ, δὲν ἀπαντᾶται τελείως· ἐκ τῆς ἐπικ. δοτ. ὕδει παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἄλλ. εἶχεν ὁ Καλλίμ. τὴν αἰτιατ. ὕδος· (ὕω). Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ῥευστὸν καὶ διαφανές, νερόν· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 6. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδ. πολλαχοῦ· λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἱερὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ποταμοῦ, τὸ πρῶτον ἐκφρασμένον ῥητῶς διὰ τοῦ, »πλατὺ ὕδωρ«, Ἡρόδ. 2, 108. Νερὸν πόσιμον, διὰ πλύσιμον, νερὸν καθαρτήριον, καθάρσιον, ἱερόν· κατ' ἀρχὰς, νερὸν τῆς βροχῆς, βροχίτιον, ὡς· »λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς«, Ἰλ. Π, 385. ἀντὶ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα συνήθ. »ὗσαι ὕδατι« Ἡρόδ. 1, 87. »Ὄμβριμον ὕδωρ«· Ἰλ. Δ, 45. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 1. »Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ« καὶ ἐντεῦθεν »Ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ« ἀντὶ τοῦ, βρέχει, ἢ, κάμνει βροχήν· Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 261. Ξενοφ. Οἰκ. 17, 12. »Ἐν τῷ χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται« τὸν χειμῶνα γίνονται πολλὰ νερά, τουτέστι, βρέχει συχνὰ· οὕτω καὶ »γίγνεται«, καὶ, »ἐπιγίγνεται ὕδωρ« Ἡρόδ. 8, 12, 13. καὶ, »ὕδατα ποιεῖ«, βρέχει, ὡς τὸ, ὕει, Θεόφρ. »Ὕδατα ἀστραπαῖα«, βροχὴ μὲ ἀστραπάς· »Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ«· Ἀριστοφάν· τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν νίψιμον, ἤτοι τὸ πλύσιμον τῶν χειρῶν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. 1, 85. »Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ« καὶ Γ, 270. »Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· πολλὰ σπανίως ἀντὶ τοῦ, ἰδρώς, ὡς εἰς τὴν φράσιν· »ἐν ὕδατι βρέχεσθαι« παρ' Ἡρόδ. 3, 104. ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ῥήτορσι λέγεται τὸ εἰς τὴν Κλεψύδραν χυνόμενον ὕδωρ, δι' οὗ ἐμέτρουν τὸν χρόνον τοῦ πρὸ τοῦ κριτηρίου ὁμιλοῦντος· ὅθεν »πρὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν«, ἔχω ὀλίγον καιρὸν διωρισμένον νὰ ὁμιλήσω. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. »Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, κ. τ. τ. Δημοσθέν. περὶ στεφ. σελ. 274. 9, ἐκδ. Ῥειτκίου. »Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατιν· εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐγὼ ὡμίλουν ἐπὶ κριτηρίου. εἰς Πολυκλ. 2, σελ. 1206, 20. »πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν«, λέγω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς δημηγορίας. Ὁ ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων, ἢ ποταμιαίων ὑδάτων, κατ' ἐξοχὴν εὔχρηστος πληθ. ὕδατα, ὡς παρ' Ἡρόδ. 4, 140. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμηρ. μόνον ἅπαξ· »ὕδατ' ἀενάοντα«, Ὀδ. Ν, 109, τὰ ὄντα εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, εἰς τὴν Ἰθάκην. Περὶ τῶν φράσεων »γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν«, καὶ, »δεδόναι«, ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. γῆ· (τὸ υ ψιλὸν εἶναι κυρίως βραχύ, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου τὸ ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἑξαμέτρου καθ' ὅλας τὰς πτώσεις πολλὰ συχνὰ ὡς μακρόν, καὶ τοῦτο κεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις, ἢ, καθὼς ἐκφράζεται ὁ Ἑρμάννος Ἔμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 381. εἰς μὲν τοὺς Ἐπ. ἡ πρώτη συλλαβὴ συνήθ. κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρὰ, κατὰ δὲ τὴν θέσιν, βραχεῖα· εἰς δὲ τοὺς Ἀττ. μένει πάντοτε βραχεῖα).

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ε.

*Υ̓εικός, ἡ, όν, καὶ

Υ̓ειος, εία, ειον· ἔτι δὲ καὶ δικατάλκτ. (ὖς) Ἀπὸ χοίρου, χοιρινός, ὑός, χοίρου ἔλιον, χοίρου ἔργον· ὡς τὸ, ὑικός, καὶ, ὑίνος· Ξενοφ. καὶ Ἀθήν.

Υ̓ελέος, έα, έον· καὶ συναιρ. Υ̓ελοῦς, ῆ, οῦν, μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑάλεος, ὑάλινος. Διοσκορίδ.

Υ̓ελέψης, ου, ὁ (ὕελος, ἕψω). Ὁ ψήνων, κάμνων, χύνων τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα, ὑαλοποιός. Ἡσύχ. περὶ τοῦ τρόπου τούτου ἴδε Πλίν. 36, 26.

*Υ̓έλη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. πόλεως, Ἡρόδ. 1, 167.

Υ̓ελίζω. μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλίζω.

Υ̓έλινος, ίνη, ινον, μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑάλινος.

*Υ̓ελίτης, ου, ὁ, καὶ, ὑελίτις, ιδος, ἡ· μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ, ὑαλίτης, ὑαλίτις.

Υ̓ελος, ἡ, παρὰ Θεοφρ. καὶ, ὁ· μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὕαλος· τὸν παρεδέχθησαν μ' ὅλα ταῦτα ἐκ πολλῶν χειρογρ. καὶ ἐκδ. καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. Ἤλεκτρον, ὑάλιον, κ. τ. λ. ἴδε, ὕαλος· »Πορφυρέης ὑέλοιο«· Ἡσίοδος παρ' Ἀθήν. 11, σελ. 486.

Υ᾽ελοτέχνης, ου, ὁ = ὑελέψης. Ἡσύχ.

Υ᾽ελουργεῖον, τὸ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ὑαλουργεῖον. Διοσκορ. 5, 182.

Υ᾽ελουργικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑελουργὸν ἀνήκων· »Υ᾽ελουργικὴ« ὑπκμν. τοῦ, τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα· Γεωπον.

* Υ᾽έλοψος, ὁ = ὑελέψης.

* Υ᾽ελουργός, ὁ, μεταγν. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλουργός.

Υ᾽ελώδης, εος, ὁ, ἡ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλώδης.

Υ᾽ετίζω, Μλ. ἴσω (ὑετός). Κάμνω ὑετόν, βρέχω, Νικήτ. χρον. 2, 5. Ο᾽.

Υ᾽έτιος, ία, ιον (ὑετός). Ὁ φέρων, προξενῶν βροχήν· »ὑέτιος ἄνεμος« Θεόφρ. περὶ ἀνέμ. σελ. 403. ἐξαιρτ. ἐπίθετ. τοῦ, Διός· »Ὑέτιος Ζεύς« ὁ βρέχων, κάμνων ὑετούς Jupiter pluvius. Τὸ συγκριτικ. »Ὑετιώτερος« ἔχει ὁ Θεόφραστ. περὶ Ἀνέμ. 5, 7.

* Υ᾽ετίς, ίδος, ἡ. Πηγή τις πλησίον εἰς τὴν Μίλητον, Θεόκρ.

Υ᾽ετόεις, όεσσα, όεν (ὑετός) ὡς τὸ ὑέτιος. Ὁ εἰς ὑετὸν ἀνήκων. Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 518.

Υ᾽ετόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ βροχὴν προφητεύων, προμηνύων.

Υ᾽ετός, οῦ, ὁ (ὕω). Τὸ ἐκ τῶνι νεφελῶν καταβαῖνον, ἤτοι πίπτον ὕδωρ, βροχή· »δρύες... αἴτ᾽ ἄνεμον μίμνουσι, καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα· αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν πάντοτε ἄνεμον καὶ βροχήν· Ἰλ. Μ. 133. Ἡσιόδ. Ἔρ. 547. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. 1, 9. Κόσμ. 4. »Ἡπία οὖσα ἡ τοῦ νέφους θλῖψις, μαλακὰς ψεκάδας διατπείρει, σφοδρὰ δὲ ἀδροτέρας, καὶ τοῦτο καλοῦμεν Ὑετόν, ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα· κυρίως δὲ ἡ Ῥαγδαία βροχή, nimbus, ὁ δὲ »Ὄμβρος« imber pluvia σημαίνει τὴν ἐπικρατοῦσαν διὰ πολλὰς ἡμέρας βροχήν· ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ξενοφῶν Κυν. 5, 3. ἔχει. »Ὄμβροι, καὶ ὑετοί· 2) ὡς ἐπίθ. εἰς τὸ ὑπερθετ. ἀνέμοι ὑετώτατοι«, οἱ προξενοῦντες μεγάλας βροχάς, Ἡρόδ. 2, 25. ὅπου ὅμως ὁ Βουττμ. θέλει νὰ γράψῃ »ὑετιώτατοι« παροιμ. »Ὑετὸς ἐν αἰθρίᾳ· δάκρυα χωρὶς προὐπαρξάσης λύπης. — Εἰς τὴν Παλ. Διαθ. »ὑετὸς πρωΐμος« λέγεται ὑπὸ τῶν Ο᾽. ἡ βροχὴ ἐκείνη, ἥτις πίπτει εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ φθινόπωρον περὶ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σπόρου· Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 5, 24. Ὡσ. 6, 3. »ὑετὸς ὄψιμος« δὲ, ἡ πρὸ τοῦ θέρους τὸν Μάρτιον μῆνα πίπτουσα βροχή. Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 3, 3. Ἰάκ. 5, 7.

Υ᾽ετώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροχερὸς, κλίνων πρὸς βροχήν.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Η.

* Ὑη, ἡ, ἐπίθ. τῆς Σεμέλης· ἴδε Ὑης, σημ. 2.

* Υ᾽ηνεία, ἡ = ὑηνία· ἀμφ.

Υ᾽ηνεύς, έως, ὁ, (ὑηνός). Σκαιὸς, ζωώδης, μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ὡς ὁ χοῖρος, ἄνθρωπος.

Υ᾽ηνέω, Μλ. ήσω (ὑηνός) ὡς τὸ, Συηνέω, εἶμαι ὡς χοῖρος, πράττω, ἢ διάγω ὡς χοῖρος, εἶμαι μωρὸς, σκαιὸς, ἀπαίδευτος· Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 20. ὅθεν

Υ᾽ηνία, ἡ, ὡς τὸ, συηνία. Τὸ πολίτευμα τοῦ χοίρου, χοιρώδης τρόπος τοῦ ζῆν, χοιρωδία, ἀπαιδευσία, μωρία, σκαιότης· ῥυπαρὸν, καὶ ποταπὸν πολίτευμα. Ἀριστοφάν. παρβλ. καὶ, ὑωδία.

Υ᾽ηνός, ή, όν (ὗς) ὡς τὸ, συηνός, = ὑειος, καὶ, ὑεικός. Ὁ εἰς χοῖρον ἀνήκων· »Θρέμματα ὑηνά« χοῖροι. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 819. Ε.

Υ᾽ης, ου, ὁ (ὕω). Ἐπίθετ. τοῦ, Διός· ὡς καὶ τὸ, ὑέτιος· 2) ἐπίθετ. τοῦ Σαβάζιος· ἡ τοῦ Διονύσου, Meinecke Εὐφορ. 14, σελ. 60. Ὁ Ἡσ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν ὑεύς· πίθαν· ὡς θεὸς τῆς καρπογόνου ὑγρασίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ μήτηρ του Σεμέλη ὠνομάζετο Ὑη, καὶ αἱ Νύμφαι, αἵτινες τὸν ἀνέθρεψαν, Ὑάδες.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Θ.

Υ᾽θλέω, ῶ. Μλ. ήσω (ὕθλος) Ληρῶ, φλυαρῶ, Λατ. nugari, ὅθεν

*Υ᾽θλημα, τὸ, Φλυαρία, ληρήματα, συνήθ. εἰς τὸν πληθ. Γλωσσ.

Υ᾽θλος, ὁ. Ληρος, φλυαρία, ψληφαφία, μωρία· Λατ. nugae, Πλάτ. Πολιτ. 1, σελ. 336. D. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ »Ὑθλους, φλυάρους, μωρούς, λήρους« καὶ, »Ὑθλος, σαλός, φλυαρος· ἐνθα ὁ Ἐρστερχ. »Ὑσλος« γράφει, καὶ ὡς Λακωνικὸν τὸ νομίζει· καὶ ἴσως ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι ὁ πλησιέστερος τοῦ πρωτοτύπου· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ Λατιν. Susurrus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ »ὑῤῥῶσθαι, φληναφεῖν· καὶ ἴσως ἐκ τοῦ »ὑῤῥος· Surrus, susurius, ἢ ἐκ τοῦ, ὕρος, ὕρω, ὑρώττω· ὡς καὶ ὁ Σνειδέρος εἰκάζει· δύναται δὲ ἔτι νὰ ληφθῇ καὶ ὡς συγγενὲς τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὕμνος· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τὴν μετὰ τοῦ, ὑλάω, συγγένειαν αὐτοῦ.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ι.

Υἷα, ποιητικ. Αἰτιατ. τοῦ, υἱός, Ὅμ.

Υἱαρχία, ἡ (υἱός, ἀρχή). Ἡ τοῦ υἱοῦ ἀρχή. Διον. Ἀρεοπαγ.

Υἱάσι, ἀντὶ, υἱέσι, ὅ ἐστιν, υἱοῖς· ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ε, 463.

*Υἱάφιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, υἱός. Γλωσσ.

Υἱδεύς, έως, ὁ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἐγγονος· = υἱδοῦς. Ἰσοκράτ. Ἐπιστ. 3, ὡς τὸ, ἐρωτιδεύς, καὶ, χαιριδεύς, παρ᾽ Ἀριστοφάν.

Υἱδῆ, ἡ· θηλ. τοῦ, υἱδεύς, υἱδοῦς. Ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ, ἐγγόνη.

Υἱδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Μικρὸς υἱός. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. »Τὸ γὰρ υἱδιον τηρεῖμεκ· 2) ὑποκορ. τοῦ, Ὑς, = Συιδιον, χοιρίδιον· Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 30.

Υἱδοῦς, οῦ, ὁ (υἱός) ὡς τὸ, υἱεύς. Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἐγγονος, = υἱδεύς· ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς γενικ. ἐσχηματίσθη καὶ τὸ υἱδοῦς, καὶ θηλ. υἱδῆ, ἢ ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ. παρ᾽ Ἡσύχ. τόστις ἔχει καὶ, υἱδες, θυγατέρες υἱῶν· ἀμφ. οὕτω καὶ τὸ θυγατριδοῦς, υἱὸς θυγατρὸς καὶ θυγατριδῆ, θυγατέρος θυγάτηρ· τοιοῦτον καὶ τὸ, νιωνὸς, νιωνεύς, καὶ νιωνή· ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. 3, 2. περὶ Ἀπογόνων ἔχει· »Ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, νιωνός τε καὶ υἱειδοῦς πάππωτε καὶ τήθη λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, καὶ υἱειδῆς, καὶ, υἱεδῆ· ὁ δὲ θυγατρὸς υἱὸς θυγατριδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, θυγατριδῆ« οὕτω· καὶ τὸ, τηθαλλαδοῦς, ὁ τῆς προμήτορος υἱός· ἀλλ᾽ ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 114. σελ. 971. 41. ἀναφέρει τὴν ὁμοίαν μὲ τοῦτο κωμικὴν λέξιν »ἐμπληκταδοῦς, μωραλλαδοῦς· Ἀναβιβαζομένης δὲ τῆς γενεαλογίας, γίνεται κατ᾽ ἄλλον τρόπον ἡ παραγωγή, οἷον, πατὴρ, πάτρως, ὁ προπάτωρ, ἤτοι ὁ πατὴρ τοῦ πατρός· μήτηρ, μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς πατήρ· καὶ κατ᾽ ἄλλον τὸ, πατρωὸς, ἡ, πατρυιὸς, ὁ· μητρυιὰ, ἡ.

(Υἱεύς) ἀχρηστ. ὀνομ. ἐκ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθησαν ὅλαι αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, υἱός· ἴδε υἱός.

Υἴζω, (ὗς). Γρύζω, γρυλλίζω, ὡς χοῖρος φωνάζω, ὅθεν υἰσμὸς, ὁ· ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου. Πολυδ. 5, 87.

Υἷι, Δοτικ. ποιητ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Β, 20.

*Υἰδιον, τὸ, ὡς τὸ, υἱδιον, ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Ἀριστφ. Σφῆκ. 1356.

Υἱικός, ή, όν (υἱός). Ὁ ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων εἰς υἱόν· Ἐπίρ. Υἱικῶς, κατὰ τὸν υἱικὸν τρόπον, ὡς πρέπει εἰς υἱόν.

Υἱκός, ή, όν· καὶ, ὑἷνος, ἴνη, ἴνον (ὗς). Ὁ ἐκ χοίρου ὤν, χοίρινος, εἰς χοῖρον ἀνήκων, (γουρουνίσιος), βάρβαρος, χωριάτης εἰς τὸ φέρσιμον· »ὑϊκόν τι πάσχειν, Ξενοφ.

Υἱοθεσία, ἡ. Θέσις υἱοῦ, ἤτοι ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ· Ἡσύχ. »Υἱοθεσία, ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ, κατὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Παῦλ. Ἀπόστ. ἐκ τοῦ

Υἱοθετέω, ῶ, Μλ. ήσω. Δέχομαί τινα ὡς θετὸν υἱόν, υἱοποιοῦμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Υἱοθετεῖ, υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει.

Υἱόθετος, ὁ, ἡ (υἱός, τίθημι). Ὁ θετὸς υἱὸς, ποιητὸς, εἰςποίητος· ὁ εἰς τόπον υἱοῦ ληφθείς, ψυχουιός.

Υἱοπατορία, ἡ. Ἕνωσις τῆς ἰδιότητος τοῦ πατρὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ, τὸ εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Υἱοπάτωρ, ορος, ὁ (υἱὸς, πατήρ). Ὁ ὢν ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ.

Υἱοποιέω, ῶ· Ἡσύχ. καὶ, Υἱοποιέομαι, οῦμαι, μέσ. (ποιέω). Κάμνω τινὰ ὡς υἱόν μου, = υἱοθετέω. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Υἱοποίησις. εως, ἡ. Ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ = υἱοθεσία.

Υἱοποίητος, ὁ, ἡ = υἱόθετος. Διον. Ἁλικ.

Υἱος, ἐπικ. γενικ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ν. 522.

Υἱός, ὁ κλίνεται μὲν ὁμαλῶς, υἱοῦ, κ. τ. λ. ἔχει ὅμως, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοὺς ἐφεξῆς πτωτικοὺς τύπους κατὰ τὴν γ᾽. κλίσιν· γεν. υἱέος· δοτ. υἱεῖ· δυϊκ. υἱέε, υἱέσιν· πληθ. υἱεῖς, υἱέων, υἱέσιν, υἱεῖς· ἡ δὲ αἰτιατ. ἑνικ. υἱέα, καθὼς καὶ ἡ γρφ. τοῦ πληθ. υἱεας, ἀπεβάλλεται δικαίως ὡς μὴ ἀττικὴ· ὡσαύτως καὶ ἡ γεν. ἑνκ. υἱέως, μ᾽ ὅλον ὅτι παρεισέδυσαν πολλοὶ τοιοῦτοι τύποι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκδόσ. τοῦ Θουκυδ. καὶ Πλάτ. Θωμ. Μαγ. σελ. 866. Lob. Φρύν. σελ. 68. εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα πεζογράφους, ὡς παρ᾽ Αἰλιαν. ἀπαντᾶται καὶ ἡ δοτ. πληθ. υἱεῦσι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται κατὰ τὴν β᾽. κλ. ἐκτὸς τῆς ὀνομ. ἑνκ. καὶ τὴν αἰτ. πολλὰ συχνάκις· τὴν γεν. υἱοῦ, μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Χ, 238. τὴν δοτ. υἱῷ, τελείως, τόσον ὀλιγώτερον τὸν δυϊκ. Ἐκ τοῦ πληθ. τὴν γεν. υἱῶν, Ἰλ. Φ, 587. Χ, 54. Ὀδ. Ω, 223. τὴν δοτ. υἱοῖσιν, Ὀδ. Τ, 418. καὶ τὴν αἰτ. υἱοὺς, μόνον ὡς διάφ. ἀνάγν. Ἰλ. Ε, 159. ἐκ τῶν Αἰτ. τύπων κατὰ τὴν γ᾽ κλ. ἔχει ὄχι σπανίως τὴν γεν. υἱέος, δοτ. υἱεῖ· καὶ διαλελυμένως, υἱεῖ· ὀνομ. πληθ. υἱεῖς, πολλάκις διαλελυμ. υἱέως· ἀλλὰ τὴν γεν. καὶ δοτ. τελείως· ἐξεναντίας δὲ πολλάκις τὴν μὴ Ἀττ. αἰτ. υἱέας, καὶ τὴν ἑνκ. αἰτ. υἱέα, ἅπαξ. Ἰλ. Ν, 350. Πρὸς τούτοις μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ἁπλῶς ἐπικ. τύπ. τῆς γενικ. υἷος, δοτ. υἷϊ, αἰτ. υἷα, δυϊκ. υἷε· (ἐκ τῆς ὁμαλῆς κλητ. τοῦ ἑνκ. υἱέ, διὰ τοῦ τόνου ἀρκετὰ διακρινόμενον) πληθ. υἷες πολλὰ συχνάκις, δοτ. υἱάσι, καὶ αἰτ. υἷας, ὡσαύτως πολλάκις· Κυρίως δὲ εἰς τὸν Ἰων. πεζὸν λόγον ἀνήκουσιν αἱ πλάγιαι πτώσεις, υἱῆος, καὶ ἐφεξῆς· ἡ λεγομένη ὅμως Ἀττ. ὀνομ. ὑός, φαίνεται, ὅτι ἐξευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. καὶ ὅτι ἐὰν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἂν καὶ ὁ Ἄστιος νεωστὶ ἠθέλησε νὰ τὴν εἰσάξῃ· ἴδ. Lob. Φρύν. σελ. 40. ἐπίσης ὀλιγώτερον ἦσάν ποτε εὔχρηστοι· αἱ ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ παραληφθεῖσαι ὀνομστ. υἱεύς, υἱῆς, ὕϊς, ὗς. — Ὁ υἱὸς, ἤδη παρ᾽ Ὅμ. πολλὰ εὔχρηστ. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευε μάλιστα ὁ πληθ. ἀριθμ. ὡς τὸ, παῖδες, ὡς περιφραστικὸς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὅστις συνήθ. μετέβαινε συστηματικῶς καὶ κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸν υἱόν· οἷον, »ἰατρῶν υἱεῖς«, »ῥητόρων υἱεῖς«·

οἱ ἰατροί, οἱ ῥήτορες κ.τ.λ. τοιουτοτρόπως εἶναι ἤδη παρ' Ὅμρ. »οἱ υἷες Ἀχαιῶν«, ἀντὶ οἱ Ἀχαιοὶ αὐτοί. (Τὸ, υἱός, πρέπει νὰ παραχθῇ χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐκ τοῦ, ὕω, μὲ τὸ δίγαμμα, φύω· ὅθεν τὸ Λατιν. filius, ἐκ τοῦ παλαιοῦ fuo· σχεδὸν ἀναλλοίωτον διετηρήθη ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἱσπανικὴν γλῶσαν, hijo· ἀλλὰ καὶ ἡ χυδαία συνήθεια τὸ προφέρει μὲ τὸ δίγαμμα, γυός. — Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίζεται εἰς τὴν θέσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνίοτε βραχεῖαν, πλὴν μόνον κατὰ τοὺς τύπους, υἱός, Ἰλ. Ζ, 130. Ρ, 575. Ὀδ. Λ, 270. υἱόν, Ἰλ. Δ, 473. Ε, 612. Ρ, 590. καὶ, υἱὸ, Ἰλ. Η, 47. παραβλ. Ἑρμάν. Ἔμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 48.)

Υἱότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ υἱοῦ, τὸ κατηγορούμενον τοῦ, υἱός.

Υἱόω, ῶ (υἱός). Κάμνω υἱόν. Μέτ. ἀναδέχομαι ὡς υἱόν, λαμβάνω τινὰ εἰς τόπον υἱοῦ. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Υἱῶται τὸν παῖδα· υἱὸν ποιῆται αὐτὸν θετόν· καὶ, υἱώσει, τῇ υἱοθεσίᾳ· καὶ, υἱώτατο, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο· καὶ τὰς υἱώσεις, καὶ τὰς υἱοθεσίας· ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ πολλή«.

Υἷσμός, ὁ (υἱζω). Τὸ γρύλλισμα, ἡ κραυγὴ τοῦ χοίρου.

Υἱωνεύς, έως, ὁ, ἡ, υἱωνός, ὁ· καὶ θηλυκ. υἱωνή, ἡ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· παρβλ. υἱδοῦς, καὶ υἱδῆ.

Υἵωσις, ἡ (υἱόω), = υἱοποίητις, υἱοθεσία.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Κ.

*Ὑκελος, η, ον, ἀντὶ τοῦ, ὑγιής. Γλωσ.

Ὑκης, καὶ, ὕκης, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὕκος. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὅς τις ἄλλως »Ἐρυθρῖνος«, καλεῖται. Ἀθήν. 7. σελ. 327. ἔνθα ἔτι καὶ »Ὑκκη« φέρεται, καὶ ὑπ' ἄλλων διὰ τοῦ, ἰουλίς, ἑρμηνεύεται· φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Δωρική.

*Ὑκκαρα, τά. Πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς τοῦ Λαΐδος.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Λ.

Ὑλαγμα, τά (ὑλάω, ὑλακτέω). Εἰς ὑλαγμὸς, ἓν γαύγισμα, τροπ. εἰς τὸν πληθ. αἰσχρὰ λόγια, αἰσχρὰ ὁμιλίαι, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1642. 1583.

Ὑλαγμός, ὁ (ὑλάω, ὑλακτέω). Τὸ ὑλακτεῖν, ὑλακή, βοή. Ἰλ. Φ, 575.

Ὑλαγωγέω, ῶ (ὑλαγωγός). Ἔλην ἄγω, φέρω, κουβαλῶ ξύλα, ξυλοφορέω· ὅθεν

Ὑλαγωγία, ἡ. Τὸ ὑλαγωγεῖν, ἤτοι φέρειν ξύλα, ξυλοφορία. Πολυβ. 7, 101.

Ὑλαγωγός, ὁ (ὕλη, ἄγω). Ὁ ὕλην ἄγων, ὁ φέρων ξύλα, ξυλοφόρος.

Ὑλάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. Φέρω ξύλα διὰ τὴν χρείαν μου, ξύλα συνάγω, κάμνω ξύλα, ξυλάζομαι. Ἡσύχ.

Ὑλαῖος, αία, αῖον (ὕλη). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα, δάση ἔχων, ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ ἔχων ξυλικὴν, ὁ ἐξ ὕλης ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἤτοι εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς δρυμούς· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση. »Ὑλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος« οὕτω καὶ »Ἤθη ὑλαῖα«. Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. 16, 10. τρόπος τοῦ ζῆν, βίος, γέννησις καὶ διατριβὴ εἰς τὰ δάση. 2) Ἑλικός, σωματικός. 3) Ὄνομα ἑνὸς Κενταύρου.

*Ὑλακάω, = ὑλάω, ὑλακτέω, ποιητ. παρασχημάτισμ. ἐκ τοῦ ὁποίου μόνον τὸ, ὑλακόωντες, Ὀππιαν. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν παρ' Ὀππ.)

Ὑλακή, ἡ (ὑλάω, ὑλακτέω). Ἐλαγμὸς, βοή, γαύγισμα.

*Ὑλακίδης, ου, ὁ, ὡς ἀπὸ τὸ, Ὑλακος. Ὁ υἱὸς τοῦ Ὑλακος. Ὀδ. Ξ, 204.

Ὑλακόεις, εσσα, εν (ὑλακή). Ὑλακτῶν, γαυγίζων, »χόλος«. Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 721. (υ, ἀλλ' εἰς τὴν ἄρσιν καὶ υ.)

Ὑλακόμωρος, ὁ, ἡ. Ὁ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένος, θηλ. πεπονημένος, ὁ βαρύφωνος, ὀξύφωνος. Ἡτύχ. σημαίνει δὲ τὸ, »Ὁ συνήθως ὑλακτῶν, πάντοτε γαυγίζων«. Ὀδ. Ξ, 29. »Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδιον κύνες ὑλακόμωροι. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι«. Ὀδ. Π. 4. ποιητ. (Περὶ τῆς πολλὰ ἀμφιβ. παραγωγῆς ἴδε Ἐύνιον. Ἰλ. Τ, 4. σελ. 603. πιθαν. μόνη ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, ὑλακή, χωρὶς σύνθεσ. παρβλ. ὡς τὸ, ἐγχεσίμωρος, ἰόμωρος, συνόμωρος. (ἐπικ. εἰς τὴν ἄρσιν υ.)

*Ὑλακός, ὄνομα κύρ. Σχολ. Ὁμρ. Ὀδσ. Ξ, 204. Ἡτύχ.

Ὑλακτέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑλάω, ὑλακή). Γαυγίζω, ἡ βαΰζω, βιβύζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κυνῶν, ἤτοι τῶν σκύλων. Ἰλ. Σ, 586. »Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς (κύνες) ὑλάτεσκον· ἐγαύγιζαν. 2) μεταβατ. »Ὑλακτέω τινάω· γαυγίζω τινά«. Ἱστορ. »Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι«. Ξεν. Κυνηγ. 3, 5. »Ὑλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη«. Μεταφορικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑβριστικῶν λόγων, ἀντὶ τοῦ, κακολογῶ τινα, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας, γαυγίζω, μετὰ μανίας κράζω, ἢ βοῶ κατά τινος, ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοῶ, λέγω, φλυαρῶ. Τὸ ἐν Ὀδσ. Τ, 13. »Κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάτεσκε· δὲν σημαίνει κατὰ τὸν Σχολ. τὸ, συνεχῶς ἐκινεῖτο· ἀλλ' οὔτε τὸ, τρέμειν, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἀλλ' ἐκφράζει τὸν πόθον καὶ τὴν σφοδρὰν ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν· ὡς τὸ Λατ. stomachus latrans, Ὁράτ. Σατ. 2, 2, 18, ἐκδ. Ἐϊνδορφ. καὶ τὸ τοῦ Λουκρετίου, Nil aliud naturam sibi latrare, ἡμέρως καὶ χωρὶς παραβολῆς λέγει· ὡς καὶ τὸ »Ὑλακτούσης νηδύος«. Ἀνδολγ. τρόπον τινά, ὁ γαυγίζων στόμαχος, ὅ ἐστιν, ὁ τροφῆς ἐπιθυμῶν. — Ἐπὶ σφοδρᾶς καὶ μεγάλης κραυγῆς, ἔχει τὴν λέξιν ὁ Σοφοκλ. Ἰλ. 295. »Τοιαῦθ' ὑλακτεῖα, μεγαλοφώνως κράζει, λέγει. — Ὁ Ἡσύχ. λέγει· »Ὑλακτηθέντων, φλυαρηθέντων«, καὶ »Ὑλάει, θρυλλεῖ«· καὶ »Ὑλακτεῖ, λέγει, θρηνεῖ«· καὶ »Ὑλακτῶν, μετὰ μανίας κράζων«. — Οἱ Κρῆτες ἔλεγον κατ' Ἡσύχ. »Ἀλυκτέω, ἀντὶ, ὑλακτέω. Τὸ πρωτότυπ. ὑλάω, εἶναι ὡς τὸ, ὑλακάω, καὶ ὑλακτάω, μόνον ποιητ. ἀλλὰ τὸ, ὑλάκτω, ὑλάσκω, καὶ ὑλάσσω, πολλὰ ἀμφ. ὅθεν

*Ὑλακτητής, οῦ, ὁ. Ὁ γαυγιστής, ὅς τις γαυγίζει ὡσὰν σκύλος· ὁ τύπος, ὑλάκτης, εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Ὑλακτιάω, = ὑλακτέω, Κοΐντ. Σμυρ. ποιητ.

*Ὑλακτικός, ή, όν. Γαυγίζων, ἔχων κλίσιν, ἀγαπῶν νὰ γαυγίζῃ.

*Ὑλάκτω, = ὑλακτεύω, ἀμφ.

*Ὑλαμοι, οἱ. Πόλις τῆς Λυκίας· γράφεται καὶ, Ὑλαβοι.

*Ὑλάξ, ακος, ὁ, = ὑλακτητής. Ὁ γαυγιστής.

*Ὑλάρχης, θεός, Ὁ μορχώσας τὴν ὕλην, Συνέσ. σελ. 142.

*Ὑλας, α, ὁ, ὄνομα κύρ. Hylas. Ὁ ἐρώμενος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὄνομ. ἄλλων πολλῶν.

*Ὑλάσκω, καὶ

*Ὑλάσσω, μέλ. ξω, = ὑλακτέω· τοῦτο μὲν παρ' Αἰσχ. ἐκεῖνο δὲ, παρὰ Χαρίτ. ἀμφ.

Ὑλαστής, οῦ. ὁ· καὶ θηλ. ὑλάστρια, ἡ (ὑλάζομαι). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα συλλέγων. Φώτ.

Ὑλάω, ποιητ. πρωτότυπ. τοῦ, ὑλαττέω. Γαυγίζω. Ὀδ. Τ, 15. Π, 9. καὶ, 162. ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀποθ. »Ὑλάοντοι· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ ἄλλοις. 2) μεταβτ. »ὑλάω τινάω, γαυγίζω τινά, Ὀδ. Π, 5. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον.

*Ὑλεύς, ὄνομ. σκύλου. Ξενοφ.

Ὕλη, ἡ. Ἄλσος, δάσος, δρυμὸς (λόγχος, λογγάδιον, ὁρμάνιον), καὶ ὅσα συνίστανται ἐκ τούτου, ἄρα· Ξύλον, ξυλική, δένδρα, θάμνοι, κλῶνοι, κλάδοι, πυρόξυλα, φρύγανα, πόα, φυτά, φύλλα, χόρτα· πολλάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 3, 2. »Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην«· ἐξέπεσαν εἰς τὸ ὁρμάνιον (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὁρμάνιον, ἀντὶ τοῦ, ὀρεινὸν δάσος, ἢ ὄρος ὑλομανές.). Ἑλλ. 1, 1, 17. »Ἔλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι· ξυλική, αὐτόθι 5, 5, 4. »Μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης· πολλὰ ξύλα ἤτοι πυρόξυλα. Ἀναβ. 3, 5, 6. »Ζεύξας τοὺς ἀσκοὺς, ἐπιβάλλω ὕλην καὶ γῆν· κλάδους δένδρων, κλωνάρια, καθιά, αὐτόθι 1, 5, 1. »Ἀψινθίου, εἰδέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου, δένδρον δ' οὐδένα· ἀντὶ τοῦ, πόαι, χόρτα, κατ' ἀντίθ. τῶν δένδρων, οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 112. 2) τὸ κεκομμένον ξύλον, τὸ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ναυπηγίαν ἐπιτήδειον, φρύγανα. »Ἔλην τ' ἀξέμεναι«, Ἰλ. Ψ, 50. 111. 127. 139. Ὀδ. Ι, 234. Κ, 104. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 164. 6, 80. 7, 36. ἔτι δὲ καὶ ξύλον, τὸ ὁποῖον τίθεται ὡς ἅρμα εἰς ἓν πλοῖον, διὰ νὰ μὴ περιτρέπεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. 3) καθόλου δὲ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ συντελεῖται καὶ γίνεταί τι· ἢ τραχεῖα καὶ ἀνεπεξέργαστος ὕλη, εἴτε ξύλον ἤθελεν εἶσθαι, ὡς Ὀδ. Ε, 257. »πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην«, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ὀδυσσεύς, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς· εἴτε λίθος, εἴτε μέταλλον· ὡς, »ἑκάστῳ δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνάγεται· Ἥλιῳ μὲν, ὁ χρυσός· Σελήνῃ δὲ, ὁ ἄργυρος· Ἄρεϊ, σίδηρος· Κρόνῳ, μόλιβδος· Διΐ, ἤλεκτος· Ἑρμῇ, κασσίτερος· Ἀφροδίτῃ, χαλκός. Σχολ. Πινδ. Ἴσθμ. 5. εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς τὸ Λατιν. apparatus, materia· »ὕλη ἰατρική«, materia medica· »ἐν ὕλῃ, κατὰ τὴν ὕλην· »τὰ κατὰ τὴν ὕλην«, ἢ »ἀπὸ τῆς ὕλης«, τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ἐπὶ χημικῆς σημασίας, βάσις· οἷον, τὸ ἔλαιον εἶναι ὕλη (βάσις) τοῦ μύρου. Πλούταρχ. Ἰσιδ. 58. (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, ὕω, = φύω, γεννῶ, αὔξω, καὶ ἐντεῦθεν »Ἔλη« καὶ ὁ τόπος, ἔνθα αὐξάνουσι καὶ γίνονται τὰ φυτά, ἤτοι, ὁ σύμφυτος τόπος· διότι καὶ τὸ, ξύλον εἶναι σύλον· καὶ τοῦτο τὸ, σύλον, = τῷ Λατ. sylva, ὅ ἐστιν, ὕλη, δάσος. — Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὕω, φύω, ἐγένετο ἔτι καὶ τὸ, ὑός, υἱός, τουτέστι, γέννημα· καὶ ἑπομένως, τὸ ψῦλον, ἡ γενεά, τὸ γένος, καὶ μετὰ τοῦ διπλοῦ λλ τὸ φύλλον. Καὶ τέλος ἐκ τοῦ, ὕω, φύω, ἐγεινε καὶ τὸ, φύσις.)

*Ὕλη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 500. Ε, 708. Η, 221. καὶ εἰς τὸν πληθ. Ὕλαι, Μοσχ 3, 89. (Τὸ υ συνήθ. μὲν μακρόν, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν καὶ υ, Ἰλ. Ε, 708. Η, 221. ὅπου διὰ τοῦτο ἠθέλησαν ν' ἀναγνώσωσιν Ὕδη.)

Ὑλήβατης, ου, ὁ (ὕλη, βαίνω). Ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς θεοῦ τῶν ὑλῶν, δρυμῶν· ὁ εἰς ὕλας βαίνων, διατρίβων.

*Ὑλήβιος, ἢ Ὑλίβιος, Ὑλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση, ἢ ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ δάσους.

Ὑλήγενής, έος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅς τις ἐγεννήθη μετὰ ὕλης, ἢ ἐξ ὕλης γεγεννημένος, συνιστάμενος. 2) σωματικός, Ἀθήν. 2.

Ὑλήεις, εσσα, εν (ὕλη). Σύδενδρος, δασύς, ξυλώδης, σύμφυτος, ὕλας, δρυμούς, δάση, ὁρμάνια ἔχων. Ἰλ. Ζ, 396. Ρ, 748. Ν, 12. ἔτι δὲ καὶ δικατάλκτ. Ὀδ. Α, 246. σχεδὸν μόνον παρὰ ποιητ.

Ὑλήκοιτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν ὕλαις τὴν κοίτην ἔχων, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὁρμάνια. Ἡσίοδ. Ἔργ. 531. μόνον ποιητ.

Ῡ́λημα, τό (ὕλη). Φρύγανον, θάμνος, χαμόκλαδον· καθόλου δὲ λέγεται τὸ μεταξὺ τῶν θάμνων καὶ ποῶν γένος τῶν φυτῶν, οἷον, κάλαμος, νάρθηξ, ἀψίνθιον, κενταύριον κ. τ. λ. Θεόφρ. παρὰ Πλουτάρ. »Ἐν ὑλήμασι καὶ χωρίοις«. 2) ὕλη, materia.

Ῡ́λημανέω, = ὑλομανέω, ποιητ.

* Ῡ́ληνόμος, ὁ, ἡ, = ὑλονόμος, ποιητ.

Ῡ́ληουργία, ἡ (ὕλη, ἔργον). Ξυλουργία, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ ὑλουργοῦ = ὑλουργία, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ῡ́λουργός, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην ἐργαζόμενος, ξυλουργός, λεπτουργός, τέκτων, ναυπηγός, Ἀπολλών. Ἀργ. 2.

* Ῡ́λησκόπος, ὁ, ἡ, = ὑλοσκόπος, ποιητ.

Ῡ́λητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ξυλοτόμος, = ὑλοτόμος· ποιητ.

* Ῡ́ληφορέω, = ὑλοφορέω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ῡ́ληφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην, ξυλικὴν φέρων, ἢ συνάζων = ὑλαφόρος, ποιητ.

Ῡ́ληώρης, ὁ, καὶ

* Ῡ́ληωρός, ὁ (οὖρος). Ὁ τὴν ὕλην ἤτοι τὰ ὁρμάνια φυλάσσων, ἐπιστάτης τῶν ὑλῶν, τῶν ὁρμανίων. Ἀπολλών. Ἀργ. 1. 1227. 2) = ὑλώδης. Νίκ.

Ῡ́λίαι, αἱ παρ' Ἡσυχ. τὰ ὑποκάτω τῶν σανδαλίων καττύματα, ἐκ τῆς ὁνομαστ. »Ὑλίας, ὁ· κάττυμα, πόριον, αἱ πατοῦναι τῶν παπουτσίων· ὁ Σαλμάσιος ἐντεῦθεν παράγει τὸ Λατ. solea, ὅθεν καὶ τὸ Γερμ. Sohlen. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑλίαι, τὰ πρὸς καττύματα δέρματα· καὶ »Ὑλίας, τοὺς καρπατίνους τόμους«· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Καρπάτινον, ἀγροικὸν ὑπόδημα μονόδερμον«· ἄρα = καρβατίνη. Ἐκ τοῦ κάρπη, καρπάτινος, ἐσώθη παρ' Ἰταλοῖς τὸ scarpa.

Ῡ́λιβάτης, ὁ, ἡμαρτμ ἀνάγν. ἀντὶ, ὑληβάτης, Lob. Φρυν. σελ 637. παρβ. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 499. Παρ' Ἀθην. 9. σελ. 374. κεῖται »Ἀλιβότους«, ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτας, ὡς καὶ εἰς χειρόγραφα φέρεται.

Ῡ́λιγενής, ἐος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑληγενής, ὑλογενής. Ὁ ὕλην, ξύλα γενιῶν, ὑλώδης, σύμφυτος τόπος. Νικαίνετος παρὰ Παρθεν. 11.

Ῡ́λίζω, μέλ. ἰσω. Ἠθίζω, καθαίρω, καθαρίζω τι ἀπὸ τῆς ὕλεως καὶ ἀκαθαρσίας, διϋλίζω, στραγγίζω, σακκελίζω, παστρεύω. »Ὑλίζειν τὰς ῥῖνας· καθαίρειν, ἀπομύττειν, σφογγίζειν. Διοσκουρ. 3, 9. »Ὑλίζεται δ' ὀθονίου· σακκελίζεται, στραγγίζεται. (Κατὰ τοὺς Γραμμτ ἐκ τοῦ ὕλις, κατὰ μετάθ. ἀντὶ, ἰλύς.)

Ῡ́λικός, ἡ, ὄν, (ὕλη). Ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἐξ ὕλης ὤν, σωματικός, ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγρ. σαρκικός, κοσμικός· καὶ, »Ὑλικὸν πνεῦμα· ὁ διάβολος Γρηγ. Ναζ. — Παρ' ἰατροῖς »Ὑλικόν· μέρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς, τὸ περὶ τὴν ἰωμένην τὸ σῶμα ἡμῶν ὕλην ἔχον.

Ῡ́λις, εως, ἡ, = ἰλύς. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Ὕλιν, (ἔνθα ἡμαρτημ ὕλην, φέρεται εἰς τὸ τυπωμένον). Τὸ κοπρίζον τοῦ οἴνου, ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφ. ἄρα, λούνη, κατακάθισμα, τρυγία, ὑποστάθμη, παχυλὸς καὶ ἀκάθαρτος χυμός, ἕλος, ἀκαθαρσία· ἡ συνήθεια ἔσωσε καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

* Ῡλισκόπος, ὁ, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑληκόπος, Lob Φρύν. σελ. 637.

Ῡ́λισμός, ὁ (ὑλίζω). Τὸ ὑλίζειν, σακκελισμός, στραγγισμός.

Ῡ́λιστήρ, ῆρος, ὁ (ὑλίζω). Ὁ ὑλίζων, ἠθμός, ὅθεν καὶ

Ῡ́λιστήριον, τό· καὶ συγκοπ. ῡ́λιστριον, τό. Στραγγιστήριον, ὀθόνιον, ἢ ἀγγεῖον τετρυπημένον, δι' οὗ σακκελίζουσι καὶ στραγγίζουσί τι, ἠθμός. Πολυδ. 6, 2. »Ὅτῳ δὲ ἀκηθῆναι (ὁ οἶνος) ὑλιστὴρ καὶ τρύγοιποιεῖ· Ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. ἑρμηνεύων τὸ, κυρτίς, λέγει· »Κυρτίς, κατασκεύασμά τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονός, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τῶν μύρων ἐκθλίψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες, ἢ καὶ ὑλίστριον«.

* Ῡ́λεύς, ὁ, ὄνομ. ἐθν. τοῦ,

* Ῡ́λη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, ὅθεν

* Ῡλήϊς, ίδος, ἡ, καὶ

* Ῡ́λλίς, ίδος, ἡ, τὸ θηλκ. τοῦ ἐθν. Ὑλλεύς.

* Ῡ́λλιχος, ὁ, ὄνομα κύρ. Δακρκ. τύπος, ἐκ τοῦ ὕλλες, ὡς τύννιχος, ἐκ τοῦ, τυννός.

Ῡ́λλος, ὁ, ὑπικορ. τοῦ, ὕδρος. Ὁ Πισείδης ὀνομάζει ἰδίᾳ εὖτω ἰχνεύμονα· ὅθεν τὸ Λατ. Sulpus, εἰς τοὺς στίχους τοῦ Δρακοντίου παρ' Ἰσιδώρῳ, Salmasius Exerpt. σελ. 446. ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστινὸς ἐν χειρογρ. σελ. 42. καὶ 43. ἀναγέρει δὶς τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἔνυδρος. 2) κύρ. ὄνομ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, Πίνδ. 3) Ποταμὸς τῆς Λυδίας, Ἰλ. Τ, 392.

Ῡ́λοβάτης, ὁ· ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτης.

Ῡ́λόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὸ δάσος, ἢ ὁ τρεφόμενος ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ὕλης·

Ῡ́λογενής, ἐος, ὁ, ἡ· = ὑληγενής.

* Ῡ́λογραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ξωγραφίζων, ἢ γράφων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, Μανέθ. 4, 342.

* Ῡ́λοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα)· = ὑλόβιος, Συνέσ.

Ῡ́λοδρόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ εἰς τὰς ὕλας, εἰς τὰ δάση τρέχων. Ἀριστοφ.

Ῡ́λοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ εἰς ὕλην κατοικῶν, κάτοικος τῶν ὁρμανίων. Γλωσ. Στεφ.

Ῡ́λόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ δασώδης, ὑλώδης, πλήρης ὕλης, δένδρων, φυτῶν. Εὐριπ.

Ῡ́λοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ ὕλην περιποιούμενος, ὁ τὴν φροντίδα τῆς ὕλης, ἤτοι τοῦ δάσους ἔχων.

* Ῡ́λοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω ξύλα, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. 9, 14.

Ῡ́λόκουρος, ὁ (κείρω, κουρά). Ὁ τὴν ὕλην κουρεύων, κόπτων· ὡς τὸ, ὑλοτόμος, Δυκόφρ. 1111.

Ῡ́λομανέω, ῶ, μέλ. ήσω. Μανίαν ἔχω περὶ τὴν ὕλην, ὅ ἐστι, φύω, βλαστάνω μεγάλην καὶ πολλὴν ὕλην, ξυλικήν, μεγάλους, πολλοὺς καὶ παχεῖς βλαστοὺς, ἢ κλώνους φύω, εἶμαι ὑλομανής, Στράβ. 14. σελ. 1003. »Τὰ πεδία ὑλομανεῖ· φύουσι, βλαστάνουσι πολλὴν ὕλην, ἤτοι πολλὰ φυτά, ξύλα, φρύγανα κ. τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀμπέλων· »Ἄμπελος ὑλομανοῦσαι. Γεωπον. πολλοὺς βλαστούς, κλώνους φύουσα, ὡς τὸ Λ.τ. sylvescere, παρβλ. τραγάω. Κατὰ ταύτην τὴν λέξιν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ τῆς συνηθ. »Ὀρμάνιον, τόν· καὶ κατὰ συγκοπὴν »Ὀρμάνιον«, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, ὑλομανὲς ὄρος, ἢ τόπον ὑλομανῆ· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὸ, ὁρομάνιον, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ὀρειτύπος ἢ ὀρωτύπος, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμήνευσαν διὰ τοῦ, ὑλοτόμος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὀρόγκοι, – τινὲς δὲ τὰ ἐργάσιμα ξύλα· καὶ »Ὀροδάμνοι, κλῶνες, κλάδοι, βλαστήματα, ὄρπηκες«· καὶ »Ὀρείτορες, ἄγριοι· οἱ εἰς τὰ ὁρμάνια κατοικοῦντες· ἄρα καὶ τὸ, ὄρος, ὡς σύνδενδρον τόπον ὕψωμα, ἢ ὡς σύμφυτος τόπος, = ὕλη· ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Ω, 450. ὄρεσφι, ὁ κάλαμος, ὁ παπυρώδης καὶ ἀσθενής, ἤτοι ὁ φρυγανώδης. — Ἐκ τοῦ, ὀρόγκος, ἔγεινε καὶ τὸ τῆς συνηθείας »Λόγκος« ἢ πλησιεστέρως ἐκ τοῦ, ὑλόγκος, ἀντὶ τοῦ, ὀρόγκος, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη, καὶ, ὁρμάνιον, μὲ ταύτην τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ μὲν ὁρμάνιον λέγεται γενικώτερον, τὸ δὲ, λόγκος, ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ μεγάλων συμφύτων δένδρων· καὶ ὑποκορ. λογκάδιον· ἐκ τοῦ

Ῡ́λομανής, ἐος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανίαν ἔχων περὶ τὴν ὕλην, ὁ τὴν ὕλην, ἢ τὰ βλαστήματα τῆς γῆς καὶ τὰ ὁρμάνια ἀγαπῶν· ὁ τὴν εἰς τὰ ὁρμάνια καὶ τοὺς λόγκους κατοικίαν καὶ διατριβὴν ἀγαπῶν. 2) ἐπὶ δένδρων, τὸ πολλὰ ξύλα, βλαστήματα φύον, βλαστάνον.

Ῡ́λομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω (μάχομαι). Πολεμῶ, μάχομαι εἰς τὰ δάση, ἢ κρύπτομαι εἰς τὸ δάσος καὶ ὑπερασπίζομαι. Ἀππιαν. Μιθριδ. 103.

Ῡ́λομήτρα, ἡ· καὶ, ὕλης μήτηρ· παρ' Ἡσυχ. Σκώληξ τις, τὸν ὁποῖον τινὲς διὰ τοῦ, βόμβυξ, ἑρμηνεύουσι.

Ῡ́λονόμος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὁ νεμόμενος, βόσκων, ἢ ζῶν εἰς τὰ ὁρμάνια.

* Ῡ́λοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅς τις σκοπεύει, παραμονεύει, ἢ ἐπιστατεῖ εἰς τὰ δάση· ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετ. τοῦ Πανός.

Ῡ́λοτομέω, ῶ (ὑλοτόμος). Ἔλην τέμνω, κόπτω τὰ ὁρμάνια, ἢ τὰ ξύλα, κόπτω ξύλα πρὸς οἰκοδομήν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 424. ὅθεν

Ῡ́λοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν ξύλα, ἢ τῆς ὕλης τομή. Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 7.

Ῡ́λοτομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑλοτόμον, ἢ εἰς ὑλοτομίαν ἀνήκων· ὅθεν »Ὑλοτομικὰ ἐργαλεῖα· οἱ πελέκεις· καὶ »Τέχνη ὑλοτομική· ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν ξύλα. Διογ. Λαέρτ. 3, 100.

Ῡ́λοτόμιον, τό· παρὰ Στράβ. Ἡ ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται ξύλα, κυρίως δὲ ὁ τόπος, ἔνθα τέμνονται, κόπτονται ξύλα.

Ῡ́λοτόμος, ὁ, ἡ, = ὑλητόμος (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ὁ κόπτων ξύλα, ἢ ξυλικήν, ξυλοκόπτης, ξυλοκόπος. Ἰλ. Ψ, 114. καὶ 124. »Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμοις πελέκεσι ἐν χερσὶν ἔχοντες· πελέκεις, δι' ὧν κόπτουσι τὰ ξύλα· »Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· οἱ κόπτοντες τὰ ξύλα, τὴν ξυλικήν. Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑλαγωγός, ξυλουργός, ὁ τὰς ὕλας παρασκευάζων. 2) προπαρεξντ. δὲ, ὑλότομος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ εἰς τὸ δάσος κομμένος· »τὸ ὑλότομον«, μαγικόν τι, ἢ ἰαματικὸν μέσον, ἀντιφάρμακον, κομμένον εἰς τὸ δάσος. Ἔμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 229. ὡς τὸ, ὑποταμνόν, παρβ. τέμνω, σημαν. 3. β'.

Ῡ́λοτραγέω, ῶ (τράγω). Ἔλην ἤτοι ἀγρίους καρποὺς καὶ ῥίζας τρώγω. Αἰλιν. ζῴ. Ἱστορ. 16, 21.

Ῡ́λοτραφής, ἐος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐξ ὕλης τρεφόμενος, ὑλικός. Πρόκλ. Ἀναλέκτ. 2, σελ. 443.

* Ῡ́λουργία, ἡ. Ξυλουργία, ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ, ἐκ τοῦ

Ῡ́λουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ ὕλην, ξύλα ἐργαζόμενος, ξυλουργός, λεπτουργός, τέκτων, = ὑληουργός.

Ῡ́λοφαγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ὕλην, ξύλα τρώγειν, ὁ εἰς ὕλας νεμόμενος, βόσκων, ζῶν. Ἡσ. Ἔργ. 593. »Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας· νομάδος, ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, εἰς τὸ δάσος διαιτωμένου, ζῶντος εἰς τὰ ὁρμάνια.

Ῡ́λοφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὁ εἰς ὕλας, δάση νεμόμενος, ὁ βόσκων εἰς τὰ ὁρμάνια. Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταύρ. 260. μόνον ποιητ.

Ῡ́λοφορέω, ῶ, = ὑλαγωγέω. »Ἔλην φέρω, ξύλα κουβαλῶ, συλλέγω· ἐκ τοῦ

Ῡ́λοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· = ὑληφόρος, ξυλοφόρος.

Ῡ́λώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔλας ἔχων, σύμφυτος καὶ σύνδενδρος τόπος, πλήρης φυτῶν, γεμάτος ἀπὸ ξύλα, ὁρμάνια, λόγκους κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυνηγ. 2) Ἐκ τοῦ, ὕλις, = ἰλνώδης, ἀκάθαρτος, θολός, ἰλὺν ἔχων. Διοσκορ. 5, 87. Schaef. Γρηγ. σελ. 555. παρβλ. ὑλίζω.

Ῡ́λωρός, ὁ, ἡ (οὖρος)· = ὑληωρός. 2) Ὁ ὑλωρός, = ἀγρονόμος. Ἀριστοτ. Πολ. 6, 8.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Μ.

Ὑμά, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Α, 375. Β, 140. ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερα· ἐκ τοῦ, ὑμός.

Ὕμα, ατος, τό· ἀντὶ τοῦ, ὕσμα (ὕω). Τὸ βεβρεγμένον. Εὐστόθ. εἰς Ἑρωτιαν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ὑμος, ὁ· ὑγρασία, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔμεινε μόνον παρὰ Λατ. τὸ, Humus, humor, ὅθεν καὶ τὸ, Humidus.

Ὑμεδαπός, ή, όν (ὑμεῖς). Ὁ ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους ὤν, ἀπὸ τὸν τόπον σας. »Ὑμεδαποὶ Ἀθηναίοιω· οἱ ὑμέτεροι, οἱ συμπατριῶταί σας Ἀθηναῖοι· καὶ ἐπιθέτως »Ὑμεδαπῆς ἀπωλείας«. 2) = ὑμέτερος. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. ποδαπός, παραβλ. ἡμεδαπός.)

Ὑμεῖς, παρ' Ὅμρ. πάντοτε κατὰ τὸν παλαιὸν Αἰολ. Δωρ. καὶ ἐπκ. τύπον, ὔμμες, Ἰων. ὑμέες, Δωρκ. ὑμές· καὶ τὰ δύο μεθομηρ. γενκ. ὑμῶν, παρ' Ὅμ. συνήθ. κατὰ τὸν Ἰων. τύπον ὑμέων, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται πάντοτε ἀτυλλάβως, ἀλλὰ καὶ ἐπκ. ὑμείων, Ἡλδ. Δοτ. ὑμῖν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅ τις πρὸς τούτοις, πλὴν σπανίως, μεταχειρίζεται τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμι, ὔμμιν· ἀλλὰ ὑμῖν, ἐγκλιτ. ὔμιν, καί, ὔμιν, ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Τραγ. ἴσως μόνον παρὰ τῷ Σοφοκ. μ' ὅλον ὅτι τὸ τελευταῖον παρελήφθη πότε καὶ πότε ἀπό τινας Κριτικοὺς καὶ εἰς τὸν Ὅμρ. ἴδε Θειρσίου Ἑλλην. Γραμμ σελ. 281. Αἰκιατ. ὑμᾶς· παρ' Ὅμρ. συνήθ. κατὰ τὸν Ἰωνκ. τύπον, ὑμέας, Ὀδ. ὅς τις προφέρεται εἰς αὐτὸν πάντοτε ὡς δύο μακραί· συλλαβαί· πρὸς τούτοις δὲ μεταχειρίζεται ὄχι σπανίως τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμε. Δωρκ. ὑμέ· παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐγκλιτ. ὔμας· ἡ μόνη λέξις, ἐκ τῆς ὁποίας πολλοὶ τύποι, ἐκτὸς τῆς κυρ. Δωρ: ἀμλέκτου, ἔχουσιν εἰς τὴν ἐπκ. γλῶσσαν τὸ υ ψιλὸν ψιλούμενον. Ἀντωνυμ. δευτέρου προσώπου, σεῖς, ἐσεῖς, πληθ. τοῦ σύ, ἐνίοτε εἰς περιληπτ. ἐνικ. Ὀδ. Μ, 81, 82. Böckh expl. Pind. P. 7. extr. παραβλ. Tibull. 1, 3, 1.

Ὑμείων, ἐπικ. γεν. τοῦ, ὑμεῖς, Ἰλδ.

Ὑμέν, σπανία κλητκ. τοῦ, ὑμήν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίσθη ὁ Καλίμ. ἀντὶ τοῦ, ὑμέναιε.

Ὑμέναιος, ὁ (ὕμνος). Ἡ ἐπιγάμιος ᾠδή, ἡ γαμικὸν ᾆσμα, γαμήλιος ὕμνος, τραγῳδίον, τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν οἱ συνοδεύοντες τὴν νύμφην ὅταν ἔφερον αὐτὴν ἀπὸ τῶν γονέων της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Ἰλ. Σ, 493. »Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπολαμπομένων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρειω. Ἡσδ. Ἀσπ. 274. ὅθεν »Ὑμέναιον ᾄδειν« ἀντὶ τοῦ, γαμικὸν ᾄδειν· ὅτι δὲ ἐτραγῳδεῖτο ὁ ὕμνος οὗτος καὶ εἰς τὴν τῶν νεονύμφων τράπεζαν, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, ἔνθα παράκειται καὶ ἡ λαμπάς, δηλοῦται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχ. συμπ. 4. »Ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν ᾠδὰν καὶ τὸν αὐλόν«. Ὁ Ἀθην. 1, λέγει περὶ τοῦ Φιλοξένου· »Λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾖσας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχὴ· γάμε θεῶν λαμπρότατε, πόντας ἐψυχαγώγησε«. 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. θεὸς τοῦ γάμου, συνήθ. Ὑμήν, ὃς τις ἐπεφωνεῖτο εἰς τὰ γαμήλια τραγῳδία. »Ὑμὴν ὦ ὑμέναιε«. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1742. Θεόκρ. 18, 58. Κατοῦλ. 62. Λουκιαν. εἰς Ἡρόδ. ἔχει· »Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, ᾄδα κατομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίᾳ ἐπεροιδόμενος, ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστιν· ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιω. Ὁ Πολυδ. 3, 38. λέγει, ὅτι τὸ, ὑμήν, εἶναι ταὐτὸν μὲ τὸ ὑμέναιος, τὸ γαμήλιον ᾆσμα. Ἡ παραγωγὴ τούτου εἶναι ἀβέβαιος, ἂν καί τινες νομίζουσιν, ὅτι συγγενὲς εἶναι τοῦ, ὕμνος, ὡς Λεωνίδας ὁ Ταραντινὸς Ἐπιγρ. 80. καλῶν τὸν ποιητὴν Ἀλκμᾶνα »Τμνητῆρα ὑμεναίων« ἴδε Φώτ. βιβλ. σελ. 987. εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς τοῦ Πρόκλου χρηστομαθείας· ὅθεν

Ὑμεναιόω, ῶ. Εἰς γάμον συνάπτω, συζεύγω, ὑπανδρεύω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076. καὶ, 1112. Θεόκρ. 22, 179. Πλούταρ. γαμ. παραγγ. »Λόγον συνυμεναιοῦντακ. 2) ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, γάμῳ συνάπτειν, ἢ, συνάπτειν γάμῳ καὶ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμονα· ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει ὑμεναιοῦν, ᾄδειν τὸν ὑμέναιον· καὶ οὕτω φέρεται παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 552. »Ὅτ' ἀμφὶ λεχος σὸν ὑμέναιον ἰόστατι γάμονα«. 3) τροπ. συνδέω, συνόπτω. Πλούτ.

*Ὑμενήϊος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ὡς θεοῦ τῆς χαρᾶς. Ἀνάλ. 2, σελ. 517.

Ὑμένινος, ίνη, ινον (ὑμήν). Δερμάτινος, ἐκ δερμάτων συγκείμενος.

*Ὑμένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑμήν.

Ὑμενοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὑμήν, εἶδος). Ὁ ὑμένος, δέρματος εἶδος ἔχων, μὲ ὑμένα ὅμοιος, Ἀριστοτέλης.

Ὑμενόπτερος, ὁ, ἡ (ὑμήν, πτερόν). Ὁ ὑμενοειδῆ πτερὰ ἔχων, ὡς π. χ. ἡ νυκτερὶς, ὁ τέττιξ κ. τ. τ.

Ὑμενόστρακος, ὁ, ἡ (ὑμήν, ὄστρακον). Ὁ ὑμενῶδες ὄστρακον ἔχων, »Ποτήριον ὑμενόστρακον«, λεπτότατον ὡς ὁ ὑμήν. Λουκιαν. Δεξιφ.

*Ὑμενόω (ὑμήν). Μεταβάλλω εἰς ὑμένα, εἰς δέρμα, ἐγκλείω εἰς δέρμα. Παθ. γίνομαι δέρμα.

Ὑμενώδης, ες, ὁ, ἡ, συνῃρημ. ἀντὶ τοῦ, ὑμενοειδής. »Ἔνδυμα ὑμενῶδε,« = ἐνήτριον. Σχολ. Πλάτ. σελ. 38.

Ὑμές, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς.

*Ὑμέτερόνδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς ὑμέτερον, ἐξυπακουομ. τοῦ, οἶκον, εἰς τὴν οἰκίαν σας, Ἰλ. Ψ, 86. ἐκ τοῦ

Ὑμέτερος, ερα, ερον (ὑμεῖς). Ἰδιόκός σας· τὸ Λατ. vester. Ὅμ »ὑμέτερος ἑκάστου θυμὸς«, τὸ θάρρος τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἐσᾶς, Ἰλ. Ρ, 226. καὶ, »ὑμέτερος αὐτῶν θυμὸς«, Ὀδ. Β, 138. »τὸ ὑμέτερον«, ἐξυπακομ. τοῦ, μέρος, ὅτι εἶναι εἰς τὸ μέρος σας, Ἡρόδ. 8, 140. 1. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σός, Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 119. 627. ἴδε καὶ, ὑμός.

Ὑμήν, ένος, ὁ. Δέρμα λεπτόν, φλοιὸς, κάλυμμα, χιτών, τὸ λεπτότατον δέρμα ὡς ἡ φλοῦδα, ἡ ἠτσίπα τοῦ κρομμυδίου. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, ὕω, ὕδω· ὡς ὑγρόν τι δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἀλλὰ τὸ, ὑμήν, καθόλου εἶναι λέξις νεωτερική, καὶ λέγεται ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ ὄμματος, ἀλλὰ καὶ »ὑμὴν περικάρδιος, καὶ, περιτόναιος«, παρ' Ἰατροῖς. Ἴσως προκύπτει τὸ, ὑμήν, ἀπὸ τοῦ, ὕφω, ὑφαίνω, σημαῖνον πᾶν ὕφασμα· καὶ τῷ ὄντι παρ' Ἀθην. λέγει ὁ Εὔβουλος (σελ. 562.)· »Λεπτονήτους ὑμένας« λεπτὰ ὑφάσματα, ἱμάτια. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. »Ἀμέσητα, ὑμένα Αἰολεῖ« ὁ αὐτὸς ἔχει· »Ὑμένιον, λεπτόνα· καὶ »Ὑμνίον, τὸν ἀμίλγηνα· καὶ »Ἀμνίον, τὸν ὑμέναι· καὶ »Ὑμενῶδες, λεπτόν, ἀεροειδές« καὶ »Ὑμι, εἶδος ἐνδύματος« καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ὑμήν, = ἀμνὴν, ἀμενής, ἢ τοὐλάχιστον τὸ, ἀμνίον, = ὑμένιον, καὶ, ὑμνίον, Αἰολικ. Παρὰ Κλήμεντι Παιδαγ. 2, φέρεται »Τῶν ὑμενίων (εἰς χειρογρ. ὑμενίων) τῶν περιόπτων τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα ἱμάτια ἔχοντα ζώδια ἐν τῇ πορφύρᾳ«.

*Ὑμήν, ένος, ὁ, Hymen. Ὁ θεὸς τοῦ γάμου, καὶ, Ὑμέναιος, λεγόμενος. 2) ὡς τὸ, ὑμέναιος, τὸ τοῦ γάμου τραγῴδιον. (πιθαν. ἐκ τοῦ, ὕω, ὑφω.) [τὸ υ ψιλὸν μακρόν, Ἀριστφ. Ὄρν. 1742. Θεόκρ. 18, 58. Κατοῦλλ. 62. Ὀβ. Ἡρ. 12, 137. ἀλλὰ καὶ βραχύ, Ὀβ. Ἡρ. 6, 44. 45. 9, 134. 14, 27.]

*Ὑμήναος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ὑμέναιος, Σαπφώ, Λείψ. 73. σελ. 80. Παρβλ. Ἑρμάν. Στοιχ. Μετρ. σελ. 28. καὶ εἰς ἓν ἐπίγρμ. παρὰ Letronne, Journ. des Sav. 1828. März. p. 184.

Ὑμή, καὶ, ὑμήν, ἀντὶ τοῦ, ὑμετέρα. Ἰλ. Ε, 489. Ν, 815. ἴδε ὑμός.

*Ὑμήττιος, ία, ιον. Ἴδιος τοῦ ὑμηττοῦ.

*Ὑμηττίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ ὑμήττιος, Νίκ. Ἀλ.

*Ὑμηττός, ὁ, Hymettus. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὸ μέλι καὶ τὰ μάρμαρά του περίφημον. Νίκ. Ἀλ. 446. καὶ διὰ δύο μμ γραφόμ.

Ὑμμας, Αἰολικ ἀντὶ τοῦ, ὑμᾶς· ὡς καὶ τὸ, ὑμμες, ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4, 10.

Ὑμμε, παλ. Αἰολκ. Δωρ. καὶ ἐπικ. αἰτιατ. τοῦ, ὑμεῖς. Ὅμηρος.

*Ὑμμες, παλ. Αἰολκ. Δωρκ. καὶ ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς, Ὅμηρος.

Ὑμμι, ὔμμιν, παλ. Αἰολκ. Δωρκ. καὶ ἐπικ. δοτ. τοῦ, ὑμεῖς, ἀντὶ τοῦ, ὑμῖν. Ὅμ.

*Ὑμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ, ὑμός, ὑμέτερος.

Ὑμναγόρας, ὁ, ἡ (ὕμνος, ἀγορεύω). Ὁ ψάλλων ὕμνους, Ἀνάλ 2. σελ. 518.

*Ὑμνέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω, Ἡσδ. ἔρ. 2.

Ὑμνέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὕμνος). Ἐπαινῶ, εὐφημῶ, ἐξυμνῶ, πολλάκις εἰς τοὺς ὕμν. τοῦ Ὅμ. καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡσδ. Θεογν. 11, 33. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδσ. οὐδέποτε ἀπαντώμενον· μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ. Κυν. 1, 8. »Θεοὺς τὸν γάμον (τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος) παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι, ὕμνους ᾄδω. Ἡσδ. ἔργ. »Σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαιω· ᾄδουσαι, εὐλογοῦσαι. »Ὑμνεῖν τοὺς θεούς«. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8, 1, 8. ἐξαιρ. δι' ὕμνων ἐγκωμιάζω. β) ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, ἱστορῶ, ἐξαιρ. ἐπαναληπτικῶς διηγοῦμαι, τὸ ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, θρυλλῶ. Ξενοφ. Ἑλλ, 7, 1, 26. »Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον« τὴν θρυλλουμένην, λεγομένην. Πλάτ. Πολ. 2. »Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη« λέγουσι πάντες. Valck. Φοιν. 441. Ἐῖνδ. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 297. D. οὕτω καὶ Ξενοφ. 4, 2, 33. »Πάντες ὑμνοῦσιν ὡς φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο« λέγουσι, διηγοῦνται. γ) Κατ' ἀντίφρασιν δὲ ἀντὶ τοῦ, κακολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, βλασφημῶ, μέμφομαι, ὀδύρομαι. Αἰσχυλ. »Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοιω. Εὐρ. Μηδ. 423. »Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνα«. Πλάτ. Πολ. 1, σελ. 329. Β. »Καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅτων κακῶν σφίσιν αἴτιον«. Σοφοκλ. Ἠλ. »Χθονὸς τῆς ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά«. Ruhnk. Τιμ. σελ. 262. 2) ἀμετβτ. ᾄδω, ψάλλω, τραγῳδῶ. Πλάτ. Πολ. 5, 11. ἐκδ. Ἀστίου. (Τὸ υ ψιλὸν παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐνίοτε λαμβάνεται βραχύ, Πόρτ. Εὐρ. Μηδ. 441.)

Ὑμνηπολέω, ῶ. Περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρέφομαι, καταγίνομαι εἰς ὕμνους, ὕμνους συνθέτω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑμνηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος, ὁ κάμνων ὕμνους, ἀοιδοπόλος, ποιητὴς ὕμνων.

Ὑμνήσιος, ὁ, ἡ· παρ' Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 12, 5. = ὑμνητός.

Ὑμνησις, εως, ἡ (ὑμνέω). Τὸ ὑμνεῖν, ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν.

Ὑμνητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ὑμνητής, οῦ, ὁ (ὑμνέω). Ὁ ὑμνῶν, ὅς τις ὑμνεῖ, ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει· καθόλου δέ, ἀοιδός, ψάλτης· ὅθεν

*Ὑμνητήριος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑμνητικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὕμνον, ἢ εἰς τὸ ὑμνεῖν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ὑμνητός, ή, όν, ρήματ. ἐπίθετ. τοῦ, ὑμνέω. Ἄξιος ὕμνου, ἢ ὑμνήσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ὑ-

μνήσέ τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑμνήσῃ τις. Πίνδ. Πύθ. 10, 24. 11, 93.

Ὑ̄μνήτρια, ἡ καὶ, ὑμνητρίς, ίδος, ἡ· θηλκ. τοῦ, ὑμνητήρ, ὑμνητής. Ἡ ὑμνοῦσα, ὕμνους ᾄδουσα. Πολυδ.

Ὑ̄μνιάω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1305.

* Ὑ̄μνίον, τό, = ἱμνίον, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, ὑμένιον, ὑποκορ. τοῦ, ὑμήν.

Ὑ̄μνογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὕμνους γράφων, ἡ γράφας.

Ὑ̄μνοδότειρα, ἡ. Ἡ τῶν ὕμνων δότειρα. Ὀρφ. θηλυν. τοῦ

* Ὑ̄μνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ὕμνους, ποιητ.

Ὑ̄μνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ ὕμνους συντιθεὶς, ὅστις συνθέτει ὕμνους, ὑμνοποιός, ποιητής. Μελέαγρ. 1, 44. 123, 16. 129, 4. παρβ. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 42.

* Ὑ̄μνόθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐξ ὕμνων καὶ ἀσμάτων συντεθειμένος.

Ὑ̄μνολογέω, ῶ (ὑμνολόγος). Ὕμνους λέγω, ᾄδω, ἐγκωμιάζω, εἶμαι ὑμνολόγος· ὅθεν

Ὑ̄μνολογία, ἡ. Τὸ ὕμνους λέγειν, ψάλλειν, ᾠδὴ, ἔπαινος, ἐγκώμιον. Χρυσόστμ.

Ὑ̄μνολογίζω, = ὑμνολογέω· ἐκ Mart. Capella.

Ὑ̄μνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕμνους λέγων, ψάλλων, ὑμνῳδὸς, ἀοιδός, ψάλτης, ἐγκωμιαστής. Ἡμνῳδ.

Ὑ̄μνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕμνους ποιῶν, ποιητής, = ὑμνοθέτης. Εὐριπ.

* Ὑ̄μνοπολέω, = ὑμνηπολέω, ἐκ τοῦ

Ὑ̄μνοπόλος, ὁ, ἡ, = ὑμνηπόλος.

Ὕμνος, ὁ. Ὠδὴ, τραγῴδιον. Ὀδ. Θ, 429. »Δαιτί τε τέρηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων· περιφραστικῶς τὸ, »Ὕμνον ἀοιδῆς· ἀντὶ τοῦ, ᾠδὴν, ἢ ὕμνον, ὡς ἀντὶ τὸ τῆς συνηθείας »Τραγῴδιον, ἢ τραγοῦδιον· ἀλλ' εἰς τοὺς ὕμνους τοῦ Ὁμρ. καὶ παρ' Ἡσδ. ἔργ. 659. ἀντὶ τοῦ, ἔμμετρον λόγον, ᾠδὴν, ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας. 2) ποιητικὸν ἢ ἐπαινετικὸν τραγῴδιον, ἐγκώμιον, συνήθ. ᾠδὴ εἰς θεὸν, ἢ εἰς τιμὴν θεοῦ, ἡρώων, Πίνδρ. »Ὕμνους θεῶν. Πλάτ. Πολιτ. 10, 7. ποτὲ μὲν εἰς ἐπικ. εἶδος, ὡς οἱ Ὁμηρ. καὶ Ὀρφικοὶ ὕμνοι ποτὲ δὲ εἰς λυρικὸν, ὡς ἐκεῖνοι τοῦ Πινδάρου, οἵτινες ἐψάλλοντο συνήθ. μὲ τὴν λύραν χωρὶς χορὸν, Boeckh Πίνδ. Λείψ. σελ. 559. 3) κατ' ἐξοχὴν, ἐγκώμιον. 4) θρῆνος· ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἔχει· »Ὕμνος, ᾠδὴ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους θρηνώδους. 5) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὕμνος, χρησμός· λόγιον· καὶ ὁ Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. στίχ. 481. λέγει· »Εὐριπίδης (Ἰων. 6.) δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοεῖν τὸν ὕμνον δίδωσιν· ἔνθα τὸ, ὑμνῳδεῖν, ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τίθησιν. Λέγεται δὲ ἔτι ἡ λέξις καὶ κατ' ἀντίφασιν ὡς καὶ τὸ, ὑμνῶ, ἀντὶ τοῦ, κακολογία, ὕβρις· οἷον παρ' Εὐρ. Μηδ. 427. »Ἐπεὶ ἀνάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένυᾶν· ἀντὶ τοῦ, αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις. (ἐκ τοῦ, ὕω, ὕδω, ὑδέω, ᾄδω. παρακ. παθητ. ὕμαι, ὕμνο.· δύναται δὲ νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ, ὑμὴν, γενικ. ὑμένος, καὶ συγκοπ. ὕμνος· διότι καὶ τὸ, ὑμὴν, ἐκ τοῦ ὕω, ὕδω, ἢ ὕφω, παράγεται.) ὅθεν

Ὑ̄μνῳδέω, ῶ (ὑμνῳδός). Ὕμνον ᾄδω, εἶμαι ὑμνῳδός, Ὁμ. ὕμν. 1, 761. 2) = χρησμῳδέω.

* Ὑ̄μνῴδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὕμνων.

Ὑ̄μνῳδία, ἡ (ὑμνῳδέω). Ἡ τοῦ ὕμνου ᾠδὴ, τὸ ψάλσιμον τοῦ ὕμνου. 2) ψαλμῳδία, τραγῴδιον.

Ὑ̄μνῳδογράφος, ἡμαρτμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ὑμνογράφος. Ἰώσηπ. εἰς Μακκαβ. 18.

Ὑ̄μνῳδός, ὁ, ἡ (ὕμνος, ᾠδή). Ὁ ὕμνους ᾄδων, ὑμνολόγος. 2) = χρησμῳδός.

Ὑμός, ἡ, ὸν· Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰδικός σας, ἰδική σας, ἰδικόντων. Ὅμηρ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς τὸ, δεξιός, δεξίτερος κ. τ. τ. παραβλ. ἁμός.

* Ὑ̄μος, ἡ ὑμός, ὁ, ἴδε ὑμα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ν.

Ὑ̄ν, αἰτιατ. τοῦ, ὕς, Ὀδσ.

Ὑ̄νις, ἡ, ὕνις, εως, ἡ· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. 3, 282. ὕννις, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ὕννη, ἢ ὕνη, ἡ. Τὸ τοῦ ὀρότρου σιδήριον, τὸ τέμνον τὴν γῆν· ὑννίον, τό, εἰς τὴν συνήθειαν. Πολυδ. 2. »Τὸ δὲ ἀροῦν, σιδήριον, ὕνις, ἧς τὸ ἄνρον, νύμφη«. Ὁ Πρόκλος ἔχει· »Ὑνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτριᾷν σχίζον τὴν γῆν«. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 147. 254. 284. Ὁ Πλούταρχ. Συμπ. 4, 5. διηγεῖται ἀστεῖόν τι περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως· »Τὴν δὲ ὖν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι (παρ' Αἰγυπτίοις) λέγουσι· πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὃ φασι) τὴν γῆν, ἶχνος ἀρόσεως ἔδηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοὔνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὑός«. (Κατὰ τὸν Σουΐδαν Τ, 3 σελ. 530. εἶναι καὶ ἐκ τοῦ, τύπου, ὕνις, ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἀλλ' ἐναντιοῦται ὑπὸ Φιλ. Θεσσ. 14, 3.)

* Ὑ̄ννιμάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ πολεμῶν, μαχόμενος μὲ τὸ ὑννίον.

Ὑ̄ννος, ὁ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἴυνος, ἡ ἰυνός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὕννος, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νεσήσας πρὶν κυηθῆναι« καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. Νάνοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕνοι, λέγονται«. Ὁ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 6, 24. ἀντὶ τούτου, γίνες, ἔχει· ἔνθα ἴδε καὶ διεξοδικωτέραν περιγραφήν.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ο.

Ὑ̄οβοσκός, ὁ (ὖς, βόσκω). Ὁ τὰς ὖς βόσκων, συβώτης, χοιροβοσκός.

Ὑ̄οβότης, ου, ὁ· = ὑοβοσκός.

* Ὑ̄οειδής, ὁ, ἡ (ὖς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χοίρου, ὅμοιος μὲ χοῖρον· »ἐστοῦν ὑοειδέα«, κόκκαλόν τι, τὸ σχῆμα ἔχον τοῦ Τ, μὲ δύο πτερύγια, εἰς τὸν λάρυγγα. 2) τροπκ. χοιρινος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χοίρων, ῥυπαρὸς, κακοήθης.

Ὑ̄ομουσία, ἡ (μοῦσα, ὖς). Ἡ τοῦ χοίρου μουσικὴ, χοίριον τραγῴδιον· χοιρῳδία, ὑῳδία. Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

Ὑ̄οπόλος, ὁ, ἡ (ὖς, πολέω). Ὁ περὶ τοὺς χοίρους πολῶν, ἀναστρεφόμενος, ὑοβοσκός, συβώτης. Πολυδ.

Ὑ̄όπρωρος, ὁ, ἡ (πρῴρα, ὖς), Μὲ πρῴραν, ἥτις εἶναι εἰς τὰ ἔπανω γυρισμένη, ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου· ἐπίθετ. ἑνὸς πλοίου τῆς Σάμου· ἴδε Σάμαινα· ὅθεν »Τόπρωρος ναῦς τὸ σίμωμα«. Πλούτ. Περικλ. 26. ὅπου πρὸ τοῦ Κοραῆ ἀνεγίνασκαν ψευδῶς »Τπόπρωρος«, Ἡρόδ. 3, 59. λέγει περὶ αὐτῶν τῶν πλοίων· »Νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας«.

* Ὑ̄ός, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ υἱός, ἄχρηστον. Lob. Φρύν. σελ. 40.

* Ὑ̄ός, γενικ. τοῦ, ὖς, Ὅμηρος.

Ὑ̄όσειρις, εως, ὁ. Εἶδος φυτοῦ. Πλίν.

Ὑ̄οσκυαμάω, ῶ. Ὑοσκύαμον τρώγω, ὅ ἐστι, μαίνομαι. Φώτιος ἐκ Φερεκράτους »Ὑοσκυαμᾶς ἀνὴρ γέρων«. ἐκ τοῦ

Ὑ̄οσκύαμος, ὁ, (ὖς, κύαμος). Πόα τις μανιώδης καὶ κορωτικὴ, τῆς ὁποίας ὅταν φάγῃ τις, ἢ πίῃ τὸν ζωμὸν, γίνεται ὡς μεθυσμένος καὶ παράφρων. Ξενοφ. Οἰκονομ. 1, 13. »Πῶς ἀργύριον αὐτῷ ὠφέλιμον εἴη, εἰμή γε καὶ τὸν ὑοσκύαμον καλούμενον χρήματα εἶναι φήσομεν, ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται«. Πλίν. 25, 4. Ὁ Διοσκορ. 4, 69. περιγράφει τούτου τρία εἴδη, τὰ τοῦ Λινναίου Hyoscyamus niger, albus, et aures.

Ὑ̄οστασία, ἡ. Ἡ τῶν ὑῶν στάσις, συοφόρβιον.

Ὑ̄οστάσιον, τό, = συοφορβεῖον. Σταῦλος τῶν χοίρων.

Ὑ̄οφορβεῖον, τό (ὑεφορβός). Σταῦλος, ἀχοῦρι τῶν χοίρων.

* Ὑ̄οφόρβιον, τό. Ποίμνη, ἀγέλη τῶν χοίρων.

Ὑ̄οφορβός, ὁ (φέρβω). Χοιροβοσκός.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Π.

Ὑ̄παγαναχτέω, ῶ (ἀγανακτέω). Ἐπί τι ἀγανακτῶ. 2) ὀλίγον τι ἀγανακτῶ.

Ὑ̄παγαπάω, ῶ (ἀγαπάω)· παρ' Ἰωσήπ. 12, 4. 6. ἔνθα πιθανῶς »Ὑπεραγαπάω« γραπτέον· κυρίως δὲ, ὀλίγον, κρυφίως ἀγαπῶ.

Ὑ̄παγγέλλω (ἀγγέλλω). Κρυφίως ἀγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ, λέγω, προοίδω, διαβάλλω, συκοφαντῶ.

Ὑ̄πάγγελος, ὁ (ἄγγελος)· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 839. Ὁ ὑπ' ἀγγέλου μηνυθεὶς, καλεσθεὶς. »Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος· μὲ ἔκραξαν, μὲ ἐμήνυσαν δηλαδή, καὶ ἦλθα.

Ὑ̄πάγγελτος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαγγέλλω. Κρυφίως ἀγγελμένος, ἐγνωσμένος, φανερωμένος, διαβεβλημένος, προδομένος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.

Ὑ̄παγκάλιος· = ὑπάγκαλος. Σουΐδ.

Ὑ̄παγκαλίζω, Μ. ἴσω (ἀγκαλίζομαι). Λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. Εὐριπ. Κύκλ. 496. »Φίλον ἄνδρα ὑπαγκαλίζαιμι· κυρίως δὲ ἐνεργητ. σημαίνει τὸ, δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας· ὅθεν

Ὑ̄παγκάλισμα, τό. Ὅ,τι λαμβάνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅ,τι ἀγκαλιάζει τις, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐναγκαλίσματος, ἡ γυνὴ, ἡ ἐρωμένη. Σοφοκλ. Τραχ. 540. »Καὶ νῦν δ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα«.

Ὑ̄πάγκαλος, καὶ, ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας φερόμενος, τὸν ὁποῖον φέρεις εἰς τὰς ἀγκάλας· Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχαιολ. 7, 64. παρβλ. ὑπωλένιος.

Ὑ̄παγκώνιον, τό (ἀγκών). Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος προσκεφάλαιον. Γαλην. ἐς τὸ Λατιν. Cubital ἢ Cubitus.

Ὑ̄πάγνυμι, (ἄγνυμι). Ὑποκάτω τσακίζω, συντρίβω. Ὀππιαν. Ἁλ. 653.

Ὑ̄παγόρευσις, εως, ἡ (ὑπαγορεύω). Τὸ ὑπαγορεύειν, ἔμπνοια, ὑποθήκη, συμβουλή. Ἰώσηπ.

* Ὑ̄παγορευτικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν, Σεξτ. Ἐμπειρ. Μαθημ. 8, 201.

Ὑ̄παγορεύω, Μ. εύσω (ἀγορεύω). Λέγω τι πρότερον, διὰ νὰ ἀκούσῃ αὐτό τις, καὶ νὰ τὸ γράψῃ, ἢ νὰ τὸ εἴπῃ εἰς ἄλλον (Dicter, Γαλ.) Ξενοφ. Οἰκον. 15, 7. »Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα συνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν«. 2) δηλῶ, φανερόνω, κρυφίως εἰδοποιῶ. 3) νουθετῶ, συμβουλεύω, μαθητεύω διδάσκω, ὁδηγῶ, ἑρμηνεύω, ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι· ἐξ ἐναντίας ἀποκρίνομαι. 5) ἐπίτι ἢ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὴν πρᾶξιν) λέγω. »Ἐλπίδα, πρόφασιν ὑπαγορεύειν«. Στράβ. 1. ὑποβάλλω, ἐγχειρίζω, εἰς χεῖρας δίδω, προξενῶ, αἰτίαν, ἀφορμὴν δίδω· δίδω νὰ καταλάβῃ τις. Παρ' Ἰσοκράτ. »Πρός τε τοὺς ὑπειρημένους λόγους« ἀντὶ τοῦ, προειρημένους.

Ὑ̄παγορία, ἡ· ὡς τὸ, ὑπαγόρευσις. Ἡ συμβουλή, Δωρ. ἀντὶ, ὑπηγορία, Lobeck. Φρύν. σελ. 702.

Ὑπάγροικος, ὁ, ἡ (ἄγροικος). Ὀλίγον ἄγροικος, ὀλίγον χωριάτης. Λατ. subrusticus.

Ὑπάγρυπνος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον ἄγρυπνος. Ἱππκρ.

Ὑπάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.) μεταβ. Ἄγω, φέρω ὑποκάτω. Ἰλ. Π, 148. »Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους· ἀντὶ τοῦ, ἤγαγεν ὑπὸ ζυγόν· ἔβαλεν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ψ, 291. λέγεται ἔτι καὶ »Ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους«, Ὀδ. Ζ, 73. — β) φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Ὑπαγμένοι, ἀντὶ, ὑπηγμένοι, δοῦλοι, ὑποσυργοίω. »οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χέρας τὰς ἐμάς«, Ἡροδ. 8, 106. ἀλλὰ καὶ, φέρω ἕνα κατάδικον ἔμπροσθεν εἰς τὸν ὑψωμένον θρόνον τοῦ κριτοῦ, ὥστε νὰ στέκεται κατώτερα παρὰ τοῦτον· παραβλ. ὑπὸ, Γ. 1. καὶ ἐντεῦθεν, »ὑπὸ δίκην ἄγω«, εἰς δίκην ἐνάγω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον. Ἡροδ. 6, 72. 82. Θουκυδίδ. 3. »Ὑπάγειν εἰς δίκην«. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 17. »τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα«; καὶ μετὰ γενικ. 1, 3, 12. »Ὑπαγόμενος θανάτου διὰ τὴν προδοσίαν, κατηγορούμενος, ἐγκαλούμενοι εἰς τὸ δικαστήριον ὡς αἴτιος θανάτου Ἡρόδοτ. 9, 94. »Ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον· ὑπὸ δίκην ἦγον· οὕτω καὶ »Ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους· καὶ »Ὑπάγειν δικαστηρίοις· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 9, 18. »Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι· καὶ »Τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι«. ἀλλὰ καὶ, ὑπάγειν, ἁπλῶς, χωρίς τινα ἄλλην προσθήκην. — γ) ἄγω, φέρω, ὁδηγῶ εἴς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ πρός τι, ὡς τό, Γαλ. amener. συνήθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ, πανούργως, κρυφίως ἑλκύω, φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ εἰς τὰ θελήματά μου, μετ' ἀπάτης πείθω· Wess. Ἡροδ. 9, 94. Εὐρ. Ἀνδρ. 428. Πλούτ. εἰς Σόλ. 8. Ἀππιαν. Πόλ. πολ. 3, 37. ὡς τό Λατ. inducere. Κατά μέσ. διάθεσ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν, τοῦ νὰ ζητῇ τις ὠφέλειαν διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ φέρῃ, ν' ἀποπλανήσῃ τὸν ἄλλον· Ξενοφ. Ἀν 2, 1, 13. »Ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεύσαιεν καὶ, 4, 2. »νῦν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν«. 2) σηκόνω ὑποκάτωθεν, ἐκβάλλω· »Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς· δηλ. ὑπεξῆγε, Ἰλ. Λ, 163. — β) φέρω πρὸς τὰ κάτω· »κοιλίαν, γαστέρα ὑπάγειν«, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτίου· Lobeck Φρύν. σλ. 508. ἐντεῦθεν ἄρα λέγει ἡ συνήθεια· »τὸν ὑπάγει ὑποκάτω«, ἀντὶ τοῦ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας. Ὁ Ἱπποκρ. λέγει καὶ οὐδετ. »κοιλία ὑπάγουσα«, ἀνοικτή κοιλία, ἔχουσα κίνησιν, ὑποχώρησιν. — Β) ἀμεταβ. κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀποκρύνομαι, διάγω μεμονωμένην ζωήν· »ὑπάγω, φρένα τέρψας«, Θέογν. 9, 17. ἐπὶ στρατεύματος, ἀποσύρομαι, Ἡροδ. 4, 120. 122. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυν. 10 4. »Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον· ἀντὶ τοῦ, κρυφίως, ἐλαφρά, χωρίς θορύβου ἄγειν τὰς κύνας. 2) προάγω, προπορεύομαι, προχωρῶ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν πορεύομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 29. »Τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο«. Ἀριστοφάν. Νεφ. 1298. »Ὕπαγε, τί μέλλεις«; ἀντὶ τοῦ, πορεύθητι. »ὑπάγετ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ«, Ἀριστφ. Ἀντωνίν. 9, 29. »Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε«. Ἰωάν. Εὐαγγ. 14, 4. »Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω«· ἐς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ἥτις μεταχειρίζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄγω· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διάπειμαι, ἢ ἔχω, οὐδετέρ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξακολουθῶ, τρέχω τὸν δρόμον μου. Ἡ χυδαία φωνὴ λέγει κατὰ παραφθορὰν καὶ ἀφαίρεσιν ἔτι »Πάω, πάγω, παγαίνω, καὶ, πηγαίνω.

Ὑπαγωγεύς, έως, ὁ. Ἀγγεῖον, σκάφη, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ πρὸς οἰκοδομὴν πηλός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1149. κατὰ τὸν Σχολιαστήν, καὶ ἐργαλεῖόν τι οἰκοδομικόν, ξυστήρ, ἢ σιδηρίον τι, οἷον πτυΐδιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κονιαταί· ἄλλοι δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, τινὲς δὲ αὐτὸ παρέξυστον λέγουσι, μυστρὶ ἢ μηστρί. 2) τιμωρητικόν τι ὄργανον. 3) κινητικόν τι ξυλάριον εἰς τὰ χορδότονα μουσικὰ ὄργανα, ὑπὸ τῶν χορδῶν τιθέμενον, διὰ νὰ διέχωσι ἀναλογικῶς ἀπ' ἀλλήλων· τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ὑποβολεύς, λέγεται. Θέων μαθηματ. Πλάτ. 16, καὶ Πτολεμ. Ἁρμ. 1, 8. ἐνθαδόμως »Ὑπαγώγιον, τόν· κεῖται· ἴδε ἔτι καὶ, Σουΐδαν.

Ὑπαγωγή, ἡ (ὑπάγω). Τὸ ἄγειν, φέρειν ὑποκάτω, ἔνδον, μέσα ἢ πρός τι, τὸ φέρειν εἰς τὰ ὀπίσω, ὁδηγία, φέρσιμον. Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 12. »Πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου«. 2) Ἀπάτη, πανουργία, ἐξαπάτη, τὸ φέρειν τινὰ πανούργως πρὸς ἑαυτόν. Δημοσθέν. 3) Ἐπαναχώρησις, ἀναχώρησις, ἐπιστροφή, (retrait) φυγή. Θουκυδ. 3. 97. »Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί· διώκοντες καὶ διωκόμενοι, ἤτοι ἐπαναχωροῦντες. 4) »Κοιλίας ὑπαγωγή· ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῶ. Ἱστορ. 6, 29. »Ὀχεία ἐξ ὑπαγωγῆς· ἡ ἐν τῷ φεύγειν γινομένη, ἤτοι ἐν τῷ κινεῖσθαι, πορεύεσθαι.

* Ὑπαγωγίδιον, τό, καὶ

* Ὑπαγώγιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, ὑπαγωγεύς.

Ὑπαγωγικός, ή, όν. Ἐκτεταμένος, κατὰ μῆκος τανυσμένος, πολλὰ ἀμφ. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 34. »Περίοδον ὑπαγωγικὴν καὶ πλατεῖαν· τὴν ἐκτεταμένην, τανυσμένην καὶ μακράν· ἀντ' αὐτῆς δὲ κεῖται κατωτέρω »Πτῖα καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιρρέουσα τοῖς νοήμασιν«, ἠμαρτημένως, ἔνθα ἀναγνωστέον »Ὑπαγωγικὴν ἐκ παραλλήλου τοῦ, περιρρέουσα.

Ὑπαγωγός, ή, όν (ὑπάγω). Ὁ ὑποκάτω ἄγειν δυνάμενος, δεινός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κινῇ, καθαρίζῃ τὴν γαστέρα, κινητικός. »Κοιλίας ὑπαγωγός«.

Ὑπᾴδω, (ᾄδω). Ψάλλω, ᾄδω ἐπί τι. 2) ἡσύχως ᾄδω. Ὁ Πολυδεύκης ἔχει ὡς συνώνυμα τά, προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν.

* Ὑπαείδω, ποιητ. ἀντί, ὑπᾴδω· (εἰς τὴν ἄρσιν τὸ α, εἶναι εὔχρηστον καὶ ἀντὶ μακροῦ.)

* Ὑπαέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ). Εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἀέρα, ζῶν εἰς τὸν ἀέρα. Αἰλιαν. ζ. ἰδιότ. 8, 26.

Ὑπαί, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπιχ. ἀντὶ τῆς, ὑπό· ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

Ὑπαιάζω, μέλ. ἄξω (αἰάζω). Ὀλίγον, ἢ ἐπί τι αἰάζω, στενάζω.

* Ὑπαιδείδοικα, ἐπ. παρακμ. τοῦ, ὑποδείδω, ἀντί, ὑποδέδοικα. Ἔμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 165.

Ὑπαιδέομαι, μέλ. έσομαι, μετά διπλ. ἀορ. παθ. ὑπῃδέσθην, καὶ μέσ. ὑπῃδεσάμην (αἰδέομαι). Ὀλίγον αἰδοῦμαι. »Ὑπαιδέομαι τινά«· ὀλίγον τι αἰδοῦμαι, σέβομαι, ἐντρέπομαί τινα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 20. »Ὑπῃδεῖτο αὐτόν, ὥσπερ εἰκός, πρεσβύτερον«.

* Ὑπαίετος, ὁ (αἰετός). Εἶδός τι ἀετοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ὑπαιθα, ἐπίρρ. (ὑπό, ὑπαί). Κατ' εὐθύ, εἰς τὸ ἴσον, καὶ ἀντικρύ, καὶ ἔμπροσθεν, κατ' ὀρθόν· »ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη«, Ἰλ. Ο, 520. »ὕθα ῥέων«, Ἰλ. Φ, 271. ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντος· »ἡ δὲ θ' (πέλεια) ὕπαιθα φοβεῖται«, Χ, 141, παρβλ. 143. »Ἰθὺς πέτεται, πετᾶ κατ' εὐθεῖαν ἀπ' αὐτόν. 2) ὡς Πρόθετ. μετά γενικ. ὑποκάτω. Ἰλ. Σ, 421. »αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· εἰς τὸ πλάγιον, πλαγίως τινός· »ὕπαιθα δὲ τοῖο λισθεῖς φεύγει«, Ἰλ. Φ, 255. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 735.

Ὑπαιθριάζω, μέλ. άσω (αἰθριάζω). Εἶμαι εἰς αἰθρίαν, εἰς ὑπαίθριον τόπον, εἰς ἀσκέπαστον οὐρανόν. Συνέτ. σελ. 361.

Ὑπαίθριος, ὁ, ἡ (αἴθριος) ὡς τό ἐπόμ. Ὑποκάτω εἰς αἴθριον, ἀσκέπαστον οὐρανόν· Πίνδ. Ὀλ. 6, 104. Ἡροδ. 2, 62. 7, 119. παρ' Εὐριπ. καὶ τριπλαλήκτον· παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 251.

Ὑπαίθρος, ὁ, ἡ (αἰθήρ). Ὁ ὑπὸ αἴθραν ὤν, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν ἐξαστερίαν· τοῦτέστιν, εἰς ἀνοικτὸν καὶ μὴ ὑποστεγῆν τόπον, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 5, 10. »Σκηνοῦσιν ἐν ταῖς στέγαις οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι σκηνοῦμεν ὑπαίθριοι· ἔξω εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὡς στέγην τὸν οὐρανὸν ἔχοντες· καὶ ἐντεῦθεν »Ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ὕπαιθρον«, ἔξω εἰς τὸν κάμπον, εἰς ἐλεύθερον καὶ μὴ ἐσκεπασμένον τόπον· »τὸ ὕπαιθρον«, ὁ ἐλεύθερος ἀήρ, ὁ ἀσκέπαστος, ἄστεγος οὐρανός, πεδίον, κάμπος· »Ὑπαίθροι πόλεμοι· οἱ εἰς τοὺς κάμπους γινόμενοι. »Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, πράξεις«. Ξενοφ. Οἰκ. 12, 1. Ἀπομν. 2, 1, 6. Οἰκ. 7, 10. »Ὑπαίθρα ἔργα· τὰ γινόμενα ἔξω εἰς τὰ πεδία, ἤτοι εἰς τοὺς κάμπους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, ἔξω τοῦ οἴκου. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἄγιν, »Ὑπαίθριος μανία«· ἡ σφοδρά, ὅτε ὁ μαινόμενος δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ διάγει ἔξω εἰς ὕπαιθρον τόπον. Παρὰ Πολεμικ. ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πολυβίου λέγονται »Ὑπαίθρα· τὰ ἐλεύθερα πεδία, οἱ κάμποι, ἐξ ἐναντίας τοῦ, φρούρια, ἢ ὀχυροὺς τόπους, τοὺς ὁποίους κυριεύειτις διὰ δυνάμεως ἢ νίκης· καὶ ἐντεῦθεν »Ἀντιποιεῖσθαι, κρατῆσαι, ἐκχωρεῖν τῶν ὑπέθρων« καὶ »Ἡ ἐν ὑπέθροις οἰκονομία, εἰς ὕπεθρα πρῶτον ἐξεληλυθώς« ἄρα, πεδίον, κάμπος, τόπος ἀνοικτός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Στρατέπεδον.

Ὑπαίθω, (αἴθω) ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποκαίω. Σοφοκλ. Τραχ. 1210.

Ὑπαικάλλω, (αἰκάλλω) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὑποτείνω.

* Ὑπαινεσία, ἡ (αἰνέω). Συναίνεσις, ἀποδοχή, ἐνθάρρυνσις. ἀμφ.

Ὑπαινίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· Μ. ξομαι· μέτ. ἀποθ. (αἰνίσσομαι). Σκοτεινῶς ἢ μακρόθεν αἰνίττομαι, σημαίνω, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, παραδηλόω. Δημοσθέν. μετὰ αἰτιατ.

* Ὑπαιρέω, Ἰων. ἀντί, ὑφαιρέω, Ἡροδ.

Ὑπαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.). Ἡτύχως, ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἴρω, σηκόνω.

* Ὑπαισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι αἰσθάνομαι, κρυφίως καταλαμβάνω. Ἀριστοτέλ. Ἐπιστ. 2, 5.

Ὑπαΐσσω, Μ. ΐξω (αΐσσω). Πηδῶ, ὁρμῶ κάτω, ὑπάγω ταχέως κάτω· μετ' αἰτ. »ὑπαΐξει φρίκα« (τὴν ἐπιφάνειαν) Ἰλ. Φ, 126. ποιητ. 2) Ὑποκάτωθεν ὑφορμῶ ἔξω, ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν ταχέως· Ἰλ. Β, 310. »Βωμοῦ ὑπαΐξας· ὑφορμήσας, ὑπὸ τοῦ βωμοῦ ἀνορμήσας. (Τὸ παρὰ τοῖς Ἐπ. συνήθ. μακρόν α, εἶναι Ἰλ. Φ, 126. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ.)

Ὑπαισχρος, ὁ, ἡ (αἰσχρός). Ὀλίγον τι αἰσχρός, ἢ ἀσχημος. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπαισχύνομαι, παθ. (αἰσχύνω). Ὀλίγον τι αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Πλάτ. Λαχ. σελ. 179. C.

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὁ ὑπ' αἰτίᾳ ὤν, ὑπεύθυνος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 5. »Μήτε πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἶναι· μήπως διὰ τούτου ἐκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως φέρῃ ἐφ' ἑαυτὸν αἰτίαν τινά, μή πως φανῇ ἔνοχος αἰτίας καὶ ἐγκλήματός τινος, μήπως τὸν κατηγορήσωσιν εἰς τι. »Ὑπαίτιον εἶ-

ναι τινίω· ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 8, 5. »ἀποκρίσεως, ἢ λόγου τινὸς ὑπόχρεως εἶναιω ἔνθα μετὰ ταῦτα ἀντὶ τούτου »ἐφ' ᾧ τις αἰτίαν ἔχειω, κεῖται· διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ ἤσῃ λογαριασμόν.

* Ὑπαιφοινίσσω, ἐπ. ἀντὶ, ὑποφοινίσσω, Νίκ.

Ὑπαιωρέω, ῶ (αἰωρέω). Ὑποκάτω αἰωρῶ, κρεμῶ. Πλούταρχ.

Ὑπαιμάζω (ἀιμάζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἀιμάζω, »Ὑπὸ δασὺν ὑπακμαζούσαις τῷ πυρίω. Αἰλιαν. περὶ Σουΐδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὕφει.

Ὑπακοή, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, ὑποταγή, εὐπείθεια. Ν. Δ.

Ὑπακολουθεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἐπακολουθεῖν.

Ὑπακουός, ὁ (ὑπακούω). Ὅστις ἤκουσεν ἀπὸ τινός τι. Ἀπολλών. 4, 381.

* Ὑπάκουσις, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, = ὑπακοή.

Ὑπακουστέω, οῦτως ἔχει ἐν Χειρόγραφον τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 3, 56. ἔνθα αἱ Ἐκδόσεις, ὠτακουστέω, ἔχουσιν, ὡς τὸ, ἀνηκουστέω, κ. τ. τ.

Ὑπακουστός, ὅθεν, ὑπακουστέος, ὑπακουστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπακούω. Πρέπει νὰ ὑπακουσθῇ, νὰ ἐννοηθῇ.

Ὑπακούω, μέλ. οὐσομαι, σπανιώτ. οὐσω (ἀκούω). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἀκούω τὸν λόγον τινός· »ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέω. ὑπάκουσεν, Ἰλ. Ξ, 845. Ἔτμν. εἰς Ἀφρ. 181. Δίδω ἀερόασιν, ἀκούω τι καὶ ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν φωνήν. Ὀδυσ. Δ, 283. » . . ἔνδοθεν αἴψ' ὑπακοῦσαιω· »ὁ δὲ τ' ἐξελάων ὑπακούειω. »ὁ δὲ ἄλλος . . . ἀποκρίνεταιω Ὀδ. Κ, 83. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρφ. π. χ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 18. πλὴν ἡ σημασία αὕτη εἶναι εἰς τοὺς Ἀττ. σπανία. 2) τροπ. ὑπακούω, (ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια) ἀκολουθῶ, ὑποτάσσομαι, πείθομαι· Ἡροδ. 3, 148. 4, 119. 201. μετὰ γεν. Ἡροδ. 3, 101. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 20. Ἀναβ. 4, 1, 9. Οἰκονομ. 14, 3. »οὐ πάντας εὑρίτκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτηςω· συχνότερ. μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 1, 5. »ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειωω· ἔτι δὲ, ὑποχωρῶ, συναινῶ, συγκατανεύω, κάμνω τὸ προσταττόμενον· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν θυρωρῶν, ἤτοι τῶν ἱσταμένων εἰς τὰς θύρας, ἢ παρὰφυλαττόντων εἰς αὐτὰς, οἵτινες, ὅταν ἔλθῃ τις, ἐρωτῶσιν αὐτὸν ἔσωθεν τίς ἐστὶ, καὶ τί θέλει, ἔπειτα εἰδοποιοῦσι τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ μετὰ ταῦτα ἢ ἀποκρίνονται, ἢ ἀνοίγουσι τὴν θύραν. »Τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούουσανω. Δημοσθέν. Ξενοφ. Συμπ 1, 11. »Κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσα τι εἰσαγγεῖλαιω. Πλάτ. Φαίδων. σελ. 59. Ε. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες κραζόμενοι, ἀποκρίνονται· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἵτινες προκαλούμενοι, παρουσιάζονται, ἔρχονται εἰς τὸ μέσον· ἐπὶ μαθητῶν, οἵτινες δίδουν ἀκρόασιν εἰς τὴν παράδοσιν· ἐπὶ τοιούτων, οἵτινες πείθονται, ὅταν τοὺς κράζῃ, ἢ τοὺς προσκαλῇ τις. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 17. »Ἐκάλεσα αὐτὸν — οὔτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἀεὶ τρέχωνω· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ἤκουσε τελείως, δὲν ἤθελε νὰ ἐξεύρῃ, δὲν ἐψήφησε τὸν λόγον μου· »Ἤδη πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; — ἀλλ' ὑπακούων σχολῇ ὑπήκουσαω· πότε ἀκούσας ἄργησα νὰ ἔλθω, ἤτοι ἦλθον ἀργά, ὅ ἐστι, δὲν ἦλθον παρευθύς; »δεῖπνω ὑπακούειωω, ἔρχομαι μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν δεῖπνον· »ὑπακούεμεν (ὑπακούειν) αὐγαῖς ἁλίουω· εἶμαι κατάθερμος, καὶ πυρώδης, καὶ ἀσείαστος, ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· Πινδ. Ὀλ. 3, 44. »ὑπακούειν τοῖς λόγοιςω, καταλαμβάνω τοὺς λόγους, καὶ δίδω ἐπ' αὐτοὺς ἀπόκρισιν, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 3. »τὰ πράγματα ὑπακούει μοιω, γίνονται κατ' εὐχήν, κατὰ τὴν θέλησίν μου, Ἡρωδιαν. 2, 7, 6. Τὸν μέλλ. ὑπακούσομαι, φαίνεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη ὁ Θουκυδ. 6, 69. παθητικῶς, ἂν ἐνταῦθα ἔχῃ χώραν καὶ ἄλλη τις ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν προτιμᾷ ὁ Γοιλλέριος (Göller). — »Ὑπακούσαιω, παρὰ Γραμμ, ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖται, συνεννοεῖται.

Ὑπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρος). Σχεδὸν, ἐγγὺς τοῦ ἄκρου, ἢ τῆς ἐντελείας ὤν, ἀρκετὰ ἐντελής, Πλάτ. Ἀματ. σελ. 136. C. Πλούταρχ.

Ὑπακτέον, (ὑπάγω, σημτ. 2.) Πορευτέον. Φώτ.

Ὑπακτικός, ἡ, ὸν (ὑπάγω, σημτ. 2.) Ὁ εἰς τὸ ὑπάγειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. »Ὑπαικτικὸς κοιλίαιω· κινητικός, καθαρτικός, ὑπαγωγός.

Ὑπαλγέω, ῶ. Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως ἀλγῶ, πονῶ. ὅθεν

Ὑπαλγής, ές, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀλγῶν, πονῶν.

* Ὑπαλεάζω (ἀλεάζω). Ὑποθερμαίνω, ὀλίγον θερμαίνω, ζεσταίνω, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστ. 15. 12.

Ὑπάλειμμα, τό (ὑπαλείφω). Ἡ ἀλειμμένη ἐπίτι ἀλοιφὴ, ἢ ἡ πρὸς τὸ ἀλείφειν ἐπιτηδεία ἀλοιφή.

Ὑπάλειπτος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαλείφω. Προσαλειμμένος, χρισμένος· παρ' Ἱππακρ. »Φάρμακον ὑπάλειπτονω ἀλοιφὴ διὰ ἄλειμμα, ἢ διὰ χρῖσιμον, ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπαλειπτρίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἱππακρ. »Μήλη ὑπαλειπτρίδιω = ὑπάλειπτρον.

Ὑπάλειπτρον, τό. Ἐργαλεῖόν τι τῶν χειρουργῶν, πρὸς ἀλείφειν ἀλοιφήν τινα ἐπιτήδειον, Specillum· ἢ κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους, »Ἐλασμάτιον, ᾧ ἄντις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούςω.

Ὑπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἐγχρίω, μετ' ἀλοιφῆς κάτωθεν, ἢ ὑποκάτω, ἢ ἐπιπολαίως χρίω, ἀλείφω· καθόλου δὲ, ἀλείφω, ἐξαιρ. ὑποκάτω εἰς τὰ φορέματα. Μέσ. »Ὑπαλείφομαιω ἀλείφω ἐμαυτόν ἢ τὸ ἐμαυτοῦ μέλος. »ὑπαλείφεσθαι εἰ. ἱμάτιονω, ἀλείφομαι φορῶν τὰ φορέματα. Πλάτ. Λάχ. »Φάρμακον ὑπαλείφεσθαιω. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 5. »Ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμούςω· χρίων, βάπτων τὰ ὄμματα· καὶ Παθητ. αὐτόθ. »Ὀφθαλμοὺς ὑπαλιλιμμένουςω· μετὰ χρίσματος ἢ φυκιατιδίου γεγραμμένους, κεχρισμένους. Γρηγόρ. Ναζ. »Οὐδέτινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύνται καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσαω. ὅθεν

* Ὑπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ ἀλείφειν, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἐξαιρ. ὅταν τις ᾖναι ἐνδυμένος.

Ὑπαλεύομαι, μεσ. ἀποθ. (ἀλεύω, ἀνώμ.). Ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, γλυτόνω, διαφεύγω, μετὰ αἰτ. συνήθ. κατ' ἀόρ. »τῶν ὑπαλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, φεύγωω. Ὀδ. Ο, 275. παρβλ. Ἡσιό. Ἔρ. 559 762. μόνον ποιητ. ἴδε καὶ, ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγή, ἡ (ὑπαλλάσσω). Μεταλλαγή, ἀνταλλαγή, ἐναλλαγή, ἀλλαξία. 2) σχῆμα λόγου, ὅταν μέρη τινὰ τῆς περιόδου ἐναλλάσσωνται μετ' ἀλλήλων· Κυϊνκτιλ. 8, 6, 23.

Ὑπάλλαγμα, τό (ὑπαλλάσσω). Τὸ ἐνηλλαγμένον πρᾶγμα, συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, τὸ λαμβάνον τὸν τόπον ἄλλου τινός, τὸ ἀντιβαλλόμενον, ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἀλλαγήν· οὕτω καλεῖται τὸ Νόμισμα »Ὑπάλλαγμα τῆς χρείαςω ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπέχει τὸν τόπον τῆς ἀμοιβαίας χρείας. Ἀριστοτέλ. Νικομ. 5, 8. »Οἷον δὲ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκηνω. Εἰς χρῆσιν δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρον, τὸ ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχ. σελ. 308.

Ὑπαλλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑπαλλαγήν, ἀλλαγήν, ἀλλαξίαν.

Ὑπάλλαξις, ἡ· = μεταλλαξις.

* Ὑπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Μεταλλάσσω, ἐναλλάττω, ἀνταλλάττω, κάμνω ἀλλαξίαν, μεταβάλλω, μετατρέπω, μετατίθημι. Γαλην.

Ὑπάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὑποτεταγμένος· ἢ ὁ εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου τεταγμένος.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ. Ἔκκλισις, ἐκφυγή, ἀποφυγή, διαφυγή· »οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξιςω, δὲν θέλεις διαφύγει πλέον, Ἰλ. Χ, 270. »ἕλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαιω, Ὀδ. Ψ, 287. μόνον ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑπαλύσκω, Μ ξω (ἀλύσκω, ἀνώμ.). Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω. μετὰ αἰτ. »ἔκφυγε Κῆρας . . . ἠδ' ὑπάλυξενω, Ὀδ. Δ, 512. κύμαω, Ε, 430. »ἀέλλαιω, Τ, 189. »τέλος θανάτοιοω, Ἰλ. Λ, 451. Μ, 327. »χρεῖος ὑπαλύξαιω, ἐκφεύγω τὴν χρέος, δὲν τὸ πληρόνω· Ὀδ. Θ, 355. χωρὶς πτῶσιν, Ἡσιό. Ἀσ. 304. Θεογ. 815. τὸ δὲ Ἰλ. Φ, 126. »Μέλαιναν φρίκ' ὑπαλύξειω· ἀντὶ τοῦ ὑποτρέψει, ἢ ἐκπηδήσει εἰς τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν, ὅ ἐστι, νὰ σὲ φάγωτι τὰ ὀψάρια· ὁ Ἀρίστταρχος ἠρμήνευσεν »Ἐπὶ τὴν φρίκα ἀΐξει, ἵνα φάγῃ σε φερόμενονω· ἀλλ' αὕτη ἡ ῥῆσις ἔχει ὁμοιότητάτινα μετὰ τῆς Ψ, 692. »Ὀρ' ὑπὸ φρικὸς βορέω, ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐπὶ φυκιόεντιω.

Ὑπαμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀμάω). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω ἀμάω, θερίζω, κόπτω· »τίτινοςω. Νίκ. Θηρ. 901.

* Ὑπαμβλής, ές, = ὑπαμβλύς, Φίλ. πολλὰ ἀμφίβ.

Ὑπαμβλύνω (ἀμβλύνω). Κατὰ μικρὸν, ὀλίγον ἀμβλύνω.

* Ὑπαμβλύς, ὁ, ἡ (ἀμβλύς). Ὀλίγον ἀμβλύς.

* Ὑπαμείβομαι, μέλ ψομαι, Μέσ. (ἀμείβω). Ἀλλάσσω, κάμνω ἀλλαγήν· »πέντον ὑπαμείβεσθαιω, ἀλλάσσω τὴν ξηρὰν μὲ τὴν θάλασσαν, ὑπάγω εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀππ.

Ὑπαμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος)· = ὑφαμμος. Ἀθήν. σελ. 62.

* Ὑπάμουσος, ὁ, ἡ (ἄμουσος). Ὀλίγον ξένος εἰς τὰς Μούσας. ἀμφ.

Ὑπάμπελος, ὁ, ἡ. Μετὰ ἀμπέλου φυτευμένος. ἀμφ.

Ὑπαμπέχω, μέλ. ὑπαμφέξω (ἔχω, ἀνώμ.). Κρύπτω τι ὑποκάτω τῆς ἀμπεχόνης, ἤτοι τοῦ φορέματος. Πλούταρχ.

* Ὑπαμφιέννυμι, μέλ. ὑπαμφιέσω, Ἀττ. ὑπαμφιῶ, (ἔννυμι, ἀνώμ.). Ἐνδύω ὑποκάτω.

Ὑπαναβάλλομαι, Μέσ. (βάλλω, ἀνώμ.) Ὀλίγον χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω, μακρύνω τὸν καιρόν. ἐκ Φαλάρειδ. ἀμφ.

* Ὑπαναβλέπω, μέλ ψω (βλέπω). Κατ' ὀλίγον βλέπω, ἀρχίζω νὰ βλέπω ὀλίγον καθαρὰ, ν' ἀναλαμβάνω πάλιν τὴν χρῆσιν τῆς ὁράσεως. Αἴλ. Ἱσ. ζ, 3, 25.

Ὑπαναγιγνώσκω, μεταγενεστ. -γινώσκω, μέλ. ὑπαναγνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Ἀναγινώσκω ἔμπροσθεν, ἢ πρότινος, τουτέστιν, εἰς ἐπήκοον πάντων διδάσκω, παραδίδω μαθήματα. ὅθεν

Ὑπανάγνωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαναγινώσκειν, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀναγνώσεως, μάθημα. Vorlesung, Γερμαν. καὶ Γαλλικ. Lecture.

Ὑπαναγνώστης, ου, ὁ. Ὁ κάμνων τὴν ὑπανάγνωσιν, ὁ ἀναγινώσκων τι ἔμπροσθέν τινος πρὸς διδασκαλίαν.

Ὑπανάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνώμ.). Κάτω, ἢ κρυφίως ἄγω, φέρω· ἐξαιρ. κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως κάμνω τινὰ ν' ἀποπλεύσῃ. Παθ. καὶ μέσ, ἀόρ. β'. κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἀποπλέω, ἀφίνω τὸν λιμένα, ἐκβαίνω τοῦ λιμένος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεύω. »Ὑπανάγων τὴν δύναμινω. Ἰώσηπ. ἀρχ. 4.

Ὑπαναδίπλωσις, ἡ (διπλόω)· ἀντὶ τοῦ, ἐπαναδίπλωσις. ἀμφ.

Ὑπαναδύω (δύω, ἀνώμ.). Ἀπὸ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος ἔρχομαι. Μέσ. »Ὑπαναδύομαιω· ἀν-

τί τοῦ, ἐκκλίνω, κρυφίως ἀποφεύγω τι· ἀμφ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, δύω).

Ὑ΄παναθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω θλίβω. Πλούταρχ.

Ὑ΄πανακινέω, ῶ· μέλ. ήσω (κινέω) ἀμετάβ. Σηκόνομαι κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνιστάμενος προσποιοῦμαι ὅτι φεύγω, σηκόνομαι ἐπάνω καὶ κινοῦμαι πρὸς φυγήν. Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 165.

Ὑ΄πανακλίνω (κλίνω). Κλίνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκύπτω, ὑποπίπτω, κατὰ μικρὸν καταθυποβάλλομαι. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ΄παναλίσκω, μέλ. -αλώσω, ἀόρ. -ήλωσα, καὶ -ᾶλωσα (ἀναλίσκω, ἀνώμ.). Κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον φθείρω, ἐξοδεύω, ὀλιγοστεύω.

Ὑ΄παναμέλπω (μέλπω). Ὁμοῦ ἀναμέλπω, συμψάλλω κ' ἐγὼ εἴς τινα ὕμνον. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 14, 5.

* Ὑ΄παναπίμπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον γεμίζω.

* Ὑ΄παναπλήθω (πλήθω) ποιητ. ἀντὶ ὑπαναπίμπλημι.

* Ὑ΄πανάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ἀνάπτω ὑποκάτω.

Ὑ΄παναρόω, ῶ· μέλ. όσω (ἀρόω)· ὅθεν »Ὑπανήρωσε τὸν τόπον«. Σουΐδ. ὑπὸ τὴν λέξ. Ὑποψαμμέτερος· ὀλίγον τι μετὰ τοῦ ἀρότρου σχίζω, ὀλίγον τι ἀροτριῶ.

Ὑ΄πανάστασις, εως, ἡ (ὑπανίσταμαι). Τὸ ὑπανίστασθαι, ὅταν δηλαδὴ σηκόνεταί τις ἀπὸ τὸν τόπον του, διὰ νὰ κάμῃ τόπον νὰ καθήσῃ ἄλλος, ἢ διὰ τιμήν τινος. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 9. »Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ κατακλίσεσι«.

Ὑ΄παναστατέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπανίστημι, Πρέπει νὰ ὑπανασταθῇ, νὰ προσηκωθῇ τις. Ξενοφ. Λακ. 9. 5.

Ὑ΄παναστοιβάζω· ἴδε ἀναστοιβάζω.

Ὑ΄παναστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἱππουρ.

Ὑ΄πανατέλλω (τέλλω). Κάτωθεν ἀνατέλλω· ἐκβρύω· »πηγήν«. Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 15, 4.

Ὑ΄πανατρέφω (τρέφω). Κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνατρέφω.

Ὑ΄πανατροπιάζω (τρέπω). Πλουθ. 3, 107. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτροπιάζω· ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ὑ΄παναφλέγω (φλέγω). Κατ' ὀλίγον ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω, θερμαίνω. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 14, 41.

Ὑ΄παναφύομαι, Μέσ. μὲ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παραχρ. (φύω, ἀνώμ.). Ἀποκάτω ἀναφύομαι, βλαστάνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 14, 7.

Ὑ΄παναχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω). Κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀναχωρῶ, ἢ ἐπιστρέφω, τραβοῦμαι ὀπίσω· ὅθεν

Ὑ΄παναχώρησις, εως, ἡ. Ἡ, κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως γιομένη ἀναχώρησις, φυγή.

Ὑ΄πανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἀποκάτω εἰς ἄνδρα κείμενος, γυνὴ ὑπανδρευμένη· παρὰ Πολυβ. 10, 26. »Γυνὴ ὕπανδρος« ἢ ἄνδρα ἔχουσα· παρὰ Πλουτάρχ. Πελοπ. 9. »Γύναια ὕπανδρα« φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὰς ἀχρείας καὶ παραλελυμένας, ἤτοι τὰς ἀσώτους καὶ μοιχαλίδας γυναῖκας. 2) τροπικ. ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνδρα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ· καθόλου δὲ, γυναικώδης. »Ἀγωγὴ ὕπανδρος καὶ οἰκουρός« γυναικώδης τρόπος τοῦ ζῆν, γυναικώδης βίος. Διόδ. Σικ.

Ὑ΄πανειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑπανίημι. Ὀλίγον τι ἀνειμένως, ἀτόνως.

*Ὑ΄πανεμόω (ἀνεμόω). Ὀλίγον τι φυσῶ, ἀνεμίζω· Διβάν. 4. Σελ. 1072. »Ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμησεν· (ἂν δὲν πρέπει νὰ ἀναγιωσθῇ, ὑπηνέμωσε.) ἐνεφύσησεν, ἠνέμωσε τὰς παρειὰς μετὰ ἔρωτος.

* Ὑ΄πανερπύζω, μέλ. ύσω (ἑρπύζω). Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἑρπύζω πρὸς τὰ ἄνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 3.

Ὑ΄πανέχω, μέλ. ξω (ἔχω, ἀνώμ.). Ἱστάμενος ὑποκάτω βαστῶ τι εἰς ὕψος. Εὐστάθ.

Ὑ΄πανθέω (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐξ ἐναντίας ἀνθῶ, ἢ ἄρχομαι τοῦ ἀνθεῖν. Πολυδ. ὅθεν

Ὑ΄πανθηρός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀνθηρός, ποικίλος. Ἱππουρ.

Ὑ΄πανιάω, ῶ· μέλ. όσω, Ἰων. ήσω (ἀνιάω). Ὀλίγον τι ἀνιάω, πικραίνω, λυπῶ· (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, ἀνιάω).

Ὑ΄πανίημι (ἵημι). Ὀλίγον τι ἀνίημι, ἐνδίδω, ἀφίνω, καταπαύω, ἀφίνω ὀλίγον τὸν τόνον. Πλούταρχ.

*Ὑ΄πανίστημι (ἵστημι) Κατ' ὀλίγον στήνω, εἰς τὸ ὕψος διευθύνω. Μέσ. μετὰ τοῦ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παραχρ. Σηκόνομαι. Θέογν. 485. προσηκόνομαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὅταν ἔλθῃ τις, ἢ διὰ τιμήν, ἢ διὰ νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τόπον νὰ καθήσῃ. Ἀριστοφ. Νεφ. 991. Ξενοφ. Συμπ. 4, 31. »Ὑπανίστανται μοι θάκων, καὶ ἐξαινίστανται ὁδῶν· ἔνθα καὶ σημείωσε τὸ, ὑπανίσταμαι, καὶ, ἐξαίσταμαι· τὸ μὲν τιμὴν δηλοῦν, τὸ δὲ χρέος, ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν καθημένων πτωχῶν λεγόμενον. Ξενοφ. Λακ. 15, 6. »Ἕρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ· καὶ, Ἀπομν. 2, 3, 16. »Καθήμενον ὑπαναστῆναι· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Π, 42. φέρεται ἀντὶ τούτου τὸ, ὑπείκω. 2) Ἐκ τῆς κοίτης ἀνίσταμαι, σηκόνομαι, ἐκβαίνω, Ξενοφ. Κυροπ. 2, 4, 14. »Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ, εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγώς· ἐξέβη, ἐκβήκεν, ἐξετιάχθη ἐμπρησθέντου λαγώς.

Ὑ΄πανίσχω (ἴσχω), = ὑπανέχω. 2) ἀμεταβ. = ὑπανατέλλω. Φώτ.

Ὑ΄πανοίγνυμι, = ὑπανοίγω.

Ὑ΄πανοίγω, Μ. οίξω· ἀόρ. -ανέῳξα (οίγω, οἴγνυμι, ἀνώμ.). Ἀποκάτω, ἢ κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνοίγω, ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρὰ ἀνοίγω, κρυφίως ἀνοίγω. »Ὑπανοίγειν γράμματα«. Δημοσθ. κρυφίως ἢ τεχνικῶς ἀνοίγειν τὰ τῶν ἄλλων γράμματα.

Ὑ΄παντάξ, Ἐπίρ. (ἅντα), = ἀντικρύ. Ἀριστοφάν. παρ' Εὐστάθ. σελ. 1419.

Ὑ΄παντάω, καὶ Ἰων. -έω. Μ. ήσω (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἐνταμόνω, ἐξεναντίας τινὸς ὑπάγω, ἐξέρχομαι, συναντῶ, ἀπαντῶ, πρός τινα ὑπάγω, μετὰ δοτικ. »Ὑπάντασεν (ὑπήντησεν) ἰόντι«, Πινδ. Πύθ. 8, 84. τροπικ ἀποκρίνομαι, ἀντιτείνομαι. Παρὰ μεταγενεστερ. συγγρφ. ὡς παρ' Ἡρωδν. εἶναι εὐχρηστος καὶ ὁ τύπος, ὑπαντάομαι, χωρὶς τινα τῆς σημασίας ἀλλοίωσιν, Lobeck. Φρύν. σελ. 288. ὅθεν

Ὑ΄παντή, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑ΄πάντησις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑ΄παντιάζω, μέλ. ά σω (ἀντιάζω). Συναπαντῶ, ὑπάγω εἰς ἀπάντησιν, ἐνταμόνω· »πρόσθεν ὑπαντιάσαι«. Ἰλ. Ζ, 17. συνήθ. μετὰ δοτ. Πινδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Πίνδ. Πύθ. 5. 59. »ἑκόντι πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι«. — Ἡροδ. 4, 121.

* Ὑ΄παντιάω, μέλ. ά σω (ἀντιάω) = τῷ προτγμ.

* Ὑ΄παντλέω, μέλ. ήσω (ἀντλέω). Κάτωθεν ἀντλῶ, ὅθεν

Ὑ΄πάντλησις, εως, ἡ· παρὰ Διοδ. Σικ. 2, 10. ἔνθα νῦν »Ἐπάντλησις« κεῖται. Τὸ ἀντλεῖν, ἀνάγειν κάτωθεν τὸ ὕδωρ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπάντλεια, χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι· δι' ὧν δηλαδὴ ἀντλοῦσι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν φρεάτων«.

* Ὑ΄πάντομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρακείμ. εὔχρηστον, (ἀντομαι) ποιητ. ἀντὶ, ὑπαντάω.

Ὑ΄παντρος, ὁ, ἡ (ἄντρον). Ὁ ἄντρα, σπήλαια ἔχων. »Πέτρα ὕπαντρος« σπήλαιον ἔχουσα. Αἰλιαν. »Ὑπαντρος οἶκος« μέσα εἰς ἓν σπήλαιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπαντροι, οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον«.

*Ὑ΄πανύομαι (ἀνύω). Κατ' ὀλίγον ἐκτελῶ, = ὑπουργέω. Ἡσύχ.

Ὑ΄παξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄξονος εὑρισκόμενος. Καλλίμ. »Σύριγξ ὑπαξόνιος«.

*Ὑ΄παπαίδευτος, ὁ, ἡ (ἀπαίδευτος). Ὀλίγον ἀπαίδευτος, ἀμαθής.

Ὑ΄παπειλέω, ῶ· μέλ. ήσω (ἀπειλέω). Κρυφίως ἀπειλῶ, φοβερίζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 6, 3.

Ὑ΄πάπειμι (εἶμι) Κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀπειμι, φεύγω, ἀναχωρῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπαπίει, ὑποστρέφει«.

Ὑ΄παπέρχομαι, ἀποθ μὲ ἀόρ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Κρυφίως ἀπέρχομαι. Αἰλιαν.

Ὑ΄παποκινέω, ῶ (κινέω). Ὑποδετέρ. κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, ὅ ἐστιν, ἀγάλι' ἀγάλια ἀναχωρῶ, φεύγω· μετὰ γεν. »τῆς ὁδοῦ«, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 924. Ὄρν. 1012.

* Ὑ΄παποκινητέον, ῥημαατ. ἐπίθ. τοῦ προηγουμ. Πρέπει τις ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ φύγῃ κρυφίως. Ἀριστφ.

* Ὑ΄παποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τι ὑποκάτω τινός· »τίτιτια«. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζώ. 5, 40.

Ὑ΄παποτρέχω, μέλ. θρέξομαι καὶ δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνώμ.). Τρέχω εἰς τὰ ὀπίσω, γλυτόνω, ἐκφεύγω τρέχων. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 284.

* Ὑ΄παποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Κατ' ὀλίγον ἀπιτρίβω, ἀποξέω. Αἰλιαν. Ἰδιοτ. Ζώ. 3, 24.

Ὑ΄πάπτω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφάπτω. Ἡροδ.

Ὑ΄παρ, τὸ, ἄκλιτ. Ἀληθὴς καὶ πραγματικήτις ὀπτασία, τὴν ὁποίαν βλέπει τις ἐξυπνος ὤν, ἀντίθ. τοῦ, ὄναρ· ὅθεν Ὀδυσ Τ, 547. »Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ δὲν εἶναι σύνειρον, ἀλλ' ἀληθὲς φαινόμενον, πρᾶγμα τῳόντι, ἀλήθεια ἐνεργής. »ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην (δὲν ἐνόμιζα) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη« Ὀδ. Τ, 90. ἔλεγεν ἡ Πηνελόπη, διηγουμένη τὸ ὄνειρόν της, τὸ ὁποῖον εἶδε περὶ τοῦ ἀπόντος ἀνδρός της· ἐνόμιζε δηλαδὴ, ὅτι δὲν ὀνειρεύεται, ἀλλ' ὅτι γρηγορεῖ, καὶ βλέπει πρᾶγμα ἀληθές· »ὕπαρ ἐξονείρευον«. Πίνδ. Ὀλ. 13. 95. Πλάτ. πολ. »ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος ὑμῖν γίγνηται«. 2) ὡς τὸ, ὄναρ. ὡς ἐπίρρ. κυρίως ἀπόλ. αἰτιατ. ἀντὶ, καθ' ὕπαρ, ἐξυπνήτως, ἐγρηγόρως· »ὕπαρ τε καὶ ὄναρ, γρηγορῶν καὶ κοιμώμενος, θηλ. νύκτα καὶ ἡμέραν, καθ' ὅλας τὰς ὥρας. (Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ φέρεται ἐκ τοῦ, ὕπνος, καὶ εἴρω, ὕπνου ἄρσις, ἀφαίρεσις δηλ. τοῦ ὕπνου, διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, ὕπναρ· ἐκ τούτου παρέγεται καὶ τὸ Λατ. sopor.)

*Ὑ΄παράσσω, Ἀιτ. -ττω· Μ. άξω (ἀράσσω). Ἀποκάτω πλήττω, κινῶ, κρούω. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. »Ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαρατιομένης, ὅπλων κρουομένων«.

Ὑ΄παργήεις, ήεσσα, ῆεν (ἀργήεις), = ὑπόλευκος· ἐκ τοῦ, ἀργός. Νίκανδρ. Ἀθηρ. 663. ποιητ.

Ὑ΄πάργιλος, ὁ, ἡ (ἄργιλος). Ὀλίγος τι ἀργιλώδης, μετ' ἄργιλου μεμιγμένος. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. 9. »Γῆ ὑπόργιλος«.

Ὑ΄παργμα, τὸ (ὑπόρχω). Ὅ,τι ὑπόρχει, εἶναι παρόν, ὄθεν 1) ἡ οὐσία. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἡ περιουσία. 3) = ὕπορξις.

Ὑ΄παργύρευσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαργυρεύειν, χρέωσις, τὸ εἶναι χρεώστης, ἐκ τοῦ

Ὑ΄παργυρεύω, σπανίως κατ' ἐνεργ. τύπ. συνήθ. ὑπαργυρεύομαι, παθ (ὑπάργυρος). Εἶμαι χρεώστης, εἶμαι ὑπὸ ἀργύριον, ἤτοι ὑπὸ χρέος, χρεωστῶ ἀργύρια, εἶμαι χρεωμένος, δανείζομαι ἀργύρια Κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, μεταλλεύω, ζητῶ τὸν ἄργυρον ὑποκάτω τῆς γῆς.

Ὑ΄πάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ἄργυρον ὑπο-

κάτω, ἢ εἰς ἑαυτὸ ἔχων, ὅθεν ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, ἀργυρωμένος, ἀργυρῖτης, Ξενοφ. Πόρ. 1, 5. »Ἰῆ ὑπάργυρος« ἀντὶ τοῦ, Ἀργυρῖτις, μετὰ ἀργύρου μεμιγμένη. »Λόφος ὑπάργυρος« αὐτόθ. 4, 2. ὁ ἐν ἑαυτῷ, ἢ ὑποκάτω ἄργυρον ἔχων. 2) ὁ ἀργύρου ἢ ἀργυρίου ἄξιος. 3) ὁ ἀντὶ ἀργύρου πιπρασκόμενος, ὁ μὲ ἀργύριον ἀγοραζόμενος· »ψωνὰν ὑπάργυρον«, πωλημένην μὲ ἀργύρια· Πίνδ. Πύθ. 11, 63. ἢ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ἐργαζόμενος, ὁ ὑπ' ἀργύριον, ἤτοι ὑπὸ μισθὸν, πληρωμὴν ὤν.

Ὑπαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Μεταξὺ ἀριθμῶ, ὅθεν

Ὑπαρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρίθμησις, τὰ συγκαταριθμεῖν.

*Ὑπάρκιος, ὁ, ἡ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπάρκιος, Τρυφιόδ. 281.

Ὑπαρκτικός, ἡ, ὸν (ὑπάρχω). Ὁ εἰς ὕπαρξιν ἀνήκων, αὐθύπαρκτος. »Ῥῆμα ὑπαρκτικόν« παρὰ Γραμματ. οἷον τό, εἰμί.

Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ (ἄρκτος). Ὁ πρὸς ἄρκτον, ἤτοι πρὸς τὸ βόρειον μέρος κείμενος. Πλούταρχ. Σερτ. 17.

Ὑπαρκτός, ἡ, ὸν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπάρχω. Ὁ ὑπάρχων, ὕπαρξιν ἔχων, ὁ ὤν· ὁ Φώτ. ἔχει. »Ὑπαρκτά, μόνιμα, ὑπάρχοντα. 2) ὅ,τι κεῖται εἰς θεμέλιον, ὅ,τι δύναται νὰ τεθῇ ὡς θεμέλιον, ὡς βάσις. Διογ. Λαέρτ. 7, 91.

Ὑπαρνος, ὁ, ἡ (ἀρήν, ἄρνος). Ὁ ἄρνα ὑφ' ἑαυτὸν ἔχων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπαρνος, ποίμνη ἄρνας ἔχουσα Καλλίμ. εἰς Ἀπόλ. 53. Παρ' Εὐριπίδῃ Ἀνδρομ. 557. ἡ θηλάζουσα ἀρνίον, ἡ ἔχουσα θηλαδὴ ὑποκάτω αὐτῆς θηλάζον ἀρνίον.

Ὑπαρξις, εως, ἡ (ὑπάρχω). Τὸ εἶναι τινός, ἡ ὀντότης, τὸ ὑπάρχειν. 2) ἡ οὐσία. 3) πᾶν ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ ἔχειν μου, περιουσία, ὑπάρχοντα. Πολύβ. »Ὑπαρξις γεμὴν ἑκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός«. Ἀρτεμίδ. 3, 25. »Ὑπαρξις καὶ βίος«. Ξενοφ Ἐφέσ. 5, 9. »Πολλὴ ἐστῆτων ὕπαρξις«

Ὑπαρόω, ῶ, μέλ. όσω (ἀρόω). Ὑποκάτω ἀρόω, ἀροτριῶ, ὀργόνω. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 3, 11. Αἰτιαν. φυτ. 3, 25. imporcare, lirare.

Ὑπαρπάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαρπάζω, Ἡρόδ.

Ὑπαρτάω, ῶ (ἀρτάω). Ὑποκάτω ἀρτῶ, ἐξαρτῶ, κρεμῶ, ἢ συνδέω.

Ὑπαρχή, ἡ (ἀρχή). Ἀρχή, προκαταρξις. »Ἐξ ὑπαρχῆς· ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου, πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἀριστοτέλ. ζῴ. μορ. 4. »Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον«. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν προτέρων, a priori.

Ὑπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου, καὶ ἑπομένως τοῦτο τὸ ἀξίωμα, ἢ ὁ τόπος ταύτης τῆς ἀξίας· ἐκ τοῦ

Ὑπαρχος, ὁ (ἀρχός). Σατράπης, διοικητὴς τόπου τινός, μὴ ὢν αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς ἄλλον, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπ' ἀρχὴν ὤν, ἢ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων. Σοφοκλ. Αἴ. 1105. »Ὕπαρχος ἄλλων«. Ἡρόδ. 4, 166. 5, 20. 25. 27. 7, 6. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 10. »Σατραπείαν πάντων τῶν ὑπάρχων κάλλιστα καὶ ἥδιστα ἐδέχετο· καὶ, 6, 1, 4. »Ἀλκέτας ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος«. Εἰς τὸν στρατὸν ἐλέγετο ὁ οἰκονόμος πολέμου, ὁ ἀντιστράτηγος, Lieutenant général, legatus. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 19. »Ἀνδρόμαχος ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος«. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὁ ἐπίτροπος, procurator. 2) ὡς ἐπίθ. ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. Πολυβ. 7, 9, 5. »Ὕπαρχοι Καρχηδονίων· ὑπήκοοι τῶν Καρχηδονίων, ἢ οἱ σύμμαχοι.

Ὑπάρχω, Μ. ἄρξω (ἄρχω). Κατάρχομαι, ἄρχομαι, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν, κάμνω ἀρχὴν ἐγὼ πρῶτος εἴς τι, »ὅς τις ὑπάρξῃ«, Ὀδ. Ω. 286. ὅ,τις προκατάρξῃ, κάμῃ πρῶτος τὴν ἀρχήν. α) μετὰ γεν. ἀρχίζω, ἐγὼ δίδω τὸ παράδειγμα εἴς τι, αἰτία γίνομαί τινος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 274. »Μεγάλων ἀχέων ὑπῆρξεν«. »Ἀδίκων ἔργων, ἀδικίας«, Ἡρόδ. 1, 5. 4, 1. Valck. εἰς 7, 9. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ χωρίς τινα ἄλλην προσθήκην· ἀρχίζω ἔργου, φιλοτεχνίας, ἐπιχειρῶ, προσβάλλω εἴς τινα τὴν χεῖρα, εἶμαι ὁ αἴτιος τοῦ πολέμου. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. Ε, ἐκδ. Stallb. β) μετὰ μετοχ. ἐγὼ πρῶτος κάμνω τι· »ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες«, ἐμὲ ἀδίκησαν πρῶτοι,» Ἡρόδ. 7, 8, 2. »ὡσαύτως, »ὑπάρχει ἀτάσθαλα ποιέων εἰς τοὺς Ἕλληνας«, Ἡρόδ. 9, 78. »ὑπάρχει εὖ, ἢ κακῶς ποιῶν τινα«. Ἀναβ. 2, 3, 12. »Ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ· ἐὰν ἀρχίσῃ τις νὰ μᾶς κάμῃ καλόν· καὶ 5, 5, 7. »Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες«· ποτὲ δὲν ἀρχίσαμεν, δὲν ἐκάμαμεν ἡμεῖς πρῶτοι ἀρχὴν νὰ σᾶς κακοποιήσωμεν· παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 633. Ὑπάρχειν κατθανόντα· κατὰ πρῶτον θνήσκειν· εἶναι δὲ ἡ σύνταξις αὕτη μετὰ μετοχῆς παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ εὐχρηστοτάτη, Valck. Φοιν. 1576. ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, »ὑπάρχων ἡδίκεις αὐτούς«. Ἰσοκρ. – Μέσ. ὑπάρχομαι, ἄρχομαι, λαμβάνω, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχήν· μόνον παρὰ μεταγενέστερ. συγγραφ. εὐχρηστον· »γράφειν ὑπηρξάμην«, Γαλην. καὶ, »Ἱπποκράτης πρῶτος ὑπάρξασθαι φαίνεται« »ὑπαρχομένου τοῦ ἤρος«, πρὸς τὴν ἀρχήν, ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, Αἰλιαν. Ζῴ Ἱστορ. 16, 26. – Παθητ. »τὰ ἔκ τινος ὑπαργμένα«, Ἰων. ἀντὶ, ὑπηργμένα, ὅσα ἄρχιτεν ἄλλος, Ἡρόδ. 7, 11. — 2) Οὐδετέρ. Εἰμί, εἶμαι, ὑπαρξιν ἔχω, ὑφίσταμαι, κεῖμαι εἰς βάσιν, εἶμαι παρών, πάρειμι, εἶμαι πρόχειρος, ἕτοιμος· ὁ Σουΐδας ἔχει. »Τὸ ὑπαρχεῖν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προεῖναι, ὑφεστάναι«, καὶ Ἡσύχ. »ὑπάρχων, πεφυκώς, ὤν· καὶ »ὑπαρχθεῖσαν, προγεγενημένα· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πύθ. 4, 366. »τὰ ἔλατα ταύρων ὑπῆρχεν. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 4, 2. »Ἐπεὶ ὡπλίσθη, ἐφάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης· συνήθ. »τινίν, ὅθεν αἱ εἶμαι εὔνους, εὐνοϊκός εἴς τινα, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους τινός· »ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ, ἠγάπα δηλαδὴ τὸν Κῦρον, ἦτον ἐκ τοῦ μέρους του, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 1, 4. καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, εἶμαι ἰδιός σου· ἐπὶ πραγμάτων, εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἴς τινα· ἀξιοσημείωτος εἶναι ἢ τροπὴ εἰς τὸ παθητ. »τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα«, ἀντὶ, ὑπάρχοντα, Δημοσθ. Ὀλυνθ. 1, 10. σελ. 12, 1. – β) Ἀπροσώπως, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἀδεία, εἶναι δυνατόν. Ξενοφ. Ἀθην. 2, 14. Εἰς νῆσον οἰκοῦντες ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς, πάσχειν δ' οὐδένα· ὡς καὶ 2, 9. »Ὥστε μὲν τοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι«. Θουκυδ. »διὰ τάχους ἔθαττον ὥσπερ ὑπῆρχεν· ὡς καὶ τὸ, παρέχει. Κυρουπ. 2, 1, 10. »ὑπῆρχε τοῖς ἄρχουσι θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων· ἔτι δὲ καὶ »ὑπάρχον εἶναι«, Ἡρόδ. 5, 124. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως »ὑπάρχον«, ἐν ᾧ ἦτον εὐκαιρία, ἐπιτήδειος καιρός. – γ) κεῖμαι ὑποκάτω, κεῖμαι ὡς θεμέλιον, σχηματίζω, ἀποκαθιστῶ τὴν βάσιν, τὸ θεμέλιον, τὸ στοιχείωμα, τὴν ὀντότητα τοῦ πράγματος· »ὑπάρχειν πρός τι«, ἀποτελῶ τὸ θεμέλιον εἴς τι, συνεργῶ, συνεισφέρω εἴς τι. – δ) ἀπρόσωπ. δύναται, ἰσχύει. Ξενοφ. Ἀπομν, 2, 3, 4. »πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φύναι«. – ε) »ὑπάρχει μοι«, ἔχω, κτῶμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5. 12. ὑπάρχει νῦν ἡμῖν οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων· δὲν ἔχομεν τίποτε, οὐδεμίαν ζωοτροφίαν. »Δουλεία ὑπάρχει· αὐτεῖζι· ἀντὶ τοῦ, δοῦλοι εἰσί. »Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει· κέκτησαι, ἔχεις. ὅθεν »τὰ ὑπάρχοντα«, τὰ πλούτη, ἡ περιουσία, ὑποστατικά, τὸ ἔχειν, κτήματα, βίος, ζωοτροφίαι· »ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων«, Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 6. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τῆς διαθέσεως, τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. τῶν δυνάμεων, ἢ ἰδιωμάτων τῶν ὄντων· »τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως«, Ἀντωνῖν. 9, 1. – ζ) γίνεται, φύεται, βλαστάνει· »τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπώσασθαι«, Δημοσθ. — 3) = ὑπαρχός εἰμι, ἄρχω, ἐξουσιάζω, εἶμαι στρατηγός, ἢ διοικητής, σατράπης, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Στράβ. 2. Θουκυδ. 6, 87. »καὶ ὦ μὴ ὑπάρχομεν χωρίνα«, ἀντὶ τοῦ, ἄρχομεν, ἐξουσιάζομεν, κυρεύομεν.

Ὑπαρωματίζω, μέλ. ίσω, καὶ ίῶ (ἀρωματίζω). Ὀλίγον τι ἀρωματίζω, ὀρώματά τινα ἐμβάλλω εἰς ποτὰ ἢ φαγητά, διὰ νὰ δώσω διὰ τούτων ἡ εὐωδίαν, ἢ καλὴν γεῦσιν.

*Ὑπασθενέω, μέλ. ήσω (ἀσθενέω). Ὀλίγον τι ἀσθενῶ, ἀρχίζω ν' ἀῤῥωστῶ, νοσηλεύομαι. Βεκκέρ. Φρύν. σελ. 69

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ὤν, ἢ ὁ μετὰ ἀσπίδος κεκαλυμμένος· ὅθεν »ὑπασπίδιαν«, ὡς ἐπίῤῥ. Ἰλ. Ν, 158, καὶ 807. »ὑπασπίδια προποδίζων, καὶ προβιβῶν« καὶ, Π. 609. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὕτω προβαίνων. Ἡσύχ. »Ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τῷ σῶμα κρύπτων«. Εὐστάθ. »ὑπασπίδιος πολεμιστής«. Ἄσιος παρ' Ἀθην. 12. σελ. 125. μετ' ἀσπίδος, ἔνοπλος.

Ὑπασπίζω, μέλ. ίσω (ἀσπίζω). Φέρω τινὸς τὴν ἀσπίδα, εἶμαι ὑπασπιστής τινος· μετὰ δοτ. »ὑπασπίζων Χρομίῳ«, Πίνδ. Νέμ. 9, 80. ἐκ τοῦ

Ὑπασπιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ (ἀσπιστής). Ὁ ὑπ' ἀσπίδα μαχόμενος, ὁ ἀσπίδα φέρων, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος. Ἡρόδοτ. 5, 111. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπασπιστής βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης« οὕτω καὶ Σουΐδ. »ὑπασπισταί, δορυφόροι· παρὰ τὴν ἀσπίδα, ἢ καὶ βοηθοί, καὶ ὑπηρέται«. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 13. »Ξενοφῶντα ὁ ὑπασπιστής, ἔχων τὴν ἀσπίδα ἀπέλιπεν· ἄρα. 2) Σωματοφύλαξ, θεράπων τοῦ στρατηγοῦ, καὶ βοηθὸς ἢ συμβοηθός· καὶ ὁ κατόπιν τοῦ στρατηγοῦ φέρων τὰ ὅπλα αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ Γαλλικοῦ, Adjudant, τουτέστιν, ἀξιωματικὸς πολεμικός, ὑποκείμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον ὡς συμβοηθός. 3) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 197. »Ὄχλος ὑπασπιστήρα· φαίνεται, ὅτι σημαίνει λόχον τινὰ στρατιωτῶν, φέροντα ἀσπίδας.

Ὑπαστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄστρου, ἢ τῶν ἄστρων ὤν. »Ὑπαστρον μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγᾶν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 399. = »Φεύγω γάμον, Φυγὰν ἄστροις ὁριζόμενος« ὅ ἐστι, φεύγω τὸν γάμον, μετρῶν τὴν φυγήν μου κατὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄστρων· τόσον μακρὰν φεύγω τὸν γαμον, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀποφεύγω τὸν γάμον ὅσον δύναμαι. 2) ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπίῤῥοιαν τῶν ἄστρων, ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτώμενος.

Ὑπεστώθης, εος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀσώθης. Ἱπποκρ.

Ὑπατεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου, ἢ ὑπατικὴ ἀρχή. Ἡρωδιαν. Consulatus. Λατ. ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, (ὕπατος). Εἶμαι ὕπατος, γίνομαι ὕπατος. Πλούταρχ.

Ὑπατικός, ἡ, ὸν (ὕπατος). Ὁ εἰς ὕπατον ἢ ὑπατείαν ἀνήκων. 2) ὁ ὕπατος γεγονώς, χρηματίσας. Πλούταρχ. Consularis, Λατ.

*Ὑπατηΐς, ίδος, ἡ, Ῥάβδος (fasces) φερομένη εἰς σημεῖον τῆς ὑπατικῆς ἐξουσίας.

*Ὑπάτης, ου, ὁ, Ὄνομ. κύρ.

* Ὑπάτιος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕπατον, ἡ ὑπατείαν (Παρ' Ἰουλ. Ἀιγ. 70, τὸ ὑψιλὸν εἰς τὴν θέσιν μακρόν.)

Ὑπατμίζω, Μ. ἴσω (ἀτμίζω). Ὑπο τὸν ἀτμὸν, ἢ καπνὸν κρατῶ τι, καὶ ἀτμίζω αὐτό. Διοσκορ. 3, 30. ὅθεν

Ὑπατμισμός, ὁ. Τὸ ὑπατμίζειν. Διοσκορ. 3. 26.

* Ὑπατμός, ὁ (ἀτμός). Ὁ ὑποκάτωθεν ἐρχόμενος ἀτμός, ἀχνός.

Ὑπάτοπος, ὁ, ἡ (ἔτοπος). Ὀλίγον τι, ἢ ἐξ ἡμισείας ἄτοπος, ἄποστος, ἄκοσμος, ἀπρεπής.

Ὕπατος ἄτη, ατον· ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος, κατ' ἀποκοπὴν, ὡς τὸ Λατ. Summus, ἀντὶ τοῦ, Supremus, Ὁ μέγιστος, ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ἔξοχος, διαφέρων τῶν ἄλλων, πρῶτος πάντων παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἰλ. Τ, 258. »Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος.« Θ, 31. »Κρονίδη ὕπατε κρειόντων.« βασιλεῦ βασιλευόντων· οὕτω καὶ, Ε, 756. »Ζῆνα ὕπατον«. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν· ὑπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, καὶ κατὰ τὸν Ποιητὴν ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ.« Ἰλ. Ψ, 165. Ω, 787. »Ὑπάτη πυρὰ« ὑψηλοτάτη, ἢ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρᾶς.« »Ὕπατον ὄρος.» ὑψηλότατον ἐξέχον τῶν ἄλλων. Ἐπιγράμ. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. 2. »Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος ἀμπνεύσας.« ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους· οὕτω καὶ 4. »Αἴουσα κευθμῶν ἐξ ὑπάτων.« ἀπὸ τῶν ἐσχάτων καὶ τελευταίων μερῶν. – α) »Ὑπάτη χορδή« εἰς τὰ μουσικὰ ὄργανα λέγεται ἡ τελευταία καὶ ὑστεριὴ χορδὴ, ἤτοι ἡ ὑποκάτω ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ τὸν βαρύτατον καὶ χοντρὸν, ἤτοι χαμηλὸν τόνον ἔχουσα. Καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν ἔγεινε οἱ ἀποβολὴς τοῦ, υ τὸ »Πάτος« τὸ ὁποῖον δηλοῖ, τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ἤτοι κατώτατον μέρος τινὸς, ἄρα, πυθμὴν, ῥίζα, πρωκτὸς, ὅθεν καὶ »Ἐξυπατόω, ἐξυπατόνω.« ἀντὶ τοῦ, ἐκριζόω, διόλου ἀφανίζω τι· καὶ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου ἡ συνήθεια δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ἀπὸ τὸν πάτον, τουτέστιν, ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ τῶν βαθυτάτων μερῶν. – β) Οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ὠνόμασαν »Ὕπατον« καὶ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Consul λεγόμενον. Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. 4. »Τοὺς δὲ ἄρχοντας τούτους ἔταξαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν διάλεκτον, Κωνσιλίους· τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους, ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν. Κωνσίλια γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὸς συμβουλὰς καλοῦσι· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντωντε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι.«

Ὑπαττικίζω, μέλ. ἴσω, καὶ ιῶ (Ἀττικίζω). Ὀλίγον ἀττικίζω, θέλω, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ Ἀττικῶς.

* Ὑπαττικός, ἡ, ὸν (Ἀττικός). Ὀλίγον, ἐξ ἡμισείας Ἀττικός.

* Ὑπάτυφος, ὁ, ἡ (ἄτυφος). Χωρὶς μέγαν τύφον, χωρὶς μεγάλην ἀλαζονείαν. Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ὑποθ. 1, 33.

Ὑπαυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Ὑποκάτω αὐγάζω, φωτίζω. 2) ὀλίγον αὐγάζω, Ἀπολλών. 3, 1378. 3) ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φωτίζω κ. χ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἢ τῆς χαραγῆς τῆς ἡμέρας.

Ὑπαυγής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

Ὑπαυγος, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὸ αὐγὴν, λάμψιν ὤν, ὥστε δηλ. νὰ προσβάλλῃ τὸ φῶς ἀπ' ἐπάνω, ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς, ἢ ὀλίγον αὐγάζων, ἢ ὁ αὐγάζειν ἀρχόμενος.

Ὑπαυθαδίζομαι, μέλ. ίσομαι, καὶ ιοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (αὐθαδίζομαι). Ὀλίγον αὐθαδιάζω.

Ὑπαυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Παίζω τὸν αὐλὸν, συνοδεύω τὴν μουσικὴν μὲ τὸν αὐλὸν, μετὰ δοτ. Ἀθήν. 6, σελ. 259. »Λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦνταω.

Ὑπαυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ ὑπ' αὐλὴν, ἢ εἰς τὴν αὐλὴν ὤν, εὑρισκόμενος· μετὰ γεν. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ 796. »ὑπαύλου σκηνῆς.« ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

Ὑπανστηρός, ά, όν. Ὀλίγον αὐστηρός.

Ὑπαυχένιον, τὸ (οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, ὑπαυχένιος, ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα ὤν) Τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος, ἢ τοῦ λαιμοῦ τιθέμενον προσκεφάλαιον. Γαλην. ὡς τὸ, ὑπαγκώνιον, κ. τ. τ.

Ὑπαύχενον, τὸ (αὐχήν). Τὸ κάτω μέρος τοῦ αὐχένος, τοῦ λαιμοῦ. Ἀραρ. 487. »Ὀρνίθειον ὑπαύχενον.« αὐχὴν, λαιμός.

* Ὑπαυχμήεις, ήεσσα, ήεν (αὐχμήεις). Ὀλίγον τι ξηρός· ποιητ.

Ὑπαφίσταμαι, παθητ. μετὰ αόρ. β'. παρακειμ. καὶ ὑπερσυντλκ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, φεύγω. Πολυδ. Σπανιώτ. εἶναι τὸ ἐνεργ. ὑπαφίστημι, κρυφίως, κατ' ὀλίγον ὀλίγον μετατοπίζω. Δογ. Λαέρτ. 1, 44.

Ὑπαφρίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω). Ὀλίγον ἀφρίζω. 2) ἀρχίζω ν' ἀφρίζω, κάτωθεν ἀφρίζω. Εὐστάθ.

Ὑπαφρος, ὁ, ἡ (ἀφρός). Ὀλίγον τι ἀφρώδης, »ὕπαφρον ὄμμα«, τὸ ἀπὸ δάκρυα βρεγμένον ὄμμα. Εὐριπ.

* Ὑπάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἄφρων). Ὀλίγον ἄφρων, μωρὸς, ὀλίγον σώφρων, ὀλίγον πνεῦμα ἔχων. Συγκριτ. ὑπαφρονέστερος. Ἡρόδ. 4, 95.

Ὑπάφωνος, ὁ, ἡ (ἄφωνος). Ὀλίγον τι ἄφωνος· παρ' Ἱπποκράτ. σελ. 76. καὶ 169. ἀναγινώσκουσί τινες ἀντὶ τούτου, ὑπόφοβος, καὶ ὑπόδεινος.

* Ὑπαχλύω, ῦ, ὑπαχλύνω (ἀχλύω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ἀχλύνω, σκοτίζω. Κόϊντ. Σμυρν. Παθητ. κατ' ὀλίγον σκοτίζεμαι.

Ὑπεας, τὸ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδ. 4, 70. ἀντὶ τοῦ, Ὄπεας. — Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπεα, τὰ ὀπίσθια«.

Ὑπέασι, Ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσ. ἀντὶ, ὑπεισι. Ἰλ. Ι, 204. ἐκ τοῦ, ὑπειμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »ὑπέασιν, ὑπελθοῦσιν.«

* Ὑπέβραχον, ποιητ. αόρ. β'. τοῦ ἀχρήστ. ὑποβρέχω.

Ὑπέγγυος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπεγγύος (ἔγγυος). Ὁ ὑπὸ ἐγγύην ὤν, ὅστις εἶναι ὑπὸ ἐγγύησιν, ὁ εἰς ἐγγύησιν ὑποκείμενος ἢ ὑποτεθεὶς, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἠσφαλισμένος, βεβαιωμένος. »Ὑπέγγυα« τὰ ὑποτεθέντα, τὰ εἰς ὑποθήκην βαλμένα, (πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ἐνέχυρον βαλμένα). 2) καὶ ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἐγγύησιν, ἤτοι στέκεται καλὸς νὰ ἀποκριθῇ εἴς τι, ὑπόχρεως. »Ὑπέγγυον δίκαι καὶ θεοῖς«. Εὐριπ. Ἐκ. 1017. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς· εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγυῶνται, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόχρεοι. »Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου«. Wess. Ἡρόδοτ. 5, 71. ὑποκείμενοι, ὑπόχρεοι εἰς πᾶσαν ἄλλην παιδείαν, πλὴν τοῦ θανάτου. »Ὑπεγγύως δεδανεισμένα« τὰ ἔγγυα δανείσματα.

* Ὑπεγείρω, (ἐγείρω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον ἐγείρω, διεγείρω, παροξύνω. Φιλοστρ. Εἰκόν. 1, 24. 2, 26. βίος σοφ. 1, 21, 4.

Ὑπεγκλίνω, (κλίνω). Ὀλίγον τι ἐγκλίνω, κλίνω. Ὀρφ.

Ὑπεγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ἐγχέω, κερνῶ. Πλούταρ. Ἀντ. 76.

Ὑπέδδεισαν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέδεισαν. γ'. πληθ. πρόσ. ἀορ. ά. τοῦ, ὑποδείδω. Ἰλιάδ.

Ὑπέδεκτο, γ'. πρόσ. ἐπικ. μέσ. ἀορ β'. τοῦ, ὑποδέχομαι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεδέκετο, ὑποδέχετο. Ὅμ.

* Ὑπεδύσετο, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. τοῦ, ὑποδύομαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπέδυ. ποιητ.

* Ὑπέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ, ὑποτίθημι.

Ὑπείδομαι, μέσ. ἀποθ. (ΕΙΔΩ. εἴδομαι, ἀνώμ.). Κάτωθεν βλέπω καὶ θεωρῶ τι, Λατ. suspiceie, ὅθεν τροπικ. ὑποπτεύομαι, νομίζω, κρατῶ τι ὡς ὕποπτον, suspicari, Λατ.

Ὑπείκαθω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ὑπείκω. Σοφοκλ. καὶ Πλάτ.

* Ὑπεικτέον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπείκω, Πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ παραχωρήσῃ, νὰ ἐνδώσῃ. Πλάτ. Κρίτων, σελ. 51. Β.

Ὑπεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπείκων, παρεχωρῶν, ἐνδίδων, ἐκ τοῦ

Ὑπείκω, Μ. εἴξω, καὶ, ξομαι, Ἰλ. Ψ 602. Ὀδ. Μ, 117. παρ' Ὅμ. συνήθως, ὑποείκω, (εἴκω). Ἀνιστάμενος ἀναχωρῶ, ἢ ὑποχωρῶ, σηκόνομαι καὶ φεύγω· μετὰ γεν. »νεῶν (δηλ. ἀπὸ) δ' ὑπόεικον ἀνάγιμ«, ἀναγκασθέντες ὑπεχώρησαν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ πλοῖα. Ἰλ. Π, 305. »τινὶ ἕδρῃ«, παραχωρῶ ἀπὸ τὸ σκαμνίον, διὰ νὰ τὸ πιάσῃ ἄλλος, σηκόνομαι, καὶ κάμνω τόπον εἰς ἄλλον· »τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑποείξεν Ὀδυσσεύ«, ὑπανέστη, προεσηκώθη, παρεχώρησε τὴν ἕδραν, ἢ τὸν τόπον του, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο. Ὀδ. Π, 42. »τινὶ«, ἐμπροσθέν τινος παραχωρῶ, σύρομαι ὀπίσω, ὀφίνω εἰς αὐτὸν τὴν προεδρίαν, ἢ τὴν προτίμησιν· ὅθεν »τινὶ λόγων«, παραχωρῶ τὸν λόγον εἴ τινα, τὸν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος· καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα συνάμα παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 10. »τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν, καὶ θάκων, καὶ λόγων ὑπείκειν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς δοτ. »χείρας ἐμὰς ὑποείξω«, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου, Ἰλ. Ο, 227. ἂν καὶ ὁ Εὐστάθ. ἀποδίδῃ τὸ, χείρας, εἰς τὸ, νεμεσηθείς. 2) τροπικ. ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ἐνδίδω· »νῦν μέν κε νεμεσηθεὶς ὑποείξω«, τώρα βέβαια ἀγανακτήσας, θέλω ἐνδώσει, Ἰλ. Ο, 211. Τ, 266. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἴς τινα· »τινὶ«, »νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός«. Ἰλ. Ψ, 602. »οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ὀθανάτεσσιν«; Ὀδ. Μ, 117. »τινί τιν«, »εἰ δή σοί (κατὰ) πᾶν ἔργον ὑπείξομαι«, Ἰλ. Α, 294. »ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑπείξομεν ἀλλήλοισιν, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί«. Ἰλ. Δ, 62. »λόγοις τινὸς ὑπείκειν«, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, εἰς τοὺς λόγους, ἢ εἰς τὰ ὀξίωματά τινος· καθόλου δὲ, ἀκολουθῶ, ὑπακούω, πείθομαι, ὑποκλίνομαι· ἀλλὰ »λόγου ὑπείκειν«, ἐκκλίνω, ἐκκτρέπομαι ὀλίγον ἀπὸ τὸν λόγον, ἢ τὸ ἀξίωμά μου, Ἡροδ. 7, 160. »ὑποχωρεῖν τινός τινι«· ἀντὶ τοῦ, παραχωρεῖν εἴς τινά τι ἀπό τινος, ἀφίνω τι εἴς τινα, παραχωρῶ ἀπό τινος διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸ ἄλλος, μετὰ απαρεμφ. παύω, ἀφίσταμαι. »Οὐδ' ἂν ἐγὼ Κολχεῖσιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν«. Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 408. ἀντὶ τοῦ, πειρῶμαι, ἐπιχειρῶ· ἔνθα ἀμφότεραι αἱ ἰδέαι ἐκδόσεις »καὶ δ' ἄνω, ἐναντίον τοῦ νοήματος ἔχουσιν· ὡς καὶ στίχ. 1658. »Εἴως κεν ἐμοὶ εἴξεις ἐαμῆναι«· καὶ στίχ. 1676. »Ὡς ὅγε — ὑπ' εἶξε ἐαμῆναι«.

Ὑπειλέω, καὶ, ὑπείλω, (εἰλέω, εἴλω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω τυλίσσω· »οὐράνα, κοῖλον τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω, ταράττειν, περιστρέφειν αὐτὴν, καθὼς ποιοῦσιν οἱ σκύλοι, ὅταν χαδεύωσι· remulcere caudam, Λατ. Εὐρ. τροπικ. »στόμα«, συστέλλω, στρέφω, κολακευτικῶς τὸ στόμα. παρβλ. ὑπίλλω. Παθητ. ὑπειλεῖσθαι, ὑψέρπω, ὑποδύομαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 9, 57.

Ὑπειλημμένον, Ὑπονενοημένον. παθητ. παρακμ. τοῦ, Ὑπολαμβάνω.

* Ὑπείληφα, ἐνεργ. παρακειμ. τοῦ, ὑπολαμβάνω.

*Ὑπειλίσσω, Ἀττ. ττω, (εἰλίσσω) Ἀχιλ. Τάτ. 1, 6. Κάτωθεν ἐπὶ τὰ ἄνω εἰλίττω, τυλίσσω, στρέφω.

Ὑπειμι, μέλ. ἔσομαι, παρατ. ὑπῆν, (εἰμί) Εἶμαι ὑποκάτω, μετά δοτ. »φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν στέγην μου, εἶναι μέσα εἰς τὴν εἰκίαν μου, Ἰλ. Ι, 204. ἀλλὰ καὶ, »ὑπό τιν, μετά αἰτ. Ἡρόδ. 2, 127. ἐξαιρ. ἐπὶ θηλαζόντων ζώων· »πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν· « ὑποκάτω εἰς πολλὰς ἵππους ἦσαν θηλάζοντα πωλάρια, Ἰλ. Ν, 681. καθόλου δὲ, εἶναι παρών, πλησίον, ἀνὰ χεῖρας, Ἡροδτ. 1, 31. Ἡσίοδ. »Μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν· παρῆσαν εἰς τὰς χεῖρας. Παρὰ Θουκυδ. 8, 36. ἀντὶ τοῦ, ὑπόλοιπόν ἐστιν· ὡς καὶ τὸ, περίεστιν. ὡς καὶ παρ' Ἰσοκράτ. Παναθ. »Ὑπεισιν» ἀντὶ τοῦ, ὑπολείπονται, »Πλησίον, ἐγγύς τινος εἶμαι, ἢ ἀκολουθῶ, συνέχομαι, ἐξαρτῶμαι »Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσται· δεῖν θέλει πλησιάσει, φθάσει, ἀκολουθήσει. Δημοσθέν. »Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὑπεστι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος· « ἀντὶ τοῦ, πρόσεστι, ὅλοι ἔχουσι νὰ φοβῶνται τὸν φθόνον, ὅλοι φθονοῦνται, ὅλοι εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τὸν φθόνον. 2) Εἶμαι, ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, εἶμαι κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. 3) εἶμαι ὑποτεταγμένος, ὑποκείμενος, ὑπήκοος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 422. »Τοῦσιν ἀστοῖς· « ἀντὶ τοῦ, ὑποτεταγμένοι εἰσίν.

* Ὑπειμι, (εἶμι) ὡς τὸ, ὑπέρχομαι, Ὑπάγω κάτω, ἢ μέσα, Λατ. subire· »ὑπιέναι τινά«, ἐνεδρεύω τινὰ κρυφίως, παρεισδύω, εἰσχωρῶ εἰς τινα κρυφίως, Ἀριστφ. Σφῆκ. 484. ἔτι δὲ καὶ, κατ' ὀλίγον, μυστικῶς, καὶ σιγὰ ἔρχομαι. Παυσᾶν. 7, 1, 3. 2) σπανιώτερ. κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἡροδτ. 4, 120.

* Ὑπεῖναι, Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑφίημι, ἀντὶ τοῦ, ὑφεῖναι.

Ὑπειξις, εως, ἡ, (ὑπείκω) Τὸ ὑπείκειν, ὑποχώρησις, ὑποταγὴ, ὑπακοὴ, ἔνδοσις, καὶ εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 727. Α, ἐκδ. Βεκκέρ.

Ὑπειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ). Προτέτι, ἐπί τι, μετὰ ταῦτα εἰπεῖν. 2) προειπεῖν, ὑπαγορεύειν, δηλοῦν. ψιθυρίζειν. 3) προφασίζεσθαι. 4) κρυφίως εἰπεῖν, κρυφίως λέγειν. Ἀριστοφαν. Πλοῦτ. 991.

Ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ τῆς, ὑπέρ. Τίθεται δὲ, ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ πρὸ φωνήεντος πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς μακρά· οἷον, ὑπεὶρ ἅλα, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς συνθέσ.

Ὑπειράλιος, ποιητ. ἀντὶ ὑπεράλιος.

*Ὑπειρεσία, ἡ, (εἰρεσία) Τὸ κωπηλατεῖν, ἡ κωπηλασία. ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 670. ἐκδ. Ἑρμῶν.

*Ὑπειρέχω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπερέχω, Ὅμ.

Ὑπείροπλος, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέροπλος.

*Ὑπειροχίδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ ὑπείροχος, Ἰλ. Λ, 673.

*Ὑπείροχος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑπέροχος, Ὅμ. καὶ Ἡροδ. 2) κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς, Ἰλ Λ, 335.

*Ὑπείρω, μέλ. ὑπέρτω, (εἴρω, ἀνώμ.) Συνάπτω, συνδέω ὑποκάτω.

*Ὑπείρων, ονος, ὁ, κύρ. ὄνομ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 144.

*Ὑπείσας, Ἰων. ἀντὶ, ὑφείσας, μετοχ. ἀορ. α'. ἐνεργ. ἐκ τοῦ, ὑφεῖσα, ὅπερ ἴδε. Ἡροδ. 3, 126. 6, 103.

Ὑπείσδυμι, καὶ, Ὑπεισδύω, καὶ ὑπεισδύνω, (δύω, δύνω, ἀνώμ.) εἰς τὸ Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Ὑποκάτω ὑπάγω, ἐμβαίνω. 2) κρυφίως ἐμβαίνω μέσα. Ἡρόδοτ. 1, 12. (περὶ τῆς προσῳδ. ἴδε, δύω.)

Ὑπείσειμι, (εἶμι) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, καθόλου = τῷ ὑπεισέρχομαι

* Ὑπεισέλευσις, εως, ἡ· »κληρονομίαν«, Εἰς τὸ δίκαιον τῶν Ῥωμαίων, ἢ εἰς τὴν κληρονομίαν γινομένη πρόσθεσις.

Ὑπεισέρχομαι, ἀποθ. μὲ ἐνεργ. ἀόρ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· »ὑπεισέρχεταί με δέος, ἕλεος, κ. τ. τ.« Schaef. Γρηγ. σελ. 375. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 995.

Ὑπεισρέω, μέλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἢ ὑποκάτω εἰσρέω. Λογγ. 1, 1.

Ὑπέκ, πρὸ φωνήεντος, ὑπέξ, (ὑπό, ἐκ.) ποιητ. πρόθ. μετὰ γεν. Ὑποκάτωθεν, κάτωθεν εἰς τὰ ἔξω· παρ' Ὁμήρ. πολλάκις. Ὁ Οὐόλφιος γράφει μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν νεωτάτην ἔκδοσιν τῆς Ἰλιάδ. πάντοτε διακεκριμένος, ὑπ' ἐκ.

Ὑπεκβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.

Ὑπεκβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβάλλω.

Ὑπεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Ἔχω ὑπ' ἐμαυτόν· »πόρτιν μαστῷ«, ἔχω, δέχομαι ὑποκάτω εἰς τὸ βυζίον μου, ἐπὶ δαμάλεως. Ἐπιγράμ. ἀδέσπ. 221. 2) περιμένω, προσμένω, ἀπαντυχαίνω.

Ὑπεκδιδράσκω, μέλ. δράσομαι, (διδράσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ὑποκάτω ἐκφεύγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὑπεκδράμω, φεύγω. Δίων Κάσσ. 36, 7.

Ὑπέκδυσις, ἡ, (ὑπεκδύω) Τὸ ὑπεκδύειν· ἐκφυγή. Ὀππιαν.

*Ὑπεκδύνω, καὶ, ὑπεκδύω, (δύω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκδύω, ἕλκω, σύρω ἔξω. Μέσ. Ὑπεκδύομαι· μετὰ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργητ. παρακειμ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκφεύγω, ἐκβάλλω ἐμαυτὸν κρυφίως ἔξω· μετὰ αἰτιατ. »πόνους«, Εὐρ. Κύκλ. 346. ὑφέρπω ἔξω. Ossaun. Λυκοῦργ. 20. σελ. 86. Πλούταρχ. περὶ δεισιδαιμ. σελ. 170. Γ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 837. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω.)

Ὑπέκθεσις, ἡ, (ἔκθεσις) Ἡ κρύφιος ἔκθεσις.

*Ὑπεκθέω, (θέω, ἀνώμ.) Κρυφίως τρέχω ἔξω, φεύγω. Πλούταρχ. περὶ Ἐρ. παιδ. 2.

Ὑπεκθρώσκω, (θρώσκω) Ὑποκάτω ἐκθρώσκω, ἐκπηδῶ.

Ὑπεκκαθαίρω (καθαίρω) Διὰ καθαρτηρίου κακαθαίρω ὑποκάτω, κινῶ τὴν κοιλίαν. Ἱππογρ.

Ὑπεκκαίω, Μ. καύσω. (καίω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον, κρυφίως καίω, κρυφοκαίω. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, διεγείρω καὶ παροξύνω τὰ τῆς ψυχῆς πάθη.

Ὑπεκκαλύπτω, (καλύπτω) Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκαλύπτω. Ἀνάλεκτ. σελ. 238.

Ὑπέκκαυμα, τό. (ὑπεκκαίω) Τὸ δι' οὗ ἀνάπτει τις πῦρ, ἔναυσμα, ἐμπύρευμα, ἴσκα ἢ ὕσκα, προσάναμμα, ὕλη, ἢ ἡ τροφὴ τῆς φλογός, ἡ εὐκόλως ἀνάπτουσα καὶ καίουσα ὕλη. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 9. »Αἱ θύραι, ἀσφάλτῳ ὑπεκαύματι κεχρισμέναι«. Μεταφορ. Ἐρέθισμα, τροφὴ τῶν παθῶν. Ξενοφ. Συμπ. 4, 25. »ἔρωτος δεινὸν ὑπέκκαυμα« παρβλ. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 424. 498.

Ὑπεκκαύστης, ὁ. καὶ, Ὑπεκκαύστρια, ἡ, (ὑπεκκαίω) Πλούταρχ. προβλ. Ἑλλ. Ὁ τὸ πῦρ, ἢ τὸ πρὸς θυσίαν πῦρ ἀνάπτων.

Ὑπέκκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλει τις κρυφίως, ἢ κρύπτει, διὰ νὰ λυτρώσῃ, γλυτώσῃ αὐτά. Ἡρόδοτ. 8, 41. 60, 2. 9, 73. παρβλ. ὑπεκτίθημι, παθ. 2) κεῖμαι, ἔξω. Θουκυδ. 8, 31.

Ὑπεκκενόω, ῶ. (κενόω) Ὑποκάτω ἐκκενόνω, εὔκαιρον ἢ κοῖλον κάμνω, ἀδειάζω ὑποκάτω. Δίων Κάσσ.

Ὑπεκκλέπτω, (κλέπτω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἐλαφρὰ, κρυφίως ἐκκλέπτω, ἐκβάλλω, κλέπτω κρυφά.

Ὑπεκκλίνω, (κλίνω) Κύπτων ὑποχωρῶ, σκύπτων παραμερῶ· ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 272. καὶ μετὰ αἰτιατικ. παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑπεκκομίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, (κομίζω) Κρυφίως ἐκκομίζω, ἐκφέρω. Μέσ. »Ὑπεκκομίζομαι« · ὑπεκκομίζω τὰ ἐμαυτοῦ, ἢ τὰ ἐμά. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 9. »Ὅσα δύναιτο ὑπεκκομίσασθαι«. »ὑπεκκομίσασθαι πάντα«, ἐξάγω, ἐκφέρω μαζῇ κρυφίως ὅλα τὰ πράγματά μου, Ἡροδτ. 9, 6.

Ὑπεκκρίνω, (κρίνω) Ὑποκάτω, ἢ διὰ τῆς κοιλίας ἐκκρίνω, ἐκβάλλω. Διογ. Λαέρτ.

Ὑπεκλαμβάνω, μέλ. λήψομαι, (λαμβάνω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκλαμβάνω, δέχομαι, λαμβάνω τι κρυφίως, ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 996.

Ὑπεκλύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκλύω, ἀναλύω, ἢ ἀπολύω. 2) ὀλίγον τι ἀδυνατίζω. Ἱππογρ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπέμπω, (πέμπω) Ὑποκάτω κρυφίως ἐκπέμπω, στέλλω.

Ὑπεκπεράω, μέλ. άσω, (περάω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι. Ὀρφ. Ἀργ. 68.

Ὑπεκπηδάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ἐκπηδάω) Κρυφίως ἐκπηδάω, πηδῶ ἔξω.

Ὑπεκπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκπλέω. Πλούταρχ.

Ὑπεκπνέω, μέλ πνεύσω, (πνέω, ἀνώμ.) Ἐλαφρῶς, κατ' ὀλίγον ἐκπνέω, ἐξατμίζω, θνήσκω. Αἰσχίν. διάλ. 3.

Ὑπεκπονέω, ῶ. (πονέω) Ὑπό τινα, ἢ ὑπὸ προσταγήν τινος ἐκτελῶ, ἢ ἐκπληρῶ τι. Πολυδ.

* Ὑπεκπρό, ἐπίρρ. Ἔξω καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 225. μόνον ποιητ.

Ὑπεκπροθέω, μέλ. θεύσομαι, (θέω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τρέχω ἐκφεύγων ἀπό τινος, ὑπεκτρέχω, ἢ ὑποτρέχω, ὑπέρχομαι, ταχέως προτρέχω, Ἰλ. Φ, 604. Ὀδ. Θ, 125. καὶ μετὰ αἰτιατ. τρέχω πρό τινος, φθάνω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, τρέχω καὶ προφθάνω τινά. Ὀδ. Ι, 506. μόνον ποιητ.

*Ὑπεκπροθρώσκω, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ὑπεκπροθορεῖν, (θρώσκω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπηδῶ εἰς τὰ ἔξω, ποιητ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 160.

Ὑπεκπρολύω, Λύω τι ἀπό τινος, ἀφίνω αὐτὸ νὰ ὑπάγῃ. Ὀδυσ. Ζ, 88. »Ἐνθ' αὖτ' ἠμιόνους λύσας, ἄφησεν νὰ ὑπάγωσιν, ἔνθα ἢ ὑπὸ, τὴν κάτω σχέσιν, ἢ δὲ ἐξ, τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρό, τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει. ὅθεν τό, »τὰ ὑπ' ἀμάξῃ ἐζευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσαντα εἰς νομὴν πέμπειν δηλοῦται«. Εὐστάθ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπρορέω, ῶ. μέλλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπρορέω, ἐκχέω. Ὄρυσ. Ζ, 87. »Καλὸν (ὕδωρ) ὑπεκπρορέειν· ἔνθα διὰ μὲν τῆς ὑπό, ἢ κάτωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρό, ἡ ἔξοδος καὶ ἡ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὕδατος. Εὐστάθ.

*Ὑπεκπροτάμνω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπεκπροτέμνω, (τέμνω, ἀνώμ.) »Πόντονα«, Ἀπολλών. 4, 225. »Ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔκαμνε νηῦς· « ἢ ναῦς ἐξέπλευσεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἔκοπτε τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὑπεκπροφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγων τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, γλυτώνω ἀπὸ ἕνα κίνδυνον κρυφίως. Ἰλ. Τ, 147. Φ, 44. Ὀδ. Τ, 43. μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Μ, 113. Ἡσιόδ. Ἀσ. 42.

*Ὑπεκπροχέομαι, παθ. (χέω, ἀνώμ.) Χέω, ῥέω κάτω, ἢ ἔξω.

Ὑπέκπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρ) Ὀλίγον τι ἀναμμένος, = ἔκπυρος.

Ὑπεκρέω, μέλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, κρυφίως ἐκρέω, τρέχω, φθείρομαι. Πλάτ.

Ὑπεκρήγνυμι, Μ. ρήξω. (ῥήγνυμι, ἀνώμ.)

Κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως ἐκρήγνυμι, καταχρημνίζω. ῥίπτω Πλούταρχ.

Ὑ'πεκρίπτω, (ῥίπτω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκρίπτω, ῥίπτω ἔξω. Πλούταρχ.

*Ὑ'πεκρύομαι. μέλ. ὑσομαι, μέσ. ἀποθ. (ῥύομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κρυφίως ἐξέλκω τινά, καὶ τὸν ἐλευθερόνω ἀπὸ ἕνα κίνδυνον· μετὰ γεν. »φόνοιο«. Ἀπολλ. Ῥοδ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ῥύομαι.)

*Ὑ'πεκσαόω, ἄχρηστ. ἐνεστ. ἀντὶ, ὑπεκσώζω. ὅθεν ἐπικ. ἀόρ. ὑπεξεσάωσεν· »αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων«, Ἰλ. Φ, 292.

*Ὑ'πεκσώζω, (σώζω, ἀνώμ.) Ἀπό τινος ἐκσώζω, σώζω, λυτρόνω τινὰ ἀπό τινος.

*Ὑ'πεκτανύω, (τανύω) Ὑποκάτωθεν ἐκτανύω, τεντόνω. Παῦλ. Σιλ. 54. μόνον ποιητ.

*Ὑ'πεκτελέω, μέλ. ἐσω, (τελέω) Κρυφίως ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τι.

Ὑ'πεκτήκω, (τήκω) Κατ' ὀλίγον ἐκτήκω, ἀναλύω, ἢ φθείρω. Ἱπποκρ.

Ὑ'πεκτίθημι, (τίθημι) Κρυφίως ἐκβάλλω τι, ἐκθέτω. Μέσ. φέρω κρυφίως τὰ πράγματά μου εἰς ἀσφάλειαν, εἰς ἀσφαλῆ τινα τόπον, ἢ ἔξω που, καὶ κρύπτω αὐτά, ὡς π. χ. οἱ πολιορκούμενοι ἐκβάλλουσι τὰ πράγματά των, καὶ κρύπτουσιν αὐτά, ἢ τὰ μεταφέρουσιν εἰς κρυφοὺς τόπους, διὰ νὰ τὰ φυλάξωσι. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 1, 15. »Ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν, ὡς ὑπεκτίθετο ἤδη τὰ χρήματα φοβούμενοι«. Ἡροδ. 8, 4, 41. Θουκυδ. 1, 89. Λυκοῦργ. 8, 8. Παθητ. κρυφίως φέρομαι ἔξω εἰς ἀσφάλειαν, Ἡροδ. 5, 65.

Ὑ'πεκτρέπω, (τρέπω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐκτρέπω τι ἀπό τινος· »τινός«, Σοφοκλ. Μέσ. »Ὑπεκτρέπομαί τινα· παραχωρῶ, ἀποφεύγω. Πλάτ. »Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται«.

Ὑ'πεκτρέχω, μέλ. θρέξομαι, καὶ δραμοῦμαι, ἀόρ. β'. ὑπεξέδραμον, (τρέχω, ἀνώμ.) Ἀπό τινος ἐκτρέχω, ἐκφεύγω, μετὰ τάχους τρέχω, ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ἡροδτ. 1, 156. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1086. Τραχ. 167. Valck. Φοιν. 581.

Ὑ'πεκτροφή, ἡ. (τροφή) Ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἢ παιδιόθεν ἰατροφή. Εὐριπ.

*Ὑ'πεκφαίνομαι, παθ. (φαίνομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκφαίνομαι, ἢ κεκρυμμένως πως φανερόνω.

Ὑ'πεκφέρω, (φέρω, ἀνώφ.) Κρυφίως εἰς τὰ ἔξω φέρω, ἐκβάλλω, ἢ σηκόνω. »Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος· ἐπὶ τὰ ἔξω ὀλίγον ἐστρεψεν, ἔφερεν, ἐπαραμέρησεν. Ἰλ. Θ, 268. ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον τι ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, βραδύνω, διάφρ. γραφ. Ἰλ. Χ, 202. 2) ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω, κρυφίως ἐξάγω, ἐξαιρ. ἔκ τινος κινδύνου. μετὰ γεν. »ἢ μὲν (Ἀφροδίτη) ἑὸν φίλον υἱὸν (Αἰνείαν) ὑπεξέφερεν πολέμοιο«, τὸν ἐξήγαγε κρυφίως ἀπὸ τὸν πόλεμον, Ἰλ. Ε, 318. »Ὑπεκφέρονται θανάτου τυτθόνι· γλυτόνουσιν ὀλίγον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ο, 028. καθόλου δὲ, ἐκφέρω ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, Ὀδ. Γ, 496. 3) ἀμεταβ. παρ' Ἡροδότ. 4, 125. »Ὑπεκφέρονταις ἡμέρης ὁδῷ· αἰτὶ τοῦ, προτρέχειν, ἢ πρότερον, ἐμπροσθὰ φεύγειν, παρβλ. 4, 120. »ἡμέρης ὁδῷ προέχειν τινός«.

Ὑ'πεκφεύγω, (φεύγω. ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγω, ἀποφεύγω »αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαιμι ἡμᾶς αὐτοὺς τοὐλάχιστον ἄφες νὰ φύγωμεν. Ἰλ. Θ, 243. Τ, 191. »οἷος ὑπέκφυγε νηῦς, μόνος ἔφυγε μὲ τὸ πλοῖον, Ὀδ. Ψ, 320. συχνότερ. παρ' Ὅμ. μεταβατ. μετ' αἰτιατ. Κῆρα, ὄλεθρον, κακότητα, κ.τ.τ.

Ὑ'πεκφυγγάνω, = ὑπεκφεύγω. Ἱπποκράτ.

Ὑ'πεκχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ ἐλαφρῶς καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχέω, χύνω.

Ὑ'πεκχωρέω, ῶ. (χωρέω) Κρυφίως, ἢ κάτωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχωρῶ, ἐκφεύγω, ὑπάγω. Ἡροδ. 9, 13. 14. 2) ἐκχωρεῖ διὰ τῆς κοιλίας, ἔχω κίνησιν τῆς κοιλίας. ὅθεν

Ὑ'πεκχώρησις, εως, ἡ. Ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἐκφυγή, καὶ ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια, κόπρος. Ἱπποκρ.

Ὑ'πεκχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτήδειος, ἢ δύναμιν ἔχων, ὑπακτικός, κινητικός. Ἱπποκρ.

Ὑ'πέλαιον, τό. (ἔλαιον) Ὑποστάθμη, καταλάθισμα τοῦ ἐλαίου (τσιρᾶς), = Γλοιός. Ἡσύχ.

Ὑ'πελαύνω, μελ. άσω, Ἀττ. ὑπελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, πρόσω ἐλαύνω. συνυπακουομένου δὲ τοῦ ἵππον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, ἁμαξεύω, στρατεύω· ὡς τὸ κοινὸν »τραβῶ, ἢ τραβοῦμαι ἐμπρός«.

*Ὑ'πελαφρός, ά, όν, (ἐλαφρὸς) Ὀλίγον τι ἐλαφρός. Σέξτ. Ἐμ. Μαθημ. 1, 63.

Ὑ'πελαφρύνω, (ἐλαφρύνω) Ὀλίγον τι ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω.

Ὑ'πεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, κρυφίως ἐμβάλλω, προεμβάλλω, ῥίπτω μέσα, σπρόχνω.

Ὑ'πέμβρυον, τό· ἐξ Ὀδυσ. 7, 245. ἔνθα »ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν· ἀντὶ τοῦ »ὑψῆκεν ἀναγνωστέον.

Ὑ'πεμβρυόω, ῶ. (ἔμβρυον) Σοφοκλῆς παρὰ Κλήμεντι, καὶ Εὐσεβ. προπαρ. 13, 13. »Κόρην ὑπεμβρυόων· ἀντὶ τοῦ, ἐγγαστρόνω.

Ὑ'πεμνήμυκε, Ἰλ. Χ, 491. »πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν, ῥίπτει παντοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του κάτω μὲ αἰδὼ καὶ συστολήν. Ἐπ. γ'. ἐν. πρόσ. παρακειμ. τοῦ, ὑπημύω, ἀντὶ, ὑπεμήμυκε· διότι τὸ, ν παρεντέθη διὰ τὸν στίχον, ὡς εἰς τὸ, νώνυμνος, ἀντὶ, νώνυμος, παλαμναῖος, ἐκ τοῦ, παλάμη, κ.τ.λ. ὅθεν οὔτε εἶναι χρεία νὰ τὸ μεταβάλωμεν εἰς τὸ, ὑπεμμήμυκε, ἀλλ' οὔτε νὰ παραδεχθῶμεν ἰδιόν τινα ἐνεστ. ὑπομνημύω· ἴδε Ἐὐνιον (Heyne) Ἰλ. Τ. 8. σελ. 349.

Ὑ'πεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνώμ.) = ὑποκαίω. Ἰώσηπ.

Ὑ'πεμφαίνω, (φαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ ὀλίγον μόνον (οὐχὶ ἐντελῶς) ἐμφαίνω, δεικνύω, φανερόνω, ἡμισοφανερόνω, ὀλίγον τι δίδω νὰ καταλάβῃ τις.

Ὑ'πεναντιόομαι, οῦμαι. παθ. ἀποθ. μὲ μέλ. μέσ. (ἐναντιόομαι) Εἶμαι ὀλίγον ἐναντίος, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, »τινί«.

Ὑ'πεναντίος, ία, ίον· (ἐναντίος) Στεκόμενος, κείμενος, εὑρισκόμενος ὀλίγον τι ἐναντίος, ἀντικρύ· »τινίν«, Ἡσιόδ. Ἀσ. 347. β) ἐναντίος, ἀντίθετος, ἐχθρικός, ἐχθρὸς ἀντίπαλος. »ὑπεναντιώταται«. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 28. πολλὰ ἐναντίως, ἐχθρικῶς. Κυρουπ. 3, 3, 26. »Τὸ στράτευμα δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις«. γ) »τὸ ὑπεναντίον τούτου«, τὸ ἐναντίον τούτου, ἐξεναντίας τούτου, Ἡροδτ. 3, 80. Ἐπίρρ. ὑπεναντίον. ὅθεν

Ὑ'πεναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὀλίγη τις ἢ μικρὰ ὑπεναντιότης, ἀντιλογία, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 77.

Ὑ'πεναντίωμα, τό, Μικρόν τι ἐναντίωμα. = τῷ προηγμ. Ἀριστοτ. Ποιητ. 26, 22.

Ὑ'πεναντίωσις, εως, ἡ. (ὑπεναντιόομαι) Τὸ εἶναι ἐναντίον, τὸ στέκεσθαι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὡς τό, ὑπεναντιότης.

*Ὑ'πενδίδωμι, (δίδωμι) Ὀλίγον, ἢ κατὰ μικρὸν ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. Θουκυδ.

Ὑ'πένδοθεν, Ἐπίρ. (ἔνδοθεν) Ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους εἰς τὰ ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὰ ἔξω, κάτωθεν. Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Ὑ'πένδυμα, τό. (ἔνδυμα) Τὸ ὑποκάτω ἔνδυμα, ὑποκάμισον. Σχόλ. Βουρδ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμορ. 120.

Ὑ'πενδύτης, ου, ὁ. = ὑπένδυμα.

Ὑ'πένερθε, θεν. Ἐπίρ. (ἔνερθε) Ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν, Ὅμ. ἐξαιρ. ὑποκάτω τῆς γῆς, κάτω εἰς τὸν Ἅιδην· »οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους κίννυσθον«, οἱ τινες τιμωρεῖτε ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, δηλ. εἰς τὸν Ἅιδην, τοὺς ἀποθανόντας ἀνθρώπους, Ἰλ. Γ, 278. »ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων«, ἐφοβήθη ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἅιδου. Τ, 61. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἥτις ποτὲ μὲν προτίθεται, ποτὲ δὲ ἕπεται εἰς τὸ ἐπίρρ. »ποδῶν δ' ὑπένερθεν, ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Β, 150. »πόδες δ' ὑπένερθεν ἑκάστου«, Ρ, 386. »ὑπένερθε Χίοιο«, Ὀδ. Γ, 172. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 418.

Ὑ'πεννοέω, ῶ. (νοέω, ἀνώμ.) Κατὰ νοῦν ἢ κατὰ σκοπὸν ἔχω τι, καὶ μ' ὅλον τοῦτο κρύπτω αὐτό. Αἰλιαν.

Ὑ'πεξάγω, (ἄγω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω ἐξάγω, ἐκβάλλω. ἐξαιρ. ἐξάγω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ κίνδυνον, καὶ τὸν φέρω εἰς ἀσφάλειαν· »ἀλλ' ἄγε' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν«, ἀντὶ, ὑπεξαγάγωμεν, τουτέστι, ῥυσώμεθα αὐτὸν ἐκ θανάτου, Ἰλ. Τ, 300. »ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι«, εἴθε ὁ θεὸς νὰ σὲ ἐξάξῃ κατά τινα τρόπον ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν ἰδικήν σου. Ὀδ. Σ, 14. Ἡροδτ. 8, 40. 2) ἀμετάβ. κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ. Ἡροδ. 4, 120. ὅθεν

Ὑ'πεξαγωγή, ἡ. Τὸ ὑπεξάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκφέρειν, Ἀντωνῖν. ἐ. 23.

Ὑ'πεξαίρεσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπεξαιρεῖν, ἢ ὑποκάτωθεν ἐξαίρεσις, τὸ κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον πέρνειν, ἢ συνάγειν, ἢ κρυφίως, ἢ κατὰ μικρὸν λῆψις, ἢ σύναξις. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρεσις. »μεθ' ὑπεξαιρέσεως«, κατ' ὀλίγον.

Ὑ'πεξαιρέω, ῶ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκβάλλω τι διά τινα ἄλλον, ὑπεξάγω, ὑπεκχωρίζω, Ἡροδ. β) κρυφίως ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀπὸ τὴν μέσην, φονεύω. Πλάτ. Πολ. 8, σελ. 567, Β. καθόλου δὲ, βάλλω κατὰ μέρος. μετοχ. παθητ. παρακειμ. »τοιούτεόν ὑπεξαιρεθρημένων«, Ἡροδ. 7, 8, 3. Μέσ. Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι. λαμβάνω, πέρνω, ἢ ἐκβάλλω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὑποκάτω, ἢ κρυφίως, κλέπτω κρυφίως ἀπό τινος, ἐξαιρῶ, κάμνω ἐξαίρεσιν ἀπό τινος, ἐκλέγω, διαλέγω, ἐκλέγων τι ἀπό τινος ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω κρυφίως, ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. Ξενοφ. Ἱερ. 5, 2. »Ὅταν τοὺς τοιούτους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται«.

Ὑ'πεξαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαίρω, σηκόνω, ὑψόνω.

Ὑ'πεξακρίζω, (ἀκρίζω) Εὐριπ. Βάκχ. 667. »Πρὸς λέπας ὑπεξακρίζω«. = ὑπερακρίζω, Ἐπὶ τὸ ὄρος, ἢ ἐπὶ τὸ ὕψος ἐκφέρω, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐκφέρω.

Ὑ'πεξαλέασθαι, ἀπαρέμ. ἀορ. α'. τοῦ, ὑπεξαλέομαι, μέσ. ἀποθ. Κρυφίως ἐκφεύγω, καὶ ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ο, 180. »σὺ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας«, σὲ δ' ἐπρόσταξε ν' ἀποφύγῃς τὰς χεῖρας τοῦ.

Ὑ'πεξαλύσκω, Μ, ξω. (ἀλύσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐξαλύσκω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, = τῷ προηγμ. μετὰ αἰτιατ. Ἡσιόδ. Θεογ. 615.

Ὑ'πεξαναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν κρυφίως, ἢ ἐλαφρὰ ἀναβαίνω ἔξω. »ποδὶν Θεόκρ.

Ὑ'πεξανάγομαι, παθητ. μετὰ μέσ. ἀορ. β'. (ἄγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐξανάγομαι, κρυφίως ἐκπλέω ἀπὸ τοῦ λιμένος, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ.

*Ὑπεξαναδύω, (δυω, ἀνώμ.) εἰς τὸ μέσ. μετὰ ἀορ. β'. ὑπεξανέδυν, καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἐπάνω, ἢ εἰς ὕψος· κάτωθεν ἀναδύομαι, ἀνέρχομαι. Ἰλ. Ν, 352. »Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς« ἔνθα κατ' Εὐστάθιον ἢ ὑπό, σημαίνει τὸ κάτωθεν, ἢ δὲ ἐξ, τὸ εἰς εὐθύ, καὶ ἢ ἀνά, τὸ εἰς ὕψος· ἄρα, κάτωθεν κατ' εὐθὺ εἰς ὕψος ἐλθών. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω).

Ὑπεξανίσταμαι, = ὑπανίσταμαι. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. »Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ«.

Ὑπεξαντλέω, ῶ. (ἀντλέω) Κάτωθεν ἐξαντλῶ, ἐκβάλλω, ἀδειάζω. Εὐριπ. Ἰων. 941. »Κάκῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί· κυρίως δὲ, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς κοιλίας τοῦ πλοίου τὸ εἰσχωρῆσαν θαλάσσιον ὕδωρ. (ἐκβάλλω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν).

Ὑπεξάπτω, (ἅπτω) Κάτωθεν ἐξάπτω, κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀνάπτω.

Ὑπεξαφύω, (ἀφύω) Κατ' ὀλίγον ἐξαντλῶ »Ὑπεξαφύομαι· παθητ. ἐπὶ ῥυάκων, ἤτοι μικρῶν ὑδατίων, καὶ ὁποῖα ῥέοντα κατὰ μικρὸν ἐκλείπουσι, χάνονται εἰς τὴν γῆν· »πολλὰς δὲ πόροι νώνυμοι ἔασιν ὄππῃ ὑπεξαφύονται«. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 983.

Ὑπέξειμι, (εἶμι) Ἐξέρχομαι, ἐκφεύγω, ἐπαναχωρῶ, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀναστρέφω. Ἡρόδ. 4, 120. »Ὑπεξιόντες καὶ ὑπεξαλαύνοντες«. 7, 211. 223. 2) Ἀπεναντίας ὑπάγω, εἰς ὑπάντησιν ἔρχομαι. Ἡρόδοτ. 1, 176. καὶ Διόδωρ. Σικ. 3) κατ' ὀλίγον περνῶ.

*Ὑπεξειρύω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπεξερύω. Ἡρόδ.

Ὑπεξελαύνω, μέλ. ὑπεξελάσω, Ἀττ. ὑπεξελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν σύρω ἔξω· συνήθ. ὡς ἀμετάβ. κατὰ τὸ φαινόμ. ἐξυπακουομ. τοῦ, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, κ. τ. λ. ἐξέρχομαι, ὑπάγω ἐφίππος, ἢ ἐφ' ἁμάξης, ἢ πεζὸς, κινοῦμαι μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, παρ' Ἡροδοτ. δὲ 4, 120. ἀντὶ τοῦ, ἐπαναστρέφω, ἐπαναχωρῶ μετὰ τοῦ στρατοῦ, ὅπου ἄλλοι ἀναπληροῦσι »τὰ βοσκήματα«, διώκω κατ' ὀλίγον τὰ ποίμνια.

Ὑπεξέλευσις, ἡ. (ὑπεξέρχομαι) Τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐκβαίνειν κρυφίως ἔξω. 2) βάσανος, τιμωρία, ἐκδίκησις· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπεξέλευσις. παρὰ Σουΐδ.

*Ὑπεξερεύγω, (ἐρεύγω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐμέω, ἐξερνῶ.

*Ὑπεξερυγγάνω, = ὑπεξερεύγω.

Ὑπεξερύω, Ἰων. ὑπεξειρύω, (ἐρύω) Ὑποκάτω ἐξερύω, ἐξέλκω, κρυφίως σύρω ἔξω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, Ἡρόδ. 7, 225.

Ὑπεξέρχομαι, ἀποθ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Κρυφίως κάτωθεν ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω. »Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως«. Πλούταρχ. καθόλου δὲ, σημαίνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ μετοικῶ, ἐπὶ μεταναστευόντων λαῶν παρ' Ἡροδ. 1, 73.

*Ὑπεξεσάωσα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ, ὑπεκσώζω, ἀντὶ, ὑπεξέσωσα.

Ὑπεξέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) ἀμετάβ. συνυπακουομ. ἐμαυτόν. Κρυφίως σηκόνω, ἐκβάλλω ἐμαυτόν, τουτέστι, κρυφίως ἀνιστάμενος φεύγω. Ἡροδοτ. 5, 72. 6, 74, 8, 132.

Ὑπεξηγητικός, ἡ, όν, (ἐξηγέομαι) Ὀλίγον τι ἐξηγητικός, τρόπον τινὰ σαφηνιστικός. Εὐστάθ.

Ὑπεξίσταμαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (ἵστημι) Κάτωθεν, ἀνεπαισθήτως, αἰφνιδίως ἐξίσταμαι, ἐκβαίνων προβαίνω, καὶ μάλιστα, αἰφνιδίως ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἑνέδρας, ἐκβαίνω ἐμπροσθέντινος. 2) ἐκκλίνω, παραχωρῶ, παραμερῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφεύγω, μετὰ αἰτιατ. Πλάτ. Φίληβ 26. »Ὑπεκστῆναι ἐπιφερόμενον τὸν λόγον«. ἀλλὰ καὶ μετὰ Δοτ. Πλούταρχ. »Ὑπεκστὰς τῷ λοιδορουντι«. 3) ἀφίνω, παραιτῶ ἓν πρᾶγμα, χάνω πᾶν δικαίωμα ἐπάνω εἰς αὐτὸ· μετὰ γεν. »ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς«· παραιτῶ τὴν ἀρχὴν, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἀφίνω, Ἡροδ. 3, 83. — Σπανιώτερ, κατ' ἐνεργ. τύπον, ὑπεξίστημι, κατ' ὀλίγον ἐκθέτω, θέτω ἔξω, ἢ ἐκφέρω.

Ὑπέξοδος, ἡ. (ἔξοδος). Ἡ ὑποκάτω ἔξοδος, ὑπαγωγὴ, κίνησις κοιλίας. Ἱπποκράτ.

Ὑπεξούσιος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπ' ἐξουσίᾳ ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον τινὰ, ὑποτεταγμένος, ἀντίθ. τοῦ αὐτεξούσιος. Παυσάνιαν. ὅθεν

Ὑπεξουσιότης, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ὑπεξουσίου.

Ὑπεπικουφίζω, (κουφίζω) Ὀλίγον ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω. ἀμφ.

Ὑπεπιμερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ,

*Ὑπεπιμόριος, (μέρος) Σημαίνει εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν, ὅταν τις τελῇ τὴν ἀφαίρεσιν, τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν φανερόνει τὸ, ἐπιμερὴς, καὶ ἐπιμόριος, εἰς τὴν πρόσθεσιν, περιέχουσαν τὸ ὅλον, παρὰ ὡρισμένον τι χωριστὸν μέρος, ἄρα μίαν ἀναλογίαν, ὁποίαν ἔχει τὸ 3 πρὸς τὸ 2, ὅπου τὸ 2 εἶναι ὑπεπιμερὲς, ἐπειδὴ περιέχει ἓν τρίτον μέρος ὀλιγώτερον παρὰ 3.

*Ὑπεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, (τέταρτος) Περιέχων ὅλον τι παρὰ ἓν τέταρτον, ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν τέταρτον, ὡς π. χ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 4 πρὸς 3.

*Ὑπεπίτριτος, ὁ, ἡ, (τρίτος) Περιέχων ὅλον τι, ὀλιγώτερον παρ' ἓν τρίτον, ὡς ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 3 πρὸς 2.

*Ὑπεπιφαύσκω, (φαύσκω) Ὑποκάτωθεν φέγγω, φωτίζω. ἀμφ.

Ὑπέρ, Ἐπικ. καὶ, ὑπείρ, ὅταν ἡ λήγουσα προφωνήεντος πρέπῃ νὰ ἦναι μακρὰ, παρ' Ὅμ. πλὴν μόνον εἰς τὴν φράσιν »ὑπεὶρ ἁλός«. Πρόθεσις μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. κυρία σημασία· ἄνω, ἐπάνω.

Α) Μετὰ γενικῆς, ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, ἢ συμβαίνει τι. 1) ἐπὶ τόπου, καὶ μάλιστα - α) ἐπὶ στάσεως, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, πολλὰ συχνάκις παρ' Ὅμ. οἷον· »βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖοιν, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ δόρυ εἰς τὸ στῆθος ἐπάνω εἰς τὸ βυζίον. Ἰλ. Δ, 528. Ε, 145. »ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος«, Ὀδ. Α, 137. »πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα«, (ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀναστήματος τῆς Ἀρτέμιδος, ἐξεχούσης τῶν Νυμφῶν της) ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ὅλας ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον. Ὀδ. Ζ, 107. »στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς«, ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Β, 20. Ψ, 68, Ω, 682. Ὀδ. Δ, 803. Τ, 32, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὀνείρου, προσερχομένου εἰς τὴν κλίνην τοῦ κοιμωμένου· »τὸ οὔρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης«, τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Τέγεαν, Ἡρόδ. 2, 105. β) ἐπὶ κινήσεως, ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος, ὡς ἡ ὑπὲρ, μετὰ αἰτιατ., ὄχι σπανίως παρ' Ὅμ. »κῦμα... νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται«, Ἰλ. Ο, 382. »ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη ἱεμένη«, Τ, 279. Ω, 320. Ὀδ. Ρ, 575. ὅθεν γ) πέραν, ἐκεῖθεν· »τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεὺς« διὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ κραυγὴ πέραν τοῦ τάφρου, Ἰλ. Σ, 228. Ὀδ. Ν, 257. Ξ, 300. — 2) διὰ ἕνεκα, ἤτοι πρὸς ὑπερασπισιν, ἀσφάλειαν, σωτηρίαν· »τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὑπερ«, ἔκτισαν τεῖχος, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ναῦς των, Ἰλ. Η, 499. Μ, 5. »Φοίβῳ... ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασώμεσθα ἄνακτα«, νὰ θυσιάσωμεν διὰ τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 444. [καθόλου δὲ, διὰ τὸ καλὸν, διὰ τὸ συμφέρον τινὸς, οἷον, »θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως«, Ξενοφ. παρβλ. Valck. Φοιν. 1336. »ὑπὲρ τινος εἶναι«, εἶναι πρὸς ὄφελός τινος, »ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνεσθαι· κυρίως, στέκομαι ἐπάνω εἰς τι, καὶ ἐμποδίζω, ὅ,τι δύναται νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ τὸ βλάψῃ· ὅθεν, μάχομαι, πολεμῶ δι' αὐτὸ· »ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θάνατος«, κ. τ. τ. πολλὰ συχνάκις παρ' Ἡροδ. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) περὶ, ὡς τὸ Λατ. de. »ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὃ δ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων«, ἡ καρδία μου λυπεῖται, ὅταν ἀκούω ἀπὸ τοὺς Τρῶας αἰσχρὰ περὶ σοῦ. Ἰλ. Ζ. 524. ἴσως καὶ Μ, 424. »τὰ λεγόμενα ὑπὲρ τινος«. Ἡρόδ. 2, 123. οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττ. Markl. Λυσ. σελ. 123. 162. Erf. Σοφοκλ. Ὀδ. Τύρ. 164. — 4) διὰ, ἕνεκα, ἤτοι, χάριν τινός· παρ' Ὅμ. μόνον μετὰ τὸ, λίσσομαι, συντεταγμ. »ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὑπὲρ ψυχῆς, ὑπὲρ θυεῶν καὶ δαίμονος σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς«, παρακαλῶ δι' ἀγάπην τῶν γονέων σου, κ. τ. λ. Ἰλ. Ο, 660. 665. Χ, 338. Ω, 466. Ὀδ. Ο, 261, παρὰ τοῖς μεταγενέστερ. δὲ καὶ [μὲ ἄλλα δεήσεως σημαντικὰ ῥήματα, οἷον, γουνάζομαι, Βγ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 701. παρβλ. πρὸς, μετὰ γεν. σημ. 3, δ'. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. διόλου ὡς ἢ, ὑπὸ, μετὰ γεν. »ὑπὲρ ἀλγέων«, ἐξ αἰτίας τῶν πόνων· »ὑπὲρ πένθους, ὑπὲρ παθέων, ἔριδος ὕπερ, κ. τ. τ.«, Markl. Εὐρ. Suppl. 1125. Σοφοκλ. Ἀντ. 952. »δεδιέναι ὑπὲρ τινος«, φοβοῦμαι διά τινα, ἐξαιτίας του εἶμαι εἰς φόβον. γ) μετ' ἀπαρεμφ. »ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προσταττόμενον«, διὰ νὰ μὴ κάμω τὸ προσταττόμενον· »ὑπὲρ τοῦ σώζεσθαι«, διὰ νὰ σωθῶ· »ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν«, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνω, Ἀττ. — 5) ἀντὶ, ἀντὶ τινός, εἰς τὸ ὄνομα, εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός· »ὑπὲρ ἑαυτοῦ«, Θουκυδ. 1, 141. β) εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φαίνεται ἐνίοτε ὡς μόνη περιγραφὴ τῆς γενικ. »στρατηγὼν ὑπὲρ ὑμῶν«, ὅταν ἦτο στρατηγός σας, κυρίως, εἰς τόνομά σας, κατὰ προσταγήν σας, vestra auctoritate, Λατ. »ὡσαύτως »στρατηγήσε ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων«, μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα δύναται νὰ σημάνῃ καὶ, ὅτι ἐξουσίαζε τοὺς Κυπρίους, καὶ Αἰγυπτίους· »ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσαι«, κ. τ. τ Οὐόλφ. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 299.

Β) Μετὰ αἰτιατ. ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, πέραν τοῦ ὁποίου διαβαίνει τι. 1) ἐπὶ κινήσεως, πέραν, ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν, ἀποπέρα, παρεπάνω· πολλάκις παρ' Ὅμ. »ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλθ' ἀκωκὴ ἔγχους, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν«, πέραν τοῦ ὤμου, καὶ δὲν τὸν ἐπέτυχε, Ἰλ. Ε, 16. 851. Κ, 373. »ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο [δώματος εἴτω«, Ὀδ. Η, 135. Ι, 260. 2) πέραν τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου »ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν«, ἐπειδὴ μ' ἐπέπληξες δικαίως, οὔτε πέραν τοῦ πρέποντος. Ἰλ. Γ, 59. Ζ, 333. καὶ 487. »οὐ γὰρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἀΐδι προϊάψει«. Π, 780. Ρ, 321. »ὑπὲρ μοῖραν«, [Ἰλ. Τ, 336. »ὑπὲρ θεόν«, Ἰλ. Ρ, 327. [»ὑπὲρ ὅρκιον«. Ἰλ. Γ, 299. Δ, 67. 236. 271. ἴδε καὶ »ὑπέρμορον«, παρβλ. παρὰ μετὰ αἰτιατ. σημ. 5. — 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, παρεπάνω, περισσότερον παρὰ πλέον· »ὑπὲρ τὰ τεσσερήκοντα ἔτη«. Ἡροδ. 5, 64. περισσότερον παρὰ σαράντα χρόνους· »ὑπὲρ τὸ ἥμισυ«, περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ. κ. τ. τ. 4) ἐπὶ χρόνου, »ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν«, περισσότερον παρ' ὅτι προτίμενε τις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του· »ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν«, πέ-

ραν τῆς ἡλικίας. — 5) ὡσαύτως ἐπὶ παντός, ὅ,τι εἶναι παραπολύ, ἢ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ ὑπερβαίνει τι· »ὑπὲρ δύναμιν, ὑπὲρ λόγον, ὑπὲρ ἀνθρωπον«, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν, πᾶσαν ἔκφρασιν· »ὑπὲρ ἡμᾶς«, ὑπὲρ τὰς ἰδέας μας, ὑπερβαίνει τὰς ἰδέας μας, τὰς διανοίας μας. Εἰνδ. Πλάτ. Παρμ. σελ. 128. Β.

Ἡ ὑπὲρ δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ οὐσιαστικόν τῆς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, πάσχει ὅμως τότε τὴν ἀναστροφήν, ὕπερ· »πρυμνὸν ὑπερ· »πρυμνὸν ὕπερ θέναρος«, Ἰλ. Ε, 339. Η, 449. Μ, 5. 289. Ο, 665. Ὀδ. Τ, 450. καὶ ὡσαύτ. πιθαν. Ὀδ. Ζ, 107. »νώτων ὕπερ γαίας«, Πίνδ. Πύθ. 4, 46. »Ἱέρωνος ὕπερ«, περὶ τοῦ Ἱέρωνος, Πύθ. 1, 62. »πιόνων ὕπερ Ἡρακλέους«, Νεμ. 3, 37. 7, 61. 8, 23. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ ὄχι σπανίως.

Γ) Εἰς τὴν σύνθεσιν σημαίνει ἡ, ὑπέρ, ὡσαύτως τὸ, ἐπάνω εἶναι, καθ' ὅλας τὰς σχέσεις καὶ ἀναφοράς, ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἢ ἐπὶ θέσεως, ἄνω, ἐπάνω, πέραν, ἐπέκεινα, ὡς ὑπεράλιος, πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης ὤν. 2) βοήθειαν, ὑπεράσπιστιν· οἷον, ὑπερμάχεσθαι, ὑπὲρ τινός, ἕνεκά τινος μάχεσθαι· ὑπεραγορεύειν, ἕνεκά τινος ἀγορεύειν, ὁμιλεῖν· συνήθ. μετὰ γεν. 3) ὑπερβολήν, πλεονασμόν, περιττότητα, ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπίτασιν· οἷον, ὑπεράγαθος, ὑπεραιδεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πάνυ, καθ' ὑπερβολήν, πολύ· ἔχουσα πρασέτι συνηθ. καὶ καταφρονητικὴν τινα σημασίαν.

(Ἡ ὑπὲρ ἔχει λόγον πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς προκύψαταν Λατ. πρόθ. super, ὡς ἡ ἀντίθετος, ὑπό, πρὸς τὴν Λατ. sub. Ἐκ τῆς, ὑπέρ, ἐσχημάτισαν συγκριτ. ὑπέρτερος, καὶ ὑπερθετ. ὑπέρτατος, καὶ ὑπερώτατος. Τὸ ὕψιλον εἶναι πάντοτε βραχύ.)

Τ'πέρα, ἡ· (ὑπέρ) Τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, τὸ σχοινίον τῆς ἀντένας, δι' οὗ ἀνάγεται καὶ κατάγεται αὕτη εἰς τὸ κατάρτιον. (μπότζος). Ὀδυσ. Ε, 260. Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ«. ἔνθα ὁ Σουΐδ. λέγει »ὑπέραι, ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας«. Λουκιαν. »Καλῴδιον ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησαν· ὅθεν καὶ παροιμία, Σουΐδ. ἐξ Τπερίδου »τὴν ὑπέραν ἀφεὶς τὸν πόδα διώκεις«· λεγομένη ἐπ' ἐκείνων, οἵ τινες ἀφίνουσι μὲν ὅσα πρέπει νὰ ἔχωσιν, κρατοῦσι δέ, ὅσα δὲν πρέπει, ἢ ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δε προτιμωμένων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τπέραι, σκώληκές τινες«. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 5, 19. εἶναι »πτήνια, καὶ, ὑπεραι« εἶδη κάμπης. Geometra. Λιν. »Γίνονται δὲ καὶ τὰ πτήνια, καὶ τὰ ὕπερα, ἐκ τινων καμπῶν τοιούτων« τὰ πτήνια ἀναφέρει ἔτι καὶ ὁ Σουΐδας ἐξ Ἀριστοφάνους. Παρ' Ὁμήρ. φαίνεται, ὅτι ἀνεγνωσάν τινες »κύπεραι« διότι ὁ Ἡσύχιος ἔχει »κύπεραι, τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένα«.

Τ'περαβέλτερος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατάλ. (ἀβέλτερος) Τπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ἀβέλτερος. Δημοσθέν.

Τ'περαγάζομαι, = ὑπεράγαμαι, ἀμφ.

Τ'περάγαθος, ὁ, ἡ. (ἀγαθός) Τπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἀγαθός. ὅθεν

Τ'περαγαθότης, ἡ· Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθότης.

*Τ'περαγάλλομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ. (ἀγάλλομαι) Λίαν, καθ' ὑπερβολὴν χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι.

Τ'περάγαμαι, μέσ. ἀποθ. καὶ ἐνίοτε παθ. ἀποθ. (ἄγαμαι, ἀνώμ.) Τπὲρ τὸ δέον ἄγαμαι, ὑπερθαυμάζω.

Τ'περάγαν, Ἐπίρ. (ἄγαν) Τπὲρ τὸ μέτρον, πολύ, παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως.

Τ'περαγανακτέω, ῶ. (ἀγανακτέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω.

Τ'περαγαπάω, ῶ. (ἀγαπάω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαπῶ.

Τ'περάγνωστος, ὁ, ἡ. (ἄγνωστος) Λίαν ἄγνωστος, πολλὰ σκοτεινός.

Τ'περαγόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπεράγω· Ἔξω τῆς τάξεως ἢ τοῦ μέτρου, ἐξαιρέτως, ὑπερβαλλόντως.

Τ'περαγορεύω, (ἀγορεύω) Τπὲρ τινος ὁμιλῶ. μετὰ γενικ.

Τ'περαγρυπνέω, ῶ. (ἀγρυπνέω) Τπὲρ τινος ἀγρυπνῶ, μετὰ γενικ. Εὐστάθ.

Τ'περάγω, μέλ. άξω (ἄγω, ἀνώμ.) Πέραν τοῦ δέοντος καὶ τοῦ ὑμετρίου ἄγω, πέραν ἢ ἐπάνωθεν ἄγω, παρὰ Διοσκορίδ. συχνάκις, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. »Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει«. Ἔτι δὲ »ὑπεράγων« ἀντὶ τοῦ, ὑπερέχων, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τῆς τάξεως ὤν· μέγιστος. »Κακοπάθεια ὑπεράγουσα« μεγίστη, ὑπὲρ τὸ δέον, παρὰ Πολυβ. 11, 13. »Τπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν· ἀνώτερος εἶναι τινός· ὅθεν Ἐπίρ. Τπεραγόντως, ὑπερβαλλόντως.

Τ'περαγωνιάω, ῶ. (ἀγωνιάω) Τπὲρ τινος ἀγωνιῶ, φροντίζω, μετὰ γενικ. μεταγενστρ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ.

Τ'περαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, μέσ. Ἀπρθ. (ἀγωνίζομαι) Ἀγωνίζομαι, μάχομαι ὑπὲρ τινος, ὑπεραπιζομαί τινα, ἢ τι.

*Τ'περαείρω, (αείρω, ἀνώμ.) = ὑπεραίρω, ποιητ.

Τ'περαής, ές, ὁ, ἡ. (ἄημι) Ἄνωθεν πνέων, φυσῶν. Ἰλ. Δ, 297. »Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραὲ ἴσος ἀέλλῃ« ἢ ὑπεράγαν, ἢ ἐκ τῶν ὑπερθεν ἄουσα, ἤτοι πνέουσα.

*Τ'περαθλέω, (ἀθλέω, σημσ. 2) = ὑπεραγωνίζομαι.

Τ'περαιδέομαι, μέλ. έσομαι, ἀποθετ. μετὰ διπλ. ἀόρ. μέσ. καὶ παθητ. ὑπεραιδέσασθαι, καὶ ὑπεραιδεσθῆναι· ὁ τελευταῖος εἰς τοὺς Ἀττ. παζογρφ. εὐχρηστότερος, (αἰδέομαι) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰδοῦμαι, κατὰ πολλὰ ἐντρέπομαι, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀπολλών. Ἀργ. 3, 977.

Τ'περαιμόω, ῶ. (αἷμα) Εἶμαι πλήρης αἵματος, ἔχω πολὺ αἷμα. »Σῶμα ὑπεραιμοῦν« πλῆρες αἵματος. ὅθεν

Τ'περαίμωσις, ἡ· Ἡ πληθωρία τοῦ αἵματος. Πολυδ. 1, 209.

Τ'περαινετός, ὁ, ἡ· ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπεραινέω, Ὁ λίαν, ἢ παρὰ πάντων αἰνετός, ἐπαινετός. Ἡμερωθ.

Τ'περαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Ἐπάνω αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, μετὰ γεν. 2) Οὐδετέρ. αἴρω, σηκόνω ἐμαυτὸν ὑπράνω τινός· καὶ μετὰ αἰτιατ. »Τπεραίρειν τὸ ὄρος, τὸ πέλαγος«, ὑπεράνω τοῦ πελάγους, τοῦ ὄρους περᾶν, ὑπάγειν. »Τάφρουςτε διαπηδᾶν, καὶ τειχία ὑπεραίρειν· περᾶν ἀπ' ἐπάνω. Ξενοφ. ὅθεν τροπικ· ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω· παρὰ Πολυβ. »Τὸ ὑπεραῖρον« ἀντὶ τοῦ, τὸ ὑπερβολικόν. Μέσ. »Τπεραίρομαι« ὑψοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι. Παῦλ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »ὑπερῆρτο, κατεξαίστατο, κατεπαίρετο.«

Τ'περαίσιος, ὁ, ἡ, (αἶσα) Τπέρμετρος. Ἐτυμολόγ. ποιητ.

Τ'περαισχρος, ὁ, ἡ. (αἰσχρός) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρός, ἢ ἄσχημος.

Τ'περαισχύνομαι, παθητ. (αἰσχύνομαι) Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι· μετὰ αἰτιατικ.

Τ'περαιωρέω, ῶ. (αἰωρέω) Ἐπάνω αἰωρῶ, κρεμῶ, ὀφίνω τι νὰ κρέμαται ἐπάνω, μετεωρίζω, κρατῶ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος. Παθ. κρέμαμαι ἐπάνω, εἶμαι μετέωρος, ἐξέχω, προέχω ὑπέρ τινος· »τινός«, Ἡροδ. 4, 103. 2) εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ναυτῶν, »ὑπεραιωρηθῆναι«, μετὰ γεν. ἔρχομαι εἰς τὸ ὕψος τινος τόπου, παριστάνομαι ἀντικρὺ αὐτοῦ, Ἡροδ. 6, 116. ὅθεν

Τ'περαιώρησις, ἡ. Τὸ ὑπεραιωρεῖν, κρεμᾶν ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω αἰώρησις. Ἱππακρ.

Τ'περακμάζω, (ἀκμάζω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκμάζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀκμήν· μετὰ αἰτιατ. Μύρων παρ' Ἀθην. 14. σελ. 657. »Τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν ὑπερακμάζειν« ἀντὶ τοῦ, ἀκμάζειν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει.

Τ'πέρακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμή) Ὁ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν ὤν, ὑπερακμάσας, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ὑπεκθραμὼν τὴν ὥραν τῆς νεότητος, οὗτινος ὁ καιρός, ἢ ἡ νεότης παρῆλθεν, ἐπέρασεν. Παῦλ. α', πρὸς Κορινθ. 7, 36.

Τ'περακοντίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀκοντίζω) Τπεράνω ἀκοντίζω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀκοντίζω, ὡς καὶ τὸ, ὑπεροϊστεύω. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 363. »ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς«, καὶ »τινά«, μὲ ἐπιφερομ. μετοχ. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 666.

*Τ'περακούω, μέλ. ούσομαι, (ἀκούω) Λίαν ἀκούω, καθ' ὑπερβολὴν, πολλὰ καλὰ ἀκούω. Φρύν. Βεκκ. σελ. 69.

Τ'περακράτως, Ἐπίρρ. (ἀκρατος) Λίαν ὑπερμέτρως, λίαν ἀκράτως. Δημοσθέν. (υυυ - -)

Τ'περακριβής, ές, ὁ, ἡ. (ἀκριβής) Λίαν ἀκριβής, μετὰ μεγάλης καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίδος καὶ ἐπιμελείας γεγονώς, ὤν.

Τ'περακρίζω, (ἀκρίζω) Ξενοφ. Ἱππαρχ. 6, 5. »ὑπερακρίζειν τὰ τείχη« = ὑπερβαίνειν, ὑπεραίρειν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ἀκρίζων, διὰ τοῦ, ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος· ὁ Εὐστάθ. τὸ »Ἀκρίζειν, διὰ τοῦ, »τὸ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι« ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »ὑπερήκρισας, ὑπεράγαν ἐπήδησας«. 2) παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 988. ἑρμην. τὸ »ὑπερακρίζει δόμων« ὑπεράνω ἀκρίζειν, ὑπερέχειν, ἐξέχειν.

Τ'περάκριος, ὁ, ἡ· (ἄκρα) Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν, ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων κείμενος, οἰκών. Διονύσ. Ἁλιε. παρ' Ἡροδότ. 6, 20. »Τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσίᾳ· τὰ ὑπεράνω κείμενα ὄρη, βουνά, τὰ ὀρεινὰ χωρία καὶ ὑπερέχοντα. »οἱ ὑπεράκριοι«, παρὰ τοῖς Ἀθην. οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῆς ἄνω Ἀττικῆς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν εὐκατεστάτων, τῶν κατοικούντων εἰς τὰ πεδία καὶ τὰ παραθαλάσσια· »πεδάτικοι, καὶ, παρόλιοι«, Wess. Ἡροδ. 1, 59.

Τ'πέρακρος, ὁ, ἡ. (ἄκρος) Λίαν ὑψηλός, πέραν τῆς ἄκρας, ἐκεῖθεν τῆς κορυφῆς. Ἐπίρρ. ὑπεράκρως· »ὑπεράκρως ζῆν«. Δημοσθέν. ζῆν εἰς τὸν πλέον ὑψηλὸν βαθμὸν, μεταχειριζόμενος ἀπόλυτόν τινα δύναμιν, λίαν ἀπολύτως ζῆν.

Τ'περαλγέω, ῶ. μέσ. ήσω (ἀλγέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλγῶ, πονῶ, αἰσθάνομαι πόνον, μετὰ γεν. Ἑρμάν. Σοφοκλ. Ἀντ. 626. Ἀριστοφ. Ὄρν. 469. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. 2) λυποῦμαι καθ' ὑπερβολήν· Εὐριπ. Μήδ. 118. »ὡς ὑπεραλγῶ« Ἡρακλ. 620.

Τ'περαλγής, ές, ὁ, ἡ. (ἄλγος) Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰσθανόμενος πόνον, Σοφ. Ἠλ. 176.

Τ'περάλιος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὁ ἐπάνω, ἢ πέραν, ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος, ὁ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὤν, παραθαλάσσιος, ὡς καὶ τὸ, πλησίαλος. Διονύσ. »ὑπεράλιον πτολίεθρον«.

Ὕπεραλκής, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Λίαν ἰσχυρὸς δυνατός, στερεός· »Ὑπεραλκεῖς ἕδραιε· Πλούταρχ. Πομπ. 25.

Ὑπεράλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνώμ.) Ὑπερπηδῶ, πηδῶ ἀπ' ἐπάνω, μετά γεν, Ἰλ. Ε, 138. »Λέοντα αὐλῆς ὑπεράλμενον« ὑπερραλλόμενον, ὑπερπηδῶντα· Ὑ, 327. ὅθεν. ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω· »Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπεράλτου· ὑπερεπήδα· Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 13. »Ὑπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες« καὶ Ἱππ. 6, 4. »Ὑπεραλεῖται (ὁ ἵππος) οὐ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πολὺ πλεῖον τοῦ καιροῦ«.

Ὑπέραλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος), Ἀνώτερος, ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, ὅστις ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἄλλους, »ὑπέραλλον αἰσχὰν ταμών,« ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, ὑπερβάλλουσαν, Πίνδαρ. Νέμ. 3, 57.

Ὑπέραλμα, τὸ (ὑπεράλλομαι). Ὑπερπήδημα, ἡ πρᾶξις τοῦ ὑπερπηδᾶν. Ἀρτεμίδ. 1, 57.

Ὑπεράλπειος, ὁ, ἡ (Ἄλπεις). Ὁ πέραν τῶν Ἀλπεων κείμενος. Στράβ. Transalpine.

* Ὑπέραλτο, ἀόρ. τοῦ ὑπεράλλομαι, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ὑπερήλατο.

Ὑπεραμφισβητέω, ῶ (ἀμφισβητέω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀμφισβητῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ. Πολυδ.

Ὑπεραναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) ἐπάνω, ἢ παρεπάνω ἀναβαίνω, ὑπερβαίνω, καθόλου δέ, ὑπερτερῶ. ὑπερέχω.

* Ὑπεραναβλύζω, (βλύζω). Ὑπεράνω τινὸς ἀναβλύζω· μετά γεν. Θεοφυλακτ. ἐπιστ.

Ὑπεραναιδέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀναιδέομαι). Dind. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1211. ἔνθα χειρόγραφά τινα, »Ὑπεραναιδεύομαι,« ἔχουσιν, ὡς καὶ στίχ. 397. »Ἀναδεύομαι, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ἀναίδειαν. Lobeck Φρύν. σελ. 67.

* Ὑπεραναιδίζομαι, = τῷ προηγμ. ἀμφ.

Ὑπεραναίσχυντος, ὁ, ἡ (ἀναίσχυντος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Δημοσθ.

Ὑπερανάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Παρεπάνω τῶν ἄλλων ἀνάκειμαι, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν. Διογ. Λαέρτ.

Ὑπερανάστης, (ἀνίσταμαι). Μεταναστης, μεταβάτης. Ἡτύχ.

Ὑπερανατείνω, (τείνω). Ἐπάνω ἀνατείνω, εἰς ὕψος ἐξαπλόνω, σηκόνω. Λουκιαν.

Ὑπερανατέλλω, ποιητ, ὑπεραντέλλω, (τέλλω). Ἐπάνω ἀνατέλλω, ἢ ὑψοῦμαι ἐπάνω. Ἀπολλών. Ἀργ. 1. 776.

Ὑπερανέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) Ἀμεταβ. Ἐπάνω ἀνέχω, ὑψοῦμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω τῶν ταπεινοτέρων. Στράβ. 9. σελ. 614. μετά γεν.

Ὑπερανθέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀνθέω). Ἐπάνω ἀνθῶ. 2) λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀνθῶ. Πολυδ.

Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον· ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

Ὑπερανίσταμαι, μέσ. μετὰ ἀόρ. β'. καὶ παρακειμ. ἐνεργητ. (ἵστημι) Ἐπάνω, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων ἀνίσταμαι, ὑπερβαίνω, ἐξέχω. Διον. Ἁλίκ. μετά γενικ.

Ὑπερανίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερανέχω.

Ὑπεραντλέομαι, Παθητ. (ἀντλέω). Εἶμαι ὑπέραντλος ἢ γίνομαι. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος τῇ ἅλμῃ, ὅ ἐστι, γεμίζειν ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης· τροπικ. δέ, εἶμαι κατακυριευμένος ἀπὸ κακά, δυστυχίας.

Ὑπέραντλος, ὁ, ἡ (ἄντλος). Κυρίως »Ναῦς ὑπέραντλος« ναῦς πλήρης ἔχουσα τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ὥστε δὲν δύνανται οἱ ναῦται νὰ ἐξαντλήσωσιν αὐτά, ἀλλὰ μήτε εἶναι ἐλπὶς λυτρώσεως, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. καταπλημμυρισμένος, καταπεφορτισμένος, κατατεθλιμμένος, καταπεπονημένος, καταπλακωμένος, καταπονιγμένος ὑπὸ πλήθους κακῶν, θλίψεων καὶ δυστυχιῶν, κ. τ. τ. ὅθεν »Τὴ́περαντλος ὕβρις τοῦ βίου.« Λουκιαν. μεγάλη καὶ ἀνυπόφερτος, καὶ »Τὴ́περαντλος συμφορᾶς« παρ' Εὐριπ. πλήρης, ἔμπλεως, καταπνιγμένος.

Ὑπεράνω, Ἐπίρ. (ἄνω). Παρεπάνω, ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἐκεῖ, ἐπάνω ὅλων. »Ὑπεράνω γίνεσθαι« εἰς ὕψος ἀναβαίνειν, ἔρχεσθαι, ὑψοῦσθαι, ἢ ἀποκτᾶν τὴν ὑψηλοτάτην ἀρχήν· »Ὑπεράνωθεν« ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ ἀνωτάτου μέρους, ἀπὸ τὰ ὑπεράνω ἐπὶ τὰ κάτω.

Ὑπεραπατάω, ῶ (ἀπατάω), Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀπατῶ. Ἀνέλ.

* Ὑπεραποδίδωμι, (δίδωμι). Δίδω ἀντὶ ἄλλου τινός, εἰς τόπον ἄλλου τινός. Ἐπιγραμ.

Ὑπεραποθνήσκω, (θνήσκω, ἀνωμ.). Ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Κυν. 1, 14. »Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών.«

Ὑπεραποκρίνομαι, μέσ. (κρίνω). Ἀποκρίνομαι ὑπέρτινος, ὑπερασπίζομαί τινα. Ἀριστοφάν. Γεννῆ.

Ὑπεραπόλλυμαι. μέλ. ολοῦμαι· ἀορ. ωλόμην. Μέσ. (ὄλλυμι, ἀνώμ.) Ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος· μετὰ γενκ.

Ὑπεραπολογέομαι, οῦμαι. Μλ. ήσομαι, ἀποθτ. μὲ μέσ. καὶ παθτκ. ἀόρ. πλὴν ὁ πρῶτος λίαν συχνάκις, ἄρα κατὰ κανόνα ἀποθτ. μέσ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα, μετὰ γενικ. Ἡροδ. 6, 136.

Ὑπεραποτίω, = ὑπερεκτίω. καὶ

Ὑπεραπότισις, εως, ἡ· = ὑπερέκτισις. Ἡσύχ.

Ὑπεραποφαντικός, ή, όν. (ἀποφαίνω) παρὰ Διογ. Λαερτ. 7, 69. Ὁ ἔτι μίαν φορὰν, ἢ ἐπί τι ἀποφαινόμενος, βεβαιῶν, λίαν ἀποφαντικός. Ἂν ὅμως ἀναγνωσθῇ »Ὑπεραποφατικός«, (ἀπόφημι, σημσ. 2) τότε σημαίνει τὸ, ἔτι μίαν φορὰν, ἢ ἐπί τι ἀποφατικός, λίαν ἀρνητικός.

Ὑπεραποχράω, (χράω, ἀνώμ.) Περισσότερον εἶμαι παρ' ὅτι χρειάζεται, ψιάνω καὶ περισσεύω, πλέον τοῦ ἀποχρῶντος, τοῦ ἀρκετοῦ· ὅθεν

Ὑπεραποχρώντως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπεραποχράω, Περισσότερον τοῦ ἀρκετοῦ.

Ὑπεραρέσκω, Μ. ήσω. (ἀρέσκω, ἀνμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀρέσκω.

Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ. (ἀριθμός) Περισσότερον τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀριθμόν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὤν, λίαν πολύς.

Ὑπεραρρωδέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ, ὑπερορρωδέω, Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀρρωδῶ, λίαν φοβοῦμαι. Ἡρόδοτ. 8, 72. »Ὑπεραρρωδεῖν τῇ Ἑλλάδι« φοβεῖσθαι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἢ τῆς Ἑλλάδος ἕνεκα.

Ὑπέραρσις, εως, ἡ (ὑπεραίρω). Ἡ ἐπάνω ἄρσις, σήκωσις, ὕψωσις, τὸ ὑπεραίρειν· 2) τροπικ. ἐξαίρεσις, προτίμησις, ὑπεροχή· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπεράρχιος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς ὤν· ἄναρχος. Διον. Ἀρεοπαγ.

Ὑπεράρχω, (ἄρχω). Ἐπί τι ἄρχω, ἐξουσιάζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερασθενής, ές, ὁ, ἡ (ἀσθενής). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσθενής, ἢ λειπόψυχος.

Ὑπερασθμαίνω, (ἀσθμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσθμαίνω, Ἀρριαν. Κυνηγ. 14, 3.

Ὑπέρασθμος, ὁ, ἡ (ἀσθμα). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πάσχων ὑπὸ τοῦ ἄσθματος, λίαν ἀσθμαίνων· Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 20. »Τὸ θηρίον — ἀπαγορεύει ὑπέρασθμον γιγνόμενον«.

* Ὑπεράσιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὑπερασμενίζω, (ἀσμενίζω) μετὰ Δοτικ. ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσμενίζω, δέχομαί τι μετὰ μεγάλης χαρᾶς, μεγάλως εὐφραίνομαι, ἢ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἔχω ἐπί τι· Πλούταρχ.

Ὑπερασπάζομαι, άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀσπάζομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσπάζομαι, ἀγαπῶ. Ξενοφ, Συμπ. 4, 38.

Ὑπερασπίζω, Μλ. ίσω, καὶ, ιῶ (ἀσπίζω). Ὑπέρ τινος ἀσπίζω, μάχομαι ὑπέρ τινος μετὰ τῆς ἀσπίδος, καλύπτω, σκεπάζω τινά, καὶ τοιουτοτρόπως φυλάττω αὐτὸν ἀβλαβῆ, βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, προΐσταμαι, διαθεντεύω, ἔχω ἢ λαμβάνω τινὰ ὑπὸ τὴν σκέπην μου· μετὰ Δίτ. Πολύβ. »Ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτηνι« ἀλλὰ παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἀλέξ. 6, 28. ἅπαξ καὶ μετὰ γενκ. εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται μέσως »Ὑπερασπίζομαι« ὅ ἐστι, λαμβάνω ἢ ἔχω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐμαυτοῦ ὑπεράσπισιν· ὅθεν

Ὑπεράσπισις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερασπίζειν, διαυθέντευσις, βοήθεια.

Ὑπερασπισμός, ὁ. Τὸ σκεπάζειν μὲ τὴν ἀσπίδα, διαυθέντευσις, βοήθεια. Γαλ. Protection, défence.

Ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ· καὶ, στὴρ, ῆρος, ὁ (ὑπερασπίζω). Ὅστις ὑπερασπίζεται καὶ διαυθεντεύει τινά, ἀντιλήπτωρ, ὁ ὑπέρ τινος μαχόμενος. Defenseur.

Ὑπερασπίστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ὑπερασπιστήρ. Ἡ ὑπερασπίζουσά τινα.

Ὑπεράστειος, ὁ, ἡ (ἀστεῖος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀστεῖος, χωρατατσής.

Ὑπεραστράπτω, (ἀστράπτω). Λίαν ἀστράπτω. Ἀρριαν. Κυνηγ.

Ὑπερασχημονέω, ῶ (ἀσχημονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσχημονῶ, φέρομαι ἀπρεπῶς, ἀσχημόνως.

Ὑπεράτοπος, ὁ, ἡ (ἄτοπος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἄτοπος. Δημοσθ.

Ὑπεραττικίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ἀττικίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀττικίζω, μιμοῦμαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὴν γραφὴν καθ' ὑπερβολὴν τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον· ὅθεν

Ὑπεραττικισμός, ὁ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι ὑπὲρ τὸ μέτρον τὸν Ἀττικισμόν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχείρισις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ὑπεραττικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -- κῶς (ἀττικός). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μιμούμενος, ἢ μεταχειριζόμενος τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, ἢ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ὑπεραυγάζω, Μλ. άσω (αὐγάζω). Ὑπεράνω τινὸς αὐγάζω, ἀπ' ἐπάνω τινὸς αὐγάζω, φωτίζω· μετὰ γεν. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐγάζω, φωτίζω, λάμπω.

Ὑπεραυγής, ές, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φωτίζων, λάμπων, λίαν φωτεινός, λαμπρός.

* Ὑπέραυγος, ὁ, ἡ, Ἀστὴρ, ὀνομαζόμενος οὕτως, ὅταν εὑρίσκεται ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου, stella combusta, Πτολ. Ἀποτελεσμ.

Ὑπεραυξάνω, ἢ, ὑπεραύξω. Μλ. ήσω (αὐξάνω, ἀνώμ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξάνω, πληθύνω, μεγαλύνω, Ἀνδοκίδ. »Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους« τοὺς ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξανομένους, ἢ μεταξὺ των ὑπὲρ τὸ δέον πληθυνομένους, εἰς πλῆθος συναθροιζομένους· ὅθεν

Ὑπεραύξησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὔξησις, πληθυσμός.

Ὑπεραύξω, (αὔξω). Σπανιώτρ. παρασχημτσμ. τοῦ, ὑπεραυξάνω, ὅπερ ἴδε.

Ὑπεραυχέω, ῶ (αὐχέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐχῶ, μεγαλαυχῶ, λίαν κομπάζω, μεγάλως καυχῶμαι· »Ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι«. Φαλαρ.

Ὑπεραυχής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, ὑπέραυχος, ὁ ἡ(αὐχή). Ὁ ὑπεραυχῶν, μεγάλαυχος, κομπαστής, ἀλάζων, ὑπερήφανος· »Λέων ὑπέραυχος« Πολυδ. Αἰσχ. Ξενοφ.

Ὑπεραφρίζω, Μλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω).

λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀφρίζω, ἢ ἐξάγω ἀφρόν, ἢ ἀφρίζω ἐπάνω, ὡς ὁ οἶνος ἐπάνω εἰς τὸ ποτήριον, Ἀθήν. σελ. 471.

Ὑπεραχθής, ές, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὑπερβαρής, πολλὰ βεβαρυμένος, φορτωμένος. Ὀππιαν. Ἁλ. 5. 263. Θεόκρ.

Ὑπεράχθομαι, Μλ. ήσομαι, παθ. ἀποθ. μέ μέσ, μέλ. (ἄχθομαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ σφόδρα ἄχθομαι, λυποῦμαι μεγάλως, ὑπεραλγῶ· μετὰ δοτικ. »τῇ Μιλήτου ἁλώσει«, Ἡρόδ. 6, 21. Σοφοκλ. Ἠλ. 177.

Ὑπερβάθμιος, ὁ, ἡ (βαθμός). Ὁ τὸν βαθμόν, ἤτοι τὸ κατώφλιον ὑπερβαίνων· τροπ. ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ὅτι ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὅριά του· »Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπων, τείχων, ῥίπτων«· παρ' Ἀγαθίᾳ, Ἀμμωνίῳ, Δαμασκίῳ, Μαρίνῳ, καὶ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 28. ὁ Σουΐδας ἑρμην. τὴν φράσιν ταύτην διὰ τοῦ, ἀτάκτως καὶ ἀπρεπῶς διαπραττόμενος.

Ὑπερβαίνω, Μλ. βήσομαι, ἀόρ. β'. ὑπερέβην, ἐπικ. χωρὶς αὔξ. ὑπέρβην, (βαίνω, ἀνώμ.). Ἐνεργητ. φέρω, ἐπάνωθεν τινός τι εἰς τὸ πέραν, ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταθέτω, διαβιβάζω ἢ μεταβιβάζω, αἴρω, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του· καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ πέραν ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος· Ξενοφ. Ἱππ. 7, 2. »Ὑπερβησάτω τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευράς· ἃς μεταφέρῃ τὴν κνήμην ἐπάνωθεν τοῦ ἵππου εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ δεξιοῦ μέρους· 2) οὐδετ. ἐπάνωθέν τινος, ἢ ἀπ' ἐπάνω περνῶ, διαβαίνω εἰς τὸ πέραν μέρος· »τεῖχος ὑπερβαίνειν«· Ἰλ. Μ, 468. καὶ »τεῖχος ὑπερέβασαν« 469. ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὸ ἄλλο, ἤτοι εἰς τὸ ἔνδον μέρος· »οὔθ' ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν«, διέβη, ἐπέρασεν Ὀδ. Θ, 80. Π, 41. καὶ ἀλλαχοῦ· »τοὺς οὔρους«, Ἡρόδ. 6, 108. »ὑπερβάντες τὰ ὄρη ἠξόμεθα«, διαβάντες, περάσαντες ἀπ' ἐπάνω τὰ ὄρη· Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 3, 23. οὕτω καὶ, »ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων«, Ἑλλην. 5, 4, 59. ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχειλίζειν, ἐκβαίνειν τοῦ χείλους, τῆς ὀχθης, πλημμυρεῖν· »ἐς τὴν χώρην, ἐς τὰς ἀρούρας«, Ἡρόδ. 2, 13, 14. Παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ πορεύομαι, ὑπάγω, ἀναβαίνω, ἱππεύω, ἁμαξεύω, πλέω εἰς τὸ πέραν ἢ ἀπ' ἐκεῖθεν μέρος· μετὰ γενικ. β) παραβαίνω, παρασπονδέω, καταπατῶ· »συνθήκας, νόμους« κ. τ. τ. Αἰσχ. Ῥητ. χωρὶς πτῶσ. πταίω, σφάλλω, ἁμαρτάνω· »ὅτε κόν τις ὑπερβῇ· (ἐπικ. ὑποτακτ. ἀόρ. ἀντὶ, ὑπερβῇ) καὶ ἁμάρτῃ«, Ἰλ. ζ, 501. παρβλ. ὑπερβασία· γ) παρατρέχω, ὑπερπηδῶ, ἀφίνω τι ὀπίσω, ἀποσιωπῶ, παραιτῶ, ἀποφεύγω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 3, 89. »ἔσθ' ὅτε πολλὰς κδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἔπηται«, Ἐπίκουρ. 3) ἐξαπερνῶ, νικῶ, εἶμαι, ἀνώτερός τινος, ὑπερτερῶ· »Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ὁ ἄνθρωπος«· Ἀριστοτέλ. Κόσμ. καὶ χωρὶς πτῶσ. Θέογν. 1009. »Ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι« 4) στέκομαι ἐπάνω, ἐπιστατῶ, προφυλάττω, ὑπερασπίζομαι, μετὰ δοτ. Ὀππιαν.

Ὑπερβαχεύω, (βακχεύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βακχεύω· »Ὑπερβακχεύειν τὰς ἐννοίας τὸς πανηγυρικάς« Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 28. δι' ὑπερμέτρου ἐξογκώσεως καὶ καταχρήσεως φθείρειν τὰς ἐννοίας.

Ὑπερβαλλόντως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ, τοῦ, ὑπερβάλλω. Κανά τινα ὑπέρογκον, ὑπέρμετρον, ὑπέρτερον ἢ ἐξαίρετον τρόπον, καθ' ὑπέρτερον καὶ ἐξαίρετον τρόπον, ἐξόχως, διαφερόντως, περισσότερον τῶν ἄλλων, προκριτωτέρως, προτιμωτέρως, ἐξαιρέτως.

Ὑπερβάλλω, Ἐπικ, καὶ, ὑπερβ. Ἰλ. Ψ, 637. (βάλλω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα, πέραν τοῦ δέοντος, ἢ τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω· Ἰλ. Ψ, 843. »Ὑπέρβαλε σήματα πάντα· ἐπέκεινα, πέραν, μακρότερα τῶν σημάτων ἔρριψεν, Ὀδ Δ, 597. Θέογν. 479. σπανίως μετὰ γεν. ὡς· »τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλεν«, Ἰλ. Ψ. 847. καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερβαίνω, ἐξαπερνῶ τινα εἰς τὸ ῥίψιμον· μετὰ αἰτιατ. »ὀδουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆας, ὑπερέβην, ἔρριψα με τὸ δόρυ μακρότερα· οὕτω καὶ χωρὶς πτῶσ. ἐπὶ λέβητος, »ὑπερβάλλειν, ὑπεραφρίζει, ὑπερεκχειλίζει, Ἡρόδ. 1, 59. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, »ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον«, διατρίβω περισσότερον καιρόν· ὅθεν καθόλου, ὑπερβαίνω, ἐξέχω, εἶμαι λίαν μεγάλος, ὑπερτερῶ, ἐξαπερνῶ, ἀνώτερος εἶμαι τῶν ἄλλων, ὑπερέχω, ὑπερικῶ. Ξενοφ. Κυροπ. 7, 5, 21. »Τούτους εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύνασθαι· συνήθως μετὰ αἰτιατ. Ἡσιό. Ἔρ. 491. παραστέινω τι μεγαλήτερον παρ' ὅτι εἶναι τῳόντι, Ἡρόδ. 5, 51. μεταγενέστρ. καὶ μετὰ γεν. Εὐνδορφ. Πλάτ. Γοργ. σλ. 475. Β. Ἀριστοτ. Οὐραν. 4, 4. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, παραβαίνω, ἢ ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, ἢ τὸ μέτρον, πράττω περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει, μετὰ δοτ. Δημοσθ. Χερσον. σλ. 85. ἐκδ. Ρ'εῖτ. χωρὶς πτῶσ. ὑπερβαίνω, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μέγας καὶ ἰσχυρός, φθάνω εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν· »Ὑπερβάλλουσα ἀδικίαν«, ἢ κατ' ἐξοχήν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγάλη· καὶ παρὰ Θεολόγοις »Ὑπερβάλλουσα ἀγαθότης«· ἢ ὑπὲρ ἀνθρώπινον νοῦν καὶ καταλήψιν οὖσα, ἀκατάληπτος, μεγάλη, κατ' ἐξοχήν· »ὑπερβάλλωσι, ἐξοχος, λίαν μεγάλος, ἐξαίρετος, παρβλ. ὑπερβαλλόντως· ἐπὶ τόπου, ὅστις τίθεται κατ' αἰτιατ. ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ἀνερχόμενος ὄρος, ἢ λόφον τινά, μεταβαίνω εἰς τὸ πέραν, ἐκεῖθεν μέρος, ἐπὶ θαλασσιπλοούντων, φθάνω εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος, διόλου ὡς τὸ λατ. superare, Ἡρόδ. 7, 168. 8, 24. 140. 9, 28. καταπλακόνω, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ τινα· »μὴ μὲ γῆρας ὑπερβάλῃ«, μήμε καταπλακώσῃ ἐξαφνα τὸ γῆρας, Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. — Μέσ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, προτιμῶμαι, νικῶ, μετὰ αἰτιατ. »πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους«, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 1, 2. πολλάκις παρ' Ἡρόδτ, καὶ χωρὶς πτῶσ. ἔχω τὴν ὑπεροχήν, τὴν προτίμησιν, διαφέρω, ἐκπρέπω, Ἡρόδ. 1, 61. 9, 71. ἐκεῖνο δέ, εἰς τὸ ὁποῖόν τις ὑπερβαίνει τὸν ἄλλον, τίθεται κατὰ δοτ. Ἡρόδ. 1, 61. 2, 175. 9, 71. »Ὑπερβεβλημένη γυνή«, ἐξαίρετος, ἐγκριτωτάτη, καλλιστέρα, ἢ ὑπερέχουσα τῶν ἄλλων, Εὐρ. Ἄλκ. 151. β) Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαί τι εἰς ἄλλον καιρόν· μετὰ αἰτ. »Ὑπερβαλλόμενοι οἱ ἐχθροὶ τὰ δοκοῦντα δίκαια εἶναι, ἀπόντα αὐτὸν (τὸν Ἀλκιβιάδην) ἐστέρησαν τῆς πατρίδος«· Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. Ἡρόδ. 9, 45. καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ, Ἡρόδ. 9, 51. χωρὶς πτῶσ. Ἡρόδ. 3, 76. 7, 206.

Ὑπερβαρέω, ῶ. Εἶμαι ὑπερβαρής, βαρύνω παραπολύ· 2) ἐνεργητ. ὑπερφορτίζω· ἐκ τοῦ

Ὑπερβαρής, ές, ὁ, ἡ (βαρύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βαρύς, βαρύτατος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184. πολλὰ μεγάλος.

*Ὑπερβαρύς, ὁ, ἡ. = τῷ προηγμ. πιθαν. ὁ καλλίτερος τύπος, Lobeck Φρύν. σλ. 539.

Ὑπερβασία, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ τρόπον τινὰ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ὅρια πηδᾶν, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. παράβασις θείου, ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, ὅρκου, τοῦ δικαίου, ἢ τοῦ δεόντος, ἁμαρτία, ἐξαιρ. ὑπερηφανία, ἀδικία. ἐπιορκία, μαρτυρία ψευδής, παρασπόνδησις· ὡς τὸ, ὕβρις. Ὁμ. καὶ εἰς τὸν πληθ ἀριθμ. »οἷσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν· ἠξεύρεις, ὁποῖα εἶναι τοῦ νέου τὰ ἁμαρτήματα, αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος· Ἰλ. Ψ, 589. Ἡσιό. Ἔρ. 830. μόνον ποιητ. παρβλ. ὑπέρβασις.

Ὑπερβάσιος, ὁ, Ὀρφ. Ἀργ. 348. = ὑπερβασία· πολλὰ ἀμφίβ.

Ὑπέρβασις, εως, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν, περνᾶν ἀπ' ἐπάνω ἐκεῖθεν, τὸ παραβαίνειν· 2) = ὑπερβασία· 3) = ὑπέρβατον· 4) ἐνεργ. = ὑπερβίβασις. Πολυδ. 4, 19.

*Ὑπερβατέος, ία, έον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερβαίνω, Πρέπει νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις.

Ὑπερβατήρ, ῆρος, ὁ, = ὑπερβατής· ὅθεν

Ὑπερβατήριος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑπερείβασιν ἀνήκων. »Ὑπερβατήρια θύειν« ἐξυπακουεμ. ἱερά. Πολύβ. 1, 11, 1. θυσίαν προσφέρειν διὰ τὴν εἰς τὸ πέραν εὐτυχῆ διαβασιν.

Ὑπερβάτης, ου, ὁ (ὑπερβαίνω). Ὁ ὑπερβαίνων, ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος περνῶν, διαβαίνων.

*Ὑπέρβατον, τό, Μετάθεσις τῶν λέξεων, ἢ μετακίνησις τῶν κώλων τῆς περιόδου ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἀπὸ ἄλλην. Γραμματικόν τι σχῆμα. Κυντιλ. 8, 6, 66. κυρίως δὲ οὐδετ. τοῦ ὑπερβατός.

*Ὑπερβατικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑπέρβασιν ἀνήκων.

Ὑπερβατός, ή, όν· ρημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπερβαίνω, Ὑπερβαινόμενος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις, τὸν ὁποῖον μετέβη, ἢ δύνοται νὰ μεταβῇ, περνῶν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ νὰ διαβῇ εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος. Θουκυδ. 3, 25. β) μετατεθειμένος, μετακινητός, μεταβεβλημένος, μετατοπισμένος. Ἀριστοτέλ. ῥητ. εἰς Ἀλέξ. 31. »Λέξις ὑπερβατή« καὶ »Ὑπερβατῶς δηλοῦνται« ὅταν αἱ λέξεις τάσσωνται ἔξω τῆς φυσικῆς τάξεως αὐτῶν, καὶ μεταθέτωνται »ὑπερβατῶς δέξασθαί τινα, νοῶ καὶ ἐξηγῶ τι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὑπερβατοῦ. »Ὑπερβαταὶ νοήσεις« τὰ διὰ τῶν παρερριμμένων καὶ μετατεθειμένων λέξεων ἐκφραζόμενα νοήματα«. παρβλ. ὑπερβατόν. Ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ Ἑνυπν. 1, λέγει. »Ἐνύπνια ὑπερβατά· τὰ ὁποῖα, 2, ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, »Ὑπερόρια ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσι«. 2) Ἐνεργ. ὑπερβαίνων, ὑπερβάλλων, ὑπερέχων, ὅθεν, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, προτιμώτερος, διαφερόντως ἔξοχος, κάλλιστος· ἀλλ' ἐπὶ καταφρονητ. ἐννοίας, ὑπερβαίνων καὶ μέτρα, καὶ ὅρια, ἄμετρος, ἀκρατής. Αἰσχύλ. — Παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Τέχν. »Ὅμως οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ, δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς« ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐν παρόδῳ· περνῶν ἀπ' ἐπάνω μόνον.

Ὑπερβεβλημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακμ. τοῦ, ὑπερβάλλω. Κατά τινα ὑπερβάλλοντα τρόπον, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τοῦ δέοντος.

*Ὑπερβεραιός, ὁ. Μήνις τῶν Μακεδόνων.

*Ὑπερβῇ, ἐπ. γ'. πρόσ. ἑνικ. ὑποτακτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερβαίνω, ἀντὶ, ὑπερβῇ, Ἰλ. Ι, 501.

Ὑπερβιάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀπίθ. (βιάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βιάζομαι, καταδυναστεύω, καταπονῶ, καταδαμάζω, στενοχωρῶ. Θουκυδ. 2. 148 2. ἐκδ. Νεσφτ. Δούκα. »Ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, εἰς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο«

Ὑπερβιβάζω, (βιβάζω). Εἰς τὸ ἐπέκεινα, ἢ ἐκεῖθεν μέρος φέρω, μεταθέτω, παρεπάνω, ἢ παρεμπρὸς βιβάζω, περνῶ τι ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ πέραν, ἢ ἐκεῖθεν μέρος. 2) μεταθέτω γράμματα, ἢ λέξεις· ὅθεν

Ὑπερβίβασις, εως, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πέραν ἢ ἐ-

κεῖθεν μέρος βίβασις, πέρασις, διάβασις, πέρισμα ἐπάνωθεν τῶν ὁρίων εἰς τὸ ἐπέκεινα, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἀπεκεῖθεν, μετάθεσις.

Ὑπερβιβασμός, ὁ. = Ὑπερβίβασις· παρὰ δὲ Γραμματικοῖς, = μετάθεσις, μάλιστα τοῦ τόνου.

Ὑπερβίη, ἡ· Δυναστεία, βία, ἀδικία. Σουΐδ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Superbia.

Ὑπέρβιον, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Πάνυ βιαῖως, δυναστικῶς, ὑπερηφάνως. Ἰλ. Ρ, 19. »ὑπέρβιον εὐχετάασθαι· ὑπὲρ δύναμιν, ὑπερηφάνως, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ὑπέρβιος, ὁ, ἡ (βία). Πολλὰ βίαιος, ὑπερβάλλων εἰς τὴν βίαν, δύναμιν, πολλὰ μέγας, καὶ ὡς ἑπόμενον τούτου, δυναστικός, ὑπέρογκος, ἀλαζών, ὑπερήφανος. Ἰλ. Σ, 262. »Θυμὸς ὑπέρβιος· βίαιος, Ὀδυσ. Α, 368. »Μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες«. πολλὰ βίαιον καὶ ὑπερήφανον. Παρὰ Γραμματικοῖς φέρεται καὶ Ἐπίρ. Ὑπερβίως. -- (ἐντεῦθεν ἐγένετο καὶ τὸ Λατιν. Superbus.)

Ὑπερβλαστάνω, μελ. στήσω, (βλαστάνω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνω, ἐκφύω βλαστάρια, κλάδους. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. 1, 25. ὅθεν

Ὑπερβλαστής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνων. Θεόφρ. αὐτόθ. »Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορήσον«.

Ὑπερβλήδην, Ἐπίρ. (ὑπερβάλλω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολήν. Ὀρφ. Ἀργ. 255.

* Ὑπέρβλημα, τό, (ὑπερβάλλω). Ἡ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐξέχουσα ἐπιφάνεια, Ἀρχιμ. σελ. 70, 4. 5. 45. 47

Ὑπέρβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Ὑπερβάλλων, κάλλιστος, ἐξαίρετος, ὡς τὸ, ὑπερβατὸς, σημαι. 2. Δημοσθ.

Ὑπερβλύζω. Μ. ὑτω βλύζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλύζω, ἐκχειλίζω, πλημμυρῶ εἶμαι πλήρης, ὥστε περισσεύω, λίαν βρύω. Κλήμ. παιδ. 2. »Δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσιν οἶνω αἱ ληναίαι· ἐκχειλίζουσι, πλημμυροῦσι, εἶναι γεμάται. ὅθεν

Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρισις, ἐκχείλισις.

Ὑπερβοάω, ῶ. Μέλ. ήσομαι, (βοάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω.

Ὑπερβολάδην, Ἐπίρ. (ὑπερβολή). Ὑπέρμετρα, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν. Θέαγν. 484.

Ὑπερβολαῖος, αία, αῖον (ὑπερβολή). Εἰς τὴν ἐκ τεσσάρων καὶ πέντε τετραχόρδων συντεθειμένην κλίμακα τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς ἐλέγοντο οἱ ἀνώτατοι τόνοι »Ὑπερβολαίοι«. Πλουταρχ. ἐκλελ. χρηστ. »Τὸ παρ' ἡμῖν ἡρμοσμένον ἐν πέντε τετραχόρδοις θέσεσιν ὁράται, τῶν ὑπάτων, καὶ μέσων, καὶ συνημμένων, καὶ διεζευγμένων, καὶ ὑπερβολαίων«.

Ὑπερβολῆ, Ἐπίρ. = ὑπερβλήδην. Θέογν. κυρίως δὲ δοτικὴ τοῦ

Ὑπερβολή, ἡ (ὑπερβάλλω). Τὸ ὑπερβάλλειν, ῥίπτειν ἐπέκεινα, ὑπεράνω τοῦ σκοποῦ βάλλειν. 2) ἡ εἰς τὸ πέραν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο μετάθεσις, μεταβολή, μετακόμισις, μεταφορά, Οὐδετέρ. διάβασις, πέρασμα ἐπάνω ὄρου τινὸς, ἡ θαλάσσης εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος, μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο ἐπάνω τινὸς γινομένη. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 25. »Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον«· ἔτι δὲ καὶ λόφος, ὕψωμα τόπου, ὄρος, βουνὸν, κορυφή, ἄκρον ὄρους, ἀκρώρεια, ἡ πάροδος ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, τὸ παρ' ἡμῖν Ζυγὸς ὄρους, λεγόμενον. Ξενοφ. ἐν Ἀναβάσ. πολλαχοῦ. καὶ Πολύβ. 3) ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον μετα-
Ε χείρησις, ἄσκησις, ἡ εἰς τὸ ἄκρον ἐπιτηδευομένη ἔκφρασις, ἡ πρᾶξις, παρέκβασις καὶ παρεκτροπὴ τοῦ δέοντος, παρεκδρομὴ τῶν ὁρίων τινὸς Καθόλου δὲ, πᾶν τὸ ὑπὲρ μέτρον λεγόμενον, πραττόμενον, ἢ μεγαλυνόμενον, τὸ ἔξω τοῦ δέοντος ἢ τοῦ πρέποντος, ἔξω τῆς τάξεως, τοῦ μέτρου καὶ τοῦ συνήθους, ἔκτατον, παράπολυ, ὑπέρμετρον πολλὰ μέγα, ἢ πολύ. Ἱποκράτ. Βούτ. »Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἤκουσινα, εἰς τόσην μεγάλην, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδαιμονίαν φθάνουσι. »Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὑπερβολὴ τὸ λαβεῖνα. Δείναρχ. κατὰ Θεοκρ. τοῦτο εἶναι παραπολύ, παράξενον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, »Ὑπερφυὲς« λέγεται Δημοσθέν. »ὑπερβολὴν ποιήσομαι· θέλω τὸ ἐπιχειρισθῆ μὲ ὅλα τὰ δυνατάμου, ἢ θέλω βάλλει ὅλα τὰ δυνατάμου. »εἰς ὑπερβολὴν,« καὶ, »καθ' ὑπερβολὴν,« καὶ, »ὑπερβολῇ«, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπέρμετρα, πέραν τοῦ δέοντος· καὶ, »εἰς ὑπερβολὴν τινος,« περισσότερον, παρὰ — πλέον, ἢ — Valck. Ἱππ. 938. 4) Εἰς τὴν Μαθηματικὴν καμπύλη τις γραμμή. Ἀπ. Περγ. Ἐκ τοῦ μέσ. ὑπερβάλλομαι, ἀναβολή, ὑπέρθεσις χρόνου, τὸ ἀναβάλλειν, ἀφίνειν τι δι' ἄλλον καιρόν· »ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι,« Ἡροδ. 8, 112. Πολύβ. 14, 9, 8. Εἰς ἄλλους δὲ συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην.

Ὑπερβολία, ἡ = Ὑπερβολή, Ἡσύχ. ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, κόρος καὶ ὕβρις· ὡς καὶ τὸ, ὑπερόλβη, καὶ, ὑπέρβασις.

Ὑπερβολικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. (ὑπερβολή). Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ὤν.

* Ὑπερβόλιμος, ὁ, ἡ (ὑπερβολή, σημαι. 4.) Ἀναβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ἀνέβαλέ τις· »δίκη«, ἀναβεβλημένη, ὑπερτεθειμένη. Σχολ. Ἀριστφ. Σφῆκ. 592.

* Ὑπερβόρειος, καὶ, ὑπερβόρεος, ὁ, ἡ (βορρᾶς). Ὁ ἐκεῖθεν τοῦ βορρᾶ κατοικῶν, δηλ. εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς ἄρκτου, ὅθεν »οἱ Ὑπερβόρειοι, ἢ Ὑπερβόρεοι« μυθικόν τι ἔθνος, περίφημον διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ εὐδαιμονίαν των, εἰς τὰ ἄκρα τοῦ βορέου κατοικοῦν· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρ. ὕμν. 6, 29. ἴδ. ἐξαιρ. Πινδ. Πυθ. 10, 47. καὶ Ἡροδ. 4, 32, καὶ ἑφξ. Διονύσ. Ἁλικ. »Κόρη ὑπερβορίς« ἡ ἐπέκεινα τοῦ βορρᾶ κατοικοῦσα. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. »Τύχης ὑπερβορέου«· ὁ Σχολ. ἑρμην· διὰ τοῦ, Ὑπερορίου, ἀμέτρου, ἀπείρου.

* Ὑπερβορίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ὑπερβόρεος.

Ὑπερβριθής, ἐος, ὁ, ἡ (βρίθος). ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαρὺς, ὑπερβαρής. Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν φορτωμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 951. »ὑπερβριθὲς ἄχθος«.

Ὑπερβράζω, (βράζω). Εἰς τὸ Παθ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον βράζω, καὶ διὰ τοῦτο ἐκχειλίζω, χύνομαι ἔξω. Ἀνθολογ.

Ὑπερβρυχάομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ μετ' ἀόρ. παθ. (βρυχάομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρυχῶμαι, ὠρύομαι.

Ὑπερβρύω, (βρύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρύω, ὑπερβλύζω, εἶμαι γεμάτος. Λουκιαν. (υ)

Ὑπερβύθιος, (βυθός). Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὕδατος, Ἀναλέκτ. 2. σελ. 156. ἡμερτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑποβρύχιος.

Ὑπεργάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι, δουλεύω ὑποκάτω, κατασκάπτω· »ἄρουραν εἰς σπορὰν ὑπεργάζεσθαι«, καλλιεργῶ, γεωργῶ, ἀροτριῶ, διορύττω, διὰ τῆς γεωργίας ἑτοιμάζω. Διον. Ἁλικ. οὕτω καὶ Ξενφ. Οἰκ. 16, 10. »τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι«. 2) κάμνω ὑπήκοον, ὑποβάλλω, ὑποχειρόω, ὑποτάσσω. 3) Ἐργάζομαι, κάμνω τι κρυφίως. 4) = ὑπηρετέω, Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Ἀριθμ. 110. ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 870. »Νῶν πολλὰ φίλα ὑπείργασται«.

Ὑπεργαμία, ἡ (γάμος). Ὁ παράκαιρα γινόμενος γάμος, ὑπανδρεία. = ὀψιγαμία. Φώτ.

* Ὑπεργαργαλίζω, (γαργαλίζω). Ὑπέρμετρα, εἰς ὑπερβολὴν γαργαλίζω, κνήθω.

Ὑπέργειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Ἐπάνω τῆς γῆς, ἤτοι ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ὤν. »Ὑπέργεια ζῶα, οἷς ἐναντιοῦται τὰ τρωγλοδυτικά«.

Ὑπεργελοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γελοῖος, ἀξιογέλαστος.

Ὑπεργεμίζω, (γεμίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμίζω, φορτόνω. Ξενοφ.

Ὑπεργέμω, (γίμω). Ὑπεργεμίζω, ἢ εἶμαι παντάχόθεν γεμισμένος, γεμάτος. »τινός«.

Ὑπεργεννάομαι, ῶμαι. = ὑπερφύομαι. Ἡσύχ.

Ὑπεργηράσκω, μέλ. άσομαι, (γηράσκω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον γηράσκω, εἶμαι πολὺ γέρων, Διογ. Λαέρτ. 8, 52.

Ὑπεργήρεος, ὁ, ἡ. Σχολ. Λυκ. 18. καὶ

Ὑπέργηρος, καὶ, Ὑπέργηρως, ω· ὁ, ἡ (γῆρας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν γηραιός, λίαν γηραλέος, ἐσχατόγηρως. Αἰσχύλ.

Ὑπέργομος, ὁ, ἡ (ὑπεργέμω). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γόμον ἔχων, λίαν γεμισμένος, ὑπερφορτωμένος, Στράβ. 17, σελ. 1173.

Ὑπεργράφω, (γράφω). Ἐπάνω τινός, ἢ πλέον τοῦ δέοντος, παρεπάνω γράφω, ἢ ζωγραφίζω.

Ὑπέργυιος, ὁ, ἡ (γύα, γυία) = ὑπερμήκης, ἢ, ὑπερμεγέθης. Ἡσύχ.

Ὑπέρδασυς, έος, ὁ, ἡ (δασύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δασύς, μαλλιαρὸς, τριχώδης, πυκνὸς μὲ φύλλα, ἢ δένδρα, ὑλώδης. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 16. »Ἄνδρα ὑπέρδασυν«, λίαν μαλλωτόν, μαλλιαρόν· καθόλου δὲ, πολλὰ δασύς, πυκνός.

Ὑπερδεής, έος, ὁ, ἡ (δέος). Ὁ ὑπερκείμενος, ἤτοι ἀνώτερος δέους, φόβου, ἀπότητος, ἄφοβος· ὅθεν Ἰλ. Ρ, 370. »Ὑπερδέᾳ δῆμον ἔχοντα«· ἐπικ. αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερδεάα, ὑπερδεᾶ, ἢ, ὑπερδεῆ· ὡς τὸ, ἀκλέα, ἐκ τοῦ ἀκλεής, ἀντὶ ἀκλεᾶ, κ. τ. τ. Μ' ὅλον τοῦτο παράγουσι μερικοὶ Γραμματ. τὴν λέξιν ἐνταῦθα παρὰ τὸ, δέομαι, πολλὰ κατώτερος.

Ὑπερδείδω, Μ. εἴτω (δείδω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τινος δείδω, φοβοῦμαι, ἕνεκέν τινος εἶμαι εἰς φόβον διά τινα φοβοῦμαι. Ἡροδ. 3, 94. Σοφοκλ' Ἀντ. 82.

Ὑπερδειμαίνω, (δειμαίνω) = τῷ προηγμ. Διά τινα φοβοῦμαι »τινά«. Ἡροδ. 5, 19.

Ὑπέρδεινος, ὁ, ἡ (δεινός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δεινός, ὁρμητικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, ἐπικίνδυνος, καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ. κ. τ. λ.

Ὑπερδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δειπνῶ, ὑπερτρυφῶ. Ἡσύχ.

* Ὑπερδέξιον, τό, χωρίον τι τῆς Λέσβου.

Ὑπερδέξιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ίως (δεξιός). Εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 8, 2. παρβλ. 3, 4, 37. 5, 7, 31. — β) καθόλου, κείμενος ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑψηλότερα κείμενος, ἢ στεκόμενος, μετὰ γεν. 2) τροπικ. Ὑπερκείμενος, ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑπέρτερος, κρείττων· μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ἢ πράγμ. τοῦ ὁποίου τις εἶναι. ἀνώτερος, καὶ μετὰ δοτ. ἐκείνου, κατὰ τὸ ὁποῖόν τις εἶναι ὑπέρτερος. »Ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετή«. Πλουταρχ. Νουμ. 20. οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. »Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ, τοῖς δικαίοις«· ἀνώτερος, νικητής, καὶ, Ὑπερδεξίως« ἄνω, ἐπάνω, ὑπεράνω. Ἀλλὰ τὸ »Ὑπερδέξιος τόπος, λόφος, ὑπερδέξιον χωρίον« σημαίνει μὲν τὸ, ὑψηλὸς, θεωρεῖται ὅμως καὶ ἡ θέσις τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ μέ-

ρους τοῦ τόπου, ὑψηλότερος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Ξενοφ.

Ὑ̓περδέω, μέλ. ήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ἔκεῖσε ἐπάνω δένω, δένω ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω, δένω, ἐπανωδένω.

Ὑ̓περδιαλέγομαι, Λουκιαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπαρ διαλέγομαι.

Ὑ̓παρδιατείνομαι, μέσ. (τείνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον διατείνομαι, τεντόνομαι ὑπέρμετρα, ὁμιλῶν, λέγων, φωνάζων. Λουκιαν.

Ὑ̓περδίδωμι, μέλ. δώσω (δίδωμι). Δίδω ὑπέρτινος, ἢ ἀντί τινος Εὔριπ.

Ὑ̓περδικάζω, μέλ. άσω (δικάζω). Ὁμιλῶ εἰς τὸ κριτήριον ὑπέρ τινος, τὸν ὑπερασπίζομαι μετὰ γεν. 2) ἐκδικοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ̓περδικέω, ῶ· μέλ. ήσω. Ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶ, ὑπέρ τινος συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι, »τινός«, ἔτι δὲ καὶ, ὑπερασπίζομαι πράγμά τι, τὸ διανθεντεύω· »τοῦ λόγου«, Πλάτ. Φαίδων σελ. 86. ἐκ τοῦ

Ὑ̓περδικος, ὁ (δίκη). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον δίκαιος, πάνυ ἢ ὑπερβολικῶς δίκαιος. Σοφοκλ. Αἴ. 1119. »Τὰ σκληρὰ γάρτοι, κἂν ὑπέρδικ' ἦ, δακνει« καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. — 2) ὁ ὑπερασπιζόμενος, προστατεύων τὸ δίκαιον. Πίνδαρ. Πύθ. 10, 68. »Νέμεσις ὑπέρδικος« ἐκδικητική. Πολυδ. »Ὑπέρδικοι, συνήγοροι, οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες«, ὅ ἐστιν, ἄδικοι· ὁ Φώτ. ἔχει. »Ὑπέρδικον, τὸν ἀκροδίκαιον, καὶ σφόδρα δίκαιον«.

Ὑ̓περδίπηχυς, εος, ὁ, ἡ (δίπηχυς). Παρεπάνω, ἢ περισσότερον ἀπὸ δύο πήχεις.

Ὑ̓περδισκεύω (δισκεύω). Ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ δίσκου, ρίπτω τὸν δίσκον μακρύτερα παρ' ἄλλον τινά· καθόλου δὲ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ. »τινά τινι«. Κλημ. Ἀλεξ.

Ὑ̓περδισσύλλαβος, ὁ, ἡ (δισύλλαβος). Ὁ παρεπάνω, ἢ περισσότερον ἀπὸ δύο συλλαβὰς ἔχων. Στέφαν. Βυζάντ.

Ὑ̓περδοκέω, ῶ (δοκέω, ἀνώμ.) »Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖν· τοιαύτη εἶναι διάλου καὶ ἡ γνώμη μου. ἐκ Φιλοστρατ.

Ὑ̓περδοξάζω (δοξάζω). Λίαν ἄγαν δοξάζω, Ἰγνατ. ἐπιστ. ὅθεν »Ὑπερδεδοξασμένος« λίαν, ἢ ὑπὸ πάντων, ἢ πάντοτε δεδοξασμένος. Ἰμνωδ.

* Ὑ̓περδύνεμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ ὑπερέχων, ὑπερβάλλων κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ ἔχων ὑπερβολικὴν δύναμιν. ὅθεν

Ὑ̓περδυναμόω, ῶ. Καταδυναστεύω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ̓περδώριος, ὁ, ἡ (δώριος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου, τόνου, παρὰ τοῖς παλ. ἴδ. νόμος.

Ὑ̓περέζομαι, μέλ. ὑπερεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) Παρεπάνω καθέζομαι, κάθημαι.

Ὑ̓περεθίζω, (ἐρεθίζω). Ὀλίγον τι ἐρεθίζω, παραθαρρύνω, Ἀππιαν.

* Ὑ̓πέρειά, ας, ἡ, Πηγή τις πλησίον τῶν Φαιρῶν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Ἰλ. Β, 734. Ζ, 457. 2) Ὄνομα πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρότερον ἐκατοίκουν οἱ Φαίακες, Ὀδ. Ζ, 4. λέγεται δὲ, ὅ,τι ἦτον ἢ μετὰ ταῦτα Καμάρινα εἰς τὴν Σικελίαν.

* Ὑ̓περείδον, ἀπαρέμφ. ὑπεριδεῖν, (εἶδον) ἀόρ. τοῦ ὑπεροράω· παραβλέπω, καταφρονῶ.

Ὑ̓περείδω, (ἐρείδω) Ὑποκάτω ἐρείδω, στηρίζω, στυλόνω. »ὑπερεῖσαι λίθον«, Πίνδ. Νέμ. 8, 80. Πλούταρχ. Ῥωμ. »Ὑπερείδων ὀροφήν«.

Ὑ̓πέρεικον, τό. (ἐρείκη) Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. 3, 171. Πλίν. 26, 8. 27, 4. Hypericum perforatum, ἢ ericoides, Λιν. Johanniskraut, Γερμαν. Γράφεται δὲ καὶ, ὑπέρικον.

Ὑ̓πέρειμι, (εἰμί) Ὑπεράνω, ἀνώτερος εἰμί· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπερέστηται, περιέσται, κρατήσει«.

* Ὑ̓πέρειμι, (εἶμι) Ἐπάνωθεν ἀναχωρῶ, φεύγω.

Ὑ̓περειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τινος εἰπεῖν, ὑπαραγορεύειν. μετὰ γεν.

Ὑ̓περείπω, (ὑπό, ἐρείπω, ἀνώμ.) Ὑποσκάπτω τι διὰ νὰ πέσῃ, σκάπτω ὑποκάτω τινός, διὰ νὰ ἀνατρέψω αὐτό· καταβάλλω, καταρρίπτω κρημνίζω τι, ἀφαιρῶν ὑποκάτωθεν τὸ ὑποστήριγμα· »ὑπερειπομένην καὶ περιπίπτουσαν«. Πλούταρχ. οὕτω καὶ εἰς Ἀντώνιον, 83. »Ὑπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν«. 2) ἀμεταβ. κατ' ἀόρ. β'. ὑπήριπον, καταπίπτω, βυθίζομαι κάτω, »αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γνῖα«, ἔπεσαν κάτω τὰ λαμπρά, ὡραῖα μέλη του. Ἰλ. Ψ, 691.

Ὑ̓πέρεισις, εως, ἡ· (ὑπερείδω) Τὸ ὑπερείδειν, ὑποστηρίζειν, ὑποστήριξις.

Ὑ̓πέρεισμα, τό. (ὑπερείδω) Ὑποστήριγμα, τὸ ὑποκάτω τινὸς τιθέμενον ἔρεισμα, (ὑπακούμβισμα).

Ὑ̓περειστικός, ή, όν (ὑπερείδω). Ὁ εἰς τὸ ὑπερείδειν ἀκήκοων, ἐπιτήδειος, ὁ ὑποστηρίζων· »Βακτηρία ὑπερειστική«.

* Ὑ̓περεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἐκβάλλω, ρίπτω, φθάνω, ἢ ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, Θουκ. 8, 104. ἴδ. Πόππωνα, 1, σελ. 244.

Ὑ̓περέκεινα, ἐπίρρ. (ἐκεῖνος), ὡς τό, ἐπέκεινα, Πέραν, ἐκεῖθεν, πέραν ἔξω.

Ὑ̓περεκθεραπεύω (θεραπεύω). Λίαν ἐκθεραπεύω, δι' ἀποδεδειγμένης θεραπείας, ὑπηρεσίας, καὶ τιμῆς ζητῶ, πάσχω νὰ κερδήσω, ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιάν τινος. Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. 53. »Ὑπερεκθεραπεύσας αὐτόν«.

Ὑ̓περέκκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἔκκειμαι, προέκκειμαι, κεῖμαι ἔξω, εἶμαι ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἐξέχω. Πλούταρχ.

* Ὑ̓περεκκρεμάννυμι (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κρεμάω ἔξω.

* Ὑ̓περέκκρισις, ἡ (κρίσις). Ὑπερβολικὴ χώρισις, ἢ κένωσις.

Ὑ̓περεκπαίω, μέλ. παιήσω (παίω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κτυπῶ· τροπικ. δὲ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ· Κλημ. Ἀλεξ.

Ὑ̓περεκπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, ἢ ὑπεράνωθεν ἐκπέμπω, ρίπτω.

Ὑ̓περεκπερισσοῦ, Ἐπίρ. ἀντὶ, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ. Περισσότερον τοῦ δέοντος, περισσότερον, παρὰ πολύ. Ν. Δ.

Ὑ̓περεκπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα ἐκπίπτω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀπομακρύνομαι, παρεκβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον. »Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν« Γρηγόρ. Ναζ.

Ὑ̓περεκπλήσσω, μέλ. ξω (πλήσσω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπλήσσω, τρομάζω, παθ. ὑπερεκπλήττομαι, λίαν ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, κεπί τινι«. Ξενοφ.

Ὑ̓περέκπτωσις, εως, ἡ (ὑπερεκπίπτω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπτωσις, ὑπερβολή. Λογγῖν. 15, 16.

Ὑ̓περέκτασις, εως, ἡ. Ἡ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, ἢ ὑπεράνω τινὸς ἔκτασις, ἐκ τοῦ

Ὑ̓περεκτείνω, μέλ. κτενῶ (τείνω). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινά τινος ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, Μέσ. Ὑπερεκτείνομαι· ὑπεράνω, ἐπέκεινά τινος ἐκτείνομαι, ὑπεραίρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαπλοῦμαι.

Ὑ̓περεκτίνω, Μ. ίσω (τίνω, ἀνώμ.), μετὰ γενικ. Ὑπὲρ τινος ἐκτίνω, πληρόνω διά τινα· Λουκιαν. »Ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν«. (ι ἐπικ. ῑ Αἰτ.) ὅθεν

Ὑ̓περέκτισις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τινος ἔκτισις, ἢ διὰ ἄλλον τινὰ πληρωμή.

Ὑ̓περεκτρέπομαι, Παθ. (τρέπω, ἀνώμ.)· »τινάω Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκτρέπομαι, φεύγω ἀπό τινος· ἄμφ.

Ὑ̓περεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.) μετὰ αἰτιατ. Περισσότερον ἢ ἐπέκεινα ἐκφεύγω, Ἱπποκράτ. ὅς τις ἀντὶ τούτου ἔτι καὶ »Ὑπερφεύγω« λέγει.

Ὑ̓περεκχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐκχέω, ὑπὲρ τὸ δέον ἐκχέω, πλημμυρῶ· ὅθεν

Ὑ̓περέκχυσις, εως, ἡ. Ἡ ἐπάνωθέν τινος, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἔκχυσις, ἐκχείλισις. 2) πλημμύρα.

Ὑ̓περέλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω) = ὑπερβολή, καὶ, ὑπέρθεσις. Ἡσύχ.

Ὑ̓περέλαφρος, ὁ, ἡ (ἐλαφρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐλαφρός, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 31. ἐπίθετον τοῦ λαγωοῦ.

Ὑ̓περεμβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ἄνωθεν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐμβάλλω, ρίπτω, παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 8. »Ἐν ταῖς ἰχνίαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι« ἀντὶ τοῦ, λίαν βραδύνω, ἀργοπορῶ, διατριβὴν ποιοῦμαι· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »ἐμβαίνω παραπολὺ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ζώου· ὅ ἐστι, μετ' ἀκριβείας ζητῶ αὐτά, προσέχω εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ δέον.«

Ὑ̓περεμέω, μέλ. έσω (ἐμέω). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμέω, ἐξερνῶ.

Ὑ̓περεμπίπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Γεμίζω ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρόω, γεμίζω. Μέσ. »Ὑπερεμπίπλαμαι· πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 14.

* Ὑ̓περεμπλήθω (πλήθω). Εἶμαι ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμάτος· »τινός«.

Ὑ̓περεμφορέομαι, οῦμαι, Παθ. (φορέω). Πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον, φορτόνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λουκιαν.

Ὑ̓περένδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ἄγαν, σφόδρα, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος, περίβοητος.

Ὑ̓περενιαυτίζω (ἐνιαυτίζω). Περισσότερον ἑνὸς ἐνιαυτοῦ διαρκῶ, περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον βαστῶ. »Μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ ὑπερενιαυτίζειν ἐξεστιν«. Ἰουλιαν. Σεραπίωνι.

Ὑ̓περεντελής, ές, ὁ, ἡ (ἐντελής). Λίαν ἐντελής, περισσότερον παρὰ ἐντελής. Δίων Κάτ.

Ὑ̓περέντευξις, εως, ἡ (ὑπερεντυγχάνω). Ἐντεύξις, μεσιτεία ὑπέρ τινος, παρακάλεσις δι' ἄλλον τινά. Γρηγόρ. Ναζ.

* Ὑ̓περεντρυφάω (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐντρυφῶ, αἰκίζομαι, ἢ ὑπερηφανεύομαι (χυθ. καμαρόνω, κάμνω νάζια), Ἀλκίφρ. »Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν, λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν«.

Ὑ̓περεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω, ἀνώμ.). Ὁμιλῶ, μεσιτεύω ὑπέρ τινος. Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 8. »Τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν« καὶ μετὰ μόν. γεν.

Ὑ̓περεξαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Εὐστάθ.

Ὑ̓περεξανθέω, ῶ (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐξανθῶ. Πολυδ.

Ὑ̓περεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὑπὲρ τὸ μετρον ἐξαπατῶ, πλανῶ.

Ὑ̓περεξερύω, παρ' Ἡροδότ. 7, 225. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξερύω· Ἀποσπάω, ἐκριζόνω, ἐκβάλλω.

* Ὑ̓περεξέχω (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τινος ἐξέχω, ὑπερτερῶ.

* Ὑ̓περεξηκοντέτης, ες, ὁ, ἡ (ἑξήκοντα). Ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, περισσότερον ἀπὸ ἑξήντα χρόνους ἔχων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 974.

Ὑ̓περεξηκοντούτης, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

* Ὑ̓πέρεξις, εως, ἡ (ὑπερέχω). Ὑπέρμετρος ἕξις, ἰδιότης, Πλάτ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Ὑ̓περεξίστημι, »τῆς ἀρχῆς« παρ' Ἰωσήπ.

Ἀρχ. 20, 2, 3. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξίστημι· ἐκβαίνω.

Ὑπερεπαινέω, ῶ, μέλ. έσω, καὶ ήσω (ἐπαινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπαινῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 5, 23. Ἀριστ. Ἱππ. 685.

Ὑπερεπαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπαίρω, ὑψόω, ἐπαινῶ. Ἀππιαν.

* Ὑπερπείγομαι, παθ. (ἐπείγω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπείγομαι, βιάζομαι. Τὸ ἐνεργ. ὑπερείγω, δὲν ἀπαντᾶται καθόλου. Ἀππιαν.

Ὑπερεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ζητῶ. Ξενοφ. Κυρ. 6, 1, 3.

Ὑπερεπιτείνω, (τείνω). Ἀκόμη περισσότερον ἐπιτείνω, τεντόνω, Ἀρτεμίδ. 3, 59.

Ὑπερέπτω, Μ. έψω (ὑπό, ἐρέπτω). Ὑποκάτωθεν ἐρέπτω, τρώγω, κατατρώγω, ὑποκατεσθίω· ὡς τὸ, ὑποσθίω· καθόλου δέ, ὑποκάτωθεν ἀφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ὑποσύρω, ἀποσπάω. Ἰλ. Φ. 271. »Κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖϊν· ὑπέσυρεν, ὑφήρπαζεν, ὡς ὑποσθίων τρόπον τινὰ τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας κόνιν. Κοϊντ. Σμυρν. 9, 376. »Λυγραὶ ὑπέρεπτον ἀνίαιν· ἔσωθεν κατέτρωγαν αὐτὸν αἱ λύπαι, οἱ πόνοι.

Ὑπερεράω, ῶ (ἐράω, ἀνώμ.), ἐξαιρέτως δὲ Μέσ. Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐρῶμαι, ἀγαπῶ· μετὰ γενικ.

Ὑπερέρημος, ὁ, ἡ. Παντάπασιν ἔρημος.

Ὑπερέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινα ἔρχομαι, περνῶ, ἐξαπερνῶ, περνῶ ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 2. »Ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Πίνδ. Ὀλύμ. 13, 20.

Ὑπερεσθίω, μέλ. ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐσθίω, τρώγω. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4.

* Ὑπερέσσυμαι, παθ. παρακείμ. τοῦ, ὑπερσεύω.

* Ὑπερέσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερέχω, Ἰλ. Λ. 735. »Εἴτε γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης· ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὲρ γῆν ἦτον.

Ὑπέρευ, Ἐπίρ. (ὑπέρ, εὖ). Λίαν, σφόδρα καλῶς, ἐξαιρέτως καλῶς, κάλλιστα. Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.

Ὑπέρευγε, Ἐπίρ. ἐπιτατικὸν τοῦ, εὖγε. Λίαν, σφόδρα εὖγε, ὑπέρκαλως. Λουκιαν. Πάρασ. 9.

Ὑπερεύγομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑπό, ἐρεύγομαι). Ἐμέω, ἐξερνῶ· ἀντὶ τοῦ, ἀπερεύγομαι, ἔταξεν ὁ Βρύγκιος εἰς Ἀπολλων. Ἀργ. 2, 184. ἐκ Χειρογράφων, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ (εὐδαιμονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχής, μακάριος.

Ὑπερευδοκέω, ῶ (εὐδοκέω)· καὶ

Ὑπερευδοκιμέω, ῶ (εὐδοκιμέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, σφόδρα εὐδοκιμῶ, εὑρίσκω, ἢ ἔχω ὑφήμην, δόξαν. Λυσίας.

Ὑπερευθής, ἐος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέρυθρος. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 167.

Ὑπερευκαιρέω, ῶ (εὐκαιρέω). Λίαν εὐκαιρῶ, πολλὴν καὶ καλὴν εὐκαιρίαν ἔχω· ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐπωφελεῖς, ὠφέλιμον, ἱκανόν, ἐπιδέξιον, καλόβολον εἶναι. »Οἰκία ὑπερευκαιρίουσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Ὑπερευπρεπῶς, Ἐπίρ. (εὐπρεπής). Λίαν εὐπρεπῶς, κοσμίως· Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 707.

* Ὑπερευτυχία, ἡ (εὐτυχία). Ἡ εἰς ὑπερβολὴν μεγάλη εὐτυχία. Ἀναλ. 2, σελ. 391.

Ὑπερεύφημος, ὁ, ἡ (εὔφημος). Λίαν εὔφημος, περίφημος.

Ὑπερευφραίνω (εὐφραίνω). Λίαν εὐφραίνω. Παθ. »Ὑπερευφραίνομαι, μετὰ μέσ. μέλ. λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐφραίνομαι, χαίρω.

Ὑπερεύχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔχομαι. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 11, 4. 3. 2) »Ὑπερεύχομαι τινός· ἀντὶ τοῦ, εὔχομαι, δέομαι, προσεύχομαι ὑπέρ τινος. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ὑπερεύωνος, ὁ, ἡ (εὔωνος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔωνος, λίαν εὐθηνός. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ.

Ὑπερεχθαίρω (ἐχθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐχθαίρω, μισῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 128. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. »Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει.

Ὑπερεχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπερέχω. Καθ' ὑπεροχήν, ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρέτως, πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Εὐστάθ.

Ὑπερέχω, ἐπικ. ὑπειρέχω, Ἰλιάδ. καὶ Θέογν. (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἔχω, κρατῶ, ἄνωθεν ἐπιβάλλω, κρατῶ, βαστῶ ἀπ' ἐπάνω· »τί τινος. Ἰλ. Β. 426. »Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες ὑπείρεχον (ἀντὶ, ὑπερεῖχον) Ἡφαίστοιο· ἐκράτουν ἀπ' ἐπάνω τοῦ πυρός· ἐξαιρ. κρατῶ τι ὑπεράνω τινὸς πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, συνήθ. »χεῖρα, ἢ χεῖρας τινὸς ὑπερέχειν· ἀντὶ τοῦ, ὑπερασπίζειν, βοηθεῖν, ὑπεράνω τινὸς κρατεῖν τὴν χεῖρα διὰ σκεπασμὸν καὶ βοήθειαν· »(αὐτῷ) ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, ὁ Ἀπόλλων ἐκράτει ἐπάνω αὐτοῦ τὰς χεῖρας, δηλ. τὸν ἐπεσκίαζε, τὸν ὑπερασπίζετο. Ἰλ. Ε, 433. καὶ, Ι, 420. καὶ 687. »— — μάλα γὰρ ὅθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχεν· ἐστέκασεν, ἐφύλαξεν· ἀλλ' Ἰλ. Δ, 249. μετὰ δοτικ. »Ὀφρ' ἴδητ' αἴκ' ὑμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων· καὶ, »κάκεν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα, Ὀδ. Ξ, 184. Θέογν. 755 Ἐμπτ. Λουκ. Τίμ. 10. Ἀπολλων. 3, 986. 2) οὐδετέρως δὲ, ἐξέχω, προέχω, ἀνώτερος, ὑψηλότερος εἶμαι τῶν ἄλλων· χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 5, 92, 6. 7, 10, 5. Ἰλ. Γ, 210. »Στάντων μέν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους· τὸ ὁποῖον στίχ. 227. »Ἔξοχος εὐρέας ὤμους· εἶπεν, ὑπέρ τινος ἐξέχω, ἀναφέρομαι, εἶμαι μεγαλείτερος, μετὰ γεν. »γαίης, Ἰλ. Λ, 735. ἐπὶ ἀστέρων, ἀνατέλλει, Ὀδ. Ν, 73. »εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅταν ἀνέτειλεν ὁ φαεινότατος, λαμπρότατος ἀστήρ· καθόλου δὲ, εἶμαι, στέκομαι, ἢ κεῖμαι ἐπάνω, ὅθεν β) εἶμαι κρείττων, ἀνώτερος, Θέογν. 202. Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξουσιάζω, ὑπερνικῶ, ἐξαπερνῶ, περισσότερον ἔχω· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. »Ὑπερεῖχε ναυτικῷ. »Ὑπερέσχε φιλοπονίᾳ. Ξενοφ. »Ὑπερέχειν τινὰ δυνάμει. Διονύσ. εἰς Λυσίαν. »ὡ βροτῶν πάντων ὑπερτχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ· ἐξαπερνοῦσεν, ὑπερέβαινε, περισσότερον εἶχεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 711. τροπικ. δὲ »Ὑπερέχειν ἀναλωμάτων· Διόδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, βαστάζειν, ὑποφέρειν, ἀντέχειν. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν παρατατ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. τὸν ἀόριστον, ὑπερέσχον, καὶ εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἔτι καὶ τὸν ποιητ. ἀόρ. ὑπερέσχεθον. — Μετοχ. τοῦ παθητ. ὑπερεχόμενος, ὅς τις νικᾶται, τὸν ὁποῖον ἄλλοι ὑπερβαίνουν. Πλάτ.

Ὑπερέψω, μελ. ὑπερεψήσω (ἕψω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἕψω, βράζω.

Ὑπερέω (ἐρέω, ἐρέσσω), = μετακινέω. Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Ὑπερέω, ῶ (ὑπό, ἐρέω), Ἰων. μέλλ. τοῦ, ὑπειπεῖν, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Ὑπέρζεσις, εως, ἡ (ζέω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέσις, τὸ ὑπερβολικὸν βράσιμον.

Ὑπέρζεστος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερζέω. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζεστός, ὑπέρμετρα βράζων.

Ὑπερζέω, μέλ. ζέτω (ζέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέω, βράζω. Ἀριστοτέλ. »Τὸ ὕδωρ ὑπερζεῖ· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Ὑπερζέσας, ἀναφλεχθείς.

Ὑπέρζωος, ὁ, ἡ· ἡ, κατὰ συναίρ. ὑπέρζως, ων (ζαός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζῶν, ἀμφ.

* Ὑπερηγορέω, ῶ, ὡς τὸ, ὑπεραγορεύω. Ἀγορεύω ὁμιλῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα. Δαμασκ. μετὰ γεν. ὅθεν

Ὑπερηγορία, ἡ. Ὑπερασπισις, διαυδέντευσις. Νικήτ. χρον. 12.

Ὑπερηδέως, Ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδέως, μετὰ χαρᾶς. Ξενοφ. Κυρ. 1, 6, 18. »Ὑπερηδέως πείθονται· ἐκ τοῦ

Ὑπέρηδυς (ἡδύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύς, γλυκύς· ὅθεν ὑπερθετ. »Ὑπερήδιστος· λίαν, τρυφέρα ἥδιστος, γλυκύτατος· καὶ Ἐπίρ. »Ὑπερήδιστα, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδιστα, γλυκύτατα. (τὸ ἐπίθ. εἰς τὸ θετικὸν ἴσως εἶναι χωρὶς παράδειγμα.)

Ὑπερήδω, Μ. ήσω (ἥδω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδῶ, ἡδύνω. Βασίλ. »Καὶ ἡ μὲν εὐχροιά σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Παθητ. »Ὑπερηδόμαι λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδομαι, χαίρω, ἡδύνομαι· »τινίν, Ἡροδ. 1, 54. χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 1, 90. Ξενοφ. Ἑλ. 5, 1, 13. »Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατιῶται ὑπερήδησαν.

Ὑπερηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλιξ). Ὁ ὑπὲρ τινα ἡλικίαν ὤν, περασμένος εἰς τοὺς χρόνους. Ὠκελ. καὶ Γρηγ. Ναζ.

* Ὑπέρημαι, ἐλλειπτ. ἀποθετ. (ἧμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κάθημαι, μετὰ γεν.

Ὑπερημερία, ἡ. Τὸ πέρασμα τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διορίας τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, καὶ ἡ ἀμέλεια περὶ τούτου καὶ ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεσις τῆς προθεσμίας, ἤτοι τῆς ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διοριστείσης ἡμέρας τῆς πληρωμῆς, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἀναβολὴν πώλησις τῶν ὑπαρχόντων τοῦ χρεωφειλέτου, κατὰ παραχώρησιν τοῦ κριτηρίου, πρὸς ἀποπλήρωσιν τοῦ χρέους· καὶ ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται· Δημοσθέν· ἐκ τοῦ

Ὑπερήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Οὗ τινος παρῆλθαν, ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τῆς διορίας αὐτοῦ, ὅστις δὲν φυλάττει τὴν διωρισμένην ἡμέραν τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους του, καὶ διὰ τοῦτο παραχωρεῖ τὸ κριτήριον νὰ πωληθῇ ἡ περιουσία του, καὶ νὰ πληρωθῇ τὸ χρέος, ἢ νὰ λάβῃ ὁ δανειστὴς τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 723. Συνέσ. Ἐπιστ. 4. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· »Ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, Ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα, Ὑπερημερία· ὁ Ἡσύχ. »Ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι· καὶ »Ὑπερήμερος, ἐκπρόθεσμος. Ὁ Ἁρποκρατ καὶ Φώτ. »Ὑπερημερίας, ὑπερβαλλούσης ἐκπροθεσμίας· καὶ »Ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος, ἢ ἐκπροθεσμός· καὶ »Ὑπερήμεροι, οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποίαν οὖν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, Ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, τὸ δὲ πρᾶγμα, Ὑπερημερία. - Λουκιαν. Ἑρμότ. »Ὁ δὲ ἠγανάκτει, λέγων, ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαιδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ· οὗ τινος δηλαδὴ παρῆλθεν, ἐπέρασεν ὁ διωρισμένος καιρός, ἡ διορία τῆς πληρωμῆς. »Καιρὸς δέ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας, ὁ αὐτ. νὰ μὴ περάσωσι παρ' ἐπάνω ἡμέραι ἀπὸ τῆς διορίας. Φιλόστρατ. »Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως· μὴ νόμιζε, ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρός σου τοῦ νὰ δυνηθῇς νὰ ἀκούσῃς τοὺς ποιητάς· ὅθεν καὶ »Ὑπερήμερος γάμου. Ἀναξανδρίδης παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3. κόρη, τῆς ὁποίας ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς ὑπανδρείας.

Ὑπερήμισυς, -υ (ἥμισυς). Πλέον ἢ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ ὤν. Ἡρόδ. 7, 40. 156

Ὑ'περημος, ὁ, ἡ (ἔρημος, ὑπό). Σχεδόν ἔρημος, ὀλίγον τι ἔρημος, ὀλίγους κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἔχων τοὺς κατοικοῦντας. Πλούταρχ.

Ὑ'περήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀνέμου κείμενος, ὁ ἐπάνωθεν τοῦ ἀνέμου ἀν· Ἰωάν. Φιλόπ.

* Ὑ'περηνορέη, ἡ (ὑπερήνωρ). Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια. Ἀπολλών. 3, 65.

Ὑ'περηνορέω, ῶ, εὔχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἀρσεν· ὑπερηνορέων, οντος, ὁ. Εἶμαι ὑπερήνωρ, ὑπερήφανος διὰ τὰς δυνάμεις μου, ὑπερηφανεύομαι, μέγα φρονῶ· παρ' Ὅμ. σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων· »Μνηστῆρας δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες« Ὀδ. Β, 266. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· »Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων«, Ὀδ. Ζ, 5. ἐπὶ τῶν Τρώων ἐν γένει, Ἰλ. Δ, 176. καὶ κατὰ ἑνικ. ἀριθμ. ἐπὶ τοῦ μόνου Τρωὸς Δηϊφόβου. Ἰλ. Ν, 258. κατ' ἐπίτασιν δὲ, »Κακῶς ὑπερηνορέοντες,« Ὀδ. Β, 266. Δ, 765. πάρβλ. ὑπερήνωρ, ὑπερμενής, ὑπέροπλος, ὑπερφιάλος. 2) κωμικ. ὑπὲρ ἄνδρα εἶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ἄνδρας. Ἀριστφ. Εἰρήν, 53. (Ἐπειδὴ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ, ἠνορέη, διόλου εἰς τὴν σημασίαν ταύ, ἀνδρία, ἐδύνατο δικαίως τὸ, ὑπερηνορέον, νὰ ἔχῃ τὴν γενικωτέραν σημασίαν τοῦ, εὔψυχος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολὴν· ἡ χρῆσις ὅμως φαίνεται χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅτι συνέδεσε μὲ τοῦτο καὶ καταφρονητικήν τινα σημασίαν, Βουτμάν. Λεξιλ. 2, σελ. 214.) ἐκ τοῦ

Ὑ'περήνωρ, ρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ) ὡς τὸ ὑπερηνορέων, Ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρίαν, εὔψυχος, μεγαλόψυχος, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονῶν, ὑπὲρ ἄνδρα ἀνδριζόμενος, ἀνδρεῖος, ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, γενναῖος· ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, ἀλαζὼν, τολμηρὸς, αὐθάδης, δυνάστης, ἐπὶ τοῦ τυράννου Πελίου παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 995. Φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι παντάπασιν εὔχρηστον μόνον ἐπὶ κακοῦ. 2) Κύρ. ὄνομ. Τρωός τινος πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ξ, 516. Ρ, 24.

Ὑ'περήσει· γ'. πρσ. μέλ. τοῦ ὑπερίημι.

* Ὑ'περησία, ας, ἡ, ἐπ. Ὑπερησίη, Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλ. Β, 573. Ὀδ. Ο, 254. (παρ' Ὅμ. ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά.)

Ὑ'περηφανεία, ἡ. Ἀλαζονεία, ὑψηλοφροσύνη, (Τονίζεται δὲ ἐσφαλμ. καὶ, ὑπερηφάνεια, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 373.) ἐκ τοῦ

Ὑ'περηφανεύομαι, μέσ. ἀποθ. σπανιώτ. ἐνεργ. ὑπερηφανεύω = ὑπερηφανέω.

Ὑ'περηφανέω, ῶ, Μ. ήσω. Ὑψόνω ἐμαυτόν περισσότερον, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, ἐξέχω, ἐκπρέπω· ἀλλὰ συνηθ. ἐπὶ κακοῦ, ὑπερφρονέω, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλὰ φρονῶ, κομπάζω, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι »Ὑπερηφανέοντες Ἐπειοί,« Ἰλ. Λ, 694. 2) μεταβατ. πράττω ὑπερηφάνως, ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους, καταφρονητικῶς φέρομαι πρὸς αὐτούς· μετὰ αἰτιατ. παρὰ Πολυβ. 5, 33. μετὰ γεν. Θεμίστ. Λόγ. 21, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Locella Ξενοφ. Ἐφ. σελ. 144. Schaef. Λογγ. σελ. 420. ἐκ τοῦ

Ὑ'περηφανής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπὲρ, ἤτοι περισσότερον τῶν ἄλλων ὑψούμενος, ὑψηλότερος. »Δόρατα ὑπερηφανῆ·« δόρατα ὀρθὰ, εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, ὥστε νὰ φαίνωνται ἐπάνωθεν τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντα. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 5, 7. ἔνθα ἐκδόσεις τινὲς »Ὑπερφανῆ« ὀρθότερον ἔχουσιν. = ὑπερήφανος,

Ὑ'περηφανία, ἡ = ὑπερηφανεία, ἐκ τοῦ

Ὑ'περήφανος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. — άνως (φαίνω). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους φαινόμενος, ἐπιφανής, ἐξέχων, προέχων, ὑπερέχων τῶν ἄλλων. Δημοσθ. »Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος.« Ἐπὶ κακοῦ, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, ὁ μέγα φρονῶν ἐπί τι, ὅστις θέλει νὰ φαίνηται, ὅτι ὑπερέχει τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ αὐτοὺς ἢ δὲν καταδέχεται νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· οὗτος τὸν αὐχένα ἐπαίρει, βαδίζει ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, τὰς ὀφρύας ἀνασπᾷ, τὸ στῆθος ψυσᾷ, καὶ κομπάζει. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 25. Ἡσιοδ. Θεογ. 149. Πίνδ. Πύθ. 2, 52.

Ὑ'περηφερής, ὁ, ἡ· = ὑπερφερής. Ἡσύχ. Lobeck Φρύν. σελ. 699.

Ὑ'περηχέω, ῶ. Μ. ήσω (ἠχέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἠχῶ.

* Ὑ'περθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὑπερθε.

* Ὑ'περθαλασσίδιος, ὁ, ἡ, Ἡροδ. 4, 199. ὡς ἀντίθ. τοῦ, παραθαλάσσιος· καὶ

Ὑ'περθαλάσσιος, ὁ, ἡ (θάλασσα) Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος.

Ὑ'περθαρρέω, ῶ (θαρρέω). Λίαν θαρρῶ, εἶμαι, λίαν θαρραλέος, ἢ τολμηρός. Σχόλ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 778.

Ὑ'περθαυμάζω, μέλ. άσομαι, (θαυμάζω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θαυμάζω.

Ὑ'περθε, ἢ, ὑπερθεν Ἐπίρ, (ὑπέρ). Ἐπάνωθεν, ἄνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἔτι δὲ καὶ μόνον ἄνω, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐκεῖ ἐπάνω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ ἐξ οὐρανοῦ, οὐρανόθεν, »Ὑπερθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,« ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς κεῖνται τὰ ὅρια τῆς νίκης, κρέμανται ἀπὸ τοὺς θεούς, Ἰλ. Η, 101. Ν. 75. »Μεμώσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθε·« ὑποκάτω οἱ πόδες καὶ ἀπ' ἐπάνω αἱ χεῖρες. Ὀδ. Ω, 344. Ὕμν. εἰς Δήμ. 13. μετὰ γεν. Πίνδ. Πύθ. 4, 342. »Ἐμβόλου ὕπερθεν·« — »Ὑπερθεν εἶναι, ἢ — δυνατώτερος, μεγαλήτερος, καλλίτερος εἶναι· »Μόχθων οὐκ ἄλλος ὑπερθεν, ἢ γᾶς, πατρίας στέρεσθαι,« δὲν εἶναι ἄλλος μεγαλήτερος πόνος παρὰ τῆς πατρίδος τὴν στέρησιν, Εὐρ. Μηδ. 653. Παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 4, 11. »Τὰ ὑπερθεν« τὰ ἀνώτερα, τὰ ὑψηλότερα, ἢ τὰ περισσότερα.

Ὑ'περθεμα, τὸ (ὑπερτίθημι). Ἀνέβασμα τῆς τιμῆς πράγματός τινος.

Ὑ'περθεματίζω, Ἀναβιβάζω, αὐξάνω, πλείστηριάζω τὴν τιμήν τινος, ἀκριβαίνω· ὅθεν

Ὑ'περθεμάτισις, εως, ἡ. Ἡ Ἀναβίβασις, αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ὅταν αὐτὸ πωλῆται εἰς δημόσιόν τινα πρᾶσιν· καὶ

Ὑ'περθεματισμός, ὁ. Ἡ ἀναβίβασις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ὅταν πωλῆται. = πλειστηριασμός. Πανδέκτ. Licitation, Γαλ.

Ὑ'περθεματιστής, οῦ, ὁ· Ὁ ἀνεβάζων, αὐξάνων τὴν τιμήν, ἀκριβαίνων.

* Ὑ'περθεμιστοκλῆς, Πλέον παρὰ Θεμιστοκλῆς, ἀνώτερος τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡσαύτως Ὑ'περπερικλῆς, Ὑ'περσωκράτης, κ. τ. τ.

Ὑ'πέρθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ ὑπεράνω, ἤτοι ὁ μέγιστος ὅλων τῶν θεῶν. Meinek. Μένανδ. σελ. 578.

Ὑ'περθεραπεύω, (θεραπεύω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ, λατρεύω, ζητῶ νὰ ἑλκύσω εἰς τὴν ἀγάπην μου.

Ὑ'περθερμαίνω, μελ. ανῶ (θερμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμαίνω, ζεσταίνω· ὅθεν

Ὑ'περθερμασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμασία, ζέστα. Ἱπποκρ.

Ὑ'πέρθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμός, ζεστός. Γεωπον.

Ὑ'περθέσιμος, ὁ, ἡ. ἐξυπακουομ. ἡμέρα· Ἡ νηστήσιμος ἡμέρα· διότι ὑπερτίθεται κατ' αὐτὴν τὸ φαγητὸν Superpositio. Λατ. Εὐάγριος Ἐκκλησ. Ἱστορ

Ὑ'πέρθεσις, εως, ἡ (ὑπερτίθημι). Διαπεραίωσις, ἢ διάβασις, οἷον δι' ὄρους τινὸς, τὸ ὑπάγειν, ἢ φέρειν μακρότερα· ὁ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου τις διαπερᾷ, πόρος, πέρασμα, Παθ. 2) μετάθεσις, μετατόπισις, ἐξαιρ. τῶν λέξεων, ἢ τῶν κώλων τῆς περιόδου. 3) ἐξορία, καὶ ἐνεργ. τὸ ἐξορίζειν, Πολύβ. 23, 9. 4) τὸ παραλείπειν, παράλειψις. 5) ἀναβολὴ χρόνου, ἀργοπορία, τὸ ἀφίνειν τι δι' ἄλλον καιράν. Πολύβ. 6) ὡς τὸ, ὑπερβολή. Πολύβ. 30, 5. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Γραμματικ. ὑπερθετικόν.

Ὑ'περθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερτίθημι. Πρέπει νὰ ὑπερθέσῃ τις, Φίλ.

Ὑ'περθετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπέρθεσιν ἀνήκων, παρὰ Γραμματικ. »Ὀνόματα ὑπερθετικά,« τὰ ἐπίτασιν καὶ πλέον τῶν ἄλλων σημαίνοντα, »ὑπερθετικῶς,« κατὰ τὸν ὑπερθετικὸν τρόπον.

Ὑ'περθέω, Μ. εύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὑπερτρέχω, ὑπεράνω ἢ ἔμπροσθεν, ἐπέκεινα τρέχω, ἐξαπερνῶ, ὅθεν ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 194. »Τύχη δ' ὑπερτρέχει·« ὑπερβάλλει· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. ἴδε Valck. Φοιν. 581.

Ὑ'περθιγής, ές, ὁ, ἡ (θιγγάνω) = ὑπερήφανος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. ἀμφ.

Ὑ'περθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.). Ὑπέρ τινος ἢ ἐπάνω τινὸς θνήσκω, μετὰ γεν. Valck Εὐρ. Φοιν. 1005.

* Ὑ'περθορεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

* Ὑ'περθορέομαι, μέλ. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

Ὑ'περθορέω, (θορέω) = ὑπερθρώσκω, Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα, ἢ πέραν τοῦ σημείου πηδῶ, πηδῶ ἀπὸ πέραν, ἢ πηδῶν ὑπερβαίνω τι· μετὰ αἰτιατ. »Τὸ ἕρκος,« Ἡροδ. 3, 134.

Ὑ'περθορυβέω, (θορυβέω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶ, κάμνω μεγάλον θόρυβον, ταραχήν.

Ὑ'περθρασύνομαι, Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (θρασύνω) Ὑπὲρ τὸ μέτρον θρασύνομαι, τολμῶ, αὐθαδιάζω. Δίων Κάσ.

Ὑ'περθρώσκω, μέλ. ὑπερθοροῦμαι, ἐπ. καὶ Ἰων. — θορέομαι, ἀόρ. ὑπερέθορον, ἐπ. ὑπέρθορον, (θρώσκω, ἀνώμ.). Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τοῦ σημείου πηδῶ, πέραν πηδῶ, ὑπερβαίνω τι πηδητικῶς, μετὰ αἰτιατ. »Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται·« θέλουν πηδήσει εὐκολα ὑπὲρ τὸν λάκκον, Ἰλ. Θ. 179. »Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς,« Ι, 476. »Οὔτ' ὄρ ὑπερθορέειν σχεδόν,« Μ, 53. Π, 380. »Τοὺς ἀνθρώπους,« Ἡροδ. 2. 66. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ μόνον κατὰ μέλ. καὶ ἀόρ. Μεταγενέστερος ἐνεστ εἶναι τὸ, ὑπερθορέω, ὅς τις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ.

Ὑ'περθυμέομαι, ούμαι· παθ. ἀποθ. Εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν θαρραλέος, εὔψυχος, εὔτολμος, ἀνδρεῖος, μὲ ὑπέρμετρον θυμόν, ἤτοι καρδίαν μάχομαι, μεγαλοψύχως πολεμῶ. Δίων Κάσ. 43, 37. ἐκ τοῦ

Ὑ'περθυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ύμως (θυμός). Μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων, πολλάκις παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, ὡσαύτως παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 937. 2) ἐπὶ κακοῦ, λίαν ὑπερήφανος, τολμηρός, θρασύς. Ἰλ. Β. 746. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσιοδ. Θεογ. 719. παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 3, 12. ἐπὶ ἵππου, ἀντὶ τοῦ λίαν πρόθυμος, εὔψυχος, ἢ ἄγριος. 3) Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. »Μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν·« ἀντὶ τοῦ, λίαν θυμωμένως, μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὠργισμένος θυμωμένος. 4) Πολλὰ εὐμενής, φιλόφρων. Ἐπιγρ.

Ὑ'περθύριον, τό· καὶ,

* Ὑ'πέρθυρον, τό· Ἡροδ. 1, 179. (θύρα) ἐξυπακούετ. »Ξύλον·« ἐκ τοῦ,

* Ὑ'πέρθυρος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπεράνω ἢ ἐπάνω τῆς θύρας ὤν, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν »Ἀνώφλιον« λεγόμενον, ἢ ὑπὲρ τὴν θύραν σανίς· ἀντίθ. τοῦ, οὐδὸς, ὅ ἐστι, κατώφλιον. Ὀδυσ. Η, 90. »Ἀρ-

γύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη·« ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπερθύριος, ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος·« ὁ δὲ Εὐστάθ. »Ὑπερθύριον, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις (ξύλον), εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται·« καὶ παρ' Ἀθηναίῳ 8. λέγουσιν οἱ παῖδες εἰς τὸ Χελιδονίζειν τραγῳδιον. »Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον·« ἀλλὰ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 271. »Ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι πύλαι·« τὰ Σχόλια ἑρμην· διὰ τοῦ »Τῇ φλιᾷ ἢ κλεισίν·« Λατ. superliminare, ἀν ἡ ἀνάγν. παρὰ Βιτρουβ, 4, 6, 4, ἦναι ὀρθή, ἔνθα ὁ Σνείδερος προκρίνει supero limine.

Ὑ̓περιάχω, (ἰάχω). Ὑπεραράζω, φωνάζω εἰς ὑπερβολήν, ὑπερηχῶ, μετά γεν. »Αὐλῶν,« »Ἀντίπ. Σιδ. 48. ποιητ. (υυυυ–, μόνον διὰ τῆς αὐξήσ. γίνεται τὸ ἰῶτα μακρόν.)

Ὑ̓περιδεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ, ὑπερεῖδον.

Ὑ̓περιζάνω, (ἰζάνω). Ὑπεράνω ἰζάνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἀνώτερον τῶν ἄλλων καθέζομαι, Ἰώνικῶς.

Ὑ̓περίημι, Μ. ἥσω (ἵημι, ἀνώμ.) Παρεπάνω, ἐπέκεινα, πέραν τοῦ σκοποῦ ῥίπτω, βάλλω, ὑπερπέμπω, »Οὔτις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει,« οὔτε θέλει τὸν ῥίψει μακρύτερα. Ὀδυσ. Θ, 198.

Ὑ̓περίκανος, ὁ, ἡ (ἱκανός). Πλέον παρὰ ἱκανός· ἀμφ.

Ὑ̓πέρικον, τό· ἴδε, ὑπέρεικον.

Ὑ̓περικταίνομαι, Ὀδυσ. Ψ, 3. »Πόδας ὑπεριταίνοντο·« ἐκινοῦντο ταχύτερον, καὶ ὑπὲρ δύναμιν παρὰ ἄλλοτε· ἢ κατ' Εὐστάθ. ἀνεπάλλαντο· κατὰ Ἀρίστταρχον, ὑπερεξετείνοντο καὶ ἀγανικνοῦντο· καὶ Ἡσύχ. ὑπὲρ δύναμιν ἴκνουν, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν, ἐξετείνοντο. πιθαν· ἐκ τοῦ, ἴκταρ, ὅθεν αἱ τροπαὶ εἰς τὸ »Ὑπερακταίνοντο.« τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, κατεκλῶντο, ἔτρεμον. »Ὑπερακταίνοντο·« (Ἀκταίνω) εἶναι διόλου περιττοί· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ἀκταίνειν, μετεωρίζειν, καὶ, ἀκταίνουσα, τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα.«

* Ὑ̓περινέω, μέλ. ἠσω (ἰνέω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκκενόνω, καθαίρω· ὅθεν

Ὑ̓περίνησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἴνησις, ὑπερκάθαρσις.

Ὑ̓πέρινος, ὁ, ἡ (ὑπερινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κεκαθαρμένος, ὑπερκεκαθαρμένος, ὅς τις διὰ καθαρσίου ἐκαθάρισε τὴν κοιλίαν του ὑπὲρ τὸ μέτρον, διὰ καθάρσεως κεκενωμένος. »Ὀρνιθες ὑπέρινοι·« κεκενωμέναι, ἀδυνατισμέναι, διότι ἐγέννησαν πολλὰ αὐγά. Ἀριστοτέλ.

* Ὑ̓περιονίδης, ου, ὁ πατρωνυμ. τοῦ, Ὑπερίων, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, τουτέστιν ὁ ἥλιος. Ὀδ. Μ, 176. Ὕμν. εἰς Δήμ. 74. Ἡσιόδ. Θεογ. 1011.

* Ὑ̓περιονίς, ίδος, ἡ, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος· παρὰ τοῖς Πυθαγορικ. ἡ σελήνη. Μάξιμ. περὶ καταρχ.

Ὑ̓περίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνώμ.) Ἀττικ. τύπος ἀντὶ, ὑπερπέτομαι. Ὑπεράνω ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἵπταμαι, πέτομαι ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν Ἰλ. Ν. 408. καὶ, Χ, 275. »Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκοεν ἔγχος·« πέραν τοῦ δέοντος καὶ τοῦ σιοποῦ ἵπτατο, ὡς τό, ὑπεραικοντίζω, καὶ ὑπερβάλλω· ὅ ἐστὶν, ἐπέρασεν ἀπ' ἐπάνω του τὸ ἔγχος, χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ.

Ὑ̓περίπτω, Ἰλ. Φ, 271. τινὲς ἀνέγνωσαν »Ὑπέριπτε« ἀντὶ τοῦ, ὑπέρπτε, ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερέπτω.

Ὑ̓περισθμέω, ῶ· ἢ ὀρθότερον »Ὑπεριστθμίζω·« (ἰσθμός). Πολύβ. 4, 19. Πέραν ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ἰσθμοῦ φέρω· ὡς τό, διειρύω, παρβλ. Valck. Ἡροδ. 7, 24.

Ὑ̓περίσταμαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ παρακειμ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὑπεράνω τινὸς στέκομαι, μετά γεν. Ἡροδ. 7, 17. 2) πρό τινος ἱστάμενος, μάχομαι περὶ αὐτοῦ, ὑπὲρ τινος μάχομαι, ὑπερασπίζομαί τινα. Σοφοκλ. Ἠλ. 190. μετά γεν. »Ἧς φίλος ἀνὴρ οὕτις ὑπερίσταται·« ἀντὶ τοῦ, προΐσταται.

Ὑ̓περίστωρ, ορος, ὁ (ἵστωρ). Ὅστις μόνον ἠξεύρει πολλὰ καλλίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅς τις ἔμαθε καὶ ἐδιδάχθη ἐντελέστατα, λίαν ἵστωρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 850.

Ὑ̓περισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχνός, λεπτός, ξηρός.

Ὑ̓περισχυρός, ὁ, ἡ (ἰσχυρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχυρός, δυνατός, στερεός. Ξενοφ. Κυρουπ, 5, 2, 1. »Ὑπερίσχυρον τὸ ἔρυμα·« λίαν ἰσχυρόν, δυνατόν.

Ὑ̓περισχύω, (ἰσχύω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων ἰσχύω, δύναμαι, ἢ εἶμαι περισσότερον τῶν ἄλλων στερεώτερος, δυνατώτερος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερνικῶ, ἀνώτερος τῶν ἄλλων εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπερτερῶ.

Ὑ̓περίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερέχω. Πολύβ. 3. »Τὸ δὲ πολὺ πλῆθος προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην, ἔμενε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον·« ὑπερέχον, ἐξέχον, εἶχε τὰς κεφαλὰς μόνον ἀπ' ἐπάνω τοῦ ὕδατος.

Ὑ̓περίων, ονος, ὁ. Hyperion, παρ' Ὅμ. Ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, ὁ ἥλιος, πλὴν συνάπτει συνήθ. καὶ τὰ δύο »Ὑπερίων Ἠέλιος, ἢ Ἠέλιος Ὑπερίων,« ὥστε τό, Ὑπερίων ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, Ἥλιος, ἀπαντᾶται μόνον Ἰλ. Τ, 398. Ὀδ. Α, 24. Ὕμν. Ἀπολλ. 369. Κατὰ Ὀδ. Μ, 132. ὁ Ὑπερίων εἶναι πατὴρ τῆς Φαεθούσης καὶ Λαμπητίας ἐκ τῆς Νεαίρας. Τινὲς τῶν παλαιῶν παράγουν τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ὑπὲρ ἰών, ἐκ τοῦ ὑπεράω ἰέναι, ὁ ὑπεράνω ἡμῶν πορευόμενος, ὑψούμενος, ὁ ὑψηλὰ ἀπ' ἐπάνωμας ὤν, ὡς καὶ ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἡρακλείτῳ Ἀλληγορ. 44. λέγει. »Ἠέλιος θ' ὑπεριέμενος·« = ὑπεριών· εἰς τὴν σημασίαν ὅμως ταύτην ἀντίκειται ἤδη ἡ ποσότη τῶν συλλαβῶν. Εἶναι δὲ μᾶλλον πατρωνυμικὸς τύπος κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ, Ὑπεριονίων, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, περὶ τῆς ὁποίας χρήσεως τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος ἀντὶ τοῦ πατρωνυμικοῦ παρβλ. Boeckh expl. Pind. Ολ. 11, 25. ἴδε καὶ, Μολίων. — Μὲ τὸν μῦθον τοῦ Ὅμ. συμφωνεῖ ὁ Ἡσιοδ. Θεογ. 134. 374, μόνον εἰς τινα, ὅτι δηλ. ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἰς τῶν Τιτάνων, ἀνὴρ τῆς Θείας, καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, καὶ τῆς Ἠοῦς, παρβλ. Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 26. Ὕμν. Ὅμ. 28, 13. ἀλλὰ Ὕμν. Ὅμ. 31, 4, εἶναι ὁ Ἥλιος υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης, ὅθεν, Ὑπεριονίδης, δηλ. Ἥλιος, παρβλ. Ἀπολλόδωρ. 1, 2. 3. 2, 2. (υυ–)

Ὑ̓περκαγχάζω, (καγχάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καγχάζω, γελῶ, Διογ. Λαέρτ. 7, 185.

Ὑ̓περκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καθαίρω, λίαν διὰ τῆς κενώσεως καθαρίζω· ὅθεν

Ὑ̓περκαθαρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον κάθαρτις, ἡ κένωσις τῆς κοιλίας, = ὑπερίνησις. Ἱπποκράτ.

* Ὑ̓περκαθεύδω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον κοιμῶμαι, κοιμώμενος φροντίζω περί τινος· μετά γεν. Φιλόστρ.

Ὑ̓περκάθημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, μετά γεν. καὶ, ἐπί τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 1, 2, 2) τροπικ. μετά γενικῆς, ὑπεράνω τινὸς κάθημαι, παρ' ἐπάνω κάθημαι· μετά γεν. προσ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 1, 9.

Ὑ̓περκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Παράκαιρος, ἔξω τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, Ἀθήν. 14. σελ. 613. »Σῖτα ὑπέρκαιρα.«

Ὑ̓περκαίω, μέλ. καύσω, (καίω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον καίω, Πολυδ. 5, 110.

Ὑ̓περκακέω, ῶ (κακός) = ἐκκακέω, Εἶμαι κατὰ πάντα δυστυχής· Ἡσύχ.

Ὑ̓περκακόω (κακόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κακόω, κάμνω δυστυχῆ.

Ὑ̓περκαλλής, ές, ὁ, ἡ (κάλλος). Ξενοφ. Κυρ. 5, 1, 9. καὶ

Ὑ̓περκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Λίαν καλός, κάλλιστος, εὐμορφότατος, ὡραιότατος, ἢ εὐγενέστατος.

Ὑ̓περκάμνω, μέλ. κάμοῦμαι, (κάμνω, ἀνώμ.). Λίαν κάμνω, ταλαιπωρεῦμαι, πολλὰ πάσχω καὶ ὑποφέρω, λίαν κοπιάζω, 2) ἐργάζομαι, δουλεύω ἢ ὑπομένω πολλὰ ὑπέρ τινος· μετά γεν. Εὐρίπ. »Ὑπερκάμνειν τέκνων·« ταλαιπωρεῖσθαι, φροντίζειν.

Ὑ̓περκαρπέω, ῶ (καρπός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καρπίζω ἢ καρποφορῶ, πολὺν καρπὸν φέρω· – ὅθεν

* Ὑ̓πέρκαρπος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἤτοι πολὺν καρπὸν φέρων.

Ὑ̓περκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν καταβαίνω· = ὑπερβαίνω. Ἰλ. Ν, 50. »Μέγα τεῖχος ὑπερκατέβηταν·« ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ κατέβησαν· ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τό, ὑπερκαταβῆναι, διὰ τοῦ, ὅθεν τις ἀνέβη, καταβῆναι. Ἰλ. Ο, 382.

Ὑ̓περκαταγέλαστος, ὁ, ἡ (καταγελάω). Λίαν καταγέλαστος, ἀξιολέγαστος.

Ὑ̓περκατάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἢ παρ' ἐπάνω τινὸς κατάκειμαι, κάθημαι. ἐξαιρ. εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὑ̓περκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ παρ' ἐπάνω, ἤτοι περισσοτέραν μίαν κατάληξιν ἔχων.

Ὑ̓περκατάληπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω). Ὁ ὑπὲρ πᾶσαν κατάληψιν, ἤτοι ἔξω πάσης καταλήψεως ὤν. Ὕμνῳδ.

Ὑ̓περκατηφής, ές, ὁ, ἡ (κατηφής). Λίαν κατηφής, σκυθρωπός.

Ὑ̓περκαχλάζω, (καχλάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον καχλάζω, ἀναβράζω, ἀνατείνομαι, Φιλόστρατ. Εἰκόν. 3, 11. καχλάζω, βράζω, καχλάζω τόσον, ὥστε χύνομαι ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν.

Ὑ̓πέρκειμαι ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κεῖμαι, παρ' ἐπάνω κεῖμαι, εὑρίσκομαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, παρὰ τοῖς Ο'. μετά γεν. 2) ἐκτεθειμένος εἶμαι, ἢ γίνομαι, Πλούταρχ. = ὑπερτίθεμαι.

Ὑ̓περκέρασις, εως, ἡ. Ἡ ἔκτασις τῶν κεράτων τοῦ στρατεύματος περισσότερον παρὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ πρᾶξις τοῦ περικυκλοῦν καὶ περικλείειν τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα. Σουΐδας, ἀντὶ τούτου ἐξ Ἀγαθίου »ὑπερκέρωσις« ἔχει· ἐκ τοῦ

Ὑ̓περκεράω, ῶ (κέρας). Ἐκτείνω τὰ κέρατα, ἤτοι τὰς πτέρυγας τοῦ στρατεύματός μου περισσότερον, ὥστε περικυκλόνω τὰς τοῦ ἐχθροῦ. Πολύβ.

Ὑ̓πέρκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ πολλά, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον κέρατα ἔχων. »Ἔλαφος ὑπέρκερως.« Πολυδ. 5, 76.

Ὑ̓περκέρωσις, ἡ· = ὑπερκέρασις.

Ὑ̓περκηλέω, ῶ (κηλέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κηλέω, ἡδύνω, εὐφραίνω, θέλγω. Λουκιαν.

Ὑ̓περκινδυνεύω, (κινδυνεύω). Ὑπέρ τινος κινδυνεύω, βάλλω ἐμαυτὸν ὑπέρ τινος εἰς κίνδυνον· μετά γενικ.

Ὑ̓πέρκλησις, εως, ἡ. Εὐνάπιος εἰς Ἰάμβλ. »Ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπέρκλησιν·« ἐτφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρκλυσις.

* Ὑ̓περκλονέω, (κλονέω). Πλημμυρῶ, ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ πλημμυροῦντος ὕδατος εἰς σεισμὸν γῆς, Χρησμ. Σιβυλλ. 4, σελ. 524.

* Ὑ̓περκλύζω, (κλύζω). Πλημμυρῶ, Στράβ. β'. σελ. 223. ἔκδ. Κοραῆ.

Ὑ̓περκολακεύω, (κολακεύω). Ὑπὲρ τὸ μέ-

τρον κολακεύω, ὑπερβαίνω εἰς τὴν κολακείαν. Δίων Κάσ.

Ὑπερκομίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ, (κομίζω). Εἰς τὸ πέραν κομίζω, εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω. Στράβ. β', Σελ. 126.

Ὑπέρκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Κυρίως, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶν, κτυπῶν, κάμνων, ψόφον, κρότον· τροπικ. δὲ, ὁ ὑπέρμετρα κομπάζων, ἀλαζών, ἀς τὸ, ὑπερήφανος· ὅθεν καθόλου, ὑπερβολικός, ἐξαίρετος· μετά δοτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 340. »ὑπέρκομποι νῆες τάχει« λίαν ταχεῖς· στίχ. 791. »Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους τάχει« τοὺς ὑπερηφάνους· καὶ στίχ. 829. »Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων φρενημάτων« καὶ Θήβ. 376. »τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις«. Ἐπίρ. ὑπερκόμπως, ὑπερηφάνως. Ἡσύχ.

Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Λίαν κεκοπιακώς, ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιασμένος, κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, ἐξησθενημένος. Ἀριστοτέλ.

*Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (ὑπερκόπτω). Κυρίως, ὁ ὑπερβαίνων, ὅθεν ὁ πᾶν μέτρον καὶ τέρμα ὑπερβαίνων, παραβαίνων, ἀκρατής, ἀχαλίνωτος, ἀς τὸ, ὑπέρκομπος, ὑπερήφανος, Σοφοκλ. Αἴ. 127. Ἐπίρρ. ὑπερκόπως, Αἰσχ. Χοηφ. 113.

Ὑπερκόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω. Θεμίστ.

Ὑπερκορέω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπερκορέννυμι, (κορέννυμι, ἀνώμ.) Ἐνεργ. χορταίνω τινὰ μέτρι εἰς ὑπερβολὴν, ὑπερπλήρω »τινά τινος«. Θέογν. 1154. ὅθεν

Ὑπερκορής, καὶ, Ὑπέρκορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. – ὅρως (κόρος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χορτασμένος, λίαν χορτάτος, Δίων. »ὑπερκορὴς μέθης« κατὰ κόρον, ἢ λίαν μεθυσμένος.

Ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ (κορυφόω). Ἡ ἐξέχουσα, ὑπερισταμένη κορυφὴ, ἢ τὸ ἐξέχον ἄκρον, τέλος. Ἱπποκράτ.

Ὑπερκόσμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — κοσμίως (κόσμος) Ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου ὤν, οὐράνιος, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Ὑπέρκοτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπερκότως (κότος, κοτέω). Λίαν θυμωμένος, ὠργισμένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 478. καὶ 831. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1087. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρμετρος.

Ὑπερκρατέω, ῶ (κρατέω). Ὑπερνικῶ, κυριεύω ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους· μετὰ αἰτ. παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἀμεταβ. λαμβάνω ὑπεροχὴν, τὴν ἀνωτέραν ἐξουσίαν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10, 2. Ἰώσηπ. ἀμφ.

*Ὑπερκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω, Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κρεμῶ, ἐπικρεμῶ, ἐπιβάλλω τι εἰς τινα· »γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς«, Θέογν. 1016. »ἅταν ὑπερκρέμασεν αὐτῶν«. Πίνδ. Ὀλ. 1, 91.

*Ὑπερκρίνω, (κρίνω). Ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω. Παθ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερέχομαι· »ὑπερκριθῆναι κατὰ κάλλος«, ὑπερβάλλομαι εἰς τὴν ὡραιότητα. Γλωσσ.

Ὑπερκτάομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω, ἢ πρὸς τούτοις ἀκόμη κτῶμαι, ἔχω, ἐξαιρ. ἔντι, ὄχι τόσον ἀναγκαῖον, Σοφοκλ. Ἠλ. 217. »Πολύ τι κακῶν ὑπερκτήσω« ἀντὶ τοῦ »Ὑπὲρ πολύ τι κακῶν ἐκτήσω«, ἔχεις ὑπὲρ τὸ μέτρον κακὰ, δυστυχίας, τῶν ὁποίων σὺ αὐτὸς εἶσαι αἴτιος.

Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν κυανοῦς, γλαυκός. Ἡσύχ.

Ὑπερκυβιστάω, (κυβιστάω). Λίαν κυβιστάω, ὑπερκινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, τολμῶ. Πολύβ. 28, 6.

*Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, (κῦδος). Ὁ λίαν, ἄγαν, καθ' ὑπερβολὴν ἔνδοξος, περίφημος, ὑπερέχων κατὰ τὴν δόξαν, ὑπερένδοξος· κατὰ μὲν ὄνομαστ. σχρηστον, κατὰ μόνην δὲ ἀντιατ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀπαντώμενον. »Ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς«. Ὅμηρ. Ἰλ. Δ, 66. καὶ, 71. καὶ, »ὑπερκύδαντα Μενοίτιον«, Ἡσιόδ. Θεογ. 510. Τινὲς θεωροῦν τὴν λέξιν ὡς ἐκ συναιρέσεως γενομένην ἐκ τοῦ, ὑπερκυδήεις, ὑπερκυδῆς, Δωρικ. ὑπερκυδᾶς, ᾶντος, ὡς τὸ, ἀργός, ἀργῆεις, ἀργῆς, καὶ Δωρικ. ἀργᾶς, ὅθεν τὸ »ἀργᾶντα ταῦρον«· οὕτω καὶ τὸ, φωνήεντα, φωνᾶντα, καὶ, τιμήεντα, τιμᾶντα, τολμήεντα, τολμᾶντα. καὶ τότε βέβαια ἦτον ἀναγκαία μεταβολὴ τοῦ τόνου εἰς τὸ, ὑπερκυδᾶντα, κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ὑπερκύκνιος, ὁ, ἡ (κύκνος). Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 44, καὶ 82. »Μέλη ὑπερκύκνια« τὰ ὑπερβαίνοντα τὰ μέλη τοῦ κύκνου, πλέον ἡδονικώτερα τῶν τοῦ κύκνου.

Ὑπερκύπτω, μέλ. ψω, (κύπτω). Ὑπεράνωθεν κύπτω, ἐκβάλλων τὴν κεφαλήν μου ὑπεράνωθεν βλέπω, προκύπτω, ὑπεράνωθεν βλέπω, Ἐπίγραμ. Ὅμ. 14, 22. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προέχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. 2) ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ἐξαπερνῶ· μετὰ αἰτ. Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 61. »Τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν ὑπερκύπτωνα«, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνων, ἐξαπερνῶν.

Ὑπερλαλέω, ῶ (λαλέω). Ὑπέρ τινος λαλῶ, ὁμιλῶ, Εὐσταθ.

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρός, καθαρός, φανερός, λίαν ἔνδοξος, περίφημος, ὀνομαστός. Δημοσθεν

Ὑπερλαμπρύνομαι, παθ. (λαμπρύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρύνομαι, μεγαλαυχῶμαι, σεμνύνομαι, φαίνομαι φαιδρός, ἱλαρός, καθόλου δὲ, ἐκπρέπω, διαφέρω τῶν ἄλλων, ἀριστεύω. Ξενοφ. Κυν. 3, 7.

Ὑπερλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον λάμπω, φέγγω.

Ὑπέρλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λεπτός, λίαν λεπτότατος, ἢ τρυφερώτατος.

Ὑπέρλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λευκός, ἄσπρος.

Ὑπερλίαν, Ἐπίρ. (λίαν). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λίαν, ὑπέρμετρα πολύ. (υ – υ –)

Ὑπερλύδιος, ὁ, ἡ (λύδιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Ὑπερλυπέω, ῶ (λυπέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λυπῶ, πικραίνω, Παθ. εἶμαι ὑπέρμετρα λυπημένος, Ἡροδ. 8, 90.

Ὑπερμαζάω, ῶ (μάζα). Ὑπερτρυφῶ, μάζης πλουτῶ, καθόλου δὲ, ἐπὶ μεγάλης, πολλῆς, καὶ θρεπτικῆς τροφῆς καυχῶμαι, πολλὰς τροφὰς, ἤτοι φαγητὰ ἔχω, πλουσιεύω εἰς φαγητά. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 28, καὶ Ἀστέρ. Ὁμιλ. περὶ Πλουσιοφ. »Οἱ γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ εὐθηνίᾳ ὑπερμαζήσαντες« πλουσιεύσαντες, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀποκτήσαντες. 2) παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. 4. ἐκ τοῦ, μαζὸς, ἀντὶ τοῦ, μεγάλους ἢ πλήρεις τοὺς μαστοὺς, τὰ βυζία ἔχω· ἔνθα καὶ ἐπιφέρεται »ἀσυμμέτρως ἔχειν τῶν στέρνων«.

Ὑπερμαίνομαι, μέλ. μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπερεμάνην, παθ. (μαίνομαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μαίνομαι, παραφρονῶ.

*Ὑπερμάκης, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑπερμήκης.

Ὑπερμαντεύομαι, μέσ. ἀποθ. (μαντεύομαι). Ὑπέρ τινος μαντεύομαι, ἢ ἄλλον τινὰ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μετὰ γεν. ἀμφίβ. ἀνάγν. παρ' Εὐριπ. Ἴων. 431.

Ὑπέρμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μάργος, μωρός, εἰς ὑπερβολὴν τρελλός. Διον. Ἁλικ.

Ὑπερμαχέω, ῶ (μάχη). Ὑπέρ τινος μάχομαι, ὑπερασπίζω τινὰ, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 194. μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ Λουκιαν· ὅθεν

Ὑπερμάχησις, ἡ. Ὑπεράσπισις, διανθέντευσις· ὅθεν

*Ὑπερμαχητικός, ἡ, ὀν. Ὅστις μάχεται ὑπέρ τινος, ὁ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ ὑπερμάχεσθαι, ὁ εἰς ὑπεράσπισιν ἀνήκων. Πλούταρχ.

Ὑπερμάχομαι, μέσ. ἀποθ. (μάχομαι, ἀνώμ.). Ὑπέρ τινος μάχομαι, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω, μετὰ γεν. καὶ, »τί τινος«, διαμάχομαι, μάχομαι διὰ νὰ προμηθεύσω εἰς τινά τι. Σοφοκλ. Αἴ. 1346.

Ὑπέρμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ ὑπέρ τινος μαχόμενος, ὑπερασπιστής, βοηθός, προστάτης. Ἀνθολογ. »Ὑπέρμαχος ἀσπίς« ἡ ἐπικαλύπτουσα, ὑπερασπίζουσα καὶ διανθεντεύουσά τινα.

*Ὑπερμεγάθης, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμεγέθης, Ἡροδ.

Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μέγα (μέγας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μέγας, μεγάλος. Ἀριστφ. Ἱππ. 158.

Ὑπερμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος) = ὑπέρμεγας. Ξενοφ. Κυρ. 7, 3, 6. »μνῆμα ὑπερμέγεθες« καὶ »τάφρος ὑπερμεγέθης« αὐτόθ. 7, 5, 6. Ἰων. ὑπερμεγάθης, Ἡροδ. 2, 175. 4, 191. 7, 126. 2) ὑπέρμετρα δύσκολος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6, 8. »ὑπερμέγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν« ἀντὶ τοῦ, δυσκολώτατον, πολλὰ μεγάλον.

Ὑπερμεγεθέω, Ὑπέρμεγας εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλος γίνομαι. Ἀρτεμίδ. 1, 31.

Ὑπερμεθύσκομαι, μέλ. μεθυσθήσομαι, παθ. (μεθύσκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μεθύσκομαι, ὑπέρμετρα πίνω οἶνον καὶ μεθύσκω.

Ὑπερμενέτης, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμενής. Ὅμ. Ὀμ. 7, 1.

Ὑπερμενέω, ῶ· εὔχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. ὑπερμενέων, οντος, ὁ. Ὀδυσ. Τ, 62. »ἄνδρες ὑπερμενέοντες« ἀντὶ, ὑπερμενεῖς, δυνατοὶ, ἰσχυροὶ, βίαιοι, δυναστικοί· ὑπερήφανοι, ὑπερέχοντες εἰς τὴν δύναμιν, ἀγήνορες.

Ὑπερμενής, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων κατὰ τὴν δύναμιν, λίαν ἰσχυρός· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. συχνὸν ἐπίθ. τοῦ Διός, καὶ ἄλλων βασιλέων. Ἰλ. Β. 350. Θ, 470. »– – ὑπερμενέα Κρονίωνα«. »τίν' ἤδη ὑπερμενέαν βασιλήωνα«, ὅπου τὸ ἐπίθετον τοῦτο κάμνει τὴν διαφορὰν· καθότι πολλοὶ βασιλεῖς στεροῦνται τῆς δόξης των, ἀλλ' ὄχι οἱ »ὑπερμενεῖς«, ὁποῖος ἦτον ὁ Ἀγαμέμνων, Ἰλ. Θ, 236. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλήφθη καὶ ἐπὶ καταφρονητικῆς σημασίας. Ὀδυσ. Μ, 205. »Βασιλῆες ὑπερμενέες« ἀντὶ τοῦ, βίαιοι, δυναστικοὶ, ἀναγκαστικοί. = Ὑπερήνωρ, καὶ Ἀγήνωρ. ποιητ.

Ὑπερμεσάζω, (μέσον). Ἐκεῖθεν τοῦ μέσου περῶ, διανύω, περνῶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, περνῶ τὴν μέσην. Ἑμνῳδ.

Ὑπέρμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Λίαν μεστὸς, πλήρης, γεμάτος ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἡσύχ.

Ὑπερμετρέω, ῶ (μέτρον). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μετρῶ. Ἡσύχ.

Ὑπέρμετρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑπερμέτρως (μέτρον). Ὁ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ τοῦ μετρίου ὤν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, λίαν πολύς. Ξενοφ. ἐπιστ. 4. »Τὴν ὑπέρμετρον κτῆσιν (εἶναι) πλοῦτον«.

*Ὑπερμετώπιον, ου, τὸ (μέτωπον). Ταινία, δέμα, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὑπεράνω τοῦ μετώπου· ἀμφ.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μακρός, λίαν μακρύς Ἡροδ. 7, 128. 129. 8, 140. »ὑπερμάκης βοά«, μακρὰν ἠχοῦσα φωνὴ, κραυγή, Πίνδ. Ὀλ. 7, 69.

Ὑπερμιξολύδιος, ὁ, ἡ. Ὑψηλότερος, ἀνώτερος τοῦ μιξολυδίου ἤχου. Ἀθην. σελ. 625.

* Ὕπερμορα, Ἐπίρ. = ὑπέρμορον. Ἰλ. Β, 155.
*Ὕπερμορον, Ἐπίρ. (μόρος). Ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, τὴν πεπρωμένην, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κοιτὰ εἰς τὴν διωρισμένην εἰς αὐτὸν δυστυχίαν ἐπιτύχῃ δὶ ἰδίας αἰτίας καὶ ἄλλην ἀκόμη μεγαλητέραν, ὅθεν κυρίως ὄχι, ἐναντίον τῆς μοίρας, ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης, ἀλλὰ ἔξω τῆς τύχης, τῆς πεπρωμένης, περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον, προσδιωρισμένον, Ἰλ. Φ, 517. Ὀδ. Α, 34. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, ὑπέρμορα, Ἰλ. Β, 155. παρβλ. ὑπέρ, Β. σημ. 2. Κυρίως οὐδέτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ, »ὑπέρμορος, ὁ, ἡ«, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς ἐπίθετον δὲν ἀπαντᾶται· ὅθεν ἐπίρρ. ὑπερμόρως, Εὐσταθ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ, ὑπὲρ μόρον, γραφόμενον, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθῶς· ἴδ. Εὔνιον (Heyne). Ἰλ. Τ. 4. σελ. 224.
Ὕπερνεολκέω, ῶ· χειροτρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, νεωλκέω. Στράβ. 6, σελ. 426.
*Ὕπερνέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Ὑψηλότερος τῶν νεφελῶν, Λουκιαν. Ἰκαρομ. 2.
Ὕπερνεφέω. Ὑπεράνω τῶν νεφῶν ὑψοῦμαι, σηκόνομαι, αἰωροῦμαι, κρέραμαι, ἐκ τοῦ
Ὕπερνεφής, ἐος, ὁ, ἡ (νέφος). Ὑψηλότερος τῶν νεφῶν, ὑψηλότερος, ἐξέχων ἀπὸ τὰ σύνεφα. »Ὄρη ὑπερνεφῆ«. Ἡρωδιαν.
* Ὕπερνέω, μέλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω νέω, πλέω, κολυμβῶ.
Ὕπερνεωλκέω (νεωλκέω). Σύρω, ἕλκω, φέρω τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Στράβ. παρβλ. Σβεῖγχ. Πολυβ. 8, 36, 12.
Ὕπερνήχομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινα νήχομαι, κολυμβῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ἡσύχ.
Ὕπερνικάω, ῶ (νικάω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον νικῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ν. Δ. καὶ Γρηγ. Ναζ.
Ὕπερνοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.). Εἰς τὸν νοῦν μου λαμβάνω, ἔχω· συλλογίζομαι ἐπί τι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1174. »Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; τί συλλογίζεσαι; τί στοχάζεσαι.
Ὕπερνότιος, ὁ, ἡ· παρὰ ποιητ. καὶ τρικατάλ. (νότος). Ὁ πέραν, ἢ ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν τοῦ νότου κείμενος. Ἡρόδοτ. 4, 36, ἀντίθ. τοῦ, ὑπερβόρειος.
Ὕπερξανθίζω, (ξανθίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ξανθίζω, εἶμαι λίαν ξανθός, ἢ πυρρός. Εὐσταθ.
Ὕπερξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηραίνω· ὅθεν
Ὕπερξηρασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρασία, Ἱπποκρ.
Ὕπερξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρός.
Ὕπερογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Ὁ ὑπέρμετρον ἤτοι μέγαν ὄγκον, περιοχὴν ἔχων, ὑπέρμετρον μέγεθος, ἢ ὕλην· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑπέρμετρος, μέγας καθ' ὑπερβολήν, ὑψηλός, κ.τ.τ. ἐκ πολλὰ μεγάλης, ἀμόρφου ὕλης ὤν· τροπικ. πολύσαρκος, λίαν, εἰς ὑπερβολὴν παχύς. Πλάτ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 4, 58. »Γενομένης τῆς κνήμης ὑπερόγκου· πάνυ οἰδαλέας, ὀγκώδους· ἐφύσκωσε παρὰ πολὺ ἡ κνήμη, ἤτοι ἐπρίσθη· ἴδεν
Ὕπερογκόω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω μέγα. Πολυδ. 4, 178.
* Ὕπεροδυνέω, (ὀδύνη). Αἰσθάνομαι ὑπερβολικὸν πόνον.
Ὕπεροειδής, ές, ὁ, ἡ (ὕπερος, εἶδος). Ὁ ὑπέρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὸν κόπανον τοῦ ἰγδίου.
Ὕπεροιδαίνω, (οἰδαίνω) μεταβ. Ὑπὲρ τὸ δέον οἰδαίνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, ἐμφυσῶ, ἐμπνέω.
* Ὕπεροιδάω, Ἰων. -έω (οἰδάω) ἀμετάβ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, πρίστω.
Ὕπεροικέω, ῶ (οἰκέω). Ὑπερόνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινά τινος οἰκῶ, κατοικῶ· μετὰ γενικ. Ἡρόδοτ. 4, 13. 21. 37. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἡροδ. 7, 113. Διόδ. Σικ.
Ὕπεροικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Ὑπεράνω οἰκοδομῶ, κτίζω.
Ὕπεροικος, ὁ, ἡ (οἶκος, οἰκέω). Ὁ ὑπεράνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινα κατοικῶν, μετὰ γεν. Ἡροδ. 4, 7.
Ὕπεροινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν, καὶ πίνων αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, φιλοπότης. Πολύαιν. 8, 25.
Ὕπεροίομαι, Μ. οιήσομαι, παθ. ἀποθ. (οἴομαι, ἀνώμ.). Ἔχω περὶ ἐμαυτοῦ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλὴν ἰδέαν, εἶμαι φαντασμένος, ὑπερηφανεύομαι. Ἡσύχ.
Ὕπεροϊστεύω, (οἰστεύω). Ὑπεράνω ἢ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ οἰστεύω, ῥίπτω τὸ τόξον, ὡς καὶ τὸ, ὑπερβάλλω, καὶ ὑπερακοντίζω. Εὐσταθ.
* Ὕπεροίσω, μέλ. τοῦ, ὑπερφέρω.
Ὕπερόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὄλβιος, εὐτυχής.
* Ὕπερόλβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Ὑπέρπλουτος, ἢ ὑπερευτυχής. ἀμφίβ.
Ὕπερομβρία, ἡ (ὄμβρος). Ὁ ὑπέρμετρος ὄμβρος, μεγάλη βροχή. Ἀριστοτέλ.
Ὕπερον, τό. Μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὕπερος, πολλάκις παρὰ Λουκ. ἴδ. Schaef. mel. σελ. 72.
* Ὕπερον, τό, ἴδε, ὑπέρα.
Ὕπεροξυς, εῖα, υ (ὀξύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀξύς, ἢ μυτηρός, σουβληρός. – β) ὑπέρμετρα στρυφνός, ἢ ξυνός. – γ) ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὁριμύς, σφοδρός, ὁρμητικός.
* Ὕπεροπεύς, ὁ, καὶ, ὑπερόπτης, καὶ
*Ὕπεροπεύω, = ψεύστης, ψεύδομαι, Ἡσύχ. κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ, ὑπεροπεύς, κ.τ.λ.
* Ὕπεροπλήεις, ήεσσα, ῆεν, Ἐπ. ἀντὶ, ὑπέροπλος, Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 4. Εἰς τὸ ὑπερθετ. ὑπεροπλήεστατος.
Ὕπεροπλία, ἡ (ὑπέροπλος). Ἀλαζονικὴ τόλμη, αὐθάδεια, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὅπλα δυνάμεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. »ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ«, διὰ τὴν σύθάδειαν αὐτοῦ ἴσως ποτὲ θέλει χάσει τὴν ζωήν του, Ἰλ. Α, 205. ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 130. ἀμφ. »ἔνθα ἄλλοι »ὑπεροπτίαι« ἀναγινώσκουσι· καθόλου δὲ, κόμπος, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, ὑψηλοφροσύνη, θράσος. 2) ἐπὶ καλοῦ, Θεοκρίτ. 25, 139. ἀντὶ τοῦ, μεγαλοψυχία, γενναιότης, θάρρος. (τὸ ἴωτα εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν.)
Ὕπεροπλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὁπλίζω) μεταβατ. Διὰ τῆς τῶν ὅπλων δυνάμεως νικῶ, ὑπερνικῶ, καταπορθῶ, κατακυριεύω »οὐκ ἂν τίς μιν (αὐτὴν, τὴν αὐλὴν τῶν δωμάτων) σὺν ὑπεροπλίσαιτο«, τὴν αὐλὴν ταύτην, ἥτις εἶναι τόσον κοιλὸς ὠχυρωμένη, δὲν θέλει δυνηθῇ κανεὶς δυναστικῶς νὰ κυριεύσῃ, νὰ ὑπερβῇ, Ὀδ. Ρ, 268. κατ' Ἀρίστ. – β) φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὑπέροπλος, καταφρονῶ, καὶ οὕτως ἠρμήνευσαν ἤδη καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμματ. τὸ ἄνω χωρίον τῆς Ὀδσ. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ὑπέροπλος, ὑψηλοφρονῶ, ἀλαζονεύομαι, καταθρασύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι ἀλαζών, αὐθάδης, τολμηρός, μόνον ποιητ.
Ὕπερόπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὁ ὑπερηφάνως θρασυνόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· καθόλου, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, καυχηματίας, τολμηρός, θρασύς, αὐθάδης, εἰς τοὺς παλ. ποιητ. οὐδέποτε ἐπὶ προσώπων. Ἰλ. Ο, 185. »ὑπέρπλον ἔειπεν· ὡς ἀδελφὸς καὶ συνηλικιώτης αὐτὸς ὡμίλησεν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὑπερήφανα, ὅ ἐστιν, αὐθάδες καὶ τολμηρόν, καὶ, -Ρ, 170. »τοῖς ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπα«, ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ὡμίλησες τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ψευδὲς καὶ ἄδικον περὶ ἐμοῦ· δὲν ὡμίλησες τὸ σωστόν, (ἀλλαχοῦ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρ' Ὅμ.) »ἠνερέη, βίῃ ὑπέροπλε«. Ἡσιοδ. Θεογ. 516. 619. 670. »ὑπέροπλον ἥβαν«, ἀλαζονικὴν, ὑπεροπτικὴν, Πίνδ. Πύθ. 6, 48. 2) ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὑπέρμετρος, μέγας καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ μεγάλος. Πινδάρ. Ὀλύμπ. 1, 90. »ἄτη ὑπέροπλος«· ἢ ὑπὲρ δύναμιν δυστυχία, μεγάλη καὶ ὑπέρμετρος. »Λαπιθᾶν ὑπεροπλων βασιλεύς« τῶν εἰς τὰ ὅπλα ἐξόχων, τῶν ἰσχυροτάτων, ἀνδρειοτάτων. Πύθ. 9, 24. Βουττμαν. Λεξιλ. 2, σελ. 216. μόνον ποιητ. (ὑπερτέχνως ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν τινὲς μὲν ἐκ τοῦ, ὑπὲρ, καὶ πέλομαι· τινὲς δὲ ἐκ τοῦ, ὁπλότερος (παραπολὺ νέος), προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἑρμηνεύσωσι διὰ σημασίας, ἤδη τροπικῶς εἰλημμένης· τὸ, ὑπέροπλος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ, ὅπλον, ὡς τὸ, ὑπέρβιος, ἐκ τοῦ, βία.)
Ὕπεροπτάω, ῶ· μέλ. ήσω (ὀπτάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτάω, ψήνω, καταξηραίνω ψήνων, ἀφίνω τι νὰ καταξηρανθῇ.
Ὕπερόπτης, ου, ὁ (ὑπερόψομαι). Ἀλαζών, ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, καταφρονητής. Ἑρμ. Σοφοκλ. Ἀντ. 130. »Χρυσοῦ κανακῆς ὑπερόπτα«, ἔκδ. Νεσφ. Δούκα.
Ὕπερόπτησις, εως, ἡ (ὑπεροπτάω). Τὸ ὑπεροπτᾶν, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτησις, ὑπερβολικὸν ψήσιμον, ξήρανσις διὰ τῆς ὀπτήσεως. Νεμέσ. σελ. 155.
Ὕπεροπτία, ἡ, (ὑπέροπτος, σημσ. 2.) = ὑπεροπλία, ἀμφ.
Ὕπεροπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς ὑπερηφάνειαν κλίσιν ἔχων, τὰ ὑπὸ ἄλλους καταφρονῶν, ἐ ἀγαπῶν, ἢ ὧν συνειθισμένος νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἄλλους καταφρονητικῶς, ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν, ἀλαζών, ὑπερήφανος, ἐκ τοῦ
Ὕπεροπτος, ὁ, ἡ (ὑπερόψομαι) παθητ. Παρορβλεμμένος, παρερρίμμένος, παρημελημένος, καταφρονημένος. 2) ἐνεργ. παραβλέπων, παραμελῶν, καταφρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζών. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 883. ὡς καὶ τὸ, ὑπεροπτικός. Ἡλιόδωρ. 10. σελ. 503. »Ὑπέροπτόν τι καὶ σοβαρὸν περισκοπῶν«.
Ὕπερόρασις, εως, ἡ (ὑπεροράω). Τὸ ὑπεροραᾶν, παράβλεψις, καταφρόνησις. Ο'.
Ὕπερορατικός, = ὑπεροπτικός. Πολυδ. 9, 147.
Ὕπεροράω, ῶ. μέλ. ὑπερόψομαι, αόρ. ὑπεριδεῖν, ὑπερμφ. ὑπεριδεῖν, (ὁράω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινα θεωρῶ, βλέπω ἀπ' ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 7, 36. »Ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπεροῤῥωνται· βλέποντα ἀπ' ἐπάνω τὴν θάλασσαν. 2) Παραβλέπω, τουτέστι, δὲν προσέχω, ἀφίνω τι νὰ γείνῃ, μετὰ μετοχ. – β) κάμνω πᾶς δὲν βλέπω, βλέπω μὲ ὑπερηφάνειαν, καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι· μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3, 7. »Ὑπεροῤῥᾶν ὑμῶν« καὶ Ἀπομν. 1, 2, 9. »Ὑπεροῤῥᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας« καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐλιότε, 1, 3, 4. »Πάντ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα«. Bornem. Ξενοφ. Συμποσ. 8, 3. — Ὅτι ὁ μέλλων »ὑπερόψομαι« ἤτοί ποτε εἰς παθητ. χρῆσιν, εἶναι πολλὰ ἄμφ. Βουτμαν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 54. παρβλ. Λ. Διονόρφ. Θουκυδ. 3, 40.
* Ὕπεροργίζομαι, παθητ. (ὀργίζω). Ὑπέρμετρα ὀργίζομαι, θυμόνω. Δίων Κάσ.
Ὕπερορέγομαι, παθητ. καὶ μέσ. (ὀρέγομαι). Ὑπέρμετρον, ἢ μεγάλην ὄρεξιν ἔχω ὑπέρ τινος· μετὰ γενικ. Πολυδ.
Ὕπερορία, ἡ· ἐξυπακουομ. γῆ· ἐκ τοῦ, ὑπερόριος. Ἡ ξένη γῆ, ἡ ἐπέκεινα, ἢ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος γῆ, ἐξορία. ἴδε ὑπερόριος.
Ὕπερορίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ὁρίζω). Ἐ-

πέκεινα, πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος ἢ τῆς χώρας διώκω, κάμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω. Αἰσχίν.

Ὑ̓περόριος, ὁ, ἡ· καὶ τρικατάληκτ. (ὅρος). Ὁ ἐπέκεινα τῶν ὅρων κείμενος, ὁ πέραν τῶν συνόρων ἢ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (ἐκτὸς τῶν ὁρίων) τῆς πατρίδος ὤν, ὅθεν ἐξωτερικός, ξένος. »Λαλιὰ ὑπερόριος«. Αἰσχίν. Ῥήτ. διήγησις περὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ πραγμάτων. »Πόλεμος ὑπερόριος«. Ἀριστοτέλ. ὁ ἔξω τῶν ὁρίων γινόμενος. 2) »Ὑ̓περοριία, ἡ« ἔξυπαι. Γῆ, ἡ Χώρα· ἡ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πόλεως ἢ τῆς πατρίδος κειμένη γῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 1, 17. »Προσόδου οὔσης ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπεροριάς«. ἐξαιρ. δὲ ὡς πρὸς τὴν Ἀττικήν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἐνδήμιοι. Ἀπομν. 2, 8, 1. »Τὰ ἐν τῇ ὑπεροριᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ...« καὶ, Ἀνάβ. 8, 1, 27. 3) »Τὰ ὑπερόρια«. ἐξυπαι. χωρία· τὰ ἔξω τῶν συνόρων κείμενα«. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. 1, 19. »Διὰ τὴν κτῆσιν ἐν τοῖς ὑπεροροιοις«. Συμπ. 4, 31. »Τῶν ὑπεροροιῶν (κτημάτων) στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι«, καὶ τὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς κτήματα, καὶ τὰ ἔνδον στέρομαι. — 4) ἀντὶ τοῦ, ἐξόριστος.

Ὑ̓περορισμός, ὁ (ὑπερορίζω). Τὸ ἔξω τῶν ὁρίων φέρειν, ἐξορισμός, ἐξορία. Πολυδ. 9, 158.

* Ὑ̓περορμαίνω, (ὁρμαίνω) = ὑπερέρχομαι.

* Ὑ̓περόρνυμαι, μέσ. (ἔρνυμι, ἀνώμ.). Ἐπί τι γίνομαι, ψύω, καθίσταμαι, γεννῶμαι· »ἅπται ὑπερορνυμέναι πόλεις«, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 164, κατὰ Zehlike's Vers. ἴδε Reisig enarr. Soph. Oed. Col. 1485.

Ὑ̓πέρορος, ὁ, ἡ (ὅρος) · = ὑπερόριος. 2) ὁ παραβαίνων τὰ ὅρια, ἢ τὴν προθεσμίαν, κακὸς πληρωτής. Ἀριστοφ. Νεφ. 1132.

Ὑ̓περορόφιος, ὁ, ἡ· κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερωρόφιος (ὄροφος). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα τοῦ ὀρόφου ὤν· ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑ̓περορόφους. ὑπερηφάνους.

Ὑ̓περορρωδέω, μέλ. ήσω (ὀρρωδέω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον, λίαν φοβοῦμαι· παρβλ. τὸ Ἰων. ὑπεραρρωδέω.

Ὑ̓περος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ ὅλμου, ἤτοι τοῦ ἰγδίου, τὸ γουδοχέριον, διὰ τοῦ ὁποίου τρίβει καὶ κοπανίζει τί τι· Ἡσιό. Ἔρ. 425. Ἡροδ. 1, 200. Ἀρτεμίδωρ. 2, 47. ὅθεν παροιμία »ὑπέρου περιστροφή, ἢ περιτροπή«, ὡς τό, »τρυπάνου περιστροφή«, λεγομένη ἐπὶ τῶν εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον πάντοτε περιστρεφομένων, ἐπ' ἐκείνων δηλαδή, ὅσοι ἐπιμένουσι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὲ δὲν τὸ τελειόνουσι, καθὼς ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου, ἢ ἡ ἀρίδα, περιστρέφεται πάντοτε εἰς ἕνα τόπον, Heind. Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 209. E., Heusde spec. crit. σελ. 29. — 2) τὸ πλῆκτρον τῆς θύρας, ὁ κόραξ, μάνδαλος. — Μεταγενέστρ. τύπος εἶναι »τὸ ὑπερον«.

Ὑ̓περουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ ὤν, οὐράνιος.

Ὑ̓περούριος, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑ̓περόριος. Θεόκριτ. 24, 93.

Ὑ̓περούσιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -σίως (οὐσία). Ὁ ὑπεράνω πάσης οὐσίας, ἢ ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν ὤν, ἀκατάληπτος· Ἐκκλησ. Συγγρ. ὅθεν καὶ

Ὑ̓περουσιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑπερουσίου. Ἐκκλ. Συγγρ.

* Ὑ̓περόφρυον, τό (ὀφρύς). Τὸ ἐπάνω, ὑπεράνω τῶν ὀφρύων μέρος· λέξις ἐξηγητική τοῦ, ἐπισκύνιον, Εὐτεκν. εἰς Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 181.

Ὑ̓περοφρυόομαι, οῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ὀφρυόομαι). Ὑψόνω, σηκόνω ὑψηλὰ τὰς ὀφρῦς, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ.

Ὑ̓πέροφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ ὑψῶν, σηκόνων ὑψηλὰ τὰς ὀφρῦς, ὁ ἐπαίρων τὰ ὀφρύδια, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος. Ἡσύχ. Γρηγ. Ναζιανζ. Ποιημ. 9, 7.

Ὑ̓περοχέω, ῶ (ὑπέροχος). Ὑ̓περέχω, ὑπεραιωρούμαι, παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. 1, 3. ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ γῆν ἀπαιωρουμένου ὕδατος. ἀμφ.

Ὑ̓περοχή, ἡ (ὑπερέχω, σημασ. 2.). Τὸ ὑπερέχειν, ὑπεράνω τῶν ἄλλων εἶναι ἢ ἵστασθαι, τὸ ἐξέχον, ἢ ὑπερέχον μέρος, ἐξοχή, σάρκωμα, ἀπόφυσις, ὑπερτάρκωμα, ὄγκωσις, οἴδημα, φούσκωμα, πρίσμα. 2) τροπικ. τὸ ἔχειν τὰ πρωτεῖα καὶ ἐξέχειν ἢ διαφέρειν τῶν ἄλλων, πρωτεῖον, μεγαλεῖον, προτέρημα, ὑπερτερία, προτίμησις (Supériorité), ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον καὶ κάλλιστον, ὡς τό, ὑπερβολή. Εἰς τὸν πλῆθ. ἀριθμ. »καὶ ὑπεροχαὶ οἱ ἔγκριτοι, οἱ δυνατοί, οἱ πρώτιστοι· Γαλ. les autorités. ὅθεν

Ὑ̓περοχικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑπέροχον ὑπεροχὴν ἀνήκων, ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος. »Τὸ ὑπεροχικόν« ἢ ὑπεροχή. Γραμματ.

Ὑ̓πέροχος, ἐπικ. καὶ Ἰων. ὑπείροχος, ὁ, ἡ (ὑπερέχω, σημτ. 2.). Ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος, ὁ ὑπεροχὴν ἔχων, κορυφαῖος, περισσός, δεινός, μείζων, ὕπατος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων. μετὰ γεν. Ἰλ. Ζ, 208. »Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων«. Λ, 784. χωρὶς πτῶσ. Ὕμν. Ὁμ. 11, 2. Πίνδ. Πύθ. 2, 69. Ἡροδ. 5, 92, 7. — 2) Ὑ̓πείροχος, ὄνομ. κύρ ἀνδρός, Ἰλ. Λ. 335. ὅθεν τὸ πατρωνυμ. Ὑ̓πειροχίδης, ου, ὁ, Ἰλ Λ, 673.

Ὑ̓περοχυρόω, ῶ (ὀχυρόω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὀχυρόνω, ἐνδυναμόω, Κλήμ. Ἀλεξ.

Ὑ̓περοψία, ἡ. Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία· τὸ καταφρονεῖν τοὺς ἄλλους, καταφρόνησις. Θουκυδ. 1, 84. »Ἀμαθέστεροι τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι« ἀντὶ τοῦ, ἀμαθέστεροι, ἢ ὥστε ὑπερορᾶν τοὺς νόμους.

Ὑ̓περόψτς, εως, ἡ. Τὸ παραβλέπειν, παραμελεῖν, καταφρόνησις· καθόλου δὲ = ὑπεροψία, ἐκ τοῦ

* Ὑ̓περόψομαι, μέλ. τοῦ, ὑπερορᾶω, ὅπερ ἴδε.

* Ὑ̓περοψωνέω (ὀψωνέω). Ἀγοράζων πληρόνω τὰ ψαγητὰ περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους.

Ὑ̓περπαγής, ές, ὁ, ἡ (πάγος, πήγνυμι). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπαγωμένος, ὑπὸ τοῦ πάγου συνεσφιγμένος, ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Κυν. 8, 2. »Ὑ̓περπαγὲς, τόν, ἢ μεγαλωτάτη ψύχρα. »Ἡ χιὼν τὴν ὀσμὴν τοῦ λαγὼ ἀφανίζει διὰ τὸ ὑπερπηγές« διὰ τὴν μεγάλην ψυχρότητα, διὰ τῆς ὁποίας προξενεῖται ὁ πάγος, ἢ διὰ τὸν μεγάλον πάγον.

Ὑ̓περπαθέω, ῶ. μέλ. ήσω. Λίαν πάσχω, ὑποφέρω, εἰς ὑπερβολὴν λυποῦμαι, εἶμαι τεταραγμένος. Εὐριπ. Φοιν. 1478. ἐκ τοῦ

Ὑ̓περπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ πολλὰ πάσχων, ἢ παθών, πολυπαθής· λίαν λυπημένος, ὁ εἰς πολλὰ πάθη ὑποκείμενος.

Ὑ̓περπαίω, μέλ. παιήσω (παίω, ἀνάμ.). Ὑ̓περβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, μετὰ γεν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118. μεταγενέστρ. καὶ μετὰ αἰτιατ Δημοσθέν. »Τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους«. Παρ' Εὐσεβίῳ προπαρ. 15, 2. ἀντὶ τούτου »Ὑ̓περπαλαίω« κείται.

* Ὑ̓περπαλαίω (παλαίω). Ὑ̓περβαίνω, νικῶ εἰς τὴν πάλην· καθόλου, = τῷ προηγμ.

Ὑ̓περπαλύνω (παλύνω). Καταπάσσω, πασπαλίζω, »ἴῳ«. Ἀνάλεκτ. 3. σελ. 18. ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω ὑπεράνω, ἐπαλείφω μετὰ ἰξοῦ.

Ὑ̓περπαφλάζω (παφλάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον παφλάζω, καχλάζω, ἀναβράζω, χύνομαι ἔξω τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ὑ̓περπαχύνω (παχύνω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον παχύνω, κάμνω παχύν, χονδρόν. ἐκ τοῦ

Ὑ̓πέρπαχυς, εος, ὁ, ἡ. Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον παχύς

Ὑ̓περπείθω (πείθω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον πείθω, καταπείθω, Πολυδ. 5, 157.

Ὑ̓περπέλομαι, μέσ. ἀποθ. (πέλομαι, ἀνώμ.). μετὰ γενικ. Ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος εἶμαι, ἢ κεῖμαι. Ἀπολλών. 4, 1636. ποιητ.

Ὑ̓περπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινά τινος πέμπω, στέλλω. ἀμφ.

* Ὑ̓περπενθέω (πενθέω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον πενθῶ, θρηνῶ, μετὰ αἰτιατ. 2) ἀμετάβ. ὑπέρμετρα λυποῦμαι.

* Ὑ̓περπεπαίνω (πεπαίνω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω ὥριμον.

Ὑ̓περπέπτω (πέπτω). μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέστω.

*Ὑ̓περπερισσεύομαι, μέσ. ἀποθ. (περισσεύω). Ὑ̓πέρμετρον, μεγάλην, παρὰ πολλὴν ἀφθονίαν ἔχω εἴς τι· »τινίω« παρὰ τῷ Ἀποστόλ. Παύλ. Ἐπιστολ. β'. πρὸς Κορινθ. »Ὑ̓περπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ« ὑπέρμετρον χαρὰν ἔχω.

Ὑ̓περπερισσός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ισσῶς (περισσός). Πλέον παρὰ ὑπέρμετρος, λίαν περισσός.

* Ὑ̓περπερκάζω (περκάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον βάπτομαι, βάφομαι, χρωματίζομαι, ὅθεν ἐπὶ ὀπωρικῶν, εἶναι παραπολὺ ὥριμα.

Ὑ̓περπέσσω, καὶ -έττω. Ἀττ. μέλ. πέψω (πέσσω, ἀνώμ.). Ὑ̓πέρμετρα, παραπολὺ χωνεύω.

* Ὑ̓περπέταμαι, μέσ. ἀποθ. (πέταμαι), = ὑπερπέτομαι.

Ὑ̓περπετάομαι, μέσ. ἀποθ. (πετάομαι) μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Ὑ̓περπετής, ές, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινα, πέραν, ἐκεῖθεν τοῦ σημείου πετῶν, ὁ ὑψηλὰ πετῶν, ὑψιπέτης. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑψηλά, ἢ μεγάλως πνέων, φυσῶν, ἐπὶ ἀνέμων. 2) (πίπτω) ὁ ὑψηλὰ κείμενος, ὑψηλός, ἐπὶ ὀρέων, = ὑπερτενής, ὁ εἰς ὕψος ἐκτεταμένος. Διονύσ. Ἀρχ. 9, 11.

Ὑ̓περπέτομαι, μέλ. ὑπερπτήσομαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν πετῶ, ἐπέκεινα, πέραν πετῶ, Ἰλ. Ν, 408. Χ, 275. Ὀδ. Χ, 280. ὑπερβάλλω, μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Ι, 192. μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ γεν. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἐπικ. γ'. πρόσ. τοῦ ἀόρ. ὑπέρπτατο.

Ὑ̓περπέττω, Ἀττ. ἀντὶ, ὑπερπέσσω.

*Ὑ̓περπήγνυμι, μέλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνώμ.). Ὑ̓περάνω πηγνύω, στερεόνω. Ἱπποκρ.

Ὑ̓περπηδάω, ῶ. μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐπέκεινα τοῦ σημείου, ἢ εἰς τὸ πέραν πηδῶ, ἐπάνωθέν τινος πηδῶ, εἰς τὸ πέραν μέρος πηδῶ ἀπ' ἐπάνω. Ξενοφ. Κυν. 6, 8. ἐπὶ λαγωοῦ. »Ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ«. Μεταφορικῶς δὲ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἐξαπερνῶ· »τινά τινι«, Ἀριστφ. Ἱππ. 680, ἀλλὰ καὶ, παραμελῶ, παραβαίνω. Αἰσχίν. ῥήτ. »Ὑ̓περπηδᾷν νόμους« »δικαστήρια καὶ νόμιμα«, Δημοσθ. κατ' Ἀριστοκρ. 73, σελ. 644, 16.

Ὑ̓περπιαίνω (πιαίνω). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον πιαίνω, ὑπερπαχύνω.

Ὑ̓περπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον πικρός, ἢ ὀξύς, δριμύς· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ ὠμοῦ, τραχέος ἤθους, χαρακτῆρος. Αἰσχύλ.

Ὑ̓περπίμπλημι, μέλ. ὑπερπλήσω (πίμπλημι, ἀνώμ.). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον πληρόω, γεμίζω, ὑπερπληρόνω. »τινός«, Σοφοκλ.

Ὑ̓περπίνω, μέλ. πιοῦμαι, καὶ, πίομαι, (πίνω, ἀνώμ.). Ὑ̓πὲρ τὸ μέτρον πίνω. Ξενοφ.

Ὑ̓περπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνάμ.). Ὑ̓περάνω, ἀπ' ἐπάνω, παρεπάνω, ἢ ἐπέκεινα πίπτω. 2) Παρεμπρός, ἢ πέραν τοῦ σκοποῦ ὑπάγω, πίπτω, περνῶ τὸ πέραν, μακρότερον τοῦ σημείου πίπτω, ἐπὶ ὀστῶν καὶ δοράτων, τὰ ὁποῖα ὑπάγουσι μακρότερον τοῦ σκοποῦ· ὡς καὶ τὸ, ὑπερβαίνω, καὶ, ὑπερβάλλω. 3) ἐπὶ χρόνου, περνῶ, παρέρχομαι, »Ἦν ὑπερπέσῃ ἢ νῦν

ἡμέρης· ὁπόταν παρέλθῃ, περάσῃ αὕτη ἡ ἡμέρα. Ἡρόδοτ. 3, 71. ὡσαύτως παρ' Ἱπποκρ.

Ὑπερπλεονάζω (πλεονάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλεονάζω, ὑπερπερισσεύω. Πανδέκτ.

Ὑπερπλέω, μέλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνάμ.). Ὑπεράνω, ἐπέκεινα πλέω.

Ὑπερπλήθω (πλήθω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εἶμαι γεμάτος· »τινός«.

Ὑπερπλημμυρέω, ῶ (πλημμυρέω). Ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλημμυρῶ. ἀμφ.

Ὑπερπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὑπέρμετρα γεμίζω, ὑπεργεμίζω· »τινός, καὶ τινί«.

* Ὑπερπλήρωμα, ατος, τό. Ὅ,τι εἶναι πολλά, εἰς ὑπερβολὴν γεμάτον.

* Ὑπερπλησθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθητ. ἀορ. τοῦ, ὑπερπίμπλημι.

Ὑπερπλήσσομαι, καί, -ττομαι· Ἀττικ. πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκπλήττομαι· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριττοφάν.

Ὑπερπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ πλούσιος.

Ὑπερπλουτέω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ πολλὰ πλουτῶ, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλούσιος· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 354. ἐκ τοῦ

Ὑπέρπλουτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπλούσιος. Αἰσχύλ. Προμ. 465. Πλάτ. Πολ. 8.

* Ὑπερπνέω, μέλ. πνεύσω (πνέω, ἀνώμ.). Κυρίως, ὑπεράνω τινὸς πνέω, φυσῶ, ὅθεν, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν ὑπερηφάνειαν· μετὰ αἰτιατ. Φιλόστρ. σελ. 547.

Ὑπερπνιγής, ές, ὁ, ἡ (πνίγω)· = ὑπέρασθμος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουίδ. »Ἵππος ὑπερπνιγής«.

* Ὑπερποθέω, ῶ, μέλ. έσω, καί, ήσω (ποθέω, ἀνώμ.). Ὑπέρμετρα ποθῶ, ἐπιθυμῶ.

Ὑπερπολάζω. Ὑπεράνω πολάζω, πλημμυρῶ, ἐκχειλίζω· ἴδε, ἐπιπολάζω· Στράβ. 17. σλ. 1164.

* Ὑπέρπολλος, πόλλη, πόλλον, Ἰων. ἀντί, ὑπέρπολυς. Ἱπποκρ.

Ὑπέρπολυς, ὁ· πόλλη, πολυ (πολύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ πολύς. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 19. »Ὑπέρπολλα μὲν κτήνη, ὑπέρπολλα δὲ ἀνδράποδα« παρὰ πολλά.

Ὑπερπονέω, ῶ (πονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω, ἢ πάσχω· μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ Ἱππαρχ. 4, 1. »Μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας«, ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιάζοντας, ἐργαζομένους· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 345. 2) Πονῶ, κοπιάζω ὑπέρ τινος, ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, μετὰ γεν. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ μέσ. »ὑπερπονεῖσθαί τινος«, Σοφοκλ. Αἴ. 1310. »Τοῦδ' ὑπερπονουμένου· ἐν ᾧ ἐγὼ πονῶ, κοπιάζω ὑπὲρ τούτου, καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν.

Ὑπέρπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ διὰ τῶν πολλῶν πόνων καὶ κόπων ἀποκαμών, ἀδυνατίας, κουρασθείς. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. »Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος«. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πονῶν, ἐργαζόμενος, κοπιάζων.

Ὑπερπόντιος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. καὶ Αἰσχύλ. καὶ τρικατάληκτ. (πόντος). Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος ἢ κατοικῶν, ὁ ἐπάνω τῆς θαλάσσης ὑπάγων, ἢ ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης φερόμενος, λαμβανόμενος, ὅθεν, ἔξω τοῦ τόπου, ξένος· »ὑπερποντίαν γλῶσσαν«, ξένην γλῶσσαν, Πίνδ. Πύθ. 5, 79.

Ὑπερποτάομαι, (ποτάομαι) ἐπικ. ἀντὶ, ὑπερπέτομαι, Θεόκρ. 15, 120.

Ὑπερπρόθεσμος, ὁ, ἡ (προθεσμία), = ἐκπρόθεσμος, καὶ, ὑπερήμερος· ἀμφ.

Ὑπερπροθυμέομαι, οῦμαι· μέλ. -θυμηθήσομαι, παθ. ἀποθ. (προθυμέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον προθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πρόθυμος, ἕτοιμος. Γλ. Στ.

* Ὑπερπροφεύγω, διάφορ. γρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεκπροφεύγω, Ἡσίοδ. Θεογ. 42.

* Ὑπέρπτατο, ἐπικ. γ'. πρόσ. ἐνικ. ἀορ. τοῦ, ὑπερπέτομαι, Ὅμ.

Ὑπέρπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ πτωχός, πάμπτωχος.

Ὑπέρπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν πυκνός· Γλωσσ. Στ.

Ὑπερπυππάζω (πυππάζω). Ὑπέρμετρα, παραπολὺ θαυμάζω τινὰ ὑπὸ τὸ προσφώνημα, πύππαξ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 685.

Ὑπέρπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Διόλου, λίαν πεπυρωμένος, κεκαυμένος. Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. 2, 31. 6, 14. ἄλλως δέ, = ἔμπυρος.

Ὑπερπυρρίαω, ῶ· μέλ. άσω (πυρρίαω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πυρρός, ἤτοι κόκκινος γίνομαι, περισσότερον παρ' ἄλλον τινά, ἢ ἐξ αἰτίας ἄλλου κόκκινος γίνομαι, μετὰ γεν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 308. »Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ μου· περισσότερον πυρρίας, ἢ πυρρὸς ἔγεινε παρὰ ἐγώ, περισσότερον ἐκοκκίνισε παρὰ ἐγώ.

Ὑπέρπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Αἰσχύλ. Πέρσ. 799. Εἰς ἵππους ὑπέρπλουτος, ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους, ὡς τό, πολυΐππος, ἀμφίβ. ἀνάγν. τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Βλόμφ. εἰς τὸ κείμενον.

Ὑπερπώρωσις, εως, ἡ. Ἐπίφυσις, ἐπαύξησις τύλου, ῥόζου Παῦλ. Αἰγ. »Καταγμάτων ὑπερπώρωσις«, ἡ ὑπεραυξάνουσα πώρωσις μετὰ τὸ κάταγμα, τὸ σύντριμμα.

Ὑπερπωτάομαι, μέσ. ἀποθ. (πωτάομαι)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Ὑπερράγη· γ'. πρόσ. ἐνικ. παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπορρήγνυμι. Ἰλ. Θ, 554.

* Ὑπερρῶσθαι, ἀπαρέμφ. παθητ. παρακειμ. τοῦ, ὑπορρώνυμι.

Ὑπέρροος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐπέκεινα ῥέων, Σουίδ.

Ὑπερσαρκέω, ῶ. Μ. ήσω (σάρξ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκας ἀποκτῶ, ἢ ἔχω, ὅ ἐστι, παχύνω, κρέατα ἀποκτῶ, γίνομαι χονδρός. Ἀθήν. »Τὸ τρυφᾶς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας« τουτέστιν »εἰς τὸ πάχος ἐπιδοὺς, ἐπίχυνεν« ὅθεν παρ' Ἰατροῖς. »Τὰ ὑπερσαρκοῦντα« τὰ ὑπεραυξημένα κρέατα. Διοσκορίδ. 2, 2. »Καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκήσῃ τὸ ἕλκος.« Ἱπποκράτ. καὶ οὕτως ἡ πληγὴ δὲν θέλει ἀποκτήσει ὑπερσάρκωμα.

Ὑπερσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σαρκόνω, γεμίζω σάρκας, μετὰ σαρκός, ἤτοι κρέατος αὔξω, ἢ ἐπικαλύπτω, ὅθεν »Ὑπερσαρκοῦται τὸ ἕλκος« ὑπερσάρκωμα ἀποκτᾷ.—ὅθεν

Ὑπερσάρκωμα, τό. Τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκωμα, ἤτοι ἀπόφυσις, τὸ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἕλκους αὐξανόμενον ὑπὲρ τὸ μέτρον κρέας, καὶ καλύπτον τὴν πληγήν· καὶ

Ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερσαρκοῦν, μετὰ ὑπερσαρκώματος αὔξειν ἢ ἐπικαλύπτειν, ὑπερσάρκωμα.

Ὑπέρσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ σεμνός, σεβαρός, μεγαλοπρεπής, ἢ ὑπερήφανος.

Ὑπερσεμνύνομαι, μέσ. (σεμνύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σεμνύνομαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· Ξενοφ. Συμπ. 3, 11. »Ὑπερσεμνύνεται, ὅτι δύναται κλέοντας καθίζειν«.

* Ὑπερσεύω (σεύω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἐπέκεινα διώκω. -Παθητ. παρακειμ. ὑπερόσσυμαι, ἀπ' ἐπάνω ὁρμῶ, τρέχω· ποιητ.

Ὑπερσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλα σκέλη, ἢ πόδας ἔχων, ὑπέρμετρος, Πλάτ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Ὑπέρσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σκληρός, ἢ ξηρός.

* Ὑπερσοφιστεύω (σοφιστεύω) Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν σοφιστικήν, κατὰ τὰ σοφίσματα. Φιλόστρ. σελ. 567.

Ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν σοφιστῶν. Ἀθήν. 1, σελ. 44.

Ὑπέρσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὑπέρτατος τῶν σοφῶν, σοφώτατος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 972.

Ὑπερσπουδάζω (σπουδάζω). Λίαν σπουδάζω, κοπιάζω, καταταγίνομαι περί τι. Λουκιαν. εἰς Ἀνάχ. »Ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων« πολὺ ἐκοπίασε περὶ τούτου.

Ὑπέρσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σοβαρός, σεμνός. Πολυδ. 6, 29.

Ὑπερσταθμίζομαι, μέσ. (σταθμίζω). Ὑπὲρ τὸ δέον σταθμίζομαι, ὑπερζυγίζω, ὑπερβαρύνω, ὑπερβαρέω, εἶμαι ὑπέρβαρυς. Δαμασκ.

Ὑπερστατέω, ῶ, = ὑπερίσταμαι. Στέκομαι ἀπ' ἐπάνω, καὶ προφυλάττω, προστατεύω, μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 347.

* Ὑπερσταχυόω, ῶ (σταχυόω). Προάγω στάχυας εἰς ἀφθονίαν.

* Ὑπέρστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστήν ὤν, ὅς τις εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκεπαστήν.

Ὑπερστένω (στένω). Ἐπί τι, ἢ ὑπὲρ τινος στενάζω, μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Προμ. 66. »Αἱ αἱ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων« μόνον ποιητικ.

Ὑπερστέργω (στέργω). Ὑπερμέτρως στέργω, ποθῶ, ἀγαπῶ. Πολυδ.

Ὑπερστίλβω (στίλβω). Ὑπερμέτρως στίλβω, λάμπω. Πολυδ.

* Ὑπερστρώννυμι, μέλ. ώτω, καὶ ὑπερστρωννύω (στρώννυμι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἢ ἀπ' ἐπάνω στρώνω, ἐπιστρώννυμι, σκεπάζω, ἢ βάλλω ἐπάνω.

Ὑπερσυντελικός, ή, όν (συντελικός) »χρόνος«. Πλέον καὶ συντελικὸς, ὑπετέλειος, tempus plus quam perfectum· ὡς καὶ »Συντελικὴ στάσις«. Status perfecti, facti. Κυντιλ. 3. 6. 47.

Ὑπερσχέθω (σχέθω), = ὑπερέχω, ποιητ. ἴδε ὅμως σχέθω.

* Ὑπέρχη, ὑπέρχοι, γ', πρόσ. ἐνικ. ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπερέχω. Ὅμρ.

Ὑπερτάζω, μέλ. άσω παρὰ Θεοφράστ. φυτ. Ἱστορ. 3, 2. »Ἂν μόνον ὑπερτάσωνται καὶ κινήσωσιν, εὐθὺς ἀναβλαστάνειν τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας« ἡμαρτημένως, ὡς καὶ ὁ Στέφανος εἰκάζει, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »ὑπεργάσωνται«.

* Ὑπερταλαντάω (τάλαντον). Ὑπερζυγίζω, ὑπερβαρέω. Ἐτυμολ.

* Ὑπέρτασις, εως, ἡ (ὑπερτείνω). Ἡ ὑπεράνω γινομένη τάσις. Μάρκ. Ἀντ. 1, 8.

Ὑπέρτατος, άτη, ατον· ὑπερθτ. τῆς, ὑπέρ. Ὕπατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, ἐξοχώτατος, ὑπερβαίνων, μέγιστος, πρεσβύτατος, εὐγενέστατος. »(λίθος) κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος«, ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος, Ἰλ. Μ, 381. »ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ«, ἐκάθητο εἰς ἕνα τόπον πολλὰ ὑψηλόν, ἐπάνω εἰς ἓν ὕψωμα, ὅθεν ἐδύνατο νὰ ἴδῃ μακρὰν, Ψ, 451. Ἡσιόδ. Ἔρ. 6. πρεσβύτατος, Πίνδ. Νέμ. 6, 36. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ποιητ. πάρβλ. ὕπατος (υ – υυ) ὁ Πίνδ. ἔχει καὶ, ὑπερώτατος παρβλ. ὑπέρτερος.

Ὑπερτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω) μεταβατ. Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω τείνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μακρότερον τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2, 12. »Πολὺ ὑπερέτεινον τὸ κέρας«. – β) ἐναντίον τείνω, τεντόνω, ἢ διευθύνω· »τί τινος«. Εὐριπ. 2) ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἐπέκεινα ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, φθάνω, ὅθεν – β) τροπικ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, καὶ ὑπερβάλλω, ἐξέχω, συνήθ. μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. 3, 1. »Ἀ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει« οὕτω καὶ παρὰ Πο-

λυβ. 1, 26. παρὰ Θεοφράτ. Φυτ. Ἱστορ. 4. »τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ζωήν· ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκτείνουσι, μακρύνουσι, ζῶσι περισσότερον. Ἀριστοτ. Ἠθ. 3, 8. »Οἱ στρατιῶται δὲ δειλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος· ὅταν μακρυνθῇ, διαιρεθῇ, βαπτάξῃ πολὺν καιρόν· παρὰ Θουκυδ. 2. »Ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑψουμένων, τουτέστιν, εἰς ὕψος ἀνατεταμένων· παρ' Ἀθην. 12. »Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐτείνεσκον τὸν ἄνω τόπον· οἱ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω ἐξαπλωμένοι, τεντωμένοι.

Ὑ'περτέλειος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπερτέλεος, ὁ, ἡ (τέλος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τέλειος, λίαν, ἐντελής, ἐντελέστατος, ὑπέρμετρος, ὑπεράριθμος, ὑπὲρ μέτρον καὶ ἀριθμὸν ὤν.

Ὑ'περτελέω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον τελῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 369. »Γάγγαμον ὑπερτέλεσεν· ὑπερπεπήδηται, πέραν τοῦ δικτύου ἀπ' ἐπάνω πεπήδηται.

Ὑ'περτελής, ές, ὁ, ἡ (τέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ τέρμα, ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ πέραν πορευόμενος, ὑπάγων, Αἰσχύλ. μετὰ γεν. »Ἄθλων ὑπερτελής, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων του, ἐτελείωσε τοὺς ἀγῶνάς του· Σοφοκλ. Τραχ. 36. καθόλου δὲ, = ὑπερτέλειος. 2) (τέλλω) = ὑπερτέλλων, ὁ ὑπερβαίνων, ὑπερυψούμενος, ἡ ὑπερφαινόμενος, Εὐρ Ἰων. 1549.

Ὑ'περτέλλω, Μ. ελῶ (τέλλω). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω εἶμαι, φαίνομαι, ἢ ἀνατέλλω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπερτέλλοντες, ἀνατέλλοντες· καὶ, ὑπερτέλλων, ὑπερανατέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων· »ὑπερτείλας ὁ ἥλιος», ὁ ἥλιος, ὅς τις ὑψώθη ἤδη ἐπάνω εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ ἄφθαστον ἕως εἰς ἓν ὕψος, Ἡροδ. 3, 104. μετὰ γεν. Εὐρ. Φοιν. 1009. παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ μετὰ δοτ.

Ὑ'περτενής, ές, ὁ, ἡ (ὑπερτείνω). Ὑπερανατείνων, ὑψηλότερον ἢ ὑπεράνω ἢ μακρύτερον τῶν ἄλλων τεινόμενος, ἐκτεινόμενος. ὅθεν ἐξέχων, ὑψηλός, μετὰ γεν. Ἡσύχ.

Ὑ'περτερέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ὑπέρτερος). Εἶμαι ὑπεράνω, εἶμαι ὑψηλότερος, ἀνώτερος, καλλίτερος, μετὰ γεν. ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· μετὰ γενικ. δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, δεσπόζω.

Ὑ'περτερία, ἡ· Ἰων. ὑπερτερίη. Τὸ ἄνω, ἐπάνω μέρος, ἐξαιρ. τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀμάξης, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλονται τὰ φορτία, Ὀδυσ. Ζ, 70. »-ἀπήνην ὑψηλήν, εὔκυκλον, ὑπερτηρίῃ ἀραρυῖαν· τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ »πείρινθα» εἶπεν· ὁ Ξενοφῶν εἶπε ταύτην »κάναθρον, καὶ κάννην· ὁ Σχολ. ἔχει· »Ὑπερτερίῃ, τῷ ἐπιτεθειμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται· ἢ τῷ ὑπεράνω τῆ ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον· ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω (ὑπερτερία) λεγόμενον». 2) Τὸ ὑπεράνω εἶναι, ὅθεν τὸ εἶναι ὑπέρτερος, καλλίτερος, τὸ προτέρημα· 3) ὡς τό, ὑπερηφανία, ὑψηλοφροσύνη, Θέογν. 418, κατὰ τὴν ἀρχαιὰ ἀμφίβ. ἐξήγ. τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Ὑ'πέρτερος, ἔρα, ερον, συγκριτ. τῆς, ὑπέρ. Ὑπεράνω, ἐπάνω εὑρισκόμενος· »οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, τὰ ἐκτῶν ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ ἱερείου κρέατα, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, σπλάγχνα, Ὀδ. Γ, 65. 470. ὑψηλότερος, ὅθεν, ἀνώτερος, καλλίτερος, κρείσσων. »Ὑπέρτερον κῦδος», Ἰλ. Μ. 437. τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων· Ἰλ Λ, 290. »Ἶν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρηται», καλλίτερον, ἀνώτερον· καὶ στίχ. 786. »Γενεὴ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς· ἀντὶ τοῦ, νεώτερος· ἢ κατ' Ἡσύχ. ὕστερος, ὑστερογενής, κατὰ γλῶσσαν Ἰωνικήν, ἰσχυρώτερος, δυνατώτερος, βιαιότερος, ὅθεν καὶ, νικητής· Σοφοκλ. »Ἐξ ὑπερτέρας χειρός· ἀντὶ τοῦ, ἰσχυροτέρας, τουτέστι, μετὰ δυνάμεως μείζονος. »Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι· Ἡρόδοτον. 6. ἀνώτεροι κατὰ τὴν δύναμιν, νικηταί, ἐπῆραν τοὺς ἄλλους ὑποκάτω. Παρὰ τοῖς Τραγ. ὅμως ἐνίοτε καὶ »νεώτερος», Σοφοκλ. Ἀντ. 15. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Τοὺς συγκρ. τύπους ὑπερτερέστερος, καὶ, ὑπερτερώτερος· ἔχει μόνον ὁ Ἡσύχ. παρβλ. ὑπέρτατος.

Ὑ'πέρτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Λίαν, ὑπερβολικῶς τετεχνευμένος· κατ' Ἡσύχ. Σπουδαῖος.

Ὑ'περτήκω (τήκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τήκω, λίαν ἀναλύω· Στράβ. 3.

Ὑ'περτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ὑπερτήριον, τό· = ὑπερτηρία. Τὸ μὲν πρῶτον παρ' Ἡσυχίῳ, ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνι εἰς Θηαίτ. 42. ἡμαρτ. ἀνάγν. ὑπερτήριε, ἀντὶ τοῦ, ὑπερτηρία.

Ὑ'περτίθημι, μέλ. ὑπερθήσω (τίθημι). Ἐπάνω θέτω, βάλλω, στένω, ἢ φέρω, ὑπεράνω, ὑψηλότερα βάλλω, ἢ στήνω. β) Ἔξω, ἢ εἰς τὸ ὕψος σηκόω, ὑψόνω· »Ὑπερτιθέντες τὸ ἄροτρον· Πλούταρχ. ὑψοῦσιν, εἰς ὕψος αἴρουσι, σηκόνουσι τὸ ἄροτρον· συνήθ. κατὰ μετ. διάθ. ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω, ἐπέκεινα ὑπάγω, πορεύομαι, ἢ ἀναβαίνω· ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. »ὑπερθεῖναι ὄρος, ἄκραν, κ. τ. τ.» ἀναβαίνω ἐν ὄρος, ἕνα λόφον, ἢ διαβαίνω, περνῶ πέραν, ἀφίνω ὀπίσω. 2) τροπικ. θέτω, βάλλω ἐπίτι, δίδω εἴς τινα τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἢ ἐπιστασίαν ἐπάνω εἴς τι, ὡς τὸ Λατ. praeficere, μετὰ δοτ. πράγμτ. καὶ αἰτιατ. προσπ. »πάντ' μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενοι, ἐπὶ παντὸς πράγματος πρέπει ν' ἀποδώσῃς τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θεόν, Πίνδ. Πύθ. 5, 33. ὅθεν εἰς τὸ μέσ. »ὑπερτίθεσθαί τινί τιν, παραβίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, ἐξαιρ. κοινωνῶ τι εἴς τινα, καὶ ζητῶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ περὶ τούτου· »τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, τὸ ἐνύπνιον, κ. τ. τ.» Ἡροδ. 1, 8. 107. 108. 3, 71. 4, 135. 5, 24. 56. 7. 8, 1. 18. ὡσαύτως, πλὴν σπανιάτρ. κατ' ἐνεργ. διάθ. »ὑπερτιθέναι τινί τιν, ὅπου σημαίνει ἁπλῶς μόνον κοινοποιήσιν τινα, ἢ ἀγγελίαν, Ἡροδ, 3, 155. 5, 32. Valck. εἰς 7, 8, 1. — β) κρατῶ ἀπ' ἐπάνω εἰς προφυλακὴν καὶ ὑπεράσπισιν· »χεῖρα ὑπέρτινος», Ἰάκ. Φαιδίμ. ἐπιγ. 3. — γ) ὑψηλότερα θέτω, βάλλω, ἢ τιμῶ περισσότερον, ὅθεν, προτιμῶ, προκρίνω, »τί τινος», καὶ, »τί τινι». Μέσ. ὑψηλότερα στέκομαι, ὅθεν, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξέχω, ἐξαπαρνῶ. — δ) ἐπὶ χρόνου, διαρκῶ περισσότερον καιρόν, ἐπιζῶ, μετὰ αἰτιατ. Στράβ. — ε) μέσ. »Ὑπερτίθεμαι· ἀναβάλλω, ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρόν. »ἡμέραν, λόγον ὑπερτίθεμαι». Πολύβ. 2. »Ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥῖον ταχθεῖσαν ἡμέραν· τὴν ἀνάβαλλον διὰ ἄλλην φορά».

Ὑ'περτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παραπολὺ τιμῶ, προτιμῶ ἢ ἐκτιμῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντ. 290

Ὑ'περτίμιος, ὁ, ἡ (τίμιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τίμιος, περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἢ τιμᾶται. Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. »Ἔλεγεν; ὅτι ἀκηκοὼς εἰς τὰ ἀγοράσματα αὐτόν, ὑπερτίμια ἠγορακέναι· περισσότερον τῆς ἐκτιμήσεως ἢ τῆς τιμῆς των, τὰ ἠγόρασε πολλὰ ἀκριβά.

Ὑ'πέρτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων τιμώμενος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τιμήν, = μεγαλότιμος, καὶ, ἐρίτιμος. Ἐκκλησ.

Ὑ'πέρτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ τολμηρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 590.

Ὑ'πέρτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ὁ μεγάλον καὶ ὑπὲρ τὸ σύνηθες τόνον ἔχων. Ἀριστοφάν. Νεφ. »Βοάτομ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάνα· μέγιστον ἐκβοήσομαι, μετὰ μεγάλης φωνῆς θέλω φωνάξει. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Ὑπέρτονον, τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἠχῶν. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 539.

Ὑ'περτοξεύτιμος (τοξεύω). Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπερτοξεύσῃ· μεταφορ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ὑπερνικήσῃ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 469. »Μίαιμ' ἔλεξα οὐχ ὑπερτοξεύτιμον· οὐχὶ μάταιον καὶ ἔξω τοῦ σκοπου.

Ὑ'περτοξεύω (τοξεύω). Πέραν, ἐπέκεινα ῥίπτω τὸ τόξον, = ὑπεραποντίζω, καὶ, ὑπεροϊστεύω, Πέραν τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω. Αἰν. Τακτ.

Ὑ'περτραγίζω (τραγίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τραγίζω, μεγάλην δυσωδίαν τοῦ τράγου ἔχω. Διοσκορ. 1, 6.

* Ὑ'περτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν θρεμμένος, Φιλοστορ. Ἐκκλ, Ἱστορ. 1, 4.

Ὑ'περτρέχω, τὸν μέλ. ὑποδραμῶ, ἔχει ὁ Φιλεταῖρ. παρ' Ἀθην. 10, σελ. 416. F. ἀόρ. ὑπερέδραμον· μέλ. ὑπερδρέξω, καὶ, ὑπερδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω τρέχω, ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τρέχω, ὑπερβαίνω ἐξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον, ὅθεν καθόλου, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερνικῶ, νικῶ· »πενίηνα», Θέογν. 620. ἐξαιρ. νόμον παραβαίνω. Schaef. Σοφοκλ. Ἀντ. 455. πολλάκις παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 913. »Κήλλει εἰ θεὰς ὑπερδράμοιμ». Ἰων, 973. »Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδράμωμ»; Ἑλέν. 1540. »Μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα τοσούσδε κτύπους». ἀντὶ τοῦ, νικᾷν.

Ὑ'περτρισύλλαβος, ὁ, ἡ (τριτύλλαβος). Ὁ πλέον τῶν τριῶν συλλαβῶν ἔχων, περισσότερον ἀπὸ τρεῖς συλλαβάς.

Ὑ'περτρυφάω, ῶ (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τρυφῶ, ἢ ὑπαπαθῶ.

Ὑ'περυβρίζω (ὑβρίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑβρίζω, χλευάζω, καὶ κακῶς μεταχειρίζομαι. Πολυδ.

Ὑ'περυγραίνω (ὑγραίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν.

Ὑ'περύδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπληρωμένος ὕδατος, πολλὰ γεμάτος τοῦ παρακεχυμένου ὕδατος. Ἱπποκράτ.

Ὑ'περυθριάω, ῶ. μέλ. άσω (ὑπὸ, ἐρυθριάω), Ὀλίγον τι ἐρυθριῶ, κοκκινίζω· ξανθίζω, Ἀριστοφ.

Ὑ'περυθρος, ὁ, ἡ (ὑπὸ, ἐρυθρός). Ὀλίγον τι ἐρυθρός, κόκκινος, ξανθός.

Ὑ'περύμνητος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Ὑπὸ πάντων ὑμνούμενος, λίαν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων μνητός, = πανύμνητος. Ἡμνῳδ.

Ὑ'περυμνος, ὁ, ἡ· Θεόφιλλ. Ἐπιστ. »Μελῳδία ὑπέρυμνος» = ὑπερύμνητος. ἀμφ.

Ὑ'περύπτιος, ὁ, ἡ (ὕπτιος). Διόλου ὕπτιος, πετμένος τανάσκελα.

Ὑ'περύψηλος, ὁ, ἡ (ὑψηλός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλός.

Ὑ'περυψόω, ῶ (ὑψόω). Ὑπεράνω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψῶ, λίαν, ἢ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑψῶ, μεγαλύνω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ'περφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Πάνυ ὁρατός, λίαν καθαρός, λαμπρός, φανερός.

Ὑ'περφαίνομαι, παθητ. καὶ μέσ. (φαίνομαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω φαίνομαι, δείχνομαι, μετὰ γεν. »Ὑπερφαίνεται τῆς ἀγορᾶ·» ἀντὶ τοῦ, φαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς ὅ ἐστιν, οἱ ὄντες εἰς τὴν ἀγορὰν βλέπουσι τὸν τόπον. Πλούταρχ. Κάμιλ. Ὡσαύτως μεταχειρίζεται ὁ Νίκανδ. τὸ ἐνεργ. ὑπερφαίνω.

Ὑ'περφαλαγγέω, ῶ (φάλαγξ). Μὲ τὴν κατὰ γραμμὴν ἔκτασιν τῆς φάλαγγος περικυκλόνω τὰς πτέρυγας, ἢ τὰ κέρατα τοῦ ἐχθρικοῦ στρα-

τεύματος· ταὐτὸν τῷ, ὑπερκεράω· — ὅθεν »Ὑπερφαλαγγίασιν, ἡ κατὰ τὰ χειρόγραφα »Ὑπερφαλαγγίωσιν, ἡ = ὑπερκέρασις. Σουίδ. Οἱ σχηματισμοὶ τῶν ὀνομάτων τούτων ὅμως ἀπαιτοῦσι καὶ ῥήματα »ὑπερφαλαγγιάω, ἡ -όω. Ὁ Αἰλιαν. ἔχει· »Ὑπερφαλαγγίασις ἐστὶν, ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 3, 9.

Ὑ π ε ρ φ α ν ή ς, ές, ὁ, ἡ (ὑπερφαίνομαι). Ὁ ὑπεράνω φαινόμενος, παριστανόμενος, ἡ δεικνυόμενος. 2) καὶ = ὑπερφαής.

Ὑ π έ ρ φ α σ ι ς, εως, ἡ· Ὑπερηφάνεια, μεγαλορρημοσύνη. Ἡσύχ.

Ὑ π έ ρ φ α τ ο ς, ὁ, ἡ (φατός, φημί). Ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν ἔκφρασιν, ὁ παντὸς λόγου ἀνώτερος, ἄῤῥητος, ἀξιόλογος, θαυμαστός, θαυμάσιος· »Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾶτε καὶ ἔργοισι, Πίνδ. Ὀλ. 9, 98. Κατ' ἄλλους, ὑπὲρ τὸ μέτρον δεδοξασμένος, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ ὑμνήσῃ, ἐπαινέσῃ, ἐγκωμιάσῃ.

Ὑ π ε ρ φ έ γ γ ε ι α, ἡ (φέγγος). Τὸ ὑπέρμετρον φέγγειν, Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. 1, 15.

Ὑ π ε ρ φ ε γ γ ή ς, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φέγγων. Ἡμνῳδ.

Ὑ π ε ρ φ έ ρ ε ι α, ἡ (ὑπερφερής, σημασ. 2.). Ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφανία· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ π ε ρ φ ε ρ έ τ η ς, ου, ὁ· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. 2, 34. τὸ ὁποῖον παρὰ Λιβίῳ 1, 10. 6. Ferelrius λέγεται, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐξέχων, ἀνώτατος, ὑψηλότατος πάντων, παμβασιλεύς, παντοκράτωρ (Ζεύς)· ἐκ τοῦ

Ὑ π ε ρ φ ε ρ ής, έοι, ὁ, ἡ (ὑπερφέρω, σημασ. 2.). Ὁ ὑπερβαίνων, ἐξέχων, ὑπερβάλλων, ὑπεράγων, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, κάλλιστος· ἡ μέγας ὑπὲρ φύσιν. 2) ὑπερηφανής. Ἡσύχ. Εὐστάθ. καὶ Σουίδ.

Ὑ π ε ρ φ έ ρ ω (φέρω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα φέρω, »Ὑπερενεγκόντες τῶν Λευκαδίων ἰτθμὸν τὰς ναῦς, ἀφ' οὗ μετέφεραν τὰ πλοῖα των πέραν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Λευκάδος, Θουκυδ. 2) συνήθ. ἀμεταβ. ὑπεράνω σημαίνομαι, ὑψούμαι, ἐξέχω, προέχω, ὅθεν ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· μετὰ γενικ. τοῦ προσ· ἢ πράγμ. τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνεται· »ῥόδα ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Ἡρόδ. 8, 138. »Τιγράνης κάλλεί τε καὶ μεγάθεϊ ὑπερφέρων Περσέων, Ἡρόδ. 9, 96. παραβλ. Ἐλμσλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 380. — »Τῶν ἄλλων τοῖς δικαίοισι, ὑπερβαίειν τοὺς ἄλλους εἰς τὰ δίκαια, τουτέστι, περισσότερα ἢ μεγαλήτερα, καλλίτερα δίκαια ἔχειν. Λουκιαν. Ἐνίοτε ἀντὶ τῆς γεν. τίθεται ἡ αἰτιατ. οἷον, Εὐρ. Ἡρακλ. 555. »Τόλμαν τόλμῃ ὑπερφέρεινα, ὅπου ὅμως ὁ Ἐλμσλ. θέλει νὰ τὸ μεταβάλλῃ· μετὰ δοτικ. μόνης, Ἡρόδ. 4, 74. 8, 144. Πόρσ. Εὐρ. Ἑκβ. 272.

Ὑ π έ ρ φ ε υ, ἐπίῤῥ. ὡς τό, ὑπεράγαν, καὶ, ὑπερφυῶς. Ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολύ, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 818. »Ὑπέρφεν φρονεῖνα· καὶ Εὐριπ. Φοίν. 553. Κατὰ τοὺς Γραμμ. »ὑπὲρ τὸ φεῦ.

Ὑ π ε ρ φ ε ύ γ ω (φεύγω, ἀνμλ.). Διαφεύγω ἔξω, καὶ γλυτόνω. Ἱπποκρ.

Ὑ π ε ρ φ θ έ γ γ ο μ α ι, μέσ. ἀορ. (φθέγγομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φθέγγομαι, πολλὰ μεγαλοφώνως βοῶ, φωνάζω, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν φωνὴν, περισσότερον φωνάζω, ὥστε διὰ τῆς μεγαλοφωνίας μου κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ. Πλουτρ. καὶ Λουκ. εἰς Τόξ. »Καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους· ὅταν τὰ ἔργα περισσότερον φωνάζωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους.

Ὑ π ε ρ φ θ ί ν ω, καὶ

* Ὑ π ε ρ φ θ ί ω (φθίω, φθίνω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τινος φονεύω, ἀποκτείνω. Μέσ. ὑπὲρ τινος ἀποθνήσκω, χάνομαι· »ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ὅς τις εἶχε φονευθῆ εἰς τὸν τόπον τοῦ πατρός. Πίνδ. Πύθ. 6, 29.

Ὑ π ε ρ φ ί α λ ο ς, ὁ. Ὑβριστής, ὑπερήφανος, ἀλαζών, δυνάστης· συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἐξαιρτ. εἰς τὴν Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵτινες καταφρονοῦντες καὶ παραβαίνοντες θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ θρασυνόμενοι εἰς τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμίν των, καταναλίσκουν τοῦ ἀπόντος Ὀδυσσέως τὴν περιουσίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· »Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων, Ὀδσ. Ι, 106. καὶ ἐπὶ τῶν Τρώων. »(τοῦ Πριάμου) παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπίστοιοι, Ἰλ. Γ, 106. Ν, 621. Φ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ »Θυμὸς ὑπερφίαλος», ὑπερήφανος ψυχή, Ἰλ. Ο, 94. Ψ, 611. »Ἔπος ὑπερφίαλον· καὶ »Μῦθος ὑπερφίαλος· ἀντὶ τοῦ, ὑβριστικὸς καὶ ὑπερήφανος λόγος. Ὀδσ. Δ, 503. 774. Ὅτι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε κακὴν σημασίαν, μᾶς διδάσκει τὸ ἐφεξῆς χωρίον τῆς Ὀδυσ. Φ, 289. ὅπου ὁ Ἀντίνοος περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων λέγει· »Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ' ἄκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι· ἔνθα ἐνυπόρχει μόνον ἡ ἔννοια τοῦ ἀνδρεῖος, γενναῖος, μεγαλοψυχος, χωρίς τινα ἀναφορὰν πρὸς τὴν κατάχρησιν τῆς πλεοναζούσης δυνάμεως. Ἐπίῤῥ. »Ὑπερφιάλωσιν, ὑπερμέτρως, ὑπεράγαν, παραπολύ· μετὰ τοῦ, νεμεσίζειν, Ἰλ. Ν, 293. καὶ, νεμεσᾶν, Ὀδ. Ρ, 481. Φ, 285. μετὰ τοῦ, ἀνιάζειν, Ἰλ. Σ, 300. ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς· »ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως», Ὀδσ. Α, 227. Δ, 663. Π, 346. Φανερὸν λοιπὸν εἶναι, ὅτι ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐλαμβάνετο ἀπολύτως ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ περιεῖχε μόνον γενικήν τινα αὔξησιν, ἥτις ὅμως ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν μέμψιν τοῦ, παραπολύ, ἢ λίαν μεγάλως· παρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 209. κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅς τις νομίζει ἑαυτὸν ἀνώτερον ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ ἑπομένως παραμελεῖ, καταφρονεῖ ὅλους, καὶ δὲν φροντίζει περὶ οὐδενός. (Τὸ, ὑπερφίαλος, ἢ εἶναι κατὰ διάλεκτον ποιητικός τις μεταπλασμὸς τοῦ, ὑπέρβιος, τρόπον τινὰ ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίαλος· ἢ κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ, υ, εἰς ι, ἀντὶ τοῦ, ὑπερφυής, εἰς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἐξαιρτ. καὶ ὁ Βουττμν. Λεξιλ. 2, σελ. 213. παρβλ Nitzsch. Ὀδ. Δ, 663. Τεχνικώτερα ἐτυμολογοῦν ἄλλοι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, φιάλη, ὅ,τι ἐκχύνεται ἔξω τοῦ χείλους τῆς φιάλης, ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ὑπερεκχεῖλίζει, περισσεύει· εἶναι παρὰ πολὺ γεμάτον, ὑπέρμετρον· τὸ ὁποῖον ὅμως συμφωνεῖ ὀλίγον μὲ τὸν παλαιὸν ἁπλοῦν σχηματισμὸν τῆς λέξεως· ἢ δὲ ἐξήγησις τῶν παλαιῶν Γραμμ. »τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους», εἶναι διόλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως.)

Ὑ π ε ρ φ ι λ έ ω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλέω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλῶ, ἀγαπῶ, Ξενοφ. Ἀριστοφ.

Ὑ π έ ρ φ ι λ ο ς, ὁ, ἡ (φίλος). Ὑπερμέτρως φίλος. Πλούταρχος.

Ὑ π ε ρ φ ι λ ο σ ο φ έ ω, ῶ (φιλοσοφέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλοσοφῶ, λίαν φιλοσοφῶ. Ἱπποκρ.

Ὑ π ε ρ φ ι λ ό τ ι μ ο ς, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλότιμος, ἀγαπῶν τὴν τιμήν.

Ὑ π ε ρ φ λ ε γ μ α ί ν ω (φλεγμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλεγμαίνω, κάμνω φλέγωσιν. Ἱπποκρ.

Ὑ π έ ρ φ λ ο ι ο ς, ὁ, ἡ (φλοιός). Ἐμπαιδκ. παρὰ Πλουτάρχ. »Μῆλα ὑπέρφλοια· τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀκμάζοντα, χλωρά· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, τὰ ἔχοντα τὸν φλοιὸν ἐσωτερικῶς, καὶ ὑπεράνω τοῦ κράτος.

* Ὑ π ε ρ φ λ υ α ρ έ ω (φλυαρέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλυαρῶ.

Ὑ π ε ρ φ λ ύ ζ ω (φλύζω). Ἀναῤῥέω, ἐκχυσῶ, ἀναβράζω, = ὑπερκαχλάζω. Ἡσύχ.

Ὑ π ε ρ φ ο β έ ο μ α ι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλ. (φοβέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φοβοῦμαι. Ξενοφ.

Ὑ π έ ρ φ ο β ο ς, ὁ, ἡ (φόβος). Ὑπερμέτρως πεφοβισμένος, ἢ φοβούμενος, ὁ ὑπέρμετρον φόβον ἔχων.

Ὑ π ε ρ φ ο ρ έ ω, ῶ (φορέω), = ὑπερφέρω. Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω φέρω. Ξενοφ.

Ὑ π ε ρ φ ρ ί σ σ ω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (φρίσσω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φρίττω, φοβοῦμαι, »τινά», Λουκιαν.

Ὑ π ε ρ φ ρ ο ν έ ω, ῶ (ὑπέρφρων). Ὑψηλὰ φρονῶ παρ' ἄλλος τις, ὑψηλοφρονῶ, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους ἐξ ὑπερηφανείας, εἶμαι ὑπερήφανος, ἢ ὑπέρφρων, μεγαλόφρων· »τινίν», Ἡρόδοτ. 1, 199. β) ἐξ ὑπερηφανείας ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, συνήθ. μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἀγησ. 11, 2. »Ὁπότε εὐτυχοίη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπεφρόνεα· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Προμ. 822. Ἀριστοφ. Νεφ. 226. χωρὶς πτῶσ. Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1047. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔχω ὑψηλὰς, μεγάλας γνώσεις, μεγάλην μάθησιν, παιδείαν, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς γνώσεις, εἰς τὴν φρόνησιν, τὴν σοφίαν· παρ' Αἰσχίν. Ῥητ. »Ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον· ὑπερβαίνοντες τὸν δῆμον εἰς τὰς γνώσεις τῆς ἱστορίας. »Πάντα ὑπερφρονεῖν· λίαν, διόλου φρόνιμος εἶναι. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ὅθεν

Ὑ π ε ρ φ ρ ό ν η σ ι ς, εως, ἡ. Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, καταφρόνησις.

* Ὑ π ε ρ φ ρ ο ν τ ί ζ ω, μέλ. Ἀττ. ῶ (φροντίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίζω, εἶμαι παραπολὺ ἐμφροντις, Ἡλιόδ. σελ. 413. ἐκδ. Κοραῆ.

Ὑ π ε ρ φ ρ ό ν ω ς, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, ὑπέρφρων.

Ὑ π ε ρ φ ρ ο σ ύ ν η, ἡ· = ὑπερφρόνησις. Πλούτρ.

Ὑ π ε ρ φ ρ υ γ ί ο ς, ὁ, ἡ (Φρύγιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Ὑ π έ ρ φ ρ ω ν, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. -φρόνως (φρήν). Ὁ ὑψηλότερα παρ' ἄλλον τινὰ φρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ὑπερεπτικός, καταφρονητικός, ἀδικος, ἀγνώμων, μεγαλόφρων. 2) ἐπὶ καλοῦ, ὁ μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλόφρων, ἀνώτερος πάσης μικρολογίας· παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1236. »Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα».

Ὑ π ε ρ φ υ ή ς, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὑπερβαίνων τὴν φύσιν, ὑπεραυξημένος, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων αὐξήσας, ὁ ἐξέχων τῶν ἄλλων, ὑπεράγων, ὑπερβαίνων, Διογν. Λαέρτ. 1, 100. »Τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀσταχύων ῥάβδῳ παίων ἀπεθέριζον· ὅθεν, ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, ἀσυνήθης· ἐπὶ καλοῦ, Ἡρόδ. 9, 78. ἐπὶ κακοῦ δὲ, Ἡρόδ. 8, 116. πολλὰ μέγας, κάλλιστος, μεγαλοπρεπής, δυνατός κ.τ.τ. παρὰ Δημοσθέν. »Πῶς οὐχ' ὑπερφυέα; παράδοξον, παράξενον; Ἐπίῤῥ ὑπερφυῶς.

*Ὑ π ε ρ φ ύ ο μ α ι, μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (φύω, ἀνμλ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ὑπεράνω φύομαι, αὐξάνω, γίνομαι· ὅθεν 2) τροπ. ὑπὲρ τινος αὐξάνω, αὐξάνω περισσότερον παρ' ἄλλος τις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνω. Δίων Κάσ. »Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερέφυμεν· καὶ, »ὁ ὑπερφὺς Ἕλληνας ἰσχύϊ», Ἡρόδ. β', 127. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, φύω.)

Ὑ π ε ρ φ υ σ ά ω, ῶ (φυσάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φυσάω, πνέω.

Ὑ π ε ρ φ ω ν έ ω (φωνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μεγάλως φωνῶ, φωνάζω, ἢ ὁμιλῶ, = ὑπερβοῶ, καὶ, ὑπερθέγγομαι. Ἰουλιαν. καὶ Ἰώσηπ.

Ὑ π έ ρ φ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (φῶς). Λίαν, ὑπὲρ φύσιν φωτεινός, λαμπρός. Ἡμνῳδ.

Ὑ π ε ρ χ α ί ρ ω (χαίρω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χαίρω, εὐφραίνομαι· »τινίν», Εὐρ. Μηδ. 1192.

2) μετά τῆς μετοχ. τοῦ ῥήμ. κάμνω τι ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 3, 3.

Ὑ΄περχαλάω, μέλ. άσω (χαλάω). Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χαλάω, ἀνωθεν ἀπολύω, ἀφίνω ἐπὶ τὰ κάτω. Ἀνθολγ.

Ὑ΄περχαρής, ές, ές, ἡ (χαίρω). Ὁ ὑπερχαίρων, πολλὰ ἱλαρός, εὔθυμος, χαρούμενος, Πολβ.

Ὑ΄περχειλής, ές, ές, ἡ· καὶ

* Ὑ΄περχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Πλήρης, γεμάτος μέχρι τῶν χειλέων, γεμάτος τόσον πολύ, ὥστε ξεχειλίζει, ὑπερμεμετρημένος, ὑπερμετος.

Ὑ΄περχέω, μέλ. εύσω (χέω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπανω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χέω, χύνω, πλημμυρῶ. Παθητκ. ὑπερχέομαι, χύνομαι ἀπ' ἐπάνω, ἐκχειλίζω, ἐκχέομαι.

* Ὑ΄περχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ὤν, τροπ. οὐράνιος, θεῖος.

Ὑ΄περχλιδάω. ῶ (χλιδάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χλιδάω, ἡδυπαθῶ, παραδίδομαι ὑπέρμετρα εἰς τὰς ἡδονάς, εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, εἰς τὴν μαλθακότητα, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ. Σοφοκλ. Τραχ. 280. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ὑ΄περχολάω, ῶ (χολάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χολάω, χολιάζω, ὑπεραγανακτῶ, ὑπέρχολος εἶμαι ἢ γίνομαι. Ὁ Γαλην. εἰς Γλωσ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἐνεργητικ. »Ὑπερχολήσει, πολλῆς πληρώσει χολῆς«.

Ὑ΄περχολος, ὁ, ἡ (χολή). Περίχολος, ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος, λίαν θυμωμένος, χολιασμένος. Ἀντιφ. παρὰ Φωτ.

Ὑ΄περχομαι, μέλ. ὑπελεύσομαι, ἀόρ. ὑπῆλυθον, συνηθ. ὑπῆλθον· ἀπαρμφ. ὑπελθεῖν, ἀποθ. μετ' ἀορ. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἔρχομαι, ἐμβαίνω, ὑποτρέχω, παρεισδύομαι, ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι· μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ Λατ. subire· »ὑπῆλυθε θάμνους«, παρεισέδυ, ἐμβῆκεν, ἐχώθη ὑποκάτω εἰς τοὺς θάμνους, Ὀδ. Ε, 476. »ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαος«, Μ, 21. »ἐπεὶκε μέλαθρον ὑπέλθῃ«, Σ, 150. σπανιώτερα μετὰ δοτικ. Wytt. bibl. cr. 2, 1. pag. 43. sel. hist. pag. 346. Meineke Μένανδρ. σελ. 385. 2) κρυφίως, ἢ ἀνεπαισθήτως ὑπάγω ὑποκάτω, ἢ ἐμβαίνω μέσα, ὅθεν παρεισέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τῆ ψυχῆς διαθέσεων, παθῶν, τὰ ὁποῖα κυριεύουν τὸν ἄνθρωπον· μετὰ αἰτ. »Τρῶας τρόμος ὑπῆλθε γυῖα«, ἐπῆλθεν, ἐκυρίευσε τοὺς Τρῶας, ἢ τὰ μέλη τῶν Τρώων τρόμος. Ἰλ. Η, 215. »τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἕκαστον«, Γ, 44. ὡσαύτως, ὑπέρχεταί με φόβος, δέος, οἶκτος, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 1378. ἐξαιρτ. συχνάκις παρὰ Σοφοκλ. — 3) »Ὑπέρχομαι τινάς· πλησιάζω εἴς τινα μετὰ κολακείας, καὶ πάσχω μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ἀρεσκείας καὶ ὑπηρεσίας νὰ κερδήσω αὐτόν· μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον εὐπειθείας διὰ νὰ φανῶ εὐάρεστος εἴς τινα, καὶ νὰ κερδήσω αὐτοῦ τὴν ἀγάπην, ταπεινῶς καὶ μεθ' ὑπακοῆς φέρομαι, θεραπεύω καὶ κολακεύω. Ἀριστφ. Ἱππ. 459. »Τὸν ἄνδρα λόγοις ὑπῆλθεν« ἀντὶ τοῦ, ἐκολάκευσε. »Εἴδες, εἰ ὑπέρχεται· εἴδες ποτοῦ τρόπου μεταχειρίζεται· Ὁ Δημοσθέν. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, θεραπεύω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεγάλως τιμῶ τινα. Ξενοφ Λακ. 8, 2. »Ἐν τῇ Σπάρτῃ εἰ κρατίστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχὰς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται«. Πλάτ Κριτ. 15. »Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων· τιμῶν, κολακεύων, θεραπεύων, ἔνθα καὶ τὸ, δουλεύω, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον, προθύμως ὑπηρετῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, καὶ διὰ τοῦτο, κρυφίως φεύγω. Ξενοφ. Ἀθην. 2, 14. »Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους μᾶλλον«. 4) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, φενακίζω, ἀποπλανῶ τινα. Βρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 386. Bast. ep. cr. pag. 238. 5) κρυφίως, κεκρυμμένως, ἢ πανούργως σπεύδω εἴς τι, προσέρπω, καὶ σκύπτω, διὰ ν' ἀπολαύσω τι, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμτ. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 7. »Τυράννιδα ὑπέρχονται· ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμοῦσι, ζηλοῦσι, διώκουσι, ζητοῦσι ν' ἀποκτήσωσι, ν' ἀπολαύσωσι, τὴν ἀρχήν. 6) ὑποκάτω περιφέρομαι, ἢ ὑπάγω, περιέρχομαι. — Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. καὶ κατὰ τοὺς δύο τύπους. — »Ἡ δὲ δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθεν· ἢ δὲ ἐβίασεν ἢ μετεχειρίσθη αὐτὸν μετὰ δόλου. Πλούταρχ ὡς καὶ τὸ, ὑποτρέχειν, καὶ, ὑπάγειν, μετὰ δοτικ. ἴδε ἔτι καὶ, ὑποτρέχω.

Ὑ΄περχρεως, ὁ, ἡ (χρέος). Κατάχρεως, ὁ περισσότερον χρέος ἔχων παρὰ περιουσίαν, οὗ τινος τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὴν περιουσίαν του, πολὺ περισσότερον τῆς οὐσίας ὀφείλων. Δημοσθ.

Ὑ΄περχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χρήματα ἔχων, λίαν πλούτιος, πλουσιώτατος. Ὁκελλ.

Ὑ΄περχρονίζω (χρονίζω). Ὑπὲρ τὸν χρόνον εἶμαι, περιτσότερον εἶμαι, ἢ γίνομαι, ἢ διαρκῶ ἀπὸ τὸν ὡρισμένον χρόνον, διαβαίνω τὸν ὡρισμένον καιρόν, ἀργῶ. Ἡτύχ.

* Ὑ΄περχρόνιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑ΄περχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τοῦ χρόνου, ὁ ὑπεράνω ἢ ἔξω τῶν χρόνων ὤν, ἄναρχος, αἰώνιος, Ἡμνωθ.

Ὑ΄περχυσις, εως, ἡ (ὑπερχέω). Ἡ ἐπάνω τῶν χειλῶν ἐπὶ τὰ ἔξω χύσις, ἐκχείλισις, πλημμύρα· ἐκ τοῦ

Ὑ΄περχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὑπεράνωθέν τινος χωρῶ, ἀναχωρῶ, φευγω. Θουκυδ. 4, 43. ὅπου ὅμως ὁ Πόππων προχρίνει δικαίως »ὑποχωρέω«.

* Ὑ΄περψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀνώτερος, κρείττων τῆς ψυχῆς, δυνατώτερος, ἰσχυρώτερος παρὰ τὴν ψυχήν. Πλάτ. Τίμ. σελ. 88. Β. ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐκ πολλῶν χειρογράφων ἀποκατστ.

Ὑ΄περψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ψυχρός, κρύος. 2) καὶ μεταφρ. ἐπὶ ψυχροῦ τινος σώματος καὶ ἀστεϊσμοῦ.

Ὑ΄περψύχω (ψύχω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψύχω, ψυχραίνω. Ἱπποκρ.

Ὑ΄περῴα, καὶ, ὑπερῴη, ἡ, Ἰωνικ. Ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος· »ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν«, Ἰλ. Χ, 495. ἄλλως, οὐρανός, καὶ, οὐρανίσκος· κυρίως θηλυκ. τοῦ, ὑπερῷος· ἔνθα κυρίως συμπληροῦται τὸ, ὑπήνη.

* Ὑ΄περωδυνέω, = ὑπεροδυνέω, Ἱπποκρ.

Ὑ΄περωδυνία, ἡ (ὀδύνη). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀδύνη, πόνος.

* Ὑ΄περώδυνος, ὁ, ἡ, = ὑπερόδυνος, Σουΐδ.

Ὑ΄περωέω, ῶ (ἐρωέω, ὑπό). Ὑπαναχωρῶ, ὑποστρέφω, ὑποχωρῶ, ἀναποδίζω. Ἰλ. Θ, 121. 314. Ο, 452.

Ὑ΄περωθόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἤτοι ἐκ τοῦ ἀνῳγαίου οἰκήματος, ἢ δωματίου. Ὀδ. Α, 328.

Ὑ΄περώϊον, τό, ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερῷον, ὅπερ ἴδε.

* Ὑ΄περώϊος, ία, ῖον, ἴδε ὑπερῷοι.

Ὑ΄περωκεάνιος (ὠκεανός). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ὠκεανοῦ κείμενος.

Ὑ΄περωμία, ἡ (ὦμος). Τὸ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω τῶν ὤμων μέρος τοῦ σώματος. παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ΄περωνέομαι, οῦμαι, μέτ. ἀποθ. (ὠνέομαι, ἀνμλ.). Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω τι περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἀκριβὰ ἀγοράζω. ἀμφ.

Ὑ΄περώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Οὗτινος τὸ ὄνομα εἶναι ὑπέρτατον, ἢ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνονόμαστος, ἀνέκφραστος.

Ὑ΄περῷον, τό, ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερώϊον. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώγεον, τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ κατασκευασθέντος ἐδάφους οἴκημα, τὸ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δωμάτιον, ὅπου ἐκατοικοῦσαν αἱ γυναῖκες· »παρθένος αἰδοίη ὑπεραῖον εἰσαναβᾶσαι«, Ἰλ. Β, 514. »αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς πάρελέξατο λάθρη Ἑρμείαι«, Ἰλ Π, 184. ἔνθα τὸ, ὑπερῷ, εἶναι πληθ. τοῦ πρώτου τύπου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ Ὅμρ. πάντοτε οὕτω. Κυρίως δὲ εἶναι οὐδέτρ. τοῦ, ὑπερῷος, ἐξυπακουομ. τοῦ, οἴκημα.

* Ὑ΄περῷος, ῴα, ῷον, Ἰων. καὶ ἐπκ. ὑπερώϊος· ἐπίθ. ἐκ τῆς, ὑπέρ. Ἐπάνω κείμενος, εὑρισκόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὔχρηστ. εἰς τὰ οὐτ. ἢ ὑπερῴα, καὶ τὸ, ὑπερῷον. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ; ὑπέρ, καὶ, ῴϊον, ἤ, οἴα, εἶναι διόλου ψευδής· τὸ, ὑπερώϊος, — ῷος, ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς, ὑπέρ, ὡς τὸ, πατρώϊος, — ῷος, ἐκ τοῦ, πατήρ.)

Ὑ΄περωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Οὗ τινος ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ἢ ὁ καιρὸς εἶναι περασμένος, πλέον παρὰ ὥριμος, ὁ περασμένος ἀπὸ τὸν καιρόν του, παράωρος, παράκαιρος.

* Ὑ΄περωρόφιος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὁ ὑπὲρ τὸν ὄροφον, ἢ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστὴν ὤν· κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερορόφιος.

Ὑ΄περώσιος, ὁ, ἡ· παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεραίτιος· ἄλλως δὲ, = περιώσιος.

Ὑ΄περώτατος, άτη, ατον, σπανιώτρ. ποιητ. συγκριτικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος· παρὰ Πινδ. Νέμ. 8, 79.

Ὑ΄περωτάω, ῶ (ὑπό, ἐρωτάω). Ἀνεπαισθήτως ἐρωτῶ, ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ, ἀντερωτῶ, Πλάτ. Γοργ. 38.

Ὑ΄περώφθη. Παρώφθη, παρωράθη. Ἡσύχ. παθ. ἀόρ. τοῦ, ὑπεροράω.

Ὑ΄πεσθίω, μέλ. ὑπεράδομαι (ἐσθίω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἐσθίω, τρώγω. 2) κρυφίως τρώγω, κρυφοτρώγω, κατ' ὀλίγον ἐσθίω, κατατρώγω.

Ὑ΄πεσσεῖται, μέλ. Δωρκ. τοῦ, ὕπειμι, ἀντὶ, ὑπέτεται, ὑπέσται.

* Ὑ΄πεσταλμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, ὑποστέλλω. Μὲ συστολὴν, ταπεινώσιν, ταπεινῶς.

* Ὑ΄πέσταν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστησαν, γ'. πληθ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑφίστημι, Ἰλ.

* Ὑ΄πέσχεθον, ες, ε, κατ' ἐπέκτασιν ποιητ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπέχω, ἀντὶ, ὑπέσχον, Ἰλ. Η, 188.

Ὑ΄πέσχημαι, παρακμ. ἐκ τοῦ, ὑπέχομαι, ὑπισχνέομαι.

* Ὑ΄πεσχόμην, μέτ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι.

Ὑ΄πεύδιος, ὁ, ἡ (εὔδιος). Μικρόν ἢ ὀλίγον τι εὔδιος, ἥσυχος, γαληνιαῖος. Διόδωρ. Σικελ. Ἡσύχ. »Ὑπεύδιον, εὐδιῶσαν, γαληνιῶσαν· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνέμου καὶ καιροῦ. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. »Τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης· γαλήνη· καθόλου δὲ, ὀλίγον βέβαιος, ὁπωσοῦν βέβαιος. (Τὸ σύνηθ. βραχὺ ἰῶτα μεταχειρίζεται ὁ Ἄρατ, Διοσ. 280. μακρὸν, ὅπου ὅμως καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ εἶναι μακρά.)

Ὑ΄πεύθυνος, ὁ, ἡ (εὔθυνος). Ὁ ὑπὸ εὐθύνην ὤν, ὅς τις ἔχει χρέος νὰ ἀποδώσῃ λόγον, ἢ λογαριασμόν, εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τοῦ χρηματικοῦ ταμείου, ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιώματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιφορτισμένος· »ὑπεύθυνος ἀρχῆς«, κατ' ἀντίθ. τοῦ »μουναρχίη«, παρ' Ἡροδ. 3, 80. »ὑπεύθυνος γράφεται«, καλεῖται εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ζητεῖται νὰ δώσῃ λόγον, λογαριασμόν. 2) Ἀστοφ. Ἱππ. 259. »Κἀποσυκάζεις, πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν«. ὁ Σχολ. »Τοὺς μηδέπω λογαριατμὸν παρεχομένους, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπιστεύθησαν«. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιωρισμένος, ὁ μὴ ὢν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἄλλου, »Ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί«. Δημοσθ. 2) ὑ-

παίτιος, ὑπόδικος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος, μετά γενικ.

* Ὑπευθύνω, ἀντί τοῦ, τιμωρῶ, μόνον παρά τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 104, ὅθεν τό ἔλαβε καί ὁ Βορίνος.

* Ὑπευνάομαι, παθ. (εὐνάω)· ὅθεν θηλ. μετχ. αόρ. «ὑπευνηθεῖσα», διάφορ. γραφ. παρ' Ἡσί. Θεογ. 374. ἐνθα ὅμως γράφεται ὀρθότερον «ὑποδμηθεῖσα», ὑποκάτω κειμένη, θηλ. ὑποκάτω τοῦ ἀνδρός· ὅθεν, ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. 2) ἔχω τι ὑποκάτω μου, «τινί»· «νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα», ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς τούς νεοσσούς, οἱ νεοσσοί θηλ. ἐκοιτάσθησαν ὑποκάτω της. Νίκανδρ. Ἀλ. 294.

Ὑπέχω, μέλ. ὑφέξω, ἀόρ. ὑπέσχον, ποιητ. ὑπέσχεθον (ἔχω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἔχω, κρατῶ, «ὑπέσχεθε χεῖρα», Ἰλ. Η, 188. ἐξαίρ. κρατῶ ὑποκάτω ἐν ἀγγείῳ, εἰς τό ὁποῖον χύνω ἀπό ἕν ἄλλο ἐπάνω κρατούμενον, Ἡρόδ. 1, 151. Ἀριστοφ. Εἰρ. 436. Ἀχαρ. 1052. β) ὑποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω· «ὑποστχών θήλεας ἵππους», ἔβαλεν αὐτάς ὑποκάτω εἰς τούς ἵππους εἰς ὀχεῖαν, Ἰλ. Ε, 269. 2) ἐντείνω, ἁπλόνω, ψάνω, δίδω, παρέχω· «ὠάν», δίδω ἀκρόασιν· Λατ. praebere aurem. Σιμωνίδ. «λόγον», δίδω λόγον, ἀπόκρισιν, ἀπολογίαν· «εὐθύνας», χρεωστῶ νά δώσω λογαριασμόν, εἶμαι ὑπόχρεως, ὑπεύθυνος, Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 33. «Δίκειν ὑπέχειν τινί». Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 18. ἀντί τοῦ, ἐκδικεῖσθαι, ἀνταποδοῦναι. «Ἔφεξω τοῖς κακίοσι δίκην». Εὐριπ. θέλω τούς κάμει σήν ἀνταμοιβήν, θέλω τούς ἐκδικηθῆ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 552. «Ἑαυτόν τινι», παραδίδω, ὑποβάλλω ἑαυτόν εἰς τινα, ἤ εἰς τι. Λατ. dare se alicui. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 44. καί μετά ἀπαρεμφ. Πλάτ. εἰς Γοργ. 51. «Τόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι ὅπως ἄν βούληται· δός σεαυτόν εἰς τόν Σωκράτη, καί ἄφες νά σέ ἐρωτᾷ, καί νά σέ δοκιμάζῃ, ὅπως αὐτός θέλῃ. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω, ὡς τό Λατιν. sustinere, μετά αἰτιατ. «πλοῦτος ὑπέχων μέριμνα», Πίνδ. Ὀλ. 2, 69. ὅθεν, ἀναδέχομαί τι, λαμβάνω τι εἰς ἐμαυτόν· «αἰτίαν», ἀναδέχομαι κατηγορίαν τι.ά. 4) προφασίζομαι, προσποιοῦμαι, «τήν ἐκεχειρίαν», Ἀριστοφ. Εἰρ. 907. — Περί τοῦ μέσου, συνεννοοῦμαι εἰς τι, ὑπόσχομαι, ἴδε, ὑπισχνέομαι.

Ὑπήβολος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί ὑπέβολος.

Ὑπηέριος, ὁ, ἡ (ἀήρ, ἠήρ). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἀέρος, ἤ εἰς τόν ἀέρα ὤν. «Κεῖνο ὑπηέριον», Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 157. ἐκεῖνο τό σκοτεινόν σῶμα, τό ὁποῖον ἐκεῖ μακράν φαίνεται.

Ὑπήκοον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 4, 68. Πλίν. 27, 11. Hypecoum procumbens Linn.

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ ἐπί τι ἀκούων, ἐπήκοος, κατήκοος, ὅθεν, ἀκροατής, μαθητής. 2) ὁ δίδων ἀκρόασιν, ἀκροαζόμενος. 3) εὐπειθής, ὅς τις ἀκούει τόν λόγον τινός, καί ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, ὑποτεταγμένος. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα»· συνήθως μετά γενικ. «Ὑπήκοος τοῦ βασιλέως». Ἡρόδ. 1, 102. 4, 167. καί συχνότερ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 232. 240. Πλούταρχ. «Πάσης φαντασίας ὑπήκοος», ὑποτεταγμένος. β) κατ' ἔξοχήν δέ, ὑποτελής, ὑπόχρεως νά πληρώνῃ φόρον, δόσιμον, Schaef. Διον. περί συνθ. σλ. 363. 4) εἰς τάς Ἀθήνας ἐκαλοῦντο «ὑπήκοοι», οἱ ὑποκείμενοι σύμμαχοι, κατ' ἀντίθ. τοῦ, αὐτόνομοι, Böckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 433. Ἡ λέξις συντάσσεται καί μετά γενικ. καί μετά δοτικ. μετά γενικ. μέν καθόλου παρ' Ἡσί. ὡσαύτως καί παρά Ξενοφ. ὅς τις ὅμως Κυρουπ. 2, 4, 22. ἔχει καί τήν δοτικήν· παρά τοῖς μεταγενεστερ. δέ ἐπικρατεῖ ἡ μετά δοτικ. σύνταξις, Ἑλμσλ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 287.

Ὑπήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὁ ὑποκάτω ἐλαύνων, πρός τά κάτω σύρων, κινῶν, κινητικός, καθαρτικός τῆς κοιλίας. «Φάρμακα ὑπήλατα». Ἱπποκρ. ἀντί τοῦ, ὑπαγωγά, κινητικά.

Ὑπηλιφής, ές, ὁ, ἡ (ὑπαλείφω). Ἠπαλειμμένος, πασαλειμμένος, κυρίως, ἀλειμμένος μετά πίσσης, παλαμισμένος. «Ναῦς ὑπαλιφής». Ἐτυμολόγ.

Ὑπημάτιος, ὁ, ἡ (ἡμαρ). Ὁ πρός τό ἑξημέρωμα ὤν, ἤ ἐρχόμενος, ὑπόρθριος, ὡς τό, ὑπηοῖος. Ὀππιαν.

Ὑπημύω, ἴδε τό Ὁμηρ. ὑπεμνήμυκε.

* Ὑπήνεικαν, γ' πληθ. πρότ. Ἰων. ἀόρ. τοῦ, ὑποφέρω, Ἰλ. Ε, 885.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ἀνεμώδης, ἀνεμιαῖος, ἐξαιρέτως λέγεται «Ὠόν ὑπηνέμιον». Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 5, 4. τό δίχα τοῦ ὀχευθῆναι, ὅ ἐστι, τό δίχα συνουσίας καί μίξεως γεννώμενον, καί ἐκ τοῦ ὁποίου δέν ἐξέρχεται νεοσσός, = οὐρινος, καί ἐντεῦθεν καθόλ. ἀντί τοῦ, κενός, εὔκαιρος, κούφιος. «Λόγος ὑπηνέμιος· ὀνείρατα ὑπηνέμια» κ. τ. τ. Ἔτι δέ 2) καί ἀντί τοῦ, ταχύς. Νόν. «Ποῦς ὑπηνέμιος· ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος παρά Πλουτάρχ. Σερτώρ. 12. «Ἄνθρωποι ὑπηνέμιοι», ἔρμην. διά τοῦ, πλάνητες, ἤ κοῦφοι, κενοί.

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπό τό κάτω μέρος τοῦ ἀνέμου, ἤτοι ὑπό τόν ἄνεμον ὤν, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπό τήν σκέπην τοῦ ἀνέμου τυγχάνων, ἤ τόν ἄνεμον ὄπισθεν ἔχων, ὁ μή ὑποκείμενος, μή ἐκτεθειμένος εἰς τόν ἄνεμον. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 7. «Δικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (μέρους τῆς ἅλω) ἀρχόμενος»· ἀντίθ. τοῦ, προσήνεμος. 2) ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος· ὡς τό προηγμ.

Ὑπήνη, ης, ἡ. Τό ὑποκάτω τῆς ῥινός μέρος, ἔνθα φύεται ὁ μύσταξ, ὁ ὑπό τήν ῥῖνα τόπος, τό ἐπάνω χείλος· ἤ κατ' ἄλλους, τό κάτω χείλος, καί ὅλον τό τῆς σιαγόνος καί τό περί τήν ῥῖνα μέρος, ἔνθα φύεται καί ὁ μύσταξ, καί τό γένειον, τουτέστιν, ὅλη ἡ τρίχωσις αὕτη καί ἐντεῦθεν καί αὐτό τό γένειον. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1072. «Ὑπήνας ἕλκοντες»· ἀφίοντες νά φυτρώνωσι τά γένεια. (ἐκ τῆς ὑπό, καί τοῦ ἀρχαίου, ἠνη, ὅθεν ὑποκορ. ἠνίον, τό εἰς τό στόμα τοῦ ζώου ἐμβαῖνον μέρος τοῦ χαλινοῦ, οὗ τινος καί τό ὑποκάτω μέρος, ὑπήνη, λέγεται, καθώς καί τά λοιπά μέρη, κημός, καί, χαλινοί)· ὅθεν

Ὑπηνήτης, ου, ὁ. Ὁ ὑπήνην, ἤτοι γένειον ἔχων, ἀμαιῶς, ἄρτι γενειῶν· «πρῶτον ὑπηνήτης». Ἰλ. Ω, 348. Ὀδ. Κ, 279.

Ὑπηνόβιος, ὁ, ἡ. Πλάτων ὁ Κωμικός παρ' Εὐστραθ. εἰς τά ἠθικά τοῦ Ἀριστοτ. σελ. 58. καλεῖ οὕτω Λακεδαιμόνιον τινά, διότι εἶχε γένεια, ἀντί τοῦ, ὁ φέρων, ἔχων γένειον δι' ὅλης του τῆς ζωῆς· ἄμφ.

Ὑπηοῖος (ἠώς). Ὁ πρός τήν ἠώ, πρός τήν πρωΐαν, ἤτοι αὐγήν ὤν, ἤ γινόμενος· «πρωΐ δ' ὑπηοῖοι σύν τεύχεσι θωρηχθέντες· πρωΐοι», θηλ. περί τήν αὐγήν, Ἰλ Θ, 530. Σ, 277. «ἴδον... Μέντορα δῖον χθιζόν ὑπηοῖον», τόν εἶδα χθές τό πρωΐ, Ὀδ. Δ, 656. «Στίβη ὑπηοίη· ἡ ἑωθινή πάχνη, ἤτοι ἡ πρωϊνή, ἤ τῆς αὐγῆς, ἡ πρός ὄρθρον γινομένη, Ὀδ. Ρ, 25. Ἀπολλών. 4, 841. «Ὡς κεν ὑπηῶοι μνησαίατο νόστον ἐλέσθαι». Ὁ Σχολ. κατά τόν καιρόν τῆς ἡσύχ· ὡς τό τῆς συνηθείας· «Ὅταν ἐξημερώθησαν· παρβλ. ὑπηῶος.

*Ὑπήρεμα, ἠκάλλιον, ὑπηρέμα· ἐπίρ. (ἠρέμα). Ὀλίγον ἡσύχως, σιγά, κατ' ὀλίγον· «ὑπηρέμα πορφύρουσαν», μικρόν, ὀλίγον τι πορφύρουσαν, κοκκινίζουσαν. Διονύσ. Περιηγ. 1122.

Ὑπηρεσία, ἡ (ὑπηρετέω). Κυρίως, ἡ δουλεία, ἡ ἐκδούλευσις τῶν κωπηλατῶν καί ναυτῶν, ἡ κωπηλασία. β) κατά πληθ. ἀριθμ. «ὑπηρεσίαι», αὐτοί οἱ ὑπηρέται, ἤτοι οἱ κωπηλάται, διαφορετικοί ὄντες τῶν θρανιτῶν, οἱ τινες ἐκωπηλάτουν πάντοτε μετά τῶν μεγαλητέρων κωπῶν, καί ἔκαμναν ἄρα καί τήν μεγαλητέραν ἤ βαρυτέραν δουλείαν, Θουκυδ. 8, 1. «Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσίν· οἱ κωπηλάται, οἱ ναῦται· ὡς καί παρ' Ἰσοκρ. καί Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. 6, 1. οὕτω μεταχειρίζεται τήν λέξιν καί ὁ Δημοσθ. ὅστις διακρίνει τούς ὑπηρέτας, ἐπιβάτας, καί, ναῦτας· καί ἐντεῦθεν καθόλου λέγεται «ὑπηρεσίαι καί οἱ κωπηλάται αὐτοί, καί τό ἔργον αὐτῶν, ἤτοι ἡ κωπηλασία. 2) ἡ δυσκολωτέρα ἐργασία, ἤτοι ἡ διά χειρῶν γινομένη βαρεῖα δουλεία, τό βαρύ ὑπούργημα ἤ διακόνημα, πᾶσα δούλευσις, ἡ θεραπεία, βοήθεια, καί προστασία, ἐπί οἰκετῶν, θεραπόντων, καί δούλων εὔχρηστ. «δούλους, οἷς οὐδέν πλέον ὑπηρεσίας προσήκεια», Ξενοφ. Ἐπ. 1, 3. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 602. «Ἦν δουλείαν οὖσαν ἐφαστκες χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν· ἀντί τοῦ, ναυτικήν ἐργασίαν, δουλείαν. β) εἰς τόν πληθ. ἀριθμ. ἡ τάξις τῶν τεχνιτῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς δουλείας, ὅλον τό τάγμα τῶν ἐργαζομένων, δουλευόντων ἀνθρώπων. 3) εἰς τάς Ἀθήνας ἐξαιρ. ἐκδούλευσις, τήν ὁποίαν ἔκαμνέ τις εἰς τήν πολιτείαν, διαφέρουσα τοῦ, ἀρχή, ὅτι αὕτη μέν ἐθιοικεῖτο ἀμισθί· ἡ δέ ὑπηρεσία, ἐγίνετο μέ μισθόν, Böckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 257. Εὑρίσκεται δέ παρά ποιητ. καί ὑπειρεσία, γραφόμενον.

Ὑπηρέσιον, τό. Δέρμα τι ὡς προσκεφάλαιον, ἐπί τοῦ ὁποίου κάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, οἱ κωπηλάται, ἤ κατ' Ἡσύχ. «Ὑπηρέσια, (τά)», τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα ὡς προσκεφάλαια, ἐφ' ὧν καθέζονται». Θουκυδ. 2, 93. «Λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τήν κώπην καί τό ὑπηρέσιον καί τόν τροπωτήρα· ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Ὑπηρέσιόν ἐστι, τό κῶας, ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, διά τό μή συντρίβεσθαι αὐτῶν τάς πυγάς· ἄρα τό, ὑποπύγιον, ἤ, προσπύγιον (τό προσκέφαλον τοῦ κώλου). Ἐρατοσθένης παρά Στράβ. 2. καί ἀντί τοῦ, ἐπίβλημα τοῦ ἵππου· ἐφίππειον, σέλλα, Ἰσοκρ. Συμμ. 16. 2) τό διά τῆς ἐρετίας, ἤτοι κωπηλασίας κινούμενον, καί ἐπί τά πρόσω χωροῦν πλοῖον (καΐκιον μέ τά κωπία ταξειδεῦον). Διόδ. Σικελ. 20, 4. 3) ὁ μισθός τοῦ ὑπηρέτου. Ὁ Φώτ. ἔχει ἔτι· «Ὑπηρέσιον, ὁ διδόμενος μισθός τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις, καί ἐρέσσουσι, καί δουλεύουσιν».

Ὑπηρετέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑπηρέτης). Κυρίως, κωπηλατῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω εἰς τήν κωπηλασίαν, ἤτοι ὑπηρεσίαν, καί ἐντεῦθεν 2) καθόλου ἀντί τοῦ δουλεύω, διακονῶ, ὑπουργῶ· τά τοῦ οἰκέτου ἤ ὑπηρέτου ἔργα ἐκτελῶ, χεῖρα βοηθείας δίδω, βοηθῶ, προστατεύω, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συμπράττω, κάμνω δούλευσιν, ζῶ κατά τήν ἀρέσκειάν τινος, ὑπέρχομαι, κάμνω τι πρός βοήθειαν, ὄφελος, καί κέρδος ἤ ἀρέσκειάν τινος, ὑπακούω εἴς τινα χαριζόμενος· μετά δοτικ. προσ. «τινί ἔς τιν», Ἡρόδ. 1, 109. καί μετά αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 15. Καί εἰς μέτ. διάθ. ὅθεν, «τό ὑπηρετούμενον», οἱ δοῦλοι. Τό μέσον παρά Σοφοκλ. Ἠλέκ. 1306. «Οὐ γάρ ἄν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι· ἀντί τοῦ ἐνεργ. ὑπηρετοίην, ἐκλαμβάνει ὁ Ἑρμάν. ἀλλά παρ' Ἡροδ. 1, 108. ἐπιτρόθη ἀρχετά. Παθτ. ητα ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ὑπηρετέεται, ὅσα σῆς προσφέρονται εἰς ἐκδούλευσιν, Ἡρόδ. 4, 139.

Ὑπηρέτημα, τό. Τό ὑπούργημα, δούλευσις, δουλεία, βοήθεια. Πλούταρχ.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω, ἐρέτης). Κυρίως ὁ κωπηλάτης τάξεώς τινος, ὁ ὑπό ἐρεσίαν, ἤτοι κωπηλασίαν ὤν· καί ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ ναύτης, ἐκτός τοῦ (ναυτικοῦ) στρατιώτου, ὁ περί τό

πηδάλιον τῆς νεὼς ὤν, ὁ περὶ τὰ σχοινία, τὰ ἱστία, τὰς ἀντλίας, τὴν ἄγκυραν κ. τ. τ. ὤν, ὁ ἐργαζόμενος καὶ δουλεύων εἰς τὸ πλοῖον. 2) ὑπουργός, οἰκέτης, θεράπων, δορυφόρος, ὀπαδός, δοῦλος, συνεργός, συμβιηθός, συμπράκτωρ, δίδων χεῖρα βοηθείας, ἡ προσφέρων εἴς τι ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαιρέτως δοῦλος, ὅς τις ἐσυνώδευεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν ὁπλίτην, καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σκεύη, τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὴν ἀσπίδα, ὅλως σκευοφόρος λεγόμενος, Böckh Ath. Staatshaush. 1, σελ. 192. 4) παρὰ Ξενοφ. τάγμα τι εἰς τὸν στρατόν, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε προχείρως εἰς πᾶσαν χρείαν τοῦ στρατεύματος. — Εἰς τὴν Ν. Δ. ἐλέγετο, ὑπηρέτης, α) ὁ δοῦλος τοῦ κριτηρίου, ὅς τις ἔσυρε τοὺς καταδίκους εἰς τὴν φυλακήν, Ματθ. 5, 25. ὁ καὶ πράκτωρ, Λουκ. 12, 58. ἄλλως λεγόμενος. β) πληθ. ὑπηρέται, οἱ φυλάττοντες τὰ εἰς τὴν συναγωγὴν ἀνήκοντα πράγματα, καὶ ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχισυναγώγου, Λουκ. 4, 20.

Ὑπηρέτησις, εως, ἡ (ὑπηρετέω). Τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπουργία, διακονία, ἐκδούλευσις, ἡ κατὰ χρέος καὶ κατὰ χάριν, ἢ κατὰ ἀρέσκειαν δούλευσις, = ὑπηρέτημα. Ἀριστοτ. Ῥητ. 2. »Ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶνα. — ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατιν. Ministerium. καὶ τὸ Γαλ. Charge de faire quelque chose, ministère, service, office.

Ὑπηρετικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑπηρετεῖν ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος· »πλοῖον», διὰ κωπῶν κινούμενον πλοῖον. 2) καθόλου δέ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν χεῖρα βοηθείας, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ἐκδουλεύειν. »Ὅπλα ὑπηρετικά». Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 18. τὸ μισθωτὸν στράτευμα, ἤτοι οἱ μισθοφόροι. »Πλοῖον ὑπηρετικόν». Δημοσθ. καὶ »Κέλης ὑπηρετικός». Ξενοφ. τὸ συμβοηθητικὸν πλοῖον, ὅ ἐστι, πλοῖον μικρὸν χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου.

Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ὑπηρέτης, σημασ. 2. Οἰκέτις, δούλη, θεράπαινα, βοηθήτρια κ. τ. τ.

* Ὑπήριπε, γ'. πρόσπ. ἐνικ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερείπω, Ἰλ.

Ὑπήσω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑψήσω, μέλ. τοῦ, ὑψήνω, Ἡρόδ.

Ὑπήτριον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἤτρου μέρος τοῦ σώματος, ὑπογάστριον, ἐφήβαιον. Ἀθήν. 9, σελ. 399.

Ὑπηχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἠχέω). Ὑποκάτω ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἀντηχῶ, παρ' Ἡσιόδ. »Ὑπὸ δ' ἤχεον οὔρεα μακρά». καὶ Φερεκράτει κωμικ. παρ' Ἀθην. 6. »Εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας». 2) συνεπηχῶ, συμφωνῶ, μικρόν τι, ἢ ὀλίγον ἠχῶ· καὶ Πλούτρ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. »Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἐκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγενές».

Ὑπηῴος, ῴα, ῴον (ἠώς)· = ὑπηοῖος.

* Ὑπιδέσθαι, ἀπαρμ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ, ὑφοράω.

* Ὑπίημι, Ἰων. ἀντὶ, ὑφίημι. Ἡρόδ.

Ὑπίλλω (ἰλλω). Κυρίως, πρὸς τὰ κάτω τυλίττω, εἰς τὰ κάτω συστέλλω, συμμαζόνω· »οὐρὰν ὑπίλλειν», ὑποκινεῖν καὶ ὑποσείειν τὴν οὐράν, καθὼς ὁ κύων, ὁ σκύλος, ὅταν κολακεύῃ τινά. remulcere caudam· ἔτι δὲ καὶ, κινεῖν τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ φόβου τροπ. »Ὑπίλλειν στόμα». ὑποτάσσειν τὸ στόμα, ἤτοι τὴν ὁμιλίαν εἴς τινα, τοῦτέστι, σιωπῶν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 506. »Ὁρῶσι χ' οἳ δε σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα· ὑποβάλλουσι κλείοντες καὶ ἐνδάκνουσι τὸ χεῖλος· τοῦτέστι, διάσε τὸ στόμα συστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ στόματος λόγους· ὅ,τι ὀλίγον πρότερον εἶπε· »εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος», ἔκδ. Νεοφ. Δουκ. παρβλ. Βοντμ. Λεξιλ. 2, σελ. 150. ἴδε καὶ, ὑπειλέω.

Ὑπιλλωπέω, ῶ (ἰλλωπέω). Ὀλίγον τι βλεφαρίζω, κινῶ τὰς βλεφαρίδας, σκαρδαμύττω· εἰς τὰς τοῦ Ἡρακλείτου Ἀλληγ. 70. ἀναγινώσκει οὕτως ὁ Ἐμστερχούσιος, ἔνθα νῦν »Ὑπολωπῶν κεῖται· ἴδε, ὑπολωπάω.

Ὑπινέω, ῶ (ἰνέω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκενόνω, ἀδειάζω, ἀμφ.

* Ὑπισθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὄπισθε, ὡς τὸ, ἐξύπισθα, ἀντὶ, ἐξόπισθε.

* Ὑπίστημι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφίστημι. Ἡρόδ.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, Ἰων. ἐνεστ. ὑπίσχομαι, μέλ. ὑποσχήσομαι, ἀόρ. ὑπεσχόμην, προσταχ. ὑπόσχου· συνιθ. δὲ μὲ παθητ. τύπ. ὑποσχέθητι παράκ. ὑπέσχημαι. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται, καθὼς ὁ Ἡρόδ. μόνον τὸν Ἰων. ἐνεστ. καὶ τὸν ἀόρ. (ἔχω, ἴσχω). Κυρίως, κρατοῦμαι ὑποκάτω, ὅθεν ὑποβάλλομαι, ὑποδύομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω εἰς ἐμαυτόν, τοῦτέστιν, ὁμολογῶ, συντίθεμαι, ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι· πολλάκις παρ' Ὅμρ. ἐξαιρετ. ἐπὶ πατρὸς, ὅς τις ὑπόσχεται εἴς τινα τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, ὅς τις ἀρραβωνίζει μετά τινος τὴν θυγατέρα του· »Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι (θυγατέρα)», Ἰλ. Ν, 368. »ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἧνα, 376. Ὀδσ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νύμφης, ἥτις δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ὑπόσχεσιν· »ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ», Ὀδσ. Β, 91. Ν, 380. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς Πηνελόπης, ἥτις ὑποκρινομένη ὑπέσχετο εἰς τὸν καθένα τὸν γάμον της· ἔτι δὲ καὶ, ὑπόσχομαί τι εἰς τοὺς θεούς· »καὶ οἱ (Ἀθήνῃ) ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς», Ἰλ. Ζ, 93. »ὑποσχεσθαι δ' ἑκατόμβας», 115. »ὑπίσχεται ἱερὰ καλά», Ψ, 209. παραβλ. 195. Συνιθ. »τινί τι· »ὅσσα τοι... ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων», Ἰλ. Ι, 263. »ἃς τε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Μ, 236. Τ, 141. Τ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἰλ. Ζ, 63. 274. Ν, 368. Χ, 114. Ὀδ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλ. »ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι... τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν», Ὀδ. Θ, 347 μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἰλ. Β, 112. Ι, 19. »ἀλλὰ τὸ »ἀπονέεσθαι» ἔχει μέλλοντ. σημασίαν· μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lob. Φρυν. σελ. 749. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. εἰς δὲ τὴν Κυρουπ. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, »ἢ μήν», ἑπομένου τοῦ μέλλ. κατ' ἀπαρέμφ. Ξενφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 3. Καθόλου δέ, βεβαιόνω, διεγείρω ἐλπίδα, προσδοκίαν, προφασίζομαι, προσποιοῦμαι· ὡς τὸ Λατν. proliteri, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἡρόδ. 2, 28. 7, 104. Δημοσθ. »Εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖται». (Κυρίως τὸ, ὑπισχνέομαι, εἶναι ἄλλος σχηματισμὸς τοῦ, ὑπέχομαι, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἔδοκε καὶ πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ, ὑπισχνέομαι.)

* Ὑπίσχνιος, ὁ, ἡ (ἰσχνος). Ὑπὸ τὸν πόδα, ὑποπόδιος, ἀμφβ.

Ὑπισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Ὀλίγον τι ἰσχνός, ξηρὸς, λεπτός.

Ὑπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑπισχνέομαι, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ.

Ὑπιωγή, ἡ. Ὀδσ. Ε, 404. »ἀέγνωσάν τινες »ὑπιωγαίω» ἀντὶ, ἐπιωγαί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπιωγαί, ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη.»

Ὑπναλέος, έα, έον (ὕπνος). Ὑπνώδης, ὑπὸ ὕπνου κατακυριευμένος. Νίκαιν. Ἀλεξ. 85. »Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας». ὁ Σχολ. »Ἄλλοτε δὲ ἄσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυνόμενος ὑπνῳ», 2) ἐνεργ. φέρων, προξενῶν ὕπνον.

Ὑπναπάτης, ου, ὁ (ὕπνος, ἀπατάω). Ὁ εἰς τὸν ὕπνον ἀπατῶν, ἢ ἡδύνων. »Χρὼς ὑπναπάτης». Μελέαγρ. Ἐπιγρμ.

Ὑπνάω, ῶ, Ἰωνικ. ὑπνέω (ὕπνος)· ἐξαιρέτως κατὰ μέσην διάθεσιν. Ὑπνόω, κοιμῶμαι· κάλλιον δὲ ἀντὶ τοῦ, νυστάζω, ὕπνου ἐπιθυμῶ, ὡς καὶ τὸ, πεινάω, καὶ διψάω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγράφη ποτὲ »ὑπνιάω» διότι ἡ συνήθεια ἔχει ἐντεῦθεν τὸ, »Ὑνιάρης, ία, ὁ τὸν ὕπνον ἀγαπῶν, ὑπναλέος· ὅθεν

Ὑπνηλός, ή, όν· ποιητ. ἀντὶ, ὑπναλέος. Νίκαν. Θηρ. καὶ Ἀθήν. 15. »Ὑπεξῆλθεν ἐκ συμποσίου ὑπνηλὸς, κάρτα γινόμενος» ἀλλὰ καὶ παρὰ Διογ. Λαέρτ. 6, 77. καὶ ἄλλως εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα πεζογράφους.

Ὑπνητικός, ή, όν (ὑπνάω). Ὁ εἰς ὕπνον ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὕπνον. Παρ' Ἀθην. 1. σελ 32. ἀντὶ τοῦ, ὑπνωτικός· ἀμφ.

* Ὑπνίζω (ὕπνος). Εἰς ὕπνον φέρω, κοιμίζω. Φρύνιχ. Βεκκερ. σελ. 68.

Ὑπνικός, ή, όν (ὕπνος). Ὁ εἰς ὕπνον ἀνήκων, ὁ ὕπνον προξενῶν, ὑπνωτικός. Ἱπποκρ.

Ὕπνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὕπνος. Μικρὸς, ὀλίγος ὕπνος. Ἀριστοφ.

Ὑπνοδότειρα, ἡ. Ἡ ὕπνον παρέχουσα, δίδουσα. Εὐρίπ. Ὀρ. 175. »Πότνια, πότνια νύξ, ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν, ἐρεβόθεν ἴθι» θηλυκ. τοῦ

Ὑπνοδοτήρ, ῆρος, ὁ· = ὑπνοδότης.

Ὑπνοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τὸν ὕπνον δίδων, χαρίζων.

Ὑπνοδότις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑπνοδότης.

Ὑπνοδώτης, ου, ὁ· = ὑπνοδότης.

Ὑπνοδώτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑπνοδώτης.

Ὑπνομαχέω, ῶ (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον, ἀποστρέφομαι αὐτὸν, ἢ ἀνθίσταμαι εἰς αὐτόν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 26. καὶ Δίων Κάσ.

* Ὕπνον, τό. Βρύον, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ δένδρα.

Ὑπνοποιέω, ῶ. Ὕπνον ποιῶ, προξενῶ· ἐκ τοῦ

Ὑπνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕπνον ποιῶν, φέρων, ὁ κοιμίζων.

Ὕπνος, ὁ. Ἡ τῶν ζωτικῶν ὀργάνων ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία· πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ὀδ. Λ, 245. καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου· »πεστών», κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον», Ἰλ. Δ, 241. ὕπνον κοιμᾶσθαι, = ὑπνοῦν, ἀμετβ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πολλάκις κατὰ τὸν πληθ. ἀριθμ. Schaef. Λογγ. σελ. 343. »περὶ πρώτου ὕπνου», εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου ὕπνου· καὶ, »περὶ πρώτους ὕπνους». φράσεις ἀντὶ τοῦ, κοιμᾶσθαι, παρ' Ὅμ. »Ὕπνος ἱκάνει, αἱρεῖν, ἐπιλαμβάνειν, μάρπτειν, πεδεῖν, ἔχειν· καὶ »Ὕπνος ἐπέρχεσθαι, ἐπορούειν, ἐπὶ βλεφάροις πίπτειν, ἐφιζάνειν, βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν· καὶ, »Ὕπνον αἱρεῖν, λαμβάνειν, ἀωτεῖν», »Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν, χεύειν». Καὶ παρ' ἄλλοις »Ὕπνου τυγχάνειν, καταφέρεσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον». Ξενοφ. »Ὕπνῳ ἥδεσθαι». »Ὕπνου ἐμπίπλασθαι· καὶ »Ἐν ὕπνῳ εἰμί· ἀντὶ τοῦ, κοιμῶμαι. Ἰλ. Κ, 2. »Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ· ἀντὶ τοῦ, δαμασθέντες ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν λέγομεν· »Ἀπέκαμα ἀπὸ ὕπνου· ὅ ἐστιν, ἀπὸ ἔλλειψιν ὕπνου. — Ἐναντίως δὲ λέγεται· »Ὕπνος ἀνιέναι, ἐκσείεσθαι βλεφάρων ἢ ἀπέλλυσθαι· καὶ »Ὕπνον ἀποσείεσθαι, ἐγείρεσθαι, ἀνορούειν, ἐκθορεῖν». »Ἐξ ὕπνου ἀιεγείρειν, ἐξεγείρειν». — Ἐπίθετα παρ' Ὅμρ. »Ὕπνος γλυκύς, γλυκερός, γλυκύθυμος, μελιηδής, νήδυμος, νήγρετος, ἀμβρόσιος, μαλακός, λυσιμελής, παντάμαρτος, λύων μελη-

δήματα θυμοῦ, ἀπήμων, μελίφρων, ἡδύς. 2) ὡς κύρ. ὄνομ. ὁ μυθικὸς Θεός, ὁ τοῦ Θανάτου δίδυμος ἀδελφός, „ἐνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ θανάτοιο", Ἰλ. Ξ, 231. Π, 672. 682. κατὰ τὸν Ἡσίδ. Θεογ. 212. υἱὸς τῆς Νυκτὸς χωρὶς πατρός· Γαλην. „Ὕπνος γάρ ὡς καὶ τῶν ποιητῶν ἐστιν ἀκοῦσαι λεγόντων ἀδελφὸς ἐστι θανάτου· καὶ ἐν αὐτῷ κοινὸν ὑπάρχει μόνον πρὸς τοὺς ζῶντας, ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ἐργασία· τὰ δ' ἄλλα πάντα τοῖς ἀποθνήσκουσιν ὅμοια· μὴ βλέπειν, μὴ ἀκούειν, μὴ φρονεῖν, μὴ νοεῖν, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, ἀλόγιστον ἐρρίφθαι". (Πιθαν. συγγεν. μὲ τὸ, ὕπτιος, ὕψος, ὡς καὶ μὲ Λατ. supnus, sumnus, somnus, supinus, ὅθεν κυρίως, τὸ κεῖσθαι τἀνάσκελα. Οἱ Ἀττ. ποιηταί, καὶ οἱ Ἐπιγρ. μεταχειρίζονται τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνίοτε βραχείαν, Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 261. obs. cr. in Anth. σελ. 20.) ὅθεν

*Τ'πνοφανής, ὁ, ἡ, (φαίνομαι) Ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον. Μανέθ. 4, 364.

Τ'πνοφόβης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν ὕπνον, ἢ εἰς τὰ ὀνείρατα φοβῶν, ἐκπλήττων, τρομάζων Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 517. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Τ'πνοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ ὕπνον φέρων, προξενῶν. Πλούταρχ.

Τ'πνόω, ῶ. Μ. ώσω. (ὕπνος) Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω τινά. 2) Οὐδέτ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. Ἡροδ. 3, 69. ἴδε καὶ, ὑπνώω· παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω.

Τ'πνώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὕπνος, εἶδος) Κλίνων εἰς ὕπνον, νυστάζων, κεκοιμισμένος, κοιμώμενος, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1050. Ἑπνωτικός, κλίσιν πρὸς ὕπνον ἔχων. ὅθεν

*Τ'πνωδία, ἡ. Τὸ κλίσιν ἔχειν πρὸς ὕπνον, νυσταγμός.

*Τ'πνῶν, Λακωνικ. ἀπαρεμφ. τοῦ, ὑπνόω, ἀντὶ, ὑπνοῦν. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 143.

Τ'πνώσσω, καὶ, Ὑπνώττω, Ἀττ. =ὑπνόω, Νυστάζω, ἔχω κλίσιν νὰ κοιμηθῶ, ἢ εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Τ'πνωτικός, ή, όν. (ὑπνόω) Ἐπιτήδειος ἢ δύναμιν ἔχων τοῦ προξενῆσαι ὕπνον· ὑπνοποιός, ὑπνοφόρος. Ἀριστοτέλ. περὶ ὕπνου, καὶ ἀγρυπνίας. „Πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ, καὶ τὰ βρωτά". 2) Οὐδετέρ. Ὁ κλίσιν εἰς ὕπνον ἔχων, ὁ εἰς ὕπνον καταφερής, ἢ ἐπιῤῥεπής, ὁ νυστάζων, ὑπναλέος. Ἀριστοτέλ. „ὑπνωτικῶς ἔχω· ἀντὶ τοῦ, νυστάζω.

Τ'πνώω, ῶ. Ἐπικ. ἀντὶ, ὑπνόω, σημσ. 2. ἀμεταβ. κοιμῶμαι· „ὑπνώοντας ἐγείρειν", Ἰλ. Ω, 344. Ὀδ. Ε, 48. Ω, 4. τροπικ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν δύωσι, τελειώσαντες τὸν περιφορικὸν δρόμον των, Κολουθ. 342.

Τ'πό, Πρόθεσ. μετὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτιατ. συντασσομένη· κυρία σημασία αὐτῆς, ὑποκάτω· ποιητ. ἐξαιρ. ἐπικ. ὅπου ἡ λήγουσα, ὅταν ἐλλείπῃ θέσις, πρέπει νὰ ᾖναι μακρὰ, ὑπαί, ἀπὸ τὸν Οὐόλφιον ὅμως παρ' Ὁμήρ. μόνον πρὸ τοῦ, δ. Ἰλ. Γ, 217. Κ, 376. Λ, 417. Μ, 149. Ο, 4. Ἡσιόδ. Ἀσ. 71, καὶ πρὸ τοῦ, π, παραληφθεῖσα, Ἰλ. Β, 824. οὐδέποτε πρὸ τοῦ, λ, ν, ἢ ρ, ἀλλ' οὔτε πρὸ φωνήεντος, Ἰλ. Ο, 275. Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς συνθέσεις, ὡς, ὑπαιδείδοικα, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 165. Εἰς τοὺς διαλόγους ἀπαντᾶται ἡ, ὑπαί, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 970.

Α) μετὰ γενικῆς. 1) σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται, ἢ προέρχεταί τι· ὅθεν, „αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου", θέλουν ἐξέλθει πάλιν ὑποκάτω εἰς τὸ ζόφος. Ἰλ. Φ, 56. „ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους"· πότης πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Ἰλ. Δ, 276. ἡ βρύσις ἐκρέει ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ὀδ. Ι, 141. „ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξεφάανθεν", οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπαν τρομερὰ ὑποκάτω εἰς τὰ βλέφαρα, Ἰλ. Π, 17. „ὑπὸ χθονὸς ἤκε φώωσδε", ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς, Ἡσιοδ. Θεογ. 669. ἐξαιρ. ἐκ τῆς βίας τινός, εἰς τὰ ῥήματα, ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύεσθαι, ἐρύειν, Ἰλ. Ι, 248. Ν, 198. Ρ, 224. 235. 645. Τ, 73. Φ, 553. ἐκ τινος κινδύνου, Ἰλ. Ψ, 86. παρβλ. Ἑρμᾶν. Εὐρ. Ἑκαβ. 53. „λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ", λύειν ἵππους ὑποκάτω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Θ, 543. Ω, 576. Ὀδ. Δ, 39. „ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην", ἐλύθην ὑποκάτω εἰς τὸν ἀρνειόν, Ὀδ. Ι. 463. παρβλ. Δ, σημασ. 3. ὑπ' ἐκ. β) ἐξαιρ. συχνάκις εἰς τὰ παθητ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνεργητ. ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει παθητικήτις ἔννοια· οἷον, θνήσκειν ὑπό τινος, πίπτειν ὑπό τινος, ὀλέσαι θυμὸν ὑπό τινος, πάσχειν ὑπό τινος, κ. τ. τ. ὅπου τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, θεωρεῖται ὡς ἐνεργοῦν, καὶ ἡ πρᾶξις, ὡς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐνέργειαν αὐτοῦ εὑρισκομένη, τὸ δὲ ὑποκείμενον τῆς πράξεως παριστάνεται εἰς ἐξαρτωμένην τινὰ κατάστασιν, ὑπὸ τὰς χεῖράς τινος, ὑπὸ τινα ἔξωθεν ἐνεργοῦσαν δύναμιν· οἷον, „εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτωσι", Ἰλ. Α, 242. Γ, 61. 436. Δ, 479. Ε, 92. Ζ, 73. 134, Λ, 391. Ν, 676. Ρ, 428. 616. καὶ ἀλλαχοῦ. „Τπό τινος", ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ βασιλείαν τινός· „πρέπει δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ", Ὀδ. Τ, 114. „ὑφ' ἑαυτοῦ", ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δι' ἰδίας παρακινήσεως Λατ. sua sponte, ὡσαύτως „ὑφ' ὑμῶν", Θουκυδ. 4, 64. „ἀκούειν ὑπό τινος", ἀνθ. πράγματα, ἀποβλέποντα εἰς αὐτόν, Σοφοκλ. Αἴ. 1520. Πόρτ. Εὐρ. Μηδ. 1011. γ) καθόλου δὲ εἰς παράστασιν πάσης συνεργείας, καὶ ἐπὶ συνεργοῦντος προσώπου, καὶ ἐπὶ ἐνεργούσης δυνάμεως, ὁρμῆς, ἢ εἰσροῆς, οἷον, „ὑπέρχεσθαι ὑπό τινος", σπεύδω, ὑπό τινος διωκόμενος, Ἰλ. Ν, 334. „φεύγειν ὑπό τινος", φεύγω, φοβούμενος ἀπό τινα· „ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες", Ἰλ. Σ, 149, Φ, 22. ὡσαύτως, „φοβεῖσθαι ὑπό τινος" Ἰλ. Π, 303. „μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς", δηλ. ὑπ' ῥιχός, Ἰλ. Η, 64. Λ, 119. 424. Μ, 74 Ν, 140. 796. Τ, 363. Τ, 227. Φ, 494. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 320. Η, 263. Ι, 484. Μ, 406. „ὑπὸ κήρυκος προηγόρευεν, διὰ μέσου ἑνὸς κήρυκος, δι' ἑνὸς κήρυκος, Ἡροδ. 9, 98. „ὑπ' ἀνάγκης", ἐξ ἀνάγκης, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνάγκης, Ὀδ. Β, 110. Τ, 156. ἐξαιρ. δὲ συχναὶ εἶναι τοιαῦται ἐκφράσεις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. „ὑπὸ δέους, ὑπὸ χαρᾶς, ὑπὸ φόβου, ὑπὸ φθόνου, ὑπ' ὀργῆς, ὑπ' ἀγνοίας, ὑπὸ σπουδῆς, ὑπὸ ῥίγους", κ. τ. τ. ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου, ὅθεν καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Λατ. prae, propter Ἡροδ. 1, 85. 131. 3, 129. 4, 7. 5, 10 61. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰάκ. Ἀχ. Ταυ. σελ. 741. Τίθεται ὅμως ἡ, ὑπὸ, καὶ εἰς πράξεις, αἱ τινες λαμβάνουν τότε παθητ. τύπον· οἷον, „πράττειν τι ὑπ' ἀρετῆς", ἀπὸ ἀνδρίαν, ὑπ' ἀνδρίας κινούμενος, ὁρμώμενος, Ἡροδ. 8, 1. „ποιεῖν τι ὑπὸ δέους", κάμνω τι ἀπὸ φόβον· ἢ ὅταν κατ' ἐξοχὴν νοῆται ἡ πάσχουσα πρᾶξις τοῦ ἀντικειμένου· οἷον, „οὐ σέγε δόλος ἔσχε ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς", ἀντὶ, „σύγε ἐσχέθης δόλῳ". δ) πολλάκις χρησιμεύει, ἢ ὑπὸ, εἰς παράστασιν μόνον συνεργουσῶν, ἢ συγχρόνως παρεπομένων περιστάσεων, ὥστε ἡ, ὑπὸ, ὅταν τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον οὐσιαστ. ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ μετοχὴν, φαίνεται, ὅτι κάμνει περιγραφὴν τινα τῆς γενικῆς ἀπολύτου· οἷον, „αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν", ὑπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἀχαιῶν, τουτέστιν. ἐνῷ ἐφώναζαν οἱ Ἀχαιοί, Ἰλ. Β, 334. Π, 277. „ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς", „δαΐων ὑπὸ λαμπομένων", Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 290. πολλάκις ἐπὶ πάσης πράξεως, ἥτις γίνεται ὑπὸ μουσικῆς, ἢ ὅλως ῥυθμικῆς τινος συνοδίας· οἷον, „ὑπὸ συρίγγων αὐδὴν ἱέναιν, ψάλλειν ὑπὸ συμφωνίας τῶν συρίγγων· „ὑπὸ φορμίγγων χορὸν ἀνάγειν", κάμνω χορὸν μὲ φορμίγγων συνοδίαν· „κωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ", Ἡσιόδ. Ἀσ. 278. 280. 281. „ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν", ψάλλω ὑπὸ τὴν συνοδίαν, συντροφίαν ἑνὸς αὐλητοῦ, Θεόγν. 545. 803. Ἀρχιλ. Δείψ. 106. „χωρεῖν ὑπ' αὐλητῶν", Θουκυδ. 5, 70. „πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος", Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1001. „ὑπὸ συρίγγων στρατεύεσθαι", ἐκστρατεύω μὲ τὴν συνοδίαν τῶν συρίγγων, Weiss. Ἡροδ. 1, 17. „ὑπὸ μαστίγων ὀρύσσειν", ὑποκάτω εἰς τὰς μάστιγας, εἰς τὰ μαστιγώματα, τουτέστι σκαπτω, ἀναγκαζόμενος, βιαζόμενος μὲ μάστιγας. Ἡροδ. 7, 56. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 25, „ὑπ' εὐφήμου βοῆς θύσαιν", Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 630. καὶ, „ὑπὸ φαιοῦ πορεύεσθαι", μετὰ φαιοῦ, μὲ φαιάριον, Ξενοφ. Λακ. 5, 8. „ὑπὸ λαμπάδων", μὲ λαμπάδας, Εὐρ. „ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν τινά", μὲ πομπὴν, Ἡροδ. 2, 45. „συνθῆκαι ὑφ' ὁρκίων", μὲ θυσίας καὶ ὅρκους ἠνωμέναι συνθῆκαι, Διον. Ἁλικαρν. τοιουτοτρόπως συντάσσεται ἡ, ὑπὸ, μετὰ δοτ. 2) ὡς μετὰ δοτ. συναπτομένη, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ἀλλὰ συνήθως ἔχουσα πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὸν σημαινόμενον τόπον κινήσεως· ὑποκάτω ἐκεῖσε, εἰς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὰ ἐδῶ. Ἰλ. Β, 465. Γ, 372. Δ, 106. Η, 12. Θ, 14. Ν, 177. 671. Π, 339. 606. Ρ, 349. Φ. 318. Ψ, 875. Ὀδ. Ε 346. Σ, 96. καὶ ἀλλαχοῦ· „ὑπὸ γῆς", ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν· „ὑφ' ἁμαξῆς", ὑποκάτω, ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐζευγμένος εἰς αὐτὴν, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, „νέρθεν ὑπό", Ἰλ. Π, 347. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὡσαύτως ἡ, ὑπὸ, μετὰ γεν. κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην τόσον εὐχρηστος, ὥστε κατὰ τὸν Θωμ. Μάγ. σελ. 866, ἡ γενικ ἐνομίζετο καὶ ὡς Ἀττικωτέρα, παρβλ. Lobeck Φρύν σελ. 196. 3) ὡς ἡ, ὑπὸ, μετὰ αἰτιατ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον πορεύεται, ἢ κινεῖταί τι, ὅθεν ἐπὶ τῆς εἰς τινα τόπον κινήσεως, Ὀδ. Ι, 375. Λ, 52. Ἰλ. Α, 501. Δ, 106. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 27.

Β) Μετὰ δοτικῆς, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου, ὑποκάτω, πολλὰ συχνὰ παρ' Ὁμ. οἷον, „ὑπὸ ποσσίν", Ἰλ. Β, 784. Γ, 13, Θ, 443. Ν, 19. καὶ ἀλλαχοῦ· „ὑπὸ χερσί τινος δαμῆναι, ἁλῶναι, κ. τ. τ." Ἰλ. Β, 374. 860. 874. Δ, 291. Σ, 11. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. Ἰλ. Γ, 352. Ζ, 159. „ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι, τυπῆναι, πέρθαι" Ἰλ Ε. 653. Λ, 433. 444. Π, 708. „ὑπὸ πλατανίστῳ, φηγῷ, δρυΐ", Ἰλ. Β, 307, Ε, 693. Σ, 558. „ὑπὸ Τμώλῳ", ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Τμώλου, Ἰλ. Β, 866. Τ, 385 παρβλ. Ὀδ. Α, 186. „ὑφ' ἅρμασιν· ὑποκάτω εἰς τὴν ἅμαξαν, τουτέστιν, ἐζευγμένος εἰς αὐτὴν, Ἰλ. Θ, 402. 416. Ὀδ. Γ, 478. „λύειν ὑφ' ἁρμασιν", Ἰλ. Σ, 244. 2) σημαίνει τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν εἰσροήν, ἢ τὴν σχέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τι· „ὑπὸ πόμπῃ", Ἰλ. Ζ, 171. Ὀδ. Η, 193. „φέβεσθαι ὑπό τινι", Ἰλ. Λ, 121. ὡσαύτως, „πτώσσειν, πίπτειν, φοβεῖσθαι, κλονεῖσθαι ὑπό τινι", κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμ. συνήθ. μὲ ἀμεταβ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς παθητ. Ἰλ. Ε, 555. 699. Ο, 637. Ὀδ. Ν, 82. ἔτι δὲ καὶ, „πτίτεσιν ὑπό τινι", ἐπὶ γυναικός, γεννῶ, κυρίως διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐγγαστρωθεῖσα, Ἰλ. Β, 714. 728. 820 καὶ, „πτίτεσθαι ὑπό τινι", Ἰλ. Β, 742. παρβλ.

»ὑπευνάομαι«. β) ἐξαιρ. δὲ δηλοῖ τὴν σχέσιν τῆς ὑποταγῆς, ὅθεν »ὑπό τινι«, ὑποκάτω εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τινός, Ὀδ. Γ, 304 „ὑπ' ἀνδράσι", ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνδρῶν, Ὀδ. Η, 68. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. „εἶναι ὑπό τινι«, εἶναι ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος εἰς τινα· „οἱ ὑπό τινι", οἱ παραδεδομένοι εἰς τινα, οἱ ὑπήκοοί του· »γίγνεσθαι ὑπό τινι«, »ἔρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν· ὡσαύτως ἤδη παρ' Ἡροδ. 7, 11. „ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τουτέστιν, ἰδιός του κύριος, κατ' ἴδιον αὐθαίρετον· „ποιεῖν τι ὑπό τινι", φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· „ποιεῖσθαί τι ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποτάσσω, φέρω τι εἰς τὴν δύναμίν μου, ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. 7, 157. „ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ", ἔχω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, τὴν ἐξουσίαν μου, προστάζω. γ) σημαίνει τὴν ἐνέργειαν παρεπομένων ἄλλων περιστάσεων· „ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἔκιον", ἐπροπορεύοντο ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ αὐλητοῦ, Ἡτιδ. Ἀσ. 283. 299. „ὑπ' αὐλῷ" μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ αὐλοῦ, „ὑπὸ κήρυκι", διὰ τῆς κλήσεως τοῦ κήρυκος· „ὑπὸ φωτί, ἀδί, λαμπάδι", κ. τ. τ. μὲ φῶς, κ. τ. τ. Ἐμπτ. Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 5. ὡς καὶ μετὰ γενικ. ἴδε Α, σημτ. 1, δ) καθόλου δὲ ἡ, ὑπό, μετὰ δοτικ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, καθὼς καὶ μετὰ γεν. χωρὶς ὅμως καὶ διὰ τοῦτο νὰ μεταβῶσιν ὅλαι αἱ μετὰ γεν. σημασίαι εἰς τὴν μετὰ δοτικ. σύνταξιν. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν μεταχειρίζονται ἁπλῶς καὶ ὡς περιγραφὴν τῆς δοτ. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 69.

Γ) Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον περιπατεῖ, ἢ κινεῖται τι, ὅθεν τὴν εἰς τόπον κίνησιν· πολλάκις παρ' Ὅμ. οἷον, „ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα", ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ἰλ. Δ, 279. Ε, 67. 731. Σ, 145. Ψ, 51. 294. Ὀδ. Γ, 383. Δ, 445. Λ, 57. 253. »εἶναι ὑπὸ γαῖαν", ὑπάγω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τουτέστιν, ἀποθνήσκω, Ἰλ. Σ, 333. παρβλ. Ὀδ. Τ, 81. Ἡ γενικωτέρα σημασία, πρός, εἰς, κατὰ διεύθυνσιν μέρους, δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα τῶν παλαιοτέρων συγγρ. καθότι ἐκφράσεις, ὁποῖαι „ὑπό Τροίην", Ὀδ. Δ, 146 Ξ, 469. „ὑπὸ Ἴλιον", Ἰλ. Β, 216. Ψ, 297. „ὑπὸ πτόλιν", Ἰλ, Δ, 181. Σ, 281. „ὑπὸ τεῖχος", Ἰλ. Δ, 407. Μ, 264. Χ, 144. πρέπει νὰ ἐκληφθῶσι κυρίως ἐπὶ ὑψηλὰ κειμένων πόλεων, ὑποκάτω εἰς τὰς ὁποίας ἄρα ἔρχεται ἐκεῖνος, ὅς τις πλησιάζει εἰς αὐτάς· τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως „ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν" Ἡροδ. 6, 72. 104. ἐπειδὴ πρέπει νὰ νοήσωμεν τοὺς δικαστὰς καθημένους εἰς ὑψηλὸν τινα τόπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς κατωτέρω βαθμίδας ἐπαρουσιάζοντο οἱ ἐγκαλοῦντες καὶ ἐγκαλούμενοι, καὶ τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῶσιν ὅλα τὰ χωρία παρὰ Valck. Ἡρδ. 9, 93. „ὑπὸ τὸν δῆμον", Ἡροδ. 6, 136 „ὑπὸ τοὺς ἐφόρους", Ἡροδ. 6, 82 παρβλ. ὑπάγω, σημτ. 1, β. 2) ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ δοτ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ὅθεν ἐπὶ στάσεως. „Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ", Ἰλ. Β, 603. 824. Ν, 652. Τ, 259. Ὀδ. Β. 181. Ο, 349. Χ, 362. Ω, 234. „ὑπὸ ἠώ τ' ἠελίόν τε, παροιμιακ. ἀντὶ, πανταχοῦ, Ἰλ. Ε, 267. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. [illegible] 271. „ὑπὸ τὴν ἄρκτον", Ἡροδ. 5, 11. Μεταξὺ τῆς σημασίας ταύτης καὶ τῆς προηγουμένης κεῖνται εἰς τὸ μέσον, καὶ μεταβαίνουσιν ἐκ ταύτης εἰς ἐκείνην, χωρὶς ὁποῖα εἶναι, ἐν Ἰλ. Γ, 371. Φ, 26. Χ, 307. Ὀδ. Τ, 270. β) ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὑποκάτω, συνδέεται πολλάκις καὶ ἡ τῆς σκέπης, προφυλακῆς, ἀμύνης ἔννοια, ἐνυπάρχει ἄρα εἰς τὴν, ὑπό, καὶ ἡ σημασία τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς, ὀπίσω τινός· „ὑπὸ τὴν θύρην" Ἡροδ. 1, 12. „ὑπὸ τὸν στρατὸν καταφυγεῖν", καταφεύγω ὀπίσω εἰς τὸ στάτευμα, τουτέστιν, εἰς τὴν σκέπην καὶ ὑπεράσπισίν του, Ἡροδ. 9, 96. 3) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα πλησιασμὸν εἴς τινα διωρισμένον καιρόν· περί, ὡς τὸ Λατ. sub. „ὑπὸ νύκτα", περὶ τὴν νύκτα, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, Ἰλ. Χ, 102. „ὑπὸ τὴν νύκτα", Ἡροδτ. 6, 29, 51. 58. „ὑπὸ τὴν ἕω", πρὸς τὴν ἀνατολήν, εἰς τὸν καιρόν, ὅταν χαράζῃ ἡ ἡμέρα, „ὑπὸ ταῦτα", εἰς τοῦτον τὸν καιρόν, Ἡροδ. 2, 142. „ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους", κατὰ τὸν ἴδιον καιρόν, Θουκυδ. 2, 27. „ὑπὸ τὴν εἰρήνην", κατὰ τὸν καιρόν, ὅταν ἔγινεν ἡ εἰρήνη, Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 47. καὶ κατὰ πλουστυτέραν ἔννοιαν, ἐν ᾧ ἐν Ἰλ. Π, 202. καὶ μετὰ μετοχ. „ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαίνται", Ἡροδ. 1, 51. 4) ὡς μετὰ γενικ. καὶ δοτ. σημαίνουσα ὑποταγήν, ὑπόκλισιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συνεργείας παρεπομένων περιστάσεων, πλὴν πολλὰ σπανίως. 5) ὑπό τιν, ὡς ἐπίρρ. τρόπον τινά, ὀλίγον τι, σχεδόν, Πλάτ. Γοργ. σελ. 493. C. Φαῖδρ. σελ. 242. D.

Ἡ, ὑπό, δύναται μὲν νὰ τεθῇ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μετὰ τὸ οὐσιαστικόν της, πάσχει ὅμως τότε τὴν ἀναστροφήν, ὕπο. Πολλάκις χωρίζεται ἡ πρόθ. διὰ πολλῶν παρεμβεβλημένων λέξεων μακρὰν ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν της· οἷον. ἐν Ἰλ. Β, 465. Σ, 390. Τ, 363. Ὀδ. Α. 131. Ε, 320, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δ) »Ὑπό«, χωρὶς ἀπῶτιν ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ ζωων ἐξαιρ. κειμένων ὑποκάτω εἰς τὰς μητέρας των, τουτέστιν, εἰς τὰ βυζία των, Ὀδ. Δ, 636. Φ, 23. β) ὀπίσω, Ἡροδ. 7, 61. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως, Ἰλ. Ψ, 153. Ω, 507. 3) ὑπ' ἐκ, ἢ, καθὼς ἀπαντᾶται καὶ γραφόμενον »ὑπέκ«, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ χωρὶς πτῶσ. ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω ἐξῶθεν, Ὅμ. ὡσαύτως τίθεται »ὕπω« μὲ τὴν ἀναστροφὴν ἐπιτατικῶς μετὰ τὴν, πρός, μετὰ γεν. Ἑρμαν. Σοφοκλ. Τραχ. 1150. — Πολλὰ συχνὸς εἶναι παρ' Ὅμ. ὁ διὰ τῆς τμήσεως χωρισμὸς τῆς προθέσεως ταύτης ἐκ τοῦ ῥήματός της, ὁπότε κεῖται καθόλου κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἐνίοτε καὶ ὀπίσθεν τῆς λέξεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τέμνεται, πάντοτε δὲ μὲ τὴν ἀναστροφήν· οἷον, ἐν Ὀδ. Ι, 17.

Ε) Εἰς τὴν σύνθεσιν δὲ σημαίνει 1) ὑποκάτω, καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἀποχωρισμοῦ. β) μίξιν ὕλης τινὸς μὲ ἄλλην, μεταξύ. γ) συνέργειαν, ἐπιῤῥοήν, ὑποταγήν, ἢ ὑπόκλισιν. 2) τὸ ὀλίγον, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κεκρυμμένον, ἀνεπαίσθητον· καθόλου ὡς τὸ Λατ. sub

(Ἐκ τῆς, ὑπό, ἐσχηματίσθη τὸ Λατ. sub. καθὼς ἐκ τῆς ἀντιθέτου, ὑπὲρ, τὸ super. Τό, υ, εἶναι πάντοτε βραχύ.)

*Ὑποκαταίνομαι, ἴδε Ὑπεριταίνομαι.

Ὑποάμουστος, ὁ, ἡ. (ἄμουστος) Ὀλίγον τι ἄμουστος, τῶν τεχνῶν τῶν Μουσῶν ξένος, ὀλίγον τι χωριάτης, χονδρός. Πλάτ. Πολιτ. 8, 4.

Ὑπόβαθμος, ὁ. = ὑποβάθρα. Ἡσύχ.

Ὑποβάθρα, ἡ· καὶ, Ὑπόβαθρον, τό. (βάθρον, βάθρα) Πᾶν ὅ,τι βάλλει τις ὑποκάτω τινὸς ὡς στήριγμα, ὑποστήριγμα, στύλος, κρηπίς. ὑπόβασις, βάσις, θεμέλιος, θέμεθλον, β) πούς. γ) ἐφέδρα, (Banc, μπάνκος) παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. 2, 1, 30. »Ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις« σημαίνει τὰ ὑποκάτω τῶν κλινῶν ὡς βάσις κείμενα ἀχυροστρώματα καὶ τὰ τοιαῦτα· παρ' Ἀππιαν. σημαίνει τὸ, ὑποπόδιον.

Ὑποβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν βαίνω, ἔνδον, ἢ ὑποκάτω ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, ὑποδύω, εἰσδύω, ὑποκάτω ἵσταμαι· καὶ ἐντεῦθεν β) στέκομαι ὑποκάτω ὡς βάσις, χρησιμεύω εἰς θεμέλιον, ὑποστήριγμα. 2) κάτω, ὑποκάτω, πρὸς τὰ κάτω μακρύτερα ὑπάγω, ἢ καταβαίνω, κάτω πρὸς τὸ τέλος πηγαίνω. 3) τροπικ. καταβαίνω, καταβιβάζομαι, λήγω· »τινός«, ὅθεν »τετσαράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης (πυραμίδος) τωὐτὸ μέγαθος«, τουτέστι, κτίσας αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πόδας χαμηλότερα παρὰ τὴν ἄλλην, Ἡρόδ. 2, 127. β) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ »καθάπερ ὑποβέβηκεν ἑκάστῳ τὸ τίμημα«, Πλάτ. Νομ. 6, σελ. 775. D. γ) εἶμαι ταπεινός, χαμηλός, κατώτερος, στέκομαι ὀπίσω, ἢ κατόπιν, ἐπέχω τὸν δεύτερον τόπον. δ) »μικρὸν ὑποβάς«, ὀλίγον τι παρακάτω εἰς τὸ κείμενον.

Ὑποβακχείος, ὁ. Ὀνομασία ποδὸς τινος εἰς τὴν μετρικὴν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν (υ – –) συνιστάμενος, ὅς τις ἄλλως καὶ, βακχεῖος, καὶ, παλιμβάκχειος, λέγεται. Διονύσ. Ἁλικ.

Ὑπόβακχος, ὁ, ἡ. (Βάκχος) Ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ συνέργειαν τοῦ Βάκχου ὤν, ὅθεν, ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιώδης, ἐμπνευσμένος. 2) ὀλίγον τι Βακχικός. Φιλόστρατ. Σοφ. 1, 19.

Ὑποβάλλω, μέλ. βαλῶ, (βάλλω ἀνώμ.) Ὑποκάτω ῥίπτω, βάλλω· „ὑπένερθε δὲ λίθ' (λίτα) ὑπόβαλλεν· τουτέστιν, ὑπετίθει. Ὀδ. Κ, 353. „τί τινος", Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ, βάλλω ἐν πρᾶγμα νόθον ὡς γνήσιον ὑποκάτω τινός· οἷον, τέκνον· ἴδε ὑποβολιμαῖος. Ξενοφ. Κυν. 7, 3. „Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐᾷν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα"· καθόλου δὲ, ὑποκάτω στήνω, ἢ φέρω. Μέσ. ὑποβάλλω ἐμαυτόν, βάλλω ἐμαυτὸν ὑποκάτω· »πορφυρίδας«, καλύπτομαι, σκεπάζομαι μὲ πορφυρίδας, μὲ παρφυρᾶ σκεπάσματα· ἀφίνω νὰ βάλλωσιν ἐν πρᾶγμα νόθον ὡς γνήσιον· οἷον, τέκνον. Ἡροδ. 5, 41. »αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι«, αἱ γυναῖκες, αἵτινες δεικνύουσι τὰ νόθα τέκνα ὡς ἰδικά των. Βασίλ. τροπικ. ὑποτάττω, φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, καθόλου δὲ, οἰκειοποιοῦμαι· »ὑποβάλλομαι τὰ ἀλλότρια«, εἰσποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω τὸ ξένον πρᾶγμα ἰδικόν μου. Στράβ. οὕτω καὶ »ὑποβάλλομαι τὴν δόξαν«, εἰς ἐμαυτὸν ἀποδίδω τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἄλλος ἐκ τῶν κατορθωμάτων του. Πλούταρχ. 2) ἑρμηνεύω, παραδίδω, παρέχω, εἰς χεῖρας δίδω, ἐγχειρίζω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω εἰς νοῦν, παραινῶ, νουθετῶ, ὑπαγορεύω, ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω. Ξενοφ Κυροπ. 3, 3, 24. »Παράδειγμα ἔσεσθε, καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. 3) ῥίπτω εἰς τὸ μεταξύ ἕνα λόγον, ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, ἀντιβάλλω, ἐξαιρ. διακόπτω τὸν λόγον, ἀντικόπτω τὴν λόγον, ἀντικόπτω τὴν ὁμιλίαν, ὑποκρούω καὶ ἐμποδίζω τὸν λέγοντα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. »Ὑποβάλλειν λέγονται οἱ ἀκροαταί, τὸ τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλον ἄλλῳ ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἱονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοῖς λόγοις· καὶ, ὑποβάλλειν τὸν λόγον, τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα, τὸν ἑαυτοῦ λόγου παρεμβάλλειν. Ἰλ. Τ, 80. »Ἑστάτος μὲν καλὸν ἀκούεμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν«. (ἐπικ.) περικόπτειν τὸν λόγον, καὶ ἐντεῦθεν Ἰλ. Α, 292. »Ὑποβλήδην ἀμείβεσθαι· ὑποβλητικῶς, ἀντιβλητικῶς, ὅ ἐστιν, ἀνταποκριτικῶς, μὲ ἀνταπόκρισιν. παρβλ. ὑποβλήδην. 4) βάλλω, ἢ ῥίπτω ἔμπροσθεν, προβάλλω· »τοῖς θηρίοις ὑποβάλλειν«, ῥίπτειν τινὰ εἰς τὰ θηρία. 5) βάλλω ὑποκάτω εἰς ἐχεύαν· »αἰγας τοῖς τράγοις«, ὡς τὸ Λατ. submittere feminas maribus. Λογγ. 3. 21. 6) ὑποβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπούλως βλέπω.

Ὑποβαρβαρίζω, μέλ. Ἀττ. ῑῶ (βαρβαρίζω) Ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι ὀλίγον τι ὡς ξένος, ὀλίγον τι βαρβαρίζω, βαρβαρικῶς ὁμιλῶ.

Ὑποβάρβαροι ὁ, ἡ. (βάρβαρος.) Ὀλίγον τι βαρβαρικῶς, ξένος, ἐσφαλμένως, ὄχι ὀρθῶς ὁμιλῶν.

Ὑπόβασις, εως, ἡ (ὑποβαίνω) Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω βάσις, τὸ ὑπάγειν εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ὑποστροφή, τὸ ὀπισθοβατεῖν, ἐλάττωσις, ὀλιγότητος, χειροτέρευμα. 2) βάσις, κρηπίς, πούς. »Ἡ τῶν ἀγαλμάτων ὑπόβασις« ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵσταται τὸ ἄγαλμα. 3) κάμψωσις, ὑποκατάβασις τοῦ σώματος εἰς τὸ γόνυ, ἡ καμπυλωμένη θέσις, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Λατ. subsessio, Ξενοφ. Ἱππ. 1, 14. »Ἰσχυροτέραν ἕξει τὴν ὑπόβασιν« παρβλ. »Ὑποβιβάζομαι« 4) παρ' Ἡσυχίῳ λέγεται ὅτι »ὑπόβασις« καὶ ὁ ἐνδότατος χιτών, ἢ τὸ περίζωμα.

*Ὑποβάσκανος, ὁ, ἡ, (βάσκανος) Ὀλίγον τι βάσκανος, φθονερός, Μανέθ. 5, 45.

Ὑπόβασμος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπόβαθρος, ὑποβάθρα, καὶ ὑπόβαθρον Παυσαν. 10, 128.

Ὑποβαστάζω, (βαστάζω) Ὑποκάτω ὢν βαστάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάτης, ου, ὁ. = ὑπόβαθρον. Ἡσύχ.

Ὑποβδύλλω, (βδύλλω) Ἡρέμα, κρυφίως βδύλλω, κουφοπορδίζω, κουφοκλάνω, ἢ κρυφοκλάνω. Λουκιαν. »Ὑπέβδυλλεν ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν«.

Ὑποβένθιος, ὁ, ἡ. (βένθος) = Ὑποβύθιος. Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 151.

*Ὑποβήσσω, ἠττω. Ἀττ. Μέλ. ῡσω. (βήσσω) Μικρόν τι βήχω, ὀλίγον βῆχα ἔχω.

Ὑποβιάζω, Μ. άσω (βιάζω) Μετὰ δυνάμεως καταβιβάζω, ἐπὶ τὰ κάτω διώκω. ἀμφίβ. παρὰ Σουΐδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὑποβιβάζοντες Προκόπ. 6, 2. καί, 4. ἔνθα τινὲς ἀντὶ τοῦ, ὑποβιαζόμενοι, ὀρθότερον »ὑποβιβαζόμενοις ἀναγιωσκουσιν.

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Σύρω, τραβῶ, ἕλκω πρὸς τὰ κάτω, κάμνω νὰ καταβιβασθῇ τι, καταβιβάζω, ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω. »Τὰ χολώδη ὑποβιβάζειν«, ἐκβάλλειν ὑποκάτω τὴν χολήν, κινεῖν τὴν κοιλίαν. Διοσκορ. 3, 35. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑποβιβάζω, ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω, καὶ, ὑποβιβασθὲν, ὑποβεβρυχμένον, ὑποπεπτωκός. Μέσ. »Ὑποβιβάζομαι« καταβάζω ἐμαυτὸν παρακάτω, χαμηλόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Ὁ Πολυδεύκης 1, 213 ἔχει. »Διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· εστι δὲ τὸ διῖστᾶν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα«. Ξενοφ. Ἱππ. 6, 16. »Τὸ ἐπίστασθαι ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι«. ἔθεν.

*Ὑποβιβασμός, ὁ, Κένωσις, κάθαρσις τῆς κοιλίας. Ξενοκρ. Ἐνύδ. τρ. 9. 31.

Ὑποβιβρώσκω, μέλ. βρώσομαι, (βιβράσκω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι βιβρωσκω.

Ὑποβινητιάω, ῶ (βινητιάω). Ὀλίγον τι ἀσέλγειαν, ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν διεγείρω, Meineke Μένανδ. σελ. 161, Ἀθήν. 12. σελ. 517. »Βρώματα ὑποβινητιῶνται«, τὰ διεγείροντα τὰ πάθη τῆς σαρκός.

Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ (βλαισός). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός.

Ὑποβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον βλαστάνω.

Ὑπόβλεμμα, τό, (ὑποβλέπω). Τὸ κρύφιον, κεκρυμμένον, βλέμμα τῶν ἐρωμένων· τὸ λοξόν, στραβὸν κύτταγμα τοῦ ὠργισμένου, ἢ φθονεροῦ.

Ὑποβλεπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ κρυφίως, λοξά, στραβὰ βλέπων, ὁ μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ ὑποβλέπων· ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρος »ὑπόδρα« καὶ Ἀριστοφάν. »ταυρηδόν« εἶπαν· ἐκ τοῦ

Ὑποβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, κρυφίως βλέπω, μὲ ἡμιταιοιγμένα ὄμματα βλέπω, ὡς ὁ Ἱπποκράτης περὶ τῶν ἀρρώστων λέγει, οἵτινες κοιμῶνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. »Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὕπνοις« ἄρα, ἔχω τὰ ὄμματα μιτοκλεισμένα ἢ μισοκοιγμένα. Αὕτη λοιπὸν ἡ διεύθυνσις τῶν βλεφαρίδων καὶ τῶν ὀμμάτων θεωρεῖται καὶ ὅταν ἐντρέπηταί τις, ἢ φοβῆται, ἢ ἀρᾷ, ἢ ὀργίζεται, καὶ ὅταν ὑποπτεύεται τίς τινα, ὅ ἐστιν, ἔχῃ τὰ ὄμματα καταβιβασμένα καὶ μισοβλέπῃ· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐνεργητ. μετὰ αἰτιατ. σημαίνει τό, ὑπόδρα ἢ ταυρηδὸν βλέπειν, λοξῶς, στραβά, ἢ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ἢ μετὰ φθόνου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐρωτικῶς, καὶ καταφρονητικῶς βλέπειν τινά· ὡς τὸ Λατ. suspicere. Πλάτ. Κρίτ. »ὑποβλέφοντάί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων« θέλουν σὲ στραβοκυτταξει· καὶ αὕτη ἡ βλέψις, ἥτις ἡ τοιαύτη διεύθυνσις τῶν ὀμμάτων λέγεται „ὑπόβλεψις, καὶ, ὑπόβλεμμα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· „ὑποβλεπόμενος, ὑποιοῦν, ἐχθραίνων. Α'. Βασιλ. 18, 9. ὅθεν

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ. Τὸ ἐρωτικῶς, λοξῶς, μετ' ὀργῆς, μετὰ φθόνου, ὑποψίας, καταφρονήσεως, ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμοῦ ὑποβλέπειν, κυττάζειν.

Ὑποβλήδην, Ἐπίρ. (ὑποβάλλω) Κυρίως, ῥίπτων ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὑποβάλλων τὸν λόγον, πρὶν σιωπήσῃ ὁ λέγων, διακόπτων τὸν λόγον, ἀνταποκριτικῶς, μὲ ἀνταπόκρισιν, ὑπολαμβάνων τὸν λόγον, ὑπεβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ λόγου· »τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς,« Ἰλ. Α, 292. Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 699. καὶ ἀλλαχοῦ, Δῖος παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 159. 2) ὑποβολιμαίως, νόθως. 3) μὲ β ἑμμα πρὸς τὰ πλάγια, ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 415. ἀν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ ἐνταῦθα „ὑποβλέβδην", γραφὴ βέβαια, ἥτις δὲν ἀπαντᾶται ἀλλαχοῦ.

*Ὑποβληδόν, ἐπίρρ. = ὑποβλήδην.

Ὑπόβλημα, τό, (ὑποβάλλω) Ὑποκάτω βληθὲν, τὸ ὑποβεβλημένον, ὑποβολιμαῖον.

Ὑποβλητέος, έα, έον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποβάλλω· Πρέπει νὰ ὑποβληθῇ. Ξενοφ. Οἰκ. 19, 9. „ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῇ."

Ὑποβλητικῶς, Ἐπίρ. = ὑποβλήδην. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ, ὑποβάλλω.

Ὑπόβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑποβλήτως. (ὑποβάλλω) Ὑποβεβλημένος, ὑποκάτω βαλμένος, ὑπεβολιμαῖος, νόθος, ὑποτεθειμένος, „ὑπόβλητα βρέφη." Σουΐδ. „ὑπόβλητους ἂν εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἄτιμους." 2) Μεταφορ. ὄχι ἀληθής, ἀλλὰ πεπλασμένος, προσποίητος, ὑποκεκριμένος, Σοφοκλ· Οἰδ. Κολ. 794. „Τὸ σὸν δ' ἀφίκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα" τὸ κατὰ προσποίησιν καὶ καθ' ὑπόκρισιν· ὁ αὐτ, „Οὐδεὶς ἀρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴαν, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός" γνήσια δηλαδὴ τῆς διανοίας σου, ὄχι ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα εἰς τὸν ἑαυτόν σου. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ὑπόβλιττω, (βλίττω). Κρυφίως, ἠρέμα, καὶ ἀφεπαισθήτως θηλάζω, βυζάνω, ἐπὶ πόνων, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλών. 6, 36. ἔνθα ἄλλοι »Ἀποβλίττω« νὰ ἀναγιωσκεται θέλουτι.

*Ὑποβλύζω, (βλύζω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλύζω, ἀναβλύζω, πηγάζω.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ (ὑποβάλλω). Ὁ ὑποβάλλων, βάλλων ὑποκάτω, ἑρμηνεύς, διερμηνευτής, ὁ ὑπομιμνήσκων, παρακινῶν, ὑπαγορεύων, ὁ ἐμβάλλων εἰς νοῦν, ἢ εἰς ἐνθύμησίν τινός τι, εἰδὸν ὁ εἰς τὰ θέατρα ὑπαγορευτὴς τοῦ δράματος, (Einbläser, Einhelfer, Γερμαν. Soufleur, Γαλ.) Πλούταρχ. πολιτ. παραγγ. »Μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτάς, πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τῶ ἀγῶνι προτιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκιεόντας, καὶ μὴ παραβαίνοντας τοὺς ῥυθμοὺς« καὶ Φίλων· »Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος« Meineke comm. misc. pag. 42.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ (ὑποβάλλω). Ἐπὶ πράξεως, τὸ ὑποβάλλειν, τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ὑποκάτω, τὸ θέτειν ὑποκάτω, τὸ ἐμβάζειν ὑποκάτω ἢ μέσα, τὸ φέρειν μέσα εἰς τινα τόπον, ἢ θέσιν, ὅθεν· »Ὑποβολὴ ἐνεδρευόντων,« ἢ τοῦ στρατεύματος στάσις, ἢ τὸ κρύψιμον αὐτοῦ εἴς τινα βαθὺν τόπον, ὡς εἰς ἐνέδραν, καὶ ἐνταῦθεν ὁ κεκρυμμένος τόπος, ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτεταί τις, ἢ ἐνέδρα. Πολύβ. β) τὸ βάλλειν νόθον τι εἰς τόπον γνησίου, τὸ βάλλειν ψευδάστι εἰς τόπον ἀληθοῦς· οἷον »Ὑποβολὴ τέκνων« τὸ νόθα βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠδινούσαις, καὶ ἐντεῦθεν, »Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα,« κατηγορῶ τινα διὰ τὴν νόθον του γένεσιν· τὸ παραποιεῖν, διαφθείρειν, νοθεύειν. γ) »Ὑποβολὴ κλειδῶν« Πλούταρχ. ἡ τῶν κλειδῶν μίμησις· τὸ μιμεῖσθαι δηλαδὴ ψευδῆ κλειδία εἰς τόπον ἀληθινῶν. Παράδοσις, ἐγχείρησις, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ τοῦ ἐπιβολέως πρᾶξις, ὑπαγόρευσις, παραίνεσις, νουθεσία, συμβουλή. »Ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι.« Ξενοφ. Κυροπ. 3, 3, 37. δι' ἀναμιμνήσεως καὶ ξένης παραινέσεως καὶ νουθεσίας· διότι ὁ Ξενοφῶν μικρὸν ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος μετεχειρίσθη τό, ὑπομιμνήσκω· δ) τὸ διακόπτειν τὸν λόγον τινός, καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τὸ ἀποκρίνεσθαι, παρὰ Διογέν. Λαερτ. 1, 57. »Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραφε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον« σημαίνει τό, ἐξ ἀνταποκρίτεως, ὅ ἐστιν, ἀνταποκρίνεσθαι, λαμβάνειν τὸν λόγον καὶ ἄρχεσθαι, ὅθεν ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· καθὼς π. χ. κάμνουσι καὶ τὴν σήμερον οἱ ἡμέτεροι ῥαψῳδοὶ καὶ τραγουδισταί, οἵ τινες ἀνταποκρινόμενοι καὶ ἐπαναλαμβάνοντες τὸν αὐτὸν στίχον, τὸν ὁποῖον ἐτραγούδησεν ὁ ἄλλος, λαμβάνουσιν ἀπὸ τοῦ στίχου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μαζῆ μὲ τὸν ἦχον, ὡς ἠχώ, καὶ εὐθὺς ἀρχίζουσι τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ· ὡς τὸ »Ἐξ ὑποληψεως,« Οὐόλφ. Προλεγόμ. σελ. CXI.I. 2) ἐπὶ πράγματος, θεμέλιον· τροπικ. βάσις, ὑποκείμενον, θέμα, ἢ ὕλη τοῦ λόγον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ὑπόθεσις, λέγεται· ἔτι δὲ καὶ, φυσικὴ κατάστασις, διάθεσις ἐπιτηδειότης· »Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολὴ ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν.« Μουσών· παρὰ Στοβ. Ἐκκλ. Ἠθικ.

Ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον (ὑποβολή, σημσ. 1, β'.) Ὑποβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλέ τις, ὄχι γνήσιος, ἀλλὰ νόθος ἐξαιρ. ἐπὶ τέκνων· καὶ »Τὰ ὑποβολιμαῖα,« ἐξυπακουομένου τοῦ, τέκνα, Ἡρόδ. 1, 137. καθόλου δὲ, ὁ τὸν τόπον ἢ τὸ ὄνομα ἐπέχων τινὸς ὑποκεκρυμμένως καὶ ψευδῶς πως. Λουκιαν. »Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός.« Μεταφορικ. »Ὑποβολιμαῖος λόγος« ὁ μὴ γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Πλούταρχ. »Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μιθοῦ φιλοῦσαι.«

Ὑπόβολος, ὁ, ἡ (ὑποβάλλω). Ὁ πρὸς δάνειον ὑποκείμενος, ὁ εἰς ἐνέχυρον βαλμένος Πολυδ. 3, 85. »Ὑπόχρεων καὶ ὑπόβολον· ὁ Εὐσταθ. ἔχει· »Ὑπόβολον, τὸ ὑποβεβλημένον, ἤγουν ὑποκείμενον δανείῳ, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθέν· ἐπιφέρων καὶ μαρτυρίαν ἐκ Φερεκύδου. »Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβο-

λον· «Κατὰ τὸν Δάμμιον, συντίθεται ἡ λέξις ἐκ τῆς, ὑπό, καὶ τοῦ, σβολός.

Ὑ̓ποβόρβορος, καί,

* Ὑ̓ποβορβόριος, ὁ, ἡ (βόρβορος). Ὁ βόρβορον ὑποκάτω αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὸν πάτον ἔχων, ὁ πάτον λατπώδη ἔχων, καὶ ὁ ὑποκάτω ὑγροῦ τινος βόρβορος· ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Ὑποβορβόριον, τρύξ.«

Ὑ̓ποβορβορύζω (βορβορύζω). Ὀλίγον τι, καὶ ἠρέμα βορβορύζω, κνύζω. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποβουλεύω, πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπιβουλεύω.

Ὑ̓ποβούλημα, τό. Σχολ. Ἀπολλ. 3, 1376. ἀμφ. σημαν καὶ ἀνάγνωσ.

Ὑ̓πόβραγχος, (βράγχος). Ὀλίγον τι βραγχαλέος, ὀλίγον βραγχνός, βραγχνιασμένος. Ἱπποκράτ.

* Ὑ̓ποβραχεῖν, αόρ. β΄. τοῦ, ὑποβράζω, ἤ, ὑποβράσσω, Πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω βράχω, ἠχῶ, κάμνω κρότον. Κοϊντ. Σμυρν.

* Ὑ̓πόβραχυς, ὁ, ἡ (βραχύς). Ὀλίγον τι βραχύς, κοντός. Ἐπίῤῥ. ὑπόβραχυ, διόλου κατὰ βραχύ, κατ' ὀλίγον.

Ὑ̓ποβρέμω, (βρέμω). Ὑποκάτω θορυβῶ, κροτῶ, ὑπηχῶ, μετά γεν. Αἰσχύλ. Προμ. 432. μόνον ποιητ.

Ὑ̓ποβρέχω (βρέχω) Ὀλίγον τι βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι βρέχομαι· συνήθ. τροπικ. μεθύω, ὅθεν »Ὑποβεβρεγμένος« ὀλίγον τι μεθυσμένος.

* Ὑ̓ποβρομέω, (βρομέω) = ὑποβρέμω.

Ὑ̓πόβρυχα, ἴδε, ὑπόβρυχος.

Ὑ̓ποβρυχάομαι, ῶμαι, παθητ. ἀποθ. (βρυχάομαι) Ὀλίγον τι βρυχῶμαι, ὠρύομαι.

Ὑ̓ποβρύχιος, ὁ, ἡ παρὰ ποιητ. πολλάκις καὶ τριπτλκτ. (βρύχιος). Ὁ εἰς τὸ βάθος ἢ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς γῆς ὤν, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος καλυπτόμενος, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὕδατος βυθισθείς, ποντισθείς. Ἡροδ. 1, 289. κατὰ πρῶτον τριπτάλκτ. εἰς τὸν Ἅμν. Ὁμ. 33, 12. Ἀπολλ. Ἀργ. 2 1217. »Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.« Λουκιαν. Διψάδ. 3. Τὰ μὲν ὑπεβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα· «τὰ εἰς τὸν πάτον τοῦ ὕδατος ὄντα. »Τὰ σκάφη ὑποβρύχια γίγνεσθαι·« ἀντὶ τοῦ, πνίγεσθαι, καταποντίζεσθαι. Πολύβ.

Ὑ̓ποβρύχιος, ία, ιον (βρύχω). Ὀλίγον τι βρυχώμενος, ὠρυόμενος, μουγκρίζων· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 116.

Ὑ̓πόβρυχος, ὁ, ἡ = ὑποβρύχιος, ὅθεν ἐξαιρ. »Ὑποβρυχα,« ὡς ἐπίῤῥ. Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ βυθισμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κεκαλυμμένος, ἢ καλυπτόμενος »Ὑπόβρυχα θῆκε,« Ὀδ. Ε, 319 »Ὑπόβρυχα γενέσθαι,« Ἡροδ. 7, 130. »Ὑπόβρυχα ναυτίλλονται,« Ἀρατ. Φαιν. 426. μ' ὅλον ὅτι ὁ Βουτμαν θέλει μᾶλλον νὰ ἐξηγήσῃ τοιαῦτα χωρία ἐπιθετικῶς. Ὅλοι οἱ λοιποὶ τύποι φαίνονται, ὅτι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ, ὑποβρύχιος. Ὁ Ἔρωτιαν. ἔχει; »Ὑπόβρυχα, τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια· εἴρηται ἀπὸ τῶν καταθυομένων πλοίων.«

Ὑ̓πόβρωμος, ὁ, ἡ (βρωμος). Ὀλίγον τι βρωμερός, δυτώδης. »Τῇ ὀσμῇ ὑπόβρωμος.«

Ὑ̓ποβύθιος, ὁ, ἡ (βυθός) = ὑποβρύχιος.

Ὑ̓πογαίδιος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ. καὶ

Ὑ̓πόγαιος, ὁ, ἡ = ὑπόγειος. Ἡροδ. 4, 200.

* Ὑ̓πογαμέω, (γαμέω, ἀνάμ.). Μετέπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα γαμέω, νυμφεύομαι, λαμβάνω γυναῖκα. Αἴλιαν ζῷ. Ἱστορ. 7, 25.

Ὑ̓πογαστρίζομαι, μέσ. ἀποθ. (γαστρίζω). Ὑποχορταζόμαι, καταπράγω, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω. Αἰσώπ. Μυθ. 298. καὶ Πολυδ. 2, 168.

Ὑ̓πογάστριον, τό. Τὸ κάτω τῆς γαστέρος μέρος τοῦ σώματος, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν, ὑπήτριον, ὑποκοίλιον. 2) Λέγεται ἔτι »Ὑπογάστριον« καὶ ἔδεσμα, ἤτοι φαγητόν τι. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 195. ἐξαιρέτως, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ κήτους. Ἀθήν. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ,

* Ὑ̓πογάστριος, (γαστήρ), Ὑποκάτω εἰς τὴν γαστέρα, κοιλίαν, εἰς τὴν κάτω κοιλίαν εὑρισκόμενος, εἰς ταύτην ἀνήκων· »Οἱ στροι ὑπογάστριοι,« αἱ ἐπιθυμίαι καὶ τὰ πάθη, ἤτοι αἱ ἡδοναὶ τῆς κοιλίας, ἢ τοῦ σώματος. Φίλ. 1, σελ. 108. ὡσαύτως καὶ »Πάθη ὑπογάστρια,« Ἀνδρόν. περὶ παθ.

* Ὑ̓πογείνομαι, μέσ. ἀποθ. (γείνομαι). Γεννῶμαι· ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἀόρ. α. »Ὑπογείνασθαι« μεταβ. γεννῶ, Εὔφορ. λείψ. 61, σελ. 133. Meinek.

Ὑ̓πόγειος, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν. Θεόφραστος παρ' Ἀθην. 2. »Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ καὶ ἐπίγεια.« Ἡ συνήθεια λέγει. »Ὑπόγειον οἴκημα·« τὸ ὑπὸ γῆν ὄν. »Κατώγειον τὸ ἐπὶ γῆς· καὶ »Ἀνώγειον« τὸ ὑπέργειον καὶ ὑπερῷον.

Ὑ̓πόγεισος, ὁ, ἡ (γεῖσον). Ὁ γεῖσον, ὑδροῤῥόαν ἔχων. 2) Ὑπόγεισον, λέγεται καὶ φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀειζώου, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο φύεται εἰς τοὺς τόπους, ἔνθα ῥέουσι τὰ ἀπὸ τῶν στεγῶν ὕδατα.

* Ὑ̓πογελάω, μέλ. ἀσομαι (γελάω). Πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο γελῶ. 2) ὀλίγον τι γελῶ, χαμογελῶ ἢ κρυφογελῶ.

Ὑ̓πογέμω, (γέμω). Εἶμαι ἀκρετὰ πλήρης, γεμάτος Ἀθήν. 294.

Ὑ̓πογενειάζω, Μ. ἄσω. (γενειάζω). Πιάνω τινὸς τὸ γένειον, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτόν· τουτέστι, λιτανεύω ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος· μετὰ αἰτ. Αἰσχιν. Ῥήτ.

Ὑ̓πογενειάσκω, (γένειον). Ἀρχίζω ν' ἀποκτῶ γένεια, ἀρχίζουν νὰ φυτρώνωτ τὰ γένειά μου. Ἡρωδιανὸς Φιλέτ. σελ. 443.

* Ὑ̓πόγεως, ὁ, ἡ, = ὑπόγειος.

* Ὑ̓πογηράσκω, καὶ

* Ὑ̓πογηράω, μέλ. ἀσομαι, (γηράω, γηράσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γηράσκω.

* Ὑ̓πογίγνομαι, μεταγενεστρ. ὑπογίνομαι, μέσ ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνώμ.) Προφθάνω, ἔρχομαι πρός τινα, ἀπαντῶ. 2) ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι, ὑπαρξιν λαμβάνω, Λατ. subnasci.

Ὑ̓πογκόω, ῶ (ὀγκόω). Ὀλίγον τι ὀγκόω, κάμνω ὀγκώδες Πολυδ. 4, 187.

* Ὑ̓πογλαύκεσκε, ἤ, ὑπόγλαυκ' ἔσκε, ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Μεσχ. 2, 86, ἀντὶ, ὑπογλαύσσεσκε.

Ὑ̓πόγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὀλίγον τι γλαυκός, κυάνεος Ξενοφ. Κυν. 5, 23.

Ὑ̓πογλαύσσω, (γλαύσσω). Ὑποκάτωθεν φωτίζω, λάμπω, βλέπω. Καλλίμ. Ἄρτ. 50. ὡς τό, ὑποβλέπω.

Ὑ̓πόγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος, ἰξώδης, κολλώδης.

Ὑ̓πογλουτίς, ίδος, ἡ (γλουτός). Τὸ ὑποκάτω τῶν γλυτῶν τοῦ ἰσχίου καὶ τῆς λεκάνης μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἀντίθετον τοῦ, περίνεον. Ἀριστοτέλ. ζῷ. Ἱστορ. 1, 14.

Ὑ̓πογλυκαίνω (γλυκαίνω). Ὀλίγον τι γλυκαίνω· τροπικ. κολακεύω τινὰ μὲ γλυκεῖς λόγους. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 216.

Ὑ̓πόγλυκυς, εος· ὁ, ἡ· Ὀλίγον τι γλυκύς.

Ὑ̓πογλώσσιοι, ἡ, Ὑ̓πογλώττιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. Ὁ ὑποκάτω τῆς γλώσσης ὤν. »Βάτραχος ὑπογλάττιος·« λέγεται, ὅταν τὸ ὑποκάτω μέρος τῆς γλώσσης πρίσκεται, οὕτω καὶ Λατ. rana. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῷ. Ἱστορ. 2, 15. »Ὑποκάτω τοῦ ὑπογλωττίου ἐν τῷ κοίλῳ·« ὁ Πλίν. 2, 69. ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, sub lingua inanitate, εἶναι ἡ ῥίζα τῆς γλώσσης.

Ὑ̓πογλωσσίς, καὶ, Ἀττ. Ὑ̓πογλωττίς, ίδος, ἡ. Πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, τὸ τοῦ ὑπογλωσσίου πάθος, Ἱπποκράτ. καὶ τὸ ὑποκάτω τῆς γλώσσης μέρος, ἔνθα συνδέεται τοῦτο μετὰ τῆς σιαγόνος.

* Ὑ̓πόγλωσσον, τό. Διοσκορ. 4, 132. Πλίν. 27, 11. μικρός τις θάμνος, ὅμοιος μὲ ἀγρίαν καὶ λεπτὴν τὰ φύλλα μυρσίνην, ἔχων κόμην ἀκανθώδη, καὶ εἰς τὸ ἄκρον γλωσσίδα, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀναφύονται καὶ τὰ ἄνθη, καὶ ὁ μίσχος. Ruscus hypoglossum, Λιν. ἡ δὲ, Ὀξυμυρσίνη, ὁ τοῦ Λιν. Ruscus aculeatus. καὶ »Δάφνη Ἀλεξανδρεία, Θεοφραστ. 3, 17. ὁ τοῦ Λιν. Ruscus hypophyllum. — Γράφεται καὶ »Ἱππόγλωσσον« ἠμαρτημένως.

Ὑ̓πόγλωσσος, ὁ, ἡ μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπογλώσσιος.

Ὑ̓πογνάμπτω, Μ. ἄμψω (γνάμπτω). Πρὸς τὰ κάτω κάμπτω, λυγίζω, ἢ κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως λυγίζω, Ἅμν. Ὁμ, 7, 13. παρβλ. ὑποκάμπτω.

Ὑ̓πογογγύζω, (γογγύζω). Κρυφίως γογγύζω, κρυφομουρμουρίζω· ὅθεν

Ὑ̓πογογγυστής, οῦ, ὁ. Ὁ κρυφομουρμουριστής, κρυφίως γογγύζων. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ̓πογονάτιος, ὁ, ἡ. (γένυ). Ὁ ὑποκάτω τοῦ γόνατος ὤν, »τὸ ὑπογονάτιον«, προσκεφάλαιον ὑποκάτω εἰς τὰ γόνατα, Χρυσόστ. Λειτουργ.

* Ὑ̓πογουνίς, ίδος, ἡ, ἀμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπιγουνίς.

Ὑ̓πόγραμμα, τό. (ὑπογράφω) Τὸ ὑπογεγραμμένον, ὑπογραφή, β) ἐπιγραφή, Λυκοῦργ. 30, 8. 2) ἡ τῶν ὀμμάτων γραφή, ἤτοι τὸ στίμμισμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ βάφειν τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο βαφή.

Ὑ̓πογραμματεία, ἡ, Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ὑπογραμματέως. Πλούταρχ.

Ὑ̓πογραμματεύς, έως, ὁ (γραμματεύς). Ὁ ὑπὸ τὸν γραμματέα ὤν, ὁ δεύτερος γραμματεύς, δεύτερος γραμματικός, Boeckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 201., f. ὅθεν

Ὑ̓πογραμματεύω, Εἶμαι ὑπογραμματεύς, Ἀντιφών. »Ὑπογραμματεύω τινί.«

Ὑ̓πογραμμός, ὁ (ὑπογράφω). Παράδειγμα, ὑποτύπωσις, ὑπόδειγμα, τύπος, μίμημα, ἐπιτηδειγμή. »Ὑπογραμμὸς παιδικὸς« παραδείγματα, προτιθέμενα εἰς τὰ παιδία, διὰ νὰ μανθάνασι νὰ γράφωσιν, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ γράμματα συμπεριελαμβάνοντο εἰς λέξεις· ἐκ τῶν τύπων τούτων μᾶς διετήρησε Κλήμης ὁ Ἀλεξανδ. τρεῖς· »Μάρπτε σφίγξ, κλώψ ζβυχθηδόν,« καὶ, »Βέδου ζάμψ χθὼ πλήκτρον σφίγξ,« καὶ, »Κναξζβὶ χθύπτης φλεγμὼ δρόψ,« ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἀποδείδεται εἰς τὸν Θέσπιν. Bentl. opusc phil. pag. 492.

Ὑ̓πογραφεύς, έως, ὁ (ὑπογράφω). Ὁ ὑπογράφων. 2) ὅστις γράφει ὅσα ἀκούει ἀπό τινος, ὅ ἐστιν, ὁ γράφων ὅσα ὑπαγορεύει καὶ λέγει τις, γραφεὺς (Νοτάριος), γραμματικός· ἐξαιρ. εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ ἐγγράφων τι εἰς τοὺς κοινοὺς τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἢ τῆς ἐκκλησίας κώδηκας, ὁ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἤτοι τοῦ δήμου, γραμματικός· ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου, ἀντιγραφεύς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1261, ὅμως φαίνεται »Ὑπογραφεὺς δικῶν,« ὅτι ἤτον ἰδιώτης τις γραφεύς, ὅς τις ἀντέγραφε δίκας δι' ἕνα συκοφάντην.

Ὑ̓πογραφή, ῆς ἡ (ὑπογράφω). Ὑποκάτω τινὸς γράμματος γραφή, τὸ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑπογεγραμμένον ὄνομα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιβεβαίωσις, ὁμολογία. 2) Δοκίμιον, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός, ἐπιτηδειγμή, σκιαγραφία, ἰχνογραφία. »Ἡ τῶν θεμελίων ὑπογραφή·« Ἀριστοτέλ. τὸ σχέδιον Γαλ. Dessin. καὶ τροπικ. ὡς τὸ Λατ. adumbratio. Πλάτ. Πολιτ. 6, 3. καὶ εἰς Θηαιτ. 74. 3) »Ὑπογραφὴ τῶν ὀφθαλμῶν·« τὸ στίμμισμα, ἤτοι τὸ γράψιμον τό, βάψιμον τῶν

ὀφθαλμῶν μὲ τὸ στίμμι. Ξενοφ. Κυρ. 1, 3, 2. Πολυδ. 5, 102. Παρ' Ἡρωδιαν. 4, 9. 4) »Ὑπογραφὴ καὶ παιδιάν· ἡ μετὰ χλευῆς τοῦ λόγου πρός τι ἀναφορά. »Καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς· ἦτον ἐπιτήδειος νὰ ῥίπτῃ λόγους ἐγγιστικοὺς καὶ περιγελαστικούς, ὅ ἐστι, χωρατεύων νὰ ἐγγίζῃ καὶ νὰ περιγελᾷ· ὁ Σουίδ. ἔχει. »Ὑπογραφὴ, λόγος σύντομος, δηλωτικὸς τῶν συμβεβηκότων. Παρ' Ἀππιαν. = Ὑπόμνημα, ὅ τις ἔτι λέγει. »Ὑπογράψασθαι ἑαυτῷ εἰς μνήμην.«

*Ὑ π ο γ ρ ά φ ι α, τὰ, ἐξυπακουμ. τοῦ, χρήματα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπογραφίων, τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων· χρήματα, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁποίων ὁ δανειστὴς λαμβάνει ἐγγύησιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ χρεώστου, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ.

Ὑ π ο γ ρ α φ ί ς, ίδος, ἡ. Ἡ γραφίς, ἡ ἧς σχεδιάζομεν· τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ζωγράφου, Πολυδ.

Ὑ π ο γ ρ ά φ ω, Μ. ψω (γράφω). Ὑποκάτω γραφῆς τινος γράφω, ἔτι δὲ, γράφω ἐπιγραφὴν, ἢ τίτλόν τινα, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐτίθεντο εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς, ὅθεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιγράφω. Μέσ. ὑπογράφομαι, ἐξαιρ. ὡς κατήγορος. ὅθεν ἀκαφέρω εἰς τὸ δικαστήριον κατηγορίαν κατά τινος, »τινὶ, »εἶτ', εἴτε καινὸν ὑπόγραφῃ τῷ μῷ βίῳ, ἂν ἔχῃς νὰ μὲ κατηγορήσῃς, ἢ νὰ προσκλαυθῇς διὰ τὸ πολίτευμά μου, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1118. subscribere accusationem in aliquem. 2) Ἀντιγράφω, γράφω ὅσα λέγει τις, ὅταν δηλαδὴ ὑπαγορεύῃ· τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, ἐξαιρ. ἐπὶ ταχυγράφων. μιμοῦμαι γραφήν τινα, ὅ ἐστι, γράφω κατὰ τὸ σχέδιον, ἢ κατὰ τὴν ἐπιτηδειγμένην, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν. καὶ μάλιστα, α) ἐπὶ διδασκάλου, δίδω παράδειγμα, ὑπογραμμὸν, σχέδιον πρὸς ἀντιγραφὴν, διδάσκω τὴν τέχνην τοῦ γράφειν, διδάσκω τινὰ νὰ γράφῃ· »ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, Πλάτ. Πρωταγ. 326. Ἐῢνδ. Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 171. Δ. β) σκιαγραφῶ, ἰχνογράφω, σχεδιάζω, σκιαγραφίαν ἢ σχέδιον ποιῶ, γραμμὴν σύρω, Πλάτ. Νόμ. 9. καὶ Ἀριστοτέλ. Γεν. Ζ. »Καὶ οἱ γραφεῖς ὑπογράφαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐκαλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷοῦν· οὕτω καὶ Ἰσοκράτ. »Ὑπογράφειν χρὴ οὐτως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις.« γ) τροπ. διαγράφω, περιγράφω, ζωγραφίζω, καλλωπίζω, ὡς τὸ Λατ. adumbrare. 3) ἐιεχυράζω, ὡς ἐνέχυρον γράφω. τροπικ. »ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδας, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, σχεδιάζω, ζωγραφίζω ἐλπίδας εἰς τὸν νοῦν τινος, τὸν παρηγορῶ μὲ κενὰς ἐλπίδας. 4) σκιὰν ὑποτυπόνω, σκιὰν περιγράφω. 5) γράφω ἢ ζωγραφίζω, βάπτω τὰ ὄμματα, ἤτοι τὰς βλεφαρίδας τούτων. Λουκιαν. »Καὶ τῷφθαλμῷ ὑπογραφομένην.« Ἀθήν, »Ὑπογέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.«

Ὑ π ό γ ρ υ π ο ς, ὁ, ἡ (γρυπός). Ὀλίγον τι γρυπός, ὀλίγον τι γρυπὴν, καμπυλωτὴν ἔχων τὴν ῥῖνα.

Ὑ π ό γ υ ι ο ς, ἡ, Ὑπόγυος, ὁ, ἡ, (γυῖον). Ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν ὤν, ὅστις εἶναι μέσα εἰς τὰ χέρια, ὅθεν πρόχειρος, ὑποχείριος, ἐγγὺς, ἕτοιμος· »τὸ ὑπογυιότατον«, τὸ ἑτοιμότατον, προχειρότατον μέσον· 2) τροπικ. ὅ,τι ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ τῶν χειρῶν, πρόσφατος, νέος, νεαρός, ἔγκαιρος, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου γεγεννημένος, νωπός· ὅθεν Ἡροδ. 1. »Τὰ μὴ προπελλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνήμην· νεαρὰν, πρόσφατον. Ἰσοκράτ, »Οὕτως μοι ὑπόγυιον οὖσης τῆς τελευτῆς· προχείρου. ἐπὶ χείρας, ἐγγὺς ὄντος μοι τοῦ θανάτου· »Ἐξ ὑπογυίου· ἐκ τοῦ προχείρου, πάραυτα, ἀπερισκέπτως, ἐκ τῶν σύνεγγυς, αἰφνιδίως, παρευθὺς, Πλάτ. Μενέξ. σελ. 235. C. ὡς τὸ, ὑπὸ χεῖρα· οὕτω καὶ παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγυρ. »Ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευή· ἐκ τοῦ προχείρου· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. 6, 1, 22. ὃ ἐστὶν, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν· ὡς καὶ παρὰ Λογγ. »Ἐξ ὑπογυίου λαλεῖν· Ἐπίῤ. »Ὑπογυίως«, καὶ -ύως· καὶ, ὑπόγυιον, καὶ, ὑπόγυον· προχείρως, νεωστὶ, ὑπογυιότερον, πρὸ ὀλιγωτέρου, βραχυτέρου καιροῦ, Ἡρόδ. ὑπογυιότατα, νεωτάτως, διόλου πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου (κατ' Εὐστάθ. παρὰ τὰ γυῖα τὸ ὁποῖον δηλοῖ τὰς χεῖρας.)

*Ὑ π ο γ υ μ ν α σ ι α ρ χ έ ω, ῶ, Εἶμαι ὑπογυμνασιάρχης, Ἐπιγρ. ὅθεν

*Ὑ π ο γ υ μ ν α σ ι ά ρ χ η ς, ὁ, καὶ

*Ὑ π ο γ υ μ ν α σ ί α ρ χ ο ς, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν δευτέραν ἐπιστασίαν εἰς τὰ γυμνάσια· Ἐπίγρ. ἴδε Osann auctar. lex. pag. 160.

*Ὑ π ο γ υ μ ν ό ω, (γυμνόω). Ὀλίγον τι γυμνόνω, ξεσκεπάζω.

*Ὑ π ό γ υ ο ς, ὁ, ἡ = ὑπόγυιος, ὅπερ ἴδε.

*Ὑ π ό γ υ ρ ο ς, ὁ, ἡ (γυρός). Ὀλίγον τι καμπυλωμένος, λυγισμένος, Νικήτ.

Ὑ π ο γ υ ρ ό ω, ῶ (γυρόω). Ὀλίγον τι γυρόω, κάμνω κυρτὸν, ὑποκυρτόνω. Νικήτ. Χρόν. 4, 3.

Ὑ π ο δ ά κ ν ω, Μλ. δήξομαι (δάκνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἐλαφρῶς δάκνω, βαγκάιω, καὶ τροπικ. πειράζω.

Ὑ π ό δ α κ ρ υ ς, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὀλίγον δακρυσμένος, ἢ ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, τοῦ ὁποίου φαίνονται ἀκόμη τὰ τῶν δακρύων σημεῖα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς Ἡσύχ.

Ὑ π ο δ α κ ρ ύ ω, (δακρύω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως δακρύω, ἀρχίζω νὰ δακρύω· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δακρύω).

Ὑ π ο δ ᾰ μ ά ω, ῶ Μλ. ᾰσω (δαμάω, ἀνώμ.). Καταδαμάζω, βιάζων ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καθόλου δὲ, ἀναγκάζω, βιάζω, ὅθεν θηλ. μετοχ. ἀόρ. ἀ. παθητ. »ὑποδμηθεῖσά τινι«, ἀπὸ ἄνδρα κρυφίως ἐφορμηθεῖσα, βιασθεῖσα, καὶ ἐγγαστρωθεῖσα, ὕμν. Ὁμ. 16, 4. Ἡσιοδ. Ἀσ. 53. καὶ χωρὶς δὲ τὴν ἐνοιαν τοῦ, κρυφίως, Ἡσιοδ. Θεογν. 327. 374.

*Ὑ π ο δ ά μ ν η μ ι, (δάμνημι) = τῷ προηγμ. Παθ. ὑποδάμναμαι, ἐφορμῶμαι, καταδαμάζομαι, ὑποβάλλομαι· »εἰπέμοι, ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι« Ὀδ. Β, 214. οὕτω καὶ Π, 95.

Ὑ π ό δ α σ υ ς, εος, ὁ, ἡ (δασύς). Ὀλίγον τι δασύς, τριχώδης.

*Ὑ π ο δ δ ε ί σ α ς, ἐπικ. ἀντὶ, ὑποδείσας, μετοχ ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ, ὑποδείδω.

*Ὑ π ο δ έ γ μ ε ν ο ς, Ἰων. μετοχ. τοῦ ὑποδέχομαι, ἀντὶ τοῦ, ὑποδεχόμενος.

*Ὑ π ο δ ε δ ι ώ ς, ὁ, κωμικ. ὄνομα πτηνοῦ τινος παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 65.

*Ὑ π ο δ έ δ ρ ο μ ε, ποιητ. παρακείμ. τοῦ, ὑποτρέχω. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284.

Ὑ π ο δ ε ής, έος, ὁ, ἡ (δέομαι). Ἐιδεής, ἐλλειπής, ὁ ἔλλειψιν πάσχων, καθόλου δὲ, μικρὸς, ταπεινὸς, ὁ ὀπίσω, ἢ κατωτέρω τινὸς ἱστάμενος, κατώτερος· φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι εὔχρηστον μόνον εἰς τὸ συγκρ. ὑποδεέστερος. Ἡροδ. 1, 134. 6, 51. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 9. 3. »Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων· ταπεινοτέρων, κατωτέρων.

*Ὑ π ο δ ε ής, ὁ, ἡ, γεν. έος (δέος). Ὀλίγον τι δειλὸς, ὑπόφοβος.

Ὑ π ό δ ε ι γ μ α, τὸ (ὑποδείκνυμι). Δεῖγμα, ἀπόδειξις, σημεῖον, χαρακτήρ. 2) ὑπόμνημα, ἐνθύμησις, ὑπογραμμός. = Παράδειγμα. Ξενοφ. Πολύβ. Ἀππιαν. καὶ Λαέρτ. ὅθεν

*Ὑ π ο δ ε ι γ μ α τ ι κ ό ς, ἡ, όν, ὅθεν

*Ὑ π ο δ ε ι γ μ α τ ι κ ῶ ς, ἐπίῤῥ. Εἰς τρόπον παραδείγματος, εἰς χρῆσιν παραδείγματος, παραδειγματικῶς.

*Ὑ π ο δ ε ι δ ί σ σ ο μ α ι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δειδίσσομαι). Ὀλίγον τι φεβῶ, βάλλω εἰς φόβον. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι, ποιητ.

*Ὑ π ο δ ε ί δ ω, μελ. σω, (δείδω, ἀνώμ.) μεταβατ. Ὀλίγον τι φοβοῦμαι. μετὰ αἰτ. Ὅμ. ὃς τις ὅμως μεταχειρίζεται μάκελον τὸν ἀόρ. συνηθῶς μετὰ διπλοῦ, ὅ. »τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ, τὸν ὁποῖον ἐφοβήθησαν οἱ ἀθάνατοι θεοί, Ἰλ. Α, 406. »αἴ κέ σ' ὑποδείσαιτες ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες«. Ἰλ, Σ, 199. »ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι,« Χ, 282. καὶ ἄλλαχοῦ· (μετὰ ἄπλου δέ, »θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν«, Ὀδ. Β, 66. Ι, 377. καὶ ἀλλαχοῦ) καὶ τὸν ἐπικ. παρακείμ. β'. ὑποδείδια, ὑποδείδισαν· »μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον«, Ὀδ. Ρ, 564. ὁ ἐπικ. παρακείμ. ἀ. ὑποδείδοικα, κεῖται Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 165. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι.

*Ὑ π ο δ ε ί λ ο ς, ὁ, ἡ (δειλὴ). Ὁ πρὸς δειλὴν, ἢ πρὸς ἑσπέραν ὤν.

*Ὑ π ο δ ε ί κ ν υ μ ι, μέλ. δείξω, καὶ, ὑποδεικνύω, (δείκνυμι, ἀνώμ.) Κρυφίως, ὑποκεκρυμμένως δεικνύω, δείχνω, φαιερόνω, δίδω εἴ τινα νὰ καταλάβῃ, Ἡροδ. 1, 189. 2) δεικνύω, παραστήνω, παῤῥησιάζω, φανερόνω, δείχνω, προδείκνυμι, διὰ παραδειγμάτων διδάσκω, μαθητεύω τινά τι, ἢ, μετὰ λόγου καὶ παραδείγματος βάλλω πρὸ ὀφθαλμῶν τινός τι, καὶ δεικνύω τὸν τρόπον διὰ νὰ μάθῃ τοῦτο, δίδω νὰ καταλάβῃ τίς τι. Ξενοφ. Οἰκον. 12. 18. »Διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, ἀμελεῖν γε ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότου· Ἀπομνημ. 4, 3, 13. »Αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν«. Ἰσοκράτ. »Ὁ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν«. καθόλου δὲ, = τῷ ἁπλ. δείκνυμι, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 3) Οὐδετέρ. δεικνύω ἐμαυτόν, παριστάνομαι, παρουσιάζομαι, δείχνομαι, Πολύβ. 2, 39. ὅθεν

Ὑ π ο δ ε ί κ τ η ς, ου, ὁ. Ὁ ὑποδεικνύων, παριστάνων.

*Ὑ π ο δ ε ι λ ι ά ω, ῶ (δειλιάω). Ὀλίγον τι δειλιάω, κάμνω δειλὸν, παρὰ Πολυβ. 35, 8. = ἀποδειλιάω, ἀμφ οὕτω καὶ παρ' Αἰσχίν Ῥήτ.

Ὑ π ο δ ε ι μ α ί ν ω, (δειμαίνω). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι ἀπό τι· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 104.

*Ὑ π ό δ ε ι ξ ι ς, εως, ἡ (ὑποδείκνυμι). Κρυφία δεῖξις, λαθραῖον νεῦμα, νεύσεων. Πλούτ. εἰς Δημήτ. 38.

Ὑ π ο δ ε ι π ν έ ω, ῶ (δειπνέω). Ἀντί τινος δειπνῶ, εἰς τόπον ἄλλου τινὸς δειπνῶ. Λουκιαν.

Ὑ π ο δ ε ί ρ ι ο ν, τό. = ὑποδέραιον. Ἡσύχ.

Ὑ π ο δ έ κ ο μ α ι, Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποδέχομαι. Ἡροδ.

Ὑ π ο δ ε κ τ ή ρ ι ο ν, τό· Τόπος ἢ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φυλαχθῇ τι, καταφύγιον. Στράβ. 14. ἔνθα πρότερον »Ὑποδυτήριον« ἔκειτο.

Ὑ π ο δ έ κ τ η ς, ου ὁ, (ὑποδέχομαι). Ὁ ὑποδεχόμενος, ἢ δεχόμενός τινα ἤτι. ὅθεν

Ὑ π ο δ ε κ τ ι κ ό ς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὑποδοχὴν, ὁ ὑποδεχόμενος.

Ὑ π ο δ ε λ ε ά ζ ω, (δελεάζω). Κρυφίως δελεάζω, ἀπατῶ κρυφίως, παρὰ τοῖς παλ. Μαθηματ. σελ. 100. »Τοὺς ὑποδελεάζοντας«· ἑρμην. διὰ τοῦ, τοὺς καταβαίνοντας εἰς τὸ βάθος διὰ τοῦ κολυμβήματος. ἀμφ.

*Ὑ π ο δ έ μ ω, (δέμω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέμω, κτίζω, βάλλω ὑποκάτω βάσιν, θεμέλιον, Ἡρόδ. 2, 127.

Ὑ π ο δ ε ν δ ρ ό ο μ α ι, οῦμαι, παθητ. (δενδρόομαι). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι δένδρον, ἢ αὐξάνω σχεδὸν ὡς δένδρον· ἀμφ. ἴσως μετε-

μορφώθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἀπὸ τοῦ, ἀποδενδρόομαι.

Ὑ'ποδενδρυάζω, Μ. ἄσω (δενδρυάζω). Ὑπὸ φόβου ὑπάγω ὑποκάτω δένδρου τινὸς καὶ κρύπτομαι. Ὁ Φώτιος ἔχει »Ὑποδενδρυάσαι, ὑποδῦναί που καὶ πτύξαι ὑπὸ σκέπην· ἡ συνήθεια ἀντὶ τούτου »Λαγιάζω« λέγει, ταυτέστι, κρύπτομαι ὡς λαγωὸς εἰς συνδένδρους καὶ σειώδεις τόπους. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐξ ἐναντίας. »Ὑποδενδρυάζειν, τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι«.

Ὑ'ποδεξίη, ἡ (ὑποδέχομαι). Ὑποδοχή, ἐξαιρ. ξενική, φιλική, ὑποδεξίωσις, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν. ἀναγκαῖα σῖτα. »Πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη«, Ἰλ. Ι, 73, ὡς τὸ, Ὑ'ποδοχή. (τὸ ἰῶτα εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἐμεταχειρίσθη ὁ Ὅμ. μακρόν.)

Ὑ'ποδέξιος, ία, ιον (ὑποδέχομαι). Ὁ δυνάμενος, ἢ ἱκανὸς νὰ ὑποδεχθῇ· εὐρύχωρος, φαρδὺς καὶ πλατύς, παρ' Ἡροδότ. 7, 49. »Ὑποδέξιος λιμήν«. ὅπου ἡ ἀνάγν. εἶναι διόλου ἀναμφίβ. καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Οὐάλιεν· »ὑποδέξιμος,« παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 315. Παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, ὑποδοχεύς, ἑστιάτωρ.

Ὑ'ποδέξις, εως, ἡ. = ὑποδεξίη, ὑποδοχή.

Ὑ'ποδέομαι, παθ. ἀποθετ. (δέω, ἀνώμ.) Ἱκετικῶς δέομαι, παρακαλῶ. Γρηγορ. Ναζ.

Ὑ'ποδέραιον, τό. Κόσμος, στολιτμὸς τοῦ λαιμοῦ· οὐδέτ. τοῦ,

*Ὑ'ποδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη). Ὁ κάτω, περὶ τὴν δέρην, τὸν λαιμόν, ὢν.

Ὑ'ποδερίς, ίδος, ἡ (δέρις). Τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ πλησίον τοῦ λάρυγγος. 2) σκέπη, δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμομάνθηλον. 3) = ὑποδέραιον.

*Ὑ'ποδέρκομαι, παθ. ἀποθ. (δέρκομαι, ἀνώμ.) ὡς τὸ, ὑποβλέπω. Σκοτεινῶς, σκυθρωπῶς, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, Κοΐντ. Σμυρν. 3, 252.

Ὑ'ποδέρω, (δέρω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω δέρω, ἐκδέρω, γδέρνω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα.

Ὑ'πόδεσις, εως, ἡ (ὑποδέω) = Ὑπόδησις· παρὰ τοῖς καλλίστ. Ἀττ. Lobeck. Φρύν. σελ. 445. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2. 5. »Θρυπτικὸς καὶ σλαζονικὸς ὑποδέσει· τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Πολυδ. (5, 18.) λέγει. »Ὑποδήματα κοῖλα, ἐς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβῆ περιεσταλμένα,«

Ὑ'ποδέσμα, τό. = ὑποδεσμός.

Ὑ'ποδεσμεύω, (δεσμεύω) = ὑποδέω, καὶ, ὑποδεσμέω. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Ὑ'ποδέσμιος, ὁ, ἡ, (ὑποδεσμός, σημσ. 2.) Ἐνεχυρασμένος, δομένος εἰς ἐνέχυρον.

Ὑ'ποδεσμίς, ίδος, ἡ. Δεσμός τις, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὸ δένειν τι ὑποκάτω ἄλλου τινός. Ἱπποκράτ.

Ὑ'ποδεσμέω, ῶ. = ὑποδεσμεύω, ἀμφ.

*Ὑ'ποδεσμός, ὁ (δεσμός) = ὑπόδημα. 2) ὑποθήκη, ἐνέχυρον, μὲ τὸ ὁποῖον συνδέεται τις.

*Ὑ'ποδέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ, ὑποδέχομαι. Ὄρφ.

Ὑ'ποδέχομαι, Μ. δέξομαι εἰς τὸν Ἰων. πεζ. λόγον, ὑποδέκομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Δέχομαί τινα καλῶς, ἤτοι μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγκάλας ἀνοικτάς, ὑποθεὶς τὰς χεῖρας δέχομαι. δεξιοῦμαι. φιλοφρονοῦμαι, φιλοξενῶ, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλεύω αὐτόν. »Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα«, Ἰλ. Ζ, 136. »Ὁ δέμα πρόφρων ὑπέδεκτο,« μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, Ἰλ. Ι, 480. Σ. 59. 89. »Ἔκαιρε δ' Ὀδυσσεύς, ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο«, ὅτι τὸν ὑπεδέχθη οὕτως, Ὀδ. Ξ, 52. 54, Π, 70, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσιόδ. Θεογ. 513. Ἡροδ. 1, 41. 44. ἔτι δὲ, δέχομαί τινα ἀπεσταλμένον, ἢ σκέπην καὶ ὑπεράσπισιν ζητοῦντα, εἰσδέχομαι, τὸν δέχομαι μέσα, δίδω ἀκρόαστιν. ὅθεν, »εὐχάς,« εἰσακούω εὐχάς. Ἡσιόδ. Θεογ. 419. β) τροπ. »πῆμα ὑπέδεκτό με,« μὲ ὑπεδέχθη κακόν, μ' ἦλθε κακόν. Ὀδ. Ξ, 275. »στυγερὸς κοῖτος ὑπεδέξατό με«, Χ, 470. — 2) Λαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, πέρνω τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι. ὑπόσχομαι. »δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι«, ἐφοβήθησαν ν' ἀναδεχθῶσι τοῦτο ἐπάνωτων, Ἰλ. Η, 93. »ἐ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο,« τὸν ὑπεσχέθη μετὰ χαρᾶς, Ὀδ. Β, 387. »τινίτιω, Ἡροδ. 2, 121, 6. 3, 69. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἔμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 443. 460. Ἡροδ. 4, 119. 133. 157. 6, 11. 7, 158. 8, 102. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἡροδ. 1 24. ἔτι δὲ καὶ, ἐπιχειρῶ ἔργον τι. ἢ δουλείαν τινά, Ἡροδ. 9, 21. 22. — 3) ὑπομένω, ὑποφέρω· »βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν«. Ἰλ. Ν, 310. Π, 189 — 4) συγκατανεύω, συγκαταβαίνω, συναινῶ, καταφάσκω, Ἡροδ. 3, 130. 4, 167. 6, 69. 8, 106. — 5) δέχομαί τινα ἐρχόμενον ἐναντίον μου, ὡς π. χ. τὸ διωκώμενον θηρίον εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 20. »Τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον«. Δέχομαι τὸν ἐχθρὸν ἐρχόμενον κατ' ἐμοῦ καὶ τὸν ἐναντίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 34. »Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς ἐν ἐρυμνῷ ὤν ὑποδέξομαι«. ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσ. 442. Ἡροδ. 6, 104. — 6) ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. — 7) ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ τὴν τάξιν ἀκολουθῶ, Ποσειδῶν· παρ' Ἀθην. 4, σελ. 152. Β. β) ἀσαύτως ἐπὶ σμέστου συνεπείας, συνεχείας, ἐπὶ τόπου, συνορεύω μεταξύ, συναλλήλως· »τὸ πρὸ, τὴν ἠῶ θαλασσα ὑποδέκεται καὶ τεναγεα,« Ἡρόδ. 7, 176. Παρὰ τοῖς Νεωτέροις καὶ παθητικῶς. Ἡλιόδωρ Αἰθ. 1, 26. ἐκδ. Κορ.

Ὑ'ποδέω, μέλ. δήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέω, ὑποδένω. Μέσ. »Ὑποδέομαι«. ὑποδένομαι, δένω ὑπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια δένω τὰ σανδάλια, εἰς τοὺς πόδας μου βάλλω τὰ ὑποδήματά μου. »ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα«, ἀντὶ, ὑπεδήσατο, Ἰλ. Β, 44, »Κοθόρνους τοῖς ποσὶν ὑποδέσθαι«, Ἡροδ. 1, 155. 6, 1, ὅθεν, ὑπόδημα. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 6. »Ὑποδήματα ὑποδούνται· καὶ Ἀναβ. 4, 5, 13. »Ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο«. Λακεδ. πολ. 2, 3. »Θᾶττον ἀνυπόδετον ἢ ὑποδεδεμένον«, Ἀριστοφάν. »Ὑποδουμένη· ὑποδήματα βαλοῦσα«. Τὸ ἀντίθετον τούτου εἶναι, ὑπολύομαι, λύω ἀπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια, τὰς καρβατίνας, ἢ τὰ ὑποδήματα. 2) ἐνεχυράζω, βάλλω εἰς ἐνέχυρον, ὑποθήκην.

Ὑ'ποδεῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑποδεής.

Ὑ'πόδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ δῆλος, σαφής. Ἰώσηπ.

Ὑ'ποδηλόω, ῶ (δηλόω) = Δηλόω, ἢ ὑποκεκρυμμένως πως δηλόω, φανερόνω, σαφηνίζω, Ἀριστοφ. ὅθεν

Ὑ'ποδήλωσις, εως, ἡ. Εἰδοποίησις, φανέρωσις, δήλωσις, ἑρμηνεία, σαφήνεια. 2) παρεξήγησις. τεχνικὴ τῆς ῥητορικῆς ἔκφρασις Εὐήνου τοῦ Παρίου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 267. Α.

Ὑ'πόδημα, ατος, τὸ (ὑποδέω). Τὸ ὑποκάτω δεδεμένον. συνήθ. σανδάλιον (παπούτσιον), τὸ ὁποῖον ἐδένετο ὑπὸ τὸν πόδα, καὶ ἐσκέπαζεν αὐτὸν μόνον ὑποκάτω, Λατ. solea. Γερμ. Pantoffel, Ὀδ. Ο 319. Σ, 361. Ἡροδ. 6, 1. »Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης«. Ἡρόδοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Πολλάκις ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· ἔστι δὲ ἔνθα καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων«. »ὑπόδημα κοῖλον«· καὶ χωρὶς τοῦ »Κοῖλον παρὰ Μεταγν. τὸ Ῥωμαϊκὸν Calceus. Γερμαν. Schuh. τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὰν πόδα καὶ ὑποκάτω καὶ ἀπ' ἐπάνω. παρβλ. Ἀριστφ. Πλουτ. 984. καὶ τὴν ἑρμηνεία.

Ὑ'ποδημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑπόδημα.

Ὑ'ποδηματορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω.) Ὁ τὰ ὑποδήματα ῥάπτων, σανδαλιορράφος, ὑποδηματοῦς. Χρυσόστομ.

*Ὑ'ποδηόω, (δηόω). Κατερημόνω, πυρπολῶ, μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς.

Ὑ'πόδησις, εως, ἡ (ὑποδέω) ὡς τὸ, ὑπόδεσις. Τὸ δένειν ὑποκάτω, τὸ ὑποδεῖσθαι, βάλλειν ἢ δένειν ὑπὸ τοὺς πόδας τὰ ὑποδήματα. Ἔτι δὲ καὶ ὑπόδημα· καὶ ὑποδεσμίς. Ἱπποκρ.

Ὑ'ποδιαβάλλω, (διαβάλλω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι κρυφίως συκοφαντῶ, κρυφίως διαβάλλω.

Ὑ'ποδιαβιβρώσκω, μέλ. βρώσομαι, (βιβράσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διαβιβρώσκω, διατρώγω, Ἱπποκρ.

*Ὑ'ποδιαβόσκω, (βόσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διατρώγω.

Ὑ'ποδιαζευκτικός, ὁ, ἡ (διαζευκτικός). Ὀλίγον διαζευκτικός, χωριστικός.

Ὑ'ποδιαίρεσις, εως, ἡ. Ἡ τῆς διαιρέσεως πάλιν διαίρεσις, ἢ τοῦ διαιρεθέντος πράγματος πάλιν εἰς μικρότερα τμήματα διαίρεσις. ἐκ τοῦ

Ὑ'ποδιαιρέω, ῶ (αἱρέω, ἀνώμ.) Διαιρῶ, χωρίζω, μερίζω πάλιν τὸ διαιρεθὲν εἰς μικρότερα τμήματα, εἰς πολλὰ μικρὰ τμήματα διαιρῶ.

*Ὑ'ποδιακονέομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποδιάκονος). Εἶμαι ὑποδιάκονος, ὑποδιακόνου τόπον ἔχω, εἶμαι ὑποκάτω εἰς ἄλλον ὑπηρέτην· »τινίω«.

Ὑ'ποδιάκονος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διακόνου ὤν. Ποσειδίππ. Ἀθην. 9, σελ. 376. F.

*Ὑ'ποδιανοέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (νοέω), Στοχάζομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι εἰς ἐμαυτόν.

Ὑ'ποδιασπάω, ῶ, μέλ. άσω, (διασπάω). Ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς διασπῶ, κατ' ὀλίγον μερίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ὑ'ποδιαστολή, ἡ (διαστέλλω). Μικρά τις διαίρεσις, ἐξαιρέτως τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ὁμιλίαν, ἔνθα τις κρατεῖται ποτὲ μὲν βραχύν, ποτὲ δὲ μακρὸν χρόνον. Κοΐντιλ. 11, 3, 35. ἔνθα ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »Συστολὴ« κεῖται, τὴν ὁποίαν τὸ ἐν Γόθῃ Χειρόγραφον δικαίως ἀποβάλλει. ἔτι δὲ καὶ χωριστόν τι σημεῖον, κόμμα, ἢ κῶλον, ὑποστιγμὴ λεγόμενον. »Ὑποστιγμὴ« δὲ καλεῖ ὁ Κοΐντιλ. ὅταν ἡ ὁμιλία τελειόνῃ τελείως μὲ τὴν περίοδον, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς »Τελείαν στιγμὴν« λέγομεν. 2) διακριτικὸν σημεῖον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τοῦ ὁποίου διαστέλλονται ὀλίγον αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετ' ἄλλης τινὸς συνωνύμου λέξεως· οἷον, ὅ, τι, καὶ, ὅτι.

Ὑ'ποδιαφέρω, μέλ. ὑποδοίσω, (φέρω, ἀνώμ.) Φέρω τινὰ κρυφίως καὶ ἀνεπαισθήτως εἰς διαφόρους γνώμας. Δίων Κάσ.

Ὑ'ποδιαφθείρω μέλ. φθερῶ (φθείρω) Κρυφίως καὶ κατὰ μικρὸν διαφθείρω, ὀλίγον διαφθείρω, ἀρχίζω νὰ διαφθείρω.

Ὑ'ποδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διδασκάλου ὤν, ὁ δεύτερος διδάσκαλος, ἐξαιρέτως δὲ, ὁ χοροδιδάσκαλος, διότι διδάσκαλος ἐλέγετο αὐτός ὁ Ποιητής.

Ὑ'ποδιδάσκω, (διδάσκω, ἀνώμ.) = διδάσκω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑ'ποδιδράσκω, μέλ. ὑποδράσομαι, (διδράσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἀποδιδράσκω, φεύγω.

Ὑ'ποδίδωμι, (δίδωμι) ἀμεταβ. Ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, ἐκπίπτω, ἀντίθ. τοῦ, ἐπιδίδωμι, αὐξάνω, μεγαλύνω. »Ἐπεὶ δὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεδίδου καὶ τὰ ἐκείνου ἐπηύξετο«. Δίων Κάσ.

»Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημίων ἔργων ἀνακτώμενος«. Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 23. 2. τὰ καταπεσόντα δημόσια κτίρια, οἰκοδομήματα, τὰ κρημνισμένα.

Ὑποδιήγησις, εως, ἡ (διηγέομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα ἢ κατὰ μίμησιν διήγησις· ὁ Εὐστάθ. ἔχει. »Ὑποδιήγησις λέγεται, ὅτε τις διηγεῖται ὁμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασιν.

Ὑποδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Καταδικάζω· »Θανάτῳ ὑποδικάζειν«. Νικήτ. Χρον. 2, 5.

Ὑπόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ ὑπὸ δίκην καὶ κατηγορίαν ὤν, ἔνοχος δίκης, πταίστης, τὸν ὁποῖον ἐγκαλεῖτις ὡς πταίστην· κατάκριτος, ὑπεύθυνος, ὑπαίτιος, χρεώστης, Πλάτ. »Ὑπόδικος ἀσεβείας«.

Ὑποδινέω, ῶ (δινέω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω δινέω, στρέφω, γυρίζω.

Ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ (διοικητής). Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διοικητοῦ ὤν· ἀμφ.

Ὑποδιπλόω, ῶ (διπλόω). Κάμνω διπλοῦν, διπλόνω, διπλασιάζω. Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ὑποδίπλωσις, εως, ἡ. Τὸ διπλόνειν, διπλασιάζειν, ἢ διπλωσις. 2) Σχόλ. Λυκόφρ. 771. τὸ διπλῶς κείμενον δέρμα.

Ὑποδίφθερος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ ὑπὸ διφθέραν ὤν, ὁ μετὰ διφθέρας, ἤτοι δέρματος ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος. Στράβ. 12, σελ. 822. καὶ Λουκιαν.

* Ὑποδίψιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑπόδιψος, ὁ, ἡ (δίψα). Ὀλίγον τι διψῶν, Πλούταρχ. 2) ἐνεργ. ὀλίγον τι δίψαν προξενῶν.

* Ὑποδμηθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. αόρ. α. τοῦ, ὑποδαμάω, Ἔμν. καὶ Ἡσιό.

Ὑποδμώς, ῶος, ὁ (δμώς). Ὁ ὑποκάτω εἰς ὑπηρέτην ὤν, εἴς τινα ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων· »τινός«, »ἀθάνατος Πρωτεύς . . . , Ποσειδάωνος ὑποδμώς«, Ὀδ Δ, 386. ἔτι δὲ καὶ, αἰχμάλωτος, σκλάβος· καὶ »Ὑποδμῶες Λακωνικ.

* Ὑποδορά, ἡ (ὑποδέρω). Τὸ κατ' ὀλίγον ἐκβάλλειν τὸ δέρμα.

* Ὑπόδοσις, εως, ἡ (ὑποδίδωμι). Ἐλάττωσις, μείωσις· »μόχθων«, Αἰσχύλ. Εὐμ. 502. ὅπου ὁ Ἑρμάν. συμφώνως μὲ τὸν Heath »ὑπόδυσινα, γράφει.

Ὑπόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ ὑποδεδουλωμένος, ὑποτεταγμένος εἰς τὰ θελήματά τινος· δοῦλος, ὑπηρέτης. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Ὑποδουλόω, ῶ, Ὑποτάττω, καθυποβάλλω τινά, βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑπὸ δουλείαν φέρω, ὑποδουλόνω. Ἰμνοθ.

Ὑποδοχεῖον, τό (ὑποδέχομαι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδέχεταί τίς τινα, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ξενοδοχεῖον, κατάλυμα.

Ὑποδοχεύς, έως, ὁ. Ὅστις ὑποδέχεταί τινα, ξενοδόχος, ἑστιάτωρ. 2) ὁ ὑποσχόμενος καὶ ἀναδεχόμενός τι, ἐπιχειρητής, ἐκ τοῦ

Ὑποδοχή, ἡ (ὑποδέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον, τὸ δέχεσθαί τινα πρὸς ἑαυτὸν ἐρχόμενον, ξενοδοχία, φιλοξενία, Ἡροδ. 7, 119. Ἀριστφ. Ἐίρ. 534. 2) δέξιμον ἤτοι στέρξιμον, ὅταν δηλαδὴ στέργῃ, καὶ θέλῃ τίς τι, ὅ ἐστι, δέχεται αὐτό, συγκατάνευσις, εὔνοια· »Εἰς ὑποδοχήν« ἀντὶ τοῦ, εἰς ὑπόληψιν. Δημοσθέν. »Εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγοι καὶ πράττοι Φιλοκράτεια«. Αἰσχίν. ῥήτ. λέγει καὶ πράττει ὅλα κατὰ τὴν θέλησιν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Φιλοκράτους. »Ἐς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι«. Δίων Κάσ. 47, 18. μὲ σκοπόν, μὲ γνώμην. 2) δοχεῖον, δεξαμενή, στέρνα, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ σταθῇ τι. Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 11. Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν. Παρὰ Ξενοφ. πόρ. 3, 1. »Ναῦς καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπου γε ἐστὶν — ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι· ἀντὶ τοῦ, Λιμήν· ἔτι δὲ καὶ, βοήθεια, ἐπικουρία, βοηθητικὸν μέσον, Πολύβ. 32, 11.

Ὑπόδρα, ποιητ. ἐπίῤῥ. παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς τὴν σύντ. »ὑπόδρα ἰδών«, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια βλέπων, τουτέστιν, ἀγρίως, σκυθρωπῶς, ἢ μετ' ὀργῆς βλέπων· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, Ὑποδράξ. (ἀναμφιβλ. ἐκ τοῦ, ὑποδερκομαι.)

Ὑποδραξεῖν, ἀπαρεμφ. αόρ. β'. τοῦ, ὑποδέρκομαι.

Ὑποδραματουργέω (δραματουργέω). Παριστάνω εἰς ἓν δρᾶμα τὸ δεύτερον πρόσωπον. = »Ὑποτραγῳδέω«.

Ὑποδράξ, ἐπίῤῥ. μεταγενεστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπόδρα, ὅπερ ἴδε.

Ὑποδρασία, ἡ (ὑπόδρα). Τὸ σκυθρωπόν, ἢ λοξὸν βλέμμα· παρ' Ἡσυχ. = ὑποψία, ἔχθρα· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Ὑπαιδράσειαν, ὑπόψειαν· ὡς καὶ, »Ὑποδρακεῖν, ὑποπτεῦσαι· καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »ὑποδρώμενος, ὑφορώμενος«.

Ὑποδράσσομαι, -άττομαι· Ἀττ. Μ. άξομαι, μέσ. (δράσσω). Κρυφίως, ἢ ὑποκεκρυμμένως ζητῶ νὰ λάβω εἰς τὴν ἐξουσίαν μού τι, προσπαθῶ νὰ κυριεύσω τι, κρυφίως δράχνω, ἢ ἁδράχνω, ἁρπάζω· μετὰ γενικ. Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 14. »Ὑποδράξασθαι τῆς δυνάμεως«.

Ὑποδράω, ῶ. Μέλ. άσω, ποιητ. »Ὑποδρώω« (δράω). Ὑπηρετῶ, δουλεύω, συμβοηθῶ, ὑπουργῶ, μετὰ δοτ. »οἳ σφιν ὑποδρώωσιν«, Ὀδ. Ο, 333. Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. 9, 33. »Οἱ ὑποδρῶντες τῷ θῷ«.

Ὑποδρής, ὁ (ὑπόδρα). Ὁ ἀγρίως, ἢ σκυθρωπῶς βλέπων, ὑποπτος, ἐχθρός, Νόνν.

* Ὑποδρήσσω, = ὑποδράω, Ἀπολλ. Ῥοδ.

* Ὑποδρήστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποδρηστήρ.

Ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ (ὑποδράω). Ὑπηρέτης, δοῦλος, ὑπουργός, θεράπων, συμβοηθός· »οὔ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων«, δηλ. τῶν μνηστήρων, δὲν εἶναι τοιοῦτοι οἱ ὑπηρέται ἐκείνων, ὁποῖος εἶναι σύ. Ὀδυσσ. Ο. 330. ὡς τό, ὑποδμώς.

Ὑπόδριμυς, εος, ὁ, ἡ (δριμύς). Ὀλίγον τι δριμύς, ὀξύς, πικρός, δηκτικός, τμητικός, ὁρμητικός, πειρακτικός.

Ὑποδρομή, ἡ (ὑποτρέχω). Τὸ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, ὑποκάτω τρέχειν, τὸ ὑποτρέχειν. 2) καταφυγή, καταφύγιον, λύτρωσις, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον καταφεύγει τις· ὁ Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. 14, 49. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κολακεία.

Ὑποδρόμος, ὁ, ἡ (ὑποτρέχω, ὑποδραμεῖν). Ὁ ὑποκάτω, ἢ εἰς τὰ ἔνδον τρέχων, ὑπὸ τοὺς πόδας ἐρχόμενος, μετὰ γεν. Εὐρ. Φοιν. 1406.

Ὑπόδρομος, ὁ, = ὑποδρομή, ἐξαιρ. τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέρχεται καὶ καταφεύγει τις, λιμήν. Παρ' Ἡσυχίῳ = Στόμιο. Παρὰ Νικηφ. μάχ. Γερασ. »Ἡ πρώτη τῆς ἐπιστήμης ὑποδρομή· ἢ πρώτη εἴσοδος. 2) εἶδος ὀράχνης, Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. 6, 25.

Ὑπόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὀλίγον δροσερός, ὀλίγον τι δροσισμένος, ὀλίγον τι ὑπὸ τῆς δρόσου ῥαντισμένος.

Ὑποδρῶω, ῶ· ποιητ. ἀντὶ, ὑποδράω, ὅπερ ἴδε.

Ὑπόδυμι, = ὑποδύω.

Ὑποδύνω (δύνω), = ὑποδύω, Ἡροδ.

Ὑπόδυσις, εως, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ὑποδύεσθαι, βουτᾶν, κρύπτεσθαι, ὑποκάτω ἐμβαίνειν, μέσα τρυπόνειν. 2) καταφυγή, λύτρωσις, γλύτωσις, ἀπαλλαγή. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 496. »Δῆξιν ὑποδυσίν τε μύχθων« παρὰ Διοδῶρ. Σικ. ὀπή, τρύπα.

Ὑποδύσκολος, ὁ, ἡ (δύσκολος). Ὀλίγον τι δύσκολος, στρυφνός, δυσχερής.

Ὑποδυσφορέω, ῶ. Ὀλίγον τι δυσφορῶ, δυσαρεσκόμαι, ἢ ὀλίγον τι δυσκόλως φέρω, εἶμαι ἀνυπόμονος. Πλάτ. Ἐπιστ. 9. »Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε« ἐκ τοῦ

Ὑποδύσφορος, ὁ, ἡ (δύσφορος). Ὀλίγον τι δύσφορος, δυσάρεστος, ἀνυπόμονος.

Ὑποδυσχεραίνω (δυσχεραίνω), = ὑποδυσφορέω. Πλούταρχ.

Ὑποδυσώδης, ες, ὁ, ἡ (δυσώδης). Ὀλίγον τι δυσώδης, βρωμερός, ἐκπέμπων δυσωδίαν.

* Ὑποδυσωπέω (δυσωπέω). Ὀλίγον τι καταισχύνω, κάμνω ἐντροπαλόν.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ὑποχίτων, ἐσωκάρδιον (σωκίρι) τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα ἔνδυμα. Διόδωρ. Σικ. 17, 4. καὶ Πλούταρχ. Φιλοπ. 11.

Ὑποδύω, μέλ. δύσω, αόρ. β'. ὑπέδυν, καὶ, ὑποδύνω (δύω, ἀνώμ.) μεταβ. Κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ἢ ἐνδύω· »κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵματα«, Ἡροδ. 1, 155. καὶ μετὰ μόνης αἰτ. Ἡροδ. 2) Μέσ. μετ' αόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. βυθίζομαι κάτω, βουτῶ εἰς τὰ κάτω, ἕρπω, ἑρπύζω εἰς τὰ κάτω, ἢ μέσα, εἰσδύω, χώνομαι μέσα, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, κρυφίως ὑπειτέρχομαι, εἰσχωρῶ, ὑποκάτωθεν ὑπάγω, κύπτω, σκύπτω, κάμπτομαι, καθὼς ὅταν ἐμβαίνῃ τις εἰς χαμηλὴν θύραν· »τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι . . . . φορέτην«, Ἰλ. Θ, 332. Ν, 421. Ρ, 717. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. »ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον«, Ὀδ. Δ, 435. παρβλ. 570. »ὑπὸ κῦμα . . ἔδυσαν«, ἀντὶ, ὑπέδυσαν, Ἰλ. Σ, 145. σ.παν.ιώτρ. μετὰ δοτ. »πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος«, ὅλους ἐκυρίευσε λύπη, Ὀδ. Κ, 398. καὶ μετὰ τῆς, ὑπό, μετὰ γεν. Ἀριστφ. Σφῆκ. 206. καὶ μετὰ τῆς, εἰς, Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ 617. ἀλλὰ μετὰ γενικ. ὑποκάτωθεν ἕρπω, ἑρπύζω πρὸς τὰ ἔξω, ὑποκάτωθεν ἐξέρχομαι· »θάμνων ὑπεδύσετον«, Ὀδ. Ζ, 127. »κακῶν ὑποδύσεαι ἠδηκ, Ὀδ Τ, 53. ὅθεν καὶ χωρὶς πτῶσ. ὑποχωρῶ, ὑποστρέφω, ἐκκλίνω, ἀπαλλάττομαι, τραβίζομαι, σύρομαι ὀπίσω, δειλιῶ, φοβοῦμαι; ὅθεν καὶ παρ' Ἡσυχ. »ὑποδύεσθαι, δειλιᾶνα. β) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κόπους, λαμβάνω ἐπάνω μου· μετὰ αἰτιατ. »τὴν ἡγεμονίην τῶν Ἰώνων« Ἡροδ. 6, 2. »πόλεμον«, Ἡρόδ. 4, 120 παρβλ. 7, 10, 8. »πόνους ὑποδύεσθαι«, κ. τ. τ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 7, 134. »ἢ καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑποδύει διδάσκειν«; ἀναλαμβάνει, ἐπιχειρεῖ, Ξενοφ. Οἰκον. 14, 3. Μετὰ αἰτ. προσ. »ὑποδύεσθαί τινα«, παρεισδύω εἴς τινα, εὑρίσκω εἴσοδον εἴς τινα, μετὰ πανουργίας, ἢ κολακείας ζητῶ ν' ἀπατήσω, ἢ βλάψω τινά· »Ὑποδύναι, ἢ, ὑποδύεσθαι προσωπεῖον«, βάλλω τὸ προσωπεῖον, κρύπτομαι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ὑποκρίνομαι, ὡς τὸ Λατιν. subire personam. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν αόρ. β'. ἐνεργ, μέσ. μέλ. καὶ ἐπικ. γ'. πρόσ. μέσου αόρ. ὑπεδύσετο. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω.)

Ὑποδωρίζω (Δωρίζω). Ὀλίγον Δωρίζω, κατὰ τοὺς Δωριεῖς ὁμιλῶ.

Ὑποδώριος, ὁ, ἡ. Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου εἰς τοὺς παλαιούς. Ἀθήν. σελ. 624.

* Ὑποδωριστί. ἐπίῤῥ. Ὀλίγον κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, κατὰ τὸν Δώριον νόμον, μουσικόν τινα ἦχον, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Ἀριστοτ. Προβλ. 19, 49.

Ὑποεικάθω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπεικάθω.

Ὑποείκω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπείκω· ὅπερ ἴδε. Ὅμηρ.

Ὑποεργός, ὁ (ἔργον), συνήθ. κατὰ συναίρ. ὑπουργός, ὅπερ ἴδε. Ὑπουργός· Φωκυλίδ. »Φαύλων ὑποεργόσα.

Ὑποεσθής, ῆτος, ἡ, = ὑποδύτης. Τὸ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα ἔνδυμα. Ἡσύχ.

Ὑποζακορεύω (ὑποζάκορος). Εἶμαι ὑποζάκορος.

Τ'ποζάκορος, ὁ, ἡ (ζάκορος). Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ζακόρου ἤτοι τοῦ ἱερέως ὤν, ὑπηρέτης, δοῦλος τῆς Ἐκκλησίας, νεωκόρος. Ἡρόδοτ. 4, 134. 135.

* Τ'ποζεύγνυμι, καὶ -ζευγνύω, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Ὑπὸ τὸ ζυγὸν φέρω, βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ὀδυσ. Ο, 81. »Ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους· παρβλ. Ζ, 75. Πλούταρχ. Κάμ. »Ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη· καθόλου δέ, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω. 2) ἀπό τινος δέω, συνδέω, ἑνόνω· »τινί τιν, Παθητ. ὑποτάσσομαι εἴς τι, ὑποφέρω, ὑπομένω τι· μετὰ δοτ. »ὑποζυγῆναι πόνῳ, Σοφκλ. Αἴ. 24. ὅθεν

Τ'ποζευξις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, φέρειν, βάλλειν, τὸ καθυποβάλλειν, ὑποτάσσειν. 2) σύναψις, σύνδεσμος μετά τινος.

Τ'ποζέω, μέλ. ζέσω (ζέω). Ὀλίγον, ἢ ἠρέμα ζέω, ἄρχομαι τοῦ ζέειν, βράζειν, τῆς ζυμώσεως ἄρχομαι, ὀλιγοβράζω, συβράζω. Γεωπν ὅθεν καὶ, ὑπόζεσις, σύβρασις, εἰς τὴν συνήθειαν.

* Τ'ποζοφόω (ζοφόω). Εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης, ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος.

Τ'ποζύγιον, τό. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενον ζῶον, καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν ἀχθοφόρον ζῶον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑποζύγια, κτήνη, τὰ ὑπὸ τὸν ζυγόν, καὶ τὰ ζῶα πάντα τὰ ἐζευγμένα. Ὁ Σουΐδ. »Ὑποζύγια, οἱ ὑπὸ ζυγὸν βόες - λέγεται ὑποζύγια καὶ τἆλλα τῶν ἀχθοφόρων ζώων, οἷον ἵπποιτε καὶ ἡμίονοι καὶ ὄνοι· Θέογν. 126. Ἡροδ. 9, 39. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ἡροδ. 9, 24. 41. Ξενοφ. Οἰκ. 18, 4. »Ὑποζύγια ἁλοῶσι τὸν σῖτον· — ὑποζύγια πάντα καλούμενα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους· ἀλλαχοῦ δὲ παρ' αὐτῷ σημαίνει τὸ σκευοφόρον, καὶ ἀχθοφόρον ζῶον, καὶ ἐξαιρέτως τὸν ἡμιόνον. Οὐδέτ. τοῦ

Τ'ποζύγιος, ία, ιον (ζυγόν). Ὁ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενος, ἢ ἕλκων τὴν ἅμαξαν, ὁ ἀφ' ἁμάξης ζευγνύμενος. Θουκυδ. 2. »Τὰς ἁμάξας τε ἄνευ τῶν ὑποζυγίων εἰς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν· τὰ ἐζευγμένα ζῶα, τὰ σύροντα τὰς ἁμάξας ζῶα. - Ὁ σχηματισμὸς »Ὑπόζυγος, ὁ, ἡα· ἀμφ.

Τ'ποζυγιώδης, ὁ, ἡ (ὑποζύγιον, εἶδος). Μὲ ὑποζύγιον ὅμοιος, ἢ κατὰ Φώτ. »ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας πράττων τι, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια, »εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα· Ἀριστοφάνης.

Τ'ποζυγόω (ζυγόω), = ὑποζεύγνυμι. Λουκιαν.

Τ'πόζω, μέλ. οζήσω, παρακείμ. ὄζων σημασ. ἐνεστ. ὑπόδωδα (ὄζω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ὄζω, ἐλίγον τι μυρίζω, βρωμῶ.

* Τ'ποζωγραφέω (ζωγραφέω). Ἀμυδρῶς πως καὶ σκοτεινῶς ζωγραφίζω, σκιαγραφῶ.

Τ'πόζωμα, τό (ὑποζώννυμι). Διάζωμα, ὁ ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, ἢ ὑμὴν, διάφραγμα, ὁ χωρίζων ὑμὴν τὰ ἔντερα ἀπὸ τῶν τοῦ θώρακος ἐντοσθίων. 2) τὸ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου πλαγίως κείμενον κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, καὶ, σύνδεσμος, ἄλλως λεγόμενον, ἐπειδὴ συνδέει τοὺς τοίχους τοῦ πλοίου, τὰ ζώματα, ἤτοι ζωνάρια τοῦ πλοίου Πλάτ. Πολ. 10, σελ. 327. Ἀθήν. 5, σελ. 204. Ἀπολλ. 1. 368. Ἀππιαν. ἐμφυλ. πολ. 5, 91. 3) Τὸ μεσαῖον μέρος τοῦ πηδαλίου. Πολυδ.

Τ'ποζώνιον, τό. Τὸ ὑπὸ τὴν ζώνην ἓν, περίζωνιον· Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Τ'ποζώννυμι, καὶ, ὑποζωννύω, Μλ, ώσω (ζώννυμι ἀνώμ.). Ὑποκάτω ζώνω, περιδέω· ὑποκάτω δένω, συνδέω, συνάπτω· παθητ. παρακείμ. μετὰ αἰτιατ. »ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἦσαν, Ἡρόδ. 7, 69. »Οὐ παύσασθε (ἔφη) ὑμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες, οἱ ἔχοντες εἰς τὴν μέσην τοῦ σώματός σας ἐζωσμένα τὰ ξίφη, ἔχοντες σπαθία εἰς τὴν μέσην, Πλούταρχ. 2) παρὰ Πολυβ. 27, 3. »Ναῦς ὑποζωννύειν, ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζειν· 3) Ἀναλέκτ. 2, σελ. 374. »Τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν ὕπτιον· συνέσφιγξε, συνέδεσε τὸν ὑποκείμενον ἐχθρὸν μὲ τοὺς πόδας του· ὅθεν

Τ'πόζωσμα, τό = ὑπόζωμα.

Τ'ποθάλπω, Μλ. ψω (θάλπω). Ὀλίγον τι θάλπω, θερμαίνω, ὑποθερμαίνω.

* Τ'ποθειάζω, (θειάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως ὑποθεόνω, ἀποδίδω θείας τιμάς. Φιλόστρ. βί. Ἀπολλων. 1, 3.

Τ'πόθεσμα, τό (ὑποτίθημι). Πᾶν τὸ ὑποτιθέμενον, ὑπόβλημα, ὑπόβασις, θεμέλιον, κρηπίς, βάσις, Πλούταρχ.

Τ'ποθέναρ, αρος, τό (θέναρ). Τὸ ἔνδον τῆς παλάμης ὁμαλὸν μέρος, ἤτοι, τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ πρὸς τοὺς δακτύλους. Πολυδ.

Τ'ποθερμαίνω, (θερμαίνω). Ὀλίγον τι, ἢ μετρίως θερμαίνω, ζεσταίνω· Παθητ. ὀλίγον τι, ἢ μετρίως θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι· »ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· Ἰλ. Π, 333. Τ, 476.

Τ'ποθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὀλίγον τι θερμός, σφοδρός· »πολέμιος·, Ἡρδ. 6, 38, ὅπου κεῖτο συγκριτ.

Τ'πόθεσις, εως, ἡ (ὑποτίθημι). Τὸ ὑποτιθέναι, τὸ ὑποβάλλειν, τὸ βάλλειν ὑποκάτω· 2) τὸ ὑποτιθέμενον, ἢ ὑποτεθειμένον, τὸ ὑποτεθέν, τοὐτέστι, πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται ὑποκάτω ὡς βάσις, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ τίθεται, ἢ ἐπιστηρίζεται ἐν ἄλλο· ἄρα, ὑπόβλημα, ὑπόθεμα, καταβολή, βάσις, κρηπίς, θεμέλιον. Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. 4, 14. »Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύτις δένδρων ἐστίν· οὕτω καὶ παρ' Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. 14, 18. καὶ ἑπομένως τροπκ. — α) ἀξίωμα, κανών, γνώμη, δόξα, δόγμα, τὸ ὁποῖον δέχομαι ὡς ἀληθές, ὑπόθεσις, εἰς τοὺς Μαθηματικ. καὶ Φιλοσόφ. ἀρχή, στοιχεῖον, τοὐτέστι, πρᾶγμα ὁμολογούμενον, πρὸς κατασκευὴν ἄλλων λαμβανόμενον, ἀρχὴ ἀναπόδεικτος, ἢ κατὰ Διογ. Λαέρτ. 9, 89 »ὁ ἐξ ὑποθέσεως τρόπος συνίσταται, οἰομένων τὰ πρῶτα τινῶν, τὰ πρῶτα τῶν πραγμάτων αὐτόθεν δεῖν λαμβάνειν ὡς πιστά, καὶ μὴ αἰτεῖσθαι· β) θέσις, θέμα, τὸ ὁποῖον χρειάζεται πλατυτέραν πραγματείαν εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἢ εἰς τὴν γραφὴν, ὕλη, περιοχὴ, ἀντικείμενον, ὁ μῦθος δραματικοῦ τινος ποιήματος, λατ. argumentum, πολλάκις παρὰ Λογγίν. ἐν. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 71. γ) τὰ εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς γύμνασιν διδόμενα ῥητορικὰ διηγήματα, ἢ γυμνάσματα· »σχολικαὶ ὑποθέσεις, Σχολ. Πλάτ. σελ. 163. πεπλασμένη περίστασις, λατ. quaestio ficta· Κυντιλ. 5, 10, 95. ἔνθα ἓν χειρόγρ. »καθ' ὑπόκρισιν·, ἔχει· 3) ὑποκείμενον, ἢ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου καταγίνεται καὶ ἐνασχολεῖται τις· ἀσχολία, τὸ περὶ οὗ γίνεται λόγος, πρόθεσις, ἢ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, ὁ προκείμενος λόγος, ἢ ζήτημα, πρόβλημα, ἀμφισβήτησις· Ξενοφ. Ἀπομν, 4, 6, 13. Οἰκον. 21, 1. καὶ Διόδωρ. Σικ. »Πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διελεχθείς· 4) συνθήκη, ὁμολογία, συμφωνία, τὸ κατὰ συνθήκην γινόμενον· 5) διδασκαλία, παραίνεσις, συμβουλή· 6) προαίρεσις, σκοπός, ἐπιχείρημα· Δημοσθέν. Φιλιπ. 4. »Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεώς, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὅρος. Ἀριστ. Πολ. 6. »Ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας·, ὅπερ ἀλλαχοῦ »Πάντας τοὺς δημοτικοὺς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τὴν ἐλευθερίαν· 7) αἰτία, ἀφορμή, πρόφασις, πρόσχημα· Πλούταρχ. »Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων·.

* Τ'ποθετέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑποτίθημι· Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅς τις πρέπει νὰ ὑποτεθῇ.

Τ'ποθέτης, ου, ὁ (ὑποτίθημι). Ὁ ὑποθέτων, ὑποκάτω θέτων, ὑποκάτω βάλλων· 2) ὁ ἐμβάλλων τι εἰς νοῦν τινος, ὁ ὑπαγορεύων, ἑρμηνεύων, ὑποθήμων, σύμβουλος, αἴτιος, ἀρχηγός· »Ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης·» ὅθεν

Τ'ποθετικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑπόθεσιν, ἢ εἰς ὑποθέτην ἀνήκων, ὁ ληφθεὶς ὡς βάσις καὶ ἀρχή, ἢ κατὰ συνθήκην καὶ συμφωνίαν· 2) ὁ συμβουλεύων· Ἐπίρ. »Ὑποθετικῶς· μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, καθ' ὑπόθεσιν.

Τ'πόθετος, ὁ, ἡ ῥημτκ. ἐπίθ. τοῦ ὑποτίθημι. Ὁ ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, ὑποβολιμαῖος· »Ὑπόθετον, τόν· Suppositorium, ἰατρικόν τι βαλλόμενον ὑποκάτω τοῦ ἀφεδρῶνος.

Τ'ποθέω, Μλ. ὑποθεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὑποτρέχω, τρέχω ὑποκάτω, ἐπὶ δολίου ἐφορμήματος· »λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαιι, Πίνδ. Πύθ. 2, 155. προτρέχω· Ἀριστοφ.

Τ'ποθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὑποκάτωθεν θεωρῶ, βλέπω. Πλούταρχ.

* Τ'ποθῆβαι, ῶν, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 505.

* Τ'ποθήγω, (θήγω). Ὀλίγον τι θήγω, ἀκονῶ· τροπικ. ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως διεγείρω, ἐρεθίζω, παροξύνω.

Τ'ποθήκη, ἡ (ὑποτίθημι). Ὑπόθεμα, ὑπόβλημα· 2) παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία, ἑρμηνεία, Ἡρόδ. 1, 156. 211. 5, 92. 6. 6, 52. 8, 58. καὶ ἀλλαχοῦ· ὠνομάζοντο δὲ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου, καὶ ἄλλων, »ὑποθῆκαι, παραινεσεις· 3) ἐνέχυρον. Δημοσθέν. »Παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέκαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενον παρ' γύριον· τὸ ὁποῖον εἰς τὸ κατὰ Διονυσιόδωρον »Ὑποκείμενον· λέγει· »Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέκαφα·· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. »Ὑποθήκης γενομένης τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς· ἢ συνήθεια »Προστοίχημα· λέγει· καὶ προστοιχέω, ῶ· ῥῆμα ἔχει· ὅθεν

Τ'ποθηκιμαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς ὑποθήκην ὤν, ἐνεχυριασμένος, δομένος εἰς ἐνέχυρον.

Τ'πόθημα, ατος, τό (ὑποτίθημι) = ὑπόθεμα.

Τ'ποθημοσύνη, ης, ἡ. Ὑποθήκη, παραίνεσις, νουθεσία, διδασκαλία· εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ἰλ. Ο, 412. Ὀδ. Π, 233. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 3, 7. ἐκ τοῦ

Τ'ποθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ὑποτίθημι). Ὁ σύμβουλεύων, παραινῶν, νουθετῶν, σύμβουλος· ἢ καθ' Ἡτύχ. ὁ ὑποθήκας (ἢ ὑποθέσεις δραμάτων) καταγράφων.

* Τ'ποθήριον, τό. Εἶδός τι ἐμπλάστρου, ἢ μύρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σελ. 504

Τ'ποθλίβω, Μλ. ψω (θλίβω). Ὑποκάτω, ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς θλίβω, πιέζω, ζουλίγω.

* Τ'ποθολόω (θολόω). Ὀλίγον τι θολόνω, κάμνω τι θολόν.

Τ'ποθόρνυμι, (θόρνυμι). Λέγεται ἐπὶ ὀχείας τῶν κτηνῶν· παρ' Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. 17, 4.

Τ'ποθορυβέω, ῶ. Μλ. ήσω (θορυβέω). Ὀλίγον θορυβέω, μικρόν θόρυβον, ἢ ἀρχὴν θορύβου κάμνω· Θουκυδ.

* Τ'ποθράσσω, ττω, Ἀττ. Μλ. άξω (θράσσω, ἀνώμ.) Ἀττ. συναίρ. τοῦ, ὑποταράσσω. Ὀλίγον θράττω, ταράττω, συγχέω, φοβέω, τρομάζω, φοβίζω, ὑποταράττω. Πλούταρχ.

Τ'ποθραύω, (θραύω). Ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς θραύω, συντρίβω.

Τ'ποθρήνεω, (θρηνέω). Ὀλίγον θρηνῶ, ὀδύρομαι· 2) μεταβατ. ὀλίγον οἰκτείρω »τινά.

Τ'ποθρόνιον, τό (θρόνος). Ὑποπόδιον, θρῆνος, σκαμνίον· Ἐτυμολογ.

Τ'ποθρύπτω, συνήθ. ὡς παθ. μὲ μέσ. μέλ. ὑποθρύπτομαι, - Μλ. ψομαι (θρύπτω, ἀ-

νώμ.). Ὀλίγον ὑποθρύπτομαι, μαλακός καὶ γυναικώδης εἶμαι, ἢ ὡς τοιοῦτος πράττω· »Ἀνειμένης καὶ ὑποθρυπτομένης ἕνια δημαγωγίαις· Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 1. 4. ἀπονεκοιμισμένης καὶ οἱονεὶ μεμαλακισμένης εἰς μερικὰ μέρη τῆς δημαγωγίας οὔσης· 2) κρυφίως, ἢ ὑποκεκρυμμένως ἀσελγαίνω εἴς τι· »ὑπεθρύφθην μετώπῳ, ἐμαλακύνθην εἰς τὸ βλέμμα της. Ἀγαθ. ἐπ. 8, 15.

Ὑποθρώσκω, Μλ ὑποθροῦμαι (θρώσκω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἢ ἔνδον πηδῶ, τρέχω, ὑποτρέχω. Ὄρφ.

Ὑποθυμίαμα, τό (ὑποθυμίσω). Τὸ ἀναμμένον θυμιατήριον, καὶ ἡ διὰ τούτου προξενουμένη εὐωδία. Ἱπποκράτ.

Ὑποθυμιάς, άδος, ἡ (ὑποθυμιάω). Στέφανος ὑποτράχηλος, τουτέστι, στέφανος ἐξ ἀνθέων, τὸν ὁποῖον ἔθεταν περὶ τὸν τράχηλον, διὰ νὰ ὑπολαμβάνῃ διὰ τούτου ὁ ἐστεφανωμένος περισσότερον τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων. Ἀθήν. 15, σελ. 674. »Ἐκάλουν δὲ καὶ οὓς περιδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας· καὶ κατωτέρω σελ. 688. »Καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει, ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν· Πλούταρχ. Συμπ. 2. »Τοὺς ἀνθινοὺς (στεφάνους) ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμιάδας ἐκάλουν.

Ὑποθυμιῶνες, εως, ἡ. Τὸ μετὰ εὐώδους τινὸς θυμιᾶν, θυμίασις· ἐκ τοῦ

Ὑποθυμιάω, ῶ. Μλ. άσω (θυμιάω). Μετὰ εὐώδους τινὸς θυμιάω, εὐώδη τινὰ ἀρώματα καίω, θυμιάω, καπνίζω μετὰ θυμιαμάτων· = ὑποκαπνίζω suffire Διοσκορ. 1, 105.

Ὑποθυμίς, ίδος, ἡ = ὑποθυμιάς· 2) παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 302. λέγεται οὕτως ἓν πτηνόν.

Ὑποθυρίς, ίδος, ἡ· καὶ, ὑπόθυρον, τό· (θύρα). Τὸ κατώφλιον, ἀμφότιρα παρὰ Βιτρουβίῳ, 4, 6, 1. ἡμαρτημ. ἀναγν. ἔνθα τὰ χειρόγραφα Hypetri ἀντὶ, ὑπαίθρου, ἔχουσι, δι' οὗ τὸ τῶν θυρῶν φῶς, Lumen ostiorum, δηλοῦται.

* Ὑπόθυψις, εως, ἡ (ὑποτύφω). Ἔναυσμα, ἔκκαυμα, ὑπέκκαυμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν τὴν φωτίαν, τροπικ. παρακίνησις, παρόρμησις, παροξυσμός. Πολύβ. 6, 59. 4. Τὸ δὲ, ὑπότυψις, ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡμαρτ. γραφή.

Ὑποθωπεύω, (θωπεύω). Ὀλίγον θωπεύω, κολακεύω, χαϊδεύω· Ἡρόδοτ. 1, 30. »Οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 619.

Ὑποθωρήσσω, Μλ. ξω (θωρήσσω). Κρυφίως θωρήσσω, ὁπλίζω, Μλ. κρυφίως ὁπλίζομαι· »λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο· Ἰλ. Σ, 513. 2) ὀλίγον τι πίνω, μεθύω.

* Ὑποθωύσσω (θωύσσω). Κρυφίως προσφωνῶ, φωνάζω· »τινίν, Αἰλιαν. ζ. Ἱστορ. 8, 2.

Ὑποϊάχω, (ἰάχω). Ὀλίγον ἠχέω, ὑπηχέω, μετὰ μικρὸν ἦχον ἀναβλύζω, Ἀνάλεκτ. 1. σελ. 199. »Τὸ ὕδωρ κρανὰ ὑποϊάχουσι.

Ὑποίγνυμι, καὶ, ὑποίγω, Μλ οίξω (οἴγνυμι, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ἡσύχως ἀνοίγω, ὀλίγον ἀνοίγω· »τὴν θύραν· Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 431.

Ὑποιδαλέος, έα, έον (οἰδαλέος). Ὀλίγον οἰδαλέος, πρησμένος, φουσκωμένος· Substumidus. Ἰατρ.

Ὑποιδαίνω, (οἰδαίνω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω οἰδέω, πρίσκομαι, φουσκόνω· Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. 14, 7.

* Ὑποιδάω, καὶ, ὑποιδέω (οἰδάω). Ἀμεταβ. Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτωθεν φουσκόνω.

Ὑποικέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκέω). Ὑποκάτω οἰκῶ, κατοικῶ, εἶμαι ὑποκάτω κρυμμένος· μετὰ δοτ. Ἐπιγρ.

Ὑποικίζομαι, παθ. (οἰκίζω) = τῷ προηγ. μετὰ αἰτιατ. Ἀνθολογ.

Ὑποικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Ὑποκάτω οἰκοδομῶ, κτίζω, μετὰ γενικ. »τοῦ τείχους«, Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δ. ἱστ. συγγρ. 3.

Ὑποικουρέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον· φυλάττω τὸν οἶκον, μένω κρυμμένος εἰς τὸν οἶκον· καθόλου δὲ, ὑποκάτω εἰς τι κρύπτομαι, κεκρυμμένος εἶμαι ὑπό τινος, εἰς βάθος οἰκῶ, Μεταφορικ. »Λεληθός τι μῖσος ἐπικουροῦνα· κεκρυμμένον καὶ ἐνδόμυχον· κρυφὸν μῖσος· Ὁ Πολύβιος μεταχειρίζεται τοῦτο δίς οὕτω κατὰ μέσην διάθεσιν· 2) εἰσχωρῶ εἴς τινα, κρυφίως εὑρίσκω εἴσοδον εἴς τινα, λαμβάνω ἐπιρροήν, μετὰ αἰτιατ. προσ. »Καὶ νόσος ὑποικουρήσειν αὐτούς« Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, εἰσεχώρησεν, εἰσῆλθεν· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. ψέρω τι κρυφίως εἰς τὸν οἶκον, Ἀριστφ. Θεσμφ. 1168. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ κρυφῶν ταραχοποιῶν συμβουλῶν (Intrigues) »Ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῶν διαβαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα· καὶ ἀλλαχοῦ· »Ὑποικουρεῖ τὴν Φιμβρίου στρατιάν, καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λευκούλλου· ἄρα, κρυφίως παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω τινὰ ἐπ' ἄλλον, ἔριδας εἴς τινας κρυφίως ἐμβάλλω, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. faire des intrigues· (βάλλω ἢ κάμνω ἀνακατώματα)· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπέρχεσθαι· »Χρήμασιν ὑποικουρεῖν καὶ διαφθείρειν· Πλούταρχ Πομπ. 58.

Ὑποιμώζω, Μλ. ώξομαι (οἰμώζω). Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρὰ οἰμώζω, κλαίω, θρηνῶ· Λουκ.

Ὑποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Κυρίως, ὑπὸ τὸν οἶνον τεθειμένος, βαλμένος, πλήρης οἴνου· 2) ὀλίγον τι μεθυσμένος (ὅστις τὸ ἔχει ὀλίγον εἰς τὸ κέφι).

Ὑποίομαι, παθ. ἀποθ. (οἴομαι, ἀνώμ.) = ὑποπονέω. Ἡσύχ.

Ὑποιστός, ἡ, ὸν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποφέρω. Φορητός, βαστακτός, ὑποφερτός. Ἡσύχ.

Ὑποισχάνω, ποιητ. παρασχηματισμός τοῦ, ὑπέχω.

* Ὑποίσχω, συνήθ. εἰς τὸ μέσ. ὑποίσχομαι (ἴσχω). Ὡς τὸ, ὑπέχω, κρατῶ ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν κρατῶ, δέχομαι· 2) μέσ. καὶ = ὑπισχνέομαι, μόνον ποιητ.

Ὑποκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑποκάτω καθαίρω, καθαίρω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτηρίου φαρμάκου· ὅθεν

Ὑποκάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω γινομένη τῆς κοιλίας διά τινος καθαρτηρίου φαρμάκου κάθαρσις.

Ὑποκαθέζομαι, Μλ. ὑποκαθεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑποκάθημαι.

* Ὑποκαθεύδω, Μλ. ὑποκαθευδήσω (εὕδω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι κοιμῶμαι.

Ὑποκάθημαι, Ἰων. ὑποκάτημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάτω κάθημαι, εἴς τινα τόπον κάθημαι, Ἡροδτ. 7, 27. 2) κάθημαι χωρίς τινα ἀσχολίαν, χωρίς ἔργον, ἀργός κάθημαι· 3) κρυφίως κάθημαι, κρύπτομαι, ἐφεδρεύω, ἐνεδρεύω (παραμονεύω) 4) κάθημαι εἰς ἀσφαλεῖς, ὀχυρούς τόπους, καὶ φυλάττομαι· »Χωρίοις ἰσχυροῖς ὑποκάθημαι· Διονύσ. Ἁλικ. κρατῶ, φυλάττω ἐμαυτὸν εἰς δυνατοὺς τόπους· καὶ μετὰ αἰτιατ. προσ. Ἡρόδοτ. 8, 40. »Ὑποκαθημένους τὸν βάρβαρον· ἐκάθηντο, προσμένοντες τὸν βάρβαρον, διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτόν.

* Ὑποκαθίζω, Μλ. ίσω, Ἀτ. ίζω (ἵζω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως καθίζω, βάλλω εἰς ἔνεδραν. Μέσ. κάθημαι κρυφίως εἰς ἔνεδραν, λατ. subsidere.

Ὑποκαθίημι, Μλ. ὑποκαθήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως καθίημι, καταβιβάζω· ἀ Φώτ. ἔχει· »Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς· οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πρᾴοτερον μένεσθαι· τὸ γὰρ ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, ὀργῆς ἐστὶ σημεῖον· »Ὑποκαθημένης τῆς ὀργῆς« Πλούταρχ. καταπραϋνομένης, κατακαθημένης, παυομένης κατ' ὀλίγον· »ὑποκαθ. πώγωνος βάθος« ἀφίω ν' αὐξάνουν τὰ γένεια μακρά, καὶ ἕως κάτω.

Ὑποκαθίστημι, Μλ. στήσω (ἵστημι). Βάλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου, Ἡρωδιαν.

Ὑποκαίω, Μ αυσω (καίω, ἀνώμ.) Βάλλω ὑποκάτω πῦρ, καὶ καίω, φλογίζω, καίω ὑποκάτω· Ἡρόδ. 4, 61. Λουκ. Φάλ. 11.

Ὑποκακοήθης, ὁ, ἡ (κακοήθης). Ὀλίγον, ἢ κρυφὰ κακοήθης, κακότροπος, πανοῦργος.

Ὑποκακχέω, ποιητ. ἀντὶ, ὑποκαταχέω. Κάτωθεν καταχέω, ὑπεκχέω. Δημητρ. Φάλ. §. 142.

Ὑποκαλύπτω, (καλύπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον καλύπτω, σκεπάζω.

Ὑποκάμνω, Μλ. ὑποκαμοῦμαι (κάμνω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι κάμνω, εἶμαι ἀρρωστος. Σχολ. Βουρβ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 412.

Ὑποκάμπτω, Μλ. ψω (κάμπτω). Ἀμεταβ. ὑποστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 16. »Διωκόμενοι ὑποκάμπτουσιν· τροπικ. περιφέρομαι, γυρίζω ὀλίγυρα, ἀποφεύγω· μετὰ αἰτιατ. »ὑποκάμψας καιρὸν χαριτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 781. 2) μεταβ. Ἰλ. Ω, 274. ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, κάμπτω ἐπὶ τὰ κάτω τι, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, »ὑπὸ γλωχῖνα ἐκάμψαν· ἀντὶ »Ὑπέκαμψαν γλωχῖνα· ἄλλοι »Ὑπογάμπτειν· ἀναγινωσκουσιν.

Ὑποκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὁ ὑπὸ τὸν κάπηλον ὤν, δεύτερος κάπηλος. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 8, 11.

Ὑποκαπνίζω, Μλ. ίσω, Ἀτ. ίζω (καπνίζω). Ὑποκάτω καπνίζω, ὑποκάτωθεν καπνίζω· ὅθεν

Ὑποκάπνισμα, τό. Τὸ δι' οὗ καπνίζει τις, κάπνισμα· Ἀλέξανδρ. Τραλλ. σελ. 262. (Βασίλ. Ἐκδ.) ἔνθα καὶ »Ὑποκαπνιστὸς (τροχίσκος)« φέρεται· τροχίσκοι σφαιρίδια διὰ κάπνισμα· καὶ

Ὑποκαπνισμός, ὁ. Τὸ καπνίζειν, ἀναφέρει ὁ Στέφανος χωρὶς παραδείγματος· ἀλλὰ τὸ παρὰ Διοσκορ. 3, 126. »Ὑποθυμιάμενα εἰς ἀποκαπνισμόν· πρέπει »ὑποκαπνισμόν· νὰ λέγηται.

* Ὑποκαπνιστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποκαπνίζω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς κάπνισμα.

Ὑποκάπτω, Μλ. ψω (κάπτω). Κρυφίως κάτω κρυφοτρώγω, κρυφοχάφτω, προαρπάζω διὰ τοῦ στόματος, πρότερον χάφτω, τρώγω. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. Ἱστορ. 9.

Ὑποκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ ὑποκάτω τῆς καρδίας ὤν, ὁ εἰς τὴν καρδίαν κείμενος, κρυμμένος εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας.

Ὑποκαρόω, ῶ (καρόω). Ὀλίγον τι καρόω, ζαλίζω, ἐξιππάζω, ἐκπλήττω. Διόδωρ. Σικελ. 4.

Ὑποκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός, σημ. 2). Ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν ὤν. Ἀρισταίν. 1. ἐπιστ. 13. »Ἀρτηρία ὑποκάρπιος« ἡ ὑποκάτω τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς φλέψ, ἔνθα κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Ὑποκάρφω, (κάρφω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ξηραίνω· Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 80.

Ὑποκαρώδης, ος, ὁ, ἡ (καρώδης). Ὀλίγον τι ζαλισμένος, ἐξιππασμένος· Ἱπποκρ.

Ὑποκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον καταβαίνω, ὑπάγω κάτω, Ἡρόδ. 2, 15. Ξενοφ.

Ὑποκαταβάλλω (βάλλω). Ὀλίγον καταβάλλω· ἀμφ.

Ὑποκατάβασις, εως, ἡ (ὑποκαταβαίνω). Ἡ κατ' ὀλίγον κατάβασις, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις, συγκατάβασις, παραχώρησις. Φώτ.

Ὑποκαταλλάω, (καταλλάω). Ὀλίγον συνῳρίβω, τσακίζω· ἀμφ.

Ὑποκατακλίνω, (κλίνω). Ὑποκάτω κλίνω, βάλλω. Παθητ. κατακλίνω ἐμαυτὸν κάτω, κύπτω, σκύπτω ἕως κάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων κατακλίνομαι, κάθομαι παρακάτω τῶν ἄλλων εἰς τὴν τράπεζαν. Μεταφορικ. = ὑπείκω, ὑποχωρῶ. Διονύσ. ὁ Ἅλικ. συντάττει τοῦτο μετὰ δοτικ. προσώπου, καὶ γενικ. πράγματος, οἷον· »Ὑποκατακλίνεσθαί τινι τῆς ἀξιώσεως, τῆς γνώμης, κ. τ. τ. ἐξυπακουομένου· τοῦ, ἕνεκα· στέργω, δέχομαι τὴν γνώμην τινός, κάμνω τινὸς τὸ χατῆρι, τὴν γνώμην, ἀκολουθῶ τὴν γνώμην τινός· ὅθεν

Ὑποκατάκλισις, εως, ἡ. Τὸ ὑποκάτω κλίνειν, πρὸς τὰ κάτω κλίνειν. 2) ἡ εἰς τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων κατάκλισις, ὑποβολή, ὑπόκλισις, ὑποταγή, παραχώρητις, σκύψιμον, ὕπειξις· παρ' Ἡλιοδ. 10, σελ. 494. ἔνθα ἐκδόσεις τινὲς ἡμαρτ. »Ὑποκατάκλησιν« ἔχουσι· κολακεία, χαμέρπεια. ἴδε ὑποπίπτω.

Ὑποκαταλείπω (λείπω). Κατ' ὀλίγον καταλείπω, ἀφίνω, ὑπόλοιπον ἀφίνω.

Ὑποκαταμένω, (μένω, ἀνώμ.). Ὀπίσω μένων περιμένω, μένω ὀπίσω, καὶ προσμένω. ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Κύρου π. 4, 3, 3.

* Ὑποκαταπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Πίπτω ὑποκάτω. Κοϊντ. Σμυρν. 1, 538.

Ὑποκατασκευάζω (κατασκευάζω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως κατασκευάζω, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξεργάζομαι. Δημήτρ. Φαλ. 224. ὅθεν

* Ὑποκατασκευή, ἡ. Προετοιμασία, ἑτοιμασία· ἑξαιρ. κρυφή.

Ὑποκατάστασις, εως, ἡ (ὑποκαθίστημι). Τὸ βάλλειν τι, ἢ τινα εἰς τὸν τόπον ἑνὸς ἄλλου. Παν-δέκτ. Substitution.

Ὑποκατάστατος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑποκαθίστημι. Ὁ βαλμένος εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός. Πανδέκτ. Substitutus.

Ὑποκαταφρονέω, ῶ (φρονέω). Ὀλίγον τι καταφρονῶ, ἢ ἀμελῶ. Ἱππογρ.

Ὑποκαταχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χέω, χύνω, ἐκχέω.

* Ὑποκάτειμι (εἶμι). Κρυφίως μεταβαίνω εἰς τι· ἑξαιρ. εἰς ἄλλην τινὰ πτῶσιν. Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, σελ. 156. 9, 180. 11. παρβλ. Scaef. App. Dem. 1, σελ. 385.

* Ὑποκατεσθίω, μέλ. ὑποκατέδομαι, (ἐσθίω, ἀνώμ.). Κρυφίως κατεσθίω, κατατρώγω.

* Ὑποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκάθημαι, Ἡροδ.

Ὑποκατηφής, ὁ, ἡ (κατηφής). Ὀλίγον τι κατηφής, σκυθρωπός, σοβαρός, λυπημένος.

* Ὑποκατορύσσω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύττω, σκάπτω ὑποκάτω.

Ὑποκάτω, Ἐπίρ. τοπικὸν (ὑπὸ, κάτω) Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, σημαίνον τὴν ὑπό τινος θέσιν, ἀναφερόμενον πρὸς ἄλλο τι ἐπάνωθεν τούτου ἱστάμενον. Εὐαγγ. Ἰωάν.

Ὑποκάτωθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους πρὸς τὰ ἄνωθεν, ἀπὸ κάτω, ἢ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Ἡρωδιαν.

Ὑποκατώρυχος, ὁ, ἡ (ὑποκατορύσσω). Ὑπὸ γῆν ὡς καταβολάδα βαλμένος, παραχωμένος. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. 5, 12.

Ὑπόκαυμα, τὸ (ὑποκαίω). Τὸ δι' οὗ ἀνάπτεταί τι, προσάναμμα.

Ὑπόκαυσις, εως, ἡ (ὑποκαίω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν ὑποκάτω· ἢ ὑποκάτω τινὸς γινομένη καῦσις. 2) Ἰπνός, φοῦρνος, κάμινος, ἢ ὑποκάτω τοῦ λέβητος γινομένη καῦσις εἰς τὰ λουτρά.

Ὑπόκαυστον, τό, (ὑποκαίω). Δωμάτιόν τι μετὰ θόλου, τὸ ὁποῖον θερμαίνεται διὰ πυρὸς ὑποκάτω καιομένου, καθὼς π. χ. τὰ δωμάτια εἰς τὰ λουτρά, ἔνθα καίεται ὑποκάτω πῦρ, πυριατήριον. Λατ. vaporarium ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑποκάτω εἰς δωμάτιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατεσκευασμένος φοῦρνος.

Ὑποκαύστρα, ἡ (ὑποκαίω). Καμίνιον, παρεστιά, τὸ ἔδαφος τοῦ ἰπνοῦ, ἤτοι τοῦ φούρνου, ἔνθα ἀνάπτεται τὸ πῦρ. Fornax.

Ὑπόκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω κεῖμαι, κείτομαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω χρησιμεύω εἰς θεμέλιον 2) κεῖμαι ἔμπροσθεν, πρόκειμαι Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 135. »Ἀθλὸς γ' ὑποκείσεται« ὑποβληθήσεται, προτεθήσεται, θέλει βαλθῆ κάτω ἆθλος· ὅθεν -β) ὑπάρχω, εἶμαι παρών, πρόχειρος· »Τὸ ὑποκείμενον, « πᾶν ὅ,τι κεῖται ἔμπροσθεν, πρόκειται, κεῖται ὑπ' ὄψιν, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, ὡς τὸ, ὑπόθεσις, σημτ. 2, β'. ἔτι δὲ καὶ τὴν οὐσίαν· »Ὁ ὑποκείμενος χρόνος, « ὁ ἐνεστώς, παρὼν χρόνος, καιρός· »Τὰ ὑποκείμενα πράγματα, « τὰ προκείμενα, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, τὰ παρόντα. 3) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν παρακαλῶ, ὡς τὸ, ὑποπίπτειν τινὶ Πλάτ. Πολ. 6, 8. — 4) Κεῖμαι εἰς ἐνέχυρον, εἶμαι ἐνεχυρασμένος· εἶμαι βαλμένος εἰς ἐνέχυρον. Δημοσθέν. κατὰ Ἀφοβ. »Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν« τὰ ὑποτεθειμένα, τὰ ὑπόχρεα κτήματα· παρβλ. ὑποτίθημι. 5) Ὑποβάλλομαι, ὑποτίθεμαι εἰς βάσιν, εἶμαι στερεὰ ἀποφασιτμένος, ἑπομένου τοῦ, ὅτι· Ἡρόδ. 2, 123. εἰς συνθήκην καὶ συμφωνίαν εἶμαι, ἢ ὡς τοιοῦτόν τι μὲ δέχονται καὶ νομίζουτιν. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, πρόσωπον, Personne.

Ὑποκείρω, (κείρω). Κάτωθεν κόπτω, ἀποκόπτω. 2) κατ' ὀλίγον διακόπτω, διασταράττω, σχίζω τὴν σάρκα· Πλούταρχ. »Γυποῦν δίκην ἔσθουσι καὶ ὑποκείρουσιν αὐτούς« κατ' ὀλίγον κατατρώγουσι, καὶ διακόπτουσιν, ἢ κατακόπτουτι τὰς σάρκας αὐτῶν.

* Ὑποκελεύω (κελεύω). Κάμνω τὸν κελευστήν, ἐπέχω τόπον κελευστοῦ. Λουκιαν. Κατ. 19. 2) εἰς τὸ μέσ. κρυφίως προσ ἄζω. ἀμφ.

* Ὑποκέλλω. (ὀκέλλω). Κρυφίως, ἢ αἰσθητῶς ὀκέλλω, κατεντῶ, φέρομαι πουθενά, πίπτω μέσα· »εἴς τι« Λογγῖν.

Ὑπόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὀλίγον τι κενός, ἄδειος, ὀλίγον τι ἀμάταιος.

Ὑποκενόω, (κενόω). Ὑποκάτωθεν κενόνω, ἀδειάζω, ὑποκάτωθεν κάμνω τὴν κένωσιν. Ἱπποκράτ.

Ὑποκεντέω, ῶ (κεντέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω κεντῶ 2) ὀλίγον τι κεντῶ, σουβλίζω. Δίων Κάσ. καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. »Ὑποκεντήσας γέφυραν δόρατι.«

* Ὑποκέραμος, ὁ, ἡ (κέραμος). Μεμιγμένος μὲ κέραμον.

* Ὑπόκερας, γεν. ατος, συνῃρημ. ως, ὁ, ἡ, τὸ (κέρας). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι κέρας, κέρατον.

* Ὑποκερχαλέος, έα, έον (κερχαλέος) καὶ ὑποκερχναλέος, έα, έον (κερχναλέος). Ὀλίγον τι κερχναλέος, ὀλίγον τι βραχνός. Ἱπποκράτ.

Ὑποκευθής, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω κεκρυμμένος· ἐκ τοῦ

Ὑποκεύθω, (κεύθω). Ὑποκάτω, ἢ μέσα κρύπτω.

Ὑποκεφάλαιον, τὸ (κεφαλή). Προσκεφάλαιον.

Ὑπόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Κυρίως μεμιγμένος μὲ κηρίον, ἐπὶ μέλιτος· ὅθεν καθόλου, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος· παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιληψ. 2. »Ὑποκηρότατον« ἀκάθαρτον, ἀντίθ. τοῦ, ἁγνός· ἔνθα τὸ τῶν Μεδίκων Χειρόγραφον ὀρθότερον »Ἐπικαιρότατον« ἔχει.

* Ὑποκηρύσσω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (κηρύσσω). Ἐξαιρέτως Μέσ. ὑποκηρύττομαι, Διὰ τοῦ κήρυκος κηρύττω, κάμνω γνωστόν, δημοσιεύω. Πολυβ. 4, 94. »Ὑποκηρύξασθαι, τὸ προειπεῖν (διὰ τοῦ κήρυκος) ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγελλασθαί τι δημόσιον· « ὁ Φώτ. »Ὑποκηρυξάμενοι, τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῶν δημοσίῳ στῆναι, καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερόν· « Αἰσχίν. Ῥήτ. »Ὑποκηρυξάμενοί τινες τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἐλευθέρους· « ἐκήρυξαν αὐτοὺς δημοσίως ἐλευθέρους· εἰς ἀγορὰν διὰ τοῦ κήρυκος συγκαλῶ, πωλῶ. Ἕνδ. Πλάτ, Πρωταγ. σελ. 349. Α.

Ὑποκιθαρίζω, Μ. ίσω (κιθαρίζω). Κιθαρίζω κ' ἐγὼ κατόπι τινός, ἢ μαζῆ, ὅ ἐστι, συμβαθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸ κιθαρίζειν. »Ὑποκιθαρίζειν τινί« κιθαρίζω, παίζω τὴν κιθάραν εἰς τιμὴν τινός. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Σ, 570.

Ὑποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὀλίγον κινδυνεύω, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω. Πλούταρχ.

Ὑποκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Μὲ κίνδυνόν τινα ἡνωμένος, ὀλίγον κινδυνώδης. Πλάτ. Νομ. 8, 2. σελ. 830. Ε. 2) Ὁ εἰς κίνδυνον εὑρισκόμενος, ἢ ὑποκείμενος. Πολυβ. 8, 141.

Ὑποκινέω, ῶ (κινέω). Κάτω, ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα καὶ ἐλαφρῶς κινῶ, σαλεύω, κουνῶ, Ἰλ. Δ. 423. »Ζεφύρου ὑποκινήσαντος κῦμα.« -β) τροπικ. Ὀλίγον τι ἀνακατόνω, ταράττω. 2) Οὐδετέρ. ὀλίγον τι κινῶ, κουνῶ ἐμαυτόν, κινοῦμαι, σαλεύομαι ὀλίγον. Ἡροδ. 5, 106. Ἀριστ. Βατρ. 64. Ξενοφ. Κυν. 3, 6. καὶ, 15. »Ἐὰν περίφορβος γένηται (ὁ λαγωός) — ὑποκινεῖ« ταράττεται, σαλεύει ὀλίγον, -β) εἶμαι σαλευμένος, ταραγμένος τὸν νοῦν, παραφρονῶ, Πλάτ. Πολιτ. 9, σελ. 573. C. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διεγείρω ἐρεθίζω Πλάτ. εἰς Χαρμίδ. 21.

* Ὑποκίνυμαι, καὶ, ὑποκινύω (κίνυμαι). Ἐπικ. ἀντὶ, ὑποκινέω, σημσ. 2.

Ὑποκινύρομαι, μέσ, ἀποθ. (κινύρομαι). Κρυφίως, ἠρέμα, ὁμοῦ κινύρομαι, ᾄδω, συμψάλλω κ' ἐγὼ ἠρέμα, μὲ χαμηλὴν φωνήν, Αἰλιαν. ποικ.. Ἱστορ. 9, 11.

Ὑποκίρνημι, (κίρνημι). Ὀλίγον τι μιγνύω· ἀμφ.

Ὑπόκιρρος, ὁ, ἡ (κιρρός). Ὀλίγον τι κιρρός, κίτρινος, ὑποκίτρινος.

Ὑπόκιστις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι φυόμενον ἐπάνω τῶν ῥιζῶν τοῦ Κίττου, οὗτινος ὁ χυλὸς εὔχρηστος εἶναι εἰς τὴν ἰατρικήν. Διοσκορ. 128. Assarum hypocistis, Λιν.

Ὑποκλαδόν, Ἐπίρ, (ὀκλαδόν). Μὲ ὀλίγον λυγισμένα γόνατα, ὀλίγον κεκλιμένως, ὑποκεκλιμένως. Ὀππιαν. κυν. 4, 205. ἐκ τοῦ

Ὑποκλάζω (ὀκλάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον κλίνω, κύπτω, σκύπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνατ· τροπικ. ἐπὶ ἐκλείποντος θάρρους, ἐπὶ σβεννύοντος λύχνου, κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 79. »Λύχνος ὑποκλάζειν ἤκα μαραινόμενος.«

Ὑποκλαίω, μελ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως κλαίω, κρυφοκλαίω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 89. ἀμφ.

Ὑποκλάω, ῶ, μέλ. άσω (κλάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω συντρίβω. 2) κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον κλάω, συν-ρίβω, τσακίζω.

Ὑποκλείω, (κλείω, κλέω, ἀνώμ.). Πίπτων εἰς τοὺς πόδας, γονυκλιτῶς ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ εἰς βοήθειαν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 69. »Θεὸν ὑποκλείω« δέομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ θεόν τινα· ἀμφ.

Ὑποκλέπτω, (κλέπτω). Ὑποκάτω, κρυφίως κλέπτω, κρυφίως ἁρπάζω, μὲ κλεπτικὸν τρόπον κάμνω τι· κατὰ παθ. διάθ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 114. καὶ αὐτόθι Ἑρμαν. παρβλ. Boeckh. Πίνδ. διάφ. γρ. Νεμ. 9, 33. 2) κρύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω. Μουσαῖος.

Ὑποκλῄζω, Ἰων. ὑποκληΐζω (κλῄζω). Κρυφίως φανερόνω, κάμνω γνωστόν, Σοφοκλ. Αἴ. 225. »ἀγγελίαν Δαναῶν ὑποκλῃζομέναν« φανερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Δαναῶν· ὅπου ὁ Ἑρμάννος ἀλό-

γως χωρίζει τὴν λέξιν. Παθητ. γίνομαι γνωστὸς ἀπό τινα· »τινός«, ποιητ.

Ὑ̓ποκλῑνής, ές, ὁ, ἡ. Ὑποκεκλιμένος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτὸν εἴς τινα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 21. ἐκ τοῦ

Ὑ̓ποκλῑ́νω, (κλίνω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνω, σκύπτω. τροπ. ὑποτάσσω, ὑποβάλλω. Παθ. »Ὑποκλίνομαι· ὑποκλίνω ἐμαυτόν, σκύπτω, ὑποπίπτω, μετά δοτ. »σχοίνῳ ὑπεκλίνθη«, Ὀδ. Ε, 463. τροπικ. ὑποτάσσομαι, ὑποχωρῶ.

Ὑ̓ποκλονέω, ῶ (κλονέω). Ὀλίγον τι κλονῶ, σείω, ἢ κινῶ, κουνῶ, ταράσσω. Παθητ. »ὑποκλονεῖσθαί τινι«, φεύγων ἀπό τινα ὠθῶ, σπρόχνω, ἐγκονῶ· »τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω Πηλείδη Ἀχιλῆϊ«, Ἰλ. Φ, 556.

Ὑ̓ποκλοπέω, ῶ. μέλ. ήσω, ὡς τό, ὑποκλέπτω, Ὑποκάτω κρύπτω, ὑποκρύπτω. Παθ. ὑποκάτω τινὸς κρύπτομαι· »εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, Ὀδ. Χ, 382. ἐκ τοῦ

Ὑ̓πόκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὑποκεκρυμμένος, κρυμμένος. Βακχυλίδης παρά Κλήμ.

Ὑ̓ποκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὑποκάτωθεν κλύζω, πλύνω, καθαρίζω. Πλούταρχ. »Τὸ σῶμα ὑποκλύζειν· διά κλυστηρίου πλύνειν καὶ καθαρίζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω, βάλλειν κλυστήριον· ὅθεν

Ὑ̓ποκλυσις, εως, ἡ· καὶ ὑποκλυσμός, ὁ. Τὸ ὑποκάτωθεν πλύνειν, καθαρίζειν, ἐξαιρ. ἡ πρᾶξις τοῦ καθαριζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω διά τοῦ κλυστηρίου. Πλούταρχ.

Ὑ̓ποκλύω, (κλύω, ἀνώμ.). Κρυφίως ἀκούω, ὑπακούω. 2) ἀπό τινος ἀκούω, ἀπό τὸ στόμα τινὸς ἀκούω· »τινός«. »Τπέκλυες ἐμοῖο· ἀντὶ τοῦ, ἔκλυες ὑπὸ ἐμοῦ· ὅ ἐστιν, ἐξ ἐμοῖο ἔκλυες· ἤκουες ἐξ ἐμοῦ. Ἀπολλών. 3, 477.

Ὑ̓ποκνάω, ῶ (κνάω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κνάω, κνήθω, ξέω, ξύω, ἀμφ.

Ὑ̓ποκνίζω, μέλ. ίσω (κνίζω) Ὀλίγον τι κνίζω, ξέω, ξύω· τροπικ. κρυφίως ἐρεθίζω, προξενῶ φθόνον, ὑποψίαν, ἢ ζηλοτυπίαν εἴς τινα. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 11, 3. »Καὶ ἄπιμεν (πρὸς τὴν Θεοδότην) ὑποκνιζόμενοι· ὑπό ἔρωτος καὶ ἐπιθυμίας γαργαλιζόμενοι, ἢ μικρὸν ὑπό ζηλοτυπίας λυπούμενοι. Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. »Δῆλος ἦν εὐθὺς ὑποκεκινισμένος· καθόλου δέ, φέρω τινὰ εἰς ἐμπαθῆ κίνησιν· μετά αἰτιατ. Πίνδ. Πύθ. 10, 94. Παθητ. κρυφιόν τινα ἐρεθισμὸν αἰσθάνομαι.

Ὑ̓ποκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Κατά μικρὸν κοιλαίνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον βαθυνόλνω, κάμνω τι κοῖλον, βαθυνόλν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 3, 7, 6. Παθητ. κατά μικρὸν κοιλαίνομαι.

Ὑ̓ποκοίλιον, τό (κοιλία). Ὑπογάστριον, ἢ κάτω κοιλία. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ̓ποκοιλίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀρεταίῳ, 3, 7. Ἡ κάτω βλεφαρίς· λέγεται ἔτι καί, »Ὑπόκοιλον«, καί »Ὑπόκυλον«, καί »Ὑποφθάλμιον«· ἐκ τοῦ

Ὑ̓πόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὀλίγον τι κοῖλος, ὑποκάτωθεν κοῖλος· καθόλου δέ = κοῖλος. »Τὸ ὑπόκοιλον τοῦ ὀφθαλμοῦ«.

Ὑ̓ποκολακεύω, (κολακεύω). Ὀλίγον τι κολακεύω.

Ὑ̓ποκόλοβος, ὁ, ἡ (κολοβός). Ὀλίγον τι, ἢ ἐν μέρει κολοβός, κολοβωμένος.

Ὑ̓ποκολπίδιος, ὁ, ἡ. Ἡρωδιαν· καὶ

Ὑ̓ποκόλπιος, καὶ ὑπόκολπος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν κόλπον ὤν, ἢ κείμενος, τὸν ὁποῖον φέρει τις εἰς τὸν κόλπον ἤτοι κόρφον αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν, τροπικ. α) ὁ κατά μέρος, ἢ ἰδιαιτέρως ἀγαπώμενος, τιμώμενος, β) ὁ εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον κεκρυμμένος, καθόλου δέ, ὁ κατά μέρος ἢ ἰδιαιτέρως κεκρυμμένος. »Ξίφος ὑποκόλπιον«· τὸ εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸν κόρφον κεκρυμμένον· οὕτω παρ' αὐτῷ καὶ »Ἐγχειρίδιον ὑποκόλπιον«· τὸ ὑπό τῶν Ἰταλῶν stiletto, καὶ εἰς τὴν συνήθειαν »Λάζος« λεγόμενον.

*Ὑ̓ποκολυμβάω, ῶ (κολυμβάω). Ὑποκάτω κολυμβῶ, ὑποκάτω βουτῶ.

Ὑ̓πόκομμα, τό (κόπτω) = ὑπόζωμα, ἢ ἐντομή, εἰς τὰ ἔντομα ζῶα· ἀμφ.

Ὑ̓ποκομπέω, ῶ (κομπέω). Ὑποκάτω, ἢ ὁμοῦ κομπέω, θορυβῶ, ἠχῶ, κουδωνίζω. Πλούταρχ.

Ὑ̓ποκομψίας, ου, ὁ = ὑπόκομψος.

Ὑ̓πόκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Ὀλίγον τι κομψός, χαρίεις, ἰόστιμος, εὐπρεπής, στολισμένος, καλλωπισμένος.

*Ὑ̓ποκονιάω, (κονιάω) = ὑποκονίω.

*Ὑ̓ποκονίζω, (κονίζω) = ὑποκονίω, ὅθεν

Ὑ̓ποκόνισις, εως, ἡ Ἡ ὑπεκάτω ἀνακάτωσις τοῦ χώματος, ἀναχωμάτισις τῶν ὀμπέλων, τό δευτερίσμα αὐτῶν. Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. »Τὴν δὲ ὑποκόνισιν, τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρι οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχειν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ κονιοτισμός, ἤτοι τὸ μετά κονιορτοῦ ἄλειμμα τῶν ἀθλητῶν. Πλούταρχ. Πομπ. 53. Λατ. pulverisatio· ἐκ τοῦ

Ὑ̓ποκονίω, Μ ίσω (κονίω). Κονιορτίζω, κονιαστίζω· μετά κόνεως, ἤτοι κονιορτοῦ πάσσω, κατά μέσ. διάθ. ἐπί ἀθλητῶν, ἀντί τοῦ, ἑτοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα. »Οὐδὲ ὑποκονίεται, τὴν λαβην εὐτονον ποιῶν καὶ ἀφυκτον«. Πλούταρχ. — Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπί κλημάτων καὶ ἀμπέλων, ἀντί τοῦ, ἀναχωματίζω, ἀνακατόνω τὸ χῶμα αὐτῶν ὑποκάτω διά τῆς διεέλλης, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Δευτερίζω τὴν ἄμπελον ἢ τὰ κλήματα«. Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. ἄρα, = ὑποσκάπτω, Λατ. pulverare. (τὸ ἰῶτα εἶναι καθ' ὅλους τούς χρόνους μακρόν).

Ὑ̓πόκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὀλίγον τι κοπιασμένος, κουρασμένος Ξενοφ. Κυν. 6, 25.

Ὑ̓πόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Μετά κόπρου μεμιγμένος. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποκόπτω, μέλ. ψω, (κόπτω). Ὑποκάτω κόπτω, Στραβ.

Ὑ̓ποκορίζομαι, Μ. ίσομαι· μέσ. ἀποθ (κορίζομαι). Ὁμιλῶ ὡς τό μικρόν παιδίον, συμπαίζων μετ' αὐτοῦ, καὶ κολακεύων αὐτό, ἐκφράζω τάς λέξεις κατά τόν τρόπον, ἢ κατά τήν ἔκφρασιν αὐτοῦ, μιμοῦμαι τήν γλῶσσάν του, προφέρω τάς λέξεις κολοβωμένας κατά τόν τρόπον τῶν μικρῶν παιδίων, ἐπαγωγῶς καὶ κολακευτικῶς λαλῶ. Κολακεύω τό παιδίον, καὶ εἰς τήν ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ μεταχειρίζομαι κολακευτικούς καὶ χαϊδευτικούς λόγους· ὅθεν 2) ὡς μεταβατ. ῥῆμα μετά αἰτιατ. α) ὀνομάζω μέ κολακευτικά ὀνόματα, βάλλω, δίδω κολακευτικά ὀνόματα, οἷον, ἐπί ἐρωμένων, »νηττάριον, καὶ φάτιον ὑποκορίζεται«. Ἀριστοφών. Πλοῦτ. 1012. μέ ὠνόμαζε κολακευτικῶς νηττάριον (παπίτζα μου). β) εἰς ἓν κακόν καὶ ἀχρεῖον πρᾶγμα βάλλω, δίδω καλόν καὶ ἀρεστόν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, διά νά ὑποκρύψω διά τούτου τό ἐλάττωμα, ἢ τήν ἀχρειότητα αὐτοῦ, καὶ νά τό εὐμορφύνω· τουτέστι, δι' εὐφήμων ὀνομάτων ὑποκρύπτειν καὶ ὑποκλέπτειν τήν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος, τό αἰσχρόν εὐφήμως ὀνομάζειν, »Φιλίππου φιλίαν, καὶ ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ τά τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενος«, ὀνομάζων τήν προδοσίαν τοῦ Φιλίππου μέ τό εὔφημον ὄνομα τῆς φιλίας κ. τ. τ. Δημοσθ. περί παραπρεσβ. 259. σελ. 424. »ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τάς πόρνας ἑταίρας« Πλούταρχ. ἔλεγεν (ὁ Σόλων) ἀστείως τάς πόρνας ἑταιρίδας, συντρόφους· καὶ ἀλλαχοῦ κώμου καὶ Πλάτων φησί τόν ἐραστήν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τόν μὲν σιμόν καλεῖν ἐπίχαριν, τόν δέ γρυπόν, βασιλικόν· μέλανας δέ ἀνδρικούς· λευκούς δέ θεῶν παῖδας· τό δέ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τήν ὠχρότητα«. γ) καὶ τἀνάπαλιν, ἓν καλόν, εὐάρεστον πρᾶγμα διά τινος κακοῦ ὀνόματος σμικρύνω, περιφρονῶ, ὀνειδίζω, ἀποφαυλίζω, καὶ ἀχρειεύω αὐτοῦ τό καλόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 26. »Οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν«. δ) ὁ Φιλόστρατ Σοφ. 2, 10, 2. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντί τοῦ, μιμοῦμαι. »Ὑποκοριζόμενος τούς μέν τό φθέγμα, τούς δέ τό βάδισμα« ὅ ἐστιν, ἀστείως μιμούμενος. Ὁ δέ Ἀδριαν. Ἐπίκτ. ζ, 1, 166. συνεκφέρει τοῦτο μετά τοῦ σκώπτειν. παρβλ. ὑποκουρίζομαι· ὅθεν

Ὑ̓ποκόρισμα, τό· καί, ὑποκορισμός, ὁ. Τό κολακευτικόν καὶ χαϊδευτικόν καὶ γλυκύ ὄνομα, δι' οὗ ἐπιπαλύπτεται καὶ ὑποκρύπτεται ἓν ἄλλο ἀχρεῖον, κολακεία, χαϊδευμα, τό κατ' εὐφημίαν διδόμενον ὄνομα εἰς ἀχρεῖόν τι πρᾶγμα, διά νά σμικρυνθῇ διά τούτου καὶ ὑποκρυβῇ ἡ ἀχρειότης του, καθώς ὁ Πλάτων τήν σεισάχθειαν, τήν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὁ Σόλων, (παρά τοῖς Ῥωμ. tabulae novae) »ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς«, ὀνομάζει, ἓν χαϊδευτικόν καὶ εὔμορφον ὄνεμα τῆς χρεωκοπίας. »Τοῦτο τό ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος«. Δημοσθ. τό κατ' εὐφημισμόν τίμιον λεγόμενον, ἂν καὶ ἀχρεῖον καὶ κακόν κατά τήν φύσιν. Ἀλεξις παρ' Ἀθην. 10, σελ. 421. »Καλοῦσι δ' αὐτόν πάντες οἱ νεώτεροι παράσιτον ὑποκόρισμα καὶ 11, σελ. 463. »Τό καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν, ὄνομ' ἐστίν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας«. Παρά Πλουτάρχ εἰς Γάλβ. = τῷ, παρακάλυμμα· »εἰδώς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τήν ἀρχήν αὐτῷ διδομένην«.

Ὑ̓ποκορισμός, ὁ· = ὑποκόρισμα Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3, 2. »ἔστι δέ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τό κακόν καὶ τό ἀγαθόν· — ἀντί μέν χρυσίου χρυσιδάριον (λέγειν)· ἀντί δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντί δέ λοιδορίας λοιδορημάτιον«.

Ὑ̓ποκοριστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς (ὑποκορίζομαι). Μετά ὑποκορισμοῦ, μέ ὑποκορισμόν, χαϊδευτικός, ὁ ἀνήκων εἰς ὑποκόρισμα ὁ ἐπιτήδειος νά μεταχειρίζεται γλυκεῖς χαϊδευτικούς λόγους, καὶ νά σκεπάσῃ, νά ὑποκρύψῃ δι' αὐτῶν τό κακόν, τήν ἀχρειότητα πράγματός τινος. 2) παρά Γραμματικ. »ὑποκοριστικόν ὄνεμα· τό σμικρύνον τήν δύναμιν καὶ τόν τραχύν σχηματισμόν αὐτοῦ, κολακευτικόν, χαϊδευτικόν· οἷον, Σωκρατίδιον, Φιλιππίδιον κ. τ. τ.

Ὑ̓ποκουρίζομαι, Ἰων. ἀντί, ὑποκορίζομαι, μέσ. ἀποθ. 2) παρά Πινδάρ. Πύθ. 3, 30. »Ἁλικες οἷαι παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς«· ἔνθα σημαίνει τόν ὕμνον τῶν παρθένων καὶ κορασίων εἰς τόν γάμον τῆς φιλινάδας των, δι' ὕμνων, τραγῳδίων κολακεύω, χαϊδεύω ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Κουριζόμεναις, ὑμεναιομέναις.«

Ὑ̓ποκουφίζω, μέλ Ἀττ. ίῶ (κουφίζω). Ὀλίγον τι κουφίζω, ἐλαφρύνω. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ̓πόκουφος, ὁ, ἡ (κοῦφος). Ὀλίγον τι κοῦφος, ἐλαφρός.

*Ὑ̓ποκρατήριον, τό, ίδος, ὑποκρητήριον.

Ὑ̓ποκράζω, (κράζω). Ὀλίγον τι ἢ ἐξ ἐναντίας κράζω· ἀμφ.

Ὑ̓ποκρέκω, (κρέκω). Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα ἠχῶ, λέγεται ἐπί μουσικῶν ὀργάνων, ὅταν ἐλαφρῶς πως κρούῃ τις τήν χορδήν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ὑπηχέω, συνηχέω, »Ὁ δέ κόλαξ ἀφ' ἑνός διαγράμματος ἀεί τό ἡδύ καὶ τό πρός χάριν εἰωθώς ὑποκρέκειν«. Πλούταρχ. 2) μεταφορ. συμφωνῶ, ἀντιστοιχῶ εἴς τι, μετά δοτ. »Τό καυχᾶσθαι παρά καιρόν μανίαισιν ὑποκρέκειν. Πίνδαρ. Ὀλ. 9, 59. 3) κυρίως δέ σημαίνει τό, ὑποκρούω, παρά τό ἠρεμαίως ὑπηχεῖν εἰς τό ἁρμόζειν τήν κιθάραν. Παρά Λου-

κιαν. διαλ ἑταιρ. 15. »Τπέκρεκόν τι τῶν Λυδίωνα· ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, τάς χορδάς διεφηλάφων ἀναβαλλομένη τήν Λυδίαν ἁρμονίαν.

*Τ'ποκρεμάννυμι, Κρεμῶ, ἐπί τι κρεμῶ· εἰς τόν ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284, ἡμαρτμ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, ἐπικρεμάννυμι.

Τ'ποκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὀλίγον τι κρημνώδης, κατηφορικός.

Τ'ποκρήνη, ἡ (κρήνη). Μικροτέρα ἡ κατωτέρα κρήνη, παρακρήνη, παραβρύσις. Εὐνάπ. εἰς Ἰάμβλ.

Τ'πόκρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὁ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς ὤν, ἀντί τοῦ, ὑποκάρηνος· παρά Σουΐδ. »Θῆκε δέ λάαν σκληρόν ὑπόκρηνον«.

Τ'ποκρητηρίδιον, τό. Ἡ τοῦ κρατῆρος ἕδρα, ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου. Ἡρόδοτ. 1, 25. ἔνθα πρότερον »Ἐπικρητηρίδιον« ἔκειτο. Ἰωνικ. ἀντί, τοῦ ἀχρήστ. ὑποκρατηρίδιον. Παρ Εὐσεβ. 1, 3. κατά Μαρκ. φέρεται »ὑποκρατήριον« ἐπί τῆς αὐτῆς σημασίας, ἀντί τοῦ ὁποίου ἦτον εἰς χρῆσιν τό, ὑποστάτης.

*Τ'ποκρητήριον, τό, Ἰων. ἀντί, ὑποκρατήριον, = τῷ προηγμ. Boechh Inscri. Graec. 1, pag. 20. Osann auctar lex. pag. 161.

*Τ'ποκρίζω, (κρίζω). Ὀλίγον τι κρίζω, ἐκπέμπω μικράν τινα καί ὀξεῖαν κραυγήν. Αἰλιαν. ζ. Ἱστ. 6, 19.

Τ'ποκρίνομαι, συνήθ. μέτ. ἀποθ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, μένον παρά Κτησ. Πέρσ. 41, φαίνεται διά τήν παθ. μετοχ. τοῦ ἀορ. »ὑποκριθείς«, ὡς παθητ. ἀποθ. (κρίνω) Ἀποκρίνομαι· »ὥς τοι ὑποκρίνονται«, Ἰλ. Η, 407. »ὦ δέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος«, Μ, 228. »τοί δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, Ὀδ. Β, 111. Ο, 170. καί »τινί τι«, Ἡροδ. 1, 78. 91. καί ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡροδ. 1, 78. 91. καί ἐπί τῆς ἀποκρίσεως τοῦ μαντείου. 2) ἑρμηνεύω, λύω ἀπορόν τι. Ὀδυσ. Τ, 555. »Τποκρίνασθαι ὄνειρον« καί Ο, 170. »Τέρας ὑποκρίναιτο«· ἑρμην. διά τοῦ, δηλοῖ, σημαίνει· πιθανῶς κατά πρῶτον ἐλέχθη ἐπί τῆς ἀποκρίσεως τῶν λυόντων καί ἐξηγούντων τά ὀνείρατα, ὅ ἐστιν ἐπί τῆς σημαντικῆς ἀποκρίτεως τῶν ὀνειροκριτῶν, ὡς καί Ἰλ. Ε, 150. »Ἐκρίνατ' ὀνείρους«. 3) εἰς τούς Ἀττ. συνήθ. δέχομαι, παριστάνω, παραστήνω· »πρόσωπον, σχῆμα«. δέχομαι, λαμβάνω τό προσωπεῖον, τό σχῆμα ἤ τό πρόσωπον τινος, ἐπιφέρω, ἤ προσποιοῦμαι τό πρόσωπόν τινος, καί ἐντεῦθεν ἐπί ὑποκριτῶν, ἤτοι ἐπί τῶν εἰς τά θέατρα παιζόντων, ἀντί τοῦ, παραστήνω, παίζω εἰς τό θέατρον, εἶμαι ὑποκριτής εἰς τό θέατρον· »ὑποκρίνεσθαι Προμηθέα, Ὀδυσσέα, Αἴαντα κ. τ. λ.« Τραγῳδίαν, Κωμῳδίαν· ὑποκρίνεσθαι« παραστήνειν, παίζειν. »Τπεκρίθησαν τραγῳδία«. Ἀθήν. 12. σελ. 539. ἀντί τοῦ, ἔπαιξαν, παρέστησαν τραγῳδίαν. β) καταχρηστ. ἐμεταχειρίζοντο τήν λέξιν καί ἐπί τῆς θεατρικῆς ἀπαγγελίας τῶν μετά ταῦτα Ῥαψῳδῶν καί Ῥητόρων, Ὀυόλφ. Προλεγ. pag. XCVI. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 6 0. 4) καθόλου δέ, προσποιοῦμαι ξένην τινά φωνήν, προφορίν, διάλεκτον ἤ ξένα σχήματα κ. τ. τ. δέχομαι καί μιμοῦμαι αὐτά. Σημαίνει ἔτι, καί τό, ψευδῶς προσποιοῦμαί τι, μετά προσποιήσεως καί σχηματισμοῦ κάμνω τι, παραστήνω δηλαδή τόν εἰνόνόμον ὡς φίλον, ἤ ὡ. ἐνάρετον, χωρίς νά εἶμαι τοιοῦτος. (Ἡ συνέχεια τῶν σημασιῶν τούτων μέ τάς τοῦ πρωτοτύπου σαφηνίζεται ἐκ τούτου, ὅτι τό, κρίνεσθαι, σημαίνει ὄχι μόνον τό ἐρίζειν καί φιλονικεῖν μετά τινος, καί διακρίνειν καί τελειόνειν τοῦτο διά μάχης καί ἀγῶνος, ὡς· »κριώμεθ' Ἀρηϊ«, Ἰλ Β, 385. Σ, 209. Ὀδ. Π, 269. ἀλλά καί τό διά λόγων ἀμφιβητεῖν, ἐξαρ. ἐπί διαδικασίας, ἥτις ἐξομαλίζεται, διαλύεται διά λογομαχίας, ὁμιλίας, καί ἀποκρίσεως, ὅθεν, »ὑποκρίνεσθαι, δι' ἀποκρίσεως κρίνω, δικάζω, ἀποφασίζω, Ἡροδ. 1, 2. κ. τ. λ.) ὅθεν

Τ'ποκρισία, ἡ· σπανιώτερ. σχηματισμός τοῦ, ὑποκριτής, σημσ. 2.

Τ'πόκρισις, εως, ἡ (ὑποκρίνομαι). Ἀπόκρισις, καί ἡ τοῦ μαντείου, Ἡροδ. 1, 90. 116. 9, 9. 2) τό ὑποκρίνεσθαι, ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ εἰς τό θέατρον προσποίησις καί παράστασις, ἤ κατ' Εὐστάθ »διάθετις πιθανή φωνῆς καί σχήματος, πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἤ πράγματι«. Ἡ τοῦ ῥήτορος ῥητόρευσις, ἀπαγγελία, ἑρμηνεία, ἔκφρασις. Declamation. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 11. »Οὕτως ὤετο μέγα πρός πίστιν εἶναι τόν τόνον καί τήν ὑπόκρισιν τῶν λεγόντων«. Καί ἡ εἰς τό ἀναγινώσκειν ἔκφρασις καί προφορά. Πολύβ. 10, 47. 3) τό ἐπίπλαστον ἔργον, ἤ ἡ προσποίησις τοῦ σχήματος, τό ἄλλος δηλαδή εἶναι, καί ἄλλος φαίνεσθαι θέλειν, ἡ ψευδής καί προπεποιημένη παράστασις προσώπου τινός ἤ ἀρετῆς, (ψευδοευλάβεια). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, εἰρωνεία, ὑπουλότης, δόλος.

Τ'ποκριτήρ, ῆρος, ὁ· σπανιώτερ. σχηματισμός ἀντί τοῦ, ὑποκριτής. Ἀθήν. 13. σελ. 568.

Τ'ποκριτής, οῦ, ὁ (ὑποκρίνομαι). Ὁ δίδων ἀπόκρισιν, ὁ ἀποκρινόμενος. 2) ὁ ὑποκρινόμενος, ἤτοι προσποιούμενος πρόσωπόν τινος, καί παίζων εἰς τό θέατρον Acteur. ἤ καθ' Ἡσύχ. ὁ ἀποκρινόμενος πρός τόν χορόν. Ἀριστοφάν. Σφ. 1270. καί Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 9. καί Πλούταρχ. »Δραμάτων ὑποκριταί«. 3) ὁ κάμνων ψευδῆ προσποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του πρός ἀπάτην. Εὐαγγελ. 4) μάντις, ἑρμηνεύς τῶν ὀνείρων, ὀνειροκρίτης. Λουκιαν. »Ὀνείρων ὑποκριτής«· ὅθεν

Τ'ποκριτικός, ἡ, ὸν· καί Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἤ κλίσιν ἔχων ἤ ἐπιτήδειος εἰς ὑποκριτήν ἤ ὑποκριτικήν, ἐξυπακουομ. τοῦ, τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νά μετέρχεταί τις τόν ὑποκριτήν, Διογ. Λαέρτ. 3, 101. 2) ὁ εἰς ὑπόκρισιν, προσποίησιν ἀνήκων, ἔχων γύμνασιν εἰς αὐτήν. »Λέξις ὑποκριτική«, γυμνασμένη, ἐπιτηδευμένη εἰς ὑπόκρισιν. Δημητρ. Φαλ.

Τ'ποκρούω, (κρούω). Ὑποκάτωθεν, ἤ σιγανά κρούω, κτυπῶ, ὅθεν καί ὡς τό, ὑποκρέκω, ἐλαφρῶς, σιγανά κρούω, κτυπῶ, κουνῶ, κινῶ τάς χορδάς, ἐπί μουσικῶν ὀργάνων. 2) τροπικ. ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, λόγους ἀντιβάλλω, ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, »τινίν« Πλάτ. καί Ἀριστοφάν. καί μετά Αἰτιατ. Πολύβ 17, 4. »Τποκρούων μεταξύ καί διαφθείρων μου τόν λόγον· διακόπτεις, ἤτοι ἀντικόπτεις καί διαφθείρεις τόν λόγον μου. β) συναπαντῶ, προφθάνω, Λογγ. 40. γ) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 256, 618. ἐπί ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τό, κρούω, καί κινέω, ἐπί συνουσίας.

Τ'ποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω κρύπτω· »ἡ δέ τε πᾶσα (ναῦς) ἀχνῃ ὑπεκρύφθη«, ὅλον τό πλοῖον ἐκρύφθη ὑποκάτω εἰς τόν ἀφρόν τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Ο, 626. Ξενοφ. »ὑποκρύπτειν τόν πλοῦτον, τά χρήματα«. Μέσ. »ὑποκρύπτομαι· κρύπτω ἐμαυτόν, ἤ τά πράγματά μου »ὑποκρύπτομαί τινα« κρύπτομαι ἀπό τινος· καθόλου δέ, ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ, κρατῶ τι κρυφόν, ἤ μυστικόν. Αἰσχίν. Ῥήτ.

*Τ'πόκρυφα, Ἐπίρρ. Κρυφά, κρυφίως, μυστικῶς.

Τ'πόκρυψις, εως, ἡ (ὑποκρύπτω). Τό ὑποκρύπτειν, ἀποσιωπᾶν.

Τ'ποκρώζω, μέλ. ξω (κρώζω). Ἀπ' ἐναντίας κρώζω, ἀντιβοῶ. Λουκιαν. νεκρ. διάλ. 6, 3.

Τ'ποκτείνω, μέλ. κτενῶ (κτείνω, ἀνώμ.). Κρυφίως, διά προδοσίας, δολίως φονεύω.

*Τ'ποκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Ὀλίγον τι κυανοῦς, γαλάζιος.

*Τ'ποκυάνος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Τ'ποκυβερνάω, ῶ (κυβερνάω). Κυβερνῶ, διοικῶ τήν ναῦν, ὡς ἐπέχων τόν τόπον τοῦ κυβερνήτου. »Τῆς νεώς ὑποκυβερνᾶν«.

Τ'ποκυδής, ές, ὁ, ἡ. Ὑποβρύχιος, δίυγρος, ὑποβρεγμένος, ὑγρός. Ἡτύχ. καί Ἀρποκρατ. ὅστις ἐπιφέρει καί ἐξ Εὐφορίονος. »Οἷον τ' εἰαμενῆς ὑποκύδεες«.

Τ'πόκυκλον, τό. Μέρος τι τοῦ δίφρου, τοῦ σκαμνίου, ἄλλως, ὑπόστημα, ὑπόστατον, καί βάσις, λεγόμενον· διάφ. ἀνάγν. Ἰλ. Σ. 375. »ὑπόκυκλα, τούς ἀστραγάλους τούς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριποδῶν«. Ἡσύχ. καί Πολυδ.

Τ'πόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὀλίγον τι στρογγύλος, ἤ πρός τά κάτω στρογγύλος, κυκλοειδής »τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὀπασσεν«, Ὀδ. Δ, 131. 2) ἔχων ὑποκάτω τροχούς, ὑπότροχος.

*Τ'πόκυλον, τό, ἴδε, ὑπόκοιλον.

Τ'ποκυμαίνω, (κυμαίνω). Ὑποκάτω κυμαίνω, κάτω κυματίζω, ὀλίγον ἤ ἠρέμα κυματίζω, ἡσύχως κινοῦμαι· ἐλαφρῶς κτυπῶ τά κύματα, κυματωδῶς κινοῦμαι· οἷον, »ἐπί τῆς τριχώδους κινήσεως τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν«.

*Τ'ποκυματίζω, (κυματίζω). Εἰς ἡσύχον, κυματώδη κίνησιν φέρω, ἠρέμα κινῶ· »τό ῥόδιον τοῦτο ὑποκυματίζουσι πηγαῖαι, Φιλέτρ. Εἰκόν. 2, 17.

*Τ'ποκύομαι, Μέσ. ἴδε, ὑποκύω.

Τ'ποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Κύπτω πρός τά κάτω, σκύπτω ὀλίγον, ὑποκλίνω τόν αὐχένα ὡς ὁ ἱκέτης. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 555. »Ἱκετεύουσιν θ' ὑποκύπτοντες« ἐξαιρ. σκύπτω διά νά ἕλθω ὑπό ζυγόν, ὑποβάλλω ἐμαυτόν ὑπό τόν ζυγόν, ὑποτάσσομαι »τινί«, »Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι· ὑπετάγησαν, ὑπέκλιναν τόν αὐχένα εἰς τόν ζυγόν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 1, 130. παρβλ. 6, 25. 109. Ἰάκ. Ἀχ. Ταθ. σελ. 661. »ὅθεν, εἶμαι ὑποκείμενος. Αἰτώπ. Μῦθ. 234. »Κύνες τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες« ὑποτασσόμενοι. 2) μεταβατ. παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 954. »ὑπόκυπτε τάν τύλαν«· σκύψον ὀλίγον τήν τύλην, διά νά ἐπιθέσω τό φόρτωμα.

Τ'ποκυρόω, ῶ· παρά Διον. Ἁλικ. 2, 22. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, ἐπικυρόω.

Τ'πόκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι πρός τά ἔξω κυρτός, καμπύλος, ὀλίγον καμπούρης· ὅθεν

Τ'ποκυρτόω, ῶ (κυρτόω). Ὀλίγον τι κυρτόνω, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, καμπύλον. Γλῶσσ.

Τ'πόκυφος, ὁ, ἡ (κυφός) = ὑπόκυρτος.

Τ'ποκυφώνιον, τό, (κύφων). Μέρος τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαρίας. Πολυδ.

Τ'ποκύω, (κύω, ἀνώμ.). Ἐγγαστρόνω, ἐπί ἀνδρός, ἀλλά κατ' ἐνεργ. τύπον δυσκόλως εὐχρστ. Μέσ. ὑποκύομαι, ἐπί γυναικός, ἐγγαστρόομαι, ὅθεν μετοχ. ἀορ. ἐπικ. »ὑποκυσσαμένη«, ἡ ὑπό ἀνδρός ἐγγαστρωθεῖσα, καί ἔγκυος, Ἰλ. Ζ, 26. Ὀδ. Δ, 254. Ἡσιό. Θεογ. 308. καί ἐπί ζώων, ἔγκυος, ἐγκύμων, κυοφόρος, Ἰλ. Τ, 225. πρέπει δέ νά γραφῇ κατά τόν Ἑρμάνναν »ὑποκυταμένη«, τό ὁποῖον ἤδη ἠκολούθησεν ὁ Διονδόρφιος εἰς τόν Ὅμ. ἴδε, κύω.

Τ'ποκώλιον, τό (κῶλον). Τό ὄπισθεν σκέλος, τό κωλομέριον, τό κόκκαλον τοῦ μηρίου. Ξενοφ. Κυν. 4, 1. 5, 10

Τ'ποκωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Ὀλίγον τι, ἤ κρυφίως κωμῳδῶ, σκώπτω, περιπαίζω, κάμνω γελοῖον, κρυφίως διασύρω, διακερτομῶ, Λουκιαν.

Τ'πόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὀλίγον τι ἀμβλύς, κωφός, ὅς τις δέν ἀκούει καλά, ἔτι δέ καί ὅς τις ὀλίγον λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 334.

Τ'πολαῖς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὄρνεου· ἔτι δέ καί, ὑπολαΐς, ὑπελῆς, ὑπολωΐς, ἀπολαΐς, καί ἐπιλαΐς, γραφομ. Θεοφράστ. Αἰτ. φυτ. 2, 24. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπολαΐς, καί ὑπολῆς« τό πρᾶτον ἑρμην. διά τοῦ, ὄρνις τις τῶν σκωληκοφά-

γων· τὸ δεύτερον διὰ τοῦ, εἶδος ὄρνιθος, ἢ λαῖς· εἶναι δὲ κυρίως τὸ τοῦ Λιν. Motacilla Curruca. Γαλλ. fauvette.

Ὑπολαλέω, ῶ (λαλέω). Κρυφίως λαλῶ, ψιθυρίζω· κρυφολαλῶ, κρυφομιλῶ. Ἡσύχ.

Ὑπολαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν λαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, δέχομαι, ὑποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἀνέχω, ἀναβαστάζω, λαμβάνω ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Ἡρόδοτ. 1, 24. »Τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσιν ὑπολαβόντα (τὸν Ἀρίονα) ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον· πιάνω, ἐναγκαλίζομαι· ἐξαιρ. α) φιλικῶς δέχομαι, εἰς φυλακὴν καὶ ὑπεράσπισιν λαμβάνω, πέρνω εἰς τὴν προστασίαν μου. β) »ὑπολ. τὸν λόγον«, δέχομαι καλῶς τὸν λόγον, δέχομαι τὴν συμβουλήν, ἢ τὴν πρότασίν τινος. Ἡρόδ. 1, 202. 3, 146. Πέρνω ἐπάνω μου τὸν λόγον, δέχομαι τὸν λόγον ἔνθα τελειόνει τις αὐτόν, καὶ τὸν ἐξακολουθῶ. Ἡροδ. 7, 101. ἀλλὰ καὶ, πέρνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνομαι, φθεγγομαι πρὸ τοῦ νὰ λάβωσι τέλος τὰ προλαλούμενα· πολλάκις καὶ χωρὶς τοῦ, »τὸν λόγον«, τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν ἐλλείπει πάντοτε παρὰ Ξενοφ. οἶον, Κυροπ. 2, 2, 1. καὶ, 5, 5, 11. »Κῦρος ὑπολαβὼν εἶπε«· ἔτι δὲ καὶ, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, ἀντιστέκομαι· πολλάκις δὲ κεῖται καὶ τὸ, »μεταξύ«· λαμβάνω τινὲς τὸν λόγον εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, τοῦ διακόπτω τὸν λόγον, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του. γ) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, δέχομαι, προκύπτει ἡ τοῦ, δοξάζω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, πιστεύω, νομίζω, ὑπονοῶ, εἰκάζω, ὑποπτεύω, στοχάζομαι, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 6. 4. »Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναιμε ἀναιρῶς ζῆν«· ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολύβιος, καὶ οἱ τούτου σύγχρονοι, μετεχειρίσθησαν τὸ, διαλαμβάνω. Αἰσχίν. περὶ παραπρ. λόγ. 1, 15. προσθέτει καὶ τὸ, διανοίᾳ· οἷον »Τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε«. δ) κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. »Ὑπολαμβάνειν ἵππον«. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 15. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολυδ. καὶ »ἀναλαμβάνω« εἶπεν· ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν 3, 5. διακρίνει τὸ, ὑπολαμβάνω, ἀπὸ τοῦ, ἀναλαμβάνω· ἐξ ὧν τὸ μὲν σημαίνει τὸ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, βαστῶ, ὅ ἐστι, κατέχω· τὸ δὲ, μικρόν τι ἐμποδίζω, μισοεμποδίζω, ὀλίγον, κομμάτι βαστῶ, σμικρύνω τὸν δρόμον τοῦ ἵππου, ὅ ἐστιν, ἠρεμίζω. ε) πιάνω, κρυφίως ἁρπάζω, πέρνω, ὑφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ἀποστερῶ, φέρω, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν. Θουκυδ. 1, 121. »τοὺς ξένους ναύτας πλέονι μισθῷ ὑπολαβεῖν«. ζ) ἀναλαμβάνω, δέχομαι ὀπίσω, προσδέχομαι, ἀνακτῶμαι. »Ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας«. Ξενοφ. »Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς«. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 5, 13. ὑπεδέχετο, διεδέχετο, κατελάμβανεν· καὶ ἐπὶ συμβαμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χρόνον διαδέχεται ἀμέσως τὸ ἓν τὸ ἄλλο, ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, μετὰ αἰτιατ. Ἡροδ. 4, 179. 6, 75. 7, 170. 8, 118. καὶ χωρὶς τὴν αἰτ. Ἡροδ. 6, 27. »Ναυμαχία ὑπολαβοῦσα· ἀκολουθήσασα· οὕτω καὶ παρὰ Φίλ. »Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος«· ἠκολούθησε, μετέπειτα ἄρχισεν, ἐφύσησεν, ἐπῆρεν ἄνεμος. »Τὰ ὅπλα ὑπολοβεῖν«. Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαρπάσαι, ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς χεῖρας, πιάσαι. η) βοηθῶ, ὠφελῶ· »οἱ εὔποροι τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνουσιν«, Στράβ. Μέρ. Γ, σελ. 32. ἐκδ. Κοραῆ. Εἰς Ἀπομν. 4, 4, 17. »τίνα δ' ἀντὶς εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι«· ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν, θαρρεῖν. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, ἐπιλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

Ὑπολαμπάς, ἄδος, ἡ. Εἶδος θηρίδων ἤτοι παπαραθυρίων. Ἀθήν. 12, σελ. 536. »Κατεῖδε διὰ τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους ἀριστοποιουμένους· δύναται ὅμως ν' ἀναγνωσθῇ. »Διὰ τινῶν ὑπὸ λαμπάδων· ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡμαρτημένον καὶ ἐλλειπές, οἷον. »Διὰ τινῶν- - ὑπὸ λαμπάδων - ἀριστοποιουμένους«· μετὰ λαμπάδων, ἢ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων.

Ὑπολαμπής, ές, ὁ, ἡ, Ὑποκάτωθεν λάμπων, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω λάμπων, φέγγων, στίλβων. »ἠλέκτρῳ«, Ἡσιό. Ἀσ. 142. 2) ὀλίγον τι λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων. ἐκ τοῦ

Ὑπολάμπω, Μ. ψω, (λάμπω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον λάμπω, φωτίζω, στίλβω, »τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε«, ὡς τὸ, ὑπεφαίνετο. Ἡροδ. 1, 190. καὶ, »τοῦ ἔαρος ὑπολάμψαντος«, ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. »ἐπιλάμψαντος«. ἔχουσιν. Ἡροδ. 8, 130. παρὰ ποιητ. πολλάκις κατὰ μέσ. διάθ. καὶ, Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 290. ἐγράφετο πρότερον »δαΐδων ὑπολαμπομενάων«, ἀλλὰ τώρα διαχωρισμένως· »δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.« παρβλ. ὑπό, Α. 1, δ'. ὅθεν

Ὑπόλαμψις, εως, ἡ. Ἀμυδρά, ἀδύνατος λάμψις. Ἱππολρ.

Ὑπολανθάνω, μέλ. θήσω, (λανθάνω, ἀνώμ.) Ὑποκρύπτομαι, ὑποκάτω εἶμαι κρυμμένος· μετὰ δοτ.

Ὑπολαπάζω, Μ. άσω (λαπάζω). Ὑποκάτω ἢ ὑποκάτωθεν λαπάζω, ἐκκενόνω. Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. 14, 14. »Τὴν γαστέραν ὑπολαπάζειν«.

Ὑπολάπαρος, ὁ, ἡ (λαπαρός).) Ὀλίγον τι λαπαρός, μαλακός, ἁραιός. Ἱπποκράτ.

Ὑπολαπάσσω, καὶ - - άττω, Ἀττ. (λαπάσσω) = ὑπολαπάζω.

Ὑπολεαίνω, (λεαίνω). Ὀλίγον τι λεαίνω, κάμνω ὁμαλόν, λεῖον.

Ὑπολέγω, (λέγω, ἀνώμ.) Πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω, ὀνομάζω. Δίων Κάσ. 2) ἀναγινώσκω.

Ὑπολέθριος, ὁ, ἡ (ὀλέθριος). Ὀλίγον τι ὀλέθριος, βλαβερός, φθοροποιός. Ἱπποκράτ.

*Ὑπολείβω, μέλ. ψω, (λείβω). Προσέτι ἐπιχύνω σπονδήν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 69. συνήθ. εἰς τὸ παθ. ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον λείβομαι, ῥέω, σταλάζω, ὡς τὸ, ὑπορρέω, Ἱππολρ.

Ὑπόλειμμα, τό. Τὸ ὑπολειφθὲν, λείψανον, ἀπομεινάριον. Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ

Ὑπολείπω, μέλ. ψω, (λείπω). Ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὀπίσω. »ἃ ῥα τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπον ἔδοντες«, ὅσα ἀφῆκαν τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, Ὀδ. Π, 50 Παθητικ. »Ὑπολείπομαι· ἀφίνομαι ὀπίσω, ἐπίλοιπος ἢ ὑπόλοιπος μένω, μένω ὀπίσω. »πέμπτον ὑπελείπετ' ἄεθλον«, Ἰλ. Ψ, 615. Ὀδ. Η, 230, Ρ, 276. 282. »ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο«, ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκον, Τ, 1, 44. 51. Ἡροδ. 2, 15. 86. 5, 61. 8, 67. 9, 53. τροπικ· μένω, ὀπίσω τινός, ἵσταμαι ὀπίσω, ἢ εἶμαι κατώτερος ὀπίσω ἀπομένω, ἡττῶμαι· κυρίως ἐπὶ ἀθλητῶν, ὡς καὶ τὸ, ἀπολείπω. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μένει τις ὀπίσω, ἢ εἶναι ἀδυνατώτερος· μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου, ὀπίσω τοῦ ὁποίου μένει τις· ἔτι δὲ καὶ, »ὑπό τινος«. Ξενοφ. Ἀν. 5. 4, 11. »Τοὺς τοξότας μεταξὺ ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν«· ὀλίγον ὀπίσω ἱσταμένους, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀπομένω ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστι, μένω μόνος χωρὶς τῶν συντρόφων μου, ἢ τοῦ σώματός μου, μένω ὡς ἀπομεινάριον, ὕστερον μένω. Ξενοφ. Ἀν. 7, 2, 3. »Ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους«· ἀφημένους ὀπίσω. Κυροπ. 4, 1, 9. »Ἦν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἤ τι ὑπολειπόμενον«· ὅσον ἔμεινεν ἀκόμη, ἤτοι τὰ ἀπομεινάρια, τὰ λείψανα τοῦ στρατεύματος. »Τοὺς ὑπολειφθείς· ὁ ἀπομείνας, ὁ μείνας μόνος ἀπὸ τῶν ἄλλων, Ξενοφ. Ὑπολείπομαι, μέσ. μετὰ αἰτιατ. ἀφίνω τι ὀπίσω μου. »Ὑπολιπόμενοι τοσαῦτα. Wess. Ἡροδοτ. 4, 121. τόσα ἀφῆκαν ὀπίσω· καὶ 6, 7. »Ὑποδειπομένους μηδεμίην τῶν νεῶν«· μὴ ἀφήσαντες ὀπίσω μηδεμίαν ναῦν. ὅθεν

*Ὑπόλειψις, εως, ἡ, Τὸ ὑπόλοιπον μένειν. 2) ὡς τὸ, ἔκλειψις ἡλίου, Ἰαμβλ. Πυθ. §. 31.

Ὑπόλεπρος, ὁ, ἡ (λεπρός). Ὀλίγον τι τραχύς, λεπρός, ψωραλέος.

*Ὑπολεπτολόγος, ὁ, ἡ (λεπτολόγος). Ὀλίγον τι ζητῶν τὰς λεπτολογίας, σοφιστείας, τὰ σοφίσματα.

Ὑπόλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὀλίγον τι λεπτός, μαλακός, τρυφερός, ἢ ἀδύνατος.

*Ὑπολεπτύνω, (λεπτύνω). Ὀλίγον τι λεπτύνω, κάμνω ὀλίγον λεπτόν, τρυφερόν, Παῦλ. Σιλ. ἀμβ. 74.

Ὑπολευκαίνω, (λευκαίνω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον λευκαίνω, κάμνω λευκόν, ἄσπρον. Παθητ. ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον εἶμαι λευκός, ἢ γίνομαι εἶμαι, ἢ γίνομαι ἀσπροδερός· »ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαῖα. Ἰλ. Ε. 502.

Ὑπόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὑποκάτω λευκός, ἄσπρος ὤν, λευκὸν πάτον ἔχων. 2) Ὀλίγον τι λευκός, ἀσπροδερός, ἀσπρολιάρικος. Διοσκορ.

*Ὑπολευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (λευκόχρως). Ὁ ἔχων λευκὸν, ἀσπροδερὸν χρῶμα, ἢ δέρμα.

Ὑπολήγω, (λήγω). Κατὰ μικρὸν λήγω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω, τελειόνω· μετὰ γενικ.

*Ὑπολῃς, ίδος, ἡ, ίδε, ὑπολαΐς.

Ὑποληκάω, ῶ. = ὑποκρούω. Ἡσύχ.

Ὑπόλημμα, τό (ὑπολαμβάνω). Τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐδέχθη τις, τὸ ὑπειλημμένον. 2) σύλληψις. Πλούταρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. »Τοῖς μὲν οὖν ὀρνισι τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι«· τὸ συλλαβεῖν δηλαδή τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων.

Ὑπολήνιον, τό. Πύελος, λάκκος, ἢ καδίσκος ἢ ἀγγεῖόν τι, τὸ ὁποῖον τίθεται ὑπὸ τὸν ληνὸν, διὰ νὰ ῥέῃ ὁ οἶνος, ἢ τὸ ἔλαιον εἰς τοῦτο. Μάρκ. 12. Γεωπον. 1, 6. Λατ. lacus. τροπικ. ποτίστρα· κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Ὑπολήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ, τοῦ τρυγητηρίου κείμενος, ἢ ἱστάμενος. ὅθεν

Ὑπολῃνίς, ίδος, ἡ. = ὑπολήνιον.

Ὑπόληξις, εως, ἡ (ὑπολήγω). Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους, τὸ κατ' ὀλίγον ἀρχίζον, πλησιάζον τέλος, τὸ πρὸς τὸ τέλος μέρος. Ἀθήν. 11. σελ. 491. »Κατὰ τὴν τελευταίαν ὑπόληξιν τῶν ἔτων«.

*Ὑπολῃπτέος, ία, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑπολαμβάνω· Πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ὑπολῃπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ εἰς τὸ Ὑπολαμβάνειν, νομίζειν, συμπεραίνειν ἀνήκων. »Δύναμις ὑπολῃπτική«. Ἀντωνῖν. 3, 9. φυσικὴ ἐπιτηδειότης τοῦ ὑπολαμβάνειν, ὑπονοεῖν, στοχάζεσθαι, ἢ συμπεραίνειν, καὶ εἰκάζειν. ἐκ τοῦ

Ὑπολῃπτός, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπολαμβάνω. Ὑπολαμβανόμενος, νομιζόμενος· τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνει καὶ νομίζει τις, περὶ οὗ ἔλαβέ τις γνώμην καὶ δόξαν.

Ὑπολῃρέω, ῶ, (λῃρέω). Ὀλίγον τι λῃρῶ, φλυαρῶ, ἢ μωραίνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 3, 37.

Ὑπόληψις, εως, ἡ (ὑπολαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, πιάνειν, δέχεσθαι· ἐξαιρ. τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον τινός, ὅταν παύσῃ, ἢ ὅπου παύσει τις, ἀναδέχομαι, ἢ ἐκ διαδοχῆς δέχομαι τὸν λόγον τινός. Πλάτ. Ἱππαρχ. »Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι«· ἐκ διαδοχῆς, ὁ εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου, ἅμα τελειώσῃ ὁ πρῶτος, ν' ἀρχίζῃ ὁ δεύτερος. ὅθεν ἀπόκρισις, ἀντίθεσις, ἀν-

τίρρησις, ἀντιλογία, ἀπόκρισις εἰς τινα ἔλεγχον καὶ κατηγορίαν. 2) ὡς τό, Ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, δόξα, γνώμη. Ἀριστοτέλ. πολ. 3. »Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν· καὶ ἐντεῦθεν, ἡ φήμη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τις, ἢ ἡ γνώμη καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περί τινος. Ἡρωδιαν. existimatio.

Ὑπολιγαίνω, (λιγαίνω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον λιγαίνω, κάμνω νὰ ἠχήσῃ ὀργανόν τι μουσικόν, ἠρέμα κρούω. Ἰάκ. Ἀχιλ. Τάτ. 4, 23. »Κρουμάτιον ὑπολιγήναις· ἀντὶ τοῦ, λιγυρῶς ἄσας, ἢ κρούσας.

Ὑπολίζων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλίζων). Ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, ἢ μικρότερος Ἰλ. Σ, 519. ἔνθα ὁ Πορφύρ. »Τπ' ὀλίζοντες ἤσαν· ἀνέγνωσεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπολίζονες, μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι.«

Ὑπόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Μετὰ λίθων, λιθώδης, λίθους ἔχων ὑποκάτω, ἢ μετὰ λίθων ἐστρωμένος. 2) ὀλίγον τι λιθώδης.

Ὑπολιμπάνω, παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑπολείπω. Παῦλ.

Ὑπολιμώδης, ὁ, ἡ (λιμώδης). Ὀλίγον τι λιμώδης, πεινασμένος. Πλούταρχ. »Δεῖπνον ὑπολιμῶδες«, μισοπεινασμένον, λιτόν, πτωχικόν.

*Ὑπολιπαίνω, (λιπαίνω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λιπαίνω, παχύνω, κάμνω παχύν. Ἱπποκράτ.

Ὑπολίπαρος, ὁ, ἡ (λιπαρός.) Ὀλίγον τι λιπαρός, εὔτραφής, παχύς.

*Ὑπολιπάω, (λιπάω). Εἶμαι ὀλίγον τι λιπαρός, παχύς.

Ὑπολιπής, ές, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅστις ἀφέθη, ἔμεινεν ὑπόλοιπος.

*Ὑπολισθάνω, καὶ, ὑπολισθαίνω, μέλ. σθήσω, (ὀλισθάνω, ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ἢ πίπτω, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω μέσα.

Ὑπόλισπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀττικ. Ὑπόλισφος. (λίτπος). Ὀλίγον τι λίσπος, λεῖος, ὁμαλός, τετριμμένος, ὀλισθηρός, γλυστερός.

Ὑπόλιτος, ὁ, ἡ (λιτός). Ὀλίγον τι λιτός, κατώτερος, ἀχρεῖος, κοινός. Γλωσσ.

Ὑπόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος). Ὀλίγον τι λίχνος, λαίμαργος. Λουκιαν.

Ὑπολογέω, ῶ (λόγος) = ὑπολογίζομαι, Πολυδ. 2, 122. ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν »Τπολέγω« καὶ εἰς τό τοῦ Φιλοξένου Γλωσσ. φέρεται »Ὑπολογηθέντων, Deductis.

Ὑπολογίζομαι, μέλ. ίσομαι, Ἀττ. οῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (λογίζομαι). Ὑπὸ λόγον τιθέμαι, πιάνω τι εἰς τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω. »Τούτων τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων ὑπολογίζεται· τούτων τὴν τιμὴν λογαριάζει καὶ τὴν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ ὀψώνια, τὰ σιτηρέσια, πιάνει τὴν τιμὴν εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν σιτηρεσίων. Πολύβ. 6, 39, 15. Μεταφορικ. προσέχω, ἀποβλέπω, λαμβάνω εἰς νοῦν, συλλογίζομαι, λαμβάνω προσοχὴν ἐπί τι. μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Λακ. 10, 7. »Ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποιήσατο, καὶ οὐδὲν ὑπελογίζετο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν«, χωρὶς νὰ προσέξῃ, χωρὶς νὰ στοχασθῇ. Τὸ ἐνεργ. ὑπολογίζω, ἔχει ὁ Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 3, 3 2) Προφατίζομαι. ὅθεν

Ὑπολογισμός, ὁ· Λογαριασμός, = ὑπόλογος.

Ὑπόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Λογαριασμός, τὸ φέρειν ἢ πιάνειν τι εἰς τὸν λογαριασμόν. »Τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν.« Ἀθήν. 4, σελ. 146. λογαριάζουσιν, ἢ πιάνουσι τὰ σιτία εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ μισθοῦ, λογαριάζονται τὰ σιτία ἐπάνω εἰς τὸν μισθόν των. 2) Προσοχή, ἀπόβλεμμα, φροντίς· τὸ βάλλειν τίς τι εἰς νοῦν, τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι, λόγος, φροντίς. Δημοσθέν. »Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθε· δὲν λογαριάζετε αὐτὰ διὰ τίποτε, δὲν τὰ βάλλετε εἰς τὸν νοῦν σας, οὐδεμίαν φροντίδα περὶ τούτων ποιεῖσθε. Λυσίας. »Οὐχ ὑπόλογον ὅτιαν· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ. Δείναρχ. »Οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν· ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις. Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ. 3) σχέσις τις τῶν ἀριθμῶν κατὰ μειουμένην πρόοδον, ἴδ. Ἰάμβλιχον εἰς τὴν τοῦ Νικομάχου Ἀριθμητικ. Εἰσαγωγήν. 3) ἐπιθέτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς λόγον καὶ ἀπολογίαν, ἐγγυητής, ὑπόχρεως. Δημοσθ. κ. Θεοκριν. σελ. 1329, 5.

Ὑπόλοιπος, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅστις ὑπελείφθη, ἔμεινεν ὀπίσω, ἀπομεινάριον. ἐξαιρ. ὅς τις ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὸν κόσμον, ὅς τις ζῇ ἀκόμη. Λατ. superstes. Ἡροδ. 6, 123. 7, 171. καθόλου δέ, = λοιπός, Ἡροδ. 7, 126.

Ὑπόλοξος, ὁ, ἡ (λοξός). Ὀλίγον τι λοξός, στραβός, πλάγιος· μεταφορ. ὀλίγον τι σκοτεινός, ἢ δυσνόητος. Εὐσταθ.

*Ὑπολοπάω, (λοπάω) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λοπάω, ξεφλουδίζω. ἴδε, λοπάω.

Ὑπολοχαγός, ὁ, ἡ (λοχαγός). Ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν ὤν, δεύτερος λοχαγός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 2. 11. Γαλ. Lieutenant.

Ὑπολύδιος, ὁ, (λύδιος). Ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμόν· ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου εἰς τοὺς παλ.

Ὑπολύζω, μέλ. ξω, (λύζω) Ὀλίγον τι λύζω, λυξιγγιάζω. Γαλην. Γλωσσ.

Ὑπολύριος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὤν, ὁ χρησιμεύων ὡς θεμέλιον ὑποκάτω εἰς τὴν λύραν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 235. »Δόναξ ὑπολύριος· ἢ ἐκ καλάμου κατασκευασμένον μαγάδιον, σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἐκτεταμέναι αἱ χορδαί· ἢ αἱ καλάμινοι ῥάβδοι, τὰ ἐκ καλάμου τμήματα, τὰ ὁποῖα ἔθεταν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τῶν μετὰ ταῦτα εὐχρήστων κεραΐων ὑποκάτω εἰς τὰς χορδὰς πρὸς ἀντήχησιν. παρβλ. Ἐτυμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 47. καὶ ἑῴ, »ὑπολύριον, τό, « τὸ κατώτατον σανίδιον τῆς λύρας.

Ὑπόλυσις, εως, ἡ. Λύσις τοῦ ὑποκάτω τινὸς δεδεμένου· ἐκ τοῦ

Ὑπολύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω λύω, τὸ ὑποκάτω δέ τινες δεδεμένον λύω, ἀπολύω, διαλύω, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λύω. »ὑπέλυσε γυῖα«, τοῦ ἔλυτε τὰ μέλη ὑποκάτω τοῦ σώματος, ἔκαμε νὰ παραλύσωσιν οἱ πόδες του, ἐπὶ φονευμένων, ἢ θανασίμως πληγωμένων, Ἰλ. Ο, 581. ὡσαύτως, »μένος καὶ φαίδιμα γυῖα«, τουτέστιν, ἐθανάτωσεν αὐτούς, Ἰλ. Ξ, 27. καὶ ἐπὶ ἀθλητοῦ, »γυῖα, ὑπέλυτε,« ἔκαμε νὰ σφάλωσι, νὰ ὀλισθήσωσιν οἱ πόδες του, τὸν ὑπεσκέλισε, ἐπὶ πίπτοντος, Ἰλ. Ψ, 726. παθητ. »γυῖα ὑπέλυντο«, ἐλύθησαν, ἐξεκλειδώθησαν, Ἰλ. Π, 341. 2) ὑποκάτωθεν λύω, ἐλευθερόνω· εἰς τὸ μέσ. »ὑπολύσασθαί τινα δεσμῶν,« ἐλευθερόνω τινὰ χρυσίῳ ἀπὸ τὰ δεσμά, Ἰλ. Α, 401, παρβλ. Ὀδ. Ι, 463. ἐξαιρ. α) λύω τὰ ὑποζύγια ὑποκάτω εἰς ζυγόν, »οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας«. Ἰλ. Θ, 543. β) λύω τὰ παπούτσιά μου, τὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πόδας. Μέσ. »Τπολύομαι«, λύω τὰ ὑπὸ τῶν ποδῶν μου σανδάλια, ξεποδόομαι, παρβλ. ὑποδέω.

Ὑπολωΐς, ΐδος, ἡ, ΐδε ὑπολαΐς.

Ὑπολωφάω, ῶ· μέλ. ήσω (λωφάω). Ὀλίγον τι, ἠρέμα, ἢ κατὰ μικρὸν λωφάω, λήγω, παύω.

Ὑπομάζιος, ὁ, ἡ· ἢ, Ὑπόμαζος, ὁ, ἡ (μαζός). Ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν κείμενος, ἢ δεδεμένος, ὅστις εἶναι δεμένος ὑποκάτω τοῦ μαστοῦ. Παρ' Ἀριστοτ. 1, 25. ὁ ἐπὶ τῶν μαστῶν κείμενος καὶ θηλάζων, ὅστις εἶναι εἰς τὸ βυζίον καὶ βυζάνει. subrumus. Ὑπομάζιον; τό, τὸ θηλάζον παιδίον.

*Ὑπομαίνομαι, μέλ. — μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπεμάνην, Παθ. (μαίνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα μαίνομαι, παραφρονῶ. Ἱπποκράτ.

Ὑπόμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Ὀλίγον τι μακρός, μακρουλός. Ἀριστοφ.

Ὑπομαλακίζομαι, παθ. (μαλακίζω). Κατ' ὀλίγον μαλακίζομαι, μαλακός, γυναικώδης καὶ ἔμφοβος γίνομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 1, 14.

Ὑπομαλάσσω, Ἀττκ. - λάττω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον μαλάσσω, κάμνω μαλακόν.

Ὑπομαραίνομαι, παθ. (μαραίνομαι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον μαραίνομαι, ψθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Ὑπόμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὀλίγον τι μάργος, ἀγνωστος, λωλός, τρελός (λωλούτζικος ἢ τρελούτζικος)· εἰς τὸ συγκριτ. παρ' Ἡροδ. 3, 29. 145. 6, 75.

*Ὑπομασθίδιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑπομάσθιος, ὁ, ἡ (μασθός), = ὑπομάζιος. Lobeck Φρύν. σελ. 557.

Ὑπομάσσω, Ἀττ. - ττω, μέλ. ξω (μάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι μάσσω, ἀλείφω, χρίω, ζυμόνω, Θεόκρ.

*Ὑπομαστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Ὑπομαστίδιος, ὁ, ἡ, = ὑπομάζιος.

Ὑπομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὑποκάτω τῆς μασχάλης ὤν. »Τπομασχάλιον, τόν· τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης μέρος, τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης ἐπὶ τῶν πλευρῶν κρεμάμενον σακκούλιον, οἷον π. χ. ἢ βαλάσκα, κ. τ. τ. τῶν ἐξοιπόρων. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ (μαῦρος). Ὀλίγον τι μαῦρος, σκοτεινός. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπόμβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Κάθυγρος, διόλου ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, ὕφυγρος, ὑπόπνους· »Τπόμβρον ὀστέον«. Ἱπποκρ. »Τπόμβρον θέρος«· βροχερόν, ὑγρόν· »Τπόμβρος νεφέλη«, ἡ βροχὴν φέρουσα, γεμάτη βροχὴν καὶ ὕδατος. Πλούταρχ.

Ὑπομειδιάω, ῶ, μέλ. άσω (μειδιάω). Ὀλίγον τι μηδιῶ, χαμογελῶ, κρυφογελῶ, τοῦ γελᾶν ἄρχομαι.

Ὑπομειόω, ῶ (μειόω). Ὀλίγον τι ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω, κάμνω ὀλιγοστόν. Θεοφάν. Χρον.

Ὑπομείων, ονος, ὁ, ἡ (μείων). Ὀλίγον τι μείων, ὀλιγώτερος ἢ κατώτερος. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀμφ. σημασ. Δίων ὁ Κάσ. λέγει· »Τπομείονας« τοὺς κατωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ. Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Ἑλλην. 3, 3, 6. κατά τινας σημαίνει τοὺς εἰς τοὺς Σπαρτιάτας κατωτέρους καὶ μικρὰν περιουσίαν ἔχοντας τῶν πολιτῶν.

Ὑπομελαίνω (μελαίνω). Εἶμαι ὀλίγον μελανός, μανροδερός. Παυσαν.

Ὑπομελανδρυώδης, Ὀλίγον τι ὅμοιος μὲ τὸ μελάνδρυον. Ἀθήν. 3. σελ. 121.

Ὑπομελανίζω, μέλ. ίσω (μελανίζω), = ὑπομελαίνω.

Ὑπόμελας, λαινα, λαν (μέλας). Ὀλίγον τι μελανός, μανροδερός.

Ὑπομέμφομαι, ἀποθετ. μετὰ διπλοῦ ἀόρ. μέσου καὶ παθητ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἰωσ. καὶ Τραγ. (μέμφομαι). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκρυμμένως μέμφομαι, κατηγορῶ. Πλούταρχ.

Ὑπομεμψίμοιρος, ὁ, ἡ (μεμψίμοιρος). Ὀλίγον τι δυσαρεστημένος, κακοευχαριστημένος μὲ τὴν μοῖράν του. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 6, 1.

*Ὑπομενετέος, έα, έον, ρῆματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπομένω, Πρέπει νὰ προσμένῃ, νὰ ὑπομένῃ· ἔτι δὲ καὶ »ὑπομενητέος«, ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος εἶναι καλλίτερος, Lobeck Φρύν. σελ. 446.

Ὑπομενετικός, ή, όν. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 3. 6. καὶ Ἀντωνῖν. 1, 16. = ὑπομενητικός.

* Ὑπομενητέος, ία, έον, = ὑπομενετέος.

Ὑπομενητικός, ή, όν. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, διαρκεῖ, βαστᾷ, ὁ ὑπομονὴν ἔχων, ὑπομένων.

Ὑπομενητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπομένω. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ· ὑποφερτός.

Ὑπομένω, Μ. ενῶ (μένω, ἀνώμ.). Μένω ὀπίσω, στέκομαι ὀπίσω, μένω εἰς τὸν τόπον μου. »Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν· ἔμεινεν ὀπίσω, δὲν ἐπροχώρησε περαιτέρω, Ὀδ. Κ. 232. »αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα (ὅπου λέγει πάλιν τὸ αὐτὸ περὶ ἑαυτοῦ), ἔμεινα ὀπίσω· 258. μένω εἰς τὸν ἀγρόν, Ἡροδ. 7, 109. ἔτι δὲ, μένω εἰς τὴν ζωὴν, ζῶ ἀκόμη, Ἡροδ. 4, 149. ἐξαιρ. δὲ, μένω, διὰ νὰ προσμείνω ἐχθρικήν τινα προσβολὴν, καὶ νὰ κτυπήσω ὀπίσω, μένω εἰς τὴν τάξιν, Ἰλ. Ε, 498. Ἡροδ. 6, 96. 9, 23. καθόλου δὲ, προσμένω, ἐκδέχομαι, ἀναμένω (κοντοστέκομαι), ὑπότι μένω, ὑφίσταμαι, ἀνθίσταμαι, στέκομαι ἀνδρείως, καρτερῶ, ἀνέχομαι, στέργω, ὑποφέρω, διαρκῶ, βαστῶ· »οὐ δ' ὑπέμεινε γνώμεναι, δὲν ἐπρόσμεινε, νὰ τὸν γνωρίσωσιν, Ὀδ. Α, 410. καὶ μετὰ μετοχ. παρ' Ἡροδότ. 7, 101. »Οἱ Ἕλληνες ὑπομένουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι· ἀντὶ τοῦ, ἔχουσι θάρρος, καρδίαν, εἶναι τολμηροὶ, ἀποτολμῶσιν, ἐπιχειροῦσιν, τουτέστιν, ἀνθίστανται, ἀντιστέκονται. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 660. — 2) μεταβ. προσμένω, δέχομαι, ἐξαιρ. τὸν ἐχθρὸν, ἢ τὴν προσβολήν του, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, νὰ παραμείνω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ξ, 448. Π, 814. Ρ, 25. 175. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7, 120. ἐν γένει δὲ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπὶ ὅλων τῶν κακῶν συμβαμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπικρεμαμένων κινδύνων· σπανίως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, ἢ συμβάντων, δέχομαι, μὲ ἀρέσκει· »Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεάς· Ἰσοκράτ. Πανηγ. ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, μὴ καταδέχεσθαι, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαι.

Ὑπομερίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (μερίζω). Κάμνω ὑποδιαίρεσιν, ὑπομερισμὸν, ὑποδιαιρῶ· ὅθεν

Ὑπομερισμός, ὁ, = ὑποδιαίρεσις. Ἑρμογέν.

Ὑπομηκάομαι, ῶμαι, μέσ. ἀποθ. (μηκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ἠρέμα, ἐλαφρῶς μηκῶμαι, βληχῶμαι. Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. σελ. 721.

Ὑπομήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὀλίγον τι μακρὺς, μακρουλός ὀλίγον. Διογέν. Λαέρτ. 7, 1.

Ὑπομηλαφέω, ῶ (μηλαφέω). Μετὰ τῆς μήλης ψηλαφῶ, ἐρεωῶ πλαγίως τὴν πληγήν. Ἡσύχ.

Ὑπομηλίζω (μηλίζω). Ὀλίγον τι μηλίζω, κιτρινίζω, φαίνομαι κίτρινος.

Ὑπομήλινος, ίνη, ινον (μήλινος). Ὀλίγον τι μήλινος, κίτρινος.

Ὑπομήτριος, ὁ, ἡ (μήτρα). Ὁ εἰς τὴν μήτραν ὤν. Μάξιμ. στίχ. 186. »Ὑπομήτριον υἱέων· τὸν εἰς τὴν μήτραν υἱόν.

Ὑπόμιγμα. Μίγμα, μικρὸν μίγμα μεταξὺ τῶν ἄλλων βαλλόμενον· ἐκ τοῦ

Ὑπομίγνυμι, Μ. ίξω (μίγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, κατ' ὀλίγον μιγνύω, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μιγνύω. 2) ἀμεταβ. καὶ τροπικ. κρυφίως φθάνω, ἢ πλησιάζω που· »ὑπομίξαι χωρίφα, Θουκυδ. 8, 102.

Ὑπομιμνήσκω, μέλ. ὑπομνήσω, ἀόρ. ὑπέμνησα (μιμνήσκω, ἀνώμ.). Ἐνθυμίζω τινά τι, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι· »τινά τινος«· »ὑπέμνησέν τε ἑ πατρός«· τὸν ἐνθύμισε τὸν πατέρα, τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν πατέρα, Ὀδ. Α. 321. »νίὸν νόστου ὑπομνήσουσαι, Ο, 3. »Τούτου αὐτοὺς ὑπομιμνήσκετε«. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 18. β) ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, μετὰ αἰτ. Ἡροδ. 7, 171. Σοφοκλ. Φιλ. 1163. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα· Παθητ. ἐνθυμοῦμαι, μὲ ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τινὰ, ὑπομιμνήσκω ἐμαυτόν, ἀναμιμνήσκομαι.

Ὑπομισέω, ῶ (μισέω). Ὀλίγον τι μισῶ, κρυφίως μισῶ.

Ὑπόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ ὑπὸ μισθὸν ὤν, μισθωτός. Λουκιαν. Τίμ. »Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων· τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, ἐλλειπτ. μέσ. ἀποθ. (μνάομαι). Ποσχίζω, ζητῶ ν' ἀπατήσω γυναῖκά τινα κρυφίως, ἢ, ἐν ᾧ ζῇ ὁ ἀνήρ της, καὶ θέλω νὰ τὴν διαφθείρω· »ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα«, Ὀδ. Χ, 38 ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν· συνήρημ. ὑπομνῶμαι.

* Ὑπομνάομαι, κατὰ συναίρ. — μνῶμαι, Ἰων. παθητ. τοῦ, ὑπομιμνήσκω.

Ὑπόμνημα, τό (ὑπομιμνήσκω). Σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, τεκμήριον, ἐνθύμησις. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 3. »Ἐνῆν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς πρόσθεν φιλίας ὑπομνήματα«. β) ἐξαιρ. σύγγραμμα πρὸς ἐνθύμησιν, βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφει τις ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ διαφυλαχθῇ, καὶ πάλιν νὰ δυνηθῇ διὰ τῆς ἀπογράφεως νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ, ὅταν θέλῃ, ἢ νὰ ἐνθυμίσῃ ἄλλους, (σημειωματάριον) ἢ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ ἄξια μνήμης. (Memoire· Γαλ.) Λατ. Commentarii· καὶ ὅ,τι γράφει τις, διὰ νὰ δώσῃ τοῦτο εἰς ἄλλον τινὰ, ἢ νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους εἰς ἐνθύμησιν καὶ μνήμην. Ξενοφ. Ἱππικ. 3, 1. γ) παρὰ Δημοσθέν. λέγεται τὸ βιβλίον τοῦ τραπεζίτου, ὅπου εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ χρεωφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ. δ) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνεία καὶ ἐξήγησις. ε) σχέδιον, ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τινος, Πλάτ. Ἐπιστ. 13. ὅθεν

Ὑπομνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι πρὸς ἐνθύμησιν, σημειόνω τι, διὰ νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, περνῶ τι εἰς τὸ σημειωματάριον, μετὰ αἰτιατ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. β) »ὑπομνηματίζεσθαί τινα«, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, σαφηνίζω συγγραφέα, γράφω περὶ αὐτοῦ ὑπομνήματα, σημειώσεις· ὅθεν, »οἱ ὑπομνηματισάμενοι«, οἱ γράψαντες ἐξηγήσεις, ὑπομνηματισταὶ, ἐξηγηταὶ, ἑρμηνευταὶ, Λατ. Commentatores.

Ὑπομνηματικός, ή, όν. Ὁ ὑπομνήματα, ἢ ἐξηγήσεις περιέχων, ὁ εἰς ὑπόμνημα ἀνήκων. »Συγγράμματα Ὑπομνηματικά«· καλοῦνται ἐκεῖνα, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν· Διογ. Λαέρτ. 4, 5.

* Ὑπομνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑπόμνημα.

Ὑπομνηματισμός, ὁ. Τὸ ὑπομνηματίζειν, τὸ σημειόνειν, τὸ γράφειν ὑπομνήματα, ἢ πραγματείαν εἴς τι σύγγραμμα· κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐξηγητικόν τι σύγγραμμα εἴς τινα συγγραφέα, Λατ. commentarii. 2) ἀπόφασίς τις τοῦ Ἀρείου πάγου, ἐπειδὴ διεφυλάττετο ἔγγραφος, Κικέρ. ad div. 13, 1. εἰς Ἀττ. 5, 11.

Ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ (ὑπομνηματίζω). Ὁ ὑπόμνημα, σημεῖωσίν τινα γράφων.

Ὑπομνηματογραφέω, ῶ. Σημειώσεις, ὑπομνήματα γράφω πρὸς οἰκείαν, ἢ ἄλλων ἐνθύμησιν· Μεταφορ. »Τὴν ὑπερβολὴν τῆς πικρίας οἷον ὑπομνηματογραφούμεναι«· διὰ νὰ φυλάξωμεν εἰς μνήμην τρόπον τινὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θυμοῦ αὐτῶν. Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Καλλιστώ· ἐκ τοῦ

* Ὑπομνηματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων τι εἰς τὸ σημειωματάριον, ὁ γράφων τι, διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του, καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν μεταγενεστέρων. 2) Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ. ὁ δεύτερος ἄρχων, Στράβ. 17, σελ. 519.

Ὑπομνημονεύω (μνημονεύω). Εἰς ὑπόμνημα σημειόνω, φανερόνω εἴς τινά τι, Ἀθην. 15. σελ. 693. »Ὑπομνημονεύειν τινί τι«· ὡς ἐν ὑπομνήματι δηλόνω, φανερόνω εἴς τινά τι· »Ἄπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί τοι ὑπομνημονεῦσαι· δι' ὑπομνήματος, ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος σοὶ φανερῶσαι, διηγηθῆναι.

Ὑπομνημύω, ίδω, ὑπερμνήμυκε.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ (ὑπομιμνήσκω). Τὸ ὑπομιμνήσκειν, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἢ φυσικὴ εὐφυΐα τοῦ φέρειν εἰς ἐνθύμησίν τι, ἢ τοῦ ὑπομιμνήσκεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 18. »Ὁ τὴν τούτων ὑπόμνησιν ἔχων«· ὁ δυνάμενος ν' ἀνακαλέσῃ ταῦτα εἰς μνήμην, ὅστις ἐνθυμεῖται ταῦτα, καὶ ἢ διὰ μνήμης διήγησις πράγματός τινος. Πολύβ. 3, 31. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 732. D. Εὐρ. Ὀρέστ. 1030.

Ὑπομνήσκω, μεταγενεστερ. ποιητ. παρεκτεταμένος τύπος, ὑπομιμνήσκω. Ὀρφ.

* Ὑπομνηστεύομαι, παθητ. καὶ μέσ. (μνηστεύω). »Τὴν θυγατέρα«· ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἴς τινα πρότερον, ἢ κρυφίως εἰς γυναῖκα, ἀρραβωνίζω τὴν θυγατέρα μου. »Ὁ ὑπομνηστευθείς«· ὁ πρότερον ἀρραβωνισθείς. Ἀριστοτέλ. πολ. 5, 4.

Ὑπομνηστικός, ή, όν (ὑπομιμνήσκω). Ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ὁ διεγείρων τὴν ἐνθύμησιν· ὅθεν »Τὸ ὑπομνηστικόν«· = ὑπόμνημα. Βασίλ.

* Ὑπομνήστριαι, αἱ. Αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σελ. 312.

* Ὑπόμνυμαι, μέλ. ὑπομοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ζητῶ ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης διορίας καὶ προθεσμίας διὰ μέσου ἐνόρκου βεβαιώσεως δικαίου τινὸς καὶ ἀξιολόγου ἐμποδίσματος. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 7, 11. »Ὑπομοσαμένου Μενεκλέους«· ὁ Πολυδεύκ. 8, 44. ἔχει· »Παρανόμων δέ, εἴ τις ψήφισμα γράφοι, ἢ νόμον παράνομον· ὑπομοσάμενος γάρ τις τὸ γραφὲν, οὗ ἡ κατηγορία Ὑπωμοσία ἐκαλεῖτο, διήλεγχεν ὅτι ἐστὶ παράνομον«· καὶ 8, 56. »Ὑπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα, ἢ νόμον γράφοντα γράφηται, ὡς ἀνεπιτήδειον· τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι· καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον«. Ὁ Ἁρποκρατ. »Ὑπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησίων, μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο, ὑπόμνυσθαι. Δημοσθέν. περὶ Στεφάν. »Τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα«· ἀθώσαν τὸν Δημοσθένην ὡς νοσοῦντα, καὶ ἀνέβαλαν τὴν προθεσμίαν. 2) Τὸ ἐνεργ. φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι εὐχρηστον.

Ὑπομονή, ἡ (ὑπομένω). Τὸ μένειν ὀπίσω, ἢ εἰς τὸν οἶκον. 2) Τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, ἐπιμονή, σταθερότης, ὑπομονή. 3) Τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς κακὰς πράξεις, ἢ εἰς σκοπούς ἄλλων, ἔτι δὲ καὶ ἢ εἰς κακὰς πράξεις ἀπόφασις· ὅθεν

* Ὑπομονητέος, έα, έον, = ὑπομενετέος, Διογ. Λαέρτ. 7, 126.

Ὑπομονητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἔχων ὑπομονὴν, ὅστις ὑπομένει, = ὑπομενετικός.

* Ὑπομονητός, ή, όν, = ὑπομενητός.

Ὑπομορφάζω (μορφάζω) = ἐπιμορφάζω.

Ὑπομοσία, ἡ (ὑπόμνυμαι). Παρακάλεσις δι' ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γινομένης προθεσμίας ὑπὸ ἔνορκον βεβαίωσιν ἀξιολόγου τινὸς ἐμποδίου· καθόλου δὲ, ἀθώωσις· γράφεται δὲ καὶ, ὑπωμοσία.

Ὑπομοσχεύω (μοσχεύω). Ὑποκάτω μοσχεύω, ὑποφυτεύω, διὰ καταβολάδων μεταφυτεύω· κυρίως δὲ, κρυφίως μεταφυτεύω, ἀκολουθῶ. Ξενοφ. »Ὑπομοσχεύειν τὸν πόλεμον«· ὑποφυτεύω, ὑποτρέφω.

Ὑ̓πομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρός). Ὀλίγον τι μοχθηρός, ἀχρεῖος, κακός.

Ὑ̓πομόχλιον, τό (μοχλός). Τὸ ὑποκάτω τοῦ μοχλοῦ τιθέμενον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηριζόμενος ὡς εἰς κέντρον ὁ μοχλὸς, κινεῖ καὶ αἴρει εὐκόλως τὸ ἐπικείμενον εἰς αὐτὸ βάρος. Ἀριστοτέλ. μηχ. 3.

Ὑ̓πομύζω (μύζω). Ὀλίγον τι μύζω, στένω, στενάζω, ἢ κρυφίως μουρμορίζω.

Ὑ̓πομυθέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι). Προλέγω. Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 462.

* Ὑ̓πομυκάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (μυκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ἢ ὀλίγον τι μυκῶμαι, ὠρύομαι, μουγκρίζω. Αἰσχύλ.

Ὑ̓πόμυξος, ὁ, ἡ (μύξα). Πλήρης μύξας, φλέγματος, ἢ ὑγροῦ τῶν ὀστέων. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓πομύσαρος, ὁ, ἡ (μυσαρός). Ὀλίγον τι μυσαρός, βρωμερός, δυσώδης, ἄξιος νὰ μυσάττεται, νὰ τὸν βδελύττωνται, νὰ τὸν ἀποστρέφωνται. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓πομύω (μύω). Ὀλίγον τι κλείομαι· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· «ὄμματα ὑπομεμυκότα», ὄμματα ἡμιανοιγμένα, Ἀλκίφρ. 3, 55. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, μύω.)

Ὑ̓πόμωρος, ὁ, ἡ (μωράς). Ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος.

Ὑ̓πονεάζω (νεάζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον νεώτερος γίνομαι.

Ὑ̓πονεάω, ῶ (νεάω). Ὀλίγον τι νεάω, ἀροτριῶ, ἐργόνω ὀλίγον τὴν νέαν, ἤτοι τὴν χέρσον γῆν. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 3, 2.

* Ὑ̓πονείομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπονέομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ.

* Ὑ̓πονεμεσάω (νεμεσάω). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμόνω, Σχολ. Λουκιαν. Ψευδ. §. 30.

Ὑ̓πονέμομαι, μέσ. (νέμω, ἀνώμ.). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω βόσκω, ἐκ θεμελίων, ριζόθεν κατατρώγω, ἢ διαφθείρω, ἀφανίζω· καὶ τροπικ. οἷον, ἐπὶ τῆς φλογός· Λατ. depasci. 2) εἰ ὑπονόμου ἀναχωρῶ, φεύγω, κρυφίως ὑποκάτω τινὸς φεύγω, σκάπτω λάκκον ἢ διώρυγα ὑποκάτω τινός· παρβλ. ὑπόνομος. 3) ἐξαπατῶ. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. 9, 82.

Ὑ̓πονέομαι, ἢ, ὑπονείομαι, ποιητ. ἐλλειπτ. ἀποθ. (νέομαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα, διαπερῶ· ὅθεν «Ὑπενείατο εἰσήρχετο, εἰσεχώρει. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 190. ἔνθα ἡμαρτ. «Ὑπὸ νείαται κεῖται· οὕτως ἔχει καὶ Γαλην. Γλωσσ. «Ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα· οὕτω καὶ Ἑρωτιαν. «Ὑπονησαμένη, ὑποσωρεύσασα, ὑπελθοῦσα.

Ὑ̓πονευρίζω (νεῦρον). Ἐκνευρίζω, κόπτω τὰ νεῦρα, ἀδυνατίζω. Γλωσσ.

Ὑ̓πονεύω (νεύω). Κρυφίως νεύω, κατανεύω, κάμνω νεῦμα, σημεῖον ἀποδοχῆς. Ὀρφ.

Ὑ̓πονέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Μετὰ νεφῶν κεκαλυμμένος, συνεφιασμένος, νεφελώδης.

Ὑ̓πονέω, μέλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω νέω, κολυμβῶ.

* Ὑ̓πονήϊος, ὁ, ἡ: Ὁ ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριον Νήϊον, εἰς τὴν Ἰθάκην, κείμενος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, Ὀδ. Γ, 81. καὶ ὡς διάφρ. γρφ. 1, 186.

Ὑ̓πονήφω (νήφω). Εἶμαι ἀρκετὰ νηστικός, νήφων. Ἰωάνθ. 5, 6, 1.

Ὑ̓πονήχομαι, Μ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι) = ὑπονοέω. 2) εἰς τὸ κολύμβημα στέκομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ εἰς ἄλλον τινά· μετὰ δοτ.

Ὑ̓πονίπτω (νίπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νίπτω. «Ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ». Ἀθήν. 13.

* Ὑ̓πονίσκος, ὁ, ὑποκορίτ. τοῦ, ὑπονος, ὅπερ ἴδε.

Ὑ̓πονιτρώδης, ὁ, ἡ (νιτρώδης). Ὀλίγον τι νιτρώδης.

* Ὑ̓πονίφω (νίφω). Ὀλίγον νίφω, χιονίζω, Θουκυδ. 4, 103. συνήθ. εἰς το παθ. χιονίζομαι. Θουκυδ. «Νὺξ ὑπονιφομένη· νὺξ, καθ' ἣν ἐπίπτεν ὀλίγη χιών, καθ' ἣν ἐχιόνιζεν ὀλίγον.

Ὑ̓πονοέω, ῶ, Μ. ήσω (νοέω). Ὑπὸ νοῦν ἔχω, ὑποπτεύομαι, ἔχω εἰς ὑποψίαν· «τινά», ὅθεν «ὑπονοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν», Ἡροδ. 9, 99. ὑποπτεύω, συμπεραίνω κακόν τι· καθόλου δὲ, εἰκάζω. συμπεραίνω, κατὰ συμπερασμὸν ἐξηγῶ τι, ἀλληγορικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς ἐννοῶ καὶ ἑρμηνεύω τι, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἡροδ. 9, 88. Στράβ. 12. «Οὐκ ὀκνοῦσι δὲ — ἅπανθ' ὑπονοεῖν τοιαῦτα· «Εἴπερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν· Ἀνδοκίδ. ἔτι δὲ καὶ, «ὑπονοεῖν τι εἴς τινα», ἔχω ὑποψίαν εἰς τινα, συμπεραίνω τι περὶ αὐτοῦ. «Μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτον· Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 361. μὴ συμπέραινε, μὴ βάλλῃς εἰς τὸν νοῦν σου τοιαῦτα περὶ ἐμοῦ. Παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, σημειῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι. 3) «Ὑπονοεῖται· ἀντὶ τοῦ, ἐξυπακούεται, ἐννοεῖται ἐξωθεν, ἢ ὑποκάτω τινός τι· ὅθεν

Ὑ̓πονόημα, τό. Εἰκασία, συμπέρασμα, στοχασμός· ὑποψία. Ἱππακρ.

Ὑ̓πονοητής, οῦ, ὁ (ὑπονοέω). Ὁ ὑπονοῶν, ὑποπτεύων, ὕποπτος. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ̓πονόθευσις, εως, ἡ. Ἡ κρυφίως γινομένη νόθευσις· ἀπάτη. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑ̓πονοθευτής, ὁ. Ὁ ἐξαπατῶν. Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὑ̓πονοθεύω (νοθεύω). Κρυφίως νοθεύω, ἐξαπατῶ, ὑποφθείρω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. Παρὰ Πικήτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, πειράω.

Ὑ̓πόνοια, ἡ (ὑπονοέω). Ὑποκεκρυμμένη καὶ ὑπακουομένη γνώμη, δόξα, ἔννοια, ὅθεν 1) ὑποψία, καθόλου δὲ, συμπέρασμα, εἰκασία, γνώμη, δόκησις, στοχασμός, δόξα, ἔννοια, διάνοια. 2) ἡ ἐσωτερικὴ γνώμη, ἔννοια· οἷον, ὁ νοῦς, τὸ νόημα ἑνὸς λόγου, ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἀλληγορία, ἀλληγορικὴ ἔννοια καὶ ἔκφρασις, ἀλληγορία, ἀλληγορικὴ εἰκών, σύμβολον· παρὰ Πλάτωνι Πολιτ. 2, περὶ Ὁμήρου· «Ἐν ὑπονοίᾳ ποιεῖν· ἐν αἰνιγμῷ, ἐν ἀλληγορίᾳ. Πλούταρχ. ποιημ. «Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ λεγομέναις· καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. «Καθ' ὑπόνοιαν λέγειν· ἄλλο λέγειν καὶ ἄλλο ἐννοεῖν, ἀλληγορικῶς λέγειν. Ἀλκίφρ. 2, 4. «Δι' ὑπονοιῶν τωθάζειν· Κέλτος κατὰ Ὠριγένη· «Ἐν ὑπονοίᾳ φιλοσοφεῖν· ἐν ἀλληγορίᾳ, ἀλληγορικῶς ἐκφράζειν τὴν φιλοσοφίαν. Αὕτη ἡ σημασία εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸν Θουκυδίδ. 2, 41. «Τῶν δ' ἔργων ἡ ὑπόνοια τὴν ἀλήθειαν βλάψει· ἐ.θα ὅμως ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καὶ ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ· «Τῶν δ' ἔργων ὑπονοίᾳ τὴν ἀλήθειαν βλάψει· Εὐριπ. Φοίν. 1144. Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 6. Ruhnh. Τίμ. σελ. 200. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπερηφανία, θράσος.

Ὑ̓πονομεύω (ὑπόνομος). Ὑπόνομον ὀρύσσω, σκάπτω (κάμνω χανδάκιον), κάμνω ὑπόνομον· καὶ ἐντεῦθεν 2) τροπικ. διὰ κρυφίων μηχανῶν καὶ πανουργιῶν προετοιμάζω. Διονσ. Ἁλικ. 3, 23. «Πόλεμον τινὶ ὑπονομεύειν· ὡς τὸ κοινόν· «σκάπτειν τὸν λάκκον τινός».

Ὑ̓πονομή, ἡ (ὑπονέμομαι). Ὑπόγειος ὁδὸς, ὀχετὸς, ὑπόνομος. 2) τροπικ. κρύφια ἐπιχειρήματα, μηχανεύματα, μηχανορράφιαι· ὅθεν

Ὑ̓πονομηδόν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, δι' ὑπογείων ὀχετῶν, καναλίων. Θουκ. 6, 100.

Ὑ̓πονόμιος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ εἰς τοὺς νόμους ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπὸ νόμους ὤν. Ἀππιαν. ἐμφ. 1, 4. ἔνθα τὰ χερόγραφα ὀρθότερον «Ὑπὸ νόμοις» ἔχουσιν.

Ὑ̓πόνομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημαν. 2. νόμος)· Οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, ὀχετὸς, ἀμάρα, διώρυξ, δίοδος ὑποκάτω τῆς γῆς, ὄρυγμα. Ξενοφ. Ἑλ. 3, 1, 5. «Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν· ἢ συνήθεια λέγει τοῦτο «Λαγούμιον· ἐκ τοῦ λαγωοῦ οἶμος, οἰονεί, λαγοίμιον· ἐκ τῶν ὀρυγμάτων τῶν γαιωρύχων λαγωῶν, ἤτοι τῶν κουνίκλων, κουνελίων μετενεχθέν. 2) ἐπιθ. ὁ ὑποκάτω κούφιος ὤν, ὁ ὑποκεκρυμμένην ὀπὴν ἤτοι τρύπαν ἔχων, οἷον «Ἕλκη χρόνια, ὑπόνομα καὶ ρευματικά». Διοσκορίδ. 5, 138. τὰ βάθος καὶ κόλπους ἔχοντα. «Χώρα ὑπόνομος πυρὶ καὶ ὕδατι». Στράβ. 12. σελ. 867. ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς μεθ' ὕδατος καὶ πυρὸς ἐμπεπλητμένη· ὁ αὐτὸς αὐτόθι κατωτέρω· «Λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν ἔχουσα». ἀμφ. «Ἄντρον ὑπόνομον». 13, σελ. 913. ἔνθα ἔτι κεῖται καὶ «Ὑπονομή· ἀντὶ τοῦ, ὑπόγειος, διώρυξ, κανάλιον ὑπὸ γῆν.

Ὑ̓πονος, ὁ (ὄνος, σημαν. 6.). Ὁ ὑποτιθέμενος ὑποκάτω ὄνος (μηχανή), ὄργανον, τροχαλία, διὰ τῆς ὁποίας σηκόνουν τὰ φορτία, ὑποκορίτ. ὑπονίσκος, ὁ ὑπὸ τοῦ Σνεϊδέρου ἀμφιβαλλόμενον. Ἱπποκρ.

Ὑ̓πονοσέω, ῶ (νοσέω). Ὀλίγον τι νοσῶ, αἰσθάνομαι ὀλίγον τὸν ἑαυτόν μου ἄῤῥωστον.

* Ὑ̓πόνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς νόσους, ἀσθενείας, φιλάσθενος.

Ὑ̓πονοστέω, ῶ, μέλ. ήσω (νοστέω). Ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέφω, ὑποστρέφω, ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω. 2) ὑποκαταβαίνω, ὑποπίπτω, καταπίπτω, ὑποκάθημαι, κατακάθημαι, ὀλιγοστεύω, Ἡρόδ. 4, 62. ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν καταβαίνει, ὀλιγοστεύει, Ἡρόδ. 1, 191. ὅθεν

Ὑ̓πονόστησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή. 2) κατάβασις, κατάπτωσις, κατακάθησις. Πλούταρχ.

Ὑ̓πονόσφιον, τό. Τὸ ὑπό τινος νοσφισθέν, ὅ ἐστι χωρισθέν. Εὐσταθ.

Ὑ̓πονοτίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (νοτίζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω. Γρηγρ. Ναζ.

Ὑ̓πονυμφίς, ίδος, ἡ (νύμφη). Παρανύμφη, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 647.

Ὑ̓πονύσσω, μέλ. ύξω (νύσσω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νύσσω, κεντῶ, συμβλίζω. Μεταφορ. ἐρεθίζω, εἰς ἀγωνίαν καὶ σύγχυσιν φέρω, καταπονῶ.

Ὑ̓πονυστάζω, μέλ. άσω, καὶ άξω (νυστάζω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι νυστάζω, κατ' ὀλίγον ἀποκοιμῶμαι, Πλάτ. Συμπ.

Ὑ̓πόνωθρος, ὁ, ἡ (νωθρός). Ὀλίγον τι νωθρός, ὀκνηρός, ἀργός, ἢ μωρός.

Ὑ̓πόξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὀλίγον τι ξανθός. «Οὖρον ὑπόξανθον· παρ' Ἰατροῖς, «τὸ κυίκῳ τὴν χροιὰν ἐοικός».

Ὑ̓ποξενίζω, μέλ. ίσω, Ἀττικ. ιῶ (ξενίζω). Ὀλίγον τι ξενίζω, ξένα ἤθη ἢ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶ, ξένην φορεσίαν ἔχω. Λουκιαν. Ἰκαρομ.

Ὑ̓ποξέω, μέλ. έσω (ξέω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι ξέω, ξύω, ἀποξέω, λεαίνω.

Ὑ̓ποξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω), μεταβατ. Ὀλίγον τι ξηραίνω, κάμνω ξηρόν, στεγνόν· ὅθεν

Ὑ̓ποξηρασία, ἡ. Κάποια ξηρασία. Ἱπποκρ.

Ὑ̓πόξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός.

Ὑ̓ποξίζω, μέλ. ίσω (ὀξίζω). Εἶμαι ὀλίγον τι ξυνός, ὀλίγον ὀξίζω.

Ὑ̓πόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὑποκάτω ξύλινος ὤν, ὁ ὑποκάτω, ἢ ἐντὸς ἐκ ξύλου κατασκευασμένος· ἐπὶ ξυλίνων σκευῶν, ἀγαλμάτων κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα εἶναι χρυσωμένα, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔξωθεν ἐπεσκευασμένα, καὶ ἑπομένως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπατῶσι. Meineke Μένανδρ. σελ. 142. ὅθεν τροπικ. κίβδηλος, ψευδής, παραπεποιημένος, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατῶν· οἷον,

ἐπὶ τῶν ἡμιπαιδεύτων· κυρίως δὲ καλεῖται, »Ὑποξύλος σοφιστής«, τὸν ὁποῖον τινες καὶ »Ἰαμελλονα«, εἶπαν· »ἔστι δὲ ὁ ἰσόλεμος εἶδος ἀρήνου· τοὺς ἀξίους οὖν ἐλέου διὰ τὴν ἀμαθίαν ὁμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσαν, οὓς ἔμπροσθεν ὑποξύλους ὠνόμασεν«. Λεξ. Ῥητ. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 3. »Ἀργύριον κίβδηλον, ὅρμους ὑποξύλους· ὑποκάτω ξυλίνους, καὶ ἀπ' ἐπάνω χρυσωμένους.

Ὑ̓ποξυρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ξυρέω). Ὀλίγον τι ξυρέω, ξυραφίζω, κόπτω τὰς τρίχας.

* Ὑ̓ποξύριος, ία, ιον (ξυρόν). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ξυράφιον ὤν. Φανίου ἐπιγρ. 6

Ὑ̓πόξυρος, ὁ, ἡ. Ὁ Γαληνὸς καὶ Ἑρωτιανὸς φέρουσι τὴν λέξιν ἐξ Ἱπποκράτους, καὶ ἑρμηνεύουσιν ὡς καὶ τὸ, ὑποξυς, σουβληρός· ἀλλ' ἐνταῦθα παρατηρεῖται καὶ ἡ ἀνάγνωσις »Ὑπόξηρος«. Ὁ Ἑρωτιαν. ἔχει· »Ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύουρον ἠγμένα«· ἔνθα »Ὑπόξυρα« ἐγράφη ποτέ. Ὁ Γαλην. ἔχει· »Ὑπόξυρα, ὑπόκοιλα, ταπεινότερα«· καὶ »Ὑπόξυρος, γρυπὸς τὴν ῥῖνα· διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ περὶξ εἶναι τοῦ ὑψώματος«· καὶ »Ὑποξύρους, ταπεινοτέρας, προτεσταλμένας«. — Εἰς τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἐφίππου παρ' Ἀθην. 12. σελ. 509. »Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεῖς ὑπὸ ξυρόνι«. ὁ Γρότιος ἀνέγνωσε· »Πόδα ὑπόξυρον«· ὁ δὲ Κασωβὼν »Τὸ σφυρόν«.

Ὑ̓πόξυς, υος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Ὀλίγον ὀξύς, σουβληρός, ἢ ξυνός. Διοσκορ. 2, 101.

Ὑ̓ποξύω (ξύω)· ὡς τὸ, ὑποξέω. Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρῶς ξύω, ξέω, λεαίνω· καθόλου δὲ, ἐλαφρὼς ἐγγίζω εἴς τι. »Ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων· ξύων ὀλίγον τοὺς πρόποδας τῆς νάπης. Μαριαν. ἐπιγρ. 3, 10.

* Ὑ̓ποπαιδοτριβέω. Εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὸν παιδοτρίβην, κατώτερος αὐτοῦ. Ἐπιγρ.

Ὑ̓ποπαίζω, μέλ. -ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι παίζω, χωρατεύω, ἀστεΐζομαι. 2) μεταβατ. ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκρυμμένως περιπαίζω, περιγελῶ, καταγελῶ, σκώπτω. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 332.

Ὑ̓ποπαλαίω, μέλ. αίσω (παλαίω). Εἰς τὴν πάλην, εἰς τὸ παλαίειν πίπτω θεληματικῶς ὑποκάτω. Λουκιαν. Νέρ. 8. Ὁ Πλούταρχ. εἶπεν ἀντὶ τούτου »Ἐν τῷ παλαίειν ὑποπίπτειν, καὶ, ὑποκατακλίνεσθαι«.

* Ὑ̓ποπαράβορρος, ὁ, ἡ (παράβορρος). Ὀλίγον τι κείμενος, κλίνων πρὸς βορρᾶν. Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 5, 2.

Ὑ̓ποπαραληρέω (ληρέω). Ὀλίγον παληρῶ, παραλαλῶ, παραφρονῶ. Ἱπποκρ.

Ὑ̓ποπαρενθυμέομαι, οῦμαι, παθητ. ἀποθ. (θυμέομαι). Ἀμελῶ ὀλίγον τὴν προσοχήν μου, ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι, λησμονῶ, ξεχνῶ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 4, 3.

Ὑ̓ποπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ἡμιτοπάρθενος (γεροντοκόριτσον). Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 4. σελ. 133.

Ὑ̓ποπαρωθέω, ῶ, μέλ. -ωθήσω, καὶ -ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Κρυφίως παρωθέω, στρυμόνω, σπρώχνω. Ἰσαῖος.

Ὑ̓ποπάσσω, μέλ. άσω (πάσσω). Ὑποκάτωθεν ἢ εἰς τὸ μεταξὺ πάσσω, πασπαλίζω, Ἡρόδτ. 1, 132. ὅθεν

Ὑ̓πόπαστον, τὸ· Παρὰ Πλουτάρχ. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, ὑπόστρωμα, ἢ τι τῶν τοιούτων. ἀμφ.

Ὑ̓ποπαταγέω, ῶ (παταγέω). Ὀλίγον τι παταγέω, κάμνω κρότον, πρὸς τούτοις θορυβῶ, κροτῶ.

Ὑ̓πόπαχυς, εος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὀλίγον παχύς, χονδρός.

Ὑ̓ποπεζία, ἡ. Ταπεινωσις. Ἡσύχ.

* Ὑ̓ποπείθω. (πείθω). Ὀλίγον τι καταπείθω.

Ὑ̓ποπεινάω, ῶ (πεινάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πεινῶ, τοῦ πεινᾶν ἄρχομαι, Ἀριστοφ.

Ὑ̓πόπειρα, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀπόπειρα· ἀμφ. Ἰώσηπ. ἀρχ. 5, 1, 26.

Ὑ̓ποπειράω, ῶ, μέλ. ά̆σω (πειράω). Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 14, 1. Ἀλκίφρ. 3, 52. Κρυφίως πειράω, δοκιμάζω, κρυφίως ζητῶ ν' ἀπατήσω πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν.

Ὑ̓ποπελιάζω. Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὀλίγον τι ὑποπέλιος, μελαγχρινὸς, μολυβδόχρους.

Ὑ̓ποπέλιδνος, ὁ, ἡ (πελιδνός). Ὀλίγον τι πελιδνός, μελαγχρινός, μελανός. »Ἕλκος ὑποπέλιδνον«. Πολυδ.

Ὑ̓ποπέλιος, ὁ, ἡ (πελιός)· = ὑποπέλιδνος.

Ὑ̓ποπεμπτός, ὁ, ἡ· Ὑποκάτωθεν ἀπεσταλμένος, συνήθ. κρυφίως ἀπεσταλμένος, κατάσκοπος, submissus, subornatus. Ξενοφ. Ἀναβτ. 3, 3, 4. ἔνθα συνήθως »Ὑποπτος« φέρεται. ἐκ τοῦ

Ὑ̓ποπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Ὑποκάτω, εἰς τοῦτο, ἐκεῖσε, πρός τινα πέμπω, στέλλω. Εὐριπ. 2) κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι πέμπω, οἷον, κατάσκοπον, ὅθεν, μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ, Λατ. sumbitter, subornare. 3) πέμπω ὄπισθεν ἢ κατόπι.

*Ὑ̓ποπεπτηῶτες, ἐπίκ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, ὑποπτήσσω.

Ὑ̓ποπεπτωκότως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ ὑποπίπτω. Ταπεινωμένως.

Ὑ̓ποπεράτωσις, εως, ἡ (περετόω). Τελείωσις. Ἡσύχ.

Ὑ̓ποπέρδομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ὑπέπαρδον (πέρδω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἢ ῥήμα πέρδομαι, κρυφοκλάνω. Ἀριστοφάν. suppedere, Λατιν.

Ὑ̓ποπερικλάω, ῶ (περικλάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλόγυρα συντρίβω, ἢ λυγίζω.

Ὑ̓ποπεριπλύνομαι, παθητ. (πλύνω). Πάσχω μικρὸν, ἢ ἐλαφρὰν διάῤῥοιαν. Ἱπποκρ.

Ὑ̓ποπεριψύχω (ψύχω). Μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν ψύχος αἰσθάνομαι εἰς τὸ σῶμά μου, κρυόνω ὀλίγον. Ἱπποκρ.

Ὑ̓ποπερκάζω, μέλ. ά̆σω (περκάζω). Κατ' ὀλίγον λαμβάνω μέλαν χρῶμα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον περκάζω, ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω, Ὀδ. Η, 126. »Ἕτεραι δὲ (σταφυλαῖ) ὑποπερκάζουσιν· τῇ παραττάσει ἀκμάζουσιν· οἷον ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινόμεναι. ὁ Σχολ. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σλ. 497.

*Ὑ̓ποπετάννυμι, μέλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πετάζω, ἐξαπλόνω, στρόνω· ὅθεν

Ὑ̓ποπέτασμα, τό. Τὸ ὑποκάτω, ἢ κάτω ἐξαπλωμένον, τὸ ὁποῖον στρώνεται ὑποκάτω, οἷον τάπης κ.τ.τ. Πλάτ. Πολιτ. §. 21.

* Ὑ̓ποπέτομαι, μέσ. ἀποθ. μέλ. ὑποπτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν πετῶ, Παυσν.

Ὑ̓πόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὁ ὑποκάτω, ἢ κάτω πετρώδης, ὁ ἐστρωμένος ὑποκάτω μὲ πέτρας. Ἡρόδτ. 2, 12. 2) Ὀλίγον τι πετρώδης, βραχώδης

Ὑ̓ποπεττεύματα, παρὰ Πλουτάρ. ἠμαρ. ἀνάγ.

* Ὑ̓ποπήγνυμι, μέλ. ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πήγνυμι, πήγω, κάμνω πηκτόν, κάμνω νὰ παγώσῃ.

* Ὑ̓ποπηδάω (πηδάω). Ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω.

Ὑ̓πόπηλος, ὁ, ἡ (πηλός). Ὑποκάτω πηλώδης, λασπωμένος, ὀλίγον τι πηλώδης.

Ὑ̓ποπιάζω, μέλ. άσω, καὶ, άξω, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. 2) κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπωπιάζω·

* Ὑ̓ποπιέζω, μέλ. έσω (πιέζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον πιέζω, θλίβω, κακουχῶ, στενοχωρῶ. Πλούτ.

Ὑ̓ποπιθηκίζω (πιθηκίζω). Ὀλίγον τι πιθηκίζω, κάμνω σχήματα ὡς ὁ πίθηκος, κάμνω τὸν πίθηκον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1290.

Ὑ̓πόπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.

Ὑ̓ποπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελής). Ὀλίγον τι πιμελής, λιπαρός, παχύς.

Ὑ̓ποπίμπλημι, μέλ. ήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πίμπλημι, γεμίζω, κατ' ὀλίγον γεμίζω. 2) ἐγγαστρόνω. Παθτ. ἐγγαστρόνομαι· ἀλλὰ τὸ »τέκνων ὑποπλησθῆναι«, ἔχω ἀφθονίαν τέκνων, Ἡρόδ. 6, 138.

Ὑ̓ποπίμπρημι, μέλ. ὑποπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον πίμπρημι, ἀνάπτω, καίω. Ἀριστφ.

Ὑ̓ποπίνω, μέλ. πιοῦμαι (πίνω, ἀνμλ.). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον πίνω, πίνω ὀλίγον, ἢ κρυφοπίνω· ὅθεν διὰ πολὺν καιρὸν πίνω, μεθύω, καὶ ἐντεῦθεν ὑποπεπωκώς, ὀλίγον μεθυσμένος, ὑποβεβρεγμένος, εἰς τὸ εὐθυμότερον ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀνειμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 4, 9. Ἀριστοφ. Ὄρφ. 497. εἰρωνικὴν ἀντίφρασιν εὑρίσκει εἰς τοῦτο ὁ Mehlh. Ἀνακρ. 61, 11. σελ. 210.

*Ὑ̓ποπιπίσκω, μέλ. ὑποπίσω (πιπίσκω, ἀνωμλ.). Ὀλίγον τι ποτίζω.

Ὑ̓ποπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πίπτω, ῥίπτω ἐμαυτόν εἰς τὰ κάτω, ἐξαιρ. πίπτω ἔμπροσθέν τινος, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτόν, ταπεινόνω ἐμαυτόν ἔμπροσθέν τινος, κλίνων τὴν κεφαλὴν, ἢ πίπτων ὑπὸ τοὺς πόδας ὡς τὸ, ὑπόκειμαι. — 2) ἐναντίον τινὸς πίπτω, ὅ ἐστιν, εἰς χεῖρας πίπτω, ἀμπώθω, σπρώχνω αὐτόν. 3) ὑποκάτω τινὸς ἢ ἔμπροσθέν τινος κεῖμαι, ἀντίκειμαι. Στράβ. 6, 2, 5. — Ὑποκάτω τινὸς πίπτω, εἶμαι ἐκτεθειμένος ἢ ὑποκείμενος εἴς τινα. »Ὑποπίπτω« καὶ »Ὑποκατακλίνομαι· κυρίως εἰς τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ τινι, ἐνδίδωμι· πίπτω κάτω χαριζόμενος εἰς τὸν νικητήν μου. Μεταφορ. καὶ ἐπὶ κολάκων.

Ὑ̓ποπισσόω, καὶ, -ττόω Ἀττικ. ῶ, μέλ. ωσω (πισσόω). Ὀλίγον τι πισσόω, ἢ ἀλείφω τι ὀλίγον μετὰ πίσσης· παρ' Ἀριστφ Πλούτ. 1093. ἐπὶ ἀσελγοῦς συνουσίας ἀντὶ τοῦ, βινέω. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἐμστερχ. ἐμεταχειρίσθη κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ὁ Κρατῖνος (παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 105.) τὸ καταπιττόω. »Ὄψει γὰρ αὐτὴν παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην«.

Ὑ̓ποπίω, = ὑποποτίζω. Ἡσύχ.

Ὑ̓πόπλακος, καὶ, ὑποπλάκιος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τὸ Τρωϊκὸν ὄρος Πλάκος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ κείμενος· ὡς ἔναιον ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ, Θήβῃ ὑποπλακίῃ«, Ἰλ. Ζ, 396, 397. Χ, 479. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ, πλάξ, εἰς χαμηλήν τινα ἐπίπεδον κείμενος, ὑπόπεδος, εἰς λεῖον, ὁμαλὸν τόπον.

Ὑ̓ποπλάσσω, μέλ. πλάσω (πλάσσω). Ὑποκάτω πλάσσω, κολλῶ, προσκολλῶ. Ἀριστοφ.

* Ὑ̓ποπλαταγέω (πλαταγέω). Ὑποκάτω πλαταγῶ, κροτῶ, θορυβῶ.

Ὑ̓πόπλατυς, ὁ, ἡ (πλατύς). Ὀλίγον τι πλατύς, ὁμαλός, ἴσιος. 2) ὀλίγον τι ἀλμυρός. Τὸν σχηματισμὸν »Ὑπόπλατος« ἔχει ὁ Σχολ. Λυκόφρ. στίχ. 641.

Ὑ̓ποπλέκω (πλέκω). Ὑποκάτω ἢ προσέτι πλέκω, συνδέω, συνάπτω, ἑνόνω, στερεόνω. Γλωσ.

Ὑ̓πόπλεος, ὁ, ἡ (πλέος). Ἀρκετὰ πεπληρωμένος, γεμάτος, μεστός, ἔμπλεος· μετὰ γενκ. »δείματος«, Ἡρόδ. 7, 47.

Ὑ̓ποπλέω, μέλ. εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πλέω, μετὰ τοῦ πλοίου πλέω, ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τινὸς πλέκω, ἢ ἐγκαρσίως πλέω.

Ὑ̓ποπλεως, ω, ὁ, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπόπλεος.

Ὑ̓ποπλήθω, μέλ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Ὀλί-

γον κατ' ὀλίγον πληρόω, γεμίζω, ἀρκούντως πληρόω.

Ὑποπληρόω (πληρόω), = ὑποπίμπλημι.

Ὑποπλήσσω, ἡ -ττω Ἀττκ. μέλ. ξω (πλήσσω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα πλήττω, σιγανὰ κτυπῶ, κινῶ, παράττω. ἀμφ.

Ὑπόπλους, ὁ, ἡ (ὑποπλέω). Ὁ ὑποκάτω τινὸς γινόμενος πλοῦς, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πλοῦς, ταξείδιον. Πλάτ. Κρίτ.

Ὑπόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑποκάτω ἑαυτοῦ, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, τουτέστιν, εἰς μεταλεῖα, πλούσιος, ὁ ὑποκάτω ἑαυτοῦ τὰ πλούτη ἔχων. Στράβ. 3.

* Ὑποπλώω (πλώω), ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποπλέω.

Ὑποπνέω, μέλ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω, προσέτι ἢ ἠρέμα πνέω, ψυχῶ, ἀναπνέω.

Ὑποποδίζω, = ἀναποδίζω. Ἡσύχ.

Ὑποπόδιον, τό. Σκαμνίον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον πατοῦσιν οἱ πόδες τινός· = ἠρῆνυς, Σέξτ. ὁ Ἐμπιρ. πρὸς Μαθημ. 1, 246. ἔχει· »Τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν· οὐδέτ. τοῦ

Ὑποπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὤν, εὑρισκόμενος.

Ὑπόποδος, ὁ, ἡ, = ὑπόπους. Ἀριστοτλ.

Ὑποποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Ὑποκάτω ποιῶ, κάμνω, ὑποκάτω ἐμβάλλω, μιμοῦμαι, μηχανῶμαι. »Ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τὸν πατριώτην Θεὸν τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις.« Πλούταρχ. ἐμβάλλεις αὐτὸν ὑποκάτω, ἢ ἀνάμεσα εἰς τὰ μυστήρια τῶν Ἑβραίων. Μέσ. ὑποποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ, οἰκειοποιοῦμαι, οἰκειοῦμαι, περιποιοῦμαι, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι, κάμνω τι ἀδίκως ἰδικόν μου· ζητῶ, πάσχω νὰ οἰκειοποιηθῶ, νὰ κερδήσω, να φέρω εἰς τὸ μέρος μου, ἢ εἰς τὴν θέλησιν καὶ ὑποταγήν μου τινὰ διὰ πανουργιῶν καὶ μηχανῶν. »Τὸν παῖδα, τὸν δῆμον, τοὺς Φωκαεῖς ὑποποιοῦμαι.« Ἀριστοτ. Πολιτ. 5. 4. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. καὶ Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι: simulare. »Τὴν Κάτωνος παρρησίαν ὑποποιούμενος.« Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον ποιῶ, κάμνω τι, ἐνεργῶ, προξενῶ· »ὑποποιῶ λεληθότως ζῆλον«, Πλούτ. εἰς Περικλ. 9. ὅθεν

Ὑποποίητος, ὁ, ἡ. Μιμημένος, ἀνειλημμένος, ὑποκεκριμένος, προσποίητος.

Ὑποποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὀλίγον τι ποικίλος, παράλος.

Ὑπόποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Μαλλωτός, πόκους ἔχων. Φίλ.

Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός). Ὀλίγον τι πολιός, λευκός, ἀσπρομάλλης· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἀνακρ.

Ὑποπολιτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (πολιτεύομαι). Διοικῶ τὴν πολιτείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς, τὴν ἐπιρροὴν ἄλλου τινός· »τοῖς ἐχθροῖς.« Πολυδεύκ. 4, 36. κυβερνῶν τὰ κοινὰ πράγματα, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ φαίνωμαι ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου.

Ὑποπομπή, ἡ. Διαταγή, προσταγή, ἀμφιβ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 58.

* Ὑποπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὀλίγον τι πονηρός, κακός, κακοῦργος. Πρόκλ. Παράφρ. 2, 4, σελ. 97.

Ὑποπορεύομαι, παθητ. ἀποθετ. μετὰ μέσ. μέλ. (πορεύω). Κρυφίως πορεύομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ. Πλάτ.

Ὑποπόρευσις, εως, ἡ. Εἴσοδος, κρυφία καὶ ἄγνωστος εἴσοδος, εἰσέλευσις, Πλούταρχ.

Ὑπόπορτις, ιος, ἡ (πόρτις). Δαμάλη, ἀγελάδα, ἥτις ἔχει μοσχάριον ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ τὸ βυζαίνει· καθόλου δὲ, μήτηρ, ἥτις βυζάνει παιδίον, Ἡσίοδ. Ἔργ. 605. παραβλ. ὕπαρνος, ὑπόρρηνος, ὑπόπωλος.

Ὑποπορφυρίζω, μέλ. Ἀττ. ίῶ (πορφυρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Ὑποπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὀλίγον τι πορφυροῦς, Ἀνακρ. 15, 30.

Ὑπόπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐδ. πουν (πούς). Ὁ πόδας ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ ποδῶν ἱστάμενος, ὁ πόδας ἔχων.

Ὑποπραΰνω, ἐπκ. καὶ Ἰων. -πρηΰνω (πραΰνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον πραΰνω, γλυκύνω, ἡσυχάζω.

Ὑπόπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνον). Πρέμνον ἔχων, Θεόφρ. ἄλλως δὲ, ὁ ὑποκάτω τοῦ πρέμνου ὤν.

Ὑποπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὀλίγον τι πρεσβύτερος, γεροντότερος.

Ὑποπρήθω, μέλ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν καίω, ἀνάπτω· ὡς τὸ, ὑποπίμπρημι, Ἡρόδ. 4, 69.

* Ὑποπρηΰνω, ἐπκ καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑποπραΰνω.

Ὑποπρίαμαι, μέσ. ἀποθ. (πρίαμαι, ἀνμλ.). Παρὰ τιμὴν, ἢ εὐθηνὰ ἀγοράζω. Θεόφρ. Χαρακτ. 11, 5. ἀμφ.

Ὑποπρίω, μέλ. ίσω (πρίω)· παρὰ Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 3. »Τοὺς ὀδόντας ὑποπρίω· κρυφίως τρίζω τοὺς ὀδόντας.

Ὑποπροθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὀλίγον, ἢ ἠρέμα προθέω, ὑποκάτωθεν προτρέχω.

Ὑποπρορρέω, μέλ. ρυήσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν προρρέω, προτρέχω.

* Ὑποπροχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν ἐκχέω, χύνω ἔξω. Schaef. L. Bos. pag. 505. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 529.

Ὑπόπρωρος, ὁ, ἡ (πρώρα). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν πρώραν ὤν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. ἐπὶ τῆς Σαμίου νηὸς «Σάμαινα» καλουμένης· »Ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, ὥστε καὶ ποντοπορεῖν καὶ ταχυναυτεῖν· ἔνθα ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἡ χθαμαλὴν ἢ πλατεῖαν πρώραν ἔχουσα· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σάμαινα, καὶ, Σαμιακὸς, καὶ ὁ Φώτ. λέξ. λέγουσιν »Εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν«. Ὁ Φώτ. »Πλοῖα Σάμια ὑστὶν ἐμφερεῖς τὰς πρώρας ἔχοντα«. Κατὰ τὸν Σουΐδαν λέξ. »Σαμίων δῆμος« εἶναι »Πλοῖον δίκροτον· ἔνθα ἐπιφέρει· »Οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν νόμισμα εἶναι· πιθανῶς ὅτι εὑρίσκετο χαραγμένη ἐπὶ τῶν Σαμίων νομισμάτων ἢ ναῦς Σάμαινα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἡ γλαύξ. Ὁ Ἡσύχ. εἰς τὴν λέξ. Σαμιακὸς λέγει· »Δί λεγόμεναι Σάμαιναι κατέστρωτο δ' ὅλου· ἀναφέρων μετὰ ταῦτα ἐκ Διδύμου· »Εὐρύτεραι γὰρ εἰσὶ τὰς γαστέρας, τοὺς δ' ἐμβόλους σεσήμανται, ὡς δοκεῖν, ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ἰθυπρώρους εἶναι· διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται, ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία, ὑὸς εἶδος ἔχουσαν· ἔνθα οἱ ἑρμηνευταὶ οἱ μὲν »Ἰθυπρώρους« οἱ δὲ, »Τοπρώρους« θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο αὐτόθι πρέπει νὰ συναναγινώσκεται καὶ τὸ »σεμίμωνται«. Τὸ ἄκρον ἄρα τῆς πρώρας κυρτὸν ἦν ὡς τὸ τοῦ Κάπρου ῥύγχος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Πλουτάρχῳ πρέπει νὰ λέγεται »Ὑπόπρωρος τὸ σίμωμα«. Ὁ Ἡρόδ. 3, 59. λέγει περὶ τούτων· »Νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας«.

* Ὑποπτάω (ὀπτάω). Ὀλίγον τι ὀπτῶ, ψήνω, Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 4, 10.

Ὑποπτερνίς, ἡ (πτέρνα, σημασ. 2.). Ὀπή, τρύπα τις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ἡ πτέρνα τοῦ καταρτίου. Μαθημ. παλ. σελ. 66.

Ὑπόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Πτερωτὸς ἔχων πτερὰ, πτερωμένος· ὅθεν τριπκ. ταχύς. Ἡρόδ. 3, 107. »ναὸς ὑποπτέρου«, τουτέστι, διὰ τῶν κωπίων καὶ πανίων ταχέως πλεούσης. Πίνδ. Ὀλ. 9, 36. »ὑποπτέροις ἀνορέαις«, Πύθ. 8, 129.

Ὑποπτεύησι, ἀντὶ, ὑποπτεύῃ, ἢ χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἀντὶ τοῦ, ὑποπτεύει· παρὰ Θεοκρ. 23, 10. ἀμφ.

Ὑποπτεύω. Εἶμαι ὑποπτος, ὑποψίαν ἔχω, ὑπονοῶ, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 8, 100. μετὰ τοῦ μὴ, Ἡρόδ. 9, 90. ἀλλὰ καὶ χωρὶς κακὴν σημασίαν· καθόλου, συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, ὡς ἀντίθ. τοῦ, ἰκανῶς συννοῶ, Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 164, Α. — 2) μεταβ. ὑποπτεύω, ἔχω εἰς ὑποψίαν, »τινά«, καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Ἡρόδ. 6, 129. ἐπομένου τοῦ, μὴ, συμπεραίνω, φοβοῦμαι. Παθητ. εἶμαι εἰς ὑποψίαν, μὲ ὑποπτεύουν· ἐκ τοῦ

Ὑπόπτης, ου, ὁ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποπτεύων. Θουκυδ. 6, 6. ὁ ὑποψίαν ἔχων. »Ἵππος ὑπόπτης« ὁ ῥᾳδίως ταραττόμενος, ἐξιππαζόμενος. Ξενοφ. Ἱππ. 3, 9. παρβλ. Σχολ. Θουκυδ. 6, 60.

Ὑποπτήσσω, μέλ. ξω (πτήσσω, ἀνμλ.). Κυρίως, ὑπὸ φόβου χαμηλόνω ἢ πίπτω κάτω, σκύπτω χαμαί· ὡς π.χ. οἱ λαγωοὶ, αἱ πέρδικες κ.τ.τ. τουτέστι, λαγιάζω, ὡς λαγωὸς πίπτω, χαμηλόνω κατὰ γῆς, »Πετάλοις ὑποπεπτηῶτες«. Ἐπικ. μετοχ. παρακμ. ἀντὶ, ὑποπεπτηκότες, Ἰλ. Β, 312. καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ φόβου ἢ ἐντροπῆς δειλιάω, συστέλλομαι, ἐξιππάζομαι, σκιάζομαι. Ξεν. Κυρουπ. 1, 3, 8. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑποτάσσομαι, ὑποβάλλομαι, »τινί«. — 2) ἐνερ. ἀντὶ τοῦ, φοβίζω, πτοέω, ἐξιππάζω· »τινά«, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 8. Αἰσχύλ. Γράφεται καὶ »Ὑποπτώσσω«.

Ὑπόπτομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι)· κατ' ἐνεστ. ἄχρηστ. σχηματισμ. Κυρίως, ὑποκάτωθεν βλέπω, καὶ ἐντεῦθεν νομίζω, ὑπολαμβάνω, κρατῶ τινὰ ὡς ὑποπτον, εἰς ὑποψίαν ἔχω, ὑποπτεύομαι, »τινά«, σπανίως »τινί«, δυσπιστῶ εἰς τινα· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ὑποπτεύομαι, τεκμαίρομαι, Λατιν. suspicere, suspicari, ἐκ τοῦ Δημοσθέν. »Ὑποπτεσθαι τὸ πρᾶγμα καὶ φυλάττεσθαι«, Πλούταρχ. Ἀρταξ. 23. »Δι' ἣν (αἰτίαν) ὑπόψονται συνόντες ἀλλήλοις (ἢ, ἀλλήλους)«.

Ὑπόπτος, ὁ, ἡ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Κυρίως ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, ὅθεν παθητ. ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, περὶ τοῦ ὁποίου ὑποπτεύεταί τις, ὁ ὑποπτευόμενος, τὸν ὁποῖον φοβεῖταί τις, ἐχθρός. »Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη· ὅταν πρέπῃ νὰ φοβῆταί τις τὴν πάχνην· 2) ἐνερ. ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὑπόπτης· μετὰ γενικ. »Τρωϊκῆς ἁλώσεως ὕποπτοι«. Πόρσ. Εὐρ. Ἑκ. 1125. ὁ ὑποπτεύων τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. τὸ Λατ. suspectus, suspiciosus, καὶ suspicax. ἐπίρρ. »Ὑπόπτως«, ἐχθρωδῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 18.

Ὑποπτύσσω, μέλ. ξω (πτύσσω). Ὑποκάτω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ἢ ὀλίγον τι πτύσσω, διπλόνω, ζαρόνω. Ἱπποκρ.

Ὑποπτυχίς, ίδος, ἡ (πτυχή). Διπλωματία. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 16. »Θώρακος ὑποπτυχὶς· ἀντὶ τοῦ, συναρμογή, ἔνθα πτύσσεται ὁ θώραξ.

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ (ὑποπίπτω). Τὸ ὑποπίπτειν, πίπτειν κάτω, κατάπτωσις, γονυκλισία. 2) τροπ. λειποθυμία, δειλία, μικροψυχία, ταπείνωσις.

* Ὑποπτώσσω, μέλ. ξω (πτώσσω), = ὑποπτήσσω.

Ὑπόπτωτος, ὁ, ἡ, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ, ὑποπίπτω. Ὁ πίπτων κάτω, ὁ κάτω πεσμένος. Διογ. Λαέρτ. 7, 165.

Ὑποπυθμένιος, ία, ιον· ἢ, ὑποπυθμήν, ένος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα ὤν, ὅς τις εἶναι ὑποκάτω τοῦ πάτου. Ἀθήν. 11. σελ. 492. »Τέσσαρες (πελειάδες) μὲν ἦσαν ἐπὶ τῶν ὤτων, δύο δὲ ὑποπυθμένες, τουτέστιν, ὑπὸ

τῷ πυθμένι, οἷον ὑποπυθμένιοι, ἄστε διακρατεῖσθαι τὸ δέπας ὑπὸ δυοῖν πελειάδων, ὑποκειμένων τῷ πυθμένιω.

Ὑ'ποπυθμίδιος, ία, ιον, = ὑποπυθμένιος. Ἀναλεκτ. 1, σελ. 223.

Ὑ'ποπυΐσκω (πῦον). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὸ κάτω μέρος πυΐσκω, σήπομαι, ἐκπυοῦμαι· ὡσαύτω καὶ εἰς τὸ παθητ. ὑποπυΐσκομαι. Ἱπποκρ.

Ὑ'ποπυκνάζω (πυκνάζω). Κατ' ὀλίγον γίνομαι πλήρης, γεμάτος. Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 14. »Εὐζωρότερω ἥδιον ἂν ὑποπυκνάξοιμι· ἤθελα, ἠγάπων ὀλίγον τι καθαρώτερον οἶνον νὰ πίνω.

* Ὑ'ποπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ἀρκετὰ πυκνός. 2) ἀρκετὰ συχνός.

Ὑ'ποπυος, ὁ, ἡ (πῦον). Ὁ ὑποκάτω πῦον ἔχων, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος.

* Ὑ'ποπυριάω, μέλ. ήσω (πυριάω). Ὀλίγον τι εἰς ἰδρῶτα φέρω, κάμνω νὰ ἱδρώσῃ.

Ὑ'ποπυρρίζω, μέλ. ίσω (πυρρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πυρρός, κοκκινίζω ὀλίγον· ἐκ τοῦ

Ὑ'πόπυρρος, ὁ. ἡ. Ὀλίγον τι πυρρός, κοκκινούτσικος, ξανθός. Γαλην. »Ὑποπυρρὸν οὐρανω. τὸ μὴ πάμπαν ἀκιβδήλῳ χρυσῷ προσεοικός.

Ὑ'πόπωλος, ὁ. ἡ (πῶλος). Ἔχων ὑποκάτω πῶλον, καὶ βυζάνων αὐτόν. »Ἵππος ὑπόπωλος». Στράβ. 8 σελ. 540. Ἁρβλ. ὑπόπορτις.

Ὑ'ποραΐζω (ῥαΐζω). Κατ' ὀλίγον ἐλαφρώτερος, ἢ καλλίτερος γίνομαι, ἀρχίζω νὰ καλλιτερεύω. Φιλοστόρ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. 7.

Ὑ'πορράπτω, ἴδε ὑπορράπτω· ὅθεν

Ὑ'πορραφή, ἡ. Ἐμβόλλωμα, ὀστάρωμα, ἐπιῤῥαφή· ἴδε ὑπορραφή.

* Ὑ'ποργάζω, μέλ. άσω (ὀργάζω). Ὀλίγον τι ὀργάζω, μάσσω, ἀνακατόνω, ζυμόνω, ἢ μαλακύνω, κάμνω μαλακόν.

Ὑ'ποργίζομαι, παθητ. (ὀργίζομαι). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμόνω.

Ὑ'πορέγχω (ῥέγχω). Ὀλίγον τι ῥέγχω, ῥῆμα, ἐλαφρὰ ῥογχαλίζω.

Ὑ'πόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος), = ὑπώρειος. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ὤν.

Ὑ'πορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὑποκάτωθεν ὀρθόνω, ἀνορθόνω. Σχολ. Ὁμρ. Ὀδ. Θ, 66. ὅθεν

Ὑ'πόρθωμα, τό. Ὑποστήριγμα, στύλος. Γλωσ.

Ὑ'πόρθριος, ὁ, ἡ (ὄρθρος). Ὁ πρὸς ὄρθρον γινόμενος, πρωϊνός. »Φωναῖα. Ἀνακρ. Παρ' αὐτῷ καὶ τριχατλ.

* Ὑ'πορρίπιζω (ῥιπίζω). Κάτωθεν, ἢ ῥῆμα ῥιπίζω.

* Ὑ'πόρνυμι. μέλ. ὑπόρσω, ἀόρ. ἀ. ὑπέρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν, πρὸς τούτοις, ἢ κατ' ὀλίγον σηκόνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, εἰς κίνησιν φέρω· »πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο», Ἰλ. Ψ, 108. 153. Ὀδ. Δ, 113. 183. καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον γεννῶμαι, εἰς τὴν ἐποίαν σημασίαν ἀνήκει καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν ἀόρ. καὶ β'. παρακμ. ὑπώρορα, Ὀδ. Ω, 62.

Ὑ'πόροφος, ὁ, ἡ, = ὑπόροφος, ὑπόστεγος. Παρ' Εὐρ. Ὀρέστ. 147. «Ὡς ὑπόροφος βοᾶ· ἠχεῖ, βοὴ ὁμοία μὲ τὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ καλαμίνου αὐλοῦ, ἐλαφρά, ἠδεῖα· ἐκ τοῦ, ὄροφος, = κάλαμος.

* Ὑ'πορραΐζω (ῥαΐζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γίνομαι καλλίτερα, ἀρχίζω νὰ καλλιτερεύω.

* Ὑ'ποῤῥαπίζω (ῥαπίζω). Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ῥαπίζω, κτυπῶ ἐλαφρὰ, ῥῆμα.

Ὑ'πορράπτω. μέλ. ψω (ῥάπτω). Ὑποκάτω ῥάπτω, συῤῥάπτω, προσάπτω, προσῤῥάπτω, προσκολλῶ, ἐπιῤῥάπτω, ἐμβαλλόνω· παρ' Ἰασπ. ἀρχ. 17. 5, 7. ἀντὶ τοῦ, ὀσταρόνω, ἀστάριον βάλλω ὑπὸ τὸ φόρεμα· καθόλου δὲ, προσδέτω. »Λόγον ὑπορράψαι· ἀντὶ τιν, συντιθέναι, συῤῥάψαι. Εὐριπ. Ἄλκ. 537. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπορράπτειν λόγοιν· συντίθης. ὅθεν

* Ὑ'πορραφή, ἡ. Τὸ ὑποκάτω ῥάπτειν, ἐμβαλλόνειν, ἀσταρόνειν.

Ὑ'πορραχίς, ίδος, ἡ (ῥαχίς). Ἡ μέχρι ὀσφύος κοιλότης, τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοίλωμα.

Ὑ'πορρέω, μέλ. ρυήσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ῥέω. 2) ὑποχωρῶ, ἠρέμα, ἐλαφρὰ ἔρχομαι ἢ ὑπάγω, ἠρέμα εἰσχωρῶ, εἰσρέω. Πλάτ. Πολιτ. 4. »Ἠρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα». 3) κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἀνοχωρῶ, ὀφανίζομαι, χάνομαι, ἐκπίπτω· οἷον, ἐπὶ τῶν τριχῶν, τῶν μαλλίων, ὅταν πίπτωσι· »ὑπέῤῥεον αὐτῇ αἱ τρίχες», τῆς ἐπίπταν κατ' ὀλίγον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λουκιαν. Ἑταιρ. διάλ. 12. 4) μετ' αἰτιατ. ὑποσκάπτω, καὶ ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ· Οὐόλῳ. Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 273. »Πάντα ταῦτα ἀμελεύμενα ὑπέρρει κατὰ μικρόν· ἀντὶ τοῦ, ἀνεπαισθήτως διαῤῥέουσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως »ὑπεκρεῖν ἐγράφη ποτέ· ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μόρ. 46. »Τοὺς δὲ ἀμνήμονας καὶ ἀνοήτους ὑπεκρεῖ τὰ γινόμενα μετὰ τοῦ χρόνου· ὅ ἐστιν, ἀπόλλυται. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπολισθαίνω, ἐξελισθαίνω. »Τὰ τῆς εὐνοίας ὑπέῤῥειν. Ζώσιμ. 1, 18. ἔῤῥεαν, ἐχάνοντο κατ' ὀλίγον.

Ὑ'πορρήγνυμι, μέλ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ῥήγνυμι, σχίζω. Ἰλ. Θ, 558. Π, 300. »Οὐρανόθεν ὑπερρώγη ἄσπετος αἰθήρ· ἐῤῥώγη, ἐσχίσθη, καὶ ἄνοιξεν ὑποκάτω, ἐγείνε διαφανής, τουτέστιν, ἀφ' οὗ διεῤῥάγησαν τὰ νέφη, ἐφάνη ὁ αἰθήρ.

Ὑ'πόῤῥηνος, ὁ, ἡ (ῥήν, ὀρτήν)· ποιητ. ἀντὶ ὕπαρνος. Ἡ ἀρνίον ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς καὶ βυζόνουσα αὐτό. Ἰλ. Κ, 216. παρξ. ὑπόπορτις.

Ὑ'πόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥίζης ὤν. 2) ὁ ῥίζας ἔχων.

* Ὑ'πορρίζόω (ῥιζόω). Ὑποκάτω ῥιζόνω· προπ. θεμελιόνω, ὑποστηρίζω, Πλούτορχ.

Ὑ'πορρίνιον, τό (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥινὸς τόπος. Ἱπποκρ.

Ὑ'πόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν μύτην ὤν, ὅθεν »τὰ ὑπέῤῥινα», οἱ μύσταχες, τὰ μουστάκια, Κτησ. Πέρσ. 53. 2) ὅς τις ὁμιλεῖ διὰ τῆς ῥινὸς, ἤτοι μὲ τὴν μύτην. Ἡσύχ.

Ὑ'πορρίπίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (ῥιπίζω). Ὑποκάτω ῥιπίζω, ἀναψυχῶ, διὰ τοῦ ῥιπιδίου ψυχῶ τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀνάψῃ. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, διεγείρω. Ἀππν. »Ἐπὶ στάσεις ὑπορρίπίζειν».

Ὑ'πορρίπτέω, ῶ, καὶ, ὑπορρίπτω, μέλ. ψω (ῥίπτω, ἀνώμ.). Ῥίπτω ὑποκάτω ἢ ἐμπροσθεν.

Ὑ'πορροιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοιζέω). Ὁμοῦ ἢ ῥῆμα ῥοιζέω, ἠχῶ, ῥοῖζον καὶ βοὴν προξενῶ. Πλούταρχ.

Ὑ'πόῤῥυεν (ῥυέω, ἀνώμ.). Πορασχηματισμ. τοῦ, ὑπορρέω, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἀόρ. ὑπερρύην, ἐκ τοῦ, ὑπορρέω, παρολησθέν.

* Ὑ'πορρύημι, = ὑπορρυέω, ὑπορρέω, ἀμφ.

Ὑ'πόῤῥυσις, εως, ἡ (ὑπορρέω). Τὸ ὑποκάτω ῥέειν, ὑπεπίπτειν, ὑποκάτω βυθίζεσθαι, ἢ ὑποκάτω ῥύσις, περιῤῥοή, βυθισμός, ὑπόγειος ὀχετός. Στρόβ. 14. σελ. 960.

Ὑ'πορρωδέω, ῶ, καὶ ὑπαῤῥωδέω (ὀῤῥωδέω). Ὀλίγον φοβοῦμαι.

Ὑ'πορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, = ἀπορρώξ. Σχολ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

* Ὑ'πόρυγμα, τό. Τὸ ὑπεσκαμμένον, ὑπόνομος, ἐκ τοῦ

Ὑ'πορύσσω, καὶ -ύττω Ἀττκ. μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύσσω, σκάπτω, ὀρυσσόμαι, ἐπιβουλεύομαι. Ἡρόδ. 5, 115.

Ὑ'πορχέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὀρχέομαι). Μὲ μουσικὴν, ὑπὸ μουσικὴν ὀρχοῦμαι, χορεύω. 2) χορευτικὰ τραγῳδῶ ὕμνον τινὰ εἰς τινα ἑορτὴν, ἢ ὑπὸ χορὸν φέρω τὸν ὕμνον· ὅθεν »Ὑπορχήματα» παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1015. — 3) παντομίμως σχηματοποιοῦμαι, τουτέστι, παριστάνω διὰ τῶν σχημάτων πρόσωπον ἢ ἀντικείμενόν τι. Πλούταρχ.

Ὑ'πόρχημα, τό. Ὁ εἰς τὴν μουσικὴν χορευτικὰ ᾀδόμενος ὕμνος, ᾆσμα ἢ τραγῳδίων χορευτικόν. Πρόκλος παρὰ Φωτ. (Βιβλ. κώδ. σλθ'.) »Ὑπόρχημα δὲ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπό, ἀντὶ τῆς μετά, πολλάκις ἐλάμβανον». Λουκιαν. Ὀρχ. »Τὰ γὰρ τοῖς χορεῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα». 2) ὕμνος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, συνιθ. εἰς κρητικοὺς στίχους συντεθειμένος, καὶ ἐντεῦθεν μεγάλην ὁμοιότητα ἔχων μὲ τὸν Παιᾶνα· μὲ τὴν ἰδιότητα ὅμως, ὅτι δὲν ἐψάλλετο μόνον ἀπὸ τὸν χορὸν, ἀλλὰ καὶ τινες παντομίμοι ἐσυνώδευαν τὰ ψαλλόμενα μὲ διάφορα σχήματα, Boeckh. de metr. Pind. p. 201, 270. ὅθεν τὸ πεποιημένον κομμάτιον διὰ τοὺς παντομίμους, τὸ διὰ τοὺς παντομίμους δράμα. Ἀθήν. 14.

Ὑ'πόρχησις, ἡ. Τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδειν ὕμνον τινὰ, συντροφευόμενον ἔτι καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων· ἴδε, ὑπόρχημα· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 924. τὸ πρός τι ἢ παρά τινι χορεύειν.

Ὑ'πορχηματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόρχημα ἢ ὑπορχησιν ἀνήκων. »Ποίησις ὑπορχηματικὴ· ἡ περὶ τὰ ὑπορχήματα καταγινομένη· ἢ μετὰ μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως ᾀδομένη. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Ὑπορχηματικόν, εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευόμενα».

Ὑ'ποσαγής, ές, ὁ, ἡ (σάγη). Σαμαρωμένος, ὁ ὑπὸ σάγην ὤν, ἢ πορευόμενος. »Ὄνος ὑποσαγής», σαγμάριον ἔχων, ἀχθοφόρος. Ἰουστίν. Μάρτ.

Ὑ'πόσαθρος, ὁ, ἡ (σαθρός). Ὀλίγον σαθρός, σεσαθρωμένος. Λουκιαν.

Ὑ'ποσαίνω (σαίνω). Ὀλίγον σαίνω, κινῶ τὴν οὐρὰν κυρίως ἐπὶ κυνῶν· ὅθεν μεταφορ. ὀλίγον τι κολακεύω.

Ὑ'ποσαίρω (σαίρω). Ὀλίγον ἀνοίγω τὸ στόμα· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, ἀνοίγω ἐμαυτόν, ἀνοίγομαι, οἷον τὰ ἀνοιγόμενα καὶ σχιζόμενα ὀπωρικά· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 243. »Τρέσχρεν ὀδόντας· ἔδειξεν ἢ ἔτριβε τοὺς ὀδόντας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »φαγγρίζω» ἐφάγγρισε τοὺς ὀδόντας· τοιοῦτο καὶ τό, 3. 442. Παρακμ. β'. ὑποσέσηρα, ἔχω σῆμα. ἐνεστ. εἶμαι ἀνοικτός, σχισμένος· ἐπὶ πολλὰ ὡρίμων ὀπωρικῶν.

Ὑ'ποσακκίζω (σακκίζω). Ὑπηθέω, σακελίζω, διηθέω, κατὰ μικρὸν σακκίζω, στραγγίζω, καὶ ἐντεῦθεν μεταφρ. κατ' ὀλίγον σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσ. 2) ὡς τὸ καλπάζω, διποδῶ, πηλαλῶ. Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, (σελ. 940, 16.) ἀναφέρει· »Ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ· τὸ προκόπτειν, καὶ ὑφαιρεῖσθαι· ὅ ἐστι τό, προβαίνειν, καὶ κρυφίως ἁρπάζειν. Εὑρίσκεται δὲ καὶ »ὑποσακίζω» γραφόμενον, ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι σπανία.

Ὑ'ποσαλεύω (σαλεύω). Ὀλίγον τι σαλεύω, κινῶ, κουνῶ, ταράττω. 2) λέγεται ἔτι καὶ οὐδετέρ. ὡς καὶ τό, ἐπισαλεύω, ἀποσαλεύω, καὶ σαλεύω, εἶμαι ὀλίγον εἰς κίνησιν, ἀνησυχίαν.

Ὑ'πόσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν σάλον, εἰς τὸ ὕδωρ ὤν, εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ὁ εἰς ἀνοικτὴν, κυματιζομένην θάλασσαν ὤν, ὅθεν, ὀλίγον τι κλονούμενος, ἀμφιῤῥεπὴς, ἀβέβαιος, ἀκατάστατος. »Ὀδόντες ὑπόσαλοι· οἱ σειλευόμενοι καὶ κλονούμενοι. Διοσκορ. 5, 119. οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑ'πόσαπρος, ὁ, ἡ (σαπρός). Ὀλίγον τι σαπρὸς, σάπιος.

Ὑ'ποσαρκίδιος, ὁ, ἡ, ὑποσάρκιος, ὁ, ἡ

(σάρξ). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν σάρκα ὤν, εὑρισκόμενος.

Ὑ̓ποσείραιος, ὁ, ἡ (σειραῖος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ σχοινίον ὤν. Εὐριπ.

Ὑ̓πόσεισμα, τό (ὑποσείω). Τὸ ὑπὸ τοῦ κοσκίνου ὑποσειόμενον, καὶ ὡς ἄχρηστον ῥιπτόμενον, σκύβαλον. Λατ. micae. Μεθοδ. Ἰατρ. 13. σελ. 177. Βατιλ.

Ὑ̓ποσεισμός, ὁ. Ὁ σεισμὸς ὑποκάτω, ἐλαφρὸς σεισμός, κοσκίνισμα, καὶ ὁ τῆς γῆς ὑποκάτω σεισμός.

Ὑ̓ποσείω, Μ. εἴτω (σείω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ἐλαφρὰ σείω, ὀλίγαν σείω, κινῶ, ταράττω, εἰς κίνησιν φέρω· »ποδῶν ὑπεσείετο ὕλην, τό δάσος ἐσείετο, ἐταράττετο ὑπὸ τοὺς πόδας των, Ἰλ. Ξ, 285. »ὑποσσείουσιν ἱμάντιν, Ὀδ. Ι, 385. ὅπου κεῖται ὁ ἐπικὸς τύπος.

*Ὑ̓ποσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὁ ὑποκάτω τῆς σελήνης ὤν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα.

Ὑ̓πόσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὀλίγον τι σεμνός, σοβαρός. Φιλόστρ. σελ. 810.

Ὑ̓ποσεύομαι, Παθητ. (σεύω, ἀνώμ.), Ὑπό τι σεύομαι, ταχέως καὶ ὁρμητικῶς εἰσβαίνω, εἰσχωρῶ, ὁρμητικῶς κινῶ ἐμαυτόν ὑποκάτω, Ἡσιοδ. Ἀσ. 373. ὅπου ὅμως τώρα γράφεται διεχωρισμένως· μόνον ποιητ.

Ὑ̓ποσημαίνω (σημαίνω). Ὑποκάτω κάμνω σημεῖόν τι, ὑπογράφω. 2) δίδω σημεῖον, π. χ. τῆς εὐαρεστήσεως, ὅθεν, χειροκροτῶ τὰς χεῖρας, συναινῶ. 3) κρυφίως ἢ μακρόθεν σημαίνω, ἀμυδρῶς πως καὶ κεκρυμμένως σημεῖόν τι δίδω φανερόνω ὑπότι, δίδω εἴς τινα νὰ καταλάβῃ. 4) προμηνύω, ἀρχίζω, Πλάτ. Πολ. 6, 15. »Χρεὼν ἀποκοπὰς ὑποσημαίνειν· ἀντὶ τοῦ, προμηνύει, δηλοῖ, καὶ ἀρχεται. ὅθεν

Ὑ̓ποσημασία, ἡ· = ὑποσημείωσις.

Ὑ̓ποσημειόω, ῶ (σημειόω). Ὑποκάτω σημειόνω, γράφω, κάμνω ὑποσημειώσεις, ἀπογράφω, ἐγγράφω, σημειόνω τι εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Μέσ. »Ὑποσημειοῦμαι τὰ λεγόμενα«. Διογ. Λαέρτ. 2, 48. ὅθεν

Ὑ̓ποσημείωσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω τινὸς τασσομένη σημείωσις, ἀπογραφή, ἐξήγησις καὶ διασάφησις δυσκόλου τινὸς περιόδου, ἢ κριτικὴ παρατήρησις ταύτης, τασσομένη ὑποκάτω εἰς τὸ περιθώριον τῆς βίβλου. Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. σελ. 87. »Τοὺς ὑπομνηματισμούς τε καὶ ὑποσημειώσεις ἐποιοῦντο«. 2) γραφή, σημείωσις εἰς τὸ καταστίχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Διογ. Λαέρτ. 2, 122. »Ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγομένου τινά, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅσα ἐνθυμεῖτο, τὰ ἔγραφεν.

Ὑ̓ποσήπω (σήπω). Εἰς σῆψιν φέρω τι ὑποκάτω, κάμνω νὰ σαπίσῃ τι ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον· Παθητ. μετὰ β'. παρακειμ. ὑποσέσηπα· ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι σαπίζω, ἀρχίζω νὰ σαπίζω,

Ὑ̓ποσιγάω, ῶ (σιγάω). Πρός τι σιγῶ, σιωπῶ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Ὑ̓ποσίδηρος, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω ἐκ σιδήρου, ἀλλὰ κεκαλυμμένος, καπλατισμένος μὲ χρυσόν, ἢ ἄργυρον· (ὄχι καπλατισμένος μετὰ σιδήρου, καὶ ἔσωθεν ἐξ ἀχρείου καὶ ποταποῦ μετάλλου ὤν·) παρβλ. ὑπόξυλος, καὶ ὑπόχρυσος· Πλάτ. Πολ. 2.

Ὑ̓πόσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, ὀλίγον κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων. 2) ὀλίγον τι κυρτός, πρὸς τὰ ἄνω καμπυλωμένος, λυγισμένος. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 27.

Ὑ̓ποσιμόω, ῶ. Ὀλίγον κινῶ, λυγίζω, ἢ σιμὸν καὶ κυρτὸν κάμνω Ἀλκίφρ. »Μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφύν· ἐλύγισεν ὀλίγον τὴν μέσην της.

Ὑ̓ποσιωπάω, ω. μέλ, ήσω (σιωπάω). Ὑποκάτω εἰς τὴν σιωπὴν καλύπτω, περνῶ μὲ τὴν σιωπὴν, ἀποσιωπῶ τι, ὅθεν

Ὑ̓ποσιώπησις, εως, ἡ. Τὸ περνᾶν τι μὲ σιωπὴν· »ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνει· διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπήσει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τιν.

Ὑ̓ποσκάζω, Μ. άσω (σκάζω). Ὀλίγον τι σκάζω, ὑποχωλαίνω, ὀλίγον τι κουτσαίνω. Λουκιαν. εἰς Τίμ.

Ὑ̓ποσκαίρω (σκαίρω). Σκιρτῶ, πηδῶ εἰς τὸ ὕψος· »τῷ πόδε« Νικήτ. Χρον. 4, 3.

Ὑ̓ποσκαλεύω (σκαλεύω). Ὑποκάτω σκαλίζω, ἀνακατόνω. »Πῦρ ὑποσκαλεύειν«. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1013. σκαλίζειν τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀνάψῃ περισσότερον· ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, »Συνδαυλίζω« συστρέφω πρὸς ἀλλήλους καὶ συμμιγνύω τοὺς δαυλοὺς, διὰ νὰ ἀνάψωσιν.

Ὑ̓ποσκαλμίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὡς προσκεφάλαιον καὶ ὑποστηριγμα ὑποτιθέμενον ξύλον εἰς τὸν σκαλμὸν, τὸ ὁποῖον καὶ τὴν τρύπαν ἔχει, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ὁ σκαλμὸς, ἢ τοῦ σκαλμοῦ βάσις.

Ὑ̓πόσκαμβος, ὁ, ἡ (σκαμβός). Ὀλίγον σκαμβός, κυρτός. Σχόλ. Λυκόφρ. 96.

Ὑ̓ποσκάπτω, μέλ. ψω (σκάπτω). Ὑποκάτω, ὀλίγον σκάπτω, σκαλίζω, ἀνακατόνω τὸ περὶ τὴν ῥίζαν δενδρον τινὸς χῶμα· »ἅλμαδ' ὑποσκάπτοι τις«, Πίνδ. Νέμ. 5, 37. ὡς τό, ὑποκονίω. ὅθεν

Ὑ̓ποσκαφή, ῆς, ἡ. Τὸ ὑποσκάπτειν, καὶ ὁ ὑποκάτω ἐσκαμμένος τόπος, ἄντρον, ὑπόνομος. Διοσκορ. 5, 156. »Θαλάσσης ὑποσκαφήν«.

Ὑ̓ποσκαφιόκαρτος, ο, ἡ (κείρω). Σχεδὸν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου (σημσ. γ'.) κεκαρμένος, κουρευμένος. Ἀθήν. 2. σελ. 47.

Ὑ̓ποσκαφισμός, ὁ (σκαφίς, σημσ. 2.). Ἡ περικύκλωσις εἰς τὴν σκάφην, καὶ ἡ διὰ τούτου κάθαρσις τῶν γεννημάτων τῆς γῆς. Πλαύταρχ. ἔνθα ἄλλοι »Ὑποσκαριφισμός« κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἀναγινώσκουσιν.

Ὑ̓ποσκελίζω, Μ. ίσω (σκέλος, σκελίζω). Κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω, Λατ. supplantare, ὅ ἐστι, πεδικλόνων τινὰ ῥίπτω αὐτὸν κάτω· συμποδίζων ἀνατρέπω τινά. Λουκιαν. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ, πλανῶ, ξεπλανῶ, Λιβάν. παιγν. Ἰουλ. »Τὴν ὁρμὴν ὑποσκελίζειν«, ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζειν, ἀναχαιτίζειν, κωλύειν. ὅθεν

Ὑ̓ποσκέλισμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους ὑποκάτω προξενούμενον πέσιμον, πεδίκλωμα. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη.

Ὑ̓ποσκελισμός, ὁ (ὑποσκελίζω). Τὸ ῥίπτειν κάτω διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους.

Ὑ̓ποσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Συμπεραίνω, ἀπαιτέχω. suspicari. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποσκευή, ἡ (σκευή). Τὸ κάτω μέρος τῆς σκευῆς, οἰκοδομῆς. Λατ. substructio. Γλῶσσ. Στεφάν.

Ὑ̓ποσκήνιον, τό (σκηνή). Εἰς τὸ θέατρον τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξώτατον μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας ἐκτεινόμενον, ὅθεν συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. »τὰ ὑποσκήνια«, Groddeck εἰς τὰ τοῦ Οὐόλφ, Ἀνάλ. 3, σελ. 133, Πολυδ. 4, 123.

Ὑ̓ποσκιάζω (σκιάζω). Κατ' ὀλίγον σκιάζω, κάμνω σκιαρὸν, σκοτεινόν. Ὁ Εὐστάθ. »Ὑποσκιάζειν, λέγεται τὸ ἔσχατον τῆς ἡμέρας μέρος, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ὑπονυκτερεύειν· παρ' Ἀθην. 4. »Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης· ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Ὑ̓ποσκίασις, εως, ἡ. Τὸ σκιάζειν ὀλίγον, κάμνειν σκοτεινόν, ὀλίγον σκίασμα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Ὑ̓ποσκιάω, ῶ. Ἰσκιον κάμνω ὑποκάτω, Ἀπολλ. 1, 451. = ὑποσκιάζω, ποιητ.

Ὑ̓ποσκιόεις, όεσσα, όεν. Ψευδής ἀνάγν. παρὰ Νικ. Ὀνειρ. 96.

Ὑ̓πόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ ὑποκάτω ἰσκιάζων, ἢ ὑποκάτω ἰσκιασμένος, σκιαρός, κατάσκιος. Αἰσχύλ. Ἱκ. 656. »Στομάτων ἐξ ὑποσκίωνα· ὑπὸ κλάδων ἐλαίας καὶ στομάτων κεκαλυμμένων.

*Ὑ̓ποσκιρτάω (σκιρτάω). Σκιρτῶ κάτωθεν, πηδῶ.

Ὑ̓πόσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὀλίγον τι σκληρός, στερρός.

Ὑ̓ποσκόλιος, ὁ, ἡ (σκολιός). Ὀλίγον τι σκολιός, στραβός, πλάγιος.

Ὑ̓ποσκοτεινος, ὁ, ἡ (σκοτεινός). Ὀλίγον τι σκοτεινός.

Ὑ̓ποσμαραγέω (σμαραγέω). Ὑποκάτωθεν, ἢ προσέτι σμαραγῶ, ἠχῶ, ἀντηχῶ. Κόϊντ. Σμυρν. 12, 97.

*Ὑ̓ποσμήχω (σμήχω). Ὀλίγον τι τρίβω, ἀποτρίβω.

Ὑ̓ποσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή). Ὁ ὀσμὴν ἔχων. Ἀριστοτέλ. περὶ ψυχ. 2, 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑποσμος, ὀσφραινόμενος, ὀσμούμενος· καὶ Μεταφορ. ὁ ἔχων καλὴν μύτην, καλὴν ὄσφρησιν· ὁ ὑποπτεύων τι καὶ ὑποπτεύων. Φώτ.

Ὑ̓ποσμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Διὰ μακροῦ καὶ ἠσύχου πυρὸς κατακαίω, διαφθείρω, κατὰ μικρὸν καὶ ἠρέμα σμύχω, ὑποκαίω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑποσμύχει, θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· καὶ πάλιν· »Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα, ἢ διερεθίζουσα· καὶ ἐπὶ κρυφίως ὑποκαιόντος ἔρωτος.

*Ὑ̓ποσοβέω (σοβέω). Ὀλίγον τι σοβῶ, ψοβῶ, ἐμβάλλω ψόβον εἴς τινα.

Ὑ̓ποσόλοικος, ὁ, ἡ (σόλοικος). Ὀλίγον τι σόλοικος, ὁ ἐσφαλμένως ὀλίγον τι ὁμιλῶν, προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· καθόλου δέ, ὀλίγον τι ἄτοπος, ἄλογος.

Ὑ̓πόσομφος, ὁ, ἡ (σομφός). Ὀλίγον σομφός, σπογγώδης, ἀραιός.

Ὑ̓πόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὀλίγον τι σοφός, πλησιάζων εἰς τὴν σοφίαν, ὀλίγον ἐπιτήδειος. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. σελ. 331.

Ὑ̓ποσπαδιαῖος, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ γεννητικοῦ μορίου πρὸς τὰ κάτω· παρὰ Θεοφίλ. Πρωτοσπαθ. 5, 23. μισοκομμένοι, ἡμισοπεριτετμημένοι· Ὁ Γαλληνὸς ἔχει· »Ὑποσπαδιός πάθος ἐστὶν, ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἐφείλκυσται· ὁ δὲ Αἰγινήτ. 6, 54. Περὶ ὑποσπαδιῶν. »Πολλοῖς ἐκ γενετῆς ἡ βάλανος οὐ τέτρηται, ἀλλ' ὑπὸ τῷ κυνὶ καλουμένῳ κατὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῆς βαλάνου τὸ τρῆμά ἐστιν· ἐντεῦθεν οὔτε οὐρεῖν εἰς τοὔμπροσθεν δύνανται, ἂν μὴ πάνυ τὸ μόριον ἀνακλάσασιν ὡς πρὸς τὸ ἧτρον· οὔτε τεκνοποιεῖν, τοῦ σπέρματος αὐτοῖς εἰς τὴν μήτραν ἐπ' εὐθείας ἐξακοντίζεσθαι μὴ δυναμένου«.

Ὑ̓ποσπαθισμός, ὁ (σπαθίζω). Λέγεται οὕτω χειρουργική τις ἐργασία κατὰ τὸ κρανίον, ὅταν τὸ δέρμα κόπτεται, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰσβάλλωσιν τὸ πλατύτερον ἐργαλεῖον σπάθη ἢ ὑποσπαθιστὴρ καλούμενον, καὶ διὰ τούτου ἀποχωρίζωσι τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ κρανίου. Παῦλ. Αἰγιν. 6, 6.

Ὑ̓ποσπαθιστήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ τοῦ ὑποσπαθισμοῦ ἐργασία.

Ὑ̓ποσπαίρω (σπαίρω). Ὀλίγον τι σπαίρω, κινοῦμαι, πάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τελευταίων σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ δέ, σιγανά κτυπῶ. Σουΐδ.

Ὑ̓ποσπανίζω, Μ. ίσω (σπανίζω). Ὀλίγην σπάνιν ἔχω, πάσχω ὀλίγην ἔλλειψιν, ἄρχομαι νὰ πάσχω ἔλλειψιν, μετά γεν, κατὰ τὴν ὁποίαν

σημασίαν ἐξαιρ. εἶναι εὐχρηστος ὁ παθ. παρακείμ. ὑποσπάνισμα, Blomf. Αἰσχύλ. Πέρ. 495. »Βορᾶς ὑποσπανισμένους«. Σοφοκλ. Αἴ. 740. »Τί δ' ἐστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένοις· ἀντὶ τοῦ, ὑπολείπεται, ἢ, ἐλλείπεται.

Τ'ποσπάω, ῶ (σπάω). Ὑποκάτωθεν ἀποσπῶ, ὑφέλκω, καθέλκω, ἐξαιρῶ, Μέτ. ὑποκάτω ἐμαυτοῦ σύρω, ἀφαιρῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 8. »Ἡρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται· ἕως ἂν ἕλξῃ, σύρῃ, τραβίξῃ ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Τ'ποσπειρίδιον, τό. Ἡ βάσις τῆς σπείρας. Ἥρων πνευμ. σελ. 164.

Τ'πόσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Ὁ ὡς σπεῖρα πεπλεγμένος. Πολυδ. 2, 31.

Τ'ποσπείρω (σπείρω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως σπείρω, διασπείρω, μετασπείρω.

Τ'ποσπληνίζομαι, Παθητ. (σπληνίζομαι). Ἐμπλαστρον ἐπιτίθημι ἐπὶ τῆς πληνῆς μου. Ἡσύχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1083.

Τ'πόσπληνος, ὁ, ἡ (σπλήν). Ὁ πάσχων κατὰ τὴν σπλῆνα· ὁ ἔχων σπλῆνα, σπληνιάρης. Ἱπποκράτ.

Τ'ποσπογγίζω (σπογγίζω). Ὀλίγον τι μὲ τὸν σπόγγον σπογγίζω· »ἅλμῃ«. Γεωπον. μετὰ ἅλμης διὰ τοῦ σφογγαρίου σφογγίζω.

Τ'ποσποδίζω (σποδίζω). Ὡς σποδός, ἤτοι ὡς στάκτη εἶμαι, ἢ γίνομαι. Διοσκορίδ. 5, 92.

Τ'πόσπονδος, ὁ, ἡ (σπένδω, σπονδή). Ὁ ὑπὸ ἀνακωχὴν ὤν, ὁ γινόμενος μὲ ἀνακωχὴν, μὲ συνθήκην, συμφωνίαν, ὑπ' αὐτῆς ἠσφαλισμένος, Ἡροδ. 5, 72, 6, 103. ὁ κάμνων τι διὰ μέσου ἀνακωχῆς, συνθήκης, συμφωνίας τινός, ἢ αὐτῶν ὑποχρεωμένος· ὅθεν, »τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖν, ἢ αἰτεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι, κομίζεσθαι«, ζητῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν μετά τινα μάχην ἀνακωχὴν, διὰ νὰ θάψω τοὺς ἀποθανόντας· ὁ ζητῶν δὲ τοῦτο ἐφανέρωνεν ἑαυτὸν νικημένον, καὶ ἐπαραχωροῦσεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ πεδίον τῆς μάχης· »τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι«, συγκατανεύω νὰ κάμω ἀνακωχὴν, διὰ νὰ ἐνταφιασθῶσιν οἱ πεσόντες εἰς τὴν μάχην· »ὑποσπόνδους ἀφιέναι τοὺς αἰχμαλώτους«, συμφωνῶ ἀνακωχὴν, καὶ ἀφίνω τοὺς αἰχμαλώτους ἐλευθέρους. Πλούταρχ. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. 1, 63. ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὴν φράσιν λέγει· »Ἐπειδάν τι μέρος ἡττηθῇ τῶν μαχομένων, μὴ δυνάμενον τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λαβεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σπονδάς, ἕως οὗ λαβὸν θάψῃ καὶ τότε πάλιν μάχονται«· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπόσπονδος, σπονδὰς αἰτήσας«· ὁ Φώτ. »Ὑπόσπονδος, ὑπὸ φιλίαν ὑποτεταγμένος«.

Τ'ποσπουδάζω (σπουδάζω). Ὀλίγον τί σπουδάζω, ἔχω κλίσιν πρό τινα, καὶ κρατῶ μετά τινος. »Ὑποσπουδάζειν τινά«. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 10, 2, 5. ὡς καὶ Δίων Κάσ. 39, 25. ἴσως ἀντὶ τοῦ, ὑπερσπουδάζω.

Τ'ποστάζω, μέλ. ξω (στάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον, ἡσύχως στάζω. 2) ἀμεταβ. λείβομαι, ῥέω, στάζω, σταλάζω ὀλίγον.

Τ'ποστάθμη, ἡ (στάθμη). Πᾶν ὅ,τι κατακάθεται εἰς τὸν πάτον ὑγροῦ τινος, ὅ ἐστιν, ἢ χωριζομένη τῶν ὑγρῶν καὶ εἰς τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων συνιζάνουσα ὕλη, κατακάθισμα ἢ κατακάθημα· οἷον τρυγία, λούνη, λάσπη. κ. τ. τ. Πλάτ. Φαίδων σελ. 109. C. Wessel. Διόδ. 1, σελ. 211. — 2) Ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον, ὑπόβαθρον. Διόδ. γ', 44. Σχολ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 5. — 3) ὄρρος τοῦ γάλακτος, τσίρος.

* Τ'ποσταθμίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγμ.

* Τ'πόσταξις, εως, ἡ (ὑποστάζω). Τὸ ἡσύχως, ἠρέμα στάζειν, τὸ εἰς σταγόνας, σταλαγματίας πίπτειν,

Τ'πόστασις, εως, ἡ (ὑφίστημι). Τὸ ὑποκάτω στήνειν, τάσσειν, βάλλειν· ἐπὶ πράξεως ὄχι τόσον εὐχρηστον. 2) εὐχρηστότερον δὲ ἐπὶ πράγματος, ὅθεν· πᾶν, ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὸ τάσσεται ἓν ἄλλο, ὑπόθεμα, ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον, Λατ. substructio· καὶ ἐντεῦθεν καὶ α) κατακάθισμα, τρυγία, λούνη, λάσπη, παχὺς, πηκτὸς ζωμὸς, πᾶσα εἰς τὸν πάτον καταχαθεζομένη ὕλη, ἐξαιρ. ὁ καταχαθεζόμενος ῥύπος, ἱστάμενον ὕδωρ, τέλμα, ἰλὺς, πηλός. »Ὑπόστατις τῆς κοιλίας« καὶ »Ὑποστήματα τῆς κύστεως« ὑποχωρήματα, κόπροι, οὖρον. β) τροπικ. πᾶν ὅ,τι κεῖται ὡς θεμέλιον εἴς τι πρᾶγμα, ἐξαιρ. εἴς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, ποίημα, ὕλη, ἀντικείμενον, περὶ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις, ὑπόθεσις, περιοχή· Πολύβ. Διόδ. Σικελ. καθόλου δὲ, ἀρχὴ· ὅθεν γ) ἐντότης, τὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδιοσυστάτως ὑφιστάμενον, ἢ τὸ ὑφεστὸς καὶ οὐσιῶδες, τὸ ὑπάρχον πρᾶγμα, οὐσία· ὡς τὸ, ὑπαρξις, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἀπάτη. »Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν«. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἐκ τῶν φαινομένων εἰς τὸν ἀέρα, τὰ μὲν εἶναι κατά τινα ὀπτικὴν ἀπάτην, τὰ δὲ ὑπάρχουσι τῷ ὄντι· ὅθεν »Τὰ καθ' ὑπόστασιν« τὰ ὑπάρχοντα πράγματα, τὰ ὄντα· τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι τῷ ὄντι. Παρὰ Φιλοτόφ. τὸ, οὐσία καὶ ὑπόστασις, ταύτην ἔχει τὴν διαφοράν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον, οἷον ὡς ἔχει τὸ ζῶον πρὸς τὸν θεῖον ἄνθρωπον· ἡ μὲν οὐσία δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει· ἡ δ' ὑπόστασις τὸ ἄτομον (ἢ τὸ πρόσωπον) καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, κτῆσις, περιουσία, ὑπάρχοντα, κτήματα ἀκίνητα Δευτερον· 11, 6. Ἀρτεμίδ. 4. 18. — 3) ἡ ἰδιότης, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ θέτειν ἑαυτὸν ὑποκάτω εἴς τι, σταθερότης, εὐψυχία, γενναιοψυχία, τόλμη, θάρρος· »ὑπόστασις τῆς ψυχῆς«. Διόδ. Σικ. β) τὸ ἐπιχειρεῖν αὐτὸ, σκοπὸς, ἐπιχείρησις, ἀξίωμα, γνώμη.

Τ'ποστάτης, ου, ὁ (ὑφίστημι). Ὁ ὑποκάτω τινὸς ἱστάμενος καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν, ὑποστύλωμα, ἔρεισμα, ἐξαιρ ὑποκάτω εἰς τὸν κρατῆρα, παρβλ. ὑποκρητηρίδιον. 2) δίφρανος ἢ δίκαλος στύλος, φούρκα. Πλούταρχ. Παρὰ Διον. Ἁλῶπ. ἔτι καὶ θηλυκ. »Ὑποστάτις, ιδος, ἡ« ἀντὶ τοῦ, κτίστης, ποιητὴς, γεννήτωρ. ὅθεν

Τ'ποστατικός, ή, όν. Ὁ ἑαυτὸν ὑποκάτω θέτων, ὁ πρᾶγμά τι ὑποδεχόμενος, ἀναδεχόμενος· μετὰ γεν. »Δεινῶν ὑποστατικός« ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰ δεινά· ὁ δεινὰ ὑπομένων, ὑποφέρων· καθόλου δὲ, καρτερικὸς, ὑπομονητικός· 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὑπόστασιν, οὐσίαν, ὕπαρξιν. Ἀθήν. 6. σελ. 258. »Ὡς δήτις ὑποστατικὸς νωταγωγῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυβ. »Ὑποστατικῶς«, σταθερῶς, εὐψύχως, θαρραλέως, καρτερικῶς, ἀνδρείως, τολμηρῶς. 3) ὁ εἰς ὑποστάτην ἀνήκων. 4) Εἰς τὴν συνήθειαν »τὸ ὑποστατικόν«, κτῆμα ἀκίνητον, οἷον ἀγρὸς, ἄμπελος, ἐλαιὼν ὡς (τὸ παρὰ Τούρκ. Μούλκ, Μούλκιον.)

* Τ'ποστάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποστάτης, σημσ. 2. ποιήτρια, πλάστρια. Ἐκκλ Συγγρ.

Τ'πόστατος, ὁ, ἡ. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑφίστημι, ὑφίσταμαι. Ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, βαλμένος, στημένος ὑποκάτω· »τὸ ὑπόστατον« τὸ ὑπόθεμα, βάσις, ὑποπόδιον, ὡς τὸ, ὑποστάτης. 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτὸς, ὑποφερτός. Εὐριπ. Ἀντιγ. 8

* Τ'ποστάτρια, ἡ (ὑφίστημι). Κατωτέρα τις ὑπηρέτρια τοῦ ναοῦ. Ἐπιγρ. Walpoole.

Τ'ποσταχύομαι, Μέσ. (στάχυς). Κατ' ὀλίγον αὐξάνω, πληθύνομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀσταχύων· μεταφορ. δὲ, ἐπὶ ποίμνης· »ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος«, Ὀδ. Τ, 212. ἔνθα ἄλλοι »ὑποσταχυώτο«, ὡς ἐκ τοῦ, ὑποσταχυόομαι, ἀναγινώσκουσι· ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο· ἢ καθ' Ἡσύχ, »ὑπαύξοιτο ἀπὸ τοῦ στάχυος«. Ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. ἔχει· »ὑποσταχοίοιτο, τῶν ἅπαξ εἰρημένων· ὁ μὲν Ἀππίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογεννῶτο. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων, μεταφορικῶς· ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ στάχυες οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοός, πολλοὶ γίνονται«. Οἱ μεταγενστρ. ἔχουν καὶ τὸ ἐνεργ. ὑποσταχύω· Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 1, 972. τινὲς ἀνέγνωσαν· »Κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον ἴονλοι· ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. »Ὑπηὔξανον, ἠθροῦνο«.

Τ'ποστέγασμα, τό (στέγασμα). Σκέπασμα εἰς ὑπόστρωμα. Πολυδ.

Τ'πόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης ὤν, ὁ ὑπ' οἶκον, εἰς οἶκον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 34. ἔκδ. Νεοφ. Δουκα. καθόλου δὲ, σκεπασμένος.

Τ'ποστέγω, μέλ. ξω (στέγω). Ὑποκάτω καλύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω. Ξενοφ.

Τ'ποστέλλω, Μ. ελῶ· αόρ. ὑπέστειλα (στέλλω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω στέλλω, ἕλκω, σύρω, συστέλλω, καταστέλλω, μαζόνω, συμμαζόνω· ἐξαιρέτως »Ἱστία ὑποστέλλω« συστέλλω, μαζόνω τὰ πανία τοῦ πλοίου, καὶ ἀπὸ μέσ. »ὑποστέλλεσθαι τὰ ἱστία«, ὡς τό, ὑφίεσθαι, Schaef. Γρηγ. σελ. 347. καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαιρῶ, ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω, ἀφαιρῶ. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 5, σελ. 204. »Ἓν μὲν ἡγούμενον (ἔμβολον) τὸ δ' ὑποστέλλονται« παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημ. »Ὑπέστειλε τοῖς ὀχυροτάτοις« ἐξυπακ. τοῦ, ἑαυτόν. Παθ. ὀλιγοστεύομαι, περιορίζομαι, γίνομαι μικρότερος, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. Μέσ. ὑποστέλλομαι, συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, σύρομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, συνήθ. μεταφορ. εἶμαι, ἢ γίνομαι δειλὸς καὶ μικρόψυχος, ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶος γίνομαι, καταπραΰνομαι. »Ὑπεστέλλοιτο καὶ ἐμετρίαζον«, Δίων Κάτ. — Μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, δειλιῶ. Δείναρχ. »Οὔτε τὴν δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης«. »Μηδὲν ὑποστειλάμενος« Ἰσοκράτ. χωρὶς νὰ συσταλθῇ, χωρὶς συστολὴν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ· ἐλευθέρως καὶ χωρὶς δειλίαν. — Ἀπὸ φοβου σιωπῶ ἢ ὑποκρύπτω, ὑποσιωπῶ· Αἰσχίν. Ῥήτ. ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. 6, 209. κυρίως δὲ, στέλλω ἐμαυτὸν ὑπό τινα, νόμον, κ. τ. τ. ὅ ἐστιν, ὑποβάλλομαι· οὕτω καὶ τό, »Ὑποστέλλομαί σοι« μετὰ γενικ. Παρὰ Δίωνι Κασ. ἀντὶ τοῦ, καταθλίβω, καθυποβάλλω, συσφίγγω. Κυρίως »Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστειλαντες« ἢ κατὰ τὸ Χερόγραφον »Ὑποστειλάμενοι« χωρὶς νὰ μάσωμεν κἀνὲν πανίον. Πολυδ. 1, 107. Εἰς ἓν ψήφισμα κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος· εὑρέθη πεντάκις καὶ ὄνομα ἐντεῦθεν »Ὑπόστολος« εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, εἰρηναρχης.

Τ'ποστενάζω, μέλ. ξω (στενάζω). Ὀλίγον τι ἀναστενάζω, κρυφοαναστενάζω· = ὑποστένω,

* Τ'ποστεναχίζω, μέλ. ίσω (στεναχίζω) ἀμφίβ. παρασχηματισμός τοῦ, ὑποστεναχίζω. Ὑποκάτωθεν στένω, ἀναστενάζω· Ἰλ. Β, 781.

Τ'πόστενος, ὁ, ἡ (στενός). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ στενός.

Τ'ποστένω (στένω). Ἠρέμα στένω, ἡσύχως, ἐλαφρὰ στενάζω, πρός τι ἢ ἐπί τι στενάζω.

Τ'ποστερέω, μέλ. ήσω (στερέω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως στερῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· »τινά τινος«. καὶ, »τινά τιν«.

* Τ'ποστερίσκω, (στερίσκω) = τῷ προηγμ.

Τ'ποστερνίζω, Μ. ίσω (στέρνον). Ὑποκάτω τοῦ στέρνου, ἤτοι τοῦ στήθους θέτω. Μέσ. »Ὑποστερνίζομαι« ὑποκάτω τοῦ στήθους μου δέχομαι, βάλλω· Πλούταρχ περὶ τοῦ Ποντίου. »Ὡς οὖν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς

πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ· ἔβαλον ὑποκάτω τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Ὕποστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ στέρνου, στήθους ὤν. »Ὑπόστερνον, τὸ = ὑπογάστριον. Ἡσύχ.

Ὕποστήλωμα, τό. (στηλόω) Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποτεθειμένη στήλη.

Ὕποστημα, τό. (ὑφίστημι). Κατακάθισμα, παχεῖα, πηκτὴ ὕλη, οὐσία, ὡς τό, ὑποστάθμη, καὶ, ὑπόστασις. 2) εὐψυχία, θάρρος. 3) = παρεμβολή, πλῆθος, στρατόπεδον, φρουρά· Λατ. statio. κατάλυμα τῶν στρατιωτῶν παρὰ τοῖς Ο'.

Ὕποστήριγμα, τό. Τὸ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενον στήριγμα, ὑποστύλωμα. ἐκ τοῦ

Ὕποστηρίζω, μέλ. ξω (στηρίζω). Στήριγμα βάλλω ὑποκάτω, βαστάζω, ἐνδυναμόνω ὑποκάτωθεν· Λουκιαν. περὶ τοῦ συγγρ. ἱστορ. 3.

Ὕποστιγμή, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. τὸ καὶ, κόμμα, ἄλλως λεγόμενον· ἡ ἐπειδὴ σημαίνει ὑποδιαίρεσίν τινα τῆς περιόδου, Λατ. subdistinctio· ἡ διότι ἡ στιγμὴ, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐπεῖχε τὸν τόπον τοῦ κόμματος, ἐτίθετο κάτω παρὰ πόδας τοῦ τελευταίου γράμματος· καὶ ἐκ τούτου ὠνομάζετο τὸ κῶλον, μέση στιγμὴ», media distinctio, καὶ ἡ πλήρης στιγμὴ εἰς τὸ τέλος ὅλης τῆς περιόδου »τελεία στιγμὴ», distinctio, παρβλ. ὑποδιαστολή. ἐκ τοῦ

Ὕποστίζω, μέλ. ξω (στίζω). Ὀλίγον τι παρδαλίζω, κάμνω τι μὲ στίγματα παρδαλόν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. διακριτικόν τι σημεῖον βάλλω, ἐξαιρ. ὑποστιγμὴν σημειῶ, γράφω.

Ὕποστικτέον, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ, ὑποστίζω. Πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ γραφῇ ὑποστιγμή.

Ὕποστίλβω, μέλ. ψω (στίλβω). Ὀλίγον τι, ἢ ἀμυδρῶς στίλβω, λάμπω.

Ὕποστολή, ἡ (ὑποστέλλω). Τὸ ὑποστέλλειν, τὸ πρὸς τὰ κάτω ἕλκειν, σύρειν. 2) ἔνδοσις, ὕφεσις, κατάπτωσις, κατάπαυσις, καταπράϋνσις, ἠρεμία, ἡσυχία· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, σιωπή. 3) δειλία, φόβος, ἀθυμία, ἀγωνία.

Ὕποστολίζω, μέλ, ίσω (στολίζω). Ὡς τὸ, ὑποστέλλω, καταπαύω, καταπραΰνω. »Λαΐφος ὑποστολίζω». Πλούταρχ. Ἀρχίλοχ.

Ὕποστόμια, τά. Τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου εἰσβαλλόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ. 2) τὸ ὑποκάτω τοῦ στόματος τοῦ πίθου διάστημα, Γεωπον. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Ὕποστόμιος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὢν ὑποκάτω τοῦ στόματος, ἢ τοῦ στομίου.

Ὕποστοναχίζω (στοναχίζω), = ὑποστεναχίζω, διάφρ γραφὴ παρ' Ἡσιό. Θεογ. 843.

*Ὕποστορέννυμι, μέλ. ὑποστορέσω, καὶ ὑποστρώσω (στορέννυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω στρόνω, ὑποκάτω βάλλω, ἐξαπλόνω, σκεπάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς κλίνης· »δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσινα», ἐπρόσταξε τὰς δούλας νὰ στρώτωσιν ὑποκάτω, νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ στρώματα, Ὀδ. Τ, 130. καὶ μεταφορ. »λέκτρα ὑποστορέσαι τινία, ἑτοιμάζω δί ἕνα ἄνδρα τὴν κλίνην, τὸν χρησιμεύω εἰς γυναῖκα· »ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινίω, διὰ νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ μὴ λάβω ἄλλον ἄνδρα, Εὐριπ. Ἑλέν. 59. Ταυτοσήμαντοι εἶναι οἱ σχηματισμοὶ »ὑποστόρνυμι, καὶ ὑποστρώννυμι».

*Ὕποστρατεύομαι, μετ. ἀποθ (ὑποστρατεύω), »τινία· Ὑπό τινα στρατηγίαν δουλεύω, κάμνω τι. Ἀππιαν.

Ὕποστρατηγέω, ῶ. Εἶμαι ὑποστράτηγος· μετὰ δοτ. προσ. δουλεύω ὑποκάτω τινὸς ὡς ὑποστράτηγος. Ξενοφ. Ἀν. 5, 6, 36. »Χειρισόφῳ ὑποστρατήγει».

Ὕποστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὁ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ὤν, τοποτηρητὴς τοῦ στρατηγοῦ, δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγόν. Ξενοφ. Ἀν. 3, 1, 36. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Legatus, καὶ παρὰ Γάλ. Lieutenant-général, ἢ général en second. (δὲν πρέπει δὲ νὰ τονίζεται, ὑποστρατηγός.)

Ὕποστρεπτοφύλαξ, ακος, ὁ· = ὑποστράτηγος. Στράβ. 12, σελ. 851.

Ὕποστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Γυρίζω ἀνάποδα, ὀπίσω στρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ διοικῶ, κυβερνῶ εἰς τὰ ὀπίσω· »ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους», Ἰλ. Ε, 581. καὶ, »ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες», οἱ ἡνίοχοι ἔστρεφαν τοὺς ἵππους των πρὸς τοὺς ἐχθρούς, 505. 2) ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω ἐμαυτὸν ὀπίσω, ὑπάγω, ἔρχομαι ὀπίσω· »εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσιν», Ἰλ Μ, 71. »αὖτις ὑποστρέψας», Ὀδ Θ, 301. Ἡροδ. 4, 124. 128. 140. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 6, 38 »φύγαιε αὖτις ὑποστρ.» στραφεὶς ὀπίσω εἰς τὴν φυγὴν, Ἰλ. Δ, 446. μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον» εἴθε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ὀπίσω εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἰλ· Γ. 407. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. »οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι οἴω», Ὀδ. Σ, 23. Ἡρόδ. 4, 129. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 4, 18. »αὖτις ὑποστρεφθείς», Ἰλ. Λ, 567. Εἰς τὸ ἐνεργ. ἔτι, παραχωρῶ ὑποχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ τούτου ἀποφεύγω, Ξενοφ. Ἀνάβ 2, 1, 18. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 363.

Ὕποστρόγγυλος, ὁ, ἡ. (στρογγύλος) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Ὕποστροφή, ἡ (ὑποστρέφω). Τὸ ὑποστρέφειν, ἐρχομὸς, γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφὴ, ὑποτροπή. Ἱπποκράτ. ἔτι δὲ καὶ, τὸ χωρεῖν, εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ φυγή. Ἡροδ. 9, 22.

Ὕπόστροφος, ὁ, ἡ (ὑποστρέφω). Ἀφιγμένος, ἐπανελθών, ὅστις ἦλθεν, ἐγύρισεν ὀπίσω. ὅθεν.

Ὕποστροφώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποστροφῆς πρόξενος, ὁ ὑποστροφὴν, ἐπανέλευσιν προξενῶν. Ἱπποκράτ.

Ὕπόστρυφνος, η, ον (στρυφνός). Ὀλίγον τι στρυφνὸς, ξυνὸς, στυφός. Διοσκορ. 2) τροπικ. ὀλίγον τι σκυθρωπὸς, δύσκολος.

Ὕπότρωμα, τό (ὑποστρώννυμι). Τὸ ὑποκάτω στρωννύμενον, πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὑποκάτω, ἄρα, κοίτη, στρῶμα, ἄχυρον, κ. τ. τ. Ξενοφ, Ἱππαρχ.

Ὕποστρώμνιος, ὁ, ἡ (στρωμνή). Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν στρωμνὴν, εἰς τὴν κλίνην κείμενος. Φώτ.

Ὕποστρώννυμι, (στρώννυμι, ἀνώμ.) = ὑποστορέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Ὕπόστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ στῦλον ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ στύλου ἱστάμενος, ἐπαναπαυόμενος, ἐπιστηριζόμενος, Διόδωρ. Σικ. ἀλλ' ὁ Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων (σελ. 5.) ἔχει· »Τῶν ἐπὶ τοῖς ὑποστύλοις περιπατούντων». Οὐσιαστικῶς »Ὑπόστυλον, τόν· ἀντὶ τοῦ, στοά. ὅθεν

Ὕποστυλόω, ῶ. Ὑποκάτω στυλόνω, βάλλω στῦλον ὑποκάτω τινός. Μαθηματ. παλ. σελ. 22. ὅθεν

Ὕποστύλωμα, τό. Ὁ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενος στῦλος· τὸ ὑποκάτωθεν στυλωμένον, ὡς τό, ὑποστάτης· Μαθηματ. παλ. σελ. 108. ἔνθα τὰ χειρόγραφα »Ὑποστήλωμα» ἔχουσιν.

Ὕπόστυφος, ὁ, ἡ· (στυφός) = ὑπόστρυφνος. Περὶ τῆς λέξεως ἀμφιβάλλει ὁ Σχαίφερος Πλούταρχ. Ἀντων. 24.

Ὕποστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στύφω, στυφὸς εἶμαι, ἢ στυπτικὴν δύναμιν ἔχω, στυπτικὴν γεῦσιν ἔχω, ἢ δίδω· Διοσκορ. 2) = προστύφω.

*Ὕποσυγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι συγχύνω, συγχέω, συμμιγνύω, ὀλίγον τι ἀνακατόνω. 2) τροπικ. ὀλίγον τι ἐντροπιάζω, ἢ συγχίζω, ταράττω τινά. Τὸ πρῶτον παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. 16.

*Ὕποσυγχύνω (χύνω). Παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑποσυγχέω.

*Ὕποσύγχυτος, ὁ, ἡ, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ, ὑποσυγχέω. Ὀλίγον τι συγχυσμένος.

Ὕποσυγχύτως, Ἐπίρ. συγκεχυμένως. Φώτ.

*Ὕποσυλάω, ῶ (συλάω). Κρυφίως, ἀνεπαισθήτως, ἠρέμα συλῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω.

Ὕποσύμβολος, Ἀμφίβ. ἀνάγν. ἐκ Πλουτάρχ. τρόπον τινὰ συμβολικός, ἀλληγορικός.

Ὕποσύνθημα, τό (σύνθημα). Τὸ δεύτερον σύνθημα. Μαθημ. παλ. σελ 93.

Ὕποσυρίζω, Μ. ίσω (συρίζω) Αἰσχύλ. Πέρσ. 175. καὶ Ἱπποκράτ. καὶ

*Ὕποσυρίττω, μέλ. ξω (συρίττω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ἐπί τι συρίζω, ἠρέμα, ἡτύχως συρίζω, ψιθυρίζω.

Ὕποσύρω (σύρω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, κρυφίως ἕλκω, Σέξτ. Ἐμπειρ. 8, 241. κινῶ τὴν κοιλίαν μὲ καθάρσιον, Νίκανδ. Ἀλεξ. 367. »ὑποσύρεο νηδύνα».

Ὕποσυστολή, ἡ· = ὑποδιαστολή. σημσ. 2.

Ὕπόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὀλίγον τι συχνός. Ἱπποκράτ.

Ὕποσφάγιον, τό (σφαγή). Τὸ μέρος, ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον· Jujulum. αὐχήν, σφαγὴ τοῦ τραχήλου.

Ὕπόσφαγμα, τό (ὑποσφάττω). Τὸ ἀπό τινος ἐσφαγμένου ζώου αἷμα, καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων τινῶν εἰς ψαγητὸν κατεσκευασμένον· Ὁ Ἀθήν. 7. ἐξ Ἐρασιστράτου ἑρμηνεύει τοῦτο διατοῦ, »Ὑπότριμμα» λέγει δέ »Ὑπόσφαγμα δ' εἶναι κρέασιν ὀπτοῖς ἐκ τοῦ αἵματος τεταραγμένον μέλιτι, τυρῷ, ἀλί, κυμίνῳ, σιλφίῳ· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκ τοῦ Ὀφαρτικοῦ [Γλαύκου τοῦ Λοκροῦ· »Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ἐφθὸν καὶ σίλφιον, καὶ ἴψημα ἢ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φύλλα εὐώδη τετημένα». 2) Τὸ μέλαν τῆς σηπίας, τὸ ὁποῖον ἐκχέει ἀπ' αὐτῆς, ὅταν φεύγῃ τὸν κυνηγόν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Αἰλιαν. (ζῴ. ἱστορ. 1, 37.) »Ἀπόσφαγμα» λέγει. 3) Αἱμάλωψ. ἢ κατὰ Γαλην. »Ὑπόσφαγμα δὲ λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ πληγῆς ῥαγέντων τῶν ἐν τῷ πρώτῳ χιτῶνι ἀγγείων μεταξὺ τῆς κτηδόνος τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ ἐντὸς χιτῶνος αἷμα ὑπέλθῃ, καὶ παραχρῆμα μὲν ἐναιμον ἢ τὸ χρῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὕστερον δὲ πελιδνόνει. λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς αἱμάλωπος ἢ ὑφαίματος.

*Ὕποσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Ὑποκάτω σφάζω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ σφάζω, σχίζω. ὅθεν

Ὕποσφάξ, αγός, ἡ. Ὀπή, κοιλότης, σχίσμα. Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 744 ὡς τό, διασφάξ.

Ὕποσφάττω, (σφάττω) = ὑποσφάζω.

Ὕποσφίγγω (σφίγγω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι σφίγγω, θλίβω, συνδέω.

*Ὕποσφραγίζομαι, Μέσ. (σφραγίζω). Ὑποκάτω σφραγίζω. Φαλάριδ. Ἐπιστ.

Ὕποσφραγίς, ίδος, ἡ. Ἡ ὑποκάτω σφραγίς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Περίστροφος, ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος» ἔνθα ἐννοεῖ »περίστροφον» τὸν σφιγκτῆρα τοῦ κώλου· διότι καὶ ἡ συνήθεια αὐτὰν εὐφήμως καὶ μεταφορικῶς »σφραγίδα» λέγει.

Ὕποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ὀσφραίνομαι, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ὀσφραίνομαι. μυρίζομαι, αἰσθάνομαι· Σουίδ.

Ὕποσφυρίζομαι. Αὔλακας ἐλαύνω, ἐργόνω. Πολυδ. 7. 145. ἔνθα ἄλλοι Ὑποσφυρέω, ἀναγινώσκουσι. Λατ. imporcare.

Ὕποσχάζω, Μ. άσω (σχάζω). Ὑποκάτω πεδιλόνω, ὡς τό, ὑποσκελίζω.

Ὕποσχέθω, = ὑπέχω, ἀμφ. ἴδε, σχέθω.

Ὕπόσχετο, ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχου. Ἀόριστ. β'. μέσ. προστακτ. ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχε-

σιν δὸς, ἐπαγγέλλου· ἐκ τοῦ, ὑπισχνέομαι· Ἰλ. Α, 514.

* Ὑποσχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι, Ἰλιάδ.

Ὑποσχεσίη, ἡ· Ἐπικ. ἀντὶ, ὑπόσχεσις. Ἰλ. Ν, 369.

Ὑποσχέσιον, τό· = ὑπόσχεσις. Ἀνάλεκτ. 2. σελ. 102. ποιητ.

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ (ὑπισχνέομαι). Ἐπαγγελία, λόγος μεθ' ὑποχρεώσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν ἔργου τινός. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ἡ ὑπό τινος σχέσις, εἴτουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχή, τοῦτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ᾗ ἐνέχεται ὁ ὑποσχεθείς«. Ἰλ. Β, 285. 349. Ὀδ. Κ, 483. »ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶσαι«, Ἡροδ. 5, 35. »ὑπόσχεσιν ἀπολαβεῖν, λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως«, Ξενοφ. Συμπόσ. 3, 3. ὅθεν

Ὑποσχετικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς ὑπόσχεσιν ἀνήκων, ἢ εἰς ταύτην κλίσιν ἔχων. Σουΐδ.

Ὑποσχηματίζομαι, Μέσ. (σχηματίζω). Προσποιοῦμαι, πλάττομαι· ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν, σχηματίζομαι· οὕτως ἀναγιγνώσκουσί τινες εἰς τὸν τοῦ Πλάτωνος Φαῖδρ. 78.

Ὑποσχίζω, μέλ. ίσω (σχίζω). Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτω σχίζω, κόπτω. ὅθεν

Ὑπόσχισμα, τό. Τὸ ὑποκάτω ἢ ὀλίγον ἐσχισμένον, τὸ ἐντός τινος σχίσμα 2) εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος. Πολυδ. 7, 91.

* Ὑποσχόμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι· Ὅμ.

* Ὑποσχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπέχω.

Ὑποσώζω (σώζω). Ἀρκετὰ, ἢ τρόπον τινὰ σώζω, διαφυλάττω. Στράβ. 2.

Ὑποσωματόω, ῶ (σωματόω). Κατ' ὀλίγον κάμνω νέον ἰσῶμα· παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 746. = »σῶμα νεοποιεῖν« αὐτόθι.

Ὑποσωρεύω (σωρεύω). Ὑποκάτω σωρεύω, ἴδε ἀποσωρεύω.

Ὑποσωφρονιστής, οῦ, ὁ (σωφρονιστής, σημσ. 2). Δεύτερος σωφρονιστὴς, κατώτερος ἐπιστάτης εἰς τὰ γυμνάσια.

Ὑποταγή, ἡ (ὑποτάσσω). Ὑπακοὴ, ὑπόταξις, τὸ ὑποτάσσεσθαι. Ν. Δ. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ ὑποκατακτικὴ ἐγκλισις.

Ὑποταγής, ές, ὁ, ἡ (ὑποτάσσω). Ὑποτεταγμένος. Ὑμνῳδ.

Ὑποταίνιος, ὁ, ἡ (ταινία). Παρὰ Φίλ. »Χώρα ὑποταίνιος« ταινίας ἔχουσα, ἢ ὀλίγας γλώσσας γῆς, ἢ ξέρας ἔχουσα.

Ὑποτακτικός, ἡ, ὸν (ὑποτάσσω). Ὑποταγής, ὅστις ὑποτάσσεται εἴς τινα, ἢ εἶναι ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπὸ τίξιν καὶ ὑπακοὴν ὤν. 2) παρὰ Γραμματικ. »Ῥῆμα ὑποτακτικόν· τὸ ὑποτασσόμενον εἴς τινας αἰτιολογικοὺς, ἢ διστακτικοὺς, καὶ ἀποτελεστικοὺς συνδέσμους. »ἡ ὑποτακτικὴ«, ὅπου νοεῖται, ἔγκλισις· Λατ. subjunctivus modus· »τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον«, τὸ ἀναφορικόν.

* Ὑποταμνόν, τό. Βοτάνη τις, κομμένη ὑποκάτω, καὶ χρησιμεύουσα εἰς μαγικοὺς σκοπούς· Ὅμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 228. ἐκ τοῦ

Ὑποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποτέμνω. Ἡροδ.

Ὑποτανύω, (τανύω) = ὑποτείνω. ποιητ.

Ὑπόταξις, εως, ἡ (ὑποτάσσω). Τὸ ὑποτάσσειν, ἢ ὑποτάσσεσθαι, ὑποταγή. Διον. Ἁλικ.

Ὑποταράσσω, -ράττω, Ἀττ. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ταράττω, θολόνω, συγχύζω, ἡνοχλῶ, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, τρομάζω· κατὰ συναίρ. ὑποθράσσω, παρβλ. ὑποθολόω.

Ὑποταρβέω, ῶ. Μ. ήσω (ταρβέω). Ὀλίγον τι ταρβῶ, φοβοῦμαι, πτοοῦμαι· ὅθεν μεταβ. φοβῶ, φεβίζω, τρομάζω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ρ, 533. »Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν«.

Ὑποταρτάριος, ὁ, ἡ (Τάρταρος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν Τάρταρον ὤν, ἢ κατοικῶν· ὑποχθόνιος. Ἰλ. Ξ, 279. Ἡσιοδ. Θεογ. 581.

Ὑπότασις, εως, ἡ (ὑποτείνω). Τὸ ὑποτείνειν, ἢ ὑποτείνεσθαι, ἔκτασις, ἐξάπλωσις ὑποκάτω. Εὐριπ. Βάκχ. »Πεδίων ὑποτάσεις« ἀντὶ τοῦ, πεδία ὑποτεταμένα, κάμποι ἐξαπλωμένοι.

Ὑποτάσσω, καὶ, ὑποτάττω, Ἀττ. Μέλ. ξω (τάσσω). Ὑποκάτω τάσσω, θέτω, βάλλω ὑποκάτω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω τινὰ, ὑποδουλόνω, βιάζω, ἀναγκάζω τινά. Μέσ. ὑποτάσσομαι. ὑπακούω εἰς τὰς προσταγὰς καὶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, ὑπήκοον ποιῶ ἐμαυτὸν εἴς τινα. Πολύβ. 2) μὲ ὑποτακτικὴν συντασσόμενον ῥῆμα, Γραμματ.

Ὑποταύριον, τό (ταῦρος, σημσ. 3.). Ὁ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ πρωκτοῦ τόπος, ἄλλως »τράμη, καὶ, τράμιξα, λεγόμενος.

Ὑποταφρεύω (ταφρεύω). Ὑποκάτω ταφρεύω, σκάπτω, ὑπόνομον ἢ τάφρον κάμνω. Ἀππιαν. 1. »Ὑποταφρεύειν τὰ χώματα«.

Ὑποτείνω, Μ. ενῶ (τείνω). Ὑποκάτω τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. β) κρατῶ τι τεντωμένον, διευθύνω πρός τι, ὅθεν δεικνύω, ὑπόσχομαι, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 7, 158. Θουκυδ. 8, 48. καὶ »τινί τινα«, οἷον, »μισθούς τινι«, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 657. κ. τ. τ. γ) προτείνω, προβάλλω ζήτημα· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 449. Α. »ὥς περ τὰ ἔμπροσθέν σοι ὑπετείνετο χαιρεφῶντι«, Πλάτ. Θεαίτ. 92. δ) ἐντείνω, ἐπιτείνω, διεγείρω, σηκόω, ἐξωτερικήν τινα, ἢ ἐσωτερικὴν κατάστασιν προξενῶ· »ὀδύνας«, προξενῶ, διεγείρω δριμεῖς πόνους, Σοφοκλ. Αἰ. 262. »ἐλπίδας«, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 989. καὶ χωρὶς δὲ αἰτιατ. »ὑπετείνειν τινὶ«, Θουκυδ. 8, 48, κ. τ. τ. — Καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας καὶ εἰς τὸ μέσ. — 2) ἀμετάβ. ὑποκάτωθεν, ἢ ἔμπροσθεν ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι, εἶμαι τεντωμένος. »Αἱ ὑπὸ τὰς γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραί« αἱ ὑπὸ τῶν γωνιῶν ἐκτεινόμεναι πλευραί· καὶ »Ὑποτείνουσα« ἡ μεταξὺ καὶ ὑποκάτω δύο πλευρῶν ἢ γωνιῶν ἐκτεινομένη, ὡς ἡ χορδὴ εἰς τὸ τόξον, γραμμή.

Ὑποτειχίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Ὑποκάτω τειχίζω, τεῖχος, ἢ φρούριον κάμνω, κτίζω ὑποκάτω· ὅθεν

Ὑποτειχισις, εως, ἡ = ὑποτειχισμός.

Ὑποτειχισμός, ὁ. Τὸ ὑποτειχίζειν, τεῖχος κτίζειν ὑποκάτω· καὶ

Ὑποτείχισμα, τό. Τὸ ὑποκάτω γεγενημένον, κτισμένον τείχισμα, φρούριον. Θουκυδίδ.

Ὑποτεκμαίρομαι, Μέσ. ἀποθ. (τεκμαίρω). Ἀμυδρῶς πως τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω. Πολυδ.

Ὑποτελέω, ῶ, Μλ. έσω. Εἶμαι ὑποτελὴς, πληρόνω, ἐξαιρ. φέρον, δασμὸν, δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· μετὰ, καὶ χωρὶς τὸ, φόρον, Ἡρδτ. 1, 171. ὡσαύτως, »ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ«, πληρόνω εἰς τὸν βασιλέα πρόστιμον, Ἡρδτ. 4, 201.

Ὑποτελὴς, ές, ὁ, ἡ (τέλος, σημσ. 4). Ὁ ὑπὸ τέλος ὤν, ἀναγκασμένος νὰ πληρόνῃ δόσιμον, μετὰ γεν. »Φόρου ὑποτελής« ὅστις πληρόνει φόρον εἴς τινα, »Ὑποτελὴς μισθοῦν· ὅς τις λαμβάνει μισθόν Λουκιαν. παρβλ. τὸ ἑπόμν.

Ὑποτελίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Διογεν. Λαερτ. 7, 165. καλεῖ δ' Ἥριλλος »Ὑποτελίδα«, τὸ ὁποῖον ἄλλοι παρὰ Στοβαίῳ Ἠθικ. Ἐκλ. (σελ. 6, 63) »Ὑποτελές« λέγουσιν· ἐκφράζεται δὲ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης καὶ βοήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τέλους, ἤτοι τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ· »Ὑποτελὲς δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον οἰκεῖον τοῦ ζώου πάθος, ἀφ' οὗ κατήρξατο συναισθάνεσθαι τὸ ζῶον τῆς συστάσεως αὐτοῦ, οὔπω λογικόν, ἀλλ' ἄλογον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ σπερματικοὺς λόγους, ὥσπερ τὸ θρεπτικόν, καὶ τὸ αἰσθητικόν, καὶ τῶν τοιούτων ἕκαστον ῥίζης τόπον ἐπέχον, οὐδέπω φυτοῦ· γενόμενον γὰρ τὸ ζῶον ᾠκειώθη τινὶ πάντως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ἐστὶν ὑποτελὲς, κεῖται δ' ἐντινι τῶν τριῶν· ἢ γὰρ ἐν ἡδονῇ, ἢ ἐν ἀοχλησίᾳ, ἢ ἐν τοῖς πρώτοις κατὰ φυσιν. — Τὴν δὲ Ὑποτελίδα τῶν ἀρχαίων οὐδεὶς ὠνόμασεν, καίτοι τὸ πρᾶγμα γιγνωσκόντων, τὴν δὲ εὐδαιμονίαν συνωνομεῖν τῷ τέλει λέγουσιν· Στοβ. ἔνθα ἀνωτέρ. Ἥριλλος »Διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελίδα· τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ, μόνον τὸν σοφόν«· Οἱ Γερμανοὶ ἐκφράζουσι ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Sinnliche Triebe καὶ, natürliche Anlage.

Ὑποτέλλομαι, μέσ. ἀποθ. (τέλλω). Ὑποκάτωθεν ἀνατέλλομαι, ἀναφύομαι, ἀναβλαστάνω, ἀπό τινος γίνομαι, ἀποτελοῦμαι· Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 83. »Καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων«· ἀποτελεῖτο, ἐγίνετο.

Ὑποτέμνω, Ἰων. ὑποτάμνω, Ἡρδτ. μέλ. τεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν τέμνω, ὑποκάτω, ἔμπροσθεν ἢ δολίως κόπτω· Ἀριστοφάν. Ἱππ. 316. »Ὑποτέμνων ἐπώλειαν· δολίως καὶ ἀπατηλῶς τέμνων· 2) τροπικ. »ὑποτέμνειν τινὰ τὴν ὁδόν«, κόπτω, διακόπτω τὸν δρόμον δολίως, καὶ, »ὑποτέμνεσθαί τινι τὰς ὁδούς«, Ἀριστφ. Ἱππ. 291. καθόλου δὲ, κόπτω, ἀποκόπτω, πιάνω, Λατ. intercipere, ὅθεν ἐμποδίζω, ματαιόνω· οἷον, »τὴν ἐλπίδα«, καὶ εἰς τὸ μέσ. »ὑποτέμνεσθαι ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας«, Αἰλιαν. Ὁ Φώτιος ἔχει· »Ἀποτεμόμενος τὸν πλοῦν«· ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, διὰ νὰ καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 10 »Ὑποτεμόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ« ἐπίασε δηλαδὴ τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ἐπίασε τὸν δρόμον ἐμπροσθά· Δίων. Κάσ. »Τὴν ἀκόντισιν δρόμῳ ὑπεμέμοντο«, προέφθαναν, ἔτρεχαν πρὸ τῶν ἀκοντίων, καὶ ἀπέφευγαν αὐτὰ, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ῥίψιν αὐτῶν, καὶ αὐτὰ ἐπερνοῦσαν ἐπέκεινα αὐτῶν, χωρὶς νὰ τοὺς βλάψωσι· »ὑποτετμημένος πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας«, ἀποκόψας ὅλας τὰς ἔξωθεν προσγινομένας ὠφελείας των, Πλούταρχ. »ὑποτέμνεσθαι τὴν θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων«, ἀφαιρεῖν τὴν θρ. Χρυσόστομ. — Παθ. »ὑποτάμνεσθαι τὸ ἀπὸ τῶν νεώνων«, Ἡρδτ. 5, 86.

Ὑποτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Δηλοῖ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἐπιτέταρτος εἰς τὴν πρόσθεσιν, οἷον ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 5. περιέχει ὁ ἐπιτέταρτος 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ 4. παρομοίως ἀφαιρεῖ καὶ ὁ ὑποτέταρτος ἀπὸ τῶν 5, τὰ 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος αὐτοῦ, τοῦτέστιν, 1.

* Ὑποτετράγωνος, ὁ, ἡ (τετράγωνος). Ὀλίγον τι, ἢ σχεδὸν τετράγωνος, ἔχων τέσσαρας γωνίας. Ἀδαμ. Φυσιογ. 2, 17, σελ. 367.

* Ὑποτετραίνω, (τετραίνω) = ὑποτιτράω.

Ὑπότεφρος, ὁ, ἡ, (τέφρα). Ὀλίγον τι τεφροειδὴς, στακτερὸς, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς στάκτης.

* Ὑποτεχνάομαι, Μλ. ήσομαι (τεχνάομαι). Διὰ τέχνης κάμνω, βοηθῶ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σελ. 114.

Ὑποτηρέω, ῶ (τηρέω). Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω τῆς χειρὸς τηρῶ, παρατηρῶ· Σχολ. Ἀπολλ. 2, 321.

Ὑποτίθημι, Μλ. ὑποθήσω (τίθημι). Ὑποκάτω θέτω, βάλλω ὑποκάτω, ὑποβάλλω, φέρω τι ὑποκάτω εἴς τι· ἀντὶ τινος, ὅθεν ὡς βάσιν καὶ θεμέλιον βάλλω, βάλλω ὑποκάτω ὡς βάσιν, λαμβάνω ὡς θεμέλιον, ἢ ὡς ὁμολογούμενόν τι

καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐπιστηρίζω τι, ὑποθέτω, ἢ ὡς ὑποθεσιν λαμβάνω τι· »ἐλπίδα ὑποθεῖναι«, ἐμβάλλω, ἐμφαίνω, διεγείρω, δεικνύω, προξενῶ ἐλπίδα, κάμνω τινά νὰ ἐλπίζῃ, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. 4 8, 28 »ἐλπίδα ὑποθεῖς τοῖς Μιτυληναίοις, ὡς — προστάται ἔσονται« Πόρτ. Εὐριπ. Ὀρστ. 1184. Μέσ. ὑποβάλλωτι εἰς τινα, ὑποδεικνύω, παραινῶ, συμβουλεύω, νουθετῶ, δίδω εἰς τινα συμβουλήν· »βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθηστόμεθα«, Ἰλ. Θ, 36. 467. »ὄφρα οἱ ἤτι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέτε ἔργον«, διὰ νὰ τὸν ὑποδείξῃς, νὰ τὸν συμβουλεύσῃς, Ὀδσ. Δ, 163. »ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι«, (ἔνθα τὸ ἀπαρέμφ. κεῖται ἀντὶ τῆς προστακτ.) δὸς εἰς αὐτὸν συνετὴν συμβουλήν, Ἰλ. Λ, 788. »δόλον ὑπεθήκατο«, ἔδειξεν ἀπάτην, δόλον, Ἡσιοδ. Θεογ. 175. παρβλ, Ὀδ. Γ, 27. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. 1, 156. 5, 92. 6. 98. 6, 134. 7, 237. καὶ ἀλλαχοῦ ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιτατικωτέραν σημασίαν, προστάζω, Ἡροδ. 4, 135. χαρὶς δὲ τὴν αἰτιατ. ὑποθέσθαι τινίω, συμβουλεύω τινά· Ὀδ. Β, 194. Ε, 143. »πυκινῶς ὑποθέσθαι τινίω, συμβουλεύω τινὰ φρονίμως, Ὀδ. Α, 279. Ἰλ. Φ, 293. »ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευε«, συμβούλευσέ με καλῶς, Ὀδ. Ο, 310. ὡσαύτως Ἡρδτ. 1, 90. καθόλου δὲ, διδάσκω, παιδεύω, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ ἐνεργητ. ὅθεν, ὑποθήκη· διδασκαλία, νουθεσία, συμβουλή, παραίνεσις· β) δέχομαι, ἢ προϋποθέτω τι ὡς κανόνα καὶ βάσιν, ἢ ὡς ὁμολογούμενον καὶ προτετελεσμένον, ἢ δεδομένον· γ) βάλλω σκοπὸν, στοχάζομαι, βάλλω τι πρότερον εἰς τὸν νοῦν μου· »Περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην· ὑποθέμενος περὶ ὅλων ἐρεῖν· ὑπεθέμην οὐχ' ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος«· Ἰσοκράτ. ἔλαβα ὡς βάσιν καὶ ὑποκείμενον, ἔλαβα ὡς σκοπὸν, ἐπεχείρησα μὲ σκοπὸν· — 2) θέτω, ἐκθέτω, φέρω εἰς τὸ μέσον, ἐμπροσθεν καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν: »ὑποτίθεσθαί τινι ἐνύπνιον«, λέγω, ἐκθέτω, ἐξιστορῶ τὸ ἐνύπνιον, διὰ νὰ τὸ ἐξηγήσωσιν, Ἡρδτ. 1, 107, 108. (ὅπου ὅμως τώρα »ὑπερτίθεσθαι«, ἀναγιώσκεται) ἀλλὰ »ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον«, ἐκθέσας αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον, Δημοσθ. 3) βάλλω τι μέσα εἴς τι, καὶ τὸ φυλάττω· »τί τινι«· »ὑποθέντω. τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούετε«, βάλλετε τοῦτο πρότερον εἰς τὸν νοῦν σας, ἢ ἔχετε, φυλάττετε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σας, καὶ ἀκούστέ με. Δημοσθ. — 4) ἐνεχυράζω βάλλω εἰς ἐνέχυρον· »τὴν οὐσίαν« εἰς τὸ μέσ. »Ὑποτίθεμαι« ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω εἰς ἐνέχυρον, ἐπὶ δανειστῶν. Δημοσθ. »Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς« καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἐνέχυρον. (τουρκστ. ἀμανέτ.) τὰ σκεύη τοῦ πλοίου· Lobeck Φρύν. σελ. 468.

Ὑποτίλλω, (τίλλω) = ἐκτίλλω· Μαδύω. Θεόφραστ.

Ὑποτιμάω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμάω). Καταβιβάζω ἀπὸ τὴν τιμὴν, ἐξεναντίας, ἢ κατά τινα ἄλλον τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἐξαιρ. ἐκτιμῶ, διορίζω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν τιμὴν, ἢ τὴν ποινὴν κατὰ τὸν κατήγορον· μέσ. μονός μου διορίζω εἰς ἐμαυτὸν τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ πληρώσω· τὸ πρόστιμον τὸ ὁποῖον ζητοῦν νὰ πληρώσω, διὰ νὰ ἐξαγορασθῶ ἀπὸ τὴν καταδίκην· Ξενοφ. Ἀπολογ. 23. »Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν, — ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἶη δδι κεῖνα· τὸ διορίζειν, τάττειν μόνος του τὴν ἰδίαν ποινὴν του. »Ἀργυρίου ὑποτιμᾶσθαι« ποινὴν ἀργυρίου τάσσειν ὑφ' ἑαυτόν· λέγεται δὲ καὶ, ἀντιτιμάομαι· β) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου, Schneid. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. 2, 5. 2) προφασίζομαι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. »Ὑποτιμήσατο πενίαν« Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 23. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ὑποτίμησις, διὰ τοῦ, προφασις· ὁ δὲ Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 40. συνεκφέρει ἀμφότερα· »Οὔτε ὑποτίμησιν εἰπών, οὔτε προφάσει χρηταμένο«· οὕτω καὶ Ἀπολλώδ. 2, 4, 3. »Ὁ δὲ ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην« καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. 1. προοίμ. 4 »Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῖς πονηροῖς ἔδωκαν« ἀντὶ τοῦ, πρόφασιν· Δίων ὁ Χρυσόστ. λόγ. 32. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, εἰρωνεύεσθαι· ὅθεν

Ὑποτίμησις, εως, ἡ. Καταβιβασμὸς, καταίβασις τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· ἢ ἰδία τίμησις ἢ ποινὴ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, ἢ ποινὴ τὴν ὁποίαν μόνος του τις διορίζει ἐφ' ἑαυτόν· 2) πρόφασις. Πλούταρχ.

Ὑποτιμητής, οῦ, ὁ (ὑποτιμάω). Ὁ ἐπί τι τιμῶν, ἐκτιμητὴς, ὁ ὑποτιμῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκτιμῶν· 2) παρὰ Δίωνι Κασσ. ὁ Subcensor (ὁ δεύτερος τιμητὴς) τοῦ Σουετωνίου.

Ὑποτίτθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπότιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη) εἰς τὸ ὑπομάζιος· Ὁ κείμενος ὑποκάτω εἰς τοὺς μητρικοὺς μαστοὺς, ὁ θηλάζων, βυζάνων

* Ὑπότιτθος, ὁ, ἡ = ὑποτίτθιος.

* Ὑποτιτραίνω, Μ. ανῶ, ἀόρ ὑπετέτρηνα· καὶ

Ὑποτιτράω, ῶ, Μλ. ὑποτρήσω (τιτράω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι διατρυπῶ· λέγεται καὶ, »ὑποτετραίνω«.

(Ὑποτλάω, ῶ)· ἄχρηστ. ἐνεστ. ὅθεν μέλ. ὑποτλήσομαι, ἀόρ. ὑπέτλην, παρακείμ. ὑποτέτληκα (ΤΛΑΩ, ἀνώμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω.

* Ὑποτίθημι, ταὐτὸν τῷ, ὑποτλάω.

* Ὑποτμήγω, (τμήγω) καὶ

Ὑποτμήστω, Μλ. ξω (τμήσσω, ἀνώμ.). Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτέμνω· Ἀπολλων. Ρόδ.

Ὑποτομεύς, έως, ὁ (ὑποτέμνω). Ὅστις ὑποτέμνει, κόπτει, ὀργανόντι πρὸς τὸ τέμνειν, κόπτειν, ἢ πρὸς σφαγὴν ἐπιτήδειον· Ο'.

Ὑποτομή, ἡ (ὑποτέμνω) Ἡ ὑποκάτω ἢ ἔμπροσθεν τομὴ, ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη τομὴ, κόψις· μεταφ. ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, στέρησις. Θεόφραστ. Ἀποτομὴ, κόψιμον, ἔκδαρμα, ἐκδάρτιμον· Πλούταρχ.

Ὑποτονθορίζω, Μλ. ίσω, καὶ

* Ὑποτονθορύζω, Μλ. ύσω (τονθορύζω). Ἠρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω, ὑπογογγύζω, κρυφομυρμουρίζω· Λουκιαν.

* Ὑπότονος, ὁ, ἡ (ὑποτείνω). Πᾶν ὅ,τι στηρίζεται ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὁ στῦλος, ὁ βαστάζων τὴν σκεπαστήν, Lobeck Σοφοκλ Αἴ. 108.

Ὑποτοξεύω, (τοξεύω). Κάτωθεν τοξεύω, ῥίπτω τόξα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ὑποτοπάζω, Μλ. άσω (τοπάζω) = ὑποτοπέω· ὅθεν

Ὑποτοπασμός, ὁ. Εἰκασία, ὑπόνοια, ὑποψία. Ἰώσηπ.

* Ὑποτοπεύω, = ὑποτοπέω· 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. ἐξαιρτ. ἀμφιβάλλειν διὰ τὸ γνήσιον χωρίον τινὸς τῶν συγγραφ. Σχολ. Ἀρλ. Ὀδ. Η 80.

Ὑποτοπέω, καὶ ὡς παθητ. ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. ὑποτοπέομαι, ἀόρ. ὑποτοπηθῆναι, Ἡρδτ. = τῷ συνηθ. ὑποπτεύω. Εἰκάζω, ὑποπτεύομαι, ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, δοξάζω, στοχάζομαι, συμπεραίνω· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρδτ. 6, 70. ἀλλὰ καὶ »τινι«, Ἡρδτ. 9, 116 »Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα τῶν ἐκείνος ἐφρόνεε«· Ἀριστοφ. Βάτρ. 958. Θεσμφ. 503. κατ' ἐνεργητ. σχηματισμὸν παρὰ Θουκυδ.

* Ὑπότοπος, ὁ, ἡ = ὕποπτος, ἀμφβ. παρβλ. καχυπόποπος.

* Ὑποτορεύω, (τορεύω), Ὑποκάτωθεν τορεύω, τορνεύω, στρογγυλεύω, γλύφω, ξέω· »τινίω«.

Ὑποτραγῳδέω, ῶ (τραγῳδέω). Παίζω πρόσωπόν τι εἰς τὴν τραγῳδίαν ὑποκάτω, ἢ ὀπίσω τινος· »τινίω« 2) παρὰ Λουκιαν.. Ζεὺς Τραγ. 1. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τραγικοῦ τόνου ἀποκρίνομαι· ἔνθα νῦν »ὑποδραματουργέω« κεῖται.

Ὑποτραυλίζω, Ὀλίγον τραυλίζω, τσεβδίζω, Λουκιαν.

Ὑπότραυλος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι τραυλός· τσεβδός. Ἱπποκρ.

Ὑποτραχήλιον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου μέρος. Πολυδ. 2) ὁ Βιτρούβιος καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τράχηλον τοῦ στύλου, ἤτοι τὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέρος· κυρίως οὐδέτ. τοῦ,

* Ὑποτραχήλιος, (τράχηλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν τράχηλον, εἰς τὸν λαιμὸν ὤν.

Ὑποτραχύνω, Μλ. υνῶ (τραχύνω). Ὀλίγον τι τραχύνω, τραχὺ κάμνω· ἐπὶ δὲ Ἀκοῆς, ἀντὶ τοῦ τραχύνω τὴν ἀκοὴν διά τινος τραχέος καὶ ἀηδοῦς αἰσθήματος· διὰ τραχέων τόνων ἀηδῆ τινα αἴσθησιν προξενῶ· Διονύσ. Ἁλικ.

Ὑπότραχυς, εος, ὁ, ἡ (τραχύς). Ὀλίγον τι τραχύς, ὠμὸς, σκληρός, ὀλίγον τι ἀηδής, θυμώδης, Lobeck Φρύν. σελ. 541.

Ὑποτρεῖω, ἐπικ. ἀντὶ ὑποτρέω.

Ὑποτρέμω, (τρέμω). Ὀλίγον τι τρέμω, αἰσθάνομαι ὀλίγον τρόμον· »ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα« τοῦ ἔτρεμαν οἱ πόδες ἀπὸ φόβον, Ἰλ. Κ, 390. »τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου«, Ὀδ. Λ, 547.

Ὑποτρέπομαι, μέσ. (τρέπω, ἀνώμ.). Ἠρέμα ἢ ὀπίσω τρέπομαι, ὑποτροπὴν ἔχω ἢ πάσχω, σύρομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ.

Ὑποτρέφω, Μλ. θρέψω (τρέφω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον, ἠρέμα, ἢ κρυφίως τρέφω, ἀνατρέφω.

Ὑποτρέχω, Μλ. ὑποθρέξομαι, καὶ ὑποδραμοῦμαι, ἀόρ. ὑπέδραμον, ποιητ. παρακείμ. ὑποδέδραμαι, (τρέχω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω τρέχω, πρὸς τὰ κάτω τρέχω· »Ὁ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων«· ἔδραμεν, ἔτρεξεν ὑποκάτω τοῦ δόρατος, καὶ τοῦ ἐπίασε τὰ γόνατα, Ἰλ. Φ, 68. Ὀδ. Κ, 323. ἀλλὰ δύναται νὰ σημάνῃ καὶ, ἔτρεξεν ἐκεῖσε· 2) ὑποκάτωθεν τρέχω, ὑποκάτωθεν ἐπί τι, ἢ πρός τι τείνω, διατείνω, παρατείνομαι· »ὑποδέδρομε βῆσσαν« Ἴμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 284. 3) τρέχω ὀπισθέν τινος, ὑπεισέρχομαι, προτρέχω, τρέχω μέσα, σπεύδω μέσα· 4) ἀπεναντίας τρέχω, καταδιώκω, κυνηγῶ, τρέχω κατόπιν, τρέχων ἔμπροσθεν, κόπτω τὸν δρόμον, καὶ πιάνω· »ὑποδραμεῖν τοὺς λῃστάς«, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 2, 12. — 5) ἐμβαίνω κρυφίως μέσα, παρεισδύω· »τινίω, ὅθεν καὶ, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι· »οὐχ' ὑπέδραμε«, δὲν μ' ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν· »ἂν σ' ὑποτρέχῃ«, ἂν σ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. 4, 2. »εἶτ' ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, ἢ τὴν διάνοιαν«, Βασίλ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. »ἔλεος ὑποτρέχει με«, μ' ἔρχεται συμπάθεια, Πολύβ. β) ὡς τὸ ὑπέρχομαι, κολακεύω, διὰ κολακείας ζητῶ, πάσχω νὰ κερδήτω τινά, Πλάτ, Νόμ. 11. »Τῆς θωπείαις ὑποδραμών, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας« καὶ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. »Καὶ οὐχ' ὑποτρέχων σε, τοῦτο θωπείᾳ λέγω«· „Ἡ σελήνη τὰν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει, ἢ σελήνη περνᾷ ὑποκάτω τοῦ ἡλίου εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐκλείψεως. Πλούταρχ.

Ὑποτρέω, ῶ. Μλ. έσω (τρέω). Ὀλίγον τι τρέμω, τρέμω ὀλίγον ὑπὸ φόβου, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὅθεν ὑποχωρῶ, ἐκφεύγω· „ἀλλ' οὔπας ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι", ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσεν ν' ἀναποδίσῃ, νὰ ὑποχωρήσῃ, Ἰλ. Η, 217. „αἱ δέ τε πᾶσαι (βόες) ὑπέτρεσαν", Ο, 636. „νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν", ἀφέντες τὸν νεκρὸν ὑπεχώρησαν, ἔφυγαν, Ρ, 275. — 2) μεταβατ. φοβοῦμαι ἀπὸ τινος, φοβοῦμαί τινα, μετὰ αἰτιατ. „οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας", Ἰλ. Ρ, 587.

Ὑ̓ποτρητος, ὁ, ἡ. (ὑποτιτράω) Ὑποκάτω διατετρυπημένος· »ὑπότρητος αὐλός« · εἶδος αὐλοῦ διαφορετικὰς τὰς τρύπας ἔχοντος. Ἀθήν. 4, σελ. 176. τὸν ὁποῖον ὁ Πολυδεύκ. 4, 82. »ὑποθέατρον φαίνεται, ὅτι λέγει.

* Ὑ̓ποτρηχύνω, Ἰων ἀντὶ, ὑποτραχύνω.

* Ὑ̓ποτρήχυς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, ὑπότραχυς.

Ὑ̓ποτριβή, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τρίβειν· »ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς«, χωλεύοντες ἐξ αἰτίας τῆς τριβῆς τῶν ποδῶν αὐτῶν ὑποκάτω, διὰ τὸ νὰ μὴ ἔχωσι πέταλα ὑποκάτω εἰς τὰς ὁπλάς. Λατ. subtriti, Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Ὑ̓ποτρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Ὑποκάτω, ἢ ἠρέμα, ἐλαφρὰ τρίβω. Μέσ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. 17, 94. »ὑποτρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλάς« ὅταν ὁ ἵππος τρέχῃ χωρὶς πετάλων ὑπὸ τῶν ὁπλῶν, καὶ τρίβωνται οἱ πόδες αὐτοῦ Λατ. subterere pedes· καὶ »ὑποτετριμμέναι ὁπλαί« · αἱ ὑπὸ ἀκαλλιγωσίας. Ἡ συνήθεια λέγει »καλλιγόνω« ἀντὶ τοῦ, προσηλόνω πέταλα εἰς τὰς ὁπλὰς τοῦ ἵππου. Καλλίγωμα δὲ τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ ἀκαλλιγωσίαν, τὴν ἔλλειψιν καὶ στέρησιν τῆς τοιαύτης πράξεως ἢ τῶν πετάλων.

Ὑ̓ποτρίζω, (τρίζω) Ἠρέμα, ἐλαφρὰ τρίζω, συρίζω, ἠχῶ. Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 57. ἔνθα νῦν »ὑποτρύζω« κεῖται.

Ὑ̓ποτρίμμα, τό. καὶ ὑποκορ »Ὑποτριμμάτιον, τό. (ὑποτρίβω) Εἶδος ζωμοῦ, ἢ ἐμβάμματος ὑπὸ διαφόρων ῥιζῶν, καὶ ἀρτυμάτων, ἢ ὀρυμμάτων, καὶ χόρτων κατεσκευασμένον· καθ' Ἡσύχ. κατεσκευάζετο ἐκ φοινίκων, μέλιτος, κυμίνου, καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων. Ὁ Ἱπποκράτης λέγει. »Ὄψα ἐν ὑποτρίμμασιν ἕψειν« καὶ ὁ Ἀθήν. »Τὸν γαλεὸν ἐν ὑποτρίμμασι ζέσθαι«. Ὅτι δὲ εἰς ταύτην τὴν κατασκευὴν ἐμβαίναν διάφοροι ὁριμεῖαι ὕλαι, δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291. »βλέπων ὑπότριμμα« · ἀντὶ τοῦ, ὁριμὺ βλέπων · ὡς νὰ ἔφαγε σινάπιον, ἢ σκόροδον, ἢ χρᾶνον, ἢ ἄλλοτι τοιούτων. Ὁ Πολυδ. 5, 10 ἔχει »εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ καταχυσμάτια, καὶ σκόροδον, καὶ σκοροδάλμη, καὶ ὀξάλμη« · ὁ αὐτός 71. λέγει »ὑποτρίμματα χλωράν« · καὶ τὸν ἐκ τῶν χλωρῶν χόρτων ζωμὸν ἢ τὸ ἐκ τῶν φύλλων λαχάνων τινῶν ἡδύσμα, ὅπερ ἄλλως καὶ φυλλάδες ἐλέγετο· καθόλου δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας »σαλάταν« ὅθεν καὶ »σαλατικά, τά« τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια λάχανα.

Ὑ̓ποτριόρχαι, οἱ. Ὑποδιαιρέσεις τινὲς τοῦ πτηνοῦ τριόρχης λεγομένου. Ἀριστοτέλ.

Ὑ̓πότριτος, ὁ, ἡ. (τρίτος) Σημαίνει τὴν ἀναλογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀριθμός τις εἶναι μικρότερος ἄλλου τινὸς κατὰ ἓν τρίτον, ὡς τὸ 2, πρὸς τὸ 3, ὅθεν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὸ αὐτό, ὅ,τι εἰς τὴν πρόσθεσιν τό, ἐπίτριτος.

Ὑ̓ποτρίψιε, εως, ἡ. (ὑποτρίβω). Τὸ ὑποτρίβειν, τὸ τρίβειν ὑποκάτω, ἔνδον, ἐπάνω, ἢ πρὸς ἄλληλα. 2) »τριπόδων ὑποτρίψεις«. Μαθημ. παλ. σελ. 74. τὰ σταυρωτὰ ἢ πλάγια ξύλα τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιστηρίζει τις τοὺς πόδας, καὶ τρίβει.

Ὑ̓ποτρομέω, ῶ. (τρομέω) = ὑποτρέμω. Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι τρέμω · »τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες«, Ἰλ. Χ, 241. ἀπό τινος τρέμω· μετὰ αἰτ. »καί μιν ὑποτρομέεσκον, Ἰλ. Τ, 28.

Ὑ̓πότρομος, ὁ, ἡ. (τρέμω) Ὁ τρέμων, ὁ ὑπὸ τρόμον καὶ φόβον ὤν, ἔκφοβος, δειλός, περίφοβος, περιδεής.

Ὑ̓ποτροπάδην, Ἐπίρ. (ὑποτρέπομαι) Πρὸς τὰ ὀπίσω, καθ' ὑποτροπήν. Ὑπππιαν.

* Ὑ̓ποτροπάζω, ἡμαρτημ. ἀναγν. ἀντὶ ὑποτροπιάζω.

Ὑ̓ποτροπή, ἡ. (ὑποτρέπομαι). Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω τροπή, ὑποστροφή, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἡ μετὰ τὴν ἴασιν πάλιν ὑποστροφὴ πάθους τινός, ξαναερχομός, ξανακύλισμα, ἢ ἐξανακύλημα. Schaef. Πλούτ. Λουκλ. 7. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀναλλάξ μεταβολή, μετατροπή, τὸ ἡττᾶσθαι καὶ νικᾶν κατὰ διαδοχήν.

Ὑ̓ποτροπιάζω, (ὑποτροπίη) Ἐπιστρέφω, ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἐπανελεύσεως τῶν ἀσθενειῶν, Ἱπποκρ. »Νόσους ὑποτροπιάζειν« · ἐξαναχυλοῦσιν, ὑποστρέφουσι πάλιν μετὰ τὴν ἴασιν, ἐξαναέρχονται, ὑποτροπὴν ἔχουσιν. ὅθεν

Ὑ̓ποτροπιασμός, ὁ. = ὑποτροπή. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποτροπίη, ης, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὑποτροπή. Ἀπολλών. Αργ.

Ὑ̓ποτροπικός, ή, όν. (ὑπότροπος) Ὁ ὑποτροπιάζων, ὁ ὑποστρέφων, ὁ πάντα πάλιν ἐρχόμενος ὀπίσω, ὅστις συχνάκις ξεναέρχεται, ὑπότροπος. Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποτρόπιος, ία, ιον. (τρόπις) Ὁ ὑποκάτω τῆς τρόπιδος (ἤτοι τῆς καρίνας) ὤν, ἢ εὑρισκόμενος. Ὀρφ. Ἀργ. 265. »Ἦν οἱ ὑποτροπίην ἄργος θέτο νηῖ μελέῃφι«.

Ὑ̓πότροπος, ὁ, ἡ. (ὑποτρέπω) Παλίνδρομος, ὁ ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος ἐκ δευτέρου, ὁ ὀπίσω πάλιν ἐλθών. Ἰλ. Ζ, 501. Ὀδ. Τ, 332. »Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις« · ἐξ ὑποστροφῆς ἀνεληλυθώς, ὁ Σχολ. »ἐν ἠξεύρω ἂν ἐπιστρέψω, ἂν γυρίσω πάλιν ὀπίσω· Ἔμν. Ἀπόλ. 476. »ὑπότροπος οἰκαδε«, Ὀδ. Φ, 211. Χ, 35. Ἀπολλών. Ῥόδ. 1, 79. καὶ 1052. »Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν«. ὁ Σχολ. ἀνελθὼν πρὸς τὰς ναῦς, πάλιν ἥξω πρὸς τὴν πόλιν. 2) πάντοτε ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων, ὡς τό, ὑποτροπικός.

* Ὑ̓ποτροφέω, ῶ, (τρέφω) Ὀλίγον τι τρέφω, αὐξάνω. ὅθεν.

Ὑ̓ποτρόχαλα, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡροδότ. 3, 5. ἀντὶ τοῦ, περιτρόχαλα.

* Ὑ̓ποτροφή, ἡ, Τὸ κατ' ὀλίγον μεγάλως ηὐξημένον, ὑφτρωμα, φυτόν. Μάξ.μ. Τύρ. 2, σελ. 42. 56. 72.

Ὑ̓ποτρόχαλος, ὁ, ἡ, (τροχαλὸς) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Ὑ̓ποτροχάω, ποιητ. ἀντὶ, Ὑποτρέχω.

Ὑ̓ποτροχίζω, (τροχίζω) Ὑπὸ τὸν τροχὸν φέρω, βάλλω.

Ὑ̓πότροχος, ὁ, ἡ. (τροχός) Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι τροχοί, ὅθεν ὁ τροχὸν ἔχων, ὁ ὑπὸ τροχῶν κινούμενος, ἢ τροχοὺς ἔχων ὑποκάτω. »Βάρος ὑπότροχον«. Διόδ. Σικ.

Ὑ̓πότρυγος, ὁ, ἡ. (τρύξ) Πλήρης τρυγίας, ὁ τρυγίαν ἔχων ὑποκάτω Ἱπποκράτ.

Ὑ̓ποτρύζω, Μ. ύσω. (τρύζω) Ὑποκάτωθεν, ἢ ἠρέμα τρύζω, μουρμουρίζω, τονθορύζω, ψάλλω. π. χ. ἐπὶ τοιούτων, οἱ τινες προφέρουν μὲ σιγανὴν φωνὴν μαγικοὺς ἐπῳδούς · ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων· συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ, ὑποτρίζω.

* Ὑ̓ποτρύω, (τρύω) Κατ' ὀλίγον κουράζω, ἐξαντλῶ, 2) κατ' ὀλίγον κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, τρύω).

Ὑ̓ποτρώγω, μέλ. ξομαι, (τρώγω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον, ὁμοῦ τρώγω. Ξενοφ. Συμπ. 4, 9. β) πρότερον τρώγω. 2) τροπικ. ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον περιτρώγω, π. χ. ἐπὶ ποταμῶν, ὡς τό, ὑποξύω. Καλλίμ. ἐπιγρ. 46.

Ὑ̓ποττοβέω, (ὀττοβέω) Ὑποκάτωθεν, πρός τι ὀττοβέω, θορυβῶ, κτυπῶ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 577.

Ὑ̓ποτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, (τυγχάνω, ἀνώμ. Ἀπαντῶ. 2) ὡς τό, ὑπολαμβάνω, διακόπτω τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, Πλούταρχ.

Ὑ̓ποτυπόω, (τυπόω) Τυπόνω, σχεδιάζω, ὑπογράφω, χαρακτηρίζω, ἐμφαίνω, παραστήνω, δεικνύω. 2) Μέσ. »Ὑποτυποῦμαι«. Χαρακτηρίζομαι, παραστήνω τι εἰς ἐμαυτόν, παριστάνω τι εἰκονικῶς εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. Διον. Ἁλικ. »ὑποτυπωθείς τι τῶν ἀγαθῶν«.

Ὑ̓ποτύπτω, μέλ. ψω, (τύπτω, ἀνωμ.) Κυρίως, τύπτω, κτυπῶ, ὠθῶ ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ. ἢ τύπτω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ μέσα »Κοντῷ ὑποτύψαντες εἰς λίμνην« · ὤθησαν ἔσπρωξαν μὲ τὴν κώπην εἰς τὴν λίμνην. Ἡρόδ. 2, 136. »Ὑποτύψας δὲ κηλωνήιῳ ἀντλέει« · ὠθεῖ, σπρώχνει τεῦτον τὸν καδίσκον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀντλεῖ. Ἡρόδτ. 6, 119. οὕτω καὶ »ὑποτύπτουσα φιάλη τοῦ χρυσοῦ ἐδωρεέετο«, μὲ τὴν φιάλην πρὸς τὸ κάτω ὠθοῦσα εἰς τὸ κιβώτιον, ἐχάριζεν ἀπὸ τὸν χρυτόν, Wess. καὶ Valck. Ἡρόδ. 3, 130. ἔνθα δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ τίποτε, παρβλ. Ἔμστ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1145. »οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὡς περ ταῖς ἁμαιε« 2) ἀμεταβ. ὑποκολυμβῶ, ὑφέρπω. Ἄρατ. 950. »Χέρτω ὑπέτυψε κορώνη« · ἔνθα νῦν »ὑπέτυψεν«, ἀντὶ τοῦ, »ὑπῆλθεν« κεῖται · οὕτως καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 499. προὔτυψεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιπεσών. ἐπὶ ταχείας τροχορήσεως, ὡς καὶ, Θηρ. 176. »προὔτυψε δὲ πόντῳ«.

Ὑ̓ποτυ̅πωσις, εως, ἡ. (ὑποτυπόω) Ὑπογραφή, χαρακτὴρ, εἰκὼν, ὑπόδειγμα, σχέδιον, ὑπογραμμός, διατύπωσις, παράστασις, σκιαγράφησις. 2) εἰς τὴν Ῥητορικὴν σχῆμά τι, διὰ τοῦ ὁποίου ζωγραφίζονται, καὶ παριστάνονται τὰ πράγματα ζωηρότατα.

Ὑ̓ποτυ̅ρίς, ίδος, ἡ. (τυρὸς) Ἀθήν. 14, σελ. 647. Πλακοῦς τις ἐκ τυροῦ ἢ γάλακτος μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος.

Ὑ̓πότυ̅φος, ὁ, ἡ. (τῦφος) Ὀλίγον τι τετυφωμένος, ὑπερήφανος, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. Τίμων παρὰ Διογ. Λαερτ. 9, 18.

Ὑ̓πότυφλος, ὁ, ἡ. (τυφλὸς) Ὀλίγον τι τυφλὸς, ἔχων τὴν ὄψιν ἀδύνατον, μὴ βλέπων τόσον καλά.

Ὑ̓ποτυ̅φω, μέλ θύψω, (τύφω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν διὰ πυρὸς καίω, ἀνάπτω, ἀλλὰ τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ πῦρ δὲν καίει τόσον καθαρῶς, ὑποκαίω, κρυφκαίω, καὶ μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, ἐρεθίζω, κινῶ εἰς πάθος, »κατὰ βραχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκουόντας«, ὑποκινιζούσης, κατ' ὀλίγον ἀναπτούσης τὸ πάθος, Σουΐδ. »ὑποτύφοντας καὶ, γαργαλίζοντας«, Διον. Ἄρεοπ. »τὴν διαβολὴν οἷον ὑποκύψας«, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνάψας, Πολύβ. 5, 52, 3. Παθητικ. καὶ Μέσ. Ὑποτύφομαι · ἀντὶ τοῦ, καίω ἢ καίομαι χωρὶς φλόγα, στιλβω, λάμπω κρυφίως, Κτησ. Περσ. 45. ὅθεν

Ὑ̓πότυ̅ψις, εως, ἡ. Ἔνευσμα, ἴτκα, προσάναμμα, διέγερσις, παρακίνησις · ἡμαρτημ. γρφ. ἀντὶ, ὑπόθυψις, ὅπερ ἰδέ.

Ὑ̓πουά̅τιος, ὁ, ἡ. (οὐας,) Ὑποκάτω τῶν ὤτων ὤν. Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἔνθα ὁ Βισκόντιος »ἐπουάτιος« ἀνέγν.

Ὑ̓πουδαῖος, αία, αῖον. (οὖδας) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος ὤν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος.

* Ὑ̓πουθα̅τίας, ου, ὁ, = ὑπονθάτιος.

Ὑ̓πουθάτιος, ία, ιον. (οὖθαρ) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν μαστὸν, τὸ βυζίον ὤν, ὅθεν ὁ βυζάνων, θηλάζων, ὡς τὸ, ὑπομάζιος.

Ὑ̓πουλος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπούλως, Ἐπίρ. (οὐλή) Κυρίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἑλκῶν, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ ἀπ' ἐπάνω κλείωσι καὶ σαρκόνωνται, ὑποκάτω ὅμως δουλεύουσιν ἀκόμη · οἷον »ὑπουλα ἕλκη αἱ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον ἰατρευθεῖσαι πληγαί. 2) μεταφορ. ἐπὶ παντὸς κεκρυμμένου καὶ μυστικοῦ κακοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κρυφίων, μυστικῶν, δολίων, ἀπατεώνων ἀνθρώπων. ἐξαιρ. ὅμως ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν φαίνονται καλὰ, καὶ ὑγιῆ · κατὰ δὲ τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι διεφθαρμένα, σεσηπότα, καὶ ἀσθενῆ, καὶ ἔχουν εἰς ἑαυτὰ τὸ σπέρμα, ἢ τὴν ὕλην ἀσθενείας, ἢ

ΔΗΜΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ

κακίας τινός· ὅθεν, »κάλλος κακῶν ὕπουλον«, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1396. »οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὕπουλός ἐστι δι' ἐκείνους«, Πλάτ. Γοργ. 74. »ὕπουλον εἶναί τινα, εἶμαι κρυφίως ἐχθρός τινος. Ὁ Φώτιος ἔχει »ὕπουλος, δόλιος, φαινόμενος δῆθεν εἰρηνικός, ἀπὸ τῶν ἑλκῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, ἐξ οὗ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος« κατὰ δὲ τὸν Ἡτύχ. »Ὕπουλος, ὑποπτος, δόλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀσυμφανής. Ὕπουλα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη. α ὅθεν

Ὑπουλότης, ητος, ἡ. Ἀπατηλὸν φαινόμενον, δολιότης, ὑποκριτία. Κύριλ.

Ὑπουραῖος, αία, αῖον, (οὐρά), Ὀπίσω, ἡ ὑπὸκάτω τῆς οὐρᾶς ὤν, ὁ εἰς τὴν οὐρὰν ὤν· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »ὕπουρα, ὑπὸ τὰ ὄρνα.

Ὑπουράνιος, ὁ, ἡ. (οὐρανός). Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἤτοι ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ ὤν· »ὑπουρανίων πετεηνῶν«, Ἰλ. Ρ, 675. φθάνων ἕως εἰς τὸν οὐρανόν· »ὑπουράνιον κλέος α· Ἰλ. Κ. 212. Ὀδ. Ι, 264. Παρ' Ἀράτ. καὶ τριχατάλληκτ.

Ὑπουργέω, ῶ. (ὑπουργός) ὡς τό, ὑπηρετέω. Ὑπηρεσίαν, δούλευσιν, βοήθειαν προσφέρω εἴς τι ἔργον· συνεργῶ, συμβοηθῶ, προξενῶ, δουλεύω, δούλευσιν ἐκτελῶ· »τινίν«, Ἡροδ. 7, 38. 8, 110. καὶ, »τινί τια, οἷον, »χρηστὰ Ἀθηναίοισιν«, Ἡροδ. 8, 143. Σοφκλ. Φιλ. 143. ὡσαύτως, »ὑπουργεῖν χάριν τινίν«. Αἰσχύλ. Προμηθ. 635. καὶ, »ὑπουργεῖν πρὸς χάριν«. Ἀθήν. 13. σελ 572. καθόλου δὲ, δείχνω ἐμαυτὸν πρόθυμον, ὑπηρετητικόν· »τὰ ὑπουργημένα«, ὅσα ἔκαμέ τις πρός τινα, εἰς ὅσα τὸν ἐδούλευσεν· »ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παρέχω· »χρυσὸν . . . τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄιεν κακοπαθείας ὑπουργεῖν«, Διόδ. Σικελ. 5, 27. ὅθεν

Ὑπούργημα, τό. Ὑπηρέτημα, ἡ ἀποδεδειγμένη βοήθεια, ἔργον, δούλευσις. Service, Γαλ. Ἡρόδοτ. 1, 137.

Ὑπούργησις, εως, ἡ Βοήθεια, ἐπικουρία, δούλευσις, ἀρέσκεια, χάρις, κολακεία, = ὑπηρεσία. Σοφοκλ.

Ὑπουργία, ἡ, = ὑπούργησις. Ξενοφ.

Ὑπουργικός, ή, όν· καὶ, ὑπουργικῶς, Ἐπίρ. Ὁ εἰς ὑπουργὸν ἀνήκων, πρέπων, μὲ ὑπουργὸν ὅμοιος, ὁ κλίσιν ἔχων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπουργεῖν. ἐκ τοῦ

Ὑπουργός, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ, ὑποεργός, (ΕΡΓΩ) Ὁ ὑπὸ ἔργον ὤν, ὅστις ὑπουργεῖ, ὑπηρετεῖ, δουλεύει, ἡ συνεργεῖ, καὶ συμβοηθεῖ εἴς τι ἔργον, ὅστις ἐπιστατεῖ εἴς τι ἔργον ἢ συνεργῶν βάλλει εἰς πρᾶξιν ἔργον τι, συνεργός, συμβοηθὸς, ὠφέλιμος, αἴτιος, πρόξενος, »τινίν«, καθόλου δὲ, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἐκτελεστὴς ἔργου τινός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 8, 15, »Τὸ κιθήσθαι ὑπουργὸν τῷ ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα«· αἰτία. Διον. Περιηγ. 342. »Ὑποεργὸς Ἀθήνης«· ὑπηρέτης, δοῦλος.

Ὑπουρίς, ίδος, ἡ· (οὐρά) Ἱμὰς, ἤτοι λῶρος πλατὺς, βαλλόμενος κατὰ τὴν οὐρὰν τῶν ἀχθοφόρων ζώων, συνδεσμούμενος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ σαγμάριον, ὀπισκύνιον, καὶ χυδαῖκ. πισκούνιον. Γλωσσ. Στεφ. λατ. postilena.

Ὑπουρουχίον, τό. Μαθημ. παλ. σελ. 97. ἔνθα τὸ ἐν Βερολίνῳ χειρόγραφον »ὑπερουχίονα ἔχει· μηχανή τις ἐπὶ ἀμφιβ. σημασ.

Ὑπόφαιδρος, ὁ, ἡ. (φαιδρός) Ὀλίγον τι φαιδρός, ἱλαρὸς, χαίρων. Πολυδ. 4, 143.

Ὑποφαίνω, μέλ. φανῶ (φαίνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν δεικνύω, ἢ κάμνω ὁρατὸν »θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζης«, Ὀδ. Ρ, 409. τουτέστιν· »ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπιψαύειν ἅψασθαι. ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, Εὐστάθ. β) ὑποκεκρυμμένως, κρυφίως, ἢ τὸ ἥμισυ δεικνύω, κρυφοδείχνω, μισοδείχνω· Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »ὑποφαίνει, φανεροῖ, δεικνύει«. 2) Οὐδετέρ. δὲ καὶ Μέσ. Ὑποφαίνομαι· ὑποκάτω, ὀλίγον, κρυφίως, ἢ κατὰ τὰ ἥμισυ δεικνύω ἐμαυτόν· β) κρυφοφαίνομαι, μιτοφαίνομαι, ὀλίγον τι φαίνομαι, Ξενοφ. Ἀναβ 3, 2, 1. »Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινεν, ἄρχισεν ὀλίγον νὰ φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἄρχισε νὰ λυκοχαράζῃ, ἢ νὰ γλυκοχαράζῃ, ἄρχιζε νὰ ἐξημερόνῃ, νὰ χαράζῃ, ὅ ἐστι, νὰ φαίνεται τὸ λυκαυγὲς φῶς τῆς ἡμέρας· καὶ Ἑλλην. 3, 4, 16 »Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν· καὶ, 1, 4, 58. »Ὑποφαίνοντος πάλιν τοῦ ἔαρος«· ὡς τὸ τῆς συνηθείας« ἄρχιζε νὰ φαίνηται ἡ ἀνοιξις, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος.

* Ὑπόφαιος, ὁ, ἡ, (φαιὸς) Ὀλίγον τι φαιὸς, ἔχων τὸ χρῶμα μεταξὺ τοῦ φωτὸς, καὶ τοῦ σκότους, ἀσπρόμαυρος.

Ὑποφακώδης, εος, ὁ, ἡ. (φακώδης) Ὀλίγον τι ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φακῆς. Ἱπποκράτ.

Ὑποφαρμάσσω, καὶ, Ὑποφαρμάττω, Ἀττ. Μ. ἄξω. Ὀλίγον τι μετὰ φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἢ ἀρτυμάτων καὶ ἀρωμάτων μιγνύω, ἀνακατόνω, ἑτοιμάζω, νοθεύω. »Τὸν ἄκρατον, τὴν γλυκύτητα ῥίζαις, κυκεῶνα λόγον ταράττειν καὶ ὑποφαρμάττειν«. Πλούταρχ.

Ὑπόφασις, εως, ἡ. (ὑποφαίνω) Τὸ κρυφίως, ἢ ἐξ ἡμισείας δεικνύειν, φανερόνειν τι. »Ὀφθαλμῶν ὑπόφασις«. Ἱπποκράτ. ὅταν τὰ ὄμματα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι φαίνωνται ὑποκάτω τῶν ἡμισανοιγμένων βλεφαρίδων.

Ὑποφᾶτις, ιος ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, ὑποφῆτις. Θηλυκ. τοῦ, ὑποφήτης. Ἡ ἄγγελος, ἐξηγήτρια, ἱέρισσα μαντείου τινός. Ἀλλὰ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 2, 140. τό, »διαβολιῶν ὑποφάτιες (αἱ)« εἶναι χωρὶς ἀμφιβολίαν ἡμαρτημ. ἀνάγν. καὶ καλῶς διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βοικχίου (Böckh) εἰς τό, ὑποφαύτιες.

Ὑπόφαυλος, ὁ, ἡ. (φαῦλος) Ὀλίγον τι φαῦλος, κακὸς, ἢ ποταπός.

Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, (φαῦσις) Ἡ μικρὰ φαῦσις, λάμψις, ὀλίγη λάμψις, ὀλίγος φωτισμὸς διά τινος ὀπῆς ἢ θυρίδος. Ἡρόδοτ. 7, 36. »Διέκπλεον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκόρωνα« καθόλου δὲ, μικρὰ, στενὴ τρύπα, στενὸς τόπος.

Ὑποφαύσκω, (φαύσκω) Ὀλίγον τι φαύσκω, ὀλίγον φῶς δεικνύω μετὰ τοῦ φωτός μου ἀνατέλλω, φαίνομαι, ἀρχίζω νὰ φέγγω, νὰ λάμπω. Ἀριστοτέλ.

* Ὑπόφαυτις, ιος, ἡ. Αἰολ. ἀντὶ, ὑπόφασις Πιθαν. μεταβολὴ τοῦ Boechk παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 76. (140) »διαβολιᾶν ὑποφαύτιες« ἀντὶ »διαβολιᾶν ὑποφάτιες«, κρυφοὶ ψιθυρισμοὶ τῶν διαβολιῶν.

Ὑποφείδομαι, μέλ. σομαι, μέσ. ἀποθ. (φείδομαι) Ὀλίγον τι φείδομαι, ἐκριβεύομαι, οἰκονομῶ, φείδομαι εἴς τι, Ξενοφ. Ἀν. 4, 1, 6. »Οἱ δὲ ἐδίωκον, ὑποφειδόμενοι εἴπως ἂν ἐθελήσειαν«.

Ὑποφέρω, Μέλ. ὑποίσω. ἀόρ. ὑπήνεγκα, καὶ ὑπήνεγκον, (φέρω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν ὑφαιρῶ, ἐκβάλλω, ἀπό τινος κινδύνου ἀποσπῶ, καὶ ἐλευθερόνω, σώζω· »ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες«, Ἰων. ἀόρ. ἀντὶ, ὑπήνεγκαν, Ἰλ. Ε, 885. 2) ὑποκάτωθεν φέρω, κρατῶ, βαττάζω, βάλλων ἐμαυτὸν ὑποκάτω εἰς βάρος, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου, ὦ ἐν, ὑπομένω, ἀνέχομαι· »ὅπλα ὑποφέρεινε, φορῶ βαρεῖαν πανοπλίαν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 57. – 3) φέρω, θέτω ὑποκάτω, ἐμβάζω μέσα, ἀπ' ἐναντίας στήνω, θέτω. β) προφέρω, προτείνω, ἐπιπλήττω, ἀντιλέγω. γ) προφασίζομαι, προσποιοῦμαι, »ὑπέφερον τοὺς μῆνας«, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 7, 2. δ) προσφέρω, προβάλλω, προτείνω, συνήθ. μὲ τὴν παραστημασίαν τοῦ, κρυφίως, δολίως. 4) πρὸς τὰ κάτω φέρω, ἕλκω, σύρω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ κάτω, κάμνω τινὰ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ κάτω· καταφέρω, κρημνίζω, ῥίπτω κάτω. »Ὁ δὲ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιπορούντας« δὲν ἄφινε τινὰ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔρριπτεν αὐτοὺς κατὰ γῆς. »Χωρία ὑποφέρονται« ὀλισθηρὰ ἢ κατωφερῆ, κατηφορικά, κρημνώδη, ἔνθα σηλαδὴ κάνεις δὲν δύναται νὰ σταθῇ στερεῶς. β) ἐλαττόνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, Ἀππιαν. ἐμφ. 5, 6. 5) ἀμεταβ. καὶ Παθητικ. α' Ὑποφέρεσθαι· κάτω φέρεσθαι, βυθίζεσθαι, εἰς πτῶσιν ἔρχεσθαι, πίπτειν κάτω, παρολισθαίνειν. β) χάνω τὸ θάρρος, πίπτω εἰς ἀθυμίαν, ἢ εἰς δειλίαν. Πλούταρχ.

Ὑποφεύγω. μέλ. ξομαι, (φεύγω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κρυφίως φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω· »τινά«, »οὔτ' ἄρ' τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν«. Ἰλ. Χ, 200. ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγματος Ἡρόδ.

Ὑποφητεία, ἡ. = Προφητεία. Σουΐδ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑποφήτου.

Ὑποφητεύω, Εἶμαι ὑποφήτης, ἢ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑποφήτου, προφητεύω, χρησμολογῶ. Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Ὑποφήτης, ου, ὁ. (φημί,) Ἑρμηνεύς, διερμηνεύς, ἐξηγητής, μηνύτωρ, μυνητὴς τοῦ θείου βουλήματος ἢ τῶν θείων χρησμῶν, ὑπομάντις, προφήτης, χρησμῳδὸς, χρησμολόγος, ἱερεύς. Ἰλ. Π, 235. »Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι· ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Ὑποφήτας γὰρ λέγουσι τοὺς περὶ τὰ χρηστήρια ἀσχολουμένους, καὶ τὰς μαντείας τὰς γιγνομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκφερόντας« κήρυκες τῶν θείων βουλημάτων. Μεταγενεστέρως καὶ ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς, λατ. vates, Θεόκριτ. ὅθεν.

Ὑποφητικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑποφήτην ἢ εἰς ὑποφητείαν ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ ἀποβλέπων, ἀφορῶν εἰς τὸ ἄξίωμα τοῦ ὑποφήτου.

Ὑποφῆτις, ιδος, ἡ. θηλυκ. τοῦ, Ὑποφήτης.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. = ὑποφήτης »κιθάρης ὑποφήτορες«, κιθαρῳδοί, Μανέθ. 2, 332. ποιητ. Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 22. »Μοῦσαι ὑποφήτορες«, ἱερεῖαι.

Ὑποφθάνω, Ἐπίρ. (ὑποφθάνω) Ταχέως, δρομέως, προφθαστικά, προτήτερα ἀπ' ἄλλον τινά, ὡς τό, παρεφθάνω. Ὀππιαν.

Ὑποφθάλμιος, ὁ, ἡ. (ὀφθαλμός). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν ὤν· »τὰ ὑποφθάλμια«, = ὑποκοιλίς· τὰ ὑποκάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρη.

Ὑποφθάνω, μέλ. φθήσομαι, μεταγενεστρ. καὶ, φθάτω, ἀόρ. ὑπέφθασα, καὶ ὑπέφθην, ἀπαρέμφ. ὑποφθῆναι, μετοχ. ὑποφθάς, παρακείμ. ὑπέφθακα, (φθάνω, ἀνώμ.) Προφθάνω, πρότερον σπεύδω, πρότερον ἔρχομαι, πρότερον κάμνω, »ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν« ἐφθασε πρότερον, καὶ τὸν διετρύπησεν, Ἰλ. Η, 144. ὡσαύτως μετοχ. μέσ. »ὑποφθάμενος κτεῖνεν«, Ὀδ. Δ, 547. καὶ μετὰ αἰτιατ. »τὸν ὑποφθαμένη φᾶτο μῦθον«, τουτέστι »φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως, καὶ ἀγχίνοιαν«, Εὐστάθ. Ὀδ. Ο, 171. (ανω, Ἐπικ. ἄνω, Ἀττ. εἰς τοὺς λοιπούς χρόνους τὸ ἄ εἶναι πάντοτε βραχύ· μόνον κατὰ τὴν μετοχ. τοῦ ἀόρ. φθάς, πάντοτε μακρύν.)

Ὑποφθέγγομαι, μέλ. γξομαι, μέσ. ἀποθετ. (φθέγγομαι) Ὑποκάτω, πρός τι, ἐπί τι ὁμιλῶ, ἢ ἠχῶ, μὲ σιγανὴν φωνὴν ὁμιλῶ, ἠρέμα ἠχῶ. Λογγ. 1, 25. 3, 12. Αἰλιαν. Ζῶ ἱστ. 7, 7. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὑποφθείρω, μέλ. φθερῶ, (φθείρω) Κατ' ὀλίγον φθείρω, καταναλίσκω, ἀφανίζω, ἐξουδενόω, τροπικ. διαφθείρω. Παθ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζομαι.

Ὑποφθονέω, ῶ. (φθονέω) Ὀλίγον τι φθονῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 11. μετὰ Δοτικ. ἐκ τοῦ

* Ὑπόφθονος, ὁ, ἡ, (φθόνος) Ὀλίγον τι φθονερός, ὑποκείμενος εἰς τὸν φθόνον. ὅθεν

Ὑποφθόνως, Ἐπίρ. Ὀλίγον τι φθονερῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 15.

Ὑποφθορεύς, έως, ὁ (ὑποφθείρω). Ὁ κρυφίως φθείρων, διαφθορεύς. Γλωσσ.

Ὑποφλεγέθω, ποιητ. ἀντὶ ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω (φλεγμαίνω). Εἶμαι ὀλίγον τι ἀναμμένος, πυρωμένος, θερμός, ὀλίγον ἐξογκοῦμαι, εἰδαίνω, φουσκόνω.

Ὑποφλέγω, μέλ. ξω (φλέγω). Ὑποκάτωθεν ἢ μετὰ ὑποκάτω ἀναμμένου πυρὸς φλέγω, καίω, κατ' ὀλίγον, ἢ ὀλίγον τι καίω.

Ὑπόφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Ὁ ὑπὸ φλοῖσβον ὤν, ὁ φλοίσβου πρόξενος, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον θορυβῶν, ἠχῶν, βοΐζων. »Θάλασσα ὑπόφλοισβος.« Ὀρφ.

Ὑποφοινικίζω, μέλ. ίσω (φοινικίζω). Φαίνομαι ὀλίγον τι φοινικοῦς· ἀμφιβάλλ.

* Ὑποφοινίσσω, ποιητ. ὑπιφοινίσσω (φοινίσσω). Κάμνω ὀλίγον τι φοινικοῦν. Διοσκορ. 3, 78.

Ὑποφόνια, τά (φόνος). Περὶ Ἀθηναίοις τὰ διὰ φόνον διδόμενα χρήματα ἀπὸ τὸν φονέα εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, πρὸς ἐξαγοράν, καὶ ἀποφυγὴν τῆς ἐκδικήσεώς των. Ἁρποκρατ. Φιλόστρατ. Ἐκ. 1. καὶ Ξιφιλῖν. Ὁ Ὅμηρος λέγει τοῦτο »Ποινήν,« καὶ ὁ Σόλων εἰς τοὺς Νόμ. »Ἀποινα.«

Ὑποφορά, ἡ (ὑποφέρω), Τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρειν, κινεῖν, κίνησις τῆς κοιλίας. 2) τὸ προτείνειν, προβάλλειν, καὶ τὸ προβεβλημένον, ὅθεν -α) ἐπίπληξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, διὰ λόγων ἐναντίωσις. -β) Προσποίησις, πρόφασις. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 26. »Ἀργεῖοι εἰδοντες, ὅτι ἡ τῶν μηνῶν ὑποφορὰ οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει, εἰς εἰρήνην πρόθυμοι ἦσαν.« 3) ἀμετάβ. τὸ κάτω πίπτειν, βυθίζεσθαι, βύθισμα, πτῶσις, πέσημον. -β) Κατήφορος. -γ) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σύριγξ, ὑπόνομος ἢ οἴδημα συριγγῶδες (φίστουλας). Παῦλ. Αἰγ. 6, 78. »Κολλᾷ ὑποφορά.« Διοσκ. 4, 175. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ulcera sinuosa glutinant.

Ὑπόφορος, ὁ, ἡ (φόρος). Ὁ ὑπὸ φόρον, ὑπὸ τέλος ὤν, ὅστις δίδει, πληρόνει φόρον, ὑποτελής. Λατ. tributarius, vectigalis. 2) Ἐκ τῆς σημασίας γ'. τοῦ, ὑποφορά, ὑπόνομος, προκύπτει, ὅτι τό, ὑπόφορος, οὐχὶ μόνον σημαίνει τό, κατωφερής, κατηφορικός· ἀλλὰ καὶ τό, ὁ ὑπονόμους ἢ σύριγγας ἔχων. Παρ' Ἱπποκρ. Τέχ. 8. λέγεται τοῦτο. »Καὶ τούτων οὐδὲν ὅτι οὐχ ὑπόφορόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμους·« ἔνθα συνήθως »Ὑποφορον« φέρεται· καὶ χειρόγραφά τινα »Ὑπόρρορον« ἔχουσιν. Ὁ Ἐρωτιαιός ἔχει »Ὑπαφρον« καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, πορυφαῖον· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Ὑπαφρον, τὸ μὴ φανερόν, κρύφιον καὶ ὑπουλον·« ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δηλοῖ ἐν ταὐτῷ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν »Ὑποφρον« ὅταν ἑρμηνεύῃ διὰ τοῦ »Τὴν ὑγραστίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ·« καὶ τῷ ὄντι φέρεται παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 710. »Ὑποφρον ὄμμα·« τὸ ἀρχόμενον δακρύειν ὄμμα· τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια Βούρκωμα, καὶ »Βουρκόνοντι τὰ ὄμματα« ἀντὶ τοῦ, εἰς δάκρυα κινοῦνται· λέγει, ἐκ τοῦ, βρύω, βρύκω κατὰ μετάθεσιν· ὅθεν καὶ »Βύρκος, βοῦρκο,« ὁ δίϋγρος τόπος.

Ὑποφραδμοσύνη, ἡ (φραδμοσύνη). Συμβουλή, νουθεσία. Ἡσίοδ. Θεογ. 658. κατὰ πληθ. ἀριθμ. πλὴν ἡ ἀνάγν. ἐνταῦθα εἶναι ἀμφ.

Ὑποφράζομαι, ὅθεν »Ὑποφρασθείς.« Ἀπολλών Ἀργ. 1, 462. μέσ. (φράζω, ἀνώμ.) = ὑπονοέω.

Ὑποφράσσω, καὶ, ὑποφράττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φράσσω). Ὑποκάτω φράττω, κλείω, στυπόνω. Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 351.

Ὑπόφρικος, ὁ, ἡ (φρίκη). Ὁ ὑπὸ φρίκην ὤν. ἀμφ.

Ὑποφρίσσω, καὶ, ὑποφρίττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φρίσσω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως φρίττω, κρυφοφοβοῦμαι· »τινά.«

Ὑποφρονέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, ὑπερφρονῶ· ἀμφ.

Ὑπόφρος, ὁ, ἡ, ἴδε ὑπόφορος.

Ὑποφρύγιος, ὁ, (Φρύγιος). Πλησιάζων εἰς τὸν Φρύγιον ἦχον· ὄνομα ἤχου τινὸς εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν.

Ὑποφυγή, ἡ (ὑποφεύγω). Καταφυγή, καταφύγιον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 8. »Θέρους ὑποφυγή·« λύτρωσις ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ θέρους, τὸ φεύγειν που, διά ν' ἀποφύγῃ τις τὴν μεγάλην θερμότητα τοῦ καλοκαιρίου.

Ὑποφύομαι, μέτ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω φύω, φυτρόνω, κατόπι φύομαι, ἐπιφύομαι, βλαστάνω, Ἀριστοτ. (περὶ τῆς προσωδίας, ἴδε, φύω.)

Ὑποφυσάω, μέλ. ήσω (φυσάω). Ὑποκάτω, ἢ ἠρέμα, ἡσύχως φυσῶ. Ἐτυμολόγ.

Ὑπόφυσις, εως, ἡ (ὑποφύομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα φυή, γέννησις, ἡ μετὰ ταῦτα ἢ ὑποκάτω βλάστησις, ἐπίφυσις, παραφυάς· λατ. suboles stolo.

Ὑποφυτεύω, Ὑποκάτω φυτεύω, »τινί τι.« Γεωπον.

* Ὑποφωλεύω, καὶ

* Ὑποφωλέω (φωλέω, φωλεύω). Ὑποκάτω φωλεύω, κεῖμαι ὑποκάτω κρυμμένος.

Ὑποφωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (φωνέω). Ἐπιφωνῶ, ἀντιφωνῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ὑποφωνῆσαι, ὑποδεῖξαι·« ὅθεν

Ὑποφώνησις, εως, ἡ = ἐπιφώνησις. Τὸ ἐνθαρρύνειν δι' ἐκφωνήσεων· Πλούταρχ,

Ὑποφώσκω, (φώσκω) = ὑποφαύσκω, Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον φωτοινοῦ γίνομαι, φέγγω, ἀρχίζω νὰ φέγγω »Ὑποφώσκει ἡμέρα·« φέγγει ἡ ἡμέρα. Διόδ. 13, 18.

Ὑποχάζομαι, Μ. ἀτόμαι μέσ ἀποθ. (χάζομαι, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον ἢ ὀλίγον ὑποχωρῶ, σύρομαι ὀπίσω, ὡς τὸ πεζόν, ὑποχωρέω.

Ὑποχαίνω, μέλ. χανοῦμαι, παρακείμ. ὑποκέχηνα (χαίνω, ἀνώμ.) ὡς τό, ὑποχάσκω. Στέκομαι ὀλίγον ἀνοικτός, ὀλίγον χάσκω, ἀνοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, τὸ ἔχω ὀλίγον ἀνοικτόν. Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστ. 15, 1.

Ὑποχαίρω (χαίρω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως χαίρω, κρυφοχαίρομαι.

Ὑποχαλάω, μέλ. άσω (χαλάω). Ὀλίγον, ἠρέμα, κατ' ὀλίγον, κρυφίως χαλῶ, ἀφίνω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· »τινός.« Αἰλιαν. ζ. Ἰς. 12, 46.

Ὑποχαλεπαίνω, (χαλεπαίνω). Ὀλίγον, τι θυμόνω, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι.

* Ὑποχαλινίδιος, ία, ιον (χαλινός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χαλινοῦ ὤν. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 1. »Ἡνία ὑποχαλινίδια·« τὰ κάτω τοῦ χαλινοῦ μέρη, ἢ οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ· ἀμφ.

Ὑποχαλκίζω (χαλκίζω). Παρ' Ἡσυχίῳ φαίνεται ὡς καὶ τό, ὑπαργυρέω, ἢ κάλλιον, ἀπαργυρέω, ὅτι σημαίνει τό, μεταποιῶ τι εἰς χαλκόν. 2) παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. »Τὴν χρόαν ὑποχαλκίζει·« κλίνει πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν χαλκόν.

Ὑπόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐξαιρέτως ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ὑποκάτω ὤν, ἢ ἔχων χάλκωμα καὶ ἀπ' ἐπάνω χρυσωμένος. Πολυδ. »Ὑπόχαλκον νόμισμα. Ὑπόχαλκον χρυσίον,« ὑποκάτω χάλκωμα, καὶ ἀπ' ἐπάνω γανωμένον μὲ χρυσίον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, νόθον, κιβδηλον, παραπεποιημένον, ἀπατηλόν, ὡς τό, ὑπόξυλος. Πλούταρχ. ὅθεν

Ὑποχαλκόω, ῶ. Σμίγω μὲ χαλκόν, διὰ προσθήκης ἢ ἐπιθέσεως, ἢ ὑποθέσεως χαλκοῦ νοθεύω, κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, Λατ. subaerare. Γλωσσ.

* Ὑποχαράσσω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (χαράσσω). Ὑποκάτω χαράσσω, σημειῶ, ξέω, σκαλίζω. γράφω, ἐγγράφω. Πλούταρχ.

Ὑποχαροπός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι χαροπός. Ξενοφ. Κυν. 5, 23.

Ὑποχάσκω, (χάσκω) = ὑποχαίνω. Ἀριστοφάν.

Ὑπόχανος, ὁ, ἡ (χαῦνος), Ὀλίγον τι φουσκωμένος· τροπικ ὀλίγον τι φανταστιώδης, μάταιος, ὑπερήφανος· ὅθεν

Ὑποχαυνόω. ῶ· Ὀλίγον τι χαυνόνω, φουσκόνω, τροπικ. κάμνω τινὰ φανταστιώδη, ὑπερήφανον.

Ὑποχείριος, ὁ, ἡ· καὶ — ιος, ία, ιον· παρ' Ἡροδ. (χείρ). Ὁ ὑπὸ χεῖρα ὤν, ὅστις εἶναι εἰς τὰς χεῖρας, ὁ ἐστιν, ὑπὸ τὸ ἔργον, ὅστις ἔρχεται, ἐμβαίνει, πίπτει εἰς χεῖρας, ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός. Ὀδυσ. Ο. 443. »Οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅ τις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·« τῇ χειρί μου ὑποπέσῃ, ἐμβῇ εἰς χεῖράς μου· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς πεσών, ὑπόδουλος, αἰχμάλωτος, πεπτωκότος· »τινί·« Ἡροδ. 6, 33, 44. »Ὑποχείριους ποιεῖσθαι,« καὶ »παρέχειν,« ὑποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· Ἡροδ. 1, 106. 178. 3, 154. 5, 91. 6, 45. 107. »Ὑποχείριοι τινιοῦντες,« Ἡροδ. 6, 219. »Ὑποχείριος γίγνομαί τινι,« γίνομαι αἰχμάλωτός τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 3. »Λαβεῖν ὑποχείριον,« λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

* Ὑποχετεύω (ὀχετεύω). Ὑποκάτωθεν φέρω, ὁδηγῶ που. (ὁ Ἐμπεδ. φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθη τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τὸν στίχον μακράν. Naeke Χοιριλ. σελ. 118.)

Ὑπόχευμα, τό. Τὸ ὑποχεόμενον, ἢ προσέτι χεόμενον. Πινδαρ. Πύθ. 5, 134. ἀλλ' ὁ Boekh τὸ γράφει διαχωρισμένως· ἐκ τοῦ,

Ὑποχέω, μέλ. χεύσω, ἀόρ. ὑπέχεα, ἐπικ. ὑπέχευα (χέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, χέω, ἐπιχέω, ἐκχέω· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξηρῶν σωμάτων, ὑποκάτωθεν χύνω, ἢ διασκορπίζω, ὑποκάτω στρόνω· »Βοείας, ῥῶπας,« δέρματα, Ἰλ. Λ, 843. Ὀδ. Ξ, Παρβλ. Π, 47. »Φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί,« φύλλα πεσμένα ὑποκάτω τῶν ποδῶν, καὶ διεσκορπισμένα, Ἡροδ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐπικ. ἀόρ. Εἰς τὸ παθ. μεταφορ. »Ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ,« τὸν ἐκυρίευτε μεγάλη ἀμφιβολία, Ἡροδ. 2, 152. Μέσ. »Σπλάγχνοις ὑπεδέξατο παῖδας,« συνέλαβε παιδία, Ὀππιαν. »Ὑποχεόμενος τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυσιολογίαν,« Πλούταρχ.

Ὑποχή, ἡ· Εἶδος στρογγύλων δακτύων, ἢ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, Τ, »Πόχη« λεγομένη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς τὰ Ταλιάνια. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 81. 4, 251. Ἀντωνῖν. 10, 10. Πλούταρχ. καὶ Γεωπον. 20, 25

Ὑπόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὁ χηλὴν ἔχων. Κατὰ Πολυδ. 2, 144. »Ὑπόχηλα« λέγονται τὰ ἐξέχοντα ὀστέα τῶν κλειδώσεων, τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρός· ὅ ἐστι, τὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ καρποῦ, ἔνθα ἄρχονται οἱ δάκτυλοι.

Ὑποχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν· καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα ὤν. »Θεοὶ ὑποχθόνιοι·« Ἡσίοδ. Ἔργ. 143. ὅπου ὅμως ὁ Σπόνιος (Spohn) Ἐπιχθ. ἀναγινώσκει.

Ὑπόχθων, ονος, ὁ, ἡ = ὑποχθόνιος.

Ὑποχιτων, ωνος, ὁ (χιτών). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χιτώνος ὤν. 2) ὁ ὑποχ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ὑποκάμισον αὐτό, κατασάρκιον. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑποχλιαίνω, (χλιαίνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον χλιαίνω, θερμαίνω, κάμνω χλιαρόν. (τὸ ἰῶτα μετεχειρίσθηταν καὶ μακρόν, καὶ βραχύ· ἴδε χλιαίνω.)

Ὑποχλίζω, μέλ. ίσω, (ὀχλίζω). Ὑποκάτωθεν αἴρω, σηκόνω τὸν μοχλόν, ἐξαιρ. τὸν τύρτην τῆς θύρας. Παρθέν. ποιητ. 21. »Κλῃδὰς ὑποχλίσσασα πυλάων· ἀστήκωσε τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν, καὶ ἤνοιξεν αὐτάς.

Ὑπόχλοος, ὁ, ἡ (χλόος). Ὀλίγον τι πρασινοκίτρινος, ὡς τό, ὑπόχλωρος.

Ὑποχλωρόμελας, ὁ, ἡ (μέλας, καὶ, χλωρός). Ὀλίγον τι κιτρινόμαυρος, χρῶμα μολύβδου ἔχων. Ἱπποκράτ,

Ὑπόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὀλίγον τι πράσινος, πρασιοκίτρινος· καθόλου δὲ, χλωμός, ἀσπροδερός.

Ὑποχοιρίς, ίδος, ἡ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ, 7, 7. καὶ, 11. Πλίν. 25, 15. Εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κιχώρης. πιθανῶς τὸ παρὰ Λιν. Hypochaeris.

Ὑπόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ὑπὸ χολὴν ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς χολὴν καὶ θυμόν, μελαγχολικός. Πολυδ. 2) ὀλίγον τι χολώδης, θυμώδης. »Ἀναβήσσειν ὑπόχολα.«

Ὑποχονδριακός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰ ὑποχόνδριά πάσχων, ὁ ὑποχονδρίαν ἔχων, πάσχων. »Πάθος ὑποχονδριακόν» εἶδος μελαγχολίας, ὃ καὶ φυσῶδες καλοῦσιν, ἐπὶ φλεγμονῇ τῶν περὶ τὸν στόμαχον ὑποχονδρίων συνιστάμενον, ποτὲ μὲν αὔρας τινὰς μοχθηρὰς, ποτὲ δὲ καὶ τῆς οὐσίας τοῦ χυμοῦ μέρος ἀναπεμπέντων πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Παῦλ. Αἰγ. 3, 14.

Ὑποχόνδριος, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ ὑποκάτω τῶν χόνδρων ὤν, »Ὑποχόνδριον, καὶ, ὑποχόνδρια, τὰ« παρὰ Κέλσῳ λέγονται τὰ τρυφερὰ καὶ τραγανὰ μέρη τοῦ σώματος, ἤτοι τὰ ἀπὸ τοῦ θώρακος μέχρι τῶν αἰδοίων μαλακὰ ὀστέα, καὶ μάλιστα τὰ κατώτερα πρὸς τὰ αἰδοῖα, οἷον τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν, τὸ ὑπογάστριον, τὸ διάφραγμα, καὶ τὰ σπλάγχνα, οἷον τὸ ἧπαρ, ὁ σπλὴν, ἡ κοιλὴ, τὰ ἔντερα, κ. τ. λ. ὁ Φώτ. ἔχει »Ὑποχόνδρια, τὰ ἀκροσπάδια, τὸ ὑπὸ τὴν λαγόνα· τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στέρνους ἤτοι τοῦ στήθους, ἀφ' οὗ ἄρχονται τὰ λαπαρώδη μέλη μετὰ τὰς πλευράς.« ἐκ τοῦ χόνδρος, ἐξαιρέτως τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν. Ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν »Ὑποχονδρία, ἡ« τὸ πάθος τούτων τῶν ἐντόσθίων, ὅτε μάλιστα ὁ πάσχων αἰσθάνεται ἀηδίαν ὅλων τῶν ἡδονῶν καὶ ἀποστροφὴν πάσης εὐφροσύνης καὶ συ τυχίας· ὅθεν τὸ Λατ. hypochondria, παρὰ Κελτ. praecordia.

Ὑποχορηγέω, ῶ (χορηγέω). Συμβοηθῶ εἰς χορηγίαν, χορηγῶ· ἐξαιρ. παρέχω, δίδω τὰ ἔξοδα· καθόλου δὲ, συνεργῶ, συμβοηθῶ εἴς τινα ἐπιχείρησιν· ὅθεν

Ὑποχορηγία, ἡ· Συμβοήθεια εἰς χορηγίαν, ἡ ὑποκάτω τῆς χειρὸς χορηγία· τὸ παρέχειν, δίδειν τὰ ἔξοδα· καθόλου δὲ, συμβοήθεια Στράβ. 5, σελ. 359.

Ὑπόχος, ὁ, ἡ (ὑπέχω). Ὑπεξούσιος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὢν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ δύναμιν ἄλλου τινός· μετὰ δοτικ. Ξενοφ. Ἀν. 2, 5, 7. »Ὑπόχος τινι.« ὑποχείριος, ὑποτεταγμένος. Παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 25. μετὰ γενικ. 2) παρὰ Δημοσθ. «Ἐξωλείας ὕπολος.« ἔνοχος, ὑπεύθυνος. Εἰς τὰς ἐπιστολ. Εὐριπ. 5. κεῖται »Ὑπόχους.« ἀντὶ τοῦ, ὑπάρχους· ἀμφ.

* Ὑποχραίνω (χραίνω). Ὀλίγον τι μαίνω, μολύνω, κάμνω ῥυπαρὸν, λερόνω. Κολουθ. 232.

*Ὑποχρεμετίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ῖῶ (χρεμετίζω). Ἐπὶ τοῦτο, πρὸς τοῦτο, χρεμετίζω, Κοινῆ. 3, 57.

Ὑποχρέμπτομαι, μεσ. ἀποθ. (χρέμπτομαι). Ἠρέμα, ἐλαφρὰ χρέμπτομαι· Ἱπποκρ.

Ὑπόχρεως, ω, ὁ, ἡ (χρέος). Ὁ ὑπὸ χρέος ὤν, ἢ ὑποπεσών, κατάχρεως, καταχρεωμένος. Ἀριστοφάν. Νεφ. 2) καθόλου, ὅστις εἶναι εἰς χρέος, ἢ δι' ὑποσχέσεως, ἢ διὰ χάριτος, ὅστις ἔλαβεν εὐεργεσίαν τινὰ ἀπό τινος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν χρεωστεῖ εὐχαριστίαν. »Ὑπόχρεως φιλίας καὶ χάριτος πατρῴας.« Πλουτάρχ. εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ὑπεχρεωμένος διὰ τὰς καλωσύνας, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του. »Χάριτι ὑπόχρεοι.« Πολύβ. 9, 29.

Ὑποχρίω, (χρίω). Ὑποκάτωθεν χρίω, ἐπιχρίω, ὀλίγον τι χρίω, ἀλείφω, Λατ. sublinere· ἐξαιρ. τὰ μέρη τοῦ προσώπου ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίω, βάφω, ἀλείφω· »τινί,« εἰς ἄλλον τινά, Ξενοφ Κύρ. Παιδ. 8, 8, 20. μέσ. εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 41, παρβλ. ὑπογραφή· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, χρίω.)

Ὑπόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὑποκατω τοῦ ὁποίου εἶναι χρυσὸς, μὲ χρυσὸν μεμιγμένος, ὁ χρυσὸν ἔχων ὑποκάτω, ἢ ἐνδοι, ἢ ὀλιγόχρυσος· ὡς καὶ τὸ, ὑπάργυρος. Πολυδ. 2) παρ' Ἡλιοδώρ. 2, σελ. 72. »Ἔμποροι ὑπόχρυσοι.« πλούσιοι, πολὺν χρυσὸν ἔχοντες· ἐνθα ὁ Κιρᾶής »Ἐπίχρυσοι.« ἔταξε, (τὸ, χρυσωμένος, ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σημάνῃ ἡ λέξις· ἐνυπάρχει ὅμως ἡ ἔννοια τοῦ παραπεποιημένου, κιβδήλου χρυσοῦ, καθόσον ἐκφράζει τὸ μὲ χρυσὸν μεμιγμένον, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ καθαροῦ χρυσοῦ.)

* Ὑποχρωματίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ῖῶ (χρωματίζω). Ὑποκάτω, ἢ μέσα χρωματίζω, ζωγραφίζω.

Ὑπόχυμα, τό (ὑποχέω). Τὸ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὑποχεόμενον ὑγρὸν, ὑπόχυσις, ἢ τὸ διὰ ὑποχύσεως ἐστοτισμένον ὄμμα. Παῦλ. Αἰγ. 3, 22. »Γλαύκωμα καὶ ὑπόχυμα· οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἕν τι ἠγοῦντο εἶναι, οἱ δὲ ὕστερον τὰ μὲν γλαυκώματα, τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ πάθη ἐνόμιζον, ὑπὸ ὑγρότητος, μεταβαλλομένου ἐπὶ τὸ γλαυκόν· τὰ δὲ ὑπόχυματα, ὑγρῶν παρέγχυσιν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ τοῦ κρυσταλλοειδοῦς.«

Ὑπόχυσις, εως, ἡ (ὑποχέω). Τὸ χύειν ὑποκάτω, ἢ ἐπιχύνειν. 2) ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὅταν ὑποχέεται ὑγρασία τις μεταξὺ τῆς δερμίδος καὶ τῆς κόρης καὶ σκοτίζεται ἡ ὅρασις· = γλαύκωμα. Διοσκορ. Παῦλ. δὲ ὁ Αἰγ. 6, 21. ἔχει· »Ὑπόχυτις ἐστὶν ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν.« Λατ. suffusio oculorum.

Ὑποχυτήρ, ῆρος, ὁ (ὑποχέω). Ἀγγεῖον, εἰ οὗ ἐπιχέει τις ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον. Πολυδ.

Ὑπόχυτος, ὁ, ἡ (ὑποχέω). Ἐνημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποχέω· Ὑποκάτω, ἢ ἐπί τι χυμένος, ὑποκάτω μεμιγμένος, ὅθεν τροπικ. νόθος, παραπεποιημένος· »Οἶνος ὑπόχυτος.« Φρύνιχος παρὰ Διογ. Λαερτ. 4, 20. »Οὐ γαῦσις, οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ πράμνιος.« ἔνθα τὰ χειρόγραφα »Γαῦτος, γαῦξις, καὶ, γλύξις, καὶ ὁ Σουΐδ. γλυκύς,« ἔχουσιν· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Γλύξις, ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.« παρ' Ἀθην. 1, σελ. 31, ἔκειτο πρότερον »Γλύτρις.« νῦν δὲ, γλύξις· εἰς τὸ τοῦ Ἀθηναίου χωρίον λέγεται »Τιμαχίδας ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ· καὶ γλύξις δὲ οἶνος καλεῖται ὁ τὸ ἕψημα ἔχων. Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλει οἶνον ἐν Ῥόδῳ,« Τοῦτον τὸν τοῦ Πολυζήλου »Αὐτίτην οἶνον,« ἀναφέρει ἔτι καὶ ὁ Ἱπποκράτης τὸν ὁποῖον ὁ Ἐρωτιανὸς ἑρμηνεύει διά τοῦ, ἀπαράχυτον, ὅ ἐστιν, ἀδόλον, ἄκρατον. Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου μανθάνομεν μόνον, ὅτι ὁ »Ὑπόχυτος« γλυκὺς ἦτον οἶνος, πιθανῶς ἐγίνετο γλυκὺς διὰ τοῦ ἐπιχεομένου εἰς αὐτὸ ἑψήματος· εἶναι δὲ ὡς ὁ εἰς ἡμᾶς »Μυσελέζιον ἢ μουσελέζιον« λεγόμενος· ὁ Πολυδ. 3, 66. ἔχει »Ὑπόχυτος« ἀπὸ τινος κωμικοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὁ μὴ γνήσιος πολίτης· ἔνθα ἴσως ἐγράφη ποτὲ »Ἐπίχυτος« ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει, εἴδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου καὶ μολύβδου κεχυμένον.

(Ὑποχύω) ἀντὶ τοῦ, ὑποχέω, κακὸς τύπος.

Ὑποχωλεύω, (χωλεύω). Ὀλίγον τι χωλαίνω, κουτσαίνω.

Ὑποχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω). Ὀπίσω χωρῶ, κλίνω, στρέφομαι ὀπίσω, γυρίζω, ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, παραχωρῶ, παρεκλίνω, παραμερῶ, ἀναχωρῶ, ὑποφεύγω, ἐνδίδω, τραβοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος τόπου. Ἰλ. Ζ, 107. Ν, 476. Χ, 96. μετὰ γεν. »Ὑποχωρεῖν τῆς χώρης,« Ἡρόδ. 1, 207. ὡσαύτως· »Τοῦ πεδίου,« Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 24. »Ὑποχωρεῖν τινι τοῦ θρόνου,« σημαίνομαι ἀπὸ τὴν καθέδραν μου, ἀφίνω εἰς αὐτὸν τὸν τόπον μου, Ἀριστφ. Βάτρ. 790. — 2) Ἐκχωρῶ ὑπεκφεύγω, λάθρα χωρῶ, κρυφίως φεύγω· ἀποχωρῶ, κάτω χωρῶ, ὑπάγω. »Ὑποχωρεῖ ἡ γαστήρ.« ὑπάγει, ἔχει τὴν συνήθη καὶ καθημερινὴν κίνησιν ὅθεν

Ὑποχώρημα, τό· = ἀποχώρημα. καὶ διαχώρημα, Τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἐκ τῆς κοιλίας· κόπρος. Διοσκορ.

Ὑποχώρησις, εως, ἡ (ὑποχωρέω). Τὸ ὑποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραχώρησις, ὑποστροφὴ, γύρισμα, ἢ τράβιγμα τοῦ ἑαυτοῦ ὀπίσω. 2) »ὑποχώρησις τῆς γαστρός.« εὐκοιλία, ὅταν δηλαδὴ ἡ κοιλία ἐκβάλλῃ συνήθως τὴν κόπρον.

* Ὑποχωρητικά, τά (ὑποχωρέω). Μέλη, τὰ ὁποῖα ἔψαλλαν εἰς τὴν σκηνὴν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος.

Ὑποψάθυρος, ὁ, ἡ (ψαθυρός). Ὀλίγον τι εὔτριπτος, εὔσχιστος, μαλακὸς, τρυφερός.

Ὑποψαλάσσω, Μ. άξω (ψαλάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ πρέμα, ψηλαφῶ, πιάνω καθώς π. χ. ψηλαφῶσι τὰ ζῶα, διὰ νὰ ἴδωσιν, ἂν ἦναι παχέα· ὡς τό, ὑποψηλαφάω, Ἀριστφ. Λυτ. 84.

Ὑποψάλλω, μελ. ψαλῶ (ψάλλω). Κυρίως, κάτωθεν, ἢ ὑποκάτω ἐλαφρὸς ψαύω, καὶ πιάνω, ὡς π. χ. τὰς χορδὰς μουσικοῦ τινος ὀργάνου, τὰς κάμνω ὀλίγον τι νὰ ἠχῶσι· μεταφορ. καὶ ἐπὶ μελῳδίας· ἐλαφρῶς ψάλλω. »Ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας.« διήγειρεν αὐτοὺς ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου εἰς ψαλμῳδίαν· τοὺς ἔκαμνε νὰ ἀρχίζωσι τὰ τραγούδια, ἤτοι νὰ τραγῳδῶσι. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 7, 11. 2) Οὐδετέρ. »ὑποψάλλει τὴν Ἀθῆδα ἡ γλῶσσα,« ἠχεῖ κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, ὁ αὐτ. Σοφιστ. 2, 1, 7.

Ὑποψάμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). ὡς τὸ, ὕψαμμος· Ὁ περιέχων ἄμμον, ὁ μεμιγμένος μὲ ἄμμον, ἀμμώδης· εἰς τὸ συγκρ.τ. παρ' Ἡροδ. 2, 12.

Ὑποψάομαι, ἴδε, ὑποψάω.

Ὑπόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρός). Ὀλίγον τι ψαρός, ποικίλος, παρδαλός. Στράβ. 3. σελ. 288.

Ὑποψαύω, (ψαύω). Κάτω, ἢ ὀλίγον τι, ἠρέμα, ἠτύχωτ, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, ψηλαφῶ.

Ὑποψάφαρος, ὁ, ἡ (ψαφαρός). Ὀλίγον τι εὔθρυπτος, εὔτριπτος, μαλακὸς, τρυφερός. Ἱπποκρ.

* Ὑποψάω, μέλ. ήσω, συνήθ. ὡς μέσ. ἀποθ. ὑποψάομαι, (ψάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω τρίβω, σπογγίζω. 2) ἠρέμα, ἐλαφρῶς σπογγίζω.

Ὑποψεκάζω, (ψεκάζω). Ὑποκάτωθεν στάζω, ὑποβρέχω. 2) »πυκνὸν ὑπσψεκάζω.« = ὑποπίνω. Πολυδ. 6, 9. καὶ 30. τὸ ὁποῖον παρὰ Ξενοφ. Συμπ. 2, 26. »ἢν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσι.« ὅλα τὸ Χειρόγρφ. ὅμως ἔχουσι τὸ ὀρθὸν, ἐπιψεκάζω.

* Ὑποψελλίζω (ψελλίζω). Ὀλίγον τι ψελλίζω, τραυλίζω, τσεβδίζω Χρυσόστ. ἐκ τοῦ

* Ὑπόψελλος, ὁ, ἡ (ψελλός). Ὀλίγον τι τραυλός. Ψελλ. περὶ ἑαυτοῦ, ὅπου τογίζεται ὑπαψελλός.

Ὑποψεύδομαι, μέλ. σομαι, μέσ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ὀλίγον τι ψεύδομαι. Εὐστάθ.

Ὑποψηλαφάω, ῶ. Ἰων. — έω (ψηλαφάω) = ὑποψαλάσσω, Ὑποκάτω ἢ ἐλαφρῶς καὶ κούφως ψηλαφῶ. Ἐτυμολόγ.

Ὑποψηνίζω, (ψηνίζω). Κάτωθεν κεντῶ, ὡς ἡ σφῆκα· ὅθεν κατὰ κωμικ. μεταφορ. κρυφίως ἐγγαστρόνω.

Ὑποψήφιος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὑπὸ ψῆφον ὤν, ὅστις ἐψηφίσθη διά τι ἐπάγγελμα, πλὴν δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ κρυ-

φίως ψηφισθείς. Σωζόμεν. Ἐκκλ. Ἱστορ. 2. 20. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· »ὑπόψηφος, καὶ ὑπὸ ψῆφον ἐστί, λέγε· μὴ ὑποψήφιος«. Συνέσιος περὶ Προνοίας πρώτ. »Τοὺς ὑποψήφους τῆς βασιλείας«.

Ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ψηφίζων, λογαριαστής· καὶ

Ὑποψήφισις, εως, ἡ. Λογαριασμὸς διὰ ψήφων. Γλωσσ.

Ὑπόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ εἰς ἓν ἀξίωμα· »τῇ βασιλείᾳ«, εἰς ἑκατὸν δυναμένων νὰ ἐκλεχθῇ βασιλεύς. Συνέσ. σελ. 91.

Ὑποψία, ἡ. Ἰων. ὑποφίη (ὑποράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὑπόνοια, ὑποτοπασμός· ὅταν δηλαδὴ ἔχῃ τις εἰς τὸν νοῦν του κακὴν ἰδέαν περί τινος, ἢ ἀβέβαιος ἰδέα, τὸ διὰ τοῦ νοὸς ἢ κατὰ φαντασίαν βλέπειν Παρὰ Θουκυδ. 2, 37. 2) ὕποπτος καὶ ἐπονείδιστος παρατήρησις· λέγεται δὲ, »ὑποψίαν παρέχειν, παρεμβάλλειν, ἔχειν«. Ἡροδ. 9, 99 »ἐν ὑποψίᾳ εἶναι, δι' ὑποψίας εἶναι, εἰς ὑποψίαν ἐμβάλλειν, ἐμπίπτειν· καὶ »ἀπολύεσθαι ὑποψίαν«. Θουκυδ. καὶ Δημοσθέν· ὅθεν

Ὑποψιαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὕποπτος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 641.

Ὑποψιθυρίζω, (ψιθυρίζω). Ὑποκάτωθεν, ἀπ' ἐναντίας, ἢ κρυφίως ψιθυρίζω, γογγύζω, μουρμουρίζω, κρυφομορμουρίζω.

Ὑπόψιος, ὁ, ἡ (ὑποράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, μὲ καταφρονητικὰ, ἢ χλευαστικὰ βλέμματα βλεπόμενος· ὑποψίας ἄξιος, ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, ὕποπτος. Ἰλ. Γ, 42. »Ὑπόψιον ἄλλων«. »ὑποπτεύεσθαι καὶ μισεῖσθαι ἄξιος ὑπὸ τῶν ἄλλων«. (Εἰς τὴν Ἰλ. ἀνέγνωσαν ὁ Ἀριστφ. καὶ Ἡρωδιαν. ἐπόψιος) Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, ὑπόψιος, διὰ τοῦ, »ὕποπτος ἢ ἐπονείδιστος, καὶ ὅν τινες ὑπόδρα βλέπουσιν. ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑποροώμενος διὰ δειλίαν, ἢ ὁ ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγών«. 2) (ὄψις). Ὁ ὑπὸ τὴν ὄψιν εὑρισκόμενος, εἰς τὴν ὄψιν ἐκτεθειμένος.

Ὑποψοφέω, ῶ (ψοφέω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ψοφῶ, κροτῶ, κάμνω μικρὸν ψόφον, θόρυβον, μικρόν τινα ἦχον ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκπέμπω, Naeke Χοιριλ. σελ 250.

Ὑπόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὀλίγον τι ψυχρὸς, κρύος, δροσερός.

Ὑποψύχω, (ψύχω, ἀνώμ.). Κάμνω ὀλίγον τι ψυχρὸν, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ψυχραίνω.

Ὑποψωνέω, ῶ. Μ. ἡσω (ὀψωνέω). Εἰς τὸ ψωνίζειν, ἤτοι εἰς τὸ ψώνισμα ἀπαιτῶ, παρακλέπτω. Ἀριστοφαν. Ἀχ. 842.

* Ὑποψωρώδης, ὁ, ἡ (ψωρώδης). Ὀλίγον τι ψωριασμένος, ψωραλέος, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 3. Τ, 1, σελ. 250. Lind.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω (ὕπτιος). Ὕπτιος, ἤτοι εἰς τὰ ὀπίσω κλίνω, σκύπτω, εἰς τὰ ὀπίσω πίπτω, πίπτω ἀνάσκελα. α) ἀμελῶ, ἀφρόντιστος κεῖμαι. »Πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν ὑπτιάζειν«. Ἡρωδιαν. 2, 8, 9. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »πίπτω τ' ἀνάσκελα, ἐξαπλόνομαι, καὶ δὲν μὲ μέλει τίποτε«. β) ἐπὶ ὑπερηφάνων, καὶ καλλωπιζομένων ἀνθρώπων, θρύπτομαι. 2) ἐνεργητικῶς φέρεται παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. 3, 7, 29. καὶ 5, 5, 6. Ὑποστρέφειν, ὀπίσω στρέφειν, τιθέναι, ῥίπτειν· καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

* Ὑπτίασις, ἡ, = ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα, τό (ὑπτιάζω). Στρέψιμον, γύρισμα, βάλσιμον εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνασκέλωμα, ἐξάπλωμα τ' ἀνάσκελα. »Χεροὶν ὑπτιάσματα«. Αἰσχύλ. Προμ. 1015. καὶ 1306. τὸ δέεσθαι καὶ παρακαλεῖν μὲ ἐξαπλωμένας χεῖρας. 2) τὸ παρημελημένον.

Ὑπτιασμός, ὁ (ὑπτιάζω). Τὸ ὑπτιάζειν, ἀνασκελωμός, τὸ πίπτειν τ' ἀνάσκελα, ἢ ἐξαπλωμός τ' ἀνάσκελα. 2) ἀποστροφή, μῖσος.

* Ὑπτιαστέον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπτιάζω· »εἰς τὸ πρανὲς, καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον«, εἰς τὰ ὀπίσω στρεπτέον. Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

Ὑπτιάω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπτιάζω.

Ὑπτιος, ία, ιον. Ἀνεστραμμένος, ὀπίσω ἐστραμμένος, λυγισμένος, ὀπίσω, ἢ ὀπισθεν, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τεθειμένος, βαλμένος, ἀνάποδα, ἢ ἀνάσκελα κείμενος, ἀνάσκελα ἐξαπλωμένος, ἀνασκελωμένος, ἐπὶ νώτων κείμενος· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ πιπτόντων· »πέσεν ὕπτιος«, ἀντίθ. τοῦ, πρηνής. Ἰλ. Λ, 179. Ω, 11. β) εἰς τὸ σῶμα καλοῦνται »ὕπτια μέρη«· τὰ ἔμπροσθεν, παραβαλλόμενα μὲ τὰς πλάτας, ὅ ἐστι τὰ πρὸς τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν μέρη ὅταν αἱ πλάται ὦσι ὑποκάτω καὶ ἡ κοιλία ἀπ' ἐπάνω. Ἰλ. Ω, 359. »ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖ ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής«· ἄλλοτε πάλιν ἔκειτο τ' ἀνάσκελα, καὶ ἄλλοτε τἀμπρούμιτα. Η, 145. καὶ 271. ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύθη· ἐξηπλώθη τ' ἀνάσκελα. »Ὑπτία χεῖρα· ἡ ἠπλωμένη, ἢ ἀνοικτὴ καὶ ἐξαπλωμένη, ὅταν δηλαδὴ ἡ παλάμη εἶναι ἀπ' ἐπάνω, manus supina. »Πρηνὴς« δὲ ἡ ἐναντία θέσει αὐτῆς, manus prona. Πλάτ. Φιλήβ. 104. »ἐξ ὑπτίας διανεῦν τὸν λόγον«· τἀνάποδα ξανάστροφα· ὅ ἐστιν, οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελευτῆς ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. γ) ἐπὶ τῆς στάσεως σώματός τινος, ὅταν δηλαδὴ ἱστάμενον κλίνῃ εἰς τὰ ὀπίσω, τουτέστιν, ὅταν κεῖται πλαγίως· ἄρα, πλάγιος ἢ πλαγιασμένος, χαμαλός, χαμηλός· μὴ δὲ ὅλου ὀρθιος, ἀνηφορικός. »Ὑπτιον πεδίον«· καὶ »ὑπτία χώρα«· ἢ ἐπίπεδος. »Θάλασσα ὑπτία«· ἢ γαληνιῶσα. 2) τροπικ. ἀμελὴς, ῥάθυμος, ἀφρόντιστος, ἀκαλλώπιστος, ὡς τὸ Λατ. supinus· ὅθεν παρὰ Ῥήτ. »λέξις ὑπτία«· ἢ ἀνειμένη καὶ ἐκτεταμένη, ἢ χωρίς τινος λόγου κάλλους σεσυρμένη, ὅταν δηλαδὴ σύρῃ τις τοὺς λόγους, καὶ ταύτῃ αὐτούς· ὑπνηλὴ καὶ χωρὶς τόνου ἐκφρασις. β) ὑπερήφανος, ἀλαζών. (Τὸ, ὕπτιος, παράγεται ἐκ τῆς, ὑπό, καθὼς τό, supinus ἐκ τῆς sub. συγγεν. μὲ τὸ, ὕψος.) ὅθεν

Ὑπτιότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ ὑπτίου, τοῦ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλιμένου σώματος, τὸ κεῖσθαι δηλαδὴ ἀνάσκελα καὶ ἀνεστραμμένως· ἢ ἐπὶ τόπου, ἢ πλαγία καὶ ἀνηφορικὴ θέσις αὐτοῦ. 2) τροπικ. ἀμέλεια καὶ ἀφροντισία, χαυνότης.

Ὑπωάδιος, ὁ, ἡ (ὠάν). Ὁ εἰς τὸ αὐγὸν ἀκόμη εὑρισκόμενος, ἐμπεριεχόμενος, μὴ ἐκκλωσημένος. Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 751. ἀντίθ. τοῦ »ἐπωάδιος«.

Ὑπώβολος, ὁ, ἡ = ὑπήβολος, Lobeck. Φρύν. σελ. 699. Ὑπόβολος δὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ, τὸ ἁπλῶς ὑποβεβλημένον, εἴτουν ὑποκείμενον εἰς δάνειον, ἢ τόκον. Εὐστάθ.

* Ὑπωθέω, (ὠθέω, ἀνώμ.). Ἀπωθῶ, σπρόχνω ἔξω· κατὰ τμῆσ. »ὤσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο«, Ἰλ. Ε, 854.

Ὑπωλένιος, ία, ιον· καὶ ὑπωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὠλενῶν ὤν, ὅστις εἶναι ὑποκάτω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας. διάφ. γραφ. Ἄτμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 509. ἀντὶ, ἐπωλένιος.

Ὑπώμαιος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὤμων ὤν. Ἄρατ. »Ὑπώμιος πούς«· ὁ ἔμπροσθεν πούς.

Ὑπωμία, ἡ (ὦμος). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὤμων μέρος. Γαλην. Γλωσσ.

Ὑπωμοσία, ἡ· = ὑπομοσία, ὅπερ ἴδε

Ὑπωπιάζω, Μ. άσω (ὑπώπιον). Τύπτω, κτυπῶ, ῥαπίζω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε διὰ τοῦ ῥαπίσματος προξενεῖται αἱμάλωξ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπώπιον προξενῶ διὰ τοῦ ῥαπίσματος, τοῦ κάμνω ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μαῦρα σημεῖα, πλήττων πληγόνω τινὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀριστοφάν Εἰρ. 540. »Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένε« σφοδρῶς πληγεῖσα ὑπὸ τοῦ πολέμου· »Παρὰ τὰ ὑπώπια, ἃ εἰσὶν ἐκκαύματα ὀφεων καὶ κρούσματα, ἅπερ Κορύλας φησὶν«· ὁ Σχολ. Διογ Λαέρ. »Νικοδρόμον ἐξεραθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη· πληγὴν· ῥάπισμα ἔλαβεν εἰς τὸ πρόσωπον· ἐπροπηλακίσθη. Εἰς τὴν Ν. Δ. παρὰ μὲν τῷ Εὐαγ. Λουκᾷ 18, 5. »Ἵνα μὲ τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζει με«· σημαίνει τὸ, ἀτοκοπέω, τὰ ὦτα περιηχῶ, πειράζω, θλίβω· παρὰ δὲ τῷ Ἀποστ. Παύλῳ. 1. πρὸς Κορ. 9. »Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα« ἀντὶ τοῦ, δαμάζω, κατακόπτω, καταπονῶ, ταπεινόω, μιαίνω, κακουχέω, καταδαμάζω, συντήκω, καταστήνω αὐτὸ διὰ τῶν πόνων καὶ μαλώπων ὡς τὸ τοῦ ἀπομάχου· ὅθεν

Ὑπωπιασμός, ὁ. Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος ὑπώπιον ἀποκτᾶν, καὶ σώματος ὑπωπιασμός, μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύντηξιν.

Ὑπώπιον, τό (ὤψ). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος τοῦ προσώπου. Ἰλ. Φ, 463. »Νικτὶ δοῦ ἀταλαντος ὑπώπια«· τὴν πρόσοψιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· μὲ νύκτα ὅμοιος κατὰ τὸ πρόσωπον, σκοτεινός, Ἱπποκράτ. παθ. 13. »Τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπώπια ὠχρά« Γαλην. συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ς', 1. »Τὸ ὑπώπιον, ὅτι μὲν ὑπὸ τοὺς ὠπας γίνεται, καὶ τοὔνομα αὐτὸ δηλοῖ, καθάπερ εἴτις ὑποφθάλμιον ὠνόμασεν αὐτό· τοῦ γένους δὲ ἐστὶ τῶν ἐκχυμάτων«. 2) συνήθως δὲ λέγεται, ὡς τὸ, ὑποπιασμός, τὸ εἰς τὸ πρόσωπον ῥάπισμα καὶ ὁ δι' αὐτοῦ προξενούμενος μώλωψ, σμώδιγξ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1377. »Πρὸς ταῦτα τυροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπιαν· εἰς ὄψιν πλήγματα· Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὠπας τῶν πληγῶν ἴχνη· καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. Λαέρτ. εἰς Μενέδημον. »Οὗτος μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥστ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει«· καθόλου ἀντὶ τοῦ, ῥαπίσματα εἰς τὸ προσωπον μετὰ τραυμάτων. Suggillatum, Suggillatio· ὁ Φέστος σχεδὸν ἐσημείωσε· »Suggillatum dicitur ex graeco, quod ea pars, quae est sub oculo, κύλον (et κοῖλον) ab eis dicitur. Ἐκ τοῦ κοῖλον ἔγεινε τὸ Cilium, ὡς καὶ τὸ Folium ἐκ τοῦ Φύλλον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Subcilium, Succilium, Sugilium, Sugilare· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ Supercilium, κ. τ. τ. 3) Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 550. τὸ, »Ὑπώπιον« σημαίνει τύλον, ῥόζον· λέγει δ' Ἀριστοφ. »Μυσθοῦ διδομένου — ὑπωπίωνα«· ὁ Σχολ. »τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας· λέγεται δὲ ὑπώπια, καὶ τὰ ἀφ' οἱαστήποτοῦν πληγῆς τραύματα«. 4) Κατὰ τὸν Ἡσύχιον λέγεται ἔτι καὶ τὸ φυτὸν θαψία, ὑπωπίς, (παρὰ Διοσκορ. 4, 157. φέρεται »Ὑπώπιον.«) διότι ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐπετίθετο ἐπὶ τοὺς μώλωπας· ἄλλως δὲ ἐπὶ τούτων (τῶν ὑπωπίων) ἔτασσαν τὸν κύαθον, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ μώλωψ. Λέγεται ἔτι καὶ πᾶς μώλωψ, αἱμώλωψ, πελίδνωμα, καὶ οἴδημα. Δίων. Κάσ. 79.

Ὑπωπίς, ίδος, ἡ· ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ Θαψία· ἴδε ὑπώπιον, σημσ. 4.

Ὑπώρεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους, ἢ τὰ ὑποκάτω ὄρους τινὸς κείμενα μέρη· »ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἴδης«, Ἰλ. Τ, 218. παρ' Ἡροδ. καὶ κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ὑπωρέη, Ἡροδ. 2, 158. 7, 199. 9, 19. ἔχει δὲ πρὸς τούτοις καὶ, ἢ ὑπώρεα, Ἡροδ 4, 23. ἂν ἡ ἀναγν. ᾖναι ὀρθὴ· πληθ. ὑπώρεαι, Ἡροδ. 1, 110. 7, 129. συνηθ. δὲ προσθέτει καὶ γεν. προσδιοριστικὴν· »ὑπωρέη οὔρεος, οὐρέων, Κιθαιρῶνος«

κ. τ. τ. ἀντίθ. τοῦ. ἀκρώρεια. Κυρίως δὲ θηλυκ. τοῦ ὑπώρειος, Ἴων. ὑπώρεος, ἐξυπακουομ. τοῦ. χώρα.

*Ὑπώρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄρους ὤν· εὑρίσκεται δὲ καὶ, ὑπόρειος, γραφόμενον.

*Ὑπώρεος, ὁ, ἡ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ, ὑπώρειος.

*Ὑπώρορε, γ' ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. β'. κατ' ἐπικ. ἀναδίπλωσιν, τοῦ, ὑπόρνυμι, Ὀδσ.

Ὑπωρόφιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπορόφιος, ία, ιον· παρὰ Πινδ. καὶ τρικατάληκτον (ὄροφος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὀρόφου ὤν, εὑρισκόμενος, ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης, τῆς σκεπαστῆς κατοικῶν, εἰς τὴν οἰκίαν οἰκῶν, μένων· »ὑπορόφιοι δέ τοί εἰμενα«, Ἰλ. Ι, 640. ὅθεν, »ἡ ὑπωροφία«, ἐξυπακουομ. τοῦ, χώρα· καπνοδόχη, καπνοδοχεῖον, Λατ. fumosa coenacula, Ἰουβ. 2) ὁ εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα, εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μέρος τῆς οἰκίας κατοικῶν· ὅθεν, »ἡ ὑπωρία· ὡς τὸ, ὑπερῷον, κατοικία εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα· κτόξα ὑπωρόφιαι, κείμενα ἐπάνω τοῦ ταβλίνου. 3) »ὑπωρ. βοᾶν, ἠχος, ὡς ἐκεῖνος τοῦ καλάμου, τῆς σύριγγος, γλυκύς, ἐκ τοῦ, ὄρφος = κάλαμος.

*Ὑπώροφος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Lobeck. Φρύν. σελ. 706.

Ὑπωρυχία, ἡ (ὑπορύσσω). Τὸ ὑποκάτω ὀρύσσειν, σκάπτειν. 2) τὸ ὑποκάτω ὤρυγμα, τὸ ὑποκάτω ὠρυγμένον καὶ ἐσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος. Ἀππιαν. ἐμφ. 4, 111.

Ὑπωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρός, πίτρινος, χλωμός.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ρ.

Ὑραξ, ακος, ὁ. Μῦς, ποντικός· sorex. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 37. κατὰ τοὺς Αἰολεῖς· ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, ὗς.

Ὑράξ, Ἐπίρ. = φυρὰξ, Μίγδην· ἀνακατωμένα, Ἡσύχ. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ, σύρω· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ, φύρω.)

*Ὑρία, ας, ἡ, ἐπικ. Τρίη, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 496.

Ὑριατόμος, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ὕρον, ὑριον, τὸ σμῆνος.

*Ὕριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ὕρον, Ἡσύχ.

*Ὑρμίνη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλιδος, Ἰλ. Β, 616.

*Ὑρνήθιον, καὶ ὑρνίθιον, τὸ, Χωρίον παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

*Ὑρνηθώ, καὶ ὑριθώ, οῦς, ἡ, Ὀνομ. κύριον.

*Ὕρον, τὸ, Σμῆνος, κυψέλη τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ. (συγγεν. μὲ τὸ, ὑρία.)

*Ὕρπαξ, ὁ, Ὀνομ. κύρ.

*Ὕρπηξ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, ὄρπηξ, Λατ. utrex.

*Ὑρράδιος, ὁ, Ὀνομ. κύρ.

*Ὑρράς, α, ὁ, Ὀνομ. κύρ. Διονύσ Θράξ.

Ὑρρίς, ἡ. Πλεγμένον καλάθιον· ἴσως σίσλον ἄχρηστ. πρωτότυπον.

Ὑρρίσκος, ἡ, ὑρρίσσος, ἡ, ὑρρίσχος, ὁ· καὶ διεθαρμένως, βρίσχος. Φορμός, σπυρίς, ἀγγεῖον πλεκτόν, καλαθίσκος, καλαθάκιον· ἄλλως δὲ καὶ »συρίσκος« λέγεται, καὶ »ἄριχος, ἡ«. (συγγεν. πρὸς ἀλλήλους τύποι.) Σουίδ. καὶ Φρύνιχ.

*Ὑρταιδής, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, ὕρταιος. Ἰλθ.

*Ὑρτακίνη, ἡ, καὶ

*Ὑρτάκινος, ὁ. Πόλις τῆς Κρήτης.

*Ὕρτακος, ου, ὁ, Ὀνομ. κύρ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλθ.

*Ὑρτάνη, ἡ. Τὸ πῶμα τῆς χύτρας. Ἡσύχ.

Ὑρτήρ, ῆρος, ὁ· = Πλυνεύς. Ἡσύχιος. ἐκ τοῦ ὕρω, ἀντὶ τοῦ, σύρω· ὅθεν, ἀσυρής, ἀκάθαρτος. Ἡσύχ.

*Ὑρτιος, ου, ὁ, Ὀνομ. κύρ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Μυσίων. Ἰλθ.

Ὑρχη, ἡ· καὶ Αἰολικ. ὕρχη. Πολυδ. 6, 14. παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 676. Πήλινόν τι ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀλάτιζαν ἰχθύας· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. »Κεράμινον ἀγγεῖον, ὑποδεκτικὸν ταρίχων, δύο ὠτα ἔχοντος«· τὸ τῆς συνηθείας »Ζάρας« λεγόμενον· ἐκ τούτου τὸ, ὄρχη, τὸ Λατ. orca, καὶ orceus, Bentl. Hor. Sat. 2, 4, 66.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Σ.

Ὑς, ὑός, ὁ· αἰτιατ. ὖν, ὡς τὸ σῦς, ὅθεν τὸ Λατιν. Sus. Ὁ ἥμερος χοῖρος. Θηλ. ὖς, ἡ· ἡ σιρόφα, γουρούνα. Πληθυντ. ὗς, αἱ· ὄχι σπανίως παρ' Ὁμ. ὅς τις ὅμως μεταχειρίζεται συχνότερα τὸν τύπον, σῦς, Naeke Χοιριλ. σελ. 157. ἀλλ' ἀπαντᾶται καὶ, »ὗς ἄγριος«, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 129. ὅς τις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τύπους, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6. 28. Lobeck Φρυν. σελ. 381. Παροιμ. »ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤριτεν, καὶ συντομώτερα· »ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν«, τὸ Λατ. sus Minervam, ἐπὶ ἔριδος τῶν ἀμαθῶν πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους· »ὗς ἐκώμασεν«, ἐπὶ πολλὰ αὐθάδους διαγωγῆς· »ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται«, ἐπὶ τῶν δι' ἰδίαν αἰτίαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τρεχόντων. (Τὸ υ ψιλὸν εἶναι καθ' ὅλας τὰς δισυλλάβους πτώσεις βραχύ.)

*Ὕσβη, ἡ, Ὄνομα πόλεως τῆς Λυδίας.

*Ὕσγη, ἡ. Θάμνος τις, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ »ὕσγινον« χρῶμα.

Ὑσγινοβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Εἰς τὸ ὕσγινον βάπτω, ὑπὸ ὑσγίνου βεβαμμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 3, 7. Κρεμεζίτικος.

Ὑσγινόεις, όεντος, όεσσα, όεν. Βαμμένος μὲ ὕσγινον, Νίκανδρ. Θηρ, 870. (ὅπου ὅμως τὸ, ἰῶτα, εἶναι βραχύ.)

Ὕσγινον, τό. Βαφή τις ὁμοία μὲ πορφύραν ἐκ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ, ὕσγη, φυομένη· πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ πρῖνος, quercus coccifera, ἡ τὸ πρινοκόκκιον φέρουσα· »Ἐξ ὑσγίνοιο βαφέσθαι«. Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 107. Εἶναι δὲ τὸ, ὕσγη, ἡ· Γαλατικὸν ὄνομα. Παυσανίας 10, 36. καὶ τὸ »Ὑσγινον« σημαίνει τὸ μεταξὺ τῆς πορφύρας καὶ τοῦ κοκκίνου χρῶμα, τὸ ὑπέρυθρον καὶ λαμπυρίζον ὡς φλόξ. τὸ ἅλικον, κριμεζὶ (ι, Νικ. Θηρ. 511 Μυρίν ἐπ. 2.)

Ὑσδος, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ, ὄσδος, ὅ ἐστιν, ὄζος· Κλάδος, κλῶνος. Σαπφὼ παρ' Ἑρμογέν. καὶ Ἡσύχ.

Ὕσθην, ὑσθῆναι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. τοῦ, ὕω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ὕσαι, βρέξαι· ὁ Φώτ. »Ὕσθην, ὠμβρίσθην, ἐρράντισθην«.

*Ὑσθριξ, τριχος, ὁ, καὶ, ἡ, = ὕστριξ.

*Ὑσία, αἱ, καὶ, ὑσίη, ἡ, Ὀνομ. πόλεως.

Ὑσιρις, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, Ὀσιρις. Ἑλλάνικος παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑσις, εως, ἡ (ὕω). Τὸ βρέχειν, βροχή.

Ὑσκλος, καὶ, ὕσχλος, ὁ, καὶ, ἴσκλος, καὶ, ἴσχλος. Λέγονται δὲ »Ὑσκλοι« αἱ ἀγκύλαι καὶ βρόχοι τῶν σανδαλίων, διὰ τῶν ὁποίων διαπερώμενον τὸ λωρίον περιδέεται εἰς τοὺς πόδας (καθὼς π. χ. αἱ τρύπαι καὶ θηλαὶ εἰς τὰς καρβατίνας, Λατ. ansae, annulae)· οἱ Λατῖνοι λέγουσι τούτους Obstrigilla· ὅθεν »Ὑποδήματα ὑσκλωτά«· παρὰ Διοκαιάρχῳ· τὰ ὕσκλους ἔχοντα. Ἑπομένως δὲ λέγονται »Ἑπτυσκλοι, ἐννηύσκλοι« κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὕσκλων.

Ὑσκυθα, ἡ (ὕς). Συὸς ἀφόδευμα, κόπρος τοῦ χοίρου. Ἡσύχ. (ἴσως μὲ τὸ, σκῶρ, σκατός, σύνθετ.) Ἡσύχ.

Ὕσμα, τό (ὕω). Βροχή· Ἱπποκράτ.

Ὑσμίνη, ἡ. Μάχη, σύγκρουσις τῶν στρατευμάτων· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ· ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλθ. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. κρατερή· ἔτι δὲ καὶ, »ὑσμίνη δηϊοτῆτος«, Ἰλ. Τ, 245. »πρώτη ὑσμίνη«, πρώτη τάξις, πρόταξις, πρόταγμα, τὸ μέτωπον, πρόσωπον, Ἰλ. Ο, 340. Τ, 395. »ὑσμίνην δεῦ«, εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Β, 477. μὲ τὴν μεταπλαστικὴν ἐπικ. δοτ. »ὑσμῖνι«· ὡς ἐκ τοῦ, ὑσμίν, ἡ ὑσμίς, Ἰλ. Β, 863. Θ, 56.

Ὑσπέλεθος, ὁ (ὗς, πέλεθος, σπέλεθος). Κόπρος τοῦ χοίρου.

Ὑσπλαγίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑσπληγίς, = ὕσπληγξ. Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 1000. ἔνθα, »Ὑσπλατίς« ἐφέρετο. Πιόρσ. Μοῖρ. σελ. 376.

Ὑσπλαγξ, αγος, ἡ, καὶ, ὕσπλαξ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὕσπληγξ, ὕσπληξ.

Ὑσπληγξ, ηγγος, ἡ, σπανιώτρ. ὁ, Lobeck Φρύν. σελ. 71. καὶ, ὕσπληξ, ηγος, ἡ. Ἡ τῶν δρομέων βαλβίς, ἡ ἀφετηρία· ἦτο δὲ αὕτη ξύλον μακρὸν ἐγκαρσίως τοῦ δρόμου κείμενον, ἐμποδίζουσα τοὺς τρέχοντας· ἡ σχοινίον, ἐμβεβλημένον πρὸ τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον ἐκαταβάζετο, ὅταν οἱ δρομεῖς ἔμελλαν νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ στάδιον. Λουκιαν. »Ἅμα ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς«· οἱ δρομεῖς ἵσταντο κατὰ στίχον πρὸ τῆς ὑσπληγγος· »Ἐστάσιν ἐφ' ὑσπληγγος«. Λουκιαν. Διαβολ. 12. Κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς, τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίεται· Παρὰ Διον. Περιηγ. 121. = καμπτήρ. 2) παγίς, βρόχος, ἡ εἶδος ξυλίνης παγίδος, διὰ τῆς ὁποίας παγιδεύουσι τὰ τετράποδα ζῶα, καὶ τὰ πτηνά· ἔτι δὲ καὶ τὸ ῥόπτρον ταύτης. Θεόκρ. 8, 58. Ὀππιαν. Ἰξευτ. 3, 18. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Ἐντεταμένη ὑσπληγξι«. 3) μάστιξ, ἐκ χοιρίνων τριχῶν συμπεπλεγμένη, βουπληξ, κέντρον, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτυποῦσαν τὸ βόδια, καὶ ἄλλα ζῶα· ἐκ τοῦ, ὑς, καὶ, πλήσσω· ἀλλ' ἡ σημασ. αὕτη εἶναι πολλὰ ἀμφ. 4) παρὰ Λυκόφρ. 22. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄγκυρα.

*Ὑσπληξ, ηγος, ἡ, ἴδε τὸ προηγμ. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 254. Ε. ἀν καὶ ὁ Lobeck Φρύν. σελ. 71. τὸ ἀποδοκιμάζει εἰς τοὺς Ἀττικ.

Ὑσπολέω. Συβωτέω, φυλάττω, βόσκω χοίρους· ἐκ τοῦ

Ὑσπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Συβώτης, ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων, ὡς τὸ, αἰπόλος, ὁ βοσκὸς τῶν αἰγῶν.

*Ὑσπορος, ὁ (πόρος). Βράχος τις εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου ἠμποροῦν νὰ διαπεράσωσι χοῖροι, Νόνν. 26. σχηματισμένον κατὰ τὸ, βόσπορος.

Ὑσσακος, ἡ, ὕσσαξ, ακος, ὁ (ὗς). Ἀριστοφάν. Λυσ. 1001. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς καὶ τὸ, χοῖρος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἴδε, χειροκομεῖον, καὶ, πύσσαχος.

*Ὑσσος, ὁ, Ποταμὸς καὶ λιμὴν τοῦ Πόντου.

Ὑσσός, ὁ. Βέλος, ἀκόντιον· τὸ τῶν Ῥωμαίων Pilum. Πολύβ.

Ὑσσωπίτης οἶνος. Οἶνος μὲ ὕσσωπον κατεσκευασμένος· ὡς τὸ, Ἀψινθίτης· ἐκ τοῦ

Ὑσσωπος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 3, 30. Πλίν. 14, 16. Hysopus officinalis. Λιαν. συχνάκις συγχέεται μὲ τὸ, Οἴσυπος· εἶναι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ ῥύπου, παρομοία μὲ σάμψυχον.

Ὑσσωτός, ἡ, ὑν (ὑσσός). Ὡς ὑσσὸς πεποιημένος, ὑσσοῦ σχῆμα ἔχων· ἀμφ.

Ὑστάτιος, ία, ιον. Κυρίως, ὁ εἰς τὸν ὕστατον ἀνήκων, ἡ ἴδιος· ἀλλὰ συνήθ. ποιητ. ἀντὶ, ὕστατος Ἰλ. Ο, 634. »Πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν«. Οὐδ. ὑστάτιον, ὡς ἐπίρρ. Ἰλ. Θ, 353. Ὀδ. Ι, 14. ὡς τὸ, μεσσάτιος, ἀντὶ, μέσσος· τοσσάτιος, ἀντὶ, τόσσος, κ. τ. τ.

Ὕστατος, άτη, ατον. Ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινὸς ὅλων τῶν ἄλλων, ὁ ἀκρινὸς· ἐπὶ τόπου, πολλάκις παρ' Ὁμ. οἶον, Ἰλ. Β. 281. »Οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν«· ἀντὶ

τοῦ, σύμπαντες, ὅλοι ἀπὸ μακροῦ ἕως μεγάλου· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως εἰς τὸν ὕστερον· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρόνου. — Ἐπίρ. »Ὕστατον, καὶ ὕσταται· ἐσχάτως, ὁλοϋστερινά· πάντοτε ἐπὶ χρόνου. Ὅμ. ὅς τις συντάσσει καί· »πύματόν τε καὶ ὕστατον», καί, »ὕστατα καὶ πύματα». »Ὕστατα τῆς οἰκουμένης· ἀντί, τὰ πέρατα· ἀντίθ. τοῦ, πρῶτος· συγκριτ. ὕστερος, τὸ ὁποῖον παρβλ.

Ὕστερα, ἡ, Ἰων. ὑστέρη. Ἡ μήτρα τῆς γυναικός, ἡ τὸ μητρῷον χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔμβρυον συνίσταται καὶ τρέφεται, καὶ τὸ ἔμμηνον αἷμα συναθροίζεται· κυρίως ἐκ τοῦ Ὑστερος, διότι αὕτη εἶναι τὸ ὕστατον καὶ κατώτατον πάντων τῶν σπλάγχνων εἰς τὸ γυναικεῖον σῶμα· κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ ὕστερος, γαστήρ, Ἡσύχ. ὅθεν καὶ Λατινικ. Uterus.

Ὑστεραγωνιστής, οῦ, ὁ, = ὑστερολόγος.

Ὑστεραῖος, αία, αῖον (ὕστερος). Ὁ ὕστερον, ἡ μετὰ ταῦτα ὤν, ἀκολουθῶν. Ἡρόδ. 9, 3. συνήθ. »ἡ ὑστεραίαι», ἡ μετὰ ταῦτα, ἡ ἑπομένη, ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα· »Τῇ ὑστεραίαι· τὴν ἑπομένην ἡμέραν, την δευτέραν ἡμέραν. Λατ. postridie. Ἰων. τῇ ὑστεραίῃ, Ἡροδ. 7, 54. 119. πλῆρ. »τῇ ὑστεραίῃ ἡμέρῃ», Ἡροδ. 9, 22. καὶ »ἐς τὴν ὑστεραίην», Ἡροδ. 4, 113. Ξενοφ. Κύρουπ. 2, 3, 1. »Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καὶ τῇ τρίτῃ· τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ τὴν τρίτην· »Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει· ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 7, 1, 1. τὸ ἑπόμενον ἔτος, τὸν δεύτερον χρόνον.

Ὑστεραίω, = ὑστερέω. Ἱπποκράτ. Ἐπιδ. 6, 7, 7. ἀμφ.

Ὕστεραλγής (ὑστέρα, ἄλγος). Ὁ ἄλγος, ἤτοι πόνον προξενῶν, ἢ πόνους ἔχων εἰς τὴν μήτραν.

Ὕστεραλγία, ἡ. Ἄλγος, πόνος τῆς ὑστέρας, ἤτοι τῆς μήτρας.

Ὑστερεύω, καί, ὑστερέω (ὕστερος). Ὑστερος, ἢ ὀπίσω εἶμαι· μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ χρόνου, Ξενοφ Ἀναβ. 1, 7. 12. Lobeck Φρύν. σελ. 237. ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ὕστερος, μετὰ ταῦτα κεῖμαι. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἔρχομαι ἀργά, ἢ ὑστερώτερα, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα. Ξενοφ Ἀναβ. 1, 7 10. »Ἀβροκόμας ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε· ἦλθε μετὰ πέντε ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τὴν μάχην, ἦλθε πέντε ἡμέρας ὑστερώτερα οὕτω καὶ Ἑλλ. 3, 5, 18. »Ὅτε ὑστερήσειεν εἰς Ἀλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου· καὶ 5, 1, 3. »Οἱ ὑστερήσαντες· οἱ ἐλθόντες ὕστερον. Θουκυδ. 8. »Ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ· μετ' ὀλίγον ἐλθόντες, δὲν ἄργησαν πολύ. Ἡροδ. 1, 70. 3) τροπικ. εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, εἶμαι, ἢ γίνομαι ὕστερός τινος. β) ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἔχω, ἐνδειαν, ἢ χρείαν ἔχω, ἐλλειψιν πάσχω, ἐξαιρ. εἰς τὴν Ν. Δ. γ) ἐλλείπω, δὲν εἶμαι παρών. Εἰς τὴν τρίτην σημσ. β'. καὶ γ'. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρφ. ὡς παθητ. ἀποθ. Ἀντίθετον τοῦ, προτερέω· ὅθεν

Ὕστερημα, τό. Τὸ νὰ μένῃ τις ὀπίσω, ἐλλειψις, ἔνδεια, πτωχεία, ἔτι δὲ, βραδύτης· ἀντίθετ. τοῦ, πρότερημα, Ν. Δ.

Ὑστέρησις, εως, ἡ (ὑστερέω). Τὸ ἀργά, ἢ ὑστερώτερα ἔρχεσθαι καθόλου δέ, = τῷ προηγμ. ὅθεν

Ὑστερητικός, ή, όν. Ὁ ὀπίσω μένων. ὁ ἐρχόμενος ἀργά, ἢ μετὰ ταῦτα, ὅστις ἔρχεται ὑστερώτερα· »Τύπος ὑστερητικός· λέγεται ἀπὸ τοὺς Ἰατροὺς τὸ τοῦ παροξυσμοῦ σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται πάντοτε ὑστερώτερα, παρὰ πρότερον.

Ὑστερίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ (ὕστερος). Ὡς τό, ὑστερέω· ὕστερος, ἢ ὑστερώτερα ἔρχομαι, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἢ ἀργά, ἀργοπορῶ, ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, δὲν ἔρχομαι εἰς τὸν τεταγμένον ἢ πρέποντα καιρόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 13, 5. »Προεξορμᾷν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον, ἢ ὑστερίζειν· μίαν ἡμέραν προτήτερα, παρὰ ὑστερώτερα· »Ἡραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγώ· Κυρουπ. 1, 6, 19. δὲν ἤθελεν ἀργοπορήσῃ νὰ ἐκβῇ ὁ λαγός· »ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν», ἔρχομαι μίαν ἡμέραν ὑστερώτερα ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην, Ἡροδ. 6, 89. ὅθεν α) μένω ὀπίσω τινός, ἵσταμαι ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι· »καταρραθυμήσαντες· ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων», Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 13. μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις κατώτερος. β) ἀποτυγχάνω τινός, ἐλλείπομαι, παραμελῶ, ἀναβάλλω, ἔχω ἔλλειψίν τινος· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. »Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν· μὴ ἀρμόρειν, μὴ ἀναβάλλειν τὴν καλὴν εὐκαιρίαν, μὴ χάνειν τὸν καιρόν· »Τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ ὑστερίζω». Ἰσοκράτ. ὑστεροῦμαι, δὲν ἔχω πλέον τὰς τῆς νεότητός μου δυνάμεις.

Ὑστερικός, ή, όν (ὑστέρα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑστέραν, εἰς τὴν μήτραν, ἢ ὁ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενος, ἐρχόμενος. »Πάθη ὑστερικά· τὰ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενα πάθη.

Ὑστεροβουλέω, ῶ (ὑστερόβουλος). Ὑστερον βουλεύομαι, μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύομαι, ἢ ζητῶ συμβουλήν· ὅθεν

Ὑστεροβουλία, ἡ. Τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύεσθαι, μετάνοια, μεταμέλεια. Ο'.

Ὑστερόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλευόμενος· ὅστις δηλαδὴ λέγει τὴν κοινὴν παροιμίαν »Ὑστερινή μου γνῶσι, νὰ σὲ εἶχα πρῶταν· ὁ Ἀρμαρτίνος Ἐπιμηθεύς.

Ὑστερογενής, ές, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὑστερώτερα, ἀργότερα παρὰ τὴν γέννησιν, μετὰ τὴν γέννησιν, ὑστερογεννημένος, ὁ μετὰ τὴν γέννησιν φυεὶς αὐξήσις· »Θρὶξ ὑστερογενής· Ἀριστοτέλ.

* Ὑστερογονία, ἡ (γόνος). Οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μετὰ ταῦτα γενεά.

Ὑστερόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω), = παλινάγρετος. Σουΐδ.

Ὑστερολογέω, ῶ (ὑστερολόγος). Ὑστερον πάντων λέγω, ὕστερον ὁμιλῶ· ὅθεν.

Ὑστερολογία, ἡ. Τὸ ὕστερον πάντων ὁμιλεῖν, λέγειν, ἡ ὁμιλία τοῦ ὑστερινοῦ ὁμιλητοῦ. Ἡ παράστασις ἢ ὁμιλία τοῦ τελευταίου ὑποκριτοῦ, ἤτοι τοῦ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ δράματος παίζοντος. 2) παρὰ Ῥητ. καὶ σχῆμα λόγου, = προθύστερον.

Ὑστερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕστερον πάντων λέγων, ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑποκριτὴς τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ θεατρικοῦ δράματος, ὁ τὸ ὕστερον πρόσωπον τοῦ δράματος ὑποκρινόμενος ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς κωμῳδίας παίζων· ἴδε, Δευτερολόγος, καί, Τριταγωνιστέω.

Ὑστερόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις), = ὑστερόβουλος· ποιητ. Νόν.

Ὕστερον, Ἐπίρ. κυρίως Οὐδέτερον τοῦ, ὕστερος· ὅπερ ἴδε.

*Ὑστεροπαθέω (πάσχω, παθεῖν). Ὑστερα πάσχω

Ὑστεροποίνος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν παιδεύων, τιμωρῶν, ἢ ἐκδικούμενος. Αἰσχύλ. μόνον ποιητ.

Ὑστεροπότμος, ὁ, ἡ (πότμος). Τὸ νὰ ἔσχεται τις πάλιν ζωντανός, ἐν ᾧ πρότερον τὸν ἐνόμισαν ἀποθανόντα εἰς ξένην γῆν· ἢ καθ' Ἡσύχ. ὡ ζῶντι· ὁ τάφος οὐ τεθνηκότι γέγονεν. Πλουταρχ. παρβλ. Ῥωμ. = δευτεροπότμος. 2) καὶ ὁ δεύτερον διὰ γυναικείου κόλπου διαδύς· ὡς ἤτοι συνήθεια παρ' Ἀθηναίοις νὰ γεννῶνται ἐκ δευτέρου. Ἡσύχ. Ἡ τοιαύτη συνήθεια σώζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅταν δηλαδὴ γυναικός τινος τὰ τέκνα θνήσκωσι μετὰ τὴν γέννα, ἅμα γεννηθῇ τὸ βρέφος, λαμβάνει αὐτὸ ἄλλη γυνή, καὶ διαβιβάζει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ τῆς κοιλίας κάτω ἔσωθεν τοῦ ὑποχίτωνος, ὡς ἂν τάχα αὕτη νὰ τὸ ἐγέννησε, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς γνωρίζει αὐτὸ ὡς ὑπόθετον τέκνον.

Ὑστεροπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐδ. πουν (πούς). Ὁ μετὰ ταῦτα ἤτοι ὕστερον, ἢ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ ὑπάγων, ὀψιαίτερα βαδίζων. Ἀριστοφάν. Λυσ. 326.

Ὑστεροπρωτον, τό (πρῶτος). Τὸ ἀνεστραμμένως γινόμενον, ὅτε δηλαδὴ τὸ πρῶτον γίνεται ἢ κεῖται ὕστερον. Λατ. praeposterum, παρβλ. προθύστερον.

Ὕστερος, έρα, ερον. Ὑστερινός, ὁ ὑστερινὰ ἢ ὑστερα ἐρχόμενος, ἑπόμενος, ἀκολουθῶν, πλησιέστερος, μέλλων, ἔσχατος, τελευταῖος· »ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ Τυδείδης». Ἰλ. Ε, 17. ὑστερώτερος, δεύτερος· παρβ. Π, 479. 2) συνήθ. ἐπὶ χρόνου· βραδύς, ἀργοπορινός, Ὅμ. μετὰ γεν. Ἰλ. Σ, 333. »ὑστέρῳ χρόνῳ», Ἡροδ. 1, 130. 3, 149. ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκριτικ. γενικῆς· »ὑστέρῳ χρόνῳ τουτέων», Ἡρόδ. 4, 166. 5, 32 9, 83. Ἀριστοφάν. Λυσ. 69. »Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν· ἆρα ἦλθαμεν ἀργά· Ἀριστοφάν. 69. »Ἐξ ὑστέρου· βραδέως, ἀργά. Διόδωρ. Σικ. καί, »ἐξ ὑστέρης». Ἡροδ. 5, 106. 6, 85. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 2, 9. »Οἱ μὲν πρῶτοι ἐστρατοπεδεύοντο — οἱ δὲ ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες· οἱ ὑστεριοί, οἱ ἑπόμενοι· »ὑστέρα δεκάτη», παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ μηνός· »τὰ ὕστερα», παρὰ τοῖς Ἰατρ. = τὸ Χορίον, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς »ἀκόλουθον» λέγομεν, τὸ δέρμα, τὸ περικαλύπτον τὸ ἔμβρυον, καὶ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κοιλίας, ἀφοῦ γεννηθῇ τὸ παιδίον, Λατ. secundinae. 3) τροπικ. ἥττων, κατώτερος, ἀσθενέστερος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. »Γυναικὸς ὕστεροι». Σοφοκλ. Ἀντιγ. 746. ὑποκείμενος, ὅστις ὑποτάσσεται εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐπίρρ. ὑστέρης, παρ' Ὅμ Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. εἶναι εὔχρηστον ὡς ἐπίρρ. τὸ οὐδέτ. ὕστερον, ἐπὶ Χρόνου, ἐσχάτως, ὑστερινά, ἀργά, μετὰ ταῦτα, ἑπομένως· ἔτι δὲ καί: »ὕστερα». »ἀλλ' ὕστερι ταῦτα πένεσθαι», Ὀδ Π, 310. καί: ἐς ὕστερον· »ἦμιν ἔπειτ' ἀποκτύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι», Ὀδ. Μ, 126. Ἡσιοδ. Ἔρ. 353. Ἡροδ. 5, 41. μετὰ συγκριτικ. γενικ. »ὕστερον τουτέων», Ἡροδ. 6, 140 9, 105. καί, »ὕστερον ἔτι τουτέων», Ἡροδ. 9, 83. καθὼς ὁ Σβεῖγχ. ἀντὶ »ὕστερον ἐπὶ τουτέων γράφει. Ἀντίθ. πρότερος. Ὑπερθετ. ὕσματος, ὅπερ ἴδε. (συγγεν. μὲ τό, ὕψος.)

Ὑστεροφημία, ἡ (φήμη). Ὀπίσθιος, ὀπισθινὴ φήμη, καταλαλιά Καὶ ἡ μετὰ ταῦτα, ἤτοι ἡ μετὰ θάνατον φήμη. Πλουταρχ.

*Ὑστεροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν πρᾶξιν, φθείρων, βλάπτων, Σοφοκλ. Ἀντ. 1060. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ὑστερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μετὰ ταῦτα, ὕστερον φωνῶν, ὁ τὴν φωνὴν μετὰ ταῦτα ἀντηχῶν, ὡς ἡ ἠχώ.

Ὑστεροχρονέω, ῶ (χρόνος). Ὑστερος εἶμαι κατὰ τὸν χρόνον. Ἡλήμ. ὅθεν

*Ὑστεροχρονία, ἡ. Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος, καιρός.

*Ὑστέρω, ἐπίρ. τοῦ, ὕστερος· ὡς τό, προτέρω, τοῦ, πρότερος, Διογ. Λαέρτ. 3, 95.

Ὑστήρια, τά (ὖς). Ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζαν χοίρους· Ἀθήν. 5. σελ. 378. Sch. ἢ κατ' ἄλλους, ἑορτή, τελουμένη, διὰ νὰ βρέξῃ, ἢ πομπὴ εὐχαριστήριος, διότι ἔβρεξε.

Ὑστιακός, ὁ. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθήν. 11. σλ. 500.

Ὑστρία, ἡ, = κωλεός. Ἡσύχ.

Υ᾽στριξ, χος· καὶ, ὕτθριξ, καὶ, ὕστριγξ, ὁ (ὖς, θρίξ). Κυρίως αἱ τρίχες τοῦ χοίρου (γουρουότριχα). Καὶ ἐντεῦθεν ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ μέγας ἀκανθόχοιρος· ἐξαιρ. εἴδος τι αὐτοῦ ἐκ τῆς Λιβύας, κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ἡροδ. 4, 192. 2) = ὑστριχίς. (ἡ φυσικωτέρα παραγωγὴ εἶναι ἡ τοῦ, ὄστλιγξ, ἀστλιγξ, βόστρυξ.) ὅθεν

Υ᾽στριχίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μάστιγος ἐξ ὑείων τριχῶν πλεγμένη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμαστίγοναν τοὺς δούλους. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 745. καὶ Βατρ. 632. Παρὰ Φίλωνι (τόμ. 2., σελ. 645.) κεῖται καὶ »Ὑστρίχους« ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὁ Σχολ. Ἀριστοφάν. ἔχει· »Ἔστι δὲ καὶ Ὑστριχὶς (γρ. Ὑστριξ) θηρίον, τρίχας ἔχον ὑός, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων«. Hystrix. Ἀριστοτ. ζῴων ἱστορ. 9, 26, 7.

*Υ᾽στριχος, ὁ, = τῷ προηγμ.

*Υ᾽στρος, ὁ. Γαστήρ, κοιλία, τὸ Λατ. uterus, ἐκ τοῦ, ὕστερος, κατὰ συγκοπ. ὡς τὸ, ὑστέρα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Φ.

Υ᾽φαγεῦ, Δωρικ. ἀντὶ, Ὑφηγοῦ. προστακτ. ἐνεστ. τοῦ, ὑφηγέομαι.

*Υ᾽φάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, ὑφή. Τὸ νῆμα, τὸ ὑφαινόμενον μεταξὺ τῶν στημονίων. Lobeck. Φρυν. σελ. 74.

Υ᾽φαδρος, ὁ, ἡ (ἀδρός). Ὀλίγον ἁδρός, ἁδρύς, δυνατός. Πολυδ. 7, 57. »Ἱμάτιον ὕφαδρον.«

Υ᾽φάζω, = Ὑφάω, ὑφαίνω. Ἐτυμολ.

Υ᾽φαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Ὁ αἷμα ὑποκάτω, ἡ ὑπόχυμα ἔχων, πελιδνωτός, αἱματώδης. »Ὄψαιμον βλέπειν«, βλέπειν μὲ αἱματωμένους, κοκκίνους ἀπὸ αἷμα ὀφθαλμούς. Αἰλιαν.

*Υ᾽φαίνεσκε, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὕφαινε· γ᾽. ἐνικ. πρόσ. παρατ. τοῦ, ὑφαίνω.

Υ᾽φαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὕφηνα, Ἀττ. ὕφανα, Lobeck. Φρύν. σελ. 26. παρακείμ. ὕφαγκα. ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔχει μόνον τὸν ἀόρ. (ὑφάω). Ὑφαίνω, διὰ τοῦ ὑφαιτικοῦ ἐργαλείου συνάπτω εἰς ἓν τὰ διῃρημένα καὶ κεχωρισμένα, ἤτοι τὸν μίτον καὶ τὸν στήμονα, καὶ τοιουτοτρόπως κατασκευάζω ὑφάσματα· πολλάκις παρ᾽ Ὅμρ. ὅς τις συντάσσει πάντοτε »ἱστὸν ὑφαίνειν«. Ἰλ, Γ, 125. Ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν«. Ὀδυσ. Ε, 62. »Χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν ἱστόν«. Β. 104. »Ὑφαίνεσκε ἱστόν«. μόνον Ὀδ. Ν, 108. »φάρεα ὑφαίνειν«. 2) πολλὰ συχνάκις δὲ μεταφορ. Πλέκω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, ἐπὶ κρυφίων, ἀπατηλῶν καὶ δολίων πράξεων, τὰς ὁποίας τις βουλεύεται καὶ διανοεῖται, καὶ διὰ πολυτρόπων ἀπατηλῶν μέσων ζητεῖ νὰ τὰς βάλῃ εἰς ἔργον. ὡς τὸ Λατ. texere· πολλάκις παρ᾽ Ὅμ. ὅς τις συνήθως συνάπτει »μῆτιν, ἢ δόλον ὑφαίνειν«, μετὰ, ἢ χωρὶς τῆς προσθήκης »ἐνὶ φρεσίν«. Ἰλ. Ζ, 187. »Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε« (ἔνθα ἄλλοι »λόχον« ἀναγινώσκουσιν)· ἔπλεκε κατὰ νοῦν. »τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος, ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, Νέστωρ.« Η, 324. ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν συμβουλήν του, τὸν λόγον του, ἄρχισε πρῶτος τῶν ἄλλων νὰ λέγῃ τὴν συμβουλήν του· »οἱ δ᾽ ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον«, οὗτοι δὲ ἔνδον δόλον τινὰ καὶ ἀπάτην ἐμηχανῶντο, κατεσκεύαζαν. Ὀδ. Δ, 678. »εἰ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήναι«, 739. »ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήναι«, διὰ νὰ συμβουλευθῶ μετὰ σοῦ, Ν, 303. »ἀλλ᾽ ἄγε μῆτιν ὕφηνον,« συλλογίσου, στοχάσου, καὶ συμβούλευσέμε, 386. »πάντας δὲ δόλους, καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὕφαινον,« Ι, 422. ἔνθα προηγεῖται· »αὐτὰρ ἐγὼ βουλεύσεν«, ἐσυλλογιζόμην, διανοούμην, ἐστοχαζόμην πάντα δόλον καὶ μηχανήν. »Ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον«· ὅταν αὐτοὶ παρρησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὡμίλουν, καὶ μετ᾽ αὐτῶν συνεβουλεύοντο, Ἰλ. Γ, 212. »ὑφαίνειν τινί τι ἐπὶ τυραννίδι« μηχανῶμαι, σκευωρῶ τι κατά τινος διὰ νὰ εἰσάξω τὴν τυραννίαν, Ἀριστφ. Λυσιστρ. 630. 3) καθόλου δὲ, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, φέρω εἰς τέλος. Πίνδαρ. Πύθ. 4. 251. λέγει. »Ὄλβον ὑφαίνειν« ἀντὶ τοῦ, κατασκευάζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ στίχ. 491. »χάριτας ἐξυφαίνειν«· καὶ, μέλος ἐξυφαίνειν«. Νέμ. 4, 71. Ἀλλ᾽ ὁ Καλλίμαχος, Ἔμν. εἰς Ἀπ. 57. λέγει τραχέως, »Θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει«, ἀντὶ τοῦ κατασκευάζει. Ὁ δὲ Τρυφ. »κυρὸν ὑφαίνειν« ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν συγγραφέων, ὡς τὸ Λατ. texere· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ Μέσ. (Εἰς τοὺς αὐξησιν ἐπιδεχομένους χρόνους τὸ υ ψιλὸν εἶναι μακρόν. Ἰσόκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 189 659. 832. Mehlh. Ἀναρ. 35, 11.)

Υ᾽φαίρεσις, εως, ἡ (ὑφαιρέω). Τὸ ὑφαιρεῖν, μείωσις, στέρησις, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις, τὸ ὑποκάτω ἢ κυρίως αἱρεῖν, πέρνειν, κλέπτειν, ἀφαίρεσις. »ὑψαίρεσίν τινος ποιεῖσθαι«, κάμνω μετρίασιν τινὸς πράγματος. Πολύβ. 15, 8, 13.

Υ᾽φαιρέτρια, ἡ. Μαῖα, μαμή. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Υ᾽φαιρέω, ῶ. Μ ήσω, ἀόρ. ὑφεῖλον, Ἰων. ὑπαιρέω, Ἡρόδ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἀφαιρῶ, πέρνω, ὑποκάτωθέν τινος ἐξαιρῶ, ὑποκάτωθεν σηκόνω εἰς τὰ ἐπάνω. »ἀνθεμον ὑφελοῖσα«· (δωρικ. ἀντὶ, ὑφελοῦσα). Πίνδ Νέμ. 7, 117 »ὑπὸ δ᾽ ἤρεον ἕρματα νηῶν«, ὑποκάτωθεν εἵλκυσαν, Ἰλ. Β, 154. — β) εἰς τὸ λογαριάζειν ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. »τί τινος«. 2) Μέσ. Ὑφαιροῦμαι, κρύφα καὶ δολίως κλέπτω, κρυφίως πέρνω, ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, ὑφαρπάζω, Ἡροδ. 5, 83, 9, 116. »ὑψαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ·« τοῦ κλέπτει, τοῦ ἁρπάζει. Ἀριστοτλ. ἔτι δὲ καὶ, ἐκβάλλω τινὰ κρυφίως ἐκ τοῦ μέσου, τουτέστι, τὸν φονεύω· μετοχ. παθ. παρακείμ. »ὑπαραιρημένος«, ὅς τις ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ μέσον, ὁ φονευθείς, Ἡρόδ. 3, 65. β) παρεκβάλλω, ἐπαίρω, κουφίζω. Δημοσθέν· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κάμιλ. »Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας«· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. »ἔκυψεν, ἐπῆρε τὸ νερὸν, καὶ τὸ ἔδεσαν ἄλλοῦ νὰ ποτίσῃ. γ) οἰκειοποιοῦμαί τι, κάμνω τι πρὸς ὄφελός μου, μεταχειρίζομαι εἴς τι, Βγ. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1141. »τοὺς καιρούς«, ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὸν καιρὸν, τὴν εὐκαιρίαν, Αἰσχίν.

Υ᾽φαλικός, ἡ, ὸν, (ἁλικός). Ὀλίγον τι ἁλμυρός, Ἱπποκρ. 2) πλησίον τῆς θαλάσσης ὤν. κατὰ τὴν σημ. ταύτην ἁμφ.

Υ᾽φάλομαι, μέλ. ἁλοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν εἰς ὕψος, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἅλλομαι, πηδῶ. subsilio, Λατ. Γλωσσάρ. Στεφ.

Υ᾽φαλμυρίζω, Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς εἶμαι, ἁλμυρίζω ὀλίγον. ἐκ τοῦ

Υ᾽φάλμυρος, ὁ, ἡ (ἁλμυρός). Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς ὤν. Διοσκορ.

Υ᾽φαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἁλός, ἤτοι τῆς θαλάσσης ὤν. »Ὑφαλος πέτραι· ἡ μὲ ὀλίγον ὕδωρ καλυπτομένη πέτρα, ὑποθαλάσσιος ξέρη. Ἐπιγραμ. »ὕφαλα τραύματα«, ῥήγματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τὸ πλοῖον ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) μεταφορ. κεκρυμμένος, δόλιος, ὡς τὸ, Ὕπουλος.

*Υ᾽φαλυκός, ἡ, ὸν (ἁλυκός) = ὑφαλικός.

Υ᾽φαλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης ὑφάλων πετρῶν.

Υ᾽φαμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος) ὡς τὸ, ὑπόψαμμος Ἄμμον ἔχων ὑποκάτω, μεθ᾽ ἄμμου μεμιγμένος, ἀμμώδης. Θεόφρ. »Ὑφαμμος γῆ·« καὶ »Ὑφαμμον χωρίον«. Πλούταρχ.

Υ᾽φανάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ, ὑφαίνω. Μανέθ. 6, 433.

Υ᾽φανσις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Τὸ ὑφαίνειν.

Υ᾽φάντης, ου, ὁ, (ὑφαίνω). Ὅστις ὑφαίνει, ὑφαντής. Πλάτ. Πολ. 2. »Ὑφανται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασίτε καὶ ἐρίοις χρῆσθαι ἔχοιεν«. Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, »Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφάντῃ μὲν, ἔρια· ἀνδριαντοποιῷ δὲ, χαλκόν«. ὅθεν

Υ᾽φαντικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑφάντην ἀνήκων, ὁ εἰς ὕφανσιν ἐπιτηδείος. »Ὑφαντικήν« ἐξυπακουομ. »Τέχνη« ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν. Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, 5.

Υ᾽φαντοδίνητος, ὁ, ἡ, (δινέω). = Ὑφαντός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 943. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα, ὡς καὶ ὁ Σουΐδ. ὀρθότερον »ὑφαντοδόνητο,« (ἐκ τοῦ, δονέω), διὰ τὸ μέτρον ἔχουσιν.

Υ᾽φαντός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑφαίνω, Ὑφασμένος. Ὀδυσ. Ν, 218. »Ἠρίθμει ὑφαντὰ εἵματα καλά·« καὶ, 136. »Ἐσθῆτάτε ὑφαντήνη«. Ἐξοδ. 26. »Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ· ὕφασμα μὲ πλουμίδια, ἢ ὕφασμα κλαδωτόν.

*Υ᾽φαντουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων ἔργα ὑφαντά, ὑφαντὴν δουλείαν.

Υ᾽φάντρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ὑφαντήρ, ἢ ὑφάντης.

Υ᾽φαπλόω, ῶ (ἁπλόω). Ὑποκάτω ἁπλόνω. »Χεῖρας ὑφαπλώσας«. ἀντὶ τοῦ, ὑπτίας χεῖρας ἁπλώσας. Ἔμν.

Υ᾽φάπτω, μέλ. ψω, Ἰων, ὑπάπτω (ἅπτω) Ὑποκάτωθεν ἅπτω, ἀνάπτω, ὑποκάτω καίω, βάλλω φωτίαν. Ἡρόδ. 1, 176. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 2, 8. »Πῦρ εὑρόντες, ὑφῆπτον αὐτοὺς (τοὺς πύργους)« ἔβαλαν πῦρ καὶ τοὺς ἄναπταν ὑποκάτω, ἤτοι τοὺς ἔκαιαν. Κυρουπ. 5. 1, 8. »Οἱ καλοὶ τοὺς θεωμένους ὑφάπτουσιν, ὥστε αἴθεσθαι· ἀνάπτουσι, καίουσιν, ἐναύουσιν, ἐξάπτουσι· καθόλου δὲ, ἀνεπαισθήτως, ἢ ἐσωτερικῶς καίω, φλογίζω. 2) μέσ. »Τὸ θειρὴν ἀψαμένην«· ἀντὶ τοῦ ὑφαψαμένη θειρήν.« Ἀλεξανδ. Παρθέν. 14. ἔδεσε μόνη τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν της, (ἔβαλε τὸν βρόχον μόνη εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς) καὶ ἐκρεμάσθη.

Υ᾽φαρπάζω, Μ. άσω· μεταγενεστρ. δὲ καὶ, άζω, Ἰων. ὑπαρπάζω, (ἁρπάζω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, κρυφίως κλέπτω, ἁρπάζω, ἢ πρότερον ἁρπάζω. ὅθεν »λόγον«, πέρνω τινὸς τὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν διακόπτω εἰς τὴν ὁμιλίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὸ λόγον του, Ἡρόδ. 5, 50, 9, 91. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 4, 8. ὅθεν

Υ᾽φάρπασις, ἡ. Τὸ ὑφαρπάζειν, κλέπτειν, ἁρπάζειν κρυφίως. Γλωσσάρ. Στεφ.

*Υ᾽φάρπω, = ὑφαρπάζω, Ἀγαθ. ἐπ. 47, 2. ποιητ.

Υ᾽φασία, ἡ· καὶ

*Υ᾽φασις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Ὡς τὸ, ὕφανσις, τὸ ὑφαίνειν.

Υ᾽φασμα, τὸ (ὑφαίνω). Τὸ ὑφασμένον. Ὀδυσ. Γ, 247. »Πολλὰ δ᾽ ἀγάλματ᾽ ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε« ἱμάτια ὑφαντά. Στράβ. »Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι«.

*Υ᾽φαστρίς, ίδος, ἡ, = ὑφάντρια, Ἡσύχ.

*Υ᾽φατός, ἀντὶ, ὑφαντός, ἐκ τοῦ, ὑφάω, Σοφοκλ. Τραχ. 1502. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Υ᾽φάω, ῶ· ἐπικ., καὶ ποιητικ. Ὑφόω, = Ὑφαίνω· ὅθεν »Ὑφόωσιν« ἀντὶ »Ὑφῶσιν« ἤ, Ὑφόουσι. Ὀδυσ. Η, 105. »Αἱ δ᾽ ἱστοὺς ὑφόωσιν. ὑφαίνουσι.

Υ᾽ψαρ, ατος, τό. Ὁ ἐπὶ ἐλάτης καὶ πεύκης φυόμενος ἰξός, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. 2, 23. παρβλ. στελίς.

Ὑφεδρεύω, (ἕδρα). Ὑποκάτω ἑδρεύω, κάθημαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, Λατ. subsidere. Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. ὅθεν

Ὑφεδρία, ἡ. Τὸ ὑφεδρεύειν, ἢ κατωτέρω καθέδρα. Σουίδ.

Ὑφέζομαι, μέλ. ὑφεδοῦμαι, μέσ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑφεδρεύω. Ὀππ.

Ὑφειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητικοῦ παρακειμ. τοῦ, ὑφίημι. Μὲ ὕφεσιν, ὀλιγόστευσιν, καθειμένως, συγκεχωρημένως, ὑποσταλμένως, ἐκλελυμένως. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 7, 16. Λατ. summisse.

* Ὑφεῖσα, (εἶσα). Ἐκάθισα, ἔβαλα νὰ καθίσωσιν, ὅθεν Ἰων. »ὑπείσας ἄνδρας«, ἔβαλεν ἄνδρας εἰς ἐνέδραν, Valck. Ἡροδ. 3, 126. 6, 103. παρβλ. ὕφημαι, καὶ, διὰ τὴν σημασίαν, ὑφίστημι, στημ. 2. β'.

*Ὑφεκτέος, ία, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπέχω Πρέπει νὰ ὑπέχῃ, νὰ ὑπομένῃ τις. Ξενοφ. Λακ. 9, 5.

Ὑφελκυσμός, ὁ. Τὸ ὑφέλκειν, κρυφίως ἁρπάζειν, ἢ σύρειν ὑποκάτω. Γλωσσαρ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὑφελκύω, ἡ, Ὑφέλκω. μέλ. ὕσω (ἑλκύω, ἕλκω.) Ἕλκω, σύρω, τραβῶ ὑποκάτω, λάθρα, κρυφίως, ἠρέμα ὑποσύρω. Ἰλ. Ξ, 477. »Ὑφέλκε ποδοῖϊν«. Πλούταρχ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑφέλκεται, προτρέπεται.

Ὑφελοίατο, Ἰων. γ'. πληθ. πρόσ. ἐνκτ. μέσ. ἀορ. τοῦ, ὑφαιρέω, ἀντὶ τοῦ, ὑφέλοντο, Λάβοιεν. Ἀριστοφ. Νεφ. 1201.

Ὑφέν, ἐπίρ. κυρίως, ὑφ' ἕν. Ἅμα, ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, συνειλημμένως. 2) Παρὰ Γραμματ. σημεῖον τῆς ἑνώσεως δύο λέξεων εἰς μίαν. (υ)

Ὑφέρπω, καὶ, ὑφερπύζω, (ἕρπω). Ὑποκάτω ἕρπω, ὑποκρύπτω, κρυφίως ἕρπων εἰσέρχομαι, τρυπόνω. 2) μετὰ αἰτιατ. ὑπέρχομαι, ἐνεδρεύω· καὶ μεταφορικ. »νοῦν, θυμόν,« subire animum, Λατ.

Ὑφεσις, εως, ἡ (ὑφίημι). Ἔνδοσις, ἔκλυσις, ὑποχώρησις, ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολή, ἐλάττωσις, ταπείνωσις, μείωσις, ὀλιγόστευσις, παρακάτω ἄφεσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις. 2) Παρὰ Γραμματ. ἡ ἔξω ἄφεσις, ἔλλειψις. »Κατ' ὕφασιν τοῦ«. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 149.

Ὑφέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὁ πρὸς ἑσπέραν κείμενος, ὤν, ἢ ἐρχόμενος, ὅθεν »Ὑφέσπερα«. Οὐδετ. πληθ. ἀντὶ Ἐπιρρήμ. πρὸς ἑσπέραν. Ἀνθολ. καὶ »ὑφεσπέριος, ὁ, ἡ. Εὐσταθ. εἰς Διον. σελ. 450.

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ὑπὸ τὴν ἑστίαν, ἢ εἰς τὸν οἶκον ὤν, οἰκειακός.

Ὑφή, ἡ (ὑφίνω). Ὕφανσις, ὕφασμα. Πλάτ. παρ' Ἡτυχίῳ. Εὐρ.

Ὑφηγεμών, όνος, ὁ (ἡγεμών). Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα· παρὰ Μελεάγρ. ἐπιγρ. 11. = Ἡγεμών.

Ὑφηγέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Προηγοῦμαι, προπορεύομαι, καθηγοῦμαι, προοδοποιοῦμαι, ὑπάγων ἔμπροσθεν ὁδηγῶ τινά, ἢ δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινα. μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν πράγμ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 4. 23. »Δρόμῳ ὑφηγεῖσθαι, στρατεύματος ἑπομένου· καὶ Ἱππ. 6, 5. »Τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον«· καὶ Ἀναβ. 6, 5, 15. »Ἡρηγεῖτο φάλαγγος«. παθ. Ἀριστοτέλ. 3. »Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον« κατὰ τὴν ὁποίαν ἠρξάμεθα, ἐπιχειρήσαμεν νὰ βαδίσωμεν, κατὰ τὴν πεπατημένην καὶ τετριμμένην, ἤτοι τὴν συνήθη. 2) Ὑποδεικνύω, ὑποτίθημι, προτρέπω, συμβουλεύω, νουθετῶ, παραινῶ, διδάσκω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 7, 3. »Μὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθά, ματαια ποιήσητε«· καὶ εἰς Ἀγησίλ. 1, 19. »Ὁπότε αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι«. Ἀριστοτέλ. »Τοῦτο ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος«. χωρὶς πτῶσ. παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 148. D. 3) Ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι. ὅθεν

Ὑφήγησις, εως, ἡ. Προοδηγία, ὁδηγία τῆς ὁδοῦ, ἀγωγή, ἐξήγησις, διδασκαλία μετὰ διηγήσεως, παραίνεσις, συμβουλή Πλάτ. εἰς Πρωταγόρ. »Καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν«, κατὰ τὴν ὁδηγίαν, κατὰ τὰ σημεῖα τῶν γραμμῶν, καθὼς ὑπάγει ἡ γραμμή.

Ὑφηγητήρ, ῆρος· ἡ, Ὑφηγητής, οῦ, ὁ (ὑφηγέομαι). Ὁδηγός, ἡγήτωρ, προοδοποιός, διδάσκαλος, ἑρμηνεύς, σύμβουλος. Σοφοκλ. ὅθεν

* Ὑφηγητικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑφηγεῖσθαι, προηγεῖσθαι, προοδοποιεῖν, διδάσκειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Διογ. Λαέρτ. 3, 49.

* Ὑφημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάθημαι· ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ μεταβατ. ἀόρ. ὑφεῖσα.

Ὑφημιόλιος, ὁ, ἡ. Ἐκφράζει τὴν ἀναλογίαν δύο ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς περιέχει τὸν ἄλλον διόλου, καὶ προσέτι καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ· οἷον, 2 = 3, ὅταν δηλαδὴ παραλάβωμεν ἀκόμη 1 ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ, 2.

Ὑφηνιοχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἡνιοχέω). Εἶμαι δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, ὑπηρετῶ, δουλεύω τὸν ἡνίοχον· καθόλου δὲ, = ἡνιοχέω. Παθ. παρὰ Δημοσθέν. »Τῶν μὲν ζυγῶν προορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων· τινὲς ὅμως ἤρχοντο κατόπιν, ἠκολούθουν. ἐκ τοῦ

Ὑφηνίοχος, ὁ, ἡ (ἡνίοχος). Ὑπηρέτης, δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐφ' ἁμάξης μαχομένου. Ἰλ. Ζ, 19 Παρὰ Ξενοφ. = Ἡνίοχος. Κυρουπ. 6, 4, 2. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 86. »Κάλλει ὑφηνίοχος«.

Ὑφήσσων, ονος, ὁ, ἡ (ἥσσων). Ὀλίγον ἥσσων, μικρότερος, κατώτερος, ἢ νεώτερος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 258.« — ἡ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος«.

Ὑφιζάνω, Μέλ. ζήσω, (ἱζάνω) = ὑφίζω. Καταχάθημαι, κάθημαι, ὑποκάθημαι, ὑφίεμαι, ἐλαττοῦμαι, κατακάθομαι, βυθίζομαι, ἐπίγης, κ. τ. τ. ὅθεν

Ὑφίζησις, εως, ἡ. Τὸ καθέζεσθαι, ὑπακάθησις, βύθισις, κατακάθισμα. ἐκ τοῦ

* Ὑφίζω. καὶ εἰς τὸ μέσ. ὑφίζομαι, μέλ. ὑφιζήσω, (ἵζω, ἀνώμ.) Κάθημαι, κατάθημαι· καθόλου δὲ, βυθίζομαι, καταπίπτω.

Ὑφίημι, μέλ. ὑφήσω, Ἰων. ὑπίημι, Ἡροδ. (ἵημι, ἀνώμ.) Ἀφίνω, βάλλω, ῥίπτω, βυθίζω κάτω, ἀπολύω, καταιβάζω· «ἱστὸν«, τὸ κατάρτιον, Ἰλ. Α, 434. παρ' Ἀπολ. 504. »ἱστία«, καταιβάζω τὰ πανία, καὶ τὰ μαζόνω. συνήθ. εἰς τὸ μέσ. »ὑφίεσθαι τὰ ἱστία«, submittere vela. β) Ὑποκάτω θέτω, ἢ στήνω. »Ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσται« θέλει βάλει ὑποκάτω τὸ ὑποπόδιον, Ἰλ. Ξ, 240. Ὀδ. Τ, 57. βάλλω νεογιόντι ὑποκάτω εἰς τὴν μητέρα, διὰ νὰ τὸ βυζάξῃ· »ὑφίητε τὰ μοσχία, Θεόκρ. 4, 4. παρβλ. Ὀδ. Ι, 245. 311. ἀλλ' εἰς τὸ μέσ. »ὑφίεμαι μαστοῖς«, Εὐριπ. Φοιν. 30. βάλλω ὑπὸ τῶν μαστῶν μου, ὑποκάτω εἰς τὰ βυζία μου Λατ. submittere pecus. γ) »ὑφίεναί τινα« στέλλω τινὰ κρυφίως, ὑποκάτω, ἐπιτρέπω τι κρυφίως εἰς αὐτὸν, submittere, ἢ subornare aliquem, Λατ. Ἡροδ. 6, 103. 3) μεταφορ. ἐνδίδων, ὑποχωρῶ, συγχωρῶ, ὑπείκω, συγκαταβαίνω, παραχωρῶ, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω. »Τῳ ἐνόντων τοῦ φρονήματος«· ἐλαττοῦν, ὀλιγοστεύειν, σμικρύνειν τὴν ἀλαζονείαν. »Τῳ ἐνόντα τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι«. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 5, 3. συνεχώρησαν, παρεχώρησαν, ἄρησαν. »ὑφίεναι τῇ γλώττῃ«, ἐξυπακουομ. τοῦ, ἡνία· ὑποχαλῶ τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν γλῶσσάν μου, Φιλόστρ. 3) ἀμεταβ. καθὼς εἰς τὸ παθ. καὶ μέσ. ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, παραχωρῶ, παύομαι ἀπό τινος· μετὰ γεν. »τῆς ὀργῆς, τῆς ἀγνωμοσύνης«, Ἡροδ. 1, 156. 3, 52. 9, 4. χωρὶς γενικ. »οὐδὲν ὑπίεντες«, Ἡρόδ. 7, 162. — Ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσ. »τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ«, Ἡροδ. 4, 181. ὅθεν, γίνομαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, ἀδυνατώτερος, ἢ ταπεινότερος, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· »τινί τινος«. — Εἰς τὸ παθ. ἀπολύτ. ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 1, 17. 3, 2, 3. Παθητ. παρακείμ. »ὑφειμένος«, ἀφειμένος, παραχωρημένος, ἀποκεκμηκώς, κουρασμένος, ἀδύνατος, ποταπός, ταπεινός, ὀλιγοστευμένος, ὑποχωρητικός, μὲ μαζωμένα πανία, Σοφοκλ. »Ἀντὶ σοῦ γε καταθανεῖν ὑφειμένη«, ἐπειδὴ ἔλαβες τοιαύτιστον τὴν ἄδειαν, ν' ἀποθάνῃς εἰς τὸν τόπον σου. Εὐρ. Ἄλκ. 527. »ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν,« δὲν ἦτο συγχωρημένον εἰς κανένα, νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, Πλουταρχ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἵημι.)

Ὑφίστημι, μέλ. ὑποστήσω, (ἵστημι). Ὑποκάτω ἵστημι, στήνω ὑποκάτω, ὑποτίθημι, ὑποστηρίζω, ὑποβάλλω. »τινί τι«, Ἡρόδ. 4, 152, 5, 16. 2) Μέσ. ὁμοῦ μὲ ἀόρ. β'. παρακείμ. καὶ ὑπερσυντλ. ἐνεργητ. ὑποκάτω ἵσταμαι, θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω, ὅθεν μετὰ αἰτιατ. ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐξαιρ. ἐπιχειρῶ νὰ κατορθώσω τι, ὑπόσχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυῶμαι· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἐνεργ. ἀόρ. β'. »τινίτιν«. Ἰλ. Ε, 715. Ν, 375, Τ, 243. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλ. Ἰλ· Τ, 195. μετὰ ἀπαρεμφ. ἀόρ. Ἰλ. Φ, 273. »ὑπόσχεσιν ὑποστῆναι«, σπανιώτρ. μετὰ δοτ. »ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ὑφίστασθαι,« Θουκυδ. 2, 61. ἑπομένου ἀπαρεμφ. κατὰ μέλ. χρόνον. Ὀδ. Κ, 483. καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 127. 128 9. 54. εἰς τὸ μέσ. Ἡροδ. 1, 196. β) ὑποκάτω εἶμαι, εὑρίσκομαι, Ἡρόδ. 4, 2. στήνω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν, παραχωρῶ, ἐνδίδω εἰς αὐτόν, »τινίτι«, Ἰλ. Ι, 160. ἀλλὰ καὶ, βάλλω, θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινὸς ἀντικειμένου, διὰ νὰ κρυφθῶ ὑποκάτω αὐτοῦ, ὅθεν, εἰς ἐνέδραν κάθημαι, Ἡρόδ. 8, 91. παρβλ. ὑφεῖσα. γ) κατέναντι ἵσταμαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντέχω, ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνομαι, προβάλλομαι. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. 4, 2, 15. »Ὑποστῆναι αὐτοῖς«. Ἀναβ. 3, 2, 7. δ) ἀπολ. ὑφιζάνω, καταθέμαι, βυθίζομαι, ὑποκάθημαι, κάτω εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. »ἡ κοιλία ὑφίσταται«, ἡ κοιλία εἶναι ἐμφραγμένη, στουπωμένη. Πλούταρχ. ε) ὡς τὸ, ὑπολαμβάνω, δέχομαι ὡς ἀληθές, πιστεύω. Διόδωρ. Σικ. 1, 6. καὶ 12.

Ὑφόλμιον, τό· (ὅλμος) Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, τὸ ὑποστήριγμα τοῦ γουδίου Πολυδ. 4, 70. 2) μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τὸ στόμα, ἢ αἱ γλωττίδες. Ἡσύχ.

Ὑφοράω, ῶ. καὶ, Μέσ. Ὑφοράομαι, μέλ. ὑπόψομαι (ὁράω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ μὲ χαμηλωμένας, ἢ συνεσταλμένας βλεφαρίδας βλέπω, ἄρα, λοξὰ βλέπω, ὑποπτως βλέπω, ἢ ἀκριβῶς βλέπω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, ὑποβλέπω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 4, 10. »Οἱ Ἕλληνες ὑφορώντες τούτους — ἐχώρουν«· ὑποπτευόμενοι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑφορώμενος, φοβούμενος, ὑπονοῶν«· ὁ δὲ Κύριλλος προσθέτει καὶ τό, εὐλαβούμενος. λατ. suspicio, suspecto, suspicor, παρβλ. ὑποπτος. ὅθεν

Ὑφόρασις, εως, ἡ. Τὸ ὑποκάτωθεν βλέπειν, ὑπόνοια, ὑποψία, φρβος, εὐλάβεια. Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. 2, 29. Διογ. Λαέρτ. 2. 99.

Ὑφοραστικός, ή, όν. Ὁ ὑποπτευόμενος. ἀμφ.

Ὑφορβός, ὁ, (ὗς, φέρβω) ὡς τὸ, συφορβός,

ὑοφορβός. Χοιροβοσκός, ποιμήν, βοσκὸς τῶν χοίρων πολλὰ συχν. εἰς τὴν Ὀδ. Γέλλιος. 13, 9

Ὑφορμέω, ῶ. (ὁρμέω) Καταβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ὅρμον τινά, καὶ μένω αὐτοῦ κεκρυμμένος ὑπὸ φόβου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐνεδρεύων τινά. Θουκυδ. καὶ Πολύβ. 3, 19, 8. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ ληστρικῆς νηός, ἥτις κρύπτεται εἰς τοὺς ὅρμους μεταξὺ τῶν πετρῶν, ὡς εἰς ἐνέδραν. Παρὰ Συνεσ. »Ὑφόρμει δέος οὐκ ἔλαττον« μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐκυρίευε μεγάλη ὑποψία.

Ὑφορμίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, (ὁρμίζω) Καταβιβάζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, λιμένα, ἀράζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. Παῦ. Μεσ. »ὑφορμίζομαι, ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅρμον. Θουκυδ.

Ὑφόρμιον, τό. (ὅρμος) Χρυσοῦν τι περὶ τὸν τράχηλον κοσμάριον, λαιμοδέτης Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ.

Ὑφόρμισις, εως, ἡ. (ὑφορμίζω) Τόπος, ὅπου ἀράζουσι τὰ πλοῖα, ὅρμος, λιμήν. Ἀνάλεκτ. 5. σελ. 235. 2) Τὸ ἀράζειν, ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα.

Ὑφορμιστήρ, ῆρος, ὁ. (ὑφορμίζω) Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 421. Ὁ ὑποκάτω στερεὼς κρατῶν.

Ὑφορμος, ὁ. (ὅρμος, σημσ. 2.) Τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀράζωσι τὰ πλοῖα, τόπος καλὸν λιμένα ἔχων. Στράβ.

Ὕφος, εος, τό· (ὑφαίω) Ὡς τὸ, ὑφή, καὶ, ὕφασμα. Τὸ ὑφασμένον πανίον, ῥοῦχον, κ. τ. τ. Πλάτ. 2) Μεταφορικ. ἡ σύνθεσις καὶ καλὴ τάξις τῆς ἐκθέσεως τοῦ λόγου, 3) τὸ κείμενον τῆς συγγραφῆς. Ἡλίμ. Ἀλ.

Ὑφόω, Ὀδ. Η, 105. ἐπ. ἀντὶ, ὑφάω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Ὑφυγρος, ὁ, ἡ. (ὑγρὸς) Ὀλίγον τι ὑγρὸς, βρεγμένος. 2) πλήρης ὑγρασίας, Πολυδ. »ὕφυγρος φλύκταιναι« ὅθεν ὡς τὸ ἑπόμ.

*Ὕφυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) Ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) πλήρης ὕδατος, Πολυδ. ὅθεν 3) ὑδρωπικός.

Ὑφυπνόω, ῶ. (ὑπνόω) Κατ' ὀλίγον ὑπνόω. ἀμφ.

Ὑφύφασται, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὕφασται. γ. ἑνικ. πρόσ. παῦ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, ὑφαίνω. Ἐτυμολογ.

*Ὑφῶ, ῆς, ῇ, πληθ. ὑφῶμεν κ. τ. λ. Ὑποταχ. ἀορ. β. τοῦ ὑφίημι.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ψ.

Ὑψαγόρας, ὁ. Ἰων. ὑψαγόρης, (ὕψι, ἀγορεύω) Μεγαληγόρος, μεγαλορρήμων, ὑψηλὰ λέγων, ὑψηλόγος, κομπολόγος, ὅστις ὁμιλεῖ μεγάλα καὶ ὑπερήφανα. Ὀδυσσ. Α, 385. Β, 85, καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγόρας. ὅθεν

Ὑψαγορέω, Μεγάλα καὶ ὑψηλὰ λέγω, ὑπερηφάνως ὁμιλῶ, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγορέω.

Ὑψάυτυξ, υχος, ὁ, ἡ· (αὐτυξ) Ὁ ὑψηλὴν ἀντυγα, τόξον, καμάραν, θόλον ἔχων. Νόν.

Ὑψαυχενέω, ῶ· ἡ, Ὑψαυχενίζω. (ὑψαύχην) Περιπατῶ, ὑπάγω μὲ ὑψωμένον αὐχένα, κομπάζω, ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ Πλούταρχ. »Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενούς«.

Ὑψαυχέω, ῶ. (αὐχέω) = Ὑψαυχενέω. Φωκυλ. 56. »ὑψαυχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος«. μεγαλαυχεῖ.

Ὑψαύχην, ενος, ὁ, (αὐχὴν) Ὁ ὑψωμένον ἔχων τὸν αὐχένα, ὅστις σημαίνει τὸν λαιμὸν ἐπάνω. συνῆθ. μεταφορικ. Ὑψηλὸς τὸ φρόνημα, ὑπερήφανος, αὐθάδης, γαῦρος, »ὑψαύχην Ῥώμη«. Χρησμ. Σιβύλλ. σελ. 679. ἴδε καὶ, ὑψηλαύχην.

Ὑψερεφής, ές, ὁ, ἡ. (ἐρέφω) Ὁ ὑψηλὸν τὸν ὄροφον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφὴν, σκεπαστὴν ἔχων, μέγας, ὑψηλός. πολλάκις παρ' Ὅμ. »δῶμα«, Ὀδυσσ. Δ, 15, »Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα«. »θάλαμος« »ὑψηρεφέος θαλάμοιο«, Ἰλ. Ι, 582. Ἀριστοφάν. Νεφ. 305. »ναοὶ ὑψερεφεῖς« μόνον ποιητ. λέγεται δὲ καὶ ὑψηρεφής, ὑψόροφος, ἀλλ' οὐδέποτε ὑψίροφος.

Ὑψηγόρας, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Ὑψαγόρας, ὅθεν

Ὑψηγορέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ, ὑψαγορέω, ὅθεν

Ὑψηγορια, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑπερήφανος λόγος, κομπασμὸς, ὑπερηφανία.

*Ὑψήγορος, ὁ, ἡ. Μεγαλορρήμων, κομπαστὴς, ὑπερήφανος, Αἰσχ Προμηθ. 318.

Ὑψήεις, ήεσσα, ήεν. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλός. Νίκαιν.

*Ὑψηλαυχενεία, ἡ, καὶ

Ὑψηλαυχενία, ἡ. Τὸ ὕψωμα, σήκωμα τοῦ αὐχένος, ἢ εἰς ὕψος σήκωσις τοῦ λαιμοῦ. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 13. »ἠδόμενον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ«. ἐκ τοῦ

Ὑψηλαύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) ὡς τὸ, ὑψαύχην. Μὲ ὑψηλὸν αὐχένα, λαιμόν, ὁ ἔχων, ἢ κρατῶν τὸν λαιμόντου ὑψηλὰ, μεταφορ. ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Ὑψηλοβατέω, ῶ. (βαίνω) Περιπατῶ, ὑπάγω ὑψυλὰ, εἰ. τὸ ὕψος.

*Ὑψηλογνώμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, (γνώμη) Ὁ ἔχων ἀνωτέραν ἑαυτοῦ γνώμην, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, Θεμίστ.

Ὑψηλοκάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία) Ὑψηλὸς τὴν καρδίαν, ὑπερήφανος. Ο'.

Ὑψηλόκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ὄχθον ἔχων, κατηφορικὸς ἐπὶ ποταμῶν καὶ ἐρέων. Αἰσχύλ.

Ὑψηλολογέω, ῶ. (ὑψηλολόγος) Μεθ' ὑψηλῶν λόγων ὁμιλῶ, ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους λόγους λέγω, καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ· ἔτι δὲ καὶ Μέσ. παρὰ Πλάτ. Πολ. 3. ὅθεν

Ὑψηλολογία, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑψηγορία. Πολυδ.

Ὑψηλολόγος, ὁ, ἡ. = Ὑψαγόρας. Θεμίστ. λόγ. 15.

*Ὑψηλόλοφος, ὁ, ἡ, ίδε, ὑψήλοφος.

Ὑψηλόνοος, καὶ συναιρ. Ὑψηλόνους. (νόος) Ὁ ὑψηλὸν νοῦν ἔχων, μεγαλόνους, ὑψηλὸς κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὸ φρόνημα, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος »Τὸ ὑψηλόνουν« ἀντὶ τοῦ, ὑψηψηλόνοια· τὸ ὑψηλὸν τοῦ νοός, μεγαλόνοια. Πλούταρχ.

Ὑψηλόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτον) Ὁ ὑψηλὰ νῶτα ἔχων. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 829.

*Ὑψηλοπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος, εἰς τὰ ὑψηλὰ πετῶν.

*Ὑψηλοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ποιῶν, κάμνων ὕψη, ὑψώματα, ἐξοχάς.

*Ὑψηλόπορος, ὁ ἡ, = ὑψίπορος.

*Ὑψηλόπους, ὁ, ἡ, οῦν, ὁ. πους, γεν. ποδος, (πούς) Ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πόδας.

*Ὑψηλός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίθ. ὑψηλῶς. (ὕψι, ὕψος) Ὁ ὕψος ἔχων, ὁ εἰς ὕψος ἀναπεταμένος, ὑψηλὰ κείμενος· παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μέγας, ἐξοχος, μεγαλοπρεπὴς, ἀξιωματικός· παρ' Ἡροδ, 1, 110. ἐπὶ ὀρεινοῦ τόπου. ὅθεν

*Ὑψηλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑψηλοῦ.

Ὑψηλοτράχηλος, ὁ, ἡ. (τράχηλος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν τράχηλον, λαιμόν. Ἡτύχ.

Ὑψήλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων. ὁ αὐξάνων εἰς ὑψηλὰ ὄρη. Εἶναι δὲ χωρὶς ἀμφιβ. ἐσφαλμ. γρφ καὶ χρεία ν' ἀποκαταστήσωμεν ἀντὶ τούτου ἡ »ὑψιλόφος«, τὸ ὑπεῖον καὶ ἄλλως ἀπαντᾶται, ἢ τὸ, ὑψηλόλοφος. πρβλ. Βast ep. cr. σελ. 53. »ὑψήλοφος βοτάνη« ἢ ἐξ ὑψηλῶν ὀρέων οὖσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. 19. ἔνθα τὰ χειρόγραφα »ὑψιλόφοιω ἔχουσι· »τὸ δ' ἡμῖν τὸ παρὸν μάλιστα τὰς ὀρεινὰς καὶ ὑψιλόφους βοτάνας ῥιζοτόμειω. Εἰς τὸς Ἑλληνικ. Ἐπιστ. (σελ. 823.) ὁ ἐκδότης μετέβαλε τὴν ἀνάγνωσιν »ὑψηλόφουσι« εἰς τὸ, »ὑψηλοφύτουσι«. Καὶ παρ' Ἀριστοφάν. Βάτρ. 818. φέρεται· »ὑψίλοφοι λόγοιω· οἱ ὕψοι λόγου ἔχοντες· οὕτω φέρεται καὶ παρὰ Καλοῦθῳ, Ἑλέν. ἀρπ. 17. καὶ 119. παρομοίωι καὶ Ἀνάλεκτ. 1, σελ. 214. »ὑψίλοφοι θυρίδες« μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὑψηλοφρονέω, ῶ. (ὑψηλόφρων) Ὑψηλὸν φρόνημα ἔχω, ὑψηλὰ φρονῶ, ὑπερηφανεύομαι.

Ὑψηλοφροσύνη, ἡ. Τὸ ὑψηλὸν φρόνημα, ὑπεροψία, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, φαντασία· ὁ Σονίδ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. ἐωρακοπίαις, ἀντὶ τούτου καὶ, ὑψηλοφρονία.

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) Ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑπερόπτης, ἀλαζών. ὑπερήφανος.

Ὑψηλοφυής, ές, ὁ, ἡ. (φυή) Ἔχων ὑψηλὴν, δυνατὴν φωνὴν, ὁ ὑψηλῆς φύσεως ὤν, μεγαλοφυής.

Ὑψηλόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ἔχων ὑψηλὴν, δυνατὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ. (ὕψος, ἀνὴρ) Ὁ ὑψόνων τὸν ἄνδρα, ἢ τοὺς ἄνδρας, ὁ ὑψηλὸν, μέγαν, ἢ ὑπερήφανον ποιῶν τὸν ἄνδρα, ὁ σεμνύνων αὐτὸν, δίδων εἰς αὐτὸν ἀξίαν, τιμήν. »τιμὴ ὑψήνωρ« ἢ ὑψόνουσα τοὺς ἄνδρας. Νόν. 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Ἰλιόδ.

Ὑψηρεφής, ές, ὁ, ἡ. = ὑψερεφής, καὶ, ὑψιρεφής. Ὅμηρ.

*Ὑψηρός, ά, όν, = ὑψηλός, Ἐτυμλ. Μέγ.

Ὑψηχέω, ῶ. Ὑψηλῶς καὶ μεγάλως ἠχῶ, κροτῶ ἐριγδουπέω. Σχολ. Ἰλ. Ζ, 507. ἐκ τοῦ

Ὑψηχής, ές, ὁ, ἡ. (ἠχος) Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως ἠχῶν, ὑψηλὸν, μέγαν, καθαρὸν ἠχον ἔχων, ἐκπέμπων. »Ἵπποι ὑψηχεῖς«. Ἰλ. Ε, 772. Ψ, 27. ἐπὶ χρεμετισμοῦ ἢ κτύπου τῶν ποδῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται· κατὰ τὸν Σχολ. ἢ κατ' Εὐστάθ »ὧν ὕψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν« κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. »παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν« κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον (Doederlein), εἰ μὲ ὑψηλὰ σημωμένην κεφαλὴν χρεμετίζοντες Ἀλλ' ἄλλοι ἀντὶ τούτου »ὑψαύχενες« ἀνέγνωσαν· (ἴσ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηχής, ἐγράφηποτε, ὑψαυχής, ὅ ἐστὶν, ὑψαύχην). Τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἑρμην. τὸ, »ὑψηχέειω διὰ τοῦ, »ὑψαύχενες, ἤτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἠχου, ἄριστοι γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποιω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑψηχέες ἵπποι, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τους τραχήλους, οἷον ὑψαύχενες, ἢ μεγαλόφωνοιω· »ὑψηχεῖς ὀχθοιω· παρ' Ὀρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλοί· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. «λόγεω«.

Ὑψι, Ἐπρ. Ὑψηλῶ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ· ὑψου. »ὕψι βαίνειν« ἀντὶ τοῦ, πηδᾶν ἐνθουσιωδῶς. Ἰλ. Τ. 155. »Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι«. Ὁμήρ. καὶ Ἡσίοδ. ὅθεν, ὑψίων, ὑψίτερος, ὕψιστος. (πιθανῶς ἐκ τῆς, ὑπό.)

Ὑψιαίστος, ὁ. Ἀντωνῖν. Λιβ. 20. Εἶδος ἀετοῦ, ὅς τις περιγράφεται διὰ τοῦ »νεβροφόνος ἐρεμνὸς μέγας τε καὶ ἄλκιμος« ἄρα, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους (ζώ. ἱστορ. 9, 3.) πύγαργος.

Ὑψιβαθύς, εῖα, ύ. (βαθύς) Λίαν πολλὰ βαθύς Ὀππιαν. 3, 26.

Ὑψιβάμων, ὁ, ἡ· ἡ Ὑψιβατος, ὁ, ἡ. (βῆμα, βαίνω) Ὁ εἰς ὕψος βαίνων, ἀνερχόμενος, ὅς τις περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀναβαίνει εἰς ὕψος, ὁ ὑψηλὰ κείμενος, ἢ ἱστάμενος, πόλεις, »ὑψίβατος τρίπους« ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων, ὑψηλὰ βαλμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 1400. ἐκδ. Νειφ. Δούκα, Πίνδ. Νέμ. 10, 87. ποιητ.

* Ὑψιβίας, ου, ὁ, Ἰων. ὑψιβίης, (βία) Ὁ ὑψηλὴν, ὑπερβολικὴν δύναμιν ἔχων, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν δυνάστης· ἔτι δὲ καὶ ὑπερήφανος. Κορίν.

Ὑψιβόας, ου, ὁ· (βοή) Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως βοῶν, φωνάζων, κραυγάζων· κωμικ. ὀνομ. βατράχου εἰς τὴν Βατραχομ. 205. ποιητ.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ. (βρέμω) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψηλῶς, μεγάλως βροντῶν. Ἰλ. Α, 354. »Ζεὺς ὑψιβρεμέτης«· ὁ ἐν ὕψει ἠχῶν, βροντῶν, βρόμος δὲ κυρίως ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦχος, ποιητ.

Ὑψίβρομος, ὁ, ἡ. = Ὑψιβρεμέτης. Ὀρφ. ὕμν. 18, 1. ποιητ.

* Ὑψιγένεθλος, ὁ, ἡ, (γενέθλη) Ὁ ἀπὸ ὑψηλὸν γένος καταγόμενος.

Ὑψιγέννητος, ὁ, ἡ· (γεννάω) Ὁ εἰς ὕψος γεννηθείς, ὁ μεγάλως, ἢ ὑψηλῶς βλαστήσας, αὐξήσας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 43. »ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον«· μεγάλον καὶ ὑψηλὸν κλάδον, μεγάλως βλαστήσαντα.

Ὑψίγυιος, ὁ, ἡ. (γυῖον) Ὁ ὑψηλὰ γυῖα, σκέλη, μέλη ἔχων, ὑψηλὰ αὐξημένος, ὑψηλὰ κτισμένος. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 31. »ὑψίγυιον ἅλσος θαλάμων«, ὑψηλῶς ᾠκοδομημένον.

* Ὑψίδμητος, ὁ, ἡ, (δέμω) Ὑψηλὰ κτισμένος. ποιητ.

* Ὑψίδομος, ὁ, ἡ, (δέμω) Ὑψηλὰ κτισμένος, ὑψηλόκτιστος. Κολοῦθ. 384. μόνον ποιητ.

Ὑψίδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δραμεῖν) Ὁ εἰς τὸ ὕψος τρέχων, ὑψηλὰ πετῶν, εἰς τὸ ὕψος κινούμενος, ποιητ. Νόν. Ὀρφ.

Ὑψίζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγὸν) Κυρίως ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κωπηλατῶν, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὴν κωπηλατικὴν ἕδραν καθήμενος, ὅθεν τροπικ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, »Ζεὺς ὑψίζυγος«· ὁ ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ἀνωτάτω ἔχων καθέδραν, καὶ πάντων ὢν κυβερνήτης. Ἰλ. Δ, 166. Η, 69. Λ, 544. Σ, 185. Ἡσιοδ. Ἔρ. 18. μόνον ποιητ.

* Ὑψίζωνος, ὁ, ἡ. (ζώνη) Ὁ ὑψηλὰ ζωσμένος. ποιητ. Καλλίμ. Δείθ. 19.

Ὑψιθέμεθλος, ὁ, ἡ. (θέμεθλον) Ὁ βαθύτατον θεμέλιον ἔχων· βαθέως θεμελιωμένος. Νόν.

* Ὑψιθέων, ουσα, ον, (θέω) Ὁ ὑψηλὰ τρέχων. Γράφεται δὲ καλλιον διπλλάβως. Γρηγ. Ναζ. ἐπίγρ. 183.

Ὑψίθρονος, ὁ, ἡ. (θρόνος.) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὸν θρόνον ἔχων, ὁ εἰς ὕψος καθήμενος· καθόλου δέ, ὑψηλός· ἐπίθετον τῶν θεῶν, Πίνδ. Ἰσθ. 6, (5), 23. Νέμ. 4, 105. μόνον ποιητ.

* Ὑψίθωκος, ὁ, ἡ, (θῶκος) = τῷ προηγμ. ποιητ.

Ὑψικάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) Ὁ ὑψηλὴν κεφαλὴν, ἄκραν, ἢ κορυφὴν ἔχων. Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 265. »Δρύες ὑψικάρηνοι«· ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχουσαι, ὡς τὸ, ὑψίκομος.

Ὑψικέλευθος, ὁ, ἡ. (κέλευθος) Ὁ ὑψηλὰ ἀνερχόμενος, πορευόμενος, ἀναβαίνων, ἢ εἰς ὕψος κάμνων τὴν πορείαν. Ἐπιγρ.

Ὑψίκερας, ατος, ὁ, ἡ· καὶ,

* Ὑψικέρατος, ὁ, ἡ. ὡς τὸ Ὑψίκερως. »Πέτραν ὑψικέρατα«· ἐκ Πινδάρ. Λείθ. 285. τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀριστοφάν. Εἰρ. 591. ἢ εἰς ὕψος ἀνατεταμένη, ὑψηλή, ἐξέχουσα· ὡς καὶ τὸ, »πυργοκέρατα« Βακχυλίθης παρ' Ἀπολλωνίῳ Γραμματ. ἴθι τὸν σημειωτὴν Κοίνιον, Γρηγορ. Κορινθ. σελ. 443. ἔκδ. τελευτ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 685.

Ὑψικέραυνος, ὁ, ἡ. (κεραυνὸς) Ὁ εἰς ὕψος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους κεραυνῶν, ἀστράπτων· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »ἡ διάπυρος πληγή«.

Ὑψίκερως, ω, ὁ, ἡ. (κέρας) Ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων, Ὀδυσ. Κ, 158. »ἔλαφον ὑψίκερων«. ποιητ. παρβλ. ὑψίκερας.

Ὑψικόλωνος, ὁ, ἡ. (κολωνὴ) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων, τραχὺς, ὑψηλὸς, εἰς ὑψηλὸν λόφον κείμενος, ποιητ.

Ὑψίκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὁ εἰς ὕψος τὴν κόμην, ἢ ὑψηλὴν κόμην ἔχων, ὑψιπέτηλος, οὗ τινος ἡ κορυφὴ εἰς ὕψος ἀνατείνεται, ὑψηλός. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. τῆς δρυός. Ὀδυσ, Μ. 357. »Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα, δρυὸς ὑψικόμοιο· οὕτω καὶ Ἰλ. Ξ, 398. καὶ Ψ, 118. καὶ ἀλλαχοῦ. ποιητ.

*Ὑψικόμπων, ὁ, Ἐπίρ. (κόμπος) Ὑψηλοφρόνως, ὑπερηφάνως, μετὰ ὑψηλοφροσύνης, ἢ μεγάλου κομπασμοῦ. Σοφοκλ. Αἴ. 766. Ν Δούκας. ἐκ τοῦ

*Ὑψίκομπος, ὁ, ἡ. Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος.

Ὑψικρατέω, ῶ. Εἰς τὸ ὕψος κρατῶ, ἐξουσιάζω. Σουΐδ. ὅθεν παρὰ Λουκιαν. »ὑψικρά-της, ου, ὁ· ὁ εἰς τὸ ὕψος κρατῶν, ὁ εἰς τὸ οὐρανὸν ἐξουσιάζων, ἔτι δὲ καὶ κύρ. Ὀνομ.

Ὑψικρεμής, ἐος, ὁ, ἡ, (κρεμάννυμι, κρέμαμαι) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὰ κρεμασμένος. Ὀππιαν. Κυν. 4, 93. »Ἀμνὸς ὑψικρεμής«.

Ὑψίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ὑψηλὴν ὀχθὴν ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ 421. γράφεται καὶ, ὑψήκρημνος. – Ἡρόδοτ. βίος Ὁμήρ 17. »μίμας ὑψίκρημνος«· ὑψηλὸς, κρημνώδης, ἀνηφορικός.

*Ὑψιλοειδής, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ, Υ. παρβλ. ὑοειδής.

Ὑψίλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφὴν ἔχων, εἰς ὑψηλὰ ὀρη ὤν, Πίνδ. ὑψηλὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας ἔχων. μεταφορ. »ὑψίλοφοι λόγοι«, ὑπερήφανοι, ἀλαζονικοὶ λόγοι. Ἀριστοφ. Βατρ. 818. ποιητ. παρβλ. ὑψήλοφος.

Ὑψίλυχνος, ὁ, ἡ. (λύχνος) Ὁ ὑψηλὰ φωτίζων, ἀπὸ ὕψους φέγγων· »λύχνη« Φιλοξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 147. φῶς ἐκ τοῦ εἰς ὕψος κρεμαμένου λύχνου. εἶναι δὲ ὁ εἰς τὴν συνήθειαν, »πολυέλαιος«, λεγόμενος. Lustre, Γαλ.

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ. (μέδων). Ὁ εἰς ὕψος κρατῶν, ἐξουσιάζων, βασιλεύων. »Ζευς«, Ἡσιοδ. Θεογ. 529 »παρὰ ὑψιμέδοντι Παρνασσῷ«, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλῷ, ὑψικαρήνῳ. Πίνδ. Νέμ. 2, 29. ποιητ.

Ὑψιμέλαθρος, ὁ, ἡ. (μέλαθρον) Ὑψηλὰ ᾠκοδομημένος, ὑψηλὴν οἰκοδομὴν ἔχων, ὑψηλός. Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 103. 134. 399. »Αὔλιον ὑψιμέλαθρον«. 2) παρ' Ὀρφ. ὕμν. 4, 1. ὁ ὑψηλὰ κατοικῶν, κείμενος.

Ὑψιμέλας, αινα, αινον. ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἰλιάδ. Ο, 138. ἔνθα διϊπταμένως »ὕψι μέλαιναι« πρέπει ν' ἀναγινώσκεται.

Ὑψινεφής, ἐος, ὁ, ἡ. (νέφος) Μέχρι νεφῶν ὑψηλὸς, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη οἰκῶν. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 39.

* Ὑψίνομος, ὁ, ἡ, (νέμομαι) Ὁ βόσκων, κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη. ποιητ.

*Ὑψίνοος, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ὑψίνους, οὐδέτ. ουν, (νόος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν, Νόν. Διον. 8, σελ. 376. ποιητ.

Ὑψιπαγής, ἐος, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) Ὑψηλὰ πεπηγμένος, ἐπισεσωρευμένος, ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Θεόδωρ. ἐπ. 7. ποιητ.

Ὑψίπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Ὁ ὑψηλὸν πέδον ἔχων, ὁ εἰς ὑψηλὰς πεδιάδας κείμενος. Πίνδαρ. Ἰσθμ. 1, 43. »ὑψίπεδον Θεράπνης ἕδος«. ποιητ

Ὑψιπέταλος, ὁ, ἡ. (πέταλον) Ὁ ὑψηλὰ πέταλα, φύλλα ἔχων, ὑψηλός. Ἀθην. 9. σελ. 370. »κράμβη ὑψιπέταλος«.

Ὑψιπετήεις, ήεσσα, ῆεν. ποιητ. ἀντὶ, ὑψιπέτης (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος πετόμενος. Ἰλ. Χ, 308. Ὀδυσ. Ω, 538.

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ. (πέτηλον) Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ὑψιπέταλος, Ὁ ὑψηλὰ πέτηλα ἔχων, ὑψηλὸς, μακρὸς, Ἰλ. Ν, 437. »δένδρεον ὑψιπέτηλον«. Ὀδ Δ, 458 Λ. 588.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ. (πέτομαι) Ὁ εἰς τὰ ὕψη πετῶν· »αἰετὸς ὑψιπέτης«, Ἰλ. Μ, 201. 219. Ν, 822. Ὀδ. Τ, 243. ποιητ. Γραμματ κοί τινες τονίζουσι »ὑψιπετῆς«, ὡς ἐκ τοῦ – ήεις, κατὰ συναίρεσιν γινόμενον.

Ὑψιπετής, ἐος, ὁ, ἡ. (πίπτω) Ὁ ἀπὸ ὕψους (ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ) πετῶν. παρβλ. Διϊπετής.

* Ὑψιπόδης, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑψίπους.

Ὑψίπολις, ὁ, ἡ. Ὁ ὑψηλότατος εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ ὑψῶν τὴν πόλιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 370. ἔκδ. Νεσφ. Δούκα.

Ὑψίπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) Ὁ ὑψηλὰ στρεφόμενος, ἢ περιπλανώμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη πορευόμενος· ἐπίθετον τῶν πτηνῶν. Ὀππιαν. Κυν. 3, 121. ποιητ.

Ὑψίπορος, ὁ, ἡ. (πεῖρα, πορεύομαι) Ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων, ὁ διὰ ὕψους τρέχων. Ὀππιαν.

* Ὑψιπότητος, ὁ, ἡ, (ποτάομαι) Ὡς τὸ, ὑψιπέτης· ὁ ὑψηλὰ πετῶν. ποιητ.

Ὑψίπους, οδος, ὁ, ἡ. οὐδ. πουν, (πούς) Ὁ ὑψηλοὺς πόδας ἔχων. ὅθεν, ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 866. ποιητ.

Ὑψίπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Ὁ ὑψηλὴν πρύμναν ἔχων.

Ὑψίπρωρος, ὁ, ἡ, (πρώρα) Ὁ ὑψηλὴν πρῶραν ἔχων. Στράβ. 4, σελ. 297.

Ὑψίπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν πύλην. «Θήβην ὑψίπυλον« (εἰς τὴν Κιλικίαν) Ἰλ. Ζ, 416. »ὑψίπυλον Τροίην«, Π, 698. Φ, 544. – 2) ὑψιπύλη, ἡ, κύρ. Ὀνομ. Ἰλ. Η, 469. καὶ ὑψιπύλεια, Πινδ. λεγομ. ποιητ.

Ὑψίπυργος, ὁ, ἡ, (πύργος) Ὁ ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Ἀνάλεκτ. 1. σελ. 143.

Ὑψιρεφής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ,

*Ὑψίροφος, ὁ, ἡ, διάφρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, ὑψερεφής, ὑψόροφος. Lobeck. Φρύν. σελ. 685.

Ὑψίστολος, ὁ, ἡ. (στολὴ, σημσ. 2) Ὁ ἄνω ἐσταλμένος τοὺς χιτῶνας, ὁ ἔχων τὰ φορέματα σηκωμένα ἐπάνω. ποιητ. Ἡσύχ.

Ὑψιστος, ίστη, ιστον. ὑπερθετικὸν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὕψι· Ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Ὑψιτενής, ἐος, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὁ εἰς ὕψος τεταμένος. καθόλου δὲ, ὑψωμένος, εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλός. ποιητ.

Ὑψιτένων, οντος, ὁ, ἡ. (τένων) »ταῦρος«, Ταῦρος, ἔχων ὑψηλὰ τεντωμένους τένοντας, ἰσχυρὰ, δυνατὰ νεῦρα, ἐξαιρ. εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸν αὐχένα. Ψευδοφωκυλίδ. ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσύχ. = ὑψηλαύχην, ποιητ.

Ὑψίτερος, ἔρα, ερον. συγκριτκ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὕψι. Ὑψηλότερος. Θεόκριτ. 3, 46.

*Ὑψίτμητος, ὁ, ἡ, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑψίδμητος. Χρησμ. Σβύλλ. 14, 210.

*Ὑψίτυχος, ὁ, ἡ, (τύχη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην τύχην. ποιητ. Παῦλ. Ἀλεξ.

*Ὑψιφάεννος, ὁ, ἡ. Εὐσέβ. Εὐαγγ. προπαρασ. 9. 5. = τῷ ἑπομ.

Ὑψιφαής, καὶ, Ὑψιφανής, ἐος, ὁ, ἡ. (φάος, φαίνομαι) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους φαίνων, λάμπων. »Μνῆμα ὑψιφανές«. Ἐπιγραφ. Χανδλερ. σελ. 123. ποιητ.

Ὑψιφερής, ἐος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ εἰς ὕψος φερόμενος. ἀμφ.

Ὑψιφοίτης, ου, ὁ. (φοιτάω) Ὁ ὑψηλὰ περιφερόμενος, εἰς τὰ ὕψη περιπατῶν. ποιητ. Ἡσύχ.

Ὑψιφόρητος, ὁ, ἡ. (φορέω) Ὁ ὑψηλὰ φερόμενος, βασταζόμενος, μετεωριζόμενος, αἰωρούμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη ὑπάγων, ἀναφορικός. Ἀνάλεκτ. 2, 4. σελ. 444. »ὑψιφόρητον ἁτάρπον«.

Ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὡς τὸ, ὑψηλόφρων. Μεγαλόφρων, μέγα φρονῶν, μεγαλό-

ψυχος· »ὑψιφρόνων βροτῶν«, Πίνδ. Πύθ. 2, 94. ποιητ.

Υ̓ψιχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὁ ὑψηλὴν χαίτην, μακρὰν κόμην ἔχων· »δοιοὶ ὑψιχαῖται ἀνέρες«, Πίνδ. Πύθ. 4, 306. ποιητ.

* Υ̓ψίων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, ποιητ. συγκρ. τοῦ, ὕψι· Ὑψηλότερα, Πίνδ. Δείθ. 232. ἀντὶ τοῦ συνήθ. ὑψίτερος.

Υ̓ψόθεν, παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ποιητ. καὶ, ὑψόθε. ἐπίρρ. (ὕψος) Ἐκ τοῦ ὕψους, ἐπάνωθεν, ἀπὸ ὑψηλᾶ, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. 2) ὡς τὸ, ὑψοῦ· εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλά· καὶ μετὰ γεν. ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, »γλαφάρων ὑψόθεν.» Πίνδ. Ὀλ. 3, 22. τουτέστιν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλ· ποιητκ. ὕψους. Ἰλ. Λ, 53.

Υ̓ψόθι, Ἐπίρ. (ὕψος) Ὑψηλά, ἐπάνω, ὡς τὸ, ὑψοῦ· »ὑψόθ' ἐόντι Διΐ«, Ἰλ. Κ, 16. Λ, 676. Τ, 376. 2) μετὰ γεν. ἐπάνω, ὑπέρ. ποιητ.

* Υ̓ψόλοφος, ὁ, ἡ, = ὑψίλοφος, ποιητ.

Υ̓ψόπρυμνος, = ὑψίπρυμνος.

Υ̓ψόπρωρος, ὁ, ἡ = ὑψίπρωρος.

Υ̓ψόροφος, ὁ, ἡ. (ὀροφή) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφὴν, στέγην, σκεπαστήν, ἡ θόλον. πολλάκις παρ' Ὅμ. νὴ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίεν, (ἡ Ἑλένη, δηλ.) Ἰλ. Γ, 423. »ἱκέσθαι οἶκον εἰς ὑψόροφον«, Ὀδ. Ε, 42. Κ, 474. – ποιητ. παρβλ. ὑψερεφής, καὶ, ὑψηρεφής.

Υ̓ψος, εος, ους, (ὕψι) Τὸ πρὸς τὰ ἄνω διάστημα, ἄκρον, μέγεθος, κορυφή, ἄκρον βένθρου, ἡ ὄρους, ἡ πρὸς τὰ ἄνω, ἤτοι πρὸς οὐρανὸν ἔκτασις πράγματός τινος. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. »ὅσον ὕψος«, ὅσον ὑψηλά, Ξενοφ. Συμσ. 2, 8. ὡς ἀπολ. αἰτιατ. κατὰ τὸ ὕψος, Ἡροδτ. 1, 50. 7, 60. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 4. »Τοῦ τείχους ἦν ὕψος ἑκατὸν πόδες« καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου πρὸς οὐρανὸν κέντρον 2) »ὕψος λόγου« ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις τῶν λόγων, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου, τὸ εἰς ἔκστασιν καὶ ἔκπληξιν ἄγον, τὸ μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα· κατὰ τὸν Λογγῖν.

Υ̓ψόσε, Ἐπίρ. (ὕψος) Εἰς ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω. Ὀδυσ. Θ, 372. »ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς« ἀναπηδήσας, καὶ μετέωρος ὤν, εἰς ὕψος πηδήσας.

* Υ̓ψοτάτω, ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ, Ὑψηλότατα. Βακχυλ. 11, 5. ποιητ.

Υ̓ψοῦ, Ἐπίρ, (ὕψος) Εἰς τὸ ὕψος, ἄνω, ἐν ὕψει, ὑψηλὰ ἐκεῖ ἄνω, ἐπάνω. Ὅμ. Ἡσίοδ. Ἡρόδ. καὶ ἐφξ.

Υ̓ψόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμός) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψωμένους, ἐξόχους, προβλῆτας ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπερόπτης. Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σελ. 230.

Υ̓ψόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) Ὁ ὑψηλὴν, μεγάλην φωνὴν ἔχων. Ἱπποκράτ.

Υ̓ψόω, ῶ. μέλ. ώσω, (ὕψος) Εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, κάμιω ὑψηλόν, εἰς ὕψος ἀναβιβάζω. Βατραχομ. 80. »Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας« φουσκώσας, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὸν κηρύττω, ἐπαινῶ, μεγαλύνω. Ψαλμ. τὸ δὲ, »ὑψώθητι« ἑρμην. διὰ τοῦ, θεῖον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου. ὅθεν

Υ̓ψωμα, ατος, τό. Τὸ ὑψωμένον, ἡ ὑψηλὴ κατάστασις, οἷον, τῶν ἀστέρων· καθόλου δὲ, ὕψωσις, ἀντίθ. τοῦ, ταπείνωμα. Πλούταρχ.

* Υ̓ψώρροφος, ὁ, ἡ, = ὑψόροφος, Lobeck. Φρύν. σελ. 708.

Υ̓ψωσις, εως, ἡ. (ὑψόω) Ἡ εἰς τὰ ἄνω ἄρσις, σήκωσις, ἔπαρσις.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ω.

Ὑ̓ω, Μέλ. ὕσω. Ἀόρ. ὕσθην. Κυρίως βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ βροχῆς, ῥίπτω, ῥήγνυω βροχὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. »Ζεὺς ὕει«, Ἰλ. Μ, 25. Ὀδ. Ξ, 457. Ἡσ. Ἔρ. 490. Θέογν. 26. Οὐαλκ. Ἡρόδ. 2, 13. ἔτι δὲ καὶ »ὁ θεὸς ὕειν, βρέχει, Ἡροδ. 2, 13. 3, 119. Πρῶϊμα δὲ παρελείφθη τὸ οὐσιατ. καὶ ἔμεινεν εἰς συνήθη χρῆσιν μόνον τὸ, ὕει, ὡς τὸ λατ. pluit, ἀπροσώπ. Ἡσιό. Ἔρ. 554. Ἡροδ. 4, 28. παρβλ, 2, 22. »ὕδατι ὕσαιν«, Ἡροδ. 1, 87 »εἰ ὕειν, ἂν ἔβρεχεν, ἢ, ἂν ἤθελε βρέξῃ, Ἡροδ. 4, 185. »ὕοντος πολλῷ«, ἐπειδὴ ἔβρεχε πολύ, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. Ὡσαύτως δὲ λέγεται, »νίφει, σείειν«, κ. τ. τ. μετὰ, καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ θεός· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. »ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην«, ἑπτὰ χρόνους δὲν ἔβρεξεν ὁ θεὸς τὴν νῆσον Θήρην. Ἡρόδ. 4, 151. παρβλ. Παυσαν. 2, 29, 3. πολὺ συχνότερα δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· »ὗτε χρυσὸν«, ἔβρεξε χρυσίον, Πίνδ. Ὀλ. 7, 91. ὡσαύτως »ὗσαι τέφραν« κ. τ. τ. ἀντὶ δὲ ταύτης τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἡ δοτ. »ὗσαι λίθοις, ὗσαι βατράχοις«, κ. τ. τ. ἀπαραλλάκτως καθὼς τὸ λατ. pluit carnem, sanguinem, ἀλλὰ, καὶ, pluit lapidibus, Οὐαλκεν. Ἡροδ. 4, 151. – Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. βρέχομαι, ὑγραίνομαι, ἐξαιρ. ἀπὸ βροχὴν· »λέων ὑόμενος«, Ὀδ. Ζ, 131. »ἠσθήσαν αἱ Θῆβαι«, ἐβρέχησαν αἱ Θῆβαι, δηλαδὴ ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας, Ἡρόδ. 3, 10. ὡσαύτως, »ἡ γῆ, ἡ, ἡ χώρα, ἡ, τὰ χωρία ὕεται, βρέχει εἰς τὰ χωρία, Ἡροδ. 2, 13, 14. 22. 25. 4, 50. 198. »ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ, βρέχει ὀλίγον, ἡ σπανίως, Ἡροδ. 1, 193. »ὕεται πολλῷ«, βρέχει πολύ, ἡ συχνά. (ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, ὕδατι) ἔτι δὲ ἐνίοτε, πίπτω ὡς βροχή· οἷον, »ὕεται χρυσός, ὕεται ἄρτος, ὕεται σῖτος«, ἀλλ' αἱ τοιαῦται συντάξεις ἀπαντῶνται μόνον εἰς τοὺς μεταγενστρ. οἷον, εἰς τὸν Φίλωνα, Γρηγόρ. Ναζ. κ. τ. τ. (Ἐκ τοῦ, ὕω, παράγεται ἀπὸ τὸ, ὕδος, ὕδωρ, ὑδαλέος, ὑδαλέος, ὑδάτινος, ὑδατόεις, ὕδρα, ὕδερος, ὕδρωψ· ἔπειτα, ὑγρὸς, μὲ τὰ παράγωγά του, καὶ τὸ Λατ. humus, humor. humeo, humesce, humidus, καθὼς καὶ τὸ, uvus, uvidus, udus, καὶ fudo, fundo· προσέτι δὲ, ἰδος, ἰδίω, ἱδρὸς, ἱδρώς, ἱδρόω. ὅθεν τὸ λατ. sudo, sudor, καὶ διὰ τὴν ὑδατώδη ὁμοιότητα, ὕελος, ὕαλος. — Πλατύτεραι δὲ ἀναπτύξεις τῆς κυρίας σημασίας τοῦ, ὕω, ὑπάρχουν εἰς τὸ, ΧΤΩ, χέω, καὶ εἰς τὸ, ΡΤΩ, ῥέω· ἐξαιρ. δὲ διὰ τὴν ὡς ἐγγιστα συγγένειαν τῆς ὑγρότητος μὲ τὴν αὔξησιν, εὐφορίαν, καρπογονίαν, τὴν δυνατὴν καὶ ἄφθονον πλησμονὴν, εἰς τὸ, φύω καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνέχεται καὶ τὸ, ὑγιής, ὑάκινθος, ὕλη, ὑς, καὶ ἄλλα τινὰ μὲ τὸ, ὕω. Ἐξεναντίας δὲ ἡ μετὰ τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὕμνος, ὑθλέω, ὕθλος, ὕσλος, αὐτοῦ συγγένεια, ὑπέκειται ἀκόμη εἰς τινας ἀμφιβολίας. (Τὸ υ ψιλὸν εἶναι πάντοτε μακρὸν, καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Υ̓ώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὕς, εἶδος) ὡς τὸ, ὑοειδής, Συώδης, χοιρώδης, ῥυπαρός, ἀήθης. ὅθεν

Υ̓ωδία, ἡ. Συωδία, τὸ χοιρώδες πολίτευμα, χοίρου φέρσιμον, ῥυπαρότης, βαρβαρότης, ἀμάθεια, ἀήθεια. Σχολ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 997.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Υ.

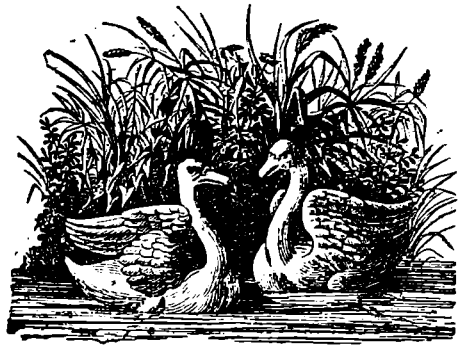

Φ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπὸ ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Δημ. Ι. Ῥεφ.

Φ, φ, ἡ, φῖ, τό, ἄκλιτον, Εἰκοστὸν πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον, ὀξυνόμενον μὲν φ', = 500· ὑπογραμμένον δὲ ἔχον τὸ ἰῶτα, φ, = 500,000. Σύγκειται δὲ τὸ φ ἐκ τοῦ χειλικοῦ συμφώνου π, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἐπιφερομένου δασέος πνεύματος· ὅθεν, πρὶν εἰσαχθῇ τὸ φ εἰς τὸ Ἑλλν. ἀλφάβητον, ἔγραφον ἀντ' αὐτοῦ ΠΗ, τὸ ὁποῖον διεφύλαξαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ ph. Τροπὰς τοῦ φ, ἐξαιρ. εἰς τὰς διαλέκτους. — 1) Οἱ Αἰολεῖς, Δωριεῖς, καὶ Ἴωνες ἀποβάλλουν συνήθως τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ γράφουν π, ἀντὶ τοῦ φ. οἶνον, ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, σπονδύλη, ἀντὶ, ἀσφάραγος, λίσφος, σφόγγος, σφονδύλη, ἐξαιρ. δὲ σημείωσε τοῦτο περὶ τῶν Μακεδόνων, οἵ τινες καὶ Πίλιππον ἀντὶ Φίλιππον ἔλεγαν τὸν βασιλέα των. Οἱ Ἀττ. ἐξεναντίας ἀποστροφοῦσιν ἀσμένως, τὸ φ, ὅταν μάλιστα ἀκολουθῇ τὸ σ, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν. Κ. Γρηγ σελ. 344. Lob. Phryk σελ. 113. 399. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν πρωτοτύπων λέξεων· οἶον φινός, καὶ πανός· φάτρα καὶ πάτρα, φαινόλης, φάρτος, πληγή. Βτμν. Λεξ. 2, σελ. 271. 2) Οἱ Μακεδόνες ἔτρεπαν ἐνίοτε τὸ φ, καὶ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῦ χειλικὸν σύμφωνον β. οἶον, Βίλιππος, Βρύγες, ἀντὶ Φίλιππος, Φρύγες. Ἡρδτ. 7, 73. Κ. Γρηγ σλ. 285. 3) οἱ Δωριεῖς τρέπουν, πλὴν σπανίως, τὸ φ, εἰς ψ, Κ. Γρηγ. σελ. 484. – 4) πολὺ εὐχρηστοτέρα δὲ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἴωνας ἡ τροπὴ τοῦ θ εἰς φ. οἶον, φήρ, φλάω, φλίβω, ἀντὶ θήρ, θλάω, θλίβω, κ. τ. τ. Κ. Γρηγ. σλ. 614.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἔποπ. καὶ ἔλεγ. ποιηταὶ ἐθεώρουν ἐνίοτε τὸ φ ὡς διπλοῦν σύμφωνον, ὅθεν καὶ ἐξελάμβανον τὴν αὐτοῦ προηγουμένην συλλαβὴν θέσει μακράν, ὡς εἰς τὰς λέξεις ὄψις, σκύφος, Ζεφύριος. Wolf praef. Ἰλ. pag, LXXXI. Schaef. Θεογ. 1057. Reisig de constr. anastr. p. 5. Mehlh. Ἀναρ. 35. 11.

Φᾶ, Δωρικ ἀντὶ τοῦ, ἔφα, ἔφη. ἴδε φημί.

Φάανθεν, ἐπικ. κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ φάνθεν. ὅ. ἐ. ἐφάνθησαν. γ'. πληθ. πρόσ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω. Ἰλ. Α, 200. ν – δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. φοβεροὶ δ' αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν. (ν – υ)

Φαάντατος, άτη. ατον. ἀνώμλ. ἐπικ. ὑπερθτ. τοῦ, φαεινός, Ὅ,τι εἶναι λαμπρότατον, φωτεινότατον, »ἀστήρ», Ὀδυσ. Ν, 93.

*Φαάντερος, έρα, ερον. Ἀνώμλ ἐπ. συγκρτ τοῦ, φαεινός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρότερον, φωτεινότερον παρ' ἄλλοτι.

*Φαβάτινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι παρεσκευασμένον ἀπὸ κουκία· παρὰ τὸ Λατ. faba (φάβα). Ἀλεξ. Τραλλ.

Φαβοκτόνος, ὁ, ἡ. (φάψ, κτείνω) Ὅςτις φονεύει φάσσας, φασσιάς.

Φαβοτύπος, ὁ, ἡ. (φάψ, τύπτω) = τῷ προηγμ. Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. η, 3. (υ)

Φάγαινα, ἡ. (φαγεῖν) Ὑπερβολικὴ ὄρεξις τοῦ τρώγειν. 2) = φαγέδαινα, τὸ πάθος φάγουσα κοινότερ. Γραμματ. (ᾱ)

Φαγάνθρωπος, ὁ, ἡ. = ἀνθρωποφάγος.

*Φαγάς, καὶ φαγᾶς, οῦ, ἡ ᾶ, ὁ, (φαγεῖν), καθὼς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ὅςτις τρώγει πολύ. Lobeck. Phryn. σλ. 434.

Φαγέδαινα, ἡ. Τὸ πάθος, κοινότερ. φάγουσα. »Ἕλκωσις, ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα, Πολυδ. καὶ Γαλην. »Ἕλκος ἀναβιβρῶσκον τὰ ὑπόγυα καὶ παρακείμενα», Αἰσχύλ. παρ' Ἀριστοτέλ. ποιητ. κβ'. »Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός» 2) = φάγαινα. σημτ. 1. ὅθεν

Φαγεδαινικός, ή, όν. Ἐπὶ πληγῶν· ὅ,τι κατατρώγει τὰς σάρκας, ὡς ἡ φάγουσα. Διοσκορ. β', 99. ἕλκος φαγαδαινικόν.

*Φαγεδαινόομαι. Μ. θήσομαι. παθτκ. Πάσχω φαγέδαιναν, ἔχω τὴν φάγουσαν.

Φαγέειν, καὶ φαγέμεν Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ φαγεῖν. Ὀδυσ.

Φαγεῖν, Ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ἔφαγον τοῦ, ἐσθίω, ἔδω. Τρώγω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις συνδέει συνήθ. »πιεῖν φαγέμεν τε» μετὰ αἰτ. κοιν. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ὀδ. Ι, 102. Ο, 373. καθόλου, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, Ὀδ. Β. 77. Δ, 33. ὁ Μλ. φάγομαι εἶναι μεταγενέστερος τύπος, καὶ ἀντὶ ἐνεστ. χρησιμεύων. Ο', πρβλ. Lobeck Phryn. σλ. 327. ὁ ἐνεργτ. δὲ φάγω δὲν ἀπαντᾶται.

Φαγέσωρος, ὁ, ἡ. (σωρὸς) Ὅςτις εἶναι πολυφάγος, ἄπληστος, ἀχόρταγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς', 42.

Φάγημα, τό. (φαγεῖν) Φαγητόν, Σουῖδ. (ᾱ)

*Φάγῃσι, Ἐπικ. ἀντὶ φάγῃ, γ'. ἐν. πρόσ. ἐνεργτ. ὑπτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἐσθίω. Ὅμ.

Φαγήσια, ἰων, τά. (φαγεῖν) Ἑπκ. ἱερά. Ἀθν. ζ, σελ. 275. Ἑορτὴ καθ' ἣν ἔτρωγαν καὶ ἔπινον

*Φαγησιπόσια, τά (φαγεῖν, πίνω) Ἑπκ., ἱερά = τῷ προηγμ. ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότ. φαγοπόσια. καὶ παγοπότια

Φάγησις, εως, ἡ. (φαγεῖν) Φάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι. ἀμφιβ. (ᾱ)

Φάγιλος, ὁ. (φαγεῖν) Ἀρνίον, ἢ ἐρίφιον νέον, κυρίως, ὅταν ἦναι καλὸν νὰ φαγωθῇ, ἢ ὅταν παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ βυζάνῃ, καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ χλόην. Πλούταρχ. Ἑλλην. προβλ. 17. Εὑρέθη δὲ καὶ ὁ τύπος φαγηλὸς καὶ φαγαλός, Ἡσχ. (ᾱ)

Φάγομαι, νεώτ. μέλ. τοῦ, φαγεῖν, ὅπερ ἴδε.

Φάγος, ὁ. (φαγεῖν) = φαγέσωρος, φαγᾶς, παρὰ τῇ ΝΔ. καὶ φαγός, Lobeck Φρύν. 434. (ᾱ)

Φάγρος, ὁ· παρὰ κρησὶ κατ' Ἀθήν. ζ. ἡ ἀκόνη. 2) Εἶδος ἰχθύος, φαγγρί. κοιντρ.

ΦΑΓΩ, ἴδε φαγεῖν.

Φαγών, ῶνος, ὁ. Φάγος, φαγᾶς. – 2) ἡ σιαγών.

Φάγωρος, ὁ, καὶ Φαγώριος. Ἄγνωστόν τι εἶδος ἰχθύων, ἴτως = Φάγρος. Στράβ. ιζ', σλ. 1179.

Φάε, γ'. ἐνικ. πρόσωπ. ἀόρ. τοῦ, φάω, φαίνω, κατ' ἀμετβ. σημσ. ὡς τό, ἐφάνη Ὀδ. Ξ, 502.

Φαεθοντιάς, άδος, ἡ, καὶ

*Φαεθοντίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ φαέθων, ἀντὶ φαέθουσα, ποιητκ. Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 213. »Φαεθοντιὰς αἴγλη».

Φαέθω (φάω, φαός). Ἐπὶ πραγμάτων, φέγγει, λάμπει· μόνη ἡ μετοχὴ φαέθων χρήσιμ. Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσό. πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου· ὅθεν κυρίως ἡ ἡμέρα· »πάννυχα καὶ φαέθονται, τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Σοφκλ. Αἴας 930. παρβλ. Metth. Ἑλλ. Γραμ. 2, σελ. 785. — 1) Φαέθων, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομ. ἕνας τῶν δύο ἵππων τῆς Ἠοῦς, Ὀδσ. Ψ, 246. — β) ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ἡ Κύπρις διὰ τὸ κάλλος του. Ἡσό. Θεογ. 987. γ) ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ὁ περίφημος εἰς τὴν νεωτρ. Μυθολογίαν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δυστυχῆ κυβέρνησιν τοῦ ἡλιακοῦ ὀχήματος. — 2) Φαέθουσα, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὀδ. Μ, 132.

Φαεινός, ή, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν· μετὰ δοτ. πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἐξαιρ. ἐπὶ στιλπνῶν μετάλλων, καὶ λαμπρῶν χρωμάτων· ἐπίθ. τοῦ πυρός. Ἰλ. Ε, 215. τῆς σελήνης. Θ, 555. τῆς Ἠοῦς, Ὀδσ. Δ, 183. τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰλ. Ν, 37. καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τοὺς μεταγενεστ. δὲ καὶ τροπκ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, λαμπρά, ὅθεν καθαρά, σαφής, μακράν ἠχοῦσα. Πίνδ. Πύθ. 4, 505. ἐν γένει δὲ, ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι περίβλεπτος, ἔνδοξος, μεγαλοπρεπής, ποιητ. μόνον. Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζτ. πάντοτε τὸν τύπον φαεινός. Boeckh. κατ' ἀνάγνσ. Πίνδ. Ὀλ. 1, 6. Ἀπαντᾶται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εἰς τὰ ἰαμβικὰ χωρία. Valck. Φοιν. 84. παρὰ τοῖς Ἐποπ. δὲ οὐδαμοῦ. Συγκρ. φαεινότερος. Ἰλ. Ξ, 610, ὅθεν

Φαείνω, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαίνω. ἐπὶ πραγμάτων. Λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Ὀδ. Μ, 383, 335. Σ, 308, 343. Ἡσό. Ἔργ. 530. Θεογ. 372.

Φαεννός, ή, όν, νεώτερ. ποιητκ. μόνον, καὶ ἐξαιρτ. λυρικ. καὶ δραματκ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, φαεινός. ὅπερ ἴδε.

Φαεσίμβροτος, ὁ, ἡ (φάω, βροτός). Ὁ φῶς φέρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. »Ἥλιος». Ὀδ. Κ, 138, 191. Ἡσό. Θεογ. 98. »Ἠώς». Ἰλ. Ω, 785. ποιητκ.

Φαεσφορία, ἡ. Τὸ φέρειν φῶς, φωτίζειν, φέγγειν, ὅθεν φωτισμός, ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ (φάος, φέρω). Ὁ φέρων φῶς, προξενῶν ἡμέραν, φωτίζων, λαμπρύνων. ποιητ. δὲ συναιρ. φωσφόρος.

Φάθι, ποστακτ. τοῦ, φημί, Ἀριστοφ. (υυ· ἄρα ἡ τόνωσις τοῦ Δρκν. φάθι, εἶναι ψευδής).

Φαίαξ, ακος, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. [Φαίηξ. Οἱ μυθολογούμενοι διὰ τὴν εἰς τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν, τὰ πλούτη, καὶ τὴν φιλοξενίαν των περίφημοι οἰκηταὶ τῆς Σχερίας, μετέπειτα Κερκύρας, καὶ τώρα Κορυφῶν νήσου. Ὀδσ. — 2) κύρ. ὄνομ. ἀρχιτέκτονός τινος, ὅθεν Φαίακες, ἢ Φαιακοί, τὰ παρ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν λαβόντα ὑδραγωγεῖα.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν· σπανιώτρ. ποιητ. παρασχηματισμὸς, ἀντὶ τοῦ, φαίδιμος. Ἰλ. Ν, 686. »Φαιδιμόεντες Ἐπειοί».

*Φαίδιμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. δὲ καὶ τρικατλ. (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν· πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσό. πάντοτε ὅμως τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, λαμπρὸς, ἔνδοξος, clerus, illustris· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· »ὦμος, γυῖα». Τὸ θηλκ. γένος δὲν εὑρέθη εἰς τὸν ποιητ. — 2) κύρ. ὄνομ. Σιδονίου τινὸς ἡγεμόνος. Ὀδ. Ο, 117.

Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ (φαιδρὸς, ἀνήρ). Ὁ καθαρίζων τοὺς ἄνδρας, ἢ τοὺς ἀνθρώπους· ποιητ.

*Φαιδροείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ὁ φορῶν λαμπρὰ, καθαρὰ φορέματα, ποιητ.

Φαιδρόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων καθαρὸν νοῦν, ἱλαρὸν καρδίαν, εὔθυμος. Αἰσχλ. Ἀγ. 1240.

Φαιδρός, ά, όν (φάω, φαίνω). Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, φωτεινόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. —

2) συνήθ. κατὰ τροπκ. σημασ. ὅς τις εἶναι φαιδροπρόσωπος, εὔθυμος, ἀντίθετ. τοῦ, στυγνός. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 6, 11. — 3) πρωτοπρωτοπμ. Φαίδρος, ὁ, κύρ. ὄνομ. — β) Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. δὲ, Φαίδρη, ἡ σύζυγος τοῦ Θησέως, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου. Ὀδ. Λ, 321. ὅθεν

Φαιδρότης, ητος, ἡ. Καθαρότης, λαμπρότης. — 2) τροπκ. εὐθυμία.

Φαιδρόω (φαιδρός). Καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν. 2) εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα. Μέσ. εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος Ξενοφ. Κυροὐπ. β', β', 9. »Ἐπεμειδίασε· καὶ ὁ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν φαιδρωθέντα· ὡσαύτως καὶ τό, φαιδρύνω.

*Φαίδρυμα, τό, = φαίδρυσμα.

Φαιδρυντής, οῦ, ὁ (φαιδρύνω). Ὅς τις καθαίρει, λαμπρύνει τι.

Φαιδρύντρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, φαιδρυντής· »σπαργάνων φαιδρύντρια· ἡ καθαίρουσα, πλύνουσα τὰ σπάργανα. Αἰσχύλ. Χῴρ. 755.

Φαιδρύνω, ὡς φαιδρόω, μέσ. »φαιδρύνομαι χρόαν· καθαρίζω τὸ σῶμά μου. Ἡσό. Ἔργ. 755. — 2) τροπκ. εὐφραίνω, χαροποιῶ. »Οὔ με φαιδρύνει λόγος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1112. παθητκ. εἶμαι εὔθυμος.

*Φαίδρυσμα, τό. Ὅ,τι καλλωπίζει, λαμπρύνει τι· ὅθεν ἐξαιρ. στολισμός, καλλωπισμός.

Φαιδρωπός, ὁ, ἡ (φαιδρός, ὤν). Ὁ ἔχων ἱλαρὸν πρόσωπον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 720.

*Φαίδων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνομ.

Φαικάς, άδος, ἡ. Εἶδος λευκῶν σανδαλίων τῶν Ἀθηναίων γυμνασιαρχῶν, καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. Ἀππιν. ἐμφυλ. ε', 17.

*Φαικάσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φαικάς. (α)

Φαικός, ή, όν· εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Γραμ. οἱ τινες ἑρμηνεύουν αὐτὸ διὰ τοῦ, φαιδρός, λαμπρός, ἄρα παρὰ τὸ ἴδιον πρωτότπ. φάω, φαίνω. Ἐπίρ. φαικῶς.

Φαῖμεν, α'. πληθ. πρόσπ. εὐκτκ.. ἐνέστ. τοῦ, φημί, ἀντί, φαίμεν. Ἰλ.

Φαινέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντί, φαίνειν. Ὀδσ.

Φαινέσκετο, Ἰωνκ. γ'. πρόσπ. παθτ. παρκτ. ἀντὶ ἐφαίνετο. Ὀδσ.

Φαινίνδα, ἐπίρρ. (φαίνω)· συνήθ. μετὰ τοῦ, παίζειν συνταστομν. Παίζω τὴν σφαῖραν, τὸ τόπι. Λέγεται δὲ καὶ ἐφετίνδα, καὶ, ἁρπαστόν. Ἀθήν. α', σελ. 14.

Φαινίς, ίδος, ἡ· ἀντὶ, ἀνεμώνη· παρὰ Λακεδαιμ. Θεόκρ. ε', 92.

Φαινόλης, ου, ὁ (Λατ. paenula). Χονδρὸν ἐπανωφόρεμα· τὸ συνήθ. Ἰταλικ. mantello. (Τουρκ. γιαποντζές). Οἱ τύποι φαιλόνης καὶ φελόνης ἀμφ. Πολυδ. ζ', 61. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμλ.

Φαινολίς, ίδος, ἡ (φαίνω). Ἡ τὸ φῶς φέρουσα, φωσφόρος. »Φαινολὶς νὺξ». Ὅμηρ. Ἔμν. Δήμ. 51. καὶ Σαπφὼ παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1260. ἀπαντᾶται μόνον κατ' ὄνομαστ.

Φαινολοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττονται οἱ φαινόλαι. Γλωσ.

Φαινομένῃφι, ἐπικ. ἀντὶ, φαινομένῃ. Ὅμηρ.

Φαινομηρίς, ίδος, ἡ (φαίνω, μηρός). Ἡ δείχουσα τὸν μηρόν, τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ γυμνὸς μηρός· οὕτω καλεῖ ὁ Ἵβυκος τὰς Λακωνικὰς παρθένους, διότι εἶχαν τὸ φόρεμα σχισμένον εἰς τὰ κάτω μέρη, καὶ ὅταν ἐπεριπατοῦσαν, ἐφαίνοντο οἱ μηροὶ αὐτῶν. »Φαινομηρίδας τε αὐτὰς (τὰς παρθένους οἱ Ποιηταὶ) ἀποκαλοῦσιν. Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνεῤῥαμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν μηρόν». Πλούταρχ. σύγκρ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. 3. εὑρέθη δὲ γραφόμενον καὶ φαινόμηρις, καὶ φανομηρίς.

Φαινοπροσωπέω (πρόσωπον). Δείχνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον, δὲν φοβοῦμαι τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων· ἄρα παρουσιάζομαι εἰς τὸν κόσμον ἀνυποστόλως. Ἀπὸ τοῦ Κικέρωνος ὄχι τόσον ἀναλόγως σχηματισμένη λέξις, ἐν ᾧ φανεροπροσωπεῖν ἔπρεπε κυρίως νὰ λέγηται.

*Φαίνοψ, οπος, ὁ, ἡ (ὄψ), = φαινώψ. 2) ἄρσεν. κύρ. ὄνομα. Ἰλ.

Φαίνω, μέλ. φανῶ· ἀόρ. ἔφηνα· ἀπαρμφ. φῆναι. νεώτ. παρκ. πέφαγκα. Δείναρχ. ἀμετβ. παρκ. β'. πέφηνα. — Μέσ. δὲ, φαίνομαι, μέλ. φανοῦμαι. παθητ. ἀόρ. ἐφάνθην καὶ ἐφάνην. Ὅλοι οὗτοι οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ παρακμ. ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ὅς τις πρὸς τούτοις μεταχειρζτ. καὶ τοὺς ἑξῆς ἐπκ. ἁπλῶς τύπου.· ἀμετβ. ἀόρ. φάνεκε (ε), κυρίως εἰς τὸν ἐφάνην ἀνήκοντα· γ'. πρόσπ. τοῦ ἀόρ. φανθη καὶ γ'. πληθ. φάανθεν (υ-υ), ἀντὶ ἐφάνθηταν, παρὰ τὸ, ἐφάνθην, Ἰλ. Α, 200. Ρ, 650. παρβλ. Lob. Phryn. σελ. 420. γ'. πληθ. πρόσ. ἀόρ. φάανεν ἀντὶ ἐφάνηταν, Ὀδ. Σ, 68. ἀπαρμφ. ἀόρ. φανήμεναι ἀντὶ φανῆναι, Ἰλ. Ι, 240. Ὁ ἐνεργ. δὲ ἀόρ. β'. ἔφανον, ὅς τις οὐδαμοῦ φαίνεται ὀρθῶς εὐχρηστος, Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 1266. Βουττμ. Σοφ. Φιλ. 1191. Meineke Μένανδρ. σελ. 416. — (φάω, φάος). Φανερόνω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστὸν κοινῶς· »ὁδόν τινα· δείχνω εἴς τινα τὸν δρόμον. Ὀδ. Μ, 334. »τέρας τινί· δείχνω εἴς τινα σημεῖόν τι, σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἔχει προφητικὴν τινα σημασίαν, Ἰλ. Β, 324. Ὀδσ. Γ, 173. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, σήματα, Ἰλ. Β, 353. Ὀδ. Φ, 413. καὶ ἀλλαχοῦ· »μηρούς, ἐπιγουνίδα· δείχνω τὸν μηρόν, τὸ γόνυ, ἀφίνων αὐτὰ γυμνά, Ὀδ. Σ, 67, 74. »γόνον τινί· κάμνω μίαν γυναῖκα νὰ ἐγγαστρωθῇ, νὰ γεννήσῃ. Ὀδ. Δ, 12. »παράκοιτίν τινι· διορίζω εἴς τινα τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ νυμφευθῇ. Ὀδσ. Ο, 26. — β) ἐξαιρ. Κάμνω τι ἀκουστόν, νὰ ἠχῇ· »ἀοιδὴν φαίνειν». Ὀδσ. Θ, 499. — γ) ἐν γένει δὲ, δείχνω, φανερόνω, δηλοποιῶ· »νοήματα». Ἰλ. Σ, 295. »ἀρετήν». Ὀδ. Θ, 237. »ἀσκεία». Τ, 309. »βίην». Ἡσό. Θεογ. 689. »εὐνοιαν», Ἡρόδ. 3, 127. Ἑρμηνεύω, διασαφηνίζω, ἐξηγῶ τι· »λόγον». Ἡρόδ. 1, 116, 118. ἔτι δὲ καὶ »λόγων ὁδούς». Ἡρόδ. 1, 75. — δ) ἐξαιρτ. Φανερόνω τι εἰς τὸ κριτήριον, ὅθεν ἐγκαλῶ τινα κατὰ τοὺς νόμους, μάλιστα δὲ, καταδίδω τι ὡς πρᾶγμα ἀπηγορευμένον, τὸ συνήθ. Ἰταλ. contrabando. Ἀριστοφ. Ἀχ. 819, 824, 826, 827. — 2) παθητ. φαίνομαι, ἀόρ. β'. ἐφάνην, ἀπαρφ. φανῆναι, καὶ β'. παρκ. πέφηνα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάγονται καὶ οἱ Ὁμηρ. τύποι τοῦ ἀόρ. α'. ἐφάνθην. Φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός· πρ' Ὅμρ. πολλάκις μετ' ἀπαρμφ Ὀδ. Λ, 336. Ξ, 355. Ο, 25. Δείχνω τι γυμνόν, ἀσκέπαστον, Ἰλ. Χ, 324. Ὀδ. Σ, 68. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἐπικ. ἀόρ. φάνεκε, ἀντὶ ἐφάνη. Ἰλ. Λ, 64. Ὀδ. Λ, 587. Μ, 241, 242. — β) ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν οὐρανίων φώτων, Ἰλ. Θ, 556. Ἡσό. Ἔργ. 600. ἐξαιρ. δὲ τῆς Ἠοῦς, τῆς χαραγῆς, Ἰλ Α, 477. Ω, 13. Ὀδ. Β, 1. Γ, 404. ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πολλάκις· ὅθεν »ἅμα ἠοῖ φαινομένῃφιν». εὐθὺς ὡς ἐξημέρωσεν, ἐχάρεξεν, Ἰλ. Ι, 618. Ὀδσ. Δ, 407. Ζ, 31. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁρμῆς ἀνέμου, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ φυσᾷ ἄνεμος, Ὀδσ. Δ, 361. Εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ φαινόμενα λέγονται τὰ οὐράνια φῶτα, τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ἄστρα, τὰ εἰς τὸν ὁρίζοντάμας ὁρατά. — γ) Μετὰ μετοχ. ὁμοιάζω μέ τινα, Ἰλ. Ε, 867. Παρ' Ἡροδτ. δὲ καὶ παρ' τοῖς Ἀττκ. εἰς δήλωσιν τοῦ σαφοῦς, γνωστοῦ, βεβαίου· »φαίνεται ἀγνοῶν· εἶναι φανερόν, ὅτι ἀγνοεῖ, δὲν ἠξεύρει βέβαια· »φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων», εἶναι φανερόν, ὅτι μᾶς βλάπτει ὁ νόμος. Προστακτ. »εὖ ποιοῦντες φαίνεσθαι», δείχθητε εὐεργέται, Ἡρόδτ. 9, 89. παρβλ. 6, 9. τοὐναντίον δὲ μετ' ἀπαρμφ. »φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν», οἷς νὰ ἠθέλε μᾶς βλάψῃ, ὡς νὰ ἠμπορῇ νὰ μᾶς βλάψῃ· ὅλως ὡς τὸ, δοκεῖ, Wolf. Δημ. εἰς Λεπτ. σελ. 259. ὅθεν »τὸ φαινόμενον», ὅ,τι εἶναι σαφὲς, ὀφθαλμοφανές· »λόγος φαινόμενος· ἀλλὰ καὶ τὸ, δοκοῦν, τὸ νομιζόμενον, τὸ κατὰ φαντασίαν· ἀντίθ. τοῦ, ὅ,τι ὑπάρχει πραγματικῶς. — δ) »οὐδαμοῦ φανῆναι», τὸ νὰ μὴ φαίνηταί τις πουθενά, τοὐτέστι νὰ νομίζηται ὡς μηδέν. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. C. Φαίδ. σελ. 72. B. — ε) μέσ. ἀόρ. β'. φήνασθαι, κατὰ σημασ. τοῦ, νὰ δείχνῃ τις ξένον τι ὡς ἰδικόν του, νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν μέ τι, Σοφκ. Φιλ. 940. ἐκδ. Νεοφ. Δούκ. -ζ) παθτ. κυρίως μετὰ ἀόρ. α'. ἐφάνθην, ἐγκαλοῦμαι, καταδίδομαι, ἐξαιρτ. εἰς τὸ κριτήριον, Ἀττικ. Ὁ δὲ Ποιητ. μεταχειρίζτ. τὸν παθητ. ἀόρ. α'. πάντοτε κατὰ σημασ. τοῦ β'. ἀόρ. — 3) Ἀμετβ. »φαίνω τινί», φωτίζω, φέγγω εἰς τινα, Ὀδ. Η, 102. Ι, 25. — β) ἀπολύτως, ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, λάμπει, φέγγει, φωτίζει· ἐπὶ τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, καὶ παντὸς ἄλλου φωτοβόλου πράγματος. Θεόκρ. 2, 11. παρβλ. φάω· ὅθεν ὁ πλανήτης ἀστὴρ Κρόνος ὀνομάζεται Φαίνων. — γ) ἐν γένει δὲ φαίνομαι, Seidl. Εὐριπ. Ἡλ. 1231. μ' ὅλον ὅτι ὁ Wunderl. Obs. cr. σλ. 99. δὲν ἀποδέχεται τὴν χρῆσιν ταύτην. (Εἰς τὸν β'. μέλ. φανῶ, φαίνεται, ὅτι τὸ α, λαμβάνεται ἐνίοτε, ἄν καὶ σπανιώτατα, μακρόν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 300. Ἀπολ. Δύκελ. περὶ ἐπίρ. σελ. 600, 28. L, Dind. Ἀριστοφ. Ἱππ. 300. Βουττμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σελ. 245.)

*Φαινώ, οῦς, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἔμν. Δήμτ. 418.

*Φαινώπις, ιδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλ. τοῦ, φαινώψ.

*Φαινώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἡ ὅ,τι ἔχει λαμπρὰ ὄμματα, λαμπρὸν βλέμμα· ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές.

*Φαίνωψ, οπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος στρατηγοῦ, Ἰλ.

Φαιός, ά, όν (φάος). Κυρίως ὅ,τι εἶναι κυφαῖον, τὸ κοινότρ. μουργόν, οὔτε σκοτεινόν, οὔτε φωτεινόν· ὅθεν ἐπὶ παντὸς χρώματος, ἀσπρόμαυρον, γραβανόν, Λατ. pullus, Τουρκ. σιτζαπί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος προσώπου ἠλιοκαμένου. — 2) Τροπκ. ἐπὶ φωνῆς, βασεῖα, ἤτις μόλις ἀκούεται, μόλις διακρίνεται· ἀντίθ. τοῦ, καθαρά, ὀξεῖα· ὅθεν

Φαιουρός, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅτι ἔχει μαυροδερῆν, γραβανὴν οὐρὰν· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, φάος = λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ φορῶν μαυροδερὸν φόρεμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1039. ὅπου εὑρέθη καὶ ἡ ψευδὴς ἀνάγνωσις φαιοχίτων, καὶ φαιοκχίτων. (ι)

Φαιστός, ή, όν, καὶ φαῖστος, η, ον (φάω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν. ἀμφ.

*Φαῖστος, ον, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς Λυδοῦ. Ἰλ. Ε, 43.

*Φαιστός, ἡ. Πόλις τις εἰς τὴν Κρήτην. Ἰλ. Β, 648. Ὀδ. Γ, 296.

*Φαίσυλη, ἡ (-υ-), καὶ

*Φαιώ, οῦς, ἡ. Ὀνόματα τῶν δύο Τάδων. Ἡσό. Λείψν. 60.

*Φακᾶς, ὁ (φακῆ). Στωπτικὴ παρονομασία.

Φάκελλος, καὶ φάκελος, ὁ (Λατ. fasciculus). Δέσμη, δεμάτιον, πολλὰ δηλαδὴ πράγματα εἰς ἓν δεμένα. Ἡρόδτ. 4, 62, 67. Θουκυδ. β'. 129. »Φερόντες δὲ ὕλης φακέλους». Ἰσοκρ. »Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς περιβαλλὼν τῷ χωρίῳ πῦρ ἐνῆκεν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Συνέσιος (ἐπιστ. 134.) »Φάκελλον ἐπιστολῶν· τὸ κοινότερον, »Πλίκος» καὶ πακέτον, ἐκ τοῦ Ἰταλ. (α) ὅθεν

Φακελλόω. Δένω τι εἰς φάκελον, δεμάτιον. Τροπ. Νικήτ. Χρον. ιά, 9. »Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πο-

λύστιχον ἐφακέλωσαν· συνέταξαν εἰς πολλοὺς τόμους· γράφεται δὲ καὶ φακελλόω.

Φᾰκεύς, έως, ὁ· σπάνιος μετασχηματισμ. τοῦ, φακῆ, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. ιά'. σελ. 501.

Φᾰκῆ, ῆς, ἡ (κυρίως συνηρημ. ἀντὶ φακέα). Εἶδος στρογγύλου σπυρίου κατὰ τὸ μέσον ὄγκον ἔχοντος· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. — 2) Τὸ ἐκ φακῶν μαγειρευμένον φαγητόν. Lob. Φρυν. σελ. 455. ὅθεν

Φάκινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ φακᾶς. — 2) ὁ τρώγων φακᾶς. (ᾰ)

Φᾰκίολος, ὁ, = φάκελλος. ἀμφβ.

Φάκιον, τό (φακῆ). Ἀπόβρασμα ἀπὸ φακᾶς, φακόνερον, Ἱπποκρ. (ᾰ)

Φᾰκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φακῆν. »Φακοειδὲς ὑγρόν«. τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κρυσταλοειδές. Ἀέτ. ζ'.

Φᾰκοπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ ξεφλουδισμένας, ἢ χοντροκοπανισμένας φακᾶς, καὶ κριθάς. — Ἀπόζεμα ἀπὸ αὐτά.

Φᾰκός, ὁ. Τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζαν ἐξαιρτ. νὰ τρώγωσι μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν τινος. »Ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων φακός«. φακῆ αὐξάνουσα εἰς βαλτώδεις τόπους. — 2) Ἀγγεῖόν τι φακοειδές, στρογγύλη τις, πλατεῖα, καὶ ὁμαλὴ ὕαλος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτομέν τι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. — 3) Κηλὶς μέλαινα καὶ φακωτὴ εἰς τὸ σῶμα. Ἐλαιά. συνήθως κοιντρ. ὅθεν

Φάκοψις, ιος, ὁ, ἡ (ὄψις). Ὁ ἔχων πολλὰς ἐλαίας εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ ὅς τις εἶναι πρέκναβος. Γλωσσ. Φιλοξ (ᾰ)

Φᾰκώδης, ὁ, ἡ· συνηρημ. ἀντὶ φακοειδής. — 2) (φακός, σημασ. 3.). Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του γεμάτον ἀπὸ ἐλαίας. Ἱπποκρ.

Φᾰκωτός, ή, όν (φακός). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς φακῆς. »Κοχλίας φακωτός«. Ἡλιόδωρ. ἐν ταῖς τοῦ Σνεῖδρ. Ἐκλογ. Φυσικ. σλ. 467. σημ.

Φάλαγγαι, αἱ· ὡς τὸ, φάλαγξ, σημασ. 2. ὅπερ ἴδε· Λατ. palangae, parancae. (υ – –)

Φᾰλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῆς φάλαγγος· ὅθεν

Φᾰλαγαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου.

Φᾰλαγγόω, = φαλαγγιάω, ἀμφβ.

Φᾰλαγγηδόν, ἐπίρ. (φάλαγξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φάλαγγος, εἰς φάλαγγας. Ἰλ. Ο, 360.

Φᾰλαγγιάω (φαλάγγιον). Εἶμαι φαρμακερός, ὀργίλος, ἢ κακός, ὡς τὸ παρωργισμένον φαλάγγιον.

Φᾰλαγγιόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκώθη ἀπὸ φαλάγγιον. Διοσκορ.

Φᾰλάγγιον, τό (φάλαγξ, σημασ. 4.). Εἶδος φαρμακερᾶς ἀράχνης. — 2) Φυτόν τι, ἀντιφάρμακον νομιζόμενον εἰς τὸ δάγκαμα τοῦ φαλαγγίου, Ξενοφ. Ἀπομν. α', γ', 12. »Τὰ φαλάγγια, οὐδ' ἡμιοβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, προσαψάμενα μόνον τὸ στόματι, ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι. — Ἐνίησι γὰρ φαλάγγια κατὰ τὸ δεῖγμα«. Διοσκορ. γ', 122. Πλίν. κζ', 12. ὅθεν

*Φᾰλαγγιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), = φαλαγγιόδηκτος.

Φᾰλαγγίτης, ου, ὁ (φάλαγξ). Στρατιώτης ἐκ τῆς φάλαγγος. 2) φαλάγγιον, σημασ. 2. ὅθεν

Φᾰλαγγιτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν φαλαγγίτην στρατιώτην.

Φᾰλαγγομαχέω, μέλ. ήσω. Μάχομαι μὲ, ἢ εἰς τὴν φάλαγγα. — 2) πολεμῶ ἐναντίον τῆς φάλαγγος· ἐκ τοῦ

Φᾰλαγγομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὅς τις μάχεται μὲ τὴν φάλαγγα, ἢ εἶναι εἰς τὴν φάλαγγα καὶ πολεμεῖ· καθόλου, ὅς τις πολεμεῖ εἰς τὸ πεζικὸν στράτευμα. (μᾰ)

Φᾰλαγγόω (φάλαγξ, σημσ. 2. β.). Βάλλω φαλάγγια ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὰ μετατοπίζω τι, ἐν ᾧ κυλίονται τὰ φαλάγγια. »Ὁδοποιήσας καὶ φαλαγγώσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασιν«. Μαθημ. Παλ. σελ. 98. ἔβαλε φαλάγγια ὑπὸ τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ σύρῃ αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ὅθεν

Φᾰλάγγωμα, τό, = φάλαγξ, σημασ. 2. β'. κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθως.

Φᾰλάγγωσις, εως, ἡ. Σφάλμα τῶν ὀμματοφύλλων, ὅταν αἱ τρίχες αὐτῶν συνίστανται εἰς δύο, ἢ τρεῖς ἀράδας, ἢ εἶναι γυρισμέναι πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ ὀμματίου. Παῦλ. Αἰγιν.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ. Παράταξις πολεμική, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ἀριθμ. Αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν πολεμικὴν παράταξιν· ἔτι δὲ καὶ »φάλαγγες ἀνδρῶν«, Ἰλ. Τ, 158. Ἡσιόδ. Θεογ. 935. καθ' ἑνικὸν ἀριθμ. δὲ μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. Ζ, 6. εἰς δὲ τὴν Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου ἡ λέξις. β) Πολεμική τις παράταξις τοῦ πεζικοῦ τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα παρεδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι (Λατ. cuneus. Λίβ.)· διέπρεπε δὲ ἡ φάλαγξ αὕτη διὰ τὸ σημαντικὸν αὐτῆς βάθος, συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 τάγματα, ἢ στοίχους. — γ) Οἱ εἰς τὴν παράταξιν ταύτην τεταγμένοι πεζοὶ στρατιῶται· ὅθεν ἐν γένει, πεζικὸν στράτευμα· »ἐπὶ φάλαγγος ἄγω«. Προστάζω τὸ πεζικὸν νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παραταγμένον εἰς φάλαγγα· παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τὸ στρατόπεδον. — 2) Στρογγύλον ξύλον, δοκός, μοχλός· Ἡρόδ. 3, 97. — β) ἐξαιρ. κύλινδρος, ξύλον στρογγύλον, μακρὸ ὀπωτοῦν καὶ στρογγύλον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βαλλόμενα βαρέα πράγματα, εὐκόλα μετακομίζονται. Λατ. palangae, palancae, plancae· παρβλ. φάλαγγαι. — 3) Τὰ ἄρθρα, ἢ αἱ κλειδώσεις, ἐξαιρ. τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. – 4) ἡ ἀράχνη διὰ τὰς μακρὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν της. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1509. (ὅπου ὁ Φόσιος ψευδῶς ἠρμήνευσε τὴν λέξιν διὰ τοῦ, καρκῖνος) ὅθεν φαλάγγιον. (υ –)

Φάλαινα, ἡ (φάλη). Εἶδος μεγάλου κήτους· ὅθεν τὸ Λατ. Balaena, καὶ τὸ Ἰταλ. Balena. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ά, δ', 1. –2) ἐν γένει τέρας, τὸ ὁποῖον κατατρώγει ὅλα, παμφάγον θηρίον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. –3) (φελός). Τὸ περὶ τοὺς λύχνους ἱπτάμενον ζωῦφιον, τὸ κοινότρ. λυχνοκαύστης, τὸ ὁποῖον ἄλλως »Πυραύστης« καὶ »Πετομένη ψηχή« λέγεται. (πιθαν. πάντοτε – –υ Νίκν. Θηρ. 760. Νόνν. 6, 298. Ἰουβ. 10, 14. διότι εἰς ὅλλα χωρία, οἷον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. τὸ πρᾶγμα μένει ἀδιάκριτον ὅθεν ἡ κοινοτέρα γραφὴ τῆς λέξεως, φάλλαινα, εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν μόνον τῆς μετρικῆς γεννηθεῖσα.)

Φᾰλάκρα, ἡ (φαλακρός). Τὸ νὰ ἦναί τις φαλακρός· ὅθεν

Φᾰλακράω, μέλ. άσω. Εἶμαι φαλακρός· ἔτι δὲ καὶ, φαλακριάω, Lob. Phryn. σελ. 80.

Φᾰλακροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις φαίνεται ὡς φαλακρός· ἐκ τοῦ

Φᾰλακρός, ά, όν· Ὁ ἐψιλωμένος τὴν κεφαλήν, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ δὲν ἔχει τρίχας· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθ. Ἡρόδ. 3, 12. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Καθόλου, ὅ,τι εἶναι ψιλλόν, ἄτριχον, ὑαλιστηρόν. 3) ὁ φαλακρὸς ἐλέγετο παραστολισμός, ἢ σόφισμά τι εἰς Εὐκλείδην τὸν Μεγαρέα ἀποδιδόμενος, καὶ ἄλλως ἀδιέριστον. Διογ. Λαέρτ. 2, 108. (παρὰ τὸ, ψαλός, φαλαρός, χωρὶς ὅμως πρόσληψιν τοῦ, ἄκρος.) ὅθεν

Φᾰλακρότης, ητος, ἡ, = φαλάκρα. – 2) φαλακρὰ κεφαλή Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. γ', 11. »Ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται«.

Φᾰλακρόω (φαλακρός). Κάμνω τινὰ φαλακρόν. Παθητ. γίνομαι φαλακρός. Ἡρόδ. 3, 12. ὅθεν

Φᾰλάκρωμα, τό. Ὅ,τι ἔγεινε φαλακρὸν· ἢ φαλακρωμένη κεφαλή· καὶ

Φᾰλάκρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα φαλακρὸν· τὸ νὰ γίνῃ τις φαλακρός. Πλούταρχ.

*Φᾰλανθίας, ου, ὁ, = φάλανθος.

Φάλανθος, ὁ, ἡ (φαλός), = φαλακρός. (υ–υ)

*Φᾰλαντίας, ου, ὁ, = φαλανθίας.

*Φάλαντος, ὁ, ἡ, = φάλανθος.

Φάλαρα, τά (φαλός). Μεταλλικός τις ὑαλιστερὸς κεφαλῆς, ἢ περικεφαλαίας στολισμὸς τῶν πολεμιστῶν, χρησιμεύων ἅμα καὶ ὡς κάλυμμα, πιθανῶς τὰ τὰς παρειὰς καλύπτοντα ἀσπιδήτικα τῆς περικεφαλαίας, ἢ αἱ δύο καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμεναι μετάλλιναι πλάκες, ἢ περιστότεροι ὑπὸ τὸ πηγούνιον δενόμενοι, καὶ μὲ στιλπνὰς μετάλλου φολίδας ἐπικοσμημένοι ἱμάντες, Ἰλ. Π, 106. παρβλ. Βουτταμ. Λεξιλ. 2, σελ. 246. Ὁ ἑνικ. ἀριθμ. »Φίλαρον τιάρας«, ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς κεφαλῆς τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Περσίας, εὑρέθη μόνον εἰς τὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 661. ὅπου πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦνται τὰ ἀπὸ τῆς τιάρας καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμενα ἀσπιδήσια, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Στράβ. 15. σλ. 734. καὶ πορατηροῦμεν ἀκόμη εἰς Περθικὰ νομίσματα. — 2) Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲ καὶ οἱ εἰς τὰς παρειὰς τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων ἑκατέρωθεν κρεμάμενοι τοῦ χαλινοῦ στολισμοί, ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τοὺς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν περιλαμβάνοντας χαλινοῦ ἱμάντας, τὸ συνήθ. Τουκβαρ. τὰ ῥάχτια. Προσέτι δὲ καὶ πᾶς δήποτε λαμπρὸς στολισμὸς τῶν ἵππων ἐν γένει, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 215. παρβλ. φαλαρὸς (υυυ).

*Φᾰλαρίζω. Πράττω τυραννικὰς πράξεις, ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις.

Φᾰλαρίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. φαληρίς (φαλαρός). Πτηνόν τι διαιτώμενον εἰς λίμνας, τὸ εἰς ἡμᾶς φαλαρίδα, καὶ κοινότερ. νεροπούλι λεγόμενον. fulica atra· οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ τὴν λευκὴν καὶ λείαν κεφαλήν του. Ἀριστοφ. Ὄρν. 565 (κατὰ τὸν Ἰωνικ. τύπον). Ἀχαρ. 887. Κατὰ Βουτταμ. Λεξ. 2. σελ. 248. εἶναι μελανόπτερον, ἔχων εἰς τὴν κεφαλὴν λευκὴν κηλίδα, σχηματιζομένην ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν πετρῶν. Γερμ Bleschum. Ἀθην. θ', 395. φησί· »Ἡ φαλαρὶς καὶ αὐτὴ στενὸν ἔχουσα τὸ ῥύγχος, στογγυλοτέρα τὴν ὄψιν, ἔντεφος τὴν γαστέρα μικρῷ μελαντέρα τὸ νῶτον«. 2) εἶδος χλόης, τῆς ὁποίας οἱ στάχυες ὁμοιάζουν ἴσως μὲ τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον. Πλίν. Φυσ. Ἱστορ. 27, 12. Διοσκορ. γ', 159.

*Φάλαρις, ίδος, ὁ. Ὁ διὰ τὴν ἀγριότητά του γνωστὸς τύραννος τῆς Ἀκράγαντος. (υυυ) ὅθεν

Φᾰλαρισμός, ὁ. Σκληρότης, ἀπανθρωπία, ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Φαλάριδος. Κικέρ. εἰς Ἀττ. ζ', 12.

Φάλαρον, τό· ἴδε φάλαρα.

Φᾰλαρός, ά, όν· Δωρκ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. φαληρός· ἔτι δὲ καὶ φάλαρος, φάληρος, προπαροξύτονον (φαλός, φαλός). Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, λαμπρόν, φωτεινόν· ἐπὶ λαμπροῦ, ἢ καθαροῦ χρώματος, λευκαυγές, λευκόν· »ὁ κύων ὁ φάλαρος«, ὁ ἄσπρος σκύλος. Θεόκρ. 8, 27. Ὁ αὐτὸς 5, 104. ὀνομάζει καὶ τὸν κριὸν φάλαρον· κατὰ Βουτταμ. δὲ Λεξ. 2, σελ. 248, μαῦρος, μὲ λευκὴν κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς τὸ φαλαρίς. Ὡσαύτως ἅρμη εἶναι καὶ τὸ, »ὄρη χιόνεσσι φάληρα« παρὰ Νικ. Θηρ. 461. διὰ τοῦ βουνὰ ἔχοντα τὴν κορυφήν των σκεπασμένην μὲ χιόνα, καὶ ἐκ τούτου ὅμοια μὲ λόφον περικεφαλαίας φαινόμενα· παρβλ. φαληριάω. (συγγεν. τοῦ, φάλος, φάλαρα.)

Φάλη, ἡ. Πρωτότ. τοῦ, φάλαινα. Τὸ κῆτος, Λυκόφ. 394. (τὸ α πιθαν. πάντοτε μακρόν.)

Φᾰληριάω (φαληρός). Εἶμαι λευκός, ἀσπρίζομαι· ὅθεν ἐπὶ σφοδρῶς κινουμένων κυμάτων· »κύματα φαληριόεντα«, τὰ μὲ ἄσπρον ἀφρὸν σκεπασμένα. Ἰλ. Ν, 799. (ἀλλαχοῦ δὲ δὲν εὑρέθη ἡ λέξις.)

*Φαληρίς, ίδος, ἡ· ἴδε φαλαρίς.

Φᾱληρός, ά, όν, Ἰωνικ. ἀντὶ φαλαρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν. Νίκανδ. ἴδε ὅμως καὶ, φαλαρός. — 2) προπαροξ. Φάληρος, κύρ. ὄνομ. ἑνὸς Λαπίθου. Ἡσό. Ἀσπ. 180.

Φάλης, ητος, ὁ, = φαλλός. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Θεόκρ. Ἐπίγρ. 4, 3. Ἀριστοφ. Θεσμ. 291. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλτ. 565. Ἡ τόνωτις, φάλης, νομίζεται Δωρικ. φαλῆς δέ, Ἀττικ. (υ–)

*Φαλής, ῆτος, ὁ. Κατωτέρα τίς βακχικὴ θεότης, θεράπων καὶ ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου. Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.

Φᾱλιόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς), = λευκόπους. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φάλιος, ία, ιον (φαλός), ὡς τὸ φαλακρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν, λευκαυγές, Καλλιμ. Λεΐψ. 176. (ᾱ).

*Φαλίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀργείας Ἥρας, πιθαν. παρὰ τὸ, φαλός, διὰ τὴν λευκὴν στολήν της.

Φάλκης, ου, ὁ· καὶ, φάλκις, ὁ· καὶ, φόλκις, ὁ. Ξύλον τι τοῦ πλοίου, κατὰ Πολυδ. 1, 85, 86. τὸ τῇ στείρᾳ προστηλούμενον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐπιφολκίς, ἡ ἐφολκίς, ἄλλως δὲ καὶ, ῥινοτηρία, ἐλέγετο· ἄρα, περίφραγμα, δοκός· πιθαν. συγγεν. τοῦ, φάλαγξ, σημσ. 2. πσρβλ. Βουττμ. Λεξ. 1, σελ 246.

*Φάλκης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Τρωός τινος ἐντίμου. Ἰλιδ.

Φαλλαγώγια τά, ὑπακμ. ἱερά (φαλός, ἀγωγή). Ἑορταστικὴ πομπὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκομίζετο ὁ Φαλλός, ὅθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πριάμου. Κορνοῦτος, 30.

*Φαλλαίνα, ἴδε φάλαινα.

Φάλληνος, ὁ, ἡ· ἴδε φαλλός.

*Φλληφορέω, Ἑορτάζω τὰ φαλληφόρια.

*Φαλληφόρια, τά, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκόμιζαν τὸν φαλλόν, ἡ ἥτις ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν τοῦ Φαλλοῦ, παρὰ τὸ

Φαλληφόρος, ὁ, ἡ (φαλλός, φέρω), = φαλλοφόρος.

Φαλλικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν· ἐξαιρ. εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, συνήθης εἰς τὰ φαλληφόρια. »Ἄσματα φαλλικά«.

Φαλλοβατέω, ῶ. Παρὰ Λουκιαν. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ. Ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν στήλην, τὴν σχῆμα φαλλοῦ ἔχουσαν. παρὰ τὸ

*Φαλλοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸν φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ. (–υυ–)

Φάλλος, ὁ. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἐξαιρέτως τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ κατεσκευασμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὴν πομπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Διονύσου εἰς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 2, 48, 49. Παρομοία τελετὴ σώζεται ἔτι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀσίαν εἰς τιμὴν τοῦ Λιγγάμ. Τὸ αἰδοῖον τοῦτο ἦτον ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, καὶ μάλιστα ἐκ ξύλου συκῆς, ὅθεν παρὰ Κωμικ. »Συκίνη ἐπικουρία« ἀντὶ τοῦ, ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής· καὶ τὸ ἐπίθ. φάλληνος, ον, ξύλινος· ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φάλης, ἡ φαλῆς, Λατ. palus, Γερμαν. Pfahl. πιθαν. παρὰ τὸ, φάλος· ὅθεν.

Φαλλοφορέω, Μέλ. –ήσω. Βαστάζω τὸν φαλλὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.

Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φαλλοφορῶν, βαστάζων τὸν φαλλόν.

Φᾱλός, ή, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ἔχει ἀνοικτὸν χρῶμα· ἐκ τούτου παράγεται τὸ, »φάλιος, φαλαρός, φαληρός, φαληριάω, φαλακρός, φάλανθος, φαλαρίς, καὶ φάλος, φάλης, φαλλός«, κτλ. ἴδε φαλαρός.

Φάλος, ὁ. Στιλπνόν τι μεταλλινον ἐξέχον μέρος τῆς περικεφαλαίας, εἰς τὰ πρόσω αὐτῆς, ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τὸν λόφον μέχρι τοῦ μετώπου ἐκτεινόμενον, ὅπου μάλιστα ἐξείχε, ἐπίσημος προβλής, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς στολισμὸν καὶ σκέπην κατὰ τῶν διὰ τοῦ ξίφους πληγῶν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο ὁ λόφος, μετὰ ταῦτα κῶνος ὀνομασθέν· παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὴν Ἰλιδ. ἴδε Βουτμ λεξ. 2, σλ. 242. πρβλ. τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα· ἀμφάλος, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τετραφάληρος«. (Εἶναι δὲ τὸ, φάλος, συγγν. μὲν τοῦ, φαλός, εἰς τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ, λαμπρός, προσλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ, προέχων, ἐξέχων, ἤτις ἐπικρατεῖ εἰς περισσότερα παράγωγα, ἐξαιρ. εἰς τὸ, φάλης, ἡ φαλῆς, φαλλός· ὅταν δὲ προσλαμβάνεται ἡ ἔννοια, στιλπνός, εἶναι τὸ, φάλαρον, φάλαρα, καὶ τὸ, ὀμφαλός, ἐν μέρει.) [ᾱ]

*Φάμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φήμη. (– –)

*Φάμων, Ἴων. ἀντὶ ἔφαμεν, α'. πληθ. πρόσ. τοῦ, φημί· Ὅμ. (ᾱ). 2) Ἔγκλ. Ἰλ. Ο, 735.

*Φαμί, Δωρ. ἀντὶ φημί.

Φάν, ποιητ. ἀντὶ ἔφησαν, γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, φημί, Ὅμ. (ᾱ)

Φαναῖος, αία, αῖον (φανή). Ὁ παρέχων, φέρων φῶς. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Φανάριον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, φανός. (–υυυ)

Φανεῖμεν, Ἀττικ. α'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. παθτ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανείημεν, Αἰσχλ. Πέρσ. 784.

Φάνεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ φαίνω, ἀντὶ ἐφάνησαν, Ὁδ. Σ, 69, τὸ δὲ ὀξύτ. φανέν, μετ. οὐδετ. γένν. (υυ)

Φανερολογία, ἡ (φανερός, λέγω). Φανερὰ λόγια, φανερὰ ὁμιλία. Μάρκος Ἐρημίτ.

Φανερόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὁ φανερόνων τὸ μῖσος ἢ τὴν ἔχθραν του πρός τινα· ἀντίθ. τοῦ, φανεροφίλος. Ἀριστοτέλ. Νικομ. δ'.

Φανεροποιέω, (ποιέω). Φανερόνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι· ὅθεν

Φανεροποίησις, εως, ἡ· καὶ —

*Φανεροποιία, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνῃ, ἐξηγῇ τίς τι.

Φανερός, ά, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. »εἰ φανεροὶ ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι· ἂν ἐφανερόνοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα«, Ἡροδτ. 1, 146. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. κατὰ μετοχ. καθὼς τὸ, φαίνεσθαι· »ἐπισπεύδων φανερὸς ἦνα« ἤτοι φανερόν, ὅτι ἔσπευδεν, Ἡροδ. 7, 18. »φανερός ἐστι ψευδόμενος«, εἶναι φανερόν, ὅτι ψεύδεται, κ. τ. τ. Ἀλλὰ εἰς τὸ, φανερός ἐστιν, ἐπιφέρεται καὶ τὸ, ὅτι, μετὰ ὁριστ. ῥήμτ. πολλάκις παρὰ Ξεν. ὅς τις συντάσσει καὶ τὸ οὐδέτ. ἀπρόσ. μὲ τὸ, ὅτι. Ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, »φανερὸν δέ« ὅτε εἰς τὴν ἑπομένην πρότασιν συνήθως τίθεται τὸ, γάρ, καὶ χρησιμεύει εἰς διασαφηστικὴν ἀπόδειξιν· Οὐόλφ. εἰς Δημοσθ λεπτ. σλ. 225. »ἐκ τοῦ φανερόνω« = φανερῶ· Ἡρόδτ. 8, 126. 9, 1. 2) γνωστός, περίφημος, ἐξακουστός, Ξενοφ. Παρ' Εὐριπ. δὲ κεῖται καὶ δικατάλ. Ἐπρρ. φανερῶς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ,

Φανερόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ φανερός, εἰλικρινὴς φίλος, ἀντίθ. τοῦ φανερόμισος.

Φανερόω (φανερός). Φανερόνω, γνωστοποιῶ, σαφηνίζω, δεικνύω τι. — 2) Κάμνω τινὰ γνωστόν, περίφημον. Παθητ. γίνομαι γνωστός, ἡ περίφημος. »ἐφανερώθη εἰς τοὺς Ἕλληνας μεγίστησι δαπάνησι«. Ἡροδτ. 6, 122. ὅθεν

Φανέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνηται, δείχνηται τις, ἢ τὸ νὰ φανερόνῃ, δείχνῃ τίς τι.

Φάνεσκε, γ'. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, ἐφάνη. Ὅμ. (ᾱ)

Φανή, ἡ (φαίνω). Φανός, λαμπάδα· συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. »αἱ φαναί«. τὰ ἔργα τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων τελούμενα. Εὐριπ. Ἴων 550. »Φαναὶ Βακχίου«. Ῥῆσ. 946. »Φαναὶ μυστηρίων«.

Φανήῃ, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρόσ. ὑποτακτ. παθητ. α'ορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῇ.

Φανήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παθητ. ἀορ β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῆναι. Ἰλιδ.

Φάνης, ητος, ὁ. Εἰς τὰς Ὀρφικὰς μυσταγωγίας λέγεται μυστικήτις θεότης, παριστάνουσα τὴν τοῦ κόσμου ἀρχαίγονον ὕλην. Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. ζ', καὶ ἡ. (υ–)

Φανητάω, ἐφετικὸν τοῦ, φαίνομαι· Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι ἵνα φαίνηται, νὰ δείξω τὸν ἑαυτόμου. Lobeck. Phryn. σελ. 80.

Φανητίζω, = φανερόω. ἀμφ.

Φανηφόρος, ὁ, ἡ (φανή, φέρω). Ὁ βαστάζων φανόν, λαμπάδα· ὅθεν τροπ. ὁ φροντίζων περὶ τοῦ καθαγιασμοῦ, ἢ τῆς μυστικῆς τελετῆς θεότητός τινος. Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 189. »Φοῖβον τε φανηφόρος ἱερεύ«.

Φανίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φανός. Μελ. 78, 4. 5. 79, 2.

Φανομηρίς, ίδος, ἡ = φαινομηρίς.

*Φανόπτης, ου, ὁ. Θυρίς, παραθύριον. Σχολ. Λυκόφ. 19. 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. 997. δὲ, Οἰκίσκος, μικρὸς οἶκος· νεωτερ. λέξις.

Φανός, ή, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, λευκόν· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 545. Ἐκκλ. 348. καθαρὰ πλυμμένον, ὅθεν — β) ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, φανερόν. (τὸ α εἶναι πάντοτε μακρόν, Δράκ. σλ. 86. 5. ὅθεν συγκρ. φανότερος, ὑπερθετ. φανότατος, καὶ ὄχι ὡς συνήθως εὑρίσκεται γραφόμενον φανώτερος, φανώτατος.)

Φανός, ὁ (φαίνω). Φανάριον, λύχνος, λαμπάδα. Ἀριστοφ. Λυσ. 308. Ἐπίγρ. ἀδέσπ. 24, 4. Σχολ. Ἡφαιστ. σλ. 2. Εἰς τὸν Αἰσχύλ. δὲ εὑρέθη καὶ ὁ τύπος πανός. — 2) Φανός, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἀριστφ. Ἱππ. 1253.

Φανότης, ητος, ἡ (φανός). Λαμπρότης, φωτεινότης. Ἀριστείδ.

Φανόω, (φανός) = φαίνω. Στράβων.

Φαντάζω, Μ. άσω (φαίνω). Κάμνω τι φανερόν, δείχνω, φανερόνω τι, συνήθ. κατὰ παρεμβεβλημ. σημτ. τοῦ, πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους δὲ καὶ, Παραστήνω, παρουσιάζω. Παθητ. φαντάζομαι, ὡς τὸ, φαίνομαι, δείχνομαι, φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός, τινί· Ἡρδτ. 4, 124. 7, 15. ἐξαιρ Παρουσιάζομαι, δείχνομαι δημοσίως, στολίζομαι λαμπρῶς, κάμνω ἐπίδειξιν, φαντάζω. Schveigh. Ἡρδτ. 7, 10, 5. — β) »φαντάζομαί τινι« φαίνομαι ὅμοιος μέ τινα, Αἰσχλ. Ἀγαμ 1511. — γ) ὁ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 823, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ συκοφαντεῖσθαι· Μέσ. μετὰ αἰτιατ. φαντάζομαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μού τι· ὅθεν

Φαντασία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ὁρατόν, νὰ δείχνῃ, νὰ παραστήσῃ τι· ἐξαιρ. νὰ ἐκθέτῃ τι εἰς δημόσιον θέαν, εἰς ἐπίδειξιν, νὰ κομπάζῃ διάτι. — 2) ἀμετβ. Τὸ νὰ παρουσιάζηται, φανερόνηταί τις, ἐξαιρ. μὲ ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν, κομπασμόν. — 3) Ἡ αἰσθητις, ἡ καθόλου ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ὅταν προσβάλλῃ εἰς αὐτὴν αἰσθητόν τι καὶ νοητόν· ὅθεν εἰς τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ἰδέα πράγματός τινος, καὶ ἡ φανταστικὴ δύναμις καθ' ἑαυτήν, ἤτις καὶ »τὸ φανταστικόν« λέγεται· τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ προξενοῦν τὴν φαντασίαν, »φανταστόν« ὀνομάζεται. Οἱ Στωϊκοὶ ἰδὲ ἐξ ἐναντίας »φανταστικὸν« μὲν ἔλεγαν τὴν ματαίαν καὶ ψευδῆ ἰδέαν· »φάντασμα« δὲ, τῆς τοιαύτης ἰδέας τὸ πρᾶγμα. — β) Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς τοῦ ἰδεάζεσθαι τὰ κατ' ἰδέαν καὶ ἔννοιαν ἁπλῶς, ἢ τὰ ἀόντα, ὡς ὄντως ἀληθῆ καὶ ὑπάρχοντα· ὅθεν καὶ — γ) τὸ ἰδεα-

σθὲν πρᾶγμα, ἡ εἰκών, ὁ τύπος αὐτοῦ, εἴδωλον, φάντασμα. — 4) Πόθος, ἐπιθυμία ἀπόντων πραγμάτων· ὅθεν

Φαντασιαστικός, ή, όν· = φανταστικός· ἀμφ.

Φαντασιοδοκητής, οῦ, ὁ (δοκέω). Αἱρετικῶν τινων ὄνομα, οἵτινες ἐπίστευαν εἰς τὸν Χριστὸν σάρκα μόνον κατὰ φαντασίαν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Φαντασιοκοπέω. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου μάταια καὶ ἀνύπαρκτα πράγματα, κενὰς ἐλπίδας· ἐκ τοῦ

Φαντασιοκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ πλάττων εἰς τὴν φαντασίαν του μάταια καὶ κενὰ πράγματα· ματαίας ἐλπίδας. Εὐστάθ. περὶ τοῦ Ταντάλου. »Τοιοῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἡ φαντασιοκόπος ὤν, καὶ ἐλπίσι κεναῖς, ἐφ' οἷς οὐ χρή, βοσκόμενος«.

Φαντασιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ἀντωνῖν. α', 7. Πᾶν ὅ,τι πλήττει, προσβάλλει εἰς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τὰ ἐξαπατᾷ· ἐαμβόνει καὶ διαφθείρει τὴν ἰδέαν.

Φαντασιόω (φαντασία). Προξενῶ φαντασίαν, ἰδέαν τινά· συνήθ. κατὰ παθητ. ἀποθητ. διάθ. φαντασιόομαι, ἔχω φαντασίας, πλάττω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μετὰ αἰτιατ. ἐν γένει δὲ, ἔχω φανταστικὴν δύναμιν. Πλούταρ. »Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τιν«.

Φαντασιώδης, ὁ, ἡ (φαντασία, εἶδος). Ὅμοιος μὲ φαντασίας, ἢ φαντάσματα, ὁ, ἔχων πολλὰς φαντασίας.

Φάντασμα, τό (φαντάζω). Ὅ,τι κατὰ φαντασίαν, κατ' ἰδέαν μόνον ὑπάρχει, εἰκών, εἴδωλον. Ρορs. Εὐριπ. Ὀρ 401.

Φαντασμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φάντασμα.

*Φαντασμός, ὁ· = φάντασμα· Τίμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 9, 25.

*Φανταστής, οῦ, ὁ (φαντάζω). Ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ φαντασίας, κομπαστής.

Φανταστικός, ή, όν (φαντάζω). Ἀνήκων εἰς παράστασιν διὰ τῆς φανταστικῆς δυνάμεως, ἔχων φανταστικόν, ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον φανταζεταί τις. »Τοῦ μελλοντος φανταστικός«. Πλούταρχ.

Φανταστός, ή, όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φανταζω. Ὅ,τι ἐνεργεῖ εἰς τὸ φανταστικόν· ὅ,τι συνελήφθη εἰς τὴν φαντασίαν. Πλούταρχ.

Φαντί, Δωρ. γ'. πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φασί.

Φάο, Ἐπικ. προστκτ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φάσο. Ὀδυσ. Π, 168. Σ, 171. (νυ)

*Φαόβιος, ὁ, ἡ (φάος, βίος). Ὁ ἔχων λαμπρὸν, στιλπνὸν τόξον.

*Φαολκός, ὁ, ἡ = φολκός. Τζέτζ.

Φάος, ἀεος, τό· συναιρ. φῶς, γεν. φωτός, ὅθεν κατ' ἐπικ. ἀνάλσ. ᾠός (φάω). Τὸ φῶς, ἐξαιρ. τὸ τῆς ἡμέρας, ἡ αὐγὴ, χαραγὴ, πολλάκις παρ' Ὁμ. εἰς τὸν ὁποῖον »ὀρᾶν φάος ἠελίοιο« ἀντὶ τοῦ, ζῆν, »λείπειν φάος ἠελίοιο« ἀντὶ τοῦ, θνήσκειν, κεῖται. Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν φῶς, τὸ διὰ πυρὸς, λαμπάδων, κ. τ. τ. προξενούμενον. Ὀδ. Ι, 24. 34. 64. Ἐνίοτε δὲ κατὰ πληθ. ἀριθμ. »τὰ φῶτα«, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Ἀττικ. — »ἐν φάει« εἰς τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, Ὀδ. Φ, 429. β) παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ πᾶν, ὅ,τι φωτίζει, φέγγος, κηρίον, λαμπάς, πῦρ, ἑστία· »φῶς ποιῶ« ἀνάπτω φωτίαν, Ξένοφ. »φῶς ἔχω« κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καθὼς καὶ τὸ Λατ. lumen, παραθύριον, τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεταί πον φῶς· »φῶτα μετατίθημι«, ἀλλάζω τὰ παράθυρα, ἀνοίγω παράθυρα εἰς ἄλλο μέρος. 2) Τροπικ. φῶς ἀντίθετ. τοῦ, σκότος, ὡς εἰκὼν τῆς χαρᾶς, σωτηρίας, νίκης, ζωῆς· ἄρα εὐτυχία, σωτηρία, νίκη· Ἰλ. Ζ, 6. Θ, 282. Ο, 669. 741. Π, 39, 95. Ρ, 615. Σ, 102. Φ, 538. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προτρήσεως πρὸς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία εἶναι χαρᾶς, ἡ σωτηρίας πρόξενος, »γλυκερὸν φάος«. Ὀδ. Π, 23. Ρ, 41. »ὦ φίλτατον φῶς« Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 1224. κ. τ. τ. 3) Παρὰ ποιητ. δὲ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὀφθαλμοί, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς τὴν Ὀδύσ. Π, 15. Ρ, 39. Τ, 417. καὶ πάντοτε κατ' αἰτιατ. πληθ. φάεα. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται συνήθ. τὸν τύπον φάος ὄχι σπανίως δὲ καὶ φῶς, ἀλλὰ τοῦτο ποτὲ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, τὸν τύπον δὲ, φῶς οὐδαμοῦ. Ἡ ἀνώμαλος δοτ. »ἐν φῷ« εὑρέθη εἰς τὸν Εὐρ. »ἐν φαΐ« δὲ εἰς τ. χρησμ. Σιβύλλ. (Τὸ α εἶναι συνήθ. βραχύ, μόνον εἰς τὴν ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. »φάεα« εἶναι πάντοτε μακρόν, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν δοτ. πληθ. »φάεσι«, Καλλιμ. Ἄρτεμ. 71. ἀλλ' εἰς τὸν τύπον φάεσσι, μένει βραχύ· καὶ εἰς τὸ σύνθετον δὲ »περιφαέα κύκλα«, Ὀππ. 2, 6. τὸ α εἶναι μακρόν.)

Φάρ, φαρός. τό. Τὸ σπαρτὸν ζειά, κοινότ. βρώμη.

Φαράγγιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, φάραγξ.

Φαραγγώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ φάραγγα· τόπος περιέχων φάραγγας, διατεμνόμενος ἀπὸ φάραγγας. Ἀριστοτέλ. »Τόποι φαραγγώδεις«. ἐκ τοῦ

Φάραγξ, αγγος, ἡ. Κυρίως, σχισμένον ἔρος, ἡ διεῤῥηγμένη πέτρα, διεσχισμένος βράχος· σχίσμα μεταξὺ ὀρέων, κοιλάς, νάπη, ἄντρον, χάραυλον, χάσμα, χαράδρα. Εὐριπ. Κύκλ. 664. συγγν. τοῦ φάρυγξ. (υ—)

*Φαράω = φάρω, Ὀργόνω. Καλλίμ. Λείψν. 183.

*Φάργνυμι, ἀντὶ φράγνυμι, φράσσω, Ἡσύχ.

Φαρέτρα, ἡ· Ἰων. φαρέτρη (φέρω). Βελοθήκη εἰς τὴν ὁποίαν ἔφεραν οἱ στρατιῶται τὰ βέλη· pharetra, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ξενοφ. Κυρουπ. α', β', 9. »Ἔχειν δεῖ τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν«.

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ· = φαρέτρα. Ἡρόδοτ. 7, 216. 2, 141. 7, 61.

Φαρέτριον, τό· Ὑποκορίστ. τοῦ, φαρέτρα. Μέσχ.

Φαρετροφόρος, ὁ, ἡ (φαρέτρα, φέρω). Ὅς τις φορεῖ φαρέτραν, Μελ.

Φαρικόν, τό. Εἶδος δηλητηρίου εἰσέτι ἀδιόριστον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Φαρικόν, φάρμακον σύνθετον θανάσιμον«.

*Φάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, φᾶρος, (α)

*Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας. Ἰλ. Β, 582.

Φαρκιδόω (φαρκίς). Κάμνω ῥυτίδας (σούφρας, ζαρωματίας.) Παθ. »φαρκιδούμενος, ἡ, ον« ὅς τις ῥυτιδόνεται (σουφρόνεται, ζαρόνεται.)

Φαρκιδώδης, ὁ, ἡ. Γεμάτος ἀπὸ ῥυτίδας.

Φαρκίς, ίδος, ἡ (φάρω). Ῥυτὶς (σοῦφρα, ζαρωματία). (ι)

Φαρκτός, ή, όν· = φρακτός· Ἡσύχ.

*Φάρκτω, = φράσσω· Φώτ.

Φαρμακάω, Μελ. ήσω (φάρμακον). Πάσχω ἀπὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον μ' ἐπότισαν, τὸ ὁποῖον ἔβλαψε καὶ τὴν ὑγείαν, καὶ τὸ λογικόν μου, Δημοσθ. 2) ἐπιθυμῶ νὰ πάρω ἰατρικὸν, Πλούταρχ.

Φαρμακεία, ἡ (φαρμακεύω). Ἡ δόσις ἢ ἡ χρῆσις ἰατρικοῦ τινος. ἔτι δὲ καὶ γοητεύματος, ἢ φαρμακίου.

*Φαρμάκεια, ἡ = φαρμακίς.

Φαρμακεῖον, τό. Τόπος ἢ ἐργαστήριον, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἰατρικά. φαρμακοπωλεῖον. Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 268. C.

Φαρμάκευμα, τό· = φάρμακον. Νικήτ. χρον. ια'. 3. (μα)

Φαρμακεύς, έως, ὁ (φάρμακον). Ὅς τις κατασκευάζει ἰατρικὰ, γοητεύματα, ἢ φαρμάκια, καὶ τὰ μεταχειρίζεται εἰς ἄλλους· ἀλλὰ καὶ ὅς τις, μεταχειρίζεται διὰ τὸν ἑαυτόν του τὰ τοιαῦτα.

*Φαρμάκευσις, εως, ἡ (φαρμακεύω) = φαρμακεία, Πλάτ. Νόμ. 8, σελ. 845. D. (μα)

Φαρμακευτής, οῦ, ὁ· = φαρμακεύς.

Φαρμακευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φαρμακευτὴν, ἢ ἐξ αὐτοῦ προέρχεται »Κάθαρσις φαρμακευτική«. Πλάτ. »Φαρμακευτική, ἡ« ὑπακουομ. τέχνη· ἡ γνῶσις τῶν ἰατρικῶν, ἢ περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἰατρικῶν διδασκαλία, συνήθ. παρὰ τοῖς Ἰατρ. φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, φαρμακευτής. παρβλ. φαρμακίς.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω (φάρμακον). Μεταχειρίζομαι, ἢ δίδω ἰατρικὰ, γοητεύματα· ἐπιτηδεύομαι, κάμνω τὸν μάγον, τὸν φαρμακωτὴν, μαγεύω, φαρμακόω τινά· ὁ Γαληνὸς Ἀφορ. Ἱπποκρ. 22. ἔχει. »Τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ (τῷ Ἱπποκράτει) λέγειν ἀντὶ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι« ἀσυνήθ. »φαρμακεύω τι εἰς τὸν ποταμόν«, μεταχειρίζομαί τι ὡς μαγικὸν, ἢ καταπραΰντικὸν μέσον, ῥίπτων αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, πρὸς καθησύχασιν αὐτοῦ, Ἡροδ. 7, 114. Παθητ. Μεταχειρίζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἰατρικὰ, ἢ γοητεύματα, φαρμακόνομαι, πίνω φαρμάκιον.

Φαρμακία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φαρμακεία. Ἐπιγρ.

Φαρμακικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φάρμακον. Σχολ. Λυκόφρ. 1138.

Φαρμάκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ φάρμακον. (μα)

Φαρμακίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, φαρμακεύς. Μάγισσα, ἰάτρισσα, ἡ ὁποία κατασκευάζει ἰατρικὰ, ἢ καὶ φαρμάκια· Ἀπολ. Ῥοδ. 2) ὡς ἐπίθ. φαρμακερά, ἔχουσα εἰς ἑαυτὴν φαρμάκιον.

Φαρμακίστρια, ἡ· = φαρμακίς. Ἡσύχ.

Φαρμακίτης, ου, ὁ· ὑπακουομ. »Οἶνος«. Οἶνος κατεσκευασμένος μὲ ἰατρικὰ, ὑγείας παρεκτικός. 2) = Ἀδδηφάγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς', 42. »Καὶ φαγέσωρον δὲ, τὸν ἄπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον· καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακίτην«. 3) »Δακτύλιος φαρμακίτης«. Ὁ βασκανίας ἀποτρεπτικός· ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 885.

Φαρμακόεις, έσσα, έν (φάρμακον) = φαρμακώδης, ἐξαιρ. Φαρμακερὸς, ὅς τις ἔχει πολὺ φαρμάκιον.

Φαρμακόμαντις, εως, ὁ. Εἴτε ὅς τις εἶναι καὶ φαρμακεὺς καὶ μάντις συγχρόνως, εἴτε ὅς τις μεταχειρίζεται τὰ φάρμακα διὰ νὰ μαντεύῃ ἐξ αὐτῶν· Ἀθήν. ς', σελ. 261. καὶ Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν λέξ. Ὀρίγανον· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.

Φάρμακον, τό. Παυσήποτε τεχνικὸν μέσον, ἐξαιρ. φυσικῶν δυνάμεων παρεκτικόν· ὅθεν — 1) ἰατρικὸν εἰς ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον, πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐπιθ. »ἠπια, ἐσθλὰ, ὀδυνήφατα«, καὶ παρὰ Πινδ. »φάρμ. πραῦα«. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτοῦ διεκρίνετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς εἰς »φάρμακα χριστὰ, παστὰ, ἢ ἐπίπαστα, πλαστὰ, βρώσιμα, πότιμα ἢ πιοτά« ὅθεν »φάρμακον πεπωκώς«. Ἡρόδ. 4, 160. — 2) Φαρμάκιον, πᾶν τὸ φθορὰν, ὄλεθρον, θάνατον προξενοῦν· »φάρ. κακὰ ἢ λυγρὰ, οὐλόμενα, ἀνδροφόνα, θυμοφθόρα«. Ἰλ. Χ, 94. Ὀδ. Α, 261. Β, 329. Κ, 213. 236. 394. — Γοήτευμα, μαγικὸν μέσον, λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ πραγματικῶς μαγείας ποτῶν, καὶ ἐπὶ μαγικῶν ᾀσμάτων, ἐπῳδῶν· Ἰλ. Λ, 741. Ὀδ. Δ, 229. 230. Παυσήποτε μυστικὸν μέσον εἰς ἐνέργημα πράγματός τινος, Ἡρόδ. 3, 85. — 4) Καθόλου ἰαματικόν τι, ἀντιφάρμακον, συνήθ. κατὰ τροπ. σημσ. Ἡσ. Ἔργ. 487. μετὰ γεν. »φ. αὐρᾶν ψυχρᾶν« βοηθητικὰ κατὰ τῶν ψυχρῶν ἀέρων, Πίνδ. Ὀλ. 9, 147. Ἀλλὰ καὶ παροξυντικὰ, ἐρεθιστικὰ, »φάρμακον ἀφροσύνης« ὁ οἶνος, τοῦ ὁποίου ἡ πολυποσία γίνεται ἀφροσύνης πρόξενος· οὕτως ὠνόμαζον ὁ Ἀνάχαρσις καὶ τὸ ἔλαιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, »φάρμακον μα-

νίαις· διότι ἀλειφθέντες ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλους ὡς μαινόμενοι. — 5) ἑξαιρ. χρωματιστικὸν μέσον, Ἡρόδτ. 1, 98. ψιμύθιον, (φκιασίδι) ζωγραφίας χρῶμα, Piers. Moer. σελ. 399. Schaef. Διον, Συνθ. σελ. 289. β) ἄρωμα εἰς ἄρτυσιν τῶν φαγητῶν χρήσιμον· ἔτι δὲ καὶ τροπ. »φάρμακον ἀρετᾶς ἐπὶ θανάτῳ, τὸ θέλγητρον, ἢ τὸ ἡδύσμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀρετὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον, ἡ ἀφοβία δηλ. μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἐνάρετος ἀποθνήσκει, Πινδ. Πύθ. 4, 332. παρβλ. φαρμάσσω· (τὸ α τῆς παραληγούσης συνήθως μὲν εἶναι βραχύ, τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ποιητῶν, καὶ ἑξαιρ. τῶν Ἰώνων, μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ ὡς μακρόν· Welker Ἴππων. Λείψ. 21, σελ. 52. Gaisf. Ἡφαιστ. σελ. 254. Blomf. Αἰσχύλ. Προμθ. 981.) ὅθεν

Φαρμακοποιέω (φαρμακοποιός). Κατασκευάζω ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, ἢ ζωγραφίας, βαφάς. ὅθεν

Φαρμακοποιία, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, βαφάς, κ. τ. τ. ἡ τέχνη τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Φαρμακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ἰατρικά, ἢ βαφὰς καὶ χρώματα, ἢ δηλητήρια, φαρμάκια.

Φαρμακοποσία, ἡ. Τὸ πίνειν ἰατρικόν, ἢ φαρμάκιον, ἐκ τοῦ

Φαρμακοποτέω, Μέλ. -ήσω (πίνω). Πίνω ἰατρικά, φαρμάκιον.

Φαρμακοπωλέω, Μέλ. -ήσω. Πωλῶ ἰατρικά, φαρμάκια, πραγματεύομαι μὲ αὐτά· ὅθεν

Φαρμακοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα καὶ βαφὰς, ψιμύθιον, ἀρώματα, ἀρτύματα. Ἀριστφ.

Φαρμακός, ὁ, ἡ (φάρμακον) ὡς τὸ, φαρμακεύς. Ὅστις μεταχειρίζεται εἰς ἄλλους φαρμάκια, γοητεύματα, μαγείας, φαρμακωτής, μάγος· ὑπερθ. φαρμακίστατος, ὁ κάκιστος φαρμακωτής. — 2) Ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζαν, διὰ νὰ καθαρισθῇ· διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ ἄλλος τις ἀπὸ κάμμίαν ἁμαρτίαν του, ἢ ἑξαιρ. διὰ νὰ καθαρισθῇ ὅλη ἡ πόλις ἀπό τι κακόν· Ἀριστφ. Βάτρχ. 733. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ δημόσιος· ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ἐσυνείθιζε νὰ κρατῇ φυλακωμένους κακούργους, καὶ ἁπλῶς οὕτως ἀξίους θανάτου, ἐπίτηδες εἰς τοιαύτας καθαρισμοῦ θυσίας διωρισμένους, τὸ, φαρμακὸς ἦτον ἐν γένει ἐπονείδιστον ὄνομα, ὡς τό, κάθαρμα, Ἀριστφ. Ἱππ. 1405. (–υυ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ, – – υ, Ἱππων. Λείψ. 44. Χρηστμ. Σιβύλ. 3, σελ. 361. Gall. Kiesl. Τζέτζ. Χιλ. 5. 756.)

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ· καὶ

*Φαρμακτρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὅστις τρίβει καὶ ἑτοιμάζει φάρμακα, συνήθ. δοῦλος τοῦ φαρμακοπώλου. Δημοσθ.

*Φαρμακέτριψ, ιβος, ὁ = τῷ προηγμ. ἀμφιβαλλ. Lobeck Φρύν. σελ. 611.

Φαρμακουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΟΝ) = φαρμακοποιός. Δυκόφρ. 61.

Φαρμακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅστις προάγει καὶ γεννᾷ ἰατρικά, ἢ φαρμάκια. »Γῆ φαρμακοφόρος«. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Α.

Φαρμακόω, Μέλ. ώσω (φάρμακον), = φαρμάσσω, φαρμακεύω, φαρμακόνω τινά· τὸ δὲ »ἐλαίῳ φαρμακώσασα« ἰαματικῶς μὲ ἔλαιον μιγνύουσα, Πινδ. Πύθ. 4, 393.

Φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ· (φαρμάσσω) = φαρμακεύς, ὅθεν

Φαρμακτήριος, ία, ιον· = φαρμακευτικός· Λυκόφρ. 1138.

Φαρμάκτης, ου, ὁ· = φαρμακτήρ, φαρμακεύς. Ὀππιαν. ἁλ. δ', 648.

*Φαρμακτός, ή, όν· Ἐπίθ. ρημτ. τοῦ, φαρμάσσω. Ὅστις ἐφαρμακώθη· »ὁ ὁλος φαρμ.« ἐπιβουλὴ μὲ φαρμάκιον. Μανέθ.

Φαρμακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἰατρικόν, φαρμάκιον, γοήτευμα, ἢ βαφήν.

Φαρμακών, ῶνος, ὁ. Τόπος, ὅπου βάπτονται πράγματα, βαφεῖον, (κοινότ. βαφικόν.)

Φάρμαξις, εως, ἡ· = φαρμακεία· Θεραπεία, ἢ συνηθ. εἰς τοὺς Ἰταλοὺς Ἰατρ. cura λεγομένη, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν πάσχοντα. Πλάτ. Φίληβ. ἐκ τοῦ

Φαρμάσσω, Ἀττ. φαρμάττω, Μέλ. άξω. Μεταχειρίζομαι φάρμακον, τῆς σημασίας τοῦ ὁποίου ὁ ἀκριβέστερος διορισμὸς δηλοῦται ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον εὑρέθη τό, φαρμάσσειν, Ὀδ. Ι, 393. ἐπὶ μεταλλουργοῦ, ὅστις σκληρύνει τὸν σίδηρον διὰ τεχνητοῦ τινος μέσου, βουτίζων αὐτὸν πεπυρωμένον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. »Ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει φαρμάσσων μεγάλα ἰάχονται· τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχ. »φάρμαξις περὶ τὸν χαλκὸν« ὀνομάζει· παρβλ. Meineke Μελ. σελ. 385. Συνήθ. δὲ — 1) Μεταχειρίζομαι ἰατρικά, διὰ τῶν ὁποίων ἰατρεύω, ἢ μετριάζω τὸ πάθος τοῦ ἀρρώστου. 2) φαρμακόνω τινά, τὸν δίδω φάρμακον, καὶ τὸν φονεύω, ἢ τὸν καταναρκόνω, τὸν κάμνω ν' ἀρρωττήσῃ. 3) Μεταχειρίζομαι κατά τινος γοητεύματα, τὸν μαγεύω, τὸν προξενῶ τι διὰ τῆς μαγείας. ἑξαιρ. κανὸν, τὸν κάμνω παράλυτον, τὸν ναρκόνω, ἢ τὸν βλάπτω ἄλλως πως διὰ μαγικῶν ποτῶν, ἀλοιφῶν, ἐπῳδῶν, κ. τ. τ. κάμνω τινὰ νὰ ἐρωτευθῇ, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς ἄλλο τι πάθος, μεταχειριζόμενος κατ' αὐτοῦ μαγικὰ μέσα· ἔτι δὲ καὶ τροπ. ἐπαινῶν, ἢ κολακεύων τινά, τὸν κάμνω νὰ φαίνεται ὡς μαγευμένος, Πλάτ. — 4) Μεταχειρίζομαι βαφικὰ μέσα, βάπτω, φκιασιδόνω· ὅθεν ἐν γένει νοθεύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἑτερογενές, καὶ οὕτω τὸ διαφθείρω· ἀλλὰ καὶ, διορθόνω, κάμνω τι καλλίτερον, ἀνακατόνων αὐτὸ μὲ ἄλλο, ἢ προσθέτων εἰς αὐτὸ ἄλλο τι· (συγγ. τοῦ, φύρω, ἢ τοῦ, μάσσω.)

Φάρος, εος, τό, σπανιώτρ. παροξ. φᾶρος. Πασαθήποτε μεγάλη συναφή, ἤτοι μεγάλον κομμάτιον ὑφάσματος, χλαμὺς, περικάλυμμα, σινδὼν, ὀθόνη, Ἰλ. Σ, 353. Ὀδ. Ν, 108. Ι, 138. Ἐντάφιος ὀθόνη, κοινότ. σάβανον, Ὀδ. Β, 97, Ω, 132. Πανίον τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ε, 258. 2) Ἐξαιρ. φαρδὺ φόρεμα, χωρὶς μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν μάλιστα οἱ ἄνδρες ἐπάνω εἰς τὸν χιτῶνα (ὡς τὸ Ἰταλ. mantello)· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅπου κεῖται συνήθ. πορφυροῦν, καὶ παρ' Ἡροδτ. Ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐφόρουν τὸ φᾶρος, Ὀδ. Ε, 230. Κ, 543. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ ὡς καλύπτραν, ἢ πέπλον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, Ὀδ. Θ, 84. (Ὁ Ἐμστερχούσιος παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. palla, pallium). [Τὸ α παρ' Ὅμ. εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ἄρτιν μακρόν· βραχὺ δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 200. κατὰ τὸν τύπον δὲ φαρέεσσι πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Δράκ. σελ. 35, 5. εἰς τοὺς ὁποίους φαίνεται κατ' ἐξοχὴν εὔχρηστος ἡ ἐν. ὀνομ. φάρος, πληθ. φάρη, οὕτω καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἐποπ. ἴδε Ἐὺν. Ἰλ. Ω, 231. Ἀπολ. Ῥοδ. 3, 863. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλτ. 281. ὅτι δὲ τὸ μακρὸν α ἐματαχειρίζοντο οἱ Τραγ. διδάσκει ὁ Seidl. dochm. σελ. 257. πρβλ. Ἡρωδιαν. εἰς Δινδ. Γραμμ. 1, σελ. 36. Osann auctar. lex. σλ. 21.]

Φάρος, ὁ· (φάρω) = φάρσος. Σχισμένον τι μέρος γῆς, ὡς τὸ φάραγξ· ἀλλὰ ἰκαὶ αὐλακωμένον, ὠργυμένον· παρβλ. ἄφαρος. (ᾱ)

Φάρος, ἡ. Νῆσος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, Ὀδ. Δ, 355. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα περίφημος διὰ τὸ φανάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαιε τὴν νύκτα, κείμενον ἐπὶ πύργον ὑψηλοῦ πρὸς ὁδηγίαν τῶν καταπλεόντων εἰς τὸν λιμένα, ὑπὸ τοῦ β'. Πτολεμαίου κτισθέν. καὶ ἐντεῦθεν. — 2) πᾶν τοιοῦτον κτίριον ὑψηλόν, εἰς τὸν ὁποῖον καίονται πυραὶ τὴν νύκτα. (ᾱ)

Φαρόω, περιττῶς ἀντὶ τοῦ, φαράω, παραδειγμένος Ἐνεστ. διὰ τό, »φαρόωσι γῆν«. Σχίζουν τὴν γῆν μὲ τὸ ὑνίον, ὅθεν ἀροτριοῦν, ὀργάνειν, Καλλιμ. Λεῖψ. 183, ὅθεν, ἀφάρωτος καὶ ἄφαρος· (κατὰ Βουτμν. Λεξ. 1, σελ. 244. 2 σελ. 271. ὄχι παρὰ τό, ἀρόω, ἀλλὰ παρὰ τό, φάρω, συγγ. τοῦ, φάρυγξ, καὶ φάρτος.)

Φάρσος, εος, ους, τό (φάρω). Πανθήποτε ἀποκομμένον, ἀποχωρισμένον πρᾶγμα· μέρος, κομμάτιον, διαίρεσις· »φάρσα πόλιος«, τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται μία πόλις (μαχαλάδες), Ἡρόδτ. 1, 180. 181. 186. ὅθεν τὸ Λατ. pars.

Φαρυγγίζω, (φάρυγξ) = λαρυγγίζω. Πολυδ. β', 207.

Φαρύγγεθρον, τό· καὶ Φαρύγεθρον, τό = φάρυγξ. ἔτι δὲ καὶ, φαρύγαθρον (υ).

Φαρυγίνδην, Ἐπίρ. Κατὰ τρόπον φάρυγγος, ὡς φάρυγξ, ἐκ τοῦ

Φάρυγξ, υγγος, ἡ, ποιητ. υγος· σπανιώτρ. ὁ φάρυγξ. (φάρω). Ὁ καταπιών, ἢ ἀρχὴ τοῦ ἐσωφάγου, τοῦ μέρους δηλ. ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον, λατ. gula, Ὀδ. Ζ, 373. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, λάρυγξ, ὁ βρόγχος, ἢ τραχεῖα ἀρτηρία, διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέομεν· ὅθεν ἐν γένει ὁ λάρυγξ, λάρυγγας, ἀκόμη καὶ τὸ ἐκτὸς μέρος αὐτοῦ, ὁ βρόχθος, ὁ λαιμός, Ὀδ, Τ, 480. τὸ λωγάνιον, ἢ λωγάλιον τοῦ βοὸς, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χαλαρὸν δέρμα, palcaria, Ἡλιόδ. (ὁ ποιητ. μεταχειρίζεται δύο φορὰς τὴν ποιητ. γεν. φάρυγος) 2) τροπκ. = φάραγξ, ὅπερ ἴδε. — Εἰς τὸν Ἐπίχαρμ. κεῖται ἡ λέξις κατὰ γένος ἀρσεν. ἀλλὰ τὸ παρ' Ὅμ. θηλ. νομίζεται καὶ ὡς μόνον ἀττ. μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀριστοτ. εὑρίσκεται παραδεδεγμένον τὸ ἀρσ. Θωμ. ὁ Μάγ. σελ. 570. Lobeck Φρύν. σελ. 65. ὄνομ. δὲ, φάρυξ δὲν φαίνεται ποῦ πότε εἰς χρῆσιν· (υ-)

Φαρυμός, καὶ, φαρυνός, νομίζεται Αἰολ. καὶ = τολμηρός, θαρραλέος· ἄρα πιθανῶς παρὰ τό, θάρρος, θάρσος.

Φάρω, Μλ. φάρσω· παρακ. πέφαρκα, ὡς τὸ, σχίζω, Κόπτω, μερίζω, κομματιάζω, λανίζω· εἶναι δὲ ἡ λέξις ὀλίγον εὔχρηστον πρωτότ. τὸ ὁποῖον διετηρήθη σχεδὸν μόνον εἰς ἐτυμολγ., ὅθεν τό φάρος, φάραγξ, φάρυγξ, φαρόω, παρὰ τὸν μέλλ. δὲ, τὸ φάρσος, καὶ τὸ λατ. pars, παρὰ τὸν παρακμ. τό, φαρκίς, φαρκιδόω, συγγ. τοῦ, πείρω, πέπαρμαι.

*Φάε, ὁ, μετχ. τοῦ, ψημί. Ὅμ.

*Φάσαξ, ακος, ὁ (φάω, φαίνω)· = συκοφάντης. Ἡσύχ. ἑκτικὸς Κωμικ.

Φασγανίς, ίδος, ἡ· ὑποκορίστ. τοῦ, φάσγανον. Μικρὰ μάχαιρα, ἢ ξίφος. Ἀνθολογ. »Φασγανὶς λειπόκωπος«.

Φάσγανον, τό (σφάζω, ἀντὶ σφάγανον). Ὀργανόν τι κοπτερὸν, μάχαιρα, ξίφος ἐγχειρίδιον, (Γαλλ. poignard, Ἰταλ. stilletto) πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅπου ὅμως φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ μέγα ξίφος τῶν πολεμιστῶν, ὄχι διάφορον τοῦ, ἄορ, καὶ ξίφος. Ὀδ. Δ, 24. 48. 82. — 2) Φυτόν τι σπαθοειδὴ φύλλα ἔχον. ὅθεν

Φασγανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων μαχαίρας, ξίφη, ἐγχειρίδια· ὅθεν μαχαιροποιός, ξιφοποιός, πολεμικῶν ὅπλων χαλκεύς· Αἰσχύλ. Χοηφ. 645.

Φασγάνω (φάσγανον). Σφάζω τινὰ μὲ τὸ ξίφος. Ἡσύχ.

Φάσηλος, καὶ, φασήολος, καὶ, φασίολος, ὁ, Ὄσπριον, τὸ κοινῆ λεγόμενον φασούλι, phaselus, phaseolus. Ἀριστφ. 2) Εἶδος ἐπιμήκους, στενοῦ, καὶ ἐλαφροῦ πλοιαρίου, Ἰταλ. feluca. Πᾶν ταχέως πλέον πλοῖον, πιθανῶς διὰ τὸ ὅμοιον τῆς κατασκευῆς του μὲ τὸ κουκίον τῶν φασουλίων. Catull. 4. (α)

*Φασήολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσθαι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. μέσ. διαθ. τοῦ, φημί. Ὅμ.

*Φάσθαι, μέσ. Ἐνεστ. ἀπαρεμφ. τοῦ, φάω, Ἰλ. Α, 187. Ὀδ. Λ, 443. ὅπου ὅμως δύναται ν' ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ, φημί· διότι, ἂν ἀνήγετο εἰς τὸ, φάω, ἔπρεπε νὰ γράφηται προπερισπμ. φᾶσθαι.

*Φασιανικός, ἡ, όν, ὡς τὸ, φασιανός. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, κατὰ συνέμφασιν δὲ τοῦ, φαίνω, = συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 68. πρβλ. τὸ ἑπόμν.

Φασιανός, ὁ, ἡ (φᾶσις). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν τῆς Κολχίδος, ἢ Πόντου, Φᾶσιν ποταμόν, ὅθεν, ὁ φασ. ὑπακουομ. ὄρνις, τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερ. λεγόμενον φαζάνι, Ἀριστφ. Νεφ. 109. ὅπου ἄλλοι ὅμως ἀντὶ ἵππων ἐκ τοῦ φάσιος ἐκλαμβάνουσι τὴν σημασίαν τῆς λέξ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 460. Τὸ δὲ »φασ. ἀνὴρ« κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φαίνω, φάσις, = συκοφάντης. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 726.

Φάσιμος, ίμη, ιμον (φάσις, φαίνω). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν.

*Φασίολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσις, σεως, ἡ. Ἐγκάλεσμα, κατάδομα εἰς τὸ κριτήριον ἐξαιρ. κατὰ παρεμπορευομένων (Ἰτλ. contrabandieri) κατ' ἐκείνων ὁηλ. ὅσοι ἐμβάζουν κρυφίως εἰς τὸ βασίλειον ἀπηγορευμένας ξένων τόπων πραγματείας. — 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. »φαίνομαι«, φάσμα, φάντασμα, ὄνειρον. Ἀριστοτέλ. (α)

Φάσις, εως, ἡ (φημί). Γλῶσσα, λόγος, ὁμιλία, ἀπόφθεγμα, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ς'. »Δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων«. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, πρότασις. Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. γ'. »Μὴ εἶναι 'ἀθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις«. — 2) Κατάστασις, ἐπιβεβαίωσις, ἀντίθ. τοῦ, ἀπόφασις. Πλάτ. Σοφ. σελ. 263. Ε. »Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν«. Ἀριστοτέλ.

*Φᾶσις, ιος, ὁ. Ὁ ποταμὸς τῆς Κολχίδος ἢ τοῦ Πόντου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. (Ἡ σποράδην ἀπαντωμένη παροξτ. τόνωσις φάσις, εἶναι ψευδής· Poppo καὶ Krüg. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 6, 4.)

Φασκαίνω, ἀντὶ, βασκαίνω. Ἐτυμολόγ.

Φασκάς, άδος, ἡ. Εἶδος νήσσης, παπούρας. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. θ', σελ. 395. ἀναφέρει δύο ἤδη φασκάδων. »Αἱ δὲ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων, τὰ λοιπὰ νήτταις εἰσὶ παράπλησιαι«. λέγεται δὲ καὶ, βασκάς, καὶ βοσκάς. Ἡσύχ.

Φάσκον, τό· Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. η', 9. Τριχῶδες ἢ μακρὸν εἶδος βρύου ἐπὶ τῶν δρυῶν γινόμενον.

Φάσκω, = φημί. Λέγω, ἐξαιρ. καταφάσκω, βεβαιόνω τι μὲ τὸν λόγον μου, λέγω τὸ, ναί· ἔτι δὲ καὶ, χωρὶς νὰ εἴπω λέξιν, στοχάζομαι, νομίζω· πολλάκις παρ' Ὅμ ἐξαιρ. εἰς τὴν Ὀδ. μετὰ μέλλ. ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 100. Ὀδ. Ε, 135. Ὁ Ποιητ. δὲν μεταχειρίζεται ἄλλον χρόνον, πλὴν τοῦ παρατ. ἔφασκον, ες, ε, μετά, καὶ χωρὶς αὐξήσεως. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτὸς τούτου μεταχειρίζονται καὶ τὸν μετοχ. καὶ τὸν ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. φάσκων, φάσκειν. Τοῦ ὁριστ. δὲ ἐνεστ. δὲν εὑρέθη ἴσως κἀνὲν ἄλλο παράδειγμα, πλὴν τοῦ, φάσκουσι, παρὰ Πλάτ. Φαίδν. ὅπου ὅμως ὁ Ἐνδόρφιος τὸ, λέγουσι, ἤδη ἀντικατέστησε. παρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 903.

Φασκώλιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, φάσκωλον.

*Φάσκωλον, τό, καὶ

*Φάσκωλος, ὁ. Δερμάτινον σακκούλιον, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ τίθενται χρήματα, φορέματα, κ. τ. τ. Λατ. pesceolus. Γερμ. Mantelsack. Ἰταλ. Pontamantello. Εὑρίσκεται δὲ καὶ »φάσκαλος« γραφόμενον.

Φάσμα, ατος, τό (φάω, φαίνω). Φάντασμα, εἴδωλον, ὄνειρον, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδτ. πολλὰ εὔχρηστον· »Φάσμα ἀνδρὸς« τὸ εἴδωλον ἀνδρός τινος, ὡς φάντασμα παριστανόμενον εἴ τινα, Ἡρδτ. 4, 15. — β) ἢ εἰκὼν πράγματός τινος, ἀντίθ. τοῦ, καθ' αὐτὸ πρᾶγμά τι· γ) σημειοῦντι ὑπό τινος θεότητος στελλόμενον, προγνωστικόν, οἰωνός, οἰώνισμα· Πίνδ. δ) ἐξαιρ. σημεῖόν τι ἐξαίσιον, ὑπερφυές, ἢ παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτον, τέρας· ὅθεν καὶ περιφραστικῶς »φάσμα ταύρου«, »φάσμα ὕδρας«, ἀντὶ, τεραστώδης ταῦρος, ὕδρα, κ. τ. τ. Σοφοκλ. καθὼς τὸ λατ. spectrum, monstrum, ostentum, portentum, prodigium· ὅθεν

Φασματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ φάσμα, ὅστις φαίνεται ὡς φάσμα. Σχολ. Λουκιαν.

Φάσσα, Ἀττ. Φάττα, ἡ. Τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότρ. φασὶ λεγόμενον, ξυλόκοτα, ξυλόρνιθα, ἀγριόρνιθα, λατ. palumbus. Τὸ δεύτερον μικρότερον εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φάψ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ε', 11, Ἀθην. θ', σελ. 394. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. δ' Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου εἰς Εἰδυλ. ε'. 96. ὅθεν

Φασσοφόνος, ὁ, ἡ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων, σκοτώνων, κυνηγῶν τὰς φάσσας· »ἱέρηξ φασσ.« Ἰλ. Ο, 238. κατὰ νεώτερον δὲ καὶ ἀδόκιμον τύπον γράφεται καὶ φασσοφόντης.

*Φασσοφόντης, ου, ὁ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὡς τὸ προηγμ.

Φατεινός, ά, όν (φημί). ποιητ. ἀντὶ, φατός, φατός· ὅθεν, »οὖτι φατεινός« Ἄρρητος, ἀνέκφραστος, τρομερώτατος· Ἡσ. Θεογ. 310. Ἀσπ. 144, 161. πιθαν. παρὰ τὸ, φατέος, Ἰων. σχηματισμένον· Πλὴν τῶν τριῶν τούτων παρ' Ἡσ. μαρτυριῶν, δὲν ἀπαντᾶται ἄλλοῦ που ἡ λέξις.

*Φατέος, έα, έον, ρήμ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι εἶναι ῥητόν, λεκτόν, δύναταί τις νὰ λέγῃ. Πλάτ.

Φάτης, ου, ὁ (φημί). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ· ἐκ τοῦτο τὸ λατ. vates· (υ-)

Φατί, Δωρικ. γ' ἐνικ. πρόσ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φησί.

Φατίζω, (φάτις). Μλ. ἴσω. Λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω φήμην, εἴδησιν, ἢ λόγον τινά. Ἡρόδτ. 5, 58. 2) ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, τινί τι· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 134. »Φατίσας τὴν παῖδ' ἄλογον τῶν τῆς θεᾶς« ὑπεδέχθη νὰ δώσῃ αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Ἀχιλλέα· 3) ὀνομάζω τινά, ἤ τι. Ἀπολλ. Ῥοδ. ὅθεν

*Φάτιξις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, φάτις.

Φάτις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (φημί) ὡς τὸ, φήμη (φάω, φημί). Λόγος, ὁμιλία, εἴδησις Ὀδυσ. Ζ, 29. »Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει« πολλάκις παρ' Ἡρδτ. καὶ Πίνδ. μετάγεν. τοῦ ἀντικειμένου· »Φάτις μνηστήρων« ἡ εἴδησις περὶ τῶν μνηστήρων· Ὀδ. Ψ, 362. »ἡ φάτις ἔχει μινυ, γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ Wess. Ἡρδτ. 7, 3, 8, 94. ἀσαύτως καὶ »Φάλαριν κατέχει φάτις« Πίνδ. Πύθ. 1, 186. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν· »ἔχει τινὰ φάτιν ἀνὴρ ἐφέσιος«. Ἡρόδτ. 9, 84. Εὐρ. Ἑλ. 257. διόλου κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν· 2) δόξα, εὐκλεια· »φάτις ἐσθλή« Ὀδ. Ζ, 29. 3) χρησμός, θεοπρόπιον· 4) τὸ ἀντικείμενον λόγου ἢ εἰδήσεώς τινος, τὸ πρᾶγμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον λόγου· Σοφ. Αἴ. 173. καὶ Τραχ. 690. ἐκδ. Νεσφτ. Δούκα. »Δέρκομαι φάτιν« ὅπου ψευδῶς ἐκλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, φάσις, φάσμα (α).

*Φάτισις, ἡ· Δωρ. φάτιξις (φατίζω) = φάτις.

Φατνεύω. (φάτνη). Τρέφω ζῶόν τι εἰς τὴν φάτνην· οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε', 34.

Φάτνη, ἡ. Ὅμ. καὶ κοινότ. πάθη, ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς σύνηθ. παχνίον (παχνί) ἀναμφιβ. παρὰ τὸ, πατέομαι, πάσασθαι· 2) ἐπειδὴ ἡ φάτνη ἦτο διαχωριζμένη μὲ ῥάβδους εἰς πολλὰ συνεχόμενα διαχωρίσματα, λέγεται καθ' ὁμοιότητα καὶ τὸ ὡσαύτως κατεσκευασμένον στέγασμα τῶν οἰκημάτων· Γαλλ. plafond. Τουρκοβαρβ. ταβάνι.

Φατνίζω, Μλ. ίσω = φατνεύω. Παθητ. παρ' Ἡλιοδώρ. ζ', σελ. 361. »Ἵππος φατνιζόμενος« ὁ εἰς τὴν φάτνην ἱστάμενος ἵππος,

Φατνόω, (φάτνη). Κοιλαίνω, βαθουλόνω, κάμνω τι ὡς φάτνην· 2) κατεσκευάζω τι μὲ διαχωρίσματα, μὲ σανιδώματα· ὅθεν

Φατνώματα, τά. Στέγασμα οἴκου ῥαβδωτόν (ταβάνι)· 2) αἱ κοιλότητες εἰς τὴν σιαγόνα, ὅπου φυτρόνουν οἱ ὀδόντες· Πολυδ. 3) αἱ εἰς τὰ πλάγια τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τρύπαι διὰ τὰ στόμια τῶν κανονίων· Ἀθήν. ε', σελ. 208. ὅθεν

Φατνωματικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ῥαβδωτὰ, πεταυρωτὰ χωρίσματα· »Στέγη φατνωματική« πεταυρωμένη, σανιδωτή. Πλούταρχ. Δυκοῦργ. 16.

Φατνωτός, ἡ, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φατνόω = φατνωματικός.

Φατός, ἡ, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι ἐλέχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι συγχωρημένον νὰ εἴπῃ τις, ῥητόν· συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ. »οὐ φατός« ὅτι εἶναι ἄρρητον, ἀνέκφραστον, δὲν ἠμπορεῖ, δὲν πρέπει τις νὰ εἴπῃ· Ἡσ. Ἀσπ. 230. Πίνδ. Ὀλ. 6, 62. Ἴσθ. 7, 51. παρβλ. φατεινός· 2) τροπικ. ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι περίφημον, ὀνομαστόν, ἐξακουστόν. Ἡσ. Ἔρ. 3. (α)

*Φατός, ἡ, όν, παρὰ τὸ ἄχρηστ. ΦΛΩ, ΦΕΝΩ. Ὅστις εἶναι φονευμένος. Ἡσύχ.

Φατρία, ἴδε φρατρία.

*Φατριάρχης, ου, ὁ, ἴδε φρατριάρχης.

Φάττα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ, φάσσα.

Φαττάγης, ὁ. Τετράπουν ζῷόν τι φολιδωτόν. Αἰλιαν. ζῷ. ἱστορ. ιε', 6, mani Λιν. ἀκρβέστ. ἄγνωστον.

Φάττιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φάττα. Μικρὰ φάσσα· παρ' Ἀριστοφάν. θε, Πλουτ. 1011. καὶ κολακευτική, ὑποκοριστική λέξις.

Φαύζω, ἢ φαύζω (φαύω) = φώζω, φώγω. Φρυγανίζω (καβουρδίζω) τι· κατὰ Φώτιον Ἀττ. λέξις ἐκ τῶν Γραμμ. γνωστή· ὅθεν φαύσκγξ.

Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ (φαῦλος). Ὁ διόλου κακός, ἀχρεῖος· πρβλ. λεπτεπίλεπτος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 50.

Φαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (φαῦλος). Εὑρίσκω, νομίζωτι, ἢ τινα κακόν, τὸν καταφρονῶ. Ξεν. Ἀπ. ά, 5.

Φαύλιος, ία, ιον = φαῦλος. Τὸ δὲ »Φαυλία ἐλαία« σαρκώδης, παχεῖα ἐλαία· olea regia· »Μῆλα φαύλια« μεγάλα μῆλα, κατ' ἄλλους δὲ, φαῦλα, ἀχαμνά.

Φαύλισμα, τό· = φαυλισμός· παρὰ τοῖς Ο'.

Φαυλισμός, ὁ (φαυλίζω). Εὐτελισμός, καταφρόνησις.

Φαυλίστρια, ἡ (φαυλίζω). Γυνὴ χλευάστρια, καταφρονήτρια· παρὰ τοῖς Ο'.

Φαυλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Κακῆς διαγωγῆς ἄνθρωπος. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 425.

Φαυλοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων κακοὺς ἀνθρώπους, ὅθεν καὶ ὡς τοιοῦτος χαμερπής.

*Φαυλόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Κακόφρων, ὁ ἔχων κακὸν φρόνημα. Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 625. Νικήτ. Χρον. θ', 18.

Φαυλορρήμων, νος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὁ ὁμιλῶν κακά, αἰσχρὰ λόγια. Ἐπίρ. »Φαυλορρημόνως.«

Φαῦλος, η, ον· ἔτι δὲ καὶ δικαλληκτ. Ὅς

τις εἶναι κακός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός· »Δαίμων.« Θεογν. 163, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Ὁ Ἡρόδτ. μεταχειρίζεται πανταχοῦ τὸν τύπος φλαῦρος. Σβεῖγχ. Ἡρόδτ. 1, 120. ὅθεν κακοήθης ποταπός, εὐκαταφρόνητος. Ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, Δειλός, ἄκαρδος· ἐπὶ μορφῆς, Ἄσχημος, δυσειδής· καθόλου δὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀχρεῖον, ἀχρήσιμον, ποταπόν, ἄθλιον, κοινὸν χωρὶς τιμήν, δὲν ἀξίζει τίποτε· ὅθεν »Παράφαυλον ποιοῦμενα Καταφρονῶ, δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωρὶς ψακτικὴν ὡριτμένως παρασημασίαν, ὅ,τι εἶναι ἐντελὲς, ἁπλοῦν, ἀσήμαντον, εὔκολον· πολλάκις παρ' Ἀριστφ. καὶ Πλάτ. ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ. σελ. 269 »Φαῦλος στρατιά« οἱ ἐλαφρὰ ὡπλισμένοι στρατιῶται, Θουκυδ. 6, 21. ὅθεν καὶ, ὅ, τι εἶναι εὐτελὲς, εὐθηνόν, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα· ἐν γένει ἀντίθ. τοῦ, πολυδάπανον, πολύτιμον, ἀκριβόν· ὡσαύτως καὶ ἐπιῤῥόημ. »Φαύλως φέρω,« ὑποφέρω τι εὔκολα, μὲ ἀδιαφορίαν μου, leviter ferre, Εὐρ. ὅς τις κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τό, »Ἁπλῶς φέρειν·« »Φαύλως παιδεύω« Ἀνατρέφω τινὰ ἁπλῶς, χωρὶς μεγάλην φροντίδα. ἔτι δὲ καὶ κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ὅς τις κάμνει τι ἀσυλλογίστα πέρνει τὰ πράγματα ἐλαφρά· ὅθεν »Φαῦλον« ἀντίθ. τοῦ, »Πάνυ ἀκριβές« Θουκυδ. 6, 18. — Ἰσοδύναμος εἶναι καὶ σπανιώτερος φαῦρος, ἐκ τοῦ ὁποίου δηλοῦται ἡ συγγένεια τῆς λέξ. μὲ τό, παῦρος, φλαῦρος, paulus, paucus (καὶ τὸ Γερμ. faul, flau)· ὅθεν

Φαυλότης, ητος, ἡ. Εὐτέλεια, οὐτιδανότης, ἀχρειότης, ἁπλότης· τὸ νὰ ἦναί τι μικροῦ λόγου ἄξιον, εὐθηνόν, ἀντίθ. τοῦ, ἀξιόλογον, πολύτιμον· »Ἡ ἐμὴ φαυλότης« ἡ μικρὰ ἀγχίνοιά μου. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2. 30.

Φαυλοεργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ). Ὅς τις ἐργάζεται κακῶς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ποταπή, κακὸς ἐργάτης, τεχνίτης. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 35. ἔκδ. Νεοφτ. Δουκα. »Αὐτόξυλον γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός.«

Φαῦρος, α, ον· σπανιώτρ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαῦλος, ὅθεν ἄφαυρος.

*Φαυσιάδης, Πατρωνυμ. τοῦ, Φαύστιος, ὁ υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Ἰλ. Δ. 578.

Φαυσιβολέω, (φαῦσις, βάλλω). Φωτοβολεῖ, ἀκτινοβολεῖ, φέγγει, ἀστράπτει. Νικήτ. Χρον. ιβ', 6. κέ, 6.

Φαυσίβροτος, ὁ, ἡ, ὀρθότρ. φαεσίμβροτος· ὅπερ ἴδε.

Φαύσιγξ, ιγγος, ἡ (φαύω, φαύζω). Φυσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον. — 2) Παταδήποτε φυσκαλίδα ἐπὶ τὸ δέρμα, pustula, papula, Ἀρ.

*Φαυσίμβροτος = φαυσίμβροτος. Πινδ. ὅπερ ἴδε.

Φαῦσις, εως, ἡ (φάω, φαύω, φαύσκω). Φῶς, λάμψις. 2) = φάσις. Ἐμφάνεια, »Σελήνης,« τὸ πρόσωπον τῆς σελήνης, ὅταν λάμπῃ. 3) Σημεῖον διδόμενον διὰ φώτων, πυρσῶν. παρὰ τοῖς Ο'.

Φαύσκω, ἴδε φαύω.

Φαυστήριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διὰ τὴν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ λαμπαδοφορίαν. Λυκοφ. παρὰ τό

Φαύω, ὡς τό, ψάω, φαίνω· ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, Φέγγει, λάμπει. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, καθὼς καὶ τὰ κατὰ παρασχηματισμὸν μὲ αὐτὸ ἰσοδύναμα υφαύσκω, φαιζω, φαῦζω« μόνον εἰς τοὺς Γραμμ, ἀπαντᾶται.

Φάψ, αβός, ἡ. Εἶδός τι ἀγρίας περιστερᾶς, Λυκόφρ. 580, μικρότερον παρὰ τὴν φάσσαν, ἴδε φάσσα, Ἀριστοτέλ.

Φάω, ἀρχαία πρωτότ. λέξις τοῦ, φαίνω, ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλων σωμάτων, Λάμπει, φέγγει· »Φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς,« Ὀδ. Ξ. 502. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων· πρβλ. φαίνω, σημσ. 3. β'. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβατον σημσ. μεταχειρίζεται ὁ ποιητ. τὸν μέλλ. χρόνον, πεφήσομαι, ἀντὶ, φανήσομαι. »Τροίῃ πεφήσεται ὄλεθρος.« Ἰλ. Ρ. 155. οἱ δὲ Ἀττ. τὸν μετοχ. παρακείμ. πεφασμένος, σαφής, δῆλος, ὅπερ ἴδε. β) Καίω. — 2) μεταβτ. φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι νὰ φέγγῃ· σαφηνίζω, ἐξηγῶ· κάμνω τινὰ περίφημον· ἐκ τοῦ ὀλίγον εὐχρήστου πρωτοτύπου φάω, προκύπτει ὄχι μόνον τό, φάος, φάσις, φαίνω, μὲ ὅλα αὐτῶν τὰ παράγωγα, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν λέξεων, φημὶ, φήμη, φάτις, τό Λατ. fama, fari, κ. τ. τ. ἡ συγγένεια, ἅπερ ἴδε· διότι καὶ εἰς αὐτὰ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ σαφηνίζειν, δηλοποιεῖν, δηλονότι διὰ λέξεων.) (ᾳ)

ΦΑΩ, φονεύω· ἴδε ΦΕΝΩ

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ε.

Φέβομαι, Ἐλλειπὲς ἀποθ. καὶ παρατ. μόνον εὔχρηστον· ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, ὅθεν φεύγω, Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. ὑπό τινι, Λ, 121. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τινὰ διὰ φόβον, Ἰλ. Ε, 232. Ὁ ἐνεργ. Ἔνεστ. φέβω δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ· (τὸ φέβομαι, εἶναι κυρίως τὸ πρωτότ. τοῦ, φόβος, φοβέω, κ. τ. τ. ὡς τό, φέρω, τοῦ, φόρος, φορέω· τό, λέγω, τοῦ, λόγος, κ. τ. τ.)

*Φεγγαῖος, αία, αῖον (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, φωτίζει· ἀμφιβ.

Φεγγίτης, ου, ὁ (φέγγος). Σχολ. Λυκόφρ. 98. Λίθος τις διαφανὴς ὡς ὕαλος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυρίδας, ὡς τοὺς ὑέλους τὴν σήμερον.

*Φεγγοβολέω (βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων. Φέγγει, ἐκπέμπει φῶς, λάμπει.

Φέγγος, τό. Φῶς, λάμψις, κατὰ πρῶτον εἰς Τμν. Δήμητ. 279. καὶ παρὰ Πινδ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. δὲ καὶ Ὀδ. καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἡσόδ. δὲν ἀπηντήθη καθόλου ἡ λέξις· ἐξαιρ. τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ φῶς τῆς σελήνης, (ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερον (φεγγάριον) ἴδε Κοραῆ Ἡλιόδ. 2, σελ. 290. εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως εὑρίσκονται ἐξαιρέσεις τινές, οἷον Σοφ. Αἰ. 658, καὶ μάλιστα 846. — 2) παρὰ Ποιητ. κατὰ τροπ. σημασίαν, εὐτυχία, σωτηρία, Οὐαλκεν. Ἱππων. 1122. Ἀριστφ. Ἱππ. 1318. (φέγγος δὲ καὶ φάος εἶναι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις) ὅθεν

Φέγγω, ὡς τό, φάω, φαίνω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· ἀμετβ. Φέγγει, λάμπει, Ἀπολλ. Ῥοδ. 2) μεταβατ. λαμπρύνω, φωτίζω τι· (ἐκ τοῦ φέγγω γίνεται τό, φθέγγομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν ἐννοιῶν συνέχειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ, φημὶ, ἐκ τοῦ, φάω, φαίνω.)

Φεγγώδης, ὁ, ἡ (φέγγος, εἶδος). Ὅ,τι φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινόν.

*Φειά, ἡ. Πόλις εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλιδος παρὰ τὸν Ἰόρδανον. Ἰλ. Ρ, 135.

*Φειδαλφιστέω, καὶ

*Φειδαλφιτέω, Εἶμαι φειδωλός· ἐκ τοῦ

Φειδάλφιτος, ὁ, ἡ (φείδομαι, ἄλφιτον). Κυρίως, ὅς τις φείδεται τοῦ ἄλφιτόν του, ὅθεν ἐν γένει φειδωλός, ἀνελευθέριος· ἐπίῤῥ. Φειδαλφίτως. Σουΐδ. καὶ Φρύνιχ.

*Φείδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Ν, 691.

*Φειδασμός, ὁ (φείδομαι) Τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, φειδωλή, Λιβάν.

*Φειδέομαι, Ἰων. ἀντὶ φείδομαι, παρβλ. Οὐαλκεν. Ἡροδτ. 8. 10.

*Φειδιππίδης, ου, ὁ. Ὄνμ. κύριον.

*Φείδιππος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 678.

*Φειδίτειον, τό, = φειδίτιον.

*Φειδίτης, ου, ὁ. Σύσσιτος εἰς τὰ φειδίτια.

Φειδίτιον, τὸ συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. φειδίτια. Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐλέγοντο οὕτω τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένα σύνδειπνα, συσσίτια, ὅπου συνέτρωγαν ὅλοι οἱ πολῖται, καὶ ὑπεκειντο εἰς τὸν αὐτὸν νόμον τῆς φεισμονῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθεν ἡ ὀνομασία αὐτη· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο τὰ φειδίτια· εἰς τὴν Κρήτην ὠνομάζοντο τὰ φειδίτια ἀνδρεῖα, καὶ ἀνδρία. Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 20. εἰς Λυκοῦργ. 12. Σπανιώτρ. παρασχηματισμένοι τύποι εἶναι οἱ, φειδίτειον, φιδίτιον, φιλίτιον. (—υυ)

Φείδομαι, Μέλλ. φείσομαι· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ, φεισήσομαι, Ἐπ. πεφεῖσόμαι. Ἰλιάδ. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β'. περιδόμην, ὅθεν παρ' Ὅμ. ἀπαρεμφ. πεφιδέσθαι εὐκτ. πεφιδοίμην, πεφίδοιτο, κοντὰ εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως μεταχειρίζεται Ἰλ. Ω, 236. καὶ τὸν ἀόρ. ἀ. Μέσ. ἀποθ. Ἀψυχῶ τινα, μετὰ γενικῆς, Ἰλ. Ε, 202. Ο, 215. Φ, 101. Ω, 158. Ὀδ. Ζ, 277. Χ, 54, καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φειδωλεύομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ μεγάλην μετριότητα· »Φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίαν ποιέω« Ἡρόδ. 8, 68, 1. Ἐξαιρ. ἐπὶ κτημάτων, περιουσίας, ὑπαρχόντων, Ἰλ. Ω, 236. »Σίτου« Ἡσόδ. Ἔργ. 606. παρβ. 371. Ἐν γένει, ἐγκρατεύομαι, φυλάττομαι, ἀποφεύγω τι· »Τοῦ κινδύνου, τοῦ λέγειν« Ξενοφ. ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6, 35 Pors. Εὐρ. Ὀρ. 387. καθόλου ὡς τὸ Λατ. parcere, ὅθεν

Φειδός, ἡ, ὀν. Ὅστις εἶναι φειδωλός, ἀκριβός· δὲν ἐξοδεύῃ ἐλευθέρως, ἔτι δὲ καὶ, φιδός. Καλλίμαχ. Δεῖψ. 461.

Φειδύλος, κωμ. ὑποκορστ. τοῦ, φειδωλός· ὡς μικκύλος, ἀντὶ μικκός, κ. τ. τ. Ἐτυμ. Μ.

Φειδώ, ὁς, συνῃρμ. οῦς, ἡ (φείδομαι) Τὸ νὰ ἀψυχῇ, νὰ μὴ καταχρῆταί τίς τινα· »νεκύων« Ἰλ. Η, 409. ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ κτημάτων καὶ περιουσίας. Ἀκρίβεια, οἰκονομία, ἀνελευθερία. Ὀδ. Ξ, 92. Π, 315. Ἡτδ. Ἔρ. 371. »βίου« Ἰάκ. Ἀνθλ. Παλτ. σελ 348.

Φειδωλή, ἡ. Φειδώ, Ἰλ. Χ, 244. Σόλων. Λείψ. 5, 46.

Φειδωλία, ἡ. = τῷ προηγουμ. Ἀριστφ. Νεφ. 835. Ἐκκλ. 750, καὶ Πλάτ. ΑΒ. σελ. 115

Φειδωλός, ἡ, ὀν· εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. (φειδώ) Ὅς τις φείδεται, δὲν ἀψυχεῖ τι, δὲν εἶναι ἐλευθέριος· »γλῶσσα φειδωλή« ἡ ὁποία δὲν ὁμιλεῖ πολλὰ, εἶναι μετρία εἰς τοὺς λόγους της· ἄρα ὅς τις ὁμιλεῖ ὀλίγα, Ἡτδ. Ἔργ. 722. παρὰ τοῖς μεταγενστ. συνήθ. μετὰ γενικ.

Φείδων, ωνος, ὁ. (φείδομαι) = φειδωλός. - 2) Ἐλαιοδόχον τι ἀγγεῖον μὲ στενὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνεται ὀλίγον μόνον ἔλαιον. Πολυδ. ι, 179. 3) κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινὸς τῆς Θεσπρωτίδος· Ὀδσ.

Φεισμονή, ἡ. = Φειδώ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολόγ.

Φέκλη, ἡ. Κεκαυμένη οἴνου τρυγία, λατ. faecula, faex vini usta, Ἰταλ. Cremor di tartaro.

Φελλάτας, ου, ὁ (φελλός, σημσ. 2) Λίθος Εἴδος λίθου εἰδέτι ἀγνώστου ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζον ἀγάλματα· ἴδε φελλός, σημσ. 2. Λατ. lapis pelates.

Φελλεύς, έως, ὁ. (φελλός, σημ. 2) Τόπος πετρώδης. 2) ὀνομασία ὀρεινοῦ τινος τόπου εἰς τὴν Ἀττικήν. Πλάτ.

Φελλεύω, (φελλός) Πλέω ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ὡς φελλός Ἡσύχ.

Φελλεών, ῶνος, ὁ = φελλεύς. Lobeck Φρύνιχ. σελ. 167. Ἀρρίαν. Κυνηγ.

Φελλίνας, ου, ὁ. (φελλός) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ

φελλόν, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός, Ἡσύχ. 2) παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ', 23. εἶδος ἐνύδρου πτηνοῦ (ι)

Φέλλ῾ινος, ίνη, ινον. (φελλός) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ φελλοῦ, Λουκν.

Φελλίον, τό. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. = φελλεύς.

Φελλίς, ίδος, ἡ (φελλός, σημσ. 2) γῆ, Πετρώδης γῆ, ὀρεινὸς τόπος.

*Φελλῖτις, ιδος, ἡ, ὑπακμ. γῆ, = τῷ προηγμ.

Φελλόδρυς, υος, ἡ. (φελλός, δρῦς) Εἶδός τι δρυός, παρηλλαγμένον εἶδος πρίνου τὴν ὁποίαν οἱ Δωριεῖς »ἀρίαν« ἔλεγαν. Θεόφρ. γ', 18. διότι τὸ, φελλόδρυς, νομίζεται Ἀρκαδικὴ λέξις.

Φελλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει πόδας φελλοῦ, Λουκιαν. ἀλ. ἱστορ.

Φελλός, ὁ. Εἶδος δρυός. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 18. Πλίν. ιϛ', 6. ἐξαιρ. ὁ φλοιὸς (ἡ φλοῦδα) αὐτῆς, λατ. cortex, suber, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται τὰ στουπώματα τῶν ὑγροδόχων κατ' ἐξοχὴν ὑελίνων ἀγγείων, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. 2) Μακεδονικῶς ἀντὶ, λίθος, πέτρα· ἔτι δὲ καὶ φελός, φέλα, φέλλα, καὶ πέλα, πέλλα, ὅθεν φελλεύς, φελλεών, φέλλιον, φελλίς, φελλίτις· Ὀρεινός, πετρώδης, ἄκαρπος τόπος· »ἀφελὴς« τόπος, ὅπου δὲν εὑρίσκονται πέτραι· γράφεται δὲ καὶ, φελλάτας, φελλέτας, φελλάντας· πιθανῶς εἶδός τι λίθων πολλὰ πορώδες, ὡς ἡ κίσσηρις, κοινότρ. θαλασσόπετρα λεγομένη, ὅθεν ὁ Ἀρποκρατίων ὀνομάζει αὐτὴν «λίθον κισσηρώδη»· κατὰ τὸν Ἡσύχ. δὲ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν ὀρεινὸν καὶ πετρώδη τόπον τῆς Ἀττικῆς »Φέλλεν« λεγόμενον, ὅπου κατὰ πρῶτον εὑρέθη· παρβλ. Ruhnk. Τίμ. σελ. 276.

Φελλώδης, ὁ, ἡ (φελλός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν φελλὸν, ἐλαφρὸν ὡς ὁ φελλός Πολυδ. ί, 85.

Φελόνης, ου, ὁ = φαινόλης· ἀμφιβλ.

*Φελόνιον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ, φελόνης, ἀμβιβλ.

*Φελός, ὁ· ἴδε φελλός, σημσ. 2.

Φέναγμα, τό = φρενάκισμα· ὡς παρά τὸ, φενάσσω. Φώτ.

Φενάκη, ἡ· ὡς τὸ, Πηνίκη. Προσθετὴ κόμη, Ἰτλ. Perruca (ἀμφιβάλλεται δὲ, ἂν τὸ φενάκη, ἀνάγεται εἰς τὸ πηνίκη, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀρχαιότερος τύπος, ὅθεν προέκυψε τὸ, φενάκη) [ᾱ;]

Φενα῱κία, ἡ· = φενακισμός· ἀμφ.

Φενα῱κίζω, Μέλ, ἴσω (φέναξ). Ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα, μετ' αἰτ. Ἀριστφ. 2) Προσποιοῦμαι, πλάττω τι ψευδὲς, διαφθείρω τι· μετὰ αἰτ. Ἀριστφ. Ἀχ. 90.

*Φενα῱κικός, ἡ, όν (φέναξ). Ἀπατηλὸς, δόλιος.

Φενάκισμα, τό (φενακίζω). Ἀπάτημα, δόλωμα.

Φενα῱κισμός, ὁ (φενακίζω). Ἀπάτη, πλάνη, δόλος. Ἀριστοφ.

Φενα῱κιστής, οῦ, ὁ (φενακίζω) = φέναξ· ὅθεν

Φενα῱κιστικός, ἡ, όν. = φενακικός.

Φενα῱κόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ἀπατηλὸς μάντις. Νικήτ. Χρον. ιά. 9.

Φέναξ, ᾱκος, ὁ. Ἀπατηλός, δόλιος, ἀπατεών, φεύστης, πλάνος ἄνθρωπος. Παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 89. κωμικ. πεπλασμένη Περσικοῦ πτηνοῦ ὀνομασία, κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φοίνιξ, ὡσὰν τρόπον τινὰ σκώπτης.

*Φένεος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Ἰλ. Β, 615. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδότου ὅμως εὑρέθη πανταχοῦ ὀξυτενούμενον, Φενεός.

Φεννίς, ίδος, ἡ. Παιδιὰ διὰ σφαίρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλον μὲν δεικνύουν τὴν σφαῖραν, εἰς ἄλλον δὲ ἔπειτα τὴν ῥίπτουν, ὡς φενακίζοντες. Ἀπολλων. Ἀργ. δ', 951. ἰδὲ καὶ, φαινίνδα.

Φενόλης, ου, ὁ = φαινόλης· ἀμφιβλ.

*ΦΕΝΩ, Φονεύω, σκοτόνω, ὡς τὸ, ΦΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ, φόνος, καὶ τινα σύνθετα, οἷον, ἀρείφατος, μυλήφατος, ἀδυνήφατος. Εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. ἀνάγεται καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀναπλασιασμὸν ἀόρ. ἔπεφνον, πέφνον, πολλάκις παρ' Ὅμ. μὲ καὶ χωρὶς αὔξησιν, ὅπου σημείωσε ὅτι ὁ μετχ. ἀόρ. παροξύνεται, πέφνων, ὡς μετοχ. ἐνεστ. φαίνόμενος, Ἰλ. Π, 827. Ρ, 539. Ὁ ἐνεστ. πέφνω, ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ὀππ. ἔχει δὲ τὸ, πέφνων πάντοτε ἀόρ. σημασίαν. Προσέτι ἀνάγεται ἐνταῦθα καὶ ὁ παθ. παρακμ. πέφαμαι, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται τὸ γ'. ἐνικ. καὶ πληθ. πρόσ. πέφαται, πέφανται, καὶ τὸ ἀπαρμφ. πεφάσθαι, ἔτι δὲ καὶ τὸν παθ, μέλλ. πεφήτομαι, πεφήσεαι. Ἰλ Ν, 829. Ὀδ. Χ, 217. Μὲ τὸ, ΦΑΩ εἶναι ἀναμφιβλ. καὶ τὸ, σφάζω, συγγενές.

*Φεραί, ῶν, Λατ. Pherae, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Ὅμ. εἰς τοὺς μεταγενεστρ. καὶ, Φηραί, γραφμν.

Φεραυθής, ἐος, ὁ ἡ (φέρω, ἄνθος). Ἐπὶ φυτῶν, δένδρων. Ὅ,τι φέρει, ἔχει ἄνθη. Μελέαγρ. ἐπιγραμ. 110.

Φέρασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς) ὡς τὸ, φερεσσακής. Ὁ φορῶν ἀσπίδα. Ὅμηρ. Ἔμν. ζ'. 2.

Φεραυγής, οῦς, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅ,τι ἔχει λάμψιν, εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν.

Φερβά, τά· ἀμφιβλ. ἀνάγν. ἀντὶ, φορβά, τὸ ὁποῖον ἴδε

Φέρβω, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Βόσκω, τρέφω (τουρκβ. ταΐζω) μετ' αἰτ. Ἔμν. Ὁμ. 30, 2. μὲ τι, τινός. Ἐν γένει ὡς τὸ, σώζω, Ἡσ. Ἔρ. 379. Παθ. Τρέφομαι, μὲ τι, Ἔμν. Ὁμ. 30. 4. ὅθεν, τρώγω, πίνω, καταναλίσκω· καθόλου, ζῶ, ὑπάρχω, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. »Φέρβομαι νόον« Τρέφω τὸν νοῦν μου. Πίνδ. ὅθεν ὡς τὸ, τρέφω. (ἀπὸ τὸ, φέρβω, παράγεται τὸ Λατ. herba.)

Φέρε, ἴδε φέρω, σημ. 9.

*Φερεαυγής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φεραυγής.

*Φερέβοτρυς, ἡ, υ, τὸ, γεν. υος (βότρυς). Ἐπὶ ἀμπέλων αἱ ὁποῖαι φέρουν σταφύλια.

Φερέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅς τις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ἀξιόπιστος, βέβαιος, ἱκανός, Ἡρόδ. 5, 30. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. Τροπ. ἐπὶ πραγμάτων· »Λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νῆας« ἱκανός, ἐπιτήδειος νὰ σώσῃ τὰ πλοῖα, Ἡροδ. 7, 49. παρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 381. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Σοφκλ. Ἠλ. 942. παρβλ. ἐγέγγυος.

Φερεγλᾱγής, ὁ, ἡ (γλάγος). Γάλα φέρων ἢ δίδων, γάλα ἔχων. Ἐπὶ μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν γάλα.

Φερέδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὁ φέρων, ἢ δίδων τραπέζαν, συμπόσιον, Νόν.

*Φερέζυγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Ὅ,τι κρατεῖ ζυγόν, εἶναι ἐζευγμένον. Ἴβυκ.

Φερέζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅ,τι παρέχει, δίδει ζωήν. Νόν.

Φερέκᾱκος, ὁ, ἡ (κακός). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι προξενεῖ κακὸν, δυστυχίαν, κόπον, ἔργον. 2) Ὅς τις ὑποφέρει κόπους, ταλαιπωρίας.

Φερέκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι καρποφορεῖ.

*Φέρεκλος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος πολεμιστοῦ. Ἰλ. Ε, 59.

*Φερέμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ φέρειν. Ὅμ.

*Φερεμμελίης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, φερεμελίας (μελία). Ὁ φορῶν, φέρων δόρυ, δορατοφόρος. Μίμνερμ. Ἀλεκτ. β'. σελ. 512.

Φερένικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὁ νικῶν, ὁ νικητής. 2) Ὁ φερένικος, ὄνομα τοῦ δρομικοῦ ἵππου τοῦ Συρακουσίου Ἱέρωνος, Πίνδ. Ἴσως καὶ τὸ θηλ. ὄνομ. Βερενίκη, ἔγεινε κατὰ Μακεδονικὴν τροπὴν τοῦ, Φερενίκη.

Φερέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ φέρων, κουβαλῶν μαζῆ του τὸν οἶκόν του, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡροδτ. 4, 46. ὅθεν ὁ κοχλίας (σάλιαγγας), Ἡσ. Ἔρ. 573. Λατ. domiporta, Κικ. »Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ« καὶ Ἀθήν. β'. σελ. 63. ἔτι δὲ καὶ ἡ Χελώνη. Κυριλ. Ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φέροικος (2) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ φέρουσα προῖκα.

*Φερέπαφα, ἡ, ἀντὶ φερρέφαττα. Πλάτ. Κρτλ. σελ. 404. D.

Φερέπολις, ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅς τις φέρει, διασώζει τὴν πόλιν, ἢ τὴν πολιτείαν. Πινδ. ποιητ. μόνον.

Φερεπονία, ἡ. Ἡ εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὑπομονή Ἄππιαν. ἐκ τοῦ

Φερέπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ προξενῶν, ἢ ὑποφέρων κόπους καὶ ταλαιπωρίας. Πίνδαρ. Πύθ. β', 54. ποιητ. μόνον.

*Φερέπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν) = τῷ ἑπομ.

*Φερεπτέρυγος, ὁ, ἡ· καὶ

Φερεπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὅ,τι φέρει, ἔχει πτερυγας. Ὀππιαν. ἀλ. β', 482.

Φερέπτολις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φερέπολις. Ὀππιαν. ἀλ, ά, 197.

*Φερεσανθής, ὁ, ἡ. Ψευδ. ἀνάγν. εἰς Ἔμν. Ὁμ. 30, 14, ἀντὶ, εὐανθής.

Φερέσβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ἐπὶ χώρας, τόπου. Ὅς τις φέρει, γεννᾷ τροφὴν, ζωοτροφίας· »Γαῖα« Ἔμν. Ἀπόλ. 341. Ἡσιόδ. Θεογ. 693. »Οὔδαρ ἀρούρης« Ἔμν. Δήμητρ. 450. »Ἄρουρα« Ἔμν. Ὁμ. 30, 9 »Στάχυς« Αἰσχύλ.

Φέρεσκε, Ἰων. καὶ ἐπικ. παρατ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ, ἔφερε. Ὀδσ. Ι, 429.

*Φερέσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὁ φέρων, κάμνων σπονδάς. — 2) ὁ Φερ. ὀρτ. κύρ. ὄνμ. Νόν.

Φερεσσακής, ές, ὁ, ἡ (σάκος). ὡς τὸ, φέρασπις, Ἀσπιδοφόρος, πολεμιστὴς· ὁπλισμένος μὲ ἀσπίδα. Ἡσ. Ἀσπ. 13, ποιητ. μόνον.

*Φερεσσίπονος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, φερέπονος, Welcken Συλλ. Ἐπιγρ 135, 5. σελ. 186.

Φερεστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή) = φερέβοτρυς (α)

*Φερέστᾱχυς, ὁ, ἡ· υ, τὸ, γεν. υος (στάχυς). Ὅ,τι ἔχει, φέρει στάχυα. Ἰω. Γαζ.

Φερέστερος, ἐρά, ἔρον, ποιητ. ἀντὶ, προφερέστερος, ἢ φέρτερος· πιθαν. χωρὶς παράδειγ.

Φερετρεύω, (φέρετρον). Φέρω τινὰ εἰς τὸ φέρετρον μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως κατὰ πρῶτον παρὰ Πλούταρχ. Μαρκλλ. 8.

Φερέτριος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Διός· feretrius Liv. ά, 10. καὶ Διον. Ἁλικ. β'. 34.

Φέρετρον, τό. Φορεῖον, εἶδος κρεββατίου, ἢ καὶ σκαμνίου, εἰς τὸ ὁποῖον φέρουν τοὺς ἀῤῥώστους, ἢ καὶ ἄλλως διὰ μεγαλοπρέπειαν ἢ ῥαθυμίαν ἀπὸ μερικοὺς μεταχειριζόμενον. Λατ. feretrum, Ἰταλ. Portantina· ἔτι δὲ καὶ νεκροκράββατον κατὰ συγκοπὴν φέρτον. Ἰλ. Σ, 236.

*Φέρην, Αἰολ. ἀντὶ, φέρειν.

*Φέρης, ητος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινὸς τῆς Θεσσαλίας.

*Φερητιάδης, πατρωνμ. τοῦ, Φέρης· ἔτι δὲ καὶ, Φηρητιάδης. Ἰλδ.

Φέριστος, ίστη, ιστον, ὡς τὸ φέρτατος. Κρίτιστος, ἐξοχώτατος, ἄριστος. Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς προσρήσεις »φέριστε« ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. εὑρέθη ὅμως καὶ κατ' αἰτιατ. Ἰλ. Ι, 110.

Φέρμα, τό (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει τις, ἐξαιρ. ἐπὶ μητέρων, τὸ ἔμβρυον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 121.

Φέρμιον, τό (φέρω) = φέρτιον.

Φερνή, ἡ (φέρω). Προῖξ, δῶρα νυμφικά, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, προῖκα, Πολυδ. γ', 35. »Λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν.« Σενεφ Κυ-

ρουπ. ή, έ, 10. »Ἐπιδίδωμί αὐτῇ ἐγὼ καὶ φερνήν, Μηδίαν τὴν πᾶσαν.« Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 20. »Τῶν δ' ἄλλων γάμων ἀφεῖλε τὰς φερνάς, ἱμάτια τρία, καὶ σκεύη μικροῦ νομίσματος ἄξια κελεύσας, ἕτερον δὲ μηδέν, ἐπιφέρεσθαι τὴν γαμουμένην.« Ἡροδ. 1, 93. »Φερνὴ πολέμου« τὰ λάφυρα, Εὐριπ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 986. »Θεραποντίς φερνή.« πρὸ ὑπηρεσίαν διδομένη εἰς τὴν νύμφην ὡς προῖκα δούλη· ὅθεν

Φερνίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Προικίζω, προῖκαν δίδωμί τινι. Ο'. Ἔξοδ. κβ'.

Φερνίον, καὶ φέρνιον, τό. (φέρω) = φέρμιον. Καλάθιον, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν ὀψάρια. Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. ιζ', 18. παρβλ. φορμός.

Φερνοφόρος, ὁ (φερνή, φέρω). Κόρη προικισμένη, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸν ἄνδρα της προῖκα.

* Φέρνω = φέρω· ἀμφβ.

* Φέροικος, ὁ, ἡ = φερέοικος.

Φερόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Ὅς τις προξενεῖ εὐτυχίαν. Ὀρφ.

* Φέροπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὅς τις φορεῖ ὅπλα, εἶναι ὡπλισμένος.

* Φέρουσα, ἡ. Κύρ. ὄνμ. μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248. ἴδε φέρω.

*Φερρέφασσα, Ἀττ. φερρέφαττα, ἡ· = φερσέφασσα.

*Φερσεφάτιον, τό. Τέμενος, ἡ ναὸς τῆς Περσεφόνης. Lobeck Φρυν. σελ. 369. παρὰ τὸ

*Φερσέφασσα, Ἀττ. -ττα, ἡ = Περσέφασσα, Περτέφαττα, Περσεφόνη. Περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν ταύτης τῆς πιθανῶς ξένης λέξεως, ἴδε Heind. Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 404. C.

*Φερσεφόνεια, ἡ, ποιητ. ἀντί, Φερσεφόνη.

*Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη.

Φερτάζω, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ, φέρω.

Φέρτατος, άτη, ατον. (φέρω). Ὅς τις εἶναι κράτιστος, ἰσχυρότατος, κάλλιστος, Ὅμ. τὸ πρᾶγμα, τὸ προτέρημα, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι τοιοῦτος, τίθεται κατὰ δοτ. Ἰλ. Η, 289. Ὀδ. Μ, 246. ἴδε καὶ φέριστος· συγκριτ. φέρτερος. (Παρὰ τὸ, φέρατος, παράγεται τὸ Λατ. fortis.)

Φέρτε, ἴδε φέρω.

Φέρτερος, έρα, ερον (φέρω). Ὅς τις εἶναι ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος· ἀνώτερος κατὰ τὸ ἀξίωμα παρ' ἄλλον τινά· πολλάκις παρ' Ὅμ. μετὰ δοτικ. Ἰλ. Γ, 341. Ὀδ. Ζ, 6. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Ε, 170. »πολὺ φέρτερόν ἐστι«, πολὺ καλλίτερον, πολὺ ὠφελιμώτερον εἶναι. Ὅμ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Μ. 109. ὑπερθετ. φέρατος.

Φερτός, ή, όν· ποιητ. ἐπίθ. ρημ. τοῦ, φέρω. Ὅ,τι ἐφέρθη, ὑπεφέρθη, δηλ. ὑπέφερέ τις· ὅ,τι εἶναι ὑποφερτόν, ὑποφέρεται. Εὐριπ.

Φέρτρον, τό. Κατὰ συγκοπ. ἀντί, φέρετρον. Ἰλ. Σ, 236.

Φέρω, Πρωτότυπος λέξις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον ὁ παρατ. ἔφερον, εἶναι ἀκόμη εἰς χρῆσιν, ὡς τὸ, ἐφερόμην, παρὰ τὸ, φέρομαι. Κοντὰ εἰς ταῦτα μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς τὴν ἐπικ. προστακτ. φέρτε, Ἰλ. Ι, 171. γ', ἐνικ. πρόσ. φέρησι, ὡς παρὰ τὸ, φέρημι, Ὀδ. Τ, 111, καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. παρατ. φέρεσκε, φέρεσκον, Ὀδ. Ι, 429. Κ, 108. Ἔτι δὲ σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἐνεστ. καὶ τὸ σπάνιον καὶ ποιητ. ἁπλῶς ρήματ. ἐπίθ. φερτός, καὶ ὁ πολλάκις ἀπαντώμενος παρασχηματισμένος τύπος. φορέω. Τὸ φέρω, λαμβάνει ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΟΙΩ, τὸν μέλλ. οἴσω, τὸν ὁποῖον, καθὼς καὶ τὸν μέσον μέλλ. οἴσομαι, μεταχειρίζεται καὶ ὁ ποιητής· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐθύπαρκτον ἐπικ. καὶ ἀττ. προστκτ. οἶσε, Ὀδ. Χ, 106. 481, ἐνεστῶτος, ἡ ἀορίστου σημασίαν ἔχον, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὡσαύτως καὶ ὁ ἀπαρεμφ. μέλλ. π. χ. »οἰσέμεν«. Ὀδ. Γ, 429. »οἰσέμεναι«. Ἰλ. Γ, 120. »οἴσειν« Πινδ. Πύθ. 4, 181. ὁ δὲ παθτ. μέλλ. οἰσθήσομαι, εἶναι Μεθομηρικός, ὡσαύτως καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. οἰστός, οἰστέος. Ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρωτότ. εἶναι καὶ ὁ σπανιώτατος ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀνῶσαι, καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀνωστός. Ἡρότ. 1, 157. 6, 66. καὶ ὁ παθ. παρακείμ. προεῖσται, παρὰ Λουκιαν. Παραστ. 2. Ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΕΓΚΩ ἢ ΕΝΕΓΚΩ, σχηματίζεται τελευταῖον ὁ ἀόρ. ἀ. ἤνεγκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι εὐχρηστος ἐξαιρ ὁ ὁριστκ. καὶ τὰ προστακτ. ὅσα ἔχουν τὸ α. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀόρ. β. ἤνεγκον, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾶται κατ' ἐξοχὴν τὸ ἀπαρμφ. καὶ ἡ μετοχή. Ὁ ποιητὴς ὅμως μεταχειρίζεται μόνον τὸν Ἰων. ἀόρ. α. ἤνεικα, καὶ ἀναυξτ. ἐνεικα, ὑποκτ. ἐνείκω, ἀπαρεμφ. ἐνεῖκαι, καὶ ἀπὸ τὸν ἀόρ. β. τὸ ἐπ. ἀπαρεμφ. ἐνεικέμεν, Ἰλ. Τ, 194. καὶ τὸ γ. εὐκτ. προσ. ἐνείκοι, Ἰλ. Σ. 147. ὁ δὲ Ἰων. παθ. ἀόρ. ἠνείχθην, εἶναι μεθομηρικός. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 440. εὑρέθη μάλιστα καὶ ἐνεστ. συνεκείκεται, τῷ ὁποίῳ μόνον διετηρήθη τὸ θέμα ἐνείκω, γ πλθ προπ. μέσ. ἀορ. ἠνείκαντο, Ἰλιάδ. Ι, 127. Ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. εἶναι οἱ μεθομηρικοὶ χρόνοι, πρκμ. ἐνεγκ. ἐνήνοχα, μελ. παθτ. ἐνεχθήσομαι, παθτ. παρκμ. ἐνήνεγμαι καὶ παθτ. ἀόρ. ἠνέχθην. — Κυρία σημασ. τῆς λέξ. εἶναι τὸ Βαστάζω, καθὼς τὸ Λατ. fero. — 1) Βαστάζω, ἔχω ἢ πείρνω ἐπάνω μου φορτίον, βάρος τι, πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου. — 2) Κουβαλῶ, μὲ τὴν παρασημασίαν μετακινήσεως διὰ συντόνου δυνάμεως, μετακινῶ, φέρω τι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· παρ' Ὅμ. πολλὰ εὔχρηστον ἐπὶ τῶν ποδῶν, τὸ σῶμα μετακομιζόντων, ἐπὶ ἵππων καὶ ἄλλων ὑποζυγίων, τὸν ἵππεα ἢ τὸν ὀχούμενον μεταφερόντων· ἐπὶ πλοίων, φορτίον ἢ ἐπιβάτας· ἐπὶ ἀνέμων, τὸ πλοῖον μετακινούντων· ὅθεν κατ' ἀναλογίαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου καὶ, ὀχοῦμαι, κομίζω, ἐλαύνω, ἀποπλανῶ· »ἅρμα φέρειν« ἐπὶ ἵππων σειρόντων τὴν ἅμαξαν, Ἰλιάδ. Ε, 232. Λ, 533. Ψ, 304. »μένος, ἢ μένος χειρῶν ἰδὺς τινος φέρω« φέρω τὴν δύναμίν μου ἐναντίον τινὸς κατ' εὐθεῖαν, τοῦτ' ἔστιν, ὁρμῶ ἐπ' αὐτὸν μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, Ἰλιάδ. Ε, 506. Π, 602. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων, ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Ἄγω, ἐλαύνω, Ὅμ. ἐν γένει ἐπὶ παθητικῆς κινήσεως ἐνεργουμένης οὐχὶ δι' ἰδίας δυνάμεως, καὶ πολλάκις ἐναντίον τῆς θελήσεως, ἀκόντος τοῦ κινηθέντος ἀντικειμένου· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τρπκ. Ἄγω, ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ Πλούτχ. Παθτ. Βαστάζομαι, κουβαλοῦμαι, μὲ μετακινεῖ, μετατοπίζει τις ἢ τι, ὁμοίως ἐπὶ ἀκουσίου βεβιασμένης ἐξαιρ. κινήσεως· ὅθεν παρὰ τῷ Ποιτ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὑπὸ τῶν ὁποίων μεταφέρεται, μετακινεῖταί τι, ἔτι δὲ καὶ μὲ ῥητὴν προσθήκην »θυέλλη, ἀνέμοις« καὶ λ. τ. τ. Παθτ. Κινοῦμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὶ ἐνεργείας ἐξωτερικῆς τινος σφοδρᾶς συναφαρπαζούσης με δυνάμεως· ὅθεν Καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, κατασύρομαι, συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας ἀφαρπαστικῆς, ἀποσπαστικῆς, καθαιρετικῆς ταχύτητος, Ἰλιάδ. Α, 592. »ἧκε φέρεσθαι τὸν ἐρρίψε, τὸν ἐσφενδόνισε, τὸν ἀπέταξεν«, Ἰλιάδ. Φ, 120. ὡσαύτως καὶ »ἰθὺς φέρομαι« ὁρμῶ, τρεχω κατ' εὐθὺ ἐναντίον τινός, τὸν καταπλακόνω μὲ ὁρμήν, Ἰλιάδ. Τ, 172. πρβλ. Ο, 743. »ἧκα πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι« ἀφῆκα τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖράς μου νὰ κινῶνται, ὅπως τύχῃ, Ὀδσ. Μ, 442. ὡσαύτως καὶ τὸ »πόδα προέηκε φέρεσθαι« Ὀδσ. Τ, 468. »φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας« Ἡρότ. 8, 91. »φερόμενοι ἐσέπεσον ἐς τοὺς Πέρσας«, Ἡρότ. 9, 62. σπαντρ. μετὰ Μτχ. ἐνργτ. »φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ· μὲ βίαν ἐρρίφθη, ἐμβῆκεν εἰς τὸ φιλικὸν πλοῖον, Ἡρότ. 8, 87. ἡ χρῆσις τῆς ἐργτ. μετοχῆς συνεθίζεται μᾶλλον ἀπὸ τοὺς μετέπειτα συγγραφεῖς, Wess. Διοδ. 20, 16. Hemst. Λουκ. Θε. διαλ. 6. ὅρα καὶ ἐπὶ παντὸς σώματος ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὁρμῆς, ἢ εἰς αὐτὸ ἐνούσης δυνάμεως, κινουμένου. Σπεύδω, τρέχω, πορεύομαι, βαδίζω, ἔρχομαι, πηγαίνω, ὀχοῦμαι, ἱππάζομαι, πετῶ, αἰωρούμαι, κολυμβῶ, πλέω, κλ. τ. τ. »ὁμόσε τινὶ φέρομαι« τρέχω, κατά τινος, τὸν καταπλακόνω, τρέχω μαζῆτου, Ξνφ. »εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φέρεται« πάλιν περιπίπτει εἰς τὸ φυσικόν του, Αἰσχ. ὅθεν, φορά. β) Τροπ. »εὖ ἢ κακῶς φέρεται« ἐπὶ πραγμάτων καὶ πράξεων καλῆς ἢ κακῆς ἀποβάσεως. Εὐδοκιμεῖ, προκόπτει, ἐπιτυχαίνει ἢ ἀποτυχαίνει τι, ἀποβαίνει εἰς καλὸν ἢ εἰς κακόν· »τὰ πράγματα κακῶς φέρεται« Ξνφ. Ἑλλ. 3, 4, 25. »εὖ φέρεται ἡ γεωργία«. Ξνφ. Οἰκν. 5, 17. ἐν γένει »ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐᾶν πάντα φέρεσθαι« τὸ νὰ καταφρονῇ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφίνῃ νὰ γίνεται, ὅπως τύχῃ, Δμοσθ. Χρσ. 6ο-σελ. 106. Σπανιώτρ. ἐπὶ Ἀνθρώπων »πατρὸς κατ' αὐχὰς δυσπότμους φερούμενοι« συρόμενοι ἀπὸ τὰς κατάρας τοῦ πατρός, τοῦτ' ἔστιν, περνοῦν τὴν ζωήν των, καθὼς τοὺς ἐκαταράσθη ὁ πατήρ, δηλονότι δυστυχοῦν, Ἀσχλ. Θηβ. 821. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω πόνους, δυστυχίαν, ταλαιπωρίας καὶ τ. τ. »λυγρά« Ὀδσ. Σ, 135. πρβλ. Ἡσό. Ἔρ. 217. »πάτην φέρειν« Ἡρότ. 1, 32. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως, ὑποφέρω, χωνεύω, δὲν μὲ βλάπτει φαγητόν, ἢ ποτόν τι. — β) ἐξαιρ. μετὰ ἐπῤῥμτ. πολλάκις »βαρέως, χαλεπῶς, δεινῶς, πικρῶς φέρειν τι« ὑποφέρω τι μὲ ἀνυπομονησίαν δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησίν μου, καθὼς τὸ Λατ. graviter ferre. Ἡρότ. 3, 155. 5, 19. ἔτι δὲ καὶ »βαρέως φέρω τὸ φρόνημα« Ξνφ. ἀντὶ δυσφορῶ· ἐξ ἐναντίας δὲ κούφως, καὶ κουφότατα, φαύλως, ἁπλῶς, πράως, ῥᾳδίως, προθύμως φέρω τι καθὼς τὸ Λατ. leviter ferre, ὑποφέρω τι εὐκολα, μὲ ἀδιαφορίαν, μὲ ὑπομονήν, Ἡρότ. 1, 35. 9, 18. 40. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. χρσμ Οἵτινες ὅμως ἀντὶ μετὰ αἰτιτ. καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινι συντάσσουσι τὴν λέξιν, τό, φέρειν κατ' ἀμετβ. σημσ. λαμβάνοντες, π. χ. »βαρέως ἢ κούφως φέρω ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις« λυποῦμαι, ἢ ἀδιαφορῶ διὰ τὰ συμβάντα, Wesp. Διοδ. 3, 63. Wytr. ep. cr. σελ. 177. Σπανιωτρ. μὲ δοτ. μόνην χωρὶς προθσ· »τοῖς παροῦσιν« Ξνφ. Ἀνβ. 1, 3, 3. παρὰ τοῖς μετάπειτα δὲ καὶ μετὰ τοῦ, διά τι, Bast. ep. cr. 105. 4) κομίζω, φέρνω, παρέχω, δίδω, προσφέρω, πολλὰ εὔχρστ. παρὰ τῷ Ποιτ. ἐξαιρ. »ὤρα φέρω« προσφέρω δῶρα, δωρίζω τινά. Κατὰ μέσ. διάθσ. Φέρνω, ἔχω μαζῆ μού τι, φέρω τι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, Ἡρότ. 4, 67. 7, 50. ἐξαιρ. — α) »χάριν φέρω τινί« καθὼς τὸ Λατ. gratiam referre, κάμνω τι κατὰ χάριν τινός, νὰ φανῶ εἰς αὐτὸν ὀρεκτός, νὰ ἐκπληρώσω τὴν θέλησίν του, Ἰλιάδ. Ε, 211. Φ, 458. Ὀδσ. Ε, 307. ταὐτὸν τῷ, »ἐπίκρα καὶ ἦρε φέρω τινί« Ἰλιάδ. Α, 572. 578. Ξ, 132. Ὀδσ. Γ, 164. Π, 375. Σ, 56. οἱ μεταγενέστρ. δὲ μεταχειρίζονται τὸ, »χάριν φέρω τινι« ἀντὶ εὐχαριστῶ τινι, δείχνω εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μου μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον. — β) ἐνεργῶ, προξενῶ τι ὑπέρ τινος ἢ κατά τινος γίνομαι αἴτιος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἢ πάθῃ τίς τι· »κλέος τινὶ« διὰ νὰ φημισθῇ, ἐξακουσθῇ τὸ ὄνομά του, Ὀδσ. Α, 283. Γ, 204. »κακὸν ἢ κακά, πῆμα, ἄλγεα, κακότητα, φόνον φέρω τινὶ« γίνομαι αἴτιος νὰ πάθῃ τις κακόν τι, δυστυχίαν, βλάβην, λύπας, νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, Ἰλιάδ. Β, 304. 352. Γ, 6. Η, 541. Μ, 332. Ρ, 757. Ὀδσ. Δ, 273. Μ, 231. 427. »δηιοτῆτα φέρω τινὶ« τὸν βάλλω εἰς πόλεμον, γίνομαι αἴτιος, τὸν παρακινῶ νὰ κάμῃ πόλεμον, Ὀδσ. Ζ, 203. ὡσαύτως καὶ »Ἄρηα φέρω τινί«. Ἰλιάδ.

Γ, 132. Θ, 515. »πόλεμον φέρω τινίν Ἡσ. Ἀσπ. 150. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵ τινες μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἴς τι μέλλον ἀναφερομένων, π. χ. »τὰ ἱερεῖα νίκην φέρουσιν ἀντὶ σημαίνουσι, προφαίνουσι. Τὸ δὲ, »ὥσπερ τὸ δίκαιον ἔφερεν καθὼς τὸ ἔφερεν ἡ δικαιοσύνη, ὡς ἦτο δίκαιον νὰ γένῃ, Ἡρότ. 5, 58. — γ) »μῦθον ἢ ἀγγελίην, φέρω τινίν φέρω κένεα λόγον ἢ κάμμίαν εἴδησιν εἴς τινα, Ἰλό. Κ, 288. Ο, 175. 202. Ὀδ. Α, 408. οἱ Ἀττ. δὲ θέτουν τὸ, φέρω καὶ χωρὶς προσθήκης τινὸς ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλω, μηνύω, φανερόνω τι εἴς τινα. Αἰσχλ. Παρ. 246. Lobeck Σφκλ. Αἴ. 798. Reisig enarr ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ, 410. — δ) Ἀποδίδω, πληρόνω ὀφειλόμενον, χρέος μού τι, »ἄποινα Ἰλό. Α, 13. Ω, 139. 502. 556. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ ἐξαιρ. »φόρον φέρω πληρόνω τὸ κοινὸν δόσιμον· »μισθὸν φέρω πληρόνω μισθὸν εἴς τινα· »τιμὴν φέρω πληρόνω ζημίαν, χρηματικὴν ποινήν. — ε) »ψῆφον φέρω δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου περὶ ἐκλογῆς τινος εἴς τινα λειτουργίαν· ὅθεν προτείνω, προβάλλω τὸ ὄνομά τινος, ἐκλέγω τινὰ εἴς τινα ὑπουργίαν τῆς πατρίδος· μετὰ αἰτ. Δημοσθ. — 5) ἀποφέρω, ἀποκομίζω παίρνω τι μαζῆ μου καὶ ἀναχωρῶ, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνήθ. μετὰ τῆς ἐκ προθ. Ἰλό. Ξ, 429. Ρ, 718. καὶ ἀλλαχοῦ. Παροιμ. »ἔπος φέρουσιν ἀναρπάξασαι ἀέλλαι τὸ κοινό. εἰς ἡμᾶς »ἄμποτε ὁ λόγος νὰ ἦναι εἰς τὸν ἀέρα, νὰ μὴ λάβῃ ἀποτέλεσμα, νὰ μὴ γένῃ, Ὀδσ. Θ, 409. πρβλ. Τ, 565. ἐξαιρ. — α) παίρνω τι ὡς λάφυρον, ἁρπάζω τι, Ἰλό. Β, 302. Ν, 199. Ὀδ. Μ. 99. Ξ, 207. μάλιστα δὲ »ἄγω καὶ φέρω ἁρπάζω, λεηλατῶ, παίρνω ὅ,τι εὕρω· ὅπου τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν λαμβάνεται, Ἰλό. Ε, 484. Ἡρότ. 1, 189. Λατ. agere et ferre, Λίβιος 22, 3. 38, 15. 40, 49. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. »φέρω καὶ ἄγω τινὰ διαρπάζω ὅλα τὰ πράγματα, ὅλην τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ ὅλα, Ἡρότ. 1, 88. 166. 3, 39. 6, 42. 90. 9, 31. »φέρειν καὶ ἄγειν τὰ τῶν πολεμίων καὶ τ. τ. »φέρειν καὶ ἄγειν τὴν Βιθυνίδα Ξνφ. Ἑλλ. 3, 2, 2. εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι πολλὰ εὔχρηστος ἡ σύνταξις αὕτη. Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς »φέρω τινὰ χωρὶς τοῦ, ἄγειν, διαρπάζω τὰ πράγματά τινος, Θκδ. 1, 6. παρβλ. ἄγω. Τὸ, φέρειν καὶ ἄγειν ὅμως κεῖται καὶ κατ' ἀντίθετον σημσ. συνκομίζω, συλλέγω, συνάγω καὶ τότε τὸ, φέρειν τίθεται πάντοτε προηγούμενον τοῦ, ἄγειν, Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 279. C. Νμ. γ, σελ. 817. A. Ξνφ. Κύρ. Πό. 3, 3, 2. Οὕτω καὶ Λατ. portare atque agi, Caes. bell. civ. 2, 35. — β) ἐν γένει, Λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἐπιτυχαίνω, ἀποκτῶ τι, Ἰλό. Α, 301. ἐξαιρ. μὲ κόπον, μὲ ἐπιμέλειαν κατορθόνω τι, »κράτος φέρω νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην· »ἦκε φέρῃσι μέγα κράτος ἦκε φερόμενον Ἰλό. Σ, 308. »ἔνερα, τεύχεα Ἰλό. Ζ, 480. Ρ, 70. ἄγω, κομίζω, Σ, 191. Ὀδσ. Β, 329. ἔτι δὲ καὶ Λαμβάνω, παραλαμβάνω τι τὸ ὁποῖον μὲ χρεωστεῖτις, ἄρα τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ »μισθὸν φέρω ὡς τὸ, μισθοφορῶ, Λαμβάνω τὸν μισθόν μου, Ξνφ. Οἰκν. 1, 6. Meineke. Μνθρ. σλ. 126. Reisig enarr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 6. κατὰ μέσ. διάθ. Παίρνω τι εἰς χρῆσίν μου, διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, διὰ νὰ τὸ ὠφεληθῶ, Ὀδσ. Κ, 124. »ἀποκτῶ, κερδαίνω τι, »κράτος φέρομαι Ἰλό. Ν, 486. Ξ, 308. »κῦδος φέρομαι Ἰλό. Χ, 217. »ἔνερα φέρομαι Χ, 245. »κέρδεα παρά τινος οἴσεσθαι Ἡρότ. 6, 100. »ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου· ἔλαβαν, παρέλαβαν αὐτὰ ὡς μικρόν τι προβιβαστικόν, ὠφέλιμον μέτον διὰ τὸν πόλεμον, Ἡρότ. 4, 129. ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξαιρ. »ἄεθλον φέρομαι κερδαίνω τὸ ἆθλον νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἰλό. Ι, 127. Ψ, 413. 441. 809. »τὰ πρῶτα, φέρομαι, Ἑπτ. ἆθλα, κερδαίνω τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἰλό. Ψ, 538. 663. 667. 858. ὅθεν τρπκ. »τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι κατορθόνω τὸ νὰ πρωτεύω ἢ δευτερεύω εἴς τι ἀξίωμα, νὰ λάβω, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ δευτερεῖα. Ἡρότ. 8, 104. Valck. ἐν Ἡρότ. 9, 78. ἔτι δὲ καὶ »τὰ πρῶτα φέρειν Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 431. 906 Meineke Μνθρ. σελ. 518. »τὰ ἄκρα φέρεσθαι Jac. Κρυγ. Ἐπ. 41. »πλέον, ἢ πλεῖον φέρομαι λαμβάνω, παίρνω περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον μέρος ἀπό τι, ἔχω περισσότερον ὄφελος παρά τις ἄλλος τινός, Ἡρότ. 7, 211. ἔτι δὲ καὶ, τιμῶμαι περισσότερον ἢ ἄλλος τις. Πλτχ. τὸ φέρομαι λοιπὸν χρησιμεύει εἰς δήλωσιν πάντων, ὅσα λαμβάνει, οἰκειοποιεῖται τις εἰς ἰδίαν χρῆσιν ἢ εἰς ἰδιαίτερον ὄφελός του, καὶ τὰ φέρει που, ἐξαιρ. εἰς τὸν οἶκόν του, π. χ. Ἰλό. Δ, 97. Ψ, 275. 856. Ὀδσ. Β, 410. Ο, 378. Τ, 504. Ἡσ. Λφν. 39, 8. ὅθεν προστίθεται πολλάκις τὸ, φέρειν ἢ φέρεσθαι, εἰς τό, δοῦναι, κατὰ σημσ. τοῦ ἀποκομίζειν, μεθ' ἑαυτοῦ λαμβάνειν τι ἀπέρχεσθαι, καὶ τοῦ παραλαμβάνειν, μ' ὅλον ὅτι ἡ προσθήκη αὐτὴ εἶναι περιττή. Ἰλό. Λ, 798. Π, 665 Ρ, 131. Ψ, 513. Ὀδσ. 1, 317. Ο, 82. Φ, 349. »φέρ. παρά τινος» Ἡρότ. 5, 47. — γ) ἀπολαμβάνω τι ἀπό τινα ἐξαιρ. Λαμβάνω, ἀκούω, μανθάνω εἴδησίν τινα, Valck. Φοιν. 1450. — 6) ἐπὶ χώρας, τόπου, ἀγρῶν, καὶ ἐπὶ καρποφόρων δενδρων καὶ φυτῶν, Φύει, γεννᾷ, καρποφορεῖ, Ὀδσ. Δ, 229. 1, 110. 131. Ἡσ. Ἔρ. 121. 565. »ἡ γῆ καρπὸν φέρει, Ἡρότ. 6, 139. καὶ Ξνφ. ἀλλὰ καὶ »μήτηρ κοῦρον φέρει γαστέρι. Ἰλό. Ζ, 58. — β) ἀπολύτως. Καρποφορεῖ, εἶναι τὸ καρποφόρον, ὡσαύτως κατ' ἀπόλ. ἔννοιαν καὶ »ἡ γῆ φέρει Ἡρότ. 5, 82. »καὶ ἄμπελοι φέρουσιν» Ξνφ. — γ) Τρπκ. Ἀποφέρει, προσόδους παρέχει, κέρδος φέρει τι, κάγὼ ὁ τὸ πᾶν φέρων» ὁ ὁποῖος προξενεῖ, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέμαται τὸ πᾶν, Ἡρότ. 8, 100. »τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες» τὰ πλοῖα φέρουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ κυριώτερον τοῦ πολέμου ὄφελος, Ἡρότ 8, 62. — 7) ἐπὶ πραγμάτων. Τείνει, ἄγει, φέρει τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει ὁ σκοπός του· ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ ἢ ὁδὸς φέρει» Λατ. via fert, ducit. συνήθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ τῆς ἐπὶ μετὰ αἰτ. ὁ δρόμος εὐγάζει πού τινα, Ἡρότ. 2, 122. 138. 7, 31. οὕτω καὶ »ἡ θύρα ἢ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα, Δημοσθ. — β) ἀμτβ. Ἐκτείνεται, κεῖται τί που, φαίνει ἕως εἰς τι μέρος, εἴς τι διάστημα, »φέρει ἐπὶ, ἢ εἰς, ἢ πρὸς θάλασσαν» Ἡρότ. 4, 99. 100. »χωρία πρὸς νῶτον φέρονται» Ἡρότ. 7, 201. — γ) τρπκ. Συντείνει, χρησιμεύει, εἴς τι, ἢ προξενεῖ τι, κακὸν ἢ καλὸν »εἰς αἰσχύνην φέρει» Ἡρότ. 1, 10. 3, 133. »τὰ ἐς ἄκεσιν φέρονται» 4, 90. »φέρει σοι ἐπ' ἀμφότερα ταῦτα ποιεῖν» τὸ νὰ πράξῃς αὐτὸ σ' εἶναι καὶ κατὰ τὰ δύο ὠφέλιμον, Ἡρότ. 3, 134. »τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέρονται» τὰ εἰς ὑγείαν συντείνονται, Ξνφ. »ἴχνη τῆς ὑποψίας φέρει εἴς τινα» κάποια πράγματα δείχνουν, ὅτι εἶναί τις ὑποπτος, ῥίπτουν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποψίαν, Ἀντφ. »εἰς τιμὴν αὐτῷ φέρει» συμβάλλει εἰς τιμήν του, τὸν κάμνει τιμῆν. Ηδν. ἐν γένει, Συντείνει, συνεργεῖ τι εἴς τι, Μρκλ. Εὐρπ. Ἰκ. 295. Βr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 517. — δ) ἀποβλέπει, ἀναφέρεται τι εἰς τι, δηλοῖ, σημαίνει τι, μετὰ τοῦ, εἰς ἢ πρός τι, πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἐξαιρ. ἐπὶ χρησμῶν, οἰωνῶν, προγνωστικῶν σημείων κ. τ. τ. »εἰς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν»; πῶς σᾶς φαίνεται, εἰς τί ἀποβλέπει, εἰς τί ἠμπορεῖ νὰ καταντήσῃ, τί τέλος νὰ λάβῃ αὐτό; Ἡρότ. 1, 120. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τό, ἔχειν εἰς, ἢ πρός τι· »εἰς ἀρήϊους ἀγῶνας φέρον τὸ μαντήϊον» 9, 33. »τὸ χρηστήριον εἰς τοὺς Ἀργείους φέρον» 6, 19. »ἡ τοῦ δήμου φέρει γνώμη» ἐπιφερομένου τοῦ, ὡς, ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ ἀποβλέπει νὰ..., 4, 11. »τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν» ἡ γνώμη των ἦτον, ἀπεβλεπεν εἰς τὸ νὰ γένῃ ἡ μάχη, 5, 118. 6, 110. »τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνώμαι ἔφερον» οἱ περισσότεροι εἶχαν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην των, εἶχον μίαν γνώμην, Θκδ. 1, 79. οὕτω καὶ »τοῦ στρατηγοῦ ταύτῃ ὁ νόος ἔφερε» ἐκεῖ ἀπέβλεπεν ἡ γνώμη του, αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἶχεν, Ἡρότ. 8, 100. παρβλ. 3, 77. — 8) φέρω, ἔχω τινὰ ἢ τι εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν γλῶσσάν μου, τοῦτ' ἔστι ὁμιλῶ, λέγω τι πολυτρόπως περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρεστημ. ἐπαίνου, ἐγκωμίων εὐφημισμοῦ, »πολὺν φέρων κατὰ πολλὰ εὐφημίζων αὐτόν, Αἰσχν. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ παθ. διάθ. »εὖ, καλῶς, πολὺ φέρεται» ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐαρεστεῖ, εὐφημίζεται, εὐδοκιμεῖ κατὰ πολλά· ἔτι δὲ καὶ »μέγα φέρεσθαι» Πνδ. Πθ. 1, 170. τὸ δὲ »κακῶς, πονηρῶς, χαλεπῶς φέρεσθαι» ψέγεται, ὀνειδίζεται, δυσφημίζεται, μισεῖται, Ξνφ. — β) περιφέρεται τί, εἶναι εἰς κοινὴν χρῆσιν, καθὼς τό Λατ. fertur, ἀπολύτως, φέρεται, λέγουσι, διηγοῦνται, τρέχει λόγος· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. »λοιόνδε φέρεται πρῆγμα γίγνεσθαι» Ἡρότ. 8, 104. ὅθεν, τά φερόμενα = τὰ λεγόμενα, Wytr. ep. cr. σελ. 218. — 9) τὸ προστακτ. φερε παρ' Ὅμ. μὲν ἔχει τὴν κυρίαν σημσ. του, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς φέρε ἐδῶ, ἔπειτα ὅμως ἐλήφθη ὡς τί, ἄγε ἀντὶ ἰδιαιτέρου ἐπιρρήματος »τοῖσι φέρε δώω. ἄς ἴδω εἰς ποῖον νὰ τὰ δώσω; Ἀριστφ. σπανιώτ. κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον, καὶ παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 234. 252. ὅθεν ἐν γένει προτρεπτικῶς, παρακελευσματικῶς, παραινετικῶς ὡς τό κοινῶς. ἔλα δά, κίμε δά, τό Γαλλ. allons, καθ' ἃ ἐκλείπει ὅλως ἡ κυρία ποιότης τῆς λέξεως, ὥστε τό ἑνικοῦ ἐρθμ. φέρε, καὶ εἰς πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα ὄχι σπανίως πρόσκειται, Valck. Καλλιμ. σελ. 279. Κατ' ἐπίτασιν δὲ »φέρε δή» — β) »φέρε γάρ τίθεται συνήθως εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως δὲ εἰσαχθέντος τινὸς παραδείγματος ἀνασκευαστικῆς· ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεταγνωστ τὸ φέρε ἁπλῶς, χωρὶς ἐπιτατικοῦ τινος μορίου προσθήκης, μεταχειρίζονται· ὡς Ἀριστ. Ἀχ. 541. ἔτι δὲ καὶ, »οἷον φέρε, καὶ φέρε εἰπεῖν». — γ) φέρε, ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον ἔχον, ἀντὶ τοῦ, θετέον, ὑποθετέον καθὼς τό Λατ. fac, finge pone. — 10) Μτχ. οὐδτ. »τὸ φέρον» ὡς οὐσιστκ. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. οὐδέποτε ἀνάρθρως, Wunderl. obs. cr. σελ. 55. ἀλλὰ »τὸ φερόμενον» κλῆρος, λαχνός, εἱμαρμένη, Reisig enarr Σφκλ. Οἰδ Κ. 1686. 11) ἡ μετχ. τοῦ, φέρω καθ' ὅλα τὰ γένη κεῖται πολλάκις μετ' ἄλλου τινός ῥήματος συνταγμένη, ὥστε ἡ μετοχὴ φαίνεται μὲν περιττή, χρησιμεύει ὅμως εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ κυρίου ῥήματος, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως σημείωτε. α) ὅτι ἡ μετχ. δηλοῖ παρασημειωμένον τι τῆς κυρίας πράξεως, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐκφέρομεν κοινῶς. εἴτε διὰ τοῦ ῥήματος τῆς αὐτῆς μετοχῆς, εἴτε μόνον διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἀφίνοντες τὴν μτχ. πολλάκις παρ' Ὅμ. π. χ. »δῶκε φέρων» ἔφερε καὶ ἔδωκε, »δός τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρων» φέρε καὶ δόσε τοῦτο εἰς τὸν φίλον »ἔγχος ἔστησε φέρων» ἔφερε μαζῆ του τὸ κοντάριον καὶ τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ· »σῖτον παρέθηκα φέρουσα» ἔφερε καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν τὰ φαγητά, κλ. τ. τ. ὅταν δὲ προτασσομένη, ἐκφράζομεν τὴν σημσ. τῆς

μετχ. διὰ τοῦ, ἔχοντες ἢ μαζῆ μὲ ἢ διὰ τῆς μέτοχῆς τοῦ τὸ πρᾶγμα, τὴν πρᾶξιν σημαίνοντος ὀνόματος, »ἦλθον τὰ ὅπλα φέροντες« ἦλθον ἔχοντες, ἢ μαζῆ μὲ τὰ ὅπλα, ἢ ὠπλισμένοι. β) ὅτι ἡ μετχ. σημαίνει, καὶ ἐξαιρ. εἰς τὰ ῥήματα πορεύομαι, βαδίζω, ἔρχομαι καὶ τ. τ. προσκειμένη, τὴν εὐκολίαν, ἐλαφρότητα, ταχύτητα, ἢ σπουδήν, ἁρμὴν τῆς εἰς τὸ κύριον ῥῆμα ἐγκειμένης πράξεως· ὡσαύτως καὶ τὴν δι' αὐτῆς κουφόνοιαν, ἀπερισκεψίαν, τέλος δὲ καὶ τὸ ἑκούσιον ἢ τὸ σκοπούμενον διὰ τῆς πράξεως ἴδε ἐξαιρ. Hemst. Λευκ. νεκρ. διαλγ. 6, 3. Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 431.

Φερωνυμέομαι, Μλ -ήσομαι, παθτ. (φερώνυμος). Φέρω, ἔχω τὸ ὄνομα ἀπό τινος. Εὐστάθ.

Φερωνυμία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχῃ τις τὸ ὄνομά του ἀπό τινος περιστάσεως, συμβεβηκότος ἢ πράξεως. Ὀππιαν. Ἁλ. α', 243. »Ἔργων φερωνυμίαι«.

Φερώνυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -νύμως (φέρω, ὄνομα). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ ὁμὰ του ἀπό τινος αἰτίου, συμβεβηκότος, περιστάσεως, πράξεως ἢ ἰδιότητος προτερήματος προερχόμενον· μετὰ γενκ. ὅθεν, ὅστις ἔχει δικαίως, ἀξίζει τῷ ὅτι νὰ ἔχῃ τὸ τοιοῦτον ὄνομα· ὡς τό, ἐπώνυμος.

*Φετιάλεις, οἱ· καὶ φητιάλες, καὶ φητιάλιος. Τὰ φετιάλια τῶν Ῥωμαίων. Schaef. ἐν Πλτχ. Μρκλ. 5.

Φεῦ, Πόνου, ἀγανακτήσεως, λύπης, ἀναβόησις. Ἀλλοίμονον καθὼς τὸ Λατ. heu, ha, ah, vah, vae· μετὰ γενκ. φεῦ τῆς Ἑλλάδος. — 2) ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ· τὸ κοινότρ. οὔχ, θεός μου· »φεῦ τοῦ ἀνδρός«! οὐχ τί λογῆς ἢ »πόταπος ἄνδρας«! θεός μου τί ἄνδρας. Ξνφ. Κρ. Πδ. 3, 1, 38. Τὸ δὲ, »φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρὸς φθόγγμα τοιοῦδ' ἀνδρός«, κρίμα τοιλάχιστον νὰ ἠξιούνετό τις νὰ γένῃ μέτοχος τῆς ἐντεύξεως τοιούτου ἀνδρός. Σφκλ. Φιλ. 234. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα ἀφ' οὗ φεύζω, παραβλ. φῦ.

*Φευγέμεν, καὶ φευγέμεναι, Ἐπκ. ἀντὶ φεύγειν, ἀπρμφ. ἐνστ. ἐνργτ. τοῦ, φεύγω, Ὅμ.

*Φεύγεσκεν, Ἐπκ. ἀντὶ ἔφευγεν, γ. ἐνκ. πρσπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ φεύγω. Ὅμ.

Φεύγυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) ὡς τὸ ὑδροφόβος. Πολύβ.

Φεύγω, Μ. φεύξομαι. Δρκ. φευξοῦμαι, σλλά καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως. Ἀρστφ. Ἀχ. 203. καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τοὺς πολλὰ μεταγενεστέρους δὲ συγγραφεῖς καὶ μελ. β. φυγῶ. Ἀόρ. ἔφυγον, πρκμ. πέφευγα· παθτ πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. πέφυγμαι. Ἐπθ. ῥημτ. φευκτός, φευκτέος, καὶ εἰς τὴν Ἰλδ. φυκτός. Ὁ Ποιτ. μεταχειρίζεται τὸν ἐνσττ., τὸν παρατ. τὸν μέλλ. φεύξομαι, τὸν ἀορ. τὸν εὐκτ. πρκμ. Ἰλδ. Φ, 609. καὶ τὴν μετχ. Ὀδσ. Α, 12. τοῦ δὲ παθτ. πρκμ. τὸν μντχ. πεφυγμένος μόνον. Πρὸς τούτοις δὲ, Ἰλδ. Φ, 6. 528. 532. Χ, 1. τὴν Ἐπκ. μτχ. πεφυζότες, ὡς παρὰ τὸ, φύζω παρβλ. φύζα — Ἀμετβ. ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, φεύγω· πολλάκις παρ' Ὅμ. εἰς τὸν ὁποῖον κεῖται συνήθως τοῦ, διώκειν, ἀντθτ. Πλεοναστικῶς »ψυχὴ φεύγεινα. Πλάτ. β) πολλάκις ὅμως ἔγκειται εἰς τὸ, φεύγω καὶ ὁ σκοπός, ἢ φροντὶς ἢ ἡ θέλησις τοῦ φυγεῖν. Θέλω, ἐπιμελοῦμαι, ἔχω σκοπὸν νὰ φύγω· τὰ δὲ σύνδτ. »ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, προφεύγω«, προσκείμενα τὴν ἐκτελεσθεῖσαν φυγὴν σημαίνουσι, π. χ. »βέλτερον, ὡς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἀλώῃ« εἶναι καλλίτερον ἂν φροντίζῃ τις νὰ φύγῃ, ἂν φύγῃ τῷ ὄντι, παρὰ τὸ νὰ πιασθῇ, Ἰλδ. Ξ, 81. ὡσαύτως πρόσκειται τὸ, φεύγων καὶ εἰς τὸ ἀποφεύγειν, καὶ ἐκφεύγειν Ἀριστφ. Νφ. 167. Ἀχ. 177. παρβλ. Wesn. Ἡρδτ. 4, 23. 5, 95. Pors. Εὐρπ. Φοιν. 1234. γ) Φεύγω διωκόμενος ἀπό τινα· ὑπό τινος, Ἰλδ. Φ, 23. 554. Ἡρδτ. 4, 125. 5, 30. δ) μετὰ ἀπρμφ. Φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀμφιβάλλω, ἀπέχομαι, Ἡρδτ. 4, 76. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. καὶ ἀπολύτως χωρὶς ἀπρμφ. παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 580. ὄχι σπανίως δὲ ἐπιφέρεται εἰς τὸ μετ' ἀπρμφ. φεύγω καὶ τὸ πλεοναστκ. φαινόμενον καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀρνητικὰ ῥήματα προσκείμενον μή, Schweigh. Ἡρδτ. 4, 76. Σφκλ. Ἀντ. 263. Herm. obs. crit. in Aesch. et Cur. Heind. Πλάτ. Παρμ. σελ 147. Α. Σφστ. σελ. 235. Β. — 2) μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. Ἀποφεύγω τινά, προσέχω νὰ μὴ μὲ ἴδῃ, νὰ μὴν ἐμβῶ εἰς τὰς χεῖράς του, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμτ. »φεύγω τιν π. χ. »θάνατον, ὄλεθρον, πόλεμον, κακὸν« ἀποφεύγω, ἐκκλίνω τὸν θάνατον, γλυτόνω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς κλ. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ μὲ διττὴν αἰτιατ. καὶ τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πράγματος, »ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων«; Ἰλδ. Δ, 350. Ξ, 83. Ὀδσ. Α, 64 καὶ ἀλλαχοῦ. Συνήθ. πλεονστκ. σύνταξις τῆς λέξ. »φεύγειν φυγὴν« ὅθεν καὶ »φεύγω τὴν παρὰ θάλασσαν« ὑπκ. ὁδὸν, ἀντὶ φεύγω διὰ θαλάσσης, Ἡρδτ. 4. 12. β) Τρπκ. ἐπὶ παντοεδήποτε ταχέως κινουμένου πράγματος, π. χ. »νηΐοχον φύγον νηΐαν« ἐξεγλύστρησαν τὰ χαλινάρια ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἁμαξᾶ, Ἰλδ. Ψ, 465. πρβλ. Ὀδσ. Κ, 131. — γ) ἀλλὰ καὶ ὁ μετχκ. παθτ. πρκμ. παρ' Ὅμ. ἔχει προκείμενην τὴν αἰτ. πτῶσιν, πεφυγμένος μοῖραν, ὄλεθρον. Ἰλδ. Ζ, 488. Χ, 219. Ὀδσ. Ι, 455. καὶ μόνον Ὀδσ. Α, 18. μετὰ γενκ. »πεφυγμένος ἀέθλων« ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τοὺς κόπους, ὅπου ἢ γενκ. ἐξηγεῖται ἐκ τῆς μὲ τὸ ῥῆμα συνεχομένης ἐννοίας τῆς ἀπαλλαγῆς, Nitzsch Ὀδσ. Α, 18. Ταύτην τὴν μετχ. συντάσσει ὁ Ποιητ. πάντοτε μετὰ τοῦ, εἶναι ἢ γενέσθαι καὶ οὕτω ἐκφράζει περιφραστικῶς τὸν ἐνργτ. παρκμ. πέφευγα. — δ) παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρέθη ἐνίοτε καὶ, φεύγειν μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς αἰτ. Σφκλ. Φιλ. 1044. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 86. — 3) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγάς, ἐξώριστος, μὲ ἐξορίζουν, ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν πατρίδα· φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ κάνὲν σφάλμα μου, Ἰλδ. Ι, 478. Ὀδσ. Ν, 259. Ο, 276. Ψ, 120. »ὑπό τινος« ἀπό τινα ἢ διὰ συνεργείας τινὸς ἀνθρώπου ἐξορίζομαι, Ἡρδτ. 4, 125. ὅθεν Διώκομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ζῶ εἰς ξένην χώραν ὡς ἐξώριστος. — β) ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. »φεύγω πατρίδα« ἀντὶ τοῦ συνήθ. »ἐκ πατρίδος« Ὀδσ. Ο, 228. Ξνφ. Κύρ π. 3, 1, 24. Valck. Φοιν. 1286. Τὸ δὲ »ἀειφυγίαν φεύγω« φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ βίου, δὲν ἐπιστρέφω ποτὲ πλέον εἰς αὐτήν. Πλάτ. Νμ. 9, σελ. 871. Δ. 877. C. E. 881. B. — 4) εἰς τὸ Ἀττ. δικανικὸν ἰδίωμα. Ἐγκαλοῦμαι, μὲ καταδίδουν εἰς τὸ κριτήριον, ἢ κατατρέχομαι ἀπὸ τὸ κριτήριον· ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος εἶχε τὸ δίκαιον νὰ ἀποφεύγῃ τὴν καταδίκην ἐξοριζόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, φεύγων εἰς ξένον τόπον θεληματικῶς ὡς ἐξώριστος, ἐξαιρ. ὅταν ἡ κρίσις ἦτο διά τι κακούργημα· ὅθεν »ὁ φυγὼν« ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἐγκαλεσμένος, ἀντιθτ. τοῦ, διώκω »ὁ διώκων« ὁ ἐνάγων, ὁ ἐγκαλεστής· μετὰ αἰτ. »φεύγω δίκην προσκαλοῦμαι εἰς τὸ κριτήριον διά τι· ὅτε τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγκαλεῖταί τις, κεῖται κατὰ γενκ. πτῶσιν, π. χ. »φεύγω φόνου« ὑπκ. δίκην, μ' ἐγκάλεσαν ὡς φονέα, διότι ἐφόνευσά τινα· ταὐτοσήμαντον εἶναι καὶ τὸ »φεύγω ἐφ' αἵματι« Valck. Ἱππ. 35. »φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦ« ἐγκαλέσθη ἀπὸ ἐμὲ, ἐγὼ τὸν κατέδωκα εἰς τὸ κριτήριον, Δμοσθ. β) ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω νὰ ἀποφύγω τὴν κρίσιν, δικαιολογοῦμαι, ὡς ἐναγόμενος, εἰς τὸ κριτήριον. Παρ' Ἡρδτ. 7, 214. ὅμως, τό, αἰτίην φεύγειν, φέρει καὶ τὴν κυρίαν σημσ. ἀποφεύγω τὸ ἐγκάλεσμα, φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, διότι μὲ κατέδωκαν εἰς τὸ κριτήριον, ἢ διότι ἔπραξα κάνὲν μεγάλον σφάλμα. (ἀπὸ τοῦ ἀορ. ἔφυγον, φυγεῖν παρήχθη τὸ, φυγή, φύξις· τὸ Λατ. fuga, fugio, συγγν. δέ, μὲ τὸ φεύγω εἶναι τό, φέβομαι, φόβος, φοβέω.)

Φεύζω, Μ. ξω. Φωνάζω, φεῦ διὰ τι! μετὰ αἰτιατ καὶ α) ὀδύρομαι, θρηνῶ. β) φωνάζω μὲ θαυμασμὸν ἰδών, ἀκούσας τι. (παρὰ τὸ, φεῦ, ὡς τὸ, οἰμώζω παρὰ τὸ, οἴμοι, οἴζω, παρὰ τὸ οἴ.)

Φευκταῖος, αία, αῖον (φεύγω), = ἀποτρόπαιος· ἀμφιβάλλεται δὲ παραλόγως.

*Φευτέος, έα, έον. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φεύγω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγῃ τις· ὅθεν »φευκτέον ἐστί μοι« μετὰ αἰτ. Λουκ. ἱστρ. 6.

Φευκτιάω, ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ φύγω. Ἀριστοτέλ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 283.

Φευκτικός, ή, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι δύναται νὰ φύγῃ, φεύγει εὐκολα· ἀμφβ.

*Φευκτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φεύγω. Ὅ,τι ἔφυγεν, ἐπέφυγεν, ἐξέκλινέ τις· πρέπει νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγῃ τις, εἶναι ἄξιον ἀποφυγῆς· παρβλ. τὸ ποιητ. φυκτός.

Φευξείω, Herm. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 627. καὶ

*Φευξιάω. Ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω = φευκτιάω· τό, φευξιάω ὅμως ἀμφβ. Piers. Moer. σλ. 14.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ· = φύξιμος, ἐκ τοῦ

Φεῦξις, εως, ἡ (φεύγω) = φύξις, Σφκλ.

Φέψαλος, ου, ὁ, Ἀρστφ. Ἰων. φέψελος, ποιτ. δὲ καὶ φεψάλυξ, υγος, ὁ, Λυκ. Ἀτμός, αὐχμός, καπνός, σπινθηροβολισμός, τὸ νὰ πετῶσι σπινθῶρες ἐκ τοῦ πυρός, ἢ νὰ ἀνέρχεται καπνὸς μὲ σπινθῆρας εἰς τὸν ἀέρα. »Φέψαλοι, οἱ ἀναφερόμενοι σπινθῆρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων«. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. »Ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ φέψαλος καὶ τέφρα ἀνήνεγκε«· Πολύβ. 1, 48. »Ἀποσκοτουμένους ὑπὸ τῆς λιγνύος καὶ τῶν φεψαλύγων ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας« ὅθεν παροιμ. »Οὐδὲ μοιχοῦ φεψάλυξ καταλέλειπται«· Ἀριστοφάν. Λυσ. 107. δὲν ἀπέμεινεν οὔτε σπινθήρ.

Φεψαλόω. Καίω, καταχαίω τι, τὸ κάμνω στάκτην. Αἰσχύλ. Προμ. 362.

*Φεψάλυξ, υγος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ φέψαλος· ὅπερ ἴδε Ἀρχλ. λψν. 61.

*Φέψελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φέψαλος.

Φέως, ω, ὁ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ς', 1, καὶ, 5. Ἀκανθώδές τι φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ »Στοίβη« λέγεται· οἷς πρωτότ. αὐτοῦ θέλει ὁ Schneider τό, φαός, ὅθεν φεώς, Ἀττ. ὡς τό, λεώς παρὰ τό, λαός, νεώς παρὰ τὸ ναῦς. Λατ. pheos, poterium spinosum, Λιν.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Η.

Φῆ, Ἰων. ἀντὶ ἔφη, γ'. πρσπ. τοῦ, φημί, Ὅμ.

*Φή, ἀντὶ φησί, ἐγκλτκ. Ἀνκρ. παρ' Ἀπολ. Δυσκλ. συντ. σελ. 238.

*Φή, ἡ φῆ, = ὡς. Καθὼς· ἔγρεψεν ὁ Ζηνόδ. εἰς Ἰλδ. Β, 144. Ξ, 499. καὶ Ἄλξ. νομίζεται δὲ ὅτι ἐμεταχειρίζοντο αὐτὸ οἱ ποιητ. οἷον ὁ Ἀντιμ. καὶ Καλλιμ. εἰς αὐτοὺς ἀφορῶν κατάστησεν αὐτὸ ὁ Ἑρμάννος μετὰ μεγάλης πιθανότητος εἰς Τιμ. Ἐρ. 241. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. τοῦ μορίου αὐτοῦ καὶ τῶν μὲ αὐτὸ συνεχομένων ἤ, πῆ, τῇ, ἴδε Βτμ Δξ. 1. σελ. 240. ὅστις προκρίνει τὴν τόνωσιν, φή.

*Φηγεύς, έως, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Φηγινέος, έα, έον· καὶ συναιρ. Φηγινοῦς, ῆ, οῦν (φηγός), = φήγινος· ὅθεν τὸ Λατ. fagineus.

*Φήγινος, ίνη, ινον (φηγός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγοῦ, Ἰλδ. Ε, 838.

*Φηγινοῦς, ῆ, οῦν, συναιρ. ἀντὶ φηγινέος.

Φηγός, οῦ, ἡ. Εἶδος, δένδρου στρογγύλους ἐδωδίμους βαλάνους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῆς δρυός

φέροντος, ἴσ. τὸ Λατ quercus esculus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λῳν. 18. 39, 7. 2) ὁ ἐδώδιμος καρπὸς αὐτοῦ. (ἴσως παρὰ τὸ, φαγεῖν;)

Φηγότευκτος, η, ον (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγοῦ.

Φηγών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἔνθα φύονται φηγοί· ὡς τὸ, Δρυμὼν Γλωσσ. Στεφ.

Φήη, Ἐπκ. ἀντὶ φῇ· γ'. ἐνκ. προσ. ἐνργτ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ, φημί. Ὀδσ.

Φηλέω, = φηλόω. ἀμφ.

*Φηληκίζω = φηλόω.

Φήληξ, ηκος, ὁ. Ἀγριόσυκον, τὸ ὁποῖον φυσκόνει μὲν καὶ σκάζει, ὅθεν φαίνεται ὡς ὥριμον, δὲ εἶναι ὅμως τῷ ὄντι ὥριμον. Ἀριστοφ Ἐίρ. 1165. »Τόν τε φήληκ' ὁρῶν οἰδαίνοντ' · εἶθ' ὁπόταν ἤ πέπων ἐσθίωσι· ἔνθα ὁ Σχολ. »Φήληκα, τὸν ὄλυνθον· κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρός καὶ πάρωρος, ὁ ὄψιν μὲν πεπάσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. (φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τὴν ἀπατηλὴν θεωρίαν του, νὰ ἦναι ὥριμον, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ, φηλός.)

*Φηληταύω, Ἀπατῶ, κλέπτω, αρπάζω. Ἔτμ. Ἐφ. 159. παρὰ τὸ

Φηλητής, οῦ, ὁ (φηλός). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης, λῃστής »ψῶτες φηληταίοι, Ἔτμ Ἐρ. 67. 448. »Ἑρμῆς φηλητῶν ἄναξ», ῥήτ. 217. Παρ Ἡσ. Ἔρ. 377. εὑρέθη ἡ λέξ. παροξυν. φηλήτης, ὅπου ὅμως ὁ Spohn προκρίνει τὸ, φιλήτης· παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 122.

Φηλός, ή, όν, ὴ, φῆλος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι, δόλιος, ἀπαταιών, ψεύστης, ἀπατηλός, κακοῦργος· Μενδ. (πιθαν. μὲ τὸ, σφάλλω, σφῆλαι συγγν.) ὅθεν

Φηλόω, Ἀπατῶ τινα, Αἰσχύλ. Ἀγμ. 503. Meinecke Μενδ. σλ. 15. ὅθεν

Φήλωμα, τὸ. Ἀπάτη, ψευτιά καὶ

Φήλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀπατᾷ τί τινα.

Φῆμα, τὸ (φημί). Ὅ,τι ἐρέθη, ἐλέχθη· λέξις, λόγος· Ἡτχ.

Φήμη, ἡ. Δωρκ. φάμα ὅθεν τὸ λατ. fama, (φημί) Θεία φωνή, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται δηλουμένη, ὄχι ἀπὸ γνώμην ἢ προαιρέσεως τοῦ αὐτὴν διαδίδοντος, ἢ αἰνιττομένου, ἀλλὰ κατὰ θείαν ἁπλῶς ἐμπνευσιν ἢ οἴκοθεν ὁρμὴν, ἢ βούλησις τῶν θεῶν ἢ μελλόντων πραγμάτων· ἢ προσηματία· προγνωστική, προφητική φωνή, Ὀδσ. Β, 35. Τ, 100. 105, ὅθεν ἐν γένει, θεοπρόπιον, χρησμός, οἰωνισμός· προγνωστικὸν σημεῖόντι διὰ τῆς πτήσεως ἢ διὰ τῆς φωνῆς πτηνοῦ, διὰ τῶν σπλάγχων τοῦ ζύματος, δι' ὀνείρων, διὰ τεράτων ἤτοι φυσικῶν παραδόξων φαινομένων, διὰ κατὰ τύχην συμβεβηκότων ἢ περιστάσεων, καὶ διὰ προαιτήσεως· ὡς τὸ, κλῃδὼν καὶ ὀμφή, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ἴδε Wess· Ἡρδτ. 1, 43. 3, 153. — 2) συνήθως δὲ, Λόγος περιφερόμενος, ἀγγελία, εἴδησις· κοινὴ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ἡσδ. Ἔρ. 765. »λόγων φάμαι Σφκλ. παρβλ. Wytr. op. cr. σελ. 150. καὶ ἑφ.

Φημί, φῆς, (οὐχὶ φῆς ἢ φῇς) φησί, κτλ. ἀπαρμφ. φάναι· Μτχ. φάς, φάσα, φάν. Πρτκτ. φάθι, ἢ φαθί· μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ Lobeck, Φρύν. σελ. 60, 170. ἀποδοκιμίζει ὅλως τὸ, φάθι· ὁ Βττμν. Γρμτ. Ἑλλ. 1. σελ. 563. προκρίνει αὐτὸ ἐξ ἐναντίας· Παρατ. ἔφην, Μλ. φήσω· ἀόρ. ἔφησα· ἀπὸ τῆς μέσ. διάθσ. εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ ἀπαρμφ. φάσθαι, ἢ μετχ. φάμενος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἄττ., καὶ ὁ παρτ. ἐφάμην, ἀπὸ τῆς παθτ. δὲ τοῦ παρακειμένου τινὲς τύποι μόνον εἶναι εὔχρηστοι, οἷον ὁ μετχκ., πεφασμένος, Ἰλδ. Ξ, 127. καὶ προστακτ. πεφάσθω· ἐπίθ. ῥηματκ. φατός, φατέος, φατεός· ὁ δὲ παρτ. ἔφην εἶναι ὅλως μὲ τὸν ἀόριστον συνήθως ἰσοδύναμος καὶ μὲ τό, εἶπον ταὐτοτήμαντος· εἰς τὸ, ἔφην, αὐτὸ συνέπεται πάλιν ὁ ἀπαρμφ. φάναι, ὅστις τοιουτοτρόπως ἔγινε καθόλου ἀόριστος, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρησιμεύει τὸ, λέγειν ἢ φάσιειν· Τὰ αὐτὰ ὁμολογοῦνται καὶ περὶ τοῦ μέσ. παρατατ., εἰς τὸ ὁποῖον συέπεται ὡσαύτως ὁ ἀπαρμφ. καὶ ὁ μετχ. ἐνεστώς· τὸ φημὶ λαμβάνει ἀπὸ μὲν τοῦ ΕΠΩ πρωτοτ. τὸν πολλὰ εὔχρηστον ἀόρ. εἶπον καὶ τὸν Ἰων. μᾶλλον εἶπα· ἴδε εἶπον· ἀπὸ δὲ τοῦ ΡΕΩ, τὸν παρκμ. εἴρηκα ἐνεργητ. καὶ εἴρημαι παθτ., τὸν παθτ. ἀόρ. ἐρρήθην καὶ ἐρρέθην (ὄχι Ἄττ. δὲ εἰρήθην καὶ εἰρώθην) καὶ τὸν παθτ. μέλλτ. εἰρήσομαι· διότι τὸ ἐρῶ, Ἰων. ἐρέω, ἀπὸ τοῦ ποιητ. ἐνστ. εἴρω, εἶναι ὁ συνήθ. ἐνεργητ. μέλλων· ὁ δὲ ποιητ. μεταχειρίζεται ἐξαιρτ. τὸ, ἁ. πλθ. προσπ τοῦ εὐκτ. ἐνστ. φαῖμεν ἀντὶ φαίημεν, Ἰλ. Β, 81. Ω, 222. τὸ γ' πρσπ. ὑπτκ. φῇ ἀντὶ φῇ, Ὀδσ. Λ, 128, Ψ. 275. τὸ πρσπ. τοῦ παρτ. φῆν ἀντὶ ἔφην, τὸ β. φῆς ἀντὶ ἔφης, τὸ γ. φῇ ἀντὶ ἔφη, τὸ γ'. πληθ. ἔφαν, φάν ἀντὶ τοῦ ὡσαύτως. συνήθους ἔφασαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καὶ τὸ μέσ. πρστκτ. φάο ἀντὶ φάσο, Ὀδσ. Π, 168. Σ, 171. — Τὰ δ' ἄλλα πρωτήτ. τοῦ, φημί, εἶναι τὸ, ΦΑΩ, ἐξ οὗ προκύπτει καὶ τὸ κυρίως ἰσοδύναμον φαίνω, φάος κ. τ. λ., διότι ἡ κοινὴ αὐτῶν σημασία εἶναι ἡ δηλοποίησις, κοινοποίησις, φανέρωσις, εἴτε διὰ λέξεων, διὰ λόγου, εἴτε ὁποιοδήποτ' ἄλλως γινομένη, ὅθεν πολλάκις τοῦ παθτ. παρκμ. τοῦ, φημί οἱ τύποι δὲν διακρίνονται τῶν τοῦ ταὐτοσημάντου φαίνω. Τοῦ, φημί, κατὰ συγκοπὴν τῆς ἀρνιτικῆς συλλαβῆς αὐτοῦ, τύποι εἶναι τὸ, ἡμί ταὐτοσήμαντον μὲ τὸ, παρασχηματισμένον φάτκω. — Ὁ ἐνστ. φημὶ ἐγκλίνεται μὲν ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν Ὀρστ. ἐγκλ., κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ β'. πρσπ. φῆς. — Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξ. εἶναι τὸ διὰ λέξεων, διὰ λόγου δῆλον ἢ γνωστὸν ποιεῖν τι ὅθεν Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἰτι., παρ' Ὅμ. ἠδὴ πολλὰ εὔχρηστον· »φάτο μῦθον· φάτο ἀγγελίην» πολλάκις δὲ καὶ »ἔπος φάσθαι», Ἰλδ. Ι, 100. Η, 288. ἐν γένει, Λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην ἢ τοὺς στοχασμούς μου· ὅθεν ὄχι σπανίως παρὰ τῷ Ποιτ. καὶ, νομίζω, πιστεύω, στοχάζομαι· διότι διὰ δεινὴν καὶ ἀκμαίαν ὀξύνοιαν καὶ γοργότητα τῶν Ἑλλήνων τὸ, οἴεσθαι, νομίζειν κ. τ. τ. δὲν εἶναι σχεδὸν τοῦ ἐκφέρειν ἢ ἐκφωνεῖν διάφορα. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. δὲν ἦτο ξένη ἡ χρῆσις αὕτη τῆς λέξεως, Schaef. mel. σελ. 136. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ παρ' Ὅμ. »τί φῄς; ἢ πῶς φῄς;» Τί, πῶς σοὶ φαίνεται; ὡς θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως φράσις, Valck. Φοιν. 925. »ἴσον ἐμοὶ φάσθαι» Τὸ νὰ φαντάζηται, νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτόν του ἴσον, ὅμοιον μὲ ἐμέ, Ἰλδ. Α, 187. Ο, 167. Εἰς πλεῖστα χωρία ὅμως εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἡ διάκρισις τοῦ προφορικοῦ ἀπὸ τοῦ κατὰ νοῦν λόγου, καὶ ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς αὐτοῦ· τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον· καθότι διὰ τῶν τοιούτων χωρίων ἀποδεικνύεται πολὺ μᾶλλον ἡ ταὐτότης κυρίως καὶ τῶν δύο σημασιῶν αὐτῶν. Ὅλαι δὲ αἱ σημασίαι αὗται εἶναι κοιναὶ μὲ τὸ, φημὶ καὶ κατὰ τὴν μέσην διάθεσιν αὐτοῦ. Ἰδιαίτερα, φράσεις. α) »ψησί, καὶ φασίν παρὰ τοῖς Λογογρ. ἐν παρεγθέσει ἐκφερόμενα, Λέγουν, τρέχει, ἀκούεται λόγος, ἢ παροιμία λέγει, Wolf Δμσθ. Απτ. σελ. 288. Schaef. εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν τίθεται καὶ τὸ Λατ. inquit, ait. L. Bos. ell. σελ. 92. καὶ Διονσ. συνθσ. σελ. 29. β) ὡσαύτως τὸ φησί ἢ ἔφη ἐπιφέρεται πολλάκις εἰς τὸ, λέγει ἢ εἶπεν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν ὅλως πλεοναστικῶς, εἰς ἀνάμνησιν μόνον, ὅτι εἰσάγονται εἰς τὸν προκείμενον λόγον τὰ ὑφ' ἄλλου τινὸς ῥηθέντα, Heind. Πλατ. Χρμ. σελ. 164. Ε Κρτλ. σελ. 404. Α. Hindenb. Ξενοφ. Ἀπμ. 1, 6, 4. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 779. γ) ἐνίοτε δὲ συντάσσεται ἀμέσως τὸ, φημὶ καὶ μὲ ἄλλο τι ταὐτόσημον ῥῆμα, π. χ. »ἔφη λέγων», ἔλεγε φάσκων κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ὄχ. σπανίως. Τὸ, φημὶ προτάσσεται τοῦ ἰδίου ὑποκειμένου συνήθως, »ἔφην ἐγώ, ἔφη ὁ Σωκράτης» κ. τ. τ. ὥστε ὁ Heind. Κικ. Θεῶν φυσ. 1, 7, 16. ὡς μὴ Ἑλληνικὴς ἀποφαίνεται τὰς φράσεις »ἐγὼ ἔφην, ὁ Σωκράτης ἔφη», ὅτι ὅμως δὲν εἶναι ἄχρηστοι καὶ αὗται, ἀποδεικνύει ὁ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 7. καὶ ὁ Frotscher, Ξενοφ. Ἱερ. 1, 1. Τὸ αὐτὸ ὁμολογεῖται καὶ περὶ τοῦ, εἶπεν· Bornem. Ξενοφ. Συμ. 3, 8. δ) τὸ, ἔφη, τίθεται καὶ ἀπροτόπως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. »ἔφη δὲ, Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὧδε». Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 5. καθὼς τὸ Λατ. ait, inquit. 2) καθ' ὡρισμένην σημσ. Λέγω τὸ ναί, καταφάσκω, βεβαιόνω, προφασίζομαι, συμφάτκω, συνομολογῶ, ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, ἀπολύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ὡσαύτως, Seidl. Εὐρπ. Ἡλ. 33. Τοὐναντίον δὲ οὔ φημι, ἢ φημὶ οὐχί λέγω τό, ὄχι, ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω, παραιτοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαί τι, καὶ κατ' ἀπόλυτον σημσ., καὶ μετὰ αἰτι, καὶ μετὰ ἀπρμφ., Ἡρδτ. 6. 86. Κατὰ ταύτην τὴν ὡρισμένην σημτ. μεταχειρίζονται οἱ Ἄττ., πλὴν τοῦ ἐνστ., καὶ τὸν μέλ. φήσω, ἐξαιρ. καὶ τὸν ἀόρ. ἔφησα, κατὰ παρατατ. ὅμως τίθεται συνήθ., εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἀμφιβόλου, τὸ εἰς Λογογρ. ἄλλως ξένον, φάσκειν, καὶ τὸ μέσ. φάσθαι, φάμενος· τοῦτο δὲ (φάμενος) μετὰ τοῦ, οὐ ἐξαιρ, π. χ. »ἔφη σπονδάζειν» ἔλεγεν, ὅτι ἔχει βίαν· ὅθεν »φάσκειν», βεβαιῶν, προφασιζόμενος· »οὐ φάμενος» Ἀρνούμενος, ἀποφάσκων. Εὑρέθη ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημτ. καὶ τὸ, ἔφη. Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 7. (τὸ α, βρχ. συνήθ, πλὴν εἰς τὸ, φασὶ καὶ εἰς τὰς μετχ. φάς, φᾶσα· εἰς τὸ ἀπρμφ. δὲ, πάντοτε βρχ. ὅθεν ἡ τόνωσις φᾶναι, εἶναι ψευδής· μόνον παρ' Εὐρ. Ἀθην. σελ. 8. C. κεῖται τό, φᾶναι ὀρθῶς, κατὰ ποιητ. ἄδειαν ὅμως ὡς καὶ τό, τεθνάναι ἀντὶ τεθνάναι· ἡ δὲ ἀποδοχὴ τοῦ ἀπρμφ. ἀόρ. φῆναι, ἢ φᾶναι, εἶναι ὅλως παράλογος.)

Φημίζω, Μ. Ἰαω. Ἀττ. ιω. Δρκ. ίζω (φήμη). Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω λόγον τινὰ »φήμη οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίζωσιν», Ἡσδ. Ἔρ. 4 6. 2) ὀνομάζω, δίδω εἴς τι ὄνομα λέγω, ἐπιφράζω τὸ ὄνομά τινος, ἢ ὄνομά τι. Δμσθ. »ὄνομα φημίζειν». 3) μετ. ἐκφέρω, ἐκφράζω τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, »συντόμως ἐφημίσω. σύντομα, μὲ ὀλίγα λόγια τό εἶπες, Αἰσχλ. Ἀγμ. 626.

*Φήμιος, ὁ (φήμη). Phemios, Κύρ. ὄνμ. Ψάλτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδσ.

Φῆμις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φήμη. Λόγος, ὁμιλία, συνδιάλεξις, συνομιλία, Ἰλ. Η, 207. ἐξαιρ. Κενολογία, δόξα, δοξασία, ἀγγελία, εἴδησις, κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ὀδσ. 6, 273. Ω, 201. »θήμιος φῆμις». Ἡ γνώμη, ἡ κρίσις τοῦ λαοῦ, Ὀδσ. Π, 75. Τ, 527. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Ο, 468. »ἐς θῶκον πρόμολον δημοιό τε φῆμινα, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους διαλέξεων τοῦ λαοῦ εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἢ ἀγορὰς, ἢ ἐπὶ τοῖς ψηφοφορίαις αὐτοῦ, μ' ὅλον ὅτι συνήθως αἰνίττονται τινες τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, ἢ Ὀδσ.

Β, 150. »ἀγορὴ πολύφημος« ὀνομάζεται. Περὶ Ἡρδτ. δὲ διφορεῖται ἡ ἀνάγνω. μεταξὺ τοῦ, φήμη καὶ φῆμις.

Φημισμός, ὁ (φημίζω) = φήμη. Σουΐδ.

*Φῆν, Ἰων. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφην, Ὅμ.

*Φῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω, Ὀδτ.

*Φήνειε, γ'. ἐνκ. πρτπ. Εὐκτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω, Ὀδτ.

Φήνη, ἡ. Εἶδος ἀετοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου, Ὀδτ. Γ, 372. Π, 217. παρὰ Πλιν. ossifraga. Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. ἡ, 3. καὶ θ', 4.

Φήρ, ηρός, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Θήρ. ὅθεν τὸ Λατ. fera· ἐξαιρ. ἐκαλοῦντο Φῆρες οἱ Κένταυροι ὡς ἀνθρώπου καὶ θηρίου μορφὴν ἅμα ἔχοντες, Ἰλδ. Α, 268. Β, 747. εἰς ἐνκ. ἀρθμ. παρὰ Πυθ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ἐκαλοῦντο ὡσαύτως καὶ οἱ Σάτυροι

*Φηρά, ᾶς, ἡ, Ἐπκ. καὶ Ἰων. Φηρή· ἔτι δὲ καὶ Φηραί, αἱ, Πόλις τῆς Μεσσήνης. Ὅμ.

Φήρεα, τά (φήρ). Μακρουλὸν πρίξιμον τῶν ἀδένων τῶν ὠτίων, μὲ τὰ κέρατα τῶ Σατύρων ὅμοιον φαινόμενον, φῆρες, Ἵππκ.

*Φηρητιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ὅμ.

Φηρομανής, ὁ, ἡ (φήρ, μαίνομαι). Μαινόμενος περὶ τῶν θηρίων, μὲ ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ θηρία. Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἀνάλεκτ. β' σλ. 517.

*Φῆς, β'. ἐνικ. πρόσπ. τῆ φημί, Ὅμ. φῆς, δὲ παρατατ. Ἰων. ἀντὶ, ἔφης. Ὅμ.

Φῆσθα, Ἐπκ. β'. ἐνκ. πρτπ. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφησθα, ἔφης, Ὅμ.

*Φητιάλες, οἱ, = φετιάλεις.

Φήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φάτρα, ἴδε φράτρα.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Θ.

Φθαίρω, Δωρικ. ἀντὶ, φθείρω. Valck. Ἡρδτ. 5, 51.

Φθάν, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, φθάνω, ἀντὶ, ἔφθασαν.

Φθάνω, (Ἐπκ. – –, Ἰλδ. Ι, 506. Φ, 262. Ἀττ. υ –, παρὰ ταῖς μετέπειτα δὲ, κατὰ τὴν ἑκάστοτε χρείαν τοῦ μέτρου, Jac. Ἀνθ. Πλτ. σελ. 884.) Μλ. φθήσομαι, Ἰλδ. Ψ, 444. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ φθάτω (υ –) ἀόρ. ἔφθην, πολλκ. παρὰ τῷ Ποιτ. Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. φθὰν ἀντὶ ἔφθασαν, Ἰλδ. Λ, 51. (α) Ἀπρμφ. φθῆναι. Μτχ. φθάς· ὑπτκτ. φθῶ, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. φθῇ, καὶ φῇτιν, Ἰλδ. Π, 861. Ψ, 805. Ἐπκ. ἀ. πλθ. πρτπ. φθέωμεν. γ'., φθέωσιν, Ὀδτ. Π, 383. Ω, 437. Εὐκτ. Ἰλδ., σπανιτρ. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. παρεφθείητι, Ἰλδ. Η, 346., Μεθομρκ. ἀόρ. ἀ. ἔφθασα. Ἐπκ. μετχ. μέσ ἀόρ. φθάμενος (α) Ὅμ., Πρκμ. ἔφθακα. Δρκ. Μλ. φθάξω, ἀόρ. ἔφθαξα. — Φθάνω, προφθάνω, ἔρχομαι, πηγαίνω πρὸν προτήτερα ἀπὸ ἄλλον τινά, ἢ προτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρόν, Ἰλδ. Ι, 506. »φθάνειν εἰς πόλιν«, Ξενοφ. ὅθεν, εἶμαι ταχύτερος, κάμνω τι ὀγλιγωρότερα παρὰ ἄλλον, προφθάνω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον καὶ εἰς ὅ,τι δήποτε ἄλλο· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. τὸ ὁποῖον προφθάνει τις, ἢ κάμνει τι προτήτερα, ὀγλιγωρότερα ἀπὸ αὐτό, Ἰλδ. Λ, 451. Φ, 262. Ἡσδ. Ἔρ. 556. 572. Ἡρδτ. 7, 161. Valck. Φοιν. 982. ἔτι δὲ καὶ »ἔφθησαν τὸν χειμῶνα«, ἐπρόφθασαν, ἐπρόλαβαν καὶ ἐσφάλισαν τὰ πλοῖα πρὶν ἐκραγῇ ἡ ἀνεμοζάλη, Ἡρδτ. 7, 188. ἡ δὲ πρᾶξις, κατὰ τὴν ὁποίαν προφθάνει, προλαμβάνει εἴς τις ἄλλον τινά, ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, τῆς ὁποίας τὸ γένος διορίζεται ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, π. χ. »ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βαλών«, ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος τὸ ἐπρόλαβε μὲ τὸ ρίψιμον τοῦ κονταρίου, Ὀδτ. Χ, 91. παρβλ. Ἰλδ. Η, 368. Λ, 51. Π, 314. Ψ, 805. Ὀδτ. Π, 383. Ω, 437. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττ. πολλάκις. Μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου, πρίν, Ἰλδ. Π, 322. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ, ὡσαύτως, Ἰλδ. Ψ, 444. Ὀδτ. Λ, 59. Θερτ. 2, 114. ἢ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ πρίν, ἢ ἀλλὰ ἐπιφερμ. Σπανιτρ. μετὰ πλθτ. μετχ. »ἢ κε πολὺ φθαίη πόλις ἀλοῦσακ ἢ πόλις ἤθελε κυριευθῆ προτήτερα«, Ἰλδ. Ν, 815. ὡσαύτως καὶ »εἰ κε φθαίη τυπείς« ἤθελε πληγωθῆ προτήτερα, Ἰλδ. Π, 861. παρβλ. Ἡρδτ. 6, 108. Ἐνίοτε ὅμως κεῖται καὶ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. »φθαίης ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν εἰθεῖα«, Ἀρστφ. Ἱππ. 942. ἡ μετοχ. ἀναλύεται ἐν γένει εἰς τὸ κοινῆρ. εἰς ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ τῶν ἐπῤῥμ. προτήτερα, ὀγλιγωρότερα κ. τ. τ. π. χ. »ἔφθη βαλών« ἔρριψε προτήτερα ἢ ὀγλιγωρότερα, »ἔφθην ἀφικόμενος« ἐπρόφθασα, ἦλθα προτήτερα, ταχύτερα, »φθάνω εὐεργετῶν« ἐγὼ εὐεργετῶ προτήτερα κ. τ. τ. Ὁ δὲ Ποιητ. θέτει τὸν μετχ. μέσ. ἀόρ. μετὰ κυρίου τινὸς ῥήματος, »ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος« ἀντὶ, ὅς μ' ἔφθη βαλών, Ἰλδ. Ε, 119. Ν, 387. πρβλ. Φ, 576. Ψ, 779. Ὀδσ. Ι, 449. Οἱ δὲ Ἀττ. μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἐνργ. μετχ. »φθάνοντες δηοῦμεν« ἡμεῖς προλαμβάνομεν καὶ ἐρημόνομεν, ἢ, ἡμεῖς προτήτερα ἐρημόνομεν τοὺς τόπους· »φθάσας ἀσθενώσω«. Ἐγὼ θέλω ἀδυνατήσει προτήτερα· »οὐκ ἄλλος φθάς ἐμοῦ κατήγορος ἔσται· δεῖν θέλει προφθάσει, κἀνεὶς ἄλλος νὰ ἐγκαλέσῃ προτήτερα ἀπὸ ἐμέ«, Ἡρδτ. 3, 71. Οἱ μετέπειτα μεταχειρίζονται καὶ τὴν παθτ. διαθτ. Προφθάνομαι, προκαταλαμβάνομαι· ὑπό τινος. Βιάνρ. 5, 6. — β) Τό, φθάνειν μετὰ τοῦ, οὐ καὶ μετχ. τὸ, καὶ, ἢ τό, καὶ εὐθὺς καθὼς τὸ Λατ. simul ac ἐπιφερόμενον ἔχον, τὴν ταχεῖαν ἀλληλουχίαν, ἢ τὸ ἀμέτως σύγχρονον δύω τινῶν πράξεων, σημαίνει, π. χ. »οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες καὶ νότοις ἐλήφθημεν«. Μόλις ἠλθαμεν, καὶ εὐθὺς ἀρρωστήσαμεν· »οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶτα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπαχείρησαν διαφορᾶται τἀνδοθεν«· ἅμα, ἢ, ἐν ταύτῳ καθὼς μ' ἦλθεν ἡ δυστυχία, εὐθὺς ἀρχισαν νὰ — Δμοθ. »οὐκ ἔφθη λέγων καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν πάντες«· μόλις ἢ εὐθὺς ὡς ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι, κ. τ. τ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα κεῖται ἐνίοτε, τὸ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. »κακκὰν ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἄνω«, Ἀρστφ. Νφ. 1387. — γ) Εἰς τὸν πευστικὸν λόγον τό, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ, σημαίνει τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ, περὶ οὗ ἡ πεῦστις, καὶ ὅθεν τίθεται συνήθως εἰς προστακτικὴν σημτ. ἀντὶ τῆς ἐμφατικωτάτης προτροπῆς, παρακινήσεως, παρακλήσεως, ἢ τῆς τὸ δυνατὸν ταχίστης ἐκπληρώσεως τῆς προσταγῆς· »οὐκ ἂν φθάνοις λέγων«; δὲν θέλεις τὸ εἰπεῖ εὐθύς; τοῦ τ' ἔστιν, εἰπέ το εὐθύς! »οὐκ ἂν φθάνοιτ' ἀκολουθοῦντες«; δὲν θέλετε ἀκολουθήσει εὐθύς; ὅ ἐστιν· ἀκολουθήσατε εὐθύς! ἔτι δὲ καὶ μετὰ παθτκ. πρκμ. »οὐκ ἂν φθάνοις κατακοπτόμενος«; δὲν θέλουν τὸν κατακόψει, κατακομματιάσει εὐθύς; καθὼς τὸ Λατ. quin statim, ἐπὶ ἐρωτήσεων. Δμοθ. ὡσαύτως τίθεται καὶ ὁ Προμ. φθάσας μετὰ πρτκτ., ὡς τό, ἀνύσας. »λέγε φθάσαι« λέγε, ὁμίλει ὀγλίγωρα! »τρέχε φθάσας« κ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ τό, φθάσας συντάσσεται καὶ μὲ ἄλλην τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένην μετχ. »φθάσας αὐτὸς τὴν Πέρκλον ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα«, Ἡρδτ. 6, 65, — β) εἰς τὸν ἀποκριτικὸν λόγον τίθεται τό, φθάνω μετὰ τοῦ, οὗ καὶ ἐπιφερομένου ἄν, κατ' Εὐκτ. ἔγκλ. συνήθως· »Οὐκ ἂν φθάνοιμι«. Θέλω ἀρχίσει εὐθύς, Πλάτ. Συμπ. σελ. 214. Ε. (εἶναι δὲ ἡ λέξ. πιθν. συγγν. μὲ τό, ΠΤΑΩ, πτάσθαι, πέταμαι, πέτομαι.)

Φθάρμα, τό (φθείρω). Ὅ,τι ἐφθάρη, εἶναι ἀποβολῆς ἄξιον· ἔκτρωμα· ἀπόῤῥιγμα· Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. ε, ἱ. 5. »Πόθα τοῦ ἔθνους φθάρματα«.

Φθαρτικός, ή, όν (φθείρω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φθορὰν, ὄλεθρον, βλάβην· Ἀριστοτέλ.

Φθαρτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φθείρω. Ὅ,τι ἐφθάρη, ἐβλάβη, ἐχαλάσθη· ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς φθορὰν· ὅθεν καὶ θνητόν, πρόσκαιρον.

Φθατάω, = φθάνω. Ἡσύχ.

*ΦΘΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

Φθέγγομαι, Μλ. γεμαι· ἀόρ. ἐφθεγξάμην· μέσ. ἀποθ. Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἐκπέμπω φωνὴν, ἦχον, τόνον· ὑψόνω τὴν φωνὴν, ἐξαιρ. ἐκφέρω τρανὴν, δυνατὴν φωνὴν, φωνάζω δυνατὰ, ὁμιλῶ μὲ τρανὴν φωνὴν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις πάντοτε ἐπ' ἀνθρώπων μεταχειρίζεται τὴν λέξιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λεπτῆς, ἀδυνάτου φωνῆς· »ὀλίγῃ ὀπὶ φθεγξάμενος« Ὀδσ. Ξ, 492. »τυτθὸν φθεγξαμένη« Ἰλδ. Ω, 170. Παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐπὶ πολέμου κραυγῆς τῶν στρατιωτῶν ὅταν ἄρχεται ἢ μάχει ἐξαιρ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, π. χ. ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζει· Ἡρόδτ. 3, 84, 85. ἐπὶ ἀετῶν, Ξενοφ. Ἀνβ. 6, 1, 23. καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων ἤχου, π. χ. ἐπὶ τῆς σάλπιγγος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρανοβροντῆς, Ξενοφ. Κύρουπ. 7, 1, 3. »φθέγγομαι παλάμαις«, ἀντὶ τοῦ, χειροκροτῶ, Jac. Ἀνθ. Πλατ. σελ. 530. — β) = ὀνομάζω, Heind. Πλάτ. Θεατ. σελ. 154. Β. — γ) »τὸ φθεγγόμενον« = φθόγγος, Ἡρδτ. 8, 65. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, βγάζῃ φωνὴν, ὁμιλῶ, λέγω τι, Πίνδ. »ἔπος φθέγγομαι«, Ἡρδτ. 7, 103 — 3) μετὰ αἰτ. τοῦ προπ. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως, ἢ ὑμνῶ, Πυθ. τύπος ἐνργτκ. φθέγγω, δὲν εὑρέθη, οὐδαμοῦ, ἀναμφβ. ἢ ὀρθῆ ἐτυμλγ. αὐτοῦ εἶναι παρὰ τό, φέγγος, εἰς τὸ πρωτότ. ΦΑΩ ὑπογόμενον· ὡσαύτως καὶ μὲ τό, φάος συνέχεται τὸ φημὶ κατὰ συγγένειαν)

Φθεγκτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ, φθέγγομαι. Ὅ,τι ἔχει, ἐκπέμπει φθόγγον, φωνὴν, ἦχον, τόνον· vocalis.

Φθέγμα, ατος, τό (φθέγγομαι). Φθόγγος, φωνὴ, λόγος, λαλιὰ, ὁμιλία, ἐν γένει, τόνος ἦχος κλαγγή. Πινδρ. ὅθεν

*Φθεγματικός, ή, όν. Ὅ,τι ἔχει.

Φθείομεν, Ἐπκ. ἀντὶ φθείωμεν, φθῶμεν, ἀ. πλθ. προπ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. ἐνεργητ. τοῦ, φθάνω.

Φθείρ, ός, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν τὸ ὁποῖον συνήθως κολλᾷ εἰς τὰς τρίχας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ῥυπαρῶν ἀνθρώπων; ἐν τῇ συνηθ. ἡ ψεῖρα· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 4, 168. πολλκ. παρ' Ἀρστφ. Παρὰ τοῖς μετέπειτ. δὲ καὶ θηλκ. ἡ φθεῖρ, ὄχι Ἀττ. ὅμως, Lob. Φρύν. σελ. 307 — 2) ἰχθύς τις θαλάσσιος, ὅς τις προτκολλώμενος εἰς ἄλλους βυζάνει αὐτούς. Ἀριστοτέλ. 3) ὁ μικρὸς καρπὸς εἴδους τινὸς πίτυος ἢ ἐλάτης, διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ »πίτυος φθειροφόρος ἢ φθειροποιός« ὀνομαζομένης.

Φθειριάζω, = φθειριάω, ἀμφβλ.

Φθειρίασις, εως, ἡ. Νόσος, ἀῤῥωστία ἐξ αἰτίαν τῶν ψειρῶν· ψείρασμα, Γαληνός· »Φθειρίασις ἐστὶ περὶ τὰς ῥίζας τῶν βλεφαρίδων ψώρα λεπίδας πιτυρώδεις ἀποβάλλουσα παρὰ τὸ

Φθειριάω, Μλ. άτω (φθείρ). Ψειριάζω, ἔχω ψείρας· πάσχω τὴν φθειρίασιν (ασω)

Φθειριζάω, = τὸ ἐπμ. πολλὰ ἀμφβλ.

*Φθειρίζομαι, παθτ. (φθείρ). Ψειρίζομαι, ζητῶ καὶ πιάνων σιοτόνω τὰς ἐνοχλούσας μ ψείρας.

Φθειρικός, ή, όν (φθείρ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς ψείρας, προέρχεται ἀπὸ τὰς ψείρας.

Φθειριστικός, ή, όν (φθειρίζομαι). Ὅστις ψειρίζεται, ζητεῖ καὶ πιάνει τὰς ψείρας· »ἡ φθειριστικὴ» ὑπκ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ψειρίζηται τις, νὰ πιάνῃ τὰς ψείρας.

Φθειροκομίδης, ου, ὁ (κομίζω). Ὅστις τρέφει ψείρας, εἶναι γεμάτος ἀπὸ ψείρας· ψειριάρης. Ἡσχ.

*Φθειροκτονέω, (κτείνω). Φονεύω, τὸ κοινῆ συνήθ. σκαλίζω ψείρας.

Φθειροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ψείρας· — 2) φθείρας γεννῶν· »Πίτυς ἡ φθειροποιός« Θεόφρ. φυτ. ἱσ. β', 2. εἶδός τι πίτυος, ἡ ἐλάτης μικρούς στροβίλους, κουκουνάρια κοινῆ., φέρον· λέγεται δὲ καὶ φθειροφόρος· ἴδε φθείρ, σημσ. 3.

Φθειροτραγέω, (φθείρ, σημσ. 3. τρώγω). Τρώγω τῆς φθειροφόρον πίτυος τοὺς στροβίλους· Ἡρδτ. 4, 109. δύναται ὅμως ὀρθῶς νὰ ἔχῃ καὶ τὸ, ψείρας τρώγειν, κατ' Ἀρρίαν. περίπλ. Πόντ. σελ. 18.

*Φθειροτρωκτέω, = τῷ προηγμ.

Φθειροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει ψείρας· (α)

Φθειροφόρος, ὁ, ἡ (φθείρ, σημσ. 3. φέρω) ὑπκ. πίτυς. Τὸ δένδρον, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ εἶναι μικροὶ στρόβιλοι· εἶδος ἐλάτης.

Φθείρω, Μλ. ερῶ. ἐπικ. φθέρσω, Ἰλδ. Ν, 625. Πρκμ. ἔφθαρκα, καὶ ἔφθορα· παθτ. πρκμ. ἔφθαρμαι· παθτ. ἀόρ. ἐφθάρην (α) ἐπθτ. ῥημτ. φθαρτός — · φθείρω, χαλνῶ τι, τὸ κάμνω χειρότερον ἀπ' ὅ,τι ἦτον, τὸ χειροτερεύω τὸ ἀφίνω νὰ καταντήσῃ εἰς κακὴν κατάστασιν· »μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες« Ὀδσ. Ρ, 246. παρβλ. Ἡσδ. Θγν. 876. ἐξαιρ. Ἀδυνατίζω κάμνω τι ἀδύνατον, νὰ χάσῃ τὰς δυνάμεις, τὴν ζωηρότητά του· Παθτ. Φθείρομαι, καταντῶ εἰς κακὴν κατάστασιν, χαλνοῦμαι, δυστυχῶ »φθείρεσθε δυστυχεῖτε!« Ἰλ. Φ, 128. Ἀθν. 6, σλ. 261. F. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Κατάρας λέξις, »φθείρου τὸ εἰς ἡμᾶς κοινῆ. πήγαινε εἰς τὰνάθεμα! χρημνίσου ἀπ' ἐδώ! πήγαινε εἰς τὸν διάβολον« Ἀριστφ. Ἀχ. 460. Πλτ. 598. 610. »φθείρομαι πρός τ' εἴς τι" καταντῶ κατὰ δυστυχίαν μου εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· ἔτι δὲ καὶ »φθ. πρός τινα« π. χ. »πρὸς τοὺς πλουσίους« κατὰ δυστυχίαν μου ἔπεσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων· Δημοσθ. ἐνδεχόμενον δὲ, ὅτι καὶ κατὰ ἐνεργητ. διάθεσιν φέρει τὸ ῥῆμα ἐνίοτε τὴν σημσ. τῆς παθτ. διαθσ. Lobeck ἐν Φρύν. σλ. 529. ἰδιαιτέρως δὲ — 1) ἐπὶ πραγμάτων· βλάπτω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καταρημόνω τι· »χώραν, φθείρειν« Ξενοφ. — 2) ἐπ' ἀνθρώπων, φονεύω, σκοτόνω τινά· παθτ. χάνομαι, φονεύομαι, μὲ φονεύει τις· 3) ἐπὶ κορασίων, Διαφθείρω, καταισχύνω· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παίδων· ἐν γένει παράγω, ἀποπλανῶ, χαλνῶ τὰ ἤθη κόρης ἢ παιδός τινος· — 4) ἐπὶ χρωμάτων· τρίβω, συμμιγνύω, ἀνακατόνω Αἰσχύλ. Χοηφ. 1002. »Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος« · μιγνύουσα· Πλούταρχ. Εἰ ἐν Δελφ. »Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ὀνομάζουσι« · οὕτω καὶ »μιαίνω, μολύνω, χραίνω· διότι διὰ τῆς μίξεως διαφόρων χρωμάτων φθείρε αι ἡ χάνεται τὸ κύριον καθ' αὐτὸ χρῶμα ἑκάστου· ὁ β' παρκμ. ἔφθορα ἔχει κυρίως τὴν ἀμεταβ. σημσ. του παθητ.. κατὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται αὐτὸν καὶ οἱ μεταγνστ., οἱ δοκιμώτεροι Ἀττ. ὅμως πάντοτε μεταβτ. ὡς τὸν ἀ· παρκμ. ἔφθαρκα· (φαίνεται δὲ συγγενὴς ἡ λέξ. καὶ τῷ, τείρω, καὶ τῷ, φθέω, φθίω, φθίνω).

Φθειρώδης, εος, ὁ, ἡ (φθείρ, εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς φθείρ, ὁμοιάζει μὲ φθεῖρα, εἶναι πλῆρες φθειρῶν.

*Φθερσίβροτος, ὁ, ἡ (φθείρω, βροτός). Πᾶν ὅ,τι φθείρει, ἢ φονεύει τοὺς ἀνθρώπους· ὡς τὸ, φθισίμβροτος· ἐπγρ. παρὰ Πανσν. 3, 8, 5. ποιητ. μόνον.

Φθερσιγενής, ὁ, ἡ (φθείρω, γένος). Ὅ,τι διαφθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸ γένος. Αἰσχύλ. Θήβ. 1057.

*Φθερσίμβροτος, ὁ, ἡ = φθερσίβροτος· ποιητ.

Φθέω, = φθίω. Ἀρχαῖ. πρωτότ. ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι προέκειψε καὶ τὸ, φθείρω· καὶ τὸ ὁποῖον δύς μόνον εἰς Ὀδσ. Λ, 330. Ξ, 177. καὶ τοῦτο κατ' ἀμφίβολον ἀνάγνωσιν ἁπλῶς, ἀπαντᾶται ὅθεν φθόη, καὶ πιθανῶς καὶ τὸ, φθόνος, παράγεται,

*ΦΘΕΩ, ἄχρηστον πρωτότ., ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθείρω.

Φθέωμεν, φθέωσιν, Ἐπκ. ἀντὶ φθῶμεν, φθῶσιν· ἀ. καὶ γ'. προσπ. ἐνεργητ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ὀδσ.

*Φθῇ, Ἰων. ἀντὶ ἔφθη· γ'. ἐνκ. προπ. ἐνργτ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλδ.

Φθῇῃ, Ἐπκ. ἀντὶ φθέῃ, φθῇ· γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐνργτ. ὑποτκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλδ.

*ΦΘΗ ΜΙ, ἄχρηστον πρωτότ., ὅθεν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

*Φθῇσιν, Ἐπκ. ἀντὶ φθῇ, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐνργτ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνως, Ἰλδ.

*Φθία, ἡ, Ἐπκ. καὶ φθίη, Ἰων. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. (ι), ὅθεν

*Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθίας· καὶ

*Φθιῶτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα περὶ τὴν Φθίαν, ἡ ἐπικράτεια, τὰ πέριξ αὐτῆς. Ἐπθ. Φθῖος. ία, ῖον· καὶ Φθῖοι = Φθιῶται, Ἰλδ. Ν, 686. 693. ἰδιαίτ. θηλκ. Φθιάς, άδος, ἡ· ἔτι δὲ καὶ = φθιῶτις, ὑπκ. γῆ.

Φθίδιος, ία, ιον (φθίω). Ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, Ἡσύχ.

*Φθίνηνδε, ἐπρρ. Εἰς, πρὸς τὴν φθίαν, κινήσεως σημαντικόν, Ἰλ. (- - υ)

*Φθίηφι, Ἐπκ. ὀστκ. πτῶσις· ἐνκ. ἀρθμ. τοῦ, Φθία· Ἐν τῇ Φθίῃ· Ἰλ. (- - υ).

*Φθίμενος, Ἐπκ. συγκπ. μετχ. ἀόρ. κατὰ παθτ. σημσ. τοῦ, φθίνω· Ὅμ. (ι)

Φθίνα, ἡ = ἐρυσίβω· 2) εἶδος ἐλαίας· 3) φθίνη νόσος, = φθόη, ἡ φθινάς· (υυ;)

Φθινάς, άδος, ἡ (φθίνω) ἀμετβ. Πᾶν ὅ,τι σμικρύνεται, ἐλαττόνεται, ὀλιγοστεύει, ψθείρεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τελειόνει, π. χ. »σελήνη, ἡμέρα, ὥραι« ὡς τὸ, φθίνουσα — 2) ἐνεργητ. Ὅ,τι προξενεῖ σμικρύνσιν, ἐλάττωσιν, φθορὰν ὀλίγον κατ' ὀλίγον »νόσος« ἢ φθίσις, ὁ μαρασμός, (κοινῆ. χτηκιό, ὀχτήκας)· Ἱππκ. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 819. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Φθίνασμα, τό· ὡς παρὰ τὸ, φθινάζω. Τὸ νὰ σμικρύνηται, ὀλιγοστεύῃ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· »Ἡλίου φθίνασμα« ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Αἰσχύλ, Πέρσ. 232. — 2) = φθίσις· (ὀχτήκιασμα) (ι)

Φθινάω, καὶ Φθινέω, Πάσχω φθίσιν, εἶμαι φθισικός, ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν φθίσιν.

Φθινικόκαρπος, ὁ, ἡ (φθίνω, καρπός). Παυδήποτέ τι κάρπιμον, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ φθείρονται, πίπτουσι, τὸ ὁποῖον δὲν κρατεῖ τοὺς καρπούς του, μένει ἄκαρπον, Πίνδ. Πύθ. δ', 471.

*Φθινόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει φθίνοντα, μαραινόμενα, ξηραινόμενα μέλη.

Φθινοπωρινός, ή, όν (φθινόπωρον). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν φθινόπωρον, γεννᾶται τὸ φθινόπωρον, ἀνήκει εἰς τὸ φθινόπωρον.

Φθινοπωρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλκ. τοῦ, φθινοπωρινός, Πνδ, »Ἐλαία φθινοπωρίς«.

*Φθινοπωρισμός, ὁ· παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 282. = τῷ ἑπομ.

Φθινόπωρον, τό (φθίνω, ὀπώρα). Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐγγίζοντος χρόνου· κυρίως ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τοῦ τῆς ἀνατολῆς τῶν Πλειάδων, λατ. bruma, brumale tempus· Ἰσοδύναμον μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ, μετόπωρον· Schaef. Δογγ. σλ. 344.

Φθινύθεσκε, Ἐπκ. κατ' ἔπτσ. παραταστ. τοῦ φθινύθω· Ἰλ. Α, 491.

Φθινύθω, ποιητ. ἀντὶ φθίνω· κατὰ μεταβατικὴν καὶ ἀμετβ. σημσ. Ὅμ., μόνον κατὰ τὸν ἐνστ. καὶ παρατ. χρήσιμον (υυ-)

Φθίνυλλα, ἡ (φθίνω). Χλευαστικὴ ἐπωνυμία, γραίας τινὸς κατεξηραμένης· ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοινῆ. μπαμπόγραια· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 972. κατὰ τὴν ὁποίαν σημσ. ὁ Ἡσχ. ἔχει, ἡ φθίσα (ι)

Φθίνω, Ἐνστ. χρόνος ἀπὸ τοῦ, φθίω, παρηγμένος, ὅπερ ἴδε (τὸ ἰῶτα ἐπκ. μὲν εἶναι μκρ., Ἀττ. δὲ βρχ.)

Φθινώδης, ὁ, ἡ (φθινάς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν φθίσιν, φαίνεται ὡς φθίσις, προσημαίνει τὴν φθίσιν· ὅστις πάσχει τὴν φθίσιν, ὑπόκειται εἰς τὸ πάθος τῆς φθίσεως. Ἱπποκράτ.

*Φθῖος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φθίας· Ὅμ.

Φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φθίω, ἀνήρ). Ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἄνδρας· »πόλεμος« πολλάκις εἰς τὴν Ἰλδ. καὶ παρ' Ἡσδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ἐν γένει, ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἐπιβλαβές, φθοροποιὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ποιητκ.

*Φθίσθαι, Ἐπκ. συγκπ.· τύπος ἀπρμφ. ἀορ. παθτ. τοῦ, φθίω· Ὅμ.

Φθισιάω, (φθίσις). Ἔχω, πάσχω τὴν φθίσιν, εἶμαι φθισικός, Ἀριστοτέλ. προβλ. κή, 1. καὶ Πλούταρχ.

Φθισίβροτος, ὁ· ὄχρστ. τύπος ἀντὶ φθισίμβροτος.

*Φθισικεύομαι, μέσ. ἀποθτ. = φθισιάω. Γαλλν.

Φθισικός, ή, όν (φθίσις). Ὅστις πάσχει φθίσιν, κλίνει εἰς τὴν φθίσιν — 2) ἐνργτ. Ὅ,τι προξενεῖ τὴν φθίσιν.

*Φθισίμβροτος, ὁ, ἡ (φθίω, βροτός) = φθισήνωρ, Ἰλδ. Ν, 339. Ὀδσ. Χ, 297.

Φθίσις, εως, ἡ (φθίω). Τὸ πάθος φθίσις, μαρασμός, κοινῆ. εἰς ἡμᾶς ὀχτήκας, χτηκιό) Γαλ. εἰς Ἀφορισμ. Ἱπποκρ. ζ', 16. »Ἦν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες (καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι) φθόην· ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἑκλώσεσιν ἀνιάτοις, γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ« καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός· »Φθίσις ἐστὶν ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος, ἢ θώρακος, ἢ φάρυγγος, ἔστε βῆχα παρακολουθεῖν καὶ πυρετοὺς βληχρούς καὶ συντήκεσθαι τὸ σῶμα« καὶ πάλιν ὁ αὐτός· »Φθίσις μὲν γάρ ἐστίν, ἡ λεγομένη κοινῶς πᾶσα σώματος μείωσίς τε καὶ σύντηξις« καὶ πάλιν, »Φθόη δὲ ἡ ἰδίως ἐφ' ἕλκη σύντηξίς τε καὶ μείωσις τοῦ σώματος· εἴρηται δὲ φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίειν, ὅπερ ἐστὶ μειοῦσθαι« καὶ ὁ Ἀέτιος ἡ, 75. »Φθίσις ἐστὶ κυρίως ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσιν ἑπομένη· ὅταν τῆς αἱμορραγίας ἐπισχεθείσης μὴ κολληθῇ τὸ ἕλκος, μηδὲ ἐπουλωθῇ· παρέπεται δὲ φθίσει καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπυϊκῶν καὶ τῶν περιπνευμονικῶν, ἐσθ' ὅτε καὶ τῶν πλευριτικῶν παθῶν· δυσιατότατα δὲ ἐστι τὰ ἐν τῷ πνεύμονι ἕλκη« »Φθίσις ὀφθαλμοῦ« ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης μετὰ ἀμυδρώσεως· Γαλην. ἐν γένει δὲ, τὸ νὰ μαραίνηται, φθείρηταί τις ἢ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον (υυ).

Φθισίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φθίω, φρήν). Πᾶν ὅ,τι φθείρει, καταταράττει, καταπήκει τὸν νοῦν τὸ φρόνημα, τὸ λογικόν· Ὀππιαν. Κυνηγ, β', 423. ποιητ.

*Φθῖτος, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρσπ. κατὰ συγκπ. παθτ. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ, φθίω, Ὀδσ. Λ, 330.

Φθιτός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φθίω. Πᾶν

ὅ,τι ἐφθάρη, ἐμαράνθη, ἐξηράνθη, ἀπέθανεν· ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, θνητόν, πρόσκαιρον· ὅθεν

Φθιτόω, ῶ = φθίνω· μεταβτ. Λυκφρ.

* Φθίω, παρτ. ἔφθιον· καὶ οἱ δύο οἱ χρόνοι παρὰ τῷ Ποιητ. μόνον, καὶ καθεὶς ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Σ, 446. Ὀδσ. Β, 368. κατὰ μεταβατικὴν καὶ κατ' ἀμετβτ. σημσ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶναι εὐχρηστότεροι, παρὰ τοῖς λογογρ. ἐν γένει ὅμως σπάνιοι· ὁ μέλ. φθίσω. καὶ ὁ ἀόρ. ἔφθισα, κατὰ μεταβτ. σημσ. μόνον· ὁ συνήθης τὰ πλεῖστα ἀμετβ ἐνστ., τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ποιτ. εἶναι τὸ, φθίνω, τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παθτ. καὶ μεσ. φθίω ἔχων· Μλ. φθίσομαι. Πρκμ. ἔφθιμαι· ὑπρσντ. ἐφθίμην, ὅστις ὅμως ὡς ἀόρ. ἅμα κατὰ συγκπ. εἶναι, καὶ ὅθεν· ἔχει τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐγκλσ. Ἀπρμφ. φθίσθαι, Ὅμ. (οὐχὶ δὲ φθῖσθαι, προπρτπμ. Heyne Ἰλ. Ι, 246.) φθίμενος, Ὅμ., ὑπτκ. φθίωμαι, ἐπκ. φθίομαι, φθίεται, Ἰλδ. Τ, 173. καὶ, φθιίμεσθα ἀντὶ φθιώμεθα, Ἰλδ. Ξ, 87 Εὐκτ. φθίμην, φθῖο, φθῖτο, Ὀδσ. Κ, 51. Λ, 330. Ποιητ. δὲ παρεσχηματισμένος τύπος, κατὰ μεταβ. καὶ κατ' ἀμετβ. σημσ., παρὰ ποιητ. ὅμως χρσμ. μόνον εἶναι ὁ καὶ παρ' Ὅμ. ὄχι σπάνιος ἐνεστ, καὶ ὁ παρτ. φθινύθω, ἐφθίνωθον· 1) ἀμετβτ. κατὰ παθτ. καὶ κατὰ μέσ. διαθτ. Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀδυνατίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πλησιάζω εἰς τὸ τέλος μου, ἀποθνήσκω, Ὅμ. ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν σημσ. ἀποθνήσκω, μεταχειρίζεται ἐξαιρ. τὸν Μέλ., τὸν Χρημ. καὶ τὸν μεσ. ἀόρ. ὅθεν φθίμενος πάντοτε τὸν νεκρὸν, τὸν τεθνεῶτα σημαίνει, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 7, 220. Ἀλλὰ καὶ τὸ, φθινύθω μεταχειρίζεται εἰς ταύτην τὴν σημσ. ἰδιαιτέρως — α) ἐπὶ χρόνου, καιροῦ· «πρὶν καὶ νὺξ φθῖτοιο πρὸ τοῦ νὰ περάσῃ ἡ νύκτα», Ὀδσ. Λ, 330. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ ἐνστ, φθίνω ἐξαιρέτως, «φθίνουσι νύκτα.» Ὀδσ. Λ, 183. Ν, 338. Π, 39. «μηδέ σοι αἰὼν φθιέτω» μὴ χάνεται ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς σου, Ὀδσ, Ε, 161. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μηνολογίας «μηνῶν φθινόντων» ὅταν ὀλιγοστεύουν οἱ μῆνες, τοῦτ' ἔστιν, ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος των, Ὀδσ. Κ, 470. καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγγς. Ἀττ. μὲν κατὰ μηνολογικὴν ἔννοιαν «μὴν ἱσταμένου» ἡ πρώτη δεκάς, αἱ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄχρι τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς ἡμέραι· «μὴν μεσοῦντος» ἡ δευτέρα δεκάς, ἀπὸ τὰς 10 ἕως εἰς τὰς 20, καὶ «μὴν φθίνων» ἡ τρίτη δεκάς, ἀπὸ τὰς 20 ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὕτη δὲν εὑρίσκει χώραν παρ' Ὅμ. Ἀλέξ. ἐναντίας, ὡς Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307. «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο» ὅθεν «μὴν φθίνων» ἐστὶ, παρ' αὐτῷ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ μηνός, ἀπὸ τὰς 15. ἕως εἰς τὸ τέλος του, τὸ ὁποῖον δηλοῦται σαφέστατα, παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 782. β) τὸ δὲ «τοὺς δὲ δὴ φθινύθειν» εἶναι καταραστικὴ φράσις, ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. ἄφεις τοὺς νὰ κουρεύωνται, νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος, Ἰλ. Β, 346. — γ) ἐπὶ φυτῶν, Μαραίνεται, ξηραίνεται· 2) μεταβτ. σμικρύνω, ἐλαττόνω, φθείρω, καταναλίσκω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἀφανίζω, καθαιρῶ, ἐξολοθρεύω τι· κάμνω τι νὰ χάνῃ τὴν δραστικότητα, τὰς δυνάμεις του ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ παύσῃ, τελειώσῃ ἐξαλειφθῇ· ἐξαιρ. φονεύω, σκοτόνω, τινὰ ἤτι Ὅμ., ὅστις καὶ τὸ φθινύθειν μεταχειρίζεται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. «φθίω φρένας, φθινύθω φίλον κῆρ» κατατήκω, καταμαραίνω τὴν καρδίαν μὲ λύπην, δυσθυμίαν κ. τ. τ. Ἰλδ. Σ, 446, Ὀδσ. Κ, 485. Ἰλδ. Λ, 491. «φθινύθω οἶκον, οἶνον» Καταναλίσκω τὴν περιουσίαν, τὸν οἶνον, Ὀδσ. Α, 250. Ξ, 95. Π, 127. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, «Αἰὼν φθινύθειν» Ὀδσ. Σ, 204. Τὸν ἐνεστ. φθίνω ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται κατὰ μεταβατ. σημσ. ὁ Ποιτ. τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδέχεται ὁ Valck. diatr. σελ. 6. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὑρέθη, ἂν καὶ σπανιώτατα, ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ ῥήματος, Ἑρμάνν. Σφκλ. Ἠλκτ. 1406. [τὸ Ἰῶτα εἰς τὸν ὑποτ. ἐνστ. φθίω, μκρ. παρ' Ὅμ. Ὀδσ. Β, 368. (ὅπου μόνον, καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἀπαντᾶται παρ' αὐτῷ κατ' ἐνστ. χρόνον) εἰς τὸν παρατ. δὲ ἔφθιεν, βρχ., εἰς τὸν Μλ. καὶ ἀορτ. φθίσομαι, ἔφθιτα πάντοτε μακρ. π. χ. Ἰλδ. Π, 461. Χ, 61. Ω, 86. Ὀδσ. Τ, 67. εἰς τὸν παθτ. τρκμ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ εἰς τὸν κατὰ συγκπ. ἀόρ. πάντοτε βρχ., πλὴν τοῦ Εὐκτ. ἀόρ. Ὀδσ. Κ, 51. Λ, 330. εἰς τὸ φθίνω· δὲ, παρὰ μὲν τοῖς Ἐπ. μκρ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βρχ. εἶναι τὸ Ἰῶτα ὥσπερ εἰς τὸ, κρίνω καὶ τίνω· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πνδ. Ἴσθ. 7, 51. Ἀλλὰ καὶ οἱ Τραγ, μεταχειρίζονται εἰς τὸν ἐνργ. μέλ. καὶ ἀόρ. βρχ. ἐνίοτε τὸ Ἰῶτα, Σφκλ. Αἴ. 1020. Τρχ. 709. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα] (τὸ, φθίω, φθίνω, συγγενὲς φαίνεται μὲ τὸ, φθείρω, τείρω· παραβλ. καὶ φθέω).

* Φθιώτης, ου, ὁ· καὶ Φθιῶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Φθία.

Φθογγάζομαι, μέσ. ἀπθ. (φθογγή) = φθέγγομαι· Ἴων. παρὰ Φίλωνι.

Φθογγάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φθογγή· μικρὰ λεπτὴ φωνὴ — 2) μικρὸς αὐλὸς, σφυρίκτρα, «Ἥραν πνεῦμ. σελ. 227, «Φθογγάριον τῶν γινομένων πρὸς τὸ τὰς φωνὰς προϊέσθαι» (ς)

Φθογγή, ἡ (φθέγγομαι) ὡς τὸ, φθόγγος, φωνὴ, ἐξαιρ τοῦ ἀνθρώπου· παρ' Ὅμ. ὅμως καὶ τῶν ἀλόγων ζώων, Ὀδ. Ι, 167.

Φθόγγος, ὁ (φθέγγομαι). Φωνὴ, ἐξαιρ. ἀνθρωπίνη, Ὅμ. ἐν γένει δὲ ἦχος, κλαγγὴ, κραυγὴ, λόγος, ῥήμη· Πλάτ. περβλ. φθογγή.

Φθόη, ἡ (φθέω) = φθίσις.

Φθόϊς, ιος, ὁ· πλθ. ὀνμστ. φθοῖς, Ἀριστφ. ἔτι δὲ καὶ φθόεις, Ἀττ. συναιρ. ὁ φθοῖς, Piers. Moer. σελ. 386. καὶ φθόϊς, ιδος, ἡ· πλθ. ὀνμστ. φθοῖδες. Εἶδος πλακούντος, πιδανὸς, στρογγύλου· — β) παρὰ τοῖς ἰατρ. τροχίσκος, καταπότιον, κοιντ. χάπιον· — 2) εἶδος φιάλης στρογγύλης.

Φθοΐσκος, ὁ· ὑποκορ τοῦ φθοῖς, Πλακούντιον στρογγύλον· ἐξαιρ. χάπιον, τὸ ἄλλως τροχίσκος· Ἱπποκράτ

Φθονερία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ φθονεροῦ· Ἀριστοτέλ. μεγ, ἠθ. α. 28. Δγν. Ἀρτ. 7, 115, παρὰ τὸ

Φθονερός, ά, όν (φθόνος). Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θέγν. 768. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., Πνδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «τὸ θεῖον πᾶν ἐστὶ φθονερόν», Ἡρδτ. 1, 32. 3, 40. πρβλ. 7, 46. μετὰ δοτκ. τοῦ πράγμτ. ὅστις φθονεῖ τινα διά τι — β) ὅστις διὰ φθόνον ἢ βασκανίαν, ζηλείαν, δὲν συγχωρεῖ εἰς τινά τι, φέρεται μὲ σκληρότητα πρὸς αὐτὸν, τὸν κατατρέχει, κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυρουπ. α, δ', 15. «Ἐπαινοῦντα — οὐδ' ὀπωστιοῦν φθονερῶς».

Φθονέω, ῶ, Μλ. ήσω (φθόνος). Φθονῶ, ζηλεύω τινὰ, εἶμαι ζηλότυπος, Ἰλδ. Δ, 55, 56, β) ἀρνοῦμαι, ὑστερῶ τινά τι, τὸν βλάπτω καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον ἀπὸ φθόνον κινούμενος, μετὰ γενκ. τοῦ πρτπ. καὶ δοτκ. τοῦ πραγμτ., Ὀδσ. Ζ, 68. Ρ, 40. Ἡσδ. Ἔρ. 26. Ἡρδτ. 7, 236. 237. «οὐ φθονήσω σοι τοῦ λόγου» δὲν θέλω σὲ ἐμποδίσει διὰ φθόνον, φθονῶν σε, τοῦ νὰ ὁμιλήσῃς· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ τοῦ πργμτ. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 331. Σπανιώτερον ὅμως ἐπί τινος Ξεν. Κυρ. Πδ. 2, 4, 10. Schaef. appar. Dem. 3. σελ. 276. Ἀττ. σλ. 503, 12. ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπρμφ. «οὐκ, ἂν φθονέοιμι ἀγορεῦσαι» δὲν θέλω παραιτηθῇ ἐπὸ τὸ νὰ ὁμιλήσω, δὲν θέλω σὲ στερήσει τῆς διηγήσεώς μου, ὑπὸ φθόνον κινούμενος, ὡς φθονερός, Ὀδσ. Λ, 381· «ἐφθόνουν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν νεωτέρους» διὰ φθόνον δὲν ἤθελον νὰ διδάσκωσι τὴν νεολαίαν, μετὰ τοῦ, ὅτι, εἰ, ἐὰν ἐπιφερομένου, ἀγανακτῶ, μὲ κακοφαίνεται διά τι, Bremi Λυτ. κατὰ Σιμν. 9. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ δὲν συγχωρῶ εἰ τινα τὸν ἐμποδίζω νὰ κάμνῃ τι, κυττάζω τινὰ μὲ φθονερὸν ὄμμα· ἐν γένει ἀποστρέφομαί τινα, εἰμαι δυσαρεστημένος κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρω νὰ κάμνῃ τι, Ὀδτ. Α, 346. Σ, 16. Τ, 348. Ἡρδτ. 8, 109· Παθτ. φθονοῦμαι, μὲ φθονεῖ τις· ὅθεν

Φθόνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φθονῇ τίς τινα. ἐν γένει = φθόνος.

Φθόνος, ὁ· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. καὶ Πνδ. Περὶ τοῦ, «φθόνος θεῶν» ἴδε Valck. Ἡρδτ. 3, 40. Ruhnk. Rutil. Lup. σελ. 75. Blomf. Αἰσχ. Περτ. 368. Blümner über die Ideen des Schicksals bei Aeschyl. σελ. 93. Παροιμ. «οὐδεὶς φθόνος» τὸ εἰς ἡμᾶς, μετὰ χαρᾶς, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· β) ὄνειδος, κατηγορία, καταφρόνησις ἀπὸ φθόνον προερχομένη (ὅθεν ἡ ἐτυμλγ. παρὰ τὸ, φθέω = φθίω, φθίνω, πιθανῶς ὀρθή).

Φθορά, ἡ· Ἴων. φθορή (φθείρω). Ὄλεθρος, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, ἀπώλεια, Ἡρδτ. 7, 18. Πλούταρχ. «οὕτω γένεσίν τε καὶ φθορὰν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις» ἐξαιρ θάνατος, ὅθεν, λοιμός, πανώλη· — 2) τὸ νὰ ἀτιμάσῃ τις κόρην τινὰ, νὰ διαφθείρῃ τὴν παρθενίαν της· — 3) παρὰ Ζωγράφοις ἡ τῶν χρωμάτων σύμμιξις. Διονυσ. Ἁλικαρν. συνθέτ. ὀνομ. καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ, εἰ ἐν Δελφ. «τὰ μεμιγμένα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν» Συμπ. προβλ. ἡ, 5· «πάντα τὰ μεμιγμένα τῶν ἀμίκτων ἐπισφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἐστί· ποιεῖ γὰρ ἡ μίξις μάχην, ἡ δὲ μάχη μεταβολὴν, μεταβολὴ δέ τις ἡ σῆψις· διὸ τάς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσιν.

Φθορεύς, έως, ὁ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, βλάπτει, ἀφανίζει τι· — 2) ὅστις διαφθείρει, καταισχύνει, ἀτιμάζει κόρην τινὰ, ἢ γυναῖκα.

* Φθορικός, ή, όν (φθορά). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν.

* Φθορίμαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ φθορίμου, Lobeck Φρν. σελ. 559.

Φθόριμος, ίμη, ιμον (φθορά) ἐνργτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθοροποιόν, προξενεῖ φθορὰν· — 2) οὐδτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον, ὀλιγοχρόνιον.

Φθόριος, ὁ, ἡ (φθόρος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ προξενῇ φθοράν, νὰ βλάπτῃ τι· «φθόριον φάρμακον», ἐπιτήδειον πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου· ὡς τὸ, ἐκβόλιον.

Φθοροεργός, ὁ (ΕΡΓΩ) = φθοροποιός. Δαμάσιος παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1065.

Φθοροίκος, ὁ, ἡ (οἶκος) = οἰκοφθόρος. Ὠριπόλλ. β', 79.

Φθοροποιέω, ῶ. Προξενῶ, ἐπιφέρω φθοράν, βλάβην· Διοσκορ. προῖμ. ζ'. παρὰ τὸ

Φθοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, βλάβην, ὅθεν ἐπιβλαβής, βλαπτικός.

Φθόρος, ὁ. = φθορά, ὅθεν «εἰς φθόρον, οὐκ εἰς φθόρον»; καταράσεως φράσεις· τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. κρημνίσου, πήγαινε εἰς τὰ νάθημα! δὲν κρημνίζεσαι; Ἀρστφ. 2) ὡς τὸ, ὄλεθρος. Ἄνθρωπος φθορᾶς προξένος, ὅστις βλάπτει τοὺς ἄλλους κατὰ πολλά, Ἀρστφ. Ἱππ. 1151. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, ἢ φθόρος, Lobeck Αἴ. σελ. 275. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα ὅθεν

Φθορώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιό-

τητα νά φθείρῃ, βλάπτῃ· »Τοῦ ἀέρος τὸ φθορῶδες.« Ἡρωδιαν· α', ιβ', 2.
* (Φθύζω), ἴδε ἐπιφθύζω.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ι.

* -φι, -φιν. Εἰς τὴν Ἑποπ. πολλὰ εὔχρηστος προσθήκη ἐν τῇ λήγουσαν τῶν λέξεων, συνήθως καὶ εἰς τὴν δοτκ. πτῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γενκ. ἑνικῶς καὶ πληθντκ., κυρίως κατ' ἐπιρρμτκ. σημσ. ἁπλῶς. καὶ μάλιστα κατὰ τοπικὴν ἀναφοράν· ἴδε Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 204. Οτι δὲ ἡ λήγουσα αὕτη τίθεται καὶ εἰς τὴν ὀνμστ. καὶ εἰς τὴν κλητκ., φαίνεται πολλὰ ἀπίθανον, τοὐλάχιστον αἱ μαρτυρίαι δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε· ὡς παρ' Ἡσ. Ἔρ. 218.
Φιαλεῖν. φιαλεῖς, ἴδε φιάλλω.
Φιάλη, ἡ. Εἶδος ἀγγείου, τὸ ὁποῖον ἔχει πλατείαν βάσιν, εἶναι μᾶλλον πλατὺ παρὰ βαθύ, (τὸ κοιντ. κοῦπα) διάποτα· ὅθεν τὸ λατ. phiala, Ἰλιδ Ψ, 270. 616. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ Κάλπις, ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθετον τὴν στάκτην τῶν ὀστέων τῶν ἀποθαμμένων, Ἰλιδ. Ψ, 243, 253. Ὡς μετρητικὸν ἀγγεῖον οὐδαμοῦ εὑρέθη χρήσιμος ἡ φιάλη, Βουττμν. Λεξ. 2, σλ. 212 — 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κατασκευῆς »Ἄρεος φιάλη« = ἀσπίς, ποιητ., Ἀρστ. ῥητρ. 3, 11. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς προσθήκης τινός, Παυσν. — 3) φάτνωμα τουτέστι τὸ μὲ βαθυλὰ ὁπωσοῦν πεταυρωμάτων διαχωρίσματα στέγασμά τοῦ οἰκήματος, lacunar, tectum laquealum· ὁ τύπος φιάλη, δὲν εἶναι εὔχρηστος εἰς τοὺς δεκίμους Ἀττ., Piers. Moer. σλ. 390. Osann inscr. Graec. Syll. 2. σελ. 67 (ἐτυμλγ. συνήθ. παρὰ τὸ, πίω· Ἀθήν. σελ. 501. B.) [υυ-] ὅθεν
Φιαληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων φιάλην.
* Φιάλιον, τὸ (ᾱ) καὶ
Φιαλίς, ίδος, ἡ· ὑπκρστ. τοῦ, φιάλη· Μικρὰ φιάλη.
Φιαλίτης, ου, ὁ (φιάλη). Ἀριθμὸς, ἀριθμητικῆς πρόβλημα περὶ φιαλῶν· παραβλ. μηλίτης· Πρόκλος εἰς Εὐκλείδην, σελ. 12. »ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μηλίας καλῶν τινας καὶ φιαλίτας.«
Φιάλλω, Μλ. ᾱλῶ. Ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ κάνέν πρᾶγμα· εὑρέθη δίς μόνον, καὶ κατὰ τὰς δύο φορὰς κατὰ μέλ. χρόνον, »οὐδὲ φιαλεῖς« παρ' Ἀρστφ. Σφῆκ. 1348. καὶ »ὅπως ἔργῳ φιαλῶμεν« Εὐρ. 432. ὅθεν ἐσχηματίσαν τινες ἐσφαλμένως· ἐνεστ. χρόνον φιαλέω (εἶναι δὲ ἡ λέξ. κατ' Εὐστθ. τύπος τοῦ, ἐφιάλλω κατὰ συγκπ. ἄρα ἐφιαλεῖς, ἐφιαλοῦμεν, πρέπει κυρίως νὰ γράφηται).
Φιαλοειδής, ὁ, ἡ (φιάλη, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς φιάλη, ὁμοιάζει μὲ φιάλην.
Φιαλόω, (φιάλη). Κοιλαίνω, βαθυλόνω τι, καὶ τὸ κάμνω ὡς κοῦπαν, »τὰ δένδρα« σκάπτων τὴν γῆν ὁλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων, κάμνω βαθούλωμα, τὸ σύνηθ. κοιτρ. ξυλακίζω· λατ. ablaquaere. Γεωπον.
Φιαλώδης, ὁ, ἡ. Κατὰ συναιρ. ἀντὶ φιαλοειδής.
Φιαλωτός, ή, όν (φιαλόω). »Θρίδακες φιαλωταί.« Μαρούλια, τῶν ὀπείων τὰ φύλλα αὐξάνουν ὡς κοῦπα, στρέγγυλα κατὰ πλάτος καὶ οὐχὶ κατὰ μῆκος. Γεωπον. acturae sessiles.
Φιερός, ά, όν. Ἰων. φιερός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ὑαλιστερόν, ἐξαιρ. ὡς τὸ, λιπαρός, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος νέων ἀνθρώπων, ἢ ἰδιαιτέρων τινῶν μελῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν ἢ εὐτροφίαν των σπαργῶσιν, εἶναι παχυλά, ὅθεν, παρὰ Ὁκρτ. ὀνομάζεται τὸ νέον, εὐτραφὲς κοράσιον »φιαρωτέρα ὄμμακος ὀμμάς« καὶ παρὰ Νικ. 91. »φιαρὴ γρηῦς«, ἢ διὰ τὸ λίπος της ὑαλιστερὴ κορυφὴ τοῦ γάλακτος, (τὸ σύνηθ. τουρκβ. καϊμάκι). καὶ 387. »Ὄρνιθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ«. — 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθαρόν, ἁγνόν· ποιητ. (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, πῖαρ, πιαρός, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ πιθανώτατον· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, φῶς· ὡς καὶ μιαρὸς παρὰ τὸ, μνοῦς. Ὁ δὲ Βτμν. δύω μάλιστα κυρίας σημσ. δέχεται· τὴν μὲν παρὰ τὸ, φῶς, τὴν δὲ παρὰ τὸ, φύω. Ὅ,τι εἶναι ἀδρομαρές, πυκνόν, παχύ, εὐπαγές, ὡς τὸ, θίασος παρὰ τὸ, θύω) ὅθεν
* Φιερόω, καὶ
* Φιερύνω, Λαμπρύνω, φωτίζω, καθαρίζω.
* Φιβαλέα, συκῆ, ἡ καὶ
* Φιβαλέον, σῦκον, τό. Εἶδος σύκων τὰ ὁποῖα ὡριμάζουσι πρώϊμα, καὶ ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπό τινος χώρας περὶ τὴν Μεγαρίδα ἢ περὶ τὴν Ἀττικήν, Φίβαλις λεγομένης, Ἀρστφ. Ἀχ. 803. ἢ Φιβάλεις, κατ' Ἀθν. 3. σελ 75. B.
* Φιβάλεως, ω, ἡ. Ἡ συκῆ, ἡ ὁποία καρποφορεῖ τὰ φιβαλέα σῦκα. (ᾱ)
* Φίβαλις, εως, ἡ· ἴδε φιβαλέον.
Φιδάκνη, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ πιδάκνη, ὅπερ ἴδε· παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 113.
Φιδίτιον, τό· ἴδε φειδίτιον.
Φίδομαι, = φείδομαι, μόνον παρὰ Δσθ. (ῑ)
* Φιδός, ή, όν = φειδός. Κλλμ.
* Φιέλη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ φιάλη· ὅπερ ἴδε
* Φιερός, Ἰων. ἀντὶ φιαρός· ἴδε αὐτό.
Φιλάβουλος, ὁ, ἡ (ἄβουλος). Ὅστις θέλει νὰ ἦναι ἄβουλος, ἀσύνετος. Μελέαγρ. Ἐπ. 55. (ᾱ)
Φίλαβρος, ὁ, ἡ (ἁβρός). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὰ τρυφερὰ, ἢ λεπτὰ, πράγματα. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. σελ. 355.
Φιλαγαθής, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, φιλογαθής Αἰσχ. ἱκτ. 920.
Φιλαγαθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀγαθά· παρὰ τὸ πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπη. Κλημ. Ἀλ.
Φιλάγαθος, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καλὰ, ἢ τοὺς καλοὺς, ἐναρέτους ἀνθρώπους, καὶ Ἐπίθ. Φιλαγάθως. Πλούταρχ. (ᾱ)
Φιλαγέννητος, ὁ, ἡ (ἀγέννητος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ἀγέννητον, τὸ ἀΐδιον. Ἑωλκρ. Συγγρ.
Φιλάγλαος, ὁ, ἡ (ἀγλαός). Ὁ τὸ τίμιον ἤτοι εὔμορφον, καλὸν ἀγαπῶν· ὡς τὸ, φιλόκαλος. Πίνδ. Πύθ. κά, 1. ποιητκ. μόνον.
Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ (ἄγραυλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χωρικὸν βίον.
* Φιλαγρέτης, ου, ὁ (ἄγρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. »Πᾶν φιλάγραυλος«. Ἀνάλεκτ. γ. σελ. 118.
Φιλαγρέτις, ιδος, ἡ· θλκ. τοῦ, φιλαγρέτης. Ἀνέλεκτ. γ. σελ. 93. Ἢ τὸ κυνήγιον ἀγαπῶσα.
* Φιλαγρέω, Ἀγαπῶ τὸν χωρικὸν βίον, νὰ ζῶ εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὴν ἐξοχήν, ὡς κοιτ. λέγεται. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 120. ἐκ τοῦ
Φίλαγρος, ὁ, ἡ (ἀγρός). Ὡς τὸ, φιλάγραυλος. Λουκιαν. (ῑ)
Φιλαγρότις, ιδος, ἡ = φιλαγρέτις. Ὀρφ. Τμν. 35.
Φιλάγρυπνος, ὁ, ἡ (ἄγρυπνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅστις περνᾷ τὴν νύκτα ἀσμένως, ἢ συνήθως χωρὶς νὰ κοιμᾶται.
* Φιλάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀγώνας, ὅ,τι συνεθίζεται εἰς τοὺς ἀγῶνας. (ᾱ)
* Φιλαδέλφεια, τά, ὑπκ. ἱερά· ἴδε Morgenstern zu Richters Wahlfahrten im Morgenl. σελ. 636.
Φιλαδελφία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς του, τὸ νὰ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύτων τὰ ἀδέλφια· ἐκ τοῦ
Φιλάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς, τὰ ἀδέλφιά του. 2) εἴδός τι θάμνου, εὐώδη ἄνθη φέρον· πιθανῶς τὸ σύνηθ. τουρκβ. γιασουμί. Philadelphus coronarius. Λιν. Ἀθν. 15. σελ. 682. (ᾱ)
Φιλαδύναμος, ὁ, ἡ, (ἀδύναμος). Ὅ,τι προξενεῖ εὐκόλως ἀδυναμίαν. Ἱπ. (ῡ)
Φιλάεθλος, ὁ, ἡ (ἄεθλος). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ φίλαθλος. Πλούταρχ.
Φιλαθήναιος, ὁ, ἡ, (Ἀθηναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἀθηναίους, εἶναι φίλος τῶν Ἀθηναίων.
* Φιλαθηναιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν τοὺς Ἀθηναίους, τὰς Ἀθήνας.
Φιλαθλητής, οῦ, ὁ, (ἀθλητής). Ὅς τις ἔχει παράφορον ἀγάπην εἰς τοὺς ἀθλητὰς, τοὺς ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολήν. — 2) = φίλαθλος.
Φίλαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἄθλους, ἀγῶνας. (ῑ)
* Φῖλας, Ἐπκ. τό· ἐνργ. προπ. πρστκτ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ, φιλέω, Ἰλιδ Ε, 117. Κ, 280.
Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, (αἰάζω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν θρῆνον, ἀγαπᾷ νὰ ἀναστενάζῃ, θρηνῇ, συνεθίζῃ νὰ κλαίηται Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 816.
* Φιλαιδήμων, ονος, ὁ, ἡ (αἰδήμων). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν αἰδημοσύνην, τὴν σεμνότητα, εἶναι ἐντροπαλός.
Φιλαίμαχος, ὁ, ἡ, (αἷμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ, νὰ χύνῃ αἷμα, νὰ φονεύῃ, εἶναι φονικός, αἱματοχαρής. Ἀικρ.
* Φίλαιμος, ὁ, ἡ (ῑ) καὶ
* Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αἷμα) = φιλαίματος.
Φιλαίτερος, έρα, ερον· καὶ φιλαίτατος, άτη, ατον· ἀιμλ. συγκρ καὶ ὑπρθτ. τοῦ, φίλος Καλλιμ. καὶ Θεόκρ Ξενοφ. Ἀναβ. ά, θ', 16. »Κύρῳ φιλαίτερον ἢ ἑαυτῷ.«
Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, (αἰτία). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, ὀνειδίζῃ, κατηγορῇ, ἐπιπλήττῃ. Αἰσχλ. ὅθεν, ὅστις εἶναι φιλόψογος, φιλεπιτιμητής, φιλολοίδορος, δυσάρεστος ἄνθρωπος. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ή, 6. »Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν.«
* Φιλακίζομαι, = χαριεντίζομαι. Ἐτμλ. μέγα· καὶ Φώτ. ἀσαφής, ἴσως διεφθαρμένη λέξις, Ruhnk παρὰ Τιμ. σελ. 19. ὅπου ὁ Struve νομίζει, ὅτι πρέπει νὰ γράφεται· — φιλ' ἀκίζομαι.
Φιλακόλαστος, ὁ, ἡ, (ἀκόλαστος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀκολασίαν, ἀσωτείαν.
Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκολουθῇ, νὰ συνοδεύῃ· ὅστις συνεθίζῃ νὰ ὑπακούῃ, ὑπακούῃ ἄσμενος. Ἀρστφ. Βάτρ. 414. — Παρ' Ἐκκλησ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀγαπᾷ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας.
* Φιλάκρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. φιλάκρητος (ἄκρατος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ ἄκρατον οἶνον· ἐν γένει ὅστις εἶναι φιλοπότης, Σιμωνίδ.
Φιλακριβέω, (ἀκριβής). Ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, φροντίζω νὰ γίνῃ τι μὲ ἐντέλειαν Ἡσύχ.
Φιλακροάμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἀκρόαμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἀκροάματα, τὰ πράγματα, ὅσα ἡδύνουσι τὸ ὠτίον· ἄρα φίλος τῶν ἀκροαμάτων· θηλ. τῆς Μουσικῆς, Ποιητικῆς, Ῥητορικῆς, κ. τ. τ. (-υυ--)
Φιλαλειπτέω, (ἀλείφω). Ἀγαπῶ ν' ἀλείφωμαι, ν' ἀλείφω μὲ ἔλαιον τὸ σῶμά μου ὡς παλαιστής· ἀγαπῶ τὴν πάλην, νὰ παλαίω. Ἐτυμολογ.
Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, εἶναι φίλος αὐτοῦ.
Φιλαλήθης, ους, ὁ, ἡ, (ἀληθής). Ὅστις εἶναι φίλος τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν — 2) Φιλαλήθεις, ἐπωνομάζετο αἵρεσίς τις φιλοσόφων παρὰ Δγν. Λρτ. 1, 17. ὅς τις τοὺς ἐπικουρείους, ὡς φαίνεται, ἐννοεῖ. Ἐπίθ. φιλαλήθως.
Φιλαλληλία, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία, καὶ ἀγάπη. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φιλάλληλος, ὁ, ἡ (ἄλληλων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐτὸν ἀγαπῶντα. »Τὸ φιλάλληλον· ἡ φιλαλληλία· Χρόσστμ.

Φιλαλλογενής, ὁ, ἡ (ἀλλογενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀλλογενεῖς, τοὺς ἀλλοφύλους, τοὺς ξένους. Κύριλ. Ἀλεξ.

Φιλάλυπος, ὁ, ἡ (ἄλυπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀλυπίαν, νὰ ζῇ χωρὶς λύπην, χωρὶς μερίμνας. (ᾱ)

Φιλαλυστής, οῦ, ὁ (ἀλύω). Ὅστις δυσθυμεῖται, λυπεῖται, πίπτει εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν εὐκολα. Ἱπποκράτ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἁμάρτημα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁμαρτίαν νὰ ἁμαρτάνῃ. Ἰμνῳδ.

Φιλάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀμπέλους, ἔχει πολλὰς ἀμπέλους. Ἀριστφ. Εἰρ. 308.

Φιλαναγνωστέω, Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ ἀναγινώσκω, Διόδωρ. Σικελ. παρὰ τὸ

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ (ἀναγιγνώσκω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀγαπᾷ ν' ἀναγνώσκῃ, Πλούταρχ.

Φιλαναλωτής, ου, ὁ (οὐχὶ δὲ ὀξυτν. φιλαναλωτής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ καταδαπανᾷ, νὰ ἐξοδεύῃ πολλά. Πλάτ. Παλτ. 8. σλ. 548. Β.

* Φιλαναλωτος, ὁ, ἡ (ἀναλίσκω) = τῷ προηγμ.

Φιλανδρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν σύζυγον ἀγάπη τῆς γυναικός· ἐκ τοῦ

Φίλανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Γυνὴ ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα, τὸν σύζυγόντης, Αἰσχλ. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας, μαίνεται διὰ τοὺς ἄνδρας. (ῑ)

Φιλανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη. Εὐριπίδης παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 465.

Φιλανθρακεύς, έως, ὁ, ἡ (ἀνθρακεύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶναι φίλος τῶν ἀνθρακέων, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 336.

Φιλανθρώπευμα, τό. Φιλάνθρωπος πρᾶξις, μεταχείρισις, φιλάνθρωπον ἔργον. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15. παρὰ τὸ

Φιλανθρωπεύω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθσ. φιλανθρωπεύομαι, κατὰ διάφορόν πως σημσ. ὅμως, μεταχειρίζομαί τινα, φέρομαι πρός τινα μὲ φιλανθρωπίαν, εὐσπλαγχνίαν μετὰ αἰτιατ. — β) Παρέχω, δίδω τι μὲ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενος. — 2) ἀμετβ. Διάγω, ζῶ, πολιτεύομαι φιλανθρώπως. Ἡλιόδωρ. 9', σελ. 454.

Φιλανθρωπέω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, πράττω τι, πολιτεύομαι μὲ φιλανθρωπίαν. Πολύβ. ὅθεν

Φιλανθρωπία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φιλανθρώπου· ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγάπη· εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, πραότης, εὐμένεια, ἡμερότης τῆς ψυχῆς. Ξενοφ.

* Φιλανθρωπικός, ή, όν· καὶ

* Φιλανθρώπινος, ίνη, ινον, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλάνθρωπον, εἶναι ἴδιον φιλανθρώπου. Ἐπίρ. — πίνως. Ἰμνῳδ.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι εὐσπλαγχνος, συμπαθής, ἵλαρός, πρᾷος, εὐμενής, ἥμερος, Ἐπίρ. φιλανθρώπως.

Φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ Δημ. ἀντὶ φιλήνωρ, Αἰσχλ. ποιητ. μόνον — 2) Κύρ. ὄνμ. Πνδ. (υ – –)

Φιλαοιδός, ὁ, ἡ (ἀοιδή, ἀοιδός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελῳδίαν, ψαλμῳδίαν, τὰ τραγῳδία ἢ τοὺς μελῳδούς, ψάλτας, τραγῳδιστάς.

* Φιλάπεπτος, ὁ, ἡ (ἀπεπτος). Ὅστις χωνεύει συνήθως κακὰ τὴν τροφήν του, πάσχει ἀπὸ κακοχωνευσίαν. (ᾱ)

* Φιλαπεχθημόνως, Ἐπίρ. τοῦ φιλαπεχθήμων.

Φιλαπεχθημοσύνη, ἡ. Κλίσις, πάθος εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηται τις μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἀδικῇ, νὰ φιλονεικῇ μὲ αὐτούς, ὁ τρόπος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλαπεχθήμονος. Δμτθ. ἐκ τοῦ

Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

* Φιλαπεχθής, ὁ, ἡ (ἀπεχθήμων, ἀπεχθής). Ὅστις ἔχει τὴν μανίαν, ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐχθρὸς μὲ τοὺς ἄλλους· νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἐξαιρ. ὅστις κάμνει ἐχθρούς του τοὺς ἄλλους ἐξαιτίας τῆς γλώσσης του, καὶ ἀδιαφορεῖ περὶ τούτου· Ἐπίρρ. φιλαπεχθῶς.

Φιλαπλοϊκός, ή, όν = τῷ ἐπμν.

* Φιλάπλοος, ὁ, ἡ, συναιρ. φιλάπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (ἁπλόος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁπλότητα, εἰλικρινείαν· εἶναι εἰλικρινής, μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν.

Φιλαπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀποδημῇ, ξενιτεύηται, ταξειδεύῃ, Ξενοφ.

Φιλαργυρέω, Ἀγαπῶ τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα, εἶμαι φιλάργυρος· ὅθεν

Φιλαργυρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα. »Ἀκρόπολις τῆς κακίας ἡ φιλαργυρία εὕρηται καὶ ῥίζα ἁπάντων τῶν κακῶν.« Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα μὲ ὑπερβολήν· ἐν γένει αἰσχροκερδής. »Οἱ φιλάργυροι καθάπερ μάχαιρα τῷ βίῳ χρῶνται, πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβήν.« Διογένης παρὰ Στοβαίῳ λόγ. ί.

Φιλάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀρετήν (ᾱ)

* Φιλαριστείδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἀριστείδην, μιμεῖται αὐτόν.

Φιλάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἁμάξια, ἢ νὰ τρέχῃ εἰς ἀγῶνα ὀχούμενος, Πίνδαρ. καὶ Εὐριπ.

Φιλάρχαιος, καὶ, Φιλαρχαῖος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀρχαιότητας. Ἀθήν. γ'.

Φιλαρχέω, ῶ. Μ. ήσω (φίλαρχος). Ἀγαπῶ νὰ ἐξουσιάζω· φίλαρχος εἰμί· ὅθεν

Φιλαρχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής.

Φιλαρχικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φίλαρχον, εἶναι ἴδιον φιλάρχου.

Φίλαρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής· καταγίνεται νὰ λάβῃ ἐξουσίαν.

* Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀστραγαλίζῃ, νὰ παίζῃ τοὺς ἀστραγάλους (τὰ ζάρια, τὰ κότσια) [υ–υυυ]

Φιλάσωτος, ὁ, ἡ (ἄσωτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀσωτείαν, συνεθίζει νὰ ζῇ ἀσώτως, εἶναι παραδομένος εἰς ἀσωτείας. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 60. καὶ 64. (ᾱ)

* Φίλατο, Ἐπ. γ'. προσπ. ἐνκ. μέσ. ἀορ. τοῦ, φιλέω, Ἰλθ. Τ, 304 (–υυ)

Φιλαυθόμαιμος, ὁ, ἡ (αὐθόμαιμος) = φιλάδελφος. Λυκόφρ. 566.

Φίλαυλος, ὁ ἡ (αὐλός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐλόν, ἀγαπᾷ νὰ λαλῇ τὸν αὐλόν, Σφκλ. Ἀντ. 955. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. καὶ Πλούταρχ. (ᾱ)

Φιλαυτέω, ῶ. Μ. ήσω (φίλαυτος). Ἀγαπῶ τὸν ἑαυτόν μου· εἶμαι φίλαυτος, ὅθεν

Φιλαυτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν ἑαυτόν του,

Φίλαυτος, ὁ, ἡ (αὐτοῦ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτόν του, πράττει, πολιτεύεται μόνον κατὰ τὸ συμφέρον του, ἀδιαφορεῖ ἂν διὰ τοῦτου βλάπτῃ τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτέλ. ἠθ. μεγ. β'. 13. »Ἔστι φίλαυτος ὁ ἑαυτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές·« καὶ Ῥητορ. α.»Ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν, οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ·« (ῑ)

Φιλάω, τὸ Λατ. pilare. Ἁρπάζω, κλέπτω, ἀδικῶ, ἀπατῶ ὅθεν, φιλήτης, πίθν. ἄνευ παραδείγματος.

* Φιλέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐγγυητής. Στράβ. ε, σελ. 329.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔγκλημα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, κατηγορῇ, διαβάλλῃ· ἐν γένει = φιλαίτιος. Πολυδ.

Φιλέεσκε, Ἴων. καὶ Ἐπκ. Παραταθ. τοῦ φιλέω. Ὅμ.

Φιλέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κόμην, τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς, χαίρει νὰ ἔχῃ εὐμορφα μαλλία· συνήθ. δέ, ὅ,τι εὑρίσκηται κείμενον, ἢ φορεῖται εἰς τὴν κόμην. »Σινδὼν φιλέθειρος.« Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 53.

Φιλειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἠξεύρῃ, νὰ μανθάνῃ πολλὰ πράγματα· νὰ ἦναι πολυμαθής, πεπαιδευμένος.

Φιλέκδημος, ὁ, ἡ (ἔκδημος) = φιλαπόδημος.

Φιλέλαιος, ὁ, ἡ (ἐλαία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δένδρα τῶν ἐλαιῶν. τοὺς ἐλαιῶνας. Ἀνάλεκτ. ά, σελ. 505.

Φιλελεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεήμων) καὶ

Φιλέλεος, ὁ, ἡ (ἔλεος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ ἐλεῇ, εἶναι εὔσπλαγχνος, ἔχει συμπάθειαν, ἐλεήμονα καρδίαν. Ἐκκλσ. Κύριλ.

Φιλελευθέριος, ὁ, ἡ (ἐλευθέριος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθεριότητα.

Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν, νὰ ζῇ ἐλεύθερα, εἶναι φίλος τῆς ἐλευθερίας, μισεῖ τὴν δουλείαν.

Φιλέλληνα, ηνος, ὁ, ἡ (Ἕλλην). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἕλληνας, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὴν γλῶσσαν, τὴν φιλολογίαν τῶν Ἑλλήνων.

Φιλέλπις, ιδος ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε. Φρύνιχ. (ῑ)

Φιλέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς ὁδοιπορίας, τὰ ἐμπορικὰ ταξείδια.

Φιλενδεικτέω, Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν· Νικήτ. Χρον. ιγ', 6. παρὰ τὸ

* Φιλενδείκτης, ου, ὁ (ἐνδείκνυμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐνδείξεις, νὰ ἐγκαλῇ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, νὰ καυχᾶται, ἀλεζονεύηται, μεγαλαυχῇ.

Φιλένδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 13, 19.

Φιλένδοτος, ὁ, ἡ (ἐνδίδωμι, σημσ. 5.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ παραχωρῇ, εὔσπλαγχνος, ἐλεήμων, συμπαθής· ἀντιθ. τοῦ Ἀνένδοτος. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. φιλέντολος.

Φιλένθεος, ὁ, ἡ (ἔνθεος). Ὅστις ἐνθουσιάζεται εὐκόλως, ἢ συνήθως. Ὀρφ.

* Φιλέννυχος, ὁ, ἡ (ἔννυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός.

* Φιλέξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐκβαίνῃ ἔξω, δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν οἰκόν του· »Γυνὴ« Ἐπχρμ.

Φιλεορταστής, οῦ, ὁ (ἑορτάζω) = φιλέορτος. Πολυδ.

Φιλέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑορτάζῃ, ἀγαπᾷ τὰς ἑορτάς.

Φιλεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Φίλων.

Φιλεπιτιμητής, οῦ, ὁ (ἐπιτιμάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐπιτιμᾷ, νὰ ὀνειδίζῃ. Ἀθήν. 9'. σελ. 385.

Φιλεραστέω, Συνεθίζω νὰ ἀγαπῶ, νὰ ἐρωτεύωμαι. Πολυδ. γ', 63. ἐκ τοῦ

Φιλεραστής, οῦ, ὁ (ἐραστής). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ, νὰ ἐρωτεύηται εὐκόλα. Πλάτ.

Φιλεραστία, ἡ. Τὸ νὰ ἐρωτεύηταί τις εὐκόλα. Ἀριστοφ. ά, 18. παρὰ τὸ

Φιλέραστος, ὁ, ἡ (ἔρασμαι) = φιλεραστής. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 771. — 2) Ὅ,τι εἶναι

τερπνόν, ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους »Ῥόδεα φιλέραστα.« Μελέαγρ.

* Φιλεράστρια, ἡ. Ἰδιαίτρ. θλκ. τοῦ, φιλέραστος. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 641.

Φιλεργέω, (φιλεργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω, νὰ εἶμαι ἐπιμελὴς εἰς τὰ ἔργα μου ὅθεν

Φιλεργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐργάζηται, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δουλείαν, νὰ ᾖναι πρόθυμος εἰς τὸ δουλεύειν. Ξενοφ.

Φιλεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δουλείαν, νὰ ἐργάζηται μὲ προθυμίαν.

Φιλέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν, τὴν μοναξίαν.

Φιλέριθος, ὁ, ἡ (ἔριθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γνέθῃ, μαλλίον, ἢ ἐν γένει τὰς χειρεργασίας. Ἀνθολογ.

Φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ (ἔρις). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογομαχῇ, (ι)

Φιλεριστέω, Εἶμαι φίλερις, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας καὶ φιλονεικίας.

* Φιλεριστής, οῦ, ὁ = φίλερις· ὅθεν

Φιλεριστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλεριστήν, εἶναι ἴδιον φιλεριστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 782.

Φιλέριστος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅστις εἶναι ἐκδοτος εἰς τὸν ἔρωτα, συνεθίζει νὰ ἐρωτεύεται εὐκόλα. Λουκιαν. (ι)

Φιλέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἑσπέραν. »Ἴον φιλέσπερον.« Ἀνάλεκτ. ἀ. 499.

Φιλεταιρεία ἡ. Ξενοφ. Ἀγσ. β'. 22. καὶ

Φιλεταιρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους του.

* Φιλέταιρις, ιδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θλκ. τοῦ, φιλέταιρος.

Φιλέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, συντρόφους του, Ξενοφ.

* Φίλετνος, ὁ, ἡ (ἔτνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλτον ὀσπρίων, ἤτοι τὰ μετὰ τὸ βράσιμον τριμμένα καὶ εἰς πηκτὸν ζωμίον, μαγειρευμένα, ὀσπρια.

Φιλεύδιος, ὁ. ἡ (εὔδιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐδίαν, ἐξαστερίαν. Ἰ. Γαζ.

Φιλεύιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φωνάζῃ, νὰ ἀκουῇ τὸ Βακχικὸν εὐοῖ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 517.

Φιλευλαβής, ὁ, ἡ (εὐλαβής). Ὅστις συνεθίζει νὰ ᾖναι προσορατικός, προσεκτικὸς εἰς παν-δήποτέ τι

* Φιλεύλειχος, ὁ, ἡ (λείχω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γλείφῃ τι, παρὰ Λεων. Ταρντ. κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Brunk. Ὁ Lobeck ὅμως Φρυνχ. σλ. 573. προκρίνει τό, φιλεύλοιχος.

Φίλευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐνήν, τὸ κρεββάτιον, ἤ τὸ συγκοιμᾶσθαι. Ἀνακρ. ξγ', 7. (ι)

Φιλευποιία, ψευδ. ἀνάγνω. ἀντὶ φιλοποιία παρὰ Δγν. Δρτ. 7, 113. 130.

* Φιλευπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ ὡραῖα πρόσωπα, εὐμόρφους ἀνθρώπους, ἢ νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εὔμορφον πρόσωπον.

* Φιλεύτακτος, ὁ, ἡ (εὔτακτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν, ἢ τὴν κοσμιότητα, σεμνότητα.

Φιλευτράπελος, ὁ, ἡ (εὐτράπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐτραπελίαν, τοὺς ἀστεϊτμούς. (α)

Φιλεύχειλος, ὁ, ἡ· (χεῖλος) = φιλεύλειχος.

* Φιλέφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἐφήβους, τοὺς νεανίας, ἢ τὴν νεολαίαν.

Φιλεχθής, ὁ, ἡ = φίλεχθρος.

Φιλεχθρέω, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἔχθραν, ἀγαπῶ νὰ ἐχθρεύομαι. Πρόκλ. παράφρ. εἰς Πτολεμ. 171. παρὰ τὸ

Φίλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἀγαπᾷ συνεθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηται μὲ τοὺς πλησίον του· Ἐπῤῥ. φιλέχθρως, Δγν. Δρτ. 3, 36. »φιλέχθρως ἔχω πρός τινα« ἐχθρεύομαι κατὰ πολλὰ τινά. (ι)

Φιλέψιος, ὁ, ἡ (ἐψία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, παίζει μετὰ χαρᾶς, εἶναι παιγνιδιάρης. Ἡτ.

Φιλέω, ῶ. Μ. ήσω. Κοντὰ εἰς τὸν ὁμαλὸν ἀόρ. ἐφίλησα μεταχειρίζεται ὁ Ποιτ., κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνργτ. σημσ., καὶ τὸ γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐφίλατο, φίλατο τοῦ, Ἐπκ. ἁπλῶς, ἐφιλάμην, ἀόριστου, Ἰλδ. Ε, 61. Τ, 304. τοῦ πρττ. φίλαι, Ἰλδ. Ε, 117. Κ, 208. (ὅπου ὁ Wolf. φίλαι παροξτ. γράφει) καὶ τοῦ ὑπτκ. φίλωνται (ι). Ἥμ. Δμτ. 117. τὸ δὲ, φίλατο ὡς παθτ. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. 3, 66. Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνστ. φιλήμεναι, Ἰλδ. Χ, 265. τὸν ἀπρμφ. μλ. φιλησέμεν, Ὀδσ. Δ, 171. Ἴων. παρτ. φιλέστκε, Ὅμ., Αἰολκ. β'. πρσπ. ἐνστ φίλησθε ἀντὶ φιλεῖς, Σπφ. Τὸν μέσ. μέλ. φιλήσομαι κατὰ σημασ. ἐνστ. μεταχειρίζεται, πλὴν τοῦ Ὅμ., καὶ Ἀντφ. c. venf. σλ. 113. συνήθως δὲ ὁ μελ. γ'. πεφιλήσομαι χρησιμεύει ἀντὶ παθτ. μέλ. Ἐνστ. δὲ, φιλομαι, ἢ φίλημαι δὲν ἀπαντᾶται καθόλου· (φίλος). Ἀγαπῶ, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξεως· ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπης τῶν θεῶν· ἐπὶ τῆς φιλανθρωπίας γενικῶς· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γεννητόρων καὶ τῶν τέκνων, τῶν φίλων, τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους· παρ' Ὅμ. πολλὰ εὔχρηστον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πράξεων. Μὲ ἀρέσκει, ἀποδέχομαί τι, »σχέτλια ἔργα« Ὀδσ. Ξ, 83. ἀσύνηθ. μετὰ διττῆς αἰτ. »ὃν περὶ κῆρι φίλης Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητ'.« Ὀδσ. Ο, 245. Παθτ. Μὲ ἀγαπᾷ τις, ἀγαπῶμαι ἀπό κάνένα, ἔκ τινος· Ἰλδ. Β, 688. ἔτι δὲ καὶ παρά τινος, Ν, 617. συνήθως δὲ ὑπό τινος, Ἡρδτ. 5, 5. ἀλλὰ καὶ »φιλεῖσθαί τινι.« ἐξαιρ. δὲ — α) Προσφέρομαι, φέρομαι πρός τινα μὲ εὔνοιαν, φιλίαν, μάλιστα δὲ δέχομαι, περιποιοῦμαί τινα φιλοφρόνως, μὲ φιλοξενίαν, Ὀδσ. Δ, 29. Ε, 135. Η, 33. Θ, 42. Κ. 14. Μ. 450. Ξ, 128. Ο, 70. 74. Ρ, 111. Ἰλδ. Γ, 207. Ζ, 15. ὅθεν, »Παρ' ἄμμη φιλήσεαι« Ἐπκ. ἀσπατμοῦ, δεξιώσεως φράσις, τό ἡμᾶς σύνηθ. Καλῶς ὡρίσατε, καλῶς ἤλθετε, Ὀδσ. Α, 123. ὅπου ὁ μέσ. μέλ. κεῖται κατὰ παθτ. σημσ., παρβλ. Ο, 281. — β) Ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, ἀγάπης, Ἰλδ. Ι, 450. Ὀδσ. Σ, 325. Βρ. ἐν Ἀρστφ. Βτρ. 541. Εἰρ. 1038. ὡσαύτως καὶ, τό, amare παρὰ Πλούτ. — γ) προσλήψει καὶ ἄνευ τοῦ, στόματος. Ἐπὶ ἀγάπης δεικνομένης διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῶν χειλέων, τοῦτ' ἔστι, φιλῶ τινα· ἀφ' οὗ φίλημα. Ὁ Ὅμ. δὲν λαμβάνει ἀόμη τὴν λέξιν κατὰ ταύτην τὴν σημ, ἀλλὰ μεταχειρίζεται ἀντὶ τούτου τό, κύσσω, κύσσαι (ὅθεν τὸ Γερμ. küssen). — δ). ἐν γένει ἀσπάζομαι, ἐναγκαλίζομαι, κολακεύω, χαϊδεύω τινὰ ἢ δείχνω ἄλλος πως δι' ἐξωτερικῶν σημείων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Μέσ. φιλοῦμαι, Ἀγαπῶ τὸν ἀγαπῶντά με, ἀγαπῶτινα καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ ἐμέ — 2) μετ' ἀπρμφ. Συνεθίζω νὰ κάμνω, ἢ κάμνω τι συνήθως ὅθεν καὶ ἀπρτπ. »Φιλεῖ γίγνεσθαι« συνεθίζει νὰ γίνεται συμβαίνει τι συνήθως· »Οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ« Ἡρδτ. 8. 128. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς »ὡς φιλεῖ, καὶ οἷα φιλεῖα ὑπκ. γίγνεσθαι. (Κατὰ τὴν συνήθ. Ἰταλ. κατὰ τὴν μόδαν) »ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίγνεσθαι« μὲ τὴν πεῖραν γίνοιται, ἢ μανθάνει συνήθως ὅλα ὁ ἄνθρωπος, Ἡρδτ. 7, 9. 3. 7, 10, 5. 6. πρβλ. 2, 27. 3, 82. 8. 27, 7, 50, 1. 160. 9, 122. Πνδ. Νμ. 1, 15. Π. 3, 31. Ἡ μετὰ ἀπρμφ. σύνταξις αὕτη τῆς λέξ. δὲν εὑρέθη παρ' Ὅμ. (τὸ ἰῶτα πάντοτε εἶναι βραχύ, πλὴν τῶν τύπων τοῦ ἀνμλ. Ἐπκ. ἀορτ. ἐφιλάμην, ὅπου πάντοτε μακρὸν κεῖται· παρβλ. δὲ καὶ φίλος.)

Φίλη, ἡ, θλκ. τοῦ, φίλος. Φιλαιδία — 2) Ἀγαπητική, ἐρωμένη, παλλακίς· ὡς τὸ ἑταίρα.

* Φίληβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεότητα, 2) Κύρ. ὄνμ. (ι)

Φιληδέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ, ζητῶ, ἀπολαμβάνω. »Φιληδέω τινὶ« εὑρίσκω ἡδονήν, εὐχαρίστατιν εἴς τι. »Μάχαις« Ἀρστφ. Εἰρ. 1121. »Χώρᾳ« διατρίβω, κατοικῶ εἰς τινα τόπον μὲ εὐχαρίστησίν μου, ἡδύνομαι νὰ κατοικῶ που· ἔτι δὲ καὶ »Πρὸς χώρᾳ·« παρὰ τὸ

Φιληδής, ὁ, ἡ (ἡδύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γλυκύ, τὸ τερπνόν, τὴν ἡδονήν, ζητεῖ, εὑρίσκει, ἀπολαμβάνει αὐτό· ὅθεν

Φιληδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἡδονάς, νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὰς ἡδονάς, νὰ εὐχαριστῆται εἴς τι.

Φιληδονέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλήδονος). Εἶμαι φιλήδονος· ὅθεν

Φιληδονία, ἡ· ὡς τὸ φιληδία. Πλούταρχ.

Φιλήδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή) = φιληδής· Ὅστις εἶναι ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. Κύριλ. Ἀλεξ.

Φιληκοέω, (φιλήκοος). Ἀγαπῶ, ἡδύνομαι νὰ ἀκούω, νὰ ἀκροάζωμαι, ἢ νὰ ἀναγινώσκω, ἀκούω τι μὲ εὐχαρίστησίν μου· ἀκούω μὲ προσοχήν τι Πολύβ. ὅθεν

Φιληκοία, ἡ· Τὸ νὰ ᾖναί τις φιλήκοος. Ἰσοκράτ.

Φιλήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀκροάζηται, ἢ νὰ ἀναγινώσκῃ (διότι, ὅταν ἀναγινώσκῃ, ἀκούει τις ἅμα ὅσα ἀναγινώσκων ἐκφωνεῖ.) ἀκούει, ἀκροάζεται μὲ προσοχήν.

Φιληλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἠλακάτην (τὴν ῥόκαν), ἡδύνεται νὰ γνέθῃ. Ἀνθολογ. (α)

Φιληλιαστής, οῦ, ὁ (ἡλιαστής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ᾖναι κριτής, ἐξαιρ. εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία λεγόμενον κριτήριον. Ἀριστοφ· Σφῆκ. 88.

Φίλημα, τό (φιλέω, σημτ. γ) ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ξενοφ. συμτ. (ι)

Φιλημάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φίλημα.

* Φιλήμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνργ. ἀόρστ. τοῦ, φιλέω, ἀντὶ φιλεῖν, Ἰλδ. Χ, 265.

Φίλημι, ἴδε φιλέω.

* Φιλημοσύνη, ἡ (φιλέω). Ἀγάπη, φιλία, Θέογ. 284. ὁ Brunk συνημοσύνη, χωρίς τινα λόγον ἔγραψε· (ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ὡς παρὰ τό, Φιλήμων, τό ὁποῖον ὡς κύρ. ὄνμ. μόνον εὑρίσκεται.)

* Φιλήμων, ονος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Philemon.

Φιλήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἄνεμον, ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος, ία, ιον (ἡνία). Ὅ,τι κεῖται εἰς τὰ ἡνία, εἰς τὸν χαλινόν. Αἰσχύλ. Προμθ. 465.

Φιλήνωρ, ὁ, ἡ. Δρκ. φιλάνωρ (ἀνήρ) = φιλανδρος. Αἰσχκ. 2) Κύρ. Ὄνμ. Πινδ. Ὀλ. 12, 19.

Φιλήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κωπηλατῇ, νὰ ἔλκῃ τὰ κωπία, νὰ ταξειδεύῃ, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. ἐξαιρ. ἐπθ. τῶν Φαιάκων.

* Φίληρις, ιδος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φιλησία, ἡ (φιλάω). Κλεψία, τὸ νὰ κλέπτῃ τις. Ἡσχ.

Φιλησίμολπος, ὁ, ἡ (μολπή) = φιλόμολπος. Πίνδαρ. Ὀλ. 14, 19. (ι)

Φιλήσιος, ὁ, ἡ = φιλοτήσιος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Μακρόβ. ά, 17.

Φίλητις, εως, ἡ (φιλέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τίς τι, τὸ νὰ φιλῇ τινα ἤτι· ἀγάπη, φίλημα (ι)

Φιλησιστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος) = φιλοστέφανος. Ἀρστοτέλ.

Φιλήσυχος, ὁ, ἡ (ἥσυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἡσυχαστικός, εἰρηνικός.

* Φιλητέος, έα, έον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φιλέω. Ὅ,τι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ἀγαπᾷ. Ἀρστλ. Ἠθ. 2, 11.

Φιλητεύω, ῶ· ὡς τὸ φηλητεύω, ὅπερ ἴδε· παρὰ τὸ

Φιλήτης, ου, ὁ (φιλάω). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης· ἀμφβλ. ἀνγνσ. ἀντὶ τῆς ὁποίας προκρίνεται συνήθως τὸ ὀξύτον· φιλητής, ἢ τὸ μὲ ἢ γραφμ. φηλήτης, ἴδε Geisf. Ἡτδ. Ἔρ. 373. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 122.

*Φιλητής, οῦ, ὁ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φιλεῖ τινα ἤτι.

Φιλητικός, ή, όν (φιλητός). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἀγάπην, εἰς φίλημα, ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ ἀγαπᾷ ἢ νὰ φιλῇ· μετά γεν. Ἀρστ̄τλ.

Φιλητορίδης, ου, ὁ· πατρνμ. τοῦ, Φιλήτωρ. Ἰλ. Τ, 457.

*Φιλητός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φιλέω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾶται, φιλεῖται ὑπό τινος· ὅστις εἶναι ἀγάπης ἄξιος, ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ τις.

Φίλητρον, τό. (φιλέω). Ἐρωτικόν, ἀφροδίσιον πρᾶγμα, ἐρωτευμένου κινδύνευμα, ἀποτόλμημα· ἔτι δὲ καὶ = φίλτρον, Naeke χοιριλ. σλ. 98. (ι)

Φιλήτωρ, ορος, ὁ = φιλητής· ἔτι δὲ καί, ἡ φιλήτωρ, Αἰσχλ. — 2) Ὄνμ. κύρ.

Φιλία, ἡ. Ἰων. φιλίη, Ἡρδτ. (φιλέω). Φιλία, ἀγάπη, κλίσις, εὔνοια πρός τινα· κατά πρῶτον παρ. Θεογν. 306. 600. 1098. «φιλία ἡ ἐμὴ» ἡ πρός με φιλία τινος· «φιλίαν λαμβάνω, ἢ κτῶμαι παρά τινος» «ἀποκτῶ τὴν φιλίαν τινός. — 5λκ. του, φίλιος, ὑπκ. γῆ, ἢ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος· ὅθεν

Φιλιάζω, Μλ—τω. Εἶμαι ἢ γίνομαι φίλος τινός· μετά δοτκ. παρά τοῖς Ο΄.

Φιλιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φιλιόνει τινὰ μὲ ἄλλον τινά

*Φιλιατρέω. Εἶμαι φίλος τῆς ἰατρικῆς, ἀγαπῶ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, παρά τό

Φιλίατρος, ὁ, ἡ (ἰατρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἰατρικήν. Πλούταρχ. (υυ — υ)

Φιλικός, ή, όν (φίλος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς φίλον, ἢ εἰς τὴν φιλίαν εἶναι ἴδιον φίλου. Ξενοφ. Κυρουπ. ή, ζ, 3. «Ἔργα φιλικά·» καὶ Ἀπομν. β΄, ς΄, 21. γ΄, ι΄, 2. «Τὸ φιλικώτατον τῆς ψυχῆς ἤθος.» ὅθεν «Φιλικά,» τὰ φίλτρα τά τῆς φιλίας δείγματα. Κυρουπ. δ΄, ς΄, 2. «Πολλά φιλικά ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου·» καὶ ἐν β΄. δ΄. 19. «Νομίζω φιλικώτερον εἶναι οὕτως.» Ἐπίρ. φιλικῶς. «Ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς.» Συμπ. ή, 6. ὅθεν «φιλικῶς ἔχω·» ἀγαπῶ.

*Φίλιννα, ἡ καὶ Φιλίνη. Κύρ. ὄνμ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 564. ἔτι δὲ καί, Φιλιννίς, ίδος, ἡ· (υ—υ, υ—)

*Φιλῖνος, ὁ. Ὄνμ. κύρ.

Φίλιος, ία, ιον, παρά τοῖς Ἀττ. δὲ τά πλεῖστα καὶ διπτλ. (φίλος) ἐνργ. Ὅστις εἶναι φιλόφρων, ἔχει φιλικόν φρόνημα, «Πόλις φιλιωτέρη» Ἡρδτ. 7, 151. «φίλιοι λόγοι» 7, 163. 8, 106. «φίλιαι γνῶμαι» 9, 4. μετά δοτκ. τινι· ὅθεν ὅστις φρονεῖ φιλικῶς περί τινος, εἶναι φίλος του, δείχνει τὴν πρός αὐτόν φιλίαν του παντοιοτρόπως, ἀντιθ. τοῦ πολέμιος, ὅστις κρατεῖ μέ τινα εὑρισκόμενόν τι εἰς τὸν πόλεμον ὅθεν «Ἡ φιλία» ὑπκ. γῆ ἢ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος, ἀντθ. τοῦ, ἡ πολεμία· ὡσαύτως καὶ «φίλιον στράτευμα· φρούριον, ἢ χωρίον.» = β) ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φίλον, προέρχεται ἀπό φίλον. «Ζεὺς φίλιος» Ὁ προστάτης τῆς φιλίας· ἀλλά καὶ φίλιος ἁπλῶς χωρίς τοῦ, Ζεύς, Ἀρστφ. Ἀχ. 730. Φερκρατ. Πολδ. 2, 127. ὡσαύτως καὶ παρά Πλάτ. ἴδε Ruhnk Τιμ. σλ. 193. Stallb. Εὐθφρ. σλ. 6. B. Körner Εὐρπ. Ἀνδρ 594. — 2) παθτ. ὡς τό, φίλος· ὅ,τι εἶναι ἀγαπητόν, ποθητόν ἐπί ἀνθρώπων καὶ πραγμτ. Seidl. Εὐρ. Τρ. 243. Ἐπρρ. φιλίως. Ξενοφ. Κυρο. Πδ. ς΄, γ΄, 6. ὅθεν

Φιλιόω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φιλόω· Φιλιόνω τινὰ μὲ ἄλλον τινά. Παθκ. φιλιόνομαι μέ τινα ἐχθρόν μου.

Φιλίππειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀποδίδεται εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, εἶναι. τοῦ Φιλίππου πρᾶγμα, «ὁ Φιλίππειος·» ὑπακ Χρυσοῦς, ἢ Στατήρ. Χρυσοῦν νόμισμα φλωρίον, ὑπό Φιλίππου κεχαραγμένον. Διόδωρ, Σικ. ιζ΄,8.

Φιλίππία, ἡ (φίλιππος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τούς ἵππους, ἢ τὸ ἱππάζεσθαι, Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 120.

*Φιλιππίδης, ου, ὁ, Κύρ. ὄνμ. ὅθεν

*Φιλιππιδόομαι, παθτκ. Γίνομαι, εἶμαι λιγνός, λεπτός, ἀδύνατος ὡς ὁ Φιλιππίδης. Ἀθήν. ιβ΄. σελ. 552.

Φιλιππίζω, Μλ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ. Φρονῶ τά τοῦ Φιλίππου, κρατῶ μέ τόν Φίλιππον, εἶμαι ἀπό τό μέρος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅθεν

Φιλιππισμός, ὁ. Τό νὰ φρονῇ τις τά τοῦ Φιλίππου, νὰ ἦναι ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Φιλίππου.

Φίλιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἵππους, Πνδ. ἐν γένει ὅστις ἠδύναται, ἀγαπᾷ νὰ ἱππάζεται (καβαλλικεύῃ). — 2) Ὄνμ. κύρ. (υ — υ)

*Φιλιποτρόφος, ὁ, ἡ (ἱποτρόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ ἵππους· ὅστις χαίρει εἰς τό νὰ κρατῇ ἵππους δρομίας, ἢ σταδιοδρόμους. Φαλρ. Ἐπ. 68.

Φιλιστορέω, Εἶμαι φιλίστωρ, φιλομαθής, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω πολλά, πανδήποτέ τι, εἶμαι περίεργος, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ περιέργειαν νὰ μανθάνω, νὰ πληροφορῶμαι περί ὅλων· παρά τό

Φιλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Ὅστις εἶναι φιλομαθής, ὅστις εἶναι περίεργος νὰ μανθάνῃ, νὰ πληροφορῆται περί πάντων. Στέφαν. Βυζάντ.

Φιλίτιον, τό· ἀμφβλ, ἀνγν. ἀντὶ φιδίτιον, φειδίτιον.

Φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ (ἰχθύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἰχθύς, τά ὀψάρια. (υ-υ)

Φιλίων, ονος, ὁ, ἡ· ἀνμλ, συγκρτ. τοῦ, φίλος· ποιητ. Ὀδυσ. Τ, 351. καὶ Ω, 263.

*Φιλίωσις, εως, ἡ (φιλιόω). Τὸ νὰ φιλιώνηται τις μέ τινα ἐχθρόν του.

*Φιλιωτής, οῦ, ὁ (φιλιόω). Ὅστις φιλιόνει τούς πρός ἀλλήλους ἐχθρούς.

Φιλλυρέα, ἡ. Εἶδος δένδρου πίθαν. ταὐτόν τῷ, φίλυρα. Διοσκορ. α΄, 125.

Φιλόβακχος, ὁ, ἡ (Βάκχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν Βάκχον, ἢ τόν οἶνον. Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 91.

Φιλοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς βαρβάρους, ἢ τούς μή Ἕλληνας ὅστις ἀγαπᾷ τούς βαρβαρισμούς εἰς τὴν ὁμιλίαν,

Φιλοβάρβιτος, ὁ, ἡ (βάρβιτον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίζῃ τὴν βάρβιτον. Ἀθήν. ιγ΄. σελ. 60». ἴδε βάρβιτον.

*Φιλοβάσανος, ὁ, ἡ (βάσανος) Ὁ τάς βασάνους, τὴν τυραννίαν ἀγαπῶν. Προκλ. παρφρ. σελ. 226.

*Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ (βασιλεύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν βασιλέα. Πλουταρχ. Αἰμιλ. 24.

*Φιλοβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς) = τῷ προηγμ.

*Φιλοβάσκανος, ὁ, ἡ (βάσκανος). Ὅστις εἶναι φθονερός, ζηλιάρης· ἔχει κλίσιν εἰς τό νάφθονῆ.

Φιλόβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τά βιβλία, τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ ἀναγινώσκῃ βιβλία, συγγράμματα. Στράβ. ιγ΄. σελ 906.

Φιλόβορος, ὁ, ἡ· ὁ (βορά), Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ πολύ, εἶναι λαίμεργος· φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος, ὁ, ὁ (βότρυς). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἠδύνεται νὰ τρώγῃ σταφύλια.

Φιλοβούπαις, παιδος, ὁ, ἡ (βούπαις). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς βούπαιδας, ἤτοι τά ἡλικιωμένα παιδία. Στράτ. Ἐπιγράμ.

*Φιλόβρως, ωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) = φιλόβορος.

Φιλογαθής, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ φιλογηθής.

Φιλόγαιος, ὁ, ἡ (γαῖα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν γῆν. Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 215.

Φιλόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν γάμον, ἀγαπᾷ νὰ ὑπανδρευθῇ, ἀγαπᾷ τὴν ὑπανδρείαν. Εὐριπ. Ἰρ. Αὐλ. 391.

*Φιλογαστορίδης, ου, ὁ· καὶ

*Φιλογαστρίδιας, ου, ὁ (γαστήρ). Ὅστις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν γαστέρα, τὴν κοιλίαν του· γαστρίμαργος, ἀσελγής, ἀσώτος.

Φιλογελοιαστής, οῦ, ὁ (γελοιαστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἀστεϊσμούς, νὰ ἀστεΐζεται, (χωρατατσής.) Πολυδ.

Φιλογέλοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χωρατεύῃ ἢ νὰ περιγελᾷ. Ἀριστοτέλ. Ῥητ.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ νὰ γελᾷ.

Φιλογενναῖος, ὁ, ἡ (γενναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς γενναίους ἀνθρώπους, τὴν γενναιότητα· ὅθεν συνεθίζει νὰ προσφέρηται μὲ γενναιότητα, «τό φιλογενναῖον». Ὁ τρόπος, τό ἦθος τοῦ φιλογενναίου. Δγν. Ἀρτ. 4, 19.

*Φιλογεωμέτρης, ου, ὁ (γεωμετρέω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν γεωμετρίαν, καταγίνεται εἰς αὐτήν.

Φιλογεωργέω, (φιλογέωργος). Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. ὅθεν

Φιλογεωργία, ἡ. Τό νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ΄, 25.

Φιλογέωργος, ὁ, ἡ (γεωργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ΄, 25, 27. «Φύσει φιλογεωργότατος Ἀθηναίων.»

Φιλογηθής, Δρκ. φιλογαθής, ὁ, ἡ (γῆθος, γάθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γηθοσύνην, φαιδρότητα, εὐθυμίαν, ἱλαρότητα. Αἰσχλ.

Φιλόγλυκος, ὁ, Ἀριστέλ. καὶ

Φιλόγλυκυς, εος, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τά γλυκά πράγματα, ἐξαιρ. τὸν γλυκύν οἶνον. Lobeck. Φρν. σελ. 536.

Φιλογονία, ἡ. Ἡ πρός τά τέκνα ἀγάπη. Καλλίστρατ. εἰκόν, παρά τό.

Φιλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅττις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τά τέκνα του. Ἰώσηπ.

Φιλόγοργος, ὁ, ἡ (γοργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ ἦναι, νὰ φαίνηται τρομερός, φοβερός, ἢ σκυθρωπός.

Φιλογραμματέω, (φιλογράμματος). Ἀγαπῶ τὴν γραμματείαν, φιλολογίαν, ἢ τά βιβλία, τὴν παιδείαν. Πλούταρ. ὅθεν

Φιλογραμματία, ἡ. Τό νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἦναι φιλογράμματος. Στοβ. ἠθ. ἐκλ. σελ. 120. «Φιλομουσίαν καὶ φιλογραμματίαν, καὶ φιλιππίαν, καὶ φιλοκυνηγίαν, καὶ καθόλου τάς ἐγκυκλίους λεγομένας τέχνας, ἐπιτηδεύματα μέν καλοῦσιν, ἐπιστήμας δ' οὔ».

Φιλογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα, σημσ. 3. 4.) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γραμματείαν, φιλολογίαν, (Γαλλ. amateur de la litterature,) ἢ τά βιβλίαν, τὴν παιδείαν· πολλάκις παρά Δγν. Ἀρτ. καὶ Στοβ. Ἐκλ. ἠθ. σελ. 122. «Μόνον τόν σοφόν φιλόμουσον εἶναι λέγουσι καὶ φιλογράμματον».

Φιλογραφέω, (γραφή.) Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφίαν, τὴν ζωγραφικήν. Πλούταρχ.

Φιλογρήγορος, ὁ, ἡ, (γρηγορέω) = φιλάγρυπνος.

Φιλογυμνασία, ἡ. πολλά ἀμφβ. ἀνάγνω. ἀντὶ «Φιλογυμναστία».

Φιλογυμναστέω, Ἀγαπῶ τάς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, εἶμαι φίλος τῆς γυμναστικῆς· παρά τό.

Φιλογυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τάς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, ἠδύνεται

εἰς τὸ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται. ὅθεν

Φιλογυμναστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματος, νὰ γυμνάζηται. Πλάτ. Συμπ. σελ. 182. C. 205. D. Ἐρ. σελ. 133. D. ὅθεν

Φιλογυμναστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλογυμναστήν, εἶναι ἴδιον φιλογυμναστοῦ· πολλὰ ἄμβλ. ἀνάγνω. παρὰ Πλτ. 5. σλδ. 455. E.

*Φιλογύμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται.

*(Φιλογύναιξ) τοῦ φιλογύναικος κλ. = φιλόγυνος. Εἶναι δὲ ἡ λέξ. ἄχρστ. κατὰ τὴν ὀνομστ. πτῶσιν. Ἔτι δὲ καὶ φιλογύναικος, ὁ, ἡ. (ῡ)

*Φιλογύναιος, ὁ, ἡ = φιλόγυνος. (ῡ)

*Φιλογύνεια, ἡ = φιλογυνία. Κικ. Τουσκ. 4, 11.

*Φιλογύνης, ου, ὁ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας.

Φιλογυνία, ἡ (φιλόγυνος). Τὸ νὰ ᾖναί τις φιλογύνης, νὰ ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, τὰς γυναῖκας. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 182.

*Φιλόγυνος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας, εἶναι φίλος τῶν γυναικῶν. Lobeck. Φρν σελ. 184.

Φιλοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων): Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τοὺς δαίμονας, τοὺς ἐθνικοὺς θεοὺς ἢ τὰ εἴδωλα τῶν θεῶν. Ἐκκλ. Γρηγόρ. Ναζ.

*Φιλοδάκρυος, ὁ, ἡ· καὶ

Φιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τὸ (δάκρυ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δάκρυα, συνεθίζῃ νὰ κλαίῃ πολλάκις, ἢ εὐκόλα.

Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ (δάφνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δένδρον δάφνην. Εὐριπ.

Φιλοδειπνιστής, οῦ, ὁ (δειπνίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὐωχῆται, νὰ τὸν φιλεύουν, ἢ νὰ εὐωχῇ, φιλεύῃ ἄλλους, νὰ δίδῃ τραπέζας. Δγν. Ἀρτ. 3, 98.

Φιλόδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δεῖπνα, τὰς εὐωχίας. Πλουτχ.

Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κλίνην, τὸ κρεβάτιον· ἐξαιρ. τὴν κλίνην τῆς συζυγίας, τοῦτ' ἔστι τὴν ἢ τὸν συζυγόν του. Ὀππιαν. κυν. ά, 161.

Φιλόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ δένδρα ἢ τὰ δάσή. Ἀναλεκτ. β', 515.

Φιλοδεπαστής, οῦ, ὁ (δέπας). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ποτήριον, εἶναι φιλοπότης. Εὐστάθ.

Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ (δέσποινα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δέσποιναν, οἰκοδέσποιναν, οἰκοκυράν. Χουτόστ.

Φιλοδεσποτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (δεσποτεύω). Ἀγαπῶ τὴν ἐξουσίαν δεσπότου τινός, ἤτοι τὸν δεσποτισμόν. Ἀναξίλας παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν δεσπότην, τὸν αὐθέντην του. Θεογ. 847. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεμπτικὴν σημσ. ἀνδράποδα φιλοδέσποται, οὐτιδανοί, τὸν τύραννόν των ἀγαπῶντες δοῦλοι, σκλάβοι. Ἡροδτ. 4, 142.

Φιλοδημία, ἡ. Ἡ πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπη τινός. Γαλλικ. Popularité, Πολυδ. παρὰ τὸ

Φιλόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δῆμον, τὸν λαόν, Ἀριστφ, — β) παθτ. Ὅστις εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν δῆμον, τὸν ἀγαπᾷ ὁ λαός, Γαλλ. populair. 2) Κύρι ὄνμ. ὅθεν

Φιλοδημότης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι φίλος τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ. ὅθεν

Φιλοδημοτικός, ἡ, όν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ

Φιλοδημώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοδημότην, εἶναι ἴδιον φιλοδημότου. Δγν. Ἀρτ. 4, 22.

Φιλοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην. (ῑ)

Φιλοδικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Ὅστις ἠδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ διπάζῃ, νὰ κάμνῃ τὸν κριτὴν, νὰ ᾖναι κριτής. Ἀθήν. δ'. σελ. 179.

Φιλοδικέω, ῶ. Μ. ἡσω (φιλόδικος). Ἀγαπῶ τὰς χρισολογίας ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας. ὅθεν

Φιλοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς χρισολογίας, ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας ἢ λογομαχίας. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 374.

Φιλόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς χρισολογίας, ἢ τὰς φιλονεικίας, λογομαχίας.

Φιλοδίτης, ου, ὁ (ὁδίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὁδίτας, ὁδοιπόρους. Ἐπιθ. τοῦ Πανός. (υ υ – –).

Φιλοδοξέω, Μ. ήσω (φιλόδοξος). Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος, ὅθεν

Φιλοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ᾖναί τις φιλόδοξος, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Φιλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, ἀγαπᾷ νὰ τὸν τιμοῦν, δοξάζουν. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πράττῃ, ἀκολουθῇ τὴν ἰδικήν του ἢ καὶ ἄλλων τὴν γνώμην.

Φιλοδοσία, ἡ (δίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ δίδῃ, δωρίζῃ, χαρίζῃ, εἶναι ἐλευθεροδότης. Χανδλερ. Ἐπίγραμ. 120.

Φιλόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς δούλους, σκλάβους. Ἰώσηπ.

Φιλόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἀκούει μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς κτύπους, θορύβους, ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κάμνῃ κτύπον, θόρυβον. Ἀναλεκτ. β', σελ. 53.

Φιλόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἡδύνεται νὰ τρέχῃ, ἢ νὰ βλέπῃ ἄλλους τρέχοντας. Ὀρφ.

*Φιλόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν δρόσον.

Φιλόδυρτος, ὁ, ἡ (ὀδυρμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὀδύρεται, θρυνῇ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 71.

Φιλοδωρέω, Μ. ήσω (φιλόδωρος). Δωρίζω, χαρίζω ἀσμένως, εἶμαι ἐλευθέριος. ὅθεν

Φιλοδώρημα, τὸ. Ὅ,τι ἐχαρίσθη, ἐδωρήθη, ἐχάρισέ τις μὲ ἐλευθεριότητα. Νικήτ. Χρον. ά. 5.

Φιλοδωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ δωρίζῃ, χαρίζῃ, ἐλευθεριότης. παρὰ τὸ

Φιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει τι ἀσμένως, εἶναι ἐλευθέριος. Ἐπιρρ. φιλοδώρως. Ξενοφ. Ἀπομ. γ', ά, 6.

Φιλοεργός, ὁ, ἡ, καὶ, Φιλόεργος. προπαρξτ. (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζηται. Ἀνθολογ.

*Φιλοεστιάτωρ, ορος, ὁ (ἑστιάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑστιᾷ, φιλεύῃ ἄλλους. Φιλ. (ᾱ)

*Φιλοζέφυρος, ὁ, ἡ (ζέφυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δυτικὸν ἄνεμον.

Φιλοζητητής, οῦ, ὁ (ζητέω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ περί τινος. Κύριλ.

Φιλοζωέω, Μελ. ήσω (φιλόζωος) ὡς τὸ, φιλοψυχαίω, Ἀγαπῶ τὴν ζωήν, ἀγαπῶ νὰ ζήσω. ὅθεν

*Φιλοζωΐα, ὡς τὸ, φιλοψυχία, Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ζωήν, νὰ ἀγαπᾷ νὰ ζήσῃ. ὅθεν τὸ νὰ ᾖναι δειλός. Ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ φείδεται τῆς ζωῆς του, νὰ μὴ γίνηται παραλόγως ῥιψοκίνδυνος.

Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζωή) ὡς τὸ, φιλόψυχος, Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ζωήν, τὸ νὰ ζήσῃ, ὅθεν δειλός. Εὐρπ. ἀλλὰ καὶ ὅστις φείδεται εὐλόγως τῆς ζωῆς του. 2) (ζῶον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ζῶα, τὰ ἔμψυχα πλάσματα. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 4, 7.

Φιλόθακος, ὁ, ἡ (θῆκος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάθηται, κάθηται ἀσμενος ἢ συνήθως. ὅθεν, ὀκνηρὸς Ἡσύχ.

Φιλοθεαμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ θεάματα Ἰώσηπ. ἀρχ. ιθ', ά, 15. παρὰ τὸ

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θέαμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ θεάματα, ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ θέατρα, ἀξιόλογα ἢ παντοῖα πράγματα. Πολυδ. (ᾱ)

Φιλοθεέω, (θέαμα). Εἶμαι φιλόθεος. Ἐκκλσ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοθεία, ἡ. Ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, εὐσέβεια. Συγγρ. Ἐκκλσ.

Φιλόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, εἶναι θεοσεβής, εὐσεβής, Ἐκκλσ. Συγγρ. — 2) παθτ. Ὅστις ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐκκλσ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοθεότης, ητος, ἡ· ἀντὶ, θεοσέβεια. Ὁ Πολλ. 1, 31, ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν. Lobeck. Φρν. σελ. 351.

Φιλόθερμος, ὁ, ἡ (θέρμη). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν θερμότητα, τὴν ζέστην.

*Φιλοθεωρέω. Μλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θεωρίαν, τὸ νὰ σκέπτωμαι φιλοσοφικῶς. ἔτι δὲ καὶ ἀγαπῶ τὰ θεάματα. παρὰ τὸ

*Φιλοθέωρος, ὁ, ἡ (θεωρέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κάμνῃ θεωρίας, νὰ σκέπτηται· ἔτι δὲ καὶ = φιλοθεάμων.

*Φιλόθηλυς, εος, ὁ, ἡ, υ, τὸ (θῆλυς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἢ τὸ θῆλυ γένος. Ὅτι ἀγαπᾷ τὸ θηλυκόν του. Lobeck. Φρν. σελ. 536.

Φιλοθηρεία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸ κυνήγιον. παρὰ τὸ

Φιλοθηρέω, (φιλόθηρος). Ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον, νὰ κυνηγῶ· ἢ γραφὴ τῆς λέξ. φιλοθηράω, εἶναι ψευδής, Lobeck, Φρν. σελ. 626. ὅθεν

Φιλοθηρία, ἡ. = Φιλοθηρεία. Ξενοφ. Κυρουπ. β', ά, 17.

Φιλόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυν. ἑ, 25.

*Φιλοθόρυβος, ὁ, ἡ (θόρυβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς θορύβους, τὰς ταραχάς, τὰς συγχύσεις.

*Φιλοθουκυδίδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ Θουκυδίδην, ἡδύνεται εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ.

*Φιλοθράμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω. θρέμμα). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀνατρέφῃ τινά, ἢ νὰ τρέφῃ τι. Χρησμ. Σιβύλλ.

*Φιλοθρηνής, ὁ, ἡ· καὶ

Φιλόθρηνος, ὁ, ἡ (θρῆνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς θρήνους, θρηνεῖ εὐκόλως, ἢ συνήθως.

Φιλόθρησκος, ὁ, ἡ (θρῆσκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς (τὸ Γερμ. bigott).

Φιλοθύρσος, ὁ, ἡ (θύρσος). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὸν θύρσον. Ὀρφ.

Φιλοθύτης, ου, ὁ, καὶ

*Φιλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς θυσίας, θυσιάζει, προσφέρει ἄσμενος, ἢ συνήθως θυσίαν.

*Φιλοΐατρος, ὁ, ἡ, (ἰατρός) ὡς τὸ, φιλίατρος. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἰατρούς, ἢ τὴν Ἰατρικήν. (υ υ – – υ)

Φιλοίκειος, ὁ, ἡ (οἰκεῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς οἰκείους του, τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς συγγενεῖς του, ἔτι δὲ καὶ τοὺς ὁμοίους του. Ἀριστοτέλ. ἠθ. καὶ Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. ἑ, 28.

Φιλοικοδόμος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς οἰκοδομάς, ἀγαπᾷ πάντοτε νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ. Πλούταρχ.

Φίλοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶκον, ἢ τὸν οἰκόν του. (ῑ)

Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ὅστις ἔχει κλίσιν πρὸς οἰκτον εὐσπλαγχνίαν, εἶναι συμπαθητικός, εὐσπλαγχνος. Ἐπιρρ. φιλοικτιρμόνως.

Φιλοίκτιστος, ὁ, ἡ (οἰκτίζω). Σοφοκλ. Αἴ. 580, ἔκδ. Νεοφτ, Δούκα. καὶ

Φίλοικτος, ὁ, ἡ (οἶκτος). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ θρηνῇ, ἐλεεινολογῆται διὰ νὰ παρακινῇ ἄλλους εἰς οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν. — 2) = φιλοικτίρμων. (ῑ)

Φιλοινία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν οἶνον. ἐκ τοῦ

Φίλοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶνον, εἶναι φιλοπότης. Ἀθήν. (ῑ)

Φιλοιστρομανής, ὁ, ἡ (οἰστρομανής) = τῷ ἐπμ. Ὀρφ. Ὕμν. ιγ', 3.

Φίλοιστρος, ὁ, ἡ (οἶστρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶστρον, τὴν λύσσαν, ἢ τὴν μανίαν. ἐξαιρ. τὸν ἄγριον, ἐμμανῆ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης. Ὀρφ. (ῑ)

Φιλοΐστωρ, ορος, ὁ. = φιλίστωρ. Ἡτύχ.

*Φιλοίτιος, ὁ; Κύρ. ὄνμ. βουκόλου, Ὀδσ.

Φιλοίφης, ου, ὁ (οἰφάω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἀφροδισιασμόν, ἀσελγής, πόρνος. Θεόφρ.

*Φιλοκαθάριος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα, πάστραν. (ᾰ)

*Φιλοκάθαρος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαρότητα, ἁγνότητα. (ᾰ)

Φιλόκαινος, ὁ, ἡ (καινός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καινά, καινούρια πράγματα. Διον. Ἁλικ.

*Φιλοκαῖσαρ, αρος, ὁ (καῖσαρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα, εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος. Ἐπγρ. παρ' Ossann. auct. lex. gr. σλ. 163.

Φιλόκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κακόν, ἢ τοὺς κακούς, πονηρούς ἀνθρώπους. Σχολ. Πινδ. Πύθ. δ', 507.

Φιλοκακοῦργος, ὁ, ἡ (κακοῦργος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κακουργίας, ἡδύνεται νὰ κακουργῇ. Ἐπγρ. φιλοκακούργως. Ἐκκλσ.

Φιλοκαλέω, Μλ. ήσω (φιλόκαλος). Ἀγαπῶ τὸ καλόν, τὸ εὔμορφον, τὸ εὐγενές, τιμῶ, ζητῶ, ἐπιθυμῶ αὐτό. »Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας. Θουκυδ. 2, 40. 2) ὡς τό, φιλοτιμέομαι. Φιλοτιμοῦμαι, νομίζω τι ὡς τιμῆς μου πρόξενον καὶ ὅθεν σπουδάζω, κατατείνομαι μὲ ζῆλον περὶ αὐτοῦ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 35. ὅθεν

Φιλοκαλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις ὅ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, εὐγενές, τίμιον.

*Φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ (καλλωπίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν καλλωπισμόν, τὰ στολίδια.

Φιλόκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Ὅστις ἀγαπᾷ, ζητεῖ, τιμᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, ὡραῖον, εὐγενές, τίμιον. καὶ ἐπὶ ἐξωτερικοῦ κάλλους ἢ εὐσχημοσύνης, εὐπρεπείας, καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικῶς καλοῦ, σεμνοῦ, κοσμίου· ὅθεν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν λαμπρότητα τὴν εὐπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετήν, τὴν κοσμιότητα, τὴν σεμνότητα. Συγκρ. φιλοκαλώτερος, Ξνφ. Συμπ. 4, 15.

Φιλοκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). = φιλόπονος. (ᾰ)

*Φιλοκαμπής, ές, ὁ, ἡ (καμπή). Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὐκόλως· ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κάμπτῃ, τὸ σύνηθ. λιανοτσακίζῃ τὸ σῶμά του, νὰ κάμνῃ λιανοτσακίσματα, ὅταν χορεύῃ ἢ περιπατῇ.

Φιλοκαρποφόρος, ὁ, ἡ (καρποφόρος). Ὅ,τι καρποφορεῖ συνήθως, εἶναι καρποφόρον. Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 186. »Φιλοκαρποφόρον θέρος«.

Φιλόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὅ,τις ἀγαπᾷ τὰ κενά, μάταια πράγματα, τὰς κενοπρεπεῖς ἐπιδείξεις. »Στόμα φιλόκενον« ἀντὶ τοῦ, ματαιολόγον. Σουίδ.

Φιλοκέρδεια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ. Ξενοφ. Κυνηγ. ιγ', 12. ἐκ τοῦ

Φιλοκερδέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, ἀγαπῶ νὰ κερδαίνω· εἶμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', στ', 19. »Πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς ὄντες«. παρὰ τὸ

Φιλοκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κέρδος· καταγίνεται μὲ πάντα τρόπον νὰ κερδαίνῃ, εἶναι ὅλως εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ προσηλωμένος. Θεογ. 199. Πνδ. Ἴσθ. 2, 9. Πλάτ. Ἱππαρχ. »Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι τούτους φιλοκερδεῖς εἶναι, οἳ ἐκάστοτε ἀπὸ ἀπλησταίας καὶ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια οὐδενός, γλίχονται ὑπερφυῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν. Ἐπρ. φιλοκερδῶς. ὅθεν

*Φιλοκερδία, ἡ = φιλοκέρδεια.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ (κέρτομος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ λυπῇ τινα· σκόπτων, περιπαίζων αὐτόν. Ὀδυσ. Χ. 287.

Φιλοκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ (κηδεμών.) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του. Ξενοφ. Ἀγησ. ιά, 13.

Φιλοκηδής, ὁ, ἡ (κῆδος.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ φροντίδας. = 2) φιλοκηδεμών.

Φιλόκηπος, ὁ, ἡ (κῆπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κήπους. Διογ. Λαέρτ. θ, 112.

Φιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαριστής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, νὰ ἀκούῃ ἄλλον νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν. Πλούταρχ.

Φιλοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κινδύνους, εἶναι τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ξενοφ. Ἐπίρ. φιλοκινδύνως.

Φιλοκισσοφόρος, ὁ, ἡ (κισσοφόρος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ στέφηται μὲ κισσόν. Εὐρ. Κύκλ. 616.

*Φιλόκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζῃ νὰ κλαίῃ, παραπονεῖται. τὸ κοινότρ. κλάψας, παραπονιάρης.

Φιλοκνήμις, ιδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ φορῇ κνημίδας, ἐξαιρτ. πολεμικὰς κνημίδας, ὅθεν καὶ = φιλοπλος, ἐν γένει, Ἡτύχ.

Φιλόκνισος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅς τις ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κνίζῃ, διερεθίζῃ, γαργαλίζῃ, πειράζῃ σκόπτῃ, περιπαίζει τινά· ἐξαιρτ. τοὺς ἐρωτευμένους.

Φιλόκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸ κοινόν, τὸν λαόν· καὶ ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἤθη. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 684.

*Φιλοκοιρανίη, ἡ (κοίρανος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κοίρανος, βασιλεύς. Χρησμ. Σιβυλ. 14, 4.

Φιλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ (κόλαξ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κόλακας, ἢ παρασίτους.

*Φιλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅς τις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του.

Φιλοκομπέω, μέλ. ήσω (φιλόκομπος). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Σουίδ.

Φιλοκομπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συνεθίζῃ τις νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, μεγαλορρημονῇ.

Φιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅς τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον.

Φιλόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν κόπρον, αὐξάνει, προκόπτει, καρποφορεῖ καλά, πολὺ ὅταν κοπριτσῇ. Θεόφρ.

*Φιλοκοσμέω (φιλόκοσμος). Ἀγαπῶ τοὺς στολισμούς, τοὺς καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ὅθεν

Φιλοκοσμία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς στολισμούς, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς στολισμούς, ὡραϊσμούς, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν. 2) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ κόσμου, τὰ πρόσκαιρα πράγματα. Ἰωνῶθ.

Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τοὺς κρημνώδεις τόπους, τοὺς βράχους. Ἀνθολ.

Φιλοκρινέω, μελ. ήσω (κρίνω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, διακρίνω τι μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχήν, Θουκυδ. ς', 18·

Φιλοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τὰ κρόταλα ἢ νὰ κροταλίζῃ· ἴδε κρόταλον. Ἀνθολογ.

Φιλόκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν κρότον ἢ τὸν θόρυβον, ἐπίθτ. τοῦ Πανός. Ὅμρ, Ἅμν. ιή, 2. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χειροκροτῇ, ἢ νὰ τὸν χειροκροτοῦν.

Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον), ποιητ. ἀντί, φιλοκτήμων, φιλοκτήματος· ὅθεν Φιλοκερδής, αἰσχροκερδής, συγκρτ. φιλοκτενώτατος. Ἰλ. Α, 122.

*Φιλοκτήματος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κτήματα, νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ, ν' αὐξάνῃ τὰ πλούτη του· ὅθεν

*Φιλοκτημοσύνη, ἡ, καὶ

Φιλοκτησία, ἡ (κτάομαι). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ, νὰ ἀποκτᾷ, νὰ αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν του· ὅθεν αἰσχροκέρδεια,

*Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. τοῦ περιφήμου ἥρωος εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροιάδος πόλεμον. Ὅμηρ.

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, καὶ φιλόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω), = φιλοικοδόμος. Νονν.

Φιλόκυβος, ὁ, ἡ (κῦβος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).

Φιλοκυδής, ὁ, ἡ (κῦδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, εὐκλειαν, λαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, εὐθυμίαν. »ὕβη, κῶμος«. Ἅμν. Ἑρμ. 375, 381.

Φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ (κυνηγέτης), = φιλόθηρος. Ξενοφ.

Φιλοκυνηγία, ἡ, = φιλοθηρία. Στοβ. ἐκλ. ηθ. σελ. 120.

Φιλοκύνηγος, ὁ, ἡ (κυνηγός), = φιλοκυνηγέτης, Πλούταρχ, (ῡ)

Φιλόκυνος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκύων, -υνος, ὁ, ἡ (κύων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κύνας, σκύλους· [ῡ]

Φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ (κωθωνίζω). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ κωθωνίζῃ (τὸ κοινότρ. σβανιάζῃ), ἀγαπᾷ τὸν οἶνον.

Φιλόκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους, τὰ συμπόσια, τοὺς χωρεῖς κ. τ. τ.

Φιλόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη), = φιλήρετμος. Γραμ.

Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ (λάγνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν λαγνείαν, τὸν ἀφροδισιασμόν. Ἱπποκρ.

Φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ (Λάκων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Λάκωνας ἢ τὰ τῶν Λακώνων, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων. [ᾰ]

*Φιλόλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λαλῇ, λέγῃ πολλά, φλύαρος, Διογ. Λαέρτ. 1, 92.

Φιλολάμπαδος, ὁ, ἡ (λαμπάς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς λαμπάδας ἢ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. παρ' Ἡσυχ.

Φιλολήϊος, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ φιλόλειος (λεία, λεία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λάφυρα, Ἅμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 335.

Φιλόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ, λαμβάνῃ. Πολυδ. ς', 167.

Φιλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς λίθους, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ πετράδια.

Φιλόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λιχνεύματα, εἶναι λαίμαργος, πολυφάγος, Ἀνάλεκτ. β', 52.

Φιλολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλολόγος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ, ἡδύομαι, συνεθίζω νὰ λέγω, ὁμιλῶ, εἶμαι πολύλογος, φλύαρος. – 2) συνήθ. δὲ ἀγαπῶ τὴν παιδείαν, τὰ μαθήματα, τὴν γραμματείαν, τὴν φιλολογίαν (Γαλ. litteratur), διολέγομαι ἢ συγγράφω περὶ φιλολογικῶν πραγμάτων. Πλούταρχ. »Φιλολογεῖν παρὰ δεῖπνον« ἐν γένει, σπουδάζω περί τι σοφῶς, μὲ σκέψιν καὶ ἀκρίβειαν, πραγματεύομαι, συγγράφω μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ἀκριβείας περί τινος πράγματος· ἔχω ἐπιστημονικὰς γνώσεις, εἶμαι σοφός, πολυμαθής· ὅθεν

Φιλολογία, ἡ. Κυρίως, τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλά, ἢ φλυαρῇ, πολυλογῇ. – 2) συνήθως δὲ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, πολυμαθίαν, τὴν γραμματείαν, τὸ νὰ καταγίνηται εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα,

να διαλέγηται καὶ συγγράφῃ περὶ αὐτῶν, ἐξαιρ. τὸ νὰ καταγίνηται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὰς παλαιὰς γλώσσας καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

Φιλόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λόγος). Κυρίως μὲν, ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλὰ, εἶναι πολύλογος, ψλύαρος. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις κατὰ πρῶτον παρὰ Πλουτάρχ. καὶ παρ' Ἀθην. παρὰ τῷ Ἀθην. ὅμως 2, σελ. 39. Β. ἴσως ἐκ τοῦ Ἀλέξιδος. – 2) συνήθως δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὴν πολυμαθίαν· ὁμιλεῖ, διαλέγεται ἢ συγγράφει περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων· ἀγαπᾷ τὰς συνδιαλέξεις περὶ παιδείας, πολυμαθίας, καὶ ἐπιστημῶν· πολλάκις παρὰ Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὸ, φιλολόγος μὲ τὸ, φιλόσοφος, Πολιτ. 9. σελ. 383. C. ἴδε Lobeck. Φρυν. σελ. 393. ἐν γένει, ὅστις καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τὰ ἐπιστημονικῶς καὶ ἀκριβῶς· ὅθεν φιλεπιστήμων, παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, φιλομαθὴς συντασσόμενον· ἐξαιρ. ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν παλαιῶν γλωσσῶν καὶ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ὠνομάσθη, φιλολόγος, τὲ πρῶτον ὁ Ἐρατοσθένης, περίψημος ὡς σοφὸς ποιητὴς, ἐρευνητὴρ τῶν γλωσσῶν, τῆς ἱστορίας, κριτικὸς καὶ μαθηματικός. Καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ὁ γραμματικὸς Ἀτήϊος Καπίτων (Atejus Capito) κατὰ τὸν Σουετόνιον, »quia multiplici et varia doctrina cesebatur«. (εἰς πολλὰς ἐκδόσεις καὶ εἰς τὰ πλεῖστα λεξικὰ εὑρέθη ἡ λέξις παροξυτονουμένη, φιλολόγος, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι ἀποδέχεται καὶ τὸ Μέγ. Ἐτυμλ. σελ. 406, 10. ἄλλοι δὲ, οἷον ὁ Göttling, θέλουσι προπαρξτ. μὲν, φιλόλογος, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν, παροξυτ. δὲ, φιλολόγος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν της νὰ γράφεται ἡ λέξις· ἀλλὰ τὴν προπαροξτ. τόνωσιν, φιλόλογος, κατὰ πάντα τρόπον ἐπικυροῖ ἔχει μόνον ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀρκαδίου σελ. 89. καὶ τῶν νεωτέρων, καθὼς Lob. φρυν. σελ. 393. ἀλλὰ καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ· διότι τὸ νὰ παροξύνωνται αἱ ἐξ ἐπιθέτου καὶ ῥήματος εἰς ος λήγουσαι λέξεις, ἀντιβαίνει καθ' ὅλα εἰς τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης· ὡσαύτως πρέπει νὰ γράψωμεν προπαροξυτόνως καὶ μισόλογος, καὶ, πολύλογος, καὶ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτης συνθέσεως λέξιν.)

Φιλολοιδορία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, κακολογῇ τινα· παρὰ τὸ

Φιλολοίδορος, ὁ, ἡ (λοιδορέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, χλευάζῃ. Ἐπίρ. φιλολοιδόρως.

Φιλολουτρέω. Ἀγαπῶ νὰ λούωμαι εἰς τὸ λουτρὸν, Γαλην. παρὰ τὸ

Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ (λουτρόν). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούηται εἰς τὸ λουτρὸν, Lob. Φρυν. σλ. 504.

* Φιλόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ ἢ νὰ ἀκούῃ ἄλλον παίζοντα τὴν λύραν.

Φιλομάθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προθυμεῖται τις τὸ νὰ μανθάνῃ πολλὰ ὠφέλιμα πράγματα. [ᾰ] παρὰ τὸ

Φιλομαθέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω, πολλὰ, καλὰ, ὠφέλιμα πράγματα· παρὰ τὸ

Φιλομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, ἀγαπᾷ νὰ μανθάνῃ, εἶναι ἐπιμελὴς εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, Ξενοφ. Κυρουπ. α, ς', 19. »Φιλομαθὴ σε τούτων ὄντα, οὐχ' οἷς ἂν μάθοις, τούτοις μόνοις χρῆσθαι«. Ἐπίρρ. φιλομαθῶς.

Φιλομαθία, ἡ, = φιλομάθεια, Στρβ. καὶ Πλτρ.

(Φίλομαι), ἄχρηστ. ἐνστ. ὅθεν ὁ ἐπικ. ἀόρ. φιλατο· ἴδε φιλέω. [-υυ]

* Φιλομάλακος, ὁ, ἡ (μαλακός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαλακότητα, τὴν ἡδυπάθειαν. [ᾰ]

Φιλομαντευτής, οῦ, ὁ (μαντεύομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαντείας, προφητείας. Πλάτ. Νόμ. 7. σελ. 913. D.

Φιλόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαντικὴν ἢ τοὺς μάντεις, Λουκιαν.

Φιλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ βυζίον, ἀγαπᾷ νὰ βυζάνῃ τὸ μητρικὸν γάλα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 146. καὶ 729.

Φιλομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μάχας, ἔριδας καὶ φιλονεικίας, ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι. Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Φιλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, τὰς ἔριδας, λογομαχίας, Αἰσχλ.

* Φιλόμβριος, ὁ, ἡ, καὶ

Φίλομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄμβρον, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ὑγρασίαν. [ῐ]

* Φιλόμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φιλάνθρωπος, ποιητ.

* Φιλομέδουσα, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Η, 10,

Φιλομειδής, ὁ, ἡ· συνήθ. ποιητ. φιλομμειδής (μειδιάω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ χαμογελᾷ, εἶναι συνήθως εὔθυμος, ἱλαρὸς, φαιδρὸς, ἐπὶθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὅμ. καὶ Ἡσό. οἵτινες καὶ οἱ δύο μεταχειρίζονται τὸν ποιητικὸν τύπον.

* Φιλομειράκιος, ὁ, ἡ (μειράκιον), = τῷ ἑπομένῳ, Διογ. Λαέρτ.

Φιλομείραξ, ακος, ὁ, ἡ (μεῖραξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μειράκια, τὰ παλληκάρια, Διογ. Λαέρ. 4, 40.

Φιλομεμφής, ὁ, ἡ (μέμφομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μέμφηται, συνεθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, μαλώνῃ, εἶναι δύσκολος, δυσάρεστος ἀνθρώπος· τὸ ἀνμλ. φιλομεμφότατος, ὑπερθετικ. ὥσπερ ἐκ τοῦ, φιλόμεμφος παρὰ Πλουτάρχ.

Φιλομεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβολή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολὰς, συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ μεταβάλληται.

Φιλομηδής, ὁ, ἡ· ἴδε φιλεμμηδής.

Φιλομήλα, ἡ, Ἰωνικ. φιλομήλη. Ἡ ἀηδὼν, ἐπειδὴ μυθολογεῖται, ὅτι ἡ Φιλομήλα μετεμορφώθη εἰς αὐτὸ τὸ πτηνόν. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. ὅθεν

* Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῆς Λέσβου, Ὀδσ.

Φιλομήλειος, εία, ειον (φιλομήλα). Ὅ,τι προέρχεται, εἶναι ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, ἀνήκει εἰς τὴν ἀηδόνα.

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ὀπωρικά.

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀναγιγνώσκῃ, νὰ μιμῆται τὸν Ὅμηρον.

Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του.

Φιλομισέω. Ἀγαπῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῶ τι, ἢ πάντα· παρὰ τὸ

Φιλόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει πάθος, κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῇ. Ἐπίρρ. φιλομίσως.

Φιλομμειδής, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ φιλομειδής. Ὅμηρ. καὶ Ἡσό.

* Φιλομμηδής, ὁ, ἡ, ές, ποιητ. ἀντὶ φιλομηδής, παρ' Ἡσό. Θεογν. 200. ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἠγάπα τὰ μήδεα, τὰ γενητικὰ μόρια τοῦ ἀνδρὸς, ἐξ ὧν καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν μυθολογίαν· ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι ἄλλο τι πάρεξ μόνον μία παράλογος ἐτυμολογία τῶν Γραμματικῶν, καὶ ὅλος ὁ στίχος σόλοικος.

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελῳδίαν, τὰ τραγῴδια, τὸν χορὸν, τὰ παιγνίδια. Πίνδ. Νεμ. ζ', 13.

Φιλομουσέω (φιλόμουσος). Ἀγαπῶ τὰς Μούσας, ἢ τὰς τέχνας, τὰς ὁποίας προστατεύουσιν αἱ Μοῦσαι, Φιλόδημ.

Φιλομουσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς Μούσας ἢ τὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, ἤτοι τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς Μούσας, ἢ τὰς ἐλευθερίους ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, μουσικὴν, ὀρχηστικὴν, ποιητικὴν κ. λ.

Φιλομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς μοχθηροὺς, κακοὺς, πονηροὺς ἀνθρώπους. – 2) ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μόχθον, κόπον τὰ κοπιαστικὰ ἔργα· κατ' ἀνάγνω. παρὰ Πλουτρ. Πολιτ. 7, 16. σελ. 535. D.

Φιλόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος), = φιλόπονος.

Φιλομυθέω, (φιλόμυθος). Ἀγαπῶ τοὺς μύθους, ἢ τὰ παραμύθια, ἀγαπῶ νὰ διηγῶμαι, νὰ ἀκούω μύθους. ὅθεν

Φιλομυθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ διηγῆται μύθους.

Φιλόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται ἢ νὰ ἀκούῃ μύθους, μυθώδεις διηγήσεις. 2) Ὅστις εἶναι πολύλογος, ψλύαρος.

* Φιλόμυρος, ὁ, ἡ (μύρον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μύρα, τὰ ἀρώματα, τὰ μυρωδικά.

Φιλόμωμος, ὁ, ἡ (μῶμος), = φιλέψογος. Πλάτ.

Φιλονάματος, ὁ, ἡ (νᾶμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νάματα, τὴν ὑγρασίαν, ἢ τὰ ὕδατα. Ὀρφ. (υυ-υυ

Φιλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ναύτας, ἢ τὴν ναυτιλίαν, τὴν ναυτικήν. Ἀνθολογ.

Φιλονεικέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλόνεικος). Φιλονεικῶ, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, συνερίζομαι, θέλω νὰ δείξω, ὅτι ἔχω δίκαιον· μετὰ δοτικῆς. ὅθεν

Φιλονεικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ φιλονεικῇ, λογομάχηται, μαλόνει, διά τι· πρός τι· »φιλονεικίαν ἐμβάλλω, ἢ ἐμποιῶ τινι«. δίδω εἰς τινα αἰτίαν, τὸν παρακινῶ νὰ φιλονεικήσῃ, μαλώσῃ.

Φιλόνεικος, ὁ, ἡ (νεῖκος.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογοφέρηται, μαλώνῃ, Πινδ. Ὅστις ἀμιλλᾶται, συναιρίζεται, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον, νὰ κυρώσῃ τὸν λόγον του· »τὸ φιλόνεικον« = φιλονεικία. ἐπίρρ. φιλονείκως. »φιλονείκως ἔχω πρός τινα«. συνερίζομαι μέ τινα, τὸν ζηλεύω, ζηλοτυπῶ.

Φιλόνεος, ὁ, ἡ (νέος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεολαίαν, τοὺς νέους ἢ τοὺς νεανίσκους. ἢ Φιλόνεος γυνή«. Λουκιαν. καὶ Ἡλιόδ. ζ'.

Φιλονικέω, (φιλόνικος). Ἀγαπῶ τὴν νίκην, νὰ νικῶ, νὰ προτιμῶμαι, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα.

Φιλόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τὴν νίκην, ἀγαπᾷ νὰ ἦναι νικητὴς· ἐν γένει ὅστις ἐπιμελεῖται νὰ φαίνηται ἀνώτερος, νὰ προτιμᾶται, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα.

Φιλονοσέω, (νόσος.) Εἶμαι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσθενής, φιλάσθενος. Ἀλκίφρ. β', 2.

Φιλονύμφιος, ὁ, ἡ (νυμφίος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν νυμφίον, γαμβρὸν, ἢ τὴν νύμφην. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 89.

Φιλόξεινος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, φιλόξενος. Ὀδσ. καὶ Θεόκριτ. ιστ', 39.

Φιλοξενέω, Μελ. ήσω (φιλόξενος). Ἀγαπῶ τὴν ξενίαν, τοὺς ξένους εἰς τὸν οἰκόνομον ἀς φίλους ἐρχομένους, εἶμαι φιλόξενος — 2) Ἀγαπῶ τὰ ξένα ἤθη, τὰς ξένας συνηθείας.

Φιλοξενία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλόξενος, νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τοὺς ξένους, ὅσοι ἐρχονται εἰς τὸν οἶκόν του ὡς φίλοι.

Φιλοξενίζω, = φιλοξενέω. Σχολ. Σοφοκλ. ὀμφ.

Φιλόξενος, ὁ, ἡ· ποιητ. φιλόξεινος (ξένος). Ὅστις ἀγαπᾷ, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους, ὅσοι ἔρχονται ὡς φίλοι εἰς τὸν οἶκόν του. Ὀδσ. ὅπου πάντοτε εἰς τὸν ποιητ. τύπον κεῖται· ἔτι δὲ καὶ τριτλ. ἐνίοτε, Porg. Εὐρπ. Μηδ. 822. Ἐπίρρ. φιλοξένως. — 2) Κύρ. ὄνομ.

Φιλοξύτονος, ὁ, ἡ, (ὀξύτονος) Λέξεις συ-

νήθως ὀξυτονουμένη, τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν λήγουσαν δεχομένη. (ῡ)

*Φιλοπαθής, ὁ, ἡ. (πάθος) Ὅστις κυριεύεται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν· ἐμπαθής, παράφορος, ἡδυπαθής, φιλήδονος.

Φιλόοινος, ὁ, ἡ. = φίλοινος. Ἀνθολογ.

Φιλοπαιγμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ παιγνίδια, ἢ τοὺς ἀστεϊσμοὺς, γέλοια, μετωρίσματα. παρὰ τὸ

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ. (παίζω) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, τὰ μετωρίσματα· ἀστεῖος, παιγνιδιάρης· »ὀρχηθμός« Ὀδ. Ψ, 134. Ἡσδ. λεψν. 13. 3, Ἐπρ. φιλοπαιγμόνως.

Φιλοπαίκτης, ου, ὁ. = φιλοπαίγμων.

Φιλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. (παῖς) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του 2) ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, ὡς τό, παιδεραστής· ὅθεν »νόσος φιλόπαις« ἡ παιδεραστία. Καλλμ. Ἐπ. 49. 6.

Φιλοπαίσμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

*Φιλοπαίστης, ου, ὁ = φιλοπαίγμων, φιλοπαίκτης.

Φιλοπάλαιστρος, ου, ἡ. (παλαίστρα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παλαίστραν Ἡσύχ.

Φιλοπάννυχος, ὁ, ἡ. (πάννυχοι) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀγρυπνίας ἢ τὰς νυκτερινὰς εὐθυμίας, ἀγαπᾷ νὰ διατρίβῃ, τὰς νύκτας εἰς συμπόσια, χορούς κ. τ. τ. Ῥρφ.

Φιλοπαράβολος, ὁ, ἡ (παράβολος). Ὅστις συνεθίζει νὰ διακινδυνεύῃ τὸν ἑαυτόν του εὐκόλως· εἶναι φιλοκίνδυνος, Ἐπῤῥ. φιλοπαραβόλως. Πλούταρχ. Φιλωμ. 9.

Φιλοπάρθενος, ὁ, ἡ. (παρθένος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς παρθένους· ὅστις φυλάττει τὴν παρθενίαν του.

*Φιλοπατορία, ἡ. (φιλοπάτωρ) Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του

*Φιλοπατρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα, ἢ τὸν πατέρα του. Ἀρστφ. Σφ. 1465. παρὰ τὸ

Φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ. (πατρὶς) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, τὴν αἴτ. φιλόπατριν παρὰ Διοδ. Ἐπ. 11. καὶ Κιν. Ἀττ. 9, 10. 2) τὸ φιλόπατρι = φιλοπατρία. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ.

Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (πατὴρ) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του. Εὐρπ.

Φιλοπενθής, ὁ, ἡ. (πένθος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πενθῇ, λυπεῖται, παραπονεῖται, κλαίει συνήθως. Πλούταρχ.

Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ. (πένταθλον) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀγωνίζηται τὸ πένταθλον. Πίνδαρ. Νέμ. ζ', 16. ἴδε πένταθλον.

Φιλοπενθής, ές, ὁ, ἡ. (πυνθάνομαι, πεύθομαι.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ· φιλοπράγμων, περίεργος.

Φιλοπευστέω, Μλ. ήσω, Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ἐρωτῶ πολλὰ, περὶ πολλῶν πραγμάτων, εἶμαι περίεργος Πολύβ. γ', 50. παρὰ τὸ

Φιλοπεύστης, ου, ὁ. (πεύθομαι) = φιλοπενθής. ὅθεν

Φιλοπευστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ ἐρωτᾷ πολλὰ, ἢ περὶ παντὸς πράγματος περιέργεια. Πλούταρχ.

*Φιλοπευστικός, ἡ, όν. Lobeck. Φρν. σλ. 128. καὶ

*Φιλόπευστος, ὁ, ἡ = φιλοπενθής.

Φιλοπλάκουντος, ὁ, ἡ. (πλακοῦς) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πλακοῦντας, τὰς πήττας, τὰ ζυμαρικά. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 644. (α)

*Φιλοπλάτων, ωνος, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Πλάτωνα· ἀναγινώσκει ἀσμενος τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος. Δγν. Δρτ. 3, 47. (α)

Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὅ,τι περιπλέκεται, πλέκεται εὐκόλως, εἶναι εὐκολόπλεκτον. »Κόμη φιλόπλεκτος«. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11.

Φιλόπλους, ὁ, ἡ. συναιρ. φιλόπλους, ὁ, ἡ. ουν, τὸ (πλόος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πλέῃ μὲ τὸ καράβιον, νὰ ταξιδεύῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ. Ἀνάλεκτ., β', 220.

*Φίλοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. (ῑ)

Φιλοπλούσιος, ὁ, ἡ. (πλούσιος) = φιλόπλουτος. Ἡλιόδωρ. ε.

Φιλοπλουτέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλόπλουτος). Ἀγαπῶ τὰ πλούτη, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πλουτήσω· ὅθεν

Φιλοπλουτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ πλουτήσῃ.

Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, φροντίζει, ἐπιμελεῖται διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πλούτη, νὰ γένῃ πλούσιος. Εὐρ.

Φιλοποιέω (φιλοποιός). Κάμνω τινὰ φίλον μὲ ἄλλον τινά, μέσ. φιλοποιέομαι, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἀποκτῶ τὴν φιλίαν του, μεταχειρίζομαί τινα ὡς φίλον μου. Διονύσ. Ἁλικρν καὶ Διόδωρ. Σικελ. ιθ', 96. ὅθεν

Φιλοποίησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα φίλον μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν του, νὰ γίνηται φίλος μετά τινος, Γλωσσ. Στεφ.

Φιλοποιητής, οῦ, ὁ (ποιητής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιητάς· ἀναγινώσκει μετὰ χαρᾶς ποιητῶν συγγράμματα, Πλάτ. Πολιτ. ί.

Φιλοποιία, ἡ, = φιλοποίησις. Οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζουσι τὸν ἔρωτα. »Ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον«. Διογ. Λαέρτ. ζ', 30.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ, ἡ. Κύρ. ὅνομ. Κυρίως δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον· ἢ χρῆσις αὐτοῦ ὅμως ὡς ἐπιθ. ἀμφ.

Φιλοποίμνιος, ὁ, ἡ (ποίμνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ποίμνια. »Ἡνίων φιλοποίμνιος«. Θκρ.

Φιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει τοὺς ἀνθρώπους φίλους πρὸς ἀλλήλους. »Τὸ φιλοποιὸν τῆς τραπέζης«. Πλούταρχ. προοίμ. συμπ. προβλ.

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. φιλοπτόλεμος (πόλεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους. Εἰς τὴν Ἰλιὸ. πάντοτε κατὰ τὸν ποιητ. τύπον. »τὸ φιλοπόλεμον«, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους.

Φιλόπολις, εως, καὶ -ιδος, Ἰωνικ. -ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, Πίνδ. καὶ Αἰσχλ. Lob. Φρυν. σελ. 607. ἢ γενικ. φιλοπόλιδος παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 5, σελ. 470. D. ἢ δ' αἰτιατ. φιλόπολιν, Πλάτ. Ἀπλ. σελ. 24 B. ποιητ. δὲ καὶ φιλόπτολις, ὁ, ἡ.

Φιλοπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πολίτας ἢ τοὺς συμπολίτας του. [ι]

*Φιλοπολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ (πολύγελως). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πολλὰ γέλοια, συνεθίζει νὰ γελᾷ πολὺ· ποιητ. δὲ καὶ φιλοπουλύγελως. [υ]

Φιλοπονέω, μέλ. ήσω (φιλόπονος). Ἀγαπῶ τὴν φιλοπονίαν, ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπιμελῶς, ἀόκνως, προθύμως· μετὰ αἰτιατ. ὅθεν

*Φιλοπόνημα, τὸ. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, κατεσκευασμένον μὲ ἐπιμέλειαν, Φώτιος.

Φιλοπονηρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφράστ. Χαρακτ. κδ', παρὰ τὸ

Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πονηροὺς, κακοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφρ. Χαρακτ. κδ'.

Φιλοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς κόπους, νὰ ἦναι ἐπιμελὴς, δραστήριος εἰς τὰ ἔργα του, τὸ νὰ γίνηται, τελειόνηται, ἐνεργεῖται, κατορθόνηταί τι μὲ κόπον, νὰ ἦναι κοπιαστικὸν πρᾶγμα, ἔργον, Ξενοφ. παρὰ τὸ

Φιλόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κόπους, ἐργάζεται, δουλεύει προθύμως, ἐπιμελῶς, εἶναι ἄοκνος. -2) Ὅ,τι γίνεται, κατορθόνεται μὲ κόπον, εἶναι κοπιαστικὸν ἔργον, ἐπίῤῥ. φιλοπόνως.

Φιλόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορνείαν, ἢ τὰς πόρνας, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φιλοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορφύραν ἢ τὰ πορφυρὰ ἱμάτια, Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλοποσία, ἡ (φιλοπότης). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν φιλοπότην, νὰ πίνῃ· ἐξαιρ. πολὺν οἶνον.

Φιλοποτέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν πόσιν, τὸν πότον, συνεθίζω νὰ πίνω πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ἐκ τοῦ

Φιλοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ πίνῃ πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ὅθεν

*Φιλοποτία, ἡ, = φιλοποσία, Lobeck. Φρυν. σελ. 522.

*Φιλοπότις, ιδος, ἡ· θηλκ. τοῦ, φιλοπότης.

Φιλοπουλύγελως, ωτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλοπολύγελως. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 112. »Φιλοπουλύγελως κόρη«.

Φιλοπραγματίας, ου, ὁ, = φιλοπράγμων. Δίων Κάσ. »Φιλοπραγματίας ἀνθρωπος«.

Φιλοπραγμονέω, μέλ. ήσω (φιλοπράγμων). Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς πράγματα, νὰ εἶμαι ἀσχολημένος, νὰ ἔχω πάντοτε νὰ κάμνω τι, νὰ μὴ κάθημαι ἀργός, νὰ μὴν ἡσυχάζω. -2) Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ἐρευνῶ, νὰ ἐξετάζω τι, ἐξαιρ. ξένα πράγματα· μετὰ αἰτιατ.

Φιλοπραγμοσύνη, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, ἐπιθυμία, προθυμία, προσπάθησις πρὸς πράξεις, ἢ πράγματα· ἐξαιρ. ξένα, εἰς ἄλλους ἀναφερόμενα, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἐριδας, φιλονεικίας, κριτολογίας· ἐκ τοῦ

Φιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλοπραγμονῇ, νὰ ἦναι ἀσχολημένος, νὰ καταγίνηται πάντοτε εἴς τι, νὰ μὴ μένῃ, κάθηται ἀργός· νὰ ἦναι δραστήριος, ἐπιμελὴς· ἔτι δὲ, καὶ ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξετάζῃ τὰ ξένα πράγματα, νὰ παρατηρῇ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι, εἶναι ἀνήσυχος, φιλόνεικος· σχεδὸν ὡς τὸ, πολυπράγμων. Ἐπίῤῥ. φιλοπραγμόνως.

Φιλόπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω), = φιλοπράγμων, Πρόκλ: παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.

Φιλοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φυλάττει τὸ πρέπον, τὸ κόσμιον, τὸ ὀρθὸν, τὸ δίκαιον. Ἐπίῤῥ. φιλοπρεπῶς. (ἀμφιβλ. Schaef. mel. σελ. 48.)

Φιλοπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλοπρόσηγορος, ὁμιλητικὸς καταδεκτικός. ἐκ τοῦ

Φιλοπρόσηγορος, ὁ, ἡ (προσήγορος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ὁμιλῇ, νὰ συναναστρέφηται μετὰ τῶν ἀνθρώπων, πρᾶος, καλοκάγαθος, κοινωνικός· εὐπροσήγορος.

Φιλοπροσηνής, ὁ, ἡ (προσηνής). Ὅστις συνεθίζει νὰ ἦναι φιλόφρων, ἱλαρὸς, εὐμενὴς, ἥμερος. Κικέρ. Ἀττικ. ε', 9.

*Φιλοπρωτεία, ἡ. Τὸ νὰ καταγίνηται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμῇ, ἐπιμελῆταί τις νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα· τὴν πρωτεὶαν, νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι. — 2) Τὰ πρωτεῖα, ἢ πρωτεία· ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτεύω (φιλόπρωτος) Ἀγαπῶ νὰ λάβω τα πρωτεῖα εἴς τι, νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος. Ν. Δ. ὅθεν

*Φιλοπρωτία, ἡ· = φιλοπρωτεία. Ἰουλ. Καισ. 15, 10.

Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, ὑπερτέραν ἐξουσίαν.

Φιλοπτόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, φιλοπόλεμος. Ἰλιὸ.

Φιλόπτολις, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλόπολις.

*Φιλόπτορθος, ὁ, ἡ (πτόρθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα κλωναράκια, βλασταράκια, Ἐπθ. τῆς μελίσσης. Νον. Διον. 13, 261.

Φιλοπτωχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ βοηθῇ, παρηγορῇ τις τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ. ἐκ τοῦ
Φιλόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ, παραμυθεῖ τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ.
Φιλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πυρὸν ἤτοι τὸ σιτάριον. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 217.
Φιλοπυστέω, = φιλοπευστέω. Ἰουστῖν. Μάρτ. ἐκ τοῦ
Φιλόπυστος, ὁ, ἡ = φιλόπευστος.
Φιλοπωριστής, οῦ, ὁ (ὀπώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοττιμεύεται, τὰς ὀπώρας, τὰ ὀπωρικά. Ἀνθλ.
*Φιλοπωτέω· σπάντρ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φιλοποτέω· ἐκ τοῦ
*Φιλοπώτης, ου, ὁ· σπαντρ. παρασχηματισ. τοῦ, φιλοπότης, Lobeck Φρυν. σελ. 456.
Φιλοργής, ὁ, ἡ· καὶ φιλοργός, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὀργίζηται, θυμόῃ εὐκολα, διὰ παραμικρὸν πρᾶγμα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 175.
Φιλόργιος, ὁ, ἡ (ὄργια). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὄργια, τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἢ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς.
*Φιλοργός, ὁ, ἡ· ἴδε φιλοργής.
Φιλορήτωρ, ορος, ὁ, ἡ = φιλορρήτωρ.
Φιλόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ εὐθύ, τὸ ὀρθόν, τὸ ἴσον, τὸ νὰ ἦναί τι, νὰ γίνηται ὀρθῶς. »Φιλόρθιον κανόνισμα σελίδων«. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 52.
Φιλοριστία, ἡ (ὁρίζω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κάμνῃ ὁρισμούς, διακρίσεις. Γαλην.
Φιλορμίστειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ φιλορμιστήρ.
*Φιλορμιστήρ, ῆρος, ὁ (ὁρμίζω). Ὅστις ὁδηγεῖ, εἰσάγει τινὰ ἢ τι ἀσμένως, συνήθως εἰς λιμένα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 89.
Φιλορνιθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ὀρνίθια ἢ τὰ πουλία. Ἀρστφ. Ὀρ. 1289. ἐκ τοῦ
Φίλορνις, ιθος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὀρνίθια, τὰ πουλία, τὰ πετώμενα. Αἰσχλ. 2) ὅ,τι ἀγαποῦν, ὅπου συχνάζουν τὰ πουλία, τὰ πτηνά. (υ - υ)
*Φιλορρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥήτωρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ῥήτορας, τὰ ῥητορικὰ συγγράμματα ἢ τὴν ῥητορικήν.
*Φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ῥυθμόν, τὸν μουσικὸν χρόνον.
Φιλορρώων, ωνος, ὁ, ἡ (ῥώθων). Ὅστις κεῖται συνήθως ἐπὶ τὴν μύτην. »Κημὸς φιλορρώων« Ἐπιγρ. 27.
Φιλόρρωξ, ῶγος, ὁ, ἡ (ῥώξ, σημσ. 2. ῥάξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ ἢ φέρει ῥῶγας σταφυλλίων, σταφύλια, Ἰακ. Ἀνκδ. Παλατ. σελ. 22. »Ἀμπελος φιλορρώξ«. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 168.
Φιλορτυγοτροφέω (ὀρτυγοτροφέω). Ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὄρτυγας, ὀρτύκια. Ἀρτεμιδ. γ', 5.
Φιλόρτυξ, υγος, ὁ, ἡ (ὄρτυξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὄρτυγας, τὰ ὀρτύκια, Πλάτ. Λυσ.
Φιλορχήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ. Ἀρρίαν. 6, 3, 10.
*Φιλορχηστής, οῦ, ὁ (ὀρχέομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὄρχησιν, ἤτοι τὸν χορόν.
*Φιλόρχηστος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφ.
Φιλορώμαιος, αία, αιον (Ῥωμαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ῥωμαίους, ἢ τὰ τῶν Ῥωμαίων.
Φίλος, φίλη, φίλον· συνήθ. παθητ. Ὅστις ἀγαπᾶται, εἶναι ἀγαπητός, τερπνός, ποθητός, ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητός, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· τινί· πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου· εὑρέθη ὅμως καὶ »ὁ ἐμὸς φίλος, ὁ σός φίλλος«, κ.τ.λ. ἀντὶ, »ὁ ἐμοὶ φίλος, ὁ σοὶ φίλος«, κ.τ.τ. Θέογν. 100. παρβ Πασσοβίου mel. crit. εἰς Αἰσχύλ. Περσ. σελ. 45. ἐξαιρτ. χρησιμεύει τὸ, »φίλος, φίλε, φίλοι« μετὰ καὶ χωρὶς οὐσιαστ. εἰς προσφωνήσεις καὶ προσρήσεις, Ὅμ., ὅστις καὶ »φίλε τέκνον« συντάσσει, Ὀδσ. Β, 363. Γ, 184. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ γενικ. »φίλ' ἀνδρῶν«, Θεοκρ. 15, 74. 24, 40. Pors. paref. Hec. σελ. LXII. – β) »φίλον ἐστίμοιμι, μὲ ἀρέσει μ' εἶναι ἀρεστόν, εἶναι κατὰ τὸν στοχασμόν, κατὰ τὴν ἰδέαν μου· πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸ, »φίλα ἐστίμοιμι, καὶ »φίλον γίγνεσθαί μοι«, Ὀδ Η, 316. Ἰλ. Η, 387. καὶ »τοι φίλον ἔπλετον θυμῷ« πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. ἐνίοτε μετὰ ἀπαρεμ. »ἔνθα φίλ', ὁπταλέα κρέα ἐδμεναι«. ἔπειτα σᾶς ἀρέσει, ἡδύνεσθε νὰ τρώγητε ὀπτὰ κρέατα, Ἰλ. Δ, 345. παρβλ. Ἡρόδτ. 1, 108. 4, 97. καὶ ἐξῆς. — γ) ἡ ποιητ. εἰς τὴν Ὅμρ. φράσιν ἐξαιρ. ἰδία χρῆσις τοῦ, φίλος εἶναι κατὰ περίφρασιν τῆς κτητκ. ἀντωνυμ. ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, μετὰ λέξεων συντεταγμένου, διὰ τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων δηλοῦται γενικῶς, ὅτι εἶναι ἀρεστά, ἀγαπητὰ τὰ σημαινόμενα αὐτῶν· ὅθεν ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· »φίλον ἦτορ· φίλον κῆρ· φίλαι χεῖρες· φίλα γυῖα καὶ γούνατα« κ.λ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ »φίλος θυμός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, »φίλος υἱός· φίλη ἄλοχος· φίλα τέκνα« κ.τ.τ. πῶς δὲ πρὸς τούτοις ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως κεῖται καθ' ὑπέμφασιν, δηλοῦται ἐκ μαρτυριῶν, ὁποία εἶναι Ἰλ. Ι, 555. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ Μελεάγρου, »μητρὶ φίλη Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ· ἐν γένει δὲ, εἰς δήλωσιν τοῦ κτήματος, π. χ. »φίλα εἵματα«, Ἰλ. Β, 261. — δ) ὡς οὐσιαστ. τὸ, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ὅστις εἶναι φίλος, προσφιλής, Ὅμηρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. οἱ οἰκεῖοι, οἱ συγγενεῖς. Ἐπὶ συζύγου »κουρίδιος φίλος«, Ὀδ. Ο, 22. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συζύγου γυναικός »φίλη ἀναέδνος«, Ἰλ. Ι, 146, 288. — 2) πολὺ σπανιώτρ. τὸ καὶ μόνον παρὰ ποιητ., ἐνεργ. ὡς τὸ, φίλιος, μετὰ δοτκ. ὁ ἀγαπῶν, ὁ φιλόστοργος, ὁ εὐνοϊκός, εὐμενής, φιλόφρων, Ὀδ. Α, 313. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. Dissen Πίνδ. Νεμ 5, 7, 18. Ὁ προσφιλῶς, εὐνοϊκῶς διακείμενος πρός τινα, »φίλα μήδεα«, Ἰλ. Ρ, 325. »φίλα φρονεῖν« πολλάκις παρ' Ὅμρ. »φίλα ποιοῦμαί τινα«, κάμνω φιλίαν μέ τινα, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, κάμνω εἰς αὐτὸν χάριν τινά, Ἡρόδ. 2, 152. 5, 37. 7, 104. — Ἐπίρρ. φίλως, παρὰ τῷ Ποιητ. ἅπαξ μόνον· »φίλως χ' ὁρόωσε«, ἠθέλετε τὸ ἰδῇ μὲ εὐχαρίστησίν σας, Ἰλδ. Λ, 344. καὶ παρ' Ἡσδ. Ἀσπ 45. »ἀσπαστίως τε, φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε«. — Συγκρ. φιλίων, ὁ, ἡ, ον, τό· Ὀδσ. Τ, 351. Ω, 268. Ὑπερθ. φίλιστος, ίστη, ιστον. Σοφοκλ. ἔτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα – β) συγκρτ. φίλτερος, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. ὑπερθτ. φίλτατος· πολλὰ εὔχρηστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις τοῦτον τὸν τύπον μόνον μεταχειρίζεται· ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλ. – γ) συγκριτ. φιλαίτερος, ὑπερθετ. φιλαίτατος, παρὰ Θεοκρ. καὶ Καλλιμ – δ) ὁμαλ. συγκρ. φιλώτερος, ὑπερθτ. φιλώτατος, μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. (τὸ Ἰῶτα κοινῶς μὲν βραχ. ὁ Ποιητ. ὅμως μεταχειρίζεται αὐτὸ κατὰ κλητ. πτῶσιν εἰς τὴν πρώτην ἄρτιν καὶ ὡς μακρ. Ἰλ. Δ, 155. Ε, 359.)
Φιλοσαρκέω, Μλ. –ήσω (φιλόσαρκος). Εἶμαι ἐκδιδομένος εἰς τὰς ἡδυπαθείας, εἰς σωματικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ. ἔθεν
Φιλοσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἐκδεδομένος εἰς ἡδυπαθείας, εἰς σαρκικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φίλοσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις εἶναι ἡδυπαθής, φιλήδων, ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, εἶναι παραδομένος, ἐκδιδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ (σίγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ σίγμα, συνεθίζει νὰ τὸ προφέρῃ συχνά. Εὐστάθ.
Φιλόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν σῖτον, Ξενοφ. Οἰκον. κ', 27. — 2) ἐν γένει, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ. Πλάτ. πολιτ. ε'.
*Φιλόσκαρθμος, ὁ, ἡ (σκαρθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χορεύῃ, νὰ πηδᾷ, σκιρτᾷ. Νον.
Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι σκεπασμένος, ἢ ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν, Θεοφράστ. αἰτ. φυτ.
Φιλόσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φέρει, κρατεῖ συνήθως σκῆπτρον. Ἀνθολογ. »Φιλόσκηπτρος βασιλεύς«.
*Φιλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ (σκήπων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ, κρατῇ βακτηρίαν, ῥάβδον.
Φιλόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν σκιὰν ἤτοι τὸν ἴσκιον.
*Φιλοσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰς σκοπέλους, τοὺς βράχους.
*Φιλόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός, σημσ 2). Ὅστις ἐπιτυχαίνει συνήθως τὸν σκοπόν, τὸ σημάδιον.
*Φιλοσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (σκύλαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς σκύλους, τὰ σκυλάκια, Νον. (υ)
Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ ὅλα. Πολυδ. ε', 161. παρὰ τὸ
Φιλοσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ, νὰ σκώπτῃ, νὰ παριγελᾷ· περιγελαστής. Ἡρόδοτ.
Φιλοσκωπτέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ τινα, ἢ πανδήποτέ τι. Ἀθήν. ιθ'. παρὰ τὸ
Φιλοσκώπτης, ου, ὁ· (σκώπτω) = φιλοσκώμμων. Ἀθήν. ιθ'. σελ. 616.
*Φιλοσμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κρότον, τὸν θόρυβον, ποιητ. (ᾰ)
*Φιλόσμηνος, ὁ, ἡ (σμῆνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μελίσσια, συνεθίζει νὰ κρατῇ μελίσσια.
Φιλοσοφέω, Μ. ήσω (φιλόσοφος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, ἢ γνῶσιν τινά, σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ τὴν ἀποκτήσω· ἔπειτα δὲ, ἀγαπῶ καὶ τὴν παιδείαν, τὴν μάθησιν, τὰς ἐπιστήμας, σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω πεπαιδευμένος, πολυμαθής, ἐπιστήμων, καταγίνομαι εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα, Ἡρδτ. 1, 30. Θκδ. 2, 40. ἐξαιρ. Καταγίνομαι περὶ τὴν διαλεκτικὴν ἐπιστημονικῶς, Ἰσοκράτ. ἐν Πανηγυρ. 1. »Τὰς ἄλλας τέχνας καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν«. Τέλος δὲ, ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, ζητῶ αὐτὴν, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω σοφός· κατὰ τὴν τωρινὴν ἔννοιαν τοῦ φιλοσοφεῖν, ἤτοι τοῦ σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, μελετᾶν περὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, δὲν ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν οἱ παλαιοί. — 2) ἐν γένει, πράττω τι κατά τινας κανόνας καὶ κατά τινα ἀξιώματα, κατά τινα μέθοδον· φροντίζω ἢ ἐρευνῶ περί τινος μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελείας· διατάττω τι, διακοσμῶ, παρασκευάζω τι μετ' ἀκριβείας· ἐπιχειρῶ τι μὲ σύνεσιν καὶ τέχνην· ἐξευρίσκω, κατανοῶ· ἐξετάζω, ἀναζητῶ τι διὰ μελέτης καὶ σκέψεως, ἐξαιρ. ἐξετάζω, διερευνῶ, ἀκριβολογοῦμαι, ἢ ἀναζητῶ, ἀνακρίνω τι ἐπιστημονικῶς, ἢ σοφῶς· μετά αἰτ., π. χ. »φιλοτοφίαν φιλοσοφῶ« ἐκλέγω ἐπιστημονικήν τινα ὑπόθεσιν εἰς ἀναζήτησιν, ἀνάκρισιν, σπουδάζω περὶ αὐτὴν ἐπιστημονικῶς ἢ μεθοδικῶς, Ξενφ. Ἀπμν. 4, 2, 23. »Πάνυ ὤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, εἰ ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα«. παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 935. »τὰ φιλοσοφούμενα«, τὰ φιλοσοφίας ἐπιδεκτικὰ πράγματα. Δγν. Δρτ. 4, 49. ὅθεν
Φιλοσόφημα, τό. Ἡ ἕξις ἢ κατάστασις καὶ τὸ ἀποβὰν σοφῆς ἢ ἐπιστημονικῆς τινος ἐρεύνης, ἀνακρίσεως· ἢ ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις, ἔρευνα αὐτή. Σκέψις, ἔννοια, ἐνθύμησις, λογισμός· μελέτη, ἐξεύρημα· γνώμη, δόξα, διάνοια· ἐν γένει ἐπιμέλεια, σπουδή, μελέτημα.

»Ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσιν. Ἀριστοτέλ. Οὐραν. β'.

*Φιλοσοφητέον, Ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ, φιλοσοφέω. Πρέπει νὰ φιλοσοφῇ τις, νὰ φιλοσοφῶμεν. κτλ. Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 288. D.

Φιλοσοφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ τις ἐπιτηδειότητα, δεξιότητα, τέχνην ἢ γνῶσιν τινά, ἐμπειρίαν· τὸ νὰ ζητῇ, ἐπιμελῆται, σπουδάζει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτήν· τὸ νὰ μετέρχεται αὐτήν, ἀσχολῆται, καταγίνεται εἰς αὐτήν· ἔπειτα δὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, καὶ τὰς ἐπιστήμας, τὸ νὰ μετέρχηται, αὐτήν, νὰ σπουδάζῃ, ἀσχολῆται περὶ αὐτήν· ἐξαιρ. τὸ νὰ μετέρχηται ἐπιστημονικῶς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, Ἰσκρτ. τέλος δὲ· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν σοφίαν. — 2) ἐν γένει τεχνική, μεθοδική μεταχείρισις, ἡ ἔρευνα, ἀνάκρισις πράγματός τινος κατά τινας κανόνας, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐτιμελὴς ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα· πᾶσα δήποτε ἀκριβὴς σπουδή, μελέτη, σκέψις, ἐνθύμησις, θεωρία, ζήτησις, ἀσχολία, περί τι, συνήθ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ. ἀριθμόν, π. χ. »καὶ φιλοσοφίαι καὶ παιδεῖαι τῶν ἄλλων«. Ἰσκρτ. Πανθ. ἴδε Morne Ἰσκρτ. Πανγ. 1. 5.

*Φιλοσοφοκλῆς, -λέους, ὁ. Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν Σοφοκλῆ, ἀναγινώσκει ἄσμενος τὰ ποιήματα αὐτοῦ. Δγν. Λρτ. 4, 10.

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ. (φιλομεῖραξ). Ὅστις μετέρχεται τὴν παιδερεστίαν συστηματικῶς. Ἀθην. ιγ'. σελ. 572. B.

Φιλόσοφος, ὁ (σοφία). Κυρίως, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, σπουδάζει περὶ αὐτάς ἢ μετέρχεται αὐτάς· καὶ πρῶτον ἐπὶ σωματικῆς ἢ μηχανικῆς δεξιότητος καὶ τέχνης, καὶ λ. ἔπειτα δὲ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ, σοφία, ἐπηυξήνθη κατὰ μικρόν, καὶ ἐφηρμόσθη πάντοτε μᾶλλον εἰς τὴν εὐφυΐαν ἢ νοερὰν δεξιότητα, ὠνομάζοντο φιλόσοφοι ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί, οἱ ἀοιδοί, ψάλται, οἱ Ποιηταὶ καὶ οἱ Μάντεις· παραβλ. σοφὸς καὶ σοφιστής· μετέπειτα δὲ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν παιδείαν ἢ τὴν ἐπιστήμην καὶ ζητοῦντες αὐτήν, σπουδάζοντες περὶ αὐτήν· ὅσοι ἀγαπῶσι τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἐρεύνας, ἀνακρίσεις, ἀσχολίας· ὅσοι εἶναι φιλίστορες, πολυμαθεῖς, εὐσύνετοι, γνωμονικοί· ὅθεν συντάσσεται ἐνίοτε ἡ λέξις μὲ τό, φιλομαθής καὶ φιλόλογος, Πλάτ. Πολτ. 2. σλ. 376 B. 9. σλ. 582. E. Ἐξαιρ. δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, εἶναι εἰδήμων αὐτῶν. Τέλος δὲ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν· καθ' ἣν σημασίαν ὠνόμασεν ὁ Πυθαγόρας, διὰ μετριοφροσύνην, ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον φιλόσοφον ἀντὶ σοφόν· ἡ δὲ σημασία, ὅστις ἐρευνᾷ, σπουδάζει περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἰσήχθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν κατάστασιν τῶν φιλοσοφικῶν κυρίως σχολείων· ἔκτοτε φιλόσοφος λέγεται ὁ ἰδιαίτερον ἑαυτοῦ φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχων, καὶ ὡς διδάσκαλος παραδίδων αὐτὸ εἰς ἄλλους· Ἐπῤῥ. φιλοσόφως, Κικ. Ἀττ. 13, 20. Δγν. Λρτ. 3, 50. (ὁ Ἀρττφ. Ἐκκλ. 571. μεταχειρίζεται ἀσυνήθως, διὰ τὸ ἐπιφερόμενον φ, μακρὰν τὴν παραλήγ. τῆς λέξεως.)

Φιλοσπήλυγξ, υγος, ὁ, ἡ (σπῆλυγξ). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια συνεθίζει νὰ κατοικῇ εἰς σπήλαια· ποιητ. Ἀνθολογ.

Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς σπονδάς, λοιβάς, ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὅ,τι συνεθίζεται εἰς αὐτάς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 289

*Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν σπουδήν, τὸ τάχος, τὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ γίνῃ τι μὲ βίαν, ἀγαπᾷ τὴν σπουδαιότητα, ἐπιμέλειαν, δραστηριότητα, ἢ τὴν σεμνοπρέπειαν, τὴν ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα.

Φιλοστασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς στάσεις, ἐπαναστάσεις, πολιτικὰς ταραχάς. Πλάτ. Πολιτ.

*Φιλοστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ σταφύλια. (α)

Φιλοστεφανέω, Μλ. -ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς στεφάνους, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀξιωθῶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης· »φιλοστεφανέω εἴς τινα« ζητῶ τὴν προστασίαν τινὸς διὰ νὰ λάβω τὸν στέφανον τῆς νίκης. Πολύβ. ζ', 10. καὶ Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στεφάνους, τὰ διαδήματα, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ στεφάνους, στολίζεται μὲ στέφανον, διάδημα »Ἀφροδίτη« Τμ. Δμτ. 102. ἐξαιρ. ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης, νὰ στεφθῇ ὡς νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φιλόστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στενάζῃ, στενάζει πάντοτε ἢ συνήθως· Ἐπῤῥ. φιλοστόνως. Αἰσχύλ. ἐπτ. 285.

Φιλοστοργέω (φιλόστοργος). Ἀγαπῶ τινα μὲ στοργήν, μὲ τρυφερὰν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ γεννητόρων, τέκνων, καὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Διόδ. Σικελ. »Φιλοστοργεῖν τὸν ἀδελφόν«. ὅθεν

Φιλοστοργία, ἡ. Ἀγάπη τρυφερά. Ξενοφ. Κυρουπ. α', δ, 3.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέργω, στοργή). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ στοργήν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπῤῥ. φιλοστόργως.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στρατιώτας, τοὺς εὐνοεῖ ἢ καὶ ὅστις ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ξενφ. Ἀνβ. 7, 6, 4.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολάς, εἶναι εὐμετάβλητος. Ἀρεταῖος.

*Φιλοσυγγενής, ὁ, ἡ (συγγενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος, ὁ, ἡ (σῦκον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ, τρώγει ἐσμένως τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ (σύμμαχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ (συνήθης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφήν, εἶναι κοινωνικός. Πλούτ.

Φιλοσυνθεσία, ἡ (συνθεσία). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ παραβάλλῃ, εἰκάζῃ, συγκρίνῃ τι· Σχολ. Λουκιαν.

Φιλοσυνουσιάζω (συνουσιάζω). Ἀγαπῶ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν· ἐξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Δγν. Λρτ. 3, 48. ὅθεν

Φιλοσυνουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν. ἐξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Σχόλ. Θεοκρίτ. 4, 62.

Φιλοσύντομος, ὁ, ἡ (σύντομος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συντομίαν. Πλούταρχ.

Φιλοσωματέω (φιλοσώματος). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του. ὅθεν

Φιλοσωματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τις τὸ σῶμά του. Ἱεροκλ.

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του· Ἐπῤῥ. φιλοσωμάτως. Πλούταρχ.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σωφροσύνην, σεμνότητα, μετριότητα. Τμνωδ.

Φιλοτάριον, τό· Ὑπόρστ. τοῦ, φιλότης· παράβλ. φιλοτάριον. (α)

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ (τάριχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ταριχευτὰ καὶ ἐξαιρέτως τοὺς ταριχευτοὺς ἰχθύας. Ἀθην. (α)

Φιλοτεκνία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα. παρὰ τὸ

Φιλότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα, εἶναι φίλος τῶν παίδων.

Φιλοτεχνέω (φιλότεχνος). Ἀγαπῶ τέχνην τινά, ἠμετέρχομαι αὐτήν· ἐργάζομαι ἢ κατασκευάζω τι τεχνικῶς. — 2) Ἀγαπῶ τὰ τεχνάσματα, τὴν δολιότητα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτά· ὅθεν· τεχνάζομαι, ἐνεργῶ, κατορθόνωτι μὲ δολιότητα, πανουργίαν. »Φιλοτεχνοῦντες ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεσθαι«. Ἀρρῖαν. Ἐπίκτ. γ', 26. μετὰ ἀπρμφ. — 3) »φιλοτεχνέω ὑπέρ τινος πρός τινα« ὁμιλῶ πρός τινα περί τινος ὡς τεχνίτης. Αἰλιαν. ποικ. ἱστ. 2, 2. ὅθεν

Φιλοτέχνημα, τό. Ὅ,τι κατεσκευάσθη, μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιμελείας· Γαλλ. chef d'oeuvre· Ἰταλ. Capo d'opera. Γερμαν. Kunstwerk.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ = φιλότεχνος.

Φιλοτέχνης, ου, ὁ = φιλότεχνος.

Φιλοτέχνησις, εως, ἡ. Ὀλίγον χρήσιμος τύπος ἀντὶ φιλοτεχνία. Βασίλ.

Φιλοτεχνία, ἡ (φιλοτεχνέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ μετέρχεταί τις ἐπιμελῶς τέχνην τινά· — 2) = φιλοτέχνημα. — 3) Τέχνη, ἐπιτηδειότης. — 4) τρπκ. δολιότης, σόφισμα, πανουργία.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς τέχνας, εἶναι ἔμπειρος τεχνῶν, πολύτεχνος, τεχνοποιός· Ἐπῤῥ. φιλοτέχνως.

Φιλότης, τητος, ἡ. Φιλία, ἀγάπη, εὔνοια, φιλοφροσύνη· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φιλικῆς διαθέσεως ὁλοκλήρων ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα, Ἰλδ. Γ, 73. 94. Η, 302. καὶ ἀλλαχοῦ· »κατὰ φιλότητα συγγίγνομαι« Συναναστρέφομαι, συνέρχομαί μέ τινά που, κάμνω συνέλευσιν περί τινος μετ' αὐτοῦ διὰ φιλίαν· Ἡρδτ. 1, 172. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φιλοξενίας, Ὀδσ. Ο, 55. 197. καὶ ἀλλχ. ἐξαιρ. δὲ τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, συγκοιμήσεως· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. πολλὰ εὔχρηστον· συνήθ. εἰς τὰς συντάξεις »φιλότης καὶ εὐνή«, φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι καὶ τ. τ. ἴδε μίγνυμι, σημ. 4. α'. ἔτι καὶ »ὕπνος καὶ φιλότης« Ἰλδ. Ν, 636. Ξ, 353. σπανιτρ. μετὰ γενκ. »φιλότης γυναικός« Ἡσδ. Ἀσπ. 31. πρβλ. Θγν. 374. 405. 625. 822, Ὁ δὲ Πνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. πάντοτε εἰς τὰ πλθ. ἀρθμ. — 2) ὡς προσφώνημα, πρόσρησις, ὦ φιλότης = ὦ φίλε.

Φιλοτησία, ἡ· ἴδε τὸ ἐπμ. σημσ. 2.

Φιλοτήσιος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικτλ (φιλότης). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλίαν, ἢ ἀγάπην »φιλοτήσια ἔργα« τὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔρωτος· ἀφροδισιασμός, συγκοίμησις, ὡς τὸ »ἔργα Ἀφροδίτης« Ὀδσ. Λ, 246. — 2) »ἡ φιλοτήσιος« ὑπκ. κύλιξ ἢ κοτύλη. Τὸ εἰς φιλίαν ἢ ἀγάπην ἀφιερωμένον ποτήριον, Θέογν. 489., συνήθ. »ἡ φιλοτησία« ὑπκ. πόσις, τό νὰ πίνῃ τις εἰς τὴν ὑγιείαν τινός· »φιλοτησίαν λαμβάνω τὸ κοιντ. εἰς ἡμᾶς, σηκόνω τὸ ποτήριον εἰς τὴν ὑγιείαν τινός«· »πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν«. Ἀρστφ. Πλτ. 985. »φιλοτησίας προπίνειν« ὅπου τό, φιλοτησίας ὡς γενκ. λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦ, ἕνεκα ἀναπληροῦται συνήθως· »φιλοτησίας μελετᾶν« Πλατ. ἐν γένει πᾶσα πόσις, ἔτι δὲ καὶ φιλοποσία.

Φιλότησις, ἡ = φιλότης. ἀμφ.

*Φιλοτιμέομαι, μοῦμαι· ἀποθ. παθτ. μετὰ μέσ. μέλ. -ήσομαι· ἀόρ. φιλοτιμηθῆναι, Ἐνφ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. φιλοτιμήσασθαι, Ἰσκρ. καὶ Ἀρστδ. (φιλότιμος). Ἀγαπῶ τὴν τιμὴν καὶ ζητῶ αὐτήν, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀποκτήσω τιμήν· εἶμαι φιλότιμος καὶ ἀποδείχνω ἐμπράκτως τὴν φιλοτιμίαν μου. — β) »φιλοτιμοῦμαι ἐπί τινι« ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀποκτήσω τιμὴν μέτι, καυχῶμαι ἢ κομπάζω διά τι· φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι διά τι, ζητῶ, φροντίζω νὰ λαμπρυνθῶ, διαπρέψω, ὑπερβῶ ἄλλους εἴς τι, Ἰσκρ. — γ) »φιλοτιμοῦμαί τι· καὶ περί τι, καὶ πρός τι« θεωρῶ, νομίζω τι

ὡς τιμῆς πρόξενον, καὶ καταγίνομαι εἰς αὐτὸ μὲ ζῆλον, προθυμίαν, Ξνφ. Ἀλλὰ »φιλοτιμ. περί τινος« ἀμιλλῶμαι συνερίζομαι διά τι, καὶ θέλω νὰ τὸ οἰκειοποιηθῶ, νὰ τὸ κατορθώσω, περὶ νίκης« Πλτχ. — δ) μετὰ ἀπαρμφ. Ἐπιμελοῦμαι, κοπιάζω, ἀμιλλῶμαι περί τινος πράγματος ὑπὸ φιλοτιμίας κινούμενος, π. χ. »οἱ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖαν φίλῳ σοι χρῆσθαι« Ξνφ. καὶ Δμοθ. — ε) »φιλοτιμ. εἴς τινα« Προσφέρομαι, δείχνομαι πρός τινα εὐεργετικός ἢ ἐλευθέριος ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος· ὅθεν καὶ Καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ πρός τινα, Ἀρστφ Βτρ. 281. καὶ ἀλλχ. ὅθεν καὶ »φιλοτιμοῦμαί τι« Δωρίζω, χαρίζω, Ἀρστντ. 1, 1. — ζ) »φιλοτιμ. εἴς τι« συνεισφέρω, συνεργῶ εἴς τι μὲ φιλοτιμίαν, μὲ ἅμιλλαν· »φιλτμ. πρὸς τὴν πόλιν«. Λκργ. 35, 6. »εἰς κάλλος, εἰς τὴν τιμήν« καὶ λ. τ. τ. Αἰλιαν. (κατὰ ἐνργτ. διαθσ. φιλοτιμέω, δὲν ὑπάρχει καθόλου.)

Φιλοτίμημα, τό. Ἀπόδειξις τῆς φιλοτιμίας πραγματική· ἔξαιρ. διὰ πολυτελείας, μεγαλοπρεπείας, καὶ δώρων· ἀπόδειξις ἐκτενοῦς, δραστηρίου σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἢ ἅμιλλα, ἐλευθέριος πρᾶξις· ἐν γένει, πρᾶξις, ἔργον, κατόρθωμα φιλοτίμου ἀνθρώπου, εἰς ἕνα τινὰ ἰδίως ἀναφερόμενον, καὶ ἐμπράκτως δηλούμενον, ὡς τό, φιλοτιμία, τό ὁποῖον γενικῶς καὶ ὡς γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, ἐκλαμβάνεται. (τι)

Φιλοτιμία, ἡ· Ἰων. φιλοτιμίη (φιλοτιμέομαι). Τὸ ἦθος, τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοτίμου· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν τιμήν, νὰ ἁμιλᾶται, μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν· πάντα τὰ ἐκ τῆς ἀγάπης αὐτῆς προκύπτοντα ἰδιώματα, κλίσεις, ἐφέσεις, ἐπιθυμίαι, ἐκτενὴς ἐπιμέλεια, ζῆλος, φροντίς· ἐξαιρ. μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον διὰ τιμῆς ἀγάπην· ἀλαζονεία, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, ἀνένδοτος ἀμετάπειστος, αὐθάδεια, ἀδιάτρεπτος, οἴησις, Valck Ἡρδτ. 3, 53. Κατὰ καλὴν δὲ σημσ. ἐλευθεριότης, μεγαλοδωρία, εὐεργεσίας γεννεοψυχία, γενναιότης.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τιμήν· πράττει τι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν, Αἰσχλ. ὅθεν, ὅστις ἐπιμελεῖται, κοπιάζει μὲ ζῆλον, μὲ ἅμιλλαν εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, τὴν μεγαλοπρέπειαν, συνεθίζει νὰ καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν. Κατὰ καλὴν σημσ δὲ, ὅστις εἶναι ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, εὐεργετικός, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος. — β) Παθτ. Ὅ,τι γίνεται, κατορθόνεται, διὰ φιλοτιμίαν· Ἐπῤῥ. φιλοτίμως· »φιλοτίμως ἔχω πρός τι« Ἀμιλλῶμαι, κοπιάζω μὲ ζῆλον διάτι, — 2) Ὀνμ. κύριον.

Φιλότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κόπτῃ, ἢ τὸ κόψιμον· »Ἡμέρα φιλότμητος«. Νόν. ἡ ὀγδόη ἡμέρα μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ περιτομή.

Φιλοτοιοῦτος, ὁ (τοιοῦτος). Ἐραστής, φίλος τοιούτων τινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου δηλουμένων. Ἀρστλ. Ἠθκ. Νικμ. 1, 8, 10. 3, 11, 4. Zell. 4, 4, 4.

Φιλοτραγήμων, ονος, ὁ, ἡ (τράγημα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τραγήματα. Ἀθην. ιδ'. σελ. 642.

Φιλοτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τράπεζαν ἢ τὰ τραπέζια, φίλος τῆς τραπέζης. Ἀθην. γ'. σελ. 113. (ε)

*Φιλοτρεφής, ὁ, ἡ = φιλοτρόφος. ἀμφβ.

*Φιλοτροφέω. Ἀγαπῶ νὰ τρέφω, νὰ κρατῶ ζωόν τι ἢ ζῶα· »κύνας«. Πλτχ. παρὰ τὸ

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ τι, — 2) (τροφή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν τροφήν, νὰ τρέφηται.

*Φιλοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (τρώγω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ ἢ τραγανίζῃ τι

Φιλοττάριον, τό· ποιητ. ἀντὶ φιλοτόριον. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891.

Φιλοτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τύραννον, ἢ τὴν τυραννίαν εἶναι ὀπαδός, συνεργός τυράννου. (υ)

*Φιλότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τῦφον, τὴν ἀλαζονείαν.

Φιλοτωθάζω, Μλ. ἄσσω (τωθάζω). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ περιπαίζω, ὀνειδίζω, περιγελῶ· ψευδ. ἀνγνσ. παρ' Ἱππκ. ὅθεν

*Φιλοτώθεστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ δύναται, συνεθίζῃ νὰ ὀνειδίζῃ, ἢ νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ, Ἱππ.

Φιλόϋλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ὑμνωδ.

*Φιλόϋπνος, ὁ, ἡ = φίλυπνος.

*Φιλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ (φαίαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φαίακας.

Φιλόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν θόρυβον, τὴν ταραχήν, συνεθίζει νὰ κάμνῃ θόρυβον »Κύων φιλόφθογγος«. Σκύλος πολλάκις ἢ συνήθως ὑλεκτῶν, γαυγίζων.

Φιλόφθονος, ὁ, ἡ (φθόνος). Ὅστις συνεθίζει νὰ φθονῇ, φθονερός. Πλούταρχ.

Φιλοφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς αὐτὸν ἀγαπῶντας, τοὺς φίλους του, νὰ ᾖναι φίλος τῶν φίλων του. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. η', 1.

Φιλόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του. Ἀριστοτέλ.

Φιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν τὴν φόρμιγγα· ἴδε φόρμιγξ. Αἰσχύλ. ἱκέτ. 711.

Φιλοφρονέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθτ. μετὰ μέσ. καὶ μετὰ παθτ. ἀορίστου, κατ' ἀκριβῆ διαφορὰν ὅμως τῆς σημσ. (φιλόφρων). Προσφέρομαι πρός τινα μὲ φιλοφροσύνην, φιλίαν, εὔνοιαν, ἀγάπην· μετὰ αἰτ. παρὰ Ξνφ. ὅμως καὶ τινί· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀθν. καὶ Δγν. Λρτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ, πρός τινα· ἔξαιρ. ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· »φιλοφρονήσασθαί τινι« τὸ νὰ δείξῃ τις πρός τινα χάριν τινά, φιλοφροσύνην, νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν κάμμίαν φιλικὴν δούλευσιν, περιποίησιν, Ξνφ. Κύρ. π. 3, 1, 8. ἐξ ἐναντίας δὲ κατὰ παθτ. ἀόρ. »φιλοφρονηθῆναι« κατ' ἀμοιβαίαν σημσ. Τὸ νὰ δείχνῃ τις φιλοφροσύνην πρὸς τὸν αὐτὸν φιλοφρονηθέντα. Ξνφ. Κυρ. σλ. 3, 1, 40. δεύτερον παράδειγμα ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δυσκόλως ἠθελε εὑρεθῇ· ἀντὶ τοῦ ὁποίου. Ἀνβ. 4, 5, 54. κεῖται »φιλοφρονεῖσθαι ἀλλήλουςα«. — 2) εἶμαι, γίνομαι ἱλαρός, εὔθυμος. — 3) τροπ. ὡς τό, χαρίζεσθαι, μετὰ δοτκ. »θυμῷ φιλοφρονεῖσθαι« ὡς τό, εἴκειν θυμῷ, Πλάτ. Νμ 11. σλ. 935. C. (Κατ' ἐνργ. διαθ. φιλοφρονέω, κεῖται κατ' ἐσφαλμένην ἀνγνσ. μόνον ἀντὶ φίλα, φρονῶ, Ὀδσ. Π, 17.)

Φιλοφρονέστερος, στέρα, στερον· συγκρτ. τοῦ, φιλόφρων. Ἐπῤῥ. φιλοφρονεστέρως.

Φιλοφρόνημα· τό (φιλοφρονέομαι). Φιλικὴ δεξίωσις, φιλικὸς μεταχειρισμός, φιλικὸν φέρσιμον. Αἰσχίν. ἐπιστ.

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ (φιλοφρονέομαι). Τὸ νὰ φιλοφρονῆται τίς τινα. ὅθεν

Φιλοφρονητικός, ή, όν = φιλόφρων. Σχόλ. Ἀριστοφάν.

Φιλοφροσύνη, ἡ (φιλόφρων). Φιλικὴ καὶ εὐνοϊκὴ διάθεσις, σπουδή, προθυμία, ἀγάπη· φιλικὸν φρόνημα πρός τινα. Ἰλδ. Ι, 256. φιλικὴ δεξίωσις, περιποίησις κατὰ πάντα τρόπον. — 2) Ἱλαρότης, φαιδρότης, εὐθυμία. Ξενοφ.

Φιλοφρόσυνος, ύνη, υνον, = φιλόφρων. Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 183.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει φιλικὰ φρονήματα, καλὴν διάθεσιν προσφέρεται πρός τινα, τὸν μεταχειρίζεται μὲ φιλίαν, εὔνοιαν, μὲ γλυκύν, καλὸν τρόπον· Πνδ. Ἐπῤῥ, φιλοφρόνως, »φιλοφρόνως ἔχω πρός τινα« φρονῶ καλὰ διά τινα, ἔχω εὔνοιαν πρὸς αὐτόν.

Φιλόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις συνεθίζει νὰ λέγῃ, νὰ ὁμιλῇ πολλά, εἶναι φλύαρος, πολύλογος. Πλούταρχ.

Φιλόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ χλαῖναν, ἐπαινωφόρεμα. ἴδε χλαῖνα. Νον.

Φιλοχλος, ὁ, ἡ (ὄχλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄχλον, τὸν κοινὸν λαόν, Δγν. Λρτ. 4, 41. 42. (ι)

Φιλοχορευτής, οῦ, ὁ (χορεύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορικὸν χορόν, νὰ βλέπῃ τοὺς χορευτὰς ἢ νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν χορευτῶν εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοφάν.

Φιλόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορὸν εἰς τὸ θέατρον ἢ καὶ τὸν χορὸν ἐν γένει. Αἰσχλ. — 2) Κύρ. ὄνμ.

Φιλοχρυματέω (φιλοχρήματος). Ἀγαπῶ τὰ χρήματα. ὅθεν

Φιλοχρηματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ χρήματα, νὰ ἐπιμελῆται, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, ἐπαυξήσῃ, τὴν περιουσίαν του. »Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δ' οὐδέν«.

Φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις πασχίζει, προσπαθεῖ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἐμπορίου. ὅθεν

Φιλοχρηματικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοχρηματιστὴν, εἶναι ἴδιον φιλοχρηματιστοῦ· Ἐπῤῥ. φιλοχρηματιστικῶς.

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα. Ἀριστοτ. Ῥητ. α'. »Καὶ γὰρ τὸ δῶρον ἐστί, κτήματος δόσις, καὶ τιμῆς σημεῖον· διὸ καὶ οἱ φιλοχρήματοι καὶ οἱ φιλότιμοι ἐφίενται αὐτῶν«. Ἐπῤῥ. φιλοχρημάτως. Ἰσοκράτ. »Φιλοχρημάτως ἔχω« ἀντὶ τοῦ, φιλοχρήματος εἶμαι.

Φιλοχρημονέω, ῶ· (φιλοχρήμων) = φιλοχρηματέω. Πλάτ. Νόμ. ε'. σλ. 729. A. »Μὴ δή τις φιλοχρημονείτω παίδων γε ἕνεκα, ἵνα ὅτι πλουσιωτάτους καταλείπῃ«.

Φιλοχρημοσύνη, ἡ· = φιλοχρηματία. Φωκυλίδ. »Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης«.

Φιλοχρήμων, ονος, ὁ, ἡ· = φιλοχρήματος.

Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρηστά, καλά, χρήσιμα πράγματα, ἢ τοὺς χρηστούς, χρησίμους ἀνθρώπους· εἶναι φιλόκαλος, τίμιος, Ξενοφ. Ἀπομν. β', θ', 3. »Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε, καὶ εὐφυέστερος, ἢ ὡς ἀπὸ συκοφαντῶν λαμβάνειν«.

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Φιλόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ ζητεῖ νὰ εὕρῃ καιρόν, εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ καιροῦ, ἢ τὰ κοσμικὰ πράγματα, τὰ πρόσκαιρα δηλ. Γρηγόρ. Ναζ.

Φιλόχρυσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν χρυσόν· ἐκ τοῦ

Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν.

Φιλοχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλόχωρος). Ἀγαπῶ. ἢ δύναμαι νὰ εἶμαι, διατρίβω, εὑρίσκομαι εἴς τινα τόπον· μετὰ δοτικ. »Ὄρεσι, λόφῳ φιλοχωρῶν« ἔτι δὲ μετὰ τῆς, ἐν· καὶ ἐπὶ πολλάκις παρὰ Διον. Ἁλικ.

Φιλοχωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἠδύνηται, ἀγαπᾷ τις νὰ ᾖναι, διατρίβῃ εἴς τινα τόπον. Ἀριστοφάν, Σφῆκ. 834.

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκηται, νὰ διατρίβῃ τὸν καιρόν του εἴς τινα τόπον. Γρηγόρ. Ναζιαν.

Φιλοψεύδεια, καὶ φιλοψευδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ψεύδη, τὰ ψεύσματα. παρὰ τὸ

Φιλοψευδής, ὁ, ἡ (ψεῦδος, ψεύδομαι). Ὅσ-

τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψεύδηται, νὰ λέγῃ ψεύσματα, Ἰλ. Μ, 163.

*Φιλοψευδία, ἡ· = φιλοψευδεία.

Φιλοψεύστης, ου, ὁ (ψεύδομαι) = φιλοψευδής.

Φιλοψία, ἡ (φίλοψος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ τρώγῃ, νὰ νοστιμεύηται, νὰ τρώγῃ μὲ μεγάλην ὄρεξιν γλυκά, νόστιμα πράγματα. ἐξαιρ. ὀψάρια. Κλήμ. Ἄλεξ.

Φιλοψογέω, Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ψέγω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ. Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. παρὰ τὸ

Φιλόψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψέγῃ. Ἐπῤῥ. φιλοψόγως.

Φίλοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται νὰ τρώγῃ λιχνεύματα, γλυκά, νόστιμα πράγματα, ἐξαιρ. ὀψάρια. Πλούταρχ. (ῑ)

Φιλόψοφος, ὁ, ἡ (ψόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ κάμῃ ψόφον, κτύπον, θόρυβον. ἀουστῖν.

Φιλοψυχέω (φιλόψυχος) = φιλοζωέω. Τυρτ. 1, 18. Εὐριπ. Ἡρακλ. 518.

*Φιλοψυχητέον, θετκ. ἐπῤῥ. ῥημ. τοῦ φιλοψυχέω. Πρέπει νὰ ᾖναί τις φιλόψυχος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 512. Ε.

Φιλοψυχία, ἡ· Ἰων. φιλοψυχίη = φιλοζωΐα· «φιλοψυχίην ἀναιρέεται», συλλαμβάνει ἀγάπην περὶ τῆς ζωῆς, τοῦτ' ἔστι φροντίζει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, Ἡρόδ. 6, 29.

Φιλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = φιλόζωος. Ὁ φειδόμενος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο μὴ κινδυνεύων, μικρόψυχος, δειλός, ἄκαρδος. Ἐπῤῥ. φιλοψύχως. (ῡ)

Φιλόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ψυχρά, κρύα, ἢ τὴν ψύχραν.

*Φιλόω, Μλ. -ώσω, (φίλος) = φιλιόω.

*Φιλτάτιον, τό· Κωμκ. ὑποκρστ. τοῦ, φίλτατος. Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 475. παρὰ τὸ

Φίλτατος, άτη, ατον· ἀνμλ. ὑπρθ. τοῦ, φίλος, Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. «τὰ φλίταται» παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. οἱ ἔγγιστα συγγενεῖς, γονεῖς, τέκνα, σύζυγοι, ἀδέλφια, Valck. Phosn. 437. 1467. παρὰ τοῖς Λογγφ. σπαντρ. Valck. Ἱππ. 961.

*Φίλτερος, έρα, ερον· ἀνμλ. συγκρ. τοῦ, φίλος. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσόδ.

Φίλτρον, τό· Πανδήποτε μέσον, ἀγάπης, ἔρωτος διεγερτικόν. Πίνδ. ὅθεν χάρις, θέλγητρον, κάλλος, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, παρακινεῖ, πείθει, ἕλκει τινὰ εἴς τι· «φίλτ. τόλμης». Παρακίνησις, ὅ,τι παρακινεῖ τινα εἰς τὸ νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ τι· Αἰσχλ. «φίλτ. εἰρήνης» ἐρέθισμα εἰς εἰρήνην, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρακινεῖται τις νὰ φυλάττῃ τὴν εἰρήνην ἢ νὰ κάμῃ εἰρήνην· «δεύτερα φίλτρα γάμου» ὅ,τι ἐρεθίζει, παρακινεῖ, πείθει τινὰ εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ δευτέρου. Ἔτι δὲ καὶ ἔρως, ἀγάπη, γενικῶς. Ἑρμαν. Ὀρφ. σλ. 823. ὅθεν

Φιλτροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅς τις παρασκευάζει φίλτρα, ἢ ποτὰ ἔρωτος διεγερτικά· ἐν γένει ὅστις κάμνει πορίζει πανδήποτε μέσον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ κινῇ τινα εἰς ἔρωτα. Ἀριστοφ. β', 18.

Φιλτρόποτον, τό. (πίνω) = φίλτρον, Ποτὸν ἔρωτος διεγερτικόν· ἀμφβλ. Καλλιος Αὐρήλ. Χρ. Μ. α', 5. ἀμφ.

Φίλυβρις, ιος, ὁ, ἡ. (ὕβρις) Ὅστις συνεθίζει νὰ ὑβρίζῃ τινὰ ἢ τι, ὑβριστής, Κράτης παρὰ Κλήμεντ. σελ. 492. (ῑ)

*Φιλυβριστής, οῦ, ὁ = φίλυβρις.

Φιλυγιής, ὁ, ἡ. (ὑγιής) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὑγείαν, προσέχει περὶ τῆς ὑγείας του.

Φιλύδρηλος, ὁ, ἡ. (ὑδρηλός) Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν ὑγρατίαν, εἶναι συνήθως ἢ πάντοτε ὑγρόν. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 185. (ῑ)

Φιλυδρίας, ου, ὁ. = Φίλυδρος. Ἐτυμολ. ὅθεν

Φιλυδριάω, Μλ. άσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ. (ᾱσω)

Φίλυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ νερὸν ἢ ὑδατώδη πράγματα. (ῑ)

Φιλύκη, ἡ. ἴδε φιλίκη.

Φίλυμνος, ὁ, ἡ. (ὕμνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους. Ἀνακρ. (ῑ)

Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ. (ὑπήκουος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑπακούει προθύμως. -2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκούους του· Πλούταρχ. Ἀρταξ.

Φίλυπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον, νὰ κοιμᾶται. «Φίλυπνον πρόσωπον». (ῑ)

Φιλυπόδοχος, ὁ, ἡ. (ὑποδοχή) Ὅστις ὑποδέχεται, ξενίζει, περιποιεῖται τοὺς ξένους ἄσμενος. Δγν. Ἀρτ. 2, 133.

Φιλυποστροφος, ὁ, ἡ, (ὑποστροφή) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ὑποστρέφῃ, συνεθίζει νὰ ἐπανέρχηται, ἐπιστρέφῃ εὐκόλα «Κακὸν φιλυπόστροφον» Ἱπποκράτ.

Φιλυποστροφώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος) = φιλυπόστροφος. Ἱπποκράτ.

Φιλυποψία, ἡ. (ὑποψία) Τὸ νὰ συνεθίζῃ τις νὰ ᾖναι ὑποπτος, νὰ ἔχῃ ὑποψίας. ἀμφβλ.

Φιλύρα, ἡ. Ἰων. φιλύρη. Τὸ δένδρον κοιντρ. φιλουριά, Ἡρόδ. 4, 67. -2) ἡ πέτσα ὑπὸ τὴν φλοῦδαν τῆς φιλουριᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζαν τὸν πάπυρον, χαρτίον· ἔπλεκαν ψάθας, καὶ ἔδεναν τοὺς στεφάνους. -3) κύρ. ὄνμ. ἐξαιρ. ἡ μήτηρ τοῦ Χείρωνος, Πίνδ. ὅθεν. Φιλύρειος, ποιητ. Φιλυρήϊος, ίη, ΐον, ἰδιαίτρ. θλκ. Φιλυρηΐς, ίδος. (οἱ συνήθ. προπαρξτ. τόνωσις φίλυρα ψευδής. (υυ -)

Φιλυρέα, ἡ. Διοσκορ. α', 125. Δένδρον τι κόκκους εἰς καρπὸν φέρον, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· γράφεται καὶ φιλλυρέα.

Φιλύρινος, ίνη, ινον. (φιλύρα) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ φιλουρίαν, φιλουρίσιον, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς τὸ ξύλον τῆς φιλουρίας. Ἀριστοφάν. ὄρν. 1368. παράβαλ. Ἀθήν. ιβ', σελ. 551. (ῡ)

Φιλύριον, τό. ὑποκορ. του, φιλύρα. Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. ιδ', 12. ἐξαιρέτως πινακίδιον ἐκ φιλυρίου ξύλου λεπτῶς ἐξεσμέν.ον ἐπιτήδειον εἰς γράψιμον. (ῡ)

*Φιλύριος, ὁ, ἡ = φιλύρινος. (ῡ)

(Φίλω), ἄχρηστον πρωτότ. ὅθεν σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φιλέω. ἴδε φίλομαι.

Φιλῳδός, ὁ, ἡ. (ᾠδή) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ᾠδάς Ἀρστφ.

*Φίλων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. κατὰ πρῶτον παρὰ Σμνδ. (υ -)

*Φιλώνδας, ου, ὁ· καὶ

*Φιλωνίδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ.

*Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνμ.

*Φιλώραιος, ὁ, ἡ (ὡραῖος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὡραιότητα, τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν. Τζέτ.

Φιλωρείτης, ου, ὁ. (ὄρος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ὄρη· ζῇ, διατρίβει συνήθως ἐπὶ τὰ ὄρη. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 295.

Φίλως, Ἐπῤῥ. τοῦ, φίλος, φιλικά, ἀγαπητά, ἡδέως, κατὰ πρῶτον εἰς Ἰλ. Δ, 347. «φίλως χ' ὁρόωτεν».

Φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. = φίλος. Ἡσχ. (υ -)

Φιμός, ὁ· καθ' ἑτερογενῆ πλθ. ἀρθμ. ποιητ. τὰ φιμά. Πανδήποτέ τι, μὲ τὸ ὁποῖον δένομεν, συσφίγγομέν τι. ὅθεν -1) Τὸ ὡς καλαθάκιον πλέγμα, εἰς τὸ ὁποῖον κλείεται τὸ στόμα τῶν ἀλόγων ζώων ὅσα συνεθίζουν νὰ δαγκάνουν, ἢ τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ἐμποδίζουν τοῦ νὰ βόσκουν ἢ ἢ νὰ βυζάνουν· capistrum, fiscella, ἄλλως καὶ κημὸς πύσσαχος· λεγόμενον. -2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ ἐπὶ τὴν μύτην κείμενον καὶ συσφίγγον αὐτήν, ἄλλως πνιγεύς ὀνομαζόμενον, Αἰσχλ. Ἱκτ. 465. -3) Εἰδός τι ποτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ταράττονται τὰ ζάρια εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἔπειτα ῥίπτονται ἐξ αὐτοῦ τὰ ζάρια, Αἰσχν. κατὰ Τιμρχ. -4) = φίμωσις. (συγγ, τῷ, παίζω, καὶ τῷ, σφίγγω) ὅθεν.

Φιμόω, Μλ. ώσω. Δένω, συσφίγγω τι καλά, στερεά· «τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα» δένω τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου εἰς τὴν ζεύγλαν. Ἀρστφ. Νφ. 592. ὅθεν, συγκλείω, φράττω, στουπόνω τι. ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός. Τρπκ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· τὸ κοιντ. Μάσε τὸ στόμασον, βουβάσου.

Φιμώδης, ὁ, ἡ. (φιμός, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φιμόν, εἶναι κατεσκευασμένον ὡς φιμός, σημσ. 1. -2) ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσφίγγῃ, συνθλίβῃ· καὶ ὅ,τι εἶναι στυπτικὸν στυφόν. Νίκανδρ. Θηρ. 892. «-φιμώδεα μύρτα».

Φίμωσις, εως, ἡ. (φιμός) Τὸ νὰ συγκλείηται, συσφίγγεται, φράττεται πόρος ἢ τρύπα τις ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, π. χ. ὁ πρωκτός, τὸ στόμιον τῆς μήτρας· καὶ τ. τ. (– – υ)

Φίμωτρον, τό. Ὀργανόν τι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ, συσφίγγῃ, συγκλείῃ, στουπόνῃ τίς τι. (ῑ)

Φίν, σπαντρ. Δρκ. τύπος ἀντὶ σφίν, σφίσι, παρὰ Καλλμ. καὶ τοῖς μεταγεστ. ποιητ.

*Φίντερος, φίντατος, Δρκ. ἀντὶ φίλτερος, φίλτατος, Ἐπιχρμ.

Φίνις, = φήνη. Διοσκορ. β', 58.

Φίντης, ὁ. παρὰ Πνδ. Ὀλ. 6, 37. Σικελικὸν ὄνομα ἡνιόχου τινὸς ἀντὶ Φίλτης, ὡς τό, Φιντίας, Φιντύλος καὶ κ. τ. τ. ἴδε Boeck. expl. σλ. 156. κατ' ἄλλους δέ, Δρκ. ἀντὶ φίλος.

Φίξ, ικός, ἡ. Βοιωτικ. ἀντὶ τοῦ, Σφίγξ κατ' ἀνάγνω. παρ' Ἡσόδ. Θγν. 326, παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 72.

*Φιτιάλιοι, οἱ = φετιάλεις.

*Φίτρον, τό = τῷ ἐπμ.

Φιτρός, ὁ. Κορμὸς δένδρου, στέλεχος κουτσουρον, σχίζα· ἐν γένει, κομμάτιον ξύλου, Ἰλιάδ. Μ, 29. Φ, 314. Ψ. 123. Ὀδσ. Μ. 11. -2) παρὰ Λυκόφρ. 913. ἀντὶ τοῦ, θαλός, θαυλί, συγγν. τῷ, φύω, φιτύω, φυτεύω, ὅθεν συνῃρ. κατὰ τὸν Δάμμιον φιτρὸς ἀντὶ φιτυρός.)

Φίττα, Ἐπῤῥ. Αἰολ. ἀντὶ, σίττα, ψίττα, Πολυδ. θ', 127.

*Φιττάκια, τά, Αἰολ. ἀντὶ ψιττάκια.

Φίτυ, τό. ποιητ. ἀντὶ φίτυμα. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1164. «ποθὲν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά»; «καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν». Εὔπολις παρὰ τῷ σχολιαστῇ Πλάτωνος, σελ. 211. (ἡ τόνωσις φίτυ παροξτ. ψευδής.)

*Φίτυμα, τὸ (φιτύω) Βλάστημα, βλαστάριον, κλωνάριον, Τροπκ. Ἀπόγονος, ἔγγονος, υἱός, παῖς. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1292. «μητροκτόνον φίτυμα ποινάτωρ πατρὸς παρβλ. φύτευμα (– – υ)

Φιτυποιμήν, ένος, ὁ, (φῖτυ, ποιμὴν) ποιητ. ἀντὶ φυτοκόμος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 909.

Φῖτυς, υος, ὁ. Γεννήτωρ, γενεύς, πατήρ. Λυκόφρ. 462. 486. παρὰ τὸ

Φιτύω, Μλ. ύσω (φῖτυ) = φυτεύω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν Φυτεύω, σπείρω, γεννῶ. κατὰ μέσ. διάθτ. «κεφάλῳ φιτύσατο υἱόνα» Ἡσόδ. Θγν. 986. πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε δ' καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον παρὰ Πλότ. Νμ. 9, σλ. 879. C. κατὰ Bekker, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μόνον παρὰ ποιητ. (τὸ ἰῶτα πάντοτε μαρ. καὶ μόνον ὡς ποιητ. λέξ. διακρίνεται τοῦ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρφ. χρησίμου φυτεύω, τοῦ ὁποίου καθὼς καὶ τοῦ, φυτόν ἢ παραλήγσ. πάντοτε εἶναι βραχεῖα Br. Σφκλ. Ἀντ. 645. καὶ Ἀπλ. Ῥδ. 4, 807. τὸ δὲ υ, εἰς μὲν τὸν ἐνσττ. καὶ παρατ., εἶναι βρχ. εἰς τοὺς λοιπούς δὲ χρόνους σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχοντας, μακρόν.)

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Λ.

Φλαδάω, = Φλάω. Ἡσύχ. (Φλάδω) ἴδε τὸ ἐπμ.

Φλάζω, Σχίζω, κατασχίζωτι ὅθεν ὁ ἀνμλ. ἀόρ. β'. ἔφλαδον, »λακίδες ἔφλαδσνω τὰ ἐμβαλώματα ἐσχίσθησαν, Αἰσχλ.Χφρ. 26. (παρὰ τὸ, θλάω, φλάω· ὁ δ' ἀόρ. β'. σχηματίζεται ἀπὸ τοῦ, φλάζω, ὡς τὸ, πέφραδον παρὰ τὸ, φράζω. ὅθεν ἡ παράλεψις ἰδιαιτρ. ἐνεστ. φλάδω, εἶναι ὅλως περιττή, μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν νόμον, τῆς γλώσσης ἀντὶ βαίνουσα· ἴδε Ἐτμ. μεγ. σλ. 403, 47.)

*Φλάζω, πρωτότ. τοῦ, παφλάζω. Ὁμιλῶ ἀσαφῶς, ἀκατάληπτα, βατταρίζω, τραυλίζω· ὀλίγον χρήσιμον λέξις.

*Φλαίω = τῷ προηγμ. χωρὶς παράδειγμα.

Φλαμέντας, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. Flamen, ἱεροφάντης, ἱερεύς. Ἀππιαν.

*Φλάμινες, οἱ, καὶ

Φλαμίνιος, τὸ Λατν. Flamines, ἱερεῖς, ἱεροφάνται, Πλτχ. Μαρκλ. 5.

Φλανύσσω, Δρκ. ἀντὶ φληνύσσω.

Φλάσις, σεως, ἡ (φλάω) Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, θλάσις. Ἱπποκράτ. (υυ)

Φλάσμα, τό. (φλάω) Ἰωνικ. ἀντὶ, θλάμα, ζούλισμα ἢ ζούλιγμα· ἐξ ἐπιπολῆς κτύπημα τῆς σαρκὸς, κάνενός μέλους τοῦ σώματος διὰ βαρέως τινὸς πράγματος, Ἱππ. contusion. Γαλλ.

Φλασμός, ὁ. (φλάζω) ἀντὶ, παφλασμός 2) Τροπκ. τύφος, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Φλαστός, ἡ, ὁν. Ἐπθ. ρημτ. τοῦ, φλάω, Ἰωνικ. ἀντὶ, θλαστός. Ζουλιστός, ἢ ζουλιχτός.

*Φλαττόδρατ, καὶ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. Κωκμ. λέξεις παρ' Ἀριστφ. Βτρ. 1312. 1323. τῶν ὁποίων ἡ σαφὴς ἀσημασία ὑπερβάλλει, καὶ κάμνει καταγέλαστον τὸν στόμφον καὶ τὸ πομπῶδες τῶν σημασίας κενῶν σχεδὸν λέξεων τῆς βαρυθόγγου μεγαλορρημονίας τῶν κομπαστῶν.

Φλαυρίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ἀντὶ, φαυλίζω. παρὰ τὸ

Φλαῦρος, α, ον. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, φαῦλος. εὑρίσκεται ὅμως καὶ παρὰ Σόλ. Ἰω. Ἐλγ. 5, 15. καὶ παρὰ Πνδ., μάλιστα δὲ καὶ παρ' Ἡρδτ. Schweigh. εἰς 1, 120. Ἐπρρ. φλαύρως, πολλάκις παρ' Ὁμ. »φλαύρως ἔχω, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν εἶμαι καλὰ, δὲν εἶμαι ὑγιὴς πάσχει ἡ ὑγείαμου. Ἡρδτ. 3, 129. 6, 135. τὸ δὲ »φλαύρως ἔχει τὴν τέχνην« δὲν κξεύρει καλὰ τὴν τέχνην, δὲν εἶναι καλὸς τεχνίτης, Ἡρδτ. 3. 130. »φλαύρως πρήξαντα τῷ στόλῳ ἐπειδὴ ἐδυστύχησε μὲ τὸν στόλον, Ἡρδτ. 6, 94. »φλαύρως ἀκούειν καθὼς τὸ Λατ. male audire, ἔχει κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα, Ἡρδτ. 7, 10, 7. (ὅθεν τὸ γερμ. flau.) ὅθεν

Φλαυρότης, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ φαυλότης. Πολυδ. ὅ, 12.

Φλαυροῦργος, (φλαῦρος, ἔργον) Ὅστις ἐργάζεται κακῶς.

Φλάω, Μ. ἄσω. Ἰων. ἀντὶ θλάω. Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω, στενοχωρῶ, καταλιανίζω, κατατυντρίβω, κατατσακίζω, Πνδ. ἐν γένει, βλάπτω, πληγόνω, κτυπῶ, Θόκρτ. (ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸ α βραχὺ καὶ εἰς τὸν Μέλ. καὶ ἀορ. Νεμ. 10, 128. τοὐναντίον δὲ ὁ Θόκρτ. 5, 148. 150. μακρόν.)

*Φλόω, ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδ. μόνον ἀπαντωμένη λέξις. Καταπίνω, (χάφτω) τρώγω, λαίμαργα, Ἀριστφ. Πλουτ. 694. 718. Εἰρ. 1306. κατ' ἐνντ. καὶ παρτ. μόνον χρήσιμον (τὸ ῥῆμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν καθόλου μὲ τὸ προηγμ. εἶναι πιθαν. παρασχηματισμὸς τοῦ, φλέω, ὅπερ ἴδε.)

Φλεβάζω, (φλέψ) = φλέω, φλύω, βρύω. Ἐτυμολόγ. καὶ Φώτ.

Φλεβικός, ἡ, ὁν. (φλέψ) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς φλέβας ὑπόρος φλεβικός«. Ἀρτττλ.

Φλέβιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φλέψ. Μικρὰ φλέβα. Διον. Ἁλικ.

Φλεβονευρώδης, ὁ, ἡ. (φλέψ, νεῦρον) Ὅ,τι συνίσταται εἰς φλέβας καὶ νεῦρα.

Φλεβοπαλία, ἡ. (πάλλω) οὕτως ὀνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸν σφυγμόν. Ἐρατιαν. ἐν λέξ. Φλεγοδώδη.

*Φλεβορρήγια, ἡ. (ῥήγνυμι) Σπάσιμον, σπάσιμον τῆς φλεβός. (οὐχὶ δὲ τομὴ τῆς φλεβός).

Φλεβοτομέω, (φλεβοτόμος) Τέμνω, κόπτω, σχάζω, ἀνοίγω τὴν φλέβα· πέρνω αἷμα. Γαλ. ὅθεν.

Φλεβοτομία, ἡ. Τὸ ἄνοιγμα τῆς φλεβός· τὸ νὰ πάρῃ τις αἷμα. Γαλην. Γλωσσ. »Φλεβοτομίαν, οὐ μόνον τοῦ συνήθους τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διῃρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος· καὶ τὸ φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως«.

Φλεβοτόμος, ὁ, ἡ. (φλέψ, τέμνω,) Ὅστις τέμνει, ἀνοίγει τὴν φλέβα, πέρνει αἷμα. »φλεβοτόμον, τὰ· ὑπακούεται, σμιλίον· τὸ ὄργανον δι' οὗ κόπτουσιν ἢ ἀνοίγουσι τὴν φλέβα· τὸ συνηθ. νυστέριον, Ἰταλ. Lanzetta.

Φλεβοτονέομαι, οὔμαι. παθτ. κατὰ ἐνεργτ. διάθσ. ἄχρστ. (φλέψ, τείνω) Ἔχω τένωσιν τῶν φλεβῶν, τὸ ὁποῖον συμβαίνει, ὅταν κοπιάζῃ τις, κάμνει τι μὲ συντονίαν, κόπον μεγάλον· ὅθεν κάμνω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις μεταχειριζόμενος τένωσιν τῶν φλεβῶν. Φρύνιχ.

Φλεβώδης, ὁ, ἡ. (φλέψ, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φλέβα· ἔχει πολλὰς φλέβας.

Φλεγέθω, ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ, φλέγω· κατ. ἐνστ. μόνον χρσμ. Μεταβτ. Καίω, κατακαίω τι, Ἰλιδ. Ρ, 738. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθσ. »ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο, νεκροῖω Ἰλιδ. Ψ, 197. 2) Ἀμετβ. Καίει, ἐκπέμπει φλόγας, Ἰλιδ. Σ, 211. Φ, 328. Ἡσιδ. Θγν. 846.

Φλεγεός, εά, εόν. = Φλογεὸς, φλογερός. ἀμφβλ. ἀναγνσ. παρὰ Γαλλ.

Φλέγμα, ατος, τό. (φλέγω) Φλόγα, φωτία, ζέστα, καύσιμον, ἄσαμμα, Ἰλιδ. Φ, 337. ὅλως ὡς τὸ, φλέξ. ὅθεν τὸ Λατ. flamma, flagro. 2) παρὰ τοῖς Ἰατρ. ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἱπποκράτους, ψυχρὸς, λευκὸς, ἰξώδης τις χυμὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὡς αἴτιον πολλῶν νόσων θεωρούμενος. Λατ. pituita ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 4, 187. »λευκὸν φλέγμα« τὸ πάθος λευκοφλεγματία, τὸ Γερμ. Bleichsucht, τὸ ὁποῖον πάσχουσιν αἱ γυναῖκες ὅταν τὸ πρόσωπόν των χάνῃ ὅλον τὸ φυσικὸν χρῶμα του, καὶ γίνεται λευκόν. Αὕτη ἡ σημ. τῆς λέξ. προῆλθεν ἴσως ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιζομένων ὑγροτήτων καὶ οὕτως εἰς γλισχρώδες καὶ γλοιώδές τι μεταβαλλομένων. Οἱ Ῥωμαῖοι διεφύλαξαν τὸ, flegma, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εὑρισκομένου ἰξώδους χυμοῦ, καθὼς μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀκόμη τὴν λέξιν εἰς τὴν συνήθειαν· ἐπὶ φλογώσεως δὲ καὶ πρίσματος ἔλεγαν, flemen, καὶ plemen. ἀν τὸ, φλέγμα ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, χόλος, εἶναι πολλὰ ἀμφιβλ. εἰσέτι· διότι εἰς τὰς περὶ τούτου ἀναφερομένας μαρτυρίας Eryc. Cyc. 11, 4. Julian. Aego. 6, 4. δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ βλαβερὸν, φθόριον λέμφον, σίαλον.

*Φλεγμαγωγός, ὁ, ἡ. (φλέγμα, σημσ. 2. ἄγω.) Ὅ,τι ἐκκρίνει τὸ φλέγμα, ἐνεργεῖ νὰ ἐξέρχηται διὰ τοῦ πρωκτοῦ.

Φλεγμαίνω, ἀόρ. ἐφλέγμηνα καὶ ἐφλέγμενα (φλέγω) μετβτ. ἐπὶ πραγμάτων, Φλογίζει, προξενεῖ φλόγωσιν, πρίζιμον· πρίσκει, φουσκόνει· ἔτι δὲ καὶ τρέφει, παχύνει, ἐπὶ φαγητῶν, ἀντιθ. τοῦ ἰσχναίνω, 2) ἀμετβ. Πάσχει φλόγωσιν, πρίσκεται· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, φουσκόνει, κάμνει μεγάλα κύματα, ἀφρίζει· οὕτω καὶ Τρπκ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν ὀργῆς, μίσους φθόνου, μανίας κ. τ. τ. διὰ σφοδρὰς καὶ ἀσχέτου ὁρμῆς δηλουμένων· »καταλαμβάνει τὸ περ' τοῦ πατρόου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον.« Λουκ. »ἀρχὴ φλεγμαίνουσα« = σπαργῶσα καὶ θυμουμένη. Πλτ. Νμ. 3. Τὸ δὲ »πόλις φλεγμαίνουσα« ἢ εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου ὑποκειμένη, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται μεγάλη ζέστα τὸ καλοκαίριον. Πολδ.

Φλεγμαῖος, αία, αῖον. ἀντὶ = φλεγματικός. ἀμφ.

Φλέγμανσις, εως, ἡ. Ἱπποκρ. καὶ

*Φλεγμασία, ἡ. (φλεγμαίνω) = φλεγμονὴ Ἀριστλ.

Φλεγματαῖος, αία, αῖον. (φλέγμα, σημσ. 2) Ὅστις πάσχει ἀπὸ φλέγμα· ἔχει πολὺ φλέγμα. Γεωπονικ. ιβ'. 22.

Φλεγματίας, ίου, ὁ. Ἰωνικ. - τίης. (φλέγμα, σημσ. 2) = τῷ προηγμ. Ἱπποκράτ.

Φλεγματικός, ἡ, ὁν. (φλέγμα, σημσ. 2) Ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὸ φλέγμα, προέρχεται ἀπὸ φλέγμα, εἶναι ὡς φλέγμα· ὅ,τις ἔχει πολὺ φλέγμα, πάσχει ἀπὸ φλέγμα.

*Φλεγματοειδής, ὁ, ἡ, (φλέγμα, εἶδος) Ὅ,τι ἔχει φλόγωσιν, πρίξιμον, φουσκωμα, ἐπὶ φαγητῶν δὲ, ὅ,τι τρέφει, παχύνει, Ἱππ. - 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ φλέγματος, ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φλέγμα· ὅστις ἔχει πολὺ φλέγμα.

Φλεγματόεις, όεσσα, όεν. ποιητ. ἀντὶ φλεγματικός.

*Φλεγματώδης, ὁ, ἡ· κατὰ συναιρ. ἀντὶ φλεγματοειδής.

Φλεγμονή, ἡ. (φλέγω) Φλόγωσις τῶν ὑποκάτω τοῦ δέρματος μερῶν τῆς σαρκός· οἴδημα, πρίσμα· »κοινῶς μὲν τοὺς θερμοὺς ἅπαντας καὶ ὀδυνηροὺς μετὰ φλογώσεως ὄγκους, φλεγμονὰς προσαγορεύειν εἰώθασιν. — ἢ ἰδίως δὲ προσαγορευομένη φλεγμονὴ, ἐρέθημά τε καὶ ζέσιν μετά τινος ἐπαναστήματος τῷ κόμνοντι μορίῳ ἐπάγουσαι«. Παῦλ. Αἰγ. Μεταφορ. Παροξυσμὸς, σφοδρότης, ὀξύτης ψυχικῶν παθῶν, λαγνεία, ἀσέλγεια. Ἀθην. ά, 18. ὅθεν

Φλεγμονώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλεγμονὴ, πάσχει, ἔχει φλεγμονήν· ὅ,τι ἐπιφέρει προξενεῖ φλεγμονήν.

Φλεγμός, ὁ = φλογμός. ἀμφβλ. καθ' Ἡσύχ. Τὸ αἷμα.

Φλέγος, τό. = φλέξ. Ἡσύχ.

*Φλέγρα, ἡ. Phlegra. Τόπος τις δὲ ὑπογείου πυρὸς περίφημος. ὅπου μυθολογεῖται, ὅτι οἱ θεοὶ κατεδάμασαν τοὺς Γίγαντας· ὠνομάζετο δὲ τοιοῦτός τις τόπος εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ εἰς τὴν Θράκην ὡσαύτως. Πινδ.

*Φλεγύαι, ῶν, ἡ φλέγυες, ύων, οἱ. Θεσσαλικόν τι ἔθνος. Ἰλιδ. (υ)

Φλεγύας, ου, ὁ. (φλέγω) Ἐπίθετον τοῦ ἀστοῦ, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 134. ὅπερ τινὲς μὲν διὰ τοῦ, μέλας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πυρώδης, ἐρυθρὸς, ξανθὸς, ἑρμηνεύουσι. 2) Φλεγύας, κύρ. ὄνμ. Τμ. Ἀπλ. 15, 3. Ἡσιδ. Δῳν. 29, 3. Πινδ. (υυ-)

Φλεγερός, ά, όν. (φλέγω) ὡς τὸ, φλογερός. Ὅτι εἶναι καυματῶδες, καυστικὸν, ὅστις εἶναι ὀξὺς, θερμὸς, ὀξύρροπος· ἐνθουσιασμένος. Ἀριστφ. Ἀχ. 665. Κρτν. παρ' Ἀθν. 8. σελ. 344. F. 2) ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν· ὅθεν Τρπκ. ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους, περίφημος, διαβόητος, πολυθρύλλητος, ἐξακουστός.

Φλέγω, Μέλ. ξω. Μεταβτ. Καίω, πυροπλῶ, κατακαίω τι, βάλλω φωτίαν εἴς τι, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, νὰ καῇ, Ἰλιδ. Φ, 13. Herm. Σφκλ. Αἴ. 700. Παθτ. Καίεται, πυροπλεῖται τι »πυρὶ φλέγεσθαι« Ἰλιδ. Φ, 365. β'.) λάμπει, φωτίζει τι. »φλέγει χρυσοῦ ἄνθεμα«. Πίνδαρ. Ὀλ. β', 131. Νέμ. ς', 66. »ἑσπέριος ὁμάδω φλέγεινε« 2) Τροπκ. Παροξύνω, διεγείρω τινά, τὸν ἀνάπτω, ὡς κοιντρ. λέγομεν, τὸν κάμνω νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ γένῃ ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν θυμόν του, ἢ ἀπὸ ἔρωτα, καθὼς τὸ Λατ. ardere aliquem. κ.τ.τ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 120. ἔτι δὲ καὶ ἐξάπτω, ἀνάπτω τὸν πόνον του, λυπῶ εἰς ὑπερβολὴν, Reisig ennar. Σφκλ.

Οἰδ. Κ. 1688. Ἐκφλέγω, κάμνω νὰ ἐκραγῇ τι ἐξαφνα καὶ μὲ σφοδρότητα· ὅθεν διαταράττω, διεγείρω, παρορμῶ, παροξύνω, κάμνω νὰ συμβῇ τι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. Valck. Φοιν. 248. Βr. Αἰσχλ. Περ. 393. »ἅταν οὐρανίαν φλέγειν« Σφκλ. Αἴ. 196. »πάνθ' ὁ χρόνος μηραίνει τε καὶ φλέγει, αὐτόθι 714. Ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Παθτ. ἐκφλέγεται, ἐκκαίεται, ἐκπέμπει φλόγα, ἐκρήγνυται, συμβαίνει τι ἐξαφνα καὶ μὲ βίαν, σφοδρότητα »ὕμνοι φλέγονται« Βαχλδ. 12, 12. β) κάμνω τινὰ ἢ τι λαμπρόν, περίφημον, περιβόητον, Πίνδ. Πύθ. 5, 60. Παθτ. εἶμαι ἢ γίνομαι, λαμπρός, περίφημος, Πινδ. Νμ. 10, Ἴσθ. 7, 93. ὅθεν »φλεγυρὰ ψῆφος βροτῶν« αἴφνης ἀναλάμπουσα, ταχέως γνωστοποιουμένη, διαδιδομένη φήμη, γνώμη, δόξα· καθὼς τὸ Λατ. rumore malo flagrare. (ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ, φλέγειν δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων τοῦ δηλοῦν τι, σημεῖον διδόναι διὰ πυρός, ἤτοι μὲ τὸ, πυρσοί, φρυκτωρίαι. – Β) ἀμετβ. Καίει, φλογίζεται, πυρπολεῖταί τι. β) λάμπει, αὐγάζει, φέγγει, Αἰσχλ. »φλέγει χρυσοῦν λάμπει ἀπὸ χρυσόν, Πινδ. Ὀλ. 2, 131. 2) Τρπκ. ἐκρήγνυται, γίνεται, συμβαίνει τι ἐξαφνα ἢ μὲ σφοδρότητα· ὡς κατὰ παθτ. διάθτ. β) ἐκπρέπω, διαπρέπω, γίνομαι περίβλεπτος, περίφημος, Πινδ. Νμ. 6, 66. Βr. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 773. (συγγν. μὲ τὸ φλέω, φλεύω) 3) Μεταφορικ. Εἰς πάθη φέρω τινά, φλογίζω, ἀνάπτω τὴν καρδίαν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ. Εἰς ἀγωνίαν καὶ ὀμηχανίαν φέρω.

Φλεδονεία, ἡ. Ἀνωφελὴς φλυαρία. Ἐτυμολογ. παρὰ τὸ

Φλεδονεύω, (φλέδων) Φλυαρῶ, ληρῶ, μωρολογῶ, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, φλεδονεύομαι. Ἡσύχ.

*Φλεδονέω, = φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = φλύαρος, ληρώδης. Ἱππ. παρὰ τὸ

Φλέδων, ονος· καὶ, φλεδών, ῶνος, ὁ. (φλέω) Ἀνωφελής, ματαιος, φλύαρος, μωρολόγος.

*Φλεδών, όνος, ἡ. Μωρολογία, καινὴ φλυαρία, Αἰσχλ.

*Φλέϊνος, ίνη, ίνον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ψυτοῦ φλέως. Lobeck Φρν. σελ. 293.

Φλέξις, εως, ἡ. (φλέγω) Καύσιμον, φλόγισμα, πυρκαϊά· χωρὶς παράδειγμα ἴσως.

*Φλέξις, εως, ἡ. Πτηνόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Ἀρστφ. Ὄρ. 883.

*Φλεύω, (φλέω) Καταφλέγω, κατακαίω τι ὡς ἁπλοῦν ὅμως ἄχρηστον φαίνεται, τὸ δὲ σύνθτ. περιφλεύω, παρ' Ἡρδτ.

Φλέψ, φλεβός, ἡ. (φλέω) Φλέβα, εἰς τὸ σῶμα τῶν ζώων, Ἰλιδ. Ν, 546. Ἡρδτ. 4, 2. 187. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 4, 58. »ῥήγνυται φλέψ ἰατρὸς σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα αὐτοῦ«. 2) πασαδήποτε φλέβα, νεῦρον, μετάλλων, ξύλου, πέτρας καὶ ἄλλων ἀψύχων σωμάτων. ἐξαιρ. δὲ γιγνόμη φλέψ· τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσλήψεώς τινος, Jac. ἐν φιλ. 6, 5.

Φλέω, Ἀμετβ. Ἐπὶ ῥευστῶν, ὑγροτήτων, βρύει, ἀναβρύει, ῥέει, τρέχει, χύνεται, ἐκπηγάζει, ἐξεχειλίζει, ὀγκοῦται, φουσκόνει, Αἰσχλ. Ἀγμ. 387. μετὰ ὀοτ. 1426. κυρίως ἐπὶ περισσείας, ἀφθονίας τῶν χυμῶν καὶ τῆς ἰκμάδος· ἐπὶ πιμελῆς, πάχους· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαπρότητος, σηπεδόνος, σαπήσματος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφθονίας κτημάτων, περιουσίας. Τέλος δὲ καὶ ἐπὶ περισσείας λέξεων, ἐπὶ πολυλογίας, περιττῆς φλυαρίας, μωρολογίας. 2) Μεταβτ. Ἀφίνω, κάμνω τι νὰ ἐκρέῃ, ἐκπηγάζῃ, χύνεται, ἐκχύνεται· ἐν γένει χύνω, ὑπερεκχειλίζω ἐπὶ ῥευστῶν, ὅταν βράζωσι, καὶ ἐκβάλλουν, ὑπερεκχειλίζουν ἔξω μέρος αὐτῶν· ἐπὶ ἐμετοῦ ἢ ἐρεύξεως, ἐρεύγομαι, ἐρευγάνω· ὅθεν τὸ λατ. fleo. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δακρύων ζώων σώματος, ὅταν διὰ φλογιστικῶν, ὀξέων νόσων, ἢ διὰ φλογώσεως ἐκβάλλῃ ἐπὶ τὸ δέρμα παντοίας ψυσκαλίδας, ἢ παντοία ἐξανθήματα.

Τὸ ῥῆμα φλέω κυρίως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. φαίνεται εὔχρηστος, σπανίως ἀπαντᾶται, τόσον εὐχρηστότερον εἶναι ὅμως ὡς πρωτότ. παντοίων ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένων λέξεων. Ἐκ τῆς κυρίας σημσ. αὐτοῦ πηγάζειν ἀναβρύειν, ἐκρέειν, ἀφθόνως χέεσθαι, προκύπτουσι πρὸ πάντων μὲν τὸ, φλύω, καὶ βλύω, φλίω, φλιδάω, φλοίω, φλοῖσβος· καὶ τὸ Λατ. fleo, ἐπὶ δακρύων· ὡσαύτως συγγενέστατα μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ, φλόος, φλοῖος· ὅθεν τὸ λατ. flos, καὶ floreo, καὶ ἀπὸ μακρόθεν τὸ φλέψ· πρὸς τούτοις καὶ τὰ ἐπθ. τοῦ Βάκχου, φλέων, φλεύς, φλοῖος, φλυεύς, ἅπαντα φυσικὰς δυνάμεις ἀβροδιαίτης, ἀκολασίας, ἀσωτείας πλησμονὴν γεννώσας σημαίνοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα Βάκχης τινός, Φλεώ· ἔπειτα δὲ τὸ, φλεύω, φλέγω, τῶν ὁποίων ἢ μὲ τὸ, φλέω συγγένεια φαίνεται μὲν πορρότερα συμπλέκεται ὅμως μὲ αὐτὰ καὶ ἡ σημασία τοῦ, πρελεύειν, ἀναβλαστάνειν, ἀναβλύειν· εἰς τὴν ἰδιαιτέραν δὲ σημασίαν τοῦ, φλυαρεῖν, περιττολογεῖν, κενοκοπεῖν ἀνάγεται τὸ »φλάζω, παφλάζω« μετὰ τῶν παρεσχηματισμένων τύπων« φλαίνω, φλανύσσω· φλέσων, φλήσω, φλησάω· φλήνω, φληνέω, φληνύω, φληνύσσω, φλῆνος, φλήναφος, φληναφάω, φληναφέω· φλοίαξ, φλύω, φλύος, φλύαξ, φλύαρος«. Ἐκ τοῦ, φλύω γεννᾶται τὸ ἀφλυκτίς, φλύκταινα, φλυσίξα, ὥσπερ καὶ τὸ, πλύνω, ἐκ τοῦ, φλέω δὲ, κατ' ἀποβολὴν τοῦ δασέος γεννᾶται τὸ, »πλέω, πλέω, πλέως, πλήθω, πλήρης« κ. τ. τ. Πρὸς τούτοις δὲ ἢ μὲ τὸ πρωτοτ. φύω συγγένεια τοῦ, φλέω εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Φλέως, ω, ὁ. Ἀττ. ἐκ τοῦ Ἰων. φλόος, φλοῦς, Ἡρδ. Φυτόν τι εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. δ', 9. καὶ 11. κατὰ τὸν Sprengel τὸ Λατν. arundo ampelodesmon, Lobeck. Φρν. σλ. 293. δὲν πρέπει διὰ νὰ συγχέηται μὲ τὸ φέως.

Φληδάω, ῶ. Μ. ήσω (φλέω). Φλυαρῶ. Ἡσύχ.

Φληναφάω, ῶ (φλήναφος). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ, μωρολογῶ, Ἀρστφ. Ἱππ. 664. Νφ 1475. (ὁ Döderl. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν παρὰ τὸ, φλῆνος καὶ ἅπτεσθαι, παραβάλλων αὐτὴν πρὸς τὸ, ἅπτεσθαι λόγων.)

*Φληναφεύω, καὶ

*Φληναφέω = φληναφάω· ὅθεν

Φληνάφημα, τό, = φλῆνος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 168. (α)

Φληναφία, ἡ. Τὸ νὰ φλυαρῇ τις· φλυαρία, μωρολογία· παρὰ τὸ

Φλήναφος, ὁ (φληνάω), ὡς τὸ, φλῆνος ἡ φλεδών· Φλυαρία κενολογία, ματαιολογία, μωρολογία. 2) ὡς Ἐπθ. φλήναφος, ὁ, ἡ, Φλύαρος, μωρολόγος· ὅθεν

Φληναφώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος· τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ φλυαρία.

*Φληνάω, φληνεύω, καὶ φληνέω (φλῆνος), = φλήνω.

*Φλῆνος, τό (φλέω), ὡς τὸ, φλήναφος.

*Φληνύσσω, καὶ

*Φληνύω, = φλήνω.

*Φλήνω (φλέω). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.

Φλιά, ἡ. Παραστάς, παραστάτης τῆς θύρας, τὰ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὀρθὰ στηνόμενα ξύλα. Ὀδυσ. Ρ, 221. »Ὅς πολλῆσι φλιῆσι παραστὰς φλίψεται ὠμουσι« ἄλλως δὲ καὶ σταθμός· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἀνάφλιον, τὸ εἰς τὰ ἄνω ἄκρα τῶν παραστάδων ἐφαρμοζόμενον καὶ πλαγίως κείμενον ξύλον.

Φλίβω, Ἰωνικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, θλίβω· κατ' ἀνάγνσ. εἰς τὴν Ὀδσ. Ρ, 221. ὅπου τώρα θλίψεται κεῖται. (ῑ)

*Φλιδάνω, καὶ

Φλιδάω (φλίω, φλέω), ὡς τὸ, φλυδάω. Ἐπὶ ὑγροτήτων· ἔχει περίσσειαν ὑγρασίας· εἶναί τι ἢ τις φουσκωμένον ἀπὸ ὑγρασίαν ἢ λίπος, πάχος, διὰ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν, ἰκμάδα, ἢ διὰ τὸ πολὺ πάχος του διαῤῥέει, ἀναλύεται, σκάζει, ἐξαιρ. σήπεται. Νικ.

*Φλίδω = τῷ προγμ. παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον. (υ –)

Φλιμέλια, τά. Ἱππιατρ. τὸ Λατιν. Flemina. Αἱ εἰς τοὺς πόδας ἢ αἱ εἰς τοὺς μηροὺς τῶν ζώων φλεγμοναί· διὰ τὸν πολὺν κόπον, τὸ κοινότρ. συγκαύματα.

*Φλιούς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ.

Φλίψις, ἡ (φλίβω). Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, θλίψις.

*Φλίω = φλιδάω· χωρὶς παράδειγμα.

*Φλόα, Αἰτιατ. ἑνκ. τοῦ, φλόος, κατὰ μεταπλασμόν. Νικ.

Φλογάνα, ἡ, = Φλόξ. Ἀριστοφάν· παρὰ Πολυδ. ἰ, 119. ἀμφ.

Φλόγεος, έα, εον (φλόξ). Ὅ,τι εἶναι φλογερόν, καυστερὸν σπινθηροβολοῦν, ἀκτινοβολοῦν, λαμπρόν, »ὄχεα«. Ἰλ. Ε, 745. Θ. 389. — Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 569.

*Φλογέουσα, Χρσμ. Σιβλ. πιθαν. κατ' ἐσφαλμένην ἀναγνσ. ἀντὶ φλογόεσσα.

Φλογερός, ά, όν (φλόξ), ὡς τὸ, φλόγεος. Εὐριπ. Ἑλ. 1136.

*Φλογερωπνξ, ῡχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει ὀπλὰς, ὄνυχας φλογερούς. Ι. Γαζ.

Φλογετός, ὁ (φλόξ), ὡς τὸ, πυρετός. Καῦσων, θέρμη, καῦμα, ζέστη. Φιλοξέν. Γλωσσ.

Φλογιά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φλόξ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 393.

Φλογιάω, Μλ. –άσω. Ἔχω καῦσιν ἀνάπτω καὶ γίνομαι κόκκινος, ὡς ἡ φλόξ. Ἱπποκράτ.

Φλογίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φλογίς. (ῑ)

Φλογίζω, Μ. ίσω (φλόξ, φλογίς) = φλέγω, Σφκλ. Φιλ. 1199. ἐξαιρ. Φρυγανίζω τι εἰς τὴν φλόγα, καφαλίζω. Παθ. ἐπὶ πραγμτ. Καίει, εὐγάζει φλόγα. λάμπει ἀπὸ φλόγα. Ὁ φλογίζων, ἢ λάμπων, »Ἥλιος φλογιζόμενος« παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 95. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα, φωτίζων ἥλιος.

Φλόγινος, ίνη, ινον (φλόξ). Ὅ,τι λάμπει ὡς φλόγα, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· τὰ φλόγινα ὑπκ. ἱμάτια, Κόκκινα ὡς ἡ φλόγα φορέματα. Λατ. flammea. »Φλόγινα ἐνδεδυκότες«, Ἀθήν. σελ. 540. ἐν γένει = φλογερός, φλόγεος. — 2) »τὸ φλόγινον« = φλόγιον, σημσ. 2.

Φλόγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φλόξ. Μικρὰ φλόγα, 2) ἄνθος, πιθανῶς τὸ ἴον κρόκεον· κοιντ. κιτρονολούλουδον· ἔτι δὲ καὶ φλόγιον.

Φλογίς, ίδος, ἡ (φλέγω). Κρέας ὀπτὸν ἐπὶ τῆς φλογός ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. Πολυδ. ς'. »Τὸ δὲ ὀπτὸν κρέας, φλογὶς ἐκαλεῖτο· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. ιδ'. »Φλογίδες, ὀπτὰ κρέα«. (τὸ Τούρκ. Κιουλπαστί, λεγόμενον.)

Φλόγισις, εως, ἡ· καὶ

Φλογισμός, ὁ (φλογίζω). Τὸ νὰ φρυγανίζῃ τίς τι, φρυγάνισμα εἰς τὴν φλόγον. Ἔτι δὲ καὶ = φλογμός.

Φλογιστός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φλογίζω. Ὅ,τι ἐκάη, ἐμπρήσθη, εἶναι ἐμπρησμένον, καμένον, Σφκλ. Ὅ,τι ἐφρυγανίσθη, εἶναι φρυγανισμένον εἰς τὴν φλόγα.

Φλογμός, ὁ (φλέγω). Καύσων, καῦσις, θέρμη, ζέστη, φλόγωσις, φλεγμονή. Ἱπποκρ. ὅθεν

*Φλογμοτύραννος, ὁ (τύραννος). Ὅστις εἶναι κύριος τῆς φλογός, ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν

του τὴν φλόγα· δύναται νὰ φλέγῃ ὅ,τι καὶ ὅταν θέλῃ. (υ)

* Φλογοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· Ι. Λυδ.

Φλογογενής, ὁ, ἡ (φλόξ, γένος). Ὅ,τι ἐγεννήθη ἐκ τῆς φλογός. Γλωσσ.

Φλογοειδής, ὁ, ἡ (φλόξ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλόξ, ἔχει, ἐκπέμπει φλόγας, εἶναι κόκκινον ὡς ἡ φλόξ, Τρπκ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι θερμός, ὀξύς, ὀξύρροπος.

Φλογόεις, ὄεσσα, ὄεν, ποιητ. ἀντὶ φλογερός, φλόγεος.

* Φλογόλευκος, ὁ, ἡ (φλόξ, λευκός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μὲ λευκὸν μεμιγμένον· εἶναι ἀσπρόξανθον, ἐρυθρόλευκον. Ἡσχ.

Φλογοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι τρέφει αὐξάνει τὴν φλόγα. Ἐπιμ. ὠδ.

* Φλογόφαιος, ὁ, ἡ (φλόξ, φαιός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μεμιγμένον μὲ μελανόν, εἶναι ξανθόμαυρον.

Φλογόω, Μ. ώσω (φλόξ), = φλέγω.

Φλογώδης, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ φλογοειδής. Ἱπποκράτ.

Φλόγωμα, τό (φλογόω). Ὅ,τι ἐκάη, ἐμπρήσθη, ἐφρυγανίσθη· εἶναι καμένον φρυγανισμένον εἰς τὴν φλόγα· »Ἄρτου φλόγωμα«. Τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. ψωμίον καβουρδισμένον. Ἡσύχ.

Φλογωπός, ὁ, ἡ (φλόξ, ὤψ). Ὅ,τι φαίνεται ὡς φλόξ, εἶναι φλογερόν, λαμπρόν, φωτεινόν. Αἰσχλ. Πρμθ. 253. Pors. Εὐρπ. Μαδ. 1363.

Φλόγωσις, εως, ἡ (φλογόω). Καύσιμον, καῦσις, ζέστη, φλεγμονή Θεόδ. 2, 49. ὁ Γαληνὸς ἔχει· »Φλεγμονὰς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς φλογώσεις, ἀφ' ὧν τοὔνομα τίθεται τοῖς θερμοῖς ὄγκοις« καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός· »Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα τὸ τῆς φλεγμονῆς ἐπὶ τῆς φλογώσεως μᾶλλον οἱ παλαιοὶ πάντες ἔλεγον, εἰ καὶ χωρὶς ὄγκου συσταίη«. 2) Τὸ καιόμενον μέρος πράγματός τινος, π. χ. τῆς λαμπάδος. Διοδ. Σκλ.

* Φλογώψ, ὤπος, ὁ, ἡ = φλογωπός. Αἰσχλ. Πρμθ. 797.

Φλοιά, ἡ = κατ' ἀνάγνσ. παρὰ Θκρτ. 23, 18. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 278. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλὰ ἀμφβλ. ὅμως. 2) παρὰ Λακεδαιμον. ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης· πιθαν. παρὰ τὸ, φλοιός, φλόος, φλοῦς· ἡ ἀνθοῦσα, θάλλουσα.

Φλοίαξ, ακος, ὁ (φλοίω) = φλύαξ.

Φλοιάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φλοιός. (ᾱ)

* Φλοιεδάω = τῷ ἐπμ.

Φλοιειδάω, καί,

* Φλοιεδόω (φλοίω, φλέω, φλύω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ πρισθῇ, φουσκώσῃ, διακινῶ ἢ ταράττω, σείω τι, βάλλω τινὰ εἰς ἀνησυχίαν. 2) ἀνάπτω, καίω, κατακαίω τι.

Φλοΐζω, Μ. ίσω (φλόος). Ἐκβάλλω τὴν φλοῦδα ξεφλουδίζω τι Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. γ', 16. »Φλοϊσθέντος τοῦ ξύλου«.

Φλοΐνος, ίνη, ίνον (φλόος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ φλοῦδα, ἢ ἀπὸ τὴν ὑποκάτω εἰς τὴν φλοῦδαν λεπτὴν πέτσαν δένδρου. »Ἐσθῆτες φλοΐναι«. Ἡροδότ. 3, 98. 2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ τὴν πέτσαν τοῦ ἐνύδρου φυτοῦ φλέως, φλοῦς λεγόμενον. »Φορέουσι ἐσθῆτά τε φλοΐνην· ἢν ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι καὶ κόψωσι, τὸ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδυνέωσι«.

Φλοιοβαρής, ὁ, ἡ (φλοιός, βαρύς). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὴν φλοῦδά του, ἔχει πολλὴν, παχεῖαν, χονδρὴν φλοῦδα, Γραμμ. Ἴδε Heyne 2. Τομ, 6. σελ. 444.

Φλοιορραγέω (φλοιορραγής). Ἐπὶ δένδρων, ἔχει διερρηγμένον φλοιόν, σκασμένην φλοῦδα, σχίζεται, σκάζει ἡ φλοῦδά του. Διοσκορ. δ', 279.

Φλοιορραγής, ές, ο, ἡ (φλοιός, ῥήγνυμι). Ὅ,τι ἔχει σκασμένην φλοῦδα· ὅθεν

* Φλοιορραγία, ἡ. Σκάσιμον τῆς φλούδας, τὸ νὰ σχίζηται, σκάζῃ ἡ φλοῦδα τοῦ δένδρου.

Φλοιόρριζος, ὁ, ἡ (φλοιός, ρίζα). Ὅ,τι ἔχει ρίζας ὁμοίας μὲ φλοῦδα, ὡς τὰ βολβοειδῆ, κρομμυοειδῆ φυτὰ, τῶν ὁποίων ἡ ρίζα συνίσταται εἰς πολλοὺς ἀλλεπαλλήλως κειμένους φλοιούς, ὅθεν τὰ τοιαῦτα καὶ κεφαλόρριζα λέγονται. Θεόφρστ.

Φλοιός, ὁ (φλέω, φλοίω). Ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων, ἡ ὑπὸ τὴν φλοῦδα λεπτὴ πέτσα αὐτῶν, Ἰλιάδ. Α, 237. Ἡρόδ. 4, 67. 8, 115. Ἐξαιρ. δὲ ὁ φελλός. Ἐν γένει ἡ φλοῦδα ἢ ἡ πέτσα τῶν φυτῶν· παρβλ. φλόος, φλοῦς.

Φλοῖσβος, ὁ (φλέω, φλοίω) Θόρυβος, ταραχὴ, κρότος πολλῶν τινων διαταραττομένων πραγμάτων· ἐξαιρ. ὁ βαθὺς ταραχώδους φωνῆς ἦχος πλήθους ἀνθρώπων, ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὸν πόλεμον θόρυβος, Ἰλιάδ. Ε, 322. 469. Κ, 416. Τ, 377. Εἰς τὴν Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Παρὰ ταῖς μεταγενστ. Ὁ ψόφος, κτύπος, τὸ μορμούρισμα, τῆς ἀφριζούσης, ἀναβραζούσης, κυμαινομένης θαλάσσης, ἢ ἄλλων ὑδάτων· ἢ ἰδία ταραχώδης κίνησις, τὸ κυμάτισμα τῶν ὑδάτων, τὸ ἄφρισμα καὶ ἡ κύμανσις· ποιητ. μόνον· ὅθεν σ'φλοισμός.

Φλοϊσμός, ὁ (φλοΐζω). Ξεφλούδισμα. Θεόφραστ.

Φλοϊστικός, ή, όν (φλοΐζω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ξεφλούδισμα. »Φλοϊστικὴ, ἡ« · ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὑφάσματα ἢ πλέγματα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Πλάτ. πολ. 28.

Φλοίω (φλέω)· ἐπὶ ρευστῶν καὶ χυλώδων πραγμάτων. Ἀναβλύζει, φουσκόνει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος του.

Φλοιώδης, ὁ, ἡ (φλοιός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φλοιόν, φαίνεται ὡς φλοιός· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός· ὅθεν τρπκ. Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀσήμαντος ἄνθρωπος. παρὰ Λογγ. ί, 7. Φλοιῶδες, τό. Τὸ ἀσήμαντον καὶ μηδενὸς ἄξιον.

Φλοιῶτις, ιδος, ἡ (φλοιός). Ἡ συνισταμένη ἀπὸ φλοιόν, κατεσκευασμένη ἀπὸ φλοῦδα φυτῶν· »φλοιῶτις σκέπη«. Λυκφ. 1422.

Φλομίς, ίδος, ἡ· καὶ

Φλόμος, ὁ. Εἶδος χόρτου τριχώδους, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου· οἱ παλαιοὶ διέκριναν πολλὰ εἴδη αὐτοῦ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ φλῶμος, καὶ φλόνος, καὶ πόλμος γραφόμενον. Σφλόμος εἰς τὴν συνήθειαν καλούμενον· Verbascum· γράφεται καὶ, φλῶμος, παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ, Φλόνος, Ἐτυμολ. καὶ, Πλόμος, παρὰ Γαληνῷ. Εἰς τὸν Πολυδεύκην, 10, 115. αἱ Ἐκδόσεις »Φλογμός« ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα, φλομμός, καὶ, φλόμος. (πιθαν. παρὰ τὸ, φλέξ, φλογμός· ἐπειδὴ τὰ παχέα, χοντρὰ, καὶ τραχέα φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίμευον εἰς ἐλλύχνιον, φωτίλλιον, εἰς τοὺς λύχνους· ὅθεν ἓν εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φλομὶς λυχνῖτις, ἢ θρυαλλίς.)

Φλομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φλόμος, ὁμοιάζει μὲ φλόμον· συνῃρ. ἀντὶ φλομοειδής.

Φλονίς, ίδος, ἡ, = φολίς, λεπίς. Ἡσύχ.

Φλονῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα ἄλλως λεγόμενον· τινὲς δὲ γράφουσι φλομῖτις παρὰ τὸ, φλόμος ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. Διοσκορ. γ', 137.

* Φλόνος, ὁ· ἴδε φλόμος.

Φλόξ, ογός, ἡ (φλέγω). Φλόγα, πᾶν καῖον, φλόγας, φῶς ἐκπέμπον πῦρ· πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. εἰς τὴν Ὀδσ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ω, 71. παρ' Ἡσιόδ. κ. τ. λ. εὐχρηστότερον· »φλόγα παρακαλῶ«. Κάμνω νὰ ἐκβῇ φλόγα· Πληθ. φλόγαις, πολλκ. εἰς τὴν Ἀνθλ. Παρ' Ἀθην. καὶ ἄλλοις μεταγνστ. λογογρ. L. Dind. Ξενεφ. Συμπ. 2, 24. σύνηθες σύμβολον, ἀκατασχέτου, βιαίας, σφοδρᾶς ταχύτητος καὶ δυνάμεως· »φλὸξ οἰνοκ. Εὐρπ.

Φλόος, ένκ. αἰτ. καὶ φλόα κατὰ μετπλσμ. Νικ., συνῃρ. φλοῦς· (φλέω) σπαντρ. τύπ. τοῦ, φλοιός, Ἡ φλοῦδα τῶν φυτῶν· ἐξαιρ. ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων. Παρὰ Νικ. δὲ καὶ τρπκ. ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ τὸ σῦφαρ, ἤτοι τὸ δέρμα τῶν ὄφεων, κοιντρ. ὀφιδοϋποκάμισον. 2) Ἄνθος, ἡ ἀκμάζουσα κατάστασις φυτοῦ τινος, ὅθεν τὸ Λατ. flos.

* Φλοῦς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φλέως, Φυτόν τι εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον. Wess. Ἡρόδ. 3, 98. 2) συναιρ. ἀντὶ φλόος.

Φλυάκιον, τό, = φλυζάκιον. (υ-υυ)

Φλυακογραφέω (φλυακογράφος). Συγγράφω βωμολοχίας, παίγνια, φλυαρίας, μωρολογίας κωμῳδίας· ὅθεν

Φλυακογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράφῃ τις βωμολοχίας, φλυαρίας, κωμῳδίας Σουΐδ. ἐν λέξ. Ῥίνθων.

Φλυακογράφος, ὁ, ἡ (φλύαξ, γράφω). Ὅστις συγγράφει βωμολοχίας, παιγνιώδη, γελοῖα πράγματα, φλυαρίας, μωρολογίας ἢ καὶ ἀστεϊσματα. Ἀθην. γ'. κεφ. 9. (γρᾱ)

Φλύαξ, ακος, ὁ· Δωρκ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, φλύαρος (φλύω). Βωμολοχία, ματαιολογία, μωρολογία ὅθεν – β) ἰδιαίτερόν τι κωμῳδίας εἶδος, τοῦ ὁποίου ἐπινοητὴν λέγουσι τὸν Ταραντῖνον Ῥίνθωνα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, φλύακες τραγικοὶ ἢ ἱλαροτραγῳδία λεγόμενον, ἄρα τραγῳδίας τρόπος τις κατὰ παρῳδίαν, Ἰταλ. tragedia travestita. – 2) ὅστις φλυαρεῖ, εἶναι φλύαρος, ματαιόλογος, πολύλογος· γελωτοποιός, γελοιαστής, Γαλ. buffon. (υ–)

Φλυαρέω, ῶ, μέλ. ήσω· Ἰων. φλυκρέω (φλύαρος). Φλυαρῶ, μωρολογῶ, Ἡρόδ. 7, 203, 104. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ φέρτιμόν μου, εἰς τὰς πράξεις μου, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἀστεϊσμοὺς, Γαλλ. buffonerie. Ξενο. Κυρουπ. α', δ', 11. ὅθεν

Φλυάρημα, τό, = φλυαρία. Διον. Ἁλικ. (υ– –υ)

Φλυαρία, ἡ (φλυαρέω)· ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς· ἔτι δὲ καὶ πᾶν περιττὸν παράκαιρον ἄτοπον, εἰς ὑπερβολὴν γινόμενον πρᾶγμα. Heind. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 66. C.

Φλυαρογραφέω, = φλυακογραφέω.

* Φλυαρογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος.

* Φλυαροκοπέω (κόπτω)· τοῦ, φλυαρέω κατ' ἐπίτσ. Φλυαρῶ ἀκατάπαυστα. Lobeck. Φρυν. σελ. 416. ὅθεν

* Φλυαροκοπία, ἡ· τοῦ, φλυαρία κατ' ἐπίτσ.

Φλυαρολογέω (φλυαρολόγος), = φλυαρέω· ὅθεν

Φλυαρολογία, ἡ, = φλυαρία.

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), = φλύαρος.

Φλύαρος, ὁ, ἡ, Ἰωνκ. φλύηρος (φλύω). Ὅς τις ὁμιλεῖ πολλὰ, μωρὰ, ἀνόητα, ἀηδῆ, ἄτοπα πράγματα. 2) οὐσιαστ. ληῆρος, ἀνωφελὴς καὶ μωρὰ ὁμιλία. (υ–υ)

Φλυαρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν φλύαρον. Πλούτ. Λυκόφρ. 6.

Φλυάσσω, = φλυαρέω. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ τὸ Λακωνικὸν »φλουάσσω« ἔχει.

Φλυδαρός, ά, όν· ὡς τὸ, πλαδαρός. Ὅ,τι εἶναι μαλακόν, ἁπαλὸν διὰ περισσείαν ὑγρασίας, τὸ κοιντ. σαχνόν, σαχνιασμένον.

Φλυδάω (φλύδω, φλέω), ὡς τὸ πλαδάω· ἐπὶ πραγμάτ. Εἶναι πολὺ νοτισμένον (κοιντ. σαχνιάζει), ἔχει πολὺν ὑγρασίαν.

Φλυζάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φλύκταινα.

Φλυζογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 214. (ᾱ)

Φλύζω, μέλ. ξω· ἀπαντρ. παρασχηματισμ. τύπ. τοῦ, φλύω. Νικ.

* **Φλύηρος**, φλυηρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ φλύαρος, φλυαρέω.

Φλύκταινα, ἡ (φλύω, φλύζω). Φουσκαλίδα εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἀπὸ καύσιμον, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι προερχομένη. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1114. »Μήτε φλύκταιναν λαβώνα· ἔνθα ὁ Σχολ. φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν.

Φλυκταινίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φλύκταινα. (ἐ)

Φλυκταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλύκταινα, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα.

Φλυκταινόομαι, παθητ. χωρὶς ἐνεργ. διάθτ. (φλύκταινα)· Γίνεται φουσκαλίδα, ἀποκτῶ, εὐγάζω εἰς τὸ σῶμά μου φουσκαλίδας.

Φλυκταινάδης, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ, φλυκταινοειδής.

Φλυκτάινωσις, εως, ἡ (φλυκταινόομαι). Τὸ νὰ γίνωνται εἰς τὸ σῶμα φλύκταιναι, φουσκαλίδες.

Φλυκτίς, ίδος, ἡ (φλύω), = φλύκταινα.

Φλυνδάνω, = φλυδάω.

Φλύος, τό, = φλύαρος. — 2) = φλυαρία. Ἀρχίλοχ. παρ' Εὐσταθίῳ.

Φλύσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ περισσείας ὑγροῦ γινόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξάνθημα, Γαλην. Γλωσ. ἐκ τοῦ

Φλύω, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐκπηγάζει, ἀναβρύει, πλημμυρεῖ, χύνεται, βράζει, ἀναβράζει, ἐπὶ βράζοντος ἢ ἄλλως διαταραττομένου ὕδατος· »ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθραι. Ἰλ. Φ, 361. — 2) τροπκ. ἐπὶ περισσείας λόγων, πολυλογίας· ὅθεν φλυαρῶ, βομολοχῶ, ὁμιλῶ πολλὰ καὶ μάταια, ἀηδῆ πράγματα, μεγαλορρημονῶ, καυχῶμαι, Αἰσχύλ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ μετὰ αἰτ. »αἰσχρά, ὀνειδος, ψήμην φλύσαιμι. Ἀνθλ. ἐν γένει ποιητ. μόνον. — ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι μόνον χωρὶς τὴν δασύτητα, καὶ τὸ, βλύω, βλύζω. Περὶ τῆς ἐτυμολγ. δὲ ὅλων τῶν μετ' αὐτοῦ συγγενῶν ἴδε φλέω. (τὸ υ, φαίνεται μακρ. συνήθως· εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. ὅμως καὶ βραχ. π. χ. Ἰλ. 361. μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν ἀόρ. εὑρίσκεται βραχ. Μηδ. 119, 4. Διοσκορ. 23, 6. ἡ βραχύτης αὕτη ὅμως φαίνεται, ὅτι ἔχει χώραν μόνον, ὅταν καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἦναι βραχεῖα.)

Φνεί, κωμκ. σχηματισμ. τοῦ διὰ τῶν ῥωθώνων ἐκφερομένου ἀνάρθρου ἤχου. Παρὰ τοῖς Γραμμ. δὲ καὶ ὡς μίμημα ὀρνέων φωνῆς.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ο.

Φοβέεσκε, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. παρατ. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ ἐφόβει. Ἡσδ.

Φοβερίζω, μέλ. ίσω (φοβερός). Φοβερίζω, τρομάζω, κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ φοβηθῇ, παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερισμός, ὁ. Φόβιτμα, τὸ νὰ φοβίζῃ, τρομάζῃ τίς τινα ἢ τι· παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερός, ά, όν (φοβέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ φόβον ἠνωμένον· ὅθεν — 1) ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φόβον, τρόμον, ἔκπληξιν, ταράττει τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν· »χρηστήρια φοβερά«, Ἡρδ. 7, 139. Schaef. appar Demosth. 1. σελ. 852. »ἵππος φοβερὸς μὴ ἀνήκουστόν τι ποιήσῃ«. ἄλογον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φοβεῖται τις, διότι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τι κακόν, Ξενοφ. ἐν γένει, »φοβερὸν ἔστι μή —«, εἶναι ἄξιον φόβου, πρέπει νὰ φοβῆται τις μήπως —. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι φοβεῖται, ἔχει δειλίαν, Ξενοφ. ἐπίρρ. φοβερῶς· ὅθεν

Φοβερότης, ήτος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τις φοβερός, τρομακτικός — 2) τὸ νὰ φοβεῖται τις ἢ τι· φόβος, δειλία.

* **Φοβερωπός**, ὁ, ἡ· καὶ

Φοβερώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (φοβερός, ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄψιν, πρόσωπον, βλέμμα φοβερὸν τρομακτικόν, φόβον προξενον.

* **Φοβεστράτη**, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ τὰ στρατεύματα εἰς φόβον βάλουσα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1177. καὶ

Φοβέστρατος, ὁ, ἡ (φοβέω, στρατός). Ὅστις κινεῖ, βάλλει εἰς φόβον τὰ τάγματα τῶν στρατιωτῶν. Ἡσδ.

Φοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φόβος). Προξενῶ φόβον εἴς τινα, τὸν κάμνω νὰ φοβηθῇ· ἐξαιρτ. τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ φύγῃ διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. εἰς τὴν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ παρ' Ἡσδ. ἅπαξ μόνον, Ἀσπτ. 162. — Παθητ. φοβέομαι, μετὰ μέσ. μέλ. φοβήσομαι καὶ παθητ. μέλ. φοβηθήτομαι, χωρὶς διαφορᾶς τῆς σημασ. Ξενοφ. Κυροπ. 1, 4, 19. 3, 3, 30. 6, 7, 15. ἀόρ. ἐφοβήθην· παθητ. παραιμ. πεφόβημαι· φοβοῦμαι, μὲ πιάνει φόβος, ἐξαιρ. φεύγω διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡροδτ., εἰς τὴν Ὀδτ. δὲ ἅπαξ, Π, 163. ὑπό τινος, Ἰλ. Θ, 149. ὑπό τινι· Ο, 637. ἔτι δὲ καὶ, φοβοῦμαί τινα, φεύγω φοβούμενός τινα, Χ, 230. τὸ δὲ, »φοβέομαι πρός τιν«, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ἐκπλήττομαι, ἐκπλήττομ

ὑπὸ τοῦ Φοίβου κυριευμένος, ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος.

Φοιβονόμεομαι, ἄνευ ἐνεργ. διάθσ. (νέμομαι). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον μενόντων ἱερέων, εὔχρηστον, Πλούταρχ. 7, σελ. 545.

* Φοῖβος, η, ον. Ὅ,τι εἶναι ἁγνὸν, καθαρὸν, λαμπρὸν, φωταυγές· »ἠλίου φοίβῃ φλόξῃ«, Αἰσχύλ. Προμ. 22. »φοῖβον ὕδωρ«, Ἡσόδ. Λείψν. 78. Λυκόφρ. 1009 (πιθαν. παρὰ τὸ, φάση, φώς.) ἐκ τούτου προέκυψε τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων τὸ, februs, februus, februarius.

Φοῖβος, ὁ. Ὁ καθαρὸς, ὁ λάμπων· ἀρχαῖον ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, πολλάκις εἰ. τὸν Ὅμ. »Φοῖβος Ἀπόλλων« συνήθως συντάσσοντα τὴν λέξ. ἀλλὰ καὶ Φοῖβος μόνον ὄχι σπανίως μεταχειριζόμενον· ἡ δὲ σύνταξ. Ἀπόλλων Φοῖβος, ἀσύνηθ. Ἰλ. Τ, 68. καὶ Ἡσόδ. παρ' Εὐστθ. Ὀδ. Δ, 232. Nitzsch ἐν Ὀδ. σελ. 256. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τὸ ἐπίθετ. ὁ προφητεύων, προφητικός, μαντικός· καὶ ἄλλοι, οἷον ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 8. ἐτυμολγ. αὐτὸ παρὰ τὸ, Φοίβη, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρὰ τῷ Ποιητ. ὅμως τὸ, Φοῖβος, δὲν ἐννοεῖται ποτὲ ἀντὶ τοῦ, θεὸς τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ αὕτη ὁ αἰνιγματικὴ σημασ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τοῦ μετέπειτα χρόνου· πολὺ μᾶλλον τὸ ἐπίθετ. Φοῖβος, ἀνάγεται εἰς τὸ λαμπρὸν, φωταυγὲς νεαρὸν κάλλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδιον· ὥστε ἡ γνώμη τοῦ Kannes, ὅτι τὸ, φοῖβος εἶναι συγγεν. μὲ τὸ ἥβη, φαίνεται εὐλογωτέρα, παρὰ τὴν ἀβέλτερον καὶ μωρὰν ὑπὸ τοῦ Ῥειμέρου ἐτυμολγ. παρὰ τὸ, σόβη, σοβέω κ. τ. λ. ἡ δὲ σημσ. προφητικὸς, ἐφαρμόζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ προφητεύοντος Ἀπόλλωνος, χωρὶς νὰ ἐκφέρηται διὰ τοῦ ἐπιθ. Φοῖβος.

* Φοίδες, ψευδὴς τύπος ἀντὶ φωΐδες, φῳδὲς, ἐκ τοῦ φῴς.

* Φοίνη, ἡ, Αἰολ. καὶ Λακων. ἀντὶ, θοίνη, ὥσπερ τὸ, φὴρ, ἀντὶ θὴρ. Ἀλκμ.

Φοινήεις, εσσα, εν (φοινός). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, »δράκων«. Ἰλ. Μ, 202, 220. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, πυρρός. Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς, εἶναι μελανοκόκκινον, μελανοκίτρινον, ὡς τὸ, δαφοινός. – 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ αἷμα, αἱματωμένον, τρομερὸν, φρικτόν.

Φοίνιγμα, τό (φοινίσσω). Ὅ,τι εἶναι κοκκινισμένον. Σχολ. Εὐρπ. Φοίν. 1493.

Φοινιγμός, ὁ (φοινίσσω). Κοκκίνισμα, τὸ νὰ κοκκινίζῃ, νὰ κάμῃ τίς τι κόκκινον β) παρὰ τοῖς Ἰατρ. τὸ κοκκίνισμα τῆς ἐπιδερμίδος διὰ κνιστικῶν ὀξέων, ἀριμέων μέσων

Φοινίζω, = φοινίσσω. Πολυδ. α', 45.

Φοινικάνθεμος, ὁ, ἡ (φοινίξ, ἄνθεμον). Ὅ,τι ἔχει, φέρει πορφυρᾶ ἄνθη. »Ἔαρ φοινικάνθεμον«. Πίνδ. Πύθ. δ', 114. purpureum ver.

Φοινικάω, = φοινίσσω· ἀμφβ.

Φοινίκειος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. φοινικήϊος, = φοινίκεως, σημσ. 2. »Ἐσθὴς φοινικηΐη«. (ῑ)

Φοινικελίκτης, ὁ (φοινίξ). Γόης, πλάνος, ἀπατεών· κατὰ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 288. »Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς«. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Φοινίκεος, έα, εον, συναιρ. φοινικοῦς, ῆ, οῦν (φοινίξ). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον, πορφυροῦν, τὸ σύνηθ. ὅλικον· »ῥόδα«, Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε ἐπὶ χρώματος. –2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ φοίνικος, κατὰ τὴν ὁποίαν σημσ. ὁ Ἡρόδ. πάντοτε τὸν, φοινικήϊος, τύπον μεταχειρίζεται. –3) = φοινικικός. Διόδ παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 148. (ῑ)

* Φοινικίη, ἡ (φοίνιξ). Ἡ χώρα τῶν Φοινίκων. Ὀδ. Δ, 83 Ξ, 291. (ῑ)

Φοινικήϊος, ίη, ΐον· Ἰωνικ. ἀντὶ φοινίκειος, φοινίκεος, σημασ. 2. ὅθεν »Ἐσθὴς φοινικηΐη«, φόρεμα κατεσκευασμένον ἀπὸ φύλλα, ἢ ἀπὸ φλοῦδαν τοῦ φοίνικος δένδρου, Ἡρόδ. 4, 43 ἔτι δὲ καὶ »φοινικηΐος οἶνος«, κρασὶν ἀπὸ φοίνικας κατεσκευασμένον, Ἡρόδ. 1, 193. 194. 2, 86. 3, 20. »Φοινικηΐη νοῦσος«, = ἐλεφαντίασις, Ἵππ.

Φοινικηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, φοινικήϊος. –2) = φοινικίς.

* Φοινικήδιον, ὑποκορ. τοῦ, Φοίνιξ. Μικρὸς, νέος Φοίνιξ, κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοινικίας, ου, ὁ, ὑπακμ. ἄνεμος. Ὁ ἐκ Φοινίκης πνέων ἄνεμος· ὅθεν, μεσημβριοανατολικός.

Φοινικίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ῑῶ· ὡς κ., βαρρίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους αὐτῶν, τὰ τῶν Φοινίκων φρονῶ, ὁμιλῶ Φοινικά· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, Λεσβιάζω, ἐπὶ ἀρσενοκοιτίας, παιδεραστίας. – 2) (φοίνιξ), = εἶμαι πορφυροῦς.

* Φοινικικός, ή, όν (Φοίνιξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Φοινίκης, Ἡρόδτ. 6, 47. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ἐκ τῆς Καρχηδόνος. Ἐπίρρ. Φοινικικῶς. Καθὼς κάμνουν, συνεθίζουν οἱ Φοίνικες. Διογεν. Λαέρτ. 7, 25.

Φοινίκινος, ίνη, ινον (φοίνιξ, σημσ. 2). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ξύλου, ἢ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος δένδρου. »Οἶνος φοινίκινος«. — 2) = φοινίκεος. (– – υυ)

Φοινίκιον, τό. Μουσικόν τι ὄργανον· ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐπινοηθὲν· καὶ φοινὶξ λεγόμ. (– – υυ)

Φοινίκιος, ία, ιον, = Φοινίκεος. (– – υυ)

* Φοινικιοῦς, ῆ, οῦν, = φοινίκεος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 272. —2) »τὸ Φοινικιοῦν«, δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ χρώματος αὐτοῦ οὕτω προσαγορευθέν, Παυσαν. 1, 28. 8. παρβ. βατραχιοῦν.

* Φοινικιόω, = φοινικόω.

Φοινικίς, ίδος, ἡ (φοίνιξ). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα πορφυροῦν, ἅλικον, ἢ ἐν γένει ὕφασμα ἢ φόρεμα ἅλικον. Λατ. punicea vestis. Κουρουπ. ς', ὁ, 1. »Ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἠνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά· ἔτι δὲ καὶ κάλυμμα, σκέπασμα, παραπέτασμα καὶ στρῶμα τοιούτου χρώματος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 3, 6. — 2) εἰς τὰ πλοῖα, πορφυρᾶ, κοκκίνη σημαία, τὴν ὁποίαν ὕψωνεν ὁ Ναύαρχος εἰς τὸ πλοῖόν του εἰς σημτ. προσβολῆς, ἐν γένει δὲ, πορφυρᾶ σημαία. –β) τὸ βαθὺ κόκκινον πολεμικὸν φόρεμα τῶν Λακεδαιμονίων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 320. Scheid. Ξενοφ. Πολτ. Λακ. 11, 3. Αἴλ. ποικ. Ἱστορ. 6, 6. Θωμ. Μάγν. σελ. 899. »Φοινικίς, ἔνδυμα Λακωνικόν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίνῃ, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον«. –2) κόκκινός τις πίναξ, ἢ πλάκα, ὑποκατω εἰς ὑψηλὰ κρεμαμένας εἰκόνας κείμενος, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἐσημαίνετο τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονισμένου πράγματος, ἢ προσώπου.

Φοινικιστής, οῦ, ὁ (φοίνιξ). Βαφεὺς κοκκίνων πραγμάτων. –2) παρὰ τοῖς Πέρσαις, ἀνὴρ μεγάλου ἀξιώματος, ἔπαρχος, σατράπης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ φορέματά του κόκκινα (purpuratus). Ξενοφ. Ἀναβσ. 1, 2, 20. κατὰ τὸν Larcher δὲ, σημαιοφόρος Πέρσης, διὰ τὴν φοινικίαν πορφυρᾶν σημαίαν τῶν Περσῶν· ἐξ ἐναντίας ἦσαν· »οἱ Παραλουργεῖς, οἵτινες εἶχαν κατώτερα ἀξιώματα, ἐφόρουν μόνον μὲ κόκκινον χρῶμα ἐπερράμμενα (καπλατισμένα) φορέματα. – 3) = φοινικίζων, λεσβιάζων, τὰ ὁποῖα ἴδε.

Φοινικιστί, ἐπίρρ. (φοίνιξ). Κατὰ Φοινικικὸν τρόπον, Φοινικικά, εἰς Φοινικικὴν διάλεκτον. (– – – υ)

Φοινικίτης, ου, ὁ (φοίνιξ, σημασ. 2.)· οἶνος, = Φοινίκινος. Διοσκορ. ε', 40.

Φοινικοβάλανος, ἡ (βάλανος). Ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος. (τὸ σύνηθ. Τουρκ. χουρμᾶς) [ᾰ]

Φοινικόβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω), = πορφυροῦς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031.

Φοινικοβατέω (βαίνω). Ἀναβαίνω εἰς τοὺς φοίνικας.

Φοινικοβαφής, ὁ, ἡ (βαφή), = φοινικόβαπτος. Φιλόστρ. ἐπ. κζ'.

Φοινικογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φοινίκην, εἶναι ἐκ Φοινικικοῦ γένους. Εὐρπ.

Φοινικοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα, κόκκινα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

* Φοινικοκείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ὅστις φορεῖ πορφυρᾶ, ἅλικα φορέματα. Ἐπιχρμ.

Φοινικόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ φοινίκεος, Ἰλιδ. Κ, 133. Ὀδσ. Ξ, 500. Φ, 118. Ἡσόδ. Ἀσπ. 95. »αἵματι φοινόεν«, αἱματωμένος, βαμμένος μὲ αἷμα, Ἰλ. Ψ, 717. Ἡσόδ. Ἀσπ. 194. (παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. κεῖται εἴτε τὸ Ἰῶτα βραχ. εἴτε ἡ λήγουσα καὶ παραλγ. ἐκφέρεται ὡς μία συλλαβὴ τὸ ὁποῖον προκρίνει ὁ Klarke· ἴδε Heyne, Ἰλ. Κ, 133.) ταὐτὸν τῷ φοινίκειος.

Φοινικόχροκος, ὁ, ἡ (χρόκη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ κοκκίνην κρόκην, κόκκ. ὑφάδιον· ἐν γένει μὲ κόκκινον μαλλίον. »Ζώνῃ φοινικόχροκος. Πίνδ. Ὀλύμπ. ς', 66.

Φοινικόλεγνος, ὁ, ἡ (λέγνη). Ὅ,τι ἔχει κοκκίνας λέγνας, γραμμάς· ἐπίθετ. τοῦ πτηνοῦ, Πενέλοψ.

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅ,τι ἔχει φοινικοῦν ἤτοι κόκκινον λόφον, ἢ χαρχάλι, κοινῶς. Εὐρπ. Φοίν. 827. καὶ Θεόκρτ.

Φοινικοπάρειος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. φοινικοπάρῃος (παρειά). Ὅστις ἔχει κοκκίνας παρειάς, κόκκινα μάγουλα· ὅ,τι ἔχει τὰ πλάγια μέρη του κόκκινα βαμμένα, ὡς τὸ, μιλτοπάρῃος, ἐπίθετ. τῶν πλοίων. Ὀδσ. Λ, 123. Ψ, 271. (ᾰ)

Φοινικοπόρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). Ὅ,τι ἔχει πορφυρᾶν παρυφὴν (οὐβίαν κοινῶς. Τουρκ. κινάρι), εἶναι καπλατισμένον κόκκινον· ὅθεν »πτήβεναι πορφυραῖ φοινικοπάρυφοι«, τὰ trabeae τῶν Ῥωμαίων. Διονύσ. Ἁλικ. ἐν Ἀρχ. Ῥωμαϊκ. καὶ Πολυδ. ζ', 14.

Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ἔδαφος. Αἰσχύλ. Λείψ. παρὰ Στράβ. 1, σελ. 33 (58). πραρβ. Herm. de Aesch. prom. sol. σελ 15.

Φοινικόπεζα, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἡ ἐρυθρούς πόδας ἔχουσα. Πίνδρ. Ὀλ. ς', 159. ἴδε Boeckh. expl. Ol. 6, 92.

Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθροβαφεῖς πτέρυγας, κόκκινα πλατάρια· ἔνυδρόν τι πτηνόν, Phoenicopterus, Λιν. Γερμ. der Flammand. Ἀριστοφ. Ὄρν. 275.

Φοινικορόδιος, ὁ, ἡ, = φοινικόροδος.

* Φοινικόροδος, ὁ, ἡ (ῥόδον). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ἀπὸ ῥόδα· ἔχει, φέρει κόκκινα τριαντάφυλλα. Πίνδ. »λειμῶνες φοινικορόδιοι«. Πλτρ.

Φοινικόρυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ῥύγχος· ἴδε ῥύγχος.

* Φοινικός, ή, όν, = φοινίκεος· πολλὰ ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀγσ. 217. ὅπου αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις, φοινικᾶ ὀρθῶς ἔχουσι· ὡσαύτ. πρέπει νὰ γραφῇ, καὶ ἐν Ἀνσβ. 1, 2, 16. Κύρ. παιδ. καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ὁ Wess. Ἡρόδτ. 6, 47. μετὰ τοῦ, φοινικός, ἀναφέρει.

Φοινικοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα σκέλη ἢ ποδάρια. Εὐρπ. Ἰων. 1207.

Φοινικοστερόπης, ου, ὁ· καὶ Δωρικ. –όπας (στεροπή). Ὅστις ῥίπτει κόκκινας ἀστραπάς, Πίνδ. Ὀλ. θ', 10. ποιητ. μόνον.

* Φοινικόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅ,τι στέλλεται ἢ ῥίπτεται, τὸ ῥίπτουν Φοίνικες· »ἔγχεα«. Πίνδαρ. Νεμ. ς', 67.

Φοινικοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅπου τρέφονται, αὐξάνουν φοινικόδενδρα, Στράβ.

Φοινίκουροι, ὁ (οὐρά). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθρὰν ἤτοι κοκκίνην οὐράν· ὄνομα πτηνοῦ. Κοκκινόκωλος. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Θ', 49. (ῑ)

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, συναιρτ. ἀντὶ φοινίκεος, Ξενοφ. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 148.

*Φοινικοῦς, οῦσα, οῦν· συναιρτ. ἀντὶ, φοινικόεις.

*Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ, = φοινικών. Δάσος ἀπὸ φοινικόδενδρα. Διόδρ. Σικλ.

Φοινικοφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι ἐκπέμπει, ἔχει ἐρυθρὰν λάμψιν, Ἴων 162.

Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα φοινικόδενδα. Διόδρ. Σικελ.

*Φοινικτικός, ή, όν (φοινίσσω). Ὅ,τι προάγει, κάμνει πορφυροῦν χρῶμα· κοκκινίζει τι, τὸ κάμνει κόκκινον.

Φοινικών, ῶνος, ὁ (φοίνιξ). Τόπος κατάφυτος μὲ φοινικόδενδρα· δάσος, κῆπος μὲ φοινικόδενδρα, Ἰώσηπ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φοινίκης, Ὅμρ. »Φοίνιξ ἀνήρ«, κατὰ παρασημασίαν τοῦ, ψευστης, ἀπατεών, Ὀδσ. Ξ, 288. Καθ' ὅσον οἱ Φοίνικες ἐν γένει, ὡς τὸ πρῶτον τὴν ἐμπορείαν μετελθόν ἔθνος, ἐφημίζοντο κοινῶς δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες· παρὰ τῷ Ποιητ. ἐμφαίνονται ἔξαιρ. ὡς οἱ πρῶτοι σωματέμποροι· ἴδε σωματέμπορος καὶ ψυχέμπορος. Θηλκ. Φοίνισσα, ἡ, Ὀδσ. —β) Καρχηδόνιος, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Φοινίκων καταγωγήν των, Boeckh. expl. Πίνδρ. Πύθ. 1, 72. —2) Κύρ. ὄνομ. ἔξαιρ. ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ὁ πατὴρ τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Ξ, 321.

Β) Φοίνιξ, ικος, ὁ· ὡς προσηγρ. Τὸ πορφυροῦν, ἅλικον χρῶμα· ἐπειδὴ ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἡ κατὰ πρῶτον χρῆσις τῆς πορφύρας ἀποδίδεται εἰς τοὺς Φοίνικας, Ἰλ. Δ, 141. Ζ, 219. Ὀδσ. Ψ, 201. καὶ ἀλλαχοῦ. —2) τὸ φοινικόδενδρον, (ἡ χουρμαδιά) Ὀδσ. Ζ, 163. Ὕμν. Ἀπολλ. 117. διακρίνονται δὲ δύο εἴδη αὐτοῦ, ἀρσενικὸν »ὁ φοίνιξ ἔρσην«, καὶ θηλυκ. »ἡ φοίνιξ βαλανηφόρος«, Ἡρόδτ. 1, 193. ὁ αὐτὸς ὅμως μεταχειρίζεται καὶ τὴν βαλανηφόρον εἰς τὸ ἀρσενκ. γένος, 4, 172. 182. 183. —β) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ (χουρμᾶς). —3) Μουσικόν τι ὄργανον ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐφευρεθέν, Ἡρόδ. 4, 192. καὶ φοινίκιον ἔτι λεγόμενον. —4) Τὸ μυθῶδες Αἰγυπτιακὸν πτηνόν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσδ. Λείψ. 50, 40. ἔπειτα παρ' Ἡροδ. 2, 73. Creuzrs Symb. 1, σελ. 438. ἴδε Κοραῆ Σημειώσ. εἰς Ἡλιόδ. Τέμ. 2, σελ. 201. —5) Εἶδός τι βοτάνης, καὶ ῥοῦς καὶ ἀγχίνωψ ἄλλως λεγόμενον.

Γ) Φοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι πορφυροῦν, ἅλικον, ἐν γένει βαθὺ κόκκινον, ὅθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος μελανοκοκκίνου ἵππου, Ἰλ. Ψ, 454. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρός· »φοίνιξ πυρὸς πνοάς«, καθὼς τὸ Λατιν. fulvus. Εὐρπ. Τρ. 832. Ἰδιαίτ. θηλκ. φοίνισσα. Πίνδ. παραβλ. φοινός, φοινήεις, διαφοινός. (τὸ Ἰῶτα, κατὰ πάσας τὰς σημασ. ταύτας εἶναι μακρὸν εἰς τὰς τρισυλλβ. πτώσεις· εἰς τὴν ὀνομαστ. δὲ ἐμφαίνεται μακρὰ ἡ λήγουσα κατὰ θέσιν κυρίως διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ξ· ὅθεν πολλοὶ τῶν Γραμματ. οἷον ὁ Ἡρωδιανός, Δράκων, καὶ Πρισκιανὸς περισπῶσιν εἰς τὴν ὀνομαστ. τὴν λέξιν, φοῖνιξ, Schaef. Ἡσιόδ. Ἔργ. 69. καὶ Σοφοκλ. Φιλ. 562. παραβλ. Ἀνεκδ. Bek. σελ. 70, 24. καὶ 1429. ὁ δὲ Wolf. Ὅμρ. Herm. de emend. gr. Gr. rat. σλ. 71. Jac. Αἰσχλ. Ταυ. σελ. 531. Herm. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 746. καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Bornem. Ind. ἐν Ξενοφ. Ἀναβτ. περὶ τοῦ, φοίνιξ, ἀναφερόμενα, παροξυνοῦσι, φοίνιξ, τὴν λέξιν. Ἡ σημσ. τῆς λέξ. δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν τῆς τονώσεως· μένον τὸ κύριον ὄνομ. ὁ Φοῖνιξ, προπερισπᾷ ὁ Οὐόλφ. μ' ὅλον ὅτι ἔχει τὸ ἰῶτα μακρόν.

Φοίνιξις, εως, ἡ (φοινίσσω). Τὸ νὰ κάμνῃ τί τι κόκκινον, κοκκινισμα. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, = φοινιγμός, σημασ. 2. Κοκκινισμα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ σώματος δι' ἐπιθέσεως ἐμπλάστρων ἐρεθιστικῶν ἢ ἄλλων τοιούτων μέσων· ἔτι δὲ καὶ δι' ἐπαλείψεως χρώματος. -2) ἐρύθημα, κοκκινάδα.

Φοίνιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ δικατλκτ. (φοινός). Ὅ,τι εἶναι ἐρυθρόν, κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, Ὀδ. Σ, 61. ὅθεν ὅστις εἶναι μὲ αἷμα καὶ φόνον μιασμένος, αἱμόδιψος, φοινικός· ποιητ. Εὐρπ.

Φοίνισσα, ἡ, θηλκ. τοῦ, Φοίνιξ. Γυνὴ ἐκ τῆς Φοινίκης, Φοινίκισσα, Ὀδ. Ο, 417. -2) θηλκ. τοῦ ἐπιθτ. φοίνιξ. Ἐρυθρά, κοκκίνη, Πίνδαρ. Πυθ. 1, 45. 4, 365.

Φοινίσσω, μέλ. ξω (φοινός). Κοκκινίζω, κάμνω τι κόκκινον, »αἵματι πόντον«, Ἡρόδτ. 8, 77. Φυκιόνω, βάλλω κοκκινάδιον, παρὰ τοῖς Ἰατρ. δὲ, κάμνω τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος νὰ κοκκινίσῃ, ἐπιθέτων ἐμπλαστρον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐρεθιστιστὸν πρᾶγμα. —2) ἀμεταβτ. Ἐρυθριᾷ, κοκκινίζει τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ ἐντροπὴν, ξηροκοκκινίζω, Νικ. Θήσ. 238. 303. 845. ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθσ. Jac ἐν Αἰσχύλ. Ταυ. σελ. 505.

Φοινός, ή, όν (φόνος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι αἱματωμένος, Ἰλ. Π, 159. φοινικός, Ὕμν. Ἀπολλ. 362.

*Φοινός, ὁ, = φόνος, Νικ.

Φοινώδης, ὁ, ἡ (φοινὸς, εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄψιν κοκκίνην ὡς τὸ αἷμα. Νίκν. Ἀλεξ. 489.

Φοῖς, ίδος, ἡ· ψευδ. τύπος ἀντὶ φώς· ἀμφβ.

Φοιταλέος, ὁ, ἡ· καὶ, φοιταλέος, αία, αῖον (φοιτάω). Ὅστις ἐπιφέρεται, περιτρέχει, περιπλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαιρτ. παραφρονῶν ὅθεν τροπκ. φρενόληπτος, φρενοβλαβὴς, τρελλός. Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. δ', 55. »Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδειν ἐπάτησε κοθόρνω«. 2) ἐνεργ. ὅστις κάμνει τινὰ, ἢ τι νὰ πλανᾶται· »κέντραι«. Αἰσχύλ. Προμθ. 603. Ἡ λέξις εἶναι μόνον εἰς τοὺς ποιητὰς εὔχρηστος. (Τὸ α φαίνεται, ὅτι οἱ τραγικοὶ εἰς τὰ λυρικὰ χωρία ἐμεταχειρίσθησαν ἐνίοτε μακρόν, Seidl. dochm. σελ. 38. Blonf. Αἰσχύλ. Προμ. 6 9. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀμφβ.)

Φοιταλεύς, έως, ὁ· καὶ

*Φοιταλιώτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὁ περιπλανώμενος, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὀππιαν. κυνηγ. δ', 236.

Φοιτάς, άδος, ἡ (φοιτάω)· ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ, φοιταλέος. Περιπλανωμένη, περιφερομένη, περιτρέχουσα· ὅθεν ἔξαιρ. α) δρομὰς, ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς περιεχομένη πόρνη, β) τροπκ. γυνὴ παράφρων, φρενοβλαβὴς, τρελλὴ, ἐμμανής. γ) μαινομένη Βάκχη, ὡς τὸ μανιάς. 2) ἔτι δὲ καὶ φοιτάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, = φοιταλέος, π. χ. »φοιτάσι πτεροῖσι«, Εὐρπ. Φοιν. 103. ἐπκ. σχηματσμ. ὡς τὸ, ἠθάς, φορβάς κ. λ. τ. τ. Pors. Εὐριπ. Ὀρν. 264. Φοίν. 1038.

Φοιτάω, Ἰωνκ. φοιτέω. Ἡρόδ. μέλ. ήσω (φοῖτος). Πηγαίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπάνω κάτω, μέσα κ' ἔξω· περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, πάντοτε κατὰ τὴν ἰδιαιτρ. παρασημτ. τοῦ ἐπαναληπτικῶς, συνεχῶς, ἢ τοῦ συνηθῶς, ἢ τοῦ ἀβούλως, ματαίως, ἀβεβαίως, ἢ τοῦ δρομαίως, ταχύως, μετὰ σπουδῆς βαδίζειν, πορεύεσθαι πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀστάτως διαπετωμένων πτηνῶν. Ὀδσ. Β, 182 »διὰ νηὸς φοιτάω, τρέχω νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ πλοῖον. Ὀδσ. Μ. 420. Ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται πολλάκις τὰς δύο συντάξεις ἐξαιρτ. »φοῖτα μακρὰ βιβάς«, καὶ, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλοιμ, ἐβάδιζε, ἐπεριπάτει μὲ μακρὰ βήματα· ἐπήγαινεν ἅνας ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ· περιεφέροντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ Ἡρόδτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐξαιρτ. κατὰ σημασ. τοῦ πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς πορεύεσθαι, καὶ ἔρχεσθαι. β) φοιτᾷν, ἐπὶ ἐμπορικῶν πράξεων, πραγματειῶν, συμβαίνει, γίνεται πολλάκις ἢ συνήθως· ἔχει πολλὴν, μεγάλην ζήτησιν· π. χ. »ὁ σῖτος, φοιτᾷ«, ἔχει πέρασιν τὸ σιτάριον, ζητεῖται πολύ· ὡσαύτως καὶ, »ὁ σῖτος ἤκειν«, κ. λ. τ. τ. Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Ἀλλὰ καὶ, ἔρχονται, φέρονται πραγματεῖαι. »κέρεα τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα«, φέρονται εἰς τὴν Ἑλλάδα κέρατα διὰ νὰ πωλῶνται, Ἡρόδοτ. 7, 126. ὡσαύτως καὶ »σῖτός φησι πολλὺς ἐφοίτα«, ἤρχετο εἰς αὐτοὺς πολὺς σῖτος. Ἡρόδτ. 7, 23. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φόρων ἢ δασμῶν, »τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα«, ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν εἰσόδημα καθ' ἡμέραν ἕνα τάλαντον ἀργυρίου, Ἡρόδοτ. 5, 17. οὕτω καὶ 3, 90. μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ εἰσόδημα. παρβλ. τὸ Λατν. redire. γ) »φοιτάω εἴς τινα, ἢ ὡς τινα«, συχνάζω εἰς τινα· πηγαίνω καὶ ἔρχομαι πολλάκις που· ἐξαιρτ. »φοιτάω εἰς διδάσκαλον, ἢ εἰς διδασκάλλου«, ὑπακμ. εἰκον. Συχνάζω εἰς τὸ σχολεῖον. Λουκν. Ἐνύπν. 1. ἔτι δὲ καὶ φοιτᾷν ἁπλῶς χωρίς τινος προσλήψεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 916. 938. Ἱππ. 1235. δ) κατὰ σημασ. τοῦ περιφέρεσθαι, περιπλανᾶσθαι εἰς παραφροσύνην, ἢ μανίαν, παρὰ Σοφκ. Αἴ. 59. Οἰδ. Τ. 1245. ἐκδ. Νεφ. Δούκα· καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν Μαινάδων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβήλης μάλιστα· παρβλ. φοιταλέος, καὶ φοιτάς· ὡσαύτως εἰς τὸ Λατν. error mentis, ἀντίθ. τοῦ, mens constans· ὅθεν

Φοίτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συχνάζῃ, πηγαίνῃ καὶ ἔρχεταί τις που πολλάκις, συχνάσμα, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. φρεκβαντάρισμα, ἐξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖον· ὅθεν »ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου«. Ἐκ τοῦ σχολείου τοῦ Περκ Πανσν. 5, 17.

*Φοιτήτην, Ἑπκ. γ'. πρσπ. δυϊκ ἀρθμ. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ, φοιτάω, ἀντὶ ἐφοιτάτην. Ἰλιάδ. Μ, 266.

Φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Φοιτητής, οῦ, ὁ (φοιτάω). Ὅστις πηγαίνει καὶ ἔρχεταί που συχνά, συχνάζει που· συχναστής· ἐξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖον, Μαθητής. 2) ὡς οὐσστ. = φοιταλέος.

Φοιτίζω, ποιητ. ἀντὶ φοιτάω. Ὕμν. Ὀμ. κέ. 8. Καλλιμ. καὶ Ἀπλ. Ῥδ.

Φοῖτος, ὁ. Τὸ νὰ συχνάζῃ, πηγαίνῃ καὶ ἔρχεταί τις που πολλάκις· συχνασμα, συχνοπήγαιμα· τὸ νὰ περιπλανᾶται, περιφέρεταί τις· πλάνη, περιπλάνημα. 2) Τρπκ. Παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, μανία, λύσσα, «Σὺν φοίτῳ φρενῶν«. Αἰσχύλ. Θήβ. 649. ἔτι δὲ Βακχικὴ μανία. (πιθαν. τὸ, φοῖτος, φοιτάω, κ. τ. λ. ἀνάγονται εἰς τὸ πρωτότ. ΟΙΩ, οἴσω· ἄρα εἶναι συγγν. μὲ τὸ, οἶτος, οἶμος, οἶμη, οἴστρος, οἴστός· παρβλ. φολκός.)

*Φολεγάνδρειος, ία, ιον, Ἐπίθ. καὶ Ἐθν. ἐκ τοῦ

*Φολέγανδρος, ἡ, ὄνμ. κύρ. μιᾶς τῶν Σποράδων νήσων, Σόλ. λείψ. καὶ Ἀρατ. παρὰ Στράβ.

Φολιδώδης, ὁ, ἡ (φολίς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φολίδας, φόλια· ἔχει δέρμα, πέτσαν ἀπὸ φόλια, σκληρόν· »Οἴδημα φολιδώδεις«. Ἱπποκράτ.

Φολιδωτός, ή, όν (φολίς), ὡς παρὰ τὸ, φολιδόω. Ὅ,τι ἔχει δέρμα μὲ φόλια, φόλες, εἶναι σκεπασμένον τὸ σῶμά του μὲ φόλια· ἐπὶ ὄφεων, σαυρῶν, γουστερίτσας, καὶ ἐπὶ χελωνῶν· διότι ἐπὶ ἰχθύων, χρησιμεύει τὸ, λεπιδωτός· »Θώραξ φολιδωτός«, ὁ κατεσκευασμένος μὲ πεταλλίδας μετάλλου ἀλλεπαλλήλως

κειμένας. 2) ὅ,τι ἔχει παρδαλὸν δέρμα, ὡς ἡ Τίγρις.

Φολίς, ίδος, ἡ. Τὸ κοινῆ φόλα· οἷαι εἰσὶν αἱ σχηματίζουσαι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τῶν ὄφεων, τῶν σαυρῶν καὶ τῶν χελωνῶν· αἱ τῆς τῶν Ἰχθύων δὲ, λέγεται λεπίς κυρίως, τὸ παρ' ἡμῖν λέπι· πολλάκις συγχέονται τῶν λέξεων αὐτῶν ἡ χρῆσις. 2) τὰ στίγματα τοῦ δέρματος τοῦ πάνθηρος. ὅθεν πανδήποτε στίγμα, σπίλωμα, τὸ σύνηθ. τουρκιβ. λεκές· «κηλίς, σπίλας», 3) ψολίς λιθοκόλλητος« Πίναξ, σανίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι διῃρημένη εἰς χωρίσματα μὲ διάφορα χρώματα (πιθανῶς παρὰ τὸ, φλόος, συγγν. τῷ, φλοιός, ὥσπερ καὶ τὸ, λεπίς παρὰ τὸ, λέπω, λοπός.)

Φολκίς, ὁ, ἰδε φάλκης.

Φολκός, ὁ. Εὕρηται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Β, 217. ὡς ἐπῆθ. τοῦ Θερσίτου· ὅθεν ἐτυμολογεῖται συνήθως παρὰ τὸ, φάεα ἕλκειν, μὲ διάλοξα ὀμμάτια, ἀληθῶρος, ὡς τό, στραβός. Ἀλλ' ὁ Βτμν. Λξ. 1. σελ. 246. παρίστησι μετὰ πιθανότητος, ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἀπό τινος ῥήματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μὲν ἐν χρήσει, ἐξ οὗ ὅμως διετηρήθησαν ἔνιαι συγγενεῖς αὐτῷ λέξεις, καὶ ἐξαιρ. τὸ, φάλκης, φάλκις, φολκίς, ἢ οἱ τύποι οὗτοι ἐτυμολογηθεῖσι παρὰ τὸ, ἕλκω, ἑλκός κ. τ. λ. ὡς τὸ, φοξὸς παρὰ τὸ, ὀξύς, τὸ, φοῖτος παρὰ τὸ, οἶτος· τὸ, φορμὸς παρὰ τὸ, ὁρμός, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸν ῥαιβοσκελῆ, στραβοπόδαρον, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὴν παρ' Ὅμ. περιγραφὴν τοῦ Θερσίτου, ἁρμοδιώτατα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν κάτω μελῶν τοῦ σώματος ἄχρι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν φυσικώτερον καὶ ἁρμοδιώτερον τὸ «φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα» ἐννοεῖσθαι μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἤτον στραβοπόδαρος καὶ κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἓν ποδάρι.

Φόλλιξ, ικος, ἡ· ἀντὶ φολίς.

Φόλλις, εως, ἡ· καὶ, ὁ. Ἓν, ἓν μόνον κερμάτιον, κομμάτι νομίσματος· ἓν ἑκτημόριον, τριτημόριν κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Λατιν. Follis, εὔχρηστον ἐπὶ Ἀριθμῶν, καὶ Νομισμάτων, παρὰ Βυζαντινοῖς.

*Φολόη, ἡ. Πόλις καὶ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

*Φόλος, ὁ. Ὄνομα τῶν Κενταύρων τινός.

*Φόναξ, ὁ· Ὄνομ. κύρ. κυνός τινος· παρὰ Ξενοφ.

Φονάω, Μλ. -ήσω (φόνος). Εἶμαι αἱματοχαρής, αἱματόδιψος, φονικός· ἠδύνομαι, ἀγαπῶ νὰ χύνω αἷμα, νὰ φονεύω. Σφκλ. Φιλ. 1209.

Φονεργάτης, ου, ὁ· ἀντὶ «ἐργάτης φόνου». Φονεύς. Αἰσχύλ. Θηβ. 124. (ᾱ)

Φόνευμα, τό (φονεύω). Τὸ πτῶμα, τὸ λείψανον τοῦ φονευθέντος. Εὐριπ. Ἴων. 1496.

*Φονεύς, έως, Ἐπικ. -νέος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοὺς ἀνθρώπους φονεύων, κτείνων, σκοτόνων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινῆ. φονιάς, Ἰλιάδ. Σ, 335. Ὀδσ. Ω, 434. Ἡρότ. 1, 45. (τῷ α τῆς ληγούσ. ἐν τῇ αἰτ. φονέα, χρῆται πολλάκις βρχ. ὁ Εὐριπ. Ρορς. ἐν Εὐρ. Ἐκ. 876. παρβλ. Meineke Μνδ σελ. 387.)

Φονευτής, οῦ, ὁ, = φονεύς.

*Φονεύτρια, ἡ. Θλκ. τοῦ, φονευτής.

Φονεύω, Μ. εύσω (φόνος). Φόνον ποιῶ, κτείνω, διαχρῶμαι, σκοτόνω, θανατόνω· μετὰ αἰτ. ἀφ' Ἡρότ. πάνυ εὔχρηστον.

Φονή, ἡ (ΦΕΝΩ, πεφνεῖν). Τὸ νὰ φονεύσῃ τίς τινα ἢ τὸ σύνηθ. κοινῆ. φονιά· καπὰ πλθ. ἀρθμ, συνήθ. «ἀσπαίρειν ἐν ἀγαλέῃσι φονῇσιν», Ἰλιάδ. Κ, 521. «μαχήσασθαι βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν», Ο, 633. «τιθέναι τινὰ ἐν φονῇσι», = φονεύειν. Πνδ. Πθ. 11, 57. «ἐν φονῇσιν εἰμὶ», καταγίνομαι νὰ φονεύω, Ἡρότ. 9, 76. «σπᾶν φονεῖσι τὸ νὰ περισύρῃ τίς τινα, νὰ τὸν κυλίῃ εἰς τὸ αἷμά του φονεύσας αὐτόν», Σφκλ. Ἀντ. 1003. «ἔστιν ἐν φονεῖς θηρακτόνοις» ἀπῆλθε νὰ φονεύσῃ θηρία, θηλ. ἐπῆγεν εἰς τὸ κυνήγι. Εὐρπ. «μαστὸς ἐν φονεῖσι», τὸ στῆθος καταπληγωμένον καθηματωμένον. Εὐρπ. — 2) Ὁ τόπος ἔνθα γίνεται, ἐγένετο φόνος τις, τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἴδε Boeckh expl. Πνδ. Πθ. 11, 1 — 37. Παρὰ τοῖς λογογρ. σπαν. ἡ χρῆσις τῆς λέξ.

Φονικός, ή, όν (φόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φόνον. «Θεσμὸς φονικός». — 2) Ὅστις, ἤ, ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν φόνον, ἡδύνεται νὰ φονεύῃ· «τὸ φονικόν» ἡ ἡδονή, ἡ εὐχαρίστησις, ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν.

*Φόναξ, ὁ, ὄνμ. κύρ. κυνός τινος, παρὰ Ξενοφ.

Φόνιος, ία, ιον· καὶ, φόνιος, ὁ, ἡ (φόνος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς φόνον· ὅστις εἶναι φονικός, συνεθίζει νὰ φονεύῃ. 2) ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ φόνον.

Φόνις, ιος, ὁ. Εἶδός τι Ἰχθύων.

*Φονοκοπία, ἡ (πι) καὶ

*Φονοκόπιον, τό, = φονοκτονία.

Φονοκτονέω (φονοκτόνος). Φονεύω, σκοτόνω, μολύνω τι μὲ φόνον· παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Φονοκτονία, ἡ, = φόνος· παρὰ τοῖς Ο'.

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ (φόνος, κτείνω), = φονεύς. Ἡσύχ.

Φονολιβής, ὁ, ἡ, ές, = τῷ ἐπομέν. ἀμφ.

*Φονολιβής, ὁ, ἡ (λείβω). Ὅ,τι σταλάζει, ἀπὸ αἷμα φόνου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 159. Ἀγαμ. 1438.

Φονόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Τόπος ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἢ χαρὰ καθ' ὃν ῥέει, τρέχει, χύνεται τὸ αἷμα φονευμένων. «Ζωὰ φονόῤῥυτος», Αἰσχύλ. Θηβ. 918.

Φόνος, ὁ. Ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, σκοτομός, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κατὰ ἐνεργητ. καὶ κατὰ παθητ. σημ· ἔτι δὲ καὶ ἐν πολέμοις, καὶ ἐν κυνηγεσίοις πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἄρα ἐν γένει, χύσιμον αἵματος, σφαγή, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. μασάκρο. σαύτως καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Λ, 612. Ἡσ. Θγν. 228. Θέογν. 51. «φόνος Ἑλληνικός», φόνος τὸν ὁποῖον ἔπαθον οἱ Ἕλληνες, Ἡότ. 7, 170. β) ἡ διὰ φόνου ἔκχυσις αἵματος Ἰλιάδ. Κ, 298. Ὀδσ. Χ, 376. «κεῖσθαι ἐν ὀνῷ», Ἰλιάδ. Ω, 610. οὕτω καὶ «φόνος αἱμήρης», Π, 126. γ). Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ φόνος· τὸ αἴτιον τοῦ φόνου, Π, 44. Τ, 391. Ὀδσ. Χ, 24. δ) Ὁ θάνατος ἢ κακοῦργος· μεθομηρ. ε) Ἐργτ. Ἡ αἰτία τοῦ φόνου, δι' ἣν γίνεται ὁ φόνος· ὁ φονεύς· οὕτω προσαγορεύει οἱ Πνδ. Πθ. 4, 445. τὴν Μήδειαν καὶ μάλιστα «τὰν Πελίου φόνον» τὴν φονικὴν τοῦ Πελίου. (πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστι τὸ ΦΕΝΩ, ἀφ' οὗ πέφνον.) ὅθεν

*Φονόω, = νεκροῦμαι, Μολύνω τὰς χεῖράς μου μὲ φόνον· ἀπ. Κυνηγ. 4, 192.

(Φόντης, ὁ), : φονεύς· μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, Βροτοφόντης, Ἀργειφόντης κ. τ. τ. εὔχρηστον.

Φονώδης, ὁ, ἡ φόνος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φόνον, φαίνει ὡς φόνος· ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς αἷμα. ἰοφράστ. φυτ. ἱστορ. ς', 4. «Ὀσμὴ φονώδης μυρωδία ἀπὸ φόνον, ἀπὸ φονευμένων αἵματ.

Φόξινος, ὁ. Ποτός τις ἰχθύς. (Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. ς', 13. ci 14. ἀκριβ. ἀδιόριστος.)

Φοξίχειλος, ὁ, φοξόχειλος. Lob. Φρυν. σελ. 666. (ῑ)

Φοξός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὀξύ, εἶναι μακρυνόν, μυτηρόν, βλητρόν, Ἰλιάδ. Β, 219. «Φοξὸς ἔην κεφαλὴν ὀξυκέφαλος, σουβλοκέφαλος· τὸ κοινῆ. κεφαλός. (ἡ παρὰ τὸ, ὀξύς, προσλήψει τοῦ ατός, ἐτυμολ. ἐστὶν ἀναμφιβόλως ὀρθή, ἡ τοῦ, φολκὸς παρὰ τὰ, ἕλκω, ἑλκός. Ὁ Βτμν. Λξ. 1. σλ. 244. ἐπειδὴ οὐδαμοῦ εὕρηται τεκμηριόν τι τοῦ διγάμματος ἐν ταύτῃ τῇ λέξει, ἐτυμολογεῖ αὐτὴν, πάνυ βεβιασμένως, παρὰ τὸ, ψώγω, λέγων, ὅτι σημαίνει κυρίως σφάλμα τι πηλίνου τινὸς ἀγγείου, ὅπερ διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ ἐπετρίβη καὶ ἐγένετο ὀξὺ τρόπον τινὰ ἀντὶ στρογγύλου, ἡ γνώμη τῶν πάλαι ὅμως, ὅτι ἡ λέξ. ἐστὶ σύνθετος ἀπὸ τοῦ, ψάσα καὶ ὀξύς, πολὺ ὀλιγώτερον ὀρθὴ φαίνεται) ὅθεν

Φοξότης, ητος, ἡ, = ὀξύτης.

Φοξόχειλος, ὁ, ἡ (φοξὸς, χείλος). Ὅ,τις ἔχει ὀξέα χείλη, λήγουσι τὰ χείλη του εἰς ὀξύ, καθὼς πολλῶν γερόντων ὅταν χάσωσι τὰ ὀδόντιά των· ἐπὶ ἀλόγ. ζώων, ὅ,τι ἔχει συνβληρόν, μακρυνὸν στόμα. Ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι ἔχει μακρυνὸν γύρου.

Φορά, ἡ (φέρω), ὡς πρᾶξις — 1) ἀπὸ τῆς ἐνεργτ. διαθσ. Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ, κρατῇ, βαστᾷ, κομίζῃ τίς τι, ἐξαιρ. α) τὸ νὰ φέρῃ, δίδῃ, πληρόνῃ τις φόρον, δασμὸν ἢ χρέος· πληρωμή· καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ', ά, 19. «Ἔλιπες τὴν φορά»· δὲν ἐπλήρωσες τὸ δόσιμόν σου· ἐν γένει δὲ, τὸ νὰ παρέχῃ, δίδῃ τίς τι, π. χ. «ψήφου φορά»· τὸ δόσιμον τῆς γνώμης τινὸς περὶ τινος ἐκλογῆς, ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως. β) ἐπὶ ἀγρῶν καὶ καρποφόρων δένδρων, καρποφορία, εὐφορία· οἷον «καρποῦ, ἐλαιῶν, ἀκροδρύων λογάς», καὶ «Μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι». Θεόφραστ. καὶ Ἀριστοτέλ. 2) ἀπὸ τῆς παθτ. διαθσ. φέρομαι, τὸ νὰ φέρηται, κουβαλῆται τί που, φέρσιμον, κουβάλημα· ἢ τὸ νὰ κινῆται τις ἢ τι εἴ. τι πρός τι μέρος· πασαδήποτε ταχεῖα κίνησις, τόξευμα, παλμός, πήδημα, πέτασμα, δρόμος, τρέξιμον, πηλάλημα· ὅθεν ἐν γένει, ὁρμή, ὀξύτης, βία, σφοδρότης, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἴμπετο, Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 761. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὀξυτήτος, σφοδρότητος ψυχικῶν παθῶν. Β) ὡς πρᾶγμα. Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τις ἤ τι, φορτίον, φόρτος, βάρος ὅσον δύναται, νὰ βαστάξῃ ἢ νὰ κουβαλήσῃ τις ἢ τι διὰ μιᾶς. Πολυδ. ζ'. «Τὸ ἔργον τῶν ἀχθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο», ὅ,τι ἐφέρθη, ἐκουβαλήθη, ἐπληρώθη. 2) ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἐπὶ καρπῶν, ἐξαιρ. Προϊόν, πρόσοδος, εἰσόδημα· ἔτι δὲ καὶ μεταφρκ. ἐπὶ πάντων ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται, φαίνονται συχνά, πολλάκις, π. χ. «φορὰ προδοτῶν καὶ δωροδόκων». Δμσθ. ὅθεν ἐν γένει, πλῆθος, ἀφθονία, δαψίλεια. 3) ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τι μεθ' ἑαυτοῦ· ποταμός, ζεῦγος, πνοὴ ἀνέμου, εὔφορος, οὖρος ἄνεμος.

Φοράδην, Ἐπίρ. (φέρομαι). Πάντα φερόμενον, τὸ βασταγμῷ φέρεσθαι· ἐπὶ δρονίου ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καθήμενος· φερτά, σηκωτά, βαστακτά. 2) βιαστικά, ἁρπαχτά, τραβηχτά, συρτά· ὁρμητικά, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1311. (υυ-)

Φοράς, άδος, ἡ (φέρω). Ἐπὶ θηλκ. ζώων. Ἔγγυος, ἐγκαστρωμένη, πολύτοκος. (ἡ ἐξήγησις, φορτηγὸν ζῶον, ψευδής.) ὅθεν παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς θηλ. ἵππου σύνηθες· φοράδα.

Φορβά, ῶν, τά, ποιητ. = φορβή. Ὀρφ. Ἀργόναυτ. στίχ. 1111.

*Φορβαδικός, ή, όν, ταύτ. τῷ, φορβαῖος, Πλούτρχ. Συμπ. προβλ. 7. 8. 2.

Φορβαιά, ἡ· ἀντὶ τοῦ, φορβειά· ἀμβφ.

Φορβαῖος, αία, αῖον (φορβή). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς βοσκήν, δίδει βοσκήν· ἐπὶ ἀλόγ. ζώων· ὅ,τι βόσκει, εἶναι εἰς βοσκήν.

Φορβάς, άδος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι παρέχει, γεννᾷ βοσκήν ἢ τροφήν, τρέφει· «φορ. γῆν ἢ τροφὴν διδοῦσα, τρέφουσα, Σοφκλ. Φιλ. 700. 2) ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, πηγαίνει εἰς βοσκήν, βόσκει ἐν τῇ ἀγέλῃ· «Ἵππος, πῶλος, βοῦς», κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ἡ φορβὰς ἁπλῶς. ὑπκ. ἵππος. Φοράδα ἢ ὁποία βόσκει εἰς τὴν ἀγέλην· ἀντθ. τῷ, τροφίας, ἤτις τρέφεται εἰς τὸν σταῦλον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χθόνος, Λυκφ. 676. «γονὴ φορ-

βάζω = τροφός. Σφκλ. ποιητ. μόνον. – 3) Φόρβας, αντος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. πολλκ. ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἐν Τμ. Ἀπλ.

Φορβασία, ἡ, = φορβιά. Σουΐδ. ὀμφ.

*Φορβεά, ἡ, = φορβειά.

Φορβειά, ἡ (φορβή, φέρβω). Βοσκή, τροφή. 2) ῥυταγωγεύς, τὸ σύνηθ. κοιντ. ἐκ τοῦ ἰταλ. Καπίστρι. 3) Δέρματος κομμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔδενον εἰς αὐλητὴ περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς παραιὰς διὰ νὰ μετριάζεται εἰς αὐτοῦ τὸ ψύσημα καὶ νὰ ἀκούηται ὁ ἦχος γλυκύτερος. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 580. »Ἐν φορβειᾷ τοῖσιν δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦτινα· ὅπερ καὶ κημὸς καὶ στομὶς καὶ χειλωτὴρ ἄλλως λέγεται· ὅθεν »πᾶτηρ φορβειᾶς ψυσάων Φυσῶ εἰς τὸν αὐλὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, δυνατά, Τρπκ. ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν. Λατ. sine modo. Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σημσ. ἀντιστοιχ. τῷ Λατ. capistrum.

Φορβή, ἡ (φέρβω). Νομή, βοσκή, τροφή· ἐξαιρ. τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων, Ἰλιὰ. Ε, 202. Λ, 562. Παρ' Ἡρόδ. δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τρεφῆς, ζωοτροφία, »φορβὴ καὶ οἴνεα, ἀντὶ τοῦ, βρῶσις καὶ πόσις. Ἡρόδ. 1, 211.

Φορβιά, ἡ, = φορβειά.

Φορβόν, τό, = φορβή· μόνον κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ φορβά, χρήσιμον· Ὀρφ. Ἀργ. 1118.

*Φόρβος, ου, ὁ, ἀρσ. κύριον· ὄνμ.

Φορεαφόρος, ὁ, ὀμφβλ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φορειοφόρος. Πλούταρχ. Γάλβ. 25.

*Φορέεσκε, Ἐπκ καὶ Ἰων. γ'. ἐνκ. προσπ. ἐνργ. παρτ. τοῦ, φορέω, ἀντὶ ἐφόρει· Ὅμ.

*Φορέῃσι, φορέῃσιν, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. προσπ. ἐιστ. ἐνργ. τοῦ φορέω, ἀντὶ φορῇ, Ὀδ.

Φορειά, ἡ, = βόρβορος. Ἀρχάδιος ἐν τῷ περὶ Προσωδίας παρὰ Σαλμασίῳ Exercit. σελ. 833. ὅθεν τὸ Λατ. foria, conforeare.

*Φορειαφόρος, ὁ, = φορειοφόρος.

Φορεῖον, τό (φορά, φέρω) Εἶδος κρεββατίου, ἢ θρονίου ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἀνθρώπους καθημένους, οἱ ὁποῖοι δὶ ἀσθένειαν ἢ διὰ τὸ γῆρας δὲν δύνανται, ἢ διὰ μεγαλοπρέπειαν δὲν θέλουσι νὰ περιπατῶσιν, ὡς τὸ τουρκβ. ταρχτιρβάνι, τραχτιβάνι λεγόμενον· τὸ ἰταλ. πορτατίνα· ἔτι δὲ καὶ φέρατρον, παρόμοιόν τι πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον θέττοιτες πράγματα μετακομίζουσιν αὐτὰ δύω ἄνθρωποι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον. Δγν. Λρτ. 5, 41. 2) ὁ μισθὸς τῶν φορέων, ἤτοι ἐκείνων, οἵτινες μετακομίζουσί τινα ἢ τι ἐπὶ τὸ φορεῖον. Πολύβ. ὅθεν

*Φορειοφόρος, ὁ (φέρω) Ὅστις φέρει, μεταφέρει τι ἐπὶ τὸ φορεῖον· ἐν γένει φορεύς, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φακίνος, Γερμ. τρόγωρος, τουρκβ. χαμάλης.

*Φόρεμα, τό. Νεωτέρα λέξις ἀντὶ φόρημα. Lobeck Φρν. σελ. 250. (ἡ ἐξήγησις, δὲν εἶναι μεταγενέστ. εἶναι πάνυ ψευδής.)

*Φορέοισι, Δωρ. ἀντὶ φοροῦσι, γ'. πλθ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργτ. Ἐνεστ. τοῦ φορέω.

Φορεσία, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, φορεῖτις ἐπάνω του, φόρεμα, ἱμάτιον, χλαμύς, ἐνδυμασία, φορεσία. Σουΐδ.

*Φορεσσαχής, ὁ, ἡ (σάκος) = φερεσσακής. Ψευδ. ἀνγισ. παρὰ Νον.

Φέρετρον, τό (φέρω), = φορεῖον, σημσ. 2. Ὁ μισθὸς τοῦ φορέως, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φακιναγιον, τουρκβ. χαμελιάτικον. Πολυδ. ζ', 133.

Φορεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων, ὅστις φέρει, βαστάζει κουβαλεῖ τι, βαστάζοι, κουβαλητής· τὸ σύνηθ. ἰταλ. φακίνος, τουρκβ. χαμάλης, Ἰλιὰ. Σ, 566. ἐξαιρ. ὁ τοῦ φορείου, »ἵππος φορεύς· ὁ φορτηγός· ἄλογον τὸ ὁποῖον φορτόνουν, τουρκβ. κερατσίδικον, καρβανάτικον. Πλούτ.

*Φορεύω, μέλ. εύσω, Γλωσσ. ἀμφβ. καὶ

Φορέω, Μλ. –ήσω· εὔχρστ. παρασχημτσμ. τοῦ, φέρω. Φορῶ, φέρνω, κουβαλῶ τι, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ., ἐξαιρ. κουβαλῶ φορτίον· ἔτι δὲ καὶ φορῶ φορέματα, ὅπλα, ἢ στολίδια, Ἰλιὰ. Δ, 137. Ν, 372. 398. Ὀδσ. Θ, 127. Μέσ. ὡς τὸ, ἐμφέρομαι καὶ προσφέρομαι, Τρώγω· »λευκανίηδε φόρευμενος« Βάλλων φαγητὰ εἰς τὸ στόμα του, τρώγων, Ἀπλ. Ῥδ. Τῷ, φορέω ἔγκειται κυρίως ἡ συνέχεια καὶ διάρκεια τῆς διὰ τοῦ φέρω δηλουμένης ἁπλῆς πράξεως, π. χ. »ἀγγελίην φέρω«. Φέρνω μίαν τινὰ μόνον εἴδησιν, ἀλλὰ »ἀγγελίας φορέω«, φέρνω συνήθως εἰδήσεις, χρησιμεύω ὡς ἄγγελος, μηνυτής, τὸ κοιντρ. σύνηθ. ἡμηΐταλ. μαντατοφόρος, διὰ νὰ φέρνω εἰδήσεις, Ἡρότ. 3, 34. 53. 122. ὅθεν, πολλάκις ἐπὶ διαρκῶν ἰδιωμάτων φυσικῶν τε καὶ εἰθικῶν· μοὶ εἶναι φυσικὸν, εἶμαι συνηθισμένος νὰ ἔχω, νὰ κάμνω τι, »ἀγλαΐην φορέω« εἶμαι συνηθισμένος, εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν, μοὶ ἀρέσκει ἡ μεγαλοπρέπεια, Ὀδσ. Ρ, 245. »ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλάς« συνήθισαν τὰς κεφαλάς των νὰ ἦναι σκληραί, δυναταί, νὰ μὴν ἦναι λεπταί, Ἡρότ. 3, 12. »ἦθος, λῆμα, νόον«. Σφκλ. Ἀντ. 700. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. Ἀριστφ. Ἱπ. 757. Θεογ. Ἐπ. 4, 7. Χρῶνται ὅμως καὶ ἐξαιρ. οἱ ποιτ. τῷ, φέρω καὶ τῷ, φορέω ἄνευ διαφορᾶς τῆς σημσ. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 585. ὅθεν

Φορή, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, φορά.

Φορηδόν, Ἐπίρ. (φορέω) ὡς τὸ, φοράδην.

Φόρημα, τό. (φορέω) Πᾶν ὅ,τι φέρει τις ἐπάνω του, βάρος, φορτίον, (φορέω) ἱμάτιον, ἐνδυμα, ψέλλιον, δακτύλιον, κ. τ. τ. Τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν φόρεμα, φορεσιά. 3) = φάρετρον Πλούταρχ.

*Φορήμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀντὶ φορεῖν, Ἰλιὰ. Ο, 310.

Φόρημι, ποιητ. παρασχημτσμ. τοῦ, φορέω.

*Φορῆναι, Ἐπκ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ φορέω. Ὅμ.

Φόρησις, εως, ἡ. (φορέω) Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις ἤ τι· φέρσιμον κουβάλισμα.

Φορητός, ἡ, όν. ἔτι δὲ καὶ ὀκτλ. ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φορέω, Ὅ,τι ἐφέρθη, ὑποφέρθη 2) ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ, εἶναι φερτόν, ὑποφερτόν. Ἐπίρ. φορητῶς.

Φόριμος, ὁ, ἡ. (φέρω, φορά) Ὅ,τι φέρει, δίδει καρπόν, ἐν γένει ὄφελος, εὔθημα Ἀνάλεκτ. β', σελ. 281. 2) ἡ φορίμη εἴδός τι στυπτηρίας, σαλμάσιος exercit. σ. 1166.

Φορίνη, ἡ. Τὸ δέρμα, ἡ πέτσι τοῦ χοιρίνου κρέατος τὴν ὁποίαν τρώγομεν ὀὺ μὲ τὸ κρέας, 2) τὸ χονδρόν, παχὺ δέρμα εἰς μωροῦ ἀνθρώπου, ἀναισθησία. 3) πανδήποτε τραχύ, σκληρόν δέρμα. (υ – –) ὅθεν

Φορινόω, Σκεπάζω, περιτυλίγω τὸ τουρκβ. καπλαντίζω τίποτε μὲ σκληρὸ χονδρόν, δυνατὸν δέρμα. Παθ. ἔχω χονδρὴ δυνατὸν δέρμα, εἶναι σκεπασμένον τι μὲ χοῖον δέρμα.

Φορίς, ίδος, ἡ = φοράς. ἀ.

*Φορκίδες, ίδων, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος· αἱ τρεῖς Γοργόνες, γυιαὶ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα, ὀνομαζόμεναι, Πινδ. Πυθ. 12. 24. Αἰσχλ. Πρμ. 800.

Φορκός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἰ ἄσπρον, ἀσπροδέρον, ἀσπρολιάρικον, ἀσμαυρον Λυκόφρ. 177. »λαιμῷ φορκῷ«.

*Φόρκος, ὁ = Φόρκυς, νδ. Παθ. 12, 24. 2) = Ἔρεβος, ὅθεν τὸ Λατ. orcus. Bach. ἐν Φανοκλ. 1, 20, σελ. 19 παρβλ. C. O. Müller. Orchom. σελ. 155. elcker. Αἰσχλ. Τριλογ. σλ. 383. ἴδε καὶ ὄρκυν, σημσ. 2.

Φόρκυν, υνος, ὁ. Ὁ Α, 72, Ν, 96. 345. (ἐν πᾶσι τοῖς παραδείγμασιν αὐτοῖς κατὰ γεν. πτῶσιν) = Φόρκυς· ρ ἴδε 2) ὡς τὸ, Φόρκος, σημσ. 2. τὸ Λατν. orcus. Meineke ἐν Εὐφρν. λψν. 2, 2. κἀνταῦθα κατὰ γεν. πτῶσιν ὡσαύτως.

*Φόρκυς, υος, ὁ. Θαλάσσιός τις θεός, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, ὑφ' οὗ ἔτεκεν ἡ Κητὼ τὰς Γραίας, τὰς Γοργόνας καὶ ἄλλα τέρατα, Ἡσδ. Θγν. 270. 2) στρατηγὸς τῶν Φρυγίων, Ἰλιὰ. οὗ ἡ αἰτιατ. πτῶσ. καὶ Φόρκυν, καὶ Φόρκυνα κεῖται.

Φορμηδόν, Ἐπίρ. (φορμός) Κατὰ τρόπον φορμοῦ, τοῦτ' ἔστι σταυρωτά, διασταυρωτά, Ὀκτ. β, 172. 9. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. »ξύλα μὲν ῥῦν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κθαιρῶνος, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες«. ἐν γένει πλεκτὰ ἐπάνωτα Θουκιδ. 4, 48. »τοὺς νεκροὺς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ σμάξας ἐπιβαλλόντες ἐπήγαγον ἔξω τῆς πόλεως· ἔνθα ὁ Σχολ. »Ὡς ἐάν τις πλέξῃ φορμοὺς τοὺς καλουμένους ψιάθους, τοὺς μὲν κατὰ μῆκος αὐτῶν τιθεὶς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίως ἐπιβάλλων κατ' αὐτῶν«. 2) θεματιαστά, θεματωτά.

Φορμιγκτής, Ὅστις παίζει τὴν φόρμιγγα. ἀντὶ τοῦ συνήθ. φορμικτής, ἔν τινι Ὀρχομεν. ἐπιγρ. ἐκ τοῦ

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ Εἶδός τι κιθάρας παραπλήσιον τῇ ἅρπῃ καὶ τῷ παρὰ τοῖς Γερμ. χάρφε, καὶ ἰταλ. ἄρπα, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀρχαιότατον μουσικὸν χορδότονον ὄργανον τῶν Ἑλλ. ἀοιδῶν, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. τοῦ Ἀπόλλ. μουσκ. ὄργανον, Ἰλιὰ. Α, 603. Ω, 63. παρβλ. Ὀδσ. Ρ, 270. Ἡσδ. Ἀσπ. 203. ἦτον δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐστολισμένη μὲ χρυσόν, μὲ ἐλεφαντόδοντα, μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ παντοίας εἰκόνας, ὅθεν »περικαλής, δαιδαλήη« κ. τ. τ. Κατὰ Πινδ. Παθ. 2, 130. ἦτον ἑπτάχορδος. (κυρίως μεταφερτὴ κιθάρα, παρὰ τὸ, φέρω, φορέω, φόριμος· ἐπειδὴ εὑρέμων αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων μὲ ταινίαν, ἢ ἱμάντα καὶ παίζοντες ἐβάδιζον ἅμα, »ἢ τοῖς ὤμοις φερομένη« Ἡσύχ. (ἢ ὑπὸ τοῦ Riemer ἐτυμλγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, ὁρμὴ, βορμὴξ, οὐ μόνον γελοία ἀλλὰ καὶ ἀχρειοτάτη)

Φορμίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, φορμός. (ι)

Φορμίζω, Μ. ίσω. Δωρικ. ίξω. (φόρμιγξ) Παίζω τὴν φόρμιγγα. Ὀδυσ. Α, 155. Θ. 266. ὅθεν

*Φορμικτής, οῦ, ὁ, Δρκ. φορμικτάς, Ὅστις παίζει τὴν φόρμιγγα. Πνδ.

Φορμικτός, ἡ, όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φορμίζω, ὅ τι ἐπαίχθη, ἐψάλθη μὲ τὴν φόρμιγγα. »Μέλη πεζὰ καὶ φορμιγκτά· ἃ ἔψαλον μὲ τὴν φόρμιγγα. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448.

Φορμίον, τό. καὶ φόρμιον, προπρξτ. ὑπκρστ. τοῦ, φορμός, Πανδήποτέ τι μικρὸν πρᾶγμα πλεγμένον ἐκ φοινίκων, βρύλλων, σχοίνων ἢ ἐξ ἄλλων τοιούτων οἷον, καλάθι, ψάθα, κοφίνια, σπυρίς, τὸ τουρκβ. ζεμπίλι, καὶ κ. τ. τ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 2) φυτόν τι παρὰ Γαληνῷ καὶ Παυλῳ Αἰγ. ὅπερ τινὲς νομίζουσιν εἶναι τὸ ἄλλως ὅρμινον λεγόμενον.

*Φορμίς, ίδος, ἡ, ὑπκρ. τοῦ, φορμός. Ἀρστφ. Σφκ. 58.

*Φορμίσιος, ὁ, παρ' Ἀρστφ. Ἐκκλ. 97. Κύρ. ὄνμ. πολίτριχος, μαλλιαρὸς τινος Ἀθηναίου κατὰ συνέμφασιν τοῦ γυναικείου αἰδοίου· κυρίως δὲ, ὑπκρστ. τοῦ, φορμός. (– – υν)

*Φορμίσκιον, τό, καὶ

*Φορμίσκος, ὁ, ὡς τὸ, φορμίον. Ὑποστ. τοῦ, φορμός.

Φορμοποιτέω, Μ. ήσω (φορμός, ποιτή). Κοίτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμοραφέω, ἡ, φορμορραφέω, Μλ. –ήσω (φορμός, ῥάπτω). Ῥάπτω πλέκω ψάθας, καλαθίσκους, κοφίνους, κ. τ. τ. Παρ' Αἰσχίνῃ γ', μθ'. λέγει ὁ Δημοσθένης· »Φορμοραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενάω· τρόπον ὅπερ ὁ μὲν Βουδαῖος. »Ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὡσπερανεὶ φορμίσι τισιν ἐνραπτόμενοι« ὁ δὲ Ἡσύχ. »Φορμορα-

φούμεθα, ὡς φόρμοι καταραπτόμεθα· ἑρμηνεύει.

Φορμοραφίς, ίδος, ἡ (φορμός, ῥαφίς). Βελόνη, ἐξ ἧς πλέκουσι τοὺς φορμούς. Αἰνέας. Τακτ. 18.

*Φορμοράφεω, = φορμοραφέω.

Φορμός, ὁ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλεγμένον ἐκ σχοίνου, θρύου, ἢ ἐκ καλάμων· καλάθι, Ἡσ. Ἔργ. 484. Ἡρδτ. 8, 71. — β) ψάθα. — γ) ἔνδυμα, φόρεμα ἑαυτῶν κατεσκευασμένον ἀπὸ χοντρὰ πλεγμένα πράγματα, ὑφάσματα. — 2) Δεμάτι ξύλων. — 3) Μέτρον σίτου, χωροῦν σχεδὸν ὅσον ὁ μέδιμνος· Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σλ. 89. (ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, ὅρμος, εἷρμος, προσθέσει τοῦ δασέος φαίνεται ὀρθοτέρα, παρὰ τὴν παρὰ τὸ, φέρω.)

Φορμοφορέω. Φέρω, κουβαλῶ φορμοὺς, καθ' ὅλας τὰς σημσ. τῆς λέξεως. ἐκ τοῦ

Φορμοφόρος, ὁ, ἡ (φορμός, φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φορμοὺς καθ' ὅλας τὰς σημσ. τῆς λέξ. Ἀθν. καὶ Δγν, Δρτ.

*Φορογράφος, ὁ (φόρος, γράφω). Ὅστις γράφει, καταγράφει φόρους. Γρηγ. Ναζ.

Φοροθετέω (φόρος, τίθημι). Βάλλω, διορίζω φόρους, δασμοὺς, νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν διά τι· μετὰ αἰτ.

Φορολογέω (φορολόγος). Συνάζω φόρους. 2) μετὰ Αἰτιατ. = φοροθετέω. ὅθεν

Φορολόγητος, ὁ, ἡ. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φορολογέω. Ὅ,τι ἐφορολογήθη, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδιωρίσθη δασμός, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται δασμόν.

Φορολογία, ἡ. Τὸ νὰ φορολογῇ, συνάζῃ τις φόρους, σύναξις φόρου. ἐκ τοῦ

Φορολόγος, ὁ, ἡ (φόρος, λέγω). Ὅστις συνάζει, συλλέγει φόρους, φορολογεῖ.

Φορός, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ τι· ἐξαιρ. — α) ἀπομακρύνει, φέρνει, κουβαλεῖ μακρότερα, προβιβάζει, κάμνει τι νὰ προκόπτῃ· προβαίνῃ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον, ὅθεν ἐπὶ ἀνέμων, εὔφορος, οὖρος, καλός, ἀρμόδιος εἰς ταξείδευμα· ἔτι δὲ καὶ σφοδρός, δυνατός, βίαιος, τρομερός. — β) συνεισφέρει, ὠφελεῖ, καρποφορεῖ· ἐπὶ γυναικῶν, ἔγγυος, ἐγγαστραμένη· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὠφελείας, κέρδους πρόξενον· πρός τι, Στρβ. — 2) παθ. Ὅ,τι φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται, ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, ἐκουβαλήθη, ἐπροβιβάσθη, ἐπρόκοψεν, εὐτύχησεν. Ἀλλὰ καὶ ἠρπάγη· τροπκ. δὲ, πᾶν ὅ,τι εἶναι σφοδρὸν, ὁρμητικόν.

Φόρος, ὁ (φέρω). Κυρίως, ὅ,τι ἐφέρθη, ἐπροτφέρθη, συνήθ. ὅ,τι μέλλει, πρέπει νὰ φερθῇ, προσφερθῇ, δοθῇ, καταβληθῇ, πληρωθῇ· ὁ χρωστούμενος, διοριζόμενος εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐπικρατείας δασμός, τὸ κοινὸν δόσιμον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 1, 6. 27. 3, 13. καὶ ἄλλχ. ἐν γένει βασιλικὸν δόσιμον, κεφαλιάτικον, τὸ τουρκβ. χαράτσι, καὶ λ. τ. τ. δημόσια δοσίματα· οἱ Ἀθηναῖοι μισοῦντες τὴν λέξιν, ὠιόμαζον τὰ εἰς τὴν πατρίδα ὀφειλόμενα χρηματικὰ χρέη των συντάξεις. — 2) Ἀγορὰ τὸ τουρκβ. παζάρι· παρὰ τὸ Λατν. forum. παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

Φορταγωγέω. Φέρω ἢ κομίζω φορτίον.

Φορταγωγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον. »Ναῦς φορταγωγός· καράβι πραγματευτάδικον, ἄλλως δὲ καὶ φορτίς· — 2) καὶ ὁ Ναύτης, καραβοκύρης. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 138. παρβλ. φορτηγός.

Φόρταξ, ακος, ὁ (φόρτος). Φορεύς, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φαιτῶν, τουρκβ. χαμάλης. — 2) ὡς τό, φορτικός· ὅστις εἶναι ὀχληρός, ἐνοχλητικὸς ἄνθρωπος. Νονμένιος παρ' Εὐσεβ. ιδ', 7.

Φορτηγέω, (φορτηγός) = φορταγωγέω. Ἡρδτ. 2, 96. ὅθεν

Φορτηγία, ἡ (φορτηγός). Τὸ νὰ φέρει, κουβαλεῖ τι φορτίον, νὰ ᾖναι φορτωμένον. — 2) ἡ ἐμπορία μὲ φορτηγὰ πλοῖα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καράβι καὶ νὰ τὸ ναυλόνῃ, μεταφέρει εἰς αὐτὸ πραγματείας. Ἀριστοτλ.

Φορτηγικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φορτηγίαν ἢ εἰς φορτηγόν. »Πλοῖον φορτηγικόν· καράβι εἰς τὸ ὁποῖον φορτόνουν βάρη, πραγματείας. Θκδ. 6, 218. 10. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἐκ τοῦ, φορτηγός.

*Φορτηγίς, ίδος, ἡ, »ναῦς«, = φορταγωγός.

Φορτηγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω) = φορταγωγός. Ὅ,τι φέρει βάρη, φορτία, φορτόνεται καὶ μεταφέρει φορτία· ὅστις φέρει, κουβαλεῖ βάρη, Θεόγ. 679. ναύτης φορτηγικοῦ πλοίου, καραβοκύρης, ὅστις ναυλόνει τὸ καράβι του· πραγματευτής.

Φορτίζω, Μ. ίσω (φόρτος). Φορτόνω τι μέ τι, ἢ εἴς τι· ναυλόνω, ἀγωγιάζω· Μέσ. »τὰ μείονα φορτίζομαι« φορτόνω εἰς τὰ καράβι τὸ ὀλιγώτερον μέρος τῆς περιουσίας, τῶν πραγματειῶν μου, Ἡσ. Ἔρ. 692.

Φορτικεύομαι, μέσ. ἀποθ. Προσφέρομαι, φέριομαι, πολιτεύομαι ὡς φορτικὸς ἄνθρωπος· εἶμαι, γίνομαι ὀχληρὸς ἐνοχλητικός, ἀπολίτευτος, κακοήθης. ἐκ τοῦ

Φορτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (φόρτος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φόρτωμα, φέρει, μεταφέρει, κουβαλεῖ φορτίον, φόρτωμα »πλοῖον« εἰς τὸ ὁποῖον φορτόνονται καὶ μετακομίζονται φορτία, βάρη. — 2) συνήθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ὀχληρός, ἐνοχλητικός· γίνεται βαρετὸς, ἀηδής, μισητὸς εἰς ἄλλους διὰ τὸ βάρβερον, ἀλαζονικόν, ἀχρεῖον φόρτιόν του εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του· ἐξαιρ. ὅστις μὲ τὸν ἀλαζονικόν, ὑβριστικόν, καὶ συτιδανὸν τρόπον του ἐνοχλεῖ τινα· ὅθεν, ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, κακοήθης, βάρβαρος, ἀπελέκητος, ἀηδής· ἀδιάνθρωπος, αὐθάδης· ἐν γένει κοινὸς, ποταπὸς, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. — β) ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φορτικὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἴδιον φορτικοῦ ἀνθρώπου· ὃν ἁρμόζει εἰς τίμιον, χρηστοήθη, πεπαιδευμένον, πολιτικὸν, εὐγενῆ ἄνθρωπον· »φορτικαὶ τέχναι, ἡ σοφίαι« ὡς τὸ, βάναυσοι, Heind. Πλάτ. Θητ. σλ. 176. C. »φορτικὸν καὶ ναυτικὸν ὄρχημα« χορὸς ἴδιος, κοινῶν, ποταπῶν, καὶ ναυτῶν, τὸ ἰταλ. ματρόζων· καὶ τ. τ. τὸ δὲ »λέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα« λέγω, ὁμιλῶ ὄχι διὰ νὰ τὸν ἐνοχλήσω, βλάψω, ἀδικήσω, ἢ ὀρθότερον, ὄχι διὰ νὰ τὸν ὑβρίσω, ἀτιμάσω, τῷ προξενήσω ἀτιμίαν· Αἰσχν. »φορτικώτερον ἢ φιλοσοφικώτερον διαλέγομαι περί τινος« ὁμιλῶ περί τινος μᾶλλον ὡς κοινὸς, ἀπαίδευτος, παρὰ ὡς πεπαιδευμένος, χρηστοήθης ἄνθρωπος. ὅθεν

Φορτικότης, ητος, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φορτικοῦ ἀνθρώπου· ὀχληρόν, χωριάτικον, ἀπολίτευτον ψέρσιμον. Ἀριστοτελ. Ῥητ. β'. »Ἡ φορτικότης τῶν ἀκροατῶν« ἡ ἀνελευθερία καὶ ἀπαιδευσία, ἢ χωριατοσύνη τῶν ἀκροατῶν.

Φορτίον, τό (φόρτος). Φορτίο, βάρος, ἀγώγιμον πρᾶγμα, τὸ ἐπιτιθέμενον τοῖς ἀχθοφόροις ζώοις, ἐξαιρ. ὅ,τι φορτόνεται εἰς καράβι· πραγματεῖαι· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔρ. 645 695. εἶτα παρ' Ἡρδτ. καὶ λ. πολλάκις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', α', 23. »Φέροντες ἐλαιῶν καὶ σκορόδων φορτίον« κατὰ πλθ. ἀρθμ. συνήθως. Ξενοφ. Οἰκ. η', 12. »Ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται«. (ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ τύπον μόνον ὑποκρστ. τοῦ, φόρτος αὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημσ.)

Φορτίς, ίδος, ἡ (φόρτος)· ὑπαρ. Ναῦς. = φορταγωγὸς ναῦς. Ὀδσ. Ε, 250. Ι, 323. ἐν γένει καράβι διὰ ναύλωμα, πραγματευτάδικον· πανδήποτε φαρδὺ, στρογγυλοειδὲς πλοῖον· ἀντιθτ. τοῖς ἐπιμήκεσιν, ἐλαφρᾶ κτισμένοις πολεμικοῖς πλοίοις.

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ (βαστάζω) = φόρταξ. ἐκ τοῦ

Φόρτος, ὁ (φέρω). Φορτίον, φορτίο, βάρος ὅσον ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἄνθρωπος, ἢν ἄλογον ζῶον ἢ ἓν πλοῖον μόνον, Ὀδσ. Θ, 163. Ξ, 296. ὡταύτως καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρδτ. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅ,τι εἶναι ὀχληρόν, ἐνοχλητικόν, ἀποτρεπτον, μισητόν, ἀηδές, ληρῶδες, ἄτοπον, ἀπαίτιον, δημῶδες, ἄκομψον, ἄκαιρον, Ἀρστφ. Εἰρ. 748, Πλτ. 796. — 3) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = ὕλη. Ἀθην ε', 4. ὅθεν

*Φορτοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω)· »Πλοῖον ἐμπορικοῦ«. Ὅστις φορτόνει, ναυλόνει καὶ στέλλει που πραγματευτάδικα καράβια· τὸ σύνηθ. ἰταλ. σπεδιτόρος, σπεδιτσιονέρος πραγματευτάδικων καραβίων.

*Φορτοφορέω. Φέρνω, βαστάζω, κουβαλῶ φορτίον, βάρος τι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. ἐκ τοῦ

Φορτοφόρος, ὁ, ἡ (φόρτος, φέρω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ = φόρταξ, φορτοβαστάκτης.

Φορτόω (φόρτος). Φόρτον ἐπιτίθημι, ἢ ἐντίθημι, ὡς τὸ φορτίζω· τὸ κοιντ. φορτόω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθτ. φορτόομαι, χρήσιμον, παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 361. καὶ Ἡλιόδ. σλ. 63.

Φορύκαινα, ἡ. Εἶδός τι δένδρου, ἀκριβέστερον ἀδιόριστον. Ἡσύχ.

Φορυκτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φορύσσω. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συγκεχυμένον, ἀνακατωμένον, βαμμένον, χρωματισμένον· σπιλωμένον, τὸ τουρκβ. λεκιασμένον. Λυκόφ. 863.

Φορύνω, = φύρω. κυρίως Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι· ἐπὶ ἄρτου κατασκευῆς, ζυμόνω ψωμί· ἔθεν ἐν γένει, Ἀνακατόνω διάφορα πράγματα εἰς ἓν ὅλον ὑγρόνω, νοτίζω, βρέχω τι· βάπτω, χρωματίζω τι· συνήθ. μιαίνω, σπιλόνω, τουρκβ. λεκιάζω, »σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο« ψωμὶ καὶ κρέατα ψητὰ ἀνακατώθηκαν καὶ ἐσπιλώθηκαν κατὰ γῆς, Ὀδσ. Χ, 21. παρβλ. φορύσσω. (ῡ)

*Φορύσσω, Μλ. -ξω· = φορύνω· »φορύξας αἵματι«. Ὀραντίτας, ἀλείψας, μολύνας σε μὲ αἷμα. Ὀδσ. Σ, 336.

Φορυτός, ὁ. Μίγμα, σύμμιγμα παντοίων οὐδενὸς ἀξίων, ποταπῶν, ἀχρείων πραγμάτων, σκούπερα, σκύβαλα, κόπρος, βόρβορος· ἐν γένει ὅ,τι σύρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἄνεμος, ἄχυρα, χορτάρια, φρύγανα καὶ λ. τ. τ. Ἀριστφ. Ἀχ. 927. »ἐν φορυτῷ κατακείμενος« ἄχυρα, ξυλοριγιδία, χορτάρια καὶ λ. τ. τ. τὰ ὁποῖα βάλλουν μεταξὺ πηλίων, ὑαλίνων ἀγγείων ὅταν τὰ στοιβάζουν εἰς κίστας, κάσας καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ τὰ στέλλουν που, διὰ νὰ μὴ συντρίβωνται· τὸ δὲ παρ' Ἀλκφρ. 3, 7. »βρωμάτων φορυτοῖς« Σίμμιξις φαγητῶν, ἢ φορτίον ἀπὸ διάφορα ἀνακατωμένα βρώσιμα πράγματα. ἐκ τοῦ

Φορύω, πρωτότ. τοῦ, φορύνω καὶ φορύσσω· ἄχρηστον ὅμως, ὡς φαίνεται.

Φοῦ, Πιθανῶς Ποντικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγρία νάρδος, τὸ συνήθ. Λατν. βαλεριάνα· καλουμένου. Διοσκορ. α', 10. καὶ Ἀρεταίος θεραπ. ἥπατος. Λιν. Valeriana phu, καὶ officinalis.

*Φούλλικλος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατν. folliculos. Ἡ σφαῖρα, τὸ τόπι, ἡ τόπα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. μπαλόνι μὲ τὸ ὁποῖον παίζουσι μάλιστα τὰ παιδία.

*Φουρνοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις κατασκευάζει φούρνους. ἐκ τοῦ

Φοῦρνος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Furnus. Ἡ ὑποκαύστρα, ὁ καὶ παρ' ἡμῖν φοῦρνος, εἰς τὸν ὁποῖον ψήνομεν τὸν ἄρτον κλ., λεγόμενος. Ἀθήν. γ', σελ. 113.

*Φοῦσκα, ἡ. Ξυνέν, ξυνισμένον κρασί, ἐκ τοῦ Λατν. posca.

Φόως, τό· Ἐπκ. ἐπεκτσ. τὸ ἐκ τοῦ, φάος συνῃρμ. φῶς· πολλκ. παρ' Ὅμ. ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνμτ. καὶ αἰτ. ἑνκ. πτῶσιν χρήσιμον, ἄρα ἀκλιτον· ὅθεν

*Φόωςδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸ φῶς· τὴν ἡμέραν, Ἰλ.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ρ.

Φράγδην, Ἐπίῤ. (φράσσω). Ὡπλισμένως, ἁρματωμένως. Βατραχομ.

Φραγγέλη, ἡ· καὶ

*Φραγγέλιον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Flagellum. Μάστιξ, τό τουρκβ. καμτσίκι. ὅθεν

Φραγγελλόω, Μ. ώσω. Διὰ τοῦ φραγγελίου μαστιγόνω. Ν. Δ.

Φράγμα, τό (φράσσω). Ὅ,τι εἶναι φραγμένον, περικλεισμένον μὲ φράκτην. — 2) φράκτης, Ἡρδτ. 8, 52. ὅθεν καὶ προφυλακτικὸν ὅπλον· ἀσπίς, θώραξ. »φράγμα μετώπων τὰ κέρατα τῶν ἐλάφων· ποιητ. ὅθεν

Φραγμίτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φράκτην· γίνεται, αὐξάνει εἰς φραγμένον τόπον. Διοσκορίδ.

Φραγμός, ὁ (φράσσω). Τὸ νὰ φράττῃ, περικλείῃ, ὀχυρόνει τις τόπον τινὰ· φρέξιμον· Ἡρδτ. 7, 36. 142. ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, φραγμός· φραγμένος, περικλεισμένος τόπος.

Φραγμών, ῶνος, ὁ (φράσσω). Αἱμασιά, ἀγκαθιά· τόπος κατάφυτος μὲ ἀκάνθας.

Φράγνυμι, σπαντρ. παρατχημτσμ. τοῦ, φράσσω· ἐξαιρ. ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα λογογρφ. χρήσιμον, π. χ. παρὰ Πλουτχ. Καισ. 24.

*Φραδά, ἡ, Δρκ. ἀντὶ φραδή. Πνδ.

*Φραδάζω, Μλ. -σω, καὶ σσω· ποιτ. (φραδή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ὀνομάζω, γνωστοποιῶ· »φράδασσε γᾶν« Πνδ. Νμ. 3, 45. ἐν γένει ἐκφράζω, λέγω τὰς ἰδέας μου· ὡς τὸ σύνηθ. φράζω.

*Φραδάω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Φραδέω, = φραδάζω· Ἡσχ.

Φραδεύω, ταύτ. τῷ, φραδέω.

Φραδή, ἡ (φράζω). Φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ἐπίγνωσις, διάγνωσις, νόησις, κατάληψις· »φραδαὶ τῶν μελλόντων«. Πνδ. Ὀλ. 12, 13. — 2) συμβουλία, συμβουλή· ἀνακοίνωσιν γνώμης· Αἰσχλ. ποιητ. ὅθεν

Φραδής, ὁ, ἡ. Φρόνιμος, συνετός· ὡς τό, φράδμων. Ἰλ. Ω, 354 »Φραδέος νόου« ἀντὶ τοῦ, βουλευτικοῦ, ἄριστα βουλεύεσθαι δυναμένου. Ἐπίῤ. φραδῶς. φραστικῶς, φανερῶς, συνετῶς. ἀντιθ. τῷ, ἀφραδής· ποιητ.

Φραδμοσύνη, ἡ Σύνεσις, φρόνησις, νόησις. ἀγχίνοια, ὀξύνοια, δεξιότης· πολυτροπία, πανουργία, δολιότης· Τμ. Ἀπλ. 99. κατ' πλθ. ἀρθμ. πολλκ. παρ' Ὅμ. ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ

*Φράδμων, ονος, ὁ, ἡ (φράζω). Συνετός, φρόνιμος, γνωστικός, ἀγχίνους, πολύτροπος, πανοῦργος, δόλιος· Ἡρδτ. 3, 57. ἐξαιρ. ὅστις εἶναι εἰδήμων πράγματός τινος. Ἰλ. Π, 638. »Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ σαρπιδόνα θείον«. ποιητ. μόνον.

Φράζω, Μ. άσω· ἀόρ. ἔφρασα. Ἐπκ. ἀόρ. β'. πέφραδον, ες, ε· καὶ ἐπέφραδον· ὁ Ποιητ. χρῆται πολλάκις τῷ ἀόρ. β'. ἐξαιρ. κατὰ τὸ γ. πρσπ. πέφραδε, ἐπέφραδε· ἀπρμφ. πεφραδέειν καὶ πεφραδέμεν, Ὀδσ. Η, 49. Τ, 477. τὸ πρῶτ. πρτπ. ἐπέφραδον κεῖται μόνον ἐν Ἰλδ. 10, 127. τῷ ἀορ. α'. ἅπαξ μόνον Ὀδσ. Λ 22. χρῆται ὁ Ποιητ. εἶτα δὲ εὕρηται καὶ ἐν Τμ. Ἀφρδ. 128. καὶ Ἐρ. 442. παρ' Ἡσ. λψν. 29. καὶ παρὰ Πνδ. πλεονάκις· ὁ ἐνργ. Ἐνστ., ὁ παρατ., ὁ μελ. καὶ ὁ παρκμ. πέφρακα, μεθομηρικοί. — Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ, ὀνομάζω, δεικνύω, σημαίνω, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τι· συμβουλεύω· »τινί τιν πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. »τήματα πέφραδεν ἔδωκε σημεῖα νὰ καταλάβουν, Ὀδσ. Τ, 250. »τῇ χειρὶ φράζω« δίδω σημεῖόν τι μὲ τὴν χεῖρα, Ἡρδτ. 4, 113. »βοῦθόν τινι« Ὀδσ. Α, 273. παρβλ. Θ, 142. »λόγον τινί« Πνδ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. συμβουλεύω, παραγγέλλω, κελεύω, προστάζω, Ἰλδ. Κ, 127. Ὀδσ. Θ, 68. Schaef. Θερτ. 25. 27. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως μετὰ δοτκ. μόνον τοῦ πρσπ. Ὀδσ. Κ, 549. παραινῶ, νουθετῶ, Σφκλ. Ἠλ. 197. »φράζε τί φῄς«; εἰπὲ τὴν γνώμην σου, τί στοχάζεσαι; Σφκλ. Οἰδ. Τ, 655. — Μεσ. φράζομαι, μλ. -άσομαι· ἀορ. ἐφρασάμην· μετὰ παθ. ἀορ. ἐφράσθην καὶ παρκμ. πέφραδμαι καὶ πέφρασμαι· ὁ μέσ. ἐνστ. πρτατ. μελ καὶ ἀόρ. εὔχρηστοι παρὰ τῷ Ποιητ. Ἐπκ. παρατ. φραζέσκετο, Τμ. Ἀπλ. 346. τῷ παθ. ἀορ. χρῆται μόνον ἐν Ὀδσ. Τ, 485. Ψ, 260. ὁ δὲ παθ. πρκμ. μεθομηρικός ἐστι· κυρίως, λέγω, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, διερευνῶ τι κατ' ἐμαυτόν, ἀνακρίνω, ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, ἀποφασίζω· ἔχω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ πράξω, μεταχειρήσω τι· πολλκ. παρ' Ὅμ. »φράζεσθαι βουλάς« Ὀδσ. Λ, 510. ἐνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, θυμῷ, ἔτι δὲ καὶ »φρίζομαι μετὰ φρασίν«. Ἡσ. Ἔρ. 688. πολλάκις μετὰ τοῦ εἰ ἐπιφερομένου προσκείμ. τὸν ὁρστ. μέλ. ἔχοντος, Ὀδσ. Κ, 192. »ἀμφὶς φράζομαι« ἡ γνώμη μου εἶναι διαφορετική, διαφορετικὰ στοχάζομαι, Ἰλδ. Β, 14. — β) τινί τι· ἔχω σκοπόν τινα περί τινος, στοχάζομαι νὰ πράξω τι κατ' αὐτοῦ, »ὄνειαρ«, Ὀδσ. Δ, 444. »κακίᾳ« Β, 367. »ὄλεθρον«. Ν, 373. »θάνατον« Γ, 242. Ω, 127. »φρζμ. τινὶ ἠρίον« ἔχω κατὰ νοῦν, ἀποφασίζω νὰ στήσω μνημεῖον ἐπὶ τὸν τάφον τινός, Ἰλδ. Ψ, 126. — γ) μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, φαντάζομαί τι, Ὀδσ. Λ, 624. — δ) Παρατηρῶ, ἐννοῶ, καθορῶ, βλέπω, κυτάζω τι, Ἰλδ. Κ, 339. Ο, 671. Ψ, 450. 453. Ω, 352. Ὀδσ. Ρ, 161. Ἡρδτ. 5, 92. 7, 46. 9, 19. — ε) Γνωρίζω, ἐπιγιγνώσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ πραγμάτων τινά ἤ τι· Ὀδσ. Κ, 453. Τ, 501. Φ, 222. Ψ, 75. 114. »φρζμ. τι ὀφθαλμοῖσιν« Ὀδσ. Ω, 217. »φρζμ. τι θυμῷ« Ω, 391. — ζ) Προσέχω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρατηρῶ τι, Ὀδσ. Χ, 129. ὅθεν φυλάττομαι ἀπό τι· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 3, 57. — η) μετὰ γεν. Τεκμαίρομαι, προαισθάνομαι, προορῶ, προνοῶ, προβλέπω ἄλλο τι Ἀρτ. — θ) παρὰ Θερτ. δὲ ἐνεργτκ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. — ἡ ἐνργτ. διαθτ. σπαν. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λογογρ. ἡ δὲ μέσ. πλὴν παρὰ ποιητ. εὕρηται καὶ παρ' Ἡρδτ.

Φρακτήρ, ῆρος· ὁ, καὶ

*Φράκτης, ου, ὁ (φράσσω) = φράγμα, σμσ. 2. — 2) = φραγμός. Παρὰ Προκοπίῳ Κτίσμ. γ'. Καταῤῥάκτης ὑδροῤῥόα, τὸ ἰταλ. κανάλι μὲ θύρας· ἄλλως καὶ ἀρίς, λεγόμ.

Φρακτικός, ή, όν· = κατάφρακτος. Ἀθήν. ε', 214. »Δορυφόρους ἔχων πολλοὺς τῶν φρακτικῶν καλουμένων«. ἐκ τοῦ

Φρακτός, ή, όν· Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φράσσω. Ὅ,τι εἶναι περικλεισμένον, φραγμένον, ὠχυρωμένον, ὅστις εἶναι θωρακισμένος, ὡπλισμένος.

Φράν, ανός, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ φρήν. (α) ὅθεν

*Φρανίζω, Δωρ. = φρενόω.

Φρασαίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, φράσαιντο.

Φράσδω, Δωρικ. ἀντὶ, φράζω. Θεόκριτ.

Φρασεολογία, ἡ (φράσις, σημ. 2. λέγω). Συλλογὴ διαφόρων φράσεων. ἀμφβλ.

Φρασί, Δωρικ. ἀντὶ, φρεσί.

Φράσις, εως, ἡ (φράζω). Τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις. ὁμιλία. — 2) τρόπος ἐκφράσεως, λόγου. — 3) τὸ νὰ ἐκφράζῃ, φανερόνῃ τίς τι διὰ λέξεων, διάλογου, τὸ Λατν. eloquutio. Διον. Ἁλικ. (υυ)

Φράσσω, Ἀττ. φράττω, Μ. ξω. Φράζω, περικυκλόνω, περικλείω τι· συνήθ. κατὰ παρασημ. ὀχυρώσεως, ἐξατφαλίσεως, προφυλάξεως, διαφεντεύσεως »ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις« φράξαντες μὲ ἀσπίδας τὰς ἐπάλξεις, τουρκβ. τὰ μπετένια, Ἰλδ. Μ. 263. »φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος, σάκεϊ ἔβαλαν, ἀκρατοῦσαν μίαν ἀσπίδα ἐπὶ ἢ πλησίον εἰς τὴν ἄλλην, ἓν δόρυ κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο διὰ νὰ διαφεντεύωνται, προφυλάττωνται, Ρ, 268. παρβλ. Ἡρδτ. 5, 34. 9, 142. »ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων »τχεῖχεν φράξε ῥιπίσσιν ἔφραξε τὸ καρίβι μὲ πλεγμένα πράγματα, μὲ ψάθας διὰ νὰ μὴν εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ, Ὀδσ. Ε, 256. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διαθτ. »φράξαντο νῆας ἔρκεϊ χαλκῷ« Ἰλδ. Ο, 566. »ὡσαύτως καὶ »ἐφράξαντο τὸ τεῖχος« Ἡρδτ. 9, 70. ἐν γένει συμμαζόνω, στριμπώνω, συσφίγγω, ἢ συσσωρεύω τι· ὡς τό, πυκνόω, ὅθεν »φράζομαι χεῖρα ἔρνεσι« γεμίζω τὸ χέρι μου μὲ κλωνάρια, νικητικά, Πνδ. Μέσ. προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι, Θκδ. 8, 35. Ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ ἐνργ., τῷ παθ. καὶ τῷ μέσ. ἀορ. οὐδενὶ δὲ ἄλλῳ χρόνῳ χρῆται — οἱ μεταγνστ. ποιοῦσιν ἐστ' ὅτε ἐναλλαγ. τῶν στοιχ. π. χ. φάρξαθαι ἀντὶ φράξαθαι· πέφαργμαι ἀντὶ πέφραγμαι, φαρκτός ἀντὶ φρακτός· παρβλ. Meineke ἐν Εὐφρ. σλ. 149.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ (φράζω). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ἐκφράζει, δηλοποιεῖ φανερόνει, ἐξηγεῖ, κάμνει τι καταληπτόν, συμβουλεύει ἢ δεικνύει τι· »φραστὴρ ὁδῶν«, ὅστις δείχνει εἴς τινα τὸν δρόμον, τὸ τουρκβ. καλαούζης, Ξνφ. »φραστῆρες ἀόντες« = γνώμονες. ὅπερ ἴδε. Ἀρστφ.

*Φράστης, ου, ὁ = φραστήρ. ὅθεν

Φραστικός, ή, όν· Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λόγον, ὁμιλίαν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν· »Τὸ φραστικόν« ἢ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐπιτηδειότης. Πλούταρχ.

Φραστύς, ύος, ἡ (φράζω). Σκέψις, ἔννοια, βουλή, ἀντθ. τῷ, ἀφραστύς. Ἡσχ.

Φράστωρ, ορος, ὁ (φράζω) = φραστήρ. Αἰσχλ. Ἱκέτ. 508. ποιητ. — 2) ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Πνδ.

Φρατήρ, ῆρος, ὁ· ὡς τό, φράτωρ. Ὅστις εἶναι μέλος φρήτρας ἢ φρατρίας τινός. Πολυδ. καὶ Εὐστάθ.

Φρατορία, ἡ· (φράτωρ) = φρατρία, φράτρα. Σουίδ. ἀμφ.

Φρατορικός, ή, όν· καὶ

*Φρατόριος, ὁ, ἡ = φρατρικός, καὶ, φράτριος.

Φράτρα, ἡ φράτρη, ἡ, Ἰων. φρήτρη· Ἰλδ. καὶ Ἡσ. Δρκ. πάτρα, ἔτι δὲ καὶ φρατρεία, καὶ φρατρία, ἡ. Μέρος, κλάσις ὑποδιαίρεσις λαοῦ τινος κατὰ καταγωγὴν ἢ συγγένειαν δήμου σχηματίζον, φυλή, γενεά· »κρῖν' ἄνδρας κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ« διαίρεσαι, διάλεξαι κάθε φυλήν, κάθε γενεάν, κάθε ἔθνος χωριστά, διὰ νὰ βοηθῇ διαφεντεύῃ ἡ μία φυλὴ τὴν ἄλλην, νὰ διαφεντεύωνται μεταξύ των, Ἰλδ. Β, 362. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ ἐπικρατείας τινός· ἥτις ἀναμφιβόλως εἶχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ παλαιᾶς συγγενείας τινός. Ἐν Ἀθήναις δὲ, ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς ὥσπερ ἐν Ῥώμῃ ἡ curia ἦν ὑπόρ. τοῦ tribus, ἑκάστη φυλὴ συνίστατο εἰς τρεῖς φράτρας ἢ φρατρίας, ὧν τὰ μέλη ὠνομάζοντο φράτορες, ὡς τὰ τῶν φυλῶν, φυλέται, καὶ ἑκάστη φράτρα εἶχεν παντοῖα θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἑορτὰς καὶ συμπόσια ἰδιαίτερα· πᾶσα φράτρα δὲ πάλιν περιεῖχε τριάκοντα γένη, ὧν τὰ μέλη γενῆται ἐλέγοντο, ὥστε κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος ἦσαν ἐν Ἀθήναις 12 φράτραι ἢ φρατρίαι, καὶ 360. γένη· αἱ τῶν Ῥωμ. curiae ἦσαν ὁ-

λως ὡς αἱ φρατρίαι, ὅθεν ὁ Δνσ. Ἀλ. καὶ ὁ Πλτχ. ἑρμηνεύουσι τὸ curia ἀεὶ διὰ τοῦ, φρατρία· (ἡ γραφὴ τῆς λέξ. φράτρα ἀμφισβητεῖται ὥσπερ καὶ ἡ Ἐτυμολγ. αὐτῆς· αἱ παλαιαὶ ἐκδσ. ἔχουσι παρ' Ἡρδτ. φρήτρη, τῇ ὁποίᾳ συνᾴδει τὸ Δρχ. πάτρα· αἱ δὲ νεώτρ. ἐκ τῶν δοκιμωτάτων χειρογράφων τὸ, φρήτρη ὥσπερ ἐν τῇ Ἰλδ. ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, φρατρία, παρὰ Γρμμ. φατρία, καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ Ἰων. πατρίη· τῷ ἰδίῳ τύπῳ φατρία χρῶνται καὶ οἱ μεταγνστ. Πεζογρφ. — Πρωτότ. τῆς λέξ. νομίζεται συνηθ. τὸ, πατήρ, πάτρα, πατρία· τοῖς ὁποίοις μέν τοι οὐδὲν κοινὸν ἔχει τὸ Λατν. frater. ἄλλοι δὲ ἐθέλουσι πρωτότ. τὸ, φράσσω, ὥσπερ τὸ, πυκνός, πυκνόω παρὰ τὸ, πυΐξ, οἱοχεῖ οἱ συμπεπλεγμένοι, διὰ τοῦ αὐτοῖς ἰδίου συνελεύσεως τόπου εἰς μίαν κοινότητα ἡνωμένοι, μίαν κοινότητα σχηματίζοντες· ἡ πρώτη ἐτυμολγ. ὅμως φαίνεται ἐρωτέρα· παρβλ. ἐξαιρτ. Βτμν. Abhd. G. διὰ ταύτην τὴν λέξιν, δηλ. φράτρα in den Schriften der Berl. Acad. d. W. 1818. 19. Hirt. philol. Cl. σλ. 12. καὶ Mythol. 2. σλ. 304.) [τὸ ἄλφα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ μκρ. ὥσπερ δηλοῦται ἐκ τῆς τροπῆς αὐτοῦ Ἰων. εἰς η. φρήτρη.]

Φρᾱτρεία, ἡ = φρατρία. Ἀθν.

Φράτρη, ἡ, = φράτρα, ὅπερ ἴδε.

Φρᾱτρία, ἡ· ἴδε φρήτρη. ὅθεν

Φρᾱτριάζω, Μ. άσω. μετά τινος εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν, ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχω. Δημοσθ. »Μεθ' ὧν φρατριάζειν.

Φρᾱτριακός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φρατρίαν· ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν φρατρίαν, εἶναι ἴδιον τῆς φρατρίας· ὡσαύτως καὶ φρατρικὸς καὶ φράτριος. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. λέγει· »Ἐκκλησίαν φρατρικήν« τὴν Comicia Curiata τῶν Ῥωμαίων.

Φρᾱτριάρχης, ου, ὁ, καὶ

Φρᾱτριάρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἢ προεστὼς τῆς φρατρίας· ὁ ἄρχων τῆς φρατρίας.

Φρᾱτριαστής, οῦ, ὁ (φρατριάζω) = φράτηρ.

Φρᾱτριαστικός, ή, όν· = φρατριακός· ὅπερ ἴδε.

*Φρᾱτριατικός, ή, όν· τὸ Λατν. curiatus. ὅθεν »νόμος φρατριατικός«. lex curiata.

*Φρᾱτριεύς, έως, ὁ = φράτωρ. — 2) παρὰ Διον. Ἁλκ. τὸ Λατν. curio.

Φρᾱτρίζω, Μ. ίσω· = φρατριάζω.

Φρᾱτρικός, ή, όν· = φρατριακός· ὅθεν, »ἐκκλησία φρατρική«, τὸ Λατν. comitia curiata.

*Φράτριος, ία, ιον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν φράτραν· ἐν Ἀθήναις ἐπθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς προστατῶν τῶν φρατρῶν. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 302. D. »φράτριον« τὸ, ὑπκμ. ἱερόν, θυσία προσφερομένη ταῖς θεοῖς ὑπό τινος φράτρας. (– ⏑ υυ)

*Φράττω, Ἀττκ. ἀντὶ φράσσω, ὅπερ ἴδε.

*Φράτωρ, ορος, ὁ, ὡς τὸ, φρατήρ. Ὅστις εἶναι μέλος φράτρας τινός· Πληθντκ. τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φράτρας· curiales, tribules Λατ. Βίος Ὁμ. 29. 31. (– –)

Φρεάντλης, ου, ὁ (φρέαρ, ἀντλέω). Ὅστις ἀντλεῖ, εὐγάζει νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Κωμκ. παρωδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κλεάνθους. Διογέν. Λαέρτ.

Φρέᾱρ, ατος, συναιρ. φρητός, κλ. Ἰων. καὶ ποιητ. φρεῖαρ. -ᾱτος. Ὄρυγμα κατὰ βάθος εἰς τὴν γῆν ἔνθα ὕδατος πηγή, πηγάδι· »ψρεάτα μακρά«. Ἰλδ. Φ, 197. κατὰ τὸν συνηθ. τύπον ἐν Τμ. Δημτ. 99. κατὰ πρῶτον, Ἡρδτ. 6, 119. ἐν γένει δεξαμενὴ ὕδατος· ἔτι δὲ καὶ ἐλαιοδόχος μέγας πίθος. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 810. »Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν«. (τὸ α ἐν τῇ γεν. καὶ ταῖς λοιπαῖς τρισυλλάβαις πτώσεσι παρὰ τοῖς Ἐποπ. μὲν βρχ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μκρ. συνηθως. Βτμν. Λξ. 1. σλ. 229. πλὴν τινων ἐξαιρέσεων μέν τοι παρὰ τοῖς Κωμκ. Erf. obs. cr. ἐν Ἀθν. σλ. 440. ἐν τῷ Ἰων. δὲ τύπῳ φρεῖαρ, ἀεὶ βρχ. τὸ α.) ὅθεν

*Φρεάτειος, εία, ειον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φρέαρ. (ᾱ, Ἀττ.)

*Φρεᾱτία, ἡ. Ἡ πηγή, τὸ σύνηθ. κοινστρ. ἡ μάνα πηγαδίου, ὑδραγωγεῖον. (υ–υ–, Ἀττκ.)

Φρεᾱτιαῖος, αία, αῖον· ὡς τὸ, φρεάτειος. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φρέαρ, εἶναι ἐκ φρέατος. »Ὑδωρ φρεατιαῖον«. Ἀθήν. γ'. ἱερὸν πηγαδήσιον. (ᾱ; Ἀττκ.)

*Φρεᾱτίας, ου, ὁ. Ὑπόνομος, ὑπόγεως ὀχετὸς ὑδραγωγίας φρεατίου ὕδατος· τὸ κανάλι, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρεται τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν πηγήν, μάγιαν, εἰς τὸν τόπον, ὅπου κεῖται τὸ φρέαρ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 7. τὸ ὁποῖον ὅμως δύναται ὑπάγεσθαι καὶ εἰς τὸ, φρεατία.

*Φρεᾱτίδιος, ία, ιον, = φρεατιαῖος· ἀμφβ.

Φρεάτιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φρέαρ. (ᾱ, Ἀττ.)

*Φρεάτιος, ία, ιον (φρέαρ)· ὡς τὸ, φρεατιαῖος. (ᾱ, Ἀττκ.)

*Φρεᾱτορύκτης, ου, ὁ, = φρεωρύχος.

Φρεᾱτοτύπανον, τό (τύπανον)· παρὰ Πολβ. Μηχανή τις ἐν τοῖς πηγαδίοις, δι' ἧς ἀναβιβάζεται τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ βάθους. (υ)

*Φρᾱττύς, ἡ, ὄνομα κύρ. χωρίου τινὸς παρὰ τὸν Πειραιᾶ, Παυσαν.

Φρεᾱοώδης, ὁ, ἡ (φρέαρ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι κατεστενασμένον, φαίνεται ὡς φρέαρ.

Φρεᾱτορυχέω, = φρεωρυχέω· ἐκ τοῦ

*Φρεᾱτορύχος, ὁ, ἡ, = φρεωρύχος. (υ)

Φρείαρ, ᾱτος, τό· Ἰωνκ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, φρέαρ. Ἰλ. Φ, 197.

Φρεναᾱπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (φρήν, ἀπατάω). Ἀπατῶ, ἀπεπλανῶ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν τινός, Ν. Δ. Παῦλ. Γαλάτ. ὅθεν

Φρεναπάτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν τινος, ἀπαταιών, πλάνος, ψεύστης. Ν. Δ.

*Φρένες, ῶν, αἱ, πληθ. ὀνομ. τοῦ φρήν.

Φρενετιάζω, μέλ. άσω, = φρενετιάω· ὅθεν

*Φρενετίᾱσις, εως, ἡ, = φρενῖτις.

*Φρενετίζω, = φρενιτίζω· ὅθεν

*Φρενετισμός, ὁ, = φρενῖτις.

Φρενήρης, ους, ὁ, ἡ (φρήν, ἄρω). Ὅστις εἶναι κύριος τῶν φρενῶν, τῆς ψυχῆς του· ἀντίψρων, φρόνιμος, συνετός. Ἡρόδτ.

Φρενητιάω, ψευδὴς ἀνόγνσ. ἀντὶ τοῦ, φρενιτιάω· ὅθεν

*Φρενητικός, ή, όν· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ φρενιτικός.

Φρενιτιαῖος, αία, αῖον, = φρενιτικός. Ἱππκ.

Φρενιτιάω, μέλ. άσω· καὶ

*Φρενιτίζω, μέλ. ίσω (φρενῖτις). Ἔχω, πάσχω καυσώδη πυρετὸν μὲ παραλήματα· παραλαλῶ διαρκοῦντος τοῦ πυρετοῦ· ἐν γένει πάσχω φρενῖτιδα, εἶμαι παράφρων.

*Φρενιτικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει φρενῖτιδα, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος ἔχει φλογωσιν· ἐκ τοῦ

Φρενῖτις, ιδος, ἡ (φρήν). Ἡ παραφροσύνη τῶν καυσώδη πυρετὸν πασχόντων· ἐν γένει παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, τρέλλα. Γαλην. »Φρενῖτις ὀνομάζεται πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοιαύτη διάθεσις, ἐν ᾗ τὰς φρένας ὁρῶσι βεβλαμμένας, ἃς δὴ καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὀνομάζουσιν«. Τραλλιαν. α', 13. »Γίνεται ἡ ἀκριβὴς φρενῖτις ἀπὸ τῆς ξανθῆς χολῆς, ὅταν αὐτὴ ἀιαδοθεῖσα φλεγμονὴν ἐργάσηται περὶ τὸν ἐγκέφαλον, ἡ τὴν ἐν αὐτῷ μήνιγγα«. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. ἑλληνκ. ἐπίθτ. κυρίως εἰς τὴν ψυχὴν ἀναγόμενον· ὅθεν »νόσος φρενῖτις«, τῆς ψυχῆς, ψυχικὴ νόσος.

Φρενοβλάβεια, ἡ. Βλάβη, τὸ νὰ βλαφθοῦν, τὸ συνηθ. κοινότρ. παρασκαλίσουν αἱ φρένες τινός· ὅθεν παραφροσύνη, μανία, τρέλλα (ᾱ) ἐκ τοῦ

Φρενοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅστις ἔχει βλαμμένας, παρασκελισμένας τὰς φρένας του, ὅθεν, μανικός, παράφρων, τρελλός, μωρός, ἀναίσθητος, Ἡρόδ. 2, 120. Ἐπίρ. φρενοβλαβῶς.

*Φρενοβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φρενοβλάβεια.

*Φρενόβλαβος, ὁ, ἡ, = φρενοβλαβής. ποιητ.

Φρενογηθής, ὁ, ἡ (γῆθος). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, ὅ,τι εὐφραίνει τὴν καρδίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 518.

*Φρενοδαλής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ταράττει, βλάπτει τὰς φρένας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 317. 326. ἀμφίβολον.

Φρενοδαλής, ίδος, ἡ (δηλέομαι), = φρενοβλάβεια. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

*Φρενοδινής, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅτι κάμνει τὰς φρένας νὰ στρεφογυρίζωνται, ἀντραλλίζει, προξενεῖ ἀντράλλαν.

Φρενοθελγής, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὅστις ἢ ὅ,τι θέλγει, τρέπει, γοητεύει τὰς φρένας, τὴν ψυχήν. Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Μοῦσ. 17. »Καὶ κλέος εὐσπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν«.

Φρενόθεν, Ἐπίρ. (φρήν) = ἐκ φρενός, Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας· τὸ κοιντ. μὲ ὅλην τὴν ψυχήν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας, Σφκλ. Αἴ. 183. ποιητ. μόνον.

*Φρενοκηδής, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὅ,τι λυπεῖ τὴν καρδίαν, προξενεῖ μέριμναν, λύπην.

Φρενοκλοπέω. Κλέπτω τὰς φρένας τινός· ὅθεν ἐξαπατῶ, πλανῶ. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὁ τὰς φρένας τινὸς κλέπτων, ὅθεν ἀπαταιών, ψεύστης.

Φρενόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχασε τὰς φρένας του, τὸ σύνηθες τοῦ ἐπῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν, παράφρων, τρελλός. Σουίδ.

*Φρενολῃστής, οῦ, ὁ (λῃστής). Ὅ,τι ἁρπάζει, σηκόνει τὰς φρένας, τὸν νοῦν τινος. Μελεαγρ. ἐπιγρ. 42. ποιητ.

Φρενοληψία, ἡ (φρενόληπτος)· = φρενοβλάβεια. Ἑμιῳδ.

*Φρενολύπη, ἡ (λύπη). Λύπη τῆς καρδίας Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 103. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθωσιν. (υ)

Φρενομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις εἶναι παράφρων, ἐμμανής, λυσσασμένος, τρελλός. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1132. ποιητ. μόνον.

*Φρενομόρως, Ἐπίρ. (μόρος). Μόνον ἐν τῇ συντάξει »ψρενομόρως νοσεῖν εἶναι ἄρρωστος εἰς τὸν νοῦν· τὸ κοιντ. τοῦ λείπει τὸ λαγκιόλι, εἶναι τρελλός, Σφκλ. Αἴ. 620. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. ὅπου χειρόγραφά τινα φρενομόρως ἔχουσι· Ἐπιθτ. φρενόμορος, οὐδαμοῦ, ὥσπερ οὔτε φρενόμωρος εὕρηται.

Φρενοπληγής, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅ,τι πλήττει μὲ παραφροσύνην τὴν ψυχήν, κάμνει τινὰ παράφρονα, τρελλόν· Αἰσχύλ. Προμ. 884. ποιητ. μόνον.

Φρενόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἐπλήχθη τὰς φρένας, ὁ πεπληγμένος, κτυπημένος, τὰς φρένας μὲ παραφροσύνην· εἶναι παράφρων, μωρός, τρελλός. Αἰσχυλ. Προμ. 1062· ποιητ.

*Φρενοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ = φρενόπληκτος. ποιητ.

Φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ (τέκτων). Ὅστις κτίζει, ἑτοιμάζει πράγματα μὲ τὸν νοῦν του· τὸ εἰς τὴν κοιντ. σύνθ. κτίζει καστέλια εἰς τὸν ἀέρα. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 820. ποιητ.

*Φρενοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὡς τὸ, φρενοθελγής.

Φρενόω, ῶ. Μ. ώσω (φρήν). Παραιῶ, νουθετῶ, διδάσκω, σωφρονίζω, συνετόν, φρόνιμον ποιῶ τινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194. Προμ. 335. Χοηφ. 113. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β', ς', 1. καὶ δ', α', 5. »Τοὺς ἐπὶ πλούτῳ μέγα φρονοῦντας ἐφρένου, λέγων«.

*Φρενώλης, ὁ, ἡ (ὀλλυμι). Ὅστις ἔχει τὰς φρένας διατεταραγμένας, τὸ κοινῶν ἔχασε τὸν νοῦν του· παράφρων. Αἰσχλ.

Φρένωσις, εως, ἡ (φρενόω). Νουθεσία, διδασκαλία, παραίνεσις. Ἡσύχ.

*Φρενωτήριον, τό (φρενόω). Τρόπος, μέσον νουθεσίας, διδασκαλίας, παραινέσεως.

Φρεωρυκτέω, Μλ. -ήσω· = φρεωρυχέω, ἐκ τοῦ

*Φρεορύκτης, ου, ὁ· = φρεωρύχος. Lob. Φρυν σλ. 212.

Φρέω, Μ. ήσω. Κατὰ τὴν σημσ. συγγν. τῷ, ἄγω, ἵημι, κατὰ τὸν τύπ. δέ, τῷ, φέρω ἀφ' οὗ καὶ προέκυψεν ὡς φαίνεται· εὕρηται δὲ μόνον ἐν τοῖς συνθτ. ἐκφρέω, εἰςφρέω, διαφρέω, ἐμβάζω, εὐγάζω, ἀπερνῶ τινα ἤ τι ἀνάμεσά που. Πρὸς τούτοις δὲ ἀναφέρει τὸ μέγ. Ἐτμλ. καὶ τὸ πρτκτ. φρές ὡς παρὰ τό, φρῆμι.

Φρεωρυχέω, Μλ. -ήσω (φρεωρύχος). Σκάπτω φρέαρ, πηγάδι· εἶμαι πηγαδᾶς· Ἀριστφ. Λυσ. 1033. Κωμκ. μετφρ. ἐπὶ κεντώσεως μυιός, μυίγας. ὅθεν

*Φρεωρυχία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις πηγάδι· κομικὴ μετάφρ. ἐπὶ κεντώσιως μυιός.

Φρεωρύχος, ὁ, ἡ (φρέαρ, ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει πηγάδι· »ὁ φλεωρύχος« πηγαδᾶς, ὅστις εἶναι πηγαδᾶς. (υ)

*Φρῆμι, ἴδε φρέω.

Φρήν, φρενός· ἡ· πλθτ. φρέιες· Δρκ. ἀφρόν. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις συγγραφεῦσι τὸ διάφραγμα, ἤτοι ὁ ὑμήν ὅστις διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐγκάτων· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθ. Ἰλιάδ. Κ, 10. Π, 481. 504. Ὀδσ. Ι, 301. ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς μεταγενστ. διάφραγμα, ἐπειδὴ εἰώθασι νομίζειν τὸ διάφραγμα ὡς ἀρχὴν, πηγὴν, πρωταίτιον πάσης νοερᾶς ὁρμῆς καὶ ἕξεως, — 2) ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, ἐν γένει ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καὶ βούλεσθαι, ἢ ὡς ἡμῖν αἰσθητότερον σημαίνομεν ἡ καρδία, καὶ παρ' Ὅμ. ἡ εὐχρηστοτέρα σημσ. καθ' ἑνικόν τε καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἔτι δὲ καὶ διανοήματα, ἐπινοήματα, λογισμοί, γνῶμαι διαθέσεις τῆς ψυχῆς, Ὅμ. Νοερὰ δύναμις, Ἡρδτ. 3, 134. 7, 13. ἡ ἐπεκτεταμένη ἔννοια τῆς λέξεως περιλαμβάνει οὐ μόνον τὸ νοεῖν, διανοεῖσθαι, τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, τὴν σύνεσιν καὶ μνήμην ἢ τὸ μνημονικόν· ἀλλὰ καὶ τὸ βούλεσθαι, ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι, καὶ πᾶσαν ἐσωτερικὴν αἴσθησιν ἡδονῆς τε καὶ λύπης. Παρὰ τοῖς λογογρφ. δὲ συνήθως φρόνησις, σύνεσις, διάνοια, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν· Ἰδιαίτρ. Ὅμρκ φράσεις· »φρενὶ νοεῖν, φράζεσθαι, μενοινᾶν, ὁρμαίνειν, χαίρεσθαι, γεγηθέναι, τρομέειν« καὶ λ. τ. τ. »ὠσαύτως καὶ »κατὰ φρένα δεδοικέναι, εἰδέναι« καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ »φρένα τέρπεσθαί τινι« π. χ. »φόρμιγγι, γόῳ, ἀέθλοις« καὶ »θεῖναι, καὶ θεῖσθαι τινὶ τι ἐν φρεσί, καὶ ἐπὶ φρεσὶ« σπανιώτρ. »ἐν φρεσὶ ποιεῖν« Ἰλιάδ. Ν, 35. »ἐπὶ φρεσὶ, καὶ μετὰ φρεσὶ βαλλεσθαι σῆσιν«. τὸ νὰ ἔχῃ νὰ βάλλῃ τίς τι εἰς τὸν, μὲ τὸν νοῦν του· »φρεσὶν ἔχω« ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω μὲ, ἢ εἰς τὸν νοῦν μου, τὸ δὲ »ἐκ φρενὸς« ἐκ καρδίας, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας· »ὁ ἐκ φρενὸς λόγος« Αἰσχλ. Χφρ. 101. ὡς τό, »κηρόθεν«, — »φρένας βλάπτω τινί« κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Ἰλιάδ. Ο, 724. ἀφ' οὗ »φρενοβλαβής, καὶ βλαψίφρων«. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. »φρένας τινὸς ἐξελέσθαι« καὶ »φρένας ἑλεῖν τινά« Ἰλιάδ. Π, 805. »Διὸς ἐτράπετο φρὴν« μετεβλήθη, ἤλλαξε τὴν γνώμην, τὴν βούλησίν του ὁ Ζεύς, Ἰλιάδ, Κ, 45. ἐν τῇ αὐτῇ σημσ. εὐχρησττρ. »φρένας φρέπειν, καὶ πείθειν, ἔτι δὲ καὶ παραπείθειν, καὶ ἐπιγράμπτειν«. Ἰλιάδ. Ζ, 120. Ι, 514. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ συντάξει »κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν«, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ, »νοῦν ἔχειν καὶ φρένας« Παρ' Ὅμ. ἀρχή, πηγή, τὸ σύνηθ. καθέδρα τῆς καρδίας εἰσὶν αἱ φρένες »ἥτορ, κραδίη ἐνὶ φρεσὶν« Ἰλιάδ. Θ, 413. Π, 242. 435. Ρ, 11. ἐπὶ μᾶλλον δὲ ἀπαντᾶται »ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς« Ἰλιάδ. Θ, 202. Ν, 282. 487. Ω, 321. »ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη« τὸ κοινῶν παρ' ἡμῖν, τῷ ἦλθε πάλιν ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τόπον. Ἰλιάδ. Χ, 475. Ὀδσ. Ε, 458. οὗ τὸ ἐναντίον »ἔξω φρενῶν καθεστώς, ἢ γενόμενος« τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν· τὰ ἔχασεν, ἐπάγωσε, χάθηκεν ἀπὸ τὸν φόβον του, μεθομρκ. τὸ δὲ »καρδία φόβῳ φρένα λεκτίζει« κτυπᾷ, τρέμει ἡ καρδιά του ἀπὸ φόβον, ὡς κοινῶν λέγομεν, Αἰσχλ. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ἰδιαιτέρως τῷ πλθ. ἀρθμ. φρέιες ἀντὶ τῷ, ψυχὴ, διακεκριμένως· ἀπὸ τοῦ σώματος, ἢ χωρισθεῖσα τοῦ σώματος, ἢ πηγὴ, τὸ σύμπαν ὅλης τῆς σωματικῆς ζωῆς· ἄρα ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἧς στεροῦνται οἱ τεθνεῶτες. Ἰλιάδ. Ψ. 104. Ὀδσ. Κ, 493. πρβλ. Ἰλιάδ. Ζ, 352. »Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἔχουσι παρὰ τῷ Ποιητ. φρένας, Ἰλιάδ. Δ, 245. Π, 157 Ρ, 111. (διὰ τῆς κυρίας σημσ. διάφραγμα, δηλοῦται ἡ τῷ, φράσσω στενὴ συγγν. τῆς λέξ. φρὴν τῇ τροπκ. δὲ σημσ. αὐτῆς, ψυχὴ, νοῦς συνέχεται καὶ τό, φρενόω, φρενέω, φρόνις, φροντὶς, φροντίζω, καὶ τό, φράζω. Ἐν ταῖς συνθσ. τό, φρὴν τρέπεται εἰς -φρων -φρονες· π. χ. εὔφρων, κακόφρων, εὐφρονες, κακόφροιες καὶ λ. τ. τ.)

*Φρήταρχος, ὁ, ψειδ. ἀντισ. ἀντὶ φρήτραρχος.

Φρητία, ἡ· Ἰων. συναιρ. ἀντὶ τοῦ, φρεατία.

*Φρήτραρχος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φράτραρχος = φρατρίαρχος.

Φρήτρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ φράτρα, Ἰλιάδ. Β, 362. Ἡρδτ. 1, 125.

*Φρήτρηφιν, Ἐπκ. ὀνομ. τοῦ, φρήτρη. Ἰλιάδ.

*Φρήτριος, ία, ιον· Ἰω. ἀντὶ φράτριος.

Φρῖγος, τό· ποιητ. ἀντὶ σφρῖγος. Ὅ,τι σφριγᾷ, σπαργᾷ, εἶναι χυλὸν, γεμάτον, φουσκωτὸν, κρέχτον κοινῶν.

Φρικάζω, Μλ. -σω (φρίκη). Ἔχω ῥῖγος παροξυσμοῦ· ἐν γένει κρυόνω, ἀνατριχιάζω.

Φρικαλέος, έα, έον (φρίκη). Κυρίως ὅ,τι ἔχει ἐπιφάνειαν τρομερὰν, ἀνώμαλον. — 2) συνήθ. ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ, φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα.

Φρικασμός, ὁ (φρικάζω). Τὸ νὰ φρίττῃ, ἀνατριχιάζῃ τις, ἀνατρίχιασμα, παρὰ τοῖς Ο', καὶ Νικήτ. χρον. ιβ', 2.

Φρίκη, ἡ· ὡς τό, φρίξ. Τραχύτης, ἀνωμαλία ἐπιφανείας τινός. — Ῥῖγος, ἀνατρίχιασμα, Ἡρδτ. 6, 1. 34. ἐξαιρ. τό ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ, Πλάτ. Φέρ. σλ. 251. Α. ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ὁ μετὰ φρίκης, φόβου πρὸς τὴν θεότητα σεβασμὸς, ἢ μετὰ φόβου εὐλάβεια. Ξενοφ. Κυρουπ. δ', β', 15. »Πᾶσι φρίκη πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίνεσθαι« ἢ τὸ πρὸς τὸ θεῖον μετὰ συστολῆς σέβας. ἐν γένει, φόβος· »φρίκη τρομερά« Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 185. (--)

*Φρίκια, τά, (-νυ) καὶ

Φρικίαι, αἱ (φρίξ, φρίκη). Τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. Διοσκορ. α', 181. καὶ δ', 14.

*Φρικίας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Πινδ. (-υ-)

Φρικίασις, εως, ἡ· καὶ

*Φρικιασμός, ὁ (φρικιάζω) = τῷ προηγμ.

Φρικιάω, (φρίξ) ὡς τό, φρικάζω. Ἔχω ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Φρικνός, ἡ, όν· = φρικαλέος. Ἡσύχ.

Φρικοποιός, ὁ, ἡ (φρίξ, ποιέω). Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην.

Φρῖκος, τό· ποιητ. ἀντὶ φρίκη. Νικάνδρ. Θηρ. 778. ὅθεν

Φρικόω, Προξενῶ φρίκην, κάμνω τινὰ νὰ ἀνατριχιάζῃ Παθτ. = φρικάζω.

Φρικτός, ἡ, όν· Ἐπθ. ρηματκ. τοῦ, φρίσσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι φρικτὸς, τρομερὸς, φρίκης πρόξενος Ἐπρρ. φρικτῶς.

Φρικώδης, ὁ, ἡ (φρίξ, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα τραχεῖαν, ἀνώμαλον, δὲν εἶναι λεῖον, ὁμαλὸν, ἀπαλόν· »τὸ φρικῶδες« τὸ τραχύ, ἀδρύ. — 2) Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα. Ἀριστφ. Βτρ. 1372. ὅθεν, »πυρετὸς φρικώδης« ὁ μὲ ῥῖγος, μὲ ἀνατριχιάσματα, καὶ ἐξωτερικὴν καῦσιν· ἀντιθ. τῷ, ἠπίαλος, ὁ ἐσωτερικὸς μὲν καῦσιν ἐξωτερικὸς δὲ ῥῖγος ἐπιφέρων. Γαλλν. ὅθεν

*Φρικωδία, ἡ. Τραχύτης, ἀναμαλότης. — 2) Ἀνατρίχιασμα.

*Φρίκων, ωνος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἐπγρ. Ὁμ. 4, 4. (--)

Φριμαγμός, ὁ. Φρύαγμα, τὸ σφοδρὸν φύσημα διὰ τῶν ῥωθώνων· ἐν γένει αἱ ὁρμητικαὶ καὶ ταραχώδεις κινήσεις καὶ πηδήματα θυμοειδῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. τῶν τράγων, σπαντρ. τῶν ἵππων, ἐφ' ὧν τό, φριαγμὸς κυρίως χρήσιμον. ἐκ τοῦ

*Φριμάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· Μλ. -ξομαι· μέσ. ἀποθ. Φυσᾷ, φριαττεται, κινῆται μὲ ὅλον τό σῶμα, ἀγριαίνεται, πηδᾷ, ἐπὶ ἀλόγων ζώων ὅσα διὰ εὐρωστίαν, καὶ εὐπάθειαν γίνονται ἀκράτητα, καὶ ὅθεν δεικνύουσι παντὶ τρόπῳ τὸ θυμοειδὲς αὐτῶν· ἐξαιρ. ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν, Θκρτ. 5, 141. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων »φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι« Ἡρδτ. 3, 87. μ' ὅλον ὅτι ἄλλως τό, φρυάσσομαι εὐχρηστότερόν ἐστιν ἐπὶ τῶν ἵππων, Valck. Ammon. σλ. 216. Κ. Τριγ. σλ. 275. Thom. M. σλ. 901. Schaef. ἐν Διονσ. συνθσ. σλ. 196. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 518. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κυνῶν σπυζᾷ, κυνᾷ, τό κοινῶν, σέρνει, βατεύεται· ὀρύσσει, εὐρλιάζει, γριτιάζει, κλ. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, καυθαδιάζω, πράττω, ὁμιλῶ ὑβριστικῶς, κάμνω σχήματα ἀλαζονικά, κατ' ἐνεργ. διάθσ. φριμάσσω μόνον παρὰ τῷ Νικτ. χρον. κα'. 1. (συγγν. τῷ, βρύω, βριμέω, βρέμω· τῷ δὲ, φρίσσω οὐδὲν κοινὸν ἔχει ἡ λέξις.)

*Φριμάω = φριμάσσομαι. Ὀππ.

*Φριονώνδειος. Δόλιος πανοῦργος, ποιηρός. Φριωνίδας γὰρ ἐπὶ ποιηρᾷ διαβεβόητος.

Φρίξ, ικός· ἡ. Πασαδήποτε τραχεῖα, ἀνώμαλος ἐπιφάνεια· ὡσαύτως καὶ τὸ τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον γίγνεσθαι τὴν πρότερον λεῖαν καὶ ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, ἐξαιρ. τὴν τῶν ταραττομένων θαλασσίων καὶ ἄλλων ὑδάτων ἐν γένει· ἢ δὲ ἠρεμαίου φλοιοβιν καὶ ἐλαφρᾶς κυμάνσεως ἀνωμαλουμένη ὑδάτων ἐπιφάνεια, ὡσαύτως καὶ ὁ φλοῖσβος καὶ ἡ κύμανσις, αὐτῶν, Ἰλιάδ. Ψ, 692. »μέλαινα φρίξ« ἢ κῦμα ταραττομένη ἐπιφάνεια τῶν μελαίνων φαινομένων θαλασσίων ὑδάτων, Ἰλιάδ. Φ, 126. Ὀδσ. Δ, 402. »Ζεφύροιο ἐχεύετο πόντον ἐπὶ φρῖξι· διὰ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου ἐφηπλώθη ἐλαφρὰ κύμανσις ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Ἰλιάδ. Η, 63. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ὁ σάλος τῆς σφοδρότερον ταραττομένης ἐπιφανείας τῶν κυματωμένων θαλασσίων ὑδάτων, ὅθεν ἀντιθ, τῷ, »μαλακὴ φρίξ« ἠρεμαία κύμανσις. Λέων Ἀλ. 28, 2. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πασηδήποτ' ἄλλης ἀνωμάλου ἐπιφανείας ἢ ἀνορθώσεως τῶν αὐτῆν καλυπτόντων πραγμάτων, π. χ. τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τῆς χαίτης ἢ τῶν τριχῶν τοῦ δέρματος ἀλόγων ζώων· τῶν ἀσταχύων τῶν θαλλόντων ἀγρῶν, τῶν ἐκ τῆς θαλασσης ἐξεχόντων ἄκρων χοιράδων ἢ σκοπέλων, ἐξαιρ ὅμως τῶν τριχῶν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ πυρέσσοντος ἀνθρωπίνου σώματος· ὅθεν τὸ κοινῶν παρ' ἡμῖν ἀνατρίχιασμα· (ἀφ' οὗ φρίσσω, φρίκη, φριξὸς καὶ λ.) [τὸ ἰῶτα ἐν ταῖς δισυλλβ. πτώσεσιν ἀεὶ μκρ.]

Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ (φρίσσω, αὐχήν.) Ὅ,τι ἔχει ἀνατριχιασμένον τὸν αὐχένα, ὁ ἀνατρι-

χιασμένας ἔχων τὰς τρίχας, τὴν χαίτην, τοῦ αὐχένος. »Κάπρος φριξαύχην«. Πλούταρχ.

Φριξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (φρίσσω, θρίξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὀρθὰς ἱσταμένας τὰς τρίχας, ὀρθοχαίτης, ὡσαύτως καὶ ὅστις εἶναι οὐλόθριξ, ἔχει κατσαρὰ μαλλιά, Παλαίφ. σελ. 6. »Οἱ Ἰνδοὶ μελανοὶ εἰσὶ καὶ νεανικοὶ καὶ φριξόθρικες«.

Φριξοκόμης, ου, ὁ (κόμη). = Φριξόθριξ. Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 297.

Φριξός, ή, όν (φρίσσω). Ὅ,τι ἐξέχει, κεῖται πρὸς τὰ ἄνω τεῖνον, ἐξαιρέτως ἐπὶ τριχῶν.

* Φρίξος, ὁ (φρίσσω) ὡς τὸ, φρίξ καὶ φρίκη. Ῥῖγος πυρετοῦ, ἀνατριχιασμός, 2) ἀρτ. Κύρ. ὄνομ.

Φρίσσω, Ἀττ. — ττω. Μλ — ξω. Πρκμ. πέφρικα· πρὸς ᾧ Δρκ. πεφρίκοντες ὡς ἐκ τινος ἐνστ. πεφρίκω, Πνδ. Πθ. 4, 326. (φρίξ.) Ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ἀνώμαλον, τραχύ, ἀδρύ, τείνει πρὸς τὰ ἄνω· »φρίσσουσιν ἄρουραι« ἀνατηκόνονται, τρέμουν τὰ χωράφια, τοῦ τ' ἐστὶ τὰ στάχυα τῶν ἐσπερμένων ἀγρῶν, Ἰλιάδ. Ψ, 599. »πληρέστερον »ἄρουρα, ἢ λήϊον φρίσσει ἀσταχύεσσιν« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παρατάξεων ἐν πολέμοις. »μάχη ἔφριξεν ἐγχείῃσιν«. Ἰλιάδ. Ν. 339. »φάλαγγες σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι, πεφρικυῖαι, στίχες ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι«. Ἰλιάδ. Δ, 242. Η, 62. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνορθουμένων τριχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τῆς χαίτης, τῶν τριχῶν ἀλόγων ζώων. »φρίσσουσι τρίχες«. Ἡσιόδ. Ἔρ. 542. »φρίσσουσιν ἔθειραι« καὶ λ. τ. τ. Τὰ μαλλιὰ συκόνονται τὸν ἀνήφορον, ἀνατριχιάζουν· ἔτι δὲ καὶ »φρίσσειν λοφιήν, ἢ τρίχας« ὅπου εἴτε ἡ αἰτιατ. εἴληπται, ὡς ἀνωτέρω ἡ δοτική, φρίσσει τὰς τρίχας, ἀντὶ, ταῖς θριξίν, εἴτε τό, φρίσσει κεῖται μεταβατικ. συκόνει τὰς τρίχας τὸν ἀνήφορον, Ὀδσ. Τ, 446. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 391. ὡσαύτων καὶ »νῶτον, ἢ αὐχένας φρίσσειν«. Ἰλιάδ. Ν, 473. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 171. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ »φρίσσω ταῖς θριξίν«. ἀνατριχιάζω. »λέοντος δέρος χαίτη πεφρικός« καὶ λ. τ. τ. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἠρεμαίας ταραχῆς, ἐπιπολαίου σάλου τῆς ἐπιφανείας κυμαινομένων ὑδάτων, »ὁ πόντος πέφρικεν« παρβλ. φρίξ. Κυρίως ὅμως τὰ πλεῖστα ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ψύχους, ῥίγους, τρόμου, ἢ φόβου, ὑφ' ὧν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ ἐπιδερμὶς ῥυσσοῦται. ῥυτιδοῦται, συστέλλεται, συνφρόνεται, ἢ ἀνωμαλοῦται, τραχύνεται ἀνατριχιάζουσα, ὅθεν τρπκ. α) Τρέμω ἀπὸ τὴν κρύαδαν Ἡσιόδ. Ἔργ. 512. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥίγους πυρετοῦ. — β) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι, τρέμω ἀπὸ φόβον, Ἔμ. Ὁμ. κζ'. 8. — γ) Τρομάζω ἀπό τινα, τὸν φοβοῦμαι τόσον, ὥστε βλέποντάς τον μὲ πιάνει τρόμος· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Λ, 383. Ω, 775. σπανιότρ. μετὰ γενκ. Αἰσχλ. Θηβ. 492. Wunderl. obs. cr. σλ. 121. δ) Τρέμω ἀπὸ εὐλάβειαν, ἀπὸ φόβον θεοῦ· ἐπὶ εὐσεβείας φόβου ὅταν πληησιάζω εἴς τινα θεότητα, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 1057. — ε) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ἡδονῆς τρόμου, τρέμω ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ ἡδονὴν »ἔφριξ' ἔρωτι« Σφκλ. Αἰ. 690. ἐκδ. Νεοφτ. Λούκα. — ζ) μετὰ ἀπρμφ. »ἔφριξε ποιῆσαι« ἐφοβήθη, ἐτρόμαξε νὰ πράξῃ τι. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ, ῥῖγος, ῥιγέω, ῥιγόω. ἀφ' ὧν τὸ Λατιν. rigeo, frigeo καὶ ἐκ τούτου τὸ Γαλλικ. frissoner.)

* Φροιμάζομαι, Μλ — σομαι, μέσ. ἀποθ.) συναιρ. ἀντὶ προοιμιάζομαι· μετὰ αἰτ. »θεούς«. Ἀρχίζω νὰ πράττω τι ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ· τὸ σύνηθ. ἀρχίζω τι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. Αἰσχλ. Εὐμ. 20. Ἡ ἔνεργτ. διάθετ. φαίνεται ἄνευ παραδείγματός τινος. ἐκ τοῦ

Φροίμιον, τό, συναιρ. ἀντὶ προοίμιον, ὡς τὸ, φροῦδος ἀντὶ προ ὁδοῦ.

Φρονέω, Μλ. -ήσω (φρήν). Ἔστι δὲ ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ πρωτότ. αὐτοῦ φρὴν, ἐπὶ πάσης ἐσωτερικῆς ἢ ψυχικῆς δραστηριότητος· οἷον ἐπὶ ἐνεργείας, σπουδῆς καὶ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς γνώμης, τῆς διαθέσεως, καὶ τῆς διανοίας, τοῦ νοός, τῆς φρονήσεως, τῆς συνέσεως, τῆς ἐπιγνώσεως, τῆς καταλήψεως· ὅθεν 1) Νοῶ, καταλαμβάνω, φρονῶ· εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, εἶμαι φρόνιμος, συνετός, κρίνω, συλλογίζομαι ὀρθῶς· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. σπανίως μὲν, χρήσιμον ὅμως τὸ ῥῆμα παρὰ τῷ Ποιτ. π. χ. »ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε«. οἱ καὶ εἰς μάχας καὶ εἰς βουλὴν ἄριστοι, Ἰλιάδ. Ζ, 79. Παρὰ τοῖς λογογρφ. συνήθως· »ἔχω ὑγιῆ νοῦν, ἢ ἔχω τὰς φρένας μου σωστάς, πράττω τι μὲ φρόνησιν, ὅθεν. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι »οἱ φρονοῦντες« οἱ φρόνιμοι, συνετοί, γνωστικοὶ ἄνθρωποι. »τὸ φρονεῖν« = φρόνησις. Πολλάκις προστίθεται καὶ τό, εὖ· »εὖ φρονεῖν, οἱ εὖ φρονοῦντες« κλ. τ. τ. »ἐξίστημί τινα τοῦ φρονεῖν« κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, Ἱστρ. »ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν« παραφρονῶ, χάνω τὰς φρένας, τὸν νοῦν μου. β) μετὰ αἰτ. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Ὀδσ. Π, 136. Ρ, 193. 281. παρβλ. Ἡρδτ. 1, 46. 2) Στοχάζομαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ἔχω γνώμην, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, θέλω, προσέχω, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, παρ' Ὅμ. μετὰ καὶ ἄνευ αἰτ., πολλάκις δὲ προαλήψει τοῦ, ἐνὶ θυμῷ, Ὀδσ. Ζ, 313. Η, 74. Κ, 317. καὶ, ἀνὰ θυμόν, Ἰλιάδ. Β, 36. Σ. 4. Ὀδσ. Β, 116. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ »φρονεῖν ἐνὶ φρεσὶν« Ὀδσ. Ξ, 82. Μετὰ ἀπρμφ. Νομίζω, ἐλπίζω, βούλομαι, θέλω, Ἰλιάδ. Ι, 608. Ρ, 286. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Γ, 98. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. »τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν οὐκ ἐφρόνουν« δὲ εἶχαν σκοπὸν, δὲν τοὺς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ τοξεύουν καὶ νὰ ἀκοντίζουν, Ξενφ. Κυρ. Πδ. 3, 3, 66. — β) »φρονεῖν τινί τι« στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι κατά τινος· πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. »ἀγαθά, ἢ φίλα φρονῶ τινι« ἔχω εὔνοιαν πρός τινα, στοχάζομαι καλὰ δι' αὐτόν, θέλω τὸ καλόν του· καὶ ἀνάπαλιν »κακόν, ἢ κακὰ φρονῶ τινι«, ἔτι δὲ καὶ »ὀλοὰ φρονεῖν τινι« Ἰλιάδ. Π, 701. Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 162. »ἀγαθὰ φρονέων« κατ' ἠθικὴν σημσ. κεῖται, καλά, εὐγενικὰ φρονήματα ἔχων. Μετὰ τοῦ, εὖ, Ἑπῤῥ. »εὖ φρονῶ τινι« ὡς τὸ »ἀγαθὰ ἢ φίλα φρονῶ τινι« πολλκ. παρὰ τῷ Ποιτ. ἀντθ. τῷ, »κακῶς φρν.« Ὀδσ. Σ, 168. τὸ δὲ »τὰ ἀμείνω φρονέω« ἡ γνώμη μου εἶναι ὀρθοτέρα, στοχάζομαι τὸ καλήτερον, ὠφελιμώτερον, Ἡρδτ. 7, 145. 172. Ἔτι δὲ »κρυπτάδια φρονέω« ἐπιβουλεύω, μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ, ἐπινοῶ δόλους, Ἰλιάδ. Α, 542. »ἁπαλὰ φρονέω« νεανικεύομαι, ἢ καὶ εἶμαι φαιδρός, χαρούμενος ὡς νεανίας, Ἰλιάδ. Σ, 567. Ἔμ. Δμτ. 24. Ἡσιόδ. Θγν. 989. παραβλ. Ἰλιάδ. Ζ, 400. »πυκνὰ, καὶ πυκινὰ φρονέω« εἶμαι ἀγχίνους, συνετός, ἢ καὶ ποικιλόφρων, δόλιος, πανοῦργος, Ὀδσ Ι, 445. »δεφημέρια φρν.«, στοχάζομαι, φροντίζω μόνον διὰ τὸ παρόν, διὰ τὴν σήμερον, Ὀδσ. Φ, 85. Ἐξαιρ. δὲ εὔχρστ. παρ' Ὅμ. καὶ τῆς Ἀττ. ἔστι τὸ »μέγα φρονῶ« ἔχω γενναῖα φρονήματα· ἀλλὰ καὶ ἀλαζονικά, ὑβριστικά, αὐθάδη· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ σχεδὸν κατὰ ψεκτικὴν σημσ. κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, φαντάζομαι· »ἐπί τινι« διά τι· »μεῖζον φρν.« φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι πρέπει νὰ φαντάζηται ὁ θνητὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ »ὑπὲρ ἄνθρωπον«, ἢ ὑπὲρ τὰ ἀνθρώπινα φρονεῖν« ἔτι δὲ καὶ »μηδὲν θνητὸν φρν.« ἔχω παραμεγάλην πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς δυνάμεις μου, φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶμαι· ἀντιθ. τῷ »μικρὰ φρν.« εἶμαι μικρόψυχος ἢ δειλός, ἔχω χαμερπεῖ προνήματα ὡσαύτως καὶ »μικρὸν φρν.« Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1099. »μεῖον φρν.« εἶμαι πάνυ μικρόψυχος. ἐξ ἐναντίας δὲ μετριόφρων, σεμνός, διακριτικός. »πιστὰ φρν.« ἔχω πιστὰ φρονήματα, εἶμαι πιστός, Πνδ. »μαλθακὰ φρν.« εἶμαι πραΰς, ἱλαρός, Πνδ. »τυραννικὰ φρονέω« εἶμαι σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος. ἀπάνθρωπος. »νεώτερα φρονέω« ἀγαπῶ τοὺς νεωτερισμοὺς, τὰς μεταβολὰς, »ἀρχαῖκὰ φρν.« μοὶ ἀρέσκουν τὰ ἀρχαῖα ἤθη, τὸ κοιντ. ἔχω ἀλληθορσινὰ φρονήματα· »τά τινος φρν.« εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τινός, κρατῶ μὲ αὐτόν· ἔτι δὲ καὶ »τὰ πρός τινα φρν.« Ξνφ., αὐθ' οὗ παρ' Ὅμ. »τὰ φρονέεις, ἄ, τ' ἐγὼ περ« Ἰλιάδ. Δ, 361. καὶ »ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα« σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην μου, Ο, 50. »θεοῖσιν ἴσα φρονέειν« τὸ νὰ φαντάζηται, συγκρίνει τις τὸν ἑαυτόν του μὲ τοὺς θεούς, Ε, 441. »τὰ αὐτὰ, ἢ τὸ αὐτὸ φρν.« τὰ ἴδια στοχάζομαι, ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, Ἡρδτ. 1, 60. 5, 3. 72. ἀντιθ. τῷ, »ἀμφὶς φρν.« εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, δὲν συμφωνεῖ ἡ γνώμη μου μὲ τὴν γνώμην ἄλλου τινός, Ἰλιάδ Ν, 345. »ἄλλῃ φρν.« ἄλλοῦ που ἔχω τὸν νοῦν μου, ἄλλα στοχάζομαι, Ἔμ. Ἀπλ. 469. »ἄλλα φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν« Ἡρδτ. 9, 54. »ἰθὺς φρονέω« ὁ σκοπός μου ἀποβλέπει κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως εἴς τι, Ἰλιάδ. Μ, 124. Ν, 135. »οὐ παρδάλιος τόσον μένος, ὅσσον Πάνθου υἷες φρονέουσιν« οἱ πάρδαλεις δὲν εἶναι τόσον αὐθάδεις, ὅσον οἱ υἱοὶ τοῦ Πάνθου, Ἰλιάδ. Ρ, 23. ὥσπερ καὶ ἄλλως τό, φρονεῖν ἀντὶ τοῦ, μέγα φρονεῖν οὐ σπανίως κεῖται. Schaef. Bos. ell. σελ. 267. — γ) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων χρῆται τῷ, μέγα φρονεῖν, ὁ Ποιτ. αὐθαδειάζει, θρασύνεται, ἐπὶ κάπρων, Ἰλιάδ. Λ, 325. ἐπὶ λεόντων, Ρ, 758. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λύκων καὶ προβάτων »κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν«, Ἰλιάδ. Χ, 264. — δ) σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, φροντίζω, ὅθεν φυλάττομαι, προσέχω ἀπό τι, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω τι, μετὰ αἰτ. »ὀπίσω« Ὀδσ. Ξ, 82. — 3) ἐν γένει ἐπὶ ψυχικῆς ὁρμῆς αὐτὶ τοῦ ζῆν, »ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον« ἀντὶ »ἔτι ζώντα«, Ἰλιάδ. Χ, 59. παρβλ. φρήν, ἀ. Ε. ὅθεν

Φρόνημα, τό. Φρένες, νοῦς, στοχασμός, διάνοια, λογισμός, σκέψις, ὅ,τι ἔχει τις, εἰς τὸν νοῦν του, Θουκιδ. »ἐν φρονήματι ὄντες Πελοποννήσου ἡγήσασθαι« ἐ. 94. 19. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. καὶ Ἡρδτ. ἔτι δὲ ψυχῆς διάθεσις, γνώμη, οὐ σπανίως κατὰ πλθ. ἀρθμ. ὡς παρ' Ἡρδ. 3, 122. 125. 9, 54. — 2) ἐξαιρ. μεγαλοψυχία, γενναιοκαρδία. — 3) πολλάκις ὅμως κατὰ ψεκτικὴν σημσ. ἀλαζονεία, ψευδὴς ὑπερηφάνεια, αὐθάδεια, κενὴ φαντασία, οἴησις, μεγαληγορία, κόμπος, κομπασμός, ἔπαρσις.

Φρονηματίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει μεγάλην πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, γενναῖος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος, γενναιόφρων. — 2) συνήθως κατὰ μεμπτικὴν σημσ. Ὅστις ἔχει ὑπὲρ τὸ δέον πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, φαντάζεται περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶναι· στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του φρονημότερον πάντων· ἀλαζών, αὐθάδης, οἰηματίας, ὑψηλόφρων, φαντασμένος, Ἀριστοτέλ. πολ. ἐ.

Φρονηματίζω, Μ. ἴσω (φρόνημα). Κάμνω τινὰ γενναῖον, γενναιόψυχον. Παθτ. Γίνομαι, γενναῖος ἢ προτφέρομαι μὲ γενναιότητα, μεγαλοψυχίαν. — 2) Κάμνω τινὰ ὑψηλόφρονα, οἰηματίαν, ἀλαζόνα. Παθτ. γίνομαι οἰηματίας, ἀλαζών, ἢ προσφέρομαι ἀλαζονικῶς, ὑβριστικῶς. Πο' ὑβ. Διόδωρ. καὶ Ἰώσηπ. ἀρχ. Ϛ', 9. ὅθεν

Φρονημαμιστός, ὁ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα

ἀλαζόνα, αὐθάδη, οἰηματίαν, ὑψηλόφρονα. Σουίδ.

Φρονηματώδης, ὁ, ἡ (φρόνημα, εἶδος). Ὅστις εἶναι συνετός, γενναῖος· ἐν γένει = φρονηματίας. Περὶ τῆς ἐτυμολγ. τῆς λέξεως ἰδε Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. D.

Φρόνησις, εως, ἡ (φρονέω). Σύνεσις, γνῶσις, διάνοια, στοχασμός, βουλή, νοῦς, φρονιμάδα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. »Ῥώμη δὲ μετὰ φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Φρόνησις ἀκοιβὴς, νοῦς πράττων καλῶς.«

* Φρονητέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθτ. ἐκ τοῦ φρονέω, ὅθεν »φρονητέον« θετκ. ἐπίρ. Πρέπει νὰ φρονῇ ἢ νὰ ἔχῃ φρόνημάτις. Ξενοφ.

* Φρονίμευμα, τό· νεάτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, φρόνημα· Φρόνιμος, συνετὴ πρᾶξις, φρόνιμος συνετὸς τρόπος.

* Φρονιμεύομαι, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φρονέω, Εἶμαι φρόνιμος, πράττω, φέρνομαι φρόνιμα, Lobeck. Φρν. σλ. 386. ὅθεν

* Φρονίμευσις, εως, ἡ, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ φρόνησις (ι)

* Φρονίμημα, τό, Ἡ πρᾶξις τοῦ φρονίμου, Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 194. Ὁ Lobeck ὅμως ἀποδοκιμάζων τὴν λέξιν γράφει ἀντ' αὐτῆς φρονίμευμα. (ι) ἐκ τοῦ

Φρόνιμος, ὁ, ἡ (φρήν.) Ὁ εἰς ἑαυτὸν ὤν, ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἑαυτόν του ἤτοι εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὰ λογικά του, ὁ σᾶς τὰς φρένας ἔχων. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. »φρόνιμος περίτινος« συνετός, γνωστικὸς εἰς ἤ διά τι. »τὸ φρόνιμον« σύνεσις, σωφροσύνη, ψυχῆς δεινότης, φρόνημα νοῦς· τὸ Γαλλικ. présence d'esprit. Ξνφ. Ἐπῤῥ. »φρόνιμος ἔχειν«, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, φρόνιμος, σώφρων εἶναι, ὅθεν

Φρονιμώδης, ές, ἡ (εἶδος). Ὅς τις φέρεται, πράττει, πολιτεύεται ὡς φρόνιμος· ἐν γένει = φρόνιμος, πάνυ ἀμφβ.

* Φρόνιος, ὁ, ἀρσ. Κύρ. Ὄνμ. Ἰθακησίου τινός. Ὀδσ.

Φρόνις, εως, ἡ (φρήν, φρονέω). Σύνεσις, σωφροσύνη, φρόνησις, σωφροιμάδα, διάνοια, Ὀδυσ. Γ, 244. φήμη, ἀγγελία »κατὰ φρόνιν ἦγαν πολλήνα ἔφερε πολλὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς Τρωάδος ὅπου εἰσῆλθε κρυφίως. Ὀδσ. Λ, 258.

Φρονούντως, Ἐπίρ. μετχ. ἐνστ. τοῦ, φρονέω. Μετὰ φρονήσεως· σωφροσύνης, φρονίμως, φρόνιμα, γνωστικά.

* Φροντιδοκοπέομαι, παθτ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνργτ. διαθσ. (φροντὶς, κόπτω). Ἔχω πολλὰς φροντίδας, αἱ φροντίδες μὲ κατοχαλίζουν, φροντίζω κατὰ πολλὰ διά τινα. »ὑπὲρ τινος« Νικήτ. Χρον. ιά, 7. »Φροντιδοκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν«.

Φροντίζω, Μ. ἰσω Ἀττ. ιῶ (φροντὶς) ἀπολύτως, φρονῶ, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, διαλογίζομαι, Θεογ. 908. ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβάλλω, διστάζω. — 2) μετὰ αἰτ. Βουλεύομαι, μελετῶ, σπουδάζω, Ἡρδτ. 7, 8, 1. 16, 2. Ἐπινοῶ, ἐκπορίζω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω τι στοχαζόμενος. — 3) μετὰ γενκ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχω φροντίδα, μέριμναν, ἐπιμελοῦμαι διά τι, δίδω προσοχὴν εἰς τὸ νὰ κάμω, ἐκτελέσω τι, μοὶ μέλλει διά τι — 4) περί τινος, εἶμαι εἰς φροντίδα, ἀνησυχίαν διάτι, Ἡρδτ. 4, 198. — β) ἐγνοιάζομαι, πασχίζω διά τι· περὶ τινος. Παθτ. εἶμαι, ἢ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, Ξνφ. Μετὰ Γενικ. μεριμνῶ, φροντίδα ποιοῦμαι περί τινος, ἐννοιάζομαι, προσηλόνω ἑμαυτὸν ἐπί τι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος, Ἱέρ. ζ', 10. »Φροντιζόμενον, μή τι παθῇ· πεφροντισμένος« ὅ, τι ἐπεξεργάσθη, ἐπεννοήθη ἐπιμελῶς.

Φροντὶς, ίδος, ἡ (φρὴν, φρονέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ μετὰ ἀγωνίας συνηνωμένη ἐπίμονος διεύθυνσις τῆς ψυχῆς ἐπί τι ὑποκείμενον ἤτε πρὸς ἀποφυγὴν ἢ πρὸς κτῆσιν αὐτοῦ, προσοχή, ἐπιμέλεια ἀνθρώπου τινός διά τι, Πνδ. ἀλλὰ καὶ μέριμνα, λύπη, ἄγνοια, ἀγωνία, ἀμηχανία, ἀπορία, Θέογ. 1227. περί τινος. Ἡρδτ. 7. 205. ἐν φροντίδι εἰμὶ περί τινος« φροντίζω, ἐγνοιάζομαι, πασχίζω διάτι, Ἡρδτ. 1, 111. καὶ »ἐν φροντίδι γίγνεσθαι« 2, 104. τὸ δὲ »ἐν φροντίδι ἔχω τινὰ« τιμῶ, σέβομαί τινα, Παρθν. »φροντὶς ἐστιν ἐμοὶ« ἐγὼ φροντίζω, ἐδική μου εἶναι ἡ φροντὶς, ἔχω τὴν φροντίδα, Ἡρδτ. 6, 129. — 2) Σκέψις, συλλογισμὸς, ὅθεν »φροντὶς εὔφημος« εὐλαβὴς σκέψις, προσευχή. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 131 ἐκδ. Νεωστ. Δούκα. — 3) ἐν γένει, γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, διάνοια, Εὐρπ. Μηδ. 48.

* Φρόντις, ιος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὁ πηδαλιοῦχος τοῦ Μενελάου, Ὀδσ.

* Φρόντις, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ. Ρ, 40.

Φρόντισμα, τό. (φροντίζω) Πᾶν ὅ,τι διενοήθη, ἐπεννόησεν, ἐξεῦρέ τις μὲ τὸν νοῦν του, σκεπτόμενος, στοχαζόμενος. Ἀρστφ. Νφ. 155. ἐν γένει τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐρεύνης, μελέτης τινός· ἔτι δὲ καὶ = φροντὶς. 2) Ἀσχολία, καθῆκον.

Φροντιστήριον, τό. (φροντίζω) Ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεται φροντὶς, σκέψις, μελέτη· περί τινος πράγματος, κατὰ πρῶτον κωμκ. παρ' Ἀρστφ. Νφ. 94. 128. καὶ ἀλλχ. κατὰ Voss. ἐργαστήριον σοφισμάτων· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, σχολεῖον, ἀκροατήριον, διδασκαλεῖον.

Φροντιστής, οῦ, ὁ. (φροντίζω) Ὅστις σκέπτεται, συλλογίζεται, μελετᾷ, μεριμνᾷ »τῶν μετεώρων« περὶ οὐρανίων πραγμάτων Ξνφ. συμπ. β, 6. παρβλ. Ἀπμν. 4, 7, 6. ἔτι δὲ καὶ »φροντιστὴς τὰ μετέωρα« Πλατ. Ἀπλ. Σκρ. σλ. 18. Β. Οὕτω προσηγορεύοντο οἱ ἀρχαιότατοι σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐπὶ Σωκράτους, κατὰ Voss. παρ' Ἀρστφ. Νφ. 266. καὶ ἀλλχ. μεριμνοφροντιστὴς, ὅστις χωρὶς ἀνάγκης θέλει νὰ κατατρίχηται μὲ φροντίδας. 2) ἐπιμελητὴς, ἐκτελεστὴς διαθήκης τινός, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἐξεκουτόρος.

Φροντιστικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι φροντίδος ἄξιον, ὅστις εἶναι ἐμφροντὶς, προνοητικός, προσεκτικός, ἐπιμελής. Ἐπίρ. φροντιστικῶς. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ιά, 10. »παῤῥωστήσαντος φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι· ἐπιμελῶς, περιφροντισμένως.

* Φρόντων, ωνος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνμ. Ἀναλ.

Φροῦδος, οῦδη, οῦδον. ἔτι δὲ καὶ δικτλκτ. (κατὰ συναίρ. τοῦ πρὸ ὁδοῦ, ὥσπερ τὸ φροίμιον, ἐκ τοῦ, προοίμιον, καὶ τό, φρουρὸς, ἐκ τοῦ προορὸς, κατὰ λέξιν, Ὅστις ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν, εὑρίσκεται κατ' ὁδὸν, ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη· ὅ,τι εἶναι μάταιον, πρόσκαιρον, ἀνωφελές· »φροῦδός ἐστιν« ἀπῆλθεν, ἐχάθη, ἔφυγεν, ἠφανίσθη, ἀνθ' οὗ τελειότερον« οἱ δ' ἄχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο« Ἰλδ. Δ, 382. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων »φροῦδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα« ἐξέλιπε καὶ ἡ φωνὴ, ἀδυνάτισαν καὶ οἱ πόδες τὸ κοινὸν καὶ ἠφωνήμου κόπηκε καὶ τὰ ποδάριά μου δὲν μὲ ἀκούουν πλέον, Εὐρπ. Ἀνδρ. 1075. Πλεοναστικῶς, φροῦδοι ἐξωκισμένοι«. Ἀρστφ. Ὀρ. 197. κατὰ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 264. μόνον ἡ ἐνκ. καὶ πλθ. ἀνμστ. ἐστὶν ἐν χρήσει, ἀλλὰ παρὰ Σφκλ. Αἴ. 257. εὕρηται καὶ ἡ γενκ. ἐνκ. Ἐπῤῥ. φρούδως· ὁ Σφκλ. καὶ ὁ Εὐρπ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πολὺ τῇ λέξει, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρστφ. οὐχ ἥττον.

* Φροῦνος, ὁ· νεωτρ. λέξ. ἀντὶ φρῦνος.

Φρουρά, ἡ. Ἰων. φρουρὴ (προοράω) Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς αὐτὸν εἰρκτὴ, φυλακὴ, κλείσιμον εἰς φυλακήν. 2) φύλαξις ὠχυρωμένου τινὸς τόπου, ἀκρόπολις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου πόλεως, ἢ φρουρίου, τὸ σύνηθ κάστρον, οἱ αὐτὸ φυλάττοντες στρατιῶται τὸ Γαλλκ. Garnison, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 7, 59. »φρουρᾶς ἕδω« ὑπκ. ἕνεκα, εὑρισκόμενος εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἐδιορίσθην νὰ φυλάττω, τραγῳδῶ διὰ νὰ περάσῃ ὁ καιρός, ἢ διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶ, ὅθεν παροιμία ἐπὶ πάντων ὅσοι ἀγρυπνοῦντες πρέπει νὰ ᾖναι χαρούμενοι θέλοντες καὶ μὴ θέλοντας Ἀριστφ. Νφ. 723. 3) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, στράτευμα ὁπλισμένον διωρισμένον εἰς ἐκστρατείαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτή· ὅθεν »φρουρὰν ἐξάγω, φρουρὰν φαίνω« ἀποφασίζω νὰ κάμω ἐκστρατείαν, ἐξάγω τὸ στράτευμα, τὸ ξεκινῶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν. Ξνφ. ὅθεν

Φρουράρχης, ὁ. = φρούραρχος, Ξενοφ.

Φρουραρχία, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον, ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ ὀξίωμα τοῦ φρουράρχου. Ξενοφ.

* Φρούραρχος, ὁ· (φρουρὰ, ἄρχω) Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν, τῶν φυλαττόντων ὠχυρωμένον, ἢ ὁποιονδήποτε τόπον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ὁ κομαντάντης τῆς γαριζόνης· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων στρατιωτῶν, τῶν στρατιωτῶν οἵτινες φυλάγουσι τὸν βασιλέα.

Φρουρέω, ῶ. Μ. ήσω. (φρουρὸς) Ἀμετβ. Ἵσταμαι, στέκομαι εἰς φρουράν, φυλάττω, εἶμαι διωρισμένος εἰς φρουράν, γαριζόνην, ἰταλκ. 2) μεταβτ. Φυλάττω τὸν τόπον ὅπου ἐδιορίσθην, τὸν διαφεντεύω· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. Μέσ. Φυλάττομαι, προσέχω ἀπό κάνένα, τινὰ τι· ὡς τὸ, φυλάσσω, φυλάσσομαι, ὁ δὲ μέσ. μελ. φρουρήσομαι, κατὰ παθτ. σημσ. παρ' Εὐρπ. Ἰω. 605. ὅθεν

Φρούρημα, τό. Ὅ,τι φρουρεῖ, φυλάττει τις — 2) »βουκόλων φρουρήματα« αἱ φυλακαὶ, οὗτοι οἱ τόποι ὅπου ἵστανται οἱ βουκόλοι καὶ φυλάττουσι τὰς ἀγέλας· οἱ φυλάττοντες βουκόλοι, ἀγελαδάριδες, Σφκλ. Αἴ. 54. τὸ ὁποῖον παράδειγμα ψευδᾶς ἐξηγεῖται συνήθως.

Φρούρησις, εως, ἡ. (φρουρέω). Τὸ νὰ ᾖναί τις εἰς φρουράν, νὰ φυλάττῃ τι.

* Φρουρητήρ, ῆρος, ὁ. (φρουρέω) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι.

* Φρουρητικός, ή, όν (φρουρέω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδειον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς φρουράν. Ψελλ.

* Φρουρητός, ή, όν, Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φρουρέω, ὅτι φρουρεῖται, φυλάττεται, εἶναι ὑπὸ φρουράν.

* Φρουρήτωρ, ορος, ὁ, = φρουρητήρ.

Φρουρικός, ή, όν. (φρουρά) Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, φύλαξιν, εἶναι ἐκ τῆς φρουρᾶς. Δίων Κασ.

Φρούριον, τό. (φρουρὸς) Τόπος διωρισμένος νὰ φυλάττεται ὑπὸ στρατιωτῶν· ἀκρόπολις, ὠχυρωμένος, περιτειχισμένος τόπος, τὰ Ἰταλ. κασταέλλον, κοιντρ. κάστρον 2) οἱ εἰς τοιούτους τόπους διωρισμένοι, καὶ φυλάττοντες αὐτούς στρατιῶται, τὸ ἰταλ. ἡ γαριζόνη, Αἰσχλ. Πρμ. 807. 3) πανδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττηταί τις. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. κατὰ τύπον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημσ. ὑπκρστ.)

Φρουρίς, ίδος, ἡ. (φρουρὸς) Πλοῖον διωρισμένον νὰ φυλάττῃ, προσέχῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. ά, γ', 11. »ναῦς φρουρίς« ἡ ὡς φρουρὰ φυλάττουσα ἢ παραφυλάττουσα.

Φρουρόδομος, ὁ, ἡ (φρουρέω, δόμος) Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, οἰκοφύλαξ. Γρηγορ. Θαυματ.

Φρουρός, ὁ. Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι, φύλαξ, φύλακας, φυλακάτουρας« οἱ φρουροὶ οἱ ὠχυρωμένον ἢ ἄλλον τινὰ τόπον φυλάττοντες

στρατιῶτες, ἡ γαρνιζόνη, Ἰταλ. (κατὰ συναίρ. τοῦ, προορᾶ παρὰ τό, προοράω, ὥσπερ τὸ φροίμιον παρὰ τό, προοίμιον καὶ τό, φροῦδος παρὰ τό, πρὸ ὁδοῦ.)

Φρύαγμα, τό. (φρυάσσομαι) Τὸ σφοδρὸν διὰ μυκτήρων, ῥωκώνων φύσημα καὶ πήδημα, σείρτημα ὅμα, ἐξαιρ. τὰ ἄγρια, ὁρμητικὰ κινήματα θυμοειδοῦς τινος ἀλόγου ζώου, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἱππ. ιά, 12. »ἀθρόον τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων· ἔτι δὲ καὶ τοῦ κίνδυνου, Ὀππ. 2) Μετφρ. ὁ ἀλαζονικός, ὑβριστικός, αὐθάδης τρόπος ἀνθρώπου τινὸς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ (υ – υ) ὅθεν

Φρυαγματία, ου, ὁ. Ὁ εὔρωστος, θυμοειδὴς καὶ ἄγριος ἵππος. Μεταφορικ. ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑβριστής, αὐθάδης ἄνθρωπος, ἐν γένει ὡς ἐπθ. ἄγριος, αὐθάδης, ἀλαζών. Πλούταρχ. Ἀντων. »Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπάδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν«.

Φρυαγμός, ὁ = φρύαγμα· ἐπὶ τράγων. παρὰ Διον. Ἁλικ

Φρυαγμοσέμνακος, ὁ, ἡ. (φρύαγμα, σεμνός) Ἀκρατής, ἀλαζών, κωμ. λέξ. ἐπί τινος ὅστις ἐν ᾧ εἶναι ἀλαζὼν καὶ αὐθάδης προσποιεῖται τὸν σεμνόν. Ἀριστφ, Σφκ. 135. ὅπου ἄλλοτε ὀφρυαγμοσέμνακος ψευδῶς ἀναγινώσκετο.

Φρυακτής, οῦ, ὁ. = φρυαγματίας. Διογ. Λαέρτ. ἐκ τοῦ

*Φρυάσσομαι, Ἀττ. ττομαι. Μ. ξομαι. μέσ. ἀποθ. Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν καὶ τὸ θυμοειδὲς των εἶναι ἀκράτητα ἐξαιρ ἐπ' ἀδαμάστων καὶ θυμοειδῶν ἵππων. Φυσᾷ διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρά, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, σκιρτᾷ, πηδᾷ, κάμνει ἄρια, αὐθάδη κινήματα, τεινάζεται καὶ τρέμει ὅλον τὸ σῶμά του ἀπὸ τὸν θυμόν του. Thom. mag. σλ. 901. »φρυάττεται πρὸς τοὺς ἀγῶνας φυσᾷ καὶ σκάπτει μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας ἀνυπόμονον, ἀκράτητον εἰς τὸ νὰ ἀρχήσῃ νὰ τρέχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τράγων, ἀλεκτρυόνων καὶ ἄλλων ἀλόγων ζώων· παρβλ. φριμάσσομαι. 2) Μετφρ. ἐπ' ἀνθρώπων τολμηρός, αὐθάδης, ἀκόλαστος, ἄσωτος, ἀλαζών, οἰηματίας, ὑβριστής, κομπαστής, καυχησάρης, ζουρλοπερήφανος· »φρυάσσομαι ἐπί τινι« ἀλαζονεύομαι διάτι· ὡσαύτως καὶ »φρυάττομαί τι« Μελ. 22. ὁ δὲ Μνδρ. νομίζεται ὅτι ἐχρήτατο τῇ λέξει ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως τῇ σημασ. αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐκπεπληγμένου καὶ διὰ φόβον τρέμοντος καὶ ἀμηχανοῦντος ἀνθρώπου· κατ' ἐνργτ. διάθ. μόνον παρὰ τοῖς Ο'. εὑρηται ἡ λέξ. χρήσιμος. (συγγ. τῷ, βρύω, βρυάζω, καὶ τῷ, φριμάσσομαι.)

Φρυαγνίζομαι, Μ. ίσομαι Ἀττ. ιοῦμαι. μέσ. ἀποθ. (φρύγανον) Συλλέγω, μαζόνω φρύγανα, στεγιὰ ξυλάκια διὰ ν' ἀνάψω φωτιάν.

Φρυγανικός, ή, όν. (φρύγανον) Ὅ,τι συνίσταται εἰς, εἶναι ἀπὸ κοντά, ξηρὰ ξυλάκια, ἔτι δὲ καὶ = φρυγανώδης. Ὁ σχῆμα φρυγάνου ἔχων. Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. γ'.

Φρυγάνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φρύγανον. Διοσκορ. γ', 105.

*Φρυγανίς, ίδος, ἡ, = φρύγανον. Εὐστθ.

Φρυγανισμός, ὁ. (φρυγανίζομαι) Τὸ νὰ συλλέγῃ, ἡ φίρῃ τις φρύγανα διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν. Πολύαιν. ά, 18.

Φρυγανιστήρ, ῆρος, ὁ. καὶ

*Φρυγανιστής, οῦ, ὁ (φρυγανίζομαι) Ὅστις συλλέγει, μαζόνει φρύγανα, διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτίαν.

*Φρυγανίστρια, ἡ. θλκ. τοῦ φρυγανιστήρ.

*Φρυγανίτης, ου, ὁ, θυλκ. φριγανίτις, ίδος, ἡ, = φρυγανικός. Ἡλιόδωρ. δ', σελ. 422. »ὕλην φρυγανίτιδα«. ἐκ φρυγάνων κατεσκευασμένην.

Φρύγανον, τό (φρύγω) Μικρά, λεπτά, ξηρὰ ξυλάκια, κλαδάκια ἢ κλωναράκια, θαμνάρια, χαμόκλαδα δένδρων, ἐξαιρ. εἰς ἄναμμα φωτιᾶς χρησιμεύοντα συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. παρ' Ἡρδτ. 4, 62. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀριστφ. καὶ Ξνφ. Ἀν. δ', γ', 8. »φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ«. διὰ νὰ ἀνάψωσι φωτιάν. (– υ υ) ὅθεν

Φρυγανοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φρύγανα. Λυσ.

Φρυγανώδης, εος, ὁ, ἡ. (φρύγανον, εἶδος) Ὅ,τι φαίνεται, εἶναι οἷς φρύγανον, ὁμοιάζει μὲ φρύγανον »θάμνος φρυγανώδης«. Διοσκορ. ὁ αὐξάνων ὡς φρύγανον. »πόα φρυγανώδης« καλάμη· βιβλιστάνουσα. Διοσκορ. περὶ τοῦ, Μυάγρου.

Φρύγετρον, τό. (φρύγω) Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφριγάνιζαν, τὸ τουρκβ. ἐκαβούρντιζαν κριθάρι, καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ψητάρι εἰς τὸ ὁποῖον ψήνουν, καβουρντίζουν τὸν καφφέ· καὶ ἐπειδὴ ἓν τοιοῦτον ἀγγεῖον εὑρίσκετο εἰς κάθε οἰκονομικὸν οἶκον, ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων, »τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον φρύγετρον φέρειν σημεῖον αὐτουργίας«, τὸ ὁποῖον παραβάλλεται πρὸς τὸ τοῦ Plin. h. 18. 3. Ῥωμαϊκ. »novae nuptae barreum praeferebant«. 2) εἴδός τι ξύλου ἐπὶ ταύ. τοῦ κατεσκευασμένου εἰς τὸ νὰ ἀνακατώνωσι τὰ ἐν τῷ φρυγέτρῳ ψηνόμενα· »ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφριγμένας κριθάς« Ἡσχ. (– υ υ)

Φρυγεύς, έως, ὁ. (φρύγω) Ὅστις φρυγανίζει, καβουρδίζει τι. 2) = φρύγετρον. Πολυδ.

Φρυγία, ἡ· ἡ (φρύγω) Θηλκ. τοῦ, φρυγεύς, σημ. 1. πάνω ἀμφβ. Ἡσύχ.

*Φρυγία, ἡ, Ἰω. φρυγίη, ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἰλιδ.

Φρυγίζω, (φρύξ) Φρονῶ τὰ τῶν Φρυγῶν, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, λαλῶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Στέφ. Βυζάντ.

Φρυγίλος, ὁ. Εἶδός τι πτηνῶν, πουλάκι ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 763. καὶ 873. ὅπερ τινὲς παραβάλ. τῷ Λατ. fringilla. (υ υ υ)

Φρυγίνδα, Ἐπῤῥ. (φρύγω) Τρόπος παιγνιδίου μὲ φρυγανισμένα κρυκία σύνηθ. μετὰ τοῦ, παίζειν. Ἡσύχ.

Φρύγιον, τό. Ξύλον ξηρόν, στεγνόν, διὰ καύσιμον· τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσεραλίκι, κυρίως οὐδτ. τοῦ

Φρύγιος, ία, ιον. (φρύγω) Ὅ,τι εἶναι ξηρόν, στεγνόν, ξηραμένον, στεγνωμένον Ἡσύχ. (– υυ)

Φρύγιος, ία, ιον. Πᾶν ὅτι εἶναι ἐκ τῆς Φρυγίας, ἡ κατὰ τὸν Φρυγικὸν τρόπον »ἁρμονία, μέλος, αὔλημα« Παυσαν. ί. 30. ἡ ὑπὸ τοῦ Μαρσύα εὑρεθεῖσα πρὸς αὐλὸν μελῳδία, ἥτις διέγειρε μανίαν καὶ ἐνθουσιασμόν, ὡς λέγεται· ὅθεν ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης μητρῶς λεγομένας, δι' ὃ ὠνομάζετο καὶ μητρῶον αὔλημα. (υ υ υ)

Φρυγιστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν· εἰς Φρυγικὴν διάλεκτον ἢ μελῳδίαν. (υ–υ)

Φρυγμός, ὁ. Τὸ νὰ φρυγανίζῃ, καβουρδίζῃ· τὸ νὰ ξηραίνῃ τίς τι εἰς τὴν φωτιάν· ἐκ τοῦ

Φρυγμός, Μ. ύξω. ἔτι δὲ καὶ φρύσσω, φρύττω. Φρυγανίζω, τὸ τουρκβ. καβουρδίζω, ξηραίνω, ψήνω, κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπγ. Ὀμ. ιδ'. 4. καὶ παρ' Ἡρδτ. 8, 96. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δίψης. (ἀφ' οὗ τὸ φρυκτός, καὶ τὸ Λατ. frigo, frixus, frux, fructus. καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φρυγανιά ἢ· ὁ ἡμίεψθος, ἢ καβαλιτμένος ἄρτος.) [ῡ]

Φρυκτεύω, (φρυκτός) Ἀνάπτω, καίω τι, φλογίζω. Νικήτ. Χρον. κά, 3.

Φρυκτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φρύγω, ἢ φρύσσω. Ὅ,τι εἶναι φρυγανισμένον, καβουρδισμένον, καβαλισμένον, ἐψημένον, ἐψθόν. — 2) ὡς οὐσστ. ὁ φρυκτὸς λαμπάδα, πυρσός, δᾷδα· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐξαιρ. λαμπάδα διὰ τῆς ὁποίας διωρισμένοι τινὲς που φύλακες ἔδιδον σημεῖον ἐν καιρῷ νυκτός, Ἀρστφ. Ἀγ. 30. ἐξαιρ. διὰ πυρσῶν σημεῖον ὑπὸ διωρισμένων που φυλάκων διδόμενον, ὅτι τὰ περιμενόμενα βοηθητικὰ στρατεύματα ἐφθασαν εἰς τὴν χώραν, ἢ ὁ ἐχθρὸς ἐπροχώρησεν, ὅθεν »φρυκτοὺς ἀνίσχειν« τὸ νὰ συκόνωσι τοὺς πυρσοὺς νὰ δίδωσι σημεῖον μὲ λαμπάδας ἀναμμένας, »φρυκτοὶ πολέμοι αἴρονται« συκόνουν τὰς λαμπάδας. δίδουν σημεῖον μὲ ἀνεμμένας λαμπάδας ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὴν χώραν ὁ ἐχθρός. Θουκδ. 2, 94, 3, 22. παρβλ. φρυκτωρός. β) ὁ φρυκτός, ὑπκ. κύαμος, ὡς τὸ »ψῆφος, καὶ κλῆρος« Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1331. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφιζον διὰ κυάμων πεφρυγμένων. Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἔδιδε τὸ ματεῖον τοὺς χρησμοὺς ἢ τὰς ἀποκρίσεις διὰ τῶν κλήρων, οὓς αὐτοὶ οἱ ἐρωτῶντες ἐνέβαλον ἢ ἔστελον· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βατιλέως πρὸς τὸν θεον πεμπόντων« καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡτυχ. »φρυκτός, μάντις, κλῆρος· φρυκτός, δελφοῖς κλῆρος· ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ«. γ) οἱ φρυκτοί, ὑπκ. ἰχθῦς· εἶδος μικρῶν καὶ εὐτελῶν ὀψαρίων· ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς. τσιρόνια εἰς τηγανισμὰ ἁρμόδεια. Ἀθήν. ς'. σελ. 227. καὶ ζ', σελ 303.

Φρυκτωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (φρυκτωρός) Δίδω σημεῖόν τι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑψόνων ἀναμμένας λαμπάδας 2) μετὰ αἰτ. »φρυκτ. πολεμίους« δίδω διὰ τῶν λαμπάδων σημεῖον ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν χώραν· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθτ. »φρυκτωρούνταί μοι νῆες προσπλέουσαι« μοὶ ἐδηλώθησαν διὰ λαμπάδων ἐρχόμενα καράβια, Θουκυδ. γ', 8. »ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων«. διὰ φρυκτοῦ ἐμηνύθησαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προφαίνω, δαδουχῶ, φωτίζω. ἀφ' οὗ

Φρυκτωρία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃτις σημεῖον δι' ὑψώσεως ἀναμμένων λαμπάδων· σημεῖον διὰ πυρός, τὸ ὁποῖον ἔδιδον ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ τούτου διωρισμένοι που φύλακες. Ἀριστφ. Ὄρ. 1161. παρ' Ἀριστοτέλ. »Φρυκτωριῶν ἐποπτῆρες« οἱ φύλακες καὶ παρατηρηταὶ τῶν διὰ πυρὸς ἤτοι διὰ φανῶν καὶ πυρσῶν σημείων ἢ δομένων μακρόθεν εἰδήσεων. (Βίγλα, παρὰ Βυζαντινοῖς.) Εἶχον δὲ τὰς φρυκτωρίας ἐπάνω τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ὡς οἱ σημερινοὶ τῶν Εὐρωπαίων τὸν τηλέγραφον λεγόμενον, δι' ὧν ἐμήνυον πρὸς τὴν μητρόπολιν τὰ εἰδήσεως ἄξια συμβεβηκότα ἐν τοῖς ἔξω μέρεσι τοῦ βασιλείου. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »τοιοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν Ἀσίᾳ καινουργούμενα«. Τοιαύτας φρυκτωρίας εἶχον καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ ὧν Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐν τῷ πρὸς τὸν υἱόν αὐτοῦ περὶ τελετῶν συντάγματι (τόμ. α', σελ. 283.) πραγματεύεται.

Φρυκτώριον, τό. ὁ Ὑψωμένος τόπος, πύργος, σκοπή, ἡ κορυφὴ ὄρους τινὸς ἔνθα ἐφύλαττεν ὁ φρυκτωρὸς καὶ ἔδιδεν εἴδησιν διὰ τῶν πυρσῶν καὶ φανῶν, ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ ὁ, φάρος· ὅπερ ἴδε. Ἡρωδιαν. δ', 2. »ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς εἰς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ. φάρους γὰρ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσινα.

Φρυκτωρός, ὁ. (φρυκτός, σημτ. 2. οὖρος) Φύλαξ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ ἐφ' Ὑψηλοῦ τινος τόπου καὶ νὰ δίδῃ ἐν καιρῷ νυκτὸς σημεῖον ἀνάπτων πῦρ, ἢ ὑψόνων ἀναμμένας λαμπάδας εἰς δήλωσιν, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν, ἢ ἐπλήτιασε που ὁ ἐχθρὸς κ.τ.τ. ἴδε Αἰσχλ. Ἀγμ. ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ 292. τὴν μεγαλοπρεπεστάτην

περιγραφὴν τῆς συνεχείας τῶν φρυκτῶν, περὶ τῆς αὐτῆς συνηθείας παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἔθνεσι παραβλ. Vaillants zweite Reise Th. 2. σλ. 215. — 2) ὁ φρυκτὸς αὐτός. Λυκφρ. 345.

Φρύνη, ἡ· ὡς τό, φρῦνος — 2) ἐπίθετον περιφήμου τινὸς ἑταίρας ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της, Μνησαρέτη κυρίως ὀνομαζομένης. (– –)

Φρύνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, βατράχιον κα ποτήριον ἄλλως λεγόμενον (υ)

*Φρῦνις, ὁ, ἀρτ. Κύρ. ὄνμ. Ἀρστφ.

*Φρύνιχος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. ἀρσ. (– υ υ)

Φρυνοειδής, ὁ, ἡ. (φρῦνος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φρῦνος, ὁμοιάζει μὲ τὸν φρῦνον κατὰ τὸ σχῆμα ἢ χρῶμα.

Φρυνολόχος, ὁ, ἡ, (λοχάω) Ὅ,τι ἐπιβουλεύει τοὺς φρύνους, ἐπίθτ, σαρκοβώρου τινὸς πτηνοῦ Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ', 24.

Φρῦνος, ὁ· ὡς τό, φρύνη· Εἶδος βατράχων, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτρ. ζιάμπα, ζάμπα· παρὰ Βαβρίῳ δὲ καὶ ἡ φρῦνος.

*Φρυνώνδα, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐξαιρ. διαβοήτου τινὸς ἀγύρτου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. ὅθεν

*Φρυνώνδειος, ὁ. Ἀγύρτης, ἀπατεὼν κλέπτης, λῃστής, πανοῦργος.

*Φρύξ, Φρυγός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας, γεννημένος ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Φρύσσω, Ἀττ. φρύττω = φρύγω, ὅπερ ἴδε. Θεόκρτ.

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Υ.

*Φῦ, Ἐπικ. γ'. προσ. ἀόρ. β'. τοῦ φύω, ἀντὶ ἔφυ. Ὅμ.

Φῦ, Λύπης, πόνου, καὶ δυσαρεσκείας, ἀποστροφῆς, ἀηδείας ἀναβόησις, ἐπιφώνημα, ὡς τό, φεῦ. Ἀριστοφάν. Λυσ. 304. «Φῦ, φῦ. Ἰοὺ ἰοὺ. τοῦ καπιοῦν».

*Φυά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φυή.

Φυγαγωγός, ὁ. (φυγάς, ἄγω) Ὅστις τρέχων φθάνει τοὺς φεύγοντας καὶ ἄγει, φέρει αὐτοὺς σύρων, σβαρνίζωντάς τους· ἀμβλ. ἀγνσ. παρὰ Πολν. ὅπου ὁ Lob. Φρν. σλ. 383. λαφυραγωγὸς ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Φύγαδε, Ἐπῤῥ. (φυγή) ὡς τό, φόβονδε ἐσχηματσμ. Εἰς τὴν φυγήν, φεύγοντας, ὅθεν ὀπίσω. Ἰλιάδ. συγκρ. φύγδα. (υ υ υ)

Φυγαδεία, ἡ. (φυγαδεύω) ὡς πρᾶξις, Τὸ νὰ διώξῃ, ἐξορίσῃ τίς τινα. — 2) φυγή, διωγμός, ἐξορία.

Φυγαδεῖον, τό. (φυγαδεύω) Καταφύγιον, ἄσυλον· παρὰ τοῖς Ο'.

Φυγάδευσις, εως, ἡ. = φυγαδεία. (α)

Φυγαδευτήριον, τό. = φυγαδεῖον· παρὰ τοῖς Ο',

Φυγαδευτικός, ἡ, όν. (φυγαδεύω) Ὅστις φυγαδεύει, διώκει, ἐξορίζει τινά.

Φυγαδεύω, (φυγάς) Διώκω, ἐξορίζω τινὰ ἀπό τινος τόπου· «φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως». Δημοσθ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', γ', 18. «τοὺς πεφυγαδευμένους κατῆγεν». Πλούταρχ. ἀμετβ. εἶμαι φυγάς, ἐξωρισμένος. Lob. Φρν. σλ. 385.

Φυγαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, προσήκει, ἁρμόζει εἰς φυγάδα, εἶναι ἴδιον ἐξωρίστου. Θεόδ. «τὸ φυγαδικόν» = οἱ φυγάδες, Ἐπῤῥ. φυγαδικῶς.

Φυγαδοθήρας, ου, ὁ. (φυγάς, θηράω) Ὅστις διώκει, κατασκοπεύει τοὺς φυγάδας, ζητεῖ, ἐρευνᾷ νὰ εὕρῃ αὐτούς. Πλβ. 9, 29. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 28.

Φυγαίχμης, ου, ὁ. (φεύγω, αἰχμή) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὰ δόρατα, τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1013. Καλλίμαχ. Λεῖψ. 117. ποιητ. μόνον.

Φυγανθρωπεύω, (φυγάνθρωπος) Ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὴν μετ' αὐτῶν συναναστροφήν. «εἰς ἐρημίαν» εἶμαι ἀπρόσμικτος, μισάνθρωπος. ὅθεν

Φυγανθρωπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισανθρωπία.

Φυγάνθρωπος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἄνθρωπος) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι μισάνθρωπος.

*Φυγαρσενία, ἡ. (φεύγω, ἄρσην) Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, ἀποστρέφηται, μισῇ τις τοὺς ἄνδρας. Μανίθ, δ'. 64. ποιητκ.

Φυγάς, άδος, ὁ, ἡ. (φεύγω, φυγεῖν) Ὅστις ἔφυγεν ἀπό τινα χάραν, ἐξαιρ. ἐξώριστος, ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ., 8, 65. πάνυ εὔχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ ὁ αὐτόμολος. Ξενοφ. Κυροπ. ς', γ', 5. «μηδός τις ἐλέγετο φυγὰς εἶναι παρ' ὑμῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τό, φεύγων, μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 9. σελ. 855. C.

Φυγγάνω, παρεσχηματσμ. τύπος τοῦ, φεύγω.

Φύγδα, Ἐπῤῥ. κατὰ συγκπ. ἀντὶ φύγαδε. ποιητ. καὶ

*Φύγδην, Ἐπῤῥ. (φυγή) = φύγαδε. Εἰς τὴν φυγὴν εἰς τὸ φευγατιόν, φευγάτα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 125. Λύκανδρ. Θηρ. 21. ποιητκ.

Φύγεθλον, τό. Φλεγμονή, ἀπόστημα, πρίσμα, σκίῤῥωμα, σκλήρωμα τῶν ἀδένων περὶ τὰ αἰδοῖα, ἄλλως βουβὼν λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τὰς μασχάλας. Γαλην. πρὸς Γλαῦκ. β', 1. «ἔστι γὰρ ὁ μὲν βουβών, καὶ τὸ ψῦμα, καὶ τὸ φύγεθλον, ἀδένων παθήματα, βουβὼν μὲν, ἡ φλεγμονή· ψῦμα δὲ, τὸ ταχέως αὐξανόμενον, καὶ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγόμενον· φύγεθλον δὲ τὸ λεγόμενον φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας ἢ ἐρυσιπελατώδης φλεγμονή». (ἔδει δὲ λέγεσθαι ὀρθότρ. φρύγεθλον παρὰ τὸ, φρύγω.)

Φύγεργος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἔργον) Ὅστις ἀποφεύγει τὸ ἔργον, τοὺς κόπους, δὲν ἀγαπᾷ νὰ δουλεύῃ, ὀκνηρός, ῥάθυμος. «βλάκες φύγεργοι». Ἀριστοφάν. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Φυγή, ἡ. (φεύγω) Τὸ φεύγειν, ἀπόδρασις, ἢ μετὰ σπουδῆς διὰ φόβον ἀναχώρησις καὶ ἀπομάκρυσις ἀπό τινος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιντρ. φευγατιό. Ὀδσ. Κ, 117. «τὼ δὲ δύ' αἰξαντι φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην», καὶ Θουκυδ. «φυγῇ ὥρμησαν εἰς τὴν θάλασσαν». «φυγῇ φεύγειν». Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθντ. ἀρθμ ἀντὶ τοῦ ἑνκ. Valck ἐν Ἱππ. 1043. — β) ἐξαιρ. ἐξορία. «φυγὴν φεύγω εἶμαι ἐξωρισμένος, πηγαίνω, ζῶ εἰς τὴν ἐξορίαν» «φυγὴν ἐπιβάλλω τινὶ» καταδικάζω τινὰ εἰς ἐξορίαν, Ἡρδτ. 8, 3. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 35. «οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς», — 2) = οἱ φυγάδες, οἱ ἐξωρισμένοι, οἱ ἐξόριστοι. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', β', 9. «κατάγειν ἐβούλοντο τὴν φυγήν», Θουκυδ. ἡ, 64. καὶ Πλούταρχ. εἰς Φλαμ. 12. «κατάγειν τὰς φυγάς». — 3) δίωξις, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ὤθησις, τροπή, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. α', δ', 22. «ἰσχυράν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει κατέχων», — 4) ὡς ἐπθτ. ἐκλαμβάνεται παρ' Εὐρπ. Ὀρ. 1468. Ἡλ. 216. «φυγῇ ποδὶ ἴχνος ἔφερεν, φυγῇ ἐξαλίξωμεν ποδὶ» ὅπου τό, φυγῇ, ἀντὶ τοῦ, φυγάδι ἐκλαμβάνεται, οὐχ ὑγιεῖς μέντοι· ἄμφω γὰρ αἱ δοτ. εἰσὶν ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀποδοτέαι ὡς ἐπιῤῥμτκ. προσδιορισμοὶ εἰς τὸ ῥῆμα· εὐταχεία διὰ τῶν ποδῶν φυγῇ, κατὰ τὸν πολλάκις συνήθη πλεοναςμὸν τῆς δότ. ποδὶ, χειρὶ κ. τ. τ.

*Φύγησι, φύγησιν, Ἐπκ. γ'. προσπ. ἑνκ. ὑπτκ. ἀόριστ. ἀορ. β'. τοῦ, φεύγω ἀντὶ φύγῃ, Ἰλιάδ.

*Φυγίνδα, Ἐπῤῥ. χρήσιμον μόνον ἐπί τινος παιδιᾶς εἶδος. Θέογ ἐν Ἀνκδ. Βακ. 3. σελ. 1353.

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ· (δέμνιον) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν κλίνην, ἐξαιρ. τὴν γαμικήν, εἶναι μισόγαμος. ποιητ.

*Φυγόδεμνος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. πολλάκις παρὰ Νον.

Φυγοδικέω, Μλ. ήσω. (δίκη) Πασχίζω, κάμνω τρόπους διὰ νὰ ἀποφύγω κρισολογίαν τινά. Δημοσθ. ὅθεν

Φυγοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις κρισολογίαν τινά, (τὸ σύνηθ. προτσέσον) μὴ παρουσιαζόμενος εἰς τὸ κριτήριον· τὸ νὰ πασχίζῃ τις μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποφεύγῃ τὰ προτσέσα. Γλωσσ. φιλοξ.

*Φυγόλεκτρος, ὁ, ἡ. (λέκτρον) = φυγοδέμνιος. ποιητ. τὸ δὲ, φυγόλεκτος. Ὀρφ. ὕμν. λά, 8. ψευδ. ἀνάγνσ.

Φυγομαχέω, Μλ. ήσω. Ἀποφεύγω τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει, τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, ἀντίθτ. τῷ φιλομαχέω. ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) Ὅστις φεύγει, ἀποφεύγει τὴν μάχην, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, τὰ μαλώματα, ἀντθ. τῷ, φιλόμαχος.

Φυγόξενος, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἢ ἀποστρέφεται τοὺς ξένους, τὴν φιλοξενίαν, ὅθεν = κακόξενος Πίνδαρ. Ὀλ. ιά, 16.

Φυγόπολις, εως, ὁ, ἡ. (πόλις) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν πόλιν δὲν θέλει νὰ ζῇ εἰς πόλιν. Ἐτυμολ.

Φυγοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν ἐργασίαν, τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Πολύβ. γ', 79. ἐκ τοῦ

Φυγόπονος, ὁ, ἡ. (πόνος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἀποστρέφεται τὸ νὰ ἐργάζηται, τὴν δουλειάν, τὸν κόπον, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀκαμάτης.

Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ φυγοπόλεμος (πτόλεμος) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός Ὀδυσ. Ξ, 213.

*Φυγόπτολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φυγόπολις.

*ΦΤΖΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ λαμβάνονται χρόνοι τινὲς εἰς τό, φεύγω.

Φύζα, ἡ. (ΦΤΖΩ) ποιητ. ἀντὶ φυγή· πολλάκις παρ' Ὅμ. (ἄλλοι δὲ προπαρισπῶσιν, οὐκ ὀρθῶς μέντοι, τὴν λέξιν φῦζα γράφοντες, ἀλλὰ καὶ ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδσ. τῆς Ἰλιάδ. γράφει παροξυτ. φύζα.)

Φυζακινός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ τι συνεθίζει νὰ φεύγῃ, ἀγαπᾷ τὴν φυγὴν διὰ δειλίαν, «ἔλαφοι» Ἰλιάδ. Ν, 102. ποιητ. μόνον.

*Φυζαλέος, έα, έον = τῷ προηγμ. ποιητ.

*Φυζάνω, ἢ φυζάω, παρ' Ἡσχ. καὶ

Φύζημι, παρασχηματσμ. τοῦ, φεύγω. ἀφ' οὗ μετχ. παθτ. ἀόρ. φυζηθέντες παρὰ Νικ.

Φυζηλός, ἡ, όν, = φυζαλέος, ἀμφβλ.

*Φυζίπολις, εως, ὁ, ἡ = φυγόπολις. Ὀππ.

*ΦΤΖΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ἐν Ἰλιάδ. πρκμ. μετχ. πεφυζότες ἀντὶ πεφευγότες· ἀνθ' οὗ ὁ Νικ. ἔχει πεφυζηότες· ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. ἐστὶ τό, φύζα.

Φυή, ἡ· (φύω) Τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ ἰταλ. στατοῦρα, τουρκβ. μπόϊ, ἐξαιρ. εὔμορφον, εὔμηκες, καλοκαμωμένον σῶμα, ὡς τό, εὐφυΐα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσδ. μόνον ἐπὶ ἀνθρωπ. σώματος καὶ μόνον κατ' αἰτ. χρῆται τῇ λέξει. παρβλ. δέμας. ὅθεν ἐν γένει, κάλλος εὐμορφία, φυσικὴ χάρις — 2) ποιητ. ἀντὶ φύσις, ἅπασα ἡ μορφή, ἡ σωματικὴ κατάστασις ἢ ποιότης, ἔτι δὲ καὶ ἡ νεοσία, Πίνδ. — 3) ἡ ἀκμὴ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πνδ. Ὀλ. 1, 109. — 4) ὡς τό, φῦλον καὶ γένος, «φυὴ μερόπων κ. τ. τ.

*Φύη, γ'. ἑνκ. προσπ. εὐκτ. ἐνργ. ἀορ. β'. ἔφυν τοῦ, φύω, ἀντὶ φυίη. Θερτ. 15, 94. ὁ δὲ Spohn lect. Thear. spec. 2. σελ. 5. προκρίνει τό, φυίη. (υ)

*Φύημα, τό = φύμω. Ἱππ. (υ–υ)

Φυκαρίζω, = φυκόω. Σχολ. Ὀππιαν. ἁλ. α'. 127.

* Φύκη, ἡ· Ὁ θῆλυς ἰχθὺς φύκης (ῡ)

Φυκήν, ῆνος, ὁ· καὶ

* Φύκης, ου, ὁ (φυκος) Ἰχθύς τις διαιτάμενος εἰς τὸ θαλάσσιον χόρτον φῦκος, ἴδε αὐτό. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 355. καὶ Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ς', 13 (ῡ)

Φυκία, ἡ. = φῦκος. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. ἀμφ.

* Φυκίδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, φυκίς. (ῑ)

Φυκιόεις, όεσσα, όεν. (φῦκος) Ὅ,τι εἶναι πλῆρες φύκων· ἔχει πολὺ φῦκος. Ἰλιάδ. Ψ, 693.-2) Ὅστις εἶναι φυκισμένος, φυκιαστιδωμένος, ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φύκους.

Φυκίον, τό, καὶ, φύκιον, = φῦκος· Θκρτ. 7, 58. (κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπκρστ· οὐχὶ δὲ κατὰ σημσ.) Πλούταρχ. ὅθεν

Φυκιοφάγος, ὁ, ἡ. (φαγεῖν) = φυκοφάγος. (ᾰ)

* Φυκιοφόρος, ἡ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φῦκος.

Φυκιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τρίχας παρομοίας μὲ φῦκος, ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, ψαφαροχαίτης, Ἡσύχ.

Φυκιόω, (φυκίον) = φυκόω. Γλωσσ. Στεφ.

Φυκίς, ίδος, ἡ. (φῦκος) Τὸ θηλυκὸν ψάρι τοῦ, φῦκος ὀνομαζομέν. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ἡ, 2. Πλίνιος θ', 6.

Φυκογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων) Ὅ,τι γειτονεύει μὲ τὸ φῦκος, εἶναι, εὑρίσκεται πλησίον, διατρίβει, διαιτᾶται εἰς τὸ φῦκος, εἰς τὴν θάλασσαν. Statil. Flacc. 4. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 262. »Πρίηπος φυκογείτων«.

Φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅ,τι ἔχει τρίχας ὁμοίας μὲ τὸ φῦκος· εἶναι σκεπασμένον μὲ φῦκος ὡς μὲ τρίχας. Ἀθην. δ', σελ. 135. »πέτρα φυκόθριξ· ἡ ἔχουσα φύκια ὡς τρίχας πέτρα μὲ μούσκλια.

Φῦκος, τό. Τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ μάλιστα εἰς τοὺς λιμένας φυόμενον πλατὺ καὶ ὑπόμηκες χόρτον· τὸ κοιντρ. μοῦσκλον παρ' ἡμῖν λεγόμενον· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. Ι, 7. »πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν ἐκ τοῦ, βρύον κατὰ τὸ μέγεθος μόνον διαφέρον, κατασκευάζεται ἐξ αὐτοῦ χρῶμα πορφυροῦν. ὅθεν — 2) τὸ φύκιον, κοιντ. φκιασίδι κόκκινον, κοκκινάδι, μὲ τὸ ὁποῖον βάπτουν τὰς παρειὰς αἱ γυναῖκες. Λουκιαν. Ἑρωτ. »τὰς ἀναιτχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ.« ὅθεν

Φυκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι τρώγει τὸ φῦκος. (ᾰ)

Φυκόω, (φῦκος). Βάπτω, ἀλείφω τι μὲ φυκίον, φυκιασιδόνω, ἐρυθράν, κόκκινην βάπτω τὴν παρειὰν τῷ φυκίῳ. Πλαθητικ. Φυκόομαι, οῦμαι· χρίω, ἀλείφω, βάπτω τὸ πρόσωπόν μου μετὰ φυκίου, φυκιασιδόνομαι. Πλούταρχ. συμπ. ς'. »Φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι« καὶ ἀλλαχοῦ »φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον«. — 2) παραγεμίζω, στουπόνω τι μὲ φῦκος· Διοδώρ. ιζ', 45. »διφθέραι πεφυκωμέναι· μετὰ φύκου ἐστουπωμέναι· ὡς τὸ παρὰ Vitruv. ι', 20. Coria alga farcta.

Φύκτη, ἡ. Ἡ κοιλότης τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ συνένωσις τῶν δύο παλαμῶν τῆς χειρός· ἤτοι τὸ γύαλον αὐτῶν τῶν δύο ὁμοῦ· τὸ παρ' ἡμῖν φούκτα, καὶ χούφτα· παρ' Ἀλεξάνδρῳ Τρελλιανῷ σελ. 68. (Ἔκδ. Λουτετ. 1548.) »Πιτύρου σίτου φούκτην ἁ.« ἔνθα φύκτην ἀναγνωστέον.

Φυκτός, ή, όν· ποιητ. μόνον, ἐπθ. ρημτκ. τοῦ, φεύγω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει ἢ δύναται νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγῃ τις, »οὐκέτι φυκτὰ πέλονται« Ἰλιάδ. Π, 128. Ὀδσ. Θ, 299. Ξ, 489. — 2) πᾶν ὅ,τι ἔφυγεν, ἀπέφυγέ τις.

Φυκώδης, ὁ, ἡ, ες (φῦκος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ φῦκος, φαίνεται ὡς φῦκος. Τόπος ἔχων πολὺ φῦκος.

Φύλαγμα, τό (φυλάσσω) = φυλακή· παρὰ τοῖς Ο'. (ῡ)

Φυλάζω, Μ. ξω. (φυλή). Διαιρῶ τὰς φυλάς· διαιρῶ λαόν τινα εἰς φυλάς. Πλούταρχ. Λυκ. 6. »Φυλὰς φυλάξαντα. — Ἐν τούτοις τὸ μὲν φυλὰς φυλάξαι, καὶ ὠβὰς ὠβάξαι, διελεῖν ἐστὶ καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας«.

Φυλάκειον, καὶ φυλακεῖον, τό (φυλακή). Τόπος ὅπου φυλάττουσι στρατιῶται, ἐξαρ. πῦργος ἔνθα φυλάττουσιν, τόπος ἔνθα ἔστι φρουρὰ στρατιωτῶν· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. γαρνιζόνη· ὅθεν = τεῖχος. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξάδρν. Κομμάτι πανίου μὲ τὸ ὁποῖον περιδέουσι μέρος τι τῶν μελῶν των αἱ γυναῖκες ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, παρβλ. σφενδόνη, καὶ χοιροκομεῖον. (ᾰ)

Φυλακεύς, έως, ὁ· ἐπκ. ἀντὶ φύλαξ· κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. μόνον φυλακῆες ἀπαντώμενον. Ὀππιαν. Κυν. δ'. 295.

Φυλακή, ἡ (φυλάσσω). Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, νὰ ἵσταται ἔπου ὡς φύλαξ· φύλαξις, ὡς πρᾶξις, Ἰλιάδ. ἐξαιρ. ἐν καιρῷ νυκτός, Λατ. excubiae. »φυλακὰς ἔχειν«. Ἰλιάδ. Ι, 1. 471. »φυλακὴν ἔχω περί τινα« φυλάττομαι ἀπό τινα, Ἡρδτ. 1, 39. τὸ δὲ »φυλακὴ ἔχει αὐτόνω καταγίνεται εἰς τὸ νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡσιόδ. λῳν. 47, 7. Παρὰ τοῖς μετάπειτα δὲ καὶ »φυλακὰς φυλάττω« ἀντὶ φυλάττω, στέκομαί που καὶ φυλάττω. β) ὡς πρόσωπον, φύλαξ, φύλακας, πρόκοιτος ἤτοι ὁ εἰς φυλακὴν ἱστάμενος στρατιώτης, τὸ ἰταλκ. σιντινέλλα, Γερμν. Schildwache, Οὐγγ. στράζια συνήθ. ὡς τὸ Λατν. custodia, ἀντὶ custos, Wolf Λπτ. σλ. 326. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ σωματοφύλακες καὶ ἐξαιρ. οἱ εἰς φύλαξιν χώρας, πόλεως ἢ φρουρίου διωρισμένοι στρατιῶται, τὸ ἰταλ. γαρνιζόνη. — γ) ὡς τόπος φυλακῆς, φυλάξεως, σκοπιά, τὸ κοινότρ. καρτέρι, λημέρι, Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ φυλακεῖον, φυλάκιον. — δ) ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐν νυκτὶ ἐτάττετο ἡ τρίτη καὶ τελευταία φυλακή, τοῦτ' ἔστιν ἐλλάζετο ὁ φύλαξ τῆς τελευταίας ἐν νυκτὶ φυλακῆς, ὅθεν καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός. — 2) φύλαξις, τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι ἢ τινα, τόσον εἰς ἀσφάλειαν, διὰ νὰ μὴ πάθῃ τι ὅσον καὶ φυλακωμένον· ὅθεν — β) καὶ ὁ εἰς τοιοῦτον σκοπὸν διωρισμένος τόπος, εἴρκτή, φυλακή, τὸ τουρκβ. χάψη, ἰταλ. πριζιόνη· »ἔχειν τινὰ ἐν φυλακῇ« πολλάκις παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ »ἐν φυλακῇσι« Ἡρδτ. 3, 152. Τρπκ. »τὸν ἰσθμὸν ἐν φυλακῇ ἔχω« κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν ἰσθμόν. Ἡρδτ. 7, 207. 8. 40 ἀσύνηθες »τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἐν φυλακῇ ἔχω« διατηρῶ πάντοτε τὸν ἴδιον χαρακτῆρα, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, τῆς διαλέκτου. Ἡρδτ. 3, 152. πρβλ. φυλάσσω, 2. γ. — 3) τὸ νὰ φυλάττηταί τις ἀπό τι, ὅθεν »φυλακὴν ἔχω« = φυλάττομαι, Ἡρδτ, 1, 38.

* Φυλάκη, ἡ. Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. (υυ-)

Φυλακίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. — ιῶ (φυλακή, σημσ. 2) Φυλακόνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν φυλακήν. Ν. Δ.

Φυλακικός, ή, όν (φυλακή). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἀναγκαῖον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς φυλάξιν, νὰ φυλάττῃ. Πλάτ. πολ. ἑ.

Φυλάκιον, τό· = φυλάκειον. (ᾰ)

Φυλακίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλ. τοῦ, φύλαξ. Πλάτ. »ναῦς φυλάκιον ἢ φυλάττουσα, φρουροῦσα, ὡς τὸ φρουρίς.

* Φυλάκισσα, ἡ = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'. (ᾰ)

Φυλακίτης, ου, ὁ (φυλακή, σημσ. 2. β.) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακήν, φυλακωμένος. Νικήτ. Χρόν. ια', 11.

Φύλακος, ὁ· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ φύλαξ, Ἰλιάδ. Ω, 566. πολλκ. παρ' Ἡρδτ. ὅ,τι δὲ οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει ἡ λέξ. καθ' ἑνικ. ἀριθμ. ψευδῶς νομίζεται, ἴδε π. χ. Ἡρδτ. 1, 84. 2, 113. (κατ' Ἀρστρχ. ὀξυτονητέα ἡ λέξις φυλακτός, Φλμ. Λξ. 269. σελ. 189. Σχολ. Ἐντ. Ἰλιάδ. Ω, 566. παρβλ. ἀνακός.) [υυυ]

* Φύλακος, ὁ, Ἀττικ. κύρ. ὄνμ. Θεσσαλοῦτε καὶ τῶν Τρώων τινός, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. (υυυ) ὅθεν

* Φυλακίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Ὁ υἱὸς τοῦ Φυλάκου. Ὅμ.

Φυλακτέον, θετκ. ἐπίρρμ. τοῦ, φυλάττω. Πρέπει νὰ φυλάττῃτις. Ξενοφ.

Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ· = φύλαξ. Ἰλ. Ι, 66. 80. καὶ ἀλλαχοῦ.

Φυλακτηρία, ἡ· = φυλακή, πάνυ ἀμφ.

Φυλακτήριον, τό. Τόπος ὠχυρωμένος, ἢ φρούριον ἐν ᾧ εἶναι φρουρά, γαρνιζόνη. Τόπος, ὅπου ἵσταται στρατιώτης φυλάττων, τὸ ἰταλ. σύνηθ. πόστο. Ἡρδτ. 5, 52. ἐξαιρ. Τόπος ὠχυρωμένος μὲ τοὺς πύργους τῶν τειχῶν ἐν ᾧ εὑρίσκονται οἱ φρουροί· τόπος, οἰκίσκος ἐν ᾧ ἡσυχάζουσιν οἱ φύλακες στρατιῶται, τὸ ἰταλ. κβάρδια, Γερμ. Wachhaus. τουρκβ. κουλούκι. — 2) προφυλακτικόν τι μέτον, τὸ συνήθ. ἐγκόλπιον, τουρκβ. χαμαγλί, χαμαϊλί· ἔστι δὲ ἡ λεξ. κυρίως σύστ. τοῦ

* Φυλακτήριος, ία, ιον (φυλακτήρ). Ὅστις φυλάττει τι· προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ εἴς τι.

Φυλάκτης, ου, ὁ· = φυλακτήρ. Πλούταρχ.

Φυλακτικός, ή, όν (φυλάσσω). Ὅστις φυλάττει, προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ καλὰ εἴς, ἢ διά τι· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ φυλάττῃ. — 2)* (ἀπὸ τῆς μέσ. διαθσ. φυλάσσομαι). Ὅς τις ἠξεύρει νὰ φυλάττηται· εἶναι προστεκτικός. Ξνφ. Ἀπμ. 3, 1, 6. Ἐπρρ. φυλακτικῶς.

* Φυλάκτωρ, ορος, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ φυλακτήρ, φύλαξ.

Φύλαξ, ακος, ὁ· καὶ ἡ. Ὅστις φυλάττει, φύλακας, φυλακάτορας· ὁ εἰς φύλαξιν ταττόμενος στρατιώτης. Κατὰ πλθ. ἀριθμ. »οἱ φύλακες = οἱ φρουροί, γκαρνιζόνη, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ κατ' ἀρσνκ. γένος, ἔτι δὲ καὶ »φύλακες ἄνδρες« Ἰλιάδ. Ι, 477. »οἱ φύλακες« οἱ εἰς φύλαξιν τόπου, χώρας τινός τεταγμένοι στρατιῶται. Παραδγμ. κατὰ τὸ θηλκ. γέν. παρὰ Lob. Φρν. σελ. 452. Παρὰ Πλάτν. Κρίτ. ά. »Τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα« ἀντὶ τοῦ θηρωρός. — 2) διατηρητής, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ἡσιόδ. Ἔρ. 124. 253. — 3) ὅστις παρατηρεῖ τι προσέχει εἴς τι, θεωρός, παρατηρητής, ἐπιτηρητής. (υ-)

Φυλάξιμος, ίμη, ιμον (φυλάσσω). Ὅ,τι εἶναι διὰ φύλαξιν, δύναται νὰ τὸ φυλάττῃ τις, ἐπιδέχεται φύλαξιν. — 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθσ. Πανδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ φυλάττηταί τις· παρβλ. φύξιμος.

Φύλαξις, εως, ἡ (φυλάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ φυλάττῃ, παρατηρῇ τίς τι. (ῡ)

Φυλαρχέω, Μλ-ήσω. Εἶμαι φύλαρχος, τὸ ἀξίωμά τον ἄχω. Ἀρστοτ. Λυσ. 561. ἐκ τοῦ

Φυλάρχης, ου, ὁ (φυλή, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγός, πρῶτος, προεστώς, ἢ προστάτης φυλῆς τινος· ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ ὁ ἡγεμὼν ἱππέων φυλῆς, καβαλλαρίας. (οὐχὶ τοῦ πεζικοῦ, ψευδὴς γὰρ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξήγησις.) ὅθεν

Φυλαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου. Ἡτχ.

* Φύλαρχος, ὁ = φυλάρχης. Ἀρστφ. Ὀρ. 799. (ῡ)

* Φύλας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. (— —)

* Φυλασσέμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνργ. ἐνστ. τοῦ, φυλάσσω, ἀντὶ φυλάσσειν. Ὅμ.

Φυλάσσω, Ἀττ. φυλάττω, Μ. άξω· μέσ. μέλ. φυλάξομαι· ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ παθτ/σημσ.

Σφκλ. Φιλ. 48. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Ξνφ. Οἰκ. 4, 9. Ἀμετβ. Ἀγρυπνῶ, διανυκτερεύω, δὲν κοιμῶμαι, Ὀδ. Τ, 53. ἐξαιρ φυλάγω, στέκομαι ὡς φύλαξ, Ὅμ. »νύκτα φυλάσσω« δὲν κοιμῶμαι ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ. Ὀδσ. Ε, 466. Χ, 195. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθσ. Ἰλδ. Κ, 188. — β) εἶμαι εἰς φρουράν, γαρνιζόνην. — 2) μεταβτκ. Φυλάττω, διατηρῶ, ἀσφαλίζω, διαφεντεύω τι· πολλκ. παρ' Ὅμ. Ἡσδ. Ἡρδτ. καὶ λ. ἐπ' ἀνθρώπων, ποιμνίων, ἀγελῶν, πραγμάτων. π. χ. »κτήματα φυλ.« καὶ λ. τ. »δῶμα« φυλάττω τὸν οἶκον, δὲν εὐγαίνω ἔξω, δὲν τὸν ἀφίνω μόνον, Ὀδσ. Ε, 208. »φυλάττω τινὰ ἀπό τινος« Μεθομηρ. φυλάττω τινὰ νὰ μὴ πάθῃ τι. — β) παρατηρῶ, κατασκοπῶ, προτέχω εἴς τι. Ὀδσ. Δ, 670. καιροφυλακτῶ, προσμένω μὲ προσοχὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω τι· μετὰ αἰτ. »νόστον« Ἰλδ. Β, 251. ἔτι δὲ καὶ αἰτκ. τοῦ πρσπ. Ξνφ. Ἀνβ. 4, 6, 11. Ἡρδτ. 1, 49. 2, 82. 8, 9. καὶ ἄλλχ. Ἀπολτ. Παραμονεύω. — γ) τρπκ. Διατηρῶ, σώζω, τιμῶ, σέβω, »χόλον« φυλάττω, κρατῶ τὸν θυμόν, δὲν ἐλεόνομαι, Ἰλδ. Π, 30. »αἰδῶ καὶ φιλότητα« διατηρῶ, συντηρῶ, σώζω σέβας καὶ τιμὴν πρός τινα, Ἰλδ. Ω, 111. »ὅρκια« κρατῶ, τιμῶ τοὺς ὅρκους, δὲν τοὺς καταφρονῶ, δὲν τοὺς παραβαίνω, Ἰλδ. Γ, 280. »ἔπος« φυλάττω τὴν προσταγήν, πράττω ὡς ἐπροστάχθην. Ἰλδ. Π, 686. »οὐκ ἐφύλαξα ἀπειλὰς ὑμετέρας« εἰς τοὺς φοβερισμούς σας δὲν ἔδωκα προσοχὴν, τοὺς κατηφρόνησα Παθτ. »φυλάττομαι παρά τινι« εἶμαι κρυμμένος εἰς τὸν οἰκόν τινος, μὲ φυλάττει τις κρυμμένον, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 383. κατὰ μέσ. διάθσ. Προσέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ παθτ. πρκμ. »πεφυλαγμένος εἶναι τὸ νὰ ἦναί τις προσεκτικός, Ἰλδ. Ψ, 323. Τὸ δὲ »φυλάττομαί τινα κρατῶ τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, Ἡσδ. Ἔρ 263. 561. 694. ὡσαύτως καὶ »φυλάττομαί τι ἐν θυμῷ« Ἡσδ. Ἔρ. 491. συνήθως μέντοι. — β) »φυλάττομαί τι ἢ τινὰ« προσέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, ἢ ἀπό τινα ἄνθρωπον, Ἡρδτ. 1, 108. 7, 130. ὅθεν, Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ζητῶ νὰ ἀποφύγω τι ἢ τινα· ἔτι δὲ καὶ »φυλάττομαι ἀπό τινος« σπαντρ. »φυλάττομαί τινος« Ἀρτ. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. — Παρὰ ταῖς μετέπειτα δὲ καὶ »φυλάττομαι μή — « φοβοῦμαι, ὑποπτεύω μήπως, — διὰ νὰ μή — ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. Θκδ. 4, 132. 13. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Σπανίως δὲ τίθεται καὶ ἡ ἐνργτ. διάθσ. ἀντὶ τῆς μέσ., κατὰ πρῶτον παρὰ Πλτ. Θητ. σελ. 154, Δ. Γοργ. 461. Δ. εὐχρησττρ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. Lobeck Φρν. σελ. 363. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 923.

*Φυλείδης, ου, ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Φυλεύς, Ἰλδ.

Φυλετεύω, Λαμβάνω, δέχομαί τινα εἰς τὴν φυλὴν, φυλέτην ποιῶ τινα. Ἀριστοτέλ. πολ. γ, 2. ἐκ τοῦ

Φυλέτης, ου, ὁ (φυλή). Ὅστις εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας φυλῆς, ὁμόφυλος. Λατ. trihulis. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 368. »τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντα ξυγγενὲς καὶ φυλέταν· ὅθεν

Φυλετικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν φυλέτην »ἐκκλησία, ψηφοφορία φυλετική«. Λατ. comitia tributa, ἔνθα ψηφίζουσι κατὰ φυλάς. Διον. Ἁλ. Ἐπρρ. φυλετικῶς

Φυλέτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ, φυλέτης, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φυλετική, π. χ. »ἐκκλησία φυλέτις.«

*Φυλεύς, έως, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Στρατηγός, προεστώς τις ἐν τῷ Δουλιχίῳ. Ἰλδ. κατ' αἰτιατ. ἑπκ. Φυλῆα, Ἰλδ. Ψ, 637.

Φυλή, ἡ. Ἕνωσις πλειόνων ἀνθρώπων εἰς μίαν κοινότητα, εἰς ἓν κοινὸν, ἢ εἰς μίαν πολιτείαν, αὕτη ἐστὶν ἡ κυρία σημτ. τῆς λέξ. κατὰ Διαίαρχον· ὅθεν, σύνδεσμος, ἡ κοινωνία, κοινότης ἐν τῷ λαῷ μεταξὺ τῶν πολιτῶν, δῆμος, διαίρεσις τοῦ δήμου εἰς τάξεις, κλάσεις, ὡς τὸ Λατ. tribus, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 5, 66. 68. 69. 6, 131. ἐν Ἀθήναις διαιρεῖτο κατ' ἀρχὰς ὁ δῆμος εἰς 4. φυλὰς, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ Κλεισθένης (509) δέκα ἐποίησε. Τὰ μέλη τῆς φυλῆς ἐλέγοντο φυλέται· παρβλ. φράτρα. — 2) διαίρεσίς τις ἐν τῷ στρατιωτικῷ, οἱ ἐκ μιᾶς φυλῆς πολεμισταί. Ξνφ. Κύρ. Πδ. 8, 5, 4. ἔτι δὲ καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν, ἐξαιρ. ἐν τῷ ἱππικῷ. Ξνφ. Ἑλλ. 2, 4, 3. — 3) ἐν γένει, Γενεά, γένος, κλάσις, τάξις τοῦ δήμου πολιτείας τινός. Ξνφ. Οἰκ. 9, 6. (ἔστι δὲ ἡ λέξις συγγν. τῇ ἀρχαιοτρ. φῦλον, ὅπερ ἴδε.)

*Φυλή, ἡ, Δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Πλτ. 1147. ὅθεν

*Φυλήν δε, Ἐπίρ. Εἰς τὸν δῆμον Φυλήν.

Φυλία, ἡ. Ἡ ἀγριοελαία, Ὀδσ. Ε, 477. ἀλλως κότινος λεγμ. Ὁ δὲ Ἀμμώνιος ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, σχῖνος, Μαστιχόδενδρον.

Φυλίκη, Ἀειθαλὲς τι δένδρον ἢ θάμνος, τῇ ῥάμνῳ παραπλήσιον, ὃ ἢ συνήθεια, φιλίκιον, καὶ θυλίκιον, καὶ θλίκιον λέγει· κατ' ἄλλους δὲ = φυλία γράφεται δὲ καὶ φιλύκη.

Φυλίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φυλή. Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Ἀθην. β. σελ. 56.

Φυλλάζω, Μλ-άσω (φύλλον). ἐπὶ φυτῶν, Ἔχει ἢ αὐγάζει φύλλα. Γλωσσ.

Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ (φύλλον, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας εἰς τὰ φύλλα, ἔχει ἀγκαθωτὰ φύλλα. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ζ, 9. (-υ-υ)

Φυλλάμπελον, τό (ἄμπελος). Φύλλον ἀμπέλου· ἀμπελόφυλλον. Γλωσσ.

Φυλλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φύλλον. Μικρὸν φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλάς, άδος, ἡ (φύλλον). Σωρὸς φύλλων, κοίτη, στρῶμα ἀπὸ φύλλα »φυλλάδα ἐπιβάλλειν« Ἡρδτ. 8, 24. — 2) κλωνάρι μὲ φύλλα. Λατ. frontes.

Φυλλεῖον, τό (φῦλλον). Παντοῖα φύλλα λαχανικῶν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. ζαρζαβατικά· ἐξαιρ. ἢ προσθήκη ἀπὸ πήγανον, κορίανον, μάλαθρον, ἄνηθον, ἡδύοσμον, σέλινον καὶ λ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δίδουσι συνήθως οἱ λαχανοπῶλαι περιπλέον εἰς τοὺς ἀγοράζοντας παρ' αὐτῶν λαχανικά. Ἡσύχ. »τὰ τῶν λαχάνων, ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις αἴολα καὶ φαῦλα· καὶ Γαλην. ἐν Γλωσσ. »φύλλια, ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέλινον«.

Φυλλιάω, (φύλλον). ἐπὶ δένδρων· Ἔχει φύλλα κάμνει φύλλα χωρὶς καρπόν. »Ἀναλδέα φυλλιόωσι« Ἄρατ. 333.

Φυλλίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ. ιῶ (φύλλον). Ἀποφυλλίζω, κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός. Γεωπον.

Φυλλικός, ή, όν (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει φύλλα, εἶναι μὲ φύλλα· ὅ,τι ἀνήκει εἰς φύλλα. »Βλάστησις φυλλική« ἢ τῶν φύλλων βλάστησις.

Φύλλινος, ίνη, ινον (φύλλον). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἢ μὲ φύλλα. »Ἀγῶνες φυλλίνοι« Πολυδ.

Φύλλιον, τό· = φυλλεῖον.

Φυλλίς, ίδος, ἡ· = φυλλάς. Γεωπον. ἔτι δὲ καὶ φαγητόν τι ἀπὸ λαχανικά· παρ' Ἀθηναίῳ γ. σελ. 120. »ἡ λεγομένη φυλλίς« καὶ ἐν δ. σελ. 134. »φυλλὶς ἡ δριμεῖα« ὁ ὁ Ἡσύχ. εἶδος κυκεῶνος, λέγει, ὅθεν ἴσως ἡ κοινῶς σαλάτα λεγομένη. — 2) θηλκ. κύρ. ὀνμ. — 3) χώρα τις ἐν Θράκῃ, Ἡρδτ. 7, 113.

Φυλλίτης, ου, ὁ. θλκ. φυλλῖτις -ιδος, ἡ = φύλλινος· ὅθεν »ἀγὼν φυλλίτης« ὡς τὸ, στεφανίτης, ἀργυρίτης, κλ. τ. τ. ἀγὼν τοῦ ὁποίου ἄθλον ἦτον στέφανος ἐκ φύλλων. β) ἡ φυλλῖτις, φυτόν τι ἕλον ἐκ φύλλων συνιστάμενον, κατά τινας τὸ ἄλλως σκολόπενδρα λεγόμενον. Διοσκορ. γ', 121. Asplenium scolopendrium. Λιν.

Φυλλοβολέω, Μ. ήσω (φυλλοβόλος) ἐπὶ δένδρων, Ῥίπτει, ἀποβάλλει, δὲν κρατεῖ τὰ φύλλα του, πίπτουν τὰ φύλλα του. — 2) ῥίπτω κατά τινος φύλλα, τὸν κτυπῶ μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη, λουλούδια. Ἡρωδιαν. ὅθεν

Φυλλοβολία, ἡ. ἐπὶ δένδρων, Τὸ νὰ ἀποβάλλῃ, ῥίπτῃ, χάνῃ τὰ φύλλα του δένδρον τι. 2) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἐπί τινα φύλλα, νὰ τὸν κτυπᾷ μὲ φύλλα καὶ ἄνθη εἰς σημεῖον νίκης καὶ τιμῆς, διότι τὸ παλαιὸν ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους. Ἐρατοσθένης παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 574. καὶ ὁ Σχολ. Πινδάρ. ὅθεν Παθητ. »Φυλλοβολούμενος«.

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ (φύλλον, βάλλω). ἐπὶ δένδρων· Ὅ,τι ἀποβάλλει, χάνει, πίπτουν τὰ φύλλα του. — 2) ὅστις ῥίπτει φύλλα καὶ ἄνθη ἐπάνω εἰς τὸν νικητήν.

Φυλλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ φύλλα ἀντὶ μαλλιὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων, ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι ἔχει πολλὰ, πυκνὰ φύλλα. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 217.

Φυλλοκοπέω, (κόπτω). Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός.

Φυλλοκρῑνέω, (κρίνω). ὡς τὸ, ἐκφυλλοφορέω.

Φυλλολογέω, Μέλ. ήσω (λέγω). Φυλλολογῶ μαζόνω φύλλα

Φυλλομανέω, Μ. ήσω. ἐπὶ δένδρων, Κάμνει πολλὰ φύλλα, καὶ καθόλου, παντελῶς καρπόν. παραβλ. ὑλομανέω. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

*Φυλλομανής, ὁ, ἡ, ές (μαίνομαι). Τὸ μὴ καρπεῖν, μὴ καρποφορεῖν, ἀλλὰ φύλλα μόνον κάμνειν, παρβλ. ὑλομανής.

Φύλλον, τό (φύω). Πέταλον, τὸ λεπτὸν καὶ πλατὺ καὶ ὁμαλὸν, καὶ ἀπαλὲς μέρος τῶν φυτῶν, τὸ ἐπὶ τῶν κλόνων ψυόμενον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις, ὥς περ καὶ ὁ Ἡσδ. καὶ ὁ Ἡρδτ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. μόνον χρῆται τῇ λέξει. — ἔτι δὲ καὶ ἄνθος, λουλούδι, Θκρτ. 11, 26. 18, 39. Jac. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 266. — 2) ὁ μὲ φύλλα ὅμοιος σπόρος τοῦ σιλφίου, Ἱππκ. — 3) φυτόν τι ἀκριβέστερον ἀδιώριστον· ἐν γένει, φυτόν. — 4) εἶδός τι ἀράματος, ἀκριβστ. ἀδιώριστον.

Φυλλορρᾱγέω, Μλ-ήσω (ῥήγνυμι). Κόπτω φύλλον τι, τὸ συμμαζόνω καὶ ψυσήσας εἰς αὐτὸ κλείω σφίγγωντάς το τὸν ἀμφυτηθέντα ἀέρα, εἶτα τὸ κτυπῶ ἐπὶ τὸ μέτωπον ἢ ἐπὶ τὴν παλάμην μου καὶ οὕτω σκάζον κάμνει κρότον· ὅθεν

*Φυλλορρᾱγία, ἡ. Τὸ νὰ φυλλορραγῇ τις· ἴδε τὸ προηγούμενον.

Φυλλορροέω, ήσω, (φυλλορρόος) = φυλλοβολέω, σημτ. 1.

Φυλλόρροια, ἡ· = φυλλοβολία, σημτ. 1.

Φυλλορρόος, ὁ, ἡ (ῥέω) = φυλλοβόλος, σημτ. 1.

*Φυλλοσῑνής, ὁ, ἡ (σίνομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλάπτει τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Νικ.

*Φυλλόσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπας). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ φύλλα, Θεόφρστ. φυτ. ἱστ. 2, 7, 3.

*Φυλλοστρώς, ῶτος, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι στρωμμένον ἢ σκεπασμένον μὲ φύλλα. Εὐριπ. »Ὁδὸς φυλλόστρωτος« ἐκ τοῦ τύπου φυλλοστρώς, οὐχὶ δὲ φυλλοστρῶτις, μόνον ἢ ὅτι. φυλλοστρῶτι εὕρηται. Θηρτ. ἐπ. 3. παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 429.

Φυλλοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ φύλλα. Ὀππιαν. κυν. α, 116.

Φυλλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει φύλλα ἀπὸ τὰ δένδρα. Γλωσσ.

Φυλλοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὅ,τι τρώγει

φύλλα, τρέφεται μὲ φύλλα δένδρων. Ἀθήν. δ. σελ. 130.

Φυλλοφορέω, Μλ -ήσω. Ἐπὶ φυτῶν ὅ,τι φέρει, ἔχει φύλλα· φέρω κουβαλῶ φύλλα δένδρων. ἐκ τοῦ

Φυλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, ἔχει, φύλλα, ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φύλλα δένδρων· »φυλλοφόρος ἀγών« = φυλλίτης ἢ στεφανίτης. Πνδ.

Φυλλοφυέω, Μλ -ήσω (φύω). Ἐπὶ φυτῶν. Φύει, γεννᾷ φύλλα.

Φυλλοχοέω, Μλ -ήσω· = φυλλοβολέω, σημ. 1. — 2) χύνω, σκορπίζω φύλλα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἐκ τοῦ

Φυλλοχόος, ὁ, ἡ (χέω) = φυλλορρόος. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι χύνει, σκορπίζει φύλλα, κάμνει νὰ πίπτωσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, »μὴν φυλλοχόος« καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἡσδ. παρὰ Πολδ. 1, 231.

Φυλλόω, (φύλλον). Στολίζω τι μὲ φύλλα δένδρων. Ἱππ. — 2) μεταβάλλω τι εἰς φύλλον.

Φυλλώδης, ες, ὁ, ἡ (φύλλον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φύλλον, φαίνεται ὡς φύλλον δένδρον· ὅ,τι ἔχει πολλὰ φύλλα, εἶναι πολύφυλλον.

Φύλλωμα, τό (φυλλόω) = φύλλον. Διόδωρ. Σικ.

Φυλοβασιλεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος βασιλεὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιτελῇ, κάμνῃ θυσίας· ὡς τὸ τῶν Ῥωμαίων »rex sacrificulus.

Φυλοκρινέω, Μλ -ήτω (φῦλον, κρίνω). Διακρίνω, διαιρῶ τὰς φυλάς· ὅθεν

Φυλοκρίνησις, ἡ. Τὸ νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τις τὰς φυλάς, διάκρισις, διαίρεσις τῶν φυλῶν. Ηλήμ. Ἀλεξ. (ῑ)

Φυλοκρινητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀπαιτεῖται εἰς διάκρισιν τῶν φυλῶν, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τὰς φυλάς. Ηλήμ. Ἀλέξ.

Φῦλον, τό (φύω). Γενεά, γένος, εἶδος· ἐπὶ πάντων τῶν ἐμψύχων, ὄντων· πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. »φῦλον θεῶν« Ἰλδ. Ε, 441. Ἡσδ. Θγν. 202. »φῦλον θεάων« Ἡσδ. Θγν. 965. »φῦλον ἀοιδῶν« Ὀδσ. Α, 481. »ἀθανάτων φῦλον« Ἡσδ. Ἔρ. 201. »γυναικῶν« Θγν. 1020. Ἀσπ. 4. Συνήθως κατὰ πληθ. ἀρθμ. πλῆθος ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους σημαίνοντα· »φῦλα θεῶν« Ἰλδ. Ο, 54. 161. 177. »φῦλα ἀνθρώπων« Ξ, 361. Ὀδσ. Γ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· »φῦλα γυναικῶν« Ἰλδ. Ι, 130. 272. »φῦλα ἐπικούρων« Ρ, 220. »φῦλα Γιγάντων« Ὀδσ. Η, 206. σμῆνος μυιῶν, μυιῶν, Ἰλδ. Τ, 30. τὸ δὲ »φῦλα μελισσέων« πάντη ἀσύνηθες ὡς περίφρασις τοῦ, μέλισσα, Ἡσδ. λῳν. 22. παρβλ. γένος ἔθνος, φυή. — 2) κατ' ἀκριβεστέραν εἰδικὴν ἔννοιαν, ἔθνος, λαός, γένος φυλή· »φῦλα πελασγῶν« Ἰλδ, Β, 840. πρβλ. ἐμφυλος, ἐμφύλιος, ἀποφύλιος, καταφυλασόν. — 3) κατ' ἀκριβεστάτην εἰδικὴν ἔννοιαν. Γενεά, συγγένεια, οἰκία, οἰκέται, τὸ σύνηθ. οἰκογένεια, ἰταλ. φαμίλια· οἱ κατὰ γένος ἢ ἐξ ὁμαιμότητος ἤτοι συγγενείας ἐξ αἵματος ἀλλήλοις προσήκοντες· »Κατὰ φῦλα« Κατὰ τὰ γένη, Ἰλδ. Β, 362. 363. »Φῦλον Ἑλένης, φῦλον Ἀρκεσίου« Ὀδσ. Ξ, 68. 181. — Ἄρα ἡ λέξις φέρει τριπλῆν τινα τοῦ γένους διαίρεσιν· κατὰ ἔθνος, κατὰ πατρίδα, καὶ καθ' ὁμαιμότητα· οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ χρῶνται αὐτῇ κατ' ὀνομστ. καὶ αἰτιατ. μόνον χωρὶς νὰ τὴν κλίνωσι παραιτέρω. Ὁ Ἡσδ. χρῆται αὐτῇ σπανιώτερον ἢ ὁ Ποιτ. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σημσ. αὐτῇ καθ' ἑνικ. ἀριθμόν.

Φυλοπις, ιδος, ἡ. Βοή, ταραχή, θόρυβος τῶν πολεμούντων, μάχη πολλκ. παρ' Ὅμ. πρὸς τῇ συνήθει αἰτ. φύλοπιν καὶ τῇ σπανιτερ. φυλόπιδα ἅπαξ, Ὀδσ. Λ, 314. χρωμένῳ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. Ἀσπ. 114. Ὁ ποιτ. χρῆται ἐνίοτε καὶ τῇ συνθ. »φυλοπις πολέμου« Ἰλδ. Ν, 635. Ὀδσ. Λ, 314· ἄλλως δὲ, »Φύλοπις καὶ πόλεμος« Ἰλδ. Δ, 15, 82. Σ, 242. καὶ »Νεῖκος φυλόπιδος« Τ, 141 — Τρπκ. Ὁ εἰς μάχην ἕτοιμος στρατός· (κατὰ τοὺς πάλαι Γραμμτ. παρὰ τὸ, φῦλον καὶ ὄψ, ἐν σημτ. τοῦ, βοή.) [-υυ]

*Φυλώ, όος, συναιλ. οῦς, ἡ. Θηλκ. Κύρ. ὄνομ. θεράπαινά τις τῆς Ἑλένης. Ὀδ.

Φύμα, τό (φύω) ὡς τὸ, φυτόν. Βλάστημα, γέννημα. Ἐξαιρ Ἀποφυάς, ἔκφυσις κατὰ τὸ σῶμα, οἴδημα, ἀπόστημα, πρίσμα. Ἡρδτ. 3, 113. Γαλην. »Ἀπὸ τῶν ἐν γῇ φυομένων οἱ ἄνθρωποι φύματα κεκλήκασι τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους, ὅσοι τοὐπίπαν ἄνευ τῆς ἔξωθεν αἰτίας γίνονται.« [ὅτι τὸ υ, ἐχρησίμευεν ὡς βρχ. διδάσκει Μρκ. ὁ Σιδν. 83. συμφώνως τῷ Δρκτ. σλ. 95, 23. 100, 22. ἀλλ' ἐν σλ. 57. 8. προστίθησιν ὅτι οἱ Ἀττ. γράφουσι προπερισπ. τὴν λέξιν φῦμα· περὶ οὗ ἴδε Canon prosod. 35. 101. bei Herm. de emend. gr. Gr. rat. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. ἀπαντᾶται ὡσαύτως φῦμα προπερισπ. κείμενον.] ὅθεν

Φυματίας, ου, ὁ. Ὅστις πάσχει, ἔχει φύματα Ἱπποκρ.

Φυμάτιον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ, φῦμα. (ᾱ)

Φυματόω, (φύμα). Προξενῶ φύματα· παθτ. φυματοόμαι· εὐγάζω, ἀποκτῶ φύματα. Ἱπποκρ.

Φυματώδης, ὁ, ἡ (φύμα εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φύμα, εἶναι φαίνεται, ὡς φύμα· ὅστις ἢ ὅ, τι πάσχει, ἔχει πολλὰ φύματα. »Σκέλος φυματώδες.« Ἱπποκρατ.

*ΦΤΜΙ, ἴδε φύω.

*Φῦναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, φύω· ἀεὶ κατ' ἀμετβ. σημσ.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἀνήρ). Ὅστις ἀποφεύγει, φοβεῖται, μισεῖ τοὺς ἄνδρας. Αἰσχύλ. ἱκέτ. 9. (ᾱ)

Φυξείω, ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, θέλω νὰ φύγω.

Φυξήλιος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἥλιος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀποφεύγει τὸν ἥλιον, ὅθεν ζητεῖ τὸν ἴσκιον. Νίκανδρ. Θηρ. 660.

Φύξηλις, ιος καὶ ιδος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅστις εἶναι φυγάς, φεύγει εὐκολα, εἶναι δειλός, μικρόψυχος· »Φύξηλιν ἐόντα« Ἰλδ. Ρ, 143. ποιητ. μόνον.

*Φυξίμηλα, τά. »Δένδρα« Ὅσα ὑψηλὰ ὄντα ἀποφεύγουσι τὴν ὑπὸ τῶν προβάτων βλάβην. Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

Φύξιμος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἀρχαῖος ποιητ. ἐξαιρ. τύπος ἀντὶ φεύξιμος, Πρὸς τὸν ὁποῖον ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ φύγῃ, καταφύγῃ· »τὸ φύξιμον« τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ἄσυλον. — 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐκκλίνῃ, ἀποφεύγῃ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτις νὰ ἀποφεύγῃ· ἄρα μιστητόν, ἀπευκταῖον, ἀηδὲς τρομερόν, Νικ. Θηρ. 54. μετὰ αἰτ. »φύξιμός τινα« ὅστις εἶναι εἰς κατάστασιν, δύναται νὰ φύγῃ ἀπό τινα, Σφκλ. Ἀντ. 783. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ χρήσιμος τύπος ἐστὶ τὸ, φεύξιμος. (κατὰ ἐνργτ. σημτ. Ὅστις τρέπει τινὰ εἰς φυγὴν, διώκει τινά, οὐδέποτε ἐχρησίμευσεν ἡλέξις.)

Φύξιον, τό· ὡς τό, φύξιμον, Καταφύγιον, ἄσυλον. ἀρχαία λέξις παρὰ Πλούταρ. Θησ. 36. μόνον χρήσιμ. κυρίως δὲ οὐδέτρ. τοῦ

Φύξιος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς φυγήν — 2) Πρὸς ὃν καταφεύγοντις εὑρίσκει ἄσυλον· ἐπθ. τοῦ Διός, Ἀπλδ. 1, 9, 1. Staveren. Hygin. fab. 3.

Φυξίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις φεύγει ἀπὸ τὴν πόλιν, εἶναι ἐξωρισμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. 278.

Φύξις, εως, ἡ. (φεύγω). Ἀρχαῖος, ἐξαιρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ φεῦξις = φυγή. Ἰλδ. Κ, 311. 447. — 2) Καταφύγιον. Νεωτρ. δὲ παρὰ Λογογρ. ἐξαιρ. εὔχρηστος τύπος ἐστὶ τὸ, φεῦξις, Lobeck Φρν. σλ. 726.

Φυράδην, Ἐπίρ. (φύρω) = φύρδην.

Φύραμα, τό (φυράω). Ὅ,τι εἶναι ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ζυμάρι ἀπὸ σιτάλευρον ἢ κριθάλευρον. Ἔτι δὲ καὶ ἰδιαίτερόν τι Πέμμα· εἶδος ζυμαρικοῦ. (--υ)

Φύρασις, εως, ἡ (φυράω). Τὸ νὰ ἀνακατόνῃ, ζυμόνῃ τίς τι· ζύμωμα. (--ν)

Φυρατής, οῦ, ὁ, καὶ Φυράτης, ου, ὁ (φυράω). Ὅστις φυρᾷ, ζυμόνει, ἀνακατόνει τι· Κικέρ. εἰς Ἀττικ. ζ'. 1.

Φυράω, ῶ. Μ. ἀσω. Ἰων. ήσω. κατ' ἐπιτσ. τύπ. τοῦ, φύρω μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ὄλλα. »γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα« Πλατ. Θκτ. σλ. 147. C. Συμμιγνύω, ζυμόνω, συγχέω. Μεταφορικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 979. »Φυράσσασθαι μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς« τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις πρὸς τοὺς ἐραστὰν μαλακήν τινα καὶ γυναικώδη φωνὴν, νὰ τοῖς ὁμιλῇ μὲ γλυκεῖαν φωνήν· [τόα, ἐν τῷ μέλ. παρκμ. καὶ ἀορ. μακρ. Δκρν. σλ. 14, 24.]

Φύρδην, Ἐπίρ. (φύρω). Συγκεχυμένα, μεμιγμένα, ἀνακατωμένα, ζυμωμένα ἢ ζυμωτά, ἄτακτα, Ξενοφ. Κυροπ. ζ', α, 18. »Φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς.«

Φύρκος, τό. Δωρκ. φοῦρκος = τεῖχος· συγγν. τῷ, πύργος, μόνον παρ' Ἡσχ.

*Φύρμα, τό (φύρω) Σύμμιγμα, ἀκαθαρσία, σκύβαλον, ῥύπος, κόπρος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 483.

Φυρμός, ὁ (φύρω). Ἀνακάτωμα, ἀταξία, ταραφή· παρὰ τοῖς Ο'.

Φύρση, ἡ (φύρω). Ταραχή, σύγχυσις, ἀνακάτωμα. Ἐπιφάν. Αἰρ. ογ, 23. »Πολλὴν φύρσην εἰργάσατο.« ἔκαμε μεγάλην ταραχήν.

Φύρσιμος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συντετριμμένον, πρὸς σύντριψιν καὶ μίξιν ἐπιτήδειον. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 324. Lob.. Φρν. σλ. 116.

Φυρτός, ή, όν, Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φύρω. Ὅ,τι εἶναι ἀναμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ῥυπαρόν, μεμιασμένον, μεμολυσμένον. Ἡσύχ.

Φυρω, Μέλ. φύρσω· Μελ. γ'. παθτ. πεφύρσομαι, Πνδ. Νμ. 1, 102. Μιγνύω, ἀναμιγνύω, συγχέω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλα· ἐξαιρ. μὲ ὑγρόν τι· »Γαῖον ὕδεσι« Ἡσδ. Ἔρ. 61. Νοτίζω, βρέχω, μουσκεύω τι, λερόνω, ῥυπαρόνω, καὶ οὕτω τὸ φθείρω, χαλνῶ· »Δάκρυσιν εἵματ' ἐφυρον« Ἰλδ. Ω, 162. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. ἀντὶ τῆς δοτ. »Σπῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος«, Ὀδσ. Σ, 21. Παθτ. »Πεφυρμένος αἵματι« Ὀδσ. Ι, 397. »Δάκρυσι πεφυρμένην« Ρ, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐξαιρ. ἀνακατόνω ἀλεύρι μὲ νερὸν διὰ νὰ κάμω ψωμί, ζυμόνω, ἢ μὲ ἄλλο τι διὰ νὰ κάμω ζυμαρικόν τι »Ὁ φύρων« ὑπκ. τὰ ἄλφιτα, ὅστις ζυμόνει ψωμί, Ξνφ. »Πεφυρμένα τὰ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ« χοντροκοπανισμένον κριθάρι καὶ ἀνακατωμένον μὲ κρασὶ καὶ λάδι· παθτ. ἐν γένει, τὸ νὰ ἦναί τι ἀνακατωμένον, γεμάτον μέ τι· τινί, καὶ τινός, π. χ. »πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα« Σμνδ. — 2) τρπκ. συγχέω, διαταράττω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, ταραχὴν, ἀταξίαν, »Πάντα φύρειν καὶ ταράσσειν« Πλτχ. »Ἔφυρον εἰκῇ πάντα« ἔκαμναν ὅλα συγκεχυμένα καὶ ἄτακτα, Αἰσχλ. »Φύρων ἐν ταῖς ὁμιλίαις« ὁμιλῶ ἀπερισκέπτως καὶ συγκεχυμένα· λέγω ὅτι φθάσω, ὅ,τι μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἢ εἰς τὴν γλῶσσαν, Ἀντωνιν. — Παθτ. Εἶμαι εἰς ἀταξίαν, σύγχυσιν, καταντῶ εἰς ταραχὴν ἢ ἔκπληξιν, Πλάτ. — β) »Φύρομαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον« ἀνακατόνομαι μέ τινα, ἔχω νὰ κάμνω μὲ αὐτόν, παίρνω καὶ δίδω μαζῇ του, τὸν συναναστρέφομαι, Πλάτ. παρβλ.

μιγνυμι, σημσ. Ἓ. ὡσαύτως καὶ »Πεφυρμένος περὶ γαστέρος ὁρμήν« κυλίομαι εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς γαστρός, ἀσωτεύω, Ὀππ. [τὸ υ, μκρ.] (ἀφ' οὗ παρηγμένος τύπος τό, φυράω, ἴδε Lob. Φρν. σελ. 205)

Φῦσα, ης, ἡ (φύω). Τὸ τοῦ χαλκέως ἐξ ἀσκοῦ ὄργανον, δι' οὗ φυσᾶται τὸ πῦρ ἐν τῇ καμίνῳ αὐτοῦ κοιντρ. φυσούνι, τουρκβ. μουχάνι, Ἰλδ. Σ, 372. 409. 412. 468. 470. Ἡρδτ. 1, 68. Θκδ. 4, 100. — 2) Πνοή, φύσημα, ἄνεμος, ἀνεμία, ἤτοι ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. φλάττο· ἐξαιρ. τὸ φύσημα τῆς φλογός, ὁ ἄνεμος τὸν ὁποῖον προξενοῦν αἱ φλόγες, »Φλὸξ φῦσαν ἱεῖσα πυρός« Τμ. Ἐρ. 114. παρβλ. αὔτμή — 3) ὁ κρατὴρ τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους, πᾶν Ἡφαίστιον χάσμα, Στρβ. (ἀφ' οὗ φυσάω, φυσιάω, καίλ.) [οὔτε ἡ παροξτ. τόνωσις φύσα, οὔτε ἡ γραφὴ φύσσα, ἐστὶν ὀρθή.]

Φυσαλίς, ίδος, ἡ (φυσάω) καὶ

*Φυσαλλίς, ίδος, ἡ (φυσάω), Φοῦσκα, φουσκαλίδα πασαδήποτε· π. χ. νεροῦ, ἀφροῦ, σαπωνίου κλ. τ. τ. ὅθεν τὸ Λατ. pusula, pustula. — 2) Μουσικόν τι ὄργανον ἐμπνευστικὸν ἐν εἴδει αὐλοῦ. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1245. — 3) Φυτόντι, καρπούς μὲ φούσκας ὁμοίους φέρον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρύχνων.

Φύσαλος, ὁ (φυσάω). Εἴδός τι βαθράκων οἱ ὁποῖοι φουσκόνουν καὶ τὸ φύσημά των νομίζεται φαρμακερόν. Λουκιαν. 2) Φαρμακερός τις ἰχθύς, ὅστις φουσκόνει καὶ αὐτὸς ἑαυτόν. 3) Κητῶν τι εἶδος, ἴδε φυσητήρ, σημσ. 1. γ'. Ὀππιαν. Ἁλ. ά, 368. (- υυ)

*Φυσάριον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, φῦσα (α)

Φύσας, αντος, ὁ· μετχ, ἀορ. ά. τοῦ. φύω, Ὁ γονεύς, ὁ γεννήτωρ. (υ)

Φυσασμός, ὁ (φυσάω). Ψευδ. ἀγνσ. ἀντὶ φυσιασμός. Ἀριστοτέλ. προβλ. λδ', 7.

Φυσατήριον, τό. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, φυσητήριον. Ὄργανόν τι μουσικὸν ἐμπνευστικόν, Αὐλός. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1244.

Φυσάω, ῶ. Μ. ήσω Ἰων. φυσέω (φῦσα). Φυσῶ συσφίγγων τὰ χείλη, διά τινος στρογγύλης ὀπῆς τοῦ σώματος διώκων τὸν ἀέρα πρὸς τὰ ἔξω σφοδρῶς, πέμπω πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος, πνέω, ἀναπνέω, Ἡρδτ. 4, 2. - Ἐπὶ φύσης, μουχανίου, Ἰλδ. Σ, 470. - Ἐπ' ἀνέμων, Ψ, 218. κοντανασαίνω »Δεινὰ φυσᾶν« τὸ νὰ κοντανασσαίνῃ, ἢ φυσᾷ τις διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρὰ ἀπὸ θυμόν· »Μέγα φυσᾷν« τὸ νὰ ἦναί τις φουσκωμένος ἀπὸ φαντασίαν, ἀλαζών — 2) συνήθ. μεταβτ. φυσῶ, φουσκόνωτι, Ἡρδτ. 4, 2, »Φυσάω τοὺς γνάθους« φουσκόνω τὰς παρειάς, χυδκ. τὰ μάγουλα, ἀλαζονείας φράσις. Παροιμκ. »Δίκτυον φυσάω« τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. κουβαλῶ νερὸ εἰς τὸ κόσκινον, ἐπὶ ματαίων ἔργων. Τρπκ. »Φυσάω τινὰ« τὸν φουσκόνω, τὸν κάμω νὰ φαντάζηται, νὰ ἀλαζονεύηται ἐπαινῶν αὐτόν κολακευτικῶς. Παθτ. φουσκόνω, καμαρόνω, εἶμαι φαντασμένος. — β) Φυσῶ προσπνέω, συμπῶ π. χ. τὴν φωτιάν, φυσῶν ἐνεργῶ τι, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι, ὅθεν λαλῶ ἐμπνευστικὸν ὄργανον, αὐλόν, Ἀρστφ. Ὀρ. 859. — γ) ἐκφυσᾷ, ἀποφυσᾷ, φυσῶν εὐγάζει τι ἔξω, ἀναβράζει, ἀπορρεῖ, ξεχύνεται, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμτ. φυσῶντι κάμνω νὰ ξεχύνηται, Σφκλ. Αἴ. 998. Ἡλ. 1385. Ὁ Ἡρδτ. χρῆται τῷ Ἰων. τύπ. φυσέω· παρβλ. φυσιάω.

*Φυσέχη, ἡ (φύσις, ἔχω). Ἀστεῖως ἐσχημτσμ. πρωτότ. τοῦ, ψυχή. Πλάτ. Κρτλ. σελ. 400. Β.

*Φυσέω, Ἰων. ἀντὶ φυσάω. Ἡρδτ. φυσεώμενος, Ἰων. μετχ. παθ. ἐνστ. ἀντὶ φυσώμενος.

Φύσῃ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ φῦσα. (υ)

Φύσημα, τό. (φυσάω). Ὅ,τι ἀπέβη, συνέβη, ἐγένετο, ἐφάνη διὰ φυσήματος ἢ φυσῆς· ὁ διὰ ἐμφυσήματος ἐκπεμφθεὶς ἦχος, τόνος· ἐξαιρ. ὁ συριγμὸς τοῦ ὄφεως. — Ὅ,τι ἐφουσκώθη, εἶναι φουσκωμένον· φουσκαλίδα, φούλτακας· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐντὸς διάκενοι ἄωροι μαργαρῖται, ἤτοι τὰ κούφια καὶ ἀνώριμα μαργαριτάρια — 3) Πνοή, φύσημα διὰ τῶν μυκτήρων, ὡς τὸ φρύαγμα. Τροπκ. ἀλαζωνεία, ἔπαρσις φαντασία, φούσκωμα ἀπὸ μεταιωρρσύνην. — 4) παρ' Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐ. 1114. »Μέλανος αἵματος φυσήματα« ἐσφαγμένοι βόες ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς σφαγῆς τῶν ὁποίων ἀναβλύζει μαῦρον αἷμα μὲ σφοδρότητα ἐκχεόμενον ὥστε ἀποτελεῖ φυσήματος ἦχον. — 5) παρὰ Γαλλν = ῥητίνη, πιτυΐνη. (--υ)

Φυσηματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φύσημα. (α)

Φύσησις, εως, ἡ (φυσάω). Τὸ νὰ φυσᾷ, πνέῃ, φρυαττηταί τις ἢ τι· τὸ νὰ προσπνέῃ, φυσᾷ τις εἰς τι. (- - υ)

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ (φυσάω). Πανδήποτέ τι διὰ τοῦ ὁποίου φυσᾷ τις εἰς τι, σύριγξ, κοιντρ. σφυρίστρα, σφυρίχτρα, σουρίτρα. Ἡρδτ. 4, 2. ὅθεν — α) ὁ αὐλός· τὸ σιφούνι, ἐξαιρ. ἡ τρύπα ἐπὶ τὸ ῥύγχος τοῦ κήτους διὰ τοῦ ὁποίου φυσῶν κάμνει νὰ πηδᾷ ὑψηλὰ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τῆς σηπίας, σουπιᾶς διὰ τοῦ ὁποίου χύνει τὴν μελάνην της καὶ γεννᾷ τὰ αὐγά της. β) ἡ φῦσα, τὸ φυσούνι διὰ τοῦ ὁποίου φυσῶμεν εἰς τὴν φωτιάν — γ) Τὸ κῆτος αὐτό· ἐξαιρ. ἰδιαίτερόν τι εἶδος κητῶν. — 2) ὅστις φυσᾷ τι, ἢ εἰς τι.

Φυσητήριον, τό (φυσάω). Ἡ φῦσα, τὸ φυσούνι, τουρτβ. μουχάνι. 2) τρύπα, δι' ἧς ἐξέρχεται ὁ ἀήρ. 3) Ἐμπνευστικὸν μουσικὸν ὄργανον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδτρ. τοῦ

*Φυσητήριος, ία, ιον (φυσάω). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ φυσᾷ τις δι' αὐτοῦ.

Φυσητής, οῦ ὁ = φυσητήρ· »Τάλοιο« Μνθμ.

Φυσητικός, ή, όν (φυσάω). Ὅστις εἶναι ἱκανός, ἐπιτήδειος, δύναται, ἢ συνεθίζει νὰ φυσᾷ. Ἐπῤῥ. Ἀριστοτικῶς.

Φυσητός, ή. όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φυσάω. Ὅ,τι εἶναι φυσημένον, φουσκωμένον· »Τὸ φυσητὸν« ὡς τό, φυσητήριον· σημσ. 1. Boekh. Ἀθη. Staatshaush. 2. σλ. 308.

*Φυσήφρων, ἡ φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φυσάω, φρήν). Ὑψηλόφρων, ἐλαφρογνώμων, εὐήθης, ματαιος, Ἡσύχ.

Φυσίαμα, τό. Φύσημα, πνοή. Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.

Φυσιασμός, ὁ. Φύσημα, φούσκωμα, φρύαγμα. Ἀριστοτέλ. προβλ. ια, 42. ἐκ τοῦ

Φυσιάω, ἀφ' οὗ Ἐπκ. μτχ. φυσιόων (φυσάω). Φυσῶ, φρυάττομαι, πνευστιῶ, κοντανασαίνω »Ἵπποι φυσιόωντες« Ἰδ. Δ. 227. Π, 506. Συριττω, σφυρίζω· »Φυσιόωσα ἔχις« Ὀππ. — β) Τρπκ. Φουσκόνω, ἀλαζονεύομαι — 2) μεταβτ. φουσκόνω παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Φυσίγγη, ἡ = φῦσιγξ, σημσ. β'.

Φυσιγγόομαι, παθτκ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνεργτ. διαθέσεως, (φῦσιγξ). Εἶμαι ὠργισμένος, θυμωμένος, τό κοιντρ. φωτιασμένος, καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν τῷ δίδωσι καὶ τρώγει σκόρδον διὰ νὰ ἦναι ὁρμητικώτερος· ἴδε Ἀρστφ. Ἱππ. 497. ὅθεν οἱ ὠργισμένοι Μεγαρεῖς ὀνομάζοντες παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 527. »σόδυναις πεφυσιγγωμένοις« ἐπειδὴ εἰς τὴν χώραν των ηὔξανον πολλὰ σκόροδα.

Φυσίγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ὅστις φουσκόνει τὰς γνάθους, τό χυδκ. τὰ μάγουλα· »ὁ φυσίγναθος« κωμκ. ἐπθ. τινὸς τῶν βατρχ. ἐν τῇ Βτρχμχ. Ἀνώνυμος ὁ Αὐγουστανὸς ἔχει ἐν κεφ. 47. »Χαμαιλέων ἐστὶν ὁ λεγόμενος φυσίγναθος, ἔστι δὲ ἰσομεγέθης τῷ κροκοδείλῳ (χερσαίῳ), κυρτὸς καὶ εἰς ὀξὺ λεπτός.«

Φυσιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ = φυσιογνώμων. Θεοφρίτ. Ἐπιτρ.

Φῦσιγξ, ιγγος, ἡ (φυσάω) κυρίως, Φῦσα, φυσούνι, σίφων, ὅθεν — 2) ἡ μὲ σιφούνι παρομοία οὐρὰ τοῦ σκοράδου καὶ ἄλλων τοιούτων. — β) ἡ ἐξωτερικὴ φλοῦδα τοῦ σκοροδόου — γ) ἰδιαίτερόν τι εἶδος σκοροδόου. (- -)

Φυσίζοος, ὁ, ἡ (φύω, ζωή). Ἐπιθ. τῆς γῆς, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φύουσα, γεννῶσα »Φυσίζ. αἶα, γῆ« Ἰλδ. Γ, 243. Φ, 63. Ὀδσ. Λ, 301. ὡς τὸ βιόδωρος, καὶ ζείδωρος· ποιητ. μόνον· ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐπθ. Αἰσχλ. Ἱκτ. 599.

*Φυσίζωος, ὁ, ἡ = φυσίζοος. Wem. ἐν Τρφ. 77.

Φυσικεύομαι, μέσ. ἀποθ. (φυσικός). Διαλέγομαι, ὁμιλῶ ὡς φυσικὸς ἤτοι ὡς εἰδήμων τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Λεόντιος περὶ τῆς Δρατείου Σφαίρας σελ. 265. Βύλ. Ἔκδ.

Φυσικίλλος, ὁ· λέξις Λακωνική, Εἶδος ἄρτου σημαίνουσα, Ἀθήν. 4, σελ. 159. Α. »Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιοι, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν·« ὅπου προπαρξτ. φυσίκιλλος κεῖται ἡ λέξ. (;)

Φυσικός, ή, όν· Ἐπίῤῥμ. φυσικῶς, (φύσις). Ὅ,τι εἶναι ἐκ φύσεως γεννημένον, κατεσκευασμένον ὑπάρχον, συμβαῖνον ἐκ φύσεως — β) ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, γίνεται, συμβαίνει κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, κατὰ φυσικὸν λόγον, π. χ. »αἴτια φυσικὰ« ἀντιθ. τῷ, »ἠθικά·« καὶ »θεωρία φυσικὴ« ἀλλὰ καὶ »φυσικὴ« ἁπλῶς. Ἔρευνα τῆς φύσεως, τῶν φυσικῶν σωμάτων, πραγμάτων, φαινομένων, καὶ εὐγένεια τῆς οὐσίας τῶν ὄντων· ἢ εἰς τοῦτο ἀσχολουμένη ἐπιστήμη· ὅθεν »οἱ φουσικοί« οἱ ἀρχαιότατοι, Ἰω. καὶ Ἐλεατικοὶ φιλόσοφοι, οἵ τινες δὲν κατεγίνοντο ἔτι εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἠθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἰς τὴν ἔρευναν ἀρχῶν αἰτίων, καὶ τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων· »τὸ φυσικόν« τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, τὸ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας τῶν πραγμάτων, κατὰ τὴν διαίρεσιν τῆς φιλοσοφίας, ἡ ἐχρῶντο οἱ Στοϊκοί, εἰς τὸ φυσικόν, ἠθικὸν καὶ διαλεκτικόν. Σξ. Ἐμπ Πυρ. ὑπο. 2, 2. — ἄρα ἡ λέξις ἀντίκειται τοῦτο μὲν τῷ τεχνικῷ, τεχναστῷ, προσποιητῷ, βεβιασμένῳ, τοῦτο δὲ τῷ παρὰ φύσιν, ὑπὲρ φύσιν ἐξαιστίῳ, τοῦτο δ' αὖ τῷ ἠθικῷ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅ,τι εἶναι γοητευτικόν, μαγικόν, συμπαθητικόν, π. χ. »φυσ. φάρμακα« ὅθεν »οἱ φυτικοὶ« οἱ μάντεις, μάγοι, οἱ ἐπαγγελλόμενοι ἰδιαιτέραν γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς.

Φύσιμος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς βλάστησιν, γέννησιν· ἔχει γενικὴν ἰδιότητα Θεόφραστ. αἴτ. φυτ. δ', 6. »Φύσιμον σπέρμα.«

*Φυσιογνωμία, ἡ· σπανιότρ. τύπ. ἀντὶ φυσιογνωμονία. Lob. Φρν. σλ. 383.

*Φυσιογνωμικός, ή, όν = φυσιογνωμονικός. Donat. Ter. Hec. 1, 1, 18.

Φυσιογνωμονέω, Μ. ήσω (φυσιογνώμων). Ὅστις κρίνει, διακρίνει τὴν φύσιν, ποιεῖται διακρίσεις περὶ τῆς φύσεως ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός τινος· ἐξαιρ. διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προτώπου του καὶ γνωρίζει τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 2. »Ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι, καὶ ἐκ τῶν σχημάτων, καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων, καὶ ἐκ τῶν ἠθῶν, τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ ἐκ τῶν τριχωμάτων, καὶ ἐκ τῆς λειότητος, καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, καὶ ἐκ τῆς σαρκός, καὶ ἐκ τῶν μερῶν, καὶ τοῦ τύπου ὅλου τοῦ σώματος.« Παρὰ Δημοσθέν. κατὰ Ἀριστογ. »Φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποψηφισαμένους·« ὅθεν

Φυσιογνωμονία. ἡ, Ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ γνωρίζῃ τις τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ὄψεως ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός του, ἐξαιρ. ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του· τὸ συνηθστρ. παρ' ἡμῖν φυσιογνωμία, »Ἡ μὲν οὖν φυσιογνωμονία ἐστί, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτῆς λέγει, περὶ τὰ φυσικὰ πα-

θήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ, καὶ τῶν ἐπικτήτων, ὅσα παραγινόμενα μεθίστησι τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων« Ἀρστλ. φυσγ. 2.

Φυσιογνωμονικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν· ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῆς φυσιογνωμονίας, ἠδύνατο εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς. Ἐπρρ. φυσιογνωμονικῶς.

Φυσιογνωμοσύνη, ἡ = φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (φύτις, γνώμων) κυρίως ὅστις διακρίνει τὴν φύσιν, ἢ κρίνει τι κατὰ τὴν φύσιν· συνήθ. δὲ ὅστις γνωρίζει τὴν διάθεσιν, τὸν τρόπον, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸ φυσικὸν σχῆμα, κατὰ τὴν φυσικὴν μορφήν, ἐξαιρ. κατὰ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του.

Φυσιολογέω, Μ. ήσω (φυσιολόγος). Ἐρευνῶ, ἐξαταζω τὴν φύσιν ἢ τὰ ἰδιώματα τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ ἑρμηνεύω αὐτὰ εἰς ἄλλους. — 2) ἐξηγῶ τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς λόγους. ὅθεν

* Φυσιολόγημα, τό, Ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 87. καὶ

Φυσιολογία, ἡ. Ἡ ἔρευνα καὶ ἐξέτασις τῆς φύσεως ἢ τῆς ποιότητος τῶν φυσικῶν σωμάτων. ἐξαιρ. ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς.— 2) Ἑρμηνεία, ἐξήγησίς τινος κατὰ φυσικὸν λόγον. Πλούτρχ. εἰς Περικλ. 4.

Φυσιολόγος, ὁ, ἡ (φύτις, λέγω). Ὅστις ἐρευνᾷ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα τῶν φυσικῶν σωμάτων. ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ ἐξηγεῖ εἰς ἄλλους.

Φυσιοποιέω, (ποιέω). Κάμνω τι νὰ γένῃ φυσικόν. Κλημ. Ἀλ.

Φυσιόω, Μλ-ώσω (φύσις). τινά, μετὰ ἀπιφερομένου ἀπρμρτ. Κάμνω τι εἰς τινα νὰ τῷ γένῃ φυσικόν, ὡς νὰ τὸ εἶχεν ἐκ φύσεως »Ὁ διὰ τῆς φανταστίας συνεθισμὸς, φυσιᾷ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν· ὡς πρὸς συνήθειαν Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 219. — 2) = φυσιάω, Φυσῶ, φουσκόνω τι· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

* Φυσιόω, Ἐπικ. μέτχ. τοῦ φυσιάω, ὅπερ ἴδε. Ἰλ.

Φύσις, εως, ἡ (φύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ φύσις, τοῦτ' ἔστιν ἡ οὐσία, τὸ εἶναι ἀνθρώπου ἢ πράγματός τινος· ἡ φυσικὴ, ἔμφυτος ποιότης, ἡ φυσικὴ ἀφορμὴ, ἀρχὴ, καταβολὴ αὐτοῦ· »Φαρμάκου φύσις« Ὀδσ. Κ. 303. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ ποιητ. — β) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐπὶ τῆς νοερᾶς ποιότητος· ἔμφυτος νοερὰ δεινότης, εὐφυΐα, ἀγαθοφυΐα, τὸ σύνηθ Γαλλ. Genie, Ἰταλ. talento, Valck διατν. σλ. 76. Β. — γ) ἡ φυσικὴ διάταξις, εὐταξία, διάθεσις· ὅθεν »Φύσει« ἐκ φύσεως· διὰ φυσικῆς διαθέσεως, ἢ φυσικῆς ἀφορμῆς »Κατὰ φύσιν« κατὰ φυσικὸν λόγον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, ὅρους, π. χ. »Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος· ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ, υἱός, ἀδελφός· καὶ λ. τ. τ.«, φυσικὸς θάνατος, γνήσιος, πατὴρ, κλ. ἐξ ἐναντίας δὲ »Παρὰ φύσιν« ὄχι κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐναντίον τῶν κανόνων, τῶν ὅρων τῆς φύσεως, Πλάτ. Φιλβ. σλ. 32. Α. »Κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα,« πῶς δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι ὁ Ἡρκ. ἐφόνευτε πολλὰς μυριάδας; Ἡρδτ. 2, 45. »Τοῦτο φύσιν οὐκ ἔχει« δὲν εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀντιβαίνει εἰς τοὺ φυσικοὺς ὅρους· »Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι« συμβαίνει, γίνεται κατὰ φυσικὸν λόγον, Πολβ. πρβλ. Διον. συνθ. σλ. 144. — 2) ἡ φύσις, ὡς γενετικὴ δύναμις, ὅθεν καὶ γένεσις, κτίσις, ἀρχὴ — 3) Ὃν ἡ πλάσμα τι· ἐν γένει ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη, ἐπλάσθη, ἔλαβεν ὕπαρξιν· ὅθεν τέκνον, ἀπόγονος γενεά, γένος, Σφκλ. Ἡλ. 325. Ἀντ. 346. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. καθ' Ἡτύχ. δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον· (παρὰ τό, φύω.) [υυ]

Φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ = φυτήφρων.

* Φυσίωμα, τό (φυσιόω). Ὅ,τι εἶναι εἰς τινα ἢ εἰς τι φυσικὸν, ἔμφυτον· κλίτις, φυσικὴ ἐπιθυμία.

Φυσίωσις, εως, ἡ (φυσιόω, σημτ. 2. φυσιάω) Τὸ νὰ ἐπαίρηταί τις, φαντάζηται, φουσκόνῃ, γεμίζῃ τὴν κεφαλήν του μὲ οἴησιν, ἢ μὲ κενὰς καὶ ψευδεῖς φαντασίας, ἔπαρσις, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονία. Ν. Δ.

Φύσκη, ἡ (φυσάω). Ὁ στόμαχος καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. — 2) ὁ ἐκ τοῦ παχέος ἐντέρου κατεσκευασμένος ἀλλᾶς, λουκάνικον σύνηθ. ἐκ τοῦ ἰταλ., ἢ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. φαγητόν, κοιλιὰ παραγεμιμένη καὶ ψημένη εἰς τὸν φοῦρνον, Ἀρστφ. — 3) Φουσκαλίδα, φούλτακας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος.

Φύσκιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ φύσκη.

Φύσκος, ὁ, = φύσκη. σημτ. 2. Γλωστ. Φιλοξ.

Φύσκων, ωνος, ἡ φυσκών, ῶνος, ὁ (φύσκη). Ὅστις ἔχει παχεῖαν κοιλίαν· χοντροκήλης, κοιλαρᾶς, πριστοκοίλης· γελοία προσωνυμία τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἡ ὁποία ὅμως προσηφθη ἤδη καὶ τῷ Πιττακῷ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου Διογν. Λαέρτ. ἀ. 81.

* Φυσόβαθρον, τό (φῦσα, βάθρον). Τὸ ὑπόβαθρον τοῦ φυσητηρίου. κοιντ. τὸ ποδάρι τοῦ μουχανίου.

* Φυτοειδής, ὁ, ἡ (φῦτα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φυσαλίς, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα, μὲ φούλτακαν.

* Φυτόω, ἀμφβλ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φυσίω.

Φύσσα, φυσταλίς, φύσσαλος, φυσσητήρ. κλ. κατ' ἄγνοιαν τῆς' μετροποιίας προκύψασα σφαλερὰ γραφὴ ἀντὶ φῦσα, φυσαλίς, φύσαλος, φυσητήρ κλ.

Φυστή, ἡ, φύστη, ἡ (φύρω). ὑπκ. μάζα. Εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, ζυμαρικοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ κριθάλευρον, καὶ ὄχι κατὰ τὸ σύνηθες ζυμωμένου, ἀλλὰ ἀνακατομένου ὀλίγον μόνον. »Εὐάλφιτος φύστη ἐνὶ γρώνῃ ματσομένη παλάμαις« Ἐπιγραμ. Λεωνίδ. ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως οἱ λοιποὶ Ἕλληνες πλὴν τῶν Ἀττ. ἐχρῶντο τῷ, φύραμα.

Φύστις, εως, ἡ (φύω) ποιητ. ἀντὶ φύσις, σημσ. 4. Οἱ ἀπόγονοι, γενεά, γένος. Αἰσχύλ. Περσ. 922.

* Φυστίς, ίδος, ἡ (φύρω) = φυστή.

Φυσώδης, ὁ, ἡ (φῦσα, εἶδος.) Ὅ,τι εἶναι γεμάτον ἄνεμον, ἀνεμώδες. Ὅ,τι προξενεῖ ἄνεμον, φούσκωμα.

Φυταγωγέω, (φυτὸν, ἄγω). Περιποιοῦμαι φυτόν τι εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ καλά. Ἐτυμολόγ.

Φυταλιά, ἡ, (φυτόν). Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα, ἢ ἀμπελῶν, ἀμπελότοπος, ἀμπελοτόπι, ἀντιθ. τῷ, ἄρουρα, ἀγρὸς, χωράφια, τόπος διὰ σπάρτιμον, Ἰλδ. Ζ, 195. Μ, 314. Τ, 185. ἐν γένει φυτεία, τόπος διὰ φύτευμα δένδρων, δενδροτόπι κοινότρ. — 2) ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, φυτόν. »φυταλιὰ Παλλάδος« τὸ ἐλαιόδενδρον, Καλλιμ. 3) Ὁ τελευταῖος καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὅτε φυτεύουσι τὰ δένδρα. (τῷ καθ' ἑαυτὸ βρχ. υ, χρῶνται οἱ Ἔποπ. μκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Φυταλίζω, Μλ—ίσω, = φυτεύω. Ἡσύχ.

* Φυτάλιμος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. = φυτάλμιος· »φυτάλιος Ζεύς« Herm. ἐν Ὀρφ. Τμ. 15, 9 (-νυυ, παρὰ τοῖς Ἔποπ. τὸ γὰρ ὑψιλον βρχ. καθ' ἑαυτό.)

* Φυτάλμιος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ καὶ τρικτλ. (φυτὸς). Ὅστις προξενεῖ, χορηγεῖ, εὐκαρπίαν, πολυκαρπίαν, εἶναι γόνιμος, τρέφει. Ἐπθ. τῶν θεῶν· ἀλλὰ καὶ »φυτάλμιοι γέροντες« οἱ πατρικοὶ γέροντες τοῦτ' ἔστιν οἱ γηραιοὶ, οἱ γέροντες πατέρες. Αἰσχύλ. Ἀγ. 337. παραβλ. μέντοι Reisig. enarr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 146. »φυτάλμιος πατὴρ« ὁ γέρων ἤδη πατὴρ, Σοφοκλ. »λέκτρα φυτάλμια«, ἡ γαμικὴ κλίνη, συγκοίμησις. Ῥῆσ. 920. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἔμφυτον, δὲν εἶναι ἐπίκτητον, κατὰ περίστασιν, κατὰ συμβεβηκός, »ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος« ὅστις εἶναι ἐκ φύσεως τυφλός, ἐκ γενετῆς, ἐγεννήθη τυφλός. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 150. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. »χθὼν φυτάλμιος« ἡ πατρὶς, Λυκφ. 341. (ἔστι δὲ ἡ λέξις· ἐκ τοῦ φυτάλιμος κατὰ μετάθεσιν ἐτχηματισμένη.)

Φυτάνη, ἡ· = φυταλιὰ. ἀμφ. Γαλην. Γλωστ.

Φυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φυτόν. Ἀθήν. ἐ. σελ. 210. (υ)

Φυτάς, άδος, ἡ· (φυτόν). Τὸ φυτὸν, βλαστάρι διὰ φύτευμα, παραφυάς, κοιντ. κωλοῤῥίζι, ἐξαιρ. ἐλαίας. Πλούταρχ.

Φυτάω, ψευδ. ἀνγνσ. ἀντὶ φιτύω, ἀφ' οὗ παρ' Ἡτδ. Θγν. 986. τὸ ἠμαρτμ. φυτήστατο, ἀντὶ, φιτύστατο, ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι.

Φυτεία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, φύτευσις, φυτειὰ κοιντρ. Τρπκ. ἡ γέννησις, ἡ τεκνοποιία. — 2) φυτόν. — 3) ἡ αὔξησις τῶν φυτῶν.

Φύτευθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλθ. πρόστ. παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ, φυτεύω ἀντὶ ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα, τό (φυτεύω). Ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, τὸ φυτόν. Πινδ. (υ)

Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς φύτευσιν ἢ εἰς φυτείαν, τόπος ἐπιτήδειος, καλὸς εἰς τὸ νὰ φυτεύωνται δένδρα. Διόθ. Σικ. ἐκ τοῦ

Φύτευσις, εως, ἡ (φυτεύω). Τὸ νὰ φυτεύῃ τις δένδρα. Τροπκ. παιδοποιία, τεκνοποιία. (υ)

Φυτευτήριον, τό. Φυτὸν τὸ ὁποῖον μεταφυτεύεται ἀπὸ παραφυάδα, κωλοῤῥίζι δένδρου ἢ ἀπὸ φυτώριον. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. γ', 6. »Τὰ δὲ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν ἢ ἀκμαζόντων«. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 13. »Πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν«.

Φυτευτής, οῦ, ὁ (φυτεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις φυτεύει.

Φυτευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγει εἰς φύτευσιν.

Φυτευτός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φυτεύω Ὅ,τι ἐφυτεύθη, εἶναι φυτευμένον. Τρπκ. ὅ,τι ἐγεννήθη, τέκνον.

Φυτεύω, Μ. εύσω (φυτόν). Τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ καὶ καρπὸν φέρῃ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν »φυτόν, δένδρεα« Ὀδσ. Ι, 108. Σ, 359. Ἡτδ. Ἔρ. 22. συνήθ. κατ' ἀντίθ. τοῦ, ἀρόω, σπείρω. — 2) Μετφρ. Παιδοποιοῦμαι, τεκνοποιοῦμαι· ἐπὶ πατέρων. Ἡτδ. Ἔρ. 814. Ἀσπ. 29. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 4, 145. καὶ παρὰ τοῖς Τργ. πολλάκις. — 3) ἐν γένει, γεννῶ, κάμνω, προξενῶ, κατορθόνω, ἐκτελῶ, κάμνω νὰ γένῃ, συμβῇ τι, συνήθ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων »φυτεύειν τινὶ κακὸν, κακὰ, μόρον, φόνον, κῆρα« πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἐν Ἰλδ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ο, 134. Ἀλλὰ καὶ »γάμον, δόξαν, τιμὰς« κλ. τ. τ. Πίνδ. παρβλ. τὸ ἰσοδύναμον μὲν αὐτὸ, παρὰ ποιητ. ὅμως μόνον ἐν χρήσει, φιτύω. — 4) σπανιτρ. κατασπείρω, σπείρω, ὅθεν »γῆ πεφυτευμένη«. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 10.

* Φυτηκομέω (φυτηκόμος). Φυτεύω φυτά, περιποιοῦμαι αὐτά. ὅθεν

Φυτηκομία, ἡ. Ἡ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ φυτεύῃ τις φυτὰ, νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτῶν, νὰ τὰ περιποιῆται, κηπεία, κηπουργία, Ὀπιαν. ἁλ. ἀ, 309.

Φυτηκόμος, ὁ, ἡ (φυτὸν, κομέω.) Ὅστις φυτεύει, περιποιεῖται τὰ φυτὰ, δένδρα, φροντίζει περὶ αὐτῶν· καταγίνεται εἰς κηπείαν, κηπουργίαν.

ὅθεν ὁ φυτηκόμος, ὁ κηπουρός, κηπουργός. Ἴδε Lobeck. Φρν. σελ. 653.

Φυτικός, ή, όν (φυτόν.) Ὅ,τι γίνεται, προέρχεται ἐκ τῶν φυτῶν, ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, ὁμοιάζει μὲ φυτόν.

Φύτιος, ὁ, ἡ (φύω) = φυτάλμιος. ἐπίθ. τῶν θεῶν. »Ζεύς, Ἥλιος, Ἄρτεμις« (υ)

Φύτλη, ἡ (φύω) ὡς τὸ φύστις, ποιητικ. ἀντὶ, φύσις. Γένεσις, γενεά, τεκνοποίησις, γένος, εἶδος. Πνδ.

*Φυτοειδῶς, Ἐπῤῥ. (φυτόν) = φυτώδως. Ὡς φυτόν, καθὼς τὰ φυτά, Δγν. Δρτ. 7, 86. ἐκ τῶν τοῦ Ζηνν.

Φυτοεργός, ὁ, ἡ· ἴδε, φυτουργός. ποιητ.

Φυτοκομέω, (φυτοκόμος) = τῷ ἀρχαίῳ ποιητ. φυτηκομέω. ὅθεν

*Φυτοκομία, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκομία.

Φυτοκόμος, ὁ, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκόμος.

Φυτόν, τό (φύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται ἐκ τῆς γῆς καὶ βλαστάνει, θάλλει· δένδρον, σπαρτόν, χόρτον. ἐξαιρ. κήπευμα, κοιντ. λαχανικόν, δένδρον φυτευμένον εἰς κῆπον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ = φῦμα, Ἀπόστημα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅσα γίνονται συνηθ. εἰς τὸ σῶμα ζώων, Ἀρχλ. — 2) παρὰ ποιητ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. ἐν γένει Πλάσμα, κτίσμα, δημιούργημα τῆς φύσεως, ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, ἔρνος, ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀπόγονος, παῖς, τέκνον, ἀνάθρεμμα, Valck ἐν Ἰωσ. 630. »χαρίτων φυτόν« Θκρτ. 29, 7. »φυτὸν οὐράνιον« ὁ ἄνθρωπος. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 645. ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ

Φυτός, ή, όν, ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φύω. Ὅ,τι ἐβλάστησεν, αὔξησεν, δύναται νὰ βλαστήσῃ, αὐξήσῃ. — 2) Ὅ,τι εἶναι γόνιμον, εὔκαρπον.

Φυτοσκαφία, ἡ. Γυρσία, ἤτοι τὸ νὰ σκάπτῃ τις ὀλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν, τὸ κοιντ. σκάλισμα ἐπὶ λαχάνων, ξυλάκωμα δὲ ἐπὶ δένδρων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 202. ἐκ τοῦ

Φυτοσκάφος, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὅστις γυροῖ, γυρεύει, τὸ κοιντρ. παρ' ἡμῖν σκαλίζει τὰ φυτά, ξυλακόνει τὰ δένδρα, σκάπτων δηλ. περὶ τὴν ῥίζαν των τὰ περιποιεῖται, ὅθεν ἐν γένει κηπουρός. — 2) παθτ. »ἡ φυτόσκαφος« ὑπακουόμ. γῆ, Ἀνασκαμμένη (α)

*Φυτοσπορία, ἡ. Φύτευσις, τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. Μνθ. ἐκ τοῦ

Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις σπείρει, φυτεύει, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. — 2) Τρπκ. Ὅστις ἢ ὅ,τι τεκνοποιεῖται, »ὁ φυτοσπόρος« Πατήρ. Σφκλ. Τραχν. 359.

Φυτοτροφέω, (φυτοτρόφος). Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι φυτά. ἐπὶ τῆς γῆς, τρέφει τὰ φυτά. Στοβ. λόγ. ρμά. ὅθεν

Φυτοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, περιποιῆταί τις τὰ φυτά, κηπουργία, φυτουργία. Γεωπον.

Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = φυτηκόμος.

Φυτουργέω, (φυτουργός). Ἐργάζομαι περὶ τὰ φυτά, φροντίζω περὶ αὐτῶν, τὰ περιποιοῦμαι. ὅθεν

Φυτούργημα, τό. Ἡ περὶ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ περιποιῆταί τις τὰ φυτά.

Φυτουργία, ἡ. Τὸ νὰ φυτουργῇ τις, νὰ περιποιῆται τὰ φυτά, κηπουργία, φυτουργία. ὅθεν

Φυτουργικός, ή, όν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ἢ εἰς τὸν φυτουργόν. Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῆς φυτουργίας, ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν· »ἡ φυτουργική« ὑπκ. τέχνη = φυτουργία, κηπεία. Πολυδ. ζ', 140.

Φυτούργιον, τό. = φυτώρειον. ἐκ τοῦ

Φυτουργός, ὁ, ἡ (φυτόν, ἔργω). Ὅστις ἐργάζεται, καταγίνεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν· φυτηκόμος, κηπουρός. 2) Τρπκ. ὁ φυτουργός, ὁ φύσει πρωταίτιος, ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς φύσεως. Πλάτ. πολ. ἰ. 2. »Βούλει οὖν τοῦτον φυτουργὸν τούτου προσαγορεύωμεν«. ποιητ. φυτοεργός, ὁ, ἡ.

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ τόπου, ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται φυτά.

*Φυτόω (φυτόν). Κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, βλαστήσῃ ὡς φυτόν. παθτ. γίνεται, βλαστάνει, αὐξάνει τι ὡς φυτόν.

Φύτρα, ἡ. = φύτλη. Ἡτύχ.

*Φυτώδης, ὁ, ἡ (φυτόν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, φαίνεται ὡς φυτόν, ὁμοιάζει μὲ φυτόν. Ἐπῤῥ. φυτώδως.

*Φυτών, ῶνος, ὁ (φυτόν.) Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα ἢ ἀμπέλους.

Φυτώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπό τι φυτόν. Ἀχιλλ. Τάτ. β', 14.

Φύτωρ, ορος, ὁ (φύω). Γεννήτωρ, πατήρ. Ἡσύχ. (υ-)

Φυτώρειον, τό, καὶ

*Φυτώριον, τὸ (φυτόν, ὥρα). Τόπος ἰδιαίτερος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύονται παντοῖα φυτά, δένδρα, καὶ γίνεται φροντὶς περὶ τῆς καλῆς αὐξήσεώς των, ἔπειτα δὲ λαμβάνονται ἐκεῖθεν καὶ μεταφυτεύονται εἰς ἄλλους τόπους, τό Γερμ. Pflanzschule, Baumschule. Λατ. Plantarium.

*Φύω, μέλ. φύσω, ἀόρ. α' ἔφυσα. ἐπὶ φυτῶν, χόρτων, λαχάνων, δένδρων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων μερῶν αὐτῶν, ῥιζῶν δηλ. φύλλων, κλωναρίων, κ. κ. τ. Γεννᾷ, βλαστάνει, κάμνει, νὰ φυτρώσῃ, τὸ νὰ λάβῃ ὕπαρξίν τινα. Ἰλ. Α, 235. Ζ, 148. Ξ, 347. Ὀδ. Η, 119 »καρπὸν φύειν«. Ἡρόδ. 9, 122, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ζώων. »τρίχας φύω«, εὐγάζω, ἀποκτῶ τρίχας, μαλλιά. »πώγωνα φύω«, τὸ παρ' ἡμῖν, ἀφίνω τὰ γένεια, Ἡρόδτ. 8, 104. »γλῶσσαν φύειν«, ἀποκτᾷ, ἔχει γλῶσσαν, 2, 68. »Πτερὰ« εὐγάζει, ἀποκτᾷ ἔχει πτερά, Ἀριστφ. ὄρ. 106. Πλάτ. Φδρ. σλ. 251, C. παρβλ. πετροφύω· ὡσαύτως καὶ »Ὀδόντας φύω« εὐγάζω, ἀποκτῶ ὀδόντια· καὶ τ. τ. ἄρα ἐν γένει τὸ ἔχειν ἢ κτᾶσθαι φυσικήν τινα ἰδιότητα· τὸ δὲ »Ἄνδρας φύειν« τὸ νὰ γεννᾷ ἄνδρας, ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅπου γεννῶνται ἀνδρεῖοι, πολεμικοὶ ἄνδρες, Ἡρδτ. 9, 122 ὅθεν καὶ γεννῶ, τεκνοποιοῦμαι, »ὁ φύσας, ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μητέρων τίθεται ἡ λέξις, τίκτει, γεννᾷ, Porg. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 34. β) τροπκ. »φρένας φύω«, τὸ κοιντρ. μ' ἔρχεται ὁ νοῦς, γίνομαι φρόνιμος, φονιμεύω, Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 804. Ἠλ. 1463. Lob. ἐν Αἴ. 1066. »νοῦν φύειν«. Σοφοκλ. Ἀμφιαρ. Λειψ. 5. ἔτι δὲ καὶ »δόξαν φύω«, φαντάζομαι, ἀλαζονεύομαι. — Ὁ Ποιητ. χρῆται τοῖς τρισὶ χρόνοις τῆς ἐνεργ. διαθτ. οἵτινες ὅμως εἰσὶ γενικῶς πολὺ σπανιτρ. κατὰ μεταβτ. παρὰ κατ' ἀμετβτ. σημασ. 2) παθητ. φύομαι, μέλ. φύσομαι, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ φυήσομαι, μετὰ ἐνεργτ. β'. ἀορ. ἔφυν, παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ ἐφύην. (υυ-) Παρακμ. πέφυκα. Γεννᾶται, γίνεται· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, βλαστάνει, αὐξάνει, φυτρόνει, Ὀδ. Ι, 109 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶμαι, Ἰλ. Ζ, 149. ὅπου τό, φύω, φέρει ἀτυνήθως τὴν ἀμετβ. σημασ. τοῦ, φύομαι· ἐν γένει, γίνεται, προκύπτει τι ἐκ τῆς φύσεως, λαμβάνει ὕπαρξιν, φυσικὴν ποιότητα, ἰδιότητα, ἕξιν, φυτικόν τι ἰδίωμα, ἐπὶ πάντων τῶν ἐκ τῆς φύσεως τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐχόντων· ὅθεν καὶ ἔστι, ὑπάρχει, ἄνευ περαιτέρου ἰδιαιτέρου τινὸς διορισμοῦ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐχρηστότερος κατὰ ταύτην τὴν ἀμετβτ. σημασ. ἐστὶν ὁ παρακμ. πέφυκα ἐν σημασ. ἐνεστ. ὁ ὑπερσυντ. ἐπεφύκει, ἀντὶ παρατ., καὶ ὁ ὡσαύτως ἐνταῦθα ὅλως ὑπαγόμενος ἀόρ β', ἔφυν ὡς παρὰ τό, ΦΥΜΙ. ἀπαρμφ. φῦναι, μετχ. φύς, φύσα, φύν, παρὰ τοῖς μετέπειτα μὴ Ἀττκ. συγγραφ. δὲ καὶ ἡ παθτ. διάθεσ. ἐφύην, ἀπαρεμφ. φυῆναι, μετοχ. φυείς. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ βλαστήσεως φυτῶν, φύλλων κ. τ. τ. ἐξαιρτ. τῷ παραείμ. καὶ τῷ ὑπερσυντλ. Ἰλιδ. Δ. 483. 484. Ξ, 288. Φ, 352. Ὀδσ. Ε, 248. 241. 477. Η, 114. 128. Ι, 141. ὡσαύτως καὶ »κέρα πεφυκεία«, Ἰλ. Δ, 109. τῷ β' ἀορ. δὲ δὶς μόνον, Ὀδ. Ε, 481. Ψ, 190. τῷ ὁποίῳ ὅμως τόσῳ μᾶλλον χρῆται ἐν τῇ ἐπκ. φράσει· »ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρίω, αὔξηνεν εἰς τὸ χέρι του, κατὰ λέξιν, τοῦτέστι τὸν ἐσφιξε τόσον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐκράτει σόσον σφιχτά, ὡς νὰ ἠτον κολλημένος εἰς αὐτόν· εἰς δήλωσιν ἐγκαρδίου ἀσπασμοῦ, ὅταν χαιρετᾷ τίς τινα καὶ σφίγγει δυνατὰ τὴν χεῖρά του, πολλάκις παρ' Ὁμήρ. σπαντρ. δὲ »πέφυν ἐν χερτίνι«, Ὀδσ. Κ, 397. καὶ »ἐν χείρεσσι φύοντοι«. Ὀδσ. Ω, 410. ὡσαύτως καὶ »ὀδαξ ἐν χείλεσι φύντες«, δαγκίνοντες, δυνατὰ σφίγγοντες τὰ χείλη μὲ τοὺς ὀδόντας, εἰς δήλωσιν ὀργῆς ἀποκρυπτομένης, ὅταν θέλῃ τις νὰ κρύψῃ, κρατήσῃ ὀπίσω τὸν θυμόν του. Ὀδσ. Α, 381. Σ, 410. Τ, 268. Ἀττ. δ' ἐξ ἐναντίας ἐστὶ τὸ πέφυκε μετὰ ἀπαρμφ. εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, συμβαίνει συνήθως, π. χ. »πέφυκε γενέσθαι«, Ἰουλ. Ὀρ. σελ. IX. Ἰακ. Ἀνθολ. 2, 3. σελ. 258. μετὰ γενκ. »πεφυκέναι τινός«, τὸ ἀπό τινος κατάγεσθαι. Πλεονασμ. »φύτει πέφυκα«. Σοφοκλ. Φιλ. 79. ἔκδσ. Νεοφύτου Δούκα. Meineke ἐν Μνθ. σελ. 394. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 13. ἔτι δὲ καὶ »φύσει φύεσθαι«, τὸ ἐκ φύσεως γίνεσθαι, γεννᾶσθαι· τὸ δὲ »ἄνθρωπος πεφυκώς«, ὁ κατὰ φύσιν, καθ' ἑαυτὸ ἄνθρωπος. — Ἐκ τοῦ παρακμ. σχηματίζεται ὁ ποιητ. ἀεὶ τὸ γ' πληθ. πρόσπ. πεφύασι ἀντὶ πεφύκασι, καὶ τὴν μετοχ. πεφυώς, ῶτος, Ὀδσ. Ε, 477. Θηλκ. πεφυῖα, Ἰλ. Ξ, 288. ἀντὶ πεφυκώς, ότος, κ. λ. τῷ ὑπερσυντλ. χρῆται κατὰ διπλασ. ἁπλῶς ἄνευ αὐξήσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσθ. θέτει εἰς τὸ αὐτῷ χρήσιμον, ὅλως κατὰ παρτ. τρόπον ἐσχηματ. γ' πληθ. πρόσπ. ἐπέφυκον, ὡς ἐκ τινος πεφύκω ἐνεστ. Ἔργ. 151. Ἀσπ. 76. Θεογν. 152. 673. τῷ φῦν ἐχρήσατο ὁ Παρμνθ. ἀντὶ τοῦ φῦναι· τὸ δὲ γ' πληθ. πρόσπ. τοῦ β'. ἀορ. ἔφυν ἀντὶ ἔφυσαν, ἐπκ. ἐστὶν ἐν γένει, π. χ. ἐν Ὀδσ. Ε, 481. ἐξ ἐντίας δὲ ὁ εὐκτ. ἀόρ. φύειν ἀντὶ, ἔφυν, τὸν ὁποῖον ὁ Βουττμ. θέλει νὰ εἰσάξῃ παρὰ Θκρτ. 15, 94, πάνυ ἀμφβλ. ἐστιν εἰσέτι (ἐν γένει ὁμολογεῖται ὁ κανὼν ὅτι τὸ υ, πρὸ μὲν φωνήεντος, ἄρα ἐν τῷ ἐνστ., παρατ. καὶ ἐν τοῖς Ἐπ τύπ. τοῦ Πρκμ. πεφύασι, πεφυώς καὶ τλ. βρχ. ἐστί, πρὸ συμφώνου δὲ, ἄρα ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς χρόνοις, μκρ. Οἱ μετάπειτα ποιητ. μέντοι, οἷον Νικ. Ἀλ. 14. Διον. Περ. 941. 1013. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ ἐνστ. καὶ ἐν τῷ πρτατ. μκρ. ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ ἐν τῇ θέσει τοῦ ρυθμοῦ. Νικ. Ἀλ. 506. Διον. Περ. 1031. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἰσχύει καὶ ἐν τοῖς σύνθτ. αὐτοῦ.)

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ω.

*Φῶ, ὑποτακτ. ἀόρ. β'. τοῦ φημί.

Φῷ, κατὰ συγκρ. θτκ. τοῦ, φῶς ἀντὶ φωτί. Ἐτμλ. μεγ. παρβλ. Valck. diatr. σελ. 150. B.

Φώγανον, τό (φώγω). Σκεῦος μαγειρικόν· εἰς ψήσιμον ἢ φρυγάνισμα ἐπιτήδειον. Πολυδ. ἰ, 109.

*Φώγνυμι, καὶ

Φωγνύω, = φώγω.

Φώγω, καὶ, φώζω, Μλ. φώξω καὶ φώσω. παθητκ. παρεμ. πέφωγμαι, καὶ πέφωσμαι. παθητκ. ἀόρ. ἐφώχθην. Φρυγανίζω, τουρκβ. καβουρδίζω, ψήνω, διαθερμαίνω, ζεσταίνω, καψαλίζω τι. »πεφωσμένας ἰσχάδας«. Στράτις. »Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύσταξα σεαυτόν«. (συγγν. τῷ ΦΑΩ, φῶς, φαύω, φαύσκω, φαύ-

ζω, καὶ τῷ Λατ. focus, foco, suffoco καὶ foveo.)

*Φώζω = φώγω.

Φῶιξ, ἀμφβλ. γραφὴ ἀντὶ πῶιξ.

Φωῖς, ἴδος, ἡ, καὶ συναίρ. φῶς, φῳδός. συνήθ. μόνον κατὰ πλθ. ἀρθμ. φῷδες χρσμ. (φώζω). Φουσκαλίδα, φούλτακας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ καύσιμον γινόμενος. ἐν γένει ἔγκαυμα, καύσιμον, Ἀριστφ,

*Φωκάδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, φώκη. Lob. Φρν. σελ. 74. (α)

*Φώκαια, ἡ. Ἰων. Φωκαίη, Ἡρδτ. Πόλις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ. Τμ. Ἀπλ. 35. ὅθεν

*Φωκαιεύς, έως, ὁ· καὶ Φωκαεύς. Κάτοικος τῆς Φωκαίας, ἐκ τῆς Φωκαίας. καὶ

*Φωκαιῖς, ίδος, ἡ· καὶ Φωκαῖς. Θλκ. τοῦ, Φωκαιεύς. Ἡ κάτοικος αὐτῆς.

*Φωκαιίτης, ου, ὁ, καὶ Φωκαΐτης = Φωκαιεύς.

*Φώκαινα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ φῶκος, ὁ. Εἶδός τι κητῶν. Ἀρστλ. ζω. Ἱστρ. 6, 11. 1, 2.

Φωκαῖς, ίδος, ἡ = φωῖς. ἀμφβλ.

*Φωκαῖς, ῖδος, ἡ· ἴδε τὸ ἐπμ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ, θλκ. — ΐτις — ιδος, ἡ. Ἐκ τῆς Φωκίδος »στατῆρες Φωκαΐται« Νόμισμά τι χρυσοῦν τῶν Φωκέων κατωτέρας τιμῆς Θουκυδ. δ, 52. παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ στατῆρες φωκαΐδες«.

*Φωκάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Φωκαίας. Ἐπγρ.

*Φωκεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Φωκίδος. Ἰλδ. Ὅπου ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ Φωκήων κεῖται.

Φώκη, ἡ. Τὸ θάλασσιον ζῶον φώκη κοινῶς. Ὀδσ. καὶ Ἡρδτ.

*Φωκικός, ή, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Φωκίδα, ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν Φωκίδα. ἐκ τοῦ

*Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ Παρνασσῷ. ἴδε Φῶκος.

*Φωκίς, ίδος, ἡ, Εἰδός τι ἀπίων, ἀπιδίων.

Φωκίων, ονος, ὁ. Ὀνομασία πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιωρίστου, Ἡσύχ.

*Φωκίων, ονος, ὁ, ἀρτ. Κύρ. ὄνμ.

*Φῶκος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Φωκίς ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἡσχ.

*Φῶκος, ὁ = φώκαινα.

*Φώκαι, ῶν, αἱ, παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. ἔδεσμα, φαγητόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον, πιθανῶς. ἐκ τοῦ

*Φωκτός, ή, όν. Ἐπθ. ρμτκ. τοῦ φώγω. Ὅ,τι, εἶναι φρυγανισμένον, χυδκ. τσιγαρισμένον, ἑψημένον.

Φωλάζω, = φωλεύω. Ἡσύχ.

Φωλάς, άδος, ἡ = φωλεύουσα. Ἡ κρύπτουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν φωλεὸν αὐτῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος· ἢ ἐπιβουλεύουσα, παραμονεύουσα. Θεόκριτ. ά, 115. »Ἄρκτος φωλάς« β) Χώρα, τόπος ἔχων ἄντρα, σπήλαια εἰς τὰ ὁποῖα εὐκόλως κρύπτεταί τις ἤτι. — 2) ὡς οὐσιαστκ. εἶδός τι κοχλίου, ἢ ὀστράκων. — β) = φωλεός.

Φωλεά, ἡ, ἔτι δὲ καὶ παροξτ. φωλέα = Φωλεός. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ.

Φωλεία, ἡ (φωλεύω): Τὸ νὰ διατρίβῃ, ζῇ τις· τὸ νὰ διαιτᾶται θηρίον τι εἰς σπήλαια. ἐξαιρ. ὁ διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος ἐν σπηλαίοις ὕπνος ἀγρίων τινῶν θηρίων, οἷον τῶν ἀρκτῶν, ἀρκουδῶν, καὶ τῶν τρόχων οἵτινες εἰσὶ ζῶον τετράποδον ῥωμαλέον τρίχας οὐλας ἤτοι κατσαράς μαύρας καὶ ἄσπρας ἅμα καὶ κοντοὺς πόδας ἔχον καὶ ὁμοῖον μὲ τὸν κάστορα, καστόρι, κατὰ τὸ μέγεθος.

*Φωλειός, ὁ, ποιητ. ἐξαρ. ἐπκ. ἀντὶ φωλεός.

Φωλείω, Νίκανδρ. Θηρ. 394. = φωλεύω. ἀμφβ.

Φωλεός, ὁ· καὶ κατὰ πλθ, ἑτερογν. ἀρθμ. τὰ φωλεά, ποιητ. Σπήλεον, ἄντρον, ἐξαιρ. τὰ σπήλαια ἔνθα διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, κοιμῶνται θηρία τινά· ἐν γένει τρύπα, κρυπτὸς τόπος, κρυφοτόπι, κρυψάνα. — 2) παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐλέγετο τὸ σχολεῖον, διδασκαλεῖον, ἐν γένει τόπος συνελεύσεως (συγγν. τῷ, γωλεός, καὶ τῷ Γερμ. hohl.)

*Φώλευσις, εως, ἡ = φωλεία, ἐκ τοῦ

Φωλεύω, καὶ

*Φωλέω, Μλ. ήσω (φωλεός). Κρύπτομαι, κάθημαι κεκρυμμένος εἰς σπήλαιόν τι. ἐξαιρ. ἐπὶ θηρίων τινῶν κοιμωμένων διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος. Ἐν γένει κρύπτομαί που καὶ παραμονεύω τι.

Φωλεώδης, ὁ, ἡ (φωλεός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φωλεόν, σπήλαιον, ἄντρον, κρυψάναν. Πλούταρχ.

Φωλητήρ, ῆρος, ὁ (φωλέω). Ὅστις εἶναι κρυμμένος εἰς σπήλαιον, κρυπτόν τι τόπον. Ἐν γένει ὅστις εὑρίσκεται, διατρίβει πάντοτε εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Φωλητήριον, τό· ὡς τό, φωλεός, σημσ. 2. Τόπος συνελεύτεως, τόπος ἐν ᾧ γίνονται συνελεύσεις ἀνθρώπων, ἢ οὗ χωρεύουσι καὶ διδάσκουσι. Πολύθ. ς'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Φωληνήρια, φωλεαὶ τῶν θιάσων καὶ συνόδων οἴκοι«. ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, οἴκοι συμποσιακοί.

*Φωλία, ἡ = φωλεία.

Φωλίον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ, φωλεός. Πσν. 4, 18, 4.

Φολίς, ίδος, ἡ, Ἰχθύς τις θαλάσσιος κρυπτόμενος εἰς τὴν πολλὴν μύξαν του τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει. Ἀριστοτέλ. ζά. ἱστορ. θ', κέ, 7. »Τὴν δὲ λεγομένην φωλίδα ἡ μύξα, ἣν ἀφίησι, περιπλάττεται περὶ αὐτήν, καὶ γίγνεται καθάπερ θαλάμη«.

Φωνάεις, Δωρικ. ἀντὶ, Φωνήεις. Πνδ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτρ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. καὶ Ἀθν. οὐκ ἄχρηστον. Lob. Φρν. σλ. 639. (α)

Φωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, φωνή. Ἀθήν, (α)

Φωνασκέω, ῶ. Μ. ήσω (φωνασκός). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὴν φωνήν μου, μανθάνω νὰ ψάλλω ἢ νὰ διεξέρχωμαί τι, τοῦτ' ἔστι νὰ ἀπαγγέλλω τὸ σύνηθ. ἰταλ. δεκλαμάρω, καὶ ἅμα ζῶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διωριζομένην μοι δίαιταν. »Οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες ἰχνοῖτε καὶ ἀσ.τοι ἀναγκάζονται ἄδειν· αὐτοὶ πρέπει πρότερον πολλὰς ἡμέρας νὰ γυμνάζωσι τὴν φωνήν των καὶ νὰ συνεθίσωσι νηστεύοντες νὰ ψάλλωσι. Πλάτ. Νόμ. β'. ὅθεν ζῶ εὐτάκτως, ἐγκρατῶς, σωφρόνως. Πλατ. ὅθεν

Φωνασκητής, οῦ, ὁ = φωνασκός. Γλωσσ. Στ.

Φωνασκία, ἡ (φωνασκός). Τὸ νὰ ἀσκῆταί τις εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τραγῳδῇ, ἐν γένει, ἄσκησις τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλλειν. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. θ'. ὅθεν

Φωνασκικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φωνασκίαν, τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν ἢ εἰς τὸν φωνασκόν. Ἐπίρ. »Φωνασκικῶς«, κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνασκείας. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, 4. »Καὶ ὁ φώνασκος φωνασκικῶς«.

Φωνασκός, ὁ (φωνή, ἀσκέω). Ὅστις ἀσκεῖ, γυμνάζει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων τὴν φωνήν· ἐν γένει διδάσκαλος τῆς ψαλτικῆς ἢ τῆς καθ' ὑποκρισιν ἀπαγγελλίας, τὸ ἰταλ. Declamation. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, 4. Κικέρ. λογ. ά, 59.

Φωνέω, ῶ Μ. ήσω (φωνή). Φωνάζω, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων ὅσοι ὁμιλοῦν δυνατὰ ἢ εὐκατάληπτα, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημσ., ὅστις χρῆται πολλάκις, καὶ τὰ πλεῖστα ἀμτβ. τῇ λέξει, καὶ ἄλλῳ τινὶ ἰσοδυνάμῳ ῥήματι συνήθως συντεταγμ. »ἔπος φάτο φωνήσέντε, φωνήσας προσέφη. φωνήσας ἔπος ηὔδαα. κ. λ. τ. τ, μόνον ἐν Ὀδσ. Ω, 535. »ὄπα φωνήσασα« ἠχεῖν ποιήσασα τὴν φωνήν της, δυνατὰ φωνάξασα. Ἔτι δὲ καὶ κράζω, ψάλλω, τραγῳδῶ· ἐν γένει ὑψόνω τὴν φωνήν μου, φωνάζω δυνατά· »μέγιστα φωνέειν.« Ἡρδτ. 4, 141. 7, 117. ἐξαιρ. κελεύω, προστάζω, ὡς τό, καλέω, Schaef. ἐν Σφκλ. Αἴ. 1047. — 2) μετβτ. Προσφωνῶ, προσαγορεύω τινὰ· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ο, 145. Ὀδσ. Α. 122. — β) Ὀνομάζω, κράζω τινὰ εἰς τὸ ὄνομά του. Παθ. ὀνομάζομαι.

Φωνή, ἡ. (ΦΑΩ). Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενος ἦχος καὶ προσβολὴν ποιῶν εἰς τὴν ἀκοήν· ἢ κατὰ τὸν Βασίλ. πληγὴ ἀέρος, ἢ τὸ γινόμενον εἶδος περὶ τὸν ἀέρα, πρὸς ὃν βούλεται τυποῦν τὸ φωνοῦν· ἢ ὁ διὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμενος ψόφος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων· συνήθως δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, φωνή, λαλιά, λόγος, ὁμιλία, διάλεκτος, γλῶσσα, πολλὰ παρὰ τῷ Ποιτ. καὶ Ἡσθ. ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ λ. Ἐξαιρ. σφοδρά, τραυνή, καθαρὰ φωνή· βοή, κραυγὴ ἐν πολέμοις, Ἰλδ, Ξ, 400 Ο, 686. Σ, 219. Ἀλλὰ καὶ ἀλόγων ζώων φωνή. »Χοίρων, κυνῶν, βοῶνα«, Ὀδσ. Κ, 239. Μ, 86. 396. Τῆς ἀηδόνος, Ὀδσ. Τ, 521. ἄρα καὶ ᾠδή, ψαλμῳδία, τραγῳδία· ἐν γένει φωνὴ ἔναρθρος ἀντιθέτως τῷ, ψόφος ἔναρθρος φωνή. Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 155. Ἡ γλῶσσα, διάλεκτος, Ἡρδτ. 4, 117. παρβλ. 2, 55. 4, 114. (συγγν. τῷ, φάος, φῶς, ἴδε φαίνω καὶ φημί.) ὅθεν

Φωνήεις, ήεσσα, ῆεν. Δωρκ. φωνάεις (α). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει φωνήν, ἐξαιρέτως λαλιά, γλῶσσαν ἤτοι ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, Πνδ. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφίησιν, ἐκπέμπει φωνήν, τόνον, φθόγγον, λαλιάν, λόγον, φωνὴν ἔναρθρον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσθ. Θγν. 584. »τὰ φωνήενταα προσλήψειτε καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, γράμματα. Τὰ φωνήεντα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀντιθ. τῷ, ἄφωνα, τῶν συμφώνων τινά. Συναιρ. φωνῆς, ῆντος, Πνδ. ὅστις οὔτως ἐκφέρει Δρκ. τὴν ἐνμτ. πλθ. τοῦ οὐδτ. γέν. φωνάντα. Τῷ Δωρκ. δὲ τύπῳ, φωνάεις - άεσσα - άεν χρῶνται καὶ οἱ νεωτρ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. Ἀθν. καὶ Σξτ. Ἐμπ. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 639.

Φώνημα, τό (φωνέω). Φωνή, ἦχος, φθόγγος, ὁμιλία, διάλεκτος. Σοφοκλ.

Φώνησις, εως, ἡ (φωνέω). Τὸ νὰ φωνάζῃ, λαλῇ, ὁμιλῇ, ἠχῇ, καλεῖ, κράζῃ τις.

Φωνητήριος, ία, ιον, = Φωνητικός, »φωνητήρια ὄργανα«. Τὰ τῆς ὁμιλίας, ἡ γλῶσσα, τὰ χείλη. καὶ λ.

Φωνητικός, ή, όν, (φωνή.) Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτηδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἦχον, φωνήν. Ὅστις δύναται νὰ ὁμιλῇ· ἐν γένει = φωνήεις.

*Φωνίον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, φωνή.

*Φωνομαζάω, (μαζάω) = φωνασκέω, κυρίως δὲ ζυμόνω μασσῶ τὴν φωνήν.

Φωνομαχέω (μάχομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ περὶ λέξεων, λόγων, λογομαχῶ. Σέξτ. Ἐμπ. ὅθεν

Φωνομαχία, ἡ. Λογομαχία. Πτολεμ.

Φωνόμιμος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι μιμεῖται φωνήν τινα. Ἡφαιστ. δ'.

Φώρ, ωρός, ὁ. Κλέπτης, λῃστής. Ἡρδτ. 2, 174. ὅθεν τὸ Λατ. fur, καὶ Πλάτ. πολ. β'. — 2) Παρ' Ἀριστοτέλ, ζώ. ἱστορ. θ', 27. Πλινίῳ ἰά, 18. Varro R. R. γ', ιστ', 19. Ἀντιγόν. Καρυστ. σελ. 105. εἶδος Μελίσσης διαφορετικοῦ τοῦ Κηφῆνος. »Δύο μὲν ἡγεμόνων (τῶν μελισσῶν) γένη· ὁ μὲν βελτίων, πυρρός· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος. — ἕτερος δὲ ὁ Φὼρ ὁ καλούμενος, μέλας, καὶ πλατυγάστωρ.« — 3) »Φώρων λιμήν« Λιμήν τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, εἰς ὃν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐτύγχαζον οἱ παρεμπορευόμενοι, παρεμπολοῦντες· τὸ σύνηθ. ἰταλ. κοντραμπαντέροι, ὅσοι ἐμπορεύονται μὲ ἀπηγορευμένας, ἐμποδισμένας πραγμτ. Boeckh,

Ath. Staatshaush. 1. σλ. 361. Παρὰ Δημοσθ. δὲ καὶ Ὑπερθετ. »Φωρότατος ἀεὶ καπήλους παρέχεται.« Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ὅθεν

Φωρά, ᾶς, ἡ. Ἰων. φωρή = κλοπή. Ἔμν. Ἐρ. 136. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθσ,

* Φώρα, ας, ἡ· ἴδε φώρη.

Φώρασις, εως, ἡ (φωράω). Ἡ ἐξίχνευσις, εὕρεσις κλέπτου ἢ κλοπῆς τινος· τὸ νὰ πιάνῃ τις τὸ κλέπτην, ἢ τὸν ὁποιονδήτι κακὸν πράττοντα ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κλέπτῃ ᾧ κακουργεῖ.

Φωρατής, οῦ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ καὶ εὑρίσκει –, φανερώνει τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν ἢ ἄλλο τι κεκρυμμένον πρᾶγμα. Ὅστις πιάνει τὸν κλέπτην ἐν ᾧ κλέπτει.

Φωράω, Μ. άσω. (φώρ, φωρά). Ζητῶ, ἐξιχνάζω, εὑρίσκω τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν, τὸ κλεμμένον πρᾶγμα. Ἐρευνῶ οἰκόν τινα διὰ νὰ εὕρω τὸν κλέπτην. Ἀριστφ. ὅπου ὁ Σχολ. περιγράφει τὸν τρόπον τοῦτον τῆς φωράσεως ἤτοι τῆς περὶ κλοπῆς ἐξετάσεως οὕτω. »Ἔθος ἦν τοὺς εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι, γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μή τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν· ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἐχθρᾶς λάθωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον, καὶ ζημίας αἴτιοι τούτῳ γένωνται· οἱ γοῦν μέλλοντες εἰσιέναι ἵναι ἐπιθεάσωνται χρήματα τοῦ δημοσίου, ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἰσήεσαν, ἵνα μή τι ἀποκρύψανται.« Πιάνω, εὑρίσκω τὸν κλέπτην· ἐν γένει ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, ἐξευρίσκω κρυμμένον τι πρᾶγμα. (αω, ασω)

* Φώρη, ἡ, Ἀττ. φώρα· καθ' Ἡσχ = ἔρευνα, φώρασις. Ἔμ. Ἐρ. 385. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθωσιν, ἣν ἀπεδέχθη καὶ ὁ Wolf. ἐν γένει ἐξίχνευσις, ἐξεύρεσις κρυμμένου τινὸς πράγματος Δγν. Δρτ. 1, 96. παραλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

* Φώρης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ φώρ. φαίνεται ὅ,τι ἄνευ παραδείγματος μετηνέχθη ἡ λέξις ἀπ' ἐκδόσεως εἰς ἔκδοσιν.

Φωριαμός, ὁ. Κιβώτιον, κίστη, τὸ Ἰταλ. κάσα, τουρκβ. σενδούκι· ἐξαιρ. ἱματοθήκη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἁρμάρι· ὅπου φυλάττομεν φορέματα, πλουστικὰ καὶ τ. τ. Ἰλιδ. Ω, 228. Ὀδσ. Ο, 104. (κατὰ τὸν Ἐρτσθ. παρὰ τὸ, φώριος, σκεῦος χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ κρύπτωμέν τι εἰς αὐτό· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φέρω, φορέω· εὕρηται δὲ καὶ χωριαμὸς γραφόμενον — Τὸ δὲ γένος τῆς λέξεώς ἐστιν ἀβέβαιον.)

Φωριάω, = φωράω. Ἡσύχ. ἀμφ.

Φωρίδιος, ία, ιον. Ποιητ. ἀντὶ, φώριος. Πᾶν ὅ,τι ἐκλάπη, ἐκλέφθη. (ῑ)

Φώριον, τό. Κλοπή, κλεμένον πρᾶγμα· ἐστι δὲ ἡ λέξις οὐδετ. κυρίως τοῦ

Φώριος, ὁ, ἡ (φώρ). Ὅ,τι ἐκλέφθη, — 2) Ὅ,τι γίνεται μὲ ὑποκρισιν, κρυφὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον, »βλέμμα, λέκτρα» καὶ τ. τ.

Φωρότατος, Ὑπερθετ. τοῦ, φώρ, ὅπερ ἴδε. »Καπήλου φωροτάτους,« Σώφρων παρὰ τῷ, Ἐτυμολόγ.

Φώς, ωδός, ἡ· πληθ. φῶδες, συναιρ. ἐκ τοῦ φωΐς· ὅπερ ἴδε. πλθ. φωΐδες· φουσκαλίδες, φουλτάκια ἀπὸ καύσιμον.

Φώς, φωτός, ὁ· πλθ. φῶτες, γενκ. φωτῶν, ποιητ. ἀντὶ ἀνήρ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τῷ Ποιτ. ἐξαιρ. δὲ ῥωμαλαῖος, ἀνδρεῖος, εὔρωστος ἀνήρ, Ἰλιδ. Δ, 194. Φ, 546. Ὀδσ. Φ, 26. Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 45. ἀλλὰ καὶ ὁ θνητός, ἀντιθ. τῷ, θεός. Ἰλιδ, Ρ. 58. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει. Ἀνθρωπος. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 110. ὅθεν παρ' Εὐρπ. Ἑλ. 1100. καὶ ἡ γυνή· οὐδέποτε μέντοι ἐλήφθη ἡ λέξις ἐν τῷ θλκ. γένει κατὰ γραμματικήν· (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ΦΑΩ, φημί· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν ἔναρθρον ἀφιεὶς φωνήν, ὡς τὸ, μέροψ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φύω, εἴτε ἐνεργτκ. ὁ γεννῶν, εἴτε παθτ. ὡς τό, φυτόν, τὸ γεννηθέν, τὸ πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος.)

Φῶς, ωτός, τό συναιρ. ἐκ τοῦ, φάος ὅπερ ἴδε, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ φωτίζον, λαμπρύνον τὸν ἀέρα· καὶ αὐτὴ ἡ λαμπρότης ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προξενουμένη· ἡ κατὰ Σουΐδ. ἡ τοῦ διαφανοῦς ἐνέργεια, καθὸ ἐστι διαφανές, τουτέστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης αὐτοῦ. τὸ χθκ. φέξη, ἐξαιρ. τὸ φῶς τοῦ, ἡλίου, ἡ ἡμέρα· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὰ ἐν ζωῇ ὄντα μόνον βλέπουσιν αὐτὸ, φῶς τῆς ζωῆς· »εἰς φῶς ἔρχεσθαι« τὸ νὰ ἔρχηταί τι, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, νὰ γεννᾶται, γίνεται, φανερόνηται εἰς τὸν κόσμον· »εἰς φῶς ἄγω« φέρω τι εἰς τὸ φῶς, τὸ κάμνω νὰ γένῃ, νὰ λάβῃ ὕπαρξιν· φανερόνω τι· »φῶς γίγνεται« γίνεται ἡμέρα, φέγγει ἐξημερόνει, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 311. Α. ἔτι δὲ καὶ τό, καῖον φῶς, λύχνος, λαμπὰς, δᾷς, κηρὶ, φωτιὰ, πᾶν ὅ,τι λάμπει, φέγγει· ὅθεν καὶ ἡ θυρὶς, παραθύρι, διότι δι' αὐτοῦ φωτίζεται ὁ οἶκος τὸ δωμάτιον. Πλούταρχ. »Μετατιθέναι φῶτα.« Τρπκ. εὐτυχία, χαρὰ, ἀγαλλίασις, σωτηρία. Vern. ἐν. Τρφ. 425. »Φωτὸς ὁπλα.« Παῦλ. ἀπὸ τῶν ἐντολῶν ἐργασίαι. »Νῦν δὲ φῶς ἐν κόσμῳ·« ἀντὶ τοῦ, πεφωτισμένοι· οὕτω ταὶ τὸ »Τίοὺς φωτός·« ἀντὶ, τοὺς πεφωτισμένους ἐν γνώσει. Παῦλ. Καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θείων λόγων, ἡ μάθησις δι' ἧς φωτίζεται ὁ νοῦς. Γρηγόρ. Νύσ. λόγ. ιβ'. κατὰ Εὐνομ. »Τὸ ἡλιακὸν φῶς ὄψεώς ἐστι διακριτικόν· ὁ δὲ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθητῶν λόγος, ταῖς ψυχαῖς τὸν φωτισμὸν τῆς ἀληθείας ἐντίθησι·« τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θεοδωρήτ. εἰς τὸν ρθ. Ψαλμ. »Τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς μετειληφότας, πάντας ἀνθρώπους φωτίσαι διὰ τῆς αὐτῶν διδαχῆς·« Παρὰ Θεολόγοις, Φῶς, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Γρηγόρ. ὅθεν καὶ Πατὴρ τῶν Φώτων. ὁ ὀφθαλμός, Εὐρπ. Κυκλ. 633. Κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ φῶτα. παρὰ Στρβ. ἡ κατὰ συγκπ. ὁοτκ. φῶ, ἀντὶ φωτὶ, ἐν τῷ Μαγ. Ἐτυμλ. — ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ ποιητ τύπῳ, φάος κλ. οὐδαμοῦ δὲ τῷ συνήθει φῶς, χρῆται.

Φώσκω, (φῶς) = φαύσκω, φαίνω. Ἐπὶ φωτοφόρων σωμάτων, λάμπει, φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινὸν λαμπρόν.

* Φώσσων, ωνος, ὁ· ἔτι δὲ καὶ φώσων· Χονδρὸν πανί· τὸ συνήθ. κοιντ. τσαντίλλα· φόρεμα κατεσκευασμένον ἀπὸ τοιοῦτον πανί· ἐξαιρ. ὀθόνη, τὸ κοιντ. καραβοπάνι· ἐστι δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή.

* Φωσσώνιον, ἢ φωσώνιον, τὸ· ὑπκρστ. τοῦ, φώσσων, Κομμάτι ἀπὸ χοντρὸν πανί.

Φωστήρ, ῆρος, ὁ (φῶς, φώσκω). Ὅ,τι φωτίζει, λάμπει, φέγγει, λαμπρύνει, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν »οἱ φωστῆρες« τὰ οὐράνια φῶτα, οἱ ἀστέρες· — τροπκ. θύρα, θυρὶς ἢ παραθύρι, τρύπα, δι' ὧν εἰσέρχεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

* Φωσφόρεια, ων, τά = φωσφόρια.

Φωσφορέω, Μλ. ήσω (φωσφόρος). Φέρω, ἢ ἔχω φῶς.

Φωσφόρια, ίων, τά· ὑπκ. ἱερά. Ἑορτή τις καθ' ἣν ἕφερον φῶτα· καθ' ἣν ἐβάστα ἕκαστος λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· ἑορτὴ εἰς Θεοῦ τινος τιμὴν, Φωσφόρος καλουμένου· Πλούταρχ.

Φωσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, ἔχει, ἐκπέμπει φῶς. Ὅστις κρατεῖ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· — 2) ὡς οὐσίας· »ὁ φωσφόρος« μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἀστὴρ, ὁ αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. lucifer, παραβλ. φαεσφόρος, καὶ ἑωσφόρος.

Φώσων, ωνος, ὁ = φώσσων· ὅθεν

Φωσώνιον, τό = φωσσώνιον.

Φωταγωγέω, (φωταγωγός). Ὁδηγῶ τινα, πηγαίνω ἐμπρὸς κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Διον. Ἁρεοπ. ὅθεν

Φωταγωγία, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἐμπρὸς τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Γρηγόρ. Ναζ.

Φωταγωγικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φωταγωγίαν »φωταγωγικὴ τάξις τῶν ἱερέων« Διον. Ἁρεοπ. ἐκ τοῦ

Φωταγωγός, ὁ, ἡ (φῶς, ἄγω). Ὅστις προπορεύεται, πηγαίνει ἐμπρὸς τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγει. φωτίζει τὸν δρόμον του· ὅτι φέρει ἢ διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεταί που φῶς, ὅθεν »ἡ φωταγωγὸς« ὑπκ. θύρα, θυρὶς, παράθυρον, παραθύρι.

Φωταύγεια, ἡ. Ἡ λάμψις τοῦ φωτός. Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Φωταυγής, ὁ, ἡ (φῶς, αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει· ἐπίρρμ. φωταυγῶς.

* Φωταυγός, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

Φωταψία, ἡ (ἅπτω). Ἄναμμα τῶν φώτων, τὸ νὰ ἀνάπτῃ τις φῶς, λαμπάδα, λύχνον, κυρί· κυρίως δὲ φωθαψία γραπτέον.

Φωτεινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φῶς, φαίνεται ὡς φῶς. Εὐριπ. Ἱππ. 740. ἐκ τοῦ

Φωτεινός, ή, όν (φῶς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὅ,τι φωτίζει, φέγγει, λάμπει, ἐκπέμπει φῶς, Ξενοφ. Ἀπομν. δ', γ', 4. »Ἥλιος φωτεινὸς ὢν τὰς ὥρας ἡμῖν σαφηνίζειν· — 2) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι σαφές, καθαρόν· ἀντθτ. τῷ, σκοτεινός. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, ι, 1. »σκοτεινὰ καὶ φωτεινὰ σώματα«.

Φωτεμβολέω, Μλ. ήσω (φῶς, ἐμβάλλω). Βάλλω ἢ φέρω μέσα που φῶς· Κλήμ. Ἀλεξ.

Φωτίγγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φωτιγξ.

Φωτιγγιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν φωτίγγα παίζων.

Φωτιγξ, γγος, ἡ. Πλάγιος αὐλός, ἢ πλαγίαυλος, φλοέρα τὴν ὁποίαν πλαγίως κρατοῦντες εἰς τὰ χείλη φυσοῦν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν λαλοῦν· τὸ συνήθ. ἰταλ. φλάουτον· Ἀθήν. δ', σελ. 182. καὶ 175. ἀρσενικ. »Τὸν καλούμενον φωτίγγα πλαγίαυλον« Πλούταρχ. ἐν τῷ, πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· κεφ. 3. »Κηλοῦνται μὲν ὅλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, καὶ τοὺς παγούρους ἐκ τῶν χηραμῶν ἀνακαλοῦνται βιαζόμενοι ταῖς φωτίγξι· οὕτω καὶ Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ε'. 31.

Φωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ (φῶς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλων πραγμάτων· φωτίζει, φέγγει, λάμπει· »ὁ ἀνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ« Θεοφρστ. — 2) μεταβτ. Φωτίζει λαμπρύνει, κάμνει τι φωτινόν, λαμπρόν· ὅθεν φέγγω τινά, φέρω που φῶς. Τρπκ. εὐτάζω τι εἰς τὸ φανερόν, φανερόνω, γνωστοποιῶ, νουθετῶ, διδάσκω τινά, τὸ κοιντρ. τοῦ ἀνοίγω τὰ ὄμματα. Πολύβ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. δὲ, βαπτίζω, ἁγιάζω· ὅθεν

* Φώτισμα, τό. Τὸ νὰ φωτίζῃ τι ἢ τίς τι· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, τὰ ἅγιον βάπτισμα.

Φωτισμός, ὁ (φωτισμός). Ἡ διὰ τοῦ φωτὸς γινομένη λάμψις. — 2) ὅ,τι φωτίζει, τὸ φῶς· παρὰ τοῖς Ο'. 3) Μαθητεία, Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. ε'. »Φωτισμὸς, ἡ μαθητεία κέκληται, ἡ τὰ κεκρυμμένα φανερώσασα.« 4) Βάπτισμα, Φώτισμα, Ἁγιασμὸς, δι' ἱεροῦ ὕδατος, μὲ ἁγιασμα. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φωτιστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ φωτίζεταί τι. — 2) = φώτισμα, τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἢ κολυμβήθρα. Ἐκκλησ.

Φωτιστικός, ή, όν (φωτίζω). Ὅ,τι φωτίζει, λαμπρύνει. Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 191. ἐπίρ. φωτιστικῶς.

Φωτοβολέω, Μλ. -ήσω (φῶς, βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν πραγμάτων, ἐκπέμπει φῶς, ἢ ἀκτίνας, ἀκτινοβολεῖ. »Τὰ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ φωτοβολοῦσι· ὅθεν

* Φωτοβόλημα, τό. Τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς, λάμψις, ἀστραπή.

*Φωτοβολία, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπέμπῃ τι φῶς, νὰ λάμπῃ, ἀκτινοβολῇ.

Φωτοβόλος, ὁ, ἡ. Ὁ φωτίζων, ἁγιάζων, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φωτογονία, ἡ (φῶς, (ΓΕΝΩ). Ἡ γέννεσις τοῦ φωτὸς Διον. Ἀρεοπ.

Φωτοδοσία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ τις ἤτι φῶς· νὰ φωτίζῃ, φέγγῃ, λαμπρύνῃ, φωτισμός. Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Φωτοδότης, ου, ὁ· (δίδωμι). Ὅστις, ἤ ὅ,τι δίδει φῶς, ὡς τὸ, φωτοφόρος. Θηκλ. Φωτοδότις, ιδος, ἡ. Διονσ. Ἀρεοπγ.

Φωτοειδής, έος, ὁ, ἡ (φῶς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φῶς· εἶναι πλῆρες φωτὸς, Γρηγρ. Ναζ.

*Φωτολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει ὡς, ἢ ἀπὸ φῶς. Ἐπγρμ.

*Φωτοποιέω, Ποιῶ, κάμνω, προξενῶ φῶς. Ἐτκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

*Φωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἤ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ φῶς· φωτίζει. Ἰαμβλ.

Φωτοφάνεια, ἡ (φαίνομαι), Ἡ τοῦ φωτὸς φανέρωσις, λάμψις, τὸ φαινόμενον φῶς, Διον. Ἀρεοπ. (ᾳ)

Φωτοφορέω, Φῶς ἤ φῶτα φέρω, βαστῶ, ὡς τὸ φωσφορέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Φωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστῶν φῶς ἤ φῶτα, ὡς τὸ φωσφόρος. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φωτοχυσία, ἡ (χέω). Τὸ νὰ χύνῃ, ἐκπέμπῃ τι πολὺ φῶς. Ἡ λάμψις πολλῶν φώτων, λύχνων λαμπάδων ἐν ταὐτῷ, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. illumination Διονύσ. Ἀρεοπαγ.

Φωτωνυμία, ἡ (ὄνομα). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἤ τι τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν λέξιν φῶς. Διον. Ἀρεοπαγ.

Φωχθείς, Μτχ. παθτ. ἀορ. τοῦ, φώγω.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ἅπαν τὸ Φ ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ἄχρι τῆς λέξεως φοιτάω ὑπὸ Δ. Ἰ. Ῥ. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄχρι τέλους ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾷ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Φ.

Χ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾷ.

Χ, χ, χῖ, τὸ, ἄκλτ. εἰκοστὸν δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. Ἀλφαβήτου· ὡς σριθμητικὸν σημεῖον Ὀξυτ. χ'. γραφόμενον σημαίνει ἑξακόσια, ἤτοι 600. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω χ, σημαίνει ἑξακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 600,000. ὡς ἀρκτικὸν, στοιχεῖον ἐν Ἐπγρμ. ἐσήμαινε τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, 1000. Boeckh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 377. Πρὸς τούταις δὲ ἐχρῶντο αὐτῷ οἱ Γραμμτ. καὶ οἱ Κριτικοὶ ὡς ἀποδοκιμασίας σημεῖον τὸ ψευδεπίγραφον συγγράμματός τινος ἤ τὸ ἀδόκιμον χωρίον τινὸς ἐν αὐτῷ δηλοῦν, Menag. ἐν Δγ. Λρτ. 3. 65. 66. παραβλ. χιάζω, καὶ χιασμός· ἑκατέρωθεν δὲ στιγματιζόμενον Χ, περιεστιγμένον ἐλέγετο καὶ ἐσήμαινεν ἐξόχως τὰς ἀρίστους ῥήσεις συγγράμματός τινος, ὅθεν ἔκειτο ἀντὶ τοῦ, χρηστὸν καὶ χρήσιμον, τοῦτ' ἔστι τὸ εἰς χρηστομάθειαν ὠφέλιμον. Τῆς χρηστομαθείας δὲ δηλωτικὸν σημεῖον συνηθίζετο τὸ ☧ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε, πλὴν τούτου, καὶ εἰς δήλωσιν τοῦ, χρόνος. Bast. comm. palaeogr. σλ. 849. Παρὰ τοῖς μεταγνστ δὲ, ἐχρησίμευεν ὡς μονόγραμμα, μονοκονδυλιά κοιντ. τοῦ ὀνόματος Χριστός.

Μεταλλαγαὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς διαλέκτοις.

1) Οἱ Δωριεῖς ἐχρῶντο τῷ χ ἀντὶ τοῦ θ. π. χ. ὄρνιχος ἀντὶ ὄρνιθος, Πνδ., ἴδε Κ. Γρηγ. σλ. 218 — 2) οἱ Ἴωνες ἔγραφον πολλάκις τὸ κ ἀντ' αὐτοῦ, π. χ. δέκομαι, ῥάγκω, σκελίς, κιτών, κίθρα, κνόος, ἀντὶ τοῦ, δέχομαι, ῥέγχω, σχελίς, χιτών, χύτρα χνόος. Κ. Γρηγ. σλ. 399. Ἡ αὐτὴ μεταλλαγὴ ὅμως εὑρίσκει χώραν παρά τε τοῖς Δωρ. καὶ παρὰ τοῖς πάλαι Ἀττ. — 3) πρὸ τοῦ λ τιθέμενον νέους σχηματίζει λέξεων τύπους· οἷον, χλαῖνα, χλανίς, ἀντὶ λαῖνα· χλαρὸς, ἀντὶ λαρός, χλιαρὸς, ἀντὶ λιαρός. — 4) ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ φ, παρδ. χάρ. τρύχω καὶ τρύφος, ὄφις καὶ ἔχις. κ. τ. τ. — 5) Οἱ δὲ Λατῖνοι ἐξέφερον αὐτὸ ἐσθ' ὅτε ὡς τὸ G. g. π. χ. χαλβάνη galbanum. Περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν δὲ ἐκφωνήσεως αὐτοῦ λέγει Διονύσιος ὁ Ἁλικαρν. συνθέσ. ὀνομ. ιδ'. »Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μέν, τῆς γλώσσης ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι, τὸ, κ, καὶ τὸ χ, καὶ τὸ γ, οὐδένι ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ, ψιλῶς λέγεται, τὸ δε, χ, δασέως, το δὲ, γ, μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. Διὰ τὸ δασὺ δὲ τοῦ διφθόγγου δὶ οὗ ἐξεφωνεῖτο τὸ χ ἐχρῶντο αὐτῷ. σπανίως μέντοι, ἀντὶ διπλοῦ συμφώνου τὴν προηγουμένην βραχεῖαν συλλαβὴν θέσει μακρὰν ποιοῦντος, π. χ. ἐν τῷ, βρόχος, Schaef. ἐν Θγνδ. 1057. καὶ ἐν τῷ, ἰάχω, ἰάχω, ἰαχὴ, Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1222. καὶ ἐν Εὐρπδ. Ἡρκ. 752.

*Χαβάζιος, ὁ, ἀρσ. κυρ. ὄνμ. λίθου τινὸς θεραπεύοντος τὸ δῆγμα τοῦ σκορπίου. Ὀρφ. λίθ.

Χαβός, ὁ· παρ' Ἡσχ. = καμπύλος. Καμπούρης· παράβλ. χαμός.

Χάβος, ὁ = κημός. Σχλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 1147.

*Χαβρίας, ου, ὁ· ἀρσ. κύρ. ὄνμ. περιφήμου τινὸς στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· ἴδε Πλούτ. Φωκ. 6.

*Χάδε, ἀντὶ ἔχαδε Ἐπκ. γ'. προσπ. β'. ἀορ. τοῦ χανδάνω, Ἰλδ. Λ, 462 (υυ)

*Χαδέειν, ἀντὶ χαδεῖν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β', τοῦ χανδάνω, Ἰλδ. Ξ, 34.

*Χάζομαι Μλ. χάσομαι καὶ Ἐπκ. ὡσαύτως, ὅπου δὲ εὕρηται τὸ α μακρ. γραπτέον χάσσομαι. Ἀόρ. ά. ἐχασάμην. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται ἐν Ἰλδ. Δ, 497, Ο, 574. ὁ β'. ἀόρ. κατὰ διπλασ. κεκαδόμην, τὸ γ'. πλθ. πρσπ. κεκάδοντο ἀντὶ κεχάδοντο. Ὁ ἐνεργ. δὲ ἐνεστ. χάζω σπάνιος καὶ παρὰ τῷ Ποιτ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἄχρηστος, ἔτι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποθτ., καὶ ἡ κυρία σημσ. αὐτοῦ, Παραχωρῶ, ἐνδίδω· ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω, πόνν εὔχρστ. ἐν Ἰλδ. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρυται· ἔτι δὲ καὶ »ἄψ χάζεσθαι« Ἰλδ. Γ, 32. Λ. 585. Ξ, 408. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ »ὀπίσω χάζεσθαι,« Ἰλδ. Ε, 702. Σ, 180. ἐν γένει ἐνδίδω, τραβῶ χέρι, ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι. — β) ὡς τὸ ἰσοδύναμον αὐτῷ χωρέω μετὰ γεν. »πυλάων« Ἰλδ. Μ, 172. »Κελεύθου« Λ, 504. Μ. 262. »φωτός« Π, 736. »νεκρῶν« Ν, 193. Ρ, 357. »μάχης« Ξ, 426. »δουρός« Λ, 539. σπανιώτερ. δὲ μετὰ τῆς ἐκ »ἐκ βαλέων« Ἰλδ. Π, 122. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ »ὑπ' ἐγχεος« Ν, 153. ἐξ ἐναντίας δὲ χάζεσθαι ἑτάρων εἰς ἔθνος« πολλκ. ἐν τῇ Ἰλδ. — γ) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ μετὰ ἀπρμφ., ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι, τρομάζω, φοβοῦμαι· »δοὺς θανεῖν οὐ χάζομαι« Εὐρπδ. Ὀρ. 1114. ἴδε μέντοι Elmsl. Εὐρπδ. Ἡρκ. 600. Monk. ἐν Εὐρπδ. Ἄλκ. 336. ἐξαιρ. δὲ, Δυστάζω· ἀναβάλλω τὸ πρᾶγμα, προφασίζομαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως ποιητ. ἐξαιρ. τῇ Ἐπ. χρήσιμος εὕρηται μέντοι καὶ παρὰ Ἐνφ. Κύρ. π. 7, 1, 34. Ἀνβ. 4, 7, 10. ἀναχάζομαι. Ὁ ἐνργ. δὲ τύπ. χάζω, σπανιώτατος καὶ μόνον ἐν συνθέσ. ἀπαντώμενος, ἅπαξ παρὰ Πνδ. Νεμ, 10, 129. καὶ παρὰ Ξνφ. Ἀνβ. 4, 1, 16. — περὶ τοῦ ἀορ. κεκαδεῖν, κεκαδὼν καὶ τοῦ Μλ. κεκαδήσω, στερῶ, ἀποστερῶ, τοὺς ὁποίους χρόν· δὶ ἄγνοιαν ὑπάγοντός τινος εἰς τὸ, χάζομαι, ἴδε κήδω. (Πρωτ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, καὶ συγγν. τῷ χαλάω, χανδάνω, κατέω.) [τὸ α, ἐεὶ βρχ., ὅπου δὲ οἱ Ἐποπ. χρήζουσιν αὐτοῦ πρότοῦ σ, ὡς

μκρ. διπλασιάζουσι τὸ σ, ὡς ἐν Ἰλιάδ., χάσσονται, χάσσασθαι, χασσάμενος.]

ΧΑ΄Ζω, ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιλαμβάνει, περιέχει τι ἐν ἑαυτῷ· ἄχρηστον, ἴδε χανδάνω. »Οὐ κέχαδε θυμὸς χόλοιο· οὐκ ἠδύνατο χωρῆσαι τὸ στῆθος τὸν θυμόν· »ὅσον κεφαλὴ κάδε φωτός«· Ἰλ. Λ, 262. ὅσον ἐδύνατο νὰ βαστάξῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ· ὅσον ἦν δυνατόν.

ΧΑΖΩ, Στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος· ἄχρστ. ἴδε κήδω.

Χαίνω, Μλ. χανοῦμαι. (ἡ σημείωσις τῆς λέξεως ταύτης, Μελλ. χανῶ, σόλοικος.) ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σελ. 119. δέχεται καὶ τὸν β΄. Μλ. χήσομαι ἐν Ἕτμ. Ἀφρδ. 252. ὅπου χήσεται γράφεσθαι θέλει· Ἀόρ. ἔχανον. Πρκμ. κέχηνα, κατ' Ἀπολλ. Δσκρ. δὲ, εὕρηται καὶ κέχαγκα· ὁ δὲ Ποιτ. χρῆται μόνον τῆς Εὐκτ. Ἐγκλ. καὶ τῆς Μτχ. τῷ ἀορ. χάνοι, χανών, καὶ τῷ Πρκμ. κεχηνότα· οἱ δ' ἄριστοι τῶν Συγγρφ. ἐν γένει ἀποφεύγουσιν ὅλως τὴν χρῆσιν τοῦ παρὰ τοῖς μεταγενστ. μόνον χρησίμου ἐνσττ. χαίνω, τῷ Παρκμ ἀντ' αὐτοῦ ἢ τῷ τύπ. χάσκω, χρώμενος· ἡ Κυρία σημσ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, χασμῶμαι, χάσκω, ἐπὶ ἐμψύχων, Ἰλιάδ. Π, 340. 409 Τ, 168. καὶ τὸ, χάσκει, ἀνοίγεται, σχίζεται, σκάζει, ἐπὶ ἀψύχων· »τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἁς σχισθῇ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπίῃ, Ἰλιάδ. Δ, 182. Θ, 150. παρβλ Ρ, 417. β) »χαίνω πρός τικα χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι διὰ νὰ τὸ χάψω, καταπίω· »πρὸς κῦμα«, Ὀδσ. Μ, 350. στέκομαι, προσμένω χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα διὰ νὰ λάβω, ἀπολαύστω τι· ὅθεν γ) τρπκ. »χαίω πρός τικα ἔχω μεγάλην ἴφεσιν, ἐπιθυμίαν διὰ κάνέν πρᾶγμα· σπανιώτρ. »χαίνω εἴς τικα. Ἀρστφ. ἴδε Franke vita Juwen. σελ. 32., ἔτι δὲ καὶ »χαίνω περίτικα Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σλ. 847. δ) τὸ δὲ »χαίνω πρός τιναα κυτάζω τινὰ χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα θαυμάζων ἢ προσέχων εἰς αὐτόν, ἢ ἀκούων τί λέγει ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπίω τοὺς λόγους, τὰ λόγιά του. ε) ἐν γένει ὡς δηλωτικὸν ῥαθύμου, νωθρείας, καὶ ἀναισθήτου μωρίας, ἠλιθιότητος· »οἱ κεχηνότεςα οἱ ἄφρονες, οἱ μωροί, οἱ ἀνόητοι, τὸ κοιντ. χασκανήφοροι, χαχαίδες· παρβλ. Κεχηναῖοι. ζ) σπανιώτρ. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου διὰ νὰ ὁμιλήσω. λαλῶ, ὁμιλῶ, Ἕτμ. Δμτρ. 469. κατὰ τὴν ὑπὸ Ilgen διόρθωσιν δὲ, καὶ μετὰ αἰτ. »δεινὰ ῥήματα κατά τινος χαίωα κακολογῶ, ὑβρίζω τινὰ μὲ γεμάτον στόμα, λέγων ὅ,τι μ' ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φθάσω, ὡς κοιντ. λέγομεν, Σφκλ. Αἴ. 1227. ὡσαύτως καὶ »δίζυρόν τι κανεῖνα Καλλμ. Ἕτμ. Ἀπολ. 24. (πρωτότ. τῆς λέξ. χαίνω ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, χάος, χανδάνω, συγγν. τῷ, χαῦνος, χήν, κενός.)

*Χάϊος, ία, ῖον. Καλός, ἀγαθός, εὐγενής, εἰλικρινής, δόκιμος. Λακωνική λέξις παρ' Ἀρστφ. Λυσ. 91. 1157. κατὰ δυσήμαντον συνέμφασιν τοῦ ΧΑΩ, χαίνω, χανδός, ἐπὶ γυναικῶν τῶν διὰ τὴν ἀσελγῆ διαγωγὴν εὐρυχανῆ μέλη τινὰ ἐχουσῶν· ἀντ' αὐτοῦ εὕρηνται, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Γραμμτ. μόνον, καὶ οἱ τύποι χαιός, χαός καὶ χάσιος, Lobeck Φρυν. σλ. 404. (α)

Χαῖος, ὁ. Ἡ ποιμαντική ῥάβδος, τὸ κοιντ. στραβολέκα, κλοῦτσος. Ἀπολλών. Ῥδ., τοὺς παρεσχημτσμ τύπους χαβὸς καὶ χαμὸς μόνον ὁ Ἡσχ. ἔχει.

Χαιρεκακέω, (χαιρέκακος), = ἐπιχαιρεκακέω· ὅθεν

Χαιρεκακία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις χαιρέκακος, νὰ χαίρῃ διὰ τὴν δυστυχίαν, διὰ τὸ κακὸν ἄλλου· ἄλλως δὲ καὶ ἐπιχαιρεκακία.

Χαιρέκακος, ὁ, ἡ (χαίρω, κακόν). Ὅστις χαίρει ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων, ὡς τὸ, ἐπιχαιρέκακος.

***Χαίρεσκε**, Ἐπκ. καὶ Ἰων. γ΄. ἐνκ. προσπ. ἐνργ. παρατ. τοῦ χαίρω, ἀντὶ ἔχαιρε. Ὅμ.

Χαιρετίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (χαῖρε). Χαιρετῶ τινα, τῷ λέγω τὸ, χαῖρε· ὅθεν ἐν γένει, χαιραιτῶ, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι τινά, τῷ λέγω, καλῶς ὥρισες, καλῶς ἦλθες· πηγαίνω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἰδῶ, ἐπισκεφθῶ, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. νὰ τῷ κάμω βίζιταν· ἐξαιρ. πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνθρωπον διὰ νὰ δείξω τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας μου· μετὰ αἰτ. ὅθεν

Χαιρετισμός, ὁ. Τὸ χαιρετᾶν, χαῖρε λέγειν τινί, ὅθεν ἀσπασμός. προσαγόρευσις· ἐξαιρ. τὸ νὰ πηγαίνῃ τις πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνδρα διὰ νὰ δείχνῃ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας του. Πολύβ. Λατ. salutatio.

Χαιρέφυλλον, τό. Εἰδός τι ἀμπέλου, κλήμακος, ἀγιόκλημα κοιντρ. ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ. cerfeuil. Παρὰ τοῖς Ἕλλ. συγγραφεῦσιν οὐχ εὕρηταί που λέξις. Ὁ δὲ Columella 10, 110. ἔχει, διὰ τὸ μέτρον, chaerophylon, καὶ ὁ Phin. h. 19, 8. caer folium.

(Χαιρέω). ἄχρστ. ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαιρηδών, όνος, ἡ (χαίρω). Χαρά, ὡς τὸ, ἀλγηδὼν παρὰ τὸ ἀλγέω. Κωμκ. λέξ. παρ' Ἀρστφ. Αἰχ. 4. μόνον ἀπαντωμένη.

Χαιρησιφονέω (χαίρω, φόνος). Χαίρω, χαίρομαι, ἔχω χαρὰν ἢ μοὶ ἀρέσκουν οἱ φόνοι, νὰ φονεύω, σκοτόνω. Lobeck Φρυν. σελ. 770.

Χαιρομυσής, ὁ, ἡ (χαίρω, μύσος). Ὅστις χαίρει, εὑρίσκει εὐχαριστήσεις εἰς τὰ μυσαρὰ πράγματα, τῷ ἀρέσκουσι τὰ ἀναίσχυντα, ἀπρεπῆ πράγματα· πάνυ ἀμφβ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχλ. Χφρ. 70. ἀντὶ τοῦ χειρομυσής.

***Χαιροσύνη**, ἡ, Χαρά, ἡδονή, εὐφροσύνη, Ἡσχ. ἐκ τοῦ

Χαίρω, Μ. Χαιρήσω, ἀόρ. ἐχάρην παρκμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. κεχάρηκα. Μτχ. κεχαρηκώς, πολλκ. παρ' Ἡρδτ., συνήθ δὲ, κεχάρημαι. Τούτων τῶν Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιτ. τῷ Ἐνστ. καὶ τῷ παρτ. πολλάκις, τῷ Μλ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Τ, 363. τῷ ἀορ. κατ' εὐκτ. ἐγκλ. ἐπὶ τὸ πολύ· ἀλλὰ καὶ καθ' ὑπτκ. χαρείη. Ἰλιάδ. Ζ, 481. καὶ τῷ Μτχκ. χαρέντες, Ἰλιάδ. Κ, 451. ἀπὸ τοῦ Πρκμ. δὲ, μόνον τῷ μετχκ. κεχαρημένος, Ἕτμ. Ὅμ. 5, 10. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῷ γ΄. ἐνκ. προσπ. χήρατο τοῦ Ἐπκ. μέσ. ἀορ. ἀ. ἐχημάμην, Ἰλιάδ. Ξ, 270. παρβλ. Jac. Ἀνθλ Πλτ. σελ. 262. καὶ τοῦ κατὰ διπλατ. ἀόρ. β΄. κεχαρόμην, τοῖς τύποις κεχάροντο, κεχάροιτο, κεχαροίατο, ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἐν Ὀδσ, τῷ Ἐπκ. μτχ. παρκμ. κεχαρηώς, ὅτος, Ἰλιάδ. Η, 312. Ἡσιόδ. λῆν. 49., τῷ ὑπρσντ. κεχάρηντο, Ἕτμ. Δμτ. 456. καὶ τῷ ὡσαύτως κατ' Ἐπκ. ἀναδιπλασ. Μέλ. κεχαρησόμεθα, Ἰλιάδ. Ο, 98. ὡς παρὰ τὸ, κεχαρήσω καὶ κεχαρήσεται, Ὀδσ. Ψ, 266. Τῷ δὲ παρκμ. κέχαρμαι, χρῶνται οἱ μεθ' Ὅμ. ποιητ. καὶ οἱ μεταγνστ. συγγραφεῖς ἐν γένει, τῷ Μλ. χαρήσομαι· εὕρηται δὲ καὶ ὁ ἐνργτ. ἀόρ. ἐχαίρησα, παρὰ Πλτχ., παρβλ. Lobeck Φρν. σλ. 740. Ὁ δὲ ἐνιστ. χαίρομαι ἦν διαβόητος βαρβαρισμός, Ἀρστφ. Εἰρ 291. ὡσαύτως ἦν ἄχρστ. καὶ οἱ χαιρέω. χαρέω ἢ χάρω ἐνσττ. τύποι. Σημαίνει δὲ ἡ λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χαίρω, χαίρομαι, χαρὰν αἰσθάνομαι εἰς τὴν ψυχήν, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος· πάνυ εὐσχρστ. παρ' Ὅμ., οὐ σπανίως δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, θυμῷ ἢ ἐν θυμῷ, ὅτι δὲ καὶ πφρεσὶν ἤτοιμ, Ἰλιάδ. Ν, 609. καὶ πφρέναι Ζ, 481. τὸ δὲ »χαίρω νόῳα. ἔχω κρυφὴν χαρὰν, τοῦτ' ἔστι χαίρω χωρὶς νὰ δείχνω τὴν χαράν μου, Ὀδσ. Θ, 87. ὡσαύτως καὶ τὸ »ἐν θυμῷα. Ὀδσ. Χ, 411. »ἐχάρη τε καὶ ἤσθη«, Ἡρδτ. 7, 101. 2) μετὰ δοτκ. Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἴς τι, μοὶ ἀρέσκει τι. Ἰλιάδ. Η, 312. Κ. 277. Ω, 706. Ὀδσ. Β, 35. 249. Γ, 52. Ν, 358. Σ, 117. Χ, 306. Ἡσιόδ. Ἔρ. 360. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »χαίρω ἐπί τινια σπαν. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα »ἔν τινια. Ἀντπ. Σιδ. 28, 1. β) τρπκ. Εὐχαριστοῦμαι μέ τι· δὲν ζητῶ περισσότερον· εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν κατάστασίν μου· ὅθεν γ) ἐν γέμει ὡς τό, στέργω, ἀεὶ μέντοι μετὰ δοτκ., π. χ. »χαίρει ὑφάμμοις χωρίοιςα ἐπὶ φυτοῦ τινος, Ἀγαπᾷ τὸν ὀμμωδηρὸν τόπον, αὐξάνει εἰς τόπους ὀλίγον ἀμμώδεις· ὅθεν καὶ δ) ὡς τὸ, φιλέω, συνηθίζω, ἔχω συνήθειαν νὰ — κατὰ μετχ. Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 236. Ἀιτφ. παρ' Ἀθν 4. σελ. 169. F. 3) σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. ἀντὶ τῆς δοτ., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Valck ἐν Ἱππ. 1339. ὅστις κατὰ πρῶτον ὡμίλησε περὶ τούτου ἀκριβῶς· καὶ Schaef. Bos. ell. σελ. 359. Ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη ἦν καὶ παρὰ τοῖς Λογογρφ. οὐχ' ὅλως ξένη, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Franke vita Juwen. σελ. 30. ἐκ τοῦ Δμοθ. Στφ. σελ. 323. 6. Τὸ ἕως τοῦδε παρορασθὲν ἀρχαιότατον παράδειγμα κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Φ, 347. «χαίρει δέ μιν ὅττις ἐθείρειω ὅπερ ὁ Heyene ὑπὲρ λόγον κακῶς διήρεσε »χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρειω γράψας· ὡσαύτως καὶ »τίς ἂν τάδε γεθήσειε;α Ἰλιάδ Ι, 77. παραβλ. καὶ τό, ἥδομαι. 4) μετὰ Μτχ. ἀντὶ μετ' ἀπρμφ. »χαίρω ἀκούσαςα χαίρω νὰ ἀκούσω, ἀκούω μὲ χαράν, μὲ εὐχαρίστησίν μου τι, Ἰλιάδ. Τ, 185. »χαίρουσιν βίοτον νηποινον ἔδοντεςα Ὀδσ. Ξ, 377. παρβλ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 55. Valck ἐν Ἡρδτ. 7, 236. Herm. Vig. σελ. 766. ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις εὕρεται καὶ, χαίρω μετὰ ὀρθῶς κειμένης αἰτ. καὶ μετὰ μετχ., ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' Ἀπρμφ., π. χ. »χαίρω σε ἐληλυθόταα χαίρω ὅ,τι ἦλθες, διὰ τὸν ἐρχομόν σου, ἀντὶ »σε ἐληλυθέναα Valck ἐν Φοιν. 711. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ, χαίρω μετὰ μετχ. ἐκφερόμενον σημαίνει το, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν, μοὶ ἀρέσκει ἢ διὰ τῆς μετχ. δηλουμένη πρᾶξις· »χαίρω πράττων καὶ ὁρῶν· χαίρω ἐπαινούμενοια. 5) κατὰ μέλτ. χρόνον μετὰ τοῦ, οὐ, μορίου, »οὐ χαιρήσειςα δηλ. δὲν θέλει χαρεῖς, μετριοτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ, θέλει μετανοήσεις κατὰ πολλά, π. χ. »οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσεινα στοχάζομαι ὅτι δὲν θέλει χαρεῖ κανεὶς Τρωαδίτης, τοῦτ' ἔστιν ὅλοι θέλει λυπηθεῖσι, θέλει μετανοήσουσιν, Ἰλιάδ. Τ, 363. παρβλ. σημσ. 7. β΄. 6) τὸ προστκτ. χαῖρε, πάνυ εὔχρηστον ἐν ἀσπασμοῖς χαρᾶς, εὐφροσύνης εὐχὴν δηλωτικοῖς· ὡσαύτως κατὰ δυΐκ. καὶ πλθ. ἀρθμ. »χαίρετε, χαίρετονα παρ' Ὅμ. πάνυ εὔχρστ. »οὐ χαίρετε καὶ μέγα χαῖρεα, Ὀδσ. Ω, 402. »χαῖρε. γυνή, φιλότητια τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν, εἰς καλὸν νὰ σοὶ εὐγοῦν, νὰ σοὶ γένουν τὰ γλυκαγαλιάσματα, Ὀδσ. Λ, 248. ἐξαιρ. ὡς δεξίωσις, ὅταν ἀπαντῶνται, ἢ βλέπωνται δύο τινὲς κατὰ πρῶτον, Ἰλιάδ. Ι, 197. Ὀδσ. Ν, 229. ἐν ἀποχωρήσει, ἤτοι εἰς ἀποχαιρετισμόν, ὅταν ἀναχωρῇ, ἀπέρχηται, μισεύῃ τις, ὡς τὸ σύνηθ. κοιντ. ἔχετε ὑγείαν, σᾶς ἀφίνω ὑγείαν, Ὀδσ. Ε, 205. ὡς τὸ Λατ. salve, καὶ vale· καὶ τὸ ἰταλ. addio. Boeckh expl. Pind. σελ. 2, 57. ὅθεν οἱ μεταγνστ. χρῶνται αὐτῷ ἀντὶ ἀσπασμοῦ ἐν ἀρχῇ τε καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἐπιστολῶν. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ, χαῖρε τοιουτοτρόπως προσήφθη ἡ σημσ. τῆς ἀφέσεως, ἀποπομπῆς, τοῦ κοιντ. Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, φύγε, ὥρα σου καλή, ἡ σημσ. αὕτη δηλοῦται ἐμφατικώτερα ἐξαιρ. διὰ τοῦ γ΄. ἐνκ. προσπ. χαιρέτω, ὡς ὀλιγωρίας, καταφρονήσεως, ἀποδιώξεως μᾶλλον δηλοτική· τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. ἂς πηγαίνῃ, ἂς κρημνισθῇ ἀπ' ἐδῶ, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἂς χαθῇ, ἂς

εὐγάλη τὸ λαιμόν του· ἄρα ὅλως ὡς τό, ἐρρέτω, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 4, 96. ὡσαύτως μεταχειρίζονται καὶ οἱ Λατ. τὸ valeat. ἀντὶ τοῦ pereat, ἢ abeat in malam rem. Τερ. 7) Μτχ. χαίρων, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, πολλκ. παρ' Ὅμ ἀνθ' οὗ χρῆται Ἡρδτ. συνήθ. τῷ πρκμ. κεχαρηκώ· ἐν συντάξει δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων δύναται σημαίνειν καὶ τό, ἄσμενος, πρόθυμος. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. »χαίρων ἀπαλλάττειν« γλυτόνει εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ· »οὐ δὲ χαίρων ταῦτα τολμήτει λέγειν«, Ἀρστφ. Ἀχ. 563. »οὐ τί χαίρων«, Ἀρστφ. Σφκ. 185. Βτρχ. 843. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 363. Reisig conj. σελ. 297. »χαίροντα πρός τινος ἀπαλλάττειν« εὕρηται καὶ παρ' Ἡρδτ. 9, 106. »οὐ χαίρων ἀπαλλάξεις«· δὲν θὰ γλυτώσεις ἀτιμώρητος· Δυσθ. παρβλ. σημ. 5. γ) τὸ χαῖρον, ἢ χαρὰ Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σελ. 205. παραβλ. ἥδομαι. 8) ἀπρμφ. χαίρειν, ἐν συντάξει μετὰ τοῦ, »χαίρειν λέγω σοι« ὡς ἀσπασμός, ὁμοίως τῷ, χαῖρε· ἔτι δὲ καὶ »προσειπὼν τινα χαίρειν«. τὸ νὰ δέχηταί τίς τινα λέγων αὐτῷ τό, χαῖρε, Ξενοφ. ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς δὲ τίθεται συνήθ. τὸ ἀπρμφ. μόνον, π. χ. »Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν«, ὑπακμ. λέγει, ἢ κελεύει· ὁ Ξενοφ. εὐχεται τῷ Γρύλλῳ τύχην καὶ εὐδαιμονίαν, Λατ. »Xenophan Gryllum saivère jubet«, ἤτοι »Xenophon Gryllo salutem«, ὑπαινοῦμν. dicit. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τό, χαῖρε ἐχρησίμευε καὶ κατ' ὀλιγώτερον εὐνοϊκὴν σημτ. λέγεται καὶ »χαίρε.ν ἐῶ, ἢ κελεύω τινὰ ἢ τιν. ἀφίνω, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι ἀπό τινα, ἀπό τι, ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλει, δὲν φροντίζω, δὲν θέλω νὰ ἠξεύρω περὶ αὐτοῦ, τὸν ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, καταρῶμαι, Valek ἐν Ἡρδτ. 9, 41. καὶ Εὐρπδ. Ἱππ. 113. Schaef. mel. σελ. 34. ὡσαύτως καὶ τὸ »χαίρειν λέγειν, φράζειν ἢ εἰπεῖν τινα, καὶ τινι«, Ἀρστφ. Κατ' ἐπτσ. »πολλὰ χαίρειν εἰπεῖν τινι· μακρὰν χαίρειν φράται τινί«, κ. τ. τ. (ἀφ' οὗ χαρά, χάρις, χάρμα, καὶ τὸ Λατν. carus καὶ τὸ Ἰταλ. κάρο. ὁ δὲ Ἀρστλ. ἐτυμολογεῖ καὶ τό, μάκαρ παρὰ τό, χαίρω.) [α]

* Χαίρων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἡσδ. λψν. 21, 6.

* Χαιρώνεια, ἡ, ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, ὅθεν

* Χαιρωνεύς, ὁ, τὸ ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Χαιρ.

* Χαιρωνικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ἔγεινεν εἰς τὴν Χαιρωνίαν, ὅθεν Χαιρωνική, ὑπακμ. μάχη.

* Χαιτάειες, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ χαιτήεις.

Χαίτη, ἡ, Μακραί, κεχυμμέναι, καὶ ἀφημέναι τρίχες τῆς κεφαλῆς· πολλκ. παρ' Ὅμ. καθ' ἑνικόν τε καὶ κατὰ πλ. ἀριθμόν, οὐ μόνον ἐπὶ κόμης ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τόντρίχηλον μακρῶν τριχῶν τοῦ ἵππου, παράτοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τῶν λέοντος τριχῶν, juba Λατ. 2) Τρπκ. Τὰ φύλλα δένδρων, παρὰ ποιητ. μόνον· (κατά τινας μὲν παρὰ τό, χάω, χαλάω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, χέω) ὅθεν

Χαιτήεις, ήεσσα, ῆεν, ὁ. Ὅ,τι ἔχει μακράν, λελυμένην κόμην, μακρὰ ἄπλεκτα μαλλιά, παρὰ Πνδ. ἐπθ. τοῦ Ἀπόλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαίτης ἀλόγων ζώων· παρ' Ὀππ. ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἀρκούδας, ἀντὶ τοῦ λαπιστρίχος· ποιητ. μόνον. Δωρκ. δὲ, χαιτάειε. (α)

* Χαιτόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ. ἀμφβ. μέντοι.

* Χαίτωμα, τό, ὡς ἐκ τοῦ, χαιτόω = χαίτη, Αἰσχύλ. Θηβ. 387.

Χάλαζα, ἡ (χαλάω, κυρίως ἀφειμένον, ἀπολυμένον). Αἱ ὑπὸ τοῦ ψύχους, πεπηγυῖαι ῥανίδες τῆς βροχῆς, αἵτινες καταπίπτουσιν ἀπὸ τῶν νεφῶν, ἢ ὄμβρος παχύς, ψήφους ἔχων καὶ ὕδωρ πεπηγώς, ὡς καὶ παρ ἡμῖν· κοιντ. χαλάζι, Ἀρισττ. Κόσμ. »χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρίθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν παχυτέραν λαβόντος«, καὶ Ἰλθ. Κ, 6. »χάλαζα ψυχρή, ἀθέσφατος«, καὶ Ο, 170. Χ, 151. 2) ἐξανθήματα, φλυκτίδες, φυσκαλίδες εἰς τὸ χοίρινον κρέας. 3) λιθίασις ἐν τοῖς βλεφάροις τῶν ὀμματίων, τὸ κοιντ. κριθαράκι, Γαλην. Ὅρ. Ἰατρ. »χάλαζα ἐστὶ κεγχρώδης συστροφὴ κατὰ τοῦ βλεφάρου, καὶ λιθίασις ἐστὶ τὸ αὐτό«, ὁ δὲ Παῦλ. Αἰγν. καλεῖ αὐτὸ χαλάζιον, οὕτως λέγων »χαλάζιον, σύστασίς ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ κατὰ τὸ βλέφαρον«. 4) ὁ πυρήν, ἢ καρδία (ὄχι δὲ σκληρός τις κόκκος) τοῦ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Φιλστρτ. 5) τροπκ. Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον καταφέρεται, πετᾷ ἢ πίπτει ὡς χαλάζι, π. χ. ἐν μάχαις ἐπὶ πετρῶν ἢ βελῶν· »ἐπῶν χάλαζα« τὸ κοιντ. ὑβριστίαι, κακολογίαι μὲ τὸν σωρόν, Ἀρστφ. Βτρχ. 852. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σελ. 316. (υ-υ) ὅθεν

Χαλαζαῖος, αία, αῖον· παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 764. »Φηγὸς χαλαζαῖος«· Βαλανιδιά, ἢ ὁποία δὲν φοβεῖται τὴν χάλαζαν, δὲν τὴν βλάπτει τὸ χαλάζι καθόλου.

Χαλαζάω (χάλαζα). Χαλαζόνει, πίπτει χάλαζα. 2) Ἔχει ἐξανθήματα φυσκαλίδας εἰς τὸ κρέας, ἐπὶ χοίρων. Ἀρστφ. Ἱππ. 380, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Νόστημα δὲ τοῦτο τῶν θρεμμάτων, ὅπερ ζώντων μὲν λανθάνει, ἀποθανόντων δὲ καὶ τεμνομένων φανερὸν γίνεται· ταῖς σαρξὶ δὲ αὐτῶν ἀναμέμικται καὶ ἐμπέφυκεν ἡ χάλαζα· ὅθεν »Χαλαζῶσαι ὗες«. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ, 21. ἐπὶ Βλεφάρων. Ἀέτιος ἐν ζ', 83. »Χαλαζιᾶν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα, ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνεταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ, ὅμοια χαλάζῃ, καὶ διαιρουμένων, ὑγρὸν κενοῦται ὅμοιον τῷ λευκῷ τοῦ ὠοῦ«.

Χαλαζεπής, ὁ, ἡ (χάλαζα, ἔπος). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ, ῥίπτει ὑβριστικοὺς λόγους, κακολογίας ὡς χαλάζι. Φιλ. Θεστλ. 83. καὶ Ἀνάλεκτ. β', σελ. 235. »Φεῦγε τὸν χαλεζεπῆ τάφον, τὸν φρικτόν, Ἱππώνακτος«· ποιητ. μόνον· παράβαλε χάλαζα, σημτ. 5.

Χαλαζήεις, ήεσσα, ῆεν, Δωρκ. χαλαζάεις (χάλαζα). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χάλαζαν, φαίνεται ὡς χαλάζι· εἶναι πυκνόν, πολυπληθὲς ἢ ψυχρόν, »φόνος« πυκνός, πολὺς ὡς χαλάζι, Πνδ. »σκορπίος« τοῦ ὁποίου τὸ κέντημα προξενεῖ ῥίγος, »ἀνατρύχασμα. Νικνδ. ποιητ. μόνον.

Χαλάζιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, χάλαζα.

Χαλαζίτης, ου, Θηλ. χαλαζῖτις, -ιδος, ἡ (χάλαζα), = χαλαζήεις· »Λίθος χαλαζίτης«. Γεωπονικ. καὶ Πλίν.

Χαλαζοβολέω, ῶ. Μ. ήσω. Χαλαζόνω, ῥίπτω χαλάζι· ἐκ τοῦ

Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, κάμνει νὰ πίπτῃ χαλάζι. 2) παθτ. χαλαζόβολος, ὁ, ἡ· προπαρξτ., ὅ,τι ἐχαλαζώθη, ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ χαλάζι.

Χαλαζοκοπέω, Μ. ήσω (κόπτω). Κτυπῶ τι μὲ χαλάζι, τὸ χαλαζόνω, τὸ χαλνῶ, βλάπτω κτυπῶντας μὲ χαλάζι· ὅθεν

Χαλαζοκοπία, ἡ. Κτύπημα μὲ χαλάζι »Ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ὕψατο πώποτε· ὅ ἐστι, »Τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησανα, Λατ. calamitas.

Χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις προσέχει, παρατηρεῖ πότε θέλει πέσῃ χαλάζι, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ προφυλακτικόν τι· πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ. Πλούταρ. συμπ. ζ', 2. »οἷον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις γυναικείοις ἀποτρεπομένην«. (υ)

Χαλαζόω, Μλ. -ώσω = χαλαζάω, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ. Παθτ. δὲ, ὅ,τι κτυπεῖται ἀπὸ χαλάζι, χαλαζόνεται.

Χαλαζώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χαλαζήεις. 2) ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χάλαζαν σημσ. 2. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ ἡ, 21.

Χαλαίνω, ποιητ. ἀντὶ χαλάω· »ῥυτὰ χαλαίνοντες«· Ἡσίοδ. Ἀσπ. 308

Χαλαίπους, οδος, ὁ, ἡ (χαλάω, ποῦς). Πᾶν ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας, εἶναι χωλον, κουτσόν· ἀναγινωσκμ. παρὰ Νίκα ὁρ. Θηρ. 458. ἔνθα ἄλλα Χειρόγραφα »Χωλοίπους, καὶ Κυλοίπους«, ἔχουσι.

* Χαλαίρυπον, τό, καὶ

Χαλαίρυπος, ὁ (χαλάω, ῥύπος). Τὸ ὕδωρ του νίτρου, ἐν ᾧ πλύνονται τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα καὶ καθαρίζονται ἀπὸ τὸν ῥύπον· ὅθεν ἐν γένει, θολόν, ἀκάθαρτον, ἀπαστρον νερόν, ξέπλυμα, Ἰουλ. Πλό. 7, 39. ἡ παρ' Ἡσχ. γραφὴ δὲ, χαλέρυπος ἐστραλμένη νομίζεται.

Χαλάνδρα, ἡ, = κάλανδρα.

Χαλαργός, ὁ, ἡ, Δωρκ ἀντὶ χηραργός· παρὰ Σοφοκλ Ἠλ 860. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἀντὶ τοῦ, τραχύπους, ἢ λευκόπους.

Χαλαρός, ά, όν (χαλάω)· καὶ ἐπίρρ. —ῶς. Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι τεντωμένον, τανυσμένον, εἶναι χαῦνον, Τουρκ. μπόσικον· πάρθρα χαλαρά, ξεκλειδωμένα μέλη τοῦ σώματος. Τροπκ. »ἁρμονιαι χαλαραί«, μουσικαὶ συμφωνίαι μὲ χαλαρὸν ἦχον, ὅσαι δὲν ἔχουσι τὸ σύντονον, ἁρμονικὴν συμπλοκὴν, συνόφειαν τῶν τόνων. Πλάτ. ὅθεν

Χαλαρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλαρὸν, χαῦνον, νὰ μὴν ἦναι σφιγμένον, τανυσμένον, τεντωμένον, πυκνόν. Ξενοφ.

Χάλασις, εως, ἡ (χαλάω). Τὸ νὰ χαλᾶται, ἀφίνεται, ξελύεται, ξετεντόνεται τι. α) Τὸ νὰ κάμῃ ἢ ἀφήσῃ τίς τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ, ξεκλειδωθῇ· »χάλασις ἄρθρων«, ξεκλείδωμα, παράλυσις τῶν μελῶν σώματος. β) Ξετάνυσμα, ἐξάνοιγμα κλειστμένης ἢ σφικτῆς, στενῆς τινος τρύπας. (α)

Χάλασμα, τό (χαλάω). Ξετέντωμα, ξετάνυσμα, ξέτφυγμα, τὸ Τουρκβρ. ξεμποσιάντισμα· ξεκλείδωμα τῶν μελῶν σώματός τινος. (υ-υ)

Χαλασμός, ὁ (χαλάω), = χάλασις. Διοσκορ.

Χαλαστήρια, τά· ὑπακμ »σχινίαι« (χαλάω). Ἀππιαν. ἐμφ. δ', 78. Σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων ἀφίνεται κάτω ἐπίρρακτή τις θύρα, τὸ κοιντρ. κλαβανή, Τουρκ. κεπένγκι· ἐξ ἐναντίας δὲ »ἀνατραστήρια«, τὰ σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων σηκόνουν ἐπάνω, ἀνοίγουν τὴν τοιαύτην θύραν.

Χαλαστικός, ή, όν (χαλάω). Ὅ,τι εἶναι ἀρμόδιον, ἐπιτηδειον, ἔχει ἰδιότητα νὰ προξενῇ, κάμνῃ χάλασιν ἢ χαλασμόν.

* Χαλαστός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥηματκ. τοῦ χαλάω. Ὅ,τι ἐχαλάσθη, ἐχαυνωθη, ξεσφίχθη, ξετεντώθη. 2) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ χαλασθῇ, ξετεντωθῇ, ξετανυσθῇ, χαυνωθῇ· ὅθεν »τὸ χαλαστόνα, ἄλυσις, ἄλυσίδα, παρὰ τοῖς Ο'.

* Χαλάστρα, ἡ. Τόπος τις ἐν Μακεδονίᾳ· ὅθεν

Χαλαστραῖος. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Χαλάστραν· »τὸ χαλαστραῖον«, ὑπακμ. νίτρον ἢ ῥύμμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν τῇ Χαλάστρᾳ τῆς Μακεδονίας λίμνην, καὶ μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάπωνος, σαπωνίου εἰς τὸ νὰ πλύνωσι τὰ φορέματα. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Πολιτ. δ'. ἔχει· »Χαλάστρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ χαλαστραῖον νίτρον γινόμενον διὰ ἐννεατηρίδος πήγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται«.

* Χαλατονέω (χαλάω, τόνος)· ἐπὶ πραγμτ. Χάνει τὸ τέντωμάτου, ξετανύζεται, ξετεντόνεται, Τουρκβ. ξεμποσιαντίζει.

Χαλάω, ῶ, μέλ. άσω, Δωρκ. -άξω (χάνω)· μεταβτ. Ξετανύζω, ξετεντόνω· λύω, ἀφίνω τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ· »βίον, τόξα«, Τμ. Ἀπολ. κζ', 12. παθητ. »τόξα κεχαλασμένα«. β) Κατεβάζω, ἀφίνω τι νὰ κρέμηται κάτω·

»πτέρυγας. Πίνδ. Πυθ. 1, 12. »μέτωπον«, ξεσουφρόνω τὸ μέτωπον, τὸ κάμνω νὰ φαίνηται φαιδρόν, Ἱλαρόν, Ruhnk. Rut. Lup, σλ. 69. γ) ἀφίνω, ἐκπολνῶ, λύνω· »τινὰ ἐκ δεσμῶν«, Αἰσχύλ. Προμθ. 176. δ) ἐξαιρτ. »χαλινὰ χαλάω«, ἀφίνω, ἀπολύω τὸν χαλινόν, ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ἔτι δὲ καὶ »κλῆθρα ἢ κλῆδας χαλάω«, λύνω τὸ συσφιγμένον λωρὶ τῆς θύρας, τουτέστιν, ἀνοίγω τὴν θύραν, Valck ἐν Ἱππ. 803. »χαλάσαι τοῦ ποδός« ἴδε παρίημι, σημ. 3. ε) ἐπὶ συσφιγμένων ἢ κατακλεισμένων πραγμάτων, ἐξανοίγω, πλατύνω, φαρδύνω τι· »χαλάω τὸν ἀσκόν«, λύνω τὸ ἀσκὶ διὰ νὰ τρέξῃ πολὺ ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ὑγρόν. Εὐρπ. Κύκλ. 161. Ἀφίνω, παραιτοῦμαι, τρεβῶ χέρι ἀπό τι, π. χ. »χαλᾶν τὴν ὀργήν«. Ἀριστφ. Σφῆκ. 735. 2) ἀμετβτ. χαυνόνεται, χάνει τὴν δύναμιν, τὸ τέντωμα, τὸ τάνυσμά του τι, ὅθεν β) χαλᾷ, λύεται, διαλύεται, ἀνοίγεται, στέκεται, μένει ἀνοικτόν, χάσκει. γ) τροπικ. μετὰ γενκ. »χαλάω τινός«, ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι, π. χ. »τῆς ὀργῆς«, Ἀριστφ. Ὄρν. 383. ἀλλὰ δ) μετὰ δοτκ. »χαλάω τινί«, ἐνδίδω εἴς τινα, δὲν ἀντιστέκομαι, δὲν τῷ ἐναντιόνομαι· ἔτι δὲ καὶ, συγνωμονῶ, ἐπιεικὴς πρός τινα, τῷ συγχωρῶ τι· »χάλα τοῖς τοκεῦσιν«, συγχώρητον τῇ μητρίμου, Εὐρπ. Ἑκβ. ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως, ὡς τό, εἴκειν, Reisig. enarr. ἐν Σοφκ. Οἰδ. Κ, 195. ε) παρὰ τοῖς Ἰατροῖς »κοίλη ὑγρᾷ χαλᾷ«. τὸ κοιντ. ἔχει κίνησιν, Ἱποκρ. — Ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθσ. ἀμετβ. χαυνόνομαι, ὅθεν »τῶμα κεχαλασμένον«, χαυνωμένον, ἀδύνατον· »λίθος κεχαλασμένος«, ἀπαλὴ πέτρα· »χαλάω τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν«, κριτσῶ, κριτσινίζω τὰ δάκτυλα. (αω, ασω)

Χαλβάνη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοιντ. χαλβανή. Ὁ ῥητινώδης χυμὸς φυτοῦ τινος ἐν Συρίᾳ φυομένου, καὶ φύλλα μὲ σκιάδιον ὅμοια φέροντος (οὐχὶ δὲ ἀκανθῶδες). Θεόφρ. φυτ. Ἱστρ. δ', 7. Διοσκορ. γ', 97. Πλίν. ιβ', 25. (-ν-) ὅθεν

Χαλβανίς, ίδος ἡ, ῥίζα. Ἡ ῥίζα τῆς χαλβάνης, χαλβανόῤῥιζα. Νίκανδρ. Θηρ. 938.

Χαλβανόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χαλβάνην, ἢ κατεσκευασμένον μὲ χαλβάνην. Νίκαν.

*Χαλδαῖος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάτοικος τῆς Χαλδαίας, γεννημένος εἰς τὴν Χαλδ. 2) τροπκ. Ἀστρολόγος, ἀστεροσκόπος, ὡροσκόπος, γενεθλιαλόγος· ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι κατεγίνοντο ἐξαιρτ. εἰς ταύτας τὰς τέχνας. Cicero de Divina. α', 1. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. »Γένος μάγων πάντα γινωσκόντων«, ἑρμηνεύει.

Χαλεπαίνω, μέλ. ανῶ (χαλεπός). Κυρίως μὲν, εἶμαι, γίνομαι βαρετός, ἐνοχλητικός· ἐπὶ βιαίων ἀνέμων, κατεγίδων δὲ, ἐμπίπτει, ξεσπάζει μὲ σφοδρότητα, ἀκράτητον ὁρμὴν, Ἰλ. Ξ, 399. Ὀδτ. Ε, 485. συνηθ. δὲ τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, θυμόνω πολύ, γίνομαι εἰς ἄλλους ἐνοχλητικὸς διὰ τοῦ θυμοῦ μου· ὑβρίζω, φιλονεικῶ, μαλόνω· εἶμαι δυσκρεστημένος, ἀγανακτησμένος, χολιασμένος· ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα, προσφέρομαι ἐχθρικῶς, πολάκις παρ' Ὅμ. »Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ«, Ἰλθ. Τ, 183 μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς· ὑβρίζω τινά· τὸ κοιντρ. Τουρκβ. βύγάνω τὸ γενάτι μου εἴς τινα· μετὰ δοτκ. Ἰλ. Π, 386. Ὀδ. Ε, 147. Π, 114. Τ, 83. Ἡρόδτ. 1, 189. ἔτι δὲ καὶ πρός τινα, Θουκδ. 2, 59. ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι· ἐπί τινι. Ὀδτ. Σ, 415. Τ, 323. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. εὕρηται ὁ παθτ. ἀόρ. ἐχαλεπάνθην παρὰ Ξενφ. Ἀναβτ. 4, 6, 2. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 38 κατὰ τὸν Poppo. 2) πάνυ σπανιώτρ. ἀμεταβ. ὀργίζω, θυμόνω, παροξύνω, διεροθίζω· καταπιέζω, καταχρῶμαί τινα· ἐχθραίνω ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἔχθραν μὲ ἄλλον τινά· ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ αἰτ. β) κάμνω τι βαρύ, δύσκολον, ἐμποδίζω τι· μετὰ αἰτ. παρβλ. χαλέπτω.

Χαλεπήρης, ὁ, ἡ (χαλεπός, ἄρω)· ποιητ. ἀντὶ χαλεπός. Κυρίως, ὅ,τι ἔχει χαλεπότητος ἰδιότητα.

Χαλεπός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βραχύ, σκληρόν, δύσκολον, ὅθεν, ὅ,τι εἶναι ἐνοχλητικόν, καταπιεστικόν, θλιβερόν, μὲ κόπους καὶ μόχθους ἢ κινδύνους ἠνωμένον· ἀτερπές, ἀηδές, ταλαιπωρίας, βλάβης, φθορᾶς, κινδύνου, κακῶν πρόξενον· »κεραυνός, θύελλα, ἄνεμοι, ἄεθλος πόνος, ἄλγος, γῆρας, δεσμός, ἄλη, μοῖραι κ. τ. τ.« Ὅμ. ωσαύτως καὶ παρ' Ἡσθ. »χαλεπὸς μῦθος· χαλεπὰ ἔπεα· ὡσαύτως καὶ Ὅμ. »χαλεπὰ ὀνείδεα«, Ἰλθ. Γ, 438. »χαλεπ. ὁμοκλαί«, Ὀδ. Ρ, 189. »χαλεπὴ φήμη«, κακόν στόμα, κακὴ γλῶσσα, Ὀδσ. Ξ, 239. Ω, 201. »τὰ χαλεπά«, κακοπάθειαι, ἀθλιότητες, ταλαιπωρίαι, δυστυχίαι, ἀνάγκαι, κίνδυνοι, πάντα, ὅσα καταπιέζουσι καὶ καταπονοῦσι τὸν ἄνθρωπον. β) ὅ,τι εἶναι βαρύ, δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτον, ἐπαπειλεῖ μὲ κόπους, μόχθους. κινδύνους τὸν αὐτὸ μεταχειριζόμενον, Ὅμηρ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Φ, 184. Ὀδτ. Δ, 651. Λ, 156. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Π, 620. Ὀδτ. Τ, 313. Ψ, 81. 2) τροπκ. ἐπὶ ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ, μεταχειριθῇ τίς τι, νὰ συναναστρέφηται μὲ αὐτούς· ὀργίλος, θυμώδης, δυσάρεστος, ἐχθρόφρων, ἀηδής, ὁρμητικός, κακός, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. μετὰ δοτ. Ὀδ. Ρ, 388. συγκρ. Ὀδσ. Λ, 614. ὑπερθτ. Ἡσθ. Ἔργ. 559 Θεογν. 800. — Ἐπίρρ. χαλεπῶς, Ἰλ. Η, 424. Τ, 186. Ἡσθ. Ἔργ. 686. »χαλεπῶς ἔχω τινί, ἢ πρός τινα«, εἶμαι ὠργισμένος κατά τινος· διά τι, »ἐπί τινι«. Vytt. ep. cr. σελ. 177. »χαλεπῶς φέρω τι«, μοί κακοφαίνεται διά τι, μοί βαρυφαίνεταί τι, τό πέρνω ἐπὶ κακῷ, ἀγανακτῶ. Ἐπίρ. συγκρ. χαλεποτέρως, παρὰ Θουκ. Προσοχῆς δὲ ἀξία ἐστὶν ἡ διαφορὰ τοῦ »χαλεπὸς ἐγένετό μοι«, μὲ ἠνώχλησεν, ἀπὸ τοῦ, »χαλεπῶς ἐγένετό μοι«, βαρύ μοί ἐφάνη, ἐδυσκολεύθην, Siebelis Helen. σελ. 43. ὅθεν

Χαλεπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλεπόν, δύσκολον, βαρύ, ἐνοχλητικόν. 2) συνθ. τροπκ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρόπος κακός, δυτάρεστος, ἀπεχθής, δύσκολος, ὀργίλος· ὀργή, θυμός, σκληρότης, αὐστηρότης, σκυθρωπότης, δυσχερής, δυτάρεστος ψυχῆς διάθεσις, γνώμαι. Πλάτ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. χαρακτηρίζει τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος διά τοῦ, χαλεπότης. Ἀριστοτ. Πολιτ. β', 9. »Ἴδον δ' ἐν τοῖς νόμοις (τοῦ Δράκοντος) οὐδέν ἐστιν, ὅ,τι καὶ μνείας ἄξιον, πλὴν ἡ χαλεπότης διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος«.

*Χαλεπτύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, χαλεπότης. Ἡσύχ.

Χαλέπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἀντὶ χαλεπαίνω· συνηθ. δὲ μεταβτ. Καταπιέζω, θλίβω, στενοχωρῶ τινα, τὸν κάμνω ἐνδεῆ, δυστυχῆ· μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Δ, 423. ἔτι δὲ καὶ ταπεινόνω, καταιστχύνω τινά, Ἡσθ. Ἔργ. 5. ἐν γένει, καταδιώκω, κατατρέχω, κακοποιῶ, βλάπτω, ζημιόνω τινά, τὸν κάμνω ἐχθρόν μου, Ἰακ. Ἀνθολγ. Παλ. 113. Ἀπολλών. 1675. »Καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει«. β) ὀργίζω, θυμόνω τινά, τὸν παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς θυμόν· ἀόρ. παθητ. »χαλεφθεὶς τινι«, ὀργιθεὶς, θυμωθεὶς κατά τινος Θέγν. 155. 2) πολλὰ σπάν. ἀμετβ. ὀργίζομαι, θυμόνομαι, δυσκρεστοῦμαι πρός τινα, μετὰ δοτκ. Βίων 17, 2. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ εὐχρηστότερον κατὰ παθητ. διάθσ. χαλέπτομαι. Παρὰ Φωκυλ. 39. »Χρυσὸ πάντα χαλέπτωνα, ἀντὶ τοῦ, χαλεπά ποιῶν.

*Χαλέρυπος, ὁ· ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ χαλαίρυπος, Ἡσύχ.

*Χαλιδοφόρος. ὁ, ἡ (χάλις, φέρω), = ἀκρατοφόρος. Ἐπιγρ.

Χαλίκραιος, αία, αιον, καὶ

*Χαλίκρατος, Ἰων. χαλίκρητος, ὁ, ἡ (χάλις, κεράννυμι)· ἐπὶ οἴνου. Ἄκρατος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ. Ἀρχλ. ποιητ. ἀντὶ ἄκρατος· ἀνώμλ. συγκριτικ. χαλικρότερος, Νίκανδρ. ἴδε Schaef. bei Naeke ἐν Χοιρλ. σελ. 273.

Χαλικώδης, ὁ, ἡ (χάλιξ, εἶδος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς μικρὰ κομμάτια, εἰς τρίματα.

Χαλίκωμα, τό (χάλιξ)· κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνηθ. χαλικώματα. Χαλίκια, πετρίτσαις, πετροπούλες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ οἰκοδόμοι εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι, παραγεμίζωσι τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν τῆς οἰκοδομῆς. Λατιν. caementa. (ι)

Χαλιμάζω. Εἶμαι χαλίμη, προσφέρομαι, φέρνομαι, κάμνω χειρονομίας ὡς χαλίμη.

Χαλιμάς, άδος, ἡ· καὶ

*Χαλίμη, ἡ (χαλίς). Μέθυστος, μεθυσμένη, ἐξαιρ. Βάκχη· ἐν γένει, ἀσελγής, ξεδομένη γυναῖκα, ποταπὴ πόρνη, τὸ κοινότ. Ἰταλικοτυρκβ. πουτάνα τοῦ σωκακιοῦ· ὡς τό, φοιβάς. (ι)

*Χάλιμος, ὁ, ἡ (χάλις). Μέθυστος, τὸ Τουρκοβρ. μπεκρής· ἐν γένει δὲ, ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνόητος, ἐμμανής, μανικός. (α)

*Χάλιμος, ὁ, = φαρμακός, Ἡσύχ.

Χαλιναγωγέω (χαλινός, ἄγω). Ὁδηγῶ, κυβερνῶ ζῶόν τι μὲ τὸν χαλινόν. Λουκιαν.

Χαλινίτης, ου, ὁ· καὶ θηλκ. -νῖτις, ιδος, ἡ (χαλινός). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς, ἢ εἶναι ὅμοιον, παρομοιάζει μὲ χαλινόν.

Χαλινοποιητική, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς· Τουρβ. σαρατσική· ἐκ τοῦ

Χαλινοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φκιάνει χαλινούς, τὸ Τουρκβ. σαράτσης.

Χαλινός, ὁ. Τὸ ἐνιέμενον, ἐμβαλλόμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον, οὗ τὸ μέσον ἠνίον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, συνηθστ. χαλινάρι, Τουρκοβ. γκεμί· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ψάλιον ἢ ἐνστόμισμα, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνηθ. Ἰλθ. Τ, 393. Ἡρόδοτ. 1, 215. 4, 64. καὶ ἀλλαχοῦ· καθ' ἑνκ. δὲ ἀριθμ. Ἡρόδ. 3, 118. »χαλινοῖς χαλᾶν, διδόναι, ἐνδιδόναι«, τὸ νὰ ἀφίνῃ τις χαλαρόν, νὰ μὴ τραβᾷ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, νὰ ἀφίνῃ τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ὡσαύτως καὶ »ῥυτὰ χαλαίνειν«. Ἡρδ. τροπκ. »χαλινὸς παρθενίας«. Πίνδ. »Διὸς χαλινός«. Αἰσχύλ. »ψυχῆς χαλινὸς ὁ νοῦς«, κ. τ. τ. Πᾶν ὅ,τι δαμάζει, ἀναχαιτίζει, κωλύει, ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον τοῦ νὰ πράττῃ ἀπρεπές τι, Ἰακ. Ἀνθολ. Πάλτ. σελ. 555. 2) Αἱ γωνίαι τοῦ στόματος, ἢ τῶν χειλέων ἑκατέρωθεν, ἐπὶ ἵππων κυρίως, τοὺς ὁποίους εἰς ταῦτα τὰ μέρη κατέχει τὸ ψάλιον· παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων χειλέων αἱ γωνίαι. 3) Οἱ φαρμακεροὶ ὀδόντες τῶν ὄφεων, εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματος αὐτοὺς ἐχόντων· οἱ μεταγενστρ. ποιητ. ἀπὸ Ἀπολ. Ῥοδ. χρῶνται τῇ λέξει καὶ ἑτερογενῶς ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τὰ χαλινά. (παρὰ τὸ, χαλάω· ξετεντόνω.) ὅθεν

*Χαλινουργός, ὁ (ΕΡΓΩ), = χαλινοποιός. Schow. Chrta papyr. σελ. 109.

Χαλινοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι δαγκάνει ἢ μαστᾷ τὸν χαλινὸν ἢ τὸ ἐνστόμιον· »χαλιν. στόμα«. Καλλιμ. ποιητ. μόνον. (α)

*Χαλινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φορεῖ, κουβαλεῖ τὸν χαλινόν.

Χαλινόω, μέλ. ώσω (χαλινός). Χαλινόνω, βάλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὁδηγῶ, κυβερνῶ μὲ τὸ χαλινόν· ὅθεν

Χαλίνωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χαλινόνῃ τις τὸν ἵππον, νὰ τῷ βάλῃ τὸ χαλινάρι. 2) Τὸ νὰ ὁ-

ἐηγῇ, κυβερνᾷ τὸν ἵππον μὲ τὸν χαλινόν. Ξενφ. Ἱππ. (υ – – υ)

*Χαλινωτέον, ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χαλινόω. Πρέπει νὰ χαλινόνῃ, χαλινώσῃ τίς τινα, κ. τ. λ. Πλημ. Ἄλεξ.

Χαλινωτήρια, τά (χαλινόω)· »νεῶν«. Τὰ καλῶδια ἢ σχοινία, δι' ὧν δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 539. Ὀππιαν. Ἁλ. α', 359. ἐν γένει, = χαλινοί.

Χάλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ Μικρὸς λίθος, λιθάρι, λιθαράκι, χαλίκι, πετροῦλαι μὲ τὰς ὁποίας παραγεμίζουσιν οἱ οἰκοδόμοι τὰ μεταξὺ τῆς συνθέσεως τῶν λίθων κενά. 2) Οἱ εἰς τὰς πεδιάδας εὑρισκόμενοι καὶ εἰς οἰκοδομὴν χρήσιμοι λίθοι· οἱ πελεκημένοι τῶν τειχῶν λίθοι. 3) Ἀσβεστόπετρα, ἄκκυστος ἀσβέστης. (συγγεν. τῷ, κάχληξ, κάχλιξ, κόχλαξ, ὅθεν τὸ Λατ. calx, calculus) [υυ]

Χάλις, ιος, ὁ, Καθαρός, ἀμιγής, ἄκρατος οἶνος. 2) ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. (ἀναμφιβόλως παρὰ τό, χαλάω, ὥσπερ καὶ λυαῖος παρὰ τό, λύω.) [υυ]

Χάλις, ὁ, = χαλίφρων. Ἡσύχ.

Χαλιφρονέω (χαλίφρων). Εἶμαι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνθετος, μωρός· »χαλιφρονέωνα«. Ὀδσ. Ψ, 13. ὅθεν

Χαλιφφροσύνη, ἡ. Κουφόνους, ἐλαφρογνωμία, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, μωρία, ἀπερισκεψία τῶν παιδίων. Ὀδσ. Π, 310.

*Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ (χαλάω, φρήν). Κυρίως, ὅστις ἔχει χαῦνον, ἀπείθευτον νοῦν, ὅθεν κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, μωρός, ἠλίθιος. Ὀδσ. Δ, 371. Τ, 530. ἀμφοτεράκις μετὰ τοῦ, νήπιος συντεταγμένον· ἀντίθετ. τῷ, σώφρων, πυκινόφρων. 2) Ὅστις ἔχει ὑπεικτικόν, ἐπιεικῆ, πρᾶον νοῦν, εἶναι ἐπιεικής, συγχωρητικός, πραΰς, δὲν εἶναι αὐθάδης· »χαλίφρονα νεύματα κόρης«, τὰ ἐπιεικῆ, ταπεινά, σεμνά, οὐχὶ δὲ θυμωμένης κόρης βλέμματα. Μουσαῖος, 117.

*Χαλκανθές, ἐός, τό, ὡς ἐκ τοῦ χαλκανθής, = χαλκάνθη.

Χαλκάνθη, ἡ (χαλκός, ἄνθος). Διόλυμα χαλκίτιδος στυπτηρίας· τὸ κοιν. Τουρκοβ. ἀναλυλυμένη καρὰ μποϊά, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς κατασκευὴν μελάνης, Φίλων. συλλγ. Μαθ. σλ. 102. καὶ οἱ σκυτορράφοι, ὑποδηματοποιοὶ εἰς τὸ νὰ βάπτωσι μαῦρον τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. atramentum sutorum. 2) πάντη διάφορον τῆς χαλκάνθης ἐστὶ τὸ »χαλκοῦ ἄνθος«, τὸ ὁποῖον γεννᾶται κεχροειδὲς ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀναλυμένου χαλκοῦ, ὅταν χύσωσιν εἰς αὐτὸν ψυχρὸν ὕδωρ. Lobeck Φρυν. σελ. 304, 761. Διοσκορ. 5, 114. καὶ Νικανδρ. Σχολ. Θηρ. 257. »Ὁ χαλκὸς χωνευμένος καθίεται πελιδνόν τε καὶ μᾶλλον ἔχων ἐγκιρρὸν τὴν πελιδνότητα, μικρὸν δὲ καὶ στρίγγυλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ νάπυος«.

*Χάλκανθον, τό, καὶ

*Χάλκανθος, ὁ καὶ ἡ, = χαλκάνθη· ὅθεν

*Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χάλκανθον, φαίνεται ὡς χάλκανθον, Ὀριβ.

Χαλκάρματος, ὁ, ἡ (χαλκός, ἅρμα). Ὅστις ἔχει χάλκινον ἁμάξι, ἢ ὀχεῖται ἐπὶ χαλκίνου ἁμάξης καθήμενος Πίνδ.

*Χαλκάς, άδος, ἡ. Εἶδος λαχάνου, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Διοσκορ. 4, 58.

Χάλκασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον ἀσπίδα. Πίνδ. καὶ Σοφκ. ποιητ. μόνον.

Χαλκέγχης, ὁ, ἡ (ἔγχος). Ὅστις ἔχει χάλκινον δόρυ, πολεμεῖ μὲ χάλκινον κοντάρι. Εὐρ. Τρωάδ. 143. ποιητ. μόνον.

Χαλκεία, ἡ (χαλκεύω). Ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως. Πλάτ. Συμπ. σελ. 197. Β.

Χαλκεῖον, τό (χαλκεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, Ἰωνικ. χαλκήϊον, Ἡρόδοτ. 1, 68. 2) Χάλκινον σκεῦος, ἀγγεῖον, χάλκωμα· λέβης, Τουρκβ. καζάνι, μπακράτσι, Ἰωνικ. χαλκήϊον, Ἡρόδτ. 4, 81. 152. ἐξαιρ. ὁ μέγας λέβης τῶν βαλανείων, εἰς τὸν ὁποῖον ζεσταίνουν τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ, ἄλλως δὲ καὶ, ἐπιστάτης, καὶ ὑπολέβης λεγόμενον. β) χαλκοῦ πλάκα· χάλκινος, ἢ ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένος καθρέπτης. 3) τὰ χαλκεῖα, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη περὶ τὰ τέλη τοῦ Πυανεψιῶνος μηνός, Ἁρποκρ. τὰ παρὰ Ῥωμ. Vulcania· ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐδετ. κυρίως τοῦ

Χάλχεος, εία, εον (χαλκός)· ποιητ. ἀντὶ χάλκεος Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χάλκωμα, πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ τῷ τύπῳ χαλκήϊος δὶς χρωμένῳ, Ὀδσ. Τ, 433. »χαλκηΐα ὅπλα«, καὶ »χαλκήϊος δέμος«, = χαλκεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, χαλκιάδικον, Ὀδ. Σ, 328. »ὁ χαλκήϊος«, χαλκεύς, χαλκιᾶς. 2) ὡς οὐσιαστ. εἴδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. ς', 3. Πλίν. κα', 16.

Χαλκέλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χαλκήλατος, Πίνδρ. Ὀλ. ζ', 66. παραβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλατ. 102.

*Χαλκεμβολάς, άδος, ἡ· ἰδιατρ. θηλκ. τοῦ χαλκέμβολος. Εὐρπ »ναῶν χαλκεμβολάδων«.

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολον). Πλοῖον χάλκινον ἔμβολον ἔχον· ἴδε ἔμβολον. »Χαλκέμβολος τριήρης«. Πολυδ.

*Χαλκένδυτος, ὁ, ἡ (ἐνδυτός). Ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ χαλκόν, ἁρματωμένος μὲ χάλκινα ἅρματα. Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 1137.

Χαλκέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα ἔντερα· καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀκαμάτου καὶ ἀκουράστου ὑπομονῆς καὶ ἐργασίας· ἐπίθετ. τοῦ γραμματικοῦ Διδύμου. Σουΐδ.

Χαλκεντεύς, έως, ὁ, = χαλκεντής. ἀμφβ,

Χαλκεντής, ὁ, ἡ (ἔνδυμα). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Πίνδ. Νεμ. α', 23. ποιητ. μόνον.

Χαλκεόγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον, στερεωμένον, συνηρμοσμένον μὲ χάλκινα καρφία. Σιμωνίδης παρὰ Διονυσ. Ἁλικ.

*Χαλεοθέμεθλος, ὁ, ἡ (θέμεθλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα θεμέλια· ποιητ.

*Χαλκεόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις ἔχει χαλκῆν, ἀπάραχον ψυχήν, θάρρος· ὡς τὸ, χαλκεοκάρδιος·

*Χαλκεοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ· ἐπκ. καὶ Ἰων. δὲ, χαλκεοθωρηξ, ηκος (θώραξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον θώρακα. Ἰλιδ. Θ, 62. Δ, 448. ποιητ. μόνον.

Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία), Ὅστις ἔχει χάλκινον καρδίαν· ὑπομονητικός, ἀπτόητος. Θεόκριτ. ιγ', 5.

*Χαλκεόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ χαλκοῦ κλωστάς. Τσέτ. (τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

Χαλκεομίτρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. χαλκεομίτρης (μίτρα). Ὅστις φορεῖ χαλκῆν ζώνην ἢ χαλκοῦν θώρακα· χαλκοῦν διάδημα ἢ περικεφαλαίαν, »Κάστορα«. Πίνδ. ποιητ. μόνον.

*Χαλκεομίτωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγουμ. Herm. παρὰ Seidl. Εὐριπ. Τυρ. 264. ποιητ. μόνον. (ι)

*Χαλκεόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ νῶτα. ποιητ.

Χαλκεόπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας· ποιητ.

Χαλκέοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Εὐρ. Ἑλ. 698. ποιητ. μόνον.

Χάλκεος, έα, Ἰωνικ. έη, εον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλκ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλιδ. Σ, 222. καὶ παρ' Ἡροδ. πολλάκις· συναιρ. χαλκοῦς, ῆ, οῦν· ὅστις ἐστὶν ὁ Ἀττκ. τύπος κυρίως (χαλκός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, πολλάκις παρ' Ὅμρ. »χάλκεος Ζεύς· χάλκ. Ποσειδῶν«, ἄγαλμα χαλκοῦν τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδτ. 9, 81. »χάλκεον ἱστημί τινα«, στήνω χάλκινον τὸ ἄγαλμά τινος, Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 339. β) τροπκ. ὅ,τι εἶναι σκληρόν, στερεόν, δυνατόν· »χάλκεος Ἄρης«, ὅπερ ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ὁπλήσεως τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε, 704. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ »χάλκεοι ἄνδρες«. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. »χάλκεον ἦτορ«, καρδία σταθερά, ὑπομονητική, ἐπίμονος, ἀκάματος, Ἰλ. Β, 490. »ὄψ χαλκ.«, φωνὴ καθαρά, σφοδρά, τραυνή, Ἰλιδ. Σ, 222. ὅθεν καὶ »χάλκεον ὀξὺ βοᾶν«. Ἡσθ. Ἀσπ. 243. »ὕπνος χαλκ.«, βαθύς, βαρύς, τουτέστιν, ὁ τοῦ θανάτου ὕπνος, Ἰλ. Λ, 241. — Δικαταλ. χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλ. Σ, 222. Τῇ θηλκ. ληγούσῃ δὲ χρῆται ἐκ τοῦ ποιητ. μόνον χάλκειος. Ἰωνικ. τύπ. κυρίως ἐστὶ μὲν τὸ, χάλκεος, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητ. ὄχι σπάνιος παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lobeck Φρυν. σελ. 207. (τὸ, χάλκεος κεῖται δυσυλλάβως παρ' Ἡσθ. Ἔργ. 149.)

*Χαλκεοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις κατασκευάζει τεχνικὰ πράγματα ἐκ χαλκοῦ· ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου· ποιητ.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει δυνατήν, τραυνὴν φωνήν. Ἰλιδ. Ε, 785. Ἡσθ. Θεόγον. 311. ποιητ. μόνον.

Χάλκευμα, τό (χαλκεύω). Παυδήποτέ τι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον ἀγγεῖον, ὄργανον, ὅπλον. Αἰσχύλ. Χοηφ. 572.

Χαλκεύς, έως, ὁ (χαλκεύω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει χαλκόν, τὸ κοιν. χαλκιᾶς, Ὅμ. ὅστις καὶ ἀνὴρ χαλκεύς, καὶ ἄνδρες χαλκῆες«, γράφει β) τροπκ. ὅστις ἐργάζεται μέταλλα, ὅθεν καὶ ὁ χρυσοχόος, Ὀδ. Γ, 432. γ) ὅτε δὲ ἐγένετο κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μετάλλων χρησιμωτέρα, σιδηρουργός, σιδηρᾶς ἐξαιρ. καθ' ἣν σημασ. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἡσθ. ἴδε Wessel. ἐν Ἡροδ. 1, 68. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς. Ἀριστοτλ. ζῴων Ἱστορ. δ', 9. Αἰλιαν. ἱ, 11. Ὀππιαν. Ἁλ. α', 133. ὠνόμασται οὕτως ἴσως ἐκ τῶν κατὰ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ μελανῶν κηλίδων.

*Χαλκευτήρ, ῆρος, ὁ, = χαλκευτής· ὅθεν

Χαλκευτήριον, τό, = χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, τὸ χαλκιάδικον. Γλωσ.

*Χαλκευτής, οῦ, ὁ (χαλκεύω), = χαλκεύς· ἔτι δὲ καὶ μετφρ. »ὕμνων χαλκ.« Αὐτπ. Σιδ. 79.

Χαλκευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χαλκέα ἢ σιδηρουργὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτῶν, ὅστις εἶναι εἰδήμων, ἐπιτηδειος τῆς τέχνης ταύτης· καὶ χαλκευτικήν«, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως, ἡ σιδηρουργοῦ. Διογν. Λαέρτ. 3, 100.

*Χαλκευτός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥημτ. τοῦ χαλκεύω. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου. Τροπκ. ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφτιάσθη· »στίχος χαλκευτὸς Περίδων ἐπ' ἄκμοσιν«. Ἀντ. Θεσ. 24.

Χαλκεύω, μέλ. εύσω (χαλκός)· μεταβτ. Ἐργάζομαι δουλεύω χαλκόν, μέταλλα· κατασκευάζω ἐξ αὐτῶν πράγματα· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Σ, 400. Κατὰ μέσ. διάθ. »πέδας χαλκεύεται αὐτῷ«. Θέογ. 537. 2) ἀμετβ. εἶμαι χαλκεύς.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, ἐπκ. ἀντὶ χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. Ὀδσ. Θ, 273. ὅπου τό, εω, μονοσυλλάβως ἐκφέρεται.

Χάλκη, ἡ· ὡς τὸ, κάλχη. Ἡ κογχύλη, ἡ πορφύρα. 2) Ἄνθος, λουλουδίου τι εἶδος, ἀκριβέστερον ἀγνωστον. Νικανδρ.

*Χαλκήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ χαλκεῖον, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδτ.

Χαλκήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. ἀντὶ χάλκειος, ὅπερ ἴδε. Ὀδσ.

Χαλκήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἢ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, Ἀριστοφάν.

Χαλκήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι προμηθευμένον, συνηρμοσμένον, στερεωμένον μὲ χαλκόν· παρ' Ὅμρ. πολλάκις ὡς ἐπίθετ. παντοίων ὅπλων. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ· δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ χάλκινα, σιδηρᾶ ὅπλα· παρβλ. χαλκοάρης

Χαλκήσιον· τό, ἴδε καρχήσιον.

*Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλκίδος. Ἀριστοφάν.

*Χαλκιδίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς· φρονῶ τὰ τῶν Χαλκιδέων, εἶμαι εἰς τὸ μέρος τῶν, κρατῶ μὲ αὐτούς.

*Χαλκιδικός, ή, όν· ἐπίθ. τοῦ Χαλκίς. Ὅς στις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χαλκίδος. 2) ὡς οὐσ. ἡ χαλκιδική, = χαλκίς, σημσ. 3.

Χαλκίζω, μέλ. ίσω (χαλκός)· ἐπὶ πραγμάτων· Λάμπει, ἤ ἠχεῖ ὡς χαλκός· ὅθεν «φωνὴ χαλκίζουσα». Πολυδ. 2, 117. 2) Παίζω τὸ μὲ χάλκινα νομίσματα συνηθιζόμενον παιγνίδι, χαλκισμός ἢ χαλκίδα καλούμενον. Πολυδ. 7, 206.

Χαλκικός, ή, όν. = χάλκεος· ἀμφβ.

*Χάλκιμον, τό. Φυτὸν τι εἶδος ἀκριβέστερον ἄγνωστον, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 960.

Χαλκίνεος, ὁ, ἡ (ναός). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χαλκοῦν ναόν· ὡς τό, χαλκίοικος. (ῑ)

Χαλκίνδε, ἐπῤῥ. τῷ, παίζειν συνήθ. συνιστασμένον. Παίγνιόν τι, παιδιὰ μὲ χάλκινα νομίσματα· ἴδε χαλκισμός.

Χαλκέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χάλκινον ναόν, ἢ οἶκον· ἐπίθ. ἐξαιρ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Δακεδαίμοσι· ἴδε καὶ χαλκίναος, καὶ χαλκόπυλος. (ῑ)

Χαλκίον, τό (χαλκός). Πανδήποτέ τι ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον σκεῦος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον χάλκινον, μετάλλινον, σιδηροῦν. 2) ἐξαιρ. χρήματα, νομίσματα, τό Ἰταλκ. μονέδα χαλκοῦ· «ποινηρὰ χαλκία». Ἀριστοφ. Βατρχ. 785.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (χαλκός). Ὄρνις, πτηνόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 291. «ἠΐν τ' ἐν ὄρεσσι Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἀνέρες δὲ κύμινδιν». Κατ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. 9, 12, 32. «μελαινόπτερον σαρκεβῶρον ὄρνεον, μέγεθος τοῦ τὰς περιστερὰς καταδιώκοντος ἱέρακος, μακρὺ καὶ ἰσχὺν σῶμα ἔχον, ἐπὶ τὰ ὄρη διατρίβον καὶ σπανίως φαινόμενον ὡς ὁ χρυσάετος». Ἐτυμολογεῖται δὲ ὑπό τινων μὲν παρὰ τὸ χαλκοειδὲς χρῶμα τῶν πτερῶν του· ὑπ' ἄλλων δέ, παρὰ τὴν καθαράν, μεταλλοειδῆ φωνήν του, ὁ δὲ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1181. τίθησι καὶ τό, κύμινδις, μεταξὺ τῶν σαρκεβώρων πτηνῶν· μένει δὲ ἀμφίβολον ἂν ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος τῶν νυκτερινῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, ἢ τῶν γλαυκῶν, ἢ τῆς θαλασσίου Κίσσης. 2) Ἰχθύων εἶδός τι ἐν θαλάσσῃ τε καὶ ἐν ποταμοῖς διαιτώμενον· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μαινίδος, χαρίγγας κοινῶς. 3) Εἶδος σαύρας, γουστερίτσας χαλκοχρόους γραμμαῖς ἐπὶ τὸν ῥάχιν φέρουσα, ἄλλως δὲ καλκιδιακὴ καὶ ζιγνίς λεγομένη· ὅθεν οἱ Σαρδῶοι καὶ νῦν ἔτι cicigna ὀνομάζουσιν αὐτήν. 4) Παρὰ τοῖς Λάκωσι δὲ ὠνομάζετο οὕτως ἡ δούλη, σιλάβα. 5) ὡς κύρ. ὄνομ. Χαλκίς, ίδος, ἡ, ἡ πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰλ. Β, 537. Ἡσιόδ. Ἔργ. 657. νομίζεται δὲ, ὅτι ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν πλειονοχώρων χαλκοῦ μεταλείων ὠνομάσθη οὕτω. Ἑτέρα τις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη πόλις ἀναφέρεται ἐν Ἰλ, Β, 640. ὁ δὲ Βυζν. Στεφ. ἐπαριθμεῖ πλείονας τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντας πόλεις.

Χαλκισμός, ὁ (χαλκίζω, σημσ. 2.). Παιγνιδίον τι, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ παίζωσι μὲ χαλκοῦν τι νόμισμα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐσταθ. «Παιδιὰ κυβευτική· ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν· καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας· καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον. «Ἦν ὁ χαλκισμὸς, ὀρθοῦ νομίσματος (θετέον χαλκοῦ) στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρὶν καταπεσεῖν· καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμόν, καὶ ἦν νικητής· ἴδε καὶ χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου, ὁ· θηλ. χαλκῖτις, ιδος, ἡ (χαλκός). Ὅ,τι περιέχει χαλκόν· «χαλ. λίθοις. πέτρα ἡ ὁποία περιέχει χαλκόν· Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ε', 19. «Ἐν Κύπρῳ οὗ ἡ χαλκῖτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων». — 2) «χαλκῖτις σευπτηρίαι» παρ' ἡμῖν κοινότ. Γαλάξια πέτρα, χαλαζόπετρα.

Χαλκοάρης, ὁ, ἡ· κατ' ἔπτσ. ποιητ. τύπος ἀντὶ χαλκήρης. Dissen Πιν. Ἴσθ. 3, 81. 4, 51. (-νυ)

Χαλκοβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὸν πολὺν χαλκὸν ἐκ τοῦ ὁποίου σύγκειται, ἢ διὰ τὸ νὰ ἦναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· «δόρυ», Ἰλ. Ο, 465. Ὀδσ. Φ, 423. «δόρυ» Ὀδσ. Λ, 532. ποιητ. μόνον

*Χαλκόβαρυς, -βάρεια, -βαρυ (βάρος)· = τῷ προηγμ. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ θηλ. μόνῳ γένει, Ἰλ. Λ, 96. Ὀδσ. Χ, 259. τὰ λοιπὰ δὲ γένη οὐχ εὕρηνται, ἴσως, οὐδαμοῦ, Lobeck Φρν. σλ. 538. ποιητ. μόνον.

Χαλκοβατής, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει ἢ ἵσταται ἐπὶ χαλκοῦ, εἶναι θεμελιωμένον ἐπάνω εἰς χαλκόν, ὅθεν ὅ,τι ἔχει στερεὰ θεμέλια· παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός· ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου, Ὀδσ. Ν, 4. «δύναται ὅμως εἶναι καὶ τὸ βασίλειον, παλάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, ὡς τό, χαλκόπεδος· ποιητ. μόνον.

*Χαλκοβόας, α, ὁ (βοή)· = χαλκώφωνος. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1046. ποιητ. μόνον.

Χαλκογένειος, ὁ, ἡ· καὶ

*Χαλκόγενυς, νος, ὁ, ἡ· οὐδετ. υ (γένυς). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους παρειάς, γνάθους, σιαγόνας ἢ ὀδόντας· (οὐχὶ δὲ πώγωνα, γένειον). «Ἄγκυρα χαλκόγενυς». Πίνδαρ. Πύθ. δ', 42. ποιητ. μόνον.

Χαλκογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦν ἄκρον, σουβλί, μύτην· «μελίη». Ἰλ. Χ, 225.

*Χαλκογραφέω (χαλκογράφος). Χαλκογράφος εἰμί, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ γράφω, σκαλίζω.

*Χαλκογραφία, ἡ, Τὸ γράφειν, σκαλίζειν, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ.

*Χαλκογραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκογράφειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· «χαλκογραφική, ἡ», ὑπακουόμ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκογράφου.

Χαλκογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὡς τό, τυπογράφος· νεωτέρα λέξις εἰς δήλωσιν τοῦ τυπογράφου σχηματισθεῖσα· ἥτις ὅμως, ἐπειδὴ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν ἦσαν ποτὲ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τοῦ χαλκογλύπτου, ὅστις σκαλίζει γράμματα, εἰκόνας καὶ λ. τοιαῦτα εἰς χαλκοῦ πλάκας· le graveur en taille-douce, Γαλ. Kupferstecher, Γερμ. (ᾱ)

Χαλκοδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Ὅστις ἐργάζεται ἢ σχηματίζει, εἰκονίζει τεχνηέντως εἰς χαλκὸν ἢ ἐκ χαλκοῦ τι· «Τέχνη χαλκοδαίδαλος» τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεχριμένου, ὁ τοιοῦτος τεχνίτης θηλ., Φιλ. Θεσ. 50. ποιητ. μόνον.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅ,τι δαμάζει τὸν χαλκόν, ὅθεν ὅ,τι ἐξασθενίζει, λεπτύνει, ὀξύνει τὸν χαλκόν, ποιητ. μόνον· ὁ Πινδ. Ἴσθ. 6, 108. συντάσσει μὲν τὴν λέξιν «χαλκοδάμας ἀκόνα» ἀλλὰ διὰ τῆς συντάξεως ταύτης δὲν φέρει θηλ. ἐπίθ. τύπον ἡ λέξ., τὸ ὁποῖον ἠλήγουσα αὐτῆς δὲν συγχωρεῖ κατὰ κανένα τρόπον· παρβλ. Lobeck Σοφκλ. Αἴ. 323. (-νυ-)

*Χαλκόδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμός)· καὶ

Χαλκόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν συνδεδεμένον, στερεωμένον, περιστοιχισμένον. Αἰσχλ. καὶ Σοφκλ.

*Χαλκόδους, οντος, ὁ, ἡ· καὶ

*Χαλκόδων, οντος, ὁ, ἡ· ἀμφβ. ἀνγισ. ἀντὶ χαλκώδων. ὅπερ ἴδε.

Χαλκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χαλκόν, φαίνεται ὡς χαλκός.

Χαλκοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, μέρος ὅπου τίθεται, φυλάττεται χαλκός, ἢ χάλκινα ἀγγεῖα. Ἀθήν. ς'. σελ. 231.

*Χαλκόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ ὡς χαλκός· ποιητ.

Χαλκοθώραξ, -ακος, ὁ, ἡ· = χαλκεοθώραξ. Σφκλ.

Χαλκοκέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. 1, σελ. 33. (58.) κατὰ τὸν Voss mythol. Br. 2. σλ. 161. Ὅ,τι ἀστράπτει ἢ σπινθηροβολεῖ ὡς χαλκός, ψευδές τῷ ὄντι, ἐπειδὴ ἡ λέξις παρ' Αἰσχλ. κεῖται ὡς ἐπίθ. τοῦ, λίμνη, πρέπει νὰ ἔχῃ τοιαύτην τινὰ σημσ., ἀλλ' ἡ σημασία αὐτὴ οὐκ ἔστιν ἰδία τῆς λέξεως, διότι οὐδέποτε δύναται κεῖσθαι κεραυνὸς ἀντὶ τοῦ, ἀστραπή· ὅθεν ὁ Herm. de Aesch. Prom. sol. σελ. 17. διορθοῖ τὴν λέξ. χαλκομάραυγος, στίλβων ὡς χαλκός· ἀναλόγως τῷ Ὁμρκ. πολύχαλκος.

*Χαλκοκνήμις, -ιδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅστις, ἔχει, φορεῖ χαλκίνους κνημίδας· Ἰλιάδ. Η, 41. ποιητ. μόνον.

Χαλκοκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν κολλημένον. Γλωσσ.

Χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις ἔχει χαλκῆν ὅπλισιν, εἶναι μὲ χάλκινα ὅπλα ὁπλισμένος. Ἰλιάδ.

Χαλκόκρας, ατος, ὁ, ἡ· καὶ

*Χαλκόκρατος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀναχατωμένον μὲ χαλκόν.

Χαλκόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι κροτεῖ, κάμνει κρότον, ἠχον χαλκοῦ, ἐξαιρ. ἐπὶ συγκρούσεως χαλκῶν ὅπλων, ἢ ὀργάνων. Πιν. Ἴσθ. 7, 3. «ἵππειοι τῶν ὁποίων τὰ χαλκᾶ ὑποδήματα, τὰ πέταλα, τὸ καλλίγωμα κοινῶς κάμνει κρότον, Ἀρστφ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον.

Χαλκόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω)· = χαλκόκροτος. «Κύμβαλα χαλκόκτυπα». Ἀθήν. ιδ'.

Χαλκολογέω. Συλλέγω, συνάζω χαλκὸν ἢ χαλκᾶ χρήματα, νομίσματα· παρὰ τό

Χαλκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συλλέγει, συνάζει, μαζόνει χαλκόν, ἢ χάλκινα χρήματα, νομίσματα· κερματιστής, τό τουρκβ. σαράφης. Γλωσσ.

Χαλκόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χάλκινον λόφον· ἢ περικεφαλαία ἔχουσα χάλκινον λόφον.

*Χαλκομάραυγος, ὁ, ἡ (μαραυγέω). Ὅ,τι στίλβει, λάμπει ὡς χαλκός· ἴδε χαλκοκέραυνος. (ᾱ)

*Χαλκόμιτρος, ὁ, ἡ· = χαλκεομίτρας· ὅπερ ἴδε. Λυκόφρ. 997.

*Χαλκόμυια, ἡ (μυῖα). Εἶδός τι μυιγῶν τῶν ὁποίων ὁ ῥάχις εἶναι πράσινος· κοινῶς κοπρόμυιγα.

Χαλκόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα νῶτα. «Ἀσπὶς χαλκόνωτος». Εὐριπ.

Χαλκοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι συγκολλημένον, συνηρμασμένον, μὲ χαλκόν,

ἢ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· »Σάλπιγξ χαλκοπαγής«. Ἀνθολογ.

Χαλκοπάρειος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. -ρηος, ὁ, ἡ· Δρκ. -ρεος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς παρειάς, παραγναθίδας ἢ πλευράς, πλάγια μέρη· παρ' Ὅμ. ἐπθ. τοῦ, κυνέη καὶ κόρυς· ποιητ. μόνον. (πᾱ)

Χαλκόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον ἔδαφος. »Θεῶν ἕδρα χαλκόπεδος«. Πίνδαρ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοπέτᾱλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα εἶναι κατεσκευασμένον μὲ χάλκινα φύλλα, ἢ χαλκῆς πλάκας. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Χαλκοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, σχηματίζει χαλκᾶς εἰκόνας, ἀγάλματα· χαλκεύς παρὰ τοῖς Ο'.

Χαλκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ πλευρά, πλάγια μέρη.

Χαλκοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι γεμάτος, φορτωμένος μὲ χαλκόν, ὅστις ἔχει χαλκῆν πανοπλίαν. Εὐρπ. Ἱκέτ. 1220. ποιητ. μόνον.

Χαλκόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη, ἐφονεύθη μὲ χαλκόν, μὲ χαλκοῦν, σιδηροῦν ὅπλον. — 2) = χαλκήλατος. Δρκ. χαλκόπλακτος. Σοφοκλ. Ἠλ. 484. »Χαλκόπληκτος γένυς«. Εὐριπ. »Χαλκόπληκτον φάσγανον«. ὅπου ὁ Herm. θέλει τὴν λέξ. κατὰ σημσ. ἐνεργ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ χαλκόν· ὁ δὲ Ε Γ συμπεραίνει χαλκόπακτος· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον χρήσιμος.

Χαλκόπους, ὁ, ἡ· οὐδτ. ουν· γεν. ποδος (πούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας ἢ ὁπλάς, εἶναι ὑποδημένον, καλιγωμένον μὲ χαλκόν· ἐπθ. τῶν ἵππων, Ἰλδ. Θ, 41. Ν, 23. — 2) Ὅστις ἔχει στερεόν, δυνατόν, ἀμετακίνητον βάσιν, πάτημα. Σοφοκλ. Ἠλ. 491. »Ἐρινύς, χαλκόπους«· ποιητ. μόνον.

Χαλοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει χαλκοῦν, σιδηροῦν μέτωπον, τοῦτ' ἔστιν ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἀδιάτροπος. Χρυσόστομ. κατὰ Ἰουδ. »Καὶ τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν, τουτ' ἔστι ἀναίσχυντον· οὕτω γοῦν καὶ ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾷν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν«· ὡς τὸ Ferreum os Catulli.

Χαλκόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῴρα) ἐπὶ πλοίων. Τὰ χάλκινον πρῴραν ἢ χαλκοῦν ἔμβολον ἐπὶ τῇ πρῴρᾳ ἔχοντα. Πολυδ.

* Χαλκόπτης, ου, ὁ (κόπτω) ἀντὶ χαλκοκόπτης = χαλκοκτύπος. Welker Syll. epg 3. σλ. 6. ἀλλὰ καὶ Bekh Inscr. 1. σλ. 837. »ὁ ὀπτᾷ τὸν χαλκόν«.

Χαλκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὅστις ἔχει χάλκινον πυγήν, ὀπισθινόν· τοῦτ' ἔστιν ὅστις εἶναι ἀκάματος, ἀκούραστος εἰς καθεστικὸν ἔργον· ὡς τὸ, χαλκόκεντρος· (ὁ Schneider ἐδέχθη ταύτην τὴν καλῶς ἐσχηματισμένην λέξιν, παράδειγμα ὅμως τῆς χρήσεώς της οὐχ εὑρηταί που.)

Χαλκόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς πύλας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. πόρτας· Ἡρδτ. 1, 181. ἐξαιρ. »χαλκόπυλος θεὰ« ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀντὶ τοῦ συνηθ. χαλκίοικος. Εὐριπ. Τρωάδ. 1113.

* Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Ὅστις ἔχει χαλκόχρωνα γένειον· τὸ κοιτ. κοκκινογένους.

Χαλκοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χαλκόν, ἐμπορεύεται μὲ χαλκόν. Πολυδ. ζ'. 196.

Χαλκός, ὁ. Τὸ μέταλλον χαλκός, χάλκωμα, τουρκβ. συνήθ. μπακίρι· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδ. καὶ τοῖς λ. Εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματός του δὲ, »χαλκὸς ἐρυθρός« Ἰλδ. Ι, 365. καὶ αἴθοψ, πολλκ. παρ' Ὅμ. Τὸ πρῶτον μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἔμαθον νὰ διαλύωσι καὶ ἐξεργάζωνται ἦτον ὁ χαλκός· εἰσαχθείσης δ' ἔπειτα καὶ τοῦ σιδήρου τῆς χωνεύσεως καὶ ἐξεργασίας, μετήνεγκαν οἱ ποιητ. ἐξαιρ. τὴν λέξ. χαλκὸς ἀπὸ τοῦ τηκτοῦ, χυτοῦ χαλκοῦ εἰς τὸν τηκτὸν σίδηρον, ὅθεν κεῖται πολλάκις ἀντὶ σιδήρος, χαλκός, ἀντὶ σιδήρεος, χάλκεος, καὶ τ. τ. περὶ τοῦ παρ' Ὅμ. χαλκὸς δέ, ἴδε Hoecke Kreta, 1. σλ. 261. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου, ἐξαιρ. χαλκᾶ σκεύη, ἀγγεῖα, ὅπλα, πολλκ. παρ' Ὅμ, κατὰ πλθ. ἀρθμ. μέν τοι. — β) Χαλκοῦν τι νόμισμα, τὸ ὀκτημόριον τοῦ ὀβολοῦ· ὡσαύτως καὶ χαλκᾶ νομίσματα ἐν γένει. — 3) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. διεκρίθησαν διάφορα εἴδη καὶ διάφοροι μίξεις τοῦ χαλκοῦ· »χαλκὸς μέλας« ὁ κοινὸς χαλκός, ὡταύτας καὶ »χαλ. Κύπριος« ἐπειδὴ ὁ πρῶτος χαλκὸς εὑρέθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ· »χαλ. λευκὸς« ἄσπρος χαλκός, εἴδός τι τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων χειμικῶν Prinzmetall λεγομένου· »χαλ. ἐρυθρός« ὁ ὀρείχαλκος, τουρκβ. τούντση· »χαλ. κεκραμένος« ὁ ἀνατατωμένος, συνήθ. Κορινθιακὸς χαλκός, τὸ ἰταλ. bronzo· (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, χαλάω· ἐπειδὴ ἡ διὰ σφυροκοπήματος ἔλασις τῶν μετάλλων ἐγνώσθη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ χαλκῷ.)

* Χαλκοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ σκέλη, Σοφκλ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις φορεῖ χάλκινον στέφανον, στεφάνι· ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν περιεφραγμένον, περικεκαλυμμένον· »Τέμενος χαλκοστέφανον«. Διόδωρ. Σικ. ια', 14.

Χαλκόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον στόμα, στόμιον, χάσμα χαλκῆν τρύπαν. »Κώδων χαλκόστομος«. Σοφοκλ.

Χαλκοτευχής, ὁ, ἡ (τεῦχος). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χαλκῆν ὁπλισιν, εἶναι ὁρματωμένος μὲ χάλκινα ἅρματα. Εὐριπ. Ἱκέτ. 998.

Χαλκότευχος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 99. ποιητ. μόνον.

Χαλκότονον, τό (τείνω). Μηχανήτις, τὴν ὁποίαν ἐτάνυζον, ἐτέντοναν μὲ ἐλαστικὰς χαλκοῦ πλάκας ἢ κρικέλας ἀντὶ μὲ χορδάς, κόρδας. Μαθηματ. παλ.

Χαλκότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χαλκοῦν τόξον, ἐξαιρ. Πίνδαρος Νέμ. γ', 64 »Ἀμαζὼν χαλκότοξος«.

Χαλκοτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω). Ὅ,τι εἶναι τορευμένον, ἐσχηματισμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ. Ὀρφ. Ἔμν. ιε', 2. »Τρίαινε χαλκοτόρευτος«.

Χαλκοτορέω. Σχηματίζω, μορφόνω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 238. ἐκ τοῦ

Χαλκότορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορέω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐξειργασμένον ἐκ χαλκοῦ. »Ξίφος χαλκοτόρευτον«. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 251 2) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι κτυπημένος, τρυπημένος, πληγωμένος μὲ χάλκινόν τι ἐργαλεῖον· »ὠτειλάς«, Ὀπτ.

Χαλκοτυπεῖον, τό· = χαλκεῖον, Ἐργαστήριον χαλκέως. Νικόμαχ. Μουσ.

Χαλκοτυπέω, (χαλκοτύπος). Σφυροκοπῶ, σφυρίζω, ἐξεργάζομαι χαλκὸν, ἢ σκαλίζω τι εἰς χαλκόν· ἢ γενικῶς κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· »τιμάω« Πλούτχ.

Χαλκοτυπία, ἡ (χαλκότυπος). Πλήγωμα μὲ ὅπλον χάλκινον.

* Χαλκοτυπικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκοτυπεῖν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· »ἡ χαλκοτυπικὴ Τπακ. τοῦ τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.

* Χαλκοτύπιον, τό· = χαλκοτυπεῖον.

Χαλκοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις σφυροκοπεῖ, σφυρίζει, ἐξεργάζεται, δουλεύει χαλκόν· ὁ χαλκοτύπος = χαλκεύς, ἐν γένει. — 2) Ὅστις συγκροτεῖ, συγκρουεῖ χαλκὸν »χαλκοτύπος μανίᾳ« ἢ μανία τῶν ἱερέων τῆς Κυβήλης, οἵτινες εἰς τὴν μανίαν των συνέκρουον χάλκινα κύμβαλα, Ἐπγρ. ἀδσπ. 147. 4. Ὁ Jac. del. epigr. 1, 6. ὅμως, προκρίνει τὸν προπαρξ. τύπ. χαλκότυπος, μανία διεγειρομένη διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμβάλων. (ῡ)

Χαλκότυπος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη μὲ χάλκινον ὅπλον »ὠτειλαί«. Ἰλδ. Τ, 25. — 2) Ὅ,τι ἐσφυροκοπήθη, ἐσφυρίσθη, ἐξειργάσθη, κατεσκευάσθη ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκουργεῖον, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. 2) Χαλκεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. ἐκ τοῦ

Χαλκουργέω (χαλκουργός). Ἐξεργάζομαι χαλκόν, κατασκευάζω πράγματα ἐκ χαλκοῦ.

* Χαλκούργημα, τό. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· σκεῦος, ἀγγεῖον, πράγμά τι χάλκινον.

Χαλκουργία, ἡ (χαλκουργός). Τὸ νὰ ἐργάζηται, κατασκευάζῃ τις πράγματα χάλκινα.

Χαλκουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χαλκουργόν ἢ εἰς χαλκουργίαν. »Χαλκουργική, ἡ« ὑπακουομ. τοῦ τεχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ. Ἀριστοτέλ. πολιτ. ἐκ τοῦ

Χαλκουργός, ὁ, ἡ (χαλκός, ἔργω). Ὅστις ἐξεργάζεται χαλκόν, κατασκευάζει χάλκινα πράγματα· χαλκεύς, χαλκιᾶς, τουρκβ. καζαντσῆς, μπακιρτσῆς.

Χαλκοῦς, ῆ, οῦν, Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ χάλκεος· ὅπερ ἴδε. — 2) ὡς οὐσστ. ὁ χαλκοῦς, Νόμισμα ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκοφάλᾱρος, ὁ, ἡ (φαλαρός). Ὅ,τι λάμπει ἐκ χαλκοῦ, εἶναι καλλωπισμένον, ἐστολισμένον μὲ χαλκόν. »Δώματα χαλκοφάλαρα«· Ἀρστφ. Ἀχ. 1072. ποιητ. μόνον. (φᾱ)

Χαλκοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς χαλκὸς ἢ ἔχει τὴν ὄψιν, θεωρίαν τοῦ χαλκοῦ.

Χαλκόφι, Ἐπκ. γεν. πτῶσις τοῦ, χαλκός, ἀντὶ χαλκοῦ. Ἰλ. Λ, 351.

Χαλκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). ἐπὶ τόπου. Ὅστις φέρει, περιέχει, γεννᾷ χαλκόν, πολὺν χαλκόν.

Χαλκόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) = χαλκεόφωνος.

Χαλκοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ὅστις μάχεται, πολαμεῖ μὲ χαλκᾶ ὅπλα. Πνδ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, χάρμα· ὅστις χαίρει ἢ ἀγαπᾷ τὸν χαλκὸν ἢ τὰ χάλκινα ὅπλα· παραβλ. σιδηροχάρμης.

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φορεῖ χαλκοῦν χιτῶνα, φόρεμα, ἢ θώρακα· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἐν γένει ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος, κεκαλλυμμένος μὲ χαλκόν· ποιητ. μόνον. (ῑ)

* Χαλκόχυτος, ὁ, ἡ (χύω). Ὅ,τι εἶναι χυμένον ἐκ χαλκοῦ ἀναλυθέντος.

Χαλκόω, Μλ.-ώσω (χαλκός). Χαλκόνω ἤτοι στερεόνω, σκεπάζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· ἐξεργάζομαι, δουλεύω χαλκόν. Παθ. ἐπὶ πραγμάτων. Γίνεταί τι χαλκός, μεταβάλλεται εἰς χαλκόν· ἐπ' ἀνθρώπου. Σκεπάζομαι, θωρακίζομαι μὲ χαλκόν, Πνδ.

Χαλκώδης, ὁ, ἡ κατὰ συναιρ. ἀντὶ χαλκοειδής.

* Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Χαλκώδων, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος. Ἰλδ. Δ, 464.

Χαλκώδων, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς ὀδόντας, χάλκινα σουβλία

Χάλκωμα, τό (χαλκόω). Πᾶν, ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος, ἀγγεῖον, ἢ ἐργαλεῖον· χαλκῆ πλάκα, ἐξαιρέτως λέβης λουτροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θερμαίνουν, ζεσταίνουν τὸ νερόν.

Χαλκωμάτιον, τό Ὑποκρτ. τοῦ, χάλκωμα· Μικρὸν χάλκωμα. Ἡσύχ. (ᾱ)

*Χάλκων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. εὐτίμου τινὸς Μυρμηδόνος. Ἰλδ.

Χαλκώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠγοράσθη μὲ χαλκὸν ἢ μὲ χάλκινα χρήματα, ἢ καὶ μὲ χρήματα ἐν γένει.

Χαλκώνυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους ὄνυχας ἢ ὁπλάς. Σχολ. Ἀπολλων. γ', 233.

Χαλκωρυχεῖον, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. Πλούτ. συμπ. γ'. »Καὶ τούς γε διατρίβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις ἱστοροῦσιν ἀφελεῖσθαι τὰ ὄμματα καὶ βλεφαρίδας ἐκψύειν τοὺς ἀποβεβληκότας·« ἐκ τοῦ

Χαλκωρυχέω, Μλ-ήσω (χαλκωρύχος). Σκάπτω καὶ εὑτάζω χαλκόν· δουλεύω εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. Λυκόφρ. 484 ἀφ' οὗ

Χαλκωρυχία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρύχιον, τό· = χαλκωρυχεῖον. (υ)

Χαλκωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. (υ)

Χαλυβδικός, ή, όν (χάλυψ) = χαλυβικός· »Ξιφίδια προσβολάς χαλυβδικὰς ἔχονται. Δίων Κάσ. λη'. 49.

*Χαλυβηΐς, -ίδος, ἡ· ἰδιαίτερον θηλκ. τοῦ χαλυβικός.

Χαλυβικός, ή, όν (χάλυψ). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χάλυβος, τουρκβ. σύνθ. ἀπὸ τσελίκι.

*Χάλυβος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χάλυψ. Αἰσχλ. (ᾰ)

Χάλυψ, υβος, ὁ. Τὸ σύνηθ. τουρκβ. Τσελίκι, ἰταλ. ἀτσάλι· τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν λέγεται ὅτι οἱ Χάλυβες, πόντιόν τι ἔθνος, ἐφεῦρον κατὰ πρῶτον, στομόνοντες, βάπτοντες καὶ οὕτω σκληρότερον ποιοῦντες τὸν σίδηρον. (υ-)

Χαμάδις, Ἐπίρ. (χαμαί) ποιητ. ἀντὶ χαμᾶζε· ὡς τό, οἰκαδις ἀντὶ οἴκαδε. Κάτω, κατὰ γῆς, πολλκ. παρ' Ὅμ. τῷ, πίπτω, χέω ἢ ῥέω συνήθως τὴν λέξιν συντάσσοντι. (υυυ)

Χαμαδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὅ,τι ἕρπεται, σύρεται, κοιλοσύρεται κατὰ γῆς, κοχλίας εἶδος. (υυυ-)

Χαμᾶζε, Ἐπίρ. (χαμαί). Κατὰ γῆς, ἐπὶ τὴν γῆν, ἐν τῇ γῇ, εἰς τὴν γῆν· πολλκ. παρ' Ὅμ., ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἔραζε, θύραζε, Ἀθήναζε, κατὰ διαφορὰν τῆς τονοίσεως μόνον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀρχιδ. καὶ χαμάζε παροξύτ. καὶ οὐχὶ προπερισπωμ. γράφει, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἀντιβαίνει ἡ ῥητὴ μαρτυρία ἄλλων καὶ ἐξαιρ. τοῦ Δράκοντος.

Χαμάθεν, Ἐπῤῥ. (χαμαί)· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἧσσον ὀρθῶς ἔχοντος χαμόθεν, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ κάτω, Ἡρδτ. 2, 125. 4, 172. Piers. Moer. σλ. 409. (υυυ, ἡ γὰρ τόνωσις χαμᾶθεν, φαίνεται ὅλως ψευδής.)

Χαμαί, Ἐπίρ. Κατὰ γῆς, κάτω, ἀλλὰ καὶ ὡς τό, χαμᾶζε, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος, ὅθεν τὸ Λατ. humi, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. »εἰς τὸ χαμαί« Ἐπγρ. ἀδσπ. 108. (παρὰ τό, χαμαὶ γίνεται τό, χαμηλός, χαμαλός, χθαμαλός, συγγν. τῷ, χθών. Τὰ τεκμήρια ἀρχαίου τινὸς πρωτοτ., χαμός, χαμοί, χαμή, διετηρήθησαν ἐν τῷ, χαμόθεν καὶ χαμηλός· ἐξ αὐτοῦ παράγεται εὐλόγως τό, χαμαιγενής, γηγενής.)

Χαμαιάκτη, ἡ. Ἡ χαμηλὴ ἀκτή. Διοσκορίδ. δ', 175. Κουφοξυλιᾶς, βουζιᾶι, βουζιλιᾶς εἶδος, ἡ ὁποία αὐξάνει κατὰ γῆς ἐκτεινομένη ὡς λάχανον· Γερμανιστὶ Hollunder καὶ Flieder. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 13. καὶ Διοσκορ. δ', 174.

Χαμαιβάλανος, ἡ (βάλανος). Εἶδος φυτοῦ, ἤτις ἄλλως καὶ, »Ἀπιος«, λέγεται. (ᾰ)

Χαμαιβάμων, μονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει, περιπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, χαμηλός. Νικήτ. χρον β', 5. (υ---)

Χαμαίβατος, ὁ, ἡ (βάτος). Βάτος, κοινῶς βατσινιά, ἀκανθώδες φυτόν, τὸ ὁποῖον ἀπλόνεται κατὰ γῆς Θφρστ. Φυτ. ἱστρ. 3.18. ἀντιδ. τῷ, ὀρθοφυής.

Χαμαιγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἐγενήθη ἐπὶ ἢ ἐκ τῆς γῆς· ἐπθ. τῶν ἀνθρώπων· Τμ. Ἀφρδ. 103. Δμτρ. 353. Ἡσδ. Θγν. 879. καὶ Πίνδρ. Πύθ. δ', 175. ποιητ. μόνον.

Χαμαιδάφνη, ἡ (δάφνη). Διοσκορ. δ', 149. Χαμιλήτις δάφνη.

Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὑποδιδάσκαλος, τοῦτ' ἔστιν ὁ διδάσκων τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης, τὰ κοινὰ γράμματα· διδάσκαλος τῶν μικρῶν σχολείων· Εὐάγριος Ἐκκλησ. ἱστορ. δ', 29.

Χαμαιδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Μικρῶν πραγμάτων δικαστής, κριτής. Πανδέκτ.

*Χαμαιδρυΐτης, ου, ὁ· »οἶνος«. Ὁ κατεσκευαμένος μὲ χαμαίδρυν.

*Χαμαίδρυον, τό· καὶ

Χαμαίδρυς, υος, ἡ (δρῦς). Χαμηλὴ δρῦς, εἶδος φυτοῦ· λέγεται δὲ καὶ χαμαίδρυον, καὶ λινόδρυς. Διοσκορίδ. γ'. 117. Πλίν. κδ', 15. Θεόφραστ. δ', 10.

Χαμαιευνάς, άδος, ἡ· θηλκ. τοῖς χαμευνάτης. »Σύες χαμευνάδες«. Ὀδυσ. Κ, 243. Ξ, 15. ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον· (παρ' Ὅμ. ἡ προπαραλγ. κεῖται βρχ.)

*Χαμαιεύνης, ου, ὁ (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κοίτεται, κοιμᾶται κατὰ γῆς, Ἰλδ. Π, 235. (ὅπου ἡ προπαρλ. βρχ. κεῖται.) — 2) ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον.

*Χαμαιεύρετος, ὁ, ἡ (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, εὕρεται κατὰ γῆς.

Χαμαιζηλία, ἡ (ζῆλος). Τὸ νὰ ἦναί τις χαμαίζηλος. Τμιῳδ.

Χαμαίζηλος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. -ήλως (ζῆλος). Ὅ,τι ζητεῖ τὴν γῆν, εἶναι προσκολλημένον, κλίνει, κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, αὐξάνει ἐπὶ τὴν γῆν χαμηλά· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι χαμηλόν »δίφρος, θρόνος« καὶ τ. τ. — 2) ἐν γένει ὅστις ζηλεύει, ἀγαπᾷ τὰ ταπεινά, ποταπὰ πράγματα, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα· ἔχει ταπεινά, ποταπὰ φρονήματα. — 3) Ὅστις εἶναι ταπεινός, ποταπός, οὐτιδανός· κοινός, χυδαῖος. — 4) τὸ χαμαίζηλον, φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ βρυωνία μελαινα λέγεται.

*Χαμαίθεν· Ἐπῤῥ. σπάνιος παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ χαμάθεν, χαμόθεν.

Χαμαικαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει χαμηλοὺς, ἐπὶ τῆς γῆς κειμένους καυλούς.

*Χαμαικέρασιον, τό· Διόδρ. καὶ

Χαμαικέρασος, ὁ (κέρασος). Χαμοκερασιά. Ἀθην. — 2) Φυτόν τι χαμηλὸν καρποὺς ὁμοίους μὲ κεράσια φέρον.

Χαμαίκισσος, ὁ (κισσός). Κισσὸς, κοινῶς μπρούσλανη, ὅστις ψυτρόνει καὶ ἁπλόνεται ἐπὶ τὴν γῆν. Διοσκορ. δ', 126. Πλίν. ις', 34.

Χαμαικλινής, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, κοίτεται κατὰ γῆς, ἢ χαμηλά, ὅ,τι εἶναι χαμηλόν. Στράβ. ιέ. σελ. 1037.

*Χαμαικοίτεια, ἡ· = χαμαικοιτία. Ἐκκλ.

Χαμαικοιτέω, Μλ. -τήσω Κεῖμαι, κοίτομαι, ἢ κοιμᾶμαι κατὰ γῆς. ἐκ τοῦ

Χαμαικοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κεῖται, κοίτεται ἢ κοιμᾶται κατὰ γῆς· ὡς τό χαμαιευνέτης, Σοφοκλ. Τραχ. ὅθεν

Χαμαικοιτία, ἡ. Τὸ νὰ κεῖται, κοίτηταί τι, ἢ νὰ κοιμᾶταί τις κατὰ γῆς.

*Χαμαικοίτιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, χαμαικοίτη. Ἐκκλ.

Χαμαικοιτος, ὁ, ἡ· = χαμαικοίτης.

Χαμαικυπάρισσος, ἡ (κυπάρισσος). Χαμηλὴ κυπάρισσος· εἶδος φυτοῦ. Πλίν. κδ', 15. ἀκριβέστερον ἄγνωστον. (ᾰ)

Χαμαίλεος, ὁ, ἡ· = χαμαιλέων. Νίκανδρ. Θηρ. 656. ποιητ. μόνον.

Χαμαιλεύκη, ἡ· ἔτι δὲ καὶ χαμαιπεύκη. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ Βήχιον. Πλίνιος κδ', 15. κς', 6. καὶ Ἀέτιος.

Χαμαιλεχής, ὁ, ἡ (λέχος)· = χαμαικοίτης.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Εἶδος σαύρας, γουστερίτσας ἥτις ἀλλάσσει διάφορα χρώματα. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. β'. 11. Πλίν. ἡ', 31. — 2) Εἶδος φυτοῦ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματος τῶν φύλλων του διαφόρως ἀλλοιωμένου οὕτω ὀνομασθέν. Διοσκορ. γ', 10. καὶ 11. Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ. θ', 13. — 3) Κύρ. ὄνμ.

*Χαμαιμηλέλαιον. Μίγμα, σύγκραμα χαμαιμήλων καὶ ἐλαίου.

*Χαμαιμήλινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαμαιμήλων.

Χαμαίμηλον, τό (μῆλον). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλος καὶ, ἀνθεμίς, λέγεται· κοινῶς χαμόμηλον καὶ ὅρμενος συνήθ. ὠνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν ὀσμὴν τοῦ ἄνθους του παραπλησίαν οὖσαν μὲ τὴν ὀσμὴν τῶν μήλων. Διοσκορ. γ', 154. Πλίν. κβ', 21.

Χαμαιμυρσίνη, ἡ (μυρσίνη). Χαμηλὴ τις μυρσίνη· παρὰ Πλιν. κγ', κεφ. τελευταίῳ, καὶ ιέ', 7.

*Χαμαιμύτη, ἡ· = τῷ προηγμ. Δσκρδ. ἀμφβ. μέν τοι.

*Χαμαιπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. — 2) = τῷ χαμαίζηλος.

*Χαμαιπέτεια, ἡ. Ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις τοῦ χαμαιπετοῦς.

*Χαμαιπετέω. Σύρομαι χαμηλά, κατὰ γῆς· Τρπκ. »γνώμα χαμαιπετοῖσαι χαμερπής, ποταπή, οὐτιδανή. Πίνδαρ. Νέμ. δ', 66. ἐκ τοῦ

Χαμαιπετής, ὁ, ἡ (πίπτω) κυρίως. Ὅστις ἢ ὅ,τι πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν κεῖται, κοίτεται ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸν κονιορτόν, ποταπός, οὐτιδανός, χαμερπής· κατὰ κυρίαν καὶ καταχρηστικὴν σημσ. — 2) Ὅ,τι πίπτει, χάνεται, εἶναι μάταιον τὸ κοινῶς γίνεται, πηγαίνει εἰς τὰ χαμένα. Πνδ. Ὀλ. 9, 19. Πθ. 6, 37. Ἐπῤῥ.

Χαμαιπεύκη, ἡ· ἴδε χαμαιλεύκη. Πλίν. ἐν κδ', 15.

*Χαμαιπιτύϊνος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ, χαμαίπιτυς· π. χ. οἶνος.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ. Φυτῶν ἢ χαμοδένδρων εἴδός τι εἰς πλείονα εἴδη ὑποδιαιρούμενον· ἀκριβέστερον δὲ ἀδιόριστον. Διοσκορ. γ', 175. Πλίν. κδ', 6.

Χαμαίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ πεζῶς. Πολυδ. β'.

Χαμαιράφανος, ὁ (ῥάφανος) = χαμαιβάλανος. (ᾰ)

*Χαμαιρεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σύρεται κατὰ γῆς· ὅ,τι κλίνει, βαίζει κατὰ γῆς, ἁπλόνεται, ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν· Ἐπῤῥ. χαμαιρεπῶς.

Χαμαιρριπής, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ὅ,τι ἐρρίφθη, τὸ ἐρρίφθη κατὰ γῆς. — 2) »φοίνιξ χαμ.« Χαμηλὸν φοινικόδενδρον, τουρκβ. χορμαδιά, Θφρστ., εἰμὴ ὀρθρ. χαμαιρεπής.

*Χαμαίρωψ, οπος, ἡ. Φυτόν τι παρὰ Πλν. h, n. 26, 7, 13. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χαμαίδρωψ.

Χαμαιστρωσία, ἡ. Στρῶμα κατὰ γῆς, τὸ νὰ ἦναί τι κατὰ γῆς στρωμένον. »φύλλων χαμαιστρωσίαι«. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 33. ἐκ τοῦ

Χαμαίστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι κατὰ γῆς στρωμένον, ἁπλωμένον, σκορπισμένον.

Χαμαισύκη, ἡ (συκή). Χαμηλὴ συκῆ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τιθυμαλλίδων. Διοσκορ δ', 170.

Χαμαῖτης· ἴδε χαμίτης.

Χαμαιτυπεῖον, τό (χαμαιτύπη). Πορνοστάσιον.

*Χαμαιτυπέω (χαμαιτύπος). Πίπτω ἢ κτυπῶ κατὰ γῆς.

Χαμαιτύπη, ἡ (χαμαιτύπος). Πόρνη δημοσία, κοινή, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. tourrib. ποντάνα τοῦ σωκακιοῦ. (υ)

Χαμαιτυπής, ές, ὁ, ἡ = χαμαιτύπος. — 2) Τροπκ. = χαμαίζηλος.

Χαμαιτυπία, ἡ. Ἡ διαγωγὴ καὶ τὸ πολίτευμα τῆς χαμαιτύπης. Ἡσύχ. (υ) ὅθεν

Χαμαιτυπικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς χαμαιτύπην ἢ χαμαιτυπίαν. Γλωσσ.

*Χαμαιτυπίς, ίδος, ἡ· = χαμαιτύπη. Πλτχ.

Χαμαιτύπος, ὁ (τύπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κτυπεῖ τὴν γῆν, πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν ὁ χαμαιτύπος, ἱέραξ τις ὁ ὁποῖος ὠθῶν καὶ κτυπῶν τὴν ἄγραν του κατὰ γῆς τὴν πιάνει. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. θ', 24. — 2) ὁ χαμαιτ. πόρνος· ἡ χαμαιτύπος, πόρνη, συνηθστ. χαμαιτύπη. (υ)

Χαμαιφερής, ὁ, ἡ (φέρομαι). Ὅ,τι καταφέρεται, πίπτει κατὰ γῆς.

*Χαμαιφυής, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι φύεται, φυτρόνει, αὐξάνει χαμηλά. Θεοδ. Πρδρ.

*Χαμαλός, ἡ, όν (χαμαί)· = χαμηλός, ὅπερ χρησιμώτερον.

Χαμελαία, ἡ (ἐλαία). Χαμοελιά, κοιντ. εἶδος θαμνώδους φυτοῦ ἀεὶ χλωρόφυλλον. Διοσκορ. δ', 172.

*Χαμελαίτης, ου, ὁ· οἶνος. Ὁ ἐκ χαμαιλαίας κατασκευασμένος.

Χαμερπής, ὁ, ἡ. (ἕρπω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἕρπει, σύρεται ἢ βαδίζει κατὰ γῆς· συνήθως ἄνθρωπος ποταπός, μικροπρεπής, οὐτιδανός, μικρὸν καὶ οὐτιδανὸν φρόνημα ἔχων. Γρηγόρ. Ἐπίρρ. χαμερπῶς.

Χαμετερίς, ίδος, ἡ. (ἑταίρα) = χαμαιτύπη. Ἡσύχ. παρὰ Πλινίῳ λς', 5.

Χαμευνάς, άδος, ἡ. (εὐνή) = χαμαιευνάς - 2) = χαμαιτύπη - 3) = χαμεύνη.

Χαμευνέω, Κεῖμαι, κοίτομαι, κοιμῶμαι κατὰ γῆς. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. ς', 10. ἐκ τοῦ

Χαμεύνη, ἡ. (εὐνή) Κοίτη κατὰ γῆς, χαμηλὸν στρῶμα ἢ στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, χορτάρη, φύλλα κ.τ.τ. Θεόκρτ. 13, 32. ἀντὶ χαμαιευνή — 2) ἐν γένει κλίνη, κρεβάτι χωρὶς στρώματα. Ἀριστ. Ὄρν. 820.

*Χαμεύνης, ου, ὁ (εὐνή) Ὅστις ἢ ὅ,τι κοιμᾶται κατὰ γῆς. Γρηγ. Ναζ.

Χαμευνία, ἡ. (χαμευνέω) Τὸ νὰ κεῖται, κοιμᾶται κατὰ γῆς.

Χαμεύνιον, τό. καὶ

Χαμευνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρστ. τοῦ χαμεύνη. Μικρὸν, ταπεινὸν στρῶμα, στρωματάκι. Θκρτ. 7, 133.

*Χάμευνος, ὁ, ἡ (εὐνή) = χαμεύνης. Μαξ. Τυρ. (α)

Χαμηλός, ή, όν. (χαμαί) Μὴ ὑψηλός, χαμηλός. Τρπκ. «χαμηλὰ πνεῖν τὸ νὰ ἔχῃ τις ταπεινὸν, οὐτιδανὸν φρόνημα, ἦθος· ταπεινάς, ποταπὰς ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, κλίσεις, Πίνδ.

Χαμίτης, ὁ· θλκ. Χαμῖτις, ιδος, ἡ (χαμαί)= χαμηλός. ὅθεν «ἄμπελος χαμῖτις· ἡ χαμαὶ κειμένη, χαμηλὰ ἐπὶ τῆν γῆν ἐκτεινόμενα κλίματα ἔχουσα.

Χαμόθεν, Ἐπίρ. (χαιμαί) Νεώτερος οὐκ Ἀττ. τύπ. ἀντὶ χαμάθεν· ὅπερ ἴδε. Lobeck. Φρυχ. σελ. 94.

*Χαμοκοιτέω. Νεώτερος τύπος ἀντὶ χαμαικοιτέω. ἐκ τοῦ

Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ. Νεώτ. τύπ. ἀντὶ χαμαίκοιτος. Ἡσύχ.

*Χαμός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. = καμπύλος, ἀφ' οὗ τὸ Λατν. hamus. γράφεται δὲ καὶ χαβός, Σχλστ. Ἀριστφ. Ἰπ. 1147. — 2) = κημός, ἀμφβ. — 3) = χαῖος.

Χαμουλκός, ὁ. (χαμαί, ὁλκός, ἕλκω) Μηχανή τις, δι' ἧς ἀνεβίβαζον τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Πολυδ. ζ', 101.

Χάμψαι, οἱ. Ἐλέγοντο παρ' Αἰγυπτίοις κατ' Ἡρόδοτον 2, 69. οἱ κροκόδειλοι, ὡς καὶ νῦν παρὰ τοῖς κόπταις.

*Χάν, ἡ, Δωρτ. ἀντὶ χήν, Ἡ χήνα.

*Χανάομαι, καὶ χανόομαι (χαίνομαι) Καταβυθίζομαι, καταποντίζομαι, τὸ κοιντ. χανακόνομαι. Γραμμτ.

Χανδάνω, Ἀόρ. β'. ἔχανδον. Πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. κέχανδα. Μλ. χείσομαι· ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιέχει, «ἓξ μέτρα χάνδανε κρητῆρα» Ἰλιδ. Ψ, 742. «λέβης τέσσαρα μέτρα κεχανδώκει», Ἰλιδ. Ψ, 268. «οὐκ ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδεῖνα», Ἰλιδ. Ξ, 34. «οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλά», Ὀδσ. Δ, 96. «θάλαμος γλήνεα πολλὰ κεχάνδει» Ἰλιδ. Ω, 192. «οὐδὸς ἀμφοτέρουι ὅδε χείσεται» θέλει τοὺς χαρέσει, θέλει ἔχει τόπον καὶ διὰ τοὺς δύω, Ὀδυσ. Σ, 17. «Ἤρη οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλου τῆς Ἥρας τὸ στῆθος δὲν ἐχωρεῦσε τὸν θυμόν της, τὸ κοιτ. ἔσκαζεν ἀπὸ τὸ κακόν της, Ἰλιδ. Δ, 24. Θ, 461. «ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον» Ὀδσ. Ρ, 344. «ἠΰσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός» ἐφώναζεν ὅσον ἐχωρεῦσαν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρ., ὅσον ἠδύνατο νὰ βαστάζῃ ἡ κεφαλή του, Ἰλιδ. Λ, 461. κατὰ παρασημσ. τῆς μεγαλαυχίας Τμ. Ἀφρδ. 252. κατὰ τὸν Wolf δὲ καὶ Herm. τὴν διόρθσ. «οὐκέτι μοι στόμα χείσεται» δὲν θέλει ἀνοιχθεῖ πλέον τὸ στόμα μου νὰ ἐκφέρῃ μεγαλαυχίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα χανδάνω, δὲν ἔχει ταύτην τὴν σημσ. θέλει ὁ Βττμ. ὀρθότ. γράφεσθαι χήσεται ὡς Μλ. τοῦ, χάσκω. [ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. ἁπλῶς παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χαίνω, χάσκω.]

Χανδόθεν, Ἐπρρ. = χανδόν. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Χανδόν, Ἐπίρ. (χαίνω) Μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκωντας. Τρπκ. μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν «οἶνον χανδὸν ἐλεῖν». Ὀδσ. Φ, 294. ὅθεν

Χανδοπότης, ου, ὁ. (πίνω) Ὅστις πίνει μετ' ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης ὀρέξεως. Jac. Ἀνθ. Παλ. 271.

Χανδός, ή, όν. (χαίω) Ὅ,τι χάσκει, ἔχει χάσμα, ἄνοιγμα, μεγάλην τρύπαν, εἶναι φαρδύβαθυ. Ἀθήν. l. σελ. 436. «ἐκ χανδῆς ζαροποτῶν κύλικος». Jac. Ἀνθ. Παλ. σελ. 959.

Χάνη, καὶ, χάννη, ἡ. καὶ, χάννος, ὁ. (χαίνω) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς διὰ τὸ πλατὺ στόμα του οὕτω κληθείς· οἱ Ἰταλ. ὀνομάζουσιν αὐτὸν ὠσαύτως κατὰ τὸ Ἑλλην. canna.

*Χάννη, ἡ, ἴδε χάνη.

*Χάννος, ὁ, ἴδε χάνη

*Χανόομαι, ἴδε χανάομαι.

*Χάνος, τό· (χαίνω) = χάσμα. Πολδ. 2, 97.

*Χανύσσω, καὶ χαννυστέω = χανύω.

Χανύω, (χαίνω) Χάσκω, χασμῶμαι· ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ἐξαιρ. ὁμιλῶ ἢ κράζω τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χάος, τό. (ΧΑΩ, χαίνω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἄπειρος, κενὸς, ἄδειος τόπος· κατὰ προσωποποίαν ὑπὸ Ἡσδ. Θγν. 116. ὡς πρώτιστον τῶν ὄντων εἰκονιζόμενον· ὅθεν ἡ αὐτοφυὴς, συγκεχυμένη, ἀσχημάτιστος ὕλη ἐξ ἧς ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη τὸ πᾶν· παρὰ τοῖς μετάπειτα δὲ καὶ τὸ ἄπειρον, ἀπέραντον τοῦ χρόνου, καιροῦ. ἐξαιρ. δὲ - α) πανδήποτε κενὸς καὶ πλατὺς τόπος, βαθειὰ πλατειὰ τρύπα, τὸ μεταξὺ πραγμάτων κενὸν μέγα διάστημα, ὡς τό, χάσμα - β) τὸ ὑπὸ τοῦ ἀέρος πληρούμενον τοῦ παντὸς, ἡ ἀτμοσφαῖρα. Στησίχ. - γ) τὸ σκότος - δ) ὁ Ἅδης ἐν πᾶσι δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπείρου, ἀπεράντου. (υυ)

Χαός, ὁ, = χαῖος. ἐξαιρ. Ὁ ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγόμενος· «χαοὶ οἱ ἐπάνωθεν οἱ πάλαι εὐγενεῖς». Θκρτ. 7, 4. διότι τὸ νὰ ἐκληφθῇ ἐνταῦθα τό, χαός ἀντὶ προπάτορες ἀντιβαίνει τῷ ὀρθῷ λέγω, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλστ. συνάπτει ἀναλόγως τὰς σημασίας χαὸν ἢ ἀγαθὸν, εὐγενὲς καὶ ἀρχαῖον.

Χαόω, (χάος) = Ἀπόλυμι. παρὰ Σιμπλικίου κατὰ πρῶτον.

Χαρά, ἡ· (χαίρω) Ψυχῆς διάχυσις, θυμηδία, τέρψις, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη. Ξενοφ. Κυροπ. ζ', ε', 11. δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πολλκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ χαρὰ σκίρτημά τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τῆς κατὰ γνώμην· ὁ δὲ Χρυσόστομ. «χαρὰ ἐστὶ καταθυμίων πλήρωσις, καὶ ἡδέων ἀπόλαυσις, καὶ ὀνιαρῶν λήθη». Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 637. «λέγεις μοι χαρὰν· ἀντὶ τοῦ, χαρᾶς ἄξιον.

Χαραγή, ἡ. (χαράσσω) Χαραγματιά, σχῆσμάδα.

Χάραγμα, ατος, τό. (χαράσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον βαθυὰ σχισμένον, τυπωμένον. ὅθεν - α) «χειρὸς χάραγμα». τὰ ὑπὸ χειρὸς χαραχθέντα ἢ γραφέντα. - β) τυπωμένα νομίσματα, χρήματα, ἄσπρα. - γ) κόψιμον, σχίσιμον, κέντημα, δάγκαμα, νεγχίδιης χάραγμα. Σοφοκλ. Φιλ. 267. ἔκδ. Νεσφτ. Δουκα. (υ - υ)

Χαραγμή, ἡ. = χαραγή. ἀμφβ.

Χαραγμός, ὁ. (χαράσσω) Τὸ νὰ χαράττῃ τίς τι, νὰ κάμῃ χαραγμήν, χαραγματιάν, βαθειλὰν γραμμήν. - 2) γλυφή, σκάλισμα.

Χαραδεύς, ὁ. Δρκ. ἀντὶ Χαράδρα.

Χαράδρα, ἡ. Ἰων. χαράδρη (χαράσσω) Χάσμα γῆς, φάραγκας, βαθεία τρύπα εἰς τὴν γῆν. ἐξαιρ. ἡ διὰ σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων γινομένη, συνήθως, νεροφάγωμα, ὁ τόπος ὅπου τρέχει χειμάρρος, ξηρόλακος, Ἰλιδ. Δ, 454. Ἡρόδ. 9, 102. ὅθεν τὸ ῥεῦμα αὐτὸ, ὁ κατεβασμένος ξηρόλακος, Ἰλιδ. Π, 390. - β) τόπος βαθὺς ὅπου εἶναι στεκάμενον νερὸν, χυδαϊκ. μπάρα. - γ) τόπος σκαμμένος ἐπὶ τούτου διὰ νὰ ξεχύνηται νερὸν ἀπὸ κάνὲν μέρος. - 2) Τρπκ. Λάκκος, λακιά, σπήλαιον· στενοπόρα, ἡ στενοῦρα, στενὴ στράτα, μονοπάτι, Ἡρδτ. 7, 176. ἔτι δὲ καὶ σχίσιμον τῆς γῆς τὸ ὁποῖον προξενεῖται ἀπὸ σεισμόν. ὅθεν

Χαραδραῖος, αία, αῖον Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαράδρας, εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει εἰς χαράδραν· «ῥέκθρον, ἰλύς, νιφετός, κ.τ.τ.»

Χαράδρειον, τό. ποιητ. ἀντὶ, χαράδρα. Νίκανδρ. Θηρ. 389.

Χαραδρεών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἔνθα εὑρίσκονται πολλαὶ χαράδραι· ὅστις διεσχίσθη ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων.

*Χαραδρήεις, εσσα, εν = χαραδραῖος, ποιητ.

*Χαράδριον, τό, ὑπκρστ. τοῦ χαράδρα. Κοῖλον, βαθυλόν τι μέρος τόπου γεμάτον μὲ νερόν. Στρβ.

Χαραδριός, ὁ. (χαράδρα) Εἰδός τι ὀρνέου ἐανθοῦ χρώματος· ἐν χαράδραις διατρίβον καὶ πολυφαγον νομιζόμενον· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «χαραδριοῦ βίος». Πλάτ, Γοργ. 494. προσέτι δὲ ἐνομίζετο ὅτι ἡ ὄψις του μόνον ἦτον ἱκανὴ νὰ ἰατρεύῃ τοὺς ἰκτερικοὺς, τοὺς πάσχοντας κιτρινάδαν. Αἰλν. Ζῶ. Ἱστρ. 17, 13. Σχολ. Ἀριστοφάν. εἰς Ὄρν. 267. ἐξ Εὐφρονίου «ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἰκτερικοὺς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ἐφθείς, οἱ πωλοῦντες αὐτόν, φασί, κρύπτουσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαί τις ἰαθῇ παρέργως· Ἀνδρέας δέ φασι, τῶν ἰκτεριώων οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους» παραβλ. ἴκτερος, σημσ. 2.

*Χαράδρος, ὁ = χαράδρα. Πλτχ. ὅθεν

Χαραδρόω. Μλ. ὡσω. Κάμνω χαράδραν εἴς τινα τόπον· σχίζω, σκάπτω τόπον τινὰ, ἀνοίγω λάκκον καὶ τρέπω τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ τινος διὰ τοῦ ὁποίου πλημμυρίζω, προξενῶ πον πλημμύραν. Παθτ. ἐπὶ τόπων. Σχίζεται, κατασκάπτε-

ται ὑπὸ τοῦ ῥεύματος χειμάρρου καὶ γίνεται ἄβατος. »ὡς ἂν ὁ χῶρος χαραδρωθείη« Ἡρδτ. 7, 176. »κεχαραδρωμένη χώρη« τόπος γεμάτος φάραγγας. Ἡρδτ. 2, 25. »οἱ πόροι χαραδροῦνται· οἱ πόροι τοῦ σώματος πλατύνονται, ἀνοίγονται, γίνονται μεγαλήτεροι, Ἱππκ. ἔτι δὲ καὶ ποτίζεται τόπος τις δι' ὑδραγωγείων.

Χαραδρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ χαράδραν· τόπος γεμάτος μὲ φάραγγας, χειμάρρους, χάσματα, ἢ μὲ στενοπόρα μέρη.

Χαρακίας, ου, ὁ (χάραξ) Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς πάσταλον, παλούκι χάρακι, φραγμόν »κάλαμος, τιθύμαλος χαρακίας«. Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ.

Χαρακίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χάραξ) Περικλείω, περιφράττω, ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνθ. ἰταλ. βάλλω παλλισάδια· ὅθεν ἐν γένει, βάλλω τι σταυροειδῶς ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου »χαρακίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν· ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα καλλωπίζονται, πατρεύονται μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας. Ἀρστ. Ζω. μορ. 4, 6.

* Χαρακιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χάραξ. Ἡσύχ. ἐν τῇ συνθ. ὄργανόν τι δι' οὗ χαράσσουσι, χαρακι, κοινῶς. ἄλλως καὶ λινίρι.

Χαρακισμός, ὁ (χαρακίζω) Τὸ νὰ βάλλῃ, ἐμπήγῃ τις παλούκια σταυροειδῶς· τὸ σύνθ. ἰταλ. παλλισαδίρισμα. Ἀθήν. ζ'. σελ. 269.

Χαρακίτης, ου, ὁ. (χαράσσω) »Βιβλιακὸς χαρακίτης«· ὅστις γράφει, κακογράφει β.βλία. Τιμ Φιλ.

Χαρακοβολία, ἡ. (χάραξ, βάλλω) Τὸ νὰ χαρακώνῃ, περιφράττῃ, ὀχυρόνῃ τις τόπον τινὰ ἐμπήγων χάρακας, παλλισάδια. παρὰ τοῖς Ο'.

Χαρακοποιέομαι, Μλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (ποιέω) Περιχαρακόνω, ὀχυρόνω τόπον τινά, τὸ στρατόπεδόν μου. Ἀππιαν. ὅθεν

Χαρακοποιία, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χαρακώματα, περιχαρακόνῃ τόπον τινά, ἐξαιρ. στρατόπεδον. Πολύβ.

Χαρακόω, Μλ. ώσω (χάραξ) Περιχαρακόνω, περιφράττω μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια τόπον τινά· τὸν ἀσφαλίζω μὲ παλισσάδια. – 2) ἐμπήγω παλούκια· που διὰ νὰ στερεώσω τι, π. χ »ἄμπελον« ἐμπήγω παλούκια ὡς στηρίγματα τῶν κληματόων. Γεωπ.

Χαρακτήρ, ῆρος, ὁ. (χαράσσω) Κυρίως τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐγχαράττει ἢ ἐντυπόνει τίς τι ἔτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ποιεῖ τοιοῦτόν τι. – 2) συνθ τὸ χαραγμένον, τυπωμένον, σημειωμένον σκαλισμένον πρᾶγμα, τὸ χάραγμα, ὁ τύπος τῶν νομισμάτων. τὰ εἰς πέτραν, ξύλον ἢ μέταλλον ὁποιαδήποτε σκαλίσματα ἢ γράμματα Ἀριστοτέλ. πολ. α', γ', 14 »ἐξ ἀνάγκης ἡ τοῦ νομίσματος ἐπορίσθη χρῆσις — τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρι ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύτῳ τῆς μετρήσεως αὐτοὺς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον.« – 3) Τρπκ. ὡς τό, τύπος, τὸ γνωριστικὸν σημεῖον, σημάδι, ἰταλ. μάρκα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, σημειόνεται εἴς τι πράγμα ἵνα γνωρίζηται τινος εἶναι· τὸ εἴς τι πρᾶγμα ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ φύτεως κεχαραγμένον ἰδίωμα διὰ τοῦ ὁποίου διαρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, »χαρκ. γλώσσης, προσώπου« Ἡρδ. 1, 57. 116. 142 ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, τὸ ἰδιαίτερον ἦθος, σχῆμα, εἶδος, ἡ ἰδιαιτέρα μορφή τινος· ἔτι δ' καὶ τὸ συγγραφικὸν ἰδίωμα, τὸ εἰς συγγραφέα τινὰ ἰδιαίτερον συγγραφῆς εἶδος διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζει συγγράφων τὰς ἐννοίας του, Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σελ. 359. – 4) παράστησις, περιγραφικὴ ἀξιοκόσμησις πράγματός τινος. ὅθεν

Χαρακτηρίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βάλλω χαρακτῆρα, γνωριστικόν τι σημεῖον εἴς τι, σημαδεύω, Ιταλ. μαρκάρω τίποτε – 3) Τρπκ. περιγράφω παριστατικῶς, ἐξεικονίζω τι, τὸ παριστάνω κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς ἰδιότητάς του.

* Χαρακτηρικός, ή, όν. (χαρακτήρ) Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον ἐργαλεῖον εἰς γλυφήν, σκάλισμα, Ἑπρρ. χαρακτερικῶς, Εὐστθ.

* Χαρακτήριον, τό = χαρατήρ. Ἰώσπ.

* Χαρακτήρισμα, τό. (χαρακτηρίζω) = χαρακτὴρ, σμσ. 3. Τετζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χαρακτηρισμός, ὁ (χαρακτηρίζω) Σημείωσις διὰ χαρακτήρων, γνωριστικῶν σημείων· σημάδευμα. – 2) τὸ νὰ χαρακτηρίζῃ τίς τι, ἐξεικονίζει, περιγράφει παραστατικῶς.

Χαρακτηριστικός, ή, όν. (χαρακτηρίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι χαρακτηρίζει τίποτε· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ. τοῦ χαρακτηρίζω.

* Χαράκτης, ου, ὁ (χαράσσω) Ὅστις χαράττει, σημειόνει τι μὲ γλυπτά, σκαλισμένα, τυπωμένα σημεῖα.

Χαρακτός, ή, όν. Ἐπθ. ρμτκ. τοῦ χαράσσω. Ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον, τυπωμένον. — 2) ὅ,τι ἔχει ἐντομάς, χαραγματιάς, βαθέα κοψίματα, εἶναι ὀδοντωτόν, καθὼς π. χ πριόνι, ρινί· »ρίναι χαρακτεῖα«. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 231.

* Χάρακτρον, τό (χαράσσω) Ἐργαλεῖον εἰς χάραγμα ἐπιτήδειον.

Χαράκωμα τό. (χαρακόω) Τόπος περικλεισμένος, περιφραγμένος. ὠχυρωμένος μὲ χάρακας. ἐξαιρ. στρατόπεδον ὠχυρωμένον. – 2) = χάραξ. (α)

* Χάρανδρος, ὁ, κυρ. ὄνμ. τόπου τινός. Πολύβ.

Χαράκωσις, εως, ἡ. (χαρακόω) Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ τις χαράκωμα, διὰ χαράκων ὀχύρωμα. — 2) τὸ νὰ ἐμπήγῃ τις παλούκια εἰς ἀμπελῶνα καὶ νὰ δένῃ εἰς αὐτὰ τὰ κλήματα. (α)

Χάραξ, ακος, ὁ, καὶ, ἡ. (χαράσσω) Πάσσαλος, παλούκι, σκόλωψ, σουβλητὸν ξύλον, – β) τόπος, περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνθ. Ιταλ. παλλισάδια, στρατόπεδον ὠχυρωμένον. — 2) οἰνωτρον ἤτοι παλούκι, τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσιν εἰς ἀμπελῶνας καὶ δένουσιν ἐπ' αὐτὸ τὰ κλήματα. – 3) κλαδάκι, κλωναράκι, ἐξαιρ. ἐλαίας, εἰς μεταφύτευμα κοπτόμενον τὸ συνθ. φυδάνι. (ὄχι δὲ ῥάβδος ψευδὴς γὰρ ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως κατὰ ταύτην τὴν σημσ.) – 4) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. — Κατὰ τοὺς πάλαι Γραμμ. μόνον εἰς αὐτὴν τὴν δευτέραν σημσ. ἤτοι ἡ λέξις κατὰ θηλκ. γένος ἐνχρήσει οἱ συγγραφεῖς ὅμως δὲν φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν ταύτην. Lobeck. Φρν. σλ. 61. (υ –)

* Χαραξίποντος, ὁ, ἡ (χαράσσω, πόντος) Ὅ,τι διακόπτει, διαχωρίζει τὴν θάλασσαν· »κλῖξ Πλτχ.

Χάραξις, εως, ἡ. (χαράσσω) Τὸ νὰ ἐγχαράττῃ, ἐγκόπτῃ, κάμνῃ τις χαραγματιὲς εἰς τι· τὸ νὰ ὀξύνῃ, ἀκονᾷ, κάμνῃ τίς τι σουβλιρόν, κοπτερόν (υ – υ)

Χαραποιέω, ἀντὶ χαράν ποιῶ, Προξενῶ χαράν, χαροποιῶ. Θεοφύλακτ. νεωτέρα λέξις.

Χαράσσω, Ἀττ. χαράττω. Μ ἄξω. Χαράζω θήγω, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, σουβλιρόν, μυτερόν, κοπτερόν ἀκονίζω, »ὄρπας, ὀδόντας« Ἡσδ. Ἔρ. 575. Ἀτπ. 233. Παθτ. »χαρασσόμενος σίδηρος« Ἡτδ. Ἔρ. 389. ἔτι δὲ καὶ κάμνω τι ὀδοντωτόν, κάμνω ἐντομάς, κοψίματα βαθέα, χαραγματιὲς εἴς τι, προμηθεύω, ἀσφαλίζω τι μὲ σουβλιρὰ πράγματα. — β) Τρπκ. Παροργίζω, παροξύνω, κινῶ τινα εἰς ὀργήν· ὡς τὸ, θήγω καὶ ὀξύνω, κατά τινος μετὰ δοτκ. Παθτ. »κεχαραγμένος τινὶ ὠργισμένος, θυμωμένος πρός τινα, Ἡρδτ. 7, 1. ἔτι δὲ καὶ »χαράττομαί τινί τινα κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ διά τι Εὐρτ. Μηδ. 157. — 2) ἐν γένει κόπτω τι βαθέως, κάμνω ἐγκοπάς, χαραγματιές, ζουγρανίσματα, γλύφω ἤτοι σκαλίζω τι εἴς τι, τυπόνω· κάμνω βαθουλα γράμματα ἢ γραμμές, ἢ ζωγραφίας βαθουλὰς εἴ. τι σημαιόνω τι, μὲ βαθυσκαλισμένον ἢ τυπωμένον τι σημεῖον. — 3) κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, διαμερίζω τι. ἐξαιρ. διαιρῶ, διαχωρίζω τι μὲ αὔλακα· αὐλακίζω κάμνω αὔλακας. ὀργόνω. ὅθεν Τρπκ. »ἅλα, ὕδωρ, νῶτα θαλάσσης κ. τ. τ.« Σχίζω τὴν θάλασσαν μὲ τὴν τρόπιδα τοῦ πλοίου, διαπλέω. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. ὀνοματογραφικὴ πιθανῶς, συγγν. τῷ, γράφω· καὶ τῷ Γερμανικῷ, scharren, gratzen, graben· ἀφ' οὗ κάρχαρος, οὐχὶ δὲ τῷ, καίρω).

(Χαρέω), Ἄχρηστ. ἐνστ. τύπος· ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαριδότης, ου, ὁ· καὶ

* Χαριδώτης, ου, ὁ. (χάρις, δίδωμι) Ὅστις δίδει, προξενεῖ χαράν. Ἐπθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Τμ. Ὁμ. ιζ'. 2. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διός, καὶ τοῦ Βάκχου. Πλούταρχ.

* Χαριδώτις, ιδος, ἡ. Θλκ. τοῦ χαριδώτης. Ὀρφ. Τμ. νδ', 9. ἡ. 9.

Χαρίεις, εσσα, εν. Ἀττ. δὲ τὸ οὐδτ. χάριεν προπρξ. γενκ. εντος (χάρις) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀρεστός, χαρᾶς πρόξενος, τερπνός, ἡδύς, χαροποιός, θελκτικός, καλός, εὔμορφος, ἀξιέραστος, εὐκτός, τὸ ἰταλ. γρατσιόζος εἴς τι, μετὰ δοτκ. παρὰ τῷ Ποιτ. δὲ ἐπὶ πραγμάτων μόνον· »φῦτρος, εἵματα, πέπλος, δῶρον, ἔργον, ἀμοιβή, ἀοιδή, τέλος χαριέστερον, χαριεστάτη ἥβη« ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος· »μέτωπον, πρόσωπον, κάρη« Ἰλδ. Π, 798. Σ, 24. Χ, 103. »ἐνάυλοιο Ἡσδ. Θγν. 129. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρ' Ἡτδ. Θγν. 246. 260. κατὰ πρῶτον, εἰς δήλωσιν γυναικείας χάριτος καὶ καλλωνῆς — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐχρησιμεύεν ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνθ. ὅμως κατὰ μεταφρ. ἔννοιαν, εἰς τῶν παιδείᾳ, χρηστηθείᾳ, ἠθικῇ διαγωγῇ ἀγχινοίᾳ, σεμνότητι, κομψότητι ἐκπρεπόντων· ὥστε φαίνεται ἡ λέξ. ἰσοδύναμος σχεδὸν τῇ, σοφός, ἐφ' ἑκάστου τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐξαιρέτου τῶν ἄλλων φαινομένου. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 185. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, σεμνοπρεπές, γλυκύ, τερπνόν, ἀξιέραστον, νόστιμον, τὸ σύνθ. τουριβ. ζαρίφικον. Ἑπρρ. χαριέντως· ὅπερ ἴδε. (πρωτότυπον κυρίως τῆς λέξ. ἦν τὸ, χαρής ὡς τό, ὑγιής, ὁ Αἰολκ. ἢ Βοιωτκ. τύπος ὅμως χαρίεις ἐγίνετο ἐπιρατέστερος ἐξ ἀρχῆς, τὸ δὲ ὑγίεις διατηρήθη σποράδην κατὰ σπανίαν ποιτκ. χρῆσιν μονον) [υ υ –] ὅθεν

Χαριεντίζομαι, Μλ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. μέσ. ἀποθ. Προσφέρομαι, πολιτεύομαι, φέρομαι, πράττω ἢ λαλῶ, ὁμιλῶ μὲ χάριν, κομψότητα, κοσμιότητα, μὲ σεμνόν, σῶφρον σχῆμα. ἐξαιρ. ἀστεΐζομαι, μετωρίζομαι ἢ περιπαίζω τινὰ ἢ τι μὲ γλυκύν, εὔμορφον, νόστιμον τρόπον »σπουδῇ χαριεντίζομαι« σκώπτω, περιπαίζω τινὰ χωρὶς μέταρα, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά. Πλάτ.

Χαριέντισμα, τό Ἀστεϊσμός, χωράτευμα, μετωρισμα· ἀστεῖα, κομψή, εὐτράπελος ἐπίνοια, ὀξύνοιας χωρατά. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 380.

Χαριεντισμός, ὁ. (χαριεντίζομαι) Χαρίεν, κόσμιον, σεμνὸν πολίτευμα, φέρσιμον. ἐξαιρ. χαρίεις καὶ νόστιμος λόγος, ἀστειότης, εὐτραπελία, παίγνιον, χωρατᾶς, σκώμμα μετ' ἀστειότητος. Διονύσ. Ἁλικ. »χαριεντισμὸς ἐστὶ λόγος ἠθικὸς μετὰ χάριτος παριστὰς τὴν τοῦ λέγοντος σημασίαν ἐπί τινι διαχύσει«. Ἡρδν.

Χαριεντότης, ητος, ἡ. (χαρίεις) = χαριεντισμός. Πλούταρχ.

Χαριέντως, Ἐπίρ. Μὲ χαρίεντα, κόσμιον, σῶφρον, ἀστεῖον, ἀγχίνουν, γλυκύν, νόστιμον τρόπον· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ

σημσ. εἰρωνικήν, — 2) χρηστοήθως εὐγιωμόνως μὲ ἁπλότητα, μὲ ἄδολον, ἀθῶον καρδίαν.

Χ ε ρ ι ε ρ γ ό ς, ὁ, ἡ (χαίρω ΕΡΓΩ) Ὅστις χαίραι, ἀγαπᾷ, τῷ ἀρεσκουν αἱ ἐργασίαι, χειροτεχνίαι. Ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνῶν καὶ χειροτεχνιῶν τῶν ὁποίων τὴν ἐργασίαν προβιβάζει καὶ τρέπει εἰς τὸ καλόν, ἄλλως Ἐργάνη προσαγορευομένης.

Χ ε ρ ί ζ ο μ α ι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 1, 90. μέσ. ἀπθτ. (χάρις) Κάμνω χάριν τινὰ εἰς κάνένα· τῷ κάμνω ἢ τῷ λέγω καλόν, χαροποιόν τι· τῷ δείχνω τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν, ἀγάπην, φιλίαν μου· τῷ γίνομαι εὐάρεστος, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, καθὼς τὸ εὔχεται, τὸ σύνηθ. τουρκοβ. τοῦ κάμνω τὸ χατήρι· μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. Ἰλδ. Ε, 71. Λ, 28. Ν, 633. Ὀδσ. Ν, 265. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. Θγν. 580. καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις· σπανιώτρ. ἄνευ πτατικοῦ. ἐξαρ. κάμνω τι κατὰ τὴν εὐάρεσκειαν ἢ θέλησιν θεοῦ τινος διὰ λαμπρᾶς θυσίας· »χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων« Ὀδσ. Α, 61. πρβλ. Ξνφ. Ἀπμν. 4, 3. 16. σπανιώτρ. μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. »χαρίζομαι ψεύδεσι« κάμνω τινὸς τὴν θέλησιν, ἀπαντῶ εἰς τὴν εὐχήν του λέγωντάς τῳ ψεύματα. Ὀδσ. Ξ, 387. »χαρίζομαι φιλότητι« κάμνω χάριν τινὰ εἴς τινα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. κ. τ. τ — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραδίδομαι εἴς τινα κλίσιν, ψυχικὴν διάθεσιν, εἴς τι πάθος μου, κάμνω τι κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας μου, τὸ συνήθ. κατὰ τὸ κέφι μου, ἀκολουθᾶ τὰ κέφιά μου. »θυμῷ, ὀργῇ χαρίζομαι« κάμνω τι καθὼς μὲ σύρει ὁ θυμός, ἡ ὀργή μου. »γαστρί, σώματι, ἡδονῇ« κάμνω τι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου, σύρομαι ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη μου. Ξνφ. ἐξαιρ. παραδίδομαι εἰς τὸν ἀφροδισιασμὸν κατακόρως εἴτε ὡς σύζυγος, εἴτε ὡς πορνοκόπος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γυναικός· »χαρίζομαι ἀνδρὶ« παραδίδομαι εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν ἀγάπην του, Ἀρστφ. Ἱππ. 577. παρβλ. χαρις σημτ. 3. β–2) μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ προσφέρω, δίδω τι προθύμως, ἄσμενος, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν· δίδω, χαρίζω, ἀφιερόνω, ἐξοδεύω μετὰ χαρᾶς, »δῶρα« Ὀδσ. Ω, 283. »ἀποινα« Ἰλδ. Ζ, 49. Κ, 380. Λ 134. »χαρίζομαί τινί τι«, Ἀρστφ. Ἱππ. 54. — 3) μετὰ γενκ. τοῦ πργμτ δίδω εἴς τινα μέρος ἀπό τι προθύμως, τὸν κάμνω μέτοχον πράγματός τινος ἄσμενος, »ἀλλοτρίων« χαρίζω ἀπὸ ξένον πρᾶγμα, εἶμαι ἐλευθέριος, χαρίζω πλουσιόπαροχα ἀπὸ ξένα πράγματα, Ὀδσ. Ρ, 452. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· »ταμίη χαριζομένη παρεόντων« Α, 140. καὶ ἄλλχ. »περὶ τῆς πριαμικῆς χαρίζομαι« ἐν Ὀδσ. Ν, 15. ἴδε προίξ., — 4) παθτ. εἶμαι τερπνός ἢ φιλόφρων, εὐάριστος, ἀγαπητός, εὐκτός εἴς τινα· μετὰ δοτκ. Ὀδσ. Θ, 538. ἐξαιρ. κατὰ Πρκμ. κεχάρισμαι καὶ καθ' ὑπρσντ. ὅθεν, »κεχάριστο θυμῷ« ἦτον κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς καρδίας του, καθὼς ἤθελεν ἡ καρδία του, Ὀδσ. Ζ. 23. »τοῖσι Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο« ἐγένετο δι' ἀγάπην τῶν Εὐβοέων, διὰ νὰ εὐχαριστηθῶσιν οἱ Εὐβοεῖς, Ἡρδτ. 8. 5. συνήθ. κατὰ μετχ. Πρκμ. »ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ πολλκ. παρ' Ὁμ. παρβλ. Ἡσδ. Θγν 685. »δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα« τὰ ἀρέσκοντα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλδ. Τ, 298. παρβλ. Ὀδσ. Π, 148. Τ, 39. »κεχαρισμένα θεῖναί τινι« τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ἀρεστὸν εἴς τινα, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, καθὼς τὸ εὔχεται, θέλει, Ἰλδ. Ω, 661. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, εἰδέναι, Ὀδσ. Θ. 584 »κεχαρισμένος ἦλθε« τὸ συνήθ. κοινότ. ἦλθε ὡτὰν ὁ καλὸς ὁ χρόνος· ὁ ἐρχομός του ἐπροξένησε χαρὰν, εὐχαριστηνὶν. Ὀδσ. Β, 54.

* Χ α ρ ι κ λ έ ν ε ς, ῆς, ὁ. Ἀρτ. κύρ. ὄνμ.

* Χ α ρ ι κ λ ώ, οῦς, ἡ. θηλκ. κύρ. ὄνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Χείρωνος, Πνδ.

Χ ά ρ ι ν, ἴδε χάρις, σημσ. 4. α'.

* Χ α ρ ῖ ν ο ς, ὁ, ἀρσν. Κύρ. ὄνμ. — 2) ὀνομασία κωμικοῦ τινος ὀρχηστοῦ, χορευτοῦ ἐν Σπάρτῃ, καὶ κωμικοῦ τινος ὑποκριτοῦ ἐν τῇ Δρε. κωμῳδία, ὡς τὸ Γρατσιόζο Gracioso ἐν τῇ Ἱσπανικῇ, Müllers Dorier, 2. σλ. 343. 357.

Χ ά ρ ι ς, ἡ. γενκ. ιτος, αἰτ. χάριν· παρὰ τοῖς μεγιστ. ποιητ. δὲ καὶ χάριτα, ἐνίοτε, Μελγρ. 85, 2. Φιλ. Θστ. 65, 6. 73. 2. ἀλλὰ παρ' Ἡρδ. 6, 41. κατὰ τοῦτον τὸν τύπ. πλθ. χάριτες. (χαίρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Χάρις, γλυκύς, τερπνός, εὐνοϊκός, ἀγαπητός, ἀξιαγάπητος, ἀρεστός, ἡδονικός, θελκτικὸς τρόπος· κάλλος, ὡραιότης, εὐμορφία, τὸ συνημ. τουρκβ. νοῦρι. ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, πολλάκις παρ' Ὁμ. »τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη ἔχυσεν ἐπ' αὐτόν, τὸν ἐστέλλισε μὲ γλυκύ, θελκτικόν τι, Ὀδσ. Β, 12. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ »χάριν ἀμφιχέαι τινὶ« Ἡσδ. Ἔρ. 65. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. »κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβειν« Ὀδσ. Ζ, 237. — β) σπανιώτρ. ἐπὶ πργμτ. τὸ νὰ ἦναι, νὰ φαίνηται τι θελκτικόν, νόστιμον, εὔμορφον, τὸ τουρκβ. ζαρίφικον, λαμπρόν, γλαφυρόν, εὐπρεπές, μεγαλοπρεπές· εὐμορφία, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, Ἰλδ. Ξ. 183. »ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζειν« Ὀδσ Ο, 320. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ εὐγλωττίας, στωμυλίας, τερπνοῦ, γλυκέος τρόπου τῆς ὁμιλίας· »οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν« Ὀδ. Θ, 175. — 2) εὔνοια, ἐπιείκεια, φιλοφροσύνη, εὐμένεια, ἀγαθότης, χρηστότης, πραότης πρός τινα· μετὰ γενκ. Ἡσδ. Ἔρ. 19. »χάριν ἔχειν« τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν εὔνοιάν τινος, νὰ τῷ ἦναι ἀρεστός, ἀγαπητός· ἐξαιρ. δὲ — β) εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία διά τινα εὐεργεσίαν, διά τι καλόν, τὸ ὁποῖον ἀπέλαυσέ τις ὑπό τινος, Ἰλδ. Δ, 95· εὐχαριστία διά τι πρᾶγμα μετὰ γενκ. Ὀδσ. Δ, 695. Χ, 319. Ἡσδ. Θγν. 503. σπανίως μετὰ ἀπρμφ. »χάριν μάρασθαι« εὐχαριστία διὰ τὴν μάχην, ἢ διὰ τό, ὅτι ἐπολέμησέ τις, Ἰλδ. Ι, 316. Ρ, 147. »δοῦναι χάριν ἀντί τινος« τὸ νὰ δείξῃ τις ἐμπράκτως τὴν εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην του διά τι, Ἰλδ. Ψ, 650. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθ. »χάριν ἀποδοῦναι, χάριν ἀπονέμειν, χάριν ἐκτίνειν· ἔτι δὲ καὶ χάριν τίνειν« Wern Τρύφ. 658. ἐξ ἐναντίας δὲ »ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα« θέλει σοὶ γνωρίζω χάριν, θέλει σοὶ εἶμαι εὐγνώμων πάντοτε, ὅσον ζῶ· ὡσαύτως καὶ »χάριν ἀπομνήσασθαί τινι« Ἡσδ Θγ. 503. Lennep. ἐν Φαλαρ. 42. Λογογρφ. συνήθ. »χάριν εἰδέναι, γινώσκειν, ἐπίστασθαί τινι« Pors. ἐν Εὐρτδ. Μηδ. 476. 476. Bart. ep. cr. σλ. 173. ἔτι δὲ καὶ »χάριν φέρειν τινὶ« τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐγνώμονα καρδίαν πρός τινα, »χάριν ὁμολογεῖν« νὰ ὁμολογῇ, κηρύττῃ τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν εὐχαριστίαν του πρός τινα, »χάριν ὀφείλειν« νὰ ἦναι ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ εὐγνωμονῇ πρός τινα, »χάριν, ἢ χάριτα καταθέσθαι τινὶ« νὰ ἀξίζῃ τὸ νὰ τῷ εὐγνωμονῇ, εὐχαριστῇ τις, Ἡρδτ. 6, 41. »χάριν λαμβάνειν« τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις εὐχαρισίαν, »χάριν ἀπέχειν« κατὸ νὰ ἀπέλαυσέ τις εὐχαριστίαν, ὡσαύτως καὶ »χάριν κομίσασθαι« — 3) εὐνοϊκή, εὐμενής, φιλοφρόσυνος πρᾶξις, φιλοφροσύνη, εὐεργεσία, δῶρον· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ τινα, ὅ,τι εὔχεται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τις, ὅ,τι τῷ εἶναι χαροποιόν, ἀρεστόν. ἐξαιρ. »χάριν φέρω τινὶ« κάμνω, προξενῶ, εἴς τινα καλόν τι, τῷ δείχνω φιλοφροσύνην τινά, Ἰλδ. Ε, 211. 874. Ι. 613. Φ, 458 κατὰ ταύτην τὴν σημτ. παρὰ Ἡρδ. ἐξαιρ. ὅθεν γενικῶς, πράττω τι κατὰ τὴν εὐχὴν, ἀρέσκειάν τινος, κάμνω, ἐκπληρῶ τὴν θέλησίν του ὡς τό, »ἤρα, καὶ ἐπίκρα φέρειν τινὶ« παρὰ τοῖς πεζογρφ. συνήθ. »χάριν δοῦναι, νέμειν καὶ δράσαι« Lobeck. Φρν. σελ. 18 — β) ἐξαιρ. εὐοιόνὴ προσφιλὲς πολίτευμα, φέρσιμον πρός τινα, μάλιστα γυναικός πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ διὰ τοῦτο ἀπολαμβανόμενος ἀφροδισιασμός »χαρὶν μνηστὴς ἰδεῖνα τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπανδρείας, τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς γυναικός του, Ἰλδ. Λ, 243. παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως. π. χ. »χάριτας πράττω« ἀπολαμβάνω τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἀφροδισιάζομαι, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ περιφραστικῶς »χάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων« Πίνδ. τὸ δὲ »χάριν ἔχω τινὶ« ὡς τὸ »χαρίζομαί τινι« ἐκπληρῶ τὴν τῆς ἡδονῆς εὐχήν, τὸν ἔρωτά τινος, παραδίδομαι εἰς τὴν ἐρωτικήν του θέλησιν — γ) ἐν γένει, ἀπόλαυσις, ἡδονή, ἡδυπάθεια, θυμηδία, παρὰ Πίνδ. ἐξαιρ. Νίκης, διὰ νίκην εὐφροσύνη, χαρά, ἀντιθ. τῷ, λύπη. Εὐρπ. Ἡλ. 661. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ ἀρθ. Seidl Εὐρπ. Τρ. 1114. — 4) φράσεις. — α) ἀπολτ κατὰ αἰτ. ἐνκ. »χάριν« μετὰ γενκ. πρὸς εὔνοιαν, φιλοφροσύνην, ἀρέσκειαν, ὄφελος, εὐχαριστησίν τινος· »χάριν Ἕκτορος« δι' ἀγάπην πρὸς τὸν Ἕκτορα, τὸ σύνηθ. τουρκβ. διὰ χατήρι τοῦ Ἕκτ., Ἰλδ. Ο, 744. »ψεύδομαι γλώσσης χάριν« κατὰ τὴν θέλησιν τῆς γλώσσης μου, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ τὴν ἀναχαιτίζω ἀλλ' ἀφίνωντάς την νὰ λέγῃ ὅ τι μ' ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, ἀσυλλόγιστα, Ἡσδ. Ἔρ. 711. ἔτι δὲ καὶ ἐναρθρως »τὴν Ἀθηναίων χάριν« εἰς ὄφελος τῶν Ἀθηναίων Ἡρδτ. 5, 99. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, τὴν γενκ. τῷ, χάριν, συνήθως ἐπιφέρουσι καὶ κατακόρως τῇ λέξει χρωμένους, ἐκλαμβάνεται ὅλως ἀντὶ προθέσεως μετὰ γενκ. καὶ ἰσοδύναμος τῷ, ἕνεκα· ἔτι δὲ καὶ »ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν« δι' ἐμένα, διὰ σένα, πρὸς ὄφελός μου, πρὸς ὄφελός σου· ὡσαύτως καὶ πλεοναστικῶς »τίνος χάριν ἕνεκα« Πλάτ. Νόμ. 3. σελ. 701. D. Herm. de pleon. σελ. 202. Schaef. ἐν Φωλ 188. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ 832. διὰ τῶν ὁποίων μαρτυριῶν ἀναιρεῖται ἀποχρῶντος ἡ ἀντιλογία τοῦ Boeckh ἐν Minos σελ. 97. καὶ τοῦ Bart ἐν Γρηγ. σελ. 32. — β) ἐν χάριτι· μετὰ γενικῆς τε καὶ μετὰ δοτκ. δι' εὔνοιαν, φιλοπροσωπίαν πρός τινα, τὸ τουρκβ. διὰ χατήρι· »ἐν χάριτι κρίνω τινά«. Θ ρτ. 5, 69. ἀλλὰ καὶ πρός χαρὰν, εὐαρέσκειαν, εὐχαριστησίν τινος· διὰ εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην πρός τινα· »ποιεῖσαί τινί τι ἐν χάριτι« — γ) πρὸς χάριν μετὰ γεν. συνήθ. δι' ἀγάπην, εὔνοιαν, φιλοφροσύνην πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ., π. χ. »πρὸς χάριν διαλέγομαι, ἢ ὁμιλῶ τινι« τῷ λέγω ὅ,τι τῷ ἀρέσκει, ὅ,τι ἡδύνεται, εὐχαριστεῖται νὰ ἀκούῃ· τὸν κολακεύω· »πρὸς χάριν τινὸς πολιτεύομαι« Πλούταρχ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. πολλάκις ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπόλαυσιν, ἢ ἡδονὴν πράγματός τινος, π. χ. »πρὸς χάριν βορᾶς, πρὸς χάριν, σαρκὸς κ. τ. λ. »Σφκλ. Ἀντ. 30. Φιλκτ. 1149. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ὅθεν καὶ ὅλως ὡς περ τό, χάριν διά τι πρᾶγμα, ἐξ αἰτίας πράγματός τινος. — δ) »διὰ χαρίτων εἰμὶ ἢ γίγνομαί τινι«, ἔχω φιλικὰς, εὐνοϊκὰς σχέσεις μέ τινα ἀγαπώμεθα, φιλοφρονούμεθα ἀμοιβαίως.

ΙΙ) Ὡς μυθολογικὸν κύριον ὄνομα δὲ, κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως· αἱ χάριτες· θεαὶ τῆς χάριτος, τῆς τερπνότητος, τῆς εὐμενείας, τῆς εὐνοίας· ὡς πρέξενοι καὶ χορηγοί, παρεκτικαὶ πάσης τέρψεως, ἡδονῆς, ἐπιθυμητῆς, προσφιλοῦς ἀπολαύσεως, παντὸς θελγήτρου, κάλλους· ὅθεν καὶ ὡς θεαὶ τὴν νίκην ἐν τοῖς ἀγῶσι παρέχουσαι, Boeck expl. Pind. Ol. 2, 50. 7, 12. Ὁ ἀριθμὸς των ἐστὶν ἀπροσδιόριστος παρὰ τῷ Ποιητ. φαίνεται δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι αὐτῶν πολυειδῶς· διότι ἐν Ἰλδ. Ξ, 267. 275. ἡ Ἥρα ὑπόσχεται τῷ θεῷ τοῦ ὕπνου νὰ τῷ δώσῃ εἰς

σύζυγον μίαν τῶν νεωτέρων Χαρίτων, ἐν στιχ. 269. 276. Πατιθέαν ὀνομαζομένην· ἐν Ὀδσ. Σ, 194. σχηματίζουσι τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μέλος ἐστὶ καὶ ἡ Κυθήρη· καὶ Ὀδσ. Θ, 364. εἰσὶ θεράπαιναι τῆς θεᾶς ταύτης, λούονται καὶ μυρόνουσαι αὐτήν· ἐν γένει ὅμως δηλοῦται δὶ αὐτῶν ἡ ὑπερτάτη τέρψις, ἡδονή, τὸ ὑπέρτατον θέλγητρον, κάλλος, ἐξ αὐτῶν εἰς πάντας ἢ εἰς πάντα μεταδιδόμενον, ὅτα ἢ ὅσοι ἐγγίζουσιν εἰς αὐτάς, καὶ τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ παρέχωσιν ἑκάστῳ ὅσον καὶ ὅπως θέλουσι, π. χ. Ἰλδ. Ε, 338. ὁ πέπλος ἐπαινεῖται τὰ μέγιστα μόνον διότι κατεκευάσθη ὑπὸ τῶν Χαρίτων· ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδσ. Ζ, 18. ἐπὶ τῶν ἡλικιωτίδων, συμπαικτριῶν τῆς Ναυσικάας· καὶ Ἰλδ. Ρ, 51. ἐπὶ τῆς κόμης »κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι«, κυρίως »κόμαι κόμαις Χαρίτων ὁμοῖαι«, Ἡσδ. δὲ Θγν. 907. διορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς, θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης καλῶν αὐτάς, Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Πνδ. Ὀλ. 14, 19. λέγεται δὲ ὅτι κατὰ πρῶτον εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν τριῶν αὐτῶν Χαρίτων καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἐτεοκλῆς ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. ἴδε C. O. Müller über Orchom. 8. σλ. 177. ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Λακεδαίμονες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δύω μόνον Χάριτας ἐτίμων κυρίως, τὰς ὁποίας οἱ μὲν Λακδ. ὠνόμαζον Φαένναν καὶ Κλήταν οὐχὶ δὲ Κλητάν, ὡς χορηγοὺς τῆς πολεμικῆς εὐκλείας· οἱ Ἀθηναῖοι δέ, Ἡγεμόνην καὶ Αὐξώ, Ὁδηγὸν καὶ Τροφόν, Παυτν. 3, 18, 4. 9, 35, 1. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καλοῦνται Χάρις καὶ Πειθώ, παρβλ. Manso's mythol. Versuche σελ. 426–462. ἴδε περὶ τούτων πλατύτερα ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ. — 2) κατ' ἔνκ. ἀριθμ. δὲ, ἡ Χάρις, Σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλδ. Σ, 382. ἀνθ' ἧς ὁ Ἡσδ. Θγν. 945, τὴν νεωτέραν τῶν τριῶν Χαρίτων Ἀγλαΐαν λέγει τὴν σύζυγον αὐτοῦ. (παρὰ τὸ πρωτότπ., παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, χαίρω, χαρτός, χάρμα) [υυ, ὁ Ποιητ. ὅμως χρῆται ἐν τῇ ἄρσει τῇ λιγηρούσει τῆς αἴτ. χάριν καὶ μακρᾷ ἐνίοτε, π. χ. ἐν Ἰλδ. Ε, 874. Λ, 243]. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ τὸ, χάρις σημαίνει Δωρεάν, ἐπισκίασιν τοῦ ἁγίου πνεύματος, Θεοῦ εὔνοιαν καὶ ἀγάπην πρός τινα, τὸ ἅγιον Βάπτισμα, τὰ θεῖα δῶρα ἤτοι τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. ὅθεν

Χαρίσιος, ία, ιον. Ὅ,τι αἰτήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν χάριν, ὡς τὸ, χαριστήριος. ὅθεν »χαρισία βοτάνη« ἡ εἰς ἔρωτα, ἀφροδισιασμὸν κινοῦσα — 2) »τὰ Χαρίσια« ὑπκ. ἱερά, ἴδε, Χαριστήρια. (υ–υυ, Καλλμ. λψν. 193.)

*Χαρίσιος, ὁ. Εἶδός τι πλακοῦντος (υ–υ–, Εὔβουλ. Ἀθν. σελ. 668. D.)

Χάρισμα, τό. (χαρίζομαι) ὡς τὸ χάρις. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Δῶρον, σημεῖον εὐνοίας.

Χαριστέον, θετικὸν ἐπίρρ. τοῦ χαρίζομαι. Πρέπει νὰ χαρίζῃ τις· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος εἰς Φαῖδρον ἔχει· »τὸ χαριστέον ἐστὶν ἢ τὸ διδόναι τινί, χωρὶς ἀντιδόσεως, ἢ τὸ ἐν λόγοις τινὶ ὑποκλίνεσθαι, ἢ, ὡς νῦν, τό, πρὸς ἀφροδίσιον ἑαυτὸν συνουσίαν ἐπιδιδόναι τινί.«

Χαριστήριος, ὁ, ἡ. (χαρίζομαι) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς χάρισμα, δῶρον, φιλοφροσύνης δήλωσιν· ὅστις συνεθίζει νὰ χαρίζεται, δωρίζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστίαν· ὅστις συνεθίζει νὰ ᾖναι εὐγνώμων. ὅθεν »τὸ χαριστήριον« φιλοφροσύνη, δῶρον· »τὰ χαριστήρια« ὑπκ. ἱερά, θυσία, ἑορτή, δῶρον εἰς δήλωσιν εὐγνωμοσύνης, εὐχαριστίας. Ξενοφ.

Χαριστικός, ἡ, ὸν. (χάρις) = χαριστήριος. ἐξαιρ. ὅστις εἶναι εὐεργετικός, ἐλευθέριος, φιλόδωρος. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β', α', 5.

Χαριστίων, ωνος, ὁ. Μηχανή τις τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ ζύγιασμα. Σιμπλικ. εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 253. »Χαριστίωνα τὸν καλούμενον, τὸ σταθμικὸν ὄργανον«.

*Χαριτήσια, τά (Χάριτες) ὑπκμ. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων, Boeckh. Ath. Staatshausch. 2. σελ. 357. 359 ἔτι δὲ καὶ Χαρίσια.

Χαριτία, ἡ. (χάρις) Εὐτραπελία, κομψότης ἀστεϊσμός, χωρατᾶς. Ξενοφ. Κυροπ. β', β', 13. »ὁ τὴν τοῦ λόγου χαριτίαν διηγησάμενος«.

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ. (βλέφαρον) Ὅστις ἔχει θελκτικά, τερπνα χαριτωμένα βλέφαρα ἢ ὄμματα Εὔβουλ. παρ' Ἀθν. 15. σελ. 685. Ε. – ποιητ. μόνον.

Χαριτογλωσσέω, Ἀττ. χαριτογλωττέω (γλῶττα) Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ πρὸς χάριν τινός, ὅ,τι τῷ ἀρέσκει. Αἰσχλ. Πρμθ. 294. ἔτι δὲ καὶ γλωσσοχαριτέω. Ἀθην. δ', σελ. 164.

*Χαριτογλωττίζω, Μλ. ἴσω = τῷ προηγμ.

Χαριτοδότης, ὁ, (δίδωμι) = Χαριδότης.

*Χαριτόεις, εσσα, εν (χάρις) = χαρίεις, Ἀνωρ. παρὰ Dind. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 14.

Χαριτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει γλυκεῖαν, τερπνὴν, ἡδονικὴν, χαριτωμένην, νόστιμον φωνήν. Ἀθην. ιγ'. σελ. 564.

Χαριτόω, Μλ. ώτω (χάρις). Χαριτόνω, κάμνω τι ἢ τινα νὰ ᾖναι, νὰ φαίνηται χαριτωμένος, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Χαριτώπης, ου, ὁ (ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαριτωμένα ὄμματα, βλέμματα, ἢ χαριτωμένην ὄψιν. Ὀρφ.

*Χαριτῶπις, –ιδος, ἡ· θλκ. τοῦ χαριτώπης.

Χάρμα, τό (χαίρω). Χαρά, εὐφροσύνη, ἡδονή, πανδήποτέ τι χαρᾶς, ἡδονῆς, εὐφροσύνης πρόξενον »χάρμα τινίκι«, Ὅμ., κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ὀδσ. Ζ, 185. Ἡσδ. Ἔρ. 703. Ἔτι δὲ καὶ τὸ χαιρεκακίας πρόξενον, Ἰλδ. Γ, 51. Ζ, 82. Κ, 193. Ψ, 342. β) ἐν γένει, χαρά, εὐθυμία, εὐφροσύνη, Ὀδσ. Τ, 471. Τμ. Δμτ. 372. 411. 429. Ἡσδ. Ἀσπ. 400. (ἐκ τοῦ, χάρμα, ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλικ. charme, charmer κ. τ. λ.)

Χάρμη, ἡ. εἴς τι, Φιλονεικία, μάχη, ἡ συντόνως καὶ σπουδείως, μὲ ζέσιν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ὡς κοινότ. λέγομεν, γινομένη, μάχη πόλεμος, ἀγών· πολλκ. παρ' Ὅμ, κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. καὶ παρὰ Λυκφ. καὶ τοῖς μεταγενστ. Ἐποπ. Διετηρήθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν ταῖς συνθέσ. »ἱππποχάρμης, καὶ ἱππιοχάρμης· μενεχάρμης. καὶ μενέχαρμος, σιδηροχάρμης, χαλκοχάρμης«. β) ἐξαιρ. = ἐπιδεραστής· Σχολστ. Vrat. Πνδ. Ὀλ. 9, 128. 2) = χάρμα, χαρά, εὐφροσύνη, Πνδ. Ὀλμ. 9, 129. Ψευδοφωκλ. 110. (ἀν τῷ χάρμη εἶναι τῷ ὄντι κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ. ταύτας ἡ αὐτὴ λέξις, καὶ ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χαίρω, ἡ νῦν ἱστορικῶς δευτέρα σημασία αὐτῆς πρέπει νὰ ᾖναι ἡ ἐτυμολογικὴ πρώτη· καὶ τότε ἀμφοτέρων τῶν σημσ. συναπτικὰ μίλη ἤθελεν ᾖναι τὸ, Ἀλαλαγή, ἀγαλλίασις, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ νίκης, ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός. Ὁ Doederl. quaest. Homer. 2. σλ. 3. ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ σημσ. μάχης ἐπιθυμία, πολέμον προθυμία ἢν ἡ μόνη παρ' Ὅμ. χρήσιμος, καὶ ἅμα ὡς τῶν δυοῖν σημσ. συναπτικὴ· ὁ Schneider ὅμως ἀποδέχεται μόνον περὶ τῆς δευτέρας τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ, χαίρω, καὶ τὴν πρώτην ἄγει πρός τι τῷ ὄντι ἀξιόλογον γλώσσημα τοῦ Ἡτυχίου, χαρά, ὀργὴ ἢ ὀργίλος.)

Χαρμονή, ἡ (χάρμα) = χαρμοσύνη, Σφκλ. Αἴ. 559. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον· ὅθεν

Χαρμονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης· »Ὁδοιπορία χαρμονική«, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. σελ. 274.

Χαρμοσύνη, ἡ. Χαρά, ἡδονή, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον.

Χαρμόσυνος, ύνη, υνον (χάρμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ χαρμοσύνην· »χαρμόσυνα ποιοῦμαί τινα« θεωρῶ, νομίζω τι ὡς χαρμοσύνης γενετικόν, πρόξενον, Ἡρδτ. 3, 27. »τὰ χαρμόσυνα« ὑπκ. ἱερά, χαρᾶς ἑορτή, ἡ διὰ συμβάντι χαρμόσυνον τελουμένη. Πλούταρχ. καὶ Ἡσύχ.

Χαρμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (χάρμη, φρήν). Ὅ,τι χαροποιεῖ, εὐφραίνει τὴν καρδίαν, ἢ ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ. Τμ. Ἔρ. 127. ποιητ. μόνον.

Χαροδότης, ου, ὁ, καὶ

*Χαροδώτης, ου, ὁ (χαρά, δίδωμι). Ὅστις δίδει, παρέχει χαράν, ὡς τό, χαριδώτης· ποιητ.

*Χαροδώτις, ιδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, χαροδώτης, Ἡ δίδουσα, παρέχουσα χαράν· ποιητ.

Χαροειδής, ὁ, ἡ· παρὰ Πολλ. ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ χοροειδής.

Χαροπαίγμων, ὁ, ἡ, παρ' Ὀρφ. ψευδ. ἀναγνσ. ἀντὶ, χοροπαίγμων.

Χαροποιέω (χαροποιός). Ποιῶ πρόξενῶ χαράν· ὅθεν

*Χαροποίημα, τό. Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐπροξένησέ τις ἢ τι εἴς τινα. Ζωιρ.

Χαροποιός, ὁ, ἡ (χαρά, ποιέω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ χαράν,

Χαροπός, ή, όν· ἔτι δὲ καὶ δικτλκτ. (χαρά, ὤψ). κυρίως, Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαρμόσυνον, ἡδύ, ἱλαρόν, τερπνὸν βλέμμα, ὅθεν ὅστις βλέπει καθαρά, λάμπουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, »χαροποὶ λέοντες«, Ὀδσ. Δ, 611. Τμ. Ἔρ. 569. Ἀφρδ. 70. ὕμ. ιγ'. 4. Ἡσδ. Θγν. 321. Ἀσπ. 177. »κύνες«, Τμ. Ἔρ. 194. Ὅστις εἶναι γλαυκόφθαλμος, γαλανομμάτης· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Θεοκρ., ἐπὶ τῶν Γερμανῶν, Πλούτ. »ἠώς, σελήνη χαροπ.« Ἀπολ. Ῥδ. »χαρ. πέλαγος, κῦμα, θάλασσα«, Ὀππ. Διὰ τοῦ, χαροπὸς δὲ οὐκ ἐσημαίνετο κυρίως διωρισμένον τι χρῶμα· ἀλλὰ τὰ ὄμματα οἷα εἰσὶ τὰ τῶν τῇ γαλῇ ὁμοίων θηρίων, ὡς τὰ τῆς γλαυκός, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀκριβῶς τῇ ἐτυμολ. παρὰ τό, χαρά, ἐπειδὴ πᾶν καθαρόν, λαμπρὸν βλέμμα, ὄμμα παρίστησιν εὐθυμίαν, φαιδρότητα καὶ βεβαιότητα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ λάμποντα ἐκεῖνα ὄμματα ἔχουσι γλαυκήν, οὐρανογάλαζον, ἢ ὑπόλευκον, ἀστραπωδεστὴν λάμψιν, μεταχειρίσθησαν οἱ μεταγενέστ. τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν τοιούτων χρωμάτων, γαλάζιον, οὐρανογάλαζον, θαλασσογάλαζον, πρασινογάλαζον, νερογάλαζον κ. τ. τ. ἐν γένει ἐπὶ παντὸς εἰς τὸ λαμπρὸν κλίνοντος καὶ εἰς τὸ ἄχρουν ἐγγίζοντος χρώματος. Κατὰ τὴν σημσ. λοιπὸν ἐστι τῷ, γλαυκός, συγγν. λέξις, τὸ φωτεινὸν, λαμπρὸν σημαῖνον. Ὅλως δὲ ταὐτοσήμαντοι οὐ μόνον οὐκ ἦσαν αἱ δύο αὐταὶ λέξεις, ἀλλὰ καὶ διακρίνονται ῥητῶς ἀπ' ἀλλήλων ὑπὸ τοῦ Ξενφ. καὶ τοῦ Ἀρστττλ., Ταύτης τῆς πιθανῶς μόλις καταληπτῆς καὶ ἀμυδροτάτης διαφορᾶς ὁ διορισμὸς ἐστιν ἡμῖν ἀδύνατος, παρβλ. Schneider ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 459. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 324. Οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ δὲ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀφορῶντες μόνον, χρῶνται αὐτῇ κυρίως κατὰ σημασίαν τοῦ, εὔθυμος, ἱλαρός, φαιδρός. 2) Χαροπὸς, ὁ· πρρπαρξτ., Κύρ. ὁμ. Ἰλδ. Β, 672. ὅθεν

Χαροπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι χαροποὺς ὀφθαλμούς· ἐν γένει, λαμπρόν, φωτεινόν, ὑπόλευκον χρῶμα· ἐξαιρ. κυανοῦν, οὐρανογάλαζον, ἢ θαλασσογάλαζον γαλανόν, εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν. Πλούτχ. Μαρ 11.

Χάροψ, οπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χαροπός. Ὀππ. (υ–)

*Χαρτάριον, τό, Ὑπερστ. τοῦ χάρτης. (–υυυ)
Χαρτηρία, ἡ, = χάρτης, παρὰ τοῖς Ο'.
Χάρτης, ου, ὁ (χαράσσω). Φύλλον χαρτίου, κόλλα συνηθ., κατεσκευασμένου ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ φυτοῦ παπύρου· ἡ ποιότης τοῦ τοιούτου χάρτου ἦτον διαφορετικὴ κατὰ τὸ πάχος, τὴν χονδρότητα καὶ λεπτότητα τῆς κατασκευῆς του· ὥστε τὸ παχύτερον ἐχρησίμευε νὰ γράφωσιν ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς δύο ὄψεις, τὸ λεπτότερον ὠνομάζετο χάρται βασιλικοί, Ἥρων αὐτομ. σελ. 269. – β) Βίβλος, βιβλίον συγκείμενον εἰς συνεράμμενα χάρτου φύλλα, τὸ κοινοτ. κατάστιχον, τουρκβ. τεφτέρι· ἐν γένει, συγγραφή, γράμμα, πᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ γράψῃ τις· Πλθ. Γράμματα, γραμματεία, φιλολογία, τὸ ἰταλ. λιτερατοῦρα. – γ) Ὑπρκ. Παυδήποτέ τι τῷ χάρτῃ κατὰ τὴν λεπτότητα παραπλήσιον φύλλον· πίναξ λεπτός, ἄβαξ πλάκα τὸ ἰταλ. τάβολα ἐπὶ τὸν ὁποῖον γράφουσι· »χάρται μολύβδινοι« Φύλλα, πλάκες λεπταὶ ἀπὸ μολύβι.
*Χαρτίδιον, τό (ῑ) καὶ
Χαρτίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χάρτης. Χαρτί, χαρτάκι. Πλούτρχ.
Χαρτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπάνω εἰς χάρτην, εἰς χαρτί. (–υυυ)
Χαρτοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ χάρτας, χαρτιά, χαρτᾶς. (–υ––)
Χαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = χαρτοπράτης.
Χαρτός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ χαίρω. Ὅ,τι εἶναι χαροποιόν, εὐκτόν, τερπνόν, χαρᾶς πρόξενον· »τὸ χαρτόν« = χαρά. (ἐκ τοῦ χαρτὸς ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τὸ Λατν. gratus.)
Χαρτοφυλάκιον, τό. Θήκη ἢ τόπος ἔνθα φυλάττονται ἀναγραφαί, ὑπομνήματα, γράμματα τῆς πολιτείας, τὰ συνηθ. ἰταλ. ἄκτα λεγόμενα, καὶ παντοῖα ἄλλα γραμμεία χαρτία· τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσιουσδάνι, τσιουντάνι, ἰταλ. πορταφόλιο· ἐκ τοῦ
Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ (χάρτης, φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τὰ γεγραμμένα χαρτία τὰ ἄκτα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἀκτοάριος, ἀρχιβάριος. Βυζαντιν. (ῡ)
Χαρυβδίζω, Μλ. –δίσω, Ἀττ. ιῶ. Καταπίνω ὡς Χάρυβδις· ἐκ τοῦ
Χάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἡ. Ἡ γνωστὴ κινδυνώδης δίνη, ἤτοι στρεφογύρισμα τῶν θαλασσίων ὑδάτων μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας, ἀπέναντι τοῦ βράχου τῆς Σκύλλης, ἥτις καταπίνει ὅλα τὰ ἐκεῖ ἀπερισκέπτως καὶ ἀπροφυλάκτως πλησιάζοντα πλοῖα. Ὀδσ. Μ, 101. 260. 428. ἴδε πλατύτερον περὶ τούτης ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου, ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ· ὅθεν ἐν γένει, Τδάτων στιστροφή, χάσμα· Τροπκ. δέ, ἄνθρωποι ἀκόρεστοι, πολυφάγοι, φυλάρπαξ, ἁρπακτικός. (ἀναμφβ. παρὰ τὸ, ῥοιβδέω.)
*ΧΑΡΩ, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ χαίρω.
Χάρων, ωνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χαροπός· ὡς ἐπίθ. τοῦ λέοντος παρὰ Λυκφρ. (υ–)
*Χάρων, ωνος, ὁ. Ὁ πορθμεὺς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, εἰς τὸν Ἅδην διαπορθμεύων αὐτάς· κοινοτ. ὁ Χάρος. 2) ἐν γένει ἀρσ. κύριον ὄνμ. (υ–) ὅθεν
*Χαρώνειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Χάρωνα ἢ εἰς τὸν Ἅδην. »Χαρώνειος θύραι« ἡ θύρα διὰ τῆς ὁποίας εἰσήγοντο εἰς θάνατον οἱ καταδικασμένοι κακοῦργοι. – 2) »Χαρώνειος κλίμαξ« ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ κλίμαξ, τὸ σύνηθ. ἰταλ. σκάλα διὰ τῆς ὁποίας, ὁνοιγομένου μέρους τινὸς τῆς θυμέλης, ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὰ πρόσωπα ὅσα παριστάνονται ὡς ἐκ τοῦ Ἅδου ἀναβαίνοντα. – β) ὡς οὐσιαστ. »τὸ Χαρώνειον«, καὶ »Χαρωνεῖον« Σπήλαιόν τι πλῆρες πνιγηρῶν ἀναθυμιάσεων, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἡ εἴσοδος τῆς ἐν Ἅδου καταβάσεως· ὁποῖον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Νεαπόλει τῆς Σικελίας εἰσέτι σωζόμενον.
*Χαρωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητκ. θλ. τοῦ Χαρώνειος.
Χαρωνίτης, ου, ὁ (χάρων). Ὅστις ἔρχεται ἢ κατάγεται ἐκ τοῦ Χάρωνος ἢ ἐκ τοῦ Ἅδου.
*Χαρωπός, ὁ, ἡ· παρ' Ἀρρν. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 106. καὶ
*Χαρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. Σπάνιοι παρὰ τοῖς μεταγνστ. τύποι ἀντὶ τοῦ χαροπός, χάρωψ· (υ–)
*Χάρωψ, οπος, ὁ. Κύριον ὄνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων. Ἰλ.
*Χάσις, εως, ἡ (χαίνω). Σχίσμα, χώρισις, διαχωρισμός, Ἡσχ. — 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ἀπώλεια, φθορά, φθίσις· καὶ τὸ τέλος τῆς σελήνης, ἡ ἔνη· ἴδε χάζω. (υυ)
Χασκάζω, Μλ. –άσω· ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ χάσκω, χαίνω· μετὰ αἰτ. »χασκάζω τι« »βλέπω, κοιτάζω τι χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα καὶ ἀκίνητα ὄμματα. Ἀριστοφ. Ἐφήκ. 694.
Χάσκανον, τό (χάσκω). Προσωπεῖον, προσωπὶς (μάσκα) μὲ χάσκον στόμα κατεσκευασμένη. — 2) Φυτόν τι, ἄλλως καὶ, ξάνθιον, λεγόμενον, Διοσκορ. δ'. 138.
Χάσκαξ, ακος, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ. χάσκας, χάσχας, ὅστις κρατεῖ πάντοτε ἀνοικτὸν τὸ στόμα.
Χάσκω, ὁ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. εὐχρηστότερος τύπος τοῦ χαίνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χάσκω, ἢ χάσκει τι, εἶναι, στέκεται ἀνοικτόν· ἐξαιρ. ἔχω, κρατῶ τὸ στόμα ἀνοικτόν· »Χάσκ. πρός τινα« κυττάζω τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκωντας. Ἀνρ. ὅθεν
Χασκωρέω, = χασκάζω. Κυτάζω ὀλόγυρα χάσκων, Ἡσύχ.
Χάσμα, ατος, τὸ (χαίνω). Σχίσμα εἰς τὴν γῆν, βάραθρον, λάκος βαθύς, Ἡσθ. Θγν. 740. καὶ Φίλ. Κόσμ. »Χάσματα γῆς ὁρῶ διοιγνυμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυνόμενα« Πλάτ. πολ. β'. »Ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναι τε τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἔνεμεν« ἔτι δὲ καὶ ὁ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας ἐν τῷ στόματι· καὶ ἐν γένει πᾶς μακρὸς, πλατὺς τόπος· ὅθεν ἐστὶν ἡ λέξ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ὅθεν
Χασμάομαι, Μλ. –ήσομαι· μέσ. ἀποθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινοτ. χασμηριοῦμαι, χασμηρίζομαι. Ἀριστφ. Ἱππ. 823. 2) Τρπκ. ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι. Πλάτ. Γοργ. σελ. 486 Β. 527. Α. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, χάσκει, εἶναι ἀνοικτόν. Πλούταρχ. καὶ ἐπὶ Θυρῶν, αἵτινες ἀνοίγονται μόναι των. Ἀθήν. δ', σελ 165 »Τῶν ἐσθιόντων τῆς θύρας χασμωμένης«.
Χασματίας, ὁ. Διογ. Λαρτ. 7, 154. καὶ
*Χασματικός, ὁ, σεισμός, κατ' ἄλλους δὲ πρηστήρ. Σεισμός γῆς, μεγάλα χάσματα, σχίσματα τῆς γῆς προξενῶν. Ἀρστττλ. Κόσμ. 4, 28.
*Χασμέομαι, Ἰων. ἀντὶ χασμάομαι· »εἴς τιν«. Θεοκρτ. 4, 53.
Χάσμη, ἡ. Χάσμησμα, χασμήρισμα. Τρπκ. Νυσταγμός, νύσταγμα, ῥαθυμία, ὀκνηρία. – 2) τὸ πᾶγμα τὸ ὁποῖον κυτάζων χάσκει τις, ἢ τὸ κυτάζει μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. λόγ. ξδ'. »Μηδ' εἰς πλοῦτον, μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν, μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων«
Χάσμημα, τό (χασμάομαι). Πᾶν ὅ,τι χάσκει, στέκεται ἀνοικτόν, χασμᾶται· ἐξαιρ. τὸ κειὸν τοῦ ἀνοικτοῦ, χάσκοντος στόματος, Ἀρστφ. ὄρν. 61.
Χάσμησις, εως, ἡ (χασμάομαι), = χάσμη. Εὐστθ.
Χασμός, ὁ, = χάσμη· παρ' Ἱπποκράτ. ἀμφβλ.
Χασμωδέω. Χασμῶμαι πάντοτε ἢ συνήθως. – 2) Στιχουργῶ, κάμνω στίχους χασμωδίαν προξενοῦντες, τοῦτ' ἔστιν τοὺς ὁποίους ἀκούων ἢ ἀναγινώσκων τις χασμᾶται, (κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. εἰώθασί τινες γράφειν χασμῳδέω, μὲ ὑπογεγρμ.) ἐκ τοῦ
Χασμῳδός, ὁ, ἡ (χάσμη, εἶδος). Ὅστις χασμᾶται πάντοτε ἢ συνήθως· ὅθεν, νυσταγμένος, ῥάθυμος, ἀκαματής· ὅθεν
Χασμωδία, ἡ. Τὸ νὰ χασμᾶται τις πάντοτε, συνεχῶς· ἢ τούτῳ παρεπομένη νύσταξις, νύστα, ἡ ῥαθυμία, ἀκαματωσύνη. – 2) παρὰ τοῖς Γραμμτ. ὁ πλατυασμός· ὅταν λέξις τις λήγῃ εἰς φωνῆεν καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιφερομένη ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ὡσαύτως· ἔτι δὲ καὶ στίχος πλήρης πλατυασμῶν. (κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. γράφουσί τινες χασμῳδία.)
Χαστάω (χαίνω) = χωρέω. Ἡσχ. ὅθεν
*Χαστός, ἡ, όν· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ χαστάω· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. vastus. Ἡσχ.
Χατεύω, = χατέω.
*Χατέω (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα· ὅθεν ἐπιθυμῶ, εὔχομαι ἐκ ψυχῆς νὰ ἔχω, ἀπολαύσω τι, Ἰλδ. Ι, 518. Ο, 399. Ὀδσ. Β, 249. μετὰ ἀπρμφ, Ὀδσ. Ν, 280. »δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι«, Ὀδσ. Ο, 376. – 2) ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαί τι· μετὰ γενκ. »πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι«, Ὀδσ. Θ, 48. ποιητ. μόνον, καὶ ἐξαιρ. Ἐπι. δοκεῖ δὲ μόνον κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον· παράβλ. τὸ ἑπόμ.
Χατίζω, Μλ. –ίσω· Ὡς τὸ χατέω, κατὰ τὴν πρώτην σημσ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Θ, 156. Λ, 350. – 2) = τῷ προηγμ. κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. Ἰλδ. Ρ, 221. Ὀδσ. Χ, 351. μετὰ γεν. Ἰλδ. Σ. 392. ὅθεν 3) καὶ Στεροῦμαι, ἔχω ἐλλειψίν τινος, μοὶ λείπει· μετὰ γεν. »ἔργοιο« εἶμαι χωρὶς ἔργον, δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, δὲν ἔχω δουλειάν· Ἡσθ. Ἔρ. 21. »χατίζων« ἄνευ πτωτικοῦ, ὅστις εἶναι ἐνδεής, πάσχει ἐλλειψιν τῶν ἀναγκαιοτάτων, πτωχὸς ἐν γένει. Ἡσθ. Ἔρ. 396.
Χατίς, ἡ· καὶ
*Χάτος, τό. Ἔνδεια, χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων· σπανιωτέρας χρήσεως τύπ. ἀντὶ του, χητίς, χῆτος, ὅπερ ἴδε. (ᾱ)
Χαυλιόδους, ὀδοντος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαυλιόδων, ὀδοντος, ὁ, ἡ (χαύλιος, ὀδούς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τοῦ στόματος ἐξέχοντας, ἐξωπεταχτοὺς ὀδόντας »κάπρος«, Ἡσχ. Ἀσπ. 387. ὅστις ἔχει ὀδόντας ὁμοίους τοῖς τῶν σκύλων »ὀδόντες χαυλιόδοντες« παρ' Ἡρδτ. 2, 68. – 2) ὁ χαυλ. ὡς Οὐσστ. Τὸ ἐξέχον τῶν χειλέων, ἐξωπεταχτὸν ὀδόντι, ἐπὶ τοῦ Ἱπποποτάμου »τετράπουν χαυλιόδοντας φαῖνον«, Ἡρδτ. 2, 71.
*Χαύλιος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαῦλος, ὁ, ἡ = χαῦνος. Γραμμτ.
Χαύναξ, ακος, ὁ, ἡ (χαῦνος). Ἀνθρωπος χάσκας, χάχας, χασκανήφορος, τὸ συνήθ. παρ' ἡμῖν· ἀηδής, ἄνοστος, ἀνάλατος· ἀλαζών, ξηροπερήφανος· ἔτι δὲ καὶ ψεύστης, ἀπατεών. ὅθεν
Χαυνιάζω, Πλανῶ, ἀπατῶ τινα. Παθ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. Γραμμτ.
Χαυνολόγος, ὁ, ἡ. ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοποιός, ὁ, ἡ· ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοπολίτης, ου, ὁ (χαῦνος, πολίτης). Πολίτης ὅστις ἀφίνεται νὰ τὸν ἀπατῶσιν, ἀποπλανῶσι διὰ μεταιολογίας, φλυαρίας. Ἀρστφ. Ἀχ. 635. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ 601. (ῑ)
Χαυνόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Ὅστις ἔχει χαῦνον πρωκτόν· τὸ κοινοτ. φαρδόκωλος, ξεκωλωμένος· ἐν γένει, ὁ δὶ ἀλλεκότου, παρὰ φύσιν ἡδονῆς κεχαυνωμένος, αἰσχιστα ἀσελγής. Ἀριστφ.
Χαῦνος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλάτ. Νμ. 5. σελ. 728. Ε. ἔτι δὲ καὶ δυκτλκτ, Ἐπῤῥ. χαύνως (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Ὅ,τι χάσκει, καταῤῥεῖ· ὅθεν, ἀδύνατον, χαλασμένον, μαραμένον· ἐπὶ σωμα-

τίνων πραγμάτων, ὅτι εἶναι ἄσφικτον, ἀρύ, ἀνοικτόν, ἔχει πολλὰ χάσματα, πολλὰς σχισμάδας, πόρους, τρυποπούλας· εἶναι ὡς σφογγάριον ἁπαλόν, κοινῶ. μπρούχαβον. — 2) τρπκ. Ὅστις εἶναι φιλήδονος, ἀνανδρος, ῥᾴθυμος, ἄσωτος, ἀσελγής, εὐήθης, ἀσύνητος, »νοῦς, πραπίς«, Σόλων. Λῴν. 19, 6. Πνδ. Πθ. 2, 112. ἐξαιρ. Ὅστις εἶναι ἀλαζών, φυσκωμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, ματαιόφρων, κενόδοξος »ἀχαν. τέλος«. Ματαιος, ἀνωφελὴς σκοπός, Πνδ. Νμ. 8. 78. ὅθεν

Χαυνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναίτι ἤτις χαῦνος καθ' ὅλας τὰς σημσ. τῆς λέξ. Ξενοφ.

Χαυνόω, (χαῦνος). Χαυνόνω, κάμνω τινὰ ἤτι χαῦνον, καθ' ὅλας τὰς σημσ. τῆς λέξ. ἔφιππος παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 363. »Ἐλίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στέμα — ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις χαυνοῦσα ὁμοίως«, ἐπὶ μαλακοῦ καὶ τρυφεροῦ φιλήματος. ἴδε χαύνωσις. — Παθ. χαυνόνομαι· ἀλαζονεύομαι, φυσκίνω ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, γίνομαι μωροῦπερήφανος. ὅθεν

Χαύνωμα, τό. Γῆς, τόπου μέρος μὴ στερεόν, ἀλλὰ κεχαυνωμένον, ἀνατκαμμένον, ἀρειωμένον. Πλούταρχ. εἰς Σερτ. 17.

*Χαυνῶνες, καὶ χαυνῶες καὶ χανῶες. Ἄρτος, ἡ πλακοῦς κρίθινος. παρὰ τοῖς Ο'. ἡ καθ' Ἡσχ. »ἄρτοι ἐλέῳ ἀναφυραθέντες«

Χαύνωσις, εως, ἡ (χαυνόω). Τὸ νὰ χαυνόνῃ, κάμνῃ τίς τινα ἤτι χαῦνον. Τρπκ. τὸ νὰ ἀλαζονεύηται, μακροῦπερηφανεύηταί τις διὰ κολακείας καὶ οὐτιδανῶν φενακισμῶν, διὰ μεταιοφροσύνης· »χαύ. ἀναπειστηρία«. Ἀριστφ. Νεφελ. 874. κατὰ τὸν Σχλστ. Ματαιολογία, κενοὶ καὶ ἄνευ βάσεως λόγοι, τοὺς ὁποίους λέγειτις θέλων νὰ παραστήσῃ, ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τοῦ ἐναντίου ὡς ἀκύρους καὶ ψευδεῖς. ὅθεν

Χαυνωτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ χαυνόνῃ τινὰ ἤτι· μετὰ γενκ. »Σαρκὸς χαυνωτικόν«. Πλούταρχ.

*ΧΑΩ, ἐπὶ πραγμάτων. Χάσκει, εἶναι ἀνοικτόν, ἔχει χάσμα. ἄχρστ. πρωτότ. τοῦ χάος, χάσκω, χαίνω, χανδάνω, χάζομαι, χαῦνος, χηλή, χειά, χείλος, χέλυς, χελώνη, χῶρος, σχάζω, σχίζω, χαλάω, χατέω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ε.

Χέδροπα, τά. Ὄσπρια· παρ' Ἀριστοτλ. δὲ καὶ χέδροποι, καὶ παρ' Ἡσχ. κέδροπα, κέρδοπα, ἐν τῷ ἑνκ. ἀρθμ. εὑρίσκονται μόνον οἱ σπάνιοι τύποι »χέδροψ καὶ χέδραψ«· Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ἡ, 1. »Τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισσός, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα«. (συνήθ. ἐτυμλγμ. παρὰ τὸ, χείρ καὶ δρέπω, οἱονεὶ χειρόδροπα, ἐπειδὴ τὰ δρέπουσι, μαζόνουσι μὲ τὰς χεῖρας ξερριζόνοντές τα καὶ ὄχι θερίζοντες).

*Χέδροποι, οἱ = χέδροπα. Ἀριστοτλ.

Χεδροπώδης, ὁ, ἡ (χέδροπα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τῆς ποιότητος τῶν ὀσπρίων, ἢ φαίνεται ὡς ὄσπριον.

*Χέδροψ, οπος, ὁ. καὶ

Χέδρωψ, οπος, ὁ = χέδροπα | ὅπερ ἴδε. κατὰ ἑνικ. ἀριθμ. σπαν. χρήσιμος ἡ λέξις.

*Χέε, χεῶν. Ἰων. καὶ Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προπ. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ χέω, ἀντὶ ἔχεε, ἔχει. Ὅμ.

Χέεια, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ χειά. Νίκανδρ. Θηρ. 79.

*Χεζανάγκη, ἡ (χέζω, ἀνάγκη). Ἀλεψὴ τι· βοηθητικὴ εἰς τὸ εὐκόλως χέζειν.

Χεζητιάω, ὡς τό, χεσείω, ἐφετικὰ τοῦ χέζω· Θέλω, ἔχω ἀνάγκην, τὸ σύνηθ. μὲ σφίγγει, μ' ἔρχεται νὰ χέσω. Ἀριστφ.

*Χεζεκηνικός, ή, όν. Κωμικὴ ἀναστροφὴ τοῦ Κυζικηνικός, κατὰ συνέμφασιν τοῦ χέζω· ὅθεν, »βάμμα χεζικηνικόν«. Σκατάλειμμα, ἐπὶ τῶν διὰ φόβον εἰς τὰ βρακία των χεζόντων. Ἀριστφ. Εἰρ. 1176. κατὰ τὸν Merkl., παραλόγως μεταβαλλόμενον εἰς Κυζικηνικόν, ἂν καὶ ὁ Brunk ἀποδέχεται τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην. ἴδε μέντοι καὶ Schaef. Bos. ell. σλ. 143.

Χέζω, Μλ. χεσοῦμαι· παρκμ. κέχοδα. ἀόρ. ἔχεσα καὶ ἔχεσον (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστφ (ἀφ' οὗ χόδος, μυόχοδον, χόδανος, χοδιτεύω, χεσᾶς.)

Χειά, ἡ. Ἰωνικ. καὶ ἐπκ. χειή (ΧΑΩ). Ὀπή, τρύπα, φιδότρυπα κρυψάνα, τόπος κρυφός. ἐξαιρ. ὅπου κρύπτονται ὄφεις καὶ δράκοντες. Ἰλθ. Χ, 93. 95.

Χειλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χεῖλος. Μικρὸν χεῖλος, χειλάκια. (α)

Χειλεύω, ἀντὶ χιλεύω. πάνυ ἀμφβ.

Χειλοποτέω, Μλ. ἠσω (χεῖλος, πίνω). Πίνω μὲ τὰ χείλη, τοῦτ' ἔστι γευόμαίτε, ἢ ῥουφῶ, καταπίνω τι ἀργά, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον, Ἀναλέκτ. β', σελ, 277. »Χειλοποτεῖν ἀκρήτου κύλικα«

Χεῖλος, εος, τό. Τὸ περὶ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων κινούμενον καὶ καλύπτον τοὺς ὀδόντας μέρος, χείλος. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. Περοιμκ »χειλεοι γελῶν. Συσφίγγω τὰ χείλη χωρὶς νὰ γελῶ τῷ ὄντι, ξηρογελῶ, προσποιοῦμαι ὅτι θέλω νὰ γελάσω. Ἰλθ. Ο, 102. »χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν« ἔβρεχε μὲν τὰ χείλη, ὄχι δὲ καὶ τὸν οὐρανίσκον, Ἰλθ. Χ, 495. ἐπὶ φειδωλοῦ, — β) ἐπὶ θηρίων, ἀλόγων ζώων, ῥύγχος, προβοσκίς. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἀψύχων, στόμιον, περιστόμιον, τὰ ἄνω ἄκρα παντὸς βαθωλοῦ πράγματος, πάσης τρύπας, ὅθεν τὸ στόμιον ποτηρίου, λάγηνος καὶ τ. τ. Ὀδσ. Δ, 616. Ο, 116. καλάθου, κανίστρου, Ὀδσ. Δ, 132. πίθου, πιθαρίου, Ἡτθ. Ἔρ. 97. ἐξαιρ· τὰ ἄνω ἄκρα λάκκου ἢ ῥεύματος, ὄχθη, Ἰλθ. Μ, 52. »χειλ. ποταμῶν« Ἡρδτ. 2, 94. (κατὰ τὸν L. Bos. ἡ λέξ. χεῖλος ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθσ. ἐκ τοῦ, λεῖχος, λείχω· πιθανωττέρα ὅμως ἐστὶν, ἡ συγγέν. αὐτῆς τῷ ΧΑΩ, χανδάνω, χέω. Ὁ Valckener ὑπάγει ἐνταῦθα· εὐλόγως καὶ τό, χέλυς, χελύνη, χελώνη.) ὅθεν

Χειλοστρόφιον, τό (στροφή). Ὄργανον βασανιστικὸν βὶ οὗ περιστρέφουσι τὰ χείλη. Συνέστ. ἐπιστ. 58.

Χειλόω, (χεῖλος). Βάλλω εἴς τι στόμιον, περιστόμιον. — 2) ἀντὶ τοῦ, χιλόω, πάνυ ἀμφ. ὅθεν

Χείλωμα, τό. = χεῖλος, ἀμφ.

Χειλών, ῶνος, ὁ (χεῖλος). Ἰχθύς τις μὲ μακρὺ ῥύγχος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεφάλων γράφεται δὲ καὶ χελμών, καὶ χελών, καὶ, χελλών.

*Χείλων, ῶνος, ὁ ἀρσ. κύρ. ὄνμ.

Χειλωτήρ, ῆρος, ὁ· πάνυ ἀμφβ. ἀντὶ τοῦ, χιλωτήρ.

Χεῖμα, τό (χέω) κυρίως ὡς τό, χεῦμα. Χύσιμον, ῥευστῶν πραγμάτων, ἐξαιρ. βροχῆς, ὅθεν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' οὗ πίπτουσι συνεχεῖς βροχαί, ὁ χειμών, ὅστις εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας ἐξαιρ. εἶναι πάνυ ὑγρός. Χειμὼν, ψύχος χειμῶνος, κρυάδα, παγετός, Ὀδσ. Λ, 190. (ὅπου ἡ αἰτκ. ἐπιρρήμτκ. κεῖται,) ἐν καιρῷ χειμῶνος, εἰς τὸ ψύχος, Ὀδσ. Ξ, 487. ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους ἁπλῶς, ἀντιθ. τῷ, θέρος, Ὀδσ. Η, 118. Ἡσδ. Ἔρ. 662. »χείματος ὥρη« αὐτθ. 452. — 2) Τρπκ. σφοδρὰ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. παρβλ. χειμών.

Χειμαδεύω, (χειμὰς) = χειμάζω. Στράβ. δ', σελ. 315. ἐσχηματομ. ὡς τό, φυγαδεύω παρὰ τὸ φυγάς.

*Χειμαδίζω = χειμαδεύω, Ἰώσπ.

Χειμάδιον, τό. Κατοικία, διατριβή, εἰς καιρὸν χειμῶνος· τόπος, κατοικία ἔνθα διατρίβει τις τὸν χειμῶνα, ἔνθα παραχειμάζει τις, κοινῶ. Χειμαδιό. Δίων Κασ. λθ'. »Ὅτε χειμὼν ἐνέστη ἀνεχώρησαν (οἱ Κελτοί) εἰς τὰ χειμάδια· ἔστι δὲ ἡ λέξις, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Χειμαδιος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς καιρὸν χειμῶνος εἶναι χειμωνιάτικον. (α)

Χειμάζω, Μ. ἄσω (χεῖμα) μετβ ἐκθέτω τι εἰς τὸν χειμῶνα ἢ εἰς τὸ ψύχος. Ποθτ. Εἶμαι ἐκθεμένος εἰς τὸν χειμῶνα, ὑποφέρω τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψύχος, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. π. χ. Θεοφράστ. »Χειμασθέντα δένδρα«. τὰ ὑποφέροντα τὴν ψύχραν τοῦ χειμῶνος, τὰ εἰς τὴν ψύχραν ἐκτεθειμένα. — β) Φέρω εἰς χειμάδιον, εἰς μέρος, τόπον ἐπιτήδειον διὰ ξεχειμώνιασμα. Παθτ. Χειμάζομαι. Διατρίβω, περοῦ τὸν χειμῶνα εἰς χειμάδιον. — γ) Προξενῶ χειμῶνα, κακοκαιρίαν· ἐνοχλῶ μὲ κακοκαιρίαν, τὸ σύνηθ. φορτοῦναν Ξενοφ. Οἰκον. ἡ, 16. »Ὅταν χειμάζῃ ὁ Θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ« παθτ. ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ κακοκαιρίας, πάσχω, ὑποφέρω, κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναν Θουκδ. γ'. 156. »ἐκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωχθῆσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, (καὶ) ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνεχθῆσαν«, ἔκδσ. Νεοφτ. Δούκα, καὶ ἡ, 32. »χειμασθεισῶν τῶν νηῶν«. Σχολ. ἐν 80. »νῆες χειμασθεῖσαι«. Μεταφορικ. ἐνοχλῶ, ταράττω, καταθλίβω τινὰ μὲ ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, ἀσθενείας, κινδύνους, ἀπειλάς· τῷ προξενῶ ψυχῆς ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀθημονίαν. »ταῦτα πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας« Παθτ. ἐνοχλοῦμαι, καταταράττομαι, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι, καταπιέζομαι ὑπό τινος. Meineke. ἐν Μαινδρ. σελ. 146. ἔτι δὲ καὶ πάσχω, ἔχω σφοδρὸν ῥίγος, παροξυσμὸν, θερμασίαν, Lobeck Φρυκ. σελ. 387. — 2) ἀμετβ. εὑρίσκομαι, εἶμαι, διατρίβω εἰς χειμάδιον, Ἡρδτ. 8, 133. καὶ Ξενοφ. παρβλ. χειμάζω. — β) εἶμαι ὁρμητικὸς, βίαιος κατά τινος· ἐπί τινα. Πλτχ. Ἀπρσπ. χειμωνιάζει, κάμνει κακοκαιρίαν, φορτοῦναν, Ἡρδτ. 7, 191.

Χειμαίνω, Μλ. ανῶ (χεῖμα) μεταβτ. = χειμάζω. ἐξαιρ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ διὰ κακοκαιρίας. Παθτ. εἶμαι ἐκθεμένος εἰς κακοκαιρίαν, πάσχω, ὑποφέρω κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναν, Ἡρδτ. 8, 118. Τρπκ. »φόβῳ κεχείμανται φρένες« ἡ ψυχὴ εἶναι κατατεταραγμένη ἀπὸ φόβον, Πίνδ. Παθ. 9, 57 — 2) ἀμτβ. εἶμαι σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· κινοῦνται, ταράττεται ἡ ψυχή μου σφοδρά.

Χειμαλειπτέω, ψευδ. ἀνγνστ. ἀντὶ Χειραλειπτέω.

Χειμάμυνα, ἡ (ἄμυνα, χεῖμα) Ἀμυντήριον βοηθητικὸν μέσον ἐναντίον τῆς ψύχρας ἢ τοῦ χείμωνος, κατὰ κακοκαιρίας, ἀνεμοζάλης, βροχῆς· ἐξαιρ. καλὸν, χονδρὸν χειμωνιάτικον φόρεμα (– υ – υ)

Χείμαρος, Τό ἔμβολον, κοινῶ. τύλος, κωφοτύλι εἰς τὸν πυθμένα, πάτον τοῦ καραβίου, τὸ ὁποῖον, τραβῶντες τὸ πλεῖον ἐπὶ τὴν ξηράν, εὔγαζον διὰ νὰ ξετρέχῃ τὸ ἐκεῖ συναγόμενον νερόν, Ἡσθ. Ἔρ. 628. ἄλλως καὶ εὐδίαιος λεγόμενον. παρὰ Δημοσθέν. »τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάρρους« τὰ τρέχοντα νερὰ τῆς βροχῆς ἀπὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, καὶ ἡ ἐκ τούτων εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν πλημμύρα.

*Χείμαρος, ἀντὶ τοῦ χοίμαρρος ἢ χείμερος, χειμέριος, ἄνευ μαρτυρίου ὅμως.

*Χειμάρροος, συναιρ. χειμάρρους, ὁ, ἡ. (χεῖμα, ῥέω, ῥοος) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται χειμωνικῶς, μὲ ὁρμὴν, σφοδρότητα· ἐπὶ ὑδάτων χειμῶνος διὰ ῥαγδαίας βροχῆς καὶ διαλυομένης χιόνος αὐξανομένων καὶ βιαίως φερομένων· συνήθ. ἐπίθτ. τῶν ξηρολάκων, »χειμ. ποταμοῖ« Ἰλθ. Ν, 138. ἔτι δὲ καὶ ὁ χειμάρρους« ἄνευ οὐσστ. Ἰλθ. Λ, 493. ὡσαύτ. χειμάρρους παρὰ Δημ. ὁρμητικὸς ῥύαξ, ἢ ποταμὸς, χείμαρρος ὄρους ἢ δάσους φυσκώμενος ἀπὸ ῥαγδαίαν βροχήν.

*Χειμαρρος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ χειμάρρους. »χειμ ποταμός, Ἰλιδ. Δ, 452. Ε, 88. παραβλ. Lobeck Φρν. σελ. 234. 669. ὅθεν

Χειμαρρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χειμάρρον, ξηρόλακον, κοινῆ. ἀπόκραν. Στράβ. ιγ'. σελ. 916.

Χειμάς, ἀδος, ἡ. (χεῖμα) κυρίως ἰδιαίτ. θλκ. τοῦ χειμέριος συνήθ. ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, χειμών· ἐξ ὑπακουομένου δὲ τοῦ, ἐσθῆς, ἔνδυμα, φόρεμα χειμωνιάτικον. Ἡσύχ.

Χειμασία, ἡ. Ἰων. χειμασίη (χειμάζω) Τὸ νὰ περᾷ τις τὸν χειμῶνα, νὰ ξεχειμωνιάζῃ, διατρίβῃ ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ἡρόδ. 2, 22 — 2)= χειμών. Ἡσύχ.

Χειμασκέω, Μ. ήσω. (χεῖμα, ἀσκέω) Ἐπὶ στρατιωτῶν. Ἀσκοῦμαι γυμνάζομαι τὸν χειμῶνα. Πολύβ. γ', 70. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α, β'. 32.

Χείμαστρον, τό. (χειμάζω) Ἱμάτιον χειμερινόν, φόρεμα χειμωνιάτικον· ὡς καὶ τὸ, Θέριστρον, καλοκαιρινὸν φόρεμα.

Χειματίζω, Μλ. ίσω = χειμάζω. ἀμφβλ.

Χειμάω, καὶ χειμέω = χειμάζω, χειμαίνω· μόνον παρ' Ἡσχ.

Χειμεθλιάω, = χειμετλιάω, ἐκ τοῦ

*Χείμεθλον, = χείμετλον, ὅπερ ἴδε.

*Χειμία, ἡ, Ἡ χειμικὴ ἐπιστήμη· καὶ χειμευτής, οῦ, ὁ. Ὁ χειμικός, ἴδε χυμικός.

Χειμερεία, ἡ. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὡς τὸ, θερεία, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καλοκαίριον. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. ς'. σελ. 827. λέγει, ὅτι ὁ Θουκυδίδης διήρεσε τὴν ἱστορίαν του ἐν χειμερίαις καὶ θερείαις· εἰς χειμωνιάτικην καὶ καλοκαιρινήν. ἐκ τοῦ

*Χειμερεύω = τῷ ἐπμ.

Χειμερίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χείμερος) ὡς τὸ χειμέζω σημσ. 2. Ἡρόδ. 6, 31, 7, 37. 8, 126. 130. καὶ ἄλλχ.

Χειμερινός, ή, όν = χειμέριος.

Χειμέριος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δκτλ (χεῖμα). Ὅτι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειμῶνα, εἶναι χειμωνιάτικον »νιφάδες, ἀέλλαι, ὕδωρ Ἰλιδ. »ὄμβροι Ἡσχ. καὶ Πνδ., ὅθεν, Θορυβῶδες, βροχερόν, χιονερόν, ψυχρόν »ὥρη χειμερίη. ὁ καιρὸς, ἡ διάρκεια τοῦ χειμῶνος, Ὀδσ. Ε, 485. Ἡσδ. Ἔρ. 496. ὡσαύτως καὶ »ἦμαρ χειμ.α Ἡσδ. Ἔρ. 526. 567. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς »χειμερίηστι ὑπκ. ὥραις· ἐν καιρῷ χειμῶνος, Νικδ. Συγκρτ. »χειμερώτατοι μῆνες». Ἡρόδ. 2. 68. Οἱ ἀκριβέστεροι Λογογρ. χρῶνται τῷ χειμέριος κατὰ σημσ. τοῦ, κατὰ τρόπον χειμῶνος, χειμερινός, χειμωνιάτικος, ἐπὶ τῶν, ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος. Lobeck. Φρν. σελ. 52.

Χείμερος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, χειμέριος.

Χειμέτλη, ἡ, = χείμετλον. παρὰ Διοσκορ. β', 12. 44. καὶ, 199. δ', 106.

Χειμετλιάω. Πάσχω, ἔχω χείμετλα, ἐξαιρ. εἰς τοὺς πόδας. ἐκ τοῦ

Χείμετλον, τό (χεῖμα). Πρίσιμον τῶν χειρῶν καὶ ἐξαιρ. τῶν ποδῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ κοινῆ. χιονίστρας, παγωνές, ἰταλ. συνήθ. μπογάντσας. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1162. permio, συνήθως γράφεται »Χ'μετλονα.

*Χειμεντής, οῦ, ὁ, ἴδε χειμεία.

Χειμεύω, ἴδε χειμάω. Ἡσύχ.

Χειμιέω, Κρυόνω, παγόνω, Ἱππκ. ἐκ τοῦ

Χειμίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χεῖμα. Καιρὸς χειμῶνος, ψύχρα χειμωνιάτικη, πάγος, Ἱππκ. πιθαν. θλκ. κυρίως ἀχρήστου τινὸς ἐπθ. χείμινος ὑπκ. ὥρα.

Χειμοθνής, ήτος, ὁ, ἡ (θνήσκω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ὑπὸ τοῦ ψύχους ἢ ἐπάγωσε Λουκιαν. Λεξιφ.

Χειμοσπορέω, ῶ. Σπείρω τὸν χειμῶνα. ἐκ τοῦ

Χειμόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅτι ἐσπάρθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος.

Χειμοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω) ἐνργτ. Ὅστις σπείρει τὸν χειμῶνα ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Χειμοφυγέω, (φυγεῖν, φεύγω), Φεύγω, ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα, τὴν ψύχραν ἢ τὴν φουρτοῦναν. Στράβ. α, σελ. 60.

Χειμών, ῶνος, ὁ (χεῖμα). Κακοκαιρία, ψύχος, ἀνεμοζάλη, χειμωνιάτικος καιρός· συνήθ. δὲ, χειμῶνας ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους, Ὅμ. καὶ Ἡσδ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ρητῶς διακρινομ. τοῦ, ὄμβρος, Ἰλιδ. Γ, 4. Ὀδσ. Δ, 566. Ἡσδ. Ἔρ. 677. »χειμὼν κατερράγη· ἐξέσπασε φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη, Ἡρόδ. 1, 87. »ἐπέπεσέ σφι χειμὼν· τοὺς ἐπλάκωσε φουρτοῦνα, Ἡρόδ. 7, 34. 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι θλίβει, ταράττει, ἐνοχλεῖ τὸν ἄνθρωπον, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, ἔνδοια, ἀνάγκη, κίνδυνος, πάθος, λύπη, σφοδρὰ τῆς ψυχῆς ταραχή. ὅθεν

Χειμωνόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ ἢ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐκ τῆς ζάλης καὶ ταραχῆς. Ἄρατ. 995.

Χειμωνοτύπος, ὁ, ἡ (χειμών, τύπτω). Ὅ,τι κτυπᾷ, ταράττει, συγχίζει τινὰ ἢ τι μὲ ἀνεμοζάλην, φορτοῦναν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 35. »Λαίλαψ χειμωνοτύπος». ποιητ. μόνον.

Χείρ, ειρός, ἡ· πληθ. χεῖρες· δοτκ. πληθ. χερσί· γενκ. δοτκ. δυϊκ χεροῖν· αὕτη δὲ ἡ συλλαβικὴ συστολὴ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παρὰ τοῖς ποιητ. καθ' ὅλα· τὰς πτώσεις, χερός, χερί, χέρα, Ἡρόδ. 7, 42. 9, 72. χέρες κ. λ. Πρὸς τούτοις δὲ χρῶνται οἱ ποιητ. μόνον τῇ γενκ. καὶ δοτκ. δυϊκ. χεροῖν, καὶ τῇ δοτ. πληθ. χείρεσι καὶ χείρεσσι. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς κανονικοῖς τύποις, ἐκ τῶν Ἰωνικῶν, τῇ δοτκ. χερί τρὶς ἐν Ἰλ. τῇ αἰτιατ. χέρα μόνον ἐν Ἅμν. ιή, 40. ἐκ δὲ τῶν ποιητ. ἁπλῶς, ταῖς δυσὶ δοτκ. πληθ. χείρεσσι, χέρεσσιν, ὁ Ἡσδ Θεογν. 519. 747. Ἡ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι καὶ ἤδη σωζομένη τόνωσις τῆς λέξεως διὰ τῆς περισπωμένης χεῖρ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, Ἀρχαιδ σελ. 20, 18. 125, 11. Ἀνεκδ. Βεκ. 3. σελ. 1200. — Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πήχεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπου εἰσὶν οἱ δάκτυλοι· χέρι, γρόνθος, ἔτι δὲ καὶ βραχίων, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. πάνυ εὐχρήστος λέξις· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων ἐνίοτε, τὸ ἔμπροσθινὸν ποδάριον· ἐπὶ ἐλέφαντος, ἡ προβοσκίς, ὡς χειρὸς ἢ βραχίονος τόπον ἀναπληροῦσα. β) Εἰς δήλωσιν τοῦ δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ μέρους· »ἐπ' ἀριστερὰ χειρός». Ὀδ. Ε, 277. »ποτέρας τῆς χερός; εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; Εὐρπ. Κυκλ. 675. γ) τὸ ἔργον, ὅ,τι γίνεται διὰ τῶν χειρῶν, ἀντιθ. ταῖς λέξεσι, κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθ. π. χ. »ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν». Ἰλ. Α, 77. ἐνγένει, ἐνέργεια, δραστηριότης τῶν χειρῶν· »τῇ χειρὶ χρῶμαι», μεταχειρίζομαι τὸ χέρι μου, τουτέστιν εἰμὶ ἐνεργὸς, ἐργάζομαι, δουλεύω, ἀντὶ τῷ, »ἀργὸν ἐπεστάναι». Ἡρόδ. 3, 78. 9, 72. ὅθεν, δύναμις, ἰσχύς, βία, διότι διὰ τῶν χειρῶν κυρίως δεικνύεται, Ἡρόδ. 8, 140, 2. δυιαστεία, κτύπημα, δαρμός, μάχη, πόλεμος· »ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι», νὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ πιασθῶσι χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 9, 48. »ἐς χειρῶν νόμῳ ἀπόλυσθαι», τὸ νὰ φονευθῇ τις, ὅταν μάχωνται χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 8, 89. »ἀδικεῖ χείρεσι», πραγματικόν, ἐμπράκτως ἀδικεῖ, καὶ Θουκδ. 4, 160, 16. ἔκδ. Νεωστ. Δούκα. »ἐς χεῖρας ἔεσαν». δ) ὡς τὸ κοινῆ. ἐν ἁπλόχειρον, μία χοῦφτα ἀνθρωποι, ἐξαιρ. πολεμισταὶ, στρατιῶται· »μεγάλη χείρ», μεγάλον, πολυάριθμον στράτευμα· ἔτι δὲ καὶ πλεοναστ. »μεγάλη χεὶρ πλήθεος», Ἡρόδ. 7, 20. ἐν γένει, τάγμα, τάξις, ὄχλος, πλῆθος· »οἰκία χείρα», ἀντὶ »χεὶρ οἰκετῶν», πλῆθος, ἀγέλη δούλων, σκλάβων. Εὐρπ. Ἠλ. 624. ε) τὸ γράψιμον τῆς χειρός, τὸ συνήθ. ἢ εἰκόνα τοῦ γραψίματος· ὅθεν ἐν γένει, ἡ χεὶρ, τὸ χέρι τεχνίτου καὶ ἑκάστου ἀνθρώπου, ὅστις παριστάνει, κατασκευάζει τι, ὁ αὐτῷ ἰδιαίτερος μεταχειρισμοῦ τρόπος, τὸ ὕφος του, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του εἴς τινα τέχνην· ὅθεν »γλαφυρὰ χεὶρ, σοφὴ χεὶρ» κ. τ. τ. Θεόκρτ. 7, 5. Ἐπιγραμ. ἀδσπ. 315, 3. σπανιώτρ. τὸ ἔργον τεχνικῆς χειρὸς, ὅ,τι κατασκευάζει ὁ τεχνίτης, τὸ τέχνημα καθ' αὐτὸ, τότε δὲ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλ. 871. ζ) Πλεοναστικῶς κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δοτκ. καθ' ἑνικόν τε, δυϊκ. καὶ πληθ. ἀριθμόν μετὰ πάντων τῶν ῥημ. ὅσα καὶ ἄνευ τούτου εἰσὶ σημαντικὰ τῆς διὰ χειρῶν ἐνεργείας, π. χ. »χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἑλέσθαι κ. τ. τ.», Ὅμ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Lobeck ἐν Σοφκλ. Αἴ. 661. Ερf. ἐν Ἀντ. 43. η) Καταλιμπάνεται δὲ ἡ λέξις. χεὶρ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν τοῖς ἐπιθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, »δεξιὰ ἢ δεξιτερὰ καὶ ἀριστερὰ ἢ σκαιά», ὡς καὶ κοινῶς εἰώθαμεν λέγειν, δεξιά, ἀριστερά, δεξιὰ, ζερβά· ὡσαύτως καὶ, »ἐπὶ δεξιὰ, ἐπὶ ἀριστερά». πολλάκις ὅμως, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς πάλαι ποιητ, προσκείται τὸ, χεὶρ ἐν τούτοις τοῖς ἐπιθ., πολλάκις παρ' Ὅμ. παρβλ. Porσ. Εὐρπ. Ἑκβ 1141. 2) Φράσεις· »χειρὸς ἔχω τινά», κρατῶ τινα ἀπὸ τὸ χέρι, Ἰλιδ. Δ, 154. Λ, 488. »χειρὸς ἑλεῖν ἢ λαβεῖν τινα», τὸ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ τίς τινα ἀπὸ τὸ χέρι, πολλάκις παρ' Ὅμρ. »χεῖρα ὑπερέχειν, καὶ ὑπερτχεῖν τινος», τὸ νὰ κρατῇ τις τὸ χέρι του ἐπάνω εἴς τινα καὶ νὰ τὸν προφυλάττῃ, διαφεντεύῃ ἀπὸ τι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ἐξ ἐναντίας δὲ, »χεῖρα ἐπιφέρω τινί», σηκόνω, ἁπλόνω τὸ χέριμου κατά τινος, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ, »χεῖρας ἀφιέναί τινι», πολλάκις ἐν Ὀδ. »χεῖρας ἀνασείειν θεοῖς», τὸ νὰ σηκόνῃ, ἐκτείνῃ, ἁπλόνῃ τις τὰς χεῖράς του ἐπικαλούμενος τὴν βοηθειαν τῶν θεῶν, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ, »χεῖρας ἀείρειν, ἀνατείνειν, ἀναφέρειν», παρ' Ὅμρ. ἀεὶ φράσις ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, καὶ Ὀδ. Δ, 423. ὅπου ὁ Voss τό, »χεῖρας ἀείρειν», οὐχ ὑγιῶς ἐννοεῖ ὡς κίνημα διαφεντεύσεως, παρβλ. 425. Παρὰ Ξενοφ. ἐξ ἐναντίας τό, χεῖρας ἀνατείνειν», κεῖται ὡς σημεῖον καταινέσεως, καὶ ἀποδοχῆς· »χεῖρας ὀρέξαι, καὶ πετάσαι τινί ἢ εἴς τινα», τὸ νὰ ἁπλόνῃ τις τὰς χεῖράς του πρός τινα εἰς δήλωσιν ἱκεσίας καὶ ἀγάπης, Ὅμρ. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. »ὀρέγω χεῖρά τινι», ἁπλόνω τὴν χεῖρά μου πρός τινα διὰ νὰ τῷ βοηθήσω, τὸν πιάνω ἐκ τοῦ βραχίονος κατὰ τὴν μασχάλην· »χεῖρας ἀπέχω τινός», δὲν ἐγγίζω τινὰ ἢ τι μὲ τὸ χέρι· ἐξαιρ. δὲν τὸν κακοποιῶ, δὲν τὸν πειράζω, κρατῶ τὰ χέριά μου, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, »χεῖρας παύω τινός». Ἰλ. Φ, 294. »ἄγομαί τι ἐς χεῖρας», πιάνω τι μὲ τὸ χέρι, βάλλω χέρι εἴς τι. Ἡρόδοτ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. β) »ἐν χειρί, ἐν χερσίν», εἰς τὸ χέρι, εἰς τὰ χέρια, ὅθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, συνήθ. μετὰ τοῦ, εἶναι καὶ ἔχειν, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, »μετὰ χερσὶν ἔχειν», Valk. ἐν Ἡροδ. 7, 16, 2. Κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν »ἐν χερσὶν εἶναι», τὸ νὰ μάχωνται χέρι μὲ χέρι· »ἐν χειρῶν δίκῃ ἢ νόμῳ», εἰς χειροψίαν, συμπλοκὴν εἰς συστάδην, στῆθος πρὸς στῆθος πόλεμον, Ἡρόδοτ. 8, 89. γ) »Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἢ ἱκέσθαί τινι», τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, τὸ κοινῆ. νὰ τὸν βάλῃ τις εἰς τὸ χέρι, ποιητ. δὲ καὶ, χεῖρας ἱκέσθαι». Ὀδσ. ὅθεν καὶ »εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἱέναι τινί», τὸ νὰ πιάνηται, μαλώνῃ τις μὲ τινα, ὥστε νὰ σηκόνωσι χέρι ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, τὸ συνήθ. κοινῆ. νὰ ἔρχωνται ἕως εἰς τὰ μαχαίρια, ἔτι δὲ καὶ, »εἰς' χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι». Ἡρόδοτ. 9,

48. ἄλλως δὲ, »χεῖρας συμμιγνύναι«, »εἰς χεῖρός τινι ἄγεσθαι«, συνήθ. μετὰ τοῦ, μέλλω, ἔχω σκοπὸν νὰ πράξω τι, πράττω τι· »μέλλοντι δὲ οἱ εἰς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελευτήν«, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ γένῃ ἡ μύησις, Ἡρόδ. 4, 79. »ὡς ἔμελλε ἐς χεῖρας ἄξεσθαι τὸ στράτευμα«, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ συναχθῇ τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 8. ἐν γένει νὰ πιάνηται τις μέ τινα, νὰ καταντᾷ τὸ πρᾶγμα ἕως εἰς τὰ χέρια. δ) »ἐκ χειρός«, ἀπὸ τὸ χέρι, ἀπὸ ἐλεύθερον χέρι· τροπκ. ἐξ ἀπροόπτου, ἀπρομελετήτως, αὐτοσχεδίως· ἀλλὰ καὶ πλησίον, ἐγγύς, κοντά, Herm. ἐν Σοφκ. Αἴ. 27. ὅθεν »ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία«, παρατήρησις ἐκ τοῦ πλησίον. ε) »ἐν χερσὶ, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχω τιν«, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖράς μου, καταγίνομαι εἴς τι, Ἡρόδτ. 1, 35. 7, 16, 2. ἔτι δὲ καὶ, »διὰ χειρῶν ἔχω«, ἔχω μεταξὺ εἰς τὰς χεῖράς μου, μεταχειρίζομαι, διοικῶ, κυβερνῶ τι· »διὰ χειρὸς πιπράσκω«, πωλῶ τι ἀπὸ ἐλεύθερον χέρι, τουτέστι, πρᾶγμα, κτῆμα ἐδικόνμου, ὄχι ἀγορασμένον ἀπὸ ἄλλον· καὶ μόνος μου, χωρὶς μεσίτην. ζ) »πρὸ χειρῶν«, πρόχειρον, ἕτοιμον, πλησίον κείμενόν τι, Εὐριπ. Τρ. 1214. η) »ἀπὸ χειρὸς, ἢ χειρῶν«, ὑπὸ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν τινὸς, ὡς τὸ, ὑποχείριος, ὅθεν »ὑποχεῖρα ποιοῦμαι«, »ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν δύναμίν μου· »ὁ ὑπὸ χεῖραι«, δοῦλος, ὑποτεταγμένος. (ἡ λέξις ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότυπον ΧΑΩ, χέω, πιάνω, παράβλ. καὶ χείρ.) ὅθεν

Χειράγρα, ἡ (ἄγρα)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ἀρθρητικὸν πάθος χειράγρα παρὰ τὸ, χεὶρ, οἷς τὸ, ποδάγρα ἐσχηματισμένον παρὰ τὸ, πούς. Ἀερτ. α', χρον. παθ. 12. »Ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν ποδάγρην καλέομεν, ἰσχιάδα δὲ ἰσχίων, χειράγρην δὲ χειρῶν«.

Χειραγωγέω, ῶ, μέλλ. ήσω (χειραγωγός). Ὁδηγῶ τινα κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός. Ἀριστοτλ. ὅθεν

*Χειραγώγημα, τό. Τὸ νὰ χειραγωγῇ τίς τινα.

*Χειραγώγησις, εως, ἡ· καὶ

Χειραγωγία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τίς τινα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν ὁδηγῇ· ἐκ τοῦ

Χειραγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, ἀγωγή). Ὅστις χειραγωγεῖ, ὁδηγεῖ ἀπὸ τῆς χειρός τινα.

*Χείρακρα, τά (ἄκρος). Τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν.

*Χειραλγία, ἡ (ἀλγέω, ἄλγος). Πόνος εἰς τὰς χεῖρας, ὡς τὸ, χειράγρα. Ἰωάν. Χυσόστμ.

Χειραλειπτέω, μέλ. ήσω (ἀλείφω). Ἀλείφω τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονάς μου, ἐξαιρ. μὲ ἔλαιον, λάδι, ὅθεν καὶ γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλιν. Διόδρ.

*Χειραλειπτητός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χειραλειπτέω. Ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἰς τὴν πάλην.

*Χειράμαξα, ἡ (ἅμαξα). Ἁμάξι, τὸ ὁποῖον ἕλκει, σύρει ἄνθρωπος. (–υ–υ)

*Χειραμάξιον, τό· ὑποκρτ. τοῦ, χειράμαξα. Πετρν. 28.

Χειραπάζω, = χειραπτάζω· ἄνευ μαρτυρίου μέντοι.

Χειραπτάζω, μέλ. άσω (ἅπτω). Πιάνω, ἐγχειρίζω, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖράς μου, τὸ μεταχειρίζομαι. Ἡρόδτ. 2, 90. »Τὸν νεκρὸν χειραπτάζοντες θάπτουσιν.

Χειράς, άδος, ἡ (χείρ). Σχίσιμον, σκάσιμον, ἐξαιρ. τῶν χειρῶν· τὸ νὰ σχίζωνται, σκάζωσιν αἱ χεῖρες τινός, π. χ. ὅταν ἔχῃ χείμετλα· ἀλλὰ καὶ τῶν ποδῶν· ὅθεν »χειράδες χειρῶν, ποδῶν«, σκασμένα χέρια, ποδάρια· ἔτι δὲ καὶ χιράς γραφόμενον.

*Χειράφετος, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἐλεύθερα ἀφημένος, Λατ. manu missus. Σουΐδ.

Χειραψία, ἡ (χείρ, ἅπτω). Μάχη, πόλεμος διὰ τῶν χειρῶν, ὅταν οἱ μαχόμενοι πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλους, ὥστε πολεμῶσι χέρι μὲ χέρι· »χειραψίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων«. Σουΐδ. 2) Κατὰ τεχνικὴν ἔκφρασιν, ὁ παλαιστὴς, ὅταν πιάνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀντίπαλόν του διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ κάτω, ἔτι δὲ καὶ »ἅμα, καὶ λαβή«. Καίλιος Αὐρήλ. Χον. α', 4. »Ἐν χειραψίᾳ περικρούοντος τοῦ προστραχιλίζοντος κενοσπουδῶς καὶ καταστῶντος ἐπὶ τὴν γῆν«. 3) Ἔγγιγμα καὶ ξύσιμον μὲ τὰς χεῖρας, τρίψιμον, ὅθεν παρὰ Ἰατροῖς τρίψιμον ἐλαφρόν. Λατ. manuligium.

*Χειράω, παρὰ Πολυδ. ἀναγν. ἀντὶ χειριάω· ἴδε μέντοι Lob. Φρυν. σελ. 80.

*Χειρεκμαγεῖον, τό (ἐκμαγεῖον). Χειρομάντιλον, μὲ τὸ ὁποῖον σφογγίζομεν τὰς χεῖρας, καὶ τὸ σύνηθ. Γαλλ. σερβιέτα, σερβέτα.

Χειρεπιθεσία, ἡ, τουτέστι, χειρῶν ἐπίθεσις. Ἐκκλησ. Συγγρ.

*Χειρεργάτης, ου, ὁ (ἐργάτης). Χειροδουλευτὴς, χειροτεχνήτης. Γραμμ.

Χείρεργον, τό (ἔργον), ἀντὶ χειρῶν ἔργον, τὸ κοινότρ. ἐργόχειρον. Ἰωάν. Μόσχ. ιγ'.

Χειριάω (χειρά). Ἔχω χειράδας, πάσχω ὑπὸ χειράδων. Πολυδ. β', 152. γράφεται δὲ καὶ, »χειράω«.

Χειρίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, χειρίς. Μικρὰ χειρίς. (––υυ)

*Χειριδόω, μέλ. ώσω (χειρίς). Βάλλω εἴς τι χειρίδας· ὅθεν

Χειριδωτός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει χειρίδας· »κυθῶνα«. Ἡρόδοτ. 7, 61. ἔτι δὲ καὶ καρπωτός, Πλοῦτ. Ὁ ἄνευ χειρίδων χιτών, ὠνομάζετο ἐξωμίς· ὁ μακρὺς ἕως εἰς τοὺς πόδας ἐγγίζων, ἐλέγετο ποδήρης καὶ ἀστραγαλωτός, tunica talaris, Λατ. ἴδε Πολυδ. 2, 151. 7, 58.

Χειρίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (χείρ). Ἔχω τι ἀνὰ χεῖρας, τὸ μεταχειρίζομαι· ἐξαιρ. ἐπιστατῶ εἴς τι, διοικῶ, κυβερνῶ, Πολυβ. ἐπὶ χειρούργων· ἀνατέμνω, ἀνοίγω νεκρόν τι σῶμα, ἢ κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. operare, operire. Ἱπποκρ.

Χείριξις, εως, ἡ. Χειρουργικὴ πρᾶξις, operatione. Ἱπποκρ.

Χείριος, ία, ιον (χείρ), = ὑποχείριος. Ὑπὸ τὴν χεῖραν, ἢ ἐξουσίαν τινὸς ὤν, Σοφοκλ. Αἴ. 495. καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 412. »χείριον λαβεῖν τινά«, λαβεῖν τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν. Εὐριπ. Κυκλ. 177.

Χειρίς, ίδος, ἡ (χείρ). Κάλυμμα, σκέπασμα τῆς χειρός· τὸ κοινότρ. χειρώτι, Ὀδσ. Ω, 230. συνήθ. σκέπασμα τοῦ βραχίονος, τὸ Ἰταλ. μανίκι, Ἡρόδ. 6, 72. καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. η', γ', 7. »Κύρος, τὰς χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων εἶχε«. (παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. τὸ ἰῶτα λαμβάνεται βραχύ, ὅθεν χειρίδος κ.τ.λ. τονούμενον.)

*Χείρισις, εως, ἡ, = χειρισμός.

Χείρισμα, τό (χειρίζω). Τὸ μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἐθεραπεύθη ἢ ἐχειρουργήθη, τὸ Ἰταλ. ὀπεραρίσθη ὑπὸ τοῦ χειρούργου. Theil. Ἱπποκράτ.

Χειρισμός, ὁ (χειρίζω). Πρᾶξις, κάμωμα διὰ τῶν χειρῶν· ἐν γένει μεταχειρισμός, ἐργασία, μεταχείρισις, διοίκησις, κυβέρνησις, Πολυβ. ἐξαιρ. χειρουργικὸς μεταχειρισμός, operation, ὡς τὸ, χείριξις.

Χειρίσοφος, ὁ, ἡ, = χειρόσοφος. (ῖ)

*Χειριστέον, θετκ. ἐπίρρ. τοῦ, χειρίζω. Δεῖ πρέπει νὰ ἔχῃ τίς τινα εἰς χεῖρας, νὰ τὸν μεταχειρίζεται.

Χειριστής, οῦ, ὁ (χειρίζω). Ὅστις ἔχει τι εἰς τὰς χεῖρας, διοικεῖ, κυβερνᾷ τι, ἐπιστατεῖ εἰς τι· ἄρα, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, διοικητής, προστάτης, οἰκονόμος. Πολύβ. 3, 98, 8. 5, 26, 5.

Χείριστος, ίστη, ιστον, συνήθ. ἀνμλ. ὑπερθετικὸν τοῦ, χείρων. Κάκιστος, ἀχριέστατος. χειρίστως, ἐπίρρ. παρὰ τοῖς Ο'.

*Χειριστότερος, έρα, ερον, ἀντὶ χειρότερος, χείρων, Ἱππ. ἀμφ.

Χειροβαλίστρα, ἡ (βάλλω). Σφενδόνη, σφενδόνα, falarica. Γλωσσ.

Χειροβάνυσος, ὁ, ἡ, = βάνυσος. Πολυδ. ζ', 7. (ᾰ)

Χειροβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι τόσον βαρὺ, ὅσον δύναταί τις νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ τὰς χεῖρας. Ἀθήν. σελ. 418.

Χειρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του.

*Χειροβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω), = τῷ προηγουμένῳ. (ῖ)

Χειρόβλημα, τό· καὶ

*Χειρόβλητον, τό (βάλλω), = χειρόβολον.

Χειροβολέω, μέλ. ήσω (βάλλω). Ῥίπτω, πετάχνω, σφενδονίζω τι διὰ τῆς χειρός. Λουκιαν. Λεξιφ.

*Χειροβολιά, ἡ, = χειρόβολον· ὅθεν

*Χειροβολιάζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάμνω, δένω χειρόβολα.

*Χειρόβολον, τό· τὸ παρ' ἡμῖν, χειροβόλι, κοιντρ. Τὸ μέρος θεριζομένου πράγματος, ὅσον χωρεῖ ἡ χεὶρ τοῦ θεριστοῦ.

Χειροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω)· ὡς τὸ χειρόβιος. Ὁ ζῶν, θρέφων τὸν ἑαυτόν του μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Πολυδ.

Χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἀποτρίβει, χαλνᾷ, βλάπτει τὰς χεῖρας. »Δεσμὸς χειροβρώς«. Ἡσύχ.

Χειρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις γεμίζει τὴν κοιλίαν του διὰ τῶν χειρῶν του, ὅ ἐστιν, ὁ διὰ τοῦ ἐργοχείρου του τρεφόμενος.

Χειρόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Γράφω μὲ τὴν χεῖρά μου, τουτέστι, οἰδὼ ἔγγραφον βεβαίωσιν, βεβαιόνω τι ἐγγράφως. Πανδέκτ. ὅθεν

*Χειρόγραφημα, τό. Χειρόγραφος βεβαίωσις πράγματός τινος, ἐξαιρ. χρεωστικὴ, τὸ παρ' ἡμῖν συνήθως ὁμολογία. (ᾰ)

*Χειρόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς χειρός· τὸ χειρόγραφον, = χειρογράφημα. Πολυδ

Χειροδαίκτος, ὁ, ἡ (δαΐζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κατεσπαράχθη, ἐφονεύθη, ἐσκοτώθη ὑπὸ χειρός. Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Χειροδεικτέω. Δείχνω διὰ τῆς χειρός. ἀμφίβλ. ἐκ τοῦ

Χειρόδεικτος, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐδείχθη, δείχνεται διὰ τῆς χειρός, μὲ τὸ χέρι. Σοφοκλ.

Χειροδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμός, δέσιμον τῶν χειρῶν.

*Χειροδετέω, μέλ. ήσω. Δένω τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονάς τινος. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Χειρόδετος, ὁ, ἡ (δένω). Ὅστις ἔχει δεμένας, ἢ τοῦ ὁποίου ἔδεσαν τὰς χεῖρας. 2) Ὅ,τι περιδέει, περικαλύπει τοὺς βραχίονας, ἔχει χειρίδας, τὸ Ἰταλ. μανίκια, ὡς τὸ, χειριδωτός. Ἰώσηπ. ἀρχ. ζ', 8.

Χειροδίκης, ου, ὁ (δίκη). Ὅστις ἔχει τὸ δίκαιόν του εἰς τὰς χεῖράς του, κυρόνει τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖράς του, μὲ τὴν δύναμίν του, μὲ βίαν, δυναστικῶς καὶ ὄχι διὰ τοῦ νόμου. Ἡσ. Ἔργ. 191. ἀλλὰ καὶ· 2) ὅστις ἐκτελεῖ τὸ δίκαιον κατὰ τοὺς νόμους· ἐπιστάτης τοῦ δικαίου. »Διαφέρει ὁ χειροδίκης, καὶ ὁ ἐν χερσὶν ἔχων τὴν δίκην. Χειροδίκης μὲν γὰρ συνθέτως ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἐν

χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κείμενον ἔχον τὸ δίκαιον. Δίκην δ' ἔχων ἐν χερσίν, ὁ δίκαιος καὶ ἀεὶ πρὸ χειρῶν οἷον φέρων τὸ δίκαιον«· καὶ »Χειροδίκαι, οἱ τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει πεποιθότες, καὶ δι' ἑαυτῶν ποιοῦντες τὴν ἐκδίκησιν· καὶ τυπτοντες· τοιοῦτοι, ἐν τῇ ἰσχύϊ τὸ δίκαιον ἔχοντες«. Ἐτυμολγ.

Χειροδόσιον, τό (δίδωμι). Μισθὸς, πληρωμὴ ἔργου τινὸς, ἡμεροκάτατον, μεριάτικον, κοινότρ. Λατ. manuprelium. Γλωσ. Φιλοξ.

*Χειροδοτέω. Δίδω τι μὲ τὴν χεῖρα· ἐκ τοῦ

Χειρόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι). Ὅ,τι ἐδόθη μὲ τὸ χέρι, ἐγχειρίσθη. »Δάνεισμα χειρόδοτον«, τὸ ὁποῖον ἐδόθη κατ' ἐμπιστοσύνην ἁπλῶς, χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν, χωρὶς ὁμολογίαν. Boeck Ath. Staatshaush. 1. σελ. 141.

Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ (δράκων). Ὅστις ἔχει δράκοντας, ὄφεις ἀντὶ χειρῶν. Εὐριπδ. Ἡλ. 1344. (α)

Χειροδρόπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅστις δρέπει, συνάγει, μαζόνει τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐξαιρ. ὁ·τι πρια ταῖς χαιρσὶ δρέπων, συνάγων. Νίκανδρ. Θηρ. 752.

Χειροήθεια, ἡ. Ἡμερότης. Γεωπον. ἐκ τοῦ

*Χειροήθης, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ τὸν μεταχειρίζωνται εὐκόλως, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλὸν, ἥμερον. »χειροήθης θεός«, ἐπὶ τοῦ Ἄπιδος θεοῦ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ὁποῖον ἐδύναντο νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τὸν περιάγωσιν εὐκόλως, διὰ τὴν ἡμερότητά του, Ἡρόδ. 3, 28.

Χειροθεσία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις, ἐπιχείρισις, τὸ νὰ θέττῃ, βάλλῃ τις τὴν χεῖρά του εἰς τινα ἢ εἰς τι, νὰ τὸ μεταχειρίζεται. Ἀθήν. ιδ', σελ. 637. ἐκ τοῦ

Χειροθετέω, μέλ. ήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω εἰς τὴν χεῖρά μου, ἐπί τι βάλλω χέρι, ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι.

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων.

*Χειροκνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Τὸ καλάμι τῆς χειρός.

Χειροκοπέω, μέλ. ήσω (κόπτω). Κόπτω τὴν χεῖρά τινος. Στράβ. ιε'. Ὁ Ἀρτεμίδρ. α', 78. ἔχει καὶ, »Χειροκοπεῖν τὸ αἰδοῖον«· ἀντὶ τοῦ, μαλακίζεσθαι.

Χειροκρασία, ἡ (κεράννυμι). Χειρῶν μίξις, ἀνακάτωσις, ἡ διὰ χειρῶν μάχη, πόλεμος, Λατιν. mancum consortio. Διονύσ. Ἁλικρ. ἀρχ. ς', 65. ἀμφιβάλλεται ὑπὸ Lobeck Φρυν. σελ. 526.

*Χειροκρασία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ χειροκρατία· ἐκ τοῦ

*Χειροκρατέω, μέλ. ήσω (κρατέω). Μεταχειρίζομαι τὸ δίκαιον μὲ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου, μὲ βίαν, δυναστείαν· ὅθεν

Χειροκρατία, ἡ. Τὸ μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἐνεργούμενον δίκαιον, τὸ σύνηθ. Γαλ. le droit du plus fort. Γερμν Faustrecht· ἐν γένει, δυναστικὴ διοίκησις, τυραννία.

Χειροκρατικός, ή, όν. Ὅστις μεταχειρίζεται τὴν χειροκρατίαν, ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν χειροκρατίαν· ἐν γένει, δικαστικὸς, τυραννικὸς, ὅθεν »τρόπος χειροκρατικός«, βίαιον καὶ δικαστικὸν πολίτευμα, φέρσιμον.

Χειρόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη μὲ τὴν χεῖρα. 2) παροξτ. χειροκτύπος, ὁ, ἡ· ἐνεργ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ τὴν χεῖρα. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 617.

*Χειρολάβη, ἡ· (α) καὶ

Χειρολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Χειρούλι, μανίκι πράγματός τινος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τὸ πιάνῃ κρατῇ τις· τὸ χειρούλι τοῦ ἀρότρου, ἀλετρίου, ὅπου κρατεῖ καὶ εὐθύνει αὐτὸ ὁ γεωργός.

Χειρολογέω, ῶ (λέγω). Συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω τι μὲ τὰς χεῖρας. Γωπον.

Χειρόμακτρον, τό (μάσσω). Χειρομάντιλον, ὀθόνη, δι' ἧς ἀποσπογγίζομεν τὰς χεῖρας· καὶ τὸ Γαλ. σύνηθες σερβιέτα, σερβέτα, πετσέτα, Ἡρόδ. 2, 122. 4, 64. καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', γ', 5. »Ὅταν τινος δίψῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα«. 2) Εἶδος περιδεσμίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. Τὸ σύσσνηθες Τουρκβ. νταρτιμᾶς, πιστιμάλι, σαρίκι.

Χειρομαντεία, ἡ. Τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις τὸ μέλλον εἴ τινα παρατηρῶν τὴν χεῖρα καὶ ἐξαιρέτως τὰς ἐν τῇ παλέμῃ τῆς χειρὸς αὐτοῦ γραμμάς, ὡς συνηθίζουν αἱ κοινῶς γηντίσσες, τουρκόγηντσες, ἐκ τοῦ

Χειρόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει προφητεύει εἴ τινα τὸ μέλλον διὰ τῆς χειρομαντείας.

Χειρομαχέω, Μλ. = ήσω (χειρομάχος). Μάχομαι μὲ τὰς χεῖρας. »Τῇ κενεῇ Κυπριδι χειρομαχεῖν«. Ἀνθολογ. 2) Κόμνω, ἔχω ἐργόχειρόν τι. ὅθεν

Χειρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη.— 2) Τὸ διὰ χειρῶν τελούμενον ἔργον· ἐργόχειρον.

Χειρομάχος, ὁ, ἡ (μάχεμαι). Ὅστις μάχεται μὲ τὰς χεῖρας. — 2) Ὅστις ἔχει, μετέρχεται ἐργόχειρόν τι (α).

Χειρομύλη, ἡ = τῷ ἑπεμ. (υ).

*Χειρόμυλον, τό καί

*Χειρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τῆς χειρὸς κινούμενος, καὶ ἀλεσθῶν μύλος. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

*Χειρομύλων, ωνος, ὁ = τῷ προηγμ. (υ).

Χειρομυσής, ὁ, ἡ (μύσος). Ὅστις μυαίνει, μολύνει τὰς χεῖράς του μὲ μύσος, ἐξαιρ. μετὰ φόνου, αἵματος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 70. »Χειρομυσὴς φόνος« κατὰ τὴν ὑπὸ Porg. διόρθωσιν ἀντὶ χειρομυσής.

*Χειρόνιβον, τό, καὶ

Χειρόνιπτρον, τό. (νίζω, νίπτω) Λεκάνη ἢ νερὸν διὰ νίψιμον, Ἀθήν. ι. σελ. 408. παράβλ. χέρνιβον καὶ χέρνιψ.

Χειρονομέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρονόμος) Κινῶ τὰς χεῖρας, κατά τινας κανόνας, ὅταν χορεύω, ὡς εἰς τὸν παρ' ἡμῖν κοινῶς συγκαθιστὸν χορόν, ἢ μάχομαι Πολυδ. β', 152. »Χειρονομῆσαι, τὸ ταῖν χεροῖν εν ῥυθμῷ κινηθῆναι.« καὶ Παυσανίᾳ ς', 10. ἐκφράσω ἐξαιρ. διὰ νὰ παραστήσω τι μὲ χειρονομίας, ἢ μὲν νεύματα· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω χειρονομίας, »σκέλεσι χειρονομεῖν,« Ἡρόδ. 6, 129.— 2) = σκιαμαχέω. Πλάτ.

Χειρονομησείω, ἐφετικὸν τοῦ χειρονομέω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω χειρονομίας. Κρατιν· καὶ Πολυδ. β', 155.

Χειρονομία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν κίνησις κατὰ ῥυθμόν τινα ἢ κατά τινας κανόνας, ἐξαιρ. ὅταν χορευῇ τις, διὰ νὰ ἐκφράζῃ, παραστήσῃ τι τοιουτοτρόπως· καὶ ὅταν μάχηται. Ξενοφ. Συμπ. β', 19. »Πυγμῆς χειρονομίαν«. Ἡλιόδωρ. δ', 159. καὶ ἐν θ', σελ. 453. »Ἡ κατὰ συστάδην χειρονομία«. Ὅθεν γενικῶς τὸ νὰ κάμῃ τις χειρονομίας, τὸ Ἰταλ. γεστικολατσιόνη, παντομίμα — 2) = σκιαμαχία. Ξυφ. ἐκ τοῦ

Χειρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις χειρονομεῖ, κάμνει χειρονομίας, κατὰ ῥυθμόν τινα, ἢ κατά τινας κανόνας· ἐξαιρ. ὅταν χορεύῃ ἢ μάχηται. ὅθεν ἐν γένει, ὅστις κινεῖ τεχνικῶς καὶ ἐπιτηδείως τὰ μέλη τοῦ σωματός του· ὁ χειρονόμος, ὁ παριστάνων τέχνας μιμικῶς, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Pantomimus· παντόμιμος.

Χειρόνως, Ἐπίρ. τοῦ χείρων. Χειρότερα, κακότερα.

Χειροπέδη, ἡ (πέδη). Τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα βάλλωσι εἰς τὰς χεῖρας τινός.

*Χειρόπεδον, τό. = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'.

Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι εἶναι πλασμένον, ἐσχηματισμένον διὰ τῶν χειρῶν· Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. α', 10.

Χειροπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὅ,τι, γεμίζει τὴν χεῖρα ἢ τὴν παλάμην. »λίθος«, Ξενοφ. Ἀναβσ. 3, 3, 7. εἰναι τόσον μεγάλος ὥστε πιάνων τὰς τον, ἢ κρατῶντάς τον γεμίζει τίς τὴν χεῖρά του· Θεοκρτ.

Χειροπληθιαῖος, αία, αῖον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. θ', 4. = τῷ προηγμ.

*Χειροπόδης, ου, ὁ (πούς) ποιητ. ἀντὶ χειρόπους. Ἀλκ. παρὰ Δγν. Δρτ. 1, 81. Ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας.

Χειροποιέω, μελ. ήσω. (ποιέω) Ποιῶ, κάμνω τι διὰ τῶν χειρῶν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ. Σοφκλ. Τρχ. 888. ἐκδσ. Νεοφ. Δούκα· ὅθεν

Χειροποίητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ποιημένον, κατεσκευασμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, ὅθεν τεχνικόν, Ἡρδτ. 1, 195. 2, 149. ὅθεν.

*Χειροποιήτως. ἐπίρρ. τοῦ προηγμ. Μὲ χειροποίητον τρόπον, τεχνικῶς. Διονσ. Ἁλικ.

Χειροπόνητος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, φκιασμένον διὰ τῶν χειρῶν.

Χειροπονία, ἡ (πονέω). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ τις μὲ τὰς χεῖρας, ἔργον κατεσκευασμένον διὰ τῶν χειρῶν· ὅθεν

*Χειροπόνια, τά, ὑπκ. ἱερά. Ἑορτή τις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν τελουμένη.

Χειρόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν — ποδος. (χειράς, πούς). Ἐσκασμένους ἢ μὲ ῥαγάδας πόδας ἔχων, ὡς τὸ ῥαγόπους.

*Χειρορρέκτης, ου, ὁ (ῥέζω) = χειρουργός. Ἡσύχ.

*Χειροσιδήριον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ χειροσίδηρον.

*Χειροσίδηρον, τό, ἀντὶ σιδηρᾶ χείρ. Σιδηρέϊνον χέρι. εἶδός τι σκαπανίου ἢ σκαλιστηρίου. (ι)

Χειροσίφωνον, τό (σίφων). Μικρός τις σίφων, δι' οὗ ἐρίπτετο πῦρ σκευασμένον κατὰ τῶν προσώπων τῶν πολεμίων. Λέων τακτ. ιθ', 58. (ι).

Χειροσκοπικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, ὁρμόζει εἰς τὸν χειροσκόπον ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς αὐτό.

Χειροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, περιεργάζεται τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. τὰς ἐπὶ τὴν παλάμην γραμμὰς καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προφητεύων = χειρομάντις. 2) Ὁ ἐν τῇ χειροτονίᾳ παρατηρῶν τὰς ὑψωμένας χεῖρας καὶ ἀριθμῶν αὐτάς. Σουΐδ.

Χειρόσοφος, καὶ χειρίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδειότητα ἢ γύμνασιν εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἐξαιρ. ἐπιτήδειος εἰς χειρονομίας ἐν τῷ χορεύειν καὶ ὁμιλεῖν, ὀρχηστής, θεατρικός τις τεχνίτης, καὶ ἐξαιρέτως ὁ Παντόμιμος. Λυσβώνας παρὰ Λουκιαν. εἰς Δεξιφάν. 14. ὅστις καὶ περιπαίζει τὴν λέξιν· ὅθεν = χειρονόμος.

*Χειροστρόφιον, τό (στροφή) Βασανιστικὸν ὄργανον ὃ οὗ διαστρέφουσι, στρεβλόνουσι τὰς χεῖρας ἢ τοὺς βραχίονας.

Χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, ἁπλόνει τοὺς βραχίονας· ἔχει μακροὺς, ἐκτεταμένους βραχίονας. Ἐπιθ. ἑνὸς εἴδους καρπίνου (καβούρου). Βατραχομυομαχ. 288.

Χειρότερος, ἄρα, ερον. ποιητ. συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ χείρων. Ἰλδ. καὶ Ἡσδ.

Χειρότευκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) Πεποιημένον ὅτι εἶναι κατασκευασμένον, ἀπὸ χεῖραν ἀνθρώπων, ὡς τὸ χειροποίητος.

Χειροτεχνέω, Μλ. — ήσω. (χειροτέχνης)

Εἰμὶ χειροτέχνης, ἤτοι τεχνίτης, ἐργόχειρα ποιῶ ἢ ἐκτελῶ, ὅθεν

Χειροτέχνημα, τό. Τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, ἢ τεχνίτου ἐργόχειρον.

Χειροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις ἐργάζεται μὲ τὰς χεῖρας· τεχνίτης βάναυσος. Ἡρδτ. 2, 160. »Χειροτέχνης ἱστορίας«. Χειρουργός, Ἰατρός. Σφκλ. ὅθεν

Χειροτεχνία, ἡ. Ἡ διὰ χειρῶν γινομένη τέχνη, τέχνη, ἐργόχειρον.

Χειροτεχνικός, ή, όν, (χειροτέχνης). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χειροτέχνην. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς τὴν χειροτεχνίαν. Πολυδ. Ἐπιρρ. χειροτεχνικῶς.

*Χειρότεχνος, ὁ = χειροτέχνης.

Χειρότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅ,τι ἐκόπη, ἢ ἐκοψέ τις διὰ τῆς χειρός. Στράβ. ά. σελ. 102.

Χειροτονέω, ῶ. Μ. ήτω. (χειροτόνος). Τείνω, συκόνω, ἐξαπλόνω τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ἐθνοσυνέλευσιν διὰ νὰ δώσω σημεῖον τῆς ψήφου, τῆς γνώμης μου, ὅθεν ἐλέγω, ἀποφασίζω, μετά αἰτ. τινά, Ἀριστφ. Ἀχ. 598. κατὰ παθτ. διαθ. 607. Ξενοφ. Ἀναβ. έ, ί, 19. »Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, αἰρέτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες«. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστκ. Συγγρ. Διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἀποκαθιστῶ τινα ἄξιον ἐπαγγέλματός τινος. ὅθεν

Χειροτονητής, οῦ, ὁ. Ὅστις δίδει, φανερόνει τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην του, ἐκλέγει τινὰ διὰ τοῦ σημείου τῆς συκομένης χειρός του.

Χειροτονητός, ή, όν. Ἐπιθ ρήμτκ. τοῦ, χειροτονέω. Ὅστις ἐκλίχθη εἴς τι δημόσιον ἐπάγγελμα διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ λαοῦ.

Χειροτονία, ἡ. Ἡ γινομένη ψῆφος καὶ ἐκλογή τινος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἐξαιρ. ἡ διὰ ἐκτεταμένων χειρῶν ψῆφος ἢ ἐκλογὴ εἰς τὴν συνέλευσιν, συνάθροισιν τοῦ δήμου, ἀποψήφισις, ἐκλογή, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποψήφισις. »Οἷς ἂν ἡ πλείστη χειροτονία γένηται«. Πλάτ. Νόμ. ί. σελ. 258. Ἐγίνετο δὲ ἡ χειροτονία οὕτως. »Ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ὅτῳ δοκεῖ τό, τό, καὶ τό, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτεινον οἷς ἐδόκει τὰς χεῖρας. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο Καταχειροτονία. — Εἶτα πάλιν ἔλεγεν ὁ κήρυξ· οὕτῳ μὴ δοκεῖ τό, τό, καὶ τό, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτεινον οἷς μὴ ἐδόκει, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία, μετὰ ταῦτα ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε καταχειροτονησάντων, καὶ τῶν ἀποχειροτονησάντων, καὶ ἐκράτει τῶν πλειόνων ἡ γνώμη. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστκ. Συγγρ. Δὲ ἡ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐκλογὴ ὑποκειμένου τινός εἴς τι ἱερατικὸν ἐπάγγελμα. χειρεπιθεσία. ὡς τὸ ἐκ τοῦ

Χειροτόνος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, συκόνει ὑψηλὰ τὴν χεῖρα, δίδει τὴν περὶ ἐκλογῆς τινος γνώμην του συκόνων τὴν χεῖρά του· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἐκτείνει ἐκτείνων τὰς χεῖράς του. »Λιταὶ χειροτόνοι«. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 179. — 2) χειρότονος ὁ, ἡ, προπαραξύτ. παθτ. Ὅστις ἔχει ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας.

Χειροτριβέω, Μ. ήσω. (τρίβω). Τρίβω τι μὲ τὰ χέρια, τὸ μεταχειρίζομαι πολὺ ἢ συχνά. ὅθεν

Χειροτριβίη, ἡ. Γύμνασις τῶν χειρῶν, ἰατρικὴ πρᾶξις, ἄσκησις. Ἱποκράτ. παραγγ. έ. »χειροτριβίης ἀτρεμεότης«.

Χειροτυπής, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις τύπτει, κτυπᾷ, ἢ τύπτεται, τὸν κτυπᾷ τις μὲ τὰς χεῖρας. Μελέαγρ. 60.

Χειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρουργός) Ἐργάζομαι, ποιῶ, ἐκτελῶ τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐμπράκτως, μεταχειρίζομαί τι πρακτικῶς. Μεταχειρίζομαι, πράττω τι μόνος μου, χωρὶς τῆς συνεργίας ἄλλου, Lobeck Φρυχ. σλ. 120 — 2) ἐπὶ χειρουργῶν, ἰατρῶν, χειρουργῶ, τὸ συνηθ. ἰταλ. ὀπερίρω. — 3) = χειρονομέω. ὅθεν

Χειρούργημα, ατος, τό. = χειροτέχνημα. Ἡ διὰ τοῦ χειρουργοῦ γινομένη ἐργασία.

Χειρουργία, ἡ (χειρουργέω). = χειροτεχνία, Ἡ διὰ χειρὸς ἐργασία. — 2) ἐξαιρ. Ἡ τέχνη τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν. Γαλην. »Ἡ διὰ τῶν συνηθων τομῶν, καὶ καύσεων, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται, χειρουργία ὀνομάζεται« ὅθεν

Χειρουργικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς χειρεργασίαν τινά, ἀγαπᾷ τὰς χειρεργασίας, χειροτεχνίας, ἔχει πρᾶξιν εἰς τὰς χειρουργίας. »Τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς«. τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μουσικῆς. Πλούταρχ. — 2) ἐξαιρ. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χειρουργὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην του. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χειρουργικὴν ἰατρείαν — »ἡ χειρουργικὴ« ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ, Δγν. Ἀρτ. 3,85. Ὅστις διακρίνει αὐτὴν διὰ τοῦ »τέμνειν καὶ καίειν«. Ἐπρρ. χειρουργικῶς.

Χειρουργός, ὁ, ἡ (ἔΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται διὰ τῶν χειρῶν, μετέρχεται ἔργον τι ἢ τέχνην τὴν διὰ τῶν χειρῶν, πρακτικῶς· μετά γενκ. »Χειρουργὸς τῆς γραφικῆς, τῆς μουσικῆς«. ὅστις μόνος του ἤτοι ἰδίαις χερσὶ ἐργάζεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἰς τὴν μουσικὴν· ὅστις μόνος του ζωγραφίζει ἢ παίζει μουσικὸν τι ὄργανον, πρακτικὸς καὶ ἐξηκριβωμένος τεχνίτης — 2) ἐξαιρ. Ὁ χειρουργός, ὁ ἰατρός. ὁ τὴν χειρουργίαν μετερχόμενος.

Χειρόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὰς χεῖρας, μεταχειρίζεται καλὰ ἐπιτηδείως τὰς χεῖράς του.

Χειρόχωλος, ὁ, ἡ (χωλός). Ὅστις ἔχει χωλὰς, παραλύτους χεῖρας. Ἱππῶναξ παρὰ Πολυδ. β. 152.

Χειρόω, Μλ. ώσω. (χεῖρ). Μεταχειρίζομαι, πιάνω τι μὲ τὰς χεῖράς μου. »Χειρ. πρὸς βίαν« μεταχειρίζομαί τι μὲ βίαν, δυναστείαν, Ἀρστφ. Σφκ. 443. Μέσ. χειρόομαι καταδυναστεύω, βιάζω, καταδαμάζω, ὑποτάσσω, νικῶ, κυριεύω μὲ βίαν χώραν ἢ πόλιν τινά. μετὰ αἰτκ. πολλκ. παρ' Ἡρδτ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σφκλ. Φιλ. 92. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα· μετὰ παθτ. ἀόρ. χειρωθῆναι. Ἡρδτ. 3, 120. 4, 96. 5, 16. καὶ ἄλλχ. πανταχοῦ δὲ κατὰ παρασημασίαν βιαίας, δυναστικῆς πράξεως, Doederl. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694.

Χείρωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι γνεται μὲ τὰς χεῖρας. »Χειρώματα τυμβοχόα«. αἱ ἰδίαις χερσὶ γινόμεναι χοαὶ εἰς θυσίας ὑπὲρ νεκρῶν, Αἰσχ. Θηβ. 101. — 2) Ὅ,τι καταδυναστεύθη, κατεδαμάσθη κατενικήθη καθυπετάχθη μὲ βίαν, δυναστίαν, καὶ τὸ εὐκόλως καταδυναστευόμενον, καταδαμαζόμενον, κτλ, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1337. = 3) καταδάματις, καταδυναστεία »θανάσιμον χείρωμα«. Βίαιος, δυναστικὸς θάνατος, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 554. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ. οὐδτ. χεῖρον, τὸ γενκ. ονος. συνηθ. ἀνμλ. συγκρτ. τοῦ κακός. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χειρότερος, κακώτερος, κατώτερος ἄλλου τινὸς κατά τε τὴν τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ κατὰ τὸ γένος ἢ εἶδος· ἐν γένει ὅστις εἶναι κατώτερος ἄλλου τινός. Ὅμ. παρβλ. τὸ Ἐπκ. χερείων, τὸ Δωρκ. χερήων, τὸ ποιητ. χειρότερος, χερειότερος καὶ χειριστότερος. (ἅπαντες οἱ τύποι οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸ πᾶσιν αὐταῖς κοινὸν θετικὸν, χέρης, ὅπερ ἴδε).

Χείρων, ωνος, ὁ, Ὁ Κένταυρος· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας ἐπίσημ. ὡς μάντις καὶ χειρουργὸς ἰατρός. Ἀνατροφεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἰάσωνος καὶ ἄλλων ἡρώων, ἐν Ἰλδ. καὶ παρ' Ἡσδ. (ἀμφιβόλως παρὰ τὸ χεῖρ, ὡς χειρουργὸς Maucatus κατὰ Hermann.)

Χειρωνάκτης, ου, ὁ. σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ χειρῶναξ, ἀμφιβάλλεται δὲ οὐκ εὐλόγως

Χειρωνακτικός, ή, όν. Ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειρώνακτα. ἐκ τοῦ

Χειρῶναξ, ακτος, ὁ· (χειρῶν, ἄναξ). Χειροτέχνης, χειροτεχνίτης, ὡς τὸ δημιουργός, Ἡρδτ. 1, 93. 2, 141. Ὡς ἐπιθ. »πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς« Σφκλ. — 2) ἐν γένει ὅστις πράττει, ἐκτελεῖ τι »λόγων χειρώνακτες«. Ἱερεῖς καὶ μάντεις, Εὐρπδ. (Ὀρθτ. ἡ τόνωσις χειρῶναξ παρὰ τὴν παροξυτ. χειρώναξ. Lobeck Φρυχ. σλ. 674.) ὅθεν

Χειρωναξία, ἡ. Ἰων. χειρωναξίη. Χειροτεχνία, τέχνη, ἐπάγγελμα, πόρος τοῦ ζῆν. »Διπλᾶς χειρωναξίας ἔχω«. Αἰσχύλ, Χοηφ. 755. Ἐργασία, δουλειὰ ἐν γένει, Ἡρδτ. 2, 167.

Χειρωνάξιον, τό. Τὸ κοινὸν δόσιμον, τὸ ὁποῖον πληρόνει ἐτησίως ὁ τεχνίτης εἰς τὴν πολιτείαν.

Χειρώνειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ἢ ὠνομάσθη κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χείρωνος. οἷον »Χειρώνειον ἕλκος«. δυσίατον.

*Χειρωνίς, ίδος, ἡ βίβλος. Βιβλίον τοῦ Χείρωνος, τοῦτ' ἔστι περὶ ἰατρικῆς πραγματευόμενον τὸ κοινὸν ἰατροσόφι. ποιητ.

Χείρωσις, εως, ἡ (χειρόω). Τὸ νὰ νικᾷ, δαμάζῃ, ὑποτάσσῃ τίς τινα ἤτι μὲ βίαν καὶ δυναστείαν. Λίων Κάσ.

Χειρωτικός, ή, όν. (χειρόω) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ χειρώσεις

Χειρωτός, ή, όν. Ἐπιθ. ρήμτκ. τοῦ χειρόω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐχειρώθη, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ χειρωθῇ, καταδουλωθῇ, καταδαμασθῇ, καταδυναστευθῇ.

*Χείσομαι, Μλ. τοῦ χανδάνω, ὡς τὸ πείσομαι τοῦ πάσχω, παθεῖν, ἐσχηματισμένον. Ὀθτ. Σ. 17. Τμ. Ἀφρδ. 253.

Χείτιον, τό. Τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους ἀγγεῖον. Εὐστάθ. παρὰ τὸ δεύτερον χείω.

Χείω, Ἐπκ. ἀντὶ χέω, χύνω. Ἡσδ. θγν. 83.

*(Χείω) ἀχρ. πρωτότ. ἀφ' οὗ χείσομαι. Μλ. τοῦ χανδάνω.

Χέλειον, τό = χέλυον. Τὸ ὀστράκινον κέλυφος ἤτοι κόκκαλον τῆς χελώνης, τοῦ καρκίνου. Ἀρατ. 494.

Χελεύς, ἑώς ὁ = χέλυς, Ἡτύχ.

*Χελιδοῖ, ἀνμλ κλητκ, πτῶσις τοῦ, χελιδών. ὥσπερ ἐκτινος χελειδώ ὀνομστκ. ἐσχημτσμ. Σιμνδ.

*Χελιδόνειος, ὁ, ἡ (χελιδών). Τῇ χελιδόνι ἀνήκων, ἢ αὐτῇ ὅμοιος ὤν.

*Χελιδονιάς, άδος. ἡ (χελιδών) καὶ

Χελιδονίας, ου, ὁ. (χελιδών). Εἶδός τι τῶν θύνων ἰχθύων· Ἀθήν. ἡ. σελ. 356. »ἀναλογῶν μέν τοι ὁ χελιδονίας τῇ πηλαμιδι σκληρότερός ἐστιν«, — 2) »χελιδονιὰς ἰχθύς« ὁ ἀρκτικὸς ἰχθὺς τοῦ Ζωδίου — 3) ἐαρινός, ἀνοιξιάτικος ἄνεμος· Favonius Λατ. διότι μετ' αὐτοῦ ἔρχονται αἱ χελιδόνες — 4) ὡς ἐπθτ. ἰδιαιτ. θλν. τοῦ χελιδόνιος.

Χελιδονιδεύς, έως, ὁ (χελιδών). Ὁ νεοσσὸς τῶν χελιδόνων, τὸ πουλάκι τῆς Χελιδόνος.

Χελιδίζω, Μλ. — ίσω, Ἀττ. — ιῶ (χελιδών). Σφυρίζω, λαλῶ ὡς χελιδών, μιμοῦμαι τὸ λάλημα τῆς χελιδόνος. Τρπκ. μιμοῦμαι τὴν χελιδόνα εἰς τὴν φλυαρίαν, φλυαρῶ ὡς ἡ χελιδών, ὁμιλῶ δυσκατάληπτα, ἢ ἀπροσέκτως, ψευδῶς. Αἰσχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1680. — 2) ζητουλευω ἐν ὀνόματι τῆς χελιδόνος, περιερχόμενος εἰς τοὺς οἴκους ψάλλων, τραγῳδῶν τὸ τραγῴδι τῆς χελιδόνος. Ὡς καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνεθίζουσιν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων νὰ περιέρχωνται τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τραγῳδοῦντες τὸ »χελιδόνα ἔρχεται ἀπὸ μαύρην θάλασσαν ἀπέρασε, πύργον ἐξεμέλιωσε« κτλ. Ilgen opust. phil. 1. 164. καὶ Ἀθήν. ἡ. σελ. 360. »Χελιδονίζειν καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγειρμός τις,« περὶ οὗ Θέογνίς φησι-

ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. »Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν Χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὁ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθότ ἐπιφωνεῖσθαι. »Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς· ἐπὶ γαστέρα γλυκά, κἀπὶ νῶτα μέλαινα. Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς ἐκ πίονος οἴκου, οἴνου τε δέπαστρον, τυροῦ τε κάνιστρον καὶ πυρῶν. Χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀποθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα; Εἰ μέν τι δώσεις, εἰ δὲ μὴ οὐκ ἐάτομεν, ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον, ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔνδω καθημέναν, μικρὰ μὲν ἐστὶ ῥαδίως μὶν εἴτομεν, ἂν δὴ φέρῃς τί μέγα δή τι καὶ φέροις. Ἄνοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Οὐ γὲ γέροντες ἐσμέν, ἀλλὰ παιδίκα. Τὸν δὲ ἀγυρμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Φ. σελ. 1914. (Ῥώμ. Ἐκδ.) ἀναφέρων τὸν 'χελιδονισμὸν τοῦτον, τὸ »Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς« ἔχει. »Οὐ παλάθαν ζητοῦμεν οἶνοντε δέπαστρον, ἃ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀποθεῖταία. Παρόμοιόν τι ἐστι καὶ τὸ περὶ Ὁμήρου ἱστορούμενον ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου βιοτῆς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀναφερόμενον βιβλίῳ κεφ. ιγ'. »Παραχειμάζων δὲ ἐν τῷ Σάμῳ (ὁ Ὅμηρος) ταῖς νουμενίαις προσπορευόμενος πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστάτας, ἐλάμβανέ τι, ἀείδων τὰ ἔπεα τάδε, ἃ καλεῖται Εἰρεσιώνη· ὠδήγον δὲ αὐτὸν καὶ συμπαρῆσαν ἀεὶ τῶν παίδων τινες τῶν ἐγχωρίων. »Δῶμα προστεταπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, ὅς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος ἀεί. ..... Νεῦμαι σοι, νεῦμαι, ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών. Ἔστηκ' ἐν προθύροισι· καὶ εἰ μέν τοι δώσεις, εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν· οὐ γὴν σηνοικήσοντε ἐνθάδ' ἤλθομεν«. παρβλ. χελιδόνισμα.

Χελιδόνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· ὁ Διοσκορίδ. β', 211. καὶ Πλίν. κε', 8. περιγράφουσι δύο εἴδη »χελδ. γλαυκὸν ἢ κυάνεον«. Θερτ. 13, 41. καὶ »χελδ. χλωρόν«. Πολυαί. ἀπ. 1. 6. ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδτ. τοῦ

Χελιδόνιος, ία, ιον. καὶ, ὁ, ἡ (χελιδών). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χελιδόνος, ἀνήκει εἰς, ἢ ὁμοιάζει μὲ χελιδόνα. ὅθεν — α) »πτυκτὶ ἢ ἰσχάδες χελιδόνιαι«. Εἶδος συκῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐρυθρομέλανον χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ στήθους τῶν χελιδόνων — β) εἶδος ἐρυθρομελαίνων ὀφεων — γ) ἐπίθ. τοῦ κοινοῦ λαγοῦ, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸν ῥάχιν εἶναι ἐρυθρομέλας, μαυροκόκκινος, ὑπὸ τὴν κοιλίαν δὲ λευκὸς ὡς καὶ αἱ χελιδόνες. — δ) Εἶδος λίθου τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος φέροντος.

Χελιδονίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χελιδών. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 310. Ἰακ. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 266.

* Χελιδόνισμα, τὸ (χελιδονίζω) Ψελλ., τραγῳδῶ τὸ τραγῳδὶ τῆς χελιδόνος, τὸ ὁποῖον συνηθίζον νὰ τραγῳδῶσι τῶν | Ρ'οδίων τὰ παιδία κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, ἴδε χελιδονίζω. Διετηρήθη δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ὠδὴ αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἀθην. 8. σλ. 360. καὶ ἐδιωρθώθη ὑπὸ τοῦ Ilgen. opusc. Phil. 1. σλ. 165.

Χελιδονιστής, οῦ, ὁ (χελιδονίζω). Ὅστις περιθέων τοὺς οἴκους καὶ ψάλλων τὸ χελιδόνισμα ἀγείρει, ζητουλεύει. Ἀθήν. σελ. 360.

Χελιδών, όνος, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ χελιδόνα κοιντ., Ἰλδ. Φ. 411. Χ. 240. Ἡσδ. Ἔρ. 570. Ἡρόδ. 2, 22. ἡ ἀνώμλ. κλητκ. πτῶσις χελιδοῦ ὥσπερ ἔκτινος ὀμστ. χελιδώ, οὐδαμοῦ εὑρισκομένης, παρὰ Σμνδ. λψν. 118. Οἱ δὲ Γραμμτ. ἀναφέρουσι καὶ Αἰολκ. αἰτιατ. Ἀχελιδόν. ἴδε Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. LXVII. 2) Εἶδος ἰχθύων πτερωτῶν τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος ἐχόντων· exocoetus volitans ἢ evolans, Linn. — 3) Τὸ κοίλωμα ὑπὸ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου, Λατ. rana. Ξενοφ. Ἱππ. ά, 3. καὶ, δ', 5. »Ὁπλαὶ πόρρω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην«. Ὁ Ἄψυρτος ἐν τοῖς Ἱππιατρικοῖς λέγει τοῦτο τὸ κοίλωμα »Βάτραχον«. — β) παρόμοιόν τι κοίλωμα ὑπὸ τὴν πατοῦναν τοῦ σκύλου. Σουίδ. — γ) τὸ κοίλωμα εἰς τὸν βραχίονα τῆς κατὰ τὴν κάμπην τοῦ ἀγκῶνος. — δ) τὸ γυναικεῖον. αἰδοῖον Σουίδ.

* Χελλάρης, ου, ὁ Θαλάσσιός τις ἰχθύς, συνήθ. μύλλος λεγόμενος.

* Χελλύσσω, ἴδε χελύσσω.

* Χελλών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών.

* Χελμών, ῶνος, ὁ. ἴδε χειλών.

* Χελούω, Λακων. ἀντὶ χελύω, χελύσσω.

Χέλυδρος, ὁ (χέλυς ὕδωρ). Ἡ ἐν ὕδασι διαιτωμένη χελώνη, νεροχέλωνα κοιντ. — 2) Ὄφις ἀμφίβιος. Νεροφιδον κοιντ.

Χελύκλονος, ὁ, ἡ (χέλυς, σημτ. 2. κλόνος.) Ὀρφ. Ἀργ. 381. »Φόρμιγξ χελύκλονος«. Λύρα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον, καύκαλον χελώνης.

Χελυνάζω, καὶ σχελυνάζω (χελύνη) = χλευάζω, Φλναρέω. Ἡσύχ.

Χελύνειον, τὸ ὑπκρττ. τοῦ χελύνη (υ).

Χελύνη, ἡ (χέλυς). Τὸ χέλυς. »Ὑπερῷ χελύνη« τὸ ἄνω χέλυς. — 2) = χέλυς, σημσ. 3. — 3) Αἰολ. ἀντὶ χελάνη (υ — —).

* Χελύνιον, τό. Ὑποκρττ. τοῦ χελύνη. — 2) Μέλος τι τοῦ ἱερείου, τοῦ θυσιαζομένου ζώου = χέλυς, σημτ. 3. (υ)

Χελυνοίδης, ου, ὁ (χέλυς, οἰδάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πρισμένα, παχέα, χονδρὰ χείλη. κοιντ. πριστοχείλης.

Χελύον, τό. Ὄστρακον, καύκαλον κοιντ. τῆς χελώνης. ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος, ἡ, ὡς τὸ χελώνη. Χελώνα, ἀχελώνα, ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς ὁποίας κατὰ πρώτον ὁ Ἑρμῆς ἔκαμε τὴν λύραν ταινύσας χορδὰς ἀπ' αὐτό, ὕμ. Ἑρ. 33. ὅθεν — 2) ἡ λύρα ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ κατεσκευασθεῖσα. Ἔτμ. Ἑρ. 25. 153. ἐξαιρ. τὸ κοῖλον, καμαρωτὸν ὀπισθεν μέρος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται ὁ ἦχος, τὸ ἰταλ. ρεσυνάντσα. — 3) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους ὑφ' ᾧ κεῖται ὁ πνεύμων. Ἱπποκράτ. καὶ Εὐριπ. Ἡλ. 837. »— — ἀπορρήξω χέλυνα«.

Χελύσκιον, τό (χελύστω). Μικρὸς βήχας. Γαλην. Γλωσσ.

Χέλυσμα, τό (χέλυς). Τὸ εἰς τὴν τρόπιδα, καρίναν τοῦ πλοίου ἐν σχήματ. ὀστράκου χελώνης σανίδωμα διὰ νὰ ἦναι σκεπασμένον τὸ κατώτατον μέρος τῆς τρόπιδος· τὸ σύνθ. ἰταλ. σπερόνε. Πολυδ. ά. 86. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ἑ, 8.

Χελύσσω, συνήθ. κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθ. χελύσσομαι, Ἀττ. — ττομν. Μλ. — ύσομαι. (χέλυς, σημσ. 3) Βήχω, βηχῶ βαρέως καὶ πτύω, Ἱππκ. ἐν γέν. ἐκπτύω, φτῶ φλέγματα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81. »Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ« παρὰ Δυκ. δὲ καὶ χελλύσσω (τὸ υ, ἐν τῷ Μλ. μακρόν, Νικ. Ἀλ. 81).

Χέλυω, Ἰωνικ. ἀντὶ χελύσσω.

* Χελών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών. — 2) ὡς πρωτότ. τοῦ χελώνη παρ' Ἡσχ.

Χελωνάριον, τό. Ὑπερστ. τοῦ χελώνη. Μικρὰ χελώνη, χελωνίτσα — 2) = χελώνη, σημσ 3. Ὅθεν παρ' Ἡσχ. διὰ τοῦ, κωλυμάτιον, ἑρμηνεύεται. (α)

Χελώνειον, τό, καὶ Χελώνιον, τὸ (χελώνη). Τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, τὸ καύκαλον, χελωνοκόκαλον· ἔτι δὲ καὶ τοῦ καρκίνου, κάβουρα τὸ ὄστρακόν, ὡς τὸ χέλιον καὶ χέλυον. — 2) Τὸ κοῖλον, ἐπικαμπὲς μέρος τῆς ῥάχης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ σφαιρικοῦ καθρέπτου ἐν γένει κυρτώμα, καμάρωμα, βαθούλωμα. Ὅ,τι εἶναι κυρτόν, καμαρωτόν, βαθουλόν. — 3) Μηχανήτις καμαρωτὰ ὁμοίως μὲ τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης κατασκευασμένη διὰ τῆς ὁποίας κατέλυον καὶ κατεδάφιζον τείχη, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πολυτράστων τοιούτων μηχανῶν. — 4) Χελώνιον, Νόμισμά τι παρὰ τοῖς Τενεδίοις ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἦτον τυπωμένη χελώνη.

Χελώνη, ἡ ὡς τὸ χέλυς. Τετράποδόν τι μικρὸν ζῶον, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα ἔστιν ὀστράκιον· χελώνα, ἀχελώνα κοιντ., Ὅμ. Ἔτμν. Ἑρ. 42. 48. Ἡρόδ. 1, 47. 48. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄστρακον αὐτῆς, χελωνοκαύκαλον, Lobeck Φρν. σλ. 187 — 2) ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης κατεσκευασθεῖσα λύρα, ἐξαιρ. τὸ ὄπισθεν ἐπίκυρτον μέρος αὐτῆς. — 3) Συνασπισμός, τοῦτ' ἔστιν ὅταν οἱ στρατιῶται ὑψόνοντες τὰς ἀσπίδας των καὶ συναρμόζοντες αὐτὰς ἐσχημάτιζον τοιουτοτρόπως ὡς σκέπην τινά, ἐξαιρ. οἱ πολιορκηταὶ ὅταν ἔμελλον νὰ κάμωσιν ἐπιδρομήν. κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσ. (Βιβλ. μθ', 26) εὑρέθη αὕτη ἡ τέχνη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ὀκταυιανοῦ. »Τοιόν δὲ παρὰ τῇ τύχῃ (οἱ Ῥωμαῖοι) εὕροντο· ἐσπεσόντες ποτὲ εἰς ἐνέδραν καὶ πυκνοῖς τοξεύματι βαλλόμενοι, τήν τε χελώνην ἐξαπιναίως συνασπίσαντες ἐποίησαν, καὶ τὰ γόνατα σφῶν τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὴν γῆν ἤρησαν. — Ἡ δὲ ἡ χελώνη αὕτη τοιάδε τις ἐστί, καὶ τόνδε τὸν τρόπον γίγνεται· τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ οἱ ψιλοί, οὔτε ἱππεῖς ἐν μέσῳ τοῦ στρατεύματος τετάχαται· τῶν δ' ὁπλιτῶν οἱ μὲν ταῖς προσμήκεσιν ἀσπίσι ταῖς κοίλαις ταῖς σωληνωειδέσι χρώμενοι, περίτε τὰ ἔσχατα, ὥσπερ ἐν πλινθίῳ τινί, τάσσονται, καὶ τοὺς ἄλλους, ἔξωθε βλέποντες, καὶ τὰ ὅπλα περιβεβλημένοι, περιέχουσιν· οἱ δὲ ἕτεροι οἱ τὰς πλατείας ἀσπίδας ἔχοντες ἔν τε τῷ μέσῳ συστείρονται καὶ ἐκείνας καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπεραίνουσιν· ὥστε μήτ' ἄλλοτι πλὴν ἀσπίδων διὰ πάσης ὁμοίως τῆς φάλαγγος ὁρᾶσθαι, καὶ ἐν σκέπῃ τῶν βελῶν πάντας αὐτοὺς ὑπὸ τῆς πυκνότητος τῆς συντάξεως γίγνεσθαι· οὕτω γάρτοι δεινῶς ἰσχυρίζεται, ὥστε βαδίζειν τινας ἐπάνω αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους, καὶ ὀχήματα, ὁσάκις ἂν ἐν κοίλῳ τινὶ καὶ στενῷ χωρίῳ γένωνται ἐνελαύνεσθαι. Τοιοῦτο μὲν δὴ τὸ σχῆμα τῆς τάξεως ταύτης ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς χελώνης ἐπίκλησιν, πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς εἴληφεν«. — β) ἐν γένει ἐπιδρομικῆς σκέπη εἰς προφύλαξιν τῶν πολιορκούντων καὶ τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, ὑπὸ διαφόρων ὀνομασιῶν. π. χ. »Χωστρίς« ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔσκαπτον λάκους καὶ ἔχυναν χῶμα ἐπάνω· παρὰ τὸ χώννυμι. »κριοφόρος« ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἡ μηχανὴ χελώνειον σημτ. 3. παρβλ. καὶ γερροχελώνη — 4) Πᾶσα μηχανὴ ἀπὸ τέσσαρας παστάλους συγκειμένη καὶ κυρτὰ τὰ ὄπερα ἔχουσα τῶν δύω πλαγίων ξύλων, διὰ τῆς ὁποίας μετακινοῦνται βάρη ἐπιτιθέμενα αὐτῷ. — 5) = ὑποπόδιον. — 6) Πελοποννησιακόν τι νόμισμα, χελώνην τυπωμένην ἔχον. παρβλ. χελώνειον, χελώνιον, σμστ. 4. — Παιδιᾶς εἶδος, καθ' ἣν παίζουσαι αἱ παρθένοι τὴν ἐν μέσῳ καθημένην περιέτρεχον καὶ ἐπηρώτων οὕτω. »Χέλει χελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ ὄρα Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Φ. σελ. 1914. (τῆς λέξεως τὸ πρωτότ. χελών μόνος θ' Ἡσυχ. ἔχει). ὅθεν.

Χελωνιάς, άδος, ἡ Εἶδος καυθάρων ποικιλοστίκτων, ἄλλως καυθαρίς. Ἡσυχ.

* Χελώνιον, τό, ἴδε ἐν τῷ χελώνειον.

Χελωνίς, ίδος, ἡ. = χελώνη, σμστ. 2. Ἡ λύρα. — 2) = χελώνη, σμστ. 5. Ὑποπόδιον Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μάθημ., ά. 246. »Τὰ ὑφ'

ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν». 3) Κατώφλιον. Ο'.

Χελωνίτης, ου, ὁ. Θηλκ. χελωνῖτις – ιδος, ἡ (χελώνη). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χελώνην, εἶναι ὅμοιον μὲ χελώνην.

Χελωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χελωνῶν ἢ φαίνεται ὡς χελώνη. Εὐστάθ.

Χελωνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει χελώνας, ὁ ἐκ τὸ κρέας αὐτῶν ζῶν, διαιτώμενος. (α)

Χέννιον, τό· Εἶδος ὀρτύγων, πτηνὸν ὅμοιον μὲ ὀρτύκι τὰ ὁποῖα συνηθίζον νὰ ταριχεύωσι, τὸ τουρκβ. νὰ κάμνωσι παστρωμᾶν οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀθήν. Δ', σελ. 393.

*Χεράγρα, ἡ = χειράγρα. Casaub. Pers. 5, 58. Heind. Hor. sat. 2, 7, 15.

Χέραδος, τό. ὡς τὸ χεράς σημσ. 2. καὶ χερμάς. Συρφετός ἐκ λιθαρίων καὶ ἄμμου, ἀκαθαρσία, λούνη. ὁποίαν ἀφίνουσιν οἱ ποταμοὶ πλημμυρίζοντες τόπον τινά; χάλιξ, χαλίκι, μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 319. ὅπου μέντοι οἱ πάλαι Γραμμτ. ἀντὶ γενκ. τοῦ χεράς ἐνοοῦσι τὴν λέξιν, χεράδος τονοῦντες, καὶ μὲ τὸ ἅλις, συντάσσοντες αὐτήν.

Χεράς, άδος, ἡ. Ἓν ἁπλόχειρον ἢ μία χοῦφτα λιθάρκια, πετροπούλες· σωρὸς ἀπὸ λιθαράκια. — 2) ἐξαιρ. Συρφετός, ἀκαθαρσία, λούνη, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν ὀπίσω οἱ πλημμυροῦντες ποταμοί. χάλιξ, χαλίκι, Πνδ. Πθ. 6, 13. παρβλ. χέραδος καὶ χερμάς, χερμάδιον. (ἐτυμολγ. δὲ τὴν λέξιν συνηθ. παρὰ τὸ χείρ, λίθοι ὅσους χωρεῖ ἡ παλάμη τῆς χειρός· ἄλλοι δὲ δέχονται ὀρθότρ· τὴν συγγέν. αὐτῆς μετὰ τοῦ χέρρος καὶ ξηρός, καὶ κυρίαν σημσ. τὸ σκληρὸς, στερεός, καὶ τότε ὑπάγονται εἰς τὸ ἴδιον πρωτότ. καὶ ἡ αὐτὴ συγγν. λέξεις χοιράς, χέρμα, χερμάς, χερμάδιον. κ. τ. λ.)

*Χέρεια, ἴδε ἐν τῷ χέρης.

*Χερειότερος, έρα, ερον, ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἐπκ. συγκρτ. ἀντὶ τοῦ, χερείων, Ἰλδ. Β, 248. Μ. 270.

Χερείων, ὁ, ἡ. οὐδτ. χέρειον. γενκ. ονος, Ἐπκ. συγκρτ. τοῦ κακός, ἀντὶ χείρων. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χειρότερος, κατώτερός τινος, ἐν γένει ὑποτεταγμένος, ἑπόμενος, ἀκόλουθος, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἡ κυριωτέρα ἔννοια τῆς συγκρίσεως ἐκλείπει ἐνίοτε ἐν τῇ συντάξει τῆς λέξ. μετὰ ἀπρμφ. «Οὔτι χέρειον ἐν ὥρῃ δείπνον ἐλέσθαι» δὲν εἶναι κακὸν τὸ νὰ δειπνῇ τις ὅταν πρέπῃ, ὅταν ἦναι καιρός, Ὀδσ. Ρ. 176. παρβλ. Ψ, 262. ταύτην τὴν φράσιν ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Λογογρφ. τῷ χείρων χρώμενοι, ἐξαιρ. ὁ Πλτχ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἴδε Schaef. Julian. or. σλ. XIII. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χέρης.

Χέρεσσι, σπάν. ποιητ. δοτκ. πλθ. τύπος τοῦ χείρ, ἀντὶ χερσί. Ἡσδ.

*Χέρηα, ἴδε ἐν τῷ χέρης.

Χερήρης, ὁ, ἡ. γνκ. ους (χείρ, ὄρω). Ὅστις συναρμόζει, ἑνόνει τι μὲ ἄλλο τι διὰ τῆς χειρός. Πίνδρ. Πύθ. δ'. 47. «Χειραρᾶν τεκτόνων».

*(Χέρης) ἄχρστ. θετικὸν ἀφ' οὗ παράγονται πιθανώτατα τὰ ἀνμλ. συγκρυτ. τοῦ κακός, χείρων καὶ χερείων, ὡς τὸ, ἀρείων ἀπὸ τοῦ Ἄρης· ἐξ αὐτοῦ δὲ διετερήθησαν αἱ ἑξῆς Ἐπκ. πτώσεις. δοτκ. χέρηϊ, Ἰλδ. Α. 80. αἰτ. χέρηα, Δ. 400. Ὀνμστ. πλθ. χέρηες, Ὀδσ. Ο. 324. αἰτ. οὐδτ. γέν. χέρηα, Ἰλδ. Ξ. 382. ἀνθ' ἧς μέντοι ὁ Wolf καὶ χέρεια γράφει. Ὀδσ. Σ. 229. V. 310. ἡ δοτ. δὲ ἐτονοῦτο καὶ χερῇ· ἐν ἅπασι δὲ τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς ἐμφαίνεται ἡ λέξ. ὡς συγκρτ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. Δ. 400. ὅπου κατὰ γενκ. πτῶσιν συντέτακται. ἀλλά καὶ ἐν Ἰλδ. Α. 80. καὶ Ὀδσ. Ο. 324. σαφῶς ὁ κατώτερος, δυνατώτερος τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ εὐγενεῖ, ἐντίμῳ ἀντιθέτως συγκρινόμενος, ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδσ. Σ. 229. Τ. 310. τὸ καλὸν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ χειρότερον. Ἐν Ἰλδ. Ξ. 382. δὲ «ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν» ἐφαρμόζονται τὸ ἐσθλὰ — ἐσθλός. καὶ τὸ χέρηα — χείρονι καθόλου ἐντελῶς, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν σαφεστάτην σύγκρισιν· καὶ οὕτως οὐδετηρήθη οὐδὲν παράδειγμα ὄντως θετικοῦ τινος· ὅσα δὲ ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 273. ἐλλείπουσιν ὅλως εὐλόγου ἀποδείξεως· μάλιστα δὲ πιθανώτατον ἐστὶν ὅτι, τὸ πρωτότ. χέρης, ἂν καὶ κατὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ἔστι θετικόν, κατὰ τὴν σημσ· ὅμως ἦτον ἀνέκαθεν συγκρτκ. καὶ ὡς τοιοῦτον ἐχρηστίμευε. τὸ γὰρ χέρης ἐτυμολογυτέον ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ χείρ, ἄρα = χείριος κυρίως, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος τινί, καὶ ὅθεν ἐμφαίνει ἐπὶ τὴν συγκριτκ. ἀναλογίαν τῆς ὑποταγῆς ἢ τῆς ἐλαττοίσεως τινός πρὸς ἕτερόν τι παραβαλλόμενον. Ἡ συγγένεια δὲ τῆς λέξ. μετὰ τοῦ χερνῆς ἀνάμποστος καὶ ἀπωτέρα ἐστί· διότι τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὸ χῆρος, χηρεύω κτλ. καὶ μόλις ἐν τῷ κυρίῳ πρωτοτ. ΧΑΩ, ἐγγίζει τῷ χέρης.

*Χερήων, ονος, ἡ. Δρκ. ἀντὶ χερείων.

*Χεριάρης, ου, ὁ = χελήρης. Πίνδ. Πθ. 5. 47. (υυυ —).

*Χερίφυρης, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι ἀνακατώθη, ἐσμίχθη ἢ ἐζυμώθη μὲ τὰς χεῖρας. Φιλ. θεσμ. 11. 3'.

Χέρμα, τό. Χάλιξ, λιθάρι· συνηθστ. Χερμάδιον καὶ χερμάς, ὅπερ ἴδε. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χεράς.

Χερμάδιον, τό (χερμάς). Λιθάρι, χάλιξ, ὁποῖα τὸ πάλαι μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ τὰ ῥίπτωσι μὲ τὴν σφενδόνην, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ὅ,τι δὲ τὰ χερμάδια ἦσαν εὐμεγέθη συνήθως διδάσκει οὐ μόνον τὸ ἐπθτ., μεγάλα, Ἰλδ. Δ, 265. 541. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τό, ἀνδρεχθέα, Ὀδσ. Κ, 121. ἀλλὰ καὶ ἡ περιγραφὴ τοιούτου τινὸς λίθου ἐν Ἰλδ. Ε, 302. Τ, 285. ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐχ ὑποκρστ. τοῦ, χερμάς, ἀλλ' οὐδτ. τοῦ, χερμάδιος. (α)

*Χερμάδιος, ὁ, ἡ (χερμάς). Ὅ,τι εἶναι κατὰ τρόπον, σχῆμα, ἢ μέγεθος τοῦ χάλικος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ σφενδονίζηται «μολύβδαιναι χερμάδιοι» Μολύβδου σφαῖραι γρόνθου πάχος ἔχουσαι, τὰς ὁποίας ἐσφενδόνιζον. (α)

Χερμάζω, Μλ. -άσω (χερμάς). Σφενδονίζω ἢ ῥίπτω κατά τινος χερμάδας, πετροβολῶ.

Χερμάς, άδος, ἡ (χείρ). Λίθος, λιθάρι, χαλίκι, ἐξαιρ εἰς πετροβόλημα, σφενδόνισμα ἁρμόδιος. Πίνδ. Πθ. 3, 86. Ἔτι δὲ καὶ τὰ μικρὰ χαλίκια, τὰ εὑρισκόμενα ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν, ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν, πιθανῶς διότι τὰ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς σφενδόνας· ἀντὶ μεγάλου λίθου χρῆται τῇ λέξει ἐξ ἐναντίας ὁ Λυκφ. 20, 616. ὥστε τὸ μέγεθος αὐτοῦ μένει ἀδιόριστον (ἐσχηματίσθη δὲ τὸ, χερμάς ἐκ τοῦ χεράς παρενθέσει τοῦ μ· ἡ ἐτυμλγ. παρὰ τὸ, χείρ, καθ' ἣν ἐθέλουσιν ὅτι ἡ κυρία σημσ. τῆς λέξεως δηλοῖ λίθου πάχος ὅσον χωρεῖ ἡ παλάμη, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ χεριάσῃ, χουφτώσῃ ὡς κοιντ. λέγεται, ἐστὶν ὅλως -αμφιβ., πιθανώτερα δὲ ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς καὶ τῆς σημασίας της μετὰ τοῦ, χέρρος, ξηρός. ἴδε ἐν τῷ χεράς.)

Χερμαστήρ, ῆρος, ὁ (χερμάζω) Σφενδονιστής, ὁ σφενδόνας ῥίπτων· «Ῥινὸς χερμαστήρ· τὸ εἰς τὴν σφενδόνην δέρμα, ἐφ' ᾧ ὁ λίθος τιθέμενος ἐκσφενδονίζεται, ῥίπτεται. Ἀνάλεκτ. β', σλ. 36. Ἀντίπατρ. Σιδ. «Ῥινοῦ Χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα τιταίνων».

*Χερνάς, άτος, ὁ· καὶ χέρνας παροξτν. Δωρκ. ἀντὶ χερνής.

Χερνής, ῆτος, ὁ. Πένης, πτωχός, ἐνδεής· ὅθεν χειρόβιος, ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἡμεροδουλευτής ποιντ. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπθτ. Πτωχός, ἐνδεής, Εὐρπ. Ἡλ. 205. ὅπου ὁ Seidler τονεῖ τὴν δοτκ. χέρνησι· μάλιστα δὲ γράφει καὶ ὁ Ἡσχ. χέρνης, παροξτν. τὴν συνήθη τόνωσιν ὅμως χερνὴς δικαιοῖ τό, γυμνὴς καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀρκδ. σελ. 94, 7. ὅπου καὶ τὸ θηλκ. χερνῆσσα εὑρῆται· (καθ' Ἡσχ. μέν, παρὰ τό, χέρνα, πενία, ἐνδεια, συγγν. τῷ, χῆρος, χηρεύω· κατ' Ἀρστττλ. δὲ, παρὰ τό, χείρ.)

*Χερνήτης, ου, ὁ = χερνής. Αἰσχλ. Πρμθ. 893. ὅθεν

Χερνητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χερνῆτα, εἶναι ἴδιον χερνῆτος· «τὸ χερνητικόν» ἢ πτωχοτάτη κλάσις τοῦ δήμου, ὅσοι ζῶσι ἀπὸ τὸ μεριάδικον, ἡμεροδουλευτάδες.

*Χερνῆτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ χερνήτης. Ἡ ζῶσα ἐκ τῶν χειρῶν της, ἐνδεής, πτωχή· ἐξαιρ. ἡ γνέθουσα καὶ διὰ τούτου τοῦ ἔργου τρεφομένη. Ἰλ. Μ, 433.

*Χερνήτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χερνήτης. Μανέθ.

*Χερνίβιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, χέρνιβον, Ἀνθκδ. ἴδε Wolf. Dem. Lept. pag. 376. (ι)

Χέρνιβον, τό (χείρ, νίζω, νίπτω). Λεκάνη εἰς τὴν ὁποίαν τίθεται καθάρσιον ὕδωρ, ἢ νερὸν διὰ νίψιμον, εἰς τὴν ὁποίαν νίπτομεν τὰς χεῖρας, Ἰλδ. Ω, 304. ὁ συνηθστ. τύπος παρὰ λογογρ. ἐστὶ τὸ, χερνίβιον, καὶ χειρόνιπτρον· τὸ δὲ, χέρνιβος, ὁ, μόνον παρ' Αἰλν.

Χερνιβόξεστον, τό· ἀντὶ, χειρόνιπτρον, Προχοΐδιον καὶ Λεκάνη. Βυζαντιν.

Χέρνιμμα, τό. Τὸ νὰ νίπτῃ τις τὰς χεῖράς του μὲ καθάρσιον, ἡγιασμένον ὕδωρ. — 2) = χέρνιβον. παρὰ τό

*Χερνίπτομαι, Μλ. -ψομαι· μέσ. (χείρ, νίζω, νίπτω). Νίπτω τὰς χεῖράς μου μὲ καθάρσιον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον συνεθίζετο ἐξαιρ. πρὸ τοῦ θυσιάζειν, Ἰλδ. Α, 449. ἐν γένει δὲ, Ῥαντίζωτι μὲ καθάρσιον ὕδωρ μὲ ἁγίασμα, δι' οὗ καθαρίζω ἢ ἁγιάζω τι, ἐξαιρ. εἰς θυσίαν χρήσιμον· «χαίτην». Εὐρπ. Ἰφγ. Τ, 607. παρβλ. Θεοκρτ. ἐπκ. 6, 3. Ἐργτ. δὲ χερνίπτω, θυσιάζω, παρὰ Λυκ. 184. μόνον. ὅθεν

Χέρνιπτρον, τό· = χέρνιβον· Φιλμ. Λεξ. 286. σλ. 200.

Χερνίπτω, Μλ. -νίψω· ἴδε ἐν τῷ χερνίπτομαι.

Χερνίτης, ου, ὁ· παρὰ Θεοφράστ. καὶ Πλιν. λξ', 28. «Λίθος χερνίτης». Εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ κόκκαλον τοῦ ἐλέφαντος.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ (χείρ, νίζω, νίπτω). Τὸ καθάρσιον ὕδωρ, ἁγίασμα, μὲ τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας πρὶν καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πρὶν νὰ ἀρχίσωσι θρησκευτικήν τινα πρᾶξιν, θυσίαν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις ἐν Ὀδσ. καὶ ἀεὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν «χέρνιβα» ἐντὸς τῆς μόνης μιᾶς φορᾶς παρ' Ἀριστφ. Ορν. 894. ἀπαντωμένης δοτκ. «χέρνιβι» ἴσως τὸ μόνον ἐν τῷ ἑνκ. ἀρθμ. χρήσιμον παράδγμ. «χέρνιβα καταρχεσθαι» Ὀδσ. Γ, 445. — 2) ἐν τῷ πλθ. ἀρθμ. «χέρνιβες» αἱ δὲ ἡγιασμένον ὕδατος καθάρσεις· ἐν γένει, ἡ χρῆσις τοῦ καθαρσίου ὕδατος· ὅθεν «εἴρηκα τινὰ χερνίβων» δὲν ἐπιτρέπω τινὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, ὥσπερ ἐσυνηθίζετο πρὸς τοὺς μιαιφόνους, Δμσθ. ἐξ ἐναντίας δὲ «χέρνιβας νέμω» ἐπιτρέπω τὴν χρῆσιν τοῦ καθαρτηρίου ὕδατος, Σφκλ. «χερνίβων κοινωνός» εἰκειακός, ὁμοτράπεζος, ἐπειδὴ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἔκειτο πρὸ τῆς θύρας καὶ πρὶν καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἔνιπτον ἐν αὐτῇ τὰς χεῖρας, Αἰσχλ., Ὅτι δὲ ἐ-

χρῶντο αὐτῷ καὶ ἐν ἐνταφιασμοῖς πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ ἐνταφιασμοῦ· δηλοῦται ἐκ τοῦ παρ' Εὐρπ. Ἄλκ. 100. (Ὁ Σουΐδ. συμφώνως μετ' ἄλλων Γραμμ. προκρίνει τὴν τόνωσιν χερνίβα, χερνίβι παρξτ., τῇ ὁποίᾳ χρῆται καὶ ὁ Dind. ἐν Ἀρστφ. ὁ Herm. δέ, ἐν Εὐρπ. Ἡρε. 924. συμφώνως τῷ Ἀθν. 9. σελ. 409. Ἀνκδ. Bk. ἐθέλει ἐξ ἐναντίας τὴν προπαροξτν.)

Χεροκένωος, Ἐπίρρμ. (χείρ, κενός). Μὲ κενὰς χεῖρας, μὲ ἄδεια χέρια. παρὰ τοῖς Ο'.

*Χερόνησος, ἡ, Ποιητ. ἀντὶ Χερσόνησος, Ἀπλ. Ῥδ.

*Χερόνιστρον, τό· = χειρόνιπτρον.

*Χεροπληθής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χειροπληθής.

Χερόπληκτος, ὁ, ἡ (χείρ, πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησέ τις μὲ τὴν χεῖρα. Σοφοκλ. Αἴ. 631.

*Χερός, Ἰων. καὶ ποιητ. γενκ. πτσ. τοῦ χείρ, ἀντὶ χειρός.

Χερρονησιάζω, καὶ, χερρονησίζω, Ἀττ. ἀντὶ, χερσονησιάζω, Στράβ. β', σελ. 190. ιά'. 752. 801. καὶ 953.

Χερρόνησιος, ία, ιον· Ἀττ. ἀντὶ χερσονήσιος· ὅθεν »Χερρονησία γῆ« ἡ ἐξ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσα· ἡ χερσόνησος.

Χερρονησιτέω, ῶ· Ἀττκ. ἀντὶ, χερσονησιτέω.

Χερρονησίτης, ου, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ χερσονησίτης. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', β', 8.

Χερρονησιώδης, ες, ὁ, ἡ· = χερρονησοειδής, ἀμφίβ. Στράβ. ιδ', σελ. 1002.

*Χερρονησιώτης, ου, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ χερσονησιώτης.

Χερρονησοειδής, Ἀττ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ χερσόνησος· ὅπερ ἴδε· ὡσαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ, χερρόνησος ἐσχηματισμένα ἴδε ἐν τοῖς τῷ, χερσ. ἀρχομένοις.

Χέρρος, Ἀττ. ἀντὶ χέρσος, ὅπερ ἴδε.

Χερσαῖος, ὁ, ἡ· καὶ -αῖος, αία, αῖον (χέρσος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς τὴν ξηράν, εἶναι ἐκ τῆς ξηρᾶς, εὑρίσκεται, διάγει ἢ ζῇ ἐπὶ τὴν ξηράν, Ἡρδτ. 4, 92. 7, 119. — 2) ἡ χερσαῖος, ὡς οὐσστκ. = χερσόνησος. Δκφ. 534.

Χερσεία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι ἢ νὰ γένηται τόπος τις ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, ἔρημος. ἐκ τοῦ

Χερσεύω, (χέρσος) ἀμτβ. ἐπὶ γῆς, τόπου. Κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι ἔρημος, ἀγεώργητος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθτ. διάθ. — β) ἐπὶ ἐμψύχων· Διατρίβω, ζῶ ἐπὶ τὴν ξηράν· καταβαίνω, αὐγαίνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν. — 2) μεταβτ. ἐρημόνω, κενόνω, ἀδειάζω τόπον τινά· Τρπκ. Ὀρφανεύω, κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Εὐρπ. λψν. »Τὸν παῖδα χερσεύει μόρος«.

*Χερσιδάμας, αντος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. εὐγενοῦς Τρῶός τινος. Ἰλθ.

Χερσιμαχία, ἡ· ψευδ. ἀγνσ. παρὰ Πλάτ. Νμ. 1. σλ. 633. Β, ὅπου ὁ Bekker ὀρθότ. ταῖς χερσὶ μάχαις ἔγραψε. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 688.

Χέρσινος, ίνη, ινον· = χερσαῖος.

Χερσόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅ,τι, ἢ ὅστις ζῇ ἐπὶ τὴν ξηράν, ἀντθ. τῷ, λιμνόβιος. Νικανδρ. Λεξιφ. 36.

Χερσοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν χέρσον, εἶναι, φαίνεται ὡς χέρσος. — 2) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγεώργητον, ἀκαλλιέργητον, ἔρημον τόπον· ἐν γένει, τόπος ἀγεώργητος, ἄγριος, ἔρημος.

Χερσόθεν, Ἐπίρ. (χέρσος). Ἀπὸ τὴν χέρσον, ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι. Πίνδ.

*Χερσόθι, Ἐπίρρ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηράν, ἐπάνω εἰς τὴν χέρσον.

Χερσομανέω, Μλ. ήσω (χέρσος, μαίνομαι). Εἶναι ὡς χέρσος, ἤτοι ἄκαρπος καὶ ἀγεώργητος γῆ, πλήρης ἀγρίων φυτῶν. Γρηγόρ Ναζ.

Χέρσονδε, Ἐπίρρμ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηράν, πλησίον εἰς τὴν ξηράν, Ἰλθ. Φ, 238

*Χερσονησιάζω, Μλ. -σω, Ἀττ. χερρον- καὶ

*Χερσονησίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ἐπὶ τόπου, σχῆμα χερσονήσου ἔχειν, χερσόνησον μορφοῦν, σχηματίζειν.

*Χερσονήσιος, ία, ιον· Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ χερσονήσου, ἀνήκει εἰς χερσόνησον· ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνησον· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου.

*Χερσονησιτέω· = χερσονητίζω· ψευδ. ἀνγνσ. παρὰ Πολβ. α'. 73. ἐκ τοῦ

*Χερσονησίτης, ου, ὁ· Ἀττ. χερρον-. Κάτοικος χερσονήσου τινός· ἤτοι κάτοικος τῆς Θρακικῆς, ἢ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Χερσονησιώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησοειδής· πάνυ ἀμφίβ.

*Χερσονησιώτης, ου, ὁ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησίτης.

*Χερσονησοειδής, ές, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνησον, εἶναι, φαίνεται ὡς χερσόνησος. Ἡρδτ. 7. 22 ἐκ τοῦ

*Χερσόνησος, ἡ, Ἀττ. χερρόνησος, ποιητ. δὲ χερόνησος, Ἀπλ. Ῥδ. (χέρσος, νῆσος). Νῆσος συνεχομένη μὲ τὴν ξηράν, τόπος τις ἀπανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περικυκλούμενος ὡς νῆσος, καὶ μόνον δι' ἑνὸς μέρους τῇ ξηρᾷ συνεχόμενη. — 2) ἐξαιρ. Ἡ Θρακικὴ μεταξὺ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου· ἢ ὡσαύτως παρὰ τοῖς πάλαι ἀπαντωμένη Ταυρικὴ χερσόνησος ἐστὶν ἡ νῦν Κριμαία λεγομένη.

*Χερσονησώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- συναιρ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

*Χέρσος, ἡ, καὶ ὁ· Ἀττ. χέρρος. Ἡ ξηρά, ἡ Ἤπειρος ἀντιθτ. τῷ ὕδατι, ἐξαιρ. τῇ θαλάσσῃ, πολλκ. παρ' Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως μένει ἀδιάκριτον τὸ γένος τῆς λέξ. »χέρσον ἱκέσθαι« ἀντὶ χερσόνδε. Ὀδσ. Ι, 486. — β) Ἀγεώργητος. ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος τόπος. — 2) ὡς ἐπθ. χέρσος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι στερεόν, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἡρδτ. 2, 99. 4, 123. »χέρσος Εὐρώπη« ἡ ξηρὰ τῆς Εὐρπ. Πινδ. — β) Τόπος γῆ ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ Τρπ. ἐπὶ γυναικῶν, ἄγαμος, ἄπαις, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1502. ἐν γένει, τόπος κενός, ἄδειος, μετὰ γεν. »πυρὶ χέρσος ἀγλαϊσμάτων« Εὐρπ. Ἡλ. 323. (συγγν. τῷ, χῆρος, ξερός, ξηρός, σχερός, σκηρός, χεράς, χοιράς, χέρμα, χερμάς, καὶ τλ.) ὅθεν

Χερσόω, Μλ. -ώσω. Χερσόνω, κάμνω μεταβάλλω μέρος τι θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης, εἰς ξηράν. — 2) Κάμνω, ἀφίνω τόπον τινὰ ἀκαλλιέργητον, νὰ ἐρημώσῃ, παθητ. Γίνεται τόπος τις ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος· ὅθεν »γῆ κεχερσωμένη« ἀγεώργητος, ἔρημος.

Χέρσυδρος, ὁ (χέρσος, ὕδρος). Ἀμφίβιος ὄφις, νεροφίδον· εἶδος ὄφεως, ὁ ἐν γῇ καὶ ὕδατι διάγων, διαιτώμενος. Νίκανδρ.

*Χερσύνω, = χερσόω.

Χερσώδης, ὁ, ἡ· (χέρσος, εἶδος) συναιρ. ἀντὶ χερσοειδής.

Χερύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χείρ. Μικρὰ χεῖρ, χεράκι, Mosch. 1. 13.

Χεσᾶς, ᾶντος, ὁ (χέζω). Ἔτι δὲ καὶ χέσας· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ χέζων, ὅστις χέζεται· ὁ διάρροιαν πάσχων γαστρός. Ἀριστοφάν.

Χεσείω, ἐφετικὸν τοῦ χέζω. Θέλω νὰ χέσω, μ' ἔρχεται, μὲ βιάζει, μὲ σφίγγει νὰ χέσω, ὡς τὸ, χεζητιάω. Ἀριστοφάν.

Χεσιφωνέω, ῶ (χέζω, φωνή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω ἀπρεπεῖς, ἀηδεῖς φλυαρίας. Ἡσύχ.

*Χεῦαι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω, Ὀδσ. Δ, 75.

*Χεῦαν, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω. Ὅμ.

*Χεῦε, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω. Ὅμ.

Χεῦμα, τό (χεύω). Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, ὅ,τι χύνεται, εἶναι ῥευστόν· ὅθεν — α) χύσιμον· ῥεῦμα, ποταμός, κῦμα, θάλασσα· »χεῦμα κατσιτέροιον πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀναλυμένον κατσίτερον, τουρκβ. ἀπὸ καλάϊ, Ἰλθ. Ψ, 561. — β) Ὅ,τι σπένδεται, χύνευται ἐν ταῖς θυσίαις κατὰ γῆς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδή, τὸ ἰταλ. λιβατσιόνη. — γ) Σκεῦος, ἀγγεῖον λοιβῆς, λιβατσιόνης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχυνον τὰς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδάς, Ἡρδ. 1, 51. ἄλλως χοεύς λεγόμενον.

Χεύω, ὡς Ἐπκ. ἐνστ. ἀντὶ τοῦ χέω, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς συνθτ. καταχεύομαι καὶ περιχεύομαι ἀπαντώμενον, ἀντὶ περιχέω· ἐξ ἐναντίας δ' εὕρηται ἐν ὕμν. Ὅμ. ὡς Ἐπκ. ἀόρ. ὑποτκ. καὶ ὡς Ἐπκ. Μλ. τοῦ χάω, ὅπερ ἴδε.

*Χέω, Μλ. χεύσω, Ἀττ. ἀόρ. α'. ἔχεα, ἀπρμφ. χέαι, Πρτκτ. χέον, χεάτω, μέσ. ἀόρ. α'. ἐχεάμην· παρκμ. κέχυκα· παθτ. πρκμ. κέχυμαι· παθτ. ἀόρ. ἐχύθην (υ) ἀνθ' οὗ οἱ μετέπειτα συγγρφ. καὶ ἐχέθην ἔχουσιν· ὅπερ δὶ ἄγνοιαν τῶν ἐκδότων μετεβλήθη πολλάκις εἰς τό, ἐχύθην, Lobeck Φρν. σελ. 731. — Τούτων τῶν κυρίως Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιητ, τῷ ἐνργτ καὶ μέσ. ἐνσττ. καὶ παρατατ. πανταχοῦ ἄνευ συναιρ, καὶ μόνον τό, χεῖσθαι κεῖται ἐν Ὀδσ. Η, 518. ἅπαξ δὲ χρῆται τῷ γ'. πλθ. πρσπ τοῦ ἀορ. ἔχεαν, Ἰλθ. Ω, 799 πολλάκις δὲ τῷ παθτ, πρκμ. καὶ ὑπρτντ., καὶ τῷ παθτ. ἀόρ. συνθέσ,, ἐξ οὗ ὅμως μόνον τὸ χυθείη, γ'. πρσπ. εὐκτ. εὕρηται παρ' αὐτῷ κατὰ τὸν ἁπλοῦν τύπον τον, Ὀδσ. Τ, 590. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται παρ' αὐτῷ εὔχρηστος ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος τοῦ ἀορ. ἔχενα κατ' αὔξσ. καὶ ἀναὐξήτως, χεῦε, χεῦαν, ἀπρμφ χεῦαι, μτχ. χεύας· πρστκτ. χεῦον· ὑπτκτ. χεύω, χεύομεν ἀντὶ χεύωμεν, Ἰλθ. Η. 336. (ὁ καὶ εἰσέτι σποράδην ἀπαντώμενος καὶ κατὰ τὸν συνήθ. Μελ. χεύτω ἐσχηματσμ. τύπος τοῦ ἀόρ. ἔχευσα, χεῦσαι, οὐκ ἔστιν Ὁμρκ. πιθαν. δὲ οὔτε Ἑλληνικός·) σπανιώτερον δὲ χρῆται τῷ ἐπκ. μέσ. ἀόρ. ἐχευάμην, καὶ τοῦτο μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐχεύατο, Ἰλθ. Η, 63. καὶ ἐκ τοῦ κατὰ συγκρ. παθτ. ἀόρ. ἐχύμην (υ) μόνον τῷ γ'. ἐνκ. καὶ πλθ. πρσπ. χύτο, χύντο, καὶ τῇ μετχ. χυμένη· τέλος δὲ ὁ ἐπκ. ὑπτκτ. ἀόρ. χεύω μετεβλήθη πάλιν εἰς τὸν σπάν. Ἐπκ. μέλλτ. χεύω, ἐν Ὀδσ. Β, 222. τῷ μέσ. ἀόρ. χρῆται ὁ Κ. Σμρν. ἀντὶ παθτ. ἀόρ. — Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται· καὶ ὁ ἐπκ ἐνστ. χείω παρ' Ἡσδ. Θγν. 83. ὁ χεῶ δὲ μέλλ. μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὑστάτοις ἐν χρήσει ἔχουσα, χῦσαι ἀορστ. ἴδε Lobeck Φρν. σελ 725. — Ἐπθ. ῥμτκ. χυτός. Ὅμ.

Κυρία σημτ. τῆς λέξ. ἐστι τὸ, χύνω, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, κυρίως, μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης σημσ συνήθ. τοῦ, πολλοῦ, ἀφθόνου· ὅθεν ἀφίνω, κάμνω νὰ χύνηται, νὰ χύνωνται ὕδωρ, οἶνον, δάκρυ, δάκρυαι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ἐπὶ τοῦ Διός »χέει ὕδωρ« χύνει νερόν. τοῦτ' ἔστι κάμνει νὰ χύνηται βροχή, Ἰλθ. Π, 385. ὡσαύτως καὶ »χέει χιόνα« ῥίπτει χιόνι, κάμνει νὰ χιονίζῃ· καὶ ἀπολύτως »χέειν« Ἰλθ. Μ, 281. — β) Διαλύω, κάμνω τι νὰ ἀναλυθῇ, νὰ γένῃ ῥευστόν, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων. — 2) παθτ. Χύνεται, τρέχει τι, δαψιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ »δάκρυα θερμὰ χέοντο« Ὀδσ. Δ, 523. Ἰλθ. Ψ, 385. — β) Διαλύεται, γίνεται ῥευστόν τι. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. ἐπὶ τῆς λοιβῆς ἐν θυσίαις ὑπὲρ νεκρῶν »χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσιν« τὸ νὰ κάμνῃ τις λοιβὴν ὑ-

κὴρ τῶν τεθνεώτων, ἥτις, καθ' Ὅμ., συνίστατο εἰς μέλι μεμιγμένον, εἰς οἶνον καὶ εἰς ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἔχυναν ἀλλεπαλλήλως εἰς τρεῖς χοάς, Ὀδσ. Κ, 518. Λ, 26. ὡσαύτως καὶ »χοὰς χέασθαι« Ἡρδτ. 7, 43. παρβλ. χοή. —

Β) Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ στερεῶν ξηρῶν πραγμάτων, χύνω, διασκεδάζω, σκορπίζω, διασκορπίζω, σωρεύω, σκεπάζω ἢ παραχύνω τι μέ τι, ἀεὶ δὲ κατὰ παρασημασίαν τοῦ πολλοῦ, ἀφθόνως· »φύλλα« Ἰλδ. Ζ, 147. Ἡσδ. Ἔρ. 423. »φῦκος« Ἰλδ. Ι, 7. »ἅλφιτα« Ὀδσ. Β, 354. 380. ἐξαιρ. »σῆμα χέω« τάφον γεμίζω ἐπισωρεύων χῶμα, Ἰλδ. Ω, 799. 801. Ὀδσ. Α, 291. Β, 222. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ »τύμβον χέω« Ἰλδ. Η, 336. Ὀδσ. Α, 584. Μ, 14. καὶ ἄλλχ. ὅθεν καὶ »θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν« Ἰλδ. Ψ, 256. Ὀδσ. Γ, 258. κόνιν κὰκ κεφαλῆς« Ἰλδ. Σ, 24. Ὀδσ. Ω, 317. τὸ δὲ, »καρπὸν χέω« Ὀδσ. Δ, 588. ἐπὶ εὐκάρπων δένδρων, ἀφίνω τοὺς καρποὺς των νὰ κρέμωνται ἀφθόνως· οὐχὶ δὲ τινάζω τοὺς καρτοὺς των. — β) Ῥίπτω, σφενδονίζω, ἐξαιρ. πολύ τι πλῆθος »δοῦρα χέω« οἰωνεῖ χύνω, τοῦτ' ἔστι ῥίπτω τόσα δόρατα ὥστε πίπτοντα φαίνονται ὡς νὰ χύνωνται ἀπόπθεν, Ἰλδ. Ε, 618. »καλάμην χθονίῃ ἀντὶ θερίζω ἢ θερίζων αὐτὴν κάμνω νὰ πίπτῃ κατὰ γῆς ἀφθόνως ὡς νὰ τὴν ἔχυνέ τις, Ἰλδ. Τ, 222. — γ) Ἀφίνω ἢ κάμνω τι νὰ πέσῃ, νὰ πίπτῃ κάτω· »νήνιε ἔραζε« Ἰλδ. Ρ, 619. »εἴδατα ἔραζε« Ὀδσ. Χ, 20. 85. »δεσμὰ ἀπὸ κρατός« Ἰλδ. Χ, 468. — 2) παθτ. Ἐπισωρεύεταί τι· Ὀδσ. Ρ, 298. Τ, 539. Χ, 387. Ἰλδ. Ψ, 775. — β) ἐξαιρ. ἐπὶ ἐμψύχων, κινοῦνται σωρηδὸν, ἀγεληδὸν, συντρέχουσι, συνάζονται πολλοὶ, πλῆθος, σπεύδουσι σωρηδὸν, Ὀδσ. Χ, 389. Ἰλδ. Ε, 141. Π, 267. Τ, 356. »δακρύοντες ἔχυντο« ἔτρεχον κλαίοντες, Ὀδσ. Κ, 415. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. »βέλεα χέοντο« ἐρρίπτον βέλη ἀφθόνως, πάμπολα ὡς νὰ τὰ ἔχυναν, Ἰλδ. Θ, 159. Ο, 590. —

Γ) Ἐν γένει χύνω τρπκ. ἀντὶ εὐγάζω, ἐκτείνω, ἁπλόνω κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφορὰς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μὲ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον προέχουσαν σημσ. χοῆς, ἐπιχοῆς, προσθήκης, ἐπισωρεύσεως, προτπλοκῆς καὶ λ. τ. τ. π. χ. »φωνὴν, αὐδήν« Ὀδσ. Τ, 521. Ἡσδ. Ἀσπ. 396. παρβλ. Θγν. 83. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων »σύριγγι χέων μέλος, ἠδὺ πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖς« Ὑμνδ. 72. 8. θαυτμένα κατά τινος« τὸ παρ' ἡμῖν, κοχλάζω τινὰ ἢ τι δυνατὰ, ὡς ὅταν κρυώσουν τὰ χέρια καὶ τὰ κοχλάζομεν διὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἰλδ. Ψ, 765. παρβλ. Ὀδσ. Γ, 289. »ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν« Ἰλδ. Τ, 321. οὕτω καὶ »νέφεα« Ἐκτείνω, ἁπλόνω σκότος, ὁμίχλην, Ὀδσ. Η, 15. Ἰλδ. Ρ, 290. καὶ ἄλλχ. »ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις« Ἰλδ. Ξ, 165. Ὀδσ. Β, 395. Μ, 338. καὶ ἀλλαχοῦ· »κάλλος κὰκ κεφαλῆς« Ὀδσ. Ψ, 156. »δόλον ἐπὶ δέμνια« ἁπλόνω βρόχους ἐπὶ τὴν κλίνην, Ὀδσ. Θ, 282. — 2) παθτ. Χύνεται, ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται »τὸ τι· »ἀμφὶ δὲ οἱ θανάτοιο χύτο« Ἰλδ. Ν, 544. »ἀμφὶ δέμνιν νὺξ κέχυται« Ἡσ. Θγν. 727. »κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ὀχλύς« Ἰλδ. Ε, 696. Τὸ δὲ »πάλιν χύτο ἀὴρ τὸ σκότος διεσκεδάσθη, ἐξέλιπεν, Ὀδσ. Η, 143. »οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη« Ὀδσ. Τ, 590. »ἀμφὶ δεσμοὶ ἔχυντο« Ὀδσ. Θ, 287. »ῥῖψ ἐπὶ πόντου ἐχέατο,« Ἰλδ. Η, 63. — β) »κεχυμένος εἴς τινα παραδεδομένος μὲ ὑπερβολὴν, ἐμέτρως εἴς τι· »ἐς ἀφροδίσια« Λουκ., ἔτι δὲ καὶ »πρὸς ἡδονὴν« Ἀλκφ. τὸ δὲ »κέχυται ὁ θυμὸς« ἢ καρδία του καταπληρώθη χαρᾶς, Ἀπλ. Ῥδ. 3, 1009. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. »ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε« ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητὸν υἱόν της, Ἰλδ. Ε, 314. οὕτω καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. »ἀμφ' αὐτῇ χυμένη« Ῥιπτομένη περὶ αὐτὸν τοῦτ' ἐστι περιπλέκουσα, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν, Ἰλδ. Τ, 284. Ὀδσ. Θ, 527. (ὑπάγεται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ.)

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Η.

Χηλαργός, ὁ, ἡ. Δρκ. χελαργός (χηλή, ἀργός). Ἐπὶ τετραπόδων. ὅ,τι τρέχει ὀγλίγωρα, εἶναι ταχύπους· ὅθεν »χαλαργοὶ ἅμιλλαι« ἢ ἱπποδρομία, Σφκ. — 2) ὡς τὸ, λευκόπους ποιητ. μόνον χρσμ.

*Χηλᾶς, ὁ, = χηλευτής. Ἡσχ. ἴδε Lobeck Φρν. σελ. 435.

Χήλευμα, τό (χηλεύω). Ὅ,τι εἶναι, πλεγμένον, πλεκτόν, πλέγμα, τὸ χηλευτὸν ἄλλως. — 2) ἡ βελόνη διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα χηλή ἄλλως.

*Χήλευσις, εως, ἡ (χηλεύω). Πλέξιμον, πλοκή, πλέγμα.

*Χηλευτής, οῦ, ὁ (χηλεύω). Ὅστις πλέκει, ῥάπτει, συρράπτει τι, ἀκεστής.

Χηλευτός, ή, όν· ἐπθ. ῥηματ. τοῦ χηλεύω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον. Ἡρδτ. 7. 89.

Χηλεύω (χηλή, σημσ. 2. β'.). Πλέκω, ἐλίττω τι.

Χηλή, ἡ (ΧΑΩ). Τὸ εἰς δύω σχισμένον ὀνύχι τῶν τετραπόδων, βοῶν, προβάτων, ἐλάφων, καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ καὶ ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου, Ἡσδ. Ἀσπ. 62. — β) οἱ ὄνυχες τῶν ὀρνίθων, Σφκλ. Ἀντ. 1003. — γ) τὰ μεγάλα ποδάρια τῶν καβούρων. — 2) Πανδήποτέ τι ἐσχισμένον, εἰς δύω ἐσχισμένον, ὡς ὀδόντι ἐξέχον· ἐξαιρ. — α) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον. — β) Βελόνη σχισμένη ἀνάμεσα διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα, καὶ φορμοὺς, στιβάδας, ῥίπας. καὶ τ. τ., ἤτοι τὸ τουρκβ. ζεμπίλια, ψάθας. — γ) τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενα ἄκρα τῶν προχωμάτων, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. μόλων. — δ) »χηλὴ τείχους« τοῖχός τι λίθον ἐξέχον ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν διὰ νὰ συνθλῶνται προσβάλλοντα τὰ κύματα, Θκδ. καὶ Ξνφ. ὡσαύτως καὶ »χηλὴ ὄρους« τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ εἰσχωροῦν ἀκρωτηρίου ἄκρον. — 3) Πᾶν σχίσμα, ἀγκύλωμα ἢ χάραγμα, ἐξαιρ. — α) Τὸ χάραγμα μὲ τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ βέλος ἐπὶ τὴν νευρὰν ἄλλως γλυφὶς λεγόμενον. — β) ἡ σχισμάδα τῶν ὀμματοφύλλων διαιροῦσα τὸ ἄνω τοῦ κάτω, ἢ ὁποία σχηματίζεται ὅταν κλείονται τὰ ὄμματία.

Χηλινός, ή, όν· = χηλευτός. »Ἀγγεῖον χηλινόν« κόφινος, σπυρίς, κ. τ. τ. Πολυδ. ζ', 172.

*Χήλιον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ χηλή.

*Χήλιον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ χηλός.

Χηλός, ὁ. (ΧΑΩ) Κίστη, κιβωτός, τὸ ἰταλ. κάσα, τουρκ. σανδούκι· ἱματιοθήκη, τὸ ἰταλ. ἁρμάρι, σκευοθήκη τὸ τουρκβ. δουλάπι, θήκη γενικῶς εἰς τὴν ὁποίαν τίθενται, φυλάττονται παντοῖα σκεύη, πολλάκις παρ' Ὅμ. μετὰ τῶν ἐπθ. »καλή, διαιδαλέη, περικαλλής, πυκινή.«

Χηλόω, (χηλή, σημσ. 2. β'.) Πλέκω, ἐλίττω τι — 2) (χηλὴ σημσ. 3.) σχίζω, χαράττω τι. ὅθεν

Χήλωμα, τό. Σχισμάδα, χαραγμάδα, ὡς τὸ, χηλή.

Χηλώτιον, τό· = χηλή, σημσ. 2, β'. ἐκ τοῦ

Χηλωτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥμτκ. τοῦ, χηλόω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον.

Χημεία, ἡ· καὶ

*Χημευτική, ἡ· ἴδε χυμικός.

Χήμη, ἡ. (ΧΑΩ). Χάσμη, χασμέρημα. 2) εἶδος κογχυλίου ἤτοι ὀστρακοδέρματος διθύρου, μὲ δύω ὄστρακα Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. ε, 15. ξενοκράτ. 18. καὶ 31. Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. ιέ, 12, Πλίν. λέ', 5, καὶ 13. κοιν. ἀχηβάδι, πορλίδα. — 3) μέτρον τι εἰς μέγα καὶ μικρὸν διαιρούμενον· ἐκεῖνο μὲν τρεῖς, τοῦτο δὲ 2. δραχμὰς ῥευστῶν πραγμάτων χωροῦν.

*Χημία, ἡ, παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πλούτρ. περὶ Ἰσιδ. §. 33. Τομ. 9. σελ. 147. Η. (υ-)

*Χήμιον, ἡ χημίον, τὸ, ὑπκρστ. τοῦ χήμη.

Χήμωσις, εως, ἡ. (χήμη) Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅτε ἡ φλόγωσις τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος πρίσκεται, κοκκινίζει καὶ σκεπάζει τὴν κόρην· »χήμωσιν λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς τὰ βλέφαρα ἑκτραπῇ, ὡς μόλις ὑπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτεσθαι, καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μετεωρότερον τοῦ μέλανος γένηται, καὶ ἐρυθρόν, καὶ πολυμερῶς ἐπιλαμβάνει τοῦ μέλανος« Παῦλ. Αἰγ. γ', 22.

Χήν, ὁ, καὶ, ἡ· γενκ. χηνός (ΧΑΩ, χαίνω). Ἡ χήνα κοινῥ. οὕτως ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ νὰ ἀνοίγῃ ἀπαύστως σχεδὸν τὸ στόμα της, πολλάκις παρ' Ὅμ. κατ' ἀμφότερα τὰ γένη χρωμένω τῇ λέξει· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ Εὔβουλος παρ' Ἀθηναίῳ ιβ', σελ. 519. Α. »Χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνόταν«, ἡ ἀνμλ. αἰτ. χένας. εὕρηται ἐν Ἐπγρμ. ἀδσπ. 667, 2. παρβλ. Jac. Ἀισλ. Παλτ. σλ. 361. ἐκ τοῦ χάν δέ, Δρκ. τύπου ἐσχηματίσθη τὸ Γερμν. Gans. ὡς τὸ Λατ. anser. ὅθεν

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ (ἀλώπηξ). Αἰγυπτιακὸν εἶδος χηνῶν αἱ ὁποῖαι ζῶσιν εἰς τρύπας διαιτώμεναι. Ἡρδτ. 2. 72. Ἀρστφ. ὄρ. 1284.

*Χηνάριον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ χήν. Μικρὰ χῆνα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χηνάρι· Γρμμτ. πρβλ. νηττάριον.

Χήνειος, εία, ειον· Ἰων. χήνεος, έη, εον (χήν). Ὅ,τι εἶναι χηνήσιον· ὑπάγεται εἰς τὴν χήνα, εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χήναν, Λατ. anserinus. Ἡρδτ.

*Χηνέλωψ, ωπος, ὁ = χηναλώπηξ. Ἡσχ.

*Χήνεος, έη, εον, Ἰων. ἀντὶ χήνειος. Ἡρδτ. 2, 37.

Χηνέρως, ωτος, ὁ. Μικρόν τι καὶ κάλλιστον εἶδος χηνός. Πλίν.

Χηνέω, = χαίνω· ἄνευ μαρτυρίου. ὅθεν

*Χήνημα, τό (ΧΑΩ). Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὸ στόμα, ἐξαιρ. νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ τινα ἀνοίγων τὸ στόμα.

Χηνιδεύς, έος, ὁ (χήν). Νέα χήνα, χηνόπουλον, χηνοπούλι.

*Χηνιδής, έως, ὁ· = χηνιδεύς, ἄνευ παραδείγματος.

Χηνίζω, Μλ. -ίσω (χήν). Φυσῶν εἰς τὸν αὐλὸν, φλοέραν, εὐγάζω ἦχον ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας. Διφλ. παρ' Ἀθην. 14.

Χηνίον, τό· ὑποκορστ. τοῦ χήν. Μικρὰ χήνα, = χηνάριον. Ἀθήν.

Χήνιος, ία, ιον· = χήνειος,

Χηνίσκος, ὁ (χήν). Καλλωπισμός τις, στολίδι εἰς τὴν πρύμνην πλοίου ὅμοιος μὲ τὸν λαμὸν τῆς χήνας. »Ἡ πρύμνα ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη«. Καὶ Εὐστάθιος »Χηνίσκος, χηνὸς ἐκτύπωμα εἰς παράσημον ἐγγλυφόμενον τοῖς τῶν νεῶν ἄκροις« Ἐτυμολόγ. »Χηνίσκος, τὸ τῆς πρώρας μέρος, οὗ ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι, ὅ καὶ τῆς τρόπιδός ἐστιν ἀρχή· εἰσὶ δ' οἱ μᾶλλον τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζεύγνυνται αἱ ἐπωτίδες τῆς νεώς· πλὴν ὁποτέρως ἔχει, χηνίσκος ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοί, ἐτίθουν τῷ ἄκρῳ, τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες· ἢ τοῦ εὐοιωνίστου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων«.

*Χηνοβοσία, ἡ· = χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ βόσκονται ἢ τρέφονται οἱ χῆνες· χηναριό, χηνοκόμασον κοινῥ. ἐκ τοῦ

Χηνοβοσκία, ἡ (χηνοβοσκός). Τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις χήνας — 2) Ἀγέλη, κοπάδι χηνῶν.
Χηνοβόσκιον, τό = χηνοβοσκεῖον.
Χηνοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει, ἢ τρέφει, κρατεῖ χήνας.
Χηνοβοτία, ἡ· καὶ
*Χηνοβωτία, ἡ = χηνοβοσκία.
Χηνομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι εἶναι μεγάλον ὡς ἡ χήνα. Στράβ. σελ. 1037.
Χηνοπλούματον, τό (χήν, pluma Λατν.) Κλίνη μὲ στρώματα ἀπὸ πτίλα, πτερὰ χήνας. Χρυσοστόμ. ὁμιλ. κζ'. τοῦ
Χηνοτροφεῖον, τό (τρέφω) = χηνοβοσκεῖον.
*Χηνοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = χηνοβοσκός.
*Χηνύσσω, = χηνυστράω. Ἡσύχ.
Χηνυστέω, = χυνυστράω, Ἡσχ.
Χηνύστρα, ἡ (χαίνω). Χάσμη, χασμήρημα. Ἡσύχ. ὅθεν
Χηνυστράω, Χασμῶμαι, χάσκω. Τρπκ. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, κάμνω τι ἀργᾶ, ἀμελῶς, κρατῶν τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἢ χασμώμενος διὰ ῥᾳθυμίαν.
*Χηνύω = τῷ προηγμ.
Χηνώδης, ὁ, ἡ (χήν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς χῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χηνῶν, ὁμοιάζει μὲ χῆνα. Σεξτ. Ἐμπ.
Χήρ, ηρός, ὁ. Ὁ ἐχῖνος ἀκανθόχοιρος, σκαντζόχοιρος, ἀρίτιος κοινῶς. παρβλ. χοίρ. (συγγν. τῷ σχῦρος, χοῖρος, ἴσως καὶ τῷ Λατ. hirtus, hirsulus.)
Χήρα, ἡ. Ἰων. χήρη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Γυνὴ τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπέθανεν. Ἰλιάδ. ἔστι δὲ ἡ λέξ κυρίως θηλκ. τοῦ χῆρος Ἡ ἐστερημένη, θηλ. τοῦ ἀνδρός της· ὡς ἐπίθετ. »Χῆραι γυναῖκες« αἱ χηρεύουσαι, Ἰλιάδ. Β. 289, »μήτηρ χήρη,« Ἰλιάδ. Χ, 499. ὅθεν
Χηράζω, = χυρόω· ἀμφβ.
*Χηράμβη, ἡ. Εἶδος κοχυλῶν, ἀκριβέστερον ἀδιώριστον.
Χηράμενος, ποιητ. Μετοχ. ἀόρ. ἀ. Μέσ. τοῦ χαίρω. Λέων. Ταρντ.
Χηραμίς, ίδος, ἡ = χηραμός. 2) Πλατύ τι καὶ κοῖλον ὄστρεον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ ἀντλῶσι καὶ μετρῶσιν ὑγρά· ὡς τό, χήμη.
Χηραμοδύτης, ου, ὁ· (χηραμός, δύω). Ὅ,τι τρυπόνει, κρύπτεται, χώνεται εἰς τρύπας ἢ σπήλαια (κυρίως -υυυ-, οἱ ποιητ. ὅμως χρῶνται τῷ υ μακρ ἐν τῇ ἄρτει.)
Χηραμόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τῶν χηραμῶν, ἀπὸ τὰς τρύπας ἢ ἀπὸ τὰ σπήλαια· ἐκ τοῦ
Χηραμός, ὁ (ΧΑΩ, χαίνω), Τρύπα, χάσμα εἰς τὴν γῆν, σπήλαιον· φωλεὸς ἢ τόπος κρυφὸς ὅπου κρύπτονται, τρυπόνουσι θηρία, Ἰλιάδ. Φ, 495. ὡς τό, χειά· παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, οἷον παρ' Ἀπλ. Ῥδ. καὶ ἡ χηραμός· παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 523. εὕρηται δ' ἔτι καὶ ὁ ἑτερογενὴς πλθ. ἀρθμ. τὰ χηραμά· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον, χρσμ. ὁ δὲ Ἡσχ. καὶ χαραμὸς ἔχει· (συγγν. τῷ, χῶρος).
Χηραμύς, ύδος, ἡ = χηραμίς.
Χηραμών, ῶνος, ὁ = χηραμός. Ὀρφ. Ἀργ. 1264.
*Χήραντο, ποιητ. γ'. προσπ. πληθ. μέσ. ἀορ. ἀ. τοῦ, χαίρω, Ἀπλ. Ῥδ.
Χηράσκω, = χηρόω· Ἐρημόνω, ἔρημον ποιῶ.
*Χήρατο, ποιητ. γ'. προσπ. μέσ. ἀορ. ἀ. τοῦ, χαίρω. Ἰλιάδ.
Χηραφίς, ίδος, ἡ, καὶ
*Χήραψ, αβος, ὁ = καραβίς, χάραβος. Θαλάσσιός τις καρκῖνος κάβουραι, καβούρι θαλασσινόν — 2) ἴσως καὶ = χηραμίς, σημσ. 2.
Χηρεία, ἡ· (χηρεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. τὸ κοινῶς τὸ νὰ ἦναί τις χήρος, ἀπόχηρος, ἢ χήρα. Θκδ.

*Χήρειος, εία, ειον· καὶ ὁ, ἡ (χῆρος). Χηρευμένος, ἀπόχηρος, χηρευμένη, χήρα.
Χήρευσις, εως, ἡ = χηρεία, ἐκ τοῦ
*Χηρεύω, Μ. εύσω (χῆρος) ἀμετβ. ἐπὶ τόπου. Εἶναι κενός, ἄδειος, ἔρημος· μετάγνκ. »νῆσος ἀνδρῶν χηρεύει« Ὀδ. Ι. 124. Στερεῦμαι, εἶμαι στερημένος ἐξαιρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, ἢ τῶν γονέων, εἶμαι ἀπόχηρος, χήρα, ὀρφανός· ἐν γένει στερεῦμαί τινος. — 2) μετατ. ὡς τό, χηρόω, ἀδειάζω, ἐρημόνω, ἀποστερῶ· τινά τινος.
Χηρήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ χήρειος.
*Χηρία, ἡ = χηρεία.
Χῆρος, χήρα, χῆρον, ἔτι δὲ δικτλ. Ὅστις εἶναι στερημένος, στερεῖταί τι, ἐξαιρ. τὸν ἢ τὴν σύζυγον, ἀπόχηρος, χήρα· παρὰ τῷ Ποιτ. κατὰ ταύτην μόνον τὴν σημτ. ἐν τῷ θλκ. γένει, ἴδε χήρα· ἔτι δὲ καὶ τῶν γονέων στερημένος, ὀρφανός· (παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χῆτος, χητεύω, χάτος, χατεύω, χατίζω, χέρνης.) ὅθεν
Χηροσύνη, ἡ. Στέρησις, ἀποστέρησις· ἐξαιρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, »πόσιος χηροσύνη.« Ἀπολλών. ἀργ. δ', 1064. ποιτ. μόνον.
Χηρόω, (χῆρος) μετβτ. Κενόνω, ἀδειάζω, ἐρημόνω τι »ἀγυιάς« ἀδειάζω τὰς ἀγυιὰς τὸ σύνηθ, τουρβ. τὰ σωκάκια ἀπὸ ἀνθρώπους, ἐρημόνω πόλιν τινά, Ἰλιάδ. Ε, 642. »Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη,« Ἡρδτ. 6, 83. Ἀποστερῶ· τινά τινός· ἐξαιρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, κάμνω τινὰ ἀπόχηρον, χήραν· »γυναῖκα χήρωσα« Ἰλιάδ. Ρ, 36 — 2) ἀμετβ. ὡς τό, χηρεύω. Ζῶ ἀπόχηρος ἢ χήρα, ἢ ὀρφανός· ἐν γένει στερεῦμαι, ἀποστερεῦμαι· μετὰ γενκ. Θέογν. 950. ὅθεν
Χήρωσις, εως, ἡ. Στέρησις, χωρισμὸς, χηρία. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 308.
*Χηρωστής, οῦ, ὁ (χηρόω). Ὁ τυχὼν συγγενής, ὅστις κληρονομεῖ ἀποθανόντα τινὰ εἰς ἔλλειψιν τῶν ἀγχιστόρων, ἐξ ἀγχιστίας, ἐξ αἵματος συγγενῶν· κατὰ πλθ. ἀριθμ. χηρωσταίων, Ἰλιάδ. Ε, 158. Ἡσδ. Θγν. 607. — 2) = ὀρφανιστής.
*Χησεῖτε, Δρκ. συναιρ. ἀντὶ, καὶ ἥσετε, Μέλ. τοῦ, ἵημι.
*Χησία, ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Σάμου, ὅθεν
*Χησιάς, άδος, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ καὶ Νικ.
*Χήσιος, ὄνμ. ποταμοῦ τινος τῆς Σάμου.
*Χητεία, ἡ. Ἔνδεια, στέρησις, σπάνις, ἔλλειψις ἐκ τοῦ
*Χητεύω, (χῆτος). Στερεῦμαι, πάσχω, ἔχω στέρησιν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν· ποιητ.
*Χήτη, ἡ (ΧΑΩ, χαίνω) = κενεών
Χητίζω, = χατίζω. Ἐτυμολ. Μεγ. ἐκ τοῦ
Χῆτις, ιος, Ἀττ. εως, ἡ καὶ
*Χῆτος, εος, τό. Ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια, χρεία, ἐπιθυμία, συνήθ. κατὰ δοτ. πτῶσιν. »χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός« δι' ἔλλειψιν ἢ στέρησιν τοιούτου ἀνδρός, Ἰλιάδ. Ζ, 463. »χήτεϊ τοιοῦδ' υἱος« Τ, 324. »χήτει ἐν εὐναίοις« Ὀδσ. Π, 35. »χήτεϊ λαῶν« Τμ. Ἀπλ. 78. »χήτεϊ συμμάχων« Ἡρδτ. 9, 11. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ ποιητ. μόνον χρσμ. (παρὰ τὸ ΧΑΩ, χάτος, χατέω, χατίζω) ὅθεν
Χητοσύνη, ἡ. Ἔνδεια, πενία, ἔλλειψις, πτωχία, στέρησις, ὀρφανία· μοναξία, ἐρημία, Ἀνάλεκτ. β', σελ. 118. ποιητ. μόνον.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Θ.

Χθαμαλερός, ά, όν = χθαμαλός. Πλβ. 10, 10, 7.
Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ (πέτομαι). Ὅ,τι πετᾷ χαμηλὰ ἢ πλησίον τῆς γῆς· ἐκ τοῦ
Χθαμαλός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι χαμηλόν, πεδινόν, ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς γῆς, ἴσια μὲ τὴν γῆν, Ὀδσ. Ι, 25. Κ, 196. Λ, 194. συγκρτ. Ὀδσ. Μ. 101. ὑπρθτ. Ἰλιάδ. Ν, 68) (παρὰ τὸ, χαμαί, χαμηλὸς παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ χθές·) ὅθεν
Χθαμαλότης, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαμηλόν· χαμηλότης. Εὐστάθ.
*Χθαμαλοφροσύνη, ἡ (φρήν). Ταπεινόν, χαμερπές, εὐτιδανόν φρόνημα. Γρηγρ. Ναζ.
Χθαμαλόω, (χθαμαλός). Κάμνω τι χαμηλόν, πεδινόν, ὁμαλόν, ἰσιάδι. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. γ', ς', 2.
Χθές, Ἐπίρ. ὡς τό, ἐχθές. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 321. Τὸ κατ' ἐπίτασιν ἐχθές, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνηθίζεται, εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἐρ. 273. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρστ. »πρώην τε καὶ χθὲς« ἔτι δὲ καὶ »χθὲς καὶ πρώην« ἐχθὲς καὶ προχθὲς, τοῦτ' ἔστιν ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου· ἐν γένει σημαίνει τὸν πρὸ ὀλίγου παρελθόντα καιρόν, Ἡρδτ. 2, 53. Ἀρστφ. Βτρχ. 726. Πλάτ. Νμ. 3, σλ. 677. Δ, Δμσθ. Στφ. σλ. 270, 21. Wessel ἐν Διοδρ. 2, 53. ὡσαύτως καὶ »χθὲς καὶ τρίτην, ἡμέραν«, τὸ παρ' ἡμῖν, τές ἀπεραστμένες· (κυρίως χές, χεσί παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ, χθαμαλός· φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁ τύπος χθίς, ἀφ' οὗ τό, χθιζός, χθιζά καί, τ. λ.) ὅθεν
Χθεσινός, ή, όν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐχθές, ὁ ἐκ τοῦ χθὲς ὤν.
Χθιζά, Ἐπίρ. ἴδε χθιζός.
Χθιζινός, ή, όν = χθεσινός, ἐκ τοῦ
Χθιζός, ή, όν (χθές). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ χθεσινός· ἐν συνθέσει δὲ μετὰ ῥημτ. χρησιμεύει ἀντὶ τοῦ χθὲς »χθιζὸς ἔβην« ἐχθὲς ἐπῆγε· »χθιζὸς ἠλυθας, χθιζὸς ἐμυθεόμην« καὶ λ. τ. τ. Ὅμ. Ὅλως δὲ ἐπιρρηματικῶς χρησιμεύει τὸ οὐδτ. χθιζόν, Ἰλιάδ. Τ, 195 Ὀδτ. Δ, 656. ἔτι δὲ καὶ »τὸ χθιζόν« ἐνάρθρ Ἰλιάδ. Ν, 745. ὡσαύτως καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. τοῦ οὐδτ. χθιζά, ὅθεν »χθιζά τε καὶ πρωΐζα« χθὲς καὶ προχθὲς, τοῦτ' ἔστι πρὸ ὀλίγου· τώρα πρὸ ὀλίγου, ἐν γένει τὸ οὐ πρὸ πολλοῦ, παρωχηκότος ἀηλωτικόν, Ἰλιάδ. Β, 303. — τὸ χθιζὸς καὶ χθιζινὸς οὐχ οὕτως Ἀττικῶν ὡς τό, χθεσινός, Lobeck Φρν. σλ. 323.
Χθόα, ἡ = χθών· παρ' Ἡσχ. μόνον· ὅθεν
*Χθόϊνος, ίνη, ίνον = χθόνιος· μόνον παρ' Ἡσχ.
Χθονήρης, ὁ, ἡ (ἄρω) = χθόνιος, Ἡσχ.
Χθονιαφόρος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 781.
Χθόνιος, ία, ιον· καὶ, χθόνιος, ὁ, ἡ (χθών), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γῆν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, τοῦτ' ἔστιν ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τό, καταχθόνιος, Ἡσδ. Θγν. 697. »Ζεὺς χθόνιος« ὁ καταχθόνιος, θηλ. ὁ Ἅιδης, Ἡσδ. Ἔρ. 697. 767. »θεοὶ καταχθόνιοι« οἱ τοῦ κάτω κόσμου· ἔτι δὲ καὶ »χθονίαι θεαὶ« μεταξύ τῶν ὁποίων ἐννοοῦνται ἐξαιρ. ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, Ἡρδτ. 6, 134. 7, 153. Ἐπθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς νεκροπομποῦ, Σφκλ. Αἴ. 819. — β) Τρπκ. ὅ,τι εἶναι τρομερόν, φοβερόν. — 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, διατρίβει, ζῇ ἐπὶ τὴν γῆν. — 3) ὅ,τι εἶναι γήϊνον, ἐκ τῆς γῆς γεννημένον. — 4) ὡς τό, ἐγχώριος· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ τὰ πλεῖστα χρσμ.
*Χθονοβρεθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὅ,τι κλίνει πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω ποιητ.
*Χθονογηθής, ὁ, ἡ (γήθω). Ὅστις χαίρει, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τὰ γήϊνα, ἀγαπᾷ τὰ γήϊνα πράγματα· ποιητ.
Χθονόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παίς). Ὅ,τι ἐγενήθη ἐκ τῆς γῆς· ποιητ. Ἡτύχ. »Χθονόπαιδα ὤραν.«
Χθονόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη, ἐσχηματίσθη ἐκ γῆς, ἀπὸ χῶμα· ποιητ.

Χθονοστιβής, ό, ἡ (στείβω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πατεῖ τὴ γῆν, βαδίζει, παριπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν. Σφκλ. ποιητ. μόνον,

Χθονοτρεφής, ό, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη ἢ ἐτράφη ἐκ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς χώρας ἐκ τοῦ τόπου Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

Χθονοφυλή, ἡ (φύω). Παλαιὸν ὄνομα θεᾶς τινος. Σχόλ. Ἀπολλων. α, 115.

Χθύπτης, ου, ὁ, ἔτι δὲ καὶ θύπτης. Ἀκατάληπτος, λέξις ἐν λειψάνῳ τινὶ τῷ Θέσπιδι ἐπιφερομένῳ παρὰ Κλη. Ἀλξ. πιθανῶς δὲ ἐπίθ. τοῦ τυροῦ, ὡς ἐκ τῆς συντάξεως αὐτῆς, »χθύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι« συμπεραίνεται τοῦ λάχιστα, Pinzger de dram. sat. σλ. 20.

Χθών, χθονός, ἡ. Ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Χώρα, τόπος πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσχ. »χθόνα δύναιτο νὰ αἰμβῇ τις ἢ τι ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτ' ἔστι νὰ ἀποθάνῃ, Ἰλ. Ζ, 411. Ἡσθ. Ἀσπ. 151. — 2) Ὁ κόλπος, τὰ ἔσω, τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς· ὅθεν καὶ ὁ Ἅδης, ὁ κάτω κόσμος, Herm. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 70 — 3) παρὰ τοῖς Τργ. δὲ οὐ σπανίως = πόλις, Valck Φοιν. β. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 4 — 4) ὡς θεά, Χθών, ἡ, Αἰσχλ. Εὐμν. 6. ἔστι δὲ ποιητκ. μόνον χρσμ. ἡ λέξις.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ι.

*Χῖ, ἢ χί, (Ἀναλεκτ. 3, σελ. 264) τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμματοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Χ. καὶ χιάζω, τὸ β'.

*Χί, ποιητ. προσχηματισμός, ὡς εἰς τὸ ναίχι ἢ χί, κατὰ διάλκτ. ταὐτὸν τῷ φι, ὅπερ ἴδε.

Χιά, ἡ = χειά, Τρύπα, φωλεά

Χιάζω, Μ. ὅσω (Χῖος). Πράττω, προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς Χῖος, Χιότης· ἐξαιρ μιμοῦμαι εἰς τὴν μουσικὴν τὸν τεχνικὸν τρόπον τοῦ ἐκ τῆς Χίου Δημοκρίτου.

*Χιάζω, Μλ. -άσω (σημειόνω τι διὰ τοῦ Χ, βάλλω εἴς τι τὸ Χ, ὡς σημεῖον ὑπόπτου ἢ ἀσυνήθους, μὴ γνησίου· βάλλω τὸ Χ πρὸ τοιούτου τινὸς στίχου, πρὸ τοιαύτης τινὸς λέξεως ἢ περιόδου, ἐν χειρογράφῳ ἢ συγγράμματί τινι· ἢ ἐπί τινος βαλαντίου παραχαραγμένα, τουκρβ. κάλπικα νομίσματα περιέχοντος — 2) Διαταυρόνω, βάλλω ἢ γράφω τι σταυροτά· ὅθεν ἐπὶ τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν, Σχίζω, κόπτω σταυροτά μέλος τι τοῦ σώματος· ὅθεν

Χίασμα, τό. Τὸ σημεῖον ἢ τὸ σχῆμα τοῦ Χ. ἐξαιρ. ὡς διακριτικόν, δηλοτικὸν νοθεύσεως, γνησιότητος, προκύψαν ἐκ τῆς τῶν Χίων ἀπάτης. — 2) παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 100, »Χιάσματα« τὰ τῶν ξύλων σταυρώματα, ξύλα σταυροτά. (ῑ)

Χιασμός, ὁ (χιάζω). Τὸ νὰ σημειόνῃ τίς τι διὰ τοῦ Χ, — 2) Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι σταυροτά, διασταύρωμα.

Χιαστός, ή, όν Ἐπθ. ρηματκ. τοῦ, χιάζω. Ὅ,τι εἶναι σημειωμένον διὰ τοῦ Χ, φέρει, ἔχει σημεῖον γνωριστικὸν τὸ Χ — 2) Ὅ,τι εἶναι βαλμένον, ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ. βαλθεῖ σταυροτά. διασταυρωμένον, διασταυροτόν. — 3) Τὸ χιαστόν, σχῆμα ῥητορικὸν ἢ γραμμ. ὅτε τὰ μέλη δύω τινῶν λόγων ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ Χ.

Χιαστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Χιώτικα, ἐξαιρτ. κατὰ τὴν ἀπάτην τῶν Χίων. Ἡσύχ.

*Χιδρίας, ὁ, Σῖτος χρήσιμος ἐκ τὸ νὰ γένῃ χίδρον· ὅπερ ἴδε.

Χίδρον, τό· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ χίδρα. Ἐδεσμα, φαγητόν τι ἐξ ἀνωρίμου καὶ περφρυγμένου, ἤτοι καψαλισμένου· κοιντ. μπουρζαλισμένου, τουρβ. καβουρτισμένου σίτου πρότερον χοντροκοπανισμένου ἢ χοντροαλεσμένου, ὡς τὰ Ἄλφιτα ἐκ κριθῆς· ὅθεν «Πυρὸς χιδρίας· « τὸ εἰς τοιοῦτον φαγητὸν χρήσιμον σιτάρι· Ἀριστοφάν. καὶ Πολυδ. ς, 62. (πιθανῶς παρὰ τὸ, σχίζω.)

*Χιεσμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ χιάζω· ὅθεν

*Χιεσμός, ὁ, Ἰων ἀντὶ χιασμός.

Χιλεύω, Μ. εύσω (χιλός). Τρέφω, ἐξαιρ. προμηθεύω τινὰ μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν ἀλόγων ζώων· »στρατόν« προμηθεύω τὸ στράτευμα μὲ τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ σύνθ. ἰταλ. ἀπροβιαντάρω, ἢ τὸ Γαλλκ. φουραζίρω. — 2) ἀμετβ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, βόσκει, εἰς τὴν βοσκὴν εἶναι. Νίκανδρ Θηρ. 635.

Χιλή, ἡ = χιλός. Σουΐδ. ἀμφ.

Χίλήγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἐδημιουργήθη εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων· ποιητ.

*Χιλιάγωνος, ὁ, ἡ (γῶνος). Ὅ,τι ἔχει χιλίας γωνίας (ᾱ)

Χιλιάκις, Ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς. (-νυν)

Χίλίανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ χίλιους ἄνδρας »Πόλις χιλίανδρος.« Πλάτ.

Χιλιαρχέω, ῶ. Εἶμαι χιλιάρχης, τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιόν του, ἢ τὸ ἀξίωμά του ἔχω.

Χιλιάρχης, ου, ὁ· καὶ χιλίαρχος. (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἡγεμὼν χιλίων στρατιωτῶν τὸ σύνθ. ἰταλ. commandante 1000. στρατιωτῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του χιλίους ἄνδρας. — 2) Παρὰ Πέρσαις καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Μακεδόσιν ἦν ὁ χιλίαρχος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα, ὅστις εἶχεν ὅλην τὴν τοῦ βασιλείου φροντίδα, καὶ ἀνέφερνεν, ἐδηλοποίει τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα, τῷ ἔδιδε περὶ πάντων πληροφορίαν, ὡς ὁ παρὰ Γερμν. Staatskanzler, ἢ παρὰ τοῖς Γαλλ. ὁ connetable· ὅθεν

Χιλιαρχία, ἡ. Τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιον ἢ τὸ ἀξίωμα, τοῦ χιλιάχου. Ξενοφ.

Χιλίαρχος, ὁ = χιλιάρχης, ὅπερ ἴδε.

Χιλιάς, άδος, ἡ (χίλιοι). Ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων, ἓν πλῆθος ἐκ χιλίων συνιστάμενον, χιλιάδα· κοιντρ. Ἀττ. γενκ. πλθ. χιλιαδῶν.

Χιλιασμός, ὁ, παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Ἡ ἐπὶ γῆς χιλιετὴς βασιλεία τοῦ Χριστοῦ· ἡ διδασκαλία περὶ τούτου· ἔλεγον γάρ τινες αἱρετικοὶ ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ μόνον χίλια ἔτη, καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅρα Ἐπιφάν. Αἱρέτ. 77. ὅθεν

Χιλιασταί, οἱ. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ χιλιασμοῦ, οἱ πιστεύοντες τὸν χιλιασμὸν ἤτοι τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ·

*Χιλιετερίς, ίδος, ἡ. Χρόνου, περίοδος 1000. ἐτῶν. Σουΐδ. κυρίως δὲ ἰδιαίτ. θλκ. τοῦ, χιλιέτηρος.

*Χιλιέτερος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομένῳ

Χιλιετής, ές, ὁ, ἡ, ός· ἔτι δὲ καὶ, χιλιέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὅ,τι εἶναι χιλίων ἐτῶν, διαρκεῖ χίλια χρόνια. Ἀθήν. ιέ. »Σὸν οὖν ἐστὶν ὦ μουσικώτατε, τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι.«

Χιλιοδύναμος, ὁ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορίδ. δ', 8. Πλίν. κέ, 6.

*Χιλιοετερίς, ίδος, ἡ = χιλιετηρίς.

Χίλιοι, χίλιαι, χίλια. Ὁ ἑκατὸν δεκάδων, ἢ δέκα ἑκατοντάδων περιεκτικὸς ἀριθμός, χίλια, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅμ. »χίλιαια ὑπεμ. »δραχμαία«, Δγν. Λρτ. 4, 37. παρβλ. χιλιόω. Εὕρηται δὲ καὶ κατ' ἐνκ. ἀρθμ. ἀθροιστκ. οὐσστκ. συντασσόμ. ἐξαιρ. »ἵππος χιλία« Χίλιοι ἱππεῖς, Ἡρδ. 5, 63. 7, 41. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ., τὸ γὰρ ἵππος, ἢ καβαλαρία καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ σημαίνει πλῆθος· (τὸ ἰῶτα, τῆς προπαρλ. μκρ.)

Χιλιόκωμος, ὁ, ἡ (κώμη). Τόπος, χώρα, περιέχων χιλίας κώμας, χίλια χωριά, Στράβ.

Χιλιόμβη, ἡ. Θυσία ἐκ χιλίων ζώων, ὡς τὸ Ἑκατόμβη, ἐξ ἑκατόν· ἴδε Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 43. παράδοξος δὲ, καὶ ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, οὐκ ὀρθὸς ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξ. (παρὰ τὸ, βοῦς συνήθ. ἐτυμλγ.)

Χιλιόναυς, νεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅ,τι συνίσταται εἰς χίλια πλοῖα, χιλίας ναῦς ἔχων· Εὐριπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 174. »Ἐλάταις χιλιόναυσιν·« ἀντὶ τοῦ, ἐλατίναις ναυσὶ χιλίαις.

Χιλιοναύτης, ου, ὁ. Δρκ. χιλιοναύτας (ναύτης). Μὲ χιλίους, ναύτας ἢ χιλίων ναυτῶν. Εὐριπδ. Ἰφγ. Τ. 193.

Χιλιονταετηρίς, ίδος, ἡ νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιοετηρίς. Ἐπιφ.

Χιλιονταετία, ἡ. Περίοδος χιλίων ἐτῶν, Εὐσεβ.

*Χιλιοντάς, άδος, ἡ, νεώτρ. τύπος ἀντ χιλιάς.

*Χιλιόπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ χιλίων ἐτῶν· κωμκ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1160.

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, καὶ Ἐπίρ. — σίων. (ᾱ) καὶ

*Χιλιοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χίλιες φορὲς περισσότερον χίλιες φορὲς ἄλλο τόσον.

Χιλιόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Ὅ,τι ἔχει χιλίους πόδας.

Χίλιος, ία, ιον· ἴδε χίλιοι.

Χιλιοστός, ή, όν. Ὁ χίλιος κατὰ τὸν ἀριθμόν, ὁ μετὰ τὸν 999τον ἀριθμὸν ὤν.

Χιλιοστύς, ύος, ἡ. Τὸ χιλιοστὸν μέρος πράγματός τινος — 2) Ἀριθμὸς χιλίων περιεκτικός. Ξενοφ.

Χιλιοτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ, ἢ ἀξίζει χιλια τάλαντα. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 12. (τᾱ)

Χιλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι εἰς χίλια συνιστάμενον· »Πλοῖον χιλιοφόρον« χιλίους, ἀμφορεῖς φέρον. Δίων Κάσ.

*Χιλιόχρυστος, ὁ, κυρ. ὄνμ. ἑνὸς ἰατρικοῦ, Ἀλέξ Τραλ. 11. σελ. 643.

Χιλιόω, ῶ (χίλιαι, ἐξυπακ. δραχμαί). Παιδεύω, τιμωρῶ τινα μὲ ζημίαν χιλίων δραχμῶν. Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρατ.

Χιλίωρος, ὁ, ἡ (ὥρα) — χιλιετής. Λυκόφρ.

Χιλός, ὁ. Πράσινον, τρυφερὸν, χορτάρι, χλόη, κοιντ. γρασίδι, ἐξαιρ. Ἵππων τροφή, Ἡρδτ. 4, 140. Πρασιάδα, βοσκή· ὅθεν

Χιλιόω, Διώκω εὐγάζω ζῶόν τι ἢ ζῶα εἰς βοσκὴν Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', β', 21. »Διὰ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο·« ὅθεν τὸ χιλωτήρ.

*Χίλωμα, τό, ἴδε, χείλωμα.

Χιλωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ σακκούλι, τουρκβ. συνήθ. τουρβᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλοντες τὴν τροφὴν τοῦ ἵππου κρεμῶσιν αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, κ. λ. τ. τ.

Χίμαιρα, Αἰξ. κοιντ. γίδα, κατσίκα, Ἰλδ. Ζ, 181. Ἡσδ. Θγν. 322. 323. ἴδε χίμαρος — 2) χίμαιρα, ἡ, τὸ μυθολογούμενον πυρίπνουν τέρας, τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα ἔφερον λέοντος, τὸ μέσον, αἰγὸς καὶ τὰ ὀπίσω δράκοντος μορφήν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφόνευσεν ὁ Βελλεροφόντης, Ἰλδ. Ζ, 179. παραβλ. Π, 329. κατὰ Ἡσδ. Θγν. 319. δὲ ἤτον θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, κεφαλὴν τριειδῆ, λέοντος, αἰγὸς καὶ ὄφεως· φέρουσα, (υ-υ) ὅθεν

*Χιμαιρίς, ίδος, ἡ = χίμαιρα.

Χιμαιροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὀχευτής, κοιντ. βατευτὴς τῶν αἰγῶν. — Ὅ,τι ἔχει πόδας αἰγός· γιδοπόδαρος. Ἀνθολογ. (ᾱ)

Χιμαιροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει αἴγας· Ἀνάλεκτ. δ'. σελ. 223. (ᾱ)

Χιμαιροφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ). Ὅστις φο-

νεύει αἶγας. — Ὁ φονεὺς τῆς χιμαίρας. Ἀνθολογ.

*Χιμάραρχος, ὁ (ἄρχω) τράγος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν αἰγῶν τράγος. (υυ-υ)

*Χιμαροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω = χιμαιροφόνος.

Χίμαρος, ὁ. Ὁ τράγος· ἀλλὰ καὶ χίμαρος, ἡ, ἡ γίδα, Θεόκριτ. ἐπ. 6. Ο. Μαισ. 11. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ταύτῃ ὥσπερ καὶ οἱ Δωριεῖς· οὗτοι ὅμως ὠνόμαζον μόνον τὴν νέαν ἑνὸς ἔτους αἶγα χίμαρον ἢ χίμαιραν τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν βιτούλι, τὴν γεροντοτέραν δὲ, ἔλεγον, ἡ αἶξ, ὡς παρὰ Θεοκρ. 1, 6. διακρίνεται. (τὸ ἰῶτα βραχ.)

*Χίμαρος, ὁ = χείμαρος, χείμαρρος. Ξηρόλακος, κοιντ. ἀπόερας. — 2) = χείμαρος, εὐδιαῖος. — Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (τὸ ἰῶτα μακρ.)

*Χίμαρρος, ὁ, ὄνμ. κύρ. Πλούτρ.

*Χιμαροσφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Ὅστις σφάζει αἶγας.

*Χιμετλιάω = χειμετλιάω, Χείμετλον, ἡ παγωμένα μέλη ἔχω. ἐκ τοῦ

Χίμετλον, τό. Τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος ὑπὸ τοῦ ψύχους. = χείμετλον. (ῑ)

*Χιογενής, ές, ἡ (χῖος, γένος). Ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν χίων, χιότης γεννημένος. (ὄχι δὲ καὶ γεννημένος εἰς τὴν χιόνα, ψυχρὸς, σόλοικος γὰρ ἐστὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν.)

Χῖον, τό. Ἀγγεῖον οἰνοδόχον, ἕνα ἢ 1½ χόα χωροῦν, τὸ παρ' ἡμῖν. Βαρέλι, Βαρελάκι, Ἀνάλεκτ. β', 48. »Δύο χῖα Θάσεα τέσσαραα. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 579. (οὐχὶ παρὰ τὸ, χέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, χῖος.)

Χιόνεος, έα, εον (χιών). Ὅτι εἶναι ἐκ χιόνος, χιονίσιον, ἄσπρον, ψυχρὸν ὡς τὸ χιόνι (ῑ, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονίζω, Μ. ίσω (χιών). Σκεπάζω τι μὲ χιόνα, τὸ κάμνω ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. — Ἄπρσπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χιονίζει, πίπτει χιόνι. »εἰ ἐχιόνιζε τὴν χώρην« ὑπκ. ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Θεός, Ἡρδτ. 2, 22. Ἀλλὰ καὶ ἀμετβ. Χιονίζει, ἀπροπ. Ἡρδτ. 2, 22. ὥστε, εἰ ἐχιόνιζε, ὕετ' ἂν ταῦτα τὰ χωρίαα (χῑ, ἐν τῷ Μλ. καὶ ἀορ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονικός, ή, όν. καὶ

*Χιόνινος, ίνη, ινον = χιόννιος. (χῑ, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει).

*Χιόνιον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ χιών, κατὰ τὸ φαινόμ. πλὴν ταὐτὸν τῷ χιών. — 2) Ἰατρικόν τι τῶν ὀφθαλμῶν παρ' Ἀλέξ. Τρ. 2. σελ. 142.

*Χιόνιος, ία, ον = χιόνεος (χῑ, παρὰ τοῖς Ἐπκ.)

Χιονόβας, αντος, ὁ (βαίνω). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ εἰς τὸ χιόνι. ἀμβφ.

Χιονόβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Τόπος, ὅπου βαδίζει, περιπατεῖ τις εἰς χιόνι. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ς'. »Χιονόβατα οὔρεαα. ἀμφβ.

Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅστις ἔχει λευκὰ, ἄσπρα ὡς τὸ χιόνι βλέφαρα, ὀμματόφυλλα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 253.

Χιονόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεσε χιόνι, εἶναι χιονισμένον. Ἀριστοφάν. »Κορυφὴ Ὀλύμπου χιονόβλητοςα.

Χιονοβολέω, Μ. ήσω. Ῥίπτω χιόνι, χιονίζω, κτυπῶ μὲ χιόνι. Διόδ. Σικ. »Χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα ἡ χώραα. ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει χιόνι, χιονίζει. »Χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λειποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν«. 2) προπαροξτ. χιονόβολος. Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνι, χιονισμένον.

Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅ,τι βόσκει, τρώγει χιόνι, τρέφεται μὲ χιόνι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 575. (ῑ, παρὰ τοῖς ἐπκ.)

Χιονοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ χιόνι, ὁμοιάζει μὲ χιόνι, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι, γεμάτον μὲ χιόνι. (τὸ ῑ, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει)

Χιονόεις, έσσα, έν, ποιητ. ἀντὶ χιόνεος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. (ῑ, παρὰ τοῖς Ἐπκ.)

Χιονοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω). Ὅ,τι εἶναι θρεμμένον μὲ χιόνι. — 2) Ἐνεργτ. Ὅστις τρέφει, ἡ φυλάττει, διατερεῖ τι μὲ χιόνι. Εὐριπ. Ἑλέν. 1339.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅστις ἢ ὅτι κτυπεῖται ἀπὸ τὸ χιόνι, καταχιονίζεται, ὑπόκειται εἰς τὰ κτυπήματα τῆς χιόνος. Σοφοκλ. Αἴ. 696. »Χιονοκτύπου πετραίαα.

Χιονόμελι, ιτος, τὸ (μέλι). Λευκὸν, ἄσπρον μέλι· ἢ μέλι καὶ χιόνι ὁμοῦ ἀναλυμένα. Γεωποικ. ή, 28.

Χιονόπεζα, ἡ (πέζα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει πόδας λευκοὺς ὡς ἡ χιών. Νόν. (ῑ, παρὰ τοῖς Ἐπ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) παθτ. Ὅ,τι τρέφεται μὲ χιόνι. — 2) παροξυντ. χιονοτρέφος, ἐνργτ. Ὅστις τρέφει τι μὲ χιόνα. παράβλ. χιονοθρέμμων.

*Χιονόχροος, συναιρ. — χρους, ὁ, ἡ — χρουν, τὸ (χρόα). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι.

Χιονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, καὶ οος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει δέρμα ἢ σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών. Εὐριπ. Ἑλ. 216.

Χιονόω, Μλ. ώσω (χιών) = χιονίζω (ῑ, παρὰ τῆς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονώδης, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ χιονοειδής. Εὐρπδ.

Χιονωτός, ή, όν. Ἐπθτ. ῥμτκ. τοῦ χιονόω, Ὅ,τι εἶναι χιονισμένον, ὅ,τι εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. Νόν.

*Χίος, ἡ. Ἡ νῆσος Χίος, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Ὀδσ. Γ, 170. ὅθεν

Χῖος, Χία, Χῖον. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χίου, Χιότικον. ἐξσιρ. κάτοικος τῆς Χίου, Χιότης, Ἡρδτ. 1, 142. — 2) »ὁ χῖος« ὑπκ. βόλος, Δυστυχὲς ῥίψιμον εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κυβῶν, εἰς τὰ ζάρια, ὅταν πίπτῃ τὸ μέρος τοῦ κύβου ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἄρθμ. ἔξ στιγμῶν. ὅθεν καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κύβου, »χῖος ἀστράγαλος, σπανιώτρ. χιάς - άδος, ἡ »Πολδ. 9,100. ἄλλως ἐξίτης λεγόμενος· τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ κύβου ἐφ' ᾧ εἶναι σημειωμένη μία μόνη στιγμὴ ἐλέγετο Κῶος. Κατά τινας ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἐναντίος. ὅηλ. τὸ μέρος μὲ τὰς ἓξ στιγμὰς ὠνομαζετο Κῶος, τὸ δὲ μὲ τὴν μονάδα χῖος βόλος· (τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἐπθ. μκρ. διότι τὸ, χῖος, ἐσχηματίσθη κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ χίϊος, ὥσπερ τὸ Δῖος ἐκ τοῦ Δίϊος. Δρκ. σελ. 101. Jac. Ἀιθλ. Παλατ. σελ. 93. 696.) ὅθεν

*Χιουργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν Χῖον, εἰργασμένον. ἀπὸ Χῖον κατασκευασμένον, Χιότικη δουλειά. ὅθεν ψευδής, παράνομος δουλειά. Κριτίας, παρ' Ἀθην. 11. σελ. 486. Ε.

Χιραλέος, έα, έον. Ὅ,τι εἶναι σκασμένον, σχισμένον, ἐξαιρ. ὅστις ἔχει σκασμένα χέρια ἢ ποδάρια ἀπὸ τὸ κρύος, ἀπὸ χιονίστρας. ἐκ τοῦ

Χιράς, άδος, ἡ = χειράς. ὅθεν

Χιροποδής, ον, ὁ, καὶ

*Χιρόπους, οδος, ὁ, ἡ· ουν, τό. = χειρόπους, χειροπόδης. Χειράδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων.

Χιτών, ῶνος, ὁ, παρὰ τοῖς Ἰων., λογογρφ. δὲ κιθών. Τὸ ὑποκάτω, τὸ ἐπὶ τὰς σάρκας κείμενον φόρεμα, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. ὑποκάμισον Λατ. tunica, πολλκ. παρ' Ὅμ. κυρίως μάλλινον ὑποκάμισον »χιτῶνα περὶ χροῖ δῦνεα Ὀδσ. Ο, 60. παρβλ. Ἡρδτ. 1, 155. ἐπὶ τὸν χιτῶνα περιεβάλλοντο τὸν φᾶρον, χλαῖναν, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ χλανίδα καὶ χλαμύδα λεγόμενον, φαρδύ τι φόρεμα, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ἰτολ. σύνηθες μαντέλλον, ἢ τὸ τουρκιβ. μπενίσι. Ὁ χιτὼν ἦτον συνήθ. κοινὸς ἴως εἰς τὰ γόνατα ψθάνων, ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Τ, 243. κείται καὶ »χιτὼν περμιόεις« ὅστις ἐψθανεν ἴως εἰς τοὺς πόδας· παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 539. δὲ καὶ »κιθὼν λίνεος«, λινοῤῥίσιον μὲ χειρίδας, μανίκια (χειριδωτὸς) φόρεμα τῶν Ἴων. καὶ τῶν Ἀττ. γυναικῶν, Ἡρδτ. 5, 87. »λινέους κιθῶνας« ἐφόρουν καὶ οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι· καὶ οἱ Κίλικες, Ἡρδτ. 1, 105. 2, 81. 7, 91. — 2) ἐν γένει Ἱμάτιον, φόρεμα, ἱματισμός, φορεσιά· ὅθεν καὶ ὁ Σωράξ, Ἰλδ. Ε, 115. Λ. 100. καὶ ἀλλχ. Ἡρδτ. 5, 106. »χιτὼν χάλκεος« Ἰλδ. Ν, 419. ἔτι δὲ καὶ »κιθῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρέης« τὰ παρ' ἡμῖν κοιντ. σιδηροῦποκάμισα, σιρμοτηρὰ ὑποκάμισα. Ἡρδτ. 7, 61. παρβλ. 9, 22. ἀντὶ τοῦ χλαμὺς δὲ, τὸ ἐπανωφόρεμα, μαντέλλον τοῦ ἀρχιστρατήγου, παρὰ Πλτχ. εἰς Φάβ. »Χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος (ἦν) τῆς μάχης σημεῖον«. β) κάλυμμα, σκέπασμα τῶν ποδῶν, ὑποδήματα, ἐξαιρ. τῶν σανδαλίων τὸ ἐπάνω καὶ τὸ ὑποκάτω δέρμα, Ροppo ἐν Ξενοφ. Κύρ. πδ. 8, 2, 5. — 3) Τρπκ. Πᾶς ἱματισμὸς, πανδήποτέ τι κάλυμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον, φλοῦδα· »λαΐνος χιτὼν«. πετρινον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν αἱ πέτραι αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν τινὰ τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, Ἰλδ. Γ, 57. »τειχέων κιθῶνες« περιφραστικῶς ἀντὶ τείχη, καθ' ὅσον χρησιμεύουσιν ὡς θώραξ εἰς τὸν ὄπισθεν αὐτῶν ἱστάμενον, Ἡρδτ. 7, 139. »χιτῶνες τριγλοφόροι«. ἁλιευτικόν τι, ψαράδικον δίκτυ, Sal. Thyill. 1, »χιτὼν ἀράχνης« τὸ ὕφασμα τῆς Ἀράχνης, παϊαγγεφωλιά, Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 561. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπαλλήλως κείμενα ἑλίγματα τοῦ κρομμύου, κρομμυδότσεφλες, ἄλλως ὑμὴν καὶ μήνιγξ λεγόμ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χέω, χείω, διότι περιχεῖται τῷ σώματι.)

Χιτωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, χιτών. Μικρὸς χιτών.

*Χιτώνη, ἡ. Ἐπθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν συνεθίζουσι νὰ εἰκονίζωσι μὲ κοντὸν χιτῶνα, ὡς στολὴν κυνηγετικήν. Καλλμ. Ζεύς. 77. Ἄρτμ. 225.

*Χιτωνία, ἡ (χιτών). Ἱματισμὸς, φορεσιά. νεωτέρα λέξις.

Χιτωνίζω, Μλ. ίσω (χιτών). Ἐνδύω τινὰ τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμισον Γλωσσ.

Χιτώνιον, τό. καὶ

*Χιτωνίσκιον, τὸ, Ἐπκρστ. τοῦ, χιτών. Obenn. Syll. inscr. 1, σλ. 79.

Χιτωνίσκος, ὁ. Ἐπκρστ. τοῦ, χιτών. Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 954. Α. Ἀριστφ. Ὄρν. 943. 952. Ἀθήν. ιβ'. »Ἐφ' ἧς χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη, μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἔχοντα«.

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χιτῶνας, ἐμπορεύεται μὲ χιτῶνας. Γλωσσ.

Χιῶ, ἀντὶ τοῦ, χιόω, = χιάζω.

Χιών, ῶνος, ἡ. Τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τὸ χάος τοῦ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς βροχῆς εἰς καιρὸν χειμῶνος καταπίπτοντα λευκὰ κομμάτια, χιόνι, Ὅμ. ἐξαιρ. τὸ πεσὸν καὶ τὴν γῆν ἐπικαλύπτον, διότι τὸ πίπτον λέγεται ὑπὸ τῶν λογογρφ. νιφὰς, νιφατὸς, ὅθεν καὶ »νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶα Ἰλδ. Μ, 278. Ἡ διαφορὰ αὕτη ὅμως δὲν τηρεῖται πανταχοῦ· οἷον παρ' Ἀρστλ. Κσμ. 4, 7. »χιόνες« αἱ νιφάδες, κειμένου. τολοῦπες τῆς χιόνος· ὅθεν καὶ »χιὼν πίπτουσαα Ἡρδτ. 4, 31. 50. — 2) χιόνεον ὕδωρ, χιονόνερον, ἐν γένει, πάνυ ψυχρὸν, πολὺ κρύον νερόν, Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 1077.

Ἀνδρ. 214. (ἀναμφβλ. παρὰ τὸ, χέω· ὥσπερ καὶ ἐν Ἰλδ. Μ. 281. τό, χεῖν κεῖται ὅλως ἀντὶ τοῦ, χυνίζειν) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μὲν βρχ. οἱ Ἐποπ. ὅμως ἐν ταῖς συνθτ. λέξ. χρῶνται αὐτῷ, καὶ ὡς μκρ. ἐν τῇ ἄρσει ὅταν ἐπιφέρωνται δύω βραχεῖαι καὶ μία μκρ. συλλβ.]

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Λ.

Χλάζω, Δρκ. χλήζω, Ἴων. πρκμ. κέχλκδα· ἐπὶ πραγμάτων, Σφριγᾷ, ἀγκοῦται, φουσκόνει, εἶναι γεμάτον. ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλης πλημμυρῆς, ἀφθονίας καὶ ταρχχώδους θορύβου ὑδάτων ποταμοῦ, ῥεύματος ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πυκνοῦ ῥευστοῦ, τὸ ὁποῖον περιεχόμενον εἴς τι ἀγγεῖον, ἢ ῥέον διὰ στενοῦ τόπου ὀγκοῦται, ἀνακαχλάζει, χορχολάζει ἢ πηδᾷ, πετάχνεται ἔξω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀναβλύσεως πηγῶν, καὶ ἐπὶ, χορχολάζοντος καὶ ἀφρίζοντος ὕδατος ὅταν βράζῃ· ἐν γένει. Θορυβεῖ, κάμνει κρότον, ἠχον· ὅθεν »κεχλαδώς καλλίνικος«. σφοδρὰ, καλὰ ἠχοῦν νικητήριον ᾆσμα, Πνδ. Ὀλ. 9, 3, τὸ δὲ »ἤβᾳ κεχλάδοντα«. οἱ διὰ τὴν νεότητα, νεανικὸν θάρρος σφριγῶντες. Πνδ. Πθ. 4, 319. ταὐτὸν καὶ 281. »ἄνθος ἤβας κυμαίνειν« ὥσπερ δὲ ἐσχηματίσθη ὁ μετχ. πρκμ. »κεχλαδώς — ὄντος« ἀντὶ κεχλαδώς, οὕτως εὑρηται καὶ ὁ ἀπρμφ. πρκμ. κεχλάδειν ἀντὶ κεχλαδέναι, Πνδ. Λφν. 48. (α) εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ποιητκ. κυρίως καὶ μόνον κατὰ παρατ. ἀπαντώμενον χλάζω, ἐστὶ τὸ ὅλως ἰσοδύναμον αὐτῷ κατὰ διπλσμ. καχλάζω, π. χ. »φιάλα καχλάζουσα ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου«. Πνδ. Ὀλ. 7, 2. συγγν τῷ, χλῆδος καὶ χλίω, χλιδή, χλιδάω, τῷ, κλάζω, ὅμως ἀμφιβόλως.

Χλαῖνα, ης, ἡ. Ἴων. χλαίνη. Ἐπανωφόρεμα, τὸ Ἰταλ. μαντέλλον, τουρκβ. μπενίσι· ἢν δὲ ἡ χλαῖνα ἐκ πυκνοτέρου ὑφάσματος καὶ πλατυτέρα παρὰ τὸν χιτῶνα, ἐπὶ τὸν ὁποῖον περιεβάλλοντο, ἐφοροῦσαν, τὴν χλαῖναν· πολλκ. παρ' Τμ., ὅστις ὡς ἀνδρῶν μόνον ἱμάτιον καὶ ἐν ψύχει καὶ κακοκειρίᾳ χρησιμεύουσαν ἀναφέρει αὐτήν, ὅθεν »ἀνεμοστεπής, καὶ ἀλεξιάνεμος.« Ἰλδ. Π, 224. Ὀδτ. Σ, 529. Ὅτι δὲ ἡ χλαῖνα ἦτον μάλλινον ὕφασμα μαρτυροῦσι τὰ συνήθη Ὁμρκ. ἐπθτ. »οὐλη καὶ φοινικόεσσα.« μὲ φλόκια εἰς τὴν ὄψιν καὶ κόκκινη· ἴδε ἐξαιρ. Ἰλδ. Κ, 133. ὅπου ἀναφέρεται ὡς διπλῆ· ἡ δὲ ἁπλῆ, μονή, λέγεται ἁπλοῖς, Ἰλδ. Ω, 230. Ὀδσ. Ω, 276. ἐκρέμων δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων, Ἰλδ. Φ, 118. καὶ τὴν ἐθηλύκωναν μὲ θηλύκι, θηλυκωτάρι, Ἰλδ. Κ. 133. ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ ὡς σκέπασμα ὅταν ἐκοιμᾶτό τις, Ὀδσ. Γ, 359. Δ, 189. Ξ, 500. Τ, 4. 95. Θκρτ. 18, 19. ὡς ἆθλον ἀγῶνος, Ἰλδ. Ω, 230. Ἡρδτ. 2, 91. — Ἡ δὲ χλανὶς ἦν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἱμάτιον, προσέτι δὲ λεπτοτέρα, μαλακωτέρα καὶ εἰς στολισμὸν μᾶλλον χρήσιμος. Ἡ χλαμὺς δὲ πάλιν ἦν τὸ ἐπανωφόρεμα τῶν ἱππέων ἐξαιρ. καὶ τῶν ἐν τῷ ἱππικῷ τάγμα τι ἐφήβων, ὑπὸ τῶν Μακεδόνων κατὰ πρῶτον ἐφευρεθεῖσα· καὶ ὁ τρίβων, ὅστις ἦν ἄγνωστος τῷ Ποιτ. ὥσπερ ὡς ἡ χλανὶς καὶ ἡ χλαμὺς, φαίνεται ὅτι ἦτον χοντρότερος καὶ κατώτερος, καὶ γενκ. κοινῶς παρὰ τὴν χλαῖναν· (οἱ πάλαι Γρμμ. παράγουσι τὴν λέξ. χλαῖνα παρὰ τὸ χλιαίνειν, σαφεστέρα ὅμως ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς τῷ »χλάνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος« τῷ, χλανὶς καὶ τῷ, χλαμύς· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ χ προτίθεται ὡς ἀρκτκ. πλειόνων προτοτύπων εὐφωνίας χάριν, τὸ κυρίως πρωτότ. αὐτῆς ἔσται ΛΑΝΩ ἢ ΛΑΝΟΣ, ἀφ' οὗ λάχνη, λάχνος, λαχμός, λάσεος· ὥσπερ τὸ Λατν. lana καὶ laena.)

*Χλαίνιον, ἡ χλανίον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, χλαῖνα. Ἐπγρμ. ἀδσπ. 20.

Χλαινοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὅστις θηρᾷ ἤτοι κλέπτει χλαίνας, ὡς τὸ λωποδύτης.

Χλαινουργική, ἡ· ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ Χλαινουργοῦ.

Χλανουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει χλαίνας, ὁ χλαινουργός, χλαινοποιός, χλαινοκατεσκευαστής.

Χλαινόω, (χλαῖνα). Ἐνδύω τινὰ χλαῖναν ἢ τὸν σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν· ἐν γένει, ἐνδύω, φορείνω τινά. »φάρεϊ«, Φιλ. Θεσ. 60. ὅθεν

Χλαίνωμα, τό. Ἰματισμός, ἐνδυματιά, σκέπασμα. »Λέοντος χλαίνωμα.« φόρεμα ἐκ δέρματος λέοντος. Φιλ. Θεσσ. 52, 3.

Χλαμυδηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φορεῖ χλαμύδα. Ἱππεύς. Θεόκριτ.

Χλαμύδιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ, χλαμύς. Μικρὰ χλαμύς. (υ)

Χλαμυδοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλαμύδα, ἢ κατεσκευασμένον ὡς χλαμύς.

*Χλαμυδοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χλαμύδας. ἐκ τοῦ

*Χλαμυδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει χλαμύδας.

Χλαμυδουργία, ἡ (χλαμυδουργός). Ἡ τέχνη τοῦ κατεσκευάζειν χλαμύδας, ἡ τέχνη τοῦ χλαμυδουργοῦ. Ξενοφ. ὅθεν

Χλαμυδουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χλαμυδουργόν, ἢ εἰς τὴν χλαμυδουργίαν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατεσκευάζῃ χλαμύδας.

Χλαμυδουργός, ὁ, ἡ (ἔργω) = χλαμυδοποιός· ὁ χλαμυδουργός, κατεσκευαστὴς χλαμύδων.

Χλαμυδοφορέω, Μελ. ήσω (φέρω.) Φορῶ χλαμύδα

Χλαμυδόω, (χλαμύς.) Ἐνδύω ἢ σκεπάζω τινὰ μὲ χλαμύδα. ὅθεν

Χλαμυδωτός, ή, όν Ἐπθ. ρημτκ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλαμύδα, σκεπασμένος μὲ χλαμύδα.

Χλαμύς, ύδος, ἡ. Φαρδύ τι καὶ χονδρὸν ἐπανωφόριον τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν ἐφήβων ἐν ὅσῳ εἰσὶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ ἐστὶν ἐν ὅσῳ εἰσὶ Περίπολοι. Οἱ ὁποῖοι ἄνδρες γινόμενοι δὲν ἐφόρουν πλέον τὴν χλαμύδα Jac. Μελγρ. 9. Meineke. Μνδρ. σλ 368. Ἱέραξ παρὰ Στοβ. λόγ. σλζ'. »Ἔφηβος γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι«. Ἀπουλέϊος Μεταμ. l. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλων. ε, 38. Θεμίστ. λόγ. ι. ἐν γένει στρατιωτικὸν ἱμάτιον, μαντέλλον τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀρχιστρατήγων, σπανίως τῶν μὴ στρατιωτῶν, Locell. ἐν Ἐνφ. Ἐφεσ. 1. 8. ἡ χλαμὺς ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Σαπφὼ νομίζεται ὅτι ἀνέφερεν αὐτήν· παραβλ. Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 115. (περὶ τῆς ἐτμλγ. τῆς λέξ. ἴδε χλαῖνα.) [υν]

Χλανίδιον, τό ὑπκρστ. τοῦ, χλανίς. Ἡρδτ. 1, 195. Ἀρστφ. Λυσ. 1189. (ῑ)

*Χλανιδίσκιον, τό = τῷ προηγμ.

Χλανιδοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χλανιδοποιοῦ.

Χλανιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὅστις κατασκευάζει χλανίδας.

Χλανιδουργία, ἡ = χλανιδοποιΐα.

*Χλανιδουργός, ὁ, ἡ (ἔργω) = χλανιδοποιός.

*Χλανιδόω. Ἐνδύω τινὰ χλανίδα. ὅθεν

Χλανιδωτός, ή, όν, ἐπθ. ρημτ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλανίδα.

Χλανίς, ίδος, ἡ. Λεπτόν τι καὶ ἁπαλὸν μᾶλλον ἐπανωφόριον εἰς στολισμὸν μᾶλλον ὑπ' ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν φορούμενον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 3, 139. 140. Σιμνδ. 7, 13. »χλανὶς γαμικήν«. γάμου φόρεμα »χλανὶς λευκή«. ἀσπροντὶ φόρεμα τὸ ὁποῖον ἐφόρουν τὰς ἑορτὰς τὸ, toga candita τῶν Ῥωμαίων. — 2) Ἐγκοίμητρον, τὸ παρ' ἡμῖν πάπλωμα, Μελγρ. 82, 2. (περὶ τῆς Ἐτυμλγ. ἴδε χλαῖνα.)

Χλανισκίδιον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ, χλανίδιον. Ἀρστφ. Εἰρ. 1002. (σκι)

*Χλανίσκιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, χλανίσκος, Ἀρστ. Ἀχ. 519.

Χλανίσκος, ὁ, ὑπκρστ. τοῦ, χλανίς.

Χλαρός, ά, όν. μόνον παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 66. »Χλαρὸν γελᾶν«. Κατὰ Herm. Δωρκ. ἀντὶ χλωρόν. Νεανικῶς, ἀχμαίως καὶ ῥωμαλέως· κατὰ Schneider καὶ Boeckh δὲ, ἀντὶ λαρόν, τερπνῶς, χαριέντως, ἡδέως, προσφιλῶς, ἱλαρῶς.

*Χλεαίνω, ἀντὶ, χλιαίνω. Ἡσύχ.

*Χλεμερός, ά, όν, ταὐτὸν τῷ, χλιαρός, Ἡσύχ. = χλαμυρός, ὅπερ ἴδε.

Χλευάζω, Μ. άσω· (χλεύη) Ἀστεΐζομαι, μετωρίζομαι, χωρατεύω. Ἀρστφ. Βτρ. 376. — 2) μετβ. Σκώπτω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω τινά. ὅθεν

Χλεύαξ, ακος, ὁ. κωμκ. ἀντὶ χλευαστής. Πολνδ. 9, 149.

Χλευασία, ἡ. (χλευάζω) Τὸ νὰ χλευάζῃ, περιπαίζῃ. περιγελᾷ τίς τινα ἢ τι Ἀριστοτέλ. Τοπ. ς'. »καθάπερ οἱ τὸν προπηλακισμὸν ὕβριν μετὰ χλευασίας ὁριζόμενοι· ἡ γὰρ χλευασία ὕβρις τις«.

Χλεύασμα, τό. (χλευάζω) Σκῶμμα, περιγέλασμα, περίπαιγμα.

Χλευασμός, ὁ. = χλευασία. Δημοσθέν.

Χλευαστής, οῦ, ὁ. (χλευάζω) Ὅστις χλευάζει, περιπαίζει, σκώπτης, περιγελαστής. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'.

Χλευαστικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ χλευάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χλεύην.

Χλεύη, ἡ. Ἀστεϊσμός, μετώρισμα, κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐν Τμ. Δμτρ. 202. συνήθ. δὲ ὕβρις, περιγέλασμα ἐμπαιγμός, περίπαιγμα, ἢ »χλεύην ποιῶ ἢ ποιοῦμαί τινα« μεταχειρίζομαί τινα ὡς παίγνιον, περίπαιγμα. Ἀθν. 4. (κατὰ Valck. παρὰ τὸ, χέλυς, ἀντὶ χεῖλος. Σεσυρμένα, σφιγμένα χεῖλη ὡς σημεῖον περιγελάσματος· ὡς τὸ, μυλλαίνω, μοιμύλλω· ὡσαύτως καὶ χελυνάζω, σχελυνάζω, παρὰ τὸ χελύνη, ἀντὶ χεῖλος = χλευάζω.)

Χλῆδος, ὁ· καὶ, χληδός, ὁ. (χλήθω) Ἰλύς, λούνη, ἀκαθαρσία, ἐρείπια, ἐξαιρ. ὅσα σύρει σφοδρόν τι ῥεῦμα, κοινῶς κατεβασμένος λάκος, ἀπόβρας· καὶ ὅσα σκουπίζονται, φουκαλοῦνται, σκούπουρα, φουκαλίδια, σκύβαλα, »τὸν χῆδον ἐμβαλὼν εἰς τὴν ὁδόν«.

Χλήζω, Ἴων. ἀντὶ χλάζω, ὅπερ ἴδε.

Χλιαίνω, Μ. ανῶ. πρκμ. κεχλίαγκα (χλίω) Θερμαίνω, ζεσταίνω, θερμὸν ποιῶ. — 2) κάμνω τι χλιαρὸν, τὸ διαλύω, ἀναλῶ θερμαίνων, ζεσταίνων τὰς τρ. (τὸ ἰῶτα μακρ. Ἀρστφ. Λυσ. 386. Ἀλξ. παρ' Ἀθν. σελ. 379. Β. Ἀπολλνδ. 15, 4. ἀλλὰ καὶ βρχ. Ἀρστφ. ἐκκλ. 64. Σφκλ παρ' Ἀθν. σελ. 604. F, καὶ παρὰ Μλγρ. πεντάκις) ὅθεν

Χλίανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ, κάμνῃ τις χλιαρὸν, κάμῃ ἁπαλὸν, διαλύῃ τι διὰ θερμότητος. (υ – υ)

Χλιαρός, ά, όν. Ἰωνικ. χλιερός. (χλίω) ἀς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον θερμὸν, ζεστὸν, κοινῶς χλιὸν, χλιούτσικον· »χλιαρὸν ὕδωρα Ἡρδτ. 4, 181. — 2) Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον, ἀπαλύνθη διὰ θερμότητος, ζέστης. παρβλ. λιαρός. (– υυ, Βγ. ἐν Ἀρστφ. Δυσ. 386. Ἀχ. 975. Mngn. παρ' Ἀθν. σελ. 646 Ε. ἀλλὰ καὶ υυ, Νικ. ἀλ. 360. καὶ παρ' Ἀθν. σελ. 126. C. ἴδε καὶ Meineke quaest. scen. 3. σλ. 21.) ὅθεν

Χλιαρότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης, κατάστα-

σις θερμανθέντος ζεσταθέντος, ἀπαλυνθέντος τινὸς σώματος, (υ υ υ-)

Χλίασμα, τό. (χλιαίνω) Ὅ,τι εἶναι χλιασμένον, χλιόν, ζεσταμένον, ἀπαλυμένον. – 2) Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· ἀπαλυντικόν, μαλακτικόν κατάπλασμα. Ἱππκ. (υ – υ)

Χλιάω, Ἐπκ. (χλιόω, χλίω) Εἶναί τι, ἢ εἶμαι θερμός, ζεστός, χλιός. Νικ. ἀλ. 110.

Χλιδαίνω, (χλιδή) Διαθρύπτω τινά, τόν κάμνω τρυφερόβιον, τρυφερόν. παθτ. »ἀβρότητι χλιδαίνομαιω γίνομαι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ζῶ βίον ἄσωτον, ἀσελγῆ. Ξενοφ. συμπ. ἡ, 8.

Χλιδανός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. — δανῶς. (χλιδάω) Ὅστις εἶναι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, ἡδυπαθής. »ἑταίρας χλιδανῆς«. Εὐριπ. Κύκλ. 498. Αἰσχυλ. Περ. 542. ποιητ. μόνον. ὅθεν

Χλιδανόσφυρος, ὁ, ἡ. (σφυρόν) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει χλιδανά, μαλακά, λεπτά, τό ἰταλ. delicata σφυρά, κοιντ. κότσια, ἢ καὶ πόδας, ὡς εἰς τὸν χορόν, ἐξαιρ. ὡς εἰς τὸ βάδισμα φαίνονται. Ἀνκρ. 6, 7. ποιητ. μόνον.

Χλιδάω, Μλ. ήσω (χλιδή) Εἶμαι χλιδανός, ἢ ζῶ χλιδανῶς, ἡδυπαθῶ, ἀσελγαίνω· ἔτι δὲ καὶ προσφέρομαι, φέρνομαι πρός τι ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς, ἀπρεπῶς· »τοῖς παροῦσι πράγμασι χλιδᾷν ἔοικας«. Αἰσχύλ. Προμ. 971. ἐντρυφᾷς, μεγαλοφρονεῖς, φέρεσαι ἀπρεπῶς ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. σπαντρ. κατὰ καλὴν ἔννοιαν »χλιδᾶσα μολπὴν« τρυφερόν, γλυκύ, τὸ ἰταλ. delinato ᾆσμα, τραγῴδημα. Πίνδ. Ὀλ. 10, 99. ποιητ. μόνον.

Χλιδεῖος, εία, ειον. = χλιδανός. ὁμῳ. (ι) ἐκ τοῦ

Χλιδή, ἡ. (χλίω) Ἁβρότης, μαλακότης, τρυφερότης, ἀσωτεία, ἀσέλγεια· ἡδυπαθής, ἡδονικός, ἄσωτος βίος· πολυτέλεια, τὸ σύνηθ. λατ. luxus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 6, 127. καὶ ἀλλχ. — β) τὰ παρεπόμενα τῷ ἡδυπαθῆ, ἀσώτῳ βίῳ, ὑπερηφανία, ἀλαζονία, θρασύτης, τόλμη, αὐθάδεια, ἀναισχυντία, Σφκλ. Οἰδ. Τρ. 888. — 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡδυπαθῆ, ἄσωτον βίον, ἐξαιρ. διαθρυπτικός, πολύτιμος ἱματισμός, λαμπρός στολισμός, τὸ σύνθ. ἰταλ. delitia, emellitia, ἔτι δὲ καὶ μαβά, ἐπιμελῶς περιποιημένη κόμη, τὸ ἰταλ. delicata frisura Σφκλ. Ἠλ. 51. παρβλ. Valck. ἐν Φοιν. 230. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. [τὸ ἰῶτα μκρ. ψευδφκλδ.]

Χλίδημα, τό· (χλιδάω) = χλιδή, Εὐρπ. (ι)

Χλίδος, τό, ἢ χλιδός, ὁ· ἀμφβλ. ἀνγνσ. ἀντὶ χληδός.

*Χλίδος, ἡ χλῖδος, εος, τό = χλιδή.

Χλιδών, ῶνος, ὁ. (χλιδή, σημσ. 2) κόσμημα, στολίδι πολύτιμον ἐξαιρ. βραχιόλιον, περιδέραιον. Διόδωρ. Σικ. ιή. »καὶ περὶ τοὺς τραχήλους (εἶχον) χλιδῶνας λιθοκολλήτους«. Ἀθήν. ιβ', σελ. 525. »Δεδαλεῖοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν«. »ἡμιόνων χλιδῶνες« πολύτιμα στολίδια τῶν ἡμιόνων, τό ἰταλ. moulaviòn. Πλτχ. ὅθεν

Χλιδωνόπους, οδος, ὁ, ἡ. πουν., τὸ (πούς) Ὅστις φορεῖ πολυτίμους στολισμοὺς περὶ τοὺς πόδας, Ἡσχ.

Χλιεροθαλπής, ὁ, ἡ. (θάλπος) Ὅ,τι εἶναι ὑπόθερμον, ὀλίγον ζεστόν, ζεστούτσικον ψιλόξενος παρ' Ἀθην. θ', σελ. 409. παρὰ τό

*Χλιερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ χλιαρός, ὅπερ ἴδε.

*Χλίζω = χλίω. ἄνευ μαρτυρίου.

Χλιόεις, εσσα, εν. = χλιαρός. ἀμφβ. ἀνγσ. παρὰ Νικνθ.

*Χλιόω, Ἐπκ. ἀντὶ χλιάω, ὅπερ ἴδε.

Χλίω, ἐπὶ πραγμάτων. Θερμαίνεται, ζεσταίνεται, ἀπαλύνεται, διαλύνεται, γίνεται ρευστόν. Τρπκ. εἶμαι ἁβροδίαιτος, φιλήδονος, ἡδυπαθής· ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὑπερηφανεύομαι, ὑβρίζω, Αἰσχ. Χφ. 134. παρβλ. Ἰκτ. 915. ὡς τό, θρύπτω, τρυφάω. (χλίω ἐστὶ τὸ κύριον καὶ σπάνιον πρωτότ. τοῦ, χλιάω, χλιδή, χλιδάω, χλιδαίνω, χλιδών, χλιερός, χλιαρός κ. τ. λ., πιθανῶς δὲ καὶ συγγν. τῷ, χλήζω χλάζω, χλόη, χλοίη, χλοερός, χλωρός) [τὸ Ἰῶτα φαίνεται ἀεὶ βρχ. ἐν χρήσει.]

Χλόα, ἡ, ἴδε χλόη.

Χλοάζω, Μ. άσω. (χλόη) Ἐπὶ φυτῶν· βλαστάνει, εὐγάζει νέα βλαστάρια, πρασινίζει, ἐν γένει φαίνεταί τι πράσινον ἢ ὠχρόν, πρασινοκίτρινον ὡς βλασταράκια ἢ ὡς χλόη. »φολὶς χλοάζουσα«. Νίκανδρ. Θηρ. 147. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 178.

Χλοανθέω, Μλ. ήσω. ἐπὶ φυτῶν. Βλαστάνει, ἀνθεῖ, πρασινίζει. ἐκ τοῦ

Χλοανθής, ὁ, ἡ. (χλόη, ἄνθος) Ὅ,τι ἀνθεῖ, πρασινίζει, εὐγάζει νέα βλαστάρια. Νικνδρ. ποιητ. μόνον.

*Χλοανός, ή, όν. (χλόη) Ὅ,τι εἶναι ὡς χλωρόν, πρασινάριον, ὠχρόν, κιτρινοπράσινον.

Χλόασμα, τό (χλοάζω) Ὅ,τι βλαστάνει, εὐγάζει νέα βλαστάρια, ἢ πρασινίζει.

Χλοαυγής, ὁ, ἡ. (χλόη, αὐγή) Ὅ,τι ἔχει πράσινον λάμψιν, εἶναι πράσινον καὶ λάμπει. Λουκιαν.

Χλοάω, ποιητ. ἀντὶ χλοάζω. Ἐπιγράμ.

Χλοερός, ά, όν. κατὰ ποιητ. ἐπκτσ. ἀντὶ χλωρός, ὅπερ ἴδε· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσό. Ἀσπ. 393. »χλιερὸς ζόφος« ὅθεν

Χλοεροτρόφος, ὁ, ἡ. (τρέφω) Ὅ,τι τρέφει, ἤτοι κάμνει νὰ αὐξάνῃ φυτρόνῃ ἢ χλόη, τὰ πρασινάδια. »πεδίον χλοετρόφον«. Εὐριπ. Φοίν. ποιητ. μόνον

*Χλοερῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει πρασινάριην, ἢ ὠχρὰν κιτρινοπράσινον ὄψιν· φαίνεται πράσινον, ὠχρόν. ποιητ.

Χλόη, ἡ· Ἰων. χλοίη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἐξαιρ. Τὰ νέα σπαρτά, γενήματα, λάχανα, Ἡρδτ. 4, 34. ὅθεν »χλόης γεννομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος« ὅταν ἐπρασίνισαν τὰ γενήματα. Ξνφ. — β) παρὰ ποιητ. δὲ καὶ τὰ νέα βλαστάρια, τὰ πράσινα τῶν δένδρων· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι πράσινον εἰς τὰ φυτὰ καὶ σπαρτά — 2) ἐπθ. τῆς Δμτρ. διότι ὑπ' αὐτῆς τὴν σκέπην ἦσαν τὰ χλοάζοντα βλαστήματα τῶν σπαρτῶν — 3) χλόη, Κύρ. ὄνμ. (πιθν. τό, χλόη ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χλίω, ὀφ' οὗ χλόος, χλοῦς, χλωρός, χλοερός, χλοηρός. κ. τ. τ.) ὅθεν

Χλοήβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω) Ὅ,τι εἶναι πρασινισμένον ἢ βαμμένον πράσινον, μὲ πράσινον χρῶμα, πρασινοβαμμένον.

Χλοηκομέω, (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ἔχει πράσινα φύλλα. Ἀνθολογ.

Χλοηρός, ά, όν. (χλόη) ποιητ. ἀντὶ χλοερός, χλωρός, Εὐρπ. Βακχ. 107. Χριστ. πατ. 675. ἔνια χειρόγραφα ὅμως ἔχουσι παρ' Εὐρπδ. χλοήρης, ἐσχηματσμ., ὡς τό, κισσήρης· ὅπερ προκρίνει ὁ Herm.

Χλοητόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) = χλοεροτρόφος. »Πόα χλοητόκος«. Λουκιαν. Τραγοπ. 45.

Χλοηφορέω, Μλ. ήσω, ἐπὶ φυτῶν. Πρασινίζει, βλαστάνει — 2) ἐν γένει, ἀνθεῖ, ἀναβλαστάνει. ἐκ τοῦ

Χλοηφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει, ἔχει πράσινα φύλλα, πρασινάδαν.

Χλοιάω, (χλοίη) Ἰων. ἀντὶ χροάω, χλοάζω. ὅπερ ἴδε.

*Χλοιδάω, = τῷ προηγμ.

Χλοίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χλόη, ὅπερ ἴδε, ὅθεν

*Χλοιόω, = χλοιάω, χλοάω.

Χλοιώδης, ὁ, ἡ. (χλοίη, εἶδος) = χλοόδης.

Χλοόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπός) Ὅς τις φέρει, προξενεῖ, κάμνει νὰ γεννῶνται, αὐξάνωσι χλωροί, πράσινοι, καρποί· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Χλοόμορφος. ὁ, ἡ. (μορφή) Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, ἢ φαίνεται ὡς χλόη· ὅστις ἔχει ὄψιν χλωμήν, πρασινοκύτρινον χρῶμα. Ὀρφ.

Χλοοποιέω, (ποιῶ) Ποιῶ, κάμνω νὰ γεννᾶται, ψυτρόνῃ χλόη. Καίσαρ.

Χλόος, ὁ, συναιρ. χλοῦς (χλόη) Ὠχρόν, χλωμὸν χρῶμα. Ἀπολλών. ἀργ. β'. »- - χλοὸς εἶλε παρειάς«.

Χλουνάζομαι, Μ. άσομαι. (χλούνης) Θρηνῶ, κλαίω. Ἡσύχ.

Χλούνειος, εία, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χλούνην, εἶναι ἀπὸ τὸν χλούνην.

Χλούνης, ὁ. παρὰ τοῖς Ἑποπ. ἐπίθ. τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἰλθ. Ι, 539. Ἡσό. Ἀσπ. 168. 177. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = κάπρος, ὁ ἀγριόχοιρος αὐτός, Νικνδ. καὶ Ὀππ. περὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς Ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ἦσαν καὶ τῶν πάλαι αἱ γνῶμαι διάφοροι· κατ' Ἀρστρχ. τό, χλουνης ἐστὶν = μουνιός, ὅστις ζῇ μονος, εἰς τὴν ἐρημίαν, κατὰ τὸν Ἐνετ. Σχολστ. = ἀφριστής· ὅστις ἀφρίζει, εὐγάζει ἀφρόν· διότι νομίζεται ὅτι τῶν Δωρειέων τινὲς ἐχρῶντο τῷ, φλουδεῖν ἀντὶ τοῦ ἀφρίζειν· κατ' Ἀρστλ. δὲ = ἐκτομίας, μονόρχις· ἐπειδὴ λέγεται νὰ παρετήρησαν ὅτι οἱ νέοι ἀγριόχοιροι, ὅσοι ἀπεβαλλον κατὰ περίστασιν τοὺς ὄρχεις, ἦσαν μέγιστοι καὶ ἀγριώτατοι· ὅθεν συντάσσεται πολλάκις τό, χλούνης τῷ, γύνις, εἰς δήλωσιν θηλυδριῶν, ἀνάνδρων ἀνθρώπων· καὶ τό, χλούνης τῷ φλοιᾷ παρ' Ἀλεξ. Αἰτλ. Ἀθν. σελ. 699. C, σημαίνει πιθανῶς φλυαρόν τινα εὐνοῦχον, ἴδε καὶ χλοῦνις· ἢ ὑπο τὸν Ἀπολλν. ἐτυμλγ. χλούνις, χλοεύνης, τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, λέξεως ἐστι παῖγμα.

*Χλούνιος, ὁ, ἡ (χλούνης) = χλούνειος.

*Χλοῦνις, ιδος, ἡ. Εὐνοῦχισις. Αἰσχ. Εὐμν. 183. παρβλ. χλούνης.

Χλουνός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. ἐπίθετον τοῦ, χρυσοῦ, ἴσως = χλωρός.

*Χλοῦς, ὁ· κατὰ συναιρ. ἀντὶ χλόος· ὅπερ ἴδε.

Χλοώδης, ὁ, ἡ. (χλόη, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλόην, χλωμόν, ὠχρόν, χλωρόν, πρασινοκίτρινον.

Χλωράζω, Μλ. άσω. (χλωρός) = χλωροφαγέω. Τὴν ἐαρινὴν χλόην ἐσθίω, χλωρὸν χόρτον τρώγω, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως.

Χλωραίνω, (χλωρός) Κάμνω τι χλωρόν, ἢ χλωμόν, πρασινοκίτρινον· ἐν γένει δὲ, χλωμόν. ὅθεν

Χλώρασμα, τό. = χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχήν) Ὅ,τι ἔχει χλωμὸν αὐχένα ἢ λαιμόν, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος. Σμνδ. παρβλ. χλωρηΐς.

Χλωράω, καὶ χλωρέω, (χλωρός) = χλωριάω. ἀμφότεροι οἱ τύποι ὅμως ἀμφβλ.

Χλωρεύς, έως, ὁ· (χλωρός) Πτηνόν τι πρασίνα ἢ κιτρινάρικα πτερὰ ἔχον. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χλωρίων.

*Χλωρέω, ἴδε χλωράω.

Χλωρηΐς, ιδος, ἡ. ἰδιαίτ. ποιητ. τύπος τοῦ θηλκ. τοῦ χλωρὸς ἀντὶ χλωρά· κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται ἡ λέξις ὡς ἐπθ. τῆς ἀηδόνος »χλωρηΐς ἀηδών«, Ὀδσ. Τ, 518. πιθανῶς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πτερῶν αὐτῆς τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πρασινοκίτρινον, χλωμόν, μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωραύχην· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ διαιτωμένη εἰς τὴν χλόην, εἰς τὴν πρασινάδαν ἢ εἰς ἑλσώδεις, θαμνώδεις τόπους, »ἢ ἐν χλωροῖς

διατρίβουσαι ἡ πρώτη ἑρμηνεία ὅμως ἐστὶ πιθανωτέρα, διότι αἱ παρ' Ὁμήρῳ ἀηδόνες τῆς μικρᾶς Ἀτίας τοιούτου χρώματος πτερὰ ἔχουσι καὶ διαφέρουσι τῶν ἀηδόνων ἄλλων μερῶν· ἴδε ἐν τούτοις τό, χλωρός.

*Χλωριάζω, Μλ. -άσω, = χλωριάω· ὅθεν

Χλωρίασις, εως, ἡ. Τὸ ὠχρὸν ἤτοι τὸ χλωμὸν πρασινοκίτρινον χρῶμα.

*Χλωριάω (χλωρός) ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει πρασινάριον, κιτρινοπράσινον χρῶμα· ἐν γένει δὲ, εἶμαι ὠχρὸς, ἢ χλωμός.

Χλωρίζω, Μλ. -ίσω (χλωρός) = τῷ προηγμ.

*Χλωρίς, ίδος, ἡ. Πτηνόν τι ἐπὶ τὴν κοιλίαν χλωμὰ πτερὰ ἔχον, θηλκ. τοῦ, χλωρίων.

*Χλῶρις, ιδος, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἡ σύζυγος τοῦ Νηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος. Ὀδσ. Λ 281.

Χλωρίτης, ου, ὁ. Πλίν. λζ', 10. »Λίθος χλωρίτης«. Πράσινός τις λίθος ὡς ἡ χλόη.

Χλωρίων, ωνος, ὁ (χλωρός). Πτηνόν τι ὅλως κίτρινα ἢ πρασινοκίτρινα πτερὰ ἔχον. Ἀριστοτέλ. Ζώ. ἱστορ. ιϛ', 2. »Ὁ δὲ χλωρίων, χλωρὸς ὅλος· οὗτος τὸν χειμῶνα οὐχ ὁρᾶται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς χειμερινὰς φανερὸς μάλιστα γίνεται« παρβλ. χλωρίς.

*Χλωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει πρασινάριον χρῶμα, φαίνεται ὡς πράσινον.

Χλωρόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ὅ,τι ἔχει πράσινα φύλλα. Εὐρπ. ποιητ. μόνον.

*Χλωρομέλας, μέλαινα, μέλαν (μέλας). Ὅς τις ἢ ὅ,τι εἶναι μαυροκίτρινον, χλωμόν.

Χλωροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι κάμνει τι νὰ ἦναι νὰ φαίνεται πράσινον. Σχόλ. Πινδάρ. καὶ Ὁμήρ.

Χλωρόπτιλος, ὁ, ἡ (πτίλον). Ὅ,τι ἔχει πράσινα, πρασινάρικα, ἢ κίτρινα πτερά. Αἰλιαν. ιϛ'. 2.

Χλωρός, ά, όν· ἀφ' οὗ κατὰ ποιητ. ἐπκτσ. χλοερός, ά, όν· Ἡσδ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. χλοηρὸς, ά, όν (χλόη, χλόος). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα χλωμόν, πράσινον, κιτρινοπράσινον, πρασινάριον, κιτρινάριον, κυρίως, ἐπὶ τῶν γεννημάτων ὅταν ἀρχίζωσι νὰ φυτρόνωσιν, ἐπὶ τῆς πρασινάδος ἡ ὁποία φυτρόνει τὴν ἄνοιξιν κατὰ πρῶτον· »Χλωραὶ ῥῶπες«, Ὀδσ. Π, 47. »χλωρὸν ὅρος«, Ἴμ. Ἀπολ. 223. »χλοερὸς ὄζος«, Ἡσδ. Ἀσπ. 393. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ μέλιτος, »μέλι χλωρόν«, Ἰλδ. Λ, 631. Ὀδσ. Κ, 234. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ὠχρὸν, χλωμόν, ἀχρουν, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χαλύβδου »χαλύβδου »χλωρὸς ἀδάμας«, Ἡσδ. Ἀσπ. 231. ὡς τό, πολιός· ἐξαιρ. »Χλωρὸν δέος«. Τὸ νὰ γίνηταί τις χλωμὸς διὰ φόβον, πολλκ. παρ' Ὁμ. ὡσαύτως καὶ »χλωρὸς ὑπαὶ δείους«, Ἰλδ. Κ, 376. Ο· 4. ἔτι δὲ »ἀχλὺς χλωρή· ἄχρουν σκότος, Ἡσδ. Ἀσπ. 265. »χλωρὸν ὕδωρ«, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 615. παρβλ. Σπφ. 5, 14. Ἀνκδ. Βρ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὠχρότης τοῦ μέλανος, ὑπογλαύκου χρώματος τοῦ προσώπου τῶν οἰνητῶν τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος κλίνει εἰς τὸ ἐλαιοειδὲς, τὸ παρ' Ὁμ. χλωρὸν διαφέρει τοῦ συνήθους χλωμὸν λεγομένου καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὸ κοινῶς μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωρηΐς. — 3) Τοῦ χρώματος μὴ σκοπουμένου, χλωρὸν, τοῦτ' ἔστι νεαρὸν, τρυφερὸν τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. φρέσκον φρέσκον· τουρκβ. ταζέδικον, ἀντιθ. τῷ, ξηρὸν, στεγνὸν, ἐξαιρ. ἐπὶ ξύλων, »μοχλὸς χλωρὸς· ῥώπαλον χλωρόν«, Ὀδσ. Ι, 320. 379. ἀντιθ. τῷ, αὖος. Ἡσδ. Ἔρ. 745. ὡσαύτως καὶ »τυρὸς χλωρός«. Νωπὸν, τουρκβ. ταζέδικον τυρί· οὕτω καὶ ἐπὶ ἰχθύων, κρέατος κ. τ. τ. προσφάτου μὴ ταριχευμένου, τουρκβ. παστρωμά. — 4) Τρπκ. Ἀκμάζων, νέος, ἀκμαῖος, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νεανικός εἰμί, »χλοερὰ μέλεα«, Θκρτ. 27, 66. »χλωρὸν αἷμα« ἀντὶ νεανικόν, Σφκλ. Τρχ. 1055. Εὐρπ. Ἑκβ. 124. ὅθεν, εὐκεμπές, εὐκολολύγιστον κγόνυ χλωρόν«, Θκρτ. 14, 70. τρυφερὸν, ἁπαλὸν, μαλακὸν, καὶ οὕτω τὸ παρ' Εὐρπδ. »χλωρὸν δάκρυον« δύναται ἑρμηνεύεσθαι τρυφερὸν, ἂν μὴ ὀρθότερον ὡς τὸ παρ' Ὁμ. »θαλερὸν δάκρυα πολλά, ἄφθονα δάκρα· τὸ δὲ »χλωρὸς οἶνος« παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 67. σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ οἴνου, ὅστις φαίνεται ὡς οἶνος, ὁ αὐτὸς τῷ παρ' Ἀθν. σλ. 26. C. κιρρὸς λεγομένῳ. Ὁ Ποιτ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ χλωρός· ὅθεν

Χλωρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χλωρὸν, πράσινον, νὰ πρασινίζῃ τι. Χρῶμα πράσινον ἢ ὠχρὸν, πρασινοκίτρινον· ἐξαιρ. τὸ πράσινον χρῶμα νεοθαλλῶν φυτῶν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τι χλωμὸν, χλωμότης. — 3) Τὸ νὰ ἦναί τι νεαρὸν, νωπὸν, τρυφερὸν, πρόσφατον, τὸ ἰταλ. φρέσκον, τουρκβ. ταζέδικον. — 4) Τὸ νὰ ἦναί τι, ἢ τις ἀκμάζων, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νέος.

Χλωροφαγέω, Μλ. -γήσω (χλωρός, φαγεῖν) = χλωράζω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ν.

Χναῦμα, τό (χναύω). Κομμάτι, κομματάκι κομμένον ἀπό τι· κοψίδι κοινῶς τό, κνίσμα· ἐξαιρ. κομμάτι πλακοῦντος, πήτας καὶ λοιπῶν τοιούτων ζυμαρικῶν καὶ γλυκισμάτων ὁποῖα συνηθίζονται νὰ παρατίθενται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης· ἡδύσμα, λίχνευμα.

*Χναυμάτιον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ χναῦμα.

*Χναυνός, ή, όν, καὶ

Χναυρός, ά, όν. (χναύω) Ὅ,τι εἶναι ὀρεκτικόν, νόστιμον παρ' Ἀθην. 6. σελ. 269. ἀνθ' οὗ ὁ Πολυδ. 6, 59. »χναυνός« ἔχει.

Χναυστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι λίχνος, λαίμαργος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 662. ἐκ τοῦ

Χναύω, κυρίως = κνάω, Ξένοφ, ξύω, ξῶ τι. ὅθεν, δάκνω, δαγκάνω, περιτρώγω, π. χ. τὸ ἐπὶ τὰ κόκκαλα κρέας, κοινῶς. ξυκοκαλίζω, Εὐρπ. Κύκλ. 358. ἐξαιρ. δὲ τρώγω ἢ δαγκάνω τραγανίζω κοινότ. πράγματα ὅστα τρώγονται συνήθως ὡς λιχνεύματα, τραγήματα τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα συνθ. κομφέτα ἰταλ. τουρκβ. μεζελίκια.

Χνοάζω, Μ. άσω. (χνόος) Ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἀλόγων ζώων· εἶναι τὸ σῶμά του καλυμμένον μὲ πτίλα, λεπτὰ, ἁπαλὰ πτερὰ· μὲ λεπτὸν, ἁπαλὸν μαλλί· εὐγάζει, ἔχει πτίλα, μαλλὶ ἁπαλόν· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ ἐξαιρ ἔχω, ἀποκτῶ χνοῦδι εἰς τὰς παρειές μου, ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τὰ γενειά μου, νὰ ἰδρύνῃ τὸ μουστάκι μου. Λουκιαν· »γένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς«. τὸ δὲ παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 742. »χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα ἀρχίζω νὰ γίνεται πολιός, νὰ ἀσπρίζουν, παρδαλίζουν τὰ μαλλιά μου.

*Χνοάω, ποιητ. ἀντὶ χνοάζω· »χνοάοντες ἵσυλοι, ὕδρωμα τοῦ μύστακος, μουστακίου. Ἀπλ. Ῥδ.

Χνόη, καὶ Ἰωνικ. χνοίη, ἡ. (κνάω) ὡς τό, χοινίκη, χοινικίς. Τὸ σιδηροῦν κοίλωμα, ἢ ἡ ἐπιτιθηρωμένη στρογγύλη τρύπα εἰς τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον περιστρέφεται ὁ, τροχὸς ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅθεν καὶ ὁ ἄξων αὐτός. Σφκλ. Ἠλ. 745. — 2) ὁ ψόφος, κρότος ἢ τὸ τρίξιμον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τοῦ τριψίματος τῆς χνόης ἐπὶ τὸν ἄξονα, ἐν γένει, ψόφος, κρότος, τρίξιμον Αἰσχύλ. Θήβ. 350. »σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν«, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἢ παραβόλως, τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν· ἴδε καὶ χνόος, σημτ. 2. καὶ κνόη, κνόος.

Χνόϊος, ία, ίον. (χνόος) Ὅ,τι ἔχει πτίλα, λεπτὸν μαλλί, χνοῦδ. Ἀνακρ.. κθ'. 19. »παρείην χνοΐνα· χνοῦν ἔχουταν, μετὰ χνοῦ πεπληρωμένην, γεμάτην ἀπὸ χνούδιον.

Χνόος, ὁ, Ἀττ. συναιρ. χνοῦς, γενκ. χνοῦ. (κνάω) Πανδήποτέ τι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος κείμενον, προσκολλημένον· ὅθεν, δύναται νὰ ἀποξεσθῇ, ἀποτριφθῇ· πᾶν λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν παραβλάστημα ἢ πανδήποτε τοιοῦτον πρᾶγμα ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος κείμενον, προσκολλώμενον, »ἁλὸς χνόος« ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ ἀκαθαρσία τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τὸ δέρμα καὶ δύναται νὰ ἀποτριβῇ, σφογγισθῇ Ὀδσ. Ζ, 226. ἄλλως δὲ, »ἁλὸς ἀχνη«, ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χνοῦδι ἐπάνω εἰς τινα ὀπωρικά, π. χ. εἰς κυδώνια, ῥοδάκινα κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἴουλος, τὸ χνοῦδι ἐπὶ τὰς παρειὰς ἢ σιαγόνας τῶν νεανιῶν. Καλλίμαχ. »Ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς« ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο λεπτὸν μαλλί, καὶ τὸ ἐξαμμένον, λαναρισμένον μαλλί μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζονται προσκεφάλαια, στρώματα, κ. τ. τ. ἐν γένει δὲ πᾶν ἀπόξεσμα, ἀπότριμμα. — 2) = χνόη, σημτ. 2. — ἡ ἀνμλ. δοτκ. πτῶσις, χνοῖ, πάνυ ἀμφβ. Lobeck Φρν. σελ. 454.

Χνοώδης, ὁ, ἡ. (χνόος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χνοῦν φαίνεται ὡς χνοῦς, εἶναι σκεπασμένον μὲ χνοῦν, κατὰ τὴν πρώτην σημτ. τὴν λέξ. ἢ καὶ μὲ κόνιν, κονιορτόν. Ἐπῤῥ. χνοωδῶς.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ο.

Χοαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι χωρεῖ ἢ περιέχει ἕνα χοέα

Χοανεύω, συναιρ. χωνεύω. Διαλύω εἰς τὴν χοάνην, κοινῶς χουνί, μέταλλόν τι, καὶ τὸ χύνω· παρ' Ἀριστοφάν. ἐπὶ ἀσέμνου ἐνεργείας. ἐκ τοῦ

Χοάνη, ἡ· συναιρ. χώνη = χοανος.

*Χοάνιον, τό, συναιρμ. χωνίον· ὑποκορ. τοῦ, χοανος. Χωνί, χουνί, χουνάκι. (α)

*Χόανον, τό, συναιρ. χῶνον, = χοανος.

*Χόανος, ὁ· παρὰ τοῖς μετέπειτα χῶνος, συναιρμ. (χέω). Τὸ κοίλωμα εἰς τὴν κάμινον τῶν χαλκέων, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ μέταλλον διὰ νὰ διαλυθῇ, ἀναλυθῇ, ἢ ἀπαλυνθῇ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται τὸ ἀκροστόμιον τοῦ φυσητηρίου, κοινῶς μουχλνίου καὶ ἐνεργεῖται διὰ τοῦ φυσήματος ἢ διάλυσις ἢ μάλαξις τοῦ μετάλλου, κφῦσαι ἐν χοάνοισιν ἐφύσων«. Ἰλ. Σ, 470. παρβλ. Ἡσδ. Θεογν. 863. ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, καὶ τὸ χωνίον. 2) Ὁ πήλινος τύπος, Τουρκβ. καλούπι μὲ τρύπας, εἰς τὸ ὁποῖον χύνεται τὸ διαλυθὲν μέταλλον καὶ σχηματίζονται τὰ χυτὰ πράγματα· ἄλλως λίγδος λεγόμενον· »λίθος, χῶνος, τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα τῷ Δ παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθείται«. Φώτ. 3) Τὸ διέρρᾳμα ἤτοι χωνί, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν ἐξαιρ. ὅθεν 4) παρ' Ἰατροῖς τὸ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μὲ χωνὶ παραπλήσιον κοίλωμα, ἄλλως δὲ καὶ ληνός, καὶ πύελος ὀνομαζόμενον. — Ἰσοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ λέξεις, χοάνη καὶ χόανον συναιρσ. χώνη καὶ χῶνον, κατὰ τὴν τετάρτην σημασίαν τῆς λέξεως ὅμως εὐχρηστότερος ὁ, χοάνη, τύπος.

Χόδανος, ὁ (χέζω, χόδος). Ὁ πρωκτός.

*Χοδιτεύω, = χέζω· ἐκ τοῦ

*Χόδος, ὁ (χέζω, κέχοδα). Σκῶρ, σκατόν· φαίνεται ὅμως, ὅτι μόνον ἐν τῷ συνθ. μυόχοδος, τὸ κοινῶς ποντικόσκατον, διετηρήθη ἢ λέξις.

Χόες, οἱ, ὀνομαστ. πληθ. τοῦ, χοῦς, ὅπερ ἴδε.

Χοεύς, ὁ, γενκ. χοέως, συναιρσ. χοῦς (χέω). Μέτρον τι ῥευστῶν πραγμάτων, δώδεκα κοτύλας ἢ ἓξ ξέστας καθ' ἡμᾶς τρεῖς καὶ $\frac{1}{4}$ λίτρας σχεδὸν χοροῦν· τρεῖς χόες δὲ ἐπλήρουν ἕνα ἀμ-

φορέα. 2) Μέτρον σίτου, σιταρίου ὡς τό, χοῖνιξ· κοινότερ. σοινίκη, Τουρκβ. ταγάρι. 3) = χεῦμα, σημσ. γ'. — ἀπό τοῦ χεύς δέ ἐσχηματίσθη κατά συγκ. τό, χοῦς· ὅπερ ἴδε.

Χοή, ἡ (χέω). Χύσιμον, τό νά χύνῃ, χύσῃ τις ὑγρόν τι· ἐξαιρ. ἡ ἐν θυσίαις λοιβή, καί κυρίως ἐν θυσίαις ὑπέρ νεκρῶν· »χοήν χεῖσθαι νεκύεσσιν«. Ὀδσ. Κ, 518. Λ, 26. ὅπου ἡ τοιαύτη λοιβή συνίσταται εἰς μέλι μεμιγμένον μέ οἶνον καί ὕδωρ, καί ἐχύνετο εἰς τρία ἀλλεπάλληλα χυσίματα, ἡ χρῆσις αὕτη ὅμως ἐγίνετο καί κατά πλείονας ἄλλους τρόπους, ἴδε Stanl. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 609. καί Erf. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 427. ἀντί τοῦ, »χοήν χεῖσθαι«, ἔλεγον καί, »χοήν φέρειν, ἐπιφέρειν, καί κομίζειν«, ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τό, χοαί, τίθεται κατά σημασίαν πάσης τῆς ὑπέρ τεθνεώτων θυσίας. Τρύφ. μετρ. 605. ἔλεγον ὅμως καί, »χοάς χέασθαι«. Ἡρόδ. 7, 43. ὅθεν

Χοήρης, εος, ὁ, ἡ (ἀρω). Ὅ,τι περιέχει σπονδήν ἤ λοιβήν. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 960. »Ἄγος χοήρεσι, ἕνα χοέρα περιλαμβάνον, ποιητ. μόνον.

Χοηφόρος, ὁ, ἡ (χοή, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἡ προσφέρει σπονδήν, σπένδει, προσφέρει θυσίαν νεκρικήν.

Χοίδιον, τό, Ἀττ. συναιρ. χοίδιον· ὑποκορστ. τοῦ, χοῦς. Lob. Φρυν. σελ. 88. (ι)

Χοϊκός, ἡ, όν (χοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπό χῶμα, πηλόν, = γηΐνος καί πήλινος. Ν. Δ.

Χοινική, ἡ (χοῖνιξ), = χνόη, σημσ. 1. καί χοῖνιξ. β) Παραπλήσιόν τι κοίλωμα εἰς ἄλλα ὄργανα. 2) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον μέ ὀδοντωτά πλάγια μέρη, κοῖλον, βαθυλόν τρύπανον, ἀρίδα, διά τοῦ ὑποίου κόπτουσί τι μέσα εἰς κόκαλον, 3) = χοῖνιξ, σημσ. β'. 4) σπήλαιον ἤ ἄντρον εἰς πετρώδεις αἰγιαλούς, ἤ ὀχθας. Στράβ. ιβ'. σελ. 821,

*Χοινικαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ ἕνα χοίνικα.

*Χοινικίον, τό, ὑποκρ. τοῦ χοινίκη. (ι)

*Χοινικίς, ίδος, ἡ, = χοινίκη. 2) »χοινικίδες«. Σιδηροῖ κύκλοι, στεφάνια, ἐπί τούς ὁποίους κεῖται ἐφηρμοσμένον τό διάδημα, τό Ἰταλκ. συνηθ. ἡ κορόνα. Δημοσθ. Ἀνδρτ. σελ. 616. 1. C. Τιμκρ. σελ. 756. 8.

Χοινικομέτρης, ου, ὁ (μέτρέω). Ὅστις μετρᾷ τι μέ τόν χοίνικα. Ἀθήν. ς'. σελ. 272.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ. Μέτρον σιταρίων δύο ξέστας ἤ τέσσαρας κοτύλας χωροῦν, τουτέστι, τόσον σιτάρι, συνήθως ὅσον ἀρκεῖ εἰς θροφήν ἑνός ἀνθρώπου διά μίαν ἡμέραν, πολλάκις παρ' Ἡροδτ., ἴδε ἐξαιρτ. Wessel. ἐν Ἡροδτ. 7, 187. ὅθεν, ἐπιούσιος ἄρτος, τροφή διά μίαν ἡμέραν· »ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτεται«, τό παρ' ἡμῖν, ὅστις τρώγει τό ψωμί μου, εἶναι ἐδικός μου ἄνθρωπος, Ὀδ. Τ, 28. ὡς τό Πυθαγορικόν· »ἐπί χοίνικος καθεῖσθαι«, τό νά τρώγῃ τις χωρίς νά δουλεύῃ, τό σύνηθες Τουρκβ. χαραμοφάγης. παρβλ. Θουκδ. 4, 16. Perizon ἐν Αἰλν. ποικ. Ἱστορ. 1, 26 Ἀθήν 3. σελ. 98. Δ. 6. σελ. 272. Β. ἐξαιρ. ἡ καθημερινή τροφῆς μερίς, τό σύνηθ. Ἰταλ. πορτσιόνη τῶν δούλων, σκλάβων. Spohn. lect. Theocr. 15, 95. β) διά τήν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος αὐτοῦ. α) = χοινίκη, χνόη, σημσ. 1. β) εἶδος σιδηρῶν ἤ ξυλίνων δεσμῶν, τά ὁποῖα βάλλοντες ἐπί τούς πόδας τό σύνηθ. σίδηρα, ἤ τό Τουρκβ. τρομπούκι. Ἀριστοφ. Πλουταρχ. 276. » — αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τάς χοίνικας καί τάς πέδας ποθοῦσιν καί Δημοσθ. περί Στεφ. σελ. 270. 8. »Χοίνικας παχείας ἔχων καί ξύλινα«. (ὁ Δρκ. σελ. 27, 11. 44, 7. 93, 10. 100, 3. ἐθέλει, ὅτι τό ἰῶτα ἐν ταῖς τριτυλλβ. πτώσεσιν ἐστί μακρόν· ἀλλά πάντα τά εὑρισκόμενα παραδείγματα μαρτυροῦσι τό ἐναντίον· καί φαίνεται, ὅτι αὐτός ἤ ὁ ἀντιγραφεύς ἐσύγχησταν τό, χοῖνιξ, μέ τό, φοίνιξ.)

*Χοιράγχη, ἡ (χοῖρος, ἄγχω), = ὑάγχη. Σωφρν. κατ' ἄλλους δέ, χοιραγχής, ὁ.

Χοιροειδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ χοιράδας, ὅ,τι ἔχει, περιέχει πολλάς χοιράδας. Πλούταρχ.

Χοιράς, άδος, ἡ. Σπιλάδες, πέτραι κατά τό μᾶλλον καί ἧττον ἐξέχουσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἰς τάς ὁποίας εὐκόλως ναυαγοῦν τά πλοῖα, Θεογν. 576. Ἡρόδτ. 2, 29. »χοιράς πέτραν«. Πίνδ. Πυθ. 10, 81. Τό δέ, »χοιράς Δηλίας«, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 9. τό ὄρος Κύνθος ἐν τῇ Δήλῳ νήσῳ· δύναται μέντοι ἐννοεῖσθαι καί ἐπί πάσης τῆς σκοπελώδους νήσου αὐτῆς. 2) Οἱ πρισμένοι ἀδένες τοῦ λαιμοῦ, τό συνήθως χελώνια, χελωνίτσες, τό Ἰταλ. σερόφουλα. »Αἱ χοιράδες ἀδένες εἰσίν ἐσκιρρωμένοι, κατά τε τόν τράχηλον, καί ματχάλας, καί βουβῶνας μάλιστα σινιστάμεναι«. Παῦλ. Αἰγ. ἔτι δέ καί ἡ κάλη ἤ βρογχοκάλη, τό σύνηθ. γκούσια πάθος εἰς ἀνθρώπων τόν λαιμόν· καί πᾶν σκλήρυσμα μέ βρογχοκάλην ὅμοιον. (ἡ ἔτυμολ. τῆς λέξεως παρά τό χοῖρος, ἐπειδή δηλ. οἱ σκληρισμοί τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ συμβαίνουσιν ἐπί τό πλεῖστον εἰς τούς χοίρους, δέν εἶναι πάνυ πιθανή, διότι αὕτη ἡ σημσ. δέν εἶναι ἡ κυρία τῆς λέξεως σημασ. καί ἡ ἐτυμλ. ἐστί πολύ νεωτέρα· ἴσως ὑπάγεται δέ ἡ λέξις εἰς τό, χεράς, χέρρος, χέρσος.)

Χοίρειος, εία, ειον (χοῖρος). Ὅ,τι εἶναι ἀπό χοῖρον· χοίριον· κοινοτρ. γουρουνίτσιον. Ἀριστοφ.

Χοιρέλαφος, ὁ (χοῖρος, ἔλαφος). Παρά Κοσμᾶ Ἰνδικόπλ. ια'. 7. Ὁ Ἰνδικός ἐλαφόχοιρος.

*Χοίρεος, έα, εον· ποιητ. ἀντί χοίρειος· »χοίρεαι«, ὑπαχμ. κρέατα. Ὀδ. Ξ, 81.

Χοιρίδιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. Γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, κοινότερ. Ἀριστφ. Ἀχ. 521. 806, 812 819. 830. 834. (ι)

*Χοιρίλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος μέν, συνήθως ὅμως κύρ. ὄνομ. ἴδε Naeke de Choerilo. σελ. 57. (ι)

Χοιρίνη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς θαλασσίου κογχύλης, δι' ἧς οἱ κριταί ἐν Ἀθήναις ἐψηφίζον. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 333, 349. »Ἡ δῆτα λίθον μέ ποιήσον, ἐφ' οὗ τάς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν« καί Ἱππολ. 1332. »Οὐ χοιρίνων ὄζων«. Hermst. ἐν Πολυδ. 3, 16. »πάλαι γάρ ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς δικαστηρίοις, χοιρίναις ἀντί ἐψήφων ἐχρῶντο, αἵ περ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι«. (ι)

Χοίρινος, ίνη, ινον, = χοίριος. Γλωσ.

Χοιρίον, τό, ὑποκρ τοῦ, χοῖρος, = χοιρίδιον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 740. 747. 777· 808. ἀλλά 2) καί ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος, σημασ. 2. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1353.

Χοίριος, ὁ, ἡ· καί χοίριος, ία, ιον, = χοίρειος.

Χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος. Λουκιαν. Ἔρωτ. Διαλ. 7.

Χοιροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει χοίρους· τό σύνηθ. κοινότρ. γουρουνᾶς, γουρουνάρης. 2) ἀρσ. κυρ. ὄνομα.

Χοιρόγρυλλος, ὁ, (γρύλλος)· τό ἄλλως, »κανθόχοιρος, ἐχῖνος χερσαῖος, ὕστριξ«. κοινότρ. ἀρίστιος, σκαντσόχοιρος· ἀλλά καί τῶν πάλαι αἱ γνῶμαι περί τοῦ ζώου αὐτοῦ διεκφωνοῦσι.

Χοιρόθλιψ, ιβος, ὁ, ἡ (θλίβω). Ὅστις θλίβει, ζουλίζει ἤ ψηλαφᾷ χοῖρον· ἀλλά καί ὁ τό γυναικεῖον ἐπιψαύων αἰδοῖον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1364.

Χοιροκομεῖον, τό (χοῖρος, κομέω)· τό σύνηθες Τουρκβ. γουρουνοκόμασον· Κατά τινας μέν τόπος περίφρακτος μέ πλεκτόν φράκτην ἐν εἴδει κύρτης, κλωβοῖον κοινότρ. ὅπου ἔτρεφον χοίρους· κατ' ἄλλους δέ, πόνταλος, παλούκι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔδενον χοίρους. 2) ὡς τό, χοιρόσακος καί χοιροτροφεῖον, σημασ. 2. ἐσόβρακον τῶν γυναικῶν, ἤ κρεῖττον ταινία, τήν ὁποίαν χρῶνται περί τό αἰδοῖον ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, ἄλλως φύλαξ, φυλάκιον καί σφενδόνη λεγόμ.

Χοιροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις φονεύει χοίρους. 2) προπαρξντ. δέ »χοιροκτόνον αἷμα« παθητ. αἷμα φονευμένου χοίρου. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 278.

Χοιρομάνδριον, τό (μάνδρα), = χοιροτροφεῖον, σημασ. 1. Ἐτυμολ.

Χοιροπίθηκος, ὁ (πίθηκος). Πίθηκος, χοίρου πρόσωπον ἔχων. Ἀριστοτ. ζώ. Ἱστορ. β'. (ι)

Χοιροπωλέω (πωλέω). Πωλῶ χοίρους. 2) ἐπί πορνῶν· ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινοτρ. τό πωλεῖ, τό δίδει, τό δανείζει. Σουίδ. καί Πλούταρχ. Παροιμ. 92. »Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν· ἐκ τοῦ

Χοιροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χοίρους, πραγματεύεται μέ χοίρους, κοινοτρ. γουρουνᾶς. Δωρ. χοιροπώλας. Ἀριστφ. Ἀχρ. 818.

Χοῖρος, ὁ. Κυρίως μέν, νέος, μικρός χοῖρος, τό συνήθ. κοινοτρ. γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, Ὀδ. Ξ, 73. ἄλλως θέλφαξ· ἀλλά καί ἐν γένει, χοῖρος, γουρούνι· ὡς τό, ὗς καί σῦς· παρά τοῖς μετέπειτα ποιητ. οἷον Ἱππόνακτι καί Σοφοκλ. ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἴωσι καί »ἡ χοῖρος«, Ἀνθλ. 9. σελ. 375. C. ἀλλά καί παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 764. 765. 768. καί ἀλλαχοῦ. 2) παρά Βάρωνι Ἀργ. 2, 4, 10. τό γυναικεῖον αἰδοῖον κοινῶς καί παρά τοῖς Κωμικοῖς τῇ λέξει πολλαχῶς κατά παρονομασίαν χρωμένοις, οἷον· χοιροκομεῖον, χοιροτροφεῖον, χοιρόσακος, χοιροπωλέω, χοιρόθλιψ, παρβλ. ὑσσαξ.

Χοιροσάκος, ὁ (σάκος), = χοιροκομεῖον, σημσ. 2.

Χοιροσπέλεθος, ὁ (σπέλεθος). Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου, Παῦλ. Αἰγ. ζ', 17.

*Χοιροστρόφιον, τό· ἴδε χοιροτροφεῖον.

Χοιροσφαγεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα σφάττουσι τούς χοίρους· ἐκ τοῦ

Χοιροσφάγος, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις σφάζει χοίρους. (α)

Χοιροτροφεῖον. τό (τρέφω). Τόπος, ἔνθα ἤ ἐν ᾧ τρέφονται, φυλάττονται οἱ χοῖροι, τό σύνηθ. κοινοτρ. γουρουνοκόμασσον. 2) = χοιροκομεῖον, σημασ. 2. ἀνθ' οὗ μέντοι ἄλλοι χοιροστρόφιον ἀναγινώσκεσθαι ἐθέλουσι.

Χοιροψάλας, Δωρκ. ἀντί, χοιροψάλης, ου, ὁ (ψάλλω), = χοιρόθλιψ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Αἰσχύλ. καί Κλημεντ. Ἀλεξ. σελ. 33. (– – υ –)

Χοιρωδία, ἡ· ὡς τό, ὑωδία, καί τό σύνηθες Ἰταλ porcaria, Γαλλ. cochonnerie. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ 982. ἐκ τοῦ

*Χοιρώδης, ὁ, ἡ (χοῖρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι παρόμοιον μέ χοῖρον, ἴδιον χοίρου.

Χολαγωγός, ὁ, ἡ (χόλος, ἄγω). Πᾶν ὅ,τι ἐξάγει, εὐγάζει τήν χολήν. »Φάρμακα χολαγωγά· τά διώκοντα καί ἐκβάλλοντα τήν χολήν. Ἀλεξ. Ἀφροδ.

*Χολαίνω, = χολάω.

Χολαῖος, αία, αῖον (χολή). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν χολήν, εἶναι, περιέρχεται ἀπό τήν χολήν.

Χολάς, άδος, ἡ· τό συνήθ. κατά πληθ. ἀριθμ. αἱ χολάδες. Τά ἐντόσθια, τό ἔντερα. Ἰλ. Δ, 536. Φ, 181. Ἅμν. Ἑρμ. 123. παρά τοῖς μεταγεν. δέ κεῖται καί χολλάδες, Meineke ἐν Μενδρ. σελ. 12. καί παρά τοῖς μετέπειτα καί χόλικας, Lobeck Φρυν. σελ. 310 ἄλλως ἔντερα. 2) κατ' ἐνκ. ἀριθμ. δέ, τό κοίλωμα μεταξύ τῶν χόνδρων τοῦ στήθους καί τῶν πλευρῶν.

*Χολάφινος, ίνη, ινον (χολή). Ὅ,τι ἔχει τό χρῶμα τῆς χολῆς.

Χολάω, ῶ (χολή)· ὡς τό μελαγχολάω. Εἶμαι ἐμμανής, ἤ ἔκφρων κυριευόμενος ὑπό τῆς με-

λαίνης χολῆς. Ἀριστοφ. Νεφλ. 833. 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ = χολόομαι. Ὀργίζομαι, θυμόομαι, χολιάζω κοιντρ. Νίκανδ. Θεοκρ. 140. Μοσχ. 1, 10. Διογ. Λαερτ. 9, 66.

Χολέδρα, ἡ, = χολέρα, σημσ. 2. πάνυ ἀμφ.

Χολεμεσία, ἡ. Οὐ πάνυ εὔχρηστος τύπος ἀντὶ χολημεσίας· ἐκ τοῦ

*Χολεμετέω· ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτέρου χολημετέω, Lob. Φρυν. σελ. 706.

Χολέρα, ἡ. Ἐδρῤῥόα, διὰ τῆς ὁποίας ἀποῤῥέει, ἐστρέχει τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἴκων, κοινότερ. κανάλι, ὅθεν 2) Πάθος, ἀῤῥωστία μὲ σφοδρὰν διάῤῥοιαν καὶ ἔμετόν, ξεματόν. Ἡσύχ. »Χολέρα, ἔκκρισις, κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἐμετός· ἐξ ἐναντίας δὲ, »ξηρὰ χολέρα«, δεινὴ ἔμφραξις τῆς κοιλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὔτε τὸ οὖρος, οὔτε ἡ κόπρος ἐκβάλλεται. (ἡ δευτέρα σημσ. τῆς λέξεως κατὰ Ἀλέξ. Τραλ. ζ, 14. »Χολέρα ἄμετρος ἐκτάραξις διὰ γαστρὸς καὶ ἐμετῶν γινομένη, ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακώσει τοῦ στομάχου· δύναται μὲν νὰ παραβληθῇ τῇ σημασ. τῆς, διαβήτης, λεγομένης νόσου. Γαλην. »Ὡς γὰρ ὑγρὰ χολέρα γίνεται δριμέων χυμῶν ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἐδηδεσμένων γεννηθέντων, οὕτως ἡ ξηρὰ πνεύματος ψυσώδους δριμέος«· ἴδε καὶ Ἀρετ. De carus et sign acut. morb. 2, 5. περὶ Θεραπ. 2, 4. ἡ ἐτυμλ. αὐτῆς ὅμως παρὰ τὸ, χαλή, ὀρθοτέρα νομίζεται, διότι οἱ τοιούτην πάσχοντες ἐκβάλλουσι διὰ τοῦ ἐμετοῦ καὶ διὰ τοῦ ὑποχωρήματος χολὴν μάλιστα, καὶ πρὸς τούτοις ὀνομάζουσιν αὐτὴν καὶ οἱ Λατν. bilis. (Διὰ τῆς ἐσχάτως πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καταταραξάσης ἀνθρωποφθόρου ταύτης νόσου ὅμως ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ πάθος ἐστὶ πάντη ἀλλεῖον σχεδὸν τοῦ ὅ,τι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς πάλαι.) ὅθεν

Χολεριάω Πάσχω τὴν χολέραν. Γαλην.

Χορερικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν χολέραν νόσον· καὶ ὅστις πάσχει αὐτήν. Ἐπίῤῥ. χολεραικῶς· ὅθεν »Χολερικῶς ληφθῆναι«, τὸ νὰ κυριευθῇ τις, ὑπὸ τῆς χολέρας. Διογ. Λαερ. 6, 76.

Χολερώδης, ὁ, ἡ. Πάθος ὅμοιον μὲ τὴν χολέραν, τὰ συμπτώματα τῆς χολέρας ἔχον Ἱππκρ.

Χολή, ἡ, = χόλος. Πικρόν τι ὑγρὸν, ξανθὸν, πράσινον ἢ καὶ μέλαν χρῶμα ἔχον, ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζωτικοῦ σώματος ἔν τινι κύστει εὑρισκόμενον, χρησιμεῦον εἰς τὴν χώνευσιν τῶν φαγητῶν· λέγεται οὕτω καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ ἡ κύστη ἤτοι τὸ περιέχον αὐτὴν ἀγγεῖον. Πολυδ. β', κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. τροπκ. δὲ, ὀργὴ, θυμὸς, μῖσος, ἀποστροφὴ, κοιντρ. χόλιασμα· ὅθεν »πάνυ ἐστί μοι χολή«, τὸ σύνηθες κοιντρ. παρ' ἡμῖν· μ' ἔρχεται ἀναγούλια, μ' ἔρχεται νὰ ξεράσω ἀκούων ἢ βλέπων τι· »χολὴ ἐπιζεῖ«, βράζει ἡ χολή μου, σκάζω ἀπὸ κακόν μου· »χολὴν κινῶ τινι«, κάμνω τινὰ νὰ σκάζῃ ἀπὸ τὸ κακόν του, τὸν χολιάζω Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς Λογογρφ. τὸ, χολή, ἔστιν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ, χόλος. (παρὰ τὸ χέω· κυρίως ὅ,τι χύνεται.)

*Χολήβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω) = χολάφινος. ἀμφ.

*Χοληγικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἔκκρισιν τῆς χολῆς, πάνυ ἀμφβ. παρ' Ἱππκ., ἀνθ' οὗ ἄλλοι χοληγαγικὸς γράφεσθαι θέλουσι. ἐκ τοῦ

Χοληγός, ὁ, ἡ (χολή, ἄγω). Ὅ,τι ἀπάγει, ἐκκρίνει τὴν χολήν.

Χοληδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι δέχεται ἢ περιέχει τὴν χολήν. Lobeck Φρν. σελ. 635. »Κύστις χοληδόχος«. Γαλην.

Χοληεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἐμῇ, ξερνᾷ τις χολήν.

*Χοληεστέω, Μλ. -ήσω (ἐμέω). Ξερνῶ χολήν.

Χολίκιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χόλιξ. (ῑ)

Χολικός, ή, όν (χόλος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὴν χολήν· ὑπόκειται, ἀνείκει εἰς τὴν χολήν, χολώδης. Πλούταρχ.

Χόλιξ, ικος, ἡ· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. χόλικες, ὡς, τὸ, χολάδες. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, ἐξαιρ. τὰ παχέα, χονδρὰ ἔντερα· »χόλικες ἐψθαὶ ἢ κρόκρης χόλιξ«. Τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. χορδί, κορδί· Ἀρτεμ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ὁ χόλιξ. Lobeck Φρν. σλ. 310. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 58. 4. Εἰρ. 718.

Χόλιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, χολή. Μικρὰ χολή. Ἀντωνῖν.

Χόλιος, ία, ιον· καὶ δικατλκ. (χόλος). Ὅστις ὀργίζεται, θυμόνει, εἶναι ὀργίλος. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 409. ποιητ.

*Χολλάς, άδος, ἡ, ἴδε χολάς.

Χολοβαφής, ές, ὁ, ἡ (χόλος, βάπτω). Ὅ,τι εἶναι εἰς χολὴν βουτισμένον, βαμμένον· ὅθεν πρασινοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. Νίκανδρ. Θηρ. »..νέρθε δὲ πώγων ἔπλεν ὑπ' αἰθερεῶνα χολοίβαφος«. ὅθεν

Χολοβάφινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὡς ὁ χρυσὸς, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. (ᾰ)

*Χολόβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. χολοίβαφος, (βάπτω) = χολοβαφής.

*Χολοδόχος, ὁ, ἡ· = χοληδόχος.

Χολοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ χολή. Τρπκ. ὅστις εἶναι θυμώδης, ὀργίλος.

Χολόεις, όεσσα, όεν (χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χολῆς, χολικόν, γεμάτων μὲ χολήν· ἐν γένει = χολοειδής. Νίκανδ. ποιητκ.

*Χολοίβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χολόβαφος. Νικνδ.

Χολοιβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὅ,τι κατατρώγει, καίει, στύπτει, εἶναι καυστικὸν, στυπτικὸν ὡς ἡ χολή. Νίκανδρ. Θηρ. 593. »Ἰὸς χολοιβόρος«. ὁ διὰ τῆς χολῆς ἢ χολικῆς δυνάμεως κατατρώγων ἰός· παρβλ. Lobeck Φρν. σλ. 648. ποιητ. μόνον.

*Χολοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ χολήν.

Χόλος, ὁ· ὡς τὸ, χολή. Ὅμ. — Τρπκ. Θυμὸς, ὀργή, μῖσος, ἔχθος, ἄγριος, παράφορος θυμός, πάνυ εὔχρστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ. καὶ Ἡρδ. καὶ τοῖς λ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φαρμακερᾶς λύσσης τοῦ ὄφεως, Ἰλδ. Χ, 94 »χόλος τινός«, ὀργή, θυμὸς ἐναντίον τινός· ἀλλὰ καὶ »χόλος τινίω« Ἥσ. Δμτ. 351. 410. Schaef. παρὰ Pors. ἐν Εὐρπ. Φοίν. 948. ἀλλὰ τὸ »χόλος τινός« καὶ ὁ διά τι θυμός, Σφκλ. Φιλ. 327, »χόλος μόχθων« τὸ πικρόν, αὐστηρόν, δεινόν, ἀλγεινόν, βαρὺ τῶν παθῶν, Αἰσχλ. Πρμ. 313. Ὁ τύπος, χόλος ἐστὶν ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. ὁ δὲ, χολὴ παρὰ τοῖς λογογρφ. εὐχρηστοτ. (συγγν. τῷ χώομαι καὶ κότος.) ὅθεν

Χολόω. Παροξύνω, παρεργίζω τινά, τὴν κάμνω νὰ θυμώσῃ, χολιάσῃ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ., Ἰλ. Α, 78. Σ, 111. Ὀδ. Ο, 205. Σ, 20. »τινά τινίω κάμνω τινὰ νὰ ἐργισθῇ διά τι, Σφκλ. Τρ. 1035. Μέσ. καὶ παθτ. χολόομαι συναιρ. χολοῦμαι, μέλ. χολώσομαι, παρ' Ὅμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεχολώσομαι· μέτ. ἀόρ. ἐχολωσάμην, Πρμ. παθ. κεχόλωμαι· παθ. ἀόρ. ἐχολώθην. Ὀργίζομαι, θυμόνω, χολιάζω ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὅμ. πολλάκις καὶ »κηρόθι, θυμῷ, ἐνὶ φρεσί, φρένα« καὶ τ. τ. τὴν λέξ. συντάσσουσι· ὡσαυτως καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἡρδ. »χολ. τινός« ὀργίζομαι διά τινα, ἢ διά τι, ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλδ. Λ, 703. Ν, 660. Π, 320. 546. 585. Σ, 337. Ὀδτ. Α, 69. καὶ ἀλλχ. τελειότερον δὲ, »εἵνεκα νίκης«, Ὀδτ. Λ, 544. ἔτι δὲ καὶ »ἀμφί τινίω«, Ἰλδ. Ψ, 88. καὶ »ἕκτινος«, Ἰλδ. Ι, 561. παρβλ. χώομαι.

Χολώδης, ὁ, ἡ· συνειρ. ἀντὶ χολοειδής.

*Χολωσέμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνργ. μλ. τοῦ χολόω, ἀντὶ χολώσειν. Ἰλδ.

Χολωτός, ὁ, ὀν· ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ, χολόω. Ὅστις εἶναι θυμωμένος, χολιασμένος· θυμώδης, ὀργίλος. Ἰλ. Δ, 241. Ο, 210. Ὀδσ. Χ, 26. 225. »-- χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν«.

Χονδράκανθος, ὁ, ἡ (χόνδρος, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας χόνδρου, ἀγκάθια τραγανά. Ἐπίθετον τοῦ ἰχθύος »Σελάχη« λεγομένου· διότι ὁ ἰχθὺς οὗτος ἀντὶ ἀκάνθας, ἤτοι τὰ ἐν τῇ ῥάχῃ κόκκαλα, χόνδρους ἔχει. Ἀριστοτέλ.

*Χονδρεῖον, τό, = χονδροκοπεῖον. Lobeck Φρυν. σλ. 310. ἐκ τοῦ

Χονδρεύω (χόνδρος). Χοντροκοπανίζω τι, τὸ στουμπίζω, ἀλέθω χονδρόν. 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος. Γίνεται μεταβάλλεται εἰς χόνδρον εἰς τραγανόν. Ἡσυχ.

Χονδριάω (χόνδρος). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανισμένου, χονδροαλεσμένου πράγματος. 2) Ὅ,τι ἔχει ποιότητα, σχῆμα χόνδρου, τραγανοῦ· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι ἐσκληρύνθη, ἐγένετο σκληρόν.

Χονδρίβρος, ὁ· ἴδε χονδρίλος.

Χονδρίλη, ἡ χονδρίλλη, ἡ· καὶ χόνδριλλα (χόνδρος). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει κέμμι, κομμίδι.

*Χονδρίλος, ὁ, καὶ χονδρίβος γραφόμενον (χόνδρος), ἄρτος. Τὸ κοιντ. τουρκβ. κουρομάνα, Γερμ. Comissbrod. Ψωμί, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τροφὴν τῶν στρατιωτῶν.

*Χόνδρινος, ίνη, ινον (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χονδροαλεσμένον, χοντροκοπανισμένον σιτάρι· ὡς τὸ, χονδρίτης.

Χονδρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χόνδρος.

Χονδρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. χονδρῖτις, ιδος, ἡ (χόνδρος) = χόνδρινος· π. χ. ἄρτος. 2) Ὅ,τι ἔχει σχῆμα, ἢ μέγεθος χόνδρου, χονδροκοπανισμένου σιταρίου, ὁμοιάζει μὲ χόνδρον, κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν μορφήν.

Χονδροβολέω, Μλ. -ήσω (χονδροβόλος). Στρώνω ἐδαφός τι μὲ μικροὺς λίθους, μὲ λιθαράκια· ὅθεν

*Χονδροβολία, ἡ. Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ λιθαράκια· ἢ τὸ νὰ συνθέτῃ τις ἔδαφός τι ἐκ χόνδρων ἤτοι μικρῶν λιθαρίων. Λατ. opus tessellatum ἢ spicatum· »χονδροβολίας ἔδαφος«, pavimentum.

*Χονδροβόλος, ὁ, ἡ (χόνδρος, βάλλω). Ὅστις χονδροβολεῖ, στρώνει ἔδαφός τι μὲ λιθαράκια.

Χονδροκοπεῖον (κόπτω). Τόπος ὅπου ὁ χόνδρος γίνεται, ἢ μύλος εἰς τὸν ὁποῖον ἀλέθουν χόνδρους Lobeck Φρυν. σλ. 310.

*Χονδροκοπία, ἡ· καὶ

*Χονδροκόπεον, τό, = χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, νεῦρον, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα χόνδρου, καὶ τένοντος· εἶναι ὡς τραγανὸν, ὡς τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου. Ἱπποκρτ.

*Χονδροπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Χονδροκοπανισμένον καὶ ἐξαψλουδισμένον κριθάρι· ὁ χυλὸς βρασμένης πτισάνης, τὸν ὁποῖον πίνουσιν οἱ ἀῤῥωστοι (ᾰ)

Χόνδρος, ὁ. Χονδροκοπανισμένον κριθάρι ἢ σιτάρι· καταπότιον τὸ συνήθ. χάπι· ψυχίον, κοινότρ. ψίχα· π. χ. ψωμίου· πανδήποτέ τι μικρόν, στρογγύλον σωμάτιον, σπυρί· τὸ Ἰταλ. cranon· »ἁλὸς χόνδρος«, σπυρία ἅλατος, Ἡρόδτ. 4, 181. 185 Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. ὅπου μέντοι ὁ Elmsl. »χόνδρους ἅλας« γράφει, ὥστε τὸ, χόνδρος ὡς ἐπίθ. ἐστί, ἀντιθ. τῷ, »λεπτοὶ ἅλες«· παρβλ. Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 8. σελ. 359. Γ. καὶ τότε ἔδει· »χονδρούς ἅλας«, »οὐτνον. γράφεσθαι. »λιβάνου χόνδρος«, σπυριὰ ἀπὸ θυμίαμα κ.τ.τ. β) ἐξαιρτ. χονδροκοπανισμένον σιτάρι· ἔτι δὲ καὶ ζέας, κοιντρ. βρώμης, τὸ

τῶν Ῥωμαίων alica, ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ τὸ Ἑλληνικόν, ἅλιξ, εὕρηται. γ) χυλός, ζωμὸς κατεσκευασμένος ἀπὸ χονδροκοπανισμένον σιτάρι ἢ βρώμην, εἶδος πτισάνης· ὅθεν καὶ παροιμ. »ἠχοῦδρον λείχειν«, ἐπὶ γερόντων. Ἀριστοτ. Σφῆκ. 737. δ) Τὰ σιτηρά, τὰ γεννήματα κοινότερ., ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζοιται χόνδροι, ὡς τὸ Λατιν. far. τά τε εἴδη καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν χόνδρους σημαίνον· ἀφ' οὗ τὸ συνήθ. φάρος, ξεφλουδισμένον κριθάρι, ἐκ τοῦ ὁποίου βράζουσι ζωμόν, ζεῦπαν τὸ Ἰταλ. σύνηθ. Τουρκβ. τσορβᾶν. 2) τὸ συνήθ. τραγανόν. Λατν cartilago. β) ἐξαιρτ. τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν, ἤτοι τὸ τραγανὸν ὀστοῦν τοῦ στήθους, τὸ ὁποῖον τελειόνει ἔμπροσθεν τοῦ θώρακος μεταξὺ τῆς συναφείας τῶν μὴ γνησίων πλευρῶν, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγεν »χόνδρος ξιφοειδής« λέγεται, Λατ. cartilago ensiformis· ὅθεν »ὑποχόνδριον, τό, καὶ ὑποχόνδρια, τά«, ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ στήθους τὸ ὀστοῦν ἀρχόμενον. γ) Τὸ τραγανὸν διάφραγμα τῆς ῥινός, μύτης. δ) Τὸ τραγανὸν τοῦ στομίου τοῦ βρόγχου, συνήθ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας. (ἡ δευτέρα σημασ. τῆς λέξεως σαφηνίζεται ἐκ τῆς ὄψεως τῆς ἰδιότητος καὶ σκληρότητος τῶν χόνδρων, ἐξαιρτ. τῶν πλυμμένων, ἀφ' ὧν ἀφαιρεῖται διὰ τοῦ πλυσίματος μέρος τι τοῦ ἰξώδους, λεμφώδους, ὅθεν, γλοιώδες, γλισχρῶδες, ἀόρν, κυκνόν, ὑπόλευκον σῶμά τι, τὴν μεταξὺ κρέατος καὶ κοκκάλου ἰδιότητα φέρον.)

*Χονδρός, ά, όν (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χόνδρος, ὁμοιάζει μὲ χονδροκοπανισμένον σιτώδές τι. Elmsl. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. 2) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ τραγανόν.

Χονδρότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς τὸ τραγανόν. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. θ', 22.

Χονδροψυής, ὁ, ἡ (ψυή), = τῷ ἑπομένῳ κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασ. Ἀθήν. δ', 145.

Χονδρώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἢ ὁμοιάζει, ἔχει σχῆμα χονδροκοπανισμένου σιτηροῦ τινος. 2) ὅ,τι εἶναι ὡς τὸ τραγανόν, ἢ ὅμοιον μὲ τὸ τραγανόν.

Χόνος, καὶ χόνιος, ὁ. Εἶδος χαλκίνου ποτηρίου, παρὰ τοῖς Κρησί.

Χοοπότης, ου, ὁ (χόος, πίνω). Ὅστις πίνει ἕνα ὁλόκληρον χοέα. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533.

Χόος, ὁ· καὶ συναιρ. χοῦς· κλίνεται καὶ κοινῶς ὡς τό, βοῦς· τοῦ χοός, τῷ χοΐ, τὸν χοῦν· πληθυντ. οἱ χόες, τοῖς χουσί, τοὺς χόας, καὶ Ἀττκ. τοῦ χοῶς (ἀνθ' οὗ ὁ Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013. χοώς ὀξυντν. γράφεσθαι ἐθέλει, ἴδε μέντοι Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 541.), τὸν χοᾶ, τοὺς χοᾶς, καὶ οἵτοι οἱ τύποι νομίζονται μᾶλλον Ἀττκ. παρὰ ἐκεῖνοι· ἢ ἑνικ. αἰτ. τὸν χόα, πάνυ ἀμφβ. ἢ δοτκ. χοεῖ, καὶ ἢ ὀνομστ. πληθ. χοῆς, ἄνευ παραδείγματος. Τύπος, χοῦς κατὰ συναιρ. κλινόμενος, οὐχ' εὕρηται, Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. 1. σελ. 241. (χέω). Μέτρου εἴδός τι διὰ ῥευστά, δώδεκα κοτύλας, ἢ ἓξ ξέστας χωροῦν· ἐνγένει δέ, μέτρον· ὅθεν παρμκ. »χόες θαλάσσης«, ὡς τό, »μέτρα θαλάσσης«, ἐπὶ τοὺς θέλοντας νὰ μετρήσωσιν ἀμέτρητα πράγματα, Heind. ἐν Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 173. Ε. 2) οἱ Χόες, συμποσιακὴ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, οἱονεὶ χόων ἑορτή, τελουμένη τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος.

*Χόος, ὁ· συναιρ. χοῦς, ὡς τό, βοῦς κλινόμενον, γενκ. τοῦ χοός, δοτκ. τῷ χοΐ, αἰτιατ. τὸν χοῦν (χέω). Σωρὸς χώματος ἀνεσκαμμένης γῆς· »Ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς«. Ἡρόδτ. 1, 150. 7, 23. ἀτ τό, χῶμα· ἔτι δὲ καὶ ἰλώδης γῆ, λούνη, Θεόφρ. — Ὁ Στράβ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῷ θηλκ. γένῃ ἢ χοῦς, τὸ διὰ σταγόνων ἐκπιεζόμενον ῥοδέλαιον, τριανταφυλλόλαδον.

Χοράγιον, τό, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορήγιον. (α)

*Χοραγός, ὁ, Δωρκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ χορηγός, ὅπερ ἴδε.

*Χοραυλέω. Παίζω τὸν αὐλόν, συντροφεύω, συνωδεύω τὸν χορὸν λαλῶν μὲ τὴν ψλόεραν· ἐκ τοῦ

Χοραύλης, ου, ὁ (χορός, αὐλέω). Ὅστις παίζει τὸν αὐλόν ἐν τῷ χορῷ, εἶναι εἷς τῶν αὐλιστῶν τοῦ θεάτρου· ὅθεν α) Ὅστις συντροφεύει, συνοδεύει τὸν χορὸν παίζων, λαλῶν τὸν αὐλόν, ἤτοι παίζει τὸν αὐλὸν ἵνα χορεύσωσιν οἱ ἄλλοι. β) ὅστις συγκροτεῖ χορὸν μουσικῶν καὶ αὐλεῖ, παίζει τὸν αὐλὸν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Στράβ. ιζ', σελ. 1146.

*Χορδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χορδή. Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. σελ. 95. Α. (α)

Χόρδαψος, ὁ. Νόσος τις (εἶδος κόλικος) εἰς τὰ παχέα ἔντερα γινομένη, ὡς ὁ εἴλεὸς εἰς τὰ λεπτά. Γλην. »Χόρδαψός ἐστιν, ὅταν ἐξέχῃ τις ὄγκος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, ὡς δοκεῖν οἷον χορδήν τινα περιεστράφθαι τὸ ἔντερον«. Κατὰ Ἀρεταίον παρὰ τό, χορδή καὶ ἕψω· κατ' ἄλλους παρὰ τὸ χορδή καὶ ἅπτω· κατὰ τὸν Ἄλεξ. Τραλ. δὲ τὸ χόρδαψος οὐδὲν διαφέρει τοῦ, εἴλεός.

Χόρδευμα, τό. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ἀλλάντας, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. λουκάνικα, ἢ τὸ κοινότρ. χορδί, κορδί, τὸ λουκάνικον, τὸ ἔντερον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 315. ἐκ τοῦ

Χορδεύω (χορδή). Κατασκευάζω, φκιάνω λουκάνικα· χορδί, κορδί. — Τροπκ. »χορδεύω τὰ πράγματα«, συμπλέκω, καταταράττω, ἀνακατόνω, συγχέω τὰ πράγματα τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ Ἱππ. 214. ὡς τό καταχορδεύω.

Χορδή, ἡ. Τὸ λεπτὸν ἔντερον, ἢ ἁπλῶς τὸ ἔντερον, Ἀθήν. ζ'. »Χορδαί τε ἐρίων«. 2) Νευρα, νεῦρον, Λατν. chorda τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὀδ. Φ, 407. Ὕμν. Ἑρ. 51. ἔτι δὲ καὶ ἡ νευρά, κόρδα τοῦ δοξαρίου· ὅθεν

Χορδολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἐκλέγω τὴν χορδήν, δοκιμάζω τὴν κόρδαν πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, λαλῶ μουσικόν τι ὄργανον. Πλούτρ.

Χορδοποιέω (χορδοποιός). Κατασκευάζω κόρδας· ὅθεν

Χορδοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χορδοποιοῦ, τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις κόρδας, ὅθεν

Χορδοποιϊκός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν χορδοποιΐαν, ἢ εἰς τὸν χορδοποιόν· ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος χορδοποιός.

Χορδοποιός, ὁ, ἡ (χορδή, ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φκιάνει κόρδας.

Χορδοπώλης, ου, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ, πραγματεύεται μὲ κόρδας.

Χορδοστροφία, ἡ (στρέφω). Τὸ νὰ στρέφῃ, κλώθῃ τις ἔντερα ἢ κόρδας. 2) Ἡ στρημμένη, κλωσμένη, στρεφογυρισμένη κόρδα. Αἰλιαν. ιζ', 6. »Εἰς τὰς τῶν ψαλτήρων χορδοστροφίας«· ὅθεν

*Χορδοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων ἢ κλώθων ἔντερα ἢ κόρδας.

Χορδοτονία, ἡ. Ἡ ἔντασις, τὸ τέντωμα τῶν χορδῶν· ἐκ τοῦ

Χορδότονος, ὁ, ἡ (τείνω). παθτ. Ὅ,τι ἔχει τεντωμένας κόρδας. — 2) χορδοτόνος παροξ. ὅστις τεντόνει κόρδας· ὅθεν τὸ χορδοτόνον, ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον τανύζουσι τὰς κόρδας.

Χορδόω, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 10. ἠμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, λορδόω.

Χορεία, ἡ. (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ, σκιρτᾷ πηδᾷ τις· ὅθεν εὐθυμία, φαιδρότης. Ὁ χορός, ὁ συρτὸς χορός. Πλάτ. Νόμ. β'. »Χορείας τε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ὠδὴ ξύνολόν ἐστιν«. Πλούταρχ. ἐκλ. χρηστ. »Ἀπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα περιϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ«.

Χορεῖον, τό. Τόπος, ὅπου χορεύουν, κυρίως οὐδ. τοῦ

Χορεῖος, εία, εῖον. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χορόν, ἢ εἰς τὸ χόρευμα. — 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, »ὁ χορεῖος«. ὑπκ. ποὺς = τροχαῖος καὶ = τρίβραχυς.

Χόρευμα, τό. Ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ χορεύειν, καὶ αὐτὴ ἡ πρᾶξις τῆς χορείας. Εὐρπ. ἀλλὰ καὶ Pratinas παρ' Ἀθην. σλ. 617. C.

Χόρευσις, εως, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ τις· ἑορτάζῃ μὲ χορούς, θεατρικούς· ἢ καὶ μὲ συρτοὺς χορούς.

*Χορευτέον, θετκ. ἐπίρρ. τοῦ χορεύω. Πρέπει νὰ εἰσάγῃ, κροτῇ τις χορούς. Εὐρπ. Βκχ. 305.

Χορευτής, οῦ, ὁ (χορεύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις χορεύει συρτὸν χορτόν, ἢ εἰς χορὸν θεάτρου. Πνδ. Ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ χοροῦ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ε, 6. ὅθεν.

Χορευτικός, ή, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς συρτὸν ἢ εἰς θεάτρου χορόν. »Χορευτικὰ σχήματα«. Λουκιαν. ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τοὺς τοιούτους χορούς.

Χορεύω, (χορός). Χορεύω συρτὸν χορόν, ἄγω ἢ συγκροτῶ πανηγυρικόν, ἑορταστικὸν συρτὸν ἢ θεάτρου χορόν· — β) ἐν γένει, χορεύω, σκιρτῶ, πηδῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος. — 2) μεταβτ. Ἑορτάζω, τιμῶ τι μὲ χορούς θεατρικούς. »Φοῖβον«. Πνδ. Ἴσθ. 1,8. Σφκ. Ἀντ. 1152. καὶ αἰτιατ. τῆς ἑορτῆς, π. χ. »ἀγῶνας χορεύω«. ἑορτάζω ἀγῶνας μὲ θεατρικοὺς χορούς. Πολβ. ὅθεν καὶ παθ. »κεχόρευται«. ἠχθη, ἐκροτήθη, ἐγένετο χορός, Ἀριστφ. τὸ δὲ »χορευθείς«. ὅστις ἢ ὅ,τι παρεστήθη μὲ μιμικοὺς χορούς, τὸ συνθ. Ἰταλ. μὲ παντομήμαν, Πλάτ σπαν. δὲ ἡ χρῆσις τῆς μέσ. διαθ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. »ψροίμιον χορεύσομαι«, θέλει ἀρχήσω τὴν ἑορτὴν μὲ συρτὸν χορόν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 31. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 870. ἀόρστ. χορεύσασθαι, Ἀριστφ. — β) Ἀφίνω, βάλλω, κάμνω, παρακινῶ, καταπείθω τινὰ νὰ χορεύσῃ· μετὰ αἰτ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 688. ὅθεν ἐν γένει, βάλλω τι εἰς σφοδρὸν, ὀγλίγωρον κίνησιν. »πόδα χορεύω«. Φιλ. Θεσ. 45. Jac. Ἀνθλ. Παλ. 225. Τρπκ. φέρω τινὰ εἰς ἐπιθυμίαν, τὸν κάμνω νὰ ἐπιθυμήσῃ, ὀρεχθῇ τι.

Χορηγεῖον, τό, = χορήγιον.

Χορηγέτης, ου, ὁ, = χορηγός. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. §. 186.

Χορηγέω, Μλ. -ήσω. Δρκ. χορᾶγέω (χορηγός). Ἄγω, συγκροτῶ χορόν, ἢ εἶμαι ἀρχηγὸς χοροῦ θεατρικοῦ· δοτικῇ τε καὶ αἰτ. τοῦ προσπ. Boeckh ἐν Πλάτ. Μεν. σλ. 130. - β) ἐν γένει, ἡγοῦμαι, εἶμαι πρῶτος, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι μετὰ γενκ. π. χ. »χορηγῶ τοῦ λόγου« Heind ἐν Πλάτ. Θηαίτ. σλ. 179. D - 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συνήθ. Παρέχω, καταβάλλω, δίδω τὰ εἰς συγκρότησιν θεατρκ. χοροῦ ἀναγκαῖα ἔξοδα. - β) ἐν γένει, Καταβάλλω τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα εἴς τι, ὅθεν, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, προμηθεύω τι μὲ τι ἀρκούντως· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. καὶ δοτ. τοῦ πράγμτ., ἐπί τε τῶν ἔξωθεν μέσων, καὶ ἐπὶ ἐκτός τε καὶ ἔσω ἰδιοτήτων, ἀρετῶν, γνώσεων κ. τ. τ. δι' ὧν προικίζει ἢ προετοιμάζει τίς τινα. ὅθεν

Χορήγημα, τό. Ἡ δαπάνη, τὰ ἔξοδα ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς χορηγίαν. - 2) Τὸ νὰ παρέχῃ καταβάλῃ, δίδῃ τις τὰ τοιαῦτα ἔξοδα.

Χορηγία, ἡ. Ἡ ἀξία τὸ ἀφίκιον τοῦ χορηγοῦ. ὅθεν ἡ προετοιμασία, καὶ συγκρότησις θεατρκ. χοροῦ. - 2) Ἡ καταβολὴ τῆς δαπάνης, τῶν ἐξόδων εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρ. χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἦτον ἢ ἀξιολογωτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν λειτουργῶν, ἤτοι τῶν ἐκδουλεύσεων τῆς πολιτείας, τὰς ὁποίας ἐτέλουν οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν, Böck Ath. Staatshaush 1. σλ. 484. 487. Ἔτι δὲ καὶ ἡ δαπάνη αὐτή. — β) ἐν γένει, ἡ εἰς παιδήποτέ τι καταβαλλο-

μένη δαπάνη, συνεισφορὰ διὰ χρημάτων, καὶ ἄλλων ὁποιωνδήποτε μέσων, πολεμικῶν ἐφοδίων, ζωοτροφιῶν κτλ. εἰς ἐξόπλησιν, ἑτοιμασίαν πράγματός τινος. ἐξαιρ. »καὶ χορηγίαιω ἡ προσκομιδή, καὶ τὸ προμήθευμα ζωοτροφιῶν ἐν καιρῷ πολέμου.

Χορηγικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χορηγόν, ἢ τὸ ἐκ τοῦ χορηγοῦ προερχόμενον· ὅθεν »χορηγικοὶ ἀγῶνεω ἄμιλλα περὶ συγκροτήσεως θεατρικοῦ χοροῦς. »χορηγ. τρίποδεω οἱ ὑπὸ τοῦ εὐδοκιμήσαντος, νικήσαντος χοροῦ εἰςτινα ναὸν ὡς εὐχαριστίας ὑπὲρ τῆς νίκης σημεῖον ἀνατιθέμενοι. Πλούταρχ.

*Χορήγιον, τό, Δρκ. καὶ Ἀττ. χοράγιον, ὡς τό, χορηγεῖον. Ὁ τόπος, ἢ ὁ οἶκος ἐν τῷ ὁποίῳ παρεσκευάζετο, προητοιμάζετο, ἐδιδάσκετο, ἐγυμνάζετο ὁ χορὸς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παράστησιν τῶν ὀρχήσεων καὶ τῶν ἀσμάτων.—2) τὰ χορήγια, = χορηγία, ἢ· σημσ. 2. Lobeck Φρν. σελ. 517.

*Χορηγίς, ίδος, ἡ. οὕτως ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Ἀλέξιδος, Ἀθην. 7 σλ. 287. Ε

Χορηγός, ὁ. Δρκ. καὶ Ἀττ. χοραγός. Lobeck Φρν. σλ. 430. (χορὸς, ἡγέομαι). Ὁ κορυφαῖος, πρῶτος συρτοῦ ἢ θεατρικοῦ χοροῦ, κοιντ. ὅστις σύρει τὸν χορόν. -β) ἓν γένει ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς τάγματος ἢ πλήθους τινός. »Χοραγὲ δελφίνων». Εὐρ. Ἑλέν. 1470. - 2) ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρκ. χοροῦ, ὅθεν — β) ἓν γένει, ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα, ἢ παρέχει τὰ ἀναγκαῖα εἴςτι· παρασκευάζει προσκομίζει παρέχει, προμηθεύει ζωοτροφίας, πολεμικὰ ἐφόδια κ. τ. τ.

Χορήτης, ου, ὁ. θηλ. χορῆτις, ιδος, ἡ. ψευδ. ἀνάγνωσις· ἀντὶ χορίτης, χορῖτις.

*Χοριαμβικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χορίαμβον. ἐκ τοῦ

Χορίαμβος, ὁ. Ἐν τῇ μετρικῇ λέγεται ὁ τετρασύλλαβος πούς εἰς χορεῖον ἢ τροχαῖον καὶ ἴαμβον συνιστάμενος,— ⏑ ⏑ —.

Χορικός, ή, όν. (χορός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θεατρκ. χορὸν εἶναι ἐκ τοῦ θεατρ. χοροῦ. Ξενοφ. »Τὸ χωρικόνω, τὸ ἅτμα φερόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ.

Χόριον, καὶ, χορίον, τό. Πανδηποτέ τιζῶον δέρμα. Παροιμκ. ἐπὶ συνηθειῶν, ὅταν ἐγένοντο ἕξις καὶ εἶναι ἀνεξάλειπτοι. »Χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαιω. κακὸν πρᾶγμα εἶναι ν' ἀφίσῃ τις σκύλον νὰ γευθῇ δέρμα· τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. ὅταν ὁ σκύλος συνηθίσῃ εἰς τὸ μακελλαριό, δύσκολα ζεκόφτεται πλέον ἀπ' ἐκεῖ, Θεόφρ. 10, 11. - 2) Ὁ ὑμήν, τὸ λεπτὸν δέρμα εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται περιτυλιγμένον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μητρικῇ κοιλίᾳ, τὸ κοιντ. ἀκλεθον λεγόμενον - 3) χόρια καὶ χόρεια, Βρῶμα, φαγητόντι κατεσκευασμένον μὲ γάλα καὶ μέλι τὸ συνήθ. Ἰταλ. cremma λεγόμενον. Θεόφρ. 9,19.

*Χόριος, ὁ, = χορεῖος, σημ. 2.

*Χορίτης, ου. ὁ. Θηλκ. χορῖτις - ιδος, ἡ. Χορευτής, χορεύτρια· μέλος τοῦ συρτοῦ ἢ τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ.

Χοροβατέω, (βαίνω), Κάμνω βήματα χοροῦ, χορεύω. Σουίδ.

Χοροδέκτης, ου, ὁ· ψευδ. σνάγνσ. ἀντὶ χορολέκτης.

Χοροδιδασκαλικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν χοροδιδάσκαλον, εἶναι ἴδιον χοροδιδασκάλου· ἡ χοροδιδασκαλικὴ ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χοροδιδασκάλου.

Χοροδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὅστις διδάσκει τὸν θεατρικὸν χορόν, τὸ νὰ χορεύῃ καὶ ψάλλῃ, τραγῳδῇ καὶ τὸν προετοιμάζει εἰς τὰ δράματα, εἰς παραστήσεις ἐν τῷ θεάτρῳ· ἓν γένει, ὅστις γυμνάζει τὸν χορόν, τὸ ὁποῖον, ἦτον ἔργον τοῦ δραματοποιοῦ, καὶ ὠνομάζετο »χοροῦ ἢ χορῶν διδασκαλίαω, ἔτι δὲ καὶ = χοραγός, κορυφαῖος· ἐπειδὴ οἱ πάλαι δραματουργοὶ ἦσαν συνεπιτελεσταὶ τῶν θεαμάτων, ἤτοι ἔπαιζαν καὶ αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὑποκριτὰς εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰ ἐδικά των δράματα ἦσαν οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ καὶ οἱ τὸ μέλος ἐνδίδοντες ἤτοι ἄρχιζαν αὐτοὶ τὴν ψαλμῳδίαν, τὸ τραγῴδημα.

Χοροειδές, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) χιτών. Ὁ ὑμὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥαγὸς, ῥώγας σταφυλίου, τὸ χρῶμα ἔχον, ἄλλως δὲ καὶ ῥαγοειδὴς λεγόμ.

Χορόηθης, ὁ, ἡ. (ἦθος). Ὅστις εἶναι συνηθισμένος εἰς τοὺς χορούς. Τμ. Ὁμ. ιη'. 3.

Χοροιθαλής, ὁ, ἡ. (θάλλω). Ὅστις ἐκπρέπει, λάμπει εἰς τὸν χορόν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11. ποιητ.

Χοροιμανής, ές, ὁ, ἡ. (μαίνομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς χορούς, Ἀρστφ. Θσμφ. 691. ποιητ. μόνον. Ἐπῤῥ. χοροιμανέως. Μαξ. ὅθεν.

Χοροιμανία, ἡ. Μανία διὰ τὸν χορόν, ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία καὶ ἀγάπη πρὸς χορόν. ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 225.

*Χοροῖτις - ιδος, ἡ, = χορῖτις. Χορεύτρια, τοῦ συρτοῦ χοροῦ ἀρχηγέτρια. Νόν. παρβλ. Ruhnk. ep. cc. σελ. 141.

*Χοροιτυπέω, (χοροιτύπος). Χορεύων κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας, τὸ κοιντ. στουμπίζω τὸν χορόν. ποιητ. ὅθεν

*Χοροιτυπία, ἡ, Τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπὶ τὸ ἔδαφος τοὺς πόδας ἐν ᾧ χορεύῃ· τὸ χόρευμα. κατὰ πλθ. ὀρθμ Ἰλδ Ω, 261. ποιητ. μόνον.

Χοροιτύπος, ὁ, ἡ. (τύπτω). Ὅστις ἐν ᾧ χορεύῃ, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, τὸ κοιντ. χορεύει τὸν στουμπιστὸν χορόν. ἐν γένει, ὅστις χορεύει, σκιρτᾷ, πηδᾷ.- 2) χοροίτυπος, ὁ, ἡ. προπαρξτ. δὲ, παθτ. Ὅ,τι κτυπᾶται, παίζεται ἐν ᾧ γίνεται χορὸς »χοροίτ. λύραω. Τμ. Ἐρ. 31. ποιητ. μόνον. (ῡ)

Χορκάλη, ἴδε χορός.

*Χορκιθαρίζω, Μλ. - ίσω. Ἀττ. - ῶ (κιθαρίζω) Παίζω, λαλῶ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν. ὅθεν

Χορκιθαριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν.

Χορκτυπία, ἡ (κτυπέω) = χοροιτυπία. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1309.

Χορολέκτης, ου, ὁ. (λέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διατάττει, βάλλει εἰς τάξιν τὸν χορόν. Αἰλιαν. ζῷ ἱστορ. ιέ, 5.

Χορομανής, ὁ, ἡ. συνήθης τύπος ἀντὶ τοῦ ποιητ. χοροιμανής.

Χορόνδε, Ἐπίρ. (χορός). εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸν συρτὸν χορὸν ἢ εἰς τὴν ὄρχησιν. Ἰλ. Γ, 393. »Χορόνδε ἔρχεσθαιω.

*Χορόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις νικᾷ εἰς τὸν χορόν. Ἄλξ. Ἀθν. σλ 638. C.

Χοροπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. = χοροπαίκτης. Ὀρφ. ὕμν. κγ'. 2.

Χοροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, ἀστεῖζεται εἰς τὸν χορόν, χορεύει μὲ εὐθυμίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 107.

*Χοροπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις χορεύων τὸν συρτὸν χορὸν κάμνει στρεφογυρίσματα, τὸν περιπλέκει.

Χοροποιία, ἡ. Ἡ προπαρασκευὴ, διάταξις τοῦ χοροῦ. ἐκ τοῦ

Χοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις προετοιμάζει, διατάττει χορὸν θεατρικὸν, ὅθεν καὶ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ. Σφκλ. Αἴ. 698.

Χορός, οῦ, ὁ. Ὁ χορὸς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦτ' ἔστιν εἰ κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι καὶ ψάλλοντες ἢ χορεύοντες ὑποκριταί, στρόγγυλος, συρτός χορός. Ἐν γένει χορὸς μὲ ψαλμῳδίαν, τραγῴδημα. ἐξαιρ. δὲ ὁ πανηγυρικός. Ὅμ. »χορῷ καλήω. Καλὴ χορεύτρια, Ἰλδ. Π, 18. ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ἡσχ. ἄτοπον χοροκάλη — β) Τὸ σύμπαν τῶν χορευτῶν καὶ μελῳδῶν, οἵτινες συγκροτοῦσι τὸν χορόν — γ) ἓν γένει. Πλῆθος, συνάθροισμα, κύκλος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὅθεν οὐ μόνον »χορὸς ἄστρωνω ἐπειδὴ τὰ ἄστρα φαίνονται τῷ ὄντι ὡς νὰ σχηματίζουν χορὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλὰ καὶ »χορὸς καλάμων ἢ δονάκωνω ἐπὶ τῶν σιρίγγων ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἡ σύριγξ τοῦ Πανός, τὸ τουρκβ. ναΐ, νέϊ. »χορ. κιόνωνω ἢ σειρὰ στηλῶν. »χορ. ὀδόντωνω, ἡ σειρὰ τῶν ὀδοντ. κλτ. Lenep. post. Coluth. σλ. 88. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 904. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σλ. 469. — Οἱ χοροὶ ἦσαν ἔκπαλαι εἰς χρῆσιν ἐν Ἑορταῖς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· καὶ τελειοποιήθηταν ὅμως διὰ τῶν Βακχκ. ἑορτῶν ἐν τῷ κυκλικῷ ἢ διθυράμβῳ λεγομένῳ καὶ τῷ θεῷ αὐτῷ ἱερῷ χορῷ, κυρίως ὅμως ἦσαν λυρικοὶ μὲν ἁπλῶς, διαφόρων τρόπων ὅμως· τοῦτ' ἔστι καὶ πανηγυρικοί, ἐν σεμνότητι καὶ ἄνευ παιδειᾶς γινόμενοι· καὶ κωμικοὶ μετ' ἀμετρίας καὶ σκωμμάτων, τελούμενοι· ἐξ ὧν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ δραματοποιΐα, συνισταμένη εἰς τὴν ὑπὸ ἰδιαιτέρων ὑποκριτῶν ἀμοιβαίως διήγησιν καὶ παράστησιν πράξεώς τινος. ἴδε ἐπεισόδιον. Ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος ἐγένοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κύριον μέρος, ὁ χορὸς ἔμεινεν ἀεὶ τὸ οὐσιωδέστερον καὶ ἀναγκαιότερον μέρος τοῦ τελειοποιηθέντος δράμματος, κατὰ τὰ τρία κύρια εἴδη τοῦ ὁποίου, »χορὸς τραγικόω. ὑπὸ 50. κατ' Αἰσχλ. δὲ ὑπὸ 15. ὑποκριτῶν τελουμένος. »Χορὸς σατυρικός, καὶ χορὸς κωμικόω ὑπὸ 24. ὑποκριτῶν, διακρίνονται ἡ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος. Ἡ προπαρασκευὴ καὶ διάταξις τῶν χορῶν αὐτῶν ἦτον μεγαλοπρεπεστάτη καὶ πολυδάπανος, ὅθεν καὶ ἡ σημαντικωτέρα λειτουργία τῶν πλουσιωτάτων ἀστῶν, πολιτῶν τῶν Ἀθηνῶν· ἴδε χορηγία. Ὅστις οὖν ἤθελε νὰ συγκροτήσῃ χορὸν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τὴν ἄδειαν »τοῦ χορὸν διδόναιω πρὸς ᾧ ἔπρεπε νὰ ἀναδεχθῇ τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης »χορὸν αἰτεῖσθαι, καὶ λαμβάνεινα πλουσιός τις τῶν ἀστῶν, ὅστις προσηγορεύετο κατὰ τοῦτο χορηγὸς ἢ χοραγός. τὸν οὕτω συγκροτούμενον χορὸν λοιπὸν ἐδίδασκε καὶ ἐγύμναζεν ὁ χοροδιδάσκαλος ἢ χοροῦ διδάσκαλος λεγόμενος, ὅστις ἦτον συνήθως ὁ δραματοποιὸς αὐτός. καὶ τοῦτο μὲν ἐλέγετο »χορὸν διδάσκειν ἢ δὲ τέχνη τοῦ αὐτὸ ποιεῖν »χοροῦ διδασκαλίαω καὶ ἡ παράστατις τοῦ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ »χορὸν ἱστάναιω. Ἡ Ἀττικὴ τραγῳδία διετήρησε τὸν χορὸν ἕως τοῦ τέλους αὐτῆς· ἡ κωμῳδία ὅμως στερήθη αὐτοῦ διὰ πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς αἰτίας, ὅταν ἡ μέση κωμῳδία καλουμένη μετεσχηματίσθη εἰς τὴν νέαν. Ἐν τοῖς δραματικοῖς ἀγῶσι διέκρινε τὴν νίκην ἡ εὐδοκίμησις τοῦ χοροῦ. Περὶ τῆς ποιητ. δὲ σημασίας τῆς λέξ. χορός ἴδε ἐξαιρ. Ἀνεκδ. Wilttoisoni. Schlegel. Vorl. über dram. Kunst und Litt. 1. σλ. 115. — 2) Ὁ τόπος ἀφ' οὗ ἐγίνετο ὁ χορός, Ὀδσ. Θ. 260. 264. Μ. 4. 318. παροιμκ. »ποῦ χοροῦ τάξομεω. Ποῦ νὰ τὸν βάλωμεν, τί τόπον, τί ἄξιωμα νὰ τῷ δώσωμεν: Heind ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 279. B. (καθ' Ἡσχ. ὁ χορὸς ἐστὶν ἰσοδύναμος τῷ κυκλος στέφανος ἄρα σημαίνει τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῶν στρογγύλων χορῶν· συγγν. δὲ, τῷ, κόραξ, κορωνὸς, κορώνη, χορωνὸς, χορώνη, καὶ τῷ Λατ. cernu corvus, curvus, Kummi. κατά τινας δὲ καὶ τῷ χόρτος· ὡς κυκλοτερὴς φραγμός, περίβολος). ὅθεν

Χοροστάς, άδος, ἡ (ἵστημι) ἑορτή. Ἡ μετὰ χορῶν, ὀρχήσεως, καὶ ᾀσμάτων, τελουμένη ἑορτή. Καλλιμ. λείψ. 280.

Χοροστασία, ἡ (στάσις). Ἡ τάξις, τὸ στάσιμον τῶν ὑμνῳδῶν καὶ τῶν χορευτῶν· ἡ τοιουτοτρόπως ἀρχὴν λαμβάνουσα ἑορτή· ἐν γένει δὲ, χορός, σειρά, ἀραδιασμένοι ἄνθρωποι. Καλλίμ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 66.

Χοροστατέω, Μλ. -τήσω. Βάλλω τὸν χορὸν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν του, ἢ παρασταίνω αὐτόν. ἐκ τοῦ

Χοροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅστις συγκροτεῖ τὸν χορόν, ἢ εἶναι κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (α)

*Χορτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις ἠδύναται, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς χορούς.

Χορτάζω, Μ. άσω (χόρτος), Τρέφω ζῶόν τι εἰς τὸν σταῦλον »βόας ἔνδον ἐόντας«, Ἡσ. Ἔρ. 454. ἐν γένει, τρέφω τι διὰ νὰ γένῃ παχύ, οἷδω νὰ τρώγῃ ὥστε νὰ χορταίνῃ ἐπὶ κτηνῶν ἐξαιρ. μετὰ ὁστ., καὶ μετὰ γενικ. τοῦ πράγματος ἢ τῆς τροφῆς· Παθτ. χορτάζομαι ἐπὶ ἀλόγων ζώων, τρέφεται, παχαίνει, ἢ χορταίνει· ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Κωμκ. ἐξαιρ. εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω. Νικστρ. παρ' Ἀθν. σλ. 693. Β. Ἄρατ. παρὰ Πολδ. 6, 43. Lobeck Φρυν. σελ. 64.

Χορταῖος, αία, αῖον (χόρτος, σημσ. 2.). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χορτάρι. — 2) »χιτὼν χορταῖος« ὁ χιτὼν τὸν ὁποῖον ἐνδύοντο οἱ Σειληνοὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, εἶχε δὲ φλόκους, μακρὺ μαλλὶ καθὼς αἱ κοιντ. ἀρνακόγουνες λεγόμεναι, ὅθεν καὶ μαλλωτὸς καὶ ἀμφίμαλλος. Διον. Ἀρχ. ζ', 72. Αἰλιαν. ποικ. ἱστ. γ', 40. Πολυδ. δ', 118. ζ', 60.

Χορτάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χόρτος, χορταράκι (α)

Χορτασία, ἡ (χορτάζω), Τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶόν τι ἄλογον διὰ νὰ παχύνῃ. Ἀναλεκτ. β', σλ. 322.

Χόρτασμα, τό (χορτάζω). Ἡ φορβὴ τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ τουρκβ. σύνηθ. τάϊσμα. Πολύβ.

Χορτασμός, ὁ (χορτάζω) = χορτασία.

Χορταστικός, ή, όν (χορτάζω). Ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τις μὲ αὐτὸ ἄλογα ζῶα,

Χόρτινος, ίνη, ινον· (χόρτος, σημσ. 2.) = χορταῖος.

*Χορτόβολον, τό· = χορτοβολών.

Χορτοβολών, ῶνος, ὁ (βάλλω). Ὁ τόπος ἔνθα βάλλεται χορτάρι, ἢ ἄχυρα, κοινστ. ἀχυρώνα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

*Χορτόβωλον, τό· = χορτόβωλος.

*Χορτόβωλος, ἡ (βῶλος). Κομμάτι γῆς κοιντ. σβώλα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ψυτρωμένον χορτάρι, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλεται μὲ τὸ σιδηροῦν τῶν κηπωρῶν πτυάριον, μὲ τὸ σιδηρόψκιαρο, ἄλλως δὲ καὶ χορτόπλινθος λεγόμενον.

Χορτοκοπεῖον, τό, καὶ

*Χορτοκόπιον, τό (κόπτω). Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν, κοπίζουν τὸ χορτάρι καὶ στεγνόνεται ἡλιαζόμενον· εἰσὶ δὲ ἀμφότ. νεώτεραι καὶ οὐκ εὐχρηστοι λέξεις· Lobeck Φρυν. σλ. 310.

Χορτοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις θερίζει, κοπίζει χορτάρι.

Χορτολογέω, Μλ. -ήσω (χορτολόγος). Συνάζω, μαζόνω χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων τὸ σύνηθ. Γαλλ. fourager. Ἀππιαν. ὅθεν

Χορτολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, μαζόνῃ τις χορτάρι· χόρτων σύναξις.

Χορτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συνάζει, μαζόνει χορτάρι, Στράβ.

Χορτομανέω, ῶ· Μ. ήσω (μαίνομαι). ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Γίνεται ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος, γεμίζει μὲ ἄγρια χορτάρια παρὰ τοῖς Ο'. παρβλ. ὑλομανέω.

*Χορτόπλινθον, τό· καὶ

*Χορτόπλινθος, ἡ (πλίνθος) = χορτόβωλος.

Χόρτος, ου, ὁ. Τόπος περιφραγμένος, ἐξαιρ. μὲ δένδρα κατάφυτος τόπος· τὸ σύνηθ. περιβόλι· ἔτι δὲ καὶ περιοχή, τόπος χωρὶς δένδρα περιφραγμένος, αὐλή, τὸ ἔσω μέρος τῆς αὐλῆς, »αὐλῆς ἐν χόρτῳ«, Ἰλιδ. Λ, 774. ἐξαιρ. αὐλὴ καὶ σταῦλος ἀλόγων ζώων, ὅπου εὑρίσκοντο ὅμα καὶ οἱ κοπρῶνες, τὸ μέρος ὅπου σωρεύουν τὴν κόπρον, κοπριάν· »αὐλῆς ἐν χόρτοισιν« Ἰλιδ. Ω, 640. ἀλλ' οὐ μόνον αὐλὴ ἀλόγων ζώων, ὅπου ξεχειμονίζουν, τὰ ζῶα καὶ τρέφονται διὰ νὰ παχύνουν, τὸ συνήθ. κοιντ. χειμαδιό· ἀλλὰ καὶ ἡ νομή, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου βόσκουσιν εἰς πεδιάδας ἢ εἰς δάση, πολλάκις κατὰ πλθ. ἀριθμ. ὅθεν »χόρτοι λέοντος« ὁ μὲ δάση περικλειστμένος τόπος ὅπου διῃτᾶτο, ἢ ἔβοσκεν ὁ Νεμαῖος λέων, Πνδ. Ὀλ. 13. 62. »χόρτοι· εὐδενδροι«, Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 134. παρβλ. Κύκλ. 504. »χόρτος οὐραιοῦν«, ἔκτασις τοῦ οὐρ. Ἡσχ. ἔκτινος ἀγνώστου ποιητοῦ· παραβλ. δύσχορτος καὶ σύγχορτος· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. χρῶνται τῇ λέξ. ἐξαιρ. ὁ Ὅμ., ὁ Πνδ. καὶ οἱ Τργ. ἐκ τῆς ἐννοίας δὲ τῆς νομῆς, βοσκῆς τόπου. προκύπτει. — 2) ἡ σημσ. τοῦ, χορτάρι, τροφὴ ἀλόγων ζώων, ξηρόν τε καὶ χλωρόν, πράσινον, Ἡσδ. Ἔρ. 608. ἡ ὁποία ἐγένετο παρὰ τοῖς μεταγνστ, ἡ συνήθης σημασία τῆς λέξ. »χόρτος κοῦφος« ξηρὸν χορτάρι, ἄχυρα, Ξνφ. Ἀνβ. 1, 5. 10· ἔτι δὲ καὶ γενικ. τροφὴ, ζωοτροφία, φαγί, τροφὴ τῶν ἀλόγων ζώων, Ἡρδτ. 5, 10. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων, »δούλιος χόρτος«. Ἱππιξ. λψν. 20. (ἐκ τοῦ χόρτος, ἐγένετο τὸ Λατν. chors, cors, cohors, ὡσαύτως καὶ τὸ, hortus, Schneid. Varo de re rust. 1, 13. 31. σελ. 290. 330. ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορὸς συγγν. ὅπερ ἴδε.) ὅθεν

Χορτόστρωμα, τό· (στρώννυμι). Τὸ ἐκ χόρτων ἢ ἀχύρων στρῶμα. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κτηνῶν· τὸ χορτάρι τὸ ὁποῖον στρόνουν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ σταύλου διὰ νὰ κατακλίνονται ἐπ' αὐτὸ τὰ κτήνη.

Χορτόστρωτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μετὰ χόρτα, ἐστρωμένον. »Στιβάδες χορτόστρωτοι« ἐχουσαι ὑποκάτω χόρτον ἐστρωμένον. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Χορτοτομία, ἡ (τέμνω). Κόψιμον, θέρισμα, κόσισμα χορταρίου. Γλωσσ.

Χορτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κομίζει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι, περέχει, δίδει, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται, ψυτρόνει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι φορτωμένον μὲ χορτάρι. »Ἅμαξα χορτοφόρος«, ἡ φέρουσα χορτάριον. Πολύαιν καὶ Στράβ. ιέ. σελ. 1031.

Χορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι πλῆρες, γεμάτον μὲ χορτάρι.

Χορῳδέω, Μλ. ήσω (χορῳδός). Ἄδω, ψάλλω, τραγῳδῶ εἰς θεατρικὸν χορόν. ὅθεν

Χορῳδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ, τραγῳδῇ τις εἰς θεατρικὸν χορόν. ἀντιθτ. τῷ, μονῳδία. Πλάτ. ὅθεν »Οἱ περὶ χορῳδίαν« ἀντὶ τοῦ, οἱ χορῳδοί.

Χορῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅστις ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ εἰς θεατρικὸν χορόν.

*Χορώνη, ἡ, καὶ

*Χορωνός, ὁ· ἀντὶ κορώνη, κορωνός. Στέφανος, στεφάνι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σύνηθ. κορώνα. Σμνδ. λψ. 129. ὡς τὸ chorona, ἀντὶ corona. Cic. orator. 48. Quinctil. inst. orat. 1, 5, 20.

Χορωφελέτης, ου, ὁ (ὠφελέω). Ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ εὔνοιαν, χαρὰν εἰς τὸν θεατρικὸν χορόν, εἰς τοὺς χορευτάς, εἰς τὰ μέλη τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Λυστ. 1319. »Κρότως χορωφελέτης«.

Χοῦς, ὁ· ἴδε χόος.

Χόω, ω. Ἀπρμφ. χοῦν, ποιητ. χῶν. ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἐνστ. τοῦ παρὰ τοῖς μεταγνστ. εὐχρηστοτ. ῥήμτ. χώννυμι, πολλάκις παρ' Ἡρδτ.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ρ.

Χραίνω, Μ. χρανῶ. (χρόω, χραύω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος. Porg. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 909. ὅθεν β) ἐξαιρ. χρίω, ἀλείφω, χρωματίζω. Ruhnk. ἐν Τιμ. σελ. 104. 275. — γ) τρπκ. Μολύνω, σπιλόνω, τουρκβ. μορταρεύω τι. παραβλ. μιαίνω.

(**Χραισμέω**), ἄχρηστος ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται οἱ ἑξῆς, παρὰ τοῖς Ἐποπ. μόνον εὐχρτ. τύποι. Μελ. χραισμήσω. ἀόρ. ἀ. ἐχραίσμησα καὶ ὁ β'. ἔχραισμον· ὁ Ὅμ. χρῆται τοῦ Μελ. μὲν τῷ, χραισμήσει καὶ χραισμητέμεν μόνον, Ἰλιδ. Τ, 296. Φ, 316. τοῦ Ἀορστ. ἀ. δὲ, μόνον τῷ, χραίσμησε καὶ χραισμῆσαι, πολλκ. ἐν Ἰλιδ., ἐπὶ τὸ πλοῖττον τοῦ β'. ἀόρ. τῷ, χραῖσμε, χραίσμῃ καὶ χραίσμῃτι, χραίσμωσι, καὶ ἐξαιρ. τῷ ἀπρμφ. χραισμεῖν, τοῦτο δὲ μόνον ἐν Ἰλιδ. καὶ τῷ, ἐχραισμε, Ἰλιδ. Ξ, 66. κατ' ἐξαίρεσιν, ἀεὶ ἀναυξήτως. Κυρία σημασία τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ, Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω φθοροποιόν, ἐπιβλαβές τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εἴς τινα· ὡς τό, ἀρκέω τινί τι· ἐξαιρ. »ὄλεθρόν τινι χραισμεῖν, καὶ χραισμῆσαι«. Ἰλιδ. Η, 144. Λ, 120. Τ, 296. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ μετὰ δοτκ. τοῦ προσπ. ἁπλῶς. Βοηθῶ, διαφεντεύω, ὠφελῶ τινα· ἀλλὰ καὶ τούτοις, ἔγκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀποτροπῆς τοῦ δεινοῦ ὡρισμένως, πολλάκις ἐν Ἰλιδ. σπανιώτρ. δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. ἁπλῶς »χραισμεῖν τι« τὸ νὰ βοηθοῦῃ, ὠφελεῖ τί τι, Ἰλιδ. Α, 589. Φ, 193. καὶ ἀλλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὅλως, Ἰλιδ. Ξ, 66. Ο, 652. τὰ δ' ἄλλα χρῆται τῷ, χραισμεῖν ὁ Ποιτ. μόνον ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσι· διότι καὶ ἐν Ἰλιδ Φ, 193. κεῖται, »εἰ δύναται τι χραισμεῖν«, χλευαστικῶς ἐκφερόμενον καὶ ἀντὶ τοῦ »οὔτι χραιστ. δύναται«, ἐν καταφατικαῖς προτάσεσι δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀπλ. Ῥδ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ πρσττκ. χραίσμετε. Παρ' Ἡσδ. οὐκ εὕρηται ἡ λέξ. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. — ὡς πρωτότ. ταύτης τῆς λέξ. ληπτέον τὸν β'. ἀόρ. χραισμεῖν, ἔχραισμον, ἐξ οὗ προέκυψεν ἐν χρήσει ὁ Μλ. καὶ ὁ ἀ. ἀόρ. (Τὴν ἐτυμλγ. παρὰ τὸ, χράω, χράομαι, χρηστός, χρήσιμος, δεικνύει ὁ Βτμν. Λξ. 1. σλ. 5.) ὅθεν

Χραίσμη, ἡ. Βοήθεια προστασία, ἐπικουρία. ὅθεν

Χραισμήειος, ήεσσα, ήεν. Ὅ τι εἶναι βοηθητικόν, ἀντιληπτικὸν ἐν γένει, ὠφέλιμον, χρησίμον. ἔπκ.

*Χραισμήϊον, τό. Βοηθειτικὸν μέτον, ἰαματικόν, ἰατρικόν. Μρκ. Σιδν 42. 161.

*Χραισμησέμεν, Ἔπκ. ἀπρμφ. μέλ. τοῦ χραισμεῖν, ἀντὶ χραιτμήσειν. Ἰλιδ.

*Χραίσμησι, Ἔπκ. γ'. ἑνκ. προσ. ὑπτατ. ἀόρ. τοῦ χραισμεῖν ἀντὶ χραίσμῃ, Ἰλιδ.

*Χραίσμησις, εως, ἡ (χραισμεῖν) = χραίσμη. Νικ.

Χραισμήτωρ, τορος, ὁ (χραισμεῖν). Βοηθός, ἀντιληπτωρ, Ἔπκ.

Χραίσμω, ταὐτὸν τῷ, χραισμέω, Ἀπολλ. Ῥοδ. β'. 218.

Χράντός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτκ τοῦ χραίνω, Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐγγίχθη, ἐμάνθη, ἐμολύνθη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Γλωσσ. Στεφ.

*Χράομαι, ἴδε χράω.

*Χραῦσις, εως, ἡ, Ἄγκυρα, μονόβολος, μὲ μίαν κλούτσαν κοιντ. συνήθ. Ἡσχ.

Χραύω, Αἰολ. ἀντὶ χράω. Ἐγγίζω ἐλαφρά, ὀλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος. ὅθεν ζουγρανίζω, ξύω, πληγόνω ἐλαφρά. Ἰλιδ. Ε, 138. ἴδε τὸ ἐπμ.

Χράω, κυρίως τὸ προηγμ., ὅθεν Βλάπτω, καταπιέζω, ὀλίβω, κακουχῶ, βασανίζω, ταλαιπωρῶ, δυσκολαίνω, στενοχωρῶ τινα, ὁρμῶ ἐναντίον του, μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ ἐπιφερο-

μένου ἀπρμφ. ποσὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κηδειῶν Ἰλδ. Φ, 369. οὕτω καὶ ὅτ' δὲ δῶμα ἐχράεσ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, Ὀδσ. Φ. 69. »κακὸν οἱ ἔχραε κοίτοιο Νικ. Ὀηρ. 315. ἀλλὰ καὶ δοτκ τοῦ πρσπ. Βλάπτω, προξενῶ βλάβην, ζημίαν, πόνον ἢ δυστυχίαν εἴς τινα· ὁρμῶ κατά τινος, καταδιώκω, κατατρέχω τινά »στυγερὸς οἱ ἔχραε δαίμων« Ὀδσ. Ε, 396. »τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων«; Κ, 64. Κατὰ ταύτην τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λέξ. οὐδαμοῦ χρῶνται τῷ ῥήματι οἱ λογογρφ. ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἡρδτ. 4, 50. »νιφετῷ πάντα χρέεται« οὐχ ὑπάγεται ἐνταῦθα· ἔτι δὲ φαίνεται ἀπαντώμενος καὶ ὁ παρατ. μόνον ἐξ αὐτοῦ ἀσυναιρέτως. Ἀφ' οὗ ἐτυμολογητέον τὸ χραύω καὶ χραίνω. (α)

II) χράω, Ἰων. χρέω, ὅθεν Ἐπκ. χρείω, Ὀδσ. Θ, 79. Ἀτμ. Ἀπλ. 396. Μλ. χρήσω, ἀόρ. ἔχρησα, κανονικῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὡσαύτως καὶ κατὰ συναιρ. τοῦ ἐνστ χρῶ, ἀπρμφ. χρᾶν, εὕρηται μέντοι παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε συνῃρημ. εἰς η, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ., π. χ. τὸ γ', ἐνκ. πρσπ. χρῇ ἀντὶ χρᾷ, Herm. ἐν Σφκλ. Ἡλ. 35., τὸ γ'. πρσπ. τοῦ παρατ. ἐξέχρη, Οἰδ. Κ. 87. ἢ Ἰων. μετχ. χρέουσα, παρ' Ἡρδτ. 7, 111. ὅστις ἄλλως χρῆται τῇ λέξ. κατὰ τὴν συνήθη συναίρ. Κυρία σημσ. τῆς λέξ. ἐστὶ τό, παρέχω, δίδω τὸ ἀναγκαῖον, ἀπαιτούμενον ἢ τὸ αἰτηθέν μοι, ἐξαιρ. δὶ εὔνοιαν, φιλοφροσύνην, ἢ ὡς δῶρον, τινί τι, σπανιώτατα καὶ οὐδέποτε κατ' ἐνστ., ἀλλὰ κατ' ἀόρ. ἔσθ' ὅτε, χρῆσαι, χρήσαις, παρ' Ἡρδτ. 3, 58. 6, 89. 7, 38. τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ κοινῷ ἰδιώματι μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ θείων χρησμῶν, Ἀποκρίνομαι, χρησμοδοτῶ, φανερόνω θείαν τινὰ βούλησιν, ἢ ἀπόφασιν, ἀπολύτως, Ὀδσ. Θ, 79. Ἀτμ. Ἀπλ. 396. παρβλ. Πνδ. Πθ. 4, 10. Χρησμῳδῶ, μαντεύομαι, τινί, Θέογν. 805. Πνδ. Ὀλ 7, 170. πολλκ. παρ' Ἡρδτ., ἔτι δὲ καὶ αἰτ. τοῦ πργμτ. »χρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισιν« θέλει δηλώσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν βουλ. τοῦ Διός, Ἀτμ. Ἀπλ. 132. παρβλ. Ἡρδτ. 1, 55, 62 174. καὶ ἄλλχ. Παθτ. μετὰ μέσ. μᾶλ. χρήσομαι, παρκμ. κέχρημαι, (τὸ γὰρ κέχρημαι ὑπάγεται κυρίως εἰς τὸ μέσ. ἀποθτ. χράομαι.) ἀόρ. ἐχρήσθην. Ἀγγέλλεται, δηλοῦται, φανερόνεται ἢ τι διὰ τοῦ χρησμοῦ. ὅθεν »τὸ χρησθέν« ὁ χρησμός, τὸ λόγιον, τὸ θεοπρόπιον, Ἡρδτ. 2, 35. 7, 178. Πνδ. Ὀλ. 2. 72. τινός, περί τινος πράγματος, Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 355. καὶ Boss. ell. σελ. 734. ἀσύνηθες δὲ τὸ »ἐχρήσθησαν αἱ νέες« ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἐδηλώθησαν, ἢ ἐσημάνθησαν, ἐνομήσθησαν τὰ πλοῖα, Ἡρδτ. 7, 144. — β) χρηστηριάζομαι, μαντεύομαι· ὅθεν ἐρωτῶ θεόν τινα ἢ τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ὀδσ. Θ, 81. Ἀτμ. Ἀπλ. 252. 292. »κεχρημένον« ὅστις ἠρώτησε τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ἀρστλ., ὅθεν »χρῶμαι περί τινος« Ἡρδτ. 4, 163. 7, 220. συνηθεστέρα δὲ ἡ σύνταξις τῆς λέξ. μετὰ δοτ. »χρῶμαι τῷ θεῷ, τῷ μαντείῳ« Ὀδσ. Κ, 492. 565. Λ, 165. Ψ, 323. »χρμ. μαντηίῳ« Ἡρδτ. 1, 47. 53. 157. καὶ ἄλλχ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται τοιουτοτρόπως ἐννοεῖσθαι καὶ τὸ, ὠφελοῦμαι τὸν χρησμόν, πράττω κατὰ τὸν χρησμόν, δῆλον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις φαίνεται σαφῶς ἡ μετάβασις εἰς τὴν σημασ. τοῦ μέσ. ἀποθ. χράομαι· τὰ δ' ἄλλα ὁ Ἡρδτ. χρῆται, τοὐλάχιστον κατὰ τὸ ἡμέτερα καὶ τῆς Αὐγούστης τὰ χειρόγραφα ἀλλεπαλλήλως τοῖς τύποις χρέομαι καὶ χρεωμαι (ἀντὶ χρῶμαι), χρέονται καὶ χρέωνται, χρεόμενος καὶ χρεώμενος, χρέεσθαι καὶ χρᾶσθαι (οὐχὶ δὲ χρῆσθαι) κείλ. Παρ' Ὁμ. εὕρηται ἡ λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ἐν τῇ Ὀδσ. μόνον, καὶ ἐκ τῆς μέσ. διαθέσεως οὐδενὶ ἄλλῳ τύπῳ πλὴν τοῦ μετχ. μέλλοντος, χρησόμενος· ἀφ' οὗ προκύπτουσιν αἱ χρησμῳδοτικαὶ λέξεις χρησμός, χρήστης, χρηστήρ μετὰ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολυαρίθμων παραγώγων καὶ συνθέτων λέξεων· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ἄχρηστός ἐστιν ἡ λέξις κατὰ ταύτην τὴν σημσ. — 2) (χράω) Μλ. χρήσω, ὡς πρωτότ. τοῦ, κίχρημι. Δανείζω, κατὰ παθτκ. ὅμως συζγ. Δανείζομαι, παίρνω δανεικά.

III) χράομαι, Ἰων. χρέομαι πρστκτ. χρέω, Ἡρδτ. 1, 155. Μλ. χρήσομαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκμ. κέχρημαι. μέσ. ἀποθτ., κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δὲ ὁ ἐνστ. καὶ ὁ παρτκ. συναιρῆται εἰς η, ἀντὶ τοῦ εἰς α κανονικοῦ, π. χ. β'. ἐνκ. πρσπ. χρῇ, γ'. χρῆται. ἀπρμφ. χρῆσθαι σπανίως χρησθῆναι, ὅπερ ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 23. νομίζει καὶ κατὰ παθτ. σημσ. ἀλλ' οὔτε παρὰ Δμοθ. Μηδ. 16. τὸ, χρησθῇ παθητκ. κεῖται, καὶ τ. λ. Lobeck. Φρυχ. σελ. 61. ἡ κυρία σημσ. ἐστὶ, Ζητῶ, προστάζω νά μοί δώσῃ τίς τι· ὅθεν, ἔχω, συνήθ. μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαί τι, κάμνω χρῆσιν τινός, καρποῦμαί τι· μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται, ἢ ὠφελεῖται τις· ὁ ποιητ. ἅπαξ μόνον χρῆται τῷ ἐνστ., καὶ μάλιστα τῷ Ἰων. μετοχ. ἐνστ. χρώμενος, Ἰλδ. Ψ, 834. ὅπου κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐκφέρεται τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς μετέπειτα, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρστ. μετὰ δοτκ. »χρῆσθαι ἀργυρίῳ τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις χρήματα, κάμνῃ χρῆσιν τῶν χρημάτων, ἀρχίζῃ, κάμνῃ τι μὲ τὰ χρήματα. »χρ. ἱματίῳ«, μεταχειρίζομαι, φορῶ φέραμά τι. »χρ. ἵππῳ«, κάμνω χρῆσιν ἵππου, καβαλλικεύω ἢ ἄλλως ὠφελοῦμαι αὐτόν, »χρ. πόλει«, πράττω τὰ πολιτικά, ἀνακατόνομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας καὶ λ. τ. τ. ἐν γένει μεταχειρίζομαί τι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν, ἀπόλαυσιν σκοποῦ μοί τινος. — 2) Τρπκ. πάνυ εὔχρστ. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μοί τι· εὑρίσκομαι, εἶμαι εἴς τινα κατάστασιν, καὶ κάμνω χρῆσιν αὐτῆς εἰς τὸν βίον, εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου, εἰς τὰς πράξεις μου· δεικνύω ἐμπράκτως γνώμην μοί τινα, ἢ κάνεν ἰδίωμά μου· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἐν μόνῃ τῇ συντάξει »φρεσὶ γὰρ κέχρηται ἀγαθοῖσιν εἶχε καλὸν φρόνημα, νοῦν ἢ σύνεσιν καὶ ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἔργα του, Ὀδσ. Γ, 266. Ξ, 421· Π. 398. »δολίαις τέχναις χρησαμένη«, Πνδ. Νμ. 4, 94. »ὀργῇ, ἢ θυμῷ χρῆσθαι τὸ νὰ ἦναί τις ὠργισμένος καὶ νὰ δείχνῃ τὴν ὀργήν του ἐμπράκτως, Ἡρδτ. 1, 137. 155. »ἀληθεῖ λόγῳ, ἢ ἀληθείᾳ χρ.«, τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν ἀλήθειαν, Ἡρδτ. 1, 14. 116. 7, 101. καὶ ἄλλχ. »λόγοις βραχυτέροις καὶ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ χρ.« τὸ νὰ ὁμιλῇ τις σύντομα καὶ μὲ ἡσυχον, σιγαλὴν φωνήν· »βοῇ, ἢ κραυγῇ χρ.« τὸ νὰ φωνάζῃ τις δυνατά, Ἡρδτ. 4, 134. »συμφορᾷ, συντυχίᾳ, εὐτυχίᾳ χρ.«, τὸ νὰ εὑρίσκηται τις εἰς συμφοράν, εὐτυχίαν· πολλκ. παρ' Ἡρδτ. »μόρῳ χρ.«, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις, Ἡρδτ. 1, 117. »ὁμολογίᾳ χρ.«, τὸ νὰ συμφωνῇ τις, τὸ νὰ ἦναι σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, Ἡρδτ. 1, 150. 4, 118. »ὠνῇ καὶ πράσει χρ.«, τὸ νὰ πωλῇ καὶ ἀγοράζῃ τίς τι· Ἡρδτ. 1, 153. »ἀμαθίᾳ χρ.«, τὸ νὰ δείχνηται, φαίνεταί τις ἀμαθής· »φιλίᾳ χρ. περί τινα«, τὸ νὰ δείχνῃ τις τὴν πρός τινα φιλίαν του· »νιφετῷ χρῆσθαι«, τὸ νὰ ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ χιόνια, νὰ ὑποφέρῃ χιόνια, Ἡρδτ 4, 50. »χειμῶνι χρ.«, τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φουρτοῦναν· »ναυαγίῳ χρ.«, τὸ νὰ ναυαγήσῃ, καραβοτσακισθῇ τις »τέχνῃ τινὶ χρ.« τὸ νὰ ἔχῃ τις κάμμίαν τέχνην, κάνεν ἐργόχειρον· »νόμοις χρ.«, τὸ νὰ ζῇ τις κατὰ τοὺς νόμους, νὰ μὴ τοὺς παραβαίνῃ, νὰ ἔχῃ νόμους· »ἀνομίᾳ χρ.«, τὸ νὰ πράττῃ τις παράνομα, νὰ παραβαίνῃ τοὺς νόμους, Ξ.φ. τὸ, χρῆσθαι ἄρα χρησιμεύει πολλάκις ὡς περίφρασις ἁπλῶς τοῦ ῥήματος τοῦ διὰ τοῦ κατὰ δοτ. κειμένου οὐσιαστικοῦ δηλουμένου, τῇ μετοχῇ δέ, χρώμενος ἐκφέρομεν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ γλώσσῃ ἡμῶν διὰ τοῦ, μέ, πολλάκις, π. χ. »βίᾳ χρώμενος εἰσῆλθε«, ἐμβῆκε μὲ βίαν, δυναστείαν. Εὕρηται δὲ καὶ »τῇ μαντικῇ χρῆσθαι« τὸ νὰ κάμνῃ τις χρῆσιν τῶν προφητειῶν, νὰ πιστεύῃ εἰς προφητείας καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς αὐτάς· ὅπερ διακρινέσθω ἀκριβῶς τοῦ, χρᾶσθαι, ὡσαύτως καὶ »ἐμπύρῳ τέχνῃ χρῆσθαι«, Εὐρπ. Φοιν. 968. πολλάκις τίθεται τό, κτᾶσθαι ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι, ἀλλ' ὅμως ἐκείνου μὲν κυρία ἔννοια ἐστὶ ἀεὶ τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του καθ' ἑαυτό· τοῦ χρῆσθαι δὲ ἡ ἔννοια δηλοῖ προϋποτιθεμένην τὴν κτῆσιν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τὴν κατ' ἀρέσκειάν του χρῆσιν αὐτοῦ, π. χ. »ὁ τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος«, ὅστις ἔμαθε τὴν ἰατρικὴν κατὰ θεωρίαν· »ὁ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος«, ὅστις κάμνει χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς, κάμνει πράξεις εἰς τὴν ἰατρικήν, ἢ ὁ ἀρρωστος ὅστις καταφεύγει, ζητεῖ τὴν ἰασίν του εἰς τὴν ἰατρικήν. παρβλ. Schaef. mel. σλ. 18. — β) »χρῆσθαί τινι πρός τι«, τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τίς τι πρὸς ἐκτέλεσιν, ἢ ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος. »χρ. τινι περί τι«, τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τίς τι εἴς τινα περίστασιν· »τί χρήσομαι αὐτῷ;«, εἰς τί νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, τί νὰ κάμω μὲ αὐτό, οὕτω καὶ »οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ« δὲν ἠξεύρω τί νὰ πράξω, εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῶ τὰ ἄσπρα, τί νὰ κάμω μὲ τὰ ἄσπρα, Hems. ἐν Καλλμ. Ἀρτμ. 69. — 3) ἐπὶ ἀνθρώπων. »Χρῶμαί τινι« συναναστρέφομαι μέ τινα, ἢ ἔχω σχέσεις μὲ αὐτόν, μεταχειρίζομαί τινα ἢ προφέρομαι, φέρνομαι πρὸς αὐτὸν καλῶς ἢ κακῶς· »χρῶμαί τινι« ὡς ἀνδρὶ ψεύστῃ, μεταχειρίζομαί τινα ὡς ψεύστην, φέρνομαι πρὸς αὐτὸν καθὼς πρέπει νὰ φέρνηταί τις μὲ κάνένα ψεύτην. Ἡρδτ. 7, 209. »χρῶμαί τινι ὡς φίλῳ«, νομίζω, κρατῶ τινα ὡς φίλον μου καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν μεταχειρίζομαι· ὡσαύτως καὶ »φιλικῶς χρῶμαί τινι« τὸ δὲ »χρῶμαι φίλῳ« γνωρίζω τινὰ ὡς φίλον μου, μὲ μεταχειρίζεται φιλικῶς, δείχνει φιλίαν πρὸς ἐμέ· καὶ »χρῶμαι πολεμίοις« γνωρίζω τινὰς ὡς ἐχθρούς μου, φέρονται ἐχθρικὰ πρός με· ἔχω ἐχθρούς· τοὐναντίον δὲ »χρῶμαί τινι ὡς πολεμίῳ« μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐχθρόν μου, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἐχθρικῶς· »παρέχω ἐμαυτὸν χρῆσθαι ὅ,τί τις βούλεται«, ἀφίνω νὰ κάμνῃ τις μὲ ἐμὲ ὅ,τι θέλει, νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, ἀφιερόνομαι ὅλως εἰς τὴν διάκρισίν του. »χρῶμαι ἐμαυτῷ«, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι τὰς δυνάμεις μου· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινός »χρῶμαί τινι«, κατὰ κακὴν σημασίαν. Θλίβω, καταπιέζω, τυραννῶ τινα, τὸν στερῶ ἀπό τι, Ξενοφ. Ἀνιβ. 1, 4, 8. — β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ· »χρῶμαι γυναικί«, Ἡρόδτ. 2, 181. παρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 29. 2, 1, 30. δ) »χρῶμαι τοῖς θεοῖς«, ἔχω φίλους τοὺς θεοὺς, ἀπολαμβάνω τὴν εὐνοιάν των, Valck. ἐν Ἱππ 996. (μὴ συγχέεσθω δὲ τῷ, »χρᾶσθαι θεῷ«.) 4) μετὰ αἰτιατ. »χρέεσθαι παῖδα δι' ἀγγέλων«, τὸ νὰ πράττῃ, ἐντελῇ, πραγματεύηταί τις ὅλα μὲ τὸ μέσον ἀγγελιαφόρων, μηνυτῶν, Ἡρόδοτ. 1, 99. ἄνευ ἄλλου τινὸς παραδείγματος ἴτως. — 5) Παρκμ. »κέχρημαι« κατὰ σημσ. ἐνστ. Μεταχειρίζομαι ὅ,τι δὲν ἔχω, ὅθεν ὡς τό, χρήζω. Χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν ἀπό τι, στερούμαι, μοί λείπει τι· ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω, νὰ ἀποκτήσω τι· μετὰ γενκ. Ἰλδ. Τ, 262. Ὀδσ. Α, 13. καὶ ἀλλαχοῦ, κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δὲ συνήθως μόνον παρὰ τοῖς Ἐποπ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε, Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρκλ. 801. Ὁ δὲ Ποιτ. καὶ ὁ Ἡσθ. μόνον τῷ μετχ. παρκμ. χρῶνται· ὅ,τε

δὲ ὁ παρκμ. οὗτος κεῖται κατ' ὀνομστ. πτῶσιν, ἐπιθέτου σημασίαν φέρει· πτωχός, ἐνδεής, Ὀδσ. Ξ, 155. Ρ, 347. Ἡσδ. Ἔρ. 319. 502. »ἀπορία κεχρημένος«, Εὐρπ. Ἰφγ. Ἀν. 89. μετὰ ἀπρμφ ἀντὶ τῆς γενκ. Αἰσχλ. Περσ. 826. — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ παρκμ. ἀντὶ ἐνεστ. κατ' ἐπίτασιν συνήθως. Μεταχειρίζομαί τι πάντοτε, ὅθεν, κτῶμαι ἔχω τι. — Ὁ Ἡρδτ. ἅπαξ μόνον χρῆται τῷ πρκμ. κατὰ τὴν συνήθη σημσ. τῆς μέσ. διαθσ. »συμφορῇ κεχρημένος« 1, 42. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ ἅπαξ ὡσαύτως ἀπαντώμενος παθτ. ἀόρ. φέρει καὶ παθτ. σημσ. »αἱ νῆες οὐκ ἐχρήσθησαν«, δὲν ἐμβῆκαν, δὲν ἐβάλθησαν εἰς μεταχείρισιν τὰ πλοῖα, δὲν ἐχρησίμευσαν, Ἡρδτ. 7, 144. (Τῶν σημασιῶν δὲ τῆς λέξ. ἡ συνέχεια ἐστὶν αὕτη. Ψηλαφῶ τι, ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειάν του ὀλίγον μόνον, ἐλαφρά, μόλις τὸ ἐγγίζω· ἐξαιρ. κατὰ σημσ. ἐχθρικήν. Προσβάλλω, ἐφορμῶ, ἐμπίπτω· ὅθεν ἐν γένει, πλησιάζω εἴς τι· ἰσχύω πρός τινα ἄλλον, ἀνεργῶ ἔχω δύναμιν πρὸς αὐτόν, κάμνω ἐντύπωσιν. Παρέχω, δίδω αὐτῷ τι, ἐξαιρ. κατὰ δύω σημσ. ἐπὶ θεῶν· δίδει χρησμόν· παθτ. δὲ λαμβάνω· καὶ ἐπὶ δανειστῶν, δανείζω· παθτ. δὲ ἐπὶ ὀφειλέτου, δανείζομαι, ἤτις σημσ. μετηνέχθη ἐξαιρ. εἰς τὸ παρεσχηματισμένον κίχρημι, Μελ. χρήσω. Τέλος δὲ ἐν τῇ γενικωτάτῃ παθτ. σημσ. προστάζω, ζητῶ νὰ μοί δοθῇ τι εἰς χρῆσίν μου· ὅθεν δοθέντος μοι μὲν τῷ ὄντι, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι αὐτό, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ· μὴ δοθέντος μοι δέ, ἢ μὴ λαβὼν αὐτό, χρειάζομαι, στεροῦμαι. Αἱ κύριαι δὲ σημσ. αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐφαρμόζονται ἐν μέρει εἰς πλείους σημσ. εἰσὶ τό, »χρηστός, χρῆμα, χρῄζω, χραισμεῖν, χρή, χρεών, χρέος καὶ χρεῖος· χρεὼ καὶ χρειώ, χρεία. Τῇ πρώτῃ σημσ. δὲ, συνέχεται ἀκριβῶς τό, »χρόα καὶ χροία, χρώς, χρώζω, χρῶμα, χρώννυμι· καὶ τό, χραύω, χραίνω· καὶ τέλος, τό, χρίω, χρίμπτω«.)

*ΧΡΑΩ, Μλ. χρήσω, Δανείζω· ἴδε κίχρημι.

*Χρέᾳ, Ἐπκ. συγκπ. αἰτ. πλθ. τοῦ, χρέος, ἀντὶ χρέεα. Ἡσδ. Ἔρ. 649.

Χρεαγωγός, ὁ, ἡ (χρέος, ἄγω). Φυλακόνω, βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν ὀφειλέτην, χρεώστην τινά. Ἡσύχ.

*Χρεάρπαξ, αγος, ὁ (χρέος, ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει, συναθροίζει χρήματα. Μανθ.

Χρέεσθαι, Ἰωνικ. ἀπρμφ. τοῦ, χράομαι, ἀντὶ χράεσθαι, χρᾶσθαι καὶ χρῆσθαι. Ἡρδτ.

Χρεία, ἡ (χρέος), ὡς πρᾶξις μέν, Χρῆσις, μεταχείρισις, ὠφέλησις· ὡς ἰδιότης δέ, χρησιμότης, χρηστότης, ὠφελιμότης· ὅθεν ὄφελος, συμφέρον, ἀπόλαυσις· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. 62. καὶ Πνδ. Νμ. 8, 71. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, πολλάκις. — β) συναναστροφή, ἐπιμιξία, ληψοδοσία, συγκοινωνία, ὡς τὸ σύνηθ. ἰταλ. οὔζο, Ἀντφ., ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημσ. μάχη, προσβολή, πόλεμος, Πολβ. — γ) πᾶν τό, εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις· πρᾶγμα ἐν γένει· ὑπόθεσις, πραγμάτεια, βιοπορισμός, ἐργόχειρον. — δ) ἐν τῇ ῥητορικῇ· γνώμη, ἀπόφθεγμα, τό ἰταλ. σύνηθ. σεντέντσα καὶ ἡ περαιτέρω διάπραξις, ἐξήγησις αὐτῆς. Ῥῆσίς τις ἢ μαρτύριόν τι ἄλλοθεν ληφθέν· ἢ σημαντική τις γνώμη, σπουδαῖος λόγος ἐφηρμοσμένος εἴς τι ὡρισμένον, κατὰ ῥητορικούς τινας κανόνας διαπεπραγμένος, ἐξηγημένος· οἷαι εἰσὶν αἱ παρ' Ἑρμογένει καὶ Ἀφθονίῳ χρεῖαι. Ἐπὸ τῇ ἰδίᾳ ἐπιφραφῇ συνέγραψε σύνοψίν τινα ἀστείων, καὶ χαρακτηριστικῶν τρόπων Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, συλλεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, ὁ κωμικὸς καὶ γραμματικὸς Μάχων. — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἔχῃ ἀναγκαῖόν τίς τι, νὰ τῷ χρειάζηταί τι· ὅθεν καὶ, ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις· μετὰ γεν. »χρεία ἐστί τινος« εἶναί τι ἀναγκαῖον· ἔτι δὲ καὶ ἀνάγκη, φυσικῶς ἀναγκαῖόν τι, »ἐν πᾶσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις« εἰς ὅλας τὰς πράξεις ἐν ταῖς ὁποίαις εἶναι ἀναγκαῖον τὸ σῶμα, Ξενοφ. Ἀπμν, 3, 12. 5. ὅθεν — β) εὐχή, ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις, αἴτησις· »χρεία τινός« παράκλησις πρός τινα, Αἰσχλ. ὅθεν

*Χρειακός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς ἀπάντησιν χρείας τινός· ὅθεν »χρειακοὶ ὑπηρέται«, οἱ χρήσιμοι, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται, τῶν ὁποίων ἔχει χρείαν τις.

Χρείη, γ. εὐκτ. προσπ. τοῦ ἐνστ. χρή.

Χρεῖος, ὁ, ἡ (χρή). Ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. — 3) ἐνργ. ὅστις ἔχει χρείαν τινός, χρειάζεται, στερεῖταί τι, δὲν ἔχει ὅ,τι ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ ἔχῃ· μετὰ γνκ. — β) ἄνευ πτωτικοῦ. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός· ἔστι δὲ ἡ λξ. καθ' ὅλας αὐτάς τάς σημσ. ποιητκ. χρσμ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. »Χρεῖος εἰ ξένη φυγάς«. Αἰσχύλ. ἱκέτ. Εὐρπ. Ἡρακλ. 1336. Αἰσχύλ. ἱκέτ. 209, »Τά χρεῖ' ἐφεύρω«, ἐκδσ. Νεοφτ. Δούκα.

Χρεῖος, τό. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χρέος· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσδ.

*Χρειοφελέτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ χρεωφαλέτης. Ἱππ.

*Χρειόω, Μλ. -ώσω. Ὠφελῶ. Σξτ. Ἐμπ.

Χρειώ, όος, συναιρ. -οῦς, ἡ, Ἐπκ. ἀντὶ χρέω, ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσδ.

Χρείω, Ἐπκ. ἀντὶ χρέω, χράω. Ἰλδ. = χρησμῳδοτῶ, Ὀδσ. Θ, 79. Ἅτμ. Ἀπλ. 396. κατὰ μέσ. διάθσ. δὲ = χρηστηριάζομαι.

Χρειώδης, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. χρειωδῶς (χρεία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. Πλούταρχ.

*Χρείως, τό, Ἐπκ. πλὴν μεθομηρικὸν ἀντὶ χρέος, χρέως.

Χρεμέθω, καὶ

*Χρεμετάω, = χρεμετίζω, Jac. Ἀνκδ. Παλ. σελ. 523.

*Χρεμετίζω, Μλ. -ίσω· ἐπὶ ἵππων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοιντρ. δὲ χλεμετρίζει, Ἰλδ. Μ, 51. ἐν γένει δέ, Θορυβῶ, κάμνω θορυβώδη ἦχον. (ἀφ' οὗ χρόμαδος· συγγν. τῷ, βρέμω, καὶ τῷ, χρέμπτομαι· τὸ δὲ πρωτότ. χρέμω, ἄχρηστον) ὅθεν

Χρεμέτισμα, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου. Ἀνθολογ.

Χρεμετισμός, ὁ. Τὸ νὰ χρεμετίζηταί τι· ὅθεν

Χρεμετιστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, συνεθίζει, δύναται νὰ χρεμετίζῃ.

Χρέμης, ητος, ὁ. Κωμικόν τι προσωπεῖον γέροντός τινος μὲ γένεια. Ἔτι δὲ καὶ κύρ. ὀνομ. γερόντων ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· ἴδε Χρεμύλος. — 2) θαλάσσιός τις ἰχθύς.

Χρεμίζω, Μλ. -ίσω = χρεμετίζω· ἀφ' οὗ χρέμισαν, Ἡσδ. Ἀσπ. 348.

Χρέμμα, τό. Πτύαλον, ψτύμα, ψτύσμα.

Χρέμπτομαι, Μ. ψομαι· μέσ. ἀποθ. Ξηροβηχῶ, κοντοβηχῶ· ἐξαιρ. βήχω καὶ πτύω, εὐγάζω φλέγμα, Ἀριστφ. καὶ Λουκιάν. »Χρεμψάμενος πλατύ, καὶ καταπτύσας μουκ. (συγγν. τῷ, χρέμω, χρεμετίζω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. screo.) ὅθεν

Χρεμπτόν, τό, = χρέμμα. Γλωσσ.

*Χρεμύλος, ὁ· ὡς τὸ Χρέμης· κύρ. ὀνομ. γερόντων ἀνδρῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· παρὰ τό, χρέμω, χρέμπτομαι. Γέρων ὅστις ξηροβήχει, κοντοβηχᾷ, ὁμιλεῖ βραχνά, εἶναι δύσκολος, σκυθρωπός, κατὰ τόν Göthe δέ, ὅστις στενάζει, κονταναστενάζει.

Χρέμυς, ὁ· καὶ, κρέμυς. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, οὗ ἡ κεφαλὴ σκληρά ἐστιν ὡς λίθος· διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 305. λιθοκέφαλος, λέγεται.

Χρέμψις, εως, ἡ (χρέμπτομαι). Τὸ νὰ χρέμπτηταί τις, ξηροβήχημα, ἐξαιρ. βήχημα καὶ πτύσιμον.

(Χρέμω) ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ, χρεμέθω, χρεμίζω, χρεμετίζω καὶ τοῦ χρέμπτομαι.

Χρεοκοπέω, ἤττον εὔχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χρεωκοπέω.

*Χρεοκοπία, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπία.

*Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπίδης.

*Χρεοκόπος, ὁ, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκόπος· Lobeck. Φρυνίχ. σελ. 390.

*Χρεολυτέω· ἤττον εὔχρηστος τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρεωλυτέω.

Χρέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράομαι. Ἡρδτ. παρὰ τῷ Ποιτ. δὲ, ἅπαξ μόνον εὑρηται ἐν τῇ μετχ. χρεώμενος παρὰ τό. χρέομαι, ἀντὶ χρῶμαι, Ἰλδ. Ψ, 834.

*Χρεόν, Ἰων. ἀντὶ χρεών, πολλκ. παρ' Ἡρδτ.

Χρέος, τό, γεν. χρέους, συναιρ. χρέους· ἡ δοτ. πτῶσις, ἐνκ. τε καὶ πλθ. ἐλλείπει· Ἐπκ. ὀνομστ. καὶ αἰτ. πλθ. χρέᾳ, Ἡσδ. Ἔρ. 649. Ἀττ. χρέα, Ἐπκ. ὀνομστ. ἐνκ. χρεῖος, Ἀττ. χρέως· ὅπερ ἴδε (χρή) Ἔλλειψις, ἔνδεια, ἀνάγκη· ὅθεν εὐχή, ἐπιθυμία, αἴτησις· ἐν γένει δέ, ὡς τό, χρεία, καὶ χρῆμα, ἔργον, ὑπόθεσις, βιοπορισμός, εὐκαιρία, περιστατικόν, πραγμάτεια, πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἔχει τις μεγάλην χρείαν, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐμφρόντις· »ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος« ἐδικόν μου, ἐδικόν του πρᾶγμα, ἐδική μου, ἐδική τοῦ περίστατις, Ὀδσ. Α, 409. Β, 45. »κατὰ χρέος τινὸς ἐλθεῖν«, τὸ νὰ ἐνδίδῃ τις εἴς τινα ἢ εἴς τι κατὰ τὴν χρείαν, κατὰ τὴν περίστασιν· νὰ ἔρχηται, ἠηγαίνῃ που διά τινα ἢ διά τι τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν, Ὀδσ. Λ, 479. ὅθεν »χρέος« μετὰ γενκ. ὡς τό, »χάριν« αἰτίας δηλωτικόν· »ἐφ' ὅ,τι χρέος«, διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; πρὸς τί τέλος; — β) Ὅ,τι ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκτελῇ τις, τό χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ, ὅ,τι ἐδανίσθη, ἔλαβε δάνειόν τις, πολλκ. παρ' Ὅμ. »χρεῖος ὀφείλειν τινί«, Ἰλδ. Λ, 688. Ὀδσ. Φ, 17. »χρεῖος ὀφείλεσθαί μοι« μοὶ χρεωστεῖ τις, Ἰλδ. Λ, 186. Ὀδσ. Γ, 367. »χρεῖος ἀποτίσασθαι« τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὸ χρέος του, ὅ,τι χρεωστεῖ, Ἰλδ. Ν, 746. — Ὅ,τι ὑπεσχέθη τις, Ἡρδτ. 1, 138. κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἡσδ. Ἔρ. 649. »Τά ὀφειλόμενα χρήματα, τό σύνηθ. ἰταλκ. κρέδιτα, τουρκβ. βερεσέδια, Ἰσαῖος· ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ζημία, σφάλμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τις, Θεογ. 205. — γ) Μεταφρ. καθῆκον, ὑποχρέωσις, προσῆκον· ὅθεν »κατὰ χρέος« προσηκόντως, πρεπόντως, ὡς πρέπει, εἶναι ἁρμόδιον, δίκαιον, Ἅτμ. Ἔρ. 138. Ἄρατ. Φαιν. 343. »κατὰ χρέος ἤπερ ἐώκει«, Ἀπλ. Ῥδ. 3, 189. — δ) Τὸ κοινὸν χρέος τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον χρεωστοῦσι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὴν φύσιν, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τε ἀναπόφευκτον, ἐξαιρ. ὁ θάνατος. — 2) πάνυ σπάνιον. Χρῆσις, μεταχείρισις, ὄφελος, ἀπόλαυσις. — β) μέγα τι χρέος« = χρῆμα, σημσ. 3. Μεγάλον πρᾶγμα, μέγα θηρίον, Καλλμχ. — Ὁ Ποιτ. χρῆται ἀμφοτρ. τοῖς τύποις χρέος καὶ χρεῖος, τὸ πρῶτον μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. τὸ δὲ χρεῖος ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Χρεοφελέτης, ου, ὁ· ἤττον εὔχρηστος τύπος ἀντὶ χρεωφελέτης.

*Χρεοφελής, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωφελής.

Χρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράω, Ἰλδ. Χρηστηριάζω,

χρησμολογῶ, χρησμόν δίδωμι. Ὀδσ. Θ, 79 καὶ Τμ. Ἀπλ. 243. 293. παρ' Ἡρδτ. πολλάκις.

Χρεώ, ὄος, συναιρ. οῦς, ἡ, ποιητ. μόνον, Ἐπκ. δέ, χρειώ (χρέος, χρεία). Ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις, ἀνάγκη· ὅθεν ἐπιθυμία, αἴφεσις, ἐνχή, αἴτησις, πολλκ. παρ' Ὅμ. »ἦ τι μάλα χρεώκ, τῷ ὄντι, μὲ τὸν Δία εἶναί τι ἀναγκαιότατον, Ἰλδ. Ι, 197. παρβλ. Κ, 172. »χρειοῖ ἀναγκαίῃ« διὰ μεγάλην ἀνάγκην, ἐξ αἰτίας μεγάλης χρείας, Ἰλδ. Θ, 57. μετὰ γενκ. »χρειὼ ἐμεῖο« ἡ χρεία τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς μέ, τῷ ὁποίῳ εἶμαι πολλὰ ἀναγκαῖος, Ἰλδ. Α, 341. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 634. »τὶν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν« ὅπου δὲν εἶναι χρεία σχοινίου, ὅπου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον σχοινὶ ἢ ἄγκυρα, Ὀδσ. Ι, 136. — β) »Χρειὼ ἱκάνεται« ἔρχεται, γίνεται, συμβαίνει χρεία, ἀνάγκη, Ἰλδ. Κ, 118. 142. Δ, 610. Ὀδσ. Ζ, 136. οὕτω καὶ »χρειὼ γίγνεται«, Ἰλδ. Α, 341. μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. »ὅτι μὲ χρειὼ τόσον ἵκει«, Ὀδσ. Ε, 189. »τίνα χρειὼ τόσον ἵκει«, Ὀδσ. Β, 28. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, γίγνεσθαι· »ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηός« λαμβάνω χρείαν πλοίου, μοί εἶναι ἀναγκαῖον πλοῖον, Ὀδσ. Δ, 634. Ἔστι δὲ τό, ἐμὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ αἰτία, τοῦ σκοποῦ τῷ ὁποίῳ ἕπεται ἡ κίνησις, τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς κινήσεως αἴτιον· τὸ δὲ, γίγνεσθαι, ὡς τό, ἱκάνειν ὡς κινήτεως σημαντικὸν ῥῆμα ἀπαιτεῖ αἰτ. παρβλ. γίγνομαι, α'. ἀλλὰ καὶ τῷ, εἶναι πρότκειται ἡ αἰτι. αὐτὴ »οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς«, Ἰλδ. Φ, 322. — γ) ἐκ τούτου σαφηνίζεται ὡς ἐλλειπτικὴ ἁπλῶς ἡ ἀλλόκοτος δοκοῦσα Ὁμηρικὴ σύνταξις τοῦ, χρεὼ μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ., ὅπου ἔδει κεῖσθαι τὴν δοτκ. »τίπτε δέ σε χρεώ«, ὑπκ. ἱκάνεται, ἢ ἱκάνει, ἢ ἔχει· Ὀδσ. Α, 225. Ἰλδ. Κ, 85. ἀνθ' οὗ ὅμως ἐδύνατο κεῖσθαι καὶ »τίπτε δέ σε χρή«; καὶ διὰ τί πρέπει σύ ἄρά γε; Οὕτω πρόσκειται τῷ, χρεὼ καὶ ἡ γενκ. οὐ σπανίως· »οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς« δὲν ἔχω χρείαν τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν μοί εἶναι ἀναγκαία, Ἰλδ. Ι, 608. ἀνθ' οὗ ἀδύνατο λέγεσθαι καὶ »οὔτι με ταύτης χρὴ τιμῆς«· ὡσαύτως καὶ »χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ« καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἔχομεν χρείαν συμβουλῆς, Ἰλδ. Κ, 43. »μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς«, Ἰλδ. Ι, 75. »τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο«; τί ἀνάγκην ἔχεις δι' ἐμέ, ἢ ἀπὸ ἐμέ, εἰς τί σοί εἶμαι ἀναγκαῖος ἐγώ; Ἰλδ. Δ, 606. Ἀντὶ τῆς γεν. δὲ εὕρηται καὶ ἀπρμφ. »τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι καρτερῶς«, εἰς αὐτὸν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στέκηται σταθερά, Ἰλδ. Λ, 409. τὸ ἴδιον ἤθελ' ἦναι καὶ »τὸν δὲ μάλα χρὴ ἑστάμεναι καρτερῶς«· ὡσαύτως καὶ »τῷ με μάλα χρεὼ Θέτιδι ζωάγρια τίνεται«, Ἰλδ. Σ, 406. »τῷ καί σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ«, Ἰλδ. Ψ, 308. »οὐ δὲ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεν«, Ὀδσ. Δ, 707. »ἐμὲ δὲ χρεὼ θᾶσσον ἱκέσθαι«, Ὀδσ Ο, 201., ὅπου ἄλλοτε καὶ, χρεὼν ἀνεγινώσκετο. Ὁ δὲ Herm. ἐθέλει κρεῖττον νὰ ἀναπληρῆται εἰς πάντα τὰ παραδείγματα ταῦτα τό, ἔχει, Virg. σελ. 8;2. ἀλλ' ὁ Ποιτ. δὲν λέγει οὕτω. Ἅπαξ δὲ ἐτόλμησε καὶ ὁ Εὐρπ. Ἐκ. 970. »νὰ μιμηθῇ ταύτην τὴν ἔλλειψιν· παρβλ. Porg. Εὐρπ. Ὀρ. 659. — 2) Ἀνάγκη, μοῖρα, εἱμαρμένη. — Ὁ Ποιτ. χρῆται μὲν ἀδιαφόρως ἀμφτρ. τοῖς τύπ. χρεὼ καὶ χρειὼ πολλάκις· ἰστέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ ἐλλειπτικῇ φράσει. περὶ τῆς ὁποίας ἐρρέθη ἐν γ'., μόνον τῷ, χρεῷ χρῆται, ὅπερ παρ' αὐτῷ πανταχοῦ μονοσυλλάβως ἐκφωνητέον· ὅθεν χρεώ, Ἰλδ. Λ, 606. πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ βρχ. μάλιστα χρῆται αὐτῷ, παρβλ. Naeke ἐκ Χοιρλ. σλ. 161.

Χρεωκοπέω, Μλ. -ήσω, Ἀττ. χρεοκοπέω (χρεωκόπος)· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. Ἰταλκ. φαλίρω, τουρκβ. μουχλιουζεύω, Παύω νὰ πληρώνω, δὲν πληρόνω τὰ χρέη μου, ὅσα χρεωστῶ τοῦτέστ. κόπτω, ὀλιγοστεύω τὸ ὄφλημα, τὸ χρέος, ἤτοι ὅλως δι' ὅλου τὸ ἀφαιρῶ, τὸ σηκόνω καὶ ἀπλήρωτον τὸ ἀφίνω, Λατ. novas tabulas facere. — β) Τρπκ. Ὀλιγοστεύω, σμικρύνω τι, ἀποστερᾶ τινός τι μὲ ἀπάτην, δολιότητα· ὅθεν

Χρεωκοπία, ἡ. Τὸ νὰ παύῃ τοῦ νὰ πληρόνῃ τις ὅσα χρεωστεῖ, ἀποκοπὴ τῶν χρέων τὸ ἰταλ. fallimento, τουρκβ. μουχλιουζλήκι, ὁ Σόλων ὠνόμασε ταύτην ἐν Ἀθήναις· σεισάχθειαν· Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15.

*Χρεωκοπίδης, ου, ὁ. Ὅστις συκόνει, κόπτει τὴν πληρωμὴν τῶν χρεωστουμένων χρημάτων· ἐξαιρ. ὠνομάζοντο χρεωκοπίδαι οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, συνεργήσαντες αὐτῷ εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃ τὴν σεισάχθειαν. — 2) Ὅστις δὲν πληρόνει τὰ χρέη του, φαλίτος, μουχλιούζης.

Χρεωκόπος, ὁ, ἡ, Ἀττ. χρεοκόπος (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέως, κόπτω). Ὅστις χρεωκοπεῖ, ὁ τὰ χρέη του ἀποκόπτων, τοῦτ' ἔστι ὀλιγοστεύων ἤτοι ὅλως δι' ὅλου ἀφαιρῶν, σηκόνων αὐτά, τὸ χρέος του ἀπλήρωτον ἀφίνων, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐμπιστευθέντα, τὸν δανείσαντα ἀπατῶν, ἄρα ἀπαταιών, ψεύτης· ἐσχημάτισται δὲ ἡ λέξ. κατὰ τὸ κρεωκόπος.

Χρεωλυτέω, Μλ. -ήσω (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέως, λύω). Χρέός τι ξεπληρόνω, τοῦτ' ἔστι πληρόνω τὸ χρέος, χρέους τινὸς ἀπολλάττομαι· »Χρεωλυτέω τὸν μιτζόνα· πληρόνω τὸν χρεωστούμενον μισθόν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιθ'. 8. ὅθεν

Χρεωλύτης, ου, ὁ. Ὅστις πληρόνει τὸ χρέος, ἢ ἀπολύει τινὰ ἀπὸ τοῦ χρέους. Τμνφδ.

Χρεώμενος, Ἰων. μτχ. τοῦ χράομαι, ἀντὶ χρώμενος, Ἰλδ. Ψ, 834.

Χρεών, τό. Ἰων. χρεόν, Ἡρδτ. Ὅστις ὅμως καὶ τῷ ἄλλῳ τύπ. χρῆται (χρή). Χρεία, ἀνάγκη, τὸ ὀφειλόμενον, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ ἄφυκτον, ὁ θάνατος, ἐν γένει πανδήποτέ τι τὸ ὁποῖον ἀναγκαίως πρέπει νὰ ᾖναι ἢ νὰ συμβῇ, Ἡρδτ. 7, 17. »τὸ χρεὸν γίνεσθαι« ὅθεν καὶ ὁ ἀναλλοίωτος χρησμός· ἡ λέξις ἐχρησίμευε συνήθως κατ' ὀνομτ. καὶ αἰτ. ἐνκ. τῇ γενκ. δὲ, τοῦ χρεὼν χρῆται ὁ Εὐρπ. Ἱππ. 1256. Ἡρκ. 20. ἢ δοτκ. τῷ χρεὼν ὅμως, ἄνευ παραδείγματος ἴσως. — 2) ἀπολύτως, »χρεὼν ἐστία, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἄνευ τοῦ ἐστί, συνήθως. Εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναπόφευκτον, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ συμβῇ, εἶναι γραπτὸν νὰ γένῃ, μετὰ ἀπρμφ. Θέογ. 564. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Ἡρδτ. 1, 41. 57. 2, 133. 5, 49. 50. 109. 111. 6, 43. καὶ ἀλλχ. Ὁ Geisford ὅμως γράφει εἰς τὰ πλεῖστα ἐνταῦθα ἀναφερόμενα παραδείγματα χρεόν· μόνον ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ ἀφῆκαν εἰς τὸ κείμενον τό, χρεών, λέγει ὅμως ὅ,τι κατὰ ψευδ. ἀνάγνσ. κεῖται οὕτω γεγραμμένον. — β) Οὐ σπανίως δὲ ἄνευ τοῦ, ἐστί· ὡς γενκ. ἀπόλυτος. Ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἄφευκτον, γραπτόν, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ᾖναι οὕτω καὶ ὄχι ἄλλως, Ἡρδτ. 5, 50. 9, 58. — γ) ἀντὶ ἐπῤῥμ. »οὐ χρεὼν ἄρχεται«, δὲν ἐξουσιάζεται, δὲν διοικεῖται πρεπόντως, δικαίως, Θκδ. 3, 40. — ὁ Βτμν. νομίζει ταύτην τὴν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογρφ. οὐ σπανίαν λέξιν ὡς μετχ. τοῦ, χρή· ἴδε μέντοι Wolf. Litt. Anal. 2. σελ. 470. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. οὐχ εὕρηται που ἡ λέξ. τὸ γὰρ ἐν Ὀδσ. Ο, 201. ἀναγνωστέον ἀντὶ τοῦ, χρέω. (οἱ ποιητ. χρῶνται τῷ, χρεὼν μονοσυλλβ. ἐσθ' ὅτε· ἴδε Naeke ἐν Χοιρλ. σελ. 161.)

*Χρέωνται, Ἰων. γ'. πλθ. προσπ. τοῦ, χρόομαι, ἀντὶ χρῶνται. Ἡρδτ.

Χρέως, τό· Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, χρέος, σημσ. 1. β'. Τὸ χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ τις· ἴδε Loheck Φρυν. σελ. 301. Κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἡ λέξ. ἐστὶν ἀκλιτος· καὶ τό, χρέως ἐστὶν ὁ τύπος τῆς γενκ. καὶ αἰτ. ἐνκ. Ὁ πλθ. ἀρθμ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ, χρέος· ἡ δοτ. ἐνκ. καὶ πλθ. ὅμως ἐλλείπουσιν ὅλως.

Χρεωστεύω, καὶ

*Χρεωστέω, Μλ. -ήσω, Χρεωστῶ, εἶμαι χρεώττης· παθτ. χρεωσοῦμαι· μοί εἶναί τις χρεώστης, μοί χρεωστεῖ τις· »Τὰ πρωτεῖα χρεωστοῦμαι«, Ἡλιοδωρ. Αἰθ. ε', σελ. 254. ἐκ τοῦ

Χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις χρεωστεῖ· ὀφειλέτης· ὅθεν

Χρεωστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χρεώστην, ὅστις ὁμοιάζει μὲ χρεώστην. Ἐπίρ. χρεωστικῶς, κατὰ χρέος, μὲ χρεωστικὸν τρόπον.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ (χρέως, ὀφείλω). Ὅστις χρεωστεῖ, ἔχει χρέη, εἶναι καταχρεωμένος, Lobeck Φρυν. σελ. 691. ὅθεν

Χρεωφείλημα, τό. Τὸ χρέος, ὄφλημα. Πολοδ, ή, 141.

*Χρεωφείλης, ου, ὁ = χρεωφειλέτης· ἀμφβλ.

*Χρεωφυλάκιον, τὸ (φυλάσσω). Ἀρχεῖον, γραμματοφυλάκιον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. archivo, ἔνθα φυλάττονται οἱ κατάλογοι τῶν δημόσια ὀφειλόντων, τῶν ὅσοι χρεωστοῦν εἰς τὴν πολητείαν. Ἐπτρ.

Χρή, Ἀπρσπ. ἀφ' οὗ ὑποτκ. χρῇ, Εὐκτ. χρείη· ἀπρμφ. χρῆναι· ποιητκ. δὲ καὶ χρῆν, Porg. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. 264. Παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, ἀμφοτ. Ἀττ. Porg. praef. Hec. σελ. XVIII. οὐδέποτε δὲ ἔχρη ἢ ἔχρην. Μλ. χρήσει (χράω, χράομαι). Πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ ὠφέλιμον, συμφέρον, δίκαιον, ἐπιτηδεῖον, καθῆκον, μετὰ ἀπρμφ Ἰλδ. Α, 216. Δ, 57. Ι, 309. Ν, 235. Ὀδσ. Γ, 209. Ζ, 207. καὶ ἀλλχ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅ,τι χρείη ποιεῖν« Stallb. ἐν Πλάτ. Εὐθφρ. σελ. 4. C. 9. A. — β) συνήθως ὡς τό, δεῖ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. καὶ ἀπρμφ. ἐπιφερομένου »χρή με ποιεῖν, χρή σε ποιεῖν« πρέπει, εἶμαι, εἶσαι ὑπόχρεως νὰ ποιήσῃς τι· »χρή σε πόλεμον παύσαιν«, Ἰλδ. Η, 311. »χρή σε ἔπος φάσθαιν«, Ἰλδ. Ι, 100. »οὐ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν«, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος, Ἰλδ Ι, 496. κ. τ. τ. καὶ παρ' Ὅμ. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον. — Ἐνίοτε δὲ ἐκλείπει τὸ ἀπρμφ. καὶ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων »οὐδέ τί σε χρή«· π. χ. »τίπτε μάχης ἀποπαύσεαι; οὐδέ τί σε χρή«· διότι δὲν σοὶ πρέπει, δηλονότι, »ἀποπαύεσθαι μάχης«, Ἰλδ. Π, 721. πρβλ. Τ, 420. Τ, 133. Ὀδσ Τ, 500. οὕτω καὶ Ὀδσ. Ι, 50. »μάρναθαιν ἀναπληρωτέον. — γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. καὶ δοτ. τοῦ πργμτ. ἄνευ ἀπρμφτ. »χρή μέ τινος« χρειάζομαί τι· »μνησήσεαι, ὅτεό (οὕτινος) σε χρή«· ὅ,τι χρειάζεσαι, ἔχεις ἀναγκαῖον, ἀγαπᾷ ἡ καρδία σου, Ὀδσ. Α, 124 Δ, 463. Χ, 347. ὡσαύτως καὶ, »οὐδέ τί σε χρὴ ἀφροσύνης« δὲν πρέπει, δὲν ἁρμόζει εἰς ἐσένα νὰ εἶσαι ἄφρων, Ἰλδ. Η, 109. »οὔσε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς« δὲν πρέπει πλέον νὰ εὐλοβῆσαι, αἰδημονῆς, ἐντρέπησαι, Ὀδσ Γ, 14. »τί με χρὴ μητέρος αἴνου« τίνα χρείαν ἔχω νὰ ἐπαινῶ τὴν μητέρα, Ὀδσ. Φ, 110. Ὁ Porg. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 659. ἐθέλει ὅλως τοῖς Ἀττ. ποιητ. τὴν χρῆσιν ταύτην· ἴδε καὶ Dind. ἐν Ἀρστφ. Ὀρν. 1406. παρβλ. χρεώ. — δ) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. ἀντὶ τῆς αἰτ. σπανιώτατα εὕρηται συντεταγμένον τό, χρή, Σφκλ. Ἀντ. 736. Θωμ. Μαγστ. σελ. 918. Valck epist. σελ. 186. Tittm. Αἰσχ. Εὐμ. 680. — 2) Ἐπιτρέπεται, εἶναι συγχωρημένον εἶναι ἄδεια, δύναται, ἠμπορεῖ τις. Θκρτ. 14, 45. ἐξαιρ. παρὰ Δημθ. καὶ Λουκ. ἴδε Valck, Adon. σελ. 354. A. — 3) »τὸ χρῆν« ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν, Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν· 824. Ἐκ. 264. —

4) ἔχρης, Δρακ. χρῆσθα = ὠφελεῖς, Ἀρστφ. Ἀχ. 778. Γρηγ. Κορ. σελ. 228. Schaef. παρβλ. δεῖ. — Ὁ Ποιητ. μόνον τῷ χρῆ ὀρθῶς ἐνστ. χρῆται, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀντὶ βραχ. ὡς ἐν Ὀδσ. Γ. 14.

Χρήεσσι, Ἐπκ. συγκρ. δοτ. πλθ. τοῦ χρέος ἀντὶ χρέεσσι, Ἀπολλών. Ἀργ. γ, 1198. ἢ τοῦ, χρῆος.

Χρῆζω, παρὰ ταῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. ἐν χρήσει. Ἐπκ. καὶ Ἰων. χρηΐζω. Δρκ. χρηΐδω καὶ χρήδδω (χρή). Χρειάζομαι, μοὶ χρειάζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖόν τι· μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Λ, 835. Ὀδσ. Ρ, 121. 558. Ἡρόδ. 5, 30. Μετοχ. ἄνευ πτωτικοῦ. Ἐνδεής, πτωχός, Ὀδσ. Λ, 340. Ἡσιόδ. Ἔρ. 353. — β) ἐπιθυμῶ τι· μετὰ γενικ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 369. Ἐν γένει δέ, δέομαι, παρακαλῶ, εὔχομαι, θέλω, αἰτοῦμαι, ζητῶ τι, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. τὰ πλεῖστα μετ' ἀπρμφ. εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος κειμένου, Ἡρόδ. 1, 152. 4, 83. 8, 58. καὶ ἄλλχ., οὐ σπανίως δὲ προτλαμβάνεται καὶ ἡ γεν. τοῦ πρσπ. παρὰ τοῦ ὁποίου εὐχεται, ἢ τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τις νὰ λάβῃ τι, Ἡρόδ. 5, 19. 65. 9, 55. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ Σφκλ. καὶ Εὐρπ. πολλάκις· ἴδε Valck. Adon. σελ. 328. B. Pors. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 1396. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατκ. μετ' ἀπρμφ. Ἡρόδ. 1, 41. 9, 110. σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Ἡρόδ. 7, 38. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ πρσπ. εὕρηται καὶ ᾠχῆζειν παρά τινες Βίος Ὁμ. 17. — γ) μὴ θανεῖν ἔχρῆζεν ὡς τό, μὴ ὠφελες. Ἔπρεπε νὰ μὴν ἀποθάνῃς, εἴθε νὰ μὴν ἀπέθνησκες, Σφκλ. Οἰδ. Κ 1709. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. — 2) ἄνευ πτωτικοῦ ὡς τό, χράω, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, Αἰσχ. Χοῆρ. 337. Σφκ. Οἰδ. Κ. 1426. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Εὐρπ. Ἡλ. 523. — Ὁ Ποιητ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσιόδ. χρῆται μόνον τῷ Ἐπκ χρηΐζω, ὁ δὲ Ἡρόδ., τοὐλάχιστον ἐν ταῖς ἐκδόσ. τῷ χρῆζω ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὅπερ καὶ χρήζω εὕρηται γεγραμμένον.

Χρηΐα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χρεία· μεθομηρκ.

Χρηΐζω, Ἐπκ. καὶ, Ἰων. ἀντὶ χρῆζω· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. Παρ' Ἡρόδ. διφοροῦνται ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν τοῖς χειρογράφ. καὶ ἐν τοῖς Ἐκδόσεσι.

*Χρηΐσκομαι, Ἰων. παρεσχηματσμ. τύπ. τοῦ, χράομαι. Χρειάζομαι, μεταχειρίζομαί τε μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 3, 117.

Χρῆμα, τό (χράομαι). Πανδήποτέ τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἢ ὠφελεῖταί τις τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν. ἢ ἀνάγκην, τὸ χρειάζεταί τις ἀναγκαῖος· ὅθεν κατὰ πλθ. ἀριθμ. Περιουσία, κτῆμα, ἀργύρια, βιός, ἄσπρα ὡς κοινότ. λέγομεν, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ., παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὕρηται που ἡ λέξις· Παροιμκ. »χρήματα ψυχὴ βροτοῖσιν τἄσπρα εἶναι ἢ ψυχὴ τῶν ἀνθράκων, Ἡσιόδ. 688. »χρήματ' ἀνήρ· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τἄσπρα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον· »χρημάτων εἰπεῖν, ἢ ποιεῖν τι· χρημάτων αἰτχρῶς πρεσβεύειν κ. τ. τ. τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι δι' ἄσπρα διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἄσπρων, μὲ πληρωμήν. — Κατὰ Πολύβ. 9, 87. Οἱ Ἴωνες χρῶνται τῇ λέξει καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἐν τῷ ἑνκ. ἀριθμ., καὶ τῷ ὄντι τὴν χρῆσιν ταύτην σπανιώτερον οὐ μόνον παρὰ Διοδ. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 38. — 2) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, πρᾶγμα, περίστασις, περιστατικόν, συμβάν, συμβεβηκός, Θκδ. Ἔρ. 322. Ἡσιόδ. Ἔρ. 346. 404. »πρώτον χρημάτων πάντων· πρὸ πάντων, προτήτερα ἀπὸ ὅλα, προτήτερα ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7, 145. Ἐξαιρ. ἐμπορία, πραγμάτεια, ὑποθέσεις ἐμπορική, πραγματευτάδικη, τὸ σύνηθ. Ἰαλ. negotio. — β) πολλάκις κεῖται ἡ λέξις πλεοναστικῶς ἀντὶ τοῦ τί, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους τίποτε, Ἡρόδ. 1, 35. 3, 53. 5, 78. καὶ ἄλλαχοῦ, »καλόν τι χρῆμα, ἀντὶ καλόν τι, εὔμορφον πρᾶγμα, εὐμορφόν τι, ἢ τίποτε εὔμορφον. »τοφὸν τι χρῆμ' ὠνθρωποις· ἀντὶ σοφός, Valck. Adon. 83. σλ. 377. B. »ὡσαύτως καὶ »τυραννικόν τι χρῆμα· θαυμαστόν τι χρῆμα· ἀντὶ τυραννικόν, θαυμαστόν τι κ. τ. τ. »τί χρῆμα; τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ὅπου..; διὰ τί; πρὸς τί; Εὐρπ. »τί χρῆμα πάσχω;« τί μοὶ συμβαίνει; τί παθαίνω; Valck ἐν Ἱππ. 909. 3) μετὰ γενκ. Πρᾶγμα, μόνον, ἰδιαίτερόν τι ἀπὸ ὅλου τοῦ εἴδους του ἐξαιρούμενον »μέγα συὸς χρῆμα« μεγάλος, πολλὰ μεγάλος χοῖρος. Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 36 »ὡσαύτως καὶ »ὑὸς χρῆμα μέγιστον« Valck ἐν Θκρτ. 18, 4. »τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον« μεγάλος, σφοδρός, κακός, ἀνυπόφερτος χειμών, μεγάλη, δυνατὴ κακοκαιρία, φουρτοῦνα, Ἡρόδ. 7, 188. »τό χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον«, Ἀρστφ. Νεφλ. 2 ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς »ὅσον χρῆμα τί, πόσον πλῆθος ἀνθρώπων! πόσος λαός! Ἀρστφ. Εἰρ. 1185. — β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, περιφραστικῶς· »πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων· χρῆμα πολλῶν ἀρδίων, χρῆμα πολλῶν νεοσσῶν, ἀντὶ πλῆθος ὀφιδίων, δορατῶν, πλοίων, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 109. 4, 81. 6, 43. »ὅσον τὸ χρῆμα παρόπωνα τί, πόσον πλῆθος ἀκρίδων! Ἀρστφ. Ἀχ. 150. »χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦν, Ἡρόδ. 3, 130. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, »χρῆμα θηλειῶνα τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, πάμπολλαι γυναῖκες, Valck ἐν Φοιν. 296. »μέγα χρῆμα Δακαινάνα« Θκρτ. 18, 4. »σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα«, Ξενοφ. Κύρ. π. 2, 1, 5. — 4) ἀντὶ τοῦ, χρηστμός, ἐκλαμβάνουσί τινες, οὐχ ὑγιῶς, τὸ παρ' Ἡρόδ. 4, 150. »εἰς ἀφανὲς χρῆμ' ἀποστέλλειν· »ποικίλην« τὸ γὰρ »εἰς ἀφανὲς χρῆμα« ἀντὶ τοῦ, ἐς τὸ ἀφανές, κεῖται ἐνταῦθα. — Πολλάκις συγχέεται τὸ, χρῆμα τῷ, κτῆμα, διακρίνονται ὅμως ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ τό, χράομαι καὶ κτάομαι, ὥστε τό, κτῆμα σημαίνει τὸ ὅ,τι ἔχει τις ἰδικόν του· τὸ δὲ χρῆμα, τὸ ὅ,τι χρειάζεται, μεταχειρίζεταί τις, Schaef. mel. σελ. 17. παραβλ. Cic. epist. ad fam. 7, 29. ὅθεν

*Χρημαδίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει περιουσίαν, εἶναι εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Χρηματίζω, Μέ ἰσω· Ἀττ. ῶ (χρῆμα). Ἔχω, κάμνω ὑποθέσεις, ἐξαιρ. ἐμπορικάς, τραπεζικάς, ἐμπορεύομαι, κάμνω τὸν πραγματευτήν, τὸν μπαγκιέρον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. »ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν, δημοσίας, πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἀνακατόνομαι εἰς τὰ πολιτικά· θελειόνω, κατορθόνω μέ τινα κάμμιαν δημόσιον, τῆς πολιτείας ὑπόθεσιν· τινί· ὅθεν ἔχω δημόσιον ἐπάγγελμα, κυβερνῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. τὰ πράγματα τοῦ στάτου· ἐξαιρ, Κρατῶ, συγκροτῶ συμβούλια, Ἰταλ. comferentiae, διατάττω, δίδω προστάγας, διαταγάς· ἀποκρίνομαι, ἀποφασίζω εἰς ἐρωτήσεις ἢ κατηγορίας ἐπὶ κριτηρίου, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. κάμνω, δίδω σεντέντσας· συμβουλεύω, διατάττω, κρίνω, ἀποφασίζω, διορίζω, κρατῶ συνέδρια, συμβούλια· δίδω ἀκρόασιν εἰς τινα κατ' ἰδίαν, τινί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων, ὑποθέσεων· ἐνεργῶ, ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περί τινος πράγματος· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἀνεγοτσιάσω κάνεν πρᾶγμα· ἐν γένει, ἔχω ὑποθέσεις, ἢ λειψοδοσίας, εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις μέ τινα· ὅθεν »χρηματίζω τινὶ πρὸς γένος« εἶμαι συγγενής, συγγενεύομαι μέ τινα· Κτησ. Περσ. 2. — Μέσ. χρηματίζομαί τινι, εὑρίσκομαι μέ τινα εἰς διαπραγματευσιν ὑποθέσεως, πράγματός τινος, Ἡρόδ. 3, 118. 7, 163. ὅθεν κερδαίνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἄσπρα, γίνομαι πλούσιος, Ξενοφ. τὸ δὲ »χρηματίζομαί τινα«, ἁρπάζω τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ τὸ ἔχειν τον, Πολβ. παρβλ. πράσσω, σημ. 5. β'. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀπὸ Πολυβίου καὶ Διοδώρου· τὸ ῥῆμα χρηματίζω φέρει καὶ τὴν σημτ. τοῦ, ἀναδέχομαι καὶ ἔχω πολιτικόν, δημόσιον τὸν χαρακτῆρα, ἀπάγγελμα, ἀξίωμα, ὄνομα »χρηματίζει βασιλεύς« ἀναδέχεται τὸ ὄνομα, τὸν τίτουλαν τοῦ βασιλέως· θέλει νὰ ὀνομάζηται, νὰ τὸν ὀνομίζωτι βασιλέα, Πολβ. καὶ Διοδ. »νέα Ἶσις ἐχρημάτισεν« ἐπρόσταξε νὰ τὴν ὀνομάζωσι νέαν Ἶσιν, Πλτχ. »ἐχρημάτιζε Καρχηδόνιος«, Στρβ. »μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν« τὸ νὰ μὴ φέρῃ τις τὸ φαμηλιακὸν ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ τῆς μητρός, Πλούτχ. παρβλ. Menag. ἐν Διογ. Λρτ. 1, 48.

Χρηματικός, ή, όν (χρῆμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, συνίσταται εἰς περιουσίαν ἢ εἰς χρήματα, ἀργύρια, ἄσπρα· »χρηματικὴ δωρεά«, δῶρον, χάρισμα εἰς ἄσπρα· »χρημ. ζημία«, τιμωρία εἰς ἢ μὲ ἄσπρα· »χρημ. ἀγών«, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι διορισμένον τὸ βραβεῖον εἰς χρήματα. ἐπίρρ. χρηματικῶς.

Χρηματισμός, ὁ (χρηματίζω). Ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τινος πράγματος, διοίκησις, κυβέρνησις ὑποθέσεώς τινος ἰδιωτικῆς ἢ καὶ δημοσίας, τὸ νὰ ἐπιτροπεύῃ τις εἰς δημόσιόν τι πρᾶγμα, εἰς ὑπόθεσίν τινα τῆς πολιτείας· νὰ ἔχῃ δημόσιον ἐπάγγελμα· νὰ κροτῇ συμβούλιον· νὰ δίδῃ ἀκρόασιν, νὰ ἀκροᾶται, ἀκούῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ πρισολογουμένων, τὰς μεταξὺ των διαφορὰς, νὰ κρίνῃ, ἀποφασίζῃ, νὰ δίδῃ ἀπόκρισιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρημῶν· »οἱ χρηματισμοί«, αἱ ἔγγραφοι διαπραγματεύσεις, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. acta, documenta. β) ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, ἐπιμέλεια εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ τις χρήματα, περιουσίαν· βιοπορισμός, τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ κέρδος αὐτό· ἔτι δὲ καὶ φιλοκερδεία, πλεονεξία. 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, τιμητικὸν προσαγόρευμα, τὸ σύνηθ. τίτολας. Διόδ. καὶ Διογ. Λαέρ. 1, 48.

Χρηματιστέον, θετικ. ἐπίρρ. τοῦ χρηματίζω. Πρέπει τις νὰ χρηματίζῃ, νὰ συνάγῃ χρήματα. Ξενοφ. Λακ. ζ, 3.

*Χρηματιστήρ, ῆρος, ὁ, = χρηματιστής· ὅθεν

Χρηματιστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα διαπράττονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ δημόσιαι ἢ κοιναὶ ὑποθέσεις· ὅθεν α) Τόπος, ὅπου πραγματεύονται, γίνονται ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, τὸ ἰταλ. bonsa, banca. β) Τόπος, ὅπου διαπραγματεύονται δημόσιαι ὑποθέσεις· βουλεῖον, τὸ δῶμα τοῦ κριτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον θεωροῦνται αἱ κρίσεις, τὸ δῶμα, ὅπου δίδεται ἀκρόασις, τὸ Τουρκβ. ντιβάνι. γ) Μαντεῖον.

*Χρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις μετέρχεται, κάμνει χρηματισμούς, καταγίνεται εἰς ὑποθέσεις, ἐξαιρ. εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικάς· ὅστις μετέρχεται κάνὲν ἔργον βιοπορισμοῦ, κάνένα τρόπον, πόρον ζωῆς· εἶναι ἐπιμελής, φιλόπονος, φιλέργος· ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ ὡς ἔμπορος, τραπεζίτης· εἶναι καλὸς οἰκονόμος· ἠξεύρει τὴν τέχνην πῶς νὰ κερδαίνῃ χρήματα. Ξενοφ. ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι εὐκατάστατος, πλούσιος, καλὰ κυβερνημένος· ὅθεν

Χρηματιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν, ἢ χρηματίζεσθαι· ὅθεν α) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς ὑποθέσεις, εἰς κέρδος, ὄφελος· ὅστις ἀνήκει ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ταῦτα. β) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς διαπραγμάτευσιν δημοσίων τῆς πολιτείας ὑποθέσεων, ὅστις εἶναι ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· »χρηματιστ. πυλών, σκυνή«, δῶμα, σκυνή· τὰ συνήθ. σάλα, τέντα, ὅπου γί-

νεται συμβούλιον κ.τ.τ. 2) »Ἡ χρηματιστικήᾳ, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη, ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις χρήματα.

*Χρηματίτης, ου, ὁ (χρῆμα). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων, εὐκατάστατος, πλούσιος, τὸ κοιντρ. καλὰ κυβερνημένος· »ἀγὼν χρηματίτης«, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικῶν προσδιορισμένην ποσότητα χρημάτων ὡς βραβεῖον λαμβάνει· παρβλ. χρηματικός.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ (χρῆμα, δαίω). Ὅς τις διανέμει, μοιράζει τὴν περιουσίαν, τὰ κτήματά τινος. Αἰσχύλ. Ἱκτ. 731. ποιητ. μόνον.

Χρηματολάλαψ, απος, ὁ. Ὁ βιαίως καὶ ὁρμητικῶς ἁρπάζων καὶ κλέπτων τὰ χρήματα. Ἰγνάτ. ἐπιστ.

Χρηματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), Ὅστις πορίζει, παρέχει, δίδει περιουσίαν, κτήματα. Ξεν. Οἰκον. κ', 15. καὶ Ἀριστοφ.

Χρηματοφθορικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ φθείρῃ, καταδαπανᾷ χρήματα, ἀσπρα. Πλάτ. Σοφ. 12. ἐκ τοῦ

*Χρηματοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, κακεξοδεύει τὰ χρήματα, εἶναι ἄσωτος.

Χρηματοφυλάκιον, τὸ (φυλάσσω). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ χρήματα, ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον. Γλωσ. Φιλοξ. (κ)

Χρήμη, ἡ (χρέομαι, κέχρημαι)· Ἰων. ἀντὶ χρεία. Αἰτησις, δέησις, παρακάλεσις, ἐπιθυμία. Ἡρόδ. βιοτ. Ὁμρ. 13, 14. καὶ Ἀρχιλόχ. Λείψ. 15.

(Χρῆμι)· ἄχρηστος ἐνεστ. ὡς πρωτότυπ. τοῦ ἀπροσωπ. χρή συνήθως νομιζόμενος.

Χρημοσύνη, ἡ, ὡς τὸ, χρεία. Ἀνάγκη, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων. Θεόγ. 381. καὶ, 386. ἴδε καὶ χρησμοσύνη.

*Χρήννυμι, = χράομαι· πιθανὴ ἀνάγνω. παρὰ Θεοφρ. Χαρακτ. 5.

Χρῆος, εος, τό, Ἐπκ. ἀντὶ, χρέος. Μανθ· ἀφ' οὗ ἡ ὀστκ πληθντ. χρήεσσι· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. γ', 1198.

Χρήσδω, Δωρκ. ἀντὶ, χρήζω.

Χρήσθα, Δωρικ. β'. ἐνκ. πρόσπ. παρατ. τοῦ, χρῆναι ἀντὶ, ἔχρης. Ἀριστοφ.

Χρησιμεύω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Εἶμαι ἢ εἶναί τι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἰς τι, Lobeck. Φρυν. σελ. 386. ἐκ τοῦ

Χρήσιμος, ὁ, ἡ· καὶ, χρήσιμος, ίμη, ιμον. (χράομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, διάφορον· εἶναι ἁρμόδιον, καλόν, συμφέρον εἴς τι, εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζεται τις μὲ ὠφέλειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι καλόν, ὠφέλιμον νὰ τὸ μεταχειρίζεται τις ὡς μαντεῖον, ὡς προφητικόν, προγνωστικὸν πρᾶγμα. β) ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἐξαιρτ. ὡς τὸ, χρηστός, καλὸς καὶ ὠφέλιμος πολίτης, Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 222. »παρέχειν ἑαυτὸν χρήσιμον«, τὸ νὰ γίνηται, δείχνηται τις ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιτείαν· »τοῖς σώμασι χρησιμώτεροι«, ὅσοι διὰ τὴν εὐεξίαν, εὐρωστίαν των δύνανται νὰ ὑποφέρωσι περισσότερον, δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται τὸ σῶμα, τὰς σωματικὰς δυνάμεις των καλήτερα, Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ε', 9. γ) Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθη, ὠφελήθη τις, ὅ,τι ἐχρησίμευσεν εἴς τι· »τέμενος χρησιμώτατον«, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζον πολλοί. Ἡροδτ. 2, 178. Ἐπίῤῥ. χρησίμως, μὲ ὠφέλειαν, μὲ κέρδος· ὅθεν

Χρησιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χρήσιμον. Γλωσ.

Χρῆσις, εως, ἡ (χράομαι). Μεταχείρισις, ὄφελος, ὠφέλεια· τὸ νὰ ἦναί τι καλόν, νὰ δύναται τις νὰ τὸ μεταχειρίζεται, ὠφελεῖται, Πίνδ. ἐξαιρτ. ἢ μετὰ γυναικὸς συγκοίμησις. β) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀποδεικτικὴ ῥῆσις συγγραφέως τινός, μαρτυρία, καὶ ἐξαιρ. χρησιμεύουσα εἰς βεβαίωσιν ἢ διορισμὸν τοῦ καθεστῶτος, τοῦ κοινοῦ τῆς λέξεως τρόπου, τοῦ ἰδιώματος τῆς γλώσσης, τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας εἰς τὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν. 2) (χράω, II.) χρησμός, θεσπρώπιον, μαντεία, Πίνδ. Ὀλμ. 13, 108. 3) (κίχρημι) δάνεισμα, τὸ νὰ δανείζῃ, δανείσῃ τις, Πολυβ.

*Χρησμαγόρης, ου, ὁ, = χρησμηγόρας.

Χρησμηγόρας, ου, ὁ (χρησμός, ἀγορεύω). Ὅστις χρησμηγορεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει χρησμούς, προφήτης· ὅθεν

*Χρησμηγορέω, μέλ. -ήσω. Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ χρησμούς, προφητεύω.

*Χρησμηγόρος, ὁ, ἡ, = χρησμηγόρας, χησμολόγος.

Χρησμοδοσία, ἡ (χρησμοδοτέω)· ἀντὶ χρησμῶν δόσις. Τὸ νὰ δίδῃ, νέμῃ τις χρησμούς, προφητεία. Γλωσ.

Χρησμοδοτέω (χρησμοδότης). Δίδω χρησμούς, προφητεύω· Πολυδ. ὅθεν

Χρησμοδότημα, τό. Ὁ δοθεὶς, νεμηθεὶς χρησμός, προφήτευμα. Σουΐδ.

Χρησμοδότης, ου, ὁ (χρησμός, δίδωμι). Ὅστις δίδει, νέμει χρησμούς, προφήτης, μάντις.

Χρησμολέσχης, ου, ὁ (λέσχη), = χρησμολόγος. Λυκόφρ. 1419.

Χρησμολογέω, μέλ. -ήσω (χρησμολόγος). Λέγω χρησμούς, προφητεύω· ὅθεν

Χρησμολογία, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τις χρησμούς, προφητείας.

Χρησμολογική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη ἢ ἐπιστήμη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ λέγῃ, προφέρῃ τις χρησμούς, προφητείας. Πολυδ.

Χρησμολόγιον, τό. Χρησμολογία, προφητεία. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Χρησμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις χρησμολογεῖ, προφητεύει, λέγει, προφέρει χρησμούς· »χρησμολόγος ἀνήρ«, Ἡρόδτ. 1, 62. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλά 2) καὶ ὅστις ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ χρησμούς, Ἡρόδοτ. 7, 142. 143. ἔτι δὲ καὶ ὅστις συναθροίζῃ χρησμούς, Ἡρόδ. 7, 6.

Χρησμολύτης, ου, ὁ (λύω). Ὅστις λύει, ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ, σαφηνίζει τοὺς χρησμούς, Σχόλ. Λυκόφρ. 494. (υ)

Χρησμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις στιχουργεῖ χρησμούς, ὅστις εἰς στίχους ποιεῖ χρησμούς. Λουκιαν. εἰς Ἀλέξανδρ.

Χρησμός, ὁ (χράω, II). Ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου εἰς τὰς αὐτῷ γινομένας ἐρωτήσεις· ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος· κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλ. εἶτα παρ' Ἡροδτ. καὶ Πινδ. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', γ', 3. »Ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι«, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, προφητεία, πρόῤῥησις.

Χρησμοσύνη, ἡ (χρῄζω)· ὡς τὸ χρημοσύνη. Ἔνδεια, ἀνάγκη, πτωχεία, ἔλλειψις, στέρησις τῶν ἀναγκαίων, Τυρτ. 1, 8. ὅθεν καὶ ἐπιθυμία, ἕφεσις, αἴτησις, δέησις, παρακάλεσις, εὐχὴ εἰς ἀπόλαυσιν τινοσδήποτε πράγματος, Ἡρόδ. 9, 33. ὅπου ἄλλοι ψευδῶς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, μαντοσύνη, καὶ ἄλλοι οὐχ ὑγιέστερον, ἀντὶ τοῦ, χρῆσις, μεταχείρισις·

Χρησμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις κομίζει, φέρει χρησμούς.

Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύπαξ). Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει χρησμούς· κάμνει συλλογὴν χρησμῶν. Λουκιαν. (υ)

Χρησμῳδέω, μέλ. ήσω (χρησμῳδός). Ψάλλω, ἢ δίδω χρησμοὺς εἰς στίχους· ἐν γένει δὲ χρησμοδοτῶ, προφητεύω. Ἡρόδ. 7, 6. ὅθεν

*Χρησμῴδημα, τό. Χρησμός, μάντευμα· ἐξαιρτ. εἰς στίχους.

Χρησμῳδία, ἡ. Τὸ ἀποκρίνεσθαι, ἢ, ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἐρωτουμένου μαντείου· ἐξαιρτ. ἢ διὰ στίχων γινομένη ἀπόκρισις. Αἰσχύλ.

Χρησμῳδικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρησμῳδόν, εἶναι ἴδιον χρησμῳδοῦ. ἐπίῤῥ. χρησμῳδικῶς. ἐκ τοῦ

Χρησμῳδός, ὁ, ἡ (χρησμός, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει χρησμούς, δίδει χρησμοὺς εἰς στίχους καὶ μὲ μελῳδίαν. Πλάτ. Ἀπολογ. »Θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ἐνθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσιν«· ἐν γένει δὲ, ὅστις δίδει χρησμούς, προφητείας· »ὁ χρησμῳδός«, μάντις, προφήτης.

*Χρηστέος, έα, έον· ἐπίθετ. ῥημτ. τοῦ χρόομαι. Ὅ,τι εἶναι διὰ χρῆσιν, δύναται, ἠμπορεῖ, πρέπει νὰ μεταχειρίζηται, ἢ μεταχειρισθῇ τις· μετὰ δοτκ. Ξενοφ.

Χρηστεύομαι, μέσ. ἀποθ. (χρηστός). Προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς χρηστὸς ἄνθρωπος, μὲ καλωσύνην, ἱλαρότητα· εἶμαι χρηστός, καλός, φιλάνθρωπος, φιλόφρων, πρᾶος, εὔμενής, ἐπιεικής. Ν. Δ.

Χρηστήρ, ῆρος, ὁ, = χρήστης, ὅθεν

*Χρηστηριάζω, μέλ. άσω, ὡς τὸ, χράω. Δίδω χρησμούς, προφητείας· συνήθ. κατὰ μέσ. διάθετ. ὡς τὸ, χράομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, »ἐν Δελφοῖς, ἐν Ὀλυμπίᾳ κ.τ.τ.« Ἡρόδ. »χρηστηριάζομαι θεῶν, ἐρωτῶ θεόν τινα ὡς τὸ »χρήσασθαι θεῷ«, Ἡρόδ. 7, 178. »ἱροῖσι χρηστηριάζομαι«, ἐρωτῶ τὸ ἱερεῖον, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἱερείου προφητεύω, Ἡρόδ. 8, 134. περί τινος, Ἡρόδ. 2, 50.

Χρηστήριον, τό (χράω, II). Μαντεῖον· τουτέστι. α) ὁ τόπος ἢ ὁ ναός, ὅπου δίδονται χρησμοί, Ἔμν. Ἀπολ. 81. 214. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσό. Λείψν. 6. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. β) ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου· πολλάκις παρ' Ἡροδ. 2) Θυσία προσφερομένη ὑπὲρ χρησμοῦ, ὡς ἐποίουν· ἐξαιρ. οἱ χρηστηριαζόμενοι, ὅσοι ἠρώτων τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος. Αἰσχύλ. 3) Τὸ ἐτφαγμένον ἱερεῖον. Αἰσχύλ. Τροπ. δθ, πᾶν νεκρόν, φονευμένον σῶμα. Σοφοκλ. ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Χρηστήριος, ία, ιον· καὶ, ὁ, ἡ (χράω, II). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χρησμολόγον ἢ εἰς τὴν χρησμολογίαν· »ὄρνιθες«. Αἰσχύλ. 2) (χράομαι), ὡς τὸ χρηστικός, σημτ. 1. »χρηστήριαι«, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, σκεύη, ἀγγεῖα, πράγματα τοῦ οἴκου· τὸ κοιντρ. τὸ οἰκοκυρίο, οἰκοκυράτο, νοικοκυριό, νοικοκυράτο.

Χρήστης, ου, ὁ (χράω, II). Ὁ χρηματὸν δίδων, νέμων, προφήτης, μάντις, χρησμοδότης. 2) (κίχρημι) Δανειστής, τοκογλύφος, ὅς τις δανείζει χρήματα σὺν τόκῳ. Ἀριστοφ. β) ἀπὸ τοῦ μέσ. κίχραμαι, χρεώστης, Lobeck Φρυν. σελ 468. ἢ γενικ. πληθ. παροξύνεται, τῶν χρήστων εἰς διάκρισιν τῆς γενικ. τῶν χρηστῶν παρὰ τὸ, χρηστός.

Χρηστικός, ή, όν (χράομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, καλόν, διωρισμένον εἰς χρῆσιν, μεταχείρησιν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἴς τι, ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ὠφελῇ, κάμνει ἐδουλεύσεις. 2) ἐνεργ. ὅστις ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζηται, ὠφελεῖται τι· εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τι· μετὰ δοτκ. τοῦ πράγματ. »Πᾶσιν ἐκείνοις χρηστικός«. Ἀντωνῖν. ζ, 55. »Χρηστικὸς ταῖς φαντασίαις«. Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. »Στίχους κατέχειν χρηστικῶς«· καὶ »χρηστικώτερον«, ἐν β', ε', 19. Ἐπίῤῥ. χρηστικῶς.

Χρηστογραφία, ἡ (χρηστός, γράφω). Ἡ καλή, ἢ ὡραία τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, ἢ ζωγραφική· Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 13.

Χρηστοεπέω (ἔπος), = φρηστολογέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. Κύριλλ.

Χρηστοήθεια, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις χρηστὰ, καλὰ ἤθη, καλὰ φρονήματα, καλὴν ψυχὴν, καλὴν καρδίαν, καλὰ σπλάγχνα. ἐκ τοῦ

Χρηστοήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει

χρηστὸν ἦθος, φρόνημα, καλὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν, καλόκαρδος, καλόγνωμος.

* Χρηστοοινέω, μέλ. ήσω (οῖνος). Τόπος, ὅστις φέρει χρηστὸν οἶνον, κάμνει καλὸν κρασί. Στράβ. ιθ'. σελ. 945.

Χρηστοκαρπία, ἡ ἐπὶ τόπου, δένδρων. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχῃ, δίδῃ, ἰγενῆ καλοὺς καρπούς. Στράβ. ἐκ τοῦ

Χρηστόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι φέρει, ἔχει, γεννᾷ, κάμνει, δίδει καλοὺς καρπούς. Στράβ.

Χρηστολογέω, μέλ. -ήσω (χρηστολόγος). Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ χρηστοὺς, καλοὺς λόγους, Κύριλ. ὅθεν

Χρηστολογία. ἡ. Ἡ ὁμιλία καλοῦ τινος ἀνθρώπου, καλή, χρήσιμος, εὐγενικὴ ὁμιλία, ἀντιθ. τῷ πράττειν. Ν. Δ.

Χρηστόλογος, ὁ, ἡ (χρηστὸς, λέγω). Ὅς τις λαλεῖ, ὁμιλεῖ χρηστὰ, καλὰ, ὡς καλὸς ἄνθρωπος· ὅστις δίδει καλοὺς, χρηστοὺς λόγους.

Χρηστομάθεια, ἡ (χρηστομαθής), = φιλομάθεια. 2) Τὸ νὰ μανθάνῃ τις χρηστὰ, καλὰ, χρήσιμα, ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ἀνήκοντα, ἀναγκαῖα εἴς τινα ἐπιστήμην· ὅθεν τὰ συνοπτικὰ τοιούτων ἀναγκαίων, ὠνομάζοντο «περὶ χρῆ- χρηστομαθείας». 3) χρηστομάθειαι, συλλογαὶ καὶ συνόψεις τῶν χρησιμωτάτων, ὠφελιμωτάτων καὶ ἀρίστων πραγμάτων ἐξ ἄλλων συγγραφέων, οἷαι εἰσὶν αἱ τοῦ Ἑλλαδίου. καὶ τοῦ Πρόκλου. (α)

Χρηστομαθέω, μέλ. ήσω. Εἶμαι φιλομαθὴς ἢ χρηστομαθής. Λογγῖν. β', 8. ἐκ τοῦ

Χρηστομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν), = φιλομαθής 2) Ὅστις ἔμαθε πάντα, ὅσα εἶναι χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς ἐπιστήμην τινά. Κικρ. Ἀττικ. α', 6. Κλήμ. Στρωμ. α', 9. «Καθάπερ ἐν γεωργίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰατρικῇ, χρηστομαθὴς ἐκεῖνος, ὁ ποικιλωτέρων μαθημάτων ἀψάμενος, ὡς βέλτιον γεωργεῖν τε καὶ ὑγιάζειν δύνασθαι· οὕτω κἀνταῦθα χρηστομαθῆ φημι, τὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀναφέροντα».

Χρηστομουσέω (μοῦσα). Εἶμαι ἐπιτήδειος, καλὸς, δυνατὸς εἰς τὴν μουσικήν· ἐπίσταμαι, ἠξεύρω, ψυλάττω καλῶς τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 633.

Χρηστός, ή, όν· ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ, χρῆσθαι· ὡς τὸ χρήσιμος, σημσ. α'. — μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 7, 215. «τὰ χρηστὰ», ὡς ἐπιθ. Ὠφέλιμοι ἐδουλεύσεις, εὐεργεσίαι εἴς τινα· Ἡρόδ. 1, 41. 42. β) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, σωτήριον, καλοῦ εὐτυχίας πρόξενον· «θεοῖσι», Ἡρόδ. 8, 111. ὅθεν καὶ «τελεστὴ χρηστή», καλὸν τέλος. Ἡρόδ. 8, 157. Ἐπὶ θυσιῶν καὶ προφητειῶν· ὅ,τι σημαίνει, προμηνύει εὐτυχίαν· «ἱερά, σφάγια χρηστά». Ἡρόδ. 5, 44. 9 61, 62. 2) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, καλὸν εἴς τι βοηθητικὸν μέσον· μετὰ γενικ. «χρηστὰ τῶν νεύρων»· ὡς τὸ, ἀγαθὸς, Αἰλ. δ) Παρὰ Γραμμ. ὅ,τι εἶναι εἰς χρῆσιν, συνεθίζεται, Schäef. ἐν Διονύσ. συνθ. σελ. 360. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, καλὸς, τίμιος, φιλοδίκαιος, ἐπιεικὴς, εἰλικρινὴς, ἀγαθόφρων, καλόκαρδος, ἀθῶος, ἄκακος, ἁπλοῦς, ἀνοιχτόκαρδος· ἀλλὰ β) καὶ μωρὸς, κοινὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ εὐήθης, Πλάτ. ἔνθ. Ruhnk ἐν τιμ. σλ. 132. γ) = χρήσιμος· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀξιῶν, καλῶν πολιτῶν, μελῶν τῆς πολιτείας. δ) «οἱ χρηστοίᾳ, αἱ πρῶται, ἐξαίρετοι οἰκίαι, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. φαμίλιαι τῆς πολιτείας. ε) ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνδρῶν, καλὸς, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς συνουσίαν· ἢ ὡς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν κατὰ σημσ. ἐνεργ. τὸ κοιντρ. παρ' ἡμῖν, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ καλὰ μίαν τινὰ γυναῖκα. Ἱπποκρ. παρβλ. χράομαι, σημσ. 3 β'. καὶ χρῆσις· ὅθεν

Χρηστότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χρήσιμον, ὠφέλημον, καλὸν, συμφέρον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἴς τι. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, ἀθωότης, τιμιότης, καλωσύνη, ἀγαθότης, ἱλαρότης, καλοκαγαθία, φιλανθρωπία, ἁπλότης, εἰλικρίνεια· κατὰ καλήν τε καὶ κατὰ ἐναντίαν σημασ. ὡς τὸ, εὐήθεια.

Χρηστουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Χρηστὸν, καλὸν ἔργον, ἀγαθοεργία, εὐπραγία, εὐεργεσία. Σουίδ.

Χρηστοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία καὶ ἀγάπη τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων ἢ καλῶν πράξεων. ἐκ τοῦ

Χρηστόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φίλος τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἢ τῶν καλῶν πράξεων, τῶν καλῶν ἔργων.

* Χρηστοφωνία, ἡ (φωνή). Καλὴ φωνὴ, ἢ ὁμιλία.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, = χρηστὴρ, καὶ χρηστής. Ἡσύχιος.

Χρῖμα, ατος, τὸ (χρίω), = χρῖσμα· σημασ. α'. (τὸ ἰῶτα μακρόν. Καλλιμ. Παλλ. 16. Ξενοφ. καὶ Ἀχαι. παρ' Ἀθην. σελ. 526. Β. 689. Β. ὅθεν ἡ τόνωσις χρίμα παρξτ. ψευδής, Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 566.

Χρίμπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἐπκτσ. ἀντὶ χρίω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Χρίω, ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἐξαιρ. τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος· ὅθεν ἐπιξέω, σχίζω, ζουγρανίζω, πληγόνω ἐλαφρὰ, ὀλίγον, ἐξ ἐπιπολῆς· ὡς τὸ, χραύνω καὶ χραίνω· ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. παθητ. ἀόρ. ἐπὶ τὸ πολὺ «χριμφθεὶς πέλασε, ἱστάμενος, σταθεὶς πλησίον, κοντὰ ὥστε νὰ ἐγγίζῃ... Ὀδυσ. Κ, 516. «ἐκ γενύων χριμφθεὶς γόος», κλαῦθμος μὲ κόπον, οἷον εἰπεῖν, ἐξερχόμενος ἐκ τῶν σπασμωδῶς συγκεκλεισμένων σιαγόνων, Πίνδ. Πυθ. 12, 37. «χριμφθεὶς μείωσιν. Αἰσχλ. «κέντρῳ· ἔνθ Ruhnk Τιμ. σελ. 104. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. ἐνίοτε κατ' ἀμετβτ. σημασ. ἐξαιρτ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Κατὰ μέσ. διάθ. δὲ «χρίμπτομαι», ἐγγίζω, πλησιάζω που, σπάνιον μετὰ δοτικ. Ἴμν. Ἀπολλ. 439. παραβλ. ἐγχρίμπτω καὶ ἐπιχρίμπτω

*Χρίπτω, = χρίμπτω· ἄνευ παραδείγματος ἴσως.

Χρισιάζω, μέλ. σω. Ἀλείφω τι μὲ χρῖσμα, ἀλειφήν, μὲ μυρωδικόν τι. Ἐκκλ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Χρῖσις, εως, ἡ (χρίω). Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλλείψῃ τίς τι. 2) χρῖσμα, ἄλειμμα. (ἡ ὀξύντ. συνήθ. τόνωσις χρῖσις, ψευδής).

Χρῖσμα, τό (χρίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. α) ἄρωμα, μυρωδικόν, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. parfumeria, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλειμμένον τι· π. χ. σύνηθ. ἔλαιον, λάδι ἁπλοῦν χωρὶς νὰ ἦναι μεμιγμένον μὲ ἀρωματικόν τι, π. χ. τὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὸ σῶμά των οἱ παλεσταί, ὠνομάζετο ἔλαιον ἁπλῶς· τὸ δὲ ἄλειμμα ἦτον μὲν ἀρωματικόν, ρευστότερον μέντοι, νερουλότερον, παρὰ τὸ χρῖσμα. β) «ψῆσμα σύειον», τὸ κοιντρ. γουρουνόλιγδα, λίγδα ἀπὸ χοῖρον, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος διὰ νὰ περιστρέφωνται εὐκόλως οἱ τροχοί· ἀντὶ τοῦ φυτικοῦ ἐλαίου μύρον, αὐδέποτε ἐχρητίμευσεν ἡ λέξις, χρῖσμα· ἀλλὰ γ) μέσον, πρᾶγμα δι' ἄλειμμα, χρωματισμα· βαφὴ, ψιμμύθι, ἀσβέττωμα, ἢ ἄλειμμα μὲ ἀσβέστην, γύψον, διὰ τῶν ὁποίων ἀλείφονται τείχη, ἢ τοῖχοι. (ἡ συνήθ. ὀξυντ. τόνωσις χρίσμα, ψευδής)

Χριστέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγμάτειαν μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τὰς διδασκαλίας του· ἐπὶ αἰσχροκερδῶν ἱερωμένων ὑποκειμένων. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὴν χριστιανικὴν ἐπωνυμίαν, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· Χριστιανός. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Χρηστήριον, τό (χριστός). Χρῖσμα, μυροθήκη, ἢ ἄγγειον τοῦ χρίσματος, Σουίδ.

Χρίστης, ου, ὁ (χρίω)· ὡς τὸ, κονιατής. Ὅς τις χρίει, ἀλείφει, ἀσβεστόνει, ἀσπρίζει. Γλωσ.

Χριστιανίζω, μέλ. ίσω (Χριστιανός). Φρονῶ τὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας· ἐπαγγέλλομαι τὸν Χριστιανισμόν. (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως ταύτης, γίνομαι Χριστιανός, εἶναι πάνυ ψευδής.) Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστιανικός, ή, όν· ἐπίρρ. -κῶς (Χριστιανός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν Χριστιανόν. Ἐκκλ. Συγγ.

Χριστιανισμός, ὁ (Χριστιανίζω). Τὸ νὰ ἐπαγγέλληταί τις τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν· νὰ ἦναι Χριστιανός· νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Χριστόν. Χρυσόστομ. ὁμιλ. λα'. εἰς τὴν πρὸς Ἑβρ. ἐπιστολ. «Πολλὰ ἐστὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν Χριστιανισμόν· μᾶλλον δὲ πάντων, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ εἰρήνη».

Χριστιανός, ὁ (Χριστός)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, ὀπαδὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστόγενος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Κλήμ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. -δῶς (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος τῷ Χριστῷ. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος), = Χριστέμπορος. Ἐκκλ. Συγγρ. (α)

Χριστοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις κηρύττει τὸν Χριστὸν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος, ὅστις ἔχει τὴν ἔμπνευσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, = Χριστόληπτος. Γρηγόρ. Ναζ. (κι)

Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφόνευσε τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

*Χριστόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ληφθείς, ἢ ἐμπνευθείς, πνεῦμα λαβών.

Χριστομαθεία, ἡ (μανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, διδάσκεταί τις τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ. (α)

Χριστομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Βασίλ. (α)

Χριστομύστης, ου, ὁ (μυέω). Ὅστις ἐμυήθη τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστός, ή, όν· ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ χρίω. Ὅς εἶναι χρισμένος, ψιμμυθισμένος· ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον μέ τι χρῶμα, χρωματισμένον, βαμμένον. β) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀλειφθῇ, βαφῇ, χρωματισθῇ. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Χριστός, ὁ· ὁ κεχρισμένος τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Μεσσίας· ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Θεάνθρωπος, ὁ υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦς.

Χριστοτελεστής, οῦ, ὁ (τελέω), = Χριστομύστης. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοτόκος, ἡ καὶ ὁ (τίκτω). Ἡ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα ἀειπάρθενος Μαρία. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), = Χριστεπώνυμος, Χριστιανός.

Χρίω, μέλ. ίσω, παρακ. παθητ. κέχρισμαι. κυρίως, Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐξαιρτ. ἀνθρωπίνου· ὅθεν α) ἀλείφω μὲ μυρωδικόν τι, μὲ εὐώδες ἔλαιον· ὡς τὸ πάλαι συνήθιζον νὰ ἀλείφωσι τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος ὡς ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ λουτροῦ, πολλάκις παρ' Ὅμρ. τὸ, ἐλαίῳ, συνήθως ἐπιφέροντι. Μέσ. χρίομαι, ἀόρ. ἐχρισάμην· ἀλείφω τὸ σῶμά μου μὲ μῦρον, μὲ μυρωδικὸν λάδι, Ὀδ. Ζ 96. Σ, 194. Ἡσ. Ἔρ. 524. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. «χρίομαι νίνους», ἀλείφω τὰ βέλη μου, δηλ. μὲ φαρμάκι· φαρμακόνω τὰς σαΐτας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι εἰς τὸ τόξον.

μου, Ὀδυσ. Α, 262. β) ἀλείφω τι μὲ κάνὲν χρῶμα, τὸ χρωματίζω, τὸ βάφω, Ἡρόδοτ. γ) Σχίζω, ζουγρανίζω, πληγόνω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφανειαν τοῦ σώματος, τὴν ἐπιδερμίδα, καθ' ἣν σημασ. ἐστὶν εὔχρηστος ὁ τύπος χρίμπτω, κατ' ἐνεστ. ἐξαιρ. ἔστι δὲ ἡ λέξις συγγεν. τῷ, χρώς, χρόα, χροιά, χραύω, χραίνω. (τὸ ἰῶτα ἐν τοῖς παρηγμένοις χρόνοις κατὰ σημασ. τοῦ, βάπτω, χρωματίζω ἐστὶ μακρόν· ἄρα ἔχρισα, χρῖσαι, κεχρίσθαι κατὰ σημασ. δὲ τοῦ, πληγόνω ἐπιπολαίως βραχύ· ἔχρισα, χρίσαι, κεχρίσθαι κατ' ἐνεστ. δὲ ἀεὶ μακρόν. Βουττμόν. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σελ 259.)

Χρόα, ἡ, = χροιά· ὅπερ ἴδε.

*Χροιά, ἡ· Ἐπ. καὶ Ἰων. χροιή, Ἰλ. Ἀττ. χροία καὶ χρόα, Lobeck Φρυν. σελ. 496. (χρώς). Ἡ ἐπιφάνεια ἐμψύχου τινὸς σώματος, ἐξαιρτ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ἡ ἐπιδερμὶς, πέτσα· ὅθεν καὶ τὸ σῶμα αὐτό· »παραδραθέειν φιλότητι ἠ χροιῇ», νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἰλιάδ. Ξ, 164. »κατὰ χροιὴν ῥέει ἱδρώς». Θέογν. 1011. 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὡς χρωματισμένον τι· ὅθεν τὸ χρῶμα αὐτό· ἐξαιρ. τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 3) παρὰ Πινδ. ἡ ἐπιφάνεια καὶ τὰ πέρατα παντὸς ὁηποτε σώματος. 4) ἐν τῇ Μουσικῇ, τόνου σύστημά τι· ὡς τὸ χρῶμα, σημσ. 4. ὅθεν

Χροιέω, μέλ. ήσω. Σχηματίζω, μορφόνω τι, δίδω ἢ κάμνω νὰ λάβῃ, νὰ ἔχῃ τι σχῆμα, μορφὴν, ὄψιν· μετὰ αἰτιατ. »Τίς πρῶτος χρίησε Θεοῦ πλάσιν». Γρηγ. Ναζ.

Χροΐζω, μέλ. ίσω, συναιρ. χρώζω (χρόα). Ἐπιψαύω, ἢ ψηλαφῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος· ἐν γένει, ἐγγίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρὰ, ἐπιπολαίως· »χροΐζει λέχος Ἥβας». Εὐρ. Μήδ. χροΐζομαι, ἐγγίζω ἐλαφρὰ τὸ σῶμά μου εἰς τὸ σῶμα ἄλλου τινὸς καθήμενος ἢ κοιμώμενος πλησίον του, μετὰ δοτκ. τοῦ προσπ. Θεόκρ. 10, 18. παρβ. Valck ἐν Φοιν. 1619. 2) ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων· χρωματίζεται σῶμά τι, παίρνει τὴν βαφὴν ἄλλου τινὸς σώματος προσεγγίζον ἢ προστριβόμενον αὐτῷ· καὶ ἐν γένει, χρωματίζω, βάπτω τι· ποιητικ. μόνον· παραβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 616.

*Χροιΐζω, μέλ. ίσω, ποιητ. ἀντὶ χροΐζω. Νικηδ.

Χρόμαδος, ὁ. Τριγμὸς, κριτσύνισμα· »χρόμ. γενύων». Ἰλ. Ψ, 688. (παρὰ τὸ χρέμω, συγγεν. τῷ χρεμετίζω.)

Χρόμη, ἡ· καὶ, χρόμος, ὁ (χρέμω), = τῷ προηγμ. ἔτι δὲ καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἵππων. Ἡσύχιος.

*Χρόμιος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. πέντε διαφόρων ὑποκειμένων, ἐν Ἰλιάδ.

Χρόμις, ιος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, παρὰ τὸ χρέμω, διότι νομίζεται, ὅτι ἐκπέμπει φωνήν τινα τριγμώδη. 2) Χρόμις, ιος, ὁ· κύριον ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ μακρᾷ Ἀσίᾳ, Ἰλ. Β, 858.

*Χρόμος, ὁ· ἴδε χρόμη.

Χρονέω, ἀντὶ χρονίζω. Ἡρωνφ. ἐπκ. 12, 2. »Χρονέεσκον ὁμιλῶν» πάνυ ἀμφ.

Χρονία, ἡ, = χρονιότης· ἀμφ. ὅθεν

Χρονιαῖος, αία, αῖον, = χρόνιος· πάνυ ἀμφ.

Χρονίζω, μέλ. ίσω, Ἀττικ. ιῶ (χρόνος). Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶ, διαρκῶ, ἐπιμένω εἰς τι πολὺν καιρόν· διστάζω· ἐξαιρτ. γηράσκω, γηράζω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Αἰσχύλ. Θηβ. 54. 2) μεταβτ. βραδύνω, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, ἀναβάλλω τι. Παθ. ἀναβάλλεται τι, πηγαίνει εἰς μάκρος· »χρονίζεται δ' πόλεμος», Ἀπολλ. ἐν γένει δὲ, διαρκεῖ, γηράσκει, παλαιόνει, ὡς τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμετβτ. διάθεσιν.

Χρονικός, ἡ, όν (χρόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρόνον, καιρόν· ὅθεν »τὰ χρονικά», ὑπαχμ. βιβλία. Τὰ περιέχοντα τὴν ἱστορίαν τῶν συμβεβηκότων ἑκάστου χρόνον, κάθε καιροῦ. Ἐπίῤῥ. χρονικῶς.

Χρόνιος, ία, ιον· Ἀττικ. δὲ καὶ δικατλ. (χρόνος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει μετὰ πολὺν καιρόν, ἀργά· ὅστις ἔρχεται, φθάνει πολὺ ἀργά, παράκαιρα, Ὀδ. Ρ, 112. β) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, ἢ ἐγένετο, συμβαίνει, ἢ συνέβη ἐκ πολλοῦ, διὰ πολλοῦ χρόνου· ἀπὸ πολὺν, εἰς πολὺν καιρὸν, π. χ. »χρόνιος ἀπιών», χρονία ἀπιοῦσαι κ. τ. τ. λείπει πολὺν καιρὸν, ἀπὸ πολλῆς. Τραγ. γ) Ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρὸν, εἶναι πολυχρόνιον· ὅστις διατρίβει πολὺν καιρὸν, ἀργοπορεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει εἰς ἀρμόδιον, εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. Ἐπίῤῥ. χρονίως· ὅθεν

Χρονιότης, ητος, ἡ. Διάρκεια πολλοῦ χρόνου, τὸ νὰ διαρκῇ τι πολὺν καιρόν.

Χρονισμός, ὁ (χρονίζω). Τὸ νὰ μένῃ, διαρκῇ, κρατῇ τι πολὺν καιρόν· τὸ νὰ διατρίβῃ τί, που πολὺν καιρόν. 2) τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρόν· τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τίς που ἀργά, παράκαιρα, ὕστερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν.

Χρονιστός, ἡ, όν· ἐπίθτ. ῥηματ. τοῦ χρονίζω. Ὅστις ἀργοπορεῖ, μένει, διατρίβει που πολὺν καιρόν· ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν. 2) Ὅ,τι ἀναλαμβάνεται πολὺν καιρόν. Αἰλιαν. Ποικλ. Ἱστορ. γ', 43.

Χρονογραφία, ἡ. Ἡ τῶν συμβεβηκότων τοῦ χρόνου συγγραφὴ, ἱστορία, βιβλίον, ἐν ᾧ γράφονται ἢ εἶτι γεγραμμένα τὰ ἄξια μνήμης συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνον, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Χρονογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, γράφει τὰ συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνου, ὅστις γράφει τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, συγγραφεὺς τῶν χρονικῶν. Στράβ. (α)

Χρονοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὅστις ἐξουσιάζει, εἶναι ἐξουσιαστὴς τοῦ χρόνου· ἔχει δύναμιν, ἐνέργειαν εἰς τὴν διάρκειαν, περίοδον τοῦ χρόνου, τοῦ καιροῦ· Ἀστρολογικ. λέξις. Πτολεμ. (α)

Χρονόληρος, ὁ, ἡ, = κρονόληρος· ἀμφ.

Χρονολογία, ἡ (χρονολόγος). Τὸ μέτρημα, λογάριασμα τοῦ καιροῦ.

Χρονολογικός, ἡ, όν καὶ ἐπίῤῥμ. —κῶς. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἰς τὴν χρονολογίαν· ἐκ τοῦ

Χρονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις λογαριάζει τὸν καιρόν, ἠξεύρει, ἐπιτηδεύεται, μελετᾷ τὴν χρονολογίαν, καταγίνεται εἰς τὴν χρονολογίαν.

Χρόνος, ὁ. Καιρός, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ἔτι δὲ β) διωρισμένη τις μακρυτέρα ἢ βραχυτέρα διάρκεια τοῦ χρόνου, πολὺς ἢ ὀλίγος καιρός. γ) κατ' ἰδιαιτέρας συντάξεις· »χρόνος», διάρκεια καιροῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, περισσότερος ἢ ὀλιγώτερος καιρός, Ὀδ. Δ, 599 Ζ, 295. Ι, 138. Ἡρόδ. 1, 175. 7, 223. Ἰακ. Ἀνθολ. Πάλ. σελ. 627. »Ἐπὶ χρόνον», ὀλίγον, ὄχι πολὺν καιρόν, πρὸς καιρόν τινα, Ἰλιάδ. Β, 229. Ὀδ. Ξ, 103. Ἡσόδ. Ἔργ. 775. Ἡρόδ. 1, 116. καὶ κατ' ἀκριβέστερον διορισμόν· »πολὺν χρόνον», Ὀδ. Λ, 161. »πολλὺν ἐπὶ χρόνον». Ὀδ. ἢ, »χρόνον ἐπὶ μακρόν», Ἡρόδ. 1, 81. καὶ, »παῦρον, ἢ παυρίδιον ἐπὶ χρόνον», ἢ ὀλίγον καιρόν, ὀλιγάκις. Ἡσίοδ. »ἐς χρόνον», εἰς τὸ μέλλον, μετέπειτα, ὕστερον, Ἡρόδ. 3, 72. 9, 89. »ἕνα χρόνον», εἰς μίαν στιγμὴν, εὐθὺς, διὰ μιᾶς, Ὀδ. Ο, 511. »τὸν ἀεὶ χρόνον», διὰ παντὸς, παντοτεινὰ, ὅλο ἕνα, ἀκατάπαυστα· »χρόνῳ», μὲ καιρόν, μὲ τὸν καιρόν, ἀργὰ, τέλος πάντων· πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅθεν »χρόνῳ ποτέ», ἐν τέλει, τέλοι, τέλος πάντων, μίαν φορὰν, Ξενοφ. παρβλ. Pors. ἐν Εὐριπ. Μηδ. 908. Ἴωνκ »χρόνῳ κοτέ». Ἡρόδ. 9, 62. »νῦν χρόνῳ», τέλλος δὲ, λοιπὸν, ὕστερα. Εὐριπ. »ἐν χρόνῳ», πρὸ καιροῦ, ἕνα καιρὸν, ποτὲ· ἀπὸ πολλοὺς· καθ' ἣν σημασ. εὑρηται καὶ τὸ, »χρόνῳ», Wunderl. obs. cr. in Aesch. σλ. 57. »σὺν χρόνῳ», μὲ τὸν καιρὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ὠταύτως καὶ »πάνα χρόνῳ». Ἡρόδ. 1, 172. 2, 151. καὶ »τῷ χρόνῳ». Lob. Σοφοκλ. Αἴ. 305. »διὰ χρόνου», μετά τινα, ὕστερα ἀπὸ κάποιον, ἀπὸ κάμποσον καιρόν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πολλὺν καιρόν, ἀργὰ, τέλος πάντων· οὕτω καὶ »χρόνῳ» ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγικ. Valck. ἐν Φοιν. 313. »χρόνου δεῖται», πολὺς καιρὸς ἀπαιτεῖται, χρειάζεται, πρέπει νὰ περάσῃ, θέλει περάσει πολὺς καιρός, Ξενοφ. Συμπ. 2, 4. Schaef. Boss. ell. σελ. 402. »χρόνον γενομένου», ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἕνας καιρός, Διόδ. Σικλ. 20, 109. οὕτω καὶ »ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο». Λυκοῦργ 8, 1. γ) παραλείπεται δὲ τὸ, χρόνος, ἐν ταῖς φράσεσιν, οἷον· »τὸν ἔμπροσθεν, τὸν ὕστερον, τὸν ἀεί». Βρ. ἐν Σοφοκλ. Ἠλ. 1075. Schaef. Jul. or. σελ. XX. παρβλ. L. Bos. ell. σελ. 546. 2) ἐν ἀκριβεστέροις διορισμοῖς· »πολὺς ἢ συχνὸς χρόνος», πολὺς, παρὰ πολὺ καιρός· »ὀλίγος ἢ βραχὺς χρόνος», ὀλίγος, παραολίγος, σύντομος, κοντὸς καιρός· ἀφ' ὧν ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ, »πολὺς ἢ πολλὸς», καὶ, ὀλίγος χρόνος». β) »ὁ ἄλλος χρόνος» παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, »ὁ λοιπὸς χρόνος», τὸ μέλλον. Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 234. »ὡσαύτως καὶ »ὁ ἰκνούμενος χρόνος», ὁ ἐρχόμενος καιρός, τὸ μέλλον, Bast. ep. cr. σελ. 169. 3) Ἡλικία, καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τινος, Ἀξιοχ. σελ. 365. Β. 367. Α. Πλούτ. Κικ. 14. »ἀνθρώπων χρόνῳ». Σοφοκλ. Φιλ. 306 »χρόνῳ παλαιοῖς», Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 112. ἐκδ. Νεσφ. Δούκα. τόσος δὲ τῷ χρόνῳ, τοσαύτης ἡλικίας· Αἰσχίν. 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα, τὸ ἔτος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως ἡ περίοδος 12 μηνῶν, Hemst. ἐν Ἀριστοφ. Πλατ. σελ. 178. 407. Valck. diatr. σελ. 135. 5) ἐν γένει δὲ, διατριβὴ, ἀργοπορία, χαμὸς καιροῦ, τὸ κοινῶς χασομέρια· »χρόνον ἐμποιεῖν», τὸ νὰ προξενεῖ τις ἢ τι χαμὸν καιροῦ· »χρόνον ἔχειν, τραβᾷ εἰ μάκρος, καταντεῖ μακρνά», χρειάζεται πολυκαιρία. Ἡ δὲ διαφορὰ τῆς σημασίας τοῦ, χρόνος καὶ τοῦ καιρὸς, ἡ ὁποία λέξις συνεθίζεται παρ' ἡμῖν κοινότρ. ἀντὶ τοῦ, χρόνος, ἐστὶ κατὰ τὸν Γρηγόρ. Νύσ. »Χρόνος τοῖς πᾶσι τὸ γενικὸν μέτρον, ᾧ πᾶν τὸ γινόμενον μετρεῖται. — Ἐν τρισὶ τμήμασι τὸ χρονικὸν μετρεῖται διάστημα, τῷ παρῳχηκότι, τῷ ἐνεστῶτι, καὶ τῷ μελλοντικῷ· κατὰ Καισ. Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μήκους ὑπάρχει σημαντικόν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμὲν, χρόνος ἐπέστη ἀμητοῦ ἢ τρυγητοῦ, ἀλλὰ καιρός, οὐδὲ χρόνος γῆμαι τὴν νεάνι, ἀλλὰ καιρός· καὶ κατὰ Ὀλυμπιόδωρον »Χρόνος μέν ἐστι τὸ διάστημα, καθ' ὃ πράττεται τι· καιρὸς δὲ, ὁ ἐπιτήδειος τῆς ἐργασίας χρόνος, ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται· ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, ἀλλ' εὐκαιρία τοῦ πραττομένου ἐν χρόνῳ γινομένη».

Χρονοτριβέω, ῶ. Μ. ήσω (τρίβω). Διατρίβω, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, βραδύνω, ἀργοπορῶ. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'.

Χρονουλκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἕλκω). Τραβῶ τὸν καιρὸν ἐμπροστά, ἀμφ.

(Χρόος, ὁ,) = χρώς, χροιά· ὡς ὄνομτκ. οὐχ εὑρῆται· περὶ τῆς δστκ. δὲ, χρῶ, ἴδε χρώς.

*Χροτίη, ἡ· νεώτρ. ποιητ. τύπ. ἀντὶ χρώς, Ἀνθ. Παλτ. 15, 35, 2.

(Χρόω) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι τοῦ, χρώννυμι.

*Χρυσαγωγός, ὁ, ἡ (χρυσός, ἄγω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, φέρει χρυσὸν, μάλαμα, Lobeck Φρυν. σλ. 432.

Χρυσαιγίς, ίδος, ἡ (χρυσός, αἰγίς). Ὅστις ἔχει φορεῖ χρυσῆν αἰγίδα, ἀσπίδα. Βακχυλίδ. παρὰ Διον. Ἁλίκ.

Χρυσαίετος, ὁ (αἰετός.) Ὁ χρυσοῦς ἀετός, χρυσαετός.

Χρυσαΐζω, (χρυσός). Χρυσόνω, στολίζω τι μὲ χρυσόν, μὲ μάλαμα. Ἡσύχ.

*Χρυσάκτιν, ινος, ὁ, ἡ (ἀκτίν). Ὅ,τι ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτίνας· ποιητ.

Χρυσαλλίς, ἡ (χρυσός). Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτόν, ἀπὸ τῆς κάμπης γινόμενον, ἡ χρυσῆ πεταλλούδα, τῶν ψυχῶν, κοιντ. τῶν ψλέτρων, περπερέων· χρυσὸς πέρπερας. Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. ε, 19.

*Χρύσαμμος, ὁ, ἡ. (ἄμμος). Ὅ,τι φέρει μαζῆτον, κατεβάζει χρυσὸν ἄμμον· ἐπὶ ὑδάτων· ὡς οὐσστ. δὲ, ὁ, καὶ ἡ χρ. Ἄμμος χρυσοῦς. Γλωσσάρ. (υ)

Χρυσαμοιβός, ὁ. (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, τὸ ἰταλ. παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. καμπιάρει τὸν χρυσόν, τὰ φλωρία δίδων ἀντ' αὐτῶν ἄλλα χρήματα. Τρπκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 449. καλεῖται ὁ Ἄρης. Ὅστις ἀλλάζει μὲ χρήματα, μὲ λύτρα πολλὰ τὰ σώματα τῶν πιπτόντων ἐν ταῖς μάχαις· ἢ τῶν ζωγρουμένων αἰχμαλώτων.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν κεφαλῆς στολισμόν· ἐν Ἰλδ. ἐπθ. τῶν ἵππων· ἐπὶ τῶν θεαινῶν δὲ, Τμν. Ὁμ. ἑ 5. 12. Ἡσδ. Θγν. 916. πολλκ. παρὰ Πνδ. ἐν τῇ Ὀδσ. δὲ οὐχ εὕρηται που ἡ λέξις· ποιητ. μόνον.

*Χρυσανθέμιον, τὸ = τῷ ἑπμ. ἀμφβ ὅμως.

Χρυσάνθεμον, τὸ (ἄνθεμον). Φυτόν τι ἄνθος κίτρινον ὡς ὁ χρυσὸς ἢ ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς φέρον· χρυσολούλουδον. Λατ. calentula officinalis. ἔτι δὲ καὶ χρυσανθὲς λεγόμενον· πιθανῶς δὲ ἐστὶ ταὐτὸν τῷ »χάλκανθος, χαλκάνθεμον, χαλκῖτις, χαλκὴ« καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχ. κάλχη· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. caltha.

Χρυσανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυσᾶ, κήτρινα ὡς τὸ χρυσάφι ἄνθη, λουλούδια· »τὸ χρυσανθὲς« = χρυσάνθεμον.

*Χρυσάνθιμον, τὸ, ἀντὶ χρυσάνθεμον. Ἡσχ.

Χρυσανταυγής, ὁ, ἡ (ἀνταυγής). Ὅ,τι ἀνταυγάζει, ἀντιστράπτει ὡς χρυσός· Εὐριπ. Ἴων. 890. ποιητ. μόνον

*Χρυσαόρεύς, έως, ὁ = τῷ ἑπμ. ποιητ.

Χρυσάορος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ σχρυσάωρ, παρὰ τό, ἄορ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν ξίφος, σπαθί· ποιητ. ἐπθ. τῶν θεῶν ἐξαιρ. καὶ συνήθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλδ. Ε, 509. Ο, 256. Ἅτμ. Ἀπλ. 123. Ἅτμ. Ὁμ. κζ', 3. Πνδ. Πθ. 5, 140. ἀλλὰ καὶ τῆς Δήμτ. Ἅτμν. Δημτ. 4. καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἡρδ. 8, 77. τοῦ Διός, Στρβ. 14. σλ. 660. τοῦ ὀρφέως Πνδ. λψν. 187. Ἡ δὲ σημσ. διαφέρει κατὰ τὰ κύρια ἰδιώματα τῶν διαφόρων θεοτήτων· ἐπειδὴ καὶ τό, ἄορ χρησιμεύει ἀντὶ ἑκάστου πολεμικοῦ ὀργάνου ὥσπερ καὶ τό, ὅπλον· ὥστε ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τό, χρυσάορος, δύναται μὲν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ τόξον ἢ εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς Δήμητρος δὲ, εἰς τὴν δρεπάνην, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲ, εἰς τὸ τόξον καὶ εἰς τὰ βέλη αὐτῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ Διός, εἰς τὸν κεραυνὸν αὐτοῦ, Heyne ἐν Ἀπολδ. 3, 10, 8. Böckh. expl. Πίνδ. Πθ. 5, 82. σλ. 293. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γενικοτέρα χρῆσις αὕτη τῆς λέξ. ἄορ οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. ἔστι καὶ ἡ ἑρμηνεία αὐτῆς αὕτη ἀμφβλ. ἐξ ἐναντίας ὅμως ἕπεται φυσικῶς ὅτι πᾶν ἀνέκαθεν πολεμικὸν ἔθνος, ἀποδίδει καὶ εἰς τὰς θεότητάς του τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ὅπλου, τοῦ ξίφους τὴν χρῆσιν. πρβλ. Θκδ. 1, 5, 6. καὶ ἐξαιρ. Voss. ἐν Ἅτμ. Δμτ. 4. (Τὸ α, ἐστὶν ὅλως μκρ., μόνον παρ' Ὀρφ. Lith. 545. βρχ. ὅπου ὅμως διφορεῖται ἡ ἀνάγνσ., ὅθεν ὁ Herm. ἐξήλειψεν ἐκ τοῦ κειμένου εὐλόγως τὴν λέξιν.)

Χρυσαργύριον, τό. Μεταλλεῖον χρυσοῦ (οὐχὶ δὲ, τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σευήη, καθὼς καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξήγησις πάνυ ψευδής ἐστὶ) Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμφ.

*Χρυσάργυρον, τό (ἄργυρος). Ὁ φόρος, τὸ δάσιμον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνῃ εἰς τὴν πολιτείαν καθεῖς διὰ τὸ ἔργον τοῦ βιοπορισμοῦ του, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν τουρκβ. γεντίκι. Ζώσι. 18, 6.

Χρυσάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν ἅρμα, ἁμάξι· ποιητ. μόνον Πνδ.

Χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ἀσπίδα. Πνδ. ποιμτ μόνον. (υ)

Χρυσαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ πέδας »Φιάλῃ χρυσαστράγαλος.« Σαπφὼ παρὰ Πολνδ. ς, 98. ποιητ. μόνον (– – υ υ υ)

*Χρυσάττικος, ὁ, οἶνος. Εἰδός τι οἴνου τεχνικῶς κατεσκευασμένου.

*Χρυσαυγέω· ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει λάμψιν, λάμπει ὡς χρυσός· ἐκ τοῦ

Χρυσαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσάφι. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 686. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Ἀρστφ. Ὄρ. 1694. ποιητ. μόνον· ζθεν

Χρυσαυγίζω, Μλ. -ίσω = χρυσαυγέω. Λιβάν.

*Χρυσάφιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, χρυσός, τὸ παρ' ἡμῖν χρυσάφι κοινῶς, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 29. 1043. (α)

*Χρυσάωρ, ὁ, ἡ (ἄορ) = χρυσάορος. Ἅτμ. Ἀπλ. 123. Ἡσδ. Ἔρ. 773 = 2) χρυσάωρ, ὁ Κύρ. ὄνμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Μεδούσης, Ἡσδ. Θγν. 281, 287. (α)

Χρυσεγχής, ὁ, ἡ (ἔγχος). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν δόρυ, χρυσῆν λόγχην. Ὀρφ. ποιητ.

Χρυσεῖον, τό. (χρυσός). Μεταλλεῖον χρυσοῦ, κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', ἡ, 37. — 2) Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου. Στρβ. 3

*Χρεῖσειος, εία, ειον· ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἐπκ. ἀντὶ χρύσεος, ὅπερ ἴδε πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. (υ)

Χρυσεκλέκτης, ου, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, καθαρίζει, συναθροίζει χρυσόν, ἢ χρυσοῦν ἄμμον ἐκ τοῦ ἄμμου τῶν ποταμῶν. Λατ. aurilegulus. Φιλοξέν. Γλωσσ.

Χρυσελεφαντήλεκτρος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας, ἤλεκτρον). Πλούταρχ. εἰς Τιμολ. 31. Ἀσπὶς χρυσῷ, καὶ ἐλέφαντι, καὶ ἠλέκτρῳ κεκοσμημένη· ἢ ἐπικοσμήματα ἔχουσα χρυσᾶ, ἐλεφάντινα καὶ ἠλέκτρινα.

Χρυσελεφάντινος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἢ ποικιλμένον μὲ χρυσὸν καὶ μὲ ἐλέφαντος κόκκαλον. Σχολ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 604. Περὶ τῶν χρυσελεφαντίνων, τὰ πλεῖστα κολοσσιαῖα θεῖον ἀγαλμάτων, οἷα ἦσαν τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τῆς Ἀργείας Ἥρας καὶ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἴδε ἐξαιρ. Quatremère de quinci Jupiter Olympien.

Χρυσέμβαφος, ὁ, ἡ (ἐμβάπτω). Ὅ,τι εἶναι βουτισμένον εἰς ῥευστοποίητον, ἀναλυμένον χρυσόν· ὅθεν ἐπίχρυσον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον.

*Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολος). ἐπὶ πλοίων. Πλοῖον ἔχον χρυσοῦν ἔμβολον· ἴδε ἔμβολος.

Χρυσένδετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσὸν δεδεμένον, χρυσοδεμένον. Πλούταρχ.

Χρυσοβόστρυχος, ὁ, ἡ = χρυσοβόστρυχος. Εὐριπ. Φοίν. 198. ποιητ. μόνον.

Χρυσόδμητος, ὁ, ἡ. ἀμφβλ. ἀνάγνσ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 613. ἀντὶ χρυσόκμητος.

*Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ, = χρυσόκαρπος· ποιητ.

Χρυσόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἐκ χρυσοῦ. Αἰσχλ.

*Χρυσοκόλλητος, ὁ, ἡ = χρυσοκόλλητος· ποιητ.

Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, = χρυσοκόμης. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. ποιητκ.

Χρυσεοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον) = χρυσοκρόταλος· ποιητ.

Χρυσόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς κύκλους, ἢ χρυσοῦν δίσκον. Εὐριπ. Φοίν. 181.

*Χρυσεολόγχης, ου, ὁ = χρυσόλογχος· ποιητ.

Χρυσεόμαλλος, ὁ, ἡ = χρυσόμαλλος. Εὐρπ. ποιητ. μόνον,

Χρυσομίτρης, ου. ὁ. = χρυσομίτρης »Πίναξ χρυσεομίτρης« παρ' Ἀθηναίῳ δ', σε'. 130. μετὰ χρυσοῦ περιεζωσμένος, χρυσοῦν κύκλον ἔχων· ποιητ.

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ = χρυσόνωτος· ποιητ.

Χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ (πήληξ). ποιητ. ὡς τό, χρυσοπήληξ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Ἅτμ. Ὁμ. ζ', 1.

Χρυσεοπήνητος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, πλεγμένον μὲ χρυσᾶς κλωστάς· τὸ σύνηθ. κοιντ. στόφα. Εὐριπ. Ὀρέστ. 837. »Φέρεα χρυσεοπήνητα· μετὰ χρυσοῦ ὑφασμένα ἱμάτια.

*Χρυσεόπηνος, ὁ, ἡ = χρυσεοπήνητος

Χρύσεος, έη, εον. Ἀττ. συναιρ χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἐπκ. χρύσειος, είη, ειον (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, ποικιλμένον, πλουμπισμένον μὲ χρυσόν· μαλαματένιον μαλαματωμένον, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. παρὰ τοῖς ἐποίοις πάντα σχεδὸν, ὅσα προσήκουσιν εἰς τοὺς θεοὺς, ὀνομάζονται χρυσᾶ· »χρυσέη Ἀφροδίτη« ἡ μὲ χρυσὸν ὡραϊσμένη, καλλωπισμένη, Ἰλδ. Γ, 64. Ὀδσ. Θ, 337. καὶ ἀλλχ »χρύσεος« ἀντὶ ἐπίχρυσος. Ἡρδτ. 8, 82. παρβλ. 80 — β) »ὁ χρυσοῦς« ὑπκ. στατήρ, χρυσοῦν νόμισμα, κοιντ. τὸ φλωρί, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 779. — 2) Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι χρυσοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα, Ἰλδ. Θ, 42. Ν, 24. 523. Ξ, 351. Σ, 206. ὅθεν — β) »τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ« τὸ κιτρινάδι, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ — 3) Τρπκ. ὅ,τι εἶναι πολυτελές, πολύτιμον, κοινῶς ἀκριβόν· ἀξιότιμον, ἐξαίρετον, μεγαλοπρεπές, λαμπρόν. — Ὁ Ποιητ καὶ ὁ Ἡσδ. χρῶνται ἐμφοτέροις τοῖς τύποις χρύσεος καὶ χρύσειος ἐπὶ τὸ πολύ· τῷ συνῃρημ. δὲ οὐδέποτε, πλὴν τῆς αἰτ. χρυσῆν, ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡσιόδου τοὐλάχιστον ἐσθ' ὅτε ἀπαντωμένης· ἄλλως δὲ ὁ συνῃρμ. τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. κυρίως ἐστὶν εὔχρηστος, οἵτινες ὅμως χρῶνται καὶ τῷ ἀρχαίῳ Ἰων. κυρίως τύπῳ χρύσεοι μάλιστα δὲ καὶ οἱ Λογογρ ἔνιοτε, Lobeck Φρν. σλ. 207. — (τὸ υ συνήθως μὲν μκρ. ὅθεν χρυσέη, χρυσέην, χροσέου, χρυσέῳ καὶ ὡς οἱ τ τύποι παρ' Ὁμ. ἀεὶ δυσυλλάβως ἐκφέρονται, ὡς δηλοῦται ἀκριβέστατα διὰ μαρτυρίων ἐξαιρ., ὡς ἐν Ἰλδ. Α, 15. 374. οἱ Λυρκ. μέντοι χρῶνται καὶ βρχ. ἐνίοτε τῷ υ· ἴδε Herm. de dial. Pind. sl. IX. καὶ Boekh de metr. Pind. σλ. 289. καὶ ἐν Πνθ. 4, 1. ταύτην τὴν ποιητκ. ἄδειαν τῶν Λυρκ. ἐμιμήθησαν μὲν καὶ οἱ Τργ, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς Λυρικοῖς χωρίοις οὐδέποτε δὲ ἐν Ἰαμβ. καὶ Ἀναπστ. ὅπερ βεβαιοῖ ἀναντιρρήτως ἡ συλλογὴ πολλῶν παραδειγμάτων ἐκ τοῦ Σφκλ. καὶ Εὐρπ. παρ' Erf. Σφκλ. Ἀντ. 103. Seidl. Εὐρπ. Τρ. 536. Elmsl. Μηδ. 618. καὶ Βακχ. 97. Οἱ Ἐπκ. καὶ οἱ Ἐπιγραμμτκ. σπανιώτατα

χρῶνται ταύτῃ τῇ ἀδείᾳ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 197. 274. Meineke cur erit. σλ. 19. Οἱ δὲ μετέπειτα Ἐπκ. φυλάττουσιν ἀκριβῶς, ὡς φαίνεται τὸν Ὁρμκ. κανόνα· ἂν δὲ ὁ Wernik ἐν Τρφ. 513. διϊσχυρίζεται ὅτι ὁ Νονν. βραχύνει τόν, ἡ ἀντιλογία του αὕτη πηγάζει κυρίως ἐκ τῆς παραλόγου γνώμης του, ὅτι πορὰ τῷ Νόν· οὐδαμοῦ εὑρηνται δύο σποδεῖοι ἀλλήλοις συνακολουθοῦντες, τὴν ὁποίαν ἀνήρεσεν ἀποχρόντως ὁ Spitzer Anw. zur Griech. Prosodie σλ. 111. ταδ' ἄλλα παρόβλ. χρυτός.)

Χρυσεοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ σανδάλια. Εὐρ. Ὀρ. 1468. ποιητ. μόνον.

Χρυσεοστέφανος, ὁ, ἡ = χρυσοστέφανος. Εὐρ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσεόστιλβος, ὁ, ἡ (στίλβω). Ὅ,τι στίλβει, αὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσός· ποιητ.

Χρυσεόστολμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ χρυσεόστολος. Μετὰ Χρυσοῦ ἐστολιτμένος, χρυσοστολισμένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 157. ποιητ. μόνον

*Χρυσεόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, στολή) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσόν. Εὐρ. ποιητ. μόνον.

Χρυσεόταρσος, ὁ, ἡ (ταρσός). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ταρσοὺς, πτέρυας, πόδας ἢ χρυσᾶς πτέρυγας Ὀρφ. Ἀργ. 338. ποιητ.

Χρυσεότευκτος, ὁ, ἡ = χρυσότευκτος· ποιητ.

Χρυσεότυπος, ὁ, ἡ = χρυσότυπος· ποιητ. Εὐριπ. Ἠλ. 470. »Χρυσεότυπον κράνος«

Χρυσεοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσᾶ φάλαρα. Εὐριπ. Τρωάδ. 519, ποιητκ. (ᾰ)

Χρυσεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ παρανόμι του ἀπὸ τὸν χρυσόν· οὕτως ὀνομάζει Ἰωάν. ὁ Δαμασκ. τὸν Χρυσόστομον.

Χρυσερᾶστής, οῦ, ὁ, ἡ (ἔραμαι). Ὅστις εἶναι τοῦ χρυσοῦ ἐραστής, ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν, τὰ φλωρία, ψιλάργυρος. Βαβρ. Fab. 21.

Χρυσεργός, ὁ, ἡ (ἔΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται, ἐργάζεται χρυσεῖν, χρυσεχόος. Λυκόφρ. 1352. ἐσχηματισμ. ὡς τό, λιτεργός.

Χρυσεψητής, οῦ, ὁ (ἕψω). Ὅστις διαλύει, χωνεύει, ἀναλύει χρυσόν. Γλωσσ. Φιλοξ.

*Χρύση, ης, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Ἰλιάδ. (ῡ)

*Χρυσήεις, εσσα, εν. νεώτρ. τύπ. ἀντὶ χρύσεος.

*Χρυσηίς, ίδος, ἡ. Πατρωνυμ. τοῦ χρύσης· ἡ θυγάτηρ. τοῦ Χρύσου, Ἰλιάδ. — 2) Θυγάτηρ τις τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν συμπαικτρίων τῆς Περσεφόνης, Ἡμ. Δμτ. 421.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἔχει χρυσῆν ἠλακάτην, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ῥόκαν, χρυσᾶ βέλη. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὁμ. τῆς Λητοῦς, τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῶν Νηρηΐδων παρὰ Πνδ. παρβλ. expl. Pind. Ὀλ. 6. extr. ἴδε ἐξαιρ. Βττμ. Μυθλγ. 2. σλ. 359. ποιητ. μόνον. (ᾰ)

Χρυσήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἐκ χρυσοῦ

Χρυσήλεκτρον, τό (ἤλεκτρον). Χρυσοῦ ἤλεκτρον, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κεχρεμπάρι. Πλίν. λζ'. 4. καὶ 9.

Χρυσήνιος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅστις μεταχειρίζεται χρυσᾶ ἡνία, χαλινάρια. Ἐπθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδσ. Θ, 285. τῆς Ἀρτέμιδος. Ἰλιάδ. Ζ, 205. τῆς Ἀφροδίτης, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.

Χρυσήρης, ες, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, μὲ χρυσὸν δεδεμένον, στεφανωμένον. Εὐρ. ἐσχηματισθ. ὡς τό, χαλκήρης.

*Χρύσης, αυ, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ. (ῡ)

Χρυσαῖος, αία, αῖον (χρυσίον). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ, ἢ ἐκ χρυσῶν νομισμάτων, συνίσταται εἰς χρυσᾶ νομίσματα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτά. Διογέν. Ἀρχεσίλ. »Δείξεις χρυσαῖαι.«

Χρυσιδάριον, τό. (ᾰ) καὶ

*Χρυσίδιον, τό. ὑπκρτ. τοῦ χρυσίον. Κομμάτιον χρυσοῦ, κομματάκι ἀπὸ μάλαμα. Ἀρστφ. (ῑ)

Χρυσίζω. Μλ. -ίσω. Ἀττ. ῑῶ (χρυσός). ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ὅμοιον, ὁμοιάζει μὲ τὸν χρυσόν.

Χρύσινος, ίνη, ινον (χρυσός) νεωτρ. καὶ σπανιώτρ. τύπ. ἀντὶ χρύσεος (-νυ)

Χρυσίον, τό· ὑπκορ. τοῦ χρυσός. Τμῆμα χρυσοῦ κομμάτι ἀπὸ μάλαμα, Ἡρδτ. ἐξαιρ. πᾶν χρυσὸς ἐξειργασμένος, Boekh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 213. ὅθεν, χρυσοῦν νόμισμα, φλωρί, χρήματα. — 2) χρυσόνημα, ἔλασμα, κοινῶς. σύρμα ἀπὸ μάλαμα. — 3) Ὑποκοριστικόν, χαϊδευτικόν ὄνομα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. χρυσέ μου, χρυσῆ μου, θησαυρέ μου. Ἀρστφ. Λυσ. 929.

Χρυσιοπλύσιον, τό (πλύνω). Τόπος ἔνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται, ἢ ἔνθα πλύνουσι τὸν ποτάμιον ἄμμον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλέγουσι τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Στράβ. ε', σελ. 328. καὶ γ', σελ. 63. ὡς τὸ χρυσοπλύσιον. »Φρέατα δ' ὀρύσσοντες, καὶ ἄλλας τέχνας ἐπινοοῦντες πλύσει τῆς ἄμμου τὸν χρυσὸν ἐκλαμβάνουσι, καὶ πλείω τῶν χρυσωρυχείων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσοπλύσια προσαγορευόμενα. (πλῡ)

Χρυσίς, ίδος, ἡ (χρυσός). Χρυσοῦν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος. Ἀρστφ. Πορφυρίς, χρυσοῦν ἱμάτιον, χρυσοῦν σανδάλιον. Λουκιαν.—2) ὡς ἐπθ.=χρυσῖτις, Πολδ.

Χρυσίτης, ου, ὁ. καὶ, χρυσῖτις, ιδος, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, περιέχει χρυσόν. »Χρυσῖτις ἄμμος·« ἢ χρυσὸν ἐμπεριέχουσα. Ἡρδτ. 3, 102.

Χρυσοβάλανος, ἡ (βάλανος). Χρυσοῦς φοίνιξ, τουρκβ. χουρμᾶς κίτρινος ὡς ὁ χρυσός. (ᾰ)

Χρυσοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι κύτρινον ὡς τὸ μάλαμα· ἀλλὰ καὶ = χρυσογραφής· ὅ,τι εἶναι χρυσοκέντητον· καὶ αὕτη φαίνεται ὅτι ἦτον ἐξαιρ. ἡ εὐχρηστοτέρα σημσ. τῆς λέξεως.

Χρυσοβέλεμνος, ὁ. ἡ. (βέλεμνον) Ὅστις μετεχειρίζεται χρυσᾶ βέλη. ποιητ.

Χρυσοβόστρυχος, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἔχει χρυσοῦς βοστρύχους, χρυσᾶ πλεξίδια, χρυσᾶς πλοκαμίδας, κλώσας. Ἀθην. ιγ'. σελ. 564.

Χρυσόβωλος, ὁ, ἡ. (βῶλος) Ἐπὶ τόπου, ἀγρῶν, ὅς τις ἔχει χρυσοῦς βώλους, χρυσᾶς βώλακας, κοιτρ. σβώλους, μπλάκας, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ περιέχει χρυσόν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 921.

Χρυσόγαιος, ὁ, ἡ. = τῷ ἐπομ. ἀμφβ.

*Χρυσόγειος, ὁ, ἡ, καὶ

*Χρυσόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό γενκ. ω. (γῆ) χώρα, τόπος ἔχων χρυσῆν γῆν, χρυσοῦν χῶμα, χρυσοῦ μεταλλεῖα.

Χρυσόγλυφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) = χρυσοτόρευτος. Ἡσυχ.

Χρυσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη) Ὅστις δοκιμάζει τὸν χρυσὸν Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χρυσόγονον, τό. Διοσκορ. δ', 56. Φυτόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Χρυσόγονος, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις ἔχει τὴν καταγωγήν του ἐκ τοῦ χρυσοῦ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 77. »χρυσόγονος γενεά.« Οἱ Πέρσαι, διότι εἶχον τὸ γένος των, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Περσέως, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς χρυσοῦν ὄμβρον μεταμορφωθέντος καὶ οὕτω συνοῦτιασθέντος αὐτῇ. Αἰσχύλ.

*Χρυσόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή) = χρυσογραφής, σημσ. 1.

Χρυσογραφής, ὁ, ἡ. (γράφω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς γραμμάς, ἀράδας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. λίνιας, εἶναι χρυσοκέντητον.—2) ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα. ὅθεν

*Χρυσογραφία, ἡ. Τὸ νὰ γράφῃ τις, γράψιμον μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσοδαίδαλος, ὁ, ἡ. (δαίδαλος) Ὅ,τι εἶναι τεχνικῶς ὡραϊσμένον, ἐστολισμένον μὲ χρυσόν, ἐξειργασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ἀριστοφάν, Ἐκκλ. 972. ποιητ.

*Χρυσοδαίδαλτος, ὁ, ἡ (δαιδάλω). = τῷ προηγμ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 219. ποιητ.

Χρυσοδακτύλιος, ὁ, ἡ. (δακτύλιος) Ὅ,τι ἔχει, ὅστις φορεῖ χρυσᾶ δακτύλια, δακτυλίδια. Ἐπιστολ. Ἰακώβ. β'. 2. (κῡ)

Χρυσόδετος, ὁ, ἡ (δέω) Ὅ,τι εἶναι δεμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. Ἡρδτ. 3, 41. καταχρυσωμένον, μαλαματωμένον. Σφκλ. Ἠλ. 837. ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατολκτ. ἐν χρτσει.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ. (δινέω) Ἐπὶ ὑδάτων καὶ ἀνέμων ὅτι ἔχει, κάμνει χρυσᾶς δίνας· ἴδε δίνη. ποιητ. (ῑ).

*Χρυσοέθειρ, ρος, ὁ, ἡ. συνθ. παρεσχηματισμένος ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρυσοέθειρος. Ἀρχλ.

*Χρυσοέθειρος, ὁ, ἡ. (ἔθειρα) Ὅστις ἔχει χρυσᾶς τρίχας τῆς κεφαλῆς, χρυσᾶ μαλλιά, ἔχει τὴν κόμην του πατσησμένην, πασπαλισμένην μὲ χρυσῆν κόνιν, χρυσὸν κονιορτόν.

Χρυσοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, μὲ μάλαμα. Ξενοφ. »χρῶμα χρυσοειδές.«

*Χρυσοέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω) Ὅ,τι ἔχει ἐλιγμοὺς χρυσοῦς, εἶναι πλεγμένον μὲ χρυσόν, ποιητ.

Χρυσοεψητεῖον, τό. (ἕψω) Τόπος ἔνθα χωνεύουσι, ἀναλύουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν χρυσόν.

Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγόν) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ζυγόν, Τμ. Ὁμ. λά. 15. Ξενοφ. Κυρουπ. η', γ', 6.

Χρυσόζωνος, ὁ, ἡ. (ζώνη) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ζώνην, Σφκλ. καὶ Λυκόφρ. 1327.

Χρυσόηλος, ὁ, ἡ. (ἦλος) Ὅ,τι ἔχει, εἶναι στολισμένον μὲ χρυσοῦς ἤλους, ὀμφαλοὺς ἢ μὲ χρυσᾶ κομπία.

*Χρυσόθεμις, ιδος, ἡ. Κύρ. ὄνομ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰλιάδ.

*Χρυσοθήρας, ου, ὁ. (θηρόω) Ὅστις κυνηγεῖ τὸν χρυσόν. Νικήτ. Χρον. ιζ', 5.

Χρυσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς τρίχας.

Χρυσόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος) Ὅστις κάθεται εἰς χρυσοῦν θρόνον, παρ' Ὁμ. ἐπθ. τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς. ποιητ. μόνον

*Χρυσοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ. (θώραξ) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν θώρακα.

Χρυσοκάνθαρος, ὁ. (κάνθαρος) Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος.

Χρυσοκάρηνος, Δρκ. χρυσοκάρανος, ὁ, ἡ (κάρηνον) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κάραν, χρυσῆν κεφαλήν, χρυσοκέφαλος. ποιητ. (κᾰ)

Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπός) Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυσοῦν καρπόν.

Χρυσοκέρειος, ὁ, ἡ = τῷ ἐπμ. ἀμβ.

Χρυσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ. καὶ

*Χρυσόκερως, ὁ, ἡ. ων, τό, γεν. ω. (κέρας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ἢ κεχρισωμένα κέρατα. Πίνδρ. »μήνη.« Μ Ἀργ. ἐπ. 10.

Χρυσοκέφαλος, ὁ, ἡ. (κεφαλή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κεφαλήν Ἀθήν. ζ', σελ. 287. »χρυσοκέφαλος βεβράξω.«

*Χρυσοκίθαρις, ιος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν κιθάραν Ἡσύχ. (ῑ)

*Χρυσοκίθαρος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) = τῷ προηγμ. Σουίδ. (ῑ)

Χρυσοκλαύστης, ου, ὁ. (κλαίω) Ὅστις κλαίει, χύνει χρυσᾶ δάκρυα.

Χρυσόκλειστος, ὁ, ἡ. (κλείω) Ὅ,τι εἶναι περικλεισμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. ἀμφβ. ἀιάγυσ ἀντὶ τοῦ

Χρυσόκλυστος, ὁ, ἡ. (κλύζω) Ὅ,τι εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον εἰς τὸ ἔσω μέρος, ἀπὸ μέσα, »χρυσόκλυστον ποτήριον« Φλαυ. Τρλ. Θυμ. α'. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἐπιχρυσωμένον, μαλαματωμένον, Ἀθην. 11. σελ. 478. Β ὡσαύτως λέγεται καὶ ξυλινόντι κατακηρωμένον »κηρῷ κεκλυσμένος«. Θκρτ. 1, 27.

Χρυσόκολλα, ἡ. (κόλλα) Χρυσῆ κόλλα, κοινῶς ἀκόλλητη δι' ἧς κολλῶσι τὸν χρυσὸν ἢ τὰ χρυσᾶ σκεύη. 2) παρ' Ἀθην. γ', σελ. 111. ἔδεσμα, φαγητὸν τι κατεσκευασμένον μὲ λινόσπερμον, λινόσπορον καὶ μέλι· ὡς τὸ σύνηθ. τουρκβ. χαλβᾶς ἀπὸ ταρχίνι, Ἡσύχ.

Χρυσοκόλλητος, (κολλάω) Εὐρ. Φοίν. 2. καὶ

* Χρυσόκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) Ὅ,τι εἶναι κολλημένον μὲ χρυσόν, ἢ ἔχει κολλημένους χρυσοῦς ὡραϊσμούς, καλλωπισμούς: Ὅ,τι εἶναι σύνθετον, συντεθειμένον ἐκ χρυσοῦ.

* Χρυσόκομάω, καὶ

Χρυσοκομέω, (χρυσόκομος) Ἔχω χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά. Φιλόστρατ. Ἐπιστ. λδ'.

Χρυσοκόμη, ἡ. Ἡ χρυσῆ κόμη, εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. δ'. 55. καὶ Πλιν. κ, 8. κατὰ τὸν Κολούμναν ἔστιν οἱ τοῦ Λιν. Chrysocome linosyris.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσοκόμας (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου. Ἡσχ. Θγν. 947. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πίνδ. καὶ Ἀρστφ. Ὀρ. 219.

* Χρυσόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. — 2) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ. Ἡρδτ. 2, 73.

Χρυσόκονις, ιος, καὶ εως, ἡ (κόνις) Χρυσὴ κόνις, σκόνη, κονιορτός· χρυσοῦς ἄμμος, χρυσῆ γῆ, χρυσοῦν χῶμα.

* Χρυσοκρότᾳλος, ὁ, ἡ. (κρόταλον) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν κρόταλον· ἐν γένει ὅ,τι κροταλίζει, κάμνει κρότον χρυσοῦ, τὸ κοινῶς τσιγγαλίζει ἀπὸ μάλαμα.

Χρυσολαβής, ὁ, ἡ. (λαβή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν λαβήν, χρυσοῦν μανίκι, χερούλι Μένανδρ. παρὰ Πολυδ. ί, 145. »ξίφος χρυσολαβές«.

Χρυσολαμπίς, ίδος, ἡ. (λάμπω) = πυγολαμπίς, κυρίως τὸ ζωύφιον κελοφωτιά κοινῶς λεγόμ.

Χρυσολάχανον, τό. (λάχανον) Χρυσοῦν λάχανον· ὅπερ ἄλλως, ἀτράφυξις, λέγεται· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λουβοδιά. Πλίν. κζ'. 8. (α)

Χρυσόλιθος, ἡ. (λίθος) Διαφανής τις λίθος πολύτιμος, κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα· παρὰ Πλινίῳ καὶ τοῖς νεωτέροις ὁ τοπάζιος, τῶν παλαιῶν.

Χρυσόλινον, τό. (λίνον) Σύρμα ἀπὸ μάλαμα. ἴδε χρυσίον.

Χρυσολογέω, ῶ. Λαλιῶ, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ. — 2) συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω χρυσόν, μάλαμα. — 3) συνάζω χρυσᾶ νομίσματα, φλωριά, ἐν γέν. συνάζω χρήματα, ἄσπρα. παρβλ. ἀργυρολογέω. ἐκ τοῦ

Χρυσολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λαλεῖ, διαλέγεται, ὁμιλεῖ περὶ χρυσοῦ. — 2) ὅστις συλλέγει, συνάζει χρυσόν, χρυσᾶ νομίσματα.

Χρυσόλογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν, λόγχην, ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ἀκμήν, μύτην. σουβλί. Ἀρστφ. καὶ Εὐρ.

Χρυσόλοπος, ὁ, ἡ. (λοπός) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ, κυτρηναλέπια. »δράκων χρυσόλοπος«. Ἡτύχ.

Χρυσόλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χρυσοῦν λόφον· τὸ θηλκ. χρυσολόφᾳ, ἡ· παρ' Ἀρστφ. Λυσ. 344.

Χρυσολύρης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσολύρας (λύρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν λύραν. ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀρστφ. καὶ τοῦ Ὀρφέως. (-νυ-)

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ. (μαλλός) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν μαλλί· χρυσομάλλικον.

Χρυσομανής, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις ἔχει μανίαν πρὸς χρυσόν, ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸν χρυσόν.

* Χρυσομηλολόνθη, (μηλολόνθη) Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος.

* Χρυσομηλολόνθιον, τό, καὶ

* Χρυσομηλολόντιον, τό, ὑποστρ. τοῦ χρυσομηλολόνθη. Μικρὸς χρυσοκάνθαρος, τὸ κοινῶς χρυσίτσα. Σχολστ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 761. »ἔστι δὲ ζωύφιόν τι ξανθόν, ἤτοι χρυσίζον τὴν χρόαν, ὃ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδός, καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα· ἔτι δὲ καὶ ὑποκοροστικόν τι, χαϊδευτικὸν ὄνομα αὐτόθι Σφῆκ. 1341.

Χρυσόμηλον, τό. (μῆλον) Χρυσοῦν μῆλον, ἄλλως, μηδικὸν μῆλον, πομεράντσι, πορτοκάλι, ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομάζεται οὕτως ἡ φραγκομιλτσάνα, ἡ τομάτα, Γερμ. Paradiesapfel, καὶ Ἰταλ. Domi d'oro. — 2) εἶδός τι κυδωνίων.

* Χρυσομίτρη, ἡ, θηλκ. τοῦ χρησομίτρης.

* Χρυσομίτρης, ου, ὁ. (μίτρα) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν μίτραν, ζώνην, ἢ χρυσοῦν διάδημα, κορόναν· ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει χρυσῆν περιβολήν, χρυσοῦν κράσπεδον.

Χρυσόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφή) Ὅ,τι ἔχει μορφὴν χρυσοῦ· εἶναι ἐτχηματισμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι ὅμοιον μὲ χρυσόν, φαίνεται ὡς χρυσός, μάλαμα.

Χρυσόμφαλος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλός) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ὀμφαλὸν ἢ ὀμφαλοὺς, χρυσᾶ κομπία· τὸ τουρκβ. χρυσοῦς τοκάδες. Πολυδ.

* Χρυσόνημα, τό (νῆμα) χρυσὸν νῆμα, = χρυσόλινον.

Χρυσόνημος, ὁ, ἡ. (νῆμα) Ὅ,τι εἶναι πλεγμένον, ὑφασμένον, κεντημένον μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσάφι, χρυσὲς κλωστές.

* Χρυσόνομος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὅστις βόσκει ἢ ἀποτελεῖ εἰς τὸν χρυσόν· ὅθεν πλουσιώτατος· κατ' ἀνίγντ. παρὰ Αἰσχλ. Περ. 75.

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ νῶτα, χρυσῆν ῥάχιν· »χρτν. ἠνία« χαλινάρια μὲ χρυσοῦς ὀμφαλοὺς, χρυσᾶ κομπία. Lobeck. Σφκλ. Αἴ. 846.

* Χρυσόξιφος, ὁ, ἡ. (ξίφος) Ὅς τις φορεῖ, ἔχει χρυσοῦν ξίφος.

Χρυσόξυλον, τό. Χρυσοῦν ξύλον· τὰ ἄλλος, Θέῳος. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1402. καὶ Σχόλ. Θεοκρίτ.

Χρυσοπάρυφος, ὁ, ἡ. (παρυφή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν παρυφήν, κοινῶς οὐβίαν, τουρκβ. κινάρι. Πλούταρχ. (α)

Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ. (πάσσω) Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσὸν στολισμένον, ἢ πλεγμένον, κεντημένον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 771. »ἔδεθλοι χρυσόπαστοι«, ὅ,τι εἶναι κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον, Ἡρδτ. 8, 120.

Χρυσόπατρος, ὁ, ἡ. (πατήρ) Ὅστις κατάγεται ἐν χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν γένος. ἐπθ. τοῦ Περσέως, ὃν συνέλαβεν ἐν γαστρὶ ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς χρυσοῦν ὑετόν· ἴδε χρυσόγονος. Δυκόφρ. 837.

Χρυσοπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ πέδιλα, πατούνας τῶν ποδῶν, ἢ χρυσᾶ σανδάλια. Ἐπθ. τῆς Ἥρας. Ὀδσ. Δ, 604. Ἡσιόδ. Θγν. 454. 952.

Χρυσόπεπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν πέπλον, ἢ ἱματισμόν. Πίνδ. Ἰσθμ. ς, 110. καὶ Ἀνακρ.

Χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

Χρυσόπηνος, ὁ, ἡ, (πήνη) = χρυσεοπήνητος, χρυσόπηνος.

Χρυσοπλόκαμος, ὁ, ἡ. (πλόκαμος) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦς πλοκάμους, πλεξούδας. Ἡμν. Ὁμ. Ἀπλ. 205.

Χρυσοπλύσιον, τό, (πλύνω) = χρυσεοπλύσιον. (πλυ)

Χρυσοποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος) Ὅ,τι εἶναι ποικιλμένον, παρδαλισμένον, ὑφασμένον, κεντημένον, πλεγμένον στολισμένον μὲ χρυσόν· ὡς τὸ, χρυσοδαίδαλος.

* Χρυσοποίκιλτος, ὁ, ἡ, (ποικίλλω) = χρυσοποίκιλος.

Χρυσοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅς τις ἐξεργάζεται, δουλεύει τὸν χρυσόν, »ὁ χρυσπ.« τὸ σύνηθ. χρυσοχόος, κοινῶς χρυσοχός. — 2) παρὰ τοῖς Νεωτ.. καὶ ὅστις ποιεῖ, κάμνει χρυσόν »ὁ χρ.« ὁ τὸν χρυσὸν ποιῶν, κάμων· παρὰ τοῖς νεωτρ. Ἀλχημίστης λεγόμ.

* Χρυσόπονος, ὁ, ἡ. (πόνος) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν πόνον, δέρμα χρυσόμαλλον.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. (πόλις) Ὀνομασία φυτοῦ τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Ἀρισταινέτ. α', Ἐπιστ. 10. καὶ Τζέτζ. χιλιάδ.

* Χρυσόπορος, ὁ, ἡ, (πείρω, πορεύομαι) »μίτοι χρυσόποροι« χρυσαῖ κλωστὰι ἀνάμεσα περασμέναι, κεντημέναι, ὑφασμέναι, πλεγμέναι. Παυλ. Σιλ.

Χρυσόπους, οδος, ὁ, ἡ. (πούς) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς πόδας Ἀθην. ε'.

Χρυσόπρασος, ὁ. (πράσον) Λίθος τις πολύτιμος κίτρινος καὶ πρασινος κατὰ τὸ χρῶμα.

Χρυσόπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Πλοῖον μὲ χρυσῆν, ἐπιχρυσωμένην πρύμναν. Ἀππιαν.

Χρυσόπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῴρα) Πλοῖον μὲ κεχρυσωμένην, χρυσῆν πρῴραν.

Χρυσόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ πτέλα, ἢ χρυσᾶς πτέρυγας. Ἐπθ. τῆς Ἴριδος. Ἰλ. Θ, 398. Λ, 185. Ἡμ. Δμτ. 315. — 2) μὲ χρυσᾶ πτερά.

Χρυσοπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) = χρυσόπτερος.

Χρυσοράνις, ίδος, ἡ. (ρανίς) Χρυσῆ χέρνιψ, χρυσοῦν χέρνιβον, Ἡσύχ.

* Χρυσόρραπις, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσόῤῥαπις, Πίνδ. Πυθ. 4, 316.

Χρυσόρρειθρος, ὁ, ἡ. Μὲ χρυσᾶ ῥεῖθρα.

Χρυσορόης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσοῤῥόης.

Χρυσόροφος, ὁ, ἡ. (ὀροφή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ὀροφήν, σκεπαστήν, ἢ τὸ τουρκβ. χρυσοῦν ταβάνι. Lobeck. Φρν. σελ. 706.

Χρυσορρᾳγής, ὁ, ἡ. (ῥήγνυμι) ἔρνος, Κομμένος χρυσοῦς κλάδος, χρυσοκλόναρον κομμένον, ἢ σπασμένον. Ἡσχ.

Χρυσόῤῥαπις, ίδος, ὁ, ἡ. (ῥαπίς) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ῥάβδον, μαλαματένιον ῥάβδι. Ἐπθ. τοῦ Ἑρμοῦ, πολλάκις ἐν Ὀδσ. καὶ Ἡμ. Ὁμ.

Χρυσόῤῥημων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα) Ὅστις λαλεῖ, λέγει χρυσοῦς λόγους. Δαμασκην.

Χρυσοῤῥάας, ου, ὁ. καὶ

* Χρυσοῤῥόης, ου, ὁ (ῥέω, ῥοή) ἐπὶ ῥευστῶν· Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται, ἐπάνω εἰς χρυσόν: Φέρει, κατεβάζει μὲ τὰ ῥεύματά του χρυσόν, μάλαμα.

Χρυσόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, χύνεται ἐκ χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν τόπον, ἢ ἀγγεῖον.

Χρυσορύκτης, ου, ὁ. (ὀρύσσω) Ὅστις σκάπτει καὶ ἐνγάζει χρυσόν. Γλωσ.

* Χρυσόρυτος, ὁ, ἡ = χρυσόῤῥυτος. Σφκλ. Ἀντ. 940. »γονὰς χρυσορύτους«, ἔκδσ. Νεοφτ. Δούκα.

Χρυσός, ὁ. Τὸ τιμιώτατον καὶ ἀκριβώτατον μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἔχει κίτρινον χρῶμα, καὶ ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων εἴληπται ὡς κανὼν καὶ μέτρον τῆς τιμῆς τῶν πραγμάτων· ἔστι μαλακὸν, βαρὺ καὶ σφυρήλατον. Τοῦτο οὐ μεταλλεύεται μόνον ἀλλὰ καὶ σύρεται, καταφέρουσι δὲ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χαίμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον

πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς ἐνύδροις τόποις οὖσαν. Στράβ. γ'. ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο χρυσίφιον καὶ μάλαγμα, καὶ μάλαμα πολλκ. παρ' Ὅμ. »χρυσὸς κοῖλος« οἷς τό, »ἄργυρος κοῖλος« σκεύη, ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένα. κοινγ. μαλαματικά, »χρυσὸς ἄπεφθος« καθαρόν, κοινγ. λαγαρισμένον μαλαμα, Ἡρόδ. 1, 50. τοὐναντίον δὲ »λευκὸς χρυσὸς« ἄσπρον μὲ ἄργυρον, μὲ ἀστῆμι ἀνακατωμένον μάλαμα, ἄλλως καὶ ἤλεκτρον. — 2) νόμισμα χρυσοῦν, κοινγρ. φλωρί. Τὴν ἀναλογίαν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν Ἄργυρον, δίδωσιν ὁ Πλάτων εἰς Ἵππαρχον σελ. 268. διὰ τοῦ »χρησίον δωδεκαστάσιον«, ὅ ἐστι, δωδεκάκις τιμιώτερός ἐστιν ὁ χρυσὸς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου. (τὸ ὑ, πανταχοῦ μκρ., οἱ Λυκρ. δὲ μόνοι χρῶνται αὐτῷ ἐσθ' ὅτε βρχ., ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐπθ. χρύσεος, ὅπερ ἴδε· ὡς οὐσστ. δὲ ἅπαξ μόνον παρὰ Πίνδ. Νεμ. 7, 115. ἀντὶ βρχ. κεῖται, Herm. de dial. Pind.. σελ. IX.)

*Χρυσοσάπφειρος, ἡ. (σάπφειρος) Εἰδός τι τοῦ πολυτίμου λίθου σαπφείρου.

Χρυσόσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν παρυφὴν ἢ χρυσᾶς ῥάβδους, χρυσᾶς ἀράδας. Διονύσ. Ἁλικ.

*Χρυσοσπόρος, ὁ, ἡ. (σπείρω) Ὅστις σπείρει χρυσόν.

*Χρυσόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν στέγην, σκεπαστήν· ὡς τὸ χρυσόροφος.

*Χρυσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (στέφω) = τῷ ἑπομ. ποιητ.

Χρυσοστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν στέφανον, στεφάνι, μαλαματένιαν κορόναν, Ἔμ. Ὅμ. ε'., 1. Ἡσό. Θεογ. 17. 136. ἀπὸ Ἡσιόδου δὲ ἐπθ. τῆς Ἥβης ἐξαιρ. Boeckh expl. Pind. Ol. 6, 57.

*Χρυσόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ στίγματα. κοινγ. χρυσᾶς πέγγας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. χρυσᾶ ποῦγκατα.

Χρυσόστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦν στόμα, δηλονότι ἐκ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται χρυσοῖ λόγοι, ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐπθ. περιβλέπτων ῥητόρων, π. χ. Δίωνος τοῦ Προυσαέως καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωαν. Χρυσοστόμου.

Χρυσόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω) Ὅ,τι εἶναι στραμμένον, περιπλεγμένον μὲ χρυσόν. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 203.

Χρυσοτέκτων. ονος, ὁ. (τέκτων) Χρυσουργός, χρυσοχόος. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 216. Λουκιαν. Λεξ. ὡς τὸ χρυσοποιός.

Χρυσότερος, ἑρα, ερον. συγκρτ. τοῦ, χρυσός. Ἀπὸ χρυσὸν περισσότερος, τουτέστι, πολυτιμώτερος, ἀκριβώτερος, ἐξαίρετος, ὑψηλοτέρας τιμῆς. Σαπφὼ παρὰ Δημητρ. Φαλ. 163. »χρυσοῦ χρυσότερος« καὶ »Κύπριδος χρυσοτέρης«. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 234.

Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι μαλαματένιον, Αἰσχλ. ποιητ μόνον.

*Χρυσοτευχής, ές, ὁ, ἡ. καὶ

*Χρυσότευχος, ὁ, ἡ. (τεῦχος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, μεταχειρίζεται χρυσᾶ ὅπλα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 340. ποιητ.

Χρυσοτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ὅ,τι γεννᾶ χρυσόν, χρυσᾶ αὐγά. Αἰσώπ. Μῦθ. 136.

Χρυσότοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅς τις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν τόξον, δοξάρι. Ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πίνδ.

Χρυσοτόρευτος, ὁ, ἡ. (τορεύω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ τορευμένον, ἐξειργασμένον.

Χρυσοτριαίνης, ου, ὁ· καὶ

*Χρυσοτρίαινος, ὁ, ἡ, (τρίαινα) Ὅστις ἔχει χρυσῆν τρίαιναν, ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος. (ῑ)

Χρυσότυπος, ὁ, ἡ. (τύπτω) Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον, σχηματισμένον ἐκ χρυσοῦ. Ἀθήν.

Χρυσούατος, ὁ, ἡ. (οὖας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὠτία ἤτοι λαβάς, χερούλια, λψν. Ὅμ. 68. »Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον«. Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Ποιήσ. Ὁμήρ. §. 8. ποιητ. μόνον.

Χρυσουργέω, Εἶμαι χρυσουργός, τὸν χρυσὸν ἐργάζομαι. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Χρυσουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ) Ὅστις ἐξεργάζεται χρυσόν· ὁ χρυσουργός, τὸ σύνηθ. χρυσικός, χρυσικός.

Χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ χρύσεος, ὅπερ ἴδε.

Χρυσοῦφαντος, ὁ, ἡ. (ὑφαίνω) Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσόν, χρυσάφι.

*Χρυσοῦφής, ὁ, ἡ. (ὑφή) = τῷ προηγμ.

Χρυσοφάεννος, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = τῷ ἑπομ. ποιητ. (ᾰ)

Χρυσοφαής, ές, ὁ, ἡ. (φάος) Ὅ,τι εἶναι ὡς ὁ χρυσὸς λαμπρόν, στιλπνὸν ἔχει, ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτῖνας. Αἰλιαν. καὶ Ὕμνῳδ. »Ἥλιος χρυσοφαὴς« ποιητ.

Χρυσοφάλαρος, ὁ, ἡ. (φάλαρα) Ἐπὶ ἵππων συνήθως, ὅστις ἔχει χρυσᾶ, εἶναι ἐστολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα, τὸ χυδαϊκ. χάμουρα (ᾰ)

Χρυσοφανής, ὁ, ἡ. (φαίνομαι) Ὅ,τι φαίνεται ὡς χρυσός, λάμψιν χρυσοῦ ἔχει.

*Χρυσοφάσγανος, ὁ, ἡ. (φάσγανον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, χρυσοῦν ξίφος. Σουΐδ. καὶ Γραμμ.

Χρυσοφεγγής, ὁ, ἡ. (φέγγος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φέγγει, λάμπει, ἔχει λάμψιν ἢ φῶς ὡς ὁ χρυσός.

Χρυσοφορέω, Μλ. ήσω (χρυσοφόρος) Φέρω, φορῶ χρυσὸν ἢ χρυσᾶ στολίδια, Ἡρόδ. 1, 82. — 2) φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ χρυσόν, ἐπὶ τόπων δὲ, ὅστις γεννᾶ χρυσόν, ἐπὶ ποταμῶν, ὅστις φέρει, κατεβάζει μὲ τὸ ῥεῦμά του χρυσοῦν ἄμμον. — 3) πληρόνω φόρον, δόσιμον εἰς χρυσόν, μὲ φλωριά.

Χρυσοφορία, ἡ. Τὸ νὰ φορῇ τις χρυσᾶ φορέματα, χρυσᾶ στολίδια.

Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ φορέματα, ἢ χρυσοῦς στολισμούς, Ἡρόδ. 4, 104. — 2) τόπος ὅστις γεννᾶ χρυσόν, ἔχει χρυσοῦ μεταλλεῖα· ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν, καταβάζουν χρυσοῦν ἄμμον. — 3) ὅστις πληρόνει φόρον, δόσιμον μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά.

Χρύσοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ, ἢ κίτρινα ὡς ὁ χρυσὸς ὀφρύδια. — 2) ὁ χρύσοφρυς, ἰχθύς τις θαλάσσιος ἔχων ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ χρυσῆν τινα κηλίδα· ὁ συνήθως Χρυσόφα, κοινότ. λεγόμενος (– υ υ)

Χρυσοφυλακέω, Μλ. ήσω. Φυλάττω, κρατῶ φυλαγμένον χρυσόν, ἢ εἶμαι διωρισμένος ὡς φύλαξ τοῦ χρυσοῦ. ἐκ τοῦ

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ. (φύλαξ) Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει, κρατεῖ φυλαγμένον χρυσόν· ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φυλάττῃ, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς τὸν χρυσόν. Ἡρόδ. 4. 13. 27. (φῡ)

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά, ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πίνδ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσόχαιτις, ιδος, ἡ Θλκ. τοῦ, χρυσοχαίτης. Θεόδρ. Πρόδρ.

Χρυσοχάλινος, ὁ, ἡ. (χαλινός) Ὅ,τι ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν χαλινόν, χαλινάρι, τὸ σύνηθ. τουρκβ· γκέμι, Ξνφ. Ἀνβ. 1, 2, 27. Κύρ. π. 1, 3, 3. Ἀριστ. Εἰρ. 155. (ᾰ)

Χρυσόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (χείρ) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς χεῖρας. ἐξαιρ. Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ δακτυλίδια, Λουκ.

Χρυσοχίτων, ονος, ὁ, ἡ. (χιτών) Ὅστις φορεῖ χρυσοῦν χιτῶνα, ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ἱμάτιον, χρυσῆν φλοῦδαν. (ῑ)

*Χρυσοχόας, ου, ὁ, = χρυσοχόος.

Χρυσοχοεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, ἢ τοῦ χρυσουργοῦ. Δμσθ. ἐκ τοῦ

Χρυσοχοέω, Μλ. ήσω (χρυσοχόος) Εἶμαι χρυσοχόος, ἢ χρυσουργός. Δμσθ. χωνεύω, ἀναλνῶ, χύνω χρυσόν, κατασκευάζω πράγματα χυτὰ ἀπὸ μάλαμα. ὅθεν

*Χρυσοχοία, ἡ. Τὸ χύνειν, ἀναλύειν ἢ ἐργάζεσθαι τὸν χρυσόν, τὸ ἐπιτήδευμα, ἢ τέχνη τοῦ χρυσοχόου, ἢ χρυσουργοῦ. Lobeck. Φρν. σελ. 493.

Χρυσοχοϊκός, ἡ, όν. (χρυσοχόος) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρυσοχοΐαν, ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρυσοχόον, ἢ εἰς τὴν χρυσοχοΐαν· »χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι« εἶμαι χρυσοχόος. Δμσθ.

*Χρυσοχόϊον, τό = χρυσοχοεῖον.

Χρυσοχόος, ὁ, ἡ, (χέω) Ὅστις χωνεύει, διαλύει, ἀναλνᾶ, χύνει, δουλεύει χρυσόν. συνήθ. χρυσοχός, χρυσικός, τουρκβ. κοϊμτσής, Ὀδσ. Γ, 425. ὅπου ὁ χρυσοχ. ἐπιχρυσόνει ἢ στεπάζει μὲ χρυσῆν πλάκαν τὰ κέρατα τοῦ Ἱερείου. — 2) ὅστις διαλύει καὶ καθαρίζει τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν μεταλλείων· ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. »σὺ δ' ὦ χρυσοχοήσειν« τὸ παρ' ἡμῖν κοινγ. σὺ ἐνόμιζες, ἐπίστευες, στοχάζουσον ὅτι θὰ κερδήσεις τοῦ κόσμου τ' ἄσπρα, ἐπὶ τῶν, ὅσοι στοχάζονται ὅτι θέλει κατορθώσουν μεγάλα πράγματα καὶ ἐν τέλει δὲν κατορθώνουν κανὶπότε· προῆλθε δὲ ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τῶν Ἀθηναίων, οἵ τινες ἐνόμισάν ποτε ὅτι ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἄμμου τῶν μεταλλείων των νὰ ξεκαθαρίσουν μάλαμα, ἐν τέλει ὅμως ἐφάνη ματαία ἡ ἐλπίς των αὕτη· ἴδε Scheid. Xen. Vectig. 4, 15. ὁ δὲ Ἀρποκρ. λέγει περὶ τῆς παροιμίας ταύτης οὕτως. »Ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος, ὡς ἐν ὑμῖν τῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχήμων μυρμήκων· οἱ δὲ ἀναλαμβόντες τὰ ὅπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς, ἄπρακτοι δὲ ὑποστρέψαντες, καὶ μάτην κεκακοπαθότες ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες· σὺ δὲ ὦ χρυσοχοήσειν· ὅπερ δηλοῖ, »σὺ δὲ ὦ χρυσοχοήσειν« ἐλπιζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν, κ.τ.λ. — 3) ὅστις ἐξετάζει, ἂν εἶναι γνήσια τὰ χρυσοῦ νομίσματα· ἴσως δὲ καὶ ὅστις ἀλλάζει, χρυσᾶ νομίσματα φλωριά.

Χρυσόχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. χρυσόχρους, ουν. (χρόα) Ὅ τι ἔχει χρῶμα, εἶναι κίτρινον ὡς ὁ χρυσός. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 518.

Χρυσόω, Μλ. ώσω (χρυσός) Χρυσόνω, μαλαματόνω, κάμνω τι χρυσοῦν, μαλαματένιον. Ἀριστφ. Ἀχ. 546.

Χρυσυποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι) Ὅστις ὑποδέχεται, παραλαμβάνει χρυσόν.

Χρύσωμα, τό. (χρυσόω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, σκεῦος, ἀγγεῖον χρυσοῦν, κ.τ.τ. Εὐριπ. Ἰων. 1030. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται χρύσωμα τὸ κεχρυσωμένον, ἢ ἐπίτι τοῦ χρυσοῦ ἐπιβολή. (υ) ὅθεν

Χρυσωμαθήκη, ἡ. (θήκη) Τόπος, μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ χρυσᾶ σκεύη, χρυσὰ ἀγγεῖα.

Χρυσών, ῶνος, ὁ (χρυσός) Τόπος ὅπου φυλάττεται χρυσός. Θησαυρός Νικήτ.

Χρυσωνέω, (ὠνέομαι) Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἢ ἀλλάζω χρυσὸν δίδωντας ἄλλα χρήματα, ἄσπρα. — 2) ἀγοράζω τι μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά. ὅθεν

Χρυσώνητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀγορασμένον μὲ χρυσὰ νομίσματα, μὲ φλωριά.

Χρυσῶπης, ου, ὁ. Θλκ. χρυσῶπις, ιδος, ἡ· καὶ

*Χρυσωπός, ὁ, ἡ (ὤψ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὀμμάτια, χρυσοῦν πρόσωπον. — β) ὅ,τι ἔχει τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα, χρυσῆν ὄψιν. — 2) ἰχθύς τις ἄλλως χρυσόφρυς λεγόμενος.

Χρυσωρυχεῖον, Μεταλλεῖον χρυσοῦ, τόπος

ὅθεν ἐκβάλλουσι χρυσόν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. μαντέμι ἀπὸ μάλαμα. ἐκ τοῦ.

Χρυσωρυχέω, (χρυσωρύχος) Μεταλλεύω, σκάπτω καὶ εὑγάζω χρυσὸν ἀπὸ τὸ χρυσωρυχεῖον ὅθεν

Χρυσωρυχία, ἡ. Μετάλλευσις χρυσοῦ, τὸ νὰ ἐκβάλλῃ τις χρυσὸν ἀπὸ τὸ χρυσωρυχεῖον.

*Χρυσωρύχιον, τό = χρυσωρυχεῖον.

Χρυσωρύχος, ὁ, ἡ. (ὀρύσσω) Ὅστις χρυσωρυχεῖ, σκάπτει εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον διὰ νὰ εὑγάλῃ μάλαμα. (– – υυ)

Χρύσωσις, εως, ἡ. (χρυσόω) Τὸ νὰ χρυσόνῃ, μαλαματόνῃ τίς τι, μαλαμάτωμα, μαλαματοκάπνισμα· «ἐκ πυρὸς χρύσωσις»· τὸ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαματοκάπνισμα. Ἀθήν. ε, σελ. 201. «χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφατινα». (υ)

Χρυσωτής, οῦ, ὁ. (χρυσόω) Ὅστις χρυσόνει, μαλαματόνῃ τι.

Χρυσωτός, ή, όν. ἐπθ. ρημτκ. τοῦ χρυσόω. Ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον

*Χρυσώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὠψ). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπει ὡς χρησός. «θύρσοις ἐπὶ τῆς ὡς χρυσὸς λάμψεως τοῦ χρώματος τῶν τοῦ κισσοῦ ἀνθέων», Herm. ἐν Εὐρ. Βκχ. 545.

Χρῶ, συναιρσ. ἀντὶ χράω. Προστκσ. ἐνστ. τοῦ, χράομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 44. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Χρώζω, καὶ μέσ. χρώζομαι, Μλ. χρώσω (χρώς) ὡς τό, χροΐζω. Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐν γένει δὲ, ἐγγίζω τι τὸ πιάνω μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· «Γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά», Εὐριπ. Φοίν. 2) διὰ τῆς προψαύσεως καὶ προσεγγίσεως τῆς ἐπιφάνειας σώματός τινος μεταδίδω εἰ. αὐτό τι, ἐξαιρ. χρῶμα, ὅθεν χρωματίζω, βάπτω σπιλόνω, ρυπαίνω ἐν γένει δὲ, νοσοποιῶ, μεταδίδω τὴν ὀρρωστίαν μου, σύνηθ. μολύνω τινά.

Χρῶμα, τό. (χρώννυμι) Κυρίως, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα συνήθ «διὰ χρώματος» Ἱππκ. — 2) ἡ βαφὴ ἐπιφανείας τινός, ἐξαιρ. τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἡρδτ. 3, 101. ἐν γένει δὲ, βαφὴ, τὸ ἰταλ. κολόρι, τουρκβ. μπογιά, ἔτι δὲ καὶ τὸ φῦκος καὶ τὸ ψιμμύθιον, κοινῶ τὸ κοκκινάδι καὶ τὸ φκιασίδι, — β) συρική τις ῥίζα δι' ἧς ἐβάπτον καὶ ἐχρωμάτιζον. Θεόφραστ. περὶ ὀσμῶν. — 3) ὁ καλλωπισμὸς τοῦ λόγου· τὸ νὰ καλλωπίζῃ τις τοὺς λόγους, τὴν ὁμιλίαν του μὲ καλὰς, ἀνθηρὰς λέξεις. — 4) ἐν τῇ μουσικῇ, τόνου σύστημα τοῦ ὁποίου οἱ 24 χρόνου διαστήματα μετροῦντες τόνοι τοῦ τετραφώνου εἴχοντο ἀλλήλων δίς ἀνὰ ἡμιτόνιον, καὶ τοῖς δυσὶν ἡμιτόνοις ἐπεφέρετο ἡμιόλιον. Thiersch. Pind. 1. σελ. 36. παραβλ. διάτονον καὶ ἁρμονία. ὅθεν

*Χρωματεύω, καὶ

Χρωματίζω, Μλ. ἴσω. Βάπτω τι. Θεόφρ.

Χρωματικός, ή, όν. (χρῶμα, σημσ. 4.) Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸ χρωματικὸν τόνου σύστημα, εἶναι συνθεμένον κατὰ τοὺς κανόνας αὐτοῦ· ὅθεν «ἡ χρωματικὴ μουσικὴ» = χρῶμα, σημσ. 4. — 2) = χρωμάτινος.

*Χρωμάτινος, ίνη, ινον. (χρῶμα, σημσ. 2) Ὅ,τι εἶναι χρωματισμένον, βαμμένον.

*Χρωμάτιον, τό (χρῶμα, σημσ. 2.) Βαφὴ εἰς τὴν ὁποίαν βάπτεται, χρωματίζεταί τι.

Χρωματισμός, ὁ. Τὸ νὰ χρωματίζῃ, βάπτῃ τίς τι, βάψιμον.

Χρωματογραφέω, Μλ. ήσω. (γράφω) Σημειόνω τι μὲ χρώματα, ζωγραφίζω. ὅθεν

Χρωματογραφία, ἡ. Ἡ διὰ χρωμάτων γραφὴ, ζωγραφία.

Χρωματοποιία, ἡ. (ποιέω) Κατασκευὴ τοῦ χρώματος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐπίχρισις χρωματιζομένου, ζωγραφιζομένου πράγματος ἐν γένει. (οὐχὶ δὲ φυκιατίδωμα, σόλοικος γὰρ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν.

Χρωματοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω) Ὅστις πωλεῖ χρώματα, πραγματεύεται μὲ χρώματα, βαφάς.

*Χρώννυμι, καὶ χρωννύω, Μλ. χρώσω. παθτ. παρκμ. κέχρωσμαι. (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Βάπτω, χρωματίζω τι. ὅθεν — β) μολύνω, σπιλόνω, μιαίνω τι. — γ) νοσοποιῶ, μεταδίδω τὴν νόσον, ἀῤῥωστίαν μου εἰς ἄλλον.

Χρώς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτικ. χρῶτα. Ἐπκ. καὶ Ἰων. γενκ. χροός, δοτκ. χροΐ, αἰτκ. χροά. Ἀττ. δοτκ. χρῷ, ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξῃ «ἐν χρῷ περὶ τῆς ὁποίας ἴδε παρακατιών. (ἡ ὀνομτ. δὲ, χροός, συναιρ. χροῦς, εἰς τὰ πλεῖστα τῶν λεξικῶν εὑρισκομένη οὐδὲν ἐστὶ καὶ ὡς οὐδὲν νομίζεται) ἡ σημτ. τοῦ, χρώς ἐστὶν ὡς καὶ ἡ τοῦ, χρόα, χροιά, χροία, χρῶμα, ἐν γένει, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ὅθεν ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα, καὶ τὸ σῶμα αὐτό, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. οἵτινες, πλὴν τῆς ὀνομστκ., χρῶνται διόλου τοῖς Ἐπκ. καὶ Ἰων. τύποις τῶν πλαγίων πτώσ. χροός, χροΐ, χρόα, ἐξαιρέσει τῆς ἐν Ἰλδ. Κ, 575. γενκ. χρωτός, καὶ τῆς ἐν Ὀδσ. Σ, 172. 175. καὶ Ἡσδ. Ἔρ. 558. αἰτιατ. χρῶτα, ἐν· Ὀδσ Π, 145. δὲ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, σάρξ, ἀντιθ. τοῖς ἐπ' αὐτῆν ὀστέοις, τῇ αἰτ. πλθ., χρῶτας χρῆται Διον, ὁ Ἀλκ. — β) ἐν παροιμιαζομένοις λόγοις· «ἐν χρῷ» πλησιέστατα, ἐγγύτατα. C. F. Herm. ἐν Λουκ. ἱστορ. 24. σελ. 158. «ἐν χρῷ τινος» πλησίον, ἐγγύς, ἀμέσως κοντὰ εἴ τι, Jac ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 675. «ἐν χρῷ τῆς γῆς» ἐγγύτατα τῆς γῆς, πλησιώτατα, κοιν. ντὶπ κοντὰ εἰς τὴν γῆν. «ἐνυρεῖ ἐν χρῷ» τὸ κοιντ. τσούζει, καίει εἰ τὴν πέτσαν, πονεῖ παραπολύ, Σφκλ. Αἰ. 786. κυρίως δὲ «ἐνυρεῖν ἢ κύρειν ἐν χρῷ» τὸ νὰ ξυραφίζῃ ἢ κουρεύῃ τις τὰς τρίχας ἕως εἰς τὴν ῥίζαν, Ἡρδτ. 4, 175. «ἐν χρῷ μάχεσθαι» τὸ νὰ μάχωνται, πολεμοῦν ἕνας πρὸς ἕναν, στῆθος πρὸς στῆθος· «ἢ ἐν χρῷ συνουσία» οἰκειοτάτη συναναστροφὴ, πιστὴ, στενωτάτη γνωριμία, φιλία. παρβλ. ἐγκυτί. — 2) τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἢ τῆς σαρκὸς, τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. «χρὼς τρέπεται» ἀλλάζει τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, ἢ ἡ ὄψις, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν αἰφνης ὠχριώντων, ὅσοι γίνονται ἔξαφνα χλωμοὶ, χάνουν τὴν φυσικὴν ὄψιν των διὰ φόβον καὶ τ. τ. Ἰλδ N, 279. 284. P, 733. Ὀδσ. Λ, 529. Φ, 413. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, χρῶμα, ἐν γένει. (συγγν. τῷ, χράω, χραύω, χραίνω, χρίω. ὅθεν χροΐζω, χρώζω, χρωτίζω, χρώννυμι.)

Χρῶσις, εως, ἡ. (χρώζω) Τὸ νὰ ἐπιψαύῃ, ἐγγίζῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, ὀλίγον, ἐλαφρὰ — 2) τὸ νὰ βάπτῃ χρωματίζῃ τίς τι.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ. (χρώζω) Πᾶν ὅ,τι βάπτει τι ἢ μεταδίδει εἴς τι τὸ χρῶμά του. «χρωστὴρ μόλυβος» τὸ μολυβοκόντυλον, πλαΐβάζι κοιντρ.

Χρωτίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χρώς. Κρατ. παρὰ τῷ Ἐτυμλ. ἐν λέξ. βλιμάζειν.

Χρωτίζω, Μλ. ἴσω (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Χρωματίζω, βάπτω τι, «τὸν οἶνον κατασκευάζω τὸν οἶνον, τῷ δίδω καλὸν χρῶμα καὶ τὸν κάμνω νόστιμον. Μέσ. μετὰ δοτ. «χρωτίζομαι τὴν φύσιν τινὶ προταρμόζω τὸν νοῦν, τὰ φρονήματά μου τοὺς στοχασμούς μου εἴ τι διὰ μελέτης, ἀτκήτεως, ἢ γυμνάσεως εἴς τι ἀλλοιοῦμαι καὶ οἱονεὶ συμμορφοῦμαι αὐτῷ. Ἀρστφ. Νφ. 516.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Υ.

Χυδαΐζω, Μλ. ἴσω (χυδαῖος) Συντρέχω ὁμοῦ μὲ τὸν κοινὸν λαόν, εὑρίσκομαι εἰς τὰς συναθροίσεις αὐτοῦ, εἶμαι καὶ ἐγὼ μέλος αὐτῶν. — 2) Τρπκ. εἶμαι ἢ γίνομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς χυδαῖος. «τὸ χυδαΐζον στίφος τῆς πόλεως»· ὁ χυδαῖος λαός. Νικήτ. χρον. ιε', 1. καὶ ς', 9.

*Χυδαϊκῶς, Ἐπίρ. = χυδαϊστί, Σχόλ. Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 831.

Χυδαιολογία, ἡ. (χυδαῖος, λέγω) Κοινὸς, διεφθαρμένος τρόπος ὁμιλίας, χωριάτικη γλῶσα. παραβλ. χυδαιότης.

Χυδαῖος, ὁ, ἡ. (χύδην) Ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον πολύ, παραπολὺ διὰ μιᾶς, ὅθεν — 2) Τρπκ. πᾶν ὅ,τι εἶναι περιττὸν, ποταπὸν, ἀχρεῖον· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι κοινὸς, χωριάτης, ἀπολίτευτος, ποταπὸς, οὐτιδανός. «χυδαῖοι ἄνθρωποι, πάλαι μὲν οἱ ἀθρόοι καὶ πεπληθυσμένοι, ὕστερον δὲ οἱ τοῦ ὄχλου καὶ εὐδαιμονοῦν». Εὐστθ.

Χυδαιότης, ητος, ἡ. Κοινὸς, ἀπολίτευτος, ποταπὸς, οὐτιδανός, χωριάτικος τρόπος. ἐξαιρ. τῆς ὁμιλίας.

Χυδαιόω, (χυδαῖος) Κάμνω τινὰ ἢ τι χυδαῖον.

*Χυδαϊστί, Ἐπῤῥ. (χυδαΐζω) Κατὰ τρόπον τῶν χυδαίων, κατὰ τὴν ὁμιλίαν, γλῶσσαν τῶν χυδαίων, καθὼς ὁμιλοῦν οἱ χυδαῖοι.

Χύδην, Ἐπίρ. (χέω) Κυρίως, χυμένα, χυτὰ, πολὺ, παραπολὺ διὰ μιᾶς· ὅθεν — 1) ἀθρόως, δαψιλῶς, σωρηδὸν, διόλου, ἀφθόνως. — 2) Συγκεχυμένως, σκορπισμένα, ἄτακτα, ἀνακατωμένα. — 3) κατὰ πεζὸν λόγον, λογογραφικῶς, ἀντιθτ. τῷ, «ἐν ποιήματι» Ἀστ. ἐν Πλάτ. Νμ. 7. σελ. 811. D. (υ –)

Χυλάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυλός. (ᾱ)

Χυλίζω, Μλ. ἴσω. (χυλός) ὡς τό, χυλόω, Μεταβάλλω τι εἰς χυλὸν, γίνεται χυλός. — 2) εὑγάζω τὸν χυλὸν φυτοῦ τινος χύνωντας ἐπ' αὐτὸ βραστὸν νερὸν, ἢ βράζοντάς το εἴς τι ὑγρόν· ὅθεν

Χύλισμα, τό. Ὁ χυλὸς φυτοῦ τινος, τὸν ὁποῖον εὑγάζει τις χυλίζωντάς το. (υ)

Χυλισμός, τό. Τὸ νὰ χυλίζῃ τις φυτόν τι· ἴδε χυλίζω, σημσ. 2.

Χυλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χυλὸν, φαίνεται ὡς χυλός.

*Χυλοποιέω, (ποιέω) Εἰς χυλὸν ποιῶ· μεταβάλλω, ὡς τὸ χυλόω.

Χυλός, οῦ, ὁ. (χέω) Τὸ ἐν τοῖς σώμασι μετὰ τῶν στερεῶν μερῶν αὐτοῦ συνευριστόμενον ὑγρόν· ζωμὸς, ὑγρότης, ἰκμὰς, ὑγρὸν, ἐξαιρ. τὸ δι' ἐπιχύσεως βραστοῦ νεροῦ ἐπάνω εἴς τι φυτοῦ εἰς νερὸν ἐκπιεζόμενον βρώσιμον καὶ πόσιμον ὑγρὸν, ἴδε χυλόω ἢ κατὰ Γαλην. «Ἡ ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστατις τῶν ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων», καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐκ τῶν βρωμάτων διὰ τῆς ἐν τῷ στομάχῳ πέψεως ἐκπιεζόμενον καὶ διηθούμενον ὑγρὸν, ὃ διὰ τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων γίνεται τροφὴ τοῦ σώματος. — 2) ὡς τὸ, χυμὸς, ἡ ποιότης, γεῦσις, νοστιμάδα πράγματός τινος, διότι προέρχεται ἐκ τῶν χυλῶν· Ἀριστοτέλ. ἠθ. γ', 10. «τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες, καὶ τὰ ὄψα ἀρτύοντες». ὅθεν

Χυλόω, Μλ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ χυλὸς, τὸ μεταβάλλω εἰς χυλὸν, ἐξαιρ. βρώσιμον, θρεπτικὸν, χυλόν. — 2) ἐκπιέζω, ἢ στραγγίζω τὸν χυλὸν πράγματός τινος βράζων δηλαδὴ ἢ ζεματίζων ῥίζας ἢ φύλλα ἢ χόρτα καὶ πέρνων τὸν ζωμὸν αὐτῶν· καὶ τὸ ἀπόζεμα τούτων λέγεται χυλός. Διοσκορδ. «Ῥίζαι χυλωθεῖσαι· «φύλλα χυλωθέντα», ζεματισθέντα καὶ διηληθέντα, «μῆλα χυλεύσαντες» Γεων. — 3) ῥαντίζω, ὑγραίνω, νοτίζω τι.

Χυλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) συναιρ. ἀντὶ χυλοει-

θής. Ὅστις ὁμοιάζει μὲ χυλόν· ἔχει πολὺν χυλόν. Διοσκορ

Χύλωσις, εως, ἡ (χυλόω). Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τίς τι εἰς χυλόν· τὸ νὰ ἐκπιέζῃ, στραγγίζῃ τὸν χυλόν τινος· τὸ νὰ κάμνῃ πυκτὸν ὑγρόν τι, ἐξαιρέτως βράζωντάς το, (υ)

Χύμα, ατος, τό (χέω) ὡς τὸ, χεῦμα. Ὅ,τι ἐχύθη, ἔξεχύθη, ἐξέτρεξε, χύνεται, ξετρέχει· χύσιμον, ῥεῦμα, ποταμός, θάλασσα· ἐν γένει, ὑγρόν, ὑγρότης· (τὸ υ, κατὰ τὸν Δρκτ. ἀεὶ βρχ., ὅπερ βεβαιοῖ καὶ ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, κέχυμαι, πρκμ. ἄρα ἡ χῦμα τόνωσις τῆς λέξ. ψευδής ἐστι· παρβλ. Herm. ἐν Ὀρφ. Ἅτμ. 10, 22.) ὅθεν

Χυματίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Διϋγραίνω, βρέχω, νοτίζω, μουσκεύω, ἀναλύω τι εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ῥευστόν τι. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 720.

*Χυμεία, ἡ (χυμεύω) = χύμευτις.

*Χυμένη, ἡ· Ἐπκ. μετχ. ἀόρ. παθτ. τοῦ, χέω κατὰ συγκ-. Ὁμ.

Χύμευσις, εως, ἡ (χυμεύω). Μίξις, ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα. Εὐσταθ. (υ)

*Χυμευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χύμευσιν.

*Χυμεύω (χυμός). Μιγνύω, ἀνανατόνω τι μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα.

Χυμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χυμός). Κάμνω τι εὔχυμον, εὔχυλον, γλυκύ, νόστιμον· ἀρωματίζω τι, ἡδύνω, ἀρτύω τι.

Χυμικός, ή, όν (χυμός). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χυμούς, ὑπάγεται εἰς χυμούς· ἀφ' οὗ, κατά τινας, ἡ χυμικὴ ὑπαι. τέχνη, ἡ χημία· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τοὺς τύπους χημία, χημευτική. ἴδε Salmas. exerc. Plin. σελ. 1097.

Χυμίον, τό· ὑποκορ τοῦ χυμός. Ἀθήν. ζ.

*Χυμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χυμός.

Χυμός, ὁ (χύω) ὡς τὸ, χυλός. Χυμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ἰκμάδα, ἐξαιρ. γεῦσις. νοστιμάδα· τόσον ἡ ἔννοια τῆς ποιότητος τῆς γεύσεως, ὅσον καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ τῶν γευστικῶν ὀργάνων τι διὰ τῆς ποιότητός του ἐρεθίζοντος ὑγροῦ πράγματος. καὶ ἡ διὰ τούτου ἐνεργουμένη αἴσθησις· εἰσὶ δὲ τὰ εἴδη τῆς γεύσεως ἐννέα· »χυμὸς ἁλμυρός, πικρός, ὀξὺς ἢ ὀξύνης, οἰνώδης, λιπαρός, στριφνός, αὐστηρός, γλυκύς, δριμύς«. Θεφρστ Φυτ ἱστρ. 6, 4. Πλτχ. φυσ. ζητ. σελ. 616. ὅθεν

Χυμόω, ἐπὶ πραγμτ. Προξενεῖ ἢ μεταδίδει γεῦσίν τινα· ὅθεν τό, ἀχύμωτος, ὅ,τι δὲν ἔχει, δὲν προξενεῖ γεῦσίν τινα, εἶναι ἄνοστον.

Χυμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χειμοειδής. Σχολ. Νικάνδρ.

*Χύντο, γ'. πλθ. πρστ. παθ. ἀορ. τοῦ, χέω, κατὰ συγκπ. Ἰλδ.

Χύνω, νεώτερος καὶ ἧττον εὔχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χέω. Lobeck Φρν. σλ. 726.

Χύσις, εως, ἡ (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἐχύθη, χύνεται, ἔτρεξε, τρέχει· χύσιμον, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐπὶ στερεῶν δὲ σωμάτων, ὅ,τι πίπτει ἀφθόνως, πολὺ, παρὰ πολὺ διὰ μιᾶς, σωρόνεται, σωρπίζεται· »χύσις φύλλων Ὀδσ. Ε, 483. 487. Τ, 443. ἐν γένει, πλῆθος μέγα, ἐπκτεταμένον, διασκορπισμένον. — 2) Τὸ νὰ χωνεύῃ ἤτοι ἀναλύῃ, κάμνῃ τις πρᾶγμά τι ῥευστόν· τὸ νὰ χύνῃ τίς τι. (υ)

*Χυστός, ή, όν· = χυτός. Δικαιάρχ. κατὰ ψευδῆ ἀνάγνσ. μέντοι ἀντὶ χωστός.

Χυτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Χύτης, ου, ὁ (χέω). Ὅστις χύνει τι· καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ χύνουσι ἢ τὸ πρὸς χύσιν ἐπιτήδειον. (υ-)

*Χυτικός, ή, όν (χέω) Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χύσιμον, εἰς τὸ νὰ χύνῃ τίς τι δι' αὐτοῦ.

Χυτλάζω, Μλ. -άσω. Κυρίως χύνω τι· τρπκ. δὲ, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω »τὰ γόνατα ἔκτεινε καὶ γυμνασκικῶς χύτλασον σεαυτόν ἐν τοῖς στρώμασιν· ἁπλωσον τὰ γόνατά σου καὶ τεντώθητι, ἐξαπλώθητι εἰς τὰ στρώματα καθὼς κάμνουν οἱ γυμνασταὶ διὰ νὰ συνεθίσουν νὰ τεντόνουν τὰ σκέλη τῶν. Ἀρστφ. 1207. ὡς τὸ Λατ. fusus in herba. ἐξαιρ. δὲ, Ἀρδεύω, ποτίζω, πλύνω, καθαρίζω τι· λούω, χρίω, ἀλείφω, μυρόνω· παρβλ. χύτλον καὶ χυτλόω.

Χύτλον, τό (χέω). Πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ χύσῃ, εἶναι ῥευστόν, χυτόν, ἠμπορεῖ νὰ χυθῇ· ὅθεν ἐξαιρ. — α) Νίμμα, νίπτρον, πλύμα, λοῦτρον, ἤτοι νερὸν διὰ νίψιμον, πλύσιμον, διὰ λούσιμον. — β) Μίξις, σύγκρασμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἄλλως ὑδρελαιον λεγόμενον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο καὶ ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λούσιμον ἢ πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ κεκμηκότος, κουρασμένου σώματος, διότι εἰσχωρεῖ εὐκολώτερα διὰ τῶν πόρων καὶ καταμένει περισσότερον καιρὸν παρὰ τὸ καθαρὸν ἔλαιον μόνον. — γ) Ποτάμιον ὕδωρ, ποταμός, ῥέον, τρεχάμενον νερόν, Λκφ. 701. — 2) κατὰ πλθ. ἀριθμ. »τὰ χύτλα«, ὡς τὸ, χοαί· τὰ εἰς λοιβὴν ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν συνήθη ῥευστά· ὅθεν ἡ λοιβή, ἡ σπονδὴ αὐτή. Λατ. inferiae. ὅθεν

Χυτλόω, Μλ. -ώτω. Καθαρίζω, παστρεύω τι πλύνωντάς το· πλύνω, λούω, χρίω, ἀλείφω μὲ ἔλαιον ἢ μὲ μυρωδικόν· ἐξαιρ. δὲ, μὲ ἔλαιον μετὰ τὸ λούσιμον, ὡς συνήθιζον νὰ ἀλείφωνται εὐθὺς ὡς ἐτελείωνε τὸ λούσιμον· συνήθως δὲ κατὰ μέσ. διάθσ. Λούομαι, χρίομαι· Ὀδσ. Ζ, 80. παρβλ. Καλλμ. Ζεύς. 17. ἀλλὰ παρὰ Γαλν. τὸ χυτλώσασθαι σημαίνει τὸ νὰ ἀλείψῃ τις καὶ τρίβῃ τὸ σῶμά του μὲ καὶ ἅμα ἔλαιον καὶ ὕδατος· ἴδε χύτλον, σημσ. β'.

*Χύτο, γ'. ἐνικ. πρστ. ἀόρ. τοῦ, χέω, κατὰ συγκπ. μετὰ παθτ. σημασίας, Ὅμ. (υ)

Χυτός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, χέω· ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ἐχύθη, ἐχυσάτις, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων· ὅ,τι ἐχύθη πολὺ διὰ μιᾶς, ἐστωρώθη, »χυτὴ γαῖα σωρωμένον χῶμα, λόφος, μνημεῖον, τάφος ὡς τὸ, χῶμα, Ἰλδ. Ζ, 464. Ξ, 114. Ψ, 256. Ὀδσ. Γ, 258. (ἐν ταύτῃ μόνον τῇ συντάξει ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ἡ λέξις,) — β) ὡς οὐσιστ. »χυτοίω = χώματα, θέσις, τὸ ἰταλ. μόλος, Ἡρόδ. 7, 37. — 2) Ὅ,τι ἀνελύθη, ἐγένετο ῥευστόν, ἐχωνεύθη, εἶναι χωνευτόν, δύναται νὰ ἀναλυθῇ, νὰ γένῃ ῥευστὸν· πάρτημα λίθινα χυτά« Ἡρόδ. 2, 69. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μετάλλων. — 3) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ῥευστόν, ῥέει, τρέχει, χύνεται, Πνδ. ἔτι δὲ καὶ ποιητ. ἐπὶ τῆς κόμης, ὅταν κυματοῦν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς κρεμάμενα. Νκ. — 4) Ὅ,τι ἐπλημμυρίσθη, ἐπαραχώθη ἀπὸ τὴν λούκην τὴν ὁποίαν φέρουν, σύρουν τὰ κατεβασμένα νερά, οἱ ποταμοί, χειμαρροι, καὶ τ. τ. — 5) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι χυμένον, διατκορπισμένον μακράν, εἶναι, εὑρίσκεται πολύ, παραπολύ, ἀφθόνως· ὅθεν »χυτοὶ ἰχθύες« οἱ ἀγεληδὸν συμπλέοντες, πολλότατοι ὁμοῦ περιφερόμενοι εἰς τὰ ὕδατα, ἄλλως ῥυάδες· λεγόμ. Ἀρστ. Ζώ. ἱστρ. 5, 9.

Χύτρα, ἡ, Ἰων. κύθρα καὶ κύτρα (χέω). Πήλινον ἢ κεραμίον ἀγγεῖον, τὸ συνήθ τσουκάλι· Ξνφ. Ἑλλ. δ', ε', 4 »φέροντες πῦρ ἐν χύτραις«, Πλάτ. Ἱππ. »χύτρα σίωτος«. Πλθ. αἱ χύτραι, Ἡ ἀγορά, ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκαλοπάζαρον. — β) Ἀριστοφάν. Εἰρ. 923. »Ταύτην χύτραις ἱδρυτέον«. αὐτῆς τὸ ἄγαλμα πρέπει νὰ στηθῇ μὲ στουκάλια· ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πάλαι συνήθειαν τοῦ νὰ ἐγκενίζωσι μὲ χύτρας πλήρης ὑφημένων, βρασμένων ὀσπρίων τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα κατωτέρων θεοτήτων, ὅσα ἔπρεπε νὰ ἱδρύωνται ἐν τάχει. — γ) Παροιμ.] »χύτραις λημᾶν ἔχει λήμας χυτρομεγέθεις, τσίμπλας μεγάλας ὡς τσουκάλι· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. εἶναι τσιμπλάρης, τσιμπλομμάτης· ἐπὶ τῶν, ὅσοι ἔχουν λήμας, τσίμπλας εἰς τὰς πρὸς τὴν ῥίνα γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν· κωμικὴς ὑπερβολῆς φράσις, ὡς καὶ τό, »λημᾶν κολοκύνταις« παρβλ. χύτρος. — 2) Τρόπος, εἴδός τι φιλήματος, ἐν τῷ ὑποίῳ ὁ φιλῶν ἐκράτει τὸν φιλούμενον ἀπὸ τὰ ὠτία, Λατιν. osculum Florentinum, Θεφρτ. 5, 133. Πολδ. 10, 100. Περὶ τοῦ τοιούτου φιλήματος συνέγραψε διατριβὴν ὁ Lilius Gyraldus, ἣν εὑρήσεις παρὰ Gruters lampas. T. 2. σλ 410. — 3) κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις, χύτροι, ἡ σημσ. αὕτη ὅμως πηγάζει μόνον ἐκ τῆς παρ' Ἀρστφ. Βτρ. 218. ψευδοῦς ἀναγνσ. ὑπὸ τοῦ Brunk. — 4) = χύτρινος· πάνυ ἀμφβ. μέντοι. ὅθεν

Χυτραῖος, αία, αῖον· καὶ

*Χύτρειος, εία, ειον· = χύτρεος· ἀφ' οὗ »τὰ χυτρεῖα«, Πύλινα ἀγγεῖα.

*Χύτρεος, έα, εον· συναιρ. χυτροῦς, ῆ, οῦ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χύτραν, ὡς χυτρα. ὅθεν, πήλινον, κεράμιον, γήϊνον, χωματέϊνον. (Cf. Porson ad Eurip. Med. 675. C. H. S.)

*Χυτρεοῦς, ῆ, οῦν· = τῷ προηγμ. Ἀριστφ. Νφ. 1474. παρβλ Pors. ἐν Εὐρπ. Μήδ. 675. σλ. 448.

Χυτρεύς, έως, ὁ (χύτρα). Ὅστις κατασκευάζει χύτρας, τσουκαλᾶς· Παροιμ. »χυτρεὺς χυτρεῖ κοτέεν« ὡς τὸ »κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέειν κάθε τεχνίτης φθονεῖ τὸν συντεχνίτην του, Ἡσό· Ἔρ. 25.

Χυτρεψός, ὁ (ἕψω). Ὅστις βράζει, μαγειρεύει τι εἰς τσουκάλι· (τὸ δὲ, ὁ ψήνων χύτρας, πάνυ ψευδές.) Ἀθην.

Χυτρίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυτρίς. Τζουκαλάκι. Ἀριστφ. Ἀχ. 463. 1175. (ι)

Χυτρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βάλλω τι εἰς τὸ τσουκάλι, τσουκαλιάζω· ἐξαιρ βρέφος ἀρτιγενὲς καὶ ἐκθέτω αὐτό· παρβλ. ἐγχυτρίζω.

Χυτρίνδα, Ἐπρρ. (χύτρα) τῷ παίζειν συνήθ. συντασσόμενον. Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ Πολδ. 9, 113. καὶ Ἡτχ. »Καθέζεταί τις ἐν μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἀφηταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς· ἡ παιδιὰ αὕτη συνεθίζεται καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὴν ὀνοματίαν, τὰ τσουκαλάκια παίζω.

Χύτρινος, ίνη, ινον (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι πήλινον, γήϊνον, ὡς τὸ τσουκάλι testaceus. Λατ.

Χύτρινος, ὁ· Ἰων. κύθρινος (χύτρος). Βαθεῖά τις τρύπα εἰς ἐλώδη, βαλτώδη τινὰ τόπον ἢ ποταμόν· ἔτι δὲ καὶ τέναγος, ῥηχὸς τόπος, ὅπου δὲν εἶναι πολὺ νερόν, δὲν εἶναι βαθύ.

Χυτρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χύτρα, ἡ, χύτρος. Τσουκαλάκι· κατὰ Βρ. . ἐν Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1175. ἄνευ παραδείγματος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει μὲν τὴν λέξ. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὅμως διὰ τοῦ, κρανίον.

Χυτρίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. μὲν τοῦ χύτρα ἢ τοῦ, χύτρος, συνήθως ὅμως ἄνευ σημσ. ὑποκορστ. Ἡρόδ. 5, 88.

Χυτρισμός, ὁ (χυτρίζω). Ἔκθεσις ἀρτιτόκου βρέφους εἰς χύτραν θεμένου.

Χυτρίτης, ου, ὁ· Θλκ. χυτρῖτις, ιδος, ἡ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, μαγειρευμένον εἰς χύτραν. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1150.

Χυτρόγαυλος, ὁ (γαυλός). Ἀγγεῖον χυτρίνων εἰδός τι, μὲ ἀμφορέα ὅμοιον.

*Χυτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χύτραν.

Χυτροπλάθος, ὁ, ἡ (πλάσσω) = χυτρεύς, Τσουκαλᾶς. (α)

Χυτροπόδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χυτρόπους.

Χυτρόπους, οδος, ὁ (χύτρος, πούς). Κυρίως, χύτρα μὲ ποδάρια, ἀγγεῖον μαγειρικόν, τὸ

κοιντ. τουρκβ. τέντζερης, τενζερές πήλινος μὲ τρία ποδάρια· »Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν« Ἡσό. Ἔρ. 750. ἔτι δὲ καὶ εἶδος κινητῆς ἑστίας μὲ ποδάρια, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέτουν τὴν χύτραν, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον πυροστιά· ἄλλως δὲ καὶ λάτανον καὶ πύραυνος λεγόμενον, Πλδ.

Χυτροπωλεῖον, τό. Τόπος ἔνθα πωλοῦσι τὰς χύτρας, τό σύνηθ. τουρκβ. τσουκαλοπάζαρον. ἐκ τοῦ

Χυτροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χύτρας, τσουκαλᾶς.

*Χυτροπῶλις, ιδος, ἡ· [θλκ. τοῦ χυτροπώλης. Ἡ χύτρας πωλοῦσα, τσουκαλοῦ.

Χύτρος, ὁ· Ἰων. κύθρος καὶ κύτρος (χέω). Πήλινον ἀγγεῖον μαγειρικόν, ἐν γένει ἀγγεῖον μαγειρικόν. Ἡρδτ. ἴδε καὶ χύτρα. — 2) »οἱ χύτροιι«, Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων, τελουμένη κατὰ τὴν 13. τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, Ἀρστφ. Βτρ. 218. — 3) τὰ ἐν ταῖς Θερμοπύλαις θερμὰ λουτρά· Ἡρδτ. ζ'. »Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἠὼ τῆς ὁδοῦ, θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα· ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσέδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσιν οἱ ἐπιχώριοιι«, (συγγν. ἴσως τῷ, κύτος.)

Χυτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἡ ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ χύτραν ἢ χύτρας.

(ΧΤΩ) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, χέω.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ω.

*Χ ὠ, κατὰ συγκρ. ἀντὶ καὶ ὁ.

Χωλαίνω, Μλ. ἀνῶ (χωλός). Κάμνω τινὰ ἢ τι χωλόν, κουτσόν. — 2) ἀμετβ. εἶμαι χωλός, κουτσός, κουτσαίνω. ὅθεν

Χωλανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ἢ τι χωλόν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χωλόν· κουλαμάρα, κουτσαμάρα. Ἐπίκτ.

Χώλασμα, τό (χωλαίνω). Τὸ πάθος τῆς χωλάνσεως, κούτζαμα. Ἱππιατρ.

Χωλεία, ἡ (χωλεύω). Τὸ νὰ ἦναί τις χωλός, κουτσός, κουτσαμάδα, = χώλανσις. Πολυδ.

Χώλευμα, τό· = χώλασμα. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Χωλεύω (χωλός). Χωλαίνειν, κουτσαίνειν, χωλὸς εἶναι· Ἰλδ. Ρ, 411. 417. Τ, 37. — 2) μετβτ. κουτσαίνειν, χωλόν, κουτσόν ποιεῖν τινα· παρβλ. χωλαίνω.

Χωλίαμβος, ὁ (χωλός, ἴαμβος). Ὁ χωλὸς ἢ ὁ χωλαίνων ἴαμβος· ἄλλως δὲ καὶ σκάζων λέγεται· διότι τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ ἰάμβου, σπονδεῖον ἔχει· ἐχρῆτο αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ Ἱππώναξ, ὅθεν καὶ ἐφευρετὴς αὐτοῦ λέγεται. Δημήτρ. Φαλήρ. (ε)

*Χωλογράββατον, καὶ χωλοκράββατον, τό· = σκιμπόδιον.

Χωλοίπους, ὁ, ἡ, ουν, τό· γεν. -ποδος (πούς) ποιητ. ἀντὶ χωλόπους· παρβλ. χαλαίπους.

*Χωλοπόδης, ον, ὁ· = χωλόπους. Μτχοπ. Ἡτδ. ἐρ. 70.

Χωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅςτις ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι χωλόν. Ἀριστοφάν.

*Χωλόπους, ὁ, ἡ· ουν, τό· γεν. -ποδος· (πούς). Ὅςτις ἢ ὅ,τι ἔχει χωλοὺς πόδας.

Χωλός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι παράλυτος κατὰ τοὺς πόδας· ἐξαιρ. ὅςτις κουτσαίνει, Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ, καὶ ὅστις ἔχει παραλυσίαν εἰς τὰς χεῖρας »χωλὸς τὴν χεῖραιι« Εὔπλ. »Ὅτε χωλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρ' εὖ σφόδραιι· ὃν ἡ συνήθεια Κωλοχέρην λέγει. — 2) Τροπικῶς, ὅ,τι εἶναι ἄνισον, ἀνόμοιον· »φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀφόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄπονοιι«. Πλάτ. Πολ. σλ. 100. ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἔχει ἀμβλὺν νοῦν, ἀμβλύνους· (παρὰ τό, ΧΑΩ, χαλάω, χαλαρός, ὡς τὸ Λατ. clodus, claudus· ἄρα παράλυτος, δι' ἐκλύσεως ἢ ἀτονίας τῶν μυόνων, τενόντων καὶ νεύρων, ἢ δι' ἐξαρθρώσεως μέλους τινός.) ὅθεν

Χωλότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ χωλοῦ· παραλυσία, ἐξάρθρωσις, βλάβη τῶν κώλων· κωλαμάρα, κουτσαμάρα.

*Χωλόω, Μλ. -ώσω (χωλός). Κάμνω τινὰ ἢ τι χωλόν, κουτσόν· ὅθεν

Χώλωμα, τό. Παραλυσία μέλους τινὸς ἢ ἐξάρθρωσις· Ἱπποκρ. καὶ

Χώλωσις, εως, ἡ. Τὸ χωλαίνειν, κουτσένειν, ἢ χώλανσις. Ἱπποκρ.

Χῶμα, ατος, τό (χόω, χώννυμι). Ἐπισωρευμένη γῆ, σωρὸς ἀπὸ χῶμα ἀνεσκαμμένον· χαράκωμα, ὀχύρωμα, Ἡρδτ. 1, 184. ἐξαιρ. ὁ τάφος, ἡ ἐπισωρευμένη γῆ τοῦ τάφου· Ἡρδτ. 1, 93. 9. 85. καὶ Παυσαν. Ἀττικ. »Τάφον δὲ οὐδένα εὑρεῖν ἐδυνάμην· οὔτε γὰρ χῶμα οὔτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖνιι«. Ἀθήν. ιδ'. »Ἰδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶνιι· ἔτι δὲ καὶ ἀνεσκαμμένη γῆ, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας νὰ ἀερισθῇ καὶ ἐρανωθῇ καὶ ἔπειτα τὴν ῥίπτουσι πάλιν εἰς τοὺς λάκκους, τρύπας, ὅθεν τὴν ἀνέσκαψαν, καὶ οὕτω φυτεύουσι δένδρα. ὅθεν

Χωματίας, ου, ὁ· παρὰ Πολυδ. γ', 103. »Χωματίας ποταμόςιι«, ὁ ἄμμον καὶ χώματα, ἰλὺν, λούνην φέρων, σύρων, κατεβάζων.

Χωμάτιον, τό, Ὑπερστ. τοῦ, χῶμα. (2)

Χωνεία, ἡ (χωνεύω). Τὸ νὰ χωνεύῃ τίνοι ἀναλύῃ τις μέταλλον τι καὶ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τύπους, καλούπια, κατασκευάζων πράγματα.

Χωνεῖον, τό (χωνεύω) = χωνευτήριον. — 2) = χώνη.

Χώνευμα, τό (χωνεύω). Τὸ χωνευμένον ἤτοι τὸ ἐκ τῆς χωνεύσεως, καὶ ἀναλύσεως τοῦ μετάλλου ἐσχηματισμένον ἐκτύπωμα, εἴδωλον, ἄγαλμα. Φ.λ.

Χώνευσις, εως, ἡ (χωνεύω) = χωνεία.

*Χωνευτήρ, ῆρος, ὁ· = χωνευτής. ὅθεν

Χωνευτήριον, τό. Τόπος ἔνθα χωνεύουσιν, ἀναλύουσι μέταλλα.

Χωνευτής, οῦ, ὁ (χωνεύω). Ὅστις χωνεύει, ἀναλύει μέταλλα. ὅθεν

Χωνευτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χώνευσιν, χωνείαν.

Χωνευτός, ή, όν· Ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ, χωνεύω. Ὅ,τι εἶναι χωνευμένον, ἀναλελυμένον, χυμένον, ἐξ ἀναλυμένου μετάλλου κατεσκευασμένον. — 2) ὅ,τι εἶναι χονευτόν, δύναται νὰ χονευθῇ, εὐχόνευτον.

Χωνεύω· κατὰ συναιρ. ἀντὶ χοανεύω (χέω). Ἀναλύω ἢ χύνω μεταλλόν τι· κατασκευάζω τι ἀπὸ ἀναλυμένον μέταλλον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. »Τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσαιιι«. ἐκ τοῦ

Χώνη, ἡ· συναιρ. ἀντὶ χοάνη (χέω). Χωνί, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύουσι μέταλλα. — 2) συνήθ. διέραμα, χωνὶ εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν.

Χωνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χώνη, ἡ, χῶνος· Χωνὶ εἰς ἀνάλυσιν μετάλλων.

*Χώννυμι, καὶ χωννύω, Μλ. χώσω· παθτ. πρκμ κέχωσμαι· πρὸς τούτῳ χρῶνται οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρδτ. τῷ ταχτικῷ ἀνστ. χόω ἀπρμφ. χοῦν, μετχ. χῶν (χέω). ἐπὶ στερεῶν σωμάτων. Χύνω, ἐπισωρεύω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνεσκαμμένης γῆς· παραχόνω, σκεπάζω, γεμίζω τόπον, λάκκον τινὰ μὲ χῶμα· κάμνω δέσιν, τὸ ἰταλ. μόλον, ἢ χαράκωμα, ὀχύρωμα, τό, σύνηθ. σιάντσουρα· »χώματα χοῦν, ἢ χῶσαιιι Ἡρδτ. 1, 162. 4, 71. 9, 85. Ἔτι δὲ καὶ στερεόνω, ὀχυρόνω τι ἐπισωρεύοντας χῶμα· Παθτ. Παραχόνεται, σκεπάζεται, γεμίζεται τὶ μὲ χῶμα, »χωσθῆναιιι Ἡρδτ. 2, 11. 137. ἐξαιρ. Σκεπάζω, γεμίζω τάφον τινὰ· σπανιώτρ. »χῶσαί τινα τάφῳ, ἢ σήματιιι« Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 368. ἔτι δὲ καὶ »χῶσαί τινα λίθοιιι τὸ νὰ σκεπάσῃ τίς τινα μὲ λίθους, νὰ τὸν λιθοβολήσῃ, πετροβολήσῃ. Ἀρστφ. Ἀχ. 295. ὅθεν καὶ παθτ. »χώννυσσαιιι τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ χῶμα, ἐνταφιασθῇ« »ἐχωννύμεθαιιι μᾶς ἐτάφασαν μὲ χῶμα, ἤτοι μᾶς ἔκαμναν, κατεσκεύαζαν τάφον, μνημεῖον· Ἀντπ. Σιδ. 66, 2. Ἐπγρ. ἀδσπ. 619, 4.

*Χῶνον, τό· καὶ

Χῶνος, ὁ· συναιρ. ἀντὶ χόανος, χόανον· = χώνη, χοάνη.

Χώομαι, Μέλ. χώσομαι, ἀόρ. ἐχωσάμην· μέσ. ἀποθ. ὡς τό, κολόομαι· Ὀργίζομαι, θυμόνω, ἀγανακτῶ, χολιάζω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. οὐ σπανίως προσλήψει τοῦ »θυμόν«, κῆρ, κηρόθι ἢ φρεσίν ἤσιιι« ἔτι δὲ καὶ »χώομαι θυμῷιιι Τμ. Δμτ. 331. καὶ »χώομαι φρένασιιι, Ἡσό. Θγν. 554. σπανιώτρ. δὲ εἶμαι συγχυσμένος, ἐκπληγμένος, λυπημένος. Ἐν γένει δὲ, εὑρίσκομαι, εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν. — α) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. κατὰ τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλδ. Α, 80 Ι, 555. Φ, 306. Ω, 606. — β) μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. ἢ τοῦ πράγμτ. διὰ τὸ ὁποῖον, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλδ. Α, 429. Β, 689. Ν, 165. 662 Π, 553. Τ, 29. Φ, 457. Ψ, 37. σπανιώτρ. περί τινος, Ἰλδ. Ι, 449. Ξ, 266. ἐν τοῖς δυσὶ δὲ τούτοις μαρτυρίοις ὁ Wolf. περιεχώσατο, εἰς μίαν λέξιν, ἔγραψε· ἴδε περιχώομαι· ἀλλὰ καὶ περί τινι, Ἡσό. Ἀσπ. 12. Ἴμ. Ἐρ. 236. — γ) μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πργμτ., μόνον ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξει »μήμοι τόδε χώσαιιι μὴ ὀργίζου κατ' ἐμοῦ περὶ τούτου, Ὀδσ. Ε, 215. Ψ, 213. — ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· Ἐνεστ. ἐνργτ. χόω, οὐχ εὑρηταί που· (συγγν. τῷ, κολή.)

Χώρα, ἡ· Ἰων. χώρη· ὡς τό, χῶρος (ΧΑΩ). Τόπος, μέρος τόπου εἰς τὸν ὁποῖον περιέχεταί τι, ἢ τὸν ὁποῖον περιέχει, εἰς τὸν ὁποῖον κεῖται, εὑρίσκεταί τι· Ὅμ. ἐξαιρ. ὁ τόπος, τὸ διωρισμένον μέρος ὅπου εὑρίσκεται, διατρίβει τις, Ἰλδ. Ψ, 349 Ὀδσ. Π, 352. »ἐν χώρᾳ, καὶ κατὰ χώρανιιι, εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, εἰς τὸ διωρισμένον μέρος, Ἡρδτ. ὅθεν »κατὰ χώραν ἔχειιι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν τόπον του, ἢ εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν ἡσυχίαν του· οὕτω καὶ »μένειν κατὰ χώρανιιι Valck ἐν Ἡρδτ. 4, 135. 201. Θκδ. 4, 75. Ἀρστφ. Βτρχ. 793. Ἱππ. 1354. Πλούτχ. 367. »ἐῶ κατὰ χώρανιιι ἀφίνω τι ἢ τινα εἰς τὸν τόπον του ἢ εἰς τὴν τάξιν του ἀνενόχλητον, ἀπείρακτον, ἀτάραχον· »χώραν λαμβάνωιιι πάνω τόπον, βάλλομαι εἰς τάξιν, σύταξίαν, ἡσυχάζω· τὸ δὲ »εἰς χώραν τινὸς καθίσταμαιιι ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον τινὸς, ἀναδέχομαι, διαδέχομαι τὸν τόπον, τὴν θέσιν του, Ξνφ. Κύρ. π. 2, 1, 23. — β) τρπκ. Τάξις, ἀξίωμα, ἀξία, τὸ συνήθ. ἰταλ. posto, ὀφφικιον· ὅθεν, »ἐν χώρᾳ τινὸιιι εἰς τὸν τόπον τινὸς, ἀντί τινος· »ἐν χώρᾳ τινὸς εἰμιιι εἶμαι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ ἀξίωμά τινος, ἔχω τὸ ὀφφικιόν τινος, μὲ τιμοῦν, μὲ σέβονται ὡς τινα· »ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ εἰμιιι ἔχω τὴν ἰδίαν τάξιν, κατάστασιν μὲ τὰ ἀνδράποδα, νομίζομαι, θεωροῦμαι ὡς ἀνδράποδον, Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 957. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 6, 13. »ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμιιι δὲν ἔχω κἀμμίαν τάξιν, κἀμμίαν κατάστασιν, ὑπόληψιν, τὸ κοιντ. δὲν πιάνω τόπον, δὲν ἀξίζω τίποτε· παρβλ. Θεογν. 152, »χώραν μηδεμίην τινὸς θεῖναιιι καὶ 820, »ὀλίγη χώρη τινὸς τελέθειιι — 2) ἐξαιρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χώρα, τόπος, καὶ — α) Μέρος γῆς, ἐπικράτεια, ἐπαρχία, βασίλειον, Ἡρδτ. »ἐπὶ χώρας εἰμιιι, εἶμαι εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τὴν πα-

τρίδα μου, εἰς τὸ σπίτιμου, εἰς τὰ ἐδικά μου. — β) Ἀγρός, ὑποστατικόν, ἐξοχή, τὸ ἰταλ. compagnia, πεδιάς, γῆ, ἔδαφος. — γ) Κώμη, χωριό, ἀντιθ. τῷ, πόλις. — Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε παρακατιών, χῶρος.

Χωράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἐξουσιαστὴς χώρας, τόπου τινός. σημσ. 2. α'.

Χωράσμιος, ὁ. Γείτων τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα γειτονεύει μὲ ἄλλην τινὰ χώραν· πάνυ ἀμφβλ.

Χώραυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὅστις διατρίβει, κατοικεῖ εἰς τὴν χώραν, σημσ. 2. β'. γ'. Σουίδ.

Χωράφιον, τό· ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον· Χωραφάκι, μικρὸν ὑποστατικόν· Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Θεοκρίτ.

Χωρεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις εἶναι ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης, ἔφορος εἰς τινα χώραν, σμσ. 2. α'. β'. γ'.

Χωρέω, Μλ. -ήσω· παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. -ήσομαι, ἐνίοτε μέν τοι καὶ χωρήσω, Poppo obs. in Thuc. σλ. 149. (χῶρος). Δίδω, κάμνω τόπον, παραμερνῶ, ἐνδίδω, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, τὸ ἰταλ. retiraro, Ἰλιάδ. Ζ, 592. »πάλιν αὖτις χωρεῖν« Ἰλιάδ. Ρ, 533. »γαῖα ἔνερθην χώρησεν· ἐβυθίσθη, ἐσχίσθη ἡ γῆ, Τμ. Δμτ. 430. — α) μετὰ γενκ. τοῦ τόπου, ἢ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖ· »χωρήσειν τυτθὸν ἐπαλξιος« Ἰλιάδ. Μ, 406. »νεῶν ἐχώρησαν« Ἰλιάδ. Ο, 655. »νεκροῦ χωρήσουσιν« Ἰλιάδ. Π, 629. ὡς τό, εἴκειν καὶ χαζεσθαι· ἔτι δὲ καὶ »ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον« Ἰλιάδ. Ν, 724. καὶ »ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες« Σ, 244. — β) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. πρὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖτις. Ἰλιάδ Ν, 324. Ρ, 101. (ἐν τῇ Ὀδσ. οὐχ' εὕρηταί που τὸ ῥῆμα ἁπλοῦν). — 2) Προχωρῶ, κινοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· »χωρεῖ τὸ ὕδωρ« ἀντὶ τοῦ, ῥέει, τρέχει, ἀντθ. τῷ λιμνάζοντι, στεκάμενον νερόν· »τὸ τόξευμα χωρεῖ διὰ τοῦ θώρακος· διαπερᾷ, τρυπᾷ τὸν θώρακα, Ξνφ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου· »νὺξ ἐχώρει« ἠύξανεν, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος της, Αἰσχλ. Περ. 382. — β) τρπκ. Συνεθίζεται τι, εἶναι νόμιμον, ἔχει ἀπέρασιν, π. χ. ἐπὶ χρημάτων »χωρεῖ τὸ νόμισμα« εἶναι ἀγώγιμον, τὸ ἰταλ. circolare ἔχει κοῦρσον, τρέχει· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἐκτείνεται, διαδίδεταί τι· ὅθεν, »ἡ φάτις κεχωρήκεει διεδόθη ὁ λόγος, Ἡρδτ. 1, 122. »διὰ πάντων χωρεῖν ἐκτείνεται, διαδίδεται παντοῦ, Ξνφ. — γ) εἴς τι· ὑπάγεται, ἀναφέρεταί τι εἴς τι, Ἀριστφ. Βτρχ. 641. — 3) Προχωρῶ, προκόπτω εἴς τι, Ἡρδτ. 3, 42. 5, 89. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, εὖ ἢ εὐτυχῶς, Ἡρδτ. 3, 39. »οὐ χωρεῖ τοὔργον« δὲν προχωρεῖ, δὲν πηγαίνει ἐμπρὸς τὸ ἔργον, Ἀριστφ. Εἰρ. 472. Ἐπὶ χρημμῶν, ἀποβαίνει, ἀληθεύει, Ἡρδτ. 1, 120. ἐν γένει, εὐδοκιμεῖ, λαμβάνει καλὴν ἀπόβασιν, καλὸν ἀποτέλεσμα, εὐγαίνει εἰς καλόν· »χωρήσαντος οἱ τούτου« ἐπειδὴ καὶ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο, ἔλαβε καλὸν ἀποτέλεσμα εἰς αὐτό, εὐδοκίμησεν, Ἡρδτ. 3, 42. — β) Προβαίνει, ἀρχίζει, »ἀγὼν χωρεῖ πρὸς ἔργον« Ἀριστφ Βτρχ. 884. — γ) ἐπὶ χρημάτων, εἰτοδημάτων, εἰσρέουσιν, ἐμβαίνουσιν ἄσπρα, εἰσοδήματα. — δ) εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν. Αἰλν. — 4) πιάνει, χεμίζει τόπον· ὅθεν μετὰ αἰτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρεῖ, περιέχει, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγγείων. »χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους«, Ἡρδτ. 1, 51. 70. 192. 4, 61. 81. τρπκ. »ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσιν ἐχώρουν« ἐφώναζον ὅσον ἠμποροῦσαν, Ἀρρν. ὅθεν

Χώρημα, τό. Τόπος, μέρος τόπου, ἐξαιρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ, ὁ ὁποῖος χωρεῖ τι

Χώρησις, εως, ἡ (χωρέω). Τὸ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνῃ, περιέχῃ τι ἢ τόπος τίς τι.

Χωρήτης, ου, ὁ, ἡ, = χωρίτης· ἀμφ.

Χωρητικός, ή, όν. (χωρέω). Ὅ,τι χωρεῖ, ἠμπορεῖ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνῃ, περιέχῃ.

Χωρητός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ χωρέω. Ὅ,τι ἐχώρησεν εἴς τι, δύναται νὰ περιέχηται, περιλαμβάνηται εἴς τι· εἶναι καταληπτόν· Γρηγόρ. Ναζ.

Χῶρι, ποιητ. ἀντὶ χωρίς. Καλλιμ. λῳν. 48. ὡς τό, μέχρι καὶ ἄχρι, ἀντὶ μέχρις καὶ ἄχρις.

Χωριάζω, Μ. άσω (χωρίον). Εἶμαι εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὴν ἐξοχήν· εἰς τοὺς ἀγρούς· ζῶ ἔξω εἰς τὸ χωρίον. Ἡροδότ.

Χωριασμός, ὁ, = φωριαμός· ἀμφβ.

Χωρίδιον, τό. ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον. (ε)

Χωρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. χωρῶ (χωρίς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χωρίζω, ξεχωρίζω, διακρίνω, διαιρῶ τι· τίτινος, καὶ ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, διαιρῶ· ἐξαιρ. ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. χωρίζοντες οἱ Γραμμτ. οἱ ὁποῖοι ἀπέδιδον τὴν συγγραφὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας εἰς πλείους ποιητάς. Παθτ. χωρίζεται, διαιρεῖται, ξεχωρίζεται, διακρίνεταί τις ἢ τι, καὶ ἐν γένει, ἀπομακρύνεται, ἀποχωρίζεταί τις ἢ τι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι. Τρπκ. Διαφερει εἶναί τι, ἢ τις διαφορετικός· συνήθ. κατὰ Πρκμ. κεχώρισμαι, μετά γενκ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. σπανιότρ. μετὰ δοτκ. Ἡρδτ. 4, 28. ἔτι δὲ καί, ἀπό τινος.

* Χωρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ-ῶ (χῶρος). Θέτω, βάλλω τινὰ ἢ τι εἴς τινα τόπον, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· »τάξιν« Ξ.φ. Ἀμβ. 5, 11,

Χωρικός, ή, όν· = χωρίτικός. Πολδ. παρὰ Ξνφ. δέ, Κύρ. π. 4, 5, 54. (17) ψευδ. ἀνάγνσ. ἀντὶ χωρικῶς.

Χωρίον, τό· κατὰ τὸν τύπ. μόνον ὑπκρστ. τοῦ, χῶρος καὶ χώρα· σύνηθ. — 1) Τόπος, μέρος τόπου· πᾶς διωρισμένος τόπος, ἢ τοπικὴ θέσις, ἀφ' Ἡρδτ. πάνυ εὔχρστ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, Μέρος τι τῆς συγγραφῆς ἢ τῆς διατριβῆς, τὸ Γαλλ. passage d' un auteur. »Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα δῆλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ κύπρια ἔπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός,« Ἡρδτ. 2, 117. »ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ πᾶσιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον« Θκδ 1, 97. Ἀθην. 15. σλ 671. Γ. Λουκ. Ἱστρ. 12. ἀντθ. τῷ, ῥῆσις, μαρτύριον, σύντομόν τι ἐξ ὀλίγων τινῶν λέξεων συγκείμενον μέρος τοῦ συντάγματος συγγραφέως τινὸς σημαῖνον. — 2) Τόπος, ἐξαιρ. ὠχυρωμένος. — 3) Τόπος, μέρος ἐπικρατείας, ἐπαρχίας· τὰ πέριξ τόπου τινός — 4) Ἀγρός, ὑποστατικόν, κώμη, χωριό· ὅθεν

* Χωριονόμος, ὁ (χωρίον, νέμω). Ὅστις διαμπάζει, ξεγυμνώνῃ ὑποστατικόν τι ἢ χωριό· (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. ἐκτιμητὴς τῶν ἀγρῶν καὶ χωρίων, ψευδής.)

Χωρίς, Ἐπίρ. (ΧΑΩ) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιντ. ξέχωρα, χωριστά, ἀλάγρα· ἰδιαζόντως, κατὰ μόναις, Ὅμ. »κεῖται χωρὶς ὁ νεκρός« Ἡρδτ. 4, 62. »χωρὶς μὲν — χωρὶς δὲ — ἀλλοῦ μέν, ἀλλοῦ δὲ — ἢ ξέχωρα, ἀχώρια μὲν — ἀχώρια δὲ — εἰς ἓν μέρος μὲν — εἰς ἄλλο δὲ — Ὀδσ Ι, 221. »χωρὶς ἢ ὁκόσοι« ἐξαιρουμένων τόπων, ὅσοι — Ἡρδτ. 2, 77. »χωρὶς ἢ« πλήν, ἐκτός· »χωρὶς ἢ ὅτι« ἔξω μόνον ὅτι — ἐκτὸς ὅ, τι — Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 94. 130. 164. 4, 61. 82. Περὶ δὲ τοῦ »χωρὶς εἰ, χωρὶς εἰμή, καὶ χωρὶς πλήν« ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 459. — β) Τρπκ. διαφερόντως, διαφορετικά, κατὰ διάφορον τρόπον ἢ ποιότητα. Σιμνδ παραβλ. Schaef. ἐν Θεογ. 91. »χωρὶς γενόμενοι« διαιρεθέντες εἰς διάφορα τάγματα Ξνφ. Ἱρ. π. 4, 1, 186. — γ) Ἄλλως, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιῶς, ἀλλοιότικα. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 808. Heind. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ, 336. Β. — 2) ὡς πρόθτ. μετὰ γεν. Ἄνευ, δίχα, ξέχωρα, μακρυὰ ἀπό τι· »χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν« μακρυὰ ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά μου. Εὐρπθ. ἔτι δὲ καὶ πλήν, ἐκτός, Ἡρδτ. 1, 93. 106. 6, 58. — β) τρπκ. Διαφορετικά, ὅθεν »χωρὶς τινος« διαφορετικὰ ἀπό τι, Αἰσχλ.

Χώρισις, εως, ἡ (χωρίζω). Τὸ νὰ χωρίζῃ, ξεχωρίζῃ, διακρίνῃ, διαιρῇ τίς τι.

Χωρισμός, ὁ (χωρίζω) = χώρισις. 2) ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ Ἀπόστασις, ἀπομάκρυνσις, ὅθεν ἀναχώρησις μισευμός, ἀποχωρισμός. Πολβ.

Χωριστής, οῦ, ὁ (χωρίζω). Ὅστις χωρίζει, ἀποχωρίζει, διαιρεῖ, διακρίνει, ξεχωρίζει τι ἀπό τι.

Χωριστός, ή, όν Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, χωρίζω, ὅ, τι εἶναι κεχωρισμένον, ξεχωρισμένον, ἰδιαίτερον· ὅ,τι ἐπιδέχεται χωρισμὸν διαίρεσιν. Ἀρτεμ.

Χωρίτης, ου, ὁ· θηλ. χωρῖτις, ιδος, ἡ (χώρα, χῶρος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ χωρίον, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγρώτης, χωριάτης — 2) ὡς ἐπθτ. Ὅ,τι εἶναι χωρικόν, χωριάτικον· ὅθεν

Χωριτικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χωρίτην· ὅ,τι εἶναι χωριάτικον. Πλουταρχ. »Τὸ χωριτικὸν πλῆθος« οἱ ἀγρῶται, οἱ χωριάται. Ἐπρρ χωριτικῶς· μὲ χωριάτικον τρόπον. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 54. »Οὐκ ἐν χλιδῇ τετράμεθα ἀλλὰ χωριτικῶς« χωριάτικα.

Χωροβατέω, Μ. ήσω (χῶρος, βαίνω). Βαδίζω, περιπατῶ, πηγαίνω, διάγω, διατρίβω εἰς χώραν, ἐξοχήν, χωριόν· παρὰ τοῖς Ο'.

Χωροβάτης, ου, ὁ (χώρα, βαίνω). Ὄργανόν τι δι' οὗ εὑρίσκουσι τὴν ὁριζόντιον γραμμήν, Νεροζύγι. (ε)

Χωρογραφέω, Μλ. -ήσω (χωρογράφος). Ὅστις περιγράφει χώρας, τόπους ἢ τὰ πέριξ, τὰς ἐξοχὰς χώρας τινὸς ἢ χωρῶν· τόπων· ὅθεν

Χωρογραφία. ἡ. Περιγραφὴ χωρῶν τόπων ἢ μερῶν τόπου τινός. Στράβ. ὅθεν

Χωρογραφικός, ή, όν, Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτηδειον εἰς χωρογραφίαν.

Χωρογράφος, ὁ, ἡ (χώρα γράφω). Ὅστις περιγράφει χώραι, τόπους, τὰ πέριξ αὐτῶν· (ε) ἐξ ἐναντίας δέ, τοπογράφος, ὅστις περιγράφει τὴν θέσιν ἑνὸς μόνου τόπου,

Χωροθεσία, ἡ (τίθημι, θέσις). Ἡ θέσις χώρας ἢ τόπου τινός. Πλουταρχ. περὶ Ποταμ.

Χωρομετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ χώραν ἢ τόπον τινά. Στράβ. ιγ'. σελ. 933. ὅθεν

Χωρομετρία, ἡ. Καταμέτρησις χώρας, τόπου τινός.

Χωρονομέω, Μλ. -ήσω (νέμω). Διανέμω, μερίζω, μοιράζω χώραν τινά· ὅθεν

* Χωρονομία, ἡ. Διανομή, μοίρασις τῶν ἀγρῶν· ὅθεν

Χωρονομικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χωρονομίαν· »Νόμος χωρονομικός« ὁ τὴν χωρονομίαν, διανομὴν, μοίρασμα τῶν ἀγρῶν διορίζων, διατάττων νόμος. Διονύσ. Ἁλικ.

Χωρονόμος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὁ τὴν χώραν ἢ τοὺς ἀγρούς νέμων, διαιρῶν· ὅστις χωρονομεῖ

Χῶρος, ὁ, ὡς τό, χώρα. Τόπος, μέρος, τὰ πέριξ τόπου τινός· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡρδτ. καὶ Λ. »χῶρος νεκύων« τόπος, τὸ μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ὅπου ἔκειτο οἱ νεκροὶ τόπου μέρος, διάστημα, Ἰλιάδ. Θ, 491. Κ, 199. ἔτι δὲ καὶ χώρα, τόπος, γῆ, »χῶρος ὑλήεις, οἰοπόλος, ἔρημος, ψαμαθώδης,« Ὅμ. »χῶρος πίων« Ἡσδ. Ἔρ. 392. »εὐνής« 601. »καταστύφελος« Ἡσδ. Θγν. 806. ἐπικράτεια πόλεώς τινος· Ἡρδτ. 1, 160. Πλησ. οἱ χῶροι, οἱ τόποι ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται ἡ ἐπικράτεια πόλεώς τινος, Ἡρδτ. 9, 15. οἱ Ἀττ. μέντοι χρῶνται τῷ, χώρα μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημτ. — 2) Ἀγρός, χωράφι, ὑποστατι-

κόν, Ξνφ. (τό, χῶρος καὶ χώρα, ὑπάγονται εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, χανδάνω, χάζομαι, οἱονεὶ ἀντὶ χάορος χαόρα, ἀφ' οὗ χωρίω, χωρίς, χωρίζω· ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορὸς συγγν.)

Χωροφιλέω, Μλ-ήσω (φιλέω) = φιλοχωρέω. Ἀγαπῶ τόπον τινά, μοὶ ἀρέσκει τόπος τις· ἡδόνομαι, νὰ εἶμαι, νὰ διατρίβω εἴς τινα τόπον. Θαλῆς παρὰ Δγν. Λρτ. 1, 44. καὶ Ἀντφ. ὅθεν

*Χωροφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ εἴς τινα τόπος τις, νὰ ἀγαπᾷ, ἠδύνηταί τις νὰ ᾖναι, διάγῃ, διατρίβῃ εἴς τινα τόπον. Φιλστρ. Ἐπστ. 47.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ), Ὅστις φυλάττει χώραν, τόπον τινὰ (υ)

Χῶς, χῶ, ὁ· παρὰ τοῖς Ἀργεῖοις = τῷ παρὰ Ἀθηναίοις ξυμβολή, σημσ. 4. Συμπόσιον δὶ ἐράνου, τὸ τουρβ. μὲ ρέφενεν, τὸ Ἀγγλκ. Pikenik. Ἀθήν. ἡ· »Ἀργεῖοι δὲ τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν.« ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως Δωρκ. ἀντὶ χοῦς, χόος.

Χῶσις, εως, ἡ (χώννυμι). Γῆς, χώματος, ἐπισώρευσις, τὸ νὰ γεμίζῃ τις τόπον μέρος τι καινὸν μὲ γῆν, νὰ ἐπισωρεύῃ χῶμα, νὰ κατασκευάζῃ ὀχύρωμα ἢ δέσιν, τὸ ἰταλ. molo· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀχύρωμα αὐτό, ἢ, ἡ δέσις αὐτή.

Χῶσμα, τό (χώννυμι) = χῶμα.

Χωστός, ή, όν· ἐπθ. ῥῆμτκ. τοῦ, χώννυμι. Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, κατεσκευασμένον μέσωρὸν γῆς, χώματος. »Χωστὸς τάφος.« Εὐριπ.

Χωστρίς, ίδος, ἡ (χώννυμι) χελώνη, Στέγη, σκεπαστὴ προφυλακτικὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκοῦντες ἐγείμιζον τὰς ὠχυρωτικὰς τάφρους (οὐχὶ δὲ ἐτάφρευον) πολιορκουμένης πόλεώς τινος. Πολβ.

ΧΩΩ, ἄχρστ. ἐνργτ. τύπ. τοῦ, χώομαι.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ἅπαν τὸ Χ ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει δὲ, διορθώσει καὶ προσθήκῃ ἄχρι τῆς λέξεως χρυσωρυχέω, ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾷ, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄχρι τέλους ὑπὸ Δ. Γ. Ῥ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Χ.

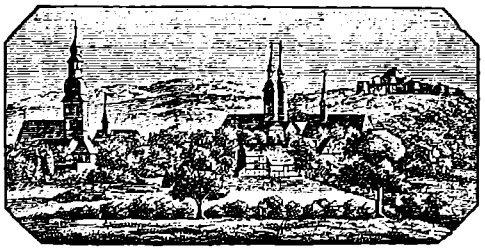

Ψ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει, δὲ διορθώσει, καὶ προσθήκῃ ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾷ.

Ψ, ψ, ψῖ, τό, ἕκτλ. εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ὀξυτονούμενον μὲν ψ'. = 700. ὑπογεγραμμένον δὲ, ψ = 700,000. ἔστι δὲ τὸ ψ, διπλοῦν γράμμα, ἐκ τοῦ, σ καὶ ἑνὸς χειλικοῦ συμφώνου. π συγκείμενον· ὅθεν καὶ θέσει μακρὸν ποιεῖ συλλαβήν· κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ, πσ, βσ, καὶ ψσ. ὡς γράμμα ἐχρήσαντο αὐτῷ κατὰ πρῶτον οἱ Ἴωνες· παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ μόλις ἐπὶ Εὐκλείδους τοῦ Ἀρχοντος. Ὀλ.94, 2. συγχρόνως τῇ τοῦ η,ω, καὶ ξ. Μεταλλαγαὶ τοῦ ψ, ἐξαιρ. ἐν τοῖς διαλέκτοις — 1) οἱ Αἰολεῖς, οἱ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν μακροχρονιώτερον διατηρήσαντες, ἔγραφον, ἐξαιρ. τὰ κύρια ὀνμτ. διὰ τοῦ πσ, ἀντὶ διὰ τοῦ ψ, π. χ. Πέλοπς, Ἄραπς, ἀντὶ Πέλοψ, Ἄραψ. Γρηγ. Κορ. Διαλκ. Αἰολκ. 39. Gramm. Meerm. 14 — 2) οὐ σπανίως δὲ διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ψ εἰς τὰ στοιχειώματα αὐτοῦ γεννᾶται καὶ ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπαιτωμένη στοιχείων μετάθεσις, π. χ. σπάλιον, ἀντὶ ψάλλιον· σπέλλιον, ἀντὶ ψέλλιον· ἀσπίνθιον, ἀντὶ ἀψίνθιον· ἄσβολος ἀντὶ ψόλος, ψίν, Δρκ. ἀντὶ σφὶν. ψὲ ἀντὶ σφὲ ὅλως ὡς καὶ παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ ξ εἰς κσ, καὶ τὸ ζ, εἰς σδ. ἀνελύετο. — 3) τὸ ψ, τίθεται ἐσθ' ὅτε, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ σ, ἢ σσ, π. χ. ψιττακός, ἀντὶ σιττακός, κόψιχος, ἀντὶ κόσσυφος, — ἡ Δωρκ. μόνον ἐπάλλαξις τοῦ φ εἰς ψ, σπανιωτάτη ἐστί, Κ. Γρηγρ. σλ. 484. — 5) ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ψ καὶ ξ ἀπαντᾶται εἰς τό, ψάω καὶ ξάω, ἕψ, καὶ vox, ΝΙΨ, καὶ nix. — 6) τὸ ψ καταλιμπάνεται καὶ προσλαμβάνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος.

*Ψάγδαν, ανος, ὁ· καὶ

Ψάγδας, ου, ὁ, ἔτι δὲ καὶ ψαγδάς, ἡ· παρ' Ἀθν. καὶ Ἡσχ. σάγδας. Μύρον τι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις χρήσιμον, ὡς περ καὶ ἡ λέξις Αἰγυπτ. ἐστί.

Ψαδαρός, ά, όν (ψάω). Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται συντριβὴν, εἶναι εὐκολοσύντριπτον, εὐκολοτσάκιστον, ὅθεν χαλαρόν, ἀραιόν, ἀπαλόν, σαθρόν, ἀδύνατον, σάπιον, δὲν εἶναι στερεόν, δυνατόν, πυκνόν· παρβλ. ψαθυρός.

Ψάδιος, ία, ιον. = κατάντης, μόνον παρ' Ἡσχ.

*Ψαδυρός, ά, όν. Ἄχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τύπος, ἀντὶ ψαδαρὸς, ψαθαρός, ψαθυρός.

Ψαθάλλω, ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ, ψάω, Ψηλαφῶ, ἐπιτρίβω, τρίβω ἐλαφράτι, ξύω· »τὴν κεφαλήν.« Ἕρμγ.

Ψαθαρός, ά, όν = ψαδαρός. Πολδ.

Ψαθύριον, τό· (υ) καὶ

*Ψάθυρμα, τό (ψαθαρός). Κομματάκι, μικρόν, μικρούτσικόν τι κομματάκι, ἔτι δὲ καὶ ψώθιον. (α)

Ψαθυρόομαι, παθτ. (ψαθυρός). ἐπὶ πραγμάτων, Συντρίβεται, λιανίζεται, κομματιάζεται, γίνεται ἀπαλόν, σαπρόν, σάπιον, παρὰ τοῖς Ο'. »Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.«

Ψαθυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ψαθυρά, εὐσύντριπτα, ἐξαιρ. φρυγανισμένα ἢ ξηρά, στεγνωμένα πράγματα. Σωκράτ. Ἐκκλησ. ἱστορ. ε, 23. ὅθεν καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Ψαθυριανῶν ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ

Ψαθυρός, ὁ, ἡ (ψάω). ὡς τό, ψαδαρός. Πᾶν, ὅ,τι εἶναι εὔθλαστον, εὔθραυστον, εὐτριβὲς, εὐκόλως τριβόμενον, ἀντθ. τῷ, πυκνός, στερεός· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι μαλακὸν τρυφερόν, π. χ. ἐπὶ κρέατος, ἀντθ. τῷ, σκληρός. Ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνόν, τραχύ, ἀντιθτ, τῷ, Ἰξῶδες, κολλῶδες, γλίσχρον, λιπαρόν· (εἰς τὸ, ψαθυρὸς ὑπάγεται τὸ παρεσχηματισμένον ψαθυρός· ὡς τό, ψαθαρὸς εἰς τὸ ψαδαρός) ὅθεν

Ψαθυρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ᾖναί τι ψαθυρόν· ἐξαιρ. σπογγῶδες, ξηρόν, στεγνόν, ἀρύ, εὐκολοσύντριπτον.

Ψαιδρός, ά, όν = ψεδνός. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω· ὡς τὸ ψεδνός, ἐκ τοῦ ψέω.

*Ψαικάζω = ψακάζω, ψεκάζω. Γραμμτ.

*Ψαίκαλον, τό = ψάκαλον. Γραμμτ.

Ψαινύζω, καὶ ψαινύρω, καὶ ψαινύσσω, Μλ. -ξω. Καταψύχω, ἀερίζω, ἀνεμίζω τι μὲ τὸ ἀνεμιστήρι, ἀεριστήρι. Γραμμτ.

*Ψαινύθιος, ὁ, ἡ = ψαίνυθος. Ἡσχ. (υ)

Ψαίνυθος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι δόλιος, ψεύστης, ἀπαταιών. Λυκόφρ. 1420. καὶ Ἡσύχ.

*Ψαινύρω, καὶ

*Ψαινύσσω = ψαινύζω· ὅπερ ἴδε.

Ψαίρω, (ψάω) κυρίως, Τρίβω, ξύω τι ἐλαφρά — 2) συνήθ. ἀμεταβ. ἐπὶ παστηδήποτε ἐλαφρᾶς, ἡσύχου κινήσεως καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ γινομένου θορύβου, κτύπου, κλόνου, ὅθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ψιθυρίσματος, κοιντ. σιουσιουρίσματος, τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένων φύλλων· ὡς τὸ ψιθυρίζω, ψιψιρίζω, μουρμουρίζω ἐν γένει δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, τρέμει, κλονίζεται, κινεῖται, βαΐζει ποτ' ἐδῶ, ποτ' ἐκεῖ. — β) μετὰ αἰτ. »λεύρον γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεραῖς τετρασκελὴς σίωνός.« πτερυγίζει, κινεῖ ἡσυχα, ἐλεφρὰ διὰ τοῦ αἰθέρος τας πτερυγάς του, πλαταρίζεται, Αἰσχλ. Πρμθ. 394. ὡς τὸ τοῦ Βιργίλ. »radit iter liquidum« μόλον ὅτι καὶ ἡ πρώτη σημσ. τρίβειν, ξύειν τι ἐλαφρά, ὡς »τρίβειν οἶμον,« δὲν εἶναι ἀνάρμοστος.

Ψαῖσμα, τό (ψαίω). Ἀπότριμμα, ἀπόκομμα,

μικρόν τι κομμά τι ἀπὸ κομμένον ἢ τριμμένον τι.

Ψαιστίον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ, ψαιστόν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 166.

*Ψαιστόν, τό, συνήθ. κατὰ πλθ. ἀριθμ. τὰ ψαιστά, ὑπκ. κάλφιτα, πέμματα, ἢ πόππανα κοντροκοπανισμένον κριθάρι, καὶ ἐξαιρ. ζυμαρικόν τι μὲ ἅλειον καὶ μέλι εἰς θυσίας προσφερόμενον κατασκευασμένον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδτ. τοῦ

Ψαιστός, ἡ, ὄν, ἐπθ. ρημτ. τοῦ, ψαίω. Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λιανισμένον, κατακομματιασμένον, κοντροκοπανισμένον, στουμπισμένον, ἁλεσμένον.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ (ψαίω). Ὅ,τι σφογγίζει ἀποσπογγίζει, καθαρίζει. χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ σφογγίζῃ, παστρεύῃ τί τι δι' αὐτοῦ. »σπόγγος ψαίω. Φανίας 3, 2.

Ψαίω, κυρίως ἰσοδύναμον τῷ ψάω, Τρίβω τι ἐλαφρά, ἤσυχα, ἐπιτρίβω, ἀποσπογγίζω, σφογγίζω — 2) Συντρίβω, καταλιανίζω, στουμπίζω, κοντροκοπανίζω, κατακομματιάζω, ἁλέθω. οἱ τύποι ψαίζω, ψαίθω, ψαίνω, εἰσὶν ἀμφβ. παραβλ. ψάω.

Ψακάδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ ψακάς. Μικρὸς σταλαγμός, σταλαγματία, ψηχαλίθρα, ἐξαιρ. λεπτὸν, ψιλὸν, ὀλίγον κορνιάκτισμα. Θῳρστ. παρβλ. ψακάδιον.

Ψακάζω, Μλ. -άσω (ψακάς) ὡς τὸ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ψακάζω· ἐπὶ ὑετοῦ. Ψηχαλίζει, δροσίζει, πίπτει πολλὰ λεπτὴ βροχή, ψηχάλα — 2) μεταβ. ἐπιστάζω, σταλάζω, βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω τι σταλάζοντας ἐπ' αὐτό »λύχνος ψακαζόμενος« λυχνάρι, τὸ ὁποῖον σταλάζει. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 11.

Ψάκαλον, τό, σπαντρ. ψάκαλος, ὁ Νεογνὸν ἀρτιγένητον ζῶον. Αἰλιαν. Ζώων ἱστορ. 7, 47. (ἀναμφιβλ. παρὰ τὸ, ψακάς. παρβλ. δρόσος καὶ ἕρση). [ᾰ] ὅθεν

Ψακαλοῦχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ἐπὶ θηλκ. ζώων. Νέα, νεογνὰ ἔχουσα »μητέρες ψακαλοῦχοι«. ὁμοῦ μὲ τὰ νέα, μὲ τὰ μικρά των. Σοφκλ.

Ψακάς, άδος, ἡ. (ψάω) ὡς τὸ νεώτερ. ψακάς. Πανδήποτέ τι μικρὸν καὶ λεπτὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἀπατρίβῃ, ἀπεκόπῃ, ἀπεχωρίσθῃ ἀπό τι σῶμα, σπυράκι, κομματάκι, ψίχα τρίμμα, μόριον κονιορτοῦ. »ψάμμου ψακάς«. σπυριὰ ἄμμου. Ἀνθλ. — β) ἐπὶ ῥευστῶν. Σταλαγματιὰ ῥανίδα, ψηχαλίδα »φοίνισσα ψακάς«. Σιμνδ. ἐξαιρ. λεπτὸν κορνιάκτισμα »ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι«. Ἡρόδ. 3, 10. ὅπερ ὁ Αἰλ. »ῥανίδες λεπταὶ λέγει. Ὅθεν καὶ κωμικ. Ἐπθ. τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ὁμιλοῦντες ῥαντίζουν μὲ τὸ σίαλον τοὺς πλησίον των, τοὺς μὲ αὐτοὺς ὁμιλοῦντας. Ἀριστφ. Ἀχ. 1150. — γ) Τρπκ. τὸ ἐλάχιστον μέρος τινός. »ἀργυρίου μηδὲ ψακάς«. Ἀριστφ. Εἰρ. 121. ὡς τὸ, »οὐδὲ γρῦς.

Ψακαστός, ἡ. ὄν. Ἐπιθ. ρημτ. τοῦ ψακάζω. Πᾶν ὅ,τι στάζει, ῥέει κατὰ σταλαγμοὺς ὡς τὸ στακτός. Ἀθην. β'. »λούομαι μύροις ψακαστοῖς«.

*Ψάκιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ ψακάς. Ἡσχ. Ψίχα, ὀλιγούτσικον, σταλαγματίτσα, ῥανίδα.

Ψάλαγμα, τό. (ψαλάσσω). Ὅ,τι ἔψαυσεν, ἐψηλάφησέ τις· τὸ νὰ ψαύῃ, ψηλαφᾷ τίς τι. (υ-υ) Ἡσύχ.

Ψαλάκανθα, ἡ. Μυθολογικοῦ τινος φυτοῦ ὄνομασία. Πτολ. Ἡφαιστ. κεφ. ε. (υ υ-υ)

Ψαλακτός, ἡ, ὄν. Ἐπθ. ρημτκ. τοῦ ψαλάσσω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη· ὅ,τι ἐπιδέχεται ψηλάφημα.

Ψαλάσσω, Ἀττ. άττω, Μλ. — ξω. Ὡς τὸ ψάλλω, ψηλαφῶ, ψαύω, ἐγγίζω τι καὶ τοιουτοτρόπως βάλλω αὐτὸ εἰς ταραχὴν, κίνησιν· κνίζω ἤτοι ἐγγίζων, ἢ τραβῶν τι ἐλαφρά, ὀλίγον μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ ἀφίνωντάς το κάμνω νὰ γίνηται, προκύπτῃ τι. »κτύπον νευρᾶς«. Αἰλ. Ζω. ἱστρ. 3.18. — Οὐχὶ δὲ τσιμπῶ ἢ ξερρίζόνω (ὡς τὰς τρίχας) [ἐσχηματίσθη δὲ τὸ, ψαλάσσω παρὰ τὸ ψάλλω, ὡς τὸ σταλάζω, σταλάσσω παρὰ τὸ στάζω].

Ψαλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψαλίς. (ῐ)

Ψαλιδοειδής, ὁ, ἡ. (ψαλίς, σημσ, 2. εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τόξον, καμάραν, θόλον.

Ψαλιδόστομος, ὁ, ἡ. (ψαλίς, στόμα). Ὅ,τι ἔχει στόμα ὡς ψαλίδι κωμκ. ἐπθ. τοῦ καρκίνου, τῆς καραβίδος. Βατραχομ. 297.

Ψαλιδόω, (ψαλίς, σημσ. 2) Κατασκευάζω, κάμνω τι ψαλιδωτὸν, δοξαρωτὸν, καμαρωτὸν, θολογυριστόν. ὅθεν

Ψαλίδωμα, τό, Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ θόλον, καμάραν· δοξάρωμα, θολογύρισμα· Στράβων. ιε'. σελ. 1053.

Ψαλιδωτός, ἡ, ὄν. Ἐπθ. ρημτκ. τοῦ ψαλιδόω. Ὅ,τι εἶναι καμαρωτὸν, δοξαρωτὸν, θολογυριστόν. Διον, Ἁλικαρ.

Ψαλίζω, μέλ. ίσω, καὶ ίξω, Ἀττ. ιῶ. (ψαλίς). Κόπτω τι μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδίζω, κουρεύω, Ἀνκρ. 12, 3. — 2) Κάμνω, κατασκευάζω τι ψαλιδωτὸν, δοξαρωτὸν, θολογυριστόν, ὡς τὸ ψαλιδόω.

Ψάλιον, τό, κυρίως μὲν Τὸ ἁλύσιον, ἁλυσιδίστα τοῦ χαλινοῦ, ἡ ὁποία θηλυκόνεται ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου ἢ οἱ ἑκατέρωθεν κρίκοι, κρικέλαι ἐκ τῶν ὁποίων κρέμανται οἱ ῥυταγωγεῖς, τὰ λωρία τοῦ χαλινοῦ, Ξνφ. παρὰ ποιητ. δὲ = χαλινός, ὅλον τὸ χαλινάρι ἐξαιρ. τὸ σιδηρένιον γλωσσίδι τὸ ὁποῖον συνεθίζουν νὰ προσάπτουν εἰς τὸν χαλινὸν διὰ νὰ βάλλεται εἰς τὸ στόμα τῶν βαρυκεφάλων λεγομένων ἵππων· ὅθεν »ψάλιον ἐμβάλλω τινί« μεταφρ. δαμάζω, ἡμερόνω τινά· ἐν γένει δὲ δεσμά, ἅλυσις, ἁλυσίδα, Αἰσχλ. Πρμθ. κυρίως ταὐτὸν τῷ ψέλιον, ψέλλιον. — Ἡ τόνωσις ψαλίον παροξυτ. προτιμότερος· ἡ γραφὴ δὲ τῆς λέξ. ψάλλιον κατὰ παραβολὴν τοῦ ψέλλιον, ἀποδοκιμάζεται, ἀντιφάσκοντα τοὐλάχιστον ἔχουσα πάντα τὰ παρὰ ποιητ. μαρτύρια· ἴδε Oudend. Thom. Mag. σλ. 925. Piers. Moen. σλ. 420. Schaef. Diou. comp. σλ. 253 (ᾰ)

Ψαλίς, ίδος, ἡ. (ψάω, ψάλλω) Ψαλίδι, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς πάλαι φαίνεται ὅτι ἦτον ἐσχηματισμένον μόνον κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ψαλιδίων διὰ τῶν ὁποίων κουρεύουσι, τὰ πρόβατα, τοῦτ' ἔστι τὰ σκέλη αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἀλλήλοις ἐφηρμοσμένα καὶ εἰς τὸ ἄνω κρίκους ἔχοντα διὰ νὰ ἐμβαίνωσιν οἱ δάκτυλοι, ὡς εἶναι τὰ τοῦ συνήθους ψαλιδίου, ἀλλὰ διεστῶτα, καὶ τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῶν συνεῖχοντο εἰς πλατὺ καμπύλον καὶ ἐλαστικὸν ἔλασμα σιδήρου ὡς τὸ ῥμία μάχαιραι λεγόμενον, ἥτις συνίστατο εἰς ἓν κομμάτιον σιδήρου. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. Πολδ. 2, 32. 10. 140, καθὼς εἶναι ἐσχηματισμένοι πολλοὶ ἀπὸ τὰς τσιμπιδίστριας λεγομένας χρησιμευούσας εἰς τὸ νὰ εὐγάζωσι, ξερρίζόνωσι τρίχας τοῦ προσώπου, Jac. ἐν Ἀθην. 2, 1. σλ. 171. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 205. — 2) Καμάρα, θόλος· ἔτι δὲ καὶ οἰκοδομὴ ἡμικυκλίου σχῆμα ἔχουσα, ἄλλως ἀψὶς λεγομένη· παρὰ Πολδ. δὲ καὶ θολογυριστὸν ὑδραγωγεῖον. Λατ. aquaeductus fornicatus. — Τὴν δευτέραν σημσ. τὴν λέξ. ἐθέλει ὁ Γαληνὸς ἐν Κόχ. Χειρουρ. παλαιοῖ, σελ. 106, προερχομένην ἀπὸ τοῦ ὅτι αἱ λαβαὶ τοῦ ψαλιδίου ἦσαν ὑποκάτω κεκαμμένοι, ἢ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιμήκεις κρίκους σχηματίζουσαι. — 3) = ταχεῖα κίνησις. Ἡσχ.

Ψαλιστός, ἡ, ὄν. ἐπθ. ρημτκ. τοῦ ψαλίζω. Ὅ,τι εἶναι κομμένον μὲ ψαλίδι, ψαλιδισμένον, ξεψαλιδισμένον· ἐν γένει, κομμένον, κουρευμένον. — 2) (ψαλίς, ψαλίζω, σημσ. 2) Ὅ,τι εἶναι θολογυριστὸν, καμαρωτὸν, δοξαρωτόν.

*Ψαλληγενής, ὁ, ἡ (ψάλλω, ΓΕΝΩ) Ὁ καταγόμενος, ἢ τὴν καταγωγήν του ἐκ τοῦ κιθαρισμοῦ καὶ τῆς ᾠδῆς ἔχων, τέκνον, υἱὸς τοῦ κιθαρισμοῦ καὶ τῆς ᾠδῆς· κωμκ. ἐπθ. τοῦ Ἀρχύτα, κυρίως δὲ παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ μοιρηγενής, Δγν. Λρτ 4,52.

Ψάλλω, Μέλ. ψαλῶ. Ἀόρ. ἔψηλα. πρκμ, ἔψαλκα (ψάω) Ψηλαφῶ, ψαύω, καὶ διὰ τῆς ψαύσεως. ἐρεθίζω, ἐγείρω, εἰς κίνησιν καὶ ταραχὴν βάλλω. ἐξαιρ. δὲ, ἐκτίλλω, ἀνασπῶ, μαδῶ. »Ἐθειραν« τὰς τρίχας ἀποκνίζειν, μαδᾷν· ὡς τὸ τίλλειν. Αἰσχλ. Πρ. 1054. Τραβῶ τανυσμένον τι καὶ πάλιν τὸ ἀφίνω, ἐξαιρ. τὴν χορδὴν τοῦ τόξου, π. χ. »τόξου νευρὰν ψάλλω« ἀλλὰ καὶ »βέλος ἐκ κέρας ψάλλω«. τραβῶντας τὴν χορδὴν καὶ ἀφίνωντάς την πάλιν κάμνω νὰ πετάξῃ ἡ σαῖτα. Λυκφ. »σχοῖνος μιλτοφυὴς ψαλλομένη« τὸ λεπτὸν σχοινὶ τῶν τεκτόνων, τὸ ὁποῖον ἀλείφοντες μὲ κόκκινον χρῶμα καὶ τανύζοντές το ἐπί τι ξύλον τὸ τραβοῦν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δύο πρώτων δακτύλων καὶ ἀφίνοντές το πάλιν κάμνουν νὰ σχηματίζῃ ἐπὶ τὸ ξύλον γραμμὴν διὰ νὰ τὸ πριονίζουν ἢ πελεκοῦν ἴσια. Φιλ. Θεσσ. Ἐπ. 15. τὰ πλεῖστα δὲ ἐπὶ κρούσματος ἢ κιθαρισμοῦ, τραβῶ τὴν χορδὴν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ ἀφίνωντας την πάλιν ἐκφέρω ἦχον »χορδὴν ψάλλω«, Λατ. tangere, ἤτοι impellere chordam. καὶ »κιθάραν ψάλλω«. Παίζω τὴν κιθάραν· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ψάλλω, ὡς τὸ Λατ. psallere. Παίζω ἔγχορδόν τι μουσικὸν ὄργανον μὲ χορδάς, τοῦ κιθαρίζω δὲ διαῤῥήθην διαφέρον »πρόσειπε δ' αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν« Ἡρόδ. 1,155. Παθτ. ψάλλομαι, ἐπὶ μουσικῶν ἐργάνων μὲ χορδάς. — β) Διορίζω, προστάζω τινὰ νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον μὲ χορδὰς διὰ νὰ ἀκούσω, ὡς τὸ αὐλοῦμαι, Διορίζω νὰ παίζουν τὸν αὐλὸν διὰ νὰ ἀκούσω. Τῷ ψάλλω ἀντιθ. ἐστὶ τὸ κρέκω, παίζω μουσικόν τι μὲ χορδὰς ὄργανον μὲ τὸ πλῆκτρον, ὄχι δὲ κτυπῶντας τὰς χορδάς του μὲ τοὺς δακτύλους, ὡς το παρ' ἡμῖν συνηθ. τουρκβ. ταμπουρᾶς μὲ τὸν ντουτιέν ἢ τὸ ταντοῦρι μὲ τὰ ξυλάκια. ὅθεν

Ψάλμα, τό. Ἄτμα τραγούδι τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὴν κιθάραν ἢ εἰς ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον μὲ χορδάς. — 2) ὁ ψαλμός. Ἐκκλ. Συγγρ, ὅθεν

Ψαλμικός, ἡ, ὄν, Ὅτι ὑπάγεται εἰς ψαλμόν, εἶναι ὡς ψαλμός. Ἐπιρ'. Ψαλμικῶς, μετὰ ψαλμῶν. Ἐκκλησ Συγγρ.

Ψαλμολογέω, Μλ -ήσω, (ψαμολόγος) Ἀπομνημονεύω, ἐκφωνῶ, ψάλλω ψαλμοὺς ἢ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Ψαλμολογία, ἡ. Τὸ νὰ ἀπομνημονεύῃ, ψάλλῃ, ἐκφωνῇ τις ψαλμοὺς, ἢ αἴνους, Ἐκκλ. Συγγρ,

Ψαλμολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω). Ὅστις ψαλμολογεῖ, ψάλλει, ἐκφωνεῖ ψαλμοὺς ἢ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψαλμός, ὁ. (ψάλλω). Τὸ νὰ ψαύῃ, ψηλαφᾷ τις ἐξαιρ. Τὸ νὰ ἀνασείῃ τραβῶντας τανυσμένον τι μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ ἀφίνωντάς το πάλιν, π. χ. »ψαλμὸς τόξωνα«, ἢ ἔντασις τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, καὶ ἡ τοῦ βέλους ἐνταύτῳ βολή. »νευρὰς κιθάρας ψαλμός«, ἢ διὰ τῶν δακτύλων ψαύσις τῶν τῆς κιθάρας χορδῶν εἴτε δὲ καὶ τὸ νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ πλῆκτρον ἔγχορδον, ἤτοι μουσικόν τι μὲ χορδὰς ὄργανον, ὅθεν τὸ νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄργανον· καὶ νὰ τοξεύῃ. — 2) τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας ἢ ἄλλου τοιούτου ὀργάνου παιζόμενον ᾆσμα, ἢ τραγῳδία, Πνδ. — 3) τὸ νὰ μαθᾷ τίς τι.

ὡς τὸ τιλμός. — 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ἡ ἐν τῷ παίζειν τὴν κιθάραν καὶ τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα ψαλλομένη ᾠδή, μελῳδημα. »Τὴν μάγηδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου, διὰ ψαλμοῦ (δὲ) παρέχεσθαι τὴν χρείαν«. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὕμνος, αἶνος. ὅθεν

Ψαλμοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρει, τέρπεται, ἡδύναται παίζων ἢ ἀκούων νὰ παίζωσι τὴν κιθάραν κ. τ. τ. μουσικὰ ὄργανα· ψάλλων ἢ ἀκούων νὰ ψάλλωσι, τραγῳδῶσιν ἐν τῷ παίζειν τὰ ὄργανα ταῦτα. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 518.

Ψαλμῳδέω, ῶ. μέλ. ήσω. (ψαλμῳδός). Ψάλλω ᾠδάς, ψαλμούς, αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

*Ψαλμῳδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ τις ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

*Ψαλμῳδός, ὁ, ἡ (ψαλμός, ᾠδή). Ὅστις ψαλμῳδεῖ, ψάλλει ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

*Ψάλτις, εως, ἡ (ψάλλω) = ψαλμός. Φιλοστρ.

Ψαλτήρ, ῆρος, ὁ (ψάλλω). Ὅστις παίζει μουσικόν τι ὄργανον μὲ χορδάς. — 2) τὸ τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. ὅθεν

Ψαλτήριον, τό. Μουσικὸν ἔγχορδόν τι ὄργανον, ἐξαιρ. ἡ μάγαδις. Ἀπολλώνιος παρ' Ἀθηναίῳ ἰδ'. σελ. 626. »ὃ νῦν, φησί, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτο εἶναι μάγαδιν«. παραβαλλ. ἐ, σελ. 183. »Τὸ δὲ ψαλτήριον, ὥς φασιν Ἰόβας, Ἀλέξανδρος ὁ Κυθήριος συνεπλήρωσε χορδαῖς, καὶ ἐγκηράσας τῇ Ἐφεσίων πόλει, ὡς σοφάτατον τῆς ἑαυτοῦ τέχνης τοῦτο τὸ εὕρημα ἀνέθηκεν ἐν Ἀρτέμιδος. Μνημονεύει δ' ὁ Ἰόβας καὶ τοῦ Λυροφοίνικος, καὶ τοῦ Ἐπιγονίου, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὄρθιον, μετασχηματισθέν, διασώζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν. Ἦν δ' ὁ Ἐπίγονος φύσει μὲν Ἀμβρακιώτης, δημοποίητος δὲ Σηκυώνιος· μουσικώτερος δὲ ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν.« Ἀθανάσιος τόμ. β', σελ. 511. »Ἔστι τὸ ψαλτήριον ὄργανον μουσικὸν δεκάχορδον, ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον, ἐναρμονίοις τοὺς ᾠδόγους πρὸς τὴν ἐκ τῆς φωνῆς μελῳδίαν ἀποδιδόν· παρὰ μὲν Ἑβραίοις, Ναῦλα λεγόμενον, παρ' Ἕλλησι δὲ κιθάρα ὀνομαζόμενον«. Γρηγόριος ὁ Νύσσης (τόμ. γ', σελ. 295). »Τὸ ψαλτήριον ὄργανόν ἐστι μουσικὸν ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον· ἡ δὲ τοῦ τοιούτου ὀργάνου μουσουργία ψαλμὸς λέγεται«. παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς δὲ, καὶ ἡ περιέχουσα τοὺς ψαλμοὺς βίβλος.

Ψάλτης, ου, ὁ. Ὁ τὸ ψαλτήριον τοῖς δακτύλοις κρούων· ὁ κρούων τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. Πλούταρχ. Καὶ ὁ ψαλμούς, ὕμνους ψάλλων, ἄδων, ὡς τὸ ψαλτήρ.

Ψάλτιγξ, ἡ. ὡς τὸ, φόρμιγξ. ἔγχορδόν τι ὄργανον· ἐξαιρ. ἡ κιθάρα.

Ψαλτικός, ή, όν. (ψάλλω). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν, ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ παίζηται εἰς μουσικὸν ἔγχορδον, ὄργανον· »ψαλτικὸν ὄργανον« τὸ μὲ χορδὰς μουσικὸν ὄργανον.

Ψαλτός, ή, όν. ἐπθ. ρήματκ. τοῦ ψάλλω. Ὅ,τι κρούεται, τεντόνεται ἢ ἀνασείεται, ἐκρούσθη, ἐτανύσθη, ἀνεσείσθη διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρός. ἐξαιρ. Ὅ,τι ἐπαίχθη ἢ ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, νὰ παίζηται εἰς ἔγχορδον ὄργανον.

Ψάλτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ψαλτήρ. Ἡ ἔγχορδον ὄργανον παίζουσα.

Ψαλτῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ψαλτῳδός). = ψαλμῳδέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ψαλτῴδημα, τό. = ψαλμός.

Ψαλτῳδία, ἡ. = ψαλμῳδία. ἐκ τοῦ

*Ψαλτῳδός, ὁ, ἡ (ψαλτός, ᾠδή). = ψαλμῳδός, παρὰ τοῖς Ο'.

*Ψαμάθη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός. Ἡσ. Θγν. 260. 1004. (νυ-) ἔτι δὲ καὶ Ψαμάθεια, Πιν. (νυ-υ)

*Ψαμαθηδόν, Ἐπιρ. (ψάμαθος) Ὡτὰν ἄμμος· ὡς ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τοῦτ' ἔστι πλῆθος ἄπειρον.

*Ψαμαθηΐς, ίδος, ἡ (ψάμαθος). Ἀμμώδης, εἰς τὸν ἄμμον οὖσα, εὑρισκομένη. Νικανδ. Θηρ. 887.

Ψαμαθία, ἡ, (ψάμαθος). Τὸ ἀμμῶδες περιγιάλιον. Ἡσχ. ἀμμάδει. ὄχθαι ποταμοῦ. Σοφοκλ. »Ψαμαθίαν Πυνεσιοῦν«.

Ψαμάθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ψάμαθος. Γλωσ. Στ. (α)

Ψαμαθίς, ίδος, ἡ = ψαμαθία.

*Ψαμαθίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἄλλως ὗς λεγμ. ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς χωματίσα. Νουμέν παρ' Ἀθην. σελ. 317. Α. ἐκ τοῦ

Ψάμαθος, ἡ (ψάω, ψάμμος, ἄμμος, ἄμαθος). Ἄμμος· ἐξαιρ. ὁ παραθαλάσσιος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀμμῶδες περιγιάλι· ὁ αἰγιαλός, ἡ ἀκτή, σωρὸς ἄμμου· πολλάκις παρ' Ὅμρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. χρωμένῳ τῇ λέξει· εἰς δήλωσιν πλήθους, ἀπείρου, ἀναριθμήτου, »ὅσα ψάμαθός τε κόνις«. Ἰλ. Ι, 385. (α) ὅθεν

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὡς τὸ ψαμμώδης. Ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου »χῶρος«. Ἑμν. Ἑρ. 75. 347. 350. κοινοτρώδης.

Ψαμαθών, ῶνος, ὁ (ψάμμαθος). Τόπος, λάκκος ἀμμώδης, sabuletum, Λατ. sablonnier. Γαλ.

*Ψάμμα, τό, = ψάμος. Ἡσύχ.

*Ψαμμακοσιογάργαροι, αι, α (ψάμμος, γάργαρα)· κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 3. ἄπειρον, ἀναρίθμητον πλῆθος δηλοῦσα, ἥτις κατὰ μὲν τὸν Wolf. μετεφράσθη εἰς τὸ Γερμ. οὕτως· Sandeshun dertdünenmal, κατὰ δὲ τὸν Voss. οὕτως· Wüstensandmalmeeressand. παρβλ. καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ψαμμακόσιοι, αι, α (ψάμμος). Κυρίως, ἄμμου ἑκατοντάδες· ὡς τὸ, διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ κατὰ τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικά, ἑκατόν, διακόσιοι, τριακόσιοι κ. τ. λ. προσλήψει τῆς ληγούσης —κόσιοι ἐσχηματσμ., κωμκ. λέξ. ἀναριθμήτου, ἀπείρου πλήθους σημαντική· ὅσος εἶναι ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, Εὔπλ. καὶ Ἀλξ. παρ' Ἀθην. σελ. 230. D. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς ψαμμοκόσιοι.

*Ψαμματίζω, = ψωμίζω. Ἡσύχ.

Ψάμμη, ἡ, σπανιώτρ. τύπος τοῦ ἄμμος· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 4, 181. ἄλλως ἀεὶ τῷ συνήθει τύπῳ ψάμμος χρωμένῳ· Δρκ. δὲ, ψάμμα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1260.

Ψαμμίζω (ψάμμος). Χώνω ἢ παραχώνω, κρύπτω τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμινος, ίνη, ινον (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄμμον, εἰς τὸν ἄμμον, ἀμμῶδες. Ἡρόδ. 2, 99.

Ψαμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψάμμος. Σπυράκι ἄμμου.

Ψάμμιος, ία, ιον, = ψάμμινος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 979. »Ψαμμία ἀκάτα.

*Ψαμμισμός, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ψαμμίζω. Τὸ νὰ χώνῃ, παραχώνῃ τίς τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψαμμίτης, ου, ὁ, θηλκ. ψαμμῖτις, ιδος, ἡ (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἄμμου, ἀμμῶδες.

*Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενικ. ω (γῆ). Χώρα, γῆ ἔχουσα ἀμμωδεροὺς τόπους.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, (δύω)· ὡς τὸ ἀμμοδύτης. Ὅ,τι ἔρπει, σύρεται, κοιλοσύρεται εἰς τὸν ἄμμον. Ἰχθύς τις, ἄλλως καὶ, Καλλιώνυμος, λεγόμ. ἔτι δὲ καὶ ὄφις τις, ὅστις ἑρπίζει, σύρεται ἐπὶ τὸν ἄμμον, διαιτᾶται εἰς τὸν ἄμμον. (— ⏑ ⏑ —)

*Ψαμμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἄμμος, ὁμοιάζει μὲ ἄμμον.

Ψαμμοκόσιοι, ἴδε ψαμμακόσιοι.

Ψάμμος, ἡ· παρ' Ἀρχμδ. ἀεὶ ὁ (ψάω). Ἄμμος, παραθαλάσσιος γῆ, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀσυνάπτων κόκκων συνιτταμένη, ἀρεάτις γῆ τὴν ὁποίαν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνασκάπτῃ, ἢ διαμᾶται, σκαλίζῃ, ξυρίζῃ· παρ' Ὅμ. ἄπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Μ. 243. Ἀφ' Ἡρδτ. δὲ πάνυ εὔχρηστος λέξις. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἄμμον, ἀρεόν, τριμμένον, λιανισμένον, ἔχει μικρὰ μόρια, ἐξαιρ. κονιορτός, ἀλεύρι κ. τ. τ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ ἑπτσ. ψάμαθος, ἄμαθος, Λατ. sabulum. συγγν. τῷ ψωμός, ὅθεν

*Ψαμμοχωσία, ἡ (χώννυμι). Τὸ νὰ παραχώνῃ, κατασκεπάζῃ τίς τι, γεμίζῃ κενόν τινα τόπον, τρύπαν, λάκκον κ. τ. τ. μὲ ἄμμον.

Ψαμμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) συναιρ. ἀντὶ ψαμμοειδής· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι ἀμμωδηρόν, ἔχει πολὺν ἄμμον.

Ψαμμωτός, ή, όν. ὡς παρὰ τὸ, ψαμμόω (ψάμμος) Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ἄμμον, μεταβλημένον εἰς ἄμμον, κάμωμένον ὡς ἄμμος

*Ψανός, Δρκ. ἀντὶ ψηνός, ὅπερ ἴδε.

Ψάρ, ὁ, γενικ. ψαρός, ἰωνκ. ψήρ, ψηρός. Εἶδος στρουθοῦ ἢ ὀρνέου, μακοσσύφου ὅμοιον, ποικίλον καὶ κατάστικτον, τὸ κοινῶς ψαρόνι, καραβέλι, λεγόμ. Λατ. sturnus Ἰλιδ. Π. 583. Ρ. 755, ἐν τῷ πρώτῳ μαρτυρίῳ κατὰ τὸν Ἐπικ., ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ κατὰ τὸν συνήθ. Ἀττ. τύπον. Ἀριστοτέλ. ζωϊστερ. Δ' 26. »ὁ δὲ ψαρός ἐστι ποικίλος, μέγεθος δὲ ἐστιν ἡλίκον κόττυφος« (παρὰ τὸ ψαίρω. Τὸ δὲ ψαρὸς ὡς ἐπιθ. παρὰ τὸ ψάρ, οὐχὶ δὲ ἀνάπαλιν)· [τὸ α ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μακρόν].

Ψαρός, ά, όν. (ψάρ) κυρίως Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ψαρός· τὸ παρ' ἡμῖν γρίβος· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὑπόλευκον, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς στάχτης, παρδαλίσματα ἄσπρα καὶ μελανά. »ἵππος« Ἀριστφ. Νφ. 1224. Ὅπου ἄλλοι, ἄνευ βαθυτέρας σκέψεως διὰ τοῦ ταχύς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. Ὁ Ἀρστ. διακρίνει αὐτὴν τοῦ ποικίλος, δι' οὗ σημαίνεται τὰ ἐκ διαφόρων μεμιγμένων χρωμάτων χρώματα αὐτοῦ συνιστάμενον ἔχον, τὸ παρ' ἡμῖν κυρίως παρδαλόν. τὸ δὲ ψαρὸς φαίνεται χρησιμεῦον εἰς δήλωσιν τῶν διαφόρων παραλλάξεων τοῦ τοιούτου χρώματος. Ὅ,τι εἶναι πολιόν, ὑπόλευκον, τὸ κοινῶς γρίβον, γραβανόν, ὁποῖον ἐστὶν τὸ ὄντως τὸ χρῶμα τοῦ ψαρός. Ταύτῃ τῇ ἐξηγήσει τὴν λέξ. συνάδει καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Πλινίου concolor.

Ψαυκροπόδης, ου, ὁ. καὶ

*Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ. ουν, τὸ γεν. — ποδος· (πούς). Ὅ,τι ἔχει ψαρά, γρίβα, γρανανὰ ποδάρια, Ἐπθ. τῶν ἵππων παρ' Ἀρίωνι, καὶ τῶν Σατύρων παρ' Νόννῳ. ἐκ τοῦ

*Ψαυκρός, ά, όν, (ψαύω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός, εὐκολοκίνητος μόνον παρὰ Γραμμτ.

Ψαῦσις, εως, ἡ. (ψαύω) Ψηλάφησις, πάσιμον, ἐλαφρόν, ἔγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Πλούταρχ.

*Ψαῦσμα, τό = ψαῦσις· ἔγγιξις.

Ψαυστός, ή, όν. Ἐπθ. ρηματκ. τοῦ ψαύω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐπιδέχεται ψηλάφημα. Ἡρωδιαν.

Ψαύω, Μλ. ψαύσω, παθ. πρκμ. ἔψαυσμαι· ἀόρ. ἐψαύσθην (ψάω) Ψαύω, ψηλαφῶ, τὸ κοινῶς πασπατεύω. συνήθ. μετὰ γεν. Ἰλιδ. Ψ, 519· 806. Ἑμν. Ἀφρδ. 125. Ἡρδτ. 3, 30. καὶ ἄλλχ. σπανιώτρ. μετὰ δοτ. »ψαῦον κόρυθες φαλοισιν« Ἰλιδ. Ν, 132. Π, 216. παρβλ. Πιν. Πθ. 9, 213. Κ. Ῥμυρν. 8, 349. ἂν δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ αἰτ. ἀμφίβολόν ἐστι· τοὐλάχιστον ἡ σύντξ. αὕτη διὰ τῶν συνήθως ἀναφερ. μαρτυρίων παρὰ Σφκ. Ἀντ. 856. 957. οὐδὲν βεβαιοῦσι· ἐν τῷ πρώτῳ γὰρ δύναται τὸ μερίμνας, γενκ. ! Δρκ. εἶναι, ὥσπερ ἐπιφέρεται καὶ γενικ. ἑτέρα »ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον, τοῦτε πρόπαντος ἁματέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν«, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ-

δὲν κωλύει τοῦ ἐξαρτᾶσθαι τὴν αἰτ. τὸν θεὸν ἀπὸ τοῦ ἐπέγνω. »οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρὸν τὴ μένος· κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψεύδων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις«. — ἐξαιρ. δέ — α) Ἐγγίζω τι ἐλαφρᾷ μὲ τὴν χεῖρα. Τρπκ. ἐγγίζω τι περαστικά· ἢ λέγω, ἀναφέρω τι ἐπιπολαίως, ὀλίγον μόνον, δίδω μικρὰν νύξιν. — β) κατ' ἐχθρκ. σημσ. ἐπιχειρῶ τι ἐναντίον τινός, ἀπτομαί τινος, ἀπλόνω τὸ χέρι ἐπάνω του, τὸν πιάνω, βλάπτω, ὑβρίζω. — γ) Φθάνω, καταλαμβάνω, προφθάνω, πιάνω, ἀδράχνω, ἀδράζω τι, ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. δὲ, κατὰ μετ. διάθ.

Ψάφαξ, ᾰκος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ ψῆφος, (— —)

Ψᾰφαρία, ἡ (ψαφαρός). Τὸ νὰ ἦναί τι ἀρύ, σαχνόν, σαχνιασμένον, σαπρόν, μετοσάπιον· τὸ νὰ ἦναί τι ξηρόν, νὰ τρίβηται, λιανίζηται, κομματιάζηται εὔκολα· τὸ νὰ ἦναί τι κονιορτισμένον, ῥυπαρόν. Διοσκ. Ι, 129.

Ψᾰφαρίτης, ου, ὁ. θλκ. ψαφαρῖτις, ιδος, ἡ = ψαφαρός. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 367.

Ψᾰφαρός, ά, όν. Ἰωνικῶς, ψεφερός. (ψάω) ὡς τὸ ψαθαρός, ψαθυρός, ψαθυρός, ψαθαρός. Ὅ,τι συντρίβεται, κομματιάζεται, λιανίζεται εὔκολα· ὅθεν ἀρύ, σαθρόν, σάπιον, σαχνόν. — 2) Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λιανισμένον, κατακομματιασμένον. — 3) Ὅ,τι εἶναι ξηρόν, στεγνόν, σιασμένον διὰ ξηρασίαν, ἔχει τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, Meineke ἐν Εὔφρ. σελ. 71. ὅθεν — β) ὅ,τι ἔχει κονιορτόν, ἄμμον, ἐπὶ ἐδάφους, γῆς· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ὅ,τι εἶναι κονιορτισμένον, ἐρρυπωμένον, λεπρῶδες, ψωραλέον, ψωριασμένον, καπνισμένον. — 4) ὅ,τι προξενεῖ εἰς τὴν ἀφὴν τραχύτητα. — 5) ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γεῦσιν στυφνόν, πικρόν, στυπτικόν, ἐπὶ ὀξίζοντος, ξινοῦ οἴνου καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. ὅθεν.

Ψᾰφαρότριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει τραχείας, αὐχμηρὰς, ῥυπαρὰς τρίχας, μαλλιά, »μῆλα« Ἑμν. Ὁμ. ιή'. 32.

*Ψᾰφαρόχροος, ὁ, ἡ. συναιρ. ψᾰφαρόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (χρόα) καὶ

*Ψᾰφαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τραχύ, ξηρόν, αὐχμηρόν, ῥυπαρὸν δέρμα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 716, »Ψαφαρόχρουν κάρα πολυπίνη τ' ἔχων«.

Ψᾰφερός, ά, όν. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ψαφαρός. Ἵππκρ.

Ψάφιγξ, ιγγος, ἡ. καὶ

*Ψᾶφος, ου, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ψῆφος. Πίνδ.

Ψάω. (υ—) Μλ. ψήσω. παθτ. πρημ ἔψημαι καὶ ἔψησμαι, ἀόρ. ἐψήθην καὶ ἐψήσθην. Ψαύω, ψηλαφῶ. ἐξαιρ. χαϊδεύω, τρίβω, ἀποσπογγίζω, καθαρίζω ἢ παστρεύω τι, ξύω. ἐξαιρ. δὲ — α) τρίβων κάμνω τι ὑαλιττιρόν, ὁμαλόν. — β) ξύων καὶ σφογγίζων καθαρίζω, παστρεύω τι — γ) τρίβων θερμαίνω, ζησταίνω τι. — δ) κατατρίβω, συντρίβω, καταλιανίζω, κάμνω τι λεπτότατον, καθ' ἣν σημσ. χρησιμώτερον τὸ ψαίω. — ε) Ἐπὶ πραγμάτων, ἀμεταβτ. Κατατρίβεται, γίνεταί τι κονιορτός. φθείρεται, ἐξαφανίζεται, Σφκλ. Οἰδ.Τρ. 678.—Οἱ δοκιμώτεροι τῶν συγγρ. συναιροῦσι τὸ ά. καὶ γ'. πρτπ. τοῦ Ὁριστ. καὶ τὸν ἐνττ. τοῦ ἀπαρμφ. ᾖ εἰ ψῇς, ψῇ, ψῇν, γράφοντες, οἱ μεταγενστ. δὲ γράφουσιν, ἐνίοτε καὶ ψᾷς, ψᾷ, ψᾷν, Lobek Φρν. σελ. 61. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 504. (ἐκ τοῦ ψάω προκύπτουσιν οἱ τοῦτο μὲν ἰσοδύναμοι, αὐτῷ, τοῦτο δὲ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχοντες τύποι ψαύω, ψαυκρός, ψηστός, ψηρός, ψῆφος, ψήχω, ψαίω, ψαιττός, ψαίρω, ψάρ, ψέλλω, ψαλτός, ψαλμός, ψαθάλλω ψαλάσσω ψηλαφέω, ψαλίς, ψαθαρός, ψαθυρός, ψαθυρός, ψαθαρός, ψαφαρός, ψαφερός, ψάμμος, ψάμαθος, ψακάς, ψακάζω, ψάκαλον· συγγενέστατα αὐτῷ δὲ εἰσὶ τὸ ψέω, ψίω, ψώω, ψώχω, ἔτι δὲ καὶ τὸ ξάω καὶ ξέω, ἄπερ ἴδε).

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ε.

Ψέ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ σφέ, σφέας, ὡς τὸ ψίν ἀντὶ τοῦ σφίν. Θεόκριτος δ', 3. «Ἦν πά ψε κρύβδαν τὰ ποθ' ἑσπερα πάσας ἀμέλγεις«· ἀντὶ τοῦ σφᾶς, αὐτάς. Κ. Γρηγ. σελ. 252. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς. ὅθεν τὸ Λατ. ipse, cape.

Ψέγιος, ὁ, ἡ. Πίνδ, Νεμ. 7, 120. »Ψέγιος ὄαρος«. ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ »Ψόγιος« ὅπερ ἴδε.

Ψέγμα, ατος, τό, Ὅ,τι ἐψέχθη, ἐκατηγορήθη· ψόγος, κοιντρ. ψεγάδι· ἐκ τοῦ

Ψέγω, Μλ. ψέξω, πρκμ. ἔψογα (ψέω, ψήχω) κυρίως μὲν, Σμικρύνω, ἐλαττόνωτι· συνήθως δὲ Τρπκ. ταπεινόνω, ἀτιμῶ, ἐξουδενίζω, τινά ἢτι διὰ διαβολῶν, διὰ κακολογίας, μέμψεως, κατηγορίας. ὅθεν ὀνειδίζω, λοιδορῶ, κατηγορῶ· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. 611. Πλάτ, Μίν. »Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεός, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα«, Πλούταρ. »Οὐδενὶ γὰρ αὐτὸς ἔοικε προστάττειν ὁ Θεός, ὡς τῷ μέλλοντι ψέγειν ἕτερον, τὸ Γνῶθι σαυτόν». (ἀφ' οὗ ψόγος, ψογερός, ψόγιος).

*Ψεδνοκάρηνα, ηνος, ὁ, ἡ. καὶ

Ψεδνοκάρηνος, ὁ, ἡ (ψεδνός, κάρηνον). Ὅστις εἶναι φαλακρός. (α)

Ψεδνός, ή, όν. (ψέω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον, ἀπεξεσμένον· ὅ,τι κεντᾷ, σπάζει λεπτά, ἐλαφρά· ὅ,τι εἶναι σπανόν, ψιλόν, λεπτόν· »ψεδνὴ λάχνη« λεπταί, ὀλίγαι ἀραιοφυτρωμέναι τρίχες, μαλλιά τῆς κεφαλῆς, Ἰλιάδ. Β. 219. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. ἐπὶ κόμης, ὅστις ἔχει ὀλίγας, λεπτάς, ψιλὰς ἀραιὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, εἶναι φαλακρός· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ψιλόν, γυμνόν. παραβλ. ψιλός, ψωλός (ἡ σημσ. ψευδής, προῆλθεν ἁπλῶς ἐκ τινος ἠμαρτημ. ἀναγνσ. παρὰ Θεογν. 122. ὅπου γραπτέον ψυδνός). ὅθεν

*Ψεδνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι ψεδνόν, φαλακρόν.

Ψεδνόω, Μλ. -ώσω (ψεδνός). Κάμνω τινὰ ψεδνόν, φαλακρόν.

*Ψεθυρός ἢ ψεθυρός, ά, όν. = ψιθυρός. ἀμφβλ. ἀνέγνσ. παρ' Αἰσχλ. Ἱκ. 1045.

*Ψεδών, ὁ, ἡ. γεν. ῶνος = ψιθυρός, Ἡσχ. παρ' ᾧ καὶ ψιδών καὶ ψυθών εὕρηται.

*Ψεθυρός, ά, όν, ἴδε ψεδυρός.

*Ψειά, ἡ = ψιά.

*Ψεινάζω, = ψινάζω, Ἡσύχ.

*Ψείω, Ἐπκ. ἀντὶ ψέω, ψάω.

Ψεκάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ψεκάς. ὡς καὶ ψακάδιον τοῦ ψακάς Θεόφραστ. (α)

Ψεκάζω, Μλ. άσω. (ψεκάς) = ψακάζω. Στάζει, σταλάζει ψεχαλίζει, λιανοβρέχει, βρέχει λεπτήν, ψιλὴν βροχήν. Ἀριστφ. Νεφ. 579. — 2) μεταβτ. Σταλάζω, στάζω τι ἐπάνω εἴς τι, δροσίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά.

Ψεκάς, άδος, ἡ (ψέω, ψάω) ὡς τὸ ψακάς. Παυδήποτέ τι μικρὸν ἀποτριμμένον, ἀποκομμένον, λιανισμένον μέρος, κόκκος, σπυρί, ψίχα, μόριον κονιορτοῦ· ἐπὶ ῥευστῶν δὲ, σταλαγματιά, ῥανίδα· — 2) κωμκ. ἐπθ. ἀνθρώπου ὅστις ὁμιλῶν βρέχει, ῥαντίζει μὲ τὸν σίαλόν του τοὺς πλησίον του τοὺς μὲ αὐτὸν ὁμιλοῦντας. παρβλ. ψακάς σημτ. 2. — Ὁ τύπος ψεκὰς νεωτερός ἐστι τοῦ ψακάς.

Ψέκτης, ου, ὁ. (ψέγω) Ὅς τις ψέγει, λοιδορεῖ, κατηγορεῖ τινα ἢ τι, Πλάτ. ὅθεν

Ψεκτικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ψόγον, ἐπιδέχεται ψόγον· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ ψέγῃ, φιλολοίδορος, φιλοκατήγορος. Ἐπίρρ. ψεκτικῶς.

Ψεκτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ψέγω. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐψέχθη, ἀξίζει νὰ ψέγηται, ἐπιδέχεται ψόγον. ἐπίρρ. ψεκτῶς.

Ψέλιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ψέλλιον. συνήθως κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ψέλια, Βραχιόλια, τουρκβ. μπελεντσίια, Ἡρόδ. 3, 20. 22. 4, 168. 9, 80. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φαίνεται ὅτι ὁ τύπ. ψέλιον (μ' ἕλον ὅτι ὁ Schneider προκρίνει αὐτὸν παντοῦ παρὰ Ξενφ.) ἦν ἄχρηστος ὥσπερ ἀνάπαλιν ὁ ψέλλιον ἀντὶ τοῦ, ψάλιον. Piers. Moers. σελ. 420. Jac. ἐν Ἀχλ. Τάτ. σελ. 646. Poppo ἐν Ξενφ. Κύρ. π. 1, 3, 2. Krüger ἐν Κύρ. Ἀνβ. 1, 2, 27. εὑρηται δὲ σποράδην καὶ παροξτν. ψελίον.

*Ψελιοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ ψέλια. Ἡρόδ. 8, 113. Ἰων. ἀντὶ ψελλιοφόρος.

Ψελιόω. (ψέλιον) Στέφω, στεφανόνω· Ἀνάλεκτ. β. σελ. 218. »ψελιάσας αὐχένα χρυσοδέτοις στεφάνοις« ποιητ. μόνον.

Ψελλίζω, μέλ. ίσω. (ψελλός) Λαλαγῶ, τσιβδίζω, τραβλίζω, ὁμιλῶν κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ ὀδόντια »τὴν φωνὴν« Ἡλιοδ. ο'μιλῶ ἀσήμως, λαλῶ, τραυλίζω ὡς τὰ μικρὰ παιδία. Ἀριστοτέλ. προβλ. ιά, »ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἀνεοὶ ἐσμεν, εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν« ἔτι δὲ καὶ μέσ. ψελλίζομαι. παρὰ Πλάτων. Γοργ. 40. »Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἀνανδρον«. — 2) Τρπκ. Ἡλιοδ. σελ. 427. »ψελλίζομαι τὴν βάσιν«. Σύρω, σβαρνίζω τοὺς πόδας, σκονταύω. Ἀρστοτλ. Γενέσ. ά, 10. »Ἔνια γὰρ ψελλίζεται πρὸς ἄλληλα τῶν ὄντων καὶ ἐπαμφοτερίζει«.

*Ψέλλιον = ψέλιον Ἰων. Ἡρόδ. συγγ. τῷ ψαλίς, ψέλιον· ἴδε ψέλιον. ὅθεν

Ψελλιοποιός, ὁ, ἡ (ποιάω). Ὅστις κατασκευάζει ψέλλια. Φιλόξ. Γλωσσ.

*Ψελλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ψέλλια φέρων, κουβαλῶν. Ἰων. ψελιοφόρος. Ἡρόδ.

Ψέλισμα, τό. (ψελλίζω). Ὅ,τι ἐψελλίσθη, ἐλέχθη τσιβδά, τραυλά· τραύλισμα, τσίβδιμα.

Ψεβλισμός, ὁ. (ψελλίζω). Τὸ νὰ ψελλίζῃ, τραυλίζῃ, τσιβδίζῃ τις τσίβδισμα, τραύλισμα. Πλούταρχ.

Ψελλός, ή, όν Ὅστις ὁμιλῶν τσιβδίζει· τραυλίζει· τσιβδός, τραυλός. ἐξαιρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ στοιχεῖόν τι τοῦ ἀλφαβήτου, ἢ ὁμιλεῖ ἀφίνων συλλαβάς ὡς τὰ παιδάρια, π. χ. ὡς ὁ ψελλὸς παρ' Ἀρστφ. ἐκφωνεῖ, τὸ ἄρτος, καὶ σύκα, ἀντὶ τοῦ ἄρκτος καὶ ἄστν. παρεβλ. Ἀριστλ. πρβλ. 11, 20. — 2) παθτ. Ὅτι ἐρρέθη ἀσαφῶς, ἀκαταλήπτως. Αἰσχλ. Πρμ. 822. (ἀναμφβ. παρὰ τὸ ψέω, διότι τῆς τοιαύτας ἐκφωνήσεως ἐλαττοῦνται οὕτως εἰπεῖν αἱ λέξεις ἢ ἀποτρίβεταί τι ἐξ αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τὸ τραυλός, θραυλός, παρὰ τὸ θραύω). ὅθεν

Ψελλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ τσιβδίζῃ, τραυλίζῃ τις· τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ, τραυλότης.

*Ψευδαγγελής, ὁ, ἡ· = ψευδάγγελος, Ἀρστφ. Ὄρν. 1329.

Ψευδαγγελία, ἡ. Ψευδής, κενή, ματαία εἴδησις. ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω, ἄγγελος). Ὅστις μηνύει, φέρει, κοινοποιεῖ ψευδάς ἀγγελίας, Ἰλιάδ. Ο. 159.

Ψευδαγνοέω, Μλ. -ήσω (ἀγνοέω). Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὅ,τι δὲν ἠξεύρω τὸ ὅ,τι ἠξεύρω μόλον τοῦτο καλῶς, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κάμνω, παίζω τὸν ἀχμάκην. Δίων Κάσ.

Ψευδάγχουσα, ἡ. Ψευδὴς ἄγχουσα. Πλίνιος. κβ'. 20.

Ψευδάδελφος, ὁ (ἀδελφός). Νόθος, οὐ γνήσιος ἀδελφός. (α)

*Ψευδαιολικός, ἡ, ὸν (αἰολικός). Ὅ,τι δὲν εἶναι ἀληθῶς, τῷ ὅ,τι Αἰολικόν. Χοιροβ.

Ψευδαλαζών, ὀνος, ὁ, ἡ (ἀλαζών). Ὅστις ἀλαζονεύεται καυχώμενος, ὁμιλῶν μὲ καύχησιν ψευδῆ, ἀνύπαρκτα πράγματα. Διογ. Λαέρτιος. 2, 108.

Ψευδαλέος, ία, έον· καὶ

*Ψευδάλιμος, ίμη, ιμον· ὡς τό, ψευδής. Ὅ,τι εἶναι ψευδές, πλασμένον μὲ τὴν φαντασίαν, ψεύτικον· ὅστις ψεύδεται, προσποιεῖται, ὑποκρίνεται· ψεύστης, ὑποκριτής. (α)

*Ψευδάλιος, ία, ιον· = τῷ προηγμ. (α)

Ψευδαμάμαξυς, -υος, ὁ (ἁμάμαξυς). Ψεύτικον, νόθον δενδρόκλειμα. Ἀρστφ. Σφ. 339. (–υυ–υ)

Ψευδάνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ). Ψευδὴς ἀνήρ, ἄνδρας, ὅστις ψευδῶς νομίζεται ὅτι εἶναι ἄνδρας, δὲν εἶναι τῷ ὄντι· »Διόνυσος ψευδάνωρ«. Πολύαινος α', 18, 1. (α)

*Ψευδαπάτης, ον, ὁ (ἀπατάω). Ψεύστης, οὐτιδανὸς ἀπατεών. (α)

Ψευδαπόστολος, ὁ (ἀπόστολος). Ψευδής, ὄχι ἀληθὴς ἀπεσταλμένος, ἀπόστολος. Παῦλ.

Ψευδαποφάσκων, -σκοντος, ὁ (ἀποφάσκω). Ὅστις ψεύδεται ὁμιλῶν προσποιούμενος ἅμα ὅ,τι ἀρνεῖται. Ἀρστλ. Κλήμ. Ἀλεξανδ. σελ. 651. Διογέν. Λαέρτ. β'. 108. ἴδε Lobeck Φρν. σελ. 565.

Ψευδάργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ ψευδὴς ἄργυρος· παρὰ Στράβων:. ιγ'. σελ. 908. τὸ παρὰ τοῖς Νεωτέροις τσίγγ, Zing λεγόμ. ἡμιμέταλλον.

*Ψευδάριον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, ψεῦδος. (α)

Ψευδατράφαξυς, υος, ἡ (ἀτράφαξυς). Ψευδὲς βλίτον, ψεύτικον βλίτρον, ψευδολάχανον, ὑπ' Ἀριστφ. κωμικ. κατὰ τό, ψευδαμάμαξυς ἐσχηματισμένη λέξις, Ἱπ. 360. (–υ–υ)

Ψευδαττικός, ἡ, ὸν (Ἀττικός). Ὅ,τι εἶναι ψευδῶς, δὲν εἶναι τῷ ὄντι Ἀττικόν. Λουκιαν. Σοιλοικ. »Καὶ χρᾶσθαί δέ τινος εἰπόντος, ψευδαττικὸν (ἔφη) τὸ ῥῆμα«.

Ψευδαυτομολία, ἡ. Ἡ καθ' ὑπόκρισιν αὐτομολία· τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι αὐτομολεῖ, ἴδε αὐτομολέω. Πολυαίν. γ', θ', 32.

Ψευδαυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). Ὅστις προσποιεῖται ὅτι αὐτομολεῖ, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ αὐτομολήσῃ τῷ ὄντι, ἀλλὰ μεταχειρίζηται ψευδῶς τὴν αὐτομολίαν διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ

*Ψευδεγγραφής δίκη, ἡ. Δίκη, τὸ κοινότρ. παρ' ἡμῖν ἀγωγή, ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν δίδει πολίτης τις εἰς τὸ κριτήριον θέλων διὰ ταύτης νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ψευδῶς ἐγράφη εἰς τὸ δημόσιον καταστίχον ὡς μὴ πληρώσας τὸν ἐτήσιον φόρον. Ἀρποκρατίων. »Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰνίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ Δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ παρὰ τῇ Θεῷ κειμένῃ σανίδι, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες, ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ«, καὶ Σουΐδας »Τῶν δημοσίᾳ ὀφειλόντων (ἐν Ἀθήναις) τὰ ὀνόματα ἀπεγράφοντο οἱ ταμίαι, καὶ ὅσα ἕκαστος ὤφειλεν· ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις, ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφλήματος, οὗτος τῆς ψευδεγγραφῆς ἐκρίνετο«. Ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκερίου (σελ. 317.) φέρεται· »Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ· οἱ δ' ἀλόντες τῆς ψευδεγγραφῆς αὐτοὶ ἀντενεγράφοντο ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ«. ἐκ τοῦ

Ψευδέγγραφος, ὁ, ἡ (ἐγγράφω). Ὅστις ἐνεγράφη ψευδῶς εἰς τὸν κατάλογον τῶν, ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν τὸν δημόσιον φόρον, τὸ κοινὸν δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· ὅθεν εἴληπται ἡ λέξις ἐπὶ ψευδῶν καὶ ὑποβολιμαίων ψηφισμάτων.

Ψευδενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ψευδὴς καὶ κατὰ πρόσχημα ἐνέδρα. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', β, 28. »ψευδενέδραν ἐποίησαν« καὶ Ἱππαρχ. ε', 8. »Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας, καὶ ψευδοβοηθείας, καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα«. ἴδε ἐνέδρα.

Ψευδεπέω, Μλ. -ήσω· = ψευδοεπέω, ψευδολογέω. ἐκ τοῦ

*Ψευδεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) = ψευδοεπής, ψευδολόγος.

Ψευδεπιγραφέω. Γράφω ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανόγραμμα εἴ τι. ἐκ τοῦ

Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἡ (ἐπιγράφω). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανώγραμμα· ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει ἔχει ψεύτικον ὄχι τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Διον Ἀλκ. »Ψευδεπίγραφος ἀδελφός, φιλόσοφος« ὁ ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα ἀδελφοῦ ἢ φιλοσόφου· δὲν εἶναι ἄξιος, εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ψευδεπίτροπος, ὁ (ἐπίτροπος). Ὅστις ὀνομάζεται ψευδῶς, δὲν εἶναι τῷ ὄντι ἐπίτροπος εἴς τι· ἀμφβ.

Ψευδεργία, ἡ (ἔργον). Ψευδὲς, καθ' ὑπόκρισιν ἔργον, πρᾶξις, τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι πράττει, κάμνει τι. Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 269.

Ψευδέφοδος, ἡ (ἔφοδος). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον ἔφοδος· ἐπὶ πολεμούντων· ἴδε ἔφοδος. Πολύαι. γ', θ', 32.

Ψευδηγορέω, Μλ. -ήσω (ψευδηγόρος). Ψεύδομαι, λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. Ἀριστοτέλ. ῥητορ. β'. ἐκ τοῦ

Ψευδηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδηγορῇ, λέγῃ, ὁμιλῇ τις ψεύματα· ψεύτικη, γεμάτη μὲ ψεύματα ὁμιλία. Ἀλκίφρ. ἐπιστολ. ιθ'. »Ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐκείνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησεν«.

Ψευδηγόρος, ὁ, ἡ (ψεῦδος ἀγορεύω). Ὅστις ψευδηγορεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα.

Ψευδηλογέω, = ψευδολογέω. Λουκιαν. Ὀκύπ. 63. ἐκ τοῦ

*Ψευδηλόγος, ὁ, ἡ = ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ψευδής. Νον.

Ψευδηρακλῆς, έους, ὁ· Ὁ ψευδὴς, πλαστὸς Ἡρακλῆς, ὁ ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους. Πλούταρ.

Ψευδήριον, τό (ἠρίον) = κενήριον. Λυκόφρ. 1048.

Ψευδής, ὁ, ἡ· γενκ. έος. Ὅστις εἶναι ψεύστης, ψεύτης, Ἰλιάδ. Δ, 235. ὅ,τι εἶναι ψευδές, ψεύτικον »ψευδ. λόγοι«. Ἡσιόδ. Θγν. 229. — 2) παθτ. Ὅ,τι ἐλέχθη, ἐπράχθη, λέγεται, πράττεται, γίνεται ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἀπατηλά, χωρὶς βάσιν, πλανεμένα· »ψευδὴς ὁδὸς« Ἡρόδ. 1, 117. »αἰτίαν ψευδῆ ἐπιφέρω«, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα ψευδῶς, ἀδίκως, παραλόγως. — β) Ὅστις ἐψεύσθη, ἠπατήθη ὑπό τινος· Ἐπῤῥ. ψευδῶς· ὑπερθ. ἀνμλ. Ἀττ. ψευδίστατος.

*Ψευδησιόδειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ψευδῶς, παραλόγως ὑπάγεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡσίοδον. Κικ. Ἀττ. 7, 18.

Ψευδιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Ὅστις εἶναι ψεύτικος, νόθος, δὲν εἶναι τῷ ὄντι, γνήσιος ἱερεύς. Ἰώσηπος.

Ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ψευδής. Πίνδαρ. Νεμ. 7. 71.

Ψευδισόδομος, ὁ, ἡ (ἰσόδομος). Ὅ,τι εἶναι κτισμένον μὲ ἀσυμμέτρους, ἢ ἀνομοίους κατὰ τὸ μέγεθος λίθους.

Ψευδίστατος, άτη, ατον· Ἀττκ. ὑπερθετ. τοῦ ψευδής. Μεγάλος, ἀναίσχυντος ψεύτης, πρωτοψεύτης, ψευτομάνα.

Ψευδοβοήθεια, ἡ (βοήθεια). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον, ἀπατηλὴ βοήθεια. Ξεν.

Ψευδοβούνιον, τό. Νόθον, ψεύτικον βούνιον, Διοσκ. δ', 125. εἶδος θαμνώδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου.

Ψευδογλωττέω (γλῶττα)· = ψευδολογέω. Φρύνιχ. σελ. 469.

Ψευδογραφέω, Μλ. -ήσω (ψευδογράφος). Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἢ διαγράφω, κοινῶς. σχεδιάζω ψευδῶς· ἐξαιρ. κάμνω ψευδῆ ἐσφαλμένην γραμμήν, τὸ ἰταλ. linia σύνηθ. σημειόνω ψευδές, ἡμαρτημένον μαθηματικόν τι σχῆμα, καὶ ἀπατῶ εἰ αὐτοῦ τοὺς μαθητάς. Ἀριστοτέλ. Τοπικ. η', 1. καὶ κεφ. 1. »Οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, οὔτε ἐξ ἐνδόξων· τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμάς τινας ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται«· παράβλ. Quinctil. Instit. α'. ι', 39. ὅθεν

Ψευδογράφημα, τό. Ὅ,τι ἐγράφη, ἐζωγραφίσθη, διεγράφη, ἐσχεδιάσθη ψευδῶς, σφαλερά, τὸ ψευδῶς σημειωθὲν σχῆμα. (α)

Ψευδογραφία, ἡ. Τὸ νὰ γράφῃ, ζωγραφίζῃ, διαγράφῃ τίς τι ψευδῶς, σφαλερά· τὸ νὰ γράφῃ, ἢ διηγεῖται ψευδῆ· τὸ νὰ κάμῃ ψευδῆ τινα γραμμήν, τὸ νὰ σημειόνῃ, σχεδιάζῃ ψευδές τι μαθηματικὸν σχῆμα. ἐκ τοῦ

Ψευδογράφος, ὁ, ἡ, (γράφω). Ὅστις ψευδογραφεῖ, γράφει, ζωγραφίζει ἢ σχεδιάζει ψευδῆ, ἴδε ψευδογραφέω. (α)

Ψευδοδάκτυλος, ὁ (δάκτυλος). Ψευδὴς νόθος δάκτυλος· ἐν τῷ ποιητικῷ μέτρῳ. Εὐστάθ.

Ψευδόδειπνον, τό (δεῖπνον). Ψευδὲς, ἀπατηλὸν ἔδεσμα, φαγητὸν ἢ δεῖπνος, τράπεζα. Αἰσχύλος παρ' Ἀθηναίῳ ί, σελ. 421.

Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ψευδὴς, ψεύτικος διδάσκαλος. Ν. Δ.

*Ψευδοδιδάσκω, ψευδῆ πράγματα διδάσκω. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 459. Βουρδ.

Ψευδοδίκταμον, τό. Ψευδὲς νόθον δίκταμον. Ἱπποκρ. παρὰ Διοσκ. γ', 38. ἴδε δίκταμον.

Ψευδοδοξάζω, Μλ. -άσω (δοξάζω). Ψευδῶς δοξάζω, φαντάζομαι, ἰδεάζομαι ἔχω ψευδῆ δόξαν περίτινος· ἀπατῶμαι εἰς τὴν δόξαν, ἰδέαν, φαντασίαν μου.

Ψευδοδοξέω, Μλ. -ήσω (ψευδοδόξος). Ψευδῆν ἰδέαν ἢ φαντασίαν ἔχω· ὡς τὸ προηγούμενον. ὅθεν

Ψευδοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοδοξῇ τις· ψευδὴς δόξα, ἰδέα, γνώμη, φαντασία.

Ψευδόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ψευδοδοξεῖ, ψευδοδοξάζει, φαντάζεται, ἔχει ψευδῆ δόξαν περί τινος, ἀπατᾶται εἰς τὴν δόξαν.

*Ψευδοενέδρα, ἡ (ἐνέδρα)· = ψευδένεδρα, Lobeck Φρν. σελ. 678.

Ψευδοέπεια, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ὁμιλία, Κύριλλος κατὰ Ἰουλ. σελ. 328. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπέω, Μέλ. ήσω (ἔπος). Ψευδολογέω, ψευδεῖς λόγους λέγω, ψεύδομαι· Κύριλλος κατὰ Ἰουλ. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ψευδηγόρος, ψευδολόγος, ὁ ψευδεῖς λόγους λέγων, ὁμιλῶν.

*Ψευδοεργία, ἡ· = ψευδεργία.

Ψευδόθυρον, τό (θύρα). Ψευδὴς θύρα, ψευδὴς πύλη.

Ψευδοϊερεύς, = ψευδιερεύς.

*Ψευδοϊστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω). Διηγοῦμαι ψευδῆ πράγματα.

Ψευδοκασία, ἡ, καὶ

*Ψευδοκασσία, ἡ. Ψευδὴς, νόθος κασσία. ὅπερ ἴδε.

Ψευδοκατηγορία, ἡ. Ψευδὴς κατηγορία, κακολογία.

Ψευδοκατήγορος, ὁ (κατήγορος). Ὅστις κα-

τηγορεῖ τινα ἤτι ψευδῶς· ψευδής, κατήγορος, καταλαλητής.

Ψευδοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις εἶναι ψευδὴς κήρυξ, μηνυτής, κηρύττει ψευδῆ πράγματα. Σοφ. Φιλ. 1292. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ψευδοκινάμωμον, τό. Ψευδὲς κινάμωμον, ψεύτικη κανέλλα.

Ψευδοκλείδιον, τό (κλεὶς). Ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλείδι. Σχολ. Ἀριστοφάν. Θεσμ. 429.

Ψευδοκλησία, ἡ· καὶ ψευδόκλησις, εως, ἡ· = ψευδοκλητεία. Ἁρπκτ. τό, ψευδόκλησις· ἐν τοῖς Βρτιλβ. χειρογρ. παρβλ. Lobeck Φρν. σελ. 507.

*Ψευδοκλητεία, ἡ (κλητεύω). Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδίδῃ τίς τινα εἰς τὸ κριτήριον ψευδῶς, ἀδίκως, ἐξαιρ. τὸ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ὄνομά του ὡς μάρτυς εἴς τινα ψευδῆ κατηγορίαν· γραφὴ ψευδοκλητείας« ἐγκάλεσμα διὰ ψευδῆ κατηγορίαν, κατάδοσιν εἰς τὸ κριτήριον.

Ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ (κλητήρ). Ὅστις ὑπογράφει τὸ ὄνομά του ὡς ψευδομάρτυς εἴς τινα κατηγορίαν ἐπὶ κριτηρίου· ὁ ψευδὼς ἔν τινι δίκῃ ὡς μάρτυς ὑπογραφόμενος. Ἀθήν. ς'. σελ. 254.

Ψευδοκλητία, ἡ· = ψευδοκλητεία. »Ἔστι δὲ ὄνομα δίκης, εἰς ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγραφόμενοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνται ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρα κατ' αὐτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἐφ' ἣν ὦφλον. Ἡ δίκη καὶ κατηγορία κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκλητεκέναι ψευσαμένου· ἢ κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευσάντων, ὅ ἐστι, κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. Ἡ, ὅταν εἰς ἐμφανῶν κατάστασίν τινες κρύφα ἐνεγκόντες τοὺς αἰτιδίκους πρὸς τὸν κριτὴν, ἐρήμην καταψηφίσαντες τοῦ ἑτέρου μέρους.«, Δημοσθ. καὶ Lobeck. Φρνχ. σελ. 507.

*Ψευδοκλήτωρ, ορος, ὁ· = ψευδοκλητήρ.

Ψευδοκόρη, ἡ (κόρη). Ἡ ψευδῶς ὑποτιθεμένη, νομιζομένη κόρη. Πολύδ. δ', 19.

Ψευδοκύπειρος, ὁ, καὶ ἡ. Ψευδὴς, νόθος κύπειρος· ἴδε κύπειρος. (υ)

Ψευδοκύων, -κυνος, ὁ (κύων). Ψευδὴς κύων, σκύλος. — 2) ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν μόνον κυνικός. Πλούταρ. εἰς Βροῦτον, 34. (υ)

Ψευδολατρεία, ἡ (λατρεία). Ψευδὴς λατρεία, δεισιδαιμονία. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Ψευδόλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττικῶς ἀντὶ ψευδόνιτρος, ὅθεν »ψευδ. κονία« ψεύτικη κονία, κοιντ. κατασταλαγή, κατεσκευασμένη μὲ ψεύτικην πότασσαν. Ἀριστφ. Βτρ. 712.

Ψευδολογέω, Μλ. -ήσω (ψευδολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. ὅθεν

Ψευδολογία, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ψεῦμα, τὸ νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ τις ψεύματα.

Ψευδολογιστής, οῦ, ὁ· = ψευδολόγος. Λευκιαν.

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψευδολογεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει ψεύματα, ψεύστης.

Ψεύδομαι, ἴδε ψεύδω.

Ψευδομαντεύομαι, Μλ. -εύσομαι (ψευδόμαντις). Κάμνει ψευδεῖς μαντείας, προφητείας.

Ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει ψευδῆ πράγματα· ψευδοπροφήτης, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 4, 69.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ (μάρτυρ). Ψευδὴς μάρτυς, ὅστις ψευδομαρτυρεῖ, ψευτομάρτυρας· ὡς ἐπθ. »ψευδομάρτυρ τιμή«. Πλούταρχ. ψευδὲς σημεῖον τιμῆς. ὅθεν

Ψευδομαρτυρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Εἶμαι ψευδὴς μάρτυς ψευτομάρτυρας· κάμνω, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν. Ξενοφ· Ἀπομν. δ', δ', 11. ὅθεν

Ψευδομαρτυρία, ἡ. Ψευδὴς μαρτυρία, ψευτομαρτυριά, ψεύτικη μαρτυρία.

*Ψευδομαρτυριάω· = ψευδομαρτυρέω.

*(Ψευδομαρτύριον) μόνον κατὰ γενικ. πτῶσιν. χρσμ. »ψευδομαρτυρίου δίκη« ἐγκάλεσμα διὰ ψεύτικην μαρτυρίαν· παρ' Αἰσχν. μόνον, καὶ κατὰ δοτ. πληθ. πτῶσιν· »ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις«.

Ψευδομάρτυς, υρος, ὁ (μάρτυς) = ψευδομάρτυρ.

*Ψευδόμενος, ὁ· ὑπκ. λόγος (ψεύδομαι). Εἶδος παραλογισμοῦ, σοφίσματος, τῷ ὁποίῳ ἐχρῆτο Εὐκλδ. ὁ Μεγαρ. καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται ἰδιαιτέρως ὁ Θεόφρστ. καὶ ὁ Χρύσπ. Pressel. Beytr. σελ. 107.

Ψευδομυθέω, Μλ. -ήσω (ψευδόμυθος)· = ψευδολογέω. ὅθεν

Ψευδομυθία, ἡ, = ψευδολογία.

Ψευδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος) = ψευδολόγος.

Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται ψευδῆ πράγματα, δὲν ἀληθεύει ὁ ὄνειρός του· ψεύτικον ὄνειρον.

Ψευδόνιτρος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ψευδόλιτρος (νίτρον) Ἀριστοφάν. Βάτρ. 712. »Ψευδόνιτρος κονία« ἡ ψευδὴς καὶ ἄνευ νίτρου κονία, ψευδοαλισία, ψεύτικη κατασταλαγή.

Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ (νυμφεύω). Εὐριπ. Ἑλ. 888. »Ψευδονύμφευτος γάμος« ψευδὴς καὶ καθ' ὑπόκρισιν, ὄχι ἀληθὴς, ἀτελείωτος γάμος.

Ψευδοπαιδεία, ἡ (παιδεία). Ψευδὴς παιδεία· τὸ νὰ μὴν ἦναί τις τῷ ὄντι πεπαιδευμένος, ἀλλὰ νὰ δείχνῃ, ὑποκρίνηται τὸν πεπαιδευμένον, τὸν σοφόν. Κέβ.

Ψευδοπανικά, ῶν, τά (Πανικός). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον, καθ' ὑπόκρισιν Πανικὸς φόβος. Πελυαίν. γ', θ', 32.

Ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ (παρήχησις). Ψευδὴς, σφαλερὰ παρήχησις, τόνου, ἤχου ὁμοιότης. Εὐστάθιος. Ἰλ. α', σελ. 22. 44.

Ψευδοπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ψευδὴς παρθένος, ἡ προσποιουμένη τὴν παρθένον, ὅτι εἶναι παρθένος. Ἡρότ. 4, 180.

*Ψευδόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Ὅστις ψεύδεται τὴν πατρίδα του, δὲν λέγει τίς εἶναι ἢ ἀληθῶς πατρίς του, ἀλλάζει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του.

Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὅστις δὲν εἶναι ἀληθὴς, γνήσιος πατήρ.

Ψευδοπλάνης, ητος, ὁ· (ᾰ) καὶ

*Ψευδοπλανήτης, ου, ὁ (πλανάω). Ὅστις πλαιᾷ, ἀπατᾷ τινα λέγωντάς τῷ ψεύματα. — 2) Ὅστις προσποιεῖται ὅτι περιπλανᾶται, περιφέρεται.

Ψευδοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει ψεύματα· ψευτάκος· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 445

Ψευδόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις νομίζεται, ἢ προσποιεῖται, θέλει νὰ δείχνῃ ὅτι εἶναι πλούσιος χωρὶς νὰ ἦναι. Σχολ. Ἀριστ. Σφῆκ. 451. Ὄρν. 823.

Ψευδοποιέω (ποιέω). Πλάττω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ ψεύματα. — 2) τὸ κάμνω ψεύτικον, τῷ δίδω ψευδῆ μορφήν. — 3) Ἀπατῶ τινὰ λέγωντάς τῷ, μεταχειριζόμενος ψεύματα. Κλήμ. Παιδ. γ', σελ. 269. »Οἱ ψευδοποιοῦντες τὰς γυναῖκας«, — 4) Ἀποδείχνω τινὰ ψεύστην, ὅθεν τιμωρῶ τινα ὡς ψεύστην: διαβίδω, κοινοποιῶ τι ὡς ψευδές.— 5) παθτ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. ὅθεν

Ψευδοποιία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοποιῇ τις, πλάττῃ, ἐφευρίσκῃ, λέγῃ, μεταχειρίζηται τις ψεύματα.

Ψευδοποίμην, ενος, ὁ (ποιμήν). Ψευδὴς ποιμήν. Ἐκκλησ. Συγγρ.

*Ψευδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ ψεύματα.

Ψευδοπολίχνιον, τό (πολίχνιον). Πλασμένη, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μικρὰ πόλις. Ἰώσηπος.

Ψευδοπρεσβευτής, οῦ, ὁ (πρεσβευτής). Ψευδὴς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον· ἢ ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πρέσβυς χωρὶς νὰ ἦναι τῷ ὄντι.

Ψευδοπροδοσία, ἡ (προδοσία). Ἡ κατὰ προσποίησιν, προδοσία, τὸ νὰ προσποιεῖται ὑποκρίνηταί τις ὅτι προδίδει τι ἤτινα. Πολύαιν. γ', θ', 32.

Ψευδοπροσποίησις, εως, ἡ (προσποίησις). Τὸ νὰ προσποιῆται, ὑποκρίνηταί τίς τι ψευδῶς. Σχολ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμ. 870.

Ψευδοπροφητεύω, (προφητεύω). Προφητεύω ψευδῆ, εἶμαι ψευδοπροφήτης.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ (προφήτης) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ψευδὴς προφήτης, ὅστις ψευδοπροφητεύει.

Ψευδόπτωμα, τό (πτῶμα). Ἐν τῇ παλαιστικῇ ψευδὲς καὶ καθ' ὑπόκρισιν πέσιμον εἰς τὸ μέρος, ὅταν εἰς τῶν παλαιστῶν προσποιῆται ὅτι πίπτει, καὶ εὐθὺς πάλιν συκόνεται καὶ παλαίει μὲ περισσοτέραν ὁρμήν. Πλτχ. Μαρκλ.

Ψευδόπυρα, τά (πῦρ). Ψευδῶς, ἐπὶ τούτου ἀναπτόμεναι φατναὶ ὑπὸ τῶν φυλάκων. Σουΐδ. »Στρατήγημα τοῦτο, ὃ ποιοῦσι διὰ νυκτὸς καίοντες ψευδῆ πυρὰ πρὸς καταπλῆξιν τῶν πολεμίων«.

Ψευδοραψῳδός, ὁ (ῥαψῳδός). Ψευδὴς Ῥαψῳδός. Ἡσύχ.

Ψευδορκέω, Μλ. -ήσω (ψεύδορκος). Ὀρκίζομαι ψευδῶς, κάμνω ψεύτικον ὅρκον· παραβαίνω τὸν ὅρκον μου. Ἀριστφ. ὅθεν

Ψευδορκία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ψευδῆ ὅρκον, νὰ παραβαίνῃ τὸν ὅρκον του· ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία. Σχολ. Λυκόφρ. 932.

Ψευδόρκιον, τό. Ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία, ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτρ. τοῦ

Ψευδόρκιος, ὁ, ἡ· = ψεύδορκος. Ὅστις ψευδορκεῖ, ψευδῆ ὅρκον ποιεῖ, ἐπιορκεῖ, παραβαίνει τὸν ὅρκον του. Ἡρότ. 1, 165. »Ψεύδορκον ὅς τις ὀμόσσειε«. Φωκυλ. 15.

*Ψεύδορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ψευδορκεῖ, ὁ ψευδῆ ὅρκον ποιῶν, ὁ τοὺς ὅρκους ἢ τὰ ὅρκια ψευδόμενος, ὁ καταπατῶν, παραβαίνων τοὺς ὅρκους του, ἐπίορκος.

Ψεῦδος, εος, τό. Ἀπόφασις λέγουσα τὸ ὑπάρχον ὡς μὴ ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον, ἢ φαντασία τις παρὰ τὸ μὴ ὄν· ἐγγινομένη τῇ διανοίᾳ ὡς ὑφεστῶτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, πλάνη, ἀπάτη, ἀντίκειται τῷ ἀληθείᾳ· ἢ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ, ψεῦμα, ἀντὶ τοῦ τραχέος ψεῦσμα. Ὅμ. καὶ Ἡσδ. πολλάκις κατὰ πληθ ἄρθμ. »εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις« ἂν ἡ ὑπόσχεσις ἦναι ψευδὴς, Ἰλιάδ. Β, 349. παρβλ. Ι, 115. ἀντθ. τῷ, ἀληθὴς, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 385. C. — 2) ὡς ἐπθ. οὐδέτρ. = ψευδὴς· »ψεῦδος ὄνομα« Πλάτ. Πολιτ. σελ. 281. B. Ὅ,τι εἶναι ψεύτικον, ἀπατηλὸν »ψεύδεα μαντήϊα« Ἡρότ. 2, 174. ἀντθ. τῷ »ἀψεύδεα μαντήϊα«. (συγγν. τῷ, ψύθος, ψυθῶν, ψυθὴς ἢ ψύθης, ψύθηρος, ὅθεν κυρίως ψυθήρισμα, διαβολή.) ὅθεν

Ψευδοσέληνον, τό (σελήνη). Ἔλλειψις τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης· ὅταν δὲν ἦναι σεληνόφως, δὲν λάμπει τὸ φεγγάρι. Ἡσύχ.

Ψευδοσέλινον, τό. Ψευδὲς, νόθον σέλινον, ψευτοσέλινον. Λατ. apiastrum.

Ψευδοσοφία, ἡ. Ψευδὴς σοφία. Φιλόστρατ. ἐκ τοῦ

Ψευδόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις δὲν εἶναι τῷ ὄντι σοφός, ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν σοφόν. Φιλόστρατ.

Ψευδοστιγματίας, ου, ὁ. Ψευδὴς, καὶ κατὰ προσποίησιν στιγματίας. Ἀθήν. σελ. 685. ἴδε στιγματίας.

Ψευδόστομα, τό (στόμα). Ψευδὲς ὄχι ἀλη-

θὲς καθ' αὐτὸ στόμιον, μέρος ἐκχύματος ποταμοῦ. Στράβων ιζ'. σελ. 1153.

Ψευδοστομέω, Μέλ. ήσω. Ψευδῆ λέγω, ψεύματα λαλῶ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Ψευδόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ψευδοστομεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα, ψεύστης.

Ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ (σφήξ). Ψευδὴς σφῆκα· εἶδος σφηκῶν αἱ ὁποῖαι δὲν πετοῦν πολλαὶ ὁμοῦ, ἀλλὰ κάθε μία μόνη. Πλίνιος, λ', 11.

Ψευδοτάφιον, τό (τάφος) = κενοτάφιον. Σχολ. Λυκόφρ. παράβλ. ψευδήριον. (α)

*Ψευδοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ψευδὴς, ἀπατηλὴ τέχνη.

Ψευδουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις κάμνει, μεταχειρίζεται ψευδεῖς, ἀπατηλὰς τέχνας, Πλάτ. Σοφ. 29.

*Ψευδοφαής, ὁ, ἡ (φάος)· καὶ

*Ψευδόφαινής, ὁ, ἡ (φαίνω). Ὅ,τι ἔχει ψευδὲς φῶς, δὲν ἐγγύει λαμπρά. Πλούτρχ. καὶ Στοβαῖος Φυσικ. σελ. 564.

Ψευδόφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ φήμην, προφητείαν, ἢ προσημασίαν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1514. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητικ. μόνον.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος Φίλιππος.

Ψευδόχριστος, ὁ. Ὁ ψευδὴς Χριστός· ὅστις ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

*Ψευδοχρυσόλιθος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος χρυσόλιθος.

Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ψευδοῦς χρυσοῦ, ἀπὸ ψεύτικον μάλαμα, ὅ,τι φαίνεται ὡς μάλαμα. »Σκεῦος ψευδόχρυσον«.

Ψευδυποβολιμαῖος, αία, αῖον (ὑποβολιμαῖος). Ὅ,τι ψευδῶς νομίζεται νὰ ἦναι ὑποβολιμαῖον· ἐν ᾧ εἶναι ἀληθῶς γνήσιον.

Ψεύδω, Μέλ. ψεύσω. πρκμ. παθ. ἔψευσμαι, ἀόρ. ἐψεύσθην (ψεῦδος). Ψευματῶ, ἀπατῶ, πλανῶ τινα λέγωντάς τῳ ψεύματα, μετὰ αἰτ. Σφκλ. Οἰδ. Κ, 629. 1509. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἐξαιρ. τινά τινος. Ἀπατῶ τινα καὶ τὸν στερῶ τοῦ κτήματός του, τὸν ἐξεγελῶ καὶ πέρνω ὅ,τι ἔχει, »ἔψευσας φρενῶν Πέρσαις«. Αἰσχύλος Πέρσ. 471. »ἐψευσάμε ἐλπίδοσα μ' ἔκαμες νὰ ἀπατηθῶ εἰς τὴν ἐλπίδα μου, Σφκλ. Αἴ. 1382. Παθ. ψεύδομαι, μὲ ἀπατᾷ τις, μοὶ λέγει ψεύματα· Ἀπατῶμαι εἴς τι, δὲν γίνεται, δὲν εἶναι ὡς τὸ νομίζω, πιστεύω, ἀποτυχαίνω τοῦ σκοποῦ μου, τί ἢ τινός, π.χ. »ψευσθήσομαι γνώμης« Σφκλ. Τρχ. 709 ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. »τῆς ἐλπίδος ἐψεύσθη« Ἡρδτ. 9, 61. »ἐψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως« Θιδ. 4, 108. σπανιώτ. μετὰ δοτ. »ψευσθῆναι γνώμῃς«. Schweigh. ἐν Ἡρδτ. 7, 9, 3. ἀνθ' οὗ »ἐψευσμένοι γνώμῃς« Ἡρδτ. 8, 40. παρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 385. »ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἔψευσται· ὁ τρίτος ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ὁ μάλιστα ψευδής· Ἡρδτ. 2, 22. ὡς τὸ, ἁμαρτάνειν, Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 139. — β) Παριστάνω ἀποδείχνω τι ὅτι εἶναι ψεῦδος, ἀπάτη, μετὰ αἰτ. ὡς τὸ, ψευδοποιέω, σημσ. 3. Σοφκλ. Ἀντ. 386. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. »ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην« τὸ παρ' ἡμῖν κοιντρ. ὑστερινὴ γνῶσις μου νὰ σ' εἶχα πρώτα. — 2) Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐστὶ πάνυ εὔχρηστος ἡ λέξ. κατὰ μέσην ἀποθτ. σημσ. ψεύδομαι· Μλ. ψεύσομαι, ἀόρ. ἐψευσάμην, ψευματῶ, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἐν γένει, ἀπατῶ τινα, Ὅμ. καὶ Ἡσδ. ἀντθ. τῷ, ἔτυμον ἐρέω· Ἰλιδ. Κ, 534. Ὀδτ. Δ, 140. ἢ τῷ, νημερτὴς εἰμι, Ἅτμ. Ἔρ. 369. — β) ἐν γένει, εἶμαι ψεύτης, ἄπιστος, πολιτεύομαι ἀπατηλά, ἢ ἄπιστα, ἐξαιρ. παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, Ἡσδ. Ἔρ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. »ὅρκια ψεύδομαι« χαλνῶ, πατῶ τοὺς ὅρκους, Ξνφ. Ἀγσ. 1, 12. — γ) ὡς ἐν τῇ ἐνργ. διαθσ. »ψεύδομαί τινα« ψευματῶ τινα, τῷ λέγω ψεύματα, τὸν ἀπατῶ, κατὰ πρῶτ. παρὰ Ξνφ. Ἑλλ, 3, 1, 25, εἶτα πολλάκις παρ' Ἀπλδ. Ῥδ. Θιρτ. καὶ Ἀρατ. — δ) Κάμνω τι νὰ φανῇ, νὰ εὐγῇ ψεῦμα »οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς«, δὲν ἀφῆκεν νὰ φανῇ ψευδὴς ἡ ἀπειλή των, ἔκαμεν καθὼς ἐφοβέρησαν, Ἡρδτ. 6, 32.

Ψεύδωμα, τό, ψευδ. ἀνγνσ. ἀντὶ ψευδόπτωμα.

*Ψευδομοτέω, Μλ. -ήσω. Ὁμνύω, ὀμόνω ψεύτικα. ἐκ τοῦ

Ψευδωμότης, ου, ὁ (ὄμνυμι). Ὅστις ψευδομοτεῖ, = ψευδόρκος. Λυκόφρ. 523.

Ψευδώμοτος, ὁ, ἡ (ὄμνυμι). Ὅ,τι ἐβεβαιώθη μὲ ψεύτικον ὅρκον· ὅστις ὤμοσε ψευδῶς. Λυκοφρ. 932.

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, ἔχει ψευδὲς, πλαττὸν ὄνομα, δὲν ὀνομάζεται μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, Ἐπίῤῥ. ψευδωνύμως.

*Ψευδῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ ψεῦδος. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύτικα. Θουκδ. α'. 304. 10. ἔκδσ. Νεοφυτ. Δούκα.

Ψεῦμα, τό (ψεύδω) = ψεῦσμα· ἄνευ παραδείγματος ὅμως· τοὐναντίον δέ. — 2) ψυδράκιον σπυρί, φουσκαλίδα τις εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ἐπὶ τὴν μύτην, περὶ τοῦ ὁποίου παροιμικ. ἔλεγον, ὅτι ὅστις τὸ ἔχει, [ἀποκτᾷ, εἶναι σημεῖον τιμωρίας διὰ κάνεν ψεῦμα τὸ ὁποῖον εἶπε. Θκρτ. 9, 30. 12, 23.

*Ψεῦσις, εως, ἡ (ψεύδω). Ψευμάτισμα, ἀπάτημα.

*Ψευστίστυξ, υγος, ὁ, ἡ (ψεῦτις, στυγέω). Ὅστις μισεῖ τὰ ψεύματα, ἢ τὴν ἀπάτην. Ἀναλεκτ. β', σελ. 518.

Ψεῦσμα, τό (ψεύδω) = ψεῦδος.

*Ψεύστειρα, ἡ· θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ψεύτρια.

Ψευστέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Εἶμαι ψεύστης· ὅθεν ὡς τὸ, ψεύδομαι, Ἰλ. Τ, 107. ἐκ τοῦ

Ψεύστης, ου, ὁ (ψεύδω) Ψεύτης, ἀπαταιών, ἐπίορκος, Ἰλιδ. Ω, 261. — 2) ὡς Ἐπθ. ἀρσενκ. = ψευδής· »ψευδὴς λόγος«. Πνδ.

*Ψεῦστις, ἡ, θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ἐπγρ. παρὰ Letronne, Journ. des sav. 1828. κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα σελ. 184. — Velker syll. epigr. 50. 3. σελ. 71.

*Ψεύστρια, ἡ, θλκ. τοῦ, ψεύστης.

Ψεφαῖος, αία, αῖον· καὶ

*Ψεφαρός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι θολερόν, σκοτεινόν. ἐκ τοῦ

Ψέφας, αος, τό, ὡς τὸ, ψέφος, κνέφας. Θολὸς, σκοτεινός.

Ψεφαυγής, ὁ, ἡ· γενκ. έος (ψέφος, αὐγή). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ, σκοτεινὴν λάμψιν, ὅπερ ἐστὶ δὲν ἔχει λάμψιν εἶναι πανιατμένον, σκοτεινόν· ὡς τὸ, κελαινοφαής, μελαμφαής, νυκτιλαμπὴς καὶ λ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ 566. Ἰφγ. Τ, 110 ποιητ. μόνον. Ἡσύχ.

Ψεφηνός, ἡ, όν (ψέφος). Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν. Τρπκ. ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄγνωστος, ταπεινός, δὲν ἔχει ἀκουστὸν ὄνομα, δὲν εἶναι ἐξέχουστος. Πνδ. Νμ. 3, 71.

*Ψεφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει σκοτεινὴν ἰδιότητα, δὲν εἶναι φωτεινόν, ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ

*Ψέφος, εος, τό· ἔτι δὲ καὶ ψέφας. Σκότος, σκοτάδι, ἀτμός, ἀχλύς, ἀντάρα, καταχνιά, καπνός. Ἡσχ. καὶ Σουΐδ. (συγγν. τῷ, νέφας καὶ κνέφας). ἐκ τοῦ ψέφω.

*Ψέφος, η, ον, ποιητ. ὡς τὸ ψεφηνός.

Ψέφω. Σκοτονιάζει, βουρκόνει. μόνον παρ' Ἡσχ. »Ψέφει, δίδοικεν, ἐντρέπει, λυπεῖ, φροντίζει.

*Ψεχθῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. παθτ. τοῦ ψέγω.

Ψέω, σπανιώτρ. Ἰων. τύπ. ἀντὶ τοῦ, ψάω· ἀφ' οὗ ψείω, ψέγω, ψέκτης, ψεκτός, ψόγος, ψεθνός, ψηνός, ψεκάς, ψεκάζω, ψελλός, ψελίζω παρβλ. ψήχω καὶ ψίω.

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Η.

*Ψῆ, μὲ ὑπογεγραμ. ἐνκ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ ψάω, ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττκ. ψᾷ. Σοφκλ. Τρχ. 673. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ψῆ, ἄνευ ὑπογεγρμ. Ἐπκ. ἀντὶ ἔψη, γ'. ἐνικ. πρσπ. τοῦ, ψάω.

Ψῆγμα, τό (ψήχω). Ἀπότριμμα, ἀπόξεσμα, ξύσμα, ὅ,τι ἐνγαίνει, πίπτει ἀπό τι τριβόμενον, ξεόμενον πρᾶγμα· ῥινίδιον, Λατ. ramentum ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι μικρὰ τριμμένον, τρίμμα, θρύμμα, μόριον, μικρούτσικόν τι μέρος, κονιορτός· ὅθεν »ψῆγμα χρυσοῦ« κονιορτός, ἄμμος ἀπὸ μάλαμα· ὡσαύτως καὶ »ψῆγμα« μόνον ἄνευ προσθήκης τινός, Ἡρδτ. 1, 93. 3, 94. 95. 98. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ψηκεδών, όνος, ἡ (ψάω, ψήχω) = κονιορτός.

*Ψηκτός, ή, όν (ψήχω). Ὅ,τι ἐψήχθη, ὀμαλίσθη, καὶ ὅ,τι ἐπιδέχεται ψῆξιν, ὀμάλησιν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ψηκτός· μέδιμνος, μόδιον, μέτρον τι διὰ σιτάρια, μὲ τὸ νὰ ψήχωσι τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τὴν ὀμαλίστρα, μὲ τὴν ἀπομάκτραν, ἴδε ἀπομάκτρα· διὰ νὰ ἦναι, γίνῃ τὸ μέτρον σωστόν, ὀρθόν.

Ψηκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ψήκτρα, ἡ (ψήχω). Ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ τρίβῃ, ξύῃ τί τι· ἐξαιρ. τὸ ξυστρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ψήχουσι, τουρκβ. τιμαρεύουν τοὺς ἵππους. Valck ἐν Ἱππ. 1174. Εὐριπ. Ἱππόλ. »Ψήκτραισι ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας«.

Ψήκτρια, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψηκτρίον, τό, ὑπκρτ. τοῦ, ψήκτρα.

*Ψηκτρίς, ίδος, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψῆλαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. 1. τοῦ ψάλλω.

Ψηλαφάω, ῶ. Ψηλαφῶ, ψαύω κοιντ. ψάχνω, πασπατεύω. ἀπλόνωντας τὰς χεῖρας καθὼς τυφλός τις ἢ ὅστις περιφέρεται εἰς σκοτεινόν τινα τόπον »χερσὶ ψηλαφάων« Ὀδσ. Ι, 416. ψάχνωντας, πασπατεύωντας, ψηλαφῶντας αἰτθάνομαι, ἢ εὑρίσκω τι· Τρπκ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀσαφές, σκοτεινόν τι, Ἀρστφ Εἰρ. 691. Lobeck Ῥρν. σελ. 64. ἔτι δὲ καὶ τρίβω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν παλάμην τῆς χειρός, χαϊδεύω· (πιθαν. παρὰ τὸ, ψάω, ψάλλω, ψαθάλλω, ψαλάσσω· οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, ἁφάω ἢ παρὰ τὸ μηδαμοῦ ἀπαντώμενον ψήλω.) ὅθεν

Ψηλάφημα, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοιντρ. Ψάξιμον, χαϊδεῦμα. Ξενοφ. συμπ. η', 23. »Προαδόμενος ἢ φιλήματος, ἢ ἄλλου τινὸς ψηλαφήματος«. (α)

Ψηλάφησις, σεως, ἡ (ψηλαφάω). Τὸ νὰ ψηλαφᾷ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ γαργαλίζῃ τίς τινα ἤ τι. (α)

Ψηλαφητός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, ψηλαφάω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐψηλάφησέ τις. — 2) Ὅ,τι ἐγνώσθη, ἐγνωρίσθη, ἠμπορῇ νὰ γνωρισθῇ διὰ ψηλαφήματος.

Ψηλαφία, ἡ· = ψηλάφησις. Ἱπποκράτ. Ἐπιδημ. γ'.

Ψηλαφίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ῶ· = ψηλαφάω. Ἀναξίλας παρὰ Σουΐδ.

Ψηλαφίνδα, Ἐπίῤῥ. τῷ, παίζειν συνήθ. συντασσόμενον. Παιγνιδιόν τι, τὸ παρ' ἡμῖν τσιβωτάκια καὶ τυφλοπανίτσα λεγόμενον, ὅταν σκεπάζουν τινὸς τὰ ὄμματα μέ τι καὶ οὕτω περιφέρεται ἀπλόνων τὰς χεῖρας ἐν ὅσῳ νὰ πιάσῃ τινὰ τῶν συμπαιζόντων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἴπῃ γνωρίζωντάς του ἀπὸ τὸ ψηλάφημα τῶν φορεμάτων ἢ τοῦ προσώπου του, καὶ τότε λύουσι ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκεπάζουσι τοὺς τοῦ πιασθέντος· παρβλ. μυῖδα, καὶ μυῖα, χαλκόμυια.

*Ψηλαφόων, Ἐπι. μτχ. ἐνργτ. ἐνστ. τοῦ, ψηλαφάω, ἀντὶ ψηλαφῶν, Ὀδσ.

Ψηλαφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐπὶ νοσούντων, ὅταν ὁ ἀῤῥώστος ἁπλόνῃ τὰς χεῖρας ὁλόγυρά του καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ψηλαφήσῃ τι. Ἱππκρ.

Ψήληξ, ηκος, ὁ. Ἀλεκτρυών, πετεινὸς χωρὶς λόφον, χαρχάλι. (ἴσως συγγν. τῷ, ψηνός, ψηλός.)

Ψήν, ὁ, γενκ. ψηνός. Μυῖας, μυίγας εἰδός τι τέσσαρα πρὸς τὰ ἄνω κυρτωμένα πτερύγια ἔχουσα, ἡ ὁποία γεννᾷ τὰ αὐγά της ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἢ εἰς τὰ ἄνθη διαφόρων δένδρων καὶ φυτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν γεννῶνται παραφυάδες τινές, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μὲν τῶν δρυῶν λέγονται δρυοβάλανοι, κηκίδια· ἐπὶ τῶν Ἰτεῶν δὲ, καὶ τῶν ἀκανθῶν Ἰτέας, ἀκανθῶν ῥόδα· τὸ παρὰ Λιν. cynips· τὸ ζωΰφιον ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀγριόσυκα, Ἀρστφ. Ὄρ. 593. Εὐστάθιος ἔχει· »ψῆνες, ζωΰφιά τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινοῖς, ἐξ ὧν ἐγκεντριζομένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς μετεισέρχονται οἱ ψῆνες, οἱ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμέρων ὡς μὴ ἀποπίπτειν· καὶ Ἡσύχιος »Ἔστι δὲ ὁ Ψὴν εἶδος ζώου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὁλόνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς· τὸ ζωΰφιον, τὸ ὁποῖον ζῇ εἰς τὸν καρπὸν τῶν ἀρσενικῶν φοινίκων, τουρκβ. χορμαδιῶν, Ἡρδτ. 1, 193. τὸ κοιντ. μαμούδι. — 2) ζωΰφιόν τι τὸ ὁποῖον βλάπτει τὰ ἀμπέλου κλήματα· ὅθεν

Ψηνίζω, Μλ. ἰσω. Κρεμῶ τὰ ἀγριόσυκα ἢ τοὺς ἀρσενικοὺς φοίνικας, χορμάδες μὲ τοὺς εἰς αὐτὰ ψῆνας, εἰς τὰς ἡμέρους συκᾶς ἢ εἰς τοὺς θηλυκοὺς φοίνικας, διὰ νὰ ὡριμάσουν οἱ καρποί των μὲ τὸ μέσον τῶν ψηνῶν, ἴδε Ἡρδτ. 1, 193. παρβ. ἐρινάζω καὶ ὀλυνθάζω. — 2) Γυναικεῖ συγκοιμῶμαι, ἐγκύμονα ποιῶ αὐτήν· ὅθεν καὶ »ὑπεψηνισμένη ἢ ἐγγαστρωμένη· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παιδεραστῶν, Κωμκ. »οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται». — 3) Συγγράφω κωμῳδίαν οἱ ψῆνες ἐπιγραφομένην, ὡς συνέγραψεν ὁ κωμκ. Μάγνης, Ἀρστφ. Ἱππ. 523.

Ψηνός, ὁ, ὡς, ψεδνός, ψιλός = φαλακρός. Σιμωνίδης· 218. Δωρικὸν »Ψανός».

Ψῆξις, εως, ἡ (ψήχω). Ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν· ἐξαιρ. τοῦ ἵππου κοιντρ. ξύστρισμα, τουρκβ. τιμάρευμα, τιμάρι. Ξενοφ. ἱππ. ἐ, 3. καὶ 10.

Ψήρ, ὁ, γενκ. ψηρός, Ἰων. ἀντὶ ψάρ. Ψαρώνι, γκαραβέλι, Ἰλ. Π, 583.

*Ψηράω, ἴδε συμψηράω, Ἡσύχ.

*Ψηροπυρίτης, ον, ὁ, = ἀποπυρίας. Ἀθήν. γ'. §. 19. »ψυροπυρίται ἄρτοιι, οἱ ψηθέντες, ἑτοιμασθέντες ἐπανω εἰς τὰ κάρβουνα· ἐκ τοῦ

Ψηρός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι εὐκολότριπτον, τρίβεται, λιανίζεται, θραύεται εὔκολα· ξηρὸν στεγνόν. (παρὰ τὸ, ψάω, ὡς τὸ, ξηρὸς παρὰ τὸ, ξάω.)

Ψῆσσα, ἡ· Ἀττ. ψῆττα. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἴσως ὁ ῥόμβος, κοιντρ. σιάκι. Πλάτ. Ἀθην. ζ', σελ. 329. — 2) σκωπτική τις λέξις ἐπὶ παχυνόων, ἀσυνέτων, Ἀρστφ. Λυσ. 115.

*Ψήσσοι, οἱ. Ἔθνος τι τῆς Ταυρικῆς, Στεφ. Βηζαντ.

*Ψηστός, ή, όν· ἐπθ. ρημτ. τοῦ, ψάω. Ὅ,τι ἐψήχθη, ἐτρίφθη, ἐξύσθη, ἐσφογγίσθη· εἶναι τριμμένον, ξεσμένον σφογγισμένον.

Ψῆττα, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, ψῆσσα.

*Ψηττάδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, ψῆττα· ἀνθ' οὗ συμπεραίνει ὁ Lobeck Φρυν. σλδ. 74. ψηττάριον συμφώνως τῷ Meineke ἐν Μενδ. σελ. 181. 572. (ᾳ)

Ψηττοειδής, ές, ἡ (ψῆττα, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰχθὺν ψῆττα.

Ψηφάω, ῶ, ήσω, Γλωσσ. ἀντὶ ψηφίζω.

*Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστόν τι ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο, ὅτι εἶχεν ἀντὶ ποδῶν ψῆττας. Λουκιν. Ἀληθ. Ἱστρ.

*Ψήφαξ, ακος, ὁ = ψῆφος. Γραμμτ.

*Ψηφηδακέω (ψῆφος, δάκνω). Ἀπὸ τοῦ Schaefer παραδεδεγμένη ἀνάγνσ. ἐν πλείοσι χειρογράφοις παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 376. ἀντὶ ψήφῳ δακεῖν, Λυπῶ τινα διὰ τοῦ γενεαλογικοῦ πίνακος ἐν δικαστικαῖς ἐρευναις, τοῦτ' ἔστι τὸν καταδικάζω, κατακρίνω, τὸν κρίνω ἀνάξιον πράγματος ἢ τιμῆς τινος ἐξ αἰτίας τῆς γενεαλογίας του.

Ψηφηφορέω, Μλ. ήσω (ψηφηφόρος) νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ψηφοφορέω· ὅθεν

*Ψηφηφορία, ἡ· νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφορία.

*Ψηφηφόρος, ὁ, ἡ (ψῆφος, φέρω), νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφόρος, Lobeck Φρυν. σλ. 652.

*Ψηφιδοφόρος, ὁ, ἡ (ψηφὶς, φέρω) = ψηφοφόρος, Ἡρδτ. 6, 109.

*Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ (ψηφὶς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι πετρῶδες, γεμάτον μὲ χαλίκια ἢ μικρὰς πέτρας, στιρνάρια, πετροπούλας.

Ψηφίζω, Μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψῆφος). Μετὰ ψήφων ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω μὲ ψηφίδας, πετροπούλας, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. λογαριάζω μὲ φασούλια· ἀνθ' οὗ καὶ »ψήφοις λογίζεσθαι». Ἀριστοφ. Ἐφῆκ. 656. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. Ψηφίζομαι· Δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου, ῥίπτων αὐτὴν εἰς τὸν ἐμφορέα, εἰς τὸ κουτὶ ὅπου συνεθίζουν νὰ βάλλῃ καθεὶς τὴν ψῆφόν του· ὅθεν »ψηφίζομαι εἰς ὑδρίαν», Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 7, 9. »ψηφίζομαί τινια βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τινος πρὸς ὄφελός τινος», Δημοσθ. κατὰ Μιδ. σελ. 575. 18. κατὰ Τιμκρ. σελ. 711. ἐν γένει, συμφωνῶ, δίδω τὴν γνώμην μου καὶ ἐγώ, ἀποφασίζω, ἐκλέγω, ἀθωόνω ἢ καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν πλειόνων ὑπὲρ ἢ κατ' αὐτοῦ ψήφων· »δίκην ψηφ.» ἀποφασίζω τὴν κρισολογίαν διὰ τῶν ψήφων, Ἰσαῖος· ἔτι δὲ καὶ ἐκ μέρος μου, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμαυτὸν συλλογίζομαι καὶ ἀποφασίζω τι, μετὰ ἀπρμφτκ. ἐνστ. Ἡρδτ. 7, 207. καὶ μετὰ μελ. ἀπρμφτκ. Lobeck Φρυν. σελ. 748. Κατ' ἐνεργ. διάθ. »ψηφίζω κατά τινος» καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν ψήφων· εὕρηται μόνον παρὰ Σφκλ. Αἴ. 446. ἔκδ. Νεσφτ. Δούκα.

Ψήφινος, ίνη, ινον (ψῆφος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ψηφίδων· ἀμφβλ.

Ψήφιον, τό· Ἀπκρστ. τοῦ, ψῆφος. Μικρά τις ψῆφος, πετροπούλα, χαλικάκι, στιρναράκι. — 2) ὁ τόπος ὅπου συμβουλεύονται καὶ ψηφίζουν, ἀποφασίζουν τι. Εὐάγρ. ἐκκλ. Ἱστρ. 1, 18.

Ψηφίς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ, ψῆφος. Μικρὰ πέτρα, χαλίκι, Ἰλθ. Φ, 260. Φίλων περὶ Κόσμ. »Οἷς σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐναπολελεῖφθαι θαλαττώσσεος, ψηφίδας τε καὶ κόγχας, καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι». — 2) δακτυλίου λίθος πολύτιμος, Λογγ. — 3) πετρίτσα εἰς ἀρίθμησιν, λογάριασμα ἁρμοδία. — 4) πετροπούλα εἰς ψηφηφορίαν ἐπιτηδεία.

Ψήφισμα, τό (ψηφίζομαι). Γνώμη καὶ ἀπόφασις, διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, περί τινος πράγματος· ἐξαιρ. ἡ ἐν ἐκκλησίαις γινομένη καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπόφασις· plebiscitum, Λατ. ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ ἀπόφασις τῆς βουλῆς μόνον χωρὶς τῆς ἐπικυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ δήμου ἐλέγετο προβούλευμα· καὶ τὸ μὲν ψήφισμα εἶχεν ἐν Ἀθήναις διὰ παντὸς τὴν ἰσχὺν ἂν κάνεν τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας δὲν ἠναντιώνετο εἰς αὐτὸ εὐθὺς ὡς παράνομον κηρύττον αὐτό, ὅπερ »παρανόμων γράφεσθαι» ἐλέγετο· τὸ δὲ προβούλευμα ἐν ἔτος μόνον εἶχε τὴν ἰσχύν του· »ψήφισμα γράφειν» δὲ πάλιν ἐλέγετο, τὸ νὰ προτείνῃ τίς τι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀποφασίζῃ περὶ αὐτοῦ ὁ δῆμος διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς του.

Ψηφισματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅ,τις πωλεῖ ἢ ἐμπορεύεται μὲ ψηφίσματα, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1034.

Ψηφισματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ψήφισφα ἢ κατὰ τρόπον ψηφίσματος. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ε', 7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφίζω). Ὅ,τις ψηφίζει, λογαριάζει, ὁ λογαριαστής· ὅθεν

Ψηφιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ψηφιστήν, λογαριαστὴν ἢ εἰς λογαρισμα. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψηφίζῃ, λογαριάζῃ μὲ ψηφίδας. Ἰουστῖνος διάλ.

Ψηφόβολον, τό (ψῆφος, βάλλω). Ποτήριον κεράτινον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν κύβους, ἢ τὰς ψήφους καὶ εἶτα τοὺς ῥίπτουν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν κημόν· ἴδε κημός. Λατ. fritillus.

*Ψηφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψηφῖδα, λιθαράκι, χαλίκι.

Ψηφοθετέω, μέλ. ήσω (ψηφοθέτης). Κατασκευάζω πρᾶγμά τι ἐκ ψηφίδων, μὲ πετροπούλας σύνθετον· ἐξαιρ. στρώνω τὸ ἔδαφος δωματίου τινὸς μὲ ψηφίδας· Λατ. tessellare· ὅθεν

Ψηφοθέτημα, τό. Τὸ ἐκ ψηφίδων κατεσκευασμένον πρᾶγμα, καὶ ἐξαιρ. τὸ μὲ ψιφίδας ἐστρωμένον ἔδαφος. Λατ. opus tessellatum.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅ,τις κατεσκευάζει τι ἐκ ψηφίδων σύνθετον, ἐξαιρ. ὅστις στρώνει ἔδαφός τι μὲ ποικίλων χρωμάτων ψηφίδας, λιθαράκια· Λατ. tessellator, tessellarius.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω) = ψηφοπαίκτης, Ἀθήν. ιε.

Ψηφολογεῖον, τό. Πίναξ, ἄβαξ, σανίδα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἀριθμοῦν, λογαριάζουν. — 2) Πίναξ κυβευτικὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου παίζουν μὲ τοὺς κύβους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. θάμα· »ἐκδότω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρον δύω». Σουίδ. ἐκ τοῦ

Ψηφολογέω, Μέλ. ήσω (ψηφολόγος). Παίζω, κάμνω θαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας. — 2) ὡς τὸ ψηφοθετέω· ψηφολόγημα ποιῶ.

Ψηφολόγημα, τό. Τὸ διὰ ψηφίδων ποικιλμένον ἢ κατεσκευασμένον πρᾶγμα, ἐξαιρ. ἔδαφος.

*Ψηφολογητός, ή, όν· ἐπθ. ρήματκ. τοῦ, ψηφολογέω. Ὅ,τι κατεσκευάσθη ἐκ συγκολλημένων ποικιλοχρόων ψηφίδων· »ψηφολογητὸν ἔδαφος». Φιλόξ.

Ψηφολογία, ἡ (ψηφολογέω). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ψυφολογήματα, μουσειώσεις.

Ψηφολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν ψηφολόγον, εἶναι ἴδιον ψηφολόγου, σημσ. 1. Γρηγόρ. Ναζ. »λόγοι ψηφολογικοί».

Ψηφολόγος, ὁ, ἡ (ψῆφος, λέγω). Ὅστις παίζει θαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας, λιθαράκια· γόης, θαυματοποιός. — 2) ὡς τὸ ψηφοθέτης· ὁ στρώνων, ποικίλων ἔδαφός τις μὲ ψηφίδας, διάφορα λιθαράκια.

Ψηφοπαικτέω, Μλ. -ήσω. Παίζω θαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας ἤτοι τέχνας διὰ τῶν ὁποίων ἀπατῶ τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. καρὰ γκιοσλίκια. — 2) Τρπκ. »ψηφ. τὸ δίκαιον· παίζω μὲ τὴν δικαιοσύνην, μεταχειρίζομαι ἀπάτην. Λυσίας παρὰ Πολυδ. ζ'. 210. ὅθεν

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, κάμνει παιγνίδια μὲ ψηφίδας ἢ κύβους κ. τ. τ. τεχνίτης παιδιᾶς τινος διὰ ψήφων γενομένης, ῥίπτει γὰρ οὗτος μετὰ μεγάλης τυχυτήτος πρὸ τῶν θεατῶν τὰς ψήφους ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἑτέραν, ὥστε ἀπατᾶν τοὺς πάντας, ἀπατᾶν τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν διὰ τῆς ἀναπαισθήτου μεταφορᾶς τῶν ψήφων ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, θαυματοποιός· γόης, μαγγανευτής, τουρκβ. καρὰ γκιόζης, παρβλ.

Ἀλκφ. 3, 20. καὶ Σενκ. ἐπιστ. 45. »praestigiatorum acetabula et calculi in quibus fallacia ipsa delectat« · ὁ Μανέθων ἐν δ'. 448. ὀνομάζει τούτους, »ψυφάων παίκτας«, ὅθεν

Ψηφοπαιξία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὰς ψήφους, θαυματοποιΐα, κυρίως, ἀπάτη, γοητεία, ψευτιά, ἄλλως δὲ ψήφων παιδιά λέγεται, ἴδε ψῆφος.

*Ψηφοπεριβομβήρια, ἡ· κωμκ. λέξ. παρ' Εὐβλ. Ἀθην. 11. σελ. 471. D.

Ψηφοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ψηφίδας ἢ κύβους εἰς παίξιμον, ἢ εἰς ψηφοθέτημα ἐπιτηδείας. — 2) Ὅστις ἀγοράζει τὰς ψήφους τοῦτ' ἔστι μεταχειρίζεται δόλους, κολακείας κ. τ. τ. διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς ψηφηφόρους νὰ δώσουν τὴν ψῆφον των ὑπὲρ αὐτοῦ· »κλέπτης αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθη«· δι' ἀπάτης καὶ κολακείας κατώρθωσας νὰ ψηφηφορήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἄλλως ἤθελε ψηφίσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, Σφκλ. Αἴ. 1130. ἔκδ. Νεσφτ. Δούκα.

Ψῆφος, ἡ (ψάω, ψέω). Λιθαράκι, ἐξαιρ. ἀποτριμμένον, ὁμαλόν, ὑαλιστερόν, ἢ στρογγύλον, οἷα εἰσὶ τὰ ἐπὶ τας ὄχθας ποταμῶν εὑρισκόμενα χαλίκια, στιρνάρια κοιντρ. λεγόμενα, calculus Λατ. Πνδ. — β) πασαδήποτε ἐξειργασμένη, πελεκημένη, ὑαλισμένη, τεχνικὰ ἀσκεξεσμένη, ἐξωμαλισμένη, ἀποτρενεμένη πέτρα, Πνδ. Ὀλ. 7, 159. — γ) λίθος πολύτιμος. — δ) Πετροποῦλα ἐπιτηδεία, ἁρμοδία εἰς ψηφολογίαν, μουσείωσιν, τὸ νὰ στρώνωσι, ποικίλωσι διὰ αὐτῆς ἔδαφός τι. — 2) Τρπκ. κατὰ τὰς παντοίας παρὰ τοῖς Ἕλλησι χρήσεις τῶν τοιούτων λιθαρίων. — α) Πετροποῦλα δι' ἀρίθμημα, ἢ λογάριασμα· ἔτι δὲ καὶ στοιχεῖον ἀριθμητικόν, γράμμα τὸ σύνηθ. ἰταλ. cifra, διότι μεταχειρίζονται αὐτὰς καὶ εἰς ταῦτα, Ἡρδτ. 2, 36. Διόδ. Σικ. 12, 23. Euen. ep. 16, 3. Ἡλιδρ. 9, 22. σελ. 315. Ἔκδσ. Κοραῆ· ὅθεν »οἱ περὶ τὰς ψήφους«· οἱ λογισταί, λογαριασταί, ἢ οἱ κολλυβισταί. — β) πεσσὸς ἤτοι πέτραι μὲ τὰς ὁποίας πεσσεύουσι, παίζουν τὴν δάμαν, Λατ. scrupus· »ψήφων παιδιά« = ψηφοπαιξία, γοητεία, θαυματοποιΐα, παιγνίδι τῶν καρὰ γκιόζιδων τουρκβ. συνήθ. — γ) πετροποῦλα, λιθαράκι, διὰ τῶν ὁποίων μετεχειρίζοντο μαντείας τρόπον τινά, »ἢ διὰ τῶν ψήφων μαντικήν« Heyne ἐν Ἀπολδ. 3, 10. 2, 9. σελ. 274. παραβλ. Θριαί. — δ) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λιθαράκι εἰς ψηφηφορίαν χρησιμεῦον, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο ὑφ' ἑκάστου τῶν ψηφηφόρων εἰς τὴν ὑδρίαν, καὶ παρ' Ἡρδτ. 8, 123. ἀπαντώμενον· ὅθεν καὶ ἡ γνώμη τοῦ ψηφοῦντος, τὸ συνηθέστρ. Ἰταλ. voto, ἔτι δὲ καὶ τὸ δίκαιον, δικαίωμα τοῦ ψηφηφορεῖν· τέλος δέ, ἡ ἀπόφασις περί τινος γράμματος διὰ τῆς ψήφου, γνώμης, τῶν πλειόνων· ὅθεν Κρίσις ἀπόφασις, καὶ δημόσιος, κοινὴ ἀπόφασις, γνώμη, ἡ δόξα, ψήφη »ψῆφος φλεγυρὰ βροτῶνα Κρατν. »ψῆφον φέρω, ἢ διαφέρω«· δίδω τὴν γνώμην, τὸ βότον μου· ὡσαύτως καὶ »ψῆφον τίθημι«· τὸ δὲ »ψῆφον τίθεμαι« βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· »ἐνθαῦτα πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι«, Ἡρδτ. 8, 123. »ψῆφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς« ἐπροβλήθη ἡ διὰ ψηφηφορίας ἔξορία του, Ξενοφ. »ψῆφος κατ' αὐτῷ νόλεθρία βουλεύσεται«, Αἰσχλ. παραβλ. ψιά καὶ στία.

*Ψηφοφαγέω, Μλ. -φαγήσω (φαγεῖν). Τρώγω τὰς ψήφους, ἤτοι, τρέφομαι, ζῶ πωλῶν τὰς ψήφους μου, τὰς γνώμας μου, ἐλέγετο οὕτω ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Κριτῶν οἵτινες διεφθείροντο διὰ δωροδοκίας, Ἀριστφ. παρ' ᾧ καὶ ὅλος ὁ τῶν Ἀθηναίων λαὸς κυαμοτρώξ, καλεῖται κατὰ διπλῆν Ἕνν. εἴτε ὅτι ἔτρωγον τοὺς κυάμους δι' ὧν ἐδίδοντο αἱ ψῆφοι, ὡς ἐποίουν οἱ ἐνδεεῖς ζῶντες ἐκ τῶν φιλοδωρίων τῶν δικαστηρίων, ἢ ἔτι οἱ κύαμοι ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῶν προσφιλῶν φαγητῶν. — Ἐν γένει, Κωμκ. λέξις ἐπὶ δωροδοκουμένων δικαστῶν, οἵ τινες ζῶσι μὲ δωροδοκίας καὶ ἀποφάσεις ἀδίκους.

Ψηφοφορέω, Μέλ. ήσω (ψηφηφόρος). Δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος πράγματος διὰ τῆς ψήφου· ἐν γένει, συμψωνῶ μὲ τὴν γνώμην ἄλλων εἴς τι. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. Ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου· ὅθεν

Ψηφοφορία, ἡ. Τὸ νὰ ψηφηφορῇ τις, νὰ δίδῃ διὰ τῆς ψήφου τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος.

Ψηφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ψηφηφορεῖ, δίδει τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος βάλλων τὴν ψῆφόν του εἰς τὴν ὑδρίαν.

*Ψηφόω, = ψηφολογέω, σημσ. 2.

*Ψηφώδης, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ ψηφοειδής.

*Ψηφών, ῶνος, ὁ (ψῆφος, σημσ. 2, ά.). Ὅστις εἶναι δεινὸς, ἐπιτήδειος λογιστής, λογαριαστής.

Ψήφωσις, εως, ἡ· ὡς παρὰ τὸ, ψηφέω, = ψηφολογία, ψηφολόγημα.

Ψηφωτός, ή, όν· ὡς παρὰ τὸ, ψηφέω. Ὅ,τι εἶναι γεμισμένον, συνθεμένον, ἢ συγκολλημένον μὲ ψυφίδας λιθαράκια· ὅθεν »ἡ ψηφωτή«, ὑπακ. γῆ, Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ ψηφίδας.

Ψηχρός, ά, όν (ψήχω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον, λεπτοτριμμένον, ψιλοστουμπισμένον· λεπτὸν ψιλόν, λιανόν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ψίνον.

Ψήχω, Μλ. -ξω, παρὰ τὸ, ψάω, ψέω, ὡς τὸ, νήχω παρὰ τὸ, νάω, νέω. Ψαύω, ψηλαφῶ, ψάχνω, ἐγγίζω, τρίβω τὴν ἐπιφάνειάν τινος ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα, χαϊδεύω, σφογγίζω τι, ξυστρίζω ἵππον, τουρκβ. τιμαρεύω· Lobeck Φρυν. σλ. 254. — 2) Τρίβων, πιάνων, ἢ μεταχειριζόμενός τι συνεχῶς τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, λεπτύνω, τὸ κάμνω πλέον ἄχρηστον. — 3) Χαϊδεύων, κολακεύων τινὰ, ἢ καὶ ζώόν τι, τὸν ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἡσυχάζω, τὸ κάμω ἥμερον, ἥσυχον· ὡς τὸ, καταψῶν· demulcere, permulcere. Λατ.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ι.

*Ψῖ, τὸ, ἄκλιτον· τὸ εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβίτου, Ψ, ψ.

*Ψί, ποιητκ. ἐντὶ σφὶ ἢ σφίν.

Ψιά, ἡ· καὶ ψειά (ψίω). Κυρίως μὲν πανδήποτε μόριον, μικρεύτσικον κομμάτι, μέρος ἀπό τι, τρίμμα, ψίχα κ. τ. τ., συνήθ. δὲ, Πετροποῦλα, ἀποτριμμένον, ὑαλιστερὸν λιθαράκι, χαλίκι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ παίζωσι παιδιά, ὅθεν 2) Παιγνίδι, ἀστεϊσμὸς εἰς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, χαρὰ, εὐφροσύνη, εὐθυμία. (ἐκ τῆς ά. σημσ. προκύπτει τὸ, ψιάς, ψιάζω, συγγν. τῷ, στία καὶ στεία· ἐκ τῆς β'. δὲ τὸ, ψιάζω, ψιάδδω, ἐψία, ἐψιάομαι.) [ῑ ;]

*Ψιάδδω, Λακωνστ. ἀντὶ ψιάζω, σημσ. 2. Ἀριστοφ. Λυσί. 1304. (ῑ ;)

Ψιάζω, Μμ. -άσω (ψιά, ψιάς). Ἐπὶ ρενστῶν. Σταλάζει· ψιχαλίζει. — 2) (ψιά, σημσ. 2) Ἀστεΐζομαι παίζω, γελῶ, πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, (ῑ ;)

Ψιαθηδόν, ἐπιρ. (ψίαθος), ὡς τὸ φορμηδόν. Θουκυδ.

Ψιαθίδιον, τὸ (ῑ) καὶ

*Ψιάθιον, τὸ ὑπκρστ. τοῦ, ψίαθος. Μικρὰ ψίαθος, ψαθίτζα, ἡ, ψαθί. (α)

Ψιαθοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει ψιάθους, ψάθας, ψαθᾶς.

Ψιαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κατασκευάζει ψιάθους.

Ψίαθος, ἡ· σπανιώτρ. ὁ, Ἰων. ψίεθος. Πλέγμα τι ἐκ φοινίκων, βύρλων, κ. τ. λ. ὁ' στρώνουσι κατὰ γῆς, χαμεύνη, κοιντρ. ψάθα Θεόφρ. »Ἐκ τῆς βύβλου ἱστίατε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνάς, καὶ σχοινία« καὶ ἐν βιβλ. δ', 4. »Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας«. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 567. »Οὐ' ὥχετο ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών«, ὡς τό, φορμός. (υ υ υ) ὅθεν

Ψιαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψάθαν, εἶναι κατεσκευασμένον ὡς ψάθα· ψάθας μορφὴν ἔχει.

Ψιαίνω, = ψίω, ψιάζω, Γραμμτ.

*Ψιαξ, ακος, ἡ. Δρκ. ἀντὶ ψιάς.

Ψιαρός, ά, όν. = εὐώδης. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ψιάς, άδος, ἡ (ψίω) ὡς τὸ, ψακάς καὶ ψεκάς. Σταλαγματιά, ῥανίδα· κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἰλδ. Π, 459. Ἡσδ. Ἀσπ. 384. ποιητ. μόνον. παραβλ. ψιά.

Ψιάω, = ψιάζω.

*Ψιγνός, ή, όν (ψίγω, ψίχω), = ψιδνός.

Ψίδες, αἱ· = ψιάδες, Γραμμτ. — 2) = Ψῖχες, Γραμμτ.

*Ψιδνός, ή, όν, ἔτι δὲ καὶ ψιγνός, = ψιδών.

*Ψίδω, καὶ ψίζω, Στάζω, σταλάζω, ἴδε ψίω καὶ ψεύδω.

*Ψιδών, όνος, ὁ, ἡ = ψεδνός, Γραμμτ.

*Ψιωθος, ὁ καὶ ἡ, Ἰων. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. συγγραφεῦσιν ἀντὶ ψίαθος, Lobeck. Φρν. σλ. 309.

Ψίζω, = ψιάζω. Γραμμτ.

*Ψίθη, ἡ, ὡς τὸ ψίσις.

*Ψιθία, ἡ, ὑπακμ. ἄμπελος. Εἶδος ἀμπέλου, κλήματος, ἥτις καὶ Πραμνία λέγεται. Σχολ. Νικνδ. Ἀλεξ. κυρίως θηλκ. τοῦ

*Ψιθιος, ία, ιον, ὑπακμ. οἶνος. Εἰδός τι οἴνου στυφνὸν καὶ κόκκινον, ἄλλως καὶ Πράμνιος, λεγόμν. Ἀθην. 1, 28. ὅπου ἄλλως καὶ ψύθιος ἔκειτο.

Ψίθος, διαβολή, συκοφαντία, καταλαλιά. Πωρτότυπος λέξις τοῦ, ψιθυρός, ψιθυρίζω, Γραμμτ. παρβλ. ψύθος.

*Ψιθύζομαι = ψιθυρίζω. Γραμμτ.

*Ψίθυρ, υρος, ὁ, = ψίθυρος, Ἐτυμ. Μ.

Ψιθύρα, ἡ. Λυρικόν τι τετράγωνον ὄργανον καὶ Ἄσκαρος λεγόμενον, παραβλ. κινύρα, Πολυδ. δ'. 60. — 2) Ψιθύρα, ἡ, ἢ ψίθυρος, ὁ, ἡ, ἐπίθτ. τῆς Ἀφροδίτης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἔρωτος.

Ψιθυρίζω, Μέλ. ίσω. Ἀττ. ῑῶ. Δρκ. Ψυθυρίσδω (ψιθυρός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. κοιντρ. ψιψυρίζω, μουρμουρίζω λέγω τινὶ τι εἰς τὸ ὠτίον, ὁμιλῶ σιγαλὰ μὲ [illegible] μυστικόν τι, ἐξαιρ. λέγω κρυφίως εἴς τινα ψεύματα ἢ διαβολάς, καταλαλιάς, πεπλασμένας κατηγορίας κατά τινος, συγγν. τῷ, ψεύδομαι. — β) ἐπὶ παντὸς ἤχου ὁμοίου μὲ ψιθυρισμόν· ὅθεν ἐπὶ χελιδόνων, τερετίζει, τσιτσιρίζει, καὶ ἐπὶ δένδρων, Σιουσιουρίζουν, σιουμπρίζουν, ὅταν κινῶνται τὰ φύλλα των ὑπὸ λεπτοῦ ἀέρος. Θκρτ. καὶ Ἀριστοφάν. Νεφ »Ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζει.«

*Ψιθυρίσδω, Δωρικ, ἀντὶ ψιθυρίζω.

Ψιθύρισμα, τὸ (ψιθυρίζω). Μικρός τις ἦχος ἢ κτύπος, ὅστις μόλις ἀκούεται εἰς τὸ ὠτίον, λεπτὸν εἰς τὸ ὠτίον λάλημα, μινύρισμα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινότρ. ψιψύρισμα, μουρμούρισμα· ἐξαιρ. ἡ διὰ ψιθυρίσματος διαβολία, καταλαλιά, συκοφαντία· ἔτι δὲ τὸ τερέτισμα, τσιτσίρισμα τῶν πτηνῶν, πουλίων· καὶ ὁ λεπτὸς ἦχος, ψιθυρισμὸς τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐν γένει, παιδήποτε λεπ-

τός, σιγαλος ησυχος μόλις ἀκουόμενος ἦχος, κρότος. (ῡ)

Ψιθυρισμός, ὁ (ψιθυρίζω). Τὸ νὰ ψιθυρίζῃ, μουρμουρίζῃ, φλυαρῆτις μὲ ἥσυχον, λεπτὴν φωνήν, ἐξαιρ. λέγων τινί τι εἰς τὸ ὠτίον καὶ μάλιστα διαβολίας, καταλαλιάς, ψεύματα, πεπλασμένας συκοφαντίας. Τὸ τσιτσίρισμα τῶν πετεινῶν, Πλούταρχ. Συμσ. ἡ. προβλ. 7. »Ψιθυρισμοῦ γὰρ ἥκιστα χελιδόνι μέτεστι, λαλιᾶς δὲ καὶ πολυφωνίας« καὶ ὁ λεπτὸς ἦχος, τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων· ἐν γένει πᾶς σιγαλός, ἡσυχος θόρυβος, ἦχος, κρότος.

Ψιθυριστής, οῦ, ὁ (ψιθυρίζω). Ὅστις ψιθυρίζει, διαβάλλει, συκοφαντεῖ τινα ἤτι, ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ ἐπθτ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἔρωτος. »ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Ἀφροδίτης ἱερὰ καὶ ἀγάλματα, παρὰ τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόρρητα συντίθεσθαι καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περὶ ὧν βούλονται«. Σουίδ.

Ψιθυρός, ὁ, ἡ, ὡς τὸ ψιθυριστής. Διαβλητής, λάλος, συκοφάντις, καταλαλητής. — β) Ὅ,τι κάμνει ἥσυχον, ἐλαφρόν, γλυκύν, μόλις ἀκουόμενον ἦχον, θόρυβον — 2) ὡς οὐσιαστικ. προπαροξιν. ὁ ψίθυρος = ψιθύρισμα. — 3) παρ' Εὐστθ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, »Ψ.θύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησι, παρὰ τὸ τοὺς εὐχομένους ἐκεῖ πρὸς τὸ οὖς ψιθυρίζειν τοῖς ἀγάλμασιν· εἰς σύμβουλον τοῦ δεῖν μυστυριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια«. (παρὰ τὸ, ψίω, ψίθος, ψύθος, συγγν. τῷ ψεύδομαι.)

* Ψίθος, ἡ, ἴδε ψίσις.

* Ψιθυστής, οῦ, ὁ (ψιθύζω) ὡς τὸ ψιθυριστής.

Ψιλαγία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία ψιλῶν στρατιωτῶν, ἤτοι τὸ νὰ ὁδηγῇ τις ψιλούς, ἐλαφρὰ ὡπλισμένους στρατιώτας. Ἦν δὲ καὶ σύστημα ἡ ψιλαγία ἐξ ἀνδρῶν διακοσίων πεντήκοντα ἑξ. ἐκ τοῦ

Ψιλαγός, ὁ· (ψιλός, ἡγέομαι). Ὅστις ὁδηγεῖ ἐλαφρὰ ἁρματωμένον στράτευμα, »ὁ ψιλαγός« ἡγεμών, ἀρχηγὸς ἐλαφρὰ ὡπλισμένου στρατεύματος.

Ψίλαξ, ακος, ὁ. Ὅ,τι εἶναι λεῖον, ὁμαλόν, γυμνόν, ἀντὶ τοῦ, ψιλός, Lobeck Wolf. anal. 3. σελ. 53. (- -)

* Ψιλᾶς, ὁ, Ἐπθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Ἀμύκλαις, πθαν. Δρκ. παρὰ τὸ, ψιλός = ψιλωτής, λειογένειος, Lobeck ἐν Wolf. anal. 3, σελ. 53. καὶ ἐν Φρν. σλ. 435.

Ψιλεύς, έως, ὁ· (ψιλός). Ὅστις ἵσταται πρῶτος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, ἐπειδὴ ἐν μάχαις σχηματίζουσι τὸν ἀκροβολισμὸν οἱ ψιλοὶ ἤτοι ἐλαφρὰ ἁρματωμένοι στρατιῶται.)

* Ψιλή, ῆς, ἡ, θηλκ. τοῦ ψιλός.

* Ψίλης, ητος, ὁ, Ἕλλησσ. καὶ

Ψιλήτης, ου, ὁ (ψιλέω)· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. οἱ ψιλῆται = οἱ ψιλοί. Στρατιῶται ἐλαφρὰ ὡπλισμένοι. Εὐστάθ. »Γυμνὸν εἶπε τὸν ἄοπλον· ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τοὺς γυμνήτας ὠνόματαν, οἷς ὁμόστιχοι καὶ οἱ κοινῶς μὲν ψιλοί, κοινότερον δὲ ψιλῆται.«

Ψιλίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ῖῶ (ψιλός) = ψιλόω· νεώτρ. τύπος, ὅθεν

Ψιλικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ψ.λόν· »τὸ ψιλικόν« = οἱ ψιλοί. Ἐλαφρὰ ἁρματωμένον στράτευμα.

* Ψίλινος, ίνη, ινον (ψίλις, ἀντὶ πτέρις, κατ' Ἡσχ.) Στέφανός τις ἐκ δάφνης· παρὰ Ἀθήν. ιέ, σελ. 678. »Θυρεαττικοῖα· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων, φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέῳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδιὰς ἐπιτελοῦσι· χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων, τὸ ἐξ ἀριστεροῦ ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ἄσματα« ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε. »Ψίλος, στέφανος πτερινός«.

Ψιλισμός, ὁ (ψιλίζω) = ψίλωσις· νεώτρ. τύπος. Εὐστάθ· εἰς Ἰλ. κ', σελ. 704. 13.

*Ψιλιστής, οῦ, ὁ(ψιλίζω)=ψιλωτής· νεώτρ.τύπος.

Ψιλογραφέω, Μλ. ήσω (γράφω). Γράφω λέξιν τινὰ ψιλουμένην, βάλλω εἴς τινα λέξιν τὸ ψιλὸν πνεῦμα, τὴν ψιλήν. — 2) Γράφω λέξιν τινὰ δι' ἑνὸς ἁπλοῦ φωνήεντος οὐχὶ διὰ διφθόγγου.

Ψιλόδαπις, ιδος, ἡ (δάπις). Τάπις, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ταπέτον, τουρκιβ. κελίμι, σιτσαντὲς ψιλός, τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸ ἓν μέρος μόνον μαλλωτός· ἔτι δὲ καὶ ψιλοτάπις. Ἀθν. παραβλ. ψιλός, σημσ. 1.

*Ψιλόδορος, ὁ, ἡ (δορά). Ὅτι ἔχει ψιλὸν, ἄτριχον δέρμα.

Ψιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαρίζω) ἔτι δὲ καὶ ψ.λός κιθαριστής, Ὅστις παίζει μόνον τὴν κιθάραν χωρὶς νὰ ᾄδῃ, τραγῳδῇ ἅμα. ὅθεν

*Ψιλοκιθαριστική, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ψ.λοκιθαριστοῦ, τοῦ παίζοντος τὴν κιθάραν ἁπλῶς χωρὶς κιθαρῳδίας. Φιλόχωρος παρ' Ἀθηναίῳ ιδ. σελ. 637. »ὅτι Λύσανδρος ὁ Σικυώνιος κιθαριστὴς πρῶτον μετέστησε τὴν ψιλοκιθαριστικὴν μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας, καὶ τὴν ἐναυλον κιθάρισιν, ἣ πρῶτοι οἱ περὶ Ἐπίγονον ἐχρήσαντο, καὶ περιελὼν τὴν συντονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, χρώματά τε εὔχρα ἐκιθάρισε, καὶ ἰάμβους, καὶ μαγάδιν τὸν καλούμενον συριγμόν«.

Ψιλοκορρέω, καὶ ψιλοκορτέω, Μλ. — ήσω. Εἶμαι φαλακρός. Διογένης ἐπικτή. ἐκ τοῦ

Ψιλοκόρρης, ου, ὁ, καὶ

* Ψιλοκόρσης, ου, ὁ (κόρρη, κόρση). Ὅστις εἶναι φαλακρός.

Ψιλόκουρος, ὁ, ἡ (κουρά.) Ὅστις εἶναι φαλακρὸς, ἢ κουρευμένος, ξυρισμένος τὴν κεφαλὴν καθὼς οἱ βάρβαροι τοῦρκοι. Ἡρωδιανὸς καὶ Φρύνιχος.

* Ψιλόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Φαλακρός. Τζέτ. ἐν Ἡσθ. Ἔρ, 376.

Ψιλομετρία, ἡ (μέτρον). Ὁ Ἀριστοτέλ. Ποιητ. β'. καλεῖ οὕτω τὴν Ἡρωϊκὴν Ποίησιν, μουσικὴν αὐτὴς ἐχομένην οὐκ ἔχουσαν, ἀντιθετ. τῇ Λυρικῇ· κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀνομάζει καὶ ὁ ἄνευ μουσικῆς, ἤτις ἦν πάντῃ Λυρικῇ, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, τὴν Ὁμηρικὴν ἐποποιΐαν, »Ποίησιν ψιλήν«. ἴδε ψιλός, σημσ. 3.

Ψίλον, τό. Δωρικ. ἀντὶ, πτίλον, πτερόν. (ῑ)

Ψιλός, ή, όν (ψίω) κυρίως μὲν, Ὅτι εἶναι ἀποτριμμένον. ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι γυμνὸν αὐτοῦ προσχόντων, ἐξεχόντων, ἢ αὐτὸ περικυκλούντων περὶ αὐτὸ κειμένων πραγμάτων, δὲν εἶναι σκεπασμένον οὔτε περικυκλωμένον ἀπότι· εἶναι γυμνὸν διόλου, ἔρημον, ἄθεον· »ψιλὴ ἀροσις ἀτὰ γυμνὰ ἀπὸ δένδρα χωράφια, Ἰλιθ. Ι, 580. οὕτω καὶ »πεδίον μέγα τε καὶ ψιλόν«. Ἡρότ. 1, 80. παρβλ. 4, 175. κατὰ τελείαν φράσιν. »ψιλὴ δένδρων« Ἡροδ. 4, 21. ὅθεν »τὰ ψιλὰ« ὑπακ. χωρία, τόποι χωρὶς δένδρα· »ψιλὴ γῆ« χωράφι χωρὶς δένδρα· »ψιλὴ τρόπις« καρίνα καραβίου ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐγαλαν, ξεκάρφωσαν ὅλα τὰ ἐπ' αὐτὴν στηριζόμενα καὶ τὸ καράβι σχηματίζοντα ξύλα, σανίδια, καὶ κεῖται γυμνή, Ὀδσ. Μ, 421. ὡσαύτως καὶ »ψιλὴ γεωργία« γεωργία ἁπλῶς ἄνευ φυτηκομίας, ἀμπελουργίας καὶ τ. τ. ἀντιθ τῷ »πεφυτευμένη«. Πρὸς τούτοις δὲ, »ψιλαὶ μάχαιραι« γυμνὰ ξίφη, σπαθιὰ χωρὶς θηκάρια. »ψιλὴ ναῦς«. Καράβι μόνον χωρὶς κωπία καὶ τ. τ. — β) ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενκ. »ψιλός τινος« ὅστις εἶναι γυμνὸς ἀπό τι, δὲν ἔχει τι, μεθομρκ. ἐξαιρ. δὲ. — 1) Γυμνὸς ἀπὸ τρίχας, μαλλιά, ὅθεν φαλαρός »ψιλ. δέρμα« δέρμα. δερμάτι χωρὶς τρίχες, χωρὶς μαλλί, Ὀδσ. Ν, 437. ὅθεν καὶ ὡς τὸ, λεῖος, ὅστις δὲν ἔχει γένεια· ὡσαύτως καὶ ὅ,τι δὲν ἔχει πτερά· »ἰβὶς ψιλὴ κεφαλήν« Ἡρότ. 2, 76. καὶ καθ' ὁμοίαν ἀναφορὰν »ψιλαὶ Περσικαὶ« Περσικοὶ τάπιτες, σύνηθ. τουρκιβ. κελίμνια, σιτσαντέδες αὐτὸ τὴν μίαν ὄψιν χωρὶς ἐξέχον μαλλί, ἔτι δὲ καὶ »ψιλοδάπιδες ἢ ψιλοτάπιδες« ἀντιθ. τῷ, ἀμφίταποι« — 2) ἐξαιρ. δὲ εὔχρστ. ἢ λέξ. ἐπὶ τῶν περὶ τὸν πόλεμον, »ὁ ψιλός« ὑπκ. ὅπλων, στρατιώτης χωρὶς βαρέα ὅπλα, ἤτοι χωρὶς ἀτπίδα καὶ δόρυ, ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, οἷον τοξότης, σφενδονιστής, καὶ τ. τ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. ἄλλως δὲ, γυμνής, ἀντιθ. τῷ, ὁπλίτης, σύνηθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. »οἱ ψιλοὶ« ἔτι δὲ καὶ »δύναμις ψιλή« στράτευμα ἐλαφρὰ ἁρματωμένον· ὡσαύτως καὶ »ψιλοὶ ἱππεῖς« ἐλαφροὶ ἱππικόν, ἱππεῖς ἐλαφρῶς ἐνδυμένοι, ἐλαφρὴ καβαλλαρία, τὸ δὲ »ψιλὸς ἵππος« ἄλογον ἀτέλωτον, χωρὶς σέλαν ἢ σαμάρι, Ξνφ. Ἱππ. 7, 5. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ 789. »σκευὴ ψιλή« ἐλαφρὰ ὅπλισις. — 3) »ψιλὸς λόγος« ὁ πεζὸς, ὁ λογογραφικός, ἀντιθέτως τῷ, ποίησις, στιχουργία, Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 669. D. Herm. ἐν Ἀρστθ. Ποιητ. 1, 7. παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σλ. 502. C. ὡσαύτως καὶ »ψιλὴ φωνή« ἡ χωρὶς μελῳδίας, ἀντιθ. τῷ, »ᾠδηνὴ φωνή« παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 488. Παρὰ Πλατ. Θηαι. σλ. 165. μέντοι τὸ »ψιλοὶ λόγοι« κεῖται ἀντὶ τοῦ, τύποι ἁπλῶς τῆς διαλεκτικῆς ἄνευ ἀληθοῦς, πραγματικῆς ὑποθέσεως. — β) »ψιλὴ ποίησις« ἡ ἄνευ μέλους, ἀντιθ. τῷ, »ποίησις ἐν ᾠδῇ« ἡ μετὰ μέλους· ἄρα ἡ ἐπικὴ ἀντιθ. τῷ, λυρική. Heind. ἐν Πλάτ. Φδρ. σελ. 278. C. παρβλ. ψιλομετρία. ἔτι δὲ καὶ ποίησις ἄνευ τῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μελῳδίας. — γ) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων »ψιλὴ αὐλησις, ψιλὴ κιθάρισις« ἡ ἄνευ αὐλῳδίας, παίξιμον τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας χωρὶς τραγῳδία, ἢ χωρὶς νὰ παίζωνται ἐνταὐτῷ καὶ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα συμφώνως, ὅθεν »ψιλὸς αὐλητής« ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν· χωρὶς αὐλῳδόν, χωρὶς νὰ τραγῳδῇ ἄλλος τις ἐν ᾧ αὐτὸς αὐλεῖ· παρβλ. ψιλοκιθαριστής, καὶ Lobeck Φρν. σλ. 168. ἔτι δὲ ὀνομάζονται »ψ.λὰ μουσικὰ ὄργανα«, τὰ ὁποῖα ὅταν παίζωνται δὲν ἐπιδέχονται τραγῳδημα ἐνταὐτῷ, ἢ τὰ ὁποῖα παίζονται συνήθως χωρὶς τραγῳδία, Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 136. melet σλ. 168. — 4) παρὰ τοῖς Γραμμτ. Ἄνευ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἄρα διὰ τοῦ δασέος. — β) »τὰ ψιλὰ« ὑπκ. στοιχεῖα, κ, π, τ. ὅθεν »ψιλὸς γράφω ἢ καλῶ« γράφω ἢ ὁμιλῶ χωρὶς δασέος, διὰ ψιλοῦ στοιχείου, π. χ. ῥάπυς, ἀντὶ ῥάφυς, ἀσπάραγος, ἀντὶ ἀσφάραγος καὶ τ. τ. Ἀθν. 9. σλ 369. B. ἴδε καὶ ὑ ψιλόν. — Ἐπῤῥ. ψιλῶς.

* Ψιλόταπις, ιδος, ἡ (τάπις) = Ψιλόδαπις, κυρίως κατὰ πληθντ. ἀριθμὸν = ψιλός, Λατ. »psilae atque Amphitanae villis ingentibus molles«, Λουκιλ.

Ψιλότης, ητος, ἡ· (ψιλός). Τὸ νὰ ἦναί τι ψιλὸν, φαλακρὸν, ἄτριχον, γυμνὸν ἀπό τι. — 2) παρὰ Γραμμτ. ἡ ψιλή, τὸ ψιλὸν πνεῦμα. Πολύβ. ἰ. 47.

*Ψιλοτοπαρχία, ἡ, (ἄρχω). Τὸ νὰ ἦναί τις ἄρχων, ἐπιστάτης, ἐξουσιαστὴς ἀφωτεύτου, γυμνοῦ ἀπὸ φυτὰ καὶ δένδρα τόπου τινός, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. πάτης ξηροκαμπίας· παρὰ τὸ, »τόπος ψιλός« ἀρχή, ἐξουσία, ἀξία τις ἐν Αἰγύπτῳ, Boeckh Eckl. einer Aegpt. Urkunde auf Papyrus, σελ. 18.

Ψιλόω, ῶ (ψιλός). κυρίως, Ἀποξύω, ἀποτρίβω, τίλλω μαδῶ τι, ἐξαιρ. τρίχας, μαλλιά, μαλλί· ὅθεν κάμνω τι φαλακρόν, νὰ μὴν ἔχῃ τρίχας· μετά γενκ. »τὴν κεφαλήν τινος Ἡρδτ. 4, 26. Κατά παθτ. διάθτ., γίνομαι φαλακρός, πίπτουν, μαδοῦνται τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου, Ἡσδ. λφν. 5, 3. »κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων« κρέατα ξεκοκκαλισμένα, χωρὶς κόκκαλα, Ἡρδτ. 4, 61. ἐν γένει δέ, Ἀποστερῶ, γυμνόνω τινὰ ἀπό τι, π. χ. »τινὰ τῆς δυνάμιος« Ἡρδτ. 2, 151. καὶ ἄνευ τοῦ, δυνάμιος, παίρω, συκόνω τινός τὴν ἐξουσίαν. Ξενοφ. Κυροπ. 4, 5, 19. »Κυαξάρης ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους ὡς ψηλώσων αὐτόνα«. — 2) παρὰ τοῖς Γραμμτ. Γράφω, ἢ προφέρω λέξιν τινὰ ἢ λέξεις διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ διὰ τῶν ψιλῶν συμφώνων, κ, π, τ. ὅθεν

Ψίλωθρον, τό. Ἀλεψιφή, χρίσμα θραπτήριον ἢ τὴν δύναμιν ἔχων τοῦ ν' ἀφαιρῇ τὰς τρίχας τριχωτοῦ τινος μέλλους τοῦ σώματος, τῷ ἑποίῳ ἐχρῶντο ἐξαιρ. ἐν τῷ λουτρῷ, κακεσκευάζετο δέ, ὡς καὶ τὸ νῦν παρὰ τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας χρήσιμον ῥουτμῖ, ἐκ πεπυρωμένου Ἀρσενικοῦ καὶ ἀσβέστου. (ῑ)

Ψίλωμα, τό (ψιλόω). Μέλος τοῦ σώματος, φύσει μὲν τριχωτόν, γυμνωθὲν δὲ τῶν τριχῶν του· ἔτι δὲ καὶ ὀστοῦν, κόκκαλον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθη τὸ κρέας. (οὐχὶ δέ, μέρος τοῦ σώματος ἄτριχον ἢ γυμνὸν κρέατος, ψευδὴς γὰρ ἡ ἐξήγησις αὕτη.) [ῑ]

Ψίλωσις, εως, ἡ (ψιλόω). Τὸ νὰ γυμνόῃ τις ἢ νὰ γυμνόνηται τι ἀπό τι, ἐξαιρ ἀπὸ τρίχας ἢ ἀπὸ κρέας, μάσησις, χάσιμον, πάτιμον τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. τριχωτῶν μελῶν. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 522. »Ταραντίνους δὲ φησὶ Κλέαρχος, ἀλκὴν καὶ δύναμιν κτησαμένους, εἰς τοσοῦτον τρυφῆς προβλθεῖν ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι«. 2) Ἡ διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ διὰ τῶν ψιλῶν συμφώνων κ, π, τ. γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεών τι ων, Γραμμ.

Ψιλωτής, οῦ, ὁ (ψιλόω). Ὅστις γυμνώνει, ἀποστερεῖ, ἁρπάζει τινά τι, ἐξαιρτ. ὅστις κάμνει τινὰ φαλακρὸν ἢ τοῦ ἀφαιρεῖ, πέρνει τὰ ἅρματα. 2) ὅστις γράφει ἢ προφέρει λέξεις τινὰς διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ διὰ τῶν ψιλῶν συφώνων κ. π. τ. Γραμμτ. ὅθεν

Ψιλωτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτηδειον εἰς ψιλωσιν, φαλάκρωσιν· ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ γυμνόνῃ, ἀποστερεῖ τινα ἀπό τι. 2) παρὰ τοῖς Γραμμτ., ὅς τις προφέρει, γράφει ἀσμέως, ἢ συνήθως λέξεις τινὰς διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ διὰ τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. ὡς οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες.

*Ψιμαρόν, τό, = εὐδιαῖον, Ἡσύχ. ἄρα ἀντὶ χιμαρόν, τροπῇ τοῦ χ εἰς ψ.

*Ψιμιθίζω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψιμυθίζω

Ψιμίθιον, τό, νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψιμύθιον.

Ψιμιθιοφανής, ὁ, ἡ, = ψιμυθιοφανής.

Ψιμιθιόω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψιμυθιόω.

Ψιμιθισμός, ὁ, = ψιμυθισμός. Κλήμης Παιδ. σελ. 232.

*Ψίμιθος, ὁ, νεώτερ. τύπος ἀντὶ, ψίμυθος, ὅπερ ἴδε.

*Ψιμμιθίζω, ἐπκ. ἀντὶ, ψιμυθίζω.

*Ψιμμίθιον, τό· καὶ

*Ψιμμύθιον, τό· ἐπκ. ἀντὶ, ψιμύθιον, Νικ. Ἀλ. 73. (– – υυ)

*Ψίμμυθος, ὁ, ἐπκ. ἀντὶ, ψίμυθος.

Ψιμυθίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ ῑῶ (ψίμυθος), = ψιμυθόω, ψιμυθιόω. Φκιασιδόνω.

*Ψιμύθιον, τό, = ψίμυθος. Ἀριστοφ. Ἐκκλ 878. 929. 2072. Hemst. ἐν Ἀριστφ. Πλουτ. 1064. Piers Moer. σελ. 419. (τὸ υ, ἀεὶ μακρὸν ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ. Περὶ τοῦ ἰῶτα τῆς τετάρτης συλλαβῆς σαφηνίζεται μεταξὺ πάντων τῶν εὑρισκομένων μαρτυρίων διὰ τοῦ παρὰ Νικ. Ἀλ. 75. μόνον, ὅπου κεῖται μακρον, ὅπερ ὅμως ἀναγνωστέον ἐκ χειρογρφ. ψιμμύθιον πιθανῶς, τοῦ Ἰῶτα ἐν τῷ, ψίμυθος μακρὸν παντὰχοῦ κειμένου.)

*Ψιμυθιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς ἢ μὲ ψιμύθιον.

*Ψιμυθιόω, μέλ. ώσω (ψιμύθιον). Ἀλείφω τι μὲ ψιμύθι, φκιατίδι, φκιασιδόνω.

*Ψιμυθισμός, ὁ (ψιμυθίζω). Φκιασίδωμα, τὸ νὰ ἀλείφῃ τίς τι μὲ φκιασίδι.

Ψίμυθος, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ ὄξους ἡτοιμασμένος μολιβδικὸς τίτανος, ἤτοι, ὁ εἰς τίτανον μεταβεβλιμένος διά τινων ὀξέων μόλιβδος, ὃν ἡ συνήθεια ἄξυφον λέγει (σουλιμᾶς Τουρκ.). Πλούταρχ. συμπ. στ', 6. »Καὶ μὴν ὅ,τε μόλιβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστιν, ὅς γε τριβόμε ος ὀξ. τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανασίμων φαρμάκων ἐξανίησι ψιμμύθιον«, χρήσιμον τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἔτι εἰς τὸ νὰ ἀλείφωσιν αἱ ματαιόφρονες τῶν γυναικῶν μάλιστα τὸ πρόσωπόν των διὰ νὰ φαίνωνται ὀσπρότεραι· κοινῶς συνήθ φκιασίδι, φκιασίδι. Ὁ τύπος ψίμιθος οὐκ ἔστιν Ἀττ. ὁ, ψύμυθος ἢ ψύμιθος ὀψιαίτατος, ὁ δέ, ψίμμυθος ἢ ψίμμιθος ἂν εὑρίσκηται ἐν ποι ἐστὶ χρῆσις παρὰ τοῖς ὑστάτοις ποιηταῖς μόνον συνήθης· ὁ, ψιμύθιον ἐξ ἐναντίας εὐχρηστότερος παρὰ τοῖς Ἀττκ. παρὰ ὁ, ψίμυθος (υυυ, Λουκ. ἐπκ. 6, 3, 6. Νικδ. ἐπκ. 16. ἐν τῷ, ψιμύθιον δέ, τὸ υ ἐστὶ μακρὸν, δι' οὗ διορίζεται καὶ τῶν παραγώγων λέξεων ἡ προσῳδία.) ὅθεν

Ψιμυθόω, = ψιμυθιόω, ψιμυθίζω.

*Ψίν, Δωρικ. ἀντὶ, σφίν, αὐτοῖς· ὥσπερ τὸ ψὲ ἀντὶ σφέ. 2) ἀντὶ σφίν, αὐτόν, Λατ. ipsum.

Ψινάζω, καὶ ψεινάζω, = ψίω. Γραμμτ.

Ψινάς, άδος, ἡ. Ἀμπελόκλημα (οὐχὶ δὲ εἶδος ἀμπέλου), τὸ ὁποῖον δὲν κρατεῖ, χάνει τὰ φύλλα ἢ τὸ ἄνθος τῶν σταφυλῶν. παρὰ τό, ψίνομαι.

*Ψίνδομαι, = ψίγμαι, ἴδε ψίνω.

*Ψίνθος, τό, = τέρψις. Ἡσύχ.

*Ψίνομαι, ἐπὶ φυτῶν, ἐξαιρτ. δὲ ἐπὶ ἀμπέλου κλάδων, ἀπελοκλημάτων· ἀποβάλλει, ῥίπτει, χάνει τὰ φύλλα ἢ τὰ ἄνθη τῶν καρπῶν του. (συγγεν. ἴσως τῷ, σίνομαι καὶ φθίνομαι.)

Ψίξ, ῑχός. ὁ καὶ ἡ· πληθ. ὀνομτ. ψῖχες (ψίω). Κομματάκι, κομματσιούλι, ἐξαιρτ. κρέατος καὶ ἄρτου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ, ψίχα. Ἡσύχ. »Ψίχαι, αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων, ψιχίαι«. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. »Εἰν ψῖξ ἢ ποτὸν εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμὸς ἕπεται«, ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ψίχη καὶ ψίχηνον.

*Ψίς, ψιδός, ἡ, = ψῖξ· ἀμφβλ.

Ψῖσις, εως, ἡ (ψίω). Παράτριψις, ἐπίτριψις. Τροπικ. φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, τὸ σύνηθ. ξεπατωμός. Ἡ συνήθης τόνωσις ψῖσις, παροξτ. ψευδής ἐστι.

Ψίττα, ἡ· ὡς τό, σίττα. Ἐπιβόημα τῶν ποιμένων, ὅταν διώκωσι τὰ κτήνη· ὅθεν καὶ ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, ταχέως· »Ἀγρὸν δὲ ᾠχόμην ψίτταν κατατείναι« παρὰ Λουκιαν. Λεξιφ. 3. »Μὴ ψίττας παρατείνας φύγῃ«. Ἀλκίφρ. γ'. ἐπκ. 24. γράφεται δὲ καὶ, ψύττα· ὅθεν

*Ψιττάζω, μέλ. άσω. Φωνάζω τό, ψίττα, ὅταν διώκω κτήνη.

Ψιττάκη, ἡ, = σιττάκη, ἴδε ψίττακος. (α)

*Ψιττάκιον, τό, = ψιττάκιον.

*Ψίττακος, ὁ, καὶ ψιττάκη, ἡ. Ξένον τι πτηνὸν τοῦ δρυμοῦ μεθ' ὡραίων πτερῶν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως μανθάνει νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. papagalos· ἔτι δὲ καὶ σίττακος καὶ σιττάκη γραφόμενον.

Ψιττίον, τό, = ψιχίον. Γραμμ.

Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ (ψῖξ, ἁρπάζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἁρπάζει, κλέπτει τὰς ψίχας ψωμίου· κωμκ. ὀνομασία ποντικοῦ τινος ἐν τῇ Βατραχομ.

*Ψίχη, ἡ καὶ

*Ψίχηνον, τό, ἴδε ψῖξ.

*Ψιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψῖξ, ψιχίον. Ἐτυμλγ. μεγ.

Ψιχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψῖξ. Μικρὰ ψίχα, ψιχίτσα. Ν. Δ ὅθεν

Ψιχιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ψῖξ, ψίχα, ἔχει μέγεθος ψιχός. Εὐστθ. σλ. 1817.

Ψιχολογέω, μέλ. ήσω (ψῖξ, λέγω). Συλλέγω, μαζόνω ψίχας.

Ψιχώδης, ὁ, ἡ (ψῖξ, εἶδος), κατὰ συναίρσ. ἀντὶ ψιχιώδης.

Ψίω, μέλ. ψίσω· σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ ψίω. ψέω, ψήχω. Συντρίβω, λιανίζω τι· ἐξαιρέτως λεαίνω, καθὼς π. χ. τὸ κρέας, ὅταν θέλω νὰ κάμω ἀλλάντας, λουκάνικα κ. λ. τ. τ. ὅθεν καὶ ματσῶ (οὐχὶ δὲ χωνεύω)· μετὰ μέσ. μέλ. »οὐ ψίεται πύρνον γνάθοις«. Λυκ. 639. (ἀφ' οὗ ψιά, ψειά, ψίζω, ψιέζω, ψιάω, ἐψία, ἐψιάσμαι, στία, στεία· ἔτι δὲ καὶ ψῖξ, ψιχίον καὶ ψιλός μετὰ τῶν διαιρέσεων καὶ συνήθως αὐτοῦ· συγγεν. τῷ, ψώω, ψωμός.) [τὸ ἰῶτα αὐτῷ, ψίω μακρὸν, οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς πλείστοις ἀπ' αὐτοῦ παραγ. λέξεσι.]

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Ο.

*Ψό. Φθόγγος, ἀναβόητις ἀηδείας, ἀγανακτήσεως, ἀποστροφῆς δηλοτικός· ὡς τὸ Γερμαν. pfui Γαλλ. fi, fi donc.

*Ψόα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ψοιά· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. ψόαι, ψοιαί. Τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέας, τῶν ἰτχίων αἱ σάρκες ἕως περὶ τοὺς νεφροὺς, ἐξαιρ. οἱ ἐντωτερικοὶ μῦες τῶν νεφρῶν· τὸ Λατ. lumpi, κοινῶς. φαρίκια· ἔστι δὲ τύπος ἥττον χρήσιμος ἀντὶ τοῦ, ψύα, Lob. Φρυν. σλ 300. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. γ'. 3.

Ψογερός, ά, όν (ψόγος). Ὅ,τι εἶναι ψόγον, μέμψεως ἄξιον. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ μέμφηται, ψέγῃ, κατηγορῇ. Πίνδ. Πυθ. 2, 100.

Ψογέω, ῶ, μέλ. ήσω, = ψέγω· ἀμφβ.

*Ψόγιος, ία, ιον. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ μέμφηται, κατηγορῇ, Πίνδ. Νεμ. 7, 102. ὅπου πρὸ τῆς ὑπὸ Boeck διορθσ. ἔκειτο τὸ πάσῃ ἀναλογίᾳ ἐναντίον ψέγιος, ὅπερ ὁ Schneider εἰς τὸ ψόγιος ὀρθῶς μετέβαλε· ἐκ τοῦ

Ψόγος, ὁ (ψέγω). Κυρίως, ἐλάττωσις, μείωσις, σμίκρυνσις, ὅθεν ἀπαξίωσις, ἀτιμία, λοιδορία, κακολογία, ὄνειδος· κατὰ πρῶτον παρὰ Σιμνδ. καὶ Πινδ. Ἰσοκρ. »Ἀρχὴ γὰρ φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δέ, ψόγος«.

Ψοθάλλω, = ψοφέω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Ψόθιος, ία, ιον, = ψολόεις. Ἡσύχ. ἴδε ψόθος σημσ. 2.

Ψοθός, ὁ, = ψόφος, θόρυβος· συγγεν. τῷ, ψύθος, ψιθός. Γραμμτ. ἐκ τοῦ, ψόφος κατὰ διαλέκτων μεταλλαγὴν προκύψαν, ὡς τὸ θὴρ ἐκ τοῦ φὴρ. 2) = ψόλος, ἔτι δὲ καὶ, ψοῖθος, γραφόμενον· συγγεν. τῷ, σποδός, Γραμμτ. ὅθεν τὸ ἐπίθτ. ψόθιος, ία, ιον, = ψολόεις. (ἐκ τοῦ, ψόλος κατὰ διαλεκτκ. μεταλλαγὴν προκύψαν ὡς τὸ Λατ. lacryma ἐκ τοῦ, δάκρυον κ. λ. τ. τ.)

*Ψοιά, ἡ· ἴδε ψόα.

*Ψοῖθος, ὁ· ἴδε ψόθος, σημσ 2.

Ψοῖτης, ου, ὁ (ψόα), μυελός. Ὁ ἐν τοῖς σπονδύλοις τοῖς παρὰ τοὺς νεφροὺς μυελός.

Ψολόεις, εσσα, εν (ψόλος). Ὅτι εἶναι ἀσβολῶδες, καπνῶδες, ἀτμῶδες, πυροειδές, φλογῶδες, φλέγει, καίει, ἀναπτεῖ τι, προξενεῖ καπνόν, »κεραυνός« Ὀδ. Ψ, 330. Ω, 539. Ὕμν. Ἀφρόδ. 289. Ἡτδ. Θεογν. 515. Ἀσπ. 422. »βέλος«. Ἐπιγρμ. ἀδεσπτ. 483. παρβλ. Spohn de extr. Od. parte. σελ. 158. 2) Ὅ,τι εἶναι καπνισμένον,

ρυπαρόν, ὅθεν ἀπαντᾶται καὶ κατὰ σημσ. ῥυπαρῶν καὶ πενθίμων πραγμάτων, sordidus Λατ. Πλούταρχ. — Παρὰ Νικν. Θηρ. δὲ καὶ δικαταλήκτως κείμενον.

Ψολοκομπεία, ἡ· καὶ

*Ψολοκομπία, ἡ (ψόλος, κομπέω). Ἀλαζονεία, κομπασμός, μεγαληγορία τοῦ Κλεώνος παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 696. ὅστις ὁμιλεῖ περὶ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν· αἰνιτόμενος τὸ, ψολόεις κεραυνός. «Ἤτθην ἀπειλαῖς, ἀγέλατα ψολοκομπίαις».

Ψόλος, ὁ. Καπνός, αἰθάλη, ἀσβόλη, φλόξ, ἐξαιρ. κεραυνός, ὁ ὁποῖος ἐὰν προξενεῖ φωτίαν, λάμψιν. ἀλλὰ χρωματίζει, μαυρίζει μόνον τὸ πρᾶγμα, ὅπου πέσῃ.

*Ψομ-θομ-φαν-χθή, τὸν Μωϋσῆν οἱ Αἰγύπτιοι προσηγόρευσαν, ὃ ἑρμηνεύεται, ᾧ ἀπεκαλύφθη μέλλον». Αἰγυπτκ. λέξις, ἐπώνυμ. τοῦ Μωϋσέως, σημαίν. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνεκάλυψε τὰ μέλλοντα. Χρον. Πασχ. σελ. 76.

Ψόρος, ὁ. Ἰχθύς τις, ἀκριβέστερον ἄγνωστος, ἄλλως δὲ καὶ ψύρος λεγόμν. ἴσως ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς τσύρος. Ἀθην. ζ, 9. σλ 314.

Ψοφέω, ῶ, μέλ. ήσω (ψόφος). Κάμνω κτύπον, κρότον· ἐν ᾧ σύρω, ἀμπώχνω, ἕλκω, τραβῶ, κρούω, θλίβω, συγκρούω, στρέφω τι, τὸ κάμνω νὰ ἠχῇ, τρίζῃ, κριτσίζῃ, κροτῇ, θορυβῇ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκπέμπουσι, κάμνουσιν ἀναρθρον κρότον, καὶ κενόν, ἀτήμαντον θόρυβον· μετὰ αἰτιατ. «ψοφέω τὴν θύραν ἢ τὰς θύρας» ὡς τὸ, κόπτω, κρούω, κάμνω κρότον εἰς τὴν θύραν, ὅταν θέλω νὰ ἀνοίξω αὐτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω, ὥστε νὰ ἀκούσωσιν οἱ ἔξω, ὅτι μέλλει νὰ ἐξέλθῃ τις. Πλούταρχ. εἰς Πουβλικ. «Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἴσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προσιοῦσι καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν· ὅθεν

Ψόφημα, ατος, τὸ· ὡς τὸ, ψόφος. Γρηγ. Ναζ.

Ψόφησις, εως, ἡ (ψοφέω), Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις ἢ τὶ ψόφον, κρότον, θόρυβον κ.τ.λ.

Ψοφητικός, ή, όν (ψοφέω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις δι' αὐτοῦ ψόφον, κρότον, θόρυβον κ.τ.λ. ὅστις συνεθίζει, ἠθύνεται, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ψόφον κ.τ.λ.

Ψοφοδέεια, ἡ. Τὸ νὰ δειλιᾷ, φοβῆται, ταράττηταί τις ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, θορύβου· ἐκ τοῦ

Ψοφοδεής, έος, ὁ, ἡ (ψόφος, δέος). Ὅστις φοβεῖται, δειλιᾷ, ξηπάζεται ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, θορύβου κ. λ. τ. τ. εἶναι δειλός, τὸ κοινῶς φοβιτσάρης, ἐξαιρτ. ἐπὶ ζώων χρήσιμος ἡ λέξις· ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ παρὰ Μενδρ. Meineke σελ. 183. ἐπίρρ. ψοφοδεῶς.

Ψοφοειδής, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος). Ὅ,τι ἀκούεται ὡς ψόφος, προξενεῖ εἰς τὴν ἀκοὴν ἦχον ὅμοιον μὲ κρότον, θόρυβον κ.τ.τ. ὅ,τι εἶναι πλῆρες, γεμάτον θορύβου, κρότου, κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν κρότον, θόρυβον κ. τ. λ. ἐπίρρ. ψοφοειδῶς.

*Ψοφομήδης, ὁ, ἡ (ψόφος, μῆδος). Ὅστις συνεθίζει, ἔχει ἰδίωμα νὰ κάμνῃ θόρυβον, ταραχήν· ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου. ποιητ.

Ψοφοποιός, ὁ, ἡ (ψόφος, ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ κρότον, θόρυβον.

Ψόφος, ὁ. Κρότος, κτύπος, θόρυβος, ἦχος σφοδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Ἴμν. Ἑρμ. 285. ἐξαιρ. πᾶς δήποτέ τις ἀναρθρος κτύπος, ἦχος, ἀντίθ, τῷ ἐνάρθρῳ, φωνῇ, Hemst. ἐν Λουκ. περὶ φων. 2. ὅθεν, κλαγγή, κλιγγάλισμα, τριγμός, τρίξιμον, κριτσίνισμα, κρότος, βάξιμον, καθὼς π. χ. τοῦ τουφεκίου κ.λ. τ.τ. κριτσάλισμα, ὡς τῶν κεδρῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ξύλων, ὅταν καίωνται, ἢ ἅλατος, ὅταν ῥίπτηται εἰς τὸ πῦρ. β) ἐξαιρ. κενὸς θόρυβος, ἦχος κρότος ἁπλῶς, εἰς μάτην, ἄνευ λόγου γινόμενος (οὐχὶ δὲ χωρὶς πρᾶγμα, κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν παρελόγως ἐξηγήθη ἡ λέξις· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἦχος ἄνευ πράγματος, εἴτε ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, ἢ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται)· ὅθεν καὶ ὁ κενός, μάταιος, οὐδενὸς ἄξιος κρότος τῶν χειρῶν, ἢ θόρυβος τῶν φωνῶν τοῦ ὄχλου, Valck ἐν Φοιν. 397. «ψόφοι», κενὰ μέν, μάταια, βαρύφθογγα, ὅμως πολὺν κρότον προξενοῦνται ὀνόματα, ἢ βαρύφθογγοι, βροντώδεις, κομπαστικαί, ἀλαζονικαὶ λέξεις, Bergl. ἐν Ἀλκ. 2, 3, 76. Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 15. Ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. «δούπησε, ἐψόφισε, δοῦπον, ψόφον, θάνατον», προῆλθε καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς σύνηθ. ἐψόφησεν ἀντὶ ἀπέθανε, ἐπὶ θανόντων ἀλόγων ζώων. (συγγν. τῷ, ψόθος.) ὅθεν

Ψοφώδης, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος)· κατὰ συναιρ. ἀντὶ ψοφοειδής. Ἀριστοτλ.

*Ψόω, ἴδε ψώω.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Υ.

Ψύα, ἡ ψυχή, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ψόα, ψοιά, κατὰ πθηθ. ἀριθμ. συνήθ. Lobeck Φρυν. σελ. 300. (τὸ υ, ἐν τινι, ἐπκ. λειψν. παρ' Ἀθην. 9, σελ. 399. Α. κεῖται μακρὸν ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν C. κεῖται καὶ βραχὺ ἔν τινι λειψν. τοῦ κωμ. Εὐφρν. ἴσως ἐν τῷ πρώτῳ γραπτέον ψοιαί.)

Ψυγεῖον, τό (ψύχω). Τόπος ὑπόγεως, ὅπου βάλλονται βρώσιμα ἢ πόσιμα πράγματα διὰ νὰ μὴ χαλνοῦν, π. χ. τὰ ὑπόγεια, ὅπου οἱ κρεωπῶλαι βάλλουν τὰ κρέατα ἐπὶ τὸν πάγον· ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ψυχραίνομεν ἐν καιρῷ τοῦ θέρους τὰ ποτά· παρβλ. ψυχεῖον.

Ψυγεύς, έως, ὁ (ψύχω). Ὅστις κάμνει τι νὰ ψύχηται, νὰ γίνηται, μένῃ ψυχρόν, κρύον· ἢ πρᾶγμά τι, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται, μένει τι ψυχρόν· Εὐφρν. παρ' Ἀθην. 11. σελ. 503. Α.

Ψῦγμα, τό (ψύχω). Δρόσισμα, κρύωμα, τὸ νὰ ψυχραίνηται, γίνηται κρύον τι. 2) Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ δρόσισμα, κατάψυχον, ἀφαιρεῖ, μετριάζει τὴν ζέστην, καῦσιν· ὅθεν α) καταψυκτικόν, δροσιστικὸν ἰατρικόν, κατάπλασμα, ἔμπλαστρον. β) Ἀεριστῆρι, ἀνεμιστήρι, ῥιπίδι, μυιγιστήρι, μὲ τὸ ὁποῖον διώκομεν τὰς μυίγας, Ἀθην, 5. σελ. 257. «Τῇ δεξιᾷ Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν, ἀποσοβῶν μυῖαν». 3) πνοή, ἀναπνοή. Διονύσ. συνθέσ. κεφ. κ'. 4) Τὸ νὰ δέχηταί τις τινα, νὰ φέρηται πρὸς αὐτὸν μὲ ψύχραν, δυσαρέσκειαν, νὰ δείχνηται κρύος. Λατ. frigus. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. α', κδ', 2.

Ψυγμός, ὁ (ψύχω). Τὸ νὰ ψυχραίνῃ, κρυόνῃ τίς τι, ψύχρα, κρύωμα. 2) τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. 3) τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνώνῃ τίς τι· στέγνωμα, ξήραμα.

Ψυγω, ἀρχαιότατ. τύπος τοῦ, ψύχω, μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν Ἑκκλ. Συγγρ. Χρησμ.

Ψυδνός, ή, όν, = ψυδρός. Θεογν. 122. ὅπου μαρτυροῦσι τὰ πλεῖστα καὶ ἄριστα χειρόγραφα τὸν τύπον αὐτόν, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ μὲν ἀπαντώμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ, ψυδρὸς προκύψαντα, καθ' ἣν καὶ τὸ ὠσκύτως σπανιώτρ. κυδνός ἐκ τοῦ, κυδρός· ἴδε Βr. ἐν Θεογν. 124. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Cod. Mutin ἀναγντ., οὐδὲν δὴ ἀπεφήνατο ὁ Bekker, ἴσως ἀνέγνωσε καὶ αὐτός, ψυθνός· τὰ λοιπὰ χειρόγραφα, παρέχουσι τὸ ἐκ τοῦ, ψυδνός ἠμαρτημένως γραφόμενον καὶ παράλογον, οὐδεμίαν ἔννοιαν φέρον ψεθνός· ἐν ταῖς ἐκδόσεσι δὲ εὑρίσκεται πανταχοῦ τὸ τοῦ Ruhnker Conj. ψυδρός.

*Ψυδράκιον, τό, ὑποκοριστκ. τοῦ, ψύδραξ, ὅπερ ἴδε.

Ψύδραξ, ακος, ὁ (ψυδρός), ἀφ' οὗ χρήσιμον κυρίως τὸ ὑποκορστ. ψυδράκιον, τό. Λευκόν τι ἐξάνθημα, σπυράκι, φουσκαλίδα, ἐξαιρτ. ἐπὶ τὴν ῥῖνα, μύτην, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, ἐνομίζετο δέ, ὅτι προήρχετο ἀπὸ ψευδολογίας, τοῦτέστιν, ὅστις εἴχεν αὐτὸ εἶπε κἀνέν ψεῦμα. Περὶ τοῦ πράγματος παρβλ. Θεόκρτ. 9. 30. 12, 24. Τὸ δὲ ψύδραξ εὕρηται μόνον παρὰ Πολυδ., Διοσκορ. καὶ Παῦλ. Αἰγιν.

Ψυδρός, ά, όν (ψύθος, ψεύδομαι), = ψευδής. Ruhnk ep. cr. 215. παρβλ. ψυδνός.

Ψυθής, ὁ, ἡ· καὶ ψύθης, ὁ, ἡ (ψύθος), = ψυδρός, ψευδής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1008.

Ψυθίζω, = ψιθυρίζω. Γογγύζω, τονθορίζω, ὁμιλῶ τινος κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον, διαβάλλω, συκοφαντῶ, ψευματῶ. Γραμμτ.

*Ψύθιος οἶνος, ὁ, = ψίθιος. Ἀθην.

Ψυθιστής, οῦ, ὁ (ψυθίζω), = ψιθυστής. Ἡσύχιος.

Ψύθος, τό, σπαντρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ψεῦδος. Διαβολή, συκοφαντία, ψεῦμα. «Θεῖόν ἐστι μὴ ψῦθος». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 488 1097. 2) ὡς ἐπίθετ. ψεύστης, διαβλητής, καταλαλητής, συκοφάντης. Καλλιμ. λοιφν. 184. «Ψῦθος ὄνομα ἔχουσα». (ἀφ' οὗ ψυθίζω, ψιθυρός, ψιθυρίζω, συγγεν. τῷ, ψίω, ψίθος, τῷ, ψεῦδος, ψεύδομαι κ. λ.) [τὸ υ, ἀεὶ βραχύ, ὅθεν ἡ συνήθης τόνωσις ψῦθος, προπερισπ. ψευδής.] ὅθεν

Ψυθών, ῶνος, ὁ. Ὅστις εἶναι ψεύστης, καταλαλητής, συκοφάντης. Γραμμ.

Ψυκτήρ, ῆρος, ὁ (ψύχω). Ἀγγεῖόν τι μέγα, πιθανῶς, μὲ νερὸν γεμάτον ἐπάνω εἰς τρίποδα ἐπὶ τραπέζης τιθέμενον διὰ νὰ ψύχηται, κρυόνῃ ὁ οἶνος. Ἀθην. ια', σελ. 502. 503. C. β) ἐν γένει πανθήποτε ἀγγεῖον εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον· «ψικτῆρες γάλακτος». Φιλοστρ. γ) εἶδος ποτηρίου. 2) «οἱ ψικτῆρες», τόποι σκιεροί, δροσεροί, εἰς ἀνάπαυσιν, ψυχαγωγίαν], τέρψιν ἐπιτήδειοι, Ruhnk ἐν Τιμ. σελ. 278.

Ψυκτηρία, ἡ· καὶ

*Ψυκτηρίας, ου, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ. Ἀθην. σελ. 502.

Ψυκτηρίδιον, τό. (ῑ) καὶ

*Ψυκτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψυκτήρ. Ἀθην. ς'. σελ. 230. κυρίως οὐδέτρ. τοῦ

Ψυκτήριος, ία, ιον (ψυκτήρ). Ὅ,τι ψύχει, δροσίζει, κάμνει, προξενεῖ κατάψυχον. Ἡσδ. λειψν. 47, 8. Αἰσχύλ. παρ' Ἀνθλ. σλ. 503. C. «Δένδρα ψυκτήρια». Εὐριπ.

Ψυκτικός, ή, όν (ψύχω), = τῷ προηγουμένῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ψυκτικὸς παρὰ Λογογράφοις, τὸ δὲ ψυκτήριος παρὰ Ποιητ. χρήσιμον.

Ψυκτός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥηματκ. τοῦ, ψύχω. Ὅ,τι ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐκρύωσεν· ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ψύχῃ, δροσίζῃ, κάμνῃ κρύον, δροσερόν.

Ψύλλα, ης, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ψύλλος, ὁ. Ἄπτερόν τι ζωΰφιον πηδητικοὺς πόδας ἔχον, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψύλλος λεγόμενον. Ξενοφ. Συμπ. ς', 8. «πόδας ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει». ἔτι δὲ καὶ ζωΰφιόν τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ ὄσπρια, τὸ κοινῶς μομούδι, μαμούδι, σινίτσα, μιτίτσα. 2) Εἶδος ἀράχνης, Λατ. pulex. Αἰλιαν. Ἱστορ. ζώων ς', 26.

Ψύλλαξ, ακος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, ψύλλα. Μικρὸς ψύλλος. Ἡσύχ.

*Ψύλλειον, τό (ψύλλα), = ψύλλιον.

Ψυλλίζω. Πιάνω ψύλλους. Σουΐδ. ἀμφβ.

Ψύλλιον, καὶ ψυλλίον, τό (ψύλλα). Ψυλλοβότανον, χόρτον τι φθοροποιὸν τῶν ψύλλων. psylium. Πλίν. κδ', 11. Διοσκορίδ. δ', 70. Plantayo psylium. ἢ Lynops. Λίνν.

*Ψύλλο, ἀντὶ, ψύλλος, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 1180.

Ψυλλόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐ-

βρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ψύλλους, ἢ ἀπὸ τὸ μαμούδι, »Λάχανα ψυλλόβρωτα«. Θεόφρ.

Ψύλλος, ὁ, νεώτρ. καὶ οὐκ εὔχρηστ. τύπος ἀντὶ ψύλλα, ὅπερ ἴδε· παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 332. παρ' Ἀριστοτλ. περὶ ζώων Ἱστορ. 16, 4, 10. καὶ θαλάσσιόν τι ζωύφιον ὅμοιον μὲ τὸν ψύλλον.

Ψυλλοτοξότης, ου, ὁ (τοξότης). Ὁ ἐπὶ ψύλλου καθήμενος τοξότης· κωμκ. λέξις παρὰ Λουκιαν. ἀληθ. Ἱστορ.

Ψυλλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψύλλον, φαίνεται ὡς ψύλλος· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ψύλλους· ψυλλάρης.

Ψύλλων, ὁ. Ἰχθύς τις· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ τίλλων. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. ις', ς', 14.

*Ψυμυθιόω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμυθιόω.

*Ψύμυθος, ὁ, νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψίμυθος.

*Ψυμυθόω, νεώτρ τύπος ἀντὶ, ψιμυθόω.

Ψῦξις, εως, ἡ. Κατάψυξι, ἀνάψυξις, δροσιὰ ἀέρος· ἡ συνήθ. παροξτ. τένωσις ψύξις, ψευδής.

*Ψύρα, ης, ἡ. Νῆσός τις μικρὰ πρὸς ἄρκτον τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρᾶ, Στέφ. καὶ Ἡσύχ. παρὰ Στραβ. Ψῦρα, τά, παρ' Ὅμρ. κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τύπον Ψυρίη. 2) ἀντὶ ἀκάθαρτος, παρ' Αἰσχύλ. ἤτοι εὐτελὴς παρὰ Στεφ. ὡς καὶ Ψυρίς, ίδος, ἡ, ἰδιωτρ. θηλκ. 3) ἀντὶ, λυπρὰ χέρτος, Ἡσύχ ἄρα μετὰ τοῦ ψάω, ψύω, ψόω, ψώω, ψωρὸς συγγεν.

*Ψυρία, Ἰωνικ. ψυρίη, ἡ· παρ' Ὅμρ. μόνον. Μικρά τις νῆσος πρὸς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρᾶ, Ὀδυσ. Γ, 171. κυρίως ὅμως θηλκ. τοῦ

*Ψύριος, ία, ιον, ἐπίθτ. τοῦ, Ψύρα. Ὁ κάτοικος τῆς Ψύρας, ἡ Ψυρίας, Ψαριανός.

Ψύρος, ὁ· ἴδε ψόρος.

Ψύττα, ἡ, = ψίττα. Εὐρπ. Κύκλ. 49.

Ψύττω, Δωρ. ἀντὶ, πτύω· ὅθεν τὸ Λατ. spuo.

*Ψυχαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ψυχαγωγός). Ἄγω, φέρω ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸ βατίλειον τοῦ Πλουτωνος, εἰς τὸν κάτω, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ κυρίως. Λουκιν. εἰς Ἑρμ. »Καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν, καὶ δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς«. β) Ἀνάγω, ἀνακαλῶ διὰ θυσίας τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἅδου. »Τοὺς τεθνεῶτας ἀναψυχεῖν«. Πλάτ. Νομ. ια', σελ. 116. γ) ἐξιλάσκομαι, ἱλεόνω τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων. 2) Ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, κερδαίνων τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην τῶν ψυχῶν τῶν ζώντων, ἀναπείθω, θέλγω, τέρπω, εὐφραίνω, παρηγορῶ αὐτάς· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Λυκουργ. 10. σελ. 49. Ἰσοκρτ. Εὐαγ. »Εὐριθμίαις καὶ συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντα«. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ι', 6. ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους. 3) εἶμαι ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδίζομαι, ἤτοι κάμνω πραγματείαν, πωλῶ καὶ ἀγοράζω ἀνδράποδα, σκλαβωμένους ἀνθρώπους, μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. συγγραφεῦσι χρήσιμ. ἡ λέξις. 4) Ψυχοραγῶ, ψυχομαχῶ, παλαίω μὲ τὸν θάνατον, χαροκρούομαι κοιν. ὅθεν

*Ψυχαγώγημα, τό. Τέρψις, εὐφροσύνη, ἡδονή, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. divertimento, Τουρ. ἐγλεντζές. (κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον, οὐχὶ δὲ καθ' ὅλας τὰς σημασ. τοῦ, ψυχαγωγέω.)

Ψυχαγωγία, ἡ (ψυχαγωγέω). Τὸ νὰ ἄγῃ, φέρῃ τις τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην. β) τὸ νὰ ἀνάγῃ, ἀνακαλῇ τὰς ψυχὰς ἐκεῖθεν εἰς τὸν ἄνω κόσμον· τὸ νὰ τὰς ἐξιλεώνῃ διὰ θυσιῶν 2) τὸ νὰ ἀναπείθῃ, παραμυθῇ, τέρπῃ, ἡδύνῃ, εὐφραίνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, νὰ τὰς ἕλκῃ πρὸς ἑαυτόν, κερδαίνῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην αὐτῶν· ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, παραμυθία, κολακεία, πᾶν ὅ,τι ἡδύνει εὐφραίνει, χαροποιεῖ, ἀναπαύει ἢ πράϋνει τὴν ψυχήν.

Ψυχαγωγικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχαγωγόν ἐξαιρ. ὅ,τι εὐφραίνει, τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχαγώγιον, τό· ὡς τὸ, ψυχομαντεῖον. Τόπος ὅπου οἱ μάντεις ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ ἐρωτῶσιν αὐτάς. 2) Τόπος τερπνός, θελκτικός, καλός, ἁρμόδιος εἰς ψυχαγωγίαν. ἀνάπαυσιν, εὐθυμίαν. 3) Παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Πυρός, ὀπῆ, τρύπα ἐν τοῖς μεταλλείοις, δι' ἧς οἱ μεταλλεύοντες λαμβάνουσιν ἢ ἀναπνέουσι καθαρὸν ἀέρα· spiraculum, Λατ. ἐκ τοῦ

Ψυχαγωγός, ὁ, ἡ (ψυχὴ ἄγω). Ὅστις ψυχαγωγεῖ, κατάγει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην· Ἐπθ. κυρίως τοῦ Ἑρμοῦ· ὡς ψυχαγωγοῦ, κατάγοντος τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην· παρβλ. ψυχοπομπὸς καὶ νεκροπομπός. — β) Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἅδου τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν καὶ ἐπωδῶν καὶ ἐρωτῶν αὐτάς. Εὐριπίδ. Ἄλκ. 1128. — γ) ὅστις ἐξιλάσκεται, ἐξιλεύει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν κ. τ. τ. ἐξιλασμάτων. Πλούταρχ. »Ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάται χρησθὲν ἱλάσασθαι τὴν Παυσανίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμψθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες, ἀπεσπάσαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἴδωλον«. — 2) ὅστις ἀναπείθει, ἕλκει πρὸς ἑαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, κερδαίνει τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην τῶν· τὰς εὐφραίνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ, πραΰνει, ἔτι δὲ καὶ κατὰ ἐναντίαν σημσ. Ὅστις τὰς ἀποπλανᾷ, ἀπατᾷ δι' αἰσχρᾶς κολακείας, δολιότητος· ἀπατεών. — 3) Ἀνδραποδιστής. ψυχέμπορος, σωματέμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνδράποδα, ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐξαιρ. ὅστις κλέπτει παιδία καὶ τὰ πωλεῖ· καθ' ἣν σημσ. μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις χρήσιμος ἡ λέξις. Φρύνιχ. σελ. 469.

Ψυχάζω, Μλ. -σω (ψῦχος). Κάθημαι εἰς σκιερὸν τόπον καὶ ἀναψύχομαι, δροσίζομαι, παίρω τὸν κατάψυχον. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ Ἀλκίφρ γ', Ἐπ. 12.

*Ψυχαῖος, αία, αῖον (ψυχή). Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται, γίνεται ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάγει, ἀνάγεται εἰς τὴν ψυχήν, εἶναι ψυχικόν.

Ψυχαπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς ψυχάς· Μελέαγρ. ἀλλὰ καὶ κατὰ καλὴν σημσ., ὅ,τι εὐφραίνει, ἡδύνει, τέρπει· αὐτάς »Ψυχαπάτης ὄνειρος«· ὁ τὰς ψυχὰς εὐφραίνων· Μελέγρ Ἐπιγρ. 103. (α)

Ψυχάριον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ, ψυχή. (α)

Ψυχάρπαξ, αγος, ὁ (ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει τὰς ψυχάς. Νικήτας χρον. ιζ', 9.

*Ψυχαστής, οῦ, ὁ, προσγρ. ὀνομ. τοῦ ψυχάζω. Ὁ ψυχάζων, ἀναψυχήν τινα δίδων — β) εἰς τὸ πληθντ. ψυχασταί, οἱ, ἐπώνυμον ποιήματός τινος τοῦ Στράτ.

Ψυχάω (ψύχης). Καταψύχω, δροσίζω. Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ. γ', 1.

Ψυχεινός, ή, όν (ψύχος). Ὅ,τι εἶναι καταψυκτικόν, δροσιστικόν· ψυχρόν, κρυερόν, Ξνφ.

Ψυχεῖον, τό· καὶ ψυχίον, τό (ψῦχος). Τόπος ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, κρυώνῃ τίς τι, ἐξαιρ. νερόν· Ἀθην. σελ. 123. »Ὀρυκτὰ ψυχίαι«, ὀπαί, τρύπαι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ψύχειν τὸ ὕδωρ.

Ψυχεμπορικός, ή, όν. Ὅ τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχέμπορον, εἶναι ψυχεμπόρου ἴδιον· ὅθεν »ἡ ψυχεμπορικὴ«, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη, τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ψυχεμπόρου· Ἀλλὰ καὶ ἐμπορεία, πραγματεία μὲ ψυχικά, νοερὰ πράγματα· τουτέστιν, ὅταν ἀμαθὴς ἢ ἡμιμαθὴς τις ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν διδάσκαλον ἐπιστημονικῶν μάλιστα μαθημάτων ἐπαγγελόμενος ἢ καὶ ἄπαξ δευμένος μέν, αἰσχροκερδὴς δὲ πωλεῖ τὰς διδασκαλίας του ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, ἢ πραγματεύεται μὲ ἐκδόσεις βιβλίων ἐκ ξένων γλωσσῶν καὶ κακῶς μεταφρασμένων δι' ἄγνοιαν τῆς ξένης γλώσσης, ἐκ τῆς ὁποίας κάμνει τὰς μεταφράσεις, ἢ καὶ τῆς μητρικῆς γλώσσης τοῦ πολλάκις, τὸ ἴδιον ὄφελός του μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ τὸ σύνηθες τῆς φιλογενείας βαρύφθογγον ὄνομα ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῆς κυρίως παρακινούμενος νὰ κοπιάζῃ, ὡ. πρόσχημα τῆς αἰσχροκερδίας του ἐν τοῖς προλόγοις τῶν ἐκδόσεών του μεταχειριζόμενος· ἄρα ὅ,τι εἶναι ἴδιον Σοφιστοῦ, ψευδοδιδασκάλου, αἰσχροκερδοῦς διδασκάλου. Πλάτ. Σοφστ. 11. καὶ κεφ. ξῆς.

Ψυχέμπορος, ὁ, ἡ (ψυχή, ἔμπορος). Ὅστις πραγματεύεται μὲ ψυχὰς ἢ ἀνδράποδα, σκλαβωμένους ἀνθρώπους.

Ψυχή, ἡ (ψύχω). Πνοή, πνεῦμα, ἀναπνοή, ἀναστασμός. Χρύσιπ. παρὰ Πλουτάρχ (περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων). »Τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτόν, ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι ζῶον· ὅθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ἐνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν«, οὕτω καὶ Σωκρτ. παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατυλοι. »Οἴεται τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιον ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον· ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλυταί τε καὶ τελευτᾷ· καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐγνώσθη ἐξ ἀρχῆς ὡς σημεῖον καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς· ζωτικὴ δύναμις, πνεῦμα, ζωὴ πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὅθεν »ψυχή τε μένος τε«. Ἰλιάδ. Ε, 296. Θ, 125. 315. »ψυχή τε καὶ αἰώνα. Π, 453. Ὀδσ. Ι, 523 »ψυχὴ καὶ θυμός«, Ἰλιάδ. Λ, 334. Ὀδ. Φ, 154. 171. »ψυχῆς ὄλεθρος«, ἀφανισμός, χαμὸς τῆς ζωῆς, Ἰλιάδ. Χ, 325. »τὸν δ' ἔλιπε ψυχή«, τὸν ἀφῆκεν, ἔλειψεν ἡ ἀναπνοή του, ἀπέπνευσεν, ἀπέθανεν, Ἰλιάδ Ε, 696. Ὀδσ.. Ξ, 426. »τὴν ψυχὴν τινος ζημιοῦμαι«, τιμωροῦμαι παιδεύομαι μὲ τὴν ζωὴν τινος, τουτέστι, διὰ τιμωρίαν μου φωνεύει τις κάνένα τῶν συγγενῶν οἰκείων, φίλων μου, Ἡρόδ. 7, 39. ὡταύτως καὶ »ποινὴν τῇ ψυχῇ τινος ἀναιρούμαι«, ἐκδικοῦμαι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν ζωὴν φωνευθέντος τινός.. »Ἐπεί τε γὰρ πολλάκις κηρυσσόντων Βελφῶν ἐκ Θεοπροπίου, ὃς βούλοιτο ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἐφάνη, Ἰάδμονος δὲ παιδὸς παῖς ἄλλος Ἰάδμων ἀνείλετο«. Ἡρόδοτ. 2, 134. »ψυχὴν παρθέμενος«, ῥιψοκινδυνεύων, βάλλων τὴν ζωὴν του εἰς κίνδυνον, Ὀδυσ. Γ, 74. Ι, 255. »περὶ ψυχῆς«, εἰς σωτηρίαν, ἢ συντήρησιν τῆς ζωῆς, Ὀδσ. Ι, 423. »μάχομαι περὶ ψυχῆς«, διὰ νὰ γλυτώσω, φυλάξω τὴν ζωήν μου. Ὀδυσ. Χ, 245. »Θεῶ περὶ ψυχῆς«. Ἰλ. Χ, 161. »τρέχω περὶ ψυχῆς«. Valck ἐν Ἡροδτ 7, 37. 9, 37. »ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγώνα· πόλεμος περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, τὸ νὰ πολεμῇ τις διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, τουτέστιν ἢ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐλεύθερος πολεμῶν, Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 896. Schaef. Bos. ell. σλ. 120 122. »τῆς ψυχῆς πρίαμαί τιν«, ἀγοράζω τι μὲ τὴν ζωήν μου, »ἀποθνήσκω μαχόμενος ὑπὲρ τινος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀλόγων ζώων, Ἡσδ. Ἀσπ. 173. Πίνδ. Νεμ. 1, 69 Ἡ ἀφῃρημένη ἔνοια, ψυχή, παρ' Ἡροδτ. 2, 123. κατὰ πρῶτον· «ἀνθρώπων ψυχὴ ἀθάνατος ἐστιν«. β) ἡ ψυχή, ὡς πηγὴ, ἀρχὴ τῆς βουλήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ψυχικῶν παθῶν, καρδία, θυμός, φρένες, φρόνημα, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς, Ἡρόδοτ. 3, 14. »ἐκ τῆς ψυχῆς«, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. μὲ ὅλην τὴν ψυχήν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν. »τίνα οἶσθα με τὴν ψυχὴν ἐ-

χειν»; τὸ κοινὸν ἠξεύρετε τί αἰσθάνεται ἡ καρδίαμου; τί νομίζετε, τί στοχάζεσθε ὅτι φρονῶ, ἢ ὅτι ὑποφέρει ἡ καρδία μου; Δημοσθ. »Τίνα οἴεσθε αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν, ὅταν ἐμὲ ἴδῃ· τίνα καρδίαν νομίζετε, ὅτι θέλει ἔχει, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τί καρδίαν θὰ κάμει; στοχάζεσθε, ὅταν μὲ ἰδῇ· παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 587. — ἐξαιρ. Σαρκικὴ ἐπιθυμία, κλίσις, ὄρεξις· »δοῦναί τι τῇ ψυχῇα τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις κατά τι εἰς τὴν κλίσιν, εἰς τὴν ὄρεξίν του, νὰ κάμνῃ τι κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του, Αἰσχλ. Περ 338. Θερτ. 16, 24. »ὅσα ἡ ψυχὴ δέχεται« ὅσα θέλει ἡ ὄρεξις· »ἡ ψυχὴ οὐ προσίαται σῖτον« δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω, Ξενφ. γ) τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς, τὸ λογικόν· Ἡρδτ. 5, 124. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ λογίζεσθαι, συλλογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, τὸ λατ. ingeniu n. Γαλλ. génie, ἰταλ. génio, π. χ. συγγραφέως τινός, Δί. Ἀλκ. δ) »φίλη ψυχή« τὸ ἐν προτομ. ἰαις, κοιν. φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ψυχή μου· ἔτι δὲ καὶ »ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ »Ξενφ. Κρ. π. 7, 3, 8. — 2) ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισθεῖσα ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος, εἰς Ἅιδου, εἰς τὸν κάτω κόσμον μεταβᾶσα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος. πολλκ. παρ' Ὅμ. »ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, Αἴαντος. κ. τ. λ.« κατὰ τὰς μεθ' Ὅμ. Ἰδέας ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος ἦτον ἀτόματος καὶ ὡς ἡ σκιὰ ἄληπτος, ἀπίαστος, Ὀδσ. Λ, 207. ἐνομίζετο ὅμως ὅ,τι διατήρη τὴν μορφὴν τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ του καὶ οὕτως ἔμενεν ἡ καθαρὰ καὶ ἀσώματος μορφή, τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅθεν »ψυχὴ καὶ εἴδωλονα Ἰλιδ. Ψ, 104. παρβλ. 72. Ὀδσ. Ω, 14, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. λοιπὸν ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἀντιθ. τῷ φθαρτῷ σώματι, ἤτοι ψυχὴ ἐστι τὸ ὄν ἐκεῖνο, ὅπερ θανόντος τοῦ ἀνθρώπου διαρκεῖ ἀειδίως, Ἰλιδ. Α, 3. Ὀδσ. Ξ, 134. 3) πεταλοῦδα, πέρπερας μικρὸς ἢ τὸ περὶ τοὺς λύχνους πετῶν ζωύφιον φαλαινα ἢ πυραύστης, τὸ συνήθ. φανόμενα λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τὴν ἐκ κάμπης μεταμόρφωσίν του· Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱς. ε, 19. »Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμβῶν· — χρόνου δὲ πολλοῦ διελθόντος περιρρήγνυται τὸ κέλυφος, καὶ ἐκπέτονται πτερωτὰ ζῶα, ἃς καλοῦμεν ψυχάς« 4) ὀνοματία κυνὸς, σύλλου τινός, Ξνφ Κυνγ. 7, 5) ἡ ἐρασμία, ἀγαπητικὴ τοῦ Ἔρωτος ψυχὴ ὀνομαζομένη κατ' ἀλληγορικήν τινα φήμην, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύεται ἀγχινούστατα καὶ εὐστοχώτατα ὁ Appulejus ἐν τῷ δ'. ἐ καὶ ς'. βιβλ. τῶν ὑπ' αὐτοῦ μεταμορφώσεων· οἱ κατασκευασταὶ τῶν τεχνημάτων σχηματίζουσι συνήθως τὴν μυθολογουμένην νέαν ταύτην πτερύγια πεταλούδας φέρουσαν.

Ψυχήϊος, ῖη, ῖον (ψυχή). Ὅ,τι εἶναι ἔμψυχον, ζῶν· ἔχει ψυχήν, εἶναι ζωντανόν, ζῇ· Ἴωνκ. ἐπθτ.

Ψυχίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ψυχή· Μικρὰ ψυχή, ψυχίτα, ψυχούλα· Λουκιαν. (ι)

Ψυχίζομαι, παθητκ. ἄνευ ἐνεργτ. (ψῦχος). Κρυόνω, ἔχω, αἰσθάνομαι ψύχος. Γλωσσ. Σπ.

Ψυχικός, ή, όν (ψυχή) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ ζωήν· π. χ. »δύναμις, πνεῦμα ψυχικὸν ἢ ζωτικὴ δύναμις, ἡ πνοή· 2) ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ζωηρὸς, γοργὸς, ὀγλίγωρος, εὐθαρσὴς, θαρράλεος, εὔτολμος· 3) ὅ,τι εἶναι πνευματικὸν, νοερὸν, ἀντιθτ. τῷ, σωματικός· 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅ,τι γίνεται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς, ἐνέργεια, ἀγαθοποιΐα, ἐλεημοσύνη· »Κτήσιος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδοῦς«· Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 133. κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκάλουν καὶ οἱ Ὀρφικοὶ τοὺς ἄλλους μὲν, ψυχικοὺς, ἑαυτοὺς δὲ, πνευματικοὺς, Τερτουλλιανὸς κατὰ ψυχικῶν ἢ ὀρθοδόξων.

*Ψυχινός, ή, όν (ψῦχος) = ψυχεινός.

*Ψυχίον, τό· ἴδε ψυχεῖον.

*Ψῦχιον, τό. ὄνμ. χωρίον τινὸς τῆς Κρήτης

Ψυχολυλκός, ὁ, ἡ = ψυχουλκὸς καὶ ψυχοῦλκος.

Ψυχμός, ὁ (ψύχω). Ψῦχος, ψύχρα, κρυάδα, ἐξαιρ. τὸ ῥίγος παροξυσμοῦ.

Ψυχοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅ,τι βλάπτει ἔβλαψε τὴν ψυχήν· ὅστις βλάπτει ἢ ἔβλαψε τὴν ψυχήν του· Θεοφύλ.

*Ψυχοβόρος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = ψυχοφθόρος.

Ψυχογονία, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, ὕπαρξις τῆς ψυχῆς· Πλούταρχ. ὅθεν

*Ψυχογονικός. ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαίκτης, ου, ὁ (δαΐζω). Ὅ,τι συγχίζει, ταράττει τὴν ψυχήν· ἐπθ. τοῦ Βάκχου· Ἀνάλ. γ', σελ. 517. ὡς διαιρῶν τὰς ψυχὰς τῶν συμπινόντων.

Ψυχοδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Ὅ,τι διαπερᾷ, καταλυπεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δοτὴρ, ὅστις δίδει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 518.

Ψυχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ψυχήν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς ὄν.

Ψυχόθεν, ἐπίρρ. (ψυχή). Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

*Ψυχοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὰς ψυχὰς κτείνων, φονεύων.

Ψυχολέθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχήν· 2) ὁ ψυχόλ. ὡς οὐσιαστ. Ἀπώλεια, ὄλεθρος τῆς ψυχῆς.

Ψυχολέτηρ, ὁ· καὶ θηλ.

*Ψυχολέτειρα, ἡ, = ψυχόλεθρος σημασ. 1. Τμνδ.

Ψυχολεπής, ὁ, ἡ (λέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐστερήθη τῆς ψυχῆς· ἐπέπνευσεν, ἐξεψύχησε· δὲν ἔχει ψυχήν, δὲν ζῇ πλέον. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 207.

Ψυχομαντεῖον, τό (μαντεῖον). Τῶν ψυχῶν μαντεῖον, τόπος, ὅπου ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς, τῶν τεθνεώτων καὶ τὰς ἐρωτῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος. Πλούταρχ.

Ψυχόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἅιδου τὰς ψυχὰς ἢ τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων καὶ ἐρωτᾷ αὐτὰς περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ψυχομαχέω, ῶ, Μλ. ήτω, (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ ὡς λυσσασμένος, ἀπελπισμένος ἢ νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν μου, ἢ ν' ἀποθάνω πολεμῶν μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας· — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ψυχομαχῶ, ἰψυχορράγω, χαροκρούομαι κοιντρ. ὅθεν

Ψυχομαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος μὲ ἀπελπισίαν· ἢ μέχρι θανάτου μάχη, μάχη ἐπὶ ζωῆς καὶ θανάτου· Πολύβ. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ψυχορράγια.

*Ψυχομιγής, ὁ, ἡ (ψῦχος, μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ψῦχος, κρυάδαν· ἴδε ψυχρομιγής. Πλουταρχ.

Ψυχοπλανής, ὁ, ἡ (ψυχή, πλανάω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ταράττει, συγχίζει, πλανᾷ, ἀποπλανᾷ, ἀπατᾷ τὴν ψυχήν· Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517.

Ψυχοπομπεῖον, τό. Τόπος, ἢ μᾶλλον ἄντρον, σπήλαιον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τῶν σωμάτων ψυχαὶ ἀποπέμποντα εἰς τὸν Ἅιδην, ἢ ὅθεν ἐξέρχονται ὅταν ἀνακαλέσῃ τις αὐτὰς πρὸς μαντείαν. Πλούταρχ.

Ψυχοπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις πέμπει, ἢ συνοδεύει τὰς ἐξελθούσας ἐκ τῶν σωμάτων ψυχάς· ἐξαιρ. εἰς τὸν Ἅιδην καὶ ἐξάγει πάλιν αὐτὰς ἐκ τοῦ Ἅιδου· ὅθεν συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς πέμποντος ἢ συνοδεύοντος τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅιδην ὡσαύτως· καὶ τοῦ Χάρωνος, ὡς διαβαίνοντος τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς μετὰ τοῦ πλοίου εἰς τὸν Ἅιδην· Εὐριπ. Ἀλκ. 362.

Ψυχοραγέω, Μλ. ήσω = ψυχορράγεω.

Ψυχοραγής, ὁ, ἡ, = ψυχορράγης.

Ψυχοραγία, ἡ, = ψυχορράγια.

Ψυχορόφος, ὁ, ἡ, = ψυχορρόφος.

*Ψυχορραγέω, Μλ. ήσω, καὶ ψυχοραγέω, Ἐγγὺς τοῦ θανάτου εἰμὶ, ὅτε ἡ ψυχήμου ἀρχεται νὰ ἀποσπᾶται καὶ νὰ ἀποχωρίζηται ἀπὸ τοῦ σώματος, ψυχομαχῶ, χαροκρούομαι, παλαίω μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ· Ἀλκ. 141. καὶ Ἀπόλλν. β'. σελ. 833. ἐκ τοῦ

*Ψυχορρήγνυμι, καὶ ψυχοραγής, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Ὅστις εἶναι ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροκρούεται, παλαίει μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ. ὅθεν

*Ψυχορραγία, καὶ ψυχοραγία, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ θανάτου μάχη, ἢ πλησίασις τοῦ θανάτου, ὅτε δηλαδὴ ἄρχεται νὰ ἀποχωρίζηται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ νὰ ψυχορράγῃ, χαρακρουσταίτις.

Ψυχορροφέω, Μλ. ήσω, καὶ ψυχοροφέω. Ῥοφῶ, βυζάνω τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν· — 2) ῥουφῶ, λιανοκαταπίνω κρασὶ κατεψυγμένον, κρυωμένον εἰς ψυχρὸν νερὸν, ἢ εἰς πάγον· ἐκ τοῦ

*Ψυχορρόφος, ὁ, ἡ (ψυχή, ῥοφέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ῥοφᾷ, βυζάνει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν· 2) ὅστις ῥοφᾷ, λιανοκαταπίνει κρασὶ κατεψυγμένον, κρυωμένον εἰς ψυχρὸν νερὸν, ἢ εἰς πάγον.

Ψῦχος, τό (ψύχω). Κατάψυχος, δροσιὰ ἀέρος, Ὀδσ. Κ, 555. Ψύχρα, κρυάδα· πολλάκις παρ' Ἡρδτ. καὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. τὰ ψύχεα χρωμένῳ τῇ λέξει, 4, 28. ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ λατ. frigora ἔτι δὲ καὶ ὁ Ξενοφ. Οἰκν. 5, 3. Κυνγ. 5, 9. χρῆται μόνον τῷ πλθ. ἀρθμ. ψύχη· — ἢ παροξτν. συνήθως τόνωσις ψύχος, ψευδὴς καὶ τοι καὶ τοῦ Bekker ἐν Πλτ. Τιμ. σελ. 74. C. ὡσαύτως τονώσαντος τὴν λέξιν· ἴδε Reisig de constr. antistr. σελ. 20.

Ψυχοσσόος, ὁ, ἡ (ψυχή, σώζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σώζει, ἐλευθερόνει, ἢ διατηρεῖ τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν· Ἀνάλεκτ. σλ. 277. ποιητ.

Ψυχοστασία, ἡ (στάσις). Ζυγοστασία, ζύγιασμα τῆς ψυχῆς ἢ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ζυγαριάν. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχλ., ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Θέτις καὶ ἡ Ἠὼς ἀντεστάθμησαν, ἔβαλαν εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς ζυγαριᾶς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ εἰς τὴν ἑτέραν τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ εὑρέθη ἐλαφροτέρα ἡ τοῦ Μέμν. Πλούτχ. πῶς δεῖ ποιητ. ἀκούειν. 2. παρβλ. Schütz fragm. Aesch. σελ. 180. ὁ Αἰσχλ. ἐμιμήθη τὴν διήγησιν ἐν Ἰλιδ. Χ, 210. ὅπου ὁ Ζεὺς ἀντιστάθμᾳ ὡσαύτως τὰς Μοίρας τοῦ Αἰσχλ. καὶ τοῦ Ἕκτρ. »ἐν δ' ἑτίθη δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ἔλκε δὲ μέσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴτιμον ἦμαο, ὤχετο δ' εἰς ἀΐδαο, λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.« Ὁ Ἀρστφ. ἐν Βατρ. 1365. παρωθεῖ τὸν Αἰσχλ. χαριέστατα.

Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅστις στέλλει ἢ παραπέμπει, συνοδεύει, τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων.

Ψυχοσώστης, ου, ὁ, = ψυχοσσόος. Ὁ τὰς ψυχὰς σώζων. Τμνδ.

Ψυχοτακής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅστις τήκει, ἀναλύει τὴν ψυχήν· — 2) τὸ διὰ τοῦ ὁποίου ἀναλύεται ἢ διαχύνεται ἢ ψυχή· »δάκρυα, χείλη« κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. β'. 235.

Ψυχοταμίας, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι τῶν ψυχῶν ταμίας, ἤτοι ταμιεύεται, διανέμει, διαφυλάτ-

τει, οἰκονομεῖ τὴν ψυχήν· Στοβαῖος Φυσ. σελ. 1084.

*Ψυχοτροφέω, Μλ. ήσω. Τρέφω, διατηρῶ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωοποιῶ, ζωογονῶ τινα ἤ τι· ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος, ὁ, ἡ (ψυχὴ τρέφω). Ὅστις ψυχοτροφεῖ, τρέφει, διατώζει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωογονεῖ, ζωοποιεῖ. Διοσκορ. δ', 1.

Ψυχότροφος, ὁ, ἡ (ψῦχος, τρέφω). Ὅ,τι τρέφεται ὑπὸ τοῦ ψύχους προκόπτει, αὐξάνει, εἰς τὸ ψύχος εἰς τὴν κρυάδαν. »Αὔραι ψηχότροφοι« Ὀρφ.

Ψυχουλκέομαι, Μλ ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ψυχορράγω, ψυχομαχῶ, χαροκρούομαι· ἐκ τοῦ

*Ψυχοῦλκος, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροκρούεται· 2) ὅστις ἕλκει ἐν ἑαυτῷ, ἄγει τὰς ψυχάς.

Ψυχοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, εἶναι θανάσιμον.

Ψυχόω, ῶ (ψυχή). Ἐμψυχόνω, ζωογονῶ, ζωοποιῶ τινα ἤ τι· — 2) (ψῦχος) καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω, κρυόνω τι

Ψυχραίνω, Μλ. ανῶ (ψυχρός). Κάμνω τι ψυχρόν, κρυόν· καταψύχω τι· ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει καὶ τὸ, λυπῶ, ἄθυμον ποιῶ, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ψυχρασία, ἡ. Τὸ νὰ καταψύχῃ· ψυχραίνῃ; κρυόνῃ, κάμνῃ τίς τι ψυχρόν, κρύον· τὸ νὰ κρυόνῃ τι· ψύχραμα, κρύωμα, Δγν. Λρτ. 10, 107.

Ψύχρευμα, τό. Ψυχρὸς λόγος, κρύα ὁμιλία· 2) = ψυχρότης· ἀμφβλ. ἐκ τοῦ.

Ψυχρεύομαι, Μλ. εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (ψυχρός). Πράττω ἢ λέγω τι μὲ ψύχραν, ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι κρύα, ἀνάρεκτα, βιασμένα· Ἑρμογέν.

Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, σημτ. 3). Ὅ,τι ἐσφυροκοπήθη ψυχρόν, κρύον, ὅ ἐστι, χωρὶς νὰ τὸ βάλλωσιν εἰς τὸ πῦρ· 2) ὅ,τι πεπυρωμένον ὁν ἐσβέσθη βληθὲν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ γένῃ σκληρόν· ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· »Ξίφος ψυχρηλατονα· τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναμμένον, πεπυρωμένον καὶ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐσβεσμένον, καὶ διὰ τούτου σκληρόν, ἐρυπτόν γεγοιός.

Ψυχρία, ἡ (ψυχρός). Ψύχος, ψύχρα, κρῦος.

Ψυχρίζω, Μλ. ίσω Ἀττ. ιῶ (ψυχρός). Ψυχραίνω, κάμνω, ἀφίνω τι νὰ γένῃ ψυχρόν, νὰ κρυώσῃ. Ἀλεξανδ ὁ Τραλλιαν. β', σελ. 607. καλεῖ »Οἶνον ψυχρισθένταν« παραβάλλων τοῦτο τῷ Ῥωμαϊκῷ »Vinum recentatum« ὅθεν

Ψυχριστός, ή, όν. Ἐπθ. ρημτκ. τοῦ, ψυχρίζω. Ὅ,τι ἔκαμεν, ἀφῆκέ τις νὰ κρυώσῃ.

Ψυχροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἐβάφη ἐσβέσθη εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· 2) ὅ,τι μετεδόθη εἴς τι διὰ ψυχρᾶς βαφῆς· ἐπὶ χρωμάτων καὶ σημῶν· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι ἐβάφη εἰς ψυχρόν, ὄχι εἰς θερμὸν ὑγρόν τι ἀναλυθὲν χρῶμα, ἢ μυρωδικὸν καὶ ἔλαβε τὴν βαφὴν ἢ τὴν μυρωδιὰν τοῦ μυρωδικοῦ ἢ τοῦ χρώματος ἐκείνου.

Ψυχροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Παρὰ Λουκιανῷ ἐν Ἱππίᾳ γ. »Οἶκος ψυχροδόχος« τὸ ψυχρόν, μὴ θερμασμένον οἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον λούεταί τις, κάμνει, παίρνει κρύον λουτρόν.

Ψυχροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἔχει ψυχρὸν στόμαχον. Πρόκλος Παραφρ. σελ. 214.

Ψυχροκόμψωμα, τό, = ψυχρολογία Ἡσύχ.

Ψυχρολογέω, Μλ. ήσω (ψυχρολόγος). Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ ψυχρά, ἀηδῆ, καυχηστικά, μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ἀκυρολογέω, ψευδολογέω, λέγω ψεύματα· ὅθεν

Ψυχρολογία, ἡ. Τὸ νὰ ψυχρολογῇ, ψλναρῇ, καυχᾶται, λέγῃ τις ἀηδῆ, μάταια, ψευδῆ πράγματα, ἀκειρολογίας, μωρολογίας.

Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψυχρολογεῖ, λέγει ψυχρολογίας· ἴδε ψυχρολογέω, ψυχρολογία.

Ψυχρολουσία, ἡ. Τὸ νὰ λούηταί τις εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ψυχρὸν λουτρόν· ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτέω, Μλ. ήσω. Λούομαι, κάμνω, παίρνω λουτρὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις ψυχρολουτεῖ, λούεται εἰς ψυχρόν, κρύον νερόν.

*Ψυχρολουτρέω, παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ, ψυχρολουτέω, Lobeck Φρν, σλ. 594.

Ψυχρομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ψυχρόν τι, ἐξαιρ. μὲ ψυχρὸν ὕδωρ· πιθαν· ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ψυχομιγής.

*Ψυχροποιέω, (ψυχροποιός) = ψυχραίνω.

Ψυχροποιητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι καλόν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ νὰ ψυχροποιῇ τι.

Ψυχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ψυχροποιῇ, κάμνει τι νὰ γένῃ ψυχρόν, κρύον.

Ψυχροποσία, ἡ (ψυχροπότης). Τὸ νὰ πίνῃ τις ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχροποτέω, Μλ. ήσω. Πίνω ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ. κρύον νερόν· ἐκ τοῦ

Ψυχροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ψυχροποτεῖ· ἐξαιρτ. πίνει ψυχρόν, κρύον, νερόν.

*Ψυχρορρημονέω = ψυχρολογέω.

Ψυχρός, ά, όν (ψύχω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, κοιντρ. κρύον, καταψυκτικόν, δροσιστικόν, Ὅμ. »τὸ ψυχρὸν« ὑπκ. ὕδωρ Θεογν. 263. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ παντὸς ὁπποτε νεκροῦ ἀποθανόντος· Valck ἐν Φοιν. 1448, — 2) Τρπκ. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, ἀηδές, ἄτοπον, παράλογον· ἐπὶ λέξεων, ἐκφράσεων, ὁμιλίας, ἀστεϊσμοῦ — β) ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι ψυχρός, κρῦος, ἀδιάφορος εἰς κάθετι, ἀηδής, ἀσυμπαθής. οὔτε εἰς χαροποιὰ πράγματα συγχαίρει, οὔτε εἰς λυπηρὰ συλλυπεῖται, ἀκούει ἢ βλέπει πάντα μὲ ἀδιαφορίαν· ὅθεν ἀναίσθητος, χωρὶς ζωηρότητα, ἀσήμαντος ἄνθρωπος· γ) ἐπὶ τῆς ζωῆς ἢ τῆς Μοίρας τοῦ ἀνθρώπου· ψρικιώδης, ψρίκης, τρόμου πρόξενος. Σφκλ. Αἴ. 88. ἔκδσ. Νεοφτ. Δούκα. ἐν γεμει, ὅστις εἶναι ἐνδεής, ἐντελής, ἄθλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής, ἀτυχής· δ) ἐπὶ πράξεων· ἄνευ ἐμβριθείας, ἐνεργείας, ἀποτελέσματος· ἀλυσιτελής, ἀνωφελής, ματαία· »ἐπικουρίαι« Ἡρότ. 6, 108. »νίκη«, 9, 49. — Ἐπῤῥ. ψυχρῶς· ὅθεν

Ψυχρότης, ητος, ἡ ψύχρα, κρυάδα· — 2) τρπκ. Τὸ νὰ ἦναί τι ψυχρόν, ἀηδές, ἄνοστον, ἄτοπον, παράλογον, ἴδε ψυχρός σημσ. 2.—β) τὸ ἰδίωμα τοῦ ψυχροῦ ἀνθρώπου· παρβλ. ψυχρός, β'.

Ψυχροφάντασμα, τό· τυτόν τῷ, ψυχρόμψωμα Ἡσύχ.

Ψυχροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι φοβεῖται τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, Γαλην.

Ψυχροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ ψυχροφόρον« ψυχρόν, κρύον λουτρόν· λατ. frigidarium.

*Ψυχρόω, Μλ. ώσω (ψυχρός) = ψυχραίνω. Παθ. ἐπὶ πραγμάτων, ψυχραίνεται, κρυόνει, γίνεται, ψυχρόν, κρύον.

Ψύχω, Μλ. ξω, παθτ. ἀόρ. ἀ. ἐψύχθην, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 176. παθ. ἀόρ. β'. ἐψύγην καὶ ἐψύχην, Lobeck Φρν. σελ. 318. Βττμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 1, σελ. 450. κυρίως μὲν, Πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω· »ἤκα μάλα φύξασα« Ἰλιδ. Τ, 440. 2) συνήθως δὲ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω, κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ κρυώσῃ νὰ γένῃ ψυχρόν, δροσερόν, κατὰ πρῶτον πορ Ἡρότ. 3, 104. ὅθεν καὶ θανατόνω τι, Ἄλξ. καὶ Ἀπλ. Ῥδ. β) παθτ. καταψύχομαι, δροσίζομαι, παίρνω τὸν κατάψυχον· ἐπὶ πραγμτ. γίνεται ψυχρόν, κρύον, κρυόνει, Ἡρότ. 4, 181. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ εὕρηται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ κατ' ἐνεργτ. ἀμετάβτ. διάθτ. Νικ. 3) ξηραίνω, στεγνόνω τι· ἀφ' οὗ ψυχῇ καὶ ἐκ τῆς β'. σημσ. ψῦχος, ψυχρός, κτλ, συγγν. δὲ ἴσως τῷ, ψύθος, ψυθίζω, ψιθαρίζω) [τὸ υ, ἀεὶ μκρ. καὶ μόνον ἐν τῷ παθτ. ἀόρ. β'. βρχ. ὡς ἐν Ἀρστ. Νφ. 151].

Ψύχωσις, εως, ἡ (ψυχόω). Ἐμψύχωσις, ζωοποίησις. Ἀντωνῖν. ιβ' 24. παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς δὲ καὶ ἡ ψυχή. Κλήμ. σελ. 62. (υ)

Ψυχωφέλεια, ἡ. Τῆς ψυχῆς ὠφέλεια. Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Ψυχωφελής, ὁ, ἡ (ψυχή, ὠφελέω). Ὅ,τι ὠφελεῖ, τρέφει, δυναμόνει τὴν ψυχήν, τὸν νοῦν· Σουΐδ. καὶ Παλλάδ. Λαυσαϊκ.

Ψύω, σπάνιος καὶ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτ. ἀπαντώμενος παρασχηματισμὸς τοῦ, ψάω, ψέω, εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψύθος, ψυθίζω, ψιθυρίζω, ψυδρός, ψυδνός, ψεῦδος, ψεύδω κ. τ. λ. ἴσως δὲ συγγν. καὶ τῷ, ψύχω, ψυχή, ψῦχος.

Τὸ Ψ· μετὰ τοῦ Ω.

*Ψῶ, κατὰ παράδ. Ἀγροικικὸν προσφώνημα, Γρηγόρ. Κορίνθ. Πρβλ. Ἀθήν. 10. σελ. 454., φαίνεται, ὅ,τι, νὰ ἦναι τὸ ψό, τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι μεταχειρίζεται Ἔτυμ. Μ. ἐν τῇ λέξῃ ἐχθές· 2) συναιρμ ἀντὶ ψάω.

Ψώα, ἡ (ψό). Σαπρότης, σηπεδών, ἡ δυσωδία, μυρωδιά, βρόμα σαπροῦ, σεσηπότος, μουχλιασμένου, σαπισμένου, σαχνιασμένου τινὸς σώματος, πράγματος· σπαν. ποιητ. λέξις· παρβλ. ψώρα.

Ψῶζα, ἡ = ψώα. Ἐτμλ. μέγ.

*Ψωθία, ἡ, καὶ

Ψώθιον, τό (ψώω, Ψωμός) ὡς τὸ, ψαθύριον. ὅπερ ἴδε· Πολυδεύκ. ζ'. 23. καὶ θ', 83. Σημ. Ἀθήν. ιέ, σελ. 646.

Ψωΐα, ἡ = ψώα, ὅθεν

Ψωΐζος, ἡ, »ἄφοδος ὑγρὰ ἢ ὄνθος, δυσωδία καὶ ἣν καλοῦσι μίνθον, οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμα« Ἡσχ. παρβλ. ψώα. Κατ' ἄλλους δέ, ψωΐζος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι σαπρόν, μουχλιασμένον, σαχνόν, βρόμερόν.

*Ψώιτης, ὁ. Τεταρτομοριαῖος εὐτελής, λατ. quadrantarius. Γλωσσ.

Ψωκτός, ή, όν (ψώω) = ψιστός.

Ψωλή, ἡ (ψωλός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ πόσθη, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον ὅταν εἰς συνουσίαν σφριγῶν ἀπογεγυμνωμένην φέρῃ τὴν βάλανον. Βρ. ἐν Ἀρστφ. Λυσ. 143. Ὀρ. 563.

Ψωλόεις, εσσα, εν = ψωλός, ἀμφβλ.

Ψωλός, ὁ. Ὁ ἀφροδισιῶν καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἀνατεταμένον καὶ μὲ γυμνὴν βάλανον ἔχων ἀνήρ· ὅθεν ἡ ὅστις πασχητιᾷ, εἶναι ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής, Ἀρστφ. β) ὅστις εἶναι περιτετμημένος, τὸ τουρκβ. σουνετευμένος· οἷον, Ἰουδαῖος, Τοῦρκος· (πιθαν. παρὰ τὸ, ψάω, ψώω) ὅθεν

Ψώλων, ωνος, ὁ = ψωλός· παρβλ. πόσθων.

*Ψώμηξ, ὁ, Ἡσύχ. ἀντὶ ψώμιξ.

Ψωμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψωμός). Τρέφω τινὰ βάλλων τοὺς ψωμοὺς εἰς τὸ στόμα του· ὅθεν ἐν γένει τρέφω ἐπ' ἀνθρώπων τι καὶ ἀλόγων ζώων. Ἀρστφ.

*Ψώμιξ, ὁ, Σκώληξ τις εἰς τὰς ῥίζας τοῦ σίτου εὑρισκόμενος, ὅθεν ἔχει ὁ Ἡσχ. »ἐξεμώμισεν ὁ σῖτος,« ἤγουν ἐφαγώθη, ἠφανίσθη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σκώλυκας, παρβλ. ψήν, ψίν, ψίξ, ψις.

Ψωμίον, καὶ, ψώμιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, ψω-

μός. Ὀλίγος, ψωμός, μικρὰ ἔνθεσις. Ἡ συνήθεια λέγει ἁπλῶς, ψωμίον τὸν ἄρτον.

Ψώμισμα, τό (ψωμίζω) ὡς τὸ ψωμός. Μία δῆξις ψωμοῦ, κοιντ, μία χαψιά, βουκοσιά. Πλούταρχ.

Ψωμοκολαξεύω, Εἶμαι ψωμοκόλαξ, παράσιτος. Ἀθήν. ς', σελ. 262.

Ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὅστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν προσκαλοῦν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ τὸν φιλεύουν, εἶναι παράσιτος, τὸ κοιντρ. γλειφοπινάκας· κωμκ. λέξις.

Ψωμοκόλαφος, ὁ (κόλαφος). Ὅστις δέχεται, ὑποφέρει ἀσμένως κολαφισμούς, τό κοιντ. μπάτσους μόνον διὰ νὰ τῷ δίδουν νὰ τρώγῃ, νὰ τὸν φιλεύουν· χαμερπής, οὐτιδανός, πασανδήποτε κατάχρηστιν καὶ ὕβριν ἀσμένως ὑποφέρων, παράσιτος. Δίφιλος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 262.

Ψωμόλεθρος, ὁ (ὄλεθρος). Ὅστις ἐξολοθρεύει, ἀφανίζει τοὺς ψωμούς, φαγᾶς, ἀχόρταστος· κωμκ. λέξις ἐπὶ τῶν ἀχοράστων παρασίτων.

Ψωμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει, κόπτει ψωμούς. Πλούταρχ.

Ψωμοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦν ψωμί, τὸ ψωμάδικον συνήθ. κοιντρ. Φαβώρ.

Ψωμός, ὁ, (ψώω). Τμῆμα, τεμάχιον, κομματάκι, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα, ἐξαιρ. κομματάκι κρέατος ἢ ἄρτου, τὸ κοιντρ. ἐκ τοῦ ἰταλ. συνθ. βοῦκα, βουκωσιά, βούκωμα, »ψωμοὶ ἀνδρώμεικα, βουκούνια ἀπὸ ἀνθρώπεινον κρέας, Ὀδσ. Ι. 374.

Ψώρα, ἡ. (ψάω, ψώω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τοῦ δέρματος κνησμώδες πάθος· παρὰ Πλίν εἰς τὸ scabies, impetigo καὶ psora μεταφρασθέν, κυρίως θήλυκ. τοῦ, ψωρός, ὑπακρ. νόσος· καὶ ἐπειδὴ τὸ πάθος τοῦτο προξενεῖ μεγάλον κνισμὸν καὶ τραχύτητα τοῦ δέρματος λέγεται ὡσαύτως καὶ πᾶν κνησμῶδες ἐξάνθημα· ἔτι δὲ καὶ κνησμονή, παρὰ τὸ, κνάω· ἕτερόν τι δεινότερον εἶδος τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται· »Ἀγρία ψώρα«, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντρ. κασίδα. 2) πάθος τι τῶν δένδρων, ἐξαιρ. τῶν συκῶν, ὅταν καταλαμβάνεται ὁ φλοιός, ἡ φλοῦδα μὲ βρύον, τὸ κοιντρ. μοῦσκλον· τῶν ἐλαιῶν δὲ τὸ πάθος αὐτὸ λέγεται λειχήν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, τὸ ἔμπτερον ζωῦφιον φανόμενον, τὸ ὁποῖον ἴπταται περὶ τὸ φῶς τῶν λύχνων, ἄλλως φάλαινα καὶ πυραυστὴς λεγόμ.

Ψωραγριάω, Ἔχω, πάσχω τὴν ἀγρίαν ψώραν· παρὰ τοῖς Ο'. Λευιτικ. κβ', 22.

Ψωραλέος, έα, έον, (ψώρα). Ὅστις ἢ, ὅ,τι πάσχει, ἔχει ψώραν· ψώραβος, ψωραβιασμένος, ψώρας, ψωριάρης — 2) ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι πάσχει βρύον, εἶναι ἡ φλοῦδά του κατασκεπασμένη μὲ βρύον, μὲ μοῦσκλα.

*Ψωραλόεις, εσσα, εν = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

*Ψωράω, (ψώρα) = ψωριάω. Lob. Φρν. σλ. 80.

Ψωρίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὴν ψώραν· ψωρίβασμα· ἐν γένει δὲ = ψώρα.

Ψωριάω, Μλ. -άσω (ψώρα). Πάσχω, ἔχω ψώραν ἐν γένει δέ, ἔχω ἐξανθήματα κνησμώδη — 2) ἐπὶ δένδρων = λιχεινιᾷ, εἶναι σκεπασμένη ἡ φλοῦδα του μὲ μοῦσκλα, εἶναι ψώραβον, ψωραβιασμένον. (Μλ. -ασω)

Ψωρικός, ή, όν (ψώρα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψώραν, ἐνεργεῖ κατὰ τῆς ψώρας, ἰατρεύει τὴν ψώραν »δύναμις, φάρμακον,« ὅθεν »τὸ ψωρικόν« μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, φάρμακον, Ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωροβότανον, ψωροαλειφή, κατασκευαζόμενον μὲν καμένην στύψιν καὶ εἰς ξίδι ἀναλυμένην. Διοσκορίδ. ε. 116.

*Ψωριώδης, ὁ, ἡ, = ψωροειδής. Jo. Laur. Lyd.

*Ψωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψώραν, φαίνεται ὡς ψώρα· ὅτι, ἢ ὅς τις εἶναι ψώραβος, ψωριάρης, ἔχει τὴν ψώραν.

Ψωρός, ά, όν (ψάω, ψώω). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ψώραν· ἐν γένει, ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει δέρμα ἢ ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον, ἀφ' οὗ, ψώρα, ὅπερ ἴδε. 2) = παιδεραστής, Ἡσχ. ἂν μὴ ψωλὸς ὀρθτρ. γραπτέον.

Ψωροπέταλοι, οἱ· ἰχθύες εὐτελεῖς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια, πᾶν τὸ εὐτελὲς, ψώραν λέγει· καὶ, ψωριάρην, τὸν εὐτελῆ καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ἢ τὸν μηδὲν ἔχοντα.

Ψωροφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ κνησμοῦ, τραχύτητος καὶ ἀνχμοῦτῆς ἐπιφανείας των.

Ψωρώδης, ὁ, ἡ συναιρ. ἀντὶ ψωροειδής.

*Ψῶσαι, Γλωσσ. ἀντὶ ψῶσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. 1. τοῦ ψώλω.

*Ψωφίς, ίδος, ἡ, θυλκ. κύρ ὄνμ. Παυσ.

Ψῶχος, ὁ. Πανδήποτέ τι πρᾶγμα λιανοτριμμένον, λιανοστουμπισμένον· κονιορτός, ἄμμος· (παρὰ τὸ, ψώω, ὡς τὸ, ψάμμος παρὰ τὸ, ψάω)

Ψώχω, Μέλ. ψώξω (ψώω). Κατατρίβω, καταλιανίζω τί. Νικ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰων. εὐψωντρ. σώχω, Ἡρδτ. 4, 75.

Ψώω, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ, ψάω. Τρίβω, συντρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι, παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον ἀπαντώμενος εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψώχω, σώχω, ψώχος, ψώρα, ψωλός; ψωλὴ κ. τ. τ. παρβλ. ψίω καὶ ψήχω.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ψ.

Ω.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐπιθεωρήσει δὲ, προσθήκῃ καὶ διορθώσει ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾶ.

Ω, ω, ὦ μέγα, Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμτκ. σημεῖον ὀξυνόμ. μὲν ὠ = 800. τὸ ἰῶτα ὑπογεγραμ. δὲ ἔχον ῳ = 800,000 διὰ τῆς ὀνομαστίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁ μικρὸν διακρινόμενον. παρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 416 B. (σελ. 110.) εἰσήχθη δὲ εἰς τὸ Ἑλλ. ἀλφάβητον ὑπὸ τοῦ Σιμονδ. ὡς λέγουσι· τὸ ἔκπαλαι σχῆμα αὐτοῦ ἦν οὕτως Ω, εἶτα δὲ, πιθαν. ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος μεταχηματίσθη εἰς τό, ω. τὸ ὁποῖον σύγκειται ἐκ δύω πλησίον κειμένων ὁ μικρὸν, ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζεται ὦ μεγάλον. (Ἐν τῇ θεία γραφῇ κεῖται ἀλληγορικῶς »ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, »ἀντὶ τοῦ ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρῶτος καὶ ἔσχατος· ἢ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Μεταλλάξεις τοῦ Ω ἐν τοῖς διαλέκτοις. — 1) Παρὰ τοῖς Ἴωσι κεῖται, ἐνίοτε τὸ ω ἀντὶ τοῦ α, π. χ. ὠνθρωπος, ὠριττος, ἀντὶ ἄνθρωπος, ἄριττος φωριαμός, παρὰ τὸ, φᾶρος. Κοιν. Γργ. σελ. 415. 421. — 2) οὐσπανίως δὲ τιθέασιν οἱ Ἴων. ω, ἀντὶ τῆς αυ, π. χ. »θῶμα, κῶμα, τρῶμα, ὥριον, ἀντὶ θαῦμα, καῦμα, τραῦμα, αὔριον. Γργ. σελ. 654. 698. — 3) οἱ Αἰολ. καὶ οἱ Δωρ. μεταβάλλουσι, τὸ ου, εἰς ω. π. χ. ὠας, βωλή, ὠρανός, μῶσα, κῶρος, λιπῶτα, ἀντὶ οὖας, βουλή, οὐρανός, μοῦσα, κούρος, λιποῦτα· ὥσπερ καὶ ἐν τῇ γεν. ένκ. καὶ αἰτ. πλθ. τὸ ου καὶ ους εἰς ω καὶ ως, Κ. Γργ. σελ. 191. 246. — 4) οἱ Δωρ. τρέπουσι τὸ ω εἰς α μκρ, π. χ. ἀντὶ τοῦ πρῶτος, πρώτιστος, θεωρός, λέγουσι πρᾶτος, πράτιστος, θεαρός· ὡσαύτως καὶ τὴν γεν. πλθ. ων εἰς αν, Κ, Γργ. σελ. 196. — 5) οἱ Αἰολ. τιθέασιν ἐνίοτε τὸ ο, ἀντὶ τοῦ ω, οἷον ὅρα, ἀντὶ ὥρα, ὀτειλή, ἀντὶ ὠτειλή. Κ Γργ. σελ. 615. — 6) ὡσαύτως τρέπουσιν ἐσθ' ὅτε οἱ Αἰολ. καὶ τὸ ω εἰς υ, π. χ. χελύνη, τέκτυν, ἀντὶ χελώνη, τέκτων, Bast. ἐν Γργ. σελ. 586.

* Ω', καὶ, Ὦ, Ἐπιβόησις ἐξαιρ. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς καὶ ἀλγηδόνος. ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί! ὦ Ἡράκλεις! τάλας! — 2) Μετὰ τῆς κλητκ. συντασσόμενον ἐπιφώνημά ἐστιν ἁπλῶς τῆς προσρήσεως ἐπιτατικόν, μάλιστα ἐν τοῖς Ἀττ. διαλόγοις· περὶ θέσεως τοῦ ὦ, ἴδε Herm. Τμ. Ἀπλ. 14. — τὸ θαυμαστικὸν κ. τ. τ. ω, τονοῦται συνήθ. ὦ· τὸ δὲ προσρηματικὸν, ὠ· ὁ ποιτ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἡρδτ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ προσφωνημτ. ὦ ἐν τῇ κλητικῇ, τῇ ἐπιβοήσει ὦ, δὲ σπανιώτρ. καὶ μόνον ἐν ταῖς

φράσειν ὦῶ μοι, ὦ μοι, ἰγώ, καὶ ὦ πόποιω μ' ὅλον ὅτι καὶ »ὦ πόποιω κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. εὕρηται· ἴδε πόποι· ὁ Reisig enar. Soph. OC. 816. ἐθέλει παρὰ τοῖς Τργ. τοὐλάχιστον τὴν γραφὴν ὦ μοι· ὁ δὲ Elmsley. ἐθέλει αὐτὴν πανταχοῦ οἴ μοι· παρ' Εὐρπ. κεῖται πολλάκις ἡ ἐπίβοησις ἐν τῇ μέσῳ τῆς προτάσεως καθ' ἑαυτήν, καὶ τότε γραπτέον ἀεὶ ὦ, Seidl. dochm. σελ. 90. 412. κατὰ Herm. ἐν Σφκλ. Ὀδ. Κ. 172. 1350. τὸ ὦ, παραλείπεται πρὸ τοῦ, ἄνδρε. μόνον ἐν τῷ μετ' ὀργῆς, λόγῳ, Ξνφ. Ἀνβ. 7, 3, 3. »ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, ἀναστὰς Ξενοφῶν εἶπε τάδε. ἄνδρες, διεπλεῖν μέν, ἔνθα βουλόμεθα, Ἀρίσταρχος ὅδε, τριήρεις ἔχων κωλύει. ὥστ'...«

*Ὦ, ἧς, ἦ, ὑποταικτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὦ, ἧς, ἦ, ὑποταικτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι, τοῦ πέμπω, δὲν ἀπαντᾶται τόσον συχν. ἁπλῶς ὅσον εἰς τὴν σύνθεσιν.

*Ὦ, δωρ. ἀντὶ οὗ, ἐνκ. γενκ. τοῦ ἄρσενκ. καὶ οὐδετρ. γένους τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, ὅς, ἥ, ὅ,

*Ὦ, ποιητ. ἀντὶ ἐῷ, ἐνκ. δοτκ. τῆς κτειτικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἑός.

*Ὦ, δοτκ. ἐνκ. τοῦ ἄρσνκ. καὶ οὐδτρ. γένους τῆς ἀναφρκ. ἀναφρ. ἀντνμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, ὀνομστ. καὶ δοτκ. τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. τῆς ἀναφορικῆς ἀντνμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, Δωρ. ἀντὶ ὤς. Ἀνκδ. ΒΚ, σελ. 591, 22. 617, 31.

Ὦα, ἡ καὶ ὤα. (ὤϊς) Δέρμα προβάτου μαλλωτόν· μηλωτή· τὸ συνηθ. οὐγγαρκ. μπουνία. — 2) τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἱματίου, ἡ παρυφὴ τὸ σύνηθ. τουρκβ. γιακάς, πιθανῶς ἐπειδὴ ἦτον κρασπεδωμένον, εἶχε προφύλλι ἀπὸ δέρμα προβάτου. — 3) ἐν γένει ἄκρον, κράσπεδον, παρύφασμα, τὸ σύνηθ. σύβια, τουρκβ. κινάρι. παρβλ. ὄα.

*Ὦα, ας, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὦα, γενκ. ὤων, τά, παρὰ Λακαιδ. τὰ δωμάτια, οἱ ὀντάδες τουρκ. τῶν ὑψηλοτέρων πατωμάτων, ἴδε ᾠόν.

*Ὠά, γενκ. ὠῶν, τά, πληθντ. τοῦ ᾠόν.

*Ὠάζω, μέλ. άσω (ὠᾶς, συναιρ. ἀντὶ οῦς) Ἀκούειν, Γλώσσ.

*Ὠαιαί, ἀντὶ οἰοιοί· ἐπιβέημα ἀλγηδόνος, πόνου, τὸ παρ' ἡμῖν ὠλαιλαί.

Ὠάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ᾠόν. Μικρὸν αὐγόν. (α).

*Ὠαρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠρίων (-υυ-) ὅθεν

*Ὠαριώνειος, εία, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ὠρίωνα. Πίνδ.

Ὤας, ατος, τό, Δωρκ. ἀντὶ οὖας, οῦς, τὸ ὠτίον. ὅθεν

Ὠάτης, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ὠβάτης.

*Ὠατοθέω, ῶ, μέλ. ήσομαι. δωρ. ἀντὶ οὐατοθέω· ὡς τὸ ἀκούω, Σουΐδ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ

*Ὠατοτίθημι, Δωρκ. ἀντὶ οὐατοτίθημι· θέτω, βάλλω εἰς τὸ ὠτίον, τοῦτ' ἔστι ἀκούω· τὸ σύνηθ. κοινῶς. βάνω αὐτὶ ν' ἀκούσω τι· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ Μελ. ὠατοθήσομαι χρήσιμος φαίνεται.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Β.

*Ὠβά, ᾶς, ἡ, δωρ. ἀντὶ ὠβή.

Ὠβάζω, Μέλ. ξω. (ὠβὴ) Διαιρῶ τὸν λαὸν εἰς ὠβάς, Λακωνκ. λέξις. ἴδε ὠβή.

*Ὠβάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὠβάτης.

Ὠβάτης, ου, ὁ. Δωρ. τας. Ὅστις εὑρίσκεται, συγκαταριθμῆται εἴς τινα ὠβήν· tribulis, Λατ. ἐκ τοῦ

Ὠβεα, τά· τὰ ὠά. Ἀργεῖος. Ἡσύχ.

Ὠβή ἡ. Δωρ. ὠβά. Διαίρεσις τοῦ λαοῦ πολιτείας τινός· ὡς τό Λατ. tribus ἢ pagus. Πλούταρ. Λυκοῦργ. 6. »φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτὸς αὐτόθι »κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλάς, τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευεν. ἔστι δὲ ἡ λέξ. Λακωνκ., συγγν. πιθν. τῷ, ὅϊς. καὶ κυρίως ἀγέλην, κοπάδι σημαίνουσα, παραβλ. πνὺξ καὶ φράτρα.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Γ.

*Ὠγα, ὠγα, παλαιὸς παρακείμ. τοῦ οἴγω, οἰγνυμι.

*Ὠγαθε, ἀποστρφμ. ὠγαθ', συναιρσ. ἀντὶ ὦ ἀγαθέ.

Ὠγενον, τό = κνημὴς, σημσ. 2. Γραμμτ.

*Ὠγενίδαι, ῶν, αἱ, (ὠγὴν) ποιητ. = Ὠκεανίδαι. Αἱ, ἡ, οἱ πέδες τοῦ Ὠκεανοῦ.

*Ὠγένιος, ία, ιον, ποιητ = Ὠκεάνιος.

*Ὠγενός, ὁ = Ὠγὴν. ὅπερ ἴδε.

*Ὠγή, ῆς, ἡ, Ἄνοιξις, διαχώρισις, ἔτι καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις μιᾶς φάλαγγος, Γλωσσ.

Ὠγήν, ένος, ὁ, καὶ

*Ὠγένος, ἡ ὠγῆνος, ου, ὁ. = Ὠκεανός. Λυκ. 231. ὅθεν, Ὠγενίδας = Ὠκεανίδαι. παραβλ. Schwenk. etym. mythol. Andeutungen. σελ. 179 καὶ Ὠγένιος, ἀντὶ παλαιὸς, ἀρχαῖος, οὕτω καὶ Ὤγενος, ἀρχαῖος θεός, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν των παρήγαγον ἐκ τοῦ ἄγενος, ὅ ἐστι ἀγέννητος, ἔτι καὶ τοῦ Λατ. genitorem, καὶ patrem rerum, ἐν ᾧ αἱ λέξεις ὠγ, καὶ ὠγαν ἢ αι φοινικικαὶ λέξεις καὶ ἐσήμν. κύκλον. Ὀρφ. Στρβ. Ἀγθ. Ἡ ἰδέα τοῦ στρογγύλου κεῖται καὶ εἰς τὴν λέξιν ὄκος, ὄκκος, ὅθεν τὸ Λατ. oculus, oge, καὶ τὸ Γερμ. auge. ὧδε ἀνήκουν ὄγγα, ὄγκα, ὡς Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὅθεν καὶ ἐπώνυμ. πυλῶν τινων τῶν Θηβῶν ὀγκαῖαι, ἡ ὀγκαίδες, ἔτι δὲ καὶ ὠγυγία, λεγόμν.

*Ὠγηνός, οῦ, ὁ, καὶ Ὠγῆνος = ὠγήν.

*Ὠγμαι, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι

Ὠγμός, ὁ. (ὠζω) Κράζω, φωνάζω ὠχ! ὦ, ὦ, τουρκβ. μπρέ! θαυμασμοῦ ἐπιβέημα.

*Ὠγυγία, ἡ. Νῆσός τις τῆς μυθικῆς γεωγραφίας, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκει ἡ Καλυψώ. Ὀδσ. — 2) ἀρχαιοτάτη ὀνομασία τῆς Αἰγύπτου.

Ὠγύγιος, ία, ιον. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ δικτλ. συνήθως, Ὠγύγου (οὐχὶ δὲ Ὠγύγονος) ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ μυθολογικοῦ αἰῶνος, ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρχαιότατον, παμπάλαιον, σεβάσμιον. »στυγὸς ὕδωρ« Ἡσδ. Θγν. 806. παρβλ. Πίνδ. Νμ. 6, 74. Σφκλ. Φιλ. 142. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. τὸ ὄνομα τοῦ Ὠγύγου αὐτὸ, ἴσως τῶν ἐκ Φοινίκης τινος εἰς τὴν Ἀττικὴν πλευσάντων, καὶ ἴσως τῷ, Ὠγήν, Ὠγενός, Ὠκεανὸς συγγ. (υ)

*Ὠγυρις, εως, ἡ, Λίμνη, βάλτος, συναγμένον ὕδωρ. Γλωσσ.

*Ὠγυρος, ὁ, ἄρσεν. κύρ. ὄνμ.

*Ὠ 'γώ, ποιητ. κατὰ συναιρσ. ἀντὶ, ὦ ἐγώ.

*Ὠ 'γώ, Δωρ. κατὰ συνρσ. ἀντὶ, ὁ ἐγώ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Δ.

*Ὠδα, παλαιὸς παραττκ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω.

*Ὠδά, ᾠδά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ᾠδή ὅθεν

Ὠδάριον, τό. ὑποκορισμ. τοῦ, ᾠδή. Μικρὰ ᾠδή, μικρὸν τραγῴδημα, ὡς εἶναι, ἡ τοῦ Πινδ. Ὀλυμ. 11. (α)

Ὠδε, Ἀττ. ὠδί, παρὰ τὸ δεικτ. ὅδε. Ἐπῤῥ. τρόπου σημαντικὸν καθ' ὃν ἐστὶν ἡ συμβαίνει τι. Οὕτω, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔστι· ἔτι δὲ καὶ τόσον πολύ, τόσον μεγάλον, οἷς τό, οὕτως καὶ ὥς, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἡρόδ. κ.τ.τ. ἐν τελείαις προτάσεσι δὲ ἀναλογεῖ αὐτῷ τὸ ὡς, ἔτσι — καθὼς — ἢ κοιντ. σὰν — »ὦ δὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδες ῥέοι, ὡς ὅδε οἴνοχοε. Ἰλδ. Γ. 300. Ζ, 478. Φ, 410. Ω, 398. Ὀδσ. Ι, 312. — α) ἐπὶ καταστάσεώς τινος ὡς ἔχει, εἶναί τι τώρα, ταύτην τὴν στιγμήν, κατὰ τὸ παρὸν »πρόμολ' ὧδε« ἔξελθε, εὔγα ἐμπρός καθὼς εἶναι, καθὼς εὑρίσκεσαι, Ἰλδ. Σ, 392. παρβλ. Ὀδσ. Α, 182. Β. 28. — β) ἐπὶ ἑπομένου, ἀκολουθοῦντος πράγματός τινος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἕπεται, ὡς ἑξῆς, ἑξαιρ ὅταν εἰσάγωνται ἀναφέρωνται τὰ ῥηθέντα ὑπὸ τινος, οἱ λόγοι τινὸς, πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ, π. χ. »ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. »Ἰλδ. Α, 181. Γ, 297. Δ, 81. Η, 76. Ὀδσ. Β, 111. Ρ, 9. Ἡσδ. Ἔρ. 205. — γ) πλεονστκ. »τόσον ὧδε« Ὀδσ. Ι, 403. καὶ »ὧδε τῇ δε »Σφκλ. Ἠλ. 1301. — δ) μετὰ γεν. »ὧδε γε ου« Εὐρπ. Ἡρκ. 214. Porson. ἐν Φοιν. 372. παρβλ. οὕτω, σημσ. 1. ζ. — 2) ὡς τοπκ. Ἐπῤῥ. ἐδώ = ἐνταῦθα καὶ δεῦρο, ὡς, »ὧδε κἀκεῖσε« Θεοκρ. 25. 11. 14 35. ταύτην τὴν σημσ τῆς λέξ. ἐθέλουσιν ἄχρηστον παρ' Ὁμ οἱ πάλαι Γραμμτ. ὥσπερ καὶ ὁ Nitzsch. ἐν Ὀδσ. Α, 182. ὅστις ἀποδέχεται ἀντ' αὐτῆς τὴν τοῦ, εὐθέως, πάραυτα, τοῦτ' ἔστιν ὡς ἐγὼ λέγω ἢ ζητῶ, προστάζω· καὶ τὴν τοῦ, ἀκριβῶς, ἀπαράλλακτα, τοῦτ' ἔστι καθὼς ἐγὼ τὸ ἰδον· ἀλλ' ὁ Βτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 2 σελ. 285. βεβαιοῖ εὐλόγως τὴν τοπικὴν σημσ. τῆς λέξ. διὰ μαρτυρίων, οἷον τὸ ἐν Ὀδσ. Α, 182. Ρ, 545. Ἰλδ. Σ, 392. κατ' αὐτὸν κεῖται ἡ λέξ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. καὶ ἐν Ἰλδ. Β, 258. Μ, 346. Ω, 398. Ὀδσ. Β, 28. καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 111 115. καὶ τοι διορουμένης τῆς ἀναγνσ. παρ' Ἡρόδ. ἰδιαίτερα παραδείγματα εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς Τργ., τὰ πλεῖστα δὲ παρὰ Θερτ. καὶ τοῖς μεταγνστ. ἀλλὰ καὶ ὁ Voss. ἐν Τμ. Δμτρ. 116. σελ. 42. ἐθέλει τὴν λέξ. τοπικὴν σημσ. φέρουσαν. παρβλ. ὅδε, Α, 2.

*Ὠδε, γ'. ἐνκ. πρόστ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω· οὐχὶ τόσον χρήσιμ. ὅσον ὁ Ἀττκ. τόπος ὀδωδε.

*Ὠδεν. Ἰων. ἀντὶ ἐνκ. ᾠδει, γ'. ἐνκ. πρσπ. παρατ. ἐνεργ. τοῦ, οἰδέω. Ὀδσ.

*Ὠδειν, ὑπερσυντρ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω.

Ὠδεῖον, τό. (ᾠδή) Δημοσία οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μουσικὰ θεάματα, ἢ μουσικοὺς ἀγῶνας κυρίως διωρισμένη, ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ εἰς ἐκκλησίας καὶ εἰς δικαστήριον. »Θέατρον Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Δημοσθέν.

*Ὠδεον, Ἰων. παρατκ. τοῦ οἰδέω.

*Ὠδέν, ἀντὶ οὐδέν, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1197.

Ὠδή, ἡ συναιρ. ἀντὶ ἀοιδή, παρὰ τὸ, ἀείδω, ᾄδω. Ποίημα, ᾆσμα, Τμ. Ἀπλ. 20. Δμτ. 494. ἔτι δὲ καὶ = ἐπῳδός, Schaef. ἐν Λογγ. σελ. 356. — 2) Ὕμνος, ὑμνῳδία, τραγῳδία, φωνή.

*Ὠδηκα, παρακμ. τοῦ οἰδέω.

Ὠδί, τὸ κατ' ἐπίτσ. Ἀττ' ὧδε Ἐπῤῥ. (ι)

Ὠδικός, ή, όν. (ᾠδός, ᾠδή) Ὅ,τι ὑπάγεται ἀνήκει εἰς ᾠδήν· ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ᾄδῃ ψάλλῃ, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἡδέως, καλὰ, τεχνικά. Ἐπῤῥ. ᾠδικῶς.

Ὠδίν, ἡ, οὐκ εὔχρηστος, ἢ ὅλως ἄχρηστος ὀνομστ. ἀντὶ τοῦ, ᾠδίς, ὅπερ ἴδε.

Ὠδινάω, Μλ. ήσω = ᾠδίνω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

*Ὠδίνημα, τό = ᾠδύς.

Ὠδινηρός, ά, όν. (ᾠδινέω) Ὅ,τι εἶναι ἠνωμέ-

νον μὲ ὠδίνην, πόνους, ὅστις πάσχει ὠδίνας, πόνους. ἐπίρ. ὀδινηρῶς. ἀμφ.

*Ὠδίνημα. ατος, τό, Γλωσσ. = ὠδίς.

Ὠδίνησις, εως, ἡ. (ὠδινέω) = ὠδίς. (- - - υ)

Ὠδινολύων, εἴληπται ἐκ τοῦ Πλινίου λβ'. 1. ὅπου ἄλλοι Odynolyentem, ἀναγινώσκουσιν· ἀλλ' ὁ Ἀρδουῖνος ἔταξεν ἐκ χειρογράφων, Odynolyten, Ὠδυνολύτη, ὁ τὰς ὀδύνας λύων τῆς γέννας.

Ὠδίνω, Μέλ. ινῶ, (ὠδίς) Ἐπὶ μητέρων ἔχω ὠδίνας, πόνους τῆς γέννας, ἡ τίκτω, γεννῶ μὲ πόνους, ἐν γένει δὲ, τίκτω, Ἰλιδ. Λ, 259. παρβλ. 271. — β) ἐργάζομαι, δουλεύω μὲ κόπον μεγάλον, Μελ. 110, 22. — 2) ἐν γένει, αἰσθάνομαι σφοδροὺς πόνους, ὅθεν ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος »στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν«, Ὀδυσ. Ι, 415. — 3) Τρπκ. ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, στοχάζομαι ἐκτενῶς περί τινος πράγματος, μετὰ ἀπαρμφ. »ὠδίνεις γάρ, ὦ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι« Πλάτ. Θαι. 148. Ε. ἔτι δὲ καὶ »ὠδίνω εἴς τιν ἐπιθυμῶ τι μὲ πόνον τῆς καρδίας μου· κατὰ τὴν Τροπ. σημσ. ποιητ. μόνον χρήσιμος ἡ λέξις. (τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἐνστ. μκρ.)

Ὠδίς, ῖνος, ἡ. Πόνος τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται αἱ ἐγγαστρωμένη ἐν τῷ τίκτειν, ὅταν μέλλουν νὰ γεννήσουν, συνήθ. κατὰ πλθτ. ἀρθμ. Ἰλιδ. Λ, 271. Ἅτμν. Ἀπλ. 92. ὅθεν — β) καὶ τὸ τίκτειν, ὁ τοκετός, ἡ γέννα μὲ σφοδροὺς ὀξεῖς πόνους. — γ) τὸ μετὰ σφοδρῶν πόνων τεχθὲν νήπιον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πτηνῶν »ἀπαλὴ ὠδὶς ὄρνιθος« τὸ ᾠόν, αὐγόν. Νικ. — δ) Τρπκ. Ὅ,τι ἐνεργεῖται, γίνεται, κατορθόνεται μὲ πολλοὺς, μεγάλους κόπους, π. χ, »ὠδὶς μελίσσης« τὸ μέλι. Νων. ὡσαύτως καὶ ἐπίπονόν τι νοερὸν γέννημα, ἔργον, Werned. Himer. ecl. 10, 13. ἐν τῇ Τροπκ. σημτ. ποιητ. μόνον εὐχρηστος ἡ λέξις. — 2) παιδθήποτε σφοδρὸς, ὀξεῖς, μὲ τοὺς πόνους τῆς γέννας ἴσος, παρόμοιος πόνος. — ἡ ὀνμστκ. ᾠδὶν, ἂν οὐ πάντῃ ἄχρηστος, τοὐλάχιστον παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφέων ἐν χρήσει. (τὸ. ὠδὺς, ὠδίνω ἐστὶ συγγν. τῷ, δύη, ὀδύνη, ὀδύρομαι, ὀδύσσομαι.) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μκρ.]

*Ὤδοδε, ποιητ. καὶ σπαν. ἀντὶ ἄδωδε, γ'. ἐνκ. πρόσπ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω τοῦ ὄζω.

*Ὠδοποίησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὁδοποιέω.

Ὠδοποιός, ὁ· ἡ (ᾠδὴ, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ ἢ στιχουργεῖ ᾠδάς.

Ὠδός, ὁ. συναιρ. ἀντὶ ἀοιδὸς παρὰ τὸ, ἀείδω, ᾄδω. Ψάλτης, τραγῳδιστής· »περὶ τὸν ᾠδὸν ὀρνιθων« εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀλεκτροφωνίας, ὅταν φωνάζουν, λαλοῦν οἱ πετεινοί. — 2) ποτήριον ἐν συμποσίῳ, τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ ἔπινον ἐψάλλετο, ἐτραγῳδεῖτο τὸ σκολιόν. Ἀθην. ιά', σελ. 503. »οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διδόμενον«. ἴδε σκολιόν.

*Ὠδός, οῦ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ οὐδός. Τὸ κατώφλιον.

*Ὠδύζομαι, μέλ. ὀδύσομαι, Γλωσσ. ἀντὶ ὀδύσσομαι. Μιτῶ, φθονῶ, ὅπερ ἴδε·

Ὠδυσίη, ἡ, καὶ

*Ὠδυσις, εως. ἡ (ὀδύσσομαι) Ὀργὴ, θυμὸς, μῖσος, δυσαρέστησις, δυσθυμία, ἀποδοκιμασία. ποιητ.

Ὠδώδει, ποιητικῶς ἀντὶ, ὀδώδει. γ'. ἐνκ. πρσπ. ὑπρσντ. τοῦ ὄζω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ε.

Ὠέ, ἐπιβόητις ἀλγηδόνος, πόνου· τὸ παρ' ἡμῖν ὤχ.

Ὠεον, τό. ποιητ. ἀντὶ ᾠόν· ᾠόν, αὐγόν. Ἄρατ. Νίκανδρ. Θηρ. 193. καὶ Ἐτίχαρμ. παρ' Ἀθην. β'. »ὠεα χαινὸς κἀλεκτορίδων πετεηνῶνα«.

*Ὠέτα, ἀντὶ ὦ ἔτα. Φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ἴδε ὦ τάν· Γλωσσ.

*Ὤετο, γ'. ἐνικ. πρόσπ. παρτκ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ζ.

*Ὠζυρός, ά, όν, ἀντὶ ὀξύρος Γλωσσ.

*Ὠζω, Φωνάζω τό, ὦ, ὅθεν θαυμάζω, φωνάζω διὰ θαυματμόν· ἀφ' οὗ ὠγμός. (παρὰ τὸ, ὦ, ὥσπερ τὸ, οἴζω παρὰ τὸ εἴ, οἰμώζω παρὰ τὸ, οἶμοι.)

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Η.

*Ὠῆ, = τῷ ἑπομένῳ·

Ὠή, Κλητικὸν φώνημα ὅταν κράζωμέν τινα τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ἢ δὲν εὐθυμούμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ ὀνομάσωμεν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ποιητρ. ἔ! ἀκούεις! ἔ σύ! τὸ Γαλλ. helas! τὸ Γερμ. he! heda! hella! τὸ Λατ. ohe! ἢ heus. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 19. »ἀναβοῶντα· ἢ κατεῖδες ὠῆ τὰς κύνας« · ἢ σὺ μή πως εἶδες τὰς σκύλλας. Εὐριπ. Ἰων. 907.

*Ὠῆ, ῆς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ᾠά.

*Ὠήθην, ἀόρ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Θ.

*Ὠθεσκε, Ἐπκ. καὶ Ἰων. γ'. πρσπ. παρατ. τοῦ, ὠθέω. Ὀδσ.

*Ὠθεῦνθ', Ἰων. κατ' ἀποστρ. ἀντὶ ὠθοῦνται.

Ὠθέω, παρατ. ἐώθουν, Μλ. ὠθήσω καὶ ὤσω· ἀόρ. ἔωσα, ὠσαύτως καὶ ἐν τῇ συνθτ. ἀπέωσα, Ὀδσ. Ι, 81. πρκμ. ἔωκα. παθτ. ἔωσμαι. παθ. ἀόρ. ἐώσθην, Pors. ἐν Εὐρπδ. Μηδ. 336. Πλάτ. Τιμ. σελ. 79. Ε. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἀεὶ μετὰ τῆς συλλβκ. αὐξήσ., καθ' ἣν ὁ Ποιτ. μόνον ἐν Ἰλιδ. Π, 410. καὶ Ἅτμ. Ἐρ. 305. χρῆται τῇ λέξει· οἱ παρ' αὐτῷ χρήσιμοι χρόνοι αὐτῆς εἰτίν ὁ ἐνργ. ἐνστ., παρατ. καὶ ὁ ἀόρ. ὁ μέσ., ὁ ἀόρ. ἐωσάμην, οἱ τύποι ὦσατο, ὠσασθαι, ὠσαιτο κτλ., ἔτι δὲ τὸ γ'. Ἐπκ. καὶ Ἰων. τοῦ παρτ. ὠθεσκε, Ὀδσ. Λ, 596. καὶ τὸ γ'. τοῦ ἀορ. ὦσεσκε, 599. Ἀμπώχνω, σπρώχνω, κουντῶ, ξεκουντῶ μὲ βίαν κινῶ, σύρω, τραβῶ ἀπὸ τὸν τόπον του, »τινὰ ἤ τιν«, πολλάκις παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπ' ἀνθρωπ. δυνάμεων, »ὠσαν ἀφ' ἵππων τὸν ἄμπωξεν ἢ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξι κάτω, Ἰλιδ. Ε, 19. 835. Λ, 143. »ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσεν εὔγαλε μὲ βίαν τραβώντας τὸ εἰς τὸν μηρόν του ἐμπηγμένον δόρυ, Ἰλιδ. Ε, 694. »ξίφος ἀψ ἐς κουλεὸν ὦσεν ἔχωσε πάλιν τὸν σπαθὶ εἰς τὸ θηκάρι, Ἰλιδ. Α, 220. »τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὦσεν Ἀθήνη« ἔσπρωξε καὶ ἐσκόρπισεν ἀπὸ τὰ ὄμματά των τὸ σκοτεινὸν σύνεφον, Ἰλιδ. Ο, 688. = Ἐπὶ διωγμοῦ, ὠσμοῦ, στενοχωρήσεως τῶν ἐχθρῶν, ὅταν διώκων, κατατρέχων τις τὸν ἐχθρόν του τὸν στενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιδ. Θ, 336. Ν, 193. Π, 45. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ μετακινήσεως λίθου τινὸς, ὅταν μετακινῇ, ξεκυλῇ τις μὲ κόπον μεγάλην τινὰ πέτραν, Ὀδσ. Λ, 596. 599. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς, ὁρμητικῆς δυνάμεως τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, Ἰλιδ. Φ, 235. 241. Ὀδσ. Γ, 295. »ὥσε ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἄμπωξε τὸν ἑαυτόν του, τοῦτ' ἔστιν ἐπήδησεν, ἐχώθηκεν εἰς τὴν φωτιάν, Ἡρδτ. 7, 167. Μεταφρ. κατεσπείγω, ἐπιταχύνω, κατασπεύδω, βιάζω τι νὰ γένῃ ὀγλίγωρα, »τὰ πρήγματα« Ἡρδτ. 3. 81. — β) ἀπολύτως, ἀμπώχνω, σπρώχνω παραιτέρω, μακρύτερα, παρέκει· »ὥστε παρὲξ Ὀδσ. Ι, 488. — Παθτ. ὁρμῶ, ὁρμᾶμαι, ὅθεν καὶ στριμπώχνομαι, στριμμόνομαι, στριμπώνομαι, κινοῦμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου μὲ κόπον πολὺν ἢ μὲ βίαν; χώνομαι μέσα ἢ ἀνάμεσά που, »ὠθοῦμαι εἴσω· ὠθοῦμαι ἐπὶ κεφαλὴν« πίπτω κατακέφαλα, Ἡρδτ. 7, 136. — Μέσ. ἀμπώχνω, σπρώχνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου μακρύτερα, τὸ κτυπῶ ὀπίσω, πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιδ. καὶ παρ' Ἡρδ. 8, 3. 9, 25. κατ' ἀόρστ. ὠσασθαι συνήθως χρήσιμον. — β) »ὠθοῦμαι εἰς τὸ ξίφος« πίπτω ἐπάνω εἰς τὸ ξίφος μου, ὅ ἐστὶ χώνω τὸ σπαθί μου εἰς τὸν ἑαυτόν μου, φονεύομαι μόνος μου· »ὠθοῦμαι εἰς μέσους« ὁρμῶ, χώνομαι ἀνάμεσα εἴς τινας, Πλτχ. (συγγένειαν δὲ τῷ, ὄθομαι οὐκ ἔχει ἡ λέξις.) ὅθεν

Ὠθησις, εως, ἡ. = ὤθισις.

Ὠθίζω, Μελ. ίσω = ὠθέω, Ἀμπώχνω, σπρόχνω, στριμόνω, στενοχωρῶ. Παθητ. στριμόνομαι, συνθλίβομαι, ἐπὶ τῶν μαχομένων ἐν πολέμῳ· ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. καὶ ἐπὶ ἔριδος καὶ φιλονεικίας ἐν τῷ βουλεύεσθαι. Φιλονεικῶ, μαλόνω τὸ σύνηθ. κοιντρ. ἀλλάζω λόγια. Ἡρδτ. 3, 76. παρβλ. ὠθισμός· ἔτι δὲ καὶ »ὠθίζομαι εἴς τινα« ὁρμῶ κατά τινος καταπλακόνω τινά, ὅθεν

*Ὤθισις, εως, ἡ, καὶ

Ὠθισμός, ὁ. Ἀμπωγμὸς, σπρωξίμον, στρίμπωγμα, στρίμμωμα, χώσιμον μέσα, ἀνάμεσα, ἐξαιρ. ἐν μάχῃ, ὅταν οἱ πολεμοῦντες χώνωνται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, συνθλίβωνται, σπρώχνωνται ἀναμεταξύτων, Ἡρδτ. 7, 225. 9, 62. Τρπκ. »ὠθισμὸς λόγων« ἔρις, φιλονεικία σφοδρά, τὸ τουρκβ. καυγᾶς, Ἡρδτ. 8, 78, 9, 26.

(Ὠθω), ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀφ' ἧς παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, ὠθέω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ι.

Ὠία, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὠίγνυντο, Ἐπκ. γ'. πρσπ. πλθ. παθτ. παρατ. τοῦ, οἴγνυμι ἀντὶ ᾤγνυντο, Ἰλιδ.

*Ὠίετο, γ', Ἐπκ. πρσπ. παρατ. τοῦ, οἴομαι ἀντὶ ᾤετο, Ὀδσ. (ι)

*Ὠίζυρός, ά, όν, ἀντὶ ὀζύρος, Γλωσσ.

*Ὠίζύς, ύος, ἡ, ἀντὶ ὀζύς, Γλωσσ.

*Ὠίκτειρον, ποιητ. ἀντὶ ᾤκτειρον, παρατκ. τοῦ οἰκτείρω.

Ὠίζω, (ὠίον, ᾠόν) ἐπὶ ὀρνήθων. Κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσᾷ.

*Ὠίξε, ὠίξαν. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. καὶ πλθ. πρσπ. ἀορ. ἀ. ἐνργ. τοῦ, οἴγνυμι ἀντὶ ᾤξε, ᾤξαν, Ὅμ.

Ὠίον, τό, ὡς τὸ, ᾠόν, Αὐγόν.

*Ὠΐου, ὅ ἐστιν, ᾤου, β'. πρόσπ. παραττκ. τοῦ ὤμην, ἐκ τοῦ οἴομαι τὸ νομίζω.

*Ὠϊσάμην, ποιητ. ἀντὶ ὠίθην, ἀόρ. ἀ. τοῦ οἴομαι· ἢ καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἠνεγκάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ'. τοῦ φέρω. μέλ. οἴσω.

*Ὠίσθην, Ἐπκ. ἀόρ. ἀ'. τοῦ, οἴομαι, Ὀδσ.

*Ὠίχθην, ποιητ. ἀντὶ ὠχθην, ἢ ἐώχθην, παθητκ. ἀόρ. τοῦ οἴγνυμι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Κ.

*Ὠκ', Δωρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὁ ἐκ.

*Ὠκ', ποιητκ κατ' ἀποστρ. ἀντὶ ὠκα.

Ὠκα, ποιητ. Ἐπῤῥ. τοῦ ὠκύς. Ταχέως, ὀγλίγωρα, ὁρμητικά, πάνυ εὔχρηστον, Pors. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 744. (παρὰ τὸ, ὠκύς, ὡς τὸ, τάχα παρὰ τὸ, ταχύς)

*Ὠκαλέη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ὠκάλεια, Ἰλιδ. Β, 501.

*Ὠκάλεια, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (α)

*Ὠκαλέος, έη, έον, νεώτερος Ἐπκ. τύπος ἀντὶ ὠκύς.

*Ὠκέα, Ἐπκ. καὶ Ἰων. Θλκ. τοῦ, ὠκύς, ἀντὶ ὠκεῖα, Ὅμ.

Ὠκεανός, ὁ, ἡ. (Ὠκεανός) Ὅς τις κατάγεται, ἔχει τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάγεται, προσήκει ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ὠκεανόν. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. (ε)

*Ὠκεανή, ῆς, ἡ, ἀντὶ ὠκεανός, Γλωσσ.
*Ὠκεανιάς, άδος, ἡ· καὶ
*Ὠκεανηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. Ἐπκ. θλκ. τοῦ, «Ὠκεάνειος. Νων.
*Ὠκεανίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσδ. Θγν. 364. 389. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅθεν καὶ νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ (ἐσχηματσμ. ἐκ τοῦ Ὠκεανός, ὥσπερ τό, Νηρηΐνη ἐκ τοῦ, Νηρεύς) [ῑ]
*Ὠκεανίς, ίδος, ἡ, = Ὠκεανίη, Ὠκεανῖτις, Πνδ. Ὀλ. 2, 129.
Ὠκεανίτης, ου, ὁ. Θηλ. Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ. Τίς, θηγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὠκεανόν· «νῆσος ὠκεανῖτις».
Ὠκεανόνδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸν Ὠκεανόν, κινήσ. σημαντκ. Ἔμν. Ἐρ. 68. Ἔμ. Ὁμ. λά, 16. ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ
Ὠκεανός, ὁ. Ἡ ἔξω μεγάλη θάλασσα ἥτις περικυκλόνει ὅλην τὴν γῆν, καθ' Ἡσδ. Θγν. 133. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· θεὸς τῆς ἀρχῆς, τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ προέρχονται πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἰδιαίτερα ὕδατα, Ἰλιδ. Φ, 296. Ἡσδ. Θγν. 337. 367. ἐν Ἰλιδ. Ξ, 201. δέ, καλεῖται μάλιστα καὶ «θεῶν γένεσις» καὶ 246. «ὅν περ γένετις πάντεσσι τέτυκται»· ὁ Ποιτ. νομίζει, φαντάζεται τὸν Ὠκεανὸν ὡς τινα μέγιστον τοῦ κόσμου ποταμὸν ἅπαντα τὸν κύκλον τῆς γῆς, πᾶσαν τὴν γήϊνον σφαῖραν περιῤῥέοντα καὶ περιορίζοντα, ὅθεν οὐ μόνον προσαγορεύει αὐτὸν, «ἀκαλαρρείτην, ἀψόῤῥοον, βαθύῤῥοον» ἀλλὰ τὸν ὀνομάζει καὶ διαῤῥήδην ποταμὸν, ἴδε ἐξαιρ. Ἰλιδ. Τ, 7. οὕτως οὖν μένει καὶ ἑπομένως θεωρούμενος ὡς ἡ ἐκτὸς μεγάλη θάλασσα ἀντιθ. τῇ ἔνδον ἡ τῇ Μεσογείῳ· θάλασσα, πόντος. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ὠκὺς καὶ ναῶ, ὁ ὀξέως, ταχέως ῥέων, συγγν. δὲ ἴσως τῷ, Ὠγήν, Ὠγενός, Ὠγύγης.)
*Ὠκειάων, Ἐπκ. γεν. πλθ. τοῦ, ὠκεῖα, θηλ. τοῦ, ὠκύς, Ὅμ.
Ὠκέως, Ἐπίῤῥ. τοῦ, ὠκύς· κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ.
Ὠκήεις, ήεσσα, ήεν, νεώτρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκηθεν, Αἰολκ. ἀντὶ ὠκήθησαν γ'. πληθντ. πρόσπ. παθητ. α'. ἀόρ. τοῦ οἰκέω, Ἰλ. Β. 668.
*Ὠκιμίδης, ου, ὁ, ἄρσ. κύρ. ὄνμ.
Ὠκίμινος. ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ὠκίμου. Διοσκ. α', 59. «μῦρον ὠκίμινον».
*Ὠκιμοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ ὤκιμον, ὁμοιάζει μὲ τὸ ὤκιμον. ἐκ τοῦ
Ὠκιμον, τό· Ἀρωματικόν, εὐῶδές τι φυτόν, τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. βασιλικός· ἔτι δὲ καὶ «ὤκιμον βασιλικόν». Θεόφρ. ἱστορ. Φυτῶν. ζ, 3. καὶ β'. 20. Διοσκορ. β', 171. καὶ Ἀέτιος.
Ὠκιμώδης, ὁ, ἡ. συναιρσ. ἀντὶ, ὠκιμοειδής.
*Ὠκινάκης, ποιητ. κατὰ συναίρσ. ἀντὶ ὁ ἀκινάκης.
*Ὠκίναρος, ὁ, ἄρσ. κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ὠκινον, τό. Χιλός τις, ἤτοι χορτάρι εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν τριφύλλι. ὅθεν τὸ Λατ. ocinum.
Ὠκιστα, Οὐδέτρ. πλθ. τοῦ, ὠκύς, ἐπῤῥτκ. ἐν χρήσει. Τάχιστα, ταχύτατα, πολὺ ὀγλίγωρα, μὲ πολλὴν ὀγλιγωράδαν. Ὀδσ. Χ, 77. 133.
*Ὠκιστος, ίστη, ιστον. ἀνμλ. ὑπερθτ. τοῦ, ὠκύς. Ἰλιδ.
*Ὠκίων, ονος, ὁ, ἡ. ἀνμλ. συγκρτ. τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκτείρησα, οὐκ εὔχρηστ., παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραφεῦσι μόνον ἀπαντώμενος ἀόρ. α'. τοῦ, οἰκτείρω.
Ὠκύαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὅ,τι φέρεται, κινεῖται ταχέως ἐπὶ τὴν θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, Ἐπθ. τῶν πλοίων, Ἰλιδ. Ο, 705. Ὀδσ. Μ, 182. Ο, 473. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐν γένει ὡς τό, ὠκύς. — 2) Ὠκύαλος, ὁ, κύρ. ὄμ. ἐντίμου τινὸς Φαίακος, Ὀδσ. Θ, 111. — ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον χρσμ. (ἡ σύνθεσις αὐτοῦ τῷ, ἅλλομαι, παράλογος) [ῡ]
*Ὠκυαχής, ὁ, ἡ, ές, (ἠχος) Δωρ. ἀντὶ ὠκυηχής· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἠχεῖ σφοδρά, δυνατά, δυνατὸν κρότον ποιεῖ. ποιητ.
Ὠκυβόας, ου, ὁ. (βοή) Ὅστις καλεῖ τοὺς πολεμιστὰς ταχέως εἰς μάχην, ἢ ὅστις εἶναι ταχὺς εἰς τὴν ἐν μάχαις συμπλοκήν, ποιητ.
Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, ἀκοντίζει, κτυπεῖ ἢ ἐπιτυχαίνει ὀγλίγωρα, Σφκλ. Φιλ. 705. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ. (δάκνω) Ὅ,τι ἢ ὅστις δαγκάνει, κατατρώγει, περιτρώγει τι μὲ ὀξύτητα, ἐρημότητα, σφοδρὰ, δυνατά. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 216. «ῥίνη ὠκυδήκτωρ». ποιητ.
Ὠκυδίδακτος, ὁ, ἡ. (διδάσκω) Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε· διδάσκεται, μανθάνει τι ὀγλίγωρα, ποιητ. (ῑ)
Ὠκυδίνητος, ὁ, ἡ. (δινέω) Ὅ,τι περιστρέφεται, περικινεῖται, ἔρχεται ὀλόγυρα ὀγλίγωρα, ποιητ. μόνον. Πίνδ. Ἴσθ. ε', 7. (ῑ)
*Ὠκυδρόμας, ου, ὁ = ὠκυδρόμος, Ἐπγρ. παρὰ Παυσ. 6, 13. 6. — 2) ἄρσ. κύρ. ὄνμ. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδρομέω, Τρέχω ταχέως, πηλαλῶ ὀγλίγωρα, ποιητ. ἐκ τοῦ
Ὠκυδρόμος, ὁ, ἡ. καὶ προπαροξτ. ὠκύδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν) Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα· ποιητ.
Ὠκυεπής, ὁ, ἡ. (ἔπος) Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ. Ἀνάλ. β'. σελ. 517.
*Ὠκυθόη, ἡ, (ὠκύθοος) Κύρ. ὄνμ.
*Ὠκυηχής, ὁ, ἡ, ίδε ὠκυαχής.
*Ὠκύθοον, τό, Φυτόν τι ταχέως αὐξάνον καὶ γυρισμένα, καμπτὰ φύλλα ἔχον, κυρ. οὐδτ. τοῦ
*Ὠκύθοος, ὁ, ἡ. (θέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ, ἢ αὐξάνει ὀγλίγωρα. Εὐριπ. Ἱκέτ. 993. «ὠκύθοον τριπέτηλον». Καλλίμαχ. ποιητκ.
*Ὠκύλλος, ὁ, Ἄρσ. κύρ. ὄνμ. Ξενφ.
*Ὠκυλόχεια, ἡ. (λοχεύω) Ἡ προξενοῦσα ταχὺν ἢ ῥάδιον τοκετὸν, εὔκολον, ὀγλίγωρον γέναν. Ὀρφ. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμάχος, ὁ, ἡ. (μάχομαι) Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ὀγλίγωρα, σφοδρὰ, ποιητ. (ᾰ)
Ὠκύμολος, ὁ, ἡ. (μολεῖν) Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ.
*Ὠκυμον, ου, τό, ἀντὶ ὤκιμον, Γλωσσ.
Ὠκύμορος, ὁ, ἡ. (μόρος) Ὅστις ἀπέθανεν ὀγλίγωρα ἢ πρόωρα, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ὑπερθτ. ὠκυμορώτατος, Ἰλιδ. Α, 505. — 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι προξενεῖ ὀγλίγωρον, ἢ πρόωρον θάνατον, «οἶος». Ἰλιδ. Ο, 441. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμορώτατος, άτη, ατον, ὑπερθ. τοῦ ἀκύμορος, Ἰλ. Α. 505.
*Ὠκύνοος, ὁ, ἡ. (νοῦς) Ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκύνω, (ὠκύς) = ὀξύνω, Ἡσύχ.
*Ὠκυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) ποιητ. Ὁ ἔχων ταχέα πέδιλα, ἢ πόδας, ὠκύπους, ταχύπους.
*Ὠκυπέτεια, ἡ· ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ὠκυπετής.
*Ὠκυπέτη, ἡ, Κύρ. ὄνμ. Ἡσδ. Θγν. 267. ἐκ τοῦ
Ὠκυπέτης, ου, ὁ. (πέτομαι) Ὅ,τι ἵπταται, πετᾷ, ἢ τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα, Ἰλιδ. Θ, 42. Ν, 24. Ἡσδ. Ἔρ. 214. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυπετής, ὁ, ἡ. (πέτομαι) = τῷ προηγμ. «ἵρηξ». Ἡσδ. Ἔρ. 214. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλανος, ὁ, ἡ, (πλάνη) Ὅς τις πλανᾶται, περιπλανᾶται, περιφέρεται ὀγλίγωρα. Εὐριπδ. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλοος, ὁ, ἡ. (πλέω) Ὅστις πλέει μὲ τὸ κεράβι, ταξυθεύει ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκυποδέω, Ἔχω πόδας ταχεῖς ἢ εἶμαι ταχύς κατὰ τοὺς πόδας. ἐκ τοῦ
Ὠκυπόδης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ὠκύπους, Ταχύπους. Ἀνθολ.
Ὠκύποινος, ὁ, ἡ. (ποινὴ) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ τινα ὀγλίγωρα, ἐκδικεῖται ὀγλίγωρα. Αἰσχύλ. Θῆβ. 745. ποιητ, μόνον.
Ὠκύπομπος, ὁ, ἡ. (πέμπω) Ὅστις πέμπει, στέλλει, ἢ φέρει, μετακομίζει τι ὀγλίγωρα. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1137. 1427. «ναῦς ταχύπομπος». ποιητ.
Ὠκυπορέω, ῶ. Πορεύομαι, ὁδοιπορῶ, βαδίζω ὀγλίγωρα. ἐκ τοῦ
Ὠκύπορος, ὁ, ἡ. (πείρω, πόρος) Ὅς τις ἢ ὅ,τι πορεύεται, βαδίζει, ἢ ὁδοιπορεῖ ὀγλίγωρα, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν πλοίων. ποιητ.
*Ὠκύπος, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὠκύπους. (ῡ)
Ὠκύπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδος (πούς) = ταχύπους. Ὁ ταχεῖς πόδας ἔχων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν ἵππων· παρ' Ἡσδ. δὲ, Ἀσπ. 302. καὶ τῶν λαγῶν. ποιητ. μόνον. (ῡ)
Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν) Ὅ,τι ὕπταται, πετᾷ ὀγλίγωρα, ὁ ταχὺ πτερὰ ἔχων, ταχὺς τὰ πτερὰ, ταχέως πετόμενος, ἢ εἰς ὀξὺ ληγούσας πτέρυγας ἔχων· «ἵρηξ». Ἰλιδ. Ν, 62. «τὰ ὠκύπτερα» τὰ σκληρότερα μέρη τοῦ πτεροῦ, ὅ ἐστι τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ πρὸς τὴν σάρκα τοῦ ὀρνέου ἐμφυτευμένα ὄντα, δηλαδ. τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰ οὗ γράφομεν. Ἀρστφ. ὄρ. 807. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυρόη, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τις τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἔμν. Δμτ. 420. Ἡσδ. Θγν. 360.
Ὠκυρόης, ου, ὁ. = ὠκύροος. Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ. μόνον.
*Ὠκύροος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὠκύῤῥοος. «ποταμός» Ἰλιδ. Ε, 598. Η, 153. ποιητ. μόνον.
*Ὠκύῤῥοος, ὁ, ἡ. (ῥοή, ῥέω) ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκύς, ὠκεῖα, ὠκύ. Γεν. έος, είας, έος. Ἐπκ. καὶ Ἴων. θλθ. ὠκέα, παρ' Ὅμ. εὐχρηστότερον παρὰ τὸ συνηθ. θλκ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιδ. ὅπου κεῖται ἀεὶ «ὠκέα Ἶρις» συντεταγμένον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. Θγν. 780. ἐν τῇ Ὀδσ. δὲ, μόνον Μ, 374. ἐπὶ τῆς λαμπετίας· δικατλκ. δὲ, μόνον παρ' Ἰ. Γαζ. 1, 240. — Ὅς τις εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος· πολλάκις παρ' Ὅμ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, ἐξαιρ βελῶν καὶ πλοίων. — 2) ὡς τό, ὀξύς· ὅ,τι ἐνεργεῖ ὀγλίγωρα εἰς τὰ αἰσθητήρια· «τῇ ἀκοῇ» Αἰλν. Ἐπῤῥ. ὠκέως, κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ., ποιητκ. δὲ ὦκα, ὡς τό, τάχα παρὰ τό, ταχύς· πάνυ εὔχρστ. παρὰ τῷ Ποιητ. Παραθτ. ὁμαλ. ὠκύτερος, ὠκύτατος, Ὀδσ. Θ, 331. ἀνμλ. ὠκίων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ὠκιστος, Ὅμ. φαίνεται δὲ μόνον παρὰ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξ. (συγγν. τῷ, ὀξύς, ἀκή, ἀκμή, acer, acutus. [τὸ υ, πανταχοῦ βρχ.]
*Ὠκύσημος, ὁ, ἡ (σῆμα) Ὁ ταχέως σημείων, σήματα ποιῶν, Γλωσσ. ἀμφ.
Ὠκύσκοπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, σκοπεῖ, κοιντ. ματιάζει, ἢ ἐπιτυχαίνει ὀγλίγωρα. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517. ποιητ.
Ὠκύτης, ητος, ἡ. (ὠκύς) Ταχύτης, ὀγλιγωράδα. Πίνδ. Πυθ. 11, 75. ποιητ. μόνον. (ῡ)
Ὠκυτόκειος, ὁ, ἡ. καὶ
*Ὠκυτόκιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, συνεισφέ-

ρει, βοηθεῖ εἰς ταχὺν τοκετόν, εἰς ὀγλίγωρον, ἢ εὐκολον γένναν, »τὰ ὠκυτόκια« ὑπκμ. φάρμακα, ἰατρικὰ διὰ τῶν ὁποίων ταχύνεται ἢ εὐκολύνεται ὁ τόκος, ἢ γέννα Ἀρστφ. Θσμ. 504. κατὰ τὸ Ῥαυεν. χειργρφ. δὲ, ὠκυτόκια, συνήθως. ἐκ τοῦ

Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ἐπὶ μητέρων, εὐκόλως ἢ ταχέως τίκτουσα, γεννῶσα· ὅ,τι εὐκολύνει τὴν γέννᾳν. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 690. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. »τὸ ὠκυτόκον« εὔκολος, ὀγλίγωρος τοκετὸς, γέννα, Ἡρδτ. 4, 35. — 2) Παθτ. προπαροξύτονμ. ὠκύτοκος, ὁ, ἡ· τὸ ταχέως ἢ εὐκόλως τεχθέν, γεννηθέν.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Λ.

*Ὠλα, συνθ. ὄλωλα, παρακ. τοῦ ὄλλω, εἰς τὸ ὄλλυμι.

Ὠλαξ, ακος, ἡ. Δωριτ. ἀντὶ, Αὖλαξ. ἴδε καὶ ὠλξ.

*Ὠλάφιον, τό, συναιρ. ἀντὶ ὠ ἐλάφιον. Ἀρστφ, Θσμ. 1172. καὶ

*Ὠλαφος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἔλαφος.

*Ὠλεκρανίζω, Μλ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ, ὡς τό, κυβιτίζω. Κτυπῶ, ἀμπώχνω τινὰ μὲ τοὺς ἀγκώνας. ἐκ τοῦ

Ὠλέκρανον, τό. κυρίως ὠλενόκρανον, τοῦτ' ἔστιν ὠλένης κρᾶνον. Τὸ ἐξέχον, καμπτομένου τοῦ πήχεως, ὅ ἐστι, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς χειρὸς, καθ' ὃ κάμπτεται ὁ βραχίων, ὁ ἀγκών, κοινῶς ἀγκωνας, παρ' Ὅμ »ἀγκῶνος κεφαλῆς« Ὀδσ. Ξ, 494 παρὰ τοῖς Δωρ. κύβιτον, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. cubitus. Παρ' Ἀριστοφ. δὲ Εἰρ. 443. καὶ, ὀλέκρανον.

Ὠλένη, ἡ. ἄλλως ἀγκών καὶ πῆχυς· Τὸ πρὸς τὸ σπῆθος σχηματιζόμενον οἱονεὶ τριγώνου ἐμβαδὸν καμπτομένου τοῦ πήχεως, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτρ. ἀγκαλιὰ, ὅθεν τὸ Λατ. ulna. Τμ. Ἐρ. 388. — 2) ἄλλως ἀγκαλίς. Δέμα δεμάτι ὅσον ἠμπορεῖτις νὰ περιλάβῃ, κρατήσῃ ἐν τῇ ὠλένῃ, κοινῶς μιὰ ἀγκαλιὰ ἀπό τι. ὅθεν τὸ ὠλένιος.

*Ὠλενίζω, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνμ.

*Ὠλένιος, ία, ιον (ὠλένη) Ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν ἀγκῶνα, ἐν τῷ ἀγκῶνι· εἰς τὴν ὠλένην, ἐν τῇ ὠλένῃ.

*Ὠλανίς, ίδος, ἡ = ὠλένη, σημσ. 2. ὅθεν

*Ὠλενίτης, ου, ὁ. Θλκ. ὠλενῖτις, ιδος, ἡ (ὠλένη) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὠλένην, σημτ. 1.

*Ὠλενος, ἡ, Πόλις τις τῆς Ἠλιδος, Ἰλδ. πιθανῶς ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὄρους κειμένης, οὕτως ὀνομασθεῖσα. — 2) ὡς ορτ. ὁ Ὠλενος. ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Ἥρωός τινος.

*Ὠλερος, ἡ. ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Κρήτης.

*Ὤλεσα, ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

Ὠλεσίβωλος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, βῶλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει βῶλους τῆς γῆς, κοινῶς σβώλια, μπλάνας ἀπὸ χῶμα, »σφῦρα ὠλεσίβωλος«. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 215. ποιητ. (ῑ)

Ὠλεσίθυμος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, θυμός) Ὅ,τι φθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν, ποιητ. (ῑ)

Ὠλεσίκαρπος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, καρπός) Ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι φθείρει, ἀποβάλλει, δὲν κρατεῖ, ῥίχνει τοὺς καρπούς του, »εἶτε« ἐπειδὴ χάνει τοὺς καρπούς της πρὶν ὡριάσουν, Ὀδσ. Κ, 510. ὅθεν ἐν γένει ἄκαρπον. — Τρπκ. »τύμπανον ὠλεσικ.« τὸ τύμπανον τῆς Κυβέλης, διότι ἐτυμπάνιζον αὐτὸ εὐιοῦχοι ἱερεῖς. [κρεῖττον δὲ, ἐπειδὴ ὁ διὰ τοῦ τυμπανισμοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸς ἔπεισε αὐτοὺς νὰ εὐνουχίζωνται ἀφ' ἑαυτῶν. G. H. S.] Ὀππ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρσμ. (ῑ)

Ὠλεσίοικος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, οἶκος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκίαν, τὸ σύνθ. ἰταλ. τὴν φαμίλιαν. Αἰσχ. Ἑπτ. 755. »πέφυκα τὸν ὠλεσίοικον θεόν.« — 2) ὅστις ἀφανίζει τὴν περιουσίαν, ἄσωτος. παρὰ Λιβανίῳ δ'. σελ. 143. ποιητ. (ῑ)

*Ὠλεσίτεκνος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι, τέκνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἢ φονεύει τὰ τέκνα. ποιητ. (ῑ)

*Ὤλετο, γ'. ἑνκ. πρτπ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

*Ὠλεύθερε, ποιητκ. ἀντὶ ὦ ἐλεύθερε.

*Ὠλεύθεροι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἐλεύθεροι.

*Ὠλεύθερος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἐλεύθερος.

*Ὠλήν, ῆνος, ὁ, Ἀρχαῖός τις Βάρδος τῆς Λυκίας, Ἡροδτ. Καλλίμ. Παυτν.

Ὠλήν, ένος, ὁ. σπάνιος, παρασχηματσμ. τοῦ, ὠλένη.

*Ὠλίαρος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων (ῑ)

*Ὠλίγγη, ἡ. καὶ

*Ὠλιγγία, ἡ = ὠλιγξ. ὅθεν

*Ὠλιγγιάω. Σουφρόνω, κάμνω ῥιτίδας, σούφρας.

Ὠλιγξ, ὠλιγγος, ἡ. Ῥιτὶς, πτυχὴ, δίπλα, σοῦφρα τοῦ δέρματος, ἐξαιρ. τοῦ προσώπου. Γραμμτ. (συγγν. τῷ, αὐλιξ, ὠλαξ.)

*Ὠλίσθησα, νεώτρ. τύπος ἐνργτ. ἀορ. α'. τοῦ, ὀλισθάνω.

Ὠλιτήμερος, ὁ, ἡ. (ἀλιτέω, ἡμέρα.) παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ἀλιτήμερος.

*Ὠλιτόφρων, (ἀλιτέω, φρήν) ἀντὶ ἀλιτόφρων. Ἡσχ.

*Ὠλκα, ποιητ. ἀντὶ αὔλακα, ὡς τὸ ὠλαξ. ἀντὶ αὔλαξ. Ὅμ.

*Ὤλλοι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄλλοι.

Ὠλλος, ὠλλοι, Ἰων. ἀντὶ ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι. Ἡρδτ. παρ' ᾧ γράφει ὁ Schweigh, ἀεὶ ἄλλοι.

Ὠλξ, ἡ, ποιητ. συγκρ. ἀντὶ ὠλαξ, αὔλαξ. σηνήθως μόνον κατ' αἰτιατκ. πτῶσιν ὠλκα χρσμ. Ἰλδ. Ν, 707. Ὀδσ. Σ, 375.

Ὠλος, ἡ, = Ὠλένη, Ἡσχ.

*Ὠλοψε, ἀόρ. τοῦ ὀλόπτω.

Ὠλύγιος, καὶ

*Ὠλύγος, ἄγνωστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγεται τὸ, διωλύγιος (συγγν. ἴσως τῷ, λιγύς, λύζω, ὀλολύζω.)

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Μ.

Ὠμάδιος, ία, ιον (ὠμος). Ὅτι εἶναι ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπὶ τοὺς ὤμους. — 2) ὡς ἐπθτ. τοῦ Διονύσου, = ὠμηστὴς, ὠμοφάγος· ἐπειδὴ ἐν τῇ Χίῳ καὶ Τενέδῳ ἐθυσίαζον αὐτῷ ἀνθρώπου. (α)

Ὠμαδίς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ

*Ὠμαδόν, ἐπίρρ. (ὠμος) Ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον, ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ὠμαλθής, ὁ, ἡ (ὠμός, ἄλθω). »Ἕλκος ὠμαλθές«. Πληγὴ ἰατρευθεῖσα πρὸ τοῦ πρέποντος καιροῦ ἢ ὄχι ὡς ἔπρεπεν. Ἡσύχ.

Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον (ὠμός, ἄμπελος). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὡς τὰ πράσινα φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἀντθ. τῷ, ξηραμπέλινος.

Ὠμαχθής, ὁ, ἡ (ὦμος, ἄχθος). Ὅ,τι βαρύνει, προξενεῖ βάρος εἰς τοὺς ὤμους. ποιητ. »Πῆρω ὠμαχθής«. Ἀνθολογ.

*Ὠμεν, ἀ. πληθντ. πρόσ. ὑποτακτ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὦμες, Δωρκ. ἀ. πλθ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί ἀντὶ ὦμεν.

Ὠμηλυσία, εως, ἡ· κυρίως, ὠμὴ λύσις. Χοντροκοπανισμένον, χοντρολεσμένον ἀλεύρι ἀπὸ σφριγάνιστον σιτάρι, συνήθως καὶ ἀπὸ κριθάρι, ὅθεν »ὠμήλ. κριθήνη ἢ πυρίνη« κυρίως χρήσιμον ἐν τῇ ἰατρικῇ εἰς καταπλάσματα.

*Ὠμην, παραττκ. τοῦ οἶμαι.

*Ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ. = ὠμηστής.

*Ὠμηστής, οῦ, ὁ (ὠμός, ἔδω, ἐσθίω). Ὅ,τι καταβιβρώσκει, τρώγει ὠμὸν κρέας. »οἰωνοί, κύνες, ἰχθῦς.« Ἰλδ Λ, 454. Χ, 67. Ω, 82. »Κέρβερος« Ἡσδ. Θγν. 311. ἔτι δὲ καὶ μετὰ θηλ. οὐστ. »ἔχιδνα« Ἡσδ. Θγν. 300. »λέων« Ἡρδτ. 5, 92, 2. ὅθεν ἐν γένει, ἄνθρωπος ἄγριος, ἀσπλαγχνος, »ἀνήρ«. Ἰλδ. Ω, 207. ποιητ. μόνον ἐν χρσ. παραβλ. ὠμοβόρος, ὠμοβρώς, ὠμοφάγος.

Ὠμία, ἡ· = ὦμος. παρὰ τοῦ Ο'.

Ὠμιαῖος, αία, αῖον (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐν τῷ ὤμῳ, ἀνήκει εἰς τὸν ὦμον. »Φλέψ ὠμιαία.« κ. τ. τ.

Ὠμίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει πλατεῖς τοὺς ὤμους. Ἡσύχ.

*Ὠμίασις, εως, ἡ = ὠμία, ὦμος. Φιλ.

Ὠμίζω, Μλ. — ίσω, Ἀττ. ιῶ (ὦμος). Θέτω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους ἄλλου τινός. Μέσ. ὠμίζομαι, παίρω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους μου.

Ὠμίλλα, ἡ. Τρόπος τις παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ἔπαιζον σχηματίζοντες ἢ περιγράφοντες κύκλον καὶ εἰς αὐτὸν ἔβαλλον πουλάκια, καρύδια κλ. τ. τ., εἶτα καθεὶς ἐπεμελεῖτο νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν κύκλον τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἄλλος· »εἰς ὤμιλλαν παίζω« Πολδ. 9, 102. (συγγν. ἴσως τῷ, ὁμιλία, ἢ τῷ, ἅμιλλα.)

Ὠμιον, τό. ὑποκ. τοῦ, ὦμος.

*Ὠμιστής, οῦ, ὁ (ὠμίζω) = ἀχθοφόρος.

*Ὠμμαι, παρακμ. παθητ. τοῦ ὄπτομαι.

*Ὠμμένος, Πρκμ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὄπτομαι, Ἀριστλ.

*Ὠμοβόειος, εία, ειον, ἔτι δὲ καὶ δικατλκτ. καὶ

*Ὠμοβοέος, έα, έον, (ὠμός, βοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεστευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, κοινῶς ἀργαστον δέρμα βοός, τουρκβ. σύνθ. βοϊδοτόμαρον, ὅθεν »ἡ ὠμοβοέη« ὑπκ. δορά. τὸ ἀδέψητον βοὸς δέρμα, Ἡρδτ. 3, 9. 4, 65. 7, 91. »ἀλλὰ τὸ ὠμοβόειον« ὑπκ. κρέας. Ὅμ. »κρέα βοός, ἀγελαδινὸν συνήθ. Λουκλ. Ἐπ. 73. Ὅστις καὶ τῷ συγκρτκ. ὠμοβοείτερον, χρῆται.

*Ὠμοβοεῖς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠμοβόεος.

Ὠμοβοεύς, έως, ὁ, = ὠμοβοέος, ἐπὶ ἀδεψήτων βοῶν δερμάτων. Ἐπγρ. ἀδσπτ. 176.

*Ὠμοβοΐνος, ίνη, ίνον = ὠμοβοέος, ἐπὶ ἀδεψήτων βοῶν δερμάτων. Ἡρδτ. 7, 76.

*Ὠμοβόϊος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ὠμοβορεύς, έως, ὁ· = ὠμοβόρος. Νικανδ. Θηρ. 723.

Ὠμοβόρος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω) καὶ

*Ὠμοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω). Ὠμὰ πράγματα τρώγων ἢ καταβιβρώσκων, ὠμοφάγος, ἐξαιρ. ὠμὰ κρέατα.

Ὠμόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, κατεφαγώθη, ἢ ἐφαγώθη ὠμόν. — 2) ἔτι δὲ καὶ ἐνργτ. = ὠμοβρώς, Εὐρπδ.

Ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, καὶ

*Ὠμόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, ὄργαστον δέρμα.

*Ὠμοβύσσινος, ίνη, ινον (βύσσος). Ὅ,τι εἶναι κατεστευασμένον ἀπὸ ὠμὸν βαμβάκι. Σχλστ. Ἰλδ Ε, 453. παρβλ. ὠμόλινος.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ, ἡ (ὠμός, γέρων). Γέρων, γέροντας ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκόμη φαιδρός, ῥωμαλαῖος, δυνατός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδάμασαν ἀκόμη τὰ δεινὰ τοῦ γήρατος, Ἰλδ Ψ, 791. — 2) Ὅστις διὰ φροντίδας, λύπας, μερίμνας, ἀρρωστίας ἐγήρασεν, ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του ἄωρος, τὸ κοινῶς παράκαιρος γέροντας· ὡς τό, ὠμὸν γῆρας, Ὀδσ. Ο, 357. Ἡσδ. Ἔρ. 707. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ὠμοδαίκτος, ὁ, ἡ. (δαίζω) = ὠμοσπάρακτος. Ἡσύχ. ποιητ. (α)

Ὠμοδάκης, ὁ, ἡ (δάκνω) Ὅστις κατατήκεται ἀνιᾶται, ἢ παροξύνεται, ἐρεθίζεται ἀγρίως. »Θυμὸς ὠμοδακής«. Αἰσχυλ. Θηβ. 694. ποιητκ.

*Ὠμόδαμος, ὁ (δαμάω). Ἀλληγορική τις δαίμονος ὀνομασία. Ἐπγ. Ὁμ. ιδ', 10.

Ὠμοδέψητος, ὁ, ἡ (ὠμός, δεψέω). Ὅτι εἶναι ὠμὸν δεψημένον, ἐργασμένον. Σουΐδας.

Ὠμόδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅ,τι ἐδρεύθη, ἐθερίσθη ἑκόμη ἄωρον, ἀνώριμον· «ὠμόδ. νόμιμα» τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀώρως διαπαρθενεύειν τὰ κορίσια. Αἰσχλ. Ἑπτ. 335. ποιητ. μόνον.

Ὠμοθετέω, Μλ. ήσω (ὠμός, τίθημι). Θέτω, βάλλω ὠμοῦ κρέατος κομμάτια, ὠμὰ μέρη ἢ μέλη τοῦ διαμερισθέντος σφαγίου ἐπάνω εἰς τὰ σωσωρευθέντα καὶ μὲ τὸν δημόν, ἤτοι μὲ τὴν σκέπην περιτυλιχθέντα κόκκαλα τῶν σκελῶν τοῦ θυσιασθέντος ζώου καὶ οὕτω προσφέρω αὐτὰ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς καίωντάς τα εἰς τὸν βωμόν. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθτ. «ὠμοθετεῖτο, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, εἰς πίονα δημόν.» Ὀδσ. Ξ, 427. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, θυσιάζω ἐν γένει. Ἀπλ. Ἑρ. ποιητ. μόνον.

Ὠμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (ὠμός, θρίξ.) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠμάς, τραχείας τρίχας. Λυκόφρ. 340. ποιητκ.

Ὠμόθυμος, ὁ, ἡ (ὠμός, θυμός). Ὅστις ἔχει ὠμὴν, σκληρὰν καρδίαν, εἶναι σκληρόψυχος, ἀελεήμων, ἀφιλάνθρωπος, Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Ὦμοι, ἢ ὦμοι· ψευδῶς, ἔτι δὲ καὶ ὦμοι, γραφόμενον. ἴδε ὦ.

*Ὠμοιμοι, ἀντὶ οἴμοι.

Ὠμοίδης, ου, ὁ (ὦμος, οἰδέω). Ὅστις ἔχει πρισμένους ἢ ὑψηλοὺς τοὺς ὤμους. Εὐστάθ.

Ὠμοκοτύλη, ἡ (ὠμος, κοτύλη). Ἡ κλειδωσις τῶν ὤμων, ἄλλως καὶ Ἐντύπωσις. Πολυδ. β'. «Ὅπου δὲ ἐνερείδεται τοῦτο τὸ ἄρθρον (ὁ ὦμος) ἐντύπωσις καλεῖται ἡ ὠμοκοτύλη».

Ὠμοκρατής, ὁ, ἡ (κράτος) παρὰ τὸ, ὠμός μέν, Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, παθαίνει σκληρά, τρομερὰ πράγματα· παρὰ τὸ ὦμος δέ, Ὅστις ἔχει δυνατοὺς, πλατεῖς ὤμους. ἐπθ. τοῦ Αἴαντος. Σοφοκλ. Αἴ. 205. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ὠμοκυδιάω, Μλ.—άσω (ὦμος, κυδιάω). Καυχῶμαι ὅ,τι ἔχω δυνατοὺς ὤμους, ποιητκ.

Ὠμόλινον, τό. (ὠμός, λίνον) Ὠμὸν, ἀλεύκαστον, συνηθ. ἐνήλιαστον, ἀπροσήλιαστον λινάρι, τοῦ ὁποίου αἱ κλωσταὶ εἶναι δυνατώτεραι παρὰ τὰς τοῦ λευκασμένου. — 2) Τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον ὕφασμα, πανί. ὅθεν

*Ὠμόλινος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ὠμόλινον, ἀπὸ δυνατὸν πανί. παρβλ. ὠμοβύσσινος.

Ὠμολογημένως, Ἐπίρ. Μετχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁμολογέω. Σύμφωνα, βέβαια, ἀναντίρρητα.

*Ὠμομηλίς, ίδος, ἡ. Ἀγριάτις μηλέα διὰ τῆς ὁποίας ἐγκεντρώνουσι, μπολιάζουσι κοιντρ. τὰς μηλέας.

Ὠμόομαι, παθτ. (ὠμός.) Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὠμός, σκληρόψυχος.

*Ὠμοπλάτη, ἡ (ὦμος, πλάτη) Ἡ πλάτη, τὸ φαρδὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου· κατὰ πλτθ. ἀρθμ. συνηθ. αἱ ὠμοπλάται, ἑνικῶς δὲ παρὰ Θκρτ. 26, 22. (ᾱ)

*Ὠμωργής, ὁ, ἡ, Γλωσσ. ἀμφ. καὶ

*Ὠμοργός, ὁ, ἡ (ὠμός, ἔργον). Ὅστις πράττει, προσφέρεται, πολιτεύεται ὠμά, σκληρά, ἀσπλαγχα· Γραμμτ.

*Ὠμορξα, ποιητ. ἀόρ. ά. τοῦ, ὀμόργνυμι.

Ὦμος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χυδαϊκ. νῶμος. Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως εἰς τὸν βραχίονα, πολλάκις παρ' Ὅμ., Ἡρδτ. Ἡσδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., συνηθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἐν Ἰλδ. Ο, 267. μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τῶν ἵππων. παρβλ. κατώμαδόν· (πιθανῶς παρὰ τὸ πρωτότκ. ΟΙΩ = φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ· ἄρα ὁ φέρων, βαστάζων, ἐκ τοῦ ὦμος προέρχεται τὸ Λατ. humerus.)

Ὠμός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ὠμὸν, ἄβραστον, ἀμαγείρευτον, ἐξαιρ. ἐπὶ κρέατος, Ἰλδ. Δ, 35. Χ, 347. Ψ, 21. Ὀδσ. Σ, 87. Χ, 476. ἀντὶ τῶ, ὀπταλέος, Ὀδσ. Μ, 396. «ὠμὸν καταφαγεῖν τινα· ἢ ὠμοῦ ἐσθίειν τινός» παροιμ. ἐπὶ τῆς ὠμοτάτης καὶ ἀγριωτάτης σκληροψυχίας· ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τὸν ἔφαγε ζωντανόν, ἢ τὸν γδαίρει, τὸν ἔγδαρε ζωντανόν, Ξ.φ. Ἀνβ. 4, 8, 14. Ἑλλν. 3, 3, 6 ἐξ Ἰλδ. Δ, 35. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἄωρον, ἀνώριμον, κοιντ. ἄγωρον, ἄφραστον, ἐπὶ καρπῶν τῶν δένδρων ἢ τῶν ἀγρῶν· ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. «ὠμὸν γῆρας γηράματα παρίκαιρα, Ὀδσ. Ξ, 357. Ἡσδ. Ἔρ. 707. παραβλ. ὠμογέρων· ἔτι δὲ καὶ, «ὠμὸς τόκος» ἢ παρὰ καιρὸν, παρίκαιρος γέννα. Φιλστρ. — 3) Τρπκ ὅστις εἶναι ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, σκληρός, ἄγριος, ἀφιλάνθρωπος. Ξνφ. Ἐπρρ. ὠμῶς.

*Ὦμοσα, ἀόρ. ά. ἐνργ. τοῦ, ὄμνυμι· Ὅμ.

Ὠμοσιτία, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ὠμά, ἀμαγείρευτα φαγητά. ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος, ὁ, ἡ (ὠμός, σιτέομαι). Ὅστις τρώγει ὠμὰ, ἀμαγείρευτα φαγητά. ὅθεν ἄγριος. ἀσπλαγχνος, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων ζώων. Αἰσχλ. — 2) Παθτ. Ὅστις ἐφαγέθη, ἐβρώθη, κατεφαγώθη ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος, ὁ, ἡ (σπαράσσω). Ὅ,τι ἢ ὅστις κατεσπαράχθη ὠμός. Ἀρστφ. (σπᾱ)

*Ὠμοτάριχον, τό. καὶ

*Ὠμοτάριχος, ὁ (ὠμός, τάριχος), Τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ὀψαρίου παλαμύδος, τὸ ὁποῖον ταριχεύουν, ἁλατίζουν. «Τὸ δὲ ὠμοτάριχόν φησιν ὁ Δίφιλος, κάτημά τινες λέγουσιν.» Ἀθήν. γ'. σελ. 121. Διοσκ. β'. 23. «Ὠμοτάριχον κλειδίον».

*Ὠμότερον, ἐπίρρμ. συγκρ. τοῦ ὠμός, καὶ

*Ὠμότατα, ὑπερθτ. ἐπίρρ. Κατὰ πολλὰ, ὑπὲρ τὸ δέον ὠμῶς, ἴδε ὠμῶς.

Ὠμότης, ητος, ἡ (ὠμός) ἐπὶ βρωσίμων πραγμάτων. Τὸ νὰ ἦναί τι ὠμόν, ἄβραστον, ἀμαγείρευτον· ἀνώριμον, ἄγωρον, ἄφραστον, ἄπεπτον, ἤτοι νὰ μὴ χωνεύῃ εἰς τὸν στόμαχον· ἀπεψία, ἀχωνευσία. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων, τροπκ. σκληροψυχία, ἀγριοσύνη, ἀσπλαγχνία.

Ὠμοτοκέω, μέλ. ήσω (ὠμός, τίκτω). Ἐπὶ μητέρων. Τίκτω, γεννῶ παράκαιρα, ἀποφθείρω, ἀμβλίσκω, κοιντρ. ἀπορρίχνω· ὅθεν

Ὠμοτοκία, ἡ. Ὁ παρὰ καιρὸν τόκος, ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου· τὸ νὰ ἀποβάλῃ, ἀπορρίψῃ μητέρα τις. Πτολεμαίου τετράβιβλ.

Ὠμοτόκος, ὁ, ἡ (ὠμός, τίκτω). Ἡ παράκαιρα τίκτουσα, γεννῶσα, ἀποβίλλουσα μήτηρ· κώδωνες ὠμοτ.», οἱ πόνοι ἐν τῇ ὠμοτοκίᾳ. Καλλιμ. Δελ 120.

*Ὠμοτομέω, μέλ. ήσω. Τέμνω, κόπτω τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον, ἄφραστον. ἐκ τοῦ

Ὠμότομος, ὁ, ἡ (ὠμός, τέμνω) Ὅστις τέμνει, κόπτει τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον. 2) ὠμοτομος, ὁ, ἡ· προπαροξ. παθητ. Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, ἄωρον, ἄγωρον, ἀνώριμον, ἄφραστον.

Ὠμοτριβής, ὁ, ἡ (ὠμός, τρίβω). Ὅ,τι ἐτρίφθη, ἐστουμπίσθη, ἐκοπανίσθη, ἐξεπέσθη, ἐστραγγίσθη. ἀλέσθη ὠμὸν, ἀνώριμον. «Ὠμοτριβὲς ἔλαιον· τὸ μὴ ἐξ ὡρίμων ἐλαιῶν.

Ὠμοτύραννος, ὁ (ὠμός, τύραννος). Σκληρόψυχος, ἀπάνθρωπος, ἀσπλαγχνος τύραννος· παρὰ τοῖς Ο'. (ῡ)

Ὠμόϋπνος, ὁ, ἡ (ὠμός, ὕπνος). Ὅστις δὲν εἶναι ἀποκοιμημένος, εἰς τὸν ὕπνον βυθισμένος, ἀλλὰ μισοκοιμᾶται, οὔτε κοιμᾶται οὔτε ἐξύπνος εἶναι. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλών. ή. 31.

Ὠμοφαγέω, Μλ. — ήσω (ὠμοφάγος). Τρώγω ὠμὰ πράγματα, ὠμοφάγος εἰμί. ὅθεν

Ὠμοφαγία, ἡ. Τὸ νὰ ὠμοφαγῇ τις, νὰ τρώγῃ ὠμὰ πράγματα, ἐξαιρ. ὠμὸν κρέας.

Ὠμοφάγος, ὁ, ἡ (ὠμός, φαγεῖν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠμοφαγεῖ, τρώγει ὠμὰ πράγματα, ἐξαι. ὠμὸν, ἀμαγείρευτον κρέας· κυρίως ἐπὶ ἀγρίων καὶ σαρκοφάγων ζώων «λέοντες, λύκοι, θῶες». Ἰλδ. «θῆρες» Τμ. Ἀφρδ. 124. — 2) σπανιώτρ. παθτ. προπαροξυτν. ὠμάφαγος, ὅ,τι ἐφαγώθη, ἠμπορεῖ νὰ φαγωθῇ ὠμόν. Εὐρπ. (ᾱ)

Ὠμοφορέω, Μλ.—ήσω. Φέρω, φορῶ, βαστάζω τι ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἰωσηπ. ἐκ τοῦ

*Ὠμοφόριον, τὸ (ὦμος, φέρω). Τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁποῖον φορεῖ, ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον ὁ Ἀρχιερεύς, τὴν δορὰν τοῦ προβάτου σημαίνον, ὅπερ πλανώμενον εὑρὼν ὁ Κύριος, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἐκκλ. Ἰσόρ. Πκλτ. 1. 136.

Ὠμοφόρος, ὁ, ἡ (ὦμος, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ὠμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὠμός, φρήν). Ὅστις ἔχει ὠμὰ, ἄγρια φρονήματα, ἀφιλάνθρωπος, σκληρόψυχος, ἀσπλαγχνος, ὡς τὸ ὠμόθυμος. Τρπκ. «ὠμοφ. σίδηρος.» Αἰσχλ. καὶ Σφκλ. ποιητ. μόνον.

*Ὠμοφρόνως, Ἐπρρ. τοῦ ὠμόφρων.

Ὠμοχάραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ (ὠμός χάραξ). Ἀπελέκητον, ἀξεφλούδιστον παλούκι ἐμπηγμένον εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἀμπελοκλήματος. Γεωπον. ε', 22. (ᾱ υ-)

*Ὠμοχάρων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Χάρωνος, ὡς σκληροῦ καὶ ἀσπλάγχνου, ποιητκ.

*Ὠμωμόκειν, ὑπερτυντλ. τοῦ, ὄμνυμι.

*Ὠμωξα, γ'. ἐνκ. προστ. ἐνργ. ἀορ. ά. τοῦ, οἰμώζω, Ὅμ.

*Ὠμῶς, ἐπίρρμ. τὸ ὠμός, ὅθεν ἐπίρ. συγκρκ. — τερον, καὶ ὑπερθετκ. — τατα. Μὲ τρόπον ὠμόν, σκληρόν, ἀπάνθρωπον, ὠμά.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ν.

*Ὧν, ουσα, ὄν, γενκ. όντος, οὔσης, όντος, μετοχ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὧν, γενκ. πληθντ. τῆς ἀναφρ. ἀντωνυμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὧν, ποιητ. ἀντὶ ἐῶν, γενκ. πληθτ. τῆς προσπκ. ἀντωνυμ. μοῦ ἐός.

Ὧν, Ἰωνικ. καὶ Δρκ. ἀντὶ οὖν, λοιπόν, Ἡρδτ. καὶ Πνδ. παραβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 387. — Ὁ Ἡρδτ. σχηματίζει πολλάκις παρεμβάλλων αὐτὸ μεταξὺ τῆς προθτ. καὶ τοῦ τῇ προθτ. συνθτ. ῥήματος, π. χ. «ἀπ' ὧν ἔδοντοι» 2, 39. «κατ' ὧν ἐκάλυψεν» 2, 47. «ἀπ' ὧν ἔδωκαν» 2, 87. 88. «πρὸς ὧν ἔθηκαν» 4, 196. κλπ. τ. τ., καθ' ἃ τὸ, ὧν δηλοῖ ἁπλῶς τὴν ἀπόβασιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως.

Ὧνα, ποιητκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ ὦ ἄνα.

*Ὧναξ, ποιητ. καὶ Ἰων. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄναξ.

*Ὧνάμην, μέσ. ἀόρ. τοῦ, ὀνίνημι. γ'. ἐνκ. πρτπ. ὤνατο, Ἰλδ. Ρ, 25. Lobeck. Φρν. σλ. 12.

*Ὧναξ, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄναξ.

*Ὧνδρες, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνδρες.

*Ὧνδρες, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνδρες.

*Ὧνεκα, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οὗ ἕνεκα.

*Ὧνεμος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄνεμος.

Ὠνέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. συνηθ. μετὰ συλλβ. αὔξω., παρκμ. ἐωνούμην ἀντὶ ὠνούμην. ἀόρ. ἐωνησάμην, ἀντὶ ὠνησάμην καὶ λ. Lobeck. Φρν. σλ. 138. Jac. Ἀχλ. Τάτ. σλ. 469. μέσον Ἀποθ. Ἀγορίζω,

ἢ καὶ μισθοῦμαι, ἀπομισθῶ, τὸ σύνηθ. κοινοτ. παχτόνω, παίρνω τι μὲ πάχτωμα, μὲ ἀρένταν, μὲ κυρᾶν τουρκβ., Ἡσθ. Ἔργ. 343. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις μετὰ σοτ. τοῦ πρτπ. παρὰ τοῦ ὁποίου ὠνεῖται τί τι. Ἀριστοφ. Ὄρ. 815. Εἰρ. 1261. καὶ μετὰ γεν. τῆς ὠνῆς, ἤτοι τῆς τιμῆς, τὸ σύνηθ. ἰταλ., τοῦ κόστους, παρὰ Ξνφ. »ἐξ ἀγορᾶς«, ἀγοράζω τι εἰς τὴν ἀγοράν, παζάρι, Ἀιβ. 3, 2, 21. ἐξαιρ. μισθοῦμαι, παχτόνω δημόσια τέλη, φόρους, δασμούς, καθὼς π. χ. τὰ χαράτσια, τὴν δεκατιάν, τὰ κρασιάτικα κλ. τ. Δμοθ. Λπτ. σελ. 281. Boeckh Ath. Staatshaus. 1. σλ. 122. 359. ἀλλὰ καὶ ἔχω σκοπόν, θέλω νὰ ἀγοράσω, παχτώσω τι· ὅθεν πραγματεύομαι περί τινος πράγματος· τουρκβ. παζαρεύω, κάμνω παζάρι, Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 68. 69. 165. 3, 139. — 2) Τρπκ. Δωροδοκῶ, μετὰ αἰτ. Δημοσθ. στεφ. σελ. 309, 15. Schaef. appar. 2. σελ. 322. Ἀντὶ τοῦ ἀορ. ἐκ τοῦ, ὠνέομαι χρῶνται οἱ δέκιμοι Ἀττ. κρεῖττον τῷ, ἐπριάμην, ἀπρμφ. πρίασθαι. Κατὰ παθτ. διαθ. σπαν. ἡ χρῆσις τῆς λέξεως, εὕρηται μέντοι παρὰ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 69. Β. ἡ μτχ. ὠνούμενα, ὅπου ὁ Heind. ὠνούμεθα οὐκ ἀναγκαίως ἔγραψε· ὁ παρκμ. ἐώνητο, παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 1175. περὶ δὲ τοῦ ἀορ. ἐωνηθῆναι, καὶ ὠνηθῆναι· ἴδε Μαρκλ. Λυσ. σελ. 920. Ἰσαι. Φιλοκτ. 19. Οἱ Γραμμτ. δὲ ἀναφέρουσι καὶ μτχ. ἐνργ. παρκμ. ἐωνηκώς.

*Ὤνερ, ποιητκ. ἀντὶ ὦ ἄνερ.

*Ὠνῇ, β'. ἐνκ. πρόσ. ἐνεστ. ὑποτκτ, μέσ. συναιρ. ἀντὶ ὠνέῃ.

Ὠνή, ἡ (ὠνος, ὠνέομαι.) Τὸ νὰ ἀγοράσῃ, ἠγόρασεν, ἀγοράζῃ τί τι· πρᾶσις, ἀγόρασις, ἀγορασμός, ἡ καταβαλλομένη τιμὴ ἀντί τινος, τιμή, ἀξία τοῦ πράγματος. Ἡρόδ. 1, 153. — β) τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τίς τι, ἐξαγόρασμα. — 2) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγοραζομένου, ἀγορασθέντος πράγματος. — 3) Τὸ εἰς ἀγόρασιν ἢ πάχτωσιν προσφερόμενον πρᾶγμα.

Ὠνημα, τό, (ὠνέομαι). Τὸ ἀγορασθέν, ὅ,τι ἠγόρασέ τις, ἀγόρασμα. ὅθεν

*Ὠνηματαῖος, αία, αῖον, ὡς τὸ ὠνητός.

*Ὠνηματίας, ου, ὁ. Ὅστις ἀγοράζει, παχτώνει, λαμβάνει ἀπό τινός τι εἰς πάχτωμα· παρὰ τοῖς Ο'.

*Ὠνήμην, ἐπκ μέσ. ἀορ. τοῦ, ὀνίνημι· ὅπερ ἴδε.

*Ὠνήρ, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὁ ἀνήρ. ἔνθα ἄλλοι καὶ ἀνὴρ λέγουσιν, ὡς τό, ἄνθρωπος, ἀντί, ὁ ἄνθρωπος. Ἀπολλών. Δυσκ.

*Ὤνησα, ἀόρ. ἀ. ἐνργ. τοῦ, ὀνίνημι, Ὅμ.

*Ὠνησάμην, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὠνέομαι.

Ὠνησείω, ἐφετικόν τοῦ, ὠνέομαι. Ἔχω ὄρεξιν, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσωτι, νὰ ἀγοράζω.

Ὠνησις, εως, ἡ (ὠνέομαι) = ὠνή, σημσ. 1.

*Ὠνητέον, θετκτ. ἐπίρρ. τοῦ ὠνέομαι. Ὅ,τι πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγορασθῇ τίς, Γνωμ. »τοῖς τρόποις ὠνητέον ἀνθρωπός, ἐστίν«. Ἀμφ. Λειψ. κυρ. οὐδετρ τοῦ

*Ὠνητέος, έα, έον, Ῥημτ. ἐπίθτ. τοῦ ὠνέομαι.

Ὠνητής, οῦ, ὁ, (ὠνέομαι). Ὅστις ὠνεῖται, ἀγοράζει, μισθοῦται, παχτόνειτι, ἀγοραστής, παχτωτής, ἀρεντάτορας. ὅθεν

Ὠνητιάω, Μλ. — άσω = ὠνησείω. (αω, ασω)

Ὠνητικός, ή, όν (ὠνέομαι). Ὅτι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτηδειος εἰς ὠνησιν.

Ὠνητός, ή, όν. ἐπθ. ρημτκ. τοῦ, ὠνέομαι. Ὅ,τι ἠγοράσθη, ἐξηγοράσθη, Ὀδσ. Ξ 202. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, δύναται νὰ τὸ ἀγοράσῃ τις· δικατλκτ δὲ, παρ' Εὐρπδ.

*Ὠνήτωρ, ορος, ὁ· νεωτρ. τύπ. ἀντὶ ὠνητής.

*Ὠνθρωπε, συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνθρωπε.

*Ὠνθρωποι, Ἰων. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνθρωποι.

*Ὠνθρωπος, Ἰων. ἀντὶ ἄνθρωπος, ἴδε Ω.

Ὠνιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὠνιος, ία, ιον (ὠνος). Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, ἀγοράζεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀγοράσῃ· »πῶς ὁ σῖτος ὠνιος«; Πῶς ἀγοράζεται, πόσα ἀξίζει, τὸ ἰταλ. κοστάρει τὸ σιτάρι; Ἀρστφ. Ἀχ. 758. παρβλ. Ἱπ. 480. »δὲς ὠνιον ἐλθεῖν«· Τὸ νὰ φέρηται, εὐγάζηταί τι εἰς τὸ παζάρι νὰ ἐκτίθηται εἰς ἀγόρασιν. Θεογ. 127. κατὰ τὴν ὑπὸ Brunk διόρθ. »τὰ ὠνιαι τὰ πράγματα τῆς ἀγορᾶς, ὅσα ἀγοράζονται εἰς τὸ παζάρι.

*Ὠνομα, τό, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα.

Ὠνομάσθαι, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. παθ. παρκμ. τοῦ, ὀνομάζω, ἀντὶ ὠνομασμένοι, αι, α εἰσί.

Ὠνομασμένως, Ἐπίρ. μτχ. παθ. πρκμ. τοῦ, ὀνομάζω. Κατ' ὄνομα, μὲ τὸ ὄνομα, ὀνομαστά.

*Ὠνόμηνα, ποιητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ὀνομαίνω.

Ὠνος, ὁ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος, τὰ ὅσα ἀξίζει πρᾶγμά τι ἀγορασθέν, τὸ ἰταλ. costo, Ὅμ. Ἰλδ. Ψ, 746. — 2) τὸ νὰ ἀγοράσῃ, ἀγοράζῃ τίς τι, ὡς τὸ, ὠνή, Ὀδσ. Ο, 445. — 3) τὸ ἀγορασθέν, τὸ εἰς ἀγόρασιν ἐκτιθεμενον πρᾶγμα. (συγγν. τῷ ἔνος, φορτίον.)

*Ὠνοσάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὀνομαι. Ἰλδ.

*Ὠνοχόει, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐνργτ. πρκμ. τοῦ, οἰνοχοέω, Ὅμ.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ξ.

*Ὦξ, Δρκ. συναιρμ. ἀντὶ, ὁ ἐξ.

*Ὤξαν, γ'. πλθντ. πρόσπ. ἐνεργτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ οἴγνυμι. Ὅμ.

*Ὤξε, γ'. ἐνκ. πρστ. ἐνργτ. ἀορ. ἀ. τοῦ, οἴγνυμι, Ἰλδ.

*Ὤξος, ὁ, Ὀχυς. Μέγας τις ποταμὸς τῆς ἄνω Ἀσίας ὁ συνήθ νῦν Χαράτ, καὶ Γιχὼν, λεγμν. Δί. Περ. Ἀρρν. παρὰ Στράβ. Ὄξος. Ὅτι τοῦτον τὸν ποταμὸν ὠνομάζουσί τινες Vulgo, καὶ Ὀάξης ὡς παρὰ Βίργλ. ἐκλ. 1. 65. καὶ παρὰ Γλαουδν. 15. 31. ἔστι πιθανόν.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ο.

Ὠ, οβρᾶχής, ἐος, ὁ, ἡ (ὠόν, βρέχω). Ὅ,τι εἶναι βουτισμένον, βρεγμένον εἰς τὸ λευκόν τοῦ ὠοῦ, εἰς τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ· παραβλ. ἐλαιοβραχής. Παυλ. Αἰγ. 6.

Ὠόγαλα, ὠογάλακτος, τὸ (ὠόν, γάλα). Γάλα ἀνακατωμένον μὲ αὐγά. Γαλην. Παύλ. Αἰγιν. Ἀέτιος.

Ὠογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι ἐγεννήθη, γεννᾶται ἐξ ὠοῦ, ἢ κατάγεται ἀπὸ αὐγόν.

Ὠοειδής, ὁ, ἡ (ὠόν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς τὸ αὐγόν, ἔχει τὸ σχῆμα αὐγοῦ, φαίνεται ὡς αὐγόν. Θεόφρ.

*Ὠοθέσία, ἡ. (τίθημι). Τὸ νὰ παραθέτῃ, βάλλῃ τις ἐπὶ τὴν τράπεζαν αὐγά.

*Ὠοθυσία, ἡ Τὸ θυσιάζειν ὠά, παρέχειν ὠὰ εἰς θυσίαν τῷ Βάκχῳ.

*Ὠοθυτικά, ῶν, τά. Ἐπίγραμμα συγγράμματός τινος τοῦ Ὀρφέως, τοῦ συμβουλικοῦ ὠοῦ, εἰς τὰ τοῦ Βάκχου μυστήρια.

*Ὠοιοί, ἴδε ὠαίαι.

Ὠοκατάκτης, ου, ὁ (κατάγνυμι). Ὁ ὠὰ συντρίβων· ἀμφ.

Ὠοκάταξις. Τὸ συντρίβειν ὠά· παρὰ Λουκιανῷ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὠτοκάταξις.

*Ὠόμην, παραττκ. τοῦ οἴομαι.

Ὠόν, τό. Τὸ γέννημα τῶν ὀρνίθων καὶ ζώων τινῶν· ὅθεν τὸ τῆς συνήθ. αὐγόν· »ὡός ἅπας γέγονεν ἐγένετο, ἔγινεν ὡς αὐγόν. ἐπὶ ψαλακροῦ τινος, Νικίας Ἐπ. 9, 2. — 2) »ὠὰ ὑέλινα τὰ ἰατρικά« παρ' Ἥρν., πιθαν. αἱ σικύαι, τὸ συνηθ. ἰταλ. βεντόζαι, βεντοῦζες· — ποιητ. ὠεόν καὶ ὠΐόν, ἀντὶ τοῦ ὠΐον δὲ ἔγραφόν ποτε καὶ ὠόν· Wessel ἐν Ἡρόδ. 2, 68. Jac. Ἀιθν. Παλτ. σελ. 273.

Ὠον, τό· = ὑπερῷον. Λακωνικῶς κατ' Εὐστάθιον. σελ. 1054. ὄχι τόσον χρήσιμ. κατ' ἐνκ. ἀριθμ. ὅσον κατὰ πληθντ. ἴδε ὠᾶ.

Ὠόπ, καὶ ὠόπ ὤπ. Παρακάλησις, παρακινητικόν, ἐγκαρδιωτικόν ἐπιβόημα τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τὸ ἐν τοιαύτοις πράγμασι παρ' ἡμῖν κοινοτρ. χόπ χόπ. Ἀρστφ. Βτρχ. 180. 280. »κέλευσμα τῶν ἐρεσσόντων καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν« ὁ Σχλστ. Ἀρστφ. Ὄρ. 1395.

*Ὠοπόλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ αὐγά, πραγματεύεται μὲ αὐγά.

Ὠοπωλις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ὠοπώλης· Ἡ πωλοῦσα, πραγματευομένη μὲ αὐγά.

*Ὠοσκοπέω (ὠοσκόπος). Ὠοσκόπος εἰμί, παρατηρῶ, μαντεύω διὰ τῶν ὠῶν, ὅθεν

Ὠοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Παρατήρησις, ἐξέτασις τῶν αὐγῶν, ἡ διὰ τῶν αὐγῶν μαντεία. Σουΐδας ἐν λέξ. Ἑρμαγόρας· ὅθεν

*Ὠοσκοπικά, τά. Σύγγραμμά τι περὶ τῆς τέχνης τῆς ὠοσκοπίας εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενον· κυρ. οὐδ. ὀνμστ. πληθ. τοῦ

*Ὠοσκοπικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὠοσκοπεῖν, ὅθεν »ὠοσκοπική, ἡ«, ὑπακουομ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ὠοσκοπεῖν, τοῦ μαντεύειν διὰ τῶν ὠῶν.

*Ὠοσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ τὰ ὠὰ παρατηρῶν, ἐξετάζων, ὁ διὰ τῶν ὠῶν μαντεύων.

Ὠοσκύφιον, τό (σκύφος). Ὠοειδὲς ποτήριον, δύο πυθμένας ἔχον. Ἀθην. ιά. σελ. 488. καὶ 503. »Ὠοσκύφια, περὶ τῆς ἰδέας τῶν ποτηρίων Ἀσκληπιάδης φησίν, ὅτι δύο πυθμένας ἔχει, ἕνα μὲν τὸν κατὰ τὸ κύτος αὐτῷ συγκεχαλκευμένον, ἕτερον δὲ τὸν προσθετόν ἀπ' ὀξέος ἀρχόμενον, καταλήγοντα δὲ εἰς πλατύτερον, ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ ποτήριον«. (ῡ)

*Ὠοτοκεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠοτόκος.

Ὠοτοκέω, ῶ (ὠοτόκος). Ἐπὶ ὀρνίθων, καὶ ἄλλων πτηνῶν. Τίκτω, γεννῶ αὐγά. Πλούταρχ. ὅθεν

Ὠοτοκία, ἡ. Τὸ τίκτειν αὐγά. Πλούταρ.

Ὠοτόκος, ὁ, ἡ (ὠόν, τίκτω). Ὅ,τι τίκτει, γεννᾷ αὐγά.

*Ὠοῦ, ἐνκ. γενκ. τοῦ, ὠόν.

*Ὠου, β'. ἐνκ. πρόσ. παρτκ. τοῦ οἴομαι, οἴμαι.

Ὠοφαγέω, Μλ. -ήσω (φαγεῖν). Τρώγω αὐγά. Γεωπον.

Ὠοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ αὐγά, ὅτι ἔχει αὐγά.

*Ὠοφυλακέω, καὶ

Ὠοφυλακτέω, Μλ. -ήσω (φυλάσσω). Φυλάττω, ἢ δίδω προσοχὴν εἰς τὰ αὐγά. Ἀριστοφ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Π.

Ὦπα, ποιητ. ἐνκ. αἰτκ. τοῦ, ὦψ.

Ὠπάζομαι, Ἡσύχ. καὶ

*Ὠπάομαι, Μλ. ήσομαι (ὤψ, ὠπή). Ὁρῶ, σκοπῶ, βλέπω, ὅθεν »Ὠπήσιος« Ὀππιαν. Κυνηγ. ποιητ. μόνον.

Ὠπερ, Ἐπίρ. Δρκ. ἀντὶ τοῦ, οὐπερ. Ὅπου.

*Ὥπερ, δοτ. ἐνκ. τοῦ, ὅσπερ.

*Ὤπες, ποιητ ὀνμστ. πλθ. τοῦ, ὤψ.

Ὠπή, ἡ (ὄπωπα, ὤμμαι). Ὄμματιά, βλέμμα, κύταγμα· ὄψις. Ἀπολλών. Ῥόδ.

*Ὠπήσασθαι, ποιητ. ἀπαρμφτ. μέλ. τοῦ ὠπάσμαι.

*Ὠπήσασθαι, ἴδε ὠπήσασθαι· ἀμφ.

Ὠπιον, τό. Ἴπσν. τοῦ, ὤψ, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ὄφρυδίον.

*Ὠπιμελητά, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἐπιμελητά.

Ὠπις, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, οὐπις. Καλλίμ. Ἴδν. 204.

*Ὠπίς, ὁ, ἄρσ. κύρ ὄνμ. Παυσ. 10. 13.

*Ὥπλισμαι, ἐνεστ. παθ. τοῦ ὁπλίζω.
*Ὦ 'πόλλον, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὦ Ἀπολλον.
*Ὦπόλλων, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ Ἀπόλλων.
*Ὦ 'πόλε, Δωρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλε.
*Ὦ 'πόλοι, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλοι.
*Ὦπόλοι, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ αἰπόλοι.
*Ὦπόλος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ αἰπόλος.
Ὤπται, γ'. ἑνικ. πρσπ. παθ. πρκμ. τοῦ, ὁράω.
*Ὤπωπα, β'. πρκμ. τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ρ.

*Ὦρ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ ὅαρ, ἀφ' οὗ ἡ δοτικ. πλθ. ὥρετσιν, ἀντὶ ὁάρεσσιν, Ἰλιάδ. Ε, 485.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη, δασυνομ. κυρίως μὲν πᾶσήποτε διωρισμένος καιρός· ἐξαιρ. ὁ μετά τινας περιόδους ἢ κατὰ φυσικήν τινα διωρισμένην τάξιν πάλιν ἐρχόμενος καιρός, Ὅμ. — 1) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους ἐν γένει, συνήθ. κατὰ πληθ ἀριθμ. Οἱ ἐπαλλάττοντες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Β, 107. Κ, 469. Λ, 295. Τ, 152. Ω, 142. Τμ. Ἀφρδ. 102. Τμ. Ὁμ. κέ. 12, 18. Ἡσιόδ. Θογν. 58. Ἡρότ. 1, 32. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον κλίμα τόπου ἢ χώρας τινός, Ἡρότ. 1, 142. 149. 3, 106. κατ' ἐνικ. ἀριθμ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 686. Ἀσπ. 401. Ἐξαιρ. τὸ Ἔαρ, ἡ ἄνοιξις, Ἰλιάδ. Β, 468. Ὀδσ. Ι, 51. ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. διακρίνουσι, κατὰ τὸ κλίμα τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Ἑλλάσσ. Ἀσίας τρεῖς καιροὺς τοῦ ἔτους, »Ἔαρ, εἴαρος ὥρηι· ἡ ἄνοιξις, Ἰλιάδ Ζ, 148. ἡ »ὥρη εἰαρινή«, Ἰλιάδ. Β, 471. Π, 643. Ὀδσ. Σ. 357. Χ, 301. Τμν. Δμτ. 174. Ἀττ. »ἦρος ὥραι« ἔτι δὲ καὶ »νεὰ ὥραι«. — Θέρος, »θέρεος ὥρη«, τὸ καλοκαίρι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 586. ἔτι δὲ καὶ »ὥρα ἔτους« Bast. ep. cr. σελ. 108. μ' ὅλον ὅτι τοῦτο κεῖται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῶν λοιπῶν καιρῶν τοῦ ἔτους, παρβ. ὡραῖος 1. β'. — καὶ »Χειμών, χεῖμα, χείματος ὥρη«· ὁ Χειμώνας, Ἡσιόδ. Ἔρ. 452. ὥρη χειμερίη«, Ὀδσ. Ε, 485. Ἡσιόδ. Ἔρ. 496. καὶ ἐν Ἀθηναῖοι παρενέθηκαν καὶ ὡς τέταρτον καιρὸν τὸ, ὀπώρα, μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος. Οἱ μετέπειτα δὲ ἐδέχθησαν ἑπτὰ καιροὺς τοῦ ἔτους, »ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμών, φυταλιά«. Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην δὲ διαίρεσιν, τὸ ἔτος διῃρεῖτο, πιθανῶς, εἰς τρεῖς ὅλως ἴσας περιόδους, οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἠρίθμουν τὸ ἔαρ καὶ τὴν ὀπώραν ἀνὰ δύο τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα δὲ ἀνὰ τέτσαρας μῆνας, Εὐρπ. λῳν. 143. Παρ' Ἀρστλ. λέγονται οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους »οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι« παρὰ Πλάτ. δὲ, Νμ. 10. σλ. 906. D. »ὥραι ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν«. — β) παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ τὸ Ἔτος, καθ' ὅσον συμπληροῦται ἐκ τῶν καιρῶν τούτων, ὅθεν »ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ« ἀντὶ πέρυσι, Δμοσθ. »εἰς ὥρας« τὸ μέλλον, τὸ ἐρχόμενον ἔτος, Πλτχ. Περκλ. 13. ἔτι δὲ καὶ »εἰς ἔτους ὥραν«, εἰς ὥρας ἄλλας, ἢ εἰς ὥρας ἑτέρας«, Ἀρστφ. καὶ Εὐρπδ. »εἰς ὥρας κήπειται« καθ' ὅλον τὸν μέλλοντα χρόνον, Θκρτ. 15, 74. »μὴ ὥραιτον ἰκοίμην«, ὅρκος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ μὴ ζήσω, νὰ μὴ φθάσω τὸν ἄλλον χρόνον, νὰ μὴν εὐγάλω τὸν χρόνον, ἴδε ὥρασιν. — 2) ὁ καιρὸς ἢ διάρκεια τῆς ἡμέρας· οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ., οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ., οὔτε παρ' Ἡσιόδ. ἀπαντᾶται, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν τῷ πολὺ ὑστέρῳ, Τμ. Ἔρ. 65. 155. 400. »νυκτὸς ὥρη«, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ πληρέστερον »ὥραι ἡμέρας« »ἕως, μεσημβρία, ἑσπέρα καὶ νύξ«· πρωί, μεσημέρι, ἑσπέρα καὶ νύκτα· ἡ διωρισμένη σημτ. δὲ τῆς λέξεως, ἡ ὥρα θηλ., εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις, καὶ φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ τῶν Ἀστρονόμων, οἵτινες πρῶτοι ἐγνώρισαν τὴν χρείαν τῆς τοιαύτης σημτ. κατὰ πρῶτον χρῆται οὕτω τῇ λέξει ὁ Ἵππαρχος μάλιστα, 140. ἔτη π. Χρ., Idelers Chronol. 1. σελ. 239. — 3) ἐν γένει, ὁ εἰς ἐπιχείρησιν, ἢ ἐκτέλεσιν ὁποιουδήποτε πράγματος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, πρέπων καιρός, ἢ, ἡ ἁρμοδία, πρέπουσα ὥρα· πολλκ. παρ' Ὅμ., ἐξαιρ. δὲ, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὡριμάζει ὁ σῖτος, »εἰς ὥρας ἀμῶσαι«, Ὀδσ. Ι, 135. παρβλ. Θκρτ. 15, 74. »ἐν ὥρᾳ εἰς ἁρμόδιον καιρόν«, Ὀδσ. Ρ, 176. »ὥρα ἐστὶν« εἶναι καιρός· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐστίν, Schaef. Bos. ell. σελ. 607. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 112. Ἀπολύτως, »τὴν ὥρην« εἰς τὸν πρέποντα ἢ συνήθη καιρόν, Ἡρότ. 2, 2. 8, 19. συνήθ. μετὰ γενκ. τοῦ πράγμτ. περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι καιρός »καίριον«, Ὀδσ. Γ, 334. Τ, 510. »μύθων, ὕπνου«, Ὀδσ. Λ, 379. »δόρποιο«, Ξ, 407. »γάμου«, Ο, 126. »πότου, ἀμήτου«, Ἡσιόδ. Ἔρ. 452. 577. »ὁδοῦ«, Ἡσιόδ. Θγν. 754. ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπρμφ. Ὀδσ. Λ, 330. 373. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Φ, 428. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς εἰς, Θκρτ. 15, 147. — 4) κατὰ πλθ. ἀριθμ. τὰ τέτσαρα κλίματα, αἱ τέτσαρες ζῶναι, Ἡρότ. 2, 26. — 5) παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἡ ἡλικία, ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας »εἰς γάμου ὥραν ἀπικέσθαι«, Ἡρότ. 6, 61. »εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκουσα κόρη«, Πλάτ. πρβλ. ὡραῖος, σημσ. 3 ὅθεν 6) Τρπέ. τὸ κάλλος τῆς φύσεως, τοῦ κόσμου, τῆς κτίσεως ἐν γένει, καὶ ἐξαίτ. τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν πλασμάτων, ἀκμή, θελκτικὴ τερπνὴ εὐμορφία, χάρις, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σελ. 80. C. ὅθεν πολλάκις συντάσσεται τῷ, κάλλος, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 204. — β) ἡ ὡρίμασις· »ὥρα δένδρωνα«, Αἰσχλ. Περὶ τῆς ἀστείας ἀνωμλγ. τῆς λέξ. ἴδε Πλάτ. Κρτλ. σελ. 401. C. D.

Β) αἱ Ὧραι, ἐν Ἰλιάδ. Ε, 749. Θ, 393. Αἱ πηλουροὶ τοῦ Οὐρανοῦ, αἱ ὁποῖαι ἠνοίγον καὶ ἔκλειον τὴν νεφώδη πύλην αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πρόθυμοι θηράπαιναι τῶν Θεῶν, Ἰλιάδ. Θ, 433. Φ, 450. ἐξαιρ. δὲ τῆς Ἀφροδίτης, Τμ. Ὁμ. ἐ. 5, 12. καθ' Ἡσιόδ. Θγν. 903 θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος τρεῖς οὖσαι, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐπιστατοῦσαι εἰς πάντα τὰ ἔργα τῶν θνητῶν ὠφελοῦσαι καὶ προβιβάζουσαι αὐτά· εἶτα δὲ ἐν γένει, προστατεύουσαι πασῶν τῶν χρονικῶν μεταβολῶν, τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας αὗται προξενοῦσι, καὶ τῶν ὁποίων τὰ γεννήματα, προϊόντα χαρίζουσιν, ὅθεν αἱ εἰς τὴν φύσιν ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν τελείωσιν χορηγοῦσαι· ἔτι δὲ μητέρες παντὸς καλοῦ καὶ παντὸς ἡδέος, τερπνοῦ, παντὸς θελγήτρου, ὅθεν πολλάκις μὲ τὰς Χάριτας συνομιλοῦσαι, Τμ. Ἀπλ. 194. Ἡσιόδ. Ἔρ. 75.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη ψιλουμ. Πρόνοια, προμήθεια, φροντίς, προστοχή, ἐπιμέλεια· μετὰ γενκ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 30. »ὥραν τινός ἔχειν, καὶ ποιεῖσθαι«, Ἡρότ. 1, 4. 9, 8. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 385. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα· παρβλ. Valck ἐν Ἡρότ. 3, 155. (συγγν. τῷ, οὖρος, ὁ ἐπιστάτης· οὐρεύς, οὐρέω, ἀφ' οὗ ὀλίγωρος καὶ τὸ Λατ. cura.)

*Ὥρα, ἤτοι κάλλιον ἥωρα γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρατκ. τοῦ ἐράω.

Ὡραία, ἡ. Ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου, Ἄνοιξις καὶ καλοκαίρι· ἴδε ὡραῖος, 1. β'.

Ὡραΐζω, Μέλ. ἴσω (ὥρα, σημσ. 5.). Στολίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ὡραῖον, εὔμορφον· κατὰ μέσ. διάθ. Εἶμαι ὡραῖος, εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος μου. — β) Στολίζομαι, σταφνίζομαι, φκιασιδόνομαι, συνήθως κατὰ μεμπτὴν σημσ.

Ὡραιοδώτης, ου, ὁ (ὡραῖος, δίδωμι). Ὅστις παρέχει, δίδει τὴν ὡραιότητα· ἐν γένει ὡς τὸ ὡρεσιδώτης. Ἀσκληπιός παρ' Ὀρφεῖ εἰς Στοβαίου Φυσικ. σελ. 68. ποιητκ.

Ὡραιοκόμος, ὁ, ἡ (ὡραῖος, κομέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τοῦ πῶς νὰ ὡραΐζηται, στολίζηται, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται. Σουΐδας.

Ὡραιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὡραίαν μορφὴν εἶναι εὔμορφος.

Ὡραιοπολέω (πολέω). Ἔχω συναναστροφὴν, συναναστρέφομαι μὲ ὡραίους, εὐμόρφους ἀνθρώπους. Σουΐδας.

Ὡραιοπώλης, ου, ὁ (ὡραῖος, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ὥριμα ὀπωρικά. — 2) Ὅστις πωλεῖ τὴν ὡραιότητά του, κάμνει πραγμάτειαν μὲ τὴν εὐμορφάδαν του. — 3) = ταριχοπώλης· ἴδε ὡραῖος σημτ. 2.

Ὡραῖος, αία, αῖον (ὥρα). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ, κάμνει τὸ νὰ γίνηταί τι διωρισμένος τις καιρός, ἐξαιρ. ὅ,τι φέρει καὶ κάμνει ὥριμον, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν ὡρίμων ὀπωρικῶν· »βίος ἢ βίοτος ὡραῖος«, ζωοτροφία ἐξ ὡρίμων καρπῶν τῶν ἀγρῶν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 32. 309 »ὡραῖοι καρποί«, ἔτι δὲ καὶ »τὰ ὡραῖα, καὶ »τρωκτὰ ὡραῖα« πάντες οἱ καρποὶ οἱ ὡριμάζοντες εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, οἱ ἐνιαύσιοι, ἐτήσιοι καρποί· ὅθεν β) ὡραία, ἡ, ὡς οὐσιαστκ. ὑπκ. ὥρα, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὡριμάζουν οἱ καρποὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ γεννήματα, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· ἔτι δὲ καὶ »ὥρα ἔτους«, ἐξαιρ. αἱ εἴκοσιν ἡμέραι πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Σειρίου ἀστέρος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου ἄνοιξις καὶ καλοκαίρι· ἐξαιρ. οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώρου, καθ' ὃν καιρὸν συνήθιζον νὰ κάμνωσι τοὺς πολέμους, παρβλ. Schaef. Bos. ell. σελ. 577. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, καλὸν καιρόν· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, ἢ πρὸς τὴν καλοκαιρίαν, τὸ ὁποῖον συγχωρεῖ ἢ κατάστασις τοῦ καιροῦ· »ἄροτος, ἔργον«, Ἡσιόδ. Ἔρ. 618. 644. »πλόος πλεύσιμον, ταξείδευμα μὲ εὐδιον ἄνεμον, Ἡσιόδ. Ἔρ. 632. 667. »ὡραῖον ἐστὶν εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρός ὅθεν καὶ »τάριχος ὡραῖον« εἰς ἁρμόδιον καιρὸν ταριχευμένον, ἀλατισμένον, τὸ ἰταλ. marinato φάρι· »ὄρκυνος ὡραῖος, καὶ σαργάνη ὡραία« τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐτίθετο τὸ ἀλατισμένον, μαρινάτον ὀψάρι· ἔτι δὲ καὶ »ὡραιοπώλης, ἀντὶ ταριχοπώλης« πάντα ταῦτα ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ χρόνου ὀνομαζόμενα, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ πιάνηται· καὶ ἀλατίζηται ὁ ἰχθὺς πηλαμύς, ἢ Παλαμύδα κόιντρ. Ἀπολύτως, »τὴν ὡραίην« εἰς τὸν ἁρμόδιον ἢ συνήθη καιρόν«, Ἡρότ. 4, 28. μ' ὅλον ὅτι δὲ ἄλλοι ἀνάγουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν πρώτην σημτ. τῆς λέξ., θηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως, παραβλ. ὅμως ὥρα, σημσ. 3. — 3) ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἔχει πλήρεις τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός του, Ἡσιόδ. Ἔρ. 697. συνήθως ὅμως ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, νέος, εὔμορφος, χαρίεις· πολλάκις μετὰ τοῦ, καλὸς συντασσόμενον, π. χ. Πνδ. Ὀλ. 9, 141. κυρίως ὅμως ἐπὶ τῆς ὡραιότητος, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν, καὶ ὅθεν ἀκριβῶς θεωρουμένη, κάλλος, χάρις, τὸ σύνηθ. τουρβ. νοῦρι λέγεται, Ἀρστλ. Ῥητρ 3, 4. — β) μετὰ γεν. »παρθένος ὡραία ἀνδρός«, ἢ γάμου«, εἰς τὸν καιρόν της, διὰ ὑπανδρείαν, Ἡρότ. 1, 107. 6, 122. Piers. Moer. σελ. 426. — γ) »ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκειν«, ἀποθνή-

σχει εἰς τὸν καιρόν του, τοῦτ' ἔστι γέρων, Πλουτχ., οὕτω καὶ ἡ Ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι βίῳ ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἡλικίας μου διὰ νὰ ἀποθάνω, ἐγήρασα πλέον, Εὐρπ. — 4) ἀσύνηθες δὲ τὸ ὡραίων τυχεῖν, τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν πρέπουσαν τιμήν, ὅπερ ἄλλως ὡμίμων τυχεῖν λέγεται, Εὐρπ. Ἰκ. 187. ὅθεν

*Ὡραιοτάριχος, ου, ὁ· ἴδε ὡρατάριχος.

Ὡραιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὡρίμασμα τῶν καρπῶν τῶν ἐνιαυτίων, ἐτησίων καρπῶν. — 2) Τὸ ὡρίμασμα, ἡ ἀκμαία κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἡ νεανικὴ ῥωμαλαιότης, ἐν γένει, κάλλος, εὐμορφία.

Ὡραιόω, ῶ. Ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ ὡρεύω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὡραΐσμα, τό (ὡραΐζω), σχολ. Πινδ. Νεμ. ἡ. 1. ἀντὶ, ὡραϊσμός. (ᾱ)

Ὡραϊσμός, ὁ (ὡραΐζω). Στολισμός, καλλωπισμός, στάφνισμα, φκιασίδωμα· συνήθ. κατὰ μεμπτὴν σημτ. Πλούταρχ.

Ὡραϊστής, ὁ (ὡραΐζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ στολίδια, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται· φροντίζει διὰ νὰ ἦναι πάντοτε στολισμένος, νὰ φαίνηται εὔμορφος.

Ὡραίω, Ἡσίοδ. Θεογον. 903. ψευδ. ἀνγνσ. ἀντὶ ὡρεύω.

Ὡρακιάω, Μλ. -άσω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν, λειποψυχῶ, Ἀριστφ. Εἰρ. 702. Βτρ. 481. ἄλλοι δὲ γράφουσι ψιλουμ. ὡρακιάω παρὰ τό, ὠχριάω ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. (ᾱω, ᾱσω)

*Ὡρακίζω, Μλ. ίσω, = ὡρακιάω. Σουΐδ.

*Ὡράνιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ οὐράνιος.

Ὡρανός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, οὐρανός.

*Ὡρᾱσι, ὥρᾱσιν, Ἐπῤῥ. (ὥρα). Εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν· Ἀριστφ. Λυσ. 391. κατὰ τὴν ἀρίστην διόρθσ. ὑπὸ Herm. Epit. doctr. metr. σελ. XXI. τὴν ὁποίαν ἐπικυροῖ ἔξαιρ. καὶ ὁ Dind. ἐκ τοῦ Ἡρδν. παρὰ Joann. Lex. σλ. 35, 33. (παραβλ. Θύρασι. G. H. S.)

*Ὡρατάριχος, ου, ὁ, Γλωσσ. ἀντὶ ὡραῖον τάριχος, ἴδε ὡραῖος· σημσ. 2.

*Ὡρατος, ποιητκ. ἀντὶ ὁ Ἄρατος, κύρ. ὄνομ.

*Ὡργεῖοι, ποιητκ. ἀντὶ οἱ Ἀργεῖοι.

*Ὡργεῖος, ποιητκ. ἀντὶ ὁ Ἀργεῖος.

*Ὡργημαι, παθ.κ. παραμ. τοῦ ὀργάω.

*Ὧρεα, Δωρ. ἀντὶ οὔρεα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄρη πλεθ. τοῦ ὄρος.

*Ὡρεάριος, ου, ὁ (ὠρεῖον), Λστ. horrearius. Ὁ ἀπιστάτης, φύλαξ τοῦ ὠρείου.

*Ὡρείθυια, ἡ. Νηρηΐδ. τινὸς ὄνομα, Ἰλδ. Σ, 48. (κυρίως ἡ τὰ ὄρη διαθέουσα, παρὰ τὸ ὄρος καὶ θύω.)

Ὡρεῖον, τό (ὥρα). Τόπος ὅπου φυλάττονται οἱ ὥριμοι καρποὶ τοῦ καλοκαιρίου. Ἀποθήκη, σιτοφυλάκειον, Λατ. horreum· λέγεται δὲ καὶ ὥριον καὶ ὠρρεῖον, παρβλ. ὀρεῖον, ὄριον, ὄρρεον.

*Ὡρεξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὀρέγνυμι.

*Ὧρεον, Ἰων. ἀντὶ ἑώρων, παρατκ. τοῦ ὁράω.

*Ὡρείτροφος, ὁ, ἡ, ποιητ. ὀρείτροφος.

*Ὡρείχαλκος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρείχαλκος.

*Ὡρεός, ἡ, ὀνομ. πόλεώς τινος τῆς Εὐβοίας.

Ὧρες, αἱ· ἴδε ὥρ.

*Ὧρεσι, Δωρ. ἀντὶ οὔρεσι, δοτκ. πληκτ. τοῦ οὖρος, ποιητ. ἀντὶ ὄρας.

*Ὡρεσίδουπος, ὁ, ἡ (ὄρος, δουπέω) ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίδουπος. Ὁ ψοφῶν, θορυβῶν, κρότον ποιῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου· ὅπερ ἴδε

Ὡρεσιδώτης, ου, ὁ (ὥρα, δίδωμι). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἡ παρέχει, δίδει ὡρίμους ἐτησίους καρπούς. Ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ὡς τό, ὠρηφόρος, ποιητ.

*Ὡρεσίλοιπος, ὁ, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου· ἄνευ τινὸς ἐννοίας, ὅπου νῦν Ὠρεσίδουπος, κεῖται.

*Ὡρεσίτροφος, ὁ, ἡ, = ὠρείτροφος.

*Ὡρεσσιν, Ἐπκ. συναιρ. δοτκ. πτῶσις ἀντὶ ὀάρεσσιν, Ἰλδ. Ε, 486. ἴδε ὤρ, ὄαρ.

*Ὧρετο, γ'. ἐνκ. πρτπ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ὄρνυμι, Ἰλδ.

*Ὡρεύω (ὥρα). Μεριμνῶ, φροντίζω, ἐπαγρυπνῶ περί τινος, δίδω προσοχὴν εἴς τι· μετὰ αἰτ. Ἡσδ. Θγν. 903. παρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 100. ποιητ. μόνον.

Ὡρέω, Μλ. -ήσω (ὥρα) = ὠρεύω, Σουΐδ.

*Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ ὠρών, γενκ. πληθντ. τοῦ ὥρα.

Ὧρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὥρα, Ὅμ.

*Ὧρη, ἡ, ψιλμ. Ἰων. ἀντὶ ὥρα. Ἡρδτ. καὶ Ἡσδ.

Ὡρημα, τό (ὠρέω). Πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφρόντισεν, ἐπεμελήθη, ἔδωκέ τις προσοχήν. Ἡσχ.

*Ὡρήσσω, πιρτκ. ὥρησσον, ποιητ. ἀντὶ ὠρέω.

Ὡρηφόρος, ὁ, ἡ (ὥρα, φέρω). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἡ παρέχει, δίδει, ὡρίμους ἐτησίους καρπούς. Ἐπθ. τῆς Δήμτ. Ὅμ. Δμτ. 54. 192. 492. ποιητ. μόνον.

Ὡρία, ἡ = ὡραιότης· ἀμφ.

Ὡριαίνω, ὡριαίνομαι = ὡραΐζω, ὡραΐζομαι. Ἀθην. ιβ'. σελ. 554.

Ὡριαῖος, αία, αῖον (ὥρα, σημσ. 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, διαρκεῖ μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας καιρόν.

Ὡριάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτρ. θλκ. τοῦ, ὥριος Ὀρφ. Τμ. θ'. 19. »Φύσεις ὡριάς· ἢ τὰς ὥρας γεννῶσα ἡ φέρουσα.

*Ὠρίγνωτε, ἀντὶ ὠ ἀρίγνωτε, Λατ. onimium note. Ὅμ. Ὀδσ. Ρ. 375. Ὀβιδ. Μ. 1, 198.

Ὧριγξ, ὥριγγος, ἡ, = ὠλιγγξ.

*Ὡρίζεσκον, Ἰων. παρτκ. τοῦ ὡρίζω, Ὅμ.

*Ὡρίζον, παρατκ. τοῦ ὁρίζω.

Ὡρίζω, κατὰ συναιρ. ἀντὶ ὀαρίζω, ἀφ' οὗ ὠρίζετκον, Ἰων παρτκ., Τμ. Ἐρ. 58.

Ὡρικός, ή, όν. Ἐπῤῥ ὡρικῶς (ὥρα). Ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον καιρόν, εἰς ἁρμόδιον τόπον· »ὡρικῶς πυνθάνεται« Ἀριστφ. Πλτ. 963. ὅπερ ψευδῶς ἑρμηνεύεται, ἐρωτᾷς ὡς παιδί — 2) ὅ,τι εἶναι ὥριμον, ψθισμένον, εἰς τὸν καιρόν του, Ἀριστφ. Ἀχ. 272 — 3) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, νέος, ἀκμάζων, εὔμορφος.

*Ὡριμάζω, Μλ. -άσω (ὥριμος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶμαι εἰς τὸν κατρόν μου· εἶμαι ὥριμος, ψθασμένος· νεωτέρα λέξις.

Ὡριμαία, ἡ. Ἀστρολογική τις λέξις, παρὰ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σελ. 186.

Ὧριμος, ὁ, ἡ (ὥρα) ποιητκ. ἀντὶ, ὡραῖος. Πᾶν ὅ,τι ἔψθασεν, εἶναι εἰς τὸν καιρόν του, εἶναι ὥριμον, ψθασμένον· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. λογογρφ. χρήσιμος ἡ λέξ Lobeck Φρν. σλ. 52. ὅθεν

*Ὡριμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι ὥριμον, ψθασμένον· ιεωτρ. λέξις.

Ὡριόκαρπος, ὁ, ἡ (ὥριος, καρπός). Ὅ,τι ἔχει, φέρει ὡρίμους, ψθασμένους ἐτησίους καρπούς.

*Ὧριον, Ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ αὔριον.

*Ὡριον, τό, ἴδε ὠρεῖον.

Ὧριος, ία, ιον. Ἀττ. δὲ καὶ δικτλ. (ὥρα) Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει ἢ ἐπανέρχεται, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν, Ἡσδ. Ἔρ. 494. 495. »ὥρια πάντα ὅλα ὅτα φέρουσιν οἱ διάφοροι καιροὶ τοῦ χρόνου, οἱ καρποὶ ὅλων τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Ι, 131. ὅθεν 2) Ὅ,τι εἶναι ὥριμον, ψθασμένον, Ἡσδ. Ἔρ. 396. μετὰ δοτ. »ὥριος γάμῳ ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τῆς ἡλικίας διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 258. — 3) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλόν, ἁρμόδιον καιρόν, εἰς τὴν πρέπουσαν εὐκαιρίαν, ἢ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τοῦ χρόνου. Ἡσδ. Ἔρ. 304. 424. 699. ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ὡραῖος, ὅθεν τό Λατ. hormus, ὡταύτως καὶ ἐκ τοῦ ὥρινος, Graev. lect. Hesiod. cap. 2. ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. κυρίως, χρήσιμος μέντοι καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Πεζογρφ., οἱ δὲ ἀρχαιότεροι προκρίνουσι τό, ὡραῖος, Lobeck Φρν. σλ. 52.

*Ὧρισα, ἀορ. ἀ. τοῦ ὁρίζω.

Ὡρισμα, τό· συναιρ. ἀντὶ ὀάρισμα.

*Ὡρισμένως, Ἐπῤῥ. μετχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁρίζω. Ἀκριβῶς, μὲ ἀκρίβειαν, ὡρισμένα, Πολυβ.

*Ὠ ρίστε, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἄριστε.

*Ὧριστος, Ἰων. ἀντὶ ὁ ἄριστος. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἴδε Heyne ἐν Ἰλδ. Λ. 288.

*Ὡριφοι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἔριφοι.

*Ὡριφος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἔριφος.

Ὡρίων, ωνος, ὁ. Κυνηγός τις κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, ὅστις ἦτον ὡραιότατος πάντων τῶν τότε ἀνθρώπων, ὅθεν ἠγάπησεν αὐτόν ἡ Ἠώ, ἠδ' Ἄρτεμις ἐτόξευσεν αὐτόν, Ὀδσ. Ε, 121. Λ, 310. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξῆ ολοῦθη τὸ ἐπιτήδευμά του ἐν τῷ ὑπογείῳ κόσμῳ, Ὀδσ. Λ, 572. — 2) Ἀστερισμός τις εὔμορφος καὶ λαμπρὸς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαθείς, τοῦ ὁποίου ἡ δύσις μετὰ τὴν θερινὴν τροπὴν τοῦ ἡλίου φέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεμοζάλην καὶ καταιγίδας συνήθως, Ἰλδ. Σ, 486. 488. Χ, 29. Ὀδσ. Ε, 274. Ἡσδ. Ἔρ. 600. 611. 617. 621. παρβλ. Voss. Virg. Georg 1, 205, — 3) ἰνδικόν τι πτηνόν. Αἰλιαν. Ζώ. ἱστρ. ιζ'. 22. (τὸ ἰῶτα παρὰ μὲν τοῖς Ἕποπ. ἀεὶ μκρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, οἷον παρ' Εὐρπ. Ἰω. 1153. Κύκλ. 213. Χοιρβ. Ἀνκδ. Β kli. 3. σελ. 1433. βρχ.)

*Ὡριώνειος, εία, ειον. Ὅ,τι εἶναι τοῦ Ὠρίωνος, ἀνήκει αὐτῷ.

*Ὡρίως, ἐπίρ. τοῦ ὥριος. Μὲ ὥριον τρόπον.

*Ὧρκυπτε, Γλωσσ. ἀντὶ ὑπερέκυπτε.

*Ὥρμαγκα, παρκμ. τοῦ ὁρμαίνω.

Ὡρμέᾱται, ὡρμέᾱτο, Ἰωνικ. γ'. πλθ. προπ. παθτ. πρκμ. καὶ ὑπρτντ. τοῦ, ὁρμάω, ἀντὶ ὥρμηται, ὥρμητο. Ἡρδτ.

*Ὥρμηνα, ποιητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ὁρμαίνω.

*Ὥρμησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὁρμάω.

*Ὧρνες, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄρνες.

*Ὧρνυτο, γ'. ἐνκ. πρπ. μέσ. παρτκ. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.

*Ὠρογρᾱφέω, Μλ. -ήσω (ὠρογράφος). Συγγράφω ἱστορίαν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ὅθεν

Ὠρογρᾱφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράψῃ τις ἱστορίαν κατὰ τάξιν χρονολογικήν.

Ὠρογράφος, ὁ (ὥρα, γράφω). Ὅστις ὠραγράφει, συγγράφει, διατάττει, ἢ διηγεῖται, ἀναλύει ἱστορίαν τινὰ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν. (ᾱ)

Ὠρόδεσμος, ὁ (ὥρα, δεσμός). Σχοινὶ ἀπὸ ἄχυρα, ἀπὸ καλαμιὰν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ δράγματα, δεμάτια τῶν γεννημάτων οἱ θεριστᾶι, ὡς τό, εὐλόδετον.

Ὠροθετέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, τίθημι). Παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γενεθλιαλογίας· τοῦτ' ἔστιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη τις. — 2) Διατάττω, προφητεύω τὴν μοῖραν τοῦ γεννηθέντος ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του ἐν τῇ οὐρανίῳ σφαίρᾳ κυριεύοντα πλανήτην.

*Ὠροκομεῖον, τό, ψευδ. ἀγνσ. ἀντὶ ὠρονομεῖον. Σουΐδ.

Ὠρολογέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, λέγω). Λέγω, φανερόνω, διαλαλῶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὡς ὠροδείκτης. Πεισίδης 1088. »Ὠρολογεῖν τὴν ἑσπέρας« ὅθεν

Ὠρολογητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὠρολογεῖ· δεικνύει ὡς ὠροδείκτης τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἀθην. θ', σελ. 406. »οὐκ ἂν λαβάργυρος ὠρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδεικνυνα.

Ὠρολόγιον, τό (ὥρα, λέγω). Τὸ τὰς ὥρας μετροῦν ἢ δεικνύον ὄργανον »ὡρολ. σκιοθηρικόν«, ὀνομάζετο τὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου Ἡλιακὸν ὡρολόγιον· »ὡρολ. ὑδραυλικόν« ἢ »λεψύδρα· ὅπερ ἴδε »ὡρολ. νυκτερικὸν ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ«, ὀνομάζετο τὸ νυκτερικὸν ὡρολόγιον τοῦ

Πλάτωνος, τὸ ὁποῖον ἦτον ὅμοιον μὲ τὴν κλεψύδραν, ἴδε κλεψύδρα, Ἀθήν. δ'. σελ. 174. καὶ διὰ τοῦ ἐκχεομένου ὕδατος ἐμέτρουν τὰς ὥρας, καθὼς παρ. χάριν τὴν σήμερον χρῶνται σ' Ναῦται τῷ παρ' αὐτοῖς λεγομένῳ Μανζαρόλον, καὶ, Μανζαρόλαν, δι' οὗ μετροῦσι τὰς ὥρας, διὰ τοῦ ἐκχεομένου ἐξ αὐτοῦ λεπτοῦ ἄμμου. Τὰ σημερινὰ ὡρολόγια κατασκευάζονται μηχανικῶς μετὰ διαφόρων τροχῶν ἐξ Ὀρειχάλκου, οἵτινες κινοῦνται διὰ τοῦ Ἐλατηρίου· ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὀργάνου τούτου εἰσὶ σημειωμέναι κυκλικῶς αἱ δώδεκα ὧραι, ὑποδιαιρουμένης ἑκάστης ἔξωθεν τοῦ κύκλου εἰς ἑξήκοντα λεπτά, καὶ τὸ μὲν τὰς ὥρας δεικνύον σιδήριον, ὡροδείκτης, καλεῖται· τὸ δὲ τὰ λεπτά, λεπτοδείκτης.

Ὡ̔ρολόγος, ὁ, ἀντὶ, ὡροσκόπος. Κλμ. Ἀλξ. Στρμ. 6. σελ. 366.

*Ὡ̔ρομαθής, παρ' Αἰτπ. ἴδε ὡρομάντις.

*Ὡ̔ρομάντις, εως, ὁ (ὥρα, μάντις). Ὅστις προφητεύει τὰς ὥρας, Ἐπθτ. τοῦ Ἀλεκτρυόνος.

*Ὡ̔ρομέδων, οντος, ὁ, Ἐπίθτ. τοῦ Πανός· ὡς τὸ, ἀλιμέδων, ποντομέδων, κτλ. — 2) κύρ. ὄνμ. ὄρους τινός.

Ὡ̔ρονομεῖον, τὸ, καὶ, ὡρονόμιον, τό· = ὡρολόγιον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. α', 95. παρὰ τὸ, ὡρονομέω.

*Ὡ̔ρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ ὡρονομέω. Μυθ.

Ὡ̔ρονομέω, Μέλ. ήτω (ὡρονόμος). Διαιρῶ καὶ δεικνύω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. — 2) Διοικεῖ, κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ πλανητῶν ὁσάκις ἄρχεται ἡ περίοδος ἑκάστου πλανήτου.

Ὡ̔ρονομικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ὡρονόμον, εἶναι ἴδιον ὡρονόμου. »Κατασκεύασμα ὡρονομικόν«. σχολ. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1093. Ὄργανον εἰς διαίρεσιν καὶ δείξιν τῶν ὡρῶν.

*Ὡ̔ρονόμιον, τό· ἴδε ὡρονομεῖον.

Ὡ̔ρονόμος, ὁ, ἡ (ὥρα, νέμω). Ὅστις διαιρεῖ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου διαιρεῖ, μοιράζει, διατάττει, δεικνύει τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ὅθεν »ὁ ὡρονόμος« τὸ ὡρολόγιον. — 2) Ὅστις κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ τῶν πλανητῶν ὁσάκις ἄρχεται τῆς περιόδου των ἡ ὥρα· ὁ Βήβριος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. Πέταυρα, λέγει οὕτω καὶ τὸν Ἀλεκτρυῶνα ἤτοι τὸν Πετεινόν.

*Ὡ̔ρορε, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ὄρνυμι, κατὰ διπλτ. Ὅμ.

Ὥρος, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ἄωρος. Ὁ ὕπνος, Σπφ. — 2) ἡ νύξ. Meink. ἐν Εὐφ. σελ. 126.

*Ὥρος, τὸ, Δρκ. ἀντὶ ὄρος, Ἰων. οὖρος.

*Ὥρος, ὁ, ὡς τὸ, ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου· ἔξαιρ. — 2) Τὸ ἔτος· ὅθεν — 3) πλθ. Τὰ χρονολογικὰ συγγράμματα. Ἡλθρ. ὅθεν ὡρογράφος.

*Ὥρος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἕλληνός τινος τῶν κατὰ τῆς Τρωάδος· Ἰλιάδ. κυρίως = οὖρος, φύλαξ, ἐπαγρυπνῶν.

Ὡ̔ροσκοπεῖον, τὸ (ὡροσκόπος). Ὄργανον, ἐργαλεῖόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου εὕρισκον τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ ἔκριναν ἐξ αὐτῆς τὴν μοῖράν του. — 2) = ὡρολόγιον.

Ὡ̔ροσκοπέω (ὡροσκόπος). Σκοπῶ, παρατηρῶ τὰς ὥρας, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ ἐξ αὐτῆς προφητεύω τὴν Μοῖράν του· ὅθεν

Ὡ̔ροσκόπητις, ἡ· Πτολμ. καὶ

Ὡ̔ροσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἢ τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου. — 2) ἐξαιρέτως δὲ ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ ἡ δι' αὐτῆς προφητεία τῆς μοίρας του.

*Ὡ̔ροσκόπιον, τό· = ὡροσκοπεῖον.

Ὡ̔ροσκόπος, ὁ, ἡ (ὥρα, σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐρευνᾷ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἐξαιρ. δὲ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ δι' αὐτῆς ἐξηγεῖ τὴν μοῖράν του· »ὁ ὡροσκόπος« = ὁ γενεθλιολόγος· Διογν. Λαέρτ. Ὁ Πλίνιος ἐν β', 72. ἔχει καὶ Vasa horoscopa, ὁ ἐστὶν »ὡροσκόπα ἀγγεῖα«, δι' ὧν δηλ. ὡροσκοποῦσι.

*Ὥ̔ρσα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὄρνυμι.

Ὡ̔ροτρόφος, ὁ, ἡ (ὥρα τρέφω). Ὅστις τρέφει, φέρει τοῦ ἔτους τὰς ὥρας. Ὀρφ.

*Ὡ̔ροφυγών, όντος, ὁ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ εἰς τὰ ὄρη, Μιξιμν.

*Ὡ̔ρέιον, τό· ἴδε ὡρεῖον.

*Ὥ̔ρσε, γ'. ἐνκ. πρτπ. ἐνργτ. ἀορ, α'. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.

Ὥ̔ρτο, Ἐπκ. ἐνκ. γ'. πρσπ. μέτ. ἀορ. β'. τοῦ, ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὠ̔ρυγγες, ων, οἱ. Εἶδος ἵππων ποικίλων, παρδαλῶν, παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 316.

Ὠ̔ρυγή, ἡ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός.

*Ὠ̔ρυγμα, τό· καὶ

*Ὠ̔ρυγμός, ὁ (ὠρύομαι). Βοή, κραυγή, φωνή, βρυχή, οὐρλιαγμα, μούγγρισμα· καὶ μάλιστα τῶν κυνῶν· »Ἠϊόνων ὠρυγήν«, ἡ βοὴ τῶν παραθαλασσίων ὑπὸ τῶν κυμάτων προσερχομένη. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 233. ὅθεν τὸ Λατ. rugitus.

Ὠ̔ρυδόν, Ἐπίρ. (ὠρύομαι). Μὲ τὰ βρυχηθμοῦ, μετὰ βρυχῆς, οὐρλιάσματος, μουγγρίσματος. Νικανδρ.

*Ὠ̔ρυες, ων, οἱ. Ὀνομάζονται ἅπαντα τὰ θηρία ὅσα βρυχῶνται, οὐρλιάζουν, Γλωσσ. ἀκφ.

Ὠ̔ρυθμός, ὁ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός. Βρυχηθμός, βρυχή. Θεόκριτ.

*Ὠ̔ρυξα, ἀόρ. α'. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὠ̔ρύομαι, Μλ. -ύτομαι, μέσ. ἀποθ. Βρυχῶμαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. ἐπὶ σκύλων λύκων, λεόντων κλ. τ. τ. ὅταν πεινῶντες οὐρλιάζουν, Θκρτ. 2, 35. — β) μεταβ. ἐπ' ἀνθρώπων, Θρηνῶ, ὀδύρομαι· Θκρτ. 1, 71. — 2) σπανιώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων φωνῆς, βοῆς, βοῶ, φωνάζω δυνατά Πινδ. Ὀλ. 9, 163. θρηνολογῶ, μοιρολογῶ, Ἡρδτ. 3, 117. ἀλλὰ καὶ ἀλαλάζω, φωνάζω, ἀγαλλιάσεως, χαρᾶς φωνήν, Ἡρδτ. 4, 75. — 3) Τρπκ. Ἐπὶ τοῦ βαρέος, βαθέος, μὲ μακρόθεν ἀκουόμενον ὠρυγμὸν ὅμοιον ἦχον, κρότον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἀντ. Σιδ. 8. Διον. Περ. 83. Τὸν ἐνργτ. τύπον ὠρύω ὁ Σουΐδ. μόνον ἔχει· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (συγγν. τῷ, ἐρύω, ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι, ἐρυγγάνω, ἐρυγαίνω, ὀρύγω, ὀρυγανω· βρύχω, βρυχάομαι· καθὼς καὶ μὲ τὸ Λατ. rugio, rudo, ructo.) [Τὸ υ, συνήθως μὲν κατὰ ὅλους τοὺς χρόνους μκρ., μόνον παρὰ Διον. Περ. 83 κείται ἐν τῷ ἐνσττ. βρχ.]

*Ὠ̔ρύχαται, Ἰων. γ'. πληθντ. πρόσπ. παθητκ. παρακμ. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὠ̔ρύχατο, Ἰων. γ'. πληθντ. πρόσπ. παθητκ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὠ̔ρύχιον, τό, κύρ. ὄνμ. χωρίον τινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ὠ̔ρύω, ἴδε τὸ εὐχρηστότρ. ὠρύομαι.

Ὠ̔ρύωμα, τό (ὠρνόμαι)· = ὠρυγμα, παρὰ τοῖς Ο'. (υ)

*Ὠ̔ρφωσε, ποιητ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἀόρ. α', τοῦ ὀρφόω.

*Ὠ̔ρχαῖοι, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρμ. ἀντὶ οἱ ἀρχαῖοι.

*Ὠ̔ρχαῖος, Ἰων. καὶ Δρκ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἀρχαῖος.

*Ὠ̔ρχμενος, ποιητ. συναιρμ. ἀντὶ ὁ ἀρχόμενος. Γλωσσ.

*Ὠ̔ρωπαῖος, ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ὠρωπός.

Ὠ̔ρώρει, γ'. ἐνκ. πρτπ. ὑπρσυντλ. τοῦ, ὄρνυμι, Ἰλιάδ. Σ, 498.

*Ὠ̔ρωρέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. παθ. πκρεμ. τοῦ, ὀρίγω, ἀντὶ ὠρωρεγμένοι αι, α εἰσί.

*Ὠ̔ρωρέχειν, Ἀττκ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρέγω.

*Ὠ̔ρώρυκτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. παθ. ὑπρσυντ. τοῦ, ὀρύσσω, Ἡρδτ. 1, 185.

*Ὠ̔ρωρύχειν, Ἀττκ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρύσσω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Σ.

Ὠ̔ς, Ἐπρρ. ἐκ τῆς ἀρχαίας δεικτ. ἀντνμ. ὅς, ὡς τό, τοῖς, παρὰ τὸ ἄχρηστον, οὕτως, τὸ παρὰ τό, οὗτος = οὕτως, ὧδε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κατ' αὐτόν, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τὸ κοινῶ. ἔτσι, τέτοιας λογῆς· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐν γένει παρὰ ποιητ. καὶ τοῖς Ἰωσι λογογρφ, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ σπανίως, χρήσιμον, Valck. ἐν Φοιν. 841. Heind. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σελ. 326. D. — β) καὶ ὥς. Καὶ κατὰ τοῦτον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ κατὰ τούτας τὰς περιστάσεις, καὶ τέτοιας λογῆς· ὅθεν ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο· ὡς τό, ὅμως, Ἰλιάδ. Α, 116. Γ, 159. Δ, 322. Θ, 56. Λ, 720. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντιθτ. τῷ· »οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς«, οὔτε ἔτσι, μήτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τότε, ἢ καὶ ἔτσι ὄχι, Ἰλιάδ. Η, 263. Ι, 351. 587. Λ, 841. Ὀδύσ. Α, 6. Β, 23. καὶ ἀλλχ. »οὐδέ κεν ὥς« Ἰλιάδ. Ι, 386. αἱ δὲ φράσεις, »καὶ ὥς, οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς«, εἰσὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λεγογρφ. πάνυ εὐχρηστοι. — γ) ἐν ὁμοιώσεσιν· »ὥς — ὡς — «, ἔτσι — καθὼς —, ἔτι δὲ καὶ ἀνάπαλιν »ὡς — ὡς —«, καθὼς — ἔτσι —. Ὅμ., οὐ μόνον ἐν ποιότητος ἀλλὰ καὶ ἐν χρονικαῖς ἢ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀλληλουχίᾳ δυοῖν τινων πράξεων ὁμοιώσεσι, Valck. Φοιν. 1437. »ὡς ἥψατο γούνων, ὡς εἴχετ' ἐμπεφυυῖα, καθὼς ἔπιαστε τὰ γόνατά του, ἔτσι τὰ ἐκρατοῦσε σφιχτά, δὲν τὰ ἄφηνεν, Ἰλιάδ. Α, 512. ὡταύτως καὶ »ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν« καθὼς τὴν ἴδεν ἔτσι, αὐθὺς ἐτσίτισε τὸν νοῦν του ὁ ἔρως, Ἰλιάδ. Ξ, 294. οὕτω καὶ »ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη«, Θκρτ. 2, 82. πιρβλ. 3, 42. Δύναται μὲν τοι κεῖθεν ἐν τῷ τελευταίῳ παραδείγματι τούτῳ τὸ δασυνόμενον μόνον ὡς, ἂν ἐκληφθῇ τὸ β'. καὶ τὸ γ'. ὡς ἐπιφωνηματικόν, καθὼς τὸν ἴδα, πόσον ἐμάνηκα, πόσον ἐπληγώθη ἡ καρδιά μου! Ὅτι δὲ ὁ Βιργίλιος τοὐλάχιστον ἐννόησεν οὕτω τὴν Θεοκρίτειον ταύτην φράσιν βεβαιοῦται διὰ τῆς μιμήσεώς του ἐν τῷ ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit eror, ecl. 8, 41. Παραβλ. ὡς, Β, II. 5. ε'. καὶ Δ, I. 2. »— ὡς τε — ὡς —«. Τιμ. Δμτ. 174. 176. — δ) Οὕτως, ἔτσι, παραδείγματος χάριν, ἐν γενικῶς ὁμολογουμένῃ τινὶ γνώμῃ ἰδιαιτέρου ἐλέγχου ἢ ἀποδείξεως σημαντικόν, Ὀδύσ. Ε, 121. 125. 129. Τιμ. Ἀφρδ. 219. Ὁ Hermann ὅμως προκρίνει τὸ ἀναφορικὸν ὡς, καθὼς παραδείγματος χάριν· τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν Ὀδύσ. Ε, 129. κατ' οὐδένα τρόπον χώραν ἔχει. — 2) ὡς ἀντὶ τοῦ δασυνμν. μόνον ὡς, ἐν ὁμοιώσεσιν, καθὼς, ὅταν τὸ Ἐπρρ. ἐπιφέρηται τῇ λέξει τῆς ὁμοιώσεως, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Ὡ̔ς, Ἐπρρ. ἀναφρκ. ἀπὸ τῆς ἀναφρκ. ἀντωνμ. ὅς. Κατὰ τὸν ὁποῖον τρόπον, καθὼς· πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐν γένει δὲ ἀεὶ ἐξηγηματικόν τινα ὁρισμὸν περιέχον καὶ ἐν τελείαις φράσεσιν ὡς δεικτικόν τι ἐπίρρημα ἀναφερόμενον, τὸ ὁποῖον δύναται καὶ προηγεῖσθαι τοῦ, »ὡς« καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως καταλιμπάνεται. Αὕτη δὲ ἡ ἀναφορὰ ἔχει χώραν οὐ μόνον εἰς τὰ κυρίως δεικτικὰ Ἐπιρρήματα »ὡς, τώς, ὧδε, αὕτως« ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ »τόσον«. Ἰλιάδ. Δ, 130. καὶ εἰς τὸ »ταύτῃ« π. χ. »ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει« Πλάτ. Πολιτ. σελ. 365. D. καὶ τ. τ. — Τὸ ἀναφορκ.

ὡώς, οὐδέποτε τονοῦται, εἰ μὴ ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσεως κείμενον, ἢ τῇ λέξει ἐπιφερόμενον, ἥτις κατὰ τὴν σύνταξιν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ, π. χ. »θεός ὥς τίετο δήμῳ« ἀντὶ, »ὡς θεὸν« Ἰλδ. Ε, 78. Κ, 33. καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς ποιητ., παρὰ τοῖς Ἴωσι λογογρφ. σπανίως, παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, πιθανῶς οὐχ εὕρηταί που παράδειγμα. Δωρκ. παρασχησμ. αὐτοῦ ἐστι τὸ, ὥ, Ἀνκδ. Bekk. σελ. 591. 22. 617. 31.

Ἐπὶ δὲ τὸ ὡς κατὰ σημσ. Ἐπιρρμτ. τὸ κατηγορούμενον μόνον δύναται νὰ διορίζῃ, πρὸς μὲν τὸ ὑποκείμενον ἀνεφέρεται ἐμμέσως μόνον πρὸς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἀμέσως, Wellauer ἐν Ἀπλ. ῥδ. 2, 1051. ἡ ἄμεσος ὅμως ἀνεφορὰ αὕτη ἐστὶ διττή, ἐγγυτέρα δηλονότι, ὅταν τὸ »ὡς« ἀναφέρεται εἰς τὸ κατηγορούμενον, καὶ ἀπωτέρα ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον. Εἰς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἀναφερόμενον τὸ ὡς, διασαφηνίζει, τὸν τρόπον τοῦ κατηγορουμένου.

I) Διὰ παραθέσεως, ὡς παραβολὴ κατ' ἐξοχὴν φαινομένης καὶ τὴν παραβολικὴν πρότασιν σχηματιζούσης. Παραβολικόν.

II) Διὰ προσθήκης προτάσεώς τινος τὸν τρόπον, τὴν ποιότητα τοῦ κατηγορουμένου ἀκριβέστερον δηλούσης, καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος κειμένης. Ὅταν δ' ἐξ ἐναντίας τὸ »ὡς«, ἀναφέρηται εἰς τὸ ὑποκείμενον, διασαφηνίζει αὐτὴν ὡσαύτως.

I) Διὰ παραθέσεως.

II) Διὰ προσθήκης ἀντικειμένου τινός (object) ἐν προτάσεως σχήματι· ἔστι δε ἡ τοιαύτη πρότασις.

1) Τοῦ ἀντικειμένου πρότασις (objectiv), τοῦτ' ἔστι τὸ ἀντικείμενον δηλοῦσα εἰς ὃ ἀποτείνεται τοῦ ὑποκειμένου ἡ ἐνέργεια, κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, ὡς = ὅτι.

2) Προαιρετικὴ πρότασις, ὡς = ἵνα, ἢ ὅπως. (αὗται αἱ προτάσεις εὕρηνται μεταβατικοῖς ἐπιφερόμεναι ῥήμασι· καὶ διασαφηνίζουσιν ἀμφότερα, τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν· τοῦτο δέ, ἡ πρώτη μὲν τῆς ἐνέργειας αὐτῆς σημαντικὴ οὖσα, ἡ δευτέρα δέ, τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ σκοποῦ, οὗ ἕνεκα τὸ ἐνεργεῖν.)

3) Συμπερασματικὴ πρότασις· ὡς, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταύτην τὴν σημσ. πολὺ εὐχρηστοτέρου, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖν διὰ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀποτελέσματος· ἀκριβέστερον διορίζουσα.

4) Αἰτιολογικὴ πρότασις, ὡς = ὅτι ἢ ἐπεί

5) Χρονικὴ πρότασις, ὡς = ἐνεί. Ὅτε, ὅταν, ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ αἴτιον καὶ ὁ χρόνος τοῦ ἐνεργεῖν διορίζουσι πολλαχῶς τὸν τρόπον αὐτοῦ, ὁ διορισμὸς οὗτος γίνεται ἀκριβέστερος διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἐνεργεῖν.

A) Ὡς. τοῦ κατηγορουμένου ὁριστικόν.

I) Ἐν τῇ παραβολικῇ προτάσει, Ὥσπερ, καθὼς ὡσάν, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅταν δὲ ἡ φράσις εἶναι πλήρης, τίθεται συνήθως μετὰ τοῦ ἀναλόγου »ὡς ἢ οὕτως, τὰ ὁποῖα δύναται καὶ ἐπιφέρεσθαι τῇ διὰ τοῦ ὡς ὁριζομένῃ προτάσει καὶ προηγεῖσθαι αὐτῆς ἀνάλογα δὲ εἰσὶν ἀλλήλοις καὶ τὸ, »τὼς καὶ ὡς«, Ἰλδ. Γ, 415. εὕρηται δὲ μάλιστα ἐν τοιαύταις ἀναφοραῖς καὶ τὸ, ὡς ἐνίοτε, ὅπου ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ Ἐπιρρμτ. ἔδει κεῖσθαι τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν »ὃς ἢ ὅσος, π. χ. »ἑλὼν χρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον« ἀντὶ »ἃ οἱ χεῖρες ἐχάνδανον«, Ὀδσ. Ρ, 344 »ὦκα δὲ μητρὶ ἔνεπον, ὡς εἰδότε καὶ ἔκλυον« ἀντὶ, »ὅσα εἰδὸν καὶ ἔκλυον«, Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 172. 296. 416. Ἰλδ. Β, 10 Ξ, 44. Σ. 74. 75. Ἡσδ. Ἔρ. 690. »τὸ ῥῆμα, ὡς εἶπεν« ἀντὶ, »ὃ εἶπεν, Αἰσχν. σελ. 64. παρβλ. Schaef. Σφλ. Οἰδ. Κ. 1124. Lobeck Φρν. σελ. 427. — Ἀκριβέστερος διορισμὸς κατὰ τὰς διαφόρους ἐγκλίσεις. — 1) ὡς μετὰ τῆς Ὁριστικῆς, ὅταν παραβάλλεταί τι πρὸς ἄλλο τι τῷ ὄντι ὑπάρχον ἢ συμβαῖον, ἢ τὸ ὁποῖον συμβαίνει τοὐλάχιστον συνήθως· »ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς . . . ὣς τότ' Ἀχαιοί . .« Ἰλδ. Ε, 499. Ι, 4. Σ, 161. Χ, 199. πολλάκις μετὰ τοῦ ὁρστκ. ἀορστ. ἐπειδὴ, ἐν τῇ δηλώσει τοῦ συνήθως ἢ πολλάκις συμβαίνοντος, εἴωθε τίθεσθαι ἰδιαιτέρα τις περίστασις τοῦ παρωχηκότος καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἐνεστὸς σαφηνίζεσθαι διὰ συγκρίσεως, π. χ. »ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη . . . ὣς αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων, δείσας Ἀτρέος υἱόν, Ἀλέξανδρος θεοειδέα« Ἰλδ. Γ, 33-36. Δ, 275. δύναται ὅμως ἐν ταῖς τοιαύταις παραβολαῖς νὰ λαμβάνηται ἅμα καὶ ὁ ἐνεστ. »ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκώων τι . . .« Ἰλδ. Ε, 902. Τὰς διεξοδικωτέρας παραβολὰς εἴωθε ποιεῖν ὁ Ποιητ. μετὰ τοῦ, »ὡς ὅτε«, ἢ »ὡς δ' ὅτε«, οὐ σπανίως δὲ καὶ κατὰ τρόπον, ὥστε τὸ, »ὅτε«, ὅλως περιττὸν φαίνηται, π. χ. »ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ« Ἰλδ. Δ, 462. ἡ φράσις ὁμῶς ἐστὶ πολὺ μᾶλλον ἐλλειπτική, ἀντὶ τοῦ, »ὡς ὅτε πύργος ἤριπε« πλήρης δὲ ἐν Ν, 389. »ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπε« πρβλ. Μ, 132. Ο, 362. Herm. Vig. σελ. 910. σπανιώτρ. δὲ ἐν συντομωτέραις παραβολαῖς, ὡς ἐν Ὀδσ. Λ, 368. — 2) ὡς, μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, ὅταν διὰ τῆς παραβολῆς δὲν λέγεται τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἀλλὰ τὸ τί ἔσται ἂν συμβῇ περίστασίς τις· »ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἕξῃ . . .«, Ἰλδ. Ε, 161. Ι, 323. Κ, 485. Χ, 93. ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ παραδείγματι, ὁ λόγος μετὰ τὰ μόρια, δέ τε, στίχῳ 94. ἐκφέρεται ὁριστικῶς, »δὲν δέ τε μιν χόλος αἴνις, σμερδαλέον δὲ δέδορκεν«. — 3) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, μόνον διὰ προσλήψεως ἄλλων μορίων, καὶ ἐξαιρ. τοῦ, εἰ, οὐδέποτε δὲ ἄλλως· καὶ τότε ἡ εὐκτικὴ πρότασις ἕπεται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὑποθετικῆς. Καθὼς νὰ . . . καθὼς ὅταν . . καθὼς ἄν, »οἶδ' ἄρ' ἔσαν, ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο«. Ἰλδ. Β, 780. Χ, 210. Ὀδσ. Κ, 416. Ἐν τῇ Ἰλδ. γράφει ὁ Wolf ἀμφότερα τὰ μόρια ὡς, εἰ, εἰς μίαν λέξιν, ὡσεί. Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ, ὡς, μετὰ τῆς Ὁρστκ., Τπτκτ. καὶ Εὐκτ. ἐγκλίσεως ἴδε Herm. de legg. quibusd. supt. serm. Hom. 2. σελ. 4. καὶ ἐν Vig. σελ. 910. — Σπανιώτατα δὲ καταλιμπάνεται τὸ παραβολικόν, ὡς, Lobeck Σφλ. Αἴ. 167. ὡσαύτως σπανιωτάτη καὶ ἡ ἀναδίπλωσις τῶν παραβολικῶν μορίων ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, διπλασιαζομένων γὰρ τῶν μορίων αὐτῶν, διπλῆν δεῖ καὶ τὴν παραβολὴν γίνεσθαι, Seidl. Εὐρπ. Τρ. 147. Herm. de pleon. et ell. σελ. 201. Δύναται δὲ νὰ προηγῆται τῆς τῷ, ὡς, ἀρχομένης προτάσεως καὶ παράλληλός τις, ἄνευ συμπλεκτικοῦ ῥήματος, τῇ ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ ἀρχομένη πρότασις, Wolf Δμσθ. Λεπτ. σελ. 311. Ὁ δὲ Βτμν. Λεξ. 1. σελ. 230. λέγει ὅτι ἐν πάσῃ τῇ Ὁμρκ. ποιήσει, τὸ ἁπλοῦν παραβολικόν, ὡς, τοῦ ὀνόματος προηγουμένου οὐδέποτε ἄλλως τίθεται εἰμὴ ἐν ἀρχῇ τελείας προτάσεως. μετὰ προστκειμένου ῥήματος ἢ μετοχικοῦ ἐπιθέτου, πλὴν τῶν ἐνεργῶς ἐλλειπτικῶν φράσεων, ὡς Ὀδσ. Ξ, 441. »αἴθ' οὕτως Εὐμαῖε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ ὑπακ. ἐγένου. Ἐν κυρίαις παραβολαῖς δ' ἐξ ἐναντίας οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ. εὕρηται τὸ, ὡς, πρὸ ὀνμστ. ἢ αἰτιατικῆς κείμενον, ἐξαιρέσει τοῦ μόνου ἀμφβ. παραδείγματος »ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης . . .« Ἰλδ. 144. πολὺ μᾶλλον δὲ κεῖται πανταχοῦ εἴτε τὸ ἁπλοῦν ὡς καὶ ἐπιφέρεται αὐτῷ τὸ τονούμενον, »θεός ὥς, λύκοι ὥς, δρυόχοος ὥς« καὶ λ. τ. τ., εἴτε ὅτε πρέπει νὰ προηγῆται τὸ παραβολικὸν μόριον, τίθεται τὸ, ὥστε, αὐτὸ ἢ τὸ, ἠύτε.

I. — β) Τῇ παραβολικῇ προτάσει ἐστὶ σύγγν. ἡ ἀναφορικὴ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς γίνεται ὁμοίως τῇ τοῦ, ὅπως, ὅπερ ἴδε· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπιφέρεται, μεθομηρικῶς, τῷ, ὁρᾶν, σκοπεῖν, ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλλοις ταὐτοσημάντοις ῥήμασι.

II) Ὡς, ἐν τῇ ἐπιρρηματικῇ προτάσει· καὶ μάλιστα. — 1) πρὸ τῶν παρεμβεβλημένων ἢ ἐλασσόνων προτάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν συγχωροῦσιν ὁπόλυτον κατευθὺ τῶν κυρίων προτάσεων τὴν σημασίαν, ἀλλὰ ποιοῦσιν αὐτὴν ἐξαρτωμένην ἢ περιωρισμένην πως· εἰσὶ δὲ αἱ προτάσεις αὗαι. — α) εἴτε ἀπόλυτοι, κατ' ὁριστικὴν ἔγκλισιν, π. χ. »ὡς ἐμοὶ δοκεῖν καθὼς μοι φαίνεται, καθὼς στοχάζομαι, »ὡς ᾤετο, ὡς ἔοικε, ὡς ἐγῷμαι« κλ. τ. τ. εἴτε. — β) ὑποθετικαὶ, μετὰ τοῦ, ἄν, κατ' εὐκτκ, ἔγκλσ. »ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄνω καθὼς ἤθελεν εἰπῶμεν, ὡσὰν νὰ ἐλέγομεν, μετριοφρόνου ἐκφράσεως δηλωτικαί. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ἄν, κατ' ὑποτκτ. ἔγκλσ. »ὡς ἂν δυνώμεθα καθὼς ἤθελε δυνηθῶμεν, ὅσον ἤθελ' εἰμεθα ἱκανοί, ὅσον μᾶς σταθῇ δυνατόν. — Ἐν τοῖς τοιούτοις συντάσσεται πολλάκις τό, ὡς, μετὰ τοῦ, γε ἢ γοῦν »ὡς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει«, καθὼς τοὐλάχιστον λέγουν. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τό, ὡς, τοῦ, γε, διὰ παρενθέσεως λέξεων, Reisig comm. cr. de Soph. O. C. 45. — Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δέ, μετὰ ἀπαρεμφάτου, »ὡς σφίσι δοκεῖν«. Οὐ σπανίως δὲ κεῖνται αἱ τοιαῦται προτάσεις καὶ ἄνευ τοῦ, ὡς, π. χ. »φασί, οἶμαι« Schaef. Bos. ell. σελ. 782. — Ἐνίοτε δὲ ἡ τοιαύτη παρεμβεβλημένη ἢ ἐλάσσων πρότασις διορίζει τὴν σύνταξιν τῆς κυρίας προτάσεως εἴτε μὲ τὴν ἐξάρτησιν αὐτῆς ὅλως ἀπὸ τῆς ἐλάσσονος καὶ μεταβολὴν εἰς αἰτιατκ. πτῶσι· μετ' ἀπαρεμφτ., ἢ εἰς πρότασιν μετὰ τοῦ, ὅτι, εἴτε διὰ τροπῆς μόνον τοῦ τελικοῦ χρόνου τῆς κυρίας προτάσ. εἰς ἀπαρέμφ., π. χ. »ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἁπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφέτερον« ἀντὶ »τὸν τὸ σφέτερον«, Ἡρδτ. 4, 5. παρβλ. 1, 58. 65. 2. 8. 4, 76. 95. 6. 37. Συνήθως δὲ προηγεῖται παρ' Ἡρδτ. ἡ τῷ, ὡς, ἀρχομένη πρότασις, ἐνίοτε μέντοι καὶ παρεντίθενται οἷον· »τὸν χρόνον δὲ τοῦτον, ὡς λέγουσι Συβαρῖται, σφέας τε αὐτοὺς καὶ τῆλυν τὸν ἑωυτοῦ βασιλέα . . .«, 5, 44. »ἀνὴρ δὲ« ὡς ἔοικεν οὐ νέμεινα, ἀντὶ, »οὐ νέμει, ὡς ἔοικεν«, Σφκλ. Οἰδ. Τρ. 1230. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἄρα ἡ σύνταξις αὐτοῦ ἐστι παντοίων ἐκφράσεων σύμμιξις κυρίως, Schaef. καὶ Ερί. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 736. Herm Vig. σελ. 745. 894. Τελειοτέρα δὲ κεῖται παρ' Ἡρδτ. 3, 56. 9. 32. — 2) ὡς, πρὸ τῶν κατὰ συγκοπὴν φράσεων, »ὡς ἐμοί, ἢ ὡς γ' ἐμοίγε, κατὰ τὴν ἐδικήν μου κρίσιν, καθὼς ἐγὼ κρίνω· ἔτι δὲ καὶ »ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ, καὶ ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ« Valck. ἐν Ἱππ, 324. = »ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. Ἀνκδ. Bk. σελ. 74. ἀλλὰ καὶ »ὡς ἐμοίγε, καθὼς μοι εἶναι δυνατόν, κατὰ τὰς δυνάμεις μου, Heusde spec. crit. ad Plat. σελ. 52. »ὡς ἐμοὶ δόξῃ«, = ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· Ξνφ. »ὡς ἀπ' ὀμμάτων« καθὼς φαίνεται, ὅπερ ἀναπληροῦται συνήθως διὰ τοῦ, εἰκάσαι. — β) ὡς, μετὰ τοῦ, ἄν καὶ ἀπρμφ. »μεγάλα κτήσατο χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν«, ἐπειδὴ καὶ ἡ Ῥοδῶπις ἦτον τοιαύτη, ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα, τοῦτ' ἔστιν, ἄλλως δὲν ἤθελε τὰ κερδήσῃ ἂν δὲν ἦτον πάνυ ἐπαφρόδιτος· Ἡρδτ. 2. 135. εὐχρηστότερον δὲ ἄνευ τοῦ, ἄν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἡρδτ. 2, 8. 4, 99. παρβλ. Γ. II. 1. — 3) ὡς, μετὰ ἐπιρρημάτων καὶ μάλιστα,

— α) μετὰ τῶν θετικῶν, κατ' ἐπιτεταμένην ἔμφασιν, π. χ. »ὡς ἀληθῶς« καθὼς εἶναι ἀληθές, τοῦτ' ἔστι μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὰ σωστὰ, ὡς κοινῶς λέγομεν· »ὡς ἑτέρωσε καθόλου ἀλλέως, καθόλου διαφορετικά· καὶ τ. τ., ἂν μὴ κρεῖττον ὡς ἀναβόησιν ἐκλαμβάνεσθαι, Πῶς ἄλλως! τοῦτ' ἔστι, πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ἀλλέως! πῶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἦναι ἀληθής! Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. δύναται συντάσσεσθαι τὸ, ὡς, καὶ μετὰ Ἐπιρρ., καὶ μετὰ Ἐπιθτ., καὶ μετὰ ῥημτ., οὐχὶ μέντοι μετὰ οὐσιστ., Valck. ἐν Φοιν. 150. 624. παρβλ. Δ. Ι. 1. ὡσαύτως ἐπιφέρεται τὸ, ὡς, καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς αὐξητκ. ἐπιρρ. »θαυμαστῶς ὡς, καὶ θαυμασίως ὡς«, καθόλου θαυμαστὰ, θαυμασιώτατα· »ὑπερφυῶς ὡς«, ὑπέρμετρα μεγάλος, η, ον·, καθ' ἃ ἡ θέσις τοῦ μὴ τονουμένου, ὡς, ἐπιρρημ. ἐπιφερουμένου, ἔλλειψιν σαφῶς δεικνύει, ἐπειδὴ ἄλλως ἔπρεπε νὰ τονοῦται, ὡς, ἐνίοτε δὲ ἀποχωρίζεται τοῦ ἐπιρρμτ. τὸ, ὡς, μὲ παρεμθετον περισσοτέρων λέξεων »θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς«, Πλάτ. Φαίδν. σελ. 95. Α. »ὑπερφυῶς δὴ τὸ χρῆμα ὡς«, Πλάτ. Ἀλκιβ. 2. σελ. 147. C. — β) Τοῖς συγκριτκ. ἐπιρρήμσ. πρόσκειται, ὡς φαίνεται, τὸ, ὡς μόνον ὅταν τὸ θετικὸν τοῦ Ἐπρρ. κεῖται ὡσαύτως κατ' ἐπιτσ., ὅθεν »ὡς ἀληθεστέρως«, Πλάτ. Πολτ. σελ. 347. Ε. ἄλλως γὰρ πάλιν ἀμφίβολος ἡ σύνταξις αὐτοῦ αὕτη. — γ) Τοῖς ὑπερθετκ. ἐπιρρήμτ. πρόσκειται τὸ, ὡς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅπως, καὶ σημαίνει τὸν δυνατόν, μέγιστον, ὕψιστον βαθμόν, »ὡς μάλιστα«, τόσον πολὺ ὅσον δυνατόν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ ἦναι· »ὡς ῥᾷστα«, ὅσον τὸ δυνατὸν εὔκολα, ὅσον εὔκολον ἠμπορεῖ νὰ ἦναι, νὰ γένῃ· »ὡς τάχιστα« τόσον ὀλίγωρα ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀφ' Ἡροδτ. πάνυ εὔχρηστος τρόπος· ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐλλείπῃς ἡ ἔκφρασις· πλήρης δὲ, εἰ ἔκειτο »οὕτω τάχιστα ὡς δυνατόν«· εὕρηται δὲ τῷ ὄντι καὶ πλήρης ἡ ἔκφρασις »ὡς δυνατὸν κάκιστα« Ἰσκρτ. οὐ σπανίως δὲ καὶ μετὰ τοῦ θετικοῦ ῥήματος τοῦ, δύναμαι καὶ τῶν ἰσοδυνάμων αὐτῷ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ἔκλισις διορίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, »ὡς ἐδύνατο κάλλιστα· ὡς ἂν δυνώμεθα κράτιστα«, καὶ τ. τ., Ξνφ., Ἀνβσ. 3, 2, 6. »ὡς οἷόν τε μάλιστα· ὡς οἷόν τε πλεῖστον«, καὶ λ. τ. τ., σπανιώτ. δὲ τὸ ὅλως πλεονασταικὸν »ὡς ὅτι μάλιστα«, Πλάτ. Νμ. 10. σλ. 908. Α. παρβλ. Jac. ἐν Ἀχλ. Ταλ. σελ. 673. 694. Πρὸς τούτοις δὲ προστήκουσιν ἐνταῦθα καὶ αἱ φράσεις »ὡς τὸ πολύ· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον«, παρβλ. πολύς, σημτ. 4. ε'. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πράκειται τέλος. — 4) τὸ ὡς, ὑπερθετικοῖς ἐπιθέτοις »ὡς ἄριστος· ὡς βέλτιστος«· κλ. τ. τ. Πολλάκις δὲ εὕρηται τὸ, ὡς, ὡςπερ καὶ τὸ, ὅτι, διὰ προθτ. ἀπὸ τοῦ ὑπερθετκ. κεχωρισμένον, π. χ. »ὡς ἐλάχιστον«, ἀντὶ »ἐς ὡς ἐλάχιστον«, Θκδ. »ὡς ἐν βραχυτάτοις«, ἀντὶ »ἐν ὡς βραχυτάτοις«, Ἀντφ. »ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ«, ἀντὶ »ἐν ὡς ἐχυρωτάτῳ«, Ξνφ. ἴδε Poppo obsc. ἐν Θουκδ. σελ. 223.

Β) Ὡς, τοῦ ἀντικειμένου (object) ὁριστικόν.

1) Παράθεσις δευτέρου ἀντικειμένου, πρὸς τὸ ὁποῖον παραβάλλεται τὸ πρῶτον. Προστίθεται δὲ τὸ, ὡς, τῷ πρώτῳ ἀντικειμένῳ εἰς δήλωσιν τῆς ποιότητος τὴν ὁποίαν ἐδείχθη ἐν αὐτῷ τὸ ὑποκείμενον, καὶ εἰς διορισμὸν τῆς εἰς αὐτὸ τεινούσης ἐνεργείας. Γινώσκεται δὲ δι' αὐτοῦ ἡ γνῶμη, ὁ σκοπός, τὸ αἴτιον ὑφ' οὗ προήχθη ἡ ἐνέργεια· ὅθεν ἡ προσθήκη τοῦ, ὡς, ἀναλύεται πανταχοῦ κοινότρ. διὰ τοῦ, μὲ γνώμην, μὲ στοχασμὸν, μὲ σκοπὸν νὰ — καὶ δι' ἄλλων τοιούτων φράσεων, π. χ. »οἱ φύλακα συμπέμψας αὐτόνω, τὸν ἔστειλε μαζῆ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡρδτ. »σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖς« μὲ ἐσᾶς, μαζύ σας, μὲ γνώμην, ἢ πιστεύοντες, νομίζοντες ὅτι εἶστε πιστοί, Ξνφ. »ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον«, μὲ γνώμην ἢ πιστεύοντες ὅτι εἶναι μέγιστον ἀγαθὸν, Πλάτ. »λέγω ὡς ἀκουσομένῳ« πιστεύων ἢ στοχαζόμενος ὅτι θέλει ἀκούσει, Πλάτ. Πλεῖστα παραδείγματα ταύτης τῆς χρήσεως τοῦ, ὡς, παρέχουσιν ἑξαιρ. οἱ λογογραφικοὶ διάλογοι καὶ οἱ Δραματοποιοὶ τῶν Ἀττ.

Ἡ) Προσθήκη τοῦ ἀντικειμένου ἐν προτάσεως εἴδει· καὶ — 1) ὡς περ ἀντικειμένου πρότασις κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, κεῖται τὸ, ὡς, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὅτι, ἢ τῆς αἰτιατικῆς μετ' ἀπαρεμφάτου· ἐκ ταύτης τῆς καθόλου ὁμοιότητος τῶν σημασιῶν τοῦ, ὡς καὶ τοῦ, ὅτι, σαφηνίζεται ὅτι, προσάπτει πάλιν τὴν τῷ, ὡς, ἀρχομένην πρότασιν, ἐν ᾧ ἐμπίπτει παραβολή τις, τὸ, ὅτι, Poppo Ξνφ. Κύρ. Πδ. 5, 3, 30. ἢ καὶ ἀνάπαλιν, τὸ, ὅτι μεταβάλλεται εἰς τὸ, ὡς, Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζον. σελ. 281. C. παρβλ. Jac. Ἀχλ. Ταρ. σελ. 566. ὡσαύτως τρέπεται τὸ μετὰ τηλικοῦ τινος χρόνου, ὡς, εἰς αἰτιατκ. μετὰ ἀπρμφτ., ἢ ἐπιφέρεται αὐτῇ, Ἡρδτ. 1, 82. 8, 118. Math. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 774. Πολλάκις ὅμως ἀμφότεραι αἱ συντάξεις διαμίγνυνται εἰς μίαν πρότασιν ὡς ἐν τῷ, ὅτι, Α. 2. β'. ὅπερ ἴδε. — Ἀκριβέστεροι ὁριστμοὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐγκλίσεων. — α) ὡς, μετὰ τῆς ὁριστκ., τὸ ἔντως ὑπάρχον, ἢ ὑπάρξαν ἢ ἐσόμενον σημαῖνον. — β) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτκ., συντάσσεται ἐπὶ παρῳχηκότων πραγμάτων καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ »ἦλθε ἀγγελίη, ὡς ἠλώκοι τὸ τεῖχος«, Ἡρδτ. 1, 83. ἀντὶ τῆς εὐκτκ. ὅμως κεῖται πολλάκις καὶ ἡ ὁριστκ., ὥσπερ καὶ ἀντὶ παρῳχηκότος χρόνου ὁ ἐνεστώς, ἐπειδὴ ὁ πλάγιος λόγος ὁμοιάζει πολλαχῶς τῷ εὐθεῖ, ὅθεν δύναται νὰ θέτωνται ἀμοιβαίως αἱ δύο ἐγκλίσεις αὐταί, Math. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 710. — γ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ εὐκτ. ἐγκλσ., ὅταν ἡ Πρότασις ἦναι ἀπόδοσις τῆς μείζονος εἴδη πραγματικῶς ἐκφερεμένης, εἴτε τοὐλάχιστον εἰκότως ἀναπληρωτέας ὑποθετικῆς προτάσεως· ἄλλως γὰρ ἐν ἀπολύτοις φράσεσι [τίθεται ἀναγκαίως ὁ ὁριστκ. ἐνεστ. ἢ Μέλλων. — δ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν, καὶ ὁριστκ. παρῳχηκότος χρόνου, ὅταν δηλῶται τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς· (ἢ ὑποτακτ. ἐγκλσ. εἰς οὐδεμίαν τῶν συντάξεων τούτων ἔχει χώραν). — ε) ὡς, μετὰ ὁρτκ. ἐνεστ. καὶ μέλλτ., προτρεπτικαῖς ἢ παραινετικαῖς φράσεσιν ἐπιφερόμενον, »μηκέτ' ἐκφόβου μητρῷον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ«, μὴ ἐφοβοῦ ὅτι ἡ μητρικὴ ὕβρις θέλει σὲ ἀτιμάσει ποτέ, Σφκλ. Ἠλ. 1418. ἐκδτ. Νεωφτ. Δούκα. »μὴ δείσητε, ὡς οὐχ' ἡδέως καθευδήσατε«, μὴ φοβηθεῖτε ὅτι δὲν θέλει κοιμηθεῖτε ἡσυχα, Ξνφ. Κρ. π. β', 2, 30. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Ἀπαραλλάκτως χρησιμεύει καὶ τὸ, ὅτι, »ὅτι πολλῶν ἄρχουσι, μὴ φοβηθῆτε«. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Poppo Ξνφ. Κυρ. Πδ. 5, 2, 11. — 2) ὡς, Προαιρετικῶν προτάσεων προτιθέμενον, ἄρα ἰσοδύναμον τῷ, ἵνα, ἢ τῷ, ὅπως. — α) ὡς, καὶ ὡς ἄν, Ἐπκ. δὲ, ὡς κεν, μετὰ ὑποτκτ. ἐγκλσ. τῷ, ἐνεστ. καὶ τῷ μέλλτ. ἐπιφερόμενον, Ὅμ. οἷον ἐν Ἰλδ. »σαώτερος ὡς κε νέηαι Α, 32. »εἰδέ κεν ὡς ἤρξῃ« Β, 364. Π, 84-27. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 109. ἔτι δὲ καὶ παραχηκότι χρόνῳ ἐπιφερόμενον ὅταν ἡ προαίρεσις ἢ ὁ σκοπὸς ἐννοῆται ὡς διαρκῶν, μάλιστα δὲ καὶ ἄλλως, ἑξαιρ. παρὰ ἱστοριογράφοις, διότι ἐν διηγήσεσιν εἰώθε συντάσσεσθαι τὰς ἐλάττους προτάσεις ὡς εἰ ὁ λόγους ἦν περὶ ἐνεστώτων πραγμάτων, Ὀδσ. Ω, 360. Ἰλδ. Β, 3. Herm. Vig. σελ. 850. Thiersch Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 529. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττ. λογογρ. σπανιτρ. παρὰ τοῖς Τραγ. Porson. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 68. — β) ὡς, καὶ ὡς, ἄν, Ἐπκ. δὲ, ὡς κεν, μετ' Εὐκτ. ἐγκλσ., παρῳχκτ. ἐπιφερόμενον χρόνῳ, Ὅμ., ἀλλὰ καὶ ἐνεστῶτι, ὅταν δηλοῦταί σκοπὸς ἄλλου τινὸς, ἢ καὶ ὁ ἴδιος τοῦ λαλοῦντος, οὐ μέν τοι ἐν ἐνεστῶτιν ἀλλ' ἐν παρῳχηκόσι πράγμασιν, »ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν«, Ἰλδ. Β, 281. Reisig comm. cr. ἐν Σοφκλ. Οἰ. Ἐπ. σελ. 163. παρβλ. καὶ Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 57. ὅστις ὅμως ἄλλως ἐξηγεῖ τὸ ἐκεῖ εὐκτικόν. Πρὸς τούτοις δὲ τίθεται ἡ Εὐκτ. ἐγκλσ. ὅταν ἡ προαιρετικὴ πρότασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ καθ' ἑαυτὴν εὐκτικῆς προτάσεως. — Ἔστι δὲ πάνυ εὐτχερὴς ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ὡς, καὶ τοῦ, ὡς ἄν, ἡ Ἐπικ. ὡς κεν, μ' ὅλον ὅτι ἐν τῷ, ἄν, ἢ κεν, δύναται ἐννοεῖσθαι ἐνίοτε ἀναπληρωτικῶς τὸ παρ' ἡμῖν κοιτ. Ἂν δὲν ἦναι τρόπος, δὲν ἦναι βολετὸν νὰ γένῃ ἀλλέως· ἂν μὲ ἄλλον τρόπον ἦναι δυνατὸν, καὶ τ. τ. Disken de temp. et mod. v. Gr. Βουτμν. ἐν Σφκλ. Φιλ. 826. — γ) ὡς, μετὰ παρῳχκτ. ὁριστκ χρόνου. ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ πρότασις ἢ ἐξαρτωμένη ἀπὸ ὑποθετικῆς προτάσεως τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς σημαινούσης, εἰς δήλωσιν ὅτι ἔμελλε ἢ ἔπρεπε νὰ συμβῇ τι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν συνέβη, Herm. Vig. σελ. 850. — δ) ὡς, μετὰ ἀπαρμφ., εἰς προσθήκην ἀκριβεστέρου διορισμοῦ γνώμης τινός, »ὡς εἰπεῖν« Ἡρδτ. 6, 95. 7, 24. »ὡς λόγῳ εἰπεῖν« 2, 53. 134. ἔτι δὲ καὶ »ὡς ἔπος εἰπεῖν· ἴδε ἔπος, δ'. ὡσαύτως καὶ »ὡς συντόμως εἰπεῖν, ἢ ὡς συνελόντως εἰπεῖν« τὸ κοιτρ. παρ' ἡμῖν, μὲ ὀλίγα λόγια, νὰ μὴ τὸ μακραίνω, »ὡς οὕτω γ' ἀκούσαιμι, καθ' ὅσον, ἂν ἠμπορῇ τις μόνον νὰ ἀκούσῃ· »ὡς εἰπάσαιμι, διὰ νὰ εἰπῇ τις τὸν συμπερασμόν του, καθὼς ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ τις, Ἡρδτ. 1, 32. 9, 32. 34. αἱ πλεῖσται τῶν τοιούτων φράσεων ὅμως ἀπαντῶνται ἄνευ τοῦ, ὡς, παρβλ. Ἡρδτ. 1, 61. 176. δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἀπαρμφ. ἐννοητέον ὡς Ἀντικείμενον ἀπὸ πάσης τῆς προτάσεως ἐξαρτώμενον, τὸ, ὡς, σημαίνει ἅμα καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, εἶχεν ἰδέαν τῆς περὶ αὐτοῦ δηλωθείσης γνώμης· παρβλ. Β. Ι. — ε) τοῖς ῥήμασιν, ἀναμένειν, περιμένειν καὶ μένειν ἐπιφέρεται ἐνίοτε προαιρετικὴ πρότασις μετὰ τοῦ, ὡς, ὅπου χρησιμωτέρα ἂν εἴη χρονικὴ πρότασις μετὰ τοῦ, ἕως, τοῦτο δὲ, οὐχὶ ὅτι τὸ, ὡς, ἠμποροῦσε νὰ ἦναι ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ προτροπὴ ἢ ἡ παραίνεσις τοῦ περιμένειν, ἵνα συμβῇ, γένηταί τι, ἔγκειται εἰς τὴν τοῦ περιμεῖναι ἕως οὗ συμβῇ τὸ πρᾶγμα. Porson. Εὐρπ. Φοιν. 89. παρβλ. ὡσάν, σημσ. 3. — 3) ὡς, ἐν τῇ συμπερασματικῇ προτάσει, ἀντὶ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εὐχρηστοτέρου, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖν ἀκριβέστερον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας δηλοῦν, πάνυ εὔχρηστον παρ' Ἡρδτ. μετὰ ἀπρμφτ. »εὕρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ«, τόσον φαρδὺν ὥστε νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ πλέουν δύο τριήρεις ἐν ταύτῳ« Ἡρδτ. 7, 24. πρβλ. 2, 135. 4, 184. ἀλλὰ καὶ μετὰ Ὁριστκ. ἐγκλ. Ἡρδτ. 1, 163. 2, 155. καὶ ἀλλαχοῦ· εἰσὶ δὲ αἱ μετὰ τοῦ, ὡς, προτάσεις ἀναφορικαὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι τὸ ἐν αὐταῖς, ὡς, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ, οὕτως, π. χ. »οὕτως ἐμοὶ ἐβοήθησας ὡς σέσωσμαι· ἡ δὲ σύνταξίς ἐστιν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν μετὰ τοῦ, ὥστε, ὅπερ ἴδε, συνήθως μὲν μετὰ ἀπαρμφ., σπανιώτρ. δὲ μετὰ Ὁριστκ. ἐγκλήσεως· πρὸς τούτοις δὲ ἄξιον παρατηρήσως εἶναι, ὅτι ὁ Ἡρδτ. συνεθίζει νὰ καταλιμπάνῃ τὸ, ὡς, ἐν τῷ

δευτέρῳ κώλῳ, ὅταν ἐν τῷ πρώτῳ κεῖται τό, οὕτω, ὅδε, τοιόςδε ἡ ἄλλη τις τοιαύτη ὁριστικὴ λέξις, π. χ. »οὕτω ἰσχυραί (ὡς) μόγις ἂν λίθῳ πάσας διαῤῥήξειας«, Ἡρδτ. 3, 12. »ῥώμη τώματος τοιήδε (ὡς) ἀθλοφόροι ἔσαν ἀμφότεροι,« 1, 31. — 4) ὡς, αἰτιολογικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὥς περ τό, ὅτι ἢ τό, ἐπεί· ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ἀεὶ μετὰ Ὀρτκ. ἐγκλτ. πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γάρ, Porg. Εὐρπ. Φοιν. 857. 1093. ἐξαιρτ. προστακτικ. ῥήματος προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. — 5) ὡς, χρονικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὡς τό, ἐπεί· καὶ μάλιστα. — α) ὡς, μετὰ ὁριστικ. ἐγκλτ. παρωχημένου χρόνου, εἰς ἁπλῆν δήλωσιν συμβεβηκότος τινὸς ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἀπ' Ὅμ. πάνυ σύνηθες. — β) ὡς, μετὰ εὐκτικ. ἐγκλτ. τῆς διὰ τοῦ ἐπιζητουμένου παρατατικοῦ ἐν τῇ μείζονι προτάσει σημαινομένης ἐπαναλήψεως δηλωτικόν, ὁσάκις, ὅσες φορές, παρ' ἡμῖν κοινῇ. ἐξηγούμενον, »ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα οὔτε κατέβαλλεν οὔτε ἐνεπίμπρη«, Ἡρδτ. 1, 17. Κατὰ τὸν Herm. δέ, Vig. σλ 943. δύναται ἐν ταύταις ταῖς συντάξεσι καὶ τό, ἄν κεῖσθαι, ὅπερ ἦστον ἀλλόκοτον φαίνεται, ἐπειδὴ τὰ ἄλλως ἐν χρήσει μόρια ἐπεί καὶ ὅτε τίθενται ἀεὶ ἄ ἐν τοῦ, ἄν. — γ) ὡς, μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλσ. καὶ τοῦ, ἄν, ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ὅταν διὰ τῆς μείζονος προτάσεως σημαίνηται τὸ συνήθως ἢ ἀεὶ συμβαῖνον εἰς δήλωσιν ἐν τῇ ἐλάσσονι, τοῦ, ὁσάκις συμβαίνει τὸ πρᾶγμα, »τῶν δὲ ὡς ἕκαστος οἱ μιχθῇ δίδοῖ δῶρον«, Ἡρδτ. 4, 172. ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει ὅμως χρησιμώτερον ἄλλως τό, ὅταν. — δ) ὡς, μετὰ ἀπρμφ., ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς λοιποῖς ἱστοριογράφοις εὔχρηστον· παραβλ. Ἡρδτ 1, 29. 86. 94. 141. 2, 99. καὶ καθεξῆς. — ε) ὡς, ἐν ἀρχῇ πλειόνων ἀλλεπαλλήλων προτάσεων ἀλλὰ τὴν ταχείαν τοῦ πράγματος προχώρησιν σημαίνει μόνον, ὅταν τὸ δεύτερον ὡς, ἢ τὸ τοιούμενον ὡς δεικτικόν· ἴδε ὡς· γ', τὸ δὲ παρὰ Βίωνι, 1, 40. χωρίον »ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος, ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ, πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο· πάντῃ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἐπειδὴ τό, κινύρετο σχηματίζει τὴν ἀπόδοσιν· αἱ τρεῖς δὲ τῷ, ὡ. ἀρχόμεναι προτάσεις ἐξ ἐναντίας, κεῖνται ἐμφατικῶς παράλληλοι, ὅταν ἴδεν, ὅταν ἐνόησε τὴν πληγήν, ὅταν ἴδε τὸ αἷμα, τότε ἄρχισε νὰ θρηνῇ. Περὶ τοῦ ὅλως πλεοναστικοῦ, ὡς, ἐν τῷ, ὡς ὅτι, ἴδε Bast. Greg. σελ. 52. καὶ Jac. Ἀνθ. Πλατ. σελ. 403.

Γ) Ὡς, πρὸ μετοχῆς καὶ προθέσεως.

Ι) Ὡς, πρὸ μετοχῆς· καὶ μάλιστα.

1) Ὡς τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προκειμένου, σαφηνίζει τὴν ποιότητα αὐτοῦ. Τὸ παραβολικὸν δηλονότι τεκμήριον πρέπει νὰ διασαφηνίζῃ τὴν ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου, τὴν ἰδέαν, τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν· τὸ πραγματικόν, ὡς περ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐννοούμενον ἢ ὑποτιθέμενον, πιθανὸν, καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου, π. χ. »ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι«, τοῦτ' ἔστιν, »ἀγανακτοῦσιν ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀπεστερῆσθαι«, Πλάτ. Πολτ. σελ. 329. Α. »ἡ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀτιμένη με ἑωρακυῖα ἠκοντα«, ἀντὶ, »προσποιουμένη ἀσμένη ἑωρακέναι«, Λυσίας, σλδ. 9. »ὡς ἀπιόντες«, τοῦτ' ἔστι, »βουλόμενοι ἀπιέναι«, καὶ λ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ τίθεται τὸ, ὡς, πολλάκις ἐν μετχ. μέλλοντι, οἷον, ἐν Ἡρδτ. 6, 28. 91. 9, 59 ἡ ῥητῶς συνηθεστάτη σύνταξις αὐτοῦ αὕτη ἐστὶν ὅταν προηγῆται τό, παρασκευάζεσθαι, Math. Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 832. παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 36-42. — β) Ἀλλὰ καὶ ἐν πευστικαῖς προτάσεσι τό, ὡς τίθεται οὐ σπανίως πρὸ τῆς μετχ., π. χ. »παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ὡς παρά τινα ἀφιξόμενος καὶ τίς γενησόμενος«, Πλάτ. Πρωτγ. σελ. 311. Β, »δηλοῖς δ' ὡς τί σημαινῶν νέον«, Σφκλ. Ἀντ. 242. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. (οὕτω γὰρ δοκεῖ ὀρθότερον γράφεσθαι) »ὡς τί δὴ θέλων«, Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 542. — 2) ὡς, τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προκειμένου, σημαίνει, διὰ παραβολῆς τοῦ πρώτου ὑποκειμένου πρὸς τὸ δεύτερον, τὴν ὀρθὴν κρίσιν, καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου τείνει εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἄρα πάλιν τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὑποκειμένου, ὅθεν καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀναλύεται ἄριστα διά τινος τῶν ῥημάτων, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βούλεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἢ δι' ἄλλου τοιούτου τι ὸς, π. χ. »τὸν ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντα«, τοῦτ' ἔστι, »νομίζοντες παρανομεῖν αὐτόν« Πλάτ. Πολτ. σελ. 338. Ε. »ἵνα μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἄττα πάσχοντος«, δηλονότι, »νομίζων ἐμὲ δεινὰ ἄττα πάσχειν«, Πλάτ. Φαίδν. σελ. 115. Ε »τοῖς μὲν οὐδὲν ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἰτησιν, τοῦτ' ἔστιν, »ἡγούμενον ὅτι οὐ δικαίαν ποιοῖντο τὴν αἴτησιν«, Ἰσκρτ. σελ. 122. β'., παρβλ. Ἡρδτ. 5, 20. 85. 9, 54. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων σαφηνίζεται ὡσαύτως ὅτι ἀμφότεραι αἱ συντάξεις εὑρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἅμα, π. χ. »τοὺς κόσμους εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι« Πλάτ. Φαίδν, σελ. 114. Ε ὅπου ἀντὶ τοῦ, ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, ἐδύνατο καὶ, »ἀπεργαζομένους«, κεῖσθαι, παραβλ. Ξνφ. Κύρ. Πδ. 1, 5, 9. — 3) ὡς, τῇ μετχ. προσκείμενον ἐν ἀπολύτοις πτώσεσιν, ἑρμηνεύεται καὶ ἀναλύεται ὡς ἐν τοῖς προηγηθεῖσι. Τὸ τῇ πτώσει προκείμενον, ὡς, σημαίνει τὸ ὁριστικὸν αἴτιον τοῦ ἐνεργοῦντος ἢ εἰς τὸ ἐνεργεῖν προτρεπομένου ὑποκειμένου. — α) τῇ γενκ. ἀπολύτῳ προσκείμενον, »νῦν δε, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε«, τοῦτ' ἔστιν, »ἡγούμενοι ὅτι οὕτως ἔχει« Ἡρδτ. 8, 144. »ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων«, τοῦτ' ἔστιν, »ἡγούμενος ὅτι διδωμί σοι«, Πλάτ. Φαίδν. σελ. 100. C »ἐρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος«, ἐρώτησον ὅτι θέλεις καὶ ἔσω βέβαιος ὅτι θέλει σοι εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ξνφ. Κύρ. π. 3, 1, 9. παρβλ. Lobeck Σφκλ. Αἴ. 279. καὶ ἐξαιρ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 38. 43. — β) τῇ δοτκ. ἀπολύτῳ προσκείμενον· »στειπτὴ γεφυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ«, κατ' ἀφορὰν εἰς τὴν σύνταξιν »στείβεσθαί τινι«, ἀντὶ »ὑπό τινος«, Σφκλ. Φιλ. 33. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. μ' ὅλον ὅτι ὁ Βτμν. ἐθέλει τὴν δοτκ. ταύτην μᾶλλον περιποιητικὴν παρὰ ἀπόλυτον, παρβλ. Πλάτ. Νμ. 11, σελ. 921. D. κατὰ πάντα τρόπον δὲ ἡ δοτκ. ἀπόλυτος ἐστὶ σπανιωτάτη, καὶ φαίνεται ὅτι ὁ Wenzel de gen. et dat. absol. ling. Graec. σελ. 53. εὐλόγως δὲν ἀποδέχεται καθόλου τὴν δοτκ. ἀπόλυτον. — γ) τῇ αἰτιατκ. ἀπολτ. προκείμενον, »μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειον ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν«, τοῦτ' ἔστιν, »ἡγούμενοι ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἔσται«, Πλάτ. Πλτ. σελ. 345. Ε. παρβλ. Ἡρδτ. 1, 84. 7, 13. Σφκλ. Ἠλ. 815. ἔκδ Νεοφτ. Δούκα· καὶ Valck ἐν Φοιν. 1469. — δ) ἐξαιρ. δὲ εὑρηται τό, ὡς, μετὰ μετοχ. ἀπολύτου πτώσεως τῷ, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, νοεῖν, διακεῖσθαι τὴν γνάμην, ἔχειν γνώμην, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, ὑποτίθεσθαι, καὶ λ. τ. τ. ἐπιφερόμενον, τοῖς ὁποίοις ῥήματι τό, ὡς, μετὰ τηλικοῦ χρόνου, ἢ παραπλησίας τινὸς συντάξεως ἐπιφέρεσθαι νομίζο.το· τὰ τοῦ εἰδέναι καὶ ἡγεῖσθαι σημαντικὰ ῥήματα τῆς συντάξεως αὐτῆς ἔχουσι συνήθως ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τό, οὕτως· ἴδε τὰ παραδείγματα παρὰ Math. Γραμμτ. Ἑλλ, σελ. 832. 833. — Ὁ δὲ Herm. Vig σελ. 899. ἀποδέχεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν σύγκρισιν δυῶν φράσεων. Παραδείγματα δὲ τοῦ, ὡς ἀν μετὰ μετχ. παρέχει ὁ Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 541.

ΙΙ) Τὸ ὡς, προθέσεων προηγουμένων, ἐξηγητέον ὥσπερ καὶ πρὸ μετοχῶν· διότι ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεώς της κεῖται εἴτε ἀντὶ μετοχῆς, ἢ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται διὰ μετοχῆς, π. χ. »παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν« ἀντὶ »ὡς ναυμαχήσων«, Ξνφ. »φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ« ἀντὶ »ὡς πῦρ ποιησόμενοι«, Ξνφ. »ἐπέκυμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν« ἀντὶ »ὡς κυκλώσων«, Ξνφ. »τυφλὸς ὡς πρὸς ἐμέ«, ἀντὶ »παρατεθεὶς ἐμοί«, παραβαλλόμενος πρὸς ἐμέ, Λουκν. »ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς« δηλονότι »ἀπιόντες«, ὅπερ ἀναπληρωτέον ἐκ τοῦ προηγουμένου, ἥκει, Πλάτ. Πολτ. σελ. 327. C. »ἀπαγγέλετε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ«, δηλ. ἥκοντες, ὅπερ ἔγκειται εἰς τὴν πρόθεσιν, παρά, ὡς περ εἰς τὴν ἀπό, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἔννοια τοῦ ἐξέρχεσθαι, Schaef. Bos. eil σελ. 587. τὸ παρ' ἡμῖν κοινῇ εἴπατε εἰς τὴν μητέρα χαιρετήματα ὡς ἀπὸ μέρους μου στελλόμενα, εἰς τὸ ὄνομά μου, Ξνφ. »ὡς ἐκ κακῶν ἐχίρης, νομίζων ὅτι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ κακά, Ἡρδτ. 8, 101. πολλάκις δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συντάξεως καὶ σύγκρισίς τις, ἀναλογία ἢ μέτρον τι, »ἱκανῶς εἴρηται ὡς ἐν εἰδόσιν«, καθὼς, καθ' ὅσον ἁρμόζει εἰς εἰδότας, »ὡς κατ' ἄνθρωπον«, παραβαλλόμενον μὲ τὸν ἄνθρωπον, »τοὺς πολεμίους ἐπίστασθαι ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι«, γνωρίζω τοὺς ἐχθροὺς ὡ. κοινοῦ, οὐδὲν δηλοῦντας εἰς τὴν μάχην ὅταν τοὺς παραβάλλω πρὸς ἡμᾶς, ὅταν μετρῶ τὴν ἀξιότητα, τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν μὲ τὴν ἐδικήν μας, Ξνφ. Κύρ. π. 1, 5, 11. — 2) ἐπειδὴ δὲ τό, ὡς συντάσσεται τὰ πλεῖστα ἐξαιρ τοῖς προθέσεσι· πρὸς, ἐπὶ, εἰς, μετὰ αἰτιατ τὴν σημασίαν σκοποῦ τινος αὐταῖς προσάπτον, εἶναι φύσει σαφεστάτη ἡ χρῆσις τοῦ Ἑπόρμτκ. ὡς ἀντὶ προσθσ. αἰτιατικῇ συνταττόμενον· διότι, ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει σημαίνει ἀεὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ κατ' αἰτιατ. πτῶσιν προσκείμενον πρόσωπον, ἀνθ' οὗ ἄλλως εἴθισται τίθεσθαι τό, ὡς πρός, ὡς εἰς ἢ ὡς ἐπί τινα, φαίνεται βεβαίως ὅτι τό, ὡς μετὰ αἰτιατ. εἶναι κατὰ συγκοπὴν, διὰ παραλείψεως τῆς κυρίως προθέσεως ἐσχηματισμένη φράσις, ἡ ὁποία τόσον μᾶλλον ἐγχωρεῖ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ πρός τι τείνοντος σκοποῦ ἀρκεῖ εἰς ἐξήγησιν τῆς αἰτιατικῆς ταύτης, ἴδε Thiersch. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 392. τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης ὅμως διέκρινε, διὰ πλείστων παραδειγμάτων· ἐξαιρ. ἐκ τῶν Ἀττ. συγγρφ., ὅτι τό, ὡς μετὰ αἰτ σημαίνει συνήθως τὸν σκοπὸν πρός τι πρόσωπον μόνον, οὐδέποτε δὲ πρὸς τόπον τινὰ ἢ πρός τι πρᾶγμα· ἴδε ἐξαιρ. Hemst. misc. obs. 5, 3. σελ 56. Valck. Ἡρδτ. 2. 121. 135. 139. 3, 37. 140. καὶ Φοιν. 1409. Wytt. ep. cr σελ. 168. Pors Εὐρπ. Φοιν. 1415. Herm. Σφκλ. Τρχ. 365. τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα δὲ ἐστὶν ἐν Ὀδσ. Ρ, 218. »ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον«· ἐν τούτοις ὅμως ὁ Doederlein philol. Beyträge aus der Schweitz. σελ. 303 — 326. συνελέξατο καὶ περὶ τοῦ ὡς, τὸν κεῖ πρὸς ἄψυχα τείνοντα σκοπὸν σημαίνοντος οὐκ ὀλίγα παραδείγματα ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἐξαιρ. ἐκ τοῦ Θκδ. καὶ ἐπορίσατο τὸ ἑξῆς τετραπλοῦν συμπέρασμα. — α) τό, ὡς,

σπανίως ἐν γένει εὑρίσκεται παραβαλλόμενον πρὸς τὰς συγγενεῖς προθέσεις πρός, εἰς, ἐπί. — β) τό, ὡς, χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρόσωπον σκοπούμενον, σπανιώτερον δὲ τοῦ πρός τι πρᾶγμα. — γ) τό, ὡς μετὰ προθέτ. συντάσσομ. χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρᾶγμα πεινάντος σκοπούμενον, σπανιώτατα δὲ τοῦ πρός πρόσωπόν τι. — δ) τοῦ, ὡς καὶ ὡς πρός, ἡ χρῆσις περιορίζεται εἰς τὰς ἀναλογίας ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ πράξεων· «ὡς τοῦτον τὸν χρόνον» οὐδαμοῦ εὕρηται· ὅτι δὲ τὰ ἐκ τοῦ Θκδ. μαρτύρια οὐδὲν ἰσχύουσιν εἰς τοῦτο, δηλοῦνται ἐκ τῶν ὑπὸ Bekker καὶ Poppo ἐκδόσεων. παρβλ. Poppo Ind. zur Anab. σελ. 584. β. — ἀλλὰ καὶ ὁ Herm. ἐν Σοφκ. Oid. Tr. 365. τὴν αὐστηρότητα τοῦ παλαιοτρ. κανόνος ἐλαττῶν πως, ἐνδίδει ὅτι τό, ὡς δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὅταν τὰ τοιαῦτα κεῖνται ἀντὶ ἐμψύχων, π. χ. οἶκος ἢ χώρα», ἀντὶ τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκούντων, τὸ ὁποῖον ἐστὶ τὸ ἴδιον πόρισμον ὅπερ καὶ ὑπὸ τοῦ Heinr. Voss. Heidelb. Jahrb. d. Litt. 1815. σελ. 649. πρότερον προὐτέθη, καὶ τὸ ὁποῖον δικαιοῦσιν ἐξαιρ. τὰ ὑπὸ τοῦ Valck. annot. ined. ad. Thom. M. σελ. 186. καὶ ὑπὸ τοῦ Tittm. συλλεχθέντα μαρτύρια, «ὡς τὸ πρόσθεν» ἔχουσιν ὅλοι κώδικες παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 242.

Δ) Ὡς, πρὸ ἀνεξαρτήτων δοκουσῶν προτάσεων καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ συγγενοῦς τρόπου συντάξεσι.

I) Ὡς, ἀναφωνητικόν, ἀναβόησις πρὸ ἐπιρρημάτων καὶ ἐπιθέτων ἐξαιρ. χρήσιμον, ὡς τὸ γερμ. wie, καὶ τὸ Λατ. quam, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοιντρ. Πολὺ μὲ πόσον «ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις», μὰ πόσον ἀνόητος εἶσαι! ἢ παρανόητος εἶσαι!, Ἰλιδ. Φ, 441. «ὡς ἀγαθόν, καὶ παῖδα λιπέσθαι!» πόσον καλὸν εἶναι τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τέκνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του, Ὀδσ. Γ, 196. «ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελοπείῃ, ὡς εὖ μέμνηντ' Ὀδυσῆος», παρακαλὰ φρονήματα εἶχε, πολὺ πιστὴ ἦτον εἰς τὸν Ὀδυσσέα. Ὀδσ. Ω, 194. 195. «ψεῦ· ὡς εὖ λέγεις!» ἄχ πόσον καλὰ ὁμιλεῖς! Πλάτ. «ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος», πόσον ἀστεῖος, ἢ τὸ σύνηθ. κοιντρ. πόσον, ἢ πολὺ φίνος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Πλάτ. παραβλ. Α. II, 3. α. Ἐν ταύταις ταῖς ἀναβοήσεσιν ἡ δύναμις τοῦ, ὡς, ἐστὶν ἀεὶ ἐπιτατικὴ καὶ παραπλησίον τῇ τοῦ παρ' ἡμῖν κοιντρ. πόσον, ἢ παραπολύ, ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσι χρήσιμον, Heind. ἐν Πλάτ. Κρατλ. σλ. 395. B. Jac. Ἀνθλ Παλατ. σελ. 45. — β) ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ ἐπιφερόμενον τῷ ἐπιρρήματι, π. χ. «ὑπερφυῶς ὡς», ὑπέρμετρα, ὑπὲρ λόγον, «θαυμαστῶς ὡς», θαυμασιώτατα, κλ. τ. τ. — 2) Πρόκειται δὲ τὸ, ὡς, καὶ ῥήμασιν, ὥστε ἡ ἀναβόησις ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, «ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί», τὸ σύνηθ. κοιντρ. ἕνα κακὸν μ' ἔρχεται ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, μία δυστυχία μετὰ τὴν ἄλλην. Ἰλιδ. Φ, 273. «ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργεσιάων» τὸ παρ' ἡμῖν κοιντρ. ὁποιος κάμνει καλὸν ἂς μὴ προσμένῃ εὐχαριστίαν, ἢ κάμε καλὸν καὶ ῥίξετο εἰς τὸν γιαλόν. Ὀδσ. Χ, 319. Valck ἐν Φοιν. 150. 624. παρβλ. ὡς, σημ. γ'. περὶ τὸ τέλος. — Αἱ τοιαῦται προτάσεις ἐξαρτῶνται ἀεὶ ἀπό τινος ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεργοῦς διανοίας, π. χ. εἶναι θαυμάσιον, θαυμαστόν, ἐκπληκτικόν, δεινόν, ἐξαίσιον, κλ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἐκφέρονται ἐνεργέστατα διὰ τοιούτων ἀναβοητικῶν προτάσεων, αἱ ὁποῖαι ἄρχονται παρ' ἡμῖν κοινότρ. τῷ, πόσον! ὦ πόσον! πολύ! ἄχ ὅτι! ἄχ πῶς! ὡς ἐν Ἀρστφ. ὄρ. 1119. «ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς!» ὅπερ τελειότερον «θαυμαστόν ἐστιν, ὡς οὐδεὶς πάρεστιν», πολὺ θαυμαστόν, ἢ ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι παρών· ἢ ἄχ, πῶς νὰ μὴν ἦναι ἐδῶ κανεὶς ἀπὸ τὸ φρούριον!

II) Ὡς, ἀντὶ εὐκτικοῦ μορίου = εἴθε. Ἀμφοτέρα, τὸ συνήθ. ἀπὸ τοῦ ἰταλ. μακάρι· ἀεὶ μετὰ εὐκτικ. ἐγκλισ. καὶ — α) τό, ὡς μόνον «ὡς ἔρις ἀπόλοιτο», ἄμποτε νὰ μὴν ὑπῆρχεν, ἢ νὰ ἀφανίζετο ἡ διχόνοια. Ἰλιδ. Σ, 107. «ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος», εἴθε νὰ ἔχάνετο καὶ ἄλλος, Ὀδσ. Α, 47. «ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο οὐκ ἐθέλειμι λείπεσθαι», Ἰλιδ. Ι, 444. [? κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ἐθέλει ὁ G. H. S. τὸ παράδειγμα τοῦτο] «ὡς δή μιν (ἔγχος) σῷ ἐν χροῖ πᾶν κοιλίταιον», τὸ ὁποῖον εἴθε νὰ χωθῇ ὅλον εἰς τὸ σῶμά σου! Ἰλιδ. Χ, 286. — β) τό, ὡς, μετ' ἀρνητικοῦ μορίου· «ὡς μὴ θάνοιμι, ἄμποτε νὰ μὴν ἀποθάνῃ!» Ὀδσ. Ο, 35. — 2) τὸ ὡς, ἐν συντάξει μετ' ἄλλων εὐκτικῶν μορίων, ἐξαιρ. δὲ, «ὡς ὤφελον» Ἐπκ. «ὡς ὤφελλον», καὶ «ὡς ὄφελον», πολλάκις παρ' Ὅμ. εἴθε ὀφείλω. σημσ. 2. 6. — Καὶ αὗται αἱ προτάσεις συνέχονται ὡσαύτως ἀεὶ τῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐχομένου κειμένῃ διανοίᾳ. Ὅτι δὲ τό, ὡς, ἐν εὐκτικῇ προτάσει οὐκ ἔστιν ἀεὶ εὐκτικὸν μόριον, ἀλλὰ πολλάκις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γὰρ ἢ ἐπεί, διδάσκει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 904.

III) Τὸ ὡς, ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι προσκείμενον σημαίνει, ὅτι ὁ ὀνομαζόμενος ἀριθμὸς δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸ ἀκριβὲς τίμημα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τυχόντα, δοκοῦντα ἢ εἰκαστικόν τινα διορισμόν, περίπου, σχεδόν, ἕως, ὡς τὸ Ἰταλκ. quasio, pres' apoco· καὶ τὸ Λατ. quasi, ἤτοι admodum, καὶ τὸ Γερμ. ungefähr, etwa, gegen, καὶ τὸ Γαλλ. à peu prés, «πέθανον ὡς πεντακόσιοι» σχεδὸν πεντακόσιοι, Ξνφ. Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σλ. 201. Αὕτη δὲ ἐστὶ καὶ διαφόρων φράσεων ἡ φυσικωτέρα ἑρμηνεία, οἷον, «ὡς τὸ πολύ», ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον», σχεδὸν τὲς περισσότερες φορές· ἀπαραλλάκτως ἢν ἐν χρήσει καὶ τό, οἷον· ἴδε ὡσεί, σημσ. 3. οἷος, σημσ. 6. δ. παρβλ. καὶ εἰς, σημσ. 4. καὶ πρός, σημσ, 1. ε.

IV) Τὸ ὡς, ἐν συνεσταλμέναις τισὶ φράσεσι. — 1) «ὡς τί;» ὑπκ, γένηται· τί νὰ γένῃ μὲ αὐτό; τοῦτ' ἔστιν εἰς τίνα σκοπόν; εἰς τί νὰ χρησιμεύσῃ; διὰ τί; ἄρα ὡς τὸ, «ἵνα τί;» δύναται ὅμως ἑρμηνεύεσθαι καὶ διὰ τοῦ, «τί βουλόμενος;» ἴδε Γ, II. — 2) «ὡς ἕκαστοι» ὑπκ. «τυγχάνουσι», καθεὶς χωριστά, καθένας μόνος του, Θουκδ. παραβλ. Herm. Vig. σελ. 853. ἀπαραλλάκτως δὲ καὶ τὸ «ὡς ἑκάτεροι» καθένας ἀπὸ τοὺς δύο, Θκδ. 3, 74.

V) Τό, ὡς, κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῷ, «ὡς οἷον», καὶ ὡς οἷα» παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι μόνον, ἀπὸ Πλουτχ. σχεδόν. Lobeck Φρν. σελ. 427. ἔτι δὲ καὶ «οἷον ὡς», καὶ ὡς οἱονεί» Bast. ep. cr. σλ. 57. καὶ Schaef. ὡσαύτως σελ. 277.

(Παραβαλλομένου τοῦ, ὡς πρὸς τό, ἅτε, οἷον, ὅσον· καὶ τοῦ ἀρχαίου δεικτικοῦ τῶς πρὸς τὸ Δρκ. ἄρθρος τῶς εὑρίσκεται καὶ τό, ὡς, ἀντὶ ἀρχαίου τινὸς αἰτιατκ. πτώσ. τύπου, τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, τοῦτο δὲ τόσον μᾶλλον ἐπειδὴ εἴθισται ἡ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιρρηματικὴν σημσ., π. χ. ἀρχήν, δίκην, τέλος καὶ λ. τ. τ.)

*Ὡ'ς, ψιλμν. ἀντὶ ὡς, λέγει ὁ Σαύθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμν. 1192. 1212. 1214.

*Ὡ'ς, ἢ ὡς, Δρκ. ἀντὶ οὗ. Ὅπου. Θκρτ. 1. 13. 5, 101. 103. Ἐπγρ. 4, 1.

Ὡ'ς, ὠτός, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ. οὖς· Ὠτίον. αὐτί.

*Ὡ'ς ἄν, ἴδε τὸ μὴ τόσον εὔχρηστον ὡσάν.

*Ὡ'ς ἄν εἰ, ἴδε, ὡσανεί.

*Ὡ'ς ἄρα, ποιητκ. ἀντὶ, ὡς οὖν.

*Ὡ'ς γε, συνωνυμ. τοῦ ὡς, μὲ ἓν εἶδος περιστροφῆς. Ἥττον, τοῦ λάχιστον «ὡς γέμοι δοκεῖ,» Ἀρισττλ.

*Ὡ'ς δή, συνώνυμ. τοῦ ὡς, μᾶλλον ὅμως ἐπιβεβαιωτικόν· καὶ ἐνίοτε εἰρωνικόν.

*Ὡ'ς δή, μετ' εὐκτικ. Εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεός· «ὡς δή τι;», διὰ τί λοιπόν; ὡς τὸ Γαλ. pourquoi donc.

*Ὡ'ς εἰ, ἴδε, ὡσεί.

*Ὡ'ς εἴθε, ταὐτὸν τῷ ἁπλῷ, εἴθε.

*Ὡ'ς κἂν εἰ, Ὡς καὶ μάλα, ὥσπερ, ὡς ἄν.

*Ὡ'ς κατά, μετ' αἰτιατκ. π. χ. «ὡς κατ' ἐμέ,» Ὅσον τό κατ' ἐμέ, ὅσον ἀναφέρεται εἰς ἐμέ.

*Ὡ'ς κε, ὡς κεν, Ἐπικ. ἀντὶ, ὡς ἄν, μὴ γραφέσθω δὲ ὡς μία λέξις, «ὡςκε,» τόσον ἐπιθυμίας, ὅσον καὶ ἐπὶ κατάρας. «Ὡς κεν ὁ γαῖα χάνοι,» Ὅμ.

*Ὡ'ς μέν · · · ὡς δέ · · · Ἀπὸ τὸ ἓν μὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο δέ· «Ἐλαφοι ὡς μὲν εὐμεγέθης, ὡς δὲ πίονες,» παρὰ τοῖς Ο'.

*Ὡ'ς μή, μετὰ ὑπτακτκ. ἢ ἀπαρεμφ. «ὡς ἂν μή,» μετὰ ὑπτκτ. τοῦ φόβος. «ὡς ἂν μὴ δυνασθῇ,» ὡς τὸ ἓν συνθ. κ' ἂς μὴ ἠμπορέσῃς.

*Ὡ'ς οὖν, Καθὼς δηλαδή, καθὼς λοιπόν, ἤτοι ἀπλῶς. ἀντὶ τοῦ ὡς, καθώς.

*Ὡ'ς ὄφελον, ἴδε ὄφελον.

*Ὡ'ς περ, ἴδε κατωτρ. τὸ ὥσπερ.

*Ὡ'ς πόθι, ποιητκ. Κατὰ ποῖον τόπον, πρὸς ποῦ.

*Ὡ'ς πρός, μετ' αἰτιτκ. ὡς τό, ὡς κατά, ἴδε, ὡς, Γ'. II. 2.

*Ὡ'ς τε, ἴδε κατιών, τό, ὥστε.

*Ὡ'ς τί; Διὰ τί, ἴδε ὡς, Δ'. IV. 1.

Ἐν ταῖς ἄλλοις ἰδιοτισμοῖς, ἐν οἷς δύναται προτοκολληθῆναι τὸ ἐπίρρ. ὡς, μανθάνηται διὰ τῆς χρήσεως ἢ γραμματικῆς.

*Ὡ'ς, ἀντὶ ὡς, τιθέμενον πρὸς τῶν ἐγκλιτικῶν, καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν μετάθεσιν τῶν λέξεων, ἢ καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν φράσεων.

*Ὡ'ς, ἐπίρρ. ἀντὶ οὕτω, Τοιουτοτρόπως, τιθέμενον κατ' ἐξοχὴν εἰς ταύτας τὰς φράσεις, «καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, ἔστιν ὡς.»

Ὡ'σα, Ἐπκ. καὶ Ἰων. αόρ. ά. ἐνργ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσα, Ὅμ.

Ὡσάν, ὀρθ. ὡς ἄν. Τὸ ὡς ἐκ τοῦ ἄν ἐξαρτώμενον, Ἐπκ. ὥς κε, ἢ ὡς κεν, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. σάν· ἴδε ὡς, Β. II. 1. γ' — 2. ά. β. — 5. γ'., ἄρα ἐξαιρ. ἐν Ἀντικειμένοις, προαιρετικαῖς καὶ χρονικαῖς. προτάσσει κυρίως ἐν χρήσει — 2) ἀπόλυτον δοκοῦν «παῖδα ὠρεῖον ὡς ἂν Αἰγύπτιοι», Αἰλ. ὅπερ ὅμως ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, ὄντα, ἄρα ὑπάγεται εἰς τό, ὡς μετὰ μετοχῆς. — 3) ὡς ἄν, τοῖς ῥήμασι μένειν καὶ περιμένειν ἐπιφερόμενον καθ' ὑποτακτ. ἔκλτ. φαίνετε ἐνίοτε χρονικὴν ἀντὶ προαιρετικῆς πρότασιν ἐκφέρον, τό, ἕως ἂν αὐτῇ οἰκεῖον ἔχουσαν, ἐν ὅσῳ, ὅσῳ, οὐχὶ δὲ ὡς νὰ ἦναι τό, ὡς ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ περιμένειν εἰς τὸ νὰ γένῃ, συμβῇ τι, ἔχει συνεπινοούμενον ἅμα καὶ τὸ περιμεῖναι ἕως οὗ νὰ γένῃ, συμβῇ τὸ περιμενόμενον, Pors. καὶ Schaef. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 89. παρβλ. Β. II, 2. ε.

Ὡσανεί, Ἐπίρ. ἢ ὡς ἂν εἰ. Τὸ κοιντρ. παρ' ἡμῖν σὰν νὰ —, σάματι νὰ —.

Ὡσασκε, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ, ἐνργ. ά. αόρ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσε, ὦσε, Ὀδσ. Λ, 599.

Ὡσαύτως, Ἐπίρ. (ὡς, αὔτως). τὸ ὡς κατ' ἐπτσ. Παρομοίως παραπλησίως, καθ' ὅμοιον τρόπον, τοιουτοτρόπως, ὁμοίως, πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁστε. «ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς,» Ἀρρν. ἀντιθτ. τῷ, ὡς ἑτέρως. — β) ἐπιτείνεται δὲ καὶ ὡσαύτως οὕτως, Καθόλου ἐπαράλ-

λακτα, Ἀβτ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 98. Α. — Ὁ ποιητ. χρῆται τῷ ἐπῤῥμτ. τούτῳ πανταχοῦ παρενθέσει τοῦ, δέ· »ὡς δ' αὔτως« ἀντὶ ὡσαύτως δέ, Ἰλ. Γ, 339. Η, 430. Ὀδσ. Ι, 31. καὶ ἀλλαχοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἡρδτ. 1, 215. 2. 67. καὶ ἀλλχ., μάλιστα δὲ καὶ οἱ Ἀττ. λογογρφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 102. Ε. ὁ Wolf γράφει καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. ὡς δ' αὔτως· ἀλλ' ὁ Βτμν. ἄτοπον ἡγούμενος ταύτην τῶν δεικτικῶν ἐπῤῥ. τὴν συνέχειαν, ὡς καὶ αὔτως, νομίζει τό, ὡσαύτως, κατὰ φυτικόν λόγον παρὰ τό, ὁ αὐτός παραχθὲν τὸ ὁποῖον κυρίως πρέπει νὰ γράφηται ὡς αὐτός, τοῦ ὁποίου, ἡ συνήθης γραφὴ ὡσαύτως, ἢ ὡς δ' αὔτως ἐγεννήθη ἡμαρτημένως ἐκ τοῦ τύπου αὔτως; Λξ. 1. σλ. 41.

* Ὦσγε, ἀντὶ τοῦ εὐχρήστρ. ὥς γε.

Ὡσδε, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὧζε. γ'. ἐνκ. πρτπ. παρατκ. τοῦ, ἕξω.

* Ὦσε, 3. ἐνκ. πρόσ. τοῦ ὦσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὠθέω.

Ὡσεί, Ἐπίρ. ἢ ὡς εἰ. Ἐπῤῥ. Καθὼς ἄν, ὡς ἄν· μετὰ εὐκτ. ἐγκλσ. ὡσεὶ παρὰ Wolf ἐν Ἰλδ. Λ, 389. 467. ὡς εἰ, διῃρημ. ἐν Ἰλδ. Χ, 410. Ὀδσ. Η, 416. προσλήψει καὶ τοῦ, τε, »ὡς εἴτεν« Ὀδσ. Κ, 420. τῷ δὲ, »ὡσεί,« ἐπιφέρεται μόνον τό, »ὡσεί τεν« Ἰλδ. Β, 780. Ὀδσ. Ι, 314. παραβλ. ὡς, Α. 1. 3. — »ὡσείτεν« μετὰ Ἴποτκ. ἐγκλσ. Ἰλδ. Ι, 481. — γ) »ὡσεί τεν« μετὰ Ὀρστκ. Ἰλδ. Ν, 492. — 2) ὁμοιωτικῶν ἁπλῶς, Καθώ., παρομοίως· »ὡσείω« ἀπολύτως, Ἰλδ. Π, 59. Ὀδσ. Η, 36. Τ. 39. 211. Ἡσδ. Ἀσπ. 290. »ὡσείω« μετὰ μετχ. Ἀπαράλλακτα ὡς··· Ἰλδ. Ε, 374. Ἴμν. Δμτ. 238. Ἡσδ. Ἀσπ. 194. 198. »ὡσεί τεν« ἀπολύτως, Ἰλδ. Δ, 474. Τ, 366. Ὀδσ. Ξ, 254. Ρ, 111. »ὡσεί περ« μετὰ μετχ. Ἡσδ. Ἀσπ. 189. »ὡσεί περ τεν« ἀπολύτως, Ἴμ. Δμτ. 215. = ὡς, Α. 1. καὶ = ὥς περ. — 3) ἐν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων ὀρτιμοῖς, Περίπτου, σχεδὸν παραβλ. ὡς, Δ. ΙΙΙ.

* Ὡσείτε, ποιητ. ἀντὶ ὡσεί, ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

* Ὡσεπιπλεῖστον, ἀντὶ ὡς ἐκπλεῖστον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ περισσότερον μέρος.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ διῃρημένου »Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.« Τὸ περισσότερον, συνήθως, Λατ. ut plurimum. παραβλ. ὡς, Α. ΙΙ. 3. γ'.

* Ὤσθην, παθητκ. ἀ. ἀόρ. τοῦ ὠθέω.

* Ὦσι, γ'. πλθντ. πρόσ. ὑποτακτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

* Ὦσι, γ'. πλθντ πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι· τό πέμπω.

* Ὠσία, ἡ. Δρκ. ἀντὶ οὐσία, Ἀρχτ., Πλάτ. Κρτλ. σλ. 401. C. D.

* Ὠσίν, δοτκ. πλθ. τοῦ, οὖς. Ὀδσ.

Ὠσις, εως, ἡ (ὠθέω, ὠσω) = ὤθησις. Τὸ ὠθεῖν, σπρώχνειν σπρωξιμον.

Ὡσιωμένως, Ἐπίρ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὁσιόω. = ὁσίως. Πολυθ.

* Ὦσαι, ἀντὶ ὦσχαι, πληθντ. τοῦ ὦσχη, Γλωσσ. ἀμφ.

* Ὦσκε, ὦσκεν, ἴδε, ὡς κε. Ὅμ.

Ὠσμαι, παρκμ. παθτ. τοῦ, ὠθέω. μετχ. ὠσμένος, ὄθεν

Ὠσμός, ὁ = ὦσις. Σπρώξιμον, ἄμπωχμα.

Ὡσπερ, Ἐπῤῥ. (ὡς, πέρ) Καθὼς, ὁμοίως, παρομοίως, ὁμοιώσεως εἰσηγητικόν, Ἰλδ. Δ, 263. Ξ, 50. Ω. 487. Ὀδσ. Β. 333. Η, 206. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ ποιητ δὲ παρεμβάλλει πολλάκις καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν, π. χ »ὡς σύ περ ὧδε· ὡς σύπερ αὐτή· ὡς τὸ πάρος περ· ὡς ἔσται περα, καί λ. τ. τ. παραβλ. Herm. ἐν Ἴμν. Ἀτλ. 345. ἐνίοτε δὲ καὶ χρονικῶς, Εὐθύς ὡς·· Ἀρστρ. Εἰρ. 24. Τό, ὡς περ διακρίνεται τοῦ, ὡς, καθ' Ὅμρκ. τοῦ λάχιστον χρῆσιν, καθ' ὅσον ἐστὶν ἀεὶ ἀρκτικόν τῆς παραβαλλομένης προτάσεω, καὶ οὐδέποτε εἰς προηγούμενον δεικτκ. ἐπῤῥμ. ἀναφερόμενον. Παρ' Ἡσδ. Θγν. 402. ἀναφέρεται εἰς τὸ, »ὡς δ' αὔτως,« τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρφ. οὐκ ἔχει χώραν, χρῶνται γὰρ αὐτῷ ἐν πάσαις ταῖς σαφῶς ὁμοιωτικαῖς, καὶ οὐχὶ μόνον ἐν ταῖς παρεμβεβλημένοις ἐξηγητικαῖς προτάσεσι. Τό, ὡς περ γε, ἐστιν ἐπὶ τὸ πολὺ εὔχρηστον. Schaef. Greg. σλ. 877. 1076 Reisig. ἐν Ἀρστφ. σλ. 257. — β) μετοχ. προτκείμενον τίθεται ἐν τῇ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, καθὼς νά··· ὡς νά··· καὶ τότε ἡ παρεμβεβλημένη πρότασις ἐστὶν ἀπόλυτος, π. χ »σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥς περ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς,« ἀντὶ, »ὡς περ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς εἴη,« Ξνφ. συμπ. 1, 11. κατὰ Bornem. Ὅ,τι δὲ ἡ ἀπόλυτος πτῶσις ἐστιν αἰτιατική, δηλοῦται ἐκ τοῦ, Ξνφ. Ἀπμν. 2, 3, 3. — 2) = σχεδόν, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 384. C Φαίδν. σλ. 88. E. Krüger ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 14.

* Ὡς περ, ψλμ. ἀντὶ ὥςπερ, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1185. 1192.

Ὡσπερανεί, καὶ

Ὡσπερεί, Ἐπίρ. ὡς τό, οἱονεί. Καθὼς ἄν, καθὼς νά, τρόπον τινά· ἐν γένει, ὁμοίως, παρομοίως. »Ὡςπερεὶ φάναι« οὕτως εἰπεῖν.

Ὡσπεροῦν, Ἐπίρ. Καθὼς καὶ τῷ ὄντι. »Εἰδ' ἐστίν, ὡςπεροῦν ἐστί, Θεός.« Πλάτ.

* Ὡσταπολλά, ἀντὶ ὡς τὰ πολλά. Τὰ περισσότερα, τὰ σλεῖστα.

Ὥστε, ἢ ὥς τε. Ἐπῤῥ. ἔχον πρός τό, ὡς, ὥσπερ τὸ ὅστε πρός τό, ὅς· ἔστι δὲ συναπτικόν τοῦ ἑπομένου λόγου τῷ προηγουμένῳ, καθὼς τό, ὡς καὶ τό, ὥς περ, καὶ παραβαλῆς εἰσηγητικόν πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ »ὥςτε περα« Ἰλδ. Σ, 518. καθὼς τό, ὡςπερ, ἀεὶ ἐν ἀρχῇ τῆς παροβολικῆς προτάσεως· πολλάκις καθὼς τό, ὡς, τῷ δεικτ. ἐπῤῥμτ. ὡς, ὅμοιον. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἡ χρῆσις αὐτῆ τοῦ, ὥστε ἐστὶ ποιητῆ συνήθως καὶ μάλιστα, Ἔπκ, εὑρηται ὅμως σποράδην καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς πάλαι. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 333. 460. καὶ Σχλστ. Ἀπλ. Ῥδ. 1, 296. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 427. — β) κατά τινα ποιότητα, κατά τι ἰδίωμα, ὡς τό ἄτε »τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ ὥςτε θεός« καθὸ θεὰ ἔσωσεν αὐτὸν εὐκόλως, Ἰλδ. Γ, 381. καὶ Ἡρδ. 5, 83. 101 6, 94. — Β) ἀντὶ συνδέσμου, ἐξαιρ ἐν συμπερασματικαῖς προτάσεσιν, ὅταν ἡ μείζων πρότασις ἔχει αἰτιολογικὸν πρὸς τὴν ἐλάσσω, οἱ οὐ ἀναπτύσσεται κατάστασίς τις ἐκ τοῦ προτηναυθέντος· ἔντε ἡ ἐν τῇ ἐλάσσονι σημαινομένη κατάστασις ἐμφαίνεται ὡς συμπέρασμα τοῦ ἐν τῇ μείζονι περιεχομένου πράγματος· μετ' ἀπαρμφτ., παρ' Ὅμ. »εἰ δέ σοι θυμὸς ἐπέστυται, ὥστε νέεσθαι, ἔρχεο« ἄν ἐπιθυμῇ ἡ καρδία σου τό νὰ ἐπανέλθῃς, ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν σου, »πήγαινε λοιπόν,« Ἰλδ. Ι, 42. »οὐ τηλίκος εἰμί, ὥστε σημάντορι πάντα πυθέσθαι.« δὲν εἶμαι εἰ. τὴν ἡλικίαν διὰ νὰ ὑπακούω καθ' ὅλα εἰς τὸν ἐπιστάτην, Ὀδσ. Ρ, 21. »σκύτος καὶ ῥηϊδίως κεν ἐργάσαιο, ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν,« διὰ νὰ ἔχῃς ἀρκετά δι' ἕνα χρόνον εὐκόλως ἤθελε τὸ κατορθώσῃς, Ἡσδ. Ἔρ 44 Ὅμοίως καὶ ὅπου πρέπει νὰ ἐκφέρηται γνώμη ἢ σκοπός τις. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐστὶ πάνυ εὔχρηστος παρὰ τοῖς Ἀττ., πολλάκις δὲ δύναται κεῖσθαι, καὶ τό ἀπρμφ. ἄνευ τοῦ, ὥστε χωρὶς σημαντικῆ τινος ἀλλοιώσεως τῆς ἐννοίας, ὥσπερ κεῖται ἐν Ἰλδ. Ι, 42. ἴδε καὶ Valck ἐν Ἱππ. 1327. Markl. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 581. Schaef. Bos. ell. σλ. 784. Ἀλλά καὶ ἀνάπαλιν εὑρηται οὐ σπανίως τό ἀπρμφ. μόνον, ὅπου ἔδει πρόκεισθαι τό, ὥστε, π. χ. ἐν Ἡρδτ. 1, 13. 92. Schaef. Bos. ell. σλ. 924. καὶ Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1350. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Τό ὡς τίθεται σπανιώτατα κατὰ ταύτην τὴν σημ. εὑρηται μέντοι ἰδιαίτερά τινα ἀσφαλῆ παραδείγματα, οἷον ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 2, 2, 4. Ἐνίοτε δὲ τό, ὥστε πρόσκειται τῇ μτχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς, π. χ. »ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν,« ἐν ᾧ, ἢ ἐπειδὴ ἐφυλάττοντο αἱ ὁδοί, Ἡρδτ. 5, 35. ἔτι δὲ καὶ παραλήψει τοῦ ῥήματος »ὥστε περὶ ψυχῆς« ἐπειδὴ καὶ ἠτον κίνδυνος τῆς ζωῆς, Ὀδσ. Ι, 423, παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σλ. 51. — β) Τοῦ, οὗτος, τοιοῦτος, τοσοῦτος, ἢ ἄλλης τινὸς δεικτικῆς Ἀντνμ. προηγουμένης ἐπιφέρεται τό, ὥστε καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. — γ) Συγκριτικοῦ τινος μετὰ τοῦ, ἢ, προηγουμένου, ἀποφάσκεται διὰ τοῦ, ὥστε τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ ἐπακολουθήματος π. χ. »μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν« τὸ κακὸν εἶναι παρεμεγάλον καὶ δεν ἰατρεύεται μὲ δάκρυα, Valck ἐν Ἡρδτ. 3. 14. »νεώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε εἰδέναι,« εἶναι πολὺ νέοι καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἠξεύρουν· »τό κακὸν ἢ τό νόσημα μείζον ἢ ὥστε φέρειν« εἶναι παραμεγάλον καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ὑποφέρῃ τις· καὶ λ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ καὶ καταλιμπάνεται τό, ὥστε »μείζον ἢ φέρειν, κρεῖσσον ἢ φέρειν κακά« Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1290. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Εὐρπ. Ἐκ. 1097. Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 387. Μηδ. 1396. Ἡρδτ. 5, 38. Σπανιώτρ. δὲ κεῖται τό θετικόν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, οἷον ἐν Ξνφ. Ἀπμ. 3, 15, 3. »ψυχρόν ὥστε λούσασθαι,« ἀντὶ »ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι,« ἀντὶ »ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι. — 2) Ἀλλά καὶ μὲ εὐκτ. ἐγκλ. συντάσσεται πολλάκις τό, ὥστε ἀντὶ μὲ ἀπαρέμφατον, ἐξαιρ. παρὰ Ξνφ πολλάκις, π. χ. Ἀνβ. 1, 9, 28. Ἀπμ. 2, 2, 3. Κύρ. π. 1, 4, 1. 3. 5. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Rost. Ἑλλ. Γραμμτ. σλ. 456. ἀποδέχεται ὅτι τό, »ὥστε μετ' ἀπρμφ. μὲν συντάσσεται, ὅταν τό συμπέρασμα ἢ κατὰ δόξαν ἢ κατ' εἰκασίαν ἁπλῶς· μετὰ Ὀρστκ. δὲ, ὅταν φαίνηται ὡς ἀληθὲς καὶ πραγματικόν· ὅταν ἀναφέρηται ἀληθέστι συμβεβηκός ὡς, ἐξ ἄλλου τινὸς προκύψαντος· καὶ τοιουτοτρόπως λοιπόν τό ἀπαρέμφατον πρέπει νὰ τίθηται πανταχοῦ ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περί τινος γνώμης ἢ σκοποῦ. Αὕτη ἡ γνώμη τοῦ Rost κυροῦται μᾶλλον διὰ τοῦ, ὅτι τῷ, ὥστε μετὰ ἀπρμφ. ῥημτ. πρόσκειται ἀεὶ τό, μή· μετὰ Ὀρστκ. δὲ, ἀεὶ τό, οὐ. Προσθετέον ὅμως εἰς τὸν κανόνα αὐτοῦ καὶ ὅτι τό, ὥστε μετὰ ἀπαρμφ. εὕρηται οὐ σπανίως καὶ ἐν πραγματικῷ συμπεράσματι χρησιμεῦσαν, ἴδε Krüger Ind ἐν Ξενφ. Ἀναβ. σλ. 540. β'. — 3) Εὐκτκ. ἐγκλσ. πρόσκειται τό, ὥστε ὅταν τό συμπέρασμα ἐκφέρηται ὡς εἰκασία μόνον, Ἀρστφ. Ἀχ. 941. Ξνφ. Ἀτμ. 3, 1, 9. Οἰκνμ. 1, 3. Μετὰ εὐκτ. καὶ τοῦ, ἄν, παρ' Ἡρδτ. 2, 16. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 6, 20. — 4) μετὰ παρωχτ. ὀρστκ. χρόνου καὶ τοῦ, ἄν συντάσσεται τό, ὥστε εἰς δήλωσιν ὅτι τό περιμενόμενον ἀποβὰν δεν συνέβη, οἷον ἐν Ξνφ Ἀγσ. 1, 26. — 5) Πολλάκις κεῖται τό, ὥστε καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ὡς ἐμφατικόν συμπεράσματος μόριον, ὅθεν, διὰ τοῦτο, λοιπόν, ὥρα, καὶ τότε συντάσσεται ἀεὶ μετὰ ὀρστκ. ῥημτ. Pors. praef. Εὐρπ. Ἐκβ. σλ. LIII. ἔτι δὲ καὶ ἐν προτρήσεσι τίθεται τό, ὥστε μετὰ προστκτ. ἐγκλ. ῥημτ. π. χ. »ὥστε θάῤῥει.« Ξνφ. Κύρ. π. 1, 3, 18.

* Ὥστε περ, ποιητ. ὡς τό, ὥστερ.

Ὠστης, ου, ὁ (ὠθέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠθεῖ, ἀμπώχνει, σπρώχνει, »σεισμός ὠστῆς« σφοδρόν κλόνον προξενῶν σεισμός τῆς γῆς. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. δ', 29. »Τινὲς δὲ ἀνατρέποντες κατὰ μίαν πρόωσιν, οὓς καλοῦσιν ὠστας« ἐντεῦθεν καὶ τό »Ἐξώστης ἄνεμος.«

* Ὠστία, ἤτοι Ὠστια, ἡ, καὶ Ὠστια τά, Πό-

λις τις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Λατ. Ostia, orum, ὡς νὰ ὠνομάσθη ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ.

Ὠστίζω, Μλ. -ίσω. συνεκτικὸν τοῦ, ὠθέω. Ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω πολύ, ἢ συνεχῶς, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πότε εἰς τὸ ἕν, πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, στριμπώχνω, στριμμόνω, τρενοχωρῶ, ὡς τὸ Λατ. trudo, truso, trusito. κατὰ παθητ. διάθεσ. ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ἀριστφ. μετὰ δοτκ. Ἀριστφ. Ἀχ. 24. 848. Λυσ. 330. Παθητκ. Χώνομαι, στριμπώχνομαι. »Δειπνήσας ὠστίζεται τοῖς τρηματιζόντεσσι.« στριμόνεται, χώνεται, μεταξὺ τῶν κυβευτῶν, θλίβεται, ὠθεῖται. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 330. »Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα ὠστιζόμεθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.« ὠθόμεθα, ὠθιζόμεθα· καὶ ἐν Ἀχαρν. »Οἱ πρυτάνεις ὠστιοῦνται ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου.«

Ὠστικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς (ὠθέω). Ὁ εἰς ὠθησιν, ἔνθεν κἀκεῖθεν ὠθεῖν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σπρώχνειν· ἀμπώχνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ· ἐν γένει δὲ βίαιος, ὁρμητικός, σφοδρός. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β', θ', 5.

Ὠστισμός, ὁ (ὠστίζω) = ὠθισμός.

* Ὠστιῶ, Ἀττ· μελ. τοῦ ὠστίζω.

* Ὠστοργος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἄστοργος,

Ὠστός, ἡ, ὸν. ἐπθ. ῥμτκ. τοῦ, ὠθέω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠθήσθη, ἀμπώχθη, ἐσπρώχθη, ἀκοντήθη ἐδῶ κ' ἐκεῖ. — 2) Ὅ,τι ἐπιθέχεται ὠθισμόν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀμπώξῃ, σπρώξῃ, ξεκοντήσῃ. Λατ. trusatilis.

* Ὠσφρόμην, Ἰων. ὀσφράμην, Ἡρόδ. 1, 80, μέσ. ἀόρ. τοῦ, ὀσφραίνομαι· ἔτι δὲ καὶ ὠσφρησάμην παρ' Ἡρόδ. Lobeck Φρν. σλ. 471.

* Ὤσχη, ἡ καὶ

Ὠσχός, ὁ = ὄσχος, ὄσχη.

* Ὠσχοφόρια, τά, = ὀσχοφόρια, ἐκ τοῦ

* Ὠσχοφόρος, ὁ, ἡ, = ὀσχοφόρος.

* Ὤσω, Μελ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ὠθήσω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Τ.

* Ὦτα, τά, πληθντ. τοῦ οὖς. Ὠτίον, αὐτί.

* Ὠτάγρα, ἡ (οὖς, ἄγρα), Βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσφίγγον τοῦ τιμωρουμένου τὰ ὠτία.

* Ὠτακίς, — ίδος, ἡ. Ὀππιάν. Ἰξευτ. β', 7. Θαλάσσιόν τι φυτόν, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὠτία, καὶ Αὐτία, λέγεται.

Ὠτακουστέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἀφηκροῦμαι, βάλλω αὐτὶ διὰ νὰ ἀκούσω τί ὁμιλοῦν τινες προσποιούμενος ὅτι δὲν προσέχω εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἢ στέκομαι κρυμμένος, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν καὶ ἀκούω τί λέγουν· παραμονεύω νὰ ἀκούσω τί λέγουν· καὶ ἀκούσας προδίδω τὴν ὁμιλίαν των, Ἡρόδ. 8, 130. »Πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους (ὁ Κῦρος) καὶ ὠτακουστεῖν, καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγέλλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα.« Ξενφ. Κρπ. 8, 2, 10. παραβλ. 5, 3, 57. ἐκ τοῦ

Ὠτακουστής, οῦ, ὁ (οὖς, ἀκούω). Ὅστις ἀκροάζεται μὲ προσοχὴν τί ὁμιλοῦν τινες, ἀφηκρέται, βάλλει αὐτὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέγουν, κρυφίως ἢ μεταμορφωμένος περιερχόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀκούει τί ὁμιλοῦσι, καὶ ἀναγγέλλει αὐτὰ τῷ βασιλεῖ, ὁ κρυφίως ἀκούων τί λέγουσινοἱ ἄνθρωποι καὶ ἀναγγέλων αὐτὰ τῇ βουλῇ κατάσκοπος, προδότης. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος πρὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν καὶ »Ὠτα βασιλέως.«

Ὠταλγέω, Μλ. ήσω (οὖς, ἀλγέω). Ἔχω πόνον εἰς τὸ ὠτίον, αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὠτία· πάσχω ὠταλγίαν. Διοσκορ. ὅθεν

Ὠταλγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πόνον εἰς τὸ ὠτίον, εἰς τὸ αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὠτία, αὐτιά· ὅθεν

Ὠταλγιάω = ὠταλγέω. Διοσκορ. β', 199.

* Ὠταλγικός, ἡ, όν. (ὠταλγία). Ὅστις ἔχει ὠταλγίαν, ὅ,τι προξενεῖ ὠταλγίαν, ἀνήκει ἢ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὠταλγίαν.

Ὠτ' ἄν, καὶ ὠτάν, ἴδε τᾶν

Ὠτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, οὖς, Μικρὸν ὠτίον, αὐτάκι. (α)

Ὠταρός, ά, όν. (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλα ὠτα, αὐτιά. Λατ. auricolusus. Γλωσσ. ἀν ἤτον Δωρ. ἀντὶ ὠτηρός, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβλ. Ταύτην τὴν τοῦ, ρος, κατάληξιν φυλάττει ἡ συνήθεια ἐπιτατικῶς, καὶ ἔστι ἡ παλαιὰ τοῦ, αρ', πάνυ ἀμφ.

* Ὠτε, Δρκ. ἀντὶ ὥστε, Boeckh. κατ' ἀνάγνω. ἐν Πνδ. Ὀλ. 11, 90. Πυθ. 10. 54. καὶ über die Krit. Behandlung der Pind. Ces. σλ. 72. (ἢ τόωστις ὥτε, ψευδής)

Ὠτιγχύτης, ου, ὁ (οὖς, ἐγχέω). Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ὡς κλυστήριον, δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὰ ὠτα ὑγρά τινα ἰατρικά. Γαλην.

Ὠτειλή, ἡ. Τραῦμα, τρῶσις, πληγή, ἐξαιρ. ἀνοιατή, μὴ ἰατρευμένη; Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ κλειτμένη, ἰατρευμένη μὲν πληγή, ἢ ὁποία ὅμως φαίνεται ἀκόμη, ὡς τὸ, οὐλή, κοινῶς λοῦτνα. (ἀναμφβλ. παρὰ τὸ, οὐτάω, ὅθεν καὶ »οὐταμένη ὠτειλή« Ἰλ. Ξ, 518. Ρ, 85. Δωρκ. κυρίως ἀντὶ οὐτειλή) ὅθεν

* Ὠτειλήθεν, Ἐπῤῥ. Ἐκ τῆς ὠτειλῆς, ἐκ τῆς πληγῆς. Ὀρφ.

* Ὠτερος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἕτερος, ἢ οὔτερος, ὡς δεῖ τὸν Ἡρόδτ. ἔχει κατὰ τὸν Σχολστ. τοῦ Θουκιδ. 7. 36.

* Ὠτιαφόρος, ὁ, ἡ· ἴδε ὠτιοφόρος.

* Ὠτικός, ἡ, όν (οὖς). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται, ἁρμόζει εἰς τὸ ὠτί, εἰς τὰ αὐτιά

* Ὠτινι, δοτκ. τοῦ ὅστις· »ὦ μή τινι,« ἀντὶ »ὠτινι μῆ,« ἴδε ὅστις.

Ὠτίον, τό· ὡς τό, ὠτάριον, ὑπκρττ. τοῦ, οὖς Μικρὸν αὐτί, αὐτάκι. Lobeck Φρν. σλ. 211. Τὸ τῆς συνηθείας αὐτίον, αὐτί· ἐγένετο ἐκ τοῦ Λακωνικοῦ καὶ Κρητικοῦ αὖς, αὐτός· ἀντὶ τοῦ, ὦς, ὠτός· ἴδε καὶ, οὖς. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει καὶ ὠτα, ἀκοαί, ὠτία.

Ὠτιοφόρος, ὁ, ἡ, = ὠτοθλαδίας, ὠτοκαταξίας· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ὠτιαφόρος, ὁ, ἡ (ὠτίς, σημσ. 3. φέρω) Ὅστις φέρει, φορεῖ, ἔχει ἐπωτίδας, σκεπάσματα τῶν ὠτίων. Ἐ. Μ.

Ὠτίς, ίδος, ἡ (οὖς). Ὄρνεον ὅμοιον μὲ χηνα κατὰ τὸ μέγεθος μὲ μακρὰ πτερὰ ἐπὶ τὰ ὠτία· κοινῶς. συνήθ. δρόμπλια, τουριβ. τοῖ, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, ἐν καιρῷ χειμῶνος πιάνουν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδων καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον κώδωνος· παρβλ. ὠτος. — 2) ἐν τῇ Τεκτονικῇ, Προβολή, ξωπεταχτόν τι μέρος ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλουν τι. — 3) πιθανῶς = ἐπωτίς, Lobeck Φρν. σλ. 616.

Ὠτίτης, ου, ὁ. Θλτ. ὠτῖτις — ίδος, ἡ (οὖς). Ὅ,τι εἶναι ἐξ ὠτίων, ἀπὸ αὐτιά, ἢ φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ, ἢ ἔχει ὠτία.

Ὠτογλυφίς, ίδος, ἡ· καὶ

* Ὠτόγλυφον, τό (οὖς, γλύφω). Χουλιαράκι διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζομεν ἐκ τῶν ὠτέων τὴν κυψέλην, τὴν ἀκαθαρσίαν. Χιλίλιον. Χιλάλ. Τουρι.

Ὠτοειδής, ές, ὁ, ἡ (οὖς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὠτίον, εἶδος ὠτίου ἔχει, Ἐπῤῥ. ὠτοειδῶς.

Ὠτόεις, εσσα, όεν, = ὠτώεις· ἀμφβλ.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ (οὖς, θλάω) = ὠτοκαταξίας. Διογέν. Λαέρτ. ε', 67.

Ὠτοκαταξίας, ου, ὁ καὶ

* Ὠτοκάταξις, ιος, ὁ (οὖς, κατάγνυμι). Ἀγωνιστής, εἰς τὴν πυγμαχίαν, τοῦ ὁποίου τὰ ὠτα συνεθλίφθησαν ὑπὸ κοιδύλων, ἀπὸ γροθοκτυπήματα· »οἱ τὰ ὠτα κατεαγότες« Πλατ. Γοργ.

Ὠτοκοπέω, μέλ. ήσω (οὖς, κόπτω). Ἐνοχλῶ τὰ ὠτα τινὸς μὲ τὰς φλυαρίας μου, τὸ σύνηθ. ξεκωφαίνω τινὰ μὲ τὰς φωνάς μου.

* Ὠτοκωφέω, μέλ. ήσω (οὖς, κωφός). Εἶμαι κωφός, δὲν ἀκούω.

* Ὠτόλικνος, ὁ, ἡ (οὖς, λίκνον, σημτ. 2.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία μεγάλα ὡς λίκνον, ὡς ταγάρι, Τουρκβ. ἀμφβ.

Ὠτοπάροχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ ἑαυτοῦ ὠτα παρέχων, δανείζων. Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμφβ.

* Ὠτόῤῥυτος, ὁ, ἡ (οὖς, ῥέω). Ὅστις ἔχει ὠτα ῥέοντα, τουτέστιν, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ὠτίων τρέχει ὕλη, ἀκαθαρσία.

* Ὠτος, ου, ὁ· καὶ

Ὠτός, οῦ, ὁ (οὖς). Ὄρνεόν τι νυκτερινόν, γλαυκί, ἢ νυκτικόρακι ὅμοιον· τὸ κοινῶς. μπούφος. Ἀριστοτλ. ζῴων Ἱστορ. ἡ, 12. Πλίν. ί, 23. Ἀλέξανδρος Μύνδιος παρ' Ἀθην. θ', σελ. 390. 391. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. σελ. 561. 1522. 1687. Ῥῶμ. ἔκδοσις.

* Ὠτος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλοέως καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου βοηθούμενος ἐθέσμευτε τὸν Ἄρην, Ἰλ. Ε, 385. Ὀδτ. Λ, 305. 2) Στρατηγός τις τῶν Ἐπειῶν. Ἰλ. Ο, 518.

Ὠτότμητος, ὁ, ἡ (οὖς, τέμνω). Ὅστις ἔχει κομμένα, ἢ σχισμένα ὠτία.

Ὠτοχλέω, μέλ. ήσω (οὖς, ὀχλέω). Ἐνοχλῶ τὰ ὠτά τινος, ὡς τὸ ὠτοκοπέω.

Ὠτραλέος, έα, έον· ψευδής, ἀνάγνωστις ἀντί, ὀτραλέος.

* Ὠττικοί, σωκιρμ. ἀντὶ, οἱ Ἀττικοί· ἢ γραφ. Ὠττικοί, ἤτοι Ὀττικοι, εἶναι ψευδής. Ξενοφ. Ἑλληνικ. 1.

Ὠτώεις, εσσα, εν (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία, συνήθως ἀγγεῖον μὲ χειρούλια, »τρίπους.« Ἰλ. Ψ, 264. 513. Ἡσ. Ἔρ. 659. ποιητ. μόνον.

* Ὠυτός, ἀντὶ, ὁ αὐτός. Ἰλ. Ε, 396. Γράφεται μὲν συνήθως αὐτός, εὕρηται ὅμως πολλάκις καὶ ὠυτός ἢ ὠυτός, καὶ ὠυτός ἢ ὠυτός γεγραμμένον, Heyne. Ἰλ. Τμ. 5. σελ. 78. Schveigh. ἐν Ἡροδτ. 2, 79. καὶ βεβαίως ὀρθοτέρα δύναται νὰ ἦναι ἡ γραφὴ ὠυτός, Βουττμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 1. σελ. 120.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Φ.

* Ὦφα, ὤφειν, ἐνεργ. παρκ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ πρωτοτ. ΟΠΤΩ, ὀπτομαι, τὸ ὁράω· παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον· παρβ. ὠμμένος.

* Ὠφεῖλα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὀφέλλω.

* Ὠφειλον, παρατ. τοῦ ὀφείλω.

Ὠφέλεια, ἡ, Ἰωνκ. ὠφελείη, Ἡρόδτ. ποιητ. ὠφελία, Εὐρπ. (ὠφελέω). Βοήθεια, συνέργεια, μέ τι, ἐξαιρτ. ἐν πολέμῳ, Θουκυδ. »Ἰατρικὴ ὠφέλειαι.« Πλάτ. Λυσ. σελ. 217. Α. 2) Ὄφελος, διάφορον, κέρδος, ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, ὅταν ὁ ἐχθρὸς παίρνῃ, κυριεύῃ, ἁρπάζῃ γεννήματα, ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν ἐναντίον· ἐν γένει λάφυρα· ὅθεν »Δι' ὠφελείας τίθεσθαι τὰ χρήματα,« τὸ νὰ θεωρῇ καὶ μεταχειρίζηται τίς τι ὡς λάφυρον. Διονσ. Ἁλικρ. ἀρχ. ε, 37. ἐκ τοῦ

Ὠφελέω, μέλ. ήσω (ὄφελος). Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ τινα· ἐν γένει, εὐεργετῶ, κάμνω καλόν, προξενῶ ὄφελος, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προτ. κατὰ πρώτην παρ' Ἡροδτ. 3, 126. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πάνυ εὐχρηστόν· »ὠφελῶ τινά τι,« εἶμαι ὠφέλιμος συνεργὸς εἴς τινα μὲ τι· »ὠφελῶ εἴς τι,« εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τι. Ἀσύνηθες μετὰ γενκ. »οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·« κατὰ τὸν Σχολ. »ἀπολαῦσαι ποιῶν ἔρωτος τοῦδε.« Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 436. παρβλ. Ῥήσ. 626. σπανιώτατον μετὰ δοτκ. τοῦ προτπ. »ὠφελεῖν τινία,« Αἰσχύλ. Περσ. 839. Σοφοκλ. Ἀντ. 557. ἐκδ. Νεοφ. Δούκκα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 422. Κατὰ

τὸν Θωμ. Μαγ. σελ. 635. παρὰ τοῖς Λογογράφοις ὅλως ἄχρηστ. ἡ δοτικ. τοῦ προσπ., πλὴν Θουκιδ. 5. 23. ἔπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρφ. αἰτιατ. ἔχουσι· εὕρηται μέντοι ἡ δοτικ. καὶ παρ' Ἀριστοτλ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Λογογρφ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ σύνθετα αὐτοῦ συντάσσονται μετὰ δοτκ. π. χ. »προσωφελεῖν τινιω, Ἡρόδοτ. 9, 103. Εὐριπ. Ἄλκ. 41. »ἐπωφελεῖν τινιω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 440. ἐκδσ. Νεοφ. Δούκα. Εὐρπ. Ἀνδμ. 677. »ξυνωφελοῦντά μοιω, Σοφκλ. Φιλ. 867. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. Παθητ. ὠφελοῦμαι, συνήθ. κατὰ μέλ. χρόνον, ὠφελήσομαι, σπανιώτατον ὠφεληθήσομαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 20. Ἰσαῖος ἐν Ἀριστοτλ. 6. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Λυσ. καὶ Ἀνδκ. ὠφελοῦμαι, βοηθοῦμαι, τουτέστι, μοὶ βοηθεῖ, συνεργεῖ τις λαμβάνω, ἔχω ὄφελος, βοήθειαν ἀπό τινα τ' ἀπό τι· μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ· ἔτι δὲ καὶ, »ὠφελοῦμαι ὑπό, ἢ παρά τινοιω· τὸ δὲ »ὠφελοῦμαι πρός τιω, ἀπολαμβάνω ὄφελος διά τι, τὸ ὁποῖον ἔπραξα· »ὠφελοῦμαι πανταχόθενα, ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τουτέστι φροντίζω νὰ ὠφελοῦμαι κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον· ὅθεν

Ὠφέλημα, ατος, τό Ὄφελος, κέρδος, βοήθεια. Σοφκλ. 2) Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, π. χ. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν τι χρήσιμον, ὠφελείας πρόξενον γνώμη, λόγος ὠφέλιμος.

Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ (ὠφελέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὠφέλιμος, χρήσιμος εἴς τι. Ἀριστοφ. Ὄρν. 317.

Ὠφέλησις, εως, ἡ (ὠφελέω). Τὸ νὰ ὠφελῇ, βοηθῇ, χρησιμεύῃ τις ἢ τι εἴς τι. Σοφκλ. 2) = ὠφέλεια, σημσ. 2.

Ὠφελητέος, έα, έον· ἐπίθτ. ρηματ. τοῦ, ὠφελέω. Ὅ,τι ἢ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ ὠφελῇ· »τὴν πόλιν ὠφελητέον, ἡ ὠφελητέα ἡ πόλις», πρέπει νὰ ὠφελῇ τις τὴν πολιτείαν, νὰ γίνηται ὠφέλιμος, ὠφελείας πρόξενος εἰς τὴν πατρίδα. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 28. 3, 6, 3.

* Ὠφελία, ἡ, = ὠφελεία, Εὐρφ.

* Ὠφελίη, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ, ὠφέλεια, Ἡρόδοτ. 5, 98. 7, 139. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ποιητ. δὲ καὶ ὠφελία. Εὐρπ. Ἀνδρ. 540.

Ὠφέλιμος, ὁ, ἡ (ὠφελέω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν, κέρδος, διάφορον. Ξενοφ. Οἰκον. α', 7. »Ἔοικας τὰ ἑκάστου ὠφέλιμα κτήματα καλεῖν· ἔνθα ἀντίκειται· »Τὰ βλάπτονταω· καὶ κατωτέρω κεφ. ε', 4. »Κτῆσιν τοῦτο ἔφαμεν εἶναι, ὅ,τι ἑκάστω ὠφέλιμον εἴη εἰς τὸν βίον· ὠφέλιμα δὲ ὄντα εὑρίσκετο πάντα, ὁπόσοις τις ἐπίσταιτο χρῆσθαιω· καὶ ἐν Ἀπομν. δ', δ', 1. »Πᾶσι νομίμως καὶ ὠφελίμως χρώμενοιω· ἐνίοτε δὲ καὶ τριτκτλ. Πλάτ. Χρησμ. σελ. 174. D. ἐπίρρ. ὠφελίμως.

* Ὠφέλλα, ἀντὶ, ὠφειλα, ἀόρ. α. τοῦ, ὠφέλλω. Γλωσσ.

* Ὠφέλλον, ἐπκ. ἀντὶ ὤφελον. Ὅμ. ἴδε ὠφείλω.

* Ὠφελον, ἀόρστ. β'. τοῦ, ὀφείλω, ὅπερ ἴδε. Ὅμρ. ἐπὶ εὐχῆς, οἷον· »Ὤφελον ποιεῖσαιω, ἔπρετε νὰ κάμω· »Ὤφελον ἰδεῖναιω, ἔπρεπέν νὰ ἴδω. »Ὤφελες ἰδεῖνιω, ἔπρεπε νὰ ἴδῃς. »Ὤφελεν ἰδεῖνιω, ἔπρεπε νὰ ἴδῃ· ἔστι δὲ καὶ ἀπευκτικόν, οἷον· »Ὡς μὴ ὤφελεναω, ὡς δὲν ἔπρεπε, ὡς οὐκ ἦν πρέπον· γράφεται καὶ δυσὶ λλ· καὶ διὰ τοῦ, ο, οἷον· »ὤφελλον· παρ' Ὅμ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ, ὀφείλω, ὀφέλλω, ἐν καὶ τὸ αὐτό ἐστιν, ἀποδεικνύει ἡ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Οἰδ. Κολ. 541. ῥῆσις, ἔνθα τὸ »Ἐπωφέλητα ἐξελέσθαιω· ἀντὶ τοῦ »ὠφελονω κεῖται· ἂν καὶ ὁ Ἑρμᾶν. ἠρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, merui dona.

* Ὠφθαι, παθητ. παρακμ. ἀπαρμφ. τοῦ, ὁράω, ὅπερ ἴδε.

* Ὠφθην, παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὁράω, ὅπερ ἴδε.

* Ὤφλημα, ατος, τό ἴδε ὄφλημα, ἀμφβ.

* Ὤφλον, παρατ. τοῦ ὄφλω.

* Ὠφρόντιστος, Δωρικ. ἀντὶ, ὁ ἀφρόντιστος.

* Ὠφρυωμένος, η, ον, μετοχ. παρκμ. τοῦ, ὀφρυόομαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Χ.

* Ὠχ, ὠχ. Μαγικόν τι ἐπιφώνημα, οἰωκὸν τοὺς ψύλους. Γεωπον.

* Ὠχ', ἀντὶ ὤκα. Ὅμρ. Ἰλ. Α, 402.

* Ὠχα, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι.

Ὠχατο, Ἰωνκ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθτ. ὑπερτν. τοῦ, οἴγνυμι, ἀντὶ ὠγμένοι, αι, α ἦταν.

* Ὠχεῖτο, γ'. ἑνκ. πρόσπ. παρατ. τοῦ ὀχέω.

* Ὠχετο, ποιητκ. γ'. ἑνκ. πρόσπ. παρατατκ. τοῦ οἴχομαι.

* Ὠχθην, ποιητ. ἀόρ. α'. παθτ. τοῦ οἴγω.

* Ὠχθησαν, γ'. πληθ. πρόσπ. ἀορ. α. τοῦ ὀχθέω.

* Ὠχόμην, παρατ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ οἴχομαι.

* Ὠχρα, ποιητκ. γ'. ἑνικ. πρόσπ. παραττ. τοῦ ὠχράω.

Ὠχρα, ἡ (ὠχρός). Κίτρινη, ξανθή τις βαφή, κίτρινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς. Διοσκορίδ. ε', 108. περὶ ἧς ὁ Γαληνὸς λέγει· »Ἔστι δὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον, οἷον πῦρ καὶ τὸ τῆς καλουμένης ὠχρας, ἐξυνομένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς».

Ὠχραίνω, μέλ. ανῶ (ὠχρός). Κάμνω τι χλωμόν, κιτρινιάρικον. 2) ἀμετβ. Κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός· ὅθεν

* Ὠχραντικός, ή, όν. Ὅ τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον· ἐπίρρ. ὠχραντικῶς.

Ὠχράω, μέλ. ήσω (ὠχρός). Γίνομαι χλωμός, κιτρινίζω, Ὀδ. Λ, 529. προσλήψει τοῦ, χρόα, χάιω τὴν ὄψιν τοῦ ποσάπου μου· ἐπὶ τῆς σελήνης δὲ παρ' Ἀράτ. ἔτι δὲ καὶ εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, ἐξαιρ. πρασινοκίτρινος.

Ὠχρία, ἡ (ὠχρός), = ὠχρότης· ἀμφβ.

Ὠχρίας, ου, ὁ (ὠχρός), Ὅστις εἶναι, φαίνεται πάντοτε χλωρός. Ἀριστοτλ.

Ὠχρίαστις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι, ἢ νὰ γίνηταί τις χλωμός· χλωμότης, κιτρίνισμα· ἐκ τοῦ

Ὠχριάω, μέλ. άσω (ὠχρός). Εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, Ἡρόδτ. (αω, ασω)

Ὠχροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φαίνεται χλωμόν, ἔχει χλωμὴν ὄψιν. 2) (ὠχρα). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν ὠχραν, φαίνεται, εἶναι ὡς κιτρινόχρωον. Σουΐδ. ἐν λ. Ἴκτερος.

Ὠχρόλευκος, ὁ, ἡ (ὠχρός, λευκός). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ λευκοῦ μεμιγμένον· εἶναι ἀσπροκίτρινος. Διοσκορίδ. »Ἄνθος ὠχρόλευκον χρυσοειδέοιω.

* Ὠχρομέλας, αινα, αν (ὠχρός, μέλας). Ὅ,τι ἢ ἔστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ μελανοῦ, μαύρου μεμιγμένον, εἶναι μαυροκίτρινος.

Ὠχρόμματος, ὁ, ἡ (ὠχρός, ὄμμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χλωμὰ, κιτρινιάρικα ὄμματα, Ἀδαμάντιος ἐν Φυσιογνωμ.

* Ὠχρόξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ ξανθοῦ μεμιγμένον, εἶναι ξανθοκίτρινος.

* Ὠχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον.

Ὠχρός, ά, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χλωμός, κιτρινιάρικος, πρασινοκίτρινος. »Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦω, τὸ χρυσοῦν, τὸ κίτρινον, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ, ὅστις ἄλλως, λέκιθος, λέγεται. Ἀρισττ. »ὠχρὰ χολήω, ἡ ξανθή. Γαλην. »Αἰσχυνθεὶς γόρτις ἐρυθρὸς ἐγένετο· καὶ φοβηθεὶς ὠχρός»· ὅθεν

Ὠχρος, ὁ· ὡς τὸ, ὠχρότης. Χλωμότης, κιτρινάδα, τὸ τοῦ ὠχροῦ χρῶμα· ἐξαιρ. τὸ χρῶμα, ἡ χλωμότης, ὠχρίασις, ἡ ὑπὸ φόβου, τρομάρας γιομένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου κιτρινάδα, Ἰλ. Γ, 35. »Ὠχρός τε μιν εἶλε παρειάω· ὅπου ὁ Βουττμ Γραμμτ. Ἑλλ. 2. σελ. 325 θέλει τὴν λέξιν οὐδετέρου γένους, τὸ ὠχρος. 2) Ὀσπριοφόρον τι φυτόν· καὶ οἱ λοβοί, τὰ κεράτια, τὰ κουκκία τῶν καρπῶν του· διὰ τὸ ὠχρὸν ἔχειν τὸ χρῶμα. Λατ. ervilia. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὠχρος, ὀσπριον λαθύρῳ ἐοικώω. Ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ Τροφ. δυνάμ. »παραπλήσιον μέν εἰσι τὴν οὐσίαν οἱ λάθυροι τοῖς ὠχροις τε καὶ φασήλοιω. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. δ', 2. τὸ παρ' ἡμῖν κοιτρ. ῥόβι καὶ ἄρακας, λεγόμεν.

Ὠχρότης, ητος, ἡ (ὠχρός). Κιτρινάδα, χλωμότης, ὠχρίασις.

Ὠχρόω (ὠχρός). Ὠχραίνω τι, κάμνω τι χλωμόν, κιτρινιάρικον. 2) ἀμετβτ. κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός, κίτρινος· ὅθεν

Ὠχρωμα, τό, = ὠχρότης. Κιτρίνισμα.

* Ὠχωκα, Ἰωνκ. παρακ. τοῦ, οἴχομαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ψ.

Ὠψ, ὠπός, ὠπά, ἡ. Ὀφθαλμός, ὄμμα, ὀμμάτιον, ὄψις, πρόσωπον, Ὅμρ. καὶ Ἡτδ., οἵτινες τῇ αἰτιατ. μόνῃ χρῶνται· »Εἰς ὠπα ἰδέσθαί τινιω, τὸ νὰ κυττάξῃ τίς τινα ἴσια εἰς τὰ ὀμμάτια, Ἰλ. Ι, 373. »Εἰς ὠπά τινος ἰδέσθαιω, Ο. 147. ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Ὀδσ. Χ, 405. Ψ, 107. τὸ δέ, »Θεῆς εἰς ὠπα ἐοικεναω, κατὰ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει κατὰ πολλὰ μὲ τὰς θεάς, φαίνεται ὡς θεά, Ἰλ. Γ, 158. παρβλ. Ὀδσ. Α, 411. ἔτι δὲ καὶ, »Θεῆς εἰς ὠπα εἴσκεναω. Ἡσδ. Ἔργ. 62. — Παρὰ Πλατ. Κρ.τλ. σελ. 407. C. κεῖται καὶ ἐν ἄρτεν. γένει· »τοὺς ὠπαω, ὅπερ βεβαιοῦται καὶ διὰ τοῦ μεγ. Ἐτυμλ σελ. 158, 41. Ὁ Bekker ὅμως γράφει· »τὰ ὠπαω. (παρὰ τὸ πρωτότ. ΟΠΤΩ, ὄψομαι, συγγεν. τῷ, ὄψις, ὄμμα κ. λ.)

* Ὠψ, Ὠπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα. Ὀ!σ.

* Ὠψαι, β'. ἑνικὸν πρόσωπον παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ω.

* Ὠῷ, δοτικ. ἑνικ. τοῦ, ὠόν. Αὐγόν.

Ὠῴδης, ὁ, ἡ (ὠόν, εἶδος), συνκρ. ἀντὶ, ὠοειδής. Ὁ ὠοῦ, αὐγοῦ εἶδος ἔχων, ὠῷ ἤτοι αὐγῷ ὅμοιος, ὠοῦ σχῆμα, ἔχων, στρογγύλος καὶ μακρουλὸς ὡς τὸ αὐγόν.

* Ὠῶν, γενκ. πληθ. τοῦ, ὠόν. Αὐγόν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

„Ὅταν συντελέσῃ ἄνθρωπος τότε ἀρχεται,
„Καὶ ὅταν παύηται τότε ἀπορηθήσεται"!

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΩΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ, ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΝ ΠΡΟΣ ΣΠΟΥΔΗΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΟΣΑ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφρασθὲν καὶ πλείσταις Λέξεσι καὶ Ἑρμηνείαις ἐπαυξηθὲν

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΩΡΕΝΤΗ.

Καὶ ἐκδοθὲν

ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρώην ΧΑΪΚΟΥΛ.)

1 8 3 7.

Συντομίαι.

Α'θήν.	Ἀθήναιος.
αἰτιατ.	αἰτιατική.
Αἰλ. ποικ. Ἱστ.	Αἰλιανοῦ ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολικ.	Αἰολικῶς.
Αἰσχιν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ.	Αἰσχύλος.
Α'μμ.	Ἀμμιανός.
Α'ναβ.	Ἀνάβασις.
Α'ντ. Διβ.	Ἀντώνιος Διβεράλης.
Α'νακρ.	Ἀνακρέων.
Α'νθ.	Ἀνθολογία.
Α'ντιπ. Θεσσ.	Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς.
Α'πολδρ.	Ἀπολλόδωρος.
Α'πολ. Ῥόδ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος
Α'ππιαν.	Ἀππιανός.
Α'ριστφ.	Ἀριστοφάνης.
Α'ριστοτ.	Ἀριστοτέλης.
Α'ρρίαν.	Ἀρρίανός.
ἀρσ.	ἀρσενικῶς.
Α'ττικ.	Ἀττικῶς.
Βιβ.	Βιβλίον.
Βυζ.	Βυζάντιος.
γενικ.	γενική.
Γεωγρ.	Γεωγράφος.
Δειπνσ.	Δειπνοσοφιστής.
Δημ.	Δημοσθένης.
Διον. Ἀλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διοδ. Σικ.	Διόδωρος Σικελιώτης.
Δι. Κασ.	Δίων Κάσσιος.
Διογ. Λαερ.	Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ.	Διονύσιος Περιηγητής.
Δωρικ.	Δωρικῶς.
Ε'λ.	Ἑλληνικός.
ἑνικ.	ἑνικῶς.
Ε'πικ.	Ἐπικῶς.
Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστάθ.	Εὐστάθιος.
Η'ροδτ.	Ἡρόδοτος.
Η'ρωδν.	Ἡρωδιανός.
Η'σ. Θεογ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Η'σ. Ἀσ.	Ἡσιόδου Ἀσπὶς Ἡρακλέους.
Η'σύχ.	Ἡσύχιος.
Η'ρακλ.	Ἡρακλῆς.
Η'φαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θεογν.	Θέογνις.
Θεοκρ.	Θεόκριτος.
Θηλκ.	Θηλυκόν.
Θουκ.	Θουκιδίδης.
Γ'ωνκ.	Ἰωνικῶς.
Ι'λ.	Ἰλιάς.
Ἰουλ. Πολ.	Ἰούλιος Πολυδεύκης.
Ι'ωσπ.	Ἰώσηπος.
Καλλιμ.	Καλλίμαχος.
Κοΐντ. Σμ.	Κοΐντος Σμυρναῖος.
Κορν. Νέπ.	Κορνήλιος Νέπως.
Λουκ.	Λουκιανός.
Λίβ.	Λίβιος.
Λυκφ.	Λυκόφρων.
Μόσχ.	Μόσχος.
Νίκανδρ.	Νίκανδρος.
Νόν.	Νόννος.
Ξενοφ.	Ξενοφῶν.
Ο'βίδ.	Ὀβίδιος.
Ο'δ.	Ὀδύσσεια.
Ο'μ.	Ὅμηρος.
Ο'μ. Ὕμν.	Ὁμήρου Ὕμνος.
Ο'ππ.	Ὀππιανός.
Ο'ρφ.	Ὀρφεύς.
Οὐίργ.	Οὐίργιλιος.
ουδ.	οὐδέτερον.
Παλαιφ.	Παλαίφατος.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πίνδ.	Πίνδαρος
Πλάτ.	Πλάτων.
πληθ.	πληθυντικῶς.
Πλιν.	Πλίνιος.
Πλούτ.	Πλούταρχος.
Πολυβ.	Πολύβιος.
Πτολ.	Πτολεμαῖος.
Πομπ. Μελ.	Πομπόνιος Μέλας.
ποιητ.	ποιητικῶς.
Σκυλ.	Σκύλαξ.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σουΐδ.	Σουΐδας.
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζαντιος.
Στράβ.	Στράβων.
Τ'γιν.	Ὑγῖνος.
Φαβρ. Ἑλ. Βιβ.	Φαβρικίου Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη.
Φιλοστ.	Φιλόστρατος.
Φώτ.	Φώτιος.
Χρ.	Χριστός.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Ααρασσός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμιδ.

Ἄβαι, αἱ· καὶ Ἄβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μ' ἕνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1, 46· ἔτι δὲ Ἄβα, καὶ Ἀβαί, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὅθεν Ἀβαῖος, ὁ κάτοικ· καὶ Ἀβαῖος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἄβαις λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Ἀβάκαινον, τό. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Bigensis, Διόδρ. Σικ. καί, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ Βυζ. καὶ Ἀβακαῖνα, τά, παρὰ Πτολ. ὅθεν Ἀβακαινῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἄβαντες, οἱ (ᾰ). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θράκης, ἀπ' ὅπου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἄβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἄβας· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολούθως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καθ' Ἡρόδ. 1, 146 ἦσαν οὗτοι πιθαν. ἀνέκαθεν Ἕλληνες, καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμόν.

Ἀβαντιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος, ὁ Κάνεθος, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 78.

Ἀβαντιᾶς, άδος, ἡ. καὶ

Ἀβαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἄβαντος ἢ ἐκ τῶν Ἀβάντων, εἰς τοὺς Ἄβαντας ἀναφερόμενος, ὡς, ἡ Ἀβαντὶς Εὔβοια, τὸ μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1135. καὶ Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ἔτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ὅπου οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἄβαντες ἦλθον ἀποπλαιηθέντες, Παυσ.

Ἀβαρβαρέα, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηΐδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴτηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.

Ἄβαρις, ιδος, ὁ· Ἰωνικ. ιος. Σκύθης, εἷς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, τερατολόγος καὶ θαυματοποιός, θεραπεύων διαφόρους ἀσθενείας διὰ γοητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἓν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν τροφῆς, Ἡρόδ. 4, 36. Νόνν. Διον. 11, 132. (ἐκ τοῦ α, καὶ βάρις, ὅπερ δηλοῖ πλοῖον.)

Ἀβαρνιάς, άδος, ἡ Ὀρφ. καὶ

Ἀβαρνίς, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Λαμψάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. β', 1.

Ἄβαρνος, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀβαρνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἄβας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ ἥρωος Περσέως, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἄργους Ἀβαντίδες, Πινδ. Πυθ. 8, 55. Ἀπολδρ. — 2) Τίὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυτιμάχης, Ἀπολδρ. α, 9, 13. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄβαι ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. -4) Μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ, Ἀπολδρ. β', 5.

Ἄβασγοι, οἱ, ἡ Ἄβασκοι κατ' Ἀρρίαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, τανῦν Ἄβχαζ, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὀρφ. Ἀργ. Α. 754.

Ἀβασηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας. Στέφ. Βυζ.

Ἀβασῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Ἄβασκος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἀρρίαν.

Ἀβαστανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ς', 15.

Ἄβατον, τό. Ἱερὸν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἓν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἡ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδίους. Vitruv.

Ἄβατος, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μέμφιδα πόλιν τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἑλῶν, Λουκιαν.

Ἄββα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησιον τῆς Καρχηδόνος, Πολύβ.

Ἀβδηρα, τά. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρα· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, τανῦν, Πολύστιλον. (σπαν. Ἄβδηρον ἑνικ. καὶ Ἄβδηρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Heyne ἐν Ἀπολδρ. σελ 371.) ὅθεν ἐπίρρ. Ἀβδηρόθεν, ἐκ τῶν Ἀβδήρων, Λουκ. καὶ Ἀβδηρίτης, ου, ὁ κάτοικος· θηλκ. Ἀβδηρῖτις, ιδος, ἡ. Ἔτι δὲ Ἀβδηρῖτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἄβδηρα χώρα. Ἀβδηριτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὰ Ἄβδηρα ἢ εἰς τοὺς Ἀβδηρίτας ἀνήκων, καὶ Ἀβδηρικὸν πάθος, ἀσθένειά τις ὁμοία μὲ περιοδικήν τινα μανίαν, ἡ ὁποία ἰδίως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, τανῦν Ἄδρα, Στράβ

Ἀβδηρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Ἐρίμου, γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρίδος, φίλος του Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύσας εἰς Θράκην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὰς ἵππους τοῦ αὐτόθι βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολδρ. β', 5, 8.

Ἄβελλα, ἡ, Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Avella-Vecchia. Στράβ.

Ἀβεντῖνον, τό· καὶ Ἀβεντῖνος λόφος, Aventinus mons. Ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένον ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀβῖα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμρ. καλεῖ Ἴρην, Ἰλ. Ι, 150. 292. Παυσ.

Ἀβιλα, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φάρφακος ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κάτοικ.

Ἀβίλη, ἡ, = Ἄβιλα.

Ἀβιληνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἄβιλα.

Ἄβιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. κατὰ Πτολ. ἔξωθεν τοῦ Ἰμάου ὄρους.

Ἀβισάρης, ἡ Ἀβίσαρος, ὁ· κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν Πῶρον.

Ἄβληρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 32.

Ἀβορίγῖνες, οἱ. Οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου, Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρν.

Ἀβόρας, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην· ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβώραν, ἐ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, τανῦν, Κχαβούρ.

Ἄβος, ὁ. Ὄρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, τανῦν, Ἄβα ἐπὶ τῆς Τουρκομανίας. Στράβ.

Ἀβραδάτας, α καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σουσσιανῆς, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυ-

ρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Κροίσου ὁμοῦ μὲ τὸν Κύρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', Τζέτζ.

Ἀ'βρέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβσ.

Ἀ'βρετία, ἡ. Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπαρχία Ἀβρεττηνή, Σουίδ.

Ἀ'βρεττηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀβρεττανή, Σουίδ. ὅθεν, Ἀβρεττηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ'βριγκάται, ἡ Ἀβριγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.

Ἀ'βροζέλμης, ους, ὁ. Θρᾷξ τις, ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 6, 43. ἐνθα πρότερον Ἐβρόζελμος ἐγράφετο.

Ἀ'βροιά, ἡ. Θεσσαλή τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.

Ἀ'βροκάμης, εω, ὁ (ᾱ). Ἀνήρ τις Πέρσης, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ'βροκόμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.

Ἀ'βρότονον, τό. Πόλις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως μὲ λιμένα, Στράβ. 2) Ἀβρότονον, ἡ, θηλκ. κύρ. ὄνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Ἀ'βρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στέφ. – 2) Πάππος τοῦ Ἀκταίονος, ἴδε Ἀκταίων.

Ἀ'βρώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδτ. 8, 21.

Ἀ'βυδος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐκ ταύτης ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ νὰ διαβιβάσῃ τὸ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, Ὁμ. Ἰλ. Β, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἀβύδου, καὶ Ἀβυδόθι, ἐν τῇ Ἀβύδῳ, Ἰλ. Ρ, 584. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.

Ἀ'βύλη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἔνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, τανῦν Sierra Ximiera, Στράβ. Διον. Περ. 336.

Ἀ'βύληξ, κος, ἡ, = Ἀβύλη, Στράβ.

Ἀ'βώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγύρτης τις Ἀλέξανδρος καλούμενος ὑπεκρίνετο τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλῆται αὐτὴ Ἰωνόπολις, τανῦν Ἰνέμπολι, Λουκ. Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Ἀγαθαρχίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Ἀγαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ, Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκιδ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Λουκ.

Ἀγάθαρχος, ὁ. Ναύαρχος Συρακούσιος, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις, Δημοσθ.

Ἀγάθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ταῦν Ἄγδη, Στράβ.

Ἀγαθήμερος, ὁ. Γεωγράφος, πιθαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἓν μικρὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀγαθία, ας, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικὸς, συγγράψας τὰ λεγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (τὸ α ἐν ἀρχῇ εὕρηται καὶ μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει.)

Ἀγαθῖνος, ὁ. Τὸς τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Παυσαν. — 2) Ἰατρὸς Σπαρτιάτης ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόβουλος, ὁ. Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ. Μηχανικός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) ἕτερος χυμικὸς ἀκμάσας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόκλεια, ἡ. Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Ἀγαθοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν υἱὸς κεραμέως, ὅς τις ἠξιώθη διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὰς ἀρχιστράτηγος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἐφεξῆς δὲ μὲ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκειοποιήθη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν κατασταθεὶς εἰς τῶν πλέον ἀπανθρώπων τυράννων. Λουκ. — 2) Τὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστής τις Ἀβδηρίτης, ὅς τις προσποιούμενος τὸν μουσικὸν ἐν Ἀθήναις ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 816.

Ἀγαθόνικος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Ἀγάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν, Capo d'Orlando, Στέφ. Βυζ. Στράβ. ὅθεν Ἀγαθυρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἀγάθυρσοι, οἱ. Σκυθικὸν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανήτην βίον, Ἡρόδ. 4, 10.

Ἀγάθυρσος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάθυρσοι, Ἡρόδτ.

Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Ἀγαῖος, ὁ. Ἠλεῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀγακλῆς, ῆος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως, Ὁμρ. Ἰλ. Π, 517.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὁμ. Ὀδ Α, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλεισθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν κατὰ παρακίνησιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἥρπασεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικός του Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὅμηρ. Ἀπολλ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμεμνόνειος, Ἀγαμεμνόνεος καὶ Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνήκων, Ὁμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ἐκ τοῦ ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Ἀγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, πολυφάρμακος καὶ ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Ἰλιδ. Λ, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στέφ. Βυζ.

Ἀγαμήδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τριέως βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 296. Παυσ. θ', 37.

Ἀγανίππη, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἀγαπαῖος, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὀρεοῦ, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ Ἔγκονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἑξήκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609.

Ἀγαπητός, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε παραινέσεις εἰς ἑβδομήκοντα κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πιρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἄγαρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυσσάτιδος.

Ἀγαρηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνθολ.

Ἀγαρίστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδτ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδτ.

Ἄγαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Ἀγασθένης, εος, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένους βασιλέως τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολδρ.

Ἀγασίας, ου, ὁ. Στυμφαλίτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβσ. δ', 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου. (ἔστιν ὁ τύπος Δωρικ. ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Ἠγησίας, ὅπερ καθ' ἄλλους πάντη διάφορον ὄνομα.)

Ἀγασικλέης, έος, ὁ. Ἀττ. Ἀγασικλῆς, έους, ὁ. Ἀλικαρνασσεύς, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδοτ. 1, 144. — 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀκμάσας τὸ 650 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, Παυσ. γ', 7. καθ' Ἡρόδτ. δὲ 1, 65 καλεῖται Ἠγησικλέης, καὶ κατὰ Σουίδ. Ἀγησικλῆς.

Ἀγάστροφος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 338 – 340.

Ἀγαυή, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λύκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β', 1, 5· ἔνθα καὶ Ἀγαύη, γέγραπτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτονόης, Σεμέλης καὶ Ἰοῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἴδιον υἱόν τὴν Πενθέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ἀπολδρ. γ', 5, 2. Ἡσδ. Θεογ. 976. Εὐρπ.

Ἀγανός, οῦ, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, Ἰλ. Ω, 251. ἔνθα Οὐολφ. ἐπιθτκ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυδηνός τις, Δημ.

Ἀγβάτανα, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἐκβάτανα, ὅπερ ὄρα. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βατάνεια κληθεῖσα, Ἡρόδτ. 3, 64.

Ἀγγελή, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ὅθεν, Ἀγγελῆθεν, ἐπιρρ. Ἡσύχ.

Ἀγγενίδας, ου, ὁ (ῑ). Σπαρτιάτης τις, Ξενφ.

Ἀγγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Θρᾴκης ἄνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ εἰσβάλων εἰς τὸν Στρυμόνα, Ἡρόδτ. 7, 113.

Ἄγγονρον ὄρος, τό. Ὄρος κείμενον ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324.

Ἀ'γγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλων εἰς τὸν Βρόγγον, ταυῦν Δρίνος, Ἡρόδ. 4, 44.

Ἀ'γδαβάτας, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Πέρ. 955.

Ἀ'γδιστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Παυσ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὄρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ὁ Ἄττις ἐραστὴς τῆς Κυβέλης, πιθαν. τὸ νῦν Δίνδυμα καλούμενον, Παυσ. — 3) ἐπών. τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στραβ. ί, 3, 35. Ἡσύχ.

Ἀ'γεανάξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ, Εἰδ. ζ', 52.

Ἀ'γελάδας, α, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀνθολ. β', 15. ἔστι δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Ἀ'γέλαος, ὁ, Ἀττκ. Ἀγέλεως. Τὶς τοῦ Φράδμονος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ἰλ. Θ, 257. — 2) Τὶς τοῦ Δαμάστορος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὀδ. Τ, 321. καὶ Ἀγέλεως, Ὀδσ. Χ, 131. 212. 3) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 4) Τὶς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ὅς τις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐθανάτωσε τὸν ἰδιόν του πατέρα, Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Ἀ'γέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιφερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ᾠδύρετο διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης της Περσοφόνης· ἦν δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὰν τῆς κρήνης Καλλιρόης, Ὅμρ. Ὕμν. Δημ. 200. Ἀπολδρ. α', 5.

Ἀ'γελέα, ἡ, καὶ Ἀγελείη, ης, ἡ. Ἡ τὰς λείας ἄγουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ

Ἀ'γελήις, ίδος, ἡ. Ἡ ἄγουσα ἢ ὁδηγοῦσα τὰ πλήθη, τοὺς λαούς, ἐπίθ. καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ'γηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος· πληθ. οἱ Ἀγηνορίδαι, ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Φοιν. 217.

Ἀ'γηνόριος, ία, ιον. Τοῦ Ἀγήνορος ἢ εἰς τὸν Ἀγήνορα ἀνήκων, ἐξαιρ. Ἀγηνόριον, τὸ, ναὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ, Ἀρριαν.

Ἀ'γήνωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἴασου καὶ πατὴρ Ἄργου τοῦ πανόπτου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Ἀπολδρ β', 1, 2. — 2) Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τελέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποίαν μυθολογεῖται, ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεύς. Ἀπολδρ. γ', 1. 2. Εὐριπ. Βακχ. 152. — 3) Τὶς τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 4) Τὶς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προνόου καὶ τῆς Ἀρσινόης, τῆς ὁποίας τὸν ἄνδρα Ἀλκμαίονα ἐφόνευσεν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε οὗτος ἀφῆκε τὴν Ἀρσινόην καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλιρόην, Ἀπολδρ. γ', 7, 5. — 5) Τὶς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἡγεμόνος ἐν Τροίᾳ καὶ τῆς Θεανοῦς, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ, 467. Λ, 59. τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Παυσν. ί, 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Ἐνίππη μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν, Ὑγιν.

Ἀ'γησανδρίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ὅρα.

Ἀ'γήσανδρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἡγήσανδρος, ὅπερ ὅρα. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατασκευάσας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος. — 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκιδ. η', 91.

Ἀ'γησίας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγησίας (ι). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 6.

Ἀ'γησίδαμος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρχεστράτου ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πίνδ. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Ἀ'γησίλαος, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγησίλεως, ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, Καλμ. Ὕμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κύρ. ὄνομ. Τὶς τοῦ Δαρυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἀκμάσας περίπου 900 χρόνους πρὸ Χρ Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Τὶς τοῦ Ἱπποκρατίδου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἐκ τῆς εἰκίας τῶν Προκλιδῶν, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου, Ἡρόδτ. 8, 131. — 4) Τὶς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγίδος τοῦ β'. εἷς τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἷς ἄκρον φιλόπατρις· ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων, ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βασίλειον τῆς Περσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκεν ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Κορωνείᾳ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς Ἠλιείαν ὀγδοήκοντα χρόνων ἐκστρατεύσας. εἰς βοήθειαν τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν ἐπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγήσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγύπτου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ἀγησ. Πλουτ. Ἀγησ.

Ἀ'γησίμαχος, ου, ὁ. Αἰτωλὸς, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Πίνδ. Νεμ. 6.

Ἀ'γεσίμβροτος, ὁ. Ἔμπειρος Ῥόδιος θαλασσινός, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀ'γησίπολις, ιδος, ὁ. Τὶς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύνθου, ἀπέθανεν ἐνταῦθα, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Τὶς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀ'γησιππίδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησιπίδας. Σπαρτιάτης φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε', 56. ἐν δὲ 52. Ἡγησίλας.

Ἀ'γησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησίστρατος. Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Ἀ'γησσός, οῦ, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἀρίστων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτόν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Ἀ'γήτωρ, ορος, ὁ· Ἰωνικ. Ἡγήτωρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διός, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. η', 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, καὶ Ἀγητόριον, τό, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν θεῶν τούτων, Παυσν.

Ἀ'γίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγίας. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν μετὰ τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6, 30.

Ἀ'γις, ιδος, ὁ· Ἰωνικ. Ἡγις. Τὶς τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ εἰκία τῶν βασιλέων Ἀγίδων τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 888 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 304. — 2) Τὶς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους εἰς διαφόρους μάχας, καὶ νικήσας μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκιδ. Πλούτ. Ἀγησ. — 3) Τὶς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός, Ἀρριαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολεμῶν κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 250 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξερισθεὶς κατ' ἀρχὰς, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα ἐθανατώθη τὸ 244 ἔτος. (παρ' Ἡροδτ. εὕρηται μόνον ἅπαξ Ἄγιος, 6, 65. ἡ δὲ γραφὴ Ἄγις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἀ'γκαῖος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, εἷς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609. Ἀπολδρ. α', 8, 2. — 2) Ἥρως τις ἐκ Πλευρῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635. — 3) Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελείων ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπολλωνος ἔξερε μίαν ἀποικίαν Σαμίων εἰς τὴν ἐμώνυμον νῆσον κειμένην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 50. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἀ'γκος Μάρκιος, Ancus Martius. Ἔκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετάς, ἐβασίλευσε δὲ 24 χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Ἀ'γκυλίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1388.

Ἀ'γκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στράβ. — 2) Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ταυῦν καλεῖται ἡ πόλις αὕτη Ἀγκυρα, ἡ Ἐγκοὺρ, Anguri· ὅθεν, Ἀγκυραῖος, ὁ κάτοικος, Στράβ.

Ἀ'γκυραι, αἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδρ. Σικελ.

Ἀ'γκυρῶν πόλις, ἡ Ἀγκυρών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, ὅθεν, Ἀγκυροπολίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γκύων, ορος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς, Ἀπολδρ.

Ἀ'γκών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ταυῦν Ἀγκώνα, Ancona, ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, Στράβ. -2) Πόλις καὶ ἀξιόλογος λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ· ὅθεν, Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ, Βυζ.

Ἀ'γλαΐα, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιάδην, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀ'γλαΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετον ἀδηφαγίαν της, Αἰλιαν.

Ἀ'γλαϊτάδας, ου, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

Ἀ'γλαονίκη, ἡ Ἀγλανίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήτορος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα τοσαύτην γνῶσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προέλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀ'γλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαός, ὁ. Πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἐκ τῆς γεωργίας τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπεδείξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖσος ἠρώτησεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτὸς αὐτοῦ, Ἀναχαρσ. περιηγ. 4.

Ἀ'γλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαοφῶν, ῶντος, ὁ. Ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 76. Πλάτ. Ἴων σελ. 532. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Πλατ. Γοργ. σελ. 748.

Ἀ'γλαυρίδες, αἱ. Κατ' Ἡσύχ. Ἱέρειαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ'γλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγραύλου νύμφης· ταύτην ἠγάπησεν ὁ θεὸς Ἄρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίππην, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. ἐπρόσφερε δὲ ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν διαταγὴν χρησμοῦ τινος, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τῇ ἀνήγειρον ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον οἱ εὔφηβοι ἄμνυον νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Παυσ. α', 18. παρὰ δὲ Δημοσθ. παραπρ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἄγραυλος ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολδρ. γ', 14, 2.

Ἀ'γλώμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ'γνιάδης, ου, ὁ. Τίδς τοῦ Ἀγνίου, ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Ἀ'γνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος, Ἀπολδρ. α', 9. καὶ Ἄγνιος ἐκ τοῦ ἁγνός.

Ἀ'γνοδίκη, ἡ. Γυνή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ἄρχισε νὰ μαιεύῃ τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαιεύοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἰατρῶν, Ἴγιν.

Ἀ'γνοῦ κέρας, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ Βολβιτίνου καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀ'γνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, ὅπου φύει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δενδρον ἄγνος· ὅθεν, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνοῦντος ὤν, Δημ. ἔτι δὲ καὶ δασυνμ. Ἀγνοῦς, Αἰσχίν.

Ἀ'γνων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β', 58, ὅθεν, τὰ Ἀγνώνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄγνωνος. — 2) Τηΐος ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀ'γνωνίδης, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα, ὅτε οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τὴν ἄδικον καταδίκην τοῦ Φωκίωνος, τὸ 318 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'γορά, ἡ. Πολίχνιον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας, ταυτὸν Μέλαγρα, Ἡρόδοτ. 7, 58. ὅθεν, Ἀγοραῖος ὁ κάτοικ.

Ἀ'γοραῖος, ὁ. Ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὅσοι ἐπροστάτευον καὶ ὑπερασπίζοντο τὰς ἀγορὰς ἢ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἐξαιρ. δὲ τοῦ Διός, Εὐρπ. καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστ.

Ἀ'γοράκριτος, ὁ. Περίδοξός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὡν πρότερον εὐτελοῦς καταστάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1254. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ῥαμνοῦντα.

Ἀ'γοράναξ, ακτος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Καλλιμ. ἐπ. 50.

Ἀ'γορανίς, ίδος, ἡ. Ποταμὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἀ'γρα, ἡ καὶ, Ἄγραι, αἱ. Πεδίον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισῷ ποταμῷ, ἔνθα ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα εἶχον ἕνα ναόν, Στράβ. Παυσ. τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτμ. ὡς κώμην.

Ἀ'γραία, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸ ἀεὶ ἐν ταῖς ἄγραις διαιτᾶσθαι, Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 229. — 2) = Ἀγραῖς.

Ἀ'γραεῖς, οἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γραῖοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Θουκ. γ', 106. καὶ, Ἀγραιοί, Πολύβ. — 2) = Ἀγαρηνοί, ἔθνος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στράβ.

Ἀ'γραῖς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκιδ. γ', 111. παρὰ Στράβ. ἡ Ἀγραία.

Ἀ'γραύλη, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀγραύλης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρτ. δὲ καλεῖ τοῦτον Ἀγρύλην.

Ἀ'γραύλια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀ'γραυλίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου οὖσα ἢ καταγομένη, καὶ Ἀγραυλίδες παρθένοι, αἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, Εὐρπ. Ἴων 23.

Ἀ'γραυλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κεκρωψ καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἐρυσίχθονα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἄγλαυρον, Ἕρσην καὶ Πάνδροσον, Ἀπολδρ. γ', 13, 2. — 2) = Ἄγλαυρος, ὅπερ ὅρα.

Ἀ'γρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Παυσ. καὶ Πινδ. ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀριστάιου, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ'γριᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Αἶμον, Ἡρόδ. 5, 16. Θουδ. καὶ Ἀγριάνες, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. 1, 1.

Ἀ'γριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θράκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον, ταυτὸν Ἐργήνη, Ἡρόδ. 4, 90.

Ἀ'γριάσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.

Ἀ'γρικόλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὀνομ. Ἰούλιος Ἀγρικόλας Agricola. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπεσιανοῦ, πενθερὸς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Ἀνθολ.

Ἀ'γρίνιον, τό. Πόλις Ἀκαρνανικὴ μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ποταμῶν, Πολύβ. — ταυτὸν, Βραχῶρι.

Ἀ'γριόδους, οντος, ὁ. Εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀ'γριόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν Θρᾶκα, κατ' Ἀπολδρ. α', 3. Ἀργιόπη, Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφέως κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. ιγ', ἄλλως δὲ Εὐρυδίκη λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.

Ἄ'γριος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολδρ. β', 5, 4. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν διὰ σιδηρῶν ῥοπάλων, Ἀπολδ. α', 6, 2. — 3) Τίδς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἀλκαθόου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Ὀγχηστίου, Προθόου, Κελέντορος, Μελανίππου καὶ Λυκωπέως, οἵτινες διώξαντες τὸν θεῖον αὐτὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 117, Ἀπολδ. α', 8, 6. — 4) Τίδς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ἡσδ. Θεογν. 1013. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ θεοῦ Πανός.

Ἀ'γρίππας, ὁ. Τίδς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐδιορίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., ἔνθα βασιλεύσας ἑπτὰ χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτὸν ὁ Καῖσαρ Κλαύδιος· ἐνωθεὶς δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπεσιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱεροσολύμων, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀ'γριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐίψανίου καὶ τῆς Κικιλίας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα ὁ Τιβέριος, εἶτα ὅμως, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐγκατέλειψεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θαυμασθεῖσα ἐξαιρέτως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς προτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, φιλόδοξος καὶ εἰς ἄκρον τυραννικὴ, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς. Τακιτ.

Ἀ'γριώνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, καὶ Ἀγριώνια τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις, Πλούταρχ. Συμπ.

Ἀ'γροιώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρτ. εἰδ. γ', 31.

Ἀ'γροτέρα, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.

Ἄ'γρων, ωνος, ὁ. Τίδς τοῦ Νίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ἡρδτ. 1, 7. 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἀ'γυιεύς, έως, ὁ, ἡ Ἀγυιάτης, ου· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγυιῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α', 32.

Ἀ'γυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ὕστερον Καιρέα, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε, 2. ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικ Ἡρδτ.

Ἀ'γύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ἀ'γύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ ἱστορι-

κοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, τανῦν Philippo d'Argiro, Διοδρ. Σικ. ὅθεν, Ἀγυριναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ γύ ῥ ῥ ι ο ς, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροιζομένων Ἀθηναίων, εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου ἐκλεξαν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστῴ. Βατρ. 368. Ἐκκλ. 184. παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀγύριος.

Ἀ γ χ ά ρ η ς, ονς, ὁ. Πέρσης τις παρ' Αἰσχ.

Ἀ γ χ ε σ μ ό ς, ὁ. Μικρὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Παυσ.

Ἀ γ χ ι ά λ ε ι α, ἡ, = Ἀγχιάλη, ἀριθμ. 1. Διον. Περ. 875.

Ἀ γ χ ι α λ ε ύ ς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀγχιάλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιάλης· Στέφ. Βυζ.

Ἀ γ χ ι ά λ η, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ' Ἀρριαν. καὶ ἡ Ἀγχίαλος· 2) πόλις μικρὰ τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεταξὺ τῶν πόλεων Μεσημβρίας καὶ Ἀπολλωνίας, τανῦν Ἀγχίαλος, ἡ, κοινοτρ Ἀχιλοῦ, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀγχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφητις, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1130.

Ἀ γ χ ί α λ ο ς, ὁ, Εἰ. τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε, 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ, 112.

Ἀ γ χ ί α λ ο ς, ἡ, = Ἀγχιάλη.

Ἀ γ χ ι μ ό λ ι ο ς, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρδτ.

Ἀ γ χ ι ν ό ς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδρ. β', 1, 4.

Ἀ γ χ ι ο ς, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολδρ. β', 5, 4.

Ἀ γ χ ι ρ ό η, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψεν ἡ Βριτόμαρτις καιρόν τινά, Ἀντ. Λιβ. 40.

Ἀ γ χ ί σ η ς, ου, ὁ. Τίος τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἐραστθεῖσα συνευρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μεσηστείας τῆς αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναπαιτήσεώς των· ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦτου Αἰνίου ἀπέθανε καθ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Ἡσ. Θεογ. 1009. Ὀμ. Ἰλ. Β, 819. Ἔμν. Ὀμ. Ἀφ. 45. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπόλου, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἀ γ χ ι σ ί α, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Παυσ. Ἀρκ.

Ἀ γ χ ι σ ε ι ά δ η ς, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγχίσου, ὁ Αἰνείας, Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 75, ἔτι δὲ, ὁ Ἐχέπολος, Ἰλδ. Ψ, 296.

Ἀ γ χ ι τ ε ί α, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς, περίδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορ.. Νέπ. Παυσ. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀλκιθέα, Πλουτ. Διοδ. Σικ.

Ἀ γ χ ό η, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, Στράβ.

Ἀ γ χ ο υ ρ ο ς, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμόν, Πλουτ. καὶ Ὀππιαν.

Ἀ δ α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Γδρίεως βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 23.

Ἀ δ α ι, αἱ. Μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀ δ α δ ά τ η, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀ δ ά μ α ς, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, Πτολ.

Ἀ δ ά μ α σ τ ο ς, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδους ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ἴδε Ἀχαιμενίδης.

Ἀ δ α ν α, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου κληθεῖσα, Ἀππιαν. ὅθεν Ἀδανεύς, ὁ κατοικ.

Ἀ δ δ α ῖ ο ς, ὁ, ἡ βέλτιον Ἀδαῖος, Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν.

Ἀ δ δ ο ύ α ς, α, ὁ· ἴδε Ἀδόας.

Ἀ δ έ α ς, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἀδέης Σικυώνιός τις.

Ἀ δ ε ί μ α ν τ ο ς, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Σιμ. ἐπ. 52.—2) υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. Ἀριστῴ. Βατρ. 1513. — 3) ναυάρχός τις τῶν Κορινθίων, Ἀλ. — 4) υἱὸς τοῦ Κηφισίου ἐξ Ἀθηνῶν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀριστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, Πλάτ. Πολ. — 6) πιθαν. ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαίσχρου, Πλαύτ. Παρμ. σελ. 126.

Ἀ ΐ δ η ς, ου, ὁ, ποιητκ, Ἀΐδης, ου, καὶ Ἀΐς, ιδος, καὶ Ἀΐδωνεύς· οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεότης ἥτις εἶχε τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅσαι μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλως καὶ Πλούτων καὶ Ὄρκος ὠνομάζετο, ἣν δὲ οὗτος, ὡς ἐδόξαζον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὀμ. Ἰλ. Ο, 187. Ἡσ. Θεογ. 455. — 2) ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Αἴδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βαθύτατος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦν δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ ἀφανὴς ἀπέχων τοσοῦτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὕτη ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλάς, Ἀπολδ. Λουκ.

Ἀ δ ι α β η ν ή, ἡ. Χάρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, Στράβ.

Ἀ δ ι α β η ν οί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀδιαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδν.

Ἀ δ ι ά ν τ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαίφρονος, Ἀπολδρ.

Ἀ δ ι κ ρ ά ν, ἄνος. ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, Ἡρδτ.

Ἀ δ μ α τ ο ς, Δωρικ. ἀντὶ Ἀδμητος, Πίνδ.

Ἀ δ μ ή τ η, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἔμν. Ὀμ. Δήμ. 421. Ἡσ. Θεογ. 349.—2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολδρ. β', 5, 2.

Ἀ δ μ η τ ο ς, ὁ. Τίὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὼς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὥστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄδμητος ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, αὕτη ἐπρόσφερεν τὴν ζωήν της ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου. Πρὸς τὸν Ἄδμητον τοῦτον εἶχεν ἔλθει ὁ Ἀπόλλων ὅτε ἐξωρίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔβοσκε τὰ ποίμνια αὐτοῦ· Ὀμ. Ἰλ. Β, 714. Ἀπολδρ. α, 9, 14 — 15. — 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. α, 136.

Ἀ δ ό α ς, ὁ. Πολύβ. καὶ

Ἀ δ ο ύ α ς, α, ὁ, Addua. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Αἴνη, Αἴν. Στρβ. —2) ποταμὸς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Ἄδδας, Πολύβ. καὶ Ἀδδούας, Στράβ.

Ἀ δ ο ύ λ α ς, α, ὁ, Adula. Ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀπότομος ῥάχις τῶν Ἀλπεων ὀρέων παρὰ τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, τανῦν, ἅγιος Γοτθάρδος, καὶ Φοῦρκα καλουμένη, Στραβ. δ'.

Ἀ δ ο υ λ ι ς, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰθιοπίας παλιμένα καὶ ἐμπόριον, Πλίν.

Ἀ δ ο ύ σ ι ο ς, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀ δ ρ α ῖ σ τ α ί, οἱ. Μικρός τις Λαός ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ, Ἀρριαν· καὶ Ἀδρησταὶ παρὰ Διοδρ. Σικ.

Ἀ δ ρ α μ ύ τ τ ε ι ο ν καὶ Ἀδραμύττιον, τό, Adramyteum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, ταυτῦ Ἀδραμύττι, Στράβ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Ἀτραμύττειον· καὶ Θουκ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀδραμυττηνός, ἡ, όν, ὅ,τι εἶναι ἐξ Ἀδραμυττείου, καὶ ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἀ δ ρ α ν ό ν, τό (Ἄδρανον, Στέφ. Βυζ.) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὸ ὄρος Αἴτνην τανῦν Aderno, Διόδρ. Σικ ὅθεν Ἀδρανίτης, ὁ κάτοικ.

Ἀ δ ρ α ν ό ς, ὁ. Θεός τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ, πιθαν. ὁ Ἥλιος, Πλουταρ. Τιμ. — 2) ποταμὸς ῥέων παρὰ τῇ πόλει Ἀδρανόν.

Ἀ δ ρ ά σ τ ε ι α, ἡ, Ἰωνκ. Ἀδρήστεια· Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ἄδραστος, Στράβ. καὶ Παυσ. ὕστερον δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν αὐτήν, Εὐρ. Ῥησ. 342. ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. ὅτε ἤθελον νὰ δείξωσιν ἑαυτοὺς ἀθῴους ἐγλήματος, λέγοντες, προσκυνῶ τὴν Ἀδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 καὶ, ἐπεὶ ἡ Ἀδράστεια, Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μηλισσοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης εἰς τὴν ῥοπὴν λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα ἔδωκε πρῶτον τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, Ἀπολδρ. α, 1, 6.

Ἀ δ ρ ά σ τ ε ι α, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀνατολικῶς τοῦ Λαμψάκου, Ὀμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Τὸ τῆς Ἀδραστείας πεδίον, χώρα τῆς μικρᾶς Μυσίας περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀδράστειαν, Πάρειον καὶ Πρίαπον, Στράβ. ιγ'.

Ἀ δ ρ ά σ τ η, ἡ, Ἰωνκ. Ἀδρήστη, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, Ὀμ. Ὀδ. Λ, 123.

Ἀ δ ρ α σ τ ί δ η ς, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Αἰγιαλεύς, Πινδ. —

Ἀ δ ρ α σ τ ί ν η, ἡ, Ἰωνκ. Ἀδρηστίνη, Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράσου, ἡ Αἰγιάλεια, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 412.

Ἀ δ ρ α σ τ ο ς, ὁ, Ἰωνκ. Ἄδρηστος. Τίὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ πατὴρ τῆς Ἀργείας, Ἱππολαμείας καὶ τοῦ Αἰγιαλέως· διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ Ἄργους, ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, ὅπου διεδέχθη τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πάππου του Πολύβου, καὶ ἐσύστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 9', 30. ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν Τυδέα καὶ τὸν Πολυνείκην φεύγοντας ἐκ τῶν πατρίδων των, ὑπάνδρευσε τὴν μὲν Ἀργείαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, τὴν δὲ Ἱπποδάμειαν ἢ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως· εἶτα ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ

νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου καὶ νικηθεὶ, μόλις διεσώθη μόνος, χάσας τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Αἰγιαλέα ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδ. 5, 67. Ἀπολδρ. α', 9, 13. ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἄδραστος ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς διὰ τὰς φιλανθρώπους αὐτοῦ καὶ γενναίας πράξεις. — 2) Πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης μητρὸς τοῦ Λακεδέοντος, ὀκτίσας τὴν πόλιν Ἀδράττειαν ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Ἀπολδ. γ', 12, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδράστου, Παυσ. — 4) Τίὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Δομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Β, 830, — 5) Τίὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας ἐθανάτωσεν ἐξ ἀποτυχίας τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν τῇ θήρᾳ, εἶτα ἐφονεύθη καὶ οὗτος ἰδιοχείρως, Ἡροδτ. 1, 35 — 6) Ἄδραστος ὁ Μελίγηρυς, ἔστιν ἀναμφιβ. ὁ περιβόητος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 249. — 7) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος πόλεως τῆς Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. γράψας »Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας παρὰ Σιπλικ. ὅθεν Ἀδράστειος, ον.

Ἀ'δρήστεια, Ἀδρήστη, = Ἀδράστεια.

Ἀ'δρήσταί, οἱ = Ἀδραῖσταί

Ἀ'δρία, ἡ, Adria ἢ Hadria. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀτρία ἐλέγετο, ταυτὸν Adria, Στράβ. — 2) πόλις τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ, πιθαν. ταυτὸν Altri, Στράβ.

Ἀ'δριακός, ἡ, όν, τοῦ Ἀδρίου, Ἀνθολ.

Ἀ'δριανός, ἡ, όν, καὶ Ἰωνικ. Ἀδριηνός. Ὁ Ἀδριανὸς πόντος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀνθολ. — 2) Οὐτ. κύρ. Ὄνομ. Αἴλιος Ἀδριανός, Hadrianus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 870 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἀνὴρ μὲ μεγάλας καὶ ἐξόχους ἀρετάς, χαρακτὴρ δὲ μᾶλλον τυραννικόν· ἠγάπα πρὸ πάντων τὰς ὡραίας τέχνας καὶ τὰς μαθήσεις, δι ὃ καὶ ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη πολλὰ καὶ ἐπωφελῆ καταστήματα, ἐξαιρέτως δὲ διατρίψας ἐν Ἀθήναις πολὺν χρόνον ἐκόσμησε μὲ λαμπρὰς οἰκοδομὰς τὴν πόλιν ταύτην· μετὰ μίαν βασιλείαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς χρόνων ἀπέθανε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ζήσας κατὰ τὸν 180 χρόνον ἀπὸ Χρ. ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν τῇ Αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐριλίου καὶ Κομμόδου. — 4) Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολυβ.

Ἀ'δριανοῦ Θῆραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυσίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἀ'δριανούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου Ποταμοῦ (Μαρίτζα) ἀρχαιόθεν Ὀρεστιὰς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπολίτης, ὁ κάτκ.

Ἀ'δρίας, ου καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίης, Adria· καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, ταυτὸν Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ Ἀδριατικὸν πέλαγος, Ἡρόδτ. 1, 163. Στράβ.

Ἀ'δριάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατική. Ἡ Ἀδριὰς ἄλμη, Δονσ. Περ. 92.

Ἀ'δριατικός, ἡ, όν. Τοῦ Ἀδρία, Ἀδριατικὸς μυχός, Πολύβ. καὶ, κόλπος, Στράβ. ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατικὴ θάλασσα.

Ἀ'δριηνός, Ἰωνικ. ἀντὶ. Ἀδριανός.

Ἀ'δρίης, εω, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀδρίας

Ἀ'δρούμητον, τό, Δίων Κάσ. Ἀδρούμητος, ἡ, Πλουταρ. Ἀδρύμη, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρύμης, ητος, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ταυτὸν Μαχουμέττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'δύρμαχος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Λουκ.

Ἀ'δρυμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λυβίας συνορεῦον μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδτ. 4, 168.

Ἀ'δυτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μετάλκην, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἄ'δων, ὁ, = Ἄδωνις.

Ἀ'δωναία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἐρᾶστοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.

Ἀ'δωνιάς, άδος, ἡ, = Ἀδωναία, Νόνν.

Ἀ'δώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀδώνιδος, ἢ εἰς τὸν Ἄδωνιν ἀνήκων, ἀφιερωμένος, καὶ, τὰ Ἀδώνια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀδώνιδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐφυλάττετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 419.

Ἄ'δωνις, ιδος, ὁ. Κατ' Ἀπολδρ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύρρας· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὡραῖος ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα, ἤγειρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐθήρευεν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληγωθεὶς θανατηφόρως μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀπορρέον αἷμά του μετέβαλεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνη, Θεοκρ. Εἰδ. α', 108. Ἀπολδ. γ', 14. — 2) Ποταμός τις ἐν τῇ Φοινίκῃ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, ταυτὸν Ἰβραὶμ Πασχιᾶ, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἐλέγοντο ἀγγεῖα τινα πήλινα, εἰς τὰ ὁποῖα φυτεύοντες διάφορα ἄνθη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἀναδώσωσι πρωϊαίτερον καὶ ἔφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἑορτάζοντο τὰ Ἀδώνια ὡς σύμβολον μιᾶς προώρου παρακμῆς καὶ ἀπανθήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 276.

Ἀ'έθλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' Ἀπολδρ. α', 7, 5 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογονίας, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀ'είμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μαχομένων, φονεύσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδτ. 9, 64.

Ἀ'ελλόπους, οδος, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυῶν, θυγατὴρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἀπολδρ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἰριδος.

Ἀ'ελλώ, οῦς, ἡ (ᾱ). Μία καὶ αὕτη τῶν Ἁρπυῶν, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡσιόδ. Θεογ. 267. Ἀπολδρ α', 2, 6.

Ἀ'εροκόρακες, οἱ. Κάτοικοι τοῦ Ἤλίου, κωμικ. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορία α', 16.

Ἀ'εροκώνωπες, οἱ· ὡσαύτ. ὑπὸ Λουκιαν. ἐπιπλατμ. κάτοικοι τοῦ Ἤλίου, αὐτόθι.

Ἀ'ερόπη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος δευτέρου, ἥτις, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρέως, ἢ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Πλεισθένους ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, Ἀπολδρ. γ', 2, 1. Εὐρπ. Ὀρέστ. 18. — 2) Θηγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀέροπον, Παυσαν.

Ἀ'έροπος, ὁ, Ἰωνικ. Ἠέροπος. Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παυσ. α', 41. — 2) Τίὸς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἔνθα Ἠέροπος κεῖται. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείου Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ ἔβοσκε τὰς βοῦς τοῦ αὐτόθι βασιλέως, Ἡρόδτ. 8, 137.

Ἀ'ετιος, ου, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἰατρὸς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε Βιβλία ἰατρικὰ ἑκκαίδεκα, ἤτοι συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἰατρικῶν συγγραμμάτων.

Ἀ'ετίων, ωνος, ὁ. Περίηγητής τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, Λουκιαν. Εἰκ. 7.

Ἀ'ζάης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀ'ζάμορα, τά. Κορυφὴ ὄρους τινὸς ἐπὶ τῆς Κατωνίας ἐν Κιλικίᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ἓν φρούριον ὀχυρόν, Στράβ. ιβ', 2.

Ἀ'ζάν, ᾶνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζήν. Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παυσ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀ'ζᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἀζῆνες. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀ'ζάνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευσάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀ'ζανία, ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνία. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, Παυσ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀ'ζάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικὸς, Γαλλ.

Ἀ'ζανίς, ίδος ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνίς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζηνίας οὖσα, κόρη Ἀζανίς, ταὐτὸν τῷ, νύμφη Κορωνὶς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὅμρ. Ἅμν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἢ διότι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς Ἴσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἢ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα ταὐτὸν τῷ Ἀζανία, Στράβ.

Ἀ'ζανοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ιβ'.

Ἀ'ζείδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Τίὸς τοῦ Ἀζέως, ὁ Ἄκτωρ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 513.

Ἀ'ζέμιλκος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, Ἀρρίαν,

Ἀ'ζεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀκτορος, Παυσ.

Ἀ'ζήν, ῆνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδτ.

Ἀ'ζηνία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἀρποκ. ὅθεν, Ἀζηνιεὺς, έως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζανία.

Ἀ'ζήνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἀ'ζιλις, ίδος, ἡ. Ὄρος καὶ ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Κλλμ. Ἅμν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πιθαν. = Ἄζιρις.

Ἀ'ζιρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύας ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατέας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἀ'ζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἄζωτος, ταυτὸν χωρίον Ἔτσδοὺδ καλούμενον, ὅθεν, Ἀζώτιος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'ηδών, όνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρεως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἴτυλον, φθονήσασα δὲ τὴν Νιόβην διὰ

τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν της Ἴτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνόν, καὶ καθημέιη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐθρήνει τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ὁμήρ Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀηδωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, πιθαν. ἡ τοῦ Ἡροδ. Πλατέα, Πτολ.

Ἀθαμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Ἀθαμάν, ᾶνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες πρότερον ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἦλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. ἡ, 6. Πολύβ.

Ἀθαμανία, ἡ Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, Σ-ρβ.

Ἀθαμάντιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ εἰς τὸν Ἀθάμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Ἀθαμάντιον πεδίον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας, Παυσ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 265. — 2) ἡ Ἀθαμαντία χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Ἄλον πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας, Στράβ. ἰ. Ἀπολ. Ῥοδ. 516· ἴδε Ἀθάμας.

Ἀθαμαντίς, ίδος, ἡ. Πατρων. τῆς Ἑλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰσχ σελ. 64.

Ἀθάμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἕλληνος· κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, εἶτα δὲ ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἰνώ, ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην καὶ τελευταῖον τὴν Θεμιστὼ θυγατέρα τοῦ Τῴεως βατιλέως τῶν Λαπίθων μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοινέα καὶ Πτῶον, Ἀπλδρ. ά. 9, 2. γ', 4, 3. Ἡσ. Λείψ.

Ἀθανάσιος, ὁ. Γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ 296. ἔτος ἀπὸ χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτόθι, ὑπεραστπιζόμενος μὲ θεῖον ζῆλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Ἄθεσις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῶας Ἰταλίας, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Ἴσάρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, τανῦν Ἀδίγης, Adige ἢ Etsch.

Ἀθηνᾶ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρικ. Ἀθάνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκάτου Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· γεννηθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τὴν Τριτωνίδα Λίμνην ἐν Λιβύᾳ, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, διὸ καὶ ἐκλήθη Τριτωνία καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεὰ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, καὶ ἐτάθη ἐφευρετὴς διαφόρων χρηστίμων ἐργασιῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθοῦσα δὲ εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ποῖος ἐκ τῶν δύω νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν κάμνουσα πρῶτον νὰ ἀναβλαστήσῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς παρθενών, καὶ ἑορτάζοντο πρὸς τιμήν της τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πενταετίαν. Ἀπολλῥ. Ἡτ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1320. 2) = Ἀθῆναι, Ὁμ. Ὀδ. Η, 80.

Ἀθηναγόρας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἀθηναγόρης. Μιλήσιος, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ χρ. διδαχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράψας Ἀπολογίαν τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηνάδας, ου· ὁ, Ἰωνικ. Ἀθηνάθης. Τραχίνιός τις, ὅστις φονεύτας τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 213. — 2) Σικυώνιός τις. Ξενοφ.

Ἀθῆναι, αἱ, Δωρικ. Ἀθᾶναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαι, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· Κεκροπίας τὸ πρότερον καλουμένης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως κατεστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον διεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἕκαστοι ἰδίους νόμους καὶ ἰδίαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταδίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἕως τῆς θαλάσσης, τὸ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἦν κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων ἐξεῖχε πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως· διαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὁποῖα ἦταν, ὁ Κολωνὸς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμναι μεσημβρινῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμικὸς δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανοῦ πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν της καὶ ὡάδεκα πύλαι. Ὁ μεγαλήτερος τῶν λιμένων της ἦν ὁ Φαληρεὺς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνεέχετο ἡ Μουνυχία, ἦν ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. Τανῦν Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθήνησι, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθήνηθεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Διον. Στράβ. — 3) καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀθηναῖα, τά. Ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐξαιρ. δὲ = Παναθήναια, Πλούτ.

Ἀθηναῖον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεὰν ταύτην. — 2) ὡς Κύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἡ, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπείρῳ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ. ἰ'. — 4) Λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναίων ἢ Σινθοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρριαν. περιπλ. τανῦν Σουγδάϊα.

Ἀθηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀθήναιος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου. — 2) Λακεδαιμονιόστις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθήναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτεως ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικός, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἐν συμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνομάθη καὶ Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηναΐς, ίδος, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Ἀθηνίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας παρ' Ἀθην.

Ἀθηνόδωρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Κορδυλίων ἐπικαλούμενος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, Στράβ. — 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεμπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐτάθη κανέν, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀθηνοκλῆς, έους, ὁ. (τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος.) Ἑλληνικ. Ὄνομ. παρὰ Στράβ.

Ἀθηνούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Ἀθλιβις, = Ἀθριβις.

Ἀθμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ Ἄθμονον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Εἰρ. 189.

Ἀθόως, ἐπικ. ἀντὶ Ἄθως.

Ἀθριβις, ιος, ἡ, καὶ Ἀθαρβις, καὶ Ἀθλιβις παρὰ Στεφ. Μητρόπολις τοῦ Αθριβίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανῦν χωρίον Ἀτρίβ λεγόμενον, Ἡτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομός. Ἡροδ. 2, 166.

Ἄθρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡροδ.

Ἀθυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀθυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἄθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ, Στράβ.

Ἀθύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Προποντίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανῦν Καρασσοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἀθώρ, ἡ ἄλλως Ἀθύρ. παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτω ἡ Θεότης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μεγ.

Ἄθως, ω, ὁ, ἐπικ. Ἀθόως. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, τανῦν Ἅγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὀρθοδόξους. Ὅμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604. Αἴτκ. Ἄθω, Θουκ. καὶ Ἄθων, Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἄθων, ωνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἄθωος, ὁ, ἡ, ον, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἄθω ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὤν, τὸ Ἄθωον αἶπος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθωΐτης, ου, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἀθωνος.

Ἄθως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος. — 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐσφενδόνησε κατὰ τῶν θεῶν τὸ ὄρος Ἄθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἔνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ ν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβον τινὲς ἀντὶ τῆς μετὰ ταῦτα Μάλης, Ἡροδτ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῆς Κίρκης ἀδελφῆς τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπελάμβανον κειμένην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆσος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 135. Μ, 3. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κιρκήϊον ἀκρωτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰακεῖον, τό. Ἄγαλμα τοῦ Αἰακοῦ καὶ βωμός

ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Αἰακεῖα, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ, Πίνδ. Νέμ. 6, καὶ 7. Παυσ.

Αἰάκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡροδτ. 3, 139. — 2) Τίὸς τοῦ Συλοσῶντος, τύραννος καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡροδτ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Πηλεὺς ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τελαμών, Ἡροδτ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Τὶὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν· ἔλαβε εἰς γυναῖκαν τὴν Ἐνδηΐδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὅστις ἐφονεύθη ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, Ἡσ. Θεογ. 1005. Ὅμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 55. Ἀποθανὼν δὲ ἐδιωρίσθη, ὡς ἐδόξαζον, εἰς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἅιδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καὶ τὰς κλεῖς τῶν καταχθονίων πυλῶν, Ἀπολδρ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. »πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γένεσθαι«. Λουκ. ἤτοι, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰακεῖος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰακοῦ, ἢ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰγεῖον, τό. Πηγή τις καὶ ἄλσος ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῆς πόλεως Ὀπούντος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως.

Αἰάντειον, τὸ (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἴαντος, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τὶὸς τοῦ Αἴαντος. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμψάκου, Θουκ.

Αἰαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἴας, αντος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Ajax. Τὶὸς τοῦ Ὀϊλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ Βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσάκοντα πλοῖα· ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὅμ, Ἰλ. Β, 527. Ἀπολδρ. γ'. 10, 8. ὅτε ἠλώθη ἡ πόλις τῆς Τρωάδος ἠτίμασεν τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα του Πριάμου μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀστέλγειάν του παροργισθεῖσα ἡ θεά, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Εὔβοιαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη. Ὅμ. Ὀδ Δ, 502. — 2) Αἴας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγωγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλεγίζετο δὲ ὁ ἀνδρειότερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμρ. καλεῖ μεγάθυμον ἴφθιμον, πελώριον, ἔρκος Ἀχαιῶν. Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἴας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐσφάγη ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. 8, 104. Παυσ. α', 35. — 3) Ποταμός τις ῥέων διὰ μέσου τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἄωος λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡ, ον καὶ Αἰάντεος, ον, Πινδ. τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν Αἴαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἐπιτιθέναι Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα, ἤτοι τελευταῖα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἴαντος, αὐτοχειρίζεσθαι, Λουκ.

Αἰγάθεν, Πίνδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἱ. Αἱ Ἀχαϊκαὶ πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κρίθιος ποταμοῦ, μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμήρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἑνικ. ἡ Αἰγή, Στράβ. οὐχὶ τὰ Αἰγὰ κατὰ Μανεφρτ. ὅθεν, Αἰγαιεύς, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάσσιος, ἔχουσα καὶ αὕτη ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπί τινος ὄρους. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ, αἱ Ἀχαϊκαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 149. παρ' ᾧ καὶ Αἰγαῖαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαιεύς, ἕως, ὁ κάτοικ καὶ Αἰγαιάτης, ου, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας μὲ Λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαῖαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Κατ. Αἰγέαι, τινῶν Ἄγια Σκάλα, ὅθεν, Αἰγαῖος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον Ἔδεσσα ἐκαλεῖτο, ἔνθα ἦταν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Πλουτ. Ἀρτίαν. ά, 4. ἔτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγεία λεγομένη.

Αἰγαῖαι, αἱ, = Αἰγαί, ἀριθ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τό. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τό. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἡ Ρέα ἔκρυψε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡσ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν ὤν, ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὅθεν, Αἰγαῖος πόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλασσα, ἥτις κεῖται μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς ἰδίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, τινῶν Ἀρχιπέλαγος ἢ κοινοτρ. Ἄσπρη θάλασσα. Κατὰ Στράβ. ἡ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην· πιθαν. δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ οὐσιαστ. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡροδτ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων, Στράβ. — 2) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 543.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, διὸ καὶ Ἑκατόγχειρ ἐλέγετο. Καθ' Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκάλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτε οἱ λοιποὶ θεοὶ ἀπεφάτισαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἐλθὼν ὁ Αἰγαίων εἰς τὸν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μὲ τὴν τρομερὰν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὅμ. Ἰλ. Α, 396. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Αἰγάλεον, τό. Ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρᾳ τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. θ'.

Αἰγάλεως, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιθαν. ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλοῦ, Ἡροδτ. 8, 90. Θουκ. τανῦν, βουνὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἰγᾶν, ἡ Αἴξ, αιγός, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος, ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κίνη, ἡ, λεγόμενον. Ὀρθοτρ. Αἰγᾶν, δωρικ. ἀντὶ Αἰγῶν, προτυπκμ. ἄκρα, Στράβ. ἡ.

Αἰγείδης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Αἰγέως, ὁ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγείδαι, ποιητ. Αἰγεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλή τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Οἰολύκου καὶ ἐκγόνου τοῦ Θήρα, Ἡροδτ. 4, 149. — 3) Φυλή τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἰγειρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικρὰν τινα περιοχὴν ἀμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ὑπερηρίην· νῦν χωρίον Ξυλόκαστρον λεγόμενον, Στράβ. θ'. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγειράτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Αἰγειρος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυμναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ', 2.

Αἰγειρουσα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος. Στράβ. ὀρθοτρ. δὲ Αἰγείρουσσα. — 2) = Αἰγιρόεσσα, ὅπερ ἴδε.

Αἴγεστα, ἡ Αἰγέστα, καὶ Ἐγέστη ἡ Σεγέστη. Acesta καὶ Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιγ', 6. Θουκ. ζ'. ὅθεν, οἱ Αἰγεσταῖοι, Πολύβ. καὶ, οἱ Αἰγεστεῖς, Στράβ. οἱ κάτοικ.

Αἰγέστης, ἡ Ἀκέστης. Τὶὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ὁ Αἰνείας ἐντεῦθεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγεσταν, Στράβ.

Αἰγεύς, έως, ὁ. Τὶὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλλαντος. Ἐλθὼν εἰς Τροιζῆνα καὶ συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ἡγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ πάππου του ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. Παυσ. α', 22.

Αἰγεωνεύς, έως, ὁ. Τὶὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀτολδρ. γ', 12, 5.

Αἴγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης ἔθρεψε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἴγιν.

Αἰγή, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερρονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡροδτ. 7, 123. — 2) = Αἰγαί, ἀριθμ. 3.

Αἰγηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Αἰγέως, Παυσ.

Αἰγίαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας = Αἰγιαί.

Αἰγιάλεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Αἰγιάλη. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγιαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυῶνος, Παυσ. Ἀχαϊκ. 1. — 4) Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡροδτ. 6, 107.

Αἰγιαλεῖς, οἱ, ἑνικ. Αἰγιαλεύς. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐν Παλοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡροδτ. 7, 4. καὶ, Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς, παρὰ τοῖς ὕστερον αὐτοὶ οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 174. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων. Ἡροδτ.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασ-

λεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆ Ἀχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια, Ἀπολδ. β', 1, 1. — 2) Τίός τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῆ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους, Ἀπολδρ. γ', 7, 2. 2. Εὐριπ. Ἱκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγιαλείας, Ἡροδ.

Αἰγιαλός, ὁ. Ἰδίως ἐλέγετο τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἓν μέρος τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἤλιδος, κείμενον παραθαλασσίως, ἐκ τοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 575. ἔτι δὲ καὶ πόλις αὐτόθ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγιαλέως, ἥτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυών, ὅθεν Αἰγιαλοί, οἱ κάτοικ. — 3) Αἰγίαλος, προπαροξ. Πόλις τις μικρὰ τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἥτις ὕστερον καὶ Ἡονόπολις ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. πληθ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Λουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγικορεῖς, οἱ Ἐνικ. Αἰγικορεύς. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγικορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδ. 5, 66. κατὰ Πλούτ. Σόλ. 23. πιθαν. ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ νομαῖς διατριβόντων, (ἐκ τοῦ αἴξ καὶ κορέννυμι.)

Αἰγικορεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος, Ἡροδ. 5, 66.

Αἴγιλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. δ', 17.

Αἰγιλία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα ἀξιόλογα σῦκα, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Αἴγιλος, Θεοκρ εἰδ. α, 446. ὅθεν Αἰγιλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρας, τανῦν Τζερίγοτον, Πλουτ. ἀρχ. καὶ Αἴγυλα, ἡ, Δι. Περ. 499.

Αἰγίλιπα, τά. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, Ἡροδ. 6, 101.

Αἰγίλιψ, πος, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κειμένη ἀντικρυ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀναγινώσκοντες, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐβοηθήσησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, τανῦν Ζοβαμόρα. Σαράβ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἴγινα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἔνθα ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰακόν, Ἀπολδρ. γ', 12, 6. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 691. ἔπειτα δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἄκτορον ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Πινδ. Ὀλ. 9, 140.

Αἴγινα, νης, ἡ. Νῆσος κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰνώη λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. θ', περίμετρον 180. σταδίων· οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, πιθαν. ὡς κακατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰς σπήλαια καὶ ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· διαίκουντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἐξαιρ ὁ Αἰακός· εἶχε ἡ νῆσος πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγιναν μὲ δύο λιμένας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἦν ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 562. Παυσ. Κορινθ. 29. ἔτι δὲ Αἰγίνη παρ' Ὅμ. Ἔμν. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἴγινα. τανῦν Αἴγινα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. ὅθεν Αἰγινήθεν, ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ὁ θηλ. Αἰγινῆτις ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. Αἰγιναῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητικός, ἡ, όν, εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀνήκων, Αἰγινητικὸς μέδιμνος, Λουκ.

Αἰγιναῖα, ἡ· ἰδίως ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Σπάρτῃ, Παυσ γ', 14.

Αἰγιννήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Παυσ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμὸς ἐν τῆ Παφλαγονία, τανῦν Ἰνιχί, Στεφ. Βυζ.

Αἰγίνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῆ Ἐστιαιωτίδι, Στράβ. ι, ὅθεν, Αἰγινιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιον, τό. Μία τῶν ἐπιτιμοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρωτεύουσα ὅλης τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συνεύλευσις τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους διὰ τοῦ χρόνου, Πολύβ. β', 41. Παυσ. η', 24. τανῦν Βοστίτζα· ὅθεν, Αἰγιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναΐδων, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ἥτις ἔθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἰγῆς γυναικὸς τοῦ Πανός, Ἀπολδρ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανὸς λεγόμενος.

Αἰγίπλακτον, ὄρος, τὸ (πλάζω) Ὄρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγιρόεσσα, ἡ. Ἀττκ. Αἰγείρουσα, Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται· κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μάννερτ. ἦν ἡ ὕστερον Ἐλαία κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδ. δὲν ἀναφέρει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργινόεσσα Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀργίουσσα, ἡ ὁποία αὕτη γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐνν. τοῦ Συγγραφ. ὅςτις λέγει αὐτὴν πόλιν μεσόγειον.

Αἴγις, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἥτις πρῶτον ἐθήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀναμνησιν, ὃ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγιοῦχος, Ἀπολδρ.

Αἰγίσθενα. ἴδε Αἰγόσθενα.

Αἰγίσθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θυέστου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος· ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Αἴγισθος συνομώσας μετὰ τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν, ἔνθα βασιλεύσας δώδεκα χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Παυσ.

Αἰγίτιον, τό. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κειμένη παραθαλασσίως, Θουκ. γ', 97.

Αἴγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηΐδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας, Παυσ. 1, 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ δένδρον αἴγειρος καλούμενον, Τγῖν.

Αἰγλητίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταύλθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὅςτις συνέβη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολδρ. γ', 15. 8.

Αἰγλητής, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1716.

Αἴγλοι, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδ. 3, 92.

Αἰγοβόλος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλει τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Παυσ. ι, 8.

Αἰγόσθενα, τά, καὶ, Αἰγίσθαινα, τά. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὀρεινή, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Παγῶν, Παυσ. α', 44. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγοσθένειος, ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἰγός ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδ. Ξενφ. Ἑλλ. ὅθεν, Ἀγαισποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰγοῦσα, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγούσων λεγομένων νήσων, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 116. ἔνθα ἦν πλῆθος μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγοῦσαι, Aegates, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κείμεναι δυτικῶς τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου, ἦσαν δὲ ἡ Φορβαντία, τανῦν Λεβάνζο, ἡ Αἰγιοῦσα, τανῦν Καπραρία, καὶ ἡ Ἱερά, τανῦν Μαρίτιμον, Πτολ. γ', 4. Αἰγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ, ἀλλ' ὀρθότρ. ἐστιν ὁ τύπ. Αἰγοῦσα, ἀντὶ Αἰγέσσα, ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειρ. εὑρηται.

Αἴγυλα, ἡ, ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγύπιος, ὁ. Νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἀνθου καὶ τῆς Βούλιδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γύπα, Ἀντών. Λιβ. 5.

Αἰγυπτιακός, ή, όν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνήκων, Στράβ.

Αἰγύπτιος, ία, ιον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἢ καταγόμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὅμ. καὶ διαταλτ. αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι, Στράβ. Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. καὶ, ἡ Αἰγυπτία, προσυπακμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1406. — 3) Ὄνομ. κύρ. Ἰθακησίου τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὅμ. Ὀδ. Β, 16. — 22.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ, έν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, Αἰσχ.

Αἴγυπτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Ἀπολδρ. β', 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ πρότροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα, Ἀπολδρ. Αἰσχ. Ἱκέτ. 10. Παυσ. β', 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ.

Αἴγυπτος. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐννόουν οἱ ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῆ Ἀφρικῆ, καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ῥέει κειμένην βορειοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 35. καὶ Ρ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἴγυπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου ὅς τις ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἥτις ὡρίζετο πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἄρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς,

καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἥτις καὶ Θηβαΐς ἐλέγετο, εἰς Μεσαίαν Αἴγυπτον ἥτις καὶ Ἑπτανομὶς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἴγυπτον ἥτις ἐπεριλάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἴγυπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς δεκατέσσαρας Νομοὺς ἤτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεσαία εἰς ἑπτὰ Νομούς, καὶ ἡ Κάτω Αἴγυπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρκτικώτερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομούς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ πάλαι καὶ ἡ περίφημος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δέλτα λεγομένην, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἐξ ὧν δύω ἦσαν πρὸ πάντων τὰ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κείμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικῶς, Ἡροδτ. 2, 17. Στράβ. ιή, 1, Πτολ. δ', 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιόπων, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίχθησαν καὶ μὲ διάφορα ἀλλοδαπὰ ἔθνη. Ταύτην ἀποτελεῖ ἡ Αἴγυπτος μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου, διοικουμένη ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἐπέχοντος τόπον Ἀντιβασιλέως, οἱ δὲ σημερινοὶ κάτοικοι αὐτῆς εἰσὶν ἐπὶ πολὺ Ἄραβες, Κόπται καὶ Ὀθωμανοί. — ὅθεν, Αἰγυπτόνδε, εἰς τὴν Αἴγυπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον Αἰγυπτιακήν, Θεοκρ. καὶ Αἰγυπτιάζω. Φρονῶ τὰ τῶν Αἰγύπτων.

Αἴγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ ὅθεν Αἰγύτης, ὁ θηλ. Αἰγύτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, έως, Στέφ. Βυζ.

Αἴγων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στεφ.

Αἴγωνες, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17. Λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἀμφ. ταυτὸν Λίγγωνες.

Αἴδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Αἴδης.

Αἴδης, αο, καὶ εω, ποιητκ. ἀντὶ Αἴδης.

Αἴδος, Ἄϊδι, ποιητ. Γενκ. καὶ Δοτκ. τοῦ Αἴδης.

Αἰδηψός, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφ ερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα, ταυτὸν Δίψο, Στράβ. ά, 9, 10. Πτολ. γ', 14. Αἰδηψὸς παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδηψιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδούϊοι, οἱ, Aedui καὶ Αἰδοῦοι· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μεταξὺ τοῦ Δούβιος καὶ Ἀράρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Αἰδωνεύς, έως, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἴδης, Ἡσ. Θεογ. 913. — 2) Ἀϊδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρονιον φυλακὴν, Πλουτ. Θησ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρκ. Αἰήτας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἄρους· ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. Ἡσ. Θεογ. 956. Ἀπολδρ. ά, 9, 1. κλητκ Ἰωνικ. Αἰήτη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὄνομα ἄλλων μετὰ ταῦτα Βασιλέων τῆς Κολχίδος, Ξενοφ. Στράβ.

Αἰητίνη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μήδεια, Διον. Περ. 490.

Αἰθαία, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Αἰθαιεὺς ἀντὶ Αἰθαιεῖς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. ά, 101. ἔνθα καὶ Αἰθειεὺς πρότερον ἔγραφτ.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλὶς ἐλέγετο, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 654. Στράβ. ταυτὸν ἡ νῆσος Ἔλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλεύτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθάλη. - 2) = Αἰθαλίδαι, Ἡσύχ.

Αἰθαλίδαι, οἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, γεννηθεὶς ἐν Ἀλόπῃ τῆς Θεσσαλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε καὶ νὰ διατρίβῃ ὡριτμένον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῖς νεκροῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 55. 641.

Αἰθαλίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τυρρηνῶν Λῃστῶν οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς δελφῖνα, Ὀβίδ. Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στράβ.

Αἰθεεῖς, ἴδε Αἰθαία.

Αἴθη, ἡ. Ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, έρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, Ἡσ. Θεογ. 124. ὅς τις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερὰ Τέρατα, Τυῖν.

Αἰθικες, οἱ. Ἔθνος Θετταλικὸν, καθ' Ὅμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στραβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ Λυκοφ. 921, 1075. ἔνθα καὶ Αἰθύλα γέγραπται,

Αἰθιόπειος, ὁ, ἡ, ον. ταύτ. τῷ Αἰθιοπικός, Δουκ.

Αἰθιοπεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἰτ. πληθ. Αἰθιοπῆας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιόπη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδρ. Σικ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατῴκουν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἐκεῖθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένην ἕως τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· ἐπ' αὐτῆς εἶχεν καὶ ὁ Νεῖλος ποταμὸς τὰς πηγάς του, Ἡροδτ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ή, όν. Τῆς Αἰθιοπίας, ἢ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ὤν, Ἡροδτ. Αἰθιοπικὸς λίθος, Ἡροδτ. 2, 86. Δουκ.

Αἰθιόπιος, ία, ιον, ταύτ. τῷ Αἰθιοπικός. Αἰθιόπιος Ὠκεανός, Διον. Περ. 38.

Αἰθιοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. θηλ. τύπ. τοῦ Αἰθιόπιος· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας - 2) Αἰθιοπὶς γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδτ. 2, 106. - 3) Κύρ. Ὄνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Αἰθίοπες, οἱ, ἐνικ. Αἰθίοψ, πος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου. Καθ' Ὅμ. κατῴκουν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρει ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὁμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδτ. διακρίνει πρὸ πάντων δύω γένη Αἰθιόπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντας Ἰθυτριχας, τοὺς δὲ ἐκ Λιβύης ἢ πρὸς Δυσμὰς Αἰθίοπας, εὐλότατον τὸ τρίχωμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὸ χώρα αὐτῶν ἦν ἄνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἀβυσσινίαν, μητρόπολις δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδτ. 7, 70. ἐκτὸς τούτων ἀναφέρει ἔτι ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδτ. 3, 17. ἔζων δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν ὡς ἐπὶ πολὺ, διηρημένοι κατὰ φυλὰς, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἴδιον ἡγεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρὸ πάντων τὸν θεὸν Ποσειδῶνα

Αἰθίοψ, πος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λιβύας, πιθαν. κατὰ Voss. ὁ Νίγιρ, ἢ Νίγειρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπιθ. τοῦ Διός. Λυκόφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.

Αἰθίων, ονος, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη, Ὀβιδ.

Αἰθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Τρίσα, Ἀπολδρ. — 2) Αἰθουσα, Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔτι καὶ Αἴγουσα, ταυτὸν Διμόσα, Στεφ. Βυζ.

Αἴθρα, ἐπικ. Αἴθρη. ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνευνασθεὶς ὁ Αἰγεὺς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁρπάσει ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144 Ἀπολδρ. γ', 10. 7.

Αἰθριος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἴθρα ἤτοι καθαροῦ οὐρανοῦ.

Αἰθυια, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Παυσ. ά, 5.

Αἴθων, ωνος, ὁ· Ἐπίπλαστον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ, 183. - 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Αἴκαι, αἱ. Aecae καὶ Ecae. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Ἰρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πολύβ.

Αἰκούλανον, τό Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἰρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Eclano, Πτολ. γ', 1.

Αἴκουοι, οἱ· ἄλλως καὶ Ἀκανοὶ λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.

Αἰλία, ἡ. Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουλὴμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Κασσ. παρὰ Πτολ. 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰλιανός, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πραινέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαεξ Βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα. — 2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικὸς, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰῶνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανός, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, Σοφιστὴς, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονυσιος Ἁλικαρνασσεύς, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανός, Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος, ὁ. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδινίαν ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λούκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, εἶτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλουτ. Αἰμιλ.

Αἰμίνιον, τό, **Aeminium** καὶ **Eminium**. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, ταυτὸν Μίνχο χωρίον λεγόμενον ἐπὶ τῆς Πορτουγαλλίας, Πτολ. β'. 5.

Αἴμονα, ἡ. **Emona**. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, ταυτὸν Λουβιάνα ἢ Leibach, Πτολ. Ἡμᾶ, ᾶς, Ἡρώδ.

Αἴμονες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Αἱμονίας χώρας, Πίνδ.

Αἱμονία, ἡ· καὶ Αἰμονία παρὰ Στεφ. Βυζ. **Haemonia**. ἀρχαῖον ὄνομα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἱμόνης θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. Στράβ.

Αἰμονίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· Τίὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Μαίων ἐκ τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἱμονίδης, ψιλούμ· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Λαέρκης ἐκ Τροίας, Ἰλ. Ρ, 467.

Αἱμονιεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Αἵμων. Κάτοικος τῆς Αἱμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.

Αἱμόνιος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολδρ. β'. 7, 5.

Αἷμον, ὄρος, τὸ = Αἷμος, Στράβ.

Αἷμος, καὶ Αἵμος, **Haemus**. Ὄρος μέγα τῆς Θράκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θράκην ἀπὸ τῆς Μοισίας, ταυτὸν ὄρος Βαλκὰν λεγόμενον· ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἵμου υἱοῦ τοῦ Βορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα, Ἀπολδ. α', 6, 3. ὅθεν, Αἱμόνιος, ία, ιον, ἐξ Αἵμου, καὶ ταυτ. τῷ Θρακικός. Ὀρφ. Αἷμος δαυνομ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. Ἀπολδρ. καὶ Θεοκρ. ψιλούμ. δὲ παρὰ Θουκ. Καλλ. Ἀρρ. ἡ γραφὴ Αἵμος φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἷμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Ῥοδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογεῖται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διός εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη Αἷμον καὶ Ῥοδόπην, διότι ἤθελον νὰ λέγωνται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου, Ὀβιδ μεταμφ. ϛ', 87. Λουκ.

Αἵμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 394. — 2) Τίὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις κατ' Ἀπολδ. γ', 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα αὐτῆς· ἦν δὲ οὗτος ἐραστὴς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Οἰδίποδος, Σοφοκλ. Εὐρ. Φοίν. 951. -3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰμονίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἡ 44. παρὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 8. καὶ Αἵμων. -4) Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία, Στέφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἱμονίας, ταυτ. τῷ Θεσσαλός, Πινδ. — 6) Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερμώδων καλούμενος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν, Πλούταρχ.

Αἰνάριον, τό. Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ πολὺ αἱ συνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, Παυσ. ζ', 24.

Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσαι, αἱ. Μικρὰ νῆσος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Πτολ. γ', 1,

Αἰνεάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνείου. πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνείου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Ἀνθολ.

Αἰνέας, α, Δωρκ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χορεδιδάσκαλος, κατὰ Σχολστ. Πίνδ. Ὀλ. 6, 149. ᾧ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δὶ ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.

Αἰνεία, ἡ, **Aenea**. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδτ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) = Αἰνία.

Αἰνείας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Αἰνείης. Τίὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωός, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὅμ. Ἴλιον. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὅς τις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, Ἰλ. Υ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρώων, διασώσας μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τρωάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ ἐσύστησε ἐν μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. α. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τρωϊκὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἔμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἰνέω φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεὺς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη ἓν μόνον, Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνείας ἐκ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Αἰνειάς, ἡ· καὶ Αἰνηΐς· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.

Αἰνειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαία τις γυνή. Ἀνθολ.

Αἰνετός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊωνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, Ἀπολδρ. α, 9, 4.

Αἰνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὀρφ. Ἀργ. 502.

Αἰνήϊος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνέως, ὁ Κύζικος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἴνου ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Αἰνησίας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, Θουκ.

Αἰνησίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. Αἰνησίδημος. Τίὸς τοῦ Παταϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι, Πίνδ. Ὀλ. 2, 84. 3, 12. Ἡροδτ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κνωσσοῦ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

Αἰνησίππη, ἡ, ἢ Αἰνησίπαστα. Νῆσος ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ', 5.

Αἰνησίσφυρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἀκρωτήριον αὐτόθι, Πτολ.

Αἰνήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 950.

Αἰνία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περῤῥαιβῶν παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Στράβ. ι', 2 - ὅθεν Αἴνιοι, Αἰνιεῖς καὶ Αἰνιᾶνες, οἱ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰνιᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἐνιῆνες, ἐνικ. Αἰνιάν, ᾶνος. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θετταλίας, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἴτης καὶ Ὀρθρυος, ὅθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε', 51. ἡ γραφ. Αἰνιεῖνες ἐστιν ἡμαρτημ.

Αἴνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210.

Αἰνιπόντη, Aenipons. Πόλις τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἰνσβρούκη, Insbruck.

Αἶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλουμένη πρότερον Πολτυοβρια, ἤτοι πόλις τοῦ Πόλτυος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ὅθεν Αἴνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἴνου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς Αἴνου, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἴνου, Ὅμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἔνθα ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. ταυτὸν Monte Nero. — 3) Αἶνος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ῥαιτικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴστρον, Πτολ. β', 12. ταυτὸν Ἰνν.

Αἰνύρων χῶρος, ὁ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θάσου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειντο περίφημα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡρόδ. 6, 47. καθ' Ἡσύχ. Αἰνυρα, τά, ἀπὸ Αἰνύρου τινὸς κληθέν.

Αἰξωνή, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἀλιμοῦντος καὶ Ἀλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παροιμ. «ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι» ἤτοι σκωπτικός, χλευαστής, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτηδειοι εἰς τὸ σκάπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Λαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ή, όν, ἐκ τῆς Αἰξώνης ἢ εἰς τὴν Αἰξώνην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνίς, ίδος, ἡ. θηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στραβ.

Αἰολάδης, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰολεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰολεύς, έως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος ὀνομασθὲν οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν κατῴκει εἰς τὴν Θετταλίαν ἔνθα ἔκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίδα, Φωκίδα, καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτῶν μετέβη ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅπου κατῴκησαν τὴν χώραν τῆς Τρωάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰδίως Αἰολίς· ἐνταῦθα ἐσχημάτιζον οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν δεσμὸν συγκροτούμενον ἐξ ἕνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡροδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦσαν αἱ πόλεις αὗται Αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὕστερον δὲ ὑπέταξεν αὐτὰς ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐφεξῆς οἱ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡροδτ.

Αἰολητής, ῆτος, ἡ. ποιητκ. ἀντὶ Αἰολίς, Πινδ. Ὀλ. 1, 164.

Αἰολλία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) = Ἀτολίς.

Αἰολιδάδες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 237. ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Γλαῦκος, Πίνδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ θεὸς οὗτος, κατὰ Στράβ. Ζ'. ἐκαλεῖτο αὕτη ἰδίως Στρογγύλη διὰ τὸ στρογγύλον αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ή, όν, Θουκ. καὶ

Αἰόλιος, ία, ιον. Τοῦ Αἰόλου, ἢ εἰς τὸν θεὸν Αἴολον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνικός, Θεοκρ. Εἰδ. α', 56. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ίδος, ἡ. ταὐτ. τῷ Αἰολική, ἐπίθ. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὅμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπακουομ. γῆ. χώρα τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος καὶ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἑνδεκα πόλεις, Ἡροδτ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνῆκον ἔτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλία, ἔνθα πρῶτον κατῴκησεν ὁ Αἴολος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, Ἡροδτ. 7, 176. Ἀπολδρ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἔνθα κατ' ἀρχὰς ἦλθον οἱ Αἰολεῖς καὶ κατῴκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. ὅθεν Αἰολιδάδες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Αἰολίων, ωνος, ὁ. Τίός τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ 37.

Αἴολος, ὁ. Τίός τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρευθεὶς τὴν ἀναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηΐονα, Μάγνην καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολδρ. α, 7, 1. — 2) Αἴολος, υἱὸς τοῦ Ἱππότα καὶ τῆς Λιγύας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διός καὶ ἔκγονος τοῦ Ἱππότα, δι' ὃ καὶ Ἱπποτάδης καλούμενος. Θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν Αἰόλων νήσων ἢ Λιπάρων λεγομένων, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἰδίως Αἰολίας ἢ Στρογγύλης, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἦν ἡ πόλις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκᾶ τείχη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο οἱ ἄνεμοι· πρὸς τοῦτον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἕνα ἀσκὸν περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2. ἦν δὲ εἰς ἄκρον φιλάνθρωπος καὶ φιλόξενος, πρὸ πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοΐας, Διοδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἴολος ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἠκολούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὔιργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, insolae Aeoliae. Νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Σικελίας, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἢ Λιπάρα ἥτις ἦν καὶ μεγαλητέρα, ἢ Ἱερὴ ἢ Ἡφαίστου νῆσος, ἡ Στρογγύλη ἢ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Φοινικοῦσσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἰκεσία, Στράβ. Ζ', 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. γ', 115. ἔτι δὲ καὶ, αἱ Λιπαραίων νῆσοι, τανῦν Livari.

Αἴπεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παραθαλάσσιος, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 152. ἥτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἢ Κερώνη, κατὰ Παυσ. δ'. ὅθεν Αἰπεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλοι κληθεῖσα, Πλουτ.

Αἴπυ, τό. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας. ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 592. πιθαν. ἡ παρὰ Πολυβ. Αἴπιον καὶ Ξενοφ. Ἤπειον λεγομένη.

Αἴπυτος, ὁ. Τίός τοῦ Ἐλάτου βασιλέως τῆς Φαισάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὅμ. Ἰλ. Β, 604 Πίνδ. Ὀλ. 6, 54. ὅθεν Αἰπύτιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰπύτου, Ὅμ. — 2) Τίός τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Τούτου τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ ἐφθασε εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσσήνην, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολδρ. β', 8, 5. Παυσ. δ'. 3) Τίός τοῦ Νηλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην, Στράβ.

Αἴσακος, ὁ. Τίός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης ἐμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὅς τις προεῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τρωάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Ἀπολδρ. γ', 12, 3.

Αἰσάνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας, Ἡροδτ. 4. 150.

Αἴσαρ, ος, ὁ, ἴδε Λύσαρ

Αἴσαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κροτωνός, τανῦν Ἔσαρον, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 17.

Αἰσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνίων ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, Στράβ. ε'. τανῦν Ἰσερνία, Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίσσης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν Προποντίδα, Ὅμ. Ἰλ Β, 825. — 2) Τίός τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 342. — 3) Τίός τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἰσιμίδης, ου, ὁ. Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσιμος, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 208. Σκαιός τις Ἀθηναῖος καὶ ἀνεπιδέξιος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἐκκλ. 208.

Αἴσιον, τό, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολετίου, Στράβ. ε, 2.

Αἴσιος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου, Δημοσθ.

Αἶσις, εως, ὁ, Aesis. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε, 2. τανῦν Ἔσινον, Esino.

Αἰσονίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. Τίός τοῦ Αἴσονος, ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἰσυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος καταγόμενος ἐκ Βασιλικῆς γενεᾶς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 793. Ν, 427.

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 304. ὅθεν Αἰσύμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης.

Αἰσχιναίδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 1154. Χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

Αἰσχίνης, ου, ὁ. Γνώρ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θέατρον ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ λαμπρὰν ἔκφρασιν ἐπεχείρησε τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠξιώθη μεγάλης ὑπολήψεως καὶ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἔπεμψαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημοσίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταῖον καταστασθεὶς ὕποπτος ὡς ἐωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μονάρχου τούτου, καὶ καταδικασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ ἀντιπόλου του Δημοσθένους. ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ὅπου ἐδίδαξεν τὴν ῥητορικὴν μὲ πολλὴν φήμην, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε χρόνων· σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, Κατὰ Κτησιφῶντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παραπρεσβείας. — 2) Αἰσχίνης ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅς τις ἐδίδαξεν ἐπὶ μισθῷ εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ Τυράννου, συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνοι τρεῖς. — 3) Αἰσχίνης ἐκ Νεαπόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τοὺς ὁποίους ἐκλεξεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. — 5) Τίός τοῦ Σίλλου ἐπικαλούμενος καπνός, κατὰ τοῦ ὁποίου χλευάζει πολλάκις ὁ Ἀριστοφάνης, Σφῆκ. 472. — 6) Ἐρωτρισύς τις περὶ Ἡροδτ. (τὸ ἰῶτα ἔστι φύσει μακρόν, παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαμβάνετο ἔστ' ὅτε καὶ βραχύ)

Αἰσχρέης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Αἴσχρη, ἡ. Γυνή τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἰσχρηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Αἰσχρώνη φυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κατοικούντων εἰς τὴν Ὀασιν πόλιν τῆς Λιβύης. Ἡροδτ. 3, 26.

Αἰσχύλις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ, Καλλιμ. Ἐπ. 54.

Αἰσχύλος, ὁ. Τίός τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς 524 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας· νέος ὢν ἔτι ἐξῆθεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας, πρὸ πάντων δὲ ἠρίστευσε εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἔφερε τὴν Τραγικὴν ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάξας πλειοτέραν πρᾶξιν εἰς αὐτήν, καὶ ἐπινοήσας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν μηχανὰς καὶ λοιπὴν θεατρικὴν διακόσμησιν· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἑβδομηκοντούτης ἤδη· ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἢ κατ' ἄλλους ὀγδοήκοντα αὐτοῦ Τραγῳδιῶν ἐσώθησαν μόνον ἑπτά. Ἡροδτ. 2, 156. Ἀριστφ. Βάτρ. 883.

Αἴσων, ονος, ὁ. Τίός τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰολκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ὑπανδρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα, καὶ τὸν Πρόμαχον. Οὗτος λέγεται, ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακοντάετη, ὅτε ὁ υἱός αὐτοῦ Ἰάσων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Κολχίδος, Ἀπολδρ. α, 9, 11. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσωπος, ὁ Φρὺξ τὸ γένος, ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰαδμονος ἢ Ξοῦθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου. ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ὑβριστὴς τῶν θείων, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραψεν μύθους περιέχοντας διαφόρους ἠθικὰς γνώμας καὶ ἀληθείας, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἔτι, Ἡροδτ. 1, 134. ὅθεν Αἰσωπικός, ή, όν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστφ. Σφ. 1251.

Αἴτνη, ἡ. Δωρκ. Αἴτνα (πιθαν. ἐκ τοῦ αἴθω, καίω). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἓν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνόων ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὑρίσκετο ὁ Τυφῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἡ-

φαιστος τὸ χαλκεῖόν του, ἔνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Πύθ. 1, 36 — 55. Στράβ. Θουκ γ', 116. ταυῦν Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεταμβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ὕστερον δὲ Ἴννησα ὀνομασθεῖσα, Πίνδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ ϛ'. — 3) Μία τῶν νυμφῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μιᾶς βουκόλου, Θεοκρ. Εἰδ. 9', 15.

Αἰταῖος, αία, αῖον Ἐκ τῆς Αἴτνης, ἢ εἰς τὸ ὄρος Αἴτνην ἀνήκων, Αἰταία πῶλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰταῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητά των· καὶ Αἰταῖος κάνθαρος, κατ' ἀστεῖσμ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 82 — 2) Οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Αἴτνῃ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ἔτι δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Εὐρ. Κύκλ. 595.

Αἰτωλή, ῆς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ Παυσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θεσσαλίας, Ἠπείρου καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διός, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρῆτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Παυσ. ε', 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἴτος ἤτοι δάσος μὲ τὸ νὰ ἐκαλύπτετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαρρέεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ταυῦν Ἀστροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου εἴκοσι ἓξ πόλεις· ταυῦν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ ὁποίου μητρόπολις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχῶρι).

Αἰτωλικός, ή, όν. Τῆς Αἰτωλίας, ἢ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτώλιος, ία, ιον. Ὁμ. ταύτ. τῷ Αἰτωλικός

Αἰτωλίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ Αἰτώλιος. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπκ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὖσα, Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡροδτ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἤλιδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκατοίκησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότερον κάτοικοι ἐκαλοῦντο Δέλεγες, Κουρῆτες καὶ Ταντες. Ἦσαν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἔθνος μάχιμον, ἄγριον μᾶλλον καὶ λῃστρικόν, μὴ ὑποταχθὲν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ Στράβ. ι'. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἀπ' ἀρχῆς· ἕνα συμμαχικὸν δεσμὸν ἀναμεταξύ των, ὅστις ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς, συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ Τὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διός. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἐπέα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐκυρίευσεν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Αἰτωλίαν, Παύσ. ε', 1, 6. Ἀπολδρ. α', 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Προνόην ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ Ἑσθτ. Ὀδ. Ξ, 379.

Ἀκάβη, ἡ Ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Πτολ.

Ἀκαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Ἀκαδημαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκων· ἔτι καὶ Οὐσιαστκ. ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ.

Ἀκαδημία, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἓξ στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ δενδροφύτου θέσεως, κληθεῖς οὕτω ἀπό τινος παλαιοῦ Ἥρωος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδήμου. Ἐνταῦθα ἦν ἐν περίφημον γυμνάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅστις ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸ καὶ ἕνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολὴ καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, = Ἀκαδημαϊκοί, Λουκ (Ἀκαδήμεια παρὰ Στεφ. Βυζ. πάντη ἀναρμοστ. γραφ. ἴδε Λεξικ. ἐν Λεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐκαδημία.)

Ἀκάδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμήνυσε εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ἔνθα ἐφυλάττετο ἡ ἀδελφή αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, δι ὅ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Θεογν. 975. Πλούταρ.

Ἀκάδραι, οἱ. Ἔθνος τῶν Σίνων κατοικοῦν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῆν Κίνας μεσογείως, Πτολ.

Ἀκαλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490. παρ' Ἀπολδρ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φίλανδρον, Παυσ. ι', 16.

Ἀκακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου, Παυσ. Ἀρκ. 36.

Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακεσίῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάκου, Καλλιμ. Ἄρτ. 143. Παυσ. ή, 3, 36. ἢ = Ἀκακήτης.

Ἀκάκητος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ἀκακος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακήσια ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας ἥτις μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὀβίδ.

Ἀκάλανδρος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. ϛ'.

Ἀκάλλη, ἡ· ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ἀκαμαντίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Θουκ. δ', 118. ὅθεν, Ἀκαμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὤν, Στέφ. Βυζ.

Ἀκάμας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἄγνωστος παρ' Ὁμήρ. Ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Τζετζ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Οὐίργ. — 2) Τὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Τὸς τοῦ Εὐσώρου στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 5) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, ταυῦν Cap di Piphano, Στράβ.

Ἀκαμψις, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀρριαν. Περιπ. ὅστις ἄλλως καὶ Βόας καὶ Ἄψαρος ἐλέγετο, πιθαν. ὁ Λύκος.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ὁμώνυμον πτηνόν. Ἀντ. Λιβ.

Ἀκανθος, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ἀκανθος, ἡ Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡροδτ. 7, 115. ταυῦν Ἱεριστσὸς ἢ Χερίασσα. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ιζ. ταυῦν Δασχοῦρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκανθωνῖτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκαρνάν, ᾶνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάραου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπείρου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατῴκησεν ἐνταῦθα φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολδρ. γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀκαρνᾶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρευον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, φημιζόμενοι ἐξαιρ. διὰ τὸν φρόνησίν των, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἡνώθησαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνικήθησαν· τελευταῖον δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἠπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ἀκαρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μεταξὺ Αἰτωλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀνὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὕτη Κουρῆτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β'. Πολύβ. δ', 6. Στράβ ι', 3. καὶ ἐκατῴκεῖτο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταφίων, Κουρήτων, Τηλεβόων καὶ Δελέγων, Στράβ. ζ' 7. Ἀπολδρ. β', 4. ταυῦν Ἀκαρνανία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχῶρι, ἄλλως Ἀγρίνιον καλουμένην.

Ἀκαρνανικός, ή, όν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας ὤν, Θουκ. καὶ, Ἀκαρνανική, προσοπακμ. χώρα, ταύτὸν τῷ Ἀκαρνανία.

Ἀκαρνεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδτ. 1, 62. κατὰ Valcken· δὲ ἀντὶ Ἀρκανάν.

Ἀκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰωκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 356. Ὁμ. Ἅτμ. Δημ. 421.

Ἀκαστος, ὁ. Τὸς τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 224. μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ δι' ἀπάτης τῆς Μηδείας ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρατου, ἐδίωξε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐσύστησε πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους Ἀγῶνας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἐγέννησε τὸν Ἄκτορα καὶ θυγατέρας τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην, Ἀπολδρ. α', 9, 10. γ', 12, 3.

Ἀκεραστόκομης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ

τὸ φέρειν μακράν κόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀγένειον εἶναι.

Ἀκεσαμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκεσαμενός, ὁ· ποιητκ. Ἀκεσσαμενός. Πατὴρ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκεσαμενὰς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ. Οὕτω καλεῖται Ἰατρός τις παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 394.

Ἀκεσίνης, ἡ Ἀκησίνης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν, τανῦν Τζκουναβ, Ἀρριαν. Ἀναβ. παρὰ Διοδ. Σικ. Ἀκεσίνος. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἄλλως καὶ Οἰνοβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. τανῦν Καντέρας.

Ἀκέστη, ἡ, = Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἴδε Αἴγεστος.

Ἀκεστορίδαι, οἱ. Ἱεράτις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλιμ. Ἅμν. Παλ. 34.

Ἀκέστορος, ὁ, καὶ Ἀκέστωρ, ορος. Ποιητής τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καὶ Σάκας, διότι δὲν ἦν Ἕλλην, συχνακ. ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1216. Ὄρν. 31.

Ἄκη, ἡ. Aca. Πόλις τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαὶς κληθεῖσα, τανῦν Ἄκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκήρατος, ὁ. Ἱερεύς τις ἐν τῷ Νάῳ τοῦ Ἀπολλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡροδ.

Ἄκης, εω, ὁ. Ποταμὸς μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων καὶ Ἑρκανίων, Ἡροδ. 3, 117. κατά τινας νομίζεται οὗτος ὁ Ὄξος ποταμὸς, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἰδάσπης, τανῦν Βεχάτ.

Ἀκιβοι, οἱ· Acibi. Μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκιδας, αντος, ὁ καὶ Ἀκίδων, οντος. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. ὁ παρ' Ὅμ. Ἰάρδανος ἀναφερόμενος, Παυσ. ε', 5. Στράβ.

Ἀκιλισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀκινάκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ. Κυρίως ξίφος παρὰ τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νὴ τὸν Ἀκινάκην, ὅρκος τῶν Σκυθῶν τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζον οὗτοι νὰ κάμνωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους των, Λουκ. Τόξ. 38. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. θεός τις τῶν Σκυθῶν.

Ἀκίνδυνος, ὁ. Ὄνομα Κύρ. ἀνδρὸς, Λουκ.

Ἀκλινητος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ἀκιρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, τανῦν Agri. Στρβ.

Ἀκις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, τανῦν Chiaci ἢ Aci, Θεοκρ. Εἰδ α', 69. — 2) Τὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιος Νύμφης, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, Ὀβιδ.

Ἀκίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα μιᾶς δούλης, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. δ'.

Ἀκμῆνες, αἱ. Ἐπίθ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἠλιδι, Παυσ. ε', 15.

Ἀκμονία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκμόνιον ἄλσος, τό. Δάσος ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 992. κατὰ Beck. Ἀλκμένιον.

Ἀκμων, ονος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Σακῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν, Ὀβιδ. — 3) Εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀκόναι, αἱ, Acone. Πόλις μικρὰ τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀκόντης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. πιθαν. ὀρθοτρ. Ἀκόντιος παρὰ Στεφ.

Ἀκόντιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. καλεῖ Ἀκοντιμακραρίαν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ δ'.

Ἀκορις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος.

Ἀκούηνον, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Aquino, Στράβ. ε.

Ἀκουϊτανία, ἡ, καὶ Ἀκουϊτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μεταξὺ τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνικῆς, τῆς Λουγδουνικῆς καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετὰ ταῦτα ἐτχημάτιζεν αὕτη μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀκουϊτανοί. οἱ. Aequitani. Κάτοικοι τῆς Ἀκουϊτανίας, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι ἓν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀκούμινκον Λεγεῖων, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φέλιξ· πιθαν. ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀκουμενός, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀκουσίλαος, ὁ, Ἀττκ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἄργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν μίαν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Κατὰ Κλήμ. Ἀλεξ. ἐσπούδασεν οὗτος τοσοῦτον τὸν Ἡσίοδον ὥστε μετέφερε τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζὴν φράσιν.

Ἀκούτεια, ἡ, Acutia, ἡ Ἀκοντία παρὰ Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἄκρα, ἡ. Ἄκρα πόλις. Πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἄκρα Ἰκπυγία, ἴδε Ἰκπυγία. — 3) = Ἄκραι. — 4) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκράβα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ.

Ἀκραβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μὲ τὴν Σαμάρειαν, Ἰώσ. γ', 4.

Ἀκραγαλλίδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας, Αἰσχίν κατὰ Κτησφ.

Ἀκράγας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καὶ ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, τανῦν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Ξενοφ. Ἑλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, τανῦν Fiume di Naro. Θουκ. — 4) Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμματκ. διακρίνουσι τὴν ἰδίως πόλιν Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ θηλκ. γένους, τὸν δὲ ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος διὰ τοῦ ἀρσενκ.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖνος, ὁ κατοικ. Ἡρόδ.

Ἀκράθως ἄκρον, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρωτερίου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ ζ'.

Ἄκραι, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τρίας λίμνης, Πτολμ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ς', 5. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Ἄκρα, τανῦν Pallazuolo, ὅθεν Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας, Παυσ. β', 17. — 2) Ἐπίθ. ἀποδιδόμενον εἰς διαφόρους θεὰς ὅταν εἶχον ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἀκρωτηρίων ἢ πόλεων ὀρεινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ἥτις εἶχε ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπὶ τοῦ Λεχαίου λιμένος πλησίον τῆς Κορίνθου, Παυσ. β', 24.

Ἀκραῖον λέπας, τό. Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἄκρα, τανῦν Crinili, Θουκ. ζ', 78.

Ἀκραῖος, ὁ. Ἐπίθ. διαφόρων θεῶν ὅστις εἶχον ναοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων ἢ βράχων.

Ἀκραιφεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίσας τὴν Ἀκραιφίαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκραιφία, ἡ καὶ Ἀκραιφίαι, αἱ. καὶ, Ἀκραίφιον, τό. Πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἑνικ. παρ' Ἡροδ. 8, 135. Πληθ. Στράβ. —

Ἀκραίφιον, τό = Ἀκραιφία. Παυσ.

Ἄκρασος, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἄκρατος, ὁ. Εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ θεοῦ Βάκχου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς ὡς Ἥρως, Παυσ. α', 24.

Ἀκρατόφορος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, διὰ τὸ φέρειν ἄκρατον. Λατρευομένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η'.

Ἀκρίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκριάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας· φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, Παυσ. ϛ', 21. —

Ἀκρίλλα, ἡ· καὶ Ἀκρίλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν πόλεων Ἄκρων καὶ Ἀκράγαντος, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίσιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὀκελείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει θανατωθῇ ἀπὸ τὸν ἐκγονόν του, ἔκλειστε τὴν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακὴν, ἐμποδίζων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμιξίαν· πλὴν αὕτη μετὰ καιρὸν ἐγέννησε τὸν περίφημον Περσέα, ὅς τις περὶ τὰ τέλη ἐλθὼν μετὰ τοῦ πάππου τοῦ Ἀκρισίου εἰς τὴν Λάρισσαν διὰ νὰ περευρεθῶσιν εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἀπολδρ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1031. Παυσ. — 2) Σικυώνιός τις, Ξενοφ. Ἑλλην. ἰς'.

Ἀκρισιώνη, ἡ. Θυγάτηρ. τοῦ Ἀκρισίου, ἡ Δανάη, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319.

Ἀκρισιωνιάδης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Περσέως.

Ἀκρίτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. η', τανῦν Κάπο Γάλλο ἢ Χῶρος. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε.

Ἀκρόθωον, τό, καὶ Ἀκρόθωοι, οἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστε-

ρον Οὐρανόπολις κληθεῖσα, Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ', 109 ὅθεν οἱ Ἀκροθυνοι; Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκῑρ σκεβράϋνια ὄρη, ἡ Ἡραϋνία Ὀρη τῆς Ἠπείρου τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλασσαν ἕως τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ. γ', 14.

Ἀκροκόρινθος, ὁ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπί τινος ἀποτόμου ὄρους μεσημβρινῶς τῆς πόλεως. Πολύβ. β', 43. Στράβ. θ'. Θηλυκ. ἡ Ἀκροκόρινθος, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. δ', 4, 4. ἐνθα προσυπαρ. τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλισσος, ὁ. Ὀχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίσσου, κείμενον ἐπί τινος ὄρους, Πολβ. ε', 15.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Φαιάκων, Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἀκρόπολις, ἡ. ἐκαλεῖτο οὕτω ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἡ Πόλις ἐλέγετο Θεογ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρότατος, ὁ. Τίός τοῦ Βασιλέως Κλεομένους τοῦ δευτέρου ἐκ Σπάρτης, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σικελία πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων, Διοδ. Σικ. — 2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 366 πρόχρ. Πλούτρ.

Ἀκρωνυμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περίφημός τις Ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, κατὰ Πλούτρ. καθαρίσας τὰ Ἀθήνας ἀπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς περὶ τὴν πόλιν Ἀκρώρειοι ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειόν ποταμόν, Διόδρ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελεποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Ἀκρώρειοι καὶ οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Ἀκρορείων Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2, 16.

Ἀκρωρείτης, ου, ὁ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σικυῶνι, Στεφ. Βυζ.

Ἀκταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 249. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 41. κατά τινας δὲ καὶ Ἀκραίη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Περίφαντα, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρείαν αὐτῆς — 4) = Ἀττική, Στράβ.

Ἀκταῖος. ὁ. Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος, Ἀπολδρ. γ'. 14, 2. Παυσ. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης, πιθαν. ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος, Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Ἀκταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἤτοι Ἀττικῆς ὤν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας ὤν, ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ὅθεν αἱ Ἀκταῖαι πόλεις, καὶ παραθαλάσσιοι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Θουκ. δ', 52. —

Ἀκταίων, ονος, καὶ ωνος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀρισταίου καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, εἷς τῶν πορεφήμων Ἡρώων τῆς Ἀρχαιότητος· ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἔτρεφε πεντήκοντα σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον πάντοτε ὅτε ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ θεὰ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην τὸν μεταμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ οὕτω κατεσπεράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολδρ. γ', 4, 4. Παυσ. θ', 2. Καλλμ. Ἅμ. Παλ. 108.

Ἀκτανία, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς ἀρκτικῆς ἢ Γερμανικῆς θαλάσσης, πιθαν. ἡ νῦν Schelling λεγομένη, Πτολ.

Ἀκτή, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας, Εὐρ Ἑλ. 1674. Στράβ. θ'. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος, Θουκ. δ', 109. Στραβ. — 3) χώρα τις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στεφ. δὲ, Πόλις Ἀκτὴ καλουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας Σκύλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν Τροιζῆνα ἕως τῆς ἐπιδαύρου, Πολύβ. —

Ἀκτική, ἡ· ταύτ. τῷ Ἀττικῇ, κατὰ Στράβ. σχηματισθ. ἐκ τοῦ Ἀκτή, Ἀκτική, Ἀττική.

Ἀκτία, τά. Ἑορτὴ καὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. — 2) = Ἄκτιον.

Ἄκτιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐνταῦθα ἐνικήθη ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α', 29. ὅθεν Ἀκτιακός, ή, όν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ. καὶ Ἀκτιάς, άδος, ἡ, θηλκ. τοῦ Ἀκτιακός. Ἀνθ.

Ἄκτιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Πανὸς, Θεοκρ. εἰδ. ε, 14.

Ἀκτορίδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ἄκτορος, ὁ Μενοίτιος πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 785. Πινδ. Ὀλ. 9, 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Κτεάτου ὅς τις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν, 185. — 3) Τίός τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π, 189. —

Ἀκτορίς, ίδος, ἡ. Πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, Ὅμ. Ὀδ. Ψ, 227.

Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄκτορος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τὼ Ἀκτορίωνε, Ὅμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δύω δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος ὁ Ἐπειοὸς καὶ ὁ Κτέατος, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἀκτωρίορος, ὁ. Τίός τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας, Ἀπολδρ. α', 7, 3. ἢ κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 73. πατὴρ τοῦ Ἴρου καὶ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Τίός τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου ἐκ τῆς Φωκίδος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἴγιναν ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολδρ. α', 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. 9, 106. — 3) Τίός τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης θυγατρὸς τοῦ Ἐπεοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς δύω διδύμους υἱοὺς Εὔρυτον καὶ Κτέατον, οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μιλίωνες παρ' Ὅμ. καλοῦνται, Ἀπολδρ. β', 7, 2, — 4) Τίός τοῦ Ἄζοου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Παυσ. θ', 37. — 5) Τίός τοῦ Ἱππάσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9. — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀνδρίστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 557.

Ἀκυληία, ἡ. Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ. ε'. Πτολ. γ', 1, ὅθεν Ἀκυληΐος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀκυληΐας, καὶ Ἀκυληΐοι καὶ Ἀκυληΐσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀκυτανία, ἡ, = Ἀκουϊτανή, Στέφ. Βυζ.

Ἀκύλλιος, ὁ. Aquillius (Μάρκος ἢ Μάνιος). Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον, Λιβ. — 2) Λούκιος καὶ Μάρκος Ἀκύλλιοι, ὑπατοι τοῦ Κολατίνου, καὶ συνομῶται τοῦ Βασιλέως Ταρκυνίου, θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀκύφας, αντος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἥτις ἄλλως καὶ Πίνδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. θ'.

Ἀλάβα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4. —

Ἀλαβάγειον ἄκρον, τό. Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀλάβανδα, τά, καὶ Ἀλάβανδα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταυτὸν ἐρείπια τῆς Καρποῦσέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡρδτ. 7, 195. Ἐνικ. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡροδτ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, διὸ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύω πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀλάβανδος, ὁ. Τίός τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιρρόης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ. Ὄρος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀλαβάστρων πόλις, ἡ. Πόλις ἐν τῇ ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἀλαβος, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἀλαβών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, ταυτὸν Κάτταρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀλαγονία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀλαζίρ, ίρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδτ.

Ἀλαζών, ῶνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας. Ἡροδ. 4, 17. ἴδε Ἀλίζωνες

Ἀλαί, αἱ· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον δύω χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1481 Στραβ. — ὅθεν, Ἀλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βύζ. — 2) αἱ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Τροφούσης, ταυτὸν, Ἀλίβρης, Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαιεῖς Αἰξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ταυτὸν Ἀλάχι, Στράβ.

Ἀλαία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαῖς τῆς Ἀττικῆς, Στρβ.

Ἀλαία, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ὄρα

Ἀλαία, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἀλαισα, τά (Ἄλεσα, τά, παρὰ Διοδρ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς. Στράβ. θ'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἀλαισος, ὁ. Halaesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας

ρέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίσων, τανῦν Pittineo. Στρβ.

Ἀλαλίη, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρτικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡροδτ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, τανῦν Aleria. οὐχὶ Κάλαρις, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀλαλκομεναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας, Στράβ. 9'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 9', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλκομενεὺς, έως, ὁ κατοικ, καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενῶν.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος ὡς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμήν της τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. 9'. 33.

Ἀλαλκομένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέθρεψε τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἕνα Ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. 9', 33

Ἀλαλκομενία, ἡ = Ἀλαλκομενηΐς, Στράβ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ὠγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. 9'

Ἀλαλκομένιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταὐτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀλαμανοί, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν ιζ', 12. Στεφ.

Ἀλαμος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἀλανα ὄρη. Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα ἄνωθεν τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀλανία, ἡ. Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Λουκ. ὅθεν

Ἀλανικός, ή, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Λουκ.

Ἀλανοί, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ καὶ Ἀλανοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀλαρόδιοι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων, Ἡροδτ. 3, 94.

Ἀλαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Τ. 463.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ ἰδίου του Πενθεροῦ Κλυμένου, Ἀπολδρ α', 99. 3) Ἕλλην ὑποστρατηγὸς τοῦ Νέστορος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333.

Ἀλάτας, α, Δωρκ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἄλβα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Alvana, Πτολ. β', 6. — 2) ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας, τανῦν Ter ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀραγονίας,

Ἄλβα, ἡ Ἄλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις. Διον. Ἁλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Αἰνίου, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἀλβα Πομπηία, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. τανῦν Alba .

Ἀλβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κερανυίων ὀρέων καὶ Ἰβηρίας, εἰς ἄκρον εὔφορος, Στράβ. ι ε'. Πτολ..

Ἀλβάνη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.

Ἀλβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ὄντες ἐπιτήδειοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἄλβης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀλβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἄλβα Λόγγα, Στράβ. ε'. — 2) = Ἄλβιον ὄρος· Πτολ.

Ἀλβῖνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαλληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων, Ἡροδν.

Ἀλβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὀρέων Ἄλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας, τανῦν Alben, Στράβ.

Ἀλβιος, ὁ. Δίων. Κάστ. ταὐτ. τῷ Ἄλβις.

Ἄλβις, ιος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν θάλασσαν, τανῦν Ἔλβας, Στράβ.

Ἀλβίων, ωνος, ἡ· καὶ Ἀλουῖων. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταὐτ. τῷ Ἀλεβίων, ὅπερ ἴδε.

Ἀλβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἀλγιδον, τό, Algidus. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναός τις τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε'. —

Ἀλγιδος, ἡ· καὶ Ἀλγιδον τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκούων ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἁλ. 1, Στράβ. Στέφ.

Ἀλγιδών, ῶνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἁλκ. = Ἀλγιδος. —

Ἀλγός, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιόριστος εἰσέτι, Αἰσχ. Ἰκ. 269. πιθαν. ὁ Ἄξος ἢ Ἄψος.

Ἀλδήσκος, ὁ, ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 1. 66. Παυσ. η', 23. ὅθεν Ἀλεάτης, ου, ὁ κατοικ. — 2) Ἀλεός, ά, όν, καὶ Ἀλεαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλέας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλέα, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἥτις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξαιρ. ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλίᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡροδτ. 1, 66. Ξενφ. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφειδα ὅς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλέας, Παυσ. γ', 5. η', 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαία, πιθαν. μέντοι Ἀλεαία.

Ἀλεβίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε διέβαινεν ἐκεῖθεν. Ἀπολδρ. β', 5, 10 κατὰ Heyne ὀρθτρ. Ἀλβίων.

Ἀλεγήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 503.

Ἄλεις, εντος, ὁ. Hales Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελία, τανῦν Halente. Θεοκρ. εἰδ. ε', 123. συγχέεται πολλάκ. οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἁλικος. — 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1 καὶ Μόσχ. εἰδ· ά. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὡς χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφῶνος, Παυσ. πιθαν. ὁ παρὰ Πλιν. Haleus· ὅθεν Ἀλήσιος καὶ κατὰ συναλιφ. Ἀλῆς, Μιμν. Λείψ.

Ἀλεισιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὕρηται τὸ Ἀλεσιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Ἡσύχ.

Ἀλεισίου κολώνη, ἡ. Λόφος πλησίον τοῦ Ἀλεισίου ἐν Ἤλιδι, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 737.

Ἀλέκτρα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Ἠλέκτρα.

Ἀλεκτορίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πελοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιλόχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπένθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 10 — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἀπολδρ. γ', 6, 2.

Ἀλεκτρύων, ονος, ὁ. ταὐτ. τῷ Ἀλέκτωρ. ἀριθμ. α', Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις θεράπων τοῦ Ἄρεος, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.

Ἀλεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἄλλως κοινῶς Κασσάνδρα ἐλέγετο, Παυσ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Λεξ 25.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀντάνδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς, Στράβ. ιγ'.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἴκοσι ὀκτὼ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἐπιτημότεραι ἦσαν. — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ κωθέδρα τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύο εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων καταμέτρησιν, μὲ διέφορα λαμπρὰ καὶ δημόσια καταστήματα καὶ μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδρ. Σικ. ιζ', 52. κατοίκους περί που 300.000. Ἀρριαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, τανῦν κώμη μικρὰ Ἐτκὶ Σταμπούλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. ιγ'. Πτολ. ε', 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσσόν, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως τῶν Ἰσσῶν, τανῦν Ἀλεξανδρέττα, Στραβ. Ἡροδν. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδικῆς, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Στέφ. Βυζ. Ἀρριαν. 5', 15. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παροπαμισσάδαις, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παροπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρριαν. Ἀν. δ', 22. τανῦν Καυδαχοὺρ· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσῳ, Ἀρριαν. Ἀν. ε', 1. — 6) ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανὴ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Περσίδι, Ἀρριαν. Ἀν. δ', 1. ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Τανάϊδι καὶ Ἀλεξανδρέττα παρ' Ἀππιαν. λέγεται, τανῦν Κογένδ. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανή, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ.

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωιδν.

Ἀλεξανδρεωτικός, ή, όν, ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστεϊσμόν λέξις.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὤν· ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλέξανδρος, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὗτω ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολδρ. γ', 13, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυσθένους, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ, Ἀπολοδρ. β', 8, 1. — Ἐξ ἱστορ. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Τίὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Πελοπίδας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ξενφ. Ἑλ. Πλουτρ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡροδτ. 5, 17. — 3) Τίὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὅμως μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤπειρον τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλᾳ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος ποὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκάη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τον θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων· ἐκστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, καὶ ὑπέταξε πολυάριθμα ἔθνη προχωρήσας ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων ἀπέθανε εἰς τὴν Βαβυλῶνα τῷ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησε υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅς τις καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μικρόν τινα χρόνον μόνον. — 6) Τίὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Τίὸς τοῦ δυστυχοῦς Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις πιασθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἔγινε γραφεὺς τῆς ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Τίὸς τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅς τις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαῖος, ἔνατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἕτερος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξέριστος ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅπου ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, πιθαν. ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις καὶ οὗτος ἐδιώχθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Δυγκηστής Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνομόσαντες μετὰ τοῦ Πανσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰγεύς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμματα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανός, γεννηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς πρακτικὸς Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον θεραπευτικόν, εἰς δώδεκα βιβλία διηρημένον, πλῆρες παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνουτειχίτης, γόης καὶ ἀπαταιῶν προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐστι βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται ἔσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξάνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. β', 11.

Ἀλέξαρχος, ὁ. Συγγραφεύς τις τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξιάρης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίκακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις ἔσωσε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Παυσ. α', 3.

Ἀλεξικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξίνος, ὁ. Ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικός, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξιππίδας, α, ὁ. Κυρίως πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἀλεξις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ., ὅς τις κατὰ Σουίδ. ἔγραψε 245 κωμῳδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ωνος, ὁ. Ἀχαιός τις παρὰ Πολύβ.

Ἀλεός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλίη.

Ἀλεσία, ἡ· Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουϊτανῇ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπίτινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Στράβ. δ', 2. ταυῦν Alise.

Ἀλεσίαι, αἱ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου ὄρους, Παυσ. γ', 20.

Ἀλέτριον, τό, Alatrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῦν Alatri, Στραβ. ε'.

Ἀλεύας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐξουσίασαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας, Πινδ. Πύθ. 10, 8.

Ἀλήθιων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήϊον πεδίον (ῑ). Πεδιὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου Πηγάσου, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἄλη ἤτοι πλάνη, μὲ τὸ νὰ ἐπλανήθη ἐνταῦθα κάιρὸν τινὰ ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀλήκτω, οῦς, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, μία τῶν τριῶν Ἐρινύων τοῦ Ἅιδου. Ὀρφ. Α. 966.

Ἀλῆξ καὶ Ἄλῃξ, ηκος. ὁ (ᾱ) Halex. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας (Bruttium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Alece, Στράβ. ϛ'. Πλίν. φιλεύμεν. εὕρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας, Παυσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β. 617.

Ἀλήτης, ου, Δωρκ. Ἀλάτας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολδρ. γ', 10, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππότου εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' ὅπου διώξας τοὺς Σισυφίδας, κατεστάθη βασιλεὺς τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βάκχιδος, Πίνδ. Ὀλ. 13, 17. Παυσ. β', 4. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας, Τζῆν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ Ἀλητία, ἡ, Aletium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Lece. Πτολ. γ', 1.

Ἀλθα, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ ε', 20.

Ἀλθαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου κατὰ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Δηϊάας. Ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Κλύμενον, τὴν Γόργην καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα ἡ ἰδία, καὶ μεταμεληθεῖσα ὕστερον ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε θανατώσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 555. Ἀπολδρ. α', 7, 10. καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὠρητανῶν, Στέφ. Βυζ. ταυῦν Orgaz.

Ἀλθαιμένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κίσσου καὶ ἔκγονος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Στράβ. — 2) = Ἀλθημένης.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος· ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὅς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτός, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἀλθαιμένης.

Ἀλθηπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δηϊδος θυγατρὸς τοῦ Ὠρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὅς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Ἀλθηπίαν, πρότερον ὠραίαν καλουμένην, Παυσ. β', 30, 6.

Ἀλία, ἡ· ἴδε Ἀλίη.

Ἀλαί, αἱ, καὶ Ἀλία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης μὲ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκύλαξ. πιθαν. ἡ

Ἁλική παρὰ Παυσ. γ', 34. ταυῦν Χελάδια· ὅθεν Ἁλιεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Στρβ. ἔτι, δὲ Ἁλιεῖς καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ Ἁλιάς, ἄδος, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἁλιῶν χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης κειμένη παράλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἁλιεῖς ὡς ζῶντες ἐκ τῆς ἁλιευτικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἁλιάκμων, ονος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς χώρας Πιερίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡτ. Θεογ. 341. Ἡρόδτ. Στράβ. ζ'.

Ἁλίαρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων παρὰ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 503. Στράβ. θ', 2. ταυῦν Μάζι. Ἄρσεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. δὲ παρὰ Διόδρ. Σικ. καὶ ἅπαξ μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἁλιάρτιος, ία, ιον καὶ ιος, ιον, ἐξ Ἁλιάρτου ἡ εἰς τὴν Ἁλίαρτον ἀνήκων, ἡ Ἁλιάρτιος λίμνη, ἓν μέρος τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει Ἁλιάρτῳ, Στράβ. καὶ Οὐσ. Ἁλιάρτιος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Ἁλιαρτία, ἡ περιῴ τῆς Ἁλιάρτου χώρα, Στράβ,

Ἁλίας, ου, ὁ· Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, Πλούταρχ.

Ἁλιβαντίς φυλή, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκ, Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἁλίβαντες = νεκροί.

Ἁλιεῖς, οἱ, ἴδε Ἁλιαί.

Ἁλίη, ἡ, Ἀττκ. Ἁλία. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολδρ.

Ἁλίζωνες, οἱ, καὶ Ἁλίζονοι. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγονίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. Στράβ.

Ἁλιθέρσης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μάστορος ἐξ Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ γέροντα Ἥρωα, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἁλικαρνασσός, ἡ, Ἰωνικ. Ἁλικαρνησσός, καὶ Ἁλικαρνασός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων· ἔκειτο αὕτη παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα Εὐρύχωρον λιμένα, μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον Μαυσώλειον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ συζύγου Μαυσώλου, Ἡροδτ. 7, 99. Θουκ. Παυσ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡροδοτος καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· ταυῦν Βουδρούμη· (συνηθ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡροδτ. 1, 175. Θουκ. Στράβ. Παυσ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων· δι' ἑνὸς δὲ σ παρ' Ἡροδτ. 1, 1. Schweigh.) ὅθεν Ἁλικαρνασσόθεν, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, Λουκ. καὶ Ἁλικαρνασσεύς, ἑως καὶ ῆος, ὁ Κάτοικ. Ἡροδτ. Ἁλικαρνάσσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἡ Ἁλικαρνασσικός.

Ἁλικος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων μεσημβριῶς, Halese.

Ἁλικυαί, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 55. ταυῦν Salemi ὅθεν, Ἁλικυαῖοι, οἱ κάτοικ. παρὰ Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἁλικυκαῖοι.

Ἁλίκυρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σκύλ. περίπλ. παρὰ Στράβ. Λίκυρνα.

Ἁλιλάτ, ἡ Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Ἄραψι, Ἡροδτ. 3, 8.

Ἁλιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 255.

Ἁλιμοῦς, οῦντος, καὶ Ἁλιμοῦν, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἁλιμουτάδε, εἰς Ἁλιμοῦντα. Ἀριστφ. Ὄρν, 496. καὶ, Ἁλιμούσιος, ὁ κάτοικ.

Ἁλινδα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε'. ὅθεν Ἁλινδεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἁλίνζα, ἡ καὶ Ὄροσα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Ταλβὰρ χώρας, Πτολ. ϛ', 2.

Ἁλιος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἁλιρρόθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκυόνου βασιλέως τῶν Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. 370. — 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἁλίπεδον, τό. Πεδιάς τις πλησίον τοῦ λιμένος Πειραιέως ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 30.

Ἁλιρρόθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐκάλεσε τὸν Ἄρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν, οἵτινες ἔκριναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀρείου πάγου κριτήριον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειόπαγος. Ἀπολδ. γ', 14, 4. Εὐρ. Ἑλ. 1261.

Ἁλις, ιδος, ἡ Δωρκ. ἀντὶ Ἥλις, Πινδ.

Ἁλίσαρνα, ἡ· Halisarne. Πόλις τῆς Τρωάδος χώρας, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4. καὶ Ἑλισάρνη ὑπὸ Weish. ὅθεν Ἁλισαρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἁλιτηρία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις πρῶτον ἐπενόησε τοὺς μύλους τοῦ ἁλεθειν.

Ἁλιτήριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρου τῶν μύλων.

Ἁλιττα, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἀλλούτα, ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡροδτ. 1, 131. ἴδε καὶ Ἁλιλάτ.

Ἁλιφαί, αἱ· Allifae. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. η', 35. ταυῦν Alifa.

Ἁλιφήρα, ἡ, Παυσ. καὶ, Ἁλίφειρα, ἡ. Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτῃ οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὅθεν Ἁλιφηραῖος, καὶ Ἁλιφειραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἁλιφηραία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τῆς πόλεως Ἁλιφήρας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς καὶ ἓν Ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. η', 25.

Ἁλίφηρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ὅς τις καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐκερανώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἀσεβὴς καὶ ἄθεος, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἁλιφήραν, Παυσ.

Ἁλκαθόη, ἡ· ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἁλκάθοος, ὁ, Ἀττκ. Ἀλκάθους. Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φεύγων ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ὁδὸν ἐθανάτωσεν ἕνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεσπάραξε τὸν Εὐίππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀντάμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων· ὅτε δὲ ἔκτισε τὰ τείχη περὶ τὴν πόλιν Μέγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθηκε τὴν λύραν του ὁ θεός, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελῳδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πυργοῦς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἐγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολδρ. γ', 12, 7. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμήρ. Ἰλ. Μ, 93. Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἀεὶ Ἀλκάθοος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συχνάκ. συνήρμ. γενικ. Ἀλκάθου, δοτικ. Ἀλκάθῳ, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολδρ.)

Ἁλκαίθης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἁλκαῖος, ὁ, Δωρκ. Ἄλκαος. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, ὅστις μετὰ τῆς Ἱππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μενοικέως ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. 26. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκεύς, ὅθεν ὁ Ἀλκείδης, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, ὅστις ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκδουλεύσεις του, Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 4) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, ἀπ' ὅπου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς μιᾶς ἀμερίμνου καὶ ἀταράχου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐτώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡριδτ. 5, 95. Ἀριστφ. Θεσμ. 168. — 5) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Θουκ. ε', 19. — 6) Φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. ἐξόριστος ἐκ τῆς Ῥώμης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἁλκαμένης, ους, ὁ, Αἰτιατκ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἄρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡροδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἐν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

Ἁλκάνειρη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη ὅτε ἐπέστρεψεν μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἁλκανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λικύων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίὸς τοῦ Μουνίχου, εὐσεβὴς καὶ μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ὀρνίθιον, ὅτε ἔμελλε νὰ καταλάβῃ ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅστις δυσαρεστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Πλούταρχ.

Ἁλκάνωρ, ορος, ὁ. Τρώς, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς Ἱέρας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, Οὐίργ.

Ἁλκαος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκαῖος.

Ἁλκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκέως, ὁ Ἀμφιτρύων, Ἡτ. Ἀσπ. 112. — 2) Καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 4, 12.

Ἁλκέτας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀλκέτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀερόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας, Ἡροδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, Πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφάντος, Ξενφ. Ἑλλ. 5', 1. Δημ. — 4) Ναύαρχός τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλκίδας.

Ἁλκεύνας, α, ὁ. Ἡδυσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀλκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἥγιν.

Ἀλκήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρθυάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδτ. 1, 82.

Ἀλκηστις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὲ ἀσθενήσας βαρέως ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ σωθῇ εἰμὴ ἐάν τις τῶν συγγενῶν του ἤθελεν ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἄλκηστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανέφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ Ἅδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέζησεν αὐτήν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἄλκ. Ἀπολδρ. α', 9, 10.

Ἀλκίας, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις, Ἀρρίαν.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδτ. 8, 17. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ· ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου Οἰκίας· μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Ἀλκιβιάδη ἄνδρα ἐνάρετον καὶ χρήσιμον πολίτην, βλέπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλέον ἔξοχα προτερήματα τοῦ νοὸς καὶ τοῦ σώματος· διδαχθεὶς δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργία ἔγινε εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορισθεὶς στρατηγός, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα, εἶτα ὅμως κατατρεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἀλκ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, Ξενφ. Ἑλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς Γοργία τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπ. 11.

Ἀλκίδας, ου, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκίδης, ὅρα Ἀλκέτας.

Ἀλκιδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Τυρώ, Ἀπολδρ. α', 9, 8

Ἀλκιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀριστίππης, αἵτινες καταφρονήσασαι τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Βάκχου, παράργισαν αὐτὸν τοσοῦτον ἐναντίον των, ὥστε οὗτος ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὰς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. παρὰ Πλουταρχ. εὕρηται Ἀλκαθόη.

Ἀλκιμέδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴτονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰάσονα, κατ' ἄλλους δε ἡ αὐτὴ καὶ Πολυμήδη καὶ Ἄρνη λεγομένη, Ἀπολ Ῥοδ. Α, 45.

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλόνης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκε ἐπίτινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. η', 12. — 4) Εἷς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκιμένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη, Ἀπολδρ. β', 3, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἰασόνος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδας, α, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκιμίδης.

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινίτης τὴν πατρίδα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος, Ὅμ. — 2) Μιρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ λιμένος Πειραιέως, Πλούταρχ.

Ἀλκινάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἀλκινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρθ. Ἐρωτ.

Ἀλκίνοος, ὁ, συνηρμ. Ἀλκίνους. Τίὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησε ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγεῖται παρ' Ὁμήρ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερον πεπραγμένα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλαστῶν καὶ παραδόξων διηγήσεων, Πλάτ. Πολ. ί, σελ. 619. — 2) Εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐδίωξαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρ. εὕρηται ἀεὶ ἀσύναρτ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικ. ἐστ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70. Πλάτ. καὶ Ἀπολδρ. συνηρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγραύλου, τὴν ὁποίαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἀλιρρόθιος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως ἑνὸς τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολδρ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδρ. Σικ. δ', 16. — 5) Θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἀλκιπτος, Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ.

Ἀλκις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Ἀλκίς, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Μακεδόσι.

Ἀλκισθένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ. Ἀργεῖός τις Θουκ. — 2) Ἕλλην Σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ γράψας 44 ἐπιστολὰς εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαιονίδαι, οἱ, καὶ Ἀλκμαιονίς, ἡ. ἴδε Ἀλκμαιωνίδαι καὶ Ἀλκμαιωνίς.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ, Δωρκ. Ἀλκμάν. Τίὸς τοῦ Ἀμφιάρου καὶ τῆς Ἐρυφίλης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων μετὰ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ὁ ἴδιος τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάρεως παρακινηθεὶς ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς Ἐρυφίλης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἠξεύρων ὅτι δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον, ἐπρόσταξε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του φονεύων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐντελέσας ὁ Ἀλκμαίων κατεδιώκετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράττετο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἕως ὅτου ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα νεωστὶ εἶχε καταπλύσει ὁ Ἀχελῷος ποταμός, εὗρε ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Καλλιρόην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ τὸν Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολδρ. γ', 7. — 2) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὁρῶν ζωῆς ἐκλεγομένων, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγοντο οἱ Ἄρχοντες μόνον κατὰ διετίαν, Ἡροδτ. — 3) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις ἐφιλοθορήθη πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ.' — 4) Ἀλκμαίων Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, ωνος, Ἐπικ. καὶ Ἀλκμάων, ονος, Δωρκ. Ἀλκμάν, ᾶνος· ἴδε Εὐστάθ. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ· Δωρκ. Ἀλκμανίδαι. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἥτις ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος, ἔχουσά ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν τοὺς ἐκ τῆς Φατρίας τοῦ Κύλωνος, οἵτινες διωκόμενοι εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναόν, οἱ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοῦτο ἀσέβειαν μεγάλην κατὰ τῶν Θεῶν, κατηράσθησαν ἅπαντας τοὺς Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώρισαν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· Ἡροδτ. 1, 61. Πινδ. ἔτι καὶ Ἀλκμεωνίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 561. Beck.

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίωνος· καὶ Οὐσ. ἐκαλοῦντο τρεῖς τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους, Στησιχώρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν διασώθησαν, Σχολ Εὐρ. Ὀρεστ. 998. καὶ Ἀλκμαιονίς, εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀπολδρ. α', 8. 4. ἴδε Heyne αὐτόθι σελ. 970.

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, = Ἀλμαίων, Πινδ. Πυθ 8, 66. — 2) Λυρικὸς Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἑβδόμην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, ὅστις νέος ἔτι ὢν ἐφέρθη ὡς σκλάβος εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἐπωλήθη εἴς τινα Ἀγησίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραψε δὲ διάφορα λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλούταρχ. Αἰλ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ· Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Πινδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμέων, ονος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων. Τίὸς τοῦ Θέστορος εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ὅμ Ἰλ. Μ, 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρκ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξῶ ἢ Λυσιδίκης, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα· ἐκ δὲ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὸν Ἰφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔλαβε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱππομέδουσα ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀλκμόνεον ἄλσος, τό· ἴδε Ἀκμόνιον ἄλσος.

Ἀλκομεναί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθά-

κης, Στέφ. Βυζ. κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώσας ἀνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσε, Ἀπολδρ. α', 6, 1. — 2) Ἕτερος Γίγας, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου φέρων μετ' αὐτοῦ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἔμελλε νὰ λιθοβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Νεμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 48.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ὑριέα καὶ τὸν Ἱπερήνορα. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύω οὗτοι ἠγαπῶντο τόσον πολὺ μεταξὺ των ὥστε ἤθελον νὰ καλῶνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήυκα εἰς λάρον, τὴν δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνα, Ἀπολδρ. α', 7, 3. Λουκ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Κλεοπάτρας γυναικὸς τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατήντησε ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς λύπην, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 562. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκύων, ονος, Λουκ.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, Ἀττκ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλκυόνης, Ἀλκυονὶς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκυονίδες, μετὰ τὴ ἄνευ τοῦ ἡμέραι, αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ἃς τὸ πτηνὸν Ἀλκύων κτίζει τὴν φωλεάν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἀλκων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. Παυσ. — 2) Τὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Φαλήρου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 97. — 3) Μολλοσσός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allaba. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ, καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνινῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν διεσπαρμένοι κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπεταχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐιέννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ, β'. διὰ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. διὰ τοῦ υ παρὰ Στράβ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀπονεμόμενον εἰς αὐτόν.

Ἀλμάνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυγδονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀλμυδησσός, ἡ, ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι, αἱ. Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Διβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλμωπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ Βυζ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμοπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Ἐορδαίας, Θουκ. (ἡ γραφ. Ἄλμοποι φαίνεται ὀλιγτρ ὀρθὴ παρὰ Πτολ.)

Ἀλμωψ, ωπος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Στεφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος, κατὰ Παυσ. ε, 1. Πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούστης, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀλόννησος καὶ Ἀλόνησος, ἡ. Νῆσος τῆς Θρακικῆς θαλάσσης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πλησίον τῆς Σκοπέλου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Δρόμι ἢ Χιλιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὕρηται διὰ δύω νν γραφόμ. παρὰ δὲ Δημ. δι' ἑνός· ὅθεν Ἀλονήσιος καὶ Ἀλονητίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλόντιον, τὸ = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν ἐξοχόν της ὡραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόθοντα· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν καταισχύνην της, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, ποιμένες τινὲς εὑρόντες αὐτὸ καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 560. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἐκλήθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλώπη ἔστιν ἡμαρτμ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεύς έως, καὶ Ἀλοπίτης, ου, ὁ Κάτοικ Στεφ Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄλος καὶ Ἅλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄρθρυος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Ἡροδτ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἀλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. (ψυλούμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ Ἡροδτ. Στέφ. Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ ἅλης, διὰ τὰ αὐτόθι εὐριστόμενα ἁλατεῖα, Δημ. Στράβ καὶ Θηλκ. μὲν παρ' Ἡροδτ. 7, 173. καὶ Δημ. Ἀρσενκ. δὲ καὶ Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἀλοσύδνη, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 207.

Ἀλούτας, α, ὁ. Μέγας ποταμός, πηγάζων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Ὄλτος. Πτολ. γ', 8.

Ἀλπεινος, η, ον. Ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, Πολύβ.

Ἀλπειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, καὶ, τὰ Ἄλπεια ὄρη, ἀντὶ αἱ Ἄλπεις, Διόδ. Σικ.

Ἄλπεις, εων, αἱ, ἴδε Ἄλπις.

Ἀλπηνός, ή, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδτ. 7, 216. καὶ Ἀλπωνός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. σελ. 416.

Ἀλπινός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, ἢ ἐκ τῶν Ἄλπεων ὤν, Στράβ.

Ἀλπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Ἄλπειος, Στράβ.

Ἄλπις, εως, ἡ, συνήθ. αἱ Ἄλπεις. εων. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὄρη, σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἐλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ καθ' ὅλου γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους ἄρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἄλπεων· καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἔγιναν διαβάσεις διάφορες διὰ μέσου τούτων· Ἐπιτ. παρὰ Διον. Περ. 344. πληθ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ἔτι δὲ, τὰ Ἄλπεια ὄρη, Πολύβ. τὰ Ἄλπεια ὄρη, Διοδρ. Σικ. καὶ, τὰ Ἀλπινὰ ὄρη, παρὰ Στράβ.

Ἄλπις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθυπέρθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρίκων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49.

Ἀλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 978.

Ἀλσσάδαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆ. Τραχωνίτιδος χώρας, Πτολ. ε', 15.

Ἄλσιον, τό. Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν χωρίον Polo καλούμενον, Στράβ.

Ἄλτης, αο, καὶ εω, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 85.

Ἀλτινον, τό, Altinum. Πόλις τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Altino, Στράβ.

Ἄλτιος, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἄλτιον ἄλτος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.

Ἄλτις, εως, ἡ. Ἱερὸν ἄλτος παρὰ τῇ πόλει Ὀλυμπίᾳ ἐν Ἤλιδι ἐξ ἀγρίων ἐλαιῶν πεφυτευμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διάφοροι ἄλλοι βωμοὶ καὶ ἀγάλματα· ἐνταῦθα ἦν καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκροτοῦντο τὸ πάλαι οἱ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενφ. καὶ, Εὔδενδρον ἄλσος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.

Ἀλύατα, τά, Allyatli. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀλυάττεω σῆμα, τό. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡροδτ. 1, 93.

Ἀλυάττης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆ. Λυδίας καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμητε κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ ν' ἀνοικοδομήσῃ πάλιν διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῶν θεῶν· ἐπρόσφερε δὲ καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 ἕως 560 πρὸ Χρ. ἔτους. Ἡροδτ. 1. 16.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (α). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἥτις ὕστερον Μεταπόντιον ἐκλήθη κατ' Εὐσταθ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἀλύβην. Ὀδ. Ω, 304.

Ἀλύβη, ἡ (α). Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τοῦ Ἀλιζώνων λεγομένων, ἔνθα ὕστερον κατῴκουν οἱ Χάλυβες ἥτις ἔτι καὶ Χαλύβη ἐλέγετο, κατὰ Στράβ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ ἴδε.

Ἀλυζία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἔχουσα ἕνα λιμένα, τανῦν Ponto Candello, Θουκ. Ξενφ. παρὰ δὲ Στεφ Βυζ. Ἀλύζεια, καὶ παρὰ Σκύλ. Ἀλυτία· ὅθεν Ἀλυζεύς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλυζαῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀλύπητος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις, Ξενφ.

Ἄλυκος, ὁ Ποταμὸς τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, τανῦν Μινόα, Διόδ. Σικ

Ἅλυς, υος, ὁ. Halys Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Καππαδοκίας, Παφλαγονίας καὶ Παφλαγονίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἡροδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. τανῦν Κιζίλ Ἰρμάκ.

Ἀλύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Φρυνρντ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλύσσου ἀκρωτηρίου ἐν Κρήτῃ.

Ἄλυσσος, ἡ. Πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτῆς ποιότητα, Παυσ. η', 19.

Α'λύχμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἕρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύχμης προταγορευθέντος, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, Στέφ. Βυζ.

Α'λφειαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ναός τις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἥτις ἑορτάζετο κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ς', 22. Στράβ.

Α'λφειονία, ἡ Ἀλφειόυσα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = Ἀλφειαία.

Α'λφειός, ὁ. Δωρκ. Ἀλφεός. Ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅςτις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πιτάνης εἰς τὸ Ἰώνιον πέλαγος, ταυτὸν Ἀλφειὸς ἡ Κοσέας, Ὁμ. Ἰλ. Β. 592. Ε, 545 — 2) Προσωποποιουμ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποτάμιος θεός, ὢν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅςτις ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ θηρεύῃ, ἠγάπησε ποτὲ τὴν Ἄρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τὴν Νύμφην Ἀρεθούσαν, ἥτις ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἦλθεν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν Ἀρεθοῦσαν, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ὑπὸ λύπης καὶ ἀμηχανίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον Ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Πλάττεται ἔτι ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἕως τῆς νήσου Σικελίας, ἑνοῦται αὐτόθι μὲ τὴν πηγὴν Ἀρεθούσαν, Στράβ. Λουκ. Ἑναλ. Διαλ. γ'.

Α'λφεός, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἀλφειός, Πινδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἡροδ.

Α'λφεσίβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πελίου, ἥτις ὑπὸ Ἀπολδ. Ἀναξιβία κέκληται, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45. — 2) γυνὴ τοῦ Φοίνικος καὶ κατά τινας μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀπολδ. γ', 14, 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀφῆκεν ὕστερον καὶ ὑπανδρεύθη τὴν Καλλιρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου, ἄλλως δὲ καὶ Ἀρσινόη ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, Ἀπολδ. γ', 7, 5. Παυσ. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Βάκχος, μετεμορφώθη εἰς τίγρ.ν καὶ ἐβίασεν αὐτὴν, Σκυλ.

Α'λῶα, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος καὶ τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐπρόσφερον ὡς ἀναθήματα καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὰ πρῶτα γεννήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.

Α'λωός, ἀδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς φόρου τῶν ἀλωνίων.

Α'λωεῖδαι, οἱ, ποιητ. Ἀλωΐδαι, καὶ Ἀλωάδαι. Τίοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, καλούμενοι οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἀλέως ἀνδρὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὁ πατὴρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι καθέκαστον χρόνον ἕνα πῆχυν εἰς ὕψος καὶ ἕνα εἰς πλάτος, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαίοι καὶ φοβεροῦ ἀνεττήματος· τὸν δ' ἔνατον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατὰ τοῦ Διός, ἐπεστόρευσαν τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θέλοντες ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλὰ θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον ἐτοξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἐτοξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολδ. α', 7, 4. Διοδρ. Σικ. (ὁ τύπ. διὰ τοῦ ει Ἀλωεῖδαι ἐστιν ὀρθτρ. γραμμτκ. Ἀπολδ. Ἀλωΐδαι υ–υυ– κεῖται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καὶ Ἀλωάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ.)

Α'λωεύς, έως, καὶ ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ὅςτις ὑπανδρεύθη τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 306. Ἀπολδ. α', 7, 4.

Α'λώνη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προκοννήσου, ὅθεν Ἀλωνήσιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Α'λωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Διανίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἱσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Α'λωπεκὴ, ἡ, καὶ Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡσυχ. Πληθ. δὲ παρ' Ἁρποκρ. ὅθεν, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκαῖς, Ἡροδτ. καὶ Ἀλωπεκῆθεν, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοσθ.

Α'λωπεκία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Μαιωτίδος λίμνης, Στρβ.

Α'λωπεκόννησος, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, Δημ. Στέφ. Βυζ.

Α'λωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βοττιαϊκὴ καλουμένη, παρὰ Στράβ. ὅθεν, ὁ Ἀλωρίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Α'μαδόκα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ', 5.

Α'μαδόκοι, οἱ (α). Ἔθνος ἐπὶ τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας, Στεφ. Βυζ. ταυτὸν ἀποτελοῦν τὴν ἐπαρχίαν Χάρκοβον καὶ Κιέβην ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ.

Α'μαδοκός, ὁ. Βασίλευς τις τῶν Θρύσσων ἐν Θρᾴκῃ, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8. ὅςτις ἐν τῇ Κύρ. Ἀν. ζ', 2, 32. Μήδοκος καλεῖται.

Α'μαζόνειον, τό. Τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας, ὅτε αὗται εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, Πλούταρχ.

Α'μαζόνες, αἱ, Ἐνικ. Ἀμαζὼν, όνος, ἡ. κυρίως ἄνευ μαζοῦ ἢ μαστοῦ. Τοῦτο τὸ Ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἓν ἔθνος γενναῖον καὶ μάχιμον συνεστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν. τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἀρχαίων ποιητῶν κατῴκει ἐν Καππαδοκίᾳ περὶ τὸν Θερμῳδοντα ποταμὸν, καὶ τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα πόλις ἦν ἡ Θεμισκύρα· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 110. κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες περὶ τὴν Μαιωτίδα Λίμνην· ὁ Στράβ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· παρ' Ὁμ. ἤδη ἀναφέρονται μὲ τὸ Ἐπιθ. Ἀντιάνειραι, ἤτοι ὅμοιαι ἀνδράσι, αἵτινες καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 189. Ζ, 186. Ἀναφέρεται περὶ αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι αὗται ἐτχηματίζον καθ' ἑαυτὰς ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ εἶχον ἰδίαν Βασίλισσαν καὶ ἰδίους πρὸς ἀλλήλας νόμους· οὐδένα δὲ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἐσυγχώρουν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν γῆν των, ἐκτὸς μόνον ὅτε θέλουσαι νὰ συλλάβωσι πρὸς διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τὰ σύνορα τῶν γειτόνων καὶ συνευφραίνοντο μετὰ ἀνδρῶν· τὰ δὲ θηλυκὰ αὐτῶν τέκνα γυμνάζουσαι μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἔκοπτον καὶ τὸν δεξιὸν αὐτῶν μαστὸν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται δι' αὐτοῦ ὅτε ῥίπτουσι τὸν τόξον· εἰς πολλὰ πλησιόχωρα ἔθνη κατεστάθησαν φοβεραὶ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ εἰσβάλωσιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικήν, ὅπου ὅμως ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἠχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ὁ περὶ τῶν Ἀμαζόνων Λόγος ἐπιστηρίζεται εἴς τινα ἀμυδρὰν διήγησιν περί τινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνήθως διήγον βίον ἔνοπλον.

Α'μαζόνιος, ία, ιον. Τῶν Ἀμαζόνων, ἢ εἰς τὰς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τὰ Ἀμαζόνια ὄρη, τὰ βουνὰ τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περὶ τὸν Θερμῳδοντα ποταμὸν παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 977.

Α'μαζονίς, ίδος, ἡ. Ἀμαζονική, Πίνδ. ὅθεν ἡ Ἀμαζονὶς στήλη, ὁ Τάφος τῆς Ἀμαζόνος, Ἱππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σωκρ. καὶ Οὐτιαστκ. προσυπακμ. γυνή, ἀντὶ τοῦ Ἀμαζών, Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 237.

Α'μάθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Α'μαθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅςτις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Κυπρῳ πόλιν Ἀμαθοῦντα, Στέφ. Βυζ.

Α'μαθοῦς, οῦντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδτ. 5, 105. Στρβ. ὅθεν Ἀμαθούσιος, ία, ιον, ἐξ Ἀμαθούντος, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθοῦντος, Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στράβ. ὀρθοτρ. μέντοι Ψαμμαθοῦς, ὅπερ ὀρθ.

Α'μαθουσία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀμαθοῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναόν αὐτῆς.

Α'μαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Τροιζηνίοις.

Α'μάλθεια, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ ἥτις πρώτη ἐθήλασε τὸ Δία μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρας ἔρρεεν ὕστερον, ὡς ἐλέγετο, νέκταρ καὶ ἀμβροσία, Καλλ. Τμ. Ἀπολδ. α', 1, 3. καὶ ἥτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦν μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἥτις αὕτη ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, Ἀπολδ. β', 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὕτη ἡ αἶξ ἔχασεν ἓν τῶν κεράτων της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Δία, ὅςτις τὸ ἐχάρισεν εἰς τὰς τροφοὺς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὅ,τι ἠδὺ καὶ τερπνὸν ἤθελον ἐπιθυμήσῃ, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Cornu Copiae, ἤτοι τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀφθόνου ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλμ. Τμν. εἰς Δία 49. Ἡσύχ. Λουκ.

Α'μανικαί ἡ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ. Αἱ Ἀμανικαὶ διόδοι, ἢ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους μεταξὺ Αἰγῶν καὶ Ἰσσῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ἀρκτικῶς, Πολύβ. Ἀρρίαν.

Α'μανός, τό, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὄρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν λῃστῶν, ταυτὸν, Ἀλμαδαγί, Στράβ.

Α'μαντηνοί, οἱ· ἡ Ἀμαντες· ἔθνος τῆς Παννονίας, Πτολ. γ', 28.

Α'μαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παραθαλασσίως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στέφ. Βυζ

Α'μαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Α'μαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν Συνόρων τῆς Παμφυλίας, Στράβ.

Α'μαξιτός καὶ Ἀμάξιτος. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, μεσημβρινῶς τῆς Λαρίσσης, ταυτὸν Κουρούμ Κεβί. Θουκ. η', 101. ὅθεν Ἀμαξιτεύς, έως, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, Κάτοικ. Στράβ. Ἀπολδ. (Ἀμαξιτος, δασυνομ. ἀττικ. παρὰ Θουκ. Ξενοφ. καὶ Στράβ. ψιλουμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Α'μαξόβιοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανᾶσθαι ἐφ' ἁμαξῶν. Πτολ.

Α'μάξοικοι, οἱ = Ἀμαξόβιοι, Στράβ.

Ἀμάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περτικοῦ κόλπου, Πτολ. ε', 17.

Ἀμαραντά ὄρη, τά. Ὄρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Φάσις ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 899. ὅθεν Ἀμαράντιος, ία, ιον. ἐκ τῶν Ἀμαράντων ὀρέων, ἐπιθ. τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαραντοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαρδοί, οἱ. ἔτι καὶ Μάρδοι λεγόμενοι. Ἔθνος Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἄμαρδοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὁ Διώρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βατιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐβοήθησε τὸν Αὐγείαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, διὸ καὶ παρέλαβε ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀμαρυλλίς, ίδος, ἡ. Βοσκοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Παυσ. — 2) ἡ Ἀμαρυνθία καὶ Ἀμαρυσία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῳ ναὸν αὐτῆς, Παυσ. α, 32. — 3) Ἀμάρυντος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Ἀμάρυνθος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀχαιόνος. Ἀπολδρ. γ', 4, 4.

Ἀμάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρὶς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, τανῦν Ἀμασίεχ, ὅθεν Ἀμασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀμασίας, ου, ὁ. Amisia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, τανῦν Ἔμς λεγόμενος, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀμάσιος.

Ἀμασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν διὰ τοῦ Νείλου εἴσπλουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526. ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἔμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡροδτ. 2.

Ἀμαστρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Ἰων. Ἀμηστρις. Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ· προτέρον δὲ Σησαμὸς λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀμασεράχ, ἡ Σάμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σησάμου ὑπὸ τῆς Ἀμαστρίδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἀμαστρις, Στράβ. Λουκ. ὅθεν Ἀμαστριανός, ή, όν, ἐξ Ἀμαστρίδος, καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομαννοῦ, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενικ. εως, παρὰ Στράβ. καὶ ιδος παρ' Εὐσταθ.

Ἀμβιανοί, οἱ, Ambiani ἔθνος ἐπίσημον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν θεάτρου τῆς Σόμμης, Πτολ. β', 9, Στράβ. δ'.

Ἀμβιδραῦσι, οἱ. Λαὸς Γερμανικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δραύσου ποταμοῦ.

Ἀμβλαδα, τά. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθτκ. ἀντὶ Ἀμβλαδικός.

Ἀμβουλία, ας, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιοι, οἱ. Ἐπιθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβρακία, ἡ· καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡροδτ. πιθαν. τανῦν ἡ Ἄρτα. Ἀμπρακία παρ' Ἡροδτ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενοφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀμβρακιεύς, έως, ὁ καὶ Ἀμπρακιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Δίον. Περ. 493. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1228.

Ἀμβρακικός, ή, όν· καὶ Ἀμπρ. Ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνίας, τανῦν Κόλπος τῆς Ἄρτης, Θουκ. α', 55.

Ἀμβρακιώτης, ου, ὁ· θηλ. Ἀμβρακιῶτις, ιδος, ἡ. Ἀμβρακικός, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡροδτ. Θουκ.

Ἄμβρακος, ὁ. Φρούριον σ'χυρὸν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ.

Ἄμβραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Λακεδαίμονος. Στέφ. Βυζ.

Ἀμβροσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων. — Ἄτγεν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλεῖσται πόλεις ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. β'.

Ἀμβρυσος, καὶ Ἄμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, παράγουσα ἄφθονον οἶνον, τανῦν χωρίον, Δίστομον καλούμενον· διὰ ἑνὸς σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Παυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυσος ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμβρυσσος, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Ἄμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς, Παυσ. ί, 36.

Ἄμβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ· οὗτοι εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον ὡς νικητής, Ἡροδτ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ', 17.

Ἀμεινοκλῆς, έους, ὁ, Ἰων. Ἀμεινοκλέης. Μάγνης τις παρ' Ἡροδτ. — 2) Ναυπηγός τις Κορίνθιος ὅστις ἐναυπήγησε τὰς πράτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. α', 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κωμικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὄρνιθας. Ἀριστφ. Βάτρ. 14.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλλει). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅιδου, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 621.

Ἀμενανός, ὁ, Δωρικ. Ἀμένας, α. Μικρός τις ποταμὸς ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Indicello, Στράβ. Πινδ. Πυθ. 1, 67.

Ἀμένθης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ἔνθα διέτριβον οἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μέχρι ὡρισμένου τινὸς χρόνου καθ' ὃν ἔπρεπεν αὐθις νὰ μεταβᾶσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλούταρχ. Ἰσ. καὶ Ὄσ.

Ἀμερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Ameria, Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἔπεμψε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, τανῦν Amelia, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τό, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀμέριον, τό, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀμέστριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡώνης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραφόμ.

Ἀμήστρατος, ἡ, Amastra. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγομένη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διάφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. τανῦν Mistretta· ὅθεν, Ἀμηστράτινος, ὁ κάτοικ.

Ἀμηστρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 318. καὶ Ἀμίστρης. — 2) Ἄμηστρις, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ξέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀττκ. Ἄμαστρις. Ἡροδτ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀμίαντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζοῦντος, Ἡροδτ. 6, 127.

Ἀμιδα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιή, 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, τανῦν Καρὰ Ἀμίδ ἢ καὶ Διαρβεκίρ.

Ἀμιζώκης, ου, ὁ. Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λανδάμιδος φιλίαν, Λουκ. Τοξρ. 38.

Ἀμίλκας, α, καὶ ου, ὁ. Amilcar. Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδτ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, Καρχηδόνιος καὶ οὗτος πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολύβ.

Ἀμιλος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, Παυσ.

Ἀμινίας, ὁ. Ἐραστὴς τοῦ ὡραίου Ναρκίσσου, ὅστις ἐσφάγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε περιφρόνησιν ὑπ' ἐκείνου. Κόν. 24.

Ἀμισία, καὶ Ἀμασία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, τανῦν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἀμισός, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπίνειον ὁμωνύμου κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὕστερον Εὐπατορία κληθεῖσα, τανῦν δὲ Σαμσοῦν, Στράβ. ὅθεν, Ἀμισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀμίστρης, ου, ὁ, = Ἀμηστρις.

Ἀμισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις οὗτος ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν· τούτου οἱ δύο υἱοί ὁ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 128. Ἡσ. Θεογ. 319. Ἀπολδρ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφτ. καὶ Ἀμισόδορος.

Ἀμίτερνον, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Vittorino, ὅθεν, Ἀμετερῖνος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμμάς, ἡ. Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ῥέας καὶ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ.

Ἀμμέας. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ', 22.

Ἀμμιανός, ὁ, Ammianus Ἕλλην Ἀντιοχεύς, διατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συγέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄμμουῦς, ὁ· ἴδε Ἄμοῦν.

Ἄμμων, ωνος, ὁ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλαχρύνετο ἐν Λιβύᾳ Θεότης τις ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμοῦν ἐκαλεῖτο, οἱ δὲ Ἕλληνες ὡμοίαζον αὐτὴν Δίᾳ Ἄμμωνα, Πινδ. Πυθ. 4, 22. καὶ περίστανον αὐτὸν ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, Ἡροδτ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξαιρ. ἐννόουν διὰ τῆς ἰδέας ταύτης παριστανομένης ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν πυρώδη δύναμιν τοῦ Ἡλίου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. ὑπῆρχεν ὁ Ἄμμων ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λιβύας,

λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦτο ἡ Ῥέα παροργισθεῖσα διήγειρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς κατὰ τοῦ Διός, οἵτινες νικήσαντες αὐτὸν τὸν ἐδίωξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θέτης αὕτη καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἔνθα ἦν καὶ ἓν περίφημον μαντεῖον, Ἄμμονος χρηστήριον λεγόμενον, Ἡροδτ. τὸ ὁποῖον ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς διὰ μόνων σημείων. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ Καθέδρα τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου. ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἄμμωνι, Στράβ.

Ἀμμωνεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀμμωνία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐφόρου Ὀάσεως, μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὸν Ἄμμωνα ἔνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. ταῦτα δὲ Σχιβά. — 2) ταύτ. τῷ Παραιτόνιον, ὅπερ ἴδε, Στράβ.

Ἀμμωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄμμωνος, ὡς, ἡ Ἀμμωνιὰς ναῦς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναῦς ἥτις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Δηλιὰς λεγομένη.

Ἀμμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἄμμωνος, ἡ ἐξ Ἄμμωνος. Οὐσιστ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδτ. 2, 32.

Ἀμμώνιος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήσας περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Πλούταρχος. Πλούταρ. — 2) ἕτερος Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ Ἀμμώνιος, αἱ Ἀμμωνίδες ἕδραι, ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ ἐν Ἀμμωνίᾳ ναὸς τοῦ Διός, Εὐρπ. Ἄλκ. 116.

Ἀμνίας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ.

Ἀμνισός, ὁ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνωος ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 188. Στράβ. — 2) μικρός τις ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρήτῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμνισιάς, άδος καὶ Ἀμνισίς, ίδος, ἡ· ἐξ Ἀμνισοῦ, αἱ Ἀμνισιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τοῦ Ἀμνισοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ στ γραφὴ ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἀμνῖται, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 571. ἀναμφιβόλως ἡ παρὰ Στράβ. γραφὴ Ναμνῖται ἔστιν μᾶλλον ὀρθή, ὅπερ ὅρα.

Ἀμοιβέας, ου, ὁ. Περίφημός τις μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεὺς φαίνεται ὀρθοτρ.

Ἀμοίνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ὑγῖν.

Ἀμομφάρετος, ὁ. Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου, Ἡροδτ. 9, 53.

Ἀμοπάων, ονος, ὁ. Εὐγενὴς Τρώς, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 276.

Ἀμόργης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρίου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Τὶς τῶ Πισσούθνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὑστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας, Θουκ. ἡ, 5.

Ἀμοργός, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περίφημος ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σιμωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπ' αὐτῆς γινόμενον Λινάρι ἰδίως ἀμοργὶς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὕφαινον λεπτότατα λινὰ ὑφάσματα, ταῦν Ἀμοργός, Στράβ. ὅθεν, Ἀμοργῖνος, η, ον, ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ, χιτώνια Ἀμοργῖνα, γυναικεῖοι χειτῶνες ἐξ ἀμοργίδος κατασκευασμένοι, Ἀριστφ. Λυσ. 150. Οὐσ. δὲ, Ἀμοργῖνοι, οἱ κατοικ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργίς, ίδος, ἐξ Ἀμοργοῦ, Ἀμοργὶς ἄλοπος, τὸ λινάρι τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Ἀριστφ. Λυσ. 735.

Ἀμόριον, ἡ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀμούλιος, ὁ. Τὶς τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμίτορος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησε κουφίως, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἀφῆκε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦτο δὲ ἦν ὁ Ῥωμύλος, ὅς τις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Ἀμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμίτορα. Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμώλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀμοῦν, τό. Αἰγυπτιακὴ λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἕλληνες ἐσχημάτισαν τὸ Ἄμμων, Ἡροδτ. 2. 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμοῦν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμοῦς. Κατὰ Μανεθ. παρὰ Πλουταρχ. ἐσήμαινεν ἰδίως ἡ λέξις αὕτη, ὑποκάλυψιν, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην Θεότητα, ὡς κεκρυμμένην καὶ ἀόρατον οὖσαν· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐτήμαινεν αὕτη τὸ φῶς, ἤτοι τὴν μετάβασιν τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ

Ἀμπελίδας, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ. Μία ἑταίρα παρὰ Λουκ.

Ἄμπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταῦν Κάπο Ξάκρον, Ἡροδτ. 7, 123. ἔτι δὲ Τορωναίη ἄκρη λεγόμενον, Ἡροδτ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμειον μεσημβρινῶς, ταῦν Κάπο Σαλομών, Πτολ — 3) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἄμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καὶ, Κώττης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, ταῦν Cap espartel. Στράβ. ιζ', Στέφ. Βυζ.

Ἄμπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμψεν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγρηθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσιν αὐτόθι, Ἡροδτ. 6, 20. πιθαν. ἡ Χάραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀμπρακία, ἡ, Ἀμπρακικός, Ἀμπρακιώτης, ἴδε Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἄμπυκος. ὁ Μόψος, Ἱστ. Ἀτπ. 181.

Ἄμπυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, Ὀβιδ.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ. Τὶς τοῦ Τιτάρονος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περίφημον μάντιν Μόψον, Παυσ. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 65. — 2) εἷς τῶν Λαπίθων ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Οἰκλον, Ὀβιδ.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ἥτις ὕστερον καὶ Ἀβυδὼν ἐκλήθη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδώνιος, ὁ κάτοικος.

Ἀμυζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, ταῦν Βαφφί, Στράβ.

Ἀμυθάν, Δωρικ. ἀντὶ Ἀμυθάων, Πινδ.

Ἀμυθαών, άονος, ὁ (ᾰ). Τὶς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολδ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενκ. Ἀμυθέανος, Ἡρόδτ. 2, 49.)

Ἀμύκλα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνη αὕτη διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀμύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἔχουσα ἓνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὲ ἓν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω· ταῦν δὲ Σκλαβοχῶρι, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 583, Πινδ. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀμύκλαθεν, ἐκ τῶν Ἀμύκλων, Πινδ. καὶ Ἀμυκλαῖος, αία, αῖον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἢ αὐτόθι ὤν, καὶ Ἀμυκλαιεύς, έως, ὁ κάτοικος· ἔτι, Ἀμυκλαίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαΐζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ.

Ἀμύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων· κατὰ Διονσ. Ἁλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φαρμακερῶν ὄφεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὴν, Πλίν.

Ἀμυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ναός τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀμυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ἔτι δὲ ταύτον τῷ, Λακεδαιμόνιος, Θεοκρ. — 2) ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Παυσ.

Ἀμύκλας, ου καὶ α, ὁ. Τὶς τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Τάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λεανείραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυκλον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. α', 19. (Ἀμύκλας γενκ. α, παρ' Ἀπολδρ. καὶ Παυσ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἀμύκλας, αντος.)

Ἄμυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βιθυνίδος Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βιθυνίας· ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλῶν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, ἐφόνευε τοὺς πλείστους, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάστορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 98, 777. Ἀπολδρ. α', 9, 20. — Τὶς τοῦ Ὀφίονος εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μεταμ.

Ἀμυμώνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Ποσειδῶν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν

Ἀργολίδι, ὅτε αὕτη ἦλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκρουνος βρύσις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτόθι τὴν Ἀμυμώνην θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσα ἕνα μικρὸν ῥύακα χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ. Ῥοδ. α', 137. Ἀπολδ. β', 5, 2. ὅθεν, Ἀμυμώνιος, ία, ιον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐριπ.

Ἀ'μύανδρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀ'μυνᾶς, ᾶ, ὁ, = Ἀμύανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων ἐν Ἠπείρῳ, Πολύβ.

Ἀ'μυνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, παράσιτον καὶ μαλθακόν, Ἀριστφ. Σφ. 74. — 2) Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Νεφ. 3.

Ἀ'μύντιχος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 132.

Ἀ'μύντας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας. Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου βασιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον· τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλεξάνδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Τὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ δευτέρου Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Τὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τὸ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφήσας τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον, Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἱρόδτ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Τὸς τοῦ Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἦν σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀ'μυντορίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πίνδ. Ὀλ. 7, 48.

Ἀ'μύντωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 266. πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἀ'μύνων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 365.

Ἀ'μύργιοι Σκύθαι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων, Ἡρόδτ. 7, 64

Ἀ'μυρις, ιος, ὁ· σοφὸς ἐπικαλούμενος. Ἐκ τῆς Σίρις πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδτ. 6, 126.

Ἀ'μυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων ὀπισθεν τῆς πόλεως Μελιβοίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 596.

Ἀ'μυρταῖος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἴναρον ἐβασίλευσεν ὢν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδτ. 2, 140.

Ἀ'μφαναί, αἱ, καὶ Ἀμφαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαιν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μφαξῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραξία.

Ἀ'μφεια, ἡ. Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις ἔδωκεν αὕτη τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμ. Ἀμφιγένεια, Παυσ.

Ἀ'μφεῖον, τό, = Ἀμφεῖον.

Ἀ'μφήρης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀ'μφιάλη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν περαίωσις, Στράβ.

Ἀ'μφιαλός, ὁ. Εἷς τῶν Φαιάκων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀ'μφιάναξ, ακτος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὃς τις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειαν, Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Ἀ'μφιάραος, ὁ· Ἰων. Ἀμφιάρεως, Δωρ. Ἀμφιάρηος. Τὸς τοῦ Ὀϊκλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προσφιλὴς τῶν θεῶν, Ὁμρ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ συγκατηριθμήθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐκρύφθη κατ' ἀρχὰς διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν φθορὰν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου ἀπατήσας τὴν Ἐριφύλην δι' ἑνὸς χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑπεχρέωσε τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικήθῃ κατὰ τῆς μητρός του Ἐριφύλης· πρὸ τῶν Θηβῶν δὲ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς ἓν χάσμα ἀπέθανε, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δι' ἐπιταγῆς τοῦ Διὸς κατέπιεν αὐτόν. Αἰσχ. Ἑπτ Θηβ. 585. Ἀπολδρ. γ', 6, 2. Εἶχεν ὁ Ἀμφιάραος ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς Ὀροποῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παυσ. (Ἀμφιάραος, Ὁμρ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρηος, παρὰ Πινδ καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεος, παρ' Ἡροδ. καὶ ἀρχ. Ἀττκ. Δοτ. Ἀμφιάρῃ, Πίνδ. Νεμ. 9, 58.)

Ἀ'μφιαρεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, Στράβ.

Ἀ'μφίας, ου, ὁ. Ἐπιδαυρίός τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀ'μφιγένεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον· πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀμφεια κληθεῖσα.

Ἀ'μφιδάμας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Τὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἔγκονος τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α', 161. — 3) Ἥρως τις τῆς Σκανδείας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, ὁ φιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὁμρ. Ἰλ. Κ, 269. — 4) Ὀπούντιος πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ἔτι ὄντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Ἐρυθραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔθηκαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε ποτὲ τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσει, Ἡσδ. Ἔργ. 652.

Ἀ'μφιγυήεις, εντος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, χωλαίνοντος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀ'μφίδικος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολδρ. γ', 6, 8. κατ' Εὐριπ. Φοίν. 1160. ἐφονεύθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀ'μφίδολοι, οἱ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κατοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμφιδολία ἡ Ἀμφιδολίς, ίδος, ἡ. Χώρα περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκυδ.

Ἀ'μφίδωρος, ὁ. Μεγαρεύς τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀ'μφιεῖον, τό Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἢ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἔνδοθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀκροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θῆβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἴδε καὶ Παυσ. θ', 17. (Ἀμφεῖον, τό, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 8. καὶ Ἀμφειον, τό, παρὰ Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἔπρεπε νὰ λέγηται Ἀμφιόνειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀ'μφιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολδρ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου, Ἀπολδρ. α', 9, 14.

Ἀ'μφίθεμις, ιδος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμονα καὶ τὸν Κέφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀ'μφίθεος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκίνου, ἐπιμαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίθεος, ἤτοι διπλοῦς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαίζῃ παριστόνων αὐτὸν καταγόμενον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστφ. Ἀχαρ 46.

Ἀ'μφιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηϊδῶν, Ὁμ Ἰλ Σ, 42.

Ἀ'μφίκαια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου, ἥτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδτ. 8, 33. ἡ Ἀμίκλεια παρὰ Παυσαν. θ', 33. ὅθεν Ἀμφικαιεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μφικλῆς, έους ὁ. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀ'μφικλος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀ'μφικράτης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σαμίων, Ἡρόδτ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀ'μφικτύονες, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ των ὑποθέσεων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδτ. ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτρ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ πέριξ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα ἐτυγχρότεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀ'μφικτυονία, ἡ. Τὸ ἄξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτουμένη συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κατοικούντων λαῶν· τούτων ἔπεμπον ἐτησίως ἑκάστη δύο ἀντιπροσώπους ἕνα Ἱερομνήμονα καλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεύνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτόθι τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τοῦ-

των διαφορᾶς, καὶ πολεμικὰς ὑποθέσεις, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἑκάστη τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· ἐπυγχροτεῖτο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Ἀνθήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἤτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπαξ εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Παυσ. ὅθεν Ἀμφικτυονικός, ή, όν, εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὤν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἤτοι ὁ Ἀμφικτυονικὸς δεσμός. — 2) Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονὶς πόλις, ἐλέγετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀ'μφικτυονία. ἡ Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχὰς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτύονες, Ἡρόδτ. 7, 200.

Ἀ'μφικτύων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διωξὰς ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενθερὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι ἐσύστησε πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ τοῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδτ. 7, 200. Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Ἀ'μφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν Ἄργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, εἰ' ὃ ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἀργεία, Θουκδ. β', 68.

Ἀ'μφίλοχοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάραω, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, Θουκδ. ὅθεν Ἀμφιλοχικός, ή, όν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἢ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Ἀ'μφίλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, περίφημος μάντις καὶ οὗτος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἔριδα ἀμφότεροι καὶ μονομαχήσαντες ἐθανατώθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἐν περίφημον μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὠροπῷ ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἕνα κοινὸν βωμόν. Ὁμρ. Ὀδ. 248. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκδ. β', 68. ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ εὐαρεστουμενος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔφυγεν ἐκ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάρεω· ἀνατραφεὶς κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἦλθεν ἔπειτα κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν, τὸ ὁποῖον κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 7, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη λέγεται, ὅτι ἔγινεν ἐμμανὴς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδών τις, Δημοσθ.

Ἀ'μφιλογίαι, αἱ· παρ' Ἡσδ. Θεογ. 226. ἀναφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἔριδος, ἤτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων.

Ἀ'μφίλυτος, ὁ. Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδτ. α', 61. ἔνθα ἡμαρτημ. καὶ Ἀκαρνάνγράφτ. παρβλ. Πλάτ. Θεαγ. σελ 124.

Ἀ'μφίμαλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, ταυτὸν Ἀρμιρόν, Στράβ. ι', 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιπαλία ἐγράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Ἀ'μφίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἤλιδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620. — 3) Τίὸς τοῦ Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος θηλυτρεπῶς, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀγανακτήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν πολυτελῆ ἐκείνην στολήν του, Ἰλ. Β, 870.

Ἀ'μφίμαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγένησε μετὰ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν Μουσικὸν Λίνον, Παυσ. θ', 79.

Ἀ'μφιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103.

Ἀ'μφίμνηστος, ὁ. Ἐπιδάμνιός τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀ'μφινεύς, ὁ. Εἷς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος, Σχολ. Εὐρτ. Ἀνδρ.

Ἀ'μφινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ 44. — 2) Γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, ἥτις ἐθανατώθη ἰδιοχείρως εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελίου, καταρωμένη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, ὡς φονέως τῶν τέκνων της. Διοδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, Διοδρ.

Ἀ'μφίνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμρ Ὀδσ. Π, 304. — 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἔσωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀναπίου τοὺς γονεῖς τουέκ τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Αἴτνης, Στράβ.

Ἀ'μφιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παιεοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἄμφιος, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 612.

Ἀ'μφίπαγος ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Ἀ'μφίπολις, εως, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις προτοῦ ἔτι νὰ ὑπαταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχὰς αὐτόνομον καὶ ἐλευθέραν τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκδ. δ'. 104. Ἡρόδ. ὅθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κάτοικ.

Ἀ'μφίπυρος, ου, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη ἔφερεν εἰς τὰς δύο χεῖράς της ἀναμμένας λαμπάδας, Καλλμ.

Ἀ'μφιρώ, ούς, ἡ· καὶ Ἀμφιῤῥόη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων θεῶν, Ἡσδ. Θεογ. 360.

Ἀ'μφισσα, ἡ Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα 120 στάδια τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε δυνάμει Ἀμφικτυονικοῦ θεσπίσματος, Παυσ. ι', 30. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀμφίσσης ἐκγόνου τοῦ Αἰόλου, ταυτὸν Σάλωνας, Ἡρόδοτ. ὅθεν, Ἀμφισσεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μφισσα, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων Ἀμφισσα, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς, Παυσαν.

Ἀ'μφισσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δρυόπης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, Ἀντ. Λιβ.

Ἀ'μφίστρατος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Στράβ. ιά.

Ἀ'μφιστρεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περτ. 318.

Ἀ'μφιτρίτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολδρ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφεύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 422. Ἡσ. Θεογ. 930.

Ἀ'μφιτρόπη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, ἐπίῤῥμ. Ἀμφιτροπῆσιν, ἐν Ἀμφιτρόπῃ, Αἰσχίν. καὶ Ἀμφιτροπεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μφιτρύων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνθου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, ἔκγονος τοῦ Περσέως. Ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρίονος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰφικλέα, μετὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τιρύνθου φονεύσας εἰς μίαν ἔριδα τὸν πενθερόν του Ἠλεκτρύονα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θήβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησεν ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἰῶτα ἔστιν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ιγ', 1.)

Ἀ'μφιτρυωνιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσ. Θεογ. 317.

Ἀ'μφίων, ίονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰασίου καὶ ἔκγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 285. — 2) Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ν 692. — 3) Τίὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Ἀντιόπης Θηβαῖος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίστας καὶ τὴν πολιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μελῳδίας τῆς Λύρας του ἐκίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, ὧν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον φημίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἑπτάχορδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν· ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὁμρ. Ὀδσ. Λ, 261. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 5) Τίὸς τοῦ Ἀτρασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 176. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ

ΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚ ΚΑΛΛΕΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Κυψέλου, Ἡρόδτ. — ὅθεν, Ἀμφι_όνιος, ία, ιον· τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Ἀ_μφότερος, ὁ. Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Τὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀπολδρ. γ', 7, 8.

Ἀ_μφρυσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 54. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυτσός. — 2) = Ἄμβρυσος.

Ἀ_μώλιος, ὁ, Amoulios, ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀ_ναβησίνεως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Ἀ_νάγνειαι, αἱ, καὶ, Ἀναγνίαι, ἡ, Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Ἀ_ναργυροῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, γνωστὸς διὰ τὸ ἐνταῦθα φυόμενον ἐυσῶδες φυτὸν ἀνάργυρον, ὅθεν παροιμ. κἀνάργυρον κινεῖνα, κινῶ τι πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπιῤῥμ. Ἀναργυρούνταθεν, ἐξ Ἀναργυρεῦντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυροῦντος, Ἡρόδτ.

Ἀ_ναία, ἡ, καὶ Ἄναια, τά. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπάναντι τῆς Σάμου, Θουκ. ὅθεν Ἀναΐτης, ου, καὶ Ἀναΐ_τις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Θουκδ. η', 61.

Ἀ_ναίτιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀ_ναΐτις, ι_δος, ἡ. Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνη, ἡ ὁ Ἑωσφόρος καὶ Ἕσπερος ἀστὴρ, κυρίως Ἀναχὶδ καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 16. ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκηλισινὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτρ. — 2) ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Παυσαν.

Ἀ_ναζαρβός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους, κληθεῖσα ὕστερον Καισάρεια.

Ἀ_νακαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Ἀ_νάκειον, τό. Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ ὅρος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκδ. η', 93.

Ἀ_νακρέων, οντος, ὁ· ποιητ. Ἀνακρεῴων. Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεοκρ. 17. ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀ_νακτορία, ἡ· προσυπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων, Θουκδ.

Ἀ_νακτόριον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκδ. — 2) Πόλις ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, ταυῦν Βόνιτσα, Θουκδ. α', 55. ὅθεν, Ἀνακτόριος, ία, ιον, τοῦ Ἀνακτορίου, ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτορίου, Ἡρόδ.

Ἀ_νάκτωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολδρ.

Ἀ_νακυνδαράξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. β', 5.

Ἀ_νᾶμος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀ_νᾶνες, οἱ. Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀ_ναξαγόρας, ου, ὁ. Περίφημος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Κλαζομεναῖς πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους ἐν Μιλήτῳ· ἐν Ἀθήναις δὲ ὢν διεβλήθη ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων ὡς ἄθεος, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ διὰ συνεργείας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυγὼν αὐτόθεν ἦλθεν εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἴλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀ_ναξανδρίδης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Λεόντος, βασιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγίδων, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ὑπανδρεύθη δύο γυναῖκας βιασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς δὲν ἐτεκνοποίει. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Τὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, Ἡρόδτ. 8, 131.

Ἀ_ναξανδρος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγίδων, Ἡρόδοτ. 7, 204.

Ἀ_νάξαρχος, ὁ. Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του τιμώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐθανατώθη μετὰ μεγάλας βασάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτρ. Ἀλεξ. Ἀῤῥιαν.

Ἀ_ναξιβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπείαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκηστιν, Ἀπολδρ. α', 9, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρατιέως ἢ Ἀτρέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην καὶ Πισιδίκην, τὸν Ἀντίοχον, Ἐχέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου· ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Παυσ. β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἀφανής.

Ἀ_ναξίβιος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Ἀ_ναξικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Βυζαντινός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀ_ναξίλαος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ. Ἀναξίλας, α. Τὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσήνιος, ὅστις κυρίευσε τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 πρὸ Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀνξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώριστεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτίας του. — 4) Κωμικός τις ποιητὴς, παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. α', 27.

Ἀ_ναξίμανδρος, ὁ. Μελήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλοῦ, διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν του ἐν τῷ κοινῷ, πρῶτος ἔστις κατεσκεύασε γήϊνον σφαῖραν καὶ ἐχάραξε γεωγραφικοὺς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀ_ναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Διογν. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων· περὶ δὲ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἱστόρησε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἕτερος Ἀναξιμένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀ_ναξῖνος, ὁ. Κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀ_νάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ. Σκύλ.

Ἀ_νάξιππος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀῤῥιαν.

Ἀ_ναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πορώνου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔπεος ἐγέννησε τὴν Τρμίναν, Παυσαν. ε', 1.

Ἀ_νάξις, ιδος, ἡ, καὶ Ἀναξιάς, άδος. Θυγάτηρ τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου, Παυσαν. β', 22.

Ἀ_ναξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱπποδόμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου αὐτῆς Ἠλεκτρύονος ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς, Πλούτρχ. Θησ. ιγ'.

Ἀ_νάπιας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἀ_νάπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 68. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον, Θουκδ. β', 82.

Ἀ_ναριάκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν μεταξὺ Τρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.

Ἀ_νάριον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολμ. ε', 13.

Ἀ_νας, α, ὁ. Ἄναρ. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὃς τὶς σχηματίζει τὰ σύνορα μεταξὺ Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας, ταυῦν Γουαδιάνας, Στράβ.

Ἀ_ναυα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μεταξὺ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου ποταμῶν πλησίον λίμνης τινός, Ἡρόδτ. 7, 30.

Ἀ_ναυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡσ. Ἀτπ. 477. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Μοσχ. Εἰδ. β', 31.

Ἀ_ναφαῖος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνάφης λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ_ναφή, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, διότι ἐφάνη ἀμέσως πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκήτως. Ἐνταῦθα ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλούμενος Ἀναφαῖος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1706. Ἀπολδρ. α', 9, 26.

Ἀ_ναφής, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀτάνου Πέρσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περτικῷ πολέμῳ, Ἡρόδοτ.

Ἀ_νάφλυστος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ὀχυρὸς διὰ τὰ πέριξ ὄρη, Ἡροδτ. 4, 99. ὅθεν, Ἀναφλύστιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου ὤν· καὶ ἀναφλᾶν, κωμκ. παρὰ Ἀριστφ. Βάτρ. 427. ἐκκλ. 982.

Ἀ_νάχαρσις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ἀνάχαρσιν. Περίφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις διὰ τὸν πρὸς τὰς μαθήσεις ζῆλόν του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διδαχθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, Ἡροδ. 4, 46, 76. γενκ. ιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλάτ. ιδος, παρὰ τοῖς ὕστερον. Δοτκ. Ἀνάχαρσι καὶ Ἀναχάρσιϊ, Ἡρόδτ. 4, 76.

Ἀ_νδαγα, τά. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου ἐν τῇ μεταξὺ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.

Α'νδακα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδικῆς χώρας κειμένη ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀρρίαν.

Α'νδανία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, Παυσ. Στράβ. — 2) πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θάμυρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ἡ.

Α'νδάνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς, 8.

Α'νδειρινή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης τιμωμένης ἐν τῇ πόλει Ἀνδειρίᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Α'νδέρικκα, ἡ, ἴδε Ἀρδέρικκα.

Α'νδης, ου, ὁ. Τιὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ἄδαια.

Α'νδοκίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν δέκα ἐπισήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἀρίστευσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων μάχην ὡς στρατιώτης· κατηγορηθεὶς ἐν τέλει ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέθανεν ὡς λέγεται εἰς ἀλλοδαπὴν γῆν, Θουκ. ά, 51.

Α'νδραιμονίδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, ὁ Θόας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 638.

Α'νδραίμων, ονος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ἀνὴρ τῆς Γόργης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα εἰς τὴν Καλυδῶνα, Ὅμ. Ἰλ. Β. 138. Ν, 216. Ἀπολδρ. ά, 8, 6.

Α'νδράπα, ἡ. Πολις τῆς ἐπαρχίας Παμφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεοκλαυδιόπολις κληθεῖσα, Πτολ.

Α'νδρεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν, ἐν τῇ πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν περὶξ χώραν ἀπὸ τὸ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα, Παυσ. Διοδρ. Σικ. ε', 8. — 2) Πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, Ἡροδ. 6, 126, ἔνθα Γενκ. Ἀνδρέω κεῖται.

Α'νδριακή, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στρβ.

Α'νδρόγεως, εω, ὁ. Τιὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης, περίφημος ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχήν του, ἠρίστευσεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη, τὸν ὁποῖον ὅμως φοβηθεὶς ὁ τότε βασιλεύων εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ἁρπάσῃ τὸν θρόνον του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πάλλαντος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὰς Θήβας, διὰ τὸ ὁποῖον συμβὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πέμπωσι εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς τὴν Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινοταύρου, Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Α'νδροδάμας, αντος, ὁ. Σάμιός τις παρ' Ἡροδ.

Α'νδροκλείδας, α, ὁ. Ἀττκ. Ἀνδροκλείδης, Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενφ. Ἑλληνικ.

Α'νδροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σικελίας, Διόδ. Σικ. ε', 8. — 2) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, Θουκιδ. η', 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1182. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής. — 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Α'νδροκλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἔφεσον, Στράβ. — 2) Δοῦλός τις, ὅς τις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος, Αἰλιαν.

Α'νδρόκοττος, ὁ. Βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ, Στράβ. ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος καλούμενος.

Α'νδροκράτης, ους, ὁ. Ἥρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδ. 9, 25.

Α'νδροκρατίαι, ῶν, αἱ. Συμβολικὴ θεότης παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 226. θυγάτηρ τῆς Ἔριδος.

Α'νδροκύδης, ους, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλούτρ.

Α'νδρόλεως, ὁ. Ἀθλητής τις πυγμομάχος, Λουκ.

Α'νδρομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα ὑπερβαλλόντως τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐρ. Ἀνδρ. Παυσ.

Α'νδρόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἡρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Τγίν.

Α'νδρομέδα, ἡ, Ἰωνικ. Ἀνδρομέδη. Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον ὡραία ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἑνὸς φοβεροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἕως οὗ δὲν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὴν καταφάγῃ· δέσας λοιπὸν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπὶ τινος βράχου ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ καταφαγωθῇ ὑπὸ τοῦ τέρατος τούτου, ἀλλὰ διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεὺς, ἐθανάτωσε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολδρ. β', 4, 3. Τγίν. μύθ.

Α'νδρομέδης, ὁ. Ἁλιεύς τις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Βριτόμαρτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠθέλησε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἔγινεν ὀφανής.

Α'νδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Α'νδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς γεννήματα καὶ ἐξαίρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσαν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἄνδρον μ' ἕνα ἐξαίρετον ναὸν τοῦ Βάκχου, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὖσα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, τανῦν Ἄνδρος, Ἡρόδοτ. ὅθεν Ἀνδρίος, ία, ιον, τῆς Ἄνδρου, καὶ ὁ κάποιτ. τῆς νήσου Ἄνδρου.

Α'νδρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀνίου, περίφημος μάντις, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀνταανδρον, Κον.

Α'νδροσθένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Ἀρκαδίας, Θουκυδ. β', 55. — 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀρρίαν.

Α'νδροτίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, δυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. — 3) Ἀνδροτίων, ἱστορικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα Βιβλία, Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. ἱστρ. η', 6.

Α'νδρόφαγοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένῃ ποταμῷ.

Α'νδρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἁλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Α'νδρῶν πόλις, ἡ, Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Πτολ. ὅθεν, Ἀνδρωνοπολίτης, ου, Κατοικ.

Α'νεμοίτας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημ. περὶ Στεφ.

Α'νεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, παρὰ Στράβ.

Α'νεμώλια, ἡ, καὶ Ἀνεμούρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἵτινες πνέουσι ἐκ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 521.

Α'νήριστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης, Ἡροδ. 7, 134. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις στελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηνοίων ἐθανατώθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡροδ. 7, 137. Θουκ.

Α'νθάνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Α'νθας, ανος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος· λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας ἐνθα κληθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηδὼν Παυσ. θ', 22.

Α'νθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Κυνοσσῷ πόλει τῆς Κρήτης.

Α'νθεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θουρίαν κληθεῖσαν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι ὕστερον συνέστησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἀνθη, στίχ. 474.

Α'νθεμίδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κυρ. Ἀνθεμωιαδής, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 488.

Α'νθεμίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου ἐκ Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀντίνου Ἀθηναῖος, Πλάτ.

Α'νθεμοεισίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσίς λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 724. πιθαν. = Ἀχερουσία.

Α'νθεμόεσσα, ποιητκ. ἀντὶ Ἀνθεμοῦσα.

Α'νθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξίτιδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύνθου. Ἀρσενικ. παρὰ Θουκ. β', 99. Θηλυκ. παρὰ Δημ. Φιλιπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθείᾳ, Ἀπολδρ. θ'εν, Ἀνθεμούσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀνθεμοῦντος, Θουκ.

Α'νθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἥτις ὕστερον Ὀσροηνὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἄραβος ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίασεν αὐτὴν ποτέ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Α'νθεμούσσα, ἡ, ποιητκ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἔνθα λέγεται ὅτι κατῴκουν αἱ Σειρῆνες, Ἡσ. Δείψ. 27. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 892.

Α'νθερμος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου, Παυσ.

Α'νθεστήρια, τά. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἤτοι ἀνοιξις τῶν πίθων, ἡ δὲ δευτέρα. Χόες ἤτοι ἑορτὴ τῶν φιά-

λων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπινον οἶνον ὅσον ἠδύναντό τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ, Πλούτρ.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἓν μέρος τῶν παρ' ἡμῖν Φευρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τά. Ἑορτή τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις λέγεται ὅτι ἡρπάγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐσύναζεν ἄνθη, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών. Στέφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαῦκος, ἁλιεύς τις, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα θαλάσσιος θεός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πολις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱεροσολῆς ὀνομάζει Ἀγριππιάδα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδώνιος καὶ Ἀνθηδόνιος, ὁ κατοικ. διὰ τοῦ ω· εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἑνὸς λοιμοῦ, Ἀπολλόδ. β', 14, 8.

Ἀνθήλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Κυσσέως ἐθανάτωσεν αὐτόν, Ἀπολλόδ β', 1, 5.

Ἀνθήλη, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡροδότ.

Ἀνθήνη, ἡ· Anthena. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. ε', 41. καὶ, Ἀνθανα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὀρθότρ. μέν τοι τὸ παρὰ Παυσ. Ἀθήνη· ὅθεν, Ἀνθανεύς, ἑως, ὁ κάτοικ, Στέφ. Βυζ.

Ἀνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἄνθας, ἴδε Ἄνθας.

Ἀνθιον, τό = Ἄντιον.

Ἀνθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πάτραις, Παυσ. α', 31.

Ἀνθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνενρεθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀνθίππος, ὁ. Ἴδε Ἀντίππος.

Ἀνθος, ὁ. Τὶς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρός αὐτοῦ, Ἀιτών. Λιβ.

Ἀνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πιθαν. ἡ αὐτὴ Κυνοκόπολις ὕστερον κληθεῖσα, Ἡροδότ. 2, 97. Ἄντυλλα, ἡ· παρ' Ἀθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀνιγρίδες, ων, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἐν Ἤλιδι, ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἓν σπήλαιον ἱερόν. Παυσ. ε', 5.

Ἀνίγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθαιον ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πιθαν. ὁ παρ' Ὁμηρ. καλούμενος Μινυήϊος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εὑρίσκετο ἓν σπήλαιον ἀφιερωμένον εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λεχεινιῶντες ἤρχοντο νὰ θεραπευθῶσι, Στράβ.

Ἀνίης, ηνος, ὁ. ἴδε Ἀνίων.

Ἀνίκητος, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔρριψεν ἔγγυον ἔτι οὖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Δῆλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδιδάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διοδῶρ. Σικ. Τζετζ.

Ἀνιππος, ὁ. Συρακουσιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀνίων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον, Διοδῶρ. Σικ. ε', 80.

Ἀνίων, ωνος, ὁ, Anien. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβεριν, τανῦν Τεβερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, ηνος, παρὰ Πλουτρ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ι) Annibal. Τὶς τοῦ Γίσκου ἐκ Καρχηδόνος, εἷς τῶν Σουφετῶν λεγομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανε ὑπὸ λοιμοῦ, ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. — 2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, Hannibal, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμιλκὰρ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δόξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας ἐφορμαχθῆ ἰδιοχείρως τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολυβ. Πλούτ. ὅθεν, Ἀννιβειακός, ἡ, ὸν καὶ Ἀννίβειος, εία, ειον, τοῦ Ἀννίβα, ἢ εἰς τὸν Ἀννίβαν ἀνήκων.

Ἀννίβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀννίκερις, εως, καὶ ιδος. Ἐπιτηδείοί τις ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε ἤθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύσιος ὁ Τύραννος, Λουκ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἐκαλοῦντο Ἀννικέρειοι, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἄννιος, ὁ· Annius. Δήμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἄννων, ωνος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 2) Τὶς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔφυγεν εἰς Ἡράκλειαν. — 3) Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν. — 4) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν περίπλουν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Ἀθήν.

Ἀνόπαια, ἡ. Μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου καταντῶσα ἐκ τῶν Ἀλπηνῶν ἐν Λοκρίδι, Ἡροδότ. 7, 146.

Ἀνοσία, ας, ἡ· ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσης οὕτω διὰ τὸν ἀνόσιον θάνατον τῆς Λαΐδος ὑπὸ τῶν αὐτόθι γυναικῶν.

Ἀνουβείδιον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνούβιδος, Λουκ.

Ἀνουβις, ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ἄνουβιν, Anubis. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεῖσα ὡς ἐδεδάζετο παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκέφαλον, μὲ τὸ νὰ περιστανατο ἔχουσα κεφαλὴν σκύλου, καὶ ὅλοι οἱ σκύλοι ἐνομίζοντο ἱεροὶ αὐτῆς· ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς εἰσήχθη καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ. Λουκ.

Ἀντεγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, Αἰλιαν.

Ἀνταιόπολις, εως, καὶ Ἀνταίου Πόλις, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδῶρ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταιοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερὸς Γίγας υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἓν μέρος τῆς Λιβύας ἔνθα κατῴκει μέσα εἰς ἓν σπήλαιον κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε ἐλάμβανε νέαν ἰσχὺν καὶ δυνάμεις, Ἀπολλόδ. β', 5. 11. ὅσοι δὲ ξένοι ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐτόν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπνιγεν ἀνιλεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις πολαιῶν μετ' αὐτοῦ τὸν ὕψωσεν ἄνωθεν τῆς Γῆς διὰ νὰ τὸν ἐξασθενήσῃ οὕτω. Πινδ. Ἴσθ. 4, 87. Ἀπολλόδ. — 2) Ἡγεμόνες τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱράσων ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387 πρὸ Χρ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν ἀυτονομίαν των, Ξενοφ. Ἑλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη εἰρήνη, Πολύβ.

Ἀνταανδρος, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς· Ἡροδότ. 5, 26. ὅθεν, Ἀντάνδριος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀνταανδρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις εἰκήνησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

Ἀνταανορίδαι, οἱ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀντηνορίδαι, Πινδ.

Ἀνταράδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, τανῦν Τορτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρρίαν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Λουκ. Μακροβ. ὀρθότρ. μέν τοι Ἀτέας.

Ἀντεια, ἡ, καὶ Ἀντέα Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἥτις ἠγάπησε τὸν Βελλεροφόντην ὅτε οὗτος ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Προίτου, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραγικῶν δὲ καλεῖται αὕτη Σθενεβοία. — 2) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἑρμοῦ, Τγῖν. — 2) Τὶς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη ἡ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλ. Σ εφ. Βυζ.

Ἀντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντέμναι, αἱ, Antemnae. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀνίωνος ποταμοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Τὶς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀντήνορος, Ὅμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμῶντο οἱ Ἀντηνορίδαι ὡς Ἥρωες εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύας, ὅπου λέγεται ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντήνωρ μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατῴκησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πίνδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. Ἀντάνωρ. Τὶς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ φρονιμωτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς

τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσέα ὅτε οὗτος ἦλθεν πρέσβυς διὰ νὰ ζητήτῃ τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παρακινῶν ἐπιμόνως καὶ συμβουλεύων πάντοτε ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἁρπαγέντα μετ' αὐτῆς καλὰ, δι' ὃ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Τρωάδος ἐφείσθησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντη ἀνενοχλητον. Νυμφευθεὶς τὴν Θεανὼ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κόωντα, Ἰφιδάμαντα, Ἑλικάονα, Λαοδόκον, Ἀγήνορα, Δημολέοντα, Πεδαῖον, Ἀρχέλοχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὅμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔφερεν μίαν ἀποικίαν Ἐνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. ιβ', ιγ', 5.

Ἀντιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενητίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννητε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 56. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴδμονος, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀφ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῇ 92. Ὀλυμπιάδι, Ξενοφ. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν.

Ἀντιγόνεια, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigonea. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπί τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, ταυῦν Ἀργυρόκαστρον, Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινέα, Νικαία, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅθεν, Ἀντιγονεύς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους· ὅτε ὁ Οἰδίπους μαθὼν τὴν βδελυρὰν καὶ παράνομον μίξιν μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς ἀφῆκε τὰς Θήβας, ἡ Ἀντιγόνη συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὕστερον δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα τῆς πάλιν καὶ θέλουσα νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος θείου της, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 3, 9. Αἰσχύλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτίωνος Βατιλέως τῆς Φθίας καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀκτορος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδώραν· φονεύσας δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκουσίως τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, Εὐρυτίωνα καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βατιλείου, ἦλθεν πρὸς τὸν Ἄκαστον, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτευθεῖσα εἰς αὐτὸν τὸν ἔλαβεν εἰς ἄνδρα, τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἔγινεν αὐτόχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Λαομέδοντος, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὀβιδ. Μετμρ. Ζ', 93.

Ἀντιγονίς, ίδος, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγονὶς προσυπακμ. ναῦς, ἡ ναῦς ἥτις ἦτον προσδιωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς, Πλουτρχ.

Ἀντίγονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, διότι εἶχε ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἷς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκεν τὴν ἀρχὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου θελήσας νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ Βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἵ τινες ἤνωσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις των, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Λουκ. — 2) Ἀντίγονος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὅς τις ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν· ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἔτι καὶ Ἀντίγονος Σωτήρ. — 3) Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσαν οὗτος τὸ Βασίλειον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Γαλλάται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατέρημωσαν ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἀπέθανε δὲ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐδιώχθη δίς ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Λουκ.

Ἀντίγονος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρύστου ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας, Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγήν, καὶ, Βιογραφίας Φιλοσόφων.

Ἀντίδωρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Δήμνου παρ' Ἡροδτ.

Ἀντικάστιον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκίας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικίνωλις, ιδος, ἡ. Μικρός τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Κρωλίδος, Στράβ.

Ἀντικιρρία, καὶ Ἀντίκυρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Κυπάριττος καλουμένη, μὲ λιμένα, Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡροδτ. 7, 198, ὅθεν Ἀντικιρρεὺς καὶ Ἀντικυρεὺς, ἑως, ὁ κάτοικ. Παυσ. Περίφημοι ἦταν τὸ πάλαι αἱ δύο αὗται πόλις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς φυόμενον ἐλλέβορον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάνων, τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα καὶ παρεστεναζετο ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δέ τις Ἀντικυρεὺς ἐθεράπευσε ποτὲ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἐλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντικύρας σοι δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγομένη, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 51. (Κατ' Εὐσταθ. Ὅμ. Ἰλ. Β. 520. ἔστι ἡ ὀρθοτρ. γραφ. Ἀντικιρρᾶ, διὰ τὸ κεῖσθαι ἀπέναντι τῆς Κίρρας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡροδτ. 1, 8. Πλουτ.

Ἀντίκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν πολυχρόνιον ἀποχώρησιν κατατηκομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 85. — 2) Μήτηρ τοῦ Περιφήτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀπολλόδ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, ἑως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ.

Ἀντίκλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων, ὅσοι ἐκστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσελθὼν καὶ οὗτος εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντίκραγος, ὁ. Ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἴδε Ἀντικιρρία.

Ἀντικυρεύς, ἑως. Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπανόησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἐλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡ, αιστ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποίου οἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄκρον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντιλέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξενοφ. — 3) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, ὅστις, ὡς λέγεται, βρέφος ἔτι ὢν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ὅπου ἐθρέψαν αὐτὸν μία ἔλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔδειξεν μεγάλην γενναιότητα καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν φονεύσας ἱκανοὺς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη καὶ οὗτος ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Λ, 468.

Ἀντιμάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς, Ἀπολλόδ. β', 9, 4.

Ἀντίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νικίππης, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκαυσεν, Σχόλ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παρεκίνει αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὴν Ἑλένην ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διέφθειρεν αὐτὸν δωροδοκῶντάς τον, Ὅμ. Ἰλ. Λ. 123, — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη Ὑγῖν. — 4) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τὸ ἐπικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον ἔγραψε, Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον, Ἀθην. ιά' Λουκ

Ἀντιμενίδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμοιρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, ἥτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ καταμελίσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα νομίζουσα ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτόν, ἐδιώχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀρκαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ, Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως, ἔκγονος τοῦ Ἀλεοῦ, ἥτις εἶχε ἕνα βωμὸν ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ θεάτρου, Παυσ. η', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντίνοος, (ἀττκ. Ἀντίνους). Υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπίβουλος τοῦ Τελεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 48. Φ, 287. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 250. ἔνθα ὅμως ὀρθοτρ. Ἀντίφονος, γραφτ. — 3) Νέος τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς καὶ ὅστις

λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, πρὸς ἐνθύμησιν τούτου ἔκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα δ' Ἀντίνοος ἐντιμᾶτο ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, Παυσ. η', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ· Antinoe. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, πρότερον Βήσα λεγομένη. Παυσ. ὅθεν, Ἀντινοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιον, τό, Ἄντειον παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Anzio, Στράβ. ὅθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυξοῦς ἢ καθ' Ὅμ. Ὀδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐποπέως διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν μαχόμενοι, Ἀπολλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλένην, Ἐγίν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἥτις ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Θησεὺς ὅτε ἐκστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησε ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον, Παυσ. α', 41. Πλούτ. Θησ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διάφοροι πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπισημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἤσκουν αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι, διαπρέψασα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπωνομάσθη Θεόπολις, γανῦν δὲ ἐκπεσοῦσα ὅλως τῆς προτέρας ἀκμῆς καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πολέμων κατήντησε μικροτάτη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομ' Ἀνταλία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Καισάρεια λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀλ Σχισχέρ. Στράβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Παρτικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, τανῦν Μάρου Σχιεχιγάν. — 5) ἡ αὐτὴ καὶ Ἔδεσσα καλουμένη ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας, τανῦν Ὄρσα, ἴδε Ἔδεσσα. — 6) = Νίσιβις. — ὅθεν, Ἀντιοχεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀντιοχικός, ή, όν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὤν.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλ. α', 8, 8.

Ἀντιοχιανός, ὁ. Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος, παρὰ Λουκ.

Ἀντιοχίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ. — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντίοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἰτέα ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ἐγίν. — 2) Τὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλ. β', 4, 6. — 3) Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἱππότα, Διόδ. Σικ. δ', 37. Παυσ. ι', 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Τὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τό 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Λουκρ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπέντε χρόνους· οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίας τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπονομασίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἐξ χρόνους· οὗτος ἐπεχείρησε μίαν εὐτυχῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Πάρθων καὶ ἐπροχώρησεν ἕως τῆς χώρας τῶν Βακτρίων· πολεμήσας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνικήθη καὶ ἐβιάσθη νὰ κάμῃ εἰρήνην ἐπονείδιστον· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα· οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεπολέμησε τὸν Πτολεμαῖον Ἐπιφανῆ, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ὅμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ ἀδημονίας. Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθαι. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀποκατεστήθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μόνον δύω χρόνους ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπικράτεια. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, Φιλόσοφος περιπατητικός, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν Ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. θεμελιωτὴς τῆς πέμπτης Ἀκαδημαϊκῆς αἱρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐλιμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίας Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρίς, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Ἰουδαίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, τανῦν Ἀρτοῦφ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιγ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ Antipater. Θεσσαλός τις υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ κάμῃ τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ. 7, 118. — 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας· οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἤθελον νὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσου τῶν δύω του υἱῶν Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, οἵτινες εὑρίσκοντό παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμεινεν Ἄρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσπασθῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπιρροῆς, Δημ. — 3) Ἔκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τό 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφόνευσε τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὕτη ἤθελε νὰ συμβασιλεύῃ καὶ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου, καὶ οὕτω ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γενεὰ αὕτη τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ἐκ Ταρσοῦ, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, φιλόσοφος στωϊκός, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρονος, συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν, Στραβ.

Ἀντίπαφος, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας, Ἐγίν.

Ἀντίπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στραβ. τανῦν Antibes.

Ἀντίππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἀνδίππος γραφμ.

Ἀντίρριον ἄκρον, τό, καὶ, Ῥίον τὸ Μολύκριον. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δαρδανέλια τῆς Λεπάντου, ἢ μικρὰ Δαρδανέλια λεγόμενα, Στρίβ. Ῥίον τὸ Μολυκρικόν, παρὰ Θουκ.

Ἀντισθένης, ους, ὁ, Αἰτκ. η καὶ ην. Ἀθηναῖος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτῃ· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόσαργες· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύω λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. Διογ. Λαερ. ζ'. Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἀντισσα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὅθεν, Ἀντισσαῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ

Ἀντίταυρος, ὁ. Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὄρους Ταύρου, φερομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, ους, ὁ. Ῥόδιος, Κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀντίφας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Λαοκόοντος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ ἕνα φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐδυστίαζον, Ἐγίν.

Ἀντιφάτης, ου. Τὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ὀἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατέφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 87. γενκ. Ἀντιφάταο, Ὀδ. Κ, 114. καὶ Αἰτκ. Ἀντιφατήα, Ὀδ. Κ, 106.

Ἀντίφελλος, ἡ. Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφημος, ὁ. Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. Θουκ.

Ἀντίφιλος, ου, ὁ. Περίφημός τις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λου. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος,

Πλούταρχ. — 3) Βυζάντιος, Ποιητής τῆς Ἀνθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἀντιφος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 101. Δ, 489. — 2) Τιὸς τοῦ Πυλαίμενος καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Τιὸς τοῦ Βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κάσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. — 4) Τιὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 5) Τιὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατάφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Β', 19.

Ἀντίφρα, ἡ. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ. Τιὸς τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπισήμων ῥητόρων, ὅςτις διὰ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ ῥητορικὴν ἐπιτηδειότητα ἐψθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου ἐτύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαέξ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 3) Τιὸς τοῦ Πυριλάμπου Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους ἐφόνευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενφ. Ἡροδτ.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ. Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἑλεῶνος, Ἡροδτ.

Ἀντρών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ, ἔτι δὲ καὶ Ἀντρῶνες, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Ἀρσενκ. παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Β, 697. Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ πλθ. παρὰ Δημοσθ. ὅθεν, Ἀντρώνιος, ὁ κάτοικ.

Ἀντρῶνος ὄνος, ὁ. Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Ἀντωνῖνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος. Τιὸς θετὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἷς τῶν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνῖνος, Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ὀκτὼ ὁλοκλήρους χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίσας εἷς τῶν σοφωτέρων, ἐναρετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς ἑαυτόν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρωδν. — 3) Ἀντωνῖνος Λιβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεων συναγωγήν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντώνιος, ὁ. Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, ἐπισημότεροι τούτων ἀναφέρονται ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· 1) Μάρκος ὁ Ἀντώνιος, υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γειτεᾶς τῶν Καισάρων, συνοδεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἶτα δὲ καὶ συνυπατεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἷς τῶν μετὰ ταῦτα οἵτινες συνίστουν τὴν λεγομένην τριανδρίαν (triumviral) εἰς τὴν Ῥώμην. Κατατρεχθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ ἐνικήθη κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἥτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκεῖθεν φυγὼν ἐλεεινῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔκαμεν ὑπατον τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντώνιος, ὁ. Ἐξ Ἄργους, τοῦ ὁποίου εὑρηται ἓν ἐπίγραμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντώνιος Διογένης, ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γρύψας, τὰ περὶ Θούλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπικούριος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἀνυσις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας, ὡς εἰκάζεται, τὸ 1012 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ἔλβω, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 2, 137.

Ἄνυσις, ιος καὶ εως, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος, πιθαν. ἡ Ἄνυς τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, Αἰγυπτιαστὶ Χνές, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴσειον· ὅθεν, Ἀνύσιος νομός, Ἡρόδοτ. 2, 137, 166.

Ἀνυτη, ἡ. Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολγ.

Ἄνυτος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεθρεψε τὴν Ἥραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Παυσ. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀνθεμίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, Ἀπολδρ. γ', 11, 2.

Ἀξενος, Ἰωνικ. = Ἄξεινος.

Ἀξεινοι, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, Βίων.

Ἄξεινος Πόντος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Εὔξεινος Πόντος, ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πίνδ.

Ἀξιάκαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ.

Ἀξιός, ὁ (Ἄξιος, παρὰ Θουκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ταινῦν Βαρδάρι, Ὁμ. Ἡρόδτ. 7, 123. Θουκ.

Ἀξίοχος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενφ.

Ἀξός, ἡ. Πρωτεύουσα ἑνὸς μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἐτέαρχος, Ἡροδτ. 4, 154. Ὀαξός, Στέφ.

Ἀξυλις κώμη. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, Πτολ.

Ἀοιδή, ῆς, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν Λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλωεῖδαι εἰς τὴν Βοιωτίαν — Παυσ. η, 37.

Ἄσυκες, οἱ (α). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀοῦνία, ἡ (α)· προσυπακ. γῆ. Ἰδίως ὠνομάζετο οὕτω τὸ ὀρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας τὸ ὁποῖον ἦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Ποιητ. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλιμ.

Ἀόνιος, ία, ιον, (α) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταὐτ. τῷ Βοιωτικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178.

Ἄορνος, ἡ (ἀ – ὄρνις) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτρίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἄορνος πέτρα, ἡ. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἓν ὀχυρὸν φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔῤῥεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμός, Ἀῤῥίαν· κπί, Ἀόρνις, ίδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἄορνος, ὁ. Lacus Averni· Λίμνη τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βαΐας, ἥτις ἀνέδιδεν, ὡς λέγεται, τόσον δυσώδεις καὶ φαρμακερὰς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διϊπτάμενα πετεινὰ ἐπίπτον ζαλιζόμενα εἰς αὐτήν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνείχετο ὑπογείως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην, δι' ὃ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξηντῶν θέτουσιν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερομένην εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ Ὀδυσσέως· ταινῦν καλεῖται Laco d' Averno.

Ἀορσοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στραβ. Ζ'. πιθαν. οἱ ὕστερον κληθέντες Οὔννοι, Διον. Περ. 730.

Ἀπαισός, ἡ (α) ἔτι καὶ Παισός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. ὅθεν Παισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Κιβωτὸς ἐπωνομάζετο, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μαρσίου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαίανδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Δίον. Περ. 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἡ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακή· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ὠκοδομημένη ἐφ' ἑνὸς λόφου μὲ ὁμώνυμον περὶ αὐτὴν χώραν· ταινῦν Φαμιάτ. ὅθεν Ἀπαμεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀπαρνοι, καὶ Πάρνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίδος, πιθαν. ὅμερος μὲ τοὺς Γανδαρίους καὶ Δαδίκας, Ἡροδτ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποπ. θεότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 226.

Ἀπατούρια, τά. Περίφημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἴωσιν, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφετερίσθησαν τὴν κώμην Οἰνόην κειμένην ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διήρκουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀναῤῥύσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις, καὶ ἐθυσίαζον ἓν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θεὰν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 1, 147. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στράβ.

Ἀπάτουρος, ἡ, καὶ

Ἀπατουρία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι δι' αὐτῆς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἥτις κρυβεῖσα εἰς ἓν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἴλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἔνδον, Στράβ. ιε'.

Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, γενηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἢ κατ'

ἄλλους εἰς τὴν Ἔφεσον, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβη εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἑτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζειν ὅλους τοὺς λοιπούς ὁμοτέχνους τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτός ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτιμῶν τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. – 2) Φιλότοφός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἔνδειαν. ὅθεν Ἀπέλλειος, α, ον, τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀπειραίη, ἡ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 8. κατ' Εὐσταθ. = τῷ Ἠπειρωτική.

Ἀπείρηθεν, ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Ἀπείρου, Ὁμ. Ὀδ. Η, 9. κατ' Εὐσταθ. ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἢ ἐκ τῆς στερεᾶς.

Ἄπειρος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Ἤπειρος, Πίνδ.

Ἀπεννῖνος, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννῖνον, τό, Στράβ. Σειρά τις ὀρέων ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς Θαλαστης, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἄλπεων ὀρέων· καὶ Ἀπέννινον, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπεννῖνος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίνου.

Ἀπεράντεια, ἡ, Aperantia. Χώρα τῆς Ἠπείρου παρ' αὐτῇ τῇ Θεσσαλίᾳ, Πολύβ.

Ἀπεραντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντείας, Πολυβ.

Ἀπέσας, αντος, ὁ. Apesantus. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκηνῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Διός, Ἡσ. Θεογ. 331.

Ἀπεσάντιος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. β', 15.

Ἀπήμαντος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ πατὴρ τοῦ Εὐδίκου.

Ἀπήμιος, ὁ, ταὐτὸ τῷ ἀπήμαντος, ἀβλαβής, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἔχοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ β', 33.

Ἀπημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βατιλέως Κατρέως ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν πληξας μὲ τὸν πόδα ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐφόνευσεν, εὑρὼν αὐτὴν ἔγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολδρ. γ', 2, 1.

Ἀπίζα, ἡ (α) ἴδε ἄπιος.

Ἄπιος, ία, ιον (α) Κυρίως, μακρυνός, ἀπέχων, ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μεμακρυσμένην γῆν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἀπία (α) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βατιλέως Ἄπιος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως, Αἰσχλ. Ἱκετ. 790. Ἀπολδρ. — 3) μικρά τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολυβ.

Ἀπίδανεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀρκάδες Ἀπιδανῆς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 263.

Ἀπιδανός, ὁ, Ἴωνες Ἠπιδανός. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ὅς τις εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀπίδονες, οἱ = Ἀπιδανῆς, Στράβ.

Ἄπις, ιδος, Ἴωνικ. ιος, Αἰτκ. Ἄπιν, ὁ. Τίς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννητος Ἀπία, Στέφ. Βυζ. Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) Τίς τοῦ Τελχῖνος βατιλέως τῆς Σικυῶνος, Παυσ. β', 5 — 3) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπάκτιος, Ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅς τις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγρια καὶ φθοροποιὰ θηρία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 278. — 3) Ἄπις, ὁ, Θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς βοὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι ἐνυπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑπερτάτης δυνάμεως, ἤτοι ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ διαφόρους καὶ περιοδικὰς μεταβολὰς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐφορίαν καὶ ἄφθονον πλουσιότητα, Ἡροδ. 2, 65. 3, 28. Πλουτρ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Ἀπίς, ίδος, ἡ (α) = Ἀπία, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 183.

Ἄπις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Λιγύπτου, ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μιρεωτιδι λίμνῃ, Ἡροδτ. 2, 17.

Ἀπισάων, ονος, ὁ· Τίος τοῦ Φαυσίου Τρώς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 578. – 2) Τίος τοῦ Ἱππάσου Παίων, Ἰλ. Ρ, 348.

Ἀπόβαθμοι, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Παυσ.

Ἀποδοτοί καὶ Ἀπόδωτοι, οἱ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποδοτοὶ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ', 94.

Ἀπολλόδωρος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάτας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Τίος τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις, ζήσας περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὗτος μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν καθ' ἑαυτὸ βιβλίων του, Πλούτρ. — 5) Ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Λουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Ἀπολλοκράτης, ους, ὁ. Τίος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἴλ. ποικ. ἱστ. β', 41.

Ἀπολλοφάνης, ου, ὁ (α). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενφ.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Μία τῶν ἐπισημῶν καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατέφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λητὼ ἔγκυος οὖσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· καθ' Ὅμηρ. δὲ γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρέλαβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Θέμις, ἥτις τὸν ἔθρεψε μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἔτι παῖς ὢν ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν Ὄφιν Πύθωνα ὅς τις διέτρεβεν αὐτόθι εἰς ἓν σπήλαιον ἐσύστησεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους τὸ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον περίφημον Δελφικὸν ἢ Πυθικὸν μαντεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντικός· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεαρὰν, εὐειδῆ καὶ ἀνδρικὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο εὑρευρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Φόρμιγγος λεγομένου, συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὰς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήσας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηριθμήθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας καὶ ἐξωριθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἄδμητον τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουσιότητα· Ἐλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου φωτὸς ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου, καὶ πολλάκις συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· ἡ ἰδέα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀπόλλωνος παριστανομένου ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μιᾶς ἀκτινοβόλου καὶ ἀκαταπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωπυρούσης τὰ πάντα. Ἡ δὲ Λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰ Ἑλληνικὰς πόλεις μία τῶν πλέον ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀφ' ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρὸ πάντων δ' ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖόν του· ὕστερον δὲ μετέβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὧρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡροδ. 2, 144. Πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου πεδίου πλησίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. (υ – –, ἐν δὲ ταῖς περιττοσυλλάβοις πτώσ. ἔστι τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτκατκ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, Αἰσχ. Ἱκετ. 229. Κλητκ. Ἄπολλον.

Ἀπολλώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ, Ἀπολλώνιον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνία, ἡ. Πόλις Ἑλληνική ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἀώου ποταμοῦ, ταυτὸν Πωλίνα, Ἡροδτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύω Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταυτὸν Σωζόπολις, Ἡροδτ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. – 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξὺ Καισαρείας καὶ Ἰόππης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. πρότερον Μόρδαιον καλουμένη· ὅθεν Ἀπολλωνιάτης, Ἴωνκ. Ἀπολλωνιήτης, ου. θηλ. Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος, ἡ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνιάς, άδος, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πέντε ἐπισήμων πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἐνταυτῷ λιμὴν καὶ ἐμπορεῖον τῶν Κυρηναίων, ταυτὸν Μάρζα Σούζα, Στράβ.

Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Λίμνη τις ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνίδης, ου, ὁ. Λυδός τις παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη. Δημ. Φιλ. γ'. — 3) ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης, ὀπαδὸς τοῦ Βατιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χῖος, ὅς τις ἐκλέχθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητὴς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὕτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. – 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σώζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματά τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μελέαγρου τοῦ Πλανούδου.

Ἀπολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλώνεισν, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδινίας, Στράβ. ταυτὸν Ζεββ.

Ἀπολλώνιος, ὁ. Ἐπικληθεὶς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὅς

τις ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἐδίδαξεν αὐτόθι πολὺν χρόνον τὴν ῥητορικήν· οὗτος συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικά, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἔζη δὲ περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. – 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. – 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περίφημος μαθηματικός, διδαχθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διαπρέψας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολήν, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. – 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μόλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδας ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυάνων πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἐπαγγελόμενος τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐστηρὸς ὁπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐδείκνυε διὰ τῶν γοητειῶν τοῦ μεγάλα τέρατα, θαυμαζόμενος ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἁπλῶν καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποκτήτας πολλοὺς ὁπαδοὺς διὰ τῶν ὁποίων διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διδασκαλίας του, εἰς τῶν ὁποίων Δάμις καλούμενος ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἔζησεν ἑκατόν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτήριον ἑκατονταετηρίδα. Λουκ. Φιλοστρ.

Ἀπολλωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη δυτικῶς τῶν Θυατείρων, Στράβ.

Ἀπόμυιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Παυσ.

Ἀποστροφία, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἁρμονίας γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Παυσ.

Ἀπουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Αὐφίδῳ ποταμῷ, ἤτοι Puglia, Στράβ.

Ἀπουλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀππιανός, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀππιαρία, ἡ· πόλις τοῖς Μοισίαις ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.

Ἄππιος, ὁ. Ῥωμαῖος. ὄνομ. ἴδε Κλαύδιος, ὅθεν, Ἄππιος, ία, ιον, τοῦ Ἀππίου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, Στράβ.

Ἀπρίης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Ψάμμιος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 2, 169.

Ἀπτέρα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυδωνιῶν, ὅθεν Ἀπτεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄπτερος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς Θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α, 22.

Ἀραβία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Ἀραβία, ἡ Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ εὐρύχωρον χερσόνησον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲ τὸ Περσικὸν κόλπον, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐδιαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἔρημον λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀραβία καὶ ἓν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡροδτ. Στράβ. Ξενφ. (υυυ – πολλκ. δὲ καὶ – υυ – Διον. Περ. 801, 9 25. συνήθως Ἀρραβία.)

Ἀράβιος, ία, ιον. Ἐξ Ἀραβίας, ἡ τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ. ὅθεν, Ἄραβιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ Ξενφ.

Ἀραβικός, ή, όν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.

Ἀράβιον ὄρος, τό. Ὄρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβικοῦ κολπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 8.

Ἀράβιος, καὶ Ἄραβις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Κόρκας λεγόμενος, Ἀρρίαν.

Ἀράβιος κόλπος, ὁ· Ἓν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡροδτ.

Ἀράβιος χῶρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ. 2, 19.

Ἀράβισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὖσα, ἡ ἡ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, Τζέτζ.

Ἀραβῖται, οἱ (Ἄρβιες παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμόν, Ἀρρίαν.

Ἄραβος, ὁ. ταὐτ. τῷ Ἄραψ, Αἰσχύλ. (Περσ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἄραθος, κυρ. Ὄνομ. ἀναγινώσκεται.

Ἀραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν περίφημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, τανῦν Ῥουάδ· Ἡροδτ. ὅθεν Ἀράδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀρακκα. Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀραιθυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στραβ. ταὐτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 571. ὅθεν ἐπιρμ. Ἀραιθυρέηθεν, ἐξ Ἀραιθυρέας, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἄρακος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενφ. Ἑλ. β', 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. 5', 5, 33. εὑρηται Ἄρατος.

Ἀράκυνθις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκυνθον ὄρος, Στέφ. Βυζ.

Ἀράκυνθος, Ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως Πλευρῶνος, Στράβ Διον. Περ. 431.

Ἀράξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅς τις ῥέων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατῴκουν οἱ Μασσαγέται, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥᾶ καλούμενος, τανῦν δὲ Βόλγας Ἡροδτ, 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἐστιν ὁ αὐτὸς καὶ Ὀξος ἢ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἕτερος ποταμὸς παρ' Ἡροδτ. 4, 40. ῥέων διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων καὶ οὗτος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὅς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Βέντ Ἐμίρ, Στράβ. — 4) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 4, 29. κατὰ Rennel. ὁ Χαρόβας, τανῦν Καβούρ, ὅθεν Ἀραξηνός, ή, όν. τοῦ Ἀράξου, Στράβ.

Ἄραξος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, τανῦν Κάβο Παπά, Πολύβ.

Ἄραρ, ος, ὁ. Arar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Ουόσγων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥόδανον, τανῦν Σαόνη, Saone, Στράβ. ὁ Ἄρις, παρὰ Δίον. Κασσ.

Ἄραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, κατὰ Mannert ὁ αὐτὸς καὶ Ἀλούτας λεγόμενος, Ἡροδτ. 4, 48.

Ἄρας, αντος, ὁ. Φλιάσιός τις, ὅς τις ὡς ἐδοξάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτισεν ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀχαΐας μίαν μικρὰν πόλιν, ἔνθα ἐπειτα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 571.

Ἀράσπης, ου, ὁ. Νέος τις εὐγενὴς Πέρσης εὔνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλίσσης Πανθείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενφ. Κυρ. Παιδ. ε'.

Ἄρατος, Ἰωνικ. Ἄρητος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σόλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Ἀντιγόνου Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ηὐνοεῖτο μεγάλως· ἔγραψεν ἓν Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο Βιβλία, τὸ πρῶτον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλινίου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικυῶνα ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Νικοκλείους, καὶ ἑνώσας αὐτὴν μὲ τὸν λεγόμενον Ἀχαϊκὸν δεσμὸν τοῦ ὁποίου ἐστάθη δὶς στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων· ἀπέθανεν δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρίωνος, Πολυβ.

Ἀραυσίων, ωνος, ἡ. Arausio. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβώνι τανῦν Orange, Στράβ.

Ἀραφήν, ῆνος, ὁ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ὠροποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀραφηνί, ίδος, ἴδε Ἀλαί.

Ἀραχθος, ἡ Arethon, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τανῦν, Ποταμὸς τῆς Ἄρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀραχναῖον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 319. Παυσ.

Ἀράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἁμμονος, διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ δοξίντης ὥστε αὐθαδιάσε νὰ συνεριστῇ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζωύφιον ἀράχνη, Λουκ. Ὀβιδ.

Ἀραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολυβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχῶται παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀράχωτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπαρχία Ἀραχωσία, ὅς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, τανῦν Καρρὲ λεγόμενος – 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, Πτολ.

Ἄραψ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενφ. ὅθεν, Ἄραβες οἱ Σκηνῖται, ὅτοι ἔζων βίον νομαδικόν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἄραβες, Στράβ.

Ἀρβάκης, ου, ὁ. Μηδός τις σατράπης, ὅς τις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἀρβηλος, ὁ Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Οἴμη. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, τανῦν Ἀρβελ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Ἄρβις, ιος, ὁ, = Ἀράβιος, παρὰ Στράβ.

Ἄρβιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Ἄρβία ἐπικληθέντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Στέφ. Βυζ.

Ἀργαδεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἴωνος διαίρεσιν τῶν κατοίκων, Εὐρ. Ἴων. 158. κατὰ δὲ Ἡροδ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργάδης, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, καὶ κατὰ Πλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἐργαδεῖς, ἤτοι ἐργάται, χειράνακτες.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, Ἡροδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεθώνης.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀρκτικῶς. Στράβ.

Ἄργαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Παυσ. γ', 1.

Ἀργανθώνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, ὅς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἔζησε 120, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδτ. Λουκ.

Ἀργανθώνιον ὄρος, τό· Ὄρος, τῆς Βιθυνίας παράτῃ πόλει Προύσῃ, καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178.

Ἀργεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους, Ἀπολδρ. γ'. 6, 1. — 2.) Θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ἡροδτ. 6, 52 Ἀπολδρ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς, Τγῖν.

Ἀργεία, ἡ. = Ἀργολίς, ἴδε Ἀργεῖος.

Ἀργεῖος, εία, εῖον. Ἐξ Ἄργους, ἢ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκων, ἡ Ἀργεία χθών, ἡ γῆ τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. – 2) Ἐπίθ τῆς Ἥρας τιμωμένης ἐξαιρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. ὅθεν, ἡ Ἀργεία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ καὶ Ἀργολὶς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Θουκ. β', 7. — 3) ταὐτ. τῷ Ἀμφιλοχία ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀργεῖος, ὁ. Ὁ ἐξ Ἄργους, οἱ Ἀργεῖοι, κάτοικοι τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, Ἡροδτ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου ἢ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινὸν ὄνομα.

Ἀργεῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Ὀχαλίᾳ, Ἀπολδρ — 2) Σοφός τις καὶ ἐμφρων Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων κατεφρόνει, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 201.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Πανόπτην, Ὅμ. Ἰλ. Β, 103. Ἀπολδρ. β, 1, 3.

Ἀργέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλλαον, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀργεννίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου εὐνοῦ τινὸς τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Στεφ. Βυζ

Ἄργεννον, τό, (Ἀργῖνον, τό, Θουκ. η', 34.) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλονήσου, Στράβ. — 2) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, Πτολ.

Ἄργεννος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἠνύσει ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννοῦσα, = Ἀργινοῦσα.

Ἀργεντόρατον, τό, Πτολ. β', 9. καὶ Ἀργεντόρα, ἡ· Ζωσιμ. γ'. Argentoratum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, τανῦν Strassburg.

Ἀργέστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστρέως καὶ τῆς Ἠοῦς καὶ εἷς τῶν ἀνέμων, Ἡσ. Θεογ. 379.

Ἀργεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅτοι εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φίλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἀργη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἀπολδρ. α', 3, 1. — 2) Κόρη τις τῶν ὑπερβορείων ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡροδτ. 4, 35.

Ἄργης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νύμφην Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δεῦσον, Ἀτρωνα καὶ Ἀτρηιέστην, Ἡσ. Θεογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἔνθα γενν. Ἀτρητος. κεῖται.

Ἀργιλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνική τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡροδτ. ὅθεν, Ἀργίλιος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀργινοῦσα, ἡ· καὶ Ἀργίνουσα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν Ἀργινούσων νήσων λεγομένων, τὴν ὁποίαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργεννοῦσαν καλεῖ· Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ. 710.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. η', 101.

Ἀργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολδρ. α', 3, 3. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολδρ.

Ἀργιόπιος χῶρος, ὁ. Μέρος τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μολόεντα ποταμόν, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡροδτ. 9, 57.

Ἄργιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀργιππαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατά τινας οἱ παρὰ Πλιν. Ἀριμφαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. 4, 23.

Ἀργισσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιώτιδος, ὕστερον Ἄργουρα κληθέν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀργόθεν, Ἐπίρρ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, Λουκ.

Ἀργόλας, ου, ὁ· ἐπίθ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 41.

Ἀργολίς, ίδος, καὶ Ἀργολία. ἐπίθ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολὶς χώρη, Ἡροδτ — 2) Οὖσ. ἡ κάτοικος τοῦ Ἄργους. — 3) Ἀργολίς, κύρ. Ὄνομ. ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὡρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόνησον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, Παυσ. ὅθεν, Ἀργολικός, ή, όν, τῆς Ἀργολίδος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλληνικός· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, τανῦν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἀργοναῦται, οἱ (Ἀργῶ, ναῦται). Ὁ Πελίας βασιλεύων εἰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας Ἰωλκὸν καλούμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ μαντείου ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα μονοσάνδαλον· ἰδὼν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν Ἀνευρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, φοβηθεὶς ὅτι οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φονεύς αὐτοῦ, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἑνὸς χρυσομάλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέβη ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀθίμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάξας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν δέρμα του εἰς ἓν ἄλσος, τοῦ Ἄρεος, φυλαττόμενον ἀπὸ πυριπνόους ταύρους· ὁ Ἰάσων μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θείου του Πελίου, ἐπροσκάλεσε συμβουλοὺς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπισημοτέρους Ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς νὰ συμπλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὠνομάσθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργὼ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν θαλασσοπορίαν ἔφθασαν οὗτοι εἰς τὴν Κολχίδα χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Λίήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου· τούτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Ἰάσονα, συνέδραμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας της εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς πυριπνόους ταύρους καὶ ν' ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιθυμήσασα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Θεσσαλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγεὶς ὅλων ἐκείνων τῶν κινδύνων οἵ τινες ἐπαπειλοῦν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖόν του Πελίαν. Ἡ διὰ θαλάσσης αὕτη ἐκστρατεία λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ὁποίαν ἐπεχείρησαν κοινῶς οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀπολ. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἄργος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιος, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φορωνέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόνησος Ἄργος· μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐάδνης ἐγέννησε τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον, καὶ Κρίασον, Ἀπολδ. β', 1, 1. Ἡροδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου, ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά του ὀφθαλμούς· εἷς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φονεύσας τὸ τρομερὸν ζῶον ἐχίδναν, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὴν Ἰὼ κόρην τοῦ Ἰνάχου, Ἀπολδρ. β', 1, 2. ὅθεν παροιμ. ἐξύτερον τοῦ Ἄργου ὁρᾶν. Λουκ. — 3) Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅς τις λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸ πλοῖον Ἀργὼ καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολδρ. β' Εὐρ. Μηδ. τοῦτον ὁ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολδρ. γ', 4, 4.

Ἄργος, τό. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, τανῦν Ἄργους ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἀχαϊκόν, Ἴασον, Ἱππόβοτον, ἔτι δὲ καὶ Δωρικὸν καὶ Πελασγικόν, καλούμενον, Σοφκλ. Εὐρπ. Καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὅ τοι συνετέλεσαν εἰς

τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἐρχαίων Ἑλλήνων, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄργου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἔχον τὸ πάλαι ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἔνθα ἦν τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· τανῦν Ἄργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίόν τι πλησίον τῆς Πόλεως τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. – 3) ταὐτ. τῷ Πελοπόννησος.

Ἄ̓ργος, ους, τό· οὕτως ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. ἴδε Ἀμφίλοχοι. — 2) Ἄργος Ἵππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου — 4) Ἄργος τὸ Πελασγικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, κατά τινας ἢ μετὰ ταῦτα Λάρισσα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἀ̓ργουρα, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἀργισσα λεγόμενον, Στράβ.

Ἀ̓ργυρᾶ, ᾶς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἥτις ἠγάπησε τὸν νέον Σελημνόν, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Παυσ. ζ', 23.

Ἀ̓ργυρᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Παυσ. — 2) Πηγή τις ἢ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, Παυσ.

Ἀ̓ργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἵππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐσύστησε τὸ βασίλειόν του, ὕστερον Argi κληθεῖσα, Πολύβ. ἴδεν, Ἀργυριππανοί, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀ̓ργυρότοξος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὅμ.

Ἀ̓ργυροῦν ὄρος, τό, Argentus Mons. Ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας, τανῦν Serra Segura, Στράβ.

Ἀ̓ργυφέη, ἡ. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἀπροσδιόριστος, Ὁμήρ. Ἥμν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Ilgen Ἀμφιγένεια ἀναγινώστ.

Ἀ̓ργυφία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ.

Ἀ̓ργώ, οῦς, ἡ. Εἷς ἐκ τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Τγῖν — 2) Οὕτως ὠνομάζετο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσωσιν αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας· ἐκλήθη δὲ Ἀργὼ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὅς τις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐκατεσκεύασεν αὐτό, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἀργός, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ὀγλίγωρος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 69. ὅθεν Ἀργῶος, α, ον, τῆς Ἀργοῦς, ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνήκων, Εὐρπ.

Ἀ̓ργῶος λιμὴν, ὁ. Λιμένιον ἐν τῇ νήσῳ Αἰθαλίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἄραξε τὸ πλοῖον Ἀργώ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 658.

Ἀ̓ρδαλίδες, ων, αἱ καὶ

Ἀ̓ρδαλιώτιδες, ων, αἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. β', 31.

Ἄ̓ρδαλος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Ἀ̓ρδανὶς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύᾳ Πτολ.

Ἀ̓ρδέσ, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτοίλων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τούρνου, ἔχουσα ἕνα περίφημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. τανῦν, Ardea. ὅθεν, Ἀρδεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Ἀ̓ρδέρικκα, τά. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπίτινος διόρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ὅς τις διέρχεται διὰ τριῶν ἑλίξεων διὰ μέσου τῆς Κισσίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρδτ. 6, 119.

Ἀ̓ρδησκος, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 345.

Ἀ̓ρδησκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἀλδήσκος παρὰ Διον. Περ. 314.

Ἀ̓ρδηττός, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλυσσοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ Δικασταὶ ἄκνυον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διός ὅτι θέλουν κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θησ.

Ἀ̓ρδία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ. ὅθεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀρδίας, Πολύβ. παρὰ δὲ Πλινίῳ Varduei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅτι πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀ̓ρδιαῖος, ὁ. Σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλάτ.

Ἀ̓ρδουέννα, ἡ. Arduenna, ἢ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στράβ. Καῖσ.

Ἄ̓ρδυς, οι, παρὰ Πολυβ. γ', 47. Λαὸς τῆς Ἐλβετίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν ἀπὸ τῆς Λίμνης Λεμάνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἄ̓ρδυς, νος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρδτ.

Ἀ̓ρέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Τγῖν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Ἀ̓ρέθουσα, ης, ἡ. Δωρκ. Ἀρέθοισα· οὕτως ἐκαλεῖτο πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ ἀντικὺ αὐτῆς μέρος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 408. – 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρεθοῦσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτε ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἀλφειός. Παυσ. Ὀβιδ. — 3) Κρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀ̓ρεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀ̓ρεία κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολδρ. ἡ Ἀρητιὰς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179.

Ἀ̓ρεία, Ἄρειοι, = Ἀρία, Ἄριοι.

Ἀ̓ρειοπαγίτης, ου, ὁ, καὶ Ἀρεοπαγίτης, Λουκ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀρείου πάγου ὤν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὅθεν Ἀρειοπαγιτικὸς καὶ Ἀρεοπαγιτικός, ή, όν, Στράβ.

Ἄ̓ρειος, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεύς τις σοφὸς, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα, Αἰλ.

Ἄ̓ρειος, εία, ειον. Ἰωνκ. Ἀρήϊος, τοῦ Ἄρεος, ἢ εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· ἔτι καὶ Ἄρειος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ.

Ἄ̓ρειος πάγος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἄρεος ὅς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη ἐνταῦθα, Ἡροδτ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, περίφημον διὰ τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην καὶ ὀρθότητα τῶν συνιστόντων αὐτὸ μελῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρίθησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κραναοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικαζόντων συνίστατο ἐξ ἑνὸς ἑκατὸν τινας δὲ ἐκ πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἔκριναν περὶ μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ ἔδιδον τὴν περὶ θανάτου ψῆφον ὅτε μετὰ μίαν ἀπαθῆ καὶ αὐστηρὰν ἔρευναν ἀπεφάσιζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποινῆς ταύτης· συναθροίζοντο δὲ τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς μίαν εὐρύχωρον οἰκοδομὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου, διὸ καὶ ὠνομάζοντο Ἀρειοπαγῖται, Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ. Ἀρειοπ. Πλουτ.

Ἀ̓ρειων, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδράστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἀρίων Ἀπολδρ.

Ἀ̓ρέλαται, οἱ, καὶ Ἀρέλατον· τὸ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Arles, Στράβ.

Ἀ̓ρεξίων, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρκαδίας, Ξενοφ. Ἀναβ.

Ἄ̓ρεος ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐφυλάττετο τὸ χρυσοῦν δέρας, Ἀπολδρ. α', 9, 1.

Ἀ̓ρεσίας, ου, ὁ (ι). Εἷς τῶν τριακοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀ̓ρεστορίδης, ου, ὁ (ι). Τὶς τοῦ Ἀρέστορος, ὁ Ἄργος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ̓ρέστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου τὸν Ἄργον Πανόπτην, Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Ἀ̓ρεταῖος, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, ἰατρὸς, πιθαν. σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρητῶν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γράψας περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν καὶ περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀ̓ρέτας, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱεροσολύμ περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀ̓ρεταῖων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἄ̓ρεως πεδίον, τό, Campus Martius. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Ἄρην, Ἡρωδ. δ', 2. 9.

Ἀ̓ρηγονίς, ίδος. ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀμπυκος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόψον, Ὀρφ. Ἀργ. 127.

Ἀ̓ρηΐας, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένη, πολεμικὴ, ἡ Ἀρηϊὰς Βασίλεια, ἡ Ἀμαζὼν, Κοϊντ. Σμυρ. α', 187.

Ἀ̓ρηΐθοος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μενέσθιον, καὶ Κορυνήτης ἐπικαλούμενος, ὡς πολεμῶν πάντοτε μὲ μίαν κορύνην, Ὅμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θρᾶξ, ἡνίοχος τοῦ Ῥήγμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 485.

Ἀ̓ρηΐλυκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 451. — 2) Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀ̓ρήϊος, ία, ίον. Ἰωνκ. ταὐτ. τῷ Ἄρειον, τὸ Ἀρήϊον πεδίον, ἐν Αἰᾳ τῆς Κολχίδος ἔνθα ἦν τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεος, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1268.

Ἀ̓ρήϊος, ὁ. Τὶς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 146.

Ἀ̓ρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησεν τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πίτον, Ἀπολδρ.

Ἀ̓ρήνη, ἡ (α). Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοπον-

νήσῳ ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. Σάμικος ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 591. Λ, 723. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τὴν Μεσσηνίας Ἐράνην, πιθαν. ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρήνη, η', 3, 15. ὅθεν Ἀρήνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κρήνη τις ἐν Ἤλιδι, πλησίον τῆς πόλεως Λεπρέου, Παυσ. ε', 5.

Ἄρης, εος, ὁ, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Ἄρεως. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅςτις μυθολογεῖται ὅτι ἐγεννήθη καὶ διέτριβεν ὡς ἐπιπολὺ εἰς τὴν χώραν τῆς Θράκης, ἔνθα καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων· κατὰ Παυσ. δὲ λέγεται ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς Θηροῦς καλουμένης. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παριστάμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀγρίαν καὶ σοβαρὰν μορφήν, ἔνοπλος καὶ φονικός· φονεύσας ποτὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἀλιρρόθιον, ὅςτις ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄρειος πάγος, ἀπελύθη τῆς Εὐθύνης, Ἀπολδρ. γ', 14. 2. ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς μάχην καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέος, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς δι' ἑνὸς κεραυνοῦ τὸν ὁποῖον ἔρριψε μεταξὺ τῶν δύω· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγέννησε τὴν Ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἄκτορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰαλμενὸν, Ἡσ. Θεογ. 933 Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄγρια Σκυθικὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν ἵππους, καὶ ὅσους αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἤθελον λάβῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἀνέκαθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Mars, οἵτινες ἐδόξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλου. Ἀπολδρ. Πλούταρχ.

Ἀρήτη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παλάτιόν της, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 54 — 2) Γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἄρεος, ὁ Κύκνος, Ἡτ. Ἀσπ. 37. σπαν. τύπ. τοῦ Ἄρης. — 2) = Νίσος ἐκ Δουλιχίου, Ὅμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄρεος, ἡ εἰς τὴν θεὸν Ἄρην ἀνήκουσα, ἡ Ἀρητιὰς κρήνη Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179 ταὐτ. τῷ Ἀρείᾳ κρήνῃ. — 2) ἡ Ἀρητιὰς νῆσος, νῆσος τοῦ Πόντου ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζων αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἀρήτας, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄρατος, ὁ. Τὸς τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 494. (– – ⏑ παρ' Ὅμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὕστερ. ποιητ. ⏑ – ⏑.)

Ἀρθμιος, ὁ. Τὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορεθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερεν Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 121.

Ἀρία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Aria. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μεταξὺ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεδρωσίας καὶ Ἰνδίας, ταὐτὸν τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Κυρασάν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν· ὅθεν, Ἄριοι καὶ Ἄρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡροδτ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡροδτ. καὶ Στρόβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀριάδνη, ἡ, Δωρικ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης· ἀγαπήσασα τὸν Θησέα, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου δασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνήργησε δὶ ἑνὸς μίτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινόταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβιρύνθου, Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διονύσου, ὅςτις ἀγαπήσας αὐτὴν τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι εὑρῆκεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος κοιμωμένην ἐπί τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡσ. Θεογ. 947. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 321. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀριαβίγνης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡροδτ.

Ἀριαῖος, ὁ. Σατράπης τῶν Σάρδεων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκστρατείαν. Ξενφ. Ἀναβ. α', 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριδαῖος.

Ἀριανή, ἡ. Μεγάλη τις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου κειμένη μεταξὺ Περτίδος, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ, ἥτις ταὐτὸν περιλαμβάνει τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κυρασάν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Κοσσάν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Σιγιστάν, Στράβ.

Ἀριανθίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Λυσιμάχου Βοιωτός, Θουκ.

Ἀριανοί, Ἰωνικ. Ἀρινοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειανοὶ παρ' Αἰλν.

Ἀριάντας, εω, ὁ. Εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας παρ' Ἡροδτ.

Ἀριαπείθης, εω, ὁ. Ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ.

Ἀριαράθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅςτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωπότατον τρόπον. — 2) Τὸς τοῦ προτέρου, ὅςτις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικὸν θρόνον του. — 3) Τὸς τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅςτις μετὰ τὴν ἧττταν τοῦ Ἀντιόχου ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον, εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν Φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀριαράθεια, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀριαράμνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀριάσπαι, οἱ. Λαός τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπικαλουμ. οἱ Εὐεργέται, Ἀρρίαν. δ', 6. Στράβ. ιε'.

Ἀριάσπη, ἡ. Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀριάσπης, ου, ὁ. Τὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

Ἀρίβαζος, ὁ. Τρικαυός τις ὅς τις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Ὑστάσπου, Αἰλιαν.

Ἀριβαῖος, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀσσυρίων ἐναντίον Κύρου τοῦ μεγάλου, ὅςτις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

Ἀριγαῖον, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Κρατερὸς διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. πιθαν. ἡ παρὰ Κρουτ. Acadera λεγομένη, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀρίγνωτος, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐτομένους κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστφ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.

Ἀριδαῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον βασιλεύας ἐξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀριζαντοί, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμόν, Ἡροδτ. 1, 101.

Ἀρίδωλις, ιος, ὁ Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡροδτ.

Ἀρικία, ἡ. Aricia. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ κειμένη ὀπισθεν τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἄρτεμις μὲ παρωνύμιον τελετάς, Παυσ. β', 27. ταὐτὸν Aricia· ὅθεν, Ἀρικηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρικίνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παυσ. Στράβ.

Ἀρίμα, τά. Τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὑρισκόμενον πῦρ, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἄριμοι ἐλέγοντο, Ὅμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι· ἴδε Ἄριμοι.

Ἀριμάσποι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικόν, παρ' Ἡροδτ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονοφθαλμον, κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ 811 κατῴκουν οὗτοι ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Ἀρίμινον, τό. Ἐπίσημος πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταὐτὸν Rimini, Πολύβ.

Ἀριμίνιος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὀμβρικῆς, ὅςτις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀρίμνης, εος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀρίμμας, α, ὁ. Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀρρίαν.

Ἄριμοι, οἱ. Μυθώδης Λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅςτις ἐλέγετο ὑπό τινων μὲν ὅτι κατῴκει ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀραμαίους.

Ἀριοβαρζάνης, ους, ὁ. Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅςτις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἤγειρεν μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὸ Χρ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής, Ξενφ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅς τις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν, Ἀρρίαν.

Ἄριοι, οἱ. Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μήδων, Ἡροδτ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀριόμαρδος, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχυλ. Περ. 38 — 2) Τὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡροδτ. — 3) Τὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡροδτ.

Ἄριος, ὁ, καὶ Ἄρειος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, ταὐτὸν Ἐρί, Στράβ. Ἀρρίαν.

Ἀριουσία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καὶ, ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ περὶξ τῆς πόλεως Ἀριουσίας γῆ, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἐξαίρετος Χῖος οἶνος, Στράβ.

Ἀ῾ρίσβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μ῾ροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἑκάβην, Ἀπολδρ. γ', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀρίσβη, Στέφ Βυζ.

Ἀ῾ρίσβη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὅμηρ Ἰλ. Β, 836 Στράβ. ὅθεν ἐπιρμ. Ἀρίσβηθεν, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὅμ. — Ἀρίσβη καὶ Ἄρισβα, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡροδτ. 1, 151.

Ἀ῾ρισταγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀρισταγόρης. Τίὸς τοῦ Μαλπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὅς τις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θέλων νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτὰς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θράκην, ὅπου καὶ ἐχάθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κύμης, Ἡροδτ. — 3) ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡροδτ. 4, 138. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀ῾ρισταίνετος, ὁ. Συγγραφεὺς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου.

Ἀ῾ρισταῖον, τό. Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀ῾ρισταῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἦν δὲ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πινδ. Πύθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δι᾽ ὃ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς εὐεργετικὸς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπανδρευθεὶς τὴν Αὐτονόην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίονα, ὅς τις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων σκύλων. Ἡσ. Θεογ. 974. Ἀπολδρ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Αἰλ.

Ἀ῾ρίσταιχμος, ὁ. Ἠλείός τις, φίλος καὶ ῥαπιδοφόρος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀ῾ρίστανδρος, ὁ. Περίφημός τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμισσοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀ῾ρίσταρχος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς κατάργησιν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. ἡ, 90. Ξενῳ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265. ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγέθους καὶ Ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράψας ὀγδοήκοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Κλασικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν. Λουκ

Ἀ῾ριστέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀριστέης. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν, Ἡρόδτ. — 2) Ἀριστέας, Ἡροδτ. 7, 137, πιθαν. Ἀριστεύς, ἑως, ὁ, Θουκ. α, 60. υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀ῾ριστείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυσιμάχου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, εἷς τῶν περιφήμων καὶ περικλεῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅς τις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονίμων καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδειχθεὶς ὁ δικαιότατος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ψηφοθηθεὶς ἐξωρίσθη δι᾽ ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφεὶς δι᾽ ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμείου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 50. — 3) Τίὸς τοῦ Δυσιμάχου καὶ ἔκγονος τοῦ Περιφήμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀ῾ριστείδης, Αἴλιος· γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τὸ 125 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐν Σμύρνῃ, ἔνθα ὑπῆρξε καὶ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πεντήκοντα τρεῖς καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀ῾ρίστεραι, αἱ, Aristera, Πλίν. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Παυσ.

Ἀ῾ριστεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πελλίκου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 3) ἴδε Ἀριστέας ἀριθμ. 2.

Ἀ῾ρίστιππος, ὁ. Θετταλὸς, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐκστράτευσεν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενῳ. Ἀναβ. ά. Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις, καὶ καθιδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς αἱρέσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν καιρόν τινα αὐτόθι μὴ ὑπομένων δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως θεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐσύστησεν ἴδιον δόγμα περιορίσας τὴν Εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· δι᾽ ὃ καὶ ἐλθὼν εἰς Συρακούσας διέτριψε καιρόν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐντρυφῶν καὶ παρασιτίζων. Διογ. Λαερτ. Ξενῳ.

Ἄ῾ριστις, ὁ. Ἑλλην. κύρ. Ὄνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 99.

Ἀ῾ριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψεν τὰς πράξεις μετὰ τὸν θανάτον αὐτοῦ. Πλούταρχ. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀρχιερεύς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ἐν Ἱεροσολύμοις ὁ Πομπήϊος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἔφερεν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· πεμφθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος αὖθις εἰς Ἰουδαίαν διὰ νὰ καταλύσῃ τὴν αὐτόθι ἐξουσίαν τοῦ Πομπηΐου, ἀπέθανε καθ᾽ ὁδὸν τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ῾ριστογείτων, ονος, ὁ. Νέος τις Ἀθηναῖος ὅς τις συνομόσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱππία ἀδελφοῦ τοῦ Ἱππάρχου ἐπέθανεν μετὰ βασάνων· πρὸς εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀθηναῖοι ἀνήγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡροδτ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Ἀ῾ριστογένης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενῳ.

Ἀ῾ριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ'.

Ἀ῾ριστόδημος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατευσάντων Ἡρακλειδῶν, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργίαν ἐγέννησε τὸν Προκλῆ καὶ Εὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολδρ. ὁ δὲ Ξενῳ. Ἀγ. ἡ, 7. καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μόνος διεσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡρόδτ. 7, 229. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Ἀγεσιλάου, Ξενῳ Ἑλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅς τις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπρόσφερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του, ὕστερον δὲ ἐσφάγη αὐτοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Παυσ. δ', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρός, ἐκ χωρίου Κυδαθηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενῳ. — 6) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεστὴς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. — 7) συγγραφεύς τις Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολστ. Ἀπολ. Ροδ.

Ἀ῾ριστόδικος, ὁ Ἐπίσημός τις πολίτης ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀ῾ριστοκλείδας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοφάνους Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Νέμ. 3.

Ἀ῾ριστοκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα Παυσ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ Βασιλέως Πλειστοάνακτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος, φιλόσοφος περιπατητικός, γράψας κατὰ Σουΐδ. ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δεκα βιβλία, καὶ ἓν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀ῾ριστοκοίτης, ὁ· ἴδε Ἀριστοκράτης.

Ἀ῾ριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἷς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποθανόντων, Θουκ. ἡ, 24. ἐν δὲ ἑ, 19. κεῖται ἡμερτμ. Ἀριστοκοίτης. — 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενῳ.

Ἀ῾ριστόκυπρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡροδτ.

Ἀ῾ριστόλαος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐζωγράφισε τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμινώνδα.

Ἀ῾ριστόλεως, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσθ.

Ἀ῾ριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀρετήν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 97. Πλούτ. Δι.

Ἀ῾ριστόμαχος, ὁ, Τιὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς

Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος, Ἀπολλ. α', 9, 13. — 2) Τίος τοῦ Κλεοδαίου, ἔκγονος τοῦ Ὕλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου· οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν ὅτε οὗτοι ἐκστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τισαμενοῦ. Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλ.

Ἀ'ριστομένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Νικομήδους, Μεσσήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν, φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφυγὼν δίς τὴν αἰχμαλωσίαν· τελευταῖον δὲ προδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἰδὼν μεματαιωμένας τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις του, ἔπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν Μεσσηνίων εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν ὅπου κατῴκησαν τὴν Πόλιν Ζάγκλην ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Μεσσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 8.

Ἀ'ριστομήδης, ους, ὁ. Ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσῶν, Ἀρρίαν.

Ἀ'ριστόμνηστος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 416 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'ριστοναῦται, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Παυσ.

Ἀ'ριστονίκη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδτ.

Ἀ'ριστόνικος, ὁ. Περίφημός τις Ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Μεθύμνης ἐν Λέσβῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσε τὴν νῆσον ταύτην, Ἀρρίαν. — 3) Ἕλληνα ἱστοριογράφος ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀ'ριστόνοος, ἀττκ. Ἀριστόνους, ου. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη, Γ'γῖν. — 2) Πολίτης Γελῶος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Λαρισσαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀ'ριστόξενος, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἷς τῶν ἐπισήμων αὐτοῦ ὀπαδῶν· οὗτος λογίζεται ὡς ἀρχαιότατος συγγραφεύς· ὅστις ἐπραγματεύθη περὶ Μουσικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἁρμονικά. Αἰλιαν.

Ἀ'ριστος, ὁ. Ἀραίός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) ἐκ Σαλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀ'ριστοτέλης, ους, ὁ, Ἀττκ. η — καὶ ην. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βάττος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύᾳ πόλιν Κυρήνην, Πινδ. — 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἰατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηθεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμαθήτευσεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροσκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν· οὗτος ἐχορήγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα ὅσα ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσουσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητὴς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα· πεντεκοντούτης δὲ ὢν μετέβη αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἦλθεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐβοίας ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα δύο χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς, Ῥητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Λογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὰν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφος τις Κυρηναῖος, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἰ, 8. — ὅθεν Ἀριστοτελίζω, ὀπαδὸς εἰμὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἴληπται καὶ μακρόν.)

Ἀ'ριστοφάνης, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδα, ὅπερ ἴδε, Πινδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς εἶναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν φαντασίαν, μὲ ἀστεῖαν καὶ χαρίεντα εὐγλωττίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον κλίσιν εἰς τὸ σκώπτειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτηδεύθη πρὸ πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικὴν τινα παράστασιν ἐνέπαιζε καὶ ἐχλεύαζε πολλάκις μὲ τὰς πλεόν αἰσχρὰς ἐκφράσεις τὰ ἐλλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμικῶν δραμάτων ἐσώθησαν μόνον ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων του Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτόθι περιφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐσώθη οὐδέν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Ἀ'ριστόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Ἀ'ριστοφιλίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 136.

Ἀ'ριστόφιλος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 420 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'ριστοφῶν, ῶντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, εἷς τῶν περιφήμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. — 2) ἐπίσημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενοφ. — 3) ἕτερός τις Ἀριστοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Ἀ'ριστυλλος, ὁ. Αἰσχρὸς καὶ φαυλόβιός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλούτ. 314. Ἐκκλ. 674.

Ἀ'ριστων, ωνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡροδτ. — 2) δέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, περίφημος διὰ τὴν βαθείαν αὐτοῦ φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, Ἡροδτ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικὴν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητευσας παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ Ζήνωνι· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρ. — ὅθεν, Ἀριστώνειος, α, ον, τοῦ Ἀρίστωνος, ἡ Ἀριστωνικός, Στράβ.

Ἀ'ριστώνυμος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολλὰς κωμῳδίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐσώθη.

Ἀ'ριφράδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Λυτομένους, Ἀθηναῖος κιθαρῳδός, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον, Ἐκκλησ. 129. Λουκ.

Ἀ'ρίφρων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖος. Ἡροδτ. 4, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀ'ρίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων λυριῶν ἐκ Μαθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἓν Κορινθιακὸν πλοῖον, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε οἱ ναῦται ἀπεφάσισαν νὰ τὸν θανατώσωσι διὰ νὰ λάβωσι τοὺς θησαυρούς του, ἐσώθη ἐφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, Ἡροδτ. 1, 23. ὅθεν Ἀριόνιος, ία, ιον τοῦ Ἀρίονος. — 2) = Ἀρείων, ὅπερ ὅρα.

Ἀ'ρκαδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον ὀρεινή, συνορεύουσα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀργολίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρθενίου καὶ Ἀρτεμισίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἦλιδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυῶνα, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παυσ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐξέχει πρὸ πάντων τὸ περίφημον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ, Παυσ. ἡ, 17. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες μὴ ἀναμιχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ξένη ἔθνη τὰ ὁποῖα ἦλθον κατὰ καιροὺς καὶ κατῴκησαν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ζῶντες κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ἄγριον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπήλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ ῥύτοι, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἠσθάνθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀφοσιώθησαν πρὸ πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστικήν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν ἦν φιλάνθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖος εἰς τοὺς πολέμους. ταῦτα Ἀρκαδία, ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Τριπολιτσάν· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρκαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥοδ. ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ Ἀρκάδες, οἱ κάτοικ.

Ἀρκαδικός, ή, όν. Τῆς Ἀρκαδίας, Ξεν. φ. κατὰ τὸ Ἀρκαδικόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ συνήθειαν, Ξενοφ.

Ἀρκάς, άδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας, κατασταθεὶς βασιλεὺς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν Λαὸν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐρατοῦς, ἢ κατ' ἄλλους Λεανίρας ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶν, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίσθησαν μεταξύ των τὴν χώραν, Ἀπολδ. ή, 8, 2, Παυσ. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Γῆν. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Ὅμηρ.

Ἀρκαδίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὁ Ἴασος, Καλλιμ.

Ἀρκεισιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, ὁ Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 270.

Ἀρκείσιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυωδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 182. Ἀπολδ. ά, 9, 16.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρκεσίλεως, Ἡροδ. Δωρ. Ἀρκεσίλας, α, Πίνδ. Υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 495. Ο, 329. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύᾳ, καταγόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότερος τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπῆρχεν Ἀρκεσίλαος ὁ τέταρτος, Ἡροδτ. 2, 160—162. Πινδ. Πυθ. 4, 3. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γεννηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Πολέμωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς μεσαίας Ἀκαδημίας, Διογ. Λαέρ.

Ἀρκεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἀρκή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἴριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἄρκη, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μὲ θείας τιμάς, ὕστερον Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ κληθεῖσα. Στέφ. Βυζ.

Ἀρκόννησος, ἡ. Νῆσος ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Λέσβου, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀσπὶς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἀρκτεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἄρκτος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρκτοφόνος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ὠρίωνος.

Ἄρκτων ὄρος. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἀρκυα, ας, ἡ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολδρ.

Ἅρμα, ατος, τό. Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοιχθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ὁμοῦ μὲ τὸ ἅρμα αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499. — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἁρμαμίθρης, εω, ὁ. Τὶς τοῦ Δάτισος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς, Ἡροδτ. 7, 227. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ς'. 2.

Ἁρματοῦς, οῦντος, ἡ, καὶ Ἑρματοῦς, ἐν χειρογρ. Πόλις τῆς Τραϊκῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Θουκ. ή, 101.

Ἁρμαξα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας.

Ἁρμένη, ἡ. Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἁρμήνη, παρὰ Ξενοφ.

Ἀρμενία, ἡ. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ πάλαι σχηματίζουσα ἐν ἐπίσημον βασίλειον διοικούμενον αὐτονόμως ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μήδων καὶ ἐφεξῆς ἠνώθη μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύο μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, νοτείως μὲ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικρὰν Ἀρμενίαν, ἥτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου μεταξὺ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Ἡροδτ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ία, ιον καὶ Ἀρμενιακός, ή, όν, τῆς Ἀρμενίας, ἡ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστί, μὲ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον οὖρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πιθαν. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡροδτ. 1, 72.

Ἀρμένιος, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡροδτ. — 2) Ἀρμίνιος, στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἐλευθώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, Στράβ.

Ἀρμίανα, τά. Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἄρμνης, εω, ὁ. Ἐκγονος τοῦ Κύρου καὶ Πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρδτ.

Ἁρμόδιος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως ἀνδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἴδε Ἀριστογείτων, Ἡροδτ. 5, 55. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἓν ἆσμα ἀδόμενον ἐν καιρῷ τραπέζης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου. ὅθεν, τὸν Ἁρμόδιον ἄδειν, Ἀριστιφ. Ἀχ. 980.

Ἁρμοκύδης, εω, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν δοκιμωμάτων Φωκέων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς, Ἡροδτ. 9, 17.

Ἁρμονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἰνώ, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 195. Ἡσ. Θεογ. 934.

Ἁρμονίαι, αἱ. Τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.

Ἁρμονίδης, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Ε', 60. — 2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

Ἄρναι, αἱ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χαβρίου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ. δ', 103.

Ἀρναῖος, ὁ. Ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἶρος ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ. β', 4, 10.

Ἄρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον καὶ τὸν Βοιωτόν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἄρνη, Παυσ. θ', 40.

Ἄρνη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιορισμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀκραίφιον κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαιρώνεια, κατ' ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, Θουκ. ά, 12. — 3) = Ἄρνας. ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἄρνισσα, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. δ', 128.

Ἄρνος, ὁ. Arnus. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπενίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, ταυῦν Ἄρνος, Arno Στράβ.

Ἀροεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάγχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαΐας Ἀροήν, ὕστερον Πάτρας κληθεῖσαν. Παυσ. ζ', 21, 18.

Ἀρόη, ἡ. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ὕστερον Πάτραι κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Ἀροάνιος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις καὶ Ὀλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Ἠλιδος. Παυσ.

Ἀρουέρνοι, οἱ. Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, ταυῦν Auvergne, Στράβ. Ἀρόερνοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀρούπεινον, τό. Arupinum. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων, Στράβ.

Ἀρπάγιον, τό. Μέρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Σιζήνης, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός, Θουκ. ή, 101. καὶ Ἁρπαγεῖα, τά, παρὰ Στράβ.

Ἅρπαγος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος, Ἡρόδτ. 1, 80. — 2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 6, 28.

Ἁρπαλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ἁρπαλίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους Παφλαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 644.

Ἅρπαλος, ὁ. Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀρρίαν.

Ἁρπαλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν ἴδιον ἀδελφόν της καὶ ἐπράσφερεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα της, εἶτα δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν, Παρθεν.

Ἁρπάλυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν συγμαχίαν ἐκ Φανοτέως πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 114, ἔνθα ὁ Brunk Αὐτόνυκος ἀναγιώσκει.

Ἅρπασος, ὁ, καὶ Ἅρπαγος, παρὰ Διοδρ. Σικ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀράξην, ταυῦν, Ἁρπασοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 18. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, ταυῦν Δοχεῖνά, Στράβ. Κουϊντ. Σμ. 10, 144.

Ἀρπινα καὶ Ἅρπινα Παυσ. ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ἅρπινα, τά, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας

τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ῥωμαίου ῥήτορος Κικέρωνος, τανῦν Arpino, Πλούτ. Κικ. 8.

Ἀ῾ρπινα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον καὶ ἀφ᾽ ἧς ἐκλήθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Ἄρπινα, Παυσαν. ε᾽, 22. — 2) = Ἄρπινα.

Ἀ῾ρποκράτης, ους, ὁ, αἰτιατ. η καὶ ην. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀεὶ ὡς ἐν τρυφερὸν ἔτι παιδίον, καθήμενον ἐφ᾽ ἑνὸς ἄνθους τοῦ Λωτοῦ καὶ ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς σιωπῆς, Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ.

Ἀ῾ρπυια, ἡ. Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀχαιόνος, Ὀβιδ.

Ἀ῾ρπυιαι, ἡ, πληθ. Ἅρπυιαι, αἱ. Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύσεως καὶ ἀνεμοζάλης, λαμβανόμεναι φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 267. θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἡ Ἀελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη· παρ᾽ Ὅμρ. Ἰλ. Π, 150 καὶ ἑτέρα τρίτη Ποδάργη λεγομένη· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγενεστρ. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἔχουσαι ἐπ᾽ αὐτῶν πτερά, μὲ πρόσωπον δυσειδὲς καὶ ἐκπληκτικὸν καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, πεμπόμεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐρινύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολδρ. α᾽, 2, 6. καὶ 9, 21.

Ἀ῾ρπυς, υος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἔπεσε μία τῶν Ἅρπυιῶν, διωκομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολδρ. α᾽, 9, 21.

Ἀ῾ῤῥαβία, ἡ, = Ἀραβία.

Ἀ῾ῤῥα, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Ἀ῾ῤῥήτιον, τό, ἢ μᾶλλον Ἀρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, τανῦν Arezzo, Πολύβ. ὅθεν, Ἀῤῥητῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀ῾ῤῥητος, ὁ, πιθαν. Ἀρήϊος· Τὶὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ᾽, 12, 5.

Ἀ῾ῤῥιανά, τά, ἢ Ἀῤῥιανοί, οἱ. Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. η᾽, 104 κατὰ Οὐδσ. καὶ λαός τις οὕτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Ἀ῾ῤῥιανός, Φλαύϊος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλέχθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σώζεται αὐτοῦ, ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτά, καὶ, Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Ἀ῾ῤῥίας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ᾽, 48. παρὰ Πλουτρχ. Ταῤῥίας.

Ἀ῾ῤῥιβαῖος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ᾽, 79.

Ἀ῾ῤῥύβας, α, ὁ. Μακεδών τις, Ἀῤῥιαν.

Ἀ῾ρσακίδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πάρθων, Λουκ. Ἡρωδ.

Ἀ῾ρσάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Ἀντίοχου τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στραβ. Ἡρωδν.

Ἀ῾ρσακία καὶ Ἀρσάκη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ῥάγα καλουμένη, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ κληθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ Εὔρωπος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὠνομάτθη Ἀρσακία.

Ἀ῾ρσάμης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 36. — 2) Πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Τὶὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδοτ. 7, 69. — 4) Τὶὸς τοῦ Ἄρμνου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, Ἡρόδτ. 1, 209. — 5) Τὶὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμψυχώσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ἀῤῥιαν.

Ἀ῾ρσαμένης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Οὐτίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 68.

Ἀ῾ρσης, ου, ὁ. Τὶὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τὸ 336 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀῤῥιαν.

Ἀ῾ρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρσινόα. Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, Ἀπολδρ. γ᾽, 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολδρ. γ᾽, 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνδροφόνου αὐτοῦ μητρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρόφιον, Πινδ. Πυθ. 11, 25, 54.

Ἀ῾ρσινόη, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ᾽ ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Δυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἶτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὑπερβολήν. Θεοκρ. Εἰδ. ιε᾽, 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἔφερεν αὐτὴν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας.

Ἀ῾ρσινόη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἥτις καὶ Κλεοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διάφοροι πόλεις, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοϊτοῦ Νομοῦ, πρότερον Κροκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου κροκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 140. Διοδρ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λυβίᾳ, ἥτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀναμουρίου μὲ λιμένα, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκόλλας, τανῦν Φαμαγούστη λεγομένη, Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κωνώπα καλουμένη, Στράβ. ὅθεν, Ἀρσινοήτης, ου, καὶ Ἀρσινοεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ῾ρσινοῖτης Νομός. Νομός τις ἢ μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἀρσινόην, Στράβ.

Ἀ῾ρσίνοος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἑκαμήδης, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 625.

Ἀ῾ρταβαζάνης, ους, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀ῾ρταβάζης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάσδης, ου, Στράβ.

Ἀ῾ρτάβαζος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φαρνάκου, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην διεσώθη μὲ σαράντα χιλιάδας στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Θουκυδ. α᾽, 129. — 2) Σατράπης ἐν Ἀσίᾳ Πέρσης, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου καὶ νικηθείς, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, εἶτα ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργὸς παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανῷ, Δημοσθ. Διοδρ. Σικ. ιζ᾽.

Ἀ῾ρτάβανος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδοτ. 4, 83. — 2) Τρκάνιός τις εὔνους τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὅς τις συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ φονεύσας αὐτόν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος, Διοδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ῾ρταβάτης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου, Ἡρόδτ. 7, 65.

Ἀ῾ρταβροι, οἱ, Artabri. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριον καὶ πολεμικόν.

Ἀ῾ρταβον ἀκρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. καὶ Πτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀ῾ρταγέρσης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβσ. α᾽, 7, 11.

Ἀ῾ρταγιγάρτα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε᾽, 13.

Ἀ῾ρτάεζος, ὁ, καὶ Ἀρτάοζος. Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀ῾ρταζώστρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. 6, 43.

Ἀ῾ρταῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ᾽ Ἡροδτ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδτ. 7, 61.

Ἀ῾ρτάκανα, τά, Στράβ. καὶ Ἀρκτόανα, Ἀῤῥιαν. πιθαν. Ἀρτάκανα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἄρτας ἐν Περσίδι ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ, Artacona παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀῤῥὰν λεγομένης.

Ἀ῾ρτάκη, ἡ. Ἀκρωτήριον δασῶδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ προποντίδι. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τινος νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἢ μᾶλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, τανῦν Ἀρτάκι, Ἡρόδτ. 6, 33. Στράβ. ὅθεν Ἀρτάκιος, ία, ιον, τῆς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ῾ρτάκίη, προσυπκμ. κρήνη, ἡ. Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων ἐν Ἰταλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 957. — παρ᾽ Ἡροδτ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατική.

Ἀ῾ρτάμης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἀ῾ρτάμις, Δωρικ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Ἀ'ρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀ'ρτάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀρρίαν.

Ἀ'ρτάνης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, Ἡρόδτ, 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγράνου ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἀ'ρτάξατα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρτάξα καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ. Πλουτρ. ἔτι καὶ Ἀρταξιάσατα, τά, Στέφ. Βυζ ταυῦν Ἀρδαχάτ.

Ἀ'ρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ου, ὁ. Οὗτος ἐκαλοῦντό τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον, ὁ Ἡρόδτ. 6, 98 ἑρμην. τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μέγας, ἀρηΐος. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς μακρόχειρ διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 ἕως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολὴν σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην· πολεμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας. Ἡρόδ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, Μνήμων ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνημονικόν· κατὰ τούτου πολεμήσας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος ὁ Νεώτερος, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362 ἔτος πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλουτρ. — 3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὦχος ἐπικληθεὶς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως 338 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλάτ Πλουτ.

Ἀ'ρταξίας, ου, ὁ. Κατ' ἀρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἶτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐστύστησε τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθεὶς, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη. Πλουτ.

Ἀ'ρταπάτας, α, καὶ Ἀρταπάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πιστοτάτων εὐνούχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 6, 11.

Ἀ'ρτας, α, ὁ. Ἰαπύγιός τις παρὰ Θουκιδ.

Ἀρταύκτης, εω, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μοσυνοίκων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀ'ρταφέρνης, ους, ὁ. Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάπου, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἱππίαν φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδτ. 6, 94. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Αἰσχύλ. Περσ. 21. — 3) Αἰτκ. Ἀρταφέρνην, Πέρσης τις παρὰ Θουκιδ. δ'. 50.

Ἀ'ρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περσ. 775. Βασιλεύς τις τῶν Περσῶν

Ἀ'ρταχαίης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7, 63.

Ἀ'ρτεμβάρης, ους, ὁ. Μῆδός τις τῶν δοκίμων, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν παίζων Κῦρος ὁ μεγάλος ἐμαστίγωσεν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαικτόρων, Ἡρόδτ. 1, 114. — 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχύλ. Περσ. 29.

Ἀ'ρτεμίδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταύτὸν τῷ Τιτανίδες, Εὐσεβ.

Ἀ'ρτεμίδωρος, ὁ. Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψεν ἕνα Περίπλουν εἰς ἕνδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διέμειναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι, Στράβ. – 2) Συγγραφεύς τις Δαλδιανὸς ἐπικαλούμενος, ἐκ Δαλδίδος τῆς ἐν Λυδίᾳ, γράψας Ὀνειροκριτικὸν εἰς πέντε βιβλία, Λουκ.

Ἀ'ρτεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα καὶ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεότης τοῦ φωτὸς, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς διαχέεται ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ὡς θεὰ δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμοὺς, μείνασα ἀείποτε παρθένος, καὶ σύντηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἠθελον συλλάβει ἀσελγῆ τινα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατεπόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἥτις ἐπάρθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Λητοῦς, μετεμόρφωσε τὸν Ἀκταίονα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην, καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἐν τόξον καὶ μίαν φαρέτραν, συνωδευμένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ἐσθ' ὅτε ἔχουσα κατόπιν της ἕνα θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεύετο ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς καταχθονίου Ἑκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περίφημος πρὸ πάντων ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα παριστάνετο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως· ἐπὶ δὲ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐλατρεύετο μὲ ἀνθρωπίνους θυσίας· ὡσαύτως ἐν Ῥώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὅμρ. Ἀπολλ. γ', 5.

Ἀ'ρτεμισία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἥτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε καλῶς ὡπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κινδυνευσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διεσώθη διὰ τῆς πανουργίας της· τελευταῖον καταφρονουμένη ὑπὸ τινος νέου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀκρωτηρίου καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδτ. — 2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολὺ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρε πρὸς ἀνάμνησίν του τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσώλειον λεγόμενον μνῆμα, ἔπιε τὴν κόνιν αὐτοῦ μεμιγμένην μετ' ἄλλων ποτῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.

Ἀ'ρτεμίσια, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἐξαιρτ. ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἔθυον εἰς αὐτὴν μίαν τρίγλην· ὡσαύτως καὶ ἐν Συρακούσαις, ἔνθα διήρκει ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ Ι.

Ἀ'ρτεμίσιον, τό. Κυρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα ἰδίως ὄρος πλησίον τῆς Οἰνόης ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολδρ. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ ἄκτη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175 Θουκιδ. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ Ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Aricinum Nemus, Στράβ.

Ἀ'ρτεμίτα, καὶ Ἀρταμίτα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ταυῦν, Σχιεβάν· ὅθεν Ἀρτεμιτηνός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ'ρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλίνιος καὶ τῆς Ἅρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Ἀ'ρτέμων, ωνος, ὁ. Ἀναιδής τις καὶ μαλθακὸς ποιητὴς Λυρικῶν ἀσμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 850. κατά τινας εἴληπται ὡς ἐπίθετ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορός τις ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.

Ἀ'ρτίμπασα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδτ. 4, 59.

Ἀ'ρτίμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.

Ἀ'ντίπος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἐπαντώμενον, ὡς ἔχοντος ἀρτίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὀδ. Θ, 310.

Ἀ'ρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, Ἡρόδτ. 4, 92. ταυῦν Τούνσα· πιθαν. Ἄρδησκος.

Ἀ'ρτούχας, ου, ὁ. Σατράπης Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.

Ἀ'ρτύβιος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 5, 108.

Ἀ'ρτύντης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰδαμάρτου στρατηγὸς τῶν Πακτύων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀ'ρτύφιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀ'ρυάνδης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου, Ἡρόδοτ.

Ἀ'ρύβας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἐδούλευε παρ' αὐτοῖς, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γενκ. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.

Ἀ'ρύηνις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου, Ἡρόδτ.

Ἀ'ρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρύββας Παυσ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Ἀ'ρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μεταξὺ Ἀνεμουρίου καὶ Ἀρσινόης, Πτολ. ε'.

Ἀ'ρχάγαθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συνοδεύσας τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.

Ἀ'ρχαγόρας, ου, ὁ. Λοχαγός τις ἐξ Ἄργους, Ξνφ.

Ἀ'ρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Προκπ.

Ἀ'ρχανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἡρόδτ. 2, 98.

Ἀ'ρχάνδρου πόλις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, ὕστερον δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97 ταυῦν Σχιαβούρ.

Ἀ'ρχεβάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κερατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ἀ'ρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντίων, ὁ παραδώσας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Ἀ'ρχέδημος, ὁ, Δωρκ. Ἀρχέδαμος. Εἷς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθήναις δημαγωγῶν, Ξενφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς νό-

θὸν Ἀθηναῖον, Βάρτ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαμυρόν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος ὁ Πήληξ παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. σελ. 531. — 3) Φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ λύσῃ τινὰς ἀπορίας του. Βαρθ. Ἀναχ. ε'. — 4) Μακεδών τις, Αἰλ. ἴδε Ἀρχίδαμος.

Ἀ'ρχεδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψάκου, Σιμ. Θουκυδ. ς', 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δυνάστην, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Ἀ'ρχέδικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολλδ.

Ἀ'ρχελαΐς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε'. 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀ'ρχέλαοι. οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων, Ἡρόδοτ. 5, 68.

Ἀ'ρχέλαος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλδ. β', 4, 5, 4. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλκέτα. Φονεύσας δὲ τὸν γνήσιον υἱόν τοῦ Περδίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μὲ τοὺς υἱούς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας 14 χρόνους, φανεὶς ἀείποτε φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐζήτει νὰ ἑλκύσῃ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ ἐτίμα καὶ ἠγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτρ. — 5) Καππαδόκης καὶ ἀρχιστράτηγος τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας· τοῦτον πολεμήσας ὕστερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Λουκ. — 7) Ἕλλην ποιητής, Χερσονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήσας πιθαν. περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποίου σώζονται τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περίφημός τις τραγικὸς ποιητής, Λουκ.

Ἀ'ρχέμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος, Ἀπολλδ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλδ. — 3) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήσου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ θηρίων καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀναφερόμενα παρ' Ἀθην. Πλούτ.

Ἀ'ρχέμορος, ὁ, ἡ Ὀλέτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης· τοῦτον ἔτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Ὑψιπύλη καὶ ἐξελθοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιδιάβασιν, ἀπήντησε τοὺς ἑπτὰ Ἥρωας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλουσα δὲ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πλησίον κειμένην κρήνην, ἀφῆκε τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἐναντίον τῆς δοθείσης πρότερον ὑπὸ τοῦ μαντείου προρρήσεως, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπιστρέψασα κατεσπαραγμένον ὑφ' ἑνὸς δράκοντος ἐφόρου τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀνάμνησιν τούτου ἐσύστηταν ἐνταῦθα οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τοὺς περιφήμους Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Ἀπολλδ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Ἀ'ρχεπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ προβάλῃ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794.

Ἀ'ρχέστρατος, ὁ. Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχηστιδάμου, Πίνδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Ἀ'ρχέτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἀ'ρχηγέτης, ου, Δωρκ. Ἀρχαγέτας, α. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. ί, 32. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας ναόν αὐτοῦ, Θουκ.

Ἀ'ρχία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰνάχου, ὅστις ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φορωνέα· Γυῖν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Μελία.

Ἀ'ρχίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Συρακούσαις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. ς', 3. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδτ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδοθήρας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. κή, 17 εὕρηται καὶ μακρόν.)

Ἀ'ρχίβιος, ὁ. Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Ἀ'ρχίδαμος, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίδημος (ι). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδτ. 8, 131. — 2) Τίὸς τοῦ Ζευξιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469-427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐξεράγη ὁ πρῶτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, καθ' ὃν ἐκστρατεύτας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπόρθησέ τινα μέρη αὐτῆς. Θουκυδ. α', 79. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3, 13. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361-338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαρπαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστορ — 4) Τίὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἔσωσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην ἐπαπειλουμένην διὰ μιᾶς βιαίου πολιορκίας. — Ὅθεν Ἀρχιδάμιος, ία, ιον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Ἀ'ρχιδίκη, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύας, Ἡρόδτ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Αἰλ.

Ἀ'ρχίλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 2) Ἀρχαῖος Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μ' ἐκεῖνα τοῦ Ὁμήρου ἀνεγινώσκοντο εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεις καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιητικῆς του δεύτερος μετὰ τὸν Ὅμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦσαν πλήρη δεικτικῶν σκωμμάτων καὶ σατυρικῆς κακοηθείας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ δι' ὅλου ἀπὸ τὸν ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα των· τελευταῖον ἐκφωνήσας ἕνα τῶν ὕμνων του, τὸν ὁποῖον ἐσύνθετε πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἡρακλέους, εὗρε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ὑπό τινα Καλόνδαν Νάξιον ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδτ. 1, 12.

Ἀ'ρχιμήδης, ους, ὁ. Περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου αὐτοῦ εὐφυΐας ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπενόησε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ὀλότητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠδυνήθη ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν κατόπτρων νὰ καταχαύσῃ τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν πόλιν τῶν Συρακουσῶν· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλούτρ.

Ἀ'ρχῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλήν, Πλάτ. Δημ. κατὰ Τιμ.

Ἀ'ρχιππος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυῤῥινουντος ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀ'ρχιτέλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης, Παυσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου, Ἀπολλδ. β', 7. 6.

Ἀ'ρχύτας, ου, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὑρετὴς διαφόρων χρησίμων μηχανῶν· ὅτε ὁ Πλάτων ἐκπεσὼν τῆς εὐνοίας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἔμελλε νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τύραννον μετοιείας του· Διογ. Λαερτ. — 2) Ἔφορος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσανόρου, Ξενοφ.

Ἀ'ρχωνίδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἀ'σαι, αἱ. Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'σαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἀ'σανδρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μ' ἓν τεῖχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, Λουκ. Μακρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀρριαν.

Ἀ'σαρος, = Αἴσαρος.

Ἀ'σβεστος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς κεραμέως, Ὅμ. Ἐπ. ιδ'.

Ἀ'σβολος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσί. Ἀσπ. 180. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Δικταίονος, Ὀβιδ.

Ἀ'σβύσται, οἱ, καὶ Ἀσβύται παρὰ Πτολμ. Λαὸς τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Κυρηναϊκῇ, δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, Ἡρόδτ. 4, 170. καὶ, ἡ Ἀσβυτὶς γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυστῶν, Καλλιμ.

Ἀ'σδρούβας, α, καὶ ου, ὁ. Asdrubal. Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τπάτου Κλαυδίου. — 2) Τίὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἱσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς

τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ.

Λ᾽σέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενφ. ὅθεν Ἀσεᾱ᾽της, ου, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Λ᾽σία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, Ἡσδ. Θεογ. 359. ἀπ᾽ αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἓν τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδτ. 4, 45. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Παυσ. γ', 25.

Α᾽σία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γῆινου σφαίρας, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Asia· πρῶτον δὲ παρ᾽ Ἡροδτ. ἀπαντᾶται ἡ ὀνομασία αὕτη, ὅστις διαιρεῖ ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς ἄνω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡροδτ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην ἡ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικρὰν ἡ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρκτικῶς τὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικῶς τὰς χώρας, Ἀρκανίαν, Μαργιανήν, Βακτριανήν, Σογδιανὴν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, Σουσιανήν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανήν, Δραγγιανήν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισάδων, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβρινῶς τὴν Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἡ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πισιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς πέριξ τῶν παραλίων αὐτῆς Νήσους· ὅθεν Ἀσιανός, ή, όν, Θουκ. καὶ καὶ Ἀσιατικός, ή, όν, τῆς Ἀσίας ἢ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, θηλυκ. Ἀσιᾶτις, ιδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κάτοικ τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηονία, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὄρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὕστερον οὕτως ὅλη ἡ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας καὶ Ἄσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς', 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐπὶ Λυδίας.

Α᾽σιάδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 140.

Α᾽σιανός, ή, όν. Τῆς Ἀσίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Λ᾽σίας, αο, καὶ εω, καὶ ω, Ἰωνκ. Ἀσίης. Τὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔκγονος τοῦ Μάνεω, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡροδτ. 4, 45, ὅθεν, Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ὅμ. αὐτοθ. λειμώνιος ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὸν Καΰστρον ποταμόν, Στράβ.

Α᾽σιάς, άδος, ἡ. Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Α᾽σιάτης, ὁ. Ὁ κάκοικ. τῆς Ἀσίας, Στέφ. Βυζ.

Α᾽σιᾶτις, ιδος, ἡ. Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Α᾽σιῆτις, ιδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀσιᾶτις.

Α᾽σιναῖος κόλπος. Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, ταυτὸν κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Α᾽σίναρος καὶ Ἀσσίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Φρέδδο, Θουκ. ζ', 54. Πλούτ.

Α᾽σίνη, ἡ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος δυτικῶς τῆς Ἑρμιόνης, Ὅμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίνη ἡ Λακωνική λεγομένη, Θουκ. δ', 54. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκ. δ', 13. ὅθεν Ἀσιναῖος, αία, αῖον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσιναῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Α᾽σιος, ὁ (-υυ). Τὸς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης, Φρυξ τὸ γένος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 715. — 2) Τὸς τοῦ Ἀρτάκου ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὅμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος, Ἀπολδρ. γ', 8.

Α᾽σιος, α, ον. Τοῦ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας.

Α᾽σὶς, ίδος, ἡ (-υ) = Ἀσιάς, Αἰσχύλ.

Α᾽σκάλαφος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἄκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινύων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶτα ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Τὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὰς ῥοδίου ἐν τῷ Ἅδῃ, καὶ διὰ τοῦτο αὕτη ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔρριψε κατ᾽ ἐπάνω του ἕνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, Ἀπολδρ. α', 5, 3.

Α᾽σκαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰμεναίου καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Α᾽σκάλων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιος, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ πατρὶς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκαδημαικοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς Βασιλίσσης Σεμιράμιδος, ταυτὸν χωρίον Ἀσκαλὰν λεγόμενον, Ἡρόδτ. 1, 105. ὅθεν, Ἀσκαλωνείτης, ου, ὁ κάτοικ.

Α᾽σκατία, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στράβ. χώρα τις παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀσκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κειμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας.

Α᾽σκανία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς τὴν Προποντίδα, ταυτὸν Ἄσκου, Στράβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάμβανον οἱ πέριξ κάτοικοι ἱκανὸν ἅλας, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Α᾽σκανία, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Α᾽σκάνιος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Τὸς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐκ Μυσίας, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Τὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διεδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλικ. κατ᾽ ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Α᾽σκληπιάδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 204. Πληθ. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὸ πάλαι, ἥτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιάδων ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Κῶ καὶ ἐν Κνίδῳ, μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιάδων ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἀρριαν. — 2) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θράκης, Ἀπολδρ. — 4) Ἕτερος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικός, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Α᾽σκληπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Α᾽σκληπιεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅθεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρ. δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλάτ.

Α᾽σκληπιόδωρος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουϊδ. — 3) Μακεδών, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Α᾽σκληπιός, ὁ. Aesculapius. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωζε πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ πάθη· παρ᾽ Ὁμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς ἔμπειρός τις Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τὸν ὁποῖον καὶ Παιήωνα καὶ Ἥπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τούτου οἱ δύω υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδαλίριος ἡγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰθώμης καὶ ἐπιτηδείοι εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντες μεθ᾽ αὐτῶν τριάκοντα πλοῖα, Ὅμ. Ἰλ. αὐτοθ. — Ἑτιμᾶτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιὸς εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἔνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, περιστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς πράου καὶ τιθασευμένου ὄφεως. (τὸ Ἰῶτα εἰλήφθαι ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἔστι μακρὸν κατὰ ποιητικ. ἄδειαν.)

Α᾽σκληπιοῦ πέτρα, ἡ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Εὐρ. Ἱππ.

Α᾽σκλον, τό, καὶ Ἄσκυλον, Asculum Picenum. Πόλις τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄσκλον τὸν Πικηνὸν παρὰ Στρίβ. λεγομένη, ταυτὸν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Apulum, ταυτὸν Ascoli di Satriano, Πλούτ. Πύρρ.

Α᾽σκός, ὁ. Γίγας, ὅς τις μετὰ τοῦ Λυκούργου ἔδεσε τὸν Βάκχον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὕστερον δὲ ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.

Α᾽σκρα, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡσ. — ὅθεν, Ἀσκραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἄσκρας.

Α᾽σκρη, ἡ. Γυνή τις μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ὠίκλέα, ὅστις ἔκτισεν ἔπειτα τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, Παυσ. θ', 29.

Α᾽σκώνδας, ου, ὁ. Παγκρατιαστής τις, παρ᾽ Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Α᾽σος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.

Α᾽σπάδανα, τά, καὶ Ἀσπάν. Πόλις τῆς Περσίας, πιθαν. ἡ νῦν Ἰσπαχὰν καλουμένη. Πτολ.

Α᾽σπαθίνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ᾽ Ἡροδτ.

Α᾽σπασία, ἡ. Μία τῶν ὡραιοτέρων, εὐφυεστέρων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος

ἐκ Μιλήτου, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν της καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ γνῶσίν της, ὑπὸ τῶν ὁποίων θελχθεὶς ὁ Περικλῆς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγον, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐζήτησεν τὴν φιλίαν της, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σπουδαίας διατριβάς της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Ξενφ. Πλάτ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοτίμου, ἐκ Φωκαίας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, πρότερον Μιλτὼ καλουμένη. Ξενφ. Ἀναβ. ἔνθα ἡ Φωκαὶς λέγεται, Αἰλ.

Ἀ'σπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατακοῦν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμόν, Ἀρρῖαν. Ἀναβ. δ', 23.

Ἀ'σπενδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ χώρᾳ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, Θουκ. τανῦν Μισουγάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ'σπις, ίδος, ἡ, = Ἀκρόνησος. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea καλουμένη, Στράβ. — 3) χωρίον καὶ λιμὴν εὐρύχωρος τῶν ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεων, Στράβ. — 4) Ἀσπὶς ὄρος, ὄρος ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀ'σπληδών, ὀνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληδών, παρὰ Στράβ.

Ἀ'σπορήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ῥέας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περγάμου, Στράβ. ιγ'.

Ἀ'σπουργιανοί, οἱ. Λαός τις κατοικῶν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, Στράβ.

Ἀ'σσα, ἡ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. 7, 122.

Ἀ'σσακανοί καὶ Ἀσσακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν τῷ νῦν βασιλείῳ Ἀσχ- Νάγαρ. Ἀρρῖαν. Ἀναβ. δ', 30.

Ἀ'σσάρακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 232, 239.

Ἀ'σσησία. ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀσσησῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκάη ὑπὸ τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 19.

Ἀ'σσησός, ἡ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδτ.

Ἀ'σσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε

Ἀ'σσος, ἡ, καὶ Ἄσσον, τό, Πτολ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἀσσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ'σσυρία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἀπεστέλει ἓν ἰσχυρὸν βασίλειον περιλαμβάνουσα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τὴν περίδοξον πόλιν Νινεκὴ ἢ Νίνον· ὕστερον δὲ ὑποπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὕτη Περσικὴ Σατραπεία· τανῦν Κουρδιστάν, Στράβ. Ἡροδτ. — 2) Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀσσυρία μόνον ἡ μεταξὺ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηδίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἴδιον βασίλειον. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀρρῖαν.

Ἀ'σσύριος, ία, ιον. Τῆς Ἀσσυρίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλακ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Συρικός, Περσικὸς ἢ Μηδικός· ὅθεν, τὰ Ἀσσύρια γράμματα, ἀντὶ τὰ Περσικά, Θουκ. — 2) Οὐσ. Ἀσσύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀ'στα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Λιγύων ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Asti. — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἱσπανίας, Στράβ.

Ἀ'σταβηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.

Ἀ'σταβόρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον, τανῦν Ἄτβαρ ἢ Μέραβ. Στραβ.

Ἀ'σται, οἱ, Astii. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειοδυτικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Ἀ'σταχηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.

Ἀ'σταχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βιθυνίᾳ πόλις Ἀστακός, Στέφ. Βυζ. — 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀργείων εἰς τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολδρ. — 3) Πέρσης τις παρὰ Θουκ. η', 108.

Ἀ'σταχος καὶ Ἀσταχός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, τανῦν Δραγομέστον, Θουκ. β', 30. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηδίας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀσταχηνὸς κόλπος· Στράβ. ὅθεν Ἀσταχηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀ'στάπους, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερόης καὶ συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀσταβόρα, τανῦν Ἀβαβὶ ἢ Ἀβιάδ, Στράβ.

Ἀ'στάρτη, ἡ. Θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τὴν ὁποίαν ἔπλαττον θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέρουσα ὅλα τὰ παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, προ πάντων δὲ ἡ κυρία αὐτῆς Λατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναός, Λουκ.

Ἀ'στάσπης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, πιθαν. ταὐτ. τῷ Ὑστάσπης, Αἰσχ. Περσ. 22.

Ἀ'στερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μεταμορφωθεῖσα εἰς ὄρτυγα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος Ἀστερία, ὕστερον δὲ Δῆλος κληθεῖσα, Ἀπολδρ. α, 4, 1. — 2) μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χαῖτον, Ἀπολδρ. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀ'στερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπὸ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας κληθεῖσα, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα εἰς τὴν θάλασσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νῆσος ὑπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ Ἀστερίς, Ὀδ. Δ, 846. πιθαν. ἡ νῦν Ἐρησσὸς λεγομένη, Στράβ.

Ἀ'στέριον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀ'στέριος, ὁ. Ὁ Μινώταυρος, υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, Ἀπολδρ. γ', 1, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολν. Ῥόδ. Α, 176. — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, Ἀπολδρ. β', 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀ'στερίς, ίδος, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀ'στερίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τευτάμου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Διός, τὸν Μίνωα, Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπεδόνα, Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως, Ἀπολδρ. ἔτι δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολδρ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 76. παρ' Ἀπολδρ. Α', 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀ'στεροδεια, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τοῦ Ἀφύρτου, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 242.

Ἀ'στεροπαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πελάγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς Παίονας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 102. Χ, 137.

Ἀ'στεροπεια. ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊόνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου, Ἀπολδρ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου ἥτις κατεμέλισε τὸν γέροντα πατέρα αὐτῆς παρακινηθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπὸ τῆς Μηδείας, Ἀπολδρ. α, 9, 4.

Ἀ'στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου, Ἀπολδρ. γ', 11, 5.

Ἀ'στήρ, έρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνθου, ἐξέβαλε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, εἶτα δὲ συλληφθείς, ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀ'στούριοι, οἱ, Astures. Ἔθνος ἄγριον τὸ πάλαι τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μὲ τοὺς Λουσιτανούς, Στράβ.

Ἀ'στράβακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴρβου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλώπεκος, Ἥρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν, τιμώμενος μὲ ἴδιον βωμόν. Ἡροδτ. 6, 69. Παυσ. πιθαν. πατὴρ τοῦ Δημαράτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ἀστράβακος τὸν ὀνοφορβόν, Ἡροδτ. 6, 68.

Ἀ'στραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀ'στραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 376. Ἀπολ. — 2) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ, τανῦν Βίστριτζα, Αἰλ.

Ἀ'στρατεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς ἓν μέρος τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχεν καὶ ναὸς αὐτῆς κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, Παυσ.

Ἀ'στροάρχη, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡροδν. ε', 6, 5.

Ἀ'στυάγης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Κῦρον τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διεδέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱός του Κυαξάρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασίλειον ὑπὸ τὴν μεγά-

λην Περσικὴν μοναρχίαν, Ἡροδτ. αἰτκ. Ἀστυάγεα, Ἡροδτ. καὶ ἡν Ξενφ.

Ἀ΄στυαλος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀ΄στυάνασσα, ης, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἥτις ἔκλεψε τὸν κεστὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἀ΄στυάναξ, ακτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος, Ἀπολδρ. β΄, 7, 8. — 2) Τὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Ζ. 400. ἦν δὲ ἔτι βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὅτε ἡλώθη ἡ Τροία· λέγεται δὲ ὅτι διὰ παρακινήσεως τοῦ Κάλχαντος, ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τρωάδος καὶ τὸν κατεσύντριψεν, Τζετζ. εἰς Λυκφ. 1263.

Ἀ΄στυβίης, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ.

Ἀ΄στύγονος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ΄, 12, 5.

Ἀ΄στυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἢ κατ' Ἀπολδρ. β΄. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Κτησίππου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ καταφρονουμένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα ὡς ἄπιστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολδρ. γ΄, 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀ΄στυδάμας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητὴς Τραγικός, ὡς λέγεται συγγράψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀστυκράτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ΄, 5, 6.

Ἀ΄στυλος, ὁ. Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα Ἀνδριάντα, Πλάτ.

Ἀ΄στύμαχος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκ. γ΄, 52.

Ἀ΄στυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὐτὴ καὶ Χρυσηΐς λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Α, 370. Εὐστ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Τγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Τγῖν.

Ἀ΄στύνομος, ὁ. Τὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Τγῖν.

Ἀ΄στύνοος, ὁ. Τὸς τοῦ Φαέθοντος, πατὴρ τοῦ Σανδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ΄, 14, 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Προτιάονος, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 455.

Ἀ΄στυόχεια, ἡ, Ἐπικ. = Ἀστυόχη.

Ἀ΄στυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 658. Ἀπολδρ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 42. Ἀστυδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Ἄκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ἀπολδρ. γ΄, 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τήλεφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολδρ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ΄, 5, 6

Ἀ΄στύοχος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν. Διοδ. Σικ. δ΄.

Ἀ΄στυπάλαια, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῶ, Ἀπολδρ. β΄, 7, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 866.

Ἀ΄στυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας ἀνήκουσα, πλησίον τῆς Ἀμοργοῦ, Στρβ. καὶ Ἀστυπάλεια, Πτολ. — 2) Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου Κῶ, Στράβ. — ὅθεν, Ἀστυπαλαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ΄στυπαλαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ἀρχαιόθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στράβ.

Ἀ΄στύπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἀ΄στυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀστυρηνός, ή, όν, ἐκ τῶν Ἀστύρων. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στράβ. — 3) Astura. Νῆσος μικρὰ μὲ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, Πλουτρ.

Ἀ΄στυρηνή, ἡ, καὶ Ἀστυρίη, Ξενφ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστύροις πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στραβ. ιγ΄.

Ἀ΄συχις, ιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1052 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 136.

Ἀ΄σφαλιαῖος, ὁ, καὶ Ἀσφάλιος. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Πάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἀποτρόπαιος τῶν σεισμῶν, Παυσ.

Ἀ΄σφαλτίτης, ου, ὁ· Ἡ λεγομένη νεκρὰ θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἄσφαλτον ἥτις ἐκδίδεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἥτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, Διοδ. Σα.

Ἀ΄σφαλτῖτις, ιδος, ἡ, προσυπακμ. λίμνη = Ἀσφαλτίτης.

Ἀ΄σωνίδης, εω, ὁ. Ναύαρχός τις Αἰγινήτης, Ἡροδτ.

Ἀ΄σωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν. Στράβ.

Ἀ΄σωπίδης, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ

Ἀ΄σώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ.

Ἀ΄σώπιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος, Θουκ. γ΄, 7.

Ἀ΄σωπίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ = Αἴγινα, Πινδ. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολδρ. β΄, 7, 8.

Ἀ΄σώπιχος, ὁ (ᾱ). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πίνδ. Ὀλ. 14.

Ἀ΄σωπόδωρος, ὁ. Τὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡροδτ. — 2) Τὸς τοῦ Ἡροδότου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀ΄σωπόλαος, ὁ. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ΄, 52.

Ἀ΄σωπός, ὁ (ᾱ). Τὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεός· κατὰ Παυσ. β΄, 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιοῦντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμός· μετὰ τῆς Μετόπης θυγατρὸς τοῦ Λάδοντος ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὴν Αἴγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. Ἀπολδρ. γ΄, 12, 6.

Ἀ΄σωπός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδτ. 9, 50. τανῦν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἡροδτ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπόνδε, Ὁμ. Ἰλ. εἰς τὸν Ἀσωπόν καὶ, Ἀσώπιος, ία, ιον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πίνδ.

Ἀ΄σωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, τανῦν Ῥάμπανον, Στράβ.

Ἀ΄ταβύριον, τὸ, καὶ Ἀτάβυρις, ιος, ὁ, Στράβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός, Πίνδ. Ἀπολδρ. γ΄, 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀ΄ταβύριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἀλθημένης υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε΄, 59. Ἀπολδρ.

Ἀ΄ταλάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπό τινων κυνηγῶν οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐκτεθειμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθένιον ὄρος, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐτόξευσε πρώτη, ἐφεξῆς δὲ ἔπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταῖον δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Μειλανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολδρ. α΄, 8, 2. γ΄, 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσι, καὶ νικώμενοι ἐθανατόνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερέβη διὰ βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτήν. Θεοκρ. εἰδ. γ΄, 41. Ὀβιδ. Συγχέονται δὲ πολλάκις τὰ ὀνόματα τῶν δύω τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ὡς παρ' Ἀπολδρ. α΄, 9, 2.

Ἀ΄ταλάντη. ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Ταλάντε, Θουκ. β΄, 32. Στράβ. — 2) Μικρὰ νῆσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιέως, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Θουκ. β΄, 100.

Ἀ΄ταξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναρβωνικῇ χώρᾳ, τανῦν Aude. Στράβ.

Ἀτάραντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτει τῆς Βιλάκας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἅλας, Ἡροδτ. 4, 181-185.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδο-

νίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἓν ἱερὸν πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἴλ. ποικ. ἱστ. ε', 17.

Ἀτάρβηχις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Σαΐος καὶ ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πιθαν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένην· τανῦν Σχιβὶν-Ἐλκούμ. Ἡροδτ. 2, 41.

Ἀτάργατις, ἡ, καὶ Ἀτέργατις. Θεὰ τῶν Σύρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετὼ καλουμένη, ἥτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαμασκοῦ, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς Θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, εἰ ὃ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Ἀθην. Στραβ.

Ἀταρνεύς, έως, ὁ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Λέσβου, οὖσα τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνείτης, Ἰωνικ. Ἀταρνεῖτης, ου, ὁ κατοικ. Ἡροδτ. θηλκ. Ἀταρνεῖτις, ιδος, ἡ, ἐξ Ἀταρνέως, ἡ Ἀταρνεῖτις χώρα, Ἡροδτ.

Ἀτέας, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Λουκ.

Ἀτέλλα, ἡ, Atella. Πόλις τῶν Ὀσκίων ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄτερνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἄτερνος, ὁ, Aternus. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανῦν Πεσκάρας, Στράβ.

Ἄτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230. καθ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Τ, 91, θυγάτηρ τοῦ Διός. Θεὰ τῆς βλάβης καὶ φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀμρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων παρὰ τοῖς θνητοῖς, εἰ ὃ καὶ παριστάνετο ἀεὶ πλανομένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πόδας της οὐδόλως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ὤμοσεν ὅτι δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὴν πλέον ν' ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἄτης λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄτη, ὅτε ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττική, Παυσ. α', 2. Ἀπολλ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττική, Εὐρπ. καὶ ἐπιθτκ. ἡ Ἀτθίς, διάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ. Ὄνομα Ῥωμαϊκὸν διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτιντᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτιντανία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄτλαντος γεννηθείς, Ἡσ.

Ἀτλαντείη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄτλαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδτ. ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τρώγῃ πᾶν ὁποιονδήποτε ἔμψυχον, βιβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ή, όν. Τοῦ Ἄτλαντος ἢ εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδτ. Ι, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἀτλάντιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἐκαλεῖτο, Ὑγῖν.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἄτλαντος, ὅθεν, Ἀτλαντίδες, αἱ ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρός αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθστρ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλαντὶς, ἡ, προσυπκμ. νῆσος. Μεγάλη τις νῆσος ἢ ξηρὰ κειμένη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὄρους Ἄτλαντος, ἥτις λογίζεται ὅτι κατεκοντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρά τινος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὕτη ἐκατῳκεῖτο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνικήθησαν ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τινὲς τῶν νεωτρ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λείψανα τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζώρας καὶ Καναρίους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαίου αἰῶνος παρίστανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντὶς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύας καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἤτοι στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδτ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύω μέρη, εἰς μέγαν καὶ εἰς μικρὸν Ἄτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν. Ἡροδ.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 52. περιστάνεται ἔχων τὰς μακρὰς κίονας αἱ ὁποῖαι περιέχουσι ἢ στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ἑπτὰ θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλοῦντο. Ἀπολλ. γ', 10, 1. μία τούτων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρ. τὴν Καλυψώ. Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Δίον. Περγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θρᾴκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Δρίστρα,

Ἀτλίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυπόμης, Ὑγῖν.

Ἀτοσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ἀτουατικοί, οἱ. Aduatici. Λαός τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κάσ.

Ἄτουρις, ιος, ὁ. Aturus. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἄτραι, αἱ, καὶ Ἄτρα, τά, Δί. Κάσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεταξὺ Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τανῦν Χατδέρ. Ἡρωδν. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρδν.

Ἀτραμύττειον, τό, ἴδε Ἀδραμύτειον,

Ἄτραξ, ακος, ὁ. Ποτάμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ. — 2) Πόλις Θετταλικὴ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτράκιος, ία, ιον, τοῦ Ἄτρακος.

Ἀτρεβάτοι, καὶ Ἀτρεβάτιοι, οἱ, Atrebates. Λαός τις ἰσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Artois χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρείδης, ου, ὁ. Δωρκ. Ἀτρείδας. Τίὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὅμ. Πληθ. οἱ Ἀτρεῖδαι, οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α, ὁ. Ἀρκάς τις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἔκγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν νεώτερον ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐλθὼν δὲ εἰς Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Εὐρυσθέους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη καὶ κύριος τοῦ Βασιλείου τῶν Μυκηνῶν· παροργισθεὶς δὲ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θυέστου ὡς ἀτιμάσαντος τὴν ἰδίαν του γυναῖκα, ἐδίωξεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἔσφαξεν τοὺς δύω υἱοὺς αὐτοῦ Τάνταλον καὶ Πλεισθένην καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένην πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ὁ Ἀτρεύς καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· Ὅμ. Ἀπολλ. β', 4, 6.

Ἀτρία, ἡ, = Ἀδρία,

Ἀτρόμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ἐλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἄτρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, Ἀπολλ.

Ἀτροπαστηνή, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον ὀρεινὸν καὶ ἄφορον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀδερβιδιχίαν, Στράβ. ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ Βασίλειον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀρρίαν.

Ἀτροπάτιος, ία, ιον, καὶ Ἀτροπάτιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἄτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θεογ. 259.

Ἄτρων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κύκλωπος Ἄργους καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀτταγῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρύνωνος, Θηβαῖος· Ἡροδτ.

Ἀττάλεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἕμου ποταμοῦ, τανῦν Ἰτάλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀνταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀτταλίς, ίδος, ἡ. Φυλή τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Παυσ.

Ἄτταλος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεψιὰν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν του σύζυγον Ὀλυμπιάδα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκαταίου διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐνωθεὶς μὲ τὸν Εὐμένην καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνικήθη κατὰ

κράτος γενόμενος αἰχμάλωτος, Ἀρρίαν. — 3) Βασιλεὺς τῆς Περγάμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐστυστησε τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διώξας τοὺς Γαλλάτας ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Τίος τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους· πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προυσσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου του, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀπ' ὅπου διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ βασίλειόν του — 3) Τίος τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πενταετῆ βασιλείαν γενόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφήσας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν Ἀτταλικός, ή, όν, τοῦ Ἀττάλου, Στράβ.

Ἄττης, εω, Αἰτκ. Ἄττεα, Δημ. Λουκ. Παυσ. = Ἄττις

Ἀττική, ἡ. Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίως Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερτόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Βοιωτίαν, πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Μοψωπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κραναοῦ· παρὰ Στράβ. δὲ = Ἀκτική, ἐκ τοῦ ἀκτή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἐκτείνετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἐλογίζοντο ὁ ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀκταίονες καὶ Ἰάονες, Ὁμ. Ἡροδ. Στράβ. πρῶτον δὲ ἐπὶ Κέκροπος ἤρχισαν, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις· ὁ δὲ Θησεὺς διῄρεσεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς· συνίσταντο δὲ ἅπαντες οἱ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολιτῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἰδίως πολῖται ἀπετέλουν δέκα Φυλάς, ἑκάστη δὲ φυλὴ ἦν διῃρημένη εἰς διαφόρους δήμους, σχηματίζοντας μικρὰς κατὰ κώμας καὶ χωρία κοινωνίας. — Ταῦτα ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 213.

Ἀττικός, ή, όν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχυλ. Εὐμεν.

Ἀττικός, Πομπόνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμάμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγάλην του σοφίαν, Λουκ.

Ἀττικωνικός, ή, όν· κατ' ἀστεϊσμ. τύπος τοῦ Ἀττικός, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 216.

Ἄττις, εως καὶ ιδος, Αἰτκ. Ἄττιν, καὶ Ἄτυς, Ἄττυς, υος, ἔτι δὲ καὶ Ἄττης. Νέος τις ποιμὴν Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ὡραιότητά του ἡ θεὰ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσεν εἰς μανίαν, εὐνουχισθεὶς ἰδιοχείρως, Ἀνακρ. ιγ'. Λουκ.

Ἀτύμνιος, ὁ, ἡ ὀρθτρ. Ἄτυμνος. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιοπείας, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητάτου μετεχειρίζετο ὡς ἐρωμένον του ὁ Σαρπηδὼν ἀδελφὸς τοῦ Μίνως, Ἀπολλ. γ', 1, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ τῆς Πηδάσιος, ἔκγονος τοῦ Τιθωνοῦ, Ἀπολλ — 3) Τίος τοῦ Ἀμυθάονος Λύκιος, ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μάριος, Ὁμ. Ἰλ. Π. 317.

Ἄτυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Μάνεω, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυρρηνοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Τίος τοῦ Κροίσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐξ ἀτυχίας ἐν τῇ θήρᾳ ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἄττις, Παυσ.

Αὔαινος, ὁ. Κωμικ ἐπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαίνω, ὅπερ δηλοῖ ξηραίνω, ὁ Αὐαίνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. αναμένειν παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον, καταξηραίνομαι ἐν τῷ Ἅδῃ, Ἀριστοφ. Βατρ. 294.

Αὐάρικον, τό, Avaricum. Πόλις τῆς Ἀκουιτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τανῦν Bourges, Πτολ.

Αὖας, = Αἶας.

Αὔγαρος καὶ Ἄβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν, Ἡρωδν.

Αὐγεία, = Αὔγη.

Αὐγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγειάτης, ὁ κάτοικ.

Αὐγείας, ὁ, Δωρκ. Αὐγέας, ου. Τίος τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος, εἷς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἥτις εἶχε σωρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπεδώκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην, πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐφονεύθη· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὁμ. Ἰλ. Παυσ. Ἀπολλ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, εω, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὔγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ φερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι Βασιλέως Τεύθραντος· Ἀπολλ. γ', 9, 1.

Αὐγηϊάδης, αο, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐγείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὔγιλα, τό. Τόπος τις καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύᾳ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ Φοίνικος βαλάνων, τὰς ὁποίας παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χώρα αὕτη· τανῦν Αὔγιλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγούστα, ἡ. Ὄνομα Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Αὐγούστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγούστα ἡ Ἡμερίτα λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, τανῦν Merida, Στράβ. — 2) Αὔγουστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιεμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγούστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὕτη τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Ταυρασία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὔγουστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν Ῥωμαϊκήν, τανῦν Τουρῖνον, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὔγουστος, Ὀκταβιος. Τίὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος Αὐτοκράτωρ καὶ Μονάρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας· πολεμήσας καὶ ἀρχὰς τὸν Ἀντώνιον καὶ τιμωρήτας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἠθικῶν προτερημάτων, νὰ καταστασθῇ ἀπόλυτος κύριος τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, καθ' οὓς ἀπέδειξε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμψυχώτας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήτας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐθηταανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἱσπανικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, Πτολ.

Αὐλαίας τεῖχος, τό. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀρρίαν.

Αὐλίρκιοι, οἱ, Aulerci. Λαός τις τῆς παλαιᾶς Κελτικῆς Γαλλίας, διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, τῶν ὁποίων Ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλίρκιοι Ἐβουραϊκοὶ λεγόμενοι, Πτολ. β', 8.

Αὐλίς, ίδος, ἡ Αἰτκ. Αὐλίδα καὶ Αὐλιν, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1488. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύω λιμένας ἕνα μεγάλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. τανῦν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέρος τι τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀπ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαίανδρος ποταμός, Πλιν.

Αὔλος, ὁ Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Χώρατις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἠλιδος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Θουκ. δ', 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, τανῦν Αὐλόνας. — 4) οὗτος ἐκαλεῖτο μία κοίλη πεδιὰς πλησίον τῆς Δαμασκοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλὼν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στραβ. — 5) Ἓν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξὺ τῶν Χελιδοναίων νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλώνιος, ία, ιον, τοῦ Αὐλῶνος ἢ ἐκ τοῦ Αὐλῶνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Αὐλωνία, ίδος Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Παυσ.

Αὐξησία, ἡ. Θεά τις τὴν ὁποίαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδαύριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφορίας, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν των, ἀνήγειρον πρὸς τιμήν αὐτῆς ἓν ἄγαλμα ἐκ ξύλου ἐλαίας, Ἡροδτ. 5, 82.

Αὐξούμη, ἡ, Auxume Regia. Πόλις ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, τανῦν Ἀξούμ, Πτολ.

Αὐξουμον, τό (Αὔξιμον, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, τανῦν Osimo, Στραβ.

Αὐξώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων, Παυσ. θ', 35.

Αὐράνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Αὔρας, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας ἐκπηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, τανῦν Τορτοκαΐ, Ἡροδτ. 4, 49.

Αὔρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχύπους, γεννήσασα μετὰ τοῦ Βάκχου δύω διδύμους παῖδας, Νον. Διον.

Αὐρουγκοι, οἱ, Aurunci. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Τζέτζ.

Αὔσαρ, αρος, ὁ, Auser. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Serchio, Στράβ.

Αὐσέες, οἱ, καὶ Αὐσεῖς, Στέφ. Βυζ. Λαός τις ἐν Λιβύᾳ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδτ. 4, 180.

Αὔσονες, οἱ, καὶ Αὔσων Ἐνικ. Οὗτοι ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λείριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, οἵ τινες πιθαν. ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μὲ τοὺς Ἀβοριγῖνας, Ἀριστοτ. Στραβ.

Αὐσονία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Αὔσονες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολδρ. α', 9, 24. Δίον. Ἁλικ.

Αὐσονιεύς, ῆος, ὁ, ποιητ. = Ἄσων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐσονίας οὖσα, καὶ ἡ Ῥωμαία ἡ Ῥωμαϊκή, Διον.

Αὐσόνιος, ία, ιον, καὶ Αὐσονικός, ή, όν. Τῆς Αὐσονίας ἢ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἔτι δέ, οἱ Αὐσόνιοι ταύτ. τῷ Αὔσονες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαός τις ἐν Λιβύᾳ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασαμόνων, Ἡροδτ. καὶ Αὐχίσαι, Διοδ. Σικ.

Αὐταριᾶται, οἱ. Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀρριαν.

Αὐτεσίων, ωνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Τισαμενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας, Παυσ. 9', 5. Οὗτος ἐγέννησε τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολδρ. β', 8, 2.

Αὐτοθαῖς, ίδος, ἡ, ἴδε Θαῖς, Λουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὁμ. Ἔμ. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὑρηται ἀκρωτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, διὸ κατὰ Ilgen ὀρθτρ. Ἀκροκάνης ἀναγινωσκμ.

Αὐτοκλῆς, έους, ὁ. Τιὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Τιὸς τοῦ Στομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενῳ.

Αὐτολάλα, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀριάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἀνέθρεψεν αὐτόν, Παυσ. η', 4, 25.

Αὐτολέων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπὸ τινος φάσματος, Κον. διηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλώνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδαχθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους δι' ἐπιορκίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πονηρὰς πράξεις του· ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγγένησεν ἔτι τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνην, Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Τιὸς τοῦ Ἐρεχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 391. — 3) Τιὸς τοῦ Δειμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β 956.

Αὐτόμαλα, τά καὶ Αὐτομάλακα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούτιριν, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰόλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ.

Αὐτομέδων, οντος, ὁ. Τιὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τὸν Ἄρετον ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 209. Ρ, 456. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας, τὸν ὁποῖον Φιλίππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐσύστησεν αὐτόθι, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου, Ἀριστφ. Σφ. 1266.

Αὐτόμολοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυγάδων, Ἡροδτ. 2, 30.

Αὐτονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀριστταίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις· Ἡσ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 4, 2. ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκταίονος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, Ἀπολδρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 301. — 2) Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἥρως τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ. Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395.

Αὐτοφραδάτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀρριαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ, Ἐνικ. Αὐτόχθων. Οὗτοι ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἴων, 589. Πλάτ.

Αὐφίδηνα, ἡ, Aufidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, Πτολ. τανῦν Alfidena.

Αὐφίδιος καὶ, **Αὐφιδος**, ὁ, Aufidus. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Ὀφάντο, Στράβ. Πολυβ.

Αὔφις, ιδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Uffente, Στράβ.

Αὐχάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάνιος ποταμοῦ (Βόγα) Ἡροδτ. 4, 6.

Ἀφαιστος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφακλίτις, ιδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπί τινος τόπου Ἀφάκα λεγομένου, μεταξὺ Ἥλε ὑπόλεως καὶ Βύβλου, ἔνθα ἦν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωσιμ. Ἱστορ.

Ἀφαρεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Λαοκόωσης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως καὶ τοῦ Ἰδᾶ, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπεδέχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 478. — ὅθεν, Ἀφαρήϊος, ία, ιον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρτ.

Ἀφαρητίδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἰδᾶς καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νεμ. 10, 112.

Ἀφείδας, αντος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδρ. β', 9, 1. — 2) Τιὸς τοῦ Πολυαίμονος ἐξ Ἀλύβαντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροσποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάθην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εία, ειον, τοῦ Ἀφείδαντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀφθίτης νομός, ὁ. Νομὸς τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλασιρίων μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνιος, Ἡροδτ. 2, 166. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθενότην λεγόμενον.

Ἀφέται, καὶ Ἀφεταί, αἱ. Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας μὲ ἕνα λιμένα, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὴν Κολχίδα, Ἡροδτ. Ἀπολδρ. Στράβ.

Ἀφιδνα, ἡ καὶ Ἀφίδναι, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἔκρυψε τὴν Ἑλένην, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἀφιδνα, Ἐνικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀφίδναι, πληθ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλουτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικ. τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδτ.

Ἀφνειός, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η', 44.

Ἀφράνιος, ὁ, Afranius. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Ἀφρική, ἡ, Africa. Ἡ ὁρμασία αὕτη, τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦν οὐδόλως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι Συγγραφεῦσι· πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίσθησαν αὐτήν, ἥτις πιθαν. ὑπῆρξε παλαιόθεν συνήθης καὶ εἰς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνικας· ἀντὶ ταύτης τῆς Ὀνομασίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες Λιβύαν ὅλην αὐτὴν τὴν Ἀφρικήν, ἢ καὶ τινα μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδισία, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοίας, Θουκ. δ', 56. ἡ Ἀφροδιτία, Στέφ. Βυζ καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, Παυσαν.

Ἀφροδίσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη εἰς τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ἐορτάζετο ἡ θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τινων μυστικῶν τελετῶν. Ἡσύχ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ. 4, 169. ἡ αὐτὴ καὶ Λαιά, ἡ, παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὰ ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαοδικείας, Στράβ. — 3) Μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδισιεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀφροδίσιον, τό. Ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ξενῳ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἄλλως καὶ Πυρήνης ἄκρον ἐλέ-

γετο ἔχον ἕνα ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης. Στράβ. τανῦν Cap de Creux.

Ἀ'φροδί'σιος, ία, ιον. Τῆς Ἀφροδίτης ἢ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀ'φροδί'τη, ἡ (ῑ). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαίοις Venus καλουμένη, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Θεογ. 190. ἢ καθ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησιν της ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν, εἶτα εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον. Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησεν καὶ τὸν Ἄρην. πρὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς τὸν νέον Ἄδωνιν, τοῦ ὁποίου τὸν πρόωρον θάνατον ἐθρήνει πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἔριδα μὲ τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβεν αὕτη τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῦ νέου Πάριδος, ὅστις ἔκρινεν αὐτάς, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὑπεραστριστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχθρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐρασθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀγχίσην ἡγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν· παριστάμενο δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὡραιότητος καὶ πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν καὶ εἰς τὴν Κνίδον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀστάρτη, Ἀπολλόδ. α, 3, 1.

Ἀ'φροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λεοντοπολιτικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) ἑτέρα πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπίτιδος μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Ταῖος, πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀτάρβηχις. — 3) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεύετο ἐξαιρετ. μία λευκὴ βοῦς, Στράβ. ιζ'. — 4) Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νομοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἀνταιοπόλεως, Στραβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπολίτης, ου, ὁ κατοικ.

Ἀ'φυτις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῷ Θρακικῷ κόλπῳ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Ἀφυταῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀ'χαΐα, Ἰωνικ. Ἀχαιΐη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸ ἄχος, ὅ ἐστι λύπη, τὴν ὁποίαν εἶχεν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, Ἡροδ. 5, 61.

Ἀ'χαΐα, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια αὐτῆς καὶ συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρκαδίαν καὶ Ἠλιδα, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Σικυωνίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ δυτικῶς μὲ τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σύθεντος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας, καὶ διὰ τοῦ Λαρίτου ἀπὸ τῆς Ἠλιδος· ἡ δὲ γῆ αὐτῆς ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὀρεινὴ καὶ ὀλίγον εὔφορος, καὶ ἐκατῴκεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. τανῦν ἡ Ἀχαΐα μετὰ τῆς Ἠλιδος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Ἀχαΐα ἐκλήθη ἔπειτα καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκή, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Ἀχαΐα ἡ Φθιῶτις καὶ Φθιῶτις ἡ Ἀχαϊκή, Στράβ. μικρά τις χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἄλον, Στράβ. — 4) καὶ τόπος τις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. ά, 115. ἔνθα κατ' ἄλλους Χαλκὶς ἀναγινωσκτ. — 5) Πόλις τῆς Ῥόδου, πιθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ, Διοδ. Σικ.

Ἀ'χαιάς, Ἐπικ. Ἀχαιΐας, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας οὖσα, καὶ Οὐστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἀχαΐας

Ἀ'χαϊκός, ή, όν, ἐπικ. Ἀχαϊκός. Τῆς Ἀχαΐας, ἢ εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκων, τὰ Ἀχαϊκὰ ὄρη, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενοφ.

Ἀ'χαΐς, ίδος, ἐπικ. Ἀχαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ.

Ἀ'χαιμένης, εος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία, Ἡροδ. 3, 11. — 2) Τίος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. 7, 12.

Ἀ'χαιμενίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους, ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς Περσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡροδ. 1, 125.

Ἀ'χαιός, ά, όν. Τῆς Ἀχαΐας· ὅθεν Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὁμήρ. Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐκατοίκησεν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεξεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὄντες οἱ πλειότεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὅλων, ὅθ' ὅ καὶ Ὅμηρ. καλεῖ γεννικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες αὐτὴν Ἀχαΐαν, διηρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, αἵτινες ἐσχηματίζον μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν διαμείνασαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. — 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιῶται, κάτοικοι τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡροδ. — 3) Ἔθνος τοῦ Εὐξείνου Ποντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων αὐτοῦ, καταγόμενον ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀ'χαιός, ὁ. Τίος τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ Ἀχαιοί, Ἀπολλόδ. α, 7, 3 — 2) Τραγικός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἐρετρίας, Λουκ.

Ἀ'χαιῶν λιμήν, ὁ. Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τρωϊκῆς χώρας μεταξὺ Σιγείου καὶ Ῥοιτείου ἀκρωτερίου, τανῦν Καραυλίκ- Λιμὰν, Στράβ.

Ἀ'χαρδίναι ἡ Ἀκαρδίναι. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ καλῶς ὠκοδομημένη, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Λιβ.

Ἀ'χαρναί, αἱ. Ἐνικ. Ἀχαρνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας αὐτοῦ· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀχαρνῆσι, ἐν Ἀχαρναῖς, καὶ Ἀχαρνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεύς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνῆς, Θουκ. ἔτι δὲ οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικός, ή, όν, τῶν Ἀχαρνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνὰς ἀνήκων, ἡ Ἀχαρνικὴ Μοῦσα, ἐμπαικτικ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 667. ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσα — Ἀχαρνῆσαι, οἱ, ὑποκορστκ. κατ' ἀστεῖσμ. τύπος παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 322. καὶ Ἀχαρνίτης, ου, Ἰακ. Ἀνθ.

Ἀ'χαρνεύς, έως, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητής, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Τγῖν.

Ἀ'χάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ποταμὸς τῆς Μηδίας, Δίον. περ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, τανῦν Drillo. — 3) Εἷς τῶν πιστοτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Αἰνείου, Κοϊντ. Σμυρν.

Ἀ'χελωΐς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελῴου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπίθ. τοῦ Σειρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελῴου, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 896. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἔκειντο ἐπίτινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Περ. 867.

Ἀ'χελῷος, ἐπικ. Ἀχελώϊος, ὁ. Τίος τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποταμὸς θεός, Ἡσ. Θεογ. 340. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων, ὅστις ἐμυθολογεῖτο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλεται εἰς διαφόρους μορφὰς, καὶ μονομαχήσας ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνεώς, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἱππόθαμαντα, Ἀπολλόδ.

Ἀ'χελῷος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόας, τανῦν Ἀσπροπόταμον, Ὅμ. Ἡροδ. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Δύμης, ὅστις καὶ Πεῖρος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαμίας, Στράβ. — 4) ἕτερος ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀ'χέραι, αἱ, ἴδε Ἀχέρραι.

Ἀ'χερδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδοῦντος.

Ἀ'χερόντειος, εία, ειον. Τοῦ Ἀχέροντος ἢ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀ'χερόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἀχεροντος, Ἀχεροντία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἅδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Εὐρ. Ἄλκ. 443.

Ἀ'χερούσιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀχέροντος, ὅθεν, ἡ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἅδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων διεβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Λουκ. Πενθ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κωκυτός, Θουκ. Στράβ. — 3) Λίμνη τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀ'χερουσιάς, άδος καὶ Ἀχερουσίς, ή, ίδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας, Ἀχερουσιὰς λίμνη, ταὐτ. τῷ Ἀχερουσία λίμνη, Πλάτ. Φαιδ. — 2) ἡ Ἀχερουσιὰς χερρόνησος, χερσόνησος ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἐν ὑπόγειον σπήλαιον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν ᾅδην, Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ς, 2, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιὰς ἄκρη λεγομένη, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 728.

Ἀ'χέρραι, καὶ Ἀχέραι, αἱ (Ἀκέρραι, Πλουταρ.) Acerae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, τανῦν Acere, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Acerra, ὅθεν, Ἀχέρραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'χέρων, οντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχύνετο ὁ Πυριφλε-

γέθων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 513. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόιον διότι εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς Ἀμβρακίας εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, τούτου τὸ ὕδωρ ἦν ἀηδὲς καὶ νοσῶδες, Ἡροδ. 8, 47. Θουκ. τανῦν Δελίχι. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον ποταμόν, Στράβ. — 5) Ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἀλέξανδρος Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, Στράβ. — 4) ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅστις ἔτι καὶ Λύκος καὶ Σωναύτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 354.

Ἀχίλλειον, Ἰωνικ. Ἀχιλληΐον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδτ. — 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχίλλειος, εία, ειον, καὶ Ἀχείλιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀθην. Τοῦ Ἀχιλλέως ἢ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀνήκων, Σοφ. ὅθεν, ὁ Ἀχίλλειος δρόμος, γήινός τις γλῶσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένου ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδτ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλῆος δρόμος, Διον. Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεία, προσυπακμ. νῆσος καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λεύκη νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ νῆσός τις μυθολογουμένη, παρβλ. Εὐρπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχίλλειος λιμήν, Λιμήν τις ἐν Λακωνίᾳ δυτικῶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Παυσ. Εὐρπ. Κυκλ. 291. — 4) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετος, ἄριστος ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, π. χ. Ἀχίλλειος μάζα, ἤτοι ἐξαιρέτου ποιότητος, Ἀθην. γ', 29. ἡ Ἀχίλλειος κριθή. Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἱπποκρ. ὅθεν καὶ, τὰ Ἀχίλλεια, ἤτοι, ἄρτος τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαίρετος καὶ λευκότατος ἄρτος, Ἀριστφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ, καὶ Ἀχιλεύς, Αἰτκ. Ἀχιλλέα, ἐπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλῆ, Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 437. Τίος τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἡρώων τῆς Τροϊκῆς ἐποχῆς, μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ θέλουσα ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἐβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι ἦν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν θυγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς Δηϊδαμείας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὸν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεὶς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγῶν τῆς πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἕκτορα, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νέαν Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀναμνησιν δὲ αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ἕλληνες ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου. Ὅμ. Ἰλ. Ἀπολδρ.

Ἀχιλλέως δρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Ἀχίλλειος.

Ἀχναι, αἱ, = Ἴχναι, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀχολα καὶ Ἀχόλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Θάψου, ἥτις καὶ Ἀχίλλη ἐλέγετο, Acila, τανῦν Ἐλαλία, Στρβ. Ἀππ.

Ἀχραδίνη, ἡ. Acradina. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλούτ. Στεφ.

Ἀχραδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πιθαν. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδοῦς λεγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὅθεν Ἀχραδούσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρικ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδής, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46.

Ἀψίνθιοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ περὶ τὸν Ἀψινθον ποταμόν, Ἡροδτ. 6, 34. καὶ Ἀψίνθιοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀψινθος, ἡ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, καὶ Ἄψυνθος παρὰ Στεφ.

Ἄψινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἄψορος, ἡ. Νῆσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Ὄσερον, Πτολ. ἴδε Ἀψυρτίς.

Ἄψος, ὁ. Apsus. Ποτσμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐπιδάμνου, τανῦν Κρεβάστα, Πλουτ.

Ἀψυρτίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀψύρτου, ὅθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύο νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Ὄσερον καὶ Χέρσον λεγόμεναι, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, Ἀπολδρ. α, 9, 24.

Ἀψυρτος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰήτου Βασιλέως τῶν Κόλχων καὶ τῆς Ἰδυίας, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φεβουμένη μήπως ὁ πατήρ της τοὺς καταλάβῃ διώκων, κατέκοψεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε οὕτω συναθροίζων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐκ καιρῷ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολδρ. α, 9, 23. ἔτι δὲ καὶ Φαέθων ὁ αὐτὸς καλούμενος, Ἀπολδ. Ῥοδ. Δ, 470.

Ἄωος, καὶ Ἀῶος, ὁ, Aous, ἔτι δὲ καὶ Αἴας, Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ῥέων μετημβρινῶς τῆς Ἀπολλωνίας, τανῦν Vajusa, Πολύβ. Στράβ. καὶ Ἄνιος, ἡμαρτμ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Β.

Βαβυλών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου. Περιεκύκλονον δὲ αὐτὴν τείχη ὀχυρά, ἔχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος μὲ 100 χαλκᾶς πύλας ἐπ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἓν μέγα τετράγωνον· ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι ἐξαίσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, Αἰσχύλ. Περσ. Ἡροδτ. 1, 178. Κατὰ Niebuhr. φαίνονται ἕως τῆς σήμερον ἐρείπια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ. — Βαβέλ ἀρκτικῶς τῆς νῦν Χελάχ πόλεως. — 2) Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καλοῦνται ἔτι Βαβούλ, Στράβ.

Βαβυλωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου, διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἰδίως Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Χαλδαίαν, πολλάκις δὲ ἐννοεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ περιῆ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος χώρα, Ἡροδτ. Ξενοφ.

Βαβυλώνιος, ία, ιον. Τῆς Βαβυλῶνος ἢ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀρριαν. Ἀναβ. ς', 29. ἡ Βαβυλώνιος ἐργασία· καὶ, Βαβυλώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως Βαβυλῶνος καὶ τῆς χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδτ.

Βάβυς, υος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

Βάγα, ἡ. = Οὐάγα, ἡ, Vaga. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὅθεν, Βαγαῖοι, οἱ κάτοικ. Ἀππ

Βαγαδαονία, ἡ. Χώρα τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στραβ.

Βαγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Βαγαῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. 3, 128. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου, Ξενφ.

Βαγράδας, α, ὁ, Bagrada. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰτύκης, τανῦν Μείερδα, Στράβ. καὶ Βεκάρας, παρὰ Πολυβ. α', 75, ἀντὶ Μίκαρα.

Βαγώας, α, καὶ ου, ὁ. Εὐνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ὅς τις φαρμακώσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανίν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας, Ἀρριαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 23.

Βαδάκη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στέφ. Βυζ.

Βαδάρα. ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Βάδρης, εω, ὁ. Πέρσης τις, Ἡροδτ.

Βάζιρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν, τῆς νῦν Βισχόρ λεγομένης, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 27.

Βαθεῖα, ἡ. Badia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, τανῦν Badajos λεγομένη, Πλούτρ.

Βάθιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Βαθυκλῆς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 594.

Βάθυλλος, ὁ. Ἐποποιὸς τοῦ Βαθυκλῆς, Νέος τις τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ὠδ. 22.

Βαία, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Στέφ. Βυζ.

Βαῖαι, αἱ, Bajae. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ Λουτρά, ἔχουσα καὶ ἕνα λιμένα, τανῦν χωρίον Βαία καλούμενον, Δ. Καισ. Στράβ.

Βαῖος, ὁ, Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαΐκι, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βαιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Συρακούσαις ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.

Βαίκυλλα, τά, Baeculla. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στεφ.

Βαιλών, ἴδε Βελών.

Βαιτική, ἡ, Baetira, (Βαῖτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιαῖς Ἱσπανίας κειμένη νοτειονατολικῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσογείου θαλάσσης καὶ Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδετανία.

Βαῖτις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ὅς τις καὶ Ταρτησσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, τανῦν Γουαδαλκουϊβίρος, Στράβ. καὶ Βαῖτιος, ὁ, Πτολ.

Βαιτουρία, ἡ. Χώρα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἄνα, Στράβ

Βάκις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπισημότερα, ἓν μαντεῖον τοῦ Βάκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ περιφημότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡροδ. 8, 20. Πλάτ Αἰλ. ιβ', 35. ὅθεν Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Βάκτρα, τά, καὶ Βάκτρα, ἡ, Στράβ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πρότερον Ζαριάσπα καλουμένη, διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεεν ὁ Βάκτρος ποταμός, τανῦν Βαλκ Στράβ.

Βακτρία καὶ Βακτριανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπεριλαμβάνοντο καὶ αἱ ἐπαρχίαι Ἀρία καὶ Σογδιανή· ἦν δὲ εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πλουσία, συνιστῶσα ἴδιον Βασίλειον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Βακτριανός, ή, όν. Τῶν Βακτρίων, ἡ εἰς τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καὶ, Βακτριανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακτρίας χώρας, Ξενφ. Στράβ.

Βάκτριος, ία, ιον. Τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρια τείχη, Εὐρ. Βακχ. 15. = Βάκτρα· καὶ Οὐσστ. οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ. Ἡροδ. 7, 64.

Βάκτρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, Πολυαιν. πιθαν: ὁ Ζαρίασπις, Πτολ. τανῦν Βάλκ.

Βάκχειος, α, ον. Τοῦ Βάκχου ἢ εἰς τὸν Βάκχον ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νήσου Λέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως, Λουκ. — 2) Τὰ Βάκχεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοιν. 236.

Βακχευτής, Βακχεύς, Βάκχη, Βακχήϊος, κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξικ.

Βακχιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵ τινες ἐβασίλευσαν πολὺν χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖον δὲ καθηρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡροδ. 5, 92. καὶ Βακχειάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 19.

Βακχιακός, Βακχιάς, Βακχίς, ἴδε ἐν Λεξικ.

Βάκχις, ιδος. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Παυσ.

Βακχικός, ή, όν. Τοῦ Βάκχου, ὅθεν, τὰ Βακχικά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡροδ. 2, 81.

Βάκχιος, ία, ιον, = Βακχικός, ἴδε Λεξικ.

Βάκχος, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Βακχυλίδης, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος πρὸ Χρ ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Βακχυλίς, ίδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικός, Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Βάλακρος, ὁ, Μακεδ. λεξ. ἀντὶ Φαλακρός, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Βαλβῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ τὸ 237 ἔτος ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἕνα μόνον χρόνον, Ἡρωδν. 7, 10.

Βάλβουρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβύρας, Στράβ.

Βαλιαρεῖς, αἱ. Baliares. Δύω νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ Μαιόρκα καὶ Μινόρκα, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι· καὶ Βαλιαρεῖς, οἱ κάτοικ. φημιζόμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι σφενδονῆται, Πολύβ. πιθαν. ἐκ τοῦ βάλλω ἤτοι ῥίπτω, ὅθεν Βαλιαρικός, ή, όν, τῶν Βαλιαρέων.

Βαλιαρίς, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρέων νήσων, καὶ, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς, Στράβ.

Βαλίος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν, Ὅμ. Ἰλ. Π, 149. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτὸς ἢ ποικίλος.

Βάλλαθα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε, 18.

Βαμβύκη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱεράπολις, ὅπερ ὅρα.

Βάντεια, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντία, Πλουτ. Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, τανῦν χωρίον Sancta Maria λεγόμενον.

Βάνος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων οἱ ὁποῖοι κατεσπάραξαν τὸν δυστυχῆ Ἀκταίονα, Ἀπολδ. γ', 4, 4.

Βάραζα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολ. ε', 13.

Βαρβάριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λουσιτανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ, τανῦν Cap d Espichel. Στράβ.

Βαρβαρισσός, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Βάργασα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν Βαργασηνός, ὁ κάτοικ.

Βάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, τανῦν Τούτζια.

Βαργούσιοι, οἱ, Bargusii. Λαὸς τῆς Παλαιᾶς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Βάργυλα, τὰ καὶ Βαργύλια, τά. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ ὅθεν Βαργυλιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Βάργυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἵππου Πηγάσσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλεροφόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

Βαρδύλης, εω, ὁ Ἀρριαν. Ἀνάβ. ά, 5 καὶ

Βάρδυλις, ιος, ὁ (Βάρδυλλις παρὰ Πλουτρ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Λουκ. Μαιρβ. 10.

Βάριον, τό, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Bari, Στράβ.

Βάρις, ἡ, = Οὐέρητον.

Βάρκας, α, ὁ. Καρχηδόνιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀμιλκὰρ καὶ ὁ μέγας τῶν Καρχηδονίων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.

Βαρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Βάρκης ἢ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὀχοί, ἅμαξαι τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἤλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπερχούσης ἔτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀρέστου, καὶ, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡροδ. — ἡ Βαρκαία, ἡ περὶξ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡροδ.

Βάρκετις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ. Τοξ.

Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκγένου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαΐς, μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, τανῦν Βάρκα, Ἡροδ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετωκίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 4, 204.

Βάῤῥων, ωνος, ὁ. Ῥωμαϊκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Οὐάῤῥων.

Βαρσήμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ, Ἡρωδν. γ', 1, 3.

Βασίας, ου, ὁ. Ἀρχάς τις παρὰ Ξενφ.

Βασίλεια, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.

Βασιλεύς, έως, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. β', 30.

Βασιλείδης, εω, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἡροδότου Ἴων, Ἡροδ. 8. 132.

Βασιλίς, ίδος, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἡσύχ.

Βασιλώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλιμ. ἐπ. 21.

Βασσάκης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρταβάνου, Πέρσης, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρδ. 7, 75.

Βασσαρεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἡσύχ. ἴδε βάσσαρος καὶ βασσαρίς ἐκ Λεξικ.

Βασσαρίδες, αἱ, = Βάκχαι.

Βασσιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος, Ἡρωδν. ε', 3.

Βασσίδαι, οἱ (ι) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ. Νέμ. 6.

Βάσσος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Βαστάρναι, οἱ, Bastarnae. Ἔθνος τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον κατῴκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐλθὸν πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐίστούλα ποταμοῦ, Στράβ.

Βαστητανοί, οἱ, Bastitani καὶ Bastuli. Ἔθνος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαστοῦλοι.

Βάτα, τά. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Βαταβοί, οἱ, Batavi· ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτῴαν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ἔτι δὲ καὶ Βατάουοι.

Βάταλος, ὁ. Αὐλητής, περιβόητος διὰ τὰ ἀχρεῖα καὶ ἀσελγῆ αὐτοῦ ἤθη, ὥστε ἐξέλαβον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κίναιδος, Λουκ. — 2) ἐμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττόμενον τὸ βατταρίζω, διότι εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅλως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.

Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρεων, Ἱπποκόοντα καὶ Ἰκαρίωνα, Ἀπολδρ. γ'. 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος Βατεία, Ἀπολδρ. γ', 12. ἔτι δὲ Βατίεια, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βατία, ἡ, καὶ Βιτία, ἡ, Ἀρποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιωπαίων, Στράβ.

Βατίεια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἢ Μυρίννης, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τεύκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βάτραχος λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, Πτολ.

Βαττιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.

Βάττος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων Βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ καθ' Ἡροδτ. 4, 155. σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν Βασιλεύς· ἐπίσημοι τούτων ἦσαν. — 1) Βάτος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὅς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐφήμου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 640 ἔτος πρὸ Χρ. ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς εἷς τῶν Ἡρώων, Πινδ. Ἡροδτ. 4, 115. — 2) Βάτος ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια αὕτη ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμήν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἦλθεν εἰς ταύτα τὰ μέρη, Ἡροδτ. ὅθεν Βάττου σίλφιον, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλούτου καὶ εὐτυχίας μεγάλης, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χόρτου σιλφίου τὸ ὁποῖον ηὔξανεν εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστφ. Πλούτ. 926.

Βάτων, ωνος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, τὸν ὁποῖον σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατάπιεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεων εἰς τὸν ἐν Θήβαις πόλεμον, Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Παυσ.

Βαῦκις, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαῦλοι, οἱ, Bauli. Μέρος τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Βαΐα, τανῦν Bacolo, Δι. Κασσ.

Βαῦμαι, αἱ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ ε', 18.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον περίσταται ὁ ἀντίπαλος τοῦ περιφήμου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαός τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολδρ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 2 — 2) Λαός τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν Μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπλδρ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταύτ. τῷ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τανῦν ἅγιος Γεώργιος, Στράβ. ὅθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδτ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνα, Στέφ. Βυζ. ἐκ Παυσαν.

Βέλγαι, οἱ, καὶ Βέλγες, Belgae· Ἓν ἐκ τῶν τριῶν πρωτίστων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνιστάμενοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν ἐντικὸν ὠκεανὸν ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ Βέλγαι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰς ἰδίους Βέλγας, εἰς Βαταβοὺς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ή, όν. Τῶν Βέλγων, καὶ, ἡ Βελγικὴ χώρα, ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνα, ἡ (ι) Κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. ἡ, 35. Βελμίνα παρὰ Πολυβ. καὶ Βλεμίνα παρὰ Στράβ. ὅθεν

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ, χώρα, Ἡ περὶξ τῆς Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. καὶ Βλεμινᾶτις, Στράβ.

Βελέριον, τό, Bolerium. Τὸ ἐντικώτατον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, τανῦν Lands-End, καλούμενον, Διοδ. Σικ.

Βέλεσις, ιος, ὁ. Βαβυλώνιος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας, Ξενῴ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. τανῦν Veletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλις, ιος Θεότης παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς καὶ Ἰλλυριοῖς, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἔφορον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πιθαν. δι' αὐτῆς τὸν Ἥλιον· κατά τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδν. ἡ, 3. ἔτι δὲ καὶ Βέλινον ἢ Βέλενον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκ.

Βελιών, ῶνος, ὁ, καὶ ὁ τῆς Λήθης. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, τανῦν Lima, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης, Ἀπολδρ. α', 9.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλεροφῶν ῶντος, Θεοκρ. Τιὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισίφου, κυρ. Ἱππόνοος καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βελλερον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τῆς Τίρυνθος, ὅς τις φιλοξενήσας αὐτόν, τὸν ἐκαθάρισεν ἐκ τοῦ φόνου, ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ὁ Βελλεροφόντης δὲν ἔστερξε εἰς τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπέμφθη μὲ γράμματα πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὅς τις θέλων νὰ ἐκδικαθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐζήτησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στείλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν θηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον Πήγασον, κατεστόξευσε τὴν φοβερὰν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ θέλων ὁ Βελλεροφόντης ν' ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον ἐκρημνίσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ καθ' Ὅμ. πεσὼν εἰς τὸ ἐν Λυκίᾳ Ἀλήϊον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφὴς καὶ περίφοβος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατεσυντρίφθη, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Θεογ. 325.

Βελλόακοι, οἱ, Bellovăci. Εἷς τῶν Ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Bauvais χώρᾳ.

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Βελεμίνα.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις τοκιστής, Ἀριστφ. Πλουτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βέμβινος, ἡ. Ἑλλαν. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στραβ. ὅθεν, Βεμβιαῖος, ὁ κατοικ. Θεοκρ, Εἰδ. κέ, 202.

Βένδεια, = Βένδις.

Βενδίδειος, εία, ειον. Τῆς Βένδιδος ἢ εἰς την Βένδιν ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βένδιδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πειραιᾶ, Ξενῴ. Ἑλλ. β', 4. καὶ, τὰ Βενδίδεια, ἡ Ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης περὶ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Βένδις, ιδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις ἐν Θράκῃ, ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθήναις ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἡσύχ. Λουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφτ.

Βενεβεντός, ἡ, Ἀππ. καὶ

Βενεούεντον καὶ Βενούεντον, τό, Beneventum. Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἱρπηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Διομήδης, τανῦν Benevento, Στράβ. ὅθεν, Οὐενεοαντανός, Πολύβ. καὶ Βενεβεντῖνος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βενθεσικύμη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύῃ, Ἀπολδρ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ, Βυζ. ὅθεν, Βεργραῖος, ὁ κάτοικ.

Βέρτιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας τανῦν Bamberg. Πτολ. β', 11.

Βέργομον, τό, Bergomum. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, τανῦν Bergamo.

Βεργούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θράκης, Πτολ.

Βερεκύνθιος, ία, ιον, ταύτ. τῷ Βερεκύντιος, ὅπερ ὀρθότ. Καλλ. εἰς Ἄρτμ. 246.

Βρέκυντες καὶ Βερεκύνται, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Βερεκύντου, ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο. Καλλμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος Βερέκυντον ἐν τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στραβ.

Βερεκύντιος, ία, ιον. Τῆς Βερεκυντίας, ἢ τοῦ ὄρους Βερεκύντου. Ὁ Βερεκύντιος Νομός, ἡ περὶ τὸ Βερέκυντον ὄρος χώρα, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κυβέλη, Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 246.

Βερέκυντος, ὁ; Ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, ἱερὸν τῆς θεᾶς Κυβέλης, Ἡσυχ. ἢ κατὰ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας. (τὸ Βερέκυντος ἐστι κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνοματ. ἡ δὲ Αἰτκ. Βερέκυντα εὕρηται παρὰ Στράβ. ιβ'. ἐντέλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδονικ. λέξ. ἀντὶ Φερενίκη. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, Καλλμ. Θεοκρ. ιζ', 34. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Βερενίκης καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετάτινα

νίκην τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· ἡ κόμη δὲ αὕτη, ἐλέγετο ὅτι συγκατεριθμήθη ὕστερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης προτέρας γυναικὸς τοῦ Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρός.

Βερενίκη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Βερενίκη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς λεγομένη, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς Λίμνης Τριτωνίδος καὶ τῶν Ἑσπερίων λεγομένων κήπων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. — 3) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, παρὰ Στραβ. Βερενίκη ἡ κατὰ Σάβας καλουμένη, ἡ Ἐπιδηρίς. — 4) Βερενίκη ἡ Πάγχρυσος, ἑτέρα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ταυῦν Σαλάκα. ὅθεν Βερενίκειος, εία, ειον, τῆς Βερενίκης ἢ ἐκ τῆς Βερενίκης ὤν, Θεοκρ.

Βρένθη, ἡ Βρένθη, ἡ Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Ἐορδαίας καὶ Ἠδωνίδος χώρας, Ἡροδτ. 8, 138.

Βερόη, ἡ. Θυγατηρ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Βάκχος, Νον. Διον. — 2) = Βέροια.

Βέροια, ἡ, καὶ Βερόη, καὶ Βέρροια. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πιερίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Βερμίου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀλιάκμονος, ὕστερον Εἰρηνόπολις κληθεῖσα· ταυῦν Βέροια, Θουκ. Στράβ. — 2) μία τῶν μεγαλητέρων Πόλεων ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, ταυῦν Ἀλέππον, Στραβ. ὅθεν, Βεροιεύς, εως, Πολυβ. καὶ Βεροιαῖος, ὁ κατοικ. Στράβ.

Βέρτισκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ. γ'.

Βέσβικος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη ἀντικρυ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥυνδάκου ποταμοῦ πλησίον τῆς Κυζίκου, ταυῦν Καλόλημνος, Στράβ.

Βεσούβιον, τό, Vesuvius, ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἴδε Οὐεσούϊον, Στράβ.

Βέσσοι, οἱ, καὶ Βησσοί, Ἡροδτ. 7, 111. Λαὸς ἄγριος καὶ λῃστρικὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν βορειοανατολικῶς περὶ τὸ Αἷμον ὄρος, Στράβ. ὅθεν Βεσσικός, ή, όν, τῶν Βησσῶν, καὶ Βεσσική, ἡ χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Βησσοί.

Βεύη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Βεύου ποταμοῦ, Στέφ.

Βεῦος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Βεύης.

Βέχειρες, οἱ. Ἐνικ. Βέχειρ, ος, ὁ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Βῆλος, ὁ. Belus. Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βαὰλ ἤτοι κύριος, καὶ Ζεὺς Βῆλος, πρῶτος Βασιλεύς, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλῶνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός, Ἡροδτ. 1, 181. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου τὸν Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν καὶ κατ' Εὐριπ. ἔτι τὸν Κηφέα καὶ Φινέα Ἀπολδρ. β', 1, 4. Ἡροδτ. 7, 61. Αἰσχλ, — 3) Παρ' Ἡροδτ. 1, 7, Πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὅθεν Βηλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Βήλου, αἱ Βηλίδες πύλαι, ἀντὶ αἱ πύλαι τῆς Βαβυλῶνος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βήλου ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην, Ἡρδτ. 3, 155.

Βήνακος Λίμνη, ἡ. Benacus lacus. Λίμνη τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ταυῦν Lago di Garda, Στράβ.

Βηρίσσιμος, ὁ, Verissimus. Τίὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποθανὼν πολλὰ νέος ἔτι, Ἡρωδν.

Βῆρος, ὁ, Verus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτός, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης παραθαλάσσιος καὶ ἐμπορικὴ, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, ταυῦν Βερούτ, Στράβ. Διον. Περ. 911. ὅθεν οἱ Βηρύτιοι, οἱ κάτοικ.

Βήρων, ωνος, ὁ, πληθ. Βήρωνες, Berones. Ἀρχαῖος λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, Στρίβ.

Βηρωσσός, ὁ. Ἱερεύς τις ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Ἰωσήπῳ.

Βῆσα, ἡ, καὶ Βῆσσα, Στράβ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 532. κατὰ Στράβ. πεδίον δασῶδες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρῶν. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν· ὅθεν, Βησαεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Βῆσσος, ὁ. Σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ὅς τις συνομόσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε μὲ ἀπάνθρωπον τρόπον· εἶτα δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, καὶ γενόμενος αἰχμάλωτος, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅς τις τὸν ἐθανάτωσαν ὕστερον ἀπὸ μεγάλας βασάνους, Ἀρρίαν. Πλουτ.

Βηστίας, ου, καὶ, α. Bestia. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμ.

Βία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νίκης, Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολδρ. α, 2, 4. Αἰσχυλ. Προμ.

Βιαντιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Βίαντος, ὁ Ταλαός, Ἀπολ. Ῥοδ.

Βιάνωρ, ορος, ὁ. Ἐπίκ. Βιήνωρ. Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 92. — 2) Εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ.

Βιαρκεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Σουΐδ. ἐν λεξ. Βιάρκης.

Βίας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ταλαόν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 296. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πύλλαντος, Ἀπολδρ. γ', 5. — 4) Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πριήνην ἐν Ἰωνίᾳ, Ἡρόδτ. 1, 27. — 5) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης, Παυσ.

Βιβλίνη, ἡ. Χώρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θρᾴκῃ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον οἶνον, Στεφ. Βυζ. Ἀθην.

Βίβλινος, η, ον. Ἐκ τῆς Βιβλίνης χώρας, ὅθεν, ὁ Βίβλινος οἶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐξαίρετον καὶ ἡδείαν αὐτοῦ ποιότητα, Ἡσ Ἔργ. 588. Εὐριπ. ἡ γραφ. Βύβλινος ἐστιν ἡμαρτμ.

Βίδερις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Πτολ.

Βίδος, ἡ, Bidis. Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ταυῦν, St. Giovanni di Bidini, Στέφ. Βυζ.

Βιζώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις δὶ ἑνὸς σεισμοῦ κατεποντίσθη, Στράβ. Μελ.

Βιθυνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καὶ Φρυγίας, Στράβ. ἥτις ἔτι καὶ, ἡ ἐν Ἀσίᾳ Θράκη ἐκαλεῖτο, Ξενφ. πρότερον δὲ Βεβρυκία.

Βιθυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βιθυνίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀνήκουσα, ἡ Βιθυνὶς Θράκη, Ξενφ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2.

Βιθύνιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας πέραν τοῦ Ποταμοῦ Τίου, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, ταυῦν Βόλι.

Βιθυνοί, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καθ' Ἡροδτ. 7, 75. τὸ ἀρχαῖον Θρᾶκες, οἱ τινες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν μετέβησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, Ξενφ. Ἀναβ. 5', 2, 17. ἔτι δὲ καὶ οἱ Βιθυνοὶ Θρᾶκες λεγόμενοι, Θουκ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 347.

Βιθυνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Θράκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.

Βιλλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 791. ταυῦν Σχιερεδέχ.

Βισάλται, οἱ. Θρακικὸς Λαὸς, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρκτικῶς τῆς Βόλβης λίμνης, Ἡροδτ. 7, 115.

Βισάλτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Βισαλτίας χώρας. — 2) Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδτ. 6, 26.

Βισαλτία, ἡ. Χώρα τῶν Βισάλτων ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ.

Βισάλτιος, ία, ιον. Τῶν Βισάλτων, ἡ Βισαλτίη χώρα, = Βισαλτία, Ἡροδτ.

Βισαλτικός, ή, όν. Τῆς Βισαλτίας ἢ εἰς τὴν Βισαλτίαν ἀνήκων, Θουκ.

Βισάνθη, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ῥαιβεστὸς κληθεῖσα, ταυῦν δὲ Ῥοδοστός, Ἡροδτ. 7, 137.

Βίσουργις, ιδος, ὁ, Visurgis. Εἷς τὸν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς ἄνω Γερμανίας, ταυῦν Βίζερ λεγόμενον, Στράβ.

Βίστονες, οἱ, ἐνικ. Βίστων, ονος. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, κατοικῶν μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, Ἡροδτ. Εὐρ. Ἄλκ. 485.

Βιστονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Βιστόνων ἐν Θράκῃ, Ὀρφ. Ἀργ. 78. καὶ Βιστωνία, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βιστόνιος, ία, ιον. Τῆς Βιστονίας, ἡ Βιστονικός, καὶ ἀντὶ τοῦ Θρακικός, ἡ Βιστονικὴ Φόρμιγξ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 704.

Βιστονίς, ίδος, καὶ Βιστωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Βιστονίας, ἡ Θρακικὴ, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 576.

Βιστονίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονίς λίμνη, ἡ. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, ταυῦν Λάκκος Βούρου λεγομένη, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Βιστωνὶς λίμνη, Στράβ.

Βίτος, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Λουκ. ἐπ. 21.

Βιτούριγες, οἱ, Bituriges. Ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρον ποταμὸν (Loire) καὶ συνιστῶν δύω γένη — 1) Βιτούριγες οἱ Ἰοσκοὶ ἢ ὀρθτρ. Οὐϊσκοὶ Πτολ. Vibisci, κατοικοῦντες περὶ τὴν Βουρδιγάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οἱ Κοῦβοι, Cubi

κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Λίγυρα ποταμόν, Στράβ. καὶ Οὐιτούριγες.

Βίτων, ωνος, ὁ (ῑ) Τίός τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίου, οἵτινες ἀμφότεροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔσυραν αὐτὴν ἕως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅπου οἱ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μὲ γλυκύτατον θάνατον, Ἡροδ. 1, 31.-2) Ὄνομ. Κύρ. Ἑλληνός τινος παρὰ Ξενοφ. (τὸ Ἰώτα ἐστὶ βραχύ, Λεων, Ταρ. Ἐπ. 30. Ἀνθολ. I, 417.)

Βίων, ωνος, ὁ. Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, Φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, Στράβ.

Βλαίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκών, ῶνος, ἡ. Blascon. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἤδη Brescou καλουμένη, Στράβ.

Βλαῦδος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Βλέμμινα, ἴδε Βελεμίνα.

Βλέμμυες, οἱ, Στράβ. καὶ

Βλέμυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεῦον, κατὰ Στράβ. μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα· Θεοκρ.

Βλέπυρος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327.

Βλεπαῖος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μειδ. σελ. 583.

Βλεψίδημος, ὁ. Ἐνδεής τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 322.

Βλεψιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βλεψίου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ.

Βλεψίας, ου. Παράσιτός τις, Λουκ. Τίμ. 58.

Βοάγριος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου, ὅς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μάνης, Ὁμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.

Βόγης, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠιόνος ἐν Θράκῃ, Ἡροδ.

Βοαμίλκας, ου, Bomilcar. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ οὗτος μονάρχης ἀπόλυτος.

Βοηδρόμια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κζ'.

Βοηδρόμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομίων ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ὅς τις ἄρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου, Δημ.

Βόηθος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ

Βοία, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ταυτὸν Παλαιόκαστρον, Στράβ. καὶ, Βοιαί, αἱ. Παυσ. ὅθεν, Βοιάται, οἱ κάτοικ.

Βοϊανόν, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, ταυτὸν Bojano, Στράβ.

Βοίβη, ἡ Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιβεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηΐς, ίδος, ἡ της Βοίβης, ἡ Βοιβηΐς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοίβης, ταυτὸν, Βίον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Ἡροδ. καὶ Βοιβηΐτις, ιδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοίβης, Στράβ. — 2) Βοίβιος, ία, ιον, Τῆς Βοίβης ἢ εἰς τὴν πόλιν Βοίβην ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, άδος, ἡ ἐκ Βοίβης, Πινδ.

Βοῖοι, Βόϊοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonais, οἵ τινες ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα κατῴκησαν τὰς πόλεις Βονωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μοδένναν. Βοῖοι, παρὰ Πολυβ. Βόϊοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βοιόν, Βόϊον καὶ Βοῖον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Βοιόν, Θουκ. α, 107. Βόϊον, Στράβ. Διοδ Σικ. καὶ Βοῖον, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιάτης, ου, ὁ Κάτοικ. Στεφ.

Βοιός, ὁ. Τίός τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοίαν· ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Παυσ.

Βόϊσκος, ὁ. Ἀθλητής τις Θεσσαλός, Ξενοφ.

Βοιώτειος, α, ον, ἀμφιβαλμ. Θουκ. δ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, δυτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Κορινθιακὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μεταξὺ Εὐβοίας θαλάσσης· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Ἀονία ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοίκους Ἄονας, ὕστερον Ὠγυγία ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βοῦς, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐνταῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινόν, ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ἦν ἐπίπεδον, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ μᾶλλον ὑγρόν, διάφοροι δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόνως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Κηφισσός, ὁ Ἀσωπός, καὶ ὁ Ἰσμηνός· ἐπ' αὐτῆς κεῖται καὶ ἡ περιβόητος Κωπαΐς λίμνη ἔχουσα 9 γεωγραφ. μίλ. περίμετρον. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμείαν· ταυτὸν ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἓνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτιάζω καὶ Βοιωτίζω. Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Λεξικ.

Βοιωτίδιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ Βοιωτὸς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 872.

Βοιώτιος, ία, ιον. Τῆς Βοιωτίας ἢ ἐκ τῆς Βοιωτίας ὤν. Ὁμ. Ἰλ. ὅθεν, τὸ Βοιώτειον, ἆσμα τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπενόησεν ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 14. καὶ οἱ Βοιώτιοι, ταύτ. τῷ Βοιωτοί, Ὁμηρ.

Βοιωτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις Ξενοφ. καὶ Οὐσιστκ. ἢ Βοιωτὶς, προσυπκμ. γυνή, ἡ κάτοικ τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτὶς, ἤτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. -2) Κύρ Ὄνομ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς Αἰόλου τοῦ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διοδρ. Σικ. ὠνομάσθησαν Βοιωτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἄρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας.-3) Τίὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅς τις κυρίευσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀονίαν λεγομένην, Παυσ. θ'.-4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βόλβη λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδ. ταυτὸν, Σιρεκαίσσι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. α, 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτίνου στόματος τοῦ Νείλου, ταυτὸν Ῥοσσετη. ὅθεν, Βολβινίτης, ου, ὁ κάτοικ Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ίνη, ινον. Τῆς Βολβιτίνης ἢ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Νείλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χειροποίητον διώρυχα, Ἡροδτ.

Βολίνα, ἡ (ῑ). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παυσ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. καὶ Βολίνη, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βολιναῖος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παυσ. ζ'. 23.

Βόλιστος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, Θουκ καὶ Βολιστοί, ἡ, Στεφ.

Βολογεσός, Στέφ. Βυζ. ἴδε Οὐολόγεσος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλητρίά τις, θυγάτηρ ἢ δούλη τοῦ Πολυβώτου, Θεόκρ. Εἰδ. ι', 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύω υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Βορέας, ου, ὁ. ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. Βορέης, συνηρμ. Βορῆς Ἡροδτ. Ἀττκ. Βορρᾶς. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θράκην, διὸ καὶ ὅσοι κατῴκουν ἀρκτικώτερον τῆς Θράκης, ἐκαλοῦντο ἐνγένει ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβόρειοι· ἁρπάσας δὲ τὴν Ὠρειθυίαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, Κάλαϊν καὶ τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἕσπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων περίστανον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσωποποιημένους τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς εὐεργετικώτατος καὶ εὐκραέστατος ἄνεμος, ἔχων καὶ ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλλισσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδτ. 7, 189.

Βορεάς, άδος, ἡ· Ἰωνκ. Βορειάς, ποιητκ. Βορηϊάς, Βορηΐς. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορεῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἢ Βόρειος, Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ον, καὶ Βόρεος, ὁ, ἡ, ον. Βορινὸς ἢ εἰς τὸν Βορέαν ἀνήκων, -2) ὁ Βόρειος λιμὴν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηϊάδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντιπ. Θεσ. 36.

Βορηϊάς, άδος, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Βορειάς.

Βορήϊος, ΐη, ΐον, Ἰωνκ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βόρειοι υἱες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικός, ἡ Βορηΐη θάλασσα, = Μεσόγειος θάλασσα, Ἡροδτ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὔξεινος.

Βόρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. Ἀπολδρ. γ'. 4. 4.

Βοριάδης, ου, ὁ. Εὐρυτάνις παρὰ Θουκ.

Βορρᾶιος, καὶ Βορρέϊος, α, ον, = Βόρειος, αἱ Βορρεῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν πλησίον τῶν Προιτίδων πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὕψισται ἐλέγετο, Αἰσχ.

Βορσίππη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μία τις

θρησκευτική αἵρεσις τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σεμαβάτ λεγομένη.

Βορυσθένης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ταυῦν Νεῖπρος, Dnieper. Ἡροδτ. ὅθεν, Βορυσθενείτης, ου, Ἰωνικ. Βορυσθενείτης, Ἡροδτ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενείτης, θηλκ. Βορυσθενῖτις, ιδος, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθένην κατοικῶν, Ἡρόδτ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ εἰ. τὸν Βορυσθένην, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡροδτ. 4, 78. δι ὃ καὶ κτίσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ἔτι δὲ καὶ Ὀλβία καί, τὸ Βορυσθενειτέων ἐμπόριον, Ἡροδτ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθενεῖται, οἱ κατοικ. καὶ Ὀλβιοπολῖται.

Βορυσθενίτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθένης.

Βοσποραν οί, οἱ, καὶ Βοσποριανοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. ἀνήκον οὗτοι μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριος, ία, ιον. Τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σοφκλ. καὶ, οἱ Βοσπόριοι = Βοσποραν οί, Στράβ.

Βοσπόριχος, ὁ. Ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντίου, Δημοσθ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὤν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι πορθμοὶ τῆς θαλάσσης, ἐξαιρ. δὲ, ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλήτερον πλάτος 14 σταδίων, ταυῦν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡροδτ. 4, 83. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 720. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰὼ θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐπέρασεν αὐτὸν καθημένη ἐπὶ τοῦ βοός, Ἀπολδρ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ταυῦν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφᾶ· ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰοῦς, Αἰσχ. Ἡροδτ. 4, 12. Στράβ. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἰδίους βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Διόν. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ταυῦν χωρίον Βάτρον, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Λουδία ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. συγκατατάττει εἰς τὴν Πιερίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀποίκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ· = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαῖος, ίδος, ἡ· = Βοττία, Ἡροδτ. 7, 123.

Βοττιαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡροδτ. Θουκ.

Βοττικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καὶ, ἡ Βοττικὴ γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρης, εω, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡροδτ.

Βούβαστις, ιος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Ἄρτεμιν, παρισταιομένη ὡς θεὰ τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράσημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλλῆν· ἐλατρεύετο δὲ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνθρώπινοι θυσίαι, Ἡροδτ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἰσ. Ὅσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡροδτ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, ταυῦν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν, Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὐσστ. ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Βούδιον κληθείσης. Στεφ. Βυζ.

Βούδειον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 572, καί, ἡ Βούδεια, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βούδειος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βούδειον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικὸς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς Σκύθας, κατοικῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ συνορεύων ἀρκτικῶς μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωνοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡροδ. 4, 21, 123.

Βούδιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸ δυσμῶν τῶν πηγῶν τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἔτι καὶ φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουθρωτόν, τό, καὶ Βουθρωτός, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἠπείρου μὲ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, ταυῦν Βούτριντον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοθρώτιος, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου ἵππου του Βουκεφάλου, ὅττις ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ γήρατος, Ἀρρν. Ἀνάβ. ε', 29. 8. Βουκεφαλία, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄκρα τις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Βουκεφάλας, α, ὁ, Μακεδν. ἀντὶ Βουκέφαλος. Οὗτος ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀμοίαζε μὲ κεφαλὴν βοός, τὸ ὁποῖον συμβαίνει συνήθ. εἰς τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους τῆς Θεσσαλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον. Εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εὑρεθεὶς εἰς πολλὰς μάχας, ἔμαθεν νὰ ὁρμᾷ ἀφόβως εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ πολλάκις ἔσωσεν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων· τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πώρου μάχην πληγωθεὶς θανατηφόρως καὶ ὢν ἤδη γηραιὸς καὶ ἐξησθενημένος, ἀπέθανεν τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Πλουτ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Βουκολίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, Ὅμ.

Βουκολικός, ή, όν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου, πιθαν. τὸ παρὰ Στράβ. Φατμητικὸν στόμα, Ἡροδτ. 2, 17. — 2) τὸ [Βουκολικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὀρέων, Πτολ. δ', 4.

Βουκολίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 8. 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύμφης Καλύβης, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρβαρέας νύμφης τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22. Ἀπολδρ.

Βουκολίων, ωνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ Βουκολιών, ῶνος, ἡ. Παυσ.

Βούκολος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολδρ. γ', 10, 5.

Βουλαγόρας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεύς, Δημ. Στεφ.

Βουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Βουλιμεῖς, οἱ, ἴδε Βυλλίονες.

Βοῦλις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικολάου, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἐκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ πρέσβεων τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἀπέπεμψεν ἀμφοτέρους ὀπίσω μὴ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν παράβασιν τοῦ ἐθνικοῦ δικαιώματος, χύναν αἷμα ἀθῶον, Ἡροδτ. 7, 134. Βαρθ. Ἀναχ.

Βοῦλις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Παυσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλεία παρὰ Πτολ. ὅθεν, Βούλιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βουλλίς, ἴδε Βυλλίς.

Βούμωδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, ταυῦν Σχιασίρ, Ἀρρίαν. δ', 8. καὶ 3', 11. ἔνθα Βούμαδος καὶ Βούμηδος ἄλλως γράφ. Bumodus, Curt.

Βουναῖα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βούνου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, Παυσ. β', 4.

Βοῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, βασιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαστήματι τῆς ἐπουσίας τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας, Παυσ. β', 3

Βουπαλος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππόναξ ἐλοιδόρει εἰς τὰ ποιήματά του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ, ἡ, ον, Φιλιπ. Θεσσ. 83.

Βούπορθμος, ὁ. Ὅρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ἀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρασίου ἡγεμόνος τινὸς ἐγχωρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 615. Λ. 756. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕτω μόνον ἡ χώρα· ἔτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐτόθι, κατὰ Στέφ. Βυζ. Βουπρασιεύς, ὁ κατοικ.

Βοῦρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βοῦρα, Παυσ. ζ', 25.

Βοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Ἡροδτ. Στράβ. ὅθεν, Βουραῖος, ὁ κάτοικ.

Βουρδίγαλα, ἡ. Bourdigala. Πρωτεύουσα τῶν Βιτουρίγων ἐν τῇ Ἀκουϊτανικῇ Γαλλίᾳ, περίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ἐμπόριον, ταυῦν Bourdeaux, Στράβ.

Βούρινα, ἡ (Βουρίννα). Κρήνη τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.

Βουσαί, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ἡροδτ. 1, 101.

Βούσιρις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν του, ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγγελίαν μάντεώς τινος Θρασίου ἐκ Κύπρου· τελευταῖον δὲ πιάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμφιθάμαντα, Ἀπολδρ. β', 5, 11. Πλουτ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Αὐτομάτης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Βούσιρις, ιδος, Ἰωνι ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέγαν ναὸν τῆς Ἴσιδος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς θεοῦ ταύτης, ταυῦν Βουσίρ, Ἡροδτ. 2, 59. Στράβ. ὅθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡροδτ.

Βοῦσος, ἡ, Διον Περ. 457. = Ἔβουσος.

Βουτάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ποτειδῶιος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Παυσ. Ἡσύχ. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Βοῦτη, ἡ, ἴδε Βουτώ.

Βουτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἢ τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παδίονος ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόσας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95. καὶ Ἀπολδρ. Σ', 95. ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἔρυκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.

Βουτώ, οῦς, ἡ, Αἰτκ. Βουτοῦν. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίοις, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λητὼ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡροδτ. 2, 156. Αἰλ.

Βουτώ, οῦς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τῇ Βουτικῇ λίμνῃ, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Λητοῦς Ἡρόδτ. 2, 155. ἡ Βοῦτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐκτὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ Βουτὰν ἐν ἱερ. Γραφ. Ἡροδτ. 2, 75. ταυῦν Ἑλ-Βουεῖβ· ὅθεν Βουτικός, ἡ, όν, τῆς Βουτοῦς, ἡ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στρβ. καὶ Βουτοΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βουφάγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ.

Βουφρᾶς, άδος, ἡ. Νῆσος ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ', 118. Κατὰ Mannert ἄκρατις ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Βουφόνια, τά. Ἑορτὴ τῶν Διιπολίων, ἴδε Διιπόλια, Ἀριστφ. Νεφ 981.

Βουχάλτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.

Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσωπέων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ἀλον.

Βραγχίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἔχοντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἑνὸς ναοῦ καὶ μαντείου κειμένου πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ἡροδτ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαι, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θηλκ. παρ' Ἡροδτ. 1, 92, 159. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι, καί, τὸ ἐν Διδύμοισι, Ἡροδτ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπιστημότερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.

Βράγχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μιλησίας γυναικός, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μάντεων, διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνος τὴν μαντικήν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν ἱερέων. Λουκ. Συρ. θε. Παυσ. Στράβ.

Βραισία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀποθανοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Βραισιαί, αἱ· ἴδε Πρασιαί.

Βρασίδας, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, ἀποθανὼν νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὅθεν, Βρασίδειος, α, ον, τοῦ Βρασίδα, Θουκ.

Βρασίδεια, τά. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελουμένη δὶ ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Βρασίδα. Θουκ. ε'. Παυσ. Λακό. 14.

Βρασίλας, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἥρωος ἐν τῇ νήσῳ Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 11. ἀμφβλ.

Βραυρώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιτθακοῦ βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ, Θουκ.

Βραυρών, ωνος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως ἐν Ἀττικῇ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών, Στέφ. Βυζ.

Βραυρών, ῶνος, ὁ. Κώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡροδ. 4, 145. ὅθεν Ἐπίρ. Βραυρώνασε, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καὶ, Βραυρῶνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ. Βυζ.

Βραυρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Βραυρῶνος ἢ εἰς τὸ χωρίον Βραυρῶνα ἀνήκων· ὅθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καὶ, τὰ Βραυρώνια, ἑορτὴ ἥτις ἐπαναγυρίζετο κατὰ πενταετίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καθ' ἣν ἔψαλλον μίαν ῥαψῳδίαν ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ ἔθνον μίαν αἶγα. Ἀριστφ. Λυσ. 849.

Βραχμᾶνες, οἱ, ένικ. Βραχμάν, ᾶνος, ὁ· Bramines. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἥτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στράβ. — κατὰ Λουκ. καὶ Ἀρριαν. ἐσχηματίζον οὗτοι ἓν ἴδιον ἔθνος καὶ κατῴκουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέραν χώραν ὡς οἱ παρ' Ἰουδαίοις Λευῖται λεγόμενοι, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ζ', 7. Λουκ.

Βρένθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Βρενθιάδου ποταμοῦ, οὖσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσαν. εἰς ἐρείπια, Παυσ.

Βρέννος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ 360 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρεντέσιον, τό· καὶ Βρεντήσιον, Brundusium. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κριτῶν· ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολυάνθρωπος καὶ ἐμπορική, ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον διάβασις, ταυῦν Brindisi, Ἡροδτ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντήσιον εὕρηται παρὰ Πλούταρ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Βρεντεσινός, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντήσιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρεττανία καὶ Βρετανία, Britannia. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νῆσον, ἥτις περιλαμβάνει ταυῦν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλλοῖων, Albion ἐλέγετο. Ἦν δὲ αὕτη ἡ νῆσος ὀλίγον γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας· πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἄρχισαν νὰ πλέωσιν ἀρχαιόθεν εἰς αὐτήν, μετερχόμενοι ἐμπόριον τοῦ Κασσιτέρου, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον ἄφθονον ἐκ τῆς χώρας ταύτης, δὶ ὃ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Νῆσος Κασσιτερίς, ἢ Κασσιτερίδες νῆσοι· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλεύσαντες ἐκ τῶν Γαδείρων· τελευταῖον δὲ ἔγινεν γνωστοτέρα ἡ νῆσος αὕτη διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἦσαν ἔτι εἰς ἄκρον ἄγριοι καὶ ἐξόχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲ τοὺς Κελτοὺς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς ποταπὰς καὶ εὐτελεῖς οἰκίας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα θηρίων· ἐπὶ δὲ Καίσαρος Κλαυδίου ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἰδίας ἀποικίας, διαιρέσαντες τὴν νῆσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρεττανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρεττανίαν. Ἡρδτ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μέλ. 3. ὅθεν Βρεττανικός, ή, όν, τῆς Βρεττανίας ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκων· αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεττανίς, ίδος, ἡ, καὶ Βρετανίς, ἡ, τῆς Βρεττανίας, ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ ττ εὕρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Ἡρωδν. ὀρθοτρ. μέντοι δι' ἑνὸς τ, Διον. Περ. 566.)

Βρεττανός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρεττανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Bruttium. Ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, ταυῦν Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἔτι δὲ καὶ Βρουττία, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Βρεττιανός, ή, όν, τῆς Βρεττίας, καὶ, ἡ Βρεττιανή, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Bruttii. Ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττία, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Βρύττιοι, Ἀππιαν.

Βρέττος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων λαῶν τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σαύου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρευκόμαγον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντοράτου (Strassburg), ταυῦν χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἔτι καὶ Βροκόμαγον, Brocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸν Λίσσον ποταμὸν, νοτειανατολικῶς τῆς Σαμοθράκης, πρότερον Γαλαϊκὴ καλουμένη, Ἡρόδτ. 7, 108.

Βριάρεως, ὁ (υυυ-). Γίγας ἑκατόγχειρ, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βριάρεων, οἱ δὲ θνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 403. Ἀπολδρ. καὶ Ὀμβριάρεως, Ἡτδ. Θεογ. 617. καὶ Βριαρεύς, ῆος, Καλλμ. ἴδε Αἰγαίων. — ὅθεν, Βριάρεω στῆλαι, προτέρα ὀνομασία τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βρίγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Barow) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Hellen) Πτολεμ. β', 2.

Βριγάντιον, τό, **Brigantium Flavium.** Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὡραίων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, τανῦν Corunna λεγομένη, Στράβ.

Βρίγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βρικάντιοι, οἱ, **Brigantii.** Ἔθνος Γερμανικόν τῆς Οὐϊδελικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντίαν λίμνην, Πτολμ.

Βρικιννίαι, αἱ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Λεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βρικιννία, Στέφ. Βυζ.

Βριλλησός, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον ἀρκτικῶς· Θουκυδ.

Βριμώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης, διὰ τὸ προξενεῖν φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτὸς βρέμουσα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 861.

Βριξία, ἡ, **Brixia.** Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας οὖσα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Brescia, Στράβ.

Βρισαῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίσης, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψεν αὐτόν, Στεφ. Βυζ.

Βρισηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια καλουμένη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων συναστικῶς τοῦ ἀφῃρέσεν, Ὁμ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, ους, Ἐπικ. ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἢ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρνησσῷ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπόρθησε καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηΐδα ἢ Ἱπποδάμειαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 689. Α, 184.

Βριτόμαρτις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης κόρης τοῦ Εὐβόλου ἐκ Κρήτης· ἥτις λέγεται ἐφεῦρε τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, δι' ὃ ἐπωνομάζετο καὶ Δίκτυννα καὶ ἐσυνώδευεν ἀεὶ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὰ κυνήγια· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ πόλει Κυδωνίᾳ. Καλλιμ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νύμφης Βριτομάρτιος, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτήν· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ Ἄρτεμις ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἐλογίζετο ἔφορος καὶ προστάτις τῶν λιμένων, Παυσ. (τινὲς ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτὺ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μάρτις, κόρη.)

Βρόγγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μοισίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν, Σαῦος, ἢ Μοραύας, Ἡροδτ. 4, 49.

Βρόμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἦλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγκυος μὲ τὸν Βάκχον, ἢ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἐν καιρῷ νυκτὸς αἱ Βάκχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ. Διοδ. Σικ. ὅθεν, Βρόμιος, ία, ιον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάκχου, καὶ, Βρόμιος χάρις, ἢ Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Ἀριστφ. Νεφ. 308. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἑρωτώ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Βροντεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυτεμνήστρα πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Παυσ. β', 22.

Βρόντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Κυκλόπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλόδ.

Βρούκτεροι, οἱ, **Bructeri.** Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμόν, (Ems) οἵτινες πολεμοῦντες ἀεὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταῖον ὑπ' αὐτῶν· Στράβ.

Βροῦτος, Δ. Ἰούνιος. Τίος τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκουϊνίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐφονεύθη ὑπὸ Ταρκουϊνίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βροῦτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν παράφρονα, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Λουκρετίας, γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Κολλατίνου, διὰ τὴν προξενηθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρος τῶν ἐν Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλέως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, ἐδίωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκουϊνίους μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐσύστησεν οὗτος πρῶτος τὴν ἐτήσιον Ὑπατικὴν ἐξουσίαν, ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίνου, τὸ 510 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκουϊνίων, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐπανακτήσωσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφονεύθη, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἄρνου υἱοῦ τοῦ Ταρκουϊνίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἕνα ὁλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βροῦτος ὁ Νεώτερος, Μάρκος Ἰούνιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερουϊλίας μητρὸς τοῦ Βρούτου, δι' ὃ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχὰς ὁ Καῖσαρ, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἡγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἐλκύσας πρὸς τὸ μέρος του πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξόχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καίσαρα, ὅτε ἤδη ἔμελλεν οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συνωμοτῶν, κρατῶν ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖραν, τὸν ἔσφαξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρουττία, ἡ, = Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στέφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Στράβ.

Βρύαξις, εως, ὁ. Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ, ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ ἐγγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγοι, οἱ, καὶ **Βρίγες.** Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡροδτ. 6, 45. Στράβ. κατ' Ἡροδτ. 7, 73. Μεταβάντες ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ ὀνομαθέντες Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Βρυγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύκη, ἡ, = Βεβρύκη, ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Τρεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίονα, Σχολ. εἰς Ἰλ. Σ, 486.

Βρυσειαί, αἱ. Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη μεσημβριωῖς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 583.

Βρύττιος, ία, ιον, = Βρέττιος, Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ **Βορμίσκος**, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πιθαν. = Ἀρέθουσα, Θουκ. δ', 103.

Βύβασσος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βυβάσσιος, ία, ιον, τῆς Βυβάσσου, ἡ Χερσόνησος ἡ Βυβασσίη, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχομένη μὲ τὴν αὐτόθι Χερσόνησον τῆς Κνίδου, Ἡροδτ. 1, 174.

Βύβλινα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βύβλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 817.

Βυβλία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός.

Βύβλινος, ἴδε Βίβλινος.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πηγήν, Ἀντων. Λιβ. 30. Παρθ. Ἐρωτ. ια'.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Πηγή τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλὶς θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 114.

Βύβλος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ὡς λέγεται, ἡ ἀρχαιοτάτη, κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ὡς καθέδρα τοῦ Κινύρου· τανῦν Δσχιβλὲ, Στράβ. ὅθεν, Βύβλιος, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, τανῦν Βάβελ, Στεφ. Βυζ.

Βυζάκιον, τό, = Βυσσᾶτις.

Βυζάντιον, τό. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἦν δὲ αὕτη ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κτισθεῖσα πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτήν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειντο αἱ πόλεις Χαλκηδὼν καὶ Χρυσόπολις (Σκούταρι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευράν της εὑρίσκετο ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον συνήθως τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοῖα καὶ ὅστις ἐσχηματίζε τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἥτις ἐξεῖχεν ἀνατολικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔκειτο τὸ φρούριον, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μὲ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν προσφυῆ καὶ ὡραίαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτήν, τὸ ὁποῖον ἔφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην δοξίλειαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, κατεστάθη τὸ Βυζάντιον Καθέδρα ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ νέα Ῥώμη ἐπωνομάσθη· τανῦν δὲ Κωνσταντινούπολις, Σταμπόλ, κατασταθὲν Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγκρινόμενον μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς λοιπὰς ἐπισήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, Ἀρμενίους καὶ ὀρθοδόξους Ἕλληνας. — ὅθεν, Βυζάντιος, ία, ιον, τοῦ Βυζαντίου, ἢ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικ. — Βυζαντιάς, άδος καὶ Βυζαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Ἀνθολ.

Βύζας, αντος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κροίσσας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βυζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεὺς ὅστις ἔφερεν τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ἱστορικῶν· Ἡτυχ. Στεφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Βύζης, ου.

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρασίνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν κατάλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ.

Βύζηνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἑτοιμότητα εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζήνου παῤῥησία, Ἐρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 396.

Βυλλιακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλίονες, οἱ, Bullionès. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδα, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Βουλινοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Δίον. Περ. 387.

Βύλλις, ιδος, ἡ. Βοΐλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλιόνων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλιδεύς, έως, ὁ κατοίκ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, Στράβ.

Βυρσίνη, ἡ. Κωμικ. πεπλασμένη λέξις ἀντὶ Μυρτίνη, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν βυρσοδέψην Κλέωνα.

Βυσσᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ῥωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Σύρτεως, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ ἐμπορική, ἢ ὁ κατὰ Heeren, ἐπωνομάσθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ'. 23. ἔτι δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Βυζάκιον, τό, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Vola. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, Στέφ. ὅθεν, Βωλανός, ὁ κάτοικ.

Βωμιεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας συνεχόμενος μὲ τοὺς Ὀφιονεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὅρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας, Θουκ. γ', 96. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμίας, α, ὁ. Ὄρος τῆς Αἰτωλίας σχηματίζον τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Οἴτης, ταυτὸν Ἄνινας ὄρος, Στεφ.

Βωνονία, ἡ, καὶ Βονωνία, Πλούτ. Bononia Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκ. διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, ταυτὸν Bologna ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βῶρμος, καὶ Βώριμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐπίου, Μαριανδυνός, νεανίας ἐξαίσιου ὡραιότητος, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται αἱ νύμφαι εἴλκυσαν μέσα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔγινεν ἀφανής, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπένθουν οἱ συμπολῖται του μὲ γοερὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περσ. 938.

Βῶρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Καισαρείας, Ἰωσπ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Πασαργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλικά, Βασίλεια τὰ ἐν Γάβαις λεγόμενα· πιθαν. ἡ Δαρακαβέρδ, Πτολ. — 2) πόλις ὀχυρὰ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγέτων χώρας, Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ἀλεξ. δ', 17.

Γάβαιος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενῳ.

Γάβελα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Λαοδικείας μὲ λιμένα, ταυτὸν. Δτχεβιλέ, Στράβ.

Γαβαθά, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλλιαρ. τῆς Ἐλευθερουπόλεως, Εὐσέβ.

Γάβαρα, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαΐδος. Mannert.

Γάβιοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀργείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβῖται, οἱ κάτοικ.

Γαβίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν. Οὐίργλ.

Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges. Μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμωδὰ ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σκυθίας, ὧν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν του, δέχεται δὲ εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, καὶ ῥέων Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαιρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Πτολ. Στράβ.

Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος μικρά, ἔχουσα μόνον ἓν ὀχυρὸν φρούριον, ταυτὸν Σχιατρέχ.

Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ περιῴξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰόππης. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρὶς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεαγ. Ἐπιγ. ά. ὅθεν Γαδαρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γαδάτας, α, καὶ ου, ὁ. Ἀσσύριός τις, Ξενῳ.

Γάδειρα, τά, Ἰωνικ. Γήδειρα, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ὁ πέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, συνεχομένης μὲ τὴν ξηρὰν διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπόριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον Ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὕστερον κατεστάθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, ταυτὸν Κάδιξ, Cadix. Πίνδ. Ἡροδ. Στράβ. ὅθεν, ἐπίρρ. Γαδειρόθεν, ἐκ τῶν Γαδείρων, Διον. Περ. καὶ Γαδειρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — Γαδειρικός, ή, όν, τῶν Γαδείρων, Πλάτ. καὶ Γαδειρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδείρων οὖσα, Στράβ.

Γάδιρθα, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.

Γαδιτανοί, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδείρων, Στράβ.

Γαδιτανός, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδείροις ἕνα περίφημον Ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.

Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. τ. ἴδε Γεδρασία.

Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιβύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβᾶσαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαμψὼν καὶ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κυρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξανδρείας, Ἀριαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαῖος, ὁ κατοικ.

Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ καθέδρα τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Διων. Κασσ. λέ, 11.

Γαζωρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γάζωρος, ἡ, καὶ Γάσωρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἀλεξιστορωφόρι, Στεφ. Βυζ.

Γαῖα, ἡ, καὶ Γαίη, νεωτρ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὐτῆς τὸν Πόντον, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡσ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομίζετο δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς, προειποῦσα εἰς τὸν ἔκγονον αὐτῆς Διὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης μητρός, Παυσ. ὅθεν, Γαιήϊος, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὁμ. Ὀδ.

Γαιαοῦχος, καὶ Γαιηοῦχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τὴν περὶ αὐτὴν θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. γ', 20.

Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὄνομ. Κύρ. Ἀνδρῶν ἢ οἰκογενειῶν ἐπισήμων παρὰ Ῥωμαίοις. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐϊψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιστρέψων νικητὴς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισάται, οἱ. Gaesatae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων, ὀρέων καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μισθωτοὶ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἐθνῶν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαῖσον, ὅπερ σημαίνει ἐν εἴδος ἀκοντίου. — Οἱ Γαζῆται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαιζῆται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Μ.

Γαίσων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πριήνης εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡροδ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, ἡ. Gaetulia. Ἐπαρχία τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ ἢ κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς τῆς Μαυρητανίας, ἔχουσα θερμότατον κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ή, όν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Γαιτοῦλοι, οἱ καὶ Γαίτουλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαιόθεν κατῴκουν μεσημβρινῶς τῆς λεγομένης Τιγγιτανικῆς Μαυρητανίας, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτάνθησαν διὰ τῆς Νουμιδίας ἕως τῶν μεγάλων Σύρτεων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἄγριον καὶ σχηματίζοντες ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰσὶν οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρέσσοι, Στράβ. Προκοπ.

Γάλαβα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐδέσσης, ταυῦν Γαλάβ.

Γαλακτοφάγοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους, ἔνθα ταυῦν κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγόλων ἢ Καλμούκων, Στράβ. παρ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Ν, 5. εὕρηται ὡς ἐπιθ. τῶν Μυσῶν καὶ Ἱππημολγῶν ὡς τρεφομένων συνήθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Γαλαξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὁμ. Ἅτμν. Δήμ. 423.

Γαλάτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἄκιδα υἱὸν τοῦ Φαύνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸ ὁποῖον οὗτος συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Ἄκιδος μιγνύουσα τὸ ἀπορρέον αἷμα αὐτοῦ μὲ τὰ δάκρυά της, ἐσχημάτισεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν ἐν Σικελίᾳ μικρὸν ποταμὸν Ἄκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεοκρ. ς', 6. — 2) = Γαλατία, Λουκ.

Γαλάτη, ἡ (υυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74.

Γαλάτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διοδ. Σικ. ἑ, 25.

Γαλάται, ου, ὁ, πληθ. Γαλάται, οἱ. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 184. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολύβ. — Οἱ Ὑπεράλπειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ κατοικοῦντες ἐκεῖθεν τῶν Ἄλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ πάλαι ἔθνος ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γαλλογραικία λεγομένη, Στράβ. — 2) Γαλλατία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Γαλλίαν, τὴν νῦν Φρανζίαν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, Πολυβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν ἰδίως. Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ή, όν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικὸς κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ταυῦν Κόλπος τοῦ Λυών, Στράβ. καὶ, ἡ Γαλατικὴ, ταύτ. τῷ Γαλατία, Στράβ.

Γαλάτων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὅμηρον πτύοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδείως τὰ ἐκπτυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Λουκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 22.

Γάλβας, α, ὁ. Galba. Σερούϊος Σουλπίκιος Γάλβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαυδίου. Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του, τὸ 69 ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλέτης, ου, ὁ. Εὔνους τις καὶ ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Γαλεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ὑπερβορίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, οἱ. Μάντεις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν τεράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεώτου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλεοῦ, εἴδους ἰχθύος, ὅπερ, κατά τινα παρὰ Στεφ. Βυζ. εὑρεθέντα στίχ. τοῦ Ἀρχίππου, ἐνομίζετο ὅτι εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντεις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελοῖς, οἱ δ' καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Ἅβλα ἡ μικρὰ καὶ Μέγαρα Γαλεῶτις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντεις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πιθαν. μέντοι ὀρθοτρ. Γαλεᾶτις καὶ Ἰωνικ. Γαλεῆτις, ὥσπερ Μαιῶτις, Ἰωνικ. Μαιῆτις.

Γαλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244.

Γαληνός, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου σώζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά, μαθηματικὰ καὶ πρὸ πάντων Ἰατρικά, περιέχοντα ἄφθονον ὕλην περὶ διαφόρων τῆς Ἰατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυῦν Κυρίλι, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν Βρασίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 122. ἡ γραφὴ Γαψηλὸς παρὰ Θουκ. δ', 107. ἔστιν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Γαληψιοι, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἄρκτον τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐκατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰώσπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπιθετ. Γαλιλαῖος, αία, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἢ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλανθίς, ίδος, ἡ, καὶ Γαλανθίς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Προίτου, ἥτις παρευρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλκμήνης, ὅτε αὕτη ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα, ἠπάτησε τὴν θεὰν Ἥραν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δι' ὃ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἤγειρεν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θήβαις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίας πρὸ τῶν τοῦ Ἡραλλέους, Ἀντ. Λιβ.

Γαλλαϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης, ἥτις ὕστερον Βριαντικὴ ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριαντική.

Γαλλία, ἡ, Gallia· παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτικὴ καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐννόουν οὗτοι ὅλην τὴν νῦν ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας· καὶ ἡ μὲν ἰδίως Γαλλία ἤτοι καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ἀρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Ναρβωνίτιδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων - εἰς τὴν Ἀκουϊτανικήν, Gallia Aquitanica, μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Ναρβωνίτιδος. — Εἰς τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικήν, Galia Lugdunensis, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῶν Ἄλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μεταξὺ Λίγυρος (Loire) καὶ τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἥτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Γάλλων, ἐσχημάτιζε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις ὑποδιαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἰδίως Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς παράλια ἦσαν Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῶν Φωκαέων, συσταθεῖσαι ἐνταῦθα περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἔκτισαν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡροδ. 1, 167. Διβ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐσύστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἔκτισαν πολλὰς πόλεις ἐπισήμους, Στράβ.

Γαλλικός, ή, όν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γάλλος, ὁ, = Γαλάτης. Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στράβ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν, πορρ' Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μόδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βιθυνίας ἐνένεται μετὰ τοῦ Σνγγαρίου, ταυῦν Γάτιπον, Στράβ. Ἡρωδν. ά, 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων ἀπὸ τῆς Νικομηδείας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιστροφάς. — 5) Πληθ. Γάλλοι, οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, οἵτινες ἐώρταζον τὰ μυστήρια αὐτῆς μὲ ἐνθουσιαστικὰ ᾄσματα καὶ κρότον τυμπάνων καὶ εἶχον ἴδιον κορυφαῖον Ἀρχέγαλλον λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, Ἡρωδν.

Γάμαλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰωσπ.

Γόμβριον, τό, καὶ Γαμβρεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ.

Γαμήλιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων. ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλουταρ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερὸς τῆς γαμηλίας Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυνεθίζον νὰ ἑορτάζωσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους ἐν Ἀθήναις, Δημ. ἀναλογεῖ δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν οὗτοι Ἰνδοί.

Γανόδωρον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἢ Φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεσημβρινῶς τῆς Βισάνθης,

ταιῦν Γάνος, Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 5, καὶ Γᾶνος, Σκύλης.

Γανυμήδης, ους, ὁ, αἴτ. δη καὶ δην. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου, Ἀπολδρ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὡραιότητα ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετόν, ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καταστήσας αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ νέου Γανυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῶα πατέρα του τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυρον, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λομέδοντος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολδρ. ὅθεν, Γανυμήδειος, εἶα, ειον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμήδην ἀνήκων, Ἀνθολ.

Γαραμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γαράμαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, ἔχοντες δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν καὶ πολεμοῦντες πάντοτε μετὰ τῶν Τριγλοδυτῶν, Ἡρόδτ. 4, 174. Διον. Περ. 217.

Γαραμαντίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴαρβαν. Οὐϊργ.

Γαράμας, αντος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ Ἀμφίθεμις, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γαραμάντων ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ.

Γάργανον, τό, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν, Promondorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γάργαρα, τά. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαράγρου, Στράβ. πρότερον ἡ Γάργαρος λεγομένη. — 2) ταὐτὸν τῷ Γάργαρον.

Γάργαρον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυττικῷ κόλπῳ, Στράβ.

Γάργαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γαργαφία, ἡ. Περίφημος κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. Παυσ.

Γαργηττός, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὅθεν Γαργηττοῖ, ἐπιῤῥᾷ. ἐν Γαργηττῷ καὶ Γαργηττόθεν, ἐκ τῆς Γαργηττοῦ. — Γαργήττιος, ὁ κάτοικ. τῆς Γαργηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γαρούνας, ὁ (Γαρουνάς), Garumna. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν, ταυῦν Garonne, Στράβ.

Γαυάνης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρόδτ. 8, 137.

Γαυγάμηλα, τά, καὶ Γαυγάμιλα, Στέφ. Βυζ. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν, Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γαῦδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταυῦν Γαβοῦσα, Πλίν.

Γαυλείτης, ου, ὁ. Κάρ τις παρὰ Θουκ ἡ, 85.

Γαυλίτης, ου, ὁ. Σάμιος, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. α'. 7, 5. ἔτι δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γαῦλος, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς νήσου Μάλτας, ταυῦν Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ. παρὰ Στράβ. εὑρηται ἡμαρτ. Γαῦδος.

Γαυλών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κατοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γαῦρος, ὁ. Ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Monte Gauro.

Γαύριον, τό. Λιμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, πιθαν. Γαρελέων, Gaureleon, παρὰ Λιβ. Ξενοφ. Διοδ.

Γεδρωσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας, Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ὁποίας ἔζων οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, ταυῦν Μεκράν. Στράβ. καὶ, ἡ Γαδρωσία, Ἀρρίαν.

Γεδρωσοί, οἱ, Γαδρωσοί, Ἀρρίαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίδος, Στράβ.

Γείλισσα, ἡ. Ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις παρὰ Πινδ. Ἀρσινόη καλεῖται, Αἰσχλ. Χοηφ. 728.

Γέλα, ας, Ἰων. Γέλη. ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥοδίων καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Γέλωνος, ταυῦν Terra Nuova. Ἡρόδτ. Θουκδ. ὅθεν, Γελῶοι, οἱ κάτοικ. Θουκδ. καὶ Γελαῖοι.

Γέλας, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, ταυῦν, Fiume di Terra Nuova, Θουκ. ς', 4 ἔτι δὲ καὶ Γέλα.

Γελάνωρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Φορωνέως, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον, Ἀπολδρ β', 1, 4.

Γελέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέοντες, Ἡρόδ. 5, 66. — Πλουτ. Σολ. 23 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ γεωργοί, ὀρθότρ. δὲ Τελέοντες, ὅπερ ἴδε.

Γέλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, εἷς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες εἰσέβαλλον εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κρίτος, ἐνησχολήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του, ἐμψυχόνων μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν· βασιλεύσας δὲ ἑπτὰ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἱέρωνα, Ἡρόδτ.

Γελωνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Οὐκρανῇ, καθ' Ἡρόδτ. κατήγοντο οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐξ Ἑλλήνων, ὅσοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι Βουδίνων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλάττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδοτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ. Πόλις μεγάλη ἐξύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδτ. 4, 58.

Γεμῖνιος, ὁ. Geminius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πλούτ.

Γεμῖνος, ὁ. Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γέναυνοι, οἱ, Genauni. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐϊνδελικίᾳ πλησίον τῶν Βρεύνων, Στράβ. δ'.

Γενέθλιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζῆνος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη παραθαλασσίως, Παυσ.

Γενέσιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀργολίδι ὁμωνύμου κώμης, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ, Παυσ. β', 38.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Θεά τις ἔφορος τῆς γεννήσεως, κατά τινας δὲ ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστφ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστφ. Θεσμ. 137. κατὰ Σουίδ. θεαί τινες ἢ νύμφαι, αἵτινες συνώδευον ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενέτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας κεκρυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Γενηταῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὸν Γενήτην λιμένα ἀνήκων. ἡ Γενηταίη ἄκρη, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Γενηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 378.

Γενήτης, ου, ὁ. Λιμήν τις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, ταυῦν Βόνα, Στέφ. Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαρασσίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, ταυῦν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Στράβ.

Γέντιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Αἰλ.

Γεραιστός, ὁ. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτειοανατολικὸν αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ναός τις καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, ταυῦν Γέραιστον, Ὅμρ. Ὀδ. Γ, 177. Ἡρόδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1244. ὅθεν Γεραίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Γεραιστοῦ ἢ εἰς τὸν Γεραιστὸν ἀνήκων, Εὐριπ. καὶ, Γεραίστιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Γεραιστοῦ, Στέφ. Βυζ.

Γέραιστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραιστός, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἐθυτίαταν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θυγατέρα τοῦ Τακίνθου, Ἀπολδρ.

Γεράνα, ἡ. Βασίλισσά τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπαιρομένη εἰς τὸ κάλλος της καὶ καταφρονοῦσα τὰς θεὰς, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν. Ἀθήν. Ὀβδ. μεταμ.

Γεράνεια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουίδ. Ὄρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μεγάρων, ταυῦν Παλαιοβοῦνι, Θουκδ. δ', 44.

Γέρας, τό. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῆς Σινωπῆς, Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 22. ὀρθοτρ. μέντοι Δέρας, ὅπερ ὄρα.

Γέρασα, τά. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στέφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, ταυῦν Δτχεράσχ. ὅθεν, Γερασηνός, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Γεράστιος, ὁ. Μήν τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, Θουκδ. δ', 119.

Γέργιθες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιθος, οἵτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευκρῶν, Ἡρόδτ. 7, 43. — 2) = Γέργις, Στράβ.

Γέργις, ιθος, ἡ, καὶ Γέργιθος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁ-

ρους τῆς Ἰδης, Ξενοφ. ὅθεν, Γεργίθιοι, οἱ κάτοικοι, Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1, 15.

Γέργις, ιδος, ὁ. Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρίζου εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7, 82.

Γεργοουία, ἡ, Gergovia. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρνων, τανῦν Clermont, Στράβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, τό, καὶ Γέρηνα, τά, Εὐστάθ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταὐτὸν τῷ Ἐνόπῃ, τανῦν Ζαρνάτη, Στράβ. ὅθεν Γερήνιος, ία, ιον, τῆς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γέρηνοι, οἱ κάτοικ. Ἀπολλδ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Heyne, Ἀπολλδ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπίθετ. τοῦ γέροντος Νέστορος ἀνατραφέντος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Πύλον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 336.

Γέρηνος, ἡ, = Γερηνία. Ἡσ. Λείψ. 22.

Γέρης, ητος, ὁ. Πένης τις φαλακρὸς ἐν Ἀθήναις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ. 927.

Γερητοθεόδωρος, ὁ. Κωμικ. τις σύνθετ. λέξις ἐκ τοῦ Γέρης καὶ Θεόδωρος, παριστάνουσα ἀχρεῖόν τινα Ἀθηναῖον, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 604.

Γέρισα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύρτεων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχέρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐϊστούλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὀρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. »Τῆς Γερμανίας τὴν μὲν δυσμικὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥῆνος ποταμός, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὁρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυσμικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρματία ὄρη διάστασις· τὴν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ὠνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ', ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γάλλων συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες ὁηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχημάτιζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἕκαστοι ἰδιαιτέραν ὀνομασίαν· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ὀψὲ δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἄρχισεν αὕτη νὰ γίνηται ὀπωσοῦν καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· τανῦν Γερμανία ἡ Ἀλλεμανία, Allemagne.

Γερμανικός, ἡ, όν. Τῆς Γερμανίας ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γερμάνιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ χώρᾳ λεγομένῃ, ὕστερον δὲ ἰδίως Καρμανοὶ κληθέντες, Ἡρόδτ. 1, 125.

Γερμανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Διον. Περ. 285. (τὸ α εὕρηται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερόνθραι, αἱ. Πόλις τῆς Δακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν Ἀκρόπολιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἄρεος, τανῦν Ἱεράκι, Παυσ. γ', 22.

Γερούνιον, τό, Gerunium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Cirignola, Πολύβ.

Γεροῦς, οῦντος, ἡ· πιθαν. Gerrunium παρὰ Λιβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολύβ.

Γέρρα, τά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετήρχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, τανῦν Ἐλ-Κατίφ. Στράβ. Στέφ Βυζ. ὅθεν, Γερραῖος, αία, αῖον, τῶν Γέρρων, ἢ εἰς τὰ Γέρρα ἀνήκων, καὶ, Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρρος, ὁ, καὶ Γέρροι, οἱ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. ὅθεν, Γέριοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὑπάκυριν, τανῦν Τρουσκοῦ ἢ Μολοσζνύα-βόδι, Ἡρόδτ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Ἡρωδν. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέτης, ου, ὁ· πληθ. Γέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν πέραν τοῦ Αἵμου ὄρους περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ δοξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, διὸ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδοτ. 4, 95. Θουκυδ Στράβ. ὅθεν, Γετικός, ή, όν, τῶν Γετῶν ἢ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καὶ, ἡ Γετική, ἡ χώρα, ἔνθα κατῴκουν οἱ Γέται, Δουκ.

Γετία, ἡ, = Γετική, Στράβ.

Γευσιστράτη, ἡ (α). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γέφυρα, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, πιθαν. ἡ νῦν Κεστερ-Μοραδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Γεφυραῖοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαός, πιθαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Κάδμον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γήδειρα, τά, = Γάδειρα.

Γῆλαι, οἱ, Gelae καὶ Geli. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γχιλὰν χώρας, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γηλοὶ παρὰ Διον. Περ. 1019.

Γήναβον, τό, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγυρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πόλεων, τανῦν Orleans, Στράβ.

Γηρυονεύς, ῆος, ὁ, ἐπικ. = Γηρηόνης, Ἡσδ. Θεογ. 309.

Γηρυόνης, ου, ὁ, καὶ Γηρυών, όνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 880. Πινδ. Τιὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιῤῥόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐριθείας, ὅς τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντιαίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τρισώματος, ἔχων ἓξ χεῖρας τοσούτους πόδας καὶ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματός του· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἡσδ. Θεογ. 287. Ἀπολλδ. β', 5, 10. Ἡρόδτ. Πλάτ. Νόμ.

Γιγάντειος, εία, ειον. Των Γιγάντων ἢ εἰς τοὺς Γίγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες. Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ φρικώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν οὐρὰς δρακόντων, Ἡσδ. Θεογ. 185. ἐν μέγα πλῆθος τούτων γεννήσασα ἡ Γῆ, παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὄσσαν, Πήλιον καὶ Οἴτην τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μὲ ἐναμμένας δρῦς ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν λαβὼν συμβοηθὸν καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, Ἀπολλδ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἄγριον κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερείᾳ χώρᾳ ἢ ἐν Ἠπείρῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισε δι' ὅλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τρινακίᾳ Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 120.

Γιγαντοφοντίς ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, Φουρν.

Γίγαρτον, τό. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βότρυος, Στράβων.

Γίγων, ονος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγωνός, Στέφ. Βυζ. — 2) ἔτι καὶ ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνίς, ἡ, προσυπαιθ. ἄκρα, Gigonum Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Κροσσαίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνός, ἡ. Πόλις τῆς Κροσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κάμψης καὶ Λισσῶν, Ἡρόδτ. 7, 23. Θουκδ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμμαι, οἱ, καὶ Γιλιγάμβαι, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Λιβύας χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδισιάδος ἕως τοῦ Πλύνου λιμένος, Ἡρόδτ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντίνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδτ.

Γίνδανες, οἱ, καὶ Γινδάνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Μακῶν, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδτ. 4. 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρὰ, εἰς τὴν ὁποίαν διετρίβον συνήθως λῃσταί, Στράβ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ. Ἀκίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλάνις, ιδος, ὁ, Clanis. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Chiana, Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν l'Ango, Λουκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀστεϊσμ. παρ' Ἀριστφ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος, Ἱππ. 1003.

Γλανός, ὁ· ἴδε Γληνός.

Γλαυγανῖται, οἱ, καὶ Γλαῦται. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἀριτικῶς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ, νικηθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀθηφόγος τις καὶ ἀσελγὴς ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀχρείου χαρακτῆρος ἐν Ἀθήναις· Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 30. Ἡσδ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἄλκιν, Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἰάσων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρέουσα καλεῖται. Ἀπολλδ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀκταῖον ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα, Ἀπολλδ. γ', 12, 7. — 5) Μουσικός

τις γυνὴ ἐκ Λέσβου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης, Θουκδ. η', 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Ἀρρίαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἴδιον μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμονα, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Γλαύκιππος. ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου, ἴδε Γλαυκοθέα.

Γλαυκοθέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκὶς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκοθόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηΐδων, Ἡσδ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδόνιος· υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἁλιεὺς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, συγκατεστάχθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἔμπειρος μάντις, παρὰ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθήν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 364. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποτνιεύς, υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὅμρ Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 3) Τίὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὢν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πίθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ὁ αὐτὸς καὶ Γλαύκων ἐλέγετο, Ἀπολδ. γ', 3, 1. — 4) Τίὸς τοῦ Ἱπποθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὅς τις δὲν ἠθέλητε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ ξενίας φιλίαν, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Τίὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολδρ. — 6) Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Δικτ. Κρητ. δ', 7. — 7) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς πολύτιμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ἡρόδτ. 1, 25. Πινδ. — 8) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβε δίς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακούς, Πινδαρ. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Γλαῦκον κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαῦκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τῷ Ἀρτεμισίῳ ἀκρωτηρίῳ, τανῦν κόλπος τοῦ Μάκρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαύκων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συνέγραψεν 9 διαλόγους, Διογ. Λαέρτ. β', 124. Ξενοφ. — 2) Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) ποιητής τις Ῥαψῳδὸς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἴων.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ἰλ.

Γλαφυραί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφύρα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Στέφ. Βυζ.

Γληνός, ὁ, καὶ Γλανός. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, τὸν ὁποῖον οὗτος μανεὶς ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Γλίσας, αντος, ἡ (ι), καὶ Γλίσσας, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑπάτου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐστώζοντο ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 504. Ἡρόδτ. Στράβ. ὅθεν, Γλισάντιος, ία, ιον, τῆς Γλίσαντος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικ.

Γλοῦς, καὶ Γλῶς, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταμὼ Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρασμία τοῦ Ἀρπάλου καὶ Μιλάνδρου, Λουκ.

Γλυκέριον, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα, Λουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρ' Ἀθηναίοις, Ἀριστφ. Βάτρ. 1344.

Γλυκὺς λιμήν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἔνθα ἡ Ἀχερουσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Γλυκύ, Στρβ.

Γλύκων, ωνος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γόης Ἀλέξανδρος, ὁ ἐξ Ἀβώνου τείχους, Λουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ', 26, καὶ Γλυπία, τά. Παυσ. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἐν φρούριον πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γνάθαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, Αἰλ. Ἀθην.

Γναθωνίδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρατίτου τινὸς ἀπαντώμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. ἐκ τοῦ γνάθος.

Γνάθων, ωνος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γνάϊος, ὁ, Cnejus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ Ἀθηναῖός τις, Ξενοφ.

Γνίφων, ωνος, ὁ. Κύρ ὄνομ. φυλάρχου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. (ἀπὸ τοῦ κνίφος)

Γνωσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξενόδαμον, Ἀπολδ. γ', 12, 1.

Γνωσίας, α, ὁ. Συρακουσιός τις, Ξενοφ. Ἡρόδ.

Γνωσίδημος ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαινον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, τανῦν Capo St. Mahé, Πτολ. β', 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ὅστις ἐξωριστθεὶς τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς δωρεὰν τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνιον, Θουκυδ. α', 128. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τανῦν Κούκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. καὶ Γόλγως, Δωρκ. = Γόλγους· ὅθεν Γόλγιος, ία, ιον, τῶν Γολγῶν· καὶ οὐσ Γόλγιος, ὁ κάτοικ.

Γόλγος, ὁ. Τίὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τανῦν Σταγί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γονατᾶς, ᾶ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἴδε Γόννος.

Γονιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἠλιδι, Στράβ. η'.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ. καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, τανῦν Γονοῦσα, Ἡρόδτ. 7, 130. Στράβ. ὅθεν, Γόννιος, ία, ιον, τῆς Γόννου ἢ εἰς τὴν Γόννον ἀνήκων, καὶ Γόννιος, ὁ κάτοικ. ἔτι δὲ καὶ Γονατᾶς, ᾶ, συνηθ. παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, οἵτινες κατ' Αἰολ. διάλεκτ. ἐκάλουν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Γόννυν, καὶ διά τινος συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γένυ, πληθ. γόνα καὶ γόνατα, προέκυψαν ὁ τύπ. Γονατᾶς, παραβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννοι.

Γονοῦσα, ποιητκ. Γονόεσσα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἡ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 573, Παυσ. β', 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομάνοι, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Πολύβ. β', 23. Πτολεμ. γ', 1.

Γόργασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φαραῖς, Παυσ. γ', 30. Οὕτω καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Λάμαχος κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμῳδοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131 ὡς φέρων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς.

Γοργεῖος, εία, εῖον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργοῦς ἢ εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, Ὅμ.

Γόργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννησε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. α', 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόθοον, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Λεόντιον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θαυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδριάντα ἔστησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξενοφ. — ὅθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Γοργίου ἢ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὗτος ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 567. καὶ, ἡ Γοργολόφα, κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1181.

Γοργόνειος, εία, ειον, = Γόργειος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἴδε Κισθήνη.

Γόργος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Γοργοφόνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐφόνευσε τὸ τέρας Μέδουσαν, Ὀρφ. Τμ. 31, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα, Λεύκιππον, Τυνδάρεων, καὶ Ἰκάριον, Ἀπολδρ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσάσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Γοργόφονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἐξ Ἄργους, Ἀπολδρ. β', 4, 5, 6.

Γοργυιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, λατρευομένου ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυία ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

Γοργυθίων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Καττιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 302.

Γάργυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

Γοργύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα, Ἀπολοδρ. α', 5.

Γοργώ, οῦς, καὶ όνος, ἡ, αἰτιατ. Γοργὼ καὶ Γόργονα, πληθ. ὀνομστ. Γοργοῦς καὶ Γόργονες, αἰτιατ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γόργονες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρυάλη, ἡ Σθενὼ καὶ ἡ Μέδουσα, Ἡσί. Θεογ. 277. Ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γόργονα, τέρας καταχθόνιον, Ὀδσ. Λ, 633. Ἰλ. Θ, 349. παριστάνοντο δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβεραὶ καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦσαι καθ' Ἡσιοδ. πρὸς τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτερ. μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ ἐπὶ τῶν Γοργονείων Νήσων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθόνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἔβλεπον· τούτων ἡ ἐπιστημοτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περτεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ ἁπλῶς Γοργὼ ἀναφέρεται, Ἀπολδρ. (Γοργώ, οῦς, ἔστι ἀρχ. τύπ. παρ' Ὅμρ. Ἡσί. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργώ, Γοργόνος, αἰτκ. Γοργὼ καὶ Γοργόνα, ἔστι κοινὸς παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, ὅστις πολλάκις εὕρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσί. Πινδάρ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ποιηταῖς.)

Γοργώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεομένους ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα, Ἡρόδ. 5, 48.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, Γοργῶπις λίμνη. Λίμνη τις πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 313. Ἡσύχ.

Γορδηνία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

Γόρδιον, τό, καὶ Γόρδειον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἢ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθέδρα τὸ πάλαι τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλιούπολις κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα Γόρδιον κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσε διὰ τοῦ ξίφους του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν Γορδιεύς ὁ κάτοικ.

Γόρδιος, ου, καὶ ίου, Ἡρόδ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρδειον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ ποταπῆς καὶ χωρικῆς καταστάσεως ἐφθασεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆσιν· πρὸς εὐγνωμοσύνην ἀφιέρωσεν ὁ Γόρδιος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσύρετο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἐκλέχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ δὲ τῆς ἁμάξης ταύτης ἔδεσεν ἕνα στερεὸν κόμβον μὲ τοσαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἠθέλε ποτὲ λύσῃ τοῦτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαινεν ἐντεῦθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἐχώρισεν αὐτὸν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν πρόῤῥησιν τοῦ μαντείου, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Λουκ. — 2) Ἕτερος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, Ἡρόδ. 1, 35.

Γορδυαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, τανῦν ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς χώρας Κουρδιστὰν λεγομένης, Στέφ. ἔτι δὲ Γοργυηνή, Πτολ.

Γορδυαῖα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς Γορδιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυαῖοι, οἱ, Καρδοῦχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κάτοικοι τῆς Γορδυανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, τανῦν Κοῦρδοι, Στράβ.

Γόρδυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυαία. Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσιν ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλούτ. Θησ. 19.

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gordenia. Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, τανῦν, Γαρδίτσα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υνος, ἡ, Gordyna. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγάλων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λιθαίου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἑκατομβαίου Διός, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — ὅθεν, Γορτύνιος, ία, ιον, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καὶ, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνίς, ίδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλιμ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας λατρείας αὐτοῦ, Παυσ. η', 5.

Γόρτυς, υνος, ὁ. Τίος τοῦ Στυμφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) Τίος τοῦ Τεγκάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Γόρτυναν, Παυσ. η, 53.

Γόρτυς, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Παυσ.

Γοῦθοι, οἱ, Gothi· οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Οὐίστουλαν ποταμόν, οἵτινες ἔτι Γέται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολμ. Στέφ. Βυζ.

Γουνεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμὼν τῶν Ἀκαρνάνων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 747.

Γουραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γρααῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Θουκ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρίον τι πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθεν, Γραῖος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Γραϊκή, Θουκυδ. β', 23. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραϊκή ἀνέγνωσ., ἴδε Πειραϊκή.

Γραῖαι, ἡ πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵ τινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο· καθ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόνον, κατὰ δὲ Ἀπολδρ. τρεῖς· ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐκ γεννετῆς αὐτῶν παριστάνοντο ἀείποτε ὡς προβεβηκυῖαι καὶ λευκότριχες καὶ κατῴκουν περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἰς αὐτὰς ὁδόν, δι' ὃ καὶ προφύλακες ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀνεπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ἦσαν δὲ ἡ Πεφρηδὼ καὶ ἡ Ἐνυὼ, Ἡσί. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολδρ. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινώ, Ἀπολδρ. β', 4, 2.

Γραῖκος, ὁ. (ὄνομ. κύρ. διὰ περ.σπωμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Πελασγοί, ὅσοι φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἰδίους λαοὺς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραίκου υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, Ἀριστοτλ. Ἀπολδρ. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Γρανεῖον, τό. Μία τῶν ὀκτὼ θυγατέρων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν. γ'.

Γρανικός, ὁ, ἐπικ. Γρηνικος. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. τανῦν Σουσουγχιρλί.

Γράνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Περτίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανῦν Βοσανίρ.

Γραός στῆθος, τό, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Οὐεστλίγκ Antonini Itiner. σελ. 327. ἀναγινώσκετ. Γραίας ἔδος ἐκ Στεφ. Βυζ. παρ' ᾧ εὕρηται ἐν λέξ. Τανάγρα, ὅτι Γραῖά τις ἐκάλεσεν οὕτως ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαϊκῆς ἔδος, ἐλέγετο· ἢν δὲ τοῦτο λοφος τις κείμενος μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παρβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτόθ.

Γραουίσκιον, τό, Graviscae. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μίρτα ποταμοῦ, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γρατίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀπολδ. α', 6, 2. ἐπειδὴ δὲ ἀλλαχοῦ οὐχ εὕρηται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνέγνωσάν τινες ἀντὶ τούτου, Ὀφίων, ἄλλοι δὲ Ἐλατίων καὶ Αἰγίων, παρβλ. Heyne.

Γρανκένιοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 321.

Γρηστωνία, ἡ, ἴδε Κρηστωνία.

Γρῖνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡροδτ. 4, 159.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, Παυσ.

Γρύνεια, ἡ. Ἡροδτ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀσίᾳ πόλιν Γρύνιον, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημος τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ. — Παυσ.

Γρύνιον, τὸ (ῡ) Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Γρύνοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γρύνειος, εία, ειον, ἐκ Γρυ.ίου, ἢ εἰς τὸ Γρύ-

νιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ίδος, ἡ ἐκ Γρυνίου οὖσα· Γρυνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γρῦνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔκγονος τοῦ Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνιον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τὸν αὐτόθι Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γρύπτος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅς τις κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ φύσιν πονηρὰς αὐτοῦ καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ. Ἱππ. 877.

Γύαρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Κυκλάδων νήσων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμπον συνήθ. μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐξορίστους αὐτῶν, ταύτην, Γιοῦρα, τά, Στράβ. Λουκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. 4, 14.

Γυγαίη λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος λίμνη χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Καύστρου πεδίου, ὕστερον Κολόη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305. περιῆξ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὑρίσκοντο οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχεν ἐξαιρέτως ὁ τάφος τοῦ Ἀλυάττου. Στράβ. ιγ'. Ἡροδτ. 1, 93. – 2) Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Μέσθλην καὶ Ἄντιφον ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου, Ἡρόδτ. 5, 21.

Γύγης, ου, Ἴωνικ. εω, ὁ (υ) = Γύης. — 2) Τίὸς τοῦ Δασκύλου, εὔνους καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὅς τις κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης ἐφόνευσε τὸν Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας περὶ τὸ 760 ἔτος περίπου πρὸ Χρ. βασιλεύσας 38 χρόνους· λέγεται δὲ ὅτι ἐστάθη εἷς τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀσίας, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ἡροδτ. 4, 14. Πλατ. Πολ. ὅθεν παροιμ. τὰ Γύγεω ἢ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχειν, Ἀνακρ. ιε'. Λουκ. (τὸ νῦν ἐστι μακρὸν συνήθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἔστ' ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύζαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρκτῴας Ἀφρικῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν δυτικῶς τῆς χώρας τῶν Ζαυήκων, καθ' Ἡροδτ. ἦταν οὗτοι πιθηκοφάγοι καὶ κατεσκεύαζον πολὺ μέλι ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν, Ἡροδτ. 4, 194. ἔτι δὲ καὶ Βύζαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γύης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, Ἀπολδρ. α', 1, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὕρηται Γύγης, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολδρ. ἀποβάλλει.

Γύθειον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὀχυρά, οὖσα τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, ταύτην Παλαιόπολις. Ξενφ. Πολ. Στράβ. ὅθεν Γυθιάτης, ου, ὁ(α) ὁ κάτοικ. καὶ Γυθιακός, ή, όν· τοῦ Γυθίου, ᾗ εἰς τὸ Γύθιον ἀνήκων, Λουκ.

Γύλιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸν ὁποῖον ἡ Σπάρτη ἔπεμψεν εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ Νικίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· νικήσας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὕστερον δὲ φωραθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξωρίσθη μὲ καταισχύνην ἐκ τῆς πατρίδος του, Θουκ. 5', 93.

Γῦλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3, 21. καὶ Γύλος, ἐν Ἄγησ. Ἔγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνησίων νήσων, Στράβ. ὅθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμνήσιαι.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, = Βαλιαρεῖς, αἱ νῦν Βαλεάρες νῆσοι τῆς Ἱσπανίας, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοξοτικὴν βίον τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ περιέρχωνται ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶμα, Στράβ.

Γυμνίας, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατὰ d' Anville κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράξη ποταμοῦ, ταύτην Κομασούρ, καὶ κατὰ Μάνερτ πλησίον τῆς νῦν Γόλὲ πόλεως, ἢ κατ' ἄλλους Γιννίς, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενφ. Ἀνάβ. δ', 7, 19.

Γυμνοπαιδίαι, αἱ. Ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐσυνείθιζον νὰ χορεύωσιν οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ἄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδτ. Ξενφ.

Γυμνοσοφισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίωνται ζωντανοί. Κατὰ Μάνερτ. ἐσχηματίζοντο οἱ Γυμνοσοφισταὶ οὗτοι ἐν ἰδίῳ ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὅμως εἰς πόλεις.

Γύνδης, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ταύτην Κιρά-σοῦ ἢ Δελάς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρός) Βράχοι τινὲς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν Αἴας ὁ Λοκρός, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, κατ' Εὐσταθ. ἐκεῖνοι οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Κοΐντ. Σμ. ιδ', 570. πρὸ τοῦ Καφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57. ὅθεν, Γυρτώνιος, ία, ιον, τῆς Γυρτῶνος, καὶ, Γυρτώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Γύρτων, ωνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύα, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτῶνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὅμ. Ἰλ. Β, 438.

Γωβρύας, α καὶ ου, ὁ, Ἰωνικ. Γωβρύης. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵ τινες συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμέρδις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Καμβύσου, Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Λιγύων, Ἡροδτ. — 3) Εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. ά.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιθαν· οἱ παρ' Ἡροδτ. Δάοι. ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τῇ Ὑρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ, συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἄπαρνοι, Ξάνθιοι καὶ Πισσουροι, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι. πιθαν. οἱ Οὐσβέκαι λεγόμενοι, Στράβ. Ἀρριαν.

Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικόν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς, Ἡροδτ. 7, 66. – Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τά· πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τά, Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλκομένας ὑπὸ τῶν Πλαταιέων εἰς ἓν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὑρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινά, κατεσκεύαζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ Δαιδάλου· ἡ ἄλλη ἑορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Βοιωτίᾳ πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἔριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἀφήσασα τὸν Ὄλυμπον, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ δυσωπήσῃ αὐτήν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του ἓν ἄγαλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείνασα τοῦτο, κατεσύντριψε τὸ ἄγαλμα καὶ ἐφιλιώθη αὖθις μετὰ τοῦ Διός, Πλουτ. Παυσ. .

Δαιδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δαιδαλίδης, ὁ κάτοικ.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Τίὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνωος, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδαχθεὶς ὡς λέγεται τὴν ἀγαλματοποιΐαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, ὅτι ἔδιδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματά του, κόμωντάς τα νὰ κινῶνται μόνα, ἐπινοήσας τὴν ἓνάλην, τὸν πρίωνα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητήν του Τάλον, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσκεύασεν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱός αὐτοῦ Ἴκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος, τὰς ὁποίας αὕτη συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ Βασιλέως τούτου, κλεισθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, κατεσκεύασεν πτερὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα κολήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔφυγεν ἄνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν· ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν αὐτοῦ, ὅστις ὅμως θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπέκεινα τοῦ πατρός· αὐτοῦ, πεσὼν ἐπνίγη εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος· παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 392. ἀναφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἓν ἴδιον εἶδος χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος. Λουκ. Ὀρχ. 13. Ὁ Παυσ.

δὲ λέγει τοῦτο ἔργον τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Παυσ. 9', 40. Πλάτ. Ἴων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα ἡ ἀγαλματοποιία ἔκαμε μεγάλας καὶ πρωΐμους προόδους· ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἔρυκος καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολδρ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Παυσ. 3', 3. ὅθεν, Δαιδάλειος, εία, ειον, τοῦ Δαιδάλου, ἢ εἰς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοντο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, περιστάντες δὶ αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινομένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμψυχόνοντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ προσθέτοντες εἰς τὰ πρότερον ἄμορφα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμοὺς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάειρα, συνηρμ. Δαῖρα, ἡ. Θεάτις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, κατὰ Παυσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 847.

Δάϊος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Δαιμογοργών, ὀνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Οὐρανὸς, ἡ Γῆ καὶ οἱ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαῖρα, ἡ = Δάειρα, ὅπερ ὅρα.

Δαΐς, ίδος, ὁ. Γέρων τις κῆρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτιᾶται, οἱ, Daesiates, Λαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ.

Δαΐφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3.

Δαίφρανης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ.

Δαίφρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας, Ἀπολδρ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη ἐπὶ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβίσκον (Theis) ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἴρασσον ποταμὸν (Προῦτον) καὶ περιλαμβάνουσα ἓν μέρος τῆς νῦν Οὐγγαρίας, ὅλον τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσιλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Γαλιτζίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν, ἐκλήθη δὲ Δακία ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένους, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δάκοι καὶ Δάοι, οἱ, πρότερον Δάοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τοὺς ἐν Σκυθᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαούς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ περιστάνουσι τοὺς Δάκους ὡς ἓν ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, ἐνασχολούμενον πρὸ πάντων εἰς ὅσα φαρῶσι τὴν εὔτακτον καὶ ἐν ἀνέσει ἀπόλαυσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀγχιάλης καὶ συνοδοὶ τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολιοῦχοι δαίμονες διαφόρων ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, καταγόμενοι πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἴδης. Κατὰ Στράβ. 1, 3. ἦσαν οὗτοι οἱ πρῶτοι οἵτινες κατῴκησαν εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἴδαν, ὅπου ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἤτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Παυσαν. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρήτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πάλιν πεντήκοντα δύω, Φερεκ. δ.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δήλιος, Πίνδ.

Δαλίων, ωνος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Δαλμάται, οἱ, Ἐνετ. ὁ Δαλμάτης, ου Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Δαλματεῖς καὶ Δελματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλματία, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἔμπειροι ναῦται, καταγινόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — ταύτην ὑπὸ τὸ ὄνομα βασίλειον τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95. Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματέων παραλία, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικός, ἡ, όν, τῆς Δαλματίας, καὶ, ἡ Δαλματική, ταύτ. τῷ Δαλματία, Στράβ.

Δάλμιον, τὸ, καὶ Δελμίνιον, τὸ, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλοι οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, ταυτὸν Δέλμινον, Delmino, Στράβ.

Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Δῆλος.

Δαμάγητος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἰαλυσοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ.

Δαμάγων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμάρατος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δημάρατος.

Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λικάτων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σήμερον κώμη Diessen καλουμένη. Στράβ.

Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλαιότητα, Λουκ.

Δαμασίθυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κανδαύλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδτ. 7, 98.

Δαμάσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολδρ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Δημοκρίτου ἐξ Ἀβδήρων, Αἴλ. ποικ. Ἱστ.

Δαμασίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὅς τις ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 8.

Δαμασίχθων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Παυσ.

Δάμασκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκόν, Στέφ. Βυζ.

Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας, διαμένασα ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορρόα ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὅπλων καὶ ἄλλων διαφόρων μετάλλων· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβίων ὀρέων, διαῤῥεομένη ἀπὸ ἓν πλῆθος μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, δὶ ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνός, ἡ, όν, ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀνήκων, καὶ Δαμασκηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δάμασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σίρις ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδτ. 6, 127.

Δαμάστης, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ.

Δαμάστιον, τὸ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ, Στράβ.

Δαμαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 293.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγελάου ἐξ Ἰθακῆς, Ὁμ. Ὀδ. 221.

Δαμάτας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καδουσίων παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ε.

Δαμάτηρ, Δωρικ. ἀντὶ Δημήτηρ, Πίνδ.

Δαμία, ἡ· ταύτ. τῷ Αὐξησία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὡς πρόξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδτ. 5, 82. Παυσ.

Δαμίνδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀφοβίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶμις, ίδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλώνιος, ὅς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκάλου του Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Δάμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν ἐπὶ τοῦ Οἰχόδρα ποταμοῦ, Πτολ.

Δάμνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀρκτώας Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.

Δάμνιππος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ κόλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δαμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα, τὴν Ἰσαΐαν καὶ Μελίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ'. 1185.

Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. 5', 1.

Δαμοκλῆς, έους, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος οὗτος ἀπέδειξε πραγματικῶς, πόσον δυστυχὴς καὶ ἠπατημένος ἤθελεν εἶσθαι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.

Δαμόξενος, ὁ. Περίφημός τις Ἀθλητὴς ἐκ

Κορίνθου, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. ά. — 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.

Δᾱμοτέλης, ους, ὁ. Ὄνομα κυρ. Ἀνδρός, παρὰ Λουκ.

Δᾱμότιμος, ὁ, Ἀττκ. Δημότιμος, Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δᾱμόφιλος, ὁ. Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.

Δᾱμοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μεσσηνίας, Παυσ.

Δάμυλλος, ὁ. Ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δάμυσος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ λέγεται ὅτι ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ καταστήσῃ καὶ τοῦτον ἐπίσης ταχύπουν, Πτολ. Ἡφαιστ. ἑ.

Δάμων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις Σοφιστὴς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην, Βαρθ. Περιηγ. Ἀναχ. 5'. — 3) = Δήμων. ἀριθμ. 1. Αἰλ.

Δάνα, ἡ. Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς Καππαδοκίας, Ξενφ. Ἀναβ. ά, 2, 20. Κατὰ Μαννερτ. ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. καλεῖ Τανάδραν, καὶ οἱ μεταγενεστερ. Κόκουσον, κατὰ Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τυάνα. Ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη Θόανα ἀπό τινος Βατιλέως τῶν Ταυρίων, Ἀρρίαν περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.

Δανάη, ἡ. Δωρικ. Δανάα (υυ—). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐριδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἕνα πύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς ἰδίας του θυγατρός. Ταύτην ὅμως ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχὴν, εἰσεχώρησεν πρὸς αὐτήν, ἥτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν περίφημον Ἥρωα Περσέα· πληροφορηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατὴρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μικρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἄργους· διασωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου, ἀνεθρέψεν αὐτόθι τὸν Περσέα, ἕως οὗ οὗτος ἀνδρωθείς, ἐπανῆλθε πάλιν μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸ Ἄργος, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319. Ἀπολδρ. β', 2, 1. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

Δᾱναΐδης, ου, ὁ. Πληθ. οἱ Δαναΐδαι (ῑ). Ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. — 2) Τίὸς τῆς Δανάης, ὁ Περσεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 229. (υυῡ—, Ἡσιοδ. —υυ—).

Δᾱναῖς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοὺς Αἰγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, διὰ ἐπιταγῆς τοῦ πατρός αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· προς ποινὴν δὲ τῆς παρανόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν Ἅδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ χύνουσαι αὐτὸ εἰς τρυπημένον πίθον, Πινδ. Νεμ. 10. 7, Ἀπολδρ. β', 1, 5 ἔνθα αὗρηται καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν. ὅθεν παροιμ. εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τιμ. 18. — 2) = Ἀργεῖαι, αἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. Ὀρεστ. 874.

Δᾱναοί, οἱ. Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμηρ. ὀνομάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Δαναοί, Ὅμ. Ἰλ. Α, 56.

Δᾱνᾱός, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Λιβύᾳ καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνωρα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ 1150. ἔτος πρὸ Χρ. Τούτου αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὃς τις ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους Δαναοὶ καὶ ὕστερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εὐρπ. Ὀρεστ. 370. Ἡροδτ. 2, 91. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ἀτήμαντος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερτονήσου κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.

Δάνδαμις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην, Λουκ. Τόξ. — 2) Εἷς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδίας σοφῶν, Ἀρρίαν.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη παραθαλασσίως, Πτολ. γ', 6.

Δανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ. ὅθεν ἡ Δανδαρική, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.

Δανθηῆται, οἱ, Denseletae, Κικ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ ὄρος Αἷμον, Στυάβ.

Δᾱνούβιος, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὃς τις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Ἴστρος ἀπὸ τῆς Ἀξιουπόλεως ἐν Μοισίᾳ ἄχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ. καὶ, ὁ Δάνουβις, ιος, Στεφ. Βυζ. ἴδε Ἴστρος.

Δάοι, οἱ. Νομαδικός τις λαὸς ἐν Περσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Δαχιστὰν χώρᾳ, Ἡροδτ. 1, 125. ἢ οἱ αὐτοὶ καὶ Δάαι λεγόμενοι. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Δάκαι, Στράβ.

Δᾶος, ὁ· καὶ Δάος, Davus. Ὄνομ. δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Στράβ.

Δαοῦχος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πιθαν. ὀρθοτρ. Τάοχος, Ξενφ. Κυρ. 5', 3, 29.

Δάοχος, ὁ. Θεσσαλός τις, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοσθ.

Δάρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ὠνομάσθη Ἀναστασιούπολις, Προκοπ.

Δαράδαξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς Βερβιρισσοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν· κατὰ Μάνερτ. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι, τανῦν Σεδοχούρ, ἢ κατὰ Rennel ὁ Φαῦ ποταμός· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ά, 4, 10.

Δάραδος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἔνδον Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Σενεγάλας.

Δάραψα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας Βακτριανῆς, Στράβ. παρ' Ἀρρίαν· τὰ Δράψακα, τανῦν Βαμιάν.

Δαρδᾱνεῖς, οἱ, ἐνικ. Δαρδᾱνεύς, έως, ὁ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐν Ἀσσυρίᾳ, Ἡροδτ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται· πιθαν. κατὰ Ῥεῖσκε, διὰ Δαραέων, γραφομν. ἤτοι κάτοικοι τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἴδε Δάρια — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ξενφ. — 3) ταὐτ. τῷ Δαρδάνιοι, Λαὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλέως Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 216, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Δαρδανὶς ἄκρα ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 931. Ἀπολδρ. — ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρωάς, Εὐριπ. — 3) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου καὶ Σκόδρου, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανική, Στράβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. ἔτι δὲ ὁ Ἀγχίσης, Ὅμ Ὕμν. Ἀφροδ. 178. καὶ πληθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρῶες.

Δαρδανικός, ή, όν. Τοῦ Δαρδανου, ἡ Δαρδανική, ταὐτ. τῷ Δαρδανία, ἀριθμ. 3, Στράβ.

Δαρδάνιος, ία, ιον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ κληθείς, ἡ Δαρδανία, προσυπακμ. πόλις = Τροία, Εὐριπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὐσ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 819. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρώς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἄνω Μοισίᾳ, Στράβ. καὶ, ὁ Δαρδανεὺς καὶ Δάρδανος.

Δαρδανίς, ίδος, ἡ. Δαρδανική, ἔτι δὲ καὶ Τρωϊκή, ὅθεν Οὐσ. ἡ κάτοικ. τῆς Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεφ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστφ. Σφῆκ. 1363. — 3) Ἄκρα τις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, τανῦν Καπο — Βερβιέρι, Στράβ.

Δαρδᾱνίων, ωνος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πληθ. Δαρδᾱνίωνες = Δάρδᾱνοι, Ὅμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδᾱνοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) Ἔθνος μέγα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδᾱνος, ὁ. Κατὰ Ἀπολδρ. γ', 11, 1. ἦν οὗτος υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθράκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Τεῦκρος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατίαν, ἀφήσας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίας τοὺς δύω υἱούς τὸν Τρῶα καὶ Ἐριχθόνιον, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ Τεῦκρος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἔκτισε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας. — 2) Τίὸς τοῦ Βίαντος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμηρ.

Δάρδᾱνος, ἡ, Ὁ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολικὴ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡροδ. 7, 43. Θουκ. ὅθεν, Δαρδανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Δαρειογενής, ός, ή, ές, ονς. Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δαρεῖος, ὁ· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον -1) Δαρεῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίδος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην υἱὸν τοῦ Κύρου τὸ 521. ἕως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἓνα πολυάριθμον στράτευμα, καὶ διαβὰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν ἐπὶ μιᾶς κινητῆς γεφύρας, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθορὰν τῶν στρατευμάτων του, νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ἓν μέρος τῆς δυνάμεως του, ἀφήσας τὸν στρατηγόν του Μεγάβυζον μὲ τὸ ἐπίλοιπον στράτευμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν· μετά τινα καιρὸν συγκροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἔπεμψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δάτιδος καὶ Ἀρταφέρνους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τουτέστ. τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβάντα εἰς Μαραθῶνα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συνισταμένην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦν καὶ ὁ γενναῖος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κρατερὰν μάχην νικηθέντες δι' ὅλου οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπαισθητὴν φθορὰν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀντὶ ν' ἀπελπίσῃ τὸν Δαρεῖον, τὸν παρώξυνε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλήτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεκστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲν τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡροδ. 1, 183. — 2) Δαρεῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὦχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλουμένου Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους καὶ Ἄραβας· ἀποθανὼν δὲ ἀφῆκε τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. ή, 5 - 3) Δαρεῖος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδομανός ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνεργείας τοῦ Βαγώα, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον· ἐναντίον τοῦ Δαρείου τούτου ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφαιρέσας τὸ βασιλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ὁ δὲ Δαρεῖος φεύγων ἐπιάσθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς, Ἀρριαν Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Δαρεῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡροδ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρξεν ἡ Δαρεῖτις, ἴδος, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτεινομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας.

Δαρεῖτις, ίδος, ἡ. = Δαρεῖται.

Δάρης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Φρυγία Ἰλιάς, ὅπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά, 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Δίρνα, Πτολ. ὅθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικ.

Δάρνις, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἀμμιαν.

Δασέαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ Δασκύλιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου λίμνης, καθέδρα ἑνὸς τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, τανῦν Διάσκυλον· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἔστι συνηθεστρ. Ξενοφ. Στραβ. Ἀρριαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ει εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 6, 33. ὅθεν, Δασκυλίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ.

Δασκυλῖτις, ίδος, ἡ. Τοῦ Δασκυλίου, ἡ Δασκυλῖτις χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πολις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. ά, 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λύνου, βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 776 Ἀπολδρ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. έ, 66. ὅθεν, Δασκώνιος, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ὠνός, ὁ. Συρακουσιός τις ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμαρίναν, Θουκ. 5', 5.

Δασύλλιος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅς τις συνωμόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μονάρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Κορν. Νεπ.

Δαταφέρνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνωμόσας κατὰ τοῦ Βήσσου, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρεῖον, Ἀρριαν.

Δάτις, ίδος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὲς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους καὶ μ' ἓν πολυάριθμον στράτευμα Περσῶν διὰ νὰ κατακτήσωσι τὴν Ἑλλάδα· κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν ὁ Δᾶτις εἰς τὴν Εὔβοιαν, κατεπόρθησε τὴν πόλιν Ἐρέτριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· ἐκεῖθεν δὲ ἀποβὰς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενναίου αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. ὅθεν, Δατισμός, λέγεται ὅτε τις ἐκφράζεται καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Περσης Δᾶτις, Ἀριστφ. Εἰρ. 289.

Δάτον, τό, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππων, τανῦν Καβάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων. — τὸ Δάτον, παρ' Ἡροδτ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὅθεν, Δατηνός, ὁ κάτοικ.

Δαῦλαι, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Νικαίας, τανῦν Ἰσνίκ.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμαρον ὄρος νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας οὖσα· ἐπιθ. τῆς Ἀηδόνος εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως Βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀναταρραξὰς μικρόθεν πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Δαυλίδος Στροφίου, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στράβ.

Δαύλιος, ία, ιον. Τῆς Δαυλίδος, ἡ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων· καὶ Οὐσστ. ὁ Δαύλιος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Δαυλίς. Παυσ.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ καλῶς ὠχυρωμένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Τηρεὺς ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμόρφωσις αὐτῶν καὶ τῆς Πρόκνης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης τανῦν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 520. Θουκ. 6, 29. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἐφέρετο μία στενὴ ὁδὸς διὰ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πρὸς τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ἥτις Σχιστὴ ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ Λάϊον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλὶς, παρ' Ὅμ. Στράβ. καὶ Παυσ. Δαυλία, παρὰ Σοφ. Θουκ. Ἀπολδρ. καὶ τὸ Δαύλιον παρὰ Πολυβ. - 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ, πιθαν. ἡ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαύλιον, Στράβ.

Δαυνία, ἡ, Apulia Daunia. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπουλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Barri καὶ ἓν μέρος τῶν Βατιλιάτων ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὅθεν Δαύνιος, ία, ιον, τῆς Δαυνίας, καὶ, Δαύνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Δαῦνος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκητίου ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ.

Δαυρίσης, εω, ὁ. Γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ.

Δαφναγόρας, ου, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξενοφ.

Δάφναι αἱ Πηλούσιαι, καὶ Δάφνη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡροδτ. 2, 30, Στέφ, Βυζ. ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, τανῦν δὲ Σαφιάς· — ὅθεν, Δαφναῖοι, οἱ κάτοικ.

Δαφνάλα, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 25.

Δαφναῖος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μέσα εἰς ἓν ἄλσος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἢ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Παυσ. ή, 20. Φιλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὀρέων ἥτις ὑπῆρξε πρόμαντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Παυσ. ί, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἐκστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς δῶρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περίφημον μάντιν, Διοδ. Σικ. δ', 68. ἄλλως δὲ καλεῖται αὕτη καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἐν ἱερὸν ἄλσος δαφνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Δαφ-

ναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Λυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) = Δάφναι· ὅθεν, Δαφνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Δάφνης.

Δάφνις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν αὐλὸν, διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐρασθεῖσα Νύμφη τις Ἐχεναΐς λεγομένη, καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λίθον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδ.

Δαφνοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Δοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, Θουκ. η', 24. Στράβ. ὅθεν, Δαφνοῦντιος καὶ Δαφνούσιος, ὁ κάτοικ.

Δεβρίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, ατος, τό. Τόπος ἡ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξετίθεντο ὅλαι αἱ ἐρχόμεναι ἔξωθεν πραγματεῖαι, Ξενφ. Ἑλ. ε', 1. 21.

Δείναρχος, ὁ. Κορίνθιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὔνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινιάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δείνις, ιος, ὁ. Τίος τοῦ Μέγα Αἰγινίτης, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξαίσιον κάλλους, Νεμ. 8. 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἔδωκε τὸν πλάνον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου, Αἰλν.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος στωϊκὸς, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδ. 7, 145.

Δεινώ, οῦς, ἡ. Dino. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραῖων καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολδρ. β', 4, 2.

Δείνων, ωνος, ὁ. Πολέμαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. — 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. ιε'.

Δειράδες, αἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινίταις, Παυσ. α', 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Ἡροδ. Θουκ. Στράβ. ὅθεν ἐπιρρ. Δεκελειᾶθεν, Ἰωνικ. Δεκελεῆθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδ. Δεκελειάζε, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειᾶσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στέφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, έως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, έος, ὁ κάτοικ. τῆς Δεκελείας, Ἡροδ. 9, 73. — 3) Δεκελεικός, ή, όν, τῆς Δεκελείας, ὁ Δεκελεικὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ὀχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρήμουν καὶ ἠφάνιζον τὴν Ἀττικὴν, Δημ.

Δέκελος, ὁ. Ἥρως τις, ὁ ὁποῖος ἐμήνυσεν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδ. 9, 73.

Δεκιῆται, οἱ· Deciates. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγύης χώρας ἡ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὕπατος Δέκιος Π. ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύῤῥου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Πολύβ.

Δέκιμος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στέφ. Βυζ.

Δέλτα, τό, ἄκλιτ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ Βραχίονος τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἓν μέγα τρίγωνον, τανῦν Μαχελὲκ ἡ νῆσος τοῦ Δέλτα, Ἡροδ. 2, 13. ἡν δὲ τοῦτο τὸ εὐφοράτερον καὶ τερπνότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, Στράβ. Πλάτ. — 2) Χώρα τῆς Θράκης ἥτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, εἰς σχῆμα ἑνὸς μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὴς ἄκρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Βυζάντιον, ἥτις παρ' Ἀθην. Δελκὼν κέκληται, τανῦν Δέρκων· Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πατταληνὴ ἐλέγετο, Στράβ. Ἀρρ. — 4) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δέλφειος βωμὸς, παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 496.

Δελφικός, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὀβιδ.

Δελφίνη, ἡ. = Δελφύνη, ἡ.

Δελφίνης, ου, ὁ· καὶ Δελφύνη, ἡ (ῡ). Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφούς· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ 442. ἴδε Πύθων.

Δελφινία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. η', 10.

Δελφίνιον, τό (– – υυ). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριόν τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἑκόντες φόνευ τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ὅστις καὶ Ἱερὸς λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Λιμὴν Δέλφινον λεγομένη, ἔχουσα ἕνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η', 38.

Δελφίνιος, ὁ (– – υυυ) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἢ διότι καθήμενος ἐπίτινος Δελφῖνος ἢ μεταμορφωθεὶς εἰς Δελφῖνα, ἐπροηγεῖτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἥτις ἦλθεν καὶ ἐσυστήθη εἰς τινας χώρας τῶν Δελφῶν, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θησ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Περνασσοῦ· εἰς ταύτην εὐρίσκετο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦν ἡ ἐξαίρετος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπανηγυρίζοντο πάσαν τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἐνταῦθα τὸν δράκοντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εὐρίσκοντο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ ἱέρεια τοῦ ναοῦ ἐπρόφερε τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθώ, τανῦν δὲ Καστρί. Ὅμ. Ὕμν. κζ', 14. Πίνδ. — ὅθεν, Δελφοί, Ἐνκ. ὁ Δελφός, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πινδ. καὶ, Δελφικός, ή, όν, τῶν Δελφῶν ἢ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, τὰ Δελφικὰ ἄθλα, ἀντὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σοφ. Ἠλ. 672. καὶ, Δελφίς, ίδος, ἡ, = ἡ Δελφικὴ, ἡ Δελφὶς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανδοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Παυσ.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στέφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (ῡ). Θήλυς Δράκων, ἔχων φύσιν θηρίου καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφῶν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδρ. α', 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνη, ἡ· παραβλ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων κατοικῶν ἐν Βούρᾳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλμ. εἰς Δηλ. 102. ἢ Βασιλεὺς τῆς Ὀλενοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας ἢ Μνησιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνωος τὸν Ἐξάνθιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξίθεος, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνικος, ὁ. Παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ Πλοῦτ. 800

Δέξιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενφ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἡρόδ. 7, 1, 22. Schneid. κατ' ἄλλους δὲ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰσσοῦ, Στράβ.

Δέρβικες καὶ Δερβίκκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς δύω ὄχθας τοῦ Ὄξου ποταμοῦ, Στράβ. Αἰλ. παρὰ Διον. Περ. 738. καὶ Δερκέβιοι.

Δέρβιοι, οἱ, = Δέρβικες, Στέφ. Βυζ.

Δέρδας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρρίδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐλιμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρθων, ωνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στέφ. Βυζ. Dertona. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰλλίᾳ, τανῦν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικες.

Δερκέτης, ου, ὁ. Ἀγροϊκός τις καὶ γεωργὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1028.

Δερκετώ, οῦς, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγομένη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικός, ὡς σύμβολον τῆς προξενουμένης εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ποτίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λουκ. Συρ. Θε. Στράβ.

Δερκυλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδας, ὁ, Ξενφ. ἐπικαλούμενος Σίσυφος. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην

καὶ στρατηγὸν τῶν Περσῶν Τισαφέρνην, Θουκ. ὁρθτρ, Δερκυλίδας.

Δερκύλος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστφ. Σφηκ. 78. — 2) Εἷς τῶν δέκα ἀπεσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ ὀπαδὸς τοῦ μονάρχου τούτου, Δημοσθ, ἡ γραφ. Δέρκυλλος εὕρηται ἐν τῇ τοῦ Ῥείτκ. ἐκδοσ. Δημοσθ.

Δέρκυνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἥρπασαν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτμ. γραφ. παρὰ Θουκ. η', 27. ἔνθα νῦν Δέρος κεῖται.

Δερρι-ά-τις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 20.

Δερρίς, ίδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κείμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιθωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, τανῦν Καβο-Δρέπανον, Στράβ.

Δερσαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 110.

Δευκα-λί-ων, ονος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἡ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιοδ. Σχολ. Ἀπολ, Ῥοδ. Γ, 185. βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διετώθη μέσα εἰς μίαν λάρνακα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύῤῥας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου θέλοντες νὰ ἀνορθώσωσιν αὖθις τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔῤῥιψαν πέτρας ὀπισθεν αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ὅσας ἔῤῥιπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσων ἔῤῥιπτεν ἡ Πύῤῥα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπηκόους του τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν δώδεκα πρώτων θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύῤῥας ἐγέννησε δύω υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Κλυμένην, κατά τινας δὲ καὶ τὴν Μελανθώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφὸν, Πινδ. Ὀλ. 9, 66. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ὕστερον δὲ ἔπλευσεν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 452. Ἀπολδρ γ', 1, 2. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 442. — 4) πληθ. οἱ Δευκαλίωνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιε', 141. Λουκ.

Δευκα-λί-ων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Πύῤῥας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Δευρίοπος, ἡ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγονος· ὅθεν Δευρίοποι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ ἡρωϊκὴν φύσιν. Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Ἕβενον ποταμόν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν διαβιβάσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδών, ὅτι οὗτος ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ τὴν καταπείσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθείς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἓν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὕδρας· ἀποθνήσκων ὁ Νέσσος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀπορρέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἠθελεν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφέροντάς το εἰς αὐτὸν ὡς ἀλεξητήριον τοῦ πάθους της· μετὰ καιρὸν μαθοῦσα ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ἐν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠσθάνθη, ἐκάη ἑκουσίως ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελπισθεῖσα, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, Ἀπολδρ. β', 7, 5, κατὰ Σοφ. Τραχ. 934. ἐσφάγη αὕτη μόνη ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης της.

Δηϊδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησεν τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, Ἀπολδρ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. ιε', 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλερεφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. ε', 80. παρ' Ὁμήρ. δὲ Λαοδάμεια, ὅπερ ὄρα. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων, ἥτις συνήθως Ἱπποδαμεία ἐλέγετο, Πλουτρ. Θησ. 30.

Δηϊκόων, ωντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνευσεν, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Περγάσου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 534.

Δηϊλέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου, συνεκστρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ πλανηθείς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Σινώπην, ἀπ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 958.

Δηίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. α', 7. 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 955.

Δηϊόκης, ου, Ἰων. εω, ὁ. Μῆδος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Μηδίας, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἔγινεν ἐλευθέρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας περὶ τὸ 695 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, Ἡροδτ. 1, 73, 96.

Δηϊονεύς, έως, ἡ. Υἱὸς τοῦ Εὔρυτου ἐξ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ὑπάνδρευσε μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος. Πλουτρ, Θησ. — 2) = Δηΐων, ἀριθμ. 1, Ἀπολδρ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος, Πινδ.

Δηϊονέδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλιμ. Ἴαμ. εἰς Ἄρτ. 209.

Δηϊόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὑγῖν.

Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παυσ.

Δηϊοπίτης, ὁ (ῑ), Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 420. καὶ Δηϊόπτης, Ἀπολδρ. γ', 12, 15.

Δηϊπύλη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, Ἀπολδρ. α', 9, 13.

Δηΐπυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 325.

Δηΐπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 578.

Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶσα εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κύμης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἅιδην, Οὐϊργ. Ἐνειδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.

Δηϊφοβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν, Ἀπολδρ. β', 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἡρώων τῆς Τροίας, φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 94. Ἀπολδρ γ', 11, 5.

Δηϊφονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐήνου μάντις, ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ.

Δηϊφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Τρηνθὼ θυγατέρα τοῦ Τημενοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, Ἀπολδρ. β', 8, 1.

Δηϊφῶν, ίδε Δημοφῶν.

Δηϊών, όνος, ὁ, ἔτι δὲ Δηΐων καὶ Δηϊονεύς. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπαίαν, Ἀπολδρ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στράβ. παρβλ. Heyne. Ἀπολδρ. σελ. 99. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Δηλία, ἡ (Δῆλος). Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος γεννηθείσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πληθ. αἱ Δηλίαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαί, ἡ Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα, Ἀρστφ. Θεσμοφ. 334. — 2) ἡ Δηλία, προσυπακμ. ναῦς = Δηλιάς, Ξενοφ, Ἀπολ. Σωκρ. γ', 8, 2.

Δήλια, τά, προσυπακμ. Ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ἴδε Δηλιάς.

Δηλιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν, Ἀπολδρ. β', 3, 1.

Δηλιακός, ή, όν. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιάδες κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιάς, = Δηλία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποσταλλόμενοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, τὰς ὁποίας ἡ Θησεὺς ἔταξεν, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ

Ναῦς ἐλέγετο ὅτι ἦν ἡ αὐτή, ἥτις ἔφερε τὸν Θησέα εἰς τὴν Κρήτην, Πλάτ. Φαιδρ.

Δήλιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὠκοδομημένον κατ' ἐκεῖνον τῆς νήσου Δήλου· Ἡροδ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν, Δηλιεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Δήλιος, ία, ιον. Τῆς Δήλου, ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χώρα, = ὅρος Κύνθος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δήλιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλιμ. πληθ. οἱ Δήλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου, Ἡροδ.

Δῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία καλουμένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἔμελλεν ἡ Λητὼ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἄρτεμιν, μὴ εὑρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ κατετρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος αὕτη, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἤτοι, τότε πρῶτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περίφημος ἦν ὁ ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως σπανίως ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 16. Ἐτυμ. Μεγ. ἔτι δὲ καὶ Δᾶλος, ἡ, Δωρκ. ταὐτὸν Δῆλος κοινότερ. Δήλαις, ἀκατοίκητος σχεδόν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων της. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Νεὼς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡροδ.

Δημάγετος, ὁ, ἡ Δημαγέτας. Βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινθ.

Δημάδης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ εὔνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήργει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ.

Δημαινέτη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἥρως Τόξαρις, Λουκ. Σκυθ, β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, Ξενφ.

Δημάρατος, ὁ, Ἰων. Δημήρητος, Δωρ. Δαμάρατος. Ἐκ τοῦ ἄρα καὶ δῆμος. Τίὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις καταρρεχόμενος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δὲ, ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λάκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξενφ. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 5', 105. — 3) Κορινθιός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολδρ. α', 9, 19.

Δήμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξενφ.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἕτερός τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενφ. Ἀπομν. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενκ. Δήμητρος, ἡ, Ἐπικ. Δημήτερος, Αἰτκ. Δήμητρα, ἐπικ. Δημήτερα. συνηθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Ceres. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων της, διδάξασα αὐτὴ πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἡρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ὅτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχορήγησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, διδάξασα αὐτοὺς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντο αὐτόθι ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, μία τῶν περιφήμων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις Θεσμοφόρος, μὲ τὸ νὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἔτι δὲ καὶ Ἐλευσινία διὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν της, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὕμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452-912, ὅθεν Δημήτριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ὢν ἢ καταγόμενος.

Δημητρία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678

Δημητριάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον λιμὴν τῆς Μακεδονίας, ταὐτὸν πόλις Βῶλος λεγομένη, ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δημήτριον, τό. Ναὸς τῆς Δήμητρος. Ἡροδ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, ταὐτὸν Δημητρία, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ. Ὁ ἐπικληθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων ἔτι ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν· ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Κασσάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέκτησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 294 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκε μετὰ θράμβου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του χρυσοῦς ἀνδριάντας καὶ ἴδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα πρῶτον ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χερρόνησον, ὅπου μετὰ μίαν τριετῆ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ἄρξας ἑπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Τίὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔκγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὑρίσκετο εἰς διηνεκῆ πόλεμον μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μὲ ἄλλους πλησιοχώρους βαρβάρους λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Τίὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἧττταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίππου ἦλθεν ὡς ὅμηρος εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ἐκ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν διδάσκων πρότερον εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἀλλὰ μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸν ὄφιν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διεσώθη οὐδέν· Διογ. Λαερτ. — 5) ὁ Φάριος, ἐκ τῆς Φάρου μιᾶς τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήσων, Διοικητὴς τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· Πολύβ. — 6) Περίφημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος γραμματικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐδίδασκεν αὐτόθι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — ὅθεν, Δημητριακός, ή, όν, τοῦ Δημητρίου, Πολυβ.

Δημοδόκος, ὁ. Ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συστρατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. δ', 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἔφθασεν εἰς μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δημοκήδης, ους, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Κροτώνων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἄτοσσαν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγὼν οὕτως ἐκ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν ποθουμένην πατρίδα του Κρότωνα. Ἡροδ. 3, 129.

Δημοκλέης, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δημοκλῆς, έους, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δημοκόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 499.

Δημοκράτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λυσίου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλεὶς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περίφημός τις ἀθλητής, Αἰλιαν.

Δημόκριτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων κατοίκων

τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδυρίτης, τῆς Ἐλεκτικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νεὸς ἔτι ὢν ἀπεδήμησε περιερχόμενος διαφόρους χώρας πρὸς ἀπόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτόθι Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ἀβδηρα, ἔζη βίον μοιπήρη, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μωρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διὸ καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη· περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἐφευρετὴς τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων, δοξάζων ὡς πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ ἁρμονίας μίαν διηνεκῆ κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαιρέτων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα κινούμενα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα διάστημα, ποτὲ μὲν συνέρχονται πρὸς ἄλληλα, ποτὲ δὲ χωρίζονται. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. ὅθεν Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτειοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Δημολέων, οντος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 395. — 2) Κένταυρός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μετ. ιβ', 356.

Δημομέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. λην καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλεν εἰς τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Ῥήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δημόνησοι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Κατ' Ἡσυχ. Δύο μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκῖτις καὶ Πιτυοῦσα, τινὲς Πρίγκιπες νῆσοι. Κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνος, ὅθεν Δημονήσιος, ία, ιον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δημονίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήτορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πύλου, Ἀπολλ. α, 7, 7.

Δημόνικος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐκ Φλύας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δημοπτόλεμος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 242, 266.

Δημοσθένης, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Τὸς τοῦ Ἀλκισθένους, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν δύναμιν συνισταμένην ἀπὸ 65 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὅλως διὶ ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μὲ τὸν Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Τὸς τοῦ Δημοσθένους τὸν δῆμον Παιανιεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐνδέξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ. ἐδιδάχθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσαῖον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐγλωττίας ἀπόπειρα ἦν ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μέγα μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολούθως ἄρχισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδὼν δὲ τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχείρως τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐτάφησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καὶ τινες ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς εὐφυΐας. — Ἡ Αἰτκ. η, εὑρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἐκδ. Beck.

Δημόστρατος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. ή, 1.

Δημοτέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. η, καὶ ην. Κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. — 2) Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δημοτίων, ωνος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Δημοῦχος, ὁ. Τὸς τοῦ Φιλεταίρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 456.

Δημόφαντος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων, Δημ. Λεπτ.

Δημοφίλη, ἡ. Οὕτως ἀναφέρεται ὑπό τινων ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα, ἤτις ἄλλως Ἱεροφίλη καὶ Δημὼ καλεῖται, Παυσ. Σουΐδ. — 2) Μία τῶν Δαναϊδῶν, φονευσασα τὸν Πάμφιλον. Τ'γῖν.

Δημόφιλος, ὁ. Τὸς τοῦ Διαδρόμου, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιέων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ.

Δημοφῶν, Ἀττκ. καὶ Δημοφόων, κοιν. ῶντος. Τὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὰ Δημήτρη ἀνέθρεψεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, θέλουσα νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον. Ὁμ. Ἅτμ. Δημ. παρ' Ἀπολλ. κεῖται ἡμαρτημ. Δημῴων. — 2) Τὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Παυσ. ι, 25. ἐπιστρίψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, διεδέχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἦλθον πρὸς αὐτόν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἄσυλον· γενομένης δὲ μάχης ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρυσθέα· κατ' Ἀπολλ. ἐφονεύθη ὁ Εὐρυσθεὺς ὑπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Τὸς τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, Δημ

Δημοχάρης, ους, ὁ (α). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλούταρχ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιαν· ἐν Μακροβ.

Δημώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐξ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπήντησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν Δήμητραν καθημένην ἐπίτιτος κρήνης, Ὁμ. Ἅτμν. Δημ. 109. — 2) Κατὰ Παυσ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα.

Δήμων, ωνος, Δωρικ. Δάμων, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἄγνωστος, συγγράψας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρ. Θησ. Σουΐδ. — 2) Εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοσθ

Δημώναξ, ακτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, διέθετε καὶ ἐπανορθοῖσε τὴν αὐτόθι πολιτείαν, Ἡροδτ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταγόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἔφθασεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυίαν ἡλικίαν, διάγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτόν, οὐχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμερπῆ ῥυπαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ἔζων οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα, Λουκ. βίος Δημωνακτ. (ἡ γραφὴ Δημώναξ ἔστιν ἡμαρτημ.)

Δημώνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισσαμενόν, Παυσ. δ', 5. — 2) Ἑταίρατις ἐν Κορίνθῳ, Λουκ.

Δηρουσιαῖοι, οἱ. Λαός τις ἢ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτινες ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας, πιθαν. κατοικοῦντες περὶ τὸν Τρίγριδα ποταμὸν καὶ Χοάσπην, Ἡροδτ. 1, 125.

Δηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλ. α, 2, 7.

Δηώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ἅτμν. Δημ. 47, πιθαν. ἐκ τοῦ δῆσις, ἤτοι εὕρησις· παρβλ. Spanhem. Καλμ. εἰς Δημ. 133. ὅθεν Δηωοῖος, α, ον, ὁ εἰς τὴν Δηώ ἀνήκων, Ἀνθολ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊονέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 2, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον ἐκ τοῦ Διός. Ἅτγῖν.

Δία, ἡ, ἐπικ. Δίη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρ. ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ὀδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Σταυδία, Στράβ.

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, ἐπίσημος διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην, ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγερίδα. — 2) Ἕτερος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δημάγετος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεὶς καὶ ὁ γέρων πατήρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παρεστώτων Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, Παυσ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ναυαγήσας ἀπέθανεν, Ἀριστφ. Βατρ. 320.

Διαδουμενιανός, ὁ, **Diadumenus.** Τὸς τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων, Ἡρόδτ.

Δίαιξις, εως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991.

Διακός, ή, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Βραυρῶνος· οἱ κάτοικ. τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακριεῖς. Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ἔτι Διάκριοι ἐλέγετο καὶ φα-

τρίας τις Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἥτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστράτου ἐζήτει ν' ἀποκαταστήσῃ αὖθις τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστφ. Σφηκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διάκρια.

Διάκριτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μελησίππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτορίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων καὶ προύχόντων πολιτῶν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστήρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον Κλεισθένην διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡροδτ. 6, 127.

Διάνιον, τό· ταυτ. τῷ Ἀρτεμισία. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μειλιχίου Διός, Θουκ.

Δίδυμα, τά, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι καλούμενον. — Οὐδ. Δίδυμα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἀρσενικ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παυσ. ζ, 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδύμοισι λεγόμενον, Ἡροδτ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος οὗτος Δίδυμοι, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖον, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στέφ. Βυζ.

Διδυμαῖος, ὁ, καὶ Διδυμεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀδελφοῦ διδύμου τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ Ἀριστφ. Λυσ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Δίδυμη, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὰς δύο ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἄκρας, τανῦν, Panaria, κατὰ Μαννερτ. κατ' ἄλλους δὲ Salina, Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλμ. ἐπ. ιγ.

Δίδυμοι, οἱ. = Δίδυμα. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ

Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Νικητ.

Διδώ, οὔς, ἡ. Αἴτκ. Διδώ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὑπάνδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ εὐγενῆ Τύριον Σιχαῖον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλευθεὶς ὁ Πυγμαλίων καὶ θέλων ν' ἁρπάσῃ τὰ πλούτη του, ἐφόνευσε δολίως, ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἀρτικιὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀδ. 507. Λουκ. Διονύσ. Περ. 195. ἐνταῦθα πλάττει ὁ Λατῖνος ποιητὴς Οὐίργίλιος, ὅτι ἡ Διδὼ ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅτε οὗτος διασωθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλεεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Διέμπορος, ὁ. Βοιώταρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.

Διηνέκης, ους, ὁ. Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 7, 226. — (ἐπίθ. διηνεκής.)

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἔψαλλον εἰς τὰς ἑορτάς αὐτοῦ. — 2) Τίος τοῦ Ἁρματίδου Θεσπιεύς, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 227.

Διϊπόλια, ἴδε Διῒ πόλια, τά.

Διϊτρέφης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ ζ, 29. καὶ Διοτρέφης, ἡ., 64. ὅστις ἐκ πενιχρᾶς καὶ εὐτελοῦς καταστάσεως κατεστάθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστφ. Ὄρν. 800.

Δίκαια, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστονῶν, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδήρων· κατὰ Κruse τανῦν Βαυρών, Ἡροδτ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικαιόπολις, παρὰ Σουΐδ. — 2) = Δικαιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βύζ. Ἀνθ. ποιητ. καὶ Δικαιαρχία, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Σαμίων, ἥτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Πυτεόλη κληθεῖσα, τανῦν, Puzzuolo, Στράβ.

Δικαίαρχος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ἔτι ὑπῆρξεν ἐπίσημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα μιᾶς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος. Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττκ. II, 2.

Δικαιόπολις, εως, ἡ, = Δίκαια, ἥπερ ὅρα.

Δικαιόπολις, ιδος, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, εἷς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων προσώπων ἐν τῇ τοῦ Ἀριστφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεῖς ἐπιγραφομένῃ

Δίκαιος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θρᾴκης Δικαία, Στέφ. Βυζ.

Δικαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Θεοκύδου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ.

Δίκανος, ὁ. Τίος τοῦ Βριάρεω καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴτνου. Σχολ. Θεοκρ. α, 65.

Δίκη, ἡ· ταυτ. τῷ Δικαιοσύνη. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 902. Λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομιῶν, Ἀπολδρ. α, 3, 1. Διοδρ. Σικ. ε, 72.

Δικταῖος, αία, αῖον. Τῆς Δίκτης ἢ εἰς τὸ ὄρος Δίκτην ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Καλλμ. εἰς Δία, 5.

Δίκταμνον, τὸ, Dictynna Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικτυνναίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω τὸ χόρτον δίκταμνον ἢ δίκταμνος, τανῦν Δίκταμνον, Πτολ. — 2) = Δικτύνναιον, Πτολ.

Δίκτη, ἡ. Ὄρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸν τοῦ Διός, τανῦν Λασθί, Στράβ. Ἀπολδρ. ὅθεν, Δικταῖος, αία, αῖον, τῆς Δίκτης ὤν, τὸ Δικταῖον ὄρος = Δίκτη, Καλλμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον, Λουκ. — 2) Χωρίον τι πλησίον τῆς Σκήψεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Δικτίδιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκτῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅθεν, Δικτιδιῆς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε, 35.

Δίκτυνα, συνηθεστρ. Δίκτυννα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος, κληθείσης οὕτω, διότι διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρέθη εἰς τὰ δίκτυα ἁλιέων τινῶν, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου, Ἡροδτ. 3, 59. Ἀριστφ. Βάτρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυνναίου, Διοδ. Σικ, ὅθεν, Δικτύνναιον, ὁ ναὸς τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος, Στράβ.

Δικτυνναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρυσσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, Παυσ. ι, 36.

Δικτύνναιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτύνα Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναόν, τανῦν Κάπο Σπάρτα Στρ6β.

Δίκτυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Σερίφῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀνεθρεψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅτε οὗτος ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολδρ. β, 9, 6. — 2) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἓν σύγγραμμα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτυος.

Δίμαλλος, ἡ. Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Δίνδυμα, τά, ἴδε Δίνδυμον, τό.

Δινδύμη, ἡ (υ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Δίνδυμον, Στράβ ιβ'. Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδτ. 1, 80.

Δίνδυμον, τό, καὶ πληθ. Δίνδυμα, τά. Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς Ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1093. — 2) Ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινοῦντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἐνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀνθ. Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμηνός, ή, όν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμήνη = Κυβέλη, Ἡροδτ. 1, 80 καὶ Δινδύμιος, ία, ιον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεφισοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναῖκα τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολδρ. γ, 15, 1.

Διογένης, ους, ὁ. Αἴτ. ἡ καὶ ην. Περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Πόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, νέος ἔτι ὤν, ὅπου γενόμενος μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον πενιχρὸν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στέρησιν καὶ κακουχίαν, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, διὸ καὶ Κύων ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σώζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος περιέχοντα πολλὰς Φιλοσοφικὰς ἀληθείας. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλώνιος φιλόσοφος Στωϊκός, ἐκ Σελευκείας πόλεως, ἥτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει συγγράμματά τινα ὁ Κικέρων, ὡς, τέχνην περὶ φωνῆς καὶ τέχνην διαλεκτικήν. — 3) Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐκ πόλεως Λαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. — 4) Περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅς τις κατὰ Σουΐδα ἐκαλεῖτο ἰδίως Οἰνόμαος, Δίλ. ποιν. Ἱστ. γ, 30 (ἐπίθ. διογενής).

Διόγνητος, ὁ. Ἕβδομος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἐφ' ὅρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κώμης Θορικοῦ, Δημ.

Διόδοτος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς

ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλέωνος, Θουκ. γ', 41. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρονος, ὅς τις ὡς λέγεται ἦν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στράβ.

Διόδωρος, ὁ, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 105 Ὀλυμπ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιηγητής. Περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Πλουτ. — 4) ὁ Σικελός, ἐξ Ἀργυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περίφημος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ὅς τις περιελθὼν ἓν μέγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἥτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Δῖοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, πιθανῶς = Δαοί, Θουκ. β', 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὅθεν, Δακός, ή, ὁν, τῶν Δίων, Θουκ. ς', 27.

Διόκλεια, τά, ἴδε Διοκλῆς ἀριθμ. 4.

Διοκλείδας, ου, ὁ, Συρακουσίός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιέ, 147.

Διοκλῆς, ους, ἐπικ. ῆος, ὁ, Τιὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἰς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ, ὅς τις καὶ Δίοκλος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἥμ. ε'ς Δημ. 473 καὶ 153 εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὅς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρως τις τῶν Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ὅτε διὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινά, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 774. Πλουτ. Θησ. 10. ὅθεν Διόκλειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Διοκλῆ ἀνήκων, καὶ, τὰ Διόκλεια, ἑορτή τις ἐν Μεγάροις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρως Διοκλέους, Θεοκρ. ιβ', 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. — 6) Ἀθηναῖός τις ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ, Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας, Ἀπολδρ. β'. 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ή, 19.

Διόμεια, τά, Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Διόμου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστφ. Βάτρ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Διομειεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Διομεταλάζων, νος, ὁ, (Διόμεια, ἁλάζων) Κωμικόν τι πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. παριστᾶνον φλυαρόν τινα καὶ κοῦφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ή, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰολάου, Τζῖν.

Διομήδειος, α, ον, καὶ

Διομήδειος, ὁ, ή, ον. Τοῦ Διομήδους ἢ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στράβ. ὅθεν παροιμ. ἡ Διομηδείᾳ ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὅς τις ὡς λέγεται ἔχων θυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ πορνικάς, ἐβίαζε τοὺς ἄνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1067. — 2) αἱ Διομήδειοι νῆσοι. Κατὰ Πτολ. Πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλητέρα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηδεία ἢ Διομήδεος νῆσος, ταῦν Tremiti, Στράβ. Διον. Περ.

Διομήδη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηΐωνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνετόν, Ἄκτορα καὶ Κέφαλον, Ἀπολδρ. α, ο, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαπίθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Ταλαίνθου, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέσβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν ὡς ἐταίραν του, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 665.

Διομήδης, ους, ὁ, ἐπικ. εος, Αἰτκ. η ποιητκ. εα. Τιὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἵ τινες ἐτρέφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὸ ἀνθρώπινον κρέας ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔφερεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀπολδρ. β'. 4, 8. Εὐριπ. Ἄλκ. 483. — 2) Τιὸς τοῦ Τυδέως βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηιπύλης Θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, εἶτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἔκγονον τοῦ Ἀδράστου διεδέχθη καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ὢν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, Τροιζηνίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα ἐδείξε μεγάλην ἡρωϊκὴν γενναιότητα καὶ φρόνησιν, φονεύσας ὁ ἴδιος πολλοὺς τῶν ἐπισήμων πολεμιστῶν τῆς Τροίας. Καθ' Ὅμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐπέστρεψεν ὁ Διομήδης εὐτυχῶς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστ. ἐπιστρέφων ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Δαῦνον, ὅς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρονῶς, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαύνου, ἔμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἄργος, ἥτις ὕστερον Ἄρπι ἐκλήθη. Τζέτζ. Ἀπολδρ. α', 8, 4. — 3) Τιὸς τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου, Ἀντ Λιβ. 37.

Δίομος, ὁ, Τιὸς τοῦ Κολυττοῦ, εὔνους καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, συγκατηταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δῖον, τό, Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ Κόλπου, Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ'. 109. Δῖον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἔνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ', 78. Πολύβ. — ὅθεν, Δῖεύς ἕως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κηναίου, πλησίον τῶν Διάδων Ἀθηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Εὐριπ. καὶ Δία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Διάς, άδος, ἡ τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόνεικος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Διονῦς, ὑποκορστ. τοῦ Διονύσιος.

Διονύσια, τά, Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου ἐν Ἀθήναις· ἦν δὲ αὕτη τριπλῆ ἑορτή. 1) τὰ ἐν ἄστει Διονύσια ἢ ἀστικὰ καὶ μεγάλα καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφηβολιῶνα μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δεδομένοι εἰς τὴν μέθην καὶ λειπὴν κραιπάλην, περιήρχοντο τοὺς ὁδοὺς στεφανωμένοι μὲν κισσὸν καὶ κλίματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγρούς, ἢ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα ἑορτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσείδειον μῆνα (Δεκέμβριον) Ἀριστφ. Ἀχαρ. 202. — 3) τὰ Ἀνθεστήρια ἅπερ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β', 15 πανηγυριζόμενα κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) καὶ διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκαλοῦντο ἔτι ταῦτα καὶ Δηναῖα, ὅπερ ὄρα.

Διονυσιακός, ή, όν. Εἰς τὸν Διόνυσον ἢ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. ή, 93, παρὰ δὲ Ξενφ. καὶ, τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Διονύσου, ἢ ἢ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐριπ. ὅθεν Οὐσ. Πόλις τῆς Μεσσίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, Πτολ. ταῦν Σχοίχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες προσυπακμ. Νῆσοι, δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, ταῦν Νῆσοι τῶν Ἰανιτσχιάρων, Διοδρ. Σικ.

Διονυσόδοτος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Παυσ.

Διονύσιος, ία, ιον = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Ἡροδτ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενφ. Δημ. — 3) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ πρότερος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας τὸ 405 ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· παρίσταται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων ὡς εἷς τῶν πλέον κακοδόξων, πλεονεκτέρων καὶ ἀτεβεστέρων τυράννων, κατατυλῶν καὶ ἁρπάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς θείους ναούς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄπειρον πλεονεξίαν του· ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακείαν καὶ δὲν ἤθελε Π τὸ ν' ἀκούῃ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀλήθειαν. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, διότι δὲν ὡμίλησε πρὸς εὐαρέσκειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχεν ὁ Διονύσιος δύω γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανδρεύθη, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομάχην, ἐκ τῆς πρώτης ἐγέννησε τὸν Διονύσιον, ὅς τις ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενφ. Πολυβ. — 2) Διονύσιος ὁ νεώτερος ἢ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὅς τις προσκαλέσας εἰς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ δώσῃ σοφοὺς νόμους καὶν' ἀποκαταστήσῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Δίωνος, ἐφέρθη τελευταῖον ἀπανθρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος οὗτος μὲ πολλὴν δυσκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτὸν ἐξ ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἐπανακτήσαντες τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κόρινθον, ἔζητεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πενιχρὰν καὶ εὐτελῆ κατάστασιν μισούμενος ὑπὸ πάντων, Ξενφ. Πλούταρχ. Δίλ. — 5) — ὁ Κυκλόγραφος, συγγραφεύς τις Ἕλλην

ἐκ Μιλήτου, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἀπολδρ. α, 9, 19 — 6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χάρακος πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὅς τις συνέγραψεν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἓν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιήγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) Ἱστοριογράφος, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ ποιήματα μὲ πολλὴν βαθύνοιαν καὶ πολυμάθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ζηνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Ποντῳ, φιλόσοφος στωϊκός, ὕστερον ἐπροσκολήθη εἰς τὴν Ἐπικούριον αἵρεσιν, Λουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγείτης, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρειοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὅς τις γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα. — 10) Περίφημος Ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτήδειον ἐξομοίωσιν τῶν ἀνθρωπίνων εἰκόνων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ. Σοφιστής τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασεν τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενφ. Ἀπομν. γ', 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκδόσας μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Λουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητκ. Διώνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσας, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ νῦσος = χῶλος, παραβλ. Νοον. Διον. Δ', 18.) ἔτι δὲ καὶ Βάκχος λεγόμενος. Τὶὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ κρότου τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβισεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἔγκυος ἔτι οὖσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀτελὲς ἔτι ὄν, ἐκβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας της, τὸ ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διθύραμβος, ὡς δὶς γεννηθείς· ἀνατράφη δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσας ἐν Θρᾴκῃ, ἀπ' ὅπου καὶ Νυσαῖος ἐπωνομάζετο· ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς ἐφευρετὴς τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χρηστίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἑξημερῶν καὶ διορθώνων τὰ πρότερον ἄγρια ἤθη αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ Λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νῆσον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἐφεξῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παριστάνετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς νέος εὐειδής, εὔθυμος καὶ χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κισσόν, καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ ἓν πλῆθος Σατύρων καὶ Βάκχων γυναικῶν Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 133. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείθης, ους, ὁ. Μάντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Ἀγεσιλάου, Ξενφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὅς τις πολλάκις παραφερόμενος· ἐμάντευεν ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀριστφ. Ὄρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερτονήσῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγήν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ ὑποφέρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροσκλαύθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ὑπερασπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερτ. καὶ Στεφ.

Διόπομπος, ὁ Εἷς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 846.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουνοὶ καλουμένη. Στέφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὅθεν, Διονυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Διός, γενικ. τοῦ Ζεύς, ἐξ οὗ Δῖος, ία, ῖον, ὡς Δῖον γένος. = Διόνυσος, Ὅμηρ.

Δῖος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. ὅθεν Δίου γένος, Ἡσ. Ἔργ. 297.

Διοσκορίδης, ου, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐξ Ἀναζαρβοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ὅς τις περιελθὼν πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐνησχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν βοτανικήν· σώζονται αὐτοῦ Ἰατρικά τινα βιβλία.

Διόσκοροι, ἢ Διόσκουροι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ δύω ἀρχαῖαι Ἥρωες ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὡς υἱοὶ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, παριστανόμενοι ἀεὶποτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων. Διόσκοροι, ποιητκ. Εὐριπ. καὶ Διόσκουροι, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδτ. Β, 50. ὅθεν, Διοσκούρειον, τὸ, Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. τὰ Διοσκούρεια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν Σπάρτῃ, Παυσ.

Διοσκουριάς, άδος, ἡ. Ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κολχίδος, ἥτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιοτάτη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὅτε οὗτοι ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. ταυῦν Ἰσκουρία, Ἰσγάουρ.

Διόσπολις, εως, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἡ ἐν Βιθυνίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς Αἰγύπτου = Θῆβαι, ὅπερ ὅρα, Στεφ. Βυζ. — 3) Ἡ μικρά, Jovis Opidum· πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ταυῦν χωρίον μικρὸν Χῶβ λεγόμενον, Στράβ. ὅθεν, Διοσπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Διοσπόλεως.

Διοτίμα, ἡ. Γυνὴ τις ἐκ Μαντινείας, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων παρὰ Πλάτ. Συμπ. Λουκ. Εἰκ. ιή.

Διότιμος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Στρομβίχου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Κορινθίων, Θουκ. α, 45. Ξενφ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαρισήμου, ὅς τις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Διοτρέφης, ους, ὁ· ἴδε Διϊτρέφης.

Διόφαντος, ὁ. Περίφημος Δημαγωγὸς καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. καὶ Διοφάντης, ους, ὁ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος, Λουκ. διαλ. Νεκρ. ἰ. — 3) Ἀλεξανδρεύς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅς τις πρῶτος συνέγραψε περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἁλιεύς τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κά, 1.

Δίπαια, ἡ. Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἑλλίσσοντος ποταμοῦ, Παυσ. ὅθεν, Διπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 9, 34.

Δίποινος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατὰ Παυσ. β', 15. μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια, τὰ συνῃρμ. ἀντὶ Διϊπόλια. Ἀρχαία ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζμένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Πολιέως ἤτοι Πολιούχου κατὰ τὴν 24 ἡμέραν τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς (Ἰουνίου) ἥτις ἄλλως καὶ Βουφόνια ἐλέγετο, μὲ τὸ νὰ ἔθυον εἰς αὐτὴν ἕνα βοῦν, Παυσ. Ἀττκ. 24. ἢ ἐκαλεῖτο Βουφόνια μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καθ' ἣν βάλλοντες ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διαφόρους πλακοῦντας, ἔφερον πλησίον ταύτης ἀριθμόν τινα ὡρισμένον βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅς τις πρῶτον ἤθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλακούντων, ἐσφάζετο ἀμέσως. Διϊπόλεια, παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 419. ὅθεν, Διϊπολιώδης, ὁ, ἡ, ες, εος, ὁμοιος μὲ τὰ Διϊπόλεια, Ἀριφ. Νεφ. 980.

Δίπυλον, τό. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἥτις καὶ Θριάσιαι πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ Κεραμεικόν, Πλουταρχ. Περικλ.

Δίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου Βασιλέως τῶν Θηβῶν· ἥτις φερομένη ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου, ἐδέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἑνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περιεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανοῦσα ἐλεεινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν σῶμάτης ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη, ἢ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη αὕτη εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, Ἀπολδρ. γ', 5. — 2) Πηγήτις κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Δίρκη γυνὴ τοῦ Βασιλέως Λύκου, Πινδ. Ἰσθμ. ἡ, 44. Στράβ. ὅθεν Διρκαῖος, α, ον, τῆς Δίρκης, τὸ Διρκαῖον ὕδωρ = Δίρκη, Αἰσχύλ. ἑπτ. Θῆβ. 271.

Διρφύα, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ὄρους Δίρφυος.

Δίρφυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 182. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δίρφυος, υα, υον, τῆς Δίρφυος, ἡ ἡ εἰς τὴν Δίρφυν ἀνήκων.

Δίστα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. β', 6.

Δίφιλος, ὁ (-υυ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὗρισκον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ἡ. — 3) Στωϊκός τις Φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, Λουκ.

Διφρίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 21. καὶ Διφίλας, παρὰ Διοδρ. Σικ. ιγ', 97.

Διψακός, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φυλλίδος ποταμοῦ καὶ μιᾶς Νύμφης ἐκ Βιθυνίας, ὅς τις πρῶτος ὑπεδέχθη τὸν Φρίξον ὅτε οὗτος ἔπλευν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 653.

Δίων, ωνος, ὁ (ι) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φρεάρριος, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν· εἰς τὸν ἐπισήμων αὐλικῶν καὶ συμβούλων τῶν δύω τυράννων Διονυσίων καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς

ὅλων του τῶν κτημάτων, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Συρακούσας· συλλέξας δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἴδια στρατεύματα, ἔπλευσε πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπ' ὅπου ἠδυνήθη νὰ ἀποδιώξῃ πρὸς καιρὸν τὸν Διονύσιον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Συρακούσας. Πλούτ. Δι. — 2) Δίων ὁ Κάσσιος, ἐπικαλούμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νικαίαν πόλιν τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γενόμενος δίς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰνείου καὶ φθάνουσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη, εἰς ὀγδοήκοντα βιβλία, τῶν ὁποίων τινὰ ἐχάθησαν. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἐπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, ἀπ' ὅπου πάλιν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε δὲ διαφόρους λόγους περὶ παντοίων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀγδοήκοντα. Λουκρ.

Διωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Διώνης, εἰς τὴν Διώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Διώνης καταγόμενος, ἡ Διωναία, Θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἡ Ἀφροδίτη, Θεοκρτ. Εἰδ. ιε', 106.

Διώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος ὅστις ἐκατηγόρει τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. ἢ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων Ἀπολδρ. α', 1, 3. ἢ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, Θεοκρ. μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 370. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ ὡς μητρωνυμικὸν Ὄνομ. τῆς Ἀφροδίτης Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηϊδων, Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Τγῖν.

Διώνυσος, ὁ, = Διόνυσος.

Διωξίππη, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων. Τγῖν.

Διώξιππος, ὁ. Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀγωνισθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε πολλάκις τὸν στέφανον τῆς νίκης, ὕστερον δὲ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἰλ. ποικ, Ἱστορ. ι', 22.

Διώρης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πολυμήλαν, Παρθ. Ἐρωτ. β'. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφρυγκέως, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μὲ δέκα πλοῖα, ἠγεμὼν τῶν Ἐπειῶν καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πείρου στρατηγοῦ τῶν Θρακῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 622. — 2) Πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, υἱὸς τοῦ Ἰάτονος, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Ὀδυσσεύς, ἐν Ὀδ. Ρ, 443.

Δόβηρες, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος, Ἡροδτ. 7, 113.

Δόβηρος, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ, Θουκ. β', 98.

Δοίαντος πεδίον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἐκτεταμένον πεδίον βορειοδυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο αἱ πόλεις Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλιβία, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 373. — ὅθεν, Δοιάντιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Δοίαντος πεδίου ὤν, Ἀπολ, Ῥόδ,

Δοίας, αντος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἄκμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ πεδίον τοῦ Δοίαντος, Στεφ. Βυζ.

Δοκέα, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταυῦν Τουσία, Νικήτ.

Δοκιμία, ἡ, Στράβ. καὶ Δοκίμειον, τό, Πτολ. ε'. Πόλις τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λευκὰ μάρμαρα, ταυῦν Σεϊδ- Γαζί.

Δολίονες, οἱ, Ἐνικ. Δολίων, ονος (ι). Ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Κύζικον, μεταξὺ τοῦ Αἰσήπου καὶ Ῥύνδακος ποταμῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 951. Ἀπολδρ. — ὅθεν, Δολιόνιος, ία, ιον, τῶν Δολιόνων, Ἀπολ. Ῥοδ.

Δόλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Λαέρτου πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 735.

Δολίχη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Ἴκαρος κληθεῖσα, Καλλμ. Ἄρτ. 187. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δολιχαῖος, αία, αῖον, τῆς Δολίχης.

Δολιχίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ξηρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ῥόδου, Πτολ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Δολιχός, ὁ. Τίὸς τοῦ Τριπτολέμου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Δολίχη νῆσος, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 625. καὶ Βασιλεύς τις ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθοῦσα ἡ Δήμητρα, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν λατρείαν της, Ὅμ. Ἅμ. Δημ. 153.

Δολίων, ονος, ὁ, ἴδε Δολίονες.

Δόλογκοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερτονήσου, Ἡροδτ. 6, 34.

Δολομηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, Στράβ. 15'.

Δόλοπες, οἱ, ἴδε Δόλοψ.

Δολοπηΐς, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Δολόπων οὖσα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Δολοπήϊος, ία, ιον. Τῶν Δολόπων ἢ εἰς τοὺς Δόλοπας ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥοδ. ἴδε Δόλοψ, ἀριθ. 1.

Δολοπία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 3, 14. Θουκ. ὅθεν, Δολοπικός, ή, όν· τῆς Δολοπίας, Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τφήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 77.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Κάτοικος τῆς Δολοπίας χώρας, πληθ. οἱ Δόλοπες, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, ὄντες καὶ οὗτοι μέλος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 484. ὕστερον δὲ κατοικήσαντες περὶ τὸ ὄρος Πίνδον ἐλογίζοντο ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Ἡροδτ. Θουκ,

Δόλοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀποθανὼν ἐν Μαγνησίᾳ πλησίον τῆς Πειρασίας, εἶχε τὸν τάφον του ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 584. — 2) Τίὸς τοῦ Λάμπον καὶ ἔκγονος τοῦ Λαομέδοντος, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων τῆς Τροίας Ἡρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 525.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος εἰς ἄκρον, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὡς κατάσκοπος καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως αἰχμάλωτος ἐφονεύθη, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. Εὐρ. — ὅθεν Δολώνιος, ία, ιον, τοῦ Δόλωνος, καὶ, ἡ Δολωνία, ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος, οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ιγ', 14.

Δομετιανός, ὁ, Τίτος Φλάβιος. Τίὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τίτου, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τίτου διεδέχθη οὗτος τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ῥώμης βασιλεύσας 15 χρόνους, οἵτινες χαρακτηρίζονται πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας τοῦ τυραννικωτάτου τούτου Μονάρχου· τελευταῖον ἐθανατώθη διὰ συνωμοσίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

Δομήτιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, Στράβ.

Δομητιούπολις, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δονάκων, ωνος, ἡ. Κώμη κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη τοῦ Ναρκίσσου λεγομένη, Παυσ. θ', 31.

Δορίσκος, ὁ. Πεδίον τῆς Θράκης ἐκτεινόμενον παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, ταυῦν Ῥουμιγίκ, Ἡροδτ. 7, 59. — 2) Δορίσκος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου ἀρκτικῶς τῆς Αἴνου, ταυῦν Τοῦσλα, Ἡροδτ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, άδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Δόρκιον, ἡ, Τοποκρστ. ὄνομ. κύρ. τοῦ Δορκάς.

Δόρκις, ιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, καὶ ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς Σπάρτην κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν πόλεων τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορσάνας, ου, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ Δασίναος καὶ Δεσάνας γραφόμ.

Δορυκλείδας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς ἐκ Λακεδαίμονος, μαθητὴς τοῦ Διποίνου, Παυσ.

Δορυκλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. πιθαν. ὁ παρὰ Παυσαν. γ', 15, Δορκεὺς λεγόμενος.

Δόρυκλος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 489. — 2) Ἀθλητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τυρίνθου νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 10, 82.

Δορύλαος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθηταν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ὀβίδ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου, Ἀππιαν.

Δορύλλειον, τό. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βίθυνος ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. ταυῦν Ἐσκὶ Σχεχέρ.

Δόσκοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δοτάμας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 955.

Δοῦβις, εως, ὁ, καὶ Δούβιος, ὁ, Dubis. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄραρον ποταμόν, ταυῦν, Doubs ἢ Deux. Στράβ.

Δουίλιος, ὁ· Duilius. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Σκηπίωνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους

κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἥτις καθ' Ὅμηρ. ἦν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα· ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Κακάβα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκάλα, Ὅμ. Ἰλ Β, 625. Ἀπολδρ. ὅθεν, Δουλιχιόνδε, εἰς τὸ Δουλίχιον· καὶ Δουλιχιεύς, έως, ὁ κατοικ. Ὅμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀμμιαν. Μαρκ. 25. κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἱμὰμ Μουχαμετ Δοῦρ.

Δουράνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρούμναν, τανῦν Dordogne.

Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Durance. Στράβ.

Δούριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, τανῦν Duero, Στράβ.

Δοῦρις, ιος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλούτ.

Δουροκόρτορα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθέδρα τοῦ ἀνθυπάτου τῆς χώρας ταύτης, τανῦν Reims, Στράβ.

Δουρόστολον, τό. Πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίσδα ἢ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ γ, 10.

Δράβησκος, ἡ Ἠδωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ τανῦν Δρᾶμα, Θουκ. ά, 100. Στράβ. Δραβῆσκος ἡμαρτμ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίσημος ποταμός, ὅς τις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥαιτίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νωρικοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, τανῦν Δράβ, Drave ἢ Drau, Στράβ. ὅ.

Δράγγαι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ὅθεν, Δραγγιανός, ή, όν, τῶν Δράγγων· καὶ

Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. ζ', 19. Στράβ. ἰα' χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχωσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀριάνην, δυτικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, τανῦν Σιγιστὰν ἢ Σιστὰν ἐν τῇ χώρᾳ Καβούλ.

Δρακάνον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὅμ Ὕμν. Διον. 265. Στράβ. καὶ, τὸ Δρόκαινον, Στεφ. Βυζ.

Δράκης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 254.

Δράκιος, ὁ. Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 692.

Δρακοντίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ οὐτιδανοῦ καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) = Κέκροψ υἱὸς τοῦ Δράκοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε δύο φύσεις, ἀνθρώπου καὶ δράκοντος, Ἀριστφ Σφῆκ. 451.

Δρακόντιος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔζη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζοῦντα, Ξενφ. Ἀναβ, δ. 8.

Δράκυλλος, ὁ. Κωμιστὴς ἀνθράκων ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 612.

Δράκων, οντος, ὁ. Ἀρχαῖος περίφημος Νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος ὅστις διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην ἐδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νὰ συντάξῃ μίαν κανονικὴν καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἠθικὴν διόρθωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αὐθαιρέτων καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νόμοι του φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παράβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἔγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦσαν γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ.

Δρασιππίδης, ου, ὁ. Κωμικ. πεπλασμένον κύρ. Ὄνομα, σημαῖνον, υἱὸς δραπέτου, Ἀριστφ. Σφῆκ. 188.

Δράψακα, τά. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ, 29 πιθαν. = Δάραψα.

Δρέπανα, τά, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίσην, τανῦν Trapani. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, έως, ὁ, ὁ κάτοικ.

Δρεπάνη, ἡ (ᾰ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακινοῦ κόλπου, Στέφ. Βυζ.

Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἐτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀρκτικῶς, τανῦν Δράπανον, Πτολ. — 3) ταὐτ. τῷ Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Capo di St. Alessio, Πτολ.

Δρῆσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20.

Δρίλαι, οἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀρριαν Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Ποντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Κελδίρ λεγομένῃ, Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀρριαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι κληθέντες.

Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, ἔτι καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, τανῦν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.

Δριμύλος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γλίσχρου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δρίμυσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμοῦσσα παρὰ Θουκ.

Δριμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσίν.

Δρογγίλον, τό. Πολίχνιον ἀσήμαντον ἐν Θράκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἁρποκρτ.

Δρομάς, άδος, ἡ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη, Ἡσίν.

Δρόμιος, ὁ. Εἷς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἡσίν.

Δρόμος Ἀχίλλειος, ὁ· ἴδε Ἀχίλλειος.

Δρόμων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δουλων παρὰ Δουκ.

Δροπικοί, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται.

Δρουεντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥόδανον, τανῦν Durence, Στράβ καὶ Δρουέντιος, ὁ, Στρβ. Πτολ.

Δρουΐδαι, οἱ, ἴδε Δρυΐδαι.

Δρουσιπάρα, ἡ. Πόλις μεσόσειος τῆς Θράκης, τανῦν Καριστραν, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σουΐδ. Δριξίπαρος.

Δροῦσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπισήμων καὶ βασιλικῶν γεννεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁποίων εἷς ἦν ὁ Δροῦσος Λίβιος λεγόμενος, ἀρχιερεὺς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, άδος, ἡ (ᾰ) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δάσεων καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἔζων τόσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν καὶ συναπέθνησκον μὲ αὐτά, Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Λαπίθων, θείξας μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Ἡσ. — 2) Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ὑγιν. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θράκης, Ἀπολδρ. γ', 5, 1. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130 — 5) Τιὸς τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θράκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφόνευσεν νομίζων ὅτι κόπτει κλῆμα ἀμπέλου, Ἀπολδρ. γ', 5, 1.

Δρυΐδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κελτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὡς οἱ Βραχμᾶνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φροντίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀγεφέροντο εἰς τὴν τῶν θεῶν λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ἔτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐταξίαν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σοφώτεροι καὶ μόνοι πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναθεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Ἡ σύστασις τῆς ἱεραρχείας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, δι' ὃ καὶ κατεφρόνουν μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλλοντο πρὸς τούτοις τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδον προφητείας καὶ ἔκαμνον διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περίφημοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱέρειαι τῶν Δρυΐδων, τιμώμεναι μεγάλως ὡς μαντικαὶ καὶ χρησμολόγοι. Στράβ. Τακιτ. Καῖσ.

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Παυσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Παμφυλίοις, Λυκοφρ 536.

Δρύμος, ὁ (υ). Ἐπίσημος πολις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, τανῦν Βαβά, Ἡροδτ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμός, παρ' Ἁρποκρτ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Δρυμοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομενῶν, Θουκ. η', 31. Πολυβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἔνικ Δρύοψ. Λαὸς Πελασγικός, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην πλησίον τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἑρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδτ. 8, 31. Ἓν μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡροδτ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐκαλοῦντο δὲ Δρύο-

πες ἀπὸ τὸν Δρύοπα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι καὶ κατήγοντο. Παυσ.

Δρυόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Δρύοπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον, ὅτε μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἀντών. Λιβ. 32. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος κειμένη δυτικῶς τῆς Δρυμαίας, Σχόλ. Πινδ. Πύθ. 1.

Δρυοπίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης, κατά τινας μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωρίδι, Ἡροδτ. 1, 56. Στράβ.

Δρυός κεφαλαί, αἱ. Στενή τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τρεῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡροδτ. 9, 39.

Δρύοψ, πος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖός τις λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἅμν. Παν. 34. Παυσ. δ', 34. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 454. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίας χώρας.

Δρῦς, υός, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσημβρίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Σαμοθρακῶν, Στέφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, ἴδε Δύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανᾶται, οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδτ. 5, 68.

Δύμας, αντος, ὁ (υ). Πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάβης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμὼν ἐν Φρυγίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἔμπειρος θαλασσινός, Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ἄλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ἀλληεῖς, Δυμᾶνες, καὶ Πάμφυλοι, Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (υ). Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὁμ. Ἰλ. ταῦν Καμινίτζα, Ὁμ. Ἅμν. Ἀπολ. 425. Ἡροδτ. — ὅθεν, Δυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δυναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλόδ.

Δυνάστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον, Ἀπολλόδ β', 7, 8.

Δύρας, ου, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡροδτ. 7, 198.

Δυρράχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὖσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐπίδαμνος, ταῦν Δουράτζον, Πλουτ. — ὅθεν Δυρραχηνός, ὁ κάτοικ.

Δυρράχιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίστης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυρράχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 30.

Δυσελέδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἴσσης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ, Συμβολική τις θεότης τῶν κακῶν ὅσα προξενοῦνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι, Στράβ, — ὅθεν Δυσποντεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσωρον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον μεταξὺ Χαλκιδικῆς καὶ Ὀδομαντικῆς χώρας, περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδτ. 5, 17.

Δωδών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδώνι, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Δωδώνης, ἡ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχύλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Διοδώνι τῆς Ἠπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητκ. Δωδών. Πολις τῆς Ἠπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέσα εἰς ἓν παλαιὸν ἄλσος ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἢ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατῴκηταν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦσα μία περιστερὰ ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἥτις ὡς λέγεται εἶχεν ἀνθρώπινον φωνήν, ἐπρόσταξε νὰ συστήσωσιν ἐνταῦθα ἓν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡρόδτ. 2, 52. Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, ἔδιδον τοὺς χρησμοὺς πότε μὲν παρατηροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπετέλει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον λέγει, πότε δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Κατὰ Pouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται τὸ χωρίον Προστούνητις. Ὁμ. Ἰλ. Β, 750. Κατά τινας ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β. ἴδε Heyne αὐτόθι. ὅθεν ἐπίρρ. Δωδώνηθεν, ἐκ Δοδώνης, Καλλιμ. καὶ Δωρκ. Δωδώνηθεν, Πίνδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὖσα, Ἡροδτ.

Δωδωνίαι, ἡ Δωδωνίαι Νύμφαι. Αἱ Νύμφαι αἵ τινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία, θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, Τζῖν. κατὰ Φιλοστρ. Εἰκ. ἦσαν αὗται ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διός.

Δωρίδες, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηΐδες.

Δωριεύς, έως, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος. Κατῴκουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὴν πλησίον τῆς Θεσσαλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρίς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου καὶ Σικελίας, Ἡροδτ. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς τριχαΐκαι κέκληνται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διῃρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἕτεροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικός, ἡ, όν, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Δωριακός, ἡ, όν, ποιητ. ἔτι δὲ καὶ Δώριος, ία, ιον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἢ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων.

Δωριεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Δακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων, πλεύσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτόθι κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων, ἐθανατώθη ὁμοῦ μὲ ὅλους· τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡροδτ. 5, 42. — 2) Τίὸς τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ῥοδίων, Θουκ.

Δώριον, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κερκήστην, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Δώριον, τό. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἢ Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις ἐλθὼν εἰς ἔριδα μὲ τὰς Μούσας ἐτυφλώθη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 594. κατὰ Στράβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὀλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὄρος τι ἢ χώρα αὐτόθι, Στράβ.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρίς νᾶσος = Αἴγινα, Πίνδ. καὶ, ἀοιδὰ ἡ Δωρίς, ἡ Δωρική Μοῦσα, Μοσχ. ἔτι δὲ, ἡ Δωρὶς διάλεκτος, ἀντὶ ἡ Δωρική διάλεκτος, Στράβ. — 2) ἡ Δωρίς, ουσ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Νηρέως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας λεγομένας, αἵ τινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίδες ἐκαλοῦντο, Ἡσ. Θεογ. 241. Ἀπολλόδ. α', 22. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Αἰλιαν.

Δωρίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Φωκίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, καὶ συνισταμένη ἐκ τεσσάρων πόλεων δι' ὁ καὶ Τετράπολις ἡ Δωρική ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Δωριεῖς προτοῦ νὰ εἰσβάλωσιν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος ἢ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ ἡ Δωρὶς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποικιῶν τῶν Δωριέων, οἵ τινες ἔκαμνον μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα, Ἡροδτ.

Δωρίτις, ιδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Καρίας.

Δωροθεος, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβεων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας. Ξενοφ.

Δῶρος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, καθ' Ἡροδτ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὄσσαν, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὸν Παρνασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ Ἰων. 1590. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

— 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Ξανθίππης, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ Αἰτωλός, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Δωρώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. κωμιε. πλαττόμενον, παριστάνον θεάντινα τῆς δωροδοκίας καὶ διαφθορᾶς, Ἀριστφ. Ἱππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ποιητής τις ἐπιγραμμάτων. Λουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὄσσης καὶ τῆς Βοιβαίας λίμνης, Ὁμ. Ἴλ. ιε', 5. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερόν, Καλλιμ. ἀπ' ὅπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ίδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, Ἀπολδρ. γ', 55. κατὰ Heyne κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὕτη Χρύση.

Δῶτος, ὁ. Τίος τοῦ Πελασγοῦ, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἤγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηνῶν, Ἡροδτ.

Δωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἴλ. Σ, 43. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Ε.

Ἐβλαία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἐβλανα, τά· Eblana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἡ νῦν Δουβλίνη λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίνη Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Ἐβλάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια.

Ἐβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε', 17.

Ἐβοζέλμιος, ὁ· ἴδε Ἀβροζέλμης.

Ἐβοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουϊβίρου) Στράβ.

Ἐβόρακον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον καταστραθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. πανῦν York.

Ἐβούρωνες, οἱ· Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλίχῃ καὶ Λιμβούργῃ, Στράβ.

Ἔβουσος, ἡ, καὶ Βοῦσος, ἡ· Διον. Περ. Ebusus. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν δύω Πιτυούσων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πανῦν Ἰβίκα, Στράβ. — 2) καὶ Ἐβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτιοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Ἑβραῖος, ὁ· = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὅθεν, Ἑβραϊκός, ή, όν, τῶν Ἑβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀνήκων.

Ἔβρος, ὁ, Hebrus. Μέγας ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἶνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· πανῦν καλεῖται Μαρίτζα, Ἡροδ. 4, 90.

Ἐγεστα, ἡ· Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, Θουκ. 5', 88. ἔτι δὲ Αἴγεστα καὶ Σέγεστα λεγομένη, ἅπερ ὅρα. — ὅθεν, Ἐγεσταῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. Θουκ.

Ἔγεστος, ὁ, = Αἴγεστος, ὅπερ ὅρα.

Ἐγκέλαδος, ὁ. Τίος τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Εὐριπ. Κύκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἐγνατία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πανῦν Ἐρείπια πλησίον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Ἐγχελεῖς, οἱ· Ἐνικ. Ἐγχελεύς, έως. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Ἡροδτ. 5. 61. Στέφ. Βυζ.

Ἐγχέλιοι, οἱ, = Ἐγχελεῖς, Στράβ.

Ἐδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀσροηνῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλιρρόη ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡραίας ἐν αὐτῇ καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. πανῦν Ὄρφα. Λουκ. — ὅθεν Ἐδεσσαῖοι, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας, τὸ πάλαι καθέδρα τῶν ἐγχωρίων Βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ἔτι Αἴδεσσα, Πτολ. καὶ Αἰγαί, Αἰγαία, ἅπερ ὅρα.

Ἐδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νάβλος.

Ἔδρος, ἡ Ἄδρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ. β', 2. πιθαν. ἡ νῦν Lambay.

Ἐθαλίων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Τζῆν.

Ἐθοδία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, Ἀπολδρ. γ', 56.

Εἰδοθέα, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἥτις ἀπαντήσασα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς τοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 366. ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἀβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολδρ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠμαθίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Εἰδώ, οῦς, ἡ· = Εἰδοθέα, Εὐριπ. Ἑλ. 11.

Εἴζηλος, ὁ· Eizalus. Φρούριόν τι τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως, Στέφ. Βυζ. πανῦν Isnello.

Ἐλαθίας, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλάτου, ὁ Αἰπυτός, Πινδ. Ὀλ. 6, 55. ἢ ὁ Ἰσχυς, Πινδ. Πύθ. 3, 55.

Εἰλείθεια, ἡ, Δωρκ. Ἐλείθυια καὶ Ἐλευθώ, Πινδ. Ilithya. Θεά τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος τῆς γέννας καὶ βοηθὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίκτειν ὀδύνας, καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχεῖαν ἀποκύησιν τῶν νηπίων. Κατ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐγεννήθη αὕτη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεία αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς ὅτε αὕτη ἐγέννα αὐτόθι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, δι' ὃ καὶ Ἐλευθὼ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤτοι ἔρχομαι· ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Λύσινος, πραϋμήτις, ὀδύνων ἐπαρωγὸς καὶ λεχέων ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλείθεια καὶ ἄλλαι θεαὶ ἔφοροι τῆς γέννας, ὡς θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐλατρεύετο ἡ Εἰλείθεια ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. Ἄρτ. 22.

Εἰλέσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἓν ἐλῶδες μέρος, Ὁμ. Ἴλ. Β, 499.

Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, νεώτ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἵλως, τος, ὁ, καὶ Εἰλώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἕλους ἐν Λακεδαίμονι· Πληθ. οἱ Εἵλωτες, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἵ τινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑπόδουλοι ὅλως δὶ ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν ἄρχεται πρῶτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀγίδος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθένους, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· μετὰ καιρὸν δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἐζήτησαν διὰ τῶν ὅπλων των ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τούτους προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσήνης μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐσυμποσεῖτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περίπου 320,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἔσπευδεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων μέγα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες ἐχρησιμεύον διὰ μέσου τοῦ πλήθους των εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν ἀποτελοῦντων τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπηγόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δὶ ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἵλωται, παρ' Ἡρόδτ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἰλωτικός, ή, όν, εἰς τοὺς Εἵλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδε Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἰρεσίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 32. Iresiae παρὰ Λιβ. κατὰ Λιβ. κατὰ Ilgen ἢ τοῦ Πλιν. νῆσος Irresia ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡτ. Θεογ. 92. Ἀπολδρ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοίνικος εἰς τὴν χεῖρα. Πλούτ. Κίμ. 12. Ἀριστφ. Εἰρ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰρκτή, ἡ = Ἐρκτή, ὅπερ ὅρα.

Ἑκάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου, Ὁμ. Ἴλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἑκ. 3. θυγάτηρ τοῦ Κισσέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, κατ' Ὁμ. δεκαεννέα υἱούς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ Θράκῃ, ἀφ οὗ πρότερον ἴδεν τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἑκ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἑκάβης μνημεῖον, τό = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὅρα.

Ἑκαέργη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήνησου Κέω, Ἀντ. Διβ. 1. — 2) Μία τῶν δύω κορῶν τὰς ὁποίας καθ' Ἡροδτ. ἔπεμψαν οἱ Ὑπερβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Παυτ. καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 3) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βο-

ρέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐπιδος, Καλλμ. εἰς Δῆλ. 292.

Ἑκάεργος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μακρόθεν βάλλοντος διὰ τοῦ τόξου, Ὁμ. Ἰλ.

Ἑκάλη, ἡ (ᾱ). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, παρ' Ἀπολδρ. γ'. 1, 2. ἔνθα κατὰ Heyne βέλτιον Ἀκάλλη γραφμ. — 3) Γραῖά τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα νέον ἔτι ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἑκάλειος ἢ Ἑκαλήσιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἑκάλης, ἑκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην. Πλουτ. Θησ. 14. Καλλμ. λείψ.

Ἑκαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν Τένεδον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 624.

Ἑκάταιος, α, ον. Τῆς Ἑκάτης, ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀναφερόμενος, ἴδε Ἑκάτη.

Ἑκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντλησε πολλὰς Ἰδέας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσιν ἔτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τὸ τέταρτον βιβλίον. Ἡροδτ. 5, 125. — 2) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ὑπερβορείων, Πλούτ.

Ἑκάτη, ἡ (ᾱ) Θεότης καταχθόνιος, παριστανομένη ὡς ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Σελήνης, ἢ ὁ καὶ συνοχέετο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπλάτετο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας συγκαταττομένη καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βακχυλ. ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφύνευσε τὸν Κλυτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾶται μεγάλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—426. διὸ καὶ τριπλῆ Ἑκάτη ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τριφυὴς θεότης, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἀρτεμιν καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ τὴν Περσεφόνην. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαριστάνετο ἀείποτε ἔχουσα μαγικὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐδαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐτὴν οἱ Κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, ἑορτάζοντες πρὸς τιμήν της ἐτησίως τὰ Ἑκατήτια λεγόμενα, Παυσ. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσφερον ἀνὰ πᾶσαν νεομηνίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὠῶν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐκθέτοντες αὐτὰ εἰς τὰς τρίοδους τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δεῖπνος τῆς Ἑκάτης. Λουκ. Ἀριστφ. Πλουτ. 594. — Ὅθεν Ἑκάταιος, αία, αιον, ὁ τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνήκων καὶ Ἑκάταιον ἢ Ἑκαταῖον, ὁ, ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἑκάτης, τὰ Ἑκάταια, αἱ εἰς τὴν Ἑκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἑκατόγχειρες, οἱ. Centimani. Τίοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεος, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλάς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύναμιν ὅλους τοὺς θνητούς· τούτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀπολδρ. α', 1, 1.

Ἑκατόμβαιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πόλιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, καθ' ὃν ἑωρτάζοιτο τὰ λεγόμενα Ἑκατόμβαια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἑκάτομνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρρίαν.

Ἑκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπιθ. τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἑκατόμπυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας ταύτης. Κατὰ Πολύβ. ι, 25 ἐκλήθη Ἑκατόμπυλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, Στράβ. ἔτι δὲ Ἑκατοντάπυλος, ἡ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἑκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ Μαννερτ. ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη, μὲ τὸ νὰ ἠφανίσθη πολλὰ πρωΐμως. — 2) Πόλις τῆς Λιβύας, Διοδ. Σικ.

Ἑκατόννησοι, αἱ. Σωρός τις μικρῶν νήσων, κατά τινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 40, κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Λέσβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Μοσχονήσια· κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἕκατος ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑκατοντάπυλος, ἡ, = Ἑκατόμπυλος, ἀριθμ. 1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἑκατονταχείρια, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, Παλαίφ.

Ἑκατώνυμος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Σινώπης, Ξενφ.

Ἑκβάταν α, τά, Ἰωνικ. Ἀγβάτανα. Πρωτεύουσα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτισθεῖσα καθ' Ἡροδτ. ὑπὸ τοῦ Δηϊόκους πρώτου βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἑπτὰ τείχη, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλως χρωματισμέναι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδτ. Πολύβ. πιθαν. ἔκειτο ἡ πόλις αὕτη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Ἀμσδάν. — Ὅθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἑκβάσιος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά, ὅτε ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 966.

Ἔκδικος, ὁ. Ναύαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδίππα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, τανῦν Ζιβ. ἢ Δσίβ. Ἰωσπ. ιθ'.

Ἔκκριτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἰλώτων ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Ἔκνομος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος. Πολύβ.

Ἐκτῆνες, καὶ Ἐκτῆναι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Ὠγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Παυσ. θ', 5.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρειότερος καὶ φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφάνη, ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας, φονεύων πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ ἐμβάλλων μέγαν φόβον εἰς τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀνδροφόνον, δῖον καὶ θεοφιλῆ, Ἰλ. Α, 242. Ε, 211, 601. πληγωθεὶς βαρέως εἰς τινα φοβερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ, ἐπανέλαβεν αὖθις τὰς δυνάμεις του διὰ συνεργείας τοῦ Διός καὶ Ἀπόλλωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 360. — 439. τελευταῖον φονεύσας τὸν Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς μίαν φοβερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ νεηρὸν σῶμα δέσας ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἅμαξάν του, τὸ ἔσυρε τρὶς περὶ τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Τραγικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς πέριξ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἕως ὅτου ὁ γέρων Πρίαμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πολὺν ὕστερον οἱ Θηβαῖοι κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἕκτορος εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μὲ θείας τιμάς, Παυσ. θ', 18.

Ἐκφαντος, ὁ. Θάτιός τις, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νῆσον Θάσον, Δημ Λεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα μετεχειρίζοντο οἱ ὕστερον βασιλεῖς τῆς Περγάμου ὡς νεώριον· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἀργιρόεσσα λεγομένη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας. Αἰλ. Στέφ Βυζ. — 3) Λιμήν τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, τανῦν Πόρτο Φαναρι. ὅθεν, Ἐλαιάτης, ου, ὁ, ὁ κατοικ. Θηλυκ. Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ.

Ἐλαιαγάβαλος, ὁ. Helogabalus. Ὁ Ἥλιος, λατρευόμενος ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡρωδν. — 2) Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός, Ἡρωδιαν. ε, 5, 7.

Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν πέριξ τοῦ λιμένος τῆς Ἐλαίας, Θουκ. α, 46, ἔνθα ὁ Berkel. Ἐλαιοῦντις ἐδιόρθωσεν ἐκ τοῦ Ἐλαιοῦς.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐτῆς μὲ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Ἐλεοῦς, Ξενφ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ. — Ὅθεν, Ἐλαιούσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἐλακατεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλακαταίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλακάτα ιον, τό. Ὄρος τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ἐλάρα, ἡ (υυ-)· Θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύφθη ἡ Ἐλάρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολδρ. α', 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ἐλασος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Ἐλάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, τανῦν χωρίον Ἐλάτα, Ἡροδτ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τανῦν Βαβά, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ.

Ἀλοννσ. 84. ἔτι δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐλατεύς, έως, ὁ κατοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ἐλατίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ἐλατιονίδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἴσχυς, Ὅμ. Ἥμν. Ἀπολ. 210.

Ἔλατος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλ. β', 5, 4. — 2) Τίός τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλθὼν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπερασπιστὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἔμεινεν αὐτόθι, κτίσας τὴν πόλιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον, Αἴπυτον, Κύλλην, Πηρέα καὶ Ἴσχυν, Ἀπολλ. γ', 9, 1. Παυσ. ί, 34. — 3) Ἡγεμών τις τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἱππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀνθίππου τὸν Καινέα καὶ Πολύφημον, οἵτινες ἦλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας, Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολστ. αὐτόθ. κατὰ δὲ Πιν. Πύθ. 3, 55. ἦν ὁ Ἔλατος οὗτος καὶ πατὴρ τοῦ Ἴσχυος. — 4) Σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 33. — 5) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 267.

Ἐλάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ἀριθμ. 3.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βασιλέως Ἀλκινόου, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἐλαττωνός, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολλ. γ', 6, 8.

Ἐλαφηβόλια, τά, προτυπαχμ. ἱερά. Ἑορτή τις κυνηγετική, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἐλαφηβόλου Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ἥμν. Ἄρτ. 10, 2.

Ἐβαφηβόλος, ἡ. Σύνηθες ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θηρευούσης τὰς ἐλάφους, Ὀρφ Ἥμν. Ἄρτ. 10. Καλλιμ. Ἄρτ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέτα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, Θουκ.

Ἐλαφιαία, ἡ. Ἐπίθ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. ς', 22.

Ἐλάφιον, τό. Γυνή τις ἐν Ἦλιδι, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας αὕτη ὠνομάσθη, κατά τινας, Ἐλαφιαία. — Παυσ. ς', 22. — 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμφ. 1173.

Ἔλαφος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλφειόν

Ἐλβώ, οῦς, ἡ. Νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφυγεν ὁ Βασιλεὺς Ἄνυτις, ὅτε οἱ Αἰθίοπες ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμενεν αὐτόθι κεκρυμμένος 50 χρόνους, ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐλεαρχία, Ἡροδτ. 2, 140. Θουκ.

Ἐλέα, ἡ. Στράβ. ς'. πρότερον Τέλη, Ἡροδτ. καὶ Ἔλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἔλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πλουτιότητα τῶν κατοίκοντης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐστύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλεατικὴν σχολὴν· ἔτι δὲ Βαλέα, καὶ αἱ Οὐελίαι· τανῦν Castell a Mare della Bruca. Ἡροδτ. 1, 167. Στράβ. ὅθεν, Ἐλεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. θηλκ. Ἐλεᾶτις, ιδος, ἡ. Πλάτ. καὶ Ἐλεατικός, ή, όν, τῆς Ἐλαίας, ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης = ὁ φιλόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ἐλειμιῶται, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλίμεια.

Ἔλειος, ὁ. Τίός τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔλος ἐν Λακωνίᾳ, Ἀπολλ. 6, 4, 7. Στράβ. ή.

Ἑλένη, ἡ. Helena. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περίδοξος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ταύτην ἠθέλον νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλέξας διὰ λαχνοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετά τινα καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἑλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυφίως μὲ πολλοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῆς ὡραιοτάτης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἑνὸς τῶν τότε ἰσχυροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἕλληνας νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν τόσον φημιζομένην ἐκείνην ἐναντίον τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, καὶ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καθ' Ὅμ. δὲ ἀναχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τρωάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἠλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀπ' ὅπου μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἐπέστρεψεν αὖθις εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Ὀδ. Γ, 278. Δ, 80. Πίνδ. Πύθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἐπορθεῖτο ἡ Τροὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Πτολ. Ἡφαιστ. δ', 319.

Ἐλένη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κρανάη λεγομένη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 445. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. τανῦν Μακρονῆσι. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 445.

Ἔλενος, ὁ. Τίός τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον μετὰ τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτόθι ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν. Στεφ. Βυζ.

Ἔλεος, ὁ. Θεότης τις παρ' Ἀθηναίοις, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου κατέφευγον πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδιωκόμενοι, ζητοῦντες ἔλεος καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλ. γ', 7, 1. β', 81. Παυσ. α', 17.

Ἐλεός, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. ή, 26. Πλιν.

Ἐλεοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Κλίσα, Στράβ. — 2) Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστήν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ῥόδου, Πτολ. ἑ.

Ἐλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Ξενφ. Στράβ. — Ὅθεν, Ἐλευθερεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθ. θηλκ. Ἐλευθερίς, ίδος, ἡ, πέτρα, βράχος τις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν. Εὐρ. Ἱκετ. 761. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη δυτικῶς τῆς Γορτύνης, ἐπίτιμος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στέφ. Βυζ.

Ἐλευθέριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Πλαταιάς, ἔνθα ἑορτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πίνδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἐλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) = Ἐλευθεραί, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσί. Θεογ. 54.

Ἐλεύθερος, ὁ. Εἷς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθεραὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἐλεύθυια, καὶ Ἐλευθώ, = Εἰλείθυια.

Ἐλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλονος. Ἱερ.

Ἐλευσινιακός, ή, όν. Τῶν Ἐλευσινίων ἢ εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἀνήκων, Στράβ.

Ἐλευσινιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἐλευσινίδης, αο, ὁ. Τίός τοῦ Ἐλευσῖνος, ὁ Κελεός, Ὅμ. Ἥμν. Δημ. 105. ἔνθα τὸ ι ἐστι βραχύ.

Ἐλευσίνιος, ία, ιον (ῑ). Τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ Ἐλευσίνιον, ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἐλευσίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐλευσῖνος, Θουκιδ. — αἱ Ἐλευσίνια τελεταί, τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καὶ, Ἐλευσίνια, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐστύστησε τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικὴν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐστύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια, Διόδ. Σικ. α'. — κατά τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπανηγυρίζοντο δὲ ταῦτα μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἐλευσίνια, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἑορτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἑκάστη δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινὰ ἐπίκλησιν· Ἡ μύησις τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνετο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτός, οἱ δὲ μυούμενοι ἐλέγοντο Μῦσται ἢ Ἐπόπται· τὸ κύριον σκοπούμενον τῶν μυστηριωδῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία πεποίθησις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἄμεμπτος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομημάτων, ὅσα τυχὸν εἶχον πράξει οἱ μυού-

μενοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν μύσται τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐλευσῖνος, ὁ, = Ἐλευσίς, ὁ.

Ἐλευσίς, ῖνος ὁ (ὕστερον Ἐλευσίν, ἴδε Γραμ. Ἑλλ. Βουτμ. § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ τελεταὶ τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνοδευόμεναι ἐτητίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· ταύτην Ἐλευσῖνα, Ὁμ. Τμ. Δημ. 97. Πίνδ. Ἡρόδτ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἐλευσῖνά δε καὶ Ἐλευτίνασδε, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, Ξενφ. Δημοσθ.

Ἐλευσίς, ῖνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκενοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολδ. α', 5, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυτ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ῑ). Νῆσος τῆς Θηβαΐδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐνταῦθα ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταύτην Γεζυρὲτ-Ἀσσουάν. Ἡρόδτ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Χαλκωδόντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολδ. γ', 9, 8.

Ἐλεών, ῶνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. ὁ Ἐλεών, Στράβ. — ὅθεν, Ἐλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἐλεῶνος, Ἡρόδοτ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, πιθαν. = Ἠλώνη. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρναστοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. ὀρθτρ. Νεῶν καλεῖται, ὅπερ ὄρα.

Ἐλεχάων, ονος, ὁ (ᾰ). Τιὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἐλίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Σηλινοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλίκη, Παυτ. ζ', 1. Στρέφ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ὑγῖν.

Ἑλίκη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἰων καὶ ὠνόματεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑλίκης· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἠφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ ἕνα σφοδρὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπδ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἑλίκηθεν, ἐκ τῆς Ἑλίκης, Θεόκρ. — καὶ Ἑλικεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Ἡσδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, κείμενον δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ὅτι εἶχον αἱ μοῦσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἑλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνομίζετο δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ ἄλσος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς τοῦτο λέγεται ὑπό τινων ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔψαλλε κατ' ἀρχάς· ταύτην λέγεται Ζαγάρα. Ἡσδ. Θεογ. 2. Ὁμ. Ἡμ. Ποσ. 21.

Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἡ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος οὖσα. Ἡσδ. Θεογ. 1. καὶ Ἑλικωνιάδες αἱ, Ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἔνθα συνήθως διέτριβον

Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἑλληνικωνὶς κρήνη, = Ἀγανίππη ἡ Ἱπποκρήνη. Ἀνθολ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἑλικώνιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος· ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, ταὐτὸν τῷ Μοῦσαι, Πινδ. Ἴσθμ 127. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 404. ἀπὸ τῆς Ἑλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, Ἡρόδτ. 1, 148, Καλλιμ. Ἅμ. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἡ ὀρθτρ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, παρβλ. Ὁμ. Ἅμ. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Πλυτ. 9, 29.

Ἐλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσαν, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἐλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἐλυμιῶτις, ίδος, ἡ, παρ' Ἀρριαν.

Ἐλιμειῶται, οἱ, καὶ Ἐλειμιῶται, Θουκδ. β', 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἐλυμιῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐλυμίας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἴδε Ἐλυμία.)

Ἐλιξ, ικος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ἕλιξος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρός τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἑλισάρνη, ἡ, = Ἀλισάρνα, ὅπερ ὄρα.

Ἑλισσοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἑλίσσων, Θεοκρ. Εἰδ. κε', 9.

Ἑλίσσων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ῥέων πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἕτερος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταύτην Λεοντάρι, Παυσ. — 3) Ἑλίσσων, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. — Πλυτ. Ἀρχ. 3.

Ἑλίσυκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδτ. 7, 165.

Ἕλλα, Ἕλλαν, Ἑλλανὶς, Ἑλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρκ. ἀντὶ Ἕλλη, Ἕλλην, κ. τ. τ.

Ἑλλαδικός, ή, όν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἑλλανικός, ή, όν, Δωρκ. ἀντὶ Ἑλληνικός,

Ἑλλάνικος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, γεννηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 70 Ὀλυμπ. 12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου· ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος χωρῶν. Θουκυδ. α', 97. — 2) Νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας. Τοῦτον τὸν Μιλήσιον συγχέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνικος, παρὰ Θουκιδ. Πλουτ. Λουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα γραφόμ. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Πασσβ. καὶ — — υυ.)

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μικρὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ τοῦ Ἐνιπέως καὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. πολλάκις συγχέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θεσσαλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱός αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται ἰδίως παρ' Ὅμρ. Ἕλληνες, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 683. Κ, 395. Στράβ. ἡ. ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδτ. 1, 56. Θουκδ. α', γ'. — Ἐπειτα δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλὰς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειντο αἱ διάφοροι ἐλευθεραι ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἐσθ' ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλάς, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄργος ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώραν, Ὁδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Λ, 496. ἔτι γενικωτρ. Ὀδσ. Ο, 80. καὶ Ἡροδτ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἐξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος. Ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περιεῖχεν ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ Θράκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίους πελάγους, τὴν νῆσον Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήσους, κειμένας ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν. Ὑπὸ τοῦτο δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα θεωρουμένη ἡ Ἑλλάς, ἐδιαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον· εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίω. Ἑλλὰς ἐλέγετο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικήν, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Λοκρίδα, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν· εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὰς νήσους. — Ἰδίως δὲ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ νῆσος τῆς Σικελίας, ἔνθα εὑρίσκοντο ἀνέκαθεν διάφορει Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι καὶ ἐπίσημοι πόλεις. Πολυβ. Τινῶν Ἑλλὰς ἡ Γραικία, Graecia, συνιστῶσα τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον, περιλαμβάνει ὅλην τὴν πάλαι μεσαίαν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, οὖσα διῃρημένη εἰς δέκα Νομοὺς ἢ κύκλους καὶ εἰς 42 μικροτέρας ἐπαρχίας.

Ἑλλάς, άδος, ὁ· ποιητ. = Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπακμ. γυνὴ, ἀντὶ ἡ Ἑλληνίς, Εὐριπ.

Ἑλλάς, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργίονος ἐξ Ἐρετρίας, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 8.

Ἕλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις κατατρεχομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰοῦς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Φρίξου· διαβαίνουσα δὲ τὴν θάλασσαν καθημένη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλου κριοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἄχρι τοῦ νῦν Ἑλλήσποντος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Πακτύαν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἕλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδτ. 7, 58.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen. Τιὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου καὶ Αἰόλου· διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας, ὠνόματεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου Ἕλληνας· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοί του ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσῆλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλεῖστον μέρος αὐ-

τῆς. Ἡρόδτ. Ἀπολδρ. α', 7, 2. Πίνδ. Πύθ. 4, 2, 5, 3. — 2) Τίός τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσίππης, ὅστις κατὰ Στέφ. Βυζ. λέγεται ἔτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἑ'λλην, ηνος, ὁ· πληθ. Ἕλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν λαός τις τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπείρου διὰ τὸν αὐτόθι συμβάντα κατακλυσμὸν, κατῴκησε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν καὶ Φωκίδα, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ κάτοικοι· μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν δι' ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίως Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαούς· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἢ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιοὺς, κληθέντας οὕτως ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος, τὸν Αἴολον καὶ Δῶρον, καὶ ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ξούθου καὶ ἐκγόνους τοῦ Ἕλληνος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν· τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θεσσαλίαν, ἐκτάνθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἠλιδα καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατῴκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπάρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀπεκατεστήθησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτόθι χώραν Ἀχαΐαν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διέμειναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει, διωχθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίως Ἑλλάδος ἕως τῆς Θεσσαλίας κατεῖχετο ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ Αἰολικὰς φυλὰς, αἵτινες συνήθως ὡμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὡσαύτως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχὴν των ἐκ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ὁμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τοὺς ἐν τῇ στερεᾷ Ἑλλάδι λαοὺς, ἐλέγοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡροδτ. Θουκιδ. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) ὡς ἐπίθτ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πίνδ. καὶ Θηλκ. = Ἑλληνίς, Εὐρπ. Ἰφ Ταυρ. 495. Λουκ.

Ἑλληνικός, ή, όν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκων, Ἡροδτ. Εὐρπ.

Ἑλλήνιος, ία, ιον, = Ἑλληνικός, Ἡρόδτ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὖσα, ἢ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσα· καὶ οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλήσποντος, ὁ. Πόντος τῆς Ἕλλης· οὕτως ὠνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν συνήθ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ καὶ ἐπνίγη, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φρίξου εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολδρ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔτηρε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδτ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, ὅθεν. Ἑλλησπόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀνήκων, καὶ, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ πέριξ τοῦ Ἑλλησπόντου κατοικοῦντες, Ἡρόδτ. 4, 89. — Ἑλλησποντιακός, ή, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κείμεναι πόλεις, Ξενφ. Ἀναβ. α'.

Ἑλλοί, = Σελλοί, Πίνδ.

Ἕλλομενον, τό. Λιμὴν τις ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος, ταυῦν Κλίμενον, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πέππον, ἔνθα πρότερον Ἑλλόμενον ἔκειτο.

Ἑ'λλοπία, ἡ. Μικρά τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Ἡναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἕλλοπος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπίη μοίρη, παρ' Ἡροδτ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπία καὶ ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δοδώνης, Ἡσδ. Δείφ. 39. ἡ γραφ. Ἑλλοπία παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Ἑ'λλοπεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἑ'λλοψ, οπος, ὁ. Τίός τοῦ Διός ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἑλλώτις, εος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἑορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη. Ἡσύχ.

Ἑλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλίας), ταύτὸν τῷ Σαλλμαντικῇ, ὅπερ ὅρα, Πολύβ.

Ἑ'λος, ους, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαίμονος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐλείου υἱοῦ τοῦ Πέρσου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὰ πολλὰ περὶ ταύτην ἕλη καὶ βαλτώδη μέρη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 584. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατήντησεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐγίναν δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιποιούμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν. — ὅθεν, Ἕλεοι καὶ Εἵλωτες, οἱ κάτοικ. τοῦ Ἕλους, ἴδε Εἵλωτες. — 2) Κώμη ἢ χώρα μικρὰ τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, Ὅμρ Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἄγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολδρ. β', 4, 7.

Ἑλουήττιοι, οἱ, Helvetii. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀραρίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καισ. ἦταν οὗτοι διῃρημένοι εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλοι ὁμοῦ περίπου 263,000 ψυχάς, εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, ταυῦν Ἐλβετοί.

Ἑλουοί, οἱ, Helvii. Μικρός τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανον ποταμόν, Στράβ

Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, κλητ. Ἐλπῆνορ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὅμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατίου αὐτῆς καὶ συντριφθεὶς ἀπέθανεν, Ὅμ. Ὀδ. αὐτόθι.

Ἐλπίας, ου, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἕλυμα, τά. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἐλιμειώτιδος χώρας, Πτολ. κατὰ τινας ἡ νῦν Ἀρναούτ - Βελιγράδ.

Ἐλυμαῖς, ίδος, ἡ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ Ἐλὰμ τῆς θείας Γραφῆς, ταυῦν Λουριστάν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἥτις καὶ Ἐλυμαΐτις, ιδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ὅθεν Ἐλυμαῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐλυμαΐδος, ἡ Ἐλυμαία, = Ἐλυμαΐς, καὶ Ἐλυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἐλυμειῶτις, ιδος, ἡ, = Ἐλιμειῶτις, Ἀρρίαν.

Ἐλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξενφ. Ἑλλ. ς', 5, 13.

Ἐ'λυμοι, οἱ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Ἔρυξ καὶ Σέγεστα· κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἀποίκων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. ς', 2. Ἀπολδρ.

Ἐ'λυμος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου, Διον. Ἁλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἦν οὗτος εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνίου.

Ἐλυρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Παυσ.

Ἐ'λωρος, ὁ, Elorus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυῦν Atellari ἢ Abiso. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἕλωρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ταυῦν Coretina, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐλωρῖνος, ίνη, ῖνον, τῆς Ἐλώρου, ἡ Ἐλωρίνη ὁδὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐλώρου ποταμοῦ, Θουκ. ς', 65. ἔτι δὲ καὶ Ἕλωρος, Helorus εὕρηται ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσι.

Ἐ'μβαδίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός τινος πένητος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβαδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίαν ἐπὶ τοῦ παραλίου, ὅτε ἔμελλον νὰ ἀποπλεύσωσι διά τινα τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 359.

Ἐ'μβατον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἔμβατα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 29, 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀναβσ. δ', 18.

Ἔ'μεσα καὶ Ἔμεσος, ἡ, ἔτι δὲ Ἔμισα. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἢ τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Φοίνιξι, ταυῦν, Χίμς, Πτολ. ιβ', 15. Ἱερωδν. ὅθεν, Ἐμεσηνός, ὁ κάτοικ.

Ἐμμενίδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Τηλεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, διέμεινεν αὐτόθι ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργίᾳ· μιμούμενος καθ' ὅλα τὸν βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἦν πρὸ πάντων ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, δι' ὃ καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ Ἀκραγαντῖνοι ἐπρόσφεραν εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, καταργήσας ὅλως δι' ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπίρροιαν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα ὁ Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμηθεὶς ἐξαιρτ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ πονημάτων σώζονται μόνον λείψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλίου τοῦ.

Ἐμπορεῖα, τά, Emporia. Πιθαν. = Βυζάκιον ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μικρά τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἱσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporiae. Πόλις τῆς Ἱταρράκωνικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐξ τῆ Ἀσίᾳ Φωκαέων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κλοδιανοῦ (Λο-

βρεγάτου ποταμοῦ), ταυῦν, Castello d'Ampurias., Πολυβ. — ὅθεν, Ἐμπορίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν. Λιμὴν τῆς Ἰνδίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, Ἀρρῖαν. περιπλ. — 3) Λιμήν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρυττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἐμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον παριστάνετο συνήθ. βεβαμμένον μὲ αἷμα, ἔχον μόνον ἕνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ νὰ φοβήσῃ τοὺς ὁδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ 295. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀσελγής τις ἑταίρα, Δημοσθ. Στεφ.

Ἐναείσιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὀβιδ. μεταμ. 8, 362.

Ἐναρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Ἐναρήφορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. ἡ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἕνα - φέρω) ἔστι μᾶλλον ἡμαρτμ.

Ἐνδαῖς, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Ἐνδηΐς, Πίνδ.

Ἐνδηΐς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς ὁποίους αὕτη κατέπεισε νὰ φονεύσωσι τὸν Φῶκον ἕτερον υἱόν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολδ. γ', 2, 6. Παυσ β', 29. Πίνδ. Νέμ. 5, 21.

Ἔνδιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θυκδ. η', 6.

Ἐνδοιος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, Παυσ.

Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Αἐθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἠλιδα τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα λέγεται ὅτι ἠγάπητεν ἡ Ἑλένη· ὧν δὲ εἰς ἄκρον δίκαιος, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διός, ὥστε οὗτος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἕνα διηνεκῆ ὕπνον, κατ' ἄλλους δὲ, ἐλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥρᾳ, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Παυσ. Κατά τινα δὲ μεταγενεστέραν διήγησιν διέτριβεν ὁ Ἐνδυμίων εἰς τὴν Καρίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὑροῦσα αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μέσα εἰς ἓν σπήλαιον, ἠράσθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ κοιμᾶται αἰωνίως, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παίονα, Ἔπεα καὶ Αἰτωλὸν, Παυσ. ε, 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneti. Ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 852. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατῴκησαν εἰς τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἐνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. Ἔθνος τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικόν, ὅπερ καὶ πιθανότερ. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὅθεν Ἐνετικός, ἡ, όν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρίστους ἵππους, Στράβ. (φιλούμ. εὑρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. δασυνμ. παρ' Εὐρ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Οὐενετοί, Πολύβ.

Ἐνετός, ἡ, όν, = Ἐνετικός, ὅθεν, πῶλοι Ἐνεταί, Εὐριπ. Ἱππολ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντιχρονισμόν τινα, ἢ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων καταγομένους, ἴδε Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνιῆνες, οἱ, = Αἰνιᾶνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνικεύς, έως, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Ὀλ. 10, 86.

Ἐνιπεύς, έως, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανὸν, ταυῦν Καρίσσα, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμώνης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταυῦν Ἐνιπέος. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως τὸν Νηλέα καὶ Πελίαν, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπώ, οῦς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι, 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπί τινος ὄρους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἔννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ταυῦν, Castro Giovanne. Καλλμ. Πολύβ. - ὅθεν, Ἐνναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἐννεάκρουνος, ἡ. Πηγή τις περίφημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλλιρρόη, Ἡρόδοτ. 6, 137. Θουκ.

Ἐννέα Ὁδοί, αἱ. Τόπος τῆς Θράκης, ἔνθα ὕστερον ἔκειτο ἡ πόλις Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἐννομος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοσκόπος, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 122.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ Περσεφόνης, μὲ τὸ νὰ διέτριβον, ὡς ἐλογίζετο, συνήθ. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρπ. Ἑλλ. 570. Λουκ.

Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Ἐνοδίας.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν, Ἡσύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἑπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Γηρήνεια καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδας, καὶ Ἐννοσίδας, α, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινοῦντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδας, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 751.

Ἐνουδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ.

Ἐντεδίκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐντελλα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Κριμισσοῦ ποταμοῦ, ταυῦν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐντελῖνοι, οἱ κάτοικ.

Ἐντιμος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. Ζ', 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (α). Ἐπικ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατά τινας ἐνομίζετο μήτηρ αὐτοῦ, Ὁμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἀλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποπ. τὸ Ἐνυάλιον, προσυπ. ναός, ἀναγινώσκει.

Ἐνυεύς, ῆος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Σκύρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατέκτησεν, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 668.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐνύω, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη σύντροφος τοῦ Ἄρεος εἰς τὰς μάχας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 275. Ἀπολδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-υυν). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων νικήσας σταδίῳ τῇ 91. Ὀλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγήτις ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπανιν (Βόγα) ποταμόν· ταύτης τὸ ὕδωρ ἦν πικρὸν καὶ ἀηδές, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἱραί Ὀδοί. Ἡροδ. 4, 52.

Ἐξάπολις, εως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἓξ Δωρικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰάλισσον, Κάμιρον, Κῶ, Κνίδον καὶ Ἁλικαρνασσὸν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Πεντάπολις ἐξαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδοτ. 1. 144.

Ἐξαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Καρίας, ὅστις ὢν πρότερον δοῦλος, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολίτου, Ἀριστφ. Ὀρ. 767.

Ἐξήκεστος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἰατρός τις ἀλλογενὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις πιθαν. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὸ ἐξάκεσις ἤτοι ἴασις. Δημ. Παραπρ.

Ἐξόλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐορδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας κειμένη βορειοδυτικῶς, Πολυβ. Στράβ. ὅθεν, Ἐορδαϊκός, ἡ, όν, τῆς Ἐορδαίας, ὁ Ἐορδαῖος ποταμός, πιθαν. = Ἄψος. Ἀρρῖαν. Ἀνβ. α, 5, 9.

Ἐορδία, ἡ, = Ἐορδαία, Θουκ. β', 99.

Ἐορδοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν ἐν τῇ Ἐορδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἐπάκρια, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέκροπος, ὅθεν, Ἐπακριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐπάκριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τὸ Ἀκραῖος.

Ἐπακταῖος, ὁ (ἀκτή). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίοις.

Ἐπάκτιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἄκτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1269.

Ἐπάλτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐπαμεινώνδας, καὶ Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισίᾳ, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς ἐνδεὴ καὶ εὐτελῆ κατάστασιν· προσκληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τινα Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμά του μ' ὅλας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θηβαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὐτοι μετὰ ταῦτα ἔφθασαν· σταλεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς τῶν Θηβῶν διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του, ἔδειξεν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων μεγάλην ῥητορείαν πνέουσαν ὑπέροχα αἰτήματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα δὲ διωρισθεὶς στρατηγὸς 6,000 Θηβαίων ἐναντίον διπλασίου στρατεύματος Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν,

καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Λεύκτρα, ἐσυγκρότησε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἔχασαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ 4,000 ἄνδρας καὶ ἥτις ἐπέφερε τὴν μεγαλητέραν δόξαν εἰς τὰς Θήβας μετὰ δύο χρόνους ἐκλέχθη ὁ Ἐπαμινώνδας Βοιώταρχος μετὰ τοῦ Πελοπίδα, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπανέστησε πολλὰς πόλεις συμμάχους, πρότερον οὔσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας ἐκ τῆς πατρίδος των Μεσσηνίους, ἀποκαταστήσας ἐκ νέου τὰς πόλεις των καὶ τελευταῖον ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη γενναίως ὁ τότε Βασιλεὺς Ἀγησίλαος. Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλως διὰ ὅλου τὴν ἤδη αὐξανομένην ὑπεροχὴν τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας ἐκ νέου ὁ Ἐπαμινώνδας ἐπὶ κορυφῆς ἑνὸς στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπῆντησεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὅλην ὁμοῦ ἑνωμένην τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τῶν συμμάχων· ἐνταῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν Μαντίνειαν μίαν φοβερὰν μάχην, ἔτρεψεν τὴν Φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγήν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μὲ μέγαν φόνον τῶν ἐχθρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἓν θανατηφόρον βέλος, ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ μίαν σφοδρὰν καὶ αἱμοβόρον μάχην, τὴν ὁποίαν ἐβιάσθησαν νὰ ὑπομείνωσιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενφ. Ἑλ. Πλούτ Πελ. ἡ γραφ. Ἐπαμεινώνδας φαίνεται ὀρθορτρ. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν.

Ἐ'παρδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας ῥέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 12.

Ἐ'πάριτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν πλῆθος ἢ ἀριθμὸς ἐκλελεγμένων πολεμιστῶν ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ. Ἑλ. ζ', 4, 33.

Ἐ'παφος, ὁ. Τὶός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, τὸν ὁποῖον αὕτη, περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνθρώπινον μορφήν της. Γενόμενος δὲ ὁ Ἔπαφος, ὡς λέγεται, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέμφιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Μέμφιν· ἐγέννησε δὲ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Ἀπολδρ. β', 1, 3. καθ' Ἡροδτ. ὑπῆρχεν ὁ Ἔπαφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἄπις καλούμενος. παρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 857.

Ἐ'πειγεύς, έως, ὁ. Τὶός τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδὼν τὸ γένος, ὅστις πράξας φόνον τινὰ καὶ φυγὼν πρὸς ἐν Πηλέα ἐν Φθίᾳ, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὅμ. Ἰλ. Π, 570.

Ἐ'πειοι, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 619.

Ἐ'πειός, ὁ. Τὶός τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἤλιδος, Παυσ. ε', 1. — 2) Τὶός τοῦ Πανοπέως. ἔμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ Ἕλληνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸν δούρειον ἵππον, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 667. Ὀδ. Θ, 493. Παυσ. β', 29. κατὰ Στησίχ. ἦν ὁ Ἐπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐ'πευφρατίδιος, ὁ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικῶν, Λουκ.

Ἐ'πήρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενφ.

Ἐ'πήριτος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὅμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐ'πιάλτης, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐ'πιγένης, ους, ὁ. Τὶός τοῦ Ἀντιφῶντος, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. Πλούτ. — 2) Ὄνομ. Νεανίου τινὸς ἐν Ἀθηναις Ἀριστφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐ'πίγονος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ περιφήμων Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολδρ. γ', 7, 2. Παυσ. θ', 5, 9. Ἦταν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολδρ. οἵ τινες καὶ οὗτοι ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐκυρίευσαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Πινδ. Στρβ. Ἡροδτ. 5, 61.

Ἐ'πιδάμνιος, ὁ. Πατὴρ τῶν θεραπαίνων τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὕτη μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος ἐρωτά της, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐ'πίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυῤῥάχιον κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα· τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς Ὄνομα ἐνομίζετο παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ἑσπάρατον, Ἡροδτ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ία, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καὶ, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡροδτ.

Ἐ'πίδαος, ὁ. ἰδε Ἔπίλαος.

Ἐ'πιδαύριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδαύρου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὀβιδ.

Ἐ'πίδαυρος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολδρ. β', 1, 2. Παυσ. β', 26.

Ἐ'πίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀρακναίου, ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέῤῥεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ ν' ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ πάντα μολυσμόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαιότερον ἀποικία τῶν Καρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, διὸ καὶ Ἐπίκαρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. ταυτὸν Ἐπίδαυρος ἡ Πίδαυρος· πορ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 561. κεῖται, ὁ. Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε θηλκ. Ἡροδτ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ (Λιμὴν)· πόλις Ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡροδτ. Θουκ. δ', 56. ταυτὸν παλαιὰ Μονοβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, ταυτὸν Ragusa vecchia, Στρβ. — ὅθεν Ἐπίρμ. Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδαύρου, Πινδ. — Ἐπιδαύριος, ία, ιον, τῆς Ἐπιδαύρου ἢ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδαύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδαύρου, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα, Θουκ.

Ἐ'πιδήλιον, τό. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στράβ. Παυσ. γ', 21.

Ἐ'πιδήλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα Ναὸν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα.

Ἐ'πιδότης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἴδιον ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Παυσ. η', 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, Παυσ. β', 27.

Ἐ'πιεικία, ἡ. Ὄρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 2.

Ἐ'πίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Ἡροδτ.

Ἐ'πιθελαμίτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐ'πικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μένοικέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λύγκου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐ'πικέρδης, ους, ὁ. Ἀνήρ τις Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, Δημ. Λεπτ. σελ. 469.

Ἐ'πικλῆς, ῆος, ὁ. Λύκιος ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπεδόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενικ. Ἐπικλέους, πατὴρ τοῦ Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐ'πικνημίδιοι, ἴδε Λοκροί.

Ἐ'πικούριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα μεγαλόπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν Βάσσαν κώμην τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ ἕνα ψθοροποιὸν λοιμόν, Παυσ. η', 41.

Ἐ'πίκουρος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρίου αἱρέσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι ἕως εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτόθι διάφορα σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας, περὶ δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτόθι πόλιν Μιτυλήνην ἴδιον σχολεῖον τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἕνα μικρὸν κῆπον, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας. Ἔγραψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα συνιστῶντα 300 περὶ που βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κἀνέν, ἐκτὸς μόνον ὅσα ἀναφέρει ὁ Διογένης Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχητος, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικούρειος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπίκουρον ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὤν, Λουκ. καὶ Ἐπικούρειοι, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐ'πικράτης, ους, ὁ (α). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξοριστθεὶς ὑπὸ

Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ πρεσβείαν, Δημ. πρ. Π. Ἀθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ἐν ἄλλοις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Ἀγίων, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλάτ. — 4) Ποιητὴς Κωμικός, Μέστης Κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστή· σώζονται τούτου λείψανα μόνον τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του.

Ἐπήρατος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκός, γεννηθεὶς ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ ὅπου ἐξορισθεὶς μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτόθι φιλοσόφους, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανῆλθε εἰς τὴν Ῥώμην, εὐνοούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοσόφου τούτου ἓν ἐγχειρίδιον, ὁποῖον ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀρριανοῦ. Λουκ.

Ἐπείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐπικύδους, ὁ ἐξ Ἐπιδάμνου, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπήνης, ους, ὁ (ῡ). Συρακούσιος σύγχρονος φίλος τοῦ Ἀννίβα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Συρακουσῶν Ἱερώνυμον διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστατῶν Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ἡροδ. 6.

Ἐπίδαος, ου, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. ε', 12. Ξενοφ.

Ἐπίγονος, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐπίλεος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. β', 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδαος, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Ἐπιμηθεύς, Δωρικ. ἀντὶ Ἐπιμηθεύς, Πινδ.

Ἐπιμηνίας, ους, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν.

Ἐπινίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαιστίου καὶ Νύμφης Βάλτης, ἢ κατ' ἄλλους Βλάστης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωσσὸν πόλιν τῆς Κρήτης, ὁ αὐτὸς σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, Πλάτ.

Ἐπιμενίδης, ὁ. Ἐξοχος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὔνοιαν, ζήσας ὡς λέγεται 150 ὁλοκλήρους χρόνους. Νέμων ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπίτινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθὲν δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικήν του οἰκίαν εὗρεν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐτιμήθη ὡς θεόπνευστος καὶ θεοφιλής, εἰ ὁ καὶ ἐβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν κατεπείγουσαν περίστασιν, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς θείους χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροσκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπισυμβᾶσαν λοιμώδη ἀσθένειαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομ. 642. Εἰς τοῦτον ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του. Πλούτ. Σόλ. Στράβ. ι'. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιθεύς, ἑώς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θεογ. 508. καταφρονήσας τὴν βουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, ἔλαβεν γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν προῖκαν μίαν κιβωτόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύρραν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολλόδ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας τὴν Προμαθίαν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πυθ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Παυσ. η', 4.

Ἐπιμήλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἕνα βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας, Παυσ. θ', 34.

Ἐπίπολαι, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, Θουκ. ε', 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπιπυργιδία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡσύχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θρᾴκης, Ξενοφ. — 2) Ὁλυνθιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ἐλθὼν εἰς τὴν Τροίαν ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμὼν τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύνητος ἐκ Λυρνησσοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπιτάλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλία) ταυτὸν Ζούνχιον· — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἐπιταλίου, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιτελίδας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τορώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Χαμὰτ χώρας μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενίρ, κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας, πρότερον Οἰνιάνδος καλουμένη, τανῦν δὲ Σουρφενδκάρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἡσ. — 2) Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Θεοκρ.

Ἐπιχάρης, ους, ὁ (ᾰ). Σικυώνιος, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδίαι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ, Θεαιτ. Ξενοφ.

Ἐπόκιλλος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν.

Ἔποχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 2.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, οἱ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος εἰς τὸν αὐτόθι πατρικὸν θρόνον· ἦσαν δὲ οὗτοι, ὁ Ἱππομέδων, Τυδεύς, Παρθενοπαῖος, Πολυνείκης, Ἀμφιάραος, Καπανεὺς καὶ Ἄδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων Ἥρωες ἦσαν, ὁ Ἐτεοκλῆς, Μεγάνιππος, Πολυφόντης, Μεγαρεύς, Ἄπερβος, Λάκτωρ καὶ Λασθένης. Μία σωθεῖσα τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Σοφ.

Ἑπτάπορος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ἑπύαξα, ἡ. Γυνὴ τῶν βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προϋπάντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, Ξενοφ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Σικυώνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεὺς υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, Ἐρόρος, Πλίν. Ἐπωμεὺς Στράβ.

Ἐραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερρονήσου τῶν Ἐρυθρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. η', 17. Στράβ.

Ἐρένα, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, πιθαν. τανῦν παλαιὸς Ναυαρῖνος· κατά τινας δὲ ταύτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνῃ. Στράβ.

Ἐρασίκλεια, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, Λουκ.

Ἐρασινίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινουσαῖς ναυμαχίαν, Ξενοφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἐρασῖνος, ὁ. Ἀργεῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἔφθασεν ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντῶν Λιβ. 40. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐρασῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Φρύξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τανῦν Κεφαλίρι, Ἡροδ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1033. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐραστένος, ὁ. Περιβόητός τις Οἰνοποτὴς παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, Λουκ.

Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου

ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Ἐρᾶτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυνάστης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐρατοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα Τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Περίπημος Γραμματικός, γεωγράφος καὶ ποιητής, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικάς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικάς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν· Πλούτ. Στράβ. Δουκ. Μακροβ. 27.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡσ. Θεογ. 72. καὶ ἐφευρετὴς τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 247. Ἀπολλ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζάνην, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, Παυσ. η', 4.

Ἐρβησσός, ἡ. Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη δυτικῶς τῶν Συρακουσῶν, ταυτὸν la Grotte, Πολύβ. καὶ Ἔρβησσος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρβησσεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβησσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσῖνος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρβιτα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπορείας τοῦ Ἡραίου ὄρους, ταυτὸν Erba Spina, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Ἐργάνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, Παυσ. α', 24.

Ἐργαστηρία, ἡ. Κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου, Γαλην.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡσύχ.

Ἐργέτιον, τό, Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Σεργέντιον, τό. Πολύβ.

Ἐργῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἐλθὼν ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πληρώνωσιν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἕνα φέρον ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολύ· Ἀπολλ. β', 4, 11. Ὁμ. Ἴμν. Ἀπολ. 297. Τίοὶ τοῦ Ἐργίνου λέγουσιν ὅτι ἦσαν ὁ Τροφώνιος καὶ ὁ Ἀγαμήδης, Παυσ. θ', 37. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλ. α', 9, 16. Ἀπολ Ῥοδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργῖνος οὗτος εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν πρότερον υἱόν του Κλυμένους, Πινδ. Ὀλ. 4. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἐργίσκη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Θρᾴκης, Δημ.

Ἐργοκλῆς, έους, ὁ· Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐργοτέλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Ἐργόφιλος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Ἔρεβος, ους, τό. Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡσ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον ἢ θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως τέκνα, ὅσα παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τόπος τις σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἅδῃ, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Ἐρεθύμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια λεγόμενα, Ἡσύχ.

Ἐρεμβοί, οἱ. Ἔθνος Ἀραβικόν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων Γεωγράφων, κατῴκουν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας (ἀπὸ τοῦ εἰς ἕραν ἐμβαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκουν· περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πιθαν. ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Ἔρεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἔρεσος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρεσος καὶ Ἔρεσσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Ἔρισσι· Θουκ. γ', 18. Ἐρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἢ δι' ἑνὸς σ γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. παραβλ. Duker Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Becker σελ. 213. — Ὅθεν, Ἐρέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐρέσου, Θουκ. καὶ, Ἐρέσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέσου, Θουκ.

Ἐρετμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν νέων Φαιάκων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ἐρέτρια, ἡ, καὶ Εἰρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἥτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετριακὴν σχολήν· ταυτὸν Παλαιόκαστρον, Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιθαν. ἡ νῦν Ἀρμιρὸς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὅθεν Ἐρετριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. — Ἐρετρικός, ή, όν, τῆς Ἐρετρίας, Ἡροδτ. ἡ Ἐρετρική· ἡ περὶ τὴν Ἐρέτριαν χώρα· οἱ Ἐρετρικοὶ Φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἐρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακός, = Ἐρετρικός, Στέφ. Βυζ. — Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὖσα.

Ἐρετριεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαέθοντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Ἐρέτρια, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ Β, 537.

Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ὅστις πολεμήσας ἐναντίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἐρεχθείδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἐρεχθείδας. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστφ. Ἱππ. 1615. Πιν. Ἡρδτ.

Ἐρεχθεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡροδτ. 8, 55. Παυσ. α', 26.

Ἐρεχθεύς, έως, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. ἴδε κατωτέρω ἐν λέξει Ἐριχθόνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιθέαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκριν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὀρειθυίαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολλ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἐόρταζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 101. Ἐκεραυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Εὔμολπον ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Ὑγῖν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ Ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρεχθεῖον, Παυσ.

Ἐρεχθηΐς, ίδος, ἡ. Ὡς Πατρωνυμ. Ὄνομ. θυγατέρων τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Ἐπιθετικ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ εἰς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἐρεχθηΐς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἠρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀναφανῇ κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του, ὅτε ἐφιλονείκησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀπολλ. γ', 14, 1. Ἡροδτ. 8, 62. — 3) Ἡ Ἐρεχθηΐς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν διῃρημένοι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοσθ.

Ἐρημήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἐρίβοια, ἡ (ι), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, Πινδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Ἐριβώτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀδυσσέα ἀπὸ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1032.

Ἐρίγων, ωνος, καὶ Ἐριγόν, όνος, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀξιόν, ταυτὸν Φερίνας· — διὰ τοῦ ω παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀρριαν.

Ἐριδανάτας, ου, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Τάραντον, Ἡσύχ.

Ἐριδήμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἡσύχ.

Ἐριθακίς, ίδος, ἡ (υ-υ-). Ὄνομ. κυρ. κορασίου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Ἐρίθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ζ'.

Ἐρίκεια, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν· — ὅθεν, Ἐρικειεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐρικοῦσα, ἡ. Μία τῶν ἑπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου ἄλλως Λιπάρων λεγομένων, ταυτὸν Alicudi, Στράβ. — 2) νῆσος μικρὰ κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιθαν. ἡ νῦν Βαρκοῦσα λεγομένη.

Ἐρινεός, ὁ. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡροδτ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, ταυτὸν Ἐρινεός· Στράβ. καὶ Ἐρίνειος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρινεύς, έως, καὶ Ἐρινεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἐρινεὸς λιμήν, Πτολ. Λιμήν τις πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ζ', 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ἔνθ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην, Πλάτ.

Θεαίτ. σελ. 143. Β. Παυσ. α, 38. — 5) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πιθαν. ὁ Ὅρινος παρὰ Πτολ. τανῦν Miranda. Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὕρηται μόνον ἡ Αἰτιατκ. καὶ Γενκ. τοῦ Ἐρινεοῦ τῶν δύω τούτων πρώτων πόλεων· ἡ δὲ Ὀνομστ. Ἐρινεὸς Εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἅπαξ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς θηλκ. γένος, ἡ Ἐρινεός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὕρηται Ἄρσεν· ὁ Ἐρινεός, ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Λιμήν.)

Ἐρίννυς, ύος, ἡ, Πληθ. Ἐρινύες, συνηρμ. Ἐρινῦς· Τὸ Ἐνικ εὕρηται παρ' Ὁμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθυντικὸν αἱ Ἐρινῦες καὶ Εὐμενίδες λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρητικαὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὗται κατ' Ἡσ. Θεογ. 18. τέκια τῆς Γῆς, τὰ ὁποῖα αὕτη παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Αἰσχύλ. ἦταν θυγατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' Εὐριπ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωαδ. 457. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν οὔσας, ὁ δὲ Ἀπολδρ. α, 1, 3. καλεῖ αὐτὰς Τιτιφόνην, Ἀληκτὼ καὶ Μέγαιραν· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόνον ὡς καταχθόνιοι τιμωροὶ τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνόσια πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτοὺς μανίαν καὶ καταστραπαράττουσαι τὴν ψυχήν των μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως· τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο δυσειδέστατον καὶ φρικῶδες, αἱ δὲ κεφαλαίτων ἔχουσαι ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, εἰς τὰς χεῖρας τὸν ἐκράτουν ἀναμμένας λαμπάδας καὶ μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερά, Παυσ. (τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστκ. ἐστι μακρόν, εἰς δὲ τὴν γενκ. καὶ δοτκ. βραχύ.)

Ἐριούνιος, ὁ (ἐρί, ὀνίνημι) ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος παρεῖχεν εἰς ὅλους, ὅσοι τὸν ἐλάτρευον, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 72. Φουρν.

Ἔρις, ιδος, ἡ. Αἰτκ. Ἔριν καὶ Ἔριδα. Κατ' Ἡσ. Θεογ. 223. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, κατὰ δὲ Ὅμ. ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεος· ἐγέννησε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν πόνον, τὴν λήθην, τὴν ὑσμίνην, τὸν φόνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία θεότης πρόξενος τῆς μεταξὺ τῶν θνητῶν διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς, διὸ καὶ παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τὴν χεῖρά της τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὕτη ἔγινεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅτε ἔρριψε τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, φέρον τὴν ἐπιγραφήν, »τῇ καλῇ λαβέτω«. Λουκ. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐρισίχθων, ὀρθοτρ. Ἐρυσίχθων ὅπερ ὅρα.

Ἐρισαθεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ. Κορινθιός τις νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ἐρίτιμος, ἡ (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἄβαντος, Ἀπολδρ. α, 9 13. Ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάρεως, ἐπρόσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὅς τις τῇ ἐπρόσφερεν ἓν χρυσοῦν περιτραχήλιον καὶ οὕτως ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καὶ ἐφονεύθη· πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρός του Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. Ἀπολδρ. γ', 6, 2.

Ἐριχθόνιος, ὁ, ἄλλως καὶ Ἐρεχθεύς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Τὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀτθίδος, ἢ κατ' ἄλλους ἀρχαιοτρ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅς τις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πόδας δράκοντος ἢ τελείαν μορφὴν δράκοντος, Τζῖν. ἀνετράφη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν της καὶ αὐξηθείς, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔγινεν αὐτὸς βασιλεύς, συστήσας τὰ περίφημα Παναθήναια ἑορταζόμενα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολδρ. γ', 14, 6. ὁ Ἐριχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε οὗτοι ἠθελον νὰ γίνωσι ἔφοροι θεοὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτι ἔδωκεν τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐριπ. Ἰων. 268. Ἀπολδρ. μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πασιθείας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὅς τις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον, Ἀπολδρ. γ', 14. — 2) Τὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 220. Ἀπολδρ. γ, 12, 2.

Ἐριῶπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Παυσ. β', 3 — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 697.

Ἔρκτη, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου, Διοδρ. Σικ. καὶ, ἡ Εἰρκτή. Πολύβ. τανῦν Monte Peregrino.

Ἐρκύνα, ἡ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαθείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου, Παυσ. θ', 39.

Ἐρκυναῖος, α, ον, = Ἐρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἐρκύνιος δρυμός, ὁ, Hercynia Sylva. Μέγας τις δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, ἕως τῶν βορείων καὶ μεσημβρινοανατολικῶν, κατὰ Καισ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ δὲ Τακιτ. Γερμ. 28. ἀπὸ τῆς Σημάνης ὕλης ἕως τῆς ἄνω Οὐγγαρίας, Στράβ. 7, 202. ὁ Ὀρκύνιος δρυμός, Πτολ. β', 11. ἔτι δὲ ὁ Ἐρκύνιος σκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 640. τανῦν Harz ἢ ἡ Hartwald.

Ἔριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κελτικῆς ἢ Λουγδουνικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Auray. Πτολ. β', 8.

Ἐρμαγόρας, ου, ὁ. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Λουκ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἑρμαία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγιτανῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος, τανῦν Capo Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ καλὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύᾳ, τανῦν Ripa Alba, Πτολ.

Ἑρμαῖον, ἀττκ. Ἑρμαιον, τό. κυρ. Ναὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ — 3) ἀκρωτήριόν τι ἢ μέρος ὀχυρὸν ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου. Πολύβ — 4) Ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, τανῦν Malagriù. Πτολ. γ', 3. — 5) τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λήμνου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Ἀττκ, Ἕρμαιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ. ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὀπίσθεν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηΐου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 471. — 2) Ἑρμαῖα, τά, ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦταν τὰ ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας πανηγυριζόμενα Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Παυσ. Βοιωτ.

Ἑρμαιώνδας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. γ', 5.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Λουόμενος ποτὲ εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν πλησίον τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀγκαλισμοὺς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὀβιδ. μεταμ 4, 287. Λουκ.

Ἑρμείας, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Τύραννος τῆς Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμέω πόλις, ἴδος Ἑρμούπολις.

Ἑρμῆς, οῦ. ὁ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας, ποιητκ. ἔτι δὲ Ἑρμείης καὶ Ἑρμάων, ονος. παρὰ Ῥωμ. Mercurius. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Θεογ. 938. Παυσ. ἡ, 17. τὴν ἰδέαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν περίφημον παρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισμέγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν Θεῶν, καὶ ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τὸν ᾅδην καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων· Ἐλογίζετο ἔτι ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ πάσης ὁποιαςδήποτε πανούργου καὶ δολίου ἐπιχειρήσεως, ἀφορώσης εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν, διὸ καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης, ἁρπάσας ἔτι βρέφος ὢν τὰς πεντήκοντα βοῦς, τὰς ὁποίας ἔνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κεστὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος δὲ ἐφεῦρε καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορδὰς εἰς τὸ δέρμα μιᾶς χελώνης, τὰς ὁποίας κρούων διὰ ἑνὸς πλήκτρου, ἀπετέλεε μελῳδίαν τινά· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του ἓν κηρύκειον καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἓν πτερωτὸν κάλυμμα πέτασον λεγόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόδας του ὡσαύτως πτερωτὰ πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀπανταχοῦ κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καὶ Ῥωμαίους, καὶ εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναοὺς καὶ ἀγάλματα, πρὸ πάντων δὲ εὑρίσκοντο ταῦτα συνήθως εἰς τὰς δημοσίους ἀγορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, διὸ καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Παυσ. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάναξ, κτος. ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἐλεγεῖα εἰς τρία Βιβλία, τῶν ὁποίων ἓν ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀθη. α. Παυσ. Ἀττκ. 9.

Ἑρμῖνος, ὁ Φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, Λουκ. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 495.

Ἑ'ρμιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιών, όνος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Κατῳκεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Καρῶν, ὕστερον ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπὸ τὸν Διομήδην· τανῦν Καστρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Παυτ. ὅθεν, Ἑρμιονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Ἑρμιόνιος, ία, ιον, τῆς Ἑρμιόνης ἢ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων, Στράβ. - 3) Ἑρμιονιακός, ή, όν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονὶς, ίδος, ἡ, τῆς Ἑρμιόνης, ἢ Ἑρμιονὶς, ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑ'ρμιονικόν ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης, Στράβ.

Ἑ'ρμιονικός κόλπος, ὁ. Μικρός τις κόλπος κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑ'ρμιππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενὸς ἐγέννησε τὸν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Ἑ'ρμιππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρνέως Αἰολικῆς πόλεως, κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου, Ἡροδτ. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὕρηνται διάφορα λείψανα εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 551. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ συγγράψας μίαν διεξοδικὴν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαερτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Οὐρανίων φαινομένων καὶ βίους τῶν Ἐπισήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαέρτ. β', 55.

Ἑ'ρμίσιον, τό. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη κατὰ Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἑ'ρμιών, όνος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὔροπος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Ἀογολίδι πόλιν Ἑρμιόνην. Παυσ. β', 34. — 2) Ἀρχαιότρ. καὶ σπαν. τύπ. τοῦ Ἑρμίονη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ἑ'ρμογένης, ους, ὁ, Αἰτκ. - η καὶ - ην. Τὶς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος· κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384. ἔζη ὁ Ἑρμογένης οὗτος εἰς ἐνδεῆ καὶ πενιχρὰν κατάστασιν, διότι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Καλλίας ἐσφετερίσθη ὅλην τὴν πατρικὴν ἐν περιουσίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαιδ. — 2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαπέντε χρόνων, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωττίαν, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλως δι' ὅλου τὸ μνημονικόν του, ἀποθανὼν εἰς βαθὺ γῆρας. Λουκ.

Ἑ'ρμόδωρος, ὁ. Ἐπικούρειος Φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κεραυνωθείς. Λουκ.

Ἑ'ρμοκλῆς, έους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Λουκ.

Ἑ'ρμοκράτης, ους, ὁ, Αἰτκ. - η καὶ - ην. Τὶς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅς τις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ τῶν Συρακουσῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2, 48.

Ἑ'ρμόλαος, ὁ. Μακεδὼν, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν νέων κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη λιθοβοληθείς, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ἑ'ρμόλυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐθύνου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὅς τις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρίας, Ἡροδτ. 9, 105.

Ἑ'ρμόνδοροι, οἱ. Hermunduri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἕλβαν ποταμόν, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἑρμονδοῦροι, Δι. Κασ.

Ἑ'ρμονθίς, καὶ Ἑρμουθίς, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεὺς· τανῦν χωρίον Ἐρμέντ λεγόμεναν Στράβ. ιζ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμονθίτης, ὁ κατοικ.

Ἑ'ρμονθίτης, ου, ὁ. Νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἢ ἄλλως Θηβαΐδος λεγομένης.

Ἑ'ρμόπολις, εως, ἡ Ἑρμέω πόλις, Ἡροδτ. καὶ Ἑρμοῦπολις, Στέφ Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidium, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμοπολίτου Νομοῦ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 2, 67. Πτολ. τανῦν Ἀχμουκία — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κατω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινητικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, τανῦν Δαμανχοὺρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμοπολίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. — 3) Ἑρμοπολιτικός, ή, όν· τῆς Ἑρμοπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων, Στράβ.

Ἑ'ρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ. Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐνθα ἐπληρόνετο τὸ τελώνειον τῶν εἰσαγομένων πραγματειῶν ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ἑ'ρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, τανῦν Σαραβάτ, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. Ἡροδτ. εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύεται ὁ Πακτωλὸς ποταμός. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 343. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἑ'ρμος, ους, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ὅθεν Ἕρμειος, ὁ κατοικ. ἐπίρρ. Ἑρμόσε, εἰς Ἕρμος, καὶ ἐν Ἑρμεῖ, Στέφ. Βυζ. Πλουταρχ. Θησ. ιά.

Ἑ'ρμότιμος, ὁ. Εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. — 2) Φιλόσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγίνωσκεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα αὐτὸς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλεόν ἀπωτάτους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του ἔλαβον αὐτὸ παρὰ τῆς γυναικός του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἔκτοτε δὲ ἐτιμήθη ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Λουκ.

Ἑ'ρμοτύβιες, οἱ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδτ. 2, 164. ὅπερ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν σηλοὶ πολεμικός.

Ἑ'ρμούπολις, ίδε Ἑρμόπολις.

Ἑ'ρμόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ὅτε οὗτοι ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου, Ἡροδτ.

Ἑ'ρμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων, Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ή, 92. — 3) Μεγαρεύς, Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Ξενφ. Ἑλλ.

Ἑ'ρμώναξ, κτος, ὁ. ὅθεν, ἡ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στράβ. Πτολ.

Ἑ'ρμώνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορκονδάμης, τανῦν Ματρίγα, Στράβ. Διον. Περ. 552.

Ἑ'ρμώνθις, ιος, ἡ, Hermunthis, ἴδε Ἑρμονθις.

Ἑ'ρμωτον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρριαν. Ἀνάβ. α, 12.

Ἑ'ρνικοι, οἱ, Hernici. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐόλσκων, Στέφ. Βυζ.

Ἑ'ροιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. ὅθεν, Ἑροιάδης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Ἔρως, Ἡσ. Θεογ. 120.

Ἕρση, ἡ. Herse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἑ'ρύαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 411.

Ἑ'ρύθεια, ἡ, (υ). Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἵ τινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολδρ. β', 5, 11. καὶ Ἐρυθῆς, ίδος, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρυόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρυθεία, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ἑ'ρύθεια, ἡ. Erythia. Ὕστερον Ἀφροδισιάς. Νῆσοι μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατῴκει ὁ Γηρυόνης. τανῦν νῆσος Λέον ἡ la Carrara, λεγομένη, Ἡσ. Θεογ. 290. Ἡροδτ. 4, 8. Ἀπολδρ. β', 5.

Ἑ'ρυθῖνοι, οἱ. Τόπος ἐρεινὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ Στράβ. δύω λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855.

Ἑ'ρυθρά, ἡ, = Ἐρυθραί.

Ἑ'ρυθρὰ Βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θέσις μένει ἄγνωστος, Ἡροδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. α', 59 καλεῖται Ἱερὰ βῶλος.

Ἑ'ρυθρὰ θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκτείνεται μεσημβρινῶς τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδτ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἓν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡροδτ. 1, 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ, ἡ νοτία θάλασσα, Ἡροδτ. 4, 37. ὁ δὲ Ξενφ Κυρπαιδ. φαίνεται ὅτι ὑπολαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὠνομάζετο δὲ αὕτη ἡ θάλασσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρύθρα ὅστις ἐξουσίασε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἄμμου. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης,

καὶ, Ἐρυθραῖοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 711. = Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐ῾ρυθραί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Μία τῶν δώδεκα πρώταν Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οὖσα τὸ πάλαι ἀποικία τῶν Βοιωτῶν καὶ πατρὶς τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη, Αἴλ. ποικ. Ἱστ. — Ἐρυθραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν Ἐρυθρῶν, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.

Ἐ῾ρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταννῦν, Κάβο Ῥόσσον ἢ Ξάκρον, Πτολ.

Ἐ῾ρυθραῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναός, Παυσ.

Ἐ῾ρύθρας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7. 8. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ. —

Ἐ῾ρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα, ἴδε Ἐρυθρὰ βῶλος, κ. τ. τ.

Ἐ῾ρύθριος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, Ἀπολδρ. α, 9, 2.

Ἐ῾ρυθρος, ὁ. Τὶς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθράς, Παυσ. ἡ, 3.-2) Τὶς τὸν Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Παυσ. β', 21. — 3) Τὶς τοῦ Περσέως ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μέρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα αὕτη ἐκλήθη Ἐρυθρά.

Ἐ῾ρύκη, ἡ. Φρούριόν τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ.

Ἐ῾ρυκίνη, ἡ (ι). Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ἐνταῦθα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἐλατρεύετο δὲ ἔτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ἐ῾ρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηροσσοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σάββης μιᾶς τῶν Σιβύλλων, Παυσ. ι, 13.

Ἐ῾ρυμάνθιος, ὕς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ προξενῶν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, κατερημόνων ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς, εἰς τοῦτον σταλεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς τὰς Μηκύνας. Ἀπολδρ. β', 5, 3.

Ἐ῾ρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, ταννῦν Ζιρία, Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 103. Ἀπολδρ. β', 5.-2) Ποταμός τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Καλλιμ. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυμάνθιος, ία, ιον, τοῦ Ἐρυμάνθου, ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, Ἀπολδρ. — 2) Ἐρυμανθὶς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου.

Ἐ῾ρύμανθος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος, Παυσ. ἡ, 24. — 2) Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐρασθοῦ της Ἀδώνιδος, λουομένην εἰς μίαν πηγήν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθεὶς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Πτολ. Ἡφαιστ. ά.

Ἐ῾ρύμας, αντος, ὁ (υ) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) Ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐ῾ρυμναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ.

Ἐ῾ρυξ, υκος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολδρ. β', 5, 10. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, κατασταθεὶς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἤγειρε καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Διοδ. Σικ. δ', 85. Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Ἐ῾ρυξ, κος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταννῦν Monte di Trapano. Ἡροδτ Θεοκρ. ιέ, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἷς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτρέφοντο πλείστοι τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταίρας, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης. Πολυβ. - 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἔρυκος ὄρους, Θουκ. Ζ', 2. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυκῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Ἔρυκος καὶ, Ἐρυκῖνοι, οἱ κάτοικοι. Πτολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκην χώρα, Ἡροδτ. 4, 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι καὶ ἡ πόλις Ἐρυξ ἀρτεκ. γένους.)

Ἐ῾ρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἵ τινες ἐκλέγοντο πρότερον κατὰ δεκαετίαν, Διοδρ. Σικ. — 2) Ἰατρός τις Ἀθηναῖος, Δημοσθ.

Ἐ῾ρυξιδάϊδας, α, ὁ, (ῑ) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Δακεδαιμονίων, Θουκ. ὁ, 119.

Ἐ῾ρυξίμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀκουμενοῦ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλάκις ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἐ῾ρυξις, ιδος, ὁ. Τὶς τοῦ Φιλοξένου, δύστροπός τις καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος. Ἀριστφ. Βατρ. 934.

Ἐ῾ρυξώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, Ἡροδτ. δ', 160.

Ἐ῾ρυσίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ, πόλις Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ

Ἐ῾ρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδαι κληθεῖσα, Στράβ. ὀρθοτρ. δὲ Ἐρυσίκη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ. ἐξ Ἀλκμ.

Ἐ῾ρυσίχθων, ονος, ὁ (ἐρύω, χθών.) Τὶς τοῦ Τριόπα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, Καλλιμ. Ἀρτ. 24 ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδάνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὰν πεῖναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς· καταναλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του, κατήντησε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως ὅτου ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Αἴθων ἐπωνομάζετο, Λυκοφρ. 1396. ἔτι δὲ Ἐριτίχθων, ονος, Παλσίφ. — 2) Τὶς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὅς τις ἐπιστρέφων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, μὴ ἀφήσας κανὲν τέκνον. Ἀπολδρ. γ', 13, 2. Παυσ. ά, 2, 29.

Ἐ῾ρυτος, ὁ, = Εὔρυτος. Τὶς τοῦ Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πύθ. 4, 319.

Ἐ῾ρχεια, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, πιθαν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡτυχ. ὅθεν Ἐπίρμ. Ἐρχιεῖσιν, εἰς τὰς Ἐρχείας, Πλάτ. καὶ Ἐρχιεύς, ὁ κατοικ. Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔστιν ἡμαρτημ.

Ἐ῾ρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λείψ. ιέ.

Ἐ῾ρωδιός, ὁ. Τὶς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν, Ἀντών. Λιβ.

Ἐ῾ρως, ωτος, ὁ. Amor. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτὸς, Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαπφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ὡς κύρ. ὄνομ. ὁ Ἡσ. Θεογ. 116 καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς μία δύναμις ὑπερτάτη, διὰ τῆς ἑποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρώτης Ἀγάπης, τῆς ἑποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἔρως, ὁ Πλατ. συμπ. ἀναφέρει δύο Ἔρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Πανδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχων πτερὰ, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀνακρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίσημος εἰς τὰς Θεσπιάς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν, Παυσ. θ', 27.

Ἐ῾ρωτιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὅς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἐ῾ρωχος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαράδρας, Ἡρόδτ. 8, 23. Παυσ.

Ἐσ῾περνία, ἡ, ἴδε Αἰσερνία.

Ἐσπέρη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 1427.

Ἐσ῾περία, ἡ, προσυπακμ γῆ, = Ἰταλία, Διον. Ἁλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐσπερίδες, αἱ, ὅρα Ἑσπερίς.

Ἐσπέριος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ δυτικὸς. Ὁ πρὶν Ἑσπέραν κείμενος, ἡ Ἑσπερία ἅλς, ἡ δυτικὴ ἤτοι Μεσόγειος θάλασσα, Διον. Περ. 45. καὶ, ἡ Ἑσπερία χθών, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 311. —

Ἐσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ὅς τις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολδρ. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1366. ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἐσ῾περίς, ίδος. Ἐπίθ. = Δυτική. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Λιβύας, ὕστερον Βερενικὴ κληθεῖσα, ἔτι δὲ καὶ, αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἑσπερίτης, ου (ῑ) ὁ κατοικ. — 3) πληθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 215. Θεγατέρες τῆς Νυκτὸς, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα, ἐξ οὗ καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 27 ἐνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος· ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς ἀδελφαί,

Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη. Ἀπολλόδ. β', 5. 11. Φυλάττουσαι μέσα εἰς ἕνα κῆπον τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύᾳ, εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, Ἀπολλόδ. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυθέως διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόθι Ἑσπέριον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτά, τὰ ἥρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι, κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων· κατὰ δὲ Δίον. Περ. 563. = αἱ Καστιτερίδες νῆσοι.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπέρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἕσπερος, ὁ. Τὶς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡσ. Θεογ. 381. ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ἦν ἔμπειρος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβὰς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἠρπάγη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμάς.

Ἑσπερῖται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Σύρτεως ἐν Λιβύᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, διὸ καὶ ἐιταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Εὐισπερῖται, Ἡροδτ. 4, 198 ὅπερ ὅρα. — 2) ἔθνος τῆς Ἀτλίας κατοικοῦν περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ζ', 8, 25.

Ἑστία, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Ἰστίη, παρὰ Ῥωμ. Vesta Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 453. λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, διδάξασα πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν περιποίησιν τοῦ οἴκου, τὴν σύνταξιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, διὸ καὶ ἐλογίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανήγυριν, ὅθεν παροίμ. «ἀφ' Ἑστίας ἀρχεσθαι» ἤτοι πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Ὀμ. Τμν. 23. Πλάτ. Φαιδρ. σελ 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσυγχέετο τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος. (παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἐστὶ τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχυ, παρὰ δὲ Ἡσ. μακρόν.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἔνθα ἡ γραφ. φαίνεται μᾶλλον ἡμάρτημ.

Ἑστίαια, ἡ. Ἐπικ. Ἰστιαία, Ἰων. Ἰστιαίη. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα, Θουκ. ζ', 57. Ξενοφ. Ἱστίαια παρ' Ὁμ καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἑστιαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἰστίαια.

Ἑστιαιῶτις, ίδος, ἡ, Ἰων. Ἰστιαιῶτις. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας κειμένη βορειδυτικῶς μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῇ ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἑστιαίας, οὖσα ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαιέων. — ὅθεν, Ἑστιαιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας. — 2) Μικρά τις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαιαν, ἴδε Ἰστιαιῶτις, κατὰ Στράβ.

Ἑστιάς, άδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιόδωρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἑστίωνες, οἱ, Estiones. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον, Στράβ.

Ἑταῖρα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. γ', 4.

Ἑτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. Ἡροδτ. 4, 153 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, κατήργησαν οἱ Κρῆτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσαξαντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικήν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύᾳ, Ἡροδτ. 2. 32.

Ἑτεοβουτάδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἑτεοβουτάδαι. Ἐπίσημός τις καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, διὸ καὶ Βουτάδαι ἰδίως ἐλέγετο, τὸ δὲ ἐτεὸς δηλοῖ γνήσιος· ἴδε καὶ Βούτης. Δυμ.

Ἑτεόκλειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ἑτεοκλέους ἢ εἰς τὸν Ἑτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἑτεόκλειοι θυγατρες, αἱ Χάριτες, διότι πρῶτον ὁ Ἑτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν, Θεοκρ. εἰδ, κστ'. 104. ἴδε Ἑτεοκλῆς.

Ἑτεοκλήειος, η, ον, = Ἑτέοκλειος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἑτεοκλῆς, έους, ποιητκ. καὶ Ἰωνι. Ἑτεοκλέης, ῆος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος αὐτόθι Ἑτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Παυσ. θ', 34—35. Θεοκρ. — 2) Τὶς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἐβίασε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἐναλλὰξ ἀνάπαν ἔτος μετὰ τοῦ Πολυνείκους, δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰ βασιλεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀδίκημα ὁ Πολυνείκης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδρήστου, ἐκστρατεύσεν ὕστερον κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐνταῦθα δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύω ἀδελφοί, ἐσφάγησαν συγχρόνως, Ὁμ. Αἰσχ. Εὐριπ. Φοιν. 57. Ἀπολλόδ. γ', 58. Παυσ. θ', 5.

Ἑτεόκλος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. ἐθανατώθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Λεάδου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἑπτ. Θῆβ.

Ἑτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 176. κατῴκουν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρασόν.

Ἑτεόνικος, ὁ. Λακεδαιμονιόστις, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλιστθένους. Δημ.

Ἑτεωνεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Βοηθοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ὀδ. Ε, 23.

Ἑτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεωνός, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἑτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἑτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ποταμοῦ, ὕστερον Σκάρφη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — ὅθεν, Ἑτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἑτιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνόμασε τὴν ἐν Λακωνίᾳ κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἑτιάδα Παυσ. γ', 22.

Ἑτιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Τροίας· πιθαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Παυσ.

Ἑτοιμοκλῆς, έους, ὁ. Ἕλλην. κύρ. Ὀνομ. Ἀνδρός, Λεύκ.

Ἑτρουρία, ἡ, = Τυρρηνία, Στράβ.

Ἑτρουσκοί, οἱ. Etrusci. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταύτ. τῷ Τυρρηνοί, Στράβ.

Ἑτύμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργέτων, τανῦν Χινδμίνδ. Ἀρρ. Ἀνάβ. δ', 6.

Ἑτυμοκλῆς, ους, ὁ. Λακεδαιμονιόστις, Ξενοφ.

Εὖα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνονος, Παυσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Κιθαριστής τις ἐκ Ταράντων, Δουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α, 9, 9. — 2) Τὶς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποκείμενος ὢν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, — 4) Τὶς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τοῦτον τὸν Εὐαγόραν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευτήσιν πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐθανατώθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραφ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενοφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος, ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρίππου, ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδτ. 6, 103. — 2) Ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ Θεογ. 257. Ἀπολλόδ. α, 2, 7.

Εὔαγρος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνετρέφη δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαιστάνην ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου, Πινδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσου, Πειρήνθου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριάσου, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Καπανέως, πρότερον Ἰανείρα καλουμένη. Εὐριπ. Ἱκετ. 987. Ἀπολλόδ. 3, 7, 1. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος, Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὔαθλος, ὁ. Οὐτιδανὸς Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθλητής τις σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κιρήνου Λακεδαίμων, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γεννᾶς, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ. Πιθαν. ἐπιπλαστ. κύρ. Ὄνομ ποιητοῦ τινος καὶ παρασίτου Δημαγωγοῦ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδουμένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἐκκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου, παρὰ Δημ. Μειδ.

Εὐάλας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Θουκ. η, 21.

Εὐάλκης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, εὔνους καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησιλάου, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλουτ. ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγιδος καλεῖ αὐτὸν ἀθλητήν.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ι). Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἐφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡροδτ. 5, 102.

Εὐαμβρίων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός. Εἰς τὴν Πέργαμον ἐπωνομάζετο οὗτος Τελεσφόρος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀκέσιος, Παυσ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κουϊντ. Σμ. α. 43.

Εὐανδρίδης, ου, ὁ. Ἡλεῖός τις παρὰ Λουκ.

Εὔανδρος, ὁ. Evander. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θέμιδος καλουμένης, Διον. Ἁλ. α', 3. Παυσ. η, 43. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἑξήκοντα χρόνους περίπου πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος οὗτος μὲ μίαν μικρὰν ἀποικίαν Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἤρξεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Παλάντιον. Διον. Ἁλ. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν εἰστέτι ἀγρίων κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συνεργήσας εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἠθῶν των, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ. Δίον. Ἁλ. α, 32. Λιβ. — 2) Υἱὸς τοῦ Σαρπεδόνος βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις λεβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπεδόνα, Διοδ. Σικ. ε, 80. — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Εὐάνεμος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον Ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυσ. γ', 5.

Εὐάνθης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Εὐανθία, ἡ. ἴδε Οἰάνθη.

Εὐαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν, Τγῖν.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 259.

Εὐάρχιππος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Εὔαρχος. ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Χαλκιδεύς, ὅστις ἔφερεν μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. ς', 3.

Εὔας, α, ὁ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Σελλασίας ἐν Λακωνίᾳ, σχηματίζων μετά τινος ἄλλου λόφου Ὀλύμπον, μίαν στενὴν διάβασιν, Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλων, εἰς τὸν Κωφῆνα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἴδε Εὐβότας.

Εὔβοια, ἡ. Μεγάλη νῆσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ τῆς θαλάσσης, στενὸν τῆς Εὐρίπου καλουμένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἐντὸς τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, ἔχουσα ἐν μήκει 1200 στάδιον. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀβαντία ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὔβοια ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκίς, Ἐρέτρια, ἡ Οἰχαλία. Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἐξώρυττον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. Ἀριστοτ. Θουκ, γ' 89. Στράβ. ἰ. ἀρχαιόθεν ἐδιοικεῖτο ἡ Εὔβοια ὑπὸ Ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ἐσυστήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας, οὖσαι τὸ πλεῖστον σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδον ἐτησίως ταλάντινα φόρον. Αἰσχίν· ταῦν Εὔβοια, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Negreponte, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων Σποράδων νήσων ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. — Ὅθεν Ἐπίρρ. Εὐβοίηθε, εἰς τὴν Εὔβοιαν Καλλιμ. — Εὐβοιεύς, συνηθεστρ. Εὐβοεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Θουκ. — Εὐβοϊκός, ή, όν, καὶ Εὐβοεικός, ή, όν, τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὔβοιαν ἀνήκων. Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοῖς, ίδος, ἡ, Εὐβοϊκή, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοῖς ἀκτή, Εὐριπ. Ἡρακλ. 83.

Εὔβοια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡρῶον λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν. Ἡροδτ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἦν ἤδη κατεδαφισμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὔβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀλυμπον, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, Παυσ. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Κυρηναῖος, νικήτας σταδίῳ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβάτας παρὰ Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 2. καὶ Εὐβώτας, Παυσ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὡς δίδοντος καλὰς βουλάς, Ὀρφ Ὕμν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου ἢ τοῦ Χθονίου Διονύσου, Νικανδρ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσίνης, ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Παυσ. α, 14. — 2) Υἱὸς τοῦ Δυσαύλου, Παυσ.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λεω ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μὲ τὰς λοιπὰς δύω αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πραξιθέαν καὶ Θεόπηνν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ θείας τιμάς, οἵτινες ἀνήγειρον δι' αὐτὰς ἴδιον ἱερὸν τὸ Λεωκόριον λεγόμενον, Σουΐδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιθ', 23.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπενόησε τοὺς ἑπτὰ σοφιστικοὺς συλλογισμοὺς ἐπιγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις. Παυσ.

Εὔβουλος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Περιβόητός τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνέδειξεν ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Λουκ. — 3) Ἕτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Δημ. Στεφ ὅστις καὶ Κύπριος ἠμαρτημ. ἀντὶ Κυθήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθήρου, παρβλ. Οὐολφ. Λεπτ. σελ. 245.

Εὐβώτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράδης, Τγῖν. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομ. πολεως κατ' ἀττεϊσμ. πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ι). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμὼν ἑνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Θρᾴκῃ, Ξεν. — 2) Κορίνθιός τις, Λουκ.

Εὐδάμιππος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰδ. β', 77.

Εὔδαμος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Εὔδυμος. Κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀριστφ. Ὄνομα βασκανολόγου τινός, ὅστις μὲ ἐπῳδὰς καὶ ἄλλας διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δήγματα ὀφέων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνημος, ὁ. Ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πλησ. οἱ Εὐδάνεμοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου, Meurs. Ἀττ. IV.

Εὔδημος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινε ἄδικον καὶ ἀθέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 743. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὔδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. Ἑλ. β', 3. πιθαν. = Ἐνδιος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπημάντου Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τῷ Πλάτωνος Διαλογ. Ἱππ. — 3) Φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον περικλήσε νὰ εἰσβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναῖς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοδα αὐτῆς προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα συνιστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμέτρων στίχων, Ὁμηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλδου 1551. — 2) Εὐδοκία ἢ Εὐδοξία ἡ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὀγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν ἱστορικομυθολογικόν, Ἰωνιὰ ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀντικείμενα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἓν πλῆθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Εὔδοξος, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν Μαθηματικὴν, Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικὴν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κἀνὲν ἐκτὸς ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησεν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του. Στράβ. Διογέν. Λαερτ. 8, 86. — 2) Ἕτερος Εὔδοξος Κυζικηνὸς, Γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιπορείαν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ. Ἐπικ. Εὐδώρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 244. Ἀπολδρ α, 2, 7.

Εὔδωρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνατράφη ἐν Θεσσαλίᾳ· ὕστερον δὲ ἦλθεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 2) Διδάσκαλος τῆς Παλαίστρας ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ. σελ. 94. πρότερον Εὐόδωρος γραφόμν.

Εὐέλθων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡροδτ.

Εὐελπίδης, ου, ὁ. Πεπλασμένον κωμικ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 645.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, οἱ. Ἐπίθτ. τῶν Ἀριασπῶν ἔθνους τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου, Στράβ. Ἀρρίαν.

Εὐεργίδης, ου, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν συνιστώντων τὸν χορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ, = Ἑσπερίς, ἀριθμ. 1. Ἡρόδτ. 4, 17. Στέφ. Βυζ.

Εὐεσπερῖται, οἱ, ἑνικ. Εὐεσπερίτης, ου, ὁ, = Ἑσπερῖται. Ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ, Ἡρόδτ. 4, 178. Θουκ.

Εὐετίων, ωνος, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκ. ζ. 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ἕνα νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Evhemerus. Ἕλλην ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἢ Ἀκραγάντος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ Ἄθεος, διότι ἠθέλε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν θνητοί. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 31.

Εὐηνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Φρίξος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χαλκιόπη ἢ Ὀφιοῦσα. Φερεκ.

Εὐηνίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, ἡ Μάρπισσα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557.

Εὐήνιος, ὁ. Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας, Ἡρόδ.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Εὐήνορος, ὁ Λειώκριτος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 294.

Εὔηνος, καὶ Εὐηνός, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσδ. Θεογ. 345. — 2) Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν ὁ Εὔηνος, τελευταῖον δὲ, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, διώκων αὐτὸν ὁ πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Εὔηνος. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς ὁποίους διεχώρισεν ὁ Ζεὺς, ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τούτων τῶν δύο ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἔκλεξεν ὡς σύζυγον τὸν Ἴδαν. Ὁμρ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολδρ. α, 7, 8. — 3) Τιὸς τοῦ Σελλήπιου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 693. — 4) Ποιητὴς Ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους. — 5) Ἕτερος ποιητὴς Ἐλεγείων, Πάριος καὶ οὗτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 60.

Εὔηνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρτας καλούμενος, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, ταῦν Φίδαρι, Σοφ. Θουκ Ἀπολδρ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀρκτικῶς τῆς πόλεως Πιτάνης εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειωκρείτου, Ὁμρ. Ὀδσ. Β, 242. — 2) Εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, Πλάτ Κριτ.

Εὐηρείδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Εὐήρους, ὁ Τειρεσίας, Θεοκρ. Εἰδ κδ', 70, Καλλιμ.

Εὐήρης, ους, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 2) Τιὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, τὸν ὁποῖον οὗτοι εἶχον ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος, διεσώθη μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα, Ἀπολδρ. β', 8 — 3) Πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου, Ἀολδρ. γ'. 6, 7.

Εὔθηρος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τοῦ πολέμου, Ξενοφ. Ἀπομ.

Εὐθύδημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ ἐκλέχθη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους. Θουκ. ε', 19. ζ', 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιδώρου· ζήσας χρόνον τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν τακτικήν· Ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὕρηται ἐπιγραφόμενος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. Δ. — 3) Τιὸς τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου, Πλάτ, Πολτ. α', 4. — 4) Ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διονυσίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Συμπσ. 122. Β. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2. — 5) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φιλάσιος, σταλεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 282.

Εὐθύδικος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Λουκ.

Εὐθυκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 266. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα, Θουκυδ. α', 46.

Εὐθυκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ὀλυνθιός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα τοῦ Ὀλυνθον εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου, Πλιν 34 8.

Εὐθυμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονίκων, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πίνδ. Ἴσθμ. 6, 84. — 2) Μασσαλιώτης, πεμφθεὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἄννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐθυμία, ἡ. Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ Τύραννος Διονύσιος ἕνα ἀνδριάντα, Ἀθήν. ε', 4. Πτολ. β βλ.

Εὐθυμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπό τινα ποινηρὸν δαίμενα Πολίτην καλούμειον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο οὗτοι νὰ θύσωσι κατ' ἔτος μίαν ὡραίαν κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δὲ, ὡς λέγουσιν, ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἔγινεν ἀφανής, Παυσ. ς', 6. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 18. Στράβ.

Εὔθυνος, ὁ. Ἀθλητὴς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐθύφρων, ονος, ὁ. πιθαν. Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγελλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. Εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἢ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐίππη, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελανίππη ἐκαλεῖτο. Εὑρεθεῖσα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἕνα ἵππον, Ἰούλ. Πολυδ. δ', 141.

Εὐίππη, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὔιππος, ὁ. Τιὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 407.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ῑ). Ἀρκὰς, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. Bek. ἔνθα καὶ Εὐκαλπίδας γραφτ.

Εὐκαρπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἄφθονον οἶνον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐκαρπεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐκλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Εὐκλῆς.

Εὐκλεία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. α', 14. — καὶ, τὰ Εὐκλεια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ. Πολίτης τῆς Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πό-

λιν Ἱμέραν, τὸ 649 ἔτος πρὸ Χρ. Θουδ. ς', 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀπὸ τὸν τύραννον Γέλωνα, Ἡρόδ. 7. 155. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τυράννων, ἐκλέχθη ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸν δεύτερον χρονον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας αὐτοῦ ἐξεδόθη το ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περὶ ὅλων, ὅσα ἐλέχθησαν ἢ ἐπράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπετρέπετο εἰς κἀνένα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποίας δήποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὔτε κἂν ν' ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των περὶ τῶν τοιούτων, Δημ. κατὰ Τιμάρ. σελ. 404. ὅθεν παροιμ. »Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν«, Λουκ. Καταπλ. 5. καὶ, »Δήθη τις ἔστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων«, Λουκ. Ἑρμ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φιλοῦντος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιθαν. καὶ ζωγράφος τις, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅς τις ὁπόταν ἀκούῃ τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον, ἤρχετο καθεκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα διὰ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τὸν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐσύστησε μετὰ ταῦτα τὴν περίφημον Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, ἥτις πολλάκις ἔφθανε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἐριστικὰς ἀμφισβητήσεις. Πλάτ. — 6) Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, ἐδίδαξεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις.

Εὔκλης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θράκην, Θουκυδ. δ', 104. ὕστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου. Θουκυδ Ξενφ.

Εὐκράτη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ περιφήμου Κλέωνος, ὢν πρότου ἔμπορος ἀλφίτων καὶ στυπείων, Ἀριστφ. Ἱππ. 129 Λυσ. 102. — 2) Ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Λουκ. Δημ. Ἔγκμ. 3. — 3) Φιλόσοφός τις, παρὰ Λουκ. Ψευδοφ.

Εὐκρατίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Εὐκρατιδία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στράβ.

Εὐκρίτος, ὁ. Τοκιστής τις, παρὰ Λουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ Εἰδ. ζ', 1.

Εὐκτήμων, ονος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξε καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Λουσιεύς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατὰ παρακίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τὸν Δυμοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαῦνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἑνοῦται μὲ τὸν Πασιτίγρητα. Ἀρριαν. Ἀναβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδ. καλεῖ αὐτὸν Χοασπην ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαί. τανῦν Καρούν ἢ Τοστὲρ, κατ' ἄλλους δὲ τανῦν Κ ρρὰχ. ἴδε Χοάσπης.

Εὐλιμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσὸ. Θεογ. 264. Ἀπολδρ.

Εὔμαιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτησίου καὶ μιᾶς Φινίσσης γυναικός, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σύρου· ἔτι παῖς ὢν ἁρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσέως, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρός του Κτιμένης· ὕστερον δὲ ἐποίμαινε τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἕως οὗ ἐπεστρεψεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμρ. Ὀδσ. Ο, 402-482. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. γ', 23. κατὰ Περιζν. Εὐμένης γραφ.

Εὔμαρας, α, ὁ (---). Συβαρίτης, κύριος ἑνὸς ποιμνίου, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 10, 37.

Εὔμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμείδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ.

Εὐμείδης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμειδής). Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατερων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ.

Εὐμένεια, ἡ, καὶ Εὐμενία, ἡ, Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) Πόλις τῆς Καρίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, Ἡροδτ. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Καρδίαν πόλιν τῆς Θράκης καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἦν καὶ μυστικὸς γραμματεύς· νυμφευθεὶς ἔπειτα τὴν Βαρσίνην, ἐσυγγενεύθη καὶ μὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τῶν βατιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου οἰκειωθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἔτιμα ἐξαιρέτως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθείαν του φρόνησιν, κατεστάθη Ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Περδίκκα πολεμούμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑφ' ὅλων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρεφομένων τον, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ μίαν σφοδρὰν μάχην, ἥτις ἐσυγκροτήθη πλησίον τῶν Σούσων ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ κατεσφάγη ὑπό τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμὼν τῆς Περγάμου, ὅστις κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἄτταλον τὸν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεὺς τῆς Περγάμου· ὢν σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχὰς, ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, κατασταθεὶς οὕτως εἰς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενομενος ὕποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἐκ νέου νὰ ἑλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ. Οὕτως ἐπωνομαζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ.

Εὐμηδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδεως, Ἀπολδρ α', 8. 5 — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δόλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγεται ὅτι ἔσωσε τὸ Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Παλ.

Εὔμηλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκηστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκιαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμρ Ὀδ. Δ, 797. — 2) Τίὸς τοῦ Μεροπος, καὶ πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρυ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος μ' ἕνα δαυλὸν, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 768 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. παρβλ. Heyne III, σελ. 983.

Εὐμήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κερατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Εὐμόλπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Εὐμολπίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου, Πληθ. οἱ Εὐμολπίδαι, ἐκαλεῖτο οὕτω μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος αὐτὴ ἐφύλαττε καὶ τοὺς ἀγράπτους νομους τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς ὅσοι ἀθετοῦσαν ἢ ἐβεβύλονον τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων. Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλκ. 4-7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Πλαταιέων, Θουκυδ. γ', 20.

Εὐμολπος, ὁ (εὖ, μέλπω). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. — 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἥτις ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὔμολπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνατραφὴ ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θρᾴκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν, ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τῆς Βατιλείας του. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίων τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἓν στράτευμα Θρᾳκῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, ὅτε καὶ ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἰδιόν του υἱὸν Ἴσμαρον, Παυσ. ε', 5, 27, 38. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὔμολπος. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύησεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα, Ἀπολδρ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐρπ. καὶ ἀπὸ τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμολ-

πιδῶν λεγομένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὅμ. Ἅμν. Δημ 154 ἀναφέρεται ὁ Εὔμολπος ὅτι ἦρχε τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὢν τοῦ Τριπτολέμου, διδαχθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς, Παυσ. β', 14. — 2) Ἕτερος Εὔμολπος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ καθιδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108. ὑπῆρξεν εἷς Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Εὐνείκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσί. Θεογ. 247. ὀρθότρ. μέντοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολδρ. α', 2. 7. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 45.

Εὔνηος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολδρ. α', 9, 17. — ἔτι καὶ Εὔνεως, καὶ Εὐνεύς, Στράβ.

Εὐνίκη, ἡ, ἰδε Εὐνείκη.

Εὔνικος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν.

Εὐνόα, ἡ. Ὄνομα δούλης τινός, Θεοκρ. Εἰδ. ιέ, 2.

Εὐνομία, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσί. Θεογ. 901. Ἀπολλ. α', 3, ι'. παριστάνουσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἁρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Εὔνομος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖράς του, ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσοῦτον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Ἀθην. θ'. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καθ' Ἡρόδ. 8, 31. ἦν ὁ Εὔνομος πατὴρ τοῦ Χαριλάου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ. — 4) Κήρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Εὔνοστος, ὁ. Ἥρως τις ἐν Τανάγρᾳ, υἱὸς τοῦ Ἑλιείου καὶ ἔγγονος τοῦ Κεφιτσοῦ, ἔχων αὐτόθι ἐν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ κάμμία γυναῖκα.

Εὐξάνθιος, ὁ. Τὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας, Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Εὔξεινος, ὁ, ἡ, ον, Δωρκ. Εὔξενος. Πόντος Εὔξεινος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῦν Μαύρη θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἄξενος καλουμένη, Ἡρόδ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμώδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καὶ, τὸ Εὔξεινον πέλαγος, Πίνδ. — ἡ Εὔξεινος θάλασσα, Διον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ῑ). Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κωμῳδίας, Σουίδ. — 2) Οἱ Εὐξεινίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενὴς γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ.

Εὔξενος, ὁ, = Εὔξεινος, Πίνδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἠλεῖός τις, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Εὐοδεύς, έως, ὁ. Ἐπώνυμ. ἑνὸς λοχαγοῦ, παρὰ Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Ἐνοδίας ἢ Ἐνοπεύς.

Εὐόδιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν ὁδῶν. Φουρνιτ.

Εὐόδωρος, ὁ· ἰδε Εὔδωρος.

Εὐπάγιον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαιδάς, α, ὁ. Ἐπιδαυριός τις, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Τὸς τοῦ Μετίωνος καὶ τῆς Ἀλκίππης πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγγύρας. Ἀπολδρ. γ', 15, 5.

Εὐπαλία, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπαλῖνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ναυστρόφου Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὁ κατασκευάσας ἐν μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἕως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα ἕνα λιμένα Ἐρυθραὶ καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἔκειτο Εὐπάλιον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πτολμ. ἀ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, τανῦν Κοσλόβη. — 2) Πόλις τοῦ Ποντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνόπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου, Ὅμ. Ὀδ. Π, 362, 425.

Εὔπλοια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆ Ἀφροδίτης θεωρουμένης ὡς Θαλασσίου θεᾶς, Παυσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην. Ὀρφ. Ἀργ. 131.

Εὐπόλεμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394

Εὐπόλιον, τό, ἰδε, Εὐπάλιον.

Εὔπολις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσί. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐπορινός, ἐως, ὁ κάτοικ.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἡσί. — ὅθεν, Εὐπυρίδης, ὁ κάτοικ.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἤτοι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Λουκ.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (– – υ – ἐκ τοῦ Εὔριπος). Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλεοβούλης, Ἐγίν. μνθ 14. — 2) Εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικήθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν ῥητορείαν ὑπὸ τοῦ Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀνεξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἄρχισεν εἰς ἡλικίαν ἤδη δεκαοκτὼ χρόνων νὰ ἀμιλλᾶται μετὰ τοῦ περιφήμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον, εἰς τοῦ ὁποίου μόνου τὰς δραματικὰς παριστάσεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιώματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχήμου ἐκείνης ῥητορείας, ἥτις διαπρέπει πρὸ πάντων εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἠγάπατο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τῷ ἀνήγειρεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 75 ἢ κατ' ἄλλους 93 αὐτοῦ τραγῳδιῶν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεννέα, καὶ τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅσαι ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστφ. Ἀχαρν.

Εὔριπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδα, ὥστε ἐνταῦθα συνείχετο ἡ νῆσος διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηράν· περίεργον ὑπάρχει ἐξαιρτ. τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλλεπάλληλον παλίρροιαν τῶν ὑδάτων της· τανῦν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὅμ. Ἅμν. Ἀπολ. 222. Ἡρόδ.

Εὐρυάθης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 267,

Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσί. Θεογ. 276. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολδρ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρύαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν περιφήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολδρ. γ', 7, 2. ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9, 16. Ὕστερον δὲ ἐστράτευσεν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὡς ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, ὁπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπιφήμων Τρώων, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 585. Ζ, 20. — 2) Τὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδρ. α, 8, 5. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Παυσ. ε', 21 — 4) Εἷς τῶν ἐπιφήμων Φαιάκων νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐσυγκρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὅμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ. Τὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρυάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πακτωλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδυσ. Τ, 244. — 2) Ἕτερος κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθυβίου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηΐδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) = Ἐριβώτης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἔλθων εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν, ὅτε οὗτοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεχελέως, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρύβατος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐφήμου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προδότου τινὸς καὶ δολίου ἀνδρός, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρίβων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἶτα φυγὼν ἦλθε πρὸς τὸν Κῦρον· ἀναφέρεται δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλου τινὸς Φρυνώνδα λεγομένου,

τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀπιστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλαντα καὶ Πέρσην, Ἡσ. Θεογ. 375. Ἀπολλ. α', 2, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γενναίων καὶ ἀνδρειοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ (-υυν-). Σπαρτιάτης, Ἀρχιστράτηγος τῆς θαλασσίου συμμαχικῆς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, Ἡρόδ. 8, 2. Πλούτρ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυυ). Τιὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλ. α', 9, 9. — 2) Τιὸς τοῦ Εὐρυσθέως, θανατωθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πολεμῶν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. β', 8, 1.

Εὐρυβώτας, α, ὁ. Κρής, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρρ. ἀν.

Εὐρυγάνεια, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Τπέρφαντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰδίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, Ἀπολλ. γ', 5, 8.

Εὐρυγύης, ὁ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνες τινὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης, Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Τιὸς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 67. — 3) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀρχαίων Ἡγεμόνων, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυίδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλιν, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 296. Χ, 283. — 5) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωϊκὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 20.

Εὐρυδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου, Ἡροδτ. 6, 71.

Εὐρυδίκεια, ἡ. ποιητκ. Ἀντὶ Εὐρυδίκη, Μοσχ. Ἐπ. Βι'. 131.

Εὐρυδίκη, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ περιφήμου Μουσικοῦ Ὀρφέως· διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ θέλουσα ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἴδῃ ὅτε αὕτη τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, Ἀπολλ. α, 3, 2. Ὀβιδ. μεταμορ. Χ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον, Ἀπολλ. β', 1, 5. Τγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολλ. β', 2, 1. Παυσ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου, Ἀπολλ. γ', 6, 4 — 7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. Ἰλ, Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχονος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπανθρώπως, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 36. ἔνθα ἡμαρτμ. γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύηλος, ὁ. Euryalos, Λίβ. Φρούριον κείμενον ἐπί τινος λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, τανῦν Belvedere, Θουκ. Ζ', 97. ἔνθα πρότερον τὸ Εὐρύηλον ἔγραφτ. ἐν δὲ βιβ. ζ', 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύλος.

Εὐρύθεμις, ιδος. ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κλεοβοίας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, Ἀπολλ. α', 7, 10.

Εὐρυθόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομάου καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Σχολ. Α, 752.

Εὐρύκαπις, νος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Κλυτίπτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὐρύκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὤπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἔτι παῖδα οὖσαν ἠγόρασεν, καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὕτη πρώτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Μάντις Ἀθηναῖος, ὅς τις ὡς ἐλέγετο, ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὃν ἐγγαστρίμυθος, δι' ὁ ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, Ἀριστφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, αω, ὁ (ῑ) Τιὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λεόντος βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγείδων, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγιδος, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκύδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἐλεᾶ, Παυσ. ε, 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅς τις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως συνήθ. Ἀτκάνιος λεγόμενος, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. α, 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσε τὴν Μινώην πόλιν τῶν Σελινουσίων. Ἡροδτ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης, Ἀπολλ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅς τις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ᾅδην. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 205. Λ, 23. τελευταῖον ἔγεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ἐποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Θουκ — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικός, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη, Παυσ. Ζ', 21. — 2) Τιὸς τοῦ Πολύβου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπιστημότερος τῶν λοιπῶν ἐν Ἰθάκῃ προύχόντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀντήνορος, Παυσ. ι', 27. — 4) Τιὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅς τις εἰσβαλὼν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐκυρίευσεν αὐτάς, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. Ἡροδτ.

Εὐρυμέδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ἀπολλ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, Ἀντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, Ὅμ. Ὀδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μιᾶς τῶν Νυμφῶν τῆς Θράκης, δι' ὃ καὶ εἰς τῶν Καβείρων ἐλέγετο. Νόνν. Διον. ιδ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον, Ὅμ. Ὀδ. Η, 58. — 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρίας, βασιλεύων ἐν τῇ Πάρῳ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς διέβη ἐντεῦθεν, πλέων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος ἐφόνευσαν δύω ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλ. β', 5, 9. — 4) Τιὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγεμέμνονος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 228. Παυσ. β', 16. — 5) Τιὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ὕστερον δὲ πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφανεύθη μαχόμενος αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλίας, τανῦν, Ἱέρκον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. α, 100.

Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παραθαλάσσιος, τανῦν Καρίτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59. Στέφ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, ὁ. Τιὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλ. α, 9, 9.

Εὐρυμίδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Εὐρύμου, Τήλεφος, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509.

Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 906. ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χάριτας, Ἀπολλ. α, 3, 1. αὕτη λέγεται ἔτι ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὀφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ὅτε ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὀφίωνα, ἐρρίφθη αὕτη ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Α, 503. — 2) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θράκης, Ἀπολδ. γ', 2, ῃ. — 3) Ταμίη ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 195. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Τγίν. μύθ. 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 12, 6.

Εὐρύνομος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἷς τῶν καταχθονίων Δαιμόνων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Παυσ. ί, 28 — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ.

Εὐρυπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅς τις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπερασπίσθη μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἐνεκλήθησαν ὡς ὑπεύθυνοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινούσαις πεσόντας νεκρούς, Ξενφ. Ἑλ. ά, 4, 19.

Εὐρυπύλη, ἡ, (ῡ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεδίκου, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλέα. Κόν. 15.

Εὐρύπυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ὤπος, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 736. ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ, 36. Ἀπολδ. γ', 10, 8. παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λιβύαν, Πίνδ. Πυθ. 4, 57. Καλλιμ. Ἔπιν. 92. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολδ. β', 7, 1. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδ. β'. 7, 8. — 4) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του. Ἀπολδ. β', 8, 5. - 5) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεττίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, Ἀπολδ. ά, 8, 1. — 6) Υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν περὶ τὸν Κάϊον ποταμόν, εἷς τῶν Ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα οὗτος ἔπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 520. Παυσ. γ' — 7) Υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐσυνώδευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Παυσ. ζ', 19.

Εὐρυπωντίδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπισήμων γενεῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπῶντος ἐγγόνου τοῦ Προκλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Παυσ. γ', 7, 1. Πλουτ. Λυσ. 24. παρὰ Πλουταρ. εὕρηνται ἡμαρτ. Εὐρυτιωνίδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σημτ. 267.

Εὐρυπῶν, ῶντος, ὁ, Ἰων. Εὐρυφῶν. Υἱὸς τοῦ Σόου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέραν ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν, Ἡροδ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογρ. εὕρηται ἡμαρτ. Εὐρυτίων γραφομεν.

Εὐρυσάκης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου καὶ τῆς Τεκμήσσης, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φυλαῖος παρεχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμῖνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἴ. Μαστ. 340. Παυσ. ά, 35.

Εὐρυσθένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν ὅτε εἰσέβαλον μὲ τοὺς λοιποὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολδ. β', 8, 6. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος, Τγίν.

Εὐρυσθεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μῆνας τινάς, ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δώδεκα περίφημα ἄθλα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλεν οὗτος νὰ μένῃ τοῦ λοιποῦ πάντη ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὑποταγὴν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἥρωος τούτου, κατεδίωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, οἵτινες τελευταῖον καταφυγόντες πρὸς τὸν Θησέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του· ἐνταῦθα πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθεὶς, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς του, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολδ. β', 8, 1. Στράβ. ιγ'.

Εὐρύστερνον, τό. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατός τις ναὸς τῆς Γῆς, Παυσ. ζ', 20.

Εὐρυτᾶνες, οἱ. Ἔθνος Εὐρυτάν, ᾶνος. Ἰσχυρός τις καὶ ἄγριος λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στράβ.

Εὐρύτειος, εία, ειον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὔρυτον ἀνήκων, ἡ πόλις Εὐρύτεια = Οἰχαλία, Σοφ. Τραχ 260. ἴδε Εὔρυτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρυτέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Εὐρύτη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Ἱππολάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄγριον, Μέλανα, Ἀλκάθοον, Λευκοπέα καὶ Οἰνέα, Ἀπολδ. ά, 7, 10.

Εὐρυτίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἴφιτος, Ὁμ. Ὀδ Φ, 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ (ῑ) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅς τις εὐραθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἀτιμάσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπίθων, Ὁμ. Ὀδ. Φ, 285. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὠλένον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, ὅς τις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ πανθέρου του Γηρυόνος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἀπολδ. β', 5, 10. Ἡσ. Θεογ. 293. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολδ. ά, 8, 2. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ του Πηλέως, Ἀπολδ. γ', 13, 1. ἔτι δὲ Εὔρυτος, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλούτ. Λυκ ὀρθοτρ. μέντοι Εὐρυπῶν, ὅπερ ὄρα.

Εὐρύτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ πατὴρ τῆς Γαλαθείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὔρυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν θυρσόν, Ἀπολδ. ά, 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδ. ά, 9, 16. καὶ Ἔρυτος κατ' ἀποκοπ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πίνδ. Πύθ. 4, 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 51. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτέατου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολδ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρου διήγησιν. — 4) Υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἢ καθ' Ὅμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἴφιτου, περίφημος εἰς τὴν τοξοτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολδ. β', 4, 8 καθ' Ὅμ. δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἠθέλε νὰ ἔλθῃ εἰς ἅμιλλαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἷς ἐκ τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθεὶς, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρύτειος, εία, ειον, τοῦ Εὐρείτου.

Εὐρυφάεσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Τπερίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ, Ὁμ. Ὕμν. λά, 4—6.

Εὐρυφῶν, ῶντος, ὁ, Δωρκ. Εὐρυπῶν, υἱὸς τοῦ Προκλέους, καθ' Ἡρόδ. 8, 131, ἴδε Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψικράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Εὔρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Γρίου ὄρους καὶ Εὐρωπὸς παρ' Ἡροδ. — ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον. Τῆς Εὐρώπης, ἢ ἐκ τῆς Εὐρώπης ὤν, Στράβ.

Εὐρώπεια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Εὐρώπη, Μόσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρώπειος, εία, ειον, Ἰωνκ. Εὐρωπήϊος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδτ. 7, 74. — Οὐσ. Ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητκ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 357. - 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 321. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἀπολδ. γ', 1, 1, Λουκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, ἥρπατεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ αὐ-

τόϑι βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανϑυν. Ἡροδτ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολδρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον, Πίνδ. Πύθ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ, **Europa.** Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀμυδρὰς μόνον γνώσεις εἶχον· πρῶτον εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἕμν. Ἀπόλ. 251, ἔνϑα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἄρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, φϑάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς ϑαλάσσης, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήϑησαν νὰ μάϑωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Κατ' Ἡρόδοτον ἡ ἔκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὁμοῦ λαμβανομένων, ὅστις ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρινῶς μὲν διὰ τῆς Μεσογείου ϑαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύας, διὰ τοῦ Ἀράξου καὶ Φάσιδος ποταμῶν καὶ διὰ τῆς Κασπίας ϑαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς ϑέτει ὡς σύνορον αὐτῆς τὸν Τάναϊν ποτομόν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν πάντη ἄγνωστα εἰς αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλεῖστα ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστορικὸν ἦσαν, ἡ Θράκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ ϑάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυῤῥηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός· μετὰ τὸν Ἡροδτ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἔνδον αὐτῆς διαφόρων χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχορήγησαν ἀφϑονωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων Λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμενον ἐσαεὶ ἄγνωστα, ἔνϑα καὶ αὐτὴ ἡ Σουήδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάπποιον ἀκριβέστερον προσδιορισμόν, ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναϊς ποταμός, ἡ Μαιώτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Μεσόγειος ϑάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός· αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χῶραι ἦσαν, ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐϊνδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυϑία, ἡ Μοισία, ἡ Θράκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Βρεττανία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λαοὶ τῆς Ἀρκτῴας, Ἀσίας, οἵ τινες ἦλϑον ἀνέκαϑεν καὶ κατῴκησαν μέρος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Βορείου, πιϑανότερ. δὲ φαίνεται ὅτι κατῳκήϑη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλεν ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας ἐν πλῆϑος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἔνϑα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρῆτες Καύκονες κ. τ. τ. ἓν ἄλλο πλῆϑος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελϑὸν διὰ τῆς Θράκης, ἔφϑασεν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταϑὲν ἐνταῦϑα, ἀπ' ὅπου ἀκολούϑως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐδόϑη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ξανϑὸν χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου καλουμένου. Στράβ. Πτολ. Πομπ. Μελ. Πλιν.

Εὐρώπιος, ία, ιον. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρωπίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτερ. ϑηλκ. τύπ. τοῦ Εὐρώπιος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρωπός καὶ Εὔρωπος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἡμαϑίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ταυτὸν Νεσίμ. Λουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Ῥαγαίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγεια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Καρίας, ἄλλως Εὔρωμος λεγομένη, Ἡροδτ. 8, 132. ὅϑεν, Εὐρωμεύς, ἕως, ὁ κάτοικος.

Εὔρωπος, ὁ. Τὶός τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀριϑυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχϑέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήϑη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ. Τὶός τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύϑη ὁ Λακεδαίμων, ἀπὸ τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσϑη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποταμὸς Εὐρώτας, Ἀπολδρ. γ', 10, 3 Παυσ. γ', 1.

Εὐρώτας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὅς τις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυϑίου εἰς τὸν Λακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη, ταυτὸν Βασιλοπόταμον. Πίνδ. Θεογν. 763. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὁμήρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐριπ. Ἀνδρ 802. Στράβ.

Εὐρωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα ϑυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Εὐσέβεια, ἡ. Ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τά, ὅπερ ὄρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μάζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὄρα Μάζακα, Στράβ.

Εὐσέβιος, ὁ. Καισαρεὺς Χριστιανός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράψας διάφορα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ὧν τις ἄλλως καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομάζετο.

Εὔσειρος, ὁ Τὶός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰδοϑέας, πατὴρ τοῦ Θηράμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.

Εὐσήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς ϑαλάσσης, Ἀρριαν.

Εὐσϑένης, ους, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Θεοκρτ. Ἐπ.

Εὐστάϑιος, ὁ. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γενηϑεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχούσας μεγάλην πολυμάϑειαν καὶ ἄφϑονον ὕλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. — 2) Εὐστάϑιος Ἀντιοχεύς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς Ἐκκλησιαστικαί.

Εὔστροφος, ὁ. Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.

Εὔσωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θράκης, Ὁμ. Ἰλ. Ζ. 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰνήτης, γυναικὸς, τοῦ Αἰνέας καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 959.

Εὐταία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενῳ. Στέφ. Βυζ. ὅϑεν Εὐταιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Εὐτέρπη, ἡ. Θυγάτηρ. τοῦ Διός καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ῥῆσον, Ἀπολδρ. α, 3, 4.

Εὐτρήσιοι, οἱ. Κάτοικοι μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διῃρημένοι εἰς πολλὰ χωρία, Ξενῳ. Ἑλ. ζ', 1, 29. Παυσ. ἡ, 27.

Εὐτρήσιον, τό. Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Εὐτρησις, ιος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. ὅϑεν, Εὐτρησίτης, ου, (ι) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ. Ἐπίϑ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληϑέντος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ ὁποῖον εἶχεν ἐν Εὐτρήσει κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐτύχης, ους, ὁ (υ). Τὶός τοῦ Ἱπποκόοντος, Ἀπολδ. γ', 1, 2.

Εὐτυχίδας, α, ὁ. Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίδης, ου, ὁ (ι) Περίφημός τις ἀγαλματοποιός, μαϑητὴς τοῦ Λυσίππου, Παυσ.

Εὐτυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. Γυναικὸς, παρὰ Θεοκρ.

Εὐφαμίδας, ου, ὁ (ι). Στρατηγός τις τῶν Κορινϑίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὔφαμος, Δωρκ. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφάνης, ους, ὁ (ᾳ). Αἰγινίτης, προπάτωρ του Τιμασσάρχου, Πίνδ. Νεμ. 4, 89.

Εὐφημίδης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδτ. 4, 150.

Εὔφημος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀϑήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἐπιτήδειόν του παρασιτίαν καὶ κολακείαν, Σφηκ. 619.

Εὔφημος, ὁ. Δωρκ. Εὔφαμος. Τὶός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δωρίδος, γεννηϑεὶς πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· ἦν δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μὲ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυϑολογούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς ϑαλάσσης ὡς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὅς τις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύᾳ πόλιν Κυρήνην. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 179. — 2) Τὶός τοῦ Τροιζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 846. — 3) Πρέσβυς τῶν Ἀϑηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

Εὐφήτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐφύρης ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 532.

Εὔφιλητος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Εὔφορβος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πανθοῦ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 806. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Ἐφόρβῳ, διὰ ὃ καὶ Ἔφορβος ἐκαλεῖτο, Λουκ. Ἀλέκτ. 4. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡροδτ. 6, 101.

Εὐφορίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀνθρακοπώλης τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 612.

Εὐφορίων, ωνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἑλένης ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἔχων πτερὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του ὡς ἐπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν κτανεῖσῃ εἰς τὰς ὁρίξεις του, Πτολ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἐν ἐπικὸν ποίημα πλῆρες μυθικῶν διηγήσεων. Λουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτελοῦς, Πλούτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ξενφ. Κυρπ.

Εὐφράτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. **Εὐφρήτης**. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπροξένει μεγάλην εὐφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλαὶ πλευσταὶ διώρυχες αὐτοῦ ἔφερον εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἑνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμόν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Εὐφράτης, βαρβαριστὶ Φοράτ ἢ Φράτ. Ἡροδτ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. α', 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρόνιος, ὁ Εἷς τῶν πλουσίων Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θεογ. 909. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν.

Εὔφρων, ονος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σικυῶνος, ὅστις οἰκειώθη τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμινώνδα, Ξενφ. Ἑλ. Ἑλ. ζ', 1.

Εὐχαρίδης, ου, (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς κοινῆς τάξεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὔχειρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Σνάδρα, Παυσ.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πολυείδου καὶ ἔκγονος τοῦ Κοιράνου, ἡγεμὼν Κορίνθιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663—672. Κατὰ δὲ Παυσ. ἦν υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. — 2) Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱφιμεδούσης, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν· ὅθεν, Εὐωνυμεύς, έως, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ. Ἀνακρ.

Εὐώνυμος, ἡ, = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν Δικπάρων νήσων ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Πομπ. Μέλ. καλοῦσιν Ὀστεώδη, ἥτις ἦν ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων, τανῦν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στέφ. Βυζ.

Εὐώπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Τροιζῆνος, ἥτις ἐρασθεῖσα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα της μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, Παρθ. Ἐρωτ. 31.

Εὔφαρμοστος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀπουντος πόλεως τῶν Λοκρῶν, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμ. Πινδ. Ὀλ. 9.

Εὐφεσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, Ξενφ. Στράβ.

Ἔφεσος, ὁ. Τιὸς τοῦ Καΰστρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μέγαν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὠνόμασε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Ἔφεσον. Παυσ. ἡ, 2.

Ἔφεσος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πολέων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν καὶ ὁ Εὐρύχωρος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀκπεσὲν αὖτη μίαν τῶν Ἐμπορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἦν πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα συνήρχοντο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἐτησίως μὲ πανθήμους ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς ἦν ἐξ ἐβένου, κολοσσιαῖον μεγέθους, παριστάνον αὐτὴν ἔχουσαν ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά της μαστοὺς· κατηδαφίσθη δὲ ὁ περίφημος οὗτος Ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τὸ 262 ἔτος ἀπὸ Χρ. τανῦν χωρίον Ἀγιασουλούκ λεγόμενον, Ἡροδτ. Στρβ. — Ὅθεν Ἐφέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐφέσου ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον ἀνήκων, Ἡρόδτ. καὶ Ἐφεσία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα. — Ἐφέσιοι, οἱ κατοικ. Ξενφ.

Ἐφιάλτειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Καρπάθου, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἐπιάλτης. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδ. α', 6, 2. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὠτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἀρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ προδώτας τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων διὰ νὰ ἐφορμήσωσιν ἀπὸ τὰ ὄπισθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡροδτ. 7, 213. — 4) Τιὸς τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, εἰς ἄκρον πένης, Αἴλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἔφορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἱστοριογράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κούμαις τῆς Αἰτωλίας καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς οὗτος ἔζη, διῃρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγραφέως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους ἱστορικῶν συμβάντων Διοδρ. Σικ. Πολύβ. Πλουτρ.

Ἐφουδίων, ωνος, ὁ. Παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἐφραῖος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ὁπαδῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Ὠρεόν, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπαπειλουμένην ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως τούτου, ἀφονεύθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 126.

Ἐφυδατία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἥρπασαν τὸν Ὕλαν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1229.

Ἐφυδριάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.

Ἐφύρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἐφύρα Παυσ. β', 1.

Ἐφύρα, ἡ (ῡ) Ἰωνικ. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ πόλις Κόρινθος ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελλήεντος ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Φαρσάλου, ὕστερον Κρανὼν κληθεῖσα Ὁμ Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἠπείρου κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κίχυρος ὀνομασθεῖσα, κειμένη καὶ αὕτη ἐπί τινος Σελλήεντος ποταμοῦ αὐτόθι. Θουκ. α', 46. Στράβ. Ἀπολδρ. β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραίᾳ χώρᾳ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐφυρηνός, εἰς τὴν Ἐφύραν, Καλλιμ. καὶ, Ἔφυροι, οἱ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἐφύρας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 301. Στραβ. — Ἐφυραῖοι, οἱ κατοικ. τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πίνδ. Πύθ. Στέφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ἀνίοντα, Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἔνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς προσδιορισμένον ὁποίαν Ἐφύραν ἐννοεῖ ὁ Ποιητής, κατὰ Στράβ. ἦν αὕτη ἡ ἐν Ἤλιδι Ἐφύρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, καθ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 741. ἐν τῇ χώρα τῶν Ἐπειῶν ηὕξανον πολλὰ μαγικὰ βότανα· ἴδε Θεοκρ. Εἰδ. β, 16. Ὁ δὲ Nitsch καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουσι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἐφύραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων.

Ἐχέδωρος, Ἰωνικ. Ἐχεῖδωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡροδτ. 7, 124. Ἀπολδρ.

Ἐχεῖαι, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐχεκλῆς, έος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολημήλην θυγατέρα τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον. Ὁμ Ἰλ. Π, 189.

Ἐχεκλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ἰλ. Τ, 474. — 2) Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐχεκράτης, ους, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἠετίωνος Λαρίθης τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡροδτ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φλιάσιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 57.

Ἐχεκρατίδης, ου, ὁ (ῑ) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Λουκ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φω-

κίωνος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 25.

Ἔχεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔκγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μὲ τὸν Ἅλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάδρα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδ. θ', 26. Ἀπολδ. γ', 10, 6, Παυσ. α', 41.

Ἐχέμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμμων, Οὐολφ. ἐν ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχήμων, Heyne αὐτόθι. Τὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Ἐχένηος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαιάκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λόγιον, Ὀδ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχέπωλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θαλύσου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἕνα ὡραῖον ἵππον Αἴθην καλούμενον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 296.

Ἐχέστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγίδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεσβώτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Παυσαν.

Ἐχετιμίδας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ', 119.

Ἐχέτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς παλαιᾶς Γέλας, ταυῦν Ochula, Πολύβ. — Ὅθεν, Ἐχετλιάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐχέτλος, ὁ. Ἥρως τις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύτας μὲ τὸ ἀροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἔγινεν αἴφνης ἀφανής. Παυσ. Ἀττκ. 32.

Ἔχετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος καὶ τῆς Φλογέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ὅλων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔρριπτεν αὐτὰ εἰς βορὰν τῶν σκύλων του· πρὸς τοῦτον ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πένητα Ἶρον διὰ νὰ πάθῃ τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχέτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς καὶ ἔρριψεν αὐτὴν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1093.

Ἐχέφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 413. Ἀπολδ. α', 9, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. η', 24.

Ἐχιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης, ἢ κατά τινας τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος, τέρας φοβερόν, πλαττομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ δράκοντος, διατρίβουσα εἰς ἓν βαθὺ σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, τρώγουσα ὠμὰς σάρκας καὶ μὴ γηράσκουσα οὐδέποτε· μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφῶν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα, Ἡσ. Θεογ. 309—326. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικώδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφῶνος, Γυῖν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1252. κατὰ δὲ Ἡροδ. 4, 8. διέτριβεν αὕτη εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ κατ' Ἀριστφ. ἐν αὐτῷ τῷ Αἴδῃ. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Γυῖν. μύθ. 181.

Ἐχῖνάδες, αἱ, ἐνικ. Ἐχῖνάς, άδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἢ κατά τινας ἐννέα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὗται Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου. Ἐκλήθηταν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι γίνονται περὶ αὐτάς, ταυῦν Κουρζολάροι, Ὁμ. Ἰλ. Β, 625. Ἡροδ. 2. 10. Θουκ. β', 102.

Ἐχῖναι, αἱ, = Ἐχινάδες, ἐνικ. Ἐχίνη, ἡ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 625 Εὐρίπ.

Ἐχῖνος, ὁ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ Φιλιπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἓν ἀκρωτήριον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ταυῦν Ἀχίνα, Πολύβ. Στραβ. — ὅθεν, ὁ Ἐχινοῦς, οῦντος, Ἀριστφ. καὶ Ἐχιναῖοι, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἐχίνου.

Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐχῖνος, ἀριθμ 2 Ἀριστφ. Λυσ. 1171.

Ἐχῖος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 333. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Ἕτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 339.

Ἐχίων, ονος, ὁ (ι) Εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἑνὸς δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, Ἀπολδ. γ', 4, 1. ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνδριότατος τῶν ἄλλων ὅλων, δι' ὃ καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαύην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθέα, Εὐριπ. Βάκχ. 210. Παυσ. θ', 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θράκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναῦτας, Ὀρφ. Ἀργ. 134. Πινδ. Πυθ. 4, 316. Ἀπολδ. Ῥοδ. Α. 56.

Ἑωσφόρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, Lucifer. Ἡσ. Θεογ. 381.

Ζ.

Ζάβα, ἡ, καὶ Ζάβαι, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀκρωτηρίου λεγομένου, ταυῦν Λιγόρ Πτολ. ζ', 2. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη παρὰ τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίᾳ, μία τῶν νῦν Μαλδίβων λεγομένων, Πτολ. ζ', 4.

Ζάβατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Πτολ. Στράβ. ταυῦν ὁ μέγας Ζάβ. Ξενῳ Ἀνάβ. β', 5, 1.

Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Πτολ.

Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Μεσσήνη, ἀπὸ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς δηλοῦν τὸ δρέπανον, Ἡροδτ. 7, 164. Θουκ. ς', 4. παρβλ. Μεσσάνα. — Ὅθεν Ζαγκλαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεσσήνης.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Μυστηριῶδες ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Καταχθονίου Διονύσου, κατὰ Creutzer τοῦ αὐτοῦ καὶ Ὀσίριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Νόνν. Διον. ς', 165.

Ζάγρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειάν τινα τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, ταυῦν Ἀγιαγχί. Πολύβ. καὶ τὸ Ζάγριον ὄρος, Στράβ.

Ζαδράκαρτα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Τρκανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ', 23, 11. ἔτι δὲ, ἡ Σύριξ, καλουμένη, ταυῦν Ἀβί-σεούν.

Ζαδριάδης, ὁ. Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήσας ἴδιον βασίλειον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ζάκανθα ἡ, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἱσπανίας, Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τό, κληθεῖσα, Στράβ. — ὅθεν, Ζακανθαῖοι, οἱ κάτοικ.

Ζάκυνθος, ἡ Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μεταξὺ Κεφαληνίας καὶ τῶν Στροφάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἠλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634 Ἡροδτ. Θουκ. ταυῦν Ζάκυνθος, ἡ, Zante. — ὅθεν Ζακύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ζάκυνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκανθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὁμ. Ὀδ. Α, 246. Π, 123. εὕρηται κατ' ἀρσενκ. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθῳ· ἔνθα ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ θηλ. τύπ. παρβλ. Εὐσταθ. Ὀδ. Α, 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ, Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ. Πτολ. ς', 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περίφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 ἔτος πρὸ Χρ. ὢν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ δώσῃ νόμους εἰς αὐτοὺς ὧν πρότερον ἁπλοῦς ποιμήν, τούτους δὲ ἔλεγεν ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν· τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφίβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλεύκου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων τούτων, κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ αὐστηραί Αἰλ. Στράβ. Στοβ. Λογ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 20.

Ζαληκός, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως. Πτολ.

Ζάλμοξις, ιος, ἴδε Ζάμολξις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολύβ. ιέ, 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. ε', 18. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰούβα. Zama Regia, ταυῦν Ζοβαρίν, Στράβ.

Ζάμολξις, ιδος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θρᾷξ τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Θρακῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμάς, λατρεύοντές τον ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· κατ' Ἡροδ. δὲ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾶκας καὶ Γέτας, καὶ

εἰσάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανατίσεως, Ἑλλην. παρὰ Σουίδ. — ἔτι δὲ Ζάλμοξις, ιος, ὁ· παρὰ Ἡροδτ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλξιδος Ἰατροί, ἐκαλοῦντο οὕτω Θρᾶκες τινες Ἰατροί, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐπῳδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158. (Γενν. Ζαμόλξιδος, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ -εως παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ανός, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Ζήν. Ἀριστφ. Ὄρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαραγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ζ', 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. Ζ', 2.

Ζάρηξ, κος, καὶ Ζάραξ, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Δακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ. παρὰ Παυσ.

Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. Ζαριάσπη, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ Ζαρίασπα, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας· = Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπις, Πτολ.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύων. Ἡροδτ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικρός τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὅμηρ. καλεῖ ἀφνειούς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ ἔτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελείτης, ου, ὁ κάτοικ. Δημ. καὶ, Ζελειάτης, Στέφ. Βυζ. (κατά τινας ἀναγινώσκεται παρ' Ὅμηρ. καὶ Δέλεια διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. §. 146. 8.)

Ζεῦγμα, ατος, τό. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, ταυτὸν Βίρθα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. Ζευξίδημος. Υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 6, 71. Θουκ. β', 43.

Ζευξίδας, α, ᾱ, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ζευξιδία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολδρ. γ', 14, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠριδανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Ἠτίν.

Ζεύξιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυῶνι, Παυσ. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. Ξενφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· Αἰτκ. Ζεῦξιν. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύναξεν μεγάλα πλούτη ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερεν αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνων ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὡς λέγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας. Ξενφ. Πλάτ. Γορ. σελ. 453.

Ζευξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεύς, ὁ· γενικ. Διός, δοτικ. Διΐ (Δί, παρὰ Πινδ.) αἰτκ. Δία, κλητικ. Ζεῦ· ποιητικτρ. δὲ, Ζηνός, Δωρκ. Ζανός, δοτικ. Ζηνί, αἰτκ. Ζῆνα, κ. τ. τ. Ὀνομστ. Πληθ. Δίες καὶ Ζῆνες· Πλούταρ. παρὰ Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἴδης, Ἡσ. Θεογ. 468. Διοδρ. Σικ. ε', 70. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατήρ του Κρόνος δὲν κατέπιεν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπίνῃ ὅλα τ' ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ὠλενον, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλας, Παυσ. δ', 33. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. βρέφος ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν αἱ δύω θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσση, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς ἥτις καὶ αὕτη ὠνομάσθη Ἀμάλθεια. Αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιεν δι' ἑνὸς φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρὰ τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅδου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον, δι' ὃ καὶ ὁ Ὅμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερτάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο αἱ τύχαι τῶν θνητῶν· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα παρέδρευεν περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· παροργισθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδίκους πράξεις θνητῶν καὶ ἀπεφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ δι' ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπρωξένησεν ἕνα μέγα κατακλυσμόν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Πύρρας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνανεώσας αὖθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατάπιεν ἔγκυον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοῖρας καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διός καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἥρωες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης Θεότητος παρίστανεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχικήν τινα Εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἀπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ θυσιαστήρια, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας Ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἠπείρῳ εἶχεν καὶ ἴδιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὑρίσκοντο διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς Ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, παριστάνετο δὲ συνήθως καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου κρατῶν ἐν σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστατο εἷς ἀετὸς μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος, κ. τ. τ. Ἡσ. Θεογ. 466. Ὅμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολδρ. Λουκ.

Ζεφύριον, τό (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βρεττίου πλησίον τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, ταυτὸν Cap Bergano, Στράβ. καὶ, ἡ Ζεφύρου ἄκρη, Διον. Περ. 364. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μικρὰ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικὸν Ἀνεμούριον καλεῖ, ταυτὸν Ζάφρα. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον δυτικῶς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου, Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σχυλ.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ὁ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρσινόης, μητρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλιμ. Ἐπιγρ.

Ζέφυρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ὅστις λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐθανάτωσεν διὰ τοῦ δίσκου καταφρονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τριῶν Ὡρῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάρπωνα· ἐπαριστάνετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἔφορος τῆς Ἀνοίξεως, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 5. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἄνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν ἐγέννησε τὰς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π, 151.

Ζῆθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνόμασε τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολδρ. γ', 5, 5. καθ' Ὅμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα κόρην τοῦ Πανδάρεω.

Ζῆλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμασείας· ἐνταῦθα ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ τὸν Φαρνάκην βασιλέα τοῦ Πόντου· ταυτὸν Ζέλι, Στράβ.

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. ε', 7.

Ζῆλος, ὁ. Τιός τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδενάτου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειον αὐτῆς μὲ νέας κατακτήσεις, κυριεύσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐσύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, τανῦν Ζελέβι. Προκοπ.

Ζηνοβίου ἑπτὰ νησία, τά· Πτολ. ε'. Μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν νοτιοανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότιον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κείμενον ἀρκτικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Φιλήτου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουΐδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχείρισθη τὴν διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνόδωρος, ὁ. Περίφημος, ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσιαῖον ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ. Πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον εὕρηται εἰς τῶν Δημοσθενικῶν λόγων. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμ. Λαπ. — 3) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάντης, ου, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διαλ. Νεκ. ζ'.

Ζήνων, ωνος, ὁ. Ἐξ Ἐλέας πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουΐδ. ὧν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅτοι συνώμοσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Ἀκραγάντος καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐθανατώθη ἀπανθρώπως, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετήν του ὑφ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ ἐδίδαξεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἕρυλλος καὶ ἄλλοι· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἑκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήγειρον πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδέν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σκέψεων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεὺς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζηρύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζηρύνθου· καὶ Ζηρυνθία, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον θυσίας σκύλων πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρύνθου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δωρκ. Ζήτας. Τιὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναῦτας καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἁρπυίας ὅτε αὗται ἤρχοντο καὶ ἠνόχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολλ. γ', 15. 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας, Στέφ. Βυζ.

Ζουχις, ιδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύας πλησίον τῶν Σύρτεων, Στέφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, Πτολ. ε'.

Ζυγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρου τῶν γάμων, Λατ. Juga. Ἡσύχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, μεταξὺ τῶν Ἀκαιῶν καὶ Ἡνιόχων, Στράβ. ια'. ἔτι δὲ καὶ Ζύγιοι, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαι, οἱ (ῑ). Ἔθνος τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στέφ.

Ζωΐλος, ὁ (ῑ). Ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὧν εἰς ὑπερβολὴν φιλόψογος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικὸς κύων, καὶ Ὁμηρομάστιξ, γράψας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου· ἐκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμονας ἄνδρας· τελευταῖον δὲ ἀποδειχθεὶς πατροκτόνος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον λιθοβοληθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναρᾶς, ὁ. Ἕλλην ἱστοριογράφος τῆς ἐνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγράψας Χρονικὰ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡροδ. 7, 59. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 28.

Ζωπυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 13.

Ζώπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλεχθεὶς ἐμέσως ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐκδούλευσιν ὁ Δαρεῖος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, Ἡροδ. 3, 153. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἠντεμόλησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 3, 160. — 3) Ζώπυρος ὁ Θρᾴξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλάτ. Ἀλκιβ.

Ζωράμβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. ζ', 8.

Ζωρόαστρης, ου, ὁ, καὶ Ζερδουσχτ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν· παρὰ Πλάτωνι ἀναφέρεται πρώτον ὡς υἱὸς τοῦ Ὀρομάζου· ἦν δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, χρηματήσας εἰς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζένδ-Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωρόαστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἀλκ. Λουκ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία ἕξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαληρέως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡροδ. 8, 107. Ξενφ. — ὅθεν, Ζωστήριος, ὁ κάτοικος.

Ζωστηρία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Θήβαις ἔν ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. Βοιωτ. 17.

Ζωστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστῆρος ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁλιεῖς ἐπρόσφερον θυσίας εἰς αὐτόν. Στέφ. Βυζ.

Η.

Ἥβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 922. θεὰ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε εὐωχοῦντο χύνουσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξιάτην καὶ Ἀνικήτον, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἐδώρισεν ὁ Ζεὺς τὸν νέον. Γανυμήδην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 2. Ε, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἔνθα εἶχεν ἓν ἱερὸν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. Ἀττικ. 19.

Ἡβων, ωνος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν, Μακροβ.

Ἡγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν τοῦ, γαλήν' ὁρῶ, διὰ τοῦ γαλῆν' ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς, δι' ὃ καὶ κατεγελάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Ἀριστφ. Βατρ. 304. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρριαν.

Ἡγεμόνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἥρωες ἀνέφερον πολλάκις τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, Καλλιμ. Ἀρτ. 227. — 2) Μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων αἵ τινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. θ', 35.

Η'γεμών, όνος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθην. ιε', 16. Φαβρ. Ἑλ. βιβ. II, 448. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἕτερος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 19.

Η'γερία, ἡ· Egeria. Νύμφη τις λατρευομένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος συνήρχετο ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἁλ. Πλουτ. Νουμ. κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν αὕτη γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ, Ὀβιδ.

Η'γέστρατος, ὁ. Πλοιάρχός τις ἐκ Μασσαλίας. Δημοσθ.

Η'γήμων, ονος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Η'γησανδρίδας, ου, ὁ (ῑ) ὀρθτρ. Ἀγησανδρίδας. Υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. ζ', 19.

Η'γησίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηναῖος ἐκ τῆς πάλαιας Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐθεώρει πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουν ἔχει ποτὲ ἓν εὐτυχές πέρας ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μὲ τοσαύτην πειθὼ καὶ ἀκρίβειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἤκουον ἀπελπιζόμενοι καὶ βδελυττόμενοι τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴ ὁμιλῇ εἰς τὸ ἑξῆς δημοσίως οὔτε νὰ γράφῃ. Διογ. Λαέρτ. β', 8. — 2) Ῥήτωρτις ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτετηδευμένον ἀττικισμόν του, Λουκ.

Η'γησικλέης, ἕως, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγασικλῆς, ὅπερ ὅρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λέοντος, πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, Ἡροδτ. 1, 65, 67.

Η'γησίλεως, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὅρα.

Η'γησιππίδας, ου, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησιππίδης, ὅπερ ἴδε.

Η'γήσιππος, ὁ. Ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύω κωμῳδίαι Ἀδελφοὶ καὶ Φιλέταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Η'γησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀλόρου ἐκ Θράκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. 6, 39.

Η'γησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγισήστρατος. Υἱὸς γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ. Ἡροδτ. 5, 94. — 2) Μάντις Ἠλεῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθεὶς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἐξέφυγεν κόψας ἓν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἐφθασεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδτ. 9, 37. — 3) Υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, Ἡροδτ. 9, 90.

Η'γητορία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὄχιμος ἐγέννησε τὴν Κυδίππην, Διοδ. Σικ. ε', 57

Η'γητορίδης, ου, ὁ (ῑ). Πολίτης τῆς νήσου Κῶ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρανδάτης. Ἡροδ. 9, 76.

Η'γίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγίας. Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιάται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, Ἡροδτ. 9, 33.

Η'γις, ιος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄγις, ὅπερ ὅρα.

Η'δύλειον, τό. Σειρά τις ὄρους ἐν Φωκίδι φερομένη ἕως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Πλουτ. Συλ. 16. (ἡ γραφ. Ἠδύλιον ἐστιν ὀλιγτρ. ὀρθή.)

Η'δύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Μελαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. δ'.

Η'δυφῶν, ῶντος, ὁ. Hedyphnus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περτικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν Στράβ.

Η'δωνες, οἱ, = Ἠδωνοί. Θουκ. δ', 109, 102. ὀρθρτ. μέν τοι παρὰ Θουκ. γραφ. ἔστι Ἠδωνες οὐχὶ δὲ Ἠδωνοὶ καὶ Ἠδῶνες.

Η'δωνίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθτκ τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, ἡ ἡ ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οὖσα, = Θρακική. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσιτκ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ. — 3) Χώρα τῆς Θράκης κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμῶν, Πτολ.

Η'δωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Ἡροδτ. 7, 100. Θεοκρ. Ἀπολλδρ. καὶ Ἤδωνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὅθεν, Ἠδωνικός, ή, όν, τῶν Ἠδωνῶν. Θουκ.

Η'δωνός, οῦ. ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Θράκῃ Ἠδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθτκ. ταὐτ. τῷ Ἠδωνικός, Ἠδωνὴ χείρ, Εὐρ Ἑκάβ. 1143.

Η'έλιος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὁμ.

Η'ερίβοια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως καὶ μητρυιὰ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385.

Η'έροπος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀέροπος, ὅπερ ὅρα.

Η'ετίδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἠετωνίδης. Υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, = Κύψελος, Ἡροδτ. 5, 92.

Η'ετίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου· Ἡροδτ. 2, 92. Παυσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ Πλακίου ὄρους ἐν Κιλικίᾳ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πολιν ταύτην· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 415. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Λυκάονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, Καλ.

Η'ετιώνεια, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιείχετο ὁ ρκτικῶς ὁ Λιμὴν Πειραιεύς. Θουκ. η', 90. Δημ. Στεφ.

Η'ετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Κοΐντ. Σμυρ. α', 115.

Η'θοκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Η'θόνες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σκυλαίου, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.

Η'ονεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435.

Η'όνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Η'ών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὖσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως· τανῦν Κοντέσσα ἡ Ῥενδίνα. Ἡροδτ. 7, 25. Θουκ. α', 98. — ὅθεν, Ἠϊονεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Η'λεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἴδιον Ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Στράβ. η'. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν μόνον Ἀρκάδες ἱερεῖς, Στράβ. η'.

Η'λεία, ἡ, = Ἤλις.

Η'λεῖος, εία, εῖον, καὶ Ἡλεῖος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ Βυζ. Δωρκ. Ἀλεῖος. Τῆς Ἤλιδος ἢ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων· — ὅθεν, ἡ Ἠλείη χώρη, Ἡροδτ. καὶ ἡ Ἠλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ· — οἱ Ἠλεῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 671. καὶ, Ἠλειακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὤν, Στράβ.

Η'λεῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκύδης, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειοὶ Ἠλεῖοι, Παυσ. ε', 1. Σχολ. Ἰλ. Δ, 687. — 2) Υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχία Ἤλις. Στέφ. Βυζ.

Η'λέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἀπολλδρ. α', 2, 2. γυνὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὁμ. Ἅμ. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Περισθένην, Ἀπολλδρ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειώνης, Ἀπολλδρ. γ', 12 1. μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολλδρ. Ἐρατοσθ. καταστρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς πρότερον Λαοδίκη λεγομένη· αὕτη ἔσωσε τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Ὀρέστην, ὅτε ὁ Αἴγισθος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτει νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε πρὸς τὸν Στρόφιον βασιλέα τῆς Φωκίδος, ὅτ' ὁ καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακήν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἔδωκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδωνα καὶ Στρόφιον. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι, Παυσ. θ', 8. — 6) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Ἑλένης, Παυσ. ί, 25.

Η'λέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129. παρβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.

Η'λέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.

Η'λεκτρίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 580. συνηθ. πληθ. αἱ Ἠλεκτρίδες νῆσοι Νῆσοι μικραὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς αἰγύρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀνεφέροντο αἱ νῆσοι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἰσὶν αἱ αὐταὶ νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται νῦν ἡ πόλις Ἐνετία.

Η'λεκτρύων, ωνος, καὶ ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκη-

νῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξὼ θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱούς· ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρύων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Θήβας. Ἀπολδρ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 746. (Ἠλεκτρύων, ωνος, Ἡσ. Ἀσπ. 80. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 748. καὶ Ἠλεκτρύων, ονος, Ἀπολδρ, β', 4, 5.)

Ἠλεκτρυώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ Ῥόδιοι ἐτίμων ὡς ἡμίθεον. Διοδρ. Σικ. ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, = Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Ἡλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τιός τοῦ Ἡλίου, Λουκ.

Ἡλιάς, άδος, ἡ (-υυ). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου· πληθ. αἱ Ἡλιάδες. Θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἡ Φαέθουσα, Λαμπητία καὶ Φοίβη, Ὀβιδ. μεταμορ. II, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἑπτά. Ὑγῖν. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος ὅτε οὗτος ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου καὶ ἐθανατώθη, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα αἰγείρους περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 604 Λουκ.

Ἡλιοδώρα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἕλλησι. Μελεαγ. Ἐπιγ. 102.

Ἡλιόδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἐμέσης ἐν Φοινίκῃ, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. συνέγραψε μίαν μυθιστορίαν εἰς πεζὴν φράσιν Αἰθιοπικὰ ἐπιγραφομένην διῃρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. - 2) Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου, σατ. Ι, 5, 2. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστος. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, ὅς τις καὶ Περιηγητὴς ὠνομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου καὶ Ἁρποκρατίωνος.

Ἥλιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἠέλιος, Δωρκ. Ἅλιος. παρὰ Ῥωμ. Sol. Τιός τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, εἷς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 370. κατ' Ὅμ. δὲ ὁ Ἥλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ὑπερίων· παρὰ τοῖς ἀρχαιτρ. ποιηταῖς, ὑπῆρχεν ὁ Ἥλιος διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου ἡλιακοῦ φωτός, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ὀρφ. Ὕμν ζ'. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνεχέετο μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Πασιφάην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας τὰς Νύμφας Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ τῆς Ῥόδης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 136. Μ, 132. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἀεὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἡλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λατρεία Ἀσιατικῆς Θεότητος, δι' ὃ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς ἀλλοδαποί. Παυσ. β', 4. ἡ, 31. Πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Νήσου Ῥόδου καὶ καθ' ὅλην τὴν Συρίαν, ἀπ' ὅπου ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἡρωδν.

Ἡλιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἡλίου πόλις, Heliopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβής· ταυτὸν Βααλβέκ. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐκτὸς τοῦ Δέλτα κειμένη, ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ὀν καλουμένη, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔρρεεν μία διόρυξ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡρόδοτος 2, 2, καλεῖ τοὺς Ἡλιουπολίτας τούτους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε δέκα πάρεδροι τοῦ ἀνωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ κριτηρίου· ἐνταῦθα ἐλθόντες ὁ Πλάτων καὶ Εὔδοξος ἐδιδάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· ταυτὸν καλεῖται ἡ Ἡλιούπολις Ματαρέ. Ἡρόδτ. 2, 8 9. Στράβ. ὅθεν, Ἡλιουπολίτης, ου (ῑ) ὁ κατοικ. Ἡροδτ. καὶ Ἡλιεσπολίτης, Στέφ. Βυζ.

Ἡλις, ίδος, ἡ, Δωρκ. Ἅλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Μεσσηνίαν καὶ δυτικῶς μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὖσα ἡ δυτικωτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἢ μικροτέρας ἐπαρχίας, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχηματίζον ἰδίαν βασίλειαν, εἰς τὴν ἰδίως Ἠλίδα ἤτις καὶ κοίλη Ἦλις ἐλέγετο, εἰς τὴν Πισάτιδα καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 626. ἀρχαιόθεν ἑκατοικεῖτο ἡ Ἦλις ὑπὸ τῶν Καυκώνων καὶ Ἐπειῶν, τῆς ὁποίας ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Πέλοψ, κατὰ δὲ Ἡροδτ. ἐκατοίκησαν ἐπὶ τῆς Ἠλίδος καὶ οἱ Μινύαι Αἰολικὸς λαὸς διώξαντες τοὺς Καύκωνας καὶ κτίσαντες ἓξ ἰδίας πόλεις. Ἡροδτ. 148. 6, 137. ἐπαινοῦντο δὲ τὸ πάλαι οἱ Ἠλεῖοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς γῆς των, καὶ ἐσχηματίζον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἠλίδος ἐκτὸς φυλῆς, αἵτινες ἐδιοικοῦντο ὑφ' ἑνὸς συμβουλίου ἐξ 90 μελῶν. Παυσ. ε'. Ἀριστλ. ταυτὸν Ἦλις, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀχαΐας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἠλίδος, κειμένη πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πενειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ὕστερον κατασταθεῖσα μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος λαμπρῶν οἰκοδομῶν ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 6, 70. Διοδ. Σικ. Θουκ. (Αἴτκ. Ἠλίδα καὶ Ἦλιν, παρὰ τοῖς Γραμματικ. διάφορα ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἴτκ. Ἠλίδα σημαίνουσα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠλιδος, ἡ δὲ Ἦλιν τὴν ἐν αὐτῇ πρωτεύουσαν πόλιν Ἠλίδα, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 275. Ἦλιν, ἀναφερμ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ. ε', 47. Ἡροδτ. Ξενῴ. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 7.) ὅθεν Ἠλεῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἠλιδος.

Ἠλύσιον πεδίον, τό. Vallis Elysia. Οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις ἐπὶ τῆς Γῆς χαριέστατος, τερπνὸς καὶ πλήρης πάσης ἀπολαύσεως εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ Ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον μακαριότητα, ὅς τις καὶ, νῆσοι τῶν Μακάρων ἐκαλεῖτο. Ἡσ. Ἔργ. 169. Πίνδ. Ὀλ. 2, 129. παρ' Ὁμήρ. τερπνὸν καὶ κατάψυχον πεδίον κείμενον κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν συνείχετο οὐδ' ὅλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην. Ἐνταῦθα θέτει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἥρωάς του διάγοντας βίον εὐδαίμονα, ἄφροντιν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, Ὀδ. Δ, 567.

Ἠλώνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Κυρώτα ποταμοῦ, ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἡμᾶ, ἡ. Αἴτκ. Ἡμᾶν = Αἷμονα, ὅπερ ὅρα.

Ἡμαθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐριγόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυγδονίαν, ὅπερ ἴδε. ὅθεν Ἡμαθιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἡμαθὶς, ίδος, ἡ, τῆς Ἡμαθίας ἡ ἐκ τῆς Ἡμαθίας οὖσα, Ἀνδολ.

Ἡμαθίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικήσαται μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά, Ἀντ. Λιβ. 9.

Ἡμέθεα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἔκγονος τοῦ Βάκχου, ἥτις ἀποκοιμηθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἄμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ της, καὶ εὑροῦσα αὐτὴν μετὰ τὴν ἔγερσίν της ὅλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθημονίας. Διοδ. Σικ. ε', 62.

Ἡμαθίων, ωνος, ὁ (ῑ) Τιός τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, Ἀπολδρ. γ', 12, 4. Ἡσ. Θεογ. 984. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ (ῑ) Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων παρὰ Λουκ.

Ἡμικύνες, οἱ. Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. ἐξ Ἡσ.

Ἡμωδὰ ὄρη τά. Emodi Montes. Ὄρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τῶν συνόρων τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, ταυτὸν Χιμαλέχ. Στράβ. καὶ Ἡμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 748.

Ἡνιόχη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας περιστενομένης ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ταῶν. Παυσ. β', 39. — 2) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἡσ. Ἀπ. 83. ἥτις καὶ Εὐρυδίκη παρὰ Σοφκλ. φέρεται. ἴδε Εὐρυδίκη.

Ἡνίοχοι, οἱ Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων, Στράβ.

Ἡνεός, οῦ, ὁ· Τιός τοῦ Κεινέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 168.

Ἡνθηνίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταινίθου τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου ὅτε συνέβη νόσος εἰς τὰς Ἀθήνας Ἀπολδρ. γ', 15. 8.

Ἡνιοπεύς, ῆος, καὶ έως, ὁ. Τιός τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 120.

Ἡνοψ, οπος, ὁ. Ποιμήν τις ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτνιον, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Κλυτοδήμου, ὅπερ ὅρα.

Ἡπειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι, κειμένη μεταξὺ Ἡραίας καὶ Μακίστου, Ξενῴ. Ἑλ. γ', 2, 30. Ἔπιον, παρὰ Ἡροδτ. Αἴπιον, Πολύβ. καὶ Αἴπυ, ὅπερ ὅρα. ὅθεν, Ἠπειρεύς, έως ὁ κάτοικ.

Ἠπειρος, ἡ· παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀρχαίοις ποιητ. ὡς προσηγορ. Ὄνομ. σημαῖνον ξηρὰν πρὸς διαφορὰν τῶν νήσων· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καὶ Ἄπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Ἔχετος. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 83. Φ, 308. — 2) ἡ Λευκαδία ἡ Ἀκαρνανία, Ὅμ. Ἰλ. Β, 635, ἥτις καὶ Ἠπειρος μέλαινα παρὰ τῷ αὐτῷ καλεῖται, Ὀδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ὁποίαν τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν ὑπέλαβον ἀντὶ τῆς νήσου Σάμου ἢ Κεφαλληνίας. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἢ ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττική, Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 130 παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν ἀντ' αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, ποτὲ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπέναντι

στερᾶς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Θουκ. α', 46. ἡ, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὕστερον λαμβανομένη ἡ Ἤπειρος ὡς κύρ. Ὄνομα, ὑπῆρχεν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὡρίζετο πρὸς μὲν ἄρκτον ὑπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Ὄρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς θαλάσσης καὶ ἐπεριλάμβανε τὸ πάλαι τὰς χώρας Χαονίαν, Θεσπρωτίαν, Μολοσσίδα καὶ Κασσιοπίαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ Ἤπειρος τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα. Ἄχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰσέτι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινή, ὀλίγον εὔφορος καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ὁπωσοῦν καλλιεργημένη· ἐδιοικοῦντο δὲ ἀνέκαθεν ὑπὸ ἰδίων βασιλέων μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἐστάθη ὁ Πύῤῥος. Θουκ. γ', 114. Ξενφ. Ἑλ. 3', 1, 7. Πολύβ. ταυτὸν Ἤπειρος, κοινοτρ. Κάνινα. ὅθεν Ἠπειρώτης, ου, θηλκ. Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ. Κάτοικος τῆς Ἠπείρου· καὶ, Ἠπειρωτικός, ή, όν, εἰς τὴν Ἤπειρον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡπιδανός, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπιδανός, Ἡροδτ.

Ἠπιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μαχάονα, Παυσ. β', 29 ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης. Ἀνθολ

Ἠπυτίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 323.

Ἥρ, Ἥρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦντο ὅτι, μείνας νεκρὸς δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς παρεστῶτας διάφορα παράδοξα συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπονεκρώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλουτ.

Ἥρα, ἡ, Ἰωνικ. Ἤρη, παρὰ Ῥωμ. Juno. Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄρην τὸν Ἥφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθειαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὅμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡσ. Θεογ. 454, 927. ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς θεᾶς ἐθεωρεῖτο ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. 3', κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Παυσ. ζ', 4. ἀνατράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὀβιδ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικικῶν ἀποικιῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἥτις ἰδίως Ἱερὸς γάμος ἐλέγετο, πλάττεται ὅτι ἔγινεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε', 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος θεά, ἔχουσα χαρακτῆρα ἐμβριθῆ, φίλαυτον καὶ πλήρη ζηλοτυπίας, ἔφορος τοῦ εὐπρεποῦς καὶ κοσμίου τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐτὴ πρὸ πάντων τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. πολλάκις δὲ περίσταται ὡς μία ἀπατηλὴ καὶ φίλαρχος θεά, θέλουσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον φαίνεται ἀεὶ ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάριν μῖσός της, δι' ὃ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὅμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Υ, 33. εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐτιμᾶτο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὕτη, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἦλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὸ πτηνὸν ταὼς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τοῦτο ὡς ἔξοχον παράσημον, ἢ συρομένη ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ δύο ταῶν.

Ἡράα, ἡ (Ἡραῖος). Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ταυτὸν Ἀγιάνι ἢ Ἴρι. Ξενφ. ὅθεν Ἡραιεύς, έως, ὁ κάτοικος Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖα ὄρη, τά, Joninii Montes. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ταυτὸν Monti Sori. Διόδ. Σικ δ, 86.

Ἡραιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδ. γ', 8. 1.

Ἡραῖον, τό. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἥρας. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μεταξὺ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ Ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· ὑπηρετεῖτο δὲ ὁ ναὸς οὗτος ὑπὸ μιᾶς ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο νέων Ἀργείων Κλεόβιος καὶ Βίτωνος ἡ Κυδίππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡροδτ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἥρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει εἰς ἱερεὺς, Ἡροδτ. 6, 81. -2) Ἕτερος Ναος τῆς Ἥρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡροδτ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς Ναὸς τῆς Ἥρας ἀντικρυ τῆς πόλεως Σικυῶνος, ἢ ἄκρα τὸ Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. ε', 75. Ξενφ Ἑλ. δ', 5, 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡροδτ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνθου, Ἡροδτ. δ', 90. παρὰ τοῖς ὕστερον συνήθ. τὸ Ἡραῖον τεῖχος καλούμενον, Δημ. ὅθεν, Ἡραῖοι καὶ Ἡραιοτειχῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ἥρας ἢ εἰς τὴν Ἥραν ἀνήκων.

Ἡρακλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς Πισατίδος χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ, καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι, Θουκ. δ', 78. ἡ ἢ Τραχινία, Ξενφ. Ἑλλην. α, 2, 18. ἔθε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀκίριος ποταμοῦ· οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν, δι' ὃ καὶ ὁ Κικέρων ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοτάτην. Ἐνταῦθα ἔζησε χρόνον ἱκανὸν ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του, ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου Ζωγράφου Ζευξίδος· ταυτὸν Policoro· ἔτι δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἀλυκος ποταμοῦ, πρότερον Μινῴα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ἔτι, Ἡρακλεία ἡ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινῴα λεγομένη, Ἡροδτ. 5, 43, 46. Πολύβ. — 5) Ἡρακλεία ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. ἢ κατ' ἄλλους τῶν Μαριανδυνῶν· ταυτὸν Ἐρακλί ἢ Ἐρεγλί, Ξενφ. Ἀναβ. 3', 2. Ἀρριαν. - 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ, πρότερον Πέρινθος καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτὸν Ἡράκλεια. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάτμου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, ταυτὸν Ἡράκλεια. Στράβ. - 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κασσιωτίδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Δαοδικίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Μεῖτα. Πτολ. ε, 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυῤῥηστικῆς κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Κυῤῥηστίας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. ιέ. Πτολ. ε. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σιντίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σιντία ἐκαλεῖτο, ταυτὸν Ἰσκὰρ ἢ Ζηνόβια. Στεφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὅθεν. Ἡρακλεώτης, ου, θηλκ. Ἡρακλεῶτις, ίδος· ὁ κάτοικ. τῆς Ἡρακλείας, ἢ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὤν, Θουκ Ξενφ. Πλάτ. ἔτι Ἡρακλειώτης, Στέφ. Βυζ ἢ Ἡρακλεῶτις, ίδος, ἡ περὶ τὴν Ἡρακλειαν χώρα ἐν Ποντῳ. Θουκ. Ξενφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ή, όν. Τῆς Ἡρακλείας ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡράκλεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ Πολυδ. Ὀνομστ. ἡ, 9. -2) Ἕτερα ἑορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καθ' ἣν ἐπρότεφερον εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχαῖς μῆλα, ὅ ὁ καὶ ἐπωνομάζετο ὑπ' αὐτῶν Μήλων. — 3) ἔτι δὲ ἐν Σικυῶνι ἑωρτάζοντο τὰ Ἡράκλεια διαρκοῦντα δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Ἡρακλείδης, ου, Ἰωνικ. Ἡρακληίδης. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 653. ὁ Τληπόλεμος. Πληθ. οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἵ τινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βωμὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέους καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν νικήσαντες κατὰ κράτος, Ἀπολδ. β'. 8, 1. Διοδ. Σικ. δ', 59. ἔτι δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἵ τινες ὀγδοήκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐνυρίευσαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διώξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιούς· κληρώσαντες δὲ τὰς διαφόρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα, ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους δύο διέμεινον πολλοὺς αἰῶνας καὶ δύο οἰκίαι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης· μόνη δὲ ἡ Ἀρκαδία δὲν ἐνυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολδρ, β', 8. Παυσ. Πλάτ.

Ἡ'ρακλείδης, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Τιὸς τοῦ Ἰβανωλίδος, Μυλασσεύς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡροδτ. 5, 121. — 2) Τὶος τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενφ. — 3) Τὶος τοῦ Λυσιμάχου, στρατηγὸς καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 5, 73. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πιθαν. ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Κλαζομενῶν, Πλάτ. Ἴων. σελ. 541. Αἴλ. — 5) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμάθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, κεραυνωθεὶς μέσα εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Διογ. Λαέρ. ε', 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα περὶ Πολιτειῶν παρὰ Πλουταρχ. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλείδης ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλλην. Διογ. Λαερ. — 7) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγράψας ἓν ποίημα Λέσχαι ἐπιγραφόμενον εἰς Σαπφικὰ μέτρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 122. — 8) Ἕτερος Ἡρακλείδης ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταράντου, ὀπαδὸς τῆς Ἐμπειρικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπραγματεύθη μὲν πλειοτέραν ἀκρίβειαν τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης ἀπὸ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατροὺς, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὕστερον Συγγραφέων ὡς εἰς τῶν ἀκριβεστέρων καὶ σοφωτέρων παρατηρητῶν, συγγράψας μὲ πολλὴν καταλληλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλν.

Ἡ'ράκλειον, τὸ, Ἰωνικ. Ἡρακλήϊον. κυρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὄνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὀσκῶν, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. ε. Περὶ τὸ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐεσπεσιανοῦ κατεστοντίσθη ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους Οὐεσουΐου· πρῶτον δὲ περὶ τὸ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἔνθα νῦν κεῖται ἡ κώμη Πορτιτζὶ, καὶ περὶ τὸ 1758 ἀνεσκάφη εἰ ἐπιστασίας τῆς Νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἓν μέγα θέατρον, εἷς ναὸς, ἓν ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμαρου, ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηνθρακωμένα χειρόγραφα ἐκ παπύρου. παρλ. Herculanensium Voluminum p. 1, 1 Oxoniae 1824. — 4) Ἡράκλειον ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον εἰς τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημβρινωτάτης ἄκας τῆς Βρεττίας χώρας, Στράβ. ταυῦν Capo di Spartivento. — 5) Πόλις παραθαλάσσις τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῇ αὐτόθι πόλεως Κνωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωπικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ιζ'. — 7) Χρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ταυῦν Τσχερσχεμβὶ, Στράβ.

Ἡ'ρακλειοξανθίας, ου, ὁ. Κωμικὴ πεπλασμένη σύνθετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίας, ἀντὶ δούλος τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 499.

Ἡ'ράκλειος, εία, ειον, καὶ

Ἡ'ράκλεια, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνικ. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀνήκων· ἡ Ἡρακλεία λίθος, ταυτ. τῷ Μαγνῆτις λίθος. Πλατ. Ἴων. Λουκ. οἱ Ἡράκλειοι παῖδες, = Ἡρακλεῖδαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, Τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζεται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύω ὀρέων ἐκτεινομένων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Ἄβυλα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἱσπανίας Κάλπη, ταυῦν συνῇ. Πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Παλαίφ. Αἴλ. καὶ, αἱ Ἡρακλήϊαι στῆλαι, Ἡροδτ. 4. 42. Πλουτ. ἔτι δὲ, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι, Πλάτ. Στράβ. καὶ, ὁ καθ' Ἡρακλέους στῆλας πόρος, fretum Herculeum, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Ἐπίρρ. Ἡρακλείως, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Λουκ.

Ἡ'ρακλεῖς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐκβάλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταυῦν, Ἱεράκι.

Ἡ'ράκλειτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἔφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἱππάσῳ, εἶτα ἀπεδήμησεν περιερχόμενος διαφόρα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀνὴρ σκυθρωπὸς καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος, φαινόμενος ἀείποτε πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ὅθ' ὁ καὶ ἐπλάττετο ὅτι ἐθρήνει πάντοτε βλέπων τὴν ματαιότητα τῶν ἄλλων, ἐπωνομασθεὶς διὰ τοῦτο Κλαυστῖνος. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσιν ὅλως δὶ ὅλου ἀσαφῆ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὁποῖον ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ ὅπου μετὰ καιρὸν ἠφανίσθη· ἐξ ὅσων δὲ διαφυλάχθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύω πρώτας καὶ κυρίας ἀρχὰς τῶν πραγμάτων τὴν ἔριδα καὶ ἁρμονίαν ὡς οὐσιώδη συστατικὰ τῆς ὕλης, ὄντα εἰς αἰώνιον πρὸς ἄλληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοερὸν λόγον ἔλεγεν ἀπόρροιαν ἑνὸς ἀρχικοῦ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐδογμάτιζεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μόνην δὲ καὶ ἐναργῆ ἀλήθειαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι κοινῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀλήθειαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοτάται φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλείτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυσικῶν. Διογ. Λαερτ. Πλάτ. Συμπ. Αἴλ, ποικ. Ἱστ. ἡ, 13. — ὅθεν Ἡρακλειτίζω, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου εἰμί, ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἡράκλειτον καὶ, Ἡρακλείτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἡρακλείτου ἢ εἰς τὸν Ἡράκλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡ'ρακλεόπολις, εως, ἡ. Heracleopolis = Ἡρακλεία. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἥτις καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στέφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλίν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡροδτ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμὰς τὸ ζῶον Ἰχνεύμων — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρὰ, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σεθροϊτικοῦ Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ', 5.

Ἡ'ρακλέους ἱερὸν, τό. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐσχηματίσθη μία κώμη, τὸ Ἡράκλειον λεγομένη, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς προάστειον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡροδτ. 2, 113.

Ἡ'ρακλέους λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τις πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, Herculis portus. Στράβ.

Ἡ'ρακλέους Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδινίας, Πτολ. γ', 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω νῆσοι αὐτόθι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianne.

Ἡ'ρακλήϊος, εία, ειον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδτ.

Ἡ'ρακληΐδης, ἀντὶ Ἡρακλείδης, Ἡροδτ. 7, 208.

Ἡ'ρακλήϊος, ίη, ίον. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδτ.

Ἡ'ρακλῆς, Ἰωνικ. Ἡρακλέης, γενικ. Ἡρακλέους, ἐπικ. ῆος Ἰωνικ. έος. Αἰτ. πληθ. Ἡρακλέα, Ἀριστφ. Εἰρ. 740. παρὰ Ῥωμ. Hercules. Ὁ ἐπιστημότερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης θυγατρὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐφόνευσε δύω φοβεροὺς δράκοντας, τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ Ἥρα ἐχθρευομένη ὁλατὰ ἄλλα τέκνα τοῦ Διὸς, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ἀνατραφεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαισίου καὶ τερατώδους ἀνδρίας· πρῶτον δὲ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐν Κιθαιρῶνι Λέοντος, ὅτε ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεσπίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγίννησε πεντήκοντα δύω παῖδας. Ἀπολδρ. β', 4, 9. 10. Διόδ. Σικ. δ', 29. ἀκολούθως δὲ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς νεαροὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν θεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθανάτωσεν ἰδιοχείρως ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολδρ. α', 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὢν ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, βιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δώδεκα ἐκεῖνα περίφημα ἄθλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ ἀρχαίου τούτου Ἥρωος· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμαίᾳ φοβερὸν λέοντα. β) ἐθανάτωσε τὴν Λερναίαν ὕδραν. γ) ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον εἰς τὰς Μυκήνας. δ') ἐθήρευσε τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον ε') ἐκαθάρισε τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων σεσωρευμένην κόπρον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αὐγείου. ϛ') ἐτόξευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἥρπασε τὰς ἵππους τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱπολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἔπίασε ζῶσας τὰς βοῦς τοῦ Γερυόνου

καὶ ἔφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ι) ἐθήρευσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερὸν ταῦρον. ιά) ἥρπασε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἐφυλάττοντο ὑφ' ἑνὸς ἀγρύπνου δράκοντος. καὶ ιβ') καταβὰς εἰς τὸν Ἅιδην ἔφερε ζωνταιὸν τὸν κύνα Κέρβερον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολοδρ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς δεινὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ὑποχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἔδειξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἡρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρώπους καὶ σωτηριώδεις ἐγαθοεργείας, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοῖα φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους λῃστάς, οἵτινες ἐπαπειλοῦν καὶ κατεφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. Ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν τύραννον Βούσιριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἔσφαζον ἀνιλεῶς ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτόθι ξένους, Ἀπολδρ. β', 5, 11. ἀνέστησεν ἐκ τοῦ ᾅδου τὴν ὡραίαν Ἄλκηστιν ἀποθανοῦσαν ἑκουσίως δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀδμήτου, ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπί τινος βράχου διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ ἓν φόβερὸν θαλάσσιον τέρας κατὰ θέλησιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολδρ. β', 5, 9. διαβαίνων καὶ διὰ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἔλυσε τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατέτρωγεν εἰς ἀετὸς διὰ προσταγῆς τοῦ Διός, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἀιδωνέως βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Περιθόου. Πλουτ. Θησ. Ἀπολδ. β', 5, 12. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεχειρίσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηριθμήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡρώων· δι' ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε, φανεὶς μέγιστος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἠξιώθη καὶ ζῶν ἔτι θείων καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδοξάσθη ὡς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ Θεοτήτων, ὅπου ἐπλάττετο ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θεὰν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦν ὁ φόνος τοῦ Κενταύρου Νέσσου, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν· ἀλλ' οὗτος ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀνακαλέσει αὐθις τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔσπειλεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἀλειμμένον ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἠσθάνθη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καταφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου μιάσματος· ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν θνητὴν ταύτην κατάστασιν, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐκάη. Ἀπολδ. β', 7, 7. Διόδρ. Σικ. δ', 39-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊάνειρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησε τὸν Ὕλλον, ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδούλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἀγέλαον, ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα παῖδες τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλεῖδαι κατῴκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφῆκαν μίαν μεγάλην σειρὰν ἀπογόνων. Ἀπολδ. παρεστάνετο δὲ συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοντῆν καὶ φέρων ἓν ῥόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μὲ νεαρὸν χαρακτῆρας τοῦ σώματος· ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου ἐσυστήθη πρωΐμως ἤδη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Εὐάνδρου. Διον. Ἁλικ. α', 39.

Ἡράκων, ωνος, ὁ. Μακεδόντις, παρ' Ἀρρ. Ἀναβ.

Ἡράσσα, ἡ, καὶ Ῥάρασσα. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείρων ἐν τῇ Ἰνδίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ναμάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἥρη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Ἥρα, Ὅμ. Ἰλ.

Ἤρητον, τό, Ericum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Rotondo. Στράβ. καὶ Ἤρητος, ἡ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἠρητῖνος, ὁ κάτοικος.

Ἠριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Στάφυλον· ὕστερον δὲ μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολδρ. γ', 14, 7. Ὑγίν. μύθ. 130. Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἡ κατ' ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα, Παυσ. β, 18. Ὑγίν.

Ἠριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποταμὸς κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ἢ Φαέθοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 338. ὑπῆρχεν ὁ Ἠριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ κατ' Ἡρόδτ. 3, 115. ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγετο τὸ ἤλεκτρον. Ἀκόλουθως δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος ποταμὸς (Po) Εὐριπ. Ἰαπ. 732. Πολύβ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥῆνος, Ἀππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 628. λέγει ὅτι ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἠριδανόν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμενον, Στράβ.

Ἠριννά, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, Πλούτρχ.

Ἠριπίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, Ξενφ. Ἡρόδτ.

Ἡρόδικος, ὁ. Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐπηγγέλθη αὐτόθι τὸν ἰατρόν, βιασθεὶς διὰ τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ κρᾶσιν νὰ γυμνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, δι' ὃ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ σώματος ἐξασκήσεως. Ὁ Πλάτων καλεῖ αὐτὸν σοφιστήν, Πρωταγ. καὶ ἰατρόν, Γοργ. Φαῖδρ. Λουκ. — 2) Ἡρόδικος ὁ Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου σοφιστοῦ Γοργίᾳ, ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλλετο τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Ἡρόδοτος, ὁ Λογοποιός. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἁλικαρασσὸν πόλιν τῆς Καρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. 484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἐν μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Αἰγύπτου καὶ Λιβύας συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν συνέταξε τὸ μέγα τῆς ἱστορίας αὐτοῦ σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ἑποῖα ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐννέα Μοῦσαι· εἰς ταῦτα παρίσταται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς περιγραφὴ τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τουτου, ἡ σύστασις πολλῶν καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπεριστατος διήγησις τῶν πολέμων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν· περὶ τὸ 446 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνέγνωσεν ὁ Ἡρόδοτος ἓν μέρος τῆς ἱστορίας του εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444 ἔτος πρὸ Χρ. εὐρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων. Πλούτ. Λουκ. — 2) Ἀθλητής τις Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Ἰσθμ. 1. — 3) Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθήνου, μετελθὼν τὴν ἰατρικὴν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. — 4) Τὸς τοῦ Βασιλίδου, Ἴων τὴν Πατρίδα, Ἡρόδτ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εία, ειόν, τοῦ Ἡροδότου ἢ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ, τὰ κατ' Ἡρακλέα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλώνιος ἐξήντλησε πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀργοναυτικὸν αὐτοῦ ποίημα. Ἀπολδ. α, 9, 14. Ἀθήν. ιά, 15. Τζετζ.

Ἡρομένης, ους, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἡροπύθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Ἡροσκαμανδρος, ὁ. Ἀθηναῖος. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 129. Β.

Ἡρόστρατος, ὁ. Ἐφέσιος, ὅστις ἐπιθυμῶν μεγάλως νὰ καταστῇ καὶ οὗτος ἔνδοξος διά τινος κατορθώματος, ἔκαυσε τὸν Ἔφεσον περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐγέννησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰώνων, ἀφ' οὗ ἐτιμώρησε τὸν αἴτιον τοῦ δυστυχήματος τούτου μὲ ὀδυνηρὸν θάνατον, διέταξε τὸ νὰ μὴ ἀναφέρηται ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἐπαχθὲς ὄνομάτου. Στράβ.

Ἡρόφαντος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Παρίου ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεκστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. 4, 138.

Ἡροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβύλλων, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Κητοφάγου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἥτις καὶ προεμήνυσε τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Παυσ. 1, 12.

Ἡρόφαντος, ὁ. Περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὶ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ πάντων ἐπιδώσας μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούταρχ. Γλλην. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, παρὰ Λουκ.

Ἡρώ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰδαλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας νέος τις Λέανδρος ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Ἀβύδου, διέβαινε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἤρχετο διὰ νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἕως ὅτου καταληφθεὶς ποτὲ ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας ἐπνίγη, ἡ δὲ Ἡὼ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καταμελισμένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη ἐκτοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μουσ. Στρόβ. — 2) = Ἡρῶν πόλις. Στέφ. Βυζ. πιθαν. δὲ βέλτιον Ἡρωϊπολις ἀναγινωσκ.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Αἰγύπτιός τις, παρὰ Λουκ.

Ἡρώδας, α, ὁ. Συρακουσίός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ.

Ἡρώδης, ου, ὁ Ἀττικός. Περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως, ἔφθασε δὲ εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ῥώμης πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 143 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βελλικίου· καὶ ἐθαυμάθη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἔξοχον ῥητορείαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιστήμων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἐτῶν τὴν Ἠλικίαν· ἐξ ὅλων δὲ τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνον εἷς λόγος, περὶ πολιτείας καὶ τινα ἐπιγράμματα. Λουκ.

Ἡ'ρωδιανός, ὁ Αἴλιος. Υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰ Γραμματικὰ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φάβρ. Ἑλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, φθάσας εἰς διάφορα αὐτόθι πολιτικὰ ἀξιώματα· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ νεωτέρου Γορδιανοῦ.

Ἡ'ρων, ωνος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. — 2) Ἕτερος Ἥρων μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ πολιορκητικῆς τέχνης, καὶ, περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ὀνομάτων, καὶ, εἰσαγωγὴν τῶν γεωμετρουμένων. — 3) Ἀρχαιότερος τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφευρετὴς τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνέγραψεν εἰσαγωγὰς μηχανικάς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἔτι δὲ καὶ ἄλλα διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης

Ἡ'ρως, ωος, ὁ. Ἰατρός. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 419. Ἐπῆρξεν ὁ αὐτὸς καὶ Τόξαρις λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτός ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ, Καλαμίτης ἥρως καλούμενος, ἴδε Καλαμίτης καὶ Τόξαρις. (κατὰ Becker γενκ Ἥρω.)

Ἡ'ρώων πόλις, εως, ἡ, Heroum oppidum. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰνδίας. Στράβ. ιζ'. καὶ Ἡρώ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως

Ἡ'σίοδος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισήμων ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην πόλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσκραν, ἀφ' ἧς καὶ Ἀσκραῖος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδελικὸν μάρμαρον ἔζη ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους τοῦ Ὁμήρου 944 πρὸ Χρ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερος τοῦ Ὁμήρου· περὶ τὴν ἐσχάτην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Λοκροὺς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τρωίλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλησίου τινός, ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἔπειτα οἱ Λοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν δεκαοκτὼ αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγραφόμενα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους, γραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Πλάτ. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡσιόδειος, εία, ειον. τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος, Πλάτ.

Ἡ'σιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Προμ. 560. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ προτραγὴν τοῦ μαντείου, ἔδεσεν εἰς ἕνα παραθαλάσσιον βράχον διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τείχη τῆς πόλεώς του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας του καὶ εὑρὼν αὐτὴν οὕτως ἐκτεθειμένην, τὴν ἠλευθέρωσε φονεύσας τὸ θαλάσσιον τέρας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἠθέλησε οὐδὲ εἰς τοῦτον νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν, ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα στόλον καὶ πορθήσας αὐτήν, ἠχμαλώτισε τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμῶνα. Ἀπολδρ. β', 6, 4. Διοδ. Σικ. δ', 43. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους, Ἀπολδρ. β', 1.

Ἡσκυλῖνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἐσκύλινον, Esquilinus collis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀπαρτίζει τὸ πέμπτον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον. Στράβ. Λιβ.

Ἡ'σσός, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος κειμένη πλησίον τῆς Οἰάνθης, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥσσιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ἡ'συχεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἡσύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραψεν ἐν λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, ἠρανισμένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διεσώθη πάντη κακολοβωμένον καὶ νενοθευμένον μὲ πολλὰς διαφόρων ἄλλων παρεισάξεις καὶ ἑρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἓν χρονικὸν εἰς ἓξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμῆμα εἰς ἀπόσπασμα διεσώθη.

Ἡ'τια, ἡ, καὶ Ἤτις. Πόλις τῆς Δακωνίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Βοίας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἤτιος, ὁ κάτοικ.

Ἡφαιστεῖον, τό. Ἰωνικ. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδτ.

Ἡ'φαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστιάς, άδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, ταυῦν Σωτῆρι, Στέφ, Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, έως, ὁ κάτοικος, Ἡρόδτ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, ου, ὁ κάτοικος.

Ἡφαιστίνη, ης, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἓξ υἱούς, Ἀπολδρ. β', 1.

Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ. Φίλος καὶ εὔνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἀσθενήσας βαρέως εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέθανε, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον δαπανήσας, ὡς λέγεται, 12,000 τάλαντα. Πλουτ. Διοδρ. Σικ. Ἀρρ. Ἀναβ. — 2) Ἡφαιστίων καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ἑπτά, τῶν ὁποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου· συνέγραψεν ἓν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διεσώθη. Σουΐδ.

Ἡφαιστόπολις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰάδμονος ἐκ τῆς νήσου Σάμου, Ἡρόδτ. 2, 134.

Ἡ'φαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἄφαιστος, παρὰ Ῥωμ. Vulcanus. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 112. κατὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐβάλλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη εἰς ἄκρον δυσειδής, ὁ Ζεὺς ἔρριψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἢ δὲ Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν των, ὅπου διέμειναν ἐννέα χρόνους. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐκρημνίσθη δὲ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐχωλάθη. Ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλων τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἐξαιρ. τῶν ἐκ μετάλλων ἐργασιῶν, διὸ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατεσκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλώπων τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἀμφαν τοῦ Ἰλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δεσμὰ τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολδ. α', 7, 1. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἡφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἶτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κἀνὲν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐνθα ἀρχαιόθεν ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἡφαιστος ὡς ἓν ἀρχικὸν πῦρ καὶ ψυχὴ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθᾶς. Ἡρόδτ. 2. 99. 101. 141. Διόδρ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ Θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδοφορία, Παυτ. α, 30, εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἑορτάζοντο τὰ λεγόμενα Volcanalia. Οὐάρ. — ὅθεν Ἡφαίστειος, εία, ειον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ εἰς τὸν Ἥφαιστον ἀνήκων.

Ἡφαίστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ταυῦν Solfatara. Στράβ

Ἠχώ, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Echo. Μία τῶν Νυμφῶν, ἥτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον λάλος καὶ καὶ τοσοῦτον δυσειδής, ὥστε ἔμενεν ἀείποτε κεκρυμμένη μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποτὲ νὰ φαίνηται, μόνη δὲ ἡ λαλιὰ αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ θεὸς Πάν. Βιων. Εἰδ. α', 38. Πτολ. Ἡφαιστ. Λουκ.

Ἠώνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήστριον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἠ'ώς, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀώς. Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὄρθριον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς· κατ' Ἡσ. Θεογ. 378. ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστραίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζέφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἕσπερον καὶ τοὺς Ἀστέρας· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύο

ἵππων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ, διαχέουσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ, 243. ἥτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα. Ὁμρ. Ἰλ. Λ, 1. πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡμέρα, ὡς φέρουσα πρώτη τὸ ἡμερινὸν φῶς.

Θ.

Θάββα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Θάγουροι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θάγουρον, τό. Ὄρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μεσημβρινῶς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὀρέων.

Θαΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ὅστις διὰ παραινέσεως αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθην. σελ. 576.

Θαλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. καὶ Θαλάμαι, Πολύβ. δ', 75. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ὕστερον ἀνῆκεν εἰς τὴν Λακωνίαν, κειμένη παραθαλασσίως· ταύτην Πραστιάς. Στέφ. Βυζ. Παυσ. γ', 1. καὶ, Θάλαμαι, οἱ νῦν Βοιωτοὶ καλούμενοι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Θαλαμάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θάλα ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Θάλασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσδ. Θεογ. 131. κατά τινας δὲ = Τηθύς, Δουκ. Διαλ. 11.

Θάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλίη, Ἡσδ. Θεογ. 248. κατ' Οὐολφ. Ἀλίη. — 2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφορος τῆς Κωμῳδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὕτη τοὺς Κορύβαντας. Ἡσδ. Θεογ. 77. Ἀπολλόδρ. α', 3, 4.

Θαλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῇ, αἰτιατικ. Θαλῆν. Ἡρόδ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα. Πλούταρχ Στράβ. Παυσ. καὶ γενικ. Θαλοῦ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ περιφήμων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἰς παρελθοῦσαν ἤδη ἡλικίαν περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἐσύναξε διαφόρους φιλοσοφικὰς καὶ κοσμοφυσικὰς γνώσεις καὶ ἐπιστρέψας εἰς ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίδοξον Ἰωνικὴν σχολὴν, διδάξας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μὲ μεγάλην φήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξέθηκε τὰς φιλοσοφικάς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς ἔκφρασιν καθαρὰν καὶ συστηματικήν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι συνήθως ἐκφράζοντο. Αἱ φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανὸν δι' ἁπλῆς μόνης παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωκαν αὐτὰς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὑρεθεὶς ποτὲ θεατὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· οἱ συμπολῖται του Μιλήσιοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ ἀνδριάντα. Διογ. Λαέρ. Θαλ. Ἡρόδ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ὅρα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 50.

Θαλήτας, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παρωργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπισυμβάσης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλούτ. Ἀθην. ιε', καὶ Θαλῆς παρὰ Παυσ. α', 14, 3.

Θαλία, ἡ (υυ-). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσδ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολδρ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσδ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Θάλπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620.

Θάλπουσα, ἡ, = Θέλπουσα. Στέφ. Βυζ.

Θαλύσια, τά, προσυπακμ. ἱερά (υ-υυ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδικὴν τῶν γεννημάτων, Ὁμρ. Ἰλ. Ι, 534. ὕστερον δὲ ἐπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Θαλυσιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458.

Θαμαναῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Καρδουχίων ὀρέων. Ἡρόδ. 3, 93. Στέφ. Βυζ.

Θάμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα, Ἰώσηπ.

Θαμάρω, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, Πτολ. ε', 16.

Θάμβες, τό. Ὄρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Θαμβράδας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενφ. Κύρ. Παιδ. ε', 3, 38.

Θαμιμασάδας, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδὼν παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδ. δ', 59.

Θαμνήρια, τά. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 13.

Θαμοῦς, οῦ, ὁ. Ἀρχαῖός τις μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὕστερον ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄμονς καὶ Ἄμμων. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 274. Δ.

Θαμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 829. Ε.

Θάμυρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, αἰτιατκ. Θάμυριν (υυυ). Τίὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ὑμνῳδὸς ἐκ Θράκης, μαθητὴς τῆς αὐτόθι περιφήμου σχολῆς τοῦ Λίνου, Ἀπολδρ α', 3, 3. Οὗτος λέγεται ὅτι θελήσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας παντάπασι καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τέχνην του. Ὁμ. Ἰλ. Β, 595. Παυσ. δ', 33.

Θανάκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Θάνατος, ὁ (υυυ). Τίὸς τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἡσδ. Θεογ. 216-759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἓν φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὁμ. Ἰλ. 853. Ρ, 672.

Θαννύρας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 3, 15.

Θαργηλία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικὸς, παρὰ Δουκ. — 2) Μιλησία, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη αὕτη βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἀθην. ιγ' περίφημον διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Θαργήλια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.

Θάρρηξ, ηκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Θάροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρροπος, ου, ὁ. Παυσ. α', 11. Πλούτ. Πυρ.

Θάρυβις, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.

Θαρύπας, ου, ὁ. Ἑρωμένος τοῦ στρατηγοῦ Μέμνονος τοῦ Θετταλοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. β', 6.

Θασεύς, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Θησεύς. Θεοκρ.

Θάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν ἐν Τύρῳ. Ἡρόδ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρίσκετο ἐν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. ε', 25.

Θάσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ κατὰ Παυσ. ε', 25. τοῦ Ἀγήνορος, ὅστις, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡρόδτ. 6, 47, Ἀπολδρ. γ', 1, 1,

Θάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἶτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἦν δὲ τὸ πάλαι περίφημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς μεταλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου· ταύτην Θάσος. Ἡρόδτ. 2, 44, 6. 47. Διον. Περ. 523. — ὅθεν, Θάσιος, ία, ιον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὤν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαίρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριστφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Θάσου. Ἡρόδτ.

Θαυμακίη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Θαμακοί.

Θαυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μᾶλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου μὲ θαυμάσιον καὶ τερπνὴν θέαν παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ. ταῦτα Ταϊμάκι. Στράβ. — καὶ, Θαυμακοί, οἱ κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.

Θαύμακος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ποίαντος, ὁ κτίσας τὴν πολιν Θαυμακίην ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Θαύμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας. Ἡσδ. Θεογ. 235, 265. Ἀπολδρ. α', 2, 6. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου διεσώθη φεύγων. Ὀβιδ. XII, 303.

Θάψακος, ἡ. Πόλις ἀρχαία, περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἄνω Ἀσίαν. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ Τιψὰχ ἀναφερομένην· κατὰ Πλίν. ὠνομάσθη ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ταύτην δὲ Δαίρ ἢ Δεῖρ.

Ξενφ. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀρρίαν. — ὅθεν, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἀνάβ.

Θάψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς τανῦν Isola degli Magnisi. Θουκ. ς', 4. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυσσάτιδος χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν Θάψιοι, οἱ κάτοικ.

Θάγγελα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλεξανδρος λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὡς δωρεὰν εἰς τὴν Ἄδαν βασίλισσαν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 24.

Θαγένης, ους, ὁ, αἰτιατικ. -νη καὶ -νην. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος, σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Μεγάροις. Θουκ. α', 126. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ε', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ δ', 27. — 3) Λοχαγός τις Λοκρός, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. ἐνθα νῦν Θεογένης γέγραπτ. — 4) Ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαίσιον ῥώμην, νικήσας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 1400 φορὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ἀνδριάντας. Πλουτ. Ἡλιακ. 11. Δουκ. Συμπ Θε· 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγράψας ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὅμηρον. Φαβρ Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 525. — 6) Κυνικός τις φιλόσοφος ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου, Λουκ. — 7) Πένης τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἀπλοῦς τὰ ἤθη, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηνιαλώπηξ· ἤθελε δὲ νὰ δεικνύεται ὡς πλούσιος, καὶ ὢν εἰς ἄκρον δεισιδαίμων ἐσυμβουλεύετο περὶ τοῦ τυχόντος πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑκάτης. Ἀριστφ. Λυσ. 64. Ὄρν. 1127 κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀρ.στφ. Ὄρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θάγης, ους, ὁ, αἰτιατ. -γη. Τὸς τοῦ Δημοδόκου ἑνὸς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Παράλου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀτθενῆ κρᾶσίν του νὰ μετάλθῃ τὰ ἐν τῇ πατρίδι του πολιτικὰ ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅστις δὲν νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 15.

Θαῖος, ὁ, καὶ Θειαῖος, Heyn. Τὸς τοῦ Οὐλία Ἀργεῖας, νικήσας δὶς εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἄργει. Πίνδ. Νεμ. 10, 56.

Θαίτητος, ὁ (αἰτέω). Τὸς τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φαίρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

Θανδρίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θανδρου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων οἰκιῶν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πίνδ Νεμ. 4, 118·

Θανῶ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολδ. β', 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταπόντου βασιλέως τῆς Ἰκάρου. Τγῖν. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγους, Μυνησάρχου καὶ τῆς Μυίας, Διογ. Λαέρ. η', 43. οὖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Σουϊδ. ὑπομνήματα φιλοτοφικὰ, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 884. — 5) Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουϊδ.

Θεάριον, τό, Δωρκ. ἀντὶ Θεώριον (α). Τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅστις ἦν διωρισμένος διὰ τοὺς αὐτόθι Θεωροὺς ἢ ἱερεῖς αὐτοῦ. Πίνδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τροιζῆνι πρὸς τιμὴν τούτου, τὸν ὁποῖον ὁ Παυσ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαιότατον. Κορινθ. λα', 8.

Θαρίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγένους ἐξ Αἰγίνης, Πίνδ. Νεμ. 7, 10, 85 — 2) περίφημός τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Θασίδης, ου, ὁ (ι). Τὸς τοῦ Λεωπρέπους, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ δοκίμων πολιτῶν. Ἡρόδτ. 6, 85.

Θέη, ἡ, = Θεία, κατὰ Ilgen ἐν Ὅμρ. Ὕμν. Δημτ. 64. ἀντὶ Θέας.

Θεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. Ἡσθ. Θεογ. 135. 371. Πίνδρ. Ἰσθμ. 5, 1. Ἀπολδ. α', 1, 3.

Θείας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγομενος. Απολδ. γ', 14, 4. Ἀντ. Λ β. 34.

Θεῖαι, αἱ, Βοιωτκ. ἀντὶ Θῆβαι, Ἀριστ.

Θειοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, τὸν ὁποῖον νικήτας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Ὕλαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1213. Ἀπολοδρ. β', 7, 7.

Θεισόα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπίτημος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Παυσ. Ἀρκ 38. Στέφ Βυζ.

Θέλδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θέλθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Πτολ. ς', 1.

Θελμινισσός, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Συρίας, κειμενη μεσογείως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόνη, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. ΙΙΙ, 21.

Θελξίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεύσας τὸν Ἄπιν βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολδρ. β', 1, 1. κατὰ Παυσ. β', 5. ὑπῆρξεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄπιος.

Θέλπουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, Παυσ. η', 25. ἔτι δὲ καὶ Τελφοῦσα, ὅπερ ὅρα.

Θεμελιοῦχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατοῦντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φουρ.τ. 22.

Θέμις, ἐπικ. ιστος, Ἀττκ. Θέμιτος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολδρ. Ἰωνκ Θέμιος. παρβλ. Βουττμ· Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσατα ἐκ τοῦ Διός τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, Ἡσθ Θεογ. 135, 901. ἐλογίζετο δὲ αὕτη ἀρχαιόθεν ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἤτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὅμ. δὲ παρίσταται ἀεὶ ὡς πάρεδρος τοῦ Διός, συγκαλοῦσα καὶ λύουσα τὰς ἀγορὰς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν εὐωχίας. Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδσ. Β, 68. Ὕμν. Διός. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἔφορος τῆς περὶ τὸν κοινωνικὸν βίον αὐταξίας καὶ ἁρμονικῆς συντηρήσεως. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Θεμισκύρα, ἡ (υ), Ἰωνικ. Θεμισκύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμόδοντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτόθι χώρᾳ· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀρχαιοτάτη, καὶ καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων, κτισθεῖσα κατὰ Διόδρ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικός, ἥτις ἐσύστησε κατ' ἀρχὰς ἐνταῦθα τὸ Ἀμαζονικὸν βασίλειον. Ἡρόδτ. 4, 36. Αἰσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκύρειος, α, ον. Τῆς Θεμισκύρας ἢ εἰς τὴν Θεμισκύραν ἀνήκων.

Θεμισκύρειος ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκύρας, = Ἡράκλειον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 371.

Θεμίστιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λάμπονος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πινδ. Νεμ, 5, 91. — 2) Τὸς τοῦ Εὐγενίου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμήθη μελάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμάτων ἐσώθηταν μόνον τριάκοντα τρεῖς λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 790.

Θεμιστογένης, ους, ὁ. Συρακούσιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφέα μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἑλλην. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη οὐδ' ὅλως.

Θεμιστοκλῆς, Ἰωνκ. Θεμιστοκλέης, γενκ. έους, Ἰωνκ. εος καὶ ῆος. Τὸς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιοτητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐχρεώστει ἡ Ἑλλὰς τὸ πλεῖστον τῆς σωτηρίας της, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἐπαπειλων αὐτὴν μὲ παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἐδείκνυεν ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτῆρας μιᾶς ἐξόχου φύσεως καὶ μεγαλοφυΐας· ὕστερον δὲ ἀρχίσας τὸ σταδιον τοῦ πολιτικοῦ βίου του καὶ ὢν θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικός, δι' ὃ καὶ συνήργησεν τὰ πλεῖστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου πολίτου. Ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήτας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐνέπνευσεν ἤδη εἰς τὴν ψυχήν του τὸν μέγαν ἐκεῖνον σκοπὸν τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν του πατρίδα διὰ τῶν γενναίων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἅπαξ νικηθέντες ἐχθροί της δὲν θέλουν οὐδ' ὅλως ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλαβωσιν αὖθις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον· ὅθεν παραστάθεις πολλάκις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των Ἀθηναίων ἔκαμεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνετῆς εὐγλωττίας του προσεκτικοὺς καὶ τοὺς κατέπειτεν εἰς τὸ νὰ συγκροτήσωσι πρὸ πάντων μέαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν συνισταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ εἴδησις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του ν' ἀφήσωσιν δι' ὅλου τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσεν μόνη εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέδειξε προφανῶς, πόσον ἡ γενναιότης καὶ σοφὴ ἐπιχείρη-

σίς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός συνέβαλεν εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλασσίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταδίωξιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς τελευταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσπευσεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὖθις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως, διὰ τῶν ὁποίων ἤνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τοῦτον, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ αὔξησις τῆς θαλασσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνείοχος τοῦ Παυσανίου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φθονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγάλην του δόξαν ἀπὸ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὴ εὑρίσκων πλέον οὐδεμίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Ἀρταξέρξην, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις· Ἐκλέξας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μαγνησίαν πρὸς κατοικίαν του, ἀπέθανεν ἐνταῦθα τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα ἓξ χρόνων, μὴ δυνηθεὶς ὡς λέγεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα, ὅτι θέλει γίνῃ στρατηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραψεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας του πρὸς διαφόρους φίλους του. Θουκ. 1, 135. Ἡροδ. Πλουτ. Θεμστ.

Θεμιστονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηΰκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου. Ἡσ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως ἑνὸς τῶν Λαπίθων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, Ἀπολδρ. α', 9, 2.

Θεμίσων, ωνος, ὁ (ῑ). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἀφῄρεσεν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὸν Ὠρωπόν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις ἐδιοίκει μετὰ τοῦ Ἀριστείου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ Λαοδικίας, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.

Θεμισώνιον, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτιοανατολικῶς τῆς Λαοδικίας, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισώνιος, ὁ κάτοικ.

Θέμμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας. Πτολ. ε', 17.

Θεναί, αἱ καὶ Θένναι, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, ἔχουσα ἐν ἱερὸν ἄλσος. Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Δι. 43.

Θεογαμία, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης ὅτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.

Θεόγειτων, ονος, ὁ. Θηβαῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Θεογένης, ους, ὁ = Θεαγένης, ἀριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τὸν Σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον, ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ χυδαῖα του ἤθη, Εἰρ. 928.

Θεόγνητος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται λείψανά τινα τῶν κωμῳδιῶν του παρ' Ἀθηναίῳ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Πυθ. 8, 49.

Θέογνις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωμικὸς ἐκ Μεγάρων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρα, φθάσας εἰς πολλὰ προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Γνῶμαι ἢ Παραινέσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγεῖον μέτρον. Θεογν. 23. Πλατ. Νομ. σελ. 630. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ἀηδὲς τῶν δραματικῶν του ποιήσεων ἐπωνομάσθη Χιών, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἓν σύγγραμμα, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν, ἐπιγραφόμενον.

Θεογονία, ἡ. Οὕτως ἐπιγράφεται ἓν ἐκ τῶν τριῶν σωζομένων ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν· παρβλ. Ἑρμαν. Ἅμν. Ὁμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μ.Θ. τομ. β'. σελ. 218.

Θεοδάμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων. Γῆν.

Θεοδέκτης, ου, ὁ. Ἐκ Φαστήλιδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, Φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ἀποσπάσματά τινα· ἔγραψεν ἔτι καὶ μίαν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 322.

Θεοδοσία, καὶ Θευδοσία, ἡ, Δημ. Λεπτ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χάρακος, μὲ ἐξαίρετον λιμένα· τανῦν Καφῶς, ἡ Θεοδοσία. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπ. — ὅθεν, Θεοδόσιος, ὁ κατοικ.

Θεοδόσιος, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος, γράψας, Σφαιρικὰ εἰς τρία βιβλία καὶ, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύο, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα διεσώθησαν· Φαβρ Ἑλ. Βιβλ. N, σελ. 21. — 2) Ἕτερος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, εἶτα ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μαυερτ.

Θεοδότας, ου, ὁ. Περίφημός τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος. Λουκ.

Θεοδότη, ἡ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης· συνδιελέχθη ποτέ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀκολούθως ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐκήδευσε μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.

Θεόδοτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεοσδοτίδου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τοῦτον εὑρὼν μετὰ ταῦτα ὁ Βρουτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ἐθανάτωσε μετὰ δεινὰς βασάνους. — 3) Ἀθηναῖός τις, Ἱστοτελής. παρὰ Δημ.

Θεοδωρίς, ίδος, ἡ. Γυνή τις φαρμακὶς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.

Θεόδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλέκλους, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκεύασε τοὺς κρατῆρας τοῦ Κροίσου τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτι δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσόδετον σφραγῖδα τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 51. 3, 41. Πλατ. Ἴων σελ. 533. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς καὶ Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτλ. Πολιτ. ζ'. Παυσ. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ἴδε. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίδαλον Βυζάντιον. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστής τις ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτόθι τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 145. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἐπικληθεὶς Ἄθεος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ὅς τις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀθείαν του, ζητῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐθεώρει δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἀξιογέλαστον μανίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπιζόμενος ἐξαιρ. πᾶσαν ἀναισχυντίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακούσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ, IV. σελ. 344. — 8) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ Παραπρεσβ. — 9) Εἷς τῶν Ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν ἐν Ἐρετρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀφῄρεσε μετὰ τοῦ Θεμίστωνος τὴν πόλιν Ὠρωπὸν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.

Θεοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκύλλιδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἕνα Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἠλίδος ἐκ κέδρου κατεσκευασμένον. Παυσ. Ἠλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, ψημιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πένητας μεγαλοψυχίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) = Θουκλῆς.

Θεοκλύμενος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Πολυφείδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τινα πραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνον ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὀμ, Ο, 222. ὢν δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶπεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἐπρομήνυσε τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων. Ὀδ. Ο, 528. Ρ, 151. Τ, 350. — 2) Τίὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης Εὐρ. Ἠλ. 9.

Θεοκρίνης, ους, ὁ. Ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.

Θεόκριτος, ὁ. Περίφημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Προξαγόρα καὶ τῆς Φλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἱέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνέγραψεν εἰδύλια εἰς διάλεκτον δωρικὴν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριάκοντα· ἔτι δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἓν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινα ἐπιγράμματα. — Ἀνθολ. α', 263. — 2) Θεόκριτος ὁ Χῖος, Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου,

σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Λιβύας καί τινας Ἐπιστολάς. Στράβ. ιδ'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 775.

Θεόλυτος, ὁ. Ἀκαρνάν τις, παρὰ Θουκ. β', 102.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου διωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡροδ. 8, 85.

Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάθης, πρότερον Εἰδὼ καλουμένη. Εὐρ. Ἡλ. 11. — παρ' Ὁμήρ. Εἰδοθέα, ὅπερ ὅρα.

Θεοξένιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Θεοξένια λεγομένη. Παυσ. Ἀχ. 27.

Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Ἀλωπεκεύς, παρὰ Δημ. — 2) Ἀγνωστός τις συγγραφεύς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.

Θεόπομπος, ὁ. Τὶς τοῦ Νικάνδρου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Εὐριτιωνιάδων, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος· Ξενφ. Ἑλ. — 3) Τὶς τοῦ Δαμασιστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περίφημος ῥήτωρ καὶ Ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοὺς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι ἐσπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 501.

Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λέω, ἀδελφὴ τῆς Εὐβουλῆς· καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἴδιον ναὸν Λεωκόριον καλούμενον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Θεόπολις, εως, ἡ· = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Προκοπ.

Θεοσδοτίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Ζωτίδου εὕρηται γεγραμν. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.

Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 860.

Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θρᾴκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἄκραν ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον. Ἀγῖν.

Θεοφάνης, ους, ὁ. Ποιητὴς καὶ Ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ εὔνους τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἔμμετρον γλῶσσαν. Λουκ. Στράβ.

Θεοφάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκτῴας μικρᾶς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Πτολ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.

Θεοφίλος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐυπαθ.

Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θούφραστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης της. Γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐρεσσὸν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἐστάλη νέος ἔτι ὢν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδαχθῇ αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν· προσκολληθεὶς δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξόχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφραδῆ καὶ εὐγλωττον αὐτοῦ ἔκφρασιν, πρότερον Τύρταμος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν ψήμην καὶ κλέος τὴν φιλοσοφίαν του, φθάτας εἰς πολλὰ προβεβηκὼς γῆρας· κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου του Ἀριστοτέλους ἀφῆκεν ὁ Θεόφραστος διάφορα συγγράμματα ποικίλης ὕλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ ὧν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦ Χαρακτῆρες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 38. Στράβ. ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 445.

Θεράμβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Ἔτι δὲ καὶ, Θράμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Θεράπνη, ἡ, Δωρικ. Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Παυσ. Λακ. 19.

Θεράπνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννήθησαν οἱ δύω ἀδελφοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ὅτι ἐτάφησαν ὡσαύτως εἰς αὐτὴν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἐνταῦθα ἓν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἡροδ. 7, 61. Πίνδ. Πύθ. 11, 95. Νεμ 106. καὶ, Θεράπναι, αἱ, παρ' Ἱσοκρτ. — ὅθεν Θεραπνᾶτις, αία, ᾶτον, ὁ εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων· καὶ Οὐσιστκ. Θεραπναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 163.

Θερμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Θέρμης ἢ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, ταυτὸν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡρρδτ. 7, 123.

Θέρμα, τά, Στράβ. καὶ Θέρμον, τό, Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου, ἔχουσα θερμὰς πηγάς· κατὰ Πολύβ. »Τόπος ἐν τοῖς Θέρμοις« προσυπακμ. λουτροῖς· — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κάτοικ. — 2) Θέρμα, τά, Στέφ. Βυζ. = Θέρμαι ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱμεραίων, Thermae Himerenses. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς Ὑδάτων πλησίον τῆς Ἱμέρας, ταυτὸν Termini. Πολύβ. α', 24. ἐν δὲ κεφ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἔνθα ὀρθοτρ. ἀναγιγνωσκ. Θέρμας ἢ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θέρμη, ἡ· Therma. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυγδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀρχαιόθεν Λαλία καὶ Ἡμαθία καλουμένη, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Θεσσαλονίκη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του. Ἡροδ. 7, 124. Στράβ. ταυτὸν Θεσσαλονίκη. Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.

Θερμησία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη δύω ναοὺς ἐν Τροιζῆνι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Κορινθ. 34.

Θέρμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Ἠλιακ. 15.

Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, ἄλλως Ἱερὰ καλουμένη· ταυτὸν Volcania· — Στράβ.

Θερμοπύλαι, αἱ (υ) (θερμαί, πύλαι). Ἓν Στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ὑψόνετο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βαθεῖα ἕλη κατακλυζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα θερμὰς πηγάς, αἵτινες ἐνομίζοντο ἱεραὶ τοῦ Ἡρακλέους. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ ὁδὸς αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περικλεῆ θάνατον τοῦ Λεωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμενον.

Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.

Θερμουθις, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος, παρ' Αἰγυπτίοις· κατ' Αἰλ. ζῴ. ἱστορ. ι', 31. ὑπῆρχε φαρμακερός τις ὄφις, περιειλιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἴσιδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ὡς ἱερὸν ζῷον.

Θερμυδρα, τά, καὶ Θερμυδραί, αἱ (θερμός, ὕδωρ). Λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Θερμῴδων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γενόμενος πλεονστός, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατῴκουν τὸ πάλαι αἱ Ἀμαζόνες· ταυτὸν Θερμέθ. Αἰσχ. Προμ. Ἡροδ. β', 104. Ξενφ. Πλίν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Αἵμων καλούμενος. Ἡροδ. 9, 43. Πλούτ.

Θέρμων, ωνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 11.

Θερσαγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκμ.

Θέρσανδρος, ὁ. Τὶς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήσας ἀνδρείως ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν ἀδίκως κατακρατηθέντα θρόνον τοῦ πατρός του· ἐλθὼν δὲ ἔπειτα καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐθανατώθη μαχόμενος μετὰ τοῦ Τηλέφου. Πίνδ. Ὀλ. 2, 76-81. Παυσ. Βοιωτκ. 5. — 2) Τὶς τοῦ Σισύφου. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡροδ. 9, 16.

Θερσίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ Ὅμ. Ἰλ. Φ, 209.

Θερσίππος, ὁ. Μακεδών, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον.

Θερσῖται, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἱσπανίᾳ, Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Θερσίτης, ου, ὁ (ῑ) (θέρτος). Τὶς τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἰσέτι ὁ πλέον θρασύστομος καὶ προπετής· Ὅμ. Ἰλ. Β, 212. ἀντεφέρετο δὲ ἀείποτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀ-

γαμέμνονος καὶ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐμαστιγώθη ποτέ, κλαύσας ὡς ἐν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ ταῦτα, διότι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, θανατωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Τζέτζ. Λυκφρ 999.

Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντα τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρια, τά. Μία τῶν ἐπιτήμων ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δήμητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας καὶ Συρακούσας, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ κατ' ἄλλου: ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως· ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοσφόρια ταῦτα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνων ἐλευθέρων Ἀθηναίων γυναικῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὅλως συγχωρημένον νὰ μαθέξωσι τῆς τελετῆς ταύτης· αὗται αἱ τελοῦσαι τὴν μυστηριώδη ταύτην ἑορτὴν γυναῖκες ἐκλεγόμεναι ὑφ' ἑκάστου δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἐκαλοῦντο Θεσμοφοριάζουσαι, αἵτινες ἔπρεπε νὰ διαθέτωσιν ἑαυτὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν τελετῶν τούτων δι' ἁγνισμῶν καὶ καθαριότητος, ἀπέχουσαι ἀπὸ πάσαν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν. Αἱ ἱερώτεραι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε ἑκάστη τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐκφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δήμητραν, Περσεφόνην, Πλούτωνα καὶ Καλλιγένειαν, καὶ σχηματίζουσαι ἓν εἶδος χοροῦ ὁλόκλαμα λεγόμενον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τῶν Περσῶν· καθ' Ἡροδ. 2, 171. ἔφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν αἱ Πελασγιώτιδες γυναῖκες.

Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ. Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας ἐφάπτεται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.

Θέσπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιαί· Παυσ. θ', 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθεστρ. τύπ. ἐστί, Ἡροδ. 8, 50. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὐολφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ι ἀναγιωσκ.)

Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πεντήκοντα δύω υἱοὶ τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μετῴκισεν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ. Διοδ Σικ. δ', 29. Παυσ. ι', 17.

Θεσπιάδες, αἱ· Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν. Παυσ. θ', 27.

Θεσπιαί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. Θέσπια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, κατὰ Στράβ. οὖσα ἀποικία Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἔρωτος μὲ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ ἕτερος τοῦ Ἡρακλέους· τανῦν Νεοχωρίον· Ξενῴ. Ἑλ. ε', 4, 10. Δημ. Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ. Σιδ. λα', 3. ποιητκ. καὶ Θεσπιεύς, έως, πεζ. Ἡροδ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὖσα ἢ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπικός, ή, όν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιὰς ἀνήκων, ἢ Θεσπικὴ, ἡ περὶ τὰς Θεσπιὰς χώρα. Θουκ. δ', 76.

Θεσπιάς, άδος, ἡ. Ἑταῖρά τις παρὰ Λουκ.

Θέσπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας αἵτινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπό τινος φοβεροῦ λέοντος ζῶντος ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Κιθαιρῶνος, ἐγέννησε ἐκ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολδρ. β', 7, 8. Παυσ. θ', 27. ἡ γραφ, Θέστιος καὶ Θεστιάδες ἐστὶν ἡμαρτμ. Ἀπολδρ. β', 4, 10.

Θέσπις, ιδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήτας τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸν χορὸν τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἤτοι ἕνα ὑποκριτὴν ὅστις μετὰ τὴν παῦσιν τῶν χορικῶν ἀσμάτων ἀπαγγέλλετο μῦθον τινὰ ἢ τὴν διήγησιν τοῦ θεοῦ Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνουμένου Ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θεσπιδος ὑπῆρξεν ὁ Φρύνιχος, ὅστις ἀνεκηρύξασε τὴν ἀρχικὴν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἓν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστφ. Σφ. 1470. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Ι, σελ. 160. — 2) Περίφημός τις αὐλητὴς παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρώτῳ ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ. Προμ.

Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χαονίας παρὰ τῇ θαλάσσῃ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, παρὰ Θουκ. α', 30.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅσοι κατῴκουν ἀνέκαθεν τὴν Ἤπειρον· ἐλογίζοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἔθνος εἰσέτι ἄγριον καὶ βάρβαρον. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 315. Ἡροδ. 8, 46. — ὅθεν· Θεσπρωτός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἢ Θεσπρωτικός, Αἰσχ. Εὐρ. Φοιν. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ· ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κάτοικος τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτικός, ή, όν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, τὴν ὁποίαν ἀπαγθεὶς ἔπειτα ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Τζῆν.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττκ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐκλήθη δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Αἴμονος ἢ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. θ'. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὁμηρ. οὐχ εὕρηται τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμοῦ· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη ἐν γένει ἢ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πυρρία, Αἱμονία καὶ Πελασγία, καὶ ὅτι μόνον ἓν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ὠνομάζετο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ θέω καὶ ἅλιος. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις αὐτῆς ἐσυμποσεῖτο περὶ πον 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλίων, ἔχουσα γῆν ἔφορον μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὅλη ἡ Θεσσαλία εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, Ἑστιαιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα καὶ Πελασγιώτιδα. Ἡροδ. 7, 129. Στράβ. θ'. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα, Μαγνησίαν καὶ Περραιβίαν. — Λιβ. 33. Θετταλία, Ἀττκ. πρῶτον παρὰ Ξενῴ. Πλάτ. Δημ. τανῦν Θεσσαλία, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Θεσσαλικός, ή, όν. Τῆς Θεσσαλίας ἢ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡροδ. Θεοκρ. καὶ, Θετταλικός, ή, όν, Ξενῴ. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετκ. ἡ τῆς Θεσσαλίας οὖσα, Θεσσαλὶς κυνῆ, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 305. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλὶ, ίδος, Ἀττικ. Πλατ. Γορ. σελ. 513. αἰτὶ, φαρμακὶς, αἱ γὰρ Θεσσαλίδες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειαι μίγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλίσκος, ὁ. Θηβαϊζζτις παρ' Ἀρρίαν.

Θεσσαλιῶτις, ίδος, ἡ. Μία τεσσάρων μικρῶν Ἑταρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μεταξὺ Ἑστιαιώτιδος καὶ τοῦ ὄρους Πίνδου. Ἡροδ. 1, 57. Στράβ.

Θεσσαλοί, οἱ. Ἀττκ. Θετταλοί. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἰμονιεῖς, ὕστερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελασγοὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοῦ καὶ Πελασγοῦ καὶ διώξαντες αὐτοὺς ἐσυστήθησαν ἐνταῦθα διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μεταξύ των καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἕλληνες, ἐβίασαν τοὺς Πελασγοὺς τούτους νὰ παραχωρήσωσι μέρη τινὰ τῆς χώρας των, ἔνθα πρῶτον ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐσύστησεν ἴδιον Βασίλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἴολος, Δῶρος καὶ Ξοῦθος ἐκτάνθηταν ὕστερον εἰς πλειότερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι οἱ Θεσσαλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἀνδρεῖοι ἱππεῖς, ἐπινοήσαντες, ὡς λέγεται, πρῶτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' οὐχ ἧττον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κοῦφον καὶ ἄστατον αὐτῶν χαρακτῆρα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεισιδαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πίστιν των. Πινδ. Ἡροδ. 7, 132. Πλάτ. Κριτ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Θεσσαλίδος Φήτιδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κάσσανδρος ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατά τινας ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στέφ Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· τανῦν Θεσσαλονίκη, Salonichi.

Θεσσαλός, ή, όν· Ἀττκ. Θετταλός· Ἐπίθετκ. τῆς Θεσσαλίας ἢ ἐκ Θεσσαλίας ὤν· αἱ Θεσσαλοὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 702.

Θεσσαλός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύω υἱοὶ Φείδιππος καὶ Ἄντιφος ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὅμ. Ἰλ. Β, 679. καὶ, Θετταλὸς, παρ' Ἀπολδρ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἴμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Χώρα Θεσσαλία· Στραβ. θ'. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητρόστου, ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἶτα ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκὸν, Διοδ. Σικ. δ', 56. — 4) Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20. — 5) Τίὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

Θέσταλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἀμφιβλμ.

Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μετάξὺ Ἀχελώου καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιεῖς, οἱ κατοικ. Πολύβ. ε, 7.

Θεστιάδης, ου, ὁ (-υυ) Τιὸς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἴφικλος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 261.

Θεστιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χοηφ. 602, καὶ, ἡ Λήδα. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 49.

Θέστιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔκγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολδρ. α, 7, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαοφόντην ἢ κατ' ἄλλους τὴν Δηϊδάμειαν ἐγέννησε τὴν Λήδαν, ὑπέρμνήστραν, Ἀλθαίαν καὶ υἱοὺς τὸν Ἴφικλον, Εὔϊππον καὶ Φλέξιππον. Εἰς τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκάριος. Πανσ. γ', 1, (συχνάκ. ἡμαρτμ. Θέσπιος γραφομν. ὅπερ ὄρα.)

Θεστόρειος, ὁ. ἴδε Θέστωρ.

Θεστορίδης, ου, ὁ (ῑ) Τιὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Κάλχας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 69.

Θέστυλις, ιδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 19.

Θέστωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰδμονος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεως Κάλχαντος, τῆς Λευκίππης καὶ Θεογόνης. Ὑγῖν. 190. τούτου ἡ θυγάτηρ ἁρπαγεῖσα ὑπὸ λῃστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλέα Ἴκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεὶς ὡς δοῦλος καὶ ὁ Θέστωρ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν πεμφθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου μὲ πλουσία ἀῶρα. Ὑγῖν. — 2) Τιὸς τοῦ ἐνοπος Τρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 401.

Θετίδειον, τό, καὶ Θετίδιον. Ἱερὸν τῆς Θέτιδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔτι δὲ καὶ, Θέτιδος Ἀνάκτορον λεγόμενον, Εὐριπ. δ' τοῦ εἰγραφομ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Στράβ.

Θετίδιον, τό, = Θετίδειον.

Θέτις, ιος, καὶ ιδος., Θέτιν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 244. τὴν ὁποίαν ἀναθρέψατα ἡ Ἥρα, ἔδωκεν ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλέα βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γάμους δὲ αὐτῆς πλάττεται ὅτι παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἔριδος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μῆλον διὰ τοῦ ὁποίου διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεῶν. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 432. Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλέως ἐγέννησεν ἡ Θέτις τὸν ἀνδρεῖον Ἀχιλλέα, διὰ τὸν ὁποῖον παροξυνθεῖσα ἔπειτα μετὰ τοῦ Πηλέως θέλουσα νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν της δι' ὅλον καὶ ἔζη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός της Νηρέως. Ἀπολδρ. γ', 13. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 866. Λυκφ. 178. ἡ γενν. Θέτιδος, εὕρηται παρ' Ὁμ. Εὐρ. Πλάτ. Θέτιος παρὰ Πινδαρ. Δοτκ. Θέτι, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡροδτ. Ἠλεκτκ. Θέτι, Ὁμ. παρβλ. Ἀπολδρ. γ', 13, 5.

Θετταλία, Θετταλικός, Θετταλίς, Θετταλιῶτις, Θετταλός, Ἀττ. πρῶτον παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 621. Ξενφ Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλία, Θεσσαλικός, κ. τ. τ.

Θευ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεο, π. χ. Θευδόσιος, Θεύδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόδοτος.

Θευγενίς, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. κή, 13.

Θεύθ, ὁ, καὶ Θόθ ἢ Θαούτ. ἀκλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἐξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστανον αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστέρων καὶ ἐλατρεύετο ὡς εὑρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ, 274. Διοδ. Σικ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 12. σελ. 89. Creutzer. Συμβολκ. Ι. σελ. 363.

Θέωλος, ὁ. Οὗτος ἐπροφέρετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἡ λέξις Θέωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σφ. 45.

Θέων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραψε, τέχνην περὶ προγυμνασμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI. σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 116 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρηστίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 35, — 4) Θέων ὁ Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται ἐπιγράμματά τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλκήτοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἕτερος φιλόσοφος στωϊκὸς Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἀυγούστου καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θεῶν Σωτήρων λιμήν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπῳ, ἢ κατά τινας ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Θέωρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἐπιορκίαν καὶ ῥυπαρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σφκ. 43.

Θήβα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Θήβη. Πινδρ.

Θῆβαι, αἱ, ποιητκ. Θήβη, Βοιωτκ. Θεῖβαι. Thebae. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, κειμένη ἐπὶ τῶν δύω ὄχθων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔχοντος ἐνταῦθα 1300 ποδῶν πλάτος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος καλεῖ, ἑκατόμπυλον, οὖσα ἀρχαιόθεν καθέδρα τῶν πρώτων βατιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πόλις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 381—384. Ὀδ. Δ, 126. Ἡροδτ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχε κατὰ Στράβ· 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἤτοι δύω γεωγρφ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν της ἀναφέρονται παράτε Διοδρ. Σικ. καὶ Στράβ. ταῦτα κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τόπου δύω χωρία Ἀράβων Λουξόρ. καὶ Καρνάκ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰδίως Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καδμεία καλουμένη, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Φοινίκος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων 1500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἔκτισε περὶ τὴν Καδμείαν τὴν ἰδίως πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μ' ἓν τεῖχος ἔχον ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ αὐτοῦ θυγατέρων, Ὁμ. Ὀδ. Λ. 263. κατὰ Δικαίαρχον εἶχεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγομένη, ἔνθα ἵτταντο τὰ ἀγάλματα ὅλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμάχου. Περίδοξος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξάσθη οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλέως Ξάνθου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα ἔφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης της. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ Φιλιππούπολις κληθεῖσα, ταῦν Ἀρμιρόν. Πολυβ. ε, 100. Στράβ. — Ὅθεν Ἐπίρμ. Θήβαζε, καὶ ποιητκ. Θήβασδε, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 279. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβησιν, ἐν Θήβαις Ὁμ.

Θηβαιεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαϊκός. Ζεὺς ὁ Θηβαιεύς, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 1, 182.

Θηβαϊκός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἢ τῶν Θηβῶν ὤν. — 1) ἡ Θηβαϊκή, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καὶ, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομός, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἢ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἦσαν αἱ Θῆβαι, Ἡροδτ. 2, 4. ἔτι δὲ καὶ Θηβαῖος Νομός.

Θηβαῖος, αία, αῖον. Ἐπιθτ. τῶν Θηβῶν ἢ ἐκ Θηβῶν ὤν. — 2) Οὐσιστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐσιστκ. Ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἦν τὸ πάλαι διῃρημένη ἅπασα ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν ἄνω Αἴγυπτον λεγομένην, κειμένην πρὸς μεσημβρίαν· ἐδιῃρεῖτο δὲ ἡ Θηβαΐς εἰς δεκατέσσαρας Νομούς, ἔνθα ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· ταῦν καλεῖται τοῦτο τὸ μέρος Σαΐδ. Ἡροδτ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ἐπικόντι ποίημα ἀρχαῖον πραγματευόμενον τοὺς Θηβαϊκοὺς πολέμους. Ἀπολδρ. α, 8, 4.

Θήβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετόπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πινδ. Ἡροδτ. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θήβη, Στέφ. Βυζ.

Θήβη, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ὑποπλακίη ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευσεν ὁ Ἠετίων πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. Χ, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται μόνον, Θήβης πεδίον, εὔφορός τις καὶ τερπνὸς τόπος μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ἴδας πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡροδτ. 7, 42. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θήνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. ε, 16.

Θήρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ὑγῖν. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὕτη Εἰδοθέα.

Θήρα, ἡ, Ἰωνκ. Θήρη. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλίστη λεγομένη· ὠνομάσθη δὲ Θήρα ἀπό τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἔφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· ταῦν Σαντορήνη. Ἡροδτ. 4. 147. Πίνδ. — ὅθεν ἐπίρρ. Θήρανδε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πινδ. καὶ, Θηραῖος, αία, αῖον, τῆς Θήρας ἢ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πίνδ.

ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.

Θήραγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδίαν του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παρθ. Ἐρωτ. 13.

Θηραμένης, ους, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγνωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· διὰ τὸν ἄστατον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐπωνομάσθη Κόθορνος, Θουκ. ἡ, 68. μετὰ τὴν δυστυχῆ ἥτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμένης συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε πεμφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, συνήργησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κριτίᾳ ἑνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου ὡς στασιώδης καὶ προδότης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπαινεῖ τὸν Θηραμένην τοῦτον ὡς μέγαν καὶ δεινὸν Ῥήτορα. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ἡ, 26.

Θήρας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτεσίωνος, ἀπόγονος τοῦ Θεστάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ ζῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἀνομάσθη ἔκτοτε Θήρα. Ἡροδτ. 4, 147. Heyn. Ἀπολδ. σελ. 511.

Θηρασία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πλησίον τῆς Κρήτης, Στράβ.

Θηρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τούτου. Διον. Σικ. δ', 12.

Θηρικλῆς, έους, ὁ. Περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐν Κορίνθῳ, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ξύλινα. Ἀθην. Λουκ. ὅθεν, Θηρίκλειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Θηρικλέους, ἢ ὑπὸ τοῦ Θηρικλέος εἰργασμένος· τὰ Θηρικλεια, προστυπαιμ. ποτήρια, καὶ, αἱ Θερίκλειοι, κύλικες, ἔχοντα πλατὺ ἐσάφος. Ἀθην, σελ. 470. Λουκ. Λεξιφ. 4.

Θηρίμαχος, ὁ (μάχη) [ῑ]. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του. Ἀπολδρ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενφ.

Θηριππίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δημ.

Θῆρις. ῑδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλιμ. Ἐπ. ιβ'.

Θηρώ, οῦς, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος. Παυσ. Λακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα. Παυσ.

Θήρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνησιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἀπήνης. Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ὕμνων του. Ἡροδτ. 7, 165.

Θησείδης, ου, ὁ, ποιητ. Θησηϊάδης. Τίὸς τοῦ Θησέως — πληθ. οἱ Θησεῖδαι, εἰ Ἀθηναῖοι. Εὐριπ. Τρωαδ. 31.

Θησεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Θησέως ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καὶ, Θησεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἄσυλον τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων εὐτελοῦς καταστάσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός, καθ' ἣν ἔθετον οἱ Ἀθηναῖοι δεῖπνους καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχούς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι ἐκαλοῦντο Ὀγδόδια. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.

Θησεύς, έως, ποιητκ. Θησεῖος, ὁ, Δωρκ. Θασεύς. Εἷς τῶν περιφήμων βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, ἢ κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροιζῆνα πόλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ πάππου του Πιτθέως· ὅτε ἡλθεν εἰς μειρακιώδη ἡλικίαν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἐθανάτωσε καθ' ὁδὸν τὸν φοβερὸν λῃστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφήτην καὶ τὸν κακοῦργον Κερκύονα. Ἀπολδρ. γ', 16, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Πλούτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ εὑρὼν τὸν πατρικὸν θρόνον καταχόμενον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθροὺς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπανέκτησεν αὐτὸν αὐθις ἐλευθερώθας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαραθώνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Παυσ. α', 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ἐπονείδιστον ἐκεῖνον φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσεν τὸν τρομερὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἁρπάσας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ μὲ πολλὴν πραότητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἑνώσας ὅλους τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὄντας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν περίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεκστρατεύσας δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον καὶ Δημοφῶντα. Παυσ. α, 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Περιθόου, ἥρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τινδάρεω πολλὰ νέαν ἔτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα θέλων ὁ Θησεὺς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Περιθόον, λέγεται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἅιδην διὰ ν' ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφυλάκωσεν αὐτόν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιαθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπηκόων του, ἦλθεν εἰς Σκύρον πρὸς τὸν αὐτόθι βατιλέα Λυκομήδην, ἔνθα εἶχεν ἴδια πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ δείξῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἐπνίγη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἔφερον πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἐκ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος τὸν Μελάνιππον. Ὁμ. Ἰλ. Α, 265. Ἀπολδρ. γ', 15. 7. Παυσ. β', 22. (Γενκ. Θησέως, καὶ δισυλβ. προφερμ. παρ' Αἰσχλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησέες καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. πληθ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 169.)

Θησηϊάδης, ποιητκ. ἀντὶ Θεσείδης.

Θησηΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησηΐς, προπαροξυτ. κόμη· ἓν εἶδος κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.

Θήστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἰράσης, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, διάφορος τῆς Κυρῆς λεγομένης, Ἡρόδτ. 4, 158, 159.

Θήχης, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Ἐρζερούμης ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἴδον πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ἕλληνες ἐκ τῆς δυστυχοῦς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Rennell τανῦν καλεῖται Τεκ-Καστέλ ἢ κατ' ἄλλους Τεχιέχ. διάφορον ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ῥοδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκειτο παραθαλασσίως. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. δ', 7, 21.

Θιαγόλη, ἡ Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἴστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας λεγομένης, ἔτι δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται οὕτω καὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ποταμοῦ τούτου.

Θίβραχος, ὁ. Πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Θίβρων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ θιβρὸς, Δωρκ. ἀντὶ θερμός.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 4. ἔτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.

Θίγιπα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σαλ.

Θινῶδες ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Αἰγύπτου κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἥτις παρ' Ὅμ. καλεῖται πολυτρήρων διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τῇ θαλάσσῃ βράχους, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐφώλευον πολλαὶ περιστεραί. Ἔνικ. εὐρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. πληθ. δὲ παρὰ Ξενφ. Στράβ. πιθαν. = Σίφαι.

Θίσβη, ἡ. Ὠραία τις Νύμφη ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Παυσ. Βοιωτ. 32.

Θμοῦις, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· τανῦν Τεμοῦ Στράβ. Στέφ Βυζ. — ὅθεν Θμουῖτης Νομος, εἷς τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 2, 166.

Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραὶ τινὲς βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὀξεῖαι, ὅπερ ὄρα.

Θόανα, τά. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας, Πτολ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὄρα.

Θοαντιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Ὑψιπύλη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 637.

Θόας, αντος, ὁ (θοός). Τίὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 638. — 2) Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου. καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης· τοῦτον ἔσωσεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας των, πέμψασα αὐτὸν κρυφίως μέσα εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόνην, Ὅμ. Ἰλ, Ξ. 230. Ἀπολδρ. α', 17. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου

καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολλόδ. — 4) Τιὸς τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπρόσφερεν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, πιστὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Θόη, ἡ (ἐπιθ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 245.

Θόλος, ὁ. Οἰκοδομήτις στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἔνθα εἰστιῶντο οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.

Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. – ὅθεν, Θορεύς, έως, ὁ κατοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θορικός, ὁ, καὶ Θόρικος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὕτη εἰς τῶν ἐν Ἀττικῇ δήμων ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ταυῦν, Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος. Ὅμ. Ἔμν. Δημ. 126. Ἡροδτ. Στράβ. — ὅθεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. αὐτόθ. Θορικοί, ἐν Θορικῷ, Στέφ. Βυζ. — Θορίκιος, ία, ιον, τοῦ Θουρικοῦ ἢ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πέτρος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1595. καὶ Οὐσιατκ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ἔτι δὲ καὶ Θορικεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Θόρναξ, ακος. ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρους ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσύχ. — 2) ἡ Θόρναξ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Βουφάγον. Παυσ. Λακ. 27.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης, ταυῦν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστρᾶς ἔτι δὲ καὶ ὄρος Θόρναξ κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, ἐ πίτοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 1, 69. Παυσ.

Θούδιππος, ὁ. Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος. Πλουτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἰγ, 40.

Θουκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοσθένους, γ', 80. – 2) Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισεν τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ σ', 3.

Θούκριτος, ὁ, = Θεόκριτος. Λουκ.

Θουκυδίδης, ου, ὁ ((ι). Τιὸς τοῦ Μηλησίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπεκεὺς τὸν δῆμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ. ά, 117, Πλάτ. Λάχ. — 2) Τιὸς τοῦ Μηλησίου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Θουκιδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἰς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λάχ σελ. 179. — 3) Περίφημος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλώρου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος μὲ 16 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπιάδ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκστρατεύσας ὁ Θουκιδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐκυριεύθη δι' ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκιδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θράκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον καὶ πολύτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὀκτὼ Βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατά τινας λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ', 104. Ἀριστφ. Ἀχ. 703. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Ι, σελ. 721.-4.) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, Φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ή, 92. (– – υ –, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ – υ υ –.)

Θούλη, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς πέρεν τῶν Βρεττανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὅς τις ἔπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰκάζεται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγομένη Σκανδιναβία ἢ ἡ νῦν Σουϊκία καὶ Νορβεγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νῆσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰσλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχιετλανδικῶν νήσων.

Θούμαντις, εως, ὁ (Μάντις) Πένης τις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἱππ. 1268.

Θούμνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Θουρία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὁμήρ. Αἴπεια, κατὰ δὲ Παυσ. Ἄνθεια. ὅθεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, = Ἀσιναῖος, Παυσ. καὶ, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (α) Θουκ. ά, 101.

Θούριοι, οἱ, Thurii, Thuriae. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίου Κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ὅπερ ὅρα· γειομένη δὲ ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Copiae, ταυῦν δὲ Terra nuova. Θουκ. ζ', 35. Στράβ. ἔτι δὲ, Θουρία, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τό, Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης· Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Θούριος, ία, ιον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ὢν ἢ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναῦς, Ξενφ. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. ζ', 61. καὶ, Θούριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ. Πλάτ. — 2) Θουρῖνος, ίνη, ῖνον καὶ Θουριακός, ή, όν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρῖνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, ου, ὁ, θηλκ. Θουριᾶτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριᾶτις γῆ. Θουκ. ζ', 35. ἔνθα κατὰ Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγινωσκτ. — 4) Θουριεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρρίαν.

Θουριόμαντις, εως, ὁ (Θούριον, μάντις), Μάντις τις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. Ἀριστφ. Νεφ. 329. Ἡσύχ. κατὰ τὸν Σχολστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπελάμβανον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικίαν των.

Θουφάνης, ους, ὁ (α) Κόλαξ τις καὶ ἀπατεὼν ἐν Ἀθήναις, φατριαστὴς τοῦ Κλεώνος. Ἀριστφ. Ἱππ. 1102.

Θούφραστος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀριστφ. Σφ. 1293.

Θόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. ά, 6, 2. — 2) Τιὸς τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. ε, 152 – 3) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 422. — 4) Εἷς τῶν Φαιάκων ὅς τις ἠγωνίσθη εἰς τοὺς δοθέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἕτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Θῶν, ἡ Θῶνις, ὅπερ ὅρα.

Θόωσα, ἡ (θοός) Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ μήτηρ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 72.

Θοώτης, ου, ὁ. κλητ. Θοῶτα. Κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 342.

Θράκα, ἡ. Μία τῶν Τιτανιδῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιθυνόν. Στέφ. Βυζ.

Θράκαι, αἱ. Τόπος τις ἄγνωστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Heilmann καὶ Bredow παρὰ Θουκ. 5', 74. ἔνθα Θράκας Αἴτκ. ἐκ τῆς Ὀνοματτ. Θράκαι ἀναγινωσκτ. κατ' ἄλλους δὲ πάντη ἄκυρος καὶ ἐξαληπτέα λέξις.

Θρᾶκες, οἱ, ἴδε Θρᾷξ.

Θράκη, ἡ. Ἐπικ. Ἰωνικ. Θρήκη καὶ Θρηΐκη. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη νοτιοανατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἵμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιωρισμένα παρ' Ὅμ. ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἴδια μέρη τὴν Πιερίαν, Ἡμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικούμενα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡροδτ. 4, 93, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θράκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐκτείνετο ἡ Θράκη ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· ἐκατῴκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἡ Θράκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν Λαούς, ἔχοντας ἴδια ἔθιμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους. Ἡροδτ. 5, 3. Ἦν δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυσικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαῖόθεν ἐδιοικεῖτο ἡ Θράκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς ἦταν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων, ἐξ ὧν ἀκμαιότεραι ὑπῆρξαν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Βυζάντιον· ταυῦν Θράκη, κοιν. ὀτρ. Ῥούμελη, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθέδρα τῶν Σουλτάνων Κωνσταντινούπολις· ἔτι δὲ, Θρηϊκίη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 168.

Θράκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνὶς Ἀσία ἐλέγετο. Ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενφ. Ἀνάβ. ς'. 4, 1. ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ Βιθυνία, ὅπερ ὅρα.

Θράκιον, τό. Τόπος τις πλησίον τῆς Θρακικῆς πύλης ἐν Βυζαντίῳ, ἔνδον τῆς πόλεως. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 1, 24. Ἑλ. ά, 3, 20.

Θράκιος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήκιος καὶ Θρηΐκιος. Τῆς Θράκης ἢ ἐκ τῆς Θράκης ὤν· αἱ Θρᾴκαι πύλαι, Θουκ. ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θρᾴκιαι κῶμαι, Ξενφ. Ἀνάβ. καὶ, ὁ Θρᾴκιος βόρος, = Βόσπορος. Δημ. Χερσ. σελ. 100. Ἀπολλόδ. β', 1, 3.

Θρακιστί. Ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Θρακῶν.

Θράμβος, ἡ. ἴδε Θεράμβω.

Θρᾶξ, κός, ὁ, ἐπίκ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊξ καὶ Θρῆξ. Πληθ. Θρᾶκες, Thraces. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θράκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐδηροῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γεωγράφοις καὶ Ἱστορικοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαούς, θεωρούμενοι ὡς ἓν ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν ἔθνος, ἀλλ' ἔτι κατὰ μέρος βάρβαρον καὶ ἐξηγριωμένον, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον αὐτῶν χαρακτῆρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θράκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρύσαι, Τριβαλλοί, Κρόβυζοι, Βρύσαι, Θύνοι, Γέται, Ἄορσοι, Σίθωνες, Κίκονες, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡροδτ. 4, 94. Θουκ. β', 96. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾶκες ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θρᾶκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδτ. 3, 90. Ξενφ. Ἀνάβ. ς'. 4, 2. (περὶ τοῦ τόνου Θρᾶξ καὶ Θράξ παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 41. 9. σημσ. 14. σελ. 171.)

Θρασιμένη λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἴδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θράσιος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάιτις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Θράσιος λεγόμενος, ὅπερ ὅρα.

Θρᾶσσα, ἡ. Ἀττκ. Θρᾶττα, Ἰωνικ. Θρῆσσα, Θρηΐστα, ποιητ. Θρέϊστα. Ἡ ἐκ τῆς Θράκης οὖσα, ἢ κάτοικος τῆς Θράκης, καὶ Ἐπιθτ. ἡ Θρᾶσσα τροφός, Θεοκρ. Εἰδ. β', 70.

Θρᾶσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τηρήνης, ἐκ τῆς ὁποίας Ἱππόνους ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ Λιβ. 21.

Θρᾶσος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀνίου βασιλέως τῆς Δήλου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων. Ἰγῖν.

Θρασυάλκης, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. ά.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἔπεμπον διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡροδτ. 1, 20. — 2) Ἕτερος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν διωχθεὶς μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς ὅπου ἔζητε τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακούσιοι δι' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Τὸς τοῦ Ξενοκράτους ἐξ Ἀκραγάντος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Τὸς τοῦ Λύκου Στειριεύς, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν ἧττα τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγοὺς ποταμούς, ὅς τις καὶ πρότερον ἐδείξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νικήσας δὶς τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἄγιν, προχωρήσαντα ἕως τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τελευταῖον δὲ σταλεὶς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἕνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἐφονεύθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. ἡ, 75. Ξενφ. — 5) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κελυττεὺς τὸν δῆμον. Ξενφ. Ἑλ. ἑ, 1, 26. Δημ. Στεφ. σελ. 301. — 6) Τὸς τοῦ Περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως. Δημ. Παραπρσβ. σελ. 431.

Θρασύδαιος, ὁ, Ἰωνικ. Θρασυδήϊος (δαΐος) Τὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσσης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Θώρακος. Ἡροδτ. 9, 58. — 2) Θηβαῖός τις υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Πίνδ. Πύθ. 11. — 3) Ἐπίσημός τις Δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παυσ. γ', 8. κεῖται ἡμαρτμ. Θράσυδρος — 4) Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reisk. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος. Λουκ.

Θράσυκλος, ὁ. Εὐγενής τις Ἀργεῖος ἀναφερόμενος παρὰ Πίνδ. Νεμ. 10, 74.

Θρασύλαος, ὁ, ἴδε Θρασύδαιος, ὁριθμ. 4

Θράσυλλος, ὁρθτρ. Θρασύλος, ὁ. Ὑποκρστ. τοῦ Θρασυκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 54. — 2) Εἷς τῶν δέκα Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινουσαῖς ναυμαχίαν κατηγορηθέντες ὡς ἔνοχοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Θράσυλλος, Θουκ. ἡ, 73. Πλάτ. Θεαγ. 129. D. Πλούτ. Θρασύλος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ά, 1, 8, ἔκδ. Schneid. — 3) Περίφημος Μαθηματικός, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠνωνήθη καὶ ἠγαπήθη μεγαλως διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὅμως δὲν ἐσώθη κἀνέν· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV. 166.

Θρασύλοχος, ὁ. Μεσσηνιός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θρυσύμαχος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργία, δεινὸς εἰς τὴν ῥητορίαν, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐπενόησε καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀριθμόν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 275. Πολτ. I, σελ. 328.

Θρασυμήδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὅμ. Ἰλ. I, 81. K, 255 ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 39, 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἱπποκόμος τοῦ Σαρπηδόνος.

Θρασυμηλίδας, α, ο, (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θρασύμηλος, ὁ. = Θρασυμήδης, ὁριθμ. 2.

Θράσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θρασωνίδας, ου, ὁ (ῑ) Ἠλεῖός τις, ὅς τις ἐπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἤλιδα. Ξενφ. Ἑλ. δ', 15.

Θρασωνίδης, ου, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος. Αἰλ.

Θραῦστος, ἡ, ἢ Θραῦστον, τό. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀκρωρείας, Ξενφ. Ἑλ. ζ, 4, 14. ἢ Θραῖστος, παρὰ Διοδ Σικ. ιδ', 17.

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θρᾶσσα. Θεοκρ. Ἐπ. ιή, 1.

Θρεψίππας, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέψιππος, παρβλ. Heyne σελ. 487.

Θρηΐκη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θράκη. Ἡροδτ. 4, 99.

Θρηϊκίη, ἡ. Προσυπακμ. γῆ. Ἰωνικ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ Θρηΐκη. Ἡροδτ. 1, 168. (–υυ–) Ἀπολ. Ῥοδ. A, 614.

Θρηΐκιος, ία, ιον, ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος. Τῆς Θράκης ἢ εἰς τὴν Θράκην ἀνήκων, ὁ Θρηΐκιος πόντος, ἡ Θρᾳκικὴ θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ὄρκτον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβρέχον τὰ παράλια τῆς Θράκης. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηΐκιον, ἤτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἕως τῆς Σαμοθράκης. Ἡροδτ. 7, 176. Ἡσ. (–υυυ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ – – υυ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θρῆϊξ, ϊκος, ὁ. ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴξ. ὁ κάτοικ. τῆς Θράκης. Ὅμ. Ἡροδτ. (τὸ ι ἔστι δίχρονον· παρ' Ὁμήρ. δὲ βραχύ, Θρῄϊκας Ὅμ. Ἰλ. B, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστρ. ποιητ. εἴληπται πότε μακρόν, ὡς παρ' Ἀπολδ. Ῥοδ. 637. Θρῄϊκας, καὶ 632. Θρῄϊκας.)

Θρῄκη, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θράκη. Ὅμ. Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Τραγδ. Αἰσχύλ. καὶ Εὐρπ. ὅθεν Ἐπίρρ. Θρῄκηθεν, ἐκ Θράκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρῄκηνδε, εἰς τὴν Θράκην. Ὅμ. Ὀδ. H, 361.

Θρῄκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Θράκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 666. Εὐριπ.

Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. Ὁ κάτοικος τῆς Θράκης Ἡροδτ. 1, 28. ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θρῆξ, κός, ἡ. Φρούριον λῃστρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταύρου. Στράβ. ις'.

Θρῆσσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾶσσα. Ἡ κάτοικος τῆς Θράκης, Ἡρόδτ. 4, 33. ἔτι δὲ καὶ Ἐπιθτκ. Εὐριπ. Ἄλκ. 967.

Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν· ἔτι δὲ Θριαί, αἱ καὶ Θριώ, ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἐπίρρ. Θριῶζε, εἰς τὴν Θρίαν, Θουκ. ά, 114. Θριάσι ἢ Θριᾶσιν, ἐν Θρίᾳ. Ξενφ. Θριῶθεν, ἐκ Θρίας. Στέφ. Βυζ Θρίάσιος, ία, ιον, τῆς Θρίας ἢ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριάσιον πεδίον, Εὐφορός τις πεδιὰς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσῖνος. Ἡροδτ. 8. 65. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, Θριάσιον, Πλουτ. αἱ Θριασίαι πύλαι, μία τῶν δώδεκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἥτις ἡ αὐτὴ καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσύχ.

Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Πιρνασσοῦ, αἵτινες ἀνεθρέψαν, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν κάλπην. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολδρ. γ', 10, σελ, 690.

Θρινακίη νῆσος, ἡ, ἀντὶ Θρινακρία, ἢ Τρινακρία. Νῆσος ἔχουσα τρεῖς ἄκρας ἢ ἀκρωτήρια. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 107 κατὰ τὰς Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀκρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Πάχυνον καὶ Λιλύβαιον, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 965. ἴδε Τρινάκρια, κατὰ τὴν Εἰκασίαν τοῦ Völker. Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 119. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς ἄλλου στενοῦ θαλάσ-

σης. (Κατὰ Στράβ. ς', παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)

Θριοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰ. τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠλιδος. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Θριούσιος, ὁ κατοικ.

Θρόανα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.

Θρόασκα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 8. τανῦν Διϊόρστ.

Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 533. Θουκ. ὅθεν, Θρόνιος, ία, ιον· τοῦ Θρονίου ἢ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καὶ, Θρονιάς, άδος, ἡ Ευρπ. Ἰφ. Αὐλ. 235. οὐσ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡροδτ. Παυσ.

Θρόνοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀκρώτηριον. Πτολ.

Θρυόεσσα, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Θρόνον. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 711.

Θρύον, τὸ (ῡ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀκροτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἤτις καὶ Θρυόεσσα ἐλέγετο, παρ' Ὅμ Ἰλ. Β, 592. Λ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἐπιτάλιον καλουμένη· ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῶν αὐτόθι φυομένων θρύων, εἴδους φυτοῦ. Στράβ. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῦθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὕτη καὶ πόρος Ἀλφειοῦ. ὅθεν, Θρυΐτης, ου, καὶ Θρυούντιος, ὁ κάτοικ.

Θυαμία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1.

Θύαμις, ιδος, ὁ (υ υυ). Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας· τανῦν Ἁλλαμα. Θουκ. α', 46. Στράβ.

Θύαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Θουκ. γ', 106.

Θυάτειρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακαινισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλουμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων· τανῦν Ἀκχισσάρ. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Θυατειρηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν Θυατείρων. Στέφ. Βυζ.

Θύεσσος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Πισιδίᾳ, ἀμφότεραι μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμεναι. Στεφ. Βυζ.

Θυέστης, ου, ὁ. ποιητκ. Θυέστα Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἔκγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀερόπην, ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπανακαλέσας αὐθις ὁ Ἀτρεύς, ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὸν σφαγέντα υἱόν του· ἐξ ἀγνοίας δὲ συνευρεθεὶς ὁ Θυέστης καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολδρ. β', 4, 6. Παυσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστκ. Θυέστα, εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 106. πληθ. Θυέσται, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 11. »ἡ Θυέστου δαΐκτα Αἰσχ. 1253. »Τὰ Θυέστου δεῖπνα« Εὐριπ. Ὀρ. 1008. ὅθεν, Θυέστειος, εία, ειον, τοῦ Θυέστου ἢ ἐκ τοῦ Θυέστου καταγόμενος. Ἀριστ.

Θυία, ἡ. Τόπος πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίδι, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡροδτ. 7, 178.

Θυία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη ἐσύστησε τὰ Ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, αἵ τινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυΐαι καὶ Θυιάδες, Παυσ. Φωκ. 6. Ἡρόδτ.

Θυῖα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Ποττερ. Ἀρχ.

Θύμβρα, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Θύμβρη. Στέφ. Βυζ.

Θυμβραῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἓν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Εὐρ. Ῥησ. 221. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 320.

Θύμβραρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σάρδεων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ. Ξενφ. Κυρπ. 5', 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Χειρογρ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Θύμβρη. ἡ. Πολίχνη καὶ πεδίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἀπ' ὅπου ἐκτείνετο τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀδραμυττιοῦ κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπεῖχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· τανῦν χωρίον Ἐναί. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 430. ὅθεν, Θυμβραῖος, αία, αῖον, τῆς Θύμβρης ἢ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.

Θυμβρία, ἡ. Κώμη τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυοῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄντρον Φαρώνιον λεγόμενον, ἀναθίδον φθοροποιὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, τανῦν Ἀκτσιεχέρ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 13.

Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον. Στέφ. Βυζ.

Θύμβρις, εως ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. Ἀπολδρ. α', 4, 1.

Θύμβρις, εως, καὶ ιδος, ἡ, = Τίβερις, Πλουτ. Διον. Περ. 352. Ἀνθολ. — 2) Πηγήτις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατά τινας ῥύαξ φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῶν τειχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ. Εἰδ. α', 118. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. α', 4, 1. τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν μέρος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.

Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Θυμοίτου καλουμένου. Ἁρποκρ. Σουΐδ. καὶ Σχολ, Ἀριστφ. Σφῆκ. 1134. ἡ γραφὴ Θυματάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμαρτμ. ὅθεν, Θυμοιτάδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἐπιθτκ. Θυμοιτίς, ίδος, ἡ, τῶν Θυμοιτάδων ἢ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστφ. αὐτόθ.

Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουΐδ.

Θυμοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. παρὰ Brunk ἐν Ἀναλακτ. II. σελ. 259.

Θυμοχάρης, ου, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ἡ, 96. Ξενφ. Ἑλλ. α', 1. ἄλλως καὶ Θυμόχαρις γραφμν.

Θυνηΐς, ίδος, ἡ. (Θυνοὶ) τῶν Θυνῶν· ἡ Θυνηΐς νῆσος = ἡ Θυνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.

Θυνία, ἡ (Θύνιος) προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ Θυνῶν. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νῆσος. Νῆσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον. Στράβ. ἔτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιὰς καὶ Δαφνοῦσα καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀργοναῦται ἀφιέρωσαν εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· τανῦν Κιρπέχ. Μάννερτ. Γεωγρ. VI. 3.

Θυνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἢ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιὰς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 435. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θυνιάς, ἡ νῆσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προσυπακμ. γῆ, καὶ, τὸ Θυνῶν πεδίον, Ξενφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φθάνον ἕως τῆς Σαλμυδησσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Θυνοὶ καὶ ἔνθα ἔκειτο ἓν ὁμώνυμον Ἀκρωτήριον· τανῦν Ἰνάδα ἢ κοιντρ. Νιάδα, Στράβ.

Θυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνῶν – ἡ Θυνὶς γαῖα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 460. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θρᾴκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἀρχαιόθεν περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα μεταβὰν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκησε τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. Ἡροδτ. 1, 28. 7. 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.

Θῦος, ου, ὁ. Παφλαγών τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδδηφαγίαν, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Θυραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυσ. Ἀρκ. 35.

Θυρέα, ἡ. Ἰωνκ. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρδτ. 1, 82. Θουκ. Πληθ. Θυρεαί, αἱ, Στράβ. Πλουτ. καὶ, ἡ Θυραία. Διόδ. Σικ. ὅθεν Θυρεάτης, ου, ὁ, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεᾶτις, ιδος, ἡ, τῆς Θυρέας ἢ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεᾶτις γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β', 27.

Θυρεαί, αἱ, = Θυρέα.

Θύρεον καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. ς', 2, 37.

Θυρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. α', 8, 1.

Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφινόμου μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ.

Θυρίδες, αἱ. Ἀπότομος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὄρους Ταϋγέτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τανῦν Κκπ – Δρόσα. Στράβ. Παυσ. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς ὀπὰς καὶ σπήλαια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις, ιδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Θυσσαγέται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καθ' Ἡροδτ. 4, 22. τανῦν ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχανίου.

Θύσσος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου Ἀκτῆς. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. Θύσσα, Στράβ.

Θύστρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Βυσσέτι-

δος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, τανῦν Ἐλ-Ἰεμμέ. Ἡροδτ. 7, 6. —

Θυτεῖον, τό. (θύω) Μέρος τι τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίδι. Αἰσχνῖν.

Θυωνεύς, ὁ. Τίος τοῦ Βάκχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀκρ. παρ' Ὁρατ. Ὠδ. α, 17.

Θυώνη, ἡ (θύω). Ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τὸν Ὄλυμπον. Πίνδ. Πύθ. 3, 177. Ἀπολλδ. γ', 5, 3.

Θυώνιχος, ὁ. Σικελός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Θῶν, ῶνος, ὁ (κατ' Εὐστάθ. ἡ Θόων, όωνος, ἡ βέλτιον ἐκ τοῦ Θῶνις, Θώνιος καὶ κατὰ συγκπ. Θῶνος.) Αἰγύπτιός τις, κατοικῶν περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθεὶς ἐνταῦθα τὸν Μενέλαον μετὰ τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡροδτ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θῶνις, φύλακος ἢ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. α', 19. κτίσας μίαν παραθαλάσσιον πόλιν Θῶνιν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν παρβλ. Εὐσταθ. Ὁμ Ὀδ.

Θῶνις, ιος, ὁ, = Θῶν. — 2) ἡ Θῶνις. Μυθολογουμένη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θῶνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.

Θώραξ, ακος, Ἰωνικ. Θώρηξ. Θεσσαλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευάδων. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λαρισσαῖός τις, παρ' Ἡρόδτ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλ. β', 1.

Θωρμείων, ωνος, ὁ (-υυ-) Δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν, τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστφ. Βάτρ. 363.

Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε', 13.

Θώσπιτις Λίμνη. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ι.

Ἰαβαδίου νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀσίας, κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐντῷ Γαγγητικῷ κόλπῳ· τινὲς τῶν νεωτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντὶ τῆς νῦν Ἰάβας· κατὰ Nitsch. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγομένη, καὶ κατὰ Mannert. ἡ νῆσος Βάγκα, κειμένη νοτειοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.

Ἰάβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Πτολ. ε', 15. πιθαν. ἡ νῦν Ἐβουδ.

Ἰαβώκ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Φιλαδελφείας πόλεως, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰορδάνην, τανῦν Badi-Zérka. Εὐσέβ.

Ἰάδερα, ἡ. Πόλις τῆς Λιβουρνικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πλιν. καὶ Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάδερα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ', 19. τανῦν Zara Vechia.

Ἰάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισεν δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος· Ἡροδτ. 2, 134.

Ἰάζυγες, οἱ. (ῑ) Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Σιρματίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρριαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατῴκουν οὗτοι ὀξαιρ. τὰ περὶ τὸν Δούναβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καὶ Γαλιτζίᾳ καὶ ἓν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βασίλειοι· ὀρκτικῶς δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰάζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπὶ πολὺν χρόνον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς μισθωτοὺς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας των· ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατῴκουν κατὰ πόλεις, ἐξ ὧν ἀπαριθμεῖ διαφόρους. Στρίβ.

Ἰαιρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 22.

Ἴακχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶχεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελουμένων Ἐλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, συνοδευόμενον ἀπὸ διαφόρων ἀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἡσύχ. — 2) Ἆσμα ᾀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδτ. 8, 65. Ἡσύχ.

Ἰάλεμος, ὁ (υ-υυ) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ἔφορος ἢ ἐφευρετὴς τῶν ἐλέγων καὶ πενθίμων ἀσμάτων, Ἀθην. ιδ', 3. Ἡσύχ.

Ἰαλκός, ἡ = Ἰαωλκός. Θεοκρ.

Ἰάλμενος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολλδ. γ', 10, 8.

Ἰάλυσος, Ἰωνικ. Ἰήλυσος, ὁ (υ-υυ). Τίος τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔκγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμήρου καὶ Λίνδου, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοίρασε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, εἶθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν. Πίνδ. Ὀλ. 1, 136. Διοδ. Σικ. ε', 57. Αἴλ.

Ἰάλυσος, Ἰωνικ. Ἰήλυσος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰαλύσου ἐκγόνου τοῦ Ἡλίου· τανῦν Ἰαλυσό. — Ἰηλυσός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 656. Διον, Περ. 508. Θουκ. καὶ Ἰαλυσός, Στρβ. Διοδρ. Ἰήλυσσος δὲ, παρ' Ἡροδτ. 1, 144. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰαλύσιοι, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἰαλυσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰάμβη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς γεννηθεῖσα εἰς τὴν Θράκην, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικὸς τοῦ Ἰπποθόοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ἡ Δήμητρα, ὅτε πενθοῦσα, ἐζήτει τὴν κόρην της Περσεφόνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὁμ. Ἅμν Δημ. 195. Ἀπολλδ. α', 5, 1.

Ἰάμβλιχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίλης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπιστήμου οἰκίας καὶ ζήσας περὶ τὴν τετάρτην μετὰ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν τινά, συντείνοντα πρὸς γνῶσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας. Ἀνθολ.

Ἰαμενός, ὁ. Εἷς τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 139.

Ἰαμίδαι, (ῑ) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου ἐν Ἠλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημοι διὰ τὴν μαντικὴν αὐτῶν τέχνην Πίνδ. Ἡροδτ 5, 44.

Ἰάμισσα, καὶ Ἰαμηνά, παρὰ Πτολ. β', 3. ἄλλως Τάμεσα, παρὰ Διον. Κάσ. μ', 3. Ὁ νῦν Τάμεσις, μέγας ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας. (Temse.)

Ἰαμνεῖα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρκτικῶς, πολυάνθρωπος τὸ πάλαι κατοικουμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰώσπ. Πλιν.

Ἴαμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀνατραφεὶς ὡς πλάττεται ὑπὸ δύω ὀφέων, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καὶ γινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν θυμάτων. Πίνδ. Ὀλ. 6, 120. Παυσ. στ', 2. ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἤλιδι.

Ἰάνασσα, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρα, ἡ, (υυ-υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὁμ. Δημ. 421. Ἡσ. Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνθη, ἡ (υ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθυος, Ἡσ. Θεογ. 349. σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ τῆς Περσεφόνης Ὁμ. Ἅμν. Δήμ. 421.

Ἴανος, ὁ. Ἀρχαία Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνετο αὐτὴ ἡ τοῦ Παντὸς Φύσις μὲ ὅλας τὰς ἐν αὐτῇ συμβαινούσας μετατροπὰς καὶ ἀλλοιώσεις, ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μὲ δύω πρόσωπα, καθήμενη ἐφ' ἑνὸς ἀκτινοβολοῦντος θρόνου, καὶ ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν ἐν Ῥώμῃ, τὸν ὁποῖον ἠνοιγον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.

Ἰαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνέχεον πολλάκις μὲ τὸν Τάναϊν, ὁ δὲ Στράβ. ἡμαρτμ. ἐκλαμβάνει τὸν τὸν Ὕπανιν ἀντὶ τοῦ Ἰξάρτου. Στρίβ. ιά. τανῦν Συρ-Δαρία. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 30.

Ἰάονες, ἀντὶ Ἴωνες, (υ-υυ) Ἐνικ. Ἰάων, σπαν. ἀπαντμ. παρ' Ὁμήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. οἱ Πέρσαι δὲ ἐκάλουν Ἴωνας ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αἰσχλ. Πέρτ. 176, 561. — Ἐνικ. Ἰάων παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Ἰάονιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Ἰώνιος, οἱ Ἰόνιοι νόμοι. Αἰσχ. Ἱκετ. 72.

Ἰαπετιονίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένη. Πίνδ. Ὀλ. 9, 81.

Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ (-υυ-υυ) ἀντὶ Ἰαπετιδης. Τίος τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.

Ἰαπετός, ὁ (-υυυ) Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δὲ γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολλδ. — πληθ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τὸ Κρόνοι, ἀντὶ οἱ εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας φθάσαντες. Ἀριστφ. Νεφ. 994. Λουκ. Διαλ. Θ. β'.

Ἰάποδες, οἱ, Japydes. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν Ἰουλιακῶν λεγομένων Ἄλπεων καὶ ὑπὸ διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.

Ἰάπυγες, οἱ. Ἰωνικ. Ἰήπυγες, (υ-υυ) Japyges. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες, Ἡροδτ. (Κατὰ Πασσόβ. γενικ. Ἰηπυγίων ἀντὶ Ἰήπυγων παρὰ Διον. Περ. 379.) — ὅθεν Ἰαπύγιος, ία, ιον. Ἰωνικ. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἢ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ Ἰάπυγας ἀνήκων π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. = Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ χώρᾳ, τανῦν Capo Rizzuto, ὅπερ καὶ, ἡ Σαλεντίνη, ἐλέγετο. Θουκ. στ', 29. Στράβ.

Ἰαπυγία, ἡ. Ἰωνικ. Ἰηπυγίη, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας· ἤδη Terra d' Otranto. Ἡροδτ. 3, 138. Πολύβ.

Ἰάπυξ, υγος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήπυξ. Τίος τοῦ Δαιδάλου, ὅτις ἐλθὼν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του ἓν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στραβ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.

Γ'άρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διός Ἄμμωνος. Οὐίργ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Διδώ, ὡς λέγεται, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της. Ἰουστν.

Γ'αρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἠλιδος. Στράβ.

Γ'άρδανος, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μιᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Ἡροδτ. 1, 7. Ἀπολδρ. β', 6, 3. Παλαίφ. κατὰ Γενκ. ἐξ ἧς πιθαν. καὶ ὁ τύπ. Ἰαρδάνης, ἐν χρήσει.

Γ'άρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φειᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Η, 135. Γενκ. παρὰ δὲ Παυσ. ά, 5. εὑρηται εἰς Ὀνομτ. ἔνθα ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ Ἀκίδα ῥέοντος διὰ τῆς Χάας εἰληπται. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κύδωνες. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 292.

Γ'ας, άδος, ἡ (υυ). Ἐπιθετκ. ἀντὶ Ἰωνικὴ· ἡ Ἰὰς πόλις. Ἡροδτ. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. Ἡρδτ. 1, 92, — 3) ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. Δουκ. καὶ ἐπιρμ. Ἰαστί. Πλάτ.

Γασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ἰασίου, ὁ Ἀμφίων, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 282.

Γ'ασιος, ου, ὁ (-υυυ). Βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. Ὁμ. Ὀδ, — 2) Τίος τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μυνίου ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Καλμ. Ἔμ. Ἄρτ. 215. Ἴασος, παρ' Ἀπολδρ. γ', 9, 2. καὶ Ἰαστίων. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. — 3) = Ἰασίων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 970.

Γ'ασίων, ωνος, ὁ (-υυυ). Τίος τοῦ Διός καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπήσασα ἡ Δήμητρα διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον καὶ Κόρυτον· καθ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 125. ἐκεραυνώθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 12, 1. Διον. Ἁλικ. ά, 61. Εἰκάζεται δὲ ὡς ἐκ τοῦ μύθου τούτου ὅτι ὁ Ἰασίων ἐδίδαξε πρῶτον τὴν γεωργίαν ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὡς τέκνον ὁ πλοῦτος παρὰ τοῖς αὐτόθι ἐγχωρίοις. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 736. Ἰάσιος, παρ' Ἡσιοδ. — 2) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Αἴλ. (Ἴασος, Ἰάσιος καὶ Ἰασίων εἰσὶ κατὰ διαφορὰν τύποι.)

Γ'ασονίδης, ου, Ἰησονίδης, (υ-υυ-). Τίος τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὐνεος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468.

Γ'ασόνιος, ία, ιον (υ-υυυ). Τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἰάσονα ἀνήκων. — ὅθεν, ἡ Ἰασσονία ἀκτή. Ἀκρωτήριον τοῦ εὐξείνου Πόντου πλησίον τῆς Σινώπης εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤραξεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅτε ἔπλευν εἰς τὴν Κολχίδα· ταῦτν Ἰασον ἡ Καπὸ Βόνα. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. στ', 2, 1. ἡ ἄκρα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρριαν. — τὸ Ἰασόνιον ὄρος. Ὑψηλὴ καὶ ἐκτεταμένη συνέχεια ὀρέων ἐν Μηδίᾳ τῆς Ἀσίας φερομένη βορειοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν. Στράβ. Πτολ. στ', 2.

Γ'ασος, ὁ (-υυ) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐάνθης καὶ ἀπόγονος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολδρ. β', 1, 2, ἀπὸ ταύτου ὠνομάσθη τὸ Ἄργος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἴασον. Ἔκγονος τοῦ Ἰάσου τούτου ὑπῆρξεν Ἄργος ὁ πανόπτης καὶ τούτου υἱὸς Ἴασος ὁ δεύτερος. Ἀπολδρ. — 3) Τίος τοῦ Πανόπτου Ἄργου καὶ τῆς Ἰσμήνης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἰάσου καὶ πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀπολδρ. β'. 1, 3. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Σφήλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 332.

Γ'ασος, ὁ, ἡ· ον (-υυ). Ἐπιθ. τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἰάσονα ἀνήκων· τὸ Ἴασον Ἄργος, ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τοῦ Ἄργους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύσαντος Ἰάσου τοῦ πρώτου. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 245.

Γ'ασσός, ἡ, καὶ Ἴασος. Θουκ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰασικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, ταῦτν Ἀσέμ-Καλεσί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Ἰασικός, ή, όν, τῆς Ἰασσοῦ, ὁ Ἰασικὸς κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περὶ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Θουκ. ή, 28. ταῦτν Κόλπος τοῦ Ἀσέμ-Καλεσί. (Ἰατσός, Πολύβ. ιζ', 2. Στράβ. Στέφ Βυζ. Ἀππιαν. Ἴασος, Θουκ. ή. 28. Ἀθην.)

Γ'ασται, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατὰ Πτολ. κατοικοῦντες ἀρκτικῶς ἄνωθεν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Γ'ασώ, οῦς, ἡ (ἰάομαι) [υ--] Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων Ἀριστφ. Πλουτ. 701.

Γ'ασων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήσων, κλητκ. Ἴασον. Τίὸς τοῦ Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ πόλεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Πολυμήδης. Ἀπολδρ. ά, 9, 16. ἢ Ἀλκιμήδης, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ἀρχηγὸς τῆς ἐστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρισθῇ, λαβὼν συναγωνιστὰς τῆς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεώς του τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ· ἡ ἁρπαγὴ τοῦ ἐν Κόλχοις φυλαττομένου χρυσοῦ δέρατος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ περίδοξος καὶ τοσοῦτον διαφημισθεῖσα Ἀργοναυτικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἴδε Ἀργοναῦται. Διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρας καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὸς τὸν θεῖόν του Πελίαν, λαβὼν μετ' αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλιπὼν μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ ἐν Κορίνθῳ βασιλέως Κρέοντος, ἀφ' οὗ πρότερον ἐκδικήθη κατὰ τοῦ θείου του φονεύσας αὐτὸν διὰ τῆς πανούργου συνεργείας τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ ά, 9, 23. Ἐκ τῆς Μηδείας ὁ Ἰάσων ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Τίσσανδρον καὶ τὴν Ἀλκιμένην, τοὺς ὁποίους ἡ ζηλότυπος καὶ καταφρονηθεῖσα Μήδεια ἔσφαξεν ἀνιλεῶς, ἐκδικουμένη οὕτω κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰάσονος. Διοδ. Σικ. δ', 54. τελευταῖον δὲ κινήσασα εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰάσονα διὰ τῶν ἐπιβουλῶν της, τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ. Διοδ. Σικ. τῆς ἐκστρατείας ταύτης τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα τὴν διηγήσιν περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος εἰς ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ἀργοναυτικά. — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν, πολιτικὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην καὶ πραότητα· σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐβοήθει τοὺς Θηβαίους εἰς τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταῖον δὲ συνέλαβε τὸν μέγαν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μεγα βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ μία γενομένη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολύφρονος, τοῦ ἀφῄρεσε τὴν ζωὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγίλων καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξενφ. Ἑλ. στ', 1. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐξ Ἄργους, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουίδ. συνέγραψε, περὶ Ἑλλάδος βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. VI. σελ. 370.

Γ'ατροκλῆς, έους, ὁ (κλέος). Ἀθηναῖος, ἀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημοσθ.

Γ'άχη, ἡ (υυ-). Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 419.

Γ'ώλκος, ἡ, Ἐπκ. ἀντὶ Ἰωλκός, (υυ-υ) Ὁμ. Ἰλ. Β. 712. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1091.

Γ'ών, ονος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἰων. (-υ--) ἴδε Ἰάονες. — 2) Ποταμὸς τῆς Πισατίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Καλλμ. Ἔμν. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.

Γ'βάνωλις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάτων πόλεως τῆς Καρίας. Ἡροδτ. 5, 121.

Γ'βηρ, ηρος, ὁ (ῑ) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἰβηρες. — 2) Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Καταβριακῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταῦτν Ἔβρος (Ebro) Πολύβ. β', 13. Στράβ. οὐχὶ δὲ Ἰβηρος.

Γ'βηρες, οἱ. Iberi. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἶχον οὗτοι ἀνέκαθεν μεγάλας καὶ ὀχυρὰς πόλεις, καὶ διήγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν καὶ λῃστρικόν, ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡροδτ. 7, 165. Θουκ. Ἀπτ. Ἱστ. 72. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ Στράβ. — ὅθεν, Ἰβηρικός, ή, όν, τῶν Ἰβήρων. Πολύβ. ἡ Ἰβηρικὴ = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηριάς, άδος καὶ Ἰβηρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Γ'βηρία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἱσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἴβηρος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 163. Θουκ. ἐξελάμβανον δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας ἐκάλουν Ταρτησσόν· παρβλ. Mannert. Γεωγρ. I, σελ, 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος μεγάλης Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρποφόρα πεδία διαῤῥεόμενα ἀπὸ ἓν πλῆθος ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἴβηρες ἔζων τὸν αὐτὸν βίον μὲ τοὺς Ἀρμενίους καὶ Μήδους· ταῦτν Γεωργία ἡ Ἀτσχὶ-Βάσχ. Στράβ.

Γ'βυκος, ὁ (-υυ) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἔζησεν αὐτόθι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν εἰς μίαν του ὁδοιπορίαν καὶ μέλλων νὰ θανατωθῇ ἀπανθρώπως ὑπ' αὐτῶν, ἴδε κατὰ τύχην γερανοὺς πετῶντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη νὰ ἐκδικηθῶσι ποτὲ τὸν θάνατόν του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φωνεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ὀμήγυριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γερανοὺς ἐγέλασαν, εἰπόντες «ἰδοὺ οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἰβύκου»! ληφθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες ἐμαρτύρησαν τὴν κακουργίαν των· κατὰ Σουίδ. ἔγραψεν ὁ Ἴβυκος οὗτος Λυρικὰ ποιήματα εἰς δωρικὴν Διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριστφ. Θεσμ. 167. Πλάτ. ὅθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἰβύκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπί τινος γεγηρακότος ἵππου λεγομένη, μὲ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἴβυκος εἰς τὰ ποιήματά του.

Γ'γαυοι, οἱ. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουᾳ. Στράβ.

Ἰ'δα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἴδη, ὅπερ ὄρα.

Ἰ'δαία, ἡ (Ἰδαῖος) ἐπιθ. τῆς Κυβέλης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· ἔτι δὲ, ἡ Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὁμομ. κύρ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινεύς, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς δύο αὐτοῦ παῖδας ἐκ τῆς πρώτης γυναικός του Κλεοπάτρας. Ἀπολδ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολδ. γ', 12, 1.

Ἰ'δαῖος, αία, αῖον, (ῑ) Τῆς Ἴδης ἢ εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ὤν, ὡς, Ἰδαῖος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ὅμ. Ἰλ. Π, 605. ἐπιθ. τοῦ Πάριδος. Εὐρ. Ὀρεστ. 1350. ἡ Ἰδαία χθών, ἀντὶ ἡ Τροία. Σοφ. Ἀγ. 1350. τὰ Ἰδαῖα ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρρίαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δάκτυλοι.

Ἰ'δαῖος, ὁ (ῑ). Περίφημος κήρυξ τῶν Τρώων, ὅς τις διὰ τὸ γῆρας καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ προβάλῃ ἀνακοχὴν ὅπλων. Ὅμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Υἱὸς τοῦ Δάρητος ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης καταπλακωθεὶς ἀπὸ τὴν στέγην ἑνὸς οἰκήματος. Δικτ. — 4) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Τρῳάδι ὄρος Ἴδη. Διόν. Ἁλικ. ά, 61.

Ἰ'δακος, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Θουκ. ή, 104.

Ἰ'δαλία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στέφ. Βυζ. Στράβ. ιδ'. Βι. ά, 36

Ἰ'δάλιον, τό (-υυ). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Θεοκρ. Εἰδ. ιά, 100. Στράβ. ὅθεν, Ἰδαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, καὶ, Ἰδάλιος, ία, ιον. τοῦ Ἰδαλίου ἢ εἰς τὸ Ἰδάλιον ὄρος ἀνήκων.

Ἰ'δάνθυρσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σαυλίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ.

Ἰ'δαρεύς, έως, ὁ. Τύραννος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Εἰρν.

Ἰ'δας, α, ὁ, Ἴωνκ. Ἴδης, εω, (--) Υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, ἁρπάσας τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Εὐήνου Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφήσας τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐπροτίμησεν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἴδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 554. Ἀπολδ. ά, 7, 9. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Ἴδας οὗτος, ὕστερον δὲ συνεκστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολδ. ά, 8, 2. κατ' Ἀπολδ. γ', 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἴδας εἰς σφοδρὰν ἔριδα μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ φονεύσας αὐτούς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Θεοκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, 112. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ μνηστὴρ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. Ἀπολδ. β', 1, 5. (Ἴδας, α, Πίνδ. Ἀπολδ. ά, 8, 2. Πλουτ. Ἴδης, εω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 558.)

Ἰ'δη, ἡ, Δωρικ. Ἴδα (ῑ) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνέθρεψε τὸν Δία. Ἀπολδ. ά, 1, 3. Παυσ. ή. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκαστος ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Ἰ'δη, ἡ (ῑ). Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, σχηματίζον δύο ὑψηλὰς καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἐπὶ πλεῖστον εἶχε κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἄρχισε πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· τανῦν δὲ καλεῖται Ψιλορίτης. Στράβ. ί. Διοδρ. Σικ. ά. Διον. Περ. 502. — 2) Περίφημον καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγετο Γάργανος· ἐπὶ τῆς Ἴδης εὐρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ὠνομάζετο Ἰδαία μήτηρ. τανῦν Ἴδα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 821. Ἡροδτ. Θουκ. Ἴδα παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἐπίρμ. Ἴδηθεν, ἐκ τῆς Ἴδης. Ὅμ. Ἰλ. Γ. 276.

Ἰ'δης, ἐπικ. ἀντὶ Ἴδας.

Ἰ'δεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ δέρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπρόσφερεν ὁ Μελέαγρος. Τγίν. μύθ. 173.

Ἰ'δμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα ἄγριον χοῖρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 185. Ἀπολδ. ά. 9. 23 — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδ. β', 1, 5.

Ἰ'δομένη, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἡμαθίας. Στέφ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομέναι. Οὕτω καλοῦνται δύο ὑψηλοὶ λόφοι ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ', 112, 113.

Ἰ'δομενεύς, έως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνκ. ῆος καὶ έος. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του. Εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης συνεκστράτευσεν ἐπὶ τὰ μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρων μετ' αὐτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφώνευσεν εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 645. Δ, 253. Ε, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κρήτην, ἐθυσίασε τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατά τινα εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς αἰσίου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλεντινὸν ἀκρωτήριον, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰσήγαγε τοὺς σοφοὺς νόμους τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς. Στράβ. ί. Ἀπολδ. γ', 3, 1. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Ἰ'δοθέα, ας, ἡ, = Εἰδοθέα, ὅπερ ὄρα.

Ἰ'δούβεδα, ας, ἡ· Idubida. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ὀρέων τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ καὶ φερόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, καταντᾷ ἕως τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Sierra d'Occa Στράβ. Πτολ.

Ἰ'δουμαία, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μ' ἓν μέρος τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· — ὅθεν, Ἰδουμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ

Ἰ'δουμανία, ἡ· καὶ Εἰδουμανία, Πτολ. β', 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων ἀνατολικῶς· ἔτι δὲ καὶ Sidumania τανῦν Blackwater.

Ἰ'δριάς, άδος, ἡ, χώρ. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιρίας καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα ποταμοῦ. Ἡροδτ. 5, 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρότερον Χρυσαωρὶς καλουμένη. Στέφ. Β. ζ.

Ἰ'δριεύς, έως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ἰ'δυῖα, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολδ. α', 9, 23.

Ἰ'έγαι, ἴδε Ἰέται.

Ἱερά, ἡ, Hiera (ῑ). Μία τῶν τριῶν Αἰγουσῶν νήσων ἀπέναντι τῆς Σικελίας, τανῦν Maritimo καλουμένη. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ, Ἱερὰ νῆσος. — 2) μία τῶν Λιπάρων ἢ τοῦ Αἰόλου νήσων, Θουκ. γ'. 88. ἥτις καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο. Στράβ. τανῦν Volcania.

Ἱεραὶ ὁδοί, ἴδε Ἑξαμπαῖος.

Ἱεραμένης, ους, ὁ. Πέρτης τις, πιθαν. πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου. Θουκ. Ξενφ.

Ἱεράνησος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Ἱέραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως. Δημοσθ.

Ἱεράκων πόλις, εως, ἡ (α). Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στράβ.

Ἱεράπολις, εως, ἡ (α) [Ἱερὰ πόλις, Στεφ. Βυζ] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας, ἔχουσα πολλὰς θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ ἓν σπήλαιον, Πλουτώνιον καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνεδίδετο ἀκατάπαυστος μέλας ἀτμός. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Κυβέλης. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυρρηστινῆς χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀτάρτης περιέχοντα πολλοὺς θησαυροὺς, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Βαμβύκη, ἡ· Στράβ. ιδ'. Ἀππιαν. Λουκ — ὅθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Ἱεραπολιτικός, ή, όν, τῆς Ἱεραπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἀνήκων.

Ἱεράπυτνα, ἡ, καὶ Ἱεράπυδνα, τά, Δί. Κασσ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὕστερον δὲ κατεστάθη τόπος διατριβῆς τῶν Κιλίκων λῃστῶν, διὸ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μετέλλου· τανῦν χωρίον Ἱερὰ πέτρα, ἢ κατὰ Mannert. = Ἴτανος, ὅπερ ὄρα· ὅθεν Ἱεραπύτνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἱέρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἢ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Προῦτος. Πτολ. γ', 8.

Ἱερεῖς, ἡ Ἱερῆς, οἱ. Ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκιδίδης θέτει μεταξὺ τῶν Παραλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ', 92. ἄλλως δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. παραβλτ. μὲ τὸ τοῦ Καλλμ. Δηλ. 387. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱεριχώ, ἡ, καὶ Ἱεριχός, ἡ, καὶ Ἱερικοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγρφ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰώσηπ. καλεῖ θεῖον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς πλέον Εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως ὅλης τῆς Παλαιστίνης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. ιδ'. Πλιν. 5, 15. περίφημος

δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα φιατρίβην τῶν ἱερέων καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Λαοῦ.

Ἰέρνη, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νῆσος Ἰρλανδία κειμένη δυτικῶς τῆς Βρεττανίας, αὕτη ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἵτινες ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν κατακτήσωσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ', λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, ἀνθρωποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι, τούς τε πατέρας τελευτήσαντας κατεσθίειν ἐκ καλῷ τιθέμενοι, καὶ φανερῶς μίσγεσθαι ταῖς τε ἄλλαις γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ ἀδελφαῖς· ἡ κατὰ Πτολ. β', 2. κατῴκουν ἐν αὐτῇ οἱ ἑξῆς λαοί, Δαρινοί, Οὐολούντιοι, Ἐβλάνοι, Καῦκοι, Μανάπιοι, Κοριόνδοι, Βρίγαντες, καὶ Οὐσδίαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περὶ δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατῴκουν, οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελίβοροι, Γαγγανοί, Αὐτειροί, Μαγνᾶται, καὶ Ἐρδίνοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐενίκνιοι καὶ Ῥοβόγδιοι· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος αὐτόθ. ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἰέρνης.

Ἴερνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυτὸν Schannon. Πτολ. β', 20.

Ἱεροκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Παυσ.

Ἱεροκλῆς, έους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1046. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεία. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικός, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνέγραψε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικορωμαϊκοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

Ἱερομνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κάπυν. Ἀπολλόδ. γ', 12. 2.

Ἱερόν, τό. Τόπος ὑψηλὸς καὶ λοφώδης ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Οὐρίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. τὸ ἐπὶ στόματι Ἱρόν. Ἡρόδτ. 4, 87. Πολύβ. δ', 39. (τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦ ὄρους πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος.)

Ἱερόν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τὸ τοῦ Ξενφ. Ἱεροῦ ὄρους ἢ ὄλλως Θήχης λεγομένου. — 2) Ὄρος τῆς Θράκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλιππ. γ', σελ. 114.

Ἱεροσόλυμα, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Αἰλία Καπιτωλίνα ἐπικληθεῖσα, μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαϊκῶν λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑκαταίου ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 120,000 κατοίκους· πολεμηθεῖσα δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὅστις κατεθάφισεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνήγειρεν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἴλιος Ἀδριανός· — ταυτὸν Ἱερουσαλήμ, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδέ, κατῳκουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀθωμανῶν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ, κάτοικ. τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκδ.

Ἱέρων, ωνος, ὁ (υυ–). Τίος τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 477–467 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος, φίλος τῆς μαθήσεως καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τοῦτον λέγεται ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Αἰσχυλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Πινδ. Ἡρόδτ. — 2) Ἱέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους ἡγεμόνος τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος· φημισθεὶς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήσας ὑπὸ τὸν Πύῤῥον ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, εἶτα δὲ γεισόμενος φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβοήθησεν αὐτοὺς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἱέρωνος τοῦτον ἔζη καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης εἰς τὰς Συρακούσας, διὰ συνεργείας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Ἱέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλεύσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, ἀφήσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. — 4) Κήρυξ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 752.

Ἱερώνυμος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου. Ἡρόδτ. 9, 33. — 2) Τίος τοῦ Ξειοφάντους, ἄκομψος καὶ ἀφυὴς τραγῳδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς καλπαστικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγερώχους ἐκφράσεις. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 388, Νεφ. 348. — 3) Ἀρκάς τις, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας, ἀναφερομένας παρ' Ἀθηναίῳ, Διογένει Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ, περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ σύγγραμμα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 496. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης. Παυσ. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ἴεται, αἱ· Jetae. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν Jato. Θουκ. ζ', 2.

Ἰηλυσός, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὅρα.

Ἰήνυσος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Συρίᾳ κείμενη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὖσα ὡς μεθόριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ὀχυρῶς ὠκοδομημένη· ταυτὸν κατὰ Λαρχῆρον, Κὰν Ἰουνές, κατ' ἄλλους δέ, Ῥαφία. Ἡρόδτ. 3, 5.

Ἰηόνιος, ίη, ιον, = Ἰαόνιος, καὶ Ἰώνιος, Ἀπολλ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰήπυξ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἰάπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἰάπυξ, ἅπερ ὅρα.

Ἰησόνιος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἰασόνιος, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 983.

Ἰήσων, ονος, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἰάσων, ὅπερ ὅρα.

Ἰητραγόρης, εω, ὁ. Μνησίστις τις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου. Ἡροδτ. 5, 37.

Ἰθαιμένης, εος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων· Ὁμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμάρτης, εω, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ–). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου Ἥρωος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὅμ. ἓν ὄρος τὸ Νήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ καθέδρα τοῦ Ὀδυσσέως· Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Γ, 81. Δ, 605. ταυτὸν Ἰθάκη μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· ταυτὸν Βαθύ· Ὅμ. — ὅθεν Ἰθακήσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης. Ὅμ.

Ἰθακος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος Ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 201. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατῴκησαν ἀνέκαθεν τὴν νῆσον, φέροντες ἀποικίας ἐξ ἀλλεδαπῆς γῆς. — 2) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐρπ. Κύκλ. 103.

Ἰθωμάτας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἰθωμήτης. Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ, ἔνθα ἐπαναγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰθωμαῖα. Παυσ. Μεσσ. 33. Ἰθωμήτας, α, παρὰ Θουκ. α', 103.

Ἰθώμη, ἡ (ῑ). Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενον μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὀμωνύμου ὄρους, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ὁ Ζεύς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εἵλωτες ἐπὶ τοῦ τρίτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἀπ' ὅπου ἀντεπαρετάχθησαν δέκα περὶ που χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἰθωμήτου Διός. Ἡροδτ 9, 34. Θουκ. ταυτὸν, ὄρος Βουλκάνον· — ὅθεν, Ἰθωμήτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθώμης, καὶ Ἰθωμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν Ἰθώμην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰθώμης ὤν. Στράβ.

Ἰθωμία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθώμῃ τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Στράβ. θ'.

Ἰθωρία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, ταυτὸν Ἀγγελόκαστρον. Πολύβ.

Ἰκάρειος, εία, ειον. = Ἰκαρικός. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (–υυ–). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, πρότερον Δολίχη λεγομένη· ἀνῆκε δὲ τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις. Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἰκαρός, ὅπερ ἴδε· — ὅθεν Ἰκάριος, ία, ιον· τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Ἰκάρου. — ὅθεν, Ἰκαρεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ἰκαρίας ὤν. Στέφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἔνθα εὑρίσκετο ἓν μέγα πλῆθος ἐλάφων καὶ λαγῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ τις ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ

ΔΗΜΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τυνδάρεω καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐγένησε μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Θόαντα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀπολλ. γ', 10, 3. 6. διωχθεὶς μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὑπὸ τοῦ αἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος, ἦλθε καὶ κατῴκησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τούτου τὴν θυγατέρα Πηνελόπην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς γυναῖκα. Στράβ. Γ', — Ἰκάριος, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Β, 53. Ἀπολλ. Παυσ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολλ. γ', 10, 4. ἔνθα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβάλου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ μεθύσας ποτὲ, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀπολλ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ία, ιον (-ῡυν). Τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἤτοι περὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν θάλασσα, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου ὅστις πεσὼν ἐνταῦθα, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ τῆς Κρήτης ἐπνίγη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 145. ἔτι δὲ καὶ, τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Ἡροδτ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερνέφελος ὡς ὁ Ἴκαρος εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου κατασατυρίζει τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μένιππος.

Ἴκαρος, ὁ (-υυ). Τὶὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις φυλακωθεὶς μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον, ἐξέφυγε διὰ τῶν τεχνιεῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν, ἀναβὰς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· μὴ ὑπακούων δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του καὶ ὑψωθεὶς πολὺ ἄνω τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ νὰ ἀνέλυσεν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ πτερὰ κολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη ἑκατοτε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης Ἰκάριος πόντος. Ἀπολλ. β', 2, 3. Παλαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἴκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἐναυάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὑρὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔθαψεν. Παυσ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Τγῖν.

Ἴκαρος, ἡ (-υυ), = Ἰκαρία. Ὅμ. Τμ Βακχ. 26, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἰκάρτα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδοσκυθίας παρὰ Πτολ.

Ἰκεταονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶὸς τοῦ Ἰκετάονος, ὁ Μελανίππος, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἰκετάων, ονος, ὁ (υυ--). Τὶὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147. Ἀπολλ.

Ἴκιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κείμενον ἀρκτικῶς· ταυῦν Gris Nez ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἴκκος, ὁ. Περίφημος τις διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς καὶ σοφιστὴς ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ια', 3.

Ἱκμάτιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρισταῖος ἀνήγειρεν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 524.

Ἰκμάλιος, ὁ (-υυυ). Τέκτων τις ξύλων ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἰκόνιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὕστερον πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. θέτει ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Ἀμμιαν. ἔκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πισιδίας χώρας· ταυῦν Ἰκόνιον ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκών, διότι ἐνταῦθα, ὡς λέγεται ἐξέθηκεν ὁ Περσεὺς τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. Στραβ — Ἰκόνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἰκός, ἡ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνικὴ κειμένη πλησίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ταυῦν Σκυρόπουλον. Στράβ.

Ἰκόσιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ. πιθαν. ἡ νῦν Ὀράν. Πλιν. 5, 2. Πομπ. Μέλ.

Ἰκτῖνος, ὁ. Περίφημος Ἀρχιτέκτων Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικρατοῦς ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενῶν καλούμενον, ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλούτ. Παυσ. Ἀρκαδ.

Ἰλάειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολλ, γ', 10, 3.

Ἴλαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Ῥαιτίας, ὁ νῦν Ἴλερ καλούμενος. Λιβ.

Ἴλαρχος, ὁ Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Ἴλας, α, Δωρκ. ἀντὶ Ἰόλαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην. Πίνδ. Ὀλ. 10, 2.

Ἰλεύς, έως, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, (ῑ) Ἡτ. λείψ. γ'. καὶ Ἔτυμ Μέγ.

Ἰλεργέται, καὶ Ἰλέργητες, οἱ, Ilergetae. Ἔθνος μέγα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολύβ. γ', 35, 1. Λιβ. 21, 61.

Ἰλέρδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰλεργετῶν κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυῦν Lerida. Στράβ. γ'. Δι. Κάσ. μα', 20. Πλιν. 3, 4.

Ἰλεργάονες, οἱ, Ilercaonenses. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμόν. παρὰ Πλιν. 3, 4· καὶ Λιβ. 22, 21.

Ἰλιάδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ, Ὀϊλιάδης. Τὶὸς τοῦ Ὀϊλέως. Πίνδ. Ὀλ. 9, 112. Boekh. Ὀϊλιάδα, Heyne.

Ἰλιακός, ή, όν (-υυυ). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἤτοι τῆς Τροίας ὤν, Τρωϊκός· ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τροάδος. Ἀνθολγ.

Ἰλιάς, άδος, ἡ (-υυ) ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ἰλιακός· καὶ Ἐπιθτκ. ἡ Ἰλιὰς πόλις, ἀντὶ ἡ Τροάς. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπακμ. γυνὴ, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, καὶ, Ἰλιάς, προσυπακμ. ποίησις· τὸ Ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, ἐπιγραφόμενον Ἰλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡροδτ.

Ἰλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰλίου. Ἡροδτ.

Ἴλιον, τό, καὶ Ἴλιος, ἡ (-υυ) Ilium. Δύω πόλεις φέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κείμεναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἴλιον, Ilium vetus ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἴλου υἱοῦ τοῦ Τρωός, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πέργαμον καλουμένην· ἔκειτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης· περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν δεκαετῆ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὁποίαν, ὁ αὐτὸς ποιητὴς, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ἐρατεινὴν, αἰπεινὴν καὶ ὀφρυόεσσαν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ο, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μία νέα πόλις κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης ἐπροσφέρεν μίαν ἑκατόμβην εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡροδτ. 7, 42. Στραβ. ιγ'. ταυῦν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς τὸ χωρίον Βουνα-Βασχί· κατοικούμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νέον Ἴλιον, Ilium novum Ἴλιον ὁ νῦν ὄστια κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε τοῦτο μικρὰ κώμη μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίων ἐντεῦθεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐχορήγησε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη πόλις· ταυῦν Τροϊαχί· Στραβ. Λουκ. — ἡ Ἴλιος, παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἴλιον, τό, κεῖται ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.

Ἰλιονεύς, ῆος, ὁ (-υυ-). Τὶὸς τοῦ Φόρβαντος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Τὶὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ὀβιδ. μεταμ. VI. 251.

Ἰλιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμνήστωρ βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἥτις ἔπειτα παθοῦσα τὴν καταστροφὴν καὶ ὅλωσιν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Τγῖν. μύθ. 109. 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.

Ἴλιος, ἡ· παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. συνήθ. τύπ. ἀντὶ Ἴλιον· Ὅμ Ἰλ. — ὅθεν Ἐπιρρ. Ἰλιόθεν, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιόθι, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557 Κ, 12. Ν, 349.

Ἰλίπα, ας, ἡ. Ilipa. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὀχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Λεπτὶς ἐκαλεῖτο· ταυῦν, Villa nuova del Rio. Στράβ.

Ἰλισσιάδες, αἱ· Ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἐκειτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 19.

Ἰλισσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἑνόεται μετὰ τοῦ Κηφισσοῦ· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὀχθην εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡροδτ. 7, 189. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 215. — ἔτι δὲ Ἰλισός, Beck. Ἀνεκδ. καὶ Εἰλισσός, ὁ, Παυσ. — ὅθεν Ἰλισσιάς, άδος, καὶ Ἰλισσίς, ίδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ Βυζ.

Ἰλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικ. τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περίφημοι ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἔμπειροι ναῦται, ἔχοντες ἀξιόλογον καὶ μέγα ναυτικὸν, καὶ συμμαχήσαντες πολλάκις μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ἡροδτ. 1, 196. Ξενφ.

Ἰλλυριός, ὁ. Τὶὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὕτη τὴν ὀνομασίαν της. Ἀπολλ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας· Ἡροδτ. — ὅθεν, Ἰλλυρικός, ή,

ΔΗΜΗΔ

ὸν, τῆς Ἰλλυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· ὁ Ἰλλυρικὸς ποταμός, Ἀπολ, Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν· = Ἰλλυρίς, Ἡρόδτ. 6, 7.

Ἰλλυρίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθτκ. Τῆς Ἰλλυρίας, ἡ ἐκ τῆς Ἰλλυρίας οὖσα· ἡ Ἰλλυρὶς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. 96. — 2) Οὐσιαστ. Ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρυ, τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἔκειτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἄχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὸ μέρος ἐκεῖνο περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δρίλου ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ξηρᾶς ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σαύου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ἄλλη ἡ χώρα αὕτη ὑπό τε τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων Ἰλλυρία Βάρβαρος καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βαρβαρος Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰαποδίαν ἢ χώραν τῶν Ἰαπόδων, τὴν Λιβουρνίαν καὶ τὴν Δαλματίαν· ἡ δὲ Ἑλληνική Ἰλλυρία· περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ'. Πτολμ, β', 17. Πολύβ. Ἀππιαν. Διον. Κασ. μδ', 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι πιθαν. κατήγοντο ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θράκης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον λῃστρικὸν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖται ἓν μέγα πλῆθος μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων διὰ τῶν ὁποίων ἐγίνετο δύσκολος ἡ διὰ θαλάσσης πλησιάσις της ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν· — ὅτι δὲ, τὸ Ἰλλυρικὸν παρ' Ἡροδτ.

Ἴλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀποθανόντα δὲ ἄτεκνον διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 166. Ἀπολλ. γ', 12. — 2) Τίὸς τοῦ Τρῶος καὶ τῆς Καλλιρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολδρ. γ', 12. 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταντάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱόν αὐτοῦ Πέλοπα· Ὅμ. Ἰλ. Τ, 232. Ἀπολδρ. — 3) Τίὸς τοῦ Μερμέρου, κατοικῶν εἰς τὴν Ἐφύραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ νὰ χρίσῃ τὰ βέλη του· Ὅμ. Ὀδ. Α, 259. (ἡ γραφ. Ἴλος, ἔστιν ἡμαρτμ. Ἀπολδρ. Η.)

Ἰλουργῆτες, = Ἰλεργέται. Πολύβ.

Ἰλουργία, ἡ, Ilurgis. Πόλις τῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ἰμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 31.

Ἴμαος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Παραπαμισοῦ ὄρους καὶ φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, τανῦν Μουσταγ. ἔτι δὲ, τὸ Ἰμαῖον ὄρος. Στράβ,

Ἴμβραμος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Καρίᾳ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Ἴμβρασία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ· Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Ἴμβρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρθένιος καλούμενος Στράβ. — ὅθεν, Ἰμβράσιος, ία, ιον, τοῦ Ἰμβράσου ἢ εἰς τὸν Ἴμβρασον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρασία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵ τινες εἶχον ἐνταῦθα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλιμ. ὕμν. Ἄρτ. 228.

Ἴμβριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μεθησιάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου· ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 171.

Ἴμβρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλιάνδης. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἴμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης, περίψημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· τανῦν, Ἴμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἴμβρου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 33. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἰμβριος, ία, ιον, ἐκ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἡ Ἰμβρικός, ἔτι δὲ Ἰμβριος, ὁ κάτοικ. Ὅμ.

Ἱμέρα, γενκ. α, ὁ, καὶ Ἱμέρας, α, Στέφ. Βυζ. Himera. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ὅστις διαιρεῖται εἰς δύο ἄλλους ὁμωνύμους ποταμούς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἱμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τανῦν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν Fiume Salso. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 124. Στράβ. — 2) ἡ Ἱμέρα, ας. Πόλις ἐπίσημος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Πινδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡροδτ. 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἱμεραῖοι, αία, αῖον, τῆς Ἱμέρας, Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Πολύβ — καὶ, Ἱμεραῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἱμέρας. Θουκ. Πλάτ. Φαίδρ.

Ἱμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Θουκ. ζ', 9.

Ἱμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

Ἱμεύσιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολδρ. γ', 10, 6.

Ἱμέριος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 350 ἔτος ἀπὸ Χρ. συστήσας ἓν σχολεῖον τῆς ῥητορικῆς τέχνης εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδασκεν μετὰ πολλῆς φήμης, χρηματίσας πιθαν. καὶ διδασκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, σώζονται αὐτοῦ λόγοι τινὲς καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ Φωτίου Μυριοβίβλῳ.

Ἴμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρίᾳ, περίψημος διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννην τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ' ε', 15. κατά τινας ἡ νῦν, Κιούφ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου. Παυσ. α', 5, 2. Ἴσμαρος κατ' Ἀπολδρ. γ', 15, 4. πιθαν. Ἴμμαρος· ἴδε Heyne. Ἀπολδρ. αὐτόθ.

Ἰνάρως, ω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις βοηθοῦμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462· ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδτ. Θουκ. α', 104.

Ἰνάχειος, εία, ειον (ι). Τοῦ Ἰνάχου ἢ εἰς τὸν Ἴναχον ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενος. Ἰναχεία κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰώ, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰνάχειον γενος, ἡ γενεὰ τοῦ Ἰνάχου. Ἀπολδρ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (-υ.υ-). Τίὸς τοῦ Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίδαι, πληθ. = Ἀργεῖοι. Σιμωνδ. Ἐπ. 26.

Ἰναχίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τοῦ Ἰνάχου, προσυπακμ. κόρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλιμ. εἰς Ἄρτμ. 254.

Ἴναχος, ὁ (-υυ). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· τανῦν Νάϊον ἢ Ζερία. Αἰσχυλ. Εὐριπ. Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· τανῦν Κριεκέλι. Στράβ. ζ'.

Ἰνάχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βατίλειον τοῦ Ἄργους, βασιλεύσας πεντήκοντα χρόνους· πιθαν. περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτιμήθη δὲ ὡς εἷς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰτάξας οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους. Ἀπολδρ. β', 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἁλικρ. α', 25. Παυσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱός του Φορωνεύς.

Ἰνδαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κατπιραίων. Πτολ. ζ', 1.

Ἰνδία, ἡ, καὶ Ἰνδική. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἥτις ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἡμωδῶν, Ἴμαον καὶ Παροπαμιτόν, τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γεδρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικὰ αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ ἱστορικούς· ὁ Ἡροδτ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀκρίβειαν τοὺς ὅρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ διαιρεῖτο ἅπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Στράβ. Ὁ Πτολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφόρους λαοὺς οἵτινες κατῴκουν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μὲ τὰς πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίον νομαδικόν, τὰ δὲ οὐ· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελεύκου Νικάτορος, ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρῶτος δὲ ὁ Δαρείος υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέκτησεν ἓν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡροδτ. Ὁ Μεγασθένης σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἑπτὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσοφιστῶν ἤτοι τῶν ἱερέων καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἔθνους, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τῶν νομάδων καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατῴκουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐχόντων τὰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνεστόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἔθνους. Διόδ. Σικ. β', 40. Ἀρριαν. Ἰνδ. ιβ'. — τανῦν Ἰνδία ἢ Ἰνδοστάν. India.

Ἰνδικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀνήκων. Ἡρόδτ. ἡ Ἰνδικὴ χώρη, = Ἰνδία. Ἡρόδτ. 3, 98. ἔτι καὶ οὐσιαστκ. ἡ Ἰνδικὴ αὐτὴ Ἰνδία. Στράβ. Λουκ.

Ἰνδός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας ὤν· οἱ Ἰνδοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 299. Ἡρόδ. 3, 97. 4, 46. ἔνθα ἀπαριθμεῖ ὁ ἱστορικὸς οὗτος διαφόρους λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπιθτκ. = Ἰνδικός. Διον. Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδός, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλατος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν· τανῦν, Σίνδ. Ἡρόδτ. 4, 44. Ἀρριαν. — 2) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Λύκον. Στράβ.

Ἰνδικηταί, οἱ. Στράβ. γ', 159. καὶ Ἐνδιγεταί, Πτολμ. β', 6. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατῴκει ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ἴνησσα, ἡ, καὶ Ἴννησα, Inessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ὕστερον Αἴτνη κληθεῖσα. Θουκ. γ', 103. Beck. Νῆσσαν. Ἴννησα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἴνηστον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Αἴτνα — ὅθεν, Ἰνησσαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Ἴνσοβρες, καὶ Ἴνσοβροι, οἱ, = Ἴνσουβροι. Πλουτ. Μαρκ. 4, 6.

Ἴνσουβροι, οἱ, Insubres. Ἓν ἐκ τῶν Ἰσχυροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰνταφέρνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδιν. Ἡρόδτ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγυρίᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Terni· πατρὶς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τατίτου. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἢ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Terano. Στράβ. Πλίν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρνιάκων. Πτολ.

Ἴνυκος, ἡ, καὶ Ἴνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἴνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν, Calta Bellota. Ἡρόδτ. 6, 24. Ἰνυκός, ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 282. — ὅθεν Ἰνυκῖνος, η, ον. Τῆς Ἰνύκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιή, 17. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνύκου.

Ἰνώ, οῦς, ἡ (ῑ), αἰτκ. Ἰνώ, σύχι Ἰνοῦ. παρβ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 49. σημ. 9. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀθάμας εἶχεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἡ Ἰνὼ κατέπεισεν αὐτὸν νὰ τοὺς θανατώσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν κακουργίαν της παροργισθεῖσα ἡ θεὰ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀθάμαντα ἔκαμε παράφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτους καταδιώκουσα, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν διὰ μεσιτείαν τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεούς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ὁρᾶ. Ὁμ. Ὀδτ. Ε, 33. Ἡσδ. Θεογ. 976. Ἀπολδρ. γ', 4, 2.

Ἰνῶα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνοῦς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Παυσ. Λακ.

Ἴνωος, α, ον. Τῆς Ἰνοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰνοῦς καταγόμενος.

Ἴνωπος, καὶ Ἰνωπός, ὁ, Inopus (ῑ). Κρήνη τις καὶ ἄλσος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἥτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. — Ἴνωπος, Ὅμρ. Ἥμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἰνωπός. Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 171. Στράβ.

Ἰξιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπό τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἰξὶς καλουμένη, Ἡσύχ.

Ἰξίων, ονος, ὁ (– – –). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Ἀντίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδρ. Σικ. δ', 71, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δίαν θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πειρίθοον· συλλαβὼν οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν θεὰν Ἥραν καὶ θελήτας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν μίαν νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε δι' αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἔδεσεν ἐπί τινος σφοδρῶς στρεφομένου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίσας ὅτι ἦν ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πίνδ. Πυθ. 2, 40. — ὅθεν παροιμ. κύκλωμ' Ἰξίονος. Εὐριπδ. Φοίν. 1192. Ἀπολοδρ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Jubas. Τίὸς τοῦ Ἰεμψάλου βασιλέως τῆς Νουμιδίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Μαυρητανίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηίου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου νικηθεὶς τελευταῖον, ἐφονεύθη ἑκουσίως ὑπό τινος τῶν δούλων του. Πλούταρ. ἔτι δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Ἰοβάτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλερεφόντης διὰ νὰ θανατωθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θέλων ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν πρὸς τὸ φοβερὸν τέρας τὴν Χιμαίραν, νομίζων ὅτι οὗτος θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλερεφόντης ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φιόνην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολδρ. Β, 2, 1. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. Ι, 17, 3.

Ἰόβης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἰοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἷς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμεια, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς λίθον, ὅτε θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, ἴδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. θ', 34.

Ἰόεσσα, ἡ. Ἑταῖρά τις, παρὰ Λουκ. Διαλγ. Ἑταιρ. ιβ'.

Ἰοκάστη, ἡ (ῑ), παρ' Ὅμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴν ἠξεύρων ποσῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παρανόμου καὶ ἀγοσίου μίξεως ἐγέννησεν ἡ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην της καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἰοκάστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, καὶ ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Ἰολαΐδας, ου, ὁ (υυ–υ–). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, ἀποθανὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 3. (Ἰολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Ἰόλαος, ου, ὁ (υυ–υ) Ἀττκ. Ἰόλεως, Δωρικ. Ἰόλας. Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσί. Θεογ. 317. Ἀπολδρ β', 4, 11. Πίνδ. Νέμ. 3. παρευρέθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Λερναίας Ὕδρας ἀγῶνά του, εἶτα ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπ' ὅπου ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἥρωος τούτου, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς πίστεώς του ἀνήγειρεν ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέγαραν. Ἀπολδρ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν μὲ τοὺς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼν καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἤγειρεν αὐτόθι διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Δαιδάλου πολλὰς ἐξαιρέτους οἰκοδομὰς καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς· πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ εὑρίσκετο καὶ ἓν ἰδιαίτερον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ἄρχων τοῦ Ἱππικοῦ ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ, 1, 62.

Ἰόλεια, ποιητκ. ἀντὶ Ἰόλη. Καλλμ. ἐπ. ς', 3.

Ἰόλη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκείνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἤθελεν ὑπερβῇ αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ λαβὼν τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσε τὸν Εὔρυτον καὶ ἠχμαλώτισε τὴν νέαν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Δηϊάνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπροξένησε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν Ἥρωα τοῦτον· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ υἱός αὐτοῦ Ὕλλος. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοιὶς ἡ αὐτὴ κέκληται· ἴδε Οἰχαλία. Ἀπολδρ. β', 6, 1.

Ἰόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. ἔνθα ἔπρεπε ν' ἀναγινώσκηται καθ' Ἡσ. Ἠϊόνη, ἢ Προνόη, παραβλ. Heyne Ἀπολδρ. αὐτ.

Ἰόνιος, ία, ιον (ῑ ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγόμενος, εἰς τὴν Ἰὼ ἀνήκων· ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονικὴ θάλασσα, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρπ. Φοιν. 216. Ἡρόδτ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέπλευσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Προμ. 845. Στράβ. ἔτι δὲ Ἰόνιος Κόλπος, Ἡρόδτ. 6, 127. Θουκδ. καὶ, Ἰόνιον Πέλαγος. Ἡρόδτ. καὶ, ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ς', 30. (–υυυ; τὸ ι ἔστι μακρὸν κατ' ἄρσην· ἴδε Spizner 64. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰὼ ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Ἰόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Ἰώνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 894.

Ἰόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰόπη. Στέφ. Βυζ.

Ἰόπη, καὶ Ἰόππη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικόν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου μετήρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν· τανῦν Ἰάφφα (τὸ ι ἔστι μακρὸν κατὰ Spitz. παρὰ δὲ Δίον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύσ. Περγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόππη, Στράβ.)

Ἰόρας, α, ὁ, Jura. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀρκτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσαν τὰ σύνορα τῶν Γάλλων καὶ

Ἑλβετῶν τανῦν Jura. Στράβ. Πτολ. ἔτι δὲ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασσὸς, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδάν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἐπίσημος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομίζετο ἀρχαιόθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινὰ ἰαματικὴν δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανῶν ἤρχοντο ἐνταῦθα διὰ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς αὐτόν· εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἰόρδιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἰδίως λεγομένης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 14.

Ἴος, ἡ (ι). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὁμήρου. Στράβ. τανῦν, Ἴος ἡ Νίος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας Σκιρίτιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπί τινος ὄρους. — ὅθεν, Ἰᾶται, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', 5, 25.

Ἰουβενάλιος, ὁ. Δέκιμος Ἰούνιος, Juvenalis. Ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 39 ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκούϊνον πόλιν τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου σώζονται δεκαὲξ Σάτυραι εἰς πέντε βιβλία. Φαβρ. Λατ. βιβλ. Ι, σελ. 357.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πολλάκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρά τε Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης· καὶ ἐδιαιρεῖτο κυρίως εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἰδίως Ἰουδαίαν, ἥτις ἔκειτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰδουμαίαν, μεσημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. ἐδιαιρεῖτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἑνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁ δὲ Πλίν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥτις πιθαν. περιελάμβανεν ἅπασα μίαν ἔκτασιν 315 τετραγωνικῶν γεωγρφ. μιλ. — ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς καὶ ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐξ ὧν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα. Στράβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδαία Palaestina Consularis.

Ἰουδαῖος, αία, αῖον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων· καὶ οὐσιαστκ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στράβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασίλειον ἔζων διῃρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλάκις εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἕως οὗ πολεμηθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δι' ὅλου τὴν προτέραν των ἐθνικὴν ὕπαρξιν καὶ ἐλευθερίαν, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στράβ. Ἰώσηπ.

Ἰουερνία, ἡ, = Ἰέρνη, ὅπερ ὅρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (ι). Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γυναῖκες ὑπῆρξαν· — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Οὐϊψανίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὸν ἀσελγῆ καὶ αἰσχρὸν βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ καῖσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔδωκεν ἐλεεινὸν τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Λιβία, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Κλαυδίου.

Ἰουλιακόν, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρφ. Ἑλλήνων, πιθανῶς ἡ νῦν Jülich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ. Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπέμφθη ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἀπέδειξεν ὅλας ἐκείνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ὡς μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ· ὧν δὲ ἐχθρὸς ἀσπονδος τοῦ ἤδη ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καθ' ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀνατολικὸν βασίλειον, κατεδίωκε μὲ θηριώδες μῖσος ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητῶν μὲ παντοῖα μέσα νὰ περιορίσῃ δι' ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόοδον τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτόθι μὲ τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἕλληνας ἄνδρας καὶ διδασκάλους τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν, ἔξοχον φαντασίαν καὶ ἀτενῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ μεταφυσικήν· συνέγραψε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολὰς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαπρέπουσι πρὸ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα, τὸ ὕψος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, πληγωθεὶς πιθαν. ὑπό τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου του στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. ιϛ', 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγράψας ἐν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boisonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντηκήστωρ, ζήσας περὶ τὸ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος, νεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουΐδ. λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπροξενήθη ἐκεῖνος ὁ ἐξαίσιος ἰετός, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὰ πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφανισμόν τῶν. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τούτου βιβλία τινά, Θεουργικά, Τελεστικὰ καὶ Λόγια δι' ἐπῶν ἐπιγραφόμενα· ὁ δὲ Πορφύριος ἔγραψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολεμ. ε', 16.

Ἰούλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ περικλεεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καῖσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγὸς, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 644 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. Προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν νοός, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἔξοχον εὐγλωττίαν, χρηματίσας μαθητὴς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφήμου Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἔφθασε πρωΐμως ἤδη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, κοινὸς ταμίας, ἀστυνόμος καὶ τελευταῖον ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Καλπουρνίου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιαλάξας τὰς δύο ἀντιφερομένας εἰς τὴν Ῥώμην φατρίας τοῦ Πομπηΐου καὶ Κράσσου, ἐσύστησε πρῶτος τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ., τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήϊος, ὁ Κράσσος καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἀνδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλας ἐκδουλεύσεις διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθέντων καταστημάτων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν, καὶ πασχίσας διὰ τῶν μεγαλοδωριῶν του νὰ σύρῃ ὅλως δι' ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διὸ καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐκλεχθὴ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἄρχων ὅλης τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐσυγκρότησε διαφόρους μάχας μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς, Γάλλους καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἕως εἰς τὴν νῆσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανοὺς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἔστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του Πομπηΐου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερόμενος πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας, καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρσάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος χάσας ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἄνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐλθὼν καὶ ὁ Καῖσαρ καταδιώκων αὐτὸν καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθοῦσα εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πομπηΐου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλὴν καὶ ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τοῦτον ἐκ νέου Ὕπατον διὰ πέντε ὁλοκλήρους χρόνους, ἀνώτατον Δήμαρχον καὶ Δικτάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καῖσαρ θέλων νὰ οἰκειοποιηθῇ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δύναμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεφρόνει ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερόμενος αὐθαιρέτως καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διοικητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματός του παρώξυνε τὸν ἐν Ῥώμῃ λαὸν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάσσιος. μέλλων λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ' ἣν καὶ οἱ συνωμόται ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ παρρησιασθεὶς εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον περικυκλούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληγώθη τρὶς ἀπὸ τὸν Σερβίλιον Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἰς τῶν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν δόξαν ἀνύψωσε διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς κατακτήσεως χιλίων περίπου πόλεων, ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ πρὸ πάντων διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελοῦς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγράψας

διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ὑπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ, περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pompejano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ', 25. — 2) Ἰούλιος Σέξτος, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλεὶς Ἔπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ ἀνεψιοῦ του Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰουλίου υἱός, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 487. Μείραξ τις μὲ ξανθὰς καὶ οὐλὰς τρίχας.

Ἰουλίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Καλλιμ. ἐπ. ε', 9. Στράβ. — ὅθεν, Ἰουλιήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἴλ.

Ἰουράσιος, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Ἰουρασσός, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Ἰουστῖνος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας γενικὴν ἱστορίαν κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων τοῦ Τρόγου Πομπηΐου.

Ἰοφῶν, ῶντος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλάκις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς ὡς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν κριτῶν ἄκυρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ του, ἀπαγγελθεὶς τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦ Οἰδίποδος. Ἀριστ. Βατρ. 73.

Ἰπνεῖς, οἱ, ἴδε Ἴπνες.

Ἴπνοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὀπαί τινες καὶ σπήλαια εὑρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ τοὺς ἰκνοὺς ἤτοι φούρνους· Ἡροδ. 7, 188. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἰκνοῦς, οὔντος· ἤτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Ἴπνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων. Στεφ. Βυζ. ὅθεν Ἰπνεῖς, οἱ κάτοικ. Θευκ. γ', 301.

Ἱππάκρα, ἡ (Ἵππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ κειμένη πλησίον τῆς Ἰτύκης· — ὅθεν, Ἱππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Ἱππανα, ἡ καὶ Ἵππανα, τά, Hippana. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη πλησίον τῆς Πανόρμου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἐνικ. παρὰ Πολβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱππανεύς, ἑως ὁ κάτοικ.

Ἱπάλκιμος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰτωνοῦ, ἔκγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργοναύτου Πηνελέως. Διόδ. Σικελ. δ', 67. — 2) Τὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, γενηθεὶς εἰς τὴν Πίσαν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144.

Ἱππαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλούτ.

Ἱππαρῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούσαις, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Τὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κυριεύσας τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. ἔνθα ἡ γραφ. Ἱππαρίων κεῖται ἡμαρτημένη.

Ἱππαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς ἰδίου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης. τανῦν Καρίνας. Πινδ. Ὀλ. 5, 26.

Ἱππαρχία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος, Θηβαία· κατὰ Σουΐδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὕτη ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φλβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Ἱππαρχος, ὁ. Τὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππίου ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπαρτάτην ἐξουσίαν, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἐραστὴς τῶν μαθήσεων καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τεῖχος. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων παρευρεθεὶς ὁ Ἵππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππία ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἁρμόδιος. Ἡρόδτ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. ς', 54. ὑπῆρχεν ὁ Ἵππαρχος νεώτερος τοῦ Ἱππίου· κατὰ δὲ Πλάτ. Ἵππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχεν οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἱππίου· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται πιθανοτ. — 2) Νεανίας τις Ἀθηναῖος, εἷς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ Φιλοκερδὴς ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Valckenaer εἰς Ἡρόδτ. 5. 55. — 3) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περίφημος ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφόρους χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς καὶ συνέγραψε πολλὰς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον δύο. Στράβ Πτολ. Γαλην.

Ἱππασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τὸς τοῦ Ἱππάσου, ὁ Σῶκος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 425.

Ἱππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀκτορος. Ἀπολδ. α', 9. 16. — 2) Τὸς τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας χώρας, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου παρευρέθη εἰς τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου ἐθανατώθη. Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 450. — 4) Πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 347. — 6) Τὸς τῆς Λευκίππης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῶν ἀδελφῶν της κατεσπάραξεν ἐν τῇ μανίᾳ της. Ἀντ. Λιβ 10. — 7) Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Ἱππέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀντίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1241. Τγῖν

Ἱππεύς, ἑως, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ποκρίδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἱππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. ζ' θέτει αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Εὐράσης.

Ἱππῆς, Ἀττκ. ἀντὶ Ἱππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κωμῳδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον δημαγωγὸν Κλέωνα.

Ἱππία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὕτη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γιγάντων μάχης, ὅτε αὕτη ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Ἐγκελάδου, καθημένη ἐφ' ἅρματος ἐζευγμένου ὑπὸ δύο ἵππων. Παυσ. Ἀρκδ. 47. ἢ διότι αὕτη ἐδίδαξε πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύγωσι καὶ νὰ δαμάζωσι τοὺς ἵππους. Ἀρποκρ.

Ἱππίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἱππίης (-υ-). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου, διαδεχθεὶς τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μὲ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεις, τὸν ὁποῖον παρεκίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· δι' ὃ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεκστρατεύσας καὶ ὁ Ἱππίας γέρων ἤδη ὢν ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδτ. 6, 106. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Ἱππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἱππίας νεώτερος τοῦ Ἱππάρχου, ὅπερ ὅμως ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. Ε', 54.) — 2) Περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἠλιδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιδήμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν καὶ μὲ μεγάλας γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδέν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἱππίας Μείζων, καὶ Ἱππίας Ἐλάττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενοφ. Πλάτ. — 3) Ἕτερος Ἠλεῖος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 15. — 4) Ἀρχιτέκτων τις, παρὰ Λουκ.

Ἱππιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ὡς πρώτου δημιουργοῦ τῶν Ἵππων ἀναδειχθέντος, Παυσ. 9', 21.

Ἵππιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν τανῦν Δτχεισιαλέ. Στράβ. ια', Πτολ.

Ἱππόβινος, ὁ (βινέω). Κωμικὴ τις μεταλλαγὴ τοῦ ὀνόματος Ἱππονικος, παρ' Ἀριστφ Βατρ. 429.

Ἱπποβότης, ου, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἱπποβόται. Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆ. ἀριστοκρατικῆς φατρίας. Ἡρόδτ. 5, 77. καὶ, Ἱππόβοτος χώρα ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαλκιδεῖς. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ς', 1.

Ἱπποδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Τὸς τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Πορθάονος, Ἀπολδρ. α', 7, 2, 10. — 2) Τὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 401.

Ἱπποδάμεια, ἡ (ᾱ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων μετὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν ν' ἀτιμάσωσι τὰς αὐτόθι παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων καὶ πρώτην τὴν Ἱπποδάμειαν θέλων ν' ἁρπάσῃ ὁ Κένταυρος Εὔρυτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 742. Ὀδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Πειρίθοος τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνομάου βατιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἀστερόπης. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τινα τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποσχόμενος αὐτὴν ὡς γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἠθελε νικήσει αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλοψ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικήσας τὸν Οἰνόμαον διά τινος πανουργίας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς.

Πίνδ. Ὀλ. 1, 114. Εὐριπ. Απολδρ. β', 14, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀηχίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 429. — 4) ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίσου καὶ αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἥτις ἄλλως καὶ Βρισηὶς παρ' Ὁμ. κέκληται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Ὁμ. Ι, 448. — 6) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182. — 7) Παρ' Ἀπολδρ. β', 1, 4. Δύω θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴστρον καὶ Διοκορύστην.

Ἱππόδαμειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Ἱπποδάμος.

Ἱππόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 334. — 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Λιμένα τοῦ Πειραιέως καὶ τὴν αὐτόθι ἀγορὰν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Ἱπποδάμειος ἀγορὰ ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β', 8. — ὅθεν, Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱπποδάμου, ἡ εἰς τὸν Ἱπποδάμου ἀνήκων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 11.

Ἱππόδετος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα λέγεται ὅτι οὗτος ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὥρμουν κατὰ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Παυσ. Βοιωτ. 26.

Ἱπποδίκη, ἡ (ῑ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Ἱππόδρομος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀνθίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱππόζυγος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἱπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱπποθάλης, ὁ (ᾰ). Τίος τοῦ Ἱερκνύμου ἐξ Ἀθηνῶν, ἓν ἐκ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα συνιστῶσι τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.

Ἱπποθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵ τινες κατὰ προτροπὴν τῆς Μηδείας ἔσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ὑγίν. μύθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυτιδίκης καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Ἱπποθοος, ὁ. Τίος τοῦ Λίθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεος, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ Πηλαίου ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ Λαρίσσης, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. — 2) υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, θρηνῶν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 3) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. — 4) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Τίος τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κερκύονος, ὅς τις μετὰ καιρὸν κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 5.

Ἱπποθόων, ωντος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἥτις φοβουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξέθηκε τὸ βρέφος Ἱπποθόωντα, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗτος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν ῥίψωσι πόλιν εἰς βορὰν τῶν θηρίων, τὴν δὲ Ἀλόπην ἐφόνευσεν· ὁ Ἱπποθόων ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θησέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του Κερκύονος τὴν μικρὰν χώραν ἔνθα οὗτος ἡγεμόνευεν. Παυσ. 1, 5. Ὑγίν. ἔτι δὲ καὶ, Ἱπποθοος γραφμν.

Ἱπποθοωντίς, ίδος, ἡ, προσωπακμ. φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἱπποθόωντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ.

Ἱπποκένταυροι, οἱ. Παρισταίνοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰξίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατοικοῦντες περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλάτ. Φαιδρ. 229. D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλούμενοι, παρβλ. Παλαιφ. α', 1. ἔτι δὲ, ἡ Ἱπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἱπποκλέας, ὁ, Δωρκ, ἀντὶ Ἱπποκλέους, ἀριθμ. 1.

Ἱπποκλείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ὅς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἰδίον τινὰ τεχνικὸν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς δοθείσης εὐωχίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὅς τις ἰδὼν αὐτὸν τοιοῦτον ἀσεμνῶς χορεύοντα καὶ καταφρονώντας τὸν δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ μνηστὴρ οὗτος «οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ» ὅπερ καὶ ἐν παροιμίαις συνηθ. ἔκτοτε ἐλέγετο. Ἡροδτ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. ἡ.

Ἱπποκλέης, συνηρμ. Ἱπποκλῆς, έους, ὁ. Τίος τοῦ Φρικίου ἐκ Πελινναίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ δεκάτῃ Πυθικ. Ὠδ. Ἱπποκλέα, Αἰτιατκ. Ἱπποκλέαν. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η', 13.

Ἱπποκλος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Λιαντίδου. Ἡροδτ. 4, 138. Θουκ.

Ἱπποκορύστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἀπολδρ. γ', 10, 4. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Τηρίπτης. Ἀπελδρ. β', 1.

Ἱπποκοωντίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος. πληθ. Ἱπποκοωντίδαι. Ἀπολδρ. β', 7, 3.

Ἱπποκόων, ωντος, ὁ. Τίος τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίονος, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ υἱῶν ἀφ' οὗ ἐδίωξεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρότερον βασιλεύοντα ἀδελφόν του Τυνδάρεων, ἀλλ' ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον τὸν ἐξορισθέντα Τυνδάρεων· οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἀνδρεῖοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταὶ, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. Ἡροδτ. 5, 60. Παυσ. γ', 19. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ῥήσσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὅς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἥρπασε τὰς ἵππους του. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 518. — 3) Οὕτω καλεῖται μικρός τις ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. 5, 41.

Ἱπποκράτη, ἡ (ᾰ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἱππόζυγον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱπποκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλέως. Ἡροδτ. 1, 59. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡροδτ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡροδτ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ', 66. Ξενοφ. — 5) Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενοφ. — 6) Ὁ περίφημος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιάδων, πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιοῦ· διδαχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικὴν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρηματίσας σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετήρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸ πλεῖστον δὲ μέρο τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θράκην καὶ Θεσσαλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πόλιν Λάρισσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φαβρ. Ἑλ. Β:β, ΙΙ. σελ. 522. — 7) Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ Τελέσιππος, Δημοφῶν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Τίεσιν καὶ Τσὶν (χοίροις) Ἀριστφ. Νεφ. 997. Θεσμ. 273. — 8) ἕτερος Ἱπποκράτης Κῶος Ἰατρὸς ζώων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν Ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου, ὁ (– – υυ –) Κύρ. Τίος τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὡς κύρ. Ὄνομ. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν Ἡροδτ. 8, 131.

Ἱπποκρήνη, ἡ, ἴδε Ἱπποκρήνη.

Ἱπποκοῦρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἀριακῆς ἐν τῇ μεσογείῳ Ἰνδίᾳ. πιθαν. ἡ νῦν Τδερβάδ. Πτολ.

Ἱππολα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλάσσιος, ἔρημος ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· πιθαν ἡ νῦν Μαΐνη. Παυσ. ὅθεν, Ἱπολαῖτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἱπολεω ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἢ γήϊνος γλῶσσα ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Ὑπάνεως ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 53.

Ἱπολαϊτίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ ὃς τις εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Ἱπόλα ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 25.

Ἱπολοχίδας, α, ὁ (ῑ) Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἱπόλοχος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίος τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης. Θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ.

Ἱπολύτη, ἡ, (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως ἢ τοῦ Ἱπολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Πηλέα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὸν

ἀνδρα τῆς Ἀκάστου. Πινδ. Νεμ. 4, 92. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἀστυδάμεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄρους, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὴν ζωστῆρα ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 968. ὁ Διοδ. Σικ. δ', 16. καλεῖ αὐτὴν Μελανίππην· κατὰ δὲ Εὐρ. ὑπῆρχεν αὕτη μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἱππόλυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 2) Τὸς τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 3) Τὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης, κατ' Εὐρ. Ἱπολ. 11. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀντιόπης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατηράσθη πειθεὶς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κινήσῃ εἰς τὸ αἰσχρὸν πάθος τὸ ὁποῖον συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, ἀλ' ὁ φεύγων πλήρης πατρικῶν ἀρῶν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, κατεσπαράχθη ἀλεεινῶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων πεφοβισμένων ὑφ' ἑνὸς θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ἐπέμψεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἱππόλυτος ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων ὡς Ἥρως, οἵ τινες συγκατερίθμουν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. Εὐριπ. Ἱππολ. 11. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Παυσ. β', 32. — 4) πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, ὅς τις ἐκαθάρισε τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου, κατοικῶν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολδρ. β', 6, 2. ὅθεν Ἱππολύτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱππολύτου ἢ εἰς τὸν Ἱππόλυτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἱππόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Λεοντεύς. Ὅμ. Μ, 189. — 2) Μάντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡρόδ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριάκοντα τυράννων, πεσὼν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθλητικῆς τέχνης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 6. ἐν δὲ βιβλ. ιδ', 8, κεῖται αὐλητής, ἔνθα ὀρθότρ. ἀναγινωστ. ἀθλητής.

Ἱππομέδουσα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἱππομέδων, οντος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, κατὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1380. υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ· Εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων Ἡρώων οἵ τινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, ἔνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολδρ. γ', 6, 3. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 490. Εὐρπ. κατὰ Παυσ. ί, 10. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἱππομένης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀγχηστοῦ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοήθειαν εἰς τὸν Νίσον βασιλέα τῶν Μεγάρων. Ἀπολδρ. γ', 15, 8. — 2) Τὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ, ὅς τις ἀγαπήσας τὴν ὡραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, καὶ νικήτας αὐτὴν εἰς τὸ τρέξιμον διὰ βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνηγκαλίζοντο μὲ ἀμοιβαίαν καὶ τρυφερὰν ἀγάπην μεταξὺ των ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ αὐτὴ παροργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λέοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολδρ. γ', 9, 2.

Ἱππομύρμηκες, οἱ. (ἵππος, μύρμηξ) Πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. ά, 12. ὡς κάτοικοι τοῦ ἡλίου.

Ἱππόνικος, ὁ. Τὸς τοῦ Καλλία καὶ ἔκγονος τοῦ Φαινίππου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. πλουτισθεὶς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας Ἡροδτ. 6, 121. — 2) Τὸς τοῦ Καλλία καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Πλουτίου Καλλία καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τανάγρᾳ μάχην, ὕστερον δὲ θανατωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πλησίον τοῦ Δηλίου. Θουκ. γ, 91, Πλατ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἱππονοΐδας, α, ὁ. (ῑ) Στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἱππονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἱππονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύονα καὶ τὴν Ἀναξώ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Ἱππόνοος, ὁ. Τὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. Ἱππόθοος παρ' Ὁμήρ. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας γυναικὸς τοῦ Οἰνέως τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ Ἀστυόχης. Ἀπολδρ. γ', 6, 3. κατήγετο δὲ ὁ Ἱππόνοος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Προίτου, καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους ἢ κατά τινας τοῦ Ἀναξαγόρα Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὗτος ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλεροφόντης, ἴδε Σχολ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — 4) Τὸς τοῦ Τριβαλλοῦ ὅς τις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θράσσης ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λιβ., 21. — (αἰτιατ. Ἱππόνοα καὶ συνῃρμ. Ἱππόνουν, Ἀπολδρ. ά, 8, 4.)

Ἱππόποδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβρινῶς ὅς τις κατὰ Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τὸν Φάσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τὴν Περίβοιαν εἰς τὰς ἀτόπους του ὀρέξεις. Ἀπολδ. ά, 8, 4.

Ἱππότᾱδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Φύλαντος καὶ ἀπόγονος ἢ δυσέκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰς καὶ οὗτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολδρ. β', 8, 3 — 2) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διὸς Τρῴς τὸ γένος καὶ πατὴρ τοῦ Αἰόλου, καθ' Ὅμ. Κ, 2, 36. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δὲ, πέμπος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Τὸς τοῦ Μίμαντος καὶ ἔκγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τὸν δεύτερον Αἰόλον, τοῦ ὁποίου τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλον τὸν τρίτον καὶ τὸν Βοιωτόν. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τὸς τοῦ Κρέοντος ἢ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδρ, Σικ. δ', 56.

Ἱππότιων, ωνος, ὁ (ῑ) Σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἵππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππου κρήνη καὶ

Ἱππόκρηνη. Περίφημος κρήνη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου Πηγάσου, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερὰ τῶν Μουσῶν αἵ τινες διέτριβον περὶ τὸ ὄρος τοῦτο. Ἡτ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρὰ Στρίβ. Παυσ. Λουκ (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος. ἡ (ῑ) προτυπακμ. νῆσος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· τανῦν Φιδουῦσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἵππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀσώτου καὶ ἀδηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1292.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετὴς τῶν παρῳδῶν. Πλούτ.

Ἱππώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλιμ. Ἄρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος. Εὐριπ. Μηδ. 1084.

Ἵππων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Hyppo diarrytus, παρὰ Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Ὑτίκης Στράβ. ιζ'. Ἱππὼν διάῤῥυτος, παρὰ Πτολ. — 2) Hippo regius, Ἱππὼν ὁ βασιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἱππώνιον, ὅπερ ὅρα.

Ἱππῶναξ, ακτος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἔφυγεν εἰς τὰς Κλαζομενὰς δι' ὃ καὶ Κλαζομένιος ἐπωνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαρακτηρίζοντο πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγγυκτικῆς αὐτῶν εἰρωνείας καὶ πικρῶν ἐκφράσεων. Ἀριστφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ' Σουίδ.

Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ (α) Vibonensis Sinus. Κικ. Κόλπος τις περὶ τὴν Βρεττίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν, Golfo di Eufemia. Στράβ.

Ἱππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐίβωνα Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Ἱππωνιάτου κολπου. ὅθεν, Ἱππωνιάτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἵππωτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. παρβλ. Heyne, παρ' ᾧ Ἱππότας, ἀναγινώστ.

Ἱρά, ἡ. Στέφ. Βυζ. Εἰρα. Παυσ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἐν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ, περίφημον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐνδεκαετῆ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ Ἀριστομένους. Παυσ. δ', 17. Ἱρή, ἡ, παρὰ Στράβ. ὅς τις συγχέει τὸ ὄρος τοῦτο μὲ τὸ παρ' Ὁμηρ. Ἱρή, ὅπερ ἴδε.

Ἱρασα, τά, καὶ Ἴρασα, Στεφ. Βυζ. Irasa. Χώρα τις ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερπνὴν καὶ ὡραίαν θέσιν. Ἡροδτ. 4, 158. ἡ πόλις αὐτόθι, κατὰ Πινδ. Πύθ. 9, 185.

Ἱρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὡς προῖκα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Παυσ. καλεῖ Ἀβίαν Ὅμ. Ἰλ. Ι, κατὰ δὲ Στράβ. Ἱρὴ καὶ = Ἱρά, ὅπερ ὅρα.

Ἱρή ἄκρη, ἡ, = τὸ ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. Διον. Περ. 562.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, Αἰτκ. Ἶριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολδρ. ά, 2, 6. ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμηρ. παρίσταται αὕτη ὡς ἄγγελος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς καλεῖ, δαίμονα χρυσόπτερον. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρὰ δὲ τοῖς

ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπηρέτις καὶ σύντροφος τῆς Ἥρας, μηνύουσα τὰς βουλὰς καὶ θελήσεις τῆς θεᾶς ταύτης πρὸς ὅσους ἐπέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 216. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 133. Ἀπολ. Ῥοδ. 757.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Λύκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Καϊαλμάκ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ε', 6, 9.

Ἶρος, ὁ. Ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἄρνακος καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἶρος ἐπονομασθεὶς ἥτοι ἀπαγγελεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀναγκαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ἀγωνισθῇ κατεπλήγωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 239. — 2) Τίς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, ὅς τις ἐκαθάρισεν ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Ἱρπινοί, καὶ Ἰρπινοί, οἱ, Hirpini. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὅμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. γραφόμ.

Ἵρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐδείξεν πολλὰς ἐκδουλεύσεις, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἴς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, πλησίον ταύτης εὑρίσκονται δισφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· τανῦν Χίτ. Ἡροδτ. 1, 179. — 2) μικρός τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ, φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ἡροδτ. 1, αὐτόθ.

Ἰσαγόρης, ωος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδτ. 5, 66.

Ἰσάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν τινά, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἔτι ἡλικίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Ε', 3.

Ἰσαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νηταίη καλουμένη. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ἰσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράψας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ 64 λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνοι διεσώθησαν.

Ἰσάμνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ἰρλανδίας, τανῦν Jons point. Mannert.

Ἴσανδρος, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Βελλερεφόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Ἰσάνωρ, ορος, ὁ (α) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Ἴσαρ, αρος, ὁ, καὶ Ἰσάρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν· τανῦν Ἴσερ, Isère. Στράβ. Πολύβ.

Ἴσαρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐϊνδελικίας χώρας ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἄταγιν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν Eisach κατὰ Mannert.

Ἰσαρχίδας, α, ὁ (-υυ-) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων παρὰ Θουκ.

Ἰσαυρία, ἡ. Isauria Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομάσθη Ἰσαυρία. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἀμμιαν. Μαρκ. ὅθεν, Ἰσαυρικός, ή, όν. Τῆς Ἰσαυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Ἰσαυρίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Ἰσαυρίας, ἡ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσαυροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καὶ, Ἰσαυρεῖς, Στέφ. Βυζ.

Ἴσβουρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, τανῦν Calatabellota. Πτολ. γ', 4.

Ἴσειον, τό, (ι) Κυρ. Ναὸς τῆς Ἴσιδος. Πλουταρχ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βούσιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἄνυσις καλουμένη καὶ τανῦν Βαχβεῖτ.

Ἴσεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἴσιδος.

Ἰσθμιακός, ή, όν, = Ἰσθμικός. Στράβ.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ Ἐπιθ. θηλκ. τοῦ Ἴσθμιος. Ἰσθμιὰ ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὖσα »ἡ Ἰσθμιὰς νίκη» Πινδ. Ὀλ. 13, 46. Νεμ. 2, 13. — 2) Οὐσιστκ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγηριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13, 46, — 3) ἡ Ἰσθμιακὴ χρονολογία ἢ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολδρ. β', 7, 2.

Ἰσθμικός, ή, όν, καὶ

Ἰσθμιος, ία, ιον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμία χθών, Σοφκλ. ἰδίως δὲ, τὰ Ἴσθμια, προστυπακμ. ἱερά. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐσυστήθησαν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σισύφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνοῦς καὶ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις ἐπνίγη μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐφέρθη ὑπὸ τινος δελφῖνος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα ἔθαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν ἢ ἀνενεώθηταν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Θησέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρ. εἰς βί. Θησ. ἀναφέρει ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ἀρχόμενοι πιθαν. εἰς καρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἆθλον τῆς νίκης ἕνα στέφανον ἐκ πίτυος. Πινδ. 6, 69. Ἀπολδρ. γ', 4, 3.

Ἰσθμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμῷ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθηταν αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Θησέως οἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες. Στράβ. ἡ. Παυσ. β', 2.

Ἰσθμιόνικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἰσθμός, ὁ· κυρίως μέρος τι στενὸν ξηρᾶς· καὶ Ὄνομ. Κύρ. ἰδίως, Ἰσθμὸς, ὁ ἢ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ πάλαι εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα εἰς τοῦτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περίφημοι Ἴσθμιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὁ Ἰσθμὸς οὗτος Ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλάτ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμὸς Κιμμερικός· ἓν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰσχ Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερτόνησος Παλλήνη μὲ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α', 56. Ξενφ. — 4) Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐν Θράκῃ τὸ ὁποῖον ἑνόνει τὴν αὐτόθι Θρακικὴν Χερτόνησον ἢ Χερρόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θράκης. Ἡροδτ. 6, 36. Ξενφ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμός· διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῦν Λευκὰς νῆσος μετὰ τῆς ἀπέναντι Ἠπείρου. Θουκ. γ', 81. ὅθεν Ἐπίρμ. Ἰσθμοί, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Ἰσιακός, ή, όν, (-υυυ) Τῆς Ἴσιδος ἢ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκων. Οὐσιαστκ. Ὁ Ἰσιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἴσιδος ἐν Αἰγύπτῳ. Πλούτ.

Ἰσιακῶν λιμήν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἔνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μικροὶ ποταμοὶ Καγαλιούτα τανῦν λεγόμενοι. Ἀρριαν. Περιπλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Ἰσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Ἡ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσίας, ου, ὁ (-υ-) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ.

Ἰσιδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Ἰσίδωρος, ὁ (-υ-υ) ὁ Χαρακηνός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. γ', σελ. 93. ἓν Γεωγραφικὸν βιβλίον, Παρθίας περιηγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Λουκ. Μακρόβ. 15.

Ἴσις, ιδος, Ἰωνκ. ιος, Αἰτκ. Ἴσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων παρ' Αἰγυπτίοις Θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπλαττον θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ Ἡλίου Διοδρ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλούτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 7. ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσασα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξασα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, Διοδρ. Σικ. α', 14. 15. ὁ δὲ Ἡροδτ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν ἡ Ἶσις μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων της. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. 18. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ περίφημον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, παριστανομένη μὲ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικός, καθημένη ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὧρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡροδτ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι ἐθεωρεῖτο ἡ Ἶσις ἀντὶ τῆς ἀποθεωθείσης Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολδρ. β', 1, 3. ἱερὸν αὐτῆς ζῶον ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοτκ. Ἴσι, παρ' Ἡροδτ. 2, 59. παρβλ. Καλλιμ. ἔπ. 61.)

Ἰσμαρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἡ εἰς τὴν Ἴσμαρον ἀνήκουσα. — Ὄνομ. κύρ. μιᾶς Λίμνης.

ἐν Θράκῃ κειμένης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης. Ἡροδ. 7, 169.

Ἰσμαρος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ ὁρίμην αὐτῆς οἶνον. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰσμαρικός, ή, όν, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὤν.

Ἴσμαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἱππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμάραδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδωποῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἄργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴκτονα καὶ τὴν Ἰώ. Ἀπολδρ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδὸς καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοίν. 552. Ἀπολδρ.

Ἰσμηνία, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. γυναικός τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 698.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (ι) Περίφημος αὐλητὴς ἐκ Θίσβης πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πλούτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἐπιστήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὅς τις ὢν ἀρχηγὲς τῆς Δημοκρατικῆς φατρίας κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 5, 1. Πλάτ. Μεν. — 3) Ἕτερος Θηβαῖος, ὅς τις ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 21. — 4) Ἑλληνὶ συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλίν. περὶ λίθων. — 4) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρν. 561.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν. Ἡροδ. 1, 52. Παυσ. θ', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει ὡς ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων νέων Θηβαίων καλούμενος Δαφνηφόρος. Παυσ. αὐτόθ — 3) Κύρ. Ὄνομ. Δόφος τὶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ νεὼς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πύθ. 11, 10. Παυσ. θ', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμὸς πρότερον Λάδων καλούμενος. Παυσ. θ', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος, ἡ. Θηβαῖός τις. Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, βέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλίκην, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Λάδων· ταυτὸν Ἰσμηνός. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Πυθ. 11. 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅς τις τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν εἰς τὸν Λάδοντα ἢ Κάδμον ποταμὸν ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἰσομβρες, οἱ, = Ἰνσουμβροι. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Σπρατηγός τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπιάδ. τὸ 436. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὢν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἀτολμος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρισθῇ ποτὲ τὰ πολιτικὰ οὔτε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχαριστηθεὶς μόνον νὰ διδάσκῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλεῖστα ἔχων μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνθέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων. Θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος ἀείποτε τὴν κοινὴν αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομείνας νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκπνέουσαν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ ἥτταν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπης ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί. κατὰ Πλούτ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκράτης καὶ θ' τραγῳδίας. Πλατ. Φαίδρ. Λουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἁλ. (– υ υ – καὶ υ – υ – Ἀ Ἀθολ.)

Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐτησιμοτέρων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαῖς.

Ἰσόλοχος, ὁ (ι) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἴσος, ὁ. Τὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 101.

Ἴστος, ἡ. (ι) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀνθηδόνος. Στράβ.

Ἱσπαλις, ιος, ἡ. Hispalis. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθης τοῦ Βαίτιδος (Γουαδαλκοϊβήρου) ποταμοῦ ἔχουσα τὸ πάλαι ἐν περίφημον ναυπηγεῖον καὶ νεώριον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ταυτὸν Σεβίλλη. Sebilla. κατά τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησσός. Στράβ.

Ἱσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπασα ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης ἥτις ἔκειτο δυτικῶς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερσόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πιθαν. ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικική, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους ὅτε ἤρχισαν νὰ κάμνωσι κατακτήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἑλλησιν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἐκείνη ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἱσπανίας ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησσός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἱσπανίας ἀναφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἱσπανία ἐπεριλάμβανεν ὅλην τὴν νῦν Ἱσπανίαν καὶ Πορτουγαλλίαν, ὁριζομένην ἀρκτικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, νοτειοδυτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ καὶ νοτειοανατολικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταρρακωνικὴν Ἱσπανίαν· ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διῃρέθη ἅπασα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἓξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν, Γαλαικίαν, Ταρρακωνίαν, νέαν Καρχηδόνα καὶ Βαλεαρικήν. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ Γεωγράφοις, οἱ Κυνήσιοι ἢ Κυνῆτες ὑπὸ Ῥωμ. Conii ἢ Cunei, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἄκρα μέρη ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡροδ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτήσιοι, οἵ τινες ἐδιοικοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Ἡροδ. 1, 163. παρ' ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων Ἀργανθώνιος καλούμενος. Στέφ. Βυζ. οἱ Ἴβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ οἱ Ἰγλῆτες ἢ Γλῆτες Στράβ, γ'. κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ μεσογείως. παρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐξ ἀρχαίων δὲ χρόνων εἰσέβαλον διάφορα ἄλλα ἔθνη ἐξ ἀλλοτρίας γῆς εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἔνθα ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις· τὰ ἀξιοσημείωτα τούτων ἦσαν οἱ Κελτοί, οἱ Φοίνικες, οἱ Φωκαιεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖοι οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡροδ. 1, 163. Διοδρ. Σικ. ε', 33. Στράβ. γ'. 160. λγ'. ιδ', 654. Σκύλ. Διον. Περ. 454. — ὅθεν, Ἱσπανός, ὁ κάτοικ. καὶ Ἱσπανικός, ή, όν, τῆς Ἱσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀνήκων.

Ἴσσα, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, ταυτὸν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565. — 3) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἴσσης. Πολύβ. — ὅθεν, Ἰσσαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἴσσης.

Ἴσση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ποιμένος τῆς Λέσβου. Στέφ. Βυζ. Ὀβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἐνικ. Ἰσσηδών, όνος. Issedones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμαΐου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτειοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, όνος, ἡ, ἡ Σκυθική. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. — 2) ἡ Σηρική. Πόλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρικῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οἰχάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἰσσικός, ή, όν. Τῶν Ἴσσῶν ἢ εἰς τοὺς Ἴσσους ἀνήκων· ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματιζόμενος κόλπος· ταυτὸν Golfo di Ayas. Στράβ.

Ἴσσός, ἡ, καὶ Ἴσσοι, οἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· ταυτὸν Ἄγας ἢ Ἀσελέρ. Ἐνικ. εὑρηται παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πλησ. παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 24.

Ἰσσωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσώρου ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. κατὰ δὲ Παυσ. γ', 25. ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτόθι ἡ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτις.

Ἰστίαια, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἑστίαια. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα Ὠρεὸς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἰστιαίη, Ἡροδ. 8, 23. ὅρα Ἑστίαια καὶ Ὠρεός.

Ἰστιαιεῖς, οἱ. Ἐνικ. Ἰστιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικῶν ἀνέκαθεν τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰστιαιῶτις, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἰστιαίαν. Ἡροδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰστιαίας. Ξενοφ.

Ἰστιαιῆτις, ιδος, ἡ, = Ἰστιαιῶτις. Ἡροδ.

Ἰστιαῖοι, οἱ, = Ἰστιαιεῖς. Στράβ.

Ἰστιαῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυσαγόρου Μιλήσιος,

ζήσας ἐπὶ των χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦν ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου, ἀποτρέψας τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας, νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθήσας δὲ ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληφθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, ἐφέρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδτ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Τύμνεω, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 5, 37.

Ἱστιαιῶτις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. Ἑστιαιῶτις. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἑστιαιεῖς. Ἡροδτ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας, ἴδε Ἑστιαιῶτις. — ὅθεν Ἱστιαιώτης, ου, ὁ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἱστιαιώτιδος.

Ἱστίη, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδτ,

Ἱστορίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἥτις λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐπῳδῶν αὐτῆς ἐπέταχυνε τὴν γένησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὀδύνων τὰς ὁποίας ἠισθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἥρας. Παυσ. 9', 11, ἄλλως δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γαλανθίς ἢ Γαλινθίς, ὅπερ ὄρα.

Ἱστρία, ἡ (Ἴστρος) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Λιβουρνίας καὶ Ἰλυρίας, ἥτις κατὰ Στράβ. συγκατετάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν· ἡ νῦν χερσόνησος Ἴστρια ἢ βατίλειον τῆς Ἰστρίας λεγομένη. — ὅθεν, Ἴστροι καὶ Ἴστριοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἴστρία, καὶ Ἴστρος, ἡ, Istrus. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων τανῦν Κιουνστένζη ἢ Κωνσταντζία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδτ. 2, 33. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἰστρόπολις καλουμένη. Πτολ. — ὅθεν, Ἰστριανός, ἐκ τῆς Ἰστρίας ἢ Ἰστροπόλεως ὤν. Ἡροδτ.

Ἴστριος, ία, ιον, καὶ Ἰστρικός, ή, όν. Τῆς Ἰστρίας ἢ εἰς τὴν Ἰστρίαν ἀνήκων, ἡ Ἰστρία γαῖα = Ἰστρία. Πινδ. Ἰστρικός, παρὰ Στράβ.

Ἰστρόπολις, εως, ἡ, = Ἰστρία.

Ἴστρος, ὁ. Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δούναβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ῥωμ. Danubius. Πτολ β', 11. Καῖο. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 2, 1. 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καθ' Ἡροδτ. εἶχεν ὁ Ἴστρος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρήνης ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡροδτ. 2. 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναφέρει ἐξ ἀρχαιοτρ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἴστρος ἐσχημάτιζε δύο ἄλλους ποταμοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Στράβ. βιβλ. ά. πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἔγιναν γνωσταὶ αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Τακιτ. Γερμ. 1. ἐπήγαζεν οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Αὐνόβας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ νῦν τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δενκάτῳ τοῦ Βάδεν.) χωρίζων ἀπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐινδελικίας, προχωρῶν δὲ ἀπωτέρω διεχώριζε τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μοισίας, ἐκβάλλων δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὠνομάζετο δὲ Δούναβις ἡ Δανούβιος κατὰ μὲν Στρ. βιβλ. ιζ' ἕως τῶν καταράκτων αὐτοῦ, εἶτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο συνήθ. Ἴστρος. κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἴστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιοπόλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ῥωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἴστρος. Ἡροδτ. 4, 51 — 52. Ἀριστ. Μετεω. ά, 13. Δι. Κασσ. 49.

Ἴστρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλευτρ.

Ἰστώνη, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Ἴσκα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δαμνενίων, τανῦν Axminster. Πτολ. β', 3.

Ἰσχαγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 132.

Ἴσχαλις, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρεττανίας τανῦν Ilchester. Πτολ. β', 3.

Ἴσχενος, ὁ. Τίος ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔκγονος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ τὴν Ἑλλάδα ἀπό τινα ἐπισυμβάντα λοιμὸν ἐθυσιάσθη ἑκουσίως, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἵτινες ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν θυσίας ἰδίας ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Λυκφρ. 43. Τζετζ.

Ἰσχόλαος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἰσχόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Φορματηνοῦ καὶ Μελανθίου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε'.

Ἴσχυς, υος, ὁ (–υ). Τίος τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ψυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πιθανότερ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰατρὸν τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὅμ. Ἔμν. Ἀπόλ. 210. Παυσ. β', 27. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ θέλοντες νὰ κοσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔπλασαν ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβέλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Κομανίᾳ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ή, 7.

Ἰταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς παρ' Ἡροδτ. πρῶτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἰτολία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν. Ἡροδτ. 1, 163. 4, 99. ἐκαλεῖτο ἔτι τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωτρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. στ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολτ. ζ', 10. ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἰταλία ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνώτρου· κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλός, ἥτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαιόθεν. Οὐάρ. 10, 1. Ὡρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἰταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων, ἰστεισδυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ ἦν διῃρημένη ἀρχαιόθεν εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἄνω Ἰταλίαν ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν ἤτις καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὀκτὼ χώρας ἐφ' ὅλης τῆς Ἰταλίας ἤτοι, τὴν Ἐτρυρίαν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λευκανίαν, Τουσκίαν, Ῥώμην, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαιρεῖ αὐτὴν κατὰ τεσσεράκοντα πέντε λαούς. Κατὰ Πλίν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ἅπασα ἡ Ἰταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, καταχωρισθεῖσα εἰς ἑνδεκα τετραρχίας, ἡ ὁποία ὅμως αὕτη διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνηθείᾳ· τελευταῖον δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας κατεχώρισεν ἐπ' αὐτῆς δεκαεπτὰ ἐπαρχίας. Αἱ συνήθως ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων ἀναφερόμεναι χῶραι καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἰταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, ἴδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἢ Λιγυστική, ἐν δὲ τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἢ Ἐτρουρία, ἡ χώρα τοῦ Λατίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἡ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένη ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἢ Βρύττιον (Bruttium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἰνωτροί, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπίκοι, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὄσκοι, οἱ Λατῖνοι, οἱ Τυρρηνοὶ καὶ οἱ Λίγυρες, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι κατεῖχον τὰ νότια καὶ δυτικὰ πάραλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἁλ. ά, 12. στ', 32. Στράβ. ε. Πλίν. Λιβ. εἰς δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκέτιοι, οἱ Δαῦνοι, οἱ Φρεντάνοι, οἱ Πικεντῖνοι, οἱ Ὄμβροι καὶ οἱ Ἐνετοί. Ἡροδτ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογείῳ Ἰταλίᾳ ὑπῆρχον οἱ Σαβῖνοι, οἱ Ἔρνικοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πέλιγνοι, οἱ Μαρρούκινοι, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἐτρουροί, οἵτινες οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἐξαιρ. οἱ Γάλλοι ὅσοι ἐκ τῆς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν της ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισήμους καὶ ἐσχηματίσαν ἰδίας πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδτ. 1, 170. 7. 171. Διο. Ἁλ. ά. Παυσ. ί, 10. — (υυυ–, πολλάκ. δὲ ποιητκ. καὶ –υυ- Καλλίμ. Ἀρτ. 58.)

Ἰταλίκα, ας, ἡ. Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανῦν Sevilla la vechia. Στράβ.

Ἰταλική, ἡ, προσυπακμ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corfinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Πελιγνῶν, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πόλεων. Στράβ. ε. Πτολ. γ', 1.

Ἰταλικός, ή, όν καὶ Ἰτάλιος, ία, ιον (υυυυ) Τῆς Ἰταλίας ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἡ Ἰταλίη χθών. Ἀνθλ.

Ἰταλίς, ίδος, ἡ (ῡυ) ἰδιαιτρ. θηλκ. ὀνομ. τοῦ Ἰταλικός· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, θηλκ. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὤν, ὁ κατοικ. τῆς Ἰταλίας. Ἡροδτ. Θουκ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383. — 2) ἐπιθετ. Ἰταλικός ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιῶτις ναῦς, Θουκ ἡ, 91. ὅθεν Ἰταλιωτικός, ἡ, ὄν· τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Ἰτάλος, ὁ (ῡυ) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ', 2 ἐξ Ἀρκαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν· κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτικὰς κοινωνίας καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3) ἐπιθετ. ἀντὶ Ἰταλικός. Ἀνθολ.

Ἰταμένης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰταμός λιμήν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. ε', 17.

Ἴτανος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Mannert = Ἱεράπυτνα. Ἡροδτ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον περὶ τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος· ταυτὸν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἐγίν. μύθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἰτέας Στράβ.

Ἴτιον, τό. Icium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Wasant. Στράβ.

Ἰτύκη, ἡ. Utica. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ ῥωμαίου Κάτωνος. — ὅθεν, Ἰτυκαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἴτυλος, ὁ (ῡυυ) Τίος τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀηδόνος. Θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μανίαν της, ὅτ' καὶ μετεμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα θρηνοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 522.

Ἴτυς, υος, ὁ. Αἴτ. Ἴτυν (ῡυ). Τίος τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας καταμελίσασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, καταδιωκομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνοσιουργίαν της μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χελιδόνα ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Ἀγ. 1156. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἔνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἴληπται.

Ἴτων, ωνος, ἡ, καὶ Ἰτωνος, ὁ (ῑ). Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἴτων, καρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 696 Ἀπολδρ. ὁ Ἴτωνος, παρὰ Στράβ — ὅθεν, Ἰτώνιος, ία, ιον· τοῦ Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἴτωνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκτίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὅθεν, Ἰτωνιεῖς, οἱ κατοικ. Θουκ. ε', 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνιάς, άδος, ἡ (– – υυ). Τῆς Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν Ἴτωνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων· ἰδίως δὲ ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἴτωνι Ναὸν αὐτῆς (καὶ υ-υυ, Καλλιμ. Ἔμν. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ίδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (– – υ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 551. καὶ υ-υ Λε. Ταρ. 21.)

Ἴτωνος, ὁ (ῑ) Τίος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Μελανίππης τὸν Βοιωτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Βοιωτοί. Παυσ. θ', 1.

Ἴυγξ, ιγγος, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς καὶ θεράπαινα τῆς Ἰοῦς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν παροργισθεῖσα κατ' αὐτῆς, διότι εἴλκυσε τὸν Δία μὲ τὰς μαγείας της εἰς ἔρωτα ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της Ἰοῦς. Σχολ. Θεοκρ. εἰδ. β', 17. Σουΐδ. ἐν λεξ.

Ἰύρκαι, οἱ, Eurcae. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Θυσσαγέτας, ἀφ' οὗ πιθαν. κατάγονται οἱ νῦν Τοχερέσοι ἢ Σορκάσαι. Ἡροδτ. 4, 22. κατάτινας δὲ νομίζεται ὅτι ἀπ' αὐτῶν κατάγονται οἱ νῦν Τοῦρκοι ἢ Ὀθωμανοί.

Ἰφίμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. Νόν. Διον. ιθ'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὔμηλος βασιλεὺς τῶν Φερῶν. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 797.

Ἰφιάνασσα, ἡ (– υυυ) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδρ. α', 7, 5. — 3) = Ἰφιγένεια. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 145.

Ἰφιγένεια, ἡ (– υυ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ αὐτῆς Ἀγαμέμνων ἠθέλε νὰ σφάξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αὐλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐμποδίζετο αὐτόθι ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν· ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναόν της ὅπου λέγεται ὅτι συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἱερισσῶν αὐτῆς, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἐπέμφεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἔλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Ἡρόδτ. 4. 103. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ.

Ἰφιγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐριπ. Ἠλεκτ. 1023.

Ἰφιδάμας, αντος, ὁ (– υυ-) Τίος τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θράκῃ, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 221.

Ἰφικλειδάης, ου. ὁ (– – – –) Τίος τοῦ Ἰφικλοῦ, ὁ Ἰόλαος. Ἡσ. Ἀσπ. 111.

Ἰφικλέης, Ἀττκ. Ἰφικλῆς, έους, ὁ (– υ υ-). Τίος τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλέους, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγίου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγωθεὶς αὐτόθι βαρέως ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἥρως. Ἀπολδρ. β', 4, 8. Παυσ. Ἀρκαδ. ιδ'. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. β', 7, 5. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱπποκώοντος μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθόου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰόλαον. Ἀπολδρ. β', 4, 11. — (Ἰφικλῆ, Αἴτ. — — — Ἡσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλέης — υυ — Θεοκρ κδ', 25.)

Ἰφικλήειος, είη, ειον. Τοῦ Ἰφίκλου ἢ εἰς τὸν Ἰφίκλον ἀνήκων, ἡ βίη Ἰφικληείη. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 290.

Ἰφικλος, ὁ (– – υ). Τίος τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλεομένης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 45. Ἀπολδρ. — 2) Τίος τοῦ Θεστίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 201. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἴφικλος καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τύπ. τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολδρ. σελ. 124.)

Ἰφικράτης, ους, ὁ (– υυ–). Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἔμπειρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βαθείας συνέσεως ἀναδειχθεὶς εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἄριστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληττε πολλάκις τοὺς ἐχθρούς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τῆς ὁποίας καὶ πολλὰς νίκας ἐκέρδησε. Πλουτ. Ἀποφθ. Ξενφ. Ἑλ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ἀριστοφῶντος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπανακληθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπερασπίσθη ἑαυτὸν γενναίως ἐνώπιον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ ἐβιάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του, μὴ θελήσας τοῦ λοιποῦ νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του. Πολυαιν. στρ. γ', 9. Ἀριστ. ῥητ. β', 23.

Ἰφιμέδεια, ἡ (– υυ–υ). Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως ἥτις ἐγέννησε τὸν Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 305. Πινδ.

Ἰφιμέδουσα, ἡ (– υυ–). Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ἰφιμέδων, οντος, ὁ (– υυ–). Τίος τοῦ Εὐρυσθέους, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδρ. β', 8.

Ἰφινόη, ἡ (– υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Σθενεβοίας, ἥτις πεσοῦσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἀπέθανεν· Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπρόσφερον αἱ μέλλουσαι νὰ νυμφευθῶσι τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των. Παυσ. Ἀττκ. μγ'. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου, τὴν ὁποίαν ἔλεβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγαρος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Παυσ. Ἀττκ λθ'. — 4) γυνὴ τις Λημνία, θεράπαινα τῆς Ὑψιπυλείας· ἥτις φονεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἶχεν ἀποκρύφους σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 702.

Ἰφινόμη, ἡ. Μία τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἀμαζόνων, Ἐγίν. μύθ. 163.

Ἴφινοος, ὁ (– υυυ). Τίος τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὁμ. Ἰλ. Η, 14.

Ἴφις, ιος, ὁ· Αἴτκ. Ἴφεα, Ὁμ. Ἰλ. Π, 417. Τίος τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ὁ Πολυνείκης κατέπεισε τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρπ Ἱκετ. 988. Ἀπολδρ. γ', 7, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. — 3) Τίος τοῦ Σθενέλου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐθανατώθη αὐτόθι εἰς μίαν μάχην, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 223.

Ἴφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κελεοστάνορα. Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἔνθα Ἰφιδος ἀντὶ Ἴφις ἀναγισμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκύρον, ἔδωκεν αὐτὴν ὡς παλλακὴν εἰς τὸν Πάτροκλον. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 667.

Ἰφιτίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίός τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 128.

Ἰφιτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱός τοῦ Ὀτρυντέου ἐκ τῆς Τδης πόλεως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 382.

Ἰφιτος, ὁ (-υυ). Τίός τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφός τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔκρυψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅπου εὑρών τὸν νέον Ὀδυσσέα ἔκαμε φιλίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφημον ἐκεῖνο τόξον διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ὕστερον κατεστόξευσε τοὺς ἐν Ἰθάκῃ μνηστῆρας. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρήμνισεν ἀπό τινος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀπολδρ β', 6, 1. — 2) Τίός τοῦ Ναυβόλου καὶ τῆς Περιείκης ἐκ Φωκίδος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 3) Τίός τοῦ Αἴμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἦλιδα, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀνεκέωσεν αὖθις τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐσύστησεν οὗτος πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τούτους. Παυσ. ε', 4.

Ἰχάρα, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἤτις ἄλλως καὶ Ἴκαρος ἐλέγετο, ταυτὸν Βαχαρᾶϊ νῆσος, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς· Πτολ. ε', 17.

Ἰχθυοφάγοι, οἱ, (ᾱ). Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἔθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Συένης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν θηρευομένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας εὐτελεῖς ὠκοδομημένας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὀστέων τῶν μεγάλων Ἰχθύων τῆς θαλάσσης. Ἡροδ. 3, 19. Παυσ. — 2) Ἔθνος τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβ.

Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μεταξὺ τῆς Φείας καὶ Χελωνάτου, ταυτὸν, Κάστρον Τορνέζε. Θουκ. β', 25. Ξενφ. (τὸ υ ἐστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτκ. ὁ δὲ Τονισμ. Ἰχθυς καὶ Ἰχθῦς φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτμ. (Ἴδε Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημσ. 3.)

Ἴχναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοττιαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας. Στράβ. — ὅθεν Ἰχναῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Ἴχνῶν ἢ εἰς τὰς Ἴχνας ἀνήκων.

Ἴχναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ἴχνας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ Ἔμν. Ἀπολ. 94. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἴχνος, ὡς ἰχνευούσης καὶ ἀνερευνώσης τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ἔτι καὶ ἐπιθτ. τῆς Νεμέσεως. Διοδ. Σικ. παραβλ. Ilgen εἰς Ὅμηρ.

Ἰώ, οῦς, Αἰτκ. Ἰώ, Ἰωνκ. Ἰοῦν (--). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἢ κατά τινας τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἐξαίτιον ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἤλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλε τὴν Ἰνὼ εἰς μίαν νέαν δάμαλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ὁποίας ἔπεμψε τὸν φοβερὸν Ἄργον παντόπτην, ὅς τις φέρων τὴν δάμαλιν εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτόθι μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, ἕως οὗ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἔφερε τὴν Ἰὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν προτέραν παρθενικήν μορφήν της καὶ ἐγέννησεν αὐτόθι τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις Ἡροδτ. 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 843. Ἀπολδρ. α', 1, 2. β', 1, 3.

Ἰωάννης, ου, ὁ Τζέτζης. Ἕλλην Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν ποίημα Ἰλιακά, ἐπιγραφόμενον εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἢ τὰ πρὸ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον· καὶ ἕτερα ἄλλα τοιούτου εἴδους ποιήματα, ἔτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Λυκόφρονα καὶ περὶ ῥημάτων αὐθυποτάκτων.

Ἰώλκιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός, ἡ, Ἐπικ. Ἰαωλκὸς καὶ Δωρικ. Ἰαλκός, (ῑ) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνητίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηγασαίου κόλπου πλησίον τῶν Ἀφετῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Πελίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλεσεν ἐνταῦθα ὅλους τοὺς συγχρόνους του Ἥρωας διὰ νὰ συμπλεύσωσι μετ αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡσ. Θεογ. 997 Πινδ. Ἴσθμ. 8, 87 Στράβ. εἰς ταύτην ἐσύστησεν ὁ Ἀκαστος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ Πελίου τοὺς περιφήμους ἐπιταφίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. — ὅθεν, Ἰώλκιος, ία, ιον, τῆς Ἰωλκοῦ, εἰ. τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Εὐρπ. — 2) Ἰωλκεὶς, ίδος, ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὖσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἴων, ωνος, ὁ (υ-) Τίός τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολδρ. α, 2, 3 κατὰ δὲ Εὐρ. Ἰων. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ὕστερον δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ κατοίκους ἀπὸ τὸ ὄνοματος αὐτοῦ Ἴωνας. Παυσ Ἀχαϊκ. α. Ἡροδτ. 7, 94. Ἀπολδρ. α, 7, 2. — 2) Ἕλλην ποιητὴς Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατά τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἔτι δὲ ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διέφορα Διθυραμβικὰ ποιήματα, ᾠδάς, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα. Ἀριστφ. Εἰρ. 855. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 41. — 3) Ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας. Στράβ.

Ἴωνες, οἱ (ῑ) κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξουθου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος εἰς τὴν Ἀττικήν, κατῴκησαν ἐνταῦθα ὀνομαθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος· ὕστερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιάλειαν χώραν περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, κτίσαντες αὐτόθι δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίσαντες μεταξύ των μίαν Δημοκρατικὴν ἐπικράτειαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, οἱ Ἴωνες οὗτοι παραχωρήσαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ἐλθόντας Ἀχαιούς, μετέβησαν οἱ μὲν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικήν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ Ἕρμου καὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, σχηματίσαντες καὶ ἐνταῦθα μίαν ἰδίαν Δημοκρατικὴν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων, διὸ ἀκολούθως ἐκαλοῦντο ἰδίκως Ἴωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἄποικοι τῶν Ἑλλήνων. Ἡροδτ. Θουκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττική. Στράβ — 2) = Ἀχαΐα, κληθεῖσα πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰωνία μετὰ ταῦτα ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα κειμένη μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Νηλέως καὶ ἐστύστησαν ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας σχηματίσαντες μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαία, ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζομεναί, αἱ Ἐρυθραί, ἡ Χαλκίς, ἡ Τέως, ἡ Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφών, ἡ Ἔφεσος, ἡ Πριήνη, ἡ Μυόνησος καὶ ἡ Μίλητος· Ἡροδ. 1, 141. 169. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κροίσου ὑπετάχθησαν ὅλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖσαι τῆς προτέρας των ἐλευθερίας, ἐφεξῆς δὲ ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπανέλαβον αὖθις χρόνον τινὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ-υ-). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ. Νύμφαι τινές αἵτινες εἶχον ἕνα ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἠλίδος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπό τινος Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. Ἠλιακ. 271.

Ἰωνικός, ή, όν. Τῆς Ἰωνίας ἢ ἐκ τῆς Ἰωνίας ὤν Ἡροδτ.

Ἰώνιος, ία, ιον, = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ (υ-υ)· Ἐπίθ. Τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκουσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι. Διον. Περ. — 2) Οὐσιστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἰωξος, ὁ. Τίός τοῦ Μελανίππου καὶ ἔκγονος τοῦ Θησέως, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου καὶ κατοικήσας εἰς τὴν Καρίαν. Πλουτ. Θησ.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος. Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίσας εἷς ἐκ τῶν Φαρισαίων - θέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ, ὕστερον δὲ παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀπὸ μέρους τον πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγματευτὴς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπιτρέψας αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτά, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν βιβλία εἴκοσι, περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. Ι. σελ. 1.

Ἰωτάπατα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ. Πτολ.

Κ.

Κάαγθος, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

μηνὸν ποταμὸν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ. Παυσ. 9', 10.

Καβαδηνή, καὶ Καβηδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Κάβαλες, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύας κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Αὐσχισίων ἕως τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδτ. 4, 171.

Καβάλιοι, οἱ, καὶ Καβηλέες οἱ Μηΐονες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. 3, 9.

Καβαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβαλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Κασίτου νομοῦ κειμένη μεταξὺ Σαΐος καὶ Βουτοῖς. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τά (υ–υ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος ηὔξησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ κληθεῖσα· τανῦν Νικσάρ. Στράβ.

Καβείρα, ἡ (υ––). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. Στράβ.

Καβειρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἐν ἱερὸν ἄλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τοῦ νὰ μυηθῇ, ἄλλως ἐλέγετο ὅτι ἐνέπιπτεν εἰς μανίαν. Παυσ. Βοιωτ. κε'.

Καβειρίς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Καβειρίδες, κατὰ Στράβ. ι'. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἔχουσαι καὶ αὗται ἰδίους ναούς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ἡροδτ. 2, 51. περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τοσαῦται ἀδελφαί. Στράβ. Γ. κατὰ δὲ Νονν. Διον. ἦσαν μόνοι δύω γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. ὁ Ἁλ. καὶ Κίσ. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἑφεστίους θεούς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μετεφέρθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθράκης ὡς θεοὶ κατωτέρας τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ παριστάνοντο συνηθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφὴν μὲ τὸν Ἥφαιστον. Ἡροδτ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπηρέται καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρακικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ὅσοι ἐμυοῦντο ἠλπιζον ὅτι θέλουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῦται λέγεται ὅτι ἐμυήθησαν ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅθ' καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετὰ τῶν Διοσκούρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ οὗτοι ἔχοντες αὐτόθι ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦν συγχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ μόνον οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον κατέκαυσεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδτ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ὅτι καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἴμβρου, ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 26. Hermann Mythol. 2. σελ. 462. Lobeck. Ἀγλαοφαμ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγεται τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλέες, οἱ, = Καβίλιοι, ὅπερ ὅρα. Ἡροδτ. 7, 77.

Καβησός, ἡ, καὶ Καβηστός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξηγτ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπίρμ. Καβησσόθεν, ἐκ τῆς Καβησσοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 363.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τις τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Σουΐδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν μικρούς τεταριχευμένους ἰχθύς. Ἔρασμ.

Καβύλη, ἡ (υ). Πόλις μεσόγειος τῆς Θράκης, πιθαν. ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. Ἐπιτομ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλίνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδούων ἐπὶ τοῦ Ἄρσρος ποταμοῦ, τανῦν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἔνδον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ.

Καδμεία, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀρχαία Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Ξενφ. Ἀπολδρ. β', 4, 6.

Καδμεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κάδμου ἢ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμεία Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἤτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ὅσοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φοινίκης· Ἡροδτ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐκγόνου τοῦ Κάδμου. Παυσ. 9'.

Καδμείων, ωνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμείώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνθολ.

Καδμήϊος, Ἰωνικ. ἀντὶ Καδμεῖος. Ἡροδτ. 5, 59.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Καδμεῖος, ὡς ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὅμ. Ὕμν. 3', 57. καὶ τῆς Αὐτονόης. Καλλιμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηΐς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θῆβαι. Ἡσ. Ἔργ, 161. Θουκ. α', 12.

Κάδμιλος, συγγεν. τῷ Κάδμος, ἴδε Κάμιλλος.

Καδμογενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 305.

Κάδμος, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρκτικῶς τὰ ὅρια μεταξὺ Λυκίας καὶ Καρίας, Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, Ἀπολδρ. γ', 1, 1. κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπασθεῖσαν ἀδελφήν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἦλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσαν ἀποικίαν καὶ ἔκτισε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας οἱ Ἄντες καὶ Ἄονες θέλοντες νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν εἰσαῦθα ἀποκατάστασίν του, οἱ μὲν πρῶτοι πολεμηθέντες ἐδιώχθησαν ὁλόλου ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἄονες συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινίκων διέμειναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίσαντες ἓν ἔθνος. Συστήσας οὕτως ὁ Κάδμος ἐν ἰδίοις βασίλειον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρείαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικικῶν Θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀγαύην καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολδρ. γ', 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινά, λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολδρ. γ', 5. 4. — 2) Τίος τοῦ Σκύθου, ὅστις ὢν πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις Ἡροδτ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ οὗτος εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Σουΐδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. καὶ Καδηνός, ὁ κάτοικ.

Καδούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀμάρδου, ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδειότατοι τοξόται. Ξενφ Κυρπ. ε', 2. Στράβ. ια'. Διοδ. Σικ. β'.

Καδύνη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Κάδυτις, ιος, ἡ. Πόλις μεγάλη τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλους δὲ, ἡ Γάζη ἡ Γάζα. Ἡρδτ. 2, 159. 3, 5. κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ Κάδυτις ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσχιαχ, τουτ. ἔστ. ἱερὰ πόλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἐλ Κόδς· παρβλ. Bähr Ἡροδτ. Exc. XI. σελ. 922.

Κάειρα, ἡ (υ–υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 144 καὶ Ἐπιθ. Ἡροδτ. 5, 88. (α, πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης Κάειρ.)

Καθαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀρριαν.

Καθάρσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν· Παυσ. ε', 14.

Καϊάττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ Κόλπος τῆς πόλεως Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἢ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς λέξεως καϊάττας καὶ καιάδας, ὅπερ σημαίνει χάσμα γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφοῦ τοῦ Αἰνείου Καιήτης. Στράβ.

Καιήτη, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκάλεσεν οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης. Διον. Ἁλ. α', 51. τανῦν Gaeta.

Καικίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καϊκινός, ὁ· Caecinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Κάϊκος, ὁ (υ–υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τανῦν Μανδραγοράϊ. Ἡσ. Θεογ. 343. Ἡροδτ. Ξενφ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 22.

Καϊκου-πεδίον. Τόπος Εὔφορος εἰς ἄκρον καὶ

τερπνός ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν. Ἡροδτ. 7, 42. Ξενφ.

Καίναις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. τανῦν Κάν· Ἀρρίαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεῦ τῶν Λαπίθων, ὅστις παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Κενταύρων· Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. Ἡτ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γεννηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ὡραιότητά της μετεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Λουκ. Ὀβιδ. Ἐγέννησε δὲ δύω υἱοὺς τὸν Κορωνὸν καὶ Ἡνέα οἵτινες συνεξεστράτευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Τίὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. ἴδε Heyne.

Καινή, ἡ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τυάνας. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡροδτ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη πλησίον τῆς Χέμιδος λίμνης. Πτολ. — 3) Ἔτι δὲ Καινή, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. ἴδε Ταίναρον.

Καινός, ἡ. Κώμη μικρὰ κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 5'.

Καῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. ταῦν Γλάρε. Πτολ. β'.

Καινύς, ύος, ἡ, προτυπαιμ. ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Codadi Volpe. Στράβ.

Καιπίων, ωνος, ὁ, Caepio. Σερουίλιος. Ὅπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηΐου Ῥουφου. — 2) Κ. Σουρουίλιος. Ὅπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττιλίου Σερράνου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἧτταν τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτος ἐπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. — 3) Ἕτερος Καιπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Λαιλίου.

Καίρατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ. Κελλμ. Ἄρτ 44. Στράβ. — 2) ἡ Καίρατος. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις Κνωσσὸς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καιρατίος, ία, ιον. Τοῦ Καιράτου ἢ παρὰ τῷ Καιράτῳ.

Καίρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἄγυλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἀνέκαθεν τὸ ἱερὸν τῶν Ἑστιάδων, τανῦν Cervetri. Πτολ. δ', 1. Στέφ. Βυζ, ἔτι δὲ καὶ Καιρέα παρὰ Στρβ. Ε'. — ὅθεν Καιρεατανός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Καιρέαν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Καιρέας ὤν· Καιρετανοί, οἱ κάτοικ.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ὄνομα κύριον ἐπισήμων τινῶν οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ἀκολούθως δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καισαραυγούστα, ἡ· Caesaraugusta. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Στριγόσα καλουμένη. Στράβ.

Καισάρεια, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσέβεια καὶ Μάζακα λεγομένη, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας· τανῦν Καισαρία. Σ·ραβ, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ μὲ λιμένα, πρότερον Ἰωλ καλουμένη· κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγιέρη. Στράβ. Λουκ. — 3) Μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξαίρετον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις μεσόγειος τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναζαρβὸς ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καισαρίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντώνιος ἀνηγόρευσε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καισαρόμαγος, ἡ Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλουάκων, τανῦν Beauvais.

Καισήνα, ἡ, καὶ Καίσανα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, τανῦν Cesena. Στράβ. ε.

Κακύπαρις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 80.

Κακός, οῦ, ὁ. Φοβερὸς Γίγας καὶ λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους· ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφόνευσεν αὐτὸν μονομαχήσας. Διον. Ἁλ. α', 5. Οὐϊρ.

Καλαβρία, ἡ· Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ταράντου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μεσσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία· τανῦν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἢ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀνήκουσα· ἡ Καλαβρὶς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Καλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καλαθίς, ιδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. δουλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαΐκαρπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρισταίου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμου ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς. Διοδρ. Σικ. δ', 89.

Καλαΐς, ΐδος, Ἰωνικ. ΐος, ὁ (υυυ). Τίὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀρειθύας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας· ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτερωτοί, ἀπαλλάξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Πίνδ. Πυθ. 4. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 211. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Κάλαμα, τά. Κώμη μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πιθαν. μέρος τι ἐλῶδες αὐτόθι. Ἡροδτ. 9, 96. παρβλ. Ἀθην. ιγ'. σελ. 572.

Καλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. τανῦν Καλαμάτα. Παυσ.

Καλαμις, ιδος, ὁ (υυυ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπδ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἀγνωστός τις ἀρχαῖος Ἥρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτόθ. κεῖται ὡς προσηγορ. Ὄνομα ἀντὶ Ἰατρός, ἐκ τοῦ κάλαμος, ὅπερ πιθαν. μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπείαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων· ἄρα ταύτ. τῷ Ἥρως Ἰατρὸς ἡ Τόξαρις, ἅπερ ὅρα.

Καλαμόδρους, ὁ. Ἀδδηφάγος τις ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κάλαμος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου. Πολύβ. ε', 68.

Κάλανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κυρ. Σφίνης καλουμένος, ἀπὸ δὲ τῆς προσαγορεύσεως αὐτοῦ Καλὲ ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ Κάλανος ὀνομασθείς. Πλουτ. Ἀρρίαν.

Καλασίριες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ μία μοῖρα τῶν αὐτόθι στρατιωτῶν, κατοικοῦντες εἰς ἰδίους νομοὺς, ὄντες ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτῶν ἐποχῆς 250,000 τὸν ἀριθμὸν καὶ προσδιωρισμένοι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 2, 164. ἔτι δὲ καὶ Καλασίριοι, παρὰ Στεφ. Βυζ. σημαίνει ἡ λέξις δὲ κατ' Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον νεανίαι.

Καλατία, ἡ. Calatia. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐπεμψεν ὁ Καῖσαρ μίαν ἀποικίαν ἀπομάχων στρατιωτῶν· τανῦν χωρίον Gajazzo. Στράβ. — 2) = Καλλάτις. Πτολ.

Καλατίαι, οἱ Ἰνδοί. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μέρη, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 3, 38. ἔτι δὲ καὶ Καλαντίαι, Ἡροδτ 3, 97.

Κάλατις, ἡ, ἴδε Κάλλατις.

Καλαύρεια, ἡ, Calaurea. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον φυγὼν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐφαρμακώθη ἑκουσίως διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Ἀρχίου· τανῦν Πόρος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1243. Δημ. καὶ Καλαυρία, ἡ· Στράβ. Παυσ. — ὅθεν Καλαυρίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Κάλετοι, οἱ· Caletes. Ἔθνος Κελτικὸν ἐπὶ τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σεκουάναν ποταμὸν, ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ χώρᾳ. Στράβ. καὶ Καλῆται. Καῖσ.

Καλή ἀκτή, ἡ. Μέρος τι παραθαλάσσιον τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν. Ἡροδτ. 6, 22. ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ δὲ μέρους αὐτῆς ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μία πόλις ἔνθα νῦν ἡ Caronia κεῖται. Διόδ. Σικ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Καληδόνιοι, οἱ, Caleni. Οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Καληνσίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πολύβ Στράβ.

Κάληξ, ηκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. Θουκ. δ', 75. ὀρθτρ. Κάλης, ὅπερ ὅρα.

Κάλης, ητος, ὁ, = Κάληξ παρ' Ἀρρίαν. περιπλ. καὶ Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 793. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Χελίτ. — 2) ἡ Κάλης. Πόλις ἐμπορικὴ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀρρίαν.

Καλήσ, ἡ, = Καλησία παρὰ Στράβ. κατὰ Casaub. ἀντὶ Κάλκη.

Καλησία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῶν Αὐσόνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, καταστασθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν, Calvi. Στεφ. Βυζ. καὶ, ἡ τῶν Καληνῶν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Καληνοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Καλήσιος, ὁ. Τρῶς, υἱὸς τοῦ Ἀξύλου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 419.

Καλεάνδη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ

Αἰγύπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε δώδεκα υἱούς Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Καλίδιος, ὁ· Calidius. Ῥωμκ. κύρ. ὄνομα ἀνδρῶν.

Καλίνδοια, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βάτων. Πτολ.

Κάλιπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Sado ἐν τῇ Πορτουγαλλίᾳ. Πτολ. β'.

Καλισία, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λουΐων ἀρκτικώτερον τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ· τανῦν Καλίσχ ἐν τῇ Πολωνίᾳ. Στράβ. Πτολ.

Καλλαϊκοί, οἱ· Callaïci. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἀρκτικῶς καὶ συνορεύοντες μετὰ τῶν Λουσιτανῶν, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμ. ἀπαριθμεῖ διαφέρους λαούς, ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. Στράβ.

Καλλαισχρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. Πλατ. — 2) Τίος τοῦ Διοτίμου ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Κάλλας, αντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Στράβ.

Καλλάτηβος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας. Ἡρόδτ. 7, 31.

Καλλατία, ἡ, = Κάλλατις. Διοδ. Σικ.

Κάλλατις, καὶ Κάλατις, ιδος, ἡ, Calatis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν· τανῦν Καλλάτι. Κάλλατις, παρὰ Στράβ. καὶ Κάλατις, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλατιανοί, οἱ κάτοικ.

Καλλία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη πλησίον τῆς Νωνάκριος. Παυσ. η', 27.

Καλλίαι, αἱ, ἴδε Κάλλιον.

Καλλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 74 Ὀλυμπ. Ἡρόδτ. 8, 51. — 2) Ζωγράφος τις, παρὰ Λουκ.

Καλλιάνα, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι ἐπίσημον ἐμπόριον. Ἀρρίαν. Περιπλ. 30. τανῦν Καρανία.

Καλλιάναξ, ακτος, ὁ (-υυ-). Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων ἀθλητῶν Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, ἔνθα ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πινδ. Ὀλ. 7, 171.

Καλλιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσδ. Θεογ. οὐχ εὕρηται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηΐδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον. Στράβ. ἔτι καὶ Καλλίαρα, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λαονέμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαρος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531.

Καλλίας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης, ὁ. Τίος τοῦ τοῦ Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 2) Τίος τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, θερμὸς προστάτης τῆς Δημοκρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, Ἡρόδτ. 6, 121. — 3) Τίος τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Καλλίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν διὰ νὰ κλείσῃ τὴν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τὴν ἧττταν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 7, 151. — 4) Τίος τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἰδίως ὁ πλούσιος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, περίφημος δὲ ὡς ἄκρος φίλος καὶ γενναιότατος ὑπερασπιστὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν· καταναλώσας δὲ σώστως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευταῖον εἰς ἄκραν ἔνδειαν· πολλάκις ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος δαδοῦχος καὶ εἷς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Καλλίβιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις. Ξε φ. Ἑλλ.

Καλλίγα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδεως ποταμοῦ. Πτολ. ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς θεραπαίνης τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστφ. Θεσμ. 305.

Καλλιγερίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μεσογείως. Πτολ. ζ'.

Καλλίγνωτος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλμ. ἔπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδίονα. Ἀπολδρ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὅμ. Ἅμν. Δημ. 109.

Καλλιδημίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἄρσενκ. κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Ἅδῃ διαλεγομένων νεκρῶν, παρὰ Λουκ. Νεκρ. Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχεια τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, φερομένη δυτικῶς διὰ τῆς Λοκρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ.

Καλλιεῖς, Ἀττκ. Καλλιῆς, οἱ· ἔνκ. Καλλιεύς, έως, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῶν Ὀφιονίων ἐν Αἰτωλίᾳ, οἵτινες κατῴκουν τὴν πόλιν Κάλλιον πλησίον τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Θουκ. γ', 96.

Καλλιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος Ὅμ. Ἅμν. Δημ. 100.

Καλλίθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιράνθου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἔτι δὲ καὶ Καλλιθόη ἡ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσβ. Χρ.

Καλλικλῆς, έους, ὁ. Αἰγινίτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πινδ. Νεμ. 4, 130. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχαρνῶν, ὅστις παρίσταται εἰς ἕνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίας ἐπιγρφμν. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. Πλάτ. Γοργ.

Καλλικολώνη, ἡ. Λόφος τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἰλίου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53, 151.

Καλλικράτης, ους, ὁ (ᾱ), Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοξεύματός τινος. Ἡρόδτ. 9, 72. — 2) Τίος τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἑβδομήκοντα ναῦς κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθοῦντες τοὺς Ἐπιδαμνίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Περικλέους, θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Καλλικρατίδας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιδόξων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιτῶν, ὅστις ναυμαχήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους, ἐθανατώθη. Ξενφ. Ἑλλ α', 6.

Καλλικρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάνης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλάτ. Θεαγ. 125. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δείξας ἱκανὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθανατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδτ. 6, 109. Θουκδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γραμματικὰ χρόνον ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτόθι σοφῶν εὐαρέσκειαν, τοῦ ὁποίου τὴν σχολὴν ἐπεσκέφθησαν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικός, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων· κατὰ Σουίδ. συνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος οὗτος ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐσώθησαν μόνον 72 ἔπη, 6 ὕμνοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλμ. ἔπ. — 3) συγγραφεύς τις Ἕλλην, γράψας ἓν βιβλίον περὶ πτηνῶν. Ἀθήν. θ', σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

Καλλίμορφος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

Καλλίνικον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἴδε Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροάδος ἐπὶ Λαομέδοντος Ἀπολδρ. β', 6, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου. Στράβ.

Καλλινοῦσα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκ βινόμενον ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων.

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλ. α', 7, 8.

Κάλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Καλλίαι, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Παυσ. — ὅθεν, Καλλιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Καλλιόπεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Καλλιόπη. Ἀνθλ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχωτέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἐξαιρτ. ὡς ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπάρεδρος τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολδρ. α', 3, 1. Ἡσδ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. θ', 13. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡμέναιον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγρου τὸν Λίνον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σιρήνας. Ἀπολδρ. Παυσ. θ', 34. — 2) Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίδαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ καταγόμενος ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδτ. 4, 17.

Καλλιπίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομα κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Καλλίπολις, εως, ἡ (ι). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήδειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, τανῦν Γαλλίπολις. Πομ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὄρους Αἴτνης. Ἡρόδ. 7, 154. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου. τανῦν Καλλίπολις. Στράβ. — 4) = Κάλλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ὅθεν, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. αὐτόθ.

Καλλίππος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλίπυγος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τό ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς ἑνὸς ποιμένος, τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς γυναῖκας οἱ δύο παῖδες ἑνὸς τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιῤῥόη. Ὁμρ. Ἅμν. Δημ. 419. Ἡσθ. Θεογ 288.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἔχιδναν. Ἡσθ. Θεογ. 351. Ὁμρ. Ἅμν. Δημ. 419. Ἀπολδρ. β', 4, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρῳὸς βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσάρακον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολδρ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀμφότερον καὶ Ἀκαρνᾶνα, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολδρ. γ', 7, 5. Παυσ. η', 24. — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδῶνι πόλει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρεσος ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐσφάγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχείρως, αὕτη δὲ μετεμορφώθη εἰς μίαν κρήνην. Παυσ. ζ', 21, 1.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Περίφημος κρήνη τῶν Ἀθηνῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγάς της ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἡμμητοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἐννεάκρουνος ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα. Θουκ. β', 15.

Καλλισθένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐξ Ὀλύνθου, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλεύθερον αὐτοῦ παῤῥησίαν καὶ ἀφιλοπροσωπίαν. Ἀρριαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα. Πίνδ. Ἡρόδ — ὅθεν, Καλλίστιος, ὁ κάτοικ.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὑρίσκετο ἀρχαιόθεν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καλλιστοῦς, Παυσ. Ἀρκδ. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομα. Ἀνθολ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου. Πτολ. ε', 3.

Καλλίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενῳ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξεῤῥάγη μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδα. Τοῦτον ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν ῥητορείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.

Καλλιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς παρθενίαν της, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. Εὐριπ. Ἑλλ. 375. Ἀπολδρ. γ', 8, 2. κατὰ Πιντ. Ἀρκδ. α', εὑρίσκετο ὁ τάφος αὐτῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπί τινος δενδροφύτου λόφου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλίστης Ἀρτέμιδος. — 2) Περίφημος Ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιγ', 32.

Καλλιφάεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργητοῦ καὶ εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἠλιακ. 22.

Καλλιφῶν, ῶντος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Παυσ.

Κάλλων, ωνος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

Καλὸν ἀκρωτήριον, τό, **Pulchrum promontorium**. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἓν μέρος τῆς λεγομένης ἄκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος· τανῦν Κάπ. Βόν· παραβλ. **Heyne Op. Acadm. III**, σελ. 47. Πολύβ. γ', 22, 5.

Καλὸν στόμα, τό. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 306.

Καλονίκη, ἡ (ι). Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Λυσ. 6.

Καλοῦς, οῦντος, ἡ. Τόπος τις ἔρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ.

Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὅρα. Διόδρ.

Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κάλπη, ἡ. Πόλισμα τῆς Βιθυνίας, κείμενον πλησίον τοῦ Κάλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κάλπης λιμήν, λιμήν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλπῃ ἐν Βιθυνίᾳ, τανῦν Κερβὲχ ἢ Κεφκέν. Ξενῳ. Κύρ. Ἀνάβ. 5', 4, 3. τὸ Κάλπης ἐστι γενικ. πτωσ. ἴδε Ξενῳ. Ἀνάβ. ς', 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἑτέρας στήλης Ἀβύλης λεγομένης καὶ σχηματίζουσα ἓν ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ἀκρωτήριον, συνεχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς Κάλπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς διάστημα ἦν περίπου 120 σταδίων. Σχύμν. τανῦν πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, **Gibraltar**. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κάλπης, πρότερον Ἡράκλεια καλουμένη· τανῦν δὲ καλεῖται καὶ αὕτη Γιβραλτάρι, Στράβ. γ'.

Καλπούρνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούρνιος Βίβουλος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὕστερον, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Πομπηΐου. — 2) Καλπούρνιος Πίσων, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἔλαβεν εἰς τετάρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη, ἡ (υ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολδ γ', 12, 3. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Καβύλη. Στράβ.

Καλύκαδνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τραχείας Κιλικίας, γινόμενος πλευστὸς ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα· τανῦν Σαλέφ. Στράβ. Ἀμμν.

Καλύδναι νῆσοι, αἱ, **Calydnae**. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κουϊντ. Σμ. ιβ', 453. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοι τινὲς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῶ καὶ ἀνήκουσαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Σποράδων, αἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλύδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Καλύμνα. Ὁ Στράβων ἀναφέρει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν· κατ' ἄλλους δὲ κεῖται τὸ Καλύδναι ἀντὶ ἑνικ. Καλύδνα ὡς καὶ τὸ Θῆβαι. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλυδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδ. 7, 99. ἴδε Καλύμνα.

Καλυδών, ῶνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἢ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλις Καλυδών· οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίαν θυγατέρα τοῦ Ἀμυθάονος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολδ. α, 7, 6.

Καλυδών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν Ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐβένου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσεν ἀνέκαθεν ὁ Οἰνεὺς καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 640. Θουκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολὶς καλουμένη. Ὁμρ. Ἰλ. Ν, 218. Θουκ. γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ία, ιον, τῆς Καλυδῶνος ἢ ἐκ Καλυδῶνος ὤν, Καλυδώνιος κάπρος, Καλλμ καὶ, Καλυδώνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Καλυδῶνος. Ξενῳ.

Καλυδώνιος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριόχοιρος ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ἡ θεὰ Ἄρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίν του· ἐπροξένει δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀναγκάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους νὰ μὴν ἐξέρχωνται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θήραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θηρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπιστήμους ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τόσον φθοροποιὸν μάστιγα· ἔστι δὲ καὶ Καλυδώνιος σῦς, παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Ζ, 529. Παυσ. Ἀρκ. 45. Ἀπολδρ. α', 8, 2.

Καλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἔλαβεν, ὅτε ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀγχίσου τὸν Αἰνείαν. Ὁμ. Ἅμν. Ἀφρ. 284. Ἦν δὲ ἡ Καλυκῶπις θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὁμ. αὐτόθι στίχ. 111.

Καλύμνα, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ῥόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτόθι Σποράδας νήσους, ἥτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Καλύδναν λεγομένην, Ἡρόδ. τανῦν Κάλυμνος, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον. — ὅθεν, Καλύμνιος, ία, ιον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Καύνου. παρὰ Στράβ. Καλύμνα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. 8, 324. — 2) Καλυνδικός, ἡ, όν. Τῆς Καλύνδας ἢ ἐκ τῆς Καλύνδας ὤν, Οὖροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡρόδ.

Καλυψώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσθ. Θεογ. 359. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2,

6. καθ' Ὅμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, Ὀδ. Α, 50. δι' ὃ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας μέσα εἰς ἓν τερπνὸν σπήλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος ἐναυάγησε περὶ τὰ παράλια τῆς νήσου της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ αὐτὸν διὰ παντὸς πλησίον της ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανασίαν. Ὅμρ. Ὀδσ. Α, 8. Η, 254. καθ' Ἡσ. Θεογ. 1016. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος, ὁ (καλχαίνω). Τὶς τοῦ Θέστορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἔμπειρος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβησόμενα. Ὅμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος καὶ τὴν δεκαετῆ διαρκειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν, οἵτινες δὲν ἐπεχειρίζοντο σχεδὸν κἀνὲν ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔκβασιν μάχης τινὸς χωρὶς πρότερον νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατῴκει δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων. Παυσ. α', 42. κλητκ. Κάλχαν. Ὅμ.

Καλχηδών, ή, = Χαλκηδών. — ὅθεν, Καλχηδόνιος, ία, ιον. Ἡρόδτ. 4, 85. Κατὰ Ducker εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδὼν ἢν ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ὀρθτρ.

Κάλχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς καθ' ἓν χρόνον εὑρίσκετο αὐτόθι ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον, Παρθεν. Ἐρωτκ. 12.

Καμάρα, ἡ. Πόλις παραθαλασσιος τῆς νήσου Κρήτης.

Καμαρίνα, ἡ (ῑ), Camarina. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Πίνδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἱππάρεως καὶ Ὠάνιος, οὖσα ἀποικία τῶν Συρακουσίων, ταυῦν Camarana. Πίνδ. Ἡρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμώδεις καὶ φθοροποιὰς ἀναθυμάσεις, ταυῦν Lagodi Camarana. ὅθεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν. Λουκ. Ψευδολ. 32. Στέφ. Βυζ. — Καμαριναῖος, αία, αῖον, τῆς Καμαρίνης ἢ εἰς τὴν Καμαρίνην ἀνήκων. Πίνδρ. Οὐσ. Καμαρηναῖος, ὁ κάτοικ.

Καμαρῖνον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ταυῦν Camerino. Στράβ.

Καμαρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.

Καμβαδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἰσιδρ.

Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Κάμβης, ητος, ὁ. Λυδός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην ἀδηφαγίαν του. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. α', 27.

Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιώνων. Πτολ. β', 13. Στράβ. 4. ταυῦν Kempten.

Καμβυσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Καμβύσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας, κατὰ Πτολ. ς', 2. καὶ Στράβ. ἀμφιβαλμ. πιθαν. ὁ νῦν ὁ Ἀστάρας λεγόμενος.

Καμβύσης, ου, ὁ (υ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κύρον. Ἡρόδτ. 1, 46. Ξενφ. — 2) Τὶς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις εὐθὺς ἔτι περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχειρίσθη τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμήνιτον· ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θήβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαισίους οἰκοδομάς, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βοῦν Ἄπιν, ὅσις ἐλατρεύετο αὐτόθι ὡς θεός· τελευταῖον δὲ μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀφήσας τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Περσίαν, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως ἐν ᾧ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡρόδτ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὕστερ. εὕρηται καὶ υ. παραβλ. Spitzner. Προσῳδ.)

Κάμειρος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἥλιου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, ἔνθα ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κάμειρον. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Κάμειρος. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 656. Ἡρόδτ. — (Κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. ἔστιν ἀρσενκ. καὶ θηλκ. — παράδ. Θουκ. η', 45. θηλκ. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Καμικος, ἡ, καὶ Καμικοί, οἱ, Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Μίνωα. ταυῦν Siculiana. Ἐνετ. παρ' Ἡροδτ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Στράβ. δ'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου; ταυῦν Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κάσμιλλος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυρρηνοῖς, σημαῖνον ὑπηρέτην τῶν θεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 917.

Κάμιλλος, ὁ. Εἷς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Λυκόφρ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλος κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰσὶ συγγν. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλος καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νουμ. 7. ὑπηρέτης τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλάκις χρηματίσας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ πολέμους τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γάλλους εἰς τελείαν φυγήν, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδη ἐπιδημίαν θρηνούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὅλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρ' Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κάμειρος, σημ. 2. ὅπερ ἴδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τῆς Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν σχῆμα, οὖσα εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ε', καλεῖ πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων, παράγουσα παντὸς εἴδους φυσικὰ προϊόντα, καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγομένη. Ἤδη ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Στράβ. Πολύβ. β'. Διόδρ. Σικλ. — ὅθεν, Καμπανικός, ή, όν, τῆς Καμπανίας ἢ ἐκ τῆς Καμπανίας ὤν. Στράβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Τέρας φοβερὸν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι ἐφύλαττε τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλ. α', 2, 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τό, Cambodunum. ταὐτὸν τῷ Καμβούδουνον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Κάμψα, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. καὶ Κάψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυῆ λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Κανάκη, ἡ (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλμ. Ἅτμν. Δημ. 190. Ἀπολλ. α', 7, 3.

Καναρία νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νεωτέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Καναρίαι. Πτολ. δ', ς'. κατὰ Πλίν. ἐκλήθη αὕτη Καναρία ἀπὸ τινος ἔθνους Κανάριοι λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλάσσια ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται πιθαν. ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Καναστραῖον, τό, προσυπακμ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Παλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου· ταυῦν Κίβο Κάνιστρον. Θουκ. δ', 100. Πτολ. ἔτι, ἡ Κανιστραίη ἄκρη. Ἡρόδτ. 7, 128. καὶ Παλλήνη ἄκρη.

Κάναστρον, το, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καναστραῖος, αία, αῖον. Τοῦ Καναστραίου ἢ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Κάναχος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἥλιου, ὅς τις ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διοδρ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Τὶς τοῦ Μύρσου ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρσίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Γύγου πιστοῦ καὶ εὔνου ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 1, 7.

Κανδαουία, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πετρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στράβ.

Κανδαών, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυκφρ. 328. ἴδε Ὠρίων.

Κανδρηνή, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Κανθάρας πόλεως τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβα, καὶ Κανδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβος, ὁ. Τὶς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Κανδύβη. Στέφ. Βυζ.

Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενον ἐπὶ τῶν νοτείων παραλίων τῆς Αἰολίδος χώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κάνης

ὄρος, Ἡρόδτ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ιγ', 1, 68. καὶ Αἰγᾶ καλούμενον· ταυῦν Κάπο – Κολόνης.

Κάνηθος, ὁ. Τίός τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Τίός τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στράβ.

Κάνθαρος, ὁ. Ἓν τῶν τριῶν προσορμιτηρίων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὸν Πειραιᾶ λιμένα ἐν Ἀττικῇ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινα ἀρχαῖον ἥρωα, ὁ Κανθάρου λιμήν. Ἀριστφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Λουκ.

Κανθαρώλεθρον, τό (ὀλεθρον). Τόπος ὀρεινὸς πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύνθου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβων.

Κανθικὸς κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτολ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μωφίδος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 171.

Κάνθος, ὁ. Τίός τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1485.

Κάννα, ἡ, καὶ Κάνναι, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἤδη ὅλη εἰς ἐρείπια· ταυῦν χωρίον Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἐστι συνηθστρ. Πολύβ. Στρβ. Ἐνικ. δὲ εὑρηται παρὰ Πολυβ.

Καντάβρία, ἡ· Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλασσαν. Στέφ. Βυζ.

Καντάβροι, οἱ· καὶ Κάνταυροι, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Καντάβρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρειότεροι ῥωμαλαιότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στραβ. Στέφ. Βυζ.

Κάντιοι, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρεττανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρεττανικῆς νήσου· πιθαν. καταγόμενοι ἐκ Γάλλων. Πτολ. β', 3. Καῖσρ.

Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας κείμενον ἀνατολικῶς· ταυῦν Cap. Paperness. Στράβ.

Κανύσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῦν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανυσίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Κανωβεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ταύτ. τῷ Αἰγύπτιος, ἔχων ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Κάνωβον. Ἡροδτ. 2, 113. Στράβ. ιζ'.

Κάνωβος, καὶ Κάνωπος, ὁ (ᾰ) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡροδτ. 2. 15. ταυῦν Ἀβουκίρ ἡ συνήθ. γραφ. ἐστι διὰ τοῦ β· μόνον δὲ παρὰ Λουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὕρηται διὰ τοῦ π γραφομ. καὶ Ἀρτεμκ. παρὰ Στρβ. Λουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, ου (ῑ) ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικός, ή, όν, τοῦ Κανώβου ἢ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ δυτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλεωτικὸν στόμα ἄλλως ἐλέγετο. Στράβ. — 3) Κανωβίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὖσα. Σόλ. λειψ. 22.

Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέθανεν ἐνταῦθα, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Κάνωνος, ὁ, καὶ Κάννωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνου ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενφ. αὐτόθι.

Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.

Καούαροι, οἱ, Cavares. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, Στράβ.

Καπανεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἔνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανε. Ὅμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰσχ. Ἀπολδρ. γ', 6, 3.

Καπανηϊάδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 109.

Καπανήϊος, ΐη, ΐον. Ὁ ἐκ τοῦ Καπανέως ὢν ἢ καταγόμενος, ὁ Καπανήϊος υἱός, = Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 367.

Καπάτων, ωνος, ὁ. Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.

Κάπετος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς ὡραίας Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. 5', 21.

Καπετώλιον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὅρα.

Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φαλίσκου. Διον. Ἁλ. γ', 32. Λιβ. ταυῦν Civitella. — ὅθεν, Καπινάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίνου ὄρους ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Ταρκουίνιος ὁ Πρίσκος ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου· εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Συβίλλων μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γράμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετώλιον, τό, Διον. Ἁλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδν. — ὅθεν, Καπιτώλιος, ία, ιον· ὁ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτώλιος. Πολύβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α ον· τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τά, οἱ Καπιτώλιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς τελούμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπετωλίων. Ἡρωδν. — 3) Καπιτωλίς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὖσα. Ἀνθολ.

Καππαδόκης, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· πληθ. οἱ Καππαδόκαι· Ἡροδτ. Ξενφ. Διον. Περ. 974. καὶ Καππάδοξ, κος, Στράβ. κατ' Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππάδοκος, ὁ· Στεφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγηνῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διῃρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύο Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικρὰν Καππαδοκίαν ἢ εἰς τὴν ἐν Πόντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ δὲ ἀρκτικὸν ὅπερ ἄλλως καὶ ἡ ἐν Ποντῳ Καππαδοκία ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἰδίως ὑπ' αὐτῶν Πόντος· ἐσχημάτιζε δὲ ἡ Καππαδοκία ἐν ἰδίου βασίλειον ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἀριαράθου τοῦ δευτέρου ἕως τοῦ Ἀρχελάου, ὅτε ἔγινε καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ Ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου τὸ 17 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 70. Ξενφ.

Καππαδόκισσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππάδοξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἅλυν. Λουκ.

Καππώτας, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἱερὸς λίθος πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μανίας του. Παυσ. β', 22. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Capreae. Νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀπέρασε τοὺς τελευταίους ἑπτὰ χρόνους τῆς ζωῆς του μονάζων· ταυῦν Capri· ὅθεν, Καπρεάτης, του, (ᾰ) ὁ κάτοικ.

Καπρία, ἡ. Λίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στρβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων πλησίον τῶν Κολοσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στράβ. — 2) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, ταυῦν μικρὸς Ζάβ ἢ Ζάβατος. Πολύβ. — 3) Νῆσος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τιφάτα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα διάφορα γυμναστήρια, ἐξαιρ. τῆς παλαίστρας καὶ τῆς ἀθλητικῆς τέχνης· ταυῦν Ἐρείπια πλησίον τῆς κώμης St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εὕρηται μόνον ἅπαξ παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπυαιός, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υος, ὁ (υυ). Τίός τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἴλου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 239. Ἀπολδρ. β', 11, 2.

Κάρ, γενκ. Καρός, ὁ, Αἴτκ. Κᾶρα. Τίός τοῦ Φορωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡροδτ. 1, 171. Κατὰ Παυσ. α', 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κὰρ εἰς τὰ Μέγαρα ἔνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Καρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τῆν ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κᾶρες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867. Ἡροδτ. Ἐλογίζοντο οἱ Κᾶρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἓν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμερπὲς καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν λῃστρικὸν βίον καὶ διότι μετὰ ταῦτα ἐδούλευον ἐπὶ μισθῷ ὡς στρατιῶται εἰς τὰς διαφόρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ λέξις Κᾶρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ οὐτιδανῶν καὶ ἀναξίων ἀνθρώπων λεγόμενη· Θουκ. α', 4–8. (τὸ α ἔστιν μακρόν· μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 378. ἐν Καρὸς αἴσῃ, εὕρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς. Τὰ Λεξικὰ ἀναφέρουσι ἄλλην τινὰ παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως Καρὸς, καθ' ἃς τὸ Κὰρ κεῖται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ θρὶξ, ὡς εἰ ἔλεγε ἐν τριχὸς μοίρᾳ ἤτοι ἐν οὐδενὶ λόγῳ.)

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταρραχωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιωρισμένη. Ἀππιαν. Ζ. Ἰ. 42, 43.

Κάραλις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδινίας κειμένη ἀνατολικῶς, τανῦν Cagliari· ἔτι δὲ καὶ Κάραλις ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. ε'. ἡ Γραφ. Κάλαρις ἐστιν ἡμαρτημ.

Καραμβίς, ίδος, ἡ· προσυπακμ. ἄκρα· Carambis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Μετώπου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανῦν Κερεμπέ· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 361. Στράβ. Γενικ. Καράμβεως, παρὰ Λουκ. Τοξ. 57.

Καρανῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Εὐφράτης Ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρανος, ὁ· Ἰωνικ. Κάρηνος. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἐσύστησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ. — 2) Τίὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφονεύθη παῖς ἔτι ὢν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἡ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ωνος, ὁ, Carbo. Ὄνομ. Κύρ. Ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Καρδαμύλη, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τῶν Λεύκτρων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδ. θέτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· τανῦν Καρδάμυλα. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 150. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἡ κατά τινας πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Εὐμένους· τανῦν Καριδιά. Ἡροδ. Ξενφ. — ὅθεν, Καρδιανός, ὁ κάτοικ. Δημ.

Καρδοῦχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πιθαν. οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 15. οἱ Γυρδαῖοι, παρὰ Στράβ. καὶ, Κορδυαῖοι, Ἰώσηπ. — ὅθεν Καρδούχιος, ία, ιον, τῶν Καρδούχων ἢ εἰς τοὺς Καρδούχους ἀνήκων· — τὰ Καρδούχια ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀσσυρίας. Ξενφ. τὰ Γορδυαῖα ὄρη παρὰ Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Καρεῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γόγγου Ἰνδίας, ἔχοντες πόλιν τοὺς Κόλχους ἐφ' ὃ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλοῦντο. Πτολ. Mannert. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη, = Κορίνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρανῖτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Κάρανος. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ. 7, 173.

Κάρησος, ὁ (ᾱ). Ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὕστερον Πίτνς καλούμενος. — 2) = Κορησσία, ὅπερ ἰδε. Πτολ.

Καρθέα, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω. Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μίνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Κάυνου ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχημάτιζε δὲ πρότερον ἡ Καρία ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Ἁλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάχθη καὶ αὕτη εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡροδ. Θουκ. — ὅθεν, Κάριος, ία, ιον, καὶ Καρικός, ή, όν, τῆς Καρίας, ἢ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκων· ὁ Κάριος Ζεύς, Ἡροδ. 1, 171. — τὸ Καρικὸν ἔθνος, Ἡροδ. τὰ Καρικὰ αὐλήματα, Ἀριστφ. Βατρ. 1303. ἤτοι δουλικὰ καὶ χαμερπῆ διὰ τῶν αὐλῶν ἄσματα. Voss.

Καρία, ἡ. Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Καρὸς υἱοῦ τοῦ Φορωνέως ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος. Παυσ. α', 39.

Καρίνη, ἡ (ῑ) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κάριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μύλασα τῆς Καρίας.

Καρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστκ. = Κᾶς. Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν· Καλλιμ. Ἔμν. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μητρόπολις τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ. παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦτο ἄγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καρκασόνη, ἡ, Carcaso. Πόλις μεσόγειος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλίν. 3, 4. τανῦν Carcassone.

Κάρκινα, ἡ, = Καρκινῖτις. Πτολ.

Καρκινίτης, ου, ὁ (-υ--). Ὁ Καρκινίτης Κόλπος. Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Καρκίνης, τανῦν Ἀκμεσχίδ. Στράβ. — 2) κωμικ. πεπλαστ. λέξις, υἱὸς τοῦ Καρκίνου. Ἀριστφ. Σφῆκ. 1406.

Καρκινῖτις, ιδος, ἡ, Carcine, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου, τανῦν Μαριούπολις. Ἡροδ. 4, 55. Κάρκινα, Πτολ. γ', 5.

Καρκίνος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ξενοτίμου, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β', 23. — 2) Ποιητὴς Τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἀναφέρεται. Εἶχεν οὗτος τρεῖς υἱοὺς τὸν Ξενοκλέα, Ξενότιμον καὶ Ξέναρχον, ἐξ ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν ὡσαύτως τραγικὸς ποιητής. Ἀριστφ. Εἰρ. 781. Νεφ. 1261. Σφ. 1406. (ἡ γραφ. Καρκῖνος καὶ Κάρκινος· ἐστιν ἡμαρτημ. διότι τὸ ι εὕρηται ἀεὶ βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανῦν Κιρμάν. Στράβ

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Περσικοῦ Κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης, Παρθίας, Ἀρίας καὶ Γεδρωσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καταβρεχομένη ἀπὸ ἐνπλήθος ποταμῶν, τῶν ὁποίων τινὲς περιεῖχον χρυσόν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφορα εἴδη μετάλλων· πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥτις τανῦν Κερμὰν καλεῖται, Στράβ. ιε'. Πτολ.

Καρμανίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανὶς ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, πιθαν. οἱ παρ' Ἡροδ. Γερμάνιοι, τανῦν δὲ Γεβέρνοι καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ορος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάριστε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Εὔβουλος ὅστις ἐγέννησε τὴν Κάρμην. Παυσ. β', 11. ι, 7. 30.

Καρμέντις, ιος, ἡ· Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχώριος θεά, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγύριζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμενταλία ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. α', 3. Στράβ. Οὐάρ.

Κάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Παυσ. β', 30. κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀντ.-Λιβ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Γαλλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ φερόμενον μεσημβρινῶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπιότητα, τανῦν Κάρμελ. Πτολ. ε', 15. Ἰώσηπ,

Κάρμινα, ἡ, = Καρμάνη, ἀριθμ. 2.

Κάρμων, ωνος, ἡ, Carmona. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ· τανῦν Carmone. Στράβ.

Κάρνεα, τά· Δωρικ. ἀντὶ Κάρνεια, Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐθαυμάσθη ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικήν του εὐγλωττίαν. Λογίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθιδρυτὴς καὶ ἀνορθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἄρχισεν ἤδη νὰ ἐκπίπτῃ. Λουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τά· καὶ Κάρνεα. Ἑορτὴ ἀρχαία παρ' Ἕλλησι, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόνον τοῦ μάντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὰ δένδρα κρανείας τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἔκοψαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλσους τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Τρωϊκῆς Ἴδης πρὸς κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου. Παυσ. Λακ. 13, 3. ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνὸς καὶ διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡροδ. 7, 206. Θουκ. παρβλ. Valkern. εἰς Ἡροδ.

Καρνειάς, άδος, ἡ Τῶν Καρνείων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνήκουσα, αἱ Καρνειάδες ὧραι, = Κάρνεια, Καλλιμ. Ἀπολ. 88.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μάντεως Κάρνου, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλεῖδαι Ἀλήτης καὶ Ἱππότης, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόνου τούτου ἐσύστησαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερά, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὧν καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγετο· παρβλ. Παυσ. Λακ. 13, Σχολ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72. — 2) ὁ Κάρνειος μήν, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν λεγόμενος, ἀναλογῶν δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Αὔγουστον μῆνα, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ

Κάρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρπ. Ἄλκ. 448. Θουκ.

Καρνήϊος, ῖα, ῖον, ποιητκ. ἀντὶ Κάρνειος. Πινδ. Πυθ. 5, 106.

Καρνίων, ωνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Καλλιμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους ὑραφτ. Καρίων ὅπερ ὅρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Κριντζία καὶ Στυρία χώρᾳ· — ὅθεν, Καρνικός, ἡ, ὸν, τῶν Κάρνων.

Κάρνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83. Παυσ. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης ἐφόνευσεν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὁποῖον φόνον παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμικὴν νόσον εἰς αὐτοὺς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἐστήσαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια πανηγυρίζόμενα ἔκτοτε εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. γ', 13, 3. Ἀπολδρ. β', 8, 3.

Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος Ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μεταξὺ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος· τανῦν Κάρπαθος. κοινῶς. Σκάρπαντο. Ἡροδτ. 3, 45. Στράβ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 676. κεῖται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Κράπαθος· — ὅθεν, Καρπάθιος, ία, ιον, τῆς Καρπάθου ἢ εἰς τὴν Κάρπαθον ἀνήκων· τὸ Καρπάθιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στράβ.

Καρπασία, ἡ, Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Κύπρου, τανῦν Καρπάσιν. Στράβ. Διοδ. Σικ. β'.

Καρπάτη, ου, ὁ (ᾱ). Μεγάλη συνέχεια ὑψηλῶν ὀρέων φερομένη μεταξὺ τῆς νῦν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἥτις ἤδη Καρπάθια ὄρη Carpak λέγεται. Πτολ.

Καρπήσιοι, ὁ, = Καρπηταvοί· Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπηταvία, Carpetania. Ἡ χώρα τῶν Καρπηταvῶν ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Καρπηταvοί, οἱ· Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καὶ, οἱ Καρτήσιοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Ὀρβρικῆς χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, πιθαν. ὁ νῦν Δραῦος (Drave) Ἡροδτ. 4, 49.

Καρπώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ. θ', 35.

Κάρραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ εὕρηται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρράν. Στράβ. Δι. Κασσ. λζ', 3. Ζωσιμ. γ', 12.

Κάρρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καρρῶν. Στέφ. Βυζ.

Κάρρωτος, ὁ. Κυρηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γυναικαδελφὸς Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἀπήνῃ. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καρρόδουνον τό· Carchodonum. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πιλίκα ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovice. Πτολ.

Καρσέολοι, οἱ, Carseoli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκόνων ἐν τῷ Λατίῳ περὶ τὰ σύνορα τῶν Σαμνιτῶν, τανῦν Carseoli. Στράβ.

Κάρσις, ιδος, ὁ. Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριαν.

Κάρσος, ὁ, ἴδε Κέρτος.

Καρσουλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· κειμένη δυτικῶς τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. τανῦν χωρίον Casigliano. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατέρεια.

Καρτέρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Καρτηία, ἡ, Carteja. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμψαν μίαν ἀποικίαν 4000 νεανίσκων μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους· τανῦν Rocadillo. Στράβ. Πτολ.

Καρύα, ἡ, = Κιρύαι.

Καρύαι, καὶ Καρναί, αἱ (υυ-). Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σελλασίας· εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ ναὸς τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ἔνθα αἱ παρθένοι συνήρχοντο ἐτησίως καὶ ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν αὐτῆς μὲ δημοσίους χορούς· Θουκ. ε', 55. Ξενοφ. Καρναί, Παυσ. γ', 11. — ὅθεν, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Θηλ. Καρυᾶτις, ιδος, ἡ ἐκ τῶν Καρυῶν οὖσα. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φενεοῦ. Παυσ. η', 13. Καρυάτιδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο γυναικόμορφά τινα ἀγάλματα ἱστάμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέροντο διάφορα βάρη· — καὶ Καρυατίζω, συγκροτῶ δημοσίους χορούς. Λουκ. Οὐϊτρ. Ι, 1.

Καρύανδα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρίας κειμένη ἐπί τινος μικρᾶς νήσου συνεχομένης σχεδὸν μὲ τὰ παράλια τῆς αὐτόθι χώρας, ἔχουσα ἕνα λιμένα· Στράβ. — ὅθεν, Καρυανδεύς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 4, 44.

Καρυᾶτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς κώμης Καρυῶν ἐν Λακωνίᾳ ἥτις ἦν ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἔνθα εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἷς ναὸς αὐτῆς. Παυσ. γ', 10.

Κάρυστος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς λατομεῖα τῶν Μαρμάρων, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· τανῦν Κάρυστος· Ὁμ. Ἰλ Β, 539. Ἡρόδτ. — ὅθεν, Καρύστιος, ία, ιον, τῆς Καρύστου ἢ ἐκ τῆς Καρύστου ὤν, Εὐριπ. καὶ Καρύστιοι, οἱ κάτοικ.

Καρχηδών, όνος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδονικῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ἀς λέγεται ὑπὸ τινος Καρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 323 ἔτος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ἐκ τῆς Φοινίκης ἡ Διδὼ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίου μὲ μίαν ἀποικίαν Τυρίων, ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ηὔξησε μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὀχυρὰς οἰκοδομάς, καὶ μὲ μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν Βύρσαν καλουμένην· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύο Εὐρυχώρους λιμένας, ἐξ ὧν ὁ εἷς περιεῖχε τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων, ὁ δὲ ἕτερος ἐδέχετο τὰ εἰσπλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς οἰκουμένης. Πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδὼν ἰσχυρὰ ἀντίζηλος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀλλεπαλλήλους πολέμους, ἕως οὗ νικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατηδαφίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 3, 17, 19. Θουκ. Διοδ. Σικ. ιζ'. ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἀνώρθωσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἔφερεν σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν ἀκμαίαν κατάστασιν· — ὅθεν, Καρχηδόνιος, ία, ιον, τῆς Καρχηδόνος ἢ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν Οὐστίτ. Καρχηδόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Καρχηδόνος· Ἡροδτ. ἡ Καρχηδονία, ἡ περὶ τὴν Καρχηδόνα χώρα, καὶ Καρχηδονιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Καρχηδόνα ἀνήκων. Θουκ.

Καρχηδών, όνος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίτηδες τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ὀχυρὰ κειμένη ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης· πρὸ τοῦ λιμένος αὐτῆς εὑρίσκετο μία μικρὰ νῆσος Ἡρακλείους νῆσος καλουμένη· τανῦν ὀνομάζεται Καρθαγένη. Στράβ. ἔτι δὲ, ἡ Καινὴ πόλις. Πολύβ.

Κάσαμβος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἀριστοκράτου, εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ προυχόντων πολιτῶν. Ἡροδτ. 6, 73.

Κασθαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμένη παραθαλαττίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· τανῦν, Καστανιά· Ἡροδτ. 7, 188. Στράβ. καὶ Κασταναία. Στεφ. Βυζ.

Κασίλινον, τό· Casilinum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ· τανῦν, Nova Capua. Στράβ.

Κάσινον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων· τανῦν, Casino. Στράβ.

Κάσινος, ὁ· Casinus Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Sacco· Στράβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κάεος.

Κάσιον, τό (ᾱ). Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κασίου ὄρους· τανῦν Κατιέχ. Στεφ. Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (ᾱ) Casius mons. Ὄρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Σερβωνίδος λίμνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς του Διός· μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧττα φυγὼν ὁ Πομπήϊος ἐφονεύθη καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα· τανῦν καλεῖται Ἐλ-Κάς, ἡ Καπ δελ Κάς. Ἡροδτ. 2, 6. — 2) Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἐπαρχίας Σελευκίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· τανῦν Ὀκράβ. Στράβ. Διον. Περ. 880. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Πλίν. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (ᾱ) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ περίφημος αὐτοῦ ναός. Στράβ. 15'. Πλίν.

Κασιῶτις, ιδος, ἡ (υυ-υ). Τοῦ Κασίου ἡ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὖσα· ἡ Κασιῶτις πέτρη, = τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστκ. παράλιός τις ἄκρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλουσίου στόματος.

Κασμέναι, αἱ· καὶ Κασμένη, ἡ· Casmena. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς Μοτύης, τανῦν Scieli. Ἐνικ. παρ' Ἡρόδτ. 7, 155. Πληθ. παρὰ Θουκ. 5', 5. — ὅθεν, Κασμεναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Κῶ, τανῦν Κίσος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. — ὅθεν Κάσιοι, οἱ κάτοικ.

Κασουργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρᾳ. Πτολ.

Κασπάτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ Πακτυϊκῇ χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ὁ Σκύλαξ ἔπλευσε δι' ἐπιταγῆς τοῦ βατιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας· Ἡροδτ. 3, 93. 4, 44. τανῦν Καβουλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται

αὕτη πιθαν. κατά γραφκ. ἁμάρτημα Κασπάπυρος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεωγράφος οὗτος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιν τῶν Γανδαρίων.

Κάσπειροι, οἱ, Caspiraei. Ἔθνος μέγα τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν Συνόρων μεταξὺ τῶν Σάκων καὶ Πάρθων, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν ἡ Ἡράρασα· Ἡροδτ. 3, 93. 7, 86. ἔνθα κατά τινας Κάσπιοι ἀναγινσκτ. ἴδε Reitz praef. pag. 17. Ἐνικ. Κάσπειρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκ Ἡροδτ.

Κάσπειρος, ἡ. Caspira. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καστπείρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοιτο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κασπίαι πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ή, όν. Ἐκ τῶν Κασπίων, ἢ εἰς τοὺς Κασπίους ἀνήκων. Λουκ.

Κασπιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Κύρον ποταμόν. Στράβ. — ὅθεν, Κασπιανοί, οἱ κάτοικ.

Κασπιάς, άδος, καὶ Κασπίς, ίδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῶν Καυκασίων ὀρέων καὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μηδίᾳ· ἔζων δὲ οὗτοι βίον νομαδικὸν καὶ ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡροδτ. 3, 91. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὄρος τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀνατολικὰ ὅρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μηδίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἦν ἡ διάβασις τῶν λεγομένων Κασπίων πυλῶν· ταῦτα Σιάχ Κόχ. Στράβ. Πτολ.

Κάσπιος, ία, ιον. Τῶν Κασπίων. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, ἔτι δὲ καὶ Ἑρκανικὴ θάλασσα λεγομένη· ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ εὑρισκομένη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀνατολικὸν Ἑρκανικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτόθι Ἑρκανίας χώρας· καθ' Ἡροδτ. εὑρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν μὴ συνεχομένη μὲ οὐδεμίαν ἄλλην· τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἦν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Γεωγράφων. Ἡροδτ. 1. 202. Στράβ. ἔτι ἡ Κασπὶς θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, Caspiae Portae. Στενωτάτη διάβασις διὰ μέσου τῶν Κασπίων ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας καὶ Ἑρκανίας, ἔχουσα μῆκος ἑκατὸν σταδίων περιεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων. Στράβ. Ἀρριαν. γ', 29. Πλίν. (-υυ, ἐν δὲ τῷ Κασπία εὕρηται πολλάκ. τὸ ι μακρόν, π. χ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιθ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Pass. εἰς Διον. Περ. 1039.)

Κασάνδρα καὶ Κασανδρεια, ἡ, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη, ἡ. Γυνὴ Κύρου τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡροδτ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ. Ἐπικ. Κασσάνδρη, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλέγετο. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἕλενου, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐδιδάχθη εἰς τὸν ἐν Θύβρῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἐπάρατος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλέον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔδιδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὲ τὸ νὰ ἐπρομήνυεν ἀείποτε δυστυχίας καὶ ὀλέθρους. Ἀπολδρ. γ', 11, 2. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅλως ὁ πατήρ αὐτῆς Πρίαμος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστραν ἀφ' οὗ πρότερον ἐμήνυσε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης της τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκοφρ. 1108. παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὕρηται Κασάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Λουκ.

Κασσάνδρεια, ἡ, πρότερον Ποτίδαια καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου· ταύτην Κασσάνδρα. Στράβ. Ἐπιτ. Παυσ. καὶ Κασάνδρεια, Διοδρ. Σικ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κασσανδρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάσσανδρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρακινήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν φατρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε ὅλους τοὺς ἐναπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ οἰκείους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμδ. Πολύβ. Κάσανδρος, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κασσίεια, ἡ, = Κατσιέπεια, ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσίεια. Θυγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτύμνιον. Ἀπολδρ. β', 4, 2. γ', 1, 2. Λοῦκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Ὑγῖν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 308.

Κασσιόδωρος, ὁ. Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ ἑκατονταετηρίδα. — 2) Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιέπεια. Ἀνθολ. — 2) Κασσώπη. Πτολμ.

Κάσσιος, ὁ. Cassius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Κάσσιος ὁ ἐκ Παρμης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καττιτέριδες, Στράβ. (κασσίτερος.) Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοι τινὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κείμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἱσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἔπλευσαν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μετεφέρετο πολὺς κασσίτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡροδτ. 3, 115, δὲν προτδιορίζει οὐδ' ὅλως τὴν θέσιν αὐτῶν· κατὰ τοὺς μετεγενστρ. γεωγράφους ἦσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι ἢ κατ' ἄλλους αἱ Σορλίγγαι νῆσοι, κείμεναι 7 βαθμοὺς ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἱσπανικῆς ἄκρας. Στραβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗαι καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Διον. Περ. 561.

Κασσιφόνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 798. 808.

Κασσιώτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασιώτιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ. καὶ, Κασσώπιοι. Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιώπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Κομάρου, ταύτην κατά τινας ἡ πόλις Ἰωάννινα. Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος ἐπὶ τῆς νοτειοδυτικῆς ἄκρας τῆς αὐτόθι Χαονίας χώρας ἀρκτικῶς τοῦ Βοθρώτου, ἀνήκων τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους· ταύτην Ἅγιοι. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μὲ λιμένα, ταύτην Κάσσωπον. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πόλεις τὴν Πανδοσίαν, Βουχαίτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσώπην. Δημ.

Κασσωτίς, ίδος, ἡ Νύμφη τις τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. ί, 22.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτόθι ὀρέων. Στράβ.

Καστάλια, ἡ. Περίφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔπινον συνήθ ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περί τινος πράγματος· ὠνομάσθη δὲ Καστάλια ἀπὸ τοῦ Καστάλιου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπό τινος νύμφης Καστάλιας ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγήν. Πινδ. Ἡρδτ. — ὅθεν, Καστάλις, ίδος, ἡ, τῆς Καστάλιας, αἱ νύμφαι Καστάλιδες. = Μοῦσαι. Θεοκρ. Εἰ. ζ', 148.

Καστάλιος, ὁ (-υυυ). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Κατταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἢ αὐτόχθων τις πατὴρ τῆς Θυίας. Παυσ.

Καστάναια, ἡ, = Κασθάναια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Καστανᾶς, ὁ κάτοικ

Καστιάνειρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Κάστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολευκεύκους, εἷς τῶν ἐπιτήμων καὶ θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς ἥρπασε τὴν ἀδελφήν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ἠχμαλώτισε τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμήθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ θελήσας νὰ βλάψῃ ποσῶς τὴν χώραν των. Μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη δὲ μὲ θνητὴν φύσιν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἴδα ὅτε ἠγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μισιτείας του ἐκ τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ θεοῦ τούτου ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· διὸ καὶ ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εὑρίσκετο ὁ

εἰς εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Αἴδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολδρ. γ', 10, 2. ἐτιμήθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ θείας τιμὰς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναοὺς, παριστανόμενοι ἀεὶποτε ἑνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔφιπποι. — 2) Συγγραφεύς τις Ῥόδιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὅθεν, Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κάστορος ἢ εἰς τὸν Κάστορα ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κάστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος νόμος ἢ τὸ Καστόρειον ἆσμα, ἐμβατήριον ἐπινοηθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Πινδ. Πύθ. 2, 127.

Κάστρον, τό, Castrum novum (Κάστρουμ νόβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Giulia Nova. Στράβ.

Κάστυλον, τό, καὶ Κασταλὼν, ἡ, Πολύβ l, 38. ιά, 20. Castulo. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ'. ταυτὸν Cazlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ α', 4, 3. — τὸ Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας. Ξενφ. Ἀναβ α', 1.

Καταβαθμός, ὁ μέγας. Ἓν μέρος τῆς Λιβύας διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον ἐχωρίζετο ἡ χώρα αὐτὴ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, ταυτὸν Ἀκαβὲ - Ἀσσαλών. Στράβ. — 2) ὁ μικρὸς, πόλις μικρὰ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ· Πτολ.

Κατάβητα, ἡ. Ποταμὸς τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Κουρρουμφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ Mannert.

Κατάδουπα, τά. Καταρράκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσρέει εἰ τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡροδτ. 2, 17. παρὰ Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μικρὸς Καταρράκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀποτόμων βράχων ἀπετέλει τοσοῦτον κρότον ἄστε οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες ἐκωφαίνοντο δι' ὅλου· ταυτὸν ὀνομάζεται ὁ καταρράκτης οὗτος Χελλάλ.

Καταιβάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Πανσ. ε, 14.

Καταιόνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (α) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ταυτὸν Catania. Θουκ. στ', 3. Ξενφ. — ὅθεν, Καταναῖος, α, ον· τῆς Κατάνης ἢ ἐκ τῆς Κατάνης ὤν· καὶ Κατα αῖος, οἱ κάτοικ.

Κατάονες, οἱ, Ἐνικ. Κατάων, ονος. Οἱ Κάτοικοι τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Καταονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, δι' αὐτῆς δὲ ῥέουσι οἱ ποταμοὶ Πύραμος καὶ Σάρος. Στράβ.

Κατάων, ονος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίαν.

Καταρράκτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τῷ Μαρτύᾳ. Ἡροδτ. 7, 26. Κατὰ Λαρχῆρον γὰρ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μικρὸς Καταρράκτης, οὕτως ἐκαλοῦτο οἱ δύω καταρράκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Κατάδουπα.

Καταρζηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικὰ ὄρη. Πτολ.

Κατίαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡροδτ. 4, 6.

Κατόριγες, οἱ, Caturiges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρέδουνον. Στράβ.

Κατρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. Ἀπολδρ. γ', 2, 1.

Κάτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνσωρίνος ἐπικαλούμενος, ἔτι δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τούσκουλον πόλιν τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 520 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐθαυμάσθη ἐξαιρ. διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διῆγεν ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὧν εἷς τῶν δοκιμάτων ἐν Ῥώμῃ ῥητόρων καὶ Ἱστορικῶν· συνέγραψε δὲ ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἐθνῶν καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του — 2) Κάτων, Μ. Πόρκιος, ὁ ἐπικληθεὶς Οὐτικός, δυσέκγονος τοῦ προτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικὸς καὶ αὐστηροῦ χαρακτῆρος ἀνήρ· διδαχθεὶς πρὸ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας του τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορείαν ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, δείξας πάντοτε καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν σταθερὰν ἐμβρίθειαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν ὑπερασπιζόμενος ἀεὶποτε τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἑνωθεὶς μὲ τὴν φατρίαν τοῦ Πομπηΐου ἀντεπολιτεύετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ κατασιωπώμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὼν εἰς τὴν Ὕτίκην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μὲ ἐπώδυνον θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.

Κατευχλανοί, Πτολ. β', 3. καὶ Κατουελανοί, Δι. Κασσ. 60. Ἔθνος τῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορθαμπτονίᾳ, Οὐντιγγτωνίᾳ καὶ Βελφορδίᾳ.

Καυδιάκης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἢ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.

Καύδιον, τό. Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καυή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 20.

Καύκασα, τά. Λιμένες ἢ ὁρμητήριον τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἄγνωστον. Ἡροδτ. 5, 33. κατά τινας νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.

Καυκάσιοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.

Καύκασος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀρρίαν Μεγάλη τις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκασος κατὰ Σκυθικὴν διάλεκτον κορυφὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Πλιν. 6, 19. ταυτὸν Καύκασος. — 2) = ὁ Παροπάμισος, οὕτω καλούμενον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε, 5, 3. — ὅθεν Καυκάσιος, ία, ιον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡροδτ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ταυτὸν, Medica del Rio Secco. Ἀππιαν.

Καύκων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, ἴδε Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθέαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ. Ἔθνος βάρβαρον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅμοροι μὲ τοὺς Παφλαγόνας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Στράβ. Ἓν μέρος τῶν Καυκώνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατῴκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῆς Ἠλιδος, ἢ πιθανῶς ἐπὶ τῆς Τριφυλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡροδτ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἠλιδος ἀπέρασαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡροδτ. 1, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκώνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν, Καυκωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἢ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκουσα, καὶ Καυκωνιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Καύλαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.

Καυλιακός, ὁ· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Λ, 324. ὁ σκόπελος παρὰ Καυλιακοῖο, βράχος τις ἐξέχων ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Καλωνία, ἡ, Caulonia. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ ταυτὸν Castel Vetere. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὅθεν, Καυλωνιᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Καυλωνιᾶτις, ίδος, ἡ. ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Θουκ. ζ', 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἔρωτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καύνῳ. Ἡσυχ.

Καῦνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις ὑπῆρχε τὸ ὅριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νοσώδης· ταυτὸν Κωπί. Ἡροδτ. 1, 176. Θουκ. ὅθεν Καύνιος, ία, ιον, τῆς Καύνου ἢ ἐκ τῆς Καύνου ὤν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Καυνικός. Ἡρδτ.

Καῦστριος, ὁ (α) Ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅς τις εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ Στράβ. ιδ'. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθησελείας.

Καΰστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡροδτ. καὶ

Καΰστρος, ὁ. ποταμὸς τῆς Ἰωνίας χώρας, ὅς τις πηγάζων ἐ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὸν Καρασού. Ξενφ. ὅθεν, Καΰστριος, ία, ιον καὶ Καϋστριανός, ἡ, όν, τοῦ Καΰστρου ἢ παρὰ τῷ Καΰστρῳ κείμενος· τὸ Καΰστριον πεδίον. Πεδίον εὐρύχωρον μεταξὺ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Καΰστρον ποταμόν. Στέφ. Βυζ. Καΰστρου πεδίον, Ξενφ. Κυρ. παιδ. β', 1, 6. Ἀρρίαν.

Καϋστρουπεδίον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατά Reichardt. ἡ ὕστερος, Κέστρος καλουμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατά Mannert. Κέστρου πεδίον, ἀναγινωσκμν.

Καφαρεύς, Δωρκ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος, ὁ. Τιός τοῦ Ἀμφιδάμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὅς τις ἐδανάτωσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ ποίμνιόν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Καφηρεύς, έως, ὁ. Capharens. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βράχους· ταῦτα Καπαὶ Ὄρο. Ἡροδτ. 8, 7. ὅθεν Καφήρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Καφηρέως ἢ εἰς τὸν Καφηρέα ἀνήκων· αἱ Καφήρειαι ἄκραι. Εὐρπ. Τρωαδ. 90. καὶ Καφηρίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολγ.

Καφίρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ἔτι βρέφος ὄντα παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καψισός, Δωρκ. ἀντὶ Κηψισός, ὅπερ ὅρα.

Καψισίς, ίδος, Δωρκ. ἀντὶ Κηψισίς.

Καψύα, ἡ, καὶ Καψυαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φηνειοῦ ἐπὶ μιᾶς βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσώζετο ἐπὶ πολλῶν χρόνων εἰς ἀρχαῖος Πλάτανος, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφύτευσεν αὐτόθι ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παυσ. ἡ, 23. Πολύβ. — ὅθεν, Καψυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητὴς ἐπιστήθιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διδαχθεὶς καὶ πλησίον τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γύμνασιν τῆς ἠθικῆς Φιλοσοφίας εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἥτις ὅμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς μὴ γνησία αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενφ.

Κεβρήν, ῆνος, ὁ. Ἐκ Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστερόπη καὶ Οἰνόη ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἴτακον καὶ Πάριν. Ἀπολδρ γ', 12, 5. — 2) ὁ Κεβρήν. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ἀπολδρ. — 3) ἡ Κεβρήν. Πόλις Αἰολική ἐν τῇ Τρωάδι. Ξενφ. Δημοσθ.

Κεβρήνη, ἡ, = Κεβρήν. Σκυλακ.

Κεβρήνιος, ία, ιον. Τῆς Κεβρῆνος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Κεβρῆνα ἀνήκων· ὅθεν, Κεβρήνιοι, οἱ κατοικ. τῆς Κεβρῆνος. Ὁμ. Ἐπ. 10. καὶ, ἡ Κεβρηνία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κεβρῆνα χώρα ἐν τῇ Τρωάδι. Στράβ.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Τιός τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 318. Λ, 521.

Κέγλουσα, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παυσ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λέρνης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἔνθα πρότερον Κέρχνεια ἔγραφτ.

Κεγχρέαι, Ξενφ. καὶ Κεγχρεαί, αἱ, Στράβ. Εἰς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοίνου ὅρμου καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτόθι· ταῦτα Κεχριαί. Ξενφ. Στρβ. αἱ Κεγχρεῖαι, Θουκ. ἡ, 23. καὶ Ἰωνκ. Κερχνίς, ίδος, ἡ. Καλλμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, Κεγχρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι κατά τινας ἀπὸ τοῦ Κεγχρεών, τόπου τινὸς ἔνθα εἰργάζοντο τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολστ. Θουκ. ἡ, 10.)

Κεγχρεύς, έως, ὁ· ἴδε Κυχρεύς.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Τιός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιρήνης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν θήραν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Κεγχρέαι. Παυσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9.

Κεδρεῖαι, καὶ Κεδρέαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κεδρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cethegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λουκ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέω (Ζίας) ἴδε Κέως.

Κειριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκαλος, ὁ. Μεγαρεύς τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος· καὶ Οὐσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, κτισθεῖσα ἤδη πρώτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἀποπεραιωθεῖσα, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κεκροπία. Στράβ. — 2) = ἡ Ἀττική. Ἀπολδρ. γ', 14, 1. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη μεταξὺ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσῖνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἄγνωστος· βέλτιον Κρωπεία ἀναγινώσκμν ὅπερ ὅρα.

Κεκροπίδης, ου, ὁ (ι) Ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος. — 2) Ἀθηναῖος ἢ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ Κεκροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡροδτ. 4, Εὐριπ.

Κεκροπίηθεν. Ἐπιρμ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἢ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95.

Κεκρόπιος, ία, ιον. Τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ τοῦ Κεκρόπος καταγόμενος· ἡ Κεκροπία χθὼν = Ἀττική. Εὐρπ. Ἱππλ. 34. καὶ, Κεκρόπιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστφ. Ὄρν. 1407.

Κέκροψ, πος, ὁ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροψ ὁ πρῶτος. Καθιδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοίκων. Οὗτος ἦλθεν μὲ μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰσέτι ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, κτίσας καὶ ὀχυρώσας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινωνίας πρότερον πλανήτην βίον διάγοντας καὶ συστήσας πόλεις καὶ κώμας, ἐφεξῆς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτάτων θεῶν, ἀποτρέψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήσας διαφόρους ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ἔκαμεν εἰσέτι νὰ γνωρίσωσι τὰς ἐκ τῶν γάμων ἀφελείας καὶ τὰ καλὰ μιᾶς νομίμου τεκνοποιίας· πρῶτος εἰσήγαγεν ἔτι ὡς λέγεται καὶ τὴν φυτείαν τῶν ἐλαιῶν ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Διήρεσε δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν· τελευταῖον ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφήμου ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν ἐπέθανεν ὁ Κέκροψ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς Ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἀγραύλου ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἄγλαυρον, Ἔρσην καὶ Πάνδροσον. Ἡροδτ. 3, 53. Παυσ. α', 18. 27. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὁ Κέκροψ διφυής, ἔχων διπλῆν φύσιν δράκοντος καὶ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παριστάνετο κυρίως ὡς εἰσηγητὴς τῆς νομίμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός. Ἀπολδρ. γ', 14, 1. Θουκ. — 2) Κρέκροψ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔκγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαίρεσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. Παυσ. Ἀττκ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἰγίνης καὶ ἐπιδαύρου. Θουκ. α', 105. καὶ, Κεκρυφαλία, ἡ, Διοδρ. Σικ.

Κελάδων, οντος, ὁ (κυρ. θορυβώδης, Ὁμ. Ὀδ. Β, 421.) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Ξενφ. Κλάδαον καλούμενον, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλμ. κατὰ Στράβ: Ἀκίδων καὶ Χαὰ ἀντὶ Φειὰ ὑπό τινων ἀναγινωσκμν.

Κελάδων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μετμφ. XII, 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ παλάτια τοῦ νεωτέρου Κύρου. Εἰς ταύτην ἐγίνετο πρότερον μέγα ἐμπόριον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων της εἶχον μεγάλους θησαυρούς, ἀλλ' ἡ ὕστερον κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελῆ ἐκπτωσιν τῶν Κελαινῶν. Ἡροδτ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· ταῦτα καλεῖται Ἰσχεκιέχ.

Κελαινεύς, έως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Ἀπολδρ. β', 1, 5. κατὰ Στράβ. ιβ'. ἡν αὕτη μήτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὅς τις μετετέθη εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφὸν ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίδι Δελφοί. Παυσ. ι', 6.

Κελαεί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Παυσαν.

Κελέης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχην. Ἡροδτ. 5, 46.

Κελένδερις, εως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτα Κάλανδρον. Ἀπολδρ. γ', 14, 3. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγονος.

Κελεός, ὁ. Τιός τοῦ Φάρου καὶ ἔκγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν θεὰν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπεριπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφό-

νην, πρὸς εὐγιωμοσύνην τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠθέλησεν ἡ Δήμητρα νὰ κάμῃ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Δημοφῶντα, ἀλλ' ἐνῷ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκαιε τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδοῦσα τοῦτο καὶ ἐκβάλουσα δυνατὴν φωνὴν, ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του· ἡ θεὰ πρὸς παραμυθίαν τῶν γονέων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον. Ἀπολλόδ. α, 5, 1. Κατὰ Παυσ. β', 14 καὶ α, 28. ἔγινεν ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δήμητρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Παμμηρόνης καὶ Σαισάρας

Κελευστάνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Κελεύτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἀπολλόδ. α', 8, 6.

Κέλλιον ὄρος, ὁ. Ἓν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Διός, ἕτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάκχου, ἄλλαι ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στράβ. Ταστ.

Κέλσα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, τανῦν Xelso. Πτολ. Στράβ. γ'.

Κέλσος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐπικούριος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς εἰσὶν ὀλίγον γνωστά· ὁ Ὠριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλσον τοῦτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. Λουκ. Ἀλ. 2. – 2) Ῥωμαῖος ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὴν πρώτην σωτήριον ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἓν μέρος τῆς Ἰατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Κελταί, οἱ. = Κελτοί. Στράβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας, συνισταμένοι ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβήρων ἐγχωρίων λαῶν, διαφέροντες δὲ τῶν λοιπῶν Ἱσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως: μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γειτόνων λαῶν· ἐσχημάτιζον δὲ ἀναμεταξὺ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἓξ μεγάλους λαοὺς οἵτινες ἦσαν οἱ Ἀρεουάκοι, Arevaci, Βήρωιες, Berones, Πελένδονες, Pelendones κατοικοῦντες ἀρκτικῶς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Λούσωιες, Lusones, Βελλοί, Belli καὶ Τιτθοί, Titthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6. Πολύβ. λέ, 2. Πλίν. 3, 4. 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας καὶ ἀσυμφωνίας μετὰ μεγάλας ἀνθιστάσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν ἀείποτε ἐκ μέρους των.

Κελτιβηρία, ἡ. Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Κελτίβηρες, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστιλίας, ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστιλίας καὶ μέρος τῆς Ἀρραγονίας. Στράβ. γ'. Πολύβ.

Κελτική, ἡ. κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Κελτοί, ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ Γαλλία ἥτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων Κελτικὴ ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου ὠνομάζετο Κελτικὴ ἰδίως μόνον ἓν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουγδουνικὴ Γαλλία ἐλέγετο. Στράβ.

Κελτικός, ἡ, όν. Των Κελτῶν ἢ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Κελτίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βριτανοῦ, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρός της φέρων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κελτοί. Παρθ. Ἐρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ ἱστορικοὶ Ἕλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χῖος, Ἡρόδοτος καὶ Ἔφορος ἐκάλουν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι ἐπεράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἔνδον τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαούς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οὗτοι ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅστοι κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας τῶν Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ' ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαρούνα ποταμῶν ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέβη προϊμὸς ἤδη ἓν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἰταλίαν ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ὅπου ἔκτισαν πόλεις ὀχυράς. Πολύβ. β', 34. Λιβ. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας δὲν εἶχον κάνὲν κοινὸν ὄνομα οὐδὲ γλῶσσαν μὲ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτούς. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔζων οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντη ἐλεύθεροι ὄντες διῃρημένοι εἰς ἓν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίας ἀριστοκρατικὰς διοικήσεις συνισταμένας ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἑκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτὴρ διεκρίνετο πρὸ πάντων ὡς κοῦφος, ἀλαζωνικὸς καὶ πρὸς τὰ πάντα νεωτερίζων. Στράβ. δ'. Δι. Κατ. 76, 6. ἦταν δὲ μεγάλου ἀναστήματος καὶ ῥωμαλαῖοι, ἀλλ' ὀλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὅμως νὰ γράφωσι δι' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖσ. I, 29. VI. 14. οἱ Κελταί, Ἡρωδ.

Κελτός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης – 2) ἐπιθτκ. ταύτ. τῷ Κελτικός. Καλλιμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκύθαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Κελυδνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Σαλνίχ.

Κέμμενον ὄρος, τό, Cebenna. Ὄρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς Ἀκουϊτανικῆς καὶ Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβέννων καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ'. Πλιν. 3, 6. ἔτι δὲ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κέμμενα ὄρη, Στράβ.

Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἕως τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων. Στράβ. Γονομανοί, παρὰ Πολυβ.

Κενταύρειος, εία, ειον. Των Κενταύρων ἢ ἐκ τῶν Κενταύρων ὤν. Εὐριπ.

Κενταυρικός, ή, όν. Των Κενταύρων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικὸς θίασος, Πλατ.

Κενταύριος, ία, ιον, ταύτ. Τῷ Κενταύρειος. Λουκ.

Κένταυροι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὡς λέγεται κατῴκει ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὄσσης· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κένταυροι, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Σχολιαστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διόδ. Σικ. δ', 72. ἢ κατ' ἄλλους ἐγέννησεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίωνος. Νον. Διον. ιε', 240. ἀναφέρονται δὲ ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἓν ἔθνος μάχιμον, ἐξηγριωμένον καὶ διατρίβον ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, ὅθ' ὁ καὶ Ὅμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὀρεσκῴους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀνεκαθεν ἐφιπποι, ἐξ οὗ καὶ Ἱππολένταυροι συνήθ. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ ἐκ τῶν Κενταύρων τούτων ἐστάθησαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημείωτος ὑπῆρξε διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπίθων συμβᾶσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Φ, 295. Ἡτ. Ἀτπ. 184.

Κένταυρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στίλβης θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Κεντήνιος, ὁ. Centenius. Ὄνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κεντόριπα, τά, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Centorbe. Θουκ. ς', 94. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν Κεντοριπῖνοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριπες, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ', 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Κεντρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τρίγριν· κατὰ δ' Anville· τανῦν Ἠχαβοὺρ, κατὰ δὲ Rennel Βελδίς. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 3, 1.

Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαός τις μικρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Hénegau καὶ Namour Στράβ.

Κέος, ἡ. = Κέως, ὅπερ ὄρα.

Κεραμεικός, ὁ. (κέραμος). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγορὰν, τὸ Μητρῶον λεγόμενον, τὸν Θόλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἓν ἕτερον μέρος τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ ἔξω καλούμενος Κεραμεικὸς, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλουμένης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ τάφοι τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο καὶ αἱ λεγόμεναι Δαδοφορίαι. Θουκ. ς', 57. Κατὰ Παυσ. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικὸς ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ' ἄλλους δὲ πιθαν. ἀπὸ τοὺς αὐτόθι πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.

Κεραμεικός, ή, όν. Τοῦ Κεράμου ἢ εἰς τὸν Κέραμον ἀνήκων. — ὁ Κυραμεικὸς κόλπος. Κόλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Καρίας, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Κεράμου· τανῦν Κόλπος τοῦ Μαρμορᾶ ἢ τῆς Κῶ. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι δὲ Κεράμειος καὶ Κεραμικός, Ξενφ. Ἑλ. α, 4, 8. καὶ β', 1, 15.

Κεραμεῖς, οἱ, Ἐνικ. Κεραμεύς. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 1693. ὁ ἐκ Κε-

ραμέων, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Κεραμέων. Πλάτ.

Κεραμικός, ή, όν, = Κεραμεικός.

Κέραμος, ὁ, Ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀθήναις τόπος Κεραμεικός. Παυσ. α', 3.

Κέραμος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. ὅθεν, Κεραμεικός, Κεράμειος, καὶ Κεραμικός, ή, όν, τῆς Κεράμου ἢ εἰς τὴν Κέραμον ἀνήκων.

Κεράμων, ωνος, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἀπομν.

Κεραμῶν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel ἡ νῦν Κουταχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέρανα, ταυτὸν Σανδακλέχ. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 10. —

Κέρας, ατος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβ.

Κερασοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρναχία κληθεῖσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἔκτοτε ὠνομάσθη ὁ καρπὸς οὗτος κέρατον ἢ κεράτιον· ταυτὸν Κερατούνδη. Ξενφ. Ἀνάβ. ε', 3, 2. ὅθεν Κερασούντιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ. καὶ, Κερασουνταῖοι, Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 3, 32.

Κέρατα, τά. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος ἔχον δύο ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινομένας εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κεραυνία, ἡ, ἴδος, Κερυνία.

Κεραύνια ὄρη, τά. Ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Ἀκροκεραυνία, ταυτὸν ὄρη τῆς Χιμαίρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ ποταμὸς Νέδα. Παυσ.

Κερβέριοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἀστεϊζόμενος ἐφάπτεται τῶν παρ' Ὁμήρ. Κιμμερίων, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἅιδου ἐν αἰωνίῳ σκότει. Ἀριστφ. Βατρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ καταχθόνιος κύων, ἔχων ὡ. ἐπλάττετο τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅιδου· καθ' Ἡσιοδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης μὲ πεντήκοντα κεφαλάς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν. Ἑκατ. Μιλήσ. παρὰ Παυσ. Λακ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅιδην ἔφερεν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους εἰς τὸν κόσμον, ὅς τις μὴ δυνάμενος νὰ ἰδῇ αὐτὸν τὸν ἔπεμψε πάλιν ὀπίσω. Ἀπολδ. β', 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 622.

Κερδονία ἡ. Herdonia, Λιβ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θρᾴκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. ε', 6.

Κερδώ, ῶς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 21. —

Κέρδων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κυρίου δούλου, παρὰ Δημ.

Κερεάτης, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 34.

Κερησσός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ. - 2) πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· ταυτὸν Cerrera.

Κέρθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην. Ἀπολδ. β', 7, 8. ἔνθα ὁ Heyne ἀντὶ Κρόθη ἀναγινωσκ.

Κερκάσωρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἑπτανομίδι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅς τις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακόν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦταν τὰ σύνορα τῆς μεταίας καὶ κάτω Αἰγύπτου· ταυτὸν Ἑκτάς, ἡ Ἀκσάς. Ἡροδτ. 2, 15. καὶ, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (– υυ –) Υἱὸς τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκαφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κυδίππην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσσον καὶ Κάμειρον ἐν Ῥόδῳ ἔνθα ἐβασίλευσεν. Διοδρ. Σικ. ε', 56 — 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στραβ. θ'.

Κερκέστης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δώριον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν. Ἀπολδ. α', 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον πειρατικόν· πιθαν. οἱ νῦν Κιρκασσοί. Στρβ. καὶ, Κερκέτιοι, Δον. Περ. 682

Κερκετεύς, έως, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Στράβ. — 2) συνέχειά τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἀρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 324. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἀρκάδων ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητὴς καὶ νομοθέτης. Πολύβ. Λίλ. ποικ. Ἱστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιθαν. τὸ νῦν Πιρλίππη λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως ἐν Ἀφρικῇ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὐρύχωρον λιμένα, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· ταυτὸν Κερκίνη. Διοδρ. Σικ. Κέρκινα, παρὰ Στράβ. ὅθεν, Κερκινήτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Κερκινῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινῖτις λίμνη. Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 11.

Κερκίνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηΐδος λίμνης.

Κέρκινα, ἡ = Κέρκινα. Στράβ. Δίον. Περι 480.

Κερκιννῖτις, ιδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσοι. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρ, υρος, ὁ. = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διοδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολδ. Ῥοδ. Δ, 568.

Κέρκυρα, ἡ. Corcyra. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φαιάκων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη καλουμένη· ὕστερον ἐκατοικήθη ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπίσημον διὰ τὸ ἐμπορικόν της ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περτικοῦ καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον· ταυτὸν Κέρκυρα ἡ κοινοτρ. Κορφοί, Corfu. καὶ Κόρκυρα. Στράβ. — Ἡροδτ. Θουκ. ὅθεν, Κερκυραῖος, αία, αῖον, τῆς Κερκύρας ἢ ἐκ τῆς Κερκύρας ὤν. Οὐσιαστκ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ, Κερκυραϊκός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν Κέρκυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκύων, ονος, ὁ. (υ) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐν Ἐλευσῖνι, ὅς τις ἀναγκάζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθεν ξένους νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ τοὺς ἐφόνευεν ἀνιλεῶς, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλόπην. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Παυσ. α', 39. Πλαυτ. Θησ.

Κέρκωπες, οἱ, Ἑνικ. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, περιβόητος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπατηλὸν καὶ πανοῦργον αὐτοῦ χαρακτῆρα, οἵ τινες ὡς ἐλέγετο, ἐζήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ν' ἀπατῶσιν ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τελευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσεν νικήσας αὐτούς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. καθ' Ἡροδτ. 7, 216. ἐκαλεῖτο ἓν μέρος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν Κερκώπων ἕδος. Κάτα Lobeck. Ἀγλαοφαμ. παριστάνοντο οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανοῦργοι δαίμονες τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρτ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς τερατώδεις καὶ ἐξαισίους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Λουκιαν. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς φθονεροὺς καὶ κακοτρόπους ἄνδρας. Λουκ Ἀλ. 4. ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἔτι καὶ ἓν δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολδρ. β', 1. — 2) ἑνικ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνη, ἡ. Cirne. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Καρχηδονίων· ταυτὸν Ἀργουΐνη, ἡ κατὰ Gosselin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὅθεν, Κερναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κερρητανοί, οἱ, Cerretani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅς τις ἐχάρισεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήσου. Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· ταυτὸν Μερμές. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 4, 4.

Κερτόνιον, τό, καὶ Κερτώνιον ἐν Χειργρ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνέως, Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 8. ἄλλως δὲ ἄγνωστος. κατὰ Οὐδσ. ἡ παρ' Ἡροδτ. πόλις Καρήνη καλουμένη, ἡ ἡ παρὰ Στεφ. Βυζ. Κυτώνιον.

Κερύνεια, ἡ. (υ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων καὶ ἓν ὁμώνυμον ὄρος αὐτόθι, πλησίον τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιζ', 6. ἔτι δὲ Κεραυνία, ἡ, ἔν τισι ἔκδοσ. ὅπερ κατὰ Mannert ἐστὶν ἡμάρτημ. — ὅθεν, Κερυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Κερύνειος, εία, ειον, τῆς Κερυνείας ἢ εἰς τὴν Κερυνείαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἡ περὶ τὴν Κερύνειαν χώρα. Καλλιμ. Ἄρτ. 109. — ἡ

Κερύνεια ἔλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκεράτων ἐλάφων κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτεμις ἔκαμεν τὰς πρώτας αὐτῆς θηρευτικὰς δοκιμάς, ἥτις ὡς λέγεται εἶχε καὶ χαλκοῦς πόδας· ταύτην θηρεύσας μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν, ὡς λέγεται, εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδ. β', 4, 3. Διοδ. Σικ. δ', 13. Παυσ. ζ', 25. — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκύλξ.

Κερυνῖτις, ιδος, ἡ (υυ-υ) Τῆς Κερυνείας ἡ ἐκ τῆς Κερυνείας οὖσα, ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος= Κερύνεια ἔλαφος. Ἀπολδ.

Κέρχνεια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Κεγχρεια, ὅπερ ὅρα.

Κερχνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Κεγχρίς. Τῆς Κεγχρείας ἡ εἰς τὸν λιμένα Κεγχρέας ἐν Κορίνθῳ ἀνήκων. Κλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία. ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. Πτολ. καὶ Κερύνεια. Σκυλ.

Κερωσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Μελίτης, Ἀπολ. Ῥοδ.Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. (ι) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ. α', 11.

Κέστρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις γινόμενος πλευστὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως Πέργης. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε. καὶ Κάϋστρος. Πτολμ. κατὰ Reich τὸ παρὰ Ξενφ. Καΰστρου πεδίον καλούμενον.

Κευθώνυμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μενοιτίου, ὅς τις οὗτος ἐφύλαττε τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀπολδ. β', 5, 12.

Κεφαλή, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Κεφαλῆσιν, Ἐπίρρ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστφ. Ὄρν. 476.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. Παυσ. ί, 19.

Κεφαλήν, καὶ Κεφαλλήν, ῆνος, πληθ Κεφαλλῆνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαληνίας, οἵ τινες παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἰθάκης, Ζακύνθου καὶ αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας, Ἰλ Β, 631. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἰδίως μόνον ἐλέγοντο οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Κεφαληνίας. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπιθετκ. τῆς Κεφαλληνίας ἢ εἰς τὴν Κεφαληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (δι' ἑνὸς λ εὕρηται παρὰ Δημ. ἐκδ. Beck. Σκυλκ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ Συγγραφ.)

Κεφαληνία, καὶ Κεφαλληνία, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Σάμην καὶ Σάμον. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Πρώνοι, οἱ Κράνιοι καὶ ἡ Πάλη, ὕστερον δὲ ἐκτίσθη καὶ ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ Κεφαλληνία ὑπὸ τῶν Θηβαίων, ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὑπέπεσε καὶ αὕτη εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· ταύτην Κεφαλληνία. — ὅθεν Κεφαλληνιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ, =Κεφαλοίδιον. ὅπερ ἴδε.

Κεφαλοίδιον, τό, καὶ Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας· ταύτην Cephali. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἔρτης ἢ Κρεούσης Ἀπολδ. γ', 13, 3. τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συρίαν τὸν Φαέθοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Παυσ. ά, 3 κατὰ δὲ Ἀπολδ. ἐγέννησε τὸν Τιθωνόν. — 2) Υἱὸς τοῦ Δηιονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου καὶ ἀνὴρ τῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως· ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τηλεβοῶν πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτόθι νήσων τῶν ὁποίων οἱ κατοικοι ὠνομάσθηταν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ Κεφαλλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τούτου ὁ Χάλκινος καὶ Δαΐτος ἦλθον μετὰ δέκα γενεὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔνθα συγκατετάχθησαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Παυσ. ά, 37. Καλλμ. Ἄρτμ 209. Ἀπολδ. β', 4, 7. — 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἢ ἐκ Θουρίων, ὅς τις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυτίας, Πλατ. Δημ. — 4) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράννων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 249.

Κέως, ω, ἡ. Αἰτκ. Κεώ, Ἰωνκ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἀκρωτηρίου, πατρὶς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἔτι δὲ Κία, ἡ, παρὰ Πτολ. τανῦν Ζία. Πινδ. Ἡροδτ. ὅθεν, Κεῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Κηδαλίων, ωνος, ὁ. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκεῖον τοῦ θεοῦ τούτου, ὅς τις λέγεται ὅτι ὠδήγησε τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὸν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος, Λουκ. Ἐρατοσθ. 32. Heyn. Ἀπολδ. σελ. 50.

Κήϊος, ὁ. Ἰωνκ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ Κεῖος. Ἡροδτ. Θεοκρ.

Κηκείδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστφ. Νεφ. 960.

Κηλαινεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολδ. β', 4, 5 — 6. ἔτι δὲ καὶ Κελαινεὺς γράφων.

Κηλοῦσα, ἡ, = Κοίλωσα, ὅπερ ὅρα. Ξενφ. Ἑλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Cenaeum. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτην Κάπο Λιθῶλα καλούμενον. Ὅμ. Ἴλ. Ἀπόλ. 219. Θουκ. ὅθεν Κηναῖος, αία, αῖον, τοῦ Κηναίου ἢ εἰς τὸ Κηναῖον ἀνήκων, τὸ Κηναῖον ἄκρον Σοφοκλ. Τραχ. 753. — ὁ Κηναῖος Ζεύς, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολδ. β', 7. 7.

Κῆπις, ιδος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ.

Κῆποι, οἱ, σπαν. ἐνικ. ἡ Κῆπος, Cepi. Πόλις τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων· ταύτην Κεπίλ. Αἰσχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Λουκ. Παυσ.

Κηρεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνοντα τὰ πρόβατα ἐλέγετο, ὅτι ἐλάμβανον λευκότατον μαλόν. Στράβ. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 148. εὕρηται ἡμάρτ. Κέρβης.

Κήρινθος, ἡ Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὅμ. Ἴλ. Β, 538. Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπιτηδευμάτων ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. η', 53.

Κήρυξ, υκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α'. Πλουτ. Σ', 103.

Κήτειοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Κητείου ποταμοῦ καὶ κατοικῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα Ἐλέαν χώραν κληθεῖσαν ἡ περὶ τὴν Πέργαμον. Ὅμ. Ὀδσ. Λ, 521. (ὁ Ἀριστοφ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν κατ' Εὐστάθ. ὡς προσηγορικὸν ὄνομα παραγόμενον ἐκ τοῦ κῆτος, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ μεγάλου.)

Κήτειος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κίϊκον. Στραβ. ἔτι καὶ Κητώεις, εντος, ὁ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδσ.

Κητεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς κατὰ Φερεκ. παρ' Ἀπολδ. γ', 8, 2.

Κητώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας. Ἡσ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολδ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδ. α', 2, 7.

Κήϋξ, ῡκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑωσφόρου ἢ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τραχινίας χώρας ἐν Φωκίδι καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοὺς καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως παῖδας αὐτοῦ. Παυσ. α', 33. Ἀπολδ. β', 7, 6. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπὸ ζηλοτυπίαν μετεμόρφωσε μετὰ τοῦ Κήϋκος εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνην λεγόμενον. Ἀπολδ. α', 7, 4. — παρά τισι μυθογράφοις ἀναφέρεται ἕτερος Κήϋξ βασιλεὺς τῆς Τραχινίας πατὴρ τοῦ Ἱππάσου, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετὰ τοῦ προτέρου.

Κηφεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκστρατεύσεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολδ. β', 7, 3. ἢ ἄλλως υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἰς τὸν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 164. Ἀπολδ. ά, 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡροδτ. 7, 61. Ἀπολδ. β', 1, 4. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς. Παυσ. η', 47. Ἀπολδ.

Κηφῆνες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες ἀρχαιότερον τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισσία, ἡ, = Κηφισία. ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καὶ Κηφισσία, ἡ (– – υ –). Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Κηφισιάσιν, ἐπίρρ. ἐν Κηφισίᾳ. Αἰσχ. καὶ, Κηφισιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Ἀπολγ. (ἡ γραφ. Κηφισσία καὶ Κηφισσός ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθή.)

Κηφισίς, καὶ Κηφισσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ, ἢ εἰς τὸν Κηφισὸν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισὶς λίμνη, = Κωπαΐς. Ὅμρ. Ἴλ. Ε, 709 Παυσ. ἐκλήθη δὲ ἡ λίμνη αὕτη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχ. 705.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 501. — 2) Εἷς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν. Παυσ.

Κηφισόδωρος, ὁ. Δοχαγὸς τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξενφ. Ἀνάβτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν, τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἔξοχα ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἕτερος ἀγαλμα-

τοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισσός, ὁ, Δωρικ. Καφισός. Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως Λιλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐν Βοιωτίᾳ· ταύτην Μαυρόνερο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 522. Διόδρ. Σικελ. ιϛ', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ ἐκβάλλων πλησίον τοῦ Φαληρέως εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ξενφ. Στράβ. Εὐριπ. Μηδ. 835. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. Παυσ. β', 15. ὡσαύτως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀνεφέροντο καὶ ἄλλοι μικροὶ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυῶνι. Στράβ. (ἡ γραφ. Κηφισσὸς ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθή· παρβλ. Butim. Ἑλλ. Γραμμτ. 21. σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φατρίας τῶν Ἀριστοκρατικῶν. Ξενφ. Ἑλλ. β', 4. — 2) Τιὸς τοῦ Κηφισοφῶντος Ῥαμνούσιος, ὁ παδὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατήγορος δὲ τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. — 3) Τὶς τοῦ Κλεώνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Δοῦλος τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφάνη ἐβοήθει τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς παραστάσεις. Ἀριστφ. Βάτρ. 944.

Κία, ἡ, = Κέως. Πτολ.

Κιάβρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ ἄνω Μοισία ἀπὸ τὴν κάτω Μοισίαν. Πτολμ. γ', 9. ταῦν Ζιβρίτζ.

Κιανός, ἡ, ὸν [υ-υ] (Κίος). Τῆς Κίου, ὁ εἰς τὴν Κῖον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων· ὁ Κιανὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1354. Πολύβ.

Κιανίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Κίου, ἡ Κιανὶς γῆ, ἡ περὶ τὴν Κῖον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβαλίς, ίδος, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Παννονίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου πλησίον τῆς βάλτου Ἰούλιας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωσιμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταῦν τὰ ἐρείπια τῆς Ἀρουδσίνης λεγομένη. Στράβ. — 2) ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταῦν Ἰβούρας. Στράβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγδαγάτας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 992.

Κίγκιος, ὁ, Cincius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κιδαρία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Φενεῷ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὸ αὐτόθι ἄγαλμα εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐμαστιγώνετο ὑφ' ἑνὸς ἱερέως. Παυσ. η', 15.

Κιέρος, ἡ, ἴδε Προυσιάς.

Κιζάρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσαν. θ', 1, 2.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, περίφημον ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίονα οἱ κύνες αὐτοῦ. Πινδ. Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Δηλ. 97. — ὅθεν, Κιθαιρώνειος, α, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος, τὸ Κιθαιρώνειον λέπας, Εὐριπ. Βακχ. 998. — ὁ Κιθαιρώνειος λέων, ὁ φοβερὸς λέων τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις κιφάνιζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδ. β', 4, 9. — Κιθαιρώνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος ὤν, ἡ Κιθαιρώνιος ἠχώ, Ἀριστφ. Θεσμ. 996. καὶ, Κιθαιρωνὶς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτρ. τύπ. θηλκ. τοῦ Κιθαιρώνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαιρώνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Παυσ. θ', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας· ταῦν Ciotat.. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Κικέρων, ωνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἷς τῶν περιφήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ῥητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν πλέον σοφῶν ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μιμούμενος ἐξαιρέτως τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπισήμους τῶν Ἑλλήνων ῥήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίοχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπάτευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐξερράγη καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μόνος οὗτος ὁ συνετὸς καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατὴρ τῆς πατρίδος· δείξας δὲ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κατεπειγούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ μεγάλου Πομπηΐου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑπερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς δι' ὅλου τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὅλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τοὺς θαυμασίους ἐκείνους πολιτικοὺς καὶ ῥητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταδιωκόμενος ἀσπλάγχνως ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ σπεύδων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐθανατώθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀντωνίου ὑπό τινος ταγματάρχου Ποπιλίου τὸν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διάφοροι λόγοι, ἐπιστολαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ κορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ῥήτορος διέμειναν σῶοι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων εὑρίσκει τις μεγάλην καὶ βαθεῖαν Ἑλληνικὴν πολυμάθειαν. Πλούτ. — 2) Τιὸς τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλέχθη ὕπατος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἴδεν εὐχαρίστως τὴν πτῶσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Ἀντωνίου μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς γενεᾶς.

Κίκονες, οἱ (ι), ἐνικ. Κίκων, ονος, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια ἀπὸ τοῦ Ἰσμάρου ἕως τοῦ Λίσου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 846. Ὀδ. Ι, 39. Ἡρόδτ. 7, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ. Στέφ. Βυζ. μὲ πόλιν τὴν Μαρώνειαν.

Κικύνηθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου Κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Κίκυννα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἡσύχ. — ὅθεν, Κικυννόθεν, ἐκ Κικύνης. Ἀριστφ. Νεφ. 134. — Κικυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κικύνης. Ἀριστφ. Νεφ. 210, ἔνθα Κικυνῆς, οἱ, πληθ. κεῖται.

Κιλικία, ἡ (υυυ-), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας, Ἰσαυρίας καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμάνου καὶ Ταύρου ὄρους. Ἐκλήθη Κιλικία, ὡς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἔλιξ, διὰ τὸ ἑλικοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἡν δὲ διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένην ὑπὸ ὀρέων, Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζουσαν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητρόπολις τῆς Κιλικίας χώρας ὑπῆρχεν ἡ Τερσός ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κίλικες, οἱ τάτοικοι τῆς Κιλικίας.

Κιλίκιος, ία, ιον, καὶ ιος, ὁ, ἡ, ιον (υυυυ). Τῆς Κιλικίας, ἐκ τῆς Κιλικίας ὤν ἢ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνήκων· τὸ Κιλίκιον Ἄντρον· τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν. Πινδ. Αἰσχ. Προμ. 351, Ἡ Κιλίκιος θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὅθεν, Κιλίκιον, Κιλικίζω καὶ Κιλικισμός, ἅπερ ἴδε ἐν Λεξικ.)

Κίλιξ, ικος, ὁ (υ-). Τιὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαχθείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀσίας, διέμεινεν αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. 7, 91. Ἀπολδ γ', 1, 1. τούτου ἡ Θυγάτηρ Θήβη ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν τῆς Κυβέλης Κορύβαντα. Διόδρ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὄντες ἀνέκαθεν Σύροι τὸ γένος, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ δύο βασίλεια τὸ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρνησσοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν ἰδίως Κιλικίαν, ἦσαν περιβόητοι διὰ τὰς πειρατείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη μὲ τοὺς Καππαδόκας. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. Ξενφ. Ἀνάβασ.

Κίλισσα, ἡ· ἐπίθετ. Τῆς Κιλικίας ἡ ἐκ τῆς Κιλικίας οὖσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδτ. — 2) Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμνοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 2) ἠδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παρανόμως τὸν Μυνιππον. Τζέτζ

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδτ. 1, 149.

Κίλλας, ου, ὁ, Παυσ. ε', 10. καὶ Κίλλος, ὁ, Στράβ. η'. Ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κιλλικῶν, ῶντος, ὁ. Προδότης Μιλήσιος, ἰδίως Ἀχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. Ἡσύχ.

Κιλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ε', 19.

Κίμβρος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν, Κάπο Καρβοῦσσα. Στράβ.

Κίμβροοι, οἱ· κατὰ Mannert. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμμαίᾳ Κιμμερίους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλάνδης ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχ. Μαρ. 11 ὀνομάζει Λῃστάς, Latrones, Pomp. Fect. δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀκριβῶς ἐγνωσμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγρ. τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὑπελάμβανόν αὐτοὺς ὡς Κελτοὺς, οἱ δὲ ὡς Γερμανούς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῆς Ἰουτλανδικῆς χερσονήσου διαφόρους ἄλλους λαούς, τῶν ὁποίων ἀρκτικοτέρους θέτει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ νῦν περὶ τὴν Ἀαλβούργην καὶ Βιβούργην χώρᾳ.

Κιμινία λίμνη, ἡ. Ciminius lacus. Λίμνη τῆς Τηρρηνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς ν' ἀναφανῇ θέλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς αὐτόθι κατοίκους τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἀνδρίαν· τανῦν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικός, ή, όν. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμός, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μὲ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ. 735. — ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος ἢ κόλπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμέριοι.) παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοὶ, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνῶν καὶ ζοφερῶν νεφῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἥλιος δὲν φωτίζει οὐδέποτε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ὅμρ. Ὀδσ. Λ, 13. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Ἑρμντ. κατῴκουν οὗτοι μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Ἔφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοὶ, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων νομάδων Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπόρθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σάρδεις καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδτ. 1, 15. 4, 12. Καλλμ. Ἄρτμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ Σινδικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τείχεα, τά, Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, τὸ Κιμμερικόν, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς ἄκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμήϊα. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπλεον συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, κώμη ἡ Κιμμερική. Στράβ.

Κιμμέριος, ία, ιον. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερίη γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος, τανῦν Κριμμαία. Ἡρόδτ. 4, 11. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθμ. 2.

Κιμμερίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκουσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολδρ. β', 1, 3.

Κιμώλιος, ία, ιον (υ-υυ). Τῆς Κιμώλου ἢ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὤν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λιπαρᾶς γῆς, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθήναις κουρεῖς, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκπλύνωσι διαφόρους κοιλίδας καὶ ῥυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν, Κινουλί. Στράβ. ιβ'.

Κίμωλος, ἡ (ι). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρείας· τανῦν Κίμουλος, Στράβ. ἔτι δὲ Κίμωλις, Πολμ.

Κίμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. — 2) Τίος τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἰς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον νέον ἔτι ὄντα παρέλαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμπιστεύθη εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἐπέμφθη μὲ τριακοσίας ναῦς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ναυμαχίαν νικήσας κατὰ κράτος, ἐκυρίευσεν 100 ἐχθρικὰς τριήρεις, ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν καὶ συνάξας πλουσιώτατα λάφυρα, ἠδυνήθη δι' αὐτῶν νὰ κτίσῃ τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν δεύτεραν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν κυριεύσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νῆσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβυζον ἐν Κιλικίᾳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πόλεώς του εἰρήνην, ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς ἀσθενείας ἢ κατά τινας ὑπὸ θανατηφόρου τραύματος, ἀφήσας μεγάλην εὔκλειαν διὰ τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτοῦ καὶ ἀληθοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ὡς ἕνας τῶν δεινῶν ῥητόρων τῆς ἐποχῆς του. Ἡρόδτ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονίου. Θουκ. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κινάδων, ωνος, ὁ (υυ-). Σπαρτιάτης, συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 3, 5.

Κιναίθων, ωνος, ὁ. Ποιητής τις Λακεδαιμόνιος.

Κίνδυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. κεῖται κώμη τις αὐτόθι Κινδύη καλουμένη, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ. — ὅθεν, Κινδυεὺς, έως, ὁ κάτοικος. Ἡρόδτ. 5, 118. καὶ Κινδυάς, άδος, ἡ. Τῆς Κίνδυος, ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Κίνδυος.

Κινέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Κονίου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἦλθεν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδτ. 5, 63. — 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύῤῥον βασιλέα τῆς Ἠπείρου φιλίαν καὶ ἐφοσιώσίν του, Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 33. ἀναγνώσκεται Κινέας ἀντὶ Νικέας ἡμαρτμ.)

Κινησίας, ου, ὁ. Ποιητής τις διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς οὗτος κατασκώπτει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὄρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως, μεγαλόσωμον, ἰσχνὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 301.

Κινυράδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου. Πλούτ.

Κινύρας, ου, Ἰωνικ. Κινύρης, ὁ (υυ-). Τιὸς τοῦ Σανδάκου, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Μεθαρμηνὴ θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύῤῥαν. Ἀπολδρ. γ', 14, 3. Βίων εἰδ. α', 91. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυροὺς, ἀναφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου, παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. II, σελ 660. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι πρῶτον ὁ Κινύρας.

Κίννυψ, υπος, ὁ· Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύας ῥέων μεταξὺ τῶν δύω Σύρτεων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως. Ἡροδτ. 4, 175. τανῦν Βαδί-Κουάμα. — 2) Χώρα ἐν Λιβύᾳ κειμένη περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν καὶ ἐκτεινομένη ἕως τῆς Κυρηναϊκῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι. Ἡροδτ. 4, 198.

Κῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· κατὰ Λαρχῆρον ὁ τοῦ Πλιν. Oescus καλούμενος· τανῦν δὲ Ἐστέρ, Ἡροδτ. 4, 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ὄρα.

Κίος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπιστροφήν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, ἥτις ὕστερον Προυσιὰς ἐκλήθη. Στράβ. ιβ'. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1178. 1346.

Κίος, ἡ· Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρδτ. 5, 122. καὶ Ξενφ. α', 4, 7. ἔκειτο αὕτη ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, ὕστερον δὲ Προυσιὰς κληθεῖσα. Ἀπολδρ. α', 9, 19. — 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178. — ὅθεν, Κίοι, οἱ Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. (τὸ Ἰῶτα ἐν τῇ λέξει Κίος, ἡ, καὶ Κίος, ὁ ποταμ. ἐστι βραχύ, ἐν δὲ τῇ Κῖος, ὁ κάτοικ. μακρὸν παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64. 1. σημ.)

Κιρκαῖον, τό· Circejum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν της ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου. Στράβ. καὶ Κίρκαιον· τανῦν, Monte Circello. — 2) Circeji. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς περιφήμου Κίρκης ἥτις ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἔπεμψεν ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς Ταρκυίνιος Σουπέρβος μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ἔτι δὲ, πολίχνιον Κίρκης, παρὰ Στράβ. τανῦν· St. Felice. — ὅθεν Κιρκαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Κιρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κίρκης, ἡ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρκαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 400.

Κίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσηΐδος, Ἡσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἴας χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἴαν, κειμένην ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγενεστ. ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ αὐ-

τίθι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέν Κιρκαῖον ἀκρωτήριον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 559. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐπλάττετο δὲ ὡς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας της, ἔχουσα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλῃ εἰς μορφὴν ζώων πολλοὺς ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσόν της· ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου εἰς χοίρους. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον, κατά τινας δὲ τὸν Ἄγριον καὶ Λατῖνον. Ὁμ. Ὀδ Κ, 261-448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίῤῥα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίῤῥα. Παυσ. Ι', 37.

Κίῤῥα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισταίου κόλπου, ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Σόλωνος διὰ θεσπίσματοι τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως κατηδάφισεν ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἀπόλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Στράβ. ὅθεν, Κιῤῥαθεν, ἐπίῤῥ. ἐκ Κιῤῥᾶς Πινδ. — Κιῤῥαῖος, αία, αῖον, τῆς Κιῤῥᾶς ἢ εἰς τὴν Κιῤῥᾶν ἀνήκων· τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κιῤῥᾶν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος δὲν ὑπῆρχε συγχωρημένον νὰ γεωργεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κιῤῥαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Κιῤῥᾶς. Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, οὖσα καθεδρα τοῦ βασιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ιζ'. καλεῖ εὐερκεστάτην καὶ καλῶς τοῖς πᾶσι κατεσκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτολ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Κίρταν Ἰουλίαν, ταυτὸν Κωνσταντίνα.

Κίρφις, εως, ὁ. Ὄρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον κοτειοανατικῶς τῶν Δελφῶν· ταυτὸν Στίβα· Στράβ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους ἐν Φωκίδι. Στρβ.

Κίσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὖσα λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Ἀπτέρας· ταυτὸν Κίσαμος Στράβ.

Κισθήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ πεδία Κισθήνης, Αἰσχ. Προμ. 799. Κισθήνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἐκδ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραῖαι καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Λιβύᾳ. Κατὰ Voss ἐν Μυθολ. Ἐπιστ. Ιι, 18. ὑπέλαμβανεν ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας κατοικούσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἔσχατα μέρη τῆς Γῆς, ὅ ὁ πιθαν. Κυνήτης ἀναγινάσκτ. οἱ γὰρ Κυνῆται κατῴκουν περὶ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἱσπανίας· παρβλ. Ἡροδτ. 4, 49. Στέφ Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Ἀθηνᾶ ἓν ἄγαλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Παυσ. β', 29.

Κισσαίθα, ἡ (α). Ὄνομα μιᾶς βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλας· Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, καθ' Ὅμηρ., πατὴρ τῆς Θεανοῦς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. Ἰλ. Λ, 222. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς πατὴρ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Κισσηίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἡ Θεανώ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 299.

Κισσῆς, ὁ, = Κισσεύς.

Κισσίδας, ου, ὁ (Κισσός). Συρακούσιός τις παρὰ Ξενφ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σοσιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σοῦσα, καὶ ἔνθα κατῴκουν οἱ Κίσσιοι συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μεταξύ των. Στράβ. ταυτὸν Κχοσιστάν· ἡ Κισσίη γῆ, Ἡρόδτ.

Κισσινος, η, ον, = Κίσσιος. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· τὸ Κίσσιον ἔρκος, ἀντὶ τὸ τεῖχος τῶν Κισσίων, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καὶ, τὸ Κίσσιον πόλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσίων. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σοῦσα, πρωτεύουσα τῆς Κισσίας.

Κίσσιοι, οἱ, καὶ Κισσοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικ. τῆς Κισσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σούσιοι λεγόμενοι. Ἡροδτ. 3, 91.

Κίσσιος, ία, ιον. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· ἡ Κισσίη γῆ. Ἡροδτ. — αἱ Κισσίαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡροδτ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμιστρία. Αἰσχ. Χοηφ. 421.

Κισσός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ ἐστυστήθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὕτη καθέδρα τοῦ Κισσέως.

Κίτιον, τό· καὶ Κίττιον. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου· εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· ταυτὸν Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. ὁ ἑνὸς τ. εὕρηται γραφόμ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρφ. διὰ τ τ παρ' Αἴλ. — ὅθεν, Κιττιεύς, ἔως, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νεώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ· ὅπερ ὅρα.

Κίττος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἐφύρα καλουμένη. Στράβ. ὅπερ ὅρα.

Κλαάμητις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυβίαν. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Καλάμητις γραφόμ.

Κλάδαος, ὁ, = Κελαδών. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείος ἐν Πελοποννήσῳ, περιέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἄλτιν πλησίον τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Κλαζομεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὖσα μετογείως κτισμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐφεξῆς ἠνώθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηράν· εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοί τῆς ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μέγαλον πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας. Ἡροδτ. 1, 142. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νῆσος· ταυτὸν Βουρλά· — ὅθεν, Κλαζομένιοι, οἱ κάτοικ. τῶν Κλαζομενῶν. Θουν.

Κλαία, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἕνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος ὄρους ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ'.

Κλάνις, εως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πηλεὺς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμφ. XII, 379.

Κλάνις, εως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Λεῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ταυτὸν Carigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Τυῤῥηνίας χώρας, εἰτ. βάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· ταυτὸν Chiano.

Κλάριος, ὁ (υυυ). Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 53. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλιμ Ἀπολ. 70. Παυσ. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (α). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· ταυτὸν ἐρείπια πλησίον τῆς Ζίλλης. Ὁμ. Ἅμν. Ἀπολ. 40. Θουκ. γ', 33.

Κλαστίδιον, τό. Clastidium. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· ταυτὸν Ghiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudia. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων, καὶ ἥτις ὑποδιαιρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκοκεγείας. — 2) Θηλυκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιθύνιον ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχον ἐξαιρετ. οἱ Κλαύδιοι ἐπονομαζόμενοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλιοῦντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αἰνέω). Πατὴρ τοῦ Κλεώνος Ἀθηναῖος, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἐπεριώρισε τὴν ἐν Πρυτανείῳ ἑστίασιν τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 574. — 2) Λοχαγός τις παρὰ Ξενφ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου. Θουκ.

Κλέανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡροδτ. 7, 154. — 2) Τὸς τοῦ Τηλεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ. 8. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενφ.— 4) Δοῦλός τις παρ' Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνθης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Φανίου ἐξ Ἀσσοῦ πόλεως τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἤκουσε καὶ αὐτὸν τὸν Ζήνωνα· θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίμονον πρὸς τὴν μάθησιν ἐνασχόλησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καὶ τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· ὢν δὲ εἰς ἄκρον πένης, εἰργάζετο ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἀντλῶν ὕδωρ διὰ νὰ πορισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφήν του δαπάνην, ὥστε ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ν' ἀκούῃ τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθη μόνον εἰς ὕμνος εἰς Δία. Πλούταρχ. Λουκ. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενφ. Ἀνάβ. Κύρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεάρατος. Λοχαγός τις, παρὰ Ξενφ.

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (ᾰ) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλέαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαραταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἔτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελῆ φυγήν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὺς διὰ προδοσίας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους. Ξεν. Ἀνάβ. ά. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις μετὰ μίαν δωδεκαετῆ τυραννικὴν καὶ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. θ', 13.

Κλειγένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστφ. Βάτρ. 709.

Κλεῖδες, οἱ, Ἰων. Κληῖδες, Clides. Κατὰ Στράβ. Δύο μικραὶ νῆσοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, κείμεναι ἀπέναντι τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Ἡροδότῳ εἴληπται πίθαν. ἀντὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου ταύτης, ὅπερ ὁ Στράβ. Βοοσουρὰ καλεῖ, ταυῦν δὲ Κάβος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδτ. 5, 108.

Κλειδημίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Βάτρ. 791.

Κλείδημος, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θησ. 18. Κλειτόδημος παρὰ Παυσ. ί, 16. παραβλ. Heyne, εἰς Ἀπολλ. σελ. 809.

Κλείδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Παυσ.

Κλειναγόρας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλειναρέτη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἰων. Κλεινίης. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησεν ἐξ ἰδίας δαπάνης μίαν τριήρη ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμπολιτῶν του σωτηρίας, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύτας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδτ. 8, 17. Θουκ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι, σελ. 112 — 2) Τὶς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 273. — 3) Κρής, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων. ὅθεν ἐπίθ. Κλεινίειος, ὁ, ἡ, ον. τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγόμενος.

Κλεινίης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Κλεινίας.

Κλεινόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλειοπάτρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Κλεοπάτρη. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 239.

Κλειππίδης, ου, ὁ (ῑ.) Τὶς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. γ', 3.

Κλεῖς, ἴδος, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Διοδρ. Σικ. ε, 52.

Κλειτθένης, ους, ὁ. Αἰτα-η καὶ -ην. Ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Κίρρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκστρατείαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα ἠδυνήθη διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν ν' ἀποπερατώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τούτου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡροδτ. 5, 65. 6, 126. Παυσ. ί, 37. — 2) Τὶς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλειστθένους, σύγχρονος τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὅστις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ διώξωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἱππίαν, ἀποκαταστήσας τὴν προτέραν δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσάξας ἐκ νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐξέδωκε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ θέσπισμα, διαιρέσας ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὸν Κλειστθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐζήτησεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περιβόητος τις ἐν Ἀθήναις πολίτης διὰ τὸ ἀβροδίαιτον καὶ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 43. Ἀχαρν. 118. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλειστιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ἕρμ. Δημ. 109.

Κλεῖτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Κλείτη. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (-υυ-). Ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἀριστφ. Λυσ. 1244.

Κλείταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. — 2) Τὶς τοῦ Ἱστοριογράφου Δίωνος, ὅστις ἐστυνώδευσε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν καὶ τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πράξεις μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλ.

Κλείτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίροπος βασιλέως τῆς Ῥοδάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις ὑπὸ ἀπελπισίας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 976.

Κλειτόμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἑρμοκράτους Θηβαῖος, νικήσας πολλάκις διὰ Πυγκρατίου εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πίνδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30 Παυσ. 5', 15. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλιππ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 115 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανέν. Διογ. Λαέρτ.

Κλεῖτος, ὁ (ἐπίθ. κλειτός). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαΐδος Κλείτης. Ἀπολλ. — 2) Τὶς τοῦ Πεισάνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων Ἡρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 445. — 3) Τὶς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμπου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξοχόν του κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠώ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249. — 4) Τὶς τοῦ Δρόπιος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν καιρῷ μιᾶς σφοδρᾶς μέθης του. Ἀρριαν. Λουκ.

Κλείτων, ωνος, ὁ· καὶ Κλίτων, Στοβ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν ἄλλο. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 10. 6.

Κλείτωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐρυμάνθειον. Παυσ. η', 14. 15. — 3) Κλείτωρ, ἡ Μία τῶν Ἐπισήμων τῆς Ἀρκαδίας πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Κλείτορος ποταμοῦ πλησίον μιᾶς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἔπαυε τὴν ἠδονὴν τοῦ οἴνου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί. Πινδ. Στράβ. καὶ Κλίτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλειτόριοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Κλειώ, οῦς, ἡ, Δωρικ. Κλεώ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλλαβοῦσα ποτὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Πίερον υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὠραῖον Ὑάκινθον. Ἀπολλ. ά, 3, 2. — 2) Γυνὴ τις περιβόητος διὰ τὴν οἰνοποσίαν της, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Κλέββις, ιος, ὁ. Τὶς τῆς Κυδίππης ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔτυρεν τὴν μητέρα αὐτοῦ ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκύτατον θάνατον. Ἡροδτ. 1, 31. Λουκ. ἐπισκοπ. 10. παρβλ. Βίτων. Δοτιε. Κλέοβις. Ἡροδτ. ἴδε Buttm. Ἑλ. Γραμμ. §. 50. σελ. 189. Αἴτκ. Κλέοβιν.

Κλεόβοια, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλ. ά, 7, 10. ἔνθα πιθαν. ἀντὶ Κλεοδαίου ἀναγινωστέον. παρβλ. Heyne σελ. 111.

Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. Ὑγίν. μύθ. 14.

Κλεόβουλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 320. — 2) Τὶς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδιδάχθη αὐτόθι παρὰ τῶν ἱερέων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματά τινα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις. Συγγραφεῦσιν. ὁ Λίνδιος, Πλάτ. Προταγ. σελ. 343. Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεόβουλος ἐκ Καρίας. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Θουκ. ε', 36.

Κλεόδαιος, ὁ. Τὶς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν ἐζήτησεν κατ' ἀρχὰς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡροδτ. 6, 52. Παυσ. Ἀπολλ. β', 82. — 2) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Κλεόδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλεόδημος, ὁ. Ποιμήν τις, παρὰ Βίων. Εἰδ. 5', 11. — 2) Φιλόσοφός τις Περιπατητικός. Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6.

Κλεοδίκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ἰμέρου.

Κλεοδόξη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. Ἀπολλ. γ', 5, 6.

Κλεοδώρα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

Λίξον. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν. Παυσ. ι', 6.

Κλεόκριτος, ὁ. Κήρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυκίνητος. Βατρ. 1437. Ὄρν. 877. Ξενφ. Ἑλ. β', 4, 20.

Κλεόλα, ἡ. Θυγατηρ τοῦ Δίαντος, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς ὑπό τινων ἀναφέρεται, ὁ Ἀτρεὺς ἐγέννησε τὸν Πλεισθένην. Σχολστ. Εὐρ. Ὀρεστ.

Κλεόλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης. Διοδρ. Σικ. δ', 31. Ἀπολδρ. — 2) Ἀρτ. κύρ. ὀνομ. παρὰ Λ υκ.

Κλεόμβροτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφος τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 8, 71. Θουκ — 2) Τίὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἄρχισεν ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβῶν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας καὶ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ ἓν στράτευμα 12,000 Λακεδαιμονίων, ἀπήντησε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων συνεστημένην ἐκ μόνων 6,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γενναίου Ἐπαμινώνδα περὶ τὴν πόλιν Λεῦκτρα, ὅπου συγκροτηθείσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνικήθηταν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κράτος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Ξενφ. Ἑλ. ε, 4, 14. — 3) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Καλλμ. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπτρ. 1. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν Φαιδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.

Κλεομένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ περιφήμου Δημαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγορούμενος ὡς φρενοβλαβής, πανοῦργος καὶ φιλόδοξος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρόσκλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐδίωξεν αὐτόθεν τοὺς Πεισιστρατίδας· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ συμβασιλεύῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συνήργησε διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς τὸν ἐκθρονισμὸν τοῦ βασιλέως τούτου ἀποδείξας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκ γνησίου βασιλικῆς γενεᾶς· μετ' οὐ πολὺ πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται τὴν δολιότητά του, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ὅμως ἐπανεκάλεσαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀποκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ πεσὼν εἰς παραφροσύνην καὶ δεθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐβάλθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡροδτ. 3, 148. 5, 64. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἄτεκνον. Θουκ. Παυσ. α', 13, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας κατ' ἀρχὰς γενναῖον καὶ στρατηγικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του. Ἀκολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκαθιστῶν αὖθις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξαλείφων παντάπασι τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πίρας τὴν ἐπιχείρισιν ταύτην, θανατώσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμοιράσας ἐκ νέου ὅλην τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φανεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γενναῖος, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας ἐναντίον τῆς Λακεδαίμονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τραπεὶς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γενναίαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀντίστασιν, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὗρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ δέσας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ἐδυνηρῶς μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Κλεομένους τούτου ἐτέθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευον ἀνέκαθεν εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — ὅθεν, Κλεομενικός, ή, όν· τοῦ Κλεομένους ἢ εἰς τὸν Κλεομένην ἀνήκων· καὶ, Κλεομενισταί, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κλεομένους. Πολύβ.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι νικήσας ποτὲ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μὲ τὸ νὰ ἐφόνευτε πυκτεύων τὸν Ἐπιδαύριον Ἴκκον, γενόμενος ἔκφρων ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀστυπάλαιαν ἐκρήμνισεν αὐτόθι τὴν στέγην ἑνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο περίπου ἑξήκοντα παῖδες· διωκόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' ὅπου ἔγινε πάντη ἀφανής. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Ἀστυπαλεῖς ἔπεμψαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Κλεομήδης ἦν ὁ ὕστατος τῶν Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μὲ θυσίας ὡς ἀθάνατον. Παυσ. ς', 9, 3.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε, 84. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθὴν ἕζη δὲν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγὴ σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνικος, ὁ. Δωρικὸς Κλεύνικος. Θεσσαλός τις. Καλλμ. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητικ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεωπάτρη (α). Θυγάτηρ τοῦ Τρωὸς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολδρ. γ', 12. 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολδρ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυξοῦς, γυνὴ τοῦ Ἑρμου. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μιρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 556. Παυσ. δ', 2. Ἀπολδρ. α', 8. 3.

Κλεοπάτρα, ἡ. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διάφοροι ἐπίσημοι ἀρχαῖαι γυναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλίν Γοργ. — 2) Ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον ἀφ' οὗ ἀπέβαλε τὴν πρότέραν του γυναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησε δύο παῖδας, τὸν Κάρανον καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ. ή, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἴσετι ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἶτα μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἶτα ἀπέθανε φαρμακωθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήσας καταδιώκων τὸν Πομπήϊον ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινὰ ἀναγορεύσας τὴν Κλεοπάτραν μονην βασίλισσαν ὅλης τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις δοθεῖσα εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Καισαρίωνα· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, θελχθεὶς ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προτερήματα καὶ τὸ ἔξοχον κάλλος της ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγορεύσας καὶ τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ, παρευρεθεῖσα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἑξήκοντα πλοῖα βοηθοῦσα τὸν Ἀντώνιον, μετὰ τὴν παντελῆ ἡτταν αὐτοῦ ἐσώθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανός, τὸν ὁποῖον ἐννοήσασα ἡ Κλεοπάτρα ὅτι ἔμελλε νὰ σύρῃ αὐτὴν μὲ τὸν λοιπὸν θριαμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην ἐφονεύθη ἰδιοχείρως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην ταύτην, βασιλεύσασα 22 χρόνους· τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της· μὲ τῆς ὁποίας τὴν τελευτὴν ἐξαλείφθη καὶ ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλευσαντων Πτολεμαίων. Λουκ.

Κλεοπατρίς, ἡ· ἴδε Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Παρναττοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποσειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Παρναττοῦ Παυσ. ι', 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β, 26.

Κλεοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Κλεόστρατος, ὁ. Πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. ά, 3.

Κλεότιμος, ὁ. Ἠλεῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεόφαντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου. Πλάτ. Μεμν. σελ. 93. Ε.

Κλεοφίλη, ἡ (ι) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἀμφιδάμαντα, Ἔποχον καὶ Ἴασον. Ἀπολδρ. γ', 9, 2.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θρᾴσσης γυναικὸς καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις παρακινῶν ἀεὶ ποτὲ τὸν λαὸν εἰς πόλεμον· διὰ δὲ τὸν ἄχρειον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ διὰ μίαν πραχθεῖσαν παρανομίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμὰ ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσης ταραχῆς τοῦ λοιοῦ· τοῦτον κατακωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλοεθνῆ, ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενφ. Ἑλ. ά, 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (α). Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λέλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολδρ. γ', 10. 3.

Κλέοχος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀρέας ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Κλεύδαμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Κλεόδημος. Πατὴρ ἀθλητοῦ τινος Ἀσωπίχου ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιδ', 31.

Κλεύνικος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Κλεόνικος. Θεοκρ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ἐποίας τὸ ὕδωρ γινόμενον ἐπὶ διαστήματι ἀφανὲς ἀνέδιδεν αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φαληρὸν τόπον. Ἀριστφ. Λυσ. 912. Ἡσ. ἐκ τούτου ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἐμπεδώ. Ἡσύχ. — 2) Ἑτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. (ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ ὕδωρ. ὄρα ἐν Λεξικ.)

Κλέων, ωνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσεως, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀναιδοῦς χαρακτῆρος, ὅστις διὰ τῆς χαμερποῦς καὶ ἀπατηλῆς εὐγλωττίας του ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλάκις διὰ τῆς κακόνου ἐπιρροῆς του τὸν δῆμον ἀπὸ πολλὰς σωτηριωδεῖς καὶ χρησίμους ἐπιχειρήσεις· ἐστρατεύσας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾴκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δημαγωγοῦ τούτου ἔγραψεν ὁ ἀστεῖος Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῳδιῶν του ἐπιγραφομένην Ἱππεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγών. Ἐν ταῖς Νεφ. 576. καλεῖ αὐτὸν ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ βυρσοδέψην, ὡς μετελθόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος, φίλος τοῦ Αἰσχίνου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ. — 3) Τύραννός τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. Πλούτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ ὄρος Τρητὸς ἔνθα ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ λέοντος τῆς Νεμέας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 570. Πινδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αία, αῖον· τῶν Κλεωνῶν ἢ εἰς τὰς Κλεωνὰς ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος ἀγὼν = Νεμεαῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ἀμπόλεως· ὁ Πλούτ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνὰς πρὸ τῆς Ἀμπόλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐκλαμβάνει ταύτην ὡς προάστειον τῶν Ἀμπολιτῶν. Ξενφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Λαρχῆρον καὶ Valkenaer ἀναγινωσκ. παρ' Ἡροδτ. 8, 33. Κλεωνὰς ἀντὶ Νίσωνα

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15. Διοδ. Σικ. δ', 74.

Κλεώνης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου. Πινδ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικητὴς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνης. Πινδ. Ἰσθ 3, 24. — 2) Υἱὸς τοῦ Σφοδρίᾳ Σπαρτιάτης, εὐνοῦς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λευκτροις μάχην. Ξενφ. Ἑλ. ε, 4, 25. — 3) Ἀδηφάγος τις καὶ πολύσαρκος Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφῆκ. 19. τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ ῥιστάσπιδα, Εἰρ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27.

Κλῃτίδες, Ἰων. ἀντὶ Κλεῖδες, ὅπερ ὅρα.

Κλήμης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ἀρετήν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ὠριγένης. Σώζονται φιλοσοφικά τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καὶ τινες λόγοι.

Κληπίδαυα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέτει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βαστάρνων· τανῦν Kaminiecki, ἐν τῇ Λεχίᾳ.

Κλίμαξ, ακος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πολύβ. ε, 72. — 2) Ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τύρου. Στράβ.

Κλίτερνα, ἡ. Cliterna. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Στράβ.

Κλιτώριοι = Κλειτώριοι, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλονίη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τρεὺς ἐγέννησε τὸν Νυκτέα, Λύκον καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Κλόνιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ὅστις ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 495.

Κλουνία, ἡ, Clunia. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστάθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Valladolid. Διον. Καστ.

Κλούνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν St. Catharina Πτολ. γ', 2.

Κλούσιον, τό. Clusium. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, καθέδρα τοῦ βασιλέως τῶν Τυρρηνῶν Πορσένα, ἀπέχουσα κατὰ Πολύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· τανῦν Chiusi. Πολύβ. Στράβ. Καλούσιον, παρὰ Διοδρ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Κλουσίου ἢ εἰς τὸ Κλούσιον ἀνήκων καὶ Κλουσῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Καμέρτιοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάρμης προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πολύβ.

Κλούσιος, ὁ. Clusius καὶ Clesius. Ποταμὸς τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Chieso, καλούμενος. Πολύβ.

Κλυδαί, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ἡσ. Θεογ. 507. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται αὕτη ὡς γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα. Εὐριπ. Λευκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴθρας μητρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἥρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολστ. αὐτόθι. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ναύπλιος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παλαμήδην. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. — 6) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Φύλακος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἰφικλον. Παυσ. ί, 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Πεδάσου. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. Παυσ. ί, 26.

Κλύμενος, ὁ (ῡ). Ἔκγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν Μινύων ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολδρ. β', 4, 11. Πινδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Γ, 452, εὑρηται πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης γυναικὸς τοῦ Νέστορος. — 2) Τὶς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. Ἀπολδρ. ά, 8. Ἀντ. Λιβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ἐν Ἑρμιόνι μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναόν. Παυσ. β', 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἴδε Ἀσπίς.

Κλύσμα, ατος, τό. Μικρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρσινόης καὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου φρουρίου, Λουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μὲ λιμένα, τανῦν Κόλσον. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν καιρῷ ἀγώνων τινῶν, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλέως. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολδρ. γ', 12. 8.

Κλυταιμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολδρ. γ', 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἠλεκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξεστρατευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιτροπὴν ἀοιδοῦ τινος τῆς αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα γοητευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομώσασα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὗτος μετὰ δέκα χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανδρευθεῖσα τὸν Αἴγισθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἕως οὗ ὁ Ὀρέστης, ὅστις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του ἐφέρθη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Στρόφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπαιθρώπου Αἰγίσθου τῆς ἐκδικηθεὶς οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 113. Ὀδ. Α, 421. Λ, 458. Ἀπολδρ. ὁ Περίλαος ἐξάδελφος τῆς Κλυταιμνήστρας θελων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ Ὀρέστου ὑπερ αὐτῆς, ὡρμησεν εἰς τὰς Μυκήνες, ὅπου πολεμοῦντες ἐθανατώθησαν ἀμφότεροι, ταφέντες ἐκτὸς τῆς Πόλεως. Παυσ. β', 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα ἥτις δὲν διεσώθη Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 17, 5.

Κλυτή, ἡ. Μία τῶν πεν ἡκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ Ἀπολδρ. β', 7. 8.

Κλυτία, ἡ, Ἰων. Κλυτίη, (ῡυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδικως τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολδρ. γ', 12. Σχολ.

Λυκφ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 5.

Κλυτιάδηε, ου, ὁ (υυυ-) Τίὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, μιᾶς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἤλιδι γενῶν ἥτις κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, δι ὁ καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην της. Ἡροδτ. 9, 33. Παυσ.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυ-) ταὐτ. τῷ Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540. ὁ Πειραῖος ἐξ Ἤλιδος.

Κλύτιος, ὁ (υυυ) Τίὸς τοῦ Δαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτερος καὶ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων βουλευτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ο, 419. Τ, 238. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου ἐξ Ἤλιδος. Ὁμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Τίὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 86. Διοδ. Σικ. δ', 40. — 4) Τίὸς τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α, 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύκαπιν. Ἀπολδρ. β', 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐσυγκροτήθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Ὁμ. Ἰλ. Φ. 834.

Κλυτόνηος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἄλιον. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Τίὸς τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Κλυτός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Ἰγῖν. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀντοδίκης. Ἰγῖν. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτρ.

Κλώδιος, Clodius. Ἄρσν. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκλωθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· καθ' Ἡσ. Θεογ. 218. θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς παρ' Ἀπολδρ. α, 3, 1.

Κλωνάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρκ. Διαλ.

Κλωπίδαι, οἱ (ῑ) Ἐπίπλαστος παρ' Ἀριστφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώ, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνίττεται ὁ κωμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἱππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγέως, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληφθεὶς αὐτόθι αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλήθη εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου γνωρισθεὶς μὲ μίαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφυγεν ἐκεῖθεν μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Παύσ. γ', 18.

Κνακαλησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κνακάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὕτη ἕνα ἴδιον ναόν. Παυσ. η', 33.

Κνημίδες, αἱ, ὀρθτρ. Κνημῖδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέχουσαν ἀκτὴν τοῦ αὐτόθι ὄρους Κνημίδος· ταυτὸν Ἐρετία. Στράβ. καὶ, Κνημὶς, Σκύλ.

Κνημίς, ίδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λοκρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Λοκρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Παυσ. — 2) = Κνημῖδες, αἱ, ὅπερ ὄρα (ὁ τονισμ. Κνημὶς, ίδος, ἔστιν ἡμαρτμ. παράτε Στράβ. καὶ ἄλλοις Συγγρφ.)

Κνῆμος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β', 66.

Κνήμων, ωνος, ὁ. Ἀρσενικ. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λουκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡροδτ. 1, 174. Καλλμ. Δῆλ. 25. ταυτὸν Καβο Κρίον. εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν Δωτίων πεδίων ἔκτισαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδρ. Σικ. η', 61. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Ἀθολ.

Κνίδος, ἡ (ῑ) Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ πολαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον Ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἦν ἔργον ἀπὸ τὰ ἔξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· ταυτὸν δὲν σώζεται οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὁμ. Ἀπολ. 43. Ἡροδτ. 1, 144. ὅθεν Κνίδιος, ία, ιον, τῆς Κνίδου ἢ εἰς τὴν Κνίδον ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθέδραν τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Λαβύρινθος καὶ ἓν μαντεῖον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 175. Πλάτ. Παυσ. δὶ ἑνὸς σ εὑρίσκεται ὀρθτρ. γεγραμν. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σσ. κεῖται ἐν ταῖς τοῦ Ἡροδτ. Καλλμ. Στράβ. ἐκδοσ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 21. σελ. 86. — ὅθεν, Κνωσόθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Κνώσιος, ία, ιον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσοῦ ὤν. Ὅμηρ. καὶ Κνώσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοάρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλαιδικῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ωνος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὅς τις ἔπεισε τὴν Πυθίαν ν' ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτε οὗτος ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡροδτ. 6, 66.

Κοδάνη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. ὁμωνυμ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Κοδρίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίὸς τοῦ Κόδρου. πληθ. οἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 13.

Κόδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάνθου, ἑκατὸς ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμὸς ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλὸν μέρος θέλει κερδήσει τὴν νίκην ἐὰν φυλαχθῇ παλῶς ἀπὸ τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θέλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδυθεὶς ποταπὰ ἐνδύματα εἰσεχώρησε εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀγνώριστος, ὅπου παροξύνας διὰ ὕβρεων τινας τῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν θάνατον τοῦ γενναίου τούτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικήσαντες, ἐξέβαλον τῆς Ἀττικῆς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς αἰώνιον δὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐξόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμήσωσιν ἄξιως τὸν ἀποθανόντα βασιλέα αὐτῶν κατήργησαν ἔκτοτε δι ὅλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θέλει εἶναι ἄξιος τοῦ Κόδρου. Ἡροδτ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαι, οἱ (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν· ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστφ. Θεσμ. 626. — ὅθεν Κοθωκίδης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ὤν. Δημ.

Κοῖα, ἡ. Μία τῶν ἀνδρειοτάτων Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Θηβαῖς.

Κοιαντίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Λητώ. Ὀρφ. Ὕμν. 34, 2.

Κοιηΐς, ίδος, ἡ = Κοιαντίς. Καλλιμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τά, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰς ταῦτα ἠφανίσθη ὁ Περσικὸς στόλος φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς καταιγίδος. Ἡροδτ. 8, 13. Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐκτείνετο τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἡμαρτμ. παραβλ. Μάνερτ. 8, σελ. 261. — 2) τα κοῖλα καλούμενα τῆς Χίης χώρης. Τόπος τις κοῖλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ὀλίγον ἀπέχων τῆς αὐτόθι πρωτευούσης πόλεως. Ἡροδτ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡροδτ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοιλὶς παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coele Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου καὶ σχηματίζουσα μίαν εὐρύχωρον καὶ κοίλην πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο οἱ πόλεις Λαοδίκεια, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα καὶ μεσημβρινώτερον ἡ Δαμασκός, οὖσα διῃρημένη εἰς δέκα ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πολύβ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. Ὄνομ. κύρ. Ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοίλωσσα, ἡ. Ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Φλιοῦς. ἓν μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομάζετο Καρνεάτης, ὁ. Στράβ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 7, 7, ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἐιδοσ. γεωγρφ. Κηλοῦσα ἐκ Χειργ.

Κοινόηνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐϊρούνων. Πτολ. β', 11. ταυτὸν Ratzeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅς τις πρὸ πάντων ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλεξάνδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν· ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ προβιβηκὼς ἤδη ὤν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κοΐντος, ὁ, καὶ Κόϊντος, Πλουτρ. Quintus. Σμυρναῖος, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον διεσώθη. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κοίνυρα, τά. Τόπος ὀρεινὸς τῆς νήσου Θάσου κείμενος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θαμοθράκης. Ἡρόδτ. 6, 47.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Λητώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 712.

Κοῖος, ὁ. Τιός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Τιτάνων. Ἡσ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 404. (παρ' Ὁμ. Ἥμν. Ἀπολ. 62. κεῖται τὸ οι βραχύ, παρβλ. Spitzner Προσῳδ. 6, 5.)

Κοιρανίδας, α, ὁ (-νυ-) Τιὸς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολυίδος ἐκ Κορίνθου. Π νδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυίδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. Ἀπολδρ. γ', 3, 1. Παυσ. α', 43. — 3) Εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἁλόντων Κρητῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 605.

Κοιρατάδας, α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενφ. Ἑλ. α', 3, 15. ἔτι δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενφ. Ἀνάβ ζ', 1, 33. ἔνθα Κοιρατάδης εὕρηται γεγραμ.

Κοισύρα, ἡ (-υ-) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ παλαιᾶς τινος αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουΐδ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀριστφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἤτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοισύρας, ὁ Περικλῆς)

Κοῖτοι, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοσσυνοίκων ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστον.

Κόκινθος, ὁ, Cocinthum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, τανῦν Capo di Stilo. Πολύβ.

Κοκκήϊος, ὁ. Coccejus. Ὄνομα. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κοκκώκα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ἠλίδα. Παυσ. ε', 15. —

Κοκκωνᾶς, ᾶ, ὁ. Βυζαντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

Κοκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. — ὅθεν, Κοκυλῖται, οἱ κάτοικ. Ξεν. Ἑλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ίδος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου. Παυσ. α', 31.

Κόλαινος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Παυσ. α', 31.

Κολακώνυμος, ὁ. Κατὰ μετάθ. ἀντὶ Κλεώνυμος, παρ' Ἀριστφ. Σφῆκ. 592.

Κολάνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, τανῦν Lanerk. Πτολ. β', 6.

Κολάξαϊς, ϊος, ὁ. Τιὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθικός. Ἡροδτ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ. Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παννονίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Σάβην· τανῦν Κούλπα. Στράβ.

Κολασαί, αἱ, = Κολλοσαί.

Κολλατιά, ἡ. Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαιόθεν κατέκτησαν. Στράβ.

Κολλατῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρετίας, ὅς τις διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ἀτιμίαν τῆς γυναικός του συνομόσας ἐναντίον τῶν βασιλέων, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐκλέχθη πρῶτος ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ κατατασθεὶς ὑποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας του ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοσυσταθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίνιον, ἔζησεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Καρ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κειμένη εἰς τὸ ἕκτον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, τανῦν Porta Salaria. Στράβ.

Κολοκασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἄλλοτε ἐν Σικυῶνι. Ἀθην. γ', 1.

Κολοσαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 65 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολασσαὶ ἢ Κολασσαὶ αἱ χώναι, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι ἐπὶ ἀποστόλου Παύλου ἔκτισαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν· τανῦν δὲ κώμη Κόνος καλουμένη, Ἡροδτ. 7, 30. Ξενφ. — ὅθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικ.

Κολοφών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγον διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον των ἐνασχολούμενοι ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ξένας δυναστείας. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Κολοφώνιοι, ία, ιον· τῆς Κολοφῶνος ἢ εἰς τὴν Κολοφῶνα ἀνήκων, καὶ, Κολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Κολοφωνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις θεῶν. Τῖν κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χθονία.

Κολοφωνίων Λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῶν Κολοφωνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ. ε, 2. —

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραιοῦ, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικίαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Κολυττεύς, ὁ. = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτός ἐν Ἐπιγρφ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ξενφ. ὅθεν, Κολυττεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ ὤν. Ξενφ. Ἀπομν.

Κολχικός, ή, όν. Τῆς Κολχίδος ἢ ἐκ τῆς Κολχίδος ὤν, ἡ Κολχικὴ γῆ = Κολχίς. Ἀπολδρ.

Κολχίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κόλχων ἢ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Αἶα ἡ Κολχίς. Ἡροδτ. 1, 2. ὅθεν Οὐσστκ. κύρ. Ὄνομ χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις κατὰ Πτολμ. ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ἕως τοῦ Κύρακος ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περίφημος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵ τινες πρῶτοι ἔπλευσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ νὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιθαν. δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι εἰμὴ ἄφθονος χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἐλέγετο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσοστρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡροδτ. 2, 104. 4, 37. οἵ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν περιτομὴν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ δίαιταν μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. ταῦν Μίγγρηλία. Ξενφ. Στράβ. καὶ, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενφ. — 2) ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος, ἐξαιρ. ἡ Μήδεια, Εὐρπ. Μηδ. 132.

Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας. Ἡροδτ. 4, 37. οἵ τινες καὶ Κελαίνωπες οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάζοι.

Κόλχος, ὁ, ἡ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μήδεια Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτόθι Ἀλεξανδρείας Τρωάδος. πιθαν. ἡ νῦν Χεμαλὶ λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωάδες, παρὰ Θουκ. α', 131. Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· τανῦν Κελῶναι. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 12.

Κολωνάτας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπό τινος τόπου Κολωνὸς ἐν Λακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. γ', 13.

Κολώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα λιμένα Φοίνικον καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Παυσ. Μεσσ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος Θησέως. Θουκ. ἡ, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ᾠκοδομημέναι οἰκίαι ἐσχημάτιζον ἕνα δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἵππιος διὰ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρπ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. — ὅθεν, Ἐπίρμ. Κολωνῆθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστκ. Κολωνεύς, έως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ ὤν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐγράφετο καὶ Κολώνη, ἡ. Ἀθην. ἡ, σελ. 598. Σουΐδ.

Κολωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης, τανῦν Σπετζόπουλον.

Κομαγηνή καὶ Κομαγηνοί, ίδε Κομμαγηνή καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαιθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβόων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύονος ὅτε οὗτος ἐπολέμει κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ὁ Ἀμφιτρύων κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προδοσίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβόων ἐφόνευσε τὴν Κομαιθώ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Κόμανα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Καταονίας χώρας, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Συρίας θεᾶς Μυλίττης ἥτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνομάζετο, ἔτι δὲ καὶ, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. — 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὕτη ἕνα ναὸν τῆς Κομάνης θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας· Στράβ.

Κομανία, ἡ. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μιᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 8, 15.

Κόμαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στράβ.

Κομάτας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κομήτης· ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάτορος, ὅς τις λέγεται ὅτι εὐνουχισθῆ ἰδιοχείρως ὅτε ἐμέλλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ. Συρ. 9α. 19

Κομῆδοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαυνῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη. Πτολ.

Κομήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων ὅς τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὀβιδ. μεταμ. - 2) ἐκ Πηρεσίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 35. Παυσ. ε', 17.

Κομμαγηνός, ἡ, ὸν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 877.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀριτικῶς καὶ συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανὸν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· ταυτὸν Καμάσχ. Στραβ. (ἡ διὰ τοῦ μμ γραφ. ἔστιν ὀρθτρ. κατὰ τὰ Χειρογρ.)

Κομμαγηνός, ἡ, ὸν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἢ εἰς τὴν Κομμαγηνὴν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμενάσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγρα καλούμενος. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ, Commodus. Βῆρος· θετὸς υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μ' ἔξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα καὶ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, ἐδιώρισεν ἔπαρχον τῆς Παννονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηγόρευσεν αὐτὸν ὕπατον ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐξασθενήσας ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν ἄσωτον καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωὴν, ἀπέθανε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Τίος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστίνης, ὅς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 933. ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου δυναστείας του ἕνα τῶν πλέον ἀπανθρώπων καὶ βιαίων τυράννων, ὅσους κατὰ καιροὺς ἀνέδειξεν ἡ μεγάλη τῶν Ῥωμαίων μοναρχία, ὑπερβὰς εἶναι τὴν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ θηριώδη ζωὴν ὅλους τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετὰ μίαν δωδεκαετῆ καὶ ἐπωνείδιστον βασιλείαν ἐφονεύθη τελευταῖον διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακιδῶν του, ἡ δὲ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύξασα αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς Μοναρχίας, ἠφάνισεν ὅλα τὰ πρότερον ἐγερθέντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡρωδν.

Κομπεσεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάσου ὤν, κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1126. ἤτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὤν, Voss.

Κόμψα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἰρπηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμψατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Τρίβου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην, ταυτὸν Σόψαρις.

Κόμων, ωνος, ὁ. Μεσσηνιός τις.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ταυτὸν Γουνδοῦκ. Πτολ. ζ', 18. Ἀρριαν. α', 4.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Ἀριστ.

Κονδυλεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Κονδυλίᾳ κώμῃ τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Κονδύλη, ἡ (υ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. — ὅθεν Κονδυλεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κονδύλης ὤν. Ἀριστφ. Σφκ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἥτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα καὶ Κονιούπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὅθεν, Κονιαῖος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 5, 63.

Κόνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Μέγαρα μέσα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Παυσ. α', 40.

Κονίσαλος, ὁ. Θεός τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολστ. Ἀριστφ. Λυστρ 981.

Κονίστωρσις, ἡ, καὶ Κουνίστοργις. Πόλις μεγάλη τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κουνέοι. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στέφ. Βυζ.

Κοννᾶς, οῦ, ὁ, ὀρθτρ. Κόννας, κατὰ Brunk. Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε πένης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης. Ἀριστφ. Ἱππ. 534. ἐξ οὗ καὶ παροιμ. »Κόννου ψῆφον ἠγεῖσθαι ἀντὶ ἑνὸς οὐδὲν λογίζειν. Ἀριστφ, Σφῆκ. 695.

Κόννος, ὁ. Τίος τοῦ Μητροβίου κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κοννίδης, ου, ὁ. Παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἢ α κριέν. Πλουτρ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ὁ, Considius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κονταδεσδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην Ἡροδτ. 4, 90.

Κόνων, ωνος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς τῶν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ἠνώθη μὲ τὸν βασιλέα τῆ. Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρεν αὖθις τὰ μακρὰ τείχη τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου κατηδάφισεν ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν. Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 8. ἔνθα κατὰ Περ ζων. Κίμων ἀναγινωσκτ. ἐν Πλιν 35, 8.

Κοπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν. Στράβ. ιέ.

Κοπρεᾶτος, ὁ. Κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀρ.στφ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἠλιδος, ἔνθα φονεύσας τὸν Ἴφιτον, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ ἔγινε κήρυξ παρ' αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐλάμβανεν τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυσθέους. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολδρ. β', 4, 1.

Κοπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆ. ὁποίας ἐφέροντο τὰ λείψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπτός, ἡ. Coptus. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· ταυτὸν Κεφτ. Στράβ. Λουκ. καὶ Κοπτώ, οῦς. Πλουτ.

Κοπτώ, οῦς, ἡ. = Κοπτός. Πλούτρ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἔκτισεν ὁ Δάρδανος· ταυτὸν Cori. Στράβ.

Κορακήσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιά'. Πτολ. ε', 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Kruse, σχηματίζων ἓν μέρος τοῦ αὐτόθι Νηΐου ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολστ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κόρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅς τις θηρεύων ἐνταῦθα ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου,

Κόραξ, ακος, ὁ. Τίος τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀπολλωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅς τις ἀποθανὼν ἄτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασίλειον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἐποπέα. Παυσ. β', 5, 6. — 2) Τίος τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θηρεύων ποτὲ ἔπεσεν ἐκ τινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 2) Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις. Συρακούσιος, ὅστις πρῶτος ἐζήτησε νὰ ὑποβάλῃ εἰς κανόνας τὸν δικανικὸν λόγον· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τισίας. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες ἐν Ἑλλάδι χωρίζον, τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοὺς Λοκρούς Ὀζόλους· ταυτὸν Κοράκι. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Κολχίδος χώρας κατοικοῦντες περὶ τὸν αὐτόθι Κόρακα ποταμόν. Στέφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆτος ἔρημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Καρίας. Στράβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πιτίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. ἡ νῦν κώμη Κουρνάρ. Πτολ. ε'. Πολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας. πιθαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγύρου ποταμοῦ (Loir) κειμένη Στράβ.

Κορδάκα, ἡ. Ἐπίθ Τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαιόθεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν Ἦλιδα, κληθείσης οὕτως ἀπὸ ἓν εἶδος χοροῦ κόρδαξ λεγομένου τὸν ὁποῖον ἐσύστησαν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἑταῖροι τοῦ Πελοπος. Παυσ. ς', 22.

Κόρδυβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Corduba, τὴν ὁποίαν κατακτήσαντες μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας εἰς αὐτὴν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Λιμὴν τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κορέθων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπίθ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομάζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ· Εὐρπ. Ἄλκ. 358.

Κορησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στέφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Κόριον.

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα. ἡ γραφ. Καρησσὸς παρὰ Πτολεμ. ἔστιν ἠμαρτημένη.

Κορησσός, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐφεσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κώμην σχηματίζουσαν εἶδος προαστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 5, 100. Ξενοφ. Ἑλλ. Κορισσός, ὁ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ὀρθοτρ. Κορησσὸς κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειράν.

Κορία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιθαν. ἀπὸ τοῦ Κούρη, μὲ τὸ νὰ ἠλευθέρωσε τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν των· ἤτοι οἱ συνελέξαν κούρας οὖρα πλαζομένας Ἀζήνιαι. Καλλιμ. Ἄρτ. 234. παρὰ Παυτ. ἡ, 21. ἔστι ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ναὸν ἐπὶ τῆς Κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολμ. β', 3. Πόλις τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτῶνος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδοργίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολδαύων, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Brünn πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίολα, ὅπερ ἴδε.

Κορινθιάζομαι. Ζῶ ἀσώτως καὶ ἀσελγῶς· ἴδε Κορίνθιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκων. Ξενοφ. ὁ **Κορινθιακὸς κόλπος**. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος· ταυτὸν κόλπος τῆς Λεπάνθου. Στράβ.

Κορινθιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκουσα. Ἀνθολγ.

Κορίνθιος, ία, ιον. Τῆς Κορίνθου ἢ ἐκ τῆς Κορίνθου ὤν. Ἡ Κορινθία χθών, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοφκλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἤτοι ἡ ἑταίρα, κοινὴ κόρη. Πλάτ. Πτολμ. III, σελ. 404. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ εἰς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῷ χίλιαι περίπου ἐνδεεῖς κόραι, αἵτινες ἐλκύουσαι διὰ τῶν θελγήτρων των τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους, ἐλάμβανον συνευρισκόμεναι μετ' αὐτῶν ἀδρὰς ἀμοιβάς, ἐξ οὗ καὶ παροιμία· «Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς». Στράβ. ἡ, 6, 20. μία ἐκ τῶν ὡραίων τούτων ἑταίρων ὑπῆρξε καὶ ἡ περιβόητος Λαΐς· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς καθένα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν εὐρισκομένας ὑψαλοὺς πέτρας. — 2) οὐσιαστκ. Οἱ Κορίνθιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου καὶ Κορινθίας, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα, Ξενοφ.

Κόρινθος, ὁ. Τίος τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Πινδ. Νεμ. γ', 155. Παυσ. β', 1. — ὅθεν παροιμ. «Ὁ Διὸς Κόρινθος», λεγομένη συνήθως ἐπὶ τῶν ὅσων τὰ αὐτὰ ἀεὶ διαλαλοῦσι, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 292 C. Ἀριστφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθι Σχολιαστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀπεστάτηταν τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμψαντες κήρυκα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπανακαλέσωσιν αὐτοὶ ἐπρόσθετον ἀεὶ τὰ αὐτά, λέγοντες· «Ἄλλως ὁ Διὸς Κόρινθος θέλει σᾶς τιμωρήσειν».

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων, ἐμπορικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου Ἰσθμοῦ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ αὐτόνομον ἐπικράτειαν συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μὲ τὰ Μέγαρα καὶ μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυῶνος καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδη. Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου κειμένη εἰς μίαν τόσον προτφυῆ θέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεστάθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπορείας, ἔχουσα ἐν αὐτῇ διάφορα ἀξιόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο τὸν χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν· εἶχεν ἔτι καὶ ἐπίσημον θαλάσσιον δύναμιν, πρώτη αὕτη ὡς λέγεται ἐπινοήσασα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριηρῶν. Ὁ συστήσας κατ' ἀρχὰς τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὅς τις ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκάλεσεν ἀνέκαθεν Ἐφύραν, Ἀπολλόδ. α', 9, 3. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 152. κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὠνομάσθη Ἐφύρα ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος καλουμένη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτος, οἱ δύο αὐτῆς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεῖαι λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Λεχαῖον καλούμενος, δεχόμενος ἅλα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συνήθης τύπ. ἔστι κατὰ θηλυκ. γεν. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθα ἀφνειὸς Κόρινθος κεῖται, λαμβανομένου τοῦ ἀφνειὸς κατὰ κοιν. γεν. ἀρσενι. δὲ εὕρηται ἔντινι χρησμῷ τοῦ Ἡροδτ. 5, 92, 5. καὶ τρὶς παρὰ Στράβ ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν, ἔνθα ὑπολαμβάνεται ἀεὶ ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίρμ. Κορινθόθι, ἐν Κορίνθῳ. Ὁμήρ.

Κορινθιουργής, ἐός. Ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας. Στράβ.

Κορίννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου τὸν ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἐνίκησε πεντάκις εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ποιητικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. θ', 22. ἦν δὲ εἰς ἄκρον ὡραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθήτρια τῆς περιφήμου Μυρτιδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. I, σελ. 578.

Κορίολα, ἡ, καὶ Κόριλα Στεφ Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἁλικ ς'. λέγει μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μαρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κατοικ. Πλιν. 3, 5.

Κοριολανός, ὁ, Μάρκιος. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ Πατρικίων τῆς Ῥώμης, ἕς τις εἰς τὴν κατὰ τῶν Οὐόλσκων καὶ Ἀντιάτων πόλεμον δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλων νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συνεργείας τῶν λοιπῶν Πατρικίων, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἀπόνδους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγὸς, ἐπαρρησιάσθη ἀπροσδοκήτως πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης ἀφ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσε πολλὰς ἄλλας πόλεις πλητιοχώρους καὶ ἠφάνισε τοὺς ἀγροὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγας φόβος κατεκυρίευσε τὰς ψυχὰς τῶν ἤδη πολιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλὴ ἀμηχανοῦσα ἔπεμψεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ ἀνδρεῖον ἐχθρόν της παρακαλοῦσα ὑπὲρ εἰρήνης, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέπεμψεν ἀπράκτους· τέλος ἐλθοῦσα εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ γραῖα μήτηρ του Βετουρία μετὰ τῆς συζύγου καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ παρρησιασθεῖσαι δακρύουσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἠδυνήθησαν μόλις νὰ κινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ παρωργισμένου τούτου καὶ ἀδιαλλάκτου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, ὅς τις ἐνδοὺς εἰς τὰς μητρικὰς ἱκεσίας, ἔτρεψεν ὀπίσω τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπαλλάξας οὕτω τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν ἐπιειμένον κίνδυνον· ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τοὺς Οὐόλσκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τούλλου ὡς προδότης ἐφονεύθη εἰς μίαν παραχὴν τοῦ αὐτόθι λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν αἱ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Πλούτ. Κορ

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρ' Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόρκυρα, ἡ, Corcyra. μεταγενστ. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀφβ. Στράβ. Ἑπτμ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, Corcyra Nigra. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταυτὸν Κόρζολα. Στράβων.

Κορνηλία, ἡ, Cornelia Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατρικίων ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐκ ταύτης ἔτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώστη ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐθρασύτεσσαρες πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἰκίαι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα, ἡ τῶν Λεντούλων, Ῥουφίων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπιώνων, αἵτινες ὑποδιαιροῦντο αὐθις εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορνήλιος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις Πολυβ.

Κόρνικλος, ὁ, Corniculum. Πόλις τῶν Σαβίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Monticelli. Στέφ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόροιβος, ὁ. Τίος τοῦ Μυγδόνος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυνὴ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσάνδραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. Παυσ. ί, 27. — 2) Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἠλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρώτου ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. Παυσ.

Κοροκονδάμη, ἡ (2). Κώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμὰν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κοροκονδαμῆτις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ νῦν Ἄσπρον καλουμένη. Θουκ. β', 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πιθαν. ὁ νῦν Βραντσμὴρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Κῦρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόρραγον, τό, Corragum, Λιβ. Φρουρίον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 454.

Κόρσεαι, αἱ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, τανῦν Σουσὰν Ἀδασσί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσιαί, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτῴου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, πληθ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἑνικ. Παυσ.

Κορσιαί, αἱ, = Κορσίαι, ὅπερ ἴδε.

Κόρσικα, ἡ, = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ

Κορσίς, ίδος, ἡ, = Κύρνος, Διον. Περ. 459.

Κορσωτή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἀλλ' ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασκὰ ποταμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἡνῦν Ἐρζὶ ἢ Ἰρσάχ. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυρτα.

Κόρτωνα, ἡ, Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Κίρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρας καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ Πελασγοὶ πολὺν χρόνον· τανῦν Κόρτωνα, Gortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κρησῶν· παρ' Ἡροδ. ἔπερ ὅρα.

Κορυβάντειος, εία, ειον. Τῶν Κορυβάντων ἢ εἰς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων.

Κορυβαντιασμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίζω. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετός. Ἀριστφ. Σφηκ. 119.

Κορυβαντικός, ή, όν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντιος, ία, ιον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἄστυ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθράκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524. Οὐσ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντὶς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ Κορύβας. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μύησις τῶν Κορυβαντείων τελετῶν.

Κορύβας, αντος, ὁ (ῠ). Τίὸς τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Κορύβαντες, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε τὴν ἱερατείαν αὐτῶν εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. ι, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, κτίσας καὶ τὴν πόλιν Ἱεράπυτνα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος. — 2) συνήθ. πληθ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἢ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· κατά τινας κατήγοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 3, 4, ἦταν παῖδες τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιόπης. Στράβ. ι', ἐν τέλει. Εὐριπ. Βακχ. 113. κατὰ δὲ Διόδρ. Σικελ. ε', 49. κατήγοντο οἱ Κορύβαντες οὗτοι ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἔτι Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, νομιζόμενοι ὡς ἐγχώριοι δαίμονες καὶ Ἠμίθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης μὲ ἐνθουσιώδεις τελετὰς, μὲ θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διάφορα εὐμενῆ κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον νὰ παραστήσωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἄτιος λύπην καὶ ἀμηχανίαν τῆς θεᾶς αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὸν σῶμά των. Κατὰ Lobeck Ἀγλαοφ. III δὲν εὑρίσκοντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν διεδόθη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν τελεῶν αὐτῆς μ' ἐκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρήτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον θεοποιούμενοι, ἐνομίζοντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρευόμενοι ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κόρυς ἤτοι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τριόρυθες οἱ αὐτοὶ παρ' Εὐριπ. ἐπικαλούμενοι, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορυδαλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλὸς, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Ὄρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος δῆμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο λλ παρὰ Στεφ. Βυζ

Κορύδαλλος, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀντικύρας πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἐδείξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης ἄγνωστον ὁδὸν φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡροδ. 7, 214.

Κορύδων, ωνος, ὁ (ῠ). Βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Κορυθαλία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δειπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πειρίθου καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Λυκόφρ. Σχολ. Παρθ. Ἐρωτ. 25. παρ' Ὅμρ. οὐκ εὕρηται τὸ ὄνομα τοῦτο. — 2) Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὑρόντες τὸν Τήλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἀπολλ. γ', 9, 1. Διόδρ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἄτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δίρδανον, κατὰ Διον. Ἁλ. α', 61. ἐβασίλευεν οὗτος εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας. Ξενφ. Ἀνάβ.

Κορυνήτης, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Περιφήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κόρυνος αὐτοῦ ἤτοι ῥοπάλου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολλ. γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡροδ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς ὑψηλοῦ λόφου πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Παυσ. β, 28.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη

Κορυφασία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Λεων. Ταρ. 24.

Κορυφάσιον, τό (ᾰ). Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Πύλος, τανῦν ὄρος τοῦ ἁγίου Νικολάου. Στράβ. Παυσ. δ', 38. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγον οἰκήτοικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν· κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος. Θουκυδ. δ', 3. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ. (παρὰ Θουκυδ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλος, ἔστι τὸ Κορυφάσιον ταὐτοσημαντ. τῷ Πύλος, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος· ὀρθοτρ. μέντοι ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. εἰς τὸ γῆν.) — ὅθεν Κορυφασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κορυφή, ἡ κατὰ Κικέρ. Φυτ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορία ἐλέγετο.

Κορφίνιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν San Perino. καλουμένη ἔτι δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ.

Κορώβιος, ὁ. Κρής τις, ὅστις ὡδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Λιβύᾳ Πλάταιαν νῆσον. Ἡρόδ. 4, 151.

Κορώνεια, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος λίμνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· τανῦν Διμηνία. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μετόγειος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνείας. Ἡρόδ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώνειοι, οἱ, Στράβ. θ', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς διαφορὰν Κορωνεῖς ὀνομάζει. Στράβ.

Κορώνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τεμαθία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ τανῦν Φρούριον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὅμρ. Ἀνθεια καλουμένη· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Αἴπειαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, οἱ κάτοικ,

Κορωνίς, ίδος, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος ἐκ Λακερείας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν· μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θεὸς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ κόρακος τὸν μετὰ τοῦ Ἴσχυος ἔρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσε τὴν ἄπιστον ταύτην, τὸν δὲ κόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ὅλον μέλανα ὡς ἄνθρακα, διότι δὲν ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτερον τὸ συμβάν· ὅτε δὲ ἔμελλεν ἡ Κορωνὶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔγκυος ἔτι οὖσα μὲ τὸν Ἀσκληπιόν, ὁ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὅμ. Ἵμν. ιε', 2. Ἀπολλ. γ', 10, 3. Πινδ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Τάδων νυμφῶν. Ὑγίν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον νὰ τὸν ἀναθρέψῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου. Διόδρ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνός, Διόδρ. Σικελ. Τίὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων ἐν Γυρτῶνι πόλει τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδρ. Σικελ. δ', 27. ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, παρὰ δὲ Ἀπολλ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Καινέως. παραβλ. Heyn. Ἀπολλ. σελ. 178. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Κόραξ ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Παυσ. β', 5. — 3) Τίὸς τοῦ Θερσαίνερον καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορωνεία. Παυσ. θ', 34.

Κόσας, α, ὁ, Cosa. Ποτατὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Κώσας, Αἰλιαν.

Κοσμητής, οῦ, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ', 17.

Κόσσα, ἡ, καὶ Κόσσαι, αἱ, Cossa. Πόλις

τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινία ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἥτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Ansedonia. Στράβ.

Κοσσαῖοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ λῃστρικὸν τῆς μεγάλης Μηδίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γείτονες τῶν Παραιτακηνῶν, τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νὰ ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατραπίαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρεσαν τοῦ λοιποῦ νὰ κρατήσωσιν αὐτοὺς ὑποχείριους. Ἀρριαν. Ἀνάβσ. γ', 19. κατὰ Mannert. οἱ Κοσσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανήν, συνορεύοντες μὲ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀρριαν.

Κόσσουρα, ἡ, Στράβ. καὶ Κόσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἄφορος, κειμένη μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς· τανῦν Πανταλαρέα. Κόσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ.

Κόσσυρος, ἡ, = Κόσσουρα. ὅπερ ἴδε.

Κόταινα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 7.

Κοτάμβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ζ', 4.

Κοτινοῦσα, ἡ (κότινος). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Γάδειρα. Διον. Περ. 456.

Κόττας, α, ὁ, Cotta. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοττίαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πτολμ. θέτει τοὺς ὅρους τοῦ ἐγνωσμένου κόσμου· τανῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων. Ἡσ. Θεογ. 140. ἴδε Ἑκατόγχειρες.

Κοττυφίων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὀιμ. παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστρ. α', 29.

Κότυφος, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ Κόσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου. Δημοσθ.

Κοτυάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ· τανῦν Κουταϊέχ. Στράβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Τομνῶν. Αἰσχ.

Κοτυλεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἠγείρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναὸν πρὸς τιμήν αὐτοῦ. Παυσ. γ', 19.

Κοτύλιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, τανῦν Λογγαρόλα καλούμενον· ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις ᾠκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρόπολιν. Παυσ. η', 41.

Κότυρτα, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κορτύτα.

Κότυς, υος. ὁ, ἰωτκ. Κότυϊ. Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἀσίου. Ἡρόδτ. δ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Χερσοβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν τόν, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς βασιλείας του ὢν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἔτρεψε δὶς τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέκτησε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς γενομένης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 3. ἔνθα κατὰ Schneid Ὅτυς γέγραπτ. ὅπερ ὄρα.

Κότυς, ἡ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ἱ.

Κοτυτταρίς, ίδος, ἡ. Μάγισσά τις. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ ς', 40.

Κοτύττια, τά. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ. Κορίνθῳ, Χίῳ, Θρᾴκῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Κοττυτοῦς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Βάπται Στράβ.

Κοτυττώ, οῦς, ἡ. Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἐλατρεύετο ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξαιρέτως δὲ ἐτίμων αὐτὴν οἱ Χῖοι ὡς θεὰν καὶ προστάτιν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχρῶν ἡδονῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ λεγόμενα Κοτύττια εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ἱ'. Ἡτύχ.

Κοτύωρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀποικία τῶν Σινωπέων, περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κόλπον τῆς θαλάσσης· τανῦν Βουϊούκ-Καλέ· — ὅθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἀνάβ ε', 5. Διόδρ. Σικλ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ'. (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτμ.)

Κουάδοι, οἱ, καὶ Κολδαῦοι, Στράβ. ζ', Guadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βοημίᾳ, Μορβίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχηταν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκομάνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των ἐναντίον τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Διων. Κάσσ. 71, 8. Ἀρριαν.

Κουάριος, ὁ, ἴδε Κουράλιος.

Κουΐντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀιθλ.

Κουϊρῖνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μὲ τὴν ἀποθέωσίν του. Στράβ.

Κουϊρῖνος λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἓν τῶν ἑπτὰ ὀρέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούδα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κολχικῆς χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πτολμ.

Κουνάξα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθη ὁ νέος οὗτος ἡγεμών. Ξενφ. Ἀσβ. α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκοῦσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, τανῦν Κοσκάν. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (ἁγίου Βικεντίου)· τανῦν Capo di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Αἰολ. Κωράλιος Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἴτωνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Στράβ. ἔνθα ἅπαξ εὕρηται ἡμαρτ. Κονάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλαρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνίας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Καλλιμ. Παλλ. 64.

Κουρής, ῆτος, ὁ. Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρῆτες. Στράβων.

Κουρῆτες, οἱ, ἰωτκ. Κουρής, ῆτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· -1) Κουρῆτες ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν ὁ Αἰτωλός, ὅτε ἐκυρίευσε τὴν χώραν ταύτην· πιθαν. δὲ ἀνῆκον οὗτοι εἰς τὴν γενεὰν τῶν Λεγέων. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 532. Στράβ. ἱ. καὶ παρ' Ἀπολδρ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρῆτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὕτως οὐς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἡ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβωνα ἦσαν νεανίαι τὴν ἡλικίαν, λατρεύοντες αὐτόθι τὸν Δία δι' ἐνόπλων ὀρχήσεων καὶ κρότου διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων· ὁ δὲ Διόδρ. Σικλ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τινας χρησίμους περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον τεχνικὰς ἐφευρέσεις, ὡς φ. ε. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευήν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τιθάσευσιν διαφόρων ζώων, τὴν περιποίησιν τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δαίμονες καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὕτη παρέδωκε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα νὰ τὸν ἀναθρέψωσι κρυφίως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμνον διὰ τῶν ὅπλων των τοιοῦτον κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ παιδός. Ἀπολδρ. α', 1, 3. — ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεδόθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρῆτες οὗτοι μετὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλως ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ἱ, 3. ὁ δὲ Παυσ. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ὡς θυσίας παντὸς γένους ζῶα καὶ πτηνά κατ' Ἀπολδ. β', 1, 3. ἐθανάτωσεν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεύς, διότι ἔκρυψαν τὸν νέον Ἔπαφον κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπ. Κουρῆτες ἀπὸ τοῦ Κούρητες, ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑπετίθεντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 193. ὀρθτρ. μέν τοι ἔστιν ὁ τύπ. Κουρῆτες λαμβανόμενος ὡς κύρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κούρητες ἀντὶ νεανίαι. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστι κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κοῦρος, ὅ ἐστι νεανίας, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κουρά, ἤτοι κούρευμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοίκους.)

Κουρητικός, ή, όν. Τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκων, ἡ Κουρητική, = Πλευρωνία. Στράβ.

Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστκ. προσυπκμ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώρα περὶξ τοῦ Πλευρῶνος καὶ αὐτὴ ἡ Αἰτωλία. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Στράβ.

Κοριάτιος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας πλησίον τοῦ Πλευρῶνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου. Πλίν. — ὅθεν Κουρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστοριογρά-

ψος, ζήσας ἔτι τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Κλαυδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕψος κομψότατον καὶ ἐπιτετηδευμένον.

Κόων, ωνος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἐφονεύθη τελευταῖον. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53.

Κόως, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὅρα, ἐξ οὗ Κοώνδε εἰς τὴν Κῶ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἐνῷ ἐφύλαττε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἦλθεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους θεοὺς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ἐπειδὴ δὲ ἔκρινεν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παρωργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἐτίμων αὐτὸν ἔκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντών. Λιβ.

Κράγος, ὁ. Τὶς τοῦ Τριμιλήτου καὶ τῆς Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος Κράγος. Στράβ. Βυζ.

Κράγος, ὁ (ᾰ). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὀκτὼ ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχοντα ἀκρωτήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐσχημάτιζε τὸ βραχῶδες χάσμα Χιμαίραν καλούμενον. Διονσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὄρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κραθία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ ἐν τῇ Δευκανίᾳ χώρᾳ. Ἡρόδτ. 5, 45. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδόσεσι κεῖται ἡμαρτ. Κραστία.

Κράθιππος, ὁ, = Κράτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κρᾶθις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως των Αἰγῶν καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κράθιος. Ἡρόδτ. 1, 145 Καλλμ. εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν· ταυῦν Κρατί· Ἡρόδτ. 5, 45. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 16. Στράβ. — 3) Ὄρος τῆς Ἀχαΐας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κράμβις, εως, ὁ. Τὶς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ἰδαίας· ἴδε Φινεύς.

Κράμβουσα, ἡ. Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Κρανάα, ἡ, καὶ Κρανααί, αἱ (κρανάος). Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 481. καὶ Ὄρν. 123. παρβλ. Σχολστ. αὐτόθ. ὀρθοτρ. μὲν τοι ἀπὸ τοῦ κρανάος, ἤτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Πινδ. εὕρηται ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (υυ-), ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολδ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νῆσος μικρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 445. πιθαν. ἡ νῆσος Κυθήρα· κατά τινας δὲ ἔστιν ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἑλένη νῆσος, Εὐριπ. Ἑλ. 1690. Στράβ. ἡ μία μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθίου, ταυῦν Μαραθωνῆσι λεγομένη. Παυσ.

Κραναία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἐλάτειαν ἐν Φωκίδι, Παυσ. ι', 34.

Κραναία, ἡ, = Κράνιοι, ὅπερ ὅρα.

Κρανᾶιδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κραναοῦ. Εὐριπ. Ἱκετ. 715.

Κρᾰθαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βακχυλ. 19.

Κραναίχμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολδ. γ', 14, 5.

Κραναοί, οἱ (υυ-). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, ὅσοι κατῴκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδτ. 8, 44.

Κραναός, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικήν· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολδ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμεν. 1041. Παυσ. α', 2.

Κρανάπης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δεκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (ᾰ). Ἄλσος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κορίνθου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλερεφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνιον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κρήνειον παρὰ Παυσ. πιθαν. ἐκ τοῦ κράνου.

Κάνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β', 23. Στράβ. Σουίδ. Κράνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κράνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανιεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραντώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσδ. Θεογ. 243.

Κράντωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μεταμ. XII, 361.

Κρανών, ῶνος, ἡ, καὶ Κραννών. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαρίσσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν τέμπεων, κατὰ Στράβ. πρότερον Ἐφύρα καλουμένη. Ἡρόδτ. Καλλμ. Δημτ. 77. — ὅθεν, Κρανώνιος, ία, ιον. τῆς Κρανώνος, τὸ Κρανώνιον πεδίον, Καλλμ. καὶ Κρανώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 6, 126. (δι' ἑνὸς ν ὀρθοτρ. καὶ παρ' Ἡροδτ. Θουκιδ. Ξενοφ. Καλλμ. διὰ δὲ δύο νν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαθος, ἡ. Ὅμ. ἀντὶ Κάρπαθος. Ἰλ. Β, 676.

Κράσσος, ὁ, Crassus. Ὄνομα κύρ. ἐπιτήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κρᾰταιίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατά τινας δὲ ἦν τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἑκάτη. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κρατεμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκυδ. ς', 4.

Κρατεᾶς, ᾶ, ὁ. Μακεδών τις, παρ Ἀρριαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαυιόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Κρατέρεια, τά, καὶ Carteria. Πλιν. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Σμύρνης μὲ λιμένα. Θουκ. ή, 101.

Κράτερος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τούτου ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἔθνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀπ' ὅπου μετέβησαν ὕστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ πολεμήσωσι τοὺς αὐτόθι ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περδίκαν καὶ Εὐμένην, ἔνθα ἐλθὼν ὁ Κράτερος εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένους καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγάλας τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις καὶ εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλουτ. Εὐμ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ιή, 30.

Κρατεύας, ου, ὁ. Μακεδών, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ή, 9. Πλουτ. — Κράτερος παρὰ Διοδ. Σικ.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίου, = ἀκρωτήριον τῶν Βαΐων. Στράβων.

Κράτης, ητος, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστφ. Ἱππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς Διογένους τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου τὰ σύγγράμματα παρεβάλλοντο σχεδὸν μὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τούτου γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίδοξος Ἱππαρχία, οὖσα καὶ αὕτη ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἱρέσεως. Διογ. Λαέρ, δ', 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικός τις ἐκ Μάλλου πόλεως τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὅθεν Κρατήτειος, ὁ, ἡ, ον. Ἐκ τοῦ Κράτητος ὤν.

Κρατησικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμελίδου. Θουκ. δ', 11.

Κρατησιππίδας, α, ὁ (ῐ). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατίδας, α, ὁ (ῐ). Τὶς τοῦ Κράτητος. Θεοκριτ. Εἰδ. ε', 91.

Κρατεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολδ. α', 9, 9. ἴδε Ἀναξιβία.

Κρατῖνος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκιμήσας ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, ἐφαπτόμενος ἀσεμνῶν καὶ ἀσυστόλως τῶν ἀτομικῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλάκις δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ φιλοπότης. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἱππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητής· ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίνου ἐτώθηταν ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγός τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ νοῦς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. §. 36. σημ. 5, 3.

Κράτιππος, ὁ (ᾰ). Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλούτ. Διον. Ἁλικ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευεν ὁ Κικέρων, ἐπαινῶν αὐτὸν μεγάλως. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ζ', 21. (κυρ. Ἰωνκ. τύπ. ἀντὶ Κράθιππος, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμτ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολδ. α', 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσδ. Θεογ. 775. Ἀπολδ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (υυυ). Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὗτος ἔγραψεν ἕνα

διάλογον ὑπὸ ὄνομα Κρατύλος ἡ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρείοισα, ἡ. Δωρκ. = Κρέουσα. Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. Παλ. 41. καὶ, Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντιάς, άδος, ἡ, Ἀνθολ. καὶ

Κρειοντίς, ίδος, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Κρεοντίς, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, ἡ Μεγάρα. Πίνδ. Ἰσθμ. δ', 108.

Κρεῖος, ὁ· καὶ Κρῖος, Ἀπολλ. Τὶός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Εὐρυβίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Περσέα. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Κρείων, οντος, ποιητκ. ἀντὶ Κρέων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84.

Κρεμαστή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2). Χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ, δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέφ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ, Cremona. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν αὐτόθι Κενομανῶν, ἥτις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνεκαινίσθη αὖθις μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κρεμῶν, ῶνος, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Πατρωνυμκ. Τὶός τοῦ Κρέοντος, ὁ Λυκομήδης. Ὅμ. Ἰλ. — 2) Ὀνομ. κυρ. Τὶός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος. Ἀπολλ. β', 3, 11.

Κρεόπωλον, τό, ἴδε Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅτι ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴωνον. Εὐρπ. Ἴων. 11. Ἀπολλ. α', 7, 2. Παυσ. α', 51. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον, ἥτις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔγινε δι' ὅλου ἀφανής. Ἀπολλ. γ', 12, 3. Παυσ. — 3) Νύμφη τις τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Τῆθέως ἐκ τοῦ Πηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πίνδ. Πυθ. 9, 30. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρίοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, ἥτις ἄλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ ἐγκαταλεφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος Μήδεια, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ἔπεμψεν ἐν φαρμακερὸν ἔνδυμα εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν γυναῖκα του, ἥτις ἐνδυθεῖσα αὐτὸ κατεκαύθη μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ πατρός της. Ἀπολλ. α'. 9, 28. Διοδ. Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Ἀριστομάχου καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προύχοντες τῆς χώρας ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλάτ. Νόμ. Ἀπολλ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ ἐν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐριπίδου, Δημοσθ. Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας, οὖσα τὸ πάλαι λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως τῶν Θεσπιῶν, τανῦν Κάκος. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παυσ. καὶ Κρέουσα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ· κλητκ. Κρέον. Τὶός τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. Ἀπολλ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ ταῦτα ἐδιώχθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παράνομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρός του Ἰοκάστης συνοίκησιν, οἱ δὲ δύο αὐτοῦ υἱοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐφονεύθησαν διὰ μονομαχίας, ὁ Κρέων ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· οὗτος λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ τὸν Ἀμφιτρύονα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβόων· τὴν δὲ Ἀντιγόνην θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔθαψε ζῶσαν, διότι ἠθέλησε νὰ κηδεύσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Αἵμων καὶ ἡ Μεγάρα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὅμηρ Ὀδ. Λ, 269. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 476. Ἀπολλ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν· αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσονος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἐν νυμφικὸν ἔνδυμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον τὸ παλάτιον αὐτῆς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐρπ. Μηδ. 19. Ἀπολλ. α', 9. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. ἔνθα ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἱππότου. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὅμ Ἰλ. Ι, 84. — 4) Τὶός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐμήδης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σκόπα, Ἡγεμὼν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. — ὅθεν, Κρεόντειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἢ εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεῶνδαι, οἱ, Δωρκ. ἀντὶ Κρεοντίδαι. Ἀρχαία τις θεσπίζουσα γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρέοντος. Θεοκρ. Εἰδ. 15', 39.

Κρεώφυλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμήρου ἐκ τῆς νήσου Χίου ἢ Σάμου, ὅστις διέσωσε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπεδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ. Πολιτ. ι'. Καλλιμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ φῦλον, οὐχὶ δὲ Κρεώφιλος γραφμν.)

Κρηθεΐδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κρηθεΐδης. Τὶός τοῦ Κρηθέως, ὁ Νηλεύς. Πίνδ. Πυθ. 14, 142. καὶ ὁ Αἴσων, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 357.

Κρηθεύς, έως, ὁ. Τὶός τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἰωλκὸν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα, τὸν δὲ Νηλέα καὶ Πελίαν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολλ α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρήθων, ωνος, ὁ. Τὶός τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ε', 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τὴν ἀπότομον αὐτῆς καὶ κρημνώδη θέσιν, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Ταϊγάνη. Ἡροδτ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρῆναι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ εἰς τὴν κρήνην ἀνήκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρπ. Φοιν. 1123. Ἀπολλ.

Κρηνίδες, αἱ (ῑ). Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὴν Κρήνην ἀνήκουσα, ἔθεν αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι. Ἀπολλ. γ', 6, 6.

Κρής, ητός, ὁ. Τὶός τοῦ Διός καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀναψὴν ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρῆτας Ἐτεοκρήτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐπενόησε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος αὕτη Κρήτη. Διοδρ. Σικ. ε', 64. Παυσ. η', 53. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Κρήτη. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρῆς, ητός, ὁ· συνηθ. πληθτ. οἱ Κρῆτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἴδε Κρήτη· καὶ Κρὴς ταῦρος, φοβερός τις καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν δῶρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κομισθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφανίσας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαίμονος καὶ Ἀρκαδίας ἔφθασεν καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθώνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ἀπολλ. β', 5, 7. Πλούτρ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθαψε τὴν Ἀριάδνην οὖσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Παυσ. β', 23.

Κρήσιος, ία, ιον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων· τὸ Κρήσιον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Κρήτην θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 118.

Κρῆσος, ὁ. Αὐτόχθων τις Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, Παυσ. ζ', 2.

Κρῆσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήσου Κρήτης. Σοφκλ. — 2) Δημήν τις ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Αἰγῶν. Σκυλ.

Κρηστώνη, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, πρωτεύουσα τῆς Κρηστωνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἢ Τυρρηνῶν. Ἡροδτ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ἀπιθαν. ἡ ἐν Τυρρηνίᾳ Κόρτωνα· ἔτι δὲ ἡ Κρηστώνη, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ἡροδτ. — ὅθεν, Κρηστωνῆται οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Κρηστωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρηστώνος ἢ εἰς τὴν Κρηστῶνα ἀνήκων· ἡ Κρηστωναίη, προσυπακμ. γῆ, = Κρηστωνία. — 2) οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Κρηστωνίας. Ἡροδτ. 7, 124.

Κρηστωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν· τανῦν Χριστανία· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἔκδοσ. εὕρηται καὶ Γρηστωνία. Θουκ. β', 99.

Κρηστωνικός, ή, όν. Τῆς Κρηστωνίας ἢ ἐκ τῆς Κρηστωνίας ὢν καὶ ἡ Κρηστωνική, = Κρηστωνία. Ἡρόδτ. 8, 116.

Κρηταιεύς, έως, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικ. τῆς Κρήτης. Καλλιμ. Δημ. 265. — καὶ Ἐπιθ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ Ῥοδ.

Κρηταῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος, Καλλιμ.

Κρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος βασιλέως τῆς Κρήτης, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μίνωος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον καὶ Ἀνδρόγεων, ἔτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πασιφάη ἐκαλεῖτο. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἡλίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πασιφάην γυναῖκα τοῦ Μίνωος. Διοδ. Σικ. δ', 62. — 2) Θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄμμων ὅτε ἦλθεν ἐκ τῆς Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς Κρήτη. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολδρ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ, Creta. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρῆτις, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μακάρων νῆσος καλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 στάδια ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀκρωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήσου Ῥόδου· τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἐξ ὧν ἐπιστημότερα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Λευκὰ ὄρη, ἡ Δίκτη, τανῦν Λασθί· καὶ ἡ Ἴδη ἡ Ἰδαῖον ὄρος κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἑξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, τανῦν Ψιλορίτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεσόγεια καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦσαν εἰς ἄκρον εὔφορα καὶ τερπνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο πλήθη ποιμνίων, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσος τῶν Μακάρων. Ἔπηρχε δὲ καὶ εἰς ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς της, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β, 649. ἀλλαχοῦ δὲ, ἐνενηκοντάπολιν. Ὀδ. Τ, 174. διὰ δὲ τὴν προσφυῆ αὐτῆς θέσιν κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, ἔφθασεν πρωΐμως ἤδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βασιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυνάμεως, πλούτου καὶ ἐσωτερικῆς εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν σοφῶν Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνωος· πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐκυρίευσαν οἱ Κρῆτες διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῶν θαλασσίου δυνάμεως μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἔπεμψαν μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰδομενέως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Κνωσσὸς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις ὅλης τῆς νήσου καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Μίνωος, ἡ Κυδωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραί, τὸ Ῥύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης ἦσαν κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 64. οἱ Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους θρησκευτικὰς λατρείας καὶ τελετάς, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον πράγματα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνταῦθα βασιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνωος, ὅστις ἔδωκε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτικὴν καὶ εὔτακτον σύστασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δεύτερος ἀπεπεραίωσε διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, κατὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφήμου ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας του. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων, ἐσύστησεν μετὰ ταῦτα ἰδίας δημοκρατικὰς πολιτείας ἕως οὗ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἄρχισαν καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων νὰ ἐξαχρειοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομάζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν Ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνες, καὶ κρητίζειν ἀντὶ ψευδεσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουΐδ. Παυλ. Ἐπιστ. Τίτ. α', 12. Κελλ. Δί. — τανῦν Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὖσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικουμένη μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὀθωμανῶν· — ὅθεν Ἐπίρμ. Κρήτηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηνδε εἰς τὴν Κρήτην. Ὅμ.

Κρητηνία, ἡ. Τόπος τις ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθημένους υἱοῦ τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα ἀφήσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν παίδων του. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλων ὁ Κατρεὺς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βασιλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλθημένους κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ νομισθεὶς ὡς κακοῦργος ὅστις ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νῆσον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του· Ἀπολδρ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητικός, ἡ, όν. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδτ. τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Κρήτην· Θουκ. δ', 53. καὶ Ἐπίρμ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Κρητίζω. Πολιτεύομαι ὡς Κρὴς ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, ψεύδομαι. Σουΐδ. καὶ Κρητισμός.

Κρητίνης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδτ.

Κρίασος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βατίλειον τοῦ Ἄργους. Ἀπολδρ. β', 1, 2.

Κριθωτή, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας. — 2) Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου. Δημ. κατὰ Ἀριστ. Στράβ. καὶ Κρηθωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἡ, καὶ Κρίμιτσα, Λυκοφ. Crjmisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Cap Piccoli. Στράβ.

Κριμισός, ὁ· καὶ Κριμισσός, Crimisus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τα νῦν Belice Destro καλούμενος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 2) Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσης. Στέφ. Βυζ.

Κρινάγόρας, ου, ὁ (-υυ-). Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Ἀνθολ.

Κρίναξος, ὁ. Τὶός τοῦ Διός· καὶ πατὴρ τοῦ Μακκρέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκυρίευσε πρῶτος τὴν νῆσον Λέσβον καὶ συνῴκησεν αὐτήν. Διοδρ. Σικ. ε', 82.

Κρινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἴμην, Κελαινὼ καὶ Τπερίπτην. Ἀπολδρ. β', 1.

Κρίνιππος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Τηρίλλου ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡροδτ. 7, 165.

Κρῖος, ὁ, = Κρεῖος. Εἷς τῶν Τιτάνων. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν. Ἡροδτ.

Κριοῦ μέτωπον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Κάβο Κρίον. Στράβ. Διον. Περ. 90. ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ κεφαλὴν ἑνὸς κριοῦ. — 2) Μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Κραμβίδος ἀκρωτηρίου· τανῦν Καπ-Ἄγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριοφόρος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Τανάγρᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἑορτὴν ἔφερεν περὶ τὴν αὐτόθι πόλιν εἷς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Παυσ. θ', 13.

Κρῖσα, ἡ· ὀρθοτρ. Κρίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἥτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μόνον ἁπλοῦς λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 520. δι' ἑνὸς σ Ὁμήρ. Οὐολφ. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. διὰ σσ παρ' Ὅμηρ. Ἔτμ. ἐκδ. Ilgen. Ἴσοχρ. Στράβ. Παρὰ δὲ Παυσ. κεῖται ἡμαρτημ. Κρῖτα καὶ Κίρρα ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις· — ὅθεν

Κρισαῖος, αία, αῖον (Κρισσαῖος). Τῆς Κρίσης ἢ εἰς τὴν Κρῖσαν ἀνήκων· ὁ Κρισαῖος κόλπος, ἡ περὶ τὴν Φωκίδα θάλασσα σχηματίζουσα ἓν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, τανῦν Κόλπος τοῦ Σάλωνος. Θουκ. Στράβ. τὸ Κρισαῖον πεδίον, τερπνότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσης ἔγεινεν ἱερὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κιρραῖον πεδίον, Αἰσχίν.) Σοφ. Ἡροδτ. 8, 32. — Κρισαῖοι, οἱ κάτοικ, τῆς πόλεως Κρίσης.

Κρισίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 359. ἔνθα κατὰ Dindorf. Χρυσηΐς γέγραπτ.

Κρίσος, ὁ, καὶ Κρίσσος. Τὶός τοῦ Φώκου καὶ πατὴρ τοῦ Στροφίου, πάππος δὲ τοῦ Πυλάδου. Παυσ. β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθ.

Κρίσων, ωνος, ὁ, καὶ Κρίσσων, Πλούτρ. Περίφημός τις σταδιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κρίταλλα, τά· ἢ Κρίταλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 7, 26. ἔνθα, ἐκ Κριτάλλων κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· ἔνθ' Ὑπερμνήστρα.

Κριτίας, ου, ὁ (υυ-). Τὶός τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιόν· ὅρα Σχολ. Runk. αὐτόθ. — 2) Τὶός τοῦ Καλλαίσχρου, προθεῖς τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἀσπονδος ἐχθρός του τὸν ὁποῖον ἐζήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ διαβάλῃ ὡς ὑπεύθυνον· μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας οὗτος μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, γενόμενος αἴτιος ὅλων τῶν καταδυναστειῶν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐθανατώθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν καταχρήσεων· ἦν δὲ ὡς ἐλέγετο

καὶ ποιητὴς Ἐλεγείων. Ξενφ. Ἑλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἑλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Ι', 13. — 4) Ἀγαλματοποιός τις. Παυσ.

Κριτόβουλος, ὁ. Τὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαῖδ. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βατιλέως Φιλίππου ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδημος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Ἀρρίαν.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φατήλιδος πόλεως τῆς Λυδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἔδωκεν πρῶτος αἰτίαν εἰς τὸν κατὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποθανὼν τελευταῖος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσατα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπαφον. Ὑγῖν.

Κριτύλλα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Λυσ. 323.

Κρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ· Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (τὸ α παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 55 2. σημ.)

Κριῶα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἀρποκρ. — ὅθεν Κριωεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου. Κριώας.

Κρόβυζοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4. 49. κατὰ δὲ Στράβ. ἔθνος τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόεσσα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Βυζάντιον.

Κροῖσμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Μέγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 522.

Κροῖσος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμήσας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ἔκαμεν ὑποτελεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐφημίζετο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουσιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του Ἡγεμόνων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ποτὲ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριψε κειρόν τινα εἰς τὴν αὐλήν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη ὁ Κροῖσος νὰ δείξῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν θέλει ἐκπλήξει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὁ μακαριώτατος ὅλων τῶν θνητῶν, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίας ἐρωτήσεις τοῦ Βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταῖον ὅτι δὲν γνωρίζει κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὁποίαν ταύτην ἀλήθειαν ἐγνώρισε μετ' οὐ πολύ ὁ Κροῖσος, ὅτε πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅστις ἐκστράτευσεν ἐναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἔμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ· συνοδεύσας δὲ τὸν Κῦρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου. Πινδ. Ἡροδτ. 1, 86. κ. ε. ξ.

Κροκάλη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντρόφων τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Κροκέαι, αἱ. Πολίχνιον τῆς Λακωνίας. Στέφ. Βυζ.

Κρόκιον πεδίον, τό. Εὔφορος πεδιὰς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος χώρας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀμφρυσσον ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στράβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ· Crocodilorum oppidum. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφήμου Λαβυρίνθου, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· τανῦν Ἐρείπια Ἀλ-Φεϊοὺμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων οἱ Κροκόδειλοι. Ἡροδτ. 2, 148. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολικῷ Νομῷ ἐπὶ τῆς ὀχθης τοῦ Νείλου. Πτολ. — ὅθεν, Κροκοδειλοπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλεια, τά (ῡ). Καθ' Ὅμηρ. πιθαν. μέρος τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. Τόπος τις ἢ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κροκύλος, ὁ (ῡ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Μεγανείρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκωνὶς χώρα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. α', 37.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ (ῡ) καὶ Κρομμύων Θουκ. καὶ Κρομυών Παυσ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορίνθου, ἔχουσα ἐν φρούριον ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Καστρότειχον. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενφ. Στράβ. Θηλκ. ἅπαξ παρὰ Στρβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. εὕρηται διὰ μμ γραφομν. ὀρθοτρ. μὲν τοι Κρομύων, παρὰ Παυσ. β', 1. Κρεμμύων κεῖται παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κρομμυώνιος, ια, ιον, τοῦ Κρομμυῶνος ἢ εἰς τὴν κώμην Κρομμυῶνα ἀνήκων. Ἡ Κρομμυωνία ὖς, ἥτις ἄλλως καὶ Φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θῆλυς τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμυῶνος προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ. Λαχ. Διοδ. Σικ. δ', 61. ἡ γραφ. Κρωμμύων ἔστιν ἡμαρτ. Παστρ.

Κρόμος ἢ Κρῶμος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομυών. Παυσ. β', 1.

Κρομυών, = Κρομμυών.

Κρόνειος, ὁ, = Κρόνιον. Ξενφ.

Κρόνια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου πανηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὑπηρετοῦντο. Λουκ.

Κρονιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὅμηρ.

Κρονικός, ή, όν. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον, ἀνήκων, ἡ Κρονικὴ ἑορτή, = Κρόνια, τά· παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονικαὶ γνῶμαι, παροιμ. ἐπὶ πεπαλαιωμένης καὶ κούφου τινὸς ἰδέας. συγκρ. Κρονικώτερος. Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὄρος μικρὸν τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐναιάον τοῦ Κρόνου. Πινδ. Ολ. 3, 179. ἔτι δὲ, ὁ Κρόνου πάγος λεγόμενον. Πινδ. καὶ, ὁ Κρόνειος. Ξενφ. Ἑλ. — 2) = ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἓν μέρος τοῦ Βορείου Ὠκεανοῦ, τανῦν Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32.

Κρόνιος, ία, ιον. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὤν· ὁ Κρόνιος, = Κρονίδης, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἡ Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονία ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Ε, 509.

Κρόνιππος, ὁ. Κατ' ἀστεϊσμὸν πεπλασμένον ὄνομα, σημαῖνον μωρόν τινα καὶ σεσαθρωμένα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστφ. Νεφ. 1067. (ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ συνθεσ. σημαῖ μέγας.)

Κρονίων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. ἔτι δὲ γενικ. Κρονίειος· (τὸ ι ἔστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστικ. καὶ Γενικ. Κρονίονος· καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτῶσ. βραχύ.) Ὅμ. Ἰλ. Β, 419.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δύναμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντός, γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ παῖδας, φοβούμενος μήπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν οὐρανίον ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ηὔξησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἐβίασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφοὺς καὶ ἐρρίψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 479. Ξ, 203. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διωχθεὶς ὁ Κρόνος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοίκους τούτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτόθι ἐποχή του ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ὡς ὁ Χρυσοῦς εἰῶν τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυειδῶς εἰς τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ βασιλείαν. Ἡσ. Ἔργ. 111. Ἀπολδρ. α', 1, 3. Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πάτριος θεότης, δι' ὃ καὶ ἐσήμαινε πολλάκις παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετὸς ἁπλοήθη τινὰ καὶ μεμωραμένον γέροντα. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 288. Ἀριστφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Λουκ. Δραπ, 17. ἐπιπρόσθεν δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρὸ πάντων οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ παλαιοὶ Γάλλοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κοινὸν θησαυροφυλάκιον τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρονοσόλων, ὁ. Σύνθετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνος καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Λουκ.

Κροσσαίη χώρη, ἡ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊ-

κοῦ κόλπου. Ἡροδ. 7, 123. — ἡ Κρονσίς, ίδος, γῆ, παρὰ Θουκ. β', 79. Στέφ. Βυζ.

Κρότατος, ὁ. Εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρός της Οἰνομάου. Παυσ. ε', 22.

Κρότων, ωνος, ἡ, Croto. Πόλις ἐπίσημος τὸ κάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων παρὰ τῷ Αἰσάρῳ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, πρὸ πάντων δὲ ἐδοξάσθη διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητάς· οἵ τινες πολλάκις ἐνίκησαν διὰ τῆς ἀνδρίας των εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τανῦν Crotona Ἡροδ. 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰων. Κροτωνιήτης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡροδ. καὶ Κροτωνιᾶτις, ιδος, Ἰων. Κροτωνιῆτις, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡροδ.

Κρότων, ωνος, ὁ, Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι οἰνομάσθη ἡ πόλις Κρότων. Διοδ. Σικ. δ', 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ῡ). Τίς τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτώπου, ὁ Λίνος. Καλλιμ. λείψ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λίνον· ὕστερον δὲ βιασθεὶς ὑπὸ μιᾶς φθοροποιᾶς νόσου ὁ Κρότωπος ἀφῆκε τὸ Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Μέγαρα· Παυσ. β', 16. α', 34.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβριινῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολ. ε'.

Κρυπτός λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περτικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινεν ἐντεῦθεν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. 5', 23.

Κρωβίαλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κρώμνης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θρᾴκης, Δημ. Φιλ. κατὰ Ῥεῖσκ. πιθαν. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ Καβύλα ἐλέγετο.

Κρώβυλος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖος, πιθαν. ὁ παρ' Ἀιλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16. ἀναφερόμενος ὀψοποιός. Αἰσχ. Κτησ.

Κρῶμνα, ἡ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμάστριος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κερέμβι, κατὰ Στράβ. ὕστερον ἑνωθεῖσα μὲ τὴν Ἀμαστρίν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρῶμνος, ὁ. Μέρος τι ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 21. καὶ Κρῶμοι, οἱ, παρὰ Παυσ. η', 34.

Κρῶμος, ὁ Υἱὸς τοῦ Δυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Κρῶμοι. Παυσ. η', 34.

Κρωπειά, ἡ, = Κρωπία. ὅπερ ἴδε.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπειά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. διὰ Κρωπειᾶς, ἀναγινώσκει ὁ Bredow παρὰ Θουκ. β', 19. ἐξ ἀρίστων Χειρογρ. ἀντὶ Κεκροπία· ὅθεν, Κρωπίδης, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρῶφι, τό· ἄκλιτ. Ὄρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μεταξὺ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μεταξὺ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μῶφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τὰς πηγάς του. Ἡροδ. 2, 28.

Κτέατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλείων, ὕστερον δὲ συμμαχήσαντες ἀμφότεροι ὑπὲρ τοῦ Αὐγείου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708. Ἀπολδ. β', 7. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγέννησεν ὁ Κτέατος οὗτος τὸν Ἀμφίμαχον ὅστις ἐκστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν, 181.

Κτενοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στρβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίας, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν ἥτις ἐπαινεῖτο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἱστορικῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 8. Διοδ. Σικ. β'. Φωτ. — 2) Συκοφάντης τις καὶ κατάσκοπος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιος, ὁ (–υυυ). Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχὰς ἐπαγγελλόμενος αὐτόθι τὸν κουρέα ἀκολούθως δὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατεστάθη εἷς τῶν πρώτων ὅσοι συνετέλεσαν διὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν ἐπινοήσας διάφορα ὑδραυλικὰ ἐργαλεῖα· ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὸ 140 ἔτος πρὸ Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ', σελ. 174. C.

Κτησικλῆς, έους, ὁ. Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μεῖς δημοσίου ἐν Ἀθήναις τελετῆς. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 572. — 2) Κωμικὸν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρὰ Λουκ.

Κτησίλεος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχά τινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Φλιοῦντα. Παυσ. α'. 31. — 2) Τίος τοῦ Ὁρμένου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 414.

Κτήσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ὁμ. Ὀδ. Τ. 285—288. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. Ἀπολδ. β', 7. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. Ἀπολδ. β', 7, 5. — 4) ὁ Παιανιεύς· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλοὺς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. —.5) Τίὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατήγορος τοῦ Λεπτίνου καὶ ἀνὴρ πολυδάπανος. Πλούτ. Ἀθην. ιβ'. σελ. 552.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπροβλήθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ὁποίας ἀνέδειξε πρὸς τὴν δημοκρατίαν ἐκδουλεύσεις, κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος τούτου Αἰσχίνης ἔγραψε τὸν περίφημον λόγον του κατὰ Κτησιφῶντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 243. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεων πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ῶντος, ἡ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Μακεδόνων, ὕστερον δὲ καταστάθεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πάρθοι ἐκυρίευσαν αὐτὴν ἔχουσα περὶ που 100,000 κατοίκους, καὶ τὴν ὁποίαν οὗτοι ὠχύρωσαν ἀκολούθως μὲ τεῖχη· κατὰ Πτολμ. ἀπεῖχεν αὕτη τῆς Σελευκίας τρία γεωγραφικὰ μίλια, Πολύβ. ε', 24. Στράβ. — ὅθεν Κτησιφώντιος, ὁ κάτοικ. τανῦν Τασυκ Κεσαρέ· ἢ κατά τινας Ἀλ - Μοδαΐν. — Mannert. Γεωγρ. V, 405.

Κτήσυλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖός τις Ἑρμοχάρης καλούμενος; ἰδὼν αὐτὴν ποτὲ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις τὴν ὑπεσχέθη γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούσιον πολίτην, μετ' οὐ πολὺ ἡ Κτήσυλλα ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν ᾧ ἐφέρετο εἰς τὸν τάφον λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μία περιστερὰ πετᾶσα διὰ τοῦ ἀέρος, τὸ δὲ πτῶμα τῆς ἀποθανούσης ἔγινεν ἀφανές, περὶ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγὴν παρ' αὐτοῦ νὰ κτίσῃ εἰς τὴν Ἰουλίδα ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κτησύλλης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον πολὺν χρόνον ἐπροσφέρετο θυσίας εἰς τὴν θεὰν ταύτην οἱ Κεῖοι. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ Μεταμ. α'.

Κτήσων, ωνος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα ἑνὸς τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρὰ Λουκ.

Κτιμένη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα εἰς τὴν νῆσον Σάμον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 68.

Κυαμόσωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κεντορίας. Πολύβ.

Κυάνεαι, αἱ, προσυπακμ. πέτραι, (–υυ–) Cyaneae Insulae. Δύω μικραὶ νῆσοι ἢ σκόπελοι, πρότερον Πλαγκταὶ καλούμεναι, κείμεναι ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διὰ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, περίφημοι τὸ πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς πολλὰ ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς διαπλέοντας τὴν θάλασσαν ταύτην, αἵ τινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρονόμεναι ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκαταπαύστως κατεσύντριβον πᾶν ὅ,τι ἐπίπτετο διὰ μέσου αὐτῶν, ὅτε δὲ τὸ πλοῖον Ἀργὼ διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἔπλευσε δι' αὐτῶν εὐτυχῶς χωρὶς νὰ βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 605. Ἡροδ. 4. 85. Στράβ. Διον. Περ. 144. ἐκαλοῦντο ἔτι ὡς ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλας αὐτῶν συγκρούσεως Συμπληγάδες καὶ Συνδρομάδες· — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ Μηδ. 2.

Κυανή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ἐσυνώδευε τὴν Περσεφόνην ὅτε αὕτη ἡρπάσθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ δὲ τῆς λύπης διὰ τὴν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις εὑρισκομένην Κυανὴν κρήνην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. Εἰς ταύτην ἐπροσφέρον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἐτησίως μίαν κοινὴν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λεπάρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 125.

Κυάνιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγυαλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδράστου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἐπίτρο-

πος ὁ Διομήδης μετὰ τὸν ἐν Θήβαις θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπολλ. ά, 9, 13. Παυσ. β', 18. 3ο.

Κυαξάρης, ους, καὶ εω, Ἡροδτ. Αἰτκ. ην. Τίὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔκγονος τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας, τὸ 620. ἔτος πρὸ Χρ. ἔς τις πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀσσυρίων ἐπανέκτησεν αὖθις τὰ ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας Νίνον· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Κιμμέριοι Σκύθαι κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καὶ προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, μόλις δὲ μετὰ εἴκοσι ὁλκὸν χρόνων κυριαρχίαν φονεύσας πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαξάρης, ἠλευθέρωσε τὴν Μηδίαν ἀπὸ τὴν δουλοσύνην αὐτῶν· ἑνωθεὶς δὲ καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίευσε διαφόρους χώρας τῆς περὶ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ μετὰ μίαν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἀποθανὼν ἀφῆκεν τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡροδτ 1, 46.—2) Κυαξάρης ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας, ὅς τις κατὰ Ξενφ. ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέκτησαν ὁμοῦ τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων. Ξενφ. Κυρ Παιδ. ά, 5, 2. ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυαξάρου τούτου ἀμφιβάλλεται μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν· παρβλ. Schneid. εἰς Στ.

Κύβελα, τὰ (ῡ) καὶ Κύβελλα, Cybella. Ὄρος τῆς Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν, πιθαν. δὲ καὶ πόλις τις αὐτόθι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀπολλ. γ', 5. 1. τὰ Κύβελα ὄρη. Ὀρφ. Ἀργ. 22. ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεὰ Κυβέλη τὴν ὀνομασίαν της ταύτην. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλεια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στραβ.

Κυβέλη, ἡ. Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων καὶ ἀνέκαθεν ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις ὕστερον πολλάκις συνεχίσετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν Ῥέαν, ἐσθ' ὅτε μὲ τὴν Γαῖαν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἑστίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καὶ Κυβέλη ἐλογίζετο ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ θεότης· περὶ δὲ τὸ 207 ἔτος πρὸ Χρ. εἰσήχθη ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῆς ὁποίας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα εὑρισκόμενον ἀρχαιόθεν εἰς Πεσσινοῦντα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔφεραν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Περγάμῳ Ἀτάλου εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Διὰ τῆς λατρείας τῆς ἀρχικῆς ταύτης θεότητος παριστάνετο συνήθως ἡ ἰδέα μιᾶς γονίμου, ὑπερτάτης καὶ οὐρανίου οὐσίας, προξένου πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζωτικῶν οὐσιῶν. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ Μαίονος ἀρχαίου Βασιλέως τῆς Φρυγίας ἢ κατά τινας τοῦ Πρωτογόνου καὶ ὅτι ἐπενόησε διάφορα μουσικὰ ὄργανα πρὸς ἴασιν πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐν ἀγροῖς διαιτωμένων ἀνθρώπων, παριστανομένη εἰς ἄκρον ὡραία καὶ συνετή. — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὁποίων εἰς ὑπῆρξεν καὶ ὁ προσφιλής της Ἄτυς, ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Γάλλοι, ὄντες ἅπαντες εὐνοῦχοι καὶ τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχέγαλος, ἴδε Γάλλος· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κουρῆτες· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Κυβήβη· πρῶτον δὲ εὕρηται τὸ ὄνομα Κυβέλη παρὰ Σιμ. Ἐπ. 106. Εὐρπ. Βακχ. 79. (κατὰ τοὺς Γραμματικ. αἱ Γραφ. Κυβήλη καὶ Κύβελλα εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Κυβέρνισκος, ὁ. Λύκιος, υἱὸς τοῦ Σίκα, εἷς τῶν θαλασσίων ὑποστρατηγῶν ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητκ. Κυβήβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡροδτ. 5, 102.

Κύβιστρα, τά. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Κυδαθήναιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναίου ὤν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλάτ.

Κυδίας, ου, ὁ (-υ-) Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. Λουκ.

Κυδιμάχη, ἡ (ᾱ) Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Λουκ.

Κυδίππη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καὶ Βίτωνος, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ποτὲ ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως· ἴδε Κλέοβις καὶ Βίτων. Ἡροδτ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου. Καλλμ.

Κύδνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ταρσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης· εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἠσθένησε βαρέως ὥστε μικρὸν ἀπέφυγεν τὸν θάνατον. Ξενφν Ἀνάβ. α', 2, 24. Ἀρριαν· ταυῦν Καρασού.

Κυδραγόρα, ἡ, καὶ Κυνδραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρόφιος ἠγεμὼν τῆς Φωκίδος ἐγέννησε τὴν Ἀστυδάμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολστ. Εὐριπ.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τά. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, πιθαν· ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ κληθεῖσα. Ἡρόδτ. 7, 30.

Κύδων, ωνος, ὁ (ῡ) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλίδος Νύμφης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία. Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Κύδων, ωνος, ὁ, πληθτκ. οἱ Κύδωνες. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτως ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κυδωνίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἠλιδι κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παυσ. ς', 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὔσταθ. εἰς Ὅμ Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ἠυξήθη ὑπὸ τῶν Σαμίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι τοξόται· ταυῦν Κανέα ἢ Χανιά. Ἡροδτ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κυδωνίας ἢ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ ναοῦ αὐτῆς ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύνα. Ὀρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ή, όν. Τῆς Κυδωνίας ἢ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὤν· ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 12.

Κυδώνιος, ία, ιον. Τῆς Κυδωνίας. Καλλμ. — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ Κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὖσα καὶ Οὐσιστκ. = Κυδωνία. Εὔσταθ.

Κύζικος, ὁ (-υυ) Υἱὸς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου βασιλεὺς τῶν Δολιόνων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν ἐντεῦθεν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ κατελήφθησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ βιασθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν αὖθις εἰς τὰ ὀπίσω, νομισθέντες ὡς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἐφεξῆς ἡμέραν μαθὼν ὁ Ἰάσων τὸν ἐξ ἀγνοίας πραχθέντα φόνον τοῦ Κυζίκου, ἔθαψεν αὐτὸν ἐπιπλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς ἀνάμνησιν ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Κύζικος, παραδοὺς καὶ τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πένθους διὰ τὸν συμβάντα τοῦτον θάνατον ἔκοψαν ἅπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Κύζικος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 949. καὶ ε. ξ. Ἀπολδρ. α', 9, 18.

Κύζικος, ἡ (-υυ) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι οἱ Μιλήσιοι, ὁ δὲ Μίγας Ἀλέξανδρος ἤνωσεν αὐτὴν διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὴν ἀπέναντι στερεάν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑψώνοντο δύο ὄρη μετρίου μεγέθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· ταυῦν Κύζικος. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων· πλησίον ταύτης ἔκειτο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡροδτ. 4, 14. Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Κυζικηνός ή, όν, ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οὐσιαστκ. χρυσοῦν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἕνα λέοντα, ἔχον βάρος 28 Ἀττικῶν δραχμῶν. Ξενφ. καὶ Κυζικηνός ή, όν· τῶν Κυζικηνῶν ἢ εἰς τοὺς Κυζικηνοὺς ἀνήκων. Ἀριστφ Εἰρ. 1176.

Κυθείρη, ἡ. Νεώτρ. ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Κυθήρεια, ἡ.

Κυθέρεια, ἡ. Cytheres. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὅμ. Ὕμν. Ε', 1.

Κυθέρη, ἡ = Κυθήρεια. Λουκ. Σνμ. 41.

Κυθηρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυθήρων = Κύθηρα. Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 7.

Κύθηρα, τά (ῡ) Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτειοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτόθι πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κύθηραν· εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη δύο λιμένας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογώτερος ὠνομάζετο Σκανδεία καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργούμενον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων εἰς τοὺς Ἀργείους, ὕστερον κατέκτησεν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθη-

ναίων Νικίας καὶ τελευταῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν] Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουρὰν καὶ ἔπεμπον ἐτησίως ἕνα ἄρχοντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, δι' ὃ καὶ Κυθέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡσ. Θεογ. 192. ταυῦν κρινότρ. Τζερίγον. ὅθεν Κυθήροθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῶν Κυθηρῶν. Ὁμηρ. – 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ἀρχαιόθεν ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολστ. Ἡσ. Θεογ. 192. ἔνθα μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νῆσος. ὅθεν, Κυθήριος, ία, ιον, τῶν Κυθήρων ἢ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκων. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 268. ἡ Κυθηρίη νῆσος = Κύθηρα. Ἡροδτ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθηρῶν.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Ἀνθολ.

Κυθηριάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκουσα ἢ τῶν Κυθήρων. Ἀνθολ.

Κυθήριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας. Στράβ.

Κύθηρος, ὁ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτον ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουίδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου ὤν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντεινούσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονικῶν παθῶν μὲ μιαν ὁμώνυμον πόλιν· ταυῦν Θερμιά. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 91.

Κυκήσιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνην Βίσαν. Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι (ξ) Cyclades. Οὗτος ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νῆσοι ὡς σχηματίζουσαι κύκλον περὶ τῆς νήσου Δήλου, οὖσαι κατὰ Στράβ. 12 τὸν ἀριθμόν· γενικώτ. δὲ ἐμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλαι αἱ νῆσοι ταύτης τῆς θαλάσσης ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τῆς Κρήτης, Καρπάθου, Κῶ καὶ Εὐβοίας· κατῳκήθησαν δὲ αὗται ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κᾶρας, τοὺς ὁποίους ἐκβαλόντες τελευταῖοι οἱ Ἕλληνες, ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκόσμησαν διὰ τῆς ποικίλης καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των· ἐσχημάτιζον δὲ αὗται ἰδίας ἀνεξαρτήτους μικρὰς πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἧττταν τῶν Περσῶν ὑπέταξαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμον αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡροδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος· ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ.

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὁρμητικός τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, Ἱππ. 137.

Κύκλων, ωνος, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ.

Κυκλώπειος, εία, ειον. Τῶν Κυκλώπων ἢ ἐκ τῶν Κυκλώπων ὤν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων· ὁ Κυκλώπειος βίος, ἤτοι ὁ νομαδικὸς βίος ὡς ἔζων οἱ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια σπήλαια. Σπήλαιά τινα πλησίον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολίδι ἔχοντα λαβυρινθώδεις διεξόδους. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχεα, οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ ἀκατεργάστων ὀγκων λίθου, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως συνηρμοσμένων ὥστε ἀπετέλουν ἓν συνεχὲς ὅλον· ἐκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοσοῦτον ὀγκώδεις λίθους καὶ νὰ κτίσωτι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἡλ. 1158. Κυκλωπεία πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐντέλει.

Κυκλώπιος, ία, ιον. Τῶν Κυκλώπων ἢ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφερόμενος· ἡ Κυκλωπία Μυκήνα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965. Οὐσιαστκ. ἡ Κυκλωπία, προσυπακμ. ῥαψῳδία, οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἕνατον βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Κύκλωπες, ἐνικ. Κύκλωψ. Cyclopes. Γίγαντες τερατώδεις καὶ φοβεροί, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἄργης, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανὸς, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλεθερώθηταν αὖθις ὑπὸ τοῦ Διός ὅς τις πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους συνειργάζοντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ Ἡσ. Θεογ. 139. Ἀπολδρ. α, 1. Σχόλ. Εὐρ. Ὀρεστ. 965. παριστάνοντο δὲ οὗτοι ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο ἐφευρεταὶ διαφόρων πολεμικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, διατρίβοντες πότε ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Λιπάρας. Καλλιμ. Ἄρτμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύκλωπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαός τις ἄγριος καὶ γιγαντιαῖος ἀναστήματος, κατοικῶν ἀρχαιόθεν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀκοινώνητος, ἄνευ νόμων καὶ διεσπαρμένος εἰς ὄρη καὶ εἰς σπήλαια, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐποίμαιν κατ' ἰδίαν· κατ' ἀρχὰς κατῴκουν οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταβίωξιν τῶν Γιγάντων ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικὰ παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 106. κ. τ. λ. Θουκ. ς', 2. Στράβ. ιά. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ἴδε Πολύφημος. – Γ) ἕτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ οἵτινες ἔκτισαν τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἀνέκαθεν Θρᾶκες, μεταβάντες εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐπιτήδειοι καὶ ἔμπειροι τέκτονες· ἐλθόντες δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ Προίτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔκτισαν αὐτόθι τὰ τείχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ἔτι δὲ λέγεται ὅτι οἱ αὐτοὶ ἔκτισαν καὶ τὰ τείχη τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν τὰ ὁποῖα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τείχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ἐγχειροτέχνοι, μυθολογούμενοι ὅτι αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των, ὅθεν Κυκλώπων θυμέλαι, τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 151. Ἡλ. 1158. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Κύκλωψ, πος, ὁ. ἐνκ. τοῦ Κύκλωπες· ὡς οὐσιαστκ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) ἓν εἶδος χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμιμοῦντο τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατείαν. Ἀριστοφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πελοπίας, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεμιστονόην θυγατέρα τοῦ Κήυκος· διατρίβων δὲ ἐν Ἰτωνι τῆς Θεσσαλίας κατελήστευε καὶ ἐφόνευε τοὺς ὅσοι διέβαινον ἐκεῖθεν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τοὺς Δελφούς· μὲ τοῦτον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἤρχετο εἰς τὴν Τραχινίαν καὶ πληγώσας αὐτὸν βαρέως τὸν θανάτωσεν λαβὼν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρον. Ἡσ. Ἀσπ. 57. κ. ε. ξ. 413. – 423. Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 386. Ἀπολδρ. β', 7, 7 — 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχέδωρον ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι κατακτείνων ἀνιλεῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἤγειρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρός του Ἄρεος. Ἀπολδρ. β', 5, 11. — 3) Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Ἐκάτωνος, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὅς τις ἐφορμήσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἀράξωσιν ἐνταῦθα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Πίνδ. Ὀλ. 2, 147 (82). Στράβ. ιγ'. Κατὰ Παυσ. ί, 14. ἔλαβεν ὁ Κύκνος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Προκλείαν θυγατέρα τοῦ Κλυτίου γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τέννην. — 4) Τιὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρίας ἢ Τρίας, εἰς ἄκρον εὐειδὴς δὶ ὃ καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλιπον αὐτὸν διὰ τὰ ἄτοπα καὶ αἰσχρὰ ἤθη του· τελευταῖον δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Λιβ. 12. Ὀβίδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εία, ειον. Τοῦ Κύκνου ἢ εἰς τὸν Κύκνον ἀνήκων, ἢ Κύκνειος μάχη. Πινδ.

Κυλάβαρις, ιδος, ἡ, καὶ Κυλλάβαρις, Λουκ. Γυμνασιάντι πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ ἀπέχον τριακόσια βήματα τῆς πόλεως, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας Κυλαβάρου λεγομένου, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Παυσ. β', 22. ἔτι τὸ Κυλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλάβαρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Κυλλήνη. Πινδ.

Κυλλάνιος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κυλλήνιος.

Κύλλαρος, ὁ. Τέκτων τῆς Ποδάργης, ἄριστος καὶ ὡραῖος ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐπρόσφερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σουίδ.

Κυλλήν, ῆνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐλάτου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Παυσ. ή. 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐκτείνετο δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάμπη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, δὶ ὃ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ· ταυῦν Ζυρία Ὁμ. Ἰλ. Β, 603. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ 2. Θουκ. – 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη παραθαλασσίως, ἥτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἠλείων, ταυῦν Χιαρέντζα. Θουκ. α, 30. Ξενῳ. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενῳ. Κυρπαιδ. ζ', 1, 45. ἀναφερομένη· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Καρήνη καλουμένη, κειμένη παραθαλασσίως. ὅθεν Ἐπίρμ. Κυλλήνηθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Κυλλήνιος, ία, ιον. Τῆς Κυλλήνης ἢ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήκων· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 272. καὶ Οὐσιαστκ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐκ

Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. η', 17.

Κύλλιος, ὁ, = Κυλλήνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Κυλλήνιος.

Κυλλύριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίοις Ἡροδτ. 7, 155. ἔνθα ὁ Valkanaer Κιλλικύριοι ἐδιορθ.

Κύλων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων καὶ πλουσίων πολιτῶν, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπροσηγορίας του ἑλκύσας πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν εἰς τὴν ψυχρίαν του, ἀπεφάσισε νὰ σφετερισθῇ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περὶ τὴν 45 Ὀλυμπ. καθ' ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθον εἰς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ νὰ ἑορτάσωσι τοὺς κοινοὺς αὐτόθι ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὑρὼν εὐκαιρίαν ἐπιτήδειον ἐκυρίευσε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὅμως πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἄρχοντος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στενοχωρούμενος ὑπὸ ἐλλείψεως ἐφοδίων μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐκφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ στασιῶται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ἀφ' οὗ πρότερον δι' ἀπάτης ἔσυρεν αὐτοὺς ἔξω τοῦ ναοῦ· Ἡροδτ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαίθας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κύμης, ἡ ἐκ τῆς Κύμης ὤν, εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων· ὁ Κυμαῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, τανῦν Κόλπος τοῦ Σάνδαλι. Στράβ. — 2) ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumanus Sinus. Στράβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 253,

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ, Δωρκ. Κύμα (ῡ). Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν γῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λοκρίδος, παρὰ τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατὰ Στράβ. ἐφημίζοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν των. Ὅμ. Ἐπιγ. Κύμη ἡ Αἰολίς. Ἡσ. Ἔργ. 634. Θουκ. ἔτι δὲ καὶ Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλουμένη, Ἡρόδτ. 1, 149. ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους ὡς κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Λοκρῶν, τανῦν Σανταρλί. — 2) Κύμη, ἡ, Cumae. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐλθόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλασσίως. Κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων δόξαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Οὐϊργίλιος παρεδέχθη, ἐλέγετο ὅτι ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐδείκνυον καὶ τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διέτριβε πλησίον τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλσος Τριβίαν λεγόμενον. Πινδ. Πύθ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδική, παρὰ Θουκ. 3', 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αία, αῖον· τῆς Κύμης ἡ εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Κύμης.

Κυμοδόκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 39. Ἡσ. Θεογ. 252. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἡσ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ θοός.)

Κυμοτόλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἑκατόγχειρος Βριάρεω, Ἡσ. Θεογ. 819. (κῦμα, πολέω).

Κυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ Θεογ. 255. Ἀπολλ.

Κύνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντα. Ἀρριαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας μὲ πολλὴν φήμην διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 6, 114. (Κυνέγειρος, Κρινάγ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 147.)

Κύναιθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πηγὴν Ἄλυστον καλουμένην τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικήν τινα δύναμιν· Παυσ. η', 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιθαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κυναίθα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κύναθος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 2) Ῥαψῳδός τις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνδία, άδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὡς ἐλέγετο κείμενον εἰς τὸ ὕπαιθρον δὲν ἐβρέχετο οὐδέποτε· Πολύβ. 15', 4.

Κυνδραγόρα, ἡ. = Κυθραγόρα. ὅπερ ἴδε.

Κυνέας, ου, ὁ. Πρῶτος ὑπουργὸς καὶ εὔνους τοῦ βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύρρου, Θεσσαλὸς τὸ γένος· διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην πλησίον τοῦ Δημοσθένους, τὴν δὲ πολεμικὴν ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κατεστάθη εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνδόξων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του· οὗτος ἐζήτησε διὰ τῶν φρονίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν, τὸ ὁποῖον μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκτελέσῃ συνεκστρατεύσε μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος τούτου παρὰ τοῦ ὁποίου σταλεὶς ὕστερον πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ πραγματευθῇ μετὰ τῆς βουλῆς τὴν εἰρήνην, κατέπεισε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τὸ νὰ παραχωρήσωσι δι' ὅλου τὴν προτέραν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ τῆς ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀππίου Κλαυδίου μὴ δυνηθεὶς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ διαπραγματεύσειν, ἐπέστρεψεν ἄπρακτος πρὸς τὸν Πύρρον εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησε τὴν ὑπαρχὴν καὶ μεγάλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς γερουσίας.

Κύνης, τος, ὁ Τὸς τοῦ Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας. Θουκ, β', 102.

Κυνήσιοι, οἱ, παρ' Ἡροδτ. 2, 33. = Κύνητες

Κύνητες, οἱ Ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰ δυτικώτατα ἄκρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, κατὰ Manneit. λαός τις Κελτικὸς ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· πιθαν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κοινεῷ χώρᾳ αὐτόθι. Ἡρόδτ. 4, 49.

Κυνητικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, πιθαν. κειμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ· Στέφ. Βυζ

Κυνθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κύνθου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνθου ὄσσα. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 61.

Κύνθιος, ία, ιον Τοῦ ὄρους Κύνθου ἢ εἰς τὸν Κύνθον ἀνήκων. Κύνθιος ὄχθος, = Κύνθος. Ὅμ. Ὕμν Ἀπομ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνθιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ Λητώ, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνθος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 141. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται καὶ θηλ. παρ' Ἀντιμάχῳ.

Κυνία, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιάδων· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσυπακμ. φιλόσοφοι. Οὕτως ὠνομάσθη ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἕνα τόπον ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου ὠνομάσθησαν οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χαρακτὴρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ὁ αὐτὸς μὲ ἐκεῖνον τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτικὴ ἠθική, καὶ ἥτις καταφρόνει πᾶσαν θεωρίαν καὶ περὶ τὰ πράγματα σκέψιν· θέλοντες δὲ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νὰ ζῶσι συμφώνως καὶ ὅσον δυνατὸν πιστῶς μὲ τὴν φύσιν ἀρκούμενοι εἰς τὴν πλήρωσιν μόνων τῶν πρώτων καὶ κυρίων χρειῶν των, διῆγον τὸ πλεῖστον βίον ῥυπαρὸν καὶ θηριώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀληθῆ ἡδονὴν καὶ τέρψιν τῆς ψυχῆς, δι' ὃ καὶ κατεφρονοῦντο ὑπὸ πολλῶν φρονίμων ἀνθρώπων διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπειρόκαλον ἤθός των. Ἐπισημότεροι ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὑπῆρξαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνιμος, ὁ Κράτης καὶ ὁ Μένιππος. Λουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὕτη τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ. γ', 8 — 2) Γυνή τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρὰ κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου Ἡροδτ. 6, 71. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κύννα, ἡ, = Κύνα. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

Κύννιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τινος αὐτόθι γενεᾶς Κυννίδαι καλουμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνοκέφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλή.) Κατὰ Στράβ. η', 3, 6. μυθολογούμενόν τι ἔθνος παρ' Αἰσχ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὅρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτης, ου, ὁ, Δωρκ. Κυνόρτας, α. Τὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀκίνθου, βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος· τούτου ὁ υἱὸς Περιήρης ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γοργοφόνης τὸν Ἰκάριον, Τυνδάρεων, Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλ. γ', 10. 3. Παυσ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ.

Κῦνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου αὐτόθι ἀκρωτηρίου καὶ ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Ὀποῦντος· τανῦν Κῦνο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 521. — Στράβ.

Κυνόσαργες, εσυς, τό. Τόπος τις κείμενος ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρκτικῶς ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκείου, ἱερὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων Ἀθηναίων γονέων. Περίφημον πρὸ πάντων κατεστάθη τὸ Κυνόσαργες ἀφ' ὅτου ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν σχολήν του εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μέρους ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ὀ-

παιδοὶ αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργὸς ἤτοι ταχύς, διότι ἐν ᾧ ποτὲ ὁ Δίομος ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κύων τις ἁρπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἔφυγεν μὲ αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. α', 19.

Κυνοσάργης, ους, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ. Δύο ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σκοτούσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δεύτερον βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ. Πλούτ. — 2) Ἕτερος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 15. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων οἵτινες σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἄρκτου. Τζῖν. Ἐρατοσθ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων μεσημβρινώτερον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡροδτ. 8, 76.

Κυνὸς σῆμα, τό· καὶ Κυνόστημα, Στεφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχουσα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκβ. 1275. Θουκ. η', 104, 105. ἔτι δὲ καὶ Ἑκάβης μνημεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τά. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ βασιλέως Κροίσου ἐν Ἀνδίᾳ ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυρίευσις ἔκλινε μετὰ μίαν αἱμοβόρον μάχην πρὸς τὸ μέρος τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἔκτοτε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τὴν Κυνουρίαν. Ἡροδτ. 1, 81. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ὅθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰώνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι χώρα Κυνουρία. Ἡρόδτ. η', 73.

Κυνώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ ἑνὸς τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, Σπακὼ κατὰ μηδικὴν διάλεκτον καλουμένη ἥτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν μέγαν, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὅτι ἐθήλασε αὐτὸν μία κύων. Ἡρόδτ. 1, 110.

Κυνῶν πόλις, ἡ (υ) καὶ Κυνόπολις, ἡ, Πτολ. Canum Urbs. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα· Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνουβίδος παριστανομένης μὲ κεφαλὴν κυνός· ταύτην Σαμαλλούτ. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κυπαρισσήεις, εντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι οὖσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νέστορος· Ὅμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μακιστίας χώρας ἐκτεινομένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἔρημον χωρίον ἡ Κυπαρισσία καλουμένον. — 2) ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαρισσία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαρισσίαν πόλιν. Παυσ.

Κυπαρισσία, ἡ, = Κυπαρισσήεις. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταύτην Κάβο Ἀπιδαλιά. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, ταύτην Ἀρκαδία καλουμένη. Στράβ. καὶ, Κυπαρισσαί, αἱ. Παυσ. ἡ Κυπαρισσαία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισσεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Κυπάρισσος, ὁ (υυ-υ). Τιὸς τοῦ Μινύαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κυπάρισσος. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπάρισσος, ἡ (υυ-υ). Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατά τινας ἄλσος κυπαρίσσων αὐτόθι· Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σκυλ.

Κυπρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἢ διότι ἦλθε πρῶτον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ία, ιον. Τῆς Κύπρου, ἡ ἐκ τῆς Κύπρου ὢν ἢ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυκμ. Ἔπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαῖα τινα ἡρωϊκὰ ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λέγεται ὅτι πρῶτον ἐπενοήθησαν, ἢ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἰτίου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν οὐδ' ὅλως Ὁμηρικὰ ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ· Αἴλ. ποικ. Ἱστ. θ', 15. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, ἔσθ' ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἴληπται καὶ ὡς μακρόν·) ἔτι δέ, Κύπριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 422. Αἴτκ Κύπριδα καὶ Κύπριν· Ὅμηρ. ἡ γενκ. Κύπριος, εὑρηται παρὰ τοῖς ὕστερον· Θεοκρ. Εἰδ. ια', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογενής, ούς, ἡ, = Κυπρογένεια· Ὅμ. Ὕμ. θ', 1. Σολ. Λεῴ. 2.

Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ τοπάρχων τοῦ Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλούσια καὶ ἄφθονα μεταλλεῖα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συσταθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἅπασα ἡ νῆσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὴν Ἀμαθοῦντα, εἰς τὴν Λάπαθον καὶ Σαλαμινίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμῖνα. Κατὰ Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περίμετρος ἦν 3420 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἐπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δάσεων τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὄλυμπος· καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐσύστησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν Πιθαν. Σύροι καὶ Φοίνικες διοικούμενοι ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν ἐνταῦθα ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλαμῖνα, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐαγόραι λεγόμενοι· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκείδου ὑπὸ τὴν Περσικὴν δυναστείαν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν Περσίαν χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μὲ τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου· ταύτην Κύπρος· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κυπριόθεν, εἰς τὴν Κύπρον· Ὅμ. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 21. Ὀδ. Θ, 362.)

Κύρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου, Στράβ. ἔτι Κύρου πόλις, ἡ· Ἀρρίαν. καὶ Κυρέσχατα, τὰ, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στραβ.

Κυράνα, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύρσυνις, ιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύης πλησίον τῆς χώρας τῶν Γυζάντων, παράγουσα ἄφθονον οἶνον καὶ ἐλαίας. Ἡροδτ. 4, 195.

Κύρβας, αντος, ὁ, πληθ. Κύρβαντες, κατὰ συγκπ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες, Καλλιμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἡγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέρκαφος ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμιρον· Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εία, εῖον, ἴδε Κῦρος.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις κυρ. Ἐπικράτης ὠνομάζετο· Δημ. Παραπρ. σλ. 433. Becker. ἀλλαχοῦ δὲ Κηρυβίων, παρβλ. Ἀθην. σελ. 242. D. — 2) πιθαν. ὄνομα ἀρτοποιοῦ τινος, ἀντὶ Κιριβός, ὅπερ ὅρα.

Κυρή, ῆς, ἡ. Ἱεράτις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἔνθα ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. Ἡροδτ. 4, 158. παρ' ᾧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος κέκληται· παρβλ. Πίνδ. Πυθ. 4, 524. διάφορος δὲ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὅρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyranaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύας ἐν Ἀφρικῇ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἀπὸ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἕως τοῦ Κόλπου τῆς μεγάλης Σύρτεως, ταύτην σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βασιλείου τῆς Βάρκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπισήμους πόλεις, δι' ὃ καὶ Πεντάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὰς πέντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Βερενίκη, Ἀρσινόη, Πτολεμαΐς, Ἀπολλινούπολις καὶ Κυρήνη, ἀκμάσασαι τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Στράβ. καὶ, ἡ Κυρηναΐη χώρη· Ἡροδτ. 4, 199. ἔτι δὲ, ἡ Κυρήνη ἀντὶ ἡ Κυρηναία.

Κυρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κυρήνης ἢ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης· Ἡροδτ. 2, 161. (τὸ υ ἔστι μακρὸν Καλλιμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 22, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων, ἥρπασεν

ἀπὸ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύαν ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνησχολεῖτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας της, καὶ ὅτι μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου ἐφόνευσεν ἕνα φοβερὸν λέοντα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν πέριξ χώραν. Πινδ. Πύθ. θ, 23. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύᾳ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήδην Βασιλέα τῆς Θράκης· Ἀπολλόδ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴδμονα· Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 139. — 4) Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 98.

Κυρήνη, ἡ, = Κυρηναία, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύᾳ Ἡροδτ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βάτου ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ μητρόπολις αὕτη διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρὶς διαφόρων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Καλλιμάχου, Ἀριστίππου, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· τανῦν Κορὲν ἢ Καυρών· Ἡροδτ. 4, 155. Θουκ. (τὸ υ ἔστι μακρόν· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 501. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ βραχύ· Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72, 91. παραβλ. Spitzner Προσωδ. §. 66. 2. σημ. 3.)

Κυρῖνος, ὁ, Quirinus. Ὄνομα κύρ. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. (Κυρίνος διὰ τοῦ ι παρὰ Λεοντ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτρ.

Κυρῖνος, ὁ, = Κυρεῖος, ὅπερ ὅρα.

Κύρις, εως, ἡ, καὶ Κύρεις, αἱ, Cures. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ Πομπιλίου πληθ. αἱ Κύρεις, παρὰ Διον. Ἁλ. Ἐνικ. ἡ Κύρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ. καὶ Κουρίτης. Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ· παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μία Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων φεύγουσα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν ἦλθε καὶ ἀπεκαταστάθη ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἔκτισε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλερίαν ἢ Ἀλαλίαν καλουμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρνος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐσύστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμενε πάντοτε ἡ Ἀλερία· κατὰ Στράβ. εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς χρόνον πολὺν καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες βίον θηριώδη, τῶν ὁποίων ὅσοι ἡλίσκοντο ἐπωλοῦντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ἀλλοεθνεῖς· Ἡροδτ. 1, 165. τανῦν Κόρσικα· — ὅθεν, Κύρνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡροδτ. 9, 105.

Κύρνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Κύρνος. Ἡροδτ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γνωμικά του ποιήματα. Θεογ. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀμαράδου ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· Πτολ. 5', 2.

Κῦρος, ὁ· Cyrus, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ πρότερος λεγόμενος. Τὸς τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνιος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους· καθ' Ἡροδτ. 1, 105. θέλων ὁ Ἀστυάγης ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς ὀνείρου ὁ ὁποῖος ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρός του μέλλει νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρέδωκε τὸν Κῦρον νήπιον ἔτι ὄντα εἰς ἕνα τῶν προὐχόντων τοῦ βασιλείου τὸν Ἅρπαγον καλούμενον διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, ἀλλ' ὁ Κῦρος σωθεὶς ὑφ' ἑνὸς ποιμένος καὶ αὐξηθεὶς παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἔτι δέκα χρόνων ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἅρπάγου, ὥρμησε μ' ἓν Περσικὸν στράτευμα κατὰ τοῦ πάππου του Ἀστυάγους, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην αἰχμαλωτίσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολούθως ἐκστρατεύσας μὲ πολυάριθμον καὶ ἰσχυρὸν στράτευμα ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπάταξε τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μικρὰν Ἀσίαν ὁμοῦ μὲ τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις, αἰχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον· τελευταῖον δὲ προχωρήσας ἀρκτικώτερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγετῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι ἐννέα χρόνους. Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται πάντῃ διοφόρως τὴν ἀρχὴν καὶ αὔξησιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον βασιλεύσας τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν ἡσύχως εἰς τὸν θρόνον του· Ξενφ. Κυρπαιδ. — ἔτι, ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Πέρσ. 765. ὀνομάζει αὐτὸν τρίτον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρῶτον τὸν Μήδον καὶ δεύτερον τὸν Κυαξάρην. — 2) Κῦρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Λυδίας, μεγάλης Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Ἰωνίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλευθεὶς τὸν ἀδελφόν του ἤδη ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐσύναξε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦσαν ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σάρδεων σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλέα ἀδελφόν του ἀπαράσκευον ἔτι, ἐφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κώμης Κουνάξης ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἐρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ἓν στράτευμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως καθ' ἣν στιγμὴν ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ ἔμελλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 8, 21. — ὅθεν Κυρεῖος, εία, εῖον· τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων· οἱ Κυρεῖοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατιῶται· τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· (ἡ γραφ. Κύριος καὶ Κυρῖνος παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κῦρος, ὁ. Χώρα τις ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καὶ, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀρρ.

Κῦρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρότερον Κόρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κύρρος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ ἑνούμενος μὲ δύο ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κοῦρ καὶ Μεγκαρί· ῥέων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Κούρ. Στράβ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Πασαργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν Κορές· Στράβ. 15'. ἔτι δὲ Κόρος, Διον. Περ. 1073. (ἡ γραφ. Κύρος ἔστιν ἡ ὀρθ. ἡ δὲ Κύρος ἡμαρτ.)

Κυρούπολις, εως, ἡ, = Κύρα. Ἀρρ.

Κυρρήστης, ου, ὁ· καὶ Κυρρέστης. Στέφ. Βυζ. θηλκ. Κυρρήστις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Κύρρου ἢ τῆς Κυρρηστικῆς χώρας. Στράβ.

Κυρρηστικός, ή, όν. Τῶν Κυρρήστων ἢ εἰς τὴν πόλιν Κύρρον ἀνήκων· — ὅθεν, Κυρρηστική, προσυπακμ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κύρρον. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξὺ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Κομμαγηνῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κύρρος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἠμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἰδομένης· Θουκ. β', 100. — 2) Πόλις τῆς Κυρρηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύω στάδια τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν ἐρείπια τοῦ Κορούς λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε νὰ ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὃ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Στεφ. σελ. 296. Ἀρπ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἡ γραφ. Κυρσίλος καὶ Κύρσιλος ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κύρτωνες, αἱ Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης,

Κυρτώνιον, τό. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κόρτωνα. ὅπερ ὅρα.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγενήθη ἡ Μήδεια· πιθαν. ἡ νῦν Κατάϊς. Σουίδ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κυταῖος, αία, αῖον· τῆς Κυταίας ἢ ἐκ τῆς Κυταίας ὤν· Ἐπιθ. τοῦ Αἰήτου· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1095. Στράβ. — 2) ὁ Κυταιεύς, έως, = Κυταῖος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 403. — 3) Κυταῖς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἡ Κυταὶς Ἤπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυταίαν χώρα, ταύτ. τῷ Κολχίς. Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 399. — ἡ Κυταὶς πόλις, = Κυταία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1267.

Κύταιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβριῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ.

Κυτίνιον, τό (υ–υυ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρασσοῦ. Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινιάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυτίσωρος, ὁ. Τὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης. Ἡροδτ. 7, 197. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Κυτίσωρος, παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀμάστρεως, ἔχουσα ἕνα λιμένα· τανῦν Κίτρος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης· Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ, τὸ Κύτωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Κύφαντα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν

χεόνων τοῦ Πεντανίου εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36 Πευσ.

Κύφαρα. Πόλις τῆς Θεσσαλιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· ἄλλως καὶ Κυπαίρα καλουμένη.

Κύφος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Περῤῥαιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Κύφος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ.

Κύφος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Περῤῥαιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύφος, ὁ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύφος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυχρέως κληθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 776.

Κυχρεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κυχρέως ἢ εἰς τὸν Κυχρέα ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεῖαι ἀκταί, ἡ νῆσος Σαλαμίν. Αἰσχ. Περ. 557.

Κυχρεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος θυγατρός τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ἕνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις κατηφάνιζε τὴν νῆσον Σαλαμῖνα πλησίον τῆς Ἀττικῆς ἔγινεν αὐτόθι βασιλεύς· ἀποθανὼν δὲ ἄτεκνος ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱόν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7 Στεφ. Βυζ.

Κύψελα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κυψέλου, υἱοῦ τοῦ Αἰπύτου. Θουκ. ε', 33. Παυσ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου μεταξὺ τῆς Στενιτορίδος λίμνης καὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, τανῦν Ιψέλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ, τὸ Κύψελον, Στράβ. ἔτι, τὰ Κύψελα, παρὰ Πτολ. ὅθεν, Κυψελῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Κυψέλου Ἡροδ. κληθ οἱ Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλατ. Φαιδ. σελ. 233. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 3', 13. (ἡ γραφ. Κυψελλίδης, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰπύτου, βασιλεύς τῆς Ἀρκαδίας ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδω εν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ. η', 5. — 2) Τίος τοῦ Ἠετίωνος Κορίνθιος, εἷς τῶν συγγενῶν τῆς αὐτόθι δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας ἐσφετερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν κατασταθεὶς ἀπόλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐκυβέρνει οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν φονεύων πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους αὐθις ἐξορίζων· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξηστένισε πολλοὺς ἐκ τῶν προύχόντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἄρχισε νὰ δεικνύηται πρὸς τοὺς ὑποκόους του εἰς ἄκρον εἰρηνικὸς καὶ πρᾷος, ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Περίανδρον· Ἡροδτ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα φατρία τῶν Βακχιάδων ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβὰς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας βιβλ. γ', 17, 1. ὅστις ἰδὼν αὐτὴν κατασκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀνάγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλαφαντίνου ὀστοῦ. — 3) Πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡροδτ. 6, 34. καὶ Κύψελλος Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 45.

Κύων, υνός, ὁ, = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίωνος, ὁ. Ὄρος τι ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτιοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δακίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἐῤῥέων ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Στράβ.

Κώης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἐρξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑσπάσπου. Ἡροδτ. 4, 97.

Κώθων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχώδης καὶ ἀκατοίκητος, Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνος διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἰς τὸν λιμένων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Κώϊος, ία, ῖον· ἀντὶ τοῦ συναιρ. Κῷος, ὅπερ ὅρα.

Κώκυλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα φυγὼν ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἤραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Παυσ. η', 4. Διοδ. Σικ. δ', 81. πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἐνταῦθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν· Διοδρ. Σικ. αὐτόθ.

Κώκυτος, ὁ Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγός, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 514. λέγει ὅτι ἐῤῥέων ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐχύνετο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 740. καὶ 807. ἀναφέρεται ὅτι ἐῤῥέων ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ εἰσέβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς εὕρηται ὁ Κώκυτος οὗτος ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ εἰς τὸν ᾅδην διαπόρθμευσις, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχεροντίας. Εὐρ. Ἄλκ. 445. Ἡρακλ. μαιν. 770, 838. Πινδ. λείψ. Εὐριπ. Φοιν. 1322. Θεοκρ. Εἰδ. 13', 41. — 2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσβάλλει. τανῦν Γλυκί. Παυσ. α', 17.

Κωκυτός, οῦ, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἰατρὸς διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Ἅδωνιν. Πτολ. Ἡφαισ. α'.

Κῶλι, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλαύα. Πτολ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 1. Σχόλ. Ἀριστφ. Λυσ. 2.

Κωλιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. ἄκρα. Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀλαίμου ἄκρας, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιὰς ἀπὸ τοῦ κωλῆ, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρωπίνου ποδός· Ἡροδτ. 8, 96. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἰς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστφ. Νεφ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστφ. 1145.

Κώμβρεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· Ἡροδτ. 7, 123.

Κωμίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 230.

Κωμισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαί· τανῦν Κωμίς· Στράβ.

Κῶμον, τό· Comum. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐσύστησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· τανῦν Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κάρνων οὖσα ἀποικία Ῥωμαϊκή. Στραβ.

Κωνσεντία, ἡ· Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Λίβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀποικία Λατίνων.

Κωνσταντῖνος, ὁ, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας. Τίος Κωνσταντίου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ ἐν τῇ πόλει Ἐβοράκῳ τῆς Ἀγγλίας ἢ κατά τινας εἰς τὴν Ναϊσσὸν τῆς Δαρδανίας καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καῖσαρ Αὔγουστος καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Φαύσταν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἐπολέμησε πρῶτον κατὰ τοῦ Γαλερίου, εἶτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτόθι· ἐπιστρέφων δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φονεύσας τὸν τυραννικὸν Μαξέντιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποδοχῆς ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτόθι βουλῆς πρῶτος τῶν Καισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μοναρχίας. Ἤδη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καταπαύτας πᾶσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίωξιν, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγκροτήσας περὶ τὸ 342 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταθέτας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἀποκρούῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ηὔξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκευάζετο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρέως ἀπέθανε τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ Καθέδρᾳ, ἀφήσας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνστάντιον, Κωνσταντῖνον καὶ Κῶνσταν, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε διαιρέσει ὅλον τὸ Βασίλειον του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησε 31 περὶ που χρόνους χαρακτηριζομένη πρὸ πάντων διὰ τῆς πρωτης καὶ ἐπισήμου συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπεραστίσθη μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ Κωνσταντινούπολις, ἡ· Στέφ. Βυζ. ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος, ὁ· Φλαύϊος Χλῶρος. Τίος τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἄνω Μοισίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτο-

ρες Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὕστερον δὲ υἱοθετηθεὶς παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐκλεχθεὶς δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἱσπανίας καὶ Μαυρητανίας, ἐδείκνυτο μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθέδραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἐβόρακον ἡ Τόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποδειχθεὶς μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε διάδοχον τὸν υἱόν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν.

Κωνώπα, ἡ. Τὸ πρῶτον κώμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πόλις ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης γυναικὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἀρσινόη. Στράβ. καὶ Κωνώπη, ἡ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Κῷος, ῴα, ῷον. Τῆς Κῶ· ἴδε Κῶς.

Κῶπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, τανῦν Τοπώλια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαῖος αἶα, αἷον· τῶν Κωπῶν ἡ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν ὤν· καὶ Κωπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. δ', 93.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἡ εἰς τοὺς Κῶπας ἀνήκουσα, Ἀριστῳ. Ἀχ. 880. — ἡ Κωπαΐς λίμνη. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀρκτικῶς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρρεον ὅλοι οἱ ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοί, προξενοῦσα διὰ τῶν συνεχῶν κατακλύσεών της βλάβην εἰς τὴν περίξ αὐτῆς χώραν. Οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀθήλων χρόνων κατωρυγμένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομίων ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μῆκος καὶ ἄλλοι πλειότερον, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἠμελήθησαν οὗτοι ὅλως δι' ὅλου, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκοντο οἱ πλεῖστοι πεφραγμένοι· τανῦν λίμνη τῆς Λιβαδίας ἡ Τοπωλίας. Ἀριστῳ. Ἀχαρ. 880. Στράβ. πρότερον δὲ Κηφησὶς καλουμένη. Ὅμηρ.

Κώρα, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κανθικοῦ κόλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. τανῦν Ῥωμανάθα.

Κωρυκαῖοι καὶ Κωρυκιῶται, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προσορμίζοντα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυονησίους πειράτας, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιράζοντο τὰ λῃστευόμενα λάφυρα. Στέφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκωρέα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 713. Παυσ. ί, 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι. Θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβουσαι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Παυσ. ί, 32. ἔτι δὲ καὶ Κωρυκίδες.

Κωρικίδες αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ία, ιον. Τῆς Κωρυκίας ἡ εἰς τὴν Κωρυκίαν ἀνήκων· τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Βαθύ τι σπήλαιον, κείμενον περὶ τοὺς νοτείους πρόποδας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Κορυκίων νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη ἐστάλαζε διὰ παντὸς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον κατέφυγον οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδτ. 8, 36. Στράβ. Παυσ. ί, 32. — ὅθεν αἱ Κωρύκιαι νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Κοιλάς τις βαθεῖα καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὠραίων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο πολλαὶ πηγαὶ ὑδάτων, περίφημος διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς κρόκον, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει καταρρέων τις χείμαρρος καὶ εἶτα γίνεται αὖθις ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν. Ἀπολλ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος κρόκος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 355.

Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἡ Κωρυκὶς πέτρα, τὸ μέρος τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ ἀνέκαθεν τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μὲ λιμένα· πλησίον τούτου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Κωρυκαῖος, αία, αῖον, ἴδε ἀνωτερ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. ἡ Κώρυκος, παρὰ Διονσ. Περ. 855. πιθαν κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον δυτικῶς αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὅμ. Ἅμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. η', 14.

Κῶς, ἡ, ἐπικ. Κόως· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἀπέναντι τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κνίδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ προσφυέστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλήτας· ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματά της· τανῦν Κῶς, κοινοτρ. Στανκιό. Ὅμ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὕρηται ἀεὶ ὁ τύπ. Κόως, αἰτιατ. Κῶν· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. η', 41. καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπελλ. Στράβ. — ὅθεν Κῷος, ῴα, ῷον· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ Κῷοι, οἱ κάτοικ.

Κώσας, α, ὁ, = Κόσας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 26.

Κωφαῖος, ὁ. Ἰνδός τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφήν, ῆνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν· τανῦν Κάβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 22. καὶ Κώφης, ου, Διον. Περ. 1140. — 2) Πέρσης τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβσ.

Κωφὸς λιμήν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λάα, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Λᾶ, Λᾶς, ὅπερ ὅρα.

Λάαθα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Λάβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λάβης. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 24. ἴδε Λάβης.

Λάβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἠετίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον τῆς Κορίνθου τύραννον Κύψελον. Ἡρόδτ. 5, 92.

Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, ὁ Λάϊος, Πινδ. Ἴσθμ. 3, 26. πληθ. οἱ Λαβδακίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλμ. Παλλ. 126.

Λάβδακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Λάϊον. Ἀπολλ. γ', 5, 5. Παυσ. — ὅθεν, Λαβδάκειος, εία, ειον· τοῦ Λαβδάκου ἢ εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφκλ.

Λάβδαλον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ζ', 97.

Λαβέων, ωνος, ὁ, Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Λαβέριος, ὁ, Laberius, Δέκιμος. Ῥωμαῖος ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Φαβρ. Λατ. βιβλ. Ι, 476.

Λάβηρος, ἡ. Πόλις μεσογείος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας)· τανῦν Κέλλς. Πτολ. β', 2.

Λάβης, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μετασχηματίσις τοῦ ὀνόματος Λάχης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν. Ἀριστῳ Σφκ. 832.

Λαβιήνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Λαβικόν, τό, Labici. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πραινέστης καὶ Τουλούσκου. — ὅθεν Λαβικανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λαβίνιον, τό, ἴδε Λαουίνιον.

Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τινος ὄρους κτισμένη μεταξὺ Μυλάσης καὶ Ἀλαβάνδων, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διός. Ἡρόδτ. 5, 119.

Λαβρανδεύς, καὶ Λαβρανδηνός, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνην τῆς Καρίας. Στράβ. ιδ'.

Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ Wesselling ὁ Νεβουκαδνεζάρ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως Ναβοδηνός καλούμενος. Ἡρόδτ. 1' 77.

Λαβύρινθος, ὁ (υ). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον οἰκοδομήν, περιέχουσαν πολλὰς ὁδοὺς καὶ οἰκήματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ περιπλανηθῇ· ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφημοι ὑπῆρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ μεσαιᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου, καθ' Ἡροδτ. 2, 148. κατὰ δὲ Διόδρ. Σικλ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μένητος, περιέχων τρεῖς χιλιάδας κοιτῶνας, τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ἔκειντο ὑπόγειοι· τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδτ. αὐτόθ. περιστατικῶς, γενόμενος αὐτόπτης τούτου. — 2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὑρισκόμενος ἐν πόλει Κνωσσῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Μίνωος, Καλλμ. Δηλ. 311. πιθαν. δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρόν τι σπήλαιον ἀπότομον ὄρους, ἔχον μικρὰς καὶ ἑλικοειδεῖς διεξόδους· παρ' Ὁμήρ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδ. Σικλ. καὶ Πλιν. δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν χρόνων των οὐδεὶς Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀναφέρουσιν ἐν σπήλαιον εὑρισκόμενον περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἀπέχον ἓν Γαλλικὸν μίλλιον τῆς παλαιᾶς πόλεως Γορτύνης.

Λαβώτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Λεωβώτης. Ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης, παρὰ Ξενοφ.

Λαγιάδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγιάδης (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 14. κατὰ Meinek ἀντὶ Λαγίδας ἢ ὁ Λαγίδας.

Λάγκη, ἡ, Lance καὶ Lancia. Πόλις μεγάλη καὶ ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνιήσης Ἱσπανίας, ἐπὶ

τῆς χώρας τῶν Ἀστρουρίων, ἔχουσα τείχη ξύλινα, τά ὁποῖα μετά ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέκαυσαν, ὅτε ἐπόρθησαν τήν πόλιν ταύτην· τανῦν Solantia. Διον. Καστ. νγ', 25, 29. Λαγκίατον, παρά Πτολμ.

Λάγος, ὁ (ᾱ). Πατήρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδών τό γένος. Ἀρρίαν.

Λάγουσα, ἡ. Νῆσος μικρά τῶν Σποράδων ἐπί τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας· τανῦν Κανδιάνα. Στράβ.

Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανῦν Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.

Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν ἐν Αἰθίοπι.

Λάδη, ἡ. Νῆσος μικρά τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλήτου. Ἡρόδτ. 6, 7. τανῦν Ἀγαθονῆσι.

Λαδίκη, ἡ, Δωρικ. ἀντί Λαοδίκη (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Βάτου καί γυνή τοῦ Ἀμάσιος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 2, 181.

Λαδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκιον.

Λάδοκος, ὁ (ᾱ). Τίός τοῦ Εὐχήμου. Παυσ.

Λάδων, ονος, ὁ (ᾱ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Δράκων, ὅστις ἐφύλαττε τά χρυσᾶ μῆλα εἰς τούς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καί τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε διά ν' ἁρπάσῃ αὐτά. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1396. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱός τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τήν Θυγατέρα Μεδώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. Ἡσδ. Θεογ. 344. Διόδρ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καί εἰσβάλλων διά τῆς Ἠλιδος εἰς τόν Ἀλφειόν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τό ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρόν καί διαφανές. Παυσ. ἡ, 25.

Λαέρκης, εος, ὁ. Ἡγεμών τῶν Μυρμιδόνων ὑπό τόν Ἀχιλλέα, πατήρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρίς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρά Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ἀκρισίου καί τῆς Χαλκομεδούσης, πατήρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τόν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἡ καθ' Ὅμρ. ἐκ τῆς Εὐρυκλείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τήν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καί ὁ Λαέρτης μετά τῶν λοιπῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὕστερον δέ συνέπλευσε μετά τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τήν Κολχίδα. Ἀπολδρ. α', 9, 16. ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας μετά εἴκοσι ἔτη, εὗρεν αὐτόν ἤδη γέροντα καί ἐξηντθενημένον ὑπό τῆς λύπης διά τήν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν αὖθις τήν προτέραν νεανικήν εὐρωστίαν του. Ὅμ. Ὀδ Ω, 204-370. ὥστε ἠδυνήθη νά πολεμήσῃ κατά τῶν λοιπῶν Ἰθακησίων μετά τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδ. Ω, 497.

Λαερτιάδης, ου, ὁ (--υυ-). Τίός τοῦ Λαερτίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 200.

Λαέρτιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαέρτης. — 2) = Λαέρτης. Σοφκλ. Φιλ. 401. Εὐρπ. Ἑκβ. 400.

Λαζοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπί τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Κολχίδι περί τάς ἐκβολάς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἀπό τῆς ἐποχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐπεκράτησε συνηθεστρ. τό ὄνομα τοῦτο τῶν ἐν Κολχίδι κατοίκων, οἵτινες ἐβοήθησαν μεγάλως τούς μετά ταῦτα αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων εἰς τούς πολέμους αὐτῶν κατά τῶν Περσῶν καί ἄλλων ἀρκτικῶν λαῶν τῆς Ἀσίας· ἀκολούθως δέ παρεδέχθησαν ὑπό τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου καί τήν Χριστιανικήν θρησκείαν. Ἀρρίαν. Λουκ. Mannert. Γεωγρ. IV, 392.

Λαιαῖοι, οἱ. Λαός τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν περί τόν Στρυμόνα ποταμόν. Θουκυδ. β', 96. Λαΐνοι. Στέφ. Βυζ.

Λαιβῖνος, ὁ, Laevinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λαίλιος, ὁ, Laelius. Ὄνομα γενικᾶς ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καί Laelia Gens. Ἀππιαν.

Λάϊος, ὁ (-υυ). Τίός τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαβδάκου, ὅστις ὢν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀπέθανεν, ἀνετράφη ὑπό τήν ἐπιτροπήν καί φροντίδα τοῦ Λύκου· φθάσας δέ εἰς νόμιμον ἡλικίαν καί ἀναβάς ἐπί τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τήν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τόν περιβόητον Οἰδίποδα, τόν ὁποῖον διά ν' ἀποφύγῃ τήν πλήρωσιν τοῦ δοθέντος χρησμοῦ ὅτι μέλλει ποτέ νά θανατωθῇ ὑπό τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέθηκεν εἰς ἔνδασος, ὅπου εὑρόντες αὐτόν ποιμένες τινές τόν ἔσωσαν· ἐλθών δέ εἰς ἡλικίαν ὁ Οἰδίπους καί ἀπαντήσας ποτέ τόν Λάϊον ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τό τῶν Δελφῶν μαντεῖον διά νά πληροφορηθῇ περί τοῦ υἱοῦ, χωρίς νά γνωρίσῃ αὐτόν, τόν ἐφόνευσεν ὕστερον ἀπό μίαν ἔριδα, ἥτις ἠκολούθησε μεταξύ τῶν δύο· τό δέ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ τότε βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαμασίστρατος. Ἀπολδ. γ', 5, 8. Σοφκλ. — ὅθεν Λάϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Λαΐου ἢ εἰς τόν Λάϊον ἀνήκων. Σοφκ Οἰδ.Τυρ. 451.

Λαῖς, ίδος, ἡ. Ἐπό τό ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρά τοῖς ἀρχαίοις δύο περιβόητοι διά τό ἔξοχον αὐτῶν κάλλος ἑταῖραι, ἐξ ὧν ἡ μία θαυμάζεται ἐξαιραίτως ὑπό τῶν ἱστορικῶν γεννηθεῖσα εἰς τήν πόλιν τῆς Σικελίας Ἔκκαρα καί ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπό τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἐφέρθη παῖς ἔτι οὖσα εἰς τήν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολύ μορφωθεῖσα καί ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ὡραιοτέρων καί θελκτικωτέρων γυναικῶν, ἀπεκατεστάθη εἰς τήν Κόρινθον, ἐλκύσασα μέγα πλῆθος ἐραστῶν· περί ταύτης εἶπέ ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὅτε ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· »Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν· ταύτης ἠράσθη καί ὁ περίφημος Κυρηναῖος φιλόσοφος Ἀρίστιππος, μετά τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καί σ-ενήν φιλίαν. Ἀριστφ. Πλουτ. 179. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ί, 2.

Λαισποδίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκδ. ς', 105. ὅστις λέγεται ὅτι εἶχεν ἐν ἕλκος εἰς τήν ἀριστερᾶν κνήμην. Ἀριστφ. Ὄρν. 1568.

Λαιστρυγόνιος, ία, ιον. Τῶν Λαιστρυγόνων ἢ εἰς τούς Λαιστρυγόνας ἀνήκων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 82. καί, Λαιστρυγονίη, οὐσιαστκ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, ἔνθα τό Τηλέπυλος ἀντί ἐπιθέτου κεῖται· ὅπερ καί ὀρθοτρ. Ὀδ. Ψ, 318.

Λαιστρυγόνες, οἱ, ἐνκ. Λαιστρυγών, ένος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καί ἀνθρωποφάγον, τό ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὅμρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καί φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεύς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καί πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπολις Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τούς Λαιστρυγόνας τούτους ὡς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς νήσου Σικελίας, ὁ δέ Πλίνιος καί ἄλλοι θέτουν αὐτούς πλησίον τῶν Φορμιῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· πιθαν. δέ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τήν Σικελίαν. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ς', 2. Πλίν. III, 5.

Λαῖτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Λάκαινα, ἡ (ᾱ). Θηλκ. τοῦ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρά Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. ὁ Φρύνιχος δέ ἀποβάλλει τήν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως· ἡ Λάκαινα χώρη, Ἡρόδτ. 7, 235. καί ἐπιθτκ. ἡ Λάκαινα λίθος, εἶδος μαρμάρου πολύτιμον διά τό πράσινον καί ζωηρόν αὐτοῦ χρῶμα. Λουκ. Ἱππ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὤν· καί οὐσιαστκ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολδρ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Τίός τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίός τοῦ Διός καί τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβών εἰς γυναῖκα τήν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τήν Εὐρυδίκην καί τόν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτόν μετά θάνατον εἰς τό βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπό τοῦ ὀνόματός του ἐκάλεσε τήν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τήν δέ πρωτεύουσαν πόλιν ἐκάλεσε Σπάρτην ἀπό τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός αὐτοῦ· μετά τόν θάνατόν του δέ ἐτιμήθη ὑπό τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1-18-20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἰδίως δέ Σπάρτη καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Ὅμρ. Ὀδσ. Δ, 1. — 2) Ἡ περί τήν Σπάρτην χώρα τῆς Λακωνίας, ἔτι δέ καί ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπί τῆς αὐτόθι Βοιβηΐδος λίμνης. Πινδ. Πυθ. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τή Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακιβούργιον, τό, Laciburgium. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κειμένη ἐπί τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐϊρούνων, τανῦν Wismar.. Πτολ. β', 11.

Λακινιάς, άδος, ἡ· ἴδε Λακίνιον.

Λακίνιον, τό (υ-υυ), Lacinium. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπί τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, ἐπί τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ ναός τῆς Λακινίας Ἥρας· τανῦν Capo delle colonne. Θεοκρτ. Εἰδ. δ', 33. — ὅθεν Λακινιάτης, ου (ᾱ), ὁ κάτοικ καί Λακινιάς, άδος, ἡ ἐπίθτ. τῆς Ἥρας. Διον. Περ.

Λακίνιος, ὁ (υ-υυ) Περιβόητός τις ἀρχαῖος λῃστής ἐν Ἰταλίᾳ, τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθεν ἐνταῦθα διά νά λάβῃ τάς βοῦς τοῦ Γηρυόνου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τόν ναόν τῆς Λακινίας Ἥρας ἐπί τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Διόδρ. Σικ. δ', 25. Σχολ. Λυκφρ. 856.

Λάκιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. α', 37.

Λάκιππον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀλεκίππης. Πτολμ. β', 4. τανῦν ἐξηφανισμένη.

Λάκμος, ου, ὁ. Στράβ. καί

Λάκμων, ωνος, ὁ. Τό πρός ἄρκτον ἐκτεινόμενον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξύ Θεσσαλίας καί Μακεδονίας. Ἡρόδτ. 9, 92.

Λακράτης, ου, ὁ (-υ-). Νικητής τις εἰς τούς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενφ.

Λακρατίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, καί παροιμ. ἀντί Νικητής ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 220.

Λακρίνης, ου, ὁ (ῑ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθείς πρέσβυς ὑπό τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρός Κῦρον τόν μέγαν. Ἡρόδτ 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (-υυ). Σοφιστής ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Ἀσίας, κατά τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Δημοσθενικός λόγος.

Λακτάντιος Πλάκιδος, ὁ. Συγγραφεύς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχή καθ' ἣν ἔζη δέν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· ἔγραψεν ἐν ὑπό-

μνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου, ὁ (- - -). Φιλόσοφος Ἀκαδημιακός, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑποπεσὼν εἰς διάφορα ἐπαχθῆ ἐλαττώματα πρὸ πάντων εἰς οἰνοποσίαν, ἀπέθανεν ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. Φαβρ. Ἐλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ωνος, ὁ (- -) Δοῦλός τις Συβαρίτης ἐξ Ἰταλίας. Θεοκρ. ε, 5. — 2) Πλαταιεύς τις. Θουκυδ. γ', 53,

Λάκων, ωνος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Ξενοφ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ή, όν. Τοῦ Λάκωνος ἢ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδ. — ὅθεν, ἡ Λακωνικὴ μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορεύουσα πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας καὶ μὲ τὸ ὄρος Ταΰγετον καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα. ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγρφ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτρᾳ μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλαττώθη κατ' ἕνα μέγα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, τανῦν Βασιλοπόταμον ῥέων ἐκ τῆς Σκιριτίδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Γόρυλον καὶ τὴν Τιάσαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα ἀπεκαθίστων κατὰ μέρη τὸ κλίμα αὐτῆς ἄστατον καὶ δριμὺ ἐν καιρῷ χειμῶνος δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. η'. 1. περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐκτείνοντο μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία παράγοντα παντὸς εἴδους καρποὺς καὶ ἐξαίρετον οἶνον. Παυσ. γ'. ἐπίσημοι δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ἡ Σπάρτη, ἡ Σελλασία, ἡ Σκῖρος, αἱ Βρασιαί, καὶ τὸ Γύθιον. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Κυνούριοι καὶ οἱ Λέλεγες, περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὁποίων ἀποσιωπεῖ παντάπασιν ἡ ἀρχαία ἱστορία· ἐφεξῆς ἀναφέρονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συστήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. η', 9. Θουκυδ. γ', 4, 5. Πολύβ. δ', 53. τανῦν Λακωνία ἡ κοινῆρ. Τσακονιά, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστρᾶν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοί, = Λάκωνες. Ἀριστφ. Νεφ. 186.

Λακωνικὸς κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνίαν θάλασσα, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελοννήσου μεταξὺ τοῦ Μαλέα καὶ Ταινάρου ἀκρωτηρίων· τανῦν κόλπος τῆς Κολοκυθιᾶς. Στράβ.

Λακωνίς, ίδος, ἡ· ἰδαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Λακωνικός. Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαῖα. Ὁμ. Ἔπ. Ἀπολ. 410.

Λάλασις, εως, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Κιλικία διῃρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-υυ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐζήτησε νὰ καταπείσῃ τούτους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἔφοδον, βέβαιος ὢν ὅτι θέλουν συνηθῆ νὰ τὰς κυριεύσωσι μὲ εὐκολίαν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχον κἀμει εἰσέτι οἱ Συρακούσιοι οὐδεμίαν πολεμικὴν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαός καὶ μάχη μὲ τὸ νὰ διήγειρε τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ὁλέθριον ἐκεῖνον πόλεμον. Ἀριστφ. Εἰρ 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππιον, τό. Κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1207.

Λαμία, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. Παυσ. ι', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλῆρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἁρπάζουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπανθρώπως, διὸ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς φόβητρον τῶν παίδων. Ἀριστοφ. Σφκ. 1030. 1173. — 3) Περίφημος ἑταῖρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Κλεάνορος καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· τανῦν Ζητοῦνι. Στράβ. — ὅθεν, Λαμιεῖς, οἱ κάτοικοι τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιακός, ή, όν· τῆς Λαμίας ἢ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Διόδρ. Σικλ.

Λαμίας, ου, ὁ (υυ-). Κατ' ἀστεϊσμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμία, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμις, ίδος, ὁ. Μεγαρεύς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ. ς', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Παλαιφτ. 4.

Λαμνιάς, Λάμνιος, Λᾶμνος, Δωρκ. ἀντὶ Λημνιάς, Λήμνιος, Λῆμνος. ὅπερ ὅρα.

Λάμος, ὁ (ᾱ). Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φάλαρον. Παυσ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 127.

Λαμπέτεια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. Πολύβ. καὶ Clampetia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Ῥόδ. αὕτη ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἥρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Παυσ. η', 24.

Λαμπιδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγίδος. Πλάτ. Ἀλκ α', σελ. 124.

Λαμπιτώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Ἀριστφ.

Λάμπιχος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Λάμπος, ὁ. Τὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος καὶ εἷς τῶν πεσβυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρά, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Σουνίου καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδας, α, ὁ (-υυ-), = Λαμπρεύς, ἴδε Λαμπρά. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενφ. Ἀπομν.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 27.

Λάμπων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Λαομέδοντος βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. παρ' Ὁμρ. Λάμπος, ὅπερ ὅρα. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρόδ. 9, 77. — 3) Σάμιός τις. Ἡρόδ. — 4) Ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστφ. Σφκ. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον. Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντάνδρου. Ἡρόδ. 5, 26.

Λάμψιλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Λάμψακος, ἡ, Lampsacum, Κικ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πρότερον Πιτυοῦσα καλουμένη, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πριάπου καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Ἡρόδ. τανῦν Λαμψάκι. — ὅθεν Λαμψακηνός, ή, όν· τῆς Λαμψάκου ἢ εἰς τὴν Λάμψακον ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Λαμῶτις, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἐν Κιλικίᾳ τοπαρχιῶν, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκάδνου. Πτολμ.

Λανούβιον, τό, Lanuvium. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν χωρίον Lavigna. Στράβ.

Λαόγονος, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀνήτορος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Π, 64. — 2) Τὸς τοῦ Βίαντος ἐκ Τροίας. Ὁμρ. Ἰλ. Τ, 459.

Λαογόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων. ὅστις βοηθῶν τοὺς Λαπίθας ἐναντίον τοῦ Αἰγιμίου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β', 7, 7.

Λαογόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, ἴδε Λαοδίκη ἀριθμ. 4.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-), Ἀττικ. Λεωδάμας. Τὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 116. — 2) Τὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὁ ὡραιότερος καὶ ῥωμαλαιότερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁμηλίκων. Ὁμρ. Ὀδσ. Η, 170. Θ, 116. — 3) Τὸς τοῦ Ἐτεοκλέους βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. Παυσ.

δ', 10 Εἰς τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων πόλεμον ἐφόνευσεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλέα υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 61. καὶ Παυσ. ἐσώθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. – 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰωνίᾳ. Ἡρόδ. 4, 138.

Λαοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλερεφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπεδόνα. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολδρ. γ'. 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Παυσαν. ἱ, 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Laodicea. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὔφορον χώραν της τανῦν Ἐσκὶ-Ἰσσάρ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτόθι πόλεων κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὀχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, κατασταθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Λαοδίκη ἡ Λαοδικία. Στράβ. Ἀππιαν. ἔτι δὲ Λαοδίκη. Διον. Περ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας οἱ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατακεκαυμένη, Laodicia Computsta. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτόθι συμβαίνοντας σεισμοὺς καὶ ἐκρήξεις. Στράβ. — ὅθεν Λαοδικεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδν.

Λαοδίκεια, τά, Θουκ. η', 134. ἴδε Λαοδόκιον.

Λαοδίκη, ἡ (ῑ). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολδρ. β', 1. — 2) Ἡ ὡραιοτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἐλικάωνος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀκάμαντος, ὅτε οὗτος ἦλθεν ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μόνιτον· ὕστερον δὲ κατατακομένη ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της, ἐκρημνίσθη ἀφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολδρ. Λυκφρ. 315-497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Η, 145 τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ὠνόμασαν Ἠλέκτραν. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολδρ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἥτις ἔκτισεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Παυσ. Ἀρκ 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικάτορα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντίοχον τὸν Ἱέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην· ὕστερον δὲ φαρμακώσασα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἄνδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Ποντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου. — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ ἑβδόμου, ὕστερον ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκιον, τό, προσυπακμ. πεδίον. Πεδίον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκιδ. δ', 134, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρφ. ἀντὶ Λαοδίκεια· τὰ Λαδόκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Λαοδίκεια, τά, Παυσ. η', 44. ἐκλήθη δὲ οὕτω τὸ πεδίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λαοδόκου υἱοῦ τοῦ Ἐλέμου. Παυσ. κατὰ δὲ Mannert καὶ κώμη τις αὐτόθι, σχηματίζουσα ἓν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαόδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταῖρος τοῦ Ἀντιόχου. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 699. — 3) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 11, 5. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρου. Ἀπολδ. ά, 7, 6. — 5) Εἷς τῶν ἡγεμόνων, ὅσοι ἐκστράτευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶσας. Ἀπολδρ. γ', 6, 4. — 6) Κιθαρῳδός τις. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ δ', 2.

Λαοθόη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλτου βασιλέως τῶν Λελέγων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου. Ὀρφ. ἀργον. 13.

Λαοθόης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντίδος. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λαοκόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πορθάονος βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ Ῥόδ. Α, 191. — 2) Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν περιβόητον ἐκεῖνον Δούρειον ἵππον, ὁ Λαοκόων ἐσυμβούλευσε τοὺς λοιποὺς Τρῶας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζων αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἓν ἱερὸν ἀνάθημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπληξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνικοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παροργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πρᾶξίν του καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλάσσης τελῶν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἔπεμψεν ἡ θεὰ αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἵτινες ὁρμήσαντες κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν δύο αὐτόθι εὑρεθέντων παίδων του, ἐκεῖθεν δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεσώθησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἀποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητά. καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικοῦς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐϊργίλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνειάδος του. (Γενν. Λαοκόωντος παρὰ Κυϊντ. Σμυρ. ιβ', 449.)

Λαοκόωσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφορέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως. Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολδρ. γ', 10, 3. καλεῖται αὕτη Ἀρήνη ἡ Πολυνόρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσδ. Θεογ. 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντιος, ία, ιον. Τοῦ Λαομέδοντος ἢ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐριδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμὼ θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Λάμπον, Ἱκετάονα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀστιόχην. Ἀπολδρ. γ', 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μὲ τὸ νὰ μὴ ἤθελεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς, ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν ἐν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατερήμονε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἄλλη ἀπαλλαγὴ τοῦ θεινοῦ δὲν ἔμενεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βορὰν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἠλευθέρωσεν αὐτήν, φονεύσας τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτον δὲν ἤθελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του, τοῦ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε ταχεῖς ἵππους του, διὸ μετὰ ταῦτα πολεμήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 443. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λαομένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολδρ β', 7, 7.

Λαομήδης. ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύονος. Παυσαν. ἡ, 14.

Λᾶος, ὁ, = Λάϊος. Πίνδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λᾶος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· τανῦν Laino. Στράβ.

Λάος, ὁ, Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν· τανῦν Laino. Ἡρόδτ 6, 21. ἔνθα ἡματμ. Λάος κεῖται. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Lodi Πλίν.

Λαουϊνία καὶ Λαβινία, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.

Λαουίνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διασωθέντα ἀρχαῖα ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρ α', 67. τανῦν Frelica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θέσπιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν καὶ Λήδαν. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥόδ Α, 146.

Λάπαθος. ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλαττίως, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα. Στράβ. Διόδρ. Σικελ. ιθ', 59.

Λαπέρσαι, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀπὸ τῆς πόλεως Λᾶς ἐν Λακεδαίμονι, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στράβων.

Λαπίθαι, οἱ (υυ–), ἐνικ. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ μάχιμον τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενὲς καὶ πλησιόχωρον τῶν Κενταύρων, μετὰ

τῶν ὁποίων ἐπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πειριθόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν διὰ βοηθείας τοῦ Ἡρακλέους· μεταξὺ τῶν Λαπίθων τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων ὡς περιφημότεροι ὁ Δρύας, Καινέας, Ἐξάδιος καὶ Πειρίθους. Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Μ, 128. Ἡσ. Ἀσπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίθαι ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περραιβούς.

Λαπίθαιον, τό. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους. Παυσ. γ', 20.

Λαπίθης, ου, ὁ (υυ–) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἥρως τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδης γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. Ἀπολδρ. γ', 10. 3. Παυσ.

Λάρανδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Λαρανδέχ.

Λαρεντία, ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λάρες, οἱ, Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Ἑφέστιοι ἢ Κοιτοικίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Λάρας. Fast. Ὀβιδ. II.

Λαρτνᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Λάρινον.

Λάρινον, τό. Larinum. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· τανῦν Lurino. ὅθεν, Λαρινάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Λαρινᾶτις, ιδος, ἡ, ἡ περὶ τὸ Λάρινον χώρα. Πολύβ.

Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανῦν Lagodi Como. Στράβ.

Λαρισαῖος, ὁ = Λαρισσαῖος. Δημ. καὶ Πλάτ.

Λάρισσος, ὁ = Λάρισσος.

Λάρισσα, ἡ (– – υ) Θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις. Παυσ. ζ', 17.

Λάρισσα, Ἰωνικ. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν της ταυρομαχίας εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τανῦν Λάρισσα. Ἡροδτ. Θουκ. β', 22 Ἀριστ. πολτ. ε, 6 – 2) ἡ Ἡρεμαστὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγία, πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπί τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη παραλίως πλησίον τῆς Ἀμαξιτοῦ. Θουκ. η, 101. Στράβ. – 5) ἡ Φρικωνίς. Πόλις ἀρχαία τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Λήρισσαι, παρ' Ἡροδτ. 1, 149. ἔτι δὲ ἡ Αἰγυπτία, παρὰ Ξενφ. Κυρπαιδ. ζ', 1, 45. ὁ ὅτι παρεχώρησεν αὐτὴν Κῦρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅσοι ἦλθον καὶ ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ. – 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ξενοφῶν εὗρεν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. – 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Στράβ.

Λαρισσαία, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅς τις εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσου ποταμοῦ ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἀχ. 17. κυρ. θυλκ. τοῦ

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Λαρίσσης ἢ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστκ. Λαρισσαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡροδτ.

Λαρισσαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμης Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. ά, 9.

Λαρισσηνός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Λάρισσος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 23.

Λαρτιάδης, ου, ὁ = Λαερτιάδης. Ἀνθολ.

Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος. Σοφοκλ. Αἴ. ί.

Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης· τανῦν Λάρμες. Στράβ.

Λᾶς, αος, ἡ. Ἐπικ. Λάος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Διοσκοῦροι δι' ὃ καὶ Λαπέρσαι ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 585. Στράβ. κατ' Εὐσταθ. Ὅμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται κατὰ δύω γένη, ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου ἐδείκνυντο ἔτι λείψανά τινα τῆς πόλεως ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λασθένης, ους, ὁ. Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 622. — 2) Ὀλυνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Λασθενία, ἡ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐκ Μαντινείας, ἐρασμία τοῦ Φιλοσόφου Σπευσίππου. Ἀθην.

Λάσιος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. ς', 21.

Λασίων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 30. καὶ Λασιών, ῶνος, Πολύβ. ὅθεν, Λασιώνιος, ὁ κατοικ. Ξενφ.

Λασώνιοι, οἱ Ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡρόδτ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται οὗτοι Καβηλέες Μηδόνιοι.

Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 68 Ὀλυμπ. Ἡρόδτ. 7, 6.

Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.

Λατίνη, ἡ (ῑ) Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λάτιον λεγομένη, Latium. Πολύβ.

Λατινιάς, άδος, καὶ Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου. Ἀνθολ.

Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λατῖνος, ὁ, Latinus. Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ἡσ. Θεογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατά τινας υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρκίας, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνείας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Λατῖνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκαν τὴν θυγατέρα του Λαβίνιαν. Ἰουστιν. Ἐπίτ. – 3) ἔτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Λατινικός.

Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Λατῖνοι κειμένη μεταξὺ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκαίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ Λαβίκιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρικίαν, Τούσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριεύσαντες οἱ Ῥωμαῖοι πρωΐμως ἤδη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἄγκου Μαρκίου, ἐσύστησαν διαφόρους ἰδίας ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Διον. Ἁλ. ἀρχ. ά, 53. τανῦν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

Λάτμος, ὁ. Ὄρος τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἡ Σελήνη συνευρέθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος· τανῦν Παλιάτσχια. Στράβ. ὅθεν, Λάτμιος, ία, ιον. Τοῦ Λάτμου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων. Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33. Νῆσός τις, ἔνθα νῦν Πάτμος γέγραπτ.

Λατοΐδης, ὁ Δωρκ. ἀντὶ Λητοΐδης. Πινδ.

Λατομίαι, αἱ, ἴδε Λιθοτομίαι

Λάτραμις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Λάτυμνος, ὁ. (ᾱ) Ὄρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον πλησίον τοῦ Κρότωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.

Λατώ, Δωρκ. ἀντὶ Λητώ, Εὐριπ.

Λαύρεντον, τό, Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ βασιλεὺς Λατῖνος ὅτε ἔφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας ἐκ τῆς Τρῳάδος, ὕστερον δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται τανῦν ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. κτὶ Λαυρέντιος, ἡ. Ἡρωδν. ὅθεν Λαυρεντῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικοῦ. Ἀμμιαν.

Λαύριον, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 144. καὶ Λαύριον. Θουκ. Παυσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ή, όν· τοῦ Λαυρίου ἢ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν γλαῦκα Ἀριστφ. Ὄρν. 1106.

Λαφάνης, ους, ὁ (– υ –) Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐκ Παίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἷς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῶσι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. — 2) Τίὸς τοῦ Λασθένους. Ἀνθολ.

Λαφρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παυσ. ζ', 18. δ', 31.

Λαφύστιον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διὸς ἐπ' αὐτοῦ Παυσ.

Λαφύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ. Βοιωτ. 34. ἢ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, φεύγειν, ταύτ. τῷ Φύξιος Παυσ. Ἀτκ. 24.

Λαχάρης, ους, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὴν 120 Ὀλυμπδ. ὅς τις ἀπὸ ἐπιθυμίαν πλούτου ἀφῄρεσεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλούτ.

Λάχεσις, εως, ἡ (ᾱ) Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προσδιορίζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡσ. Θεογ. 218.

Λάχης, ητος, ὁ (ᾱ) Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ ὁ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

Λεαγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 9, 75. Θουκ.

Λεάδης, ου, ὁ, πιθαν. ὀρθτρ. Λειάδης. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ, ὅς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἐπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβῶν ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἡρώων. Ἀπολδρ. γ, 6, 8. παραβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Λέαινα, ἡ. Ἑταῖρά τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἵππαρχος υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Πινδ.

Λεάνδρος, ὁ, ποιητκ. Λείανδρος. Νέος τις ὡραῖος ἐξ Ἀβύδου, ὅς τις ἠγάπητο τὴν Ἡρὼ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῷ Ἀφροδίτης· ἴδε Ἡρώ. Μουσ.

Λεάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρκας ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα. Ἀπολδρ. γ, 9, 1.

Λέαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολδρ. γ, 4, 3. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡροδτ. 4, 160. καὶ Λάαρχος, ὁ, Πλούτ. — 3) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ἕκτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὅς τις πρῶτος ἐπεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Λεβάδεια, καὶ Λεβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ ἐνταῦθα ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· τανῦν Λιβαδία· ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἐστὶ συνηθεστρ. Ἡροδτ. 8, 134. διὰ δὲ τοῦ ι εὑρηται μόνον παρὰ Πλουτ. καὶ Πτολ. —

Λεβαίη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡροδτ. 8. 137.

Λέβεδος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Λυσίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν Ἔφεσον. Παυσαν. Πλίν.

Λεβήν, ῆνος, ὁ, καὶ Λεβήνα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· τανῦν Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Πινδ.

Λέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, τανῦν Λεύδα. Στράβ.

Λεβεγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 257.

Λεβήθρον, τό. Τόπος ὀρεινὸς τῆς Πιερίας πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. ἔτι δὲ Λεβήθρα, τά, Ὀρφ. Ἀργον. 50 καὶ Λίβηθρα τά, Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἑλικῶνος, ἔνθα ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Παυσ. τανῦν Ζαγαροβοῦνι. — ὅθεν, Λεβηθρὶς, ἄδος, καὶ Λεβιθρὶς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ ὄρος Λείβιθρον ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Λεβιθρίδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Στράβ.

Λειμώνη, ἡ = Ἠλώνη, ὅπερ ὅρα.

Λειπεφίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου καὶ γυνὴ τοῦ Φύλαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Παυσ. 9, 40.

Λειπόξαις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Αὐχάται. Ἡροδτ. 4, 6.

Λεῖρις, ιος, ὁ. Liris. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων· τανῦν Carigliano. Στράβ.

Λείχας, = Λίχας, ὅπερ ὅρα.

Λειψύδριον, τό. Τόπος κατάξηρος ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡροδτ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Λεώδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνόπος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐθανάτωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144.

Λειώκριτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρίσβα, ὃς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 344. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Β, 242.

Λέκτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· τανῦν Καπ Βαβά. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 183. Ἡρόδτ. (ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπολ. 217, ἀναγινώσκει ὁ Jlgen ἀντὶ τοῦ Λεκτον, Λεύκον, ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Λέλεγες, οἱ. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς ἐλθὸν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Λέλεγος καλουμένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος. ἔτι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα, Ἀκαρνανίαν, Λοκρίδα καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ Ἐποχὴ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεώς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριῶν ἢ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ πολυπληθεστέρων λαῶν ἀπ' ὅσους μετέβησαν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, δι' ὃ καὶ εὐθὺς ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεώς των διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Ἡροδτ. 7, 171 Στράβ. ζ.

Λέλεξ, γος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πάππος τοῦ Πυλάντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Λέλεγες. Παυσ. α, 44 καὶ 59 — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαῖοι κάτοικοι Λέλεγες· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κλεοχαρείας ἐγέννησε τὸν Εὐρώτα. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Λέλεγος τούτου ὑπάρχει πάντῃ ἀσαφὴς καὶ ἀπροδιόριστος Παυσ. γ. 1. Ἀπολδρ. γ, 10, 3.

Λεμάγη, (1) λίμνη. ἡ. Lacus Lemanus. Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανῦν ἡ τῆς Γενεύης λίμνη ἐν τῇ Ἐλβετίᾳ, Στράβ. Πτολ.

Λεμοβίκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ Αὐγουστόριτον· τανῦν Limoges. Στράβ. Πτολ.

Λεντύλος, ὁ. Lentulus. Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Λεόννατος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀνταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀδριαν.

Λεοντεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντιάδης, ου, ὁ (υ – υυ –) Υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡροδτ. 7, 205. Θουκ. — 2) Πολέμαρχος τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐπροδώκεν εἰς τὸν Φοιβίδα στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν. Ξενφ. Ἑλ. ε', 2. καὶ Λεοντιάδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Συνελίας κειμένη ἀνατολικῶς, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων καὶ ἔχουσα εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν· τανῦν Lentini. Θουκ. ε', 3. καὶ, τὸ Λεόντιον, Πτολμ. — ὅθεν, Λεοντῖνος, ίνη, ῖνον, τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὤν· καὶ Οὐσιατικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων. Ξενφ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρα. Θουκ.

Λεόντιον, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις λέγεται ὅτι καὶ συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθην. Φάβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 613. — 2) Λεόντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ. — 3) = Λεοντῖνοι. Πτολ.

Λεοντίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥρωα Λέω ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη· ἡ Λεοντὶς φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λέω. ἴδε Λέως. Ξενφ.

Λεοντόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου καὶ μητροπόλις τοῦ αὐτόθι Λεοντοπολίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ λέων· τανῦν Τελ – Ἐσσαβέ. — ὅθεν, Λεοντοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ἥτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Πορφύριον. Στράβ. Σκύλ, Πλιν. V. 20.

Λέπιδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 707 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη διὰ συνεργείας τοῦ Ἀντωνίου μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ῥωμαίων. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀντωνίου σχηματίσας τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) ἐν Ῥώμῃ· ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν διαιρεμὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἥτις ἔγινεν μεταξὺ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ Λέπιδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς. Πολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepondii, καὶ Lipondii. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. Στράβ.

Λεπρεᾶς, ου, ὁ ἴδε Λεπρεός.

Λέπρειον, τό. ποιητκ. Καλλιμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος κειμένη μεσημβρινὰς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ παλαὶ διὰ τὰ ἄχρεῖα αὐτῶν ἤθη· τανῦν ἐρείπια πλησίον τῆς πόλεως Στροβίτζα. Ἡροδτ. 4, 148. Θουκ. Οὐάτρ. παρὰ Στράβ. Πολύβ. ἀρτ. Λέπρεος, Ἀριστφ. Ὄρν. 149. Παυσ. ὅθεν Λεπρεᾶται, Ἰωνικ. Λεπρεῆται, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Λεπρεατικός, ή, όν, τοῦ Λεπρέου ἢ εἰς τὸ Λέπρεον ἀνήκων.

Λεπρεός, ὁ, καὶ Λεπρίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α, 24. Υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λέπρεον ἐν Ἠλίδι Παυσ. Ἠλκ. 5. Σχολστ. Καλλιμ. εἰς Δι. 39.

Λεπρίνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2, 30. ἔνθα ὁ Schneider Λετρίνους ἀναγινώσκει.

Λεπτή ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Λεπτίνης, ου (ι) ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ῥητορικῶν

λόγων, Δημ. Λεπτ. σελ. 466. ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Οὐολφίου μετὰ κριτικωτάτων σημειώσεων. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Συρτικῆς χώρας, ἥτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, τανῦν Λεβίδα. Πολυβ. Στράβ. — 2) — ἡ μικρά. Πόλις τῆς Βυσάτιδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Ἀδρουμήτου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia Hadrumelina καλουμένη, τανῦν δὲ Μουχαμέτη. Πτολ.

Λερία, ἡ = Λέρος. Στραβ.

Λέρνα, ἡ. Λοιπ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἴστ. συγ. Παυσ. καὶ

Λέρνη, ἡ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφάνευσε τὴν περιβόητον Λερναίαν Ὕδραν. Αἰσχ. Προμ. 653. Ἀπολλόδ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίφημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐνταῦθα πραχθέντα φόνον τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Δαναΐδων, αἱ τινες κόψασαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστευόθησαν, τὰς ἔρριψαν εἰς τὴν αὐτόθι λίμνην. Πλουτ. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 36. εὑρίσκετο αὐτόθι ἐν μόνον ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ἀποῖον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὅθεν, Λερναῖος, αία, αῖον. τῆς Λέρνης ἢ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Εὐριπ. ἡ Λερναία Ὕδρα. Φεβερός τις δράκων, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, αὐξηθεὶς ὡς ἔλεγετο ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν περιέχ κειμένην χώραν· ἐπλάττετο δὲ ἔχων ἑνδεκα κεφαλὰς τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦν ἀθάνατος καὶ ἄτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰαλάου ἐθανάτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φαρμακερὸν αἷμα ἔβαψε τὰ βέλη του διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐπιφέρῃ δι' αὐτῶν θανατηφόρους καὶ ἀνιάτους πληγὰς καθ' ὅσων ἤθελε πρξεύσι. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλόδ. β', 5, 3.

Λέρος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινωτέρα τῆς Πάτμου· τανῦν Λέρο. Ἡροδτ. 5, 125. Θουκ. ἡ, 27. ἔτι δὲ ἡ Λερία. Στράβ. ὅθεν, Λέριοι οἱ κάτοικ. Φωκυλ.

Λεσβία, ἡ. Ὄνομα κυρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Λέσβος, ὁ. Τὸς τοῦ Δαπίθου, ὅς τις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἀποκατασταθεὶς αὐτόθι, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Λέσβον. Ἐκεῖθεν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μεθύμναν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου. Διόδ. Σικ. ε', 82.

Λέσβος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιόθεν Πελασγία, Λασία καὶ Ἴσσα καλουμένη, ἔτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολίς, παρὰ Σκύλαξ. διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τακιτος 6, 3, Insula nobilis et amoena. Κατὰ Στράβ. ιγ'. ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίονος καὶ τῆς Σαπφοῦς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θεοφάνους καὶ Ἑλλανίκου, τῶν ῥητόρων Διοφάνους, Λεσβώνακτος, Ποτάμωνος, καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλήτερον αὐτῆς μῆκος σταδίων 580. τὸ δὲ ἐπιτημότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀριθεῖ πέντε μεγάλας καὶ ἐπιτήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἄντισσαν, Πύῤῥαν, Ἔρεσσον, Ἀρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἡ Μιτυλήνη, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι πρωίμως ἤδη ἐνηχολήθησαν εἰς παντὸς εἰδους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ἕως αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχαιόθεν δὲ κατῳκήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ Αἰολίων, οἵ τινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα διαφόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, κατακτήσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἥτταν τῶν Περσῶν ἐνωθεῖσα ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος τερπνῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἤρχοντο διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εὐκρατοῦς κλίματος τῆς ἡδονάς· τανῦν Λέσβος ἡ κοινότ. Μιτυλήνη. Ὅμ. Ἰλ. Ω., 544. Ἡροδτ. 2, 179. Θουκ. Παυσ. ἡ, 30. ὅθεν, Ἐπίρμ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου, Ὅμ. Λέσβιος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὤν, ὁ Λέσβιος οἶνος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐσιαστκ. ὁ Λέσβιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λέσβου. Ἡροδτ. — ἡ Λεσβιάς, άδος, καὶ Λεσβίς, ίδος, ἡ κατοικ. τῆς Λέσβου. Ὅμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμοῦμαι τὰ τρυφηλὰ καὶ ἡδυπαθῆ τῶν Λεσβίων ἤθη καὶ δίαιταν.

Λεσβώναξ, ακτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ καὶ ζήτας πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι προτρεπτικοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Δουκ. Σουΐδ.

Λεσχηνάριος, ὁ (λέσχη) Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (ἡ γενικ. Λέσχεως, ἔστιν ἡμαρτμ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετρεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Λετρῖνοι. Παυσ. ς', 22.

Λετρῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· τανῦν Πύργος Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Παυσ. ς', 22. ὅθεν, Λετριναῖοι, οἱ κάτοικ. Παυσ.

Λευκά, τά, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκὰ ὄρη. Συνέχειά τις ὀρέων φερομένη διὰ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· τανῦν Σφακιά. Στράβ.

Λευκαδία, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Κατ' ἀρχὰς χερσόνησος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνεῖχετο διὰ τοῦ στενοῦ Ἰσθμοῦ Διορύκτου καλουμένου, τὸ ὁποῖον κατασκάψαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νῆσον πρὸς εὐκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ', 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὄρα· τανῦν Ἁγία Μαῦρα.

Λευκάδιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅς τις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλυζίου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ. ι'. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Θουκ. γ', 94.

Λευκάδιος, ία, ιον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδτ.

Λευκαί στῆλαι, αἱ. Χῶρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὸν Μαρτύαν ποταμὸν ἐπὶ τῆς Φρυγίας. Ἡροδτ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ. Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρία καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφέροντο πάντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ καιρὸν ἐνεύρεσαν πολλὰς πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγροι καὶ μάχιμοι, μὴ θελήσαντες ποτὲ νὰ διδαχθῶσί τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· τανῦν ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἓν μέγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ.

Λευκανίδαι, οἱ, ἴδε Λευκανίδαι.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, άδος, ἡ. Πρὸ Ὁμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκὰς πέτρη. Βράχος τις περὶ τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ἠπείρου, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἐνταῦθα ἑτησίως μία πομπώδης ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκρημνίζον ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα τῶν κατα δίκων. Στράβ. ι'. περίφημος ὑπῆρχεν ἔτι παρὰ τῆς ἀρχαίοις ἡ Λευκὰς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πήδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατεστάττοντο ἀπὸ σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ἡροδτ. ἡ, 87. Θουκ. γ', 94. γ', 94. Πτολ. Ἡφαιστ. τανῦν Ἁγία Μαῦρα. — 3) = Λευκαδία Δημόσθ. Στράβ.

Λευκαδία, ἡ, ἴδε Λευκωσία.

Λευκάριστος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλεζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α. Δωρικ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (α). Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κείμενον νοτειοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθη ἡ περίφημος Σαπφὼ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· τανῦν Κάπο Δουκάτον. Στράβ. σελ. 461. ὅθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἥτις καὶ Ἀχίλλειος νῆσος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπεῖχεν αὕτη 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τύρα (Νέστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φαεννὰ νῆσος, παρὰ Πινδ. Νεμ. 4, 80. καὶ, ἡ Ἀχιλλεία, ὅπερ ὄρα· παρβλ. Διον. Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πλησίον τῶν Ἀκριῶν. Στράβ. καὶ, Λευκαί, παρὰ Πολυβ.

Λευκή ἀκτή, ἡ. Κώμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνήθως ἤραζον διάφορα πλοῖα· Ἡρόδ. 7, 25. καὶ, Λευκὸν πεδίον. Πεδιάς τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πιθαν. ἔκειτο ἡ κώμη Λευκὴ ἀκτή· Δημ. Ἀλ. σελ. 86. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μίαν φρουρὰν καὶ ἐλάμβανον τελώνιον ἀπὸ ὅλας τὰς εἰσερχομένας αὐτόθι πραγματείας. παρβλ. Μαννερτ. Γεωγρ. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ· Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ, Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας κείμενον νοτιοανατολικῶς αὐτῆς· τανῦν Capo Bianco. Θουκ. α', 30.

Λεύκιος, ὁ· Lucius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Λευκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ἤμν. Δημ. 418. Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τῆν. κατά τινας δὲ ἡ Λευκίππη ἦν γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Λυκφ. 18. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 753. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της Ἀριστίππης καὶ Ἀλκιθόης· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκιππίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἢ ἐκ τοῦ Λευκίππου οὖσα· αἱ Λευκιππίδες, προσυπακμ. θυγατέρες· αἱ κόραι τοῦ Λευκίππου ἢ Ἰλαείρα καὶ Φοίβη, ἁρπασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. Εὐριπ. Ἡλ. 1467. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Λεύκιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ Τυνδάρεως, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατώκησεν αὐτόθι ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἰλάειραν, Φοίβην καὶ Ἀρσινόην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύο πρώτας ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρσινόη ἐγέννησε, κατά τινας, μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἠλίδος· ἀγαπήσας τὴν Δάφνην. Παυσ. Ὁμηρ. Ἔμ. Ἀπολ. 212. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Γαλατείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Λητὼ μετεμόρφωσεν ἀπὸ παρθένον εἰς νεανίαν κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. — 5) Τίὸς τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαρδίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διοδ Σικ. ε', 57. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται παντάπασιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατά τινας μὲν ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰ Ἄβδηρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. Τζετζ. Χιλ. 987. Ἀριστοτ. Διογ. Λαέρτ. α'.

Λευκοθέα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰνὼ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀφ' οὗ συγκατεστάχθη μεταξὺ τῶν θαλασσίων Θεοτήτων. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἀπολλόδ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἴδε Λευκωσία.

Λεῦκοι, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Τούλλιον, τανῦν Toul. Στράβ.

Λεύκολλα, ἡ. Λιμὴν τῆς νήσου Κύπρου κείμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους. Στράβ.

Λεύκολλος, ὁ· Lucullus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στρβ. ἔτι δὲ Λούκουλλος, Λουκ.

Λευκολόφας, ου, ὁ. Νέος τις μαθητὴς καὶ ἀβροδίαιτος παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 647. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Λευκολοφίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315.

Λευκόν, τό, προσυπακμ. ὄρος, = Λευκὰ ὄρη. Καλλιμ. Ἄρτ. 42. — 2) προσυπακμ. πεδίον, = Λευκὴ ἀκτή. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.

Λευκόν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὰ τείχη ἦσαν κτισμένα ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑπῆρχεν καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· Ἡρόδ. 3, 91. Θουκ. α', 104.

Λευκονοεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.

Λευκονόη, ἡ, ἡ Λευκόνιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Σούδ.

Λευκονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἴδε Ἀλκιθόη. Ὀβιδ.

Λευκοπέτρα, ἡ, Leucopetra. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Cap. dell' Armi· Στράβ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, παρὰ Θουκ. ὅπερ ὅρα.

Λεῦκος, ὁ. Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 491. — 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλουτρ.

Λεῦκόσυροι, οἱ. Λαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιανδρου ποταμοῦ, συγκρινόμενος κατὰ τὴν ὡραιότατα μ' ἐκεῖνον τῆς Ἐφέσου· Στράβ. α', 14.

Λεύκοφρυς, ύος, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιανδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Μαγνησίας· Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 19 ὅθεν, Λευκοφρύνη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα περιφήμου αὐτῆς ναοῦ. Παυσ.

Λεῦκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τῶν 6000 Θηβαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· τανῦν Ἐρημόκαστρον. Ξενφ. Ἑλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν παραθαλασσίως. Παυσ. καὶ Λεῦκτρον τὸ Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Θουκ. ε', 54. τῆς Ματεατίδος. Ξενφ. Ἑλ. 3', 5, 24.

Λευκτρικός, ή, όν. Τῶν Λεύκτρων ἢ εἰς τὰ Λεῦκτρα ἀναφερόμενος· τὰ Λευκτρικά, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. Πολύβ.

Λεῦκτρον, τό, = Λεῦκτρα ἀριθμ. 2. — 2) Κώμη τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀργίου. Στράβ.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν μιᾶς μικρᾶς χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παντικαπαία ἄρξας αὐτόθι περὶ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδ. ἀνὴρ γενναῖος καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, νικήσας πολλάκις τοὺς ἐχθρούς του διὰ τῆς φρονήσεως καὶ καρτερόψυχίας του· Δημ. Λεπτ. Πολυαιν.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Χωρίον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κυρηναϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Βάρκης· Ἡρόδ. 4, 160.

Λευκώνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσχρηΐδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 8.

Λευκωνίδαι, οἱ (ῑ). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράννου Λεύκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 3', 13.

Λευκώνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ Πολυαιν.

Λευκωπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως. Ἀπολλόδ. α', 7, 10.

Λευκωσία, ἡ. Μία τῶν Συρήνων ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λευκωσία πλησίον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στράβ. ε'. Λυκφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰταλίας, τανῦν Licosa. Στράβ.

Λευτυχίδης, εω, ὁ (-υυ-) Ἰωνικ. ἀντὶ Λεωτυχίδης, ὅπερ ὅρα.

Λέχαιον, τό· Lachaeum. Λιμὴν τῆς Κορίνθου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως δι' ἑνὸς τείχους. Ξενφ. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου ἢ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοίκων· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ λιμένι Λεχαίῳ. Καλλιμ. Δηλ. 271.

Λεχεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ἀλιφήραν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· Παυσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λέχαιον. Παυσ. β', 2.

Λεωβώτης, εω, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Λαβώτας. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καθ' Ἡροδ. 1, 65. ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπετροπεύθη ἀνήλιξ ἔτι ὤν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέω εὕρηται ἐν τῇ συνθέσ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ Ἀττικ. ἀντὶ Λαογόρας. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβόητός τις ἀδδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (υ-υ-). Περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Ἀχαρνεύς· Δημοσθ. — 2) Στόλαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἔνθα ἄλλοι Λαομέδων ἀναγινώσκουσι.

Λεώδοκος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Λαόδοκος. Τίὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρεῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 119.

Λεωκήδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἀργοῦς. Ἡρόδ. 6, 127.

Λεώκορεον, τό (Λέως, κόρη). Ναὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἵτινες ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβᾶσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίαν. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεώκριτος, ὁ, ἴδε Λεωκρίτος.

Λέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας Ἀπολλόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυκρατίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἐφέρεν εἰς τὴν Τραχῖνα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 92. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνιος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξενφ. Ἑλ.

Λέων, οντος, ὁ. Κώμη παραθαλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. 3', 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων ἀρκτικῶς τῆς Σιδῶνος. Πτολ. πιθαν. ὁ νῦν Ἀβλέ.

Λεωνίκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατὰ Reich. ἡ νῦν Villar Luengo. Πτολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδας, Ἰωνικ. Λεωνίθης, ου, ὁ (υ-υ-). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἐπαπειλῶν τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδουλωσιν αὐτῆς, ὁ Λεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεων στρατηγὸς τῆς διὰ

ξηρᾶς δυνάμεως ἐπέμφθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μ' ἓν σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιατῶν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠνώθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἔφθασεν ἐν τάχει πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐσυγκροτεῖτο καθ' Ἡροδ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. ιά, 4. ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐφόδους καὶ αἱματώδεις συμπλοκὰς τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἠδυνήθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ ἀπαραδείγματίστου καρτερόψυχίας τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρέψωσιν αὐτὰ πολλάκις εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν καὶ φόβον· ἀλλὰ μέχρι τέλους Τραχινίός τις Ἐφιάλτης καλούμενος προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀνεκάλυψεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας οὗτοι ὁδηγηθέντες ὥρμησαν ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἤδη εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἑνωθέντες μετὰ τοῦ Λεωνίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἦλθον νὰ ὑπερασπίσωσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἐκτὸς τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ὀλίγων Θεσπιέων, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τὴν ὀδυνηρὰν ἔκβασιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ὁρμήσας ὁ ἀπτόητος οὗτος τῆς πατρίδος του ὑπερασπιστὴς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέραν τῆς διόδου ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ κατασφάξας μὲ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γενναίους πολεμιστάς του πολλοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν, εἰσεχώρησεν ἕως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ φόβον εἶχεν ἤδη τραπῇ εἰς φυγήν· ἐνταῦθα περικυκλωθέντες οἱ Ἕλληνες πανταχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αἱμοβόρου καὶ σφοδρᾶς μάχης, ἴδον τελευταῖον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεύς, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μὲ πολὺν ἀγῶνα νὰ διατώσωσι· κατὰ δὲ Ἡροδ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ πτῶμα τοῦ Λεωνίδα κατεμαστίγωσαν αὐτὸ μὲ πολλὰς ὕβρεις καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰώνιον ἀνάμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ἤγειρον οἱ Λακεδαιμόνιοι πλησίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ θεάτρου ἕνα τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἀπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. Παύσ. γ', 14. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνατραφεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Κλεομένην. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στράβ ιδ'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων. Αἰλιαν.

Λεωνίδης, ου, ὁ. Ἰατρὸς Ἀλεξανδρηνός, πιθαν. ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν καὶ συγγράψας ἰατρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν· Ἀετ. λογ. β', 13.

Λεωπρέπης, ους, ὁ, καὶ Λεωπρεπεύς. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμων. Ἐπ. Ἡροδ. 7, 228.

Λέως, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς θυγατέρες ἐπρόσφεραν ἑαυτὰς εἰς θυσίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτῶν ἕνα ἴδιον βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν Λεωκόριον καλούμενον, ὅπερ ὅρα· ἔτι δὲ καὶ Ἥρως ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λεοντὶς φυλή. Παυσ. α', 5. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρέψας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος μετεκόμιζε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν τῆς πατρίδος του ἐσύλλεξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὅτε ἐκλέχθη στρατηγὸς ἐναντίον τῶν Μακεδόνων. Παυσ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτροφίδης, -ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του. Ὄρν. 1405. Λουκ.

Λεωτυχίδης, ου, ὁ. Δωρκ. Λεωτυχίδας, α, (υ—υυ—) κυρ. πατρων. Ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Λεωτύχου· καὶ κύριον Ὄνομα· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὸν μετὰ τῆς Περσίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ὢν καὶ οὗτος ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, κατακαύσας τὰ πλοῖα καὶ χοιρακώματα τῶν αὐτόθι ἐστρατοπεδευμένων Περσῶν· ὕστερον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν οἴκοι τελῶν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θεσσαλούς, διότι εἶχον ἑνωθῇ μὲ τοὺς Πέρσας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, μετὰ μίαν κατ' αὐτῶν νίκην του ὠροδοκηθεὶς καὶ φοβούμενος τὴν ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ζημίαν ἔφυγεν εἰς τὴν Τέγεαν, ὅπου ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 476 ἕως 451 ἔτους πρὸ Χρ. Θουκ. α', 89. Λευτυχίδης, Ἡροδ. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγίδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον ὑποπτευόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἀγίδος καὶ διὰ παρακινήσεως μᾶλλον τοῦ Λυσάνδρου δὲν ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀγίδος τὸν μέγαν Ἀγησίλαον. Ξενῳ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, ὁ (α). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ. ὅστις συνεργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θαυμασίου τάφου τοῦ Μαυσώλου ἐν Καρίᾳ, ὁ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφόρους ἐπίσης ἀξιολόγους ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου. Παυσ. Πλιν. 36. 5.

Λήδα, ἡ· Ἐπικ. Λήδη. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύκου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυνδάρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐγέννησε τὴν Τιμάνδραν, Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Κάστορα. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννησε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδεύκην. Κατά τινας ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύω ὠά τὸ ἓν ἐκ τοῦ Διός καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἐκβῆκεν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 298. Ἀπολδ. γ', 10, 5. Ὑγῖν.

Ληθαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς Γορτύνης καὶ εἰσβάλλων μετημβρινῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγνησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἀνακρ. 58. Στράβ.

Ληθαῖος, ἡ Λήθαιος, α, ον. Τῆς Λήθης ἢ εἰς τὸν ποταμὸν Λήθην ἀνήκων· τὸ Ληθαῖον πεδίον. Οὕτως ἐκαλεῖτο πεδίόν τι περὶ τὴν πόλιν Λεβάδειαν ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνητικόντων, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ κατὰ τὴν ἰδέαν τινῶν ἀρχαίων ἔπινον ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἔμελλον νὰ ἀναζήσωσιν αὖθις, ὥστε οὕτω νὰ λησμονήσωσι καὶ αὗται τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἠλυσίων πεδίων· Πλατ. Σερβ. εἰς Οὐίργ. τὸ Λήθης πεδίον. Τόπος τις καταχθόνιος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἐπήγαζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. — 2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαδείας. — 3) Ὁ τῆς Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Λιβ. ὅστις καὶ Βελιὼν ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα.

Λῆθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσῃ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήϊτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρύονος ἢ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Β, 494.

Λήλαντον πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ πεδιάς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Λέλαντον ποταμόν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ μεταλλεῖα σιδήρου· Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 220. Στράβ. ἢ γραφ. Λίλαντον ἔστιν ἤττον ὀρθῇ παρ' Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ς', 1. — ὅθεν Ληλάντιος, ία, ιον, τοῦ Ληλάντου, τὸ Ληλάντιον πεδίον. Καλλιμ.

Λήλαντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου· Θεογν. 872.

Λημνίαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι μὲ τὸ νὰ κατεφρόνηταν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὕτη διήγειρε μῖσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐγκαταλιπόντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θράκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ὅλους αὐτῶν τοὺς ἄνδρας, συστήσαται ἴδιον βασίλειον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὑψιπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 609. Ἀπολδρ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, ἀντὶ αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτοθ.

Λήμνιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, καὶ διότι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖον του· Ἀναπρ. 45, 2.

Λῆμνος, ἡ, Δωρκ. Λᾶμνος. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ Μυρίνα· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τοῦ Ἡφαίστου θεοῦ, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἰς Λαβύρινθος· τανῦν Λῆμνος, κοινῶς. Σταλιμένη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. — ὅθεν Ἐπίρμ. Λαμνίθεν, ἐκ τῆς Λήμνου. Πινδ. Λήμνιος, ία, ιον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡροδ. — Λημνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λημνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικ. τῆς Λήμνου.

Ληναῖον, τό, καὶ Λήναιον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Ληναῖα, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ἔτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Δηναῖον καλούμενος. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Ληναῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ληνῶν. Διοδρ. Σικ. δ', 5.

Λη̃ξόβιοι, οἱ· Lexovii. Ἔθνος τῆς Λουγδονιακῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον κατὰ Πτολμ. κατῴκει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νορμανδίας περὶ τὰ παράλια. Στράβ. Πτολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepontii, = Λεπόντιοι, ὅπερ ὅρα.

Λήρισσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Λάρισσα.

Λήρων, ωνος, ἡ· Lero. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνιακῆς Γαλλίας, καὶ νῦν St. Marguerite. Στράβ.

Λητογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἄρτεμις. Αἰσχύλ. Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ

Λητογενής, ούς. Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθείς.

Λητοΐδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων. Ὅμηρ.

Λητώ, οῦς, ἡ, Δωρικ. Λατώ, Αἰολ. Λάτων, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡσ. Θεογ. 406. Ἀπολδρ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας ἔγκυος ἔτι οὖσα καὶ μὴ εὑρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ γεννήσῃ, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἔφθασε τελευταῖον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, τὴν ὁποίαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδῶν ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἄρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολούθως θέλων νὰ βιάσῃ αὐτὴν ὁ Γίγας Τιτυὸς ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐθεράπευσε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ Λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο μ' ἔξοχον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λυκίαν, Δῆλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἴτκ. Λητώ, Ὅμηρ. Ἴων. Λητοῦν. Ἡροδτ. — ὅθεν, Λητοΐος, ῖα, ῖον καὶ Λητῴος, συνῃρμ. Λητῷος, τῆς Λητοῦς ἢ εἰς τὴν Λητὼ ἀνήκων· Σεφκλ. Ἀιθλ. ὅθεν

Λητωΐας, άδος, ἡ, καὶ Λητωΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. Καλλμ.

Λιβάνιος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς τὸ 314 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐκ μιᾶς τῶν αὐτόθι ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν. Νέος ἔτι ὢν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψε χρόνον τινὰ φημισθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ εὐνοηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅστις ἀτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία, καὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραψε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς. Τιλευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἀπόρασεν αὐτόθι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικοὶ λόγοι, μελέται, ἐπιστολαὶ καὶ ὑποθέσεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμένοι. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harle.

Λιβανῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ἐν Συρίᾳ. Λουκ.

Λίβανος, ὁ, Libanus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τῆς Τριπόλεως, τοῦ ὁποίου οἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὑπὸ χιόνος, διὸ καὶ ὠνομάσθη Λίβανον ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, ἤτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ δηλοῖ λευκόν· περίφημον δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ καὶ παλαιοτάτας κέδρους, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· ἦν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ τερπνόν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στράβ. Πολύβ. ε', 45. Διονσ. Περ. 901. κατὰ Διόδρ. Σικ. ιδ', 22. συνείχετο ὁ Λίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Λίβερτας, ἡ, Libertas, Ἐλευθερία. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις καθ' Ἑαυτὴν προοίμ. σελ. 12. ἐπλάττετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν ᾠκοδομημένον, ἐξ ὃν τοῦ ὁποίου ἐφυλάττοντο διάφορα ἐπίσημα ἐγγραφα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λίβηθρα, τά, ἴδε Λείβηθρα.

Λιβία, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, Livia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντοιτο πολλαὶ ἄλλαι ἔξοχοι οἰκογένειαι τῶν Ῥωμαίων, πρὸ πάντων ἡ τῶν Δρούσων. Στράβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ. Περίφημος ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Πατάβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος ἀπὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διῃρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τινὰ ἐχάθησαν. Φαβρ. Λατιν. βιβλ. I, 11.

Λιβύη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ Λυκόφρ. 894. Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἀγήνορα καὶ τὸν Βῆλον. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (υῡ). Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ δυτικῶς, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς αὐτὸς καλεῖ εὐφορωτάτην ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Ὀδ. Δ, 85. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῶν Σύρτεων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ ἕως τότε ἐγνωσμένη Ἀφρική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὀλίγας τινὰς κατοικίας κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡρόδτ. 2, 16. Στράβ. ιζ'. Πολύβ. — ὅθεν Λιβύηθεν, Δωρικ. Λιβυαθεν, ἐκ τῆς Λιβύας. Θεόκρ. καὶ Λιβυκός, ή, όν, τῆς Λιβύας ἢ εἰς τὴν Λιβύαν ἀνήκων. Ἡρόδτ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη θάλασσα ἕως τῆς Κρήτης. Στράβ. Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδτ. 2, 124.

Λιβυρνικός, ή, όν. Τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικὸς παράπλους, τὸ παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἥτις ἀπετέλει μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένην μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τῆς ἀρτικῆς Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· ἐπίθετ. Ἡ τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκουσα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι· αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν κείμεναι νῆσοι, οὖσαι 40 τὸν ἀριθμόν. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυρνός, ὁ, Liburnus. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπίθετ. Λιβυρνός, ή, όν· τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υος, ὁ, πληθ. Λίβυες (υυυ). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύας. Πίνδ. καὶ ἐπίθετ. ἀντὶ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ. Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Αὐσάνδρου. Ξεν.

Λίβυσσα, ἡ (ῑ). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. Ἡρόδτ. καὶ ἐπίθετ. ἀντὶ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀρκτικῶς τῆς Νικομηδείας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλούτ.

Λιβυστικός, ή, όν, = Λιβυκός. Αἰσχύλ.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἄποικοι τῶν Τυρίων. Πολβ.

Λίγγονες, οἱ, Lingones. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδουνιακῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βελγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοσγιακῶν ὀρέων, ὕστερον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. Ταικιτ. Ἱστορ. I, 78. ἔτι καὶ Λίγγωνες. Πολύβ. — 2) Ἔθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἔνθα εἰσέβαλον ἀνέκαθεν ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γάλλων.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σιρήνων. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ.

Λιγύη, ἡ, Liguris, παρ' Ἀπολδρ. β', 5. ἄλλως Λιγυστική, ὅπερ ὅρα.

Λίγυρ, υρος, ὁ, Liger. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Κεμμένου (Sevennes) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλει εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἀνέκαθεν ἐπλέετο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λαῶν, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων συνέδεε τὸ ἐμπόριον τῆς Βρεττανίας μὲ τὸ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· σήμερον Loire. Στράβ.

Λιγύρων, ὁ (υυ-). Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλεὺς παῖς ἔτι ὤν. Ἀπολ. γ', 13, 5.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδτ. 5, 9. ἔτι δὲ καὶ λαός τις ἐν Κολχίδι. Ἡρόδτ. 7, 52.

Λιγυστιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. = Λιγυστίς. Διονσ. Περ. 76.

Λιγυστικός, ή, όν. Τῆς Λιγυρίας ἢ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων· ἡ Λιγυστική, προσυπακ. γῆ, Liguria. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπικράτειαν τοῦ Πεδεμοντίου τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Λούκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορνήλιος Σκιπίων ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ.

Λιγυστινός, ὁ, = Λίγης. Πολύβ.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ· ἐπίθετ. = Λιγυστική, ὅθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἱ περὶ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιθοτομίαι, αἱ. Τόπος τις βραχώδης πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνδοθεν ἐσκαμμένος, χρησιμεύων ὡς φυλακὴ διὰ τοὺς καταδικαζομένους. Θουκυδ. ζ', 86. ἔτι δὲ καὶ Λατομίαι. Πλούταρχ.

Λικάττιοι, οἱ, Licatei. Λαὸς τῆς Οὐινδελικίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες κατὰ Πτολμ. περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικινία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2) Θηλκ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικινίας γενεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λικύμνα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τιρύνθου ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στράβ.

Λικύμνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ

τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ἐξ ἀπροτυχίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπτολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 663. Ἀπολλ. β', 4, 5 — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πώλου, ὅστις ἐπενόησε διαφόρους τῆς ῥητορικῆς τεχνικὰς λέξεις. Πλάτ. Φαιδρ. 276.

Λίλαια, ἡ (υ-υ). Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 523. — Λιλαιήθεν, ἐκ τῆς Λιλαίας.

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Λίλαια. Παυσ. ι', 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Δηλαντον.

Λιλύβη, ἡ (υυ-), = Λιλύβαιον, τό, Διονσ. Περιηγ. 470.

Λιλύβαιον, τό (υυ-υ), Lilybaeum. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, τανῦν Capo di Boco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, οὖσα ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας, — ὅθεν, ἡ Λιλυβαιῖτις, ιδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλύβαιον.

Λιλυβῆις, ιδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβῆις ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικελίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ 919.

Λιμενήιον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Λιμενεῖον. Τόπος τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἅπαξ ἀπαντώμ. παρ' Ἡροδτ. 1, 18.

Λιμενῆτις, ιδος, ἡ, καὶ Λιμνᾶτις, ιδος. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐφόρου τῶν λιμένων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκοντο διάφοροι ναοὶ αὐτῆς εἰς Σικυῶνα, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παυσ. δ', 4, 31. β', 7. Ἀνθολ. 3.

Λιμνάδες, αἱ. Νύμφαι τινες ἔφοροι τῶν λιμνῶν. Θεόκρ. ε', 17.

Λίμναι, αἱ. Τόπος τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἀκροπόλεως, πιθαν. διὰ τὴν βαλτώδη αὐτοῦ θέσιν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Ἱππ. 1124. Θουκ. — 2) Προάστειον τῆς πόλεως Σπάρτης ἐν Λακεδαίμονι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμνᾶτις, ιδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναῖος, αία, αῖον τῶν Λιμνῶν ἢ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Κώμη τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Ἀκτίου· τανῦν Λουτράκι. Θουκ. β', 80.

Λιμνώρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 7.

Λίμυρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπίμιας αὐτόθι λίμνης. Στράβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· τανῦν Μύρα. Στράβ. ιδ'.

Λινδία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδτ. 2, 182. Διόδρ. Σικλ. ε', 58.

Λίνδιοι, οἱ. Χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ πόλις Γέλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφήμου. Θουκυδ. 5, 4.

Λίνδος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Πίνδ. Διόδρ. Σικελ. ε', 57.

Λίνδος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόρων βασιλέων· τανῦν Λίνδος. Ὅμρ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 7. — ὅθεν Λίνδιος, ία, ιον· τῆς Λίνδου ἢ ἐκ τῆς Λίνδου ὤν, καὶ οὐσιαστικ. Λίνδιος ὁ κάτοικ. Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν Θηβαῖος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, Ἀπολλ. α', 3, 2, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν δι' ὀργάνων μελῳδίαν, διδάξας τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡρακλέα τὴν μουσικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολλ. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. θ', 29. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. γ', 8, 1. (τὸ ι εὑρηται πάνταχοῦ βραχύ. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 570. Ἡσί. Ἀσίφ. 1. Θεόκρτ. κ', 103. ἡ δὲ γραφὴ Λῖνος ἔστιν ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Τίδος τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Λίπαξος, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροτσαίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (υυ-), Λιπάρα. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλάττετο ὅτι ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν καθέδραν του, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ εὐλίμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτήδειοι πειραται· τανῦν Lipari. Θουκιδ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 47. πληθ. αἱ Λιπάραι, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Στράβ. — ὅθεν, Λιπαραῖος, αία, αῖον, τῆς Λιπάρας ἢ ἐκ τῆς Λιπάρας ὤν, καὶ Λιπαραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Πολύβ. οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπάρας· καὶ ἐπιθετ. τοῦ Ἡφαίστου. Θεόκρ. αἱ Λιπαραῖαι νῆσοι, = Αἰόλου νῆσοι. Πολύβ. — 2) Λιπαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λιπάρος, ὁ (ῑ). Τίδος τοῦ Αὔσονος, ὅστις βιασθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατώκησε τὰς τότε ἐρήμους ἔτι Λιπάρας νήσους· τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Διόδρ. Σικελ. ε', 7.

Λιρίμιρις, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, πιθαν. ἡ νῦν Oldenfeld πλησίον τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. β', 11.

Λίσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Προσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θράκης, ὅς τις ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἕβρου, εἰσβάλει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδτ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Δαλματίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῆς Σικελίας εἶχεν ἤδη προτέρον αὐξήσει καὶ ἐνισχύσει δι' ὀχυρῶν τείχων· τανῦν Alessio. Διόδ. Σικλ. ιδ', 13, ἔνθα εὑρηται κατὰ θηλ. γέν. ἄρσεν. δὲ παρὰ Πολυβ. α', 12.

Λῖταί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διός καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ῥυτιδώδεις καὶ συνοφρυούσαι ἀείποτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄτην. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 502. — 2) Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου. Πλάτ. Κρατυλ. 428.

Λιχάδες, αἱ (Λῑχάς) [ᾰ]. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκίρφεια, Κάρηστα καὶ Φοκαία. Στραβ.

Λίχας, ου, ὁ, καὶ Λείχας, Ἰωνικ. Λίχης. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέθρεψε τὸν υἱόν αὐτοῦ Ὕλλον· διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἐπέμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων, ἔρριψε τὸν δύστυχῆ τοῦτον ὑπηρέτην του ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφκλ. Ἀπολλ. β', 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι εὗρε τὰ ὀστὰ τοῦ Ὀρέστου. Ἡρόδτ. 1, 67. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2, 61. Λείχας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 21.

Λογγῖνος, ὁ, Διονύσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς κατά τινας μὲν ὑπῆρχον αἱ Ἀθῆναι, κατ' ἄλλους ἡ Ἔμεσα ἐν Συρίᾳ, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξαιρετ. διατρίψας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἤκουσε τοὺς τότε ἀρίστους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας εἰς τὴν Παλμύραν τῆς Συρίας, διέτριβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάσκαλος καὶ σύμβουλός της, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς κυριεύσας τὴν πόλιν ταύτην καὶ λαβὼν τὸν Λογγῖνον αἰχμάλωτον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ Χρ. σώζεται τοῦ ῥήτορος τούτου μία πραγματεία περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI, σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, Πτολμ. τανῦν Linn Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυθιστοριογράφος Ἕλλην, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τέσσαρα βιβλία τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διότι ἀπηλλαξε τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον. Μακρβ. α', 17.

Λόκρα, ἡ, Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ', 2. πιθαν. ὁ νῦν Talaro.

Λοκρικός, ή, όν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκρούς ἀνήκων. Στράβ.

Λοκρίς, ίδος, ἡ, ἐπίθετκ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκρούς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ. προσωπακμ. γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν. Πίνδ. — 2) προσωπακμ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκιδ. — καὶ ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκυδ. γ', 103.

Λοκροί, οἱ. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Δέλεγες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος· ἐδιηροῦντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυλὰς ἢ λαούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 527. — 1) Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημίδιοι. Οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸ ὄρος Κνημίδα παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, χωριζόμενοι ἀρκτικῶς διὰ τῆς Οἴτης ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν· διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν ἔρρεον οἱ ποταμοὶ Βοάγριος καὶ Φοίνιξ. Τὸ Θρόνιον ὑπῆρχον ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ὀχυρωτέρα αὐτῶν πόλις μὲ ἕνα προσφυῆ λιμένα, ἀπέχοντα 20 στάδια ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. θ'. Ἀπολλ. — 2) Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐ-

βολίας, κατὰ Στράβ. σχηματίζοντες ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λαὸν μὲ τοὺς Ἐπικνημιδίους· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὀποῦς. Θουκυδ. — 3) Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Ἑσπέριοι Λοκροί. Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Παυσ. ι', 38. Ἀπολδρ. β'. 8, 2. ἔτι δὲ ἡ Ἄμφισσα ἀρχαία μητρόπολις μὲ μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν. Διόδρ. Σικελ. — 4) Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦταν ἀποικία τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπιά. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατῴκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενούμενοι κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταῖον ὑπετάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ'. 5. Σκράβ. ς'.

Λοκροί, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρεττίας χώρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, πλησίον τῆς ἐποίας ἔκτισε τὸ ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Περσεφόνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πύρρος κατεγύμνωσε. Θουκυδ. ζ', 35. Διόδρ Σικελ. ιδ', 34. Πολύβ. ιβ', 5. τανῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ Torre di Pagliapoli λεγομένου· — ἔτι, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Λοκρός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιειτύονος, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Φωκίου καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθηταν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Λοκροὶ πρότερον Λέλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱός τοῦ Λοκροῦ τούτου Ὀποῦς ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀποῦντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 9, 35. ὑπῆρχεν ὁ Λοκρὸς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Παυσαν. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος χώρας.

Λόλλιος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Λόξα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πιθαν. ὁ νῦν Struth. Πτολμ. Mannert.

Λοξίας, ου, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφιῤῥεπεῖς. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 8.

Λοξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλμ. εἰς Δηλ. 292.

Λόρυμα, τὰ, ἴδε Λώρυμα.

Λούγδονον, τό (Λουγδοῦνον, Ἡρωδν.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Αἰδούων, κειμένη ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τοῦ Ῥοδάνου καὶ Ἄραρος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν τανῦν Lyon. Στράβ. καὶ Λουγόδουνον, Δίων Κάσσ.

Λουγδοῦνον, τό, = Λούγδονον. Ἡρωδν.

Λούγδουνος, ἡ, Lugdunum Convenarum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας· τανῦν Bertrand. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Λούγοδον, τό, Lugdunum Badavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· τανῦν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Λουγόδουνον, τό, = Λούγδονον. Δίων Κάσσ.

Λυδίας, ου, ἴδε Λυδίας.

Λοῦκα, ἡ, Luca. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Lucca. Στράβ.

Λουκουρία, ἡ, Luceria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Νουκερία Ἀπούλων καλουμένη. Πτολμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. 3'. Πολύβ. τανῦν Lecera. — ὅθεν Λουκερῖνοι, οἱ κάτοικ.

Λουκιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ εὐτελοῦς καὶ πενιχρᾶς οἰκίας· διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπιδείξας πανταχοῦ τὴν ἔξοχον καὶ δεινὴν αὐτοῦ περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις μετερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ δικολόγον, τελευταῖον ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβάνοντα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, πρὸ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του καταστάσεως μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν γεγραμμένα. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὕρηται τὸ α καὶ βραχύ· παραβλ. Spitzner. Προσῳδ. §. 55. ε.)

Λουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Λουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, θεῖος τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 46 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κουϊντιλιανὸς συγκρίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ὁράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄνδρα πολυμαθέστατον.

Λούκιος, ὁ, = Λεύκιος. Lucius. Ἀνθλγ.

Λουκοτεκία, ἡ· ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Λουκοτεκία, Πτολ. β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδονικῇ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἱκανὸν ἐμπόριον διὰ πλοίων τὰ ὁποῖα ἐφέροντο πανταχόθεν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — τανῦν Παρίσιον, Paris. πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Λούκουλλος, ὁ, = Λεύκολος.

Λουκούμων, ωνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις,

Λοῦνα, ἡ, Luna, ὁ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἕλλησι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα· τανῦν Lunegiana. Στράβ.

Λουπερκάλια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, κατ' ἣν ἔθυον μίαν αἶγα εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Πλούταρχ. Ῥωμλ. 17.

Λουπίαι, αἱ, Lupia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, τανῦν Lecce. Στράβ.

Λουπία, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας ὅστις κατὰ Στράβ. γινόμενος πλευστὸς εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανὸν· τανῦν Lippe. Στράβ. ζ.

Λουσήϊς, ίδος, ἡ. Τῶν Λουσῶν ἡ εἰς τὴν πόλιν Λουσοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσα. Ἀνθλ.

Λουσία, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ἄν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθεῖσης οὕτως ἀφ' ὅτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Παυσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδρ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουσσοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κλείτορος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀτέμιδος. Παυσ. Καλλ. Ἅμν. Ἄρτμ. 235. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (ᾱ), ὁ κάτοικ.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ. καὶ Λουτατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατούλων.

Λυαῖος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν θνητῶν μερίμνας, = Λύσιος. Ὀρφ. λείψ.

Λύγδαμις, υος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἦλθε καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Κιλικίαν. Καλλμ. Ἄρτμ. 252. — 2) Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδτ. 7, 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λουῖοι, Στράβ, ζ'. Λοῦγοι, Λούτιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἔν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς νῦν Σιλεσίας καὶ Πολωνίας καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουροί, Ἐλύσιοι Ἄριοι, Διδοῦνοι, Αἰλουαίωνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Δίων Κάσσ. Παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται οὐδ' ὅλως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὀξυδέρκειαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένα. Εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ὕστερον δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολδρ α', 9, 16. γ', δ', 3. Κατὰ Πίνδ. ἐφονεύθη ὁ Λυγγεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐθανάτωσε τὸν Κάστορα μοναμαχήτας μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰλαείρας. Πινδ. Νεμ 10. — ὅθεν παροιμ. »Ὀξύτερος βλέπειν Λυγκέως«. Ἀριστφ. Πλουτ. 210. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ὑπερμνήστραν θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν θάνατον· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ὑπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἄβαντα, Ἡσ. Ἀσπ. 327. Ἀπολδρ. β', 1, 4 Πίνδ — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀποτδρ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη. Ἀπολδρ. γ', 4, 4. — ὅθεν, Λυγκεῖος, εία, εῖον, ἐπικ. Λυγκήϊος. Τοῦ Λυγκέως ἡ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἐνικ. Λυγκηστής, οῦ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι Λυγκηστίδος χώρας, Θουκυδ. β', 99. καὶ, Λυγκεσταί. Διόδρ. Σικελ.

Λυγκηστίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνος ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Θουγ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λύδδα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρίας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Ἰώσηπ.

Λυδή, ἡ. θηλκ. τοῦ Λυδός. Ἡ κάτοικος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παροξυντν. Ἡ ἐρασμία τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ 598. Ἀσκληπ. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐ-αρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγαίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς δυσμὰς παράλια κατείχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζεν ἡ Λυδία ἀρχαιόθεν ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσίων βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατίων τῶν ἀρχαίων βασιλέων της καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν κοθέδραν των οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Ἡρόδ. Ξενφ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἄρχισαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τὴν Λυδίαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἄργωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς βατιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γενεὰ αὕτη διέμεινεν ἄρχουσα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαύλου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπὶ μεγάλου Κύρου κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἤνωσαν μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον. Ἡρόδ 1, 7. Διον. Ἁλικ. — ὅθεν Λύδειος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Λύδιος, ία, ιον· τῆς Λυδίας ἢ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων Αἰτχ. Ἡρόδ. ἔτι, Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, ἡ Λύδιος φωνή. Λουκ. ἀλληθ. Ἴτρ α', 8. — Λυδικός, ἡ, ὸν, = Λύδιος Ἡρόδτ. — ἡ Λυδική, ἀντὶ ἡ Λυδία καὶ Λυδικός, ἡ, ὸν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὤν.

Λυδιάδαι, α, ὁ (-υυ-). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

Λυδίας, ου, Ἰωνν. Λυδίης, εω, ὁ, Λουδίας, παρὰ Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ τανῦν Καρασιμέν. Ἡρόδτ. 7. 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μῆονες καλούμενοι. Ἡρόδτ.

Λυδός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, καθ' Ἡρόδτ. ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδτ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός. Σουΐδ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λύκαιον, τό (ῡ), ἢ τὸ Λύκαιον ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διός καὶ τοῦ Πανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναοὺς, καὶ ἔνθα ἐξαιρέτως ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διός, διὸ καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατοικίαν τῶν θεῶν ὀνομάσαντές το ἀληθῆν Ὄλυμπον καὶ Ἱερὰν κορυφήν. Θουκ. ε', 16. Παυσ η', 38. τανῦν Τετραγί.

Λυκαῖος, αία, αῖον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον ἀνήκων· καὶ, Λυκαῖος. Ἐπίθτ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. η', 38. — 2) Ἐπίθτ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἓν ἱερὸν ἄλσος. Παυσαν. η', 38. — 3) Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σικυῶνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λύκων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Παυσαν. β', 9.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικὸς, παρὰ Καλλιμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος δι' ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρός της· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νέαν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθείς, ἐσατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ θηκτικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμηχανίας ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθολγ. Λουκ. Ἔρωτ. 3.

Λυκανθος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖός τις., παρὰ Ξενφ.

Λυκάονες, οἱ· ἐνικ. Λυκάων (υ--). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομασθέντες οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος. Ξενφ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὑδάτων, ἡ δὲ ἔκτασίς της ἦν μόλις 21 τετραγ. μιλ. γεωγραφ. Ξενφ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατρωνυμ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θεοκρ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ή, όν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκαόνιος, ία, ιον. Τοῦ Λυκάονος, ὁ εἰς τὸν Λυκάονα ἀναφερόμενος, ἡ Λυκαονὶη ἄρκτος, = Καλλιττώ, ὅπερ ὅρα. Καλλιμ. εἰς Δι. 41. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθλ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου, Ἡρόδτ. 3, 143.

Λυκάριος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Υἱὸς Μίνωος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰτώνης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἴδαν θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δεύτερον. Διόδρ. Σικλ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός· ἔτι δὲ καὶ Λύκαστος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λύκαστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτόθι Θεμισκύρας. — ὅθεν, Λυκάστιος, ία, ιον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λύκαστος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Λυκάστης υἱὸς τοῦ Μίνωος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Εὐστάθ. αὐτόθ. — ὅθεν, Λυκάστειος, εία, ειον, ὁ εἰς τὴν Λύκαστον ἀνήκων. Ἀνθολ. ἔτι καὶ ἄρσενκ. ὁ Λύκαστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ (υ--). Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μελιβοίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους ὁ ὑπῆρχεν ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ ἔκγονος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἁλικ. α', 11. Βατιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσήγαγεν ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τοῦ Λυκαίου Διός, ἐξημερώσας τὰ εἰσέτι ἄγρια καὶ θηριώδη ἤθη τῶν ἀρχαίων Ἀρκάδων. Παυσ. η', 2. Τούτου τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς λέγεται ὅτι ἐκβανύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀσέβειάν των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνώριστος ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λυκάονος, κατεγελάσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων του, οἵτινες παρέθηκαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς φαγητὸν ἀνθρωπίνους σάρκας, θέλοντες νὰ δοκιμάσωσιν οὕτω τὴν θείαν φύσιν τοῦ φιλοξενουμένου. Σουΐδ. Ὀβιδ. μεταμ. Ι, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτεύς ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μεσητείας τῆς Γῆς. Ἀπολδρ. εἶχεν ἔτι ὁ Λυκάων δύο θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστώ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννητε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θείαν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 480. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Πανδάρου ἑνὸς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 826. — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὁμρ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολδρ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ.

Λύκειον ἢ Λυκεῖον, τό, Lyceum. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως περὶ τὴν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀνομάσθὲν οὕτως ἀπὸ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Κατά τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τείχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διάφορα δένδρα καὶ ἐσχηματίζον τερπνοὺς καὶ κατασείους ἐν αὐτῷ τόπους. Ξενφ. Κύρ. παιδ. ζ'. Παυσ. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕστερον δὲ ἠφανίσθη δι' ὅλου ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας· ἔτι τὸ Λύκειον, κατὰ Παυσαν. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκείου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκαῖος, ἀριθμ. 3. παρβλ. Παυσαν. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκιος.

Λύκειος, εία, ειον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Λυκείου, ὁ εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνήκων, ἡ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἄργει. Σοφκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκαιος. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 208. τὰ Λύκειε ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οῦς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐκ Λυκίας ὢν ἢ καταγόμενος, ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατά τινα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολστ. αὐτόθι.

Λυκία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Τροιζῆνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Παυσ. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν θάλασσαν, πρότερον Μιλυὰς καλουμένη. Ἡρόδτ. 1, 173, ἥτις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὠνομάσθη Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχηματίζον ἀνέκαθεν πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μ' ἐκείνην τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἔχουσαι ἴδιον ἀρχηγὸν Λυκίαρχον λεγόμενον καὶ συγκροτοῦσαι κοινὰς μεταξύ των συνελεύσεις. — Ὁμρ. Ἰλ. Β,

877. Διόδρ. Σικλ. ιε'. — ὅθεν Λυκίηθεν, ἐκ Λυκίας, καὶ Λυκίηνδε, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὅμρ.

Λυκιακός, ή, όν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκων. Λουκ.

Λυκίδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λυκίδης (υυ-). Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμρ. XII, 310. — 2) Βουκολικός τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δοῦλος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησαν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκῖνος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ἔνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῷ.

Λύκιοι, οἱ (ῡ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκιον, τό (υυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθήναις, διάφορος τοῦ Λυκείου. Πλούταρχ. Θησ. 26.

Λύκιος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὤν. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμρ. — 2) Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπολλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. β', 19. ἔτι δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, ἔνθα ὡσαύτως ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πινδρ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδσ. Ξ, 161.

Λύκιος, ὁ (ῡ). Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. Παυσ. — 4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἀνάβασ. δ, 3.

Λύκις, ιδος, ὁ (υυ). Κωμικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαιναλίου ὄρους, ἔνθα ἦν ἐν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. η', 36.

Λυκοᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς. Παυσ. η', 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Πηρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ. ζ', 4. — 2) Τὶς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡγεμόνων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάλαμον ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὅπου οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηϊδαμείας τὸν Νεοπτόλεμον· ὁ Λυκομήδης οὗτος ἐκρήμνισε τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν Θησέα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικὰ αὐτοῦ κτήματα. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 508. Ἀπολδρ. γ', 13. Πλουτρ. Θησ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Λυκομηδίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Λυκομήδους ἢ ἐκ τοῦ Λυκομήδους οὖσα, ἢ καταγομένη· ἡ Δηϊδάμεια. Βι. ιε', 8.

Λυκόμων, ωνος, ὁ Lucumo. Ὄνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἁλικ. Λουκούμων, παρὰ Στράβ.

Λυκόοργος, οιο, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Λυκοῦργος, ὅπερ ὅρα.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὔηνος ὀνομασθείς, ὅπερ ὅρα. Ἀπολδρ. α', 7, 8.

Λυκόρτας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, δείξας μεγάλας καὶ λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποιμένος, ὢν ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διεπραγματεύθη μὲ ζῆλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποιμένος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλεχθεὶς ὁ Λυκόρτας στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, εἰσέβαλε εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Μεσσήνην καὶ ἐκδικήθη ἀξίως τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υυ). Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Τὶς τοῦ Δασκύλου ἔκγονος τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι ἀπέρασαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συνεργείας δὲ τοῦ Ἡρακλέους νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας καὶ κυριεύσας τὴν χώραν Μυγδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 139. Ἀπολδρ. α', 9, 23. — 3) Τὶς τοῦ Τριέως, ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέως καὶ Ὠρίωνος καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νύκτεως εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Πενθέως καὶ πολιτογραφθείς, ἤρπασε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· ἐκεῖθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐποπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτόν, ἐκυρίευσε καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν δύω αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζήθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίων τῶν δύω τούτων νικητῶν. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Παυσ. θ', 5. — 4) Τὶς τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησεν ἐνταῦθα τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Λυκία. Ἡροδτ. 1, 173. Ἀπολδρ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σφ. 408. Λύκιος, παρὰ Παυσ. — 5) Εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος· Διοδρ. Σικ. ε', 56. — 6) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριτα, παρὰ Ξενφ. ἄλλως δὲ Ζάβατος λεγόμενος· τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Πολύβ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, τανῦν Τουράκ. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 2, 13. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡροδτ. 7, 30. τανῦν Δικχουνάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην, τανῦν Σαμάρα· Ἡροδτ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰρίδα. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ῥέει μεταξὺ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· τανῦν Ναχάρ-Κέλβ. Στράβ. ιζ'. Πλιν. 5. 20.

Λυκοσούρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. η', 10.

Λυκούργεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκούργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν. Πλουτ. Λυκ. Στράβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Τὶς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰς Μαινάδας ὅσαι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Νύσης, παρώργισεν τοσοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος οὗτος περιϋβρίσας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν Θρᾴκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους τῶν Σατύρων καὶ Μενάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἰδιόν του υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτόν· τελευταῖον δὲ δεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαρίχθη ἐδυνηρῶς ὑπό τινων ἀγρίων ἵππων. — 2) Τὶς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐυρυνόμην ἢ κατά τινας τὴν Κλεοφίλην ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔποχον, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἴασον. Ὅμ. Ἰλ. Η, 142. Ἀπολδρ. γ', 91. Παυσ. η', 4. — 3) Τὶς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. Ἀπολδρ. α', 9. 14. — 4) Εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς Οἰνομάου· Παυσ. ζ', 21. — 5) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων· Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπετρόπευσεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιός αὐτοῦ Χαρίλαος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκοῦργος νὰ δώσῃ μίαν νέαν καὶ σταθερωτέραν πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀνατρέπων ὅλως δι' ὅλου τοὺς προτέρους καθεστῶτας νόμους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε πρωΐμως ἤδη τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν αὐτόθι νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνωος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἠρανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν Ἀσίαν ὅπου περιερχόμενος τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ πολύτιμα καὶ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἔφερεν εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλάδα· ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν μερῶν ἐπεσκέφθη ὁ Λυκοῦργος κατὰ Πλουτρ. καὶ τὴν Αἴγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιστασίας τὰς αὐτόθι διατάξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαίων Αἰγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος κατεπειγόντως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων δυσαρεσκείας καὶ στάσεις, ἐπεχείρισθη τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον περίφημον οἰκοδομὴν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὔξησις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταρρυθμιστοῦ ἦν ἡ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μέλη ἐκ τῶν γεροντοτέρων

καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιῤῥοὴ καὶ δύναμις ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπέροχον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τίποτε· ἐπέτρεψε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορεῖ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὕτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιᾶται ὑπεβλήθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτούς, ὑποχρεωθέντες μεθ' ὅρκου νὰ διατηρήσωσιν αὐτοὺς ἀπαραλεύτους μέχρι τέλους. Ἐκπληρώσας δὲ ὁ Λυκοῦργος τὸ μέγα τοῦτο καὶ σωτηριῶδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδὼν περαιωθεῖσαν τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου τρεφομένην εὐχήν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἑκουσίως τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ἀπέθανεν ὡς κοινῶς δοξάζεται ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλούτ. ἐφέρθησαν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὅπου ἐτέθησαν εἰς ἕνα πάντῃ μὲ ἁπλότητα οἰκοδομηθέντα αὐτοῦ τάφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἤγειρον οἱ Σπαρτιᾶται ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν Λυκούργεια λεγομένην· Ἡροδ. 1, 65. Παυσ. γ', 16. Πλουτρ. Λυκ. — 7) Εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνήγειρεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθη μόνον εἷς ἐπιγραφόμενος κατὰ Λεωκράτους· Πλούτρ. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. II, σελ. 812. — ὅθεν, Λυκουργειος, ὁ, ἡ, ον, Λουκ. καὶ Λυκούργιος, ία, ιον, τοῦ Λυκούργου ἢ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀνήκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτω, ἐπεγράφετο μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰσχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριθμ. 1.

Λυκέφρων, ονος, ὁ. Τὶς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διά τινα αὐτόθι πραχθέντα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Τὶς τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ ἀβλέπῃ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ὅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσόν των· Ἡροδ. 3, 50. — 3) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύω αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Φωκέων ἐπολέμει κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ σωθῇ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενῳ. Ἑλλ. — 4) Ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητής, ἀκμάτας περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἓν τραγικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Καστάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα εἰς γλῶσσαν σκοτεινὴν, ἀσαφῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωαν. Τζέτζης ἔγραψεν ἱκανὰς ἑρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ. Κρής, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ πρῶτος τὸν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Λύκτος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος. Πολύβ. — ὅθεν, Λύκτιος, ία, ιον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ωνος, ὁ (ῡ). Τὶς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. γ', 10, 5. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖός τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολ. 23. Ἀριστφ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμήν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰξαιρτ. ἐλατρεύετο ὁ λύκος ὡς ἱερὸν ζῶον· τανῦν Συούτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μενδήτος. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Λυκοπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀγρίου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐδίωξε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλδ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας· — ὅθεν Λυκωπίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. 5', 72.

Λυκώπης, ου, ὁ. Γενναῖός τις Σίμιος πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του. Ἡροδ. 3, 55.

Λυκώρεια, ἡ. Ἡ ἀνωτάτη μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πάλαι ἐκειτο μία ὁμώνυμος πόλις ἔνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρόνον τινὰ ὁ Δευκαλίων· τανῦν Λυάκουρα. Στράβ. Παυσ. — ὅθεν Λυκώρειος, α, ον. Τῆς Λυκωρείας ἢ ἐκ τῆς Λυκωρείας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Λυκωρεύς, έως, ὁ, = Λυκώρεια· τανῦν Λυάκουρα. Λουκ. Τιμ. 3. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. Τζῆτζ. ἔτι δὲ καὶ Λύκωρος. Παυσ. ί, 2.

Λυκωριάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσίοδ.

Λύρα, ἡ (ῡ). Πολίχνη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 929. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Λύρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησσοῦ. Διον. Περ. 859.

Λυρκεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγεν ὁ Λυγκεὺς διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Παυσ. β', 25. κατὰ Στράβ. Λυκούργιον.

Λύρκειον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἔνθα ὁ Ἴναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς του. Στράβ.

Λυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Λύρας ἢ ἐκ τῆς Λύρνης ὤν, = Λυρνητός. Αἰσχ. Περσ. 322.

Λυρνησός καὶ Λυρνησσός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμμυτίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν ἐν τῇ Τροϊκῇ πολιορκίᾳ· δι' ἣν σ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 691. διὰ σσ παρὰ Διον. Περ.

Λύρνος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολδ. γ', 12, 2 ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Λύρνος ἀντὶ Λύρος.

Λυσαγόρης, εω, ὁ· Ἴωνα. ἀντὶ Λυσαγέρας. Πάριός τις. Ἡροδ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Παυσ.

Λυσάνδρια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραῖα καλούμενα. Polt. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰαντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ὅστις ἀπεπεραίωσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς παντελοῦς ἐκείνης καὶ φοβερᾶς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγοὺς ποταμοὺς, ἀπ' ὅπου ἐλθὼν μετὰ θριάμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως ἐσύστησε τὴν ἐπαχθῆ ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυράννων. Κατήγετο ὁ Λύσανδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν νεότητά του μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν δίαιταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφὴν, ἀλλ' ὕστερον κατεστάθη ἀνὴρ εἰς ἄκρον φιλόδοξος, τυραννικὸς καὶ δόλιος, καταφρονῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν· οὐχ ἧττον δὲ νομίζεται αἴτιος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὰ ἁπλὰ καὶ ἀφιλοκερδῆ ἐκεῖνα πρότερον ἤθη των, εἰσάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θησαυροὺς καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφυραγώγησεν· οὗτος συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγίδος ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἐπέχει αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλέως· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανατώθη εἰς μίαν μάχην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις. Ξενῳ. Ἑλλ. Πλούταρ. Λυσανδ.

Λυσανία, ἡ. Ἑταῖρά τις παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδ. 6, 127.

Λύση, ἡ (ῡ). Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολδ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (–υ–). Τὶς τοῦ Κεφάλου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀκμάσας περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. Εἰς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικίᾳ καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεισέφερε μεγάλως καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατόργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μετερχόμενος μετὰ πολλῆς φήμης τὸν συνήγορον γράφων δικανικοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἁλικαρ. συνέγραψεν ὁ Λυσίας 230 ῥη-

τορικοὺς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διεσώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, φυσικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἐννοιῶν. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 762. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδρ. Σικ.

Λυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μήστωρ ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἡλεκτρύονος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιθείδης, ου, ὁ· ὄνομ. πατρωνυμ. Τίὸς τοῦ Λυσιθέου, καὶ Κύρ. Ὄνομ, Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίθεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπδ.

Λυσίθοος, ὁ. Τίὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀβρωνύχου. Θουκ α', 91. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις προκάτοχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἐμπόριον ζώων, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῳδεῖ ἐν Ἱππ. 132. Σφ. 254. παραβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγός τις Ἀθηναῖος κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον αὐτοῦ σῶμα καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστφ. Ὄρν. 513. 626.

Λύσιλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. Γυναικός παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολδρ. 9, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὀρθτρ. Λυσιμάχεια. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Τῆρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρὰ τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς Καρθίας. Πολύβ. Παυσ. — ὅθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κάτοικ.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρέτου Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ σελ. 179. C. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας τῆς Μακεδονίας, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾴκης καὶ κατακτήσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ἕως τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ἐσύστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θρᾴκης, ἑνώσας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἑνωθῇ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπδ. Στράβ. ζ'. Πλούτ. Λουκ.

Λυτιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεοκρ. εἰδ. ιε', 84.

Λυσιμένης, ους, ὁ. Σικυώνιος τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ', 1.

Λυσίνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος τὰς μερίμνας τῶν θνητῶν διὰ τοῦ οἴνου, = Λυαῖος. Κατὰ Παυσ. θ', 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο θεὸς οὗτος ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Θηβαίοις, οἵτινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἠλευθερώθησαν ποτὲ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρακῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ οἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον· Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, Ἀπολδρ. ἴδε Προῖτος.

Λύσιππος, ὁ (υ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου γεννηθεὶς εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ὕψωσε τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας, μιμηθεὶς πιστότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προκατόχων του τεχνιτῶν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῶν κομψότητα, χαριν καὶ ἀκρίβειαν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλίν. ἐσυμποσοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμόν. Παυσαν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ιδος, ὁ (υυ). Νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανὼν πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. καὶ Λῦσις, Ἀνθολ. β', 54.

Λυσιστράτη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρ' Ἕλλησιν· ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖός τις χρησμολόγος, ὅστις προείπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Κωλιάδα ἀκτήν· Ἡροδτ. 8, 96. — 2) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Πένης τις κυβιστητὴς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὀνειδος Χολαργέων. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξὺ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτουγαλλίας. Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 3. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἱσπανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὅρια ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν, οὖσα ἀς ἐπὶ πολὺ εὔφορος καὶ τερπνή, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Λυσιτανοί, Τουρδούλοι, Οὐέττωνες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κονιοί. Στράβ. γ'. Πολυβ. ι', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Λυσιτανίας χώρας κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχοντες τὸ πάλαι ἰδίας καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε', 34. Πλίν.

Λύσων, ωνος. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Λυταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰακύθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου· Ἀπολδρ. γ', 15, 18. ἔνθα κατὰ Meursius Λουσία. ἐκ Στεφ. ἀναγινώσκει.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπιθετ. τοῦ Πανὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Τροιζῆνι, ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ναόν, Παυσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Λυτιέρσης, ου. Τίὸς τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόητος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύγες ἐξαιρέτ. ἐτίμων ὡς ἔμπειρον τῆς γεωργίας. Ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν· Σχολστ. Θεοκρ. ι', 41. — 2) Ἆσμα τῶν Φρυγῶν ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὰς Κελαινὰς χώραν. Θεοκρτ, αὐτόθ.

Λύττος, ἡ, = Λύκτος, Πολύβ.

Λυχνιδός, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπί τινος λίμνης αὐτόθι. Στράβ ταυῦν Ἀχρίδα, — ὅθεν, Λυχνίδιος, ία, ιον, τῆς Λυχνιδοῦ, ἡ Λυχνιδία λίμνη, μεγάλη λίμνη τῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Λώρυμα, τά. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μὲ λιμένα. Θουκ. η', 43. κατὰ δὲ Στράβ. ιδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (ἡ γραφ. Λόρυμα ἔστιν ἡμαρτμ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (ᾰ). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τρεφόμενοι ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λωτοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὄντες εἰς ἄκρον φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανᾶτο ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. I, 84. Καθ' Ἡροδτ. 4, 177. κατῴκουν οὗτοι ἐπὶ μίας ἄκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξεχούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν Γινδάνων· κατὰ δὲ τοὺς πλείστους συγγρφ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, ταυῦν Ζερβὶ καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ᾶς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον Ἥραν, εἰποῦσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἄρεος, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάζετο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μάσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λέξ. Μάσταυρα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἕνα ταῦρον· Στέφ. Βυζ.

Μαάρβας, ὁ. Καρχηδόνιός τις παρὰ Πολυβ.

Μααρσάρης, ου, ὁ· Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βαβυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μὲ τὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος,

Μάγαρσα, τά, καὶ Μάγαρσος, ἡ. Κώμη μὲ λιμένα τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀρρίαν.

Μαγαρσίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρσος, ἡ, = Μάγαρσα. ὅπερ ἴδε.

Μάγας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, Παυσ.

Μάγδολος, ἡ, Μάγδωλος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀ-

πέχουσα 12,000 βήματα τοῦ Πηλουσίου Μαγδόλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ἡροδτ. 2, 159. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος συγχέει τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Πελαιττίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολέμησε τὸν Ἰοσίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἥτις ἄλλως Μαγεδδὼ ἐκαλεῖτο. παρβλ. Hennike. γεωγρ. Ἡροδτ. σελ. 69.

Μαγία, ἡ· Magia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, τανῦν Mayenfeld ἐν Ἐλβετίᾳ· Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλέα, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Πτολ.

Μάγνατα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ναϊάδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτον καὶ Πίερον. Ἀπολδρ. α', 7, 2. -3, 3. — 2) Τιὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἔκγονος τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουϊδ. σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγράψας ἐννέα κωμῳδίας καὶ νικήσας δίς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστφ. Ἱππ. 520. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας, ἴδε Μάγνητες.

Μαγνησία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Θρακικῆς θαλάσσης. Ἡροδτ. ἔτι δὲ ἡ Ἤπειρος Μαγνησίη. Ἡροδτ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλείου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου πλησίον τοῦ αὐτόθι Δηθαίου ποταμοῦ, οὖσα Αἰολικὴ ἀποικία, τανῦν Γιουσέλ-Ἰσσάρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ Ἡρόδτ. 3, 122. καὶ, πρὸς ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Ἀσιανὴ Μαγνησία. Θουκ. α', 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, κατατετραφεῖσα ἤδη ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· τανῦν Μάγνησα· καὶ, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στράβ.

Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνήσιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Μαγνησίας ἡ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνησίας ὤν.

Μάγνησσα, ἡ· θηλκ. τοῦ Μάγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα Θεοκρ.

Μάγνητες, οἱ, Ἐνικ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. — 2) Οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνησίας. Ἡροδτ. 3, 90.

Μαγνῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαγνησίας ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα· ἡ Μαγνῆτις ἵππος· Πινδ. — ἡ Μαγνῆτις λίθος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἡ ὁποίτινος ποιμένος Μάγνητος ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἄκρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Πλάτ.

Μαγνητικός, ή, όν. Τῆς Μαγνησίας ἡ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων· — ἡ Μαγνητικὴ γαῖα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Αἰσχλ. Πέρσ. 316. παρβλ. Spitzn. Προσωδ.

Μάγοι, οἱ (α). Λαὸς τῆς Μηδίας σχηματίζων τὴν αὐτόθι ἱερατικὴν κλάσιν, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οἵτινες καθ' Ἡροδτ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγίνοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ δεήσεις τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπίρροιαν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐσυμβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν· Ἡροδτ. 1, 101. Ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγηταὶ ὀνείρων, προλέγοντες δι' αὐτῶν ὅσα ἐμέλλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐσυμβουλεύετο, λογιζόμενοι ὡς μόνοι ἐπιστήμονες καὶ ἐγκρατεῖς πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδιαρίζοντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ ἀνώτατον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηγορεύοντο ἅπαξ ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡροδτ. 3, 21. 7, 194. Λουκ

Μάγων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολεμήσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς μέχρι τέλους ἐθανώθη περὶ τὴν 99 Ὀλυμπδ. — 2) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων υἱὸς τοῦ Ἀμιλκὰρ καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον· Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδάτας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μαδία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεσογείως. Στράβ.

Μαδύης, εω, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδτ. 1, 103 καὶ Μάδυς, υος, Στράβ.

Μάδυτος, ἡ (Μαδυτὸς, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῆς Σηστοῦ ἔστησεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδεικνύετο ἔτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης· τανῦν Μαιτώ. Ἡροδτ. 7, 33. Ξενοφ.

Μάζακα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἥτις καὶ Εὐσέβεια ἐκαλεῖτο· — ὅθεν, Μαζακηνοὶ οἱ κάτοικ. Στράβ.

Μαζαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλεύς τοῦ Βοσπόρου. Λουκ.

Μαιζάρης, εος, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡροδτ.

Μάζυες, οἱ. Λαὸς τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πιθαν. = Μάξυες.

Μάθυμνα, Δωρκ. ἀντὶ Μήθυμνα. Ἀνθολγ.

Μάθως, ω, Αἰτκ. ω. Λίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα, ἡ, Ἐπικ Μαίη, Μαῖη. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συγενρεθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολδρ. γ', 10, 1, 2. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 3. ὕστερον δὲ συγκατέταξεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαίη. Ἡσ. Θεογ. 938. — 3) Γυνὴ τις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀναθρέψῃ. Ἀπολδρ. γ', 8.

Μαιάνδριος, ία, ιον· Ἐπιθτκ. τοῦ Μαιάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἀνήκων· τὸ Μαιάνδριον πεδίον· χώρα τις περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὄνομ. κυρ. Σαμιός τις, ὑπουργὸς τοῦ Τυράννου Πολυκράτους ἐν Σάμῳ καὶ διάδοχος αὐτοῦ· Ἡροδτ. 3, 142.

Μαίανδρος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἑλίξεις· τανῦν Μεϊνδέρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡροδτ. Στράβ.

Μαιάνδρου πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. ἔνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λευκόφρυν καὶ Ἀχίλλειον.

Μαιανδρούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαιάς, άδος, ἡ (-υ) ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Μαῖα. Ὁμήρ. Ὀδ. Ξ, 435.

Μαιδοβιθυνοί, οἱ, = Μαῖδοι. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὸ πάλαι τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαιδοί, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαιδικός, ή, όν· τῶν Μαίδων ἢ εἰς τοὺς Μαίδους ἀνήκων.

Μαιήτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιώτης. Ἡροδτ.

Μαιῆτις, ιδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιῶτις. Ἡροδτ.

Μαικήνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ εὔνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐϊργιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὰς μαθήσεις ἀφοτίωσιν καὶ περίθαλψιν. Αἴλ.

Μαιμακτήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός, διὰ τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατέπαυεν ὁ θεὸς οὗτος τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τριχυμίας καὶ ταραχὰς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαιμακτηριὼν ὠνομάσθη ὁ δέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώβριον.

Μαιμάκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλουταρχ. καὶ Ἡσύχ. ταύτ. τῷ Μειλίχιος. Ἁρποκρτ.

Μαιμαλίδης, ον, ὁ (ῑ). Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 194.

Μαινάδες, αἱ. Ἱέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βάκχαι, ἐκ τοῦ μαίνομαι.

Μαίνακα, ἡ· Maenaka. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλκ. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Στράβ.

Μαινάλιος, ία, ιον. Τοῦ Μαινάλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαίναλον ἀνήκων· Πινδρ. — ὅθεν, Μαινάλιοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαίναλον κατοικοῦντες. Θουκ. ἡ Μαιναλία, προσυπακμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μέναλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 64. — 2) Μαινάλιος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Πανὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μαινάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 3.

Μαίναλον, τό, Maenalus. Ἓν τῶν περιφήμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀρέων τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήθως ὁ θεὸς Πάν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὡς ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτείνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλάκις ἤκουον καὶ τοὺς ἤχους τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ Θεοκρ. α', 122. τὸ Μαινάλιον ὄρος. Παυσ. η', 36. σπαν. ὁ Μαίναλος. Σχολστ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 769.

Μαίναλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ. η', 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπολδρ γ', 8, 1.

Μαίναλος, ἡ, θηλκ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μαινάλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαιναλιοι. Στράβ.

Μαίνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Velez. Στράβ.

Μαίονες, οἱ, Ἰωνκ. Μῆονες, Ὅμηρ. καὶ Μηίονες, Ἡροδτ. ἐνικ. Μαίων, ονος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας χώρας, πολλάκ. δὲ ταυτ. τῷ Λυδοί. Στράβ.

Μαιονία, ἡ, Ἰωνικ. Μηονία. Χώρα τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον. — 2) πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία. Στράβ. — 3) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Λουκ.

Μαιονίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίὸς τοῦ Μαίονος, ἐξαιρτ. ὡς πατρωνυμικ. ὀνομ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαίονος, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαιονίαν χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀνθολ.

Μαιόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Μηόνιος. Τῆς Μαιονίας ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Μαιονίας χώρας ἔνθα ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. – 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διός τὸν Λοκρόν, δι' ὃ καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ὅσαι ἐσυνάδευον τὴν θεὰν ταύτην. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. – 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυετο ἐν τῇ πόλει Τεγέᾳ ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἀγορᾶς. Παυσ. ἡ, 48, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὅς τις ἐμήνυσε τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἐριγόνην καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸς κύων, Ἀπολλδ. γ, 14, 7.

Μαισά, ᾶς, ἡ, Maesa. Θυγάτηρ τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδν.

Μαισάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεύς τῆς Θράκης, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ.

Μαίσωλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτόθι Μαισωλίᾳ χώρᾳ· ταυτὸν Κιστνὰ ἢ Κίσθα. Πτολ.

Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας Πτολ.

Μαίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἵμονος ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντηκοντα Θηβαίους πολεμιστὰς διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν Θηβῶν· ἀλλ' ὁ Τυδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν δυστυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὁμ. Ἰλ. Δ, Δ, 394. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου Λουκ. Ἐγκωμ. Δημ 9.

Μαιῶται, οἱ, Ἰωνικ. Μαιῆται, Maeotici. Ἀπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ Λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατῴκουν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἁλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἡροδτ. 4, 123. Στράβ. ιά. Πλιν. 6, 7.

Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Μαιήτης. Ὁ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην κατοικῶν. Ἡροδτ. – 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη. Ἡροδτ. 4, 45.

Μαιωτικός, ή, όν. Τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἢ εἰς τοὺς Μαιῶτας ἀνήκων· ὁ Μαιωτικὸς αὐλών, Ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Αἰσχ. Προμ. 37.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. Μαιῆτις. Θηλκ. τοῦ Μαιώτης. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη, Maeotis palus· ἓν μέρος τοῦ Εὐξείνου Ποντου κείμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων. περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμποραικαὶ μὲ λιμένας· ταυτὸν θαλασσα τοῦ Ἀχόφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡροδτ. 4, 3, 20. καὶ Μαιῆτις, Ἡροδτ. 4. 86.

Μαιωτιστί, ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Θεοχρτ.

Μάκαι, οἱ. Macae. Ἔθνος τῆς Λιβύας ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λωτοφάγων καὶ Νασαμώνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔῤῥεν ὁ Κίνυψ ποταμός. Ἡροδτ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῖται Πτολ.

Μάκαρ, αρος, ὁ (υ υ) Τίὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅς τις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Τενάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μακαρία. Διοδρ. Σικ. ε, 57. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. καὶ Μακαρεύς.

Μακαρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μαιαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλδ. γ, 8, 1. Παυσ. ἡ, 3 — 2) Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθανατώθη ἰδιοχείρως. Πλάτ. νομ. 8 σελ. 838. C — 3) Τίὸς τοῦ Κρινάκου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, ὅς τις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔκτισεν αὐτόθι δύω πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύω αὐτοῦ θυγατέρων Μέθυμναν καὶ Μιτυλήνην. Διόδ. Σικ. ἡ, 82. — 4) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Τῆλν. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μέρμερος.

Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἥτις φυγοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπρόσφερεν ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυσθέως νίκης των. Εὐριπ. Παυσ. α, 32. — 2) Κρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ Στρίβ. — 3) χώρα τις ἐν Μεσσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεν ὁ Παμισσὸς ποταμός. Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. καὶ Μακαρεάτ. Στέφ. Βυζ

Μακάριος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ, 100.

Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογούμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κείμεναι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι οἱ θεοὶ ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ ν' ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀδιάκοπον εὐδαιμονίαν. Ἡσ. Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 2. ἀναφέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ. Γοργ. — 2) Τόπος εὔφορος καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Λιβύᾳ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρων σύρτεων καὶ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὀαστιν καλουμένην. Ἡροδτ. 3, 26.

Μάκεδνον, τό. Δωρικός τις λαός, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐσυστήθη περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ὠνομάσθη Μακεδνοί Ἡροδτ. 1, 56.

Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολλδ. γ, 8, 1.

Μακεδόνες, οἱ, Ἐνικ. Μακεδών, όνος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ

Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θυίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία. Στέφ. Βυζ.

Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως· πρὸ τῆς βασιλείας ἔτι τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ὡρίζετο ἡ ἰδίως Μακεδονία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξηθεῖσα, περιελάμβανεν ἀνατολικῶς ὅλην τὴν ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θράκης, ἀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον καὶ δυτικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἢ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο· τελευταῖον δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων κατασταθεῖσα ἡ Μακεδονία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ὅλην τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον. Θουκ. β', 4. Πολύβ. ι', 38. Πτολ. γ', 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχεν ἡ Μακεδονία διῃρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τῆς παντελοῦς ἐκπτώσεως της· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν δυσμὰς τὴν Πιερίαν, Στυμφαλίδα, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειώτιδα, Βοττιαίαν, Ἐορδαίαν, Ἠμαθίαν, Δυγκιστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡροδτ. 7. Θουκ. α. καὶ β'. Πολύβ. ε, 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικήν, Κροσσαίαν, Ἀμφαξίτιδα, Μυγδονίαν, Κρηστωνίαν, Μαιδικήν, Ἠδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιντίαν καὶ Ὀδομαντικήν. Θουκ. Στρίβ. ζ'. Ἡροδτ. 7, 123 — 124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιόθεν κατῳκεῖτο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὑπὸ δύω ἐθνῶν, τῶν Θρακῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον οἱ Παίονες καὶ οἱ Πελάγονες καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρὰ τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρέλαβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν διαιτάν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνας ὡς ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρκτώας Ἑλλάδος, ἔχοντες ἀνέκαθεν διηνεκεῖς πολέμους μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾶκας, ὅ ὅ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου κατεστάθησαν διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβαιομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἕκαστος τῶν αὐτόθι λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν του. Ἡροδτ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. ταυτὸν Μακεδονία, συνιστῶσα μίαν τῶν ἐπισήμων ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Μακεδονικός, ή, όν. Τῆς Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡροδτ.

Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἐκ Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονὶη γῆ = Μακεδονία. Ἡροδτ. 7, 9.

Μακεδονίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονὶς γῆ. Ἡροδτ. 7, 127. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, όνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ στρατηγὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἐλέγετο ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διοδ. Σικ. ά, 18. μείνας δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκάλεσεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀσροηνῶν, παρ' Ἡρδτ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡροδτ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία. Ἀνθολ.

Μάκελλα, ἡ, Macella. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ. Πολύβ.

Μακέστιος, ὁ, = Μακίστιος. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ.

Μακέτης, ου, ὁ, = Μακεδών. Ἀνθολ.

Μακέτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδονὶς καὶ Μακεδονική. Λουκ.

Μακηδονία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακηδόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδόνιος. Ἀνθολγ.

Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Μακιστεύς, έως, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ. Macistum. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων. Ἡροδ. 4, 148 Ξενφ. Στράβ. ἔτι δὲ, τὸ Μ΄κιστον. καὶ ὁ Πλατανιστοῦς, οὔντος, Στράβ ὅθεν, Μακίστιος, ία, ιον, τοῦ Μακίστου ἢ ἐκ τοῦ Μακίστου ὤν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μάκιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Μάκιστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρύξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. – 2) αἱ Μακίστου σκοπαὶ, παρ Αἰσχλ. Ἀγμ. 300. κατά τινας μὲν ὁ Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἐδιώρισεν ἐπὶ τοῦ ὅρους Ἀθωνος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν αὐτόθι καιόμενον φανὸν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὅρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. παρβλ. Πλίν. 5, 31.

Μάκνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη μεσογείως ἀλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μακόδαμα, τά. Πόλις τῆς Βυσάτιδος ἐν Ἀφρικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μακραί πέτραι, αἱ. Βράχος τις κείμενος ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν μ' ἐν σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανός. Εὐρ. Ἑλ. 13. παρβλ. Λουκ. Διαλ. 9.

Μακρά τείχη, τά, καὶ μακρὰ σπέλη. Οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύω ἐκτεταμένα τείχη τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ Πειραιέως λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἠπείρου, τὸ δὲ νότειον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συνάπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως μ' ἐκεῖνον τὸν Φαληρέως, Θουκ. β', 17.

Μακριάς, άδος, ἡ. Τῶν Μακριέων ἡ εἰς τοὺς Μακριεῖς ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1112.

Μακρίδιος, ία, ιον (ῑ) Τῆς Μάκριδος ἢ εἰς τὴν Μάκριδα ἀνήκων. Ἀπολν. Ῥοδ. Δ, 1175.

Μακριεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μάκριδος = τῆς Εὐβοΐας. Στεφ. Βυζ. – 2) Λαός τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πιθ. ὁ αὐτὸς μὲ τοὺς Μάκρωνας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1024.

Μακρῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅς τις φονεύσας τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα Καρακάλλαν ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρδ.

Μάκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀριστάιου, ἥτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρῶτον τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοΐας, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοΐας κληθείσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μῆκος ἔκτασίν της. Καλλμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 520.

Μακρόβιοι, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἓν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίως ὑπερβορείους καλουμένους, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβιοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀρκτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἄλλους δὲ ὀλιγώτερον, διάγοντες βίον ἄπλοῦν καὶ εὐδαίμονα. Παρ' Ἡροδ. 2, 17. — 75. ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχειρίσθη ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ ἐπίμοχθον ἐκστρατείαν· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ποιμνίων των καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγνώριζον διαφόρους τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας των πόλιν. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ Βιβλία Κρονικὰ ἐπιγραφόμενα καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀριτῶας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ περὶ τὴν πόλιν Πίρμαν· τανῦν, Val di Montirone. Στραβ.

Μάκρωνες, οἱ, Ἐνικ. Μάκρων, ωνος. Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὅρους Θήχους καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡροδ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕστερον Σάννοι κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἄνωθεν τῆς Γέλας. Ἡροδ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. ά, 489.

Μάλακα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Μάλαγα, Malaga, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μαλέα ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθ. αἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον νοτιοανατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ὁ περίπλους ἐλογίζετο εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· τανῦν Κάβο Μαλέας. Ὁμ· Ὀδ. Ι, 80. Ἡροδ. πληθ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Μαλειαῖον ὄρος. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 4. καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως. Πλουτρ. ὅθεν, Μαλεᾶτις, ιδος, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Ξενφ. Ἑλ. ς', 4, 24.

Μαλεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παυσ. β', 27.

Μαλειαῖος, αία, αῖον, Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλεος, έα, εον. Τῆς Μαλέας, τὸ Μάλεον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Δ, 263.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 6, 29.

Μάλης, ου, ὁ. Αἰτωλός τις· παρ' Ἡροδτ.

Μαλθάκη, ἡ (-υυ) Ἑταίρά τις παρὰ Λουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. — 2) Ἀττκ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179. — 2) πολίχνη τῆς Γαρακωνικῆς Ἱσπανίας. Ἀππιαν.

Μαλιακός, ή, όν, Ἰωνικ. καὶ Ἀτκ. Μηλιακός. Τῆς Μαλίας ἢ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος νοτιοδυτικῶς τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Μαλίδος ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· τανῦν Κόλπος τοῦ Ζειτουνίου. Στράβ.

Μαλιεύς, έως, ὁ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττκ. Μηλιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας. Ξενφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φύλαξ τῶν ποιμνίων (μήλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλὶς γῆ· μικρά τις χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡροδτ. 7, 198.

Μάλλιος, ὁ, Manlius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Μαλλοείς, ὁ, = Μαλόεις.

Μαλοί, οἱ. Ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ὑποτάξῃ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. 5', 9. Στράβ.

Μαλλός, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύω παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, οὖσα τὸ πάλαι ἐπίσημος καὶ ἔχουσα ἐν Μαντεῖον ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτης, ου, Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀρριαν. ὁ κατοικ. τῆς Μαλλοῦ,

Μαλόεις, εντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα περὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πόλει Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλοί, οἱ = Μαλλοί. Στεφ Βυζ.

Μαλχίων, ωνος, ὁ. Σύρος τις, παρὰ Λουκ.

Μάμερκος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, τό, Mamertium. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Oppido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λυκ. ἔτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ. Mamilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λιβ.

Μαμμαία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σευήρου. Ἡρωδ.

Μαμμάκυθος, ὁ (- - υυ) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990. συνθετ. λέξ. ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κύθω, δηλοῦσα μωρόν τινα ἢ ἠλίθιον ἄνθρωπον ὅς τις κρύπτεται ὄπισθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόθρεπτος· ἐστὶ δὲ εὑρηται καὶ Μαμμάκουθος γραφμόν.

Μαναπία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρωτεύουσα τῆς νήσου ταύτης Δουβλίνη, Duplin. Πτολ. β', 2.

Μανδάγαρα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολ. ς', 2.

Μανδάνη, ἡ (α) Θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡροδτ. 1, 107.

Μανδούβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλεσίαν. Στράβ.

Μανδραβούλος, ὁ. Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εὑρών ποτὲ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἕνα χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἕνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἕνα χαλκοῦν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. «ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα.» Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2. 1.

Μανδροκλέης, έος, ὁ. Τέκτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ωνος, ὁ, καὶ Μανεθώς, ῶ. Περίφημος ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικὰ, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματά τινα τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωρ-

γίου Σωγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Harls.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅς τις ἀποθανὼν πολλὰ πρωΐμως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικόν τι ἆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡρόδοτον ἠν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ἡροδτ. 2, 79. Ἀθην. ιδ', 3. Παυσ. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ους, ὁ, καὶ Μανής, Ἀριστ. ὄνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. ἰδίως δὲ ὄνομα τῶν Παφλαγόνων, Ἀριστφ. Λυσ. 907. — 2) Ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. Στράβ.

Μανία, ἡ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατράπου τινὸς Ζήνιος ἐκ Δαρδανίας, παρὰ Ξενφ. — 3) πληθ. Μανίαι = Ἐριννύες. Παυσ. ἡ, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. Ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόδωρος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 658.

Μαντιανὴ λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπέρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιώτιδα, ἔχουσα ὕδωρ ἁλμυρόν, τανῦν Βάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. V.

Μάντικλος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μεσσήνην. Παυσ. δ', 23.

Μαντίθεος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενφ.

Μαντινέη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Μαντίνεια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Ἡροδτ.

Μαντίνεια, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ καταστήματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ ἀνδρειότεροι ὅλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διόδρ. Σικ. ιδ'. πλησίον ταύτης τῆς πόλεως ἠκολούθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· τανῦν Παλαιόπολις. Θουκ. Παυσ. ἡ. — ὅθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικός, ή, όν, τῆς Μαντινείας ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἀνήκων. Θουκ. — 3) Μαντινίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ Μαντινείας οὖσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Ἀπολδρ. Παυσ. ἡ, 3. — 2) Πατὴρ τῆς Ὠκάλειας γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μελάμπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· τανῦν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντυα. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαντυανός. ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περίφημος μάντισσα τῆς ἀρχαιότητος διδαχθεῖσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός της, ἥτις ὡς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὕτη μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφοὺς ὡς ἱέρεια τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 3. Ἐλθοῦσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόψον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρον καὶ Κολοφῶνα. Παυσ. ζ', 3. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμὸς τῆν Ἰρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Ἐσκάρ. Πτολμ.

Μαξῆραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰρκανίας χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμῖνος, ὁ. Maximinus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σευήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡρωδν.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὀπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι ἢ διαλέξεις περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἕτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀστρολογικὰ βιβλία παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VIII. σελ. 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος. Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύας κατοικῶν δυτικῶς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἀραψ τις παρὰ Ξενφ. Κυρπ β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη πλησίον τῆς Ἀντικύρας. Πολύβ. ε', 68. Στράβ. — 2) ἡ Μάραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, καταστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (υυυ, Διον. Περ 914.)

Μαραθοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Μαραθών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῶν Ἀθηνῶν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδείκνυοντο καὶ οἱ τάφοι τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἑκάστου· ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἓν μνημεῖον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἠγείρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθὼν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χόρτου μάραθου. Ὁμ. Ὀδ Η, 80. Ἀρσενκ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 62. Παυσ. α, 32. Λουκ. Θηλκ. δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 57. Δημ. Παραπρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπίρματ. ἀντὶ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθών, ῶνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐπωπέως ἐκ Σικυῶνος, ὅς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατῴκησεν αὐτόθι· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἕνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμάς, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα Παυσ. β', 1. α, 32.

Μαραθώνιος, ία, ιον. Τοῦ Μαραθῶνος ἢ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαρανώνιος ταῦρος ὁ ἐκ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρῶτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ὅρα Κρήτ. Ἀπολδρ. — καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τοῦ Μαραθῶνος.

Μαράκανδα, τά. Μητρόπολις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξαγομένων ἀπ' αὐτῆς ξηρῶν ὀπωρῶν. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 30. καὶ Μαρακάνδα, ἡ. Στράβ. τανῦν Σαμαρκάνδ.

Μαρακόδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Δαργίδου ποταμοῦ. Πτολ. ς', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας, ὅμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενφ. Ἑλλ. ς', 1, 7.

Μαράφιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδτ. 1, 125. κατὰ Σχολστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 175 ἀπὸ τοῦ Μαραφίου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθέντες.

Μάραφις, ιος, ὁ, (υυυ) Ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 775. ἔνθα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Excurs. II.

Μαργάλαι, αἱ = Μόργανα

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἠλιδι. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἰρκανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν χώραν ὑποτελῆ τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βασιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δερβίκκαι, Πάρνοι, Δᾶαι, Ταποῦροι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· ταιῦν Χορασάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunun. Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριτανῶν, κατὰ d' Anville τανῦν Bewer Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ι) Οὗτος ἐπεγράφετο ἓν κωμικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ὀλίγοι τινὲς στίχοι μόνον. Πλάτ. Ἄλκ. Π. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠιομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὕτη οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ποταμὸν· τανῦν Μαργάβ. Στράβ. ια'. Πτολ. — 2) Μάργος ἡ Μάργις, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Μοράβας. Στράβ.

Μάρδοι, οἱ. Περίφημον καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Μηδίᾳ καὶ διάγον βίον νομαδικόν. Ἡροδτ. 1, 125. Ἀρριαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Πτολμ. κατῴκουν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας· εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐδόθηταν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν λῃστείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἀμαρδοι, ἀρχαῖός τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Τὶς τοῦ Γωβρύου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς κατ' ἀρχὰς μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ χάσας ἓν μέγα μέρος τῆς δυνάμεώς του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος ὀπίσω εἰς τὴν Περσίαν καθαιρεθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο στράτευμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ἤθελον νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχήν, ὁ Μαρδόνιος συνοδεύσας αὐτὸν ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ μίαν δύναμιν 300,000 Περσῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μὲ νέας ἐκ Θεσσαλίας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐφεξῆς ἔαρος εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδεύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος εὑρίσκοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχι-

στρατηγίαν τοῦ βασιλέως Πανσανίου συγκροτοῦντες μίαν δύναμιν ἐξ 110,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν ἐνταῦθα μετ' οὐ πολὺ συμβᾶταν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καθ' ἣν ἡ μεγίλη τῶν Περσῶν δύναμις ἐνικήθη κατὰ κράτος, πληγωθεὶς ὁ Μαρδόνιος βαρέως, ἔπεσε νεκρὸς μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν τῷ μέσῳ χιλίων ἐκλελεγμένων περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡροδτ. 7, 5. 9, 36. — 46.

Μαρδόντης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡροδτ. 7, 80.

Μάρδος, ὁ = Ἄμαρδος. Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διον. Περ.

Μαρδυηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν αὐτόθι Σογδίων ὀρέων. Πτολμ.

Μάρδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μαρέη, ἡ, Ἡροδτ. Μάρεια, Θουκ. καὶ Μαρία. Διοδ. Σικ. Marea. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον Μαρεώτην οἶνον· τανῦν Μαριούτ. Ἡροδτ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, θηλ. Μαρεῶτις, ιδος, τῆς Μαρέης ἢ εἰς τὴν Μαρέην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Μαρέης πόλεως.

Μάρεια καὶ Μαρεῶτις, ιδος, ἡ, λίμνη. Μεγάλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυχος μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν καὶ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 300 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 150· τανῦν Μαριούτ. Στράβ. καὶ Μαρία, ἡ. Ἀρρῖαν Ἀνάβ. γ', 1.

Μᾶρες, ων, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδτ. 7, 79. Μάρες οἱ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Αὔσονες καὶ περὶ τὸ ὁποίον ἐμυθολόγουν ὅτι τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματός του εἶχεν μορφὴν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ὄπισθεν ἵππου, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἀπεκράτησε παρ' Ἕλλησι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱππομιγοῦς· ἔτι δὲ ἐπλαττον ὅτι ζήσας ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τρία ἔτη ἀπέθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Ἀλ. ποικ. ἱστ. θ', 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ = Μάρεια. Ἀρρῖαν.

Μαριάμμη, ἡ, καὶ Μαριαμμία. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἐμέσης. Ἀρρῖαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ. Ἀρχαῖος Λαὸς τῆς Βιθυνίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵ τινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοίκους ἐλογίζοντο ὡς δοῦλοι αὐτῶν. Ἡροδτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 140.

Μαριανδυνός, ή, όν. Τῶν Μεριανδυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδιανὸς θρηνητήρ, οὕτως ἐκαλεῖτο θρηνητικόν τι ᾆσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ ἐθρήνουν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου Βωρμου. Αἰσχ. Περσ. 992. ὅρα Βῶρμος. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ. Τίος τοῦ Φινέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ποντῷ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 785, 725.

Μαρίδη, ἡ. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἀρκτικῶς. πιθαν. τὸ νῦν, Μαρδίν καλούμενον. Ἀμμιαν. 19, 9.

Μαρεχᾶς, ᾶ, ὁ. Οὗτος ἐπεγράφετο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ ποιητοῦ Εὐπόλιδος ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐφάπτεται τοῦ Ῥήτορος Ὑπερβόλου. Ἀθην. ιά, 12. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ. Ἀνθρακεύς τις ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαρίλη, ἀνθρακ)

Μαρῖνος, ὁ. Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράψας προ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφελήθη μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περίφημος Ἀνατόμος, ἀκμάσας κατὸ τὸ 90 ἔτος μετὰ Χρ. τὸν ὁποῖον ὁ Γαλληνὸς ὀνομάζει ἀνορθωτὴν τῆς Ἀνατομικῆς· ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου διέσωσε πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τό. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάρις, ιος, ὁ (υυ) Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισοδάρου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληγωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμήνους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 319. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡροδτ. 4, 48 κατά τινας ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάριστον.

Μάρισος, ὁ, Marisius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακίας, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Μάρος ἢ Μάροτος ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ. Στράβ.

Μαρίτιμα Κολωνία, παρὰ Πτολ. β', 10, Maritima Advaticonum. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Miramas.

Μαριωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐϊρούνων, τανῦν Ἀμβοῦργον (Hamburg.) Πτολ. β', 11.

Μαριωνίς ἑσπερία, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐϊρούνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῴων καὶ νοτείων Γερμανῶν· τανῦν Λυβέκη, Lübeck. Πτολ. β', 11. — Κλαύδιος.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Κλαύδιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Ἀννίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναιότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Σικελίας, ἔστησε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης μὲ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας νὰ ματαιώσῃ ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἱστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων· τελευταῖον μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ διηνεκῆ πολιορκίαν ἠμπόρεσε μόλις δι' ἀπάτης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν οἱ Συρακούσιοι πανηγυρίζοντες τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος, εἶχον δοθῇ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος μαθητικὸς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκέλλου, ὅς τις οὗτος ἐθρήνησε μεγάλως τὸν θάνατόν του καὶ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστράτευσεν αὖθις κατὰ τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναγορευθεὶς ἤδη πεντάκις ὕπατος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὅμως μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, θαυμασθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ του Ἀννίβα, ὅς τις καύσας μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συνάξας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν κάλπην πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτρ.

Μαρκιανός, ὁ. Marcianus. Συγγραφεὺς Γεωγράφος ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συντάξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἕνα γενικὸν περίπλουν ἁπάσης τῆς ἐως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς, ἐπιγραφομ. περίπλους τῆς ἔξω θαλάσσης ἑωθουτε καὶ ἑσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων, συνιστάμενον εἰς δύω μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐτώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 1613.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι, Marcomanni. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνιστάμενοι ἐκ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ἀπ' ὅπου διώξαντες παντάπασι τοὺς Ἑλβετοὺς, ἔκτισαν ἐνταῦθα ἓν εἶδος προτειχίσματος ἐναντίον των ἐφόδων τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἀείποτε ἐχθροὶ ἀσπονδοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβαλόντες πολλάκις καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, δι' ὃ καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀριοβίστου κατὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετῶν. Ἰουλ. Καισ. 1, 31. Τακ. Γερμ. 28. Ἐπιστήμονες πόλεις αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον· πιθαν. ἡνῦν Budweis. τὸ Οὐστβιον, Ἀβίλουνον, Ῥεδεντοῦιον, Νομιστήριον καὶ Κολάγκορον. Πτολ. β', 11. Στράβ. Ἀρρῖαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνδολγ. — 2) Ἀρκάς τις, παρὰ Πολυβ. β', 10. ἔνθα ὁ Reiske Μάρκος ἀναγινώσκει.

Μάραξ, ακος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστήρων. Παυσαν. 5', 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἐνικ. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρική, ἡ. πρόσυπακουομ. γῆ ἢ χώρα, Marmarica. Μεγάλη ἐπαρχία τῆς Λιβύης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, τανῦν ἡ χώρα τῆς Βάρκης. Πτολ.

Μαρμάρινος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Εὐβοίᾳ, ὅπου εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆς ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. ι.

Μαρμάριον, τό. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Καρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμάριος, ὁ κάτοικ.

Μαρόβουδον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, πιθαν. ἡ νῦν Budweis ἐπὶ τοῦ Μολδαύου ποταμοῦ. Πτολ. Ταιτ Χρ. II, 62.

Μαρουκῖνοι, Στράβ. καὶ Μαρρουκῖνοι, οἱ, Πολύβ. Maruccini. Ἓν τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄρτενον ποταμὸν καὶ συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προστέλαβον αὐτοὺς πρωΐμως ἤδη εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.

Μάρπησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ

ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησσαν νὰ λάβῃ ὁποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει κάλλιον, αὕτη δὲ ἔκλεξε τὸν Ἴδαν. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολδ. α', 7, 8. — 2) = Μάρπησσος.

Μάρπησσος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πάρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Παυσ. καὶ Μάρπησσα, ἡ, Στέφ. Βυζ. — 2) Μάρπησσος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Μάρση, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Μάρσοι, οἱ, Marci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, ψημιζόμενοι τὸ πάλαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν των ὡς οἱ παλαιοὶ Θεσσαλοὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρσου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ. — ὅθεν Μαρσικός, ἡ, όν, τῶν Μάρσων ἢ ἐκ τῶν Μάρσων ὤν. Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν. Στράβ. Ταχτ.

Μαρσύας, ου, Ἰωνικ. Μαρσύης, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὑρὼν ποτὲ τοὺς αὐλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἔκαμνον αὐτὴν δύσμορφον ὅτε ἔψαλλε, καὶ γυμνασθεὶς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ αὐλίζῃ ἐπιτηδείως, ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουσικῆς, ἀλλὰ κριθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν τέχνην, ἐθανατώθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις κρεμάσας αὐτὸν ἀπό τινος δένδρου, τὸν ἐξέδαρε, ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολδ. α', 4, 2. Ἡρόδ. 6, 26.

Μαρσύας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἀπό τινος σπηλαίου εὑρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Ἡρόδτ. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀπαμείας καὶ τῆς Λαρίσσης εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τὸ ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Νονν. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)

Μαρτυρούπολις, εως, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκπ.

Μαρψίας, ου, ὁ (ῑ). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτάραχόν του. Ἀχρ. 702.

Μάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα πίθους οἴνου ἐξαιρέτου. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 197. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Μαρώνεια. Νονν. Διον. 19, 179. — 2) Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ἤγειρον οἱ συμπολῖται του ἐν Ἡρῴῳ αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ. Ἡρόδτ. 7, 227. Παυσ. Λακ. 12. — 3) Ἐπώνυμον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐϊργιλίου. Ἀνθολ.

Μαρώνεια, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· τανῦν Μαρόγνα. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνείτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Μαρωνειάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολμ. ε', 13.

Μασαισύλιοι, οἱ (υ-υυ-). Ἔθνος τῆς δυτικῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυρητανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασσαισύλιοι ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθ.

Μάσης, ητος, ὁ (ᾰ). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἑρμιόνης. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 562. Στράβ.

Μασινισσᾶς, ᾶ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύᾳ, φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανάσσης, παρὰ Πολυβ.

Μάσιον ὄρος, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεινομένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Μασίστρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 30.

Μασίστης, εω, ὁ. Τὶὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 82.

Μασίστιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μαλίστιος καλούμενος. Ἡρόδτ. 9, 20.

Μασκάμης, εω, ὁ. Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ· — ὅθεν Μασκάμειος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἡροδτ. 7, 106.

Μασκᾶς, ᾶ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σκοκόραν καλούμενον. Ξενφ. Ἀνάβ. α, 5, 4.

Μάσκιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἔνθα ἰδίως κατῴκει δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη Ἡρόδτ. 1, 125.

Μάσαγα, τά, καὶ Mazagae παρὰ Κουρτ. Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν ἐν Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουραίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν. Ἀναβ. δ'. Μάσσακα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἐνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄκρον μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκετο ἄφθονος χρυσὸς καὶ χαλκός. Κατ' αὐτῶν ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Κῦρος θέλων νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδτ. 1, 201-204. Στράβ. τανῦν Μογγόλοι. — ὅθεν, Μασσαγετὶς, ίδος, θηλ. Λουκιαν.

Μασσάγης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ.

Μασσαισύλιοι, οἱ, = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία, ἡ (-υυ-), Massilia. Μία τῶν ἐπιστήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκαέων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀκμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονικοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, οὐσα' σείποτε φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐνωθεῖσα δὲ ἀκολούθως μὲ τὴν φατρίαν τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὑπέμεινε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυριεύσας αὐτὴν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας της. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατική, συνισταμένη ἐκ μιᾶς βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Τιμοῦχοι, καὶ ἔχοντα τοὺς αὐτοὺς νόμους μὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας· τανῦν Marseille. Ἡρόδτ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὅθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ, Μασσαλιωτικός, ἡ, όν. Τῆς Μασσαλίας ἢ εἰς τὴν Ματσαλίαν ἀνήκων. Πολύβ.

Μασσανάσσης, ου, ὁ, = Μασινισσᾶς. Πολύβ.

Μάσσικος, ὁ, Massicus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μασσίκυτος, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κοΐντ. Σμυρν. γ', 234.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massyli. Ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη καὶ συνορεύοντες μὲ τοὺς Μασαισυλίους. Πολύβ. Μασυλῆνες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μασυλοὶ, Στέφ. Βυζ.

Μάσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'.

Μάστειρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως Λευκάνορος ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Λουκ. Τοξ. 51. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾴκης, παρὰ Δημ. Χερσ. 44.

Μαστία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. — 2) Πόλις τῆς Ἱσπανίας, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαστιανοὶ, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους· τανῦν Ἰενισχσέρ. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθήροις πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 430, 438. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου. Ὅμ. Ὀδ. Β, 658.

Μασυλῆς, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Σφκ. 436.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ματιανή, ἡ, Ἰωνικ. Ματιηνὴ γῆ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδτ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰωνικ. Ματιηνοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτόθι Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδοῦχοι καὶ Κάπιοι· καθ' Ἡρόδ. 1, 189. ἐκτείνετο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανὴ καλουμένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀράξου. — 2) Δαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν. Ἡρόδτ. 1, 72.

Ματιηνός, ή, όν. Τῶν Ματιανῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκων· τὰ Ματιηνὰ ὄρη. Ὄρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Ἡρόδτ.

Ματτιακοί, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Μόλνου (Main) καὶ Λογάια (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Ματτιακόν· τανῦν Marburg. Πτολ. β', 11, Ταχιτ. Χρον. 11, 20.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὄρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυρουσία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἕως τῆς Νουμιδίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. δ', 1. ἀριθμεῖ διαφόρους λαούς,

οἵτινες τὸ πάλαι ἐσχημάτιζον ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, διῃρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν Καισαριακὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, κειμένην ἀνατολικῶς καὶ εἰς τὴν Τιγγιτανὴν Μαρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων· τανῦν βασίλειν τοῦ Φὲς καὶ Μαρόκου. Στράβ. Λιβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτοὺς Μαυρουσίους, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυρητανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ία, ιον. Τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκων. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅσοι ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἔζων βίον νομαδικόν. Ἡρωδ.

Μαυρουσίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ Μαυρουσὶς γῆ, = Μαυρουσία. Διον. Περ.

Μαυσώλειον, τό, Mausoleum. Ὁ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βασίλισσα τῆς Καρίας ἠγειρεν εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς συζύγου Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγκατέτταττον μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου. Κατὰ Πλιν 36, 4. εἶχεν ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στηλῶν· εἰς τὴν πολυτελῆ καὶ ἐξαίσιον αὐτοῦ κατασκευὴν συνειργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῖται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σκόπας, Λεωχάρης, Βρίαξις καὶ Πύθης, κατὰ δὲ Οὐίτρούβιον καὶ αὐτὸς ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἐκαλοῦντο ἀκολούθως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλου εἴδους πολυτελεῖς καὶ κολοσσαῖαι οἰκοδομαί, ἐγειρόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν ἐπισήμων ἀνδρῶν. Στράβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπής τις οἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τοῦ Ἄρεος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου τοῦ Μαρκέλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν ἐφεξῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. Σουετ.

Μαύσωλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχερεύς, έως, ὁ. Κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Στράβ.

Μάχαιρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, ὀχυρὰ καὶ δυσάλωτος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας φυλακώσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν διὰ παρακλήσεως τῆς Ἡρωδιάδος. Ἰώσηπ.

Μαχάτας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Μαχάτης (υ--). Ἀχαιός τις, Ἀνθολ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἁρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν

Μαχάρης, ουός, ὁ. Τιὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Λουκούλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Λιβ.

Μαχάων, ονος, ὁ (υ--). Τιὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ κατά τινας τῆς Ἐπιόνης, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἔμπειρος τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐλθὼν μὲ τριάκοντα πλοῖα, ἐθεράπευσε τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν Φιλοκτήτην καὶ ἄλλους· θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 732. Δ, 213. Παυσ. γ'. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β', 83. ἐνθα ἔν τισι χειρογράφ. εὑρηται Μάχων.

Μάχιμος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς οὗτος κατεσπαράχθη. Τγίν. μύθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας. Λουκ.

Μάχλυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεύοντες καθ' Ἡρόδ. τὰς ὄπισθεν τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἡρόδ. 4, 178. — 2) Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Λουκ. Τοξ. — ὅθεν

Μαχλυίνη, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχούριβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ.

Μάχων, ωνος, ὁ (υ-). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, ζήσας εἰς τὴν πολιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. Ἀθήν. β'. Σουΐδ.

Μεγαβάζης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ἡροδ. 7, 79. Μεγάβυζον.

Μεγάβαζος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ζωπύρου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐναντίον τοῦ Ἰνάρου, ὑπέταξεν αὐτὴν αὖθις εἰς τὴν Περσικὴν δυναστείαν· καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδ. 3, 160. Θουκ. — 2) Τιὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 7, 97. — 3) Τιὸς τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 1, 58. ὅστις ἐν τῷ Ἐκγ. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ἀναγινώσκει. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἐστὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, δι' ὃ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστοριῶν· παρ' Ἡροδ. εὑρηνται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Κτησ. παρὰ Φωτ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ Μεγάβαζος.)

Μεγαβάτης, εω, ὁ. Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδ. 3, 32. — 2) Πέρσης, σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ, Θουκυδ. α', 129. — 3) = Μαγάβαζος, ἀριθμ. 3.

Μεγάβυζος, ὁ. Ὄνομα ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἷς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ φονεύσωσιν αὐτόν· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, ἐκυρίευσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θράκης. Ἡρόδ. 3, 153. — 2) Εὐνοῦχός τις ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενφ. Κουρτ. ε', 3, 6. Λουκ. Τιμ. 22.

Μεγαίνετος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. διὰ τὸ ἄγριον καὶ χοντροειδὲς ἦθός του. Βατρ. 965.

Μέγαιρα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων. Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Μεγακλέης, ὁ, συνῃρμ. Μεγακλῆς, έους. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, τὸ ὁποῖον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι Κωμῳδοὶ διὰ νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ δράματά των ἀλαζόνα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47. Λουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἠθέλον νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλκύσας αὐτοὺς δι' ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧττάν των· ἐφεξῆς δὲ συνήργησεν εἰς τὸ νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατάρθωθεν αὖθις διὰ τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλουτ. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ. 6, 131. Πίνδ. Πυθ. 7,

Μεγακρέων, οντος, ὁ. Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσιν ἱκέται ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων ἱερῶν πρὸς τὸν Ξέρξην τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτόθεν Περσικὰ στρατεύματα, ἄλλως ἔμελλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τά, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιὰς πλησίον τῆς Ττίκης ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, άδος, ἡ, Graecia Magna. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθείσης οὕτω κατὰ Φέστον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθείσας ἀρχαιόθεν ἐκ διαφόρων ἀποικιῶν, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος· »Major Graecia dicta »est, quod in ea multae magnaeque Ci»vitates fuerunt, ex Graecia profectae«. Fest. παραβλ. Πολύβ. Σύγκλ. Χρον. Στράβ. ς'. κ. ἄλ. — ἐπεριλάμβανε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τρία ἐπίσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ἀφ' οὗ δὲ ἀκολούθως οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλη Ἑλλάς. Κικρ.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ἄρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, εως, παρὰ τοῖς ὕστερον. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστία. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας κάτοικοι, συγκροτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Παυσ. η', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Ὑλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη πάντη κατερημωμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστορικὸς Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους Φιλοποίμην. Διόδρ. Σικλ. ιϛ'. Ξενφ. Ἑλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Μεγαλοπολίτης, ου, θηλ. Μεγαλοπολῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς Μεγελοπόλεως. Ξενφ. Δημ.

Μεγαμηδείδης, αο, ὁ. Τιὸς τοῦ Μεγαμήδου

καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὅμ. Ἕμν. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Μεγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρναίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἀπολδρ. β', 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κρόκωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλουμένη.

Μεγάπανος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Τρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου· Ἡροδτ. 7, 62.

Μεγαπενθής, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ τούτου τὴν Τύρινθα· Ἀπολδρ. β', 4, 4. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἔκγονος ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ. β', 38. — 2) Τίὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μιᾶς δούλης ἐν Σπάρτῃ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολδρ. γ', 11, 1. ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δούλης Πιερίδος· διὰ τὴν μὴ γνήσιον γέννησίν του ἀπεβάλον αὐτὸν οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὰ βασιλέα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυνδάρεω· Παυσ. γ', 19. — 2) Ἀγνωστός τις τύραννος· παρὰ Λουκιαν.

Μεγάρα, ἡ, Ἰωνικ. Μεγάρη (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντίδαν, καὶ Δηϊονα. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 269. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 9. Ἀπολδρ. β', 4, 11. ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολδρ. β', 6, 1. Παυσ. ι', 29.

Μέγαρα, τά, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετὰ τῆς πόλεως διὰ δύο μακρῶν τειχῶν τὰ ὁποία ὅμως κατηδάφισαν πρωΐμως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. Εἶχε τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Παυσ. α', 39. Στρβ. ζ', Πίνδ. Ὀλ. 13, 128. ταυῦν Μέγαρα· — ὅθεν Μεγαράδε, Ἐπίρμτκ. εἰς τὰ Μέγαρα· Εὐριπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγάρων· Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγάροις. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακουσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπιάδ. πρότερον δὲ Ὕβλα καλουμένη, ὅπερ ὄρα· Θουκ. ζ', 4. Στράβ.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· Ἡροδτ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγάρων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 747. Θεογν. ιβ', 27. — οἱ Μεγαρεῖς Ὑβλαῖοι, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων· Θουκ. ς', 4. Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγάρων διὰ τοῦ ὁποίου ἀπετρέπετο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστφ. Νεφ. 532. παρβλ. καὶ Θουκ. α', 139.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππομένους, Ἀπολδρ. γ', 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰνόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων ἐναντίον τοῦ Μίνωος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Μέγαρα. Παυσ. α', 39. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τῶν Ἐγχωρίων ὁ Μεγαρεὺς οὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν θρόνον, ἐκάλεσε τὴν αὐτόθι πόλιν Μέγαρα Παυσ. αὐτόθ. — 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαρικός, ή, όν. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων ὤν· Ἀριστφ. Εἰρ. 608. — οἱ Μεγαρικοί, ἀντὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγάρων. Στράβ.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετκ. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων οὖσα. Θουκ. α', 48. — 2) Οὐσιαστκ. προτυπαιν. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγάρων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μικροτάτην ἔκτασιν καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀττικήν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου καὶ ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀνῆκε ἀρχαιόθεν ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ὅπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατεστάθη ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος καθ' ὃν χρόνον καὶ ἐκατωκήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησαν ἀεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τὰ ἤθη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Δωριέων. Ἡροδτ. 5, 76. Παυσ. α', 39. πρὸ τούτων δὲ κατώκουν ἐνταῦθα Λέλεγες καὶ Ἴωνες τῶν ὁποίων μέγα μέρος διέμενε μέχρι τέλους ἀναμιχθὲν μὲ τοὺς ἔπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχημάτιζον δὲ τὸ πάλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οὐχ ἧττον ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς ἄκρον πολυάνθρωπον, δι' ὃ καὶ ἔπεμψαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον οἱ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ εἴκοσι καλῶς ὡπλισμένων τριηρῶν· Ἡροδτ. η', 45. 9, 28. ταυῦν Μέγαρα, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταύτ. τῷ Μέγαρα ἐν Σικελίᾳ Σκύλ.

Μέγαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν, ὅστις ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σωθεὶς εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Γεραρίας μιμούμενος τοὺς γερανοὺς ὅτε οὗτοι ἐνήχοντο πρὸ αὐτοῦ, ὠνόματεν ἔκτοτε ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Παυσ. α', 40.

Μέγαρσος, ἡ, = Μάγαρτος. Λυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἢ Λυκίων τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάδης, ἐν Ὅμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος· Πινδ. Νεμ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτόθι περιήλθε τὴν χώραν ταύτην συνάξας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολούθως τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαφέρνης, ους, ὁ· Αἰτκ. ην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενφ.

Μεγεσσάρας, ου, ὁ. Πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα· Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Μέγης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ἀπολδρ. γ', 10, 8. ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἔδειξεν ἐξαίρετον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 627. Ξ, 520. Εὐριπ.

Μεγιέλιος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτρ. Τιμ. 35. Μέγιλλος, ἀσυνθ. τύπ.

Μέγιλλα, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μέγιλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις καὶ ἓν τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σελ. 629. — 2) Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κορίνθου. Λουκ. Διαλ. Νεκ α'.

Μεγιστεύς, έως, ὁ. Νεανίας τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ Λυρικὸς Ἀνακρέων· Σιμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων. Στέφ. Βυζ.

Μεγιστίας, α, ὁ, Ἰωνικ. Μεγιστίης, ου. Περίφημος οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 121. — Σιμων. Ἐπίγραμ.

Μεδεών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μεδεών. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 501.

Μεδεών, ῶνος, ὁ Βοιωτικός. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεών ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεθαφισθεῖσα ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Στράβ. — 3) — Medion. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 106.

Μεδιών, ῶνος, ὁ, = Μεδεών, ἀριθμ. 3. Πολύβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεδιώνιοι, οἱ κατοικ. τοῦ Μεδιῶνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Μεδιολάνιον, τό, Στράβ. καὶ Μεδιόλανον· Πολύβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, ταυῦν Saintes καλουμένη. Πτολ. β', 7. Στράβ. δ'. — 2) καὶ Μεδιόλανα, τά, παρὰ Πτολ, γ', 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσουβρων, αὐξηθεῖσα καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μὲ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἀκμάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῶν πρώτης σωτηρίου Ἑκατονταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σοφοὺς ἀνδρας οἵτινες διέτριψαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νέας Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἐφεξῆς δὲ αἰῶνας ἤρχοντο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μέγα διάστημα τῆς ζωῆς των αὐτόθι· ταυῦν Μιλάνου, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Λομβαρδικοῦ Βασιλείου. Πολύβ. β', 27. Πτολμ. — 3) Mediolanium. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Ὀρδουϊκων, ταυῦν Clanum Monthwy· Πτολ. β', 3. Τακτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β', 11. ταυῦν Meteln an der Yecht.

Μεδιοματρικοί, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσέλαν ποταμὸν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Καισ.

Μεδοακοί, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ. Στράβ.

Μεδόακος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυῦν Βρέντα· Στράβ.

Μέδοισα, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μέδουσα. Πίνδρ.

Μεδοῦλλοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ. Στράβ.

Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγά-

τηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐπλάττετο ὅτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφωσεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβερὰν ταύτην κεφαλήν της τὴν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον του ἀπελίθωσε δι' αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸ θαλάσσιον ἐκεῖνο τέρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπαπειλεῖτο νὰ καταπαραχθῇ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολλ. β', 4, 2. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἵππος Πήγασος, τὸν ὁποῖον ἡ Μέδουσα εἶχε συλλάβει πρότερον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἡσιοδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα μία τῶν ἀγρίων ἐκείνων καὶ θηριωδῶν γυναικῶν αἵ τινες κατῴκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία πλανηθεῖσα ἕως τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Περσέως. Παυσ. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου· Ἀπολλ. γ', 12, 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολλ. β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου. Φερεκρ. Λείψ.

Μέδων, οντος, ὁ, κλητ. Μέδων. Τὸς τοῦ Οἰλέως Λοκρός, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 693. — 2) Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 677. Χ, 357. — 2) Τὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. η', 5.

Μέθανα, ἡ, καὶ Μεθώνη, Θουκ. Φρούριον ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἔκτισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στράβ. Παυσ. Ἐν τισι χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μέθανα, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. ταυτὸν ἐρείπια Μέθανα λεγόμενα.

Μεθάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ Ὀξύπορον· Ἀπολλ. γ', 14, 3.

Μεθουριάδες, καὶ Μεθουρίδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσαι κείμεναι ἐπὶ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου ἀκατοίκητοι. Ἀνθολ.

Μεθύδριον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν αὐτόθι ποταμῶν Μαλεώτου καὶ Μυλάωνος, κατεδαφισθεῖσα ἤδη ὅτε ἤρχισε ν' αὐξάνῃ ἡ Μεγαλόπολις. Θουκ. ε'. 58. Παυσ. η'. Πολύβ. δ'. — ὅθεν Μεθυδρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Μέθυμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σιύλ. ὅπερ καὶ ὀρθῆτρ.

Μεθωναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Μεθώνης ὤν· καὶ, Μεθωναῖοι, οἱ κάτοικ.

Μεθώνη, ἡ, = Μέθανα ἐν Ἀργολίδι· Θουκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μοθώνη, Mothone καλουμένη· ταυτὸν Μοθώνη· ἔτι δὲ, Μεθώνη τῆς Λακωνικῆς, παρὰ Θουκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θουκ. ε', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων εὑρίσκετο αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτήτου. Ὁμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη ὁ Φίλιππος ἕνα του ὀφθαλμόν. Θουκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41. Στράβ.

Μειδίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ὄρτυγας, διὸ καὶ ὀρτυγοτρόφος ἐπωνομάσθη· Πλάτ. Ἄλκ. α', σελ. 120. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1297. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μεικιάδης, ου, ὁ (α). Ναύαρχός τις ἐκ Περκύρας παρὰ Θουκ. α', 47.

Μειλανίων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, μετὰ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Μειλανίων τὸν Παρθενοπαῖον· Ἀπολλ. γ', 9.

Μειλίχιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 9.

Μελάγγεα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Τεγέας.

Μελάγχλαινοι, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου. Ἡροδτ. 4, 20. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδας, α, ὁ (ῑ). Κάτοικός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θουκ. η', 6. ἔνθα ἐν τῷ κείμενῳ Μελαγχρίδας κεῖται.

Μέλαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μέλαινα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ὅτε πενθοῦσα τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρύφθη εἰς ἓν σπήλαιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 42.

Μέλαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, ταυτὸν Κατὰ Βουρνοῦ. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· — ὅθεν Μελαινεῖς, οἱ κάτοικ.

Μέλαινα Κόρκυρα, ἴδε Κόρκυρα.

Μελαινεαί, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Μελαινεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Μελαινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελάγγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 6.

Μελαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰτώνην· Θουκ. ε', 5. ἄλλως ἄγνωστοι.

Μελάμποδες, οἱ. Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολλ. β', 1, 4. καὶ, ἡ Μελαμπόδων χώρα. παρβλ. Heyne αὐτόθ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος. Πλατ. Ἴων.

Μελάμπους, οδος, ὁ, Δωρκ. Μέλαμπος. Τὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεράπευσε τὸν Ἴφικλον υἱὸν τοῦ Φυλάκου ἀπὸ τὴν ἀτεκνίαν ἢ ἀγονίαν του, λαβὼν ἀς ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ πατρός του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἠδυνήθη ἀκολούθως νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἓν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἄργους ὡς μισθὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολλ. α', 9, 11. β', 6, 1-2. Καθ' Ἡροδτ. 2, 49. ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπους οὗτος σοφός τις ἀνήρ, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδαχθεὶς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φοίνικος Κάδμου καὶ εἰσάξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ἔζη 220 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν· ὁ δὲ Διοδῥ. Σικ. α'. λέγει ὅτι ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη ὅλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Κλημτ. Ἀλεξ. ἔφερε πρῶτον οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τζετζ. Λυκφ. 91. — 2) Μελάμπυγος λίθος. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ἀνοπαίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Δοκρίδος. Ἡροδτ. 7, 216.

Μελάμφυλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ (μέλας, αἴξ)· Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπαρρησιάσθη ποτὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν μαύρης αἰγὸς εἰς τὸν Μέλανθον καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ξάνθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ ἰδιαιτέρας ἐτησίους τελετὰς, Ἀπατουρια καλουμένας. Παυσ. β', 35.

Μελανδέπται, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης ἐν Εὐρώπῃ, ὀρθότρ Μελανδίται ἐκ Στεφ. Βυζ. καὶ, Μελανδία, ἓν μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας κατοικουμένης ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανδέπται. Ξενφ. ὅθεν

Μελανδῖται, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Μελανδίας.

Μελανεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους ἓν μέρος τῆς Μεσσηνίας ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός του Οἰχαλίαν, Παυσ. δ', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103. — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Μελανθεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Δουλίου, ἔφορος τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, παριστανόμενος ὡς ἄπιστος καὶ ἀλαζὼν, συνεργῶν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότου του· Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 212-260. Τ, 173. Φ, 175. Κλητικ. ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτώσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελάνθιος. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελάνθιος, ὁ. Τὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του, πιθαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουταρ. Συμπ. β', 1. Ἀριστφ. Εἰρ. 803. Ὄρν. 151. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡροδτ. 5, 97.

Μέλανθος, ὁ. Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ἐξαιρέτως· φονεύσας δὲ τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον εἰς μίαν μάχην ἥτις εἶχε προξενηθῆ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύο συνορευούσας πόλεις, ἐκλέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κόδρον· Ἡροδτ. 5, 65. Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 146. — 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 5.

Μελανθώ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα καὶ αὕτη μὲ

τοὺς μνηστῆρας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 321.

Μελανίππεια, ἡ. Μία τῶν Χαλκιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελανίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον κατὰ παράκλησιν τοῦ ἰδίου πατρός της ἀφ' οὗ οὗτος ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Αἰόλου ἓν τέκνον. Ἀριστφ. Θεσμ. 549. Ἐρατοσθ. Ὑγῖν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δησμόντου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον. Πλάτ. Παυσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της ἔκλεισεν εἰς ἕνα σκοτεινὸν πύργον χρόνον ἱκανὸν ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων της. Ὑγιν. — 3) Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ῥοδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν, κατὰ Παυσ. θ', 1.

Μελανιππίδης, ου, ὁ· κυρίως Ὄνομ. πατρωνυμ. Τιὸς τοῦ Μελανίππου· καὶ κύρ. Ὄνομ περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὴν 65 Ὀλυμ. Σουΐδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ ὁποίου εὕρηνται παρὰ Στοβαίῳ λείψανά τινα ἑνὸς τῶν δραμάτων του Περσεφόνη ἐπιγραφομένου. Ἀπολδρ. λείψ. β'. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Ι, σελ. 129.

Μελάνιππος, ὁ (ᾰ) Τιὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγρίου, πολεμήσας γενναίως εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖον φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος. Παυσ. Βοιωτκ. 18. — 2) Τιὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήτας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας σταδίῳ. Παυσ. ι', 25. Πλουτρ. Θησ. — 3) Τιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 4) Τιὸς τοῦ Ἱκετάονος ἐκ Τροίας, ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀγρίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 6) Τιὸς τοῦ Ἄρους καὶ τῆς Τριταίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τριταίαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενοφ.

Μελανίων, ωνος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Μειλανίων. Νεανίας τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπαριστάνετο ὡς μισῶν τὰς γυναῖκας. Ἀριστφ. Λυσ. 876,

Μελάντης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μέλανος ἢ εἰς τὸν Μέλανα ἀνήκων· αἱ Μελάντιοι πέτραι ἢ σειραί. Βράχοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας, κληθέντες οὕτως ἀπό τινος Μέλανος, Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀπολδρ. α', 9, 26.

Μέλαντος, ὁ. Χαμερπής τις παράσιτος καὶ κόλαξ, παρὰ Λουκ.

Μελάνωπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λάχητος Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου· Θουκ. — 2) Τιὸς τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρείου καὶ ποταποῦ χαρακτῆρος. Δημοσθ.

Μέλας, ᾰνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι πλέων ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπνίγη εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μέλας κόλπος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1707. — 2) Τιὸς τοῦ Πορθέως ἢ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβουλεύοντο τὸν θεῖον αὐτὸν Οἰνέα· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 117. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 3) Τιὸς τοῦ Λικυμνίου, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Μέλας, ᾰνος, ὁ· Melas. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· Ἡροδτ. 7, 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μέλανα κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατεξήραναν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεῦθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· ταῦτα Σχιερὲ Σοῦ. Ἡροδτ. 7, 58. Διον. Περ. 538. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ταῦτα Μαυρόνερον· Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὠλένου. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στράβ. — 5) ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτα Κορεμός. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρέχων βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον, ταῦτα Κόλπος Σάρος λεγόμενος. Ἡροδτ. ἔτι, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 922.

Μέλδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μετοξὺ τοῦ Σηκουόνα (Seine) καὶ Μάρνης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάτινον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἢ εἰς τὸν Μελέαγρον ἀνήκουσα· αἱ Μελεαγρίδες· αἱ δύω ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Εὐξιμέδεια καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνά· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες νῆσοι· μυθολογούμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στράβ.

Μελέαγρος, ὁ· Meleager. Τιὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρους. Πλουτρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὰς περὶ τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἀσκήσεις καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδρειοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός του Οἰνέως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐκρέμετο ἀπὸ ἕνα ἐσβεσμένον δαυλόν, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιάφθορον, μαθοῦσα αὕτη τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διὰ τὴν δοράν τοῦ θηρευθέντος κάπρου καὶ καταρωμένη αὐτόν, ἔβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς κατακαύσασα αὐτὸν ὅλως δι' ὅλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγινεν αἰτία τοῦ προώρου θανάτου τοῦ υἱοῦ της. Ὁμ. Ἰλ. Β, 642. Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἴδα ἐγέννησεν ὁ Μελέαγρος τὴν Πολυδώραν· Παυσ. δ', 2. ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον· Ὑγῖν. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν — 3) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. κατά τινας δὲ ἔζη οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Μελέδημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. αελ. 273. ἔνθα κατὰ Becker Τηλέδημος ἀναγινώσκετ.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως εἰς τὴν Βοιωτίαν. Παυσ, θ', 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. Ὁμ. Ὕμν. η', 3. Στράβ. καὶ, ὁ Μέλητος. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποτάμιες θεές, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάζετο· Πλουταρ. 61. Ὅμ. — 3) Πατὴρ τοῦ Κινησίου ποιητοῦ διθυράμβων, κιθαρῳδὸς τὴν τέχνην· Πλουτ. Γερ. 501.

Μελήσανδρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 29.

Μελησίας, α, ὁ. Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμ. 8. — 2) Τιὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέμν.

Μελησιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φορωνέα καὶ Αἰγιαλέα. Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰσμήνιον καὶ Τένεδρον· Πινδ. Πύθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγεννήσεν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολδρ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ. Ἀρχαῖαί τινες Νύμφαι, καθ' Ἡσ. Θεογ. 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τῶν Ἐριννύων καὶ Γιγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τμηθέντων αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολδρ. β', 5, 4.

Μελίβοια, ἡ (υυ–υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἥτις μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 717.

Μελιγουνίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 48.

Μελίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλιμ.

Μελικέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Τιὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἔμελλε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μανίαν του. Ὁ Ποσειδῶν μετεμόρφωσε τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεὸν, τιμώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαίμων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Σίσυφος ἐσύστησε τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολδρ. α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελιναία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Λυκόφρ 403. κατὰ Τζέτζ. κληθείσης οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς ἡδύτητος τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Μελιννώ, οῦς, ἡ. Ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φώτ.

Μελιτοφάγοι, οἱ Θρᾷκες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Ἄσται, ὡς τρεφόμενοι ἐκ μελίνης. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 12.

Μελιξώ, οῦς, ἡ. Γυνή τις αὐλήτρια. παρὰ Θεοκρ.

Μελιόδουνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ Πτολ.

Μελίσανδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά', 2.

Μελισσιάς, άδος, ἡ. Ἕλλην. κύρ. Ὀνομ. γυναικῶν. Ἀνθολ.

Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 3, 50.

Μέλισσαι, αἱ. Νύμφαι τινές, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστεια καὶ Ἴδα, αἵ τίνες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης· Ἀπολδ. ἔτι δὲ καὶ Διεταῖαι Μελίαι καλούμεναι, παρὰ Καλλμ, εἰς Δι. 47. — 2) Ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 106. Καλλμ.

Μελισσεύς, έως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἴδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι. Ἀπολδ. α', 1, 3.

Μέλισσος, ὁ. Τίος τοῦ Τελεσιάδου Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σάμον καὶ ζήσας περὶ τὴν 84. Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας· παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοτοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἀριστλ. φυσ. Ἀκουσμ. 1, 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰλαν.

Μελιστίχη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ 46.

Μελίταια, ἡ (ι). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, πρότερον Πύρρα καλουμένη· Στράβ. καὶ, Μελιτία, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μέλιτεια. παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταιεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Μελιτεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, τὸν ὁποῖον εὑρὼν ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φράγρος ἐκτεθειμένον ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρός του μέσα εἰς ἓν δάσος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν καὶ ἐκάλεσεν Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἓν μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Μελίταιαν. Ἀντ. Λιβ 13.

Μελίτη, ἡ (ι). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος· Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42. Ἡσ. Θεογ. 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἴλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.

Μελίτη, ἡ (υ). Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανῦν Μελέδη, Melede. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 572. καὶ Μελιτίνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιάδων· Στράβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ι) Melita. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη μεταξὺ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα. Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ καλοὺς λιμένας καὶ μ' ἕνα πολυτελῆ ναὸν τῆς Ἥρας· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς ὑφάσματα· Διοδρ. Σικ. ε', 12. Σκύλ. (τὸ ι εὕρηται μακρὸν παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αία, αῖον· τῆς Μελίτης ἢ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὤν· τὰ Μελιταῖα κυνίδια. Γένος σκύλων μικρῶν τῆς νήσου Μελίτης, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων· Στραβ. κατά τινας δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. — 4) Δῆμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἥρως οὗτος ἐσύστησε τὰς τελετὰς τῶν μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης μαστιγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστφ. Βάτρ. 501. — καὶ, Μελιτεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὤν. Δημοσθ.

Μελιτήϊος, ία, ιον. Τῆς Μελίτης ἢ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ Μελιτήϊον ὄρος. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1150.

Μελιτηνή, ἡ· Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεινομένη παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σοφιανῆς χώρας Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ὕστερον δὲ ἀνῆκεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν· τανῦν Μελεδνί.

Μελιτία, = Μελίταια.

Μελιτίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἐμπαικτιτὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παρεστῶν βλάκα τινὰ καὶ χοντροήθη, ὡς τὸ Σαννυρίων καὶ Κόροιβος· πληθ. Μελιτίδαι, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. Λουκ.

Μέλιτος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Πιθεύς, ὅστις συμφώνως μετὰ Ἀνύτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενφ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλατ. Stallb. (ὁ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Ν, 106. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μέλι, ἀλλ' οὕτως ἡ παραλήγουσα ἔστι φύσει βραχεῖα.)

Μέλιττα, ἡ· Ἀττκ. ἀντὶ Μέλισσα. Ὄνομ. ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μελλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς μικροῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤξευρον τὴν τέχνην τοῦ νὰ ταριχεύωσιν ἐπιτηδείως τοὺς ἰχθῦς· τανῦν Toro della Penna. Στράβ. γ',

Μέλλων, ωνος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 2. καὶ Μίλων παρὰ Πλουτ. Πελοπ. η'.

Μελπομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 77. ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολδρ. α', 3, 4.

Μελπόμενος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν Μουσῶν. Παυσ. 1, 2. καὶ 31.

Μεμβλίαρος, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ποικίλου Φοίνιξ, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Κάδμου, ὅστις μείνας ἐπὶ τῆς νήσου Καλλίστης ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν Φοινίκων. Ἡροδτ. 4, 147. — 2) Μεμβλίαρος, ἡ, νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Θήρας· = Ἀνάφη· Στεφ. Βυζ.

Μεμνόνειον, τό. Ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ.

Μεμνόνειος, εία, ειον, = Μεμνόνιος. Στράβ.

Μέμνονες, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταπόου ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Μεμνόνιος, ία, ιον. Τοῦ Μέμνονος ἢ εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων· Ἡροδτ. τὸ Μεμνόνειον ἄστυ, = Σοῦσα ἐν τῇ Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 54. κτισθὲν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ πατρὸς τοῦ Μέμνονος, καὶ Σοῦσα τὰ Μεμνόνια· Ἡροδτ. 7, 151. — τὰ Μεμνόνια βασίλεια. Ἡ ἀκρόπολις ἢ τὰ περιτειχισμένα βασίλεια τῆς πόλεως τῶν Σούσων ἐν Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 53. καὶ, τὸ Μεμνόνειον. Στράβ.

Μέμνων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡσ. Θεογ. 984. παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται νέος εὐσεβέστατος, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος ἔχων ἐν στρατεύμα Αἰθιόπων καὶ φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀντίλοχον νἱὸν τοῦ Νέστορος, ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 188. Λ, 521. Πίνδ. Νεμ. 3, 111. Κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μέμνων οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἔχων τὴν καθέδραν του εἰς τὰ Σοῦσα· Διοδρ. Σικ. β', 22 καὶ κατ' ἄλλους ἐλθὼν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀσίαν διέμεινεν εἰς τὴν Περσίδα, κτίσας αὐτόθι τὰ Μεμνόνια βασίλεια λεγόμενα· Στράβ. ιζ', Διοδ. Σικ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῶν Σούσων Μεμνόνιον ἄστυ· Ἡροδτ. 7, 151. Μετὰ τὸν θανατόνου ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων, ὡς ἐλέγετο, καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Θήβαις Αἰγύπτιοι ἐπρόσφερον αὐτῷ καὶ θυσίας. Ὀππιαν. κυνηγ. β', 51. Φιλοστρ. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Μέμνονος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, κατὰ Φιλοστρ. κατεσκευασμένα ἐκ μελανοῦ μαρμάρου καὶ ἀποτελοῦντα ἠδύν τινα ἦχον ὅτε ἐπροσβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων περὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Ὀππιαν. Καλλιστρ. Λουκ. Φιλοψευδ. κατὰ δὲ Παυσ. α', 42. ὠμολόγαζον ὁ ἦχος τῶν ἀγαλμάτων τούτων μ' ἐκεῖνον τῆς κιθάρας ἢ λύρας ὅτε μία τῶν χορδῶν ἐκραγῇ. — 3) Μέμνων ὁ Ῥόδιος, Σατράπης καὶ στρατηγὸς τοῦ τελευταίου τῶν Περσῶν βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπου νικηθεὶς ἐσώθη εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Ἁλικαρνασσόν· πολιορκηθεὶς δὲ ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ βιασθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μὲ τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τῆς Περσικῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν, ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Μιτυλήνῃ πολιορκίαν κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος πρὸ τοῦ ἔτι νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν σωτηριώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀρριαν. α', 21. Διοδρ. Σικ. ιζ', 23-27.

Μέμφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Λιβύαν καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μεσαίῳ Αἰγύπτῳ πόλις Μέμφις. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολόδρ. αὐτόθι.

Μέμφις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Αἰγυπτίων βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, κατ' Ἡρόδτ. 2, 93. κτισθεῖσα ὑπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Μήνου, κατὰ δὲ Διόδρ. Σικελ. ὑπὸ τοῦ Οὐχορέως, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρός του Μέμφιδος. Εἶχεν ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου βιβλ. α', 50, 150 σταδίων περίμετρον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπλεον ἐπὶ τοῦ Νείλου ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἄνω καὶ κάτω Αἰγύπτου φερόμενα πλοῖα· περίφημος δὲ πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνήγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μήνης, ἀκολούθως δὲ ἐκόσμησαν καὶ ηὔξησαν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ λοιποὶ αὐτόθι βασιλεύσαντες. Ἡρόδτ. 3, 93. 114. 145. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Μέμφις κατεστάθη καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὰς Θήβας δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προσδιορισθῇ, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη, διότι οἱ παρ' Ἡροδτ. ἀναφερόμενοι παλαιοὶ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἦσαν ἅπαντες Μεμφῖται. Μετὰ τὴν ἐν

τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κτισθεῖσαν ὕστερον Ἀλεξάνδρειαν ἠλαττώθη μεγάλως ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς Μέμφιδος καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς· διὰ δὲ τῶν καταλύσεων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε ταῦν δὲν διεσώθη σχεδόν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέμφις δεικνύεται δύο ὥρας, ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἔνθα ταῦν κεῖται τὸ χωρίον Μέμφ, κατ' ἄλλους δὲ παλαιὸν Μέσρ. — γενικ. ιος, παρ' Ἡρρδτ. Ἀρρίαν. ιδος, παρὰ Θουκ. ἴως, παρὰ Στράβ. ὁοτικ. Μέμφι, παρ' Ἡροδτ. 2, 3. Μέμφει, παρὰ Παυσ. — ὅθεν, Μεμφίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ. τῆς Μέμφιδος. Ἡρόδτ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέμφις γῆ. Αἰσχύλ. Περσ. 35.

Μέμφις, ιος, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 966.

Μέναιχμος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, κατὰ Ἀθήν. συγγράψας ἓν βιβλίον περὶ τεχνιτῶν πιθαν. ἀνμάσας ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ.

Μενάλιππος, ὁ. Φίλος τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἡρόδτ. 5, 95.

Μενάλκας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ἡ.

Μενάλκης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne Μετάλκης ἀναγινώσκει.

Μένανδρος, ὁ, Menander. Διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πίνδ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενφ. — 3) Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸν τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γράψας κατά τινας μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα, ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὔσχημον τῶν ἐκ αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τὴν καταλληλον πρὸς τὴν δραματοποιΐαν φρᾶσίν των, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐρτελίου καὶ Οὐγὼ Γροτίου ἐν Excerptis e comd. Gr. pag. 708–763. Παυσ. α', 2. Λουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικίας ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδα, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν βιβλίον, γενεθλίων διηγήσεις ἐπιγραφόμενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105. Harle. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαντου τὴν Λυδίαν. Φώτ. — 6) Βυζάντιος ποιητής, πιθαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 454.

Μεναπία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ς', 11.

Μεναπιοι, οἱ, Manapii. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μόσα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ἐξ ἐπὶ πολὺ βαλτώδης καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν δάσεων, μὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδεμίαν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἐσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλύβας. Διον. Κασ. γ', 28. Στράβ. Καῖσ.

Μενάρης, εος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου. Ἡρόδτ. 8, 131.

Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2.

Μέναχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Μένδη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Μένδης, Ἀπολδρ. παρὰ Στεφ. Βυζαντίου.

Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πέμπτου στομίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένδης· ταῦν Ἀχμοῦν, Ἡρόδτ. 2, 42. Στράβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδτ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πᾶνα, παριστανομένη καὶ αὕτη συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδητι τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 46.

Μενδήσιος, ία, ιον. Τῆς Μένδητος ἢ εἰς τὴν πόλιν Μένδητα ἀνήκων, ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδητα. Ἡρόδτ. — τὸ Μενδήσιον στόμα, τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὸ Σεβενητικὸν στόμιον ταῦν Δυβέχ.

Μενεδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκυδ.

Μενέδημος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Στράβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Κυνικὸς φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.

Μένεκλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Αἴολον, Εὐθυδ.

Μενεκλεύδης, ὁ. Θηβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβούλους σκευωρίας ἐναντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.

Μενεκλῆς, έους, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Δημ.

Μενεκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν ὀναδῶν, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθήν. ζ', 10. Πλουτρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 51. — 2) Ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν μέσων καὶ κατασκευῶν φαρμάκων. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. β βλ. II, σελ. 469.

Μενέκωλος, ὁ πιθαν. Μένεκλος. Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκυδ. δ', 5.

Μενελάεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θεράπνῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ναός. Ἡσύχ.

Μενελάϊος, ία, ῖον (ᾰ). Τοῦ Μενελάου ἢ εἰς τὸν Μενέλαον ἀνήκων. Τὸ Μενελάϊον. Ὄρος μὲ ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολύβ. — 2) ὁ Μενελάϊος λιμήν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενέλαος, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδτ. 4, 169. ὁ Μενέλαος, παρὰ Στράβ.

Μενέλαος, ὁ, Ἀττκ. Μενέλεως, Δωρικ. Μενέλας, α, Menelaus. Τίὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κλειτθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, διεδέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Παυσ. Λακ. α'. Ἀπολδ. γ', 3, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἐλθὼν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὑρὼν τὴν ἀνήκουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ἀπὸ μέρους τῆς γυναικός του Ἑλένης· θελχθεὶς δὲ ὑπὸ τὸ κάλλος τῆς ἐξαισίου ταύτης γυναικὸς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους θησαυροὺς τῆς οἰκίας της, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν καὶ ἀδικίαν ταύτην μὴ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφήν του, κατέπεισε διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενηθεῖσαν καταισχύνην του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφάνη ὁ Μενέλαος εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δείξας πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἁρπαχθεῖσαν σύζυγόν του πίστιν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λάβῃ καὶ οὗτος γέρας ὁ δεμίαν τῶν νεανίδων αἰχμαλώτων, ὅσας οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔφερον εἰς τὰς σκηνάς των μετὰ τὴν πόρθησιν τινὸς τῶν πέριξ τῆς Τροίας πόλεων. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν Μενέλαον, ἀρηΐφιλον, κυδαλίμιον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 21. Ὀδ. Δ, 217. ἔτι δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὀδσ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὖθις τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανηθεὶς πολὺν χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, φερθεὶς καὶ ἔως εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασε τελευταῖον εὐτυχῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὀδσ. Α, 236. Δ, 381–586. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀδ. Δ, 551. Κατὰ Παυσ. Λακ. ιδ'. ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ταυρίδα μὲ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀρέστου, ἐσφάγησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας πρὸς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Πτολμ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 43. — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 23. — 5) = Μενελάϊος λιμήν. Στράβ. ὅπερ ὅρα. — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Στράβ. — ὅθεν, Μενελαΐτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκειῶν ἐν Ἀθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ. Λαέρτ. ἔτι καὶ εἰς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξιμος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πετεοῦ βασι-

λεύς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων πεντήκοντα πλοῖα, ἐφάνη εἷς τῶν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Κατὰ Πλούτρχ. Θησ. 41. ἐθανατώθη ὁ Μενεσθεὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολδ. γ', 10, 8. — 2) Τίὸς τοῦ περιφήμου Ἰφικράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέως λιμήν, ὁ, Menesthei Portus. Λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενέσθης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλουτρ.

Μενέσθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρηϊθόου βατιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πειρίθου. Ὁμρ. Ἰλ. Η, 8-10. — 2) Τίὸς τοῦ Σπερχειοῦ ἢ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατρὸς τοῦ Πηλέως ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολδ. γ', 13. 4.

Μενεσθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσδ. Θεογ. 357.

Μενηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτου, ἡ Ἀντιάνειρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 56.

Μένης, τος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 260. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀττυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη τὴν ὑφαντικὴν τέχνην παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐκόσμησεν ἀμφοτέρας μ' ἔξοχον κάλλος· ὕστερον δὲ ἀποθανοῦσαι ἑκουσίως, θέλουσαι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ψεροποιάντινα νόσον, μετετέθησαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης εἰς τοὺς ἀστέρας· οἱ δὲ Ἀονες ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 25.

Μενιππίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Μένιππος, ὁ. Ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. Ἀριστφ. Ὄρν. 1293.— 2) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βατιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικὰ μὲ πολλὴν πικρίαν καὶ χλευασμόν· Διογ. Λαέρτ. 5', 99. — ὅθεν Μενίππειος, α, ον, τοῦ Μενίππου ἢ εἰς τὸν Μένιππον ἀνήκων. Λουκ.

Μένλασκος, ἢ Μέλλασκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυῦν Bitassoa. Πτολμ.

Μενοικεύς, έως, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφκλ. Εὐρ. Φοιν 10. — 2) Τίὸς τοῦ Κρέοντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅς τις θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἴτιος τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρπ. Φοιν. 776. Ἀπολδ. γ', 6, 7.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολδρ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονίαν καὶ φαυλότητά του. Ἡσ. Θεογ. 500. Ἀπολδρ. α', 2, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἅιδην, μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἦλθε νὰ ἁρπάσῃ τὸν Κέρβερον, κατεσύντριψεν ὅλον του τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀπολδρ. β', 5, 10. — 3) Τίὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωπού, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ἐγέννησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλας τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως· συνεκστράτευσε δὲ ὁ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Λ, 765. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 69. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Μενουθίας νῆσος, ἡ. Νῆτος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Βαρβαρικῷ κόλπῳ· πιθαν. ἡ νῦν Πέμβα καλουμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Γάδου καὶ Μελινδας. Πτολ. δ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγχιλάου βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ ξένος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὴν σεβασμίαν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πύλον καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Μέντορος. Ἀνθολογ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴμβρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους μάχην ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος τούτου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβοήθησε τὸν Ὀδυσσεὺς εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀτωπίδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος τεχνίτης μετάλλων, παρὰ Λουκιαν.

Μένων, ωνος, ὁ. Θεσσαλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους Θουκ. β', 22. Ξενφ. Ἀναβ. — 2) Εἷς τῶν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μέρδις, ιος, ὁ. = Σμέρδης. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 771.

Μέρμερος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὼν Θεσσαλὸς πατὴρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολδρ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐλιθοβολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἴτιος τῆς προξενηθείσης δυστυχίας τῆς νέας συζύγου τοῦ Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρέοντος. Παυσ. — 4) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων. Ὀβιδ. μεταμορ. 7, 305.

Μερμησσός, ἡ. Κώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διέτριβεν ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Στέφ. Βυζ.

Μερμόδα, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannert, ταυῦν Ἐγορλίκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὰ βατιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρόδτ. 1, 7.

Μέρμνων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Μερόη, ἡ. Νῆτος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀτταβόρα ποταμῶν, ἀπέχουτα 5000 στάδια τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἡ νῦν Ἀτβὰρ ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σεννάρ. Στράβ. Διόδ. Σικλ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μερόης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰθιόπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιόθεν τὴν καθέδραν των οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐδιοίκουν μόνοι τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ ἔθνους των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπειοήθη ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνώσεις. Ἡρόδτ. 2, 29. Διόδ. Σικλ.

Μέροπες, οἱ· ἔνκ. Μέροψ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπό τινος βασιλέως αὐτῶν Μέροπος. Ὁμρ. Ἴμν. Ἀπολ 42. Πινδ. Στέφ. — 2) Μυθώδης τις λαός, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληνὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατῴκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἠπειρον. Θεόπομπ. παρ' Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. γ', 18.

Μεροπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίσυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαῦκον. Ἀπολδ α', 9, 3 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος βασιλέως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος. Ἀπολδ. α', 4, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδρ. β', 8, 5. Παυσαν. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεροπηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἢ εἰς τὴν Μέροπα ἀνήκουσα· ἡ Μεροπηΐς νῆσος, = Κῶς. Καλλιμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τριόπα· ὅπερ ὅρα.

Μεροπίς, ίδος, ἡ, = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπὶς Κῶς. Θουκ. η', 41. Στράβ. — 2) ἡ Μεροπὶς γῆ. Μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων. Στράβ. ἔνθ. Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μέροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ υἱὸς τοῦ Τριόπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Εὐθυμίαν, ἐγέννησε τὴν Κῶ· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος αὕτη Μεροπὶς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Μέροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μέροψ. Κυριπ. Ἑλ. 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Λ, 329. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, ὅστις οὗτος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἐξηγεῖν τοὺς ὀνείρους. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Μεσαβατική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐλυμαΐτιδος. Στράβ. ἔνθ. Μεσαβάται.

Μεσαμβρία, ἡ, Mesambria. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταυῦν Μεσέμβρια. Ἡρόδ. 4, 93.

Μεσημβρία παρὰ Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσατεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας. Παυσ. ζ', 21.

Μεσαύλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσημβρίη, πρότερον Μενεβρία. Στράβ. καὶ, Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσήνη, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικουμένην ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσήνη, ἔν τισι χειρογρ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκ.

Μέσθλης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Μιτόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 864.

Μεσοποταμία, ἡ, ποσυπαχμ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δζχεζίρα λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡροδ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συγκατεριθμεῖτο συνήθως μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυγδόνιοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυγδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀνθεμουσία Ὀσροηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἔδεσσαν ἄλλως Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ξηρὰ καὶ ἀμμώδης, κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐπ' αὐτῆς. Στράβ. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. Πτολ. — ὅθεν, Μεσοποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Μέσπιλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος Ποταμοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσημβρινῶς, οὖσα εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενφ. Ἀνάβ. γ', 4, 10. ταῦν Νουνία.

Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ἡ παρ' Ὁμ. Μέσση, κατὰ Παυσ. γ', 25.

Μεσσαβάται, οἱ (-νυ-). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατηνῆς χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ. Διονύσ. Περιηγ. 1015.

Μεσσάνα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Μνσσήνη. Πίνδ.

Μεσσάνιος, ία, ιον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνιος. Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον ναὸν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ ὄρους Ταϋγέτου. Παυσ. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς μεσημβρίαν χερτόνησον τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Βρενδεσίου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρίαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ Ἰλλυρίας καταγομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦλθον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα οἱ Κρῆτες τὰς ἀποικίας των. Ἡρόδ. 7, 170. Θουκ. 9, 34. — 2) Πολλάκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία μόνον τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεσσάπου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἐκ Βοιωτίας. Στράβ.

Μεσσάπιοι, οἱ (ᾱ). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαπίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνέκαθεν βίον ἄγριον. Ἡρόδ. Στράβ. Γ'. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας, κατοικῶν μεταξὺ Τριταίας καὶ Χαλαίου. Θουκυδ. γ', 101. κατά τινας Μετάπιοι ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀναγινωσκομ. ἴδε Μέταπα.

Μεσσάπιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας περὶ τὴν Ἀνθηδόνα· ταῦν Κτυποβούνι. Στράβ. Μεσάπιον. Αἰσχ. Ἀγ. 303.

Μεσσάπιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Μεσσαπίας ἢ ἐκ Μεσσαπίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὤν· τὸ Μεσσάπιον ἔθνος. Θουκδ. ζ', 33. οἱ Ἰήπυγες Μεσσάπιοι, Ἡρόδτ 7, 170. Οὐσιαστκ. Μεσσάπιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτός, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Μέσσατις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Παυσ. ζ'.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 582. κατὰ Παυσ. Μέσσα, παρὰ Στράβ. κατ' ἀποκπ. ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 457.

Μεσσήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη, ἔνθα ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἓν ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ. Παυσ. δ', 1.

Μεσσήνη, Δωρικ. Μεσσάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἀναφέρεται ὡς χώρα μικρὰ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ. = Μεσσηνία. Ξενφ. Πλάτ. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐπανέφερε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδος των ἐξορισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὄχυρά, ἔχουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰθώμην καὶ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· ταῦν Μαυρο-Ματιά. Πολύβ. δ', 32. Στράβ. Παυσ. δ', 3. — 3) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου ταύτης ὁμωνύμου πορθμοῦ, πρότερον Ζάγκλη καλουμένη. Καθ' Ἡρόδτ. 4, 22. μετὰ τὴν ὑποδουλωσιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐλθόντες τινὲς τῶν Σαμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ κατὰ Θουκυδ. Γ', 4. κατακτήσας αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ ὁ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀναξίλαος, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας· ὁ δὲ Στράβ. βιβλ. Γ'. λέγει· ὅτι ἡ πόλις Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, ὅτε οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσήνιοι ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· ταῦν, Μεσσήνια, Messinia. Ἡρόδτ. 7, 64. Θουκ. Πολύβ. Στράβ. Δωρικ. ἡ Μεσσάνα. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἔστι συνηθεστέρα, παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. α', 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῆς, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἠλίδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Δέλεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίχθησαν εἰς ἓν ἔθνος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Αἰολεῖς· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες καὶ τὴν Μεσσηνίαν, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον, ἔνθα ἐβασίλευον οἱ λεγόμενοι Αἰπυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Κρεσφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας φοβερὸς πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλοκλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελῆ φθορὰν καὶ ὑποδούλωσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτου καὶ ἡ χώρα αὐτῶν ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κατοίκων, ἡνώθη μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακεδαίμονος. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἐπαναλέσας ὁ γενναῖος τῶν Θηβῶν στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ ἐσπαρμένους Μεσσηνίους, ἔκτισεν ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν νέαν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὖθις ἀποκατασταθέντες καὶ διασώσαντες τὰ πρότερα ἐγχώρια ἠθη καὶ γλῶσσαν, ἔζησαν τοῦ λοιποῦ ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παυσ. δ'. ταῦν Μεσσηνία, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὴν Ἀρκαδίαν (Κυπαρισσία)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη· παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνὶς γῆ.

Μεσσηνιακός, ή, όν. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκων· ὁ Μεσσηνιακὸς κόλπος. Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θάλασσα μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου, ταῦν κόλπος τῆς Κορώνης. Στράβ.

Μεσσήνιος, ία, ιον. Τῆς Μεσσηνίας ἢ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὤν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ Μεσσήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς τόλεως Μεσσήνης ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνὶς γῆ, = Μεσσηνία. Θουκ. δ', 41.

Μεσσογίς, ίδος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἕως τῆς Μυκάλης· ταῦν Καστενουσδάγ. Στράβ. καὶ Μέσωγις, Στέφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μέστληνα, τά· παρὰ Πτολμ. ε', 10. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert. Γεωγρ, IV, 219.

Μέταβος, ὁ. Τίος τοῦ Σιτύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγειτνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγειτνια λεγομένη. Πλουτ. Ἡσύχ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις μὴν Μεταγειτνιών.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19.

Μεταγώνια, τά. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύας, πιθαν. ἅπασα ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμιδίας ἕως τῆς Μαυρητανίας. Πολύβ. γ', 33. καὶ, Μετᾱγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Μεταγώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνος. Στράβ.

Μεταγωνῖτις, ιδος, ἡ, = Μεταγώνιον. Πτολ.

Μετάλκης, ους, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, οὖσα λιμὴν τῆς Γορτύνης· Στράβ. τανῦν Μέταλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υν-υ). Γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὅμ. Ἅτμ. Δημ. 161. Ἀπολδρ. Μεγάνειρα παρὰ Παυσ.

Μέταπα, τά. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Θέρμων. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό, Metapontium. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, πρότερον Μέταβον ἀπὸ τοῦ Μετάβου καλουμένη ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· τανῦν Torri di Mare. Ἡρόδ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεταπόντιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Μέταυρος, ὁ, Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Metaro. Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων· τανῦν Mago. Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· τανῦν Metting, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβων.

Μέτων, ωνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Παυσανίου ἐκ Λευκονοῆς δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἥτις ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ἐννεακαιδεκαετηρίδες, ὁρίσας τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{5}{16}$ τὸν δὲ σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμερῶν, 9 ὡρῶν, $11^{\text{ι}}$, $29^{\text{ιι}}$, $21^{\text{ιιι}}$. Ἀριστ. Ὄρν. 999. Διόδρ. Σικλ. ιβ', Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 7. ἔνθα ἡμαρτμ. Λάκων ἀντὶ Λευκονεὺς ἀναγινώσκ.

Μετώπη, ἡ, Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θήβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδρ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἑκάβης Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Καλλιμ. Ἅτμν. εἰς Δι. 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 33.

Μήδεια, ἡ, Ἰωνικ. Μηδείη, Ἡρόδ. Medēa. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδυίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἡσόδ Θεογ. 957. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκάτης, περιβόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μήδεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, οἵτινες ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλάξας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Αἰγέα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν τὸν Μῆδον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν φαρμάκων της τὸν υἱὸν Θησέα. Πλουτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Κ, 471. Παυσ. β', 3. Ἀπολδρ. α' 9, 28, τελευταῖον δὲ λέγεται ὅτι ἐπιστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτόθι μέχρι τέλους. Διόδρ. Σικελ. δ', 55. ἡ κατ' ἄλλους ἀπέθανεν εἰς τὸ Βουθρωτὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου Μήδεια. Ἡσόδ. Θεογ. 951. Πίνδ. Ἀπολδρ. α', 9, 23. Μηδείη, Ἡρόδ. 1, 2. — 2) = Μηδία, παρὰ Ξενφ. καὶ Στράβ. ἡμαρτμ.

Μήδειος, α, ον. Τῆς Μηδίας ἡ εἰς τὴν Μηδίαν χώραν ἀνήκων. Σιμ. ἐπ. 34. — ὅθεν, οἱ Μήδειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πύθ. 1, 151.

Μήδειος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἡσόδ. Θεογ. 1001. ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύ της καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μῆδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Παυσ. β', 3. Διόδρ. Σικλ. δ', 56. ἴδε Μῆδος.

Μηδεσικάστη, ἡ (μῆδος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πρίαμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ μεγαλητέρα ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρειανίαν καὶ ἀποτελοῦσα ἀρχαιόθεν μίαν ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνον τινὰ ὑπὸ ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταῖον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Κύρου, μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διῃρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιελάμβανεν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος κατατάττει τοὺς ἑξῆς ἑπτὰ λαούς, Κασσουσίους, Καιλίγους, Δρίβρυκας, Κασπίους, Καρδούχους, Μαρούνδας καὶ Μαργάτους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, ἥτις ἀπετελεῖτο τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀναφέρει ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἑπτὰ λαούς, τοὺς Ἀμαριάκας, Μάρδους ἢ Ἀμάρδους, Ἐλυμαίους, Ταπουρούς, Σιδίκας, Οὐαδόσους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν εὐφορωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπικρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλέον πεπολιτισμένον καὶ σοφὸν ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι, ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνηθείας, ἔθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, πιθαν. δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῆς Περσικῆς· δι' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κύρου ἀναφέρονται συνήθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα Μῆδοι· τανῦν Ἴραχ-Ἀγχαμί. Ἡρόδοτ. Στράβ. — ὅθεν Μηδίζω, μιμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδιστί, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας τεῖχος, τό, Mediae murus. Τὰ τείχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Ἀσυρίας. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. ιδ', 12. εἶχον τὰ τείχη ταῦτα 400 σταδίων μῆκος. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τεῖχη.

Μηδικός, ή, όν. Τῆς Μηδίας ἢ ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. Ἡρόδ. ἡ Μηδική, προσυπακμ. γῆ, = Μηδία. Ξενφ.

Μήδιος, ία, ιον, = Μηδικός. Ξενφ. — 2) Κύρ. ὄνομα. Φίλος πιστὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μηδίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. Ἡρόδτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· καθ' Ἡρόδτ. 7, 62, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὕτη φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μήδοκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμάδοκος ἀναγινώσκ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Τιὸς τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μήδειος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. Ἡσ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτήσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολδ. αὐτόθ. κατά τινας δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὑρὼν τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ κατέστησεν αὖθις τὸν πάππον του βατιλέα. Ὁ Διόδρ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανδρεύθη ἕνα τῶν αὐτόθι ἰσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Πέρσ. 762. πιθαν. Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἢ ὁ Ἀστυάγης. Σουΐδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάδης, ου, ὁ. Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου ἐν Θράκῃ. Ξενφ.

Μήθυμνα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμνα, Methymna. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, πατρὶς τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος. Θουκ. γ', 2. — ὅθεν Μηθυμναῖος, αία, αῖον· τῆς Μηθύμνης ἢ ἐκ τῆς Μηθύμνης ὤν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Μηθύμνης. Ἡρόδτ. ἡ διὰ τοῦ η γραφ. ἔστιν ὀθοτρ. Μέθυμνα εὕρηται ἅπαξ παρὰ Σκύλκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαλαρέως ἐκ Λέσβου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Μήθυμνα. Διόδρ. Σικλ. ε', 83.

Μηθώνη, ἡ, ἐπκ. ἀντὶ Μεθώνη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 716.

Μηϊόνες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδτ.

Μηκιστεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 566. Ἀπολδρ. γ', 6, 3. — 2) Τιὸς τοῦ Ἐχίου, ἑταῖρος τοῦ Τευκρου. Ὅμρ. Ἰλ. Θ, 333. — 3) Τιὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. Δωρικ. Μακιστεύς.

Μηκιστιάδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 38.

Μηκύβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Μηκυβερναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Μηκώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡσόδ. Θεογ. 536. παραβλ. Στράβ. η', 6, 25.

Μήλης, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λυ-

θίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐσέβ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἡροδ. 1, 84.

Μηλιαχός, ή, όν, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιακός, ὅπερ ὅρα.

Μηλιάς, άδος, ἡ (-υυ)· Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιάς, = Μαλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφκλ.

Μηλίβοκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γερμανίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἄλβιος (Ἔλβα) τανῦν Ἄρτζ Harzgebirge. Πτολμ. β', 11.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας· Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Μηλιακός, τῆς Μηλίδος ἢ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων, ὁ Μηλιεύς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μηλίδα χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἴδε Μαλιακός· Αἰσχ. Περσ. 484. (Αἰτκ. Ἐνικ. Μηλιᾶ, παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμτ. §. 53. 2. Αἰτ. πληθ. Μηλιέας.)

Μηλίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαλίς, προστυπαιμ. γῆ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. — 2) = Μαλιακή. — ἡ Μηλὶς λίμνη, ἡ περὶ τὴν Μαλίδα χώραν ἐν Θεσσαλίᾳ θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 638.

Μήλιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὀνομ. α', 30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλησίοις· Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετ. Μήλιος, ία, ιον, ὅρα Μῆλος.

Μηλόβιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Μηλόβοσις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνωδεύετο ἡ Περσεφόνη. Ὁμ. Ἥμν. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 354.

Μηλόκανος, ἡ, Melocavus. Πόλις τῆς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χαττῶν πλησίον τῆς νῦν Φούλδας. Πτολ. β', 11.

Μῆλος, η, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄκρον εὔφορος ἔχουσα τὸ πάλαι ἠφαίστιον ἔδαφος μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του Διαγόρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐκ Λακεδαιμονίων· τανῦν Μήλος. Θουκ. γ', 91 Ξενοφ. — ὅθεν Μήλιος, ία, ιον, τῆς Μήλου ἢ εἰς τὴν Μῆλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόντος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μήλιος λιμός, συνήθ. ἐν παροιμίαι· λεγόμενον ἀφ' ὅτου ποτὲ ἡ Μῆλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 186. Οὐσιαστκ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην αἰνιττόμενον τὸν ἄθεον Διαγόραν, Νεφ. 825. — 2) Μηλιάς, άδος, καὶ Μηλίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Μήλου οὖσα. Πλούτρ.

Μήν, Μῆνος, Αἰτκ. Μῆνα· Men ἢ Menes. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρώτον τὴν πόλιν Μέμφιν, χώσας καὶ πολλὰ μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου πρότερον κατακλυζόμενα ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ. Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 4. Δοτικ. Μῆνι, Ἡρόδτ. 2, 99. παρ' ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται καὶ, ὁ Μήνης.

Μήν, ηνός, = Lunus. Θεότης διὰ τῆς ὁποίας παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.

Μηνᾶς, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Αἰχμαλώτός τις τὸν ὁποῖον ἠλευθέρωσεν ὁ Σέξτος Πομπήϊος. Πλούτρ.

Μήνη, ἡ· Luna, = Σελήνη, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ὕμν. 32.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατῴκουν ἐπ' αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γίρβα καὶ τανῦν Ζέρβι. Πολύβ. α', 39. Στράβ.

Μήνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Θεοκρτ. κε', 15. Παυτ. 5', 26.

Μηνοσγάδα, τά· Menosgada. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμουνδούρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Μοίνου (Main) ποταμοῦ Πτολ. β', 11.

Μηνοφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρός τις, ἐν τῇ Ἀνθολ.

Μῆονες, οἱ, Ὁμηρ. Μηῖονες, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίονες, ὅπερ ὅρα.

Μηονίη, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὅρα.

Μηόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιόνιος, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 250.

Μηονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἡ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκουσα. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Ὅμηρ.

Μηουανία, ἡ· Mevania, Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τὸ πάλαι, παράγουσα ἄριστους καὶ ὡραιοτάτους ταύρους. τανῦν Bevagna. Στράβ. ε'.

Μηριόνης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μέλφιδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐκγονος τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἔδειξε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά του εἰς τὸ τρέχειν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 561 Ν, 240, 650.

Μηρόν, το, Merus. Ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ μηροῦ, διότι ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Νύσαν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τινὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 1.

Μήστωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίκην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱπποθόην· Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς. Πλάτ. Κρατύλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαίφατ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι καταθλιβόμενος ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Δήμητραν ἐπώλησεν καὶ αὐτὴν ἔχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦται πότε εἰς ἄμαλιν, πότε εἰς ἵππον καὶ πότε εἰς πτηνόν· Ἀντ. Λιβ. 16. Λυκοφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὄπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Μητιονίδης, ου, ὁ (-υυυ-). Τὸς τοῦ Μητίονος· οἱ Μητιονίδαι, υἱοὶ τοῦ Μητίονος, οἵτινες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν βασιλέα Πανδίονα τὸν δεύτερον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητίοχος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 41.

Μῆτις, ιδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Melis. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν πρώτην γυναῖκα ὁ Ζεύς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σοφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, διὰ βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ καὶ τοὺς λοιπούς αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρός του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὗτος εἶχε καταπίει πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτιδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θέλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτόθ. ἐλατρεύετο δὲ ἡ θεότης αὕτη ὡς σύμβολον βαθείας συνέτεως καὶ σοφίας διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 16,

Μητίων, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἴων, σελ. 533. ὑπῆρχεν ὁ Μητίων πατὴρ τοῦ Δαιδάλου· ἀπὸ τούτου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἵτινες ἐδίωξαν τὸν βασιλέα Πανδίονα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς· (Γενκ. Μητίωνος, Ἀπολλόδ. γ', 15, 58. Παυτ. β', 6. ἀλλὰ κατὰ Heyne Ἀπολλόδ. σελ. 864. ἐστιν ἡ γραφ. ἡμαρτμ.)

Μήτρα, ἡ, ὅρα Μήστρα.

Μητραγάθης, ου, ὁ (-υυ-). Πέρσης τις παρ' Αἰσχ. Περ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (ᾱ). Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Μητρόδωρος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προικοννήσου ἐν Προποντίδι καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἱππίαν τὸν Μιλήσιον δὲν ἔκριναν εὔλογον νὰ λύτωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν ἔστησεν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) Περίφημος ποιητὴς καὶ Ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. Πλάτ. Ἴων. σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Γ', 18, 23. — 4) Ἕτερος φιλόσοφος ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Κιρνεάδου ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ί, 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, γράψας ἐν βιβλίον περὶ Φυσεως. Πλουτ. παρ' Εὐσεβ. α', 8.

Μητροκλῆς, έους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος. Πλούτρ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πολίχνη τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἐστιαιωτίδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κουρελίου ποταμοῦ. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐντὸς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν Τεριέχ. Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Μητρῷον, τό. Τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μήων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίων.

Μίγδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκας καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Mincio. Στράβ.

Μιγωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Λακωνίᾳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅ-

τε ἥρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' οὗ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον· Παυσ. γ', 22.

Μιδάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μιδαειεύς, ἕως, ὁ κατοικ.

Μίδαμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Γτίν. μύθ. 170.

Μίδας, α, καὶ ου, Ἰωνικ. Μίδης (ι). Τιὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Βρύγων ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Βρεμίου ὄρους, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως τὴν μουσικὴν τέχνην. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ 94 ἔτος πρὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φρυγίας ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐλθόντων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ὑποδεχθεὶς ποτέ τον Σιληνὸν καὶ περιποιηθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης τὸ νὰ δύναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσίον ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει μὲ τὰς χεῖράς του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφή του ἐγίνετο χρυσίον, καὶ κινδυνεύων ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλάχθη τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτοτε ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσίον ἀφθονον· Γτίν μύθ. 191. Ὀβιδ. μεταμορφ. 11, 90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πανὸς περὶ τῆς μουσικῆς ποῖος ἐκ τῶν δύω ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδας κρίνας τὸν Πᾶνα ὑπέρτερον τοῦ Ἀπολλωνος παρώργισε τὸν θεὸν τοῦτον τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ὡς ποινὴν τῆς κρίσεως του ὠτία ὄνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὁλόκληρον ὄνον. Ὁμήρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 287. — Γενικ. Μίδεω, Ἡροδτ. 8, 138. Μίδα. Πλάτ. Μίδα μᾶλλον πλουτεῖν. Μίδου, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἕτερος Μίδας, υἱὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ἔπεμψε ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Καθ' Ἡροδτ. 1, 14. ἀνέθηκεν οὗτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπῆ βασιλικὸν θρόνον του ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος ἔκρινε τὰς διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του, βασιλεύσας περὶ τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἑκουσίως πιὼν αἷμα ταύρου, μὴ ὑπομείνας τὰ συμβάντα δεινὰ καὶ δυστυχίας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. Ἡροδτ. 1, 35. — 4) Ἀκραγαντῖνος, νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ἰ'. Πυθι. Ὠδ. — 5) Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλάκις σημαίνει ἡ λέξις Μίδας πλουσιώτατόν τινα ἄνθρωπον, Λουκ. Ἀλκ. 6. Πλουτ. Μίδαι, οἱ· Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου κρήνη, ὅρα Μίδου.

Μίδεα, ἡ (ι). Ἐπικ. Μίδεια. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὕστερον δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μιδέα, Στράβ. Μίδεια, Ἀπολλ. Πυθ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἀπολλ. β', 4, 4. — ὅθεν, Μιδεάτης, ου, θηλκ. Μιδεᾶτις, ιδος· ὁ κάτοικ. τῆς Μιδέας καὶ Ἐπίρμ. Μιδεάθεν, ἐκ Μιδέας. Πινδ. Στράβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει τὴν μὲν Μίδεαν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδέαν ἐν Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδέα, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Ἡλεκτρύων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λικύμνιον. Ἀπολλ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀπληθόνα καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μίδεα. Παυσ. θ', 38. καὶ 39.

Μιδεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδέας ἐν Ἀργολίδι οὖσα, οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ Ἀλκμήνη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 20.

Μίδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον, Παυσ. ι', 10. — 2) = Μίδεα.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράσας μὲ οἶνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 13.

Μιδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Πυθ. 8, 53.

Μίθαικος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τέχνης. Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, Ἰωνικ. Μίθρης, Ξενοφ. Ἀρχαία θεότης παρὰ τοῖς Πέρσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἢ τοῦ Ἡλίου· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαι δι' αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομένην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου τινὸς φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓν Φρυγικὸν καλύμμα καὶ καθημένου ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη ἑορτὴ κατὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς· ὅθεν, μὰ τὸν Μίθρην. Ξενοφ. Κυρπ. ζ', 5, 53. νὴ τὸν Μίθραν· Πλουτρ. καὶ Μιθριακὸς ἢ Μιθρακηνός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Μίθραν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος. Στράβ.

Μιθριδάτης, ου, ὁ (υυ-υ). Σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ Νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου· Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. ζ', 8, 25. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν, Ξενοφ. Κυρπαιδ. η', 8. — 3) Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ὧν ἐπίσημοι πρὸ πάντων ὑπῆρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς βοήθειαν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 5) Ὁ ἐπονομασθεὶς Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ μέγας. Ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησε πολλάκις μὲ μεγάλην φθορὰν τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἕως οὗ ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λουκίου Σύλλα καὶ Πομπηΐου. Κατακτήσας πρότερον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ηὔξησε καὶ ἐνισχύσε μεγάλως τὸ βασιλειόν του· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὔβοιαν κατὰ κράτος, καὶ πέμψας τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσε ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θρᾴκης, προχωρήσας ἕως τῆς Σκυθίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν καὶ μετὰ τὴν παντελῆ ἥτταν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Πόντου διὰ μιᾶς στάσεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὸν 75 χρόνον πρὸ Χρ. φανεὶς εἷς τῶν ἐξόχων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἷς τῶν ἀπανθρωποτέρων δυνάστων τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου των μὲ χαρμοσύνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτρ. Σύλλ. Ἰουστιν. — ὅθεν Μιθριδατικός, ή, όν· τοῦ Μιθριδάτου ἢ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων· Στράβ.

Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Καππαδοκίας, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης, παρὰ Λουκ.

Μίκα, ἡ, Μίκκα, Πλούτ. Ὄνομα κορασίου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 766.

Μικκαλίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζευξίδος. Λουκ. Ζευξ. 8.

Μίκκος, ὁ (Δωρικ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πελλήνης ἐν Πελοποννήσῳ Ἀνθολγ.

Μικκίψας, ὁ. Τὶς τοῦ Μασινίσσα βασιλέως τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, φίλος τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτερόψυχίας.

Μίκυθος, ὁ (-υυ). Ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου τυράννου τῆς Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 7, 140. — 2) Εὔνους τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόσταξε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ὅσα χρήματα ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ μονάρχης οὗτος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀθωρόληπτον τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 5.

Μίκυλλος, ὁ· Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ. Ἀλεκτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (-υυ). Ἀρχαῖός τις ποιητής, παρὰ Καλλμ. Ἐπ. κη', 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Λυσ. 680. Παυσ. — 2) (ι). Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 112.

Μίλατος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς· Οὐαλ. Μαξ.

Μιλήσιος, ία, ιον. Τῆς Μιλήτου ἢ ἐκ τῆς Μιλήτου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Μιλήτου· ἐν παροιμίαις παλαὶ ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοιε ἐπὶ ἐκπεπτωκότων πραγμάτων τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς λεγόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθην. ιβ'.

Μίλητος, ἡ (ι) Δωρικ. Μίλατος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι καὶ πλουσία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀποικίας τῶν Ἰώνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου ἐνηγχολήθησαν πρωΐμως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν ἔχοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια τῆς Θρᾴκης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλίνιον ἀριθμοῦντο ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περὶ που 80. Εἰς ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περίφημος Θαλῆς καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες καὶ τεχνῖται τῆς ἀρχαιότητος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων δυτικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Μιλητόνη. Ὁμ. Ἰλ. Β. 647.

Μίλητος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης, ὅστις

ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι περίφημον πόλιν Μίλητον. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας Εἰδοθέαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καῦνον καὶ Βίβλιδα. Ἀντ, Λιβ. 30.

Μιλτιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Κυψέλου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κατά τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγγων λαοῦ τῆς Θρᾴκης, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν αὐτόθι, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Στησαγόραν. Ἡροδτ. 6, 34. — 2) Τίὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ γενναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχὰς διαδεχθεὶς τὸν Στησαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἡγεμονείαν, ὑπέταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νῆσον Λῆμνον καὶ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων· ἐκεῖθεν ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, πρῶτος οὗτος ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἴωνας τὴν συμβουλὴν τοῦ νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆς Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέπρεψε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς δόξης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος εἷς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους ἑκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 1000 ὁπλιτῶν, πρῶτος οὗτος κατέπεισε τοὺς λοιπούς συναγωνιστάς του, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ ψθάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκωμένη βοήθεια, νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καθ' ἣν περίστασιν ἐκλεχθεὶς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στράτευμα ἐναντίον δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τὴν ἀρχηστρατηγίαν τοῦ Πέρσου Δάτιδος· μετὰ μίαν αἱμοβόρον καὶ ἐπίμονον συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελῆ φυγὴν τοὺς πεφοβισμένους Πέρσας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσαν καὶ ἔκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιομνημονεύτου ταύτης νίκης ἔσωσεν ὁ μέγας οὗτος τῆς πατρίδος ὑπερασπιστὴς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ. 490 πρὸ Χρ. Ἐλθὼν δὲ ἔπειτα μὲ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἥτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτήν, μὲ τὸ νὰ ἐπληγώθη βαρέως εἰς τὸν πόδα ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφήσας ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραύματός του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολῖταί του μὲ μεγάλας καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμάς, ἐγείραντες τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡροδτ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου. Ποτερ. Ἀρχ.

Μιλτοκύθης, ου, ὁ. Θρᾴξ τις. παρὰ Ξενῳ. καὶ Δημ.

Μιλτώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 1.

Μιλύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύκου ὀνομασθέντες. Ἡροδτ. 1, 173.

Μιλύας, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χώρας. — 2) Ἀπελεύθερός τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλυάς, άδος, ἡ γῆ. Καθ' Ἡροδτ. 1, 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους δέ, ὀρεινή τις χώρα μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρριαν

Μίλων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαίσιον σωματικῆς ἀνδρίας καὶ εὐρωστίας νικήσας ἑξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι φέρων ποτὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἕνα ταῦρον εἰς θυσίαν καὶ πλήξας αὐτὸν μὲ τὴν πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦν δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἀφήσας καί τινα συγγράμματα. Ἡροδτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 852. (τὸ ἐστι μακρὸν, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 6. 4 7. σπαν. μέν τοι βραχύ· παρβλ. Spitz. προσωδ. §. 64, 2, 6.)

Μίμας, αντος, ὁ (υ-). Ὄρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀκρωτήριον Κωρύκιον ὅπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. η', 34. — 2) Κένταυρός τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 186. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰολίδα. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Μίμνερμος, ὁ. Ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος, ἐπονομασθεὶς Λιγυαστάδης διὰ τὰ λιγυρὰ αὐτοῦ καὶ πένθιμα ἄσματα· σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Πύλου. ταυῦν Μίττενα. Στράβ.

Μίνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· ταυῦν Μίγχος. Στράβ.

Μιναῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Περ. 959. Μεναῖοι, παρὰ Στράβ.

Μινουκία, ἡ· Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Ὑπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μιντοῦρναι, αἱ, Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Αὐσόνων· Στράβ. ε'. Λιβ.

Μινύαι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μνύα ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Βοιωτίας ἐσύστησεν αὐτόθι τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μινύων λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενόν· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινύα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐκγόνου τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. οἱ Μινύαι Ὀρχομένιοι. Ἡρόδτ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται εἴτε ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινύα, ἢ διότι οἱ Μινύαι ἐσύστησαν ἀρχαιόθεν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰωλκοῦ, Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς Λήμνου ἀφ' ὅτου οὗτοι διέβησαν διὰ τῆς νήσου ταύτης πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡροδτ. 4, 145.

Μινύας, ου, ὁ (υυ-) Ἐπικ. Μινύης. Τίὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν αὐτῷ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἀρχαιόθεν Μινύαι· τούτου ὁ υἱὸς Ὀρχομενὸς ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἥτις ἄλλως καὶ Μινυεία ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1095. Παυσ. Βοιωτ. 36. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρσίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιθόης, αἵ τινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42.

Μινυάς, άδος, ἡ (υυυ). Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, πληθ. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονοῦσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Ν κανδ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακμ. γῆ· ἡ χώρα ἡ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνθολ.

Μινύειος, εία, ειον (υυ-υ). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β', 511. καὶ, ἡ Μινυεία, προσυπακμ. πόλις, = Ὀρχομενός. Πινδ.

Μινυήϊος, ίη, ίον, Ἐπικ. ἀντὶ Μινύειος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 284.

Μινυήϊος, ου, ὁ, Ἀττκ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ὕστερον Ἄνυτρος καλούμενος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 722. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Διοδρ. Σικ

Μινυηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, ἡ Κλυμένη. Ἀπολ. Ῥοδ.

Μίνυτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Μινώα, Ἰωνκ. Μινώη. Ἀκρωτήριον τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἓν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινώας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ξηράν. Θουκ. γ', 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταυῦν Μολήτιον. Πτολ. γ', 17. Στράβ. — 5) = Ἡράκλεια πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὄρα.

Μινωΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκουσα· αἱ Μινωΐδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλεῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος ὅστις κατέκτησεν αὐτάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 519.

Μινώϊος, ίη, ίον. Ἐπικ. ἀντὶ Μινῷος, καὶ Μινώϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὤν, ἡ Μινώϊος Κνωσός, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 393.

Μινῷος, ῴα, ῷον. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μίνως, γενκ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (--) Minos. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχεόμενοι μεταξύ των ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι πα-

ρίστανται ὡς τέκνα τοῦ Διός καὶ πρῶτοι νομοθέται τῶν Κρητῶν. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διακρίνει πρῶτον τὰ δύω ταῦτα ἀρχαῖα ἱστορικὰ ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς του Σαρπεδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτώμην θυγατέρα τοῦ Λύκου ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ'. Καθ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 321. εἶχεν ὁ Μίνως τὴν καθέδραν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσσόν, βασιλεύσας ἐννέα χρόνους ἔχων ἀείποτε στενὴν οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διός· μετὰ θάνατον δὲ ἐδιωρίσθη ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Ἅιδου. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 567. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔκγονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνως ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων διώξας αὐτόθεν τοὺς Κᾶρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγέως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν ὡς δασμὸν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐννεατίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπονείδιστον φόρον ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μίνωα τοῦτον ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ κοινωνικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδ. Τ, 178. καλῶν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστήν καὶ ἥτις ἐθαυμάζετο τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γενικ. Μίνωος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολδρ. Μίνω, παρ' Αἰσχυλ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δοτικ. Μίνῳ, παρ' Ἀπολδρ. Λουκ. — Αἰτικ. Μίνωα, Ὁμηρ. Ἀπολδρ. Μίνω, Ὁμηρ. Πλάτ. καὶ Μίνων, Ἡροδ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ὁ. Φοβερὸν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πασιφάης γυναικὸς Μίνωος τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον αὕτη λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἔκ τινος ὡραίου ταύρου εἰς τὸν ὁποῖον ἠράσθη κατὰ θέλησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, δι' ὃ καὶ παριστάνετο ἔχον μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον μὲ σάρκας ἀνθρωπίνους. Ἀπολδρ. γ', 1, 4. τοῦτον ἐκράτει κλεισμένον ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφέρων αὐτῷ ὡς βορὰν πολλοὺς τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ τοὺς πεμπομένους νέους παῖδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὡς δασμὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου. Πλούτ. Θησ. Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πασιφάη μετά τινος ὡραίου νέου Κρητὸς καλουμένου Ταύρου, ὅστις αὐξηθεὶς καὶ φυγὼν ἰδιὰ τὸν φόβον τοῦ Μίνωος εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση τῆς Κρήτης ἔμενεν κεκρυμμένος μέσα εἰς σπήλαια πολὺν χρόνον· ἐναντίον τούτου ἔπεμπεν ὁ Μίνως πολλοὺς τῶν Κρητῶν διὰ νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαίφ. — Μίνω ταῦρος, παρὰ Παυσαν.

Μισγολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ.

Μισηνόν, τό, Misenum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραὶ νῆσοι Πιθηκοῦσαι λεγόμεναι· τανῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πολις ἐπίσημος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Τακιτ. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Πέρσαις, Ἡροδ. 1, 131. ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, εω, ὁ — Μιθραδάτης, (ᾱ). Ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κῦρον νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως· Ἡροδ. 1, 110.

Μιτροβάτης, εω, ὁ (ᾱ). Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡροδ. 3, 120.

Μιτυλάνη, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Μιτυλήνη. Θεοκρ. ζ, 52. παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπικοῖς εὕρηται κατ' ἀρέσκειαν καὶ Μιτυλᾶνα, Ἀντ. Σιδ. 60. (Α. Π. β', 22.)

Μιτυληναῖος, αία, αῖον, ἴδε Μυτιληναῖος.

Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μυτιλήνη.

Μναμοσύνη, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μνημοσύνη. Πινδρ.

Μνασάλκας, ου, ὁ. Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μνασέας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων. Παυσ. — 3) περίφημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλινίου.

Μνάσιππος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ.

Μνάσων, ωνος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός, συγκαταττομένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν. Παυσ. θ', 29.

Μνημοσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, παριστανομένη ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς ἐννέα Μοῦσας· ἐλατρεύετο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. 915.

Μνημοσυνίδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὀβιδ.

Μνησαγόρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλδρ. γ', 10, 3. ἔνθα ἡ ἀληθὴς γραφὴ ἐστι Μηλεσαγόρας, παρβλ. Heyne, σελ. 987.

Μνησαρέτη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ περίφημος ἑταῖρα Φρύνη. Πλούτ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας. Λουκ.

Μνήσαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 4, 195. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχν.

Μνησίδημος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Μνησιθείδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλην. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησίθεος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητής, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π, σελ. 47.

Μνησθεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὑγίν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ, Ἀπολδρ. γ', 11, 1. Παυσ. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κωμῳδοί, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν κωμικὸν ποίημα, Φαρμακοπώλη, ἐπιγραφμν. παρὰ τῷ Σχολιστ. Ἀριστφ. Ὄρν. 471.

Μνησιμάχη, ἡ (-νυ-). Θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος. Ἀπολδρ. β', 5, 5.

Μνησίμαχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουίδας ἐξ Ἀθην. τινὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 470.

Μνησιφίλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημοσθ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Μοδάκαι, αἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν οἵτινες κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανῦν Κάλλα-Μοιλάχ. Πτολ.

Μοδόγουλλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Μουδγολί. Πτολμ.

Μόδονος, ὁ, Modonus. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἱέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνης· τανῦν Lissy. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν θεῶν. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰνδίας κειμένη δυτικῶς, τανῦν Μαδοῦρα. Πτολ. ζ, 1.

Μοῖνος, ὁ. Moenus. Πλίν. καὶ Moenis. Πομπ. Μέλ. 3, 2. τανῦν Main. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας εἰτβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου θέτει ὁ Πτολεμαῖος τὴν πόλιν Μηνοσγάδαν· ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρὰ Ῥωμ. Parcae. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, οὖσαι τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δὲ Ἡσ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρήσεων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανομένας συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δυνάμεως, ἐφόρου τῆς τύχης καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαὶ ἐθεωροῦντο ἀμετάτρεπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐδόξαζον δὲ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἔκλωθον τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν θνητῶν, καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ ἐκράτει τὴν ἠλακάτην, ἡ δὲ Λάχεσις τὸν ἄτραιτον καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τὸ νῆμα μὲ τὸ ψαλλίδιον, φέρουσα οὕτω τὸ τέλος τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν προσωρισμένον ἀνέκαθεν ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατῴκουν δὲ αὗται εἰς τὸν Ἅιδην εἰκονιζόμεναι ὡς γραῖαι τὴν ἡλικίαν καὶ καθήμεναι ἐπὶ θρόνων μὲ λευκὰ ἱμάτια ἐνδεδυμέναι. Ἀπολδρ. α', 3, 1. παρ' Ὁμήρ. εὕρηται ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' Ἐνικ. ἀριθμόν, ἅπαξ δὲ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ω. 494.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παυσ. ε', 15.

Μοιριάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μοῖρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ· Δοτικ. Μοίρι. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περὶ τὸ 1445-1416 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 101. — 2) ἡ **Μοίριος λίμνη**. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ Μέμφιδος καὶ Ἀρσινόης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔσκαψεν αὐτόθι ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις θέλων νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῦον ὕδωρ διὰ μιᾶς διώρυχος ἐχούσης 80 σταδίων μῆκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὕτη περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρησίμευε δὲ πρὸ πάντων ἡ χειροποίητος αὕτη καὶ θαυμασία διὰ τὸ μέγεθός της λίμνη εἰς τὸ νὰ ἀπαντᾷ τὰς κατ' ἔτος ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον μέτρον συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰς ἐπικειμένας ἐκ τῶν κατακλύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθορὰς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτὴν μὲ μίαν θάλασσαν· ταυῦν καλεῖται αὕτη Βιρκὲτ Καρούμ ἡ τοῦ Χάρωνος λίμνη· Ἡρόδτ. 2, 149. Διοδ. Σικ, καὶ ἡ Μοίριδος λίμνη. Στράβ.

Μοῖρις, ὁ **Ἀττικιστής**. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἓν βιβλίον εἰς εἶδος λεξικοῦ Ἐπιγραφόμενον Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοίριχος, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος, πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λευκ.

Μοιροκλῆς, έους, ἡ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐζήτησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων. Δημ. Ἀρρίαν.

Μοιρώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ. Ἰακ.

Μοισαῖος, Δωρικ. ἀντὶ **Μουσαῖος**.

Μοισία, ἡ Moesia, Διον. Κασ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρφ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θράκης καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸ ὄρος Αἷμον ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σαύου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα αὕτη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ ταυῦν Ζιβρίτζ εἰς δύω μέρη εἰς ἄνω Μοισίαν περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος αὐτῆς καὶ εἰς κάτω Μοισίαν περιλαμβάνουσαν τὸ πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ἀπὸ Σκύθας καὶ Γέτας, ἕως οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς κατακτήσας ὅλην τὴν χώραν ἐσύστησε καὶ ἐνταῦθα Ῥωμαϊκὰς ἀποικίας. Ἐθεωροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοισοὶ οὗτοι ὡς οἱ Κᾶρες καὶ Φρύγες μὲ περιφρόνησιν, ὅθεν, Μυσῶν ὁ ἔσχατος, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 209. καὶ, εἴτε Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — ταυῦν περιλαμβάνει ἡ Μοισία ὅπασαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Κασσ.

Μοισοί, οἱ· καὶ **Μυσοί**. Moesi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, ταυῦν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολιόνε, τώ (ι) Δυϊκ. ὁρισμ. τοῦ Μολίων· οἱ δύω υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὔρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 109. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνε ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἄκτορος, ὅπερ ὅρα. Κατὰ Ἀπολδρ. β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἓν κοινὸν σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσούτους πόδας ὄντες εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι· τελευταῖον ἐφόνευσαν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολίονες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδρ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὔρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολίονες. Ἀπολδρ β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ-υυ-), = Μολιόνε. Ἀπολδρ.

Μολίων, ίονος, ὁ (ι). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδρ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδτ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλορκος, Στέφ. Βυζ. Πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Ἀπολδρ. β', 5, 1.

Μόλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 249. Μῶλος, παρ' Ἀπολδρ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ· Ἀττικ. **Μολοττία**. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵτινες ἐμπεριελαμβάνοντο τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστῶσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἓν ἴδιον καὶ αὐτόνομον βασίλειον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυῤῥίδων ἀπογόνων τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θετταλίας ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειόν τοῦ· τούτου οἱ ἀπόγονοι οἵτινες καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς 500 ὁλοκλήρους χρόνους ἀποκαταστήσαντες τοὺς Μολοσσοὺς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπέροχον ἔθνος ἐν Ἠπείρῳ· εἰς τούτων ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύῤῥος ὁ πολεμήσας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· Πινδ. Στεφ. Βυζ. (διὰ τοῦ σσ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ τ παρ' Ἀπολδρ. καὶ Στρβ.)

Μολοσσικός καὶ Μολοττικός, ή, όν. Τῶν Μολοσσῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνήκων. Ἀπολδρ.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Μολοσσικός. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττικ. Μολοττοί. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. 1, 146.

Μολοσσός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύῤῥου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἠπείρῳ χώρας ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὡς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Παυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. — 3) Ἐπίθετ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἰνὼ ἐκρεμίσθη μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν. Παυσ.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι αὕτη ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, φεβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της, ὅτε οὗτος ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τρυγηθέντα οἶνόν του, τὸν ὁποῖον χοιροί τινες ἔχυσαν ἐκ τῶν πίθων ἐν ᾧ αὗται ἐκοιμῶντο· Διοδρ. Σικ, δ', 63.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας μὲ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀντιῤῥίου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο. Θουκ. β', 86-87. Στράβ. — Μολύκρειον εὕρηται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στίκ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκριον Ῥίον, τό, = Ἀντιῤῥίον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Μόλων, ωνος, ὁ. Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστφ. Βάτρ. 55. Δημ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μονάχη, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήσων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην. Πτολ. ζ', 4.

Μονήττιον καὶ Μονήτιον, τὸ Μονέτιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβουρνίας χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμήν, ὁ Monoeci Portus. Πόλις τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐνταῦθα ὡς προστάτου τῶν πλεόντων· ταυῦν Monacho. Στράβ καὶ Μόνοικος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 499.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. 1. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μοργέντιον. Στεφ. Βυζ. Murgantia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυῦν St. Georgio. — ὅθεν, Μοργεντῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μεταβὰν πρῶτος εἰς τὴν Σικελίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Μ·ργάντιον. Στράβ.

Μορικάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βρεττανίας κείμενος βορειοδυτικῶς, ταυῦν Moricabe Bay. Πτολμ.

Μοριμηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ.

Μορίνοι, οἱ, Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλασσίως ἀπέναντι τῶν Βρεττανικῶν νήσων· ταυῦν Boulenois. Στράβ.

Μόριχος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ.

Μορμολύκη, ἡ = Μορμώ. Στρόβ.

Μορμώ, οῦς καὶ Μορμών, όνος καὶ ῶνος. Φόβητρον τῶν παίδων παριστανόμενον ὑπὸ τερατώδη καὶ τρομακτικὴν μορφήν. Ἀριστφ. Ἀχ. 582, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μόρσιμος, ὁ (μόρος). Υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ποιητοῦ ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἱππ. 401.

Μόρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Μορούνδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ νῦν Μαράνδ καλουμένη. Πτολ.

Μόρυχος, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 326. Σφῆκ. 526. — ὅθεν Μορύχιος, ία, ιον· τοῦ Μορύχου· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλατ. Φαιδρ.

Μόρων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μόρβα καλουμένη. Στράβ.

Μορφεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὕπνου καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων, παριστανόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἱστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὀβιδ. Μεταμ. XI.

Μορφώ, οῦς, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας. Παυσ. γ', 15.

Μόσυνοι, οἱ, Σκύλα. ἴδε Μοσύνοικοι.

Μοσύνοικοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες δυτικῶς τῆς Τραπεζοῦντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀπὸ τῆς Κερασοῦντος ἕως τῆς Φαρνακίας πόλεως καὶ διάγοντες βίον ἄγριον καὶ βάρβαρον ἔχοντες ἴδιον βασιλέα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτόθι· ὁρώων οὖσαι αἱ πλεῖσται ξύλιναι καλύβαι, τὰ δὲ σώματά των εἶχον χρωματισμένα μὲ ποικίλα ἄνθη. Ἡροδ. Στράβ. καὶ Μοσσύνοικοι, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379. καὶ Διον. Περ. 766.

Μοσχίων, ωνος, ὁ· Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στοβαῖος δράματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 311.

Μόσχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης. Ἡροδ. — ὅθεν Μοσχικός, ή, όν, τῶν Μόσχων ἢ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ Μοσχικὰ ὄρη· Συνέχειά τις τοῦ ὄρους Καυκάσου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ δασώδης, ἐκτεινομένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μόσχων. Στράβ. ια'.

Μόσχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν δῆμον Παιανιεύς, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Εἰδυλλίων Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀρισταρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φλομήτορος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τινὰ εἰδύλλια. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 806. — 3) Ὁ συγγράψας μίαν πραγματείαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου. Ἀθην. δ'.

Μοτίνη, ἡ, = Μουτίνη.

Μοτύα, ἡ. Γυνὴ τις ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε διέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἔκτισεν οὗτος ἔπειτα τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύην. Στεφ. Βυζ.

Μοτύη, ἡ· Πόλις μὲ λιμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου. Θουκ. 5, 2.

Μούζουρις, ιδος, ἡ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου· τανῦν Μίρζνο· Πτολ. Λουκ.

Μούκιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ **Μουκία**, ἡ· Mucia Gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων γενεῶν ἐν Ῥώμῃ.

Μούλιος, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης Θυγατρὸς τοῦ Αὐγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 737.

Μούμμιος, ὁ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου καὶ εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκυρίευσε τὴν Κόρινθον νικήσας κατὰ κράτος τὴν ἕως τοῦδε ἔτι διασωζεῖσαν δύναμιν τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων καὶ ὑποτάξας διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· οὗτος κατέκαυσε δὶ ὅλου τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ἐκρήμνισε τὰ τείχη της καὶ ἠφάνισε τὰ πολυτελῆ καὶ ἔξοχα ἀρχαῖα μνημεῖά της, πολλοὺς δὲ τῶν κατοίκων της ἐπώλησεν ὡς ἀνδράποδα ἢ ἔφερε μετ' αὐτοῦ δεσμίους εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ.

Μούνδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας, κυριευθεῖσα καὶ κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν χωρίον Monda Στράβ.

Μουνυχία, ἡ. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιέως μετὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο δι' ἑνὸς τείχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μιᾶς μικρᾶς Χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ἐπροχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον ἐκαλεῖτο αὐτόθι μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἓν φρούριον μόνον. Ἡρόδ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπίρρ. Μουνυχιάσι· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ία, ιον, τῆς Μουνυχίας ἢ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ Μουνυχία, ἡ, Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξενοφ.

Μούνυχος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Δρύαντος, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος, γεννήτας ἐκ τῆς Λελαντίας τὸν Ἀλκάνδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φιλαῖον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μεταμόρφωσεν εἰς πτηνὰ συσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἔμελλον ποτὲ νὰ συλληφθῶσιν ὑπὸ τινων κακοῦργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ.

Μουργίσκη, ἡ. Φρούριον τῆς Θρᾴκης. Αἰσχίν.

Μουρσία κολώνια, ἡ. Πτολ. γ', 16. Mursa Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δραύου ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκὴ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανῦν Essek.

Μούρσελλα, ἡ· Πτολ. β', 16. Mursa Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πιθαν. κειμένη καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, εω, ὁ (-υυ-). Ἀνὴρ Ἑλληνοπόντιος τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡροδ. θ, 4.

Μοῦσα, ἡ. Παρ' Ὁμηρ. Ἕνις καὶ Πληθ. Μοῦσαι. Θεαὶ καὶ ἔφορει τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐνασχολήσεως, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν κατ' Ἡσ. Θεογ. 76. 915. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ Πιερίδας, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Πιερίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαιόθεν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη, ἔχουσαι πρὸ πάντων ὡς μόνην αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν· τερπόμεναι διὰ τῶν μελῳδικῶν καὶ ποικίλων αὐτῶν θείων ἀσμάτων· ἰδίως δὲ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτις μιᾶς τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων παριστάνετο συνήθως καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζων καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας των, ἀφ' ὧν καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ θεὸς οὗτος· Ὅμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 60. Εἶχον δὲ αἱ Μοῦσαι διεφόρους τόπους διατριβῆς. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεφέροντο αὗται κατ' ἀρχὰς διατρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Θρᾴκην ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Καδμείους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἑλικῶνα ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγὴ Ἱππουκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐλούοντο. Ἡσ. Θεογ. 1-21. ἔτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι ὅπου ὑπῆρχεν αὐτοῦ ἱερὰ αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μούσας μὲ ἰδίας τιμάς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν νέων παρθένων αἵ τινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἔχουσα ἑκάστη ἓν παράσημον τῆς τέχνης ἡ ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προστάτις. Ἀπέδιδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὗται ἠγάπησαν διά τινα ἔξοχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολλῶν. α', 3, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 895.

Μουσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν ἠτοιμόλησε πρὸς αὐτόν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1030. Σχολ. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διοδρ. Σικ. καὶ κατ' ἄλλους Θρᾷξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, συγγράψας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι ἓν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως λογίζεται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκιαν.

Μουσταρναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνορεύων μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Πτολ.

Μουσεῖον, τό· κυρ. τόπος ἱερὸς τῶν Μουσῶν· καὶ Κύρ. ὄνομα. Τόπος ὀχυρὸς ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔψαλλεν ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματά του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτόθι. Πλουταρ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου εὐνοεῖτο μεγάλως, παρὰ Στοβαίῳ σώζονται πολλὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων τοῦ Μουσωνίου καὶ ἓν ὡραῖον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 565.

Μουτίνη, ἡ, Σρᾴβ. καὶ **Μοτίνη**. Πολύβ. Mutina. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα πρωΐμως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Μόδενα Modena· — ὅθεν, Μοτινηνός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος πολεμήτας κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου· ὕστερον δὲ κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἄννωνος καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λαιβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόψιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπί τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Μοψοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι παλαιοῦ βασιλέως Μοψόπου. Στραβ.

Μοψόπιος, ία, ιον. Τῆς Μοψοπίας, = Ἀττικός. Ἀνθολ. καὶ, Μοψόπιοι, = Ἀττικοί.

Μόψοπος καὶ **Μόψωψ**, πος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Μόψος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡσ. Ἀσπ. 178. Λαπίθης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐφεξῆς ἐστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

μεταβὰς δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Λιβύαν, ἀπέθανεν αὐτόθι, δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφεων, οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδούσης. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 80. Δ, 1502. — 2) Τίδος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, περίφημος οἰωνοσκόπος καὶ οὗτος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἓν περίφημον μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσαν. ζ', 3. Λυκόφρ. 427, 980.

Μόψου ἑστία, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ· ταύτην Μεσίσσα. Στράβ. ἔτι καὶ, Μόψου πόλις, Ἀνθολ. — ὅθεν, Μοψεάτης, ὁ κάτοικ.

Μόψου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος. Ἀμμιαν. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνες, οἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρᾳκῶν. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντες καὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στράβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν, = Ἠμαθία. Ἡρόδτ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ ἐκλήθη οὕτω τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπεκράτει ἡ ὀνομασία αὕτη ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἤδη τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων, ὅσοι ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ἦν δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος. ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλουτρ. Ξενοφ.

Μυγδόνιος, ία, ιον. Τῆς Μυγδονίας ἢ εἰς τὴν Μυγδονίαν ἀνήκων, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγιος, π. χ. Μυγδόνιος αὐλός, Μέσχ. β', 98. καὶ οὐσιαστικ. Μυγδόνιοι, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Λουκ. — Μυγδόνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. δ', 3, 4. ἔνθα κατά τινας οἱ Μιρδόνιοι ἀναγινώσκετ.

Μύγδων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. β', ς', 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἀκμονος καὶ πατὴρ τοῦ Κοροίβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 187. Παυσ.

Μυγδών, όνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κοροίβου, κατ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. — 2) Κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μύδων, ωνος, ὁ (υ). Υἱὸς τοῦ Ἀντιμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἕτερός τις Τρώς, ἐν Ὅμ. Ἰλ.

Μυέκφορις, ιος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπί τινος αὐτόθι νήσου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυεκφορίτης (ῑ) νομός, εἷς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδ. ὕστερον δὲ πιθαν. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβαστιδος νομόν.

Μυῖα, ἡ. Ὡραία νεανὶς ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς ὁμώνυμον ἔντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰάμβλιχον καὶ τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφῶν. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 883.

Μυίαγρος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσιν ποτὲ αὐτόθι ἐπιδημικὴν νόσον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μυιῶν. Παυσαν. η', 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (υυ-). Ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἐν ἀκρωτηρίῳ Τρωγίλιον καλούμενον. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδτ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησίς, ίδος, ἡ, τῆς Μυκάλης ἢ ἐκ τῆς Μυκάλης οὖσα. Καλλ. εἰς Δηλ. 50.

Μυκαλησίδες, αἱ (υυ-υυ). Ἐπώνυμ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκάλης. Καλλμ.

Μυκαλησία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Μυκαλησῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠνοιγε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκτα. Παυσ. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησός, καὶ Μυκαλησσός, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαληττός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. δι' ἑνὸς σ παρ' Ὅμρ. διὰ σσ παρὰ Θουκ. 7, 29. — 2) — ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλήσιος, ὁ κάτοικος.

Μυκερῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076 - 1056 ἔτος πρὸ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, πόλιτικ. Μυκήνη, Mycenae. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεῖχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέους καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπεια αὐτῆς τείχη· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της ἔφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὅμ. Παυσ. β', 16. Διόδρ. Σικελ. ς', 65. — Ἐνικ. παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 52. πληθ παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηθέστ. Θουκ. — ὅθεν Μυκήνηθεν, ἐκ τῶν Μυκηνῶν. Ὅμ.

Μυκηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Μυκηνῶν ἢ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὤν. Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὅμηρ.

Μυκηνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Φορωνέως, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Ὀρ. 1247.

Μυκήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκῆναι. Ὅμρ. Ὀδσ. Β, 120. Παυσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκῆναι. Ὅμηρ.

Μυκηνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Μυκηναῖος. Εὐριπ. Ὀρ. 1246.

Μύκοι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ (υ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἄφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἔπασχε στέρησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς φιλοχρήματοι καὶ παράσιτοι. Ἀρχίλοχ. Ἀθήν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 882. Μύκωνος παρὰ Πτολμ. ἡμαρτμ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου Θουκ.

Μυλαί, αἱ, Myle. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου μὲ λιμένα οὖσα Ἑλληνική ἀποικία· ταύτην Melili ἢ Milazzo. Θουκυδ. γ', 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἢ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνήκων, τὸ Μυλαῖον πεδίον, ἢ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδρ. Σικελ. ἔτι δὲ Μυλαίτης, ου (ῑ), καὶ θηλκ. Μυλαῖτις, ίδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τά (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καρίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἑκατόμνου, κειμένη ἐπί τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἕνα λιμένα Φύσκον καλούμενον· ταύτην Μελάσσον. Ἡρόδτ. 1, 171. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Μυλασεύς, έως, ὁ κάτοικ. (δι' ἑνὸς σ εὕρηται ἐν Ἐπιγραμ. καὶ νομίσμ. Ἀθολγ. γ', 229. Μύλεσσα, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 20.)

Μύλης, ητος, ὁ. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λέλεγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Παυσ. γ', 1, 20.

Μυληΐδαι, οἱ (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀπεκαταστάθη. Θουκ. ς', 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς. Διόδρ. Σικλ. ε', 71.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἕνα περίφημον καὶ μεγάλον ναὸν ἐν Βαβυλῶνι, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ παρθένοι ἐχρεώστουν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ συνευρεθῶσι μὲ ἕνα τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον αὗται ὡς ἀμοιβὴν παρακατετίθετο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδτ. 1, 131.

Μυλλίας, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλογίζετο ὅτι εὑρίσκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ ἡ πόλις Ἁλικαρνασσός· ταύτην Μενδές. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ία, ιον· τῆς Μύνδου ἢ εἰς τὴν Μύνδον ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ.

Μύνης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἡγεμόνος τῆς Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πόρθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 692.

Μυονεύς, έως, ὁ, ὄρα Μυονία.

Μυόννησος, καὶ Μυόννησος, ἡ. Νῆσος τῶν μυῶν· μικρὰ τις ἄκρα τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ τοῦ νν παρὰ Θουκυδ. γ', 32. καὶ Στράβ. δι' ἑνὸς ν παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρά, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφετῶν. — ὅθεν, Μυοννήσιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυονία, καὶ Μυωνία, ἡ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Παυσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυονεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ. γ', 101. καὶ Μύονες, Στέφ. Βυζ.

Μυός ὅρμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος καλούμενος. Ἐπίσημον ἐμπορεῖον μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· ταύτην Κοσσεῖρ. Στράβ.

Μυοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Παλάσθα. Ἡρόδτ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μύρα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἐπὶ τῶν Βυζαντηνῶν αὐτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στράβ. ιδ', Πτολμ. ε.

Μυρίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χάρας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ἐπίτημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατὰ Ξενοφ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ ἐξέπεσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβσ. α', 4, 6. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. β', 6 καὶ 8. — ὅθεν, Μυριανδοικός, ή, όν. Τῆς Μυριάνδρου ἢ εἰς τὴν Μυρίανδρον ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μυρίανδρον σχηματιζόμενος κόλπος, = Ἰσσικὸς κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἡ, ἐπικ. Μυρίνη (υ – –). Πόλις παραθαλάσσιος μεμλμένα τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καὶ κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δὲ Σεβαστόπολις· καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡροδτ. 1, 149. καὶ Μύρινια· παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Κάστρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 605. — ὅθεν, Μυρινεῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μυρίνη, ἡ (υ – –). Θυγάτηρ τοῦ Τενήρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἄλλως καὶ Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 814. κατὰ δὲ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου πόλις Μυρίνα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604.

Μυριωνύμη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἴτδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς μυρίας καὶ πολυειδεῖς μορφὰς τῆς φύσεως, παριστανομένης συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλούτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Μύρκινος, ἡ Ἠδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδτ 5, 11. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χώρας ἐν Θράκῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδτ. Θουκδ. δ', 107. ἔτι δὲ καὶ Μύρκιννος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ία, ιον· τῆς Μυρκίνου ἢ εἰς τὴν Μύρκινον ἀνήκων· καὶ Μυρκίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θράκῃ. Θουκδ.

Μύρλεια, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ὕστερον δὲ Ἀπάμεια κληθεῖσα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προυσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Μυρλεανός, ὁ κάτοικος· καὶ, Μυρλεᾶτις, ιδος, ἡ περὶ τὴν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύαζε λεπτότατα πράγματα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ τέθριπτα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ μυίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17.

Μυρμήκιον, τό. Πόλις τῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Παντικαπείας. Στράβ.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς νήσου Σκιάθου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἐνικ. Μυρμιδών, όνος. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, τοὺς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτι Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατὰ μετοικεσίαν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμηκας, ὅτε διά τινος συμβάσης νόσου ἠφανίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης. Πίνδ. Λουκ. Στράβ. ἡ. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μέσα εἰς σπήλαια. Τζέτζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. γ', 12, 6. ἔτι δὲ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καὶ λαός τις Ἀχαϊκός, κατοικοῦντες τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδα χώραν περὶ τὴν πόλιν Φθίαν καὶ Λάριτσαν τὴν Κρεμαστήν, ἀποκατασταθέντες ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Πηλέως, ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης καὶ ὄντες ἀκολούθως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέα. Ὑγίν. μύθ. 170.

Μυρμιδών, όνος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πεισιδίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγένησεν ἐξ αὐτῆς τὸ Ἄκτορα καὶ Ἀντιφον. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 56. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων. Ὅμ.

Μυρόπνους, ὁ. Δραπέτης τις δοῦλος, ὑποκρινόμενος τὸν φιλόσοφον, παρὰ Λουκ.

Μύῤῥα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ Σμύρνα παρ' Ἀπολδρ. ὅπερ ὄρα.

Μυῤῥίνη, ἡ (ῑ). Ἀττικ. ἀντὶ Μυρσίνη. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἱππία υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. 5', 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναΐας τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυῤῥινίδιον, τό (–υυυ–). Ὑποκορ. κύρ. ὄνομ. τοῦ Μυῤῥίνη, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 872.

Μυῤῥινοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Μυῤῥινούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυῤῥινοῦντος ὤν. Πλάτ.

Μυρσῖλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Κανδαύλης τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδτ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρσῖλος, ἔστιν ἡμάρτμ ὄρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τὸ Μυρτούνιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. Ἡρόδτ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου. Ἡρόδτ. 3, 122.

Μύρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρὰ Βιων.

Μυρτάλη, ἡ (ᾱ). Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Μυρτία, ἡ. Ἀθηναία τις ὀπωροπῶλις, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἢ Θεοβούλης· κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κλυμένης. Εὐρ. Ὀρεστ. 1002. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἠλιδος, ὅς τις συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἔλθων νὰ μνηστευθῇ τὴν Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον, ἐλπίσας νὰ λάβῃ ἀξίαν ἀνταμοιβὴν παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετὰ τὴν εὐτυχῆ νίκην του ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μυρτῷον πέλαγος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνοχοποίησεν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πέλοπος Ἱπποδάμεια διά τινα πρὸς αὐτὴν ὕβριν, καὶ οὕτω παροργισθεὶς ὁ Πέλοψ, ἐκρήμνησεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφ. Ἠλ. 509. πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἑρμοῦ, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἕνα ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἠλιδι, στήσας καὶ τὸν ὡραῖον τάφον τοῦ Μυρτίλου. Παυσ. ε', 1 καὶ 20. — (τὸ ἐστι φύσει βραχύ, ὅρα Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 755.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Λυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου, τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ κωμικὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, 471. (ἡ γραφ. Μύρτιλος ἔστιν ἡμαρ.)

Μύρτιον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾳκικῆς χερρονήσου πλησίον τοῦ Σερρίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234. Μυρτώνιον, παρὰ Σουΐδ.

Μύρτις, ιος, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος, κατὰ Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 133.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ. η', 31.

Μύρτος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάνους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μύρτουσσα, ἡ, καὶ Μύρτουσα. Στέφ. Βυζ. Ὄρος τῆς Λιβύας πλησίον τῆς Κυρήνης. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 91. καὶ Μυρτώτιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ Β, 505.

Μυρτώ, οῦς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ Λουκ. — 2) Ὄνομα βοσκοπούλας, παρὰ Θεοκρ.

Μυρτῷος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦς· τὸ Μυρτῷον πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτίλου ἱπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, τὸν ὁποῖον ἔῤῥιψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στράβων.

Μυρώ, οῦς, ἡ. Ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ὅστις ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν αὕτη ἓν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὲς στίχοι παρ' Ἀθην. βιβλ. ιά. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. ὑπῆρχε τὸ Μυρὼ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 131. — (τὸ υ εὕρηται μακρόν, πολλάκις δὲ καὶ βραχύ. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 66, 2.)

Μύρων, ωνος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερῶν πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου τὰ πλεῖστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου καὶ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου δεικνύεται πλειοτέρα καὶ ἀκριβεστέρα συμμετρία καὶ ἀναλογία τῶν μερῶν παρ' εἰς τὰ τοῦ Πολυκλείτου· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη δάμαλις, ἥτις συγκατετάττετο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιΐας τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ὅλην σχεδὸν τὴν Φωκίδα καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικλ. ια', Θουκ. Ἀριστφ. Λυσ. 802.

Μῦς, υός, ὁ, Ἀττικ. Μῦν. Κάρ τις ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὰ ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περὶ τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδτ. 8, 133. — 2) Περίφημός τις τεχνίτης Ἕλλην. Παυσ.

Μυσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μύσιός τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Παλλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς μία ἑπταήμερος ἑορτή. Παυσ. ζ', ἐν τέλει. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 20.

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντίδος ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· ἅπασαν δὲ τὴν χώραν διαιρεῖ ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπηνὴν καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμηνήν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὰν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς δυναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικουμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἔκειντο αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπισήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέδρα τῶν βασιλέων Ἀττάλων. Ἡρόδ. 7, 41. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθετ. προσυπακμ. γῆ. — 2) = Μοισία ἡ Μυσία ἐν Εὐρώπῃ, Mœsia· ἴδε Μοισία.

Μυσιακός, ή, όν. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκων. Στράβ.

Μύσιος, ία, ιον. Τῆς Μυσίας ἢ ἐκ τῆς Μυσίας ὤν. Πίνδ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χώρας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 321. — 2) Κύριον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεὰν Δήμητραν καὶ ἔκτισε τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ναὸν αὐτῆς. Παυσ. β', 18. ζ'.

Μυσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκουσα· ἡ Μυσὶς αἶα, = Μυσία. Διονσ. Περ. 803.

Μύσκελος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄλημονος ἐξ Ἄργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὄνειρον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἐλθὼν δὲ ὁ Μύσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα· Στράβ. Ὀβιδ.

Μύσκων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.

Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾶκες ἐξ Εὐρώπης, καὶ τοιούτους ὑποτίθησιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ὅρα.

Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. — 2) Ἐπίθετκ. ὡς, ὁ Ὄλυμπος, παρὰ Καλλμ. Ἄρτ. 117. — 3) Κύριον ὄνομα Ἀδελφὸς τοῦ Κηρὸς καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 2) Ποταμὸς τῆς Μυσίας χώρας. Στράβ.

Μύσων, ωνος, ὁ Χηνιεύς. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνοῦ πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. Πλάτ. Πρωταγ. τόμ. β', σελ. 153. Bipont.

Μυτιληναῖος, αία, αῖον. Τῆς Μυτιλήνης ἢ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὤν. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.

Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Μυτιλήνη. Διόδ. Σικλ. ε', 82.

Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Λέσβου πατρὶς τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἕνα πρὸς ἄρκτον καὶ τὸν ἕτερον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγίνοντο τὸ πάλαι οἱ περίφημοι ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρέθη ποτὲ καὶ ὁ μέγας Πομπήϊος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου. Πλουτρ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 173. Θουκ. γ', 2, 4. ε', 9. Παυσ. η', 30. τανῦν Κάστρον· (ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. ἐκ τῶν ἔτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μύτωνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωταγ. 343, κατὰ Stallb. Δημ. Τόδ. 196. Becker.)

Μύτων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.

Μυχός, ὁ. Λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλλικῶνος· τανῦν Ἰαιτζά. Στράβ.

Μωμεμφις, ιος, καὶ εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι μεγάλης διώρυχος, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μερεωτὶς λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου· τανῦν Μανούφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ὅθεν, Μωμεμφίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Μῶφι, τό. Ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης πόλεως· ἴδε Κρῶφι. Ἡρόδ. 2, 28.

Μωφὶς, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον· τανῦν Μυχιέ. Πτολμ.

Ν.

Ναάγραμμον μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείως, ἥτις καὶ Μαράγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.

Ναάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Κόρκος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. IV, σελ. 376.

Νασάρδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ μιᾶς διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολεμ. ε', 18.

Νάβαρις, ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ζ', 17.

Ναβαρζάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην ἠνώθη μετὰ τοῦ Βήσσου, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως του. Ἀρριαν.

Ναβαταῖοι, οἱ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς καὶ σχηματίζον ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Πέτραν· ἔκαμνον δὲ οὗτοι τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, μετακομίζοντες τὰς διαφόρους πραγματείας τῆς μεσημβρινῆς Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας. Ἔζων οἱ Ναβαταῖοι οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν Ἀράβων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν, περιερχόμενοι διαφόρους χώρας, ὅπου ἠδύναντο κα εὕρωσι τροφὰς ἀφθονοτέρας. Διόδρ. Σικελ. β', 48. ιθ', 94. ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἐλκόμενοι ἀπὸ τὸ κέρδος καὶ τὰς ἀλαύσεις τῆς ἐμπορείας, ἐσχημάτισαν τακτικὰς κοινωνίας καὶ ἔκτισαν ἰδίας πόλεις, τῶν ὑποίων ὁ Πτολεμαῖος ἀπαριθμεῖ οὐκ ὀλίγας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἰωσπ. Ἀρχ. δ', 7.

Ναβιανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.

Νάβις, ιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀπανθρωποτάτων καὶ σκληροτάταν τυραννίνων τῆς ἀρχαιότητος, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων φημιζομένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀρχῆς του. Θέλων δὲ νὰ ἐκτείνῃ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, ἐπεχειρίσθη τὴν κατάκτησιν διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ πολλάκις ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Φιλοποιμένος πλησίον τῆς Σπάρτης, ἥτις ἔκτοτε ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ. ιγ'. Παυσ.

Ναγαδήβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖται περὶ τὴν μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Πτολ. ζ'. 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀρκτικῶς, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων Νύσσαν καλουμένην· τανῦν Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαδα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. ε', 2.

Ναζιαζός, ἡ, πρότερον Διοκαισάρια. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαΐδος.

Νάθω, ἡ. Νομὸς τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑρμοτυβίων. Ἡρόδ. 2, 165. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολμ. Νεούτ καλούμενον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναῖς, ίδος, ἡ, = Νηΐς, ὅπερ ὅρα.

Ναῖσσος, ἡ Στέφ Βυζ. καὶ Νέσος, Πτολ. γ', 9. Πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Θρακῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας· τανῦν Νῖσα. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἀμμ.

Νάμαδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρριαν. Περιπλ. καλεῖ Λαμναῖον· τανῦν Νερβούδδα. Πτολεμ. ζ', ί'.

Ναμνῖται, οἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λουγουνικῆς Γαλλίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Nantes. Στράβ. Ναννῆτες· κατὰ τινας δὲ Ἀμνῖται. Διονσ. Περγ.

Νάνδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτριπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμᾶς. Πτολμ. ς', 2.

Νάννος, ὁ. Κατὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1244. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεύς· κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διῆγε τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Ναννώ, οῦς, ἡ. Ὡραία τις αὐλήτρια, τῆς ὁποίας ἠράσθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, γράψας δὲ αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἀνθολ.

Νάξιος, ὁ. Τίος τοῦ Πολέμωνος βασιλεὺς τῶν τῶν Καρῶν, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν νῆσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Νάξον. Διόδ. Σικ. ε, 51.

Νάξος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἀρχαιόθεν Δία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐ-

λατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Βάκχος. Ἦν δὲ ἡ νῆσος αὕτη τὸ πάλαι εἰς ἄκρον εὔφορος, παράγουσα πρὸ πάντων τὸν ἄριστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴνου, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου. Κατὰ Διόδρ. Σικλ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θρᾶκες, μετερχόμενοι ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολούθως δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κᾶρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Νάξιου, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' ὅτου καὶ ὠνομάσθη ἡ νῆσος αὕτη Νάξος· συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι τὸ πάλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, κατακτήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἄνδρον καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην· τανῦν Νάξος ἡ Νάξια. Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 44. Ἡρόδτ. Διόδρ. Σικλ. ἑ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οὖσα πρώτη Ἑλληνικὴ ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συσταθεῖσα περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· τανῦν Kastel-Schiso. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλκιδικὴ καλουμένη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομένιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἐσφαλμένως συγχέει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ία, ιον. Τῆς Νάξου ἢ ἐκ τῆς Νάξου ὤν. — ἡ Νάξιος ἀκόνη. Πίνδ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδτ. ἔτι δέ, Ναξιουργής, ός, ή, ές. Ὁ ἐν Νάξῳ εἰργασμένος. Ἀριστ.

Ναπαῖαι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διέτριβον εἰς τὰ νάπη καὶ δάση.

Νάπαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ Mannert. ὁ νῦν Ἄρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράοβα. Ἡρόδτ. 4, 48.

Νάπη, ἡ. Τόπός τις δασώδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Νάρ, ρος, ὁ, Nar. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεικνύονται ἔτι λείψανά τινα τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· τανῦν Νέρα, ἐνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν. Στράβ.

Ναράγαρα, τά, Naragara. Λιβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζάμης. Πολύβ. ιε', 5. ἔνθα ἄλλως Μάργαρον κεῖται.

Ναρβών, ῶνος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτεύουσα τῆς μετὰ ταῦτα ἰδίως Ναρβωνικῆς καλουμένης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄτακος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον· τανῦν Narbonne. Στράβ. Νάρβων. Πολύβ. — 2) Ναρβών, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ναρβῶνος, ἄλλως καὶ Ἄταξ καλούμενος, Πολύβ. — ὅθεν Ναρβωνίτης, ου, θηλυκ. ἡ Ναρβωνῖτις, ιδος. Ὁ κάτοικος τῆς Ναρβῶνος· καὶ ἐπίθετ. τῆς Ναρβῶνος ἢ εἰς τὴν Ναρβῶνα ἀνήκων. Στράβ. ἡ Ναρβωνῖτις καὶ Ναρβωνησία, Στράβ. δ'. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς πάλαι Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καὶ ἰδίως Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὸν Γαλλικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀκουϊτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὰς Ἄλπεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἑνὸς παραλληλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατῳκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ὑπὸ ἑπτὰ ἐπισήμων λαῶν, οἵτινες ἦσαν, οἱ Βέβρυκες ἢ Σαρδόνες, οἱ Βολκαί, οἱ Ἠλουῖοι ἢ Ἔλβιοι, οἱ Ἀλλοβρόγες, οἱ Καυᾶρες, οἱ Οὐσκόνδιοι καὶ οἱ Σάλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ναρθάκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενφ. Κατὰ Πλούτ. καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρσάλου.

Ναρισται, Δίων Κάσ. 71, 21. καὶ Οὐαριστοί. Πτολεμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδούρων ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Τακτ.

Ναρκαία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ναρκαῖος. Παυσ. ε', 16.

Ναρκαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους λαούς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἦλιδα ἕνα ναόν τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. ε', 16.

Νάρκισσος, ὁ. Τίος τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λιριόπης, περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τέλους δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων. Κατὰ Παυσ. θ', 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θεσπιὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου αὐτοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ πανταχοῦ εὑρίσκετο μετ' αὐτῆς, κατατακόμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταῖον εἰς ὁμώνυμον ἄνθος. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἐκ τινος πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του εἰς αὐτήν, ἐρωτεύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφθάρη τελευταῖον ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας. Κον.

Ναρνία, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ, τανῦν Narni. Στράβ.

Νάρραγα, ἡ. Διώρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. Ξενφ. Πλίν.

Νάρυξ, υκος, ἡ, καὶ Νάρυκος, ἡ, ἔτι δὲ τὸ Ναρύκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀπούντος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Οἰλέως. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ναρύκιοι, οἱ κάτοικ.

Νασάμων, ωνος, ὁ (υυ-). Τίος τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφὸς τοῦ Κεφαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Νασαμῶνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1496.

Νασαμῶνες, οἱ, ἑνικ. Νασαμών, ῶνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Σύρτεως, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικὸν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡρόδτ. 4, 172. ὕστερον δὲ κατῴκουν ἐντὸς τῆς Μαρμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Νασικᾶς, ᾶ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Νᾶσος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ νῆσος. Ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἴδε Ὀρτυγία.

Νάστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Κᾶρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 867.

Ναυάριος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ.

Ναύβαρον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῆς Εὐρώπης. Πτολ.

Ναυβολίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἴφιτος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Κλυτόνηος. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἷς τῶν Φαιάκων Ὁμρ. Ὀδσ.

Ναύβολος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀρνίτου, βασιλεύς τῆς Φωκίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Τίος τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 135.

Ναυκλείδας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλ. ποικιλ. Ἱστορ. δ', 7. Τίος τοῦ Πολυβιάδου.

Ναυκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, ί.

Ναυκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ναύκρατις, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δέλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκαμνον τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδτ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικος. — Ναυκρατιτικός, ή, όν. Τῆς Ναυκράτεως ἢ εἰς τὴν Ναυκρατιν ἀνήκων. Δημοσθ.

Ναυκυδής, ου, ὁ (υ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἓν ἄγαλμα τῆς Ἥβης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Παυσ. Κορινθ.

Ναύλοχος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρακῶν. Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 67.

Ναύμαχος, ὁ. Ἑλλην. κύρ. ὄνομ. παρὰ Στοβ.

Ναύπακτος, ἡ, Naupactum. Λιβ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, συγκατοικισθεῖσα εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· τανῦν Λεπαντο. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπάκτιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπάκτου ἢ ἐκ τῆς Ναυπάκτου ὤν. Αἰσχύλ. καὶ, Ναυπάκτιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Ναυπακτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Ναύπακτον ἀνήκων. Ἀπολλόδ.

Ναυπιδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Αὐγίαν. Ὑγίν. μύθ. 14.

Ναυπλία, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναῦς καὶ πλέω, διὰ τὰ αὐτόθι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐτὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη· τανῦν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πλησίον αὐτῆς ἡ ὀχυρὰ πόλις Ναύπλιον, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη. Ἡρόδτ. 6, 76. — ὅθεν, Ναύπλιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπλίας ἢ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων· ὁ Ναύπλιος λιμήν, = Ναυπλία. Εὐριπ. Ὀρέστ. 767. καὶ πληθ. Εὐριπ. Ἠλεκτ. 451. — ἡ Ναυπλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλίειος, α, ον, = Ναύπλιος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 54. — 3) Ναυπλιεύς, έως, ὁ κάποικος.

Ναυπλιάδης, ου, ὁ (-νυ-). Τίος τοῦ Ναυπλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136

Ναύπλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. Παυσ. β', 38. ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀρχαίων θαλασσοπόρων καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Εἰς τοῦτον παρέδωκεν ὁ φίλος του Ἄλσος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν θυγατέρα

Αὔγην νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς ξένην χώραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας εἰς τὴν Μυσίαν, ἐγχείρισεν εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεύθραντα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 48. — 2) Τίὸς τοῦ Κλυτονήου καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ Ῥόδ. Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος θαλασσινὸς καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐγέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδην. Θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Ναύπλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδου φονευθέντος διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὔβοιαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον, ἤλκυσεν αὐτὰ οὕτως ἐν καιρῷ νυκτός, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐναυάγησαν αὐτόθι ἐλπίζοντα νὰ εὕρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν' ἀράξωσιν. Τγῖν. Λουκ. Ὁ Ἀπολδρ. β', 1, 4 συγχέει τὸν Ναύπλιον τοῦτον μετὰ τοῦ πρώτου. παρβλ. Hyne. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 274.

Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Στράβ.

Ναυσιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ναυσίθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ἔνθα πρῶτον ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Ὁμρ. Ὀδ. Η, 56. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφὸς τοῦ Ναυτιόνου. Ἡτδ. Θεογ. 1016.

Ναυσικάα, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀρετῆς, ἥτις διὰ παρακινήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθοῦσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον διὰ νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματά της, εὗρεν αὐτόθι γυμνὸν τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος εἶχε ναυαγήσει ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ τύχῃ τῆς ἐνηκούσης ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας. Ὁμρ. Ὀδ. Ζ, 17. κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 120. λέγεται ὅτι αὕτη ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Περσέπολιν.

Ναυσικλῆς, έος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων καὶ στρατηγός. Δημ.

Ναυσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας, παρὰ Δημ.

Ναυσικύδης, ους, ὁ (-υ--). Πλούσιος Ἀλφιτοπώλης ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 426. Πλάτ. Γογ. Ξενφ.

Ναυσιμάχη, ἡ (ᾱ). Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 804.

Ναυσιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ἡσιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ναυσίνικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπδ. ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας τοῦ ὁποίου διῃρέθη ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς κατὰ συμμορίας. Δημ.

Ναυσίνοος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Νάυσιθόου. Ἡσδ. Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Τγῖν. μύθ. 125.

Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ὁρμιτήριον τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ.

Ναύσων, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα ὡσανεὶ θυγάτηρ τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1309.

Ναύτακα, τά. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν τῇ Περσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὠξου ποταμοῦ. Ἀρρ. Ἀνάβ. γ', 28.

Ναυτεύς, ῆος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἑνὸς τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ναυφάντη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.

Νέαιθος, ὁ, Neaethus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στράβ. καὶ Νήαιθος, Θεοκρ. τανῦν Neto.

Νέαιρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 133. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄλσου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὔγην, τὸν Λυκοῦργον καὶ Κηφέα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. — 3) Θυγάτηρ ἡ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 4) Θυγάτηρ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 4) Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλ. η', σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ ει, παρὰ Σκύλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Νεανδρεῖς, οἱ κάτοικοι. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1.

Νέανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠδυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο αὕτη κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θέλει ἠμπορέσει δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ ἄψυχα ὄντα· ἀλλὰ μόλις κρούσας αὐτὴν παρῴξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν καταλυσασμένων σκύλων. Λουκ. πρὸς ἀμαθ 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κυζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίσκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδείς. Φαβρ. Ἑλλ βιβλ. Π, σελ. 311. ἔτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραφμ. παρὰ Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέη πόλις, Ἡρόδτ.). Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, πρότερον Παρθενόπη καλουμένη, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας διετήρησεν ἀεὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύστασιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι εὑρεσιτοῦντο μεγαλως νὰ διατρίβωσι χρόνον ἱκανόν, διδαστόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν καταστημάτων τῶν Ἑλλήνων· τανῦν Νεάπολις, Naple καθέδρα τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Πολύβ. Λιβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὁ Τεμενίτης καλούμενον. Πολύβ. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τανῦν Oristano. Πτολεμ. γ', 3. Πλίν — 5) Πόλις τῆς Κολχίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, τανῦν Ναββακί. Σκυλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σιχὲμ καλουμένη. Ἰωσπ. — 7) Πόλις ἐπίσημος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἀσπὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν Καρχηδονίων, ἀπ' ὅπου ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διάβασις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν Θουκυδ. ζ', 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ πλησίον τῆς Ἀφύτεως ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος. Ἡρόδτ. 2, 91. κατὰ d'Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. τανῦν χωρίον Κενέ.. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ συγγραφσ. εὕρηται κεχωρισμένον, Νέης πόλιος, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Νεαπόλεως. Στράβ. αἰτιατκ. Νέαν πόλιν. Θουκ. καὶ Στράβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νέαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατείας ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀντήμειψεν αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησίν του μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον. Ἀρρίαν.

Νεβρίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Λουκ.

Νέβριστα, ἡ, καὶ Νάβριστα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρδητανῶν· τανῦν Lebrija. Στράβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη τις καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Κλαυδ.

Νεβροφόνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης. Ἀπολδρ. α', 9, 17.

Νεβρώδη, τά· ἴδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατά τινα ἐγχώριον διήγησιν τῶν Ἀρκάδων λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παυσ. η', 47. Σχολ. Καλλμ. εἰς Δία. 33.

Νέδα, ἡ, Ἰωνικ. Νέδη. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος· τανῦν Βοντζί. Στράβ. Καλλμ. εἰς Δία. 38.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ ί.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μασσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πολίχνην, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φερῶν εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. — ὅθεν, Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

Νειλεύς, έως, ὁ, = Νηλεύς, ὅπερ ὅρα.

Νειλόπολις, εως, ἡ Πτολ. δ', 5. καὶ Νείλου πόλις, Ἀνθολγ. Πόλις τῆς μεταίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Εἰς ταύτην ἐτρέφετο 40 ὁλοκλήρους ἡμέρας ὁ μόσχος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφερον εἰς τὴν Μέμφιδα, ὅτε ἀπέθνησκεν αὐτόθι ὁ βοῦς Ἄπις· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης ἵσταται ἐπίμια πυραμίς. Στέφ. Βυζ.

Νεῖλος, ὁ, Nilus. Ὁ μέγας καὶ μόνος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ χώρα αὕτη χρεωστεῖ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ γονιμότητα. Ἑβραϊστ. Νοχὲρ Μιζρὶμ καὶ Ἰαρὸ καλούμενος· παρ' Ὁμρ. δὲ Αἴγυπτος, ὅπερ ὅρα· πρῶτον δὲ παρ' Ἡσδ. Θεογ. 338. εὕρηται τὸ ὄνομα Νεῖλος. Περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι διαφόρους γνώμας, ἐν γένει δὲ ἔθετον αὐτὰς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰ ὄρη τῆς Σελήνης. Στράβ. ιζ'. Ἡρόδτ. Ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Στράβων καλοῦσιν αὐτὸν Ἀσταβόραν καὶ Ἄσταπον, ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων τούτων ποταμῶν σχηματίζεται περὶ τὴν νῆσον Μερόην ὁ μέγας πρὸς ἄρκτον φερόμενος ῥοῦς τοῦ Νείλου· περὶ δὲ τὴν Κερκάσορον πόλιν χωρίζεται οὗτος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἓν μέγα τρίγωνον ὡς νῆσος Δέλτα καλούμενον, ἀπώτερον δὲ χωρίζεται αὖθις εἰς πολλοὺς ἄλλους βραχίονας ἐκ-

ίλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου οἱ ρχαῖοι ἔθετον ἑπτὰ στόμια αὐτοῦ, τὸ Κανωικὸν στόμα, τὸ Βολβιτινόν, τὸ Σεβεννυτικόν, τὸ Φατμητικόν, τὸ Βουβαστικόν, τὸ Σαϊκὸν καὶ τὸ Πηλουσιακόν, τῶν ὁποίων τὰ ἐξ ιτὰ Ἀριστοτ. Μετ, α', 14. φαίνεται ὅτι ἦσαν ειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ παρβλ. Στράβ. '. Διόδρ. Σικλ. α', 33. Πτολ. δ', 5. — ὅθεν πτάπορος. Μέσχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡροδτ. 2, ο. πεντάστομος. — 2) Ἐν τῇ Μυθολογίᾳ χρίσταται ὁ Νεῖλος ὡς μία ἐγχώριος Αἰγυπτιαή θεότης, τὴν ἀποίαν ὁ Ἡσδ. Θεογ. 338. λέι τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ ίνδ. Πυθ. 4, 90. παῖδα τοῦ Κρόνου· κατὰ Ἀπολδρ. β', 4. θυγάτηρ τοῦ Νείλου ὑπῆρχεν ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἔπαφος. Ἐλάτρευον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν εῖλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ομάζοντες αὐτὸν πατέρα καὶ διατηρητὴν τῆς ώρας των καὶ πανηγυρίζοντες πρὸς τιμὴν αὐοῦ τὰ λεγόμενα Νειλῷα ἱερὰ περὶ τὸς θερινὰς ροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νειλόπολιν ὑπῆρχε καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Πλεύτ. Ἴτ. Ὅσ. τέφ. Βυζ. — ὅθεν, Νειλαῖος καὶ Νειλεῖος, α, εἷον· ἔτι δὲ Νειλαιεύς, έως, ὁ. Τοῦ Νείου ἢ ἐκ τοῦ Νείλου ὤν. Ἀνθολ. — β) Νειλῶΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐν τῷ Νείλῳ κειμένη. Ἀνθλ. - Νειλωΐδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νειώτης, ου, θηλκ. Νειλῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ νεὸν τὸν Νεῖλον ἢ ἐν τῷ Νείλῳ εὑρισκόμενος. ίσχύλ. Προμ. 820. — δ) Νειλῷος, ῴα, ῷον, = Νειλαῖος, Λουκ. τὰ Νειλῷα, προσυπκμ. ρά. — ε) συνθτ. Νειλογενής, οῦς, Νειλολαής, Νειλοθερής, Νειλόρρυτος, κ. τ. τ. ὅρα Λέξικ.

ιρόπολις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν προάστιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο πολλοὶ τάφοι. Στράβ. ιτεναβός, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ ιαρείου τοῦ Ὤχου, ἀρξὰς ἐν καιρῷ τῆς πρὸς ιρὸν ἀνεξαρτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς ερσικῆς δυναστείας, διαδεχθεὶς τὸν Ταχὼ διὰ οηθείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 366 τος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τῶν ερσῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήτῃ δι' ὅλου τὴν Αἴυπτον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰθιοπίας.

ιώς, ώ, ὁ, Αἰτιατ. Νεκώ, Neco ἢ Necho. ατὴρ τοῦ βάτιλέως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τὸς καὶ διάδοχος τοῦ ἰαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 – 601 ἔος πρὸ Χρ. περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων ράχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδοκίμασε πρῶτον ί ἐνώσῃ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μὲ τὸν Νεῖλον οταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνδεων ὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσοείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπίμοχθον ἐργαίαν ἠφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄθρωποι ως οὗ μέχρι τέλους διὰ διαταγῆς τοῦ μαντείου αρητήθη δι' ὅλου τοῦ ἐπιχειρίματος. Ἡρόδτ. 2, 58. Οὗτος ἔκαμεν ἔτι νὰ περιπλεύσωσι Φοινικὰ πλοῖα ὅλην τὴν Ἀφρικήν. Ἡρόδτ. 4, 52. ασιλεύσας δὲ δεκαέξ χρόνους, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ψάμιν.

μανσος, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Ναρωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς παρχίας λεγομένης· ταῦν Nismes. Στράβ.

μέα, ἡ, Ἰωνκ. Νεμέη, ποιητκ. Νεμείη. Χωίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ οῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 96. Παυσ. β', 15. - 2) Τόπος δρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, θα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεαίου Διός. Ἐνταῦθα ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν Νέμεον λέοντα, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν οἱ περίβημοι Νεμεακοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡσδ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμός, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κισσαῖον κόλπον. Στράβ. Αἰσχ. — ὅθεν ἐπίρρμ. Νεμέα, ὡς Πυθοί, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμέηθεν, ἐκ τῆς Νεμέας. Καλλμ. — Νεμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμαίας ἢ ἐκ τῆς Νεμαίας ὤν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. ποιητκ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεὰς ἱερομηνία. Πίνδ. Νεμ. 3, 2. — ἔτι Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητκ. ἀντὶ Νεμεαῖος. Ἡσδ. Θεογ. 328. — Νέμειος, εία, ειον. Τῆς Νεμέας, Εὐριπ. συνηθστ. παρὰ τοῖς πεζ. Θουκυδ. Δημ. Λουκ. ἔτι δὲ Νέμειος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμειος λέων. Ὁ φοβερὸς τῆς Νεμέας λέων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Ὀρθρου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν περιξ χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίγξας μὲ τὰς χεῖράς του, ἐθανάτωσε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκστρατείας του ὡς ἐπανωφόριον. Διόδρ. Σικελ. δ', 11. Ἀπολδρ. β', 5, 1. — τὰ Νέμεια, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες, Πίνδ. — Νέμεες, έα, εον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεακός. Θεόκρ. καὶ παρ' Ἀπολδρ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νέμεια, τά. Οἱ περίφημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, συσταθέντες ἐνταῦθα πρῶτον ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡράων, οἵτινες ἐξεστράτευον μετὰ τοῦ Πολυνείκους κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ παιδὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερὸν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τούτων ἐδίδετο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ κισσοῦ. Ἀπολδρ. Παυσ.

Νέμειον, τό. Ναὸς τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Λοκρίδι, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἡσίοδος. Θουκ. γ', 96.

Νεμεσιανός, ὁ. Ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ γράψας Κυνηγετικά, Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὸ τῶν Κυνηγετικῶν ποίημα διεσώθη καὶ τινες ἐκλογαί. Φαβρ. Λατ. βιβλ. III, σελ. 5.

Νεμέσιος, ὁ. Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, Ἡσδ. Θεογ. 223. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 198. κατὰ Παυσαν. Ἀχ. 5. θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' ἄλλους θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ διαιοσύνης, τιμωρὸς πάσης ὕβρεως καὶ δυναστείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας· παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τὴν μορφὴν μιᾶς κοσμίου γυναικός, ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἓν κλάδον ἢ ἓν μέτρον. Παυσ. α', 23. Πρῶτον ὁ Ἄδραστος ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἕνα ναὸν ἐν Ἐλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ Ἀδράστεια αὕτη ἐπωνομάζετο. Στράβ. ιγ'.

Νεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνθολγ. ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ ταῦν Νικσάρα. Στέφ. Βυζ.

Νεοκλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Νεοκλῆς.

Νεοκλείδης, ου, ὁ. Δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀπατήσας τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Ἀριστφ. Πλουτ. 665. καὶ Ἐκκλ. 255.

Νεοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θεμιστοκλέους. Ἡρόδτ. 7, 143. — 2) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου. Ἀθήν. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Νεόμηρις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Νέον τεῖχος, τό. Πόλις τῶν Αἰολέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἐν Μυσίᾳ. Ἡρόδτ. 1, 149. — 2) Φρούριον τῆς Θράκης, κείμενον παραθαλασσίως· ταῦν Αἰνεάδσγίκ. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 5, 8.

Νεοπτολέμεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Δελφῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀποθανόντος ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. Ποττερ· Ἀρχ. 908.

Νεοπτόλεμος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Σκύρον, καθ' Ὅμρ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φθίαν μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἐν ἡσυχίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 827. Ὀδ. Λ, 508. κ.τ.λ. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν ἄλλων ποιητῶν μεταβὰς εἰς τὴν Ἤπειρον ἐσύστησεν αὐτόθι ἴδιον βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον διέμεινον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ δεσπόζοντες· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. Πίνδ. Κατὰ Παυσ. ί, 26. ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Πύῤῥος ὑπὸ τοῦ πάππου του Λυκομήδους· ὕστερον δὲ Νεοπτόλεμος ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Φοίνικος, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ Ἀχιλεὺς εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν τὰς πολεμικὰς πράξεις του. — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ. — 3) Τὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, ὑστερήθη τοῦ θρόνου του καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολεμῶν μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περίφημος ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν οὗτος διέφθειρεν ἐλεύσας αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτόλεμός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν, καὶ παρ' Ἀθην. ί. εὑρηνται ποιήματά τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νέπιτα, Nepe, Nepet. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον κατασταθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Νερούϊοι, οἱ, Nervii. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἐνεγάου καὶ Ναμοῦρ χώρᾳ. Στράβ.

Νέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἄλλως καὶ Κελτικὸν ἄκρ· καλούμενον **Promontorium Artabrum ἢ Celticum**· ταῦν **Capo Finisterre**. Στράβ.

Νέρων, ωνος, ὁ, Nero, Κλαύδιος. Τὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς

τῶν συνετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδεῶν καὶ ἀποτρέπων αὐστηρῶς πᾶσαν ἀσέλγειαν καὶ παρανομίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐμβριθὴς οὗτος καὶ ἔξοχος χαρακτὴρ τοῦ Μονάρχου τούτου ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ εὔθυσιν ὅλως ἐναντίαν τῆς προτέρας διὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀπανθρώπων πράξεών του, φονεύσας πρῶτον τὸν νέον Βρεττανικὸν υἱόν τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων δημεύσας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἀκολούθως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σένεκαν· ἀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἔπεμψεν ἐξόριστον εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπρόσταξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρευθεὶς τὴν περιβόητον Ποππαίαν Σαβίναν γυναῖκα τοῦ Ὄθωνος· πρὸ πάντων δὲ ἀψασιωθεὶς εἴδους τρυφᾶς καὶ αἰσχρᾶς πάθη, ἐπαρρησιάζετο πολλάκις εἰς τοὺς δημοσίους τόπους τῆς Ῥώμης καὶ ἄλλων πολεων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος ὡς ἀθλητὴς καὶ μουσικὸς μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἔτερπον τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν, μιμούμενος καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν θεάτροις ὑποκρινομένους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἑννεαήμερος πυρκαϊὰ καθ' ἣν ἠφανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀποδοὺς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ δεινοῦ τούτου εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανούς, ἐφόνευσεν ἐν μέγα πλῆθος αὐτῶν μὲ τὰς πλέον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταναλίσκων ἀσώτως τοὺς θησαυροὺς τῶν πλείστων ἐν αὐτῇ πόλεων, ἀφῃρέσθη καὶ αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν σκολὰς καὶ ἥρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσίων πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερὰ τοῦ λαοῦ ἐπανάστασις ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκασε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήτῃ τὸ πέρας τῶν κακουργιῶν του δι' ἑκουσίου θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τῆς Οἰκίας τῶν Δομιτίων. Ἡρωδν. Τακιτ Χρον. Δι. Κασ.

Νέσος, ὁ, = Νέστος. Ἀρρίαν. Πτολ.

Νέσσος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε θέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διέβαινε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔξεινον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου ἦν βεβαμμένον τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ἀπατηθεῖσα ἡ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558· Ἀπολδρ. β', 7, 4. Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) = Νέστος. Ἡσ. Θεογ. 341.

Νέσσων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ.

Νεσσωνίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νεσσωνὶς λίμνη. Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Νεσταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρῶν καὶ τοῦ Ὠρικοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ὅθεν

Νεστίς, ίδος, ἡ. Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστὶς αἶα· Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εία, ειον. Τοῦ Νέστορος ἢ εἰ τὸν Νέστορα ἀνήκων. Πινδ.

Νεστόρεος, έα, εον. Τοῦ Νέστορος. = Νεστόρειος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ Νέσσος ἢ Νέσος, ὁ. Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· τανῦν Καρασού. Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Νέστιοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Παυσ.

Νέστωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Γερήνιον ὡς ἀνατραφέντα εἰς τὴν Γερήνην πόλιν τῆς Μεσσηνίας, δι' ὃ καὶ ἐσώθη οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐφημίσθη πρὸ πάντων διὰ τὴν βαθεῖαν σύνεσιν καὶ σοφὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας ἔδιδεν ἑκάστῳ τε εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκστρατεύσας δὲ εἰς Βρεβρηκὸς γῆρας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ εἴκοσι πλοῖα, συνετέλεσε μεγάλως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφρόνου εὐγλωττίας καὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπειρίας του εἰς τὰς εὐτυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν τοῦ ἐπιχειρήσεις, συνδιαλλάξας πολλάκις καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐχθροπαθείας καὶ μίση. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐβασίλευσεν ἔτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁμ. Ἰλ. Α, 274. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165. εἰς πολλοὺς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζωνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τούτου σοφοῦ καὶ εὐγλώττου ἥρωος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 261. C.

Νεῦδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τδραώτην. Ἀρρίαν.

Νευρίς, ίδος, ἡ, προσπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδτ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ καὶ φημιζόμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐτησίως εἰς τινας ὡρισμένας ἡμέρας μεταμορφοῦντο εἰς λύκους. Ἡροδτ. 4, 17. 105.

Νευρώδη ὄρη, τά, Nebrodes Montes. Ὄρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εἰς νευροειδὲς σχῆμα καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Στράβ. Ζ'. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται Νεβρώδη, ἡμαρτμ.

Νεφελίων, ὁ. Τίος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Πρότερα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός της ἐφέρθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 266. ἴδε Φρύξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίονος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Διοδρ. Σικ. δ', 12. Ὑγῖν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφ.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὄρν. 820.

Νέφθυς, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Διοδρ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ σκοτους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδίως αὐτῆς ναός· ὁ ἀδελφός της Τυφῶν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄνουβιν. Πλουτ. Ἰσ. Ὄσ.

Νέφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πραξιθέας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Νεχραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἄγνωστον.

Νέων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς αἰτεῖ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ. Ἀναβ.

Νέων, ωνος, ἢ Νέωνα, τά. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις καταστραφεῖσα πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακτισθεῖσα αὖθις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιθωρέα, τὸ δὲ παρ' αὐτῇ κείμενον φρούριον διέσωσε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδτ. 7, 32. Παυσ. ί, 32, 6. ἐν Νέωσιν· Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Ἀρπκρτ. Νέων, ἡ, παρὰ Σοφκλ. ἐκ τῆς Αἰτν. τοῦ Ἡροδτ. Νέωνα.

Νήαιθος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Νέαιθος, ὅπερ ὅρα.

Νηΐθ, ἡ, Ἄκλιτ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβανομένη συνήθως ἀντὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶς. Πλατ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊτον, τό (ι). Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθάκης Ἠπειρῆτον, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στράβ. ὑπὸ Νηΐου ἀναγινωσκτ.

Νηΐς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Ὑδάτων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδρ. α', 7, 6, ἢ τοῦ Ἀμφίονος κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103.

Νήϊτος, ίτη, ίτον· τῆς Νηΐδος, αἱ Νηῖται πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηΐδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθεῖσα. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 462.

Νηλείδης, ου, ὁ· ποιητ. Νηληϊάδης. Τίος τοῦ Νηλέως. Ἡροδτ. καὶ, οἱ Νηλεῖδαι, Ἡροδτ. 5, 65.

Νηλεύς, έως, ποιητκ. ῆος. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολδρ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δέ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐχθρευθεὶς ὁ Πηλεὺς ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ ἔλαβεν ἓν μέρος αὐτόθι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἷς ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ· ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Πηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὅμηρος Διοφιλῆ, ἀγαυότατον καὶ ἱππικώτατον. Ὀδ. Γ, 409. Ο, 229. Ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ὅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μάχῃ ἐκτὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ. 689. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Πηλεύς· Ὑγῖν. κατὰ δὲ Παυσ. Ἠλιακ. 8. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνενέωσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ.

226. Αἰλ. Νειλεύς, έως, Παυσ. Πλουτ. καὶ Νείλεος, Δοτκ. Νείλεφ. Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, έως, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱός τοῦ Κορίσκου ἐκ Σκέψιδος καὶ μαθητής τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ Βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συντάσεως μιᾶς βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε', 20. Στράβ.

Νηλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλίον τῶν προβάτων ὅσα ἔμβαινον εἰς αὐτόν. Στράβ.

Νηληϊάδης, ου, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Νηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 100. (– – υ υ –)

Νηλήϊος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Νηλέως ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηλήϊος υἱός, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηλήϊος, Ἰλ. Λ, 682.

Νηλῆϊς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 120.

Νηλία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου. Στράβ.

Νηλώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ.

Νημερτής, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θεογ. 262.

Νηρεῖς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πληθ. οἱ Νηρεῖδες. Μόσχ. Εἰδ. β', 114.

Νηρεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ. Μία τῶν παλαιοτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. Λατρευόμενος ὡς θαλάττιος δύναμις καταπαύουσα καὶ καθησυχάζουσα τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας καὶ προλέγουσα εἰς τοὺς ναυτοὺς τὰ ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσιν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος ἀεὶ διὰ τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηΐδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρὶς θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολ. 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 77.

Νηρηΐνη, ἡ (ῑ) ποιητικ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κοϊντ. Σμ.

Νηρηΐς, ίδος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Νηρεὶς· πληθ. Νηρηΐδες. Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιαι· ἐξαιρετ. ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ περιφερόμεναι πρὸς διάκρισιν τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ βάθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὖσαι πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παράτε Ὁμ. Ἰλ. Σ, 38. Ἡσιοδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολλόδ. α', 2, 6. παριστάνοντο δὲ συνήθ. ὡς κόραι ἱλαραὶ καὶ πλήρεις θελγήτρων, ἐνασχολούμεναι πρὸ πάντων μὲ τὴν μουσικήν, τὴν ὄρχησιν καὶ ἄλλα εἴδη τέρψεων καὶ ἔχουσαι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραΰνωσι τὴν ἐξαγριουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θάλασσαν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὀρφ. Ἱμν. μία ἐκ τῶν Νηρηΐδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ὡραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Θέτις μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Θεοκρ. Ἡροδτ. 2, 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὕρηται καὶ τρισυλλάβως προφερόμενον, ὡς Νηρήϊδων. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1243.

Νηρικός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ἠπείρον· — ὅθεν ἀκτὴ ἠπείριος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 377. Οἱ ἐκ ταύτης κάτοικοι ἔκτισαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ', 7. Στράβ. ἐνθα κεῖται κατ' Ὀνομστ. Νήρικος. Πολλάκ. συγχεόμεν. μετὰ τοῦ Νήριτον, τό, ὅπερ ὄρα· — ὅθεν, Νηρίκιος, ία, ιον, ἐκ Νηρικοῦ.

Νηρίς, ίδος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Παυσ.

Νήριτον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας αὐτῆς, κατὰ Gell τανῦν Ἀνώϊ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 632. παρβλ. καὶ Ὁμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, τοῦ Νηρίτου ἢ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Πατσόβ. ἐν Διον. Περ. 495. ἡ Νηριτίη Ἰθάκη ἀντὶ Νηρικίη.

Νήριτος, ὁ. Τὶς τοῦ Πτερελάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 207.

Νησαία, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὄρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίκης θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Ὑγίν. μύθ. 90.

Νῆσις, εως, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ εὔφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκιαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κρητία. Παυσ.

Νῆσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 103. ἔνθα νῦν ὀρθοτρ. Ἴνησα κεῖται, ὅπερ ὄρα.

Νησταία, ἡ, ἢ ὀρθοτρ. Νηστεία. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτοι ἀπηλλάχθησαν ποτὲ ἀπό τινος λιμοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 20.

Νησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261.

Νηφαλίων, ωνος, ὁ. Τὶς τοῦ Μίνωος, ἴδε Νεφελίων.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὄρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάσπιον ὄρος, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴμβαρος παρὰ τῷ αὐτ.

Νίγειρ, ειρος, ὁ, καὶ Νίγιρ. Nigir. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ῥέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει ὡς ἕνα τῶν μεγάλων χειμάρρων ῥέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάνδρου καὶ Θάλης καὶ ἑνούμενον μὲ τὴν Νιγρίτιδα καὶ Λιβύην λίμνην· τανῦν Ἰολίβα· πιθαν. ὁ παρ' Ἡροδτ. 2, 32, Ποταμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας. πιθαν. ἡ νῦν Κανά. Πτολ.

Νίγρητες, οἱ, καὶ Νιγρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεῦον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρῖνος, ὁ. Nigrinus. Ὀνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις· παρὰ Λουκιαν. πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος παρίστησι τὴν ἰδέαν ἑνὸς φιλοσόφου.

Νίγροος, Niger· ὁ. Ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορος Σευήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολεμηθεὶς πολλάκις ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, κατεκόπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρωδν.

Νίκαια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, πρότερον Ἀντιγονία καλουμένη κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Νίκαια κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός αὐτοῦ· τανῦν Ἰσνίκ. Πλούτ. Στράβ.— 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κείμενον κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης ἐγγὺς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Λιγυρίας χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων, περίφημος τὸ ἰπάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Nizza. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀπάμυνσιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πώρου νίκης του. Ἀναβ. ε', 22.

Νικαιεύς, έως, ὁ· Ἀττικ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στέφ. Βυζ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰωνικ. Νικάνδρη. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. — 2) Γραῖά τις γυνή, ἥτις διδαχθεῖσα παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικήν, ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀπέβαλεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηνᾶ διὰ παραιτήσεως τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρός τινα νέον Σάμιον καὶ μεταμεληθεῖσα ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νικάνδρος, ὁ (ῑ) Nicander. Τὶς τοῦ Χαριλάου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικός, Ἰατρὸς καὶ Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουΐδ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπικὰ ποιήματα, τὸ μὲν Θηριακὰ ἐπιγραφόμενον ἤτοι πραγματεία περὶ ὀδημάτων φαρμακερῶν ὀφέων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας· τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἤτοι περὶ Ἰατρικῶν μέσων ἐναντίον τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. III, 270. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ορος, ὁ (– – –). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Χαόνων. Θουκ. — 2) Τὶς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Βακτριανὴν χώραν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπαρχον τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον κατασταθεὶς ὕποπτος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάσσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτόθι Δημήτριον τὸν Φαληρέα.

Νικαρέτη, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Νίκαρχος, ὁ (ῑ). Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 908. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενφ.

Νικασίς, ίδος, ἡ (– – υ) Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. III, 288.

Νικάσιππος, ὁ (ᾰ). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νίκασος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων. παρὰ Θουκ. γ', 119.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆς· ἐπολέμησε δὲ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, οἱ δ' καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ πάρεδρος τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ. Ἡσ. Θεογ. 384. εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νέας γυναικὸς μὲ πτερὰ κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νικήρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου. Θουκ. Ξενφ. — 2) Τὶς τοῦ Νικίου, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις πλου-

σίων πολιτῶν, φονευθεὶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρκ. Νικήτας. Ὄνομ. κυρ. Ἀρτεν. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐν Ἀργολίδι κτισθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρας. Παυσ. β', 19.

Νικηφόριον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Δεοντόπολις καλουμένη.

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναός μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Σπαρτ.

Νικιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ. Ὄνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (-υ-). Τίὸς τοῦ Νικηράτου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς πλουσιόδωρον δαπάνην· κατ' αὐτοῦ ἀντεπολιτεύετο πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ἐν ὅσῳ ἔζη ἐζήτει πάντοτε ν' ἀνατρέπῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ παρρησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖον ὁ Νικίας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Σπάρτης· μετ' οὐ πολὺ δὲ εὗρεν ἕτερον ἐπίσης ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις του τὸν νέον Ἀλκιβιάδην ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὁποῖον ὁ συνετὸς καὶ ἀληθὴς φίλος τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλέπων τὰ ἐκ τούτου δεινὰ ἐπακόλουθα. Ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου ἔφθασεν εἰς τὴν Σικελίαν μ' ἕνα στόλον 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιασθεὶς τελευταῖον νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τοὺς ἔτι περιαυτὸν ἐναπολειφθέντας Ἀθηναίους καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔλαβεν τὸν πλέον ἐπώδυνον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθένους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀλκιβιάδου· Θουκ. ε', 10. ζ', 86. Πλάτ. — 2) Περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 31. — 3) Ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. ιά, 1. — ὅθεν, Νικίειος, ία, ειον (-υυν) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀνήκων. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 9.

Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ περιφήμου Εὐρυσθέως. Ἀπολλ. β', 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Λευκίππη, Ἀρχίππη ἢ Ἀστυδάμεια. — 3) Ἱέρεια τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. Δημ. 43.

Νίκιππος, ὁ (ῐ). Τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 29.

Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Νικοδίκη, ἡ (-υυ-). Γυνή τις Ἀθηναία, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 321.

Νικόδρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Αἰγινίτης τις, ὅστις διωθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐζήτησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς Ἀττικῆς. Ἡροδ. 6, 88.

Νικόδωρος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἐπαγγελλόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς προβεβηκυῖαν ἤδη ἡλικίαν κατεστάθη Νομοθέτης τῶν Μαντινέων περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. λαβὼν ὡς λέγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 23.

Νικοθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου ἐδίωξαν ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολλ. α', 9, 28.

Νικοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραφεν ὁ Ἰσοκράτης ἕνα παραινετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ, ζ', 2.

Νικοκρέων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως μὲ σιδηρᾶ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον. Πλουτ. Διογ. Λαερ 9', 10.

Νικολάδας, α, ὁ (-υ--). Κορινθόςτις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Σιμ. 75, 2. κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.

Νικόλαος, ὁ· Ἰωνικ. Νικόλεως, Δωρκ. Νικόλας. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιος, ὅπερ ὅρα — Νικόλεω, παρ' Ἡροδτ. 7, 134. — 2) Τίὸς τοῦ Βούλιος ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου ἐφονεύθη. Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος Ἱστορικὸς ἐκ Δαμασκοῦ πόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων· συνέγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαρήκοντα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς ὁποίας μέρος ἀπετέλει ἡ περίφημος Ἀσσυριακὴ Ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1.

Νικομαχίδης, ου, ὁ (-υυυ-) κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νικομάχου. καὶ Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινός, παρὰ Ξενφ. Ἀπομν.

Νικόμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχαόνος καὶ τῆς Ἀντικλείας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔξοχος ἰατρός, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του ἀνέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. δ', 30. πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἠγειρεν ὁ Ἰσθμιος ἕνα ναὸν ἐν Φεραῖς. Παυσ. αὐτόθ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωκεύς τις παρὰ Θουκ. — 4) Δημόσιός τις γραφεὺς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1506. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλουτ. — 6) Μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων πόλεως τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι δύο βιβλία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἓν Ἐγχειρίδιον ἁρμονικῆς. Λουκ.

Νικομήδεια, ἡ, Nicomedia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτόθι ἕνα καλὸν λιμένα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης· ταύτην Νικομήδεια ἡ Ἰσμίδ. Στράβ. — ὅθεν Νικομηδεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδν.

Νικομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νικομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Νικομήδειαν ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν ἀπ' αὐτῶν Γαλλογραικίαν ἢ Γαλατίαν χώραν κληθεῖσαν. Στράβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος ἐπικαλούμενος Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ Προυσίᾳ, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ἀνεταφεὶς παιδιόθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον φονεύσας ὡς λέγεται καὶ τὸν ἰδιόν του πατέρα, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ. — 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ Φιλοπάτωρ καλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, ὅστις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.

Νικονίδας, ου, ὁ (-υυ-)· κυρ. πατρωνυμ. Ὄνομ. ὀρθοτρ. μέν τοι Νικωνίδας, κύρ. Ὄνομ. πολίτου τινὸς ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νικόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς. Δι. Κασ. 51, 1. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Πρέβεσα. Στράβ. ζ'. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· ταύτην Διβρίγιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως· Στράβ. — 4) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου. ταύτην Κιάστερα. Δι. Κασ 51. Ἰωσπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· ταύτην Νικόπολις. Ἀμμιαν. Μαρκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (ᾰ). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στράβ.

Νικόστρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολλ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 18. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν, ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς ἰδίας γυναικός του Ἑλένης. — 2) Τίὸς τοῦ Διϊτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 58. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἐπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. — 4) Τίὸς τοῦ Θεοσδοτίδου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· Πλατ. Ἀπολλ. — 5) Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 47. σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε ποτὲ μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόμαχον.

Νικοτέλης, ους, ὁ. Κορινθιόςτις φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (-υυ-). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πολύβ.

Νικόφημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8, 7.

Νίκυλλα, ἡ (ῐ) Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθ.

Νικώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθ.

Νίκων, ωνος, ὁ (--), Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ Νικώνιον, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπλ. — ὅθεν, Νικωνιάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Νιλεύς, ὁ, Nileus. Ἐχθρος καὶ ἀντεραστὴς τοῦ Περσέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἥρως οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης Ὀβιδ. Μετ. V, 187.

Νινευή, ἡ, = Νῖνος, ἡ· ὅπερ ἴδε.

Νῖνος, ὁ. Τίος τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀριαίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας συστήσας οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νῖνον. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτρίων ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρόνιμον καὶ ὡραίαν Σεμίραμιν σύζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Νινύαν· Ἡροδτ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς εἰκασίας τινῶν νεωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νίνου περὶ τὸ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νῖνος, ἡ, καὶ Νινευή· Ninive. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ὁ περίφημος πύργος τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὡς τάφον τοῦ βασιλέως Νίνου ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις. Διοδρ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἔκειτο ἡ Νῖνος ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθα τανῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Μοσούλ. Μία ἄλλη Νῖνος πάντη διάφορος τῆς προτέρας, συνηθστρ. Νινίβη, Ninive καλουμένη, εὑρίσκετο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίσης μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Ἡροδτ. 1, 193. Στράβ. — ὅθεν, Νίνιος, (-υυ) ὁ κάτοικ. τῆς Νίνου· Ἡροδτ. (Νῖνος, διὰ μακροῦ ι, παρβλ, Spitzn. Προσ. §. 2. d. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ διὰ βραχέος ι, ὡς παρὰ Χοιριλ. Ἐπ. ἐν Ἀνθολ. I, 185. Φωκυλ. λειψ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ. Τίος τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐλήν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθορὰν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νιόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διάς, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας· ἐπαιρομένη δὲ διὰ τὴν εὐτεκνίαν της καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Λητοῦς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων της, παρώργισε τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὕτη δὲ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης της μετεμορφώθη εἰς βράχον· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 602. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. καθ' Ἡσ. ἐγέννησεν ἡ Νιόβη 19 τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἢ δεκαοκτώ· ὁ δὲ Ἀπολδρ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἐθήρευον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ἡ δὲ Ἄρτεμις τὰς θυγατέρας εἰς τὴν ἐν Θήβαις οἰκίαν τοῦ πατρός των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μετὰ τῆς ὁποίας πρώτης ἐκ τῶν λοιπῶν θνητῶν γυναικῶν συνευρεθεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 22. Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Νιρεύς, έως, ὁ, ποιητκ. ῆος. Τίος τοῦ Χάροπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὢν ὁ ὡραιότερος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀνδρεῖος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 671. ὅθεν παροιμ. Νιρέως καλλίων. Λουκ. Διαλ. Νεκρ, 9'.

Νῖσα, ἡ, ἄλλως καὶ Νίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, εἰ ὁ καὶ τινες ἀναγινωσκσ. Ἴσος ἡ Νῦσα.

Νίσαια, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον πρότερον εἰ ἑνὸς τείχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡρόδτ. 1, 59. — ὅθεν Νισαῖος, αία, αῖον, τῆς Νισαίας, οἱ Νισαῖοι Μεγαρῆες, Θεοκρ. ιβ', 27. καὶ Οὐσιαττκ. ὁ κάτοικ. τῆς Νισαίας.

Νισαία, ἡ, καὶ Νησαία, Στράβ. Ἔφορος χώρας τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πολιν ἐπὶ τοῦ Ὤχου ποταμοῦ. Πτολ.

Νισαῖον πεδίον, τό. Τόπος τις εὔφορος ἐν τῇ Ῥαγιανῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικόν των καὶ δι' ἰδίαν αὐτῶν ἱππηλασίαν. Ἡροδτ. 7, 40. Διοδρ. Σικ. ιγ', 110. Ἀρρίαν. Νησαῖον, παρὰ Στράβ. καὶ Ἡσυχ. διὰ τοῦ υ Νυσαῖον, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 3, 6. ἡμαρτμ. — ὅθεν, Νισαῖος, αία, αῖον· τοῦ Νισαίου πεδίου ἢ ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν, οἱ Νισαῖοι ἵπποι, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὡραιότητά των. Ἡρόδτ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύραννός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Νίσιβις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μυγδονίου ποταμοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονικὴ ἐκαλεῖτο, τανῦν Νισιβίν· Στράβ. Διων. Κασ. Λουκ. — ὅθεν, Νισιβηνοί, οἱ κάτοικ. Λουκ.

Νῖσος, ὁ. Τίος τοῦ δευτέρου Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρᾶς τρίχας, αἵ τινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου καθίστων αὐτὸν ἀνίκητον ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς καὶ ἡ πόλις τῶν Μεγάρων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν ὅσῳ οὗτος ἔζη· ὅτε δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκύλλα ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ἐκόψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της παραδοῦσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσας αὐτὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πινδ Αἰσχυλ. Ἀπολδρ. γ', 4, 8. Παυσ. α', 39. — ὅθεν, ἡ Νίσου πόλις, = Μέγαρα. Εὐριπ, Ἡρακλ. μαιν. 933. — 2) Δουλίχιός τις. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Λόφος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Μεγάρων· Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος· Πινδ. Πύθ. θ', 160. (ἡ γραφ. Νίσος, ἔστιν ἡμαρτμν.)

Νισυρεύς, έως, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νισύρου. Στράβ. ι'.

Νίσυρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη μεταξὺ τῆς Τέλου καὶ Κῶ, εἰς ἄκρον πετρώδης καὶ δύσβατος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο ἄριστοι μυλόπετραι· τανῦν Νίσαρι· Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. κατ' Ἀπολδρ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὕτη ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐξέκοψεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ρίψας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου· ὅθεν, Νισύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Νισύρου, Ἡροδτ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν παρ' Ὁμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτις, ιδος, ἡ, βραχύ, Ἐπιγραμ. ἀδεσπτ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 3, 1.

Νιτιόβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ νῦν θέμα τοῦ Λότου καὶ Γαρόνης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ καὶ Νιτρία. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου Νομοῦ κειμένη μετημβρινῶς τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις. Στράβ. ιζ'.

Νίτωκρις, ιος, ἡ. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔκγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἔτος πρὸ Χρ. Κατά τινας δὲ ἦν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡροδτ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία τις βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύσαντος ἀδελφοῦ της. Ἡρόδτ. 2, 100.

Νιφάτης, ου, ὁ (ᾱ) Niphates. Ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν συνόρων τῆς Μηδίας. Στράβ.— 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Νιψαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνωθεν τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡροδτ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίψα.

Νόαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Σαῦον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοῆλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλσος καλούμενος. Πτολμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Λύκιός τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Τίος τοῦ Φρονίου ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630.

Νόης, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Ἰσχιού. Ἡροδτ. 4, 49.

Νοιόμαγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαττινῶν, τανῦν Nion, — 2) Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥήγνων, τανῦν Hollywood. Πτολ. β', 3.

Νομάδες, οἱ (ᾱ). Ἐπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπεριπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μονίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρῶτον εὑρηται ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 216. περὶ τῶν ἐν Λιβύᾳ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδτ. 4, 181. — 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρτ. ἀνῆκον οἱ Μασαισύλοι καὶ Μασσύλιοι. Πολύβ.

Νομαδική, ἡ, ταυτ. τῷ Νουμιδία ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ὅρα. Πολύβ.

Νομαδικός, ή, όν. Τῶν Νομάδων ἢ εἰς τοὺς

Νομάδας ἀνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νουμιδίας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Λουκ.

Νομαία, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία, ἡ, Numantia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν δυνάμεων ἕως οὗ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντινοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νομάς, άδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπιθετικ. τῆς Νουμιδίας ἢ ἐκ τῆς Νουμιδίας ὤν, Νομὰς Λίβυος.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ, = Νουμᾶς. Πλούτ.

Νομία, ἡ. Νύμφη τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ αὐτόθι ὄρη Νόμια. Παυσ. η', 38.

Νόμια ὄρη, τά. Δύο ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παυσ. Ἀρκ.

Νόμιος, ὁ, προσυπακμ. θεός. Ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίμαινε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 47. — ἔτι δὲ ἐπιθετ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀριστφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, ταυτὸν Niemes. Πτολ. β', 11.

Νομίων, ονος, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τεσσαράκοντα βιβλία ἐπιγραφ. Διονυσικά.

Νόσσις, ιδος, ἡ. Λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ Ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολγ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Ἡροδτ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἁπλῶς ἀκρωτήριον μὲ λιμένα ἀνήκοντα εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ία, ιον. Τοῦ Νότου ἢ ἐκ Νότου ὤν. Νοτίη θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡροδτ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκλαμβάνει ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὑρισκόμενον μεσημβρινῶς τῆς γῆς, κ. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. 4, 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων. Ἄνν.

Νοῦβαι, οἱ. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται δύω ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰς δυτικὰς πλευρὰς τῆς νήσου Μερόης διῃρημένον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολμ.

Νούδιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδτ. 4, 148. ἄλλως ἄγνωστος.

Νουκερία, ἡ, Nuceria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπονομαζομένη Ἀλφατέρια, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στράβ. ταυτὸν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἥτις καὶ Κουμελλαρία ἐπεκαλεῖτο, ταυτὸν Nocera. Στράβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὁλοκλήρως ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· ταυτὸν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, ταυτὸν Luzara.

Νουμᾶς, ᾶ, ὁ, Numa, Πομπίλιος. Τὸς τοῦ Πομπιλίου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱεροπραξίας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ Νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰσέτι ἄγριος καὶ πολεμικὸς λαὸς τῆς Ῥώμης ἠρχισε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς εὐτάκτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὁλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸν Τοῦλλον Ὀστίλιον· Πλούτ. Νουμ. Λουκ.

Νουμήτωρ, ορος, ὁ Numitor. Τὸς τοῦ Πρόκα βασιλέως τῆς Ἄλβης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ῥέαν Συλβίαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥώμυλον πρῶτον βασιλέα τῆς Ῥώμης. Πλουτ. Στράβ. Νομήτωρ καὶ Νεμήτωρ, παρ' Ἀππιαν.

Νουμιδία, ἡ Numidia. Ἡ τῶν Ἑλλήνων συνήθως Νομαδικὴ καλουμένη. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μεταξὺ τῆς Μαυρηταυίας καὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον. Κασ. 41. Πολύβ.

Νουρσία, Nourcia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταυτὸν Norcia.

Νυκτεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Τριέως, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης ἀδελφὸς δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολδρ. γ', 10. ἐν δὲ βιβλ. γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Παυσαν. βασιλεύσας εἰς τὰς Θήβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου Λαβδάκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς. Ἀπολδρ. γ', 8, 2.

Νυκτηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἢ ἐκ τοῦ Νυκτέως οὖσα, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη, Ἀπολδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Νύκτιμος, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του δὲν ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Νύμφα, ας, ἡ· Ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα Ναὸν αὐτῆς μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλένην· Παυσ. β', 32.

Νύμφαι, αἱ. Θεότητες κατωτέρας τάξεως τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἔπλαττον ὡς ἐφόρους διαφόρων ἐν τῇ φύσει ἀψύχων ὄντων, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιρροίας τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ αὔξησιν, θεωρούμεναι ἀείποτε ἐνεργοῦσαι ἐν ὅλῃ τῇ φύσει καὶ παριστανόμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ ἄοραι. Οὐσίαι τρεφόμεναι μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνητὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὗται, ἀλλ' ὑπέρβαινον κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρκειαν τοὺς λοιποὺς θνητούς. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦσαν διάφορα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστασίας τὴν ὁποίαν ἀπένεμον οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· αἱ μὲν ἐκαλοῦντο Ὀρειάδες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη οὖσαι ἔφοροι αὐτῶν, αἱ δὲ Ναϊάδες, ἤτοι ἔφοροι τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστικῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Ναπαῖαι διατρίβουσαι εἰς τὰ νάπη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἀμαδρυάδες ἢ Δρυάδες, ὅσαι ἔζων ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἄλλαι ἄλλως. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπροσφέρον συνήθως ὡς θυσίας γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ νέους μόσχους. Ὁμ. Ὕμν. Ἀφ. 256. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ιζ', 69. Σχολστ. αὐτοθ.

Νυμφαία, ἡ. Ὄνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ὁποίας διέτριβεν ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 574.

Νύμφαιον, τό, καὶ Νυμφαῖον· κυρ. ναὸς τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὄνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπιτήδειον λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰσχιν. Στραβ. — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας περίφημον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀσφαλτώδεις πηγάς. Στρβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ Στράβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους. Στράβ.

Νυμφαῖος, ὁ. Μυστικός τις ἐκ Κυθωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, παρ' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. ιβ', 50, ἔνθα κατὰ Περιζών. Κύδας ὁ Καφναῖος ἀναγινώσκει.

Νυμφόδωρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Ἀβδήρων ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδτ. 7, 137.

Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὰς Μοίρας τὸν Ὅρκον καὶ ἄλλα καταχθόνια τέκνα· Ἡσ. Θεογ. 124, 214-225. κατῴκει δὲ εἰς τὸν Τάρταρον περιεχομένη ὑπὸ ζόφερῶν νεφῶν ἐπ' ὄπου ἐξήρχετο ὅτε διεδέχετο αὐτὴν ἡ Ἡμέρα. Ἡσ. Θεογ. 748. παρὰ δὲ Ὀρφ Ὕμν. β', καὶ λείψ. παρίσταται ἡ Νὺξ μήτηρ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Κύπρις.

Νῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ πόλις Νῦσα· Διοδ. Σικ. γ', 70. κατ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη οὕτως, ἡ ἐν Ἰνδίᾳ Νῦσα.

Νῦσα, ἡ, ποιητκ. Νύση, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλατρεύετο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὄρος τῆς Θρᾴκης, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133. τὸ Νυσήϊον ὄρος. — 2) Ὄρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1218. Ἀπολδρ. α', 6, 3. — 3) Ὄρος τῆς Ἀραβίας, Ὁμ. Ὕμν. Βακχ. κς', η', τηλοῦ Φοινίκης· καὶ Εὐρ. Βάκχ. 521. — 4) Ἕτερον ὄρος τῆς Ἰνδίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68. ἄλλως Μηρὸς καλούμενον. — 5) Πόλις τῆς Αἰθιοπίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον. Ἡροδτ. 2, 146. — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ὄριστος οἶνος· Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μεσσωγίδος Στράβ. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. δ', 17. Νῦσα τῆς Ἀσίας, Ἀπολδρ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βάκχος ἐσύστησεν ἰδίαν ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατεύματός του δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας δοθεὶς εἰς παντὸς εἴδους εὐφροσύνας καὶ τέρψεις μιμούμενος τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν ὀργιαζόν-

των· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε΄. — ὅθεν Νυσαῖοι, οἱ κάτοικ. (Νύση, υ, Ὅμ. Νύσα, Ἡροδτ. τὸ δὲ Νῦσα, ἔστι συγγεν. τῷ νύσσα, ὅπερ δηλοῖ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταδίου ἀγωνιζομένων· δι' ἑνὸς σ εὕρηται ἐν τοῖς Ἀρίστοις Χειρογ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. 563. καὶ ἐντεῦθεν ὀνομαστκ. Νῦσα ὀρθοτρ.)

Νυσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νύσης ἢ εἰς τὴν Νύσαν ἀνήκων. Ἀρρίαν. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης. — 3) = Νισαῖοι, ὅπερ ὅρα.

Νυσήϊος, ία, ῖον. Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νυσήϊον ὄρος, = Νύσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θράκῃ ὄρους Νύσης. Ἀριστφ. Βατρ. 216.

Νυσηΐς, ίδος, ἡ, πληθ. Νυσηΐδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἵ τινες ἀνέθρεψαν πρῶτον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης, κατὰ Φερεκ. λείψ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὗται καὶ Δωδωνίδες. Ἡγίν. μύθ. 182. Ὀβιδ.

Νύσιος, ία, ιον (υ). Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νύσιον πεδίον, Ὅμ. Ἥμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἴ. 707.

Νῦσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀνεθρέψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ἡγίν. μύθ. 167.

Νυχεία, ἡ. Νύμφη τις παρὰ Θεοκρ. ιγ΄, 451.

Νῶλα, ἡ· καὶ Νώλη, Nola. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, ταυτὶν Nola· Στράβ. Πολυβ, — ὅθεν, Νωλανοί, οἱ κάτοικ.

Νώλη, ἡ, = Νῶλα ὅπερ ἴδε.

Νώμεντον, τό, Nomentum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κατακτηθεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίνιου τοῦ πρώτου, ταυτὶν Lamentana. — ὅθεν, Νωμεντανοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νωνακριάτης, ου, ὁ (α). Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεύετο. Τζετζ. καὶ Λυκοφρ. 680.

Νωνακρίς, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ. η΄, 17.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Φενεοῦ περὶ τὴν κρήνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερὸν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ του· ταυτὶν Ναύκρια. Ἡροδτ. 6, 74. Παυσ.

Νῶρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη μετογείως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, ταυτὶν Nurri. Πτολ. γ΄, 3.

Νῶραξ, ακος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας θυγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Νῶραν. Παυσ. ι΄, 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichard ἢ νῦν Friesach, κατ' ἄλλους δὲ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, Norici. Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ συνιστάμενοι ἐκ δύω μεγάλων λαῶν τῶν Βοίων ἢ Βοῖων, Boii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Taurisci, ἐνεργοῦντες ἀρχαιόθεν ἐπίσημον ἐμπόριον ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαιρέτως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ζ΄. Πτολ. β΄, 14. — ὅθεν Νωρίκιος, ία, ιον, τῶν Νωρικῶν ἢ εἰς τοὺς Νωρικοὺς ἀνήκων. Διον. Περ. 321.

Νωρικόν, τό, Noricum. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲ τὸν Αἶνον ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαῦον καὶ τὰς Ἄλπεις, ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὄρος Κέτιον ἢ Καλεμβέργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὸν μέγαν ποταμὸν Δούναβιν. Πτολ. β΄, 14. Δι. Κασ. 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἓν μέρος τῆς Παναρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτζβοῦργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἓν ἴδιον βασίλειον διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἕως οὗ ἀπεκατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἡ ὀνομασία Νωρικὸν ἢ Νωρικοὶ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νωρείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων οἵτινες ἀπετέλουν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. δ΄.

Ξ.

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ι). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 541. Νεφ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό· Ὑποκορτ. κύρ. Ὄνομ. τοῦ Ξανθίας. Ἀριστφ. Βα-ρ. 582.

Ξανθικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ.

Ξάνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Τρκανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἓν μέρος τῶν αὐτόθι Δίων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δώρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα καὶ Δαοφῶντα. Ἀπολλ. α΄, 7. 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Ξενφ.

Ξάνθιππος, ὁ. Τίος τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολλ. α΄, 8, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχειρησίν του. Ἡροδτ. 6, 136. Θουκ. — 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ ἀχαλίνωτον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ξ΄, 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ' ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντελῆ καταστροφήν, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ρέγουλον· ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν οἷς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

Ξανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀμόλιππον. Ἀπολλ. β΄, 7, 8.

Ξάνθος, ὁ. Τίος τοῦ Τριόπου βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλέσας αὐτὴν ἔκτισε Πελασγίαν. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 41. Διοδ. Σικ. ε΄, 82. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἔλαβεν δῶρον ὁ πατήρ αὐτοῦ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολλ. γ΄, 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 125. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδῶπην εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδτ. 2, 135. Γενν. εω. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχώρου. Ἀθην. ιβ΄. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ Διονύσου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α΄, 28. κατὰ Σουΐδ. ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 159. VI, 550.

Ξάνθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὕτως καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον Σίρβης καλούμενος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξανθιον πεδίον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡροδτ. 4, 176. ταυτὶν Ἐκσενίδε. — 3) Ξάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπό τινος Ξάνθου Κρητὸς ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· ταυτὶν Ἐκσενίδη. Ἡροδτ. 1, 176. — ὅθεν, Ξάνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Ξανθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡγίν.

Ξεναγόρης, εω, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ξεναγόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡροδτ.

Ξεινοφόων, ποιητκ. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου, ὁ. Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 26.

Ξεναρής, ους, ὁ (α) ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος, Θουκ. ε΄, 51. κατὰ Heilmann, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαίμονος, κατ' ὅλλους ἄνευ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.

Ξεναρκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὅθεν Ξεναρκεῖος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ξεναρκους ἢ ἐκ τοῦ Ξεναρκους ὤν. Πινδ. Πύθ. 8, 26.

Ξέναρχος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἐρτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 505.

Ξενέα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινός, ἐρασμίας τοῦ Δάφνιδος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ΄, 73. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστον κυρ. Ὄνομ.

Ξενιάδης, ου, ὁ (υυ-). Πλούσιός τις Κορίνθιος, ὅστις ἀγοράσας τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του· Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, 674.

Ξενίας, ου, ὁ (υυ-). Ἀρκάς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Ἀνάβ. α΄, 1. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ.

Ξένιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλουμένου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκετο ἐν τῇ

Σπάρτῃ ἓν ἄγαλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐγίνοντο τὰ κοινὰ συσίτια. Παυσ. γ'. 11.

Ξεόδαμος, ὁ. Τὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, γράψας κατά τινας Παιάνας, κατ' ἄλλους δὲ Ὑπορχήματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.

Ξενοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Συλέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους της. Ἀπολδρ. β', 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Γυνή τις ἐκ Τροίας, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς Κλυμένης, Κρεούσης καὶ ἄλλων Τρῳάδων. Παυσ. Φωκ. 26.

Ξενοκλεία, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβίασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε οὗτος εἶχε φονεύσει τὸν Ἴφιτον. Παυσ. Φωκ. 13.

Ξενοκλείδης, ου, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων. Θουκ. α', 46. — 2) Ἕλλην ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, κατὰ συναλ. Ξενοκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τῇ 91 Ὀλυμπιάδ. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. β', 8. — 3) Τὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος ὀλίγου λόγου ἄξιος, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν του 25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας διάδοχον τὸν Πολέμωνα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ τῆς ἐκ τῶν θηρίων ὠφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 192.

Ξενοκρίτη, ἡ (ῑ). Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Πλουτάρχ.

Ξενόκριτος, ὁ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχώρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Λόκριον ἁρμονίαν. Διογ. Λαέρτ. Πλούταρχ.

Ξένος Ἰατρός, ὁ, = Τόξαρις, ὅπερ ὅρα Λουκ. Σκύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἕλλην Κολοφώνιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ἐλέαν, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν σχολήν, χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας εἰς ἔμμετρον φρᾶσιν. Πλάτ. Στράβων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 55.

Ξενόφαντος, ὁ. Ποιητὴς διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου. Ἀριστφ. Νεφ. 346.

Ξενόφιλος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θράκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενόφρων, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Φαιδίμου Ἀθηναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. Τὸς τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν ιγ' Ὀλυμπικ. Ὠδ. — 2) Τὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκιδ. β', 70. — 3) Τὸς τοῦ Γρύλλου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως. Κατὰ παρακίνησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθητε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν νεώτερον Κῦρον εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ' ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουνάξᾳ θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουργίας τοῦ Τισαφέρνους, ἠδυνήθη ὁ Ξενοφῶν μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς δέκα χιλιάδας Ἕλληνας εἰς τὰς πατρίδας των, ἀντιπαττόμενος ἀείποτε εἰς τοὺς πανταχόθεν προσβάλλοντας βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ ὑπερνικῶν πάντα κίνδυνον καὶ ἐμπόδιον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλουσίων λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγοράσας ἓν κτῆμα πλησίον τῆς Σκυλοῦντος ἐν Ἤλιδι, ὅτε οἱ συμπολῖταί του ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, γεννήσας πρότερον ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ ἐξόχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος διαπρέπει πανταχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ὠφελείας διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς ἀρετῆς παραδειγμάτων. Δουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 2. — 4) Ξειοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἀγνώστου ἐποχῆς συγγραφεύς, γράψας μίαν μυθιστορίαν τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς πέντε βιβλία.

Ξένων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. Θουκ. ζ', 19. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφμν. Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 505.

Ξένυλλα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 631.

Ξέρξης, ου, ὁ. Τὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ 486–465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχείρισθη τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων μοβερὰν ἐκείνην ἐκστρατείαν μ' ἓν στράτευμα ἐκ 1,800,600 Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ μίαν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεβίβασεν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατασκάψας τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος πρὸς ἀσφαλῆ διάπλουν τοῦ στόλου του. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος παντελὴς ἧττα τῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Περσῶν ἠνάγκασε τὸν μέγαν τοῦτον βασιλέα νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς ψυχῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόθι τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντὸς εἴδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν τρίτον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην τὸν Μακρόχειρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Τὸς Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 425 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ. (Ξέρξης δηλοῖ καθ' Ἡρόδοτ. 6, 98 Ἀρήϊος ἤτοι πολεμικός.)

Ξιφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἀφ' ἧς ἀκρωτήριον τῆς Ξιφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ λιμένα ἐν ταύτῷ· τανῦν Capo de St. Croce. Στράβ. ς'. Σκύλ.

Ξόϊς, ΐος, ἡ, Ἀττικ. Ξοῖν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβηννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, τανῦν Μεχαλλέτελ Κεβύρ. Στράβ. — ὅθεν, Ξοῖτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξοῦθος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. Εὐριπ. Ἴων 63. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πτολμ.

Ξυνία, ἡ (-υυ). Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Τπάτων· ὅθεν, Ξυνιάς, άδος, ἡ (-υυ). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Συνοίκια, τά, = Συνοίκια. Ἑορτή, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συνοικήσεως τῶν πρότερον κατὰ κώμας καὶ χωρία ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β', 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. — ὅθεν, Ξυπετεύς. έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ὤν. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Ο.

Ὄα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὀαθεν, ἐκ τῆς Ὄας, καὶ Ὀαεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὄας ὤν. Διάφορος τούτου ἐστὶ τὸ Ὀή, ὅπερ ὅρα.

Ὀάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μεσογείως. Πτολεμ.

Ὀαξος, ἡ (Ἄξός, παρ' Ἡροδτ. καὶ Οἴαξος, Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀάξου υἱοῦ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ — ὅθεν, Ὀάξιος, ὁ κάτοικος.

Ὀαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 123.

Ὀασις, ιος, ὁ, κυρ. Αἰγυπτιακὴ λέξις, Αὔασις, εως, παρὰ Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινὰ εὔφορα μεταξὺ τῶν ἐν Λιβύᾳ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περὶ τὴν μεσαίαν Λίγυπτον ὄπισθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἴδη καρπῶν, γεννήματα καὶ οἶνον. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τρεῖς Ὀάσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Αὔασις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ' Ἡροδτ. 3, 36, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος καλεῖ πόλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπέχουσαν 7 ἡμερῶν ὁδὸν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν· ἡ δευτέρα Ὀασις τοῦ Στράβωνος ἔκειτο περὶ τὴν Μοίριδα λίμνην, καὶ ἡ τρίτη, ἥτις καὶ Ὀασις ἡ μικρὰ ἐλέγετο εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος Διός· τανῦν Ἐλ-Βάχ.

Ο'βάνα, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Ἀσσυρίας. Πτολεμ. ς', 1.

Ο'βιγενεῖς, οἱ. Οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεσσελίγγιος ἐν Ἡροδ. 3, 90. ἀντὶ Γενεῶν, κατὰ τὴν παρὰ Πλιν. V, 32 ἀναφερομένην Ὀβιγηνὴν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Ο'βόκα, ἡ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδία), ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Boyne. Πτολ. β', 2.

Ο'βούλκων, ωνος, ὁ, Obulco. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Porcuna. Στράβ. — ὅθεν, Ὀβολκωνίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ο'βριάρεως, ὁ, = Βριάρεως, ὅπερ ὅρα. Ἡσιόδ. Θεογ. 617, 734. Διονδορφ.

Ο'βριμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Γτίν. μύθ. 170.

Ο'γκα, ἡ, καὶ Ὄγγα. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς βωμὸς αὐτῆς ἐν Θήβαις καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκαΐδες πύλαι· κατὰ Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1068. καὶ Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικὸν ὄνομα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος ἐν Βοιωτίᾳ κώμης Ὀγκαὶ καλουμένη. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 166, 489. Ὄγγα. Παυσ.

Ο'γκαΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Ὄγκας ἡ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, αἱ Ο'γκαΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτειοανατολικῶς καὶ φέρουσα πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλ. γ', 6, 6. Πύλαι Ὄγκας Ἀθάνας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατὰ Schulz ἡ παρ' Εὐριπ. Φοιν. 1124. Ὠγυγία πύλη λεγομένη.

Ο'γκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ὄγκας ἡ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, καὶ ἡ Ὀγκαία, = Ὄγκα. Στέφ. Βυζ.

Ο'γκιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος Ὀγκου καλουμένου. Πλουτ. Ἀρκαδ.

Ο'γκος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Ἀρκαδίας, κληθέντος ἀπ' αὐτοῦ Ὀγκιον, τρέφων ἐνταῦθα ὠραίους ἵππους, μεταξὺ τῶν ὁποίων φυγοῦσα ἡ Δήμητρα, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὸν Ἀρίονα. Παυσαν. η', 25.

Ο'γμιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γάλλοις. Λουκ. Ἡρόδοτ. 1.

Ο'γχησμός, ὁ. Λιμὴν τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας. Στραβ.

Ο'γχήστια, τά. Ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος. Παυσαν. Βοιωτ.

Ο'γχήστιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ὀγχηστὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. θ', 26.

Ο'γχήστός, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστὸν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἠγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Παυσ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Τὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφόνευσε τὸν Οἰνέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 6.

Ο'γχηστός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὀχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαὸν ἄλσος καλεῖ, Ἰλ. Β, 506· τανῦν Μοναστήριον Μαζαράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στράβ. — ὅθεν Ὀγχηστὸν δε, εἰς τὴν Ὀγχηστόν. Ὅμ. καὶ Ὀγχήστιος, ία, ιον. Τῆς Ὀγχηστοῦ ἡ ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ὤν. Πίνδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Βοιβίδα λίμνην.

Ο'δησσός, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Ποντου, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὅθεν, Ὀδήσσιος, ὁ κάτοικος.

Ο'δίος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζόνων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Ο'δοιδόκος, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Λαονόμης τὸν Οἰλέα καὶ Καλλίαρον. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 531.

Ο'δομαντική. ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Πτολ.

Ο'δομαντίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ο'δόμαντοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Ὀδαμαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ὀδόμαντης, Ἀριστφ. Ἀχρ. 456.

Ο'δρύσαι, οἱ, ἑνικ. Ὀδρύσης. ου (υ). Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἕβρον ποταμὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν ἴδιον βασίλειον.

Ο'δρυσίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ὀδρυσῶν ἡ εἰς τοὺς Ὀδρύσας ἀνήκων· ἡ Ὀδρυσὶς γῆ, = Θράκη. Ἀνθολ. — 2) Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν. Παυσ.

Ο'δυσεύς, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. καὶ Ὀδυτεύς, Αἰολικ. Γενικ. ἀντὶ Ὀδυσσέως. Ὅμρ. Ὀδσ. Ω, 597.

Ο'δυσήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀδύσσειος. Ὅμ.

Ο'δύσσεια, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Ὀδύσσειος. — 2) προσυπακμ. ποίησις. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητὴς οὗτος τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως, ἀφ' ὅτου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθὼν πολλὰ δεινὰ καὶ χάσας ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἑταίρους· τελευταῖον τὴν εἰς Ἰθάκην ἔλευσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης καὶ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων αὐτῆς. Ἡρόδτ. — 3) Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ.

Ο'δύσσειος, εία, ειον, καὶ Ὀδύσσειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσέως ἡ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων.

Ο'δυσσεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Ulysses καὶ Ulixes. Τὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφάλου, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Σισύφου. Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔτι πολέμου εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα διὰ συνεργείας τοῦ Τυνδάρεω τὴν σοφὴν Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον. Ὅμ. Ὀδ. Β, 234. Βιασθεὶς δὲ καὶ οὗτος νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν αὐτόθι εἰς δώδεκα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων πλησιοχώρων νήσων, δείξας πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπώμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς καὶ θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς πολυειδεῖς αὐτοῦ ῥαδιουργίας καὶ πολύτροπον ἠθός του· ἀκολούθως κρυφθεὶς ἐντὸς τοῦ Δουρείου Ἵππου, εἰσέβαλε πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας καὶ σύντροφούς του, ἐπεριπλανήθη δέκα ὁλοκλήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, ναυαγήσας πολλάκις καὶ ἐκτεθεὶς εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων πότε εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, πότε εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, πότε εἰς τὴν τῆς Καλυψοῦς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέμεινε πολὺν χρόνον καὶ πότε ἀλλαχοῦ, καταβὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἅιδην διὰ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του, ἕως οὗ ἐπιστρέψας τελευταῖον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπαρρησιάσθη ὡς ἄγνωστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς καὶ ἐβασίλευσεν ἔτι χρόνον τινὰ αὐτόθι, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὅμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Λ, 133. — παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὕρηται πολλάκις διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεύς γραφμν. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυσεῦς, ὅπερ ὅρα. Αἰτιατ. Ὀδυσῆ ἀντὶ Ὀδυσσῆα, Ὅμρ. Ὀδσ. Τ, 136. καὶ Ὀλυσσῆ. Πίνδ. Εὐριπ.

Ο'ζόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσώδους ἀποφορᾶς μιᾶς αὐτόθι εὑρισκομένης λίμνης. Στράβ.

Ο'ή, ἡ, καὶ Οἰή. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰήθεν, ἐκ τῆς Οἰῆς, Δημ. καὶ Οἰᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἰὴν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἰῆς οὖσα. Σοφ.

Ο'θρηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτέα, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὕτη μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον. Ἀντ. Λιβ. 13.

Ο'θρυάδης, ου, ὁ (-υυ-). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἑκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχήσαντες τριακόσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μὲ τὸ νὰ ἐσώθησαν μόνον δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οἵτινες καὶ ἔσπευσαν νὰ κοινοποιήσωσι τὴν νίκην των εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Ὀθρυάδης βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τὸ τρόπαιον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἔγιναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς διαμαχομένης πόλεως. Ἡρόδτ. 1, 82.

Ο'θρυνεύς, ῆος, ὁ. Ἐκ Καβησοῦ σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 363.

Ο'θρυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσειδίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δελάχα. Ἡσιόδ. Θεογ. 632. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ.

Οἴαγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικὸν Ὀρφέα, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολλ. α', 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 73. Γτίν. μύθ. 165. — ὅθεν, Οἰαγρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἢ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὖσα· αἱ Οἰαγρίδες, προτυπακ. κοῦραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ αἱ Μοῦσαι. Μοσχ. γ', 37. — 2) Περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σοφ. 599.

Οἰανθεία, ἡ, = Οἰάνθη, ὅπερ ἴδε.

Οἰάνθη, καὶ Οἰανθεία, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου· τανῦν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰανθεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Οἶαξ, ακος, ὁ. Τὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους. Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολλόδ. γ', 2.

Οἰαξίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἴαξου ἢ εἰς τὴν πόλιν Οἴαξον ἐν Κρήτῃ ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Οἴαξος.

Οἴβαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Περιήρους ἢ ὀρθτρ. τοῦ Κυνώρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεων, Ἱππο-

κόωντα καὶ Ἰκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργοφόνη θυγάτηρ τοῦ Περσέως. Ἀπολδρ. γ', 10, 4. Παυσ. Λακ. 1.

Οἰβάρης, ους, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπτοκόμος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδτ. 3, 83. Αἰσχύλ. Περσ. 980. — 2) Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 33.

Οἰβωτός, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ Δύμης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολῖται του δὲν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἀξίας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβωτὸς κατηράσθη αὐτούς, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀξιωθῇ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀριστείου εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, ἕως οὗ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἄρχισαν αὐθις ν' ἀριστεύωσι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Παυσ. Ἀχαϊκ. 7. ἡ νίκη τοῦ Οἰβώτου συνέβη κατὰ τὴν ἕκτην Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν. Παυσ. Ἠλ. 3.

Οἰδιπόδᾳ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίποδος. Πίνδ. Πυθ. 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὕρηται ἡ Αἰτιατ. Οἰδιπόδαν ἐκ τοῦ Δωρκ. τύπ. Οἰδιπόδας ἀντὶ Οἰδιπόδης. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 754.

Οἰδιπόδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, ἐξ οὗ ἐπικ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὅμρ. Ἰλ. Ψ, 678. Ἡσ. καὶ Οἰδιπόδεω. Ἡρόδτ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὕρηται ἐν τῇ Ἀνθολ.

Οἰδίπος, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίπους, Γενικ. Οἰδίπου, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 205. ἡ Ὀνομαστ. εὕρηται παρ' Ἀλκαίῳ Μεσσ. κα', Ἀνθλ.

Οἰδίπους, οδος, ὁ, Oedipus. Τίὸς τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ ἄλλως Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ θέλων νὰ ἀφανίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπό τινος αὐτόθι δένδρου· εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἔφερε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περιβοίαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὸν ὡς ἰδιόν της τέκνον ἐν τῇ αὐλῇ της, ὅτε καὶ ὠνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προξενηθὲν οἴδημα τῶν ποδῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 7. Θέλων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γένησιν, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρός του, ἥτις ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μεταβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Θηβῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του Λάϊον εἰς ἔν στενωπὸν μέρος τῆς Φωκίδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀγνοίας (ἴδε Λάϊος), ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἄθλον τὸν χηρεύοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφίγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνόσιον μετὰ τῆς μητρός του συνοίκησιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἔφυγεν ἑκουσίως ἐκ τῶν Θηβῶν καταρασθεὶς πρότερον τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομείνασα τὰς φριεωδεῖς βασάνους τῆς βδελυρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενος ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κολωνὸν πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχύλ. ἐτάφη ὁ Οἰδίπους εἰς τὰς Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις Γενικ. Οἰδίποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατκ. Οἰδίπουν καὶ ποιητικ. Οἰδίποδα. Σοφ. Πληθ. Οἰδίποδες, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. ὅσοι ἀνοσίως συνευρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἴη, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδτ. 5, 83. — 2) Οἰή, ἡ, = Ὀή, ὅπερ ὅρα.

Οἰκλείδας, αο, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰκλέους, ὁ Δεξαμενός. Καλλιμ. Ἔτμ. Δηλ. 102.

Οἰκλείδας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰκλείδης, Πίνδ.

Οἰκλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰκλέους. Αἰσχλ.

Οἰκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰκλέης. Ὅμρ. Ὀδσ. Ο, 244.

Οἰκλέης, συνῃρμ. Οἰκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἄργους πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίονος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὅμρ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α', 9, 16. Αἰτιατκ Οἰκλῆα, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ Οἰκλεύς. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 243.

Οἰκλεύς, έως, καὶ ῆος, ὁ (υ-υ). Τίὸς τοῦ Λεωδάκου βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατεύσας νέος ἔτι ὢν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριώπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 527. Ὀρφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ἔτι δὲ, Ἰλεὺς ἐν Λεψ. Ἡσδ. 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 93.

Οἰλιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἶμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ β', 1.

Οἰνειάδαι, αἱ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρόβ.

Οἰνείδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. πληθ. Οἰνεῖδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως. Πίνδ.

Οἰνεύς, έως, ποιητκ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πορθέως ἢ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδαχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν οἰνοποιΐαν. Γτίν. μύθ. 129. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλθαίαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελάνιππον, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἱππονόου ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Τελῶν δὲ ὁ Οἰνεὺς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐλησμόνησε παντάπασι τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις παρωργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν του τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Καλυδώνιον κάπρον, εἰς τὴν θήραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ἕλους τοὺς τότε ἥρωας τῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Τίὸς τοῦ Πανδίονος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Θουκ. γ', 98. — ὅθεν, Οἰνωνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Οἰνιάδαι, οἱ (-υυ-). Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, πρότερον Ἐρυσίκη καλουμένη ταυτὸν Ἀνατολικόν. Σοφ. Τραχ. 509. Θουκ. — ὅθεν, Οἰνιάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἰνόη, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡρόδτ. Θουκυδ. β', 18. Ἁρποκρ. — 2) Ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Λουκ. Ἰκαρομ. 18. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 5. Στράβ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τῆς χρυσοκεράτου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. Παυσ. β', 25. — Οἴνη, Στέφ. Βυζ.

Οἰνόη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρκάδες ὅτι αὗται ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν παῖδα Δία. Παυσ. η', 47.

Οἰνοίη, ποιητκ. ἀντὶ Οἰνόη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόθι.

Οἰνόμαος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἡρώων τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐάρετην θυγατέρα τοῦ Ἀκρισίου, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἱπποδάμειαν καὶ τὸν Λεύκιππον. Θέλων δὲ ν' ἀποτρέψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο ὡς μνηστῆρες νὰ λάβωσι τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φονευθῇ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν διφρηλασίαν, ἕως οὗ μετὰ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον πολλῶν μνηστήρων, ἐλθὼν ὁ Πέλιψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἠδυνήθη διὰ τῆς πανουργίας τοῦ ἡνιόχου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπό τινων, πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐθανατώθη. Πίνδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Ἕλλην τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Κοθωκίδης, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἀφ' ὅτου ὑπεκρίνετο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου. Δημ. Στέφ σελ. 286. — 4) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδείρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη κἀνὲν λείψανον. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 522.

Οἰνόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐποπέως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Γτίν. μύθ. 157.

Οἰνοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πίνδ. Ἴσθ 8, 45.

Οἰνοπίδης, αο, ὁ (ῑ). Ὄνομα πατρωνυμ. Τίὸς τοῦ Οἰνεπίωνος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 307. — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ. Ἀλ. ποιν. Ἱστρ. κ', 7.

Οἰνοπίων, ωνος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅστις λαβὼν αἰς δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτόθι, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδρ. Σικλ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὠρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολδρ. α', 4, 2. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Λουκ.

Οἰνοῦς, οῦντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Γοργύλαν, εἰσβάλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ.

, 65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον
τὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.
οῦσαι, αἱ, καὶ Οἰνοῦσαι, Παυσ. Πέντε
κραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι
ταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξη-
ῖς· τανῦν Οἰνοῦσαι. Ἡρόδτ. 1, 165. Θουκ.
– ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει ἐκ Πλουτρ. μίαν
ὶ νῆσον. — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι
πέναντι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ Μεσσηνια-
ῷ κόλπῳ. Παυσ. δ', 34.
ύφυτα, τά (οἶνος, φύω)· κατὰ Σχολιαστ.
ὁλις ἡ τόπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων
ν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νίκην
ῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκυδ. α',
08. Πλάτ. Μενεξ.
οψ, οπος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Λεωΐδους ἑνὸς τῶν
νηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ.
, 144. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἥρωος τῶν Θη-
ῶν Ἱππερβίων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 505.
νωᾶτις, ιδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνοᾶτις.
Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ
οῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐ-
τῆς ἐν τῇ Οἰνόῃ ὁ Προῖτος. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν.
76. ἴδε Οἰνόη.
νώνη, ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης.
Πινδ. Ἴσθμ. 4. Ἡρόδτ. 8, 46. — 2) Θυγά-
ηρ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ
Ἀρίδος, τὸν ὁποῖον μὴ θελήσασα κατ' ἀρχὰς
ὰ θεραπεύσῃ, ὅτε οὗτος ἐπληγώθη βαρέως διὰ
οῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου καὶ
ιαταμελήθεῖσα, ὅτε εὗρεν αὐτὸν νεκρόν, ἐ-
φεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. ἐ-
γέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Πάριδος, πρὸ τοῦ ἔτι
ὗτος ν' ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, τὸν Κόρυθον.
Παρθ. Ἐρωτ. 4 καὶ 34.
νωτρεῖς, οἱ, = Οἰνωτροί, ὅπερ ὅρα.
νωτρία, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρ-
χαιόθεν ἡ νοτιοδυτικὴ ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ
τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἢ κατά
τινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος ἐξ
Ἀρκαδίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ
ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδτ. 1,
167. Στράβ.
νωτροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώ-
ρας ἐν Ἰταλίᾳ· κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀνέκαθεν ἐκ
τῶν Πελασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 ἔτος
πρὸ Χρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρ-
καδίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὰ
μεσημβρινοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ὀνο-
μάσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνό-
ματος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίαν. Διονσ.
Ἁλικ. ὅθεν, Οἰνώτριος, ία, ιον. Τῶν Οἰνωτρῶν
ἡ εἰς τοὺς Οἰνωτροὺς ἀνήκων. Στράβ.
ίνωτρος, ὁ. Νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βα-
σιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ
Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας
ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν ὀνομάσας καὶ
τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Παυσ. η', 3.
ιόβαζος, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ. 4, 83.
ίοκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀσ-
κρης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄσκρην ἐν Βοιωτίᾳ
πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Παυσ. θ', 29.
ίολυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης,
τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ ἀφῆκεν ὡς ὄν μεταξὺ
τῶν λύκων, ὅτε ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος
του. Ἡρόδτ. 4, 149.
ίον τὸ Δεκελεικόν. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς,
ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Σουίδ. —
2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀτ-
τικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Στέ-
φαν. Βυζάντ.
ίόρπατα. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις Σκύθαις, ἐκ τοῦ Οἰόρ, ὅπερ ἐδήλου
παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ καὶ πατά κτείνειν, ἤτοι ἀν-
δροκτόνοι. Ἡρόδτ. 4, 110.

Οἰστρέβλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ
τῆς Ἡσυχίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολ-
λόδρ. β', 7, 8.
Οἰσύμη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη
μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμοῦ,
ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκ. δ', 107. Αἰσύμη,
παρ' Ὁμήρῳ.
Οἴτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἴτη.
Οἰταῖος, αία, αῖον. Τῆς Οἴτης ἢ εἰς τὴν Οἴ-
την ἀνήκων, τὸ Οἰταῖον νάπος, = Οἴτη.
Σοφ. Τραχ. 436. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος
τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν
Θεσσαλίᾳ. Θουκυδ.
Οἰταῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέν-
τος οὕτω διὰ τὸν συμβάντα θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ
τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολδ. β', 7, 7.
Οἴτη, ἡ, Oeta. Τῴηλὴ συνέχεια ὀρέων ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημ-
βρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη
ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου,
ἔκεῖθεν δὲ ἐκτεινομένη νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ
Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανῦν Κουμαῦτα. Σοφκλ.
Θεοφραστ.
Οἰτόλινος, ὁ. Ἄσμα, ᾀδόμενον πρὸς ἀνάμνη-
σιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσ.
Οἰτόσυρος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ
τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρό-
δοτ. 4, 59.
Οἴτυλος, ὁ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη
παραθαλασσίως, τανῦν Βίτυλον. Ὁμ. Ἰλ. Β,
585. ἔτι δὲ, ὁ Τύλος, Στράβ. — 2) Ἀρ-
χαῖός τις ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ
ἐν Λακωνίᾳ πόλις Οἴτυλον. Στέφ. Βυζ.
Οἰχαλία, ἡ (-νυ-). Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσ-
σαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, καθ'
Ὅμηρ. καθέδρα τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ
Ἡρακλῆς κατηδάφισεν, ὅτε ὁ Εὔρυτος δὲν ἤθελε
νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὁμ.
Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθα κατὰ Müll. Δωρ.
I, σελ. 413. καὶ Στράβ. η'. ἀναφέρει ὁ ποιη-
τὴς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2)
Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρε-
τρίας, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενστ. ποιηταὶ ἀνα-
φέρουσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφεῖ-
σαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ.
Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολδρ. — 3) Πόλις
ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελο-
ποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκα-
δίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μελανέως·
κατὰ Στράβ. κληθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν
ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς
παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης. — ὅθεν,
Οἰχαλιήθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς,
έως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὅμρ.
Οἰχόρδας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σηριχῆς ἐπ-
αρχίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Σελέγγας. Πτολ. ς', 16.
Οἰώνιχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀσώτου καὶ φαύ-
λου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287. ὑποκορι-
στικ. τοῦ
Οἰωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκυμνίου ἐκ Μιδέας πό-
λεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους,
μετὰ τοῦ ὁποίου ἐστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρ-
της, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόων-
τος. Πινδ. Ὀλ. 11, 86. Ἀπολδρ. β', 7, 3.
Οἰκητίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκύτις, Ocetis. Νῆσος
Βρεττανική, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἄκ-
ρας τῆς Σκωτίας· τανῦν South – Ronal-
dscha. Πτολ. δ', 30.
Οἴκρικλοι, οἱ, Ocriculum. Πόλις τῆς Ὀμ-
βρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει
ὁ Τίβερις ποταμός· τανῦν Otricoli. Στράβ.
καὶ Ὀκρίκολα. Στέφ. Βυζ.
Οἰκταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπι-
σήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς
ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκογένειαι Βάλβοι καὶ
Ῥοῦφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις.
Οἰκτάβιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν
ἐν Ῥώμῃ.
Οἰκτομασάδης, εω, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Σκύλου,
βασιλεύς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ. 4, 80.
Ὀλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθε-
νὶς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊ-
κῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπάνιος
ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βο-
ρυσθένην, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα μεγα-
λοπρεπεῖς ναοὺς τὸ πάλαι καὶ ἄλλας δημο-
σίους οἰκοδομάς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδοτ. 4, 17,
53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ
μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ἄστακος καλουμένη.
Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη
παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ναρ-
βωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν,
πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μία ἄλλη ἀποι-
κία αὐτῶν Ἀθηνόπολις λεγομένη. Στράβ. δ',
Στέφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ἐπίσημος
πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶ-
τον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα προσφυέ-
στατον λιμένα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς
νήσου. Παυσ. ι', 17. Πτολ. γ', 3. — ὅθεν,
Ὀλβιοπολῖται, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 4, 18.
Ὀλβιάδης, ου, ὁ (-νυ-). Περίφημος ζωγρά-
φος ἐν Ἀθήναις. Παυσ.
Ὀλβιόπολις, ἡ, ἴδε Ὀλβία.
Ὀλίατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιος ἡγεμὼν τῆς
Μυλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδτ. 5, 37.
Ὀλιγαιθίδαι, οἱ (ῑ). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κο-
ρίνθῳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαίθου ἀρ-
χαίου τινὸς καὶ εὐγενοῦς Κορινθίου. Πινδαρ.
Ὀλ. 13, 137.
Ὀλιζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώ-
ρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλ-
που νοτιοδυτικῶς τῆς Μελιβοίας. Ὁμήρ.
Ἰλ. Β, 717.
Ὀλίσιππον, τό, Olissipo καὶ Ulyssipo.
Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ὕστερον ὑπὸ
τῶν Ῥωμαίων Felicicitta Julia κληθεῖσα,
κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου ποταμοῦ,
ἔνθα εὑρίσκεται ἡ πόλις Λισσαβὼν τῆς Πορτου-
γαλλίας. Πλολμ. Στέφ. Βυζ.
Ὀλκάδες, οἱ, Ἐνικ. Ὀλκάς, άδος, Olcades.
Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας,
τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Καρτεία ἢ
κατὰ Πολύβ. ἡ Ἀλθαία καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ
ταῦτα ὁ Ἀννίβας μετῴκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν
μὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πολύβ.
γ', 13. Στέφ. Βυζ.
Ὀλμειός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐ-
νούμενος μὲ τὸν Περμησσὸν, εἰσβάλλει εἰς τὴν
Κωπαΐδα λίμνην. Ἡτδ. Θεογ. 6.
Ὀλμιαί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελο-
ποννήσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ὁ Κορίν-
θιακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης·
τανῦν Καλαμασιά. Στράβ.
Ὀλμωνες, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ
τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Παυσ.
Ὀλονθεύς, έως, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.
Ὀλοοσών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περ-
ραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι
Εὐρώτα ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. τανῦν Ἀλ-
λασσόνα.
Ὀλορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς
τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. —
2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ἱστοριογρά-
φου Θουκυδίδου.
Ὀλουρος, ὁ. Φρούριον ὀρεινὸν τῆς Ἀχαΐας
πλησίον τῆς πόλεως Παλλήνης. Ξενοφ.
Ἑλλ. ζ', 4, 18. — 2) — καὶ Ὀλουρις,
ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κει-

μένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, ἥτις καὶ Δώριον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στράβ.

Ὀλόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, κατοικουμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδτ. 7, 22. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλοφύξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1042. κατὰ κωμικ. σημσ. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύζω.

Ὀλπαί, αἱ, καὶ Ὄλπη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἄργους ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ταυῦν Βλίχα. Θουκ. γ', 105, 187. — ὅθεν, Ὀλπαῖοι, οἱ κάτοικοι.

Ὀλπαῖοι, οἱ. Κίτοικοι χώρας τινὸς ἐν Λοκρίδι. Θουκ. γ', 101.

Ὀλπεύς, ιος, ὁ. Ὄνομα ἁλιέως τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Ὀλυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ.

Ὀλυμπία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἠλιδι. Παυσ. 5', 20.

Ὀλυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Πίσης, ἀπέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο οἱ περίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διός ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων Ἄλτις καλούμενον ὁμοῦ μὲ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ ἱππόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μῆκος, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχον 600 Ἑλλην. ποδῶν μῆκος. Ἡρόδτ. 2, 149. Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Παυσ. ἀρτικῶς ὄκειτο ἀπὸ μικρὸν ὄρος Κρόνιον μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὑπωρείας εὑρίσκετο τὸ ταμεῖον, περιέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς, ἔτι δὲ καὶ ἄλλαι κοιναὶ οἰκοδομαί, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀθροιζόμενοι θεαταὶ τῶν ἀγώνων τούτων. Παυσ. Στράβ. — Ἐπίθετ. Ὀλυμπία, προσυπακμ. γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἠλιδι. — ὅθεν ἐπιρρ. Ὀλυμπίασιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπίαθεν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. (αἱ γραφ. Ὀλυμπιάσι καὶ Ὀλυμπιάσι, ἐπιρρήματα. λαμβανόμεναι εἰσὶν ἡμαρτμ παρβλ. Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. 1473. καὶ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτκ. — Ὀλυμπιάσι, ἔστι Δοτικ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς)

Ὀλύμπια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἵτινες ἄλλως καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐλέγοντο, Olympia Certamina. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τούτων ὑπῆρχον διάφοροι γνῶμαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐσύστησαν αὐτοὺς πρῶτον ὁ ἴδιος Ζεὺς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πέλοψ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἠλιδι πόλις Πίσα. Ἀριστφ. Πλουτ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι· κατ' ἄλλους ἐσυστήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Ἦλιν, νικήσας τὸν Αὐγίαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως ἀνανεωθέντες περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἠλιδος, ἐφυλάχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιάλειπτοι χρησιμεύοντες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ διάταξις, ἐπαναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ πάλη, ἡ πυγμή, ὁ δρόμος, τὸ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐκαλοῦντο μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτὸς δὲ τούτων ἐγίνοντο καὶ ἄλλα εἴδη ἀγῶνος, ὡς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορείας· οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἀριστεῖον τῆς εἰς τὸ ἕκαστον εἶδος ὑπεροχῆς τῶν ἕνα στέφανον ἐκ κλάδου ἐλαίας ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων τούτων ἐγίνετο συνήθως μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας. Πίνδ. Ἡρόδτ. Παυσ. δ'. Ἀπολδρ. β', 7, 2.

Ὀλυμπιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών, = Ὀλύμπια. Θουκδ. α', 6. Ἀπολδρ. β', 7.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπος τοῦ Ὀλύμπιος· καὶ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα ἀρχαιόθεν διέτριβον. Ἡσδ. Θεογ. 25. Ὁμ. — 2) οὐσιαστκ. Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὡρισμένην χρονολογικὴν τάξιν τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς θέτεται κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ περίφημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἔλαβον σταθερωτέραν καὶ σημαντικωτέραν σύστασιν διὰ τῆς γενομένης ἤδη ἀνανεώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου· ἴδε Ὀλύμπια. Πίνδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἀποβαλὼν ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Παυσ.

Ὀλυμπιεῖον ἢ Ὀλυμπίειον, τό. Κυρίως ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — 2) Πολίχνη τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. ς', 64. Ὀλύμπιον, τό, παρὰ Διοδρ. Σικλ.

Ὀλυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπηνοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ὀλυμπικός, ἡ, ὄν, = Ὀλυμπιακός· ἡ ἐκβολὴ ἡ Ὀλυμπιακή. Στενὴ διάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδτ. 7, 172.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Λάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, γράψας καὶ οὗτος ὑπομνήματα εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ὀλύμπιον, τό, = τὸ Ὀλυμπίειον. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, κείμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ κολοσσιαία οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ ἀπεπεραιώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ὑπῆρχε 4 σταδίων καὶ ἐστηρίζετο ἔνδοθεν ὑπὸ 120 μεγίλων στηλῶν ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου τὸν ὁποῖον τοῦτον ναὸν καλεῖ ὁ Παυσαν. α', »Ναὸν Διὸς Πανελληνίου, καὶ, θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν». Πλάτ. Φαῖδρ. 227. Στράβ.

Ὀλύμπιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὤν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Πολλάκις ἐπίθετ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 353. ἔτι δὲ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 484. ἐξαιρτ. τοῦ Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ὀλυμπος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὔλυμπος. Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, χωρίζον αὐτὴν ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτρ. καθ' Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 616. ἐσχημάτιζεν ὁ Ὄλυμπος τὸ κέντρον ὅλον τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης, περίδοξον μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐδοξάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐράνιος θόλος, ὅστις ἐκτείνετο ἄνωθεν ὅλης τῆς Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκ τοῦ ὄρους τούτου σχηματιζομένων κιόνων, ὅπου εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ πρώτιστος τῶν θεῶν Ζεύς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέτριβον συνήθως οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ θεαί· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία πυκνοτάτη νεφέλη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τουτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμπεν ἀείποτε τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ἀναβῶσιν ἕως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμον ποταμοῦ ἕως Βιθυνίας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ ταυῦν Ἀνατολὴ Δάγ. ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος. Ἡρόδτ. 1, 36. — 3) Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὄρος τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελασίας. Πολύβ. — 5) Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεσογείως, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑπερεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων αὐτόθι εὑρισκομένων ὀρέων· ταυῦν ὄρος Σταυρός· ἔτι δὲ καὶ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ.

Ὀλυμπος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλουταρ. εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἑλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Κλημ. ἐφεύρεν οὗτος τὸν Λύδιον ῥυθμόν. Εἰς τοῦτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐκδαρμένον σῶμα τοῦ Μαρσύου διὰ νὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην του. Ἀριστφ. Ἱππ. 9. Πλάτ. Συμπ. σελ. 215. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 4, 2. ὑπῆρχεν ὁ Ὄλυμπος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. — 2) Ὁ ἀναθρέψας πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετήν. Διόδ. Σικ. γ', 75. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουΐδ. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. Ι, σελ. 134.

Ὀλύμπουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ὀλυνθος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς ἐις τὴν θήραν ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου λέοντος. Κον. δ'. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸς Ὄλυνθος. Ἀθήν. η', 3. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὄλυνθος. Στέφ. Βυζ.

Ὀλυνθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ὡς Θρακικὴ πόλις ἀναφερομένη, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας· ταυῦν πιθαν. Ἀγιόμαμα. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλύνθιος, ία, ιον. Τῆς Ὀλύνθου ἢ εἰς τὴν Ὄλυνθον ἀνήκων· καὶ, Ὀλύνθιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ.

Ὀμανὸν ἐμπόριον, τό. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὀλίγον

ἀπέχουσα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν Ὀμανιτῶν. Πτολμ.

μαγύριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσαν. ζ', 24.

μάριον, τό (υυυυ). Ναὸς τοῦ Ὀμαρίου ἢ Ὀμαγυρίου Διός πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93. παρὰ δὲ Στράβωνι, Αἰνάριον.

μβρος, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Ὀμβρίου νομοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.

μβρα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης. Πτολμ.

μβρική, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεταξίας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ῥουβικῶνος ποταμοῦ, Τιβέρεως, Νάρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίων ὀρέων εἰς δύο μέρη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν Ἀπεννίων Ὀμβρίαν, Umbria Cisapennina καὶ Umbria Trasapennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.

μβρικός, ἡ, όν. Τῆς Ὀμβρίας ἢ ἐκ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ὤν. Ὀμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδ. — 2) Λαός, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἡρόδ. 4, 49.

μβριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἡμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

μβροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Πολύβ.

μβρωνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες νοτιοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ. Πτολ.

μήρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρνῃ. Στράβ.

μήρειος, εία, ειον. Τοῦ Ὁμήρου ἢ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀνήκων. Καλλμ.

μηρίδης, ου, ὁ (ι). Ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου. Πληθ. Ὁμηρίδαι, οἱ. Οὗτοι ὠνομάζετο ἀρχαία τις γενεὰ Ἑλλήνων ῥαψῳδῶν, κατοικοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα αὐτὰ κατὰ τεμάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων συνελεύσεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν. Πίνδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.

μηρος, ὁ, Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅσων τὰ ποιήματα διέμειναν ἄχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πρῶτον παρ' Ἡτδ. Λεῦ. 34. καὶ Πινδ. Νεμ. 7, 21. — Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴς ἔζη τίθεται συνήθως ὑπὸ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ Χρ. 300 σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχουσιν ὀλίγον ἢ οὐδ' ὅλως γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ αἱ μικραὶ αὐταὶ περὶ τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἀσαφεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν γέννημα πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα, ἑπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοτιμοῦντο τὸ πάλαι ν' ἀποδείξωσι τὸν ποιητὴν τοῦτον ἴδιον τέκνον των, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὁμηρική σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διεσῴθησαν ὑπὸ τῶν Ὁμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται μᾶλλον ὡς ἐπίπλαστος ἐκ παραδόσεως διήγησις τινῶν Ἰώνων, ἀντιβαίνουσα εἰς ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται περὶ τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ τούτου φύσεως· πιθανώτερον μ' ὅλον τοῦτο ὑπάρχει ὅτι αὐτὴ συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅσα ἔτι διηγοῦνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρινῆς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπίσης ὀλίγον ἀξιόπιστα, βεβαιότερον δὲ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἰώνων ἀοιδῶν περιήλθε μόνον ἓν μέγα μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπ' ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἤθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους ἱστορικὰς καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ δύο ἔξοχα ἡρωϊκὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὰ ὑπεροφυῆ ἀριστουργήματα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν ἰδίως Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον καὶ τὰ ὁποῖα ἀκολούθως δι' ἐπιστασίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἱππάρχου διεκτευάσθησαν καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον ἀποτελοῦντα πρότερον ἴδια κατὰ ῥαψῳδίας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων ἀποδίδονται ἔτι εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ποιητὴν ἓν κωμικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχομυομαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, τριάκοντα τρεῖς ὕμνοι τῶν θεῶν καὶ διάφορα μικρὰ ἐπιγράμματα. Ἔτι ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ὡσαύτως εἰς τὸν Ὅμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 374. κ. ε. ξ. ἑξῆ. Ἄρλεσ.

Ὀμόλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Ξανθίδος. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀμόλη, ἡ, Δωρικ. Ὀμόλα. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῶν Τεμπῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὁ Πάν. Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαν. 368. Ἀπολ. Ῥόδ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 103.

Ὀμόλιον, τό, = Ὀμόλη. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ὀμολωΐς, ΐδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὀμολοΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀμόλης, διότι κατὰ Παυσ. οἱ Καδμεῖοι καταβάντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης· κατά τινας δὲ ἀπὸ τῆς Ὀμολωΐδος θυγατρὸς τῆς Νιόβης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. εὑρηται ἔτι καὶ Ὀμολοΐς, ΐδος, ἡ.

Ὀμπνια, ἡ (-υυ). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, θεωρουμένης ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ προξένου πάσης εὐφορίας. Νονν. ε', 488.

Ὀμφάλη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου ἐπωλήθη ὡς δοῦλος καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ. 253. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀγέλαον, Ἀπολλ. β', 7, 8. ἢ κατ' ἄλλους τὸν Λάμον. Διόδρ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἕως τοῦ Κανδαύλου. Ἀπολλ. Ἡρόδ.

Ὀμφάλιον, τό (-υυυ). Πόλις ἢ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῶν Θενῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοψαν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος Διός· ἔτι, τὸ Ὀμφάλιον πεδίον, ἢ περὶ τὴν πόλιν Ὀμφάλιον χώρα. Καλλμ. εἰς Δία 45. Στέφ. Βυζ.

Ὀναρος, ὁ. Πλουτρ. Θησ. Ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ὀνατᾶς, ᾶ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας τὰ ἐννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης του.

Ὀνεᾶται, οἱ. Ἐπωνυμία μιᾶς τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐκάλεσεν οὕτω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τοῦ ὄνος. Ἡρόδ. 5, 68.

Ὀνεια ὄρη, τά, καὶ Ὀνεῖα. Συνεχεῖά τις ὀρέων, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως τῶν Σειρωνικῶν βράχων παρὰ τῇ Ἀλκυονίδι θαλάσσῃ, ἢ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ φερομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριλησσοῦ. Πολύβ.

Ὀνειον, τό. Ὄρος τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ μεσημβρινῶς τῶν Κεγχρεῶν. Θουκ. δ', 44.

Ὀνείτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνησάνδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐξαίρετος πραγματεία, ἐπιγραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἢ κατὰ Σουΐδ. τακτικὰ περὶ στρατηγημάτων.

Ὀνησίκριτος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους ἐξ Ἀστυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς νηὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἀξίας παρατηρήσεις τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράψας κατὰ μίμησιν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἐν ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ζ'. Σλουτ. Ἀλεξ.

Ὀνήσιλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέρσιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδ. 5, 104.

Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρτεμικ. κύρ. ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Ὀνήσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χρυσηΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήτης, εω, ὁ. Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Λαόγονος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὁμρ. Ἰλ. Π, 605. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Ὀνομακλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ Θουκ. η', 25. παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογ. 495. Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθη-

νῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἱππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδ. 7, 6.

Ὀνομάντιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἀνεσταύρωσε. Δημ.

Ὀνόμας, αντος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ὀνόμαστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγαίου Ἠλεῖος, εἷς τῶν Ἑλλήνων μνηστήρων, ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ. 6, 127.

Ὀνοσκέλεαι, αἱ. Ἐπίπλαστον ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστορ. β', 48. ἴδε Ἔμπουσα.

Ὀνουγνάθος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λοιπὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκοπέλων. Στράβ.

Ὀνουφις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν

Ὀνουφις, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἑρμουνθιν. Αἰλ. Ἱστρ ζῴ. ιβ', 11.

Ὀνουφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνούφιος ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπιθετ. ὁ Ὀνουφίτης νομός. Εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πιθαν. περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὀνουφιν. Ἡρόδ. 2, 116.

Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδ. 7, 129.

Ὀξεῖαι, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, κατὰ Στράβ. = αἱ νῆσοι θοαὶ τοῦ Ὁμήρ. ὅστις τάττει αὐτὰς μεταξὺ τῶν αὐτόθι Ἐχινάδων νήσων. τανῦν Κουρζολάραι.

Ὀξος, ὁ, = Ὄξος, ὅπερ ὅρα.

Ὀξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἀρριαν.

Ὀξυάρτης, ου, ὁ. Πέρσης εὐγενής, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν.

Ὀξύβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἄλπεων. Πολύβ.

Ὀξυδερκῶ, οῦς, ἡ (ὀξὺ, δέρκω). Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Διομήδης ἔκτισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης, διότι ὡδήγησεν αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Παυσ. β', 24.

Ὀξυδράκαι, οἱ (ᾳ). Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Γάγγου καὶ Ὑφάσιος ποταμοῦ. Ἀρριαν. Στράβ.

Ὀξυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. Ἀπολδ. α', 7, 7. — 2) Τίὸς τοῦ Αἵμονος ἔκγονος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος του φυγὴν, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἠλιδος. Ἀπολδ. β', 8, 3.

Ὀξυνεία, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι Τιτάρου ὄρους. Στράβ. θ'. τανῦν Μουκοσικατά, Reich.

Ὀξύνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἔλθων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανέκτισεν αὖθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Ὁμ. 46.

Ὀξύπορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθαρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος. Ἀπολδ. γ', 14, 3.

Ὀξύρυγχος, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἓν εἶδος ἰχθύων Ὀξύρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὀξυρυγχῖται, οἱ κάτοικοι. Πλούταρχ.

Ὀπικία, ἡ (υυν-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. 5', 4.

Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Αὐσόνων, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. ς', 4.

Ὀπλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡσδ. Ἀσπ. 198. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ὀπλης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος καὶ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὁπλῆται. Ἡρόδ. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Ὀπλῆται, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὁπλητος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος. Εὐριπ. Ἴων 1580. Ἡρόδτ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἑρμηνεύει τὸ Ὁπλῆται διὰ τοῦ Ὁπλῖται.

Ὀπλόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Ῥέα εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 36.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Ὀποῦς. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλάνθρωπον ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν. Πινδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὅρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Σκύλου. Ἡρόδτ.

Ὀπούντιος, ία, ιον· ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητκ. Ὀπόεις, εντος, Opus. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ἰλ. Ἀρσενικ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 306. Θουκιδ. β', 32. καὶ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀπούντιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀπούντος ἢ ἐκ τοῦ Ὀπούντος ὤν, ὁ Ὀπούντιος τιος κόλπος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Εὔβοιαν θαλάσσης. Στράβ. καὶ οὐσιαστικ. Ὀπούντιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ὀποῦντος, πολλάκις Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι, ἓν μέρος τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατῴκουν περὶ τὴν πόλιν Ὀποῦντα, ἀνήκοντες εἰς τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς. Ἡρόδτ.

Ὀππιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Μίλταν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς πέντε βιβλία Ἁλιευτικὰ ἐπιγραφόμενον καὶ ἕτερον Κυνηγετικὰ εἰς τέσσαρα βιβλία, διὰ τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, ὥστε ἐστάθη αἴτιος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. V, σλ. 590.

Ὀπώρα, ἡ. Προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπώρων, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 522.

Ὀράτιος, ὁ, Horatius, Φλάκκος. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Οὐενουσίαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσεν αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγράψας διάφορα ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, συνιστάμενα εἰς ᾠδὰς, ἐπιστολὰς, σατύρας καὶ ἓν βιβλίον περὶ ποιητικῆς τέχνης, de Arte Poetica. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, σελ. 390.

Ὀρβαλισηνή, ἡ· κατὰ Πτολμ. ε', 7. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὀρβηλός, ὁ. Συνέχεια ὀρέων τῆς βορείου Μακεδονίας, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης.

Ὄργασοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους. Πτολ. ς', 14.

Ὄργης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀντιπάτρου Θάσιος, Ἡρόδτ. 7, 118.

Ὀρδησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ῥέων δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Σερέτης κατὰ Mannert. Ἡρόδτ. δ', 48.

Ὀρδουίκες, οἱ, Ordovices. Λαὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Μεδιολάνιον. Πτολ. β', 3.

Ὀρειάδες, αἱ, Νύμφαι. Αἱ περὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας διατρίβουσαι Νύμφαι.

Ὀρείη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ὀρεός, ἡ, ἴδε Ὠρεός.

Ὀρέσβιος, ὁ. Πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Τῆης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 707.

Ὀρεσθάσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρεσθέως υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Παυσ. η', 44. καὶ Ὀρέσθιον, τό. Θουκ. ε', 64. κατὰ Mannert διάφορος τοῦ Ὀρεστίου, ὅπερ ὅρα.

Ὀρασθενής, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρεσθάσιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Στέφ. Βυζ. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν. Παυσ. ί, 38. Ἀθήν.

Ὀρεσσείς, ίδος, ἡ Ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀρέσθειον χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. δ', 134.

Ὀρέσται, οἱ, ἐνικ. Ὀρέστης. Λαός τις, κακοικῶν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον ἀνήκων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θουκ. β', 80. Στράβ.

Ὀρέστας, Δωρικ. ἀντὶ Ὀρέστης.

Ὀρέστειον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸν τόπον τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις. Εὐριπ. Ὀρ. 1642. Ἡρόδτ. 9, 11. Ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Μεγαλόπολιν χώρας ἐκαλεῖτο ἐφεξῆς Ὀρεστία. Στέφ. Βυζ.

Ὀρέστης, ου, ὁ. Κλητικ. Ὀρέστα. Τίὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις ὢν ἔτι παῖς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ἐσώθη διὰ συνεργείας τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίδα, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Στροφίου· καθ' Ὅμηρ. δὲ ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας· κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ὀκτὼ χρόνους, ἐφόνευσε τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Κλυταιμνήστραν ἐκδικούμενος οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 307. Ψ, 458. Περίφημος ὑπῆρχεν ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πυλάδου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στροφίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συνοδευόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα του ἐπανακτήσας τὸν πατρικὸν θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν Ἐριννύων

διὰ τὴν πραχθεῖσαν μητροκτονίαν καὶ μὴ εὑρίσκων οὐδαμοῦ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἦλθε κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ αὐτόθι ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατάπαυσιν τινὰ τῶν δεινῶν του, ὅπου ὅμως συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς διὰ νὰ σφαγῇ ὡς θῦμα κατὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τούτων τοῦ νὰ σφάζωσιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, γνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπαναλαβὼν αὐθις τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς Μυκήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν. Ὁμ. Σοφ. Ἡλ. Εὐρπ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι οἱ Τροιζήνιοι ἐκαθάρισαν τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὸν φόνον τῆς μητρός του συνδιαλλάξαντες αὐτὸν μὲ τοὺς θεούς. Παυσ. β', 31. Ἀπέθανε δὲ ὁ Ὀρέστης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεστείου δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Τεγέαν. Στράβ. Τζετζ. Λυκφρ. 1374. Παυσ. γ', 11. — 2) Τὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 3) Εἰς τῶν Ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 190. — 4) Τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394. ἔστι παραγωγ. ἐκ τοῦ ὄρος, πρὸς δήλωσιν ἀγρίας τινὸς καὶ τεταραγμένης διαθέσεως.)

Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ὀρεστιάς, άδος, ἡ (υ-υυ) καὶ

Ὀρεστίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεστῶν κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀρεστικός, ή, όν. Τῆς Ὀρεστίδος ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀρεστῶν ἀνήκων. Στράβ.

Ὀρέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, παρὰ Διον. Περ. 652. πιθαν. οἱ ἄλλως Τορέται καλούμενοι, ὅπερ ὅρα.

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ. Ἄγνωστός τις αὐλητὴς Θηβαῖος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. κωμικ. ἐπιπλαστ. λέξις ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας λαμβανομένη.

Ὀρθαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταχίνθου, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου. Ἀπολδρ. γ', 15, 8.

Ὀρθάνης ἢ Ὀρθάγης, ὁ. Θεότης ὁμοία μὲ τὸν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἡσύχ. Τζετζ. εἰς Λυκφρ. 538.

Ὀρθη, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλάννης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739.

Ὀρθία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο εἰς τὴν κώμην Λιμναῖον ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατά τινα διάταξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Ξενφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καθ' Ἡσύχ. ἐκλήθη οὕτως ἡ θεὰ αὕτη ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡσαύτως ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκιλ. 1331.

Ὀρθιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ζ', 17.

Ὀρθοκόρυβάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡροδτ. 3, 92.

Ὀρθουρα, τά. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218.

Ὀρθρος, ὁ. Φοβερὸς κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἡτ. Θεογ. 293. Ἀπολδρ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὄρθος ἔστιν ἡμαρτημ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. αὐτόθ.

Ὀρθων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρτ.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πινδρ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καὶ Ἀντάραδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ὀρίκαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινὸς ἀθλητοῦ, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 1.

Ὀριβάσιος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα τῆς Ἐβδομηκονταβίβλου του.

Ὀρικος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 78.

Ὀριλοχεία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν μετὰ θάνατον ὅτε αὕτη ἐνυμφεύθη μὲ τὴν σκιὰν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Λιβ. 27.

Ὀρμενίδης, ου, ὁ (ι). Τὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος· Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448.

Ὀρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, τὸ πάλαι καθέδρα ἑνὸς μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν ἐκγόνων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τὸ Ὀρμένιον κώμη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Κύσταθ. ψιλούμεν.

Ὀρμενος, ὁ. Τὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντορος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρμένιον ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ὀρμαι, αἱ, = Φορμίαι. Στράβ.

Ὀρνεαί, αἱ, ποιητκ. Ὀρνειαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρνέως υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ ἀρχαῖοι Κυνουρίοι· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. Θουκ. Στράβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 399. — 2) Πολίχνη κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος· — ὅθεν Ὀρνεάτης, ου καὶ Ἰωνκ. Ὀρνεήτης, ὁ κατοικ. τῶν Ὀρνεῶν ἐν Ἀργολίδι. Ἡρόδτ.

Ὀρνεάτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρνεαῖς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ· Στράβ.

Ὀρνεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετεώς ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Παυσ. β', 25.

Ὀρνέων ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, τανῦν Καρατίβα. Πτολμ.

Ὀρνέων νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης, τανῦν Καρατίβα. Πτολ. ζ', 4. Mannert. Γεωγρ. V. σελ. 284.

Ὀρνυτίδης, αο, ὁ (-υυ-). Τὸς τοῦ Ὀρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 208.

Ὀρνυτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου. Παυσ. β', 4.

Ὀρνυτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κατά τινας καὶ Τευθίς καλούμενος, ὅστις μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας διά τινα συμβᾶσαν ἔριδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Τεύθιδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου ἀνήγειρεν ἐν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς παριστᾶνον αὐτὴν μ' ἕνα μηρὸν πληγώμενον. Παυσ. η', 28. — 3) Εἷς τῶν Βεβρύκων κατοίκων τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 65.

Ὀροάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανιανῆς χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Περσίδος, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐξίων ὀρέων ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Στράβ. ιε', Πτολμ. ς', 3. κατὰ Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ὀρόβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀρόβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Ὀροβίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῶν Αἰγῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν παλαιὸν μαντεῖον. Θουκ. γ', 89. Στράβ.

Ὀροβις καὶ Ὄβρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Σεβέννων ὀρέων καὶ ῥέων παραθαλασσίως· τανῦν Orbe. Ὀροβις, παρὰ Πτολ. καὶ Ὄβρις παρὰ Στράβ.

Ὀροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας ὡς λέγεται πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Ὀροιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παραναίων ἐν Ἠπείρῳ. Θουκ. β', 80.

Ὀροίτης, εω, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις λαβὼν τὸν Πολυκράτην τύραννον τῆς Σάμου ἐθανάτωσεν μετὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βασάνων. Ἡροδτ. γ', 120. Λουκ. Ἐπισκ. 14. ἔτι δὲ καὶ Ὀρόντης.

Ὀρόντας, α, καὶ Ὀρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν καὶ ἀνακαλυφθεὶς μετὰ ταῦτα ὡς ἐπίβουλος καὶ ἄπιστος ἐθανατώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Κύρου· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α'. — 2) Σατράπης τῆς Ἀρμενίας. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 17. — 3) Ἕτερος Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου περὶ τὴν 104. Ὀλυμπδ Δημοσθ.

Ὀρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Συρίας ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ ῥέων ἀρκτικῶς εἰσβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν ἔνθα γίνεται πλευστὸς ἐπί τι διάστημα· κατὰ Στράβ. ιγ', ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμὸς οὗτος Τυφῶν, τανῦν δὲ Ἀασί. — 2) Ὄρος μέγα τῆς Μηδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.

Ὀρος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. πιθαν. Οἴνωτρος, παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. αὐτοθ.

Ὀροφέρνης, ους, ὁ, καὶ Ὀρόφερνης. Τὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑπ-

πὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἕκτον, ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολυβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. ἔτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.

Ο'ρσεδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης. Ἀπολλ. γ', 14.

Ο'ρσηΐς, ἴδος, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἴολον. Ἀπολλ. α', 7, 2.

Ο'ρσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὀρβαλισηνῆς· Πτολ. ε', 7.

Ο'ρσίλοχος, ὁ (ῑ). Τιὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγνωρίσθη διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 547. Ὀδ. Φ, 15. — 2) Τιὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 542. — 3) Τιὸς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 260. — 4) Μαστρωπός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 726.

Ο'ρσινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Ο'ρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἕλλην.

Ο'ρτήσιος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Hortesius. Πλούτρ. καὶ Ὀρτήσιος. Στράβ.

Ο'ρτιππος, ἡ, = Ὄρσιππος. Παυσ.

Ο'ρτόσπανα, τά. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων ἐν τῇ Περσίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ. καὶ Κάρουρα Ὀρτάπανα καλεῖται, πιθαν. ἡ νῦν Κιδαχάρ. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2. σελ. 84.

Ο'ρτυγία, ἡ, Ἐπικ. Ὀρτυγίη (-νυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐξηγητῶν κληθείσης οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφάνευσεν ἡ Ἄρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 123. παρβλ. Ἀπολλ. α', 4, 3. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 57. κατά τινα δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Ῥήνεια πλησίον τῆς Δήλου κειμένη· παρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2) Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Νᾶσος ἐλέγετο. Κατὰ Πίνδ. Νέμ. 1, 1. καὶ ε. ξ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἠκολούθησαν τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν καὶ αὐτὸς ὁ Voss.

Ο'ρτων, ωνος, ἡ, Ortona. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Ortone a Mare. Στράβ.

Ο'ρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς. Παυσ. η', 25.

Ο'ρφεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐχρεώστουν μέγα μέρος τῆς θεολογικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως· ὑπῆρχε δὲ οὗτος, ὡς κοινῶς ἐλέγετο, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατά τινας ἐκ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 24. Σχολστ. αὐτόθ. Πινδ. Πύθ. 4, 313. Ὀρφ. Ἀργ. 76. Ἀπολλ. α', 3, 2. κατὰ δὲ Παυσ. θ', 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται πολυειδῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ μυθογράφων, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὀρφεὺς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὅπου παρέλαβε τὰς πλείστας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μυήσεις καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ Διονύσια. Ἀπολλ. α', 3, 2. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ὅτι παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ προσθέσας εἰς αὐτὴν ἔτι δύο χορδάς, ἔψαλλε δι' αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδείως καὶ ἁρμονικῶς ὥστε ἔθελγε μὲ τὰ ᾄσματά του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνει τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνεκαίτιζε τὸν ροῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολλ. δι' αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς οἴκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον Εὐρυδίκην ν' ἀναβῇ αὖθις εἰς τὸν κόσμον ὅτε αὕτη ἀπέθανε πρόωρα δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως· ἐκστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλως εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοα δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀρφ. Ἀργ. Διοδ. Σικ. ε', 44 Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως κοινοτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὑρεθεὶς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὅτε αἱ τῆς Θράκης γυναῖκες ἐώρταζον αὐτόθι τὰ Ὄργια πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν λογισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελετῶν. Ἐρατοσθ. 24. Παυσ. Αἰσχ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας του φερθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον λέγεται ὅτι ἐτάφη αὐτόθι, τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτόθι ἱερεῖς. Λουκ. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἐρατοσθ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλογίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἢ τουλάχιστον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσπαρμένα μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων ἠθύναντο μόνον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ εὑρηται ὁ κατάλογος ὅλων τῶν διαφόρων ποιημάτων ὅσα ἐφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως· — ἔθεν, Ὀρφεῖος, εία, εῖον· καὶ Ὀρφικός, ή, όν· τοῦ Ὀρφέως ἢ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὤν· οἱ Ὀρφεῖοι ὕμνοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσυπακμ. ποιηταί. Ἀπολλ.

Ο'ρφνη, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μεταμ. V, 539.

Ο'ρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. ε', 20.

Ο'ρχομενός, ὁ. Τιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡσιόνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας τὴν πολιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρχεν ἡ Ἐλέρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολλδ. α', 4, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλδ. γ', 8, 1. Παυσ. η', 3. — 3) Τιὸς τοῦ Μινύα διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελίωσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Παυσ. θ', 36, 37.

Ο'ρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύειος Ὀρχομενὸς καλουμένη, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἴδιον καὶ ἀιεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἕτερος τοῦ Διονύσου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Σκρίπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. Ἡροδτ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἰδίαν ἐπικράτειαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ Πλιν. κατεσκευάζετο ἓν εἶδος κατόπτρων ἐκ μελανοῦ λίθου· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται εὕρηνται κατ' ἀρσενικὸν γεν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. εἰς θηλυκ. δὲ εὕρηται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὅθεν, Ὀρχομένιος, ία, ιον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὤν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδτ.

Ο'σιρις, ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ὄσιριν. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανομένη ὡς ἀρχική τις καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἡ ἄφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου μὲ μυστηριώδεις τελετάς. Ἐπλάττετο ὁ Ὄσιρις ὅτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡροδτ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδτ. 2, 144. Βασιλεύσας δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνόθευξε μεγάλας καὶ ἀξιομνημονεύτους εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ματρινὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15. Πλούτ. Ἴσ. Ὄσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἴσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὠρον, ἥτις καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος εἰσήχθη κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Παυσ. α', 18.

Ο'σικα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ. Πτολ.

Ο'σκιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, πιθαν. ὁ τοῦ Πλινίου Oescus καλούμενος· τανῦν Ἰσκρού. Θουκ. β', 96.

Ο'σκοι, οἱ, καὶ Ὀπικοί. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου ὕστερον μεταβάντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατῴκησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὅπου ἀκολούθως κατ' ὀλίγον ἠφανίσθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.

Ο'σροηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στέφ. Βυζ.

Ο'σροηνοί, οἱ. Λαός τις ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας, ὅστις μεταβὰς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐ-

ράτην δυτικά μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυ-
βευσεν αὐτά ἀπό τούς τότε αὐτόθι δεσπόζον-
τας Πέρθους καί ἀπεκατεστάθησαν ἐντεῦθα ὁ-
μάσαντες καί τήν χώραν ταύτην Ὀσροηνήν·
ρωδν. Προκοπ.

Ὀρόης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ὑ-
ὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης καλούμενος, ὁ κυ-
βεύσας μ' ἓν πλῆθος λαῶν τῆς Ἀραβίας τό δυ-
κόν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τό ἐποίον ἐκ-
ότε ἐκαλεῖτο Ὀσροηνή. Λουκιαν.

Ὄσσα, ἡ. Ὄρος ὑψηλόν τῆς Θεσσαλίας ἐκτει-
ίμενον ἀνατολικῶς καί χωριζόμενον διά τοῦ
ηνειοῦ ποταμοῦ καί τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν
πό τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρ-
αίᾳ ἱστορίᾳ διά τήν αὐτόθι διατριβήν τῶν Κεν-
αύρων· ταυῦν Κίτσαβον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 315.
ρωδτ. — 2) Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν
ελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.

Σάδιοι, οἱ. Λαός τις μικρός τῆς Ἰνδίας κα-
οικῶν περί τήν ἀρκτικήν ὄχθην τοῦ Ἀκεσίνου
ταμοῦ, τόν ὁποῖον ὑπέταξεν ὁ μέγας Ἀλέ-
ανδρος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ε', 15.

Σαῖος, αία, αῖον, = Ὄσσειος, ὅπερ ὅρα.

Σαρηνή, ἡ Κατά Πτολμ. Ε'. ἐπαρχία τῆς
ιρμενίας κειμένη περί τόν Κῦρον ποταμόν.

Σσειος, εία, ειον. Τῆς Ὄσσης ἢ εἰς τό ὄ-
ος Ὄσσαν ἀνήκων. Καλλμ.

Τόβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας
ῆς Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὠ-
ου ποταμοῦ. Πτολ. Ε', 11.

Τράκινα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξύ
ῆς Μαντινείας καί Μεγαλοπόλεως, σχηματί-
ον μίαν συνέχειαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους. Παυσ.
', 12.

Τρακίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κει-
ένη ἐπίτινος αὐτόθι στενοῦ ἀκρωτηρίου βο-
ειοανατολικῶς τῆς Σερβωνίδος λίμνης. Πτολμ.
, 5.

Ὀάνης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καί εὐγε-
ῶν Περσῶν ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου,
ἀνακαλύψας διά τῆς θυγατρός αὐτοῦ Φαιδί-
ης τήν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ἡ-
ωδτ. 3, 68.

Ὀάσπης, εος, ὁ. Στρατηγός τῶν Χαλδαίων
ς τήν κατά τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ
ασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ.

Ὀρεύς, ῆος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Φρυγῶν, υἱός
οῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκω-
ίς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθής μήτηρ τοῦ
ἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 186. Ἔμν. Ἀφρ 111.

Ὀρήρη, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καί γυ-
ή τοῦ Ἄρεος, ἥτις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶ-
ον τόν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ
ρεος ἐγέννησεν αὕτη τήν Ἀμαζόνα Ἱππολύ-
ην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 387. Τγίν. μύθ. 225.

Ὀρυντείδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ὀτρυντέως,
Ἰφιτίων. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 383.

Ὀρυντεύς, ῆος, ὁ. Γενναῖός τις πολεμιστής
ῆς Ἕδης πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ
ιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τόν Ἰφιτίωνα. Ὁμ.
λ. Τ, 384.

Υς, υος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Παφλαγόνων. Ξενφ.
Ἑλλ. δ', 1, 3. Schneid. ἀντί Κότυς.

Ὀάδμων, ονος, ἡ λίμνη Vadimonis lacus.
λίμνη τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυῦν Lago
i Bassano. Στράβ.

Ὀακκαῖοι, οἱ· Vaccaei. Ἔθνος τῆς Ταρ-
ακωνικῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ὀαλεντία, ἡ· Valentia. Πόλις τῆς Ταρρα-
ωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλ-
ήρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυῦν
alencia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2)
Ὀαλεντία Κολώνια. Πτολ. β', 10. Πόλις ἐπί-
ημος τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ταυῦν Va-
ence. Ἀμμιαν. Μαρκ.

Ὀαλερία, ἡ· Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας
ἐπί τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρά τῇ
Ὀυαλερικῇ ὁδῷ λεγομένῃ. Στράβ. — 2) Ὄνομ.
Κύρ. γυναικῶν παρά Ῥωμαίοις. Πλούταρ.

Ὀάλης, εντος, ὁ· Valens. Αὐτοκράτωρ τῶν
Ῥωμαίων.

Ὀάριστοι, οἱ· Πτολμ. β', 11. ὅρα Ναρισταί.

Ὀάρος, ὁ· Varus. Ποταμός τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καί χωρίζων ἀνατολικῶς τήν Γαλλίαν ἀπό τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τόν Γαλλικόν Κόλπον· ταυῦν Var. Στράβ δ'. Πτολ. δ', 5. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ὀάῤῥων, ωνος, ὁ Varro. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Στράβ. καί Βάῤῥων.

Ὀάσκωνες, οἱ· Vascones. Λαός τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξύ τῶν Καντάβρων, Βαρδούλων καί Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβάῤῥα. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6.

Ὀάσιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς Γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τούς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτόθι δράκοντος, καί ὅστις μένος διεσώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολλῤ. γ', 4, 7.

Ὀέλια, ἡ· Velia, = Ἐλέα, Πλούταρ.

Ὀελίτραι, αἱ· Velitrai. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων· ταυῦν Velletri. Στράβ. καί ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οὐελιτρανοί, οἱ κάτοικ.

Ὀενάφριον, τό, Venafrium. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Οὐονλτούρνου ποταμοῦ· ταυῦν Venafro. Στράβ.

Ὀένετοι, οἱ, = Ἐνετοί, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) Ὀένετοι, Veneteи. Ἔθνος μέγα καί ἐμπορικόν τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξύ τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ καί τῆς παραθαλασσίου χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.

Ὀένοαντάνη, ἡ, ἴδε Βενεουέντον.

Ὀένουσία, ἡ, Venusia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· ταυῦν Venoso. Στράβ.

Ὀέρβανός, λίμνη, ἡ· Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυῦν Lago Maggiore. Στράβ.

Ὀέρητον, τό· Veretum. Πόλις τῆς Κα λαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυῦν Alessano. Στράβ.

Ὀέρκελλοι, οἱ· Vercellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυῦν Vercelli. Στράβ.

Ὀεσούϊον, τό· καί Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὄρος ἠφαίστιον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπί τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδῶν ὕψος ὑπέρ τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατά Διοδ. Σικ. δ', 21, λέγεται ὅτι ἀπό τούτου τοῦ ὄρους ὥρμησαν οἱ Γίγαντες εἰς τόν Οὐρανόν ὅτε ἐπολέμησάν κατά τοῦ Διός καί τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσουβίου ἥτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατά τό πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ἤτοι 79 χρόνους μετά Χρ. Διον. Κάτσ. 66, 22. 23. Πλιν. νεώτρ.

Ὀετουλώνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμάς πηγάς ὑδάτων, ταυῦν Torre Vechia. Διον. Ἀλ. γ'.

Οὐήϊοι, οἱ. Veji. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κυριευθεῖσα πρωΐμως ὑπό τῶν Ῥωμαίων ὅτε καί κατεστράφη τό πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἀλ. β', 116. Στράβ.

Οὐήρων, ωνος, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντός τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τό πρῶτον ὑπό τῶν Εὐγανῶν, ὕστερον δέ καταστασθεῖσα καί αὕτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅτε καί ἐκοσμήθη μέ πολλάς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς καί μ' ἓν μέγα ἔτι σωζόμενον Ἀμφιθέατρον· ταυῦν Verona, Βερόνα. Στράβ. ε'. ἔτι δέ καί Βηρών.

Οὐήστινοι, οἱ· Vestini. Λαός τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Οὐιέννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, ταυῦν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Οὐιμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminalis. Εἷς τῶν ἑπτά λόφων ἐπί τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιά Ῥώμη. Στράβ.

Οὐιργίλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἷς τῶν ἐπισήμων καί ἐνδόξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθείς εἰς τήν κώμην Ἄνδες πλησίον τῆς Μαντούας καί ἀκμάσας περί τό 70-19 ἔτος πρό Χρ. ἐπί Καίσαρος Ἰουλίου καί Αὐγούστου ὑπό τοῦ ὁποίου τούτου καί ηὐνοεῖτο μεγάλως· κατά μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψεν ὁ Οὐιργίλιος Βουκολικά καί Γεωργικά ποιήματα εἰς Λατινικήν γλῶσσαν καί τό περίφημον Ἡρωϊκόν ποίημα Αἰνειάδα ἐπιγραφόμενον εἰς δώδεκα βιβλία μιμούμενος καί εἰς τοῦτο τάς ἀθανάτους περιγραφάς τῶν Ἡρώων τῆς Ἰλιάδος καί Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, ἔτι δέ καί ἄλλα τινά μικρά ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

Οὐκαλέγων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας ἐπίσημος διά τήν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν καί πολυπειρίαν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147.

Οὐλθορνος, ὁ, = Οὐολτοῦρνος. ὅπερ ὅρα.

Οὐλίας, ου, ὁ. Πατήρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἄργους. Πινδ.

Οὐλυμπος, ὁ· ποιητκ. ἀντί Ὄλυμπος. Ὁμ. Πινδ.

Οὐλύμποθεν, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. Πίνδ.

Οὖνοι, οἱ, Hunni. Ἔθνος Ἀσιατικόν κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.

Οὐολόγεσος, ὁ, Vologesus. Βασιλεύς τις τῶν Παρθίων ἐν Ἀσίᾳ. Λουκιαν.

Οὐολατέῤῥαι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ὀχυρά τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης ἐπίτινος ἀποτόμου λόφου· ταυῦν Volterra. Διον. Ἀλ. γ'. Στράβ. ε',

Οὐόλσκοι, οἱ, Volsci. Λαός τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περί τήν αὐτόθι θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασηνοῦ ποταμοῦ, ἔχοντες πόλιν ἀρχαίαν τήν Σουέσσαν· Στράβ. Οὐολοῦσκοι. Διον. Ἀλ.

Οὐολτοῦρνος, ὁ, Vulturnus. Ποταμός τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐπί τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καί εἰσβάλλων εἰς τήν θάλασσαν. Στράβ. ε'. ταυῦν Volturno. Οὐλθορνος, παρά Πολυβ. καί Ὀλθορνος, ὁ, Πλούτρ.

Οὖπις, ιδος, ἡ, Ἰωνκ. καί Δωρικ. Ὦπις, ιος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τῆς περί τάς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καί προνοίας. Καλλμ. εἰς Δημ. 204. κατά Σχολστ. ἀπό τοῦ ὀπίζεσθαι τάς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων, ἐλθοῦσα μετά τῆς Ἄργης εἰς τήν νῆσον Δῆλον διά νά προσφέρῃ θυσίαν εἰς τιμήν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας. Ἡροδτ. 4, 35. καί Ἄρατ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Νεμέσεως ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς Ἀνθολ.

Οὐρανία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Διός καί τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρά τοῖς ὕστερον λατρευομένη ἐξαιρέτως ὡς ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας καί τῆς περί τά Οὐράνια σώματα γνώσεως· λέγεται δέ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τόν Λίνον· Τγίν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ

καὶ τῆς Τηθύος· Ὁμ. Ἔμν. Δημ. 423. Ἡσ. Θεογ. 350. — 3) Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδτ. 1, 105. εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάλονα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ νοεροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διάφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανδήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.

Οὐρανίδης, ου, ὁ (-νυ-) κυρ. Τιὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ Οὐρανίδαι, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατρίβοντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἑκ. 148.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (-νυ-). Τιὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅθεν πληθ. Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. Ἡσ. Θεογ. 461. καὶ Οὐρανίωνες, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ θεοί, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοί· Ὁμ. Α, 570.

Οὐρανός, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γῆς· Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φοβεροὺς Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην, εἶτα τοὺς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην καὶ τελευταῖον τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς ἓξ Τιτανίδας. Ὁμ. Ἔμν. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. Ἀπολδρ. α', 1. Κατὰ Διοδρ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανὸς ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του.

Οὔρειον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Torre d'Oro. Στράβ.

Οὔρειος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Οὐρία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Τρία. Λίμνη τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῶν Οἰνιάδων. Στράβ. — 2) = Τρία, Στράβ.

Οὐρίων, ωνος, ὁ, = Ὠρίων. Παλαίφ. 5.

Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ἡροδτ. 3, 8.

Οὐσάργαλα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μεσημβρινῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἔτι δὲ καὶ Σουσάργαλα.

Οὔσβιον, τό. Πόλις τῶν Μαρκομάνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marbach. Πτολ.

Οὐσδίαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.

Οὐσλούντιοι ἢ Οὐολούντιοι. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.

Οὔτιοι, οἱ· Πιθαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὅμορος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡροδτ. 7, 68. κατὰ Λαρχῆρον, οἱ Οὔξιοι ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ιε'. ἢ οἱ Οὐίτιοι ἐν Ὑρκανίᾳ. Στράβ. ια'.

Οὔτις, ὁ· Αἰτκ. Οὔτιν. Ἐπίπλαστον ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου του. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 369, κ. ε. ξ.

Ὀφελέστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 274.

Ὀφέλτης, ου, ὁ· ἴδε Ἀρχέμορος.

Ὀφέλτιος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 302.

Ὀφθαλμίτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἤγειρεν ἐ Νομοθέτης Λυκοῦργος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἐστερήθη ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Παυσ. γ', 18.

Ὀφιεῖς, οἱ· καὶ

Ὀφιονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόραξα καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 94. Εἰς τούτους ἀνῆκον ἔτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Εὔηνον ποταμὸν Βωμιεῖς.

Ὀψιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ· Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Στράβ. ταυτὸν Φορμεντέρα. Mannert. Γεωγρ. Ι. σελ. 407.

Ὄψις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαντινείας. Στράβ.

Ὀφίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς αὐτόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. Τζετζ. Λυκφ. 1192.

Ὀφρύνειον, τό, Ἡροδτ. 7, 43. καὶ

Ὀφρύνιον, τό (-νυ-). Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Ῥεν-Κεβί. Ξενοφ.

Ὄχη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, ταυτὸν Ὄχα.

Ὀχιμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης ἐκ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας. Διοδρ. Σικ. ε', 56.

Ὀχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς Εὐνόστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ὡς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της ἐφόνευσαν τὸν Εὔνοστον, ἀλλ' ὕστερον μεταμεληθεῖσα ἡ Ὄχνη διὰ τὴν παράνομον πρᾶξίν της ἐκρημνίσθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτρ. Ἑλ. ζητ. 40.

Π.

Πάβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Παγαί, αἱ Δωρικ. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὅρα.

Παγασαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πόλεως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγίᾳ, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ.)" Ὕστερον δὲ μετετέθησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον κτισθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡροδτ. 7, 193. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασαῖος, αία, αῖον. Τῶν Παγασῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὤν· — ὁ Παγασασαῖος, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασηΐος, ίη, ΐον, ποιητκ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν· ὁ Παγασηΐος λιμήν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.

Παγασῆς, ῆδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παγασηΐος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 319.

Παγασητικός, ή, όν. Τῶν Παγασῶν ἢ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων· ὁ Παγασητικὸς κόλπος, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Βώλου. Στράβ.

Παγασίς, ίδος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Παγασίς. Μοσχ. Εἰδ, γ', 78.

Παγασίτης, ου, ὁ (ῑ), = Παγασαῖος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.

Πάγασος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πήγασος. Πίνδ.

Παγγαῖον, τό, Pangeus. Ὄρος τῆς Μακεδονίας ἐκτεινόμενον διὰ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Νέστον ποταμόν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ταυτὸν Ἐγριαζοῦ Κασταγνιά. Πινδ. Ἡροδτ. 5, 16.

Παγκάστη, ἡ, = Πακάτη, ὅπερ ὅρα.

Παγκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Λουκ.

Πάγραι, αἱ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 15.

Πάγρασα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Δηστῶν· Πτολ. ζ', 2.

Παγχαία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβ.

Παγώδας, α, ὁ. Βοιωταρχός τις ἐν Θήβαις.

Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον μὲ ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον. Ἡροδτ. 3, 99. κατὰ Mannert κατῴκουν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κίβι.

Παδάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας παρὰ Νεάρχ. α', 33.

Πάδοα, ἡ. Βραχίον τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padusa καλούμενος. Πολύβ. β', 16.

Πάδος, ὁ· Padus. Μέγας ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων παραβάλλει μὲ τὸν Ἴστρον· ἐκβάλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρότερον Ἠριδανὸς καλούμενος, περίφημος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθοποιοῖς διὰ τὴν συμβᾶσαν μεταμόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, ὅτε αὗται θρήνουν περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον τὸν θάνατον αὐτοῦ· ταυτὸν Πόδος, Ρὸ. Πολύβ. Ἀπολδρ.

Παδύανδος, ἡ. Πολις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville ταυτὸν Ποδάνδον. Πτολμ.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, ἴδε Παιήων.

Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσαι δύω δήμους ἀνήκοντας εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθύπερθεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπενερθεν Παιανία. Ἁρποκρ. — ὅθεν, Παιανιεὺς δῆμος, Ἡροδτ. ι, 60. καὶ Παιανεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὤν· Δημοσθ.

Παιάνιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ. Πολύβ.

Παιδάριτος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η', 33. Ἰσοκρ. καὶ Παιδάρητος, παρὰ Πλουτρ. Λυκ.

Παιήων, ονος, ὁ· καὶ Παιάν ἢ Παιών. Παρ' Ὁμήρ. καλεῖται οὗτος ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Αἰδην καὶ Ἄρην, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὁμ. Ἰλ. Ε. 401 καὶ 899. παρβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀπεδίδετο τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον ὡς θεὸν τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὁμ. Ἔμν. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1. ἐνθα εἴλεικται ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἔτι δὲ Παιὰν ὡς Ἐπίθετ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἰσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὁμήρ. εὕρηται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ῶνος, παρὰ Σόλ. λείψ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 636.—

3) Ἐπιθ. πολλῶν ἄλλων θεῶν ἀντὶ τοῦ σωτὴρ λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου, Ὀρφ. Ἅμν. 8, 12. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ἅμν. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ἅμν. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἔτι δὲ Παιονία, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφόρου τῆς ἰάσεως λογιζομένης. Παυσ. α', 34. (Κατά τινας παράγεται ἡ λέξις Παιήων ἀπὸ τοῦ παίω, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε παίσας τὸν ἐν Δελφοῖς Πύθωνα δράκοντα. παρβλ. Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. ιε'. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πάω, = παύω, ὡς καταπαύων τὰς νόσους. Ἐτυμ. Μεγ. ἢ ἐκ τοῦ πάω, = πιπάσκω, τρέφω, βοηθῶ, ἄρα βοηθός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Ἅμν. Ἀπολ. 272.)

Παιονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ὀρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡροδτ. 5, 13. — 2) = Παννονία, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅπερ ὅρα.

Παίονες, οἱ, Ἐνικ. Παίων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848. συνίστουν δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ Θουκ. β', 96. οἱ Γραῖοι καὶ Λααῖοι. — 2) = Παννόνιοι. Ἡρωδν.

Παιονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρῴων. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 339.

Παιονική, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἡ χώρα τοῦ Παίονος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἐν εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι πλησίον τῶν Σταγείρων· Ἡροδτ. 7, 125.

Παιονικός, ή, όν. Τῶν Παιόνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡροδτ. — 2) Παννονικός.

Παιονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὖσα, ἰδιαιτ. θηλκ. τοῦ Παιονικός. Ἡρόδτ. 4, 33.

Παιόπλαι, οἱ. Λαός τις τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Ἡροδτ. 7, 113.

Παῖος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀντικρὺς πλησίον τῆς κώμης Κονδυλέας περὶ τὸν Λάδοντα ποταμόν. Ἡροδτ. 6, 127. καὶ Πάος, ἡ, Παυσ. η', 23.

Παισίκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ Ἰαξάρτου. Ἡροδτ. 3, 91. ἔνθα πρότερον Παυσίκαι ἐγραφτ.

Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐρήμη. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 612. Ἡροδτ, ἔτι παρ' Ὁμήρ. Ἀπαισός.

Παῖτοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Θράκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ἡροδτ. 7, 110. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 979. εἴληπται ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας· — ὅθεν Παιτικός, ή, όν, τῶν Παίτων ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παιτική, χώρα τῆς Θράκης μεταξὺ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρρ.ιαν.

Παίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἠλιδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν αὐτόθι χώραν Παιονίαν. Παυσ. Ε', 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδες. Παυσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἴδε Παίονες.

Παιών, ῶνος, = Παιήων, — ὅθεν Παιώνιος, ία, ιον, τοῦ Παιῶνος· ἡ Παιωνία, Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ.

Πακάτη, ἡ. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Ἀφροδίτην του. Λουκ. Εἰκ. 7. ἡ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 34. γραφ. Παγκάστη φαίνεται ὀρθότρ.

Πάκτυες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 67.

Πακτύη, ἡ. Πολίχνη τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡροδτ.

Πακτύης, ου, ὁ. Λυδός τις, ὁ ὁποῖος ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἐσώθη διὰ βοηθείας τῶν Κυμαίων εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτόθι πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡρόδτ. 1, 153. — 2) Ὄρος τῆς Ἰωνίας κείμενον ἄνωθεν τῆς Μαγνησίας. Στράβ.

Πακτυϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καβούλ. Ἡροδτ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἔκειτο ἡ πόλις Κασπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας· — ὅθεν Πακτυϊκός, ή, όν. Τῶν Πακτύων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Πακτύων ἀνήκων. Ἡρόδτ,

Πακτωλός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἕρμον.

Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενῳ. Ἑλ. γ', 1, 6. ἴδε Γάμβριον.

Παλαιμόνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέρνου ἢ κατά τινας τοῦ Ἡφαίστου, ἐξ Ὠλένου πόλεως τῆς Αἰτωλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύο πόδας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 202. ἴδε Παλαίμων, ἀριθ. 2.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Κλητκ. Παλαῖμον. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς θαλάσσιος θεός, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθὸς καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Πορτουμνάλια κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου μηνός· Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 261. Κατὰ Παυσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος ψερθὲν ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐτάφη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἐσύστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. Κορ. 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρέως. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὅρα.

Παλαιρός, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαιρεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. 6, 30. ἐκ χειρογρ, ἔνθα πρότερον Παλιρεῖς ἔκειτο.

Παλαιστής, οῦ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν εἰδὸς ἀθλητοῦ ἦλθεν καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Λυκοφρ. 41. καὶ Τζέτζ. αὐτοθ.

Παλαιστινοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.

Παλαιστίνη, ἡ (ῑ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὁριζομένην ὀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορον μὲ τερπνὸν καὶ εὐκραέστατον κλῖμα. Τὰ μεσόγειαμέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατῴκουν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες δώδεκα φυλὰς καὶ δύο βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐχωρίζετο δὲ ἅπατα ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτόθι κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ἀπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαίαν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Παλαιστίνη παρ' Ἡρόδτ. ἡ Παλαιστίνη Συρίη, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίη, Ἡροδτ. 2, 104.

Παλαιστινός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θράκῃ ποταμὸς Στρυμὼν Παλαιστινός, ὅτε ὁ βασιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν καὶ ἐπνίγη. Πλούτρ.

Παλαίτυρος, ἡ· ἴδε Τύρος.

Παλαίφατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατά τινας ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη μόνον τὸ πρῶτον· Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 182.

Παλαίχθων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰτχ. Ἱκετ. 265.

Παλαμήδης, ους, ὁ· Αἰτκ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων διὰ τὴν σοφίαν καὶ βαθεῖαν συνεσίν του, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐβίασε δι' ἀπατηλοῦ τρόπου τὸν Ὀδυσσέα νὰ συνεκστρατεύσῃ καὶ οὗτος ὅτε ὑπεκρίθη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, ἀλ ὁ καὶ ἔκτοτε προέκυψεν ἡ μεταξὺ τῶν δύω τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δολίως ὡς προδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπεισε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας στρατηγοὺς νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν· Ὑγίν. μύθ. 105. Σχολστ. εἰς Εὐρπ. Ὀρεστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κύβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ φημίζεται ὡς εὑρετὴς τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ζ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195. Ἀπολδρ. γ', 2, 3. ὑπῆρχε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων ποιητῶν, ἀστρονόμων καὶ ἰατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουΐδ. ἠφανίσθησαν πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεατικός, οὗτος ὠνομάζετο Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· Πλάτ. Φαιδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ή, όν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερόμενος· τὸ Παλαμηδικὸν ἐξεύρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστφ. Βατρ. 1488.

Παλάνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταὐτὸν Φάλκο. Πτολ.

Πάλαντα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικας) ταὐτὸν Balagne. Πτολ. ε', 2.

Παλάντιον, τό, ἴδε Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἔκειτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσα-

ρος Αὐγούστου καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαί· Στράβ. ὁ Παλλάντιος λόφος, Αἶλ, ποικ. Ἱστ. ια', 21. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦτο ἀπό τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλουμένης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλάντιον μετεσχηματίσται ὕστερον, Παλάτιον. Παυσ. η', 43. Διον. Ἁλ. α'.

Παλεῖς, οἱ· Ἰωνικ. Παλέες. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. εὕρηται ἔτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πάλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Λιξοῦρι. Σχολ. Θουκ. α'. 27. Στράβ.

Παλεύς, έως, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Πηλεύς. Τὶς τοῦ Κεφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Πάλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλίκη, ἡ (ῑ). Palica. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι λίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Παλικοί, οἱ. Παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἰτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἴδιον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδρ. Σικ. ια', 89. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειῶδες ὕδωρ θεωρουμένη ἱερὰ ὑφ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὅρκον τινά. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πύλας καὶ οὖσα μητρόπολις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν. Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ Παλίνουρον, Palinurum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Παλίνουρος. Στράβ. τανῦν Capo Palemido.

Πάλιον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Πήλιον. Πινδ.

Παλιρεῖς, οἱ, ἴδε Παλαιρές.

Παλλαδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἕλλην Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδιον, τό (-υυυ). Ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἐξαίσιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῶαν καὶ ἀκατάπορθητον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἠθέλεν εὑρίσκεσθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδιον τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἴλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ξύλου κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος καὶ φυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτόθι Ἀκρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διατηρήθη ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡρωδ. α', 45. ε', 15. Πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἠθέλον νὰ λέγωνται ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι Στράβ. 3'. Παυσ. β', 23. Ἀπολδρ. γ', 12. 3. — 2) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο οἱ Ἐφέται καὶ ἔκριναν τὰ ἀκουσίως γινόμενα ἐγκλήματα. Πλούτ.

Παλλάδιος, ία, ιον (-υυυ). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Γαλληνὸν καὶ συγγράψας θεωρίας εἰς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντίδης, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Πάλλαντος, πληθ. οἱ Παλλαντίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐριπ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ὃ ὁ καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλάντιον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐεσπεσιανὸς ἐχορήγησε πολλὰ δικαιώματα. Παυσ. Διοδ. Σικ. καὶ Παλάγτιον, παρὰ Ξενφ. — ὅθεν, Παλλαντιεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) = Παλάτιον, ὅπερ ὅρα.

Παλλάς, άδος, ἡ (ᾰ) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ μετὰ τοῦ Ἀθήνη ἡ Ἀθηναίη ἀπαντάμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ θεὰ αὕτη κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὡς ἀεὶ πάλλουσα καὶ σκιρτῶσα κινουμένη πανταχοῦ· κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ ἀνετράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὕτη ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συναναστράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὕται πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς πυγμῆς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροσεξίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασα ἡ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδος Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπ' ὅπου πεσὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφέρθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — ὅθεν, Παλλάδος πέτρα, ἡ. Ὄρος πλησίον τῆς Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο. Εὐρπ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Κλητκ. Πάλλα. Πατὴρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. — 2) Τὶς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἰς τῶν Τιτάνων, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολδρ. α', 2, 2. — 3) Τὶς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 4) Τὶς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι· Ἀπολδρ. γ', 15, 5. — 5) Τὶς τοῦ Λυκάονος βατιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Παλλάντιον· Παυσ. η', 44.

Παλλατίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος· αἱ Παλλατίδες πέτραι, ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἄργους. Καλλμ. εἰς Παλλ. 42.

Παλληνσῖος, αία, αῖον, καὶ Παλληναιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ὢν ἐν Μακεδονίᾳ, κλίτεα Παλήναια, ὑψώματα περὶ τὴν Χερσόνησον Παλλήνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 599. καὶ ὡς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλλήνη, ἡ. Μικρὰ Χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου· Ἡροδτ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἐνθα ἡμαρτ. Πελλήνη ἔκειτο· — ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Χερσόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς ἠπείρου· Θουκ. — ὅθεν, Παλλήναιος καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὖσα ἀποικία Ἑλλήνων· Στέφ. Βυζ. τανῦν νέα Κατσάνδρα. — 3) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παλλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας· ἴδε Ἀστερία.

Παλληνίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδτ. 1, 62.

Πάλμυρα, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὖσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπικρατείας, ὑπὸ Ἰώσπ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρξεν ἀκμαῖον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκίας, πολλαὶ δὲ κολοσσιαῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ εὐπρέπιζον αὐτήν, τῶν ὁποίων πολλὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ. Στέφ. Βυζ. τανῦν Ταδμόρ· — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικ.

Παλμυρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὖσα ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ δεκαεκτὼ πόλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὕτη μετὰ ταῦτα ἓν ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν περίφημον Παλμύραν.

Πάλμυς, υος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἱπποτίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 792.

Πάλτος, ἡ. Πόλις τῆς Κασιώτιδος χώρας ἐν Συρίᾳ, τανῦν ἐρείπια Βάλδο λεγόμενα. Στράβ. ιε'.

Πάμισος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν· Ἡροδτ. 7, 129. — 2) Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, τανῦν Πιρνάτζα. Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Παμμένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Πάμμελος, ὁ. Μεγαρεύς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 3', 4.

Πάμμων, ονος, ὁ. Τὶς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ.

Παμπανίς, ίδος, ἡ. Πολίχνη τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς τῆς Τεντύρας.

Παμφάγος, ὁ (ᾰ) Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔφαγε ποτὲ ἕνα ὁλόκληρον βοῦν· Ὀρφ. Ὕμν. ια', 6. Spanh. εἰς Καλλμ. Ὕμν. Ἄρτ. 148.

Παμφάης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Πινδ. — 2) Κάτοικός τις τῆς

Ἰριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ πέμψας δῶρον πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἄμαξαν μεστὴν ἀργυρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 27.

Ἀμφία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ἄκρας τῆς Τριζωνίδος λίμνης. Πολύβ. ε', 7.

Ἀμφίλοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Ἡγίν. μύθ. 170. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 174. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας ὅτε ἦλθον ἱκέται μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 385. καὶ Σχολιαστ. αὐτοῦ. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ τραγικὸς ποιητής· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 313. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται παρὰ Σουΐδᾳ ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθην. α', 4.

Ἀμφυλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος καὶ ἐσυστήθησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡροδ. 7, 91.

Ἀμφυλιακός, καὶ Παμφυλικός, ἡ, όν. Τῆς Παμφυλίας ἢ εἰς τὴν Παμφυλίαν ἀνήκων· Πλούτ. Στράβ.

Ἀμφύλιος, ία, ιον (υ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαγος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα περὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στράβ. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Πάμφυλος· Διον. Περ. 127. Στρβ.

Ἀμφυλίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παμφύλιος. Διον. Περ. 854.

Ἄμφυλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, οἵτινες τὸ ἀνέκαθεν Σύροι καὶ Φοίνικες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀνεμίχθησαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεοτρ. Εἰδ. ιέ', 88. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου. Ἡροδ. 5, 68.

Ἀμφυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλίς ἢ Παμφύλου ἔγγονοι. Πινδ. Πύθ. 1, 12. Ἀπολλόδ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἀμφως, ω, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἔγραψεν Ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα ψαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παυσ. Βοιωτ. καὶ Ἀττικ. Ὕμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τούτου ἀναφέρει ἔτι ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὅμηρος τοὺς ὕμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 206.

Ἀν, Πανός, ὁ. Ἀρχαία τις Θεότης τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν ποιμένων καὶ διατρίβουσα συνήθως εἰς τὰ ὄρη, δάση καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας. Καθ' Ὅμ. Ὕμν. ιη'. ὑπῆρχεν ὁ Πὰν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, κατὰ δὲ Ἡροδ. 2, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παυσ. η', 30. ἐπεριστάνετο δὲ μὲ ὦτα καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν τράγου, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατῶν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς δρυμοὺς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τέρπων διὰ τῆς ἁρμονίας του τὰ νέμοντα ποίμνια τῶν ἐγχωρίων ἢ ὁδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασκίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς θηρία, οὗτος δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς αἰγοκέρου. Συνοδεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἐγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σατύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς παρατάξεις καταπλήξας τοὺς ἐχθροὺς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὁ Πὰν μεταξὺ τῶν ἐκτὸς πρωτίστων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένδης παριστανόμενος μὲ μορφὴν ἑνὸς ζωντανοῦ τράγου εἰς τὴν πόλιν Χέμμιν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανόπολις. Ἡροδ. 2, 46. 145. Στέφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε παρεσταθη βοηθὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 6, 105. — Πληθ. οἱ Πᾶνες, τέκνα τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Φαῦνοι λεγόμενα. Πλάτ. — ὦ Πᾶνες, ἐκφώνησις προξενουμένη συνήθ. εἰς τὴν θέαν αἰφνιδίου τινὸς καὶ τερατώδους ἀντικειμένου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1061. — ὅθεν Ἐπιθ. Πανεῖος, Πάνιος καὶ Πανικός, ἅπερ ὅρα κατωτ.

Παναθήναια, τά. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀθήναια καλουμένη, ὕστερον δὲ ἀναιρεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ὠνομάσθη Παναθήναια πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, οἵτινες πρότερον εὑρίσκοντο ἐσπαρμένοι ἐφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κώμας καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἰδίως λεγόμενα μεγάλα Παναθήναια ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθήναια, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἴδη ἀγώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνὸς πλοίου κινουμένου διὰ μηχανῶν καὶ τεχνικῶν κωπίων διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια ἐορτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατά τινας ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ἡροδ. 5, 56. Ἀπολλόδ. γ', 14, 6.

Παναθηναϊκός, ή, όν. Τῶν Παναθηναίων ἢ εἰς τὰ Παναθήναια ἀνήκων. Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, ἡ γινομένη τελετὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις. Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προσυπακ. ἄθλα· οἱ τελούμενοι ἀγῶνες ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. Αἰλιαν.

Παναθήναιος, αία, αιον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθήναια ἄεθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάναινος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ 86 Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ἔτι δὲ εὑρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντὸς τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Διὸς πολλαὶ ἄλλαι εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παυσ. ε', 11. Πλιν.

Παναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 38.

Παναίτιος, ὁ. Τὶς τοῦ Σωσιμένους Τηνίος, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον· Ἡρόδ. 8, 82. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατά τινας γράψας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος· Περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοραι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Παναιτώλιον, τό. Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων λαῶν, συγκροτουμένη ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπὸν τὴν διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐκλέγετο συνήθως εἷς στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων· ἐσυγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παρατάξεως καὶ πολυτελείας, καθ' ἣν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ ἐπανηγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θουκ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ὠροπόν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 702. Παυσ. α', 34.

Πάνακρα, τά (υ-υ). Ὄρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μὲ τὴν αὐτόθι Ἴδην. Καλλιμ. εἰς Δι. 50. — ὅθεν, Πανακρίς, ίδος, ἡ. Τῶν Πανάκρων ἢ ἐκ τῶν Πανάκρων οὖσα.

Πάνακτον, τό. Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. ε', 42. Δημ.

Πανάρετος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου. Αἰλ.

Παναχαία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Αἴγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 24.

Παναχαιΐς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. γῆ, = Ἀχαΐα ἅπασα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 243. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἴδιον ναὸν ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἐξειργασμένον. Παυσ. ζ', 20.

Παναχαιοί, οἱ. Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανέλληνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73, 159.

Πανδάρεος, ὁ (ᾱ). Ἐφεσιάς τις ζῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐχάρισεν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται οὐδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδὼν γυνὴ τοῦ Πολυτέχνου. Ἀντ. Λιβ. 11. — 2) Τὶς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Ἠλεκθήραν ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 518. Τ, 66. ὅρα Ἀηδών.

Πάνδαρος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τοξότης, καθ' Ὅμ. λαβὼν τὸ τόξον του παρ' αὐτοῦ τοῦ Α-

ΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚ ΕΛΛΕΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

πόλλωνος, ἡγεμὼν τῶν Λυκαίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πληγώσας τὸν Μενέλαον δὲν ἀφῆκεν οὕτως νὰ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους· Ὅμ. Ἰλ. Β, 827. Ε, 277.

Πανδατωρεία, ἡ· Pandataria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ', 1.

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πανδελέτου, συκοφάντου τινὸς ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδέλετον ἀνήκων· αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι. Ἀριστφ. Νεφ. 920.

Πάνδημος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατά τινας ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε συνῴκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν· Παυσ. α', 2, 2. ἔτι δὲ ἐν Θήβαις εὑρίσκετο ἐν ἄγαλμα αὐτῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. θ', 16.

Πάνδια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίωνος, τῆς ὁποίας ἡ ἔναρξις ἐγίνετο εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Πανδίη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης. Ὅμ. Ὕμν. λβ', 15.

Πανδιονίδης, ου, ὁ (– – υυ –). Τὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς. Διον. Περ. 1024.

Πανδιονίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἡσ. Ἔρ. Ἡμ 568. — 2) Ἐπίθτκ. Τοῦ Πανδίονος ἢ ἐκ τοῦ Πανδίονος καταγομένη, ἡ Πανδιονὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίονος. Δημ. καὶ, ἡ Πανδίονος φυλή. Λουκ.

Πανδίων, ονος, ὁ (ι) ὁ πρῶτος. Τὸς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὸ 1463 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον ὡς λέγεται ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰσάξαντες πρῶτον αὐτόθι τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὸν Τηρέα βασιλέα τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην· ἴδε Τηρεύς· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἐρεχθεύς. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1300 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιαδούσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου. Διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίονος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες οἱ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανέκτησαν αὐθις τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολδρ. γ', 15, 1. Ἐτιμᾶτο δὲ ἀκολούθως ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἥρως μὲ μίαν ἐτήσιον ἑορτὴν ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ἡρῷον. Παυσ. α', 41. — 3) Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Τὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολδρ. γ', 1, 4. — 5) Ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας· Ὅμ. Ἰλ. Μ, 372. — Ἀνδριὰς τοῦ Πανδίονος· ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως Πανδίονος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστφ. Εἰρ. 1183. Δημ. — Τοῦ Πανδίονος ἄστυ, = Ἀθῆναι· Δημ. ἡ Πανδίονος, προσυπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.

Πάνδοκος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 490.

Πανδοσία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, εἰς τὴν ὁποίαν νικηθεὶς ἐθανατώθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· τανῦν Anglona. Στράβ. β'. Λιβ.

Πανδρόσιον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ', 14, 2.

Πάνδροσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀδελφὴ τῆς Ἕρσης καὶ Ἀγλαύρου. Ἀπολδρ. γ', 14, 2. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήρυκα. Πολυδ. η', 9. κατὰ Παυσ. α', 27. Εἶχεν αὕτη ἐν ἴδιον ἱερὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὕτη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὴν ἐκόσμησε μ' ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπροίκισε μὲ τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδειότητα, καὶ αἱ Ὧραι μὲ παντὸς εἴδους θελγητρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ πεμφθὲν κιβώτιον παρὰ τῶν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἠθέλον οὗτοι νὰ τιμωρήσωσι τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατετήκοντο οἱ θνητοί. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 81. Ἀπολέρ. α', 7, 2. — 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. σύντροφος τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐριννύων, θεὰ τῶν δεινῶν καὶ βατάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδωρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου. Ἀπολδρ. γ', 15, 1.

Πανεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Πανὸς ἢ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — ὅθεν, Πανεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακμ. δείματα, = Πανικοὶ φόβοι, οἱ ἀπροσδοκήτως καὶ αἰφνης συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἐνὸς πλήθους ἀνθρώπων ἢ θηρίων ἄνευ προσγνωσμένης τινὸς αἰτίας, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανός ὅτε οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἐκστρατείαν κατεφόβισεν τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἠχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα· Λουκ. Βακχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πὰν ἀνέβαλε τοιοῦτον φόβον εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 6, 105.

Πανέλληνες, οἱ, Δωρ. Πανέλλανες. Ὅλοι ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, ἢ τὸ ὅλον γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Πλουτ. Παυσ.

Πανελλήνιος, ὁ· Ἐπίθτ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Αἰακὸς ἕνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μεσηστείας τον ἠλευθέρωσεν ὁ θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν φθοροποιὸν ἀνομβρίαν. Παυσ. α'. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Παυσ. α', 18.

Πάνθεια, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενφ. Κυρπ. — 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Φιλοσόφου. Λουκ.

Πανθιαλαῖοι, οἱ. Φυλή τις τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζῶσα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 1, 125.

Πανθοίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 756. καὶ ὁ Εὔφορβος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 808.

Πάνθοος, συνηρμ. Πάνθους, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀρσύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἐδιώρισεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπολλωνος· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος. Ὅμ. Ἰλ. Γενκ. Πάνθου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 9. Δοτκ. Πάνθῳ, αὐτοθ. 40. Ὀνομαστκ. Πάνθους, παρὰ Λουκ. Ἀλεκ. 17.

Πανιαρδίς, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 9.

Πανιάς, άδος, ἡ. Πανική, τοῦ Πανός. Νονν.

Πανικός, ἡ, όν (Πάν). Τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοὶ φόβοι, = Πανεῖα. Πλούτ.

Πανίτης, ου, ὁ. Μεσσηνιός τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύο διδύμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡροδτ. 6, 52.

Πανιώνιον, τό. Ἄλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς κοινὸς τῶν Ἰώνων ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἡροδτ. 1, 143. καὶ ε. ξ. Στράβ.

Πανιώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς πάντας τοὺς Ἴωνας ἀνήκων, κοινὸς ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰώνων. Τὰ Πανιώνια, προτυπακμ. ἱερά, ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡροδτ. 1, 148. — 2) Ἀνὴρ Χῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ εὐειδεῖς παῖδας καὶ ἐκτέμνων αὐτοὺς, τοὺς ἐπώλει ὡς εὐνούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡροδτ. 8, 105.

Παννόνιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παννονίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ Στράβ. Διον. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες λεγόμενοι, ὄντες ἓν μέρος τῶν ἰδίως Παννονίων.

Παννονία, ἡ. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις καὶ τὰ ὅρια εὑρηνται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ τοῖς ὕστερον Γεωγράφοις καὶ ἐξαιρ. παρὰ Πτολεμαίῳ βιβ. β', 15. καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὡρίζετο ἅπασα ἡ Παννονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ἄνω Μοισίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἄνω Αὐστρίαν Στυρίαν τὴν κάτω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὖσα κατὰ Πτολμ. διῃρημένη εἰς ἄνω Παννονίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Παννονίαν κειμένην πρὸς ἀνατολάς.

Πανυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἐλθὼν μετὰ

τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνείου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύονα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβόων ἐκστρατείαν. Ἀπολλδ. β', 4, 7.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, ταυῦν Βλάστιος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 307. Ὀδ. Λ, 581. Στράβ. κατά Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὕστερον καὶ Φανοτεύς. — ὅθεν, Πανοπεῖς, οἱ κατοικ. Ἡροδτ. ἡ Πανοπέων πόλις Ἡροδτ. 8, 35. ἡ Ὀνομαστκ. Πανοπέαι ἠμαρτμ. ἐσχηματστ. ἐκ τῆς Αἰτκ. Πανοπέες ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡροδτ. 8, 34 καὶ Παυσ. ί, 4.

Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡσ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Πανόπολις, ἡ, ἴδε Πανός πόλις.

Πανοπτης, ὁ Ἐπώνυμ. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ὅρα.

Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμὴν εὐπορίας καὶ δόξης· ταυῦν Παλέρμον. Θουκ. ς', 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἀχαΐας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπάκτου· ταυῦν Τεκέτ. — 4) Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 1, 157. Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμῖτις, ιδος, ἡ, τοῦ Πανόρμου ἢ ἐκ τοῦ Πανόρμου οὖσα. Πολύβ.

Πανός ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος μὲ ἓν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παυσ.

Πανός πόλις, ἡ, Διοδρ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὕστερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολικοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Περσέως· πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμις. Ἡροδτ. 2, 85. Διοδρ. Σικ. α', 18.

Παντάγνωτος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡροδτ.

Παντακίας, ὁ, Pantagias. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. ς', 4.

Παντακλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πανταλέων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλυάττου βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου Ἡροδτ. 1, 92.

Παντάρης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῶν Γελῴων ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Παντικάπαιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἕνα προστφνῆ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὴν καθέδραν τῶν ἡγεμόνων ἑνὸς αὐτόθι μικροῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. ς'. ἔτι δὲ καὶ Βόσπορος καλουμένη, κατὰ Οὐολφ. εἰς Δημ. Λεπτ. ταυῦν Κέρτσχ. — ὅθεν, Παντικαπαιεύς έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Παντικάπης, ου, ὁ (-υυ-). Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις καθ' Ἡροδτ. 4, 54. πηγάζων ἐκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην· ταυῦν Σαμάρα. Διονσ. Περιηγ. 314.

Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὄξον ποταμόν, ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡροδτ. 3, 92.

Παντίτης, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡροδτ. 7, 232.

Πανύασις, ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, κατὰ Σουίδ. ἐκ τῆς νήσου Σάμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρναττοῦ, συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἓν ἐπικὸν ποίημα Ἡράκλειαν ἐπιγραφόμενον ἢ πράξεις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερόμενα ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλδ. α', 5, 2. Ἀθήν. β', 2. Παυσ. ί, 8.

Πάνυσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ. Πτολμ.

Παξοί, οἱ, Paxae. Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ τῆς Κερκύρας καὶ Λευκάδος· ταυῦν Παξός καὶ Ἀντίπαξος. Πολύβ.

Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.

Παπειρίνη νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.

Πάπρημις, ιος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοῖς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.

Παπρημίτης, ου, ὁ (ι). Τῆς Παπρήμιδος. ὁ Παπρημίτης νομὸς ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξὺ τοῦ Χεμμιτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.

Παράδεισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.

Παραιβάτης, εω, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.

Παραίβιος, ὁ (υ-υυ). Πιστὸς ὁπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θράκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Ἁμαδρυάδων νυμφῶν, ἀγείρας αὐτῇ ἕνα βωμὸν ὅτε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, κόψας μίαν ἱερὰν αὐτῆς δρῦν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 458. καὶ Σχολστ. αὐτόθι.

Παραιτάκαι, οἱ, = Παραιτακηνοί, ὅπερ ὅρα.

Παραιτακηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· ταυῦν Βουρουδιέρτ. Στράβ. Πτολ.

Παραιτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς χώρας ἐν Περσίδι, καταγόμενοι ἐκ Μήδων καὶ διάγοντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν. Στράβ. Παρητακηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Παραιτάκαι (ᾱ). Ἀρριαν.

Παραιτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προσφυὲς λιμένα. Στράβ. ἡ Παραίτονία. Θουκιδ. καὶ Ἀμμωνία.

Παραλάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ἡροδ. βασιλήϊοι Σκύθαι λεγόμενον. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πάραλος, ὅπερ ὅρα.

Παράλιοι, οἱ (υυυ-). Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλος. Θουκ. γ', 9, — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτόθι παράλια μέρη. Θουκιδ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Παράλου.

Πάραλοι, οἱ, = Παράλιοι. Ἡρόδτ. 1, 59. Ἀριστφ. Ἀνσ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ πλοίου Παράλου καλουμένου. Θουκ. ἡ', 93.

Πάραλος, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἓν στενὸν μέρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ἕως τῶν Ἀθηνῶν. Θουκιδ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3) Προσυπακμ. ναῦς. Ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα ἦταν διωρισμένα διὰ τὰς κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Τίος τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτόθι νόσου ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Τίος τοῦ Δημοσόκου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὅρα.

Παραποταμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, κειμένη βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33. Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν· ὅθεν, Παρασώπιοι, οἱ κατοικοῦντες μικρόν τινα κώμην παρὰ τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. χώρα. Ἓν μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κείμενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀρκτικῶς τῆς Λιλαίας. Στράβ.

Παραυαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Αὔαν ποταμόν. Θουκ. β', 80. — ὅθεν, ἡ Παραυαία, χώρα τις ὀρεινὴ περὶ τὸν Αὔαν ποταμὸν ἐν Ἠπείρῳ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Εὐρυμέδοντα, Νεφαλίωνα, Χρύτην καὶ Φιλόλαον. Ἀπολδ. γ', 1, 2.

Πρεισάδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 909. = Παρισάδης παρὰ Διοδρ. Σικλ. καὶ Παραισάδης, παρὰ Στραβ.

Παρθάων, ονος, ὁ, = Πορθάων, ὅπερ ὅρα.

Παρθεινοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Παρθηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθινοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πίνδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆσος Σάμος. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 49. Στράβ.

Παρθενίαι, οἱ, ἐνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖδες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὕτως ἐκλήθησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνίας πόλεμον ἀπὸ τὰς ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειφθείσας γυναῖκας ἐκ μὴ νομίμου συνοικήσεως, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν ἀτυχῆ στάσιν τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν νὰ κάμωσιν ἐπὶ κοινῆς ἐκκλησίας, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρκίνης. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας. Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ αὐτόθι Κιμμερίου Βοσπόρου, κλη-

θεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας· τανῦν Βαρτενία. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐκλήθη δὲ Παρθένιος ὡς πλάττεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούετο συνήθως ἡ Ἄρτεμις· τανῦν Γερεδασού. Ἡσδ. Θεογ. 344. Ὁμ. Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ία, ιον. Τῆς Παρθένου, Παρθενικός. Τὸ Παρθένιον φρέαρ, = Καλλίχορος, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ. Ὁμ Ἅτμν. Δημ. 99.

Παρθένιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐρανισθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἕτερος συγγραφεὺς Ἕλλην Φωκαεὺς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουΐδ. Γραμματικὸς καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. IV, σελ. 305.

Παρθένοι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἔτι δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Ταχύνθου καὶ τοῦ Λέω, αἵτινες παρθένοι ἔτι οὖσαι, ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουΐδ.

Παρθενίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύριον ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενόπαια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Παρθενόπη. Ἀνθολγ.

Παρθενοπαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολδ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολδρ. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήρη. Ἀπολδρ. β', 7, 8. Παυσαν. η', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. Παυσ. ζ', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενόπη. Στράβ. α. Σχολ. εἰς Ὀδσ. Μ, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Παρθενόπης, ἥτις εἶχεν ἐνταῦθα ἕνα ἴδιον βωμόν, τὸν ὁποῖον ἠγειραν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ὅτε αὕτη μὴ δυνηθεῖσα ὡς λέγεται νὰ γοητεύσῃ διὰ τῆς μελῳδίας της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπνίγη ὑπὸ τῆς λύπης, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη τὸν περίφημον ἐν Ἀθήναις ναόν της Παρθενῶνα καλούμενον. Παυσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Τζῆν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ. Ὁ περίφημος καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δι' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατεσκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, παριστᾶνον αὐτὴν ἔνοπλον ἔχουσαν ὕψος τριάκοντα ἐξ Γαλλικῶν ποδῶν· ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκδ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόδρ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἓν κοινὸν τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐναπέθετον πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς θησαυρούς των.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθεινοί, ἴδε Πάρθος.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἓν μέρος τῆς Ὑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡροδτ. 3, 93. Ἕως τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπετέλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελῆ τοῦ Περσικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συρικοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κατασταθεῖσα μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἓν μέγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολεμήσασα πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἤτις καὶ Παρθυηνὴ παρὰ Στράβ. καὶ Παρθυαία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὡρίζετο ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ὑρκανίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μηδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ς', 5. Πλίν. καὶ ἐδιῃρεῖτο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰς τὴν Κομισηνήν, Παρθυηνήν, Χωρηνὴν ἢ Χοροανὴν, Ἀρτιεηνὴν καὶ Ταβιηνήν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ὄνομα Παρθία εὕρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡρωδν. ς', 6.

Παρθικός, ἡ, όν. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας ὤν· οἱ Παρθικοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθίνοι, οἱ, = Παρθεινοί, ὅπερ ὅρα.

Πάρθιος, ία, ιον, = Παρθικός. Ἀνακρ.

Παρθίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα· καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, ἀντὶ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθικῆς χώρας, λέξις Σκυθική, συμαίνουσα φυγάδα. Ἡρόδτ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρωδν.

Παρθονικικός, ἡ, όν (νίκη). Τὰ Παρθονικικά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν βιβλίον, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθηνῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Παρθυαία, ἡ, = Παρθία, Στράβ.

Παρθυαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στράβ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παριανός, ἡ, όν, Ἰωνικ. Παριηνός, ἴδε Πάριον.

Παρικάνιοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παρικάνης ἐν τῇ Περσίᾳ, κατὰ Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 92. 7, 86. ἀναφέρονται ὡς ὅμοροι τῶν Μηδῶν — 2) Λαὸς Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζων ἓν μέρος τῆς δεκάτης ἑβδόμης σατραπείας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡρόδτ. 7, 68.

Παρίεννα, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Πάριον, τό (νυν). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· τανῦν Καμάρες. Ἡρόδτ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ία, ιον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ιδος, καὶ Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτιατκ. Πάριν (υν). Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλέξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὰ ποίμνια, ἦλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὁποία ἐξ αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς λοιπὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βεβαίαν ἀνταμοιβὴν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τότε γυναικῶν. Μετά τινα καιρὸν πεμφθεὶς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς λέγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπαγεῖσαν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴν τοῦ Πριάμου καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἠράσθη τῆς ὡραίας αὐτοῦ γυναικὸς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς αὐλῆς της, ἔφυγεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ἔδωκε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὅλων τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον διὰ τὴν πραχθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἦλθον μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ὁλόκληρα ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μὲ κοινὸν ὄλεθρον ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολεμήσας εἰς διαφόρους συμπλοκὰς ἐναντίον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου του Μενελάου, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 325. Λυκόφρ. 917. Τζῆν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἔλαβεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰνώνην θυγατέρα τοῦ Κεβρήνου ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Παρεισάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ (Seine), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λουκοτεκίαν, τανῦν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Parmo. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ὑπῆρχε δὲ αὕτη ἀρχαιοτάτη πόλις, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· τανῦν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Παρμήστης, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ι). Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπδ. μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέροχον σοφίαν καὶ ἀρετήν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλάνθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἐλεάτας. Ἔγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ βιβλία εἰς ἔμμετρον φρᾶσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. θ', 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. ἔζησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώ-

ρισε προβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ί.

Παρμενίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἡγεμὼν τῆς πεζικῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἤδη 70 χρόνων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ δολοφονήσωσιν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐν Μηδίᾳ ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε φονεύσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν. Δημ. Ἀρρίαν. Ἀνάβασ.

Παρμένων, οντος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστῳ. Ἐκκλ. Γενκ. ωνος, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 9.

Πάρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 3, 88.

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Κλεοπόμπου καὶ τῆς νύμφης Κλεοδώρας, ἀρχαῖος ἥρως, διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκτισε μίαν πόλιν. Παυσ. ί, 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰωνικ. Παρνησός, ἀρχαιοτρ. γραφ. Παρνασός. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολῆγον εἰς τρεῖς ἀποτόμους κορυφάς τὴν Ἀμπείαν, Λυκώρειαν καὶ Τιθορέαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· τανῦν Παρνασσὸς ἢ κοινώτρ. Λιάκωρα· περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. σελ. 86. Δι' ἑνὸς σ εὕρηται παρ' Ὁμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. διὰ δύο σσ παρ' Ἡρόδτ. Ἀπολδρ. Διονισ. Περ. — ὅθεν, Παρνησσόνδε, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁμρ. Ὀδσ. ἐπίθετ. Παρνάσσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Παρνήσιος. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ ὤν· καὶ Παρνάσσιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Παρνασσία ὀφρύς· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Πίνδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγγύρας. Πολύβ. 55, 4. — 3) Παρνασσίς, ίδος, καὶ Παρνασσιάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτερ. Θηλυκ. τύπ. Ἰωνικ. Παρνησίς. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ οὖσα.

Πάρνης, ηθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δάσεων. Θηλκ. Γενκ. παρ' Ἀριστῳ. Νεφ. 320. Παυσ. α', 32. Λουκ. Ἰκαρμ. 97. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Μεγ. Ἐτ. εὕρηται καὶ κατ' ἄρσε. κ. Γενκ.

Παρνησίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασίς. Ὀρφ. Ἀργ. 2.

Παρνησός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσός. Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 394.

Παρνησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διονύσ. Περ. 737.

Πάρνοι, οἱ, = Ἄπαρνοι.

Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Παυσ. α', 24.

Παροπαμισάδαι, οἱ. Ἔθνος Ἀσιατικόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμισον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχοσίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σιγιστὰν καὶ Καβούλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχε τὰ Ὀρτόσπανα. Στράβ.

Παροπάμισος, ὁ, καὶ Παραπάμισος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινῶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· καὶ σχηματίζον συνέχειαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Ὠξος ποταμός· τανῦν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὕρηται παρ' Στραβ. διὰ δὲ τοῦ ω, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Παρπάμισσος. Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὅθεν, Παραπαμισάς, άδος, ἡ, χώρα· ἡ χώρα τῶν Παροπαμισάδων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Πάρος, ἡ (α). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων τὸ πάλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἔχουσα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαιόθεν δὲ Μινῴα, Πακτία καὶ Ὑλήεσσα καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· πρὸ πάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ ἐξαίρετον εἶδος τῶν μαρμάρων της, τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδειότερον πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δεδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν συνεκρότουν ἐν ἐπίσημον ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινας ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· τανῦν Πάρος· Ὁμ. Ἅμν. Ἀπολ. 44. Ἡρόδτ. — ὅθεν Πάριος, ία, ιον. Τῆς Πάρου ἢ ἐκ τῆς Πάρου ὤν· ὁ Πάριος λίθος, τὸ ἐκ Πάρου μάρμαρον. Πινδ. καὶ, Πάριοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Παρπανισός, ὁ. = Παραπάμισος. Διον. Περ. 1097.

Παρράσια, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Β, 608. ἀφανισθεῖσα ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων — 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἤτις ἄλλως καὶ Παρρασία παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.

Παρρασικός, ή, όν. Τῆς Παρρασίας ἢ ἐκ τῆς Παρρασίας ὤν· ἡ Παρρασική, Θουκ.

Παρράσιοι, οἱ (α). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλιδος. Θουκ. Στράβ.

Παρράσιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Καλλμ. Ἄρτ. 99.

Παρράσιος, ία, ιον. Τῆς Παρρασίας ἢ εἰς τὴν Παρρασίαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐσιαστκ. Παρράσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παρρασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παρρ'ασιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παρρασίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 608. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38.

Παρρασιος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζευξίδος, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐντελῆ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 1. Ἀθην. ιβ'.

Παρρησιάδης, ου, ὁ (--υυ-). Ἐπίπλαστον κύρ. Ὀνομ. παρὰ Λουκιν. Ἁλ.

Παρυάδρης, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζον συνέχειαν τῶν Μοσχικῶν ὀρέων φερομένων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἄρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στράβ· ἰδίως Παρυάδρη, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοιδίσην, παρὰ Πτολ. Σκορδίσκος. Στράβ. 11, 12. ἡ ἀκρότατη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἤτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρέων ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὤχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του βασιλέως ἔχθρας καὶ στάσεως ἥτις τελευταῖον ἐπέφερε τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. α', 1.

Πάρωπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολυβ. α', 24, κειμένη μεσογείως· τανῦν Parco.

Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πιθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Παραναῖοι, καλούμενοι, ὅπερ ὄρα.

Παρωρεᾶται, οἱ, Ἰωνικ. Παρωρεῆται. Κάτοικοι τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὀρέων, μεταβάντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἠλιδα. Ἡροδτ. 4, 148. κατὰ Στραβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρᾳ. Ὁ Λαρχήρος ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοίκους, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Παρωρίας κατὰ Παυσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρώρεια, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, πιθαν. = Παραναία, ὅπερ ὄρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πασάργάδαι, αἱ (υ-υ-). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διάφορος τῆς Περσεπόλεως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὡς ἐλέγετο ὁ τάφος τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Τανῦν Πασά· Στράβ. Ἀρρίαν. ς', 29. Πασαργάδαι· Στέφ. Βυζ.

Πασαργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πιθαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τῶν Περσῶν Πασαργάδων, ὁ Ἡροδτ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενίδων ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἐψεξῆς βασιλεῖς τῆς Περσίας. Πασσαργάδαι, οἱ, Διον. Περ. 1089.

Πασίας, ου, ὁ. Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστῳ. Νεφ. 21.

Πασιθέη, ἡ, Ἀττκ. Πασιθέα. Μία τῶν Χαρίτων τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ὕπνος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίονα τὸν πρῶτον Ἀπολδρ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιθέα.

Πασιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλέης, συνηρμ. Πασικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἴλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (--υ-). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ.

Πασιτελίδας, α, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ητος, καὶ Πασιτίγρις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Εὐλαιον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχηματίζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν πηγῶν τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρρίαν.

Πασιφάη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ε-

γένησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβόητον τέρας Μινώταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολδρ. γ', 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

Πασίων, ωνος, ὁ. Μεγαρεύς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. — 2) = Πασσίων.

Πασσᾶδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμάρου καὶ Βηπύρρου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατίχων. Πτολ. ζ', 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταιοπόλεως καὶ Πανοπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ Πλούτρ.

Πασσίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.

Πατάβιον, τό = Πατανοῦιον, ὅπερ ὅρα.

Πάταικοι, οἱ, καὶ Παταῖκοί, (ᾰ). Θεότητές τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μὲ μορφὴν πυγμαίου ἀνδρός, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας προσήρμοζον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων των. Ἡροδτ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιθαν. ἐπεκράτησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochart παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοὶ ὑπερασπισταί,

Πατάικός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμου ἐκ Σικελίας. Ἡροδτ. 7, 154.

Πάτᾰλα, τά, καὶ Πατάλη. Χώρα τις βαλτώδης ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὡς μία νῆσος ὑπὸ δύω βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, δι' ὃ καὶ Νῆσος καλουμένη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς. Πάτταλα, τά. Ἀρρῖαν. ζ', 17. — ὅθεν Πατταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πᾰταλήνη, ἡ. = Πάταλα. Διον. Περ. 1095. καὶ Πατταληνή, Στράβ.

Πατανούϊον, τό, Patavium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ καταστραθεῖσα καὶ αὖθις Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτρ. τανῦν Πάδουα, Padua. — ὅθεν, Πατανοῦϊνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πάτρα, τά (υυν). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλαι, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ ἓν μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡροδτ. — ὅθεν, Πᾰτρεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Πᾰτρικός, ή, όν, τὸν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὤν, τά Πατρικὰ σάνδαλα. Λουκ. ἔτι, Πᾰτρηΐς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῶν Πατάρων οὖσα, ἡ Πατρηΐς ἄρκτος· τὸ Ἀρκτωτήριον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 129. 507.

Πατάρβημις, ιος, ὁ. Πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Πᾰτᾰρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας μαντείου αὐτοῦ. Ἡροδτ.

Πάτᾰρος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λυκίας θυγατρὸς τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάταρα. Στέφ. Βυζ

Πατησιάδας, α, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Πατιζείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 61.

Πατιράμπης, ους, ὁ. Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 40.

Πάτμος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου, οὖσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἄφορος· τανῦν Πάτμος. Στράβ. Θουκ. γ', 53, ἔνθα πρότερον Δάτμος ἔκειτο.

Πάτουμνος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἑβραϊστὶ Πιθὸμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἡρέων πόλις· κατὰ Mannert ἡ νῦν Βελβεὺς. Ἡροδτ. 2, 158.

Πάτραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ. κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Πατρέως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἥρωος Πάτραι ὀνομασθεῖσα, τὴν ὁποίαν οὗτος περιέβαλεν μὲ τείχη αὐξήσας αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πλησιοχώρων πόλεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, οὖσα καὶ αὕτη μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφεξῆς δὲ κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ηὐξήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγάλως· τανῦν Πάτραι, Patraeso. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β', 41. Παυσ. Πτολ. γ'. 16.

Πατροκλεία, ἡ. Θηλκ. τοῦ Πατρόκλειος. Οὗτος ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη ἕκτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, ἥτις πραγματεύεται τὸν ἐν Τροίᾳ θάνατον τοῦ Πατρόκλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Πατροκλείδης, ου, ὁ. κυρ. πατρωνυμ. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Δημαγωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ κακοήθους, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 790.

Πατροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, εἷς ἄκρον φιλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστφ. Πλουτ. 84. — 2) Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυλ. — 3) Περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάτορος βασιλέως τῆς Συρίας, ὁ περιπλεύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν καὶ συγγράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στροβ. ἔτι καὶ Πάτροκλος, παρὰ Παυσ. — 4) = Πάτροκλος. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 140.

Πάτροκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, γεννηθεὶς εἰς Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ὅπου φονεύσας εἴς τινα ἀγῶνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου τούτου γενόμενος πιστὸς φίλος συνεξεστράτευσεν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ἐδείξε πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἕως οὗ τελευταῖον πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἕκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνεκρότησεν ὁ Ἀχιλλεὺς πολυτελεῖς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ φίλου τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 84. Ἀπολδρ. γ', 13, 8. Παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς Τραγκ. ποιηταῖς εὕρηται ἀεὶ ἡ Ὀνομστ. Πάτροκλος· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἐσχηματιστ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλάβως. Πλάτ. Ἀπολδρ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ταῖς πλαγίαις πτῶσ. καὶ περιτοσυλλάβως, ὡς Γενκ. Πατροκλῆος, Αἰτκ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεις. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 670. Λ 601. Α, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εία, ειον. Τοῦ Πατρόκλου ἢ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀνήκων. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐν Ἀττικῇ· τανῦν Γαϊδαρονῆσι. Παυσαν.

Πατρώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Πατρῴα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι. Παυσ. Κορινθ. 9.

Πατταληνή, ἡ. Ἴδε Παταληνή.

Παυλῖνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν, ἐν Ἀνθολ.

Παῦλος, ὁ, Αἰγινήτης. Περίφημος Ἰατρός, συγγράψας Ἰατρικῆς πραγματείας βιβλία ἑπτά. — 2) Ἀλεξανδρεύς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ ἤτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων. Συνίδ. Φοβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 139. — 3) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Παυσανίας, ου, ὁ (– υυ –). Ἰωνικ. Παυσανίης. Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἔτι ἀνηλίκου βασιλέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἐπολέμησε μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρείας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν παντελῆ ἥτταν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλαστίου δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπέμφθη διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς εἰσέτι ὑπὸ τὴν Περσικὴν δουλείαν εὑρισκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἄλλους συμμάχους, τοσοῦτον σκληρῶς καὶ μὲ ἀλαζονικὸν τρόπον, μιμούμενος κατὰ πάντα τὰ ἤθη καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν σατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τὴν ὁποίαν ἔως τοῦδε εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ ἅπαντες οἱ σύμμαχοι ἐποσκιρτήσαντες ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνεγνώρισαν κυρίους τῆς θαλάσσης. Κατασταθεὶς δὲ τελευταῖον ὕποπτος ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 4, 81. Θουκ. α', 132. — 2) Τίὸς τοῦ Πλειστοάνακτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπιάδ. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγίδος κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐναντίον τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτόθι φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' αἰσχύνης εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τέγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξόριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενφ — 3) Σοφός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμπ. σελ. 176. Ξενφ. — 4) Νέος Μακεδών, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ ἐξήρχετο τοῦ θεάτρου. — 5) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐκτεταμένην καὶ ἐμπεριστατον περιήγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, περιλαμβάνουσα ἄφθονον ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἱαῶν, οἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγώνων διαφόρων

χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ V, σελ. 307.

αὐσίας, ου, ὁ (–υ–). Περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Παυσ. β', 27.

αὐσίππος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρριαν.

αὐσιρις, ιος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμυρταίου βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. γ', 15.

αὐσων, ωνος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ παμπόνηρον, Ἀχαρν. 852. — 2) Περίφημος ζωγράφος Θηβῶν ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστφ. Πλουτ. 602. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 23.

ᾰφία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πόλιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐπρόσφερον θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἄρρενα ζῶα. Θεοκρ. Ἡροδτ. 1, 105.

ἄφιος, ία, ιον, ἴδε Πάφος.

αφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἴδε Παφλαγών.

αφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παράγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινώπη οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ἔτι Παφλαγονική. Ξενοφ.

αφλαγονικός, ή, όν. Τῆς Παφλαγονίας ἢ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὤν. Ξενοφ.

αφλαγών, όνος, ὁ. Κάτοικος τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 851. καὶ πληθ. Παφλαγόνες, λογιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἠλίθιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐν παροιμίαις πρὸς ἔνδειξιν οὐδαμινῶν καὶ λάλων ἀνθρώπων· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. 2 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑπονοῶν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ παφλάζω. καὶ Νεφ. 576.

αφλαγωνικός, ή, όν. Λουκ. Ἀλεξ. 41. ἡμαρτμ.

Ἀφος, ἡ (ᾰ). Ὄνομα δύο ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται ἔκτισε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις πιθαν. ἔφερεν ἀνέκαθεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολδρ. γ', 14, 2. Ὅμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ἔτι καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἱκανὸν χρόνον καθέδρα ἑνὸς ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Παυσ. καὶ Στράβ. ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ ἐξ Ἀρκαδίας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μικρὸν βασίλειον. Παυσ. η', 2. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τανῦν Πάφος Baffo. Στράβ. — ὅθεν Πάφιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἀφος, ὁ. Τίς τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατά τινας λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Τζέτζ. μυθ 242.

Ἀχης, ητος, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυλήνην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων κατέκοψε μέγα πλῆθος τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθοναν αὐτὰς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἐναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχναμοῦνις, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Σεβεννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μένδητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἱεροκλ.

Πάχυνος, ὁ καὶ ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον νοτιοανατολικῶς, τανῦν Κάπο Πάσσαρον· κατ' ἄρσεν. γέν. εὕρηται παρὰ Πολυβ. κ', 25. Στράβ. ς', 2, 1. καὶ ἄκρα τοῦ Παχύνου. Πολύβ. 1, 54. Διον. Περ. 469. καὶ θηλκ. ἀναφερ. εἰς τὸ ἄκρα. (συνηθ. ν–ν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ υυυ, παρὰ Διον. Περ. 469. 471.) — ὅθεν Παχύνιος, ία, ιον. Τοῦ Παχύνου ἢ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Πάχυνον ἀνήκων. Ἀνθολ.

Πεδιαῖος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς νήσου Κύπρου, ὅστις ῥέων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Mannert. Γεωγρ. VI, σελ. 579.

Πεδάριτος, ἴδε Παιδάριτος.

Πεδιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μήνωος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κρανάχμην καὶ Ἀττίδα. Ἀπολδρ. γ', 14, 5. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ.

Πεδιέες, οἱ, συνηρμ. Πεδιεῖς, ένικ. Πεδιεύς. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 8, 3.

Πειθαγόρης, εω, ὁ. Τύραννός τις τοῦ Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ. 5, 46.

Πειθίας, ου, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Κορίνθῳ. Θουκ. γ', 70.

Πειθώ, οῦς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 309. — 2) Θεὰ τῆς πειθοῦς καὶ εὐγλωττίας· ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει. Αἰσχ. Ἱκετ. 539. Ἡροδτ. 8, 111.

Πείθων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν.

Πειραιδης, αο, ὁ (–υυ–). Τίς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 228.

Πειραιεύς, έως, ὁ, προσυπακμ. λιμήν, κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Πειραιός. Piraeus. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς 40 στάδια μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφόρων προϊόντων καὶ πραγματειῶν· συνείχετο δὲ ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεριλάμβανον ὁμοῦ τὸ Φαληρικὸν καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ συνίστατο ἐκ τριῶν ἄλλων λιμένων ἢ ὁρμητηρίων τοῦ Κανθάρου, τοῦ Ἀφροδισίου καὶ τῆς Ζέας· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ὁ Πειραιεὺς ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος λιμὴν ὅλης τῆς Ἀττικῆς χρησιμεύων ὡς κοινὸν ἐμπορεῖον ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο μία μεγάλη σιταποθήκη Ἀλφιτοπῶλις καλουμένη, μία ὁπλοθήκη, ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν 400 τριηρῶν, ὁ ναὸς τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἓν μέγα θέατρον, στοαὶ διάφοροι, λουτρὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ οἰκοδομαὶ πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν εἰσφερομένων καὶ ἐκφερομένων πραγματειῶν. Ἀρχαιόθεν δὲ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Πειραιέως μία μόνη κώμη σχηματίζουσα δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἱπποθοντίδα φυλήν. Παυσ. α'. Θουκ. β', 13. Διοδρ. Σικ. ιγ'. τανῦν Πειραιεύς. παρὰ τοῖς Εὐρωπ. Porto Draco. — ὁ ἀσυναιρτ. τύπ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 8, 85 καὶ Διοδ. Σικ. αἱ δὲ κατὰ συναιρ. πλάγιαι πτωσ. Γενικ. Πειραιῶς, Δοτικ. Πειραιεῖ, Αἰτκ. Πειρᾶ, παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θουκ. α', 93. Πλάτ. Ξενοφ. ἐπιρμ. Πειραιεῖ. ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως, Δημ. καὶ Πειραοῖ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 13. — οἱ ἐν Πειραιεῖ, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ συνωμόται τοῦ Θρασυβούλου ὅστις κατήργησαν τοὺς ἐν Ἀθήναις τυράννους. Δημ. Λεπτ σελ. 460.

Πειραϊκός, ή, όν. Τοῦ Πειραιέως ἢ ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιέως ὤν· αἱ Πειραϊκαὶ πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν φέρουσα πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Πλούτ. — 2) ἡ Πειραϊκὴ γῆ, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ. β', 23. παραβρ. καὶ Θουκ. γ', 91, ὡς ἀπὸ τοῦ πέραν κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Ὠρωποῦ· βέλτιον μέντοι ἡ Γραϊκή, ἡ περὶ τὴν Γραίαν ἢ Ὠρωπὸν ἐν Βοιωτίᾳ χώρα.

Πείραιον, τό. Λιμὴν τῆς Κορίνθου μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 5, 3. Ἐγκ. Ἀγησ. β'.

Πείραιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλυτίου εἰς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 540.

Πειραιός, ὁ. Ἔρημος λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἐπιδαυρίας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ, ή, 10.

Πειράν, ή, Δωρκ. ἀντὶ Πειρήνη. Πινδ.

Πείρανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ὅστις νυμφευθεὶς τὴν Καλλιρρόην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Ἀριστορίδην καὶ Τριόπαν. Ἀπολδρ. β', 1, 2. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932.

Πειρασία, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Φυλλήιου ὄρους. Στέφ. Βυζ. καὶ Πειρεσιαί, αἱ. — ὅθεν, Πειράσιος, ὁ κάτοικ. Θουκ. β', 22.

Πειρεσιαί, αἱ = Πειρασία. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 584, 37.

Πειρήν, ῆνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἰοῦς, ἄλλως Ἰναχος καλούμενος. Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 2) Τίος τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολδρ β', 3, 1.

Πειρήνη, ἡ. Δωρκ. Πειράνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κεγχρίαν. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ. β', 2. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Πειρήνη, ἡ, Δωρκ. Πειράνα. Pirene. Κρήνη ἐν Κορίνθῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτόθι ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγασον καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον ψυχρὸν καὶ διαυγές. Εὐρ. Μηδ. 69. Ἡροδτ. Ἀθην. β', 6. ἔτι Πειρήνη ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 86. — ὅθεν Πειρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Πειρήνης ἢ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων· ὁ Πειρηναῖος πῶλος, ὁ Πήγασος. Εὐρ. Ἠλεκτ. 473.

Πειρίθοος, ὁ, (ῐ) συνηρμ. Πειρίθους. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 741. Παυσ. ε, 10. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Δίας. Ἀπολδρ α', 8, 2. ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν κτὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων

ἡρώων τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι κυριευμένοι ὑπὸ μέθης ἐζήτησαν νὰ καταισχύνωσι τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θησέως ὁ Πειρίθους, συνεβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἁρπάσῃ τὴν παῖδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης κατέβη ἀκολούθως ὁ Θησεὺς μετὰ τοῦ Πειριθόου εἰς τὸν ᾅδην, ἀπ' ὅπου ἤθελε καὶ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθεὶς αὐτόθι ἐφ' ἑνὸς βράχου δὲν ἠδυνήθη τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 318. Ὀδ. Λ, 639. Ἀπολλ. β', 5. Παυσ. Πλουτ. Θησ. 35. Παρ' Ὁμ. εὕρηται ἀεὶ ὁ ἀσυναίρ. τύπ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συναιρούμ. Πειρίθους, Γεν. Πειρίθου, Δοτ. Πειρίθῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Αἰτκ. Πειρίθουν. Ἀπολλ. Παυσ.

Πεῖροος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰμβράσσου ἐξ Αἴνου πόλεως τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θρᾴκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 844. Γενικ. Πείροω, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 484.

Πεῖρος, ὁ. Ὁ μεγαλήτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένου ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 145 Στράβ. η'.

Πειροῦσται, οἱ. Pirustae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 293. — 3) Τίὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύω βιβλία Ἡράκλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς τῶν ἐξόχων ἐπικῶν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. Ἀπολλ. α', 8, 5. Θεοκρ. Παυσ. β', 37. — 5) Ἕτερος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαράνδων πόλεως τῆς Λακωνίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδᾳ, συνέγραψεν ἓν κυκλικὸν ποίημα Ἡραικαὶ θεογαμίαι ἐπιγραφόμενον. Στέφ. Βυζ. — 6) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Πινδ Νεμ. 11, 43. — 7) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστάνει ὡς ὑπερόπτην καὶ θωρολήπτορα. Εἰρ. 364. Ὄρν. 1559.

Πεισθέταιρος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποκρινομένων προσώπων ἐν ταῖς Ὄρνεσι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεισίας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Πεισίδαι, οἱ, ἴδε Πισίδαι.

Πεισιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀντιφον καὶ Ἀκτορα Ἀπολλ. α, 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. Ἀπολλ. α, 9.

Πεισιστρατίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, πληθ. οἱ Πεισιστρατίδαι, οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Πεισιστράτου, ὁ Ἱππίας καὶ ὁ Ἵππαρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. Ἡροδ. 5, 62. Δημ.

Πεισίστρατος, ὁ. Pisistratus. Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλέμαχον ἐν Πύλῳ καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 431. Ἀπολλ. α, 9, 9. — 2) ὁ περίφημος τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἱππο-ράτους, ἐκ μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐπισήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέως· γεννηθεὶς μ' ἔξοχα προτερήματα ψυχῆς, μὲ μίαν ἔντονον καὶ καταπειστικὴν εὐγλωττίαν καὶ πλουτίσας τὸ πνεῦμά του μὲ παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα, ἱκανὸς ν' αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, δι' ὃ καὶ μετ' οὐ πολὺ κατατασθεὶς ἀπόλυτος τύραννος ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν ὅλην τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, ἐδιοίκησεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφήσας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολιχρονίου τυραννίας του συνεισέφερε μεγάλως ὁ Πεισίστρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ διάφορα δημόσια καταστήματα καὶ ναούς. Ἡροδτ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουΐδ.

Πεῖσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως. Ἀπολλ. γ', 10, 3.

Πείσων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Piso. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ Ἔθνικ. Πελαγών, όνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Παίονες. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στεφ Βυζ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἥτις καὶ Τριπολῖτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, οντος, ὁ (ᾰ). Ἥρως τις ἐκ Πύλου, ὑποστρατηγὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Δυείων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπεδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος, ἀπὸ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βοῦς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κάδμος ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολλ. γ', 4, 1. Παυσ. θ', 12. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀτωποῦ καὶ τῆς Μερόπης. Ἀπολλ γ' 12, 6. καὶ Πελάγων, ωνος, ὁ Αἰθολγ.

Πελαγών, όνος, ὁ, ἴδε Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμίου, ἥτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, ἃ ὁ ἐτιμᾶτο μὲ θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παυσ. θ', 25.

Πελαργικός, ή, όν, = Πελασγικός· ὅθεν τὸ Πελαργικὸν = Πελασγικόν, ὅπερ ὅρα.

Πελαργοί, οἱ, ἐσθ' ὅτε λαμβανόμενοι ἀντὶ τοῦ Πελασγοί, ἐξαιρ. παρὰ Στράβ. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὄντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην οὕτω κληθέντες. Στράβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 832.

Πελασγία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδτ. 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1473. ἐξαιρ. τοῦ Ἄργους. Εὐριπ. Ὀρεστ. 958. καὶ τῆς Ἀρκαδίας, Καλλιμ. — 3) Ἔτι Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν καὶ ἡ νῆσος, Λέσβος. Στράβ.

Πελασγιάς, άδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀργεία. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ή, όν. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Εὐρ. Φοιν. 105. ἔτι, ὁ Πελασγικός, ἐπίθ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἐσύστησαν πρῶτον τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 234. — ὅθεν, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τῶν τειχῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτισθὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡροδτ. 5, 64. καὶ, τὸ Πελασγικόν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους τῶν Πελασγῶν, κληθεὶς οὕτω διότι ἐνταῦθα προσέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὰ Πελασγικὰ πεδία. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Οἴτης ἕως τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Στράβ.

Πελάσγιος, ία, ιον. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελασγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργος. Αἰσχ. Ἱκετ. 649. κατὰ Στέφ Βυζ. ὁ ἄρσενικ. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ίδος, ἡ, = Πελασγιάς. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 14.

Πελασγιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολλ. β', 4, Στράβ. — Πελασγιῶται, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 234. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκεῖθεν μετέβησαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μεγάλην ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 48θ, τοὺς ὁποίους ὁποιητὴς καὶ Δίους καλεῖ. Ἰλ. Κ, 429. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδτ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 1, 56, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50. Παρίστανται οἱ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀπανταχοῦ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καθ' οὓς αἰῶνας οὗτοι διὰ τῶν ξένων ἀποικιῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοινωνικήν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θρᾴκης, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη, ἡ δίαιτα καὶ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Θρᾳκικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίδι, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα τῆς Ἑλλάδος ἕως αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μικρᾶς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἁλκ. α. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1089. — ἡ λέξις Πελασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικοῦντας λαούς, ἀπὸ τοῦ πελάζειν, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστιν ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελαργοὺς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἱκετ. 268. Εὐρ.

Θεοκρ. ἔτι δὲ ἑξαιρτ. ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλέες, ἤτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡροδτ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Πελασγοί. Ἀπολδρ. β', 1, 1. κατ' Αἰσχ. Ἱκετ. 266. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Παλαίχθονος ἀκμάσας τρεῖς ἡλικίας ὕστερον καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἔφθασεν αὐτόθι ὁ Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελαστγὸς ὁ δεύτερος, πατὴρ τοῦ Αἰμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἀλ. α', 17. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. — 3) Πελασγὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστερος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰάσου, ὅστις ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παρρασίαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοινωνικὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτόθι εἰκοσιπέντε χρόνους. Στέφ. Βυζ. — 4) Ἕτερος Πελασγὸς ἀναφέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ κτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἕτερον τῆς Πελασγίδος Δήμητρος ἐν Ἄργει. Παυσ. β', 22. Γτίν. μύθ. 224.

Πελασγός, ποιητκ. ἀντὶ Πελασγικός. Εὐρπ. Ἡρακλ. 317.

Πελεθρόνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. πιθαν. ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου κληθεῖσα βασιλέως τῶν Λαπίθων. Γτίν. μύθ. 274.

Πελειάδες, αἱ, Ἐνικ. Πελειάς (περιστερά). Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρηματοδοτοῦσαι ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Σοφ. Τραχ. 172. παρβλ. Νον. Διον. γ', 286. κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Ἡροδτ. 2, 57. — 2) ποιητκ. ἀντὶ Πλειάδες. Πινδ.

Πελένδονες, οἱ. Μικρός τις λαὸς τῆς Ταρραγωνικῆς Ἱσπανίας κατειχοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων καὶ ἔχοντες κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.

Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πυλαντος ἐκ Μεγήρων καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίονος. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. κατὰ Heyne ὀρθοτρ. Πυλία.

Πελίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Πελίης (ι). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυρῶς θυγατρὸς τοῦ Σαλμονέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Αἴσονος, ὅστις διώξας αὐτοὺς ἐκ τοῦ πατρικοῦ θρόνου κατεστάθη βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολδρ α', 9, 9. καθ' Ὅμ. Ὀδ. Λ, 25. ὑπῆρχεν οὗτος προσφιλὴς τῶν Θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν θυγατέρα τοῦ Βίαντος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκεστιν, αἵτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φοβούμενος δὲ ὁ Πελίας μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἀφαιρέσῃ μετὰ ταῦτα τὸν θρόνον ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσῃ αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίσας ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῆ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἠθυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας νὰ φονεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὁποῖον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ θυγατέρες κατεμέλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον, τοῦ Πελίου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄκαστος διώξας ἐκεῖθεν τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ. Διοδ. Σικ. δ', 51.

Πελιάς, άδος, ἡ (υυν). Τοῦ Πελίου ἢ εἰς τὸν Πελίαν ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, Εὐρ. Μηδ. 9.

Πελιναῖον, ὄρος, τό, = Πελληναῖον.

Πέλινναι, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλιννος. Στέφ. Βυζ. Πελιναῖον, τὸ Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καὶ, ἡ Πέλινα, Ἀρρίαν. α', 7.

Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κατὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἠμαθίας χώρας κειμένη, πατρὶς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμείνασα ἐπὶ πολὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας· τανῦν Πίλλα. Ἡροδτ. 7, 123. — ὅθεν, Πελλαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέλλας ἢ ἐκ τῆς Πέλλας ὤν. Καλλμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἐν Συρίᾳ πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. VI, 463.

Πελλάνα, ἡ, Ἀττκ. Πελλήνη. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σπίρτης καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Βελεμίνης, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινὰ ὁ Τυνδάρεως ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἱπποκόωντος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Παυσ. γ', 21, 2. Πέλλανα τά, Στράβ. τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ χωρίον θέτων αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μὲ τὸ νὰ ἦτο ἐπὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, καὶ, Πελλήνη, ἡ. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 5. Πολύβ. — 2) Δωρκ. ἀντὶ Πελλήνη, ὅπερ ὅρα.

Πελληναῖον, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ. 535. ἔτι καὶ Πελίναῖον.

Πέλλην, ηνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔκγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Παυσ. ζ', 26.

Πελλήνη, ἡ, Δωρκ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατεσκευασμένον μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡ Πελλήνη ἔρημον φρούριον μὲ μίαν μικρὰν κώμην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. η, 156. Ἀριστφ. Λυσ. 995. τανῦν χωρίον. Δοῦχα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις τῆς Λακωνίας. — ὅθεν, Πελληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνικός, ή, όν, τῆς Πελλήνης ἢ ἐκ τῆς Πελλήνης ὤν, Πελληνικαὶ χλαῖναι. Στράβ.

Πελληνία, ἡ, καὶ Πελληνίς. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁποίας τὸ εἴδωλον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυχίας εἰς τὴν χώραν ὁσάκις ἐνεφανίζετο. Πλουτ. Ἄρατ. 11.

Πέλλης, ου, ὁ. Πάππος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Ὑπερασίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Πέλλινα, ἡ, ἴδε Πέλινα.

Πελόπεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 326. Ἀπολδρ. α', 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηϊάδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Πελοπίδης. Πινδ. Θεοκρτ.

Πελοπηΐς, ίδος, ἡ. ποιητκ. ἀντὶ Πελοπὶς, προσυπακμ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλμ. εἰς Δηλ. 72.

Πελοπήϊος, ηΐα, ήϊον, ποιητκ. ἀντὶ Πελόπειος. Τοῦ Πέλοπος ἢ ἐκ τοῦ Πελοπος ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πελοπία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Κύκνου γεννήσαντα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. β', 5, 6. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον, σφαγεῖσα ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἠτιμάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός της. Αἴλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 42. καὶ Πελοπεία, παρὰ Λουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ι) κυρ. πατρωνυμ. Ὁμόμ. Δωρκ. ἀντὶ Πελοπίδης. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους γεννηθεὶς ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος. Διωχθεὶς μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτὴν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμβὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θήβας ἐφόνευσε τοὺς τυράννους καὶ ἐξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὕτη ἐπιχείρησις τοῦ Πελοπίδου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἑφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἔφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς των, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεσε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ὁδηγῶν τὸν ἱερὸν λόχον τῶν τριακοσίων, διεσκέδασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμινώνδα εἰς τὴν Πελοπόννησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολὴν. Εἰς τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του εὐδοκίμησεν ἐπίσης καταπαύσας τὰς αὐτόθι ἐπισυμβίσας στάσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταῖον προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ λαῶν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δυναστείας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτόθι ἐθανατώθη εἰς μίαν σφοδρὰν συμπλοκὴν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης του χαλκοῦς ἀνδριάντας. Πλούτρ. Ξενφ. Ἑλλ.

Πελοπίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 954.

Πελόπιος, ία, ιον. Τοῦ Πέλοπος ἢ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπὶς, ίδος, ἡ. ἰδιαιτρ θηλκ. τύπ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόνασος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ε', 77. — ὅθεν Πελοποννασιστί, ἐπ ρμ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον Θεοκρ.

Πελοποννησιακός, ή, όν. Τῆς Πελοποννήσου ἢ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ία, ιον. Τῆς Πελοποννήσου ἢ ἐκ τῆς Πελοποιννήσου ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδτ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσόνησος, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβρινῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχιλίων σταδίων

περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὕτη Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἴναχία, Πελασγία. Ἄργος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτήσας τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους. Ἡροδτ. 8, 73. Θουκ. ε'. Πολύβ. Ἐδιαιρεῖτο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰς ὀκτὼ ἐπαρχίας αἵτινες συνίστων ἰδίας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, εἰς τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτόχθονες, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ἄνευ πολιτικῆς συστάσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συναριθμοῦνται οἱ Καύκωνες, Λέλεγες καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοί. Στράβ. ἐξ Ἑκαταίου· ὁ Ἡροδτ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Κυνουρίους ὡς δύω αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολούθως παρίστανται ὡς ξένοι λαοί οἵτινες ἐσυστήθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παράλια μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλείστην αὐτῆς χώραν ἐκτὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ τελευταῖοι οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδία βασίλεια τὸ τῆς Λακεδαίμονος, τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου· συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰτωλοὶ συστήσαντες ὕστερον ἴδιον βασίλειον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς παραθαλάσσια· — παρβλ. Mannert. Γεωγρ. Ἑλλαδ. σελ. 351. — ταυτὸν Πελοπόννησος κοινότ. Μωρέας, σχηματίζων ἓν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, ποος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταντάλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυανάσσης, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἠλίδος, τὸν ὁποῖον νικήτας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς διφρηλασίας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἠλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐξηθείσης ὑπεροχῆς καὶ πλούτου του ἐκάλεσεν ὅλην τὴν Χερσόννησον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον· ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἀτρέα, Θυέστην, Χρύσιππον καὶ Ἱππάλκιμμον. Βασιλεύσας δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς ὡς ἐγχώριος ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων μὲ θείας τιμὰς καὶ θυσίας Πελόπεια καλουμένας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Παυσ. β', 22. Ἀπολδρ. ὁ Λυδός, παρὰ Πινδ. ἄλλως ὁ Φρὺξ καλούμενος. Ἀπολδρ. β', 4. 5. ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὄψ, διὰ τὸ ἐγγύθεν μόνον ὁρᾶν καὶ μὴ προειδὼς ὁποίαν δυστυχίαν θέλει προξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πραχθέντος φόνου τοῦ Μυρτίλου. παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλται, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, ταυτὸν Πελετίς. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2. Στράβ.

Πέλωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. Πέλωρος, παρὰ Παυσ.

Πελωριάς, άδος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα. Polorus, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, ταυτὸν Φάρος τῆς Μεσσήνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ίδος, ἡ Θουκ Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀννίβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ἀννίβας καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

Πενελόπη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πηνελόπη. Ἀνθολ.

Πενέσται, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγροὺς τῶν κυρίων αὐτῶν ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιθαν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θετταλοὶ ὑποτάξαντες εἶχον ἀείποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστφ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνιτίδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα μ' ἓν στράτευμα γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληγώθη θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κοΐντ. Σμυρν. Παυσ.

Πενθεύς, έως, ὁ. Τέκνον τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰ Ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, αἵ τινες ὀργιάζουσαι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριόν τι θηρίον Ἀπολδρ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἐριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις ἀφήσας τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μετέβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ. ιγ'. Παυσ. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (ῡ). Στρατηγὸς τῶν Παφίων. Ἡροδτ.

Πεντάπολις, εως, ἡ. Κυρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμιρος, Κῶς, καὶ Κνίδος. Ἡροδτ. 1, 144. πρότερον δὲ ἑξάπολις καλουμένη. — 2) Πεντάπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύᾳ, ἴδε Κυρήνη. — Πτολ.

Πεντέλη, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πεντέλησιν, ἐν Πεντέλῃ καὶ Πεντελήθεν, ἐκ Πεντέλης. Παυσ. Πεντελικός, ή, όν. Τῆς Πεντέλης ἢ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλην ἀνήκων· τὸ Πεντελικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρετα λατομεῖα τοῦ μαρμάρου. Παυσ. ἡ Πεντελική, προσυπακμ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (ᾰ). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γαρονθίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταυτὸν Σκόπουλον. Ὅμ. Ἴλιον. α', 32. Θουκ. — ὅθεν, Πεπαρήθιοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνουσα ἐξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίως Περαίαν, Βαταναίαν, Γαυλωνίτιδα, Γαμαλιτικήν, Ἰτουραίαν καὶ Τραχωνίτιδα.

Περαιβία, ἡ, = Περραιβία.

Περαιβοί, οἱ, = Περραιβοί.

Περαιθής, ίδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν· παρὰ Παυσ. η', 3. καλεῖται Ἀπερεθής.

Πέραιθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθής. Παυσ. η', 3.

Πέρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλχινίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικυῶνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Παυσ. β', 5.

Περγαία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτῆς. Πομ. Μελ.

Περγαῖος, αία, αῖον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ή, όν. Τῆς Περγάμου ἢ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὤν· ἐξαιρτ. ἡ Περγαμηνή, προσυπακμ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσλαττκ. **Περγαμηνός**, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνθολ.

Περγάμιος, ία, ιον (-υυυ). Τῆς Περγάμου ἢ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ὅθεν, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας. Πίνδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἢ Πέργαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις τὸ Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡροδτ. 7, 43. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 552. Πλάφ. — ὅθεν, Περγάμιος, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθέδρα τοῦ αὐτόθι Περγαμηνοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουσίαν βιβλιοθήκην συνισταμένην ἐκ 200,000 τόμων τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν πρῶτον ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτεια τῆς Περγάμου ηὐξήθη ἀκολούθως διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων προσλαβοῦσα ὅλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Καρίας· ταυτὸν Πέργαμος. Στράβ. ἡ Πέργαμος, παρὰ Ξενφ. Λουκ. καὶ Ἡρωδν. ὅθεν Περγαμηνός, ὁ κάτοικ.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πιερείας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κείμενον ἐπὶ τοῦ Σ-ρυμονιεοῦ κόλπου· ταυτὸν Περγαμάρ. Ἡρόδτ. 7, 112. — 2) = τὸ Πέργαμον, ὅπερ ὅρα.

Πέργαμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ. α', 11.

Περγασή, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Περγασῆσι, ἐν Περγασῇ Ἀριστφ. Ἱππ. 321. καὶ Περγασῆθεν, ἐκ Περγασῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Δηϊκόων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος παρ' αὐτῇ ἕνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο ἐφ' ἑνὸς λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης· Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 187. Στράβ. κατὰ

τινας τὸ νῦν χωρίον Περγὶ καλούμενον. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VII. σελ. 126. — ὄθεν, Περγαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέργης ἢ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ οὐσιστικ. Περγαῖος, ὁ κάτοικ.

Περδίκκας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Περδίκκης, ἰων. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 8, 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Κρανόν. — 2) Περδίκκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὢν ἀείποτε ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμει τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀρχέλαον. Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα Ἀμύνταν. — 4) Τίς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ικος, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου. Ἀπολλ. γ', 15, 9.

Περεγρῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐκ Παρίου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτος παριστάνει ἐν τινι τῶν διαλόγων του, περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς ἐπιγραφομένῳ, ὡς γόητα ψευδοφιλόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου οἰκειούμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συναθροισμένους Ἕλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἔπεσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάη ἑκουσίως τὸ 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περσεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου. Ἀπολλ. γ', 9, 1. Παυσ.

Περιαλλα, ἡ. Ἱέρεια τὴς τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἡροδτ.

Περίανδρος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χρ. βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναψυχώσας μεγάλως τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν· περὶ τὰ τέλη δὲ ἐπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχὴν τῶν πράξεών του, ἐδόθη εἰς παντὸς εἴδους καταδυναστείαν φερόμενος μὲ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στερῶν αὐτοὺς τῶν κτημάτων καὶ ἐπιβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμόχθους ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παραφοράν του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον Μέλισσαν καὶ διώξας ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Λυκόφρονα· βασιλεύσας δὲ 44 ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων· Ἡροδτ. 1, 20. 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲν ἀναφέρει τὸν Περίανδρον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Βίρ. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθαν. σύγχρονος τοῦ προτέρου Περιάνδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 35.

Περίαπις, ιδος, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλ. γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεσταμενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγονος ἡγεμόνος τῶν Παιόνων τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 141. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ναυσίθοον. Ὅμ. Ὀδ. Η, 56. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἰπονόου τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολλ. α', 8, 4. Διοδ. Σικ. δ', 35. — 4) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλήτην, Δαμάσιππον καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀπολλ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν παῖδα τοῦ Λαΐου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀπολλ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἀπολλ. γ', 12, 7. Παυσ. παρὰ Πινδ καὶ Σοφ. καλεῖται αὕτη Ἐρίβοια θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκιρωνοῦ Σινιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἴαξον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Δηϊονέα υἱόν τοῦ Εὐρύτου. Πλουτ. Θησ. 4.

Περιήρης, ους, ὁ, Αἰτκ. ην. Τὶὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγατέρα τοῦ Περσέως ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλ. α', 4, 5. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὁ πληγώσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀγχηστοῦ Κλύμενον. Ἀπολλ. β', 4, 11. — 3) Πατὴρ τοῦ Βώρου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 177. — 4) Πολίτης τις ἐκ Κύμης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ζάγκλη ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 4.

Περιθοῖδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ ἥρωος Πειριθόου φίλου τοῦ Θησέως. Στεφ. Βυζ. Λουκ.

Περίθοος, ὁ, = Πειρίθοος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594.

Περικλείδας, α, ὁ· Ἀττικ. Περικλείδης, ου. Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἰλώτων. Ἀριστφ. Λυσ. 1140 Θουκ. δ', 119.

Περικλέης, συνηρμ. Περικλῆς, έους, ὁ. Τὶὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, εἷς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ ἔξοχον εὐφυΐαν νοός, μὲ δεινὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ταχεῖαν αὔξησιν καὶ δόξαν ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εἴλκυσε πρωΐμως ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἵ τινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειστικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμφέροντα. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα διειαίματα εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀνατροπῆς πολλῶν ἀρχαίων καθεστώτων τῆς πολιτείας καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀκυρώσεως τινῶν συνετῶν διατάξεων τοῦ Σόλωνος, ἤξευρε νὰ διατηρῇ ἀείποτε τὴν ἐπιρροίαν καὶ ἀπόλυτον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἀπαξ προσεποιήθη διὰ τοῦ γενναίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του· καὶ ἐπ ὀσπάθη πρὸ πάντων νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι ἀπέβλεπον ἀμέσως εἰς τὴν κοινὴν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινοῦ ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάτια καὶ ἄλλας πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καὶ προσκαλῶν πανταχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἄνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδός του ὑπεροχήν· δι' ἐπιστασίας αὐτοῦ ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν χρόνων του ὁ περίφημος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παρθενῶν καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτελὲς ἐκ χρυσοῦ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ἔτι τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὠδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι ὑπερεῖχον μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὔξησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος του ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπάρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ἑστίαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἐζήτησε νὰ ἑνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήσους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβάλλων αὐτὰς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἔχουσαν ἀρχηγὸν καὶ πρωτεύσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησίς του αὕτη διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης καὶ ἔγινεν αἰτία τοῦ ἐφεξῆς πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροσπάθει νὰ ὑποθάλψῃ ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιπίλων των Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβᾶσα ἐν Ἀθήναις λοιμώδης νόσος περὶ τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφήρπασε τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐκυβέρνησε μόνος 16 ὁλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, δι' ὃ καὶ ἐθρήνησεν αὐτὸν πικρῶς ὅλη ἡ πόλις· ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Πάραλον, οἵ τινες ἀπέθανον ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός αὐτῶν. Ἡροδτ. 6, 131. Ἀριστφ Ἱππ. 284. Θουκ. β', 65. Πλουτρ. Περικλ. — 2) Τὶὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινουσαῖς ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενοφ. Ἑλ. (Αἰτκ. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 56, 2, 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἄδμητον· Ὑγίν. μύθ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἰφικλον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Περικλύμενος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 156. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φονεύσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τὸν Παρθενοπαῖον. Εὐρ Φοιν. 1157. Ἀπολδρ. β', 6, 8.

Περικτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράψασα ἓν βιβλίον περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὑρηνται ἀποσπάσματά τινα παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Περίλαος, Ἰωνκ. **Περίλεως**, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας Περίλαος, παρὰ Παυσ. η', 34 Περίλεως, Ἀπολδρ. γ', 10. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας θυγατρὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Παυσ. η', 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδτ, 9, 103. — 4) Μεγαρεύς τ.ς φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἠθέλητε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Περίλλος, Ἁρποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκευασε μίαν χάλκινον βοῦν ἐντὸς τῆς ὁποίας κλειόμενοι ὅσους ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίζῃ καὶ καιόμενοι ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐξέφερον γοερὰς φωνὰς ὁμοίας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν· πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτέθη πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν βοῦν καὶ ἐκαὴ δὶ ἐπιταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλαρ. 1. ἔτι δὲ Πέριλλος. Ἀνθολ. Διοδρ. Σικ.

Περίλεως, ὁ, = Περίλαος. Ἡροδτ. Ἀπολδρ

Περιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῴος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέστην Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέους φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· Ἀπολδρ β', 8 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ γυνὴ τοῦ Δικυμνίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ. Ἀπολδρ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοίνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπαλαίαν καὶ Εὐράπην. Παυσ. η', 4.

Περιμήδης, ους, ὁ. Ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως συνοδεύσας αὐτὸν εἰς τὴν εἰς ᾅδου κατάβασίν του· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 23. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἰξίονα. Διοδ. Σικ. δ', 71. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου τὸν Μάγνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Ἀντ. Λιβ.

Πέριμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέγιτος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 695.

Πέρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπίσημος τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡράκλεια κληθεῖσα. Ἡροδτ. 4, 90. Ξενφ. — ὅθεν, Περίνθιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Περιπατητικός, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἢ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὤν. Λουκ.

Περίπατος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ σχολὴ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου οὗτος συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Λουκ.

Περιπόλιον, τό. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἁλήκος ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. γ', 99.

Περισθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Περίφας, αντος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Γ, 842. — 3) Τίὸς τοῦ Ἐπύτου κήρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Τίὸς τοῦ Οἰνέως φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. Ἀντ. Λιβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὀβιδ.

Περιφήτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐπικληθεὶς Κορυνήτης, περιβόητος ληστὴς καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον μέρη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορύνην του, ἕως οὗ τελευταῖον ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν ἐφόνευσε. Ἀπολδρ. γ', 16, 1. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δαμαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 6, 65

Περκώπη, ἡ, = Περκώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 229. Ἡροδτ. 5. 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκώπη, ἡ Ξενφ. Ἑλ. ε', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἐν χωρίον Παλαιπερκώτη καλουμενον.

Περμησός καὶ **Περμησσός**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην· δὶ ἑνὸς σ παρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Παυσ.

Περραιβία, ἡ, Ἰωνκ. Περαιβία. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄτρακος καὶ Εὐραλίου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. δὶ ἑνὸς ρ παρὰ Θουκ. δ', 78

Περραιβίς, ίδος, ἡ. Τῆς Περραιβίας ἡ ἐκ τῆς Περραβίας χώρας οὖσα. Στρβ.

Περραιβοί, οἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περραιβίαν· δὶ ἑνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡροδτ. διὰ ρρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στρβ.

Πέρσαι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσαῖος, ὁ, = Πέρσης. Πατὴρ τῆς Ἑκάτης. Ὁμ. Ἅμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γοναταν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ', 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Περσαίπολις καὶ Περσέπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίτιμος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητρόπολις τοῦ Περτικοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχουσα τὸ πάλαι περίφημα καὶ ὀχυρὰ βασιλικὰ παλατια περιεχόμενα ὑφ' ἑνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πολύτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην ἐπέτρεψεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ λαφυραγωγήσωσιν ὅτε ὑπέταξε τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, κατακαύσας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ παλάτια· τανῦν ἐρείπια Τσχιλμιναρ ἤτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιζ', 70. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρσας, Δωρκ. ἀντὶ Πέρσης.

Περσείδης, ου, ὁ. Τίὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πληθτ. οἱ Περσεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος Περσέως ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενεάτις ἐν Περτίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Περσέως ἢ ἐκ τοῦ Περσέως ὤν. Εὐριπ.

Περσέος σκοπιή, ἡ· ἴδε Περσέως.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλεμάχου τὸν ὁποῖον κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π 120.

Περσεύς, έως, Ἰωνκ. έος, καὶ Ἐπικ. ῆος. ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἔτι βρέφος ὢν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Σέριφον ὅπου ἀνεθρέψαν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολδρ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περσεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διὰ τὸν πρὸς τὴν Δανάην ἔρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνος Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ νικήσῃ τὸ τέρας τοῦτο καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κεφαλήν· διὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέφων ἀπήλαξε τὴν νέαν Ἀνδρομέδαν θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δεσμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δράκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκτεθῆ πρὸς βορᾶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρσην, Ἀλκαῖον, Ἠλεκτρύονα, Σθένελον, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἀπολδρ. β', 4, 5 Ὁμ Ἰλ. Ξ, 320. Ἐπιστρέψας δὲ ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της Πολυδέκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σεριφίους, ἀκολούθως ἐλθὼν εἰς τὸν Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ πάππου του Ἀκρισίου καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισσαν, ὅπου εἶχεν καταφύγει καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τῆς θυγατρός του Δανάης· ἐνταῦθα ῥίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς τότε πανηγυριζομέ-

νους ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λαρισταίων, ἐφόνευσε μὴ εἰδὼς τὸν πάππον τὸν Ἀκρίσιον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους καὶ φοβούμενος νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπένθην υἱὸν τοῦ Προίτου λαβὼν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος μὲ τὰς πόλεις Μίδεαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας ωχύρωσεν οὗτος μὲ τείχη. Ἀπολδρ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 154. τοῦ Περσέως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐν Ἀργολίδι μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν. Παυσ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐρατοσθ. — 2) Τίος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλλακίδος αὐτοῦ, ὅστις πολεμούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μὲ τὸν λοιπὸν μεγαλοπρεπῆ θρίαμβον τοῦ νικητοῦ τον, ὅπου μετὰ δύο χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ὀδυνηρὰν φυλακήν. Πολύβ. Πλούτ. Αἰμίλ.

Περσέφασσα, ἡ, Ἀττκ. Περσέφαττα, = Περσεφόνη ἔτι Φερσέφασσα καὶ Φερσέφαττα· — Εὐρπ. Λουκ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Περσεφόνη Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡσ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡσ. Θεογ. 454. ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Στυγός. Ἀπολδρ. α', 3, 1. τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Πλούτων ἔφερεν εἰς τὸν ᾅδην λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ὁ δὲ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς ἀνεφέρεται· συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν. Παυσ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαθοῦσα ἡ Δημήτρ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμετέτευσε πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐτυγχώρησεν εἰς αὐτὴν νὰ διατρίβῃ δύο τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἓν τρίτον πλησίον τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾅδην· Ἀπολλόδ. α', 5, 1. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐδοξάζετο ὡς πολιοῦχος θεά, ἔτι δὲ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Βασίλεια τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν Κατακθονίων σκιῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Παυσ. η', 31. Διοδρ. Σικ. δ', 2. (κατά τινας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν κυρ. Φερτεφόνη καὶ Ἰωνκ. Περσεφόνη. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Κ, 491.)

Περσέως σκοπιά, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βολβινιτικῷ στόματι τοῦ Νείλου, κατὰ Rennel ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀβουκίρ. Ἡροδ. 2, 15.

Πέρση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην· Ὅμ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσῆς, ἴδος, ἡ, Ἡσ. Θεογ. 356. 956.

Περσηϊάδης, ου, ὁ (-υυ-) Ποιητκ. ἀντὶ Περσαίδης, = Σθένελος. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσηΐος, ία, ΐον, ποιητκ. ἀντὶ Περσεῖος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περσηΐς, ίδος, ἡ· κυρ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης. Λυκοφρ. 1173. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 381. Γενκ. συνῃρμ. Περσῆδος. — 3) = Πέρση ὅπερ ὅρα.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητκ. Πέρση. Τίος τοῦ Τιτάνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ 377. 409. Ἀπολδρ. α', 2 — 2) Τίος τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθεροῦ του ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 61. Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔγραψε τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέρα. Ἡσ. Ἔργ

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητκ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 1.

Περσικός, ή, όν. Τῶν Περσῶν ἢ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκων, πρῶτον παρ' Αἰσχ. ἀπαντώμενον, ὁ Περσικὸς κόλπος, Στραβ καὶ ἡ Περσικὴ θάλασσα. Στράβ. καὶ Περσικός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περσική, προσυπακμ. χώρα, = Περσίς. Ἡροδτ. 4, 39. — 2) αἱ Περσικαί. Εἶδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

Περσίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Περσικός, ἡ Περσὶς αἶα, Αἰσχυλ. καὶ Οὐσιάστκ. προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἰδίως χώρα τῶν Περσῶν ἐν Ἀσίᾳ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μηδίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Σουσιανὴν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ὁ μέγας Κῦρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περσικὴν δυναστείαν. Ἡροδτ. 4, 79. Πτολ. ιζ', 4. Ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀπεστέλλον τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· αἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμεναι ἐπαρχίαι ἦταν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνή, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μαρδιηνὴ καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ταοκηνή, κατοικούμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰτεβαλεν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἑρκανίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθὲν μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰνδίας, οἱ πλεῖστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἔζων τὸ πρότερον βίον νομαδικόν, ἐξ ὧν παρ' Ἡροδτ. 1, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπικοὶ καὶ Σαγίρτιοι· παρβλ. Στράβ. ιε', ιζ'. Διοδ. Σικ. ιδ', 34. Ἀρρίαν, γ', 19. Πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μήδων ἤρχισαν οἱ Πέρσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν σύστασιν καὶ ἠθικήν τινα μορφωσιν διὰ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐπιῤῥοίας τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσιος, ὁ Φλάκκος. Περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραν πόλιν τῆς Ἐτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 815 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἓξ μόναι σάτυραι.

Περτίνακ, ακος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, ὅστις βασιλεύσας δύο μόνον μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδν. β', 5. Δι. Κασ.

Περφερέες, οἱ, Ἰωνκ. ἀντὶ Περιφερεῖς ἐκ τοῦ Περιφερής. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερὰ δῶρα εἰς τὴν νῆσον Δῆλον. Ἡροδτ. 4, 33. καθ' Ἡσύχ. ταὐτ. τῷ θεωροί.

Πεσσινοῦς, ποιητκ. Πεσσινόεις, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἐφέρθη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ἔτι καὶ Πεσινοῦς. Παυσ. α', 4. κατ' ὀρθογρ. γεν. παρ' Ἡρωδν. α', 11. καὶ Ἀνθ. Θηλκ. Στράβ. — ὅθεν, Πεσσινούντιος, ία, ιον, τῆς Πεσσινοῦντος ἢ εἰς τὴν Πεσσινοῦντα ἀνήκων· ἡ Πεσσινουντία θεά, = Κυβέλη. Ἡρωδν. καὶ Οὐσιαστκ. Πεσσινούντιος, ὁ κάτοικος τῆς Πεσσινοῦντος. — 2) Πεσσινουντίς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ Πεσσινουντίου καὶ οἷς Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐν Πεσσινοῦντι. Στράβ.

Πέσσιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐν τῇ νῦν Κεσκεμέτ τῆς Οὐγγαρίας. Πτολ. γ', 7.

Πεταλία, ἡ. Νῆσός τις πετρώδης καὶ ἔρημος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μιραθωνίας· τανῦν Καβο-Νέγρον. Στράβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέτταρες ἔρημοι νῆσοι αὐτόθι.

Πετεών, ῶνος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀλιάρτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετεώς, ῶ, ποιητκ. ῶο. Τίος τοῦ Ὀρνεοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Στίριδα. Ὅμ. Ἰλ Β, 552. Πετεώς, ἀττκ. ἀντὶ Πετεός, ἐξ οὗ Γενκ. Πετεοῖο καὶ Πετεῶο κατ' Εὐσταθ.

Πετηλία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Φιλοκτήτης· τανῦν Strongoli. Στράβ.

Πετρίγαλα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Βεδούρ. Πτολμ. ζ'.

Πέτρα, ἡ Χωρίον πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡροδτ. 5, 92. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσπ. καλεῖται αὕτη Ἀρεκέμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων γλῶσσαν Ῥεκέμ. τανῦν Ἐρβακίμ. Διοδ. Σικ. ιθ', 55. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, = Λευκόπετρα, ὅπερ ὅρα. Θουκ. ζ', 33.

Πετραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετραῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτε διεχώρισεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵτινες ἐκράτουν τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθόου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Λίγυρος ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκανέες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ὀρθογρ. Πευκαλέες.

Πευκείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Πευκέως. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πεύκελα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανῦν Πεχ ελί. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ὅθεν

Πευκελεῶτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφῆνος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πεύκελα, Ἀρρίαν

Ἀν. δ', 32. καὶ Πευκολαΐτις. Στράβ. — 2) = Πεύκελλα. Ἀρῤιαν. Ἀνάβ δ', 28.

Πευκεντῖνος, ίνη, ῖον. = Πικεντῖνος, ὅπερ ὅρα, Διον. Περ. 361.

Πευκετία, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκτεινομένη ὑπὸ τοῦ Αὐφίδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρουνδουσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀνέκαθεν ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Πευκετίου, ἢ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας· ἴδε πεύκη. Στραβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰνοτρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατῴκησεν τὴν αὐτόθι χώραν Πευκετίαν κληθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπολλ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ μὲ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, ταυῦν Πικῖνα. Στράβ. — ὅθεν Πευκηνοί ἢ Πευκινοί, οἱ κατοικ. ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαστάρνων ἐν Γερμανίᾳ. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πεφρηδώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκίδων, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 270.

Πηγαί, αἱ, Δωρκ. Παγαί. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μὲ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εία, ειον. Τοῦ Πηγάσου ἢ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὤν.

Πηγάσιος, ία, ιον. = Πηγάσειος. Ἀριστφ.

Πηγασίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. Ἠθλκ. τύπ. τοῦ Πηγάσιος· ἡ Πηγασὶς κρήνη, = Ἱππουκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πήγασος, ὁ, Δωρκ. Πάγασος. Ὁ περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτερωτὸς ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. Ἡσ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφώθη ὕστερον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν. Ἀπολλ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερὸν τέρας Χίμαιραν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μέχρι τέλους πασῶν ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰ. ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅτε ἤθελε δὶ αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ Ὀλύμπου· ἐκτοτε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πήγατος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ. Ἡσ. Θεογ. 186. ἢ κατ' ἄλλους σύρει τὴν ἅμαξαν τῆς Ἠοῦς μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζέτζ. Λυκφ. 17.

Πήδαιον, τό. Τόπος τις ἄγνωστος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ν, 172.

Πηδαῖος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀντήνορος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 69.

Πήδασα, τά. Ἀρχαία κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Καρίᾳ, ὕστερον ἐνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου μὲ τὴν χώραν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδτ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο ἔτι τὸ αὐτόθι μέρος ἡ Πηδασίς. Στράβ. ιδ'. — ὅθεν, Πηδασεῖς, οἱ κάτοικ.

Πήδασον, τό. Πολίχνη τῆς Καρίας κειμένη εἰς τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλασσοῦ. Ἡροδτ. ε', 151. Στράβ.

Πήδασος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατνιόεντος ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στράβ. ἡ θέσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Ἀδραμύττιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 150. κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Μεθώνη κληθεῖσα.

Πήδασος, ὁ. Τὶς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους οὗτος ἥρπασεν ἀπὸ τὸν Ἠετίονα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 152. Στράβ.

Πηλεγών, ένος, ὁ. Τὶς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141.

Πηλεΐδας, Δωρκ. ἀντὶ Πηλεΐδης. Πίνδ.

Πηλείδης, ου, ὁ. Πατρων. ὀνομ. Τὶς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 146.

Πηλεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Πηλέως ἢ ἐκ τοῦ Πηλέως ὤν. Ἀνθολ.

Πηλείων, ωνος, ὁ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 188.

Πηλεύς, έως καὶ Ἰωνικ. ῆος, ὁ, Peleus. Τὶς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου ἠλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρσθεὶς καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἐν τρίτον μέρος τοῦ αὐτόθι βασιλείου του, ὅπου ἐσύστησε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ', 72. Παυσ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Εὐρυτίωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἄκτορα υἱὸν τοῦ Ἀκάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτευσε καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς δεύτερον γάμον τὴν ὡραίαν Θέτιδα θυγατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρὸς μητρὸς πάππον του Χείρωνα ν' ἀναθρέψῃ, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Ἥρωα μάλα ἐπιειικῆ καὶ τέλαιον αἰχμητήν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 15, 33. Ω, 534. Ἡσ. Θεογ. 1006. Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρὰ περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Πηληϊάδης, αο, ἐπικ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 1.

Πηλήϊος, ία, ιον. = Πηλεῖος. Ὁμ.

Πήλικες, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Αἰσχιν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πήληξ, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Πηλήκων ὤν.

Πηλιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὤν. Ἀνθολ.

Πηλιάς, άδος, ἡ (-υυ) Ἰδιαίτρ. Ἠθλκ. τύπ. Ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους οὖσα. ἡ Πηλιὰς μελίη. Ὁμ. Ἰλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θεράπναι, αἱ κοιλάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετ. τοῦ πλοίου Ἀργοῦς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 525.

Πήλιον, τό, Δωρκ. Πάλιον. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δάσεων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία ἄκρα· ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ περίφημον ἄντρον τοῦ Κενταύρου Χείρωνος· ταυῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. Ὁμ. Ἰλ. β', 743.

Πηλιῶτις, ιδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις Ἰωλκός. Εὐρ. Μηδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν βαλτώδη θέσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην φυγὼν ὁ μέγας Πομπήϊος μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν του ἀπέθανεν. Ἡροδτ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ία, ιον, τοῦ Πηλουσίου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταυῦν καταχωσθέν, Ἀβοὺ Μενεγγύ. Ἡροδτ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κάτοικ. τοῦ Πηλουσίου. Λουκ. καὶ Πηλουσιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλουσίου. Ἡροδτ.

Πηλώδης λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Βουθρωτοῦ. Στράβ.

Πηνειός, καὶ Πηνεϊός, Πινδ. ὁ. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ποτάμιος θεὸς γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Κρεούσης τὸν Ἴτεα καὶ τὴν Στίλβην. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἔτι δὲ τὴν Κυρήνην. Ἡγίν. μύθ. 161. — 2) Μέγας ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ἑλλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσου τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ταυῦν Σαλαμβρίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 752. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· ταυῦν Γαστοῦνι. Ἀπολλ. Στράβ.

Πηνέλεως, ω, ἐπικ. ῳο, ὁ. Τὶς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' Ἀπολλ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ Πηνέλεως οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ μνηστὴρ τῆς Ἑλένης. παραβλ. Heyne σελ. 726. ἔτι καὶ Πηνέλεος, ὅθεν γενικ. Πηνέλοιο, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητικ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. Ἡ περιβόητος καὶ συνετὴ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως βασιλέως τῆς Ἰθάκης, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, περίφημος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην, ὑπομείνασα εἴκοσι ὁλοκλήρους χρόνους τὴν εἰς Τροίαν ἀποδημίαν τοῦ Ὀδυσσέως μὲ πολλὴν σωφροσύνην καὶ καρτερίαν, μὴ θέλουσα νὰ μνηστευθῇ οὐδένα τῶν νέων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι ἐζήτουν αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ φοβούμενοι πλέον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἀλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς ἀεί ποτε διὰ τῆς ματαίας ὑποσχέσεως ὅτι θέλει ἐνδώσει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των ὅτε τελειώσει τὸν ἀνὰ χεῖρας ὑφαινόμενον ἱστὸν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ γέροντος Λαέρτου, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινεν, ἕως οὗ ἐπροδόθη εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ μιᾶς τῶν θεραπαινῶν της· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ παρρησιασθεὶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐπαίτου εἰς τὴν Πηνελόπην ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννήσει πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. Ὁμ. Ὀδ. Ἀπολλ. γ', 10, 6. κατὰ Παυσ. η', 12. ἐγέννησεν ἔτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του τὸν Πτολιπόρθην· διωχθεῖσα δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἔφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανεν. — παρ' Ὁμ. ἀεὶ εὕρηται Πηνελόπεια παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. Πηνελόπη. Ἡροδτ. 1, 145. Ἀπολλ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ἔτι ὅτι

ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡροδτ. αὐτοθ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολγ. τοῦ ὀνόματος ὅρα Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Α, 328.)

Πήρεια, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 766. ἔκδ. Οὐολφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ἄλλοι Πειρίῃ ἀναγινώσκουσι καὶ κατὰ Valkenaer Φηρείῃ, γραφομν.

Πηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, περιβοητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἠθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους ἐκτελέσας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ἄθλον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Ταλαὸν, Λαοδόκον καὶ Ἄρριον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 287. Ἀπολλ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ητος, ὁ. Παίων τις ἀδελφὸς τοῦ Μυντόυ, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπαφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξαναστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ μετοικήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡροδτ. ε', 12. — 2) Τίος τοῦ Σελδόμου, ἡγεμὼν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7. 98. — 2) Ἑρμηνεὺς Κύρου τοῦ νεωτέρου, Κὰρ τὸ γένος. Ξενφ. Ἀναβ.

Πίδοκος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου. Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιδύτης, ου, ὁ (υ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 30.

Πιδωρός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 112.

Πιέλος, ὁ. Τίος τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυσ. α', 11.

Πιέρεια, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne προσέλετο τὴν γραφ. Πιερία.

Πίερες, οἱ, Ἐνικ. Πίηρ, ερος (ῑ). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Πιερίᾳ χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὐ μακρὰν τῶν Ἀβδήρων. Ἡροδτ. 4, 112. Θουκ. β', 99.

Πιερία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὰ παράλια μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ἀρχαιόθεν δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· ἐκ τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἔπλαττον ὅτι διέτριβον ἀνέκαθεν καὶ αἱ Μοῦσαι. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. Ἡσ. — Εὐρ. Βακχ. 387. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο αἱ Σύριαι πύλαι.

Πιερίδες, αἱ· ἴδε Πιερίς.

Πιερίηθεν, ἐπιρρ. ἐκ Πιερίας. Ὁμ. Ἥμν. Ἑρμ. 85.

Πιερικός, ή, όν. Τῆς Πιερίας ἢ εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκων. ὁ Πιερικὸς κόλπος, κατὰ Θουκ. β', 99. ἡ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς θάλασσαν γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ Πιέρων.

Πιέριος, ία, ιον. Τῆς Πιερίας, = Πιερικός. Θουκ. ὅθεν, τὸ Πιέριον, ὄρος, = Πίερος. Θουκ. ε', 13.

Πιερίς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιερίας ἢ ἐκ τῆς Πιερίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Πιερίς, = Πιερία. Στράβ. πληθ. Πιερίδες, αἱ, ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἔνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαιόθεν· κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 29. ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Πιέρου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιάς. Ἡσ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Ὑάκινθον. Ἀπολλ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσαι μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ᾄδειν ἠλθον εἰς ἔριδα μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9. Ὀβιδ. — 3) Μακεδών τις ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ. θ', 29.

Πίερος, ὁ (ῑ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πιέριον, προσυπακρ. ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύω μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ Προχυτη, κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσῶν. Στράβ.

Πικεντία, ἡ. Picenia. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντηνῶν ἐν Καμπανίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σελέρνου· τανῦν Picenza. Στράβ. — ὅθεν, Πικεντηνοί, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίσημος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἀγκόνα. Στράβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σίλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετῴκισαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στράβ.

Πίκτονες, οἱ, καὶ Πικτῶνες, Πτολ. β', 7. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ. Στράβ. δ'.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης, πιθαν. τὸ νῦν Sables d' Olone.. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος. Ἡροδτ. 7, 122. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδοσ. κεῖται Πίδωρος, ὅπερ ὅρα.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 7. ἔτι ὄρος ὁμώνυμον αὐτόθι καὶ κρήνη, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὕστερον δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πιμπληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιμπλείας ἢ εἰς τὴν κώμην Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πιμπληΐς σκοπιά = Πίμπλεια. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πιμπληΐδες, ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Πιερίᾳ ὄρους Πιμπλείας. Ἀνθολ.

Πίναρα, τά. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Λυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ Κράγου ὄρους, πιθαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στραβ. — ὅθεν, Πιναρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Πίναρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 65 Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐτράφη μὲ μέλι ὑπὸ τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, Μύρτιδος καὶ τῆς περιφήμου Κορίννης, ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἀσματικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξόχους λυρικοὺς καὶ ὑμνῳδούς, διὸ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κουϊντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐννέα περιφήμων λυρικῶν ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουϊδ. ἔζησεν ὁ Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμᾶ Μάγιστρον 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἐννενήκοντα χρόνους, διδαχθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουϊδ. ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοὺς κόλπους ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἠγάπα Θεοξένου καλουμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιρούς, ἐσώθησαν δὲ μόνον ἄχρι τοῦ δε δεκατέσσαρες Ὀλυμπιακαὶ Ὠδαί, ἑώδεκα Πυθικαί, ὀκτὼ Ἰσθμικαὶ καὶ ἕνδεκα Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λυρικὸς οὗτος ἐξυμνεῖ τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων νικητῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι τεσσάρων τούτων ἐξόχων ἀγώνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀφανιτθέντων λυρικῶν ποιημάτων εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 78. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τύραννός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 26. — ὅθεν, Πινδάρειος, ὁ, ἡ, ειον. Τοῦ Πινδάρου, Πινδαρικός.

Πινδένισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κιλικίας κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνήκων εἰς τὴν Κομμαγηνὴν Συρίαν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπιρρ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πίνδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Λάκμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· τανῦν Μέτζοβον. Πίνδ. Ἡροδτ. — 2) Ὁ Πίνδος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Στράβ. — 3) ἡ Πίνδος. Πόλις τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωρικῇ χώρᾳ, ἥτις καὶ Ἀκύφας ἐκαλεῖτο. Ἡροδτ. 8, 43. Στράβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὕρηται κατὰ θηλκ. γένος πολλαχοῦ παρὰ Στράβωνι, ἐν δὲ βιβλ. ζ', σελ. 269. κεῖται κατ' ἄρσενκ.)

Πίννα, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. τανῦν Civita di Penna. Πτολ. γ', 1.

Πιντία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρδακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατά τινας ἡ νῦν Βαλοδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pina.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός, παρ' Ἀπολλ. α', 26. ἐφθαρμεν. ἀντὶ Ἠιόνη ἡ Ἡσιόνη, ἅπερ ὅρα.

Πίρωμις, ιος, ὁ. καθ' Ἡροδτ. 2, 143. Αἰγυπτιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς κἀγαθός, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἥρως.

Πίσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἑνὸς ἀρχαίου αὐτόθι μικροῦ βασιλείου Πισάτιδος καλουμένου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλοψ, καὶ πρωΐμως ἤδη κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, διὸ καὶ πολλοὶ συνέχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μὲ

τὴν πλησίον χώραν Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσώζετο ἔτι αὐτόθι μία κρήνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βῖσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπό τινας ἑταίρους τοῦ Νέστορος ἐλθόντας ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον· τανῦν Pisa. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πῖσα διὰ τοῦ ῑ ἔστιν ὀρθοτρ., ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29. μόνον παρὰ Πινδ. εὕρηται ἅπαξ Πῖσα διὰ τοῦ ῐ, Ὀλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. Πῖσαν γραφομεν. παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πῖσα, Πίσσα καὶ Πεῖσα εἰσὶν ἡμαρτμ. παρβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσης. Πινδ.

Πισᾶτις, ιδος, ἡ. κυρ. Ἐπιθ. Τῆς Πίσης ἢ ἐκ τῆς Πίσης οὖσα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. γῆ ἢ χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικράτειαν μὲ μητρόπολιν τὴν Πῖσαν. Στράβ.

Πισεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 201.

Πισίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἐθνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαλαῖον καὶ μάχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παφλαγονίας χώρας ὄρη καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας ἐκ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων των λαῶν, σπανίως ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν δυναστείαν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Ξενφ. Ἀπομν. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδα, ἔστιν ὀλιγότρ. ὀρθή. Ξενφ. Κυρ. παιδ.

Πισιδεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισιδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι ἓν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, οὖσα ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ἀπότομος καὶ ὀλίγον εὔφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πισιδικὴ καλουμένη. Στράβ. Πολύβ ε', 73. Διοδ. Σικ. ηι', 5.

Πισιδικός, ή, όν. Τῆς Πισιδίας ἢ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πιτίνδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἴτινδα καλουμένην. Πτολμ.

Πισσούθνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπης τῶν Περσῶν ἐν Σάρδεσι. Θουκ. ά, 115.

Πίστυρος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις οὐχ' εὕρηται ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Ἡροδτ. 7, 109. ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρος ἢ Βίστιρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουίδ. Πίστειρα, αἵτινες κατὰ Gatterer ἦταν μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠφανίσθη ἡ περιβόητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτολ. γ', 1. Ἀμμιαν. Μαρκ. τανῦν Pistoja.

Πίσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πιτάνη, ἡ (υυ-) Δωρκ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάνην καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Πιτάνη. Πινδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Τρωαδ. 1101. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 172. Παυσ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ ἔχουσα ἕνα λιμένα· τανῦν Σανδαρλίκ. Ἡροδτ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡροδτ. ὁ Πιτανητέων λόχος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις πρὸ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναιότητα τῶν συνιστώντων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡροδτ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόγος. Θουκ. ά, 20. ἔνθα ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου στρατιωτικοῦ τάγματος.

Πιτανᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Ἀνθολ.

Πιτανήτης, Ἰωνκ. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτθεῖδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πιτθέως. Ἀνθολ.

Πιτθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἱκανὸν χρόνον πλησίον του. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὡς εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅστις κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Εὐρ. Ἀπολλδρ. γ', 15, 7. Παυσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίθου ἐν Ἀττικῇ. Πλάτ.

Πίθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὅθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίθου. ὤν.

Πιτίας, ίου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. ά. 6.

Πιττακός, ὁ. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μιτυλήνην πόλιν τῆς Λέσβου καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου ἢ περὶ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. Διὰ τῆς βαθείας συνέσεως καὶ γενναιότητός του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουίδ. συνέγραψεν ὁ Πιττακὸς ἐλεγεῖα ἔπη καὶ ἓν βιβλίον περὶ νόμων εἰς πεζὴν φράσιν. Ἡροδτ. 1, 27. Πλάτ· Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεύς τις τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. — ὅθεν, Πιττάκειος, εία, ειον. Τοῦ Πιττακοῦ. Πλάτ.

Πιττάλακος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ. σελ. 417.

Πίτταλος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σοφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιττάλου, προσυπακμ. μαθητάς.

Πιτύα, καὶ Πιτύεια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Πιτύη, ἡ (υυ-) Ἰωνκ. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὀρφ. Ἀργ. 484.

Πιτύνδα μητρόπολις, ἡ, παρὰ Πτολ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σινίδος, ἀπὸ τοῦ πίτυς καὶ κάμπτειν, ὅστις κάμπτων δύο μεγάλας πίτυς καὶ δεσμεύων ἐπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους ὅσους ἐλήστευεν, ἀπέλυεν αὐτὰς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας κατεσταράττων οὕτως ἐλεινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους. Ἀπολδρ. ἴδε Σίνις.

Πιτυοῦς, οῦντος, ὁ. Πολις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα ἐν Μυσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πληθτ. Δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἱσπανίας, ἡ Ἔβουσος καὶ Ὀφιοῦσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Λαμψάκου καὶ ἄλλων πόλεων. Στράβ.

Πίτυς, υος, ἡ (υυ). Νύμφη τις τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Πάν, ὁ δὲ Βορέας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύντριψεν αὐτὴν εἰς ἕνα λίθον, ἥτις ἔκτοτε μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Λουκ.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (πλάζω). Δύω ἀπότομοι νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Λιπάρων νήσων. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολδρ ά, 9, 25. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὅρα.

Πλαθάνη. ἡ (υυ-) Ὄνομ. δούλης τινός, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 548.

Πλακεντία, ἡ, Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τανῦν Piacenza. Στράβ. — ὅθεν, Πλακεντῖνος, ὁ κάτοικ.

Πλαταιά, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν. Ἡροδτ. 1, 57. — ὅθεν, Πλακιηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἡ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 752.

Πλάκος, ἡ (ᾰ). Ὄρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Πόλις Θῆβαι. παρβλ. Ὅμ. Ζ, 396. ἴδε καὶ Τροπλάκιος.

Πλανησία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ἱσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου. πιθαν. τὰ νῦν S. Pola λεγομένη. Στράβ. γ'.

Πλάταια. ἡ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. Πλαταιαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπί τινος αὐτόθι εὐρυχώρου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ὕστερον δὲ κατεστράφη δι' ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Λευκτροις μάχης, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· τανῦν Παλαιόκαστρον. — Ἐνικ. παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Παυσ. — ὅθεν. Πλαταιᾶσιν, ἐν Πλαταιαῖς. Θουκ. ά, 130.

Πλάταια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Πλαταιαί. Παυσ. Βοιωτ. 1.

Πλαταιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν. Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς. Αἰτκ. Πλαταιᾶς, Ἡροδτ. Ξενφ. καὶ συνηρμ. Πλαταιᾶς. Θουκ. β', 76. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Κλάσις τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολιαστ. δοῦλοι ἀργυρώνητοι, οἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας καὶ ἐκδουλεύσεις των ἀποκτήσαντες τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατετάχθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ

Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπολιτόγραφαν διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστφ. Βατρ. 694.

Πλαταϊκός, ή, όν. Τῶν Πλαταιῶν ἢ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὤν. Ἡροδ. τὰ Πλαταϊκά, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 8, 126.

Πλαταιεύς, ἱδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἢ εἰς τὰς Πλαταιάς ἀνήκουσα· ἡ Πλαταιὶς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδ. Θουκ.

Πλατεμωδής, ους, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κατὰ Mannert = Κυπαρισσία. Στράβ, (ἐπιθ. πλαταμωδής.)

Πλατάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πτάου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας. Παυσ. 9', 23.

Πλατανίστιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης. Παυσ. Κορ. 34.

Πλατανιστοῦς, οῦντος, ὁ. Τόποις τις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἠλιδος = Μάκιστος, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ. Πολύβ. ε, 68. Ἰώσπ.

Πλάτεα, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ πλησίον τοῦ Μενελαΐου λιμένος, πιθαν. ἡ Ἀηδωνὶς νῆσος καλουμένη. Πτολ. Ἡροδ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σκύλ. καὶ Πλατεῖα παρὰ Στέφ. Βυζ.

Πλάτων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπιάδ. ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ εὐγενοῦς οἰκίας, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τὸν βασιλέα Κόδρον, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ' ἀρχὰς ἐνασχοληθεὶς ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἔξοχον καὶ ζωηρὰν φαντασίαν τοῦ νοός του, συνέγραψε διθυραμβικὰ καὶ ἓν ἐπικὸν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσεν ὕστερον ὅτε ἐπροσκολήθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθη τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι συνέγραψε καὶ τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἔμελλεν εἰς ἡλικίαν ἔτι εἴκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπετράπη δι' ὅλου τοῦ ἔργου ἀφοσιωθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἠθικῆς καὶ θεωρητικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενῆ τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε νὰ συνεργήσῃ ἔπειτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσίων ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν νέαν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἰγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτόθι τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ' αὐτῶν· τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ κύριον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐσύστησεν ἰδίαν σχολὴν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν, ὅπου συνέρρεεν ἓν πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀκροασθῶσι τὰς φιλοσοφικάς του παραδόσεις, ἀποκτήσας ἐντὸς ὀλίγου μεγάλην φήμην καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξέδωκεν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικὰ παραγγέλματα καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρισθεὶς πρῶτον μίαν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἓν ὑψηλὸν καὶ ἄφθονον γέννημα ἐξόχου μεγαλεψυΐας, βαθυτάτης παρατηρήσεως καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Θεῖος Πλάτων. Ἀπέθανεν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπιάδ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο τὰ γενεθλία αὐτοῦ ταφεὶς ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Κεραμεικὸν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἓν πολυτελὲς μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἓν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουσιν ἄφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρίσκεται ἐν τῇ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 71. Ἀρλέσ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ιγ'. Διογ. Λαερτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 5 Φιλόσοφο. Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναιτίου ἐκ Ῥόδου, Διογ. Λαέρτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ. Λαέρτ.

Πλατωνικός, ή, όν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, οἱ Πλατωνικοί, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Λουκ.

Πλαῦτος, Ἄκκιος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρσίνης πόλεως τῆς Οὐμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι εἴκοσι κωμῳδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι.

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰωνικ. Πληϊάς· πληθτ. αἱ Πλειάδες. Ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μεροπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμὸς συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα. Ὅμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 226.

Πλειστθένης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀτρέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς δύο τούτου παῖδας ἀναθρέψας αὐτοὺς καὶ ἀφήσας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, διὸ καὶ ὠνομάζοντο οὗτοι ἀπ' αὐτοῦ Ἀτρεῖδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολλ. γ', 2, 2.

Πλεισθενίδης, ου, ὁ (ι) Τὸς τοῦ Πλεισθένους· οἱ Πλεισθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Αἰσχ. Ἀγ. 1580

Πλειστάνετος, ὁ. Ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου. Πλουτρ.

Πλείσταρχος, ὁ. Τὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στρατηγοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐπετροπεύθη μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρός του. Ἡροδ. 9, 10. Θουκ.

Πλειστοάναξ, ακτος, ὁ. Τὸς τοῦ Περιφήμου τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ Παυσανίου, διαδαχθεὶς μετὰ θάνατον τὸν Πλείσταρχον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Θουκ. α, 107. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Παυσανίας βασιλεύσας ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην. Θουκ. γ', 26. καὶ Πλειστῶναξ, παρβλ. Παυσ. α, 13, 3.

Πλειστόλας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Πλειστός, ὁ (ἐπιθ. πλεῖστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μεταξὺ τοῦ ὄρους Κίρφαος καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Εὐμ. 27. Στράβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἐγχώριός τις Θεότης τῶν Θρακῶν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐθυσίασαν πιστὸ τὸν Πέρσην Οἰόβαζον φυγόντα παρ' αὐτοῖς. Ἡροδ. 9, 119.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ὁ συντήσας τὸ βασίλειον τοῦ Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Ξανθίππης θυγατρὸς τοῦ Δώρου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολλ. α, 7, 6.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητρόπολις τῶν Κουρήτων ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρῶνος υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 639. Θουκ.

Πλευρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλευρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Πλευρῶνος ὤν. Ὅμ. καὶ, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρῶνος.

Πληγάδες, αἱ, προσυπακμ. πέτραι = Συμπληγάδες. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 645.

Πληϊάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Πλειάς. Πληθτ. Πληϊάδες, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολλ. γ', 10, 1.

Πληϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολλ.

Πλημμύριον, τὸ (υ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, τανῦν Punta di Gigante. Θουκ.

Πλημναῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Περάτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν παῖδα Ὀρθόπολιν λέγεται ὅτι ἀνέθρεψεν ἡ ἰδία Δήμητρα. Παυσ. β', 5.

Πληξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. (πλήσσω, αὔρα).

Πλήξιππος, ὁ. Τὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου θέλων ν' ἁρπάσῃ ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην τὴν δοράν τοῦ φονευθέντος τούτου θηρίου. Ἀπολλ. α, 7, 10. — 2) Τὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλ. γ', 15, 3. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ὑγίν. μύθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπιθτκ. ὁ Πλινθινήτης κόλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἰγυπτον κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡροδ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius major. Μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βερώναν πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23—79 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Κλαυδίου Νέρωνος, φθάσας εἰς μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Οὐεσουΐου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνέγραψεν ὁ Πλίνιος μίαν ἐκτεταμένην φυσικὴν ἱστο-

ρίαν εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν οὗτος συνέλεξεν ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καικίλιος καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προτέρου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Κῶμον πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται εἰς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χάριτος καὶ καλλωνῆς· σώζονται ἔτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας οὗτος ἔγραψε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὴν φιλοσοφίαν, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ υἱὸς Ἀδριανός· ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὑπάτου, ἐκλέχθη ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιστρέψας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· σώζονται τοῦ Πλουτάρχου 44 βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἄλλως καὶ παραλληλοι βίοι ἐπιγραφόμενοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλήρεις πολυμαθείας καὶ σιφῶν παρατηρήσεων. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. V. σελ. 153.

Πλουτεύς, ἕως, ὁ, Ἰων. ἧος. ποιητκ. ἀντὶ Πλούτων. Μοσχ Εἰδ. γ', 22.

Πλοῦτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δημήτρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παρεστάνετο ἐν Θήβαις κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἡ Τύχη. Ἡσ. Θεογ. 970. Ὅμ. Ἅμν. 480. Παυτ. 9', 16. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παριστάνετο τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχεόμενος πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστφ. Πλουτ. 90. Ἀχαρ. 299.

Πλουτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ἅμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ποιητκ. Πλουτεύς. Τὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, θεὸς τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅστις ἄλλως Ἅιδης καὶ Ἀϊδωνεὺς ἐκαλεῖτο τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιεν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατὴρ τοῦ Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ἧττταν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Πλούτων ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅιδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνησκόντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἢ ἀμοιβαὶ ἐκρίμαντο ἀπὸ τὰς ὑπερτάτας αὐτοῦ βουλάς, περιστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν ἀγρίαν φοβερὰν καὶ ἀπειλητικὴν, ἀδυσώπητος ἀπὸ πᾶσαν ἱκεσίαν, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μίαν δίκαιναν. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἥρπασε νέαν ἔτι οὖσαν κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο ἀείποτε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ᾅδῃ. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Πλούτων πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ἕνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἐν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ λατρευόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἑνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εὑρηται ἀεὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἅιδης· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολδρ ά, 1, 3, 2, 1. κατά τινας ἀπὸ τοῦ Πλοῦτος, θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδαψιλεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πᾶσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν· παρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 2) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Ἀριμασποί, κατὰ Voss ἐν Ἱσπανίᾳ. Αἰσχ. Προμ. 812.

Πλουτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλούτωνος ἢ εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκων· τὸ Πλουτώνιον χωρίον, τόπος τις ἐν Καμπανίᾳ περὶ τὴν λίμνην Ἄορνον (Averne), τινὸς ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλουτώνιον ἄντρον. Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναδίδον φαρμακερὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Πλυνός, ὁ. Λιμήν τις ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδυρμαχίδων. Ἡροδτ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκύλ.

Πλυντήρια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν ἐτελοῦντο διάφοροι καθαρμοὶ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ξενφ.

Πλωταί, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἁρπυῖαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 285. ἴδε Στροφάδες.

Πλωτινούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρύσων κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 11.

Πλωτῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς φήμης καὶ συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ βιβλία.

Πνύξ, κός, ἡ. Τόπος τις λοφώδης ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ εὐτελῶν οἰκοδομῶν ἄνευ στέγης.

Πνυταγόρας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῆς νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρριαν.

Ποδαλείριος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἔμπειρος ἰατρὸς καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 732. Κατὰ Παυσ. Λακ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτόθι ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου δύο πόλεις τὴν Σύριαν καὶ Βύβασσον. Στέφ. Βυζ.

Ποδάνεμος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ποδήνεμος. Ἕλλην τις ἐκ Φλοῦντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε, 3.

Ποδάργη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 149.

Πόδαργος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 185.

Ποδάρκη, ἡ. = Ποδάργη, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πειερίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ποδάρκης, ους, ὁ. Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολδρ. β', 6, 4. ἴδε Πρίαμος. — 2) Τὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμὼν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολδρ. ά, 9, 12.

Ποδής, οῦς, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠετίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν δοθεῖσαν μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 575.

Ποδούκη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν Ἰνδίᾳ. Πτολ.

Ποίας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔκγονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολδρ. ά, 9, 16. Πίνδ. — ὅθεν, Ποιάντιος, ία, ιον, τοῦ Ποιάντος ἢ εἰς τὸν Ποίαντα ἀνήκων. Ἀνθολγ.

Ποικίλη, ἡ. προσυπακμ. στοά. Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο διάφοροι ἀξιόλογοι εἰκόνες τῶν ἐπισημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μυκωνος, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεοὺς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιομνημονεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τειχῶν τῆς στοᾶς ταύτης ἐκρέματο ἐν πλῆθος ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς νικηθέντας ἐχθρούς· πρὸ τῆς εἰσόδου ἵσταντο τὰ ἀγάλματα τοῦ Σόλωνος καὶ Λυκούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στωϊκὴ φιλοσοφία. ἴδε Στοά.

Ποιμανδρία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκοφρ.

Πολίνηνον, τό. Mons Penius. Συνέχειά τις τῶν Ἄλπεων ὀρῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Πόλα, ἡ, καὶ Πύλαι, αἱ, Pola. Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Pola Στράβ.

Πολέμαρχος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Τὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

Πολεμοκράτης, ους, ὁ (α) Τὸς τοῦ Μαχάονος, περίφημος ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Θορεάτιδος χώρας ἀπὸ τινος συμβάντης ἐπιδημικῆς νόσου, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς ἔχων ἴδιον ναόν. Παυσ. β'. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν.

Πολέμων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρκεσιλάου, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον ψαῦλον καὶ ἄσωτον ἐν Ἀθήναις, κατεστάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἰς τῶν ἐναρετωτέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράψας διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ὀνόματα ἐσώθησαν. Διογ. Λαέρτ. Σουίδ. — 2) Πολέμων ὁ Περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἐν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Περιήγησις, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἀγρίππα. —

4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης φήμης, τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν δύω ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναιγείρου καὶ Καλλιμάχου, δύω Ἀθηναίων οἵτινες ἀπεθανοενδόξως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλοστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἕνα λιμένα. Στέφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναιός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε, 8.

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναιός τις, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἀβρότητα. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η, 4.

Πολιάς, ἄδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζῆνι ὡς ἔφορος τῶν πόλεων. Παυσ. α, ιστ. ζ, 5. η, 47.

Πολιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πόλιος, ία, ιον. Τοῦ Πολιος, ὁ Πόλιο. οἶνος. Εἶδος οἴνου αὐξάνον περὶ τὴν πόλιν Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἡγεμόνος Πόλιος. ὀρθτρ. Πόλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πόλις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἰαίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ῑ) Τὶς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελθὼν εἰς μάχην μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου του πατρός. Ὁμ. Ἰλ. Β. 791. Ο, 339 — 2) Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἰς βωμὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἡρείαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η, 26.

Πολίχνα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφαντων. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ. Στράβ. ιγ. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Ἡλαζομενῶν. Θουκ. η, 14, 23. ἐνθα κατά τινας ἐξηγτ. εἴληπται ὡς προσηγορκ. ὄνομ. — ὅθεν, Πολιχναῖος, ὁ κάτοικ.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδτ. ζ, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πολις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδτ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Kruse πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὰ Μέγαρα, Στράβ. — ὅθεν, Πυλιχνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Πόλιχος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεάρων Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· σημ. Polenza. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε, 6.

Πόλλιος, ία, ιον, ἴδε Πόλιος.

Πόλλις, ιος, ὁ. Ἀργεῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ. β', 67. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. ἐνθα κατά τινας Πόλις ἡμαρτμ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις. Τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκαμε νὰ φυτεύσωσι περὶ τὰς Συρακούσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πόλιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἄργους ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. ά, σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἶνος ἐν Θρᾴκῃ, ὅπερ ὅρα. Στράβ. (τὸ βρία ἐδήλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θρᾴξὶ πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Αἴνου ἐν Θρᾴκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. β', 5, 9.

Πολυαινίδας, ου, ὁ (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενφ.

Πολύαινος, ὁ, (ῡ) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας Στρατηγηματικὰ βιβλ. 8. τὰ ὁποῖα διεσωθησαν Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου. Πλουτρ.

Πολυάρχης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἐνθα ἐν χειρογρφ. κεῖται ὀρθότρ. Πολυχάρης.

Πολύας, ου, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδτ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ζ', 34 Ξενφ Ἑλλ.

Πολύανθος, ὁ. Ἀρτενκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (νυνυ–). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύτας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενφ. Ἑλ. ε, 3.

Πολύβιος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαθυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Λυκωρτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φιλοποιμένος. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅσοι ἐκατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἔγινεν αὐτόθι ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς πολλὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας παρευρεθεὶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος· εἶτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἄφθονον ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιφήμου αὐτοῦ ἱστορίας, δείξας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσας πρὸς τὰς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεις, αἵτινες ἠγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐκ μαρμάρου· τελευταῖον πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶ βαρέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ βαθυτάτης ἀκριβείας γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διάστημα 53 χρόνων, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα ἕως τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τεσσαρακόντα βιβλία. Λουκ. μακροβ. 22. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολύβοια, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ἰακίνθου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος. Παυσ. γ', 19.

Πόλυβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μεροπὴ ἡ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 774. Ἀπολδρ. β', 5, 7. — 2) Τὶς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Λ. 59. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὁμ. Ὀδ. Χ, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατελυσεν ὁ Μενέλαος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 218. — 5) Τὶς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τελαὸς, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἄδραστον. Παυσ. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ῥίψας κατεπάνω του ἓν ἀποσπασθὲν μέρος τῆς νήσου Κῶ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. Παυσ. α', 2. Στρίβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ τῆς νήσου Θάσου καὶ σύγχρονος τοῦ Παναίμου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθήναις μὴ θελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῶν Διοσκόρων εὑρίσκετο εἰκονισμένος παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ἵστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ παριστάνουσα τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Παυσ. α', 16, 20. τὰ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου εὑρίσκοντο ἐν Δελφοῖς· Πλάτ. Ἴων σελ. 532. Παυσ 9', 4. Λουκ. Εἰκ. 7.

Πολύγονος, ὁ (ῡ). Τὶς τοῦ Προτεύς καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολδρ. β', 5, 9.

Πολυδάμας, αντος, ὁ, Ἐπικ Πουλυδάμας (ῡνυ–). Τὶς τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρώων, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Λ 57. καὶ Ρ, 40. — 2) Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Σκοτούσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νικίου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρίας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πνίξας ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλακωθεὶς ἀπὸ ἓν ὄρος, ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἓν σπήλαιον μετ' ἄλλων τινῶν συντρόφων του, Πλάτ. Παυσ. Λουκ. Συμπ. Θε. 12. — 3) Φαρσαλιός τις. Ξενφ.

Πολυδαμίδας, α (ῑ). Κυρ. πατρων. Ὀνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρτενκ. κύρ. ὀνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολύδαμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμασίας ἰδιότητας. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἅιδου ὡς πολλὰ ἐν ἑαυτῷ δεχομένου. ὡς Ὄνομ. δὲ Κυρ. Τὶς τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ναϊάδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερίφου, ὅστις ἐρωτευθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὕτη ἐφέρθη μετὰ τοῦ παιδός της Περσέως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἔπεμψεν ἔπειτα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης θέλων οὕτως νὰ βιάσῃ ἀφόβως τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις του, ἥτις ὅμως φυγοῦσα εἰς τὸν ναὸν ἑνὸς τῶν αὐτόθι θεῶν διέτασσεν ἑαυτὴν ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Περσέως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς νήσου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πολυδέκτου

Δίκτυν. Πίνδ. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπιτρόπευσεν ἀνηλικον ὄντα ὁ Λυκοῦργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Πανσ. γ', 7, 2. παρ' Ἡρόδ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμαρτμ. πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, Pollux. Τιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἷς τῶν Διοσκούρων, γενηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφέν αὐτοῦ Κάστορα· ἴδε Κάστωρ· ἦν δὲ ὁ Πολυδεύκης περίφημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολδρ. γ', 11, 1. — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτεως, Γραμματικὸς Ἕλλην ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἓν λεξικὸν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὅρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραμμ. Ὀνομαστικόν, χρήσιμον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Δοῦλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ· Λουκ. (Αἰτκ. Πολυδεύκεα, Ὅμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πολυδεύκη καὶ Πολυδεύκην, παρὰ τοῖς πεζογράφοις.)

Πολυδεύκιον, τό. Λουκ. Ἱποκορ. Ὀνομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἡσ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχιοῦ ποταμοῦ τὸν Μενεσθιον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀπολδρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Παυσ. θ', 2.

Πολύδωρος, ὁ (υ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λαοθόης, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειθομενος εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολιορκούντων Ἑλλήνων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ Ἰλ. Τ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν ὁποῖον ἀνήλικον ἔτι ὄντα ἔπεμψαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θράκῃ βασιλέα Πολυμνήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐκ καιρῷ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμνήστωρ θέλων νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον καὶ ἔρριψε τὸ νεκρὸν σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐρ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβιδ. — 2) Τιὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηίδος τὸν Λάβδακον. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. ὁ Ἡσ. Θεογ. 977. ἀναφέρει ἔκγονόν τινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Τιὸς τοῦ Ἀλκομένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων πολιτῶν Πολεμάρχου καλουμένου. Ἡροδ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ξενοφ.

Πολυείδης, ους, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀρρίαν.

Πολύειδος, ὁ, ἴδε Πολύϊδος.

Πολύευκτος, ὁ (υ). Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀρρίαν.

Πολύζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 287.

Πολύϊδος, ὁ (υυ-υ). Τιὸς τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος οἰωνοσκόπος γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ὁ Βελλεροφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· τὸν δὲ Γλαῦκον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἐπαιέφερεν αὖθις εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας νόσου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 663. Πινδ. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολδρ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Παυσ. α', 43 — 2) Τιὸς τοῦ Εὐρυθάμαντος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. (ἡ γραφ Πολύϊδος, διὰ τοῦ ι, εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἀπολδρ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολύς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Παυσ. ἠν καὶ ὁ Heyne προείλετο ἐν Ἀπολδρ. Τομ. 2. σελ 545.)

Πολυκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὅμ Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολδρ. κατ' Ἡσιοδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λέλεγος, ὅστις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μύλον τὴν Λακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας· Παυσ. δ', 1.

Πολύκλειτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἐξ Ἄργους ἢ κατά τινας ἐκ Σικυῶνος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διαπρέψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξαίσιον ἐργασίαν του, ὑπερβαλὼν πρῶτος εἰς σταθερούς τινας κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπεροχοῦ τέχνης του ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅπερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ὀρχαίων. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀναφέρονται παρὰ Παυσανίᾳ καὶ Πλινίῳ τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα· ἐκτὸς τῆς Ἀγαλματοποιΐας ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἐν μεγαλοπρεπὲς θέατρον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Περεγ. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἄργους, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυῶνος· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρονται δύο διάφοροι τεχνῖται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· παρβλ. Θειρσ. Πλαστ. Τεχν. σελ. 205. καὶ Παυσ. ς', 6, 1.

Πολυκλῆς, έους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ψευδώνυμος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδ. ὅτε κυρ. ὑπῆρξεν ὄρχων ὁ Λυσιμαχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 261.

Πολυκράτης, ους, ὁ (α). Τιὸς τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ὅστις διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιτηδειότητος καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' οὐ πολὺ νὰ κατασταθῇ ἀπόλυτος κύριος τῆς νήσου φονεύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξορίσας· σχηματίσας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπιχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκιμήσας μεγάλως εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐμπνεύσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς ὅλας τὰς περιξ χώρας· θέλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀσιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἐν πολυάριθμον στρατευμα μ' ἕνα ἰσχυρὸν στολον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ἀπὸ τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κτίμῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλέως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμάσθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατράπου τούτου εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην, τὸ 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράψας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 10. — 3) Εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπάνδρευσε τὴν Ἀρήτην γυναῖκα τοῦ Δίωνος. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 47.

Πολύκριτος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡροδ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ. Σκωπτικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Λουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ι). Τιὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Τιὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικίσας μετὰ τοῦ Ἰθάκου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην. ὀρύξας ἐπ' αὐτῆς μίαν κρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤντλων τὸ λοιπὸν ὕδωρ. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν. Ὅμ.

Πολύλαος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Τιὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα. Ἀπολδρ. α', 9, 16 παρβλ. Heyne αὐτόθ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. καλεῖται αὕτη Ἀλκιμέδη.

Πολυμήδης, ους, ὁ. Θεσσαλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Θουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔδωρον, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐχεκλῆς υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολδρ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φιλομήλη· παρβλ. Heyne. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρός της, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ ἴδιός της ἀδελφὸς Διώρης. Παρθαν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰλιόνης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱόν του Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ. Ἑκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρκ. Πολύμναστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Θήρας, πατὴρ τοῦ Βάττου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύᾳ. Πινδ. Πύθ. 4, 105. Ἡροδτ. 4, 155. — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπιάδ. καὶ ἐπινοήσας ἓν εἶδος ἀσμάτων τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὀνομασθέντα ἀπ' αὐτοῦ

Πολυμνήστια ᾄσματα· τοῦτον μέμφεται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἄνδρα κακοήθην· καὶ, τὰ Πολυμνήστια ποιεῖν, ἀντὶ αἰσχρὰ ᾄσματα ᾄδειν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς ἔφορος τῆς ᾀσματικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολλδ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ, Α, 23. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνις, ιδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὅμηρος ὁ νέος Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύματις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον, τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδραστον βασιλέα τοῦ Ἄργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργίαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν θέλων νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ὅπου μοναμαχήσαντες ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔθαψε κρυφίως ἡ ἀδελφή αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 337. Ἀπολλδ. γ', 6. παρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 570. Αἰτκ. Πολυνείκη καὶ -ην.

Πολύνεικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενφ. Ἀν. ζ', 6, 1. ἔνθα νῦν Πολύνικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδ. α', 2, 6. πιθαν. ὀρθτρ. Πολυνόμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητκ. Πουλυνόμη. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰωνκ. Πολυξείνη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὡραιοτέρα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ὑποσχόμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, ὃ ὁ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, θυτιωπῶν οὕτως τὴν σκιὰν τοῦ φονευθέντος πατρός του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολλδ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσφάγη αὕτη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζέτζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ὑγίν. μύθ. 170.

Πολύξενος, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἐπικ. Πολύξεινος. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ· Ὁμ. Ἥμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολλδ. β', 4, 6. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον· Ὁμ. Ἰλ. Β, 623. Παυσ. Ἠλ. 3. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Παυσ. β', 3. — 3) Ναύαρχός τις Συρακούσιος. Ξενφ. Ἑλ. ε', 1.

Πολυξώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολλδ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολλδ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Ὑψιπύλης ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, ἥτις ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσόν της τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 688. — 4) Γυνὴ τοῦ Τριπολέμου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκρέμασεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπί τινος δένδρου, ἐκδικηθεῖσα τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Παυσ. Λακ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 25, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολυπαΐδη, ὥστε οὕτω τὸ η πρὸ τοῦ φωνήεντος εὑρηται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχύ· παρβλ. Spitz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἴδε Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπήμων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλέας. Ἀπολλδ. γ', 16, 2. Κατὰ Παυσ. α', 38, 5. Λῃστής τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκρούστης, ὅπερ ὅρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ Υἱὸς τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντίου εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἄσπενδον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 740. καὶ Εὐσταθ. αὐτόθ. Ἀπολλδ. γ', 10, 8. — 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Θοίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολλδ. α', 7, 6.

Πολυπρέπων, οντος, ὁ. Περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Πολύρρην, ενος, ἡ, = Πολυρρηνία.

Πολυρρηνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἐτρέφοντο παρ' αὐτῇ. Πολύρρην, νος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Πολυρρήνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Πολυσπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλλ' ὕστερον καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κασσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν πολλάκις εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πιθαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανέφερε τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον τοῦ ἔτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠθέλησε διὰ κοινοῦ Θεσπίσματος νὰ χορηγήσῃ τὴν πρότεραν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπαπειλουμένην αὔξησιν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις καθεκάστην ἐπεριμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ νέας δυνάμεις. Πλούτ. Πυρ. Πολυσπέρχων, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσπέρχης, ον, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Πολύστρατος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἄρχων μιᾶς μοίρας μισθωτῶν στρατιωτῶν· Δημ. κατὰ Φιλ παρβλ. Ἀριστφ. Πλ. 173.

Πολυτίμητος, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, γινόμενος ἀφανὴς ἐν τῇ αὐτόθι ἄμμῳ. Ἀρριαν. Στράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. 3', 5, 11.

Πολύφαμος, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμποδος, προσφιλὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περίφημος μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ· Δωρκ. Πολύφαμος (ῡ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 40. ἐκ τοῦ γένους τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τριναερίας καὶ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικόν. Τπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ μεθύσας αὐτὸν μὲ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν μ' ἕνα πεπυρωμένον δαυλόν, ὥστε οὕτως ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ἀπολέσας τινὰς τῶν ἑτέρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ οὗτος κατέφαγεν. Οὗτος ἠράσθη τῆς Νηρηΐδος Γαλατείας, ἥτις ὅμως ἐπροτίμησεν τὸν Ἄκιν. Ὁμ. Ὀδ. Θεοκρ. Εἰδ. 3', 6, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Λάρισσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὕλα· ἐνταῦθα κτίσας τὴν πόλιν Κίον καὶ πολεμῶν ὕστερον κατὰ τῶν Χαλύβων ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 40. Ἀπολλδ. α', 9, 16.

Πολυφοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ Ν, 791.

Πολυφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευεν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395. Αἰσχ. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαΐου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του· Ἀπολλδ. γ', 5, 7. — 3) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολλδ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (ῡ). Ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενφ. Ἑλ. ς', 11

Πολυχαρίδας, α, ὁ (υυυυ-). Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἱππαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν Ξενφ. Ἑλ. ε', 2, 41.

Πομπεία, καὶ Πομπηΐα, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι, ἥτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατεκαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτόθι Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνεσκάφθη αὐθις. Στράβ.

Πομπηΐα, ἡ· Pompejo Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — (2) Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πομπηϊανός, ὁ· Pompejanus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Πομπήϊος, ὁ· Pompejus Magnus, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας. Τίος τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἐξ ἐπισήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμήτας καὶ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράσσου. Ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις φοβερὰν μάχην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὅρα Ἰούλιος Καῖσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηϊούπολις, εως, ἡ· Pompejopolis. Πόλις μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Τόκια Λουκ. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηϊουπολίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Πομπηϊουπόλεως.

Πομπίλιος, ὁ, Pompilius. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα. Παυσ. β', 34.

Ποντικός, ή, όν. Τοῦ Πόντου ἢ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἀνήκων. Ἡροδτ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ὤν· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Πόντιος, ία, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων· — Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου θεοῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδ. 1α', 2, 6.

Ποντόνοος, ὁ. Κύρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 109.

Ποντοπόρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε αὖθις τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητὼ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κ. ε. ξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Τγῖν.

Πόντος, ὁ. Ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ Κολχίδος θάλασσα. ἄλλως καὶ Εὔξεινος Πόντος λεγομένη, ὅπερ ὅρα· τανῦν Μαύρη θάλασσα· Ἡροδτ. 4, 8. Ξενοφ. Ἀνάβασ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· Ἡροδτ. 7, 147. Δημ. Λεπτ. ὕστερον δὲ ἐσχημάτιζεν ἡ χώρα αὕτη ἴδιον ἰσχυρὸν βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ. ιβ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 141, 1005. ἰδίως δὲ κατῳκεῖτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν Κόλχων, Βυζήρων, Βεχειρῶν, Μακριώνων, Δρίλλων, Μοσσυνοίκων, Τιβαρηνῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ια'. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. Διον. Περ. 765.

Ποπλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολατίνου. Πλουτρ.

Ποππαῖα, ἡ· ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρατα, ῖδε, Πυρετός.

Πορθαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Πορθάονος. Στράβ.

Πορθάων, άονος, ὁ (ᾱ) καὶ Παρθάων, ἔτι δὲ καὶ Πορθεύς, έως, ὁ, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Τίος τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Ἀλκαθόου καὶ Μέλανος. Πορθάων, παρ' Ἀπολδ. α', 7, 7. ἄλλως δὲ Παρθάων, Παυσ. δ', 35. τὴν γραφ. Πορθάων προείλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ παρ' Ὅμ. Πορθεύς, παρβλ. εἰς Ἀπολδ. σελ. 112.

Πορθεύς, έως, ὁ, = Πορθάων. Ὅμ.

Πορθμεία, τά· Ἰωνικ. Πορθμηΐα, Κιμμέρια, ῖδε Κιμμέριος.

Πορθμός, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πιθαν. τανῦν Πόρτον Βούφαλον. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατώνων. — 2) Ὄνομα κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρπαξ, κος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βίργι. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33.

Πορσηνᾶς, ᾶ, ὁ· Porsenna. Βασιλεὺς τῶν Ἐτρουρῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγον οἱ Ταρκουίνιοι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐπολέμησε καιρόν τινα τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νὰ βιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἀνωφελῆ καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεὶς νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου του τοὺς φυγόντας Ταρκουϊνίους διαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν· Στρβ. Πορσήνας, α, Πλουτ. ὀρθτρ. μέν τοι Πορσίνας, α, Porsena.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ (–υυ). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς Κῶ· Στέφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων Γιγάντων, ὁ διώξας τὰς ἵππους τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Ἐρυθείας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Πινδ. Πυθ. 8, 15. Ἀπολδ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἕνα ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Παυσ. α', 14.

Ποσειδᾶν καὶ **Ποτειδᾶν**, ᾶνος, Δωρκ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδάνειος, εία, ειον, καὶ Ποτειδάνιος, ία, ιον (ᾱ) Δωρκ. ἀντὶ Ποσειδώνιος, Πινδρ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ (ᾱ) ἀρχ. τυπ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Ὅμ.

Ποσειδαώνιος, ία, ιον ποιητκ. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσείδειον, τό, Ἰωνικ. Ποσειδήϊον· κυρ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ κύρ. ὄνομ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νήσου Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· τανῦν Πόσιδεα· Ἡροδτ. 3, 91. Ποσείδιον, παρὰ Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολ.

Ποσείδειος, εία, ειον, = Ποσειδώνιος.

Ποσειδέων, έωνος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδῶν· Ἡροδτ.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειον, ὅπερ ὅρα.

Ποσείδιππος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κατσάνδρας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Μαίανδρον, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τινὰ κωμικὰ δράματα παρὰ Πολυδεύκῃ, Σουΐδᾳ καὶ Ἀθηναίῳ ἀνήκοντα εἰς τὴν νεωτέραν κωμῳδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρηνται τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ· Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσείδιον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Στράβ.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptunus. Μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιε βρέφος ἔτι ὄντα ὁ πατήρ του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρόνον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας του. Ἡσ. Θεογ. 453. Ἀπολδ. α', 1, 3. κατὰ δὲ Παυσ. η', 8. λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γεννήσασα τὸν Ποσειδῶνα ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην προβάτων ἀπατήσασα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβεν ὁ Ποσειδῶν ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν, συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, φονεύσας τὸν φοβερὸν γίγαντα Πολυβώτην· ἐξορισθεὶς δὲ ὕστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν των, ἦλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεραίωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος ἔπεμψεν ἐν θαλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἠφάνιζε τὴν χώραν τῆς Τρῳάδος. Ἀπολδ. β', 5, 9. ἐλθὼν εἰς ἔριδα καὶ μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐδεικνύετο ἀεὶ ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Λιβύας, ὅπου ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα τῆς θεότητος ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιόπων, δι' ὃ καὶ πιθαν. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη πλᾶσις τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία ὑπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσίων ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ προξενουμένων ταραχῶν καὶ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται συνήθ. Ἐνοσίχθων, Ἐνσίγαιος καὶ Γαιήοχος, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ὅπου ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτου οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτοῦνος καὶ Κόνσος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡσ. Θεογ. 930. Ἀπολδ. α', 4, 5. ὡσαύτως ἐξ ἄλλων θαλασσίων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διάφορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπῆ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τρίαιναν διὰ τῆς ὁποίας ἐκίνει καὶ ἔβαλλε ἀείποτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθήμενος πολλάκις ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ θαλασσίων ἵππων· — ὁ τύπ. Ποσειδῶν ἐστι κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποσειδάων, Ἰωνικ. Ποσειδέων, Δωρκ. Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν. Αἰτκ. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα, ῖδε Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 55, 2. Κλητκ. Πόσειδον. ὁ Ἀττκ.

τύπ. Ποσειδῶν εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 732. παρὰ δὲ Ὁμηρ. κεῖται ἀεὶ ὁ τύπ. Ποσειδάων. Νεώτρ. ποιηταὶ χρῶνται ἐσθ' ὅτε καὶ τῇ Γενικ. Ποσειδάονος.

Ποσειδωνία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπίτινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου· τανῦν Pesto. Ἡρόδ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποσειδωνιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδ. 1, 167. καὶ Ἐπιθετικ. ὁ εἰς τὴν πολιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων. — ὅθεν, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, τανῦν Κόλπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιήτης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδώνιον, τό. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κυρ. Ὀνομ. χωρίον ἢ πιθαν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν, Ποσειδωνία, ἡ, προσυπακ. πόλις. Πόλις ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι ἠρίστευσαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 9, 71. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Πομπήϊος καὶ ὁ Κικέρων· ἦν δὲ καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἐσώθη κανέν. Λουκ. Μακρ. 20. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 572.

Ποσιδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ὀδ. καὶ Κύρ. Ὀνομ. ἀκρωτήριον τῆς ἀρκτῴας Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1279.

Ποσιδήϊος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειος. Εἷς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων· ἢ ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσιδήϊον ἄλσος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 506.

Ποστουμία, ἡ, Postumia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομινίων καὶ ἄλλων.

Ποστούμιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὀνομ. διὰ βραχέος ου παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προσδ. §. 6. 5. Σημ.

Πόταμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ἡ, 85. Ξενῳ.

Ποταμός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θορικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τόφον τοῦ Ἰωνος. Στράβ. — ὅθεν, Ποτάμιοι, οἱ κάτοικ.

Ποτάμων, ωνος, ὁ (ῑ) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐνενηκοντα ἔτη. Λουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Potenza. Στράβ.

Ποτέολοι, οἱ, Puteoli· ἴδε Δικαιαρχία.

Ποτίδαια, ἡ (ῑ) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὕστερον δὲ ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ὀνομάσας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κασσάνδραν, ἔτι καὶ νῦν οὕτω καλουμένην. Ἡρόδτ. 8, 128. Θουκ. Ξενῳ. Δημ. καὶ Ποτιδαίη, Ἡρόδτ. 8, 126. ὅθεν

Ποτιδαιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποτιδαιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας. Ἡρόδτ.

Ποτιδαιατικός, ή, όν. Τῆς Ποτιδαίας ἢ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὤν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζολῶν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 96.

Ποτνιαί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ὅθεν, Ποτνιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίθετ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτνιάς, άδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ποτνιῶν ἢ ἐκ τῶν Ποτνιῶν οὖσα· οἱ Ποτνιάδες, προσυπακμ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπαρίχθη ὁ Γλαῦκος πεσὼν ἐκ τῆς ἁμάξης· Εὐρ. αὐτόθ. Στράβ.

Πότνιαι θεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρευόμεναι εἰς τὰς Ποτνιὰς κάμην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν Παυσ. θ', 8.

Πουλυδάμας, αντος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυνόμη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πολυνόμη.

Πραίνεστος, ἡ, Praeneste. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραινέστου ἐκγόνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἔτι σώζονται διάφορα ἀρχαῖα ἐρείπια· τανῦν Palestrina κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Πραινεστῖνος, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στέφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἐτεοκρητῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὅθεν, Πραίσιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 7, 170.

Πραιτετριανή, ἡ· Praetutianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποτάμον. Πολύβ. ὀρθτρ. Πραιτετιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· τανῦν Βαργούς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εία, ειον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶνος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 638. Ὀδ. Κ, 235. κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ κληθείς, κατ' ἄλλους δὲ ηὔξανεν ὁ οἶνος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἢ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιθανατρ. μέντοι ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφροῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παραμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὅρα Ἑρμῆν. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὕρηται ἔτι παρὰ Πλατ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 107. καὶ Πράμνεος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ηὔξανεν ὁ Πράμνιος οἶνος· Εὐσταθ.

Πραξαγόρα, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνικ. Πρηξαγόρας. Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἔνθα εὕρηται διὰ τοῦ α γραφομεν. — 2) Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ καταγόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν αὐτόθι Ἀσκληπιάδων, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Καλάμου. Παυσ.

Πραξιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Πάππος τοῦ Ἀλκιμέδου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Νεμ. 6, 27.

Πραξιδίκη, ἡ (-υυ-). Θεά τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὁμονοίας καὶ Ἀρετῆς, τῆς ὁποίας παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν ὡς συνεργὸν τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὀρφ. Ἀργ. 27. Παυσ.

Πραξιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νίψον. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολδρ γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Πραξίλεως, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξίλεως. Πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡρόδτ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφομν.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτριά τις Ἑλληνίς, συγγράψασα σκολιὰ ποιήματα. Ἀριστφ.

Πραξινόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Πραξῖνος, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξῖνος. Πλοίαρχος μιᾶς Τροιζηνίας νηός τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἔπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος· Ἡρόδτ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πρᾶξις, εως, ὁ. Πλούσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ'. 24. — 2) Πρᾶξις, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἐν ἀρχαιότατον ἄγαλμα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· Παυσ. Ἀτ. 43.

Πραξίτας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ. δ', 4, 18 πιθαν. Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐξ Ἀθηνῶν ἢ πιθαντρ. ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἔξοχος πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα ἡ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου Ἀφροδίτη τῆς Κνίδου, κατὰ Πλιν. τὸ ὡραιότατον ἄγαλμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, εἰς Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἷς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σιμ. Ἐπ. 90. Παυσ. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν. ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἔμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πρᾶς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενῳ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασίαι, αἱ, καὶ Πρασιαί. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πανόρμον καὶ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. ἡ', 95. Παυσ. ἡ Πρασιά, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ. β', 56. Ξενῳ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐνικ. Θουκ. 5', 105. Πτολμ. αἱ Βρασίαι, παρὰ Παυσ. — ὅθεν, Πρασιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρασιάς λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη παρὰ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἡρόδτ. 5, 15. = ἡ Βόλβη λίμνη, ὅπερ ὅρα.

Πράσιοι, οἱ, καὶ Πρασιακή, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασίων κα-

λουμένου, ἔχοντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀδισσάρα, Κινδία καὶ ἄλλας καὶ σχηματίζοντος ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδίᾳ βασιλείων. Στράβ.

Πράσον ἄκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον νοτειοανατολικῶς· τανῦν Καπ. Γαδα. Πτολ. α', 9.

Πρεπέσινθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου. Στράβ.

Πρέπις, ιδος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἁβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 843.

Πρέσβων, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅςτις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπανέκτησε τὸν πατρικὸν θρόνον. Παυσ, Βοιωτ. 34.

Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὅρα Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύτου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν ὑποκριθέντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Ἡροδτ. 3, 30.

Πρηξίλεως, Ἰωνικ. ἀντὶ Πραξίλεως.

Πρηξίνος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Πραξίνος.

Πριαμίδης, ου, ὁ (υυυ–). Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 13. (–υυ–, ἔνθα τὸ ι εὑρηται καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, Ὅμ.)

Πριαμίς, ίδος, ἡ (υυυ). Τοῦ Πριάμου ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου οὖσα. Εὐρ. Ὀρ. 1468.

Πρίαμος, ὁ (υυυ). Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅςτις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευτε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης κληθεὶς ἔκτοτε Πρίαμος, πρότερον δὲ Ποδάρκης ὀνομαζόμενος. Ἀπολλ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσβη θυγάτηρ τοῦ Μέροπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἕκτορα, ἔφεξῆς τὸν Πάριν, Δηΐφοβον, Ἕλενον, Πολύδωρον, τὴν Κρέουσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίκην, ἐξ ἄλλων δὲ παλαιδῶν αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους νόθους παῖδας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔσυρεν αὐτὸν γέροντα ἤδη τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ὅπου εἶχε καταφύγει ἱκέτης. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Παυσ. β', 24. δ', 17. Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.

Πρίαμος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἄλλως ἄγνωστος. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 12: ἔνθα ἀναγινώσκετ. βέλτιον Πρίαπος ὡς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. ιβ'. εὕρηται διωρθ.

Πριάπειος, εία, ειον, (α). Τοῦ Πριάπου ἢ ἐκ τοῦ Πριάπου ὤν. Ἀνθ.

Πριαπησαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.

Πρίαπος, ἡ, Ἰωνικ. Πρίηπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος· τανῦν Καραβόα. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηνός, ὁ κάτοικ.

Πρίαπος, ὁ, Ἰωνικ. Πρίηπος. Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατά τινας τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λάμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνατράφη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 932. κατ' ἄλλους δὲ πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κηπων καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὁποῖον εἰκόνιζον συνήθως ὑπὸ μικρὰν μορφὴν ἀνδρὸς ἐκ ξύλου κατεσκευασμένου, ἔχοντος μέγα καὶ ἐξέχον γεννητικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὔφορος δύναμις τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἱερὰ τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Σχολ. Θεοκρ. α', 21. Παυσ. θ', 31

Πρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὑγίν. μύθ. 14.

Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βίαντος, καθ' Ἡροδτ. 6, 8. κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς θαλάσσης· τανῦν Σαμσὼν Καλεσί. Ἡροδτ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρίηπος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, αο, ὁ. Τίὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 782.

Πρίσκος, ὁ, Priscus. ὀνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Πρίφερνον, τό, Privernum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, πέριξ τῆς ὁποίας ηὔξανεν ἄριστος οἶνος, τανῦν Piperno Vechio. Στράβ. ἢ Πριούερνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ονος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. Πολύβ.

Πριώνοτον ὄρος, τό. Ὄρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πετραίας Ἀραβίας: ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Σαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ς'. 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Τετράπολιν καὶ εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικ. τῆς Προβαλίνθου. Στράβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀφ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (ι), Κύρ. ὀνομ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης, τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ πάντων ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὡραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ προσφυεῖς παραβολαί· τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρονητὴς τῶν θείων κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Ξενοφ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προδωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Σικυῶνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημένου. Παυσ. β', 11.

Πρόερνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτιδι χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θαυμακίας. Στράβ. καὶ Πρόαρνα παρὰ Στέφ Βυζ.

Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν Θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495 Ξ, 450.

Πρόθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγρίου. Ἀπολλ. α', 8, 6. — 2) Τίὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 756. 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 4) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4.

Προθόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 515

Προικόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Προίτου ὁ Μεγαπένθης. Ἀνθολ.

Προιτίς, ίδος, ἡ (ι). Τοῦ Προίτου ἢ εἰς τὸν Προῖτον ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προιτίδες, προσυπακμ. θυγατέρες, αἱ κόραι τοῦ Προίτου, κατ' Ἀπολλ. β', 2, 2. ἢ Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἥρας, περιήρχοντο πλανώμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ἑαυτὰς δαμάλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θεράπευσας δύω ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάνασσαν. Ἀπολλ. β', 2. — 2) αἱ Πρυτίδες Πύλαι, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολὰς κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προίτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πύλης εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 379. Παυσ. θ', 12.

Προῖτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀβαντος βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὠιαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου καὶ βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, ὅςτις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰωβάτην τοῦ ὁποίου ἔλαβεν τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ᾠκοδόμησαν οἱ Κύκλωπες. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολλ. β', 2, 1. Παυσ. β', 25. ἐγέννησε δὲ ὁ Προῖτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἢ κατά τινας ἐκ τῆς Σθενεβοίας τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προιτίδας καλουμένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὑβριστὴν καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἱερὰ καθήκοντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενθερόν του Ἰωβάτην διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴδε Βελλεροφόντης.

Προκλῆς, εου, ὁ, συνηρμ. Προκλῆς. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένους καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἷς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρυσθένους τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἐκγόνου αὐτοῦ Εὐρυπῶντος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυπωντίδων ἐν Λακεδαίμονι. Ἡροδτ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολλ. β', 8, 4. Πλάτ. — 2) Σπαρτιάτης τις καταγόμενος ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δαμαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιᾶται ἐκ τοῦ θρόνου, ἄρχων ἐν τῇ Ἀσίᾳ μιᾶς μικρᾶς χώρας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδτ. 3, 50. — 4) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ. γ', 50. ἔνθα συγχέεται πολλάκ. μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Ἰούλιος, Porculus. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐν Ῥώμῃ βουλευτῶν, ὅςτις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ βασιλέως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἔμελλον νὰ λατρεύωσιν ὡς πολιοῦχον θεὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Πλούτ. Ῥωμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴτυν, τὸν ὁποῖον αὕτη σφάξασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς

τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. β', 29. Ἀπολλ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολλ. εἰς ἀηδόνα.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος, Ξενῴ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ αὐξάνοντα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξορυττόμενα λευκὰ μάρμαρα· ταῦτα Μαρμαρᾶς. Ἡροδτ, 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προικοννήσιος, ὁ κάτοικ.

Πρόκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἱππέα. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θήραν νομίσας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι κειρυμμένον. Ἀπολλ. γ', 15, 2.

Προκρούστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβων εἰς Κορυδαλὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβάνων τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἐλεεινῶς θέτων αὐτοὺς ἐπὶ μιᾶς κλίνης καθ' ἣν ὁποίας τὸ μῆκος θέλων νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐξέτεινε μὲ δυναστείαν τὸ ἐλλεῖπον ἢ ἔκοπτε τὸ περιττεῦον αὐτοῦ· ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἐρμιόνην. Πλούτ. Θησ. 11. κατὰ Παυσ. α', 38. ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίνιδος.

Πρόλοχος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, έως, ὁ Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

Πρόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτόθι ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλ. γ', 7, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελίας ἐφόνευσε νήπιον ἔτι ὄντα. Ἀπολλ. α', 9, 27. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. Παυσ. η', 24. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 475. — 5) Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. θ'. 11, 22.

Προμένεια, ἡ. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱέρεια. Ἡροδτ. 2, 55.

Προμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, Ἡσ. Θεογ. 507. ἢ τῆς Ἀσίας, Ἀπολλ. α', 2, 3. παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας, Ἡροδτ. 4, 45. ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἡσιόνης, ὁ ἐπινοήσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰσάξας αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν αὐτοὺς διαφόρους τέχνας χρηστίμους εἰς τὸν βίον, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος ἄνθρωπον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ζωτικὴν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθέως τούτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲ μίαν θυσίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου, ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἁρπάσας πάλιν ἔκρυψεν εἰς ἕνα νάρθηκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώραν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτοι κατετήκοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθέα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προστάξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου καθεκάστην πετῶν εἰς ἀετὸς κατέτρωγε τὸ ἧπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτοθ. Ἀπολλ. α', 7, 1, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκεῖθεν ὅτε ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν ἀετόν· κατ' Αἰσχ. διήρκησεν ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως τετρακοσίους χρόνους· — τὸ ὄνομα Προμηθεύς ἐκ τοῦ προμηθεῖα, ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φρονήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἰδίως ἡ τοῦ πυρὸς εὕρησις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐργασία διαφόρων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπικρατήσασα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θράκης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως τὰ λεγόμενα Προμήθεια εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Παυσ. α', 30. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενῴ. Ἑλλ. β', 3, 36, κατὰ Wyttenbach ἐπώνυμ. τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὅθεν, Προμήθειος, εία, ειον. τοῦ Προμηθέως ἢ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων· τὸ Προμήθειον φάρμακον, φυτόν τι ἔχον μαγικὴν ἰδιότητα· τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως. Ἀπολλ. Ῥοδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμήθεια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως. Λουκ.

Προμηθίς, ιδος, ἡ. Ὅμομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀθολ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Προναία, ἡ, Ἰωνικ. Προνηΐα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναὸν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰσχ. Εὐμ. 21. Ἡροδτ.

Πρόναος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος.

Πρόννοι, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ταῦτα Πόρτον Πέρον. Πολύβ. ἡ γραφ. Προνῆσος, ἡ, ἔστι παρεφθαρμ. Στράβ. — ὅθεν, Προνναῖοι, οἱ, κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα. Ἀπολλ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις μακροπώγων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ. Ἀπολλ. γ', 7, 6. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρῶων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀττκ. Προξενίδης (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις εὐπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. Ἀριστφ. Σφ. 342. — 2) Δικαστής τις τῶν ἐν Ἤλιδι ἀγώνων. Λουκ.

Πρόξενος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτός, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίνου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τιτσαφέρνους. Ξενῴ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 1, 11. — 2) Συραιουσιός τις, παρὰ Ξενῴ. Ἑλλ. α', 3.

Προποντίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλασσα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1500 σταδίων μῆκος, κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· ταῦτα Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἰσχ. Περσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282. ὕρηται ἡ μεταία συλλαβὴ βραχεῖα· παρβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. 2ελ. 887.)

Προπύλαια, τά. Ἡ πρὸς δυσμὰς πολυτελῶς ἀκοδεμημένη εἴσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσήρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, στηριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κιόνων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε δι' ἐπιστασίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.

Προπύλαιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ. α', 22.

Προσάκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμψάκου. Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. α', 12. πιθανῶς Πράκτιος καλούμενος, ὅπερ ὄρα.

Προσκλύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυσε τὴν χώραν ταύτην. Παυσ. β', 2.

Πρόσπαλτα, τά. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Δημ. Στεφ. — ὅθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπάλτων ὤν. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 396.

Προσύμνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίονος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Παυσ. β', 17.

Προσύμνα, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στράβ. Παυσ.

Πρόσχιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου. Θουκ. γ', 102. ἢ παρ' Ὁμήρ. Πυλήνη λεγομένη.

Προστασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχε μετὰ τῆς Περσεφόνης ἓν ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος μεταξὺ Σιενῶνος καὶ Φλιοῦντος. Παυσ. β', 11.

Προστατήριος. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα μικρὸν ναὸν ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 44. ἔτι καὶ Προστάσιος ὁ αὐτὸς ἐπικαλούμενος.

Προσωπίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος. Στέφ. Βυζ.

Προσωπῖτις, ιδος, ἡ, νῆσος. Νῆσος τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 41. 168. Θουκ. α'. 109.

Προῦσα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ὀλύμπου, δι' ὃ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλουμένη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφοὺς νόμους· ταῦτα Προῦσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Κίος καλουμένη, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὀρθότερ. μέντοι ἡ Προυσιάς, άδος, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν Προυσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Προυσίας, ου, ὁ (–υ–). Τίς, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 ἔτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὕστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσίας ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν νικηθέντα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων τὸ 184 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον

ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Λουκ.

Προυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Κίος καλουμένη, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καὶ ὕστερον κτισθεῖσα αὖθις ὑπὸ τοῦ Προυσίου. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ, πρότερον ἡ Κίερος καλουμένη. Πτολ.

Πρυμνησία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Πρυμνεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Πρυμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.

Πρύτανις, ιδος, ὁ, Ἰωνικ. ιος (υυυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίδας τοῦ Εὐρυσθέντος καὶ ἔκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. Πλουτ. γ', 7.

Πρύτανις, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ῥέων παραθαλάσσιος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζούντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ Ἄρκαθιν. Mannert. Γεωργ. VI, 2. σελ. 369.

Πρώναξ, ακτος, ὁ. Τίδας τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου κατά τινας λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολδρ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 5.

Πρώνητος, ἡ, = Πρόννοι.

Πρωρεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων σοφιστῶν καὶ ῥητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Δημοκρίτου, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἐδίδαξε χρόνον τινὰ· αὐτόθι ἐπὶ μισθῷ μετὰ πολλῆς φήμης ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον, τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ὡς περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογμάτων κατέκκυσαν δημοσίᾳ εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν· ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Ἐπηγγέλλετο ὁ Πρωταγόρας καὶ τὴν ποιητικὴν συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλὰ ἀποσπάσματα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Πλάτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. Ι, σελ. 668. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πρωταγόρου ἢ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45. — 2) Τίδας τῆς Λανίκης ἢ Ἑλλανίκης ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, περιβόητος οἰνοπώτης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρικ. Πρωτεσίλας, Ἀττικ. καὶ Ἰωνικ. Πρωτεσίλεως (ι). Τίδας τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ Φυλάκης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως Ἰέλαος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος ὀνομασθείς, διότι πρῶτος ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἄραξαν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ταφεὶς εἰς τὴν πλησίον τῆς Τροίας χερσόνησον· μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς, ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 698. Ν, 681. Πινδ. Ἴσθ. 1, 58. Ἡροδτ. 7, 33. γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ὡραία Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαθοῦσα τὸν θάναταν τοῦ συζύγου της, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ὑπὸ τῆς λύπης. Ἡγῖν. Λουκ. Διαλ. Θε. 10.

Πρωτεύς, έως, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλάττων αὐτόθι τὰς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μαντεύῃ καὶ νὰ μεταβάλλεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· πολλάκις δὲ παριστάνετο ὑπὸ μορφὴν γέροντος ἀνδρὸς ἐξερχομένου τῆς θαλάσσης ὅτε ἔπνεεν ὁ Ζέφυρος ἄνεμος καὶ ἀναπαυομένου μεταξὺ τῶν θαλασσίων αὐτοῦ ποιμνίων. Ὁμ. Ὀδ. Δ', 365. οὗτος ὑπεδέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Βάκχον ὅτε διέβη ἐκεῖθεν, καὶ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ποῦ εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολδρ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμάθης λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Πρωτεὺς τὸν Θεοκλύμενον καὶ τὴν Θειώνην, ἔτι δὲ τὸν Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς ὁποίους τούτους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται ὁ Πρωτεὺς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Παλλήνην πόλιν τῆς Θρᾴκης, μετὰ δὲ τὸν φόνον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολυγόνου καὶ Τηλεγόνου μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως αὐτόθι τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡροδτ. 2, 112. κ. ε. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. α', 62. ὑπῆρχεν ὁ Πρωτεὺς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὅτε οὗτοι ἐστερροῦντο ἄλλου βασιλέως. — 2) Τίδας τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολδρ. — 3) Ἐπωνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περεγρίνου, ὅπερ ὅρα. Λουκ.

Πρώτη, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· τανῦν Πρόδανον. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· τανῦν Πρώτη. Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀπούντα καὶ Ἀέθλιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολδρ. α', 7, 7.

Πρωτογένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. πρωτογενής). Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Καύνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ζήσας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου· ὡς ἔξοχον ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλύσου τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνησχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ χάριν τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἠφάνισεν τὴν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. ἐνθα νῦν κεῖται Ποντομέδουσα, κατὰ Heyne.

Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Πτελέα, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ὅθεν Πτελεάσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελέας ὤν. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέσου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 820. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπὸ ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 65.

Πτελεόν, τό. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. ε', 18. κατ' Εὐσταθ. καὶ ἡ Πτελεός. Πτελεόν, τό, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μὲ λιμένα, κειμένη μεταξὺ Ἀντρῶνος καὶ Πυράσου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 697. παρὰ Στράβ. κατ' οὐδετ. γένν. — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. η', 24. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις πλησίον τῆς Καρίας ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. περὶ Ἄλον. σελ. 86. — ὅθεν, Πτελεάτης, ου, (α) καὶ Πτελούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέων, οντος, ὁ. Ἐραστὴς τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τὴν ἀγάπην προσοικειώθη δι' ἑνὸς χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολδρ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρικ. Πτηρέλας. Τίδας τοῦ Ταφίου βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν μίαν χρυσῆν τρίχα διὰ τῆς ὁποίας διεστηρεῖτο ἀείποτε ἀνίκητος καὶ ἀθάνατος. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρύων πολεμῶν τοὺς Ταφίους δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός της, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχεν ἔτι οὗτος ἓξ υἱοὺς οἵτινες ἐθανατώθηταν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰωνικ. Πτερίη, Μητρόπολις μισῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Σινώπης, καθ' Ἡροδτ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριοι, οἱ κάτοικ.

Πτοιόδωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Ὀλ. 13, 59. — 2) Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ἡ, όν. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκων Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ. Παυσ. Πλιν.

Πτολεμαῖος, ὁ. Τίδας τοῦ Πειραίου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β] Κοινὸν ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἥτις διήρκησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς καταλύσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρὸ Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συνοδεύσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἐσύστησε πρῶτον αὐτόθι τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καὶ τὸ τῶν Πτολεμαίων, κατακτήσας ἔτι ὅλην τὴν Φοινίκην καὶ Κοίλην Συρίαν καὶ ἀναδείξας καθέδραν τῆς νέας ταύτης ἐπικρατείας του τὴν πρὸ ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἄρχισαν ἤδη νὰ εἰσάγωνται αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἥτις διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ὑπεροχῆς καὶ τοῦ πλούτου της κατεστάθη μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν συνέῤῥεε πανταχόθεν μέγα πλῆ-

θος ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς ἄνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησεν ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 284 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ. — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλης εἰρήνης καὶ ἐσωτερικῆς ἡσυχίας, καὶ ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρχε μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυρότατον στόλον καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγόν του καὶ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· οὗτος ηὔξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημον βιβλιοθήκην ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, συστήσας καὶ μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν δὲ βαρεῖαν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Λυσιμάχου, ἄρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρέτως διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχίας του ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετέλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φώτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφήμου αὐτόθι βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου· μετὰ μίαν δεκαεπταετῆ βασιλείαν ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠνομάσθη δὲ φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φονεύσας ὡς λέγεται ὑπό τινων καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὅστις ἀνήλικος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐπιτροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν οὐχ ἧττον τυραννικὴ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τοῦ λοιποῦ τὰς ἀπανθρώπους πράξεις τον ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ ἕως οὗ ἔβλασαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκράτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἔμπειρον πολεμικόν. Ἐκ δοτος εἰς παντὸς εἴδους ἀσωτείας ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἐπικαλούμενος, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, ὅστις ἔτι ἀνήλικος ὢν ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριάκοντα ἓξ χρόνους, καθ' οὓς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον ἐκτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μία τῶν φιλανθρωποτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ὄγδοος, Φύσκων καὶ Εὐεργέτης ἐπικληθεὶς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προτέως, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίσας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἔτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπάνθρωπον κυβέρνησιν διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον του παῖδα Μεμφίτιν· ἐντεῦθεν μετέβη μ' ἓν στράτευμα μισθωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διαμείνας βασιλεύων μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ὄγδοος καὶ Λάθυρος ἐπικληθεὶς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11 ὁλοκλήρους χρόνους· ἀφ' οὗ δὲ αὐτὴ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον εἶχεν παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διώξασα ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος διέμεινε μόνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἄρξας 36 ἔτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος· ὅρα Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, ὡς μέγας φίλος τῶν Διονυσιακῶν Ὀργίων, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθύρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 59 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ, ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασεν μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτος ἐδυνάστευσε τοσοῦτον βαρίως τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβᾶσαν ἐπανάστασιν διωχθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αὖθις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν θρόνον τοῦ φονεύων ἀνιλεῶς τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχον ἀναγορεύσει βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαίρεσίν του· μετὰ μίαν, τετραετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήσας δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — Γ] Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός. Πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Βερενίκης στερηθεὶς τοῦ διαιτώματος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἔφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἐκυρίευσε τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα μόνον χρόνον θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες εἰσέβαλον τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας διάφορα βιβλία γεωγραφίας, ἀστρονομίας, μαθηματικῆς, χρονολογίας βασιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 270. — 2) Τοῦ Ἀγηπάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ, ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀναφερόμενος παρὰ Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρεύς, ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος Γραμματικός, συγγράψας τρία βιβλία Ὁμηρικῶν ὑποθεσιγμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 520. VI, σελ. 378. — 5) Ὁ Ἐπιθέτης ἐπονομασθεὶς, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, Γραμματικός, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 388. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωΐτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστονίκου ἐξ Ἀσκάλωνος, συγγράψας Ὁμηρικὴν προσῳδίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ συγγράψας περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, διασωθέντα. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος καὶ ἐν ἱστορικὸν δρᾶμα Σφίγξ ἐπιγραφόμενον ἔτι ἐν ποίημα Ἀνθόμηρον διηρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 377. — 8) ὁ ἐπικαλούμενος Μαραθῶν, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκράτεως, Σοφιστής. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296.

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκουσα· ἡ Πτολεμαὶς φυλή. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλιμ. Ἐπ. 11. Στεφ. Βυζ. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὀνομ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἄκη καλουμένη, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, τανῦν Ἄκρη. Στράβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ λιμένος τῆς Βάρκης· τανῦν Τολομέτα. Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεσαΐας Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ἀρσινοητικοῦ νομοῦ κειμένη μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, τανῦν Ἐλ. Λαχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ μεγίστην τῶν ἐν Θηβαΐδι πόλεων καὶ οὐκ ἐλάττων Μέμφεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔτι, ἡ Πτολεμαϊκὴ πόλις. Στράβ. ιζ'. Πτολ. δ', 5. τανῦν Μενσιεχ. — ὅθεν, Πτολεμαΐτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. Τιός τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του. Παυσ. η', 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Δικτ.

Πτυχία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, τανῦν Scoglio di Vido. Θουκ. δ', 46.

Πτῶον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καὶ τῆς Εὐβοικῆς θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡροδ. 8, 135. Στράβ.

Πτῶος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλδρ. α', 9, 2. — 2) Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτῴου ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ναὸς καὶ ἐν μαντεῖον αὐτοῦ, Παυσ. θ', 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτῷον.

Πυανέψια, τά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη ἐτησίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Κρήτης, καθ' ἣν ἡμέραν ψήνοντες ὄσπρια εἰς μίαν χύτραν ἔτρωγον αὐτὰ κοινῶς, ὡς εἶχον πράξει οἱ μετὰ τοῦ Θησέως διασωθέντες παῖδες τῶν Ἀθηναίων. ὅτε ἐπιστρεψαντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔψησαν κοινῶς τὰ ἐναπολειφθέντα πύανα ἤτοι ὄσπρια καὶ ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλιάσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ μὴν Πυανεψιὼν καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Πυανέψια ταῦτα. Πλουτρ. Θησ.

Πύγελα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μὲ λιμένα. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν μεσημβριωῖς τῶν Αἰθιόπων, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ἀεὶ κατὰ τῶν Γερανῶν, ὅτε οὗτοι ἐφέροντο ἀπὸ τὴν Θράκης εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 6. Στράβ. ὁ Ἀριστοτ. ζωολ. η', 2. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαίους τούτους κατοικοῦντας εἰς σπήλαια καὶ ἔχοντας μικρὸν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Ἀπολλδρ. γ', 14, 3. — 2) Τίος τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐέργ.

Πύδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου. Θουκ. η', 106. ἔνθα νῦν κατὰ Ροppo κεῖται Μείδιος, ὁ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἑρμ. τοῦ Ῥοδίου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κίτρον καλουμένη. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περσεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· ταύτην Κατερίνη. Θουκ. α'. 61. ὅθεν Πυδναῖοι, οἱ κάτοικοι. Δημ.

Πυθάγγελος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρ. 87. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Βοιωτῶν, παρὰ Θουκ. β', 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πυθαγόρης. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλειοτέρων ἀξιοπίστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἀναφέρεται ὑπὸ πολλῶν ὁ Φερεκύδης. Πρωΐμως ἤδη ἀποδημήσας ὁ Πυθαγόρας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ συνεργείας τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἀμάσιδος ἠδυνήθη νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτόθι 22 ὁλόκληρα ἔτη, μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Βραχμᾶνας ἢ Γυμνοσοφιστὰς· καὶ τελευταῖον εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τὸν πατρίδα Σάμον τυραννουμένην τότε ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, ἦλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἔζησε τὸν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπαγγελλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κοινοὺς αὐτόθι τόπους καὶ εἰς τὰς δημοσίους συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπαίνου ὅλων οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκροῶντο· ὅσα δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τινων συγγραφέων περὶ τῆς θεοποιήσεως τοῦ ἀρχαίου τούτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπίπλαστα καὶ μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθαγόρας ὑπῆρξεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὅστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνον διὰ λόγου θεωρίαν τῶν ὄντων, εἰσήγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἠθικῆς, προσοδοποιῶν οὕτω τὸν ἀληθῆ προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δι' ὃ καὶ συνετέλεσε μεγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μελλουσαν εὐδαιμονίαν πολλῶν πολεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἵτινες ἄχρι τοῦδε κατεθλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συσταίνων ἰδίας ἑταιρείας πολλῶν πιστῶν ὀπαδῶν τῶν ἀξιωμάτων του καὶ στηρίζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμφρόνων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγορειος δεσμός ἢ Πυθαγόρειος αἵρεσις, καλούμενος. Εἰς τὴν ἐν Κροτώνοις διατριβήν του ἔλοβεν ὁ Πυθαγόρας εἰς γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἥτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθήτρια αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Διάφορα καὶ πολυειδῆ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέροντο ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων Συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ὅμως πρωΐμως ἤδη ἠφανίσθησαν· ἐσώθησαν δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι. σελ. 750. — 2) Ἐπίσημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα τοῦ Παγκρατιαστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Πσω. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὡν πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Μιλησίων παρ' Ἡροδτ.

Πυθαγόριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων· ἢ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στραβ. καὶ Οὐσιαστ ὁ ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως. Ἀριστ.

Πυθαγορικός, ή, όν. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὤν. Δουκ. καὶ Οὐσιαστκ.

Πυθαγορίκτας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Πυθαγορίστης, ταύτ. τῷ Πυθαγορικός. Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πυθέης, έω. Παγκρατιαστής τις νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδαρου ἐν Νεμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Πλουτάρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 53. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ ἐφαρμόσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὸς περιγραφὸς, συγγράψας ἕνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρισθεὶς μεγάλας καὶ διεξοδικὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρεττανίας, καταντήσας καὶ ἕως τῆς νήσου Θούλης. Στράβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύθερμος, ὁ (υ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡροδτ. 1, 152.

Πυθεύς, έως, ὁ, = Πύθιος, Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ε', 53. ἔνθα κατὰ Valkenaer Πυθαιεὺς ἐν τῇ τοῦ Ροpp ἐκδ. κεῖται· παρβλ. Παυσ. β', 35.

Πυθήν, ῆνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. δ', 104.

Πύθης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἰσχενόου, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰγινητῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ· Ἡροδτ. 9, 78. — 2) Πατὴρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβδήρων· Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 29. ὀρθογρ. μέν τοι Πυθέης, έω. — 3) = Πύθιος, ἀριθμ. 3.

Πυθία, ἡ, προσυπακμ. Ἱέρεια. Ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρησμοὺς ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἡροδτ.

Πύθια, τά (υ) προσυπακμ. ἱερά. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐσύστησεν ἀνέκαθεν ὁ Ἀμφικτύων υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνενεώθησαν αὖθις ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως πρὸς ἀιάμνησιν του φονευθέντος ἐρακοντος Πύθωνος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ ἐψάλλετο ἀείποτε εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινίκειος ὕμνος τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικὸς νόμος καλούμενος. Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν διάφοροι ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στέφανον δάφνης. Διήρκησαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἕως τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Πινδρ. Ποτν. Ἀρχ. τομ. α'.

Πυθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἢ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Πύθιος· ἡ Πυθιὰς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. ἱέρεια, = ἡ Πυθία, Αἰθολ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσυπακμ. ὁδός, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ὁδός, ὅπου οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἔπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνατον ἔτος πρὸς τὸν αὐτόθι βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων σύνοδος ἀνενέωσε τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Ποτν. Ἀρχ. τόμ. γ'. — 5) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Σιμων. Ἐπιγρ. Λουκ.

Πυθικός, ή, όν, = Πύθιος, τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφκλ. Ἠλεκτρ. 31.

Πύθιον, τό (-υυ) Κυρ. Οὐδτ. τοῦ Πύθιος, προσυπακμ. ἱερὸν, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β', 15. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ.

Πυθιονίκη, ἡ (-υυ--). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα· καὶ Ὄνομ. Κυρ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρασμία τοῦ πλουσίου Ἁρπάλου, ὅστις προσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης γενομένης μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἤγειρεν οὗτος πρὸς τιμήν της ἓν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἕτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὡς ἓν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημείων. Ἀθην. ιγ', σελ. 594.

Πύθιος, ία, ον. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων, ταύτ. τῷ Δελφιός, ἔρα Πυθώ· πολλάκις Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς

τούς Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναός καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ καὶ ὅπου οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δράκοντα Πύθωνα· πρῶτον παρ' Ὅμηρ. ἀπαντώμενον, Τμν. Ἀπολ. 373. ὁ Πύθιος ἄναξ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 521. καὶ ἁπλ. ὁ Πύθιος, Πλάτ. ἀφ' οὗ καί, ἡ Πυθία καὶ τὰ Πύθια, ἅπερ ὅρα. — 2) πληθτ. οἱ Πύθιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ πεμπόμενοι πρέσβεις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἢ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὁπότε ἐπρόκειτο νὰ σύμβουλευθῶσιν αὐτὰ περί τινος οὐσιώδους ἀντικειμένου τῆς πολιτείας των, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων εἶχεν ἀνὰ δύο περὶ αὐτὸν οἵτινες συνώδευον αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ κατ' οἶκον, διὸ καὶ σύσκηνοι ἐλέγοντο. Ἡροδτ. 6, 57. Ξενφ. — 3) Ὄνομ. Κυρ. Λυδός τις γένους, περίφημος διὰ τὸν μέγαν πλοῦτόν του, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὅστις ὑπεδέχθη ἐν Κελαιναῖς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στρατιὰν ὅτε ἤρχετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος προσφέρων αὐτῷ εἰς συνεισφορὰν διὰ τὴν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 2000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 27. ὁ Πύθης, παρὰ Πλουτ. (–υυ, ἐσθ' ὅτε δὲ εὕρηται ἡ μεταία συλλαβὴ καὶ μακρὰ παρ' Ὅμ. Ὑμν. αὐτοθ.)

Πυθογένης, ους, ὁ (ἐπιθτκ. πυθογενής). Σικελός, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ἡροδτ. 6, 23.

Πυθόδημος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. τὸν ὁποῖον ὁ Διοδ. Σικ. ιϛ, 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀρριαν. Ἀν. α', 1.

Πυθοδωρίς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ὄνομ. γυναικός, παρὰ Στράβ.

Πυθόδωρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰσολόχου, εἷς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις Ἄρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ. γ', 115. Πλάτ. Ἄλκ.

Πυθόθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Πυθοῦς ἢ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 91. Ἐκδ. Heyne. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Boekh. Ἐκδ.

Πυθοῖ, ποιητκ. Πυθοί. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἢ ἐν Δελφοῖς. Πινδ. καὶ Αἰλ. ἔτι δὲ Δοτκ. τοῦ Πυθώ.

Πυθοῖδε, Ἐπίρμ. = Πυθῶδε, Ἡσ. Ἀτπ. 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μὴ εὑρὼν ἄλλο παραδειγμ. τῆς προτέρας γραφ.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ. Σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν· Πλάτ. Πρωτ. σελ. 316.

Πυθοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 244. — 2) Τιὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, χρηματίσας πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἑνωθεὶς μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ. Στεφ.

Πυθόκραντος, Πυθοκτόνος, Πυθόληπτος, Πυθόμαντις, Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρα ἐν Λεξικ.

Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄλλως Νύσα καλουμένη. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. τῆς Μυσίας. Πλουτ. Θησ. — ὅθεν Πυθοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἴδε ἐν Λεξικ.

Πυθώ, οῦς, ἡ, Δοτκ. Πυθοῖ, Αἰτκ. Πυθὼ καὶ Πυθών, ωνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα ἐν Φωκίδι, ὅπου ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὅρα Δελφοί· παρ' Ὅμηρ. δὲ καὶ Ἡσιοδ. οὐχ' εὕρηται τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πόλεως ἐννοούμενον· ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. Ὑμν. Ἀπολ. 372. Ἡροδτ. 1, 54. ἡ Δοτκ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ι, 405. καὶ Πλάτ. ἡ δὲ Αἰτκ. παρ' Ὅμ. Ὑμν. Ἀπολ. ὁ Ἡροδτ. αὐτοθ. διακρίνει τὸ Πυθὼ ἀπὸ τοῦ Δελφοί, διὰ μὲν τοῦ Πυθὼ, ἐννοῶν τὸν τόπον ἔνθα εὑρίσκετο τὸ Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διὰ δὲ τοῦ Δελφοὶ τοὺς κατοίκους τῆς περὶ τὸ μαντεῖον πολεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγὴ τῆς λέξεως εὕρηται παρ' Ὅμ. Ὑμν. Ἀπολ. 371. ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι σήπεσθαι, ὅτε ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἐσάπη αὐτόθι· παρ' ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ἐρωτᾶν τὸ μαντεῖον, ἔνθα ὅμως ἡ ἀρκτικὴ συλλαβ. εὕρηται βραχεῖ. παρβλ. Ilgen αὐτοθ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 44.)

Πυθώδε, Ἐπίρμ. εἰς τὴν Πυθώ. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 581. ὀρθοτρ. μέν τοι Πυθῶδε. Ἡσ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 209.

Πυθῶθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Πυθοῦς. Πινδ.

Πύθων, ωνος, ὁ (ῡ). Ὁ φοβερὸς Δράκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν ἐν Φωκίδι, ζῶντα αὐτόθι ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους τούτου καὶ φυλάττοντα τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐσυστήθη τὸ τῶν Δελφῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχε δὲ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλάττεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων, τέκνον τῆς Γῆς γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἐναπολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τοὺς κατοίκους καὶ λοιπὰ ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἄλλως καὶ Δελφίνης ὁ αὐτὸς καλούμενος. Ἀπολδρ. α', 4, 1. ἔνθα ὁ Heyne καὶ Πυθὼ ἀναγινώσκει ἐκ Καλλιμ. ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Κατὰ Στράβ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταὶ τὸν φυλάττοντα τὴν χώραν Πυθὼ προσθέτοντες ἔτι καὶ τὸ Δράκων. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς τὰς Ἀθήνας. Δημ. Στεφ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ σωματοφύλαξ αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περὶ τὰ τέλη δὲ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ συλληφθεὶς δι' ἀπάτης ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 48.

Πυθών, ῶνος, ἡ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Πυθώ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 519. ἔτι καὶ παρὰ Πινδ. Σοφκλ. καὶ Ἀριστφ. ἀπαντᾷ.

Πυθωνικός, ή, όν. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων.

Πυθωνάδαι, Ἐπίρμ. Εἰς τὴν Πυθώ. Πινδ.

Πυθωναξ, κτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Δημ. Φιλιπ. γ'.

Πυθωνόθεν, Ἐπίρμ. = Πυθῶθεν. Πινδ.

Πυλαγόρας, Πυλαγορέω καὶ Πυλάγορος, ὅρα ἐν Λεξικ.

Πυλάδης, ου, ὁ (υυ–) (Δωρκ. Πυλάδας. Τιὸς τοῦ Στροφίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀστυόχης, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις οὗτος ἀνετράφη πλησίον τοῦ πατρός του ἐν Φωκίδι, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου· ὅτε δὲ ὁ Ὀρέστης συλληφθεὶς ἐν Ταυρίδι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Θόαντος ἔμελλε νὰ σφαγῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν ἑκουσίως εἰς θάνατον ἀντὶ τοῦ φίλου του· μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τὴν Ἠλέκτραν ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρόφιον. Πινδ. Πυθ. 11, 13. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 764. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Ἀφ. — 3) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ὁ ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὴν Παντομιμικὴν τέχνην, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγουστου εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον. Ἀνθολ.

Πύλαι, αἱ (υ–) Κυρ. στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὀρέων· καὶ 1) ἀντὶ Θερμοπύλαι, στενὴ διάβασις φέρουσα ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· ὅρα Θερμοπύλαι· Ἡροδτ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλώνιαι Πύλαι. Ἡ διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διάβασις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Κώμη Κουνάξα. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 5, 5. κατὰ Rennel ὑποτίθεται ἡ διὰ τῶν αὐτόθι ὀρέων διέξοδος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· ὁ δὲ Λαρχῆρος παραδέχεται μίαν πόλιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ κατὰ d'Anville ὑπῆρχε τὸ νῦν στενὸν τῆς Ναζέργας. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περίφημον στενὸν φέρον ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου μεταξὺ τοῦ Λάμου καὶ Κύδνου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος ἐπὶ πέντε μίλια γεωγραφικά. Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 4. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 2, 23. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας, Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 4. ἄλλως καὶ Σύριαι πύλαι καλούμεναι, Ξενφ. αὐτόθ. §. 5. Ἕτερον στενὸν τῆς Κιλικίας φέρον ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας εἰς τὴν Συρίαν, ἦταν δὲ δύω αἱ στεναὶ αὗται διαβάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μὲν μία, ἥτις καὶ ἰδίως Σύριαι πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο παραθαλασσίως μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανον, περιεχομενη ὑπὸ δύω τειχῶν τὰ ὁποῖα ἐφερεντο ἄνωθεν τοῦ ὄρους τούτου καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Κίρτος ποταμός· τὴν στενὴν ταύτην διαβασιν διῆλθεν ὁ Κῦρος μετὰ τοῦ στρατεύματός του ὅτε ἐξεστράτευεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ξενφ. ἐν. Κυρ. Ἀναβ. αὐτοθ. παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 3, 1. αἱ ὁρίζουσαι τὴν Κιλικίαν τε καὶ Ἀσσυρίων χώραν· ἡ δὲ ἄλλη ἥτις καὶ Ἀμανικαὶ πύλαι ἐκαλεῖτο, ἔκειτο βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διὰ τοῦ ὄρους Ἀμάνου ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς τὴν ἀρκτῴαν Συρίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου ἔνθα ἔρρεεν ὁ Πίναρος ποταμὸς καὶ διὰ τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ὅτε ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· περὶ τὸ στενὸν τοῦτο διετριβον ἀρχαιόθεν πολλοὶ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι, οἵτινες ἀπατέλουν τὴν διάβασιν αὐτοῦ ἀεὶποτε ἐπικίνδυνον. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, ὅρα Κάσπιος ἀριθμ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἥτις ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἐν καιρῷ φθινοπώρου εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀτωποῦ ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 213. ὅρα καὶ ἐν Λεξ.

Πυλαϊκός, ή, όν. Τῆς Πυλαίας ὤν, ὁ εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκὴ πανήγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόρου τῶν πυλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1172.

Πυλαιμένης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλα-

γόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Ε, 576.

Πύλαιος, αία, αιον· Ἐπιθτκ. Τῶν Πυλῶν ἢ ἐκ τῶν Πυλῶν ὤν. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Τίος τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 842.

Πυλαΐτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἢ εἰκόνων αὐτῆς ὅσαι εὑρίσκοντο ἄνωθεν τῶν πυλῶν διαφόρων πόλεων. Τζετζ. εἰς Λυκφρ. 356.

Πυλάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίας, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰδμονα. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Πυλάρτης, ου, ὁ (πύλαι, ἄρω) Ἐπιθτ. τοῦ Πλούτωνος θεοῦ τοῦ Ἅιδου, ὅρα ἐν Λέξκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Πύλας, ου, καὶ α, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτήσιωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τοῦ Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν Θυγατέρα Πελίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ μὲ μίαν ἀποικίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον. Ἀπολδρ. γ', 15, 5. καὶ Πύλος κατὰ Παυσ. α', 5, 3.

Πυλάων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. α', 9, 9.

Πυλήνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀναφερόμενον ὑπὸ Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Στράβ.

Πυληγενής, οῦς, ὁ, ἡ, = Πυλοιγενής.

Πυλιακός, ή, όν. Τῆς Πύλου ἢ εἰς τὴν Πύλον ἀνήκων. Στράβ.

Πύλιος, ία, ιον. Τῆς Πύλου ἢ ἐκ τῆς Πύλου ὤν· Ὁμηρ. ὁ Πύλιος γέρων, ὁ Νέστωρ βασιλεὺς τῆς Πύλου· Λουκ. καὶ σύσιαστκ. Πύλιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πύλου.

Πυλόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πύλου. Ὁμ. Ὀδ.

Πυλοιγενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς ἢ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος. Ὁμηρ.

Πυλόνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Πύλον. Ὁμ. Ὀδ.

Πύλος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. α', 7, 7.

Πύλος, ἡ, καὶ ὁ (ῡ). Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τὸ πάλαι τρεῖς πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Πελοποννήσῳ κείμεναι καὶ αἱ τρεῖς πρὸς θυσμὰς αὐτῆς, ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ. 1059. Ἐστὶ Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ὅλλη. — 1) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος, κειμένη ἀρκτικῶς μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως, πλησίον τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Λάδων ποταμός, ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς πόλεως Ἤλιδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ πάλαι τὴν καθέδραν του ὁ Αὐγείας, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκομένη ἤδη εἰς ἐρείπια· ταύτην καλεῖ ὁ Στράβ. Πύλος ὁ Ἠλειακός. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. Στράβ. Παυσ. 5', 22. — 2) Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλιδι κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν συνήθως ἀναφέρουσιν ὡς καθέδραν τοῦ βασιλέως Νέστορος καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα, Τριφυλιακός, Ἀρκαδικὸς καὶ Λεπρεατικός· πρωΐμως ἤδη μετωκίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι εἰς τὴν πόλιν Λέπρεον, ἢ δ' ὁ Mannert Γεωγρ. III. σελ. 525. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου παρὰ τῷ Παρμισῷ ποταμῷ μὲ λιμένα, κατ' Ἀπολδρ. α', 9, 9. κατοικηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Νηλεύς· ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν Πύλον Μεσσηνιακὴν, ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. καὶ Κορυφάσιον, ὅπερ ὅρα· ταύτην λιμὴν τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου. — Ἀμφισβητεῖτο ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων ὁποία ἐκ τῶν δύω τελευταίων πόλεων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύλος εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ καθέδρα τοῦ Νέστορος. Ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ὀνόματος Πύλος ὑπολαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν ἰδίως πόλιν καὶ ἀρχαίαν καθέδραν τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος πρὸ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐβασίλευεν, ἐκτεινομένην περὶ τὰς δύω ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἕως τῆς Μεσσηνίας, παρβλ. Στράβ. η', 3. 3 σελ. 337. κατὰ τὸν Γεωγράφον τοῦτον βιβλ. η', 3, 11. σελ. 342. ὑπῆρχε τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ Νέστορος ἡ ἐν Τριφυλίᾳ Πύλος, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως ταύτης· παρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 671–670. ἄλλως δὲν ἠδύναντο οἱ Πύλιοι νὰ μεταφέρωσι εἰς μίαν νύκτα τὰ ἀρπαγέντα ποίμνια ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν Πύλον· μὲ τὸν Στράβωνα συμφωνεῖ ὁ ἱστορικὸς Müller, Ἑλλ. Ἱστορ. τόμ. 1, σελ. 364. Πολλοὶ δὲ τῶν Νεωτέρων γεωγράφων παραδέχονται τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ Πύλον ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ Νέστορος, ἐξ ὧν καὶ ὁ Mannert, Sickler, Nitsch ἐν Ὀδυσσείᾳ σελ. 134. ἀκολουθοῦντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν βιβ. δ', 36, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν βιβ. 5', 22. φαίνεται ὅτι ἀντιφάσκει λέγων ὅτι διὰ ταύτης ῥέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ὑπονοῶν βεβαίως τὴν Τριφυλιακὴν Πύλον. Κατὰ τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Manso Ἱστ. τῆς Σπαρτ. II. ἡ ἀρχαία τοῦ Νέστορος Πύλος δὲν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας ἀλλ' ἀρκτικώτερον ὑπὸ τὸ Αἰγάλεον ὄρος ἀπέχον ἑπτὰ στάδια τῆς θαλάσσης, ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀναφερομένη Πύλος φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἀκολούθως ὅτε ἡ προτέρα Πύλος κατεδαφίσθη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς ἄλλον τόπον· — Πύλος, εὕρηται κατὰ θηλυκ. γέν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 252. παρβλ. Εὐστθ. αὐτοθ. Θουκ. δ', 39 Ξενφ. Ἑλλ. Παυσ. καὶ Ἀπολδρ. παρὰ δὲ Στράβ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' ὄρσεν.

Πύξα, ἡ. Πολίχνη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ· Θεοκρ. Εἰδ. 5', 130.

Πυξοῦς, οῦντος, ὁ· Buxentum. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης· ταύτην Πολίκαστρον. Στράβ. ς'.

Πύρα, ἡ, ὅρα Πύῤῥα.

Πυραίχμης, ου, ὁ, κλητκ. Πυραίχμα. Στρατηγὸς τῶν Παιόνων ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμυδῶνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848.

Πυραλλίς, ίδος, ἡ· Ὄνομ. ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Πύραμος, ὁ (-υυ). Νέος Βαβυλώνιος, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, κατὰ Ξενφ. ἔχων 600 ποδῶν πλάτος, πρότερον Λευκόσυρος καλούμενος, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τεδίου τῆς Καταονίας ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίας καὶ κρυπτόμενος ἐπί τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, καθίστατο μετ' οὐ πολὺ πλευστὸς διερχόμενος δι' ἑνὸς μέρους τοῦ ὄρους Ταύρου· ταύτην καλεῖται Γεϊχὸν ἢ Δσχεϊχάν. Ξενφ. τὸ ν εὕρηται μακρὸν παρὰ Νονν. ιβ', 85. Στράβ. ιβ', σελ. 536. βραχὺ παρὰ Διον. Περ. 867.

Πύρασος, ὁ (-υυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Πύρασσος, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου μ' ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Δημήτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 695. Στράβ.

Πύργος, ἡ, καὶ Πύργοι, οἱ Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλιδι κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 148. πλησθ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Πυργίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Πυρετός, ὁ. Ποτσμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, παρὰ τοῖς Σκύθαις Πόρατα καλούμενος, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολ. Ἱέρασος ἢ ὁ νῦν Προῦτος, Ἡροδτ. 4, 48.

Πυρηναία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀφροδισίου ἐν Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Πυρηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Πυρηναίων ἢ εἰς τὰ Πυρηναῖα ἀνήκων· τὰ Πυρηναῖα ὄρη. Συνέχεια τις μεγάλη ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Εὐρώπῃ φερομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ τῆς μεσόγειου θαλάσσης ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα μεγάλας κτηνοτροφίας. Κατὰ Διοδρ. Σικ. ε', 35. τὸ μῆκος τῶν ὀρέων τούτων ἦν 3000 σταδίων, παρβλ. καὶ Πολύβ. γ', 34, 35. ἔτι καὶ Πυρήνη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλούμενα. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 387.

Πυρήνη, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον· Ἀπολδρ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ ἐν Ἱσπανίᾳ Πυρηναῖα ὄρη ἔνθα ἔκειτο ὁ τάφος αὐτῆς. Νατ. — 3) Τὰ Πυρηναῖα ὄρη μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας, Πολυβ. Διον. Περ. 698.

Πυρήνη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κελτῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἴστρος ποταμός· Ἡροδτ. 2, 33. κατὰ Λαρχῆρον προέκυψε πιθαν. ἢ παρ' Ἡροδτ αὐτὴ περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἰδέα ἀπὸ τῆς ὀνομασίας Brugen ἢ Pregen, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὗται ἀκολουθοῦντο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, μ' ὅλον ὅτι ὁ αὐτὸς Ἱστορικὸς θέτει τοὺς Κελτοὺς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδτ.

Πυρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν. Διον. Περ.

Πυριλάμπης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του ἔπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Ἀριστφ. Σφ. 98. Πλάτ.

Πυρίπνοος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πτολ. Ἡφ. β'.

Πυρίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω). Καταχθόνιος ποταμὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι περιείχετο ὁ Τάρταρος τόπος τῶν βασανιζομένων σκιῶν· ἔτι καὶ Φλεγέθων λεγόμενος· Ὁμ. Ὀδ Κ, 513. Πλάτ. Φαίδ.

Πύῤῥα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Πινδ. Ὀλ. 9, 65. Ἀπολδρ. α', 7, 3. ὅρα Δευκαλίων.

Πύῤῥα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου μὲ λιμένα κειμένη μεσημβριωῖς, ταύτην Καλωνὴ· Θουκ. γ', 15. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο δύω μικραὶ νῆσοι Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμεναι. Στράβ.

Πυῤῥαῖος, αία, αῖον. Τῆς Πύῤῥας ἢ ἐκ τῆς Πύῤῥας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Πυῤῥαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πύῤῥας. Στράβ.

Πυῤῥάνδρος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις κα-

ταγελώμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἱππ. 901.

Πυρρίας, ου, ὁ· Ὄνομ. κύρ. δούλων, συχνάκ. ἀπαντώμενον. Ἀριστφ. Βατρ. 730. Λουκ. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενφ. Ἀναβ. ς', 531.

Πύρριχος, ὁ (-υυ). Σικελιώτης εὑρετὴς τῆς ἐνοπλίου ὀρχήσεως. Ἀθην. — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. ζ', 39. — 3) Πύρριχος, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς ἄκρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Παυσ. γ', 25.

Πύρρος, ὁ (Ἐπιθ. πυρρός). Τὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἄλλως Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὅπερ ὅρα. Ἀπολλ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας θυγατρὸς τοῦ Μέμνονος, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν ἐπιτήμων καὶ ἐξόχων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθεὶς νὰ φύγῃ πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν συγγενῆ αὐτοῦ, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεμφθεὶς ἀκολούθως ὡς ὅμηρος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὕτη κατέπεισε τὸν ἄνδρα αὐτῆς νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν αὖθις εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον του ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου ἐκστρατεύσας ὁ Πύρρος εἰς τὴν Μακεδονίαν θέλων νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ μ' ἕνα ἰσχυρὸν στολον εἰς Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον προσκαλέσει αὐτὸν οἱ Ταραντῖνοι εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα ἐλέφαντας· μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας τὰς ὁποίας ἐσυγκρότησε κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ ζητήσῃ εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταβῇ αὖθις εἰς τὴν Ἤπειρον ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπασχοληθεὶς ἐξ ὁλοκλήρους χρόνους εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν· μετὰ μίαν νέαν ἀτυχῆ αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σπάρτης, ὅπου ἐζήτησε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι θρόνου τὸν διωχθέντα βασιλέα Κλεώνυμον, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τοῦ στρατεύματός του βοηθῶν τὴν φατρίαν τοῦ Ἀριστίου καὶ εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατὰ μέρος ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας τὴν ὁποίαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς Ἀργείας γυναικὸς ἥτις ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου της τὸ 271 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐκτὸς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύρρος καὶ ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοτάτους παῖδας, οἵτινες ἅπαντες, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονόμησαν τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητὴς ἀσμάτων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. δ', 31.

Πύρρων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τὴν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἐνότητησε τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τὸ 350 ἔτος πρὸ Χρ. τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐξοχὸν ἀρετὴν καὶ τὴν βαθεῖαν περὶ τὰ πράγματα φρόνησίν του ὑφ' ὅλων τῶν ἐπιτήμων συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ μέγας Ἀρχιερεύς· παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν ἐφονεύθη ὁ φιλόσοφος οὗτος δι' ἐπιταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μὲ τὸ νὰ ἐζήτησε παρὰ τοῦ μονάρχου τούτου νὰ θανατώσῃ ἕνα Σατράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἔδν ἀφῆκεν ὁ Πυρρῶν μετὰ θάνατον κἀνὲν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἕνα ἱκανὸν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς Πυρρωνικῆς φιλοσοφίας. Πλουταρ.

Πυρρωνίδης, ου, ὁ (ι). Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκιαν. κάτοικος τοῦ Ἡλίου.

Πύτνα, ἡ. Λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα. Στράβ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὅμοιον μὲ πώγωνα· Ἡροδτ. 8, 42. καὶ, ὁ Πώγωνος λιμήν. Στράβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστής τις ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Λικυμνίου καὶ ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου, ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικὰς καὶ ἐπιτηδευμένας, ἄλλως πάντῃ ἀνωφελεῖς τεχνικὰς φράσεις διὰ τῶν ὁποίων κατέπλητε πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος, Φαῖδρ. σελ. 276. καὶ Γοργ. 448. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. — 3) Περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σούεττα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στράβ. Διον. Ἁλ. δ', 6.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Λουκ.

Ρ.

Ῥαββάθμονα, τά, παρ' Εὐσ. Ῥαββάθ Μοάβ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μοαβιτῶν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἐσεβόνος κατὰ Σέφ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ῥάβενα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐπίσημος τὸ πάλαι μ' εὐρύχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀρχαιόθεν ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας Θεσσαλῶν. Στράβ. καὶ Ῥαούεννα, ἡ, καὶ Ῥαβηνός, ἡ· Διον. Ἁλ. — ὅθεν, Ῥαβεννάτης, ου (α) ὁ κάτοικ.

Ῥαβηνός, ἡ, = Ῥάβενα, ὅπερ ἴδε.

Ῥάγα, ἡ, = Ῥάγεια. Στράβ.

Ῥάγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηδίας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 500 στάδια τῶν Κασπίων πυλῶν καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ῥαγᾶ διὰ τὰς πολλὰς ῥαγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς προξενηθείσας ὑπό τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 20, 2.

Ῥάγεια, ἡ, καὶ Ῥάγα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐκλήθη Εὐρωπός, ὑπὸ δὲ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον Ἀρσακία. Στράβ.

Ῥαγιανή, ἡ. Ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν ἔχουσα μητρόπολιν τὰς Ῥάγας. Στράβ.

Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ (υυ-υ). Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Σαρπεδόνος· Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 322. διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσους, βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινὰ μετὰ πολλῆς πραότητος καὶ δικαιοσύνης, εἶτα ἐξ καὶ σοφοὺς νόμους εἰς τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἐκεῖθεν δὲ φυγὼν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐδικαιωρίτθη κριτὴς τοῦ ἅδου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ, κρίνων αὐτόθι τὰς σκιὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλατ. Μιν. Ἀπολλ. γ', 1, 2. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θάνατον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ξανθὸν καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν· Ὅμ. Ὀδ. Δ, 564. ὁ δὲ Πίνδαρος, δικαιότατον ἄνδρα καὶ ἐχθρὸν πάντης κολακείας.

Ῥαδίνη, ἡ (υυ-). Ὄνομ. κύρ. γυναικός· παρὰ Στησιχ.

Ῥάδιος, ὁ. Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. α', 9, 9. ἔνθα ὁ Heyne. σελ. 152. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ῥαθίνης, ου, ὁ. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φερναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Κυρ. Ἀνβ. 5', 5.

Ῥαιδεστόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Βισάνθη, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολμ.

Ῥαιτία, ἡ· Rhaetia. Ἡ χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ περιλαμβάνουσα μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἐπαρχίαν Οὐινδελικίαν καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ ἕως τοῦ Ῥήνου, σχηματίζουσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο ἅπασα ἡ νῦν Σουανία, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτζβούργου, ἓν μέγα μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεον πολλοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοί. Διάφοροι λαοὶ ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν χώραν τῆς Ῥαιτίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ Πτολμ. βιβλ. β'. καὶ Στράβ. βιβλ. δ'.

Ῥαιτικός, ή, όν. Τῆς Ῥαιτίας ἢ ἐκ τῆς Ῥαιτίας ὤν. Στράβ.

Ῥαιτοί, ὁ, Rhaeti. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας ἢ Ῥαιτικῆς χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ μεγάλον τὸ πάλαι, καταγόμενοι ἀνέκαθεν, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἰταλίας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἵτινες πιθαν. ὑπερέβησαν τὰς Ἄλπεις διωχθέντες ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκ τῆς χώρας των ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· Λιβ. V, 33. Πλιν. III, 24. ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριος καὶ θηριώδης, οἵτινες ἔζων ἐκ λῃστείας καὶ ἐφέροντο μὲ πολλὴν θηριωδίαν πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους λαούς, ἕως οὗ ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Στράβ. δ'. Διων. Κασ. νδ', 22.

Ῥαμβάκας, α, ὁ. Μηδός τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. παιδ. ε', 3, 42.

Ῥαμβακία, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5', 21.

Ρ'αμνοῦς, οῦντος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπί τινος λόφου εἰς περίφημος ναὸς τῆς Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, τανῦν Ταυρόκαστρον· κατὰ τύπ. ἔστιν ἀρσενκ. γένους, ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλκ. γεν. — ὅθεν, Ῥαμνούσιος, ία, ιον, τοῦ Ῥαμνοῦντος ἢ εἰς τὸν δῆμον Ῥαμνοῦντα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Ῥαμνοῦντος. Δημ.

Ρ'αμνουσία, ἡ· Ἐπώνυμ. τῆς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχε πλησίον τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ.

Ρ'αμνουσιάς, άδος, καὶ Ῥαμνουσίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθετ. τῆς Οὐρανίδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. — 2) Ἐπιθετ. τῆς Ἑλένης, ἥτις κατά τινας ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 237. Ἀπολδρ. γ', 10, 7.

Ρ'αμφίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 139.

Ρ'αμψίνιτος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύτας περὶ τὸ 1237–1182 ἔτος πρὸ Χρ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θησαυροὺς οἰκοδομήσας ἐν μέγα καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἐναποθεσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὕρηται ἐν Ῥώμῃ εἰς μέγας ὀβελίσκος. Ἡροδτ. 2, 121. καὶ ε. ξ.

Ρ'αούεννα, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἴδε.

Ρ'απτόνακρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιβύας ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπταν. Πτολ. α', 9.

Ρ'ἀπφα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.

Ρ'αριάς, άδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ῥάριος· Ἐπιθετ. τῆς Δήμητρος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ῥαρίου πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἔσπειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σῖτον. Σουΐδ. ἐν λέξ.

Ρ'άριος, ία, ιον (ᾰ). Τοῦ Ῥάρου ἢ ἐκ τοῦ Ῥάρου ὤν· ἐξαιρ. τὸ Ῥάριον πεδίον., ἀγρός τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐγεώργησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅθ' ὅ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἱμν. Δημ. 430. Παυσ. α', 38.

Ρ'ᾶρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ κατά τινας τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι. Παυσ. α', 14, 2. συνηθ. Ῥάρος. (Ἡ γραφὴ Ῥάρος εὕρηται ἡμαρτημ. συνηθ. ἀντὶ Ῥᾶρος, ἔνθα τὸ α ἐστι φύσει μακρόν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τό ρ οὐχὶ δασὺ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλόν. παρβλ. Σχολστ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α, 56. ἔκδ. Beck. Herman. εἰς Ὁμ. Ἱμν. Δημ. 430. καὶ Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 6. σελ. 27.)

Ρ'ατίατον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, τανῦν Machecou, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολ. β', 7.

Ρ'ατώτης, ου, ὁ· Ὄνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Παφλαγόσι. Στράβ.

Ρ'έα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ῥέη, Ῥείη, Ῥεῖα καὶ Ῥέα. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλούτωνα, Ποσειδῶνα καὶ Δία· Ἡσ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα μεγάλης μητρός, τὴν ὁποίαν οὗτοι συνέχεον μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλης ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρας ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Θεότητα· ὅρα Κυβέλη· ἐπαριττάνετο δὲ συνήθως ἡ Ῥέα καθημένη ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύω λέοντες καὶ περιφερομένη καθ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς φέρουσα ἕνα πυργωτὸν στέφανον. Ἀπολδρ. α', 1, 3. Ὀρφ. λείψ. 34. — Ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος Ῥέα εὕρηται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρ. Γενκ. Ῥείης. Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἰτκ. Ῥείαν, Ἡσ. Θεογ. 135. ἔτι Ῥεῖα, Ἡσ. Θεογ. 453. Ῥέη, Ἡσ. Θεογ. 467. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Ῥείη, Ὀνομαστ. Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολλ. α', 93. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπικοῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὄνομα Ῥέα παράγει ὁ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 402. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἢ ῥέειν.)

Ρ'έας κόλπος, ὁ· παρ' Αἰσχ. Προμ. 842. ἔνθα κατὰ Schütz ὑποιοεῖται ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἡσύχ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ρ'εᾶτον, τό· Reate. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ· τανῦν Rieti· Στράβ.

Ρ'εῖθρον, τό. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀνατολικὸν παράλιον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186.

Ρ'εῖτοι, οἱ. Μικραὶ ἀλατώδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς ἐλέγετο συνεῖχετο ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσσης· ἦσαν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλὰς θρησκευτικὰς καθάρσεις. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.

Ρ'εῖτος, ὁ. Ῥύαξ τις πλησίον τῆς κώμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ· Θουκ. δ', 38.

Ρ'ηβαῖος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.

Ρ'ήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων παραθαλασσίως τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349.

Ρ'ηγία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ πιθαν. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. — 2) Ῥηγία ἑτέρα. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς προτέρας, ἐν τῇ νῦν Drumahare. Πτολ. αὐτοθ. Mannert. Γεωγρ. II, 2. σελ. 259.

Ρ'ηγίλλος, ἡ· Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἁλ. ε'. τανῦν Regelly.

Ρ'ήγινον, τό, Reginum ἢ Castra Regina. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνούβεως, κτισθεῖσα καὶ ὀχρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Ῥατισβόνη, Regensburg.

Ρ'ήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, τανῦν Cabo Gellara· Θουκ. δ', 24. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, μὲ τὸ νὰ ἐχωρίσθη ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ, Στράβ. παρβλ. καὶ Ἀπολδρ. β', 5, 10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χαρόνδας μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἔδωκε μίαν σοφὴν νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii κληθεῖσα, τανῦν Reggio· Ἡροδτ. 1, 166. Θουκ. — ὅθεν Ῥηγῖνοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Ρ'ηγούλος, ὁ, Ἀττίλιος, Regulus. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐτυχίας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τῶν ὁποίων ἠφάνισε μέγα μέρος τοῦ ἰσχυροῦ στόλου των καὶ ἐκυρίευσε 240 περί που πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ· ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκῶν καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Καρχηδόνα, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες διὰ βοηθείας τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Ξανθίππου ἐφύγευσαν ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τὰς 30,000 Ῥωμαίων, ὁ δὲ Ῥήγουλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου μετ' ἄλλων 500 περὶ αὐτὸν Ῥωμαίων ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνος, ὅπου μετὰ πολλὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Πολύβ. Διοδ. Σικ.

Ρ'ῆμοι, οἱ, Remi Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Γάλλων πόλεμον· Στράβ.

Ρ'ηναῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ῥήνεια· Ὁμ. Ἱμν. Ἀπολ. 44. Ῥήναια, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 70.

Ρ'ήνεια, ἡ, Ἰωνικ. Ῥηνέη, ποιητικ. Ῥήναια καὶ Ῥήνη, ἔτι Ῥηνία. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη δι' ἑνὸς στενοτάτου πορθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθάπτοντο τὸ πάλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων κατοίκων τῆς Δήλου· κατά τινας ἐκαλεῖτο αὕτη ἀρχαιόθεν Ὀρτυγία· Ὁμ. Ῥήνεια, Θουκ. α', 13. Στράβ. Παυσ. Ῥηνέη, Ἡροδτ καὶ Ῥηνία, Πλουτ. Ἀθην.

Ρ'ήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Οἰλέως· Ὁμ. Ἰλ. Β, 728. — 2) = Ῥήνεια. Στέφ. Βυζ.

Ρ'ῆνος, ὁ, Rhenus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, τανῦν Ῥῆνος, παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Rhein καλούμενος· περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον διαφόρους γνώμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καισ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Λεποντικῶν Ἄλπεων, κατὰ Στράβ. δ'. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Τακίτον Γερμαν. εἶχε τὰς πηγάς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοῦν ἀρκτικῶς ἕως τῶν Βαταυϊκῶν ὀρίων ἀπ' ὅπου κλίνων πρὸς δυσμὰς καὶ χωριζόμενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐχύνετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρώτου οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ κατακτήσεις των θεωροῦντες αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στράβ. Καῖσ. Γαλ. πολ. 4, 10. Πομπ. Μελ. 3, 2.

Ρ'ηξήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν ἔτι νέος τὴν ἡλικίαν· Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιόπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Ρ'ῆσος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, υἱὸς τοῦ Ἠιονῆος, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτοθ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἁρπάσωσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφήμους αὐτοῦ ἵππους Ὁμ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολδρ α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον· Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, ταύτ. τῷ Ῥήβας. Ἡσ. Θεογ. 340.

Ρ'ιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὢν πρότερον δοῦλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχισε νὰ μιμηθῇ. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 734.

Ρ'ίγμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ Τ, 485.

Ρ'ιζάνα, ἡ. Πόλις τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Πτολμ.

Ρ'ιζοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· τανῦν Ῥιζεχ.

Ρ'ίζων, ῶνος καὶ ονος, ὁ· Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζωνος ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον ἐπίτινος αὐτόθι κόλπου, τανῦν Risano. Πολύβ. β', 11. ἢ διὰ τοῦ ω γραφ.

ἐστιν ὀρθοτρ. — ὅθεν, Ῥιζωνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Ῥιζωνικός, ή, όν, ἡ Ῥιζονικός. Τοῦ Ῥιζῶνος ἡ εἰς τὴν πόλιν Ῥιζῶνα ἀνήκων. Σ·ράβ

Ρ'ίνθων, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Ταράντῳ, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὑρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν διὰ τῆς ἑνώσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παραστάσεων, συγγράψας κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Σουΐδ. τριάκοντα ὀκτὼ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 310.

Ρ'ινοκορούρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 5, καὶ

Ρ'ινοκολούρα. Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβαιομένη ποτὲ μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ρ'ίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δρέπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὸν δρεπανοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· τανῦν Κάστρον τοῦ Μωρέου. Εὐρ. Ἰων. 1592. Ῥίον τὸ Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου μὲ πόλιν παρ' αὐτῷ τὴν Μολυκρείαν· ἔτι καὶ Ἀντίρριον καλούμενον, ὅπερ ὅρα Θουκ. β', 84. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ρ'ιπαῖα ὄρη, τά. Ὄρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα ἀρκτικῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βορᾶν ὅρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλέγετο συνήθως ὅτι ἔπνεεν ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βορέας ἄνεμος, ὁπισθεν δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στράβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν αἱ Ἄλπεις πέραν τῶν ὁποίων ἐθέτοντο οἱ Ὑπερβόρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἔθετον ἐπὶ τούτων τῶν ὀρέων τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐν τῇ ἀκρωτάτῃ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος προέκυψεν ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπὴ αἰθρηγενέος Βορέαο.)

Ρ'ίπη, ἡ, (ῑ). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὁ. Ἰλ. Β, 606. — ὅθεν, Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικ.

Ρ'όδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἐλβετίᾳ καὶ ῥέων μεσημβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ· τανῦν Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627. Στράβ.

Ρ'όδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἤμν. Δημ. 451. Ἡσ. Θεογ. 351. Dindor. ἔνθα πρότερον Ῥοδία ἔκειτο.

Ρ'όδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φαέθουσαν. Ἀπολδρ. α', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne αὐτόθι, σελ. 55. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 20[9]. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ρ'οδία, ἡ, = Ῥόδεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 4.

Ρ'οδιακός, ή, όν. Τῆς Ῥόδου ἡ εἰς τὴν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὤν. Στράβ.

Ρ'οδίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δαρδανίδος. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ρ'όδιος, ία, ιον. Τῆς Ῥόδου ἡ ἐκ τῆς Ῥόδου ὤν, ὁ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὁμ. Ἰλ. Β. 654.

Ρ'οδίππη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 370.

Ρ'οδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὁμ. Ἤμν. Δημ. 422. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἵμου βασιλέως τῆς Θράκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ἐν Θρᾴκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ἠθέλον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Λουκ. Ὀρχ. 51. Ὀβιδ. — 3) = Ῥοδῶπις, Λουκ.

Ρ'οδόπη, ἡ. Ὄρος τῆς Θρᾴκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἵμου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· τανῦν βουνὸν τοῦ Δεσπότου. Ἡροδ. 4, 49. Πολύβ.

Ρ'όδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἡ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑπτὰ παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιράσθησαν μεταξύ των τὴν νῆσον ταύτην. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 – 140.

Ρ'όδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει ἀπέναντι τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἐλῶδες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν καὶ φαρμακερῶν ἑντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λαπίθων ἐκαθάρισεν αὐτήν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. ε', 58, δ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυσος, Λίνδος καὶ Κάμιρος, τῶν ὁποίων ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχῖνες ἐκ Κρήτης, ἐξ ὧν καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινῖτις, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχῖνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετάλλων ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἑνωθέντες οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῇ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἥτις ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύω λιμένας, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγειρον οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ πάντων ὑπερεῖχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων Leg. Manil. 38. »Rodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.« τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ πολλάκις συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 655. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Ρ'οδουντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Ρ'όδων, ωνος, ὁ. Ἀρσενικ. Κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλμ. Ἐπ. β'.

Ρ'οδῶπις, ιος, ἡ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἑταῖρα ἐκ Θρᾴκης, ἥτις οὖσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐν Σάμῳ ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμασίου καὶ ἐπωλήθη αὐτόθι· ὕστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἰγύπτῳ δὲ διατρίβουσα ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἠγειρε μίαν πυραμίδα. Ἡροδ. 2, 134. ἔνθα ὁ ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοῦτο ὡς μυθῶδες. — 2) ἄλλη ἑταῖρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ'. 33. (ἐν Ἀρχαιοτρ. Ἐκδοσ. εὑρηται Ῥόδωπις.) Ῥοδόπη, ἡ. Λουκ. Ὀρχ. 2.

Ρ'οῖκος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἐτοξεύθη ὑπ' αὐτῆς. Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 221. Ἀπολδρ. — 2) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδτ. 3, 60.

Ρ'οιμητάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐφεξῆς ἐδείξεν μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

Ρ'οιτειάς, ὅρα Ῥοίτειον.

Ρ'οίτειον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ἡροδτ. 7, 43. — ὅθεν Ῥοιτειεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ῥοιτειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ῥοιτείου ἡ ἐκ τοῦ Ῥοιτείου οὖσα. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ

Ρ'οιτηίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολ.

Ρ'ουβίκων, ωνος, ὁ, Rubico. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατά τινας Pisciatello. Στράβ.

Ρ'ούβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων. πιθαν. ἡ νῦν Δυΐα. Πτολ. γ', 5.

Ρ'οῦς, ὁ, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Ῥόος. Κώμη τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ καταῤῥέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτόθι ὀρέων, ὕστερον δὲ Παλαιοχωρία λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Πανσ.

Ρ'ουσκίνων, ωνος, ὁ, (ῑ) Ruscino. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Τέτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, τανῦν Tour de Rousillon. Στράβ.

Ρ'ουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν Ῥούφων, Κάλβων, καὶ Κράσσων.

Ρ'ουτιλλιανός, ὁ, Rutilianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ρ'ούτουλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ῥούτουλοι οὗτοι ὡς ἴδιος λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.

Ρ'ουφῖνος, ὁ, Rufinus. Ὄνομα κύρ. ἐπισή-

μων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίας γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Λουκ.

Ρ'ούφος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς Ἐφέσιος, κατὰ Τζέτζ. χρηματίσας ἐν Αἰγύπτῳ ἰατρὸς τῆς βασιλίσσης Κλεοπάτρας, κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 714.

Ρ'ύμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, πιθαν. ὁ νῦν Κιασοῦρι. Πτολμ.

Ρ'ύνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ῥυνδακίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ῥύνδακος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1165.

Ρ'ύπες, καὶ Ῥύπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, μία τῶν δωδεκα αἴτινες συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαϊκὴν συμμαχίαν κειμένη ὅπισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρισκομένη εἰς ἐρείπια. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ῥυπικός, ή, όν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκουσα· ἡ Ῥυπική, ἡ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα. Θουκ. ζ', 34.

Ρ'ύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιθαν. = Ῥιθυμνία, ταυτὸν Ῥέθυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.

Ρ'ωμαϊκός, ή, όν, καὶ

Ρ'ωμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης ὤν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥωμαῖος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολύβ.

Ρ'ωμαῖς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.

Ρ'ώμη, ἡ, Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχαιοτάτην καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχήν, ὅτε πρῶτον ὡς λέγεται ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ἐποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥωμύλος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἄλβας Λόγγας, ἔκτισεν τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε κυρίως ἄρχεται ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε μίαν μικρὰν τετράγωνον περιοχήν, ὅθ' ὁ καὶ Roma quadrata ἐκαλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου ἐδηρέθη ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη Regiones καλούμενα, ἔχουσα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο ὀκτὼ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραί, 400 Νοοί, 215 μεγάλαι ἀγυιαί, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοί, ἓν μέγα πλῆθος Ὠδείων, στοῶν, θεάτρων καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί· παρβλ. Burtons καὶ Sickler Topographie des älteren und neuen Roms, Comp. 1823. καὶ Platner περὶ Ῥώμης, Tubin. Cotta 1830. — ταυτὸν Ῥώμη, Roma, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθέδρα τοῦ Πάππα.

Ρ'ῶμος, ὁ, Remus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἴλ.

Ρ'ωμυλία, ἡ, Romelea. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στέφ. Βυζ.

Ρ'ώμυλος, ὁ, Romulus. Υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τῆς Ἄλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου βρέφος ἔτι ὢν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν διὰ προσταγῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοί, μαθόντες παρὰ τῆς τροφοῦ αὐτῶν τὴν ἀληθῆ γέννησιν καὶ καταγωγήν των, ὥρμησαν εἰς τὴν πόλιν Ἄλβαν, ἐφόνευσαν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοηθείας πολλῶν συμπολιτῶν των ἀπεκατέστησαν αὐθις εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον των Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ἓν μέρος τῶν δυσαρεστουμένων κατοίκων τῆς Ἄλβης ἦλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περίφημον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνοματίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥῶμος ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τὸν Παλλάντιον λόφον ἔστησεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μὲ μίαν τετράγωνον διώρυχα ἀντὶ τείχους καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἓν ἴδιον συμβούλιον, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέσας ἐφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλάς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπροδιώρισεν πρὸς διατήρησιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕτερον διὰ τὰς χρείας τοῦ κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τὸ τρίτον διεμείρασε μεταξὺ τῶν τριάκοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβᾶσα ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἱμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοσυσταθέντος τούτου κράτους καὶ τινων πλησιοχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βασιλείαν τριάκοντα ἑπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥωμύλος ἐν καιρῷ μιᾶς κοινῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερουσιαστῶν μισούμενος ἤδη διὰ τὸ ἐπαχθὲς καὶ τυραννικὸν πολίτευμά του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὡς ἔγχωριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ῥώμῃ πολιτῶν ἐσυμποσεῖτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περί που 47.000. Πλουτ. Ῥωμ. Λιβ.

Ρ'ωξάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πέρτου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μετὰ τοῦ παιδός αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Λουκ.

Ρ'ωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἡ γραφ. Ῥοξόλανοι φαίνεται ὀρθοτρ. Στράβ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ (ᾱ). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος· εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· ταυτὸν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαάδα. — ὅθεν, Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Ἰεμὲν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βασιλεῖς καὶ ἐνεργοῦντες μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς των, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐθαυμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Σαβάζιος, ὁ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιθαν. ἔτι ἐν Θρᾴκῃ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρχεν ὁ Σαβάζιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, παριστανόμενος ἀντὶ τῆς Σελήνης, ὅθ' ὁ καὶ μητσοτύραννος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἢ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος ἀντὶ τῆς ἐπαναστρεφομένης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυνάμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετεφέρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἐξαιρέτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστφ. Σφ. 9 ἔτι καὶ Πλουτ. Ἀριστφ. Δυσ. 389. — 2) Ἐπιθετ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καὶ τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου ὅθ' ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (ᾱ) = Σάβα. Διον. Περ. 959.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω). Δαίμων τις κακότροπος, παριστανόμενος ὑπὸ μορφὴν κοβάλου, κατασυντρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σαβακῶς, ῶ, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἕως τοῦ 715 ἔτους. Ἡροδτ. 1, 140.

Σαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ', 2.

Σαβᾶραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες δυτικῶς τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων την χώραν εὑρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὸ Τοσάπιον καὶ τὰ Καρικάρδαμα. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 111.

Σαβῖνα, ἡ, Sabina. Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Σαβῖνοι, οἱ, Sabini. Ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπεννίνια ὄρη ἄνωθεν τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὐμβρων ἢ Ὀμβριῶν, πιθανότερον ὅμως ἦσαν οἱ Σαβῖνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχημάτιζον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἓν μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου διάφοραι ἀποικίαι εὑρίσκοντο καθ' ὅλην τὴν χερσόννησον ταύτην· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν των ὄρη. Πολύβ.

Σαβῖνος, η, ον. Τῶν Σαβίνων ἢ εἰς τοὺς Σαβίνους ἀνήκων· ἡ Σαβίνη, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβιρα, ἡ Σάβειρα, τά. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίως Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Σάβις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ταυτὸν Sambre. Καῖσ.

Σαβοῖ. Ἐπιφώνημά τι σύνηθες ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβύλινθος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β', 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλεάνδρον. Ἡροδτ. 7, 154.

Σαγαλασσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στράβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 28. — ὅθεν, Σαγαλασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαγάπολα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἄτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡροδτ. 1, 125.

Σάγγαλα, τά, καὶ **Σάγαλα**. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰνδίας ἄλλως καὶ Εὐθυμήδεια παρὰ Πτολ. καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων Ἀρριαν.

Σαγγάριος, ὁ, (–υυυ). Ὁ ἐπισημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Δινδύμου πλησίον τῆς αὐτόθι κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἑνὸς μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Σακαριά. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἡσ.

Σάγουντον, τό, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Ζακάνθα.

Σάγρας, ου, ὁ, Sagra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Στράβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἢ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς πόλεως Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Πομπηΐου.

Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν αὐτὸν σύγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν διαπωθέντων λειψάνων τοῦ Σαγχωνιάθωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάζεται ὅτι οὗτος συνέγραψε μία ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἀθην. βιβλ. γ'. ἐν τέλει. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ 221.

Σάδα, ἡ. Πολις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακάν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡροδτ. 1, 16.

Σαιδήνη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ἰ. Ἡροδτ.

Σάϊοι, οἱ, (υυ–). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἀριστφ. Εἰρ. 1296· κατὰ Στράβ. = Σίντιες καὶ Σαπαῖοι καλούμενοι.

Σάϊς, ἴος καὶ εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίοις Νηΐθ καλουμένης καὶ μὲ ἓν ταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· τανῦν Σά. Ἡροδτ 2, 133. — Δοτκ. Σάϊ, Ἡροδτ. 2, 28. — ὅθεν, Σαΐτης, ου, ὁ, (ῑ), ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Ἐπιθτ. Τῆς Σάϊος, ἢ εἰς τὴν πόλιν Σάϊν ἀνήκων· ὁ **Σαΐτης νομός**, εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡροδτ. — 2) Σαϊτικός, ή, όν. Τῆς Σάϊος ἢ εἰς τὴν Σάϊν ἀνήκων, τὸ Σαϊτικὸν στόμα, ταὐτὸν μὲ τὸ Ταυιτικόν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 17. ὁ Σαϊτικὸς νομός, Πλάτ. Τιμ. σελ 21.

Σάϊς, ἴος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σαΐδι πόλει τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 2, 175. κατὰ Παυσ. εἶχεν ἔτι αὕτη ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Παυσ. β', 36.

Σακάδας, ου, ὁ, (υ υ –). Ποιητὴς λυρικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπιάδ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Ββλ.

Σάκαι, οἱ (α) καθ' Ἡροδτ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο ἰδίως Σάκαι λαοί τινες νομάδες κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάσσης μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ κατοικοῦντες εἰς δάση καὶ εἰς σπήλαια. Διον. Περ, 750. ἐνικ. Σάκας.

Σάκαιος, αία, αιον. Τῶν Σακῶν ἢ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, ου, ὁ (υ–). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. Ξενφ. Κυρπαιδ. α', 3. — 3) Περιφρονητικὸν ὄνομα τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκέστορος ἐν Ἀθήναις ὡς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστφ. Ὄρν. 31.

Σακασηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στράβ. ια, κατῴκησαν πρῶτον οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σαπηνὴν καλουμένην.

Σακατία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Σακεσίναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας πιθαν. κατοικοῦν ἐν τῇ Σακασηνῇ χώρᾳ, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενον οὐδαμοῦ. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 8, 7.

Σάκων, ωνος, ὁ. Κάτοικος τις τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἱμέραν. Θουκ. ς, 5.

Σάλα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἀράξου. Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυρηταν ίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Πτολ.

Σαλαβάκχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἑταίρας παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 265.

Σαλαβακχώ, ους, ἡ, = Σαλαβάκχα. Ἀριστφ. Θεσμ. 805.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαγαλασσός, ὅπερ ὅρα.

Σαλαγκών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 337. πιθαν. ὁ νῦν Σάλος Salo Πλιν.

Σάλαιθος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 25. — 2) Αὐστηρός τις ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Λουκ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Alacerdo-Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις παριστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ νέου Ἀδώνιδος. Ἡσυχ.

Σαλαμίν, ῖνος, ἡ μεταγενεστ. τύπ. ἀντὶ τοῦ Σαλαμίς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41, 2. σημ. 3.

Σαλαμινοφέτης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος ἐκπλέων, Σολ. λειψ. 16. ὡς καὶ Gaisford παρεδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Σαλαμινιακός, ή, όν. Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμίνιος, ία, ιον (ῑ). Τῆς Σαλαμῖνος ἢ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὤν. Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστε. Σαλαμίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡροδτ. — ἡ **Σαλαμινία**, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ταχεῖα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα εἰς ὑπηρεσίας τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ καταδιώκουσα τοὺς φεύγοντας κακούργους. Θουκ. γ', 33. Ἀριστφ. Ὄρν. 147.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κυχρέα. Ἀπολδρ. γ', 11, 7. καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Παυσ. α', 55. ἡ Σαλαμὶς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλαμίν. Νῆσος εὔφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἔχουσα κατὰ Στράβωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μ' ἕνα λιμένα παρ' αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος αὕτη Κυχρεία καὶ Πιτνοῦσα, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικρατειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευον ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ υἱός αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος διέμεινε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ὑπῆρχον Ἴωνες καὶ ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτηδειότατοι ναῦται· τανῦν Σαλαμὶς ἡ κοινῶς. Κόλουρις. Ὁμ. Ἰλ. 557. Θουκ. β'. 94. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος καὶ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ἡ Σαλαμὶς ἡ μεγαλητέρα καὶ ὀχυρωτέρα ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Σαλαμινίου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἰδίον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, ἔχον ἐπίροιαν ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμόνων τῆς νήσου· ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα αὖθις καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας οἰκοδομὰς κατεστάθη πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, τανῦν Πορτον Κωνσταντζα. Ὁμ. Ἴμν. Ἀφρ 4. Ἡροδτ. 4, 162 — 3) καὶ Ἐπιθτ. = Σαλαμίνιος, Αἰσχ. Περσ. 950.

Σάλας, ὁ, Sala. Ποταμὸς τῆς ἄνω Γερμανίας ῥέων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στράβ. Διον. Κατσ.

Σαλασσοί, οἱ. Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἄλπεις, εἰς ἄκρον μάχιμος καὶ ἀνδρεῖος, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἠδυνήθησαν μόλις νὰ ὑποτάξωσι· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὐγούστα Πραιτορία, τανῦν Aosta ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ. γ', 1. Στράβ.

Σαλγανεύς, έως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως, ὅστις ὡδήγησεν τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στράβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία Ῥωμαϊκή. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'.

Σάλη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡροδτ. 7,

60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθράκας.

Σαλῖναι, αἱ. Τόπος μὲ ἁλατεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, ταυῦν Τόρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐτῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας ἑνὸς αὐτόθι ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκθηλύνῃ καὶ ἐκνευρίζῃ τοὺς ὅσοι τὸ ἔπινον. Στράβ. — 2) Ἀκρόπολις ἢ φρούριον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅπου ἔρρεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀρρ.ιαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmantica. Πόλις τῆς Λυσιτανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς συνόρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σαλμυδήσιος, = Σαλμυδήσσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδητός. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μὲ λιμένα· ταυῦν Μιδιέχ. — διὰ τοῦ σσ εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 4, 93. Ἀπολδρ. α', 9. Ξενφ. Στράβ. εἰς ἄρσεικ γεν. διὰ δὲ ἑνὸς σ παρ' Αἰσχ. Προμ. 734. ἔτι Ἀλμυδησσός. Πτολμ. — 2) Κόλπος τῆς Θράκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 5, 12. — ὅθεν,

Σαλμυδήσσιος, ία, ιον. Τῆς Σαλμυδησσοῦ ἢ εἰς τὴν Σαλμυδησσὸν ἀνήκων. Αἰσχ. καὶ Σαλμυδησσία γνάθος, ὁ κόλπος τῆς Σαλμυδησσοῦ.

Σαλμωνεύς, έως, ὁ. Τίδε τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εὐαρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς. Ἀπολδρ. α', 7, 2 Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν Ἥρωα ἀμύμονα, ἀγνοῶν παντάπασιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἐπλαττον περὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν ὁ Σαλμωνεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Σαλμώνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτον ἐπάρθη διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὥστε ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Ζεύς, μιμούμενος τεχνηέντως τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ σφετεριζόμενος τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτοῦ, ἕως οὗ διὰ τὴν ἀσέβειάν του ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφανίσας κατὰ κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 236. Ἀπολδρ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἥτις δὲν διεσώθη.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῆς Πισάτιδος χώρας κειμένη πλησίον μιᾶς ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολδρ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς, ταυῦν Καβοσίδηρον. Ἀπ. ἔτι καὶ Σαμώνιον, τό, Στράβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἢ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσυπακμ. ἄκρα, τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλούστιος, ὁ, Salustius. Κυρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σάλπιγξ, γγος, ὁ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρεύετο ὡς πρώτη ἐπινοήσασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπίγγων. Παυσ. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στράβ.

Σαλύνθιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλων, ωνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὀχυρὰ διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρείπια. Στράβ. Σαλῶναι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αία, αῖον, ἴδε Σάμη.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅτε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ μητρόπολιν τὴν Σαμάρειαν. Στέφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τρικανίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης. Στράβ. ια'.

Σαμάται, οἱ, (υυ-) ποιητ. ἀντὶ Σαρμάται. Διον. Περ. 304.

Σάμβανα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη μεσημβρινῶς, πιθαν. ἡ παρὰ Διοδρ. Σικ. Σάβατα καλουμένη. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ-). Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Α. 249. Ἔτμν. Ἀπολλ. 429. καὶ, ἡ Σάμος, Ὁμ Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστραψαν ὁλόλου οἱ Ῥωμαῖοι· ἔτι, ἡ Σάμος, Στράβ. — ὅθεν, Σαμαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Παυσ. ζ', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαιάνδρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην. Παυσ.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τινος ὑψώματος. Παυσ Στράβ. — 2) προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡροδτ. 1, 70. Θεοκρ. ἔτι καὶ, Σάμος, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ταυῦν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὅθεν, Σάμικοι καὶ Σάμικοι, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμινθος, ἡ. Πόλις ἄγνωστος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. ε', 58., ἔνθα ὁ Οὐδσῶν προσέλετο τὴν γραφὴν Σαμικόν.

Σάμιος, ία, ιον, (ᾱ). Τῆς Σάμου ἢ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὤν ἐν Ἰωνίᾳ, ὅρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 1.

Σάμιππος, ὁ. Ἀριάς τις, παρὰ Λουκ.

Σαμνῖται, οἱ, Samnites καὶ Σαννῖται, οἱ, Στράβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαυνῖται καλούμενοι, Πολύβ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεταίας Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σαμνίτιδα ἢ Σαυνίτιδα χώραν Samnium, συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαμνῖται ἀνέκαθεν ἐκ Σαβίνων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κατω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἕνα πεντηκοντατετῆ καὶ αἱμοβόρον πόλεμον μόλις ὕστερον ὑποταχθέντες· ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σαμνῖται καὶ εἰς ἄκρον βιομηχανοι καὶ εἰδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν μεταξὺ των συμμαχικὴν πολιτείαν ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε'. Πολύβ. β', 24.

Σαμόθραξ, κος, ὁ, Ἰωνικ. Σαμόθρηξ, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαμοθράκης.

Σαμοθράκη, ἡ, Ἰωνικ. Σαμοθρηΐκη, Ἐπικ. ἡ Σάμος θρηϊκίη. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θράκης ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκωσία καὶ Δερδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, σύσταθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· ταυῦν Σαμοθράκη. Ὁμ Ἰλ. Ν, 12. Ἡροδτ. 2, 51. Ξενφ. — ὅθεν, Σαμοθρᾶκες, Ἰωνικ. Σαμοθρηΐκες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. αὐτοθ. καὶ Σαμοθράκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Σαμοθρηΐκιος. Τῆς Σαμοθράκης ἢ ἐκ τῆς Σαμοθράκης ὤν. Ἡροδτ. Στεφ. Βυζ.

Σαμόθρηξ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαμόθραξ.

Σαμόλας, α, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 6, 14.

Σάμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀριάς τις ἐκ τῆς πόλεως Μαντινείας. Πινδ.

Σάμος, ἡ, (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήσων τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος μὲ τὸ ἄρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθενία, Ἀνθεμίς, Δρυοῦσα, καὶ Κυπάρισσα, Σάμος δὲ ὠνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπὸ τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Σάμου, ἢ ἀπὸ τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 600, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνήκεν διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ τὴν ἀπαντοχὸν θαλασσοπλοΐαν τῶν κατοίκων της, διὰ τὴν ἀκροτάτην αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἴδους φυσικῶν προϊόντων, καὶ ἐξαιρετ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας εὐφυΐαν τῶν κατοίκων της, γεννήσασα ἐπισήμους ἀρχιτέκτονας, ἀγαλματοποιοὺς καὶ ἐπιτηδείους τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἀξιολόγων πηλίνων ἀγγείων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐδοξάζετο μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ τὴν διὰ θαλάσσης δύναμιν· ταυῦν Σάμος. Ὁμ. Ἔτμν. Ἀπολ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαμία, ἡ, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Σάμιος, ία, ιον· τῆς Σάμου ἢ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡροδτ. καὶ Οὐσσστ. Σάμιοι, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὅρα, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὅθεν, Σαμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ

Θρηϊκίη, = Σαμοθράκη, ὅπερ ὄρα, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ Θρηϊκίη, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 78.

Σαμόσατα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης ὀχυρά, ἔχουσα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ, τανῦν Σαμαϊσάθ. Στραβ. — ὅθεν, Σαμοσατεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαμώνιον, τό, ὄρα Σαλμώνιον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanaherib. Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 141.

Σάνδακος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστυνόου ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πολιν Καλένδεριν. Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Σανδάλιον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Πισιδίας χώρας κείμενον μεταξὺ Κρημνῶν καὶ Σιγαλαστσοῦ. Στράβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ, ἄλλως ἄγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδώκης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 194.

Σάνδων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. Λουκ.

Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσονήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. Ἡροδτ. 7, 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνική τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. 109, — ὅθεν, Σαναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Σαννῖται, οἱ, = Σαμνῖται. ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σαννίων, ωνος, ὁ (σαίνω) Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς ἐπικαλουμένου Καλοῦ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 533.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβρινῶς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, τούς ὁποίους ὁ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μάκρωνας, ὁ δὲ Πλιν. Σάννους ἡνιόχους, ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καυκασίων λαῶν οἵτινες ἐκτείνοντο περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Σαννυρίων, ωνος, ὁ (– υ υ –) ἢ ὀρθότ. Σεννυρίων. Ὄνομα σύνηθες ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι ἐκφράζον μωρόν τινα ἢ κοῦφον καταγελώμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 15. ἔτι δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Εὐσταθ.— 2) Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, ἐμπαιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχνότητα· Αἰλ. ποικ. ἱστ. ί, 6. Σουίδ.

Σάντονοι, οἱ, Santones. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον τανῦν Saintes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. ἔτι Σάντονες καὶ Σίντωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοκόρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 18

Σάος, ὁ, Savus. Ἐτήσιμος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μετὰ ταῦτα ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχεν ὁ ποταμὸς οὗτος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν Καρνικῶν Ἄλπεων εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Save. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων· Στράβ. Στέφ. Βυζ πρότερον ἐκαλοῦντο οὗτοι Σάϊοι καὶ Σίντιες.

Σαπαῖοι, οἱ, = Σάπαι· Ἡροδτ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάπειρες, οἱ (ε) ποιητκ. ἀντὶ Σάσπειρες, ὅπερ ὄρα.

Σάπρα, ἡ. Τόπος τις βαλτώδης τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπφώ, οῦς, ἡ. Περίφημος ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετά τινος Κερκόλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κλεῖδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὰς ἐπιττήμας καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν ποίησιν, ἐπέδωκε τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τριφερᾶς φαντασίας της, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ποιητῶν, ὅσοι πρὸ πάντων ὑπερίβαλον εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, δι' ὃ καὶ συγκατεριθμεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ὁδηγουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν της καὶ ἀπὸ μίαν ἀκάθεκτον τοῦ ἔρωτος ὁρμὴν, δὲν ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ νέου Φάωνος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς ἐσώθησαν μόνον δύο Ὠδαὶ καὶ ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα· Ἡροδτ. 2, 135. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 137. — 2) Ἑταῖρά τις ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ή, όν καὶ Σαπφῷος, ῴα, ῷον· τῆς Σαπφοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὤν. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ. Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Σιγιστὰν χώρᾳ. Ἡροδτ. 7, 67. ἢ οἱ παρ' Ἀριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι λεγόμενοι, ἐνθα πρότερον Σαραγγαῖοι ἐγράφη. Γενκ. πληθ. Σιραγγέων, Ἰωνκ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡροδτ. 3, 93.

Σάρακα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἄραβας σκηνίτας καλουμένους, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV. 4, 8. κατῴκουν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας ἕως τῶν καταράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πανταχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μονίμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς θέτει τούτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὅρους τῆς Περτίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεξεστράτευον ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαραπανά, τά. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπὶ τινος στενῆς ὁδοῦ. Στράβ.

Σαραπεῖον, τό· καὶ

Σαραπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων περιστηνμένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἀείποτε ἓν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου· τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαράπιδος ἐφέρθη πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Ποντῷ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἔκτισεν αὐτόθι πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν Σαραπεῖον λεγόμενον ἔνθα ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζεὺς Σινωπίτης· Καλλιμ. Ἔτ. 39. Διον. Περ. 255. κατὰ Ἀπολδρ. β', 1, 1. ὑπῆρχεν ὁ Σάραπις ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀποθεούμενον βοῦν Ἄπιν.

Σαργεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Σαρδανάπαλος, καὶ Σαρδαναπαλλος, ὁ. Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ. ὁ κτίσας τὴν πολιν Ταρσὸν καὶ Ἀγχίαλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ τρυφὴν· κατὰ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐπαναστάτησας ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Βελεσις μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολέμησεν αὐτὸν καὶ ἐβίασεν εἰς μίαν διετῆ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνάψας ὁ Σαρδανάπαλος μίαν μεγάλην πυρὰν ἐκάη ἐπ' αὐτῆς ὁμοῦ μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατίου τοῦ τὸ 823 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 150. Διοδρ. Σικ. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενον ἐπὶ χαύνων καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστφ. Ὄρν. 1022. Λουκ. (ἢ δὶ ἑνὸς λ γραφ. ἔστιν ὀρθότρ.)

Σάρδεις, αἱ, Ἰωνκ. Σάρδιες. Ἀρχαία μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἑνὸς πεδίου περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κροίσου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις καθέδρα τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τανῦν χωρίον Σαρτ περιέχον ἔτι πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰσχ. Περσ. 45. Αἰτκ. πληθ. Σάρδιας, Καλλιμ. Δημ. 246. καὶ Σάρδις, Ἡροδτ. 1, 27. — ὅθεν, Σάρδιος, ὁ, ἡ, ον. Τῶν Σάρδεων ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων ὤν· Στεφ. Βυζ. — 2) Σαρδιανός, ή, όν, Ἰωνκ. Σαρδιηνός, τῶν Σαρδέων ἢ εἰς τὰς Σάρδεις ἀνήκων. Ἡροδτ. 1, 22. καὶ Οὐτιαστκ. ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιεικός, ή, όν. Τῶν Σάρδεων, π. χ. τὸ Σαρδιεικὸν βάμμα, ταύτ. τῷ πορφύρᾳ, τὴν ὁποίαν εἰργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πόλιν Σάρδεις, ὅθεν μεταφ. βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, ἤτοι καταιμοτόω τινά, πληγόνω θανατηφόρως. Ἀριστφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, Σαρδιανός, Σαρδιηνός, ὄρα Σάρδεις.

Σάρδις, εως, ἡ, = Σάρδεις. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Σαρδονικός, ή, όν· καὶ Σαρδόνιος, ἴδε Σαρδώ.

Σαρδώ, οῦς, καὶ Σαρδών, όνος, ἡ, Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὔφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιῶτις καλουμένη· κατὰ Παυσ. ί, 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδὼ ἀπὸ τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ Λιβύας, ἔχουσα κατά τινας 4000 σταδίων περίμετρον καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τινων μικρῶν ποταμῶν· κατῳκήθη δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰλιέων καὶ Βιλεαρῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἴσπανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τὴν

ἐξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ἐπαρχίαν τῆς Καρχηδονικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν ἀφθόνων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ἕως οὗ ὑπέπεσεν καὶ αὕτη ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημοι πόλεις τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Ὀλβία, Καραλλὶς καὶ ὁ Κόρνος· Ἡροδ. 1, 170. Σαρδών, όνος, ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σαρδῶος, ώα, ῶον. Τῆς Σαρδοῦς ἡ εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἀνήκων, τὸ Σαρδῶον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδὼ θάλασσα· καὶ Οὐσιαστή. Σαρδῶος, ὁ κάτοικ. Πολύβ — 2) Σαρδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς ἡ ἐκ τῆς Σαρδοῦς ὤν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς. Ἡροδ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς. — 4) Σαρδονικός, ή, όν, = Σαρδόνιος. Ἡροδ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται (α). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας, ἀπαντωμν. πρῶτον παρὰ Στράβ. ὅρα Σαυρομάται.

Σαρματία, ἡ (– υυ –). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν μέγα μέρος τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Καυκασίων ὀρῶν· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελάμβανε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Τανάϊδος, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια εὑρίνται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις ὡς ἀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας θέτει τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανόν, (ἓν μέρος τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινὸν δὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ἔθνη, τοὺς Οὐενεδάς, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῦν Προυσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστάρνας, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, τοὺς Ἰάζυγας, Ῥωξολάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἄλλως ἰδίους Σκύθας περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλαύνους Σκύθας, ἐν τῇ νῦν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ Διον. Περ. 305. 308. Ἀμμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἕως τοῦ Ῥᾶ ἢ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου οὗτος ἐκβάλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, συνορεύουσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρια ἢ μὲ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Τάναϊν ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἑρκανικὴν ἢ Κασπίαν θάλασσαν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ὑπερβόρειον Σαρματίαν ἢ ἄλλως ἄγνωστον γῆν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομὰς κατοικουμένη δὲ ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα τανῦν τὴν χώραν τοῦ Ἀστραχανίου, Κασανίου καὶ τινας ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωσσικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικαῖοι Σαρμάται, οἱ Μοδᾶκαι, οἱ Ἱππωφάγοι, οἱ Ζακᾶται, οἱ Ἀσαῖοι, οἱ Χαινίδες, οἱ Φθειροφάγοι, οἱ Ματηνοί, οἱ Περιέρβειδοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιῶται τοὺς ὁποίους τούτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαιρεῖ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πτολμ. ε', 9. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σαρματικός, ή, όν· τῆς Σαρματίας ἢ εἰς τὴν Σαρματίαν ἀνήκων. Στράβ.

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηΐας· τανῦν Sarno. Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κατανίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Κομάνων ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἐνούμενος μὲ τὸν Πύραμον ποταμόν· τανῦν Σεϊχάν· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4.

Σαρπηδονία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. ιδ'.

Σαρπηδόνιος, ία, ιον. Τοῦ Σαρπηδόνος ἢ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων· — ὅθεν ἡ Σαρπεδονίη ἄκρη· ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἐργίου ποταμοῦ· τανῦν Κάπο-Γρέκο. Ἡροδτ. 7, 58. ἔτι Σαρπηδονία πέτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 216. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπεδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χῶμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ Σκύλ. εὑρίσκετο ἄλλοτε μία πόλις Σαρπεδὼν καλουμένη· Αἰσχ. Ἱκετ. 882. κυρ. ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος ὅστις λέγεται ὅτι ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, όνος, ὁ, Ἐπικ. Σαρπήδων, οντος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ὅπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διά τινα συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔριδα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτόθι κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Ἡροδτ. 1, 173. — 2) Καθ' Ὅμηρ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔκγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, δείξας πρότερον ἱκανὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκάς· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ ἐσυγχέετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδὼν οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου, Εὐριπ. Ῥησ. 28. Ἀπολδρ. γ', 1, 9. — 3) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πόλτυος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπεδόνος ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὁμηρ. εὕρηνται ἔτι καὶ τινες πτώσ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, ἐν Ἰλ. Μ, 379. Σαρπήδοντι, Ἰλ. Μ, 392. καὶ κλητκ. Σαρπῆδον, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσινα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κάπιος ποταμοῦ, τανῦν Sarsina. Στράβ. — ὅθεν Σαρσινᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σάρτη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου. Ἡροδτ. 7, 122.

Σαρυένη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολμ.

Σάρων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κόλπος περὶ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον πεσὼν ἐνίγη ἐν ᾧ ἐθήρευε ποτὲ μίαν ἀγρίαν ἔλαφον. Παυσ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. Παυσ.

Σαρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σάρωνος ἢ εἰς τὸν Σάρωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, τανῦν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικὸς πορθμός, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (Κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Ἱππολ. 1190. ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἢ ἀπὸ τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροιζῆνος, κατὰ Στέφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνὶς θάλασσα, = Σαρωνικὸς κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κύνδου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡροδτ. 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάπφειρες, κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σαπφείρου λίθου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, ωνος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνική κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρουνδουσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· τανῦν Sasone. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπὶ τινος βαθείας κοιλάδος· Διων. Κασσ.

Σατάσπης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Τεάσπιος, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύαν ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπορείαν μὴ δυνηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερον διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἐπενόησε πρὸς δικαιολογίαν του διαφόρους ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Ξέρξης ἀνεσκολόπισεν αὐτόν. Ἡροδτ. 4, 43.

Σατάψαρα, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀράξου ποταμοῦ ἐν τῇ Καταζηνῇ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τις Χείμαρρος τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σαφνιόεις καλούμενος. Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκον καὶ οἱ Βέσσοι λεγόμενοι· Ἡροδτ. 7, 110.

Σατταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰνδῶν. Ἡροδτ. 3, 91.

Σατυρίδιον, τό, Ὑποκρστ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρικός, ή, όν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἐσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὅρα ἐν Λεξ.

Σατυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα μώμου τινὸς καὶ γελοτοποιοῦ παρὰ Λουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθ. Σάτυροι, οἱ (υυν). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητες τινὲς κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσαι μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ ἔχουσαι ἐξαιρτ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκείνην τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ αἰτία μικρὰ καὶ σουβλερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγός, μὲ τριχωτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθρειδὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, συνοδεύουσαι ἀείποτε τὸν θεὸν Διόνυσον καὶ διατρίβουσαι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. Διέφερον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι ὡς λογίζεται ἀπὸ τοὺς Σειληνοὺς ἢ Φαύνους καλουμένους, ἐν ᾧ εἰ μὲν τελευταῖοι παριστάνοντο συνήθως μὲ μόνον δέρμα ὡτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐρὰς, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγου· κατά τινας μὲν τοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Παυσ. α', 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἐκαλοῦντο Σειληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρῶ-

τον δὲ παρ' Ἡσιόδ. ἔν τινι λεψάνῳ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ι'. ἀναφέρονται οἱ Σάτυροι μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ Κουρήτων. ὡς ἔφοροι δοότητες τῶν ἐν Πελοποννήσῳ δρυμῶν, καταγόμεναι ἀνέκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζουσαι ἰδίως τοὺς χορεύς τῶν Διονυσιακῶν ὀργίων. Ἐπλάττοντο δὲ οἱ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἰφθίμης, Νόνν. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες φύσιν λάγνον καὶ εἰς ἄκρον ἀσελγῆ, εὐαρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἤχους καὶ μελῳδίαν καὶ ὄντες ἀείποτε ὀπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα Σατύρων ἐξόχου ἐργασίας ἐκ λευκῶν μαρμάρων εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ταμεῖα τῆς Εὐρώπης· παρβλ. Heyne Antiq. Aufs Tom. II, σελ. 53. καὶ Siebenkees Archl. σελ. 294. — (Κατὰ Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ σεσειρέναι.)

Σάτυρος, ὁ. Εἷς τῶν τριακόντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. — 2) Τίος τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παραπρεσβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Πλουταρχ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλίῳ, περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι. Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐράς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ὅστις ἐφόνευσε τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀναχάρσιν. Ἡροδτ. 4, 76.

Σαννῖται, οἱ. = Σαμνῖται. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. — ὅθεν, Σαννῖτις, ιδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (-υυ-) Ἐνικ. Σαυρομάτης, ου, ὁ. Οἱ ἀνέκαθεν κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡροδότος 4, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ἄκρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιλήϊων Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου· εἶτα μεταβάντες ἕως τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάται. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἡροδ. 4, 110. ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες νικηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ἐκστρατείας ἠκολούθουν ἀείποτε καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν.

Σαώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 243.

Σάων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τίος τοῦ Διός καὶ μιᾶς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι συνῴκισε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθρᾴκῃ ζῶντας, δοὺς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαιρέσας ἅπαντας εἰς πέντε φυλὰς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλιμ.

Σεβάστεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· ταύτην Σιβάς. Σεβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σεβαστηνός. ὁ κάτοικος.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Σαμαρείας ἐν Παλαιστίνῃ, κληθείσης οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta. ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρωδν.

Σεβαστιανός, ὁ, Sebastianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἓν Ἀνθολ. (τὸ α εὕρηται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. παρβλ. Spitzn. Προσ. § 55.)

Σεβαστόπολις, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Πτολμ. — 2) = Διοσκουριάς. Στέφ. Βυζ.

Σεβαστός, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στράβ.

Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεββενύτου νομοῦ· ταύτην Σαμανοῦδ. Στέφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτική πόλις Στράβ. — ὅθεν, Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτοικος καὶ ὁ Σεβεννύτης νομός, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικός, ή, όν. Τῆς Σεβεννύτου ἢ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀνήκων· τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα, ὁ μέγας βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἡροδτ. 2, 17.

Σεβηριανός, ὁ, Severianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ. ἐνθα καὶ Σεουηριανὸς ἀναγιγνώσκετ.

Σεβῆρος, ὁ, Severus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σεβρός, οῦ, ὁ. Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι χωρίον Σεβρίον. Παυσ. Λακ. 15.

Σεγέστη, ἡ. = Ἐγέστη. ὅπερ ὅρα.

Σεγόδουνον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, ταύτην Rhodez. Πτολ. β', 7.

Σεγουβία, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρεβάκων. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ταύτην Segovia. Πτολ.

Σεγουσιανοί. Πτολ. β', 8. καὶ Σαιγουσιανοὶ παρὰ Στράβ. δ'. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου καὶ Λιγυρίδος ποταμοῦ ἐν τῷ νῦν Δέματι τοῦ Ῥώνε καὶ Λοάρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, ἔχοντες ἴδιον βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Διων. Κασσ. 60, 14 Στράβ.

Σεγούσιον, τό· Πτολμ. γ', 1. πιθανότερ. μόνοι Σεγουσιῶν προσωνυμ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. ταύτην Σοῦσα.

Σεθηταναί ἢ Σιθηταναί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Ἀραγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163.

Σεθών, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 ἔτος πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὴν Τάνιν ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρατεύματα ἠδυνήθη ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδτ. 2, 141.

Σειλήνη, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν ἐν Ἀνθολ.

Σειληνικός, ή, όν. Τοῦ Σειληνοῦ ἢ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν δρᾶμα. Πλάτ. Συμπ.

Σειληνός, ὁ, Selinus. Βασιλεὺς τῆς Νύσης ἐν Λιβύᾳ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδεύομενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. γ', 72. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο υἱὸς τῆς γῆς γεννήσας τὸν Ἀστραῖον, Μόρον καὶ Ληναῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου· Νόνν. Διον. κδ', 260. ἐπαριστόνητο δὲ συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς μὲ σιμὴν ῥῖνα, κοθήμενος ἐφ' ἑνὸς ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λοιπῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ ἀείποτε μεθυόμενος. Πεσὼν δέ ποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς μέθης· ἔμεινε καθ' ὁδὸν κειμένος ἐν ᾧ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἡροδτ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 18. πολλαχ. πληθ. οἱ Σειληνοί· οἱ ἀρχαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκολουθεῖ τοῦ Διονύσου, παριστανόμενοι ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὠτία σεβλήρα καὶ ἐξέχοντα καὶ οὐρὰν τράγου ὀπισθεν αὐτῶν· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἥμν. Ἀφροδ. 263. — 2) Οὗτος ἐκαλοῦντο καὶ τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν οἰκιῶν· Πλάτ. συμποσ. σελ. 313. (ἡ γραφ. Σειληνὸς ἔστιν ἀρχαιοτρ. παρβλ. Reitz εἰς Λουκ. Συμπ. Θε. 4. τὸ δὲ Σιληνὸς μεταγενεστρ. ἥτις καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 6, 26. εὕρηται.)

Σειρήν, ῆνος, ἡ, συνήθ. πληθ. αἱ Σειρῆνες. Κατ' Ὅμηρ. παρθένοι τινὲς κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἢ ἐπὶ τινων αὐτόθι πλησιοχώρων νήσων, αἵτινες διὰ τῆς εὐφώνου αὐτῶν μελῳδίας κατεγοήτευον τοὺς διαπλέοντας ἀνθρώπους, κάμνουσαι αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι παντάπασι τὰς γυναῖκας, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· πέριξ αὐτῶν δὲ ἔκειτο μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὗται ἐλκύουσαι μὲ τὰς ἁρμονίας των κατέτρωγον ἀνιλεῶς. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὕρηται πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Μ, 39-46. παρ' ᾧ ἐν στιχ. 56. κεῖται κατὰ δυϊκ. ἀριθμ. Σειρήνοιν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ὀνομάζονται τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Λυκοφρ. 653. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. αὐτοθ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 895. ἢ τῆς Μελπομένης, Ἀπολδρ. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἑκ 169. καλεῖ αὐτὰς χθονὸς κόρας, παριστανομένας ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφὴν γυναικὸς καὶ στρουθοῦ καὶ διατριβούσας συνήθως περὶ τὰ νότεια παράλια τῆς Καμπανίας χώρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελώρου ἀκρωτηρίου· τὰ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν ἐτίθεντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνησκόντων ὡς σημεῖον πένθους. Στράβ. κατά τινας λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δημητρος, ἤτοι ἐὰν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης ὅτε αὕτη ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὑγίν. μυθ. 141. Ἦν δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς, ὡς ἐλέγετο, νὰ ζήσωσι τοσοῦτον χρόνον ἕως οὗ ἐν πλοῖον μὲ ἄνδρας δια-

πλέον πλησίον αὐτῶν δὲν ἠθέλε φερθῇ εἰς τὴν νῆσόν των ὑπὸ τῆς μελῳδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτρεψε τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ γοητευθῶσι ἀπὸ τὰ ᾄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281. ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβουλὴν τῆς Κίρκης ἔσωτε τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία αὐτῶν, εἰ ὁ ἕκτοτε αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σειρῆνος ἡ εἰς τὰς Σειρήνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρηνὶς πέτρα, = Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καὶ Σειρῆνες, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὰς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες ὅτε ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Galli· Στράβ.

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναῖον. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνίου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διέτριβον ποτὲ αἱ Σειρῆνες· τανῦν, la Punta. Στράβ.

Σειρῖτις, ιδος, ἡ, = Σιρῖτις, ὅρα Σῖρις· Στράβ.

Σελάνα καὶ Σελαναία, Δωρικ. ἀντὶ Σελήνη. Θεοκρ.

Σελάρτιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον νόμ. Ὀνομ. ἀντὶ Σελιάδης. Ἀριστφ. Σφκ. 472.

Σέλγη, ἡ, Selga. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτοι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας γενναιότητά των πρὸ πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδίαν των ἐλευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχώρων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπὶ Τίγριδι. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται ὁ Τίγρις μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ χρηματίσασα καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατὰ Στράβ. ὑπερέβαινεν ἡ Σελεύκεια κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πολυανθρωπίαν ὅλας τὰς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ Πλιν. ἠριθμοῦντο περὶ τὰς 600,000· εἶχε δὲ αὕτη ἀεί ποτε ἰδίαν πολιτείαν καὶ νόμους μὴ ὑποτασσομένη οὐδέποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἱ κατοικοῦντες ἦσαν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔζων πολλοὶ Σύροι καὶ Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου κατεστρέφη ἡ μεγαλόπολις αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διά τινος ἀπατηλῆς καὶ δολίου προφάσεως· τανῦν Ἐλ-Μοδαΐμ. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μὲ λιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἥτις διὰ τὴν προσφυῆ αὐτῆς καὶ ὀχυρὰν θέσιν διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπόρθητος, ἕως οὗ ἠφανίσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὕτη διὰ προδοσίας· τανῦν χωρίον εὐτελὲς Κεῦς καλούμενον. Πολύβ. — 3) Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἀπέχουσα ἐν μίλιον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, διαμείνασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· τανῦν Σελεκιέχ. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 στάδια τῆς Σίδης, πιθανῶς οὖσα καὶ αὕτη μία ἐξ ἐκείνων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Ἀρριαν. Περιπλ. Mannert. Γεωγρ. VI, 2, σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ, ὕστερον καὶ Σελευκέβηλος κληθεῖσα, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πιθαν. ἡ νῦν Σεχιούν. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Περαίας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Ἰωσπ. — ὅθεν Σελευκεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Σελευκείας.

Σελευκίς, ίδος, ἡ, προστυπαιμ. χώρα. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλκιδικῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ πόλις Σελευκεία ἡ ἐν Πιερίᾳ. Στράβ.

Σελευκόβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀριθμ. 5 Στεφ. Βυζ.

Σέλευκος, ὁ, ἐπικληθεὶς Νικάτωρ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ὁδηγῶν τοὺς ἐλέφαντας, δείξας πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Σατραπείαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μηδίας καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν διαδόχων τοῦ βασιλέως τούτου, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀντιγόνου τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ἐν Συρίᾳ διεμοίρασε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἄνω Ἀσίας, τὴν Συρίαν ἅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, συστήσας τὸ μέγα Συρικὸν βασίλειον καὶ κτίσας διαφόρους νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλὰς ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Τελευταῖον ἐλθὼν εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Λυσιμάχου καὶ θανατώσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ μάχην, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐλπίσας νὰ κυριεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλὰ πλησίον τῆς πόλεως Λυσιμαχίας ἀπαντήσας αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς ἐπλήγωσεν θανατηφόρως διὰ τοῦ δόρατος ἐξ ἀπροσδοκήτου τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπιάδ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἠγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Σελεύκου εἰς τὴν πόλιν Σελεύκειαν ἐνθα ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς· Πολύβ. — 2) Σέλευκος ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ του 247 ἕως 227 ἔτους πρὸ Χρ. εὑρισκόμενος ἀείποτε εἰς ἀταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου Εὐεργέτου καὶ Ἀρτάκου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἀπέθανεν ἐλεεινῶς· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδόθη εἰς αὐτὸν κατ' εἰρωνίαν διὰ τὰς ἀτυχεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3) ὁ ἐπικαλούμενος Κεραυνός, βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὅστις μετὰ μίαν τριετῆ βασιλείαν ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν. — 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη εἰς ἄκρον ἀθενὴς καὶ εἰρηνική, φαρμακωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἐπουργοῦ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου. — 5) Πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου βασιλεὺς τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 ἔτος πρὸ Χρ. διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, ἐφονεύθη τὸ 57 ἔτος προ Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκίδων.

Σελεναία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Σελήνη· Luna παρὰ Ῥωμαίοις. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἢ Εὐρυφαέσσης. Ἡσ. Θεογ. 375. ἐν δὲ Ὁμ. Ἅμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, ἔχουσα ἰδίαν λατρείαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίους ναούς, περὶ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ἐρασθεῖσα τοῦ νέου Ἐνδυμίωνος ὅτε ἴδεν αὐτὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου κοιμώμενον, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολλόδ. α', 7, 5. Παυσ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμὴν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς νῦν Luna Στράβ.

Σεληνοῦς, οῦντος, ὅρα Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Σεληπίου, ὁ Εὐηνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινούντιος, ὅρα Σελινοῦς. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπό τινος μαντείου τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος εἰς τὴν πόλιν Σελινοῦντα. Στράβ. ι'.

Σελινοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Selinonto. Ἡροδ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς προῆλθεν ἀπὸ τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνοντος ἐν ἀφθονίᾳ περὶ αὐτήν. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σκιλλοῦντος. Στράβ. Ξενφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 3, 8. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπείας. Στράβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 στάδια ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὕστερον καὶ Τραϊανόπολις· τανῦν Σελέντι· Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται εἰς Ἀρτεν. καὶ Θηλυκ. γεν. Θηλκ. παρὰ Διοδρ. Σικ. ιγ', 59. — ὅθεν, Σελινουντίος, ία, ιον. Τοῦ Σελινοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Σελινοῦντος ὤν, ὁ εἰς τὸν Σελινοῦντα ἀνήκων· οὐσιαστκ. Σελινουντίος, ὁ κάτοικος καὶ Σελινουντία χώρα, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σελινοῦντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινούσιος, ία, ιον· τοῦ Σελινοῦντος, καὶ οὐσιαστκ, Ἡροδτ.

Σελλασία, ἡ· καὶ Σελασία. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰς διαφόρους συγκροτηθείσας μετὰ ταῦτα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐπιζόντο ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· (διὰ λλ εὑρηται παρὰ Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 13. Παυσ. Στέφ Βυζ. δι' ἑνὸς λ παρὰ Πολυβ.)

Σελλήεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Παχίστας· Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίσβης· Ὁμ. Ἰλ. Β, 839. Στράβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλή τις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συνήθως μὲ γυμνοὺς καὶ ἀπλύτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆς· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐντός ἑνὸς ἄλσους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐτύστησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον· Ὅμ. Ἰλ. Π, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρβ. ὑπῆρχον οἱ Σελλοὶ οὗτοι ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης· ἔτι δὲ Ἑλλοὶ οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι· Πινδ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις· παρ' Ἀριστῳ. Σφ. 342. ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὡς ἀλαζὼν καὶ κομπαστής.

Σεμέλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαίσιον αὐτῆς κάλλος συνευρέθη μετ' αὐτῆς· οὖσα δὲ εἰσέτι ἔγκυος καὶ μισουμένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐζήτησεν κατὰ παρακίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν ἀθάνατόν του μορφὴν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρχετο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας· μὴ ὑπομένουσα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν μὲ τὰς ὁποίας ἦλθεν ἐκ τέου πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεύς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν της ἐξέβαλεν ἔτι ἀτελὲς καὶ ἔρραψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθη τέλειον· τὴν σκιὰν τῆς Σεμέλης λέγεται ὅτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ἐφέρθη ὕστερον ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύσου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλ. γ', 4, 2. Πινδ. β', 31.

Σεμίραμις, ιδος, ἡ (υ-υυ). Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διοδρ. Σικ. β', 4. λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δερκετοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καί τινος νέου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ποιμένος Σιμμία καλουμένου, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος καὶ τὴν βαθεῖαν φρόνησίν της ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνῶας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύο τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συνοδεύσει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἰδὼν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νῖνος καὶ θαυμάσας τὰ ὑπέροχα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις καρτερόψυχίαν της, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔλαβεν ὡς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύσασα πολὺν χρόνον τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινύαν, ἔκτισε πρώτη ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήσασα αὐτὴν μὲ τοὺς κρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικίσασα αὐτὴν μὲ δύω ἑκατομύρια κατοίκων, ἐπιχειρισθεῖσα καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας· τελευταῖον παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἤδη 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανὴς ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βασιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ Ἀσσύριοι ἐτίμησαν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγχώριον θεάν· πρῶτον παρὰ Κτησ. Λεῖψ. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 1. πιθαν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδτ. γ', 155. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ις', 100. — 2) Ἑτέρα τις βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἕως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ κάμματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδτ. 1, 184.

Σεμιράμιδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὅπερ ὅρα.

Σεμπρωνία, ἡ, Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρώνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σένεκας, ὁ, Λούκιος. Τίος τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἱσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μέχρι τέλους κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀνοίξας ὁ ἴδιος τὰς βλέφας τοῦ σώματός του μ' ἓν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὕτως μετὰ πολλῆς ἀταραξίας καὶ ἄνευ ὀδύνων. Διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ συγγράμματα, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καὶ τινες τραγῳδίαι ἐσώθησαν τοῦ Ῥωμαίου τούτου φιλοσόφου· Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 101.

Σένονες, οἱ, Senones. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάνα ποταμὸν (Seine) ἐν τῇ νῦν Καμπάνῃ. Στέφ. Βυζ. Σένοιες καὶ Σένανες, οἱ· Σ-ράβ. Σήνωνες. Πολύβ.

Σεντῖνον, τό· Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπίτιμος εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως· τανῦν Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Σερβιλία, ἡ· Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.— 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Σερουΐλιος. Πολύβ.

Σερβωνίς, ίδος, λίμνη, ἡ. Λίμνη τις κειμένη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κάσιου· τανῦν Σεβαχέτ - Βαρδουΐλ. Ἡροδτ. 2, 6. Διον. Περ. 223. Σίρβων καὶ Σιρβωνίς, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀποτόμων ὀρέων καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Περσεὺς πλησίον τοῦ Πολυδέκτου ὅτε ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρός αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· τανῦν Σέριφος. Πινδ. Πύθ. 12, 20. Ἀπολλ. β', 4, 3. — ὅθεν Σεριφιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, πιθαν. κατασταφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων· Ἡροδτ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ· Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουΐλιος, ὁ, ἴδε Σερβίλιος.

Σερούϊος, ὁ· Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Σέρρειον καὶ **Σέρριον**, τό. Ἀκρωτήριον ἢ ὄρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης· τανῦν Καβο-Μακρί· διὰ τοῦ ει εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 7, 59. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Δημ. Χερσ. σελ. 105.

Σέρριον τεῖχος, τό. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σερρείου ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. Ἀλον. σελ. 85. Αἰσχιν.

Σέσωστρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπό τινων δὲ ἀμφισβεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὕπαρξις αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιος βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὁμηλίκων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις ὑπέταξε μετ' ὀλίγης δυσκολίας κατακτήσας ἔτι καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐνενηκονταετῆ ἐκστρατείαν ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἐν μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τὸν λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαιρέσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς δοὺς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνων βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωστρις ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν τύφλωσιν περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 104. Διοδρ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 4.

Σευάλκης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρσ. 969. —

Σεύθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως Ῥοῦ ὄρους Αἵμου. Θουκ. β' — 2) Σεύθης ὁ δεύτερος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, αὐξήτας τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχῆ ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βρεττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν. τανῦν Seine Στράβ.

Σηκοανοί καὶ **Σηκουανοί**, οἱ. Seguani. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὄρους Ἰούρα ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στράβ.

Σηλυμβρία καὶ **Σηλυβρία**, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντίδος μὲ λιμένα· τανῦν Σηλυβρία διὰ τοῦ μ εὕρηται παρ' Ἡρόδ. 6, 33. Δημ. Σηλυβρία. Πλάτ. Ξενφ. Στράβ. ζ'. ἡ ὁποία αὕτη γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὀρθρτρ. ἀπὸ τοῦ Σήλυς καὶ βρια, ἤτοι πόλις τοῦ Σήλυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανός καὶ Σηλυβριανός, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Σημανθηνά, τά, Ὄρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κάτοικοι τῶν Σημανθηνῶν ὀρέων.

Σῆμος, ὁ, = Σᾶμος, Πίνδ.

Σήνα, ἡ καὶ **Σηνογαλλία**, Sena, Seno-

gallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ταύτην· τανῦν Sinigaglia Στράβ.

Σήνη, ἡ. = Σῆνα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σήνωνες, οἱ = Σένωνες. Πολύβ.

Σήπεια, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τιρυνθιακῆς χώρας πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἡροδτ. 6. 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Αἰπύτου. Παυσ. ἡ, 16.

Σηπιάς, ἄδος, ἡ. (– υν) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς Θεσσαλίας, τανῦν Κάβο τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡροδτ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοδ. Α'. 582. ἔτι ἡ Σηπιάς χοιράς, Εὐρίπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἑνωθεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημητριάδος πόλεως Στράβ.

Σήρ, Σηρός, ὁ, ὁρα Σῆρες.

Σῆρα, τά. Μητρόπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιθαν. ἡ νῦν Σιγγίν. Φιν. Πτολμ.

Σῆρες, οἱ. Ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ καὶ συνιστάμενοι ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπιστημότεροι ἀναφέρονται οἱ Ἀνθρωποφάγοι, Ἄννιβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτερον οἱ Γαρηναῖοι, Ναβάναι, δυτικῶς οἱ Οἰχάρδαι, Δάμαι, Πιάδαι, Ἰτιηδόνες πιθαν. οἱ Μογγόλοι καὶ ἄλλοι. Πτολμ. ε'., 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Λουκ. Μακροβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔζων περίπου τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτός Πτολ. βιβλ. ε'. 9, «ἡ Σηρινὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δυσεως τῇ ἐκτὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθίᾳ κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην γραμμη— ν ἀπὸ δὲ ἄρκτων, ἀγνώστῳ γῇ... ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῷ τε λοιπῷ μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆς.» — Ὅθεν Σηρικός, ἡ, ὄν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων ὤν· καὶ Σηρινή, ἡ μετάξη ἥτις μεταφέρετο πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθολ.

Σησάμης, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α. Μυτός τις, παρ' Αἰτχ. Περσ. 321.

Σήσαμον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σήσαμος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 941. ὕστερον δὲ ἠνώθη μὲ τὴν πόλιν Ἀμαστριν τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ὄνομα Σήσαμος. Στράβ. —

Σηστός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερρονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀβύδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων πόλεων ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἠθέλησε νὰ διαβιβάσῃ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περίφημος ἔτι ὑπῆρξεν ἡ πόλις Σηστὸς διὰ τὸν Ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 836. Ἡροδτ. 7, 33. Θουκ. ἡ, 104. Ξενφ. Ἑλ. α', 2., 13. Ἀρτεμ. εὑρηται μόνον παρὰ Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 5. — Ὅθεν, Σήστιοι, οἱ κάτοικ. καὶ Σήστιος, ία, ιον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων. Ἔτι Σηστιάς, ἄδος, ἡ. Ἰδιωτρ. θηλκ. τυπ. τοῦ Σήστιος. Ἀνθολγ.

Σητία, ἡ. Selia. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καταστασεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον τανῦν Sazze — ὅθεν Σητῖνος, ίνη, ῖνον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητίαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθεινώ, ποιητκ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰσβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας ἡ κατάτινος τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους της ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μεταμεληθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ἀπολδ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὁμήρ. καλεῖται αὕτη Ἄντεια· οπερ ὅρα

Σθενελαΐδας, α· ὁ. (ι) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κυρ. πατρων. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολδ. γ', 12, 8.

Σθένελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπλδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Καπαιέως καὶ τῆς Εὐάδνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολδρ. γ' 7, 3. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ, Β'. 564. Τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Κυλάραβος Παυσ. β', 22. — 3) Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νικίππην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκινόην καὶ Μέδουσαν· ὕστερον διώξας τὸν Ἀμφιτρύονα ἐκ τῆς Τίρυνθος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολδρ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν νῆσον Θέρον. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄκτορος. — 6) Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφηκ. 1302.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὅτε διὰ βοηθείας τοῦ Διὸς ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροιζῆνι, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν κεκρυμμένα παρὰ τοῦ πατρός του Αἰγέως τὰ παρίσημα δι' ὧν ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παυσ. β', 32.

Σθενώ. οῦς, ἡ. ποιητκ. Σθεινώ. Μία τῶν Γοργόνων· Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολδρ.

Σίβυλλα, ἡ. Sibylla καὶ Πληθ. Σίβυλλαι. Ἀρχαῖαί τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐξαιρετ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐάρων, παρήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Δωρκ. ἀντὶ Διός καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διὸς βουλαί, dei consulta, κατὰ Νοιν· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἢ Ἀραβικοῦ καὶ κατά τινας ἐκ Περσικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἐφεξῆς παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφητικαὶ γυναῖκες ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίβυλλα, διαφέρονται πρὸς ἀλλήλας ἐκ μένης τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἔνθα ἔδιδον τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἥτις ἄλλως καὶ Ἐρωφίλη ἢ Δημοφίλη ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι ἀνέθρεψαν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι· ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ὅτι προεδήλωσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Πλουτρ. Πυθ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἐκ Λιβύας, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν, ἀπ' ὅπου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη πρωΐμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Παυσ. βιβλ. ί., 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαῖαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Κυμαία Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται τὴν Ἐρυθραίας Σιβύλλας ἐξ ὧν ἡ μία καλεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναῖς. Κατὰ Παυσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τρωϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μάρπησσον πόλιν τῆς Τρωάδος, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὕτη λεγεται ὅτι προεμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην ὁ Στράβ ιδ'. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρὰς πόλιν τῆς Ἰωνίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος της Μαρπησσου, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐρυθροῦν τι χρῶμα. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μάρπησσος. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀνεφέρετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγχώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτόθι εἰς ἕνα ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμοντο τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκυούνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάσης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Καπιτωλίου· ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀμάλθεια, Δημοφίλη καὶ Δηϊφόβη, γράφουσα ὡς λέγεται τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποῖα πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἐφέροντο ἔξω διὰ τοῦ ἀέρος καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνήγον ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐξαιρετ. μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀναζήτησιν τῶν Σιβύλλων τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων· ὁ Οὐάρων παρὰ Λακταν. ἀναφέρει δέκα Σιβύλλας, τὴν Βαβυλώνιον ἥτις καὶ Αἰγυπτιακὴ καὶ Χαλδαία ἢ Σάββα ἐλέγετο, τὴν Λιβυκήν, τὴν Δελφικήν, τὴν Κιμμερικήν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντιακὴν ἢ ἄλλως Τρωϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἥτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄγκυραν καὶ τὴν Τιβουρτινὴν Σιβύλλαν. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ θείας τιμὰς ἔχουσαι ἴδια ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Πλιν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 227.

Σιβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθένους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τά. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ Πτολ. ε', 20.

Σιγγαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ Θουκ.

Σίγγος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου· τανῦν Πορτον Φιγούερον καλουμένη. Ἡροδτ. 7, 122. — ὅθεν ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν Μακεδονίαν, τανῦν κόλπος τοῦ ἁγίου Ὄρους. Στράβ.

Σιγειάς, ἄδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ι) Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς

χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχίλλειον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως· τανῦν Ἰενιτσέ, Ἡροδ. 5, 94.

Σίγμανις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν, Pueche d'Arcachon, κατὰ Reich.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ περὶ αὐτὴν αὐξάνοντα ἄριστον οἶνον· τανῦν Segni. Στράβ.

Σίγριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, τανῦν Σίγρις. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν παρὰ τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. Ἡροδ. 5, 9. κατὰ Κασαοβ. οἱ παρὰ Στράβωνι Σίγυνοι καλούμενοι, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σίγυνοι, οἱ (υ – –), πιθαν. = Σιγύνναι. Ἀπολ. Ἡροδ. Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ἥτις νομίζουσα ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς Ἥρας, ἐρρίφθη ζῶσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδα. Παυσ. γ', 22.

Σίδα, ἡ (γ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως μὲ λιμένα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Παυσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν Ἐσκί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμώνιον κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς αὐτόθι Φαναροίας χώρας μὲ πόλιν τὴν Σίδην. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατὰ Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Σουέβου ἕως Βιάδρου (Ὄδερ) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομμερανίᾳ χώρᾳ.

Σιδηρώ, οῦς, ἡ. Μητρυιὰ τῆς Τυροῦς καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολμ.

Σιδικηνοί, ὁ, Sidiceni. Μικρός τις Αὐσονικὸς λαὸς ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον. Στράβ.

Σιδονίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Σιδῶνος, ἀπὸ τὴν πόλιν Σιδῶνα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 391.

Σιδόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Σιδώνιος. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 289. Αἰσχ. Ἱκέτ. 140. — ὅθεν ἡ Σιδονία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σιδών. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 285. καὶ οὐσιαστκ. Σιδόνιος, ὁ κάτοικ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84.

Σιδοῦς, οῦντος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. καὶ θηλυκ. γεν. παρ' Ἀθην.

Σίδυμα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Δίδυμα, πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σιδών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως μὲ δύο εὐρυχώρους λιμένας, τῆς ὁποίας ἀποικία ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Τύρος. Τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἐπίσημον ἐκτεινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο καὶ διάφορα τεχνουργεῖα ἐξαιρέτως ὑφασμάτων καὶ ὑέλων· ταύτην κατάστρεψεν ὁ Ἀρταξέρξης Ὠχος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἔτι τινὰ ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τὸ μέγεθος καὶ προτέραν ὑπεροχὴν αὐτῆς· τανῦν χωρίον εὐτελὲς Σειδὰ καλούμενον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. Ἡροδτ. 2, 116 Στράβ.

Σιδών, όνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Σιδῶνος. Ὅμ Ἰλ. Ψ, 743. καὶ Διον. Περ. 917. (ἡ Σιδών, ῶνος, εὕρηται τὸ ι μακρόν, ἐν δὲ τῷ Σιδών, όνος, βραχύ.)

Σιδωνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Σιδώνιος. Εὐρ. Ἡρ. 1451.

Σιδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. τὸ Σιδώνιον ἄστυ = Σιδών. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1225. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 44 Λουκ. Ἀρρίαν.

Σίθων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς Χερρονήσου ἢ κατ' ἄλλους τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδηΐδος τὴν ὡραίαν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κλεῖτος ὁμοῦ μὲ τὸ πατρικὸν αὐτῆς βασίλειον. Κονν. Τζετζ. εἰς Λυκόφ. 583.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον, τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἀνήκεν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡρόδτ. 7, 122.

Σικανία, ἡ. προσυπακουομ. χώρα. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο οὕτως ἰδίως χώρα τις ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα Ὅμ. Ὀδ. Ω, 307. Ἡροδτ. 170. Θουκ. 5', 9.

Σικάνιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Σικανίας ἢ ἐκ τῆς Σικανίας ὤν = Σικέλιος. Ὅμ.

Σικανοί, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Θουκ. 5', 2. μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ νῆσος αὕτη ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Σικανία. πιθαν. μέντοι κατῴκουν οὗτοι πρότερον περὶ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Γαλλίας, ὅπου συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Λιγύων. Mannert. Γεωγρ. 1, σελ. 413. (παρὰ Καλλμ. Ἄρτ. 57. εὕρηται Σικανοί, ἐν δὲ ταῖς παραγωγ. λέξ. διὰ τοῦ ι).

Σικανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. Θουκ. 5', 2. — 3) Στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. Θουκ. 5', 73.

Σικελία, ἡ, Sicilia. Νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἔχοντος κατὰ Στράβ. ς'. ἐξ σταδίων πλάτος, κατὰ δὲ Πλιν. 3, 14. χιλίων Ῥωμαϊκῶν βημάτων, ὅλης δὲ τῆς νήσου ταύτης ὁ περίπλους ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. ἐξ Ἐφόρου, πέντε ἡμερονυκτίων, ἥτις ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Τριακρία, Θρινακίη καὶ Σικανίη, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παλαιῶν κατοίκων Σικανῶν. Ὅμ Ὀδ Ω, 307. Σικελία δὲ εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 20. Θουκ. ς', 2. Κατά τινα ἀρχαίαν παράδοσιν συνεῖχετο ἡ νῆσος αὕτη μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη διά τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ς'. Πομπ. Μελ. 2, 7, 14. Ἡ ἄκρα αὐτῆς εὐφορία καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων καθίστων τὸ πάλαι τὴν Σικελίαν περίφημον μεταξὺ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ἥ ὅ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προσφιλεστάτη καὶ τερπνὴ διατριβὴ τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Λεστρυγόνες, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. ἐφεξῆς οἱ Σικανοί, ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἰβηρίας καὶ ζῶντες κατ' ἀρχὰς βίον ἄγριον καὶ ἐσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν νῆσον, οἱ Σικελοὶ μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 1200 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὠνομάσθη ἐκ τότε ὅλη ἡ νῆσος αὕτη Σικελία. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ ἐκ τῶν Τρώων συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, οἵτινες συνήθως ἐκαλοῦντο μετὰ ταῦτα Ἐλυμαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἐλύμου υἱοῦ τοῦ Ἀγχίσου. Χάριν ἐμπορείας ἐστύστησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων καὶ οἱ Φοίνικες ἰδίας ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια μέρη τῆς νήσου τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἐβιάσθησαν νὰ παραχωρήσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε οὗτοι ἐλθόντες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς πόλεις ἐπισήμους, συντελέσαντες τὰ πλεῖστα εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ αὔξησιν τοῦ πλούτου ὅλης τῆς νήσου. Ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ὑπῆρχεν ἡ Σικελία ταμεῖον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ς', 2. αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων ἦταν αἱ Συρακοῦσαι ἡ Μεσσήνη, ἡ Γέλα, ὁ Ἀκράγας, ἡ Ἔβλα, ἡ Καμαρίνα, καὶ ἄλλαι Πολύβ. α', 42. Πτολ. γ'. 3. Στέφ. Βυζ. (ἐν ἑξαμέτροις στιχ. εὕρηται ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ὡς καὶ ἐκ ταῖς παραγώγοις λέξεσι Σικελικός, Σικελιώτης κ. τ. λ.)

Σικελίδης, ου, ὁ (–υυ–). Ὄν. κύρ. ποιητοῦ τινος ἐκ Σάμου - Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 1.

Σικελικός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ παρὰ τῇ Σικελίᾳ ὤν, τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Σικελίαν θάλασσα, λαμβανομένη ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, Θουκ. δ', 53. ποτὲ δὲ ἰδίως ἀντὶ τοῦ Αὐσόνιον· ὁ Σικελικὸς πορθμός, τὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν τῆς θαλάσσης, ἄλλως ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσήνης λεγόμενος· αἱ Σικελικαὶ Τράπεζαι, Siculae dapes, παρὰ Πλατ. Πολιτ. σελ. 404. ἔτι καὶ ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν πολυτελῆ καὶ μὲ ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίοις ἐξαιρετ. ἀναφέροντο αἱ Σικελικαὶ τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάττων καὶ Ἀριστιππος ἀπήλαυσαν τὰς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καὶ βασιλικὰς τραπέζας, παρβλ. Λουκ. Διαλ. νεκ. θ'. ὅθεν ἡ Σικελικὴ ὀψοποιία, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὕτως ὁ ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλλην, ἄλλως δὲ Σικελὸς ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἢ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς. Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383.

Σικελός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ ἐκ τῆς Σικελίας ὤν, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 211. ἡ νᾶσος Σικελή, Θεοκρ. Εἰδ. α', 124. καὶ Οὐσιαστκ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τὸ ἀνέκαθεν, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης καὶ κατῴκησαν πρῶτον περὶ τὴν πόλιν Κάτανα. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 353. Θουκ. 5', 2.

Σικίννις, ιδος, ἡ (ῑ). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, σύνηθες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου, καὶ Σικιννισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τὸν σατυρικὸν χορὸν ὑποκριταὶ μιμούμενοι τὰς διαφόρους στροφὰς καὶ κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ· Κυκλ. 37. Λουκ. Ὀρχ. 22.

Σίκιννος, ὁ. Δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡροδτ. 8, 75.

Σίκινος, ὁ. Τίος τοῦ Θόαντος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπὶ τῆς νήσου Οἰνόης πρότερον καλουμένης καὶ ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Σίκινος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 625. — 2) ἡ Σίκινος. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνόη καλουμένη, τανῦν Σίκινος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 624. Στράβ.

Πτολ. ἡ Σίκηνος, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Σικηνίτης, ου, ὁ κάτοικ. Σόλ. λείψ.

Σίκκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ Πολυβ.

Σικυών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκώνη καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ ἐφόρου θέσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἓνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων της καὶ ἐξαιρ. διὰ τὴν ἐν αὐτῇ περιβόητον σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης αὐτῆς ἐσώζετο ἔτι ἕως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β', 572. Θηλκ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Ξένφ Ἑλλ. δ', 2, 14 Δημ. Πολυβ. — ὅθεν, Σικυώνιος, ία, ιον. Τῆς Σικυῶνος ἢ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὤν, τὰ Σικυώνια ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λουκ. καὶ οὐσιαστικ. Σικυώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σικυῶνος. Ἡρόδ. — Σικυώνοθε, ἐπ ῥμ ἐκ Σικυῶνος.

Σικυών, ῶνος, ὁ. Τίος τοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μετίονος, κατά τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Λαμέδοντος ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ζευξίππην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Σικυὼν ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγιαλοὶ καλουμένη. Παυσ Κορ. β.

Σικυωνία, ἡ Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σύθα ποταμοῦ, μεσημβριῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲν τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ξούθου μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος ἀπεκατεστάθη ἐνταῦθα μετὰ τῶν Ἰόνων, ἕως οὗ καὶ οὗτοι ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάλκης κυριεύσας διὰ νυκτὸς τὴν πόλιν Σικυῶνα ἔμεινεν ἐνταῦθα ἑνώσας τὴν ἐπιρατείαν ταύτην μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερον χρόνους κατεστάθη καὶ ἡ Σικυωνία ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. η'. Παυσ. β', 7. η', 1. Σκυλ.

Σιλανίων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτρ.

Σιλανός, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σιληνός. Μάντις τις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 18. — 2) Ἡλεῖός τις ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου. Ξενφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλλην, παρὰ Στράβ.

Σίλαρις, ιδος, ὁ. Silarus. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, τανῦν Silaro. Στράβ. ἡ Σίλαρος. Διον. Περ. 361.

Σιλβανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἔτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων ὡς ἔφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ δένδρων, κατὰ Πλούτρ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Αἰγιπάνα καλούμενον.

Σιλβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Σιληνός, ὁ = Σειληνός, ὅπερ ὅρα.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλες καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἴσκαν. Πτολ. β', 3.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιῶτις τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὅρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (-υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ ἑταιρκ. Διαλ. δ'. ἐνθα καὶ Σιμμίχη κεῖται· ὅρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σιμιχίδης (-υυ-). Τίος τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ', 21. Σουΐδ.

Σίμιχος, ὁ (-υυ). Ὄνομ. κύρ. Ἑπονρστ. τοῦ Σῖμος.

Σιμμίας, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23 Φιλοσοφικοὺς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπιάδ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποίου παρεδέχθη πολλὰ ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 808.

Σιμόεις, εντος, ὁ, συνῃρμ. Σιμοῦς, οῦντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Σκάμανδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ ἐτήσιοι αὐτοῦ κατακλύσεις ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν πάριξ χώραν· τανῦν δὲ καλεῖται Μενδές. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οῦντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς Ποτάμιος Θεὸς ἐπλάσθη ὁ Σιμόεις τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — ὅθεν, Σιμοείσιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Σιμόεντος ἢ εἰς τὸν Σιμόεντα ἀνήκων.

Σιμοείσιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 474.

Σιμοέντιος, ία, ιον, καὶ Σιμούντιος, παρ' Εὐρπ. Τοῦ Σιμόεντος ἢ ἐκ τοῦ Σιμόεντος ὤν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ Ἠλ. 250.

Σιμοεντίς, ίδος, ἡ, συνῃρμ Σιμουντίς, ἰδιοτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Σῖμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 5. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 52. (Σῖμος, οὐχὶ Σίμος ἀπὸ τοῦ ἐπιθτ. σιμὸς, ὅρα ἐν Λεξικ.)

Σιμούντιος, ὁ, Σιμοῦς, ὅρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμόεις.

Σιμπλίκιος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας· συνέγραψε δὲ ὑπομνήματα εἰς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βοῦλε Ἱστορ. τῆς Φιλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (-υυ). Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Δημ. — 2) Ὄνομ. κόλακός τινος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Θε. 3', καὶ Τοξ. 19. (αἱ γραφ. Σιμῦλος καὶ Σίμυλος εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Σίμων, ωνος, ὁ. Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν. Ἀριστφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας πραγματείαν περὶ Ἱππικῆς τέχνης. Ξενφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέψης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουσίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ

Σιμωνίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἱέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐτιμᾶτο μεγάλως. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεῖα τῆς νίκης διὰ τῆς ὑπεροχου τέχνης καὶ τῆς ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τινῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον ψιλοχρήματος, πρῶτος ὡς λέγεται γράψας πενήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πάθους κινούμενος ἦλθε τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι τυράννου Ἱέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπαντώμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις τόμ. Ι, σελ. 120 – 147. — Θεογν. 461. Ἡρόδ. 5, 102. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ μιᾶς τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. Ἀριστφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, κυρ. πατρωνυ Ὄνομ. τοῦ Σίμων, πιθαν ὀνομ. ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὡς ὁ παρὰ Λουκιαν. πλούσιος σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης ἀντὶ Σιμων. Λουκ.)

Σῖναι, οἱ Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποίων τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 271.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐστοθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνδα, τά. Πόλις τῆς Πεισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Σινδική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, μετὰ ταῦτα ὑποτελὴς εἰς τοὺς ἐν Βοσπόρῳ βασιλεῖς. Ἡροδ. 4, 85. Στράβ.

Σινδικός, ἡ, όν. Τῶν Σινδῶν ἢ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμήν. Λιμήν τις ἢ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀνατολικῶς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανῦν Σουνδίτη, Στράβ.

Σινδιανοί, οἱ, = Σινδοί. Λουκ.

Σινδοί, οἱ. Οἱ κατοικοὶ τῆς Σινδικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡροδ. 4, 28. — 2) Σίνδοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 322. πιθαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουδηνοὶ καλούμενοι.

Σινδόμανα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιθαν. ἡ νῦν Σκινδύ. Ἀρριαν. Ἀναβ. 5', 16.

Σίνδος, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Σίνδος, ἡ, παρὰ Στέφ Βυζ.

Σίνις, ιδος, ὁ (ι). Τίος τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν ἰσθμὸν καὶ καταβασανίζων ἀνιλεῶς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅστις κάμπτων τοὺς κλώνους δύω ὑ-

ψηλῶν δένδρων καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἁλισκομένων θυμάτων του, ἀπέλυεν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας, ὥστε οὕτω κατεσπαράττοντο ὀδυνηρῶς οἱ ἄθλιοι οὗτοι· ὁ Θησεὺς διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον τοῦτον. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Παυσ. α', 37. ἔτι καὶ Σίνις, ἀπαντώμν. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἔστιν ὀρθοτρ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐρπ. Ἱππ. 974.

Σινόεσσα καὶ **Σινούεσσα**, ἡ, Sinuessa. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὕτη ἀποικία αὐτῶν, ταυῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mandragone. Στράβ. Σινούεσσα. Πολύβ. — ὅθεν, **Σινουεσανοί**, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σινόη, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Πᾶνα. Παυσ. η', 30.

Σινόεις, εντος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τροφοῦ αὐτοῦ Σινόης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἓν ἄγαλμα πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 30.

Σιντῆς, ῆδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Λήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων Σιντίων. Ἀπολ. Ῥοδ.

Σιντία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιοι, οἱ κάτοικ.

Σίντιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου διάγοντες βίον λῃστρικόν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.

Σίντοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κέρκιναν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Θουκ. β', 98. Σιντοι, οἱ. Στράβ. ἔθνος Θρᾳκικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ὕστερον Σαῖοι καὶ Σάπαι καλούμενον.

Σιεώπη, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρὶς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους· ταυῦν Σινῶπι, Σινούβ. Ἡροδτ. Διον. Περ. 775. — ὅθεν, **Σινωπεύς**, έως, ὁ κάτοικ. Ξενφ. καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογένης. Λουκ. ἔτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἢ ἐκ τῆς Σινώπης ὤν, Διον. Περ. 255. — **Σινωπικός**, ή, όν. Τῆς Σινώπης ἢ εἰς τὴν πόλιν Σινώπην ἀνήκων. Στράβ.

Σινώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Αἰγίνης. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Δημ.

Σιούφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· ταυῦν Σαφί. Ἡροδτ. 2, 172.

Σιποῦς, οῦντος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία Ῥωμαϊκή· ταῦν, Maria di Siponto. Στράβ.

Σιπυλήνη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ῥέας ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Σιπύλου. Στράβ.

Σίπυλος, ἡ (ι). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἔνθα πρότερον ἔκειτο ἡ πόλις Ταυταλίς καθέδρα τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. Ι, 38. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 941. Στράβ. σελ. 571. — 2) ὁ **Σίπυλος**. Ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Τμώλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν· ταυῦν Μίμας. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μετεμορφώθη εἰς λίθον. παρβλ. Σοφκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Σίπυλος, ὁ (ι). Τιὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Σίρβων, ίδος Σερβωνίς.

Σῖρις, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.

Σίρις, ιος, ὁ, καὶ Σῖρις, Λυκόφρ. 856. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ταράντινον κόλπον, ταυῦν Sinno. Στράβ. — 2) ἡ **Σίρις**. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῆς Ἡρακλείας ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῳκίσθηταν ἐνταῦθα, ἔτι καὶ Πολίειον καλουμένη· ταυῦν Torre di Senna Ἡροδτ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, ταυῦν Σέραι. Ἡροδτ. 8, 115.

Σιρίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίρις πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδτ. 6, 27. καὶ Σειρίτης, Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Σίρμιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πανιονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυῦν Σερεῖμ. Στράβ. Ἡρωδν. 7, 2. ὅθεν, **Σιρμιεῖς**, οἱ κάτοικ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σίρις. Ἡροδτ. 5, 15.

Σίρωμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Εὐέλθωνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡροδτ. 5, 104.

Σισάμνης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην δικαστήν. Ἡροδτ. 5, 25.

Σισαμάκης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ 5, 25.

Σισαπών, ἡ. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας παρὰ τῇ ὁποίᾳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυττον ἄφθονον χρυσὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, ταυῦν Almaden. Στράβ. γ'.

Σισίννης, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ Τοξάριδος. Λουκ. Τόξ.

Σισκία, ἡ, Siscia. Μία τῶν Ἐπισήμων πόλεων τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ· ταυῦν Σισσέκη. Στράβ. Διον. Κατσ. 49. 37.

Σισυφίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφκλ. Ἀγ. 190.

Σίσυφος, ὁ (-υυ). Τιὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, εἷς τῶν ἐπιστήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βασιλεύσας αὐτόθι, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ πλεο εξίαν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 163. Ἀπολδρ. α', 9. 3. Ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαλμωνέως καὶ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἐβίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικός αὐτοῦ Μερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων Νυμφῶν ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτίωνα, Θέρσανδρον καὶ Ἄλμον. Παυσ. β', 4. Προδοὺς δὲ τὶς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ κυλίῃ ἕνα μέγα λίθον ἀκατατάπαυστος ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 593. Ἀπολδρ. αὐτοθ. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις λέγεται ὅτι βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως. Σοφ. Φιλ. 417. Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολδρ. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. αὐτοθ. πολλάκις εὑρηται τὸ ὄνομα Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δολίου καὶ πανούργου ἀνθρώπου. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. (τὸ ι εὑρηται ἀεὶ μακρόν· παρὰ δὲ Θεογν. 522. 831. εὑρηται καὶ βραχύ.) — ὅθεν, **Σισύφειος**, εία, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ ἐκ τοῦ Σισύφου ὤν, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 514. — οἱ **Σισύφειοι**, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Κρέων καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μήδ. 409. — 2) **Σισύφιος**, ία, ιον. Τοῦ Σισύφου ἢ εἰς τὸν Σίσυφον ἀνήκων, ἢ Σισυφίη γαῖα = ἡ Κόρινθος. Ἀνθ. — 3) **Σισυφίς**, ίδος, ἡ, διαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σισύφιος, ἢ Σισυφὶς ἀστὴ = Κόρινθος. Θεοκρ.τ. Εἰδ. κβ', 158.

Σιτάκη, καὶ **Σιττάκη**, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 στάδια τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· ταυῦν παλαιὸν Βαγδάτ. — 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιτταχηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, **Σιτταχηνός**, ή, όν· ἐκ τῆς Στιης ὤν· καὶ, Σιτταχηνή, ἡ· ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σίτταν. Στράβ.

Σίτακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ. α', 32.

Σιτάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου. Θουκ. β', 29. Ἀριστφ. Ἀχ. 134.

Σιττακινός, ὁ = Σιττακηνός, Ἀρρίαν.

Σιττοκάτις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρρίαν. πιθαν. ὁ νῦν Σινδ.

Σιτώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Σίφαι, αί, Δωρκ. **Τίφαι** (ι). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Τίφυος, κατὰ Mannert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη. Θουκ. δ', 76.

Σίφνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Μερόπη καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη, ἀποκτώμενα ἐκ τῶν ἀφθόνων μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης· ταυῦν Σίφνος. Ἡροδτ. 3, 57. — ὅθεν, **Σίφνιοι**, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφνου.

Σκαία, ἡ, Ἰωνικ. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας κειμένη πρὸς ἑσπέραν. Ὅμ. Ἰλ.

Σκαιόλας, α, ὁ, Scaevola, Mucius. Ὄνομ. κυρ. Ῥωμαίου· παρὰ Πλουτρ.

Σκαῖος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅστις διώξας τὸν Ἰκαρίονα καὶ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἡροδτ. 5, 60. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. ὁ Σκαῖος οὗτος ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηνίου Διὸς ἐν τρίποδα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ Καδμείων γραμμάτων. Ἡροδτ. παρβλ. Heyne Ἀπολδρ σελ. 456.

Σκαλαβισκός, ἡ, Scalabis. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἥτις κατατραθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Praesidium Julium, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β', 5. Πλιν.

Σκαμάνδριος, ία, ιον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἢ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 465, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ον, Σοφ. Αἴ. 419. Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιάς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσυγκροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. αὐτοθ.

Σκαμάνδριος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἕκτορος, κληθεὶς

οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἄλλος Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ. 402. Κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὗτος ὑπὸ τῶν Τρωάδων γυναικῶν. — 2) Τὸς τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε', 49.

Σκάμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περίφημος ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Ξάνθον, οἱ δὲ θνητοὶ Σκάμανδρον καὶ ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· μεταξὺ τῶν δύω τούτων ποταμῶν ὑπῆρχε τὸ πεδίον τῆς μάχης τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων, Σκαμάνδριον πεδίον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλούμενον. κατὰ Στράβ. ἐχύνετο ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Θάλασσαν, πλησίον δὲ τοῦ νέου Ἰλίου ἐνίονετο μὲ αὐτὸν ὁ Σιμόεις. ὁ δὲ Πτελμ. εἴδει εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἰδίας ἐκβολάς. ταυτὸν Παλαισκαμανδρία τὴ Μεινδερέ-σευ. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 70. Ὡς ποτάμιος θεὸς ἀναφέρεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τὸν Τεῦκρον, τὴν Καλλιρόην καὶ τὸν Στρυμώ. Ἀπολλ. γ', 12, 1. (υ—υ, παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται ἡ πρὸ τοῦ σκ. συλλαβή οὐδέποτε μακρὰ κατὰ θέσιν).

Σκαμανδρώνυμος, ὁ. Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιήτριας Σαπφοῦς. Ἡροδ. 2, 135.

Σκαμβωνίδαι, οἱ. (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Σφ. 81.

Σκάνδεια, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυθήρας βορειοανατολικῶς. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. Θουκ.

Σκάνδεια, νῆσος, ἡ, κατὰ Πτολ. β', 11. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σουηδίας, τὸ ὁποῖον ὁ γεωγραφος οὗτος καλεῖ, μεγίστην καὶ ἀνατολικωτάτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ· ὁ δὲ Πομπ. Μελ. περιγράφει τὴν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναυίαν, Scandinavia λεγομένην, ὡς μίαν μεγίστην καὶ εὐφοροτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικουμένην ὑπὸ Τευτόνων.

Σκαπτησύλη, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (υ) Scaptesula. Ἡροδ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ· εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ ἱστορικὸς Θουκυδίδης· ταυτὸν Σκιψιλάρ. — Ὅθεν Σκαπτησυλίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Σκάρδων, ωνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ· ταυτὸν Scevidona. Στράβ.

Σκάρφεια, καὶ Σκάρφη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὐσταθ. ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Σκάρφη, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 532 καὶ Σκάρφεια, παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. — Ὅθεν Σκαρφεύς, έως. ὁ κάτοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἐτεωνός καλουμένη. Στράβ.

Σκεβλίας, α, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 608.

Σκειρῖται, οἱ, ὁρθότρ. Σκιρῖται. ὅπερ ἴδε.

Σκεῖρος, ὁ. ὄρα Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος, ὁ. οἱ Σκίρων. Περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος τῆς ἀρχαιοτήτος, διατρίβων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὅστις βιάζων τοὺς αὐτόθι διαβαίνοντος νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐκρήμνιζεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ εἰσβὰς ἐκεῖθεν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρπ. Ἱππ. 1198. Πλουτ. Θησ. 10, — 2) Υἱὸς τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νίσου ὑπὲρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Πλουτ. Θησ. Παυσ. α', 39. πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου Σκείρωνος. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 871. — Ἡ διὰ τοῦ ει γρχφ. εὕρηται παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. ὡς παρ' Εὐριπ. Ξενφ. Στράβ. Λουκ. τὴν ὁποίαν προείλετο ὅτε Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860 καὶ ὁ Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ 497. ἡ γραφ. Σκίρων εὕρηται παρ' Ἡροδ. Πλουτ. καὶ Παυσ. ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ Πασσόβιος. ὄρα ἐν Λεξικ.

Σκειρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σκείρωνος ἢ ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, κληθείς. Σκειρωνικὸν εἶδμα, Ἀνθολγ.

Σκειρωνίς, ιδος, ἡ, καὶ Σκιρωνίς, ἰδιαίτερ. θηλυκ. τυπ. τοῦ Σκειρωνικός. — Ἡ Σκιρωνὶς ὁδός, ἡ ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ Ἀττικὴν φέρουσα ὁδὸς παρὰ τῇ θαλάσσῃ ἐπὶ ἀπότομοι βράχων. Τπῆρχεν αὕτη τὸ πάλαι ἐπικίνδυνος καὶ οἱ αὐτοὺς τοὺς πεζῇ διαβαίνοντας, ὕστερον δὲ ἔκειτο ἀπώτερον τῆς θαλάσσης διὰ τῆς ὁποίας ἐφέροντο καὶ ἅμαξαι. Ἡροδ. 8, 71. Παυσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, περίφημοι καὶ ψεβεραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διατριβὴν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἱππ. 776. Στράβ. ἔτι καὶ αἱ Σκείρωνος ἀκταί. Εὐρπ. Ἱππολ. 1198.

Σκέλλιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Θουκ. η', 69. (ἡ γραφ. Σικέλιος ἐστὶν ἡμαρ.).

Σκέφρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τεγεάτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λειμῶνος, ὑποπτευθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σκέφρου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεὸς οὗτος περιφέρετο ἐν τῇ γῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τιμωρῶν τοὺς λαοὺς ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν παρ' αὐτοῖς τὴν μητέρα του Λητὼ ἔγκυον. ἔτι οὖσαν καὶ διακομένην ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τὸν θάνατον τούτου ἑορτάζουν ἀκολούθως οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγνέως Ἀπόλλωνος κατὰ Δελφικὸν μάντευμα. Παυσ. η', 53.

Σκηνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.

Σκηπίων, ωνος, Λουκ. Στραβ. ἀντὶ Σκιπίων ὅπερ ὄρα.

Σκῆψις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἴδης· ταυτὸν Ἐσκιουσχολί. — Ὅθεν, Σκήψιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1. Στράβ.

Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον δεκατρία στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ.

Σκιαδῖτις, ιδος. ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Σκιᾷ τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐτῆς ὁ τύραννος Ἀριστόδημος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Παυσ. η', 35.

Σκίαθος, ἡ. (υυυ) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, ταυτὸν Σκιάθος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 583 Ἡροδ. 7, 76.

Σκιάποδες, οἱ. (υ—υυ) Μυθολογούμενοι λαοὶ τῆς ἐνδοτέρας διακεκαυμένης Λιβύας, ἔχοντες, ὡς ἐπλάττετο, ὑπερμεγέθεις πτέρυγας ποδῶν τὰς ὁποίας μεταχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἀριστφ. Ὀρν. 1652.

Σκίδρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Συβάρεως. Ἡροδ. 6, 21. κατὰ Reich. ταυτὸν Sideroni.

Σκιλλοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε καιρόν τινα ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του διὰ τὴν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφοσίωσίν του. Ξενφ. Ἀναβ. ε'. 3. 7. Παυσ. ε', 6. — Ὅθεν, Σκιλλούντιοι. οἱ κάτοικ. Ξενφ. (Σκιλλόεις, ἀπὸ τοῦ σκίλλα, εἴδους κρομίου).

Σκιπίων, ωνος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημοι πρὸ πάντων ὑπῆρξαν, Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, Ὕπατος καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ ὅλην τὴν Καρχηδονικὴν δύναμιν καὶ κυριεύσας τὴν ἐν Ἀφρικῇ πόλιν Λάλιαν. — 2) Σκηπίων ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις μετοβὰς μὲ μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νικήσας τὴν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων μετὰ μίαν ἐπίμονον πολιορκίαν ἐκυρίευσε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Καρχηδόνα καταπαύσας αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Πολύβ. ἔτι καὶ Σκηπίων, γραφόμν. ὅπερ ὄρα,

Σκίρα, τά. (ῑ) καὶ Ἔνιοι. Σκίρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῷ λιμένι τοῦ Φαληρέως, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Σκιράδος, Στράβ. Παυσ. α', 36 — 2) τὰ Σκιροφόρια. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις παιηνυριζομένη τρόπον τινὰ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἔφερον ἓν σκίρον ἤτοι ἓν λευκὸν σκιάδιον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστφ. Ἐκαλ, 18. 59,

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου Ἥρωος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐτῇ ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδ. 8, 94, Στράβ.

Σκιρῖται, οἱ Λόχος τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν συνιστάμενος συνήθ ἐξ 606 ἀνδρῶν καὶ μαχόμενος ἀείποτε ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βατιλέως· διαφέρων πολὺ κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα καὶ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπὸ τινος μεθορίου Ἀρκαδικῆς πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέχουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις Θουκ. ε', 67. Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκειρῖται ἐστὶν ἡμαρτμν ὄρα Ἑρμην. εἰς Ξενφ).

Σκιρῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ καὶ πετρώδης ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Παρράσιας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 33. ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκίρον χώρα, ἀφ' ἧς ὠνομάζετο ὁ τῶν Σκιριτῶν λόχος ἐν Σπάρτῃ.

Σκίρον, τό, ὄρα Σκίρα.

Σκῖρος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Παρασίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας. Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν Σκιρῖται, οἱ κάτοικ.

Σκίρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν τῇ νήσῳ Σκιαθῳ, ὁ κτίσας αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. = 2) Μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ βατιλέως Ἐρεχθέως κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Παυσ. α', 30.

Σκιροφόρια, τά, ἴδε Σκίρα.

Σκίρτος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐδέσσης, ταυτὸν Δαῖσαν. Ζωσιμ. Marinell Γεωργ. V, 2, σελ. 277.

Σκιρφώνδας, α. ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. ζ'. 70.

Σκίρων, ωνος, ὁ. ὄρα Σκείρων.

Σκιρωνίδης, ου, ὁ. (– – υ –) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 25.

Σκίταλοι, οἱ. (ῑ) Ὄνεμα δαιμόνων τινῶν ἀσελγῶν καὶ πορνικῶν, πλαττόμενον κατ' ἀστεῖσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ Σχολιστ. ἀπὸ τῶν Σκίτων, ἀσελγοῦς τινος καὶ ἀκολάστου ἀνθρώπου τῶν τότε χρόνων. Ἀριστφ. Ἱππ. 635.

Σκίτων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μηδ. σελ. 573.

Σκιώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡροδ. 7, 128. — Ὅθεν Σκιωναῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας, πρότερον χρηματίσασα καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ καταστασθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταύτν Σκόδρα ἡ Σκούταρι. Πτολ. β', 17, Λιβ. 43, 20.

Σκοιδίσης, ὁ. παρὰ Στράβ. ια'. καὶ Σκορδίσκος παρὰ Πτολ. ε'. Συνίχεια τοῦ ὄρους Παρνάσου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερωμένη μεσημβρινῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἄχρι τῆς ἀκρωτήρας Κιλικίας ὅπου προσεγγίζουσα τὸν Ταῦρον σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannert Γεωγρ. VI. 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ὠλένιη πέτρη ἀναφερόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἀλλως δὲ ἄγνωστος, Ἡροδ. 9. 96.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχώριον ὄνομα τῶν Σκυθῶν κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡροδ. 4, 6. ὄρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σκόμιον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, ταύν Βιδόσχια. Θουκ. β'. 92. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ὁποίαν γραφ. προσέλετο καὶ ὁ Poppo ἐκ χειρογρ.

Σκοπάδαι, οἱ. (υυ–) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἄρξασαν χρόνον τινὰ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 6, 127. Θεοκρ. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδειος, ὁ, ἡ, ον. (ᾱ) Τοῦ Σκόπα ἢ εἰς τὸν Σκόπαν ἀνήκων· Λουκ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλούσιός τις τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ λυρικὸς Σιμωνίδης ἐξύμνησε ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινὰ παρ' αὐτῷ. Ξενφ. Ἑλ. ς'. 1, 15. Πλατ. — 2) Ἕτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πιθαν. ἔκγονος τοῦ προτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱ. ιβ'. 1. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου αἱ πλεῖσται ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συνεργασθεὶς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων του τὸ ἐν Καρίᾳ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου καὶ οἷς λέγεται ἔτι τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὑρίσκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ. η', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀριστερὰ τῆς Εὐβοίας, ταύν Σκέπελος. Ἡροδ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρᾳ, τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐκτείνετο ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μεταξὺ τῶν Μοισῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροὶ Σκορδίσκοι· ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ὑπετάχθη τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξολοκλήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατὰ Στράβ. ἠφανίσθη ὅλον ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκος, ὁ, = Σκοιδίσης. Πτολμ.

Σκορδομάχοι, οἱ. (ᾱ) Ἐπίπλαστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱ. α'. 13. (σκόρδον, μάχομαι)

Σκοτουσσα καὶ Σκοτοῦσσα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουσσαῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ. (ἡ διὰ τοῦ δύω σσ. γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. ἀντὶ Σκοτόεσσα).

Σκύθαι, οἱ. Ἐνικ. ὁ Σκύθης, ου. (ῡ) Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡροδ. ἐσχηματίζον οὗτοι ἓν ὅλον ἔθνος τὸ ὁποῖον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπὸ τινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὔξεινον. Πόντον ὠνομάζοντο συνήθως Σκύθαι. Ἡροδ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν διηροῦντο τὸ πάλαι οἱ Σκύθαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλάς. — α) Σκύθαι οἱ γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Παντικάπου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενεῖτας ἐκάλουν, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἐκαλοῦντο Ὀλβιοπολῖται. Ἡροδ. 4, 18. — β) Σκύθαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικάπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Ἡροδ. 4, 19. — γ) Σκύθαι οἱ Βασιλήϊοι, οἱ ἄριστοι καὶ πλεῖστοι, κατοικοῦντες ἔτι ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχηματίζεν ἓν ἴδιον Σκυθικὸν βασίλειον ἐν τῇ νῦν Κριμμαίᾳ· ἐλογίζοντο δὲ οἱ Σκύθαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθέδραν του παρ' αὐτοῖς. Ἡροδ. αὐτόθ. 20 καθύπερθεν δὲ τῶν Βασιλήϊων Σκυθῶν πρὸς βορὰν κατῴκουν οἱ Μελάγχλαινοι ἄλλο ἔθνος οὐχὶ Σκυθικόν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν θέσει ὁ ἀρχαῖος οὗτος ἱστορικὸς τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύθας καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζῶνας καὶ Νευρούς. Ἡροδ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Σκύθαι μόνον οἱ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύθαινα, ἡ. (υ) Ὄνομα δούλης [παρ' Ἀριστφ. Λυσ 184.

Σκύθης, ου, ὁ, κλητ. Σκύθα. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡροδ. — 2) καὶ Ἐπιθ. = Σκυθης ὅμιλος, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύθης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐπερβερείου Ἐχίδνης ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἔτι ἐρήμην οὖσαν κατοίκων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ Σκυθικὸν γένος. Ἡροδ. 4, 8 – 10 κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. β', 43. ὑπῆρξεν ὁ Σκύθης υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγκλέων ἐν Σικελίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποδανὼν αὐτόθι εἰς προβεβηκὸς ἥβας. Ἡροδ. 6, 23. Αἰλ. ποικ. ιδ', — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ.

Σκυθία, ἡ, (υυ–) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορὰν ἔσχατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡροδ. ἡ Σκυθίη χώρη ἡ ἡ Σκυθικὴ, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος θέτει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνορεύουσαν πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, προς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέγα τετράγωνον, ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Σαρματία. παρβλ. Ἡροδ. 4, 99. οἱ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴν ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνον δὲ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς χώρας αὐτῶν ἔκειντο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, αἵτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἓν μέρος τῆς νῦν ἀνατολικῆς Μογγολίας χωριζομένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμάου εἰς δύω μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ δυτικὴν Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δυτικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βιβλ. ς'. 14. τριάκοντα τρεῖς λαούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαούς, αὐτόθ. κεφ. 15, μὲ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐξακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοῖταν καὶ τὰ Χαύρανα καὶ δύω ἐπισήμους χώρας τὴν Κασίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίηνδε. Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιμ.

Σκυθικός, ἡ, ὁν. Τῆς Σκυθίας ἢ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀνήκων, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταύτ. τῷ Εὐξείνος Πόντος. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθικὴ = Σκυθία. Ἡρόδ.

Σκυθινοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἀρπάσου ποταμοῦ, ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις Σακασσηνοί καλούμενοι· κατὰ Rennel. Ἐν τῇ νῦν Καρσίᾳ χώρᾳ. Ξενφ. Ἀνάβ. δ'. 7, 18. Σκυθηνοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθῖνος ἢ Σκύθιος, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρηνται δύω ἐπιγράμματα ἐν Βρουγκ. Ἀναλ. τομ. Ι, σελ. 104. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ, 494.

Σκυθίς, ίδος. ἡ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρουσακμ. γῆ. = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς οἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνικῶν λαῶν. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τῶν δύω ὀχθῶν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπέχουσα 600 στάδια τῶν Ἱεροσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ-σὰν καλουμένη, ταύν Ἑλ. Βαισάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (υυ–) Πόλις μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν Α-

σία κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου· τανῦν Σικί. Ἡροδ. 1, 57.

Σκυλάκιον, τό, (α) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη, τανῦν Squillace. Στρά.

Σκύλαξ, κος, ὁ. (υ –) Ὁ Καρυανδεύς. Περίφημος ἀρχαῖος γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Καρυάνδας πόλεως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἀπέστειλε μ' ἕνα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύαν. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφέα τοῦ εἰσέτι σωζομένου Περίπλου τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡροδ. 4, 44. — 2) Ἕτερός τις νεώτερος γεωγράφος Ἕλλην, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας διαφόρους γεωγραφικὰς εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν δίαιταν καὶ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου. Ἡροδ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὁμ. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς νύμφης Κραταιΐδος, Ὁμ. Ὀδ. Μ, 124. κατ' ἄλλους δὲ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 823 καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης. Τγῖν. Τέρας φοβερὸν τῆς θαλάσσης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπί τινος αὐτόθι ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἐκπέμπον τρομακτικοὺς ὀρυγμοὺς ὁμοίους μὲ ἑνὸς σκύμνου λέοντος. Ὁμ, Ὀδ. Μ. 73, ἐπαραστάνετο δὲ ἔχουσα ἓξ λαιμοὺς δράκοντος καὶ δώδεκα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ἐδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνείχοντο κεφαλαὶ κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερὰ τεράστια κατασπαράττουσα πάντα ὅσα ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον της· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μὲ μέγα κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε διέπλευν τὸν Σικελικὸν πορθμόν, χάσας ἓξ τῶν ἀνδρειοτέρων ἑταίρων του. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73–90. ἡν δὲ ἡ Σκύλλα αὕτη κυρίως ἀπότομος βράχος ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσυντρίβοντο φερόμενα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης μετὰ πολλοῦ ψόφου. Ἔτι ἐκαλεῖτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτὸς ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέτριβε τὸ τέρας τοῦτο ἢ ὡς πλάττεται μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἥτις ἐραστθεῖσα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἀλλ' ὁ Μίνως κρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὄπισθεν τῆς πρύμνης τῆς νηὸς αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχ. Ἀπολδ. (ἡ Ὀνομστκ. Σκύλλα εὕρηται ἅπαξ παρ' Ὁμ ἐν Ὀδτ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, τανῦν Κάβο Σκύλλον· Θουκ. ε', 53. — 2) ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. — 3) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Sciglio. Στράβ,

Σκυλλίας, εω, ὁ. Περίφημος δύτης Σικυώνιος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας διελθὼν κολυμβῶντας ογδοήκοντα περίπου σταδίους. Ἡροδ. 8, 8.

Σκύλλις, ιδος, ὁ. Τὸς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιός Παυσ. β'. 15.

Σκύμνος, ὁ. Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράψας εἰς στίχους ἰαμβικοὺς μίαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 613.

Σκύριος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολδ. γ'. 15. 5. ἐνθα ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἑρμηνευταί τινες προείλοντο τὴν γραφ. Φημίου ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολόρ. σελ. 871.

Σκυρμιάδαι, οἱ. (α) Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδτ. 4, 93.

Σκῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· τανῦν Σκῦρος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 668. — Ὅθεν Σκυρόθεν Ἐπίρμ. ἐκ Σκύρου· καὶ Σκύριος, ία, ιον. Τῆς Σκύρου ἢ ἐκ τῆς Σκύρου ὤν. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ οὐσιαστκ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ. (τὸ νέστι μακρόν, ἡ δὲ γραφ. Σκύρος ἡμαρτ.)

Σκῶλος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τανάγρας. Ὁμ. Ἰλ. Β'. 497. Ἡροδτ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θράκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς θηλυκ).

Σκώπασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν πολεμήσας ἐναντίον Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ. (υυυ) Δαίμων τις θορυβώδης καὶ ταραχοποιός. Ὁμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, εω, ὁ. Ὠρισός τις νεανίας τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδάς αὐτοῦ. Σιμων. Ἐπιγρ. 55. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. θ', 4.

Σμέρδις, ιος, ὁ. Δοτκ. Σμέρδι. Τὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν Αἰγύπτῳ, ὁότι ἠδυνήθη νὰ ταιυσῇ τὸ τόξον τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 3, 30. — 2) Μάγος τις τῶν Περσῶν, ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς τελευταῖον διά τινος πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθηρέθη τοῦ θρόνου. Ἡροδτ. 3, 61.

Σμερδομένης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱος τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 82.

Σμίκρης, ητος, ὁ. (ῑ) Στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων. Ξενφ. Ἀνάβ, ε'. 3, 4.

Σμικρίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Κριτυλ. σελ. 429. Ε.

Σμικύθης, ου, ὁ. (–υ–) Μικρός τις τύραννος ἐν Θράκῃ. Ἀριστφ. Ἱππ. 969. — 2) ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420.

Σμίκυθος, ὁ. Ὄνομα γέροντός τινος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ Ἀριστ. Ἐκκλ. 292.

Σμίλα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδτ. 7, 123.

Σμίλις, ιδος, ὁ Τὸς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Παυσ. ζ'. 4.

Σμίνθυρίδης, ου, ὁ. (ῑ) Τὸς τοῦ Ἱπποκράτους πλούσιος Συβαρίτης καὶ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἁβρότητα καὶ ἠδυπάθειαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐὰν ἓν ἐκ τῶν Ῥόδων ὅσα ἐκάλυπτον τὴν κλίνην του ἐτύγχανε νὰ διπλωθῇ· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς Σικυῶνα διὰ τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. θ'. 24.

Σμινθεύς, έως, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἀπίωνα ἀπὸ τοῦ σμίνθος, ἤτοι φονεὺς τῶν μυῶν, διότι ὡς λέγεται ἠλευθέρωτε ποτὲ τὴν χώραν τῆς Τροίας ἀπὸ ἓν πλῆθος μυῶν οἵτινες κατέτρωγον τὰς ἀσπίδας τῶν ὁρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τευκρῶν. ὁρθοτρ. μέντοι ἀπὸ τοῦ Σμίνθη πόλεως τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

Σμίνθη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σμίνθιον, τό. Ναὸς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ. Στράβ.

Σμοιός, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον οἱ συμπολῖται ἐκ τοῦ ἱππικοῦ.

Σμύρνα, ἡ, καὶ Μύῤῥα. Θυγάτηρ τοῦ Θείαντος καὶ τῆς Ἀριθυίας, Ἀπολδ. γ', 4, 4. μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ ἴδιος πατήρ της ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐννοήσας ἀκολούθως τὴν ἀποσιουργίαν του κατεδίωκεν αὐτὴν μεθ' ὁρμῆς, ἕως οὗ ἡ Ἀφροδίτη συσπλαγχνισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον μυρσίνην· ἐκ ταύτης τῆς μίξεως λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν. Ἀπολδρ. Ὀβιδ.

Σμύρνα, ἡ, Ἰωνκ. καὶ Ἐπικ. Σμύρνη. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἔκτισαν οἱ Αἰολεῖς ὅσοι ἦλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων συγκατετάχθη εἰς τὰς τῶν Ἰώνων. Ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς καὶ ἓν ἄγαλμα ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐκοσμήθη ἡ πόλις αὕτη μὲ πολλὰς δημοσίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰκοδομὰς ἀπολαύουσα παρ' αὐτῶν καὶ μεγάλα προνόμια· τανῦν Σμύρνη. Ὁμ Ἐπιγρ. δ'. 6. Ἡροδτ, 1. 150. Στράβ. — Ὅθεν Σμυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Σμύρνης· ἡ ἐκ τῆς Σμύρνης ὤν, Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστκ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σμύρνης. — Σμυρναϊκός, ἡ. ὁν. Τῆς Σμύρνης. Λουκ.

Σόανες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ ἔχοντες ἴδιον βασιλέα ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ. Στράβ. Πλιν.

Σοάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας. Πτολ. ε'. 9.

Σογδιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Περσίδος μεταξὺ τοῦ Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμ. ἀναφέρει διαφόρους λαοὺς καὶ πόλεις ἐπισήμους τὴν Δρέσπαν καὶ Μιράκανδα. τανῦν ἀποτελοῦσα τὴν ἀρκτῴαν Βουχαρίαν. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ'. 30.

Σογδιανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σόγδιοι, οἱ = Σογδιανοί. Στράβ. Ἀρριαν.

Σογδοί, οἱ. = Σογδιανοί. Ἡροδτ. 3. 93. — 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε'. 15.

Σόδομα, τα. Πόλις τῆς Ἰουδαίας. Στράβ. — Ὅθεν Σοδομίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Σόηβοι, οἱ. καὶ Σούηβοι, Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. βιβλ. ζ'. καλεῖ μέγιστον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἄχρι τοῦ Ἄλβιος, μέρος δέ τι

αὐτῶν καὶ πέραν τοῦ Ἄλβιος νίμεται. παρβλ. καὶ Τακιτ. Γερμ. 2, 45. Διων. Κασσ. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στέφ. Βυζ.

Σολόεις, εντος, ὁ. συνῃρμ. Σολοῦς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν ὀντικῶν παραλίων τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ταυῦν Κάβο Σπαρτέλ. ἡ Σολόεις ἄκρα. Ἡροδτ. 2. 32. σαφέστρ. Ἀρσεν. ὁ πύματος. Κριναγ. Ἐπιγ. 21. ἐν Ἀνθολ. Π. 146. καὶ Σολοντίς, ίδος, ἡ παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολόεις, Solus, Solunticum πόλις ἀρχαία τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ Παιόρμου καὶ Θερμῶν· ταυῦν Castello di Solanto. Θουκ. ς'. 2. Διοδ. Σικ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Αἰπεια καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεστέφθη αὐτήν· ταυῦν Σολία Αἰσχ. Προμ, 890. Πλουτ. ὅθεν, Σόλιει, οἱ κάτοικ. Ἡδοδτ. 5, 110. — 2) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Δινδίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἥτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλάκις ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὠνομάσθη τελευταῖον Πομπηϊόπολις· ταυῦν Μεζετλού. Ξενοφ. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Soloe Ciliciae παρὰ Πλιν. — Ὅθεν, Σολεύς, έως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολοῦς, ἴδε Σολόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθίας χώρας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπί τινος ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τά = Ἱεροσόλυμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε'. 184. Ὀδ. Α, 283. κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1. 173. ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ Μύλιοι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατῴκουν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, ωνος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ βασιλέως Κόρδου. Ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορείαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἱκανὰς γνώσεις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφὴν νὰ κατασταθῇ χρήτιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ. οἱ συμπολῖται του ἐκλέξαντες αὐτὸν Ἄρχοντα ἐν Ἀθήναις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς τοῦ ὁποίου ἠλπίζον τοῦ λοιποῦ τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἱμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελὴς τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεθλίβοντο πρὸ τοσούτων χρόνων οἱ πλεῖστοι τῶν συμπολιτῶν του, εἰς δὲ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέτρεψε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ' ἄλλων λαῶν, νὰ συγκροτῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ καθεστῶτας καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχάς, συγκεράσας τὴν ἀπόλυτον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιρροίας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία δεκαετὴς ἀποδημία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κοθ' ἣν οὗτος ἐπεστέφθη ἐκ νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων τὰς σιφὰς αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεχρεώθησαν δι' ὅρκου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταθέτους ἕως τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅτε διὰ τῆς ῥαδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεὶς ὁ Σόλων περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του νὰ ἀφήσῃ αὐθις τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας ἐνησχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν ποίησιν συγγράψας ὕμνους πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθεώρει ὡς ἔξοχα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγειακὰ ἀποσπάσματα. Ἡροδτ. 1, 29.

Σός, ὁ συνῃρμ. Σοῦς. Τὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπωντος. Πλουτ. Παυσ. ώ, 7. — Ὁ κατὰ συναίρ. τύπ. εὕρηται παρὰ Πλατ. Κρατιλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σεύομαι παραγομν.

Σουάνοι, καὶ Σάκωνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.

Σουγδιάς, άδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σουγδιὰς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.

Σουδηνοί, οἱ. ὅρα Σινδοί, σημ. 2.

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pometia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλσκων. Στραβ. ἔτι καὶ Σουέσσα τῶν Πομεντίων. Στράβ.

Σουεσσούλουλα, ἡ. Suessula Πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυῦν Castel di Sessola. Στράβ.

Σουετόνιος, ὁ. Suetonius, Τραγκουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, σελ. 421.

Σουήβοι, οἱ. = Σύηβοι, ὅπερ ὅρα.

Σουΐδας, α, ὁ. Ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεύς, πιθαν. ἀκμάσας περὶ τὴν δεκάτην ἢ ἑνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγράψας ἓν λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγητικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἠρανίσθη ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ἐξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.

Σοῦκρον, τό. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ Στρόβ. γ'. κατὰ Reich. ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α, ὁ. Sulyas. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανὸν πιθαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμον, τό. Sulmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου· ταυῦν Sulinona. Στράβ.

Σουλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.

Σουλπικιανός, ὁ. Sulpicianus. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Σουλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Ὄνομ. κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σουλχοί, οἱ, καὶ Σολκοί. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.

Σουνιαχός, ἡ, ὁν. Τοῦ Σουνίου ἢ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιακὸς γουνός, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου. Ἡροδτ. 4, 99.

Σουνιάρατος, ὁ. (ἀράομαι). Ἐπίθτ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστφ. Ἱππ. 560.

Σουνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σουνιακός, ἡ Σουνιάς, ἄκρη. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Παυσ.

Σουνιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Σουνίου ἴδε Σούνιον ἀριθμ. 2. Δημ.

Σούνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ ἕως τοῦ ὄρμου Ἀναφλύστου, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ· ταυῦν Καποκολώνες. Ὅμ. Ὀδ. Γ. 278. Παυσ. α', 1, 2. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τοὺς πρόποδας του ὀκρωτηρίου Σουνίου μὲ λιμένα καὶ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, ταυῦν Ἰαβαρ. Λουκ. ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.

Σούριον, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.

Σοῦς, ὁ. = Σός. Πλάτ. Κρατύλ.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσάν. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτόθι πεδίῳ τῆς Κισσίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ μίαν ὀχυρὰν Ἀκρόπολιν Μεμνόνια καλουμένην· καθ' Ἡροδτ. ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη πρώτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 σταδίων· ταυῦν Τοστὲρ ἢ Σχιοστέρ. Αἰσχ. Πέρσ. 16. Ἡροδτ. 5, 53. — Ὅθεν, Σούσιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Σουσαρίων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μεγάρων, ὁ γράψας πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἓν ἔμμετρον κωμικὸν ποίημα τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 54. Ὀλυμπδ. Ἀριστοτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιλβ. Π. σελ. 499.

Σούσας, α, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ Πέρσ. 954.

Σουσία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρριαν, Ἀνάβ. γ'. 25. πιθαν. ἡ Σούσθα παρὰ Πτολ.

Σουσιανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἄνωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχουσα θερμότατον κλῖμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ὑπὸ βάλτων, δι' ὃ μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτόθι καθέδρα τῶν Σούσων, ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων της ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἀσσυρίων· ταυῦν Κουριστάν. Πτολ. Σουτίς, ίδος, ἡ. Αἰσχ. Πέρσ. 117. Στράβ. Σουσιανή, κυρ. θηλ. τοῦ Σουσιανός, ή, όν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σοῦσα ἀνήκουσα. — καὶ Σουσιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανός. Ἀρριαν.

Σουσούδατα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς νῦν Σιλεσίας. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σοῦσα γεννηθείς. Αἰσχ. Περσ. 639.

Σούσιος, ία, ιον. Τῶν Σούσων ἢ ἐκ τῶν Σούσων ὤν. Ξενοφ. οἱ Σούσιοι, καὶ Σουσιανοί, Στράβ.

Σουσίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σουσιανός· καὶ οὐσιαττκ. ἀντὶ Σουσιανή, ὅπερ ὅρα.

Σουσισκάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι. Αἰσχ. Πέρτ. 34.

Σοφαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅτοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφήλου πολεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σόφιλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς τῆς μεταίας κωμῳδίας ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ Σικυῶνος, Ἀθην. ἔνθα Σώφιλος εὕρηται γεγραμν. [Σόφιλος κυρ. διὰ τοῦ ῑ, παρὰ δὲ Σιμμων. Θηβ. 1, ἐν Ἀνθολ. I, 168. εὕρηται Σοφίλου διὰ τοῦ ῐ.

Σοφοκλέης, έους, ὁ, συνηρημ. Σοφοκλῆς. Τίὸς τοῦ Σοφίλου, εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς Κολωνὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπιάδ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδείξας διαφόρους ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνήρ, ἐφημίσθη πρὸ πάντων ὅτε πρῶτον ἤρξατο τοὺς δραματικοὺς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ἔτι 25 ἐτῶν, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον, καὶ θαυμασθεὶς τοῦ λοιποῦ μεγίλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν των. Ἐπόμενοε δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξαιρτ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶν του καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δοὺς εἰς αὐτὴν πλειοτέραν πρᾶξιν, συμφέρον καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντένου καὶ φυσικῆς ἐκφράσεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων του καὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας παραστάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγῳδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 203. ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ καὶ τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφσ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Τίὸς τοῦ Σωστρατίδου, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουτήσας ἀπὸ τινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. Ἀριστφ. Εἰρ. 698. Ξενοφ.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῦχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδοι. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σπαράδοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Θουκ. β', 101. ἔνθα κατ' ἄλλους Σπάρδοκος γεγραπτ.

Σπαργαπίσης, εος. Τίὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τωμύριος. Ἡροδτ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτη, ἡ, Δωρκ. Σπάρτα, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐπί τινος ἐπιπέδου κοιλάδος, σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταϋγέτου· πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 582. καθέδρα τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἢ τμήματα διῃρημένη, σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχουσα 48 σταδίων περίμετρον μὲ 60,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ὧν 8 ἕως 9000 ὑπῆρχον γνήσιοι Σπαρτιᾶται πολῖται. Αἱ ἀξιολογώτεραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τὰς ὁποίας ὁ Παυσανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα οἱ Δακεδαιμόνιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἐκαλεῖτο χορός, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θέατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ᾠκοδομημένον, ὁ Δρόμος, ἡ Ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὅλα τὰ ἀρχεῖα καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Ἀκρόπολις κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου λόφου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διὰ δὲ τὴν προσφυῆ καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρὰν θέσιν της κατεστήθη ἡ Σπάρτη πολλάκις δυσάλωτος ἀπὸ μέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10. Πολύβ. δ', 20. Παυσ. γ', 11. — ὅθεν Σπαρτιήθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ, Δ, 10. καὶ Σπαρτίηνδε, εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα καὶ γυνὴ τοῦ Λακεδαίμονος ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλεσε τὴν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολδ. γ', 10, 3.

Σπαρτιάς, άδος, ἡ, = Σπαρτιᾶτις. Στέφ. Βυζ.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. Σπαρτιήτης (ᾱ). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ Σπαρτιᾶται, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὴν Λακωνίαν διαμείναντες τοῦ λοιποῦ αὐτόθι βασιλευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον δύο βασιλικὰς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τὴν τοῦ Εὐρυσθένους καὶ τοῦ Προκλέους. Ἡροδτ. 1, 65. Πλάτ. Νομ. I, σελ. 637. Α.

Σπαρτιανικός, ή, όν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ.

Σπαρτιᾶτις, ιδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. ἡ Σπαρτιᾶτις χθών. Εὐρ. Ὀρεστ. 536. καὶ οὐσιαστκ. ἡ Σπαρτιᾶτις, ἡ κάτοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτῖνος, ὁ. Ὡραῖός τις Μῆδος, παρὰ Λουκ. Ἰκαρομ.

Σπαρτοί, οἱ (τπείρω) Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας οἵ τινες ἀκολούθως ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν αὐτοχθόνων δὲν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὗτοι γηγενεῖς καὶ σπαρτοί. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συνελθόντες εἰς μάχην μεταξὺ των ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτὸς πέντε μόνων οἵτινες μετὰ τοῦ Κάδμου ἔκτισαν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεὰ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πινδ. Πυθ. 9, 145. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ καὶ Πέλωρ. Ἀπολδ. γ', 4, 1. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Ἱκετ. 578.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων. Θουκ, β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Σπάρτων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μυκηνέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 16.

Σπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπον. Στεφ. Βυζ. Ὁ Σπασίνης, παρὰ Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Πασίνης παρὰ Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὅρα Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἐλατώδεις ἐν αὐτῇ. Στρίβ. ια'. παρὰ Πτολ. δὲ καλεῖται αὕτη λίμνη Μιριανῆς, τανῦν Οὔρμι.

Σπειώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολδ.

Σπερθίης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνερίστου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βούλις. Ἡροδτ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχις, ιδος, ἐστιν ἡμαρτμ. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 98. Λουκ, Δημ. Ἔγκ. 32.

Σπερχειός, ὁ, Ἰωνκ. Σπερχηΐος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥεῶν διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· τανῦν Ἀγράμηλα· Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδτ. 7, 198. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχις, ιδος, ὁ, = Σπερθίης, ὅπερ ὅρα

Σπεύσιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου τὸν θάνατον ἀνεδέχθη τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν ὀκτὼ χρόνους· κατηγορεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀβροδίαιτος καὶ εἰς ἄκρον ἄσωτος, ἀποθανὼν μέχρι τέλους μὲ ἐπονείδιστον θάνατον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 319. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ (ῑ) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

Σπίνθαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ταρέντου, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. Διογ. Λαερτ. β', 5. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρὺξ τὸ γένος, καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀριστφ. Ὄρν. 763. — 3) Ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρὰ Σουίδᾳ μία Τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. II, σελ. 323.

Σπολήτινον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀνα ποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολίτιον, τό, Spoletium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Spoleto. Στράβ.

Σποράδες. αἱ νῆσοι (ᾰ). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες νήσους τινὰς κειμένας ἐσπαρμένως εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ τῶν Κυκλάδων, ἔτι τὰς μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς, τὰς πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καὶ τινας ἐν τῇ Προποντίδι. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ῑ) [σπουργή]. Κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ὄρν. 301. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira, Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· τανῦν Λιβανόβα. Ἡροδτ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τὰ Στάγειρα, παρὰ Διογ. Λαερ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἡ Σταγείρα, παρὰ Δι. Χρυσ. — ὅθεν, Σταγειρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Στάλκας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 4.

Στάμνιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπὸ τοῦ στάμνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ.

23. καλεῖ τὸν Διόνυσον, ἤτοι παῖδα τοῦ Σταμνίου ἀντὶ τοῦ Διός.

Στασάνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Στασῖνος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στησίνοος. Ποιητής τις ἐκ Κύπρου, συγγράψας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στάσιππος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στήσιππος. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. παρὰ Ξενῳ. Ἑλ. 5', 4.

Στασίχορος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Στησίχορος, ὅπερ ὄρκ. Σιμμ.

Σταφυλίτης, ον, ὁ (υυ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τοῦ σταφυλή. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Στάφυλος, ὁ (υυυ). Τιὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996. κατὰ δὲ Πλουταρ. υἱὸς τοῦ Θησέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τὴν Μολπαδίαν, Πάρθενον καὶ Ῥοιώ. Διοδρ Σικ. ε', 62. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ὑποδεχθεὶς τὸν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι ἐκστρατείας του. — Νον. Διον. ιη', 44. — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως, παρὰ Στράβ.

Στειρία, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. τὰ Στείρια· — ὅθεν, Στειρεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας ὤν. Ξενφ. Λουκ, — 2) Στειρικός, ή, όν. Τῆς Στειρίας ἢ εἰς τὸν δῆμον Στειρίαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Στεντορίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ μεταξὺ Κυψέλλης καὶ Αἴνου· Ἡροδτ. 7, 58.

Στέντωρ, ορος, ὁ. Κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ λέγεται ὅτι ἀπετέλει τοσοῦτον δυνατὸν ἦχον ὅσον πεντήκοντα ἄλλων φωναί, καὶ ὅτι ἐπενόησε τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 783. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μεῖζον ἐμβοᾷν τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στενύκλαρος, ἡ· Ἰωνκ. Στενύκληρος. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παλαιὰ καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 9, 64. Παυσ. ἔνθα διὰ τοῦ η εὑρηται γραφομν. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Στράβ.

Στερνόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰσχύλ. ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων Στράβ.

Στέρνοψ, οπος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλ. α', 8, 5. ἔνθα ὁ Heyne Στέροψ ἀναγινώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου· Ἀπολλ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ τοῦ Οἰνομάου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεως. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Τεγέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὥστε δι' αὐτῆς κατεφόβει τοὺς πλησιάζοντας ἐχθροὺς εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως. Ἀπολλ. β', 7, 3. καὶ Ἀερόπη, παρὰ Παυσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τὰς Σειρήνας. Ἀπολλ. α', 7, 10

Στερόπης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, παῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλ.

Στεφάνη, ἡ (ᾰ). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ· τανῦν Στέφανον. Σκύλκ.

Στέφανος, ὁ. Τιὸς τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηνῶν. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεσσίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξέως, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν ἀποσπασμα παρ' Ἀθην. ιά. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας ἓν λεξικὸν Ἐθνικὰ ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τὴν παραγωγὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν ἐθνῶν, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ διηρημένον εἰς πολλὰ βιβλία, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐτώθη μόνον μία ἐπιτομὴ ὑπὸ Ἑρμολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 620.

Στῆλαι, αἱ, Ἡράκλειοι καὶ Ἡρακλεῖαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στῆλαι μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὅρα Ἡράκλειος. — 2) αἱ Ἰνδικαί. Ὅρη τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἔφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ἔτι καὶ στῆλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Στησαγόρης, εω. Πατὴρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 33. — 2) Τιὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον τοῦτον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσῳ ἀρχήν. Ἡροδτ. 6, 38. — 3) Σίμιός τις, παρὰ Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ.

Στησίλαος, ὁ, Ἰωνκ. Στησίλεως. Τιὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδτ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρὰ Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαψῳδός τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, συγγράψας Ὁμηρικὴν Φυσιολογίαν Πλάτ. Ἴων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. I, σελ. 524.

Στησίχορος, ὁ (ῐ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουίδ. πρότερον Τισίας καλούμενος, ὡς μεταρυθμιστὴς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ ὠνομάσθη ὕστερον Στησίχορος, „ὅτι πρῶτος χορὸν ἔστησεν. Κατάτινα διήγησιν τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι σατυρίτας ποτὲ τὴν Ἑλένην ἐστερήσθη τῆς ὁράσεως, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ ἐπανέλαβεν γράψας ἕνα ὕμνον πρὸς ἐπαινον αὐτῆς. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 243. ἐξ οὗ παροιμ. παλινῳδίαν ᾄδειν. Πλάτ. Εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Στησίχορος εἰς τὴν Κατάνην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐτώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδρ. Σικ. δ', 71.

Στιλβίδης, ου, ὁ. Περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ. 1031.

Στιλβωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1139.

Στίλπων, ωνος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἐννέα διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον ἐτώθη· ἐλογίζετο δὲ ὁ Στίλπων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἄθεος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀφῃρημένην καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαερ.

Στίρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἀποικία τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος· τανῦν Στιρί. Παυσ. Φωκ. 36.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἔνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωϊκὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶ, = Στωϊκοί. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στόβων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἀριστερᾶς τῆς Πελαγονίας, κατασταθεῖσα ὕστερον πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. τανῦν Ἰστλιβ. Πτολμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (ᾰ). Πέντε νῆσοι, κατὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώρας ἕως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπιτηδότερα ἦταν, ἡ Πρώτη, Μίτη καὶ Ἠπαία. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 554.

Στόρας, ὁ, Astura. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Στράβαξ, ακος, ὁ (ᾰ). Ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ. Λεπτ. σελ. 482.

Στράβων, ωνος, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐξ Ἀμασείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος συνέλεξεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας, θρησκείας καὶ πολιτικῆς καταστάσεως διαφόρων ἐθνῶν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων καὶ πρὸ πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν· Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 561. — 2) Ὄνομ. κύρ ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στρίβων, παροξυντν. κυρ. ὀνομ. στραβών, ὀξυτν. ἐπιθτ.)

Στρατίη, ἡ (υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἠφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606. Στεφ. Βυζ.

Στρατίος, ὁ (ἐπιθτ. στράτιος). Τιὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀνξιβίας· Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στράτιχος, ὁ, = Στρατίος, Ἀπολλ. α', 9, 9.

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ῐ). Τιὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ

Στρατοκλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Δημ.

Στρατόλας, α, ὁ. Ἠλείός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ῐ). Πόλις τῆς Καρίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικός αὐτοῦ Στρατονίκης. τανῦν Ἐτελ-Ἰστάρ. Στραβ. καὶ Στρατονίκη, Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὅθεν Στρατονικεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶ-

νος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἄτρομεν. Ἀπολδρ. β', 7, 8'. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σείθου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ. β', 101. — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γάμον ὁ υἱός αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικός, ὅτε διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήσας βαρέως ἐκίνησε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν ἑκουσίως. Λουκ. Συρ. Θε. 17. κ. ε. ξ. — 4) = Στρατονίκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, τανῦν Φραγκέκαστρον. Πτολμ.

Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρῳδός τις ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσῃ διά τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· διῆγε δὲ ὁ Στρατόνικος οὗτος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθέγματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χάριτος. Ἀθην. η', 9. Αἴλ. ποικ. ἱστ. ιδ'. 14.

Στρατόπεδα, τά. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Βουβάστεως τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Ψαμμητίχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσιν, Ἡροδτ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (ᾱ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας. τανῦν ἐρείπια Πόρτα καλούμενα· — θηλκ. παρὰ Θουκ. β', 80. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀρτ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — ὁθεν, Στράτιοι, οἱ κάτοικ. (Στράτος, ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ στρατός, οὐσιαστκ.)

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννός τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδ. κατατάττει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. Π, σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύνθου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 52.

Στρατυλλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 365.

Στράτων, ωνος, ὁ (ᾱ). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς δῶρον ἓν τέσριππον ἡμιόνων. Ἀριστφ. Ὄρν. 945. — 2) Περιβόητός τις θηλυδρίας καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος ἐν Φοινίκῃ, συγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. — 3) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικός. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ θάνατον χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐφημίζετο ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθείας φυσικὰς γνώσεις του, ἐνασχοληθεὶς ἰδίως καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλούτ. Προκλ. Τιμ. δ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Καισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πινδ. Ἰσθμ. 7. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, παριστανόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους κωμῳδουμένου ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους, 134. Κλητκ. Στερψίαδες, στιχ. 1206.

Στρογγύλη, ἡ (ῠ). Μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου πλησίον τῆς Σικελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἠφαίστειον ἐσαφῶς· τανῦν Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος τὴν καθέδραν του. Θουκ. γ', 58.

Στροῖβος, ὁ (ἐπιθ. στροιβός). Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Θουκ. α', 105.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενοφ. Ἑλλ.

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούθας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8.

Στρουθίας, ου, ὁ. Περιβόητός τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Λουκ.

Στρουθοβάλανοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα, παρὰ Λουκ. ἀλθ. Ἱστορ. α', 13.

Στρούχατες, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡροδτ. Ι, 101.

Στρόφακος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Στροφάδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι (ᾱ). Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ μεσημβρινῶς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μὲ τὸ νὰ ἔπλεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐλέγετο, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἁρπυῖαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295. κατ' Ἀπολδρ. α', 9, 2. ὠνομάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἁρπυῖαι διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἐστράφησαν αὖθις εἰς αὐτός.

Στροφαῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων θυρῶν. Ἡσύχ.

Στροφίη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρείσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 60. — 3) Υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου. Παυσ. β', 16.

Στρύμη, ἡ (ῠ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· τανῦν Στρύμη. Ἡροδτ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 275.

Στρυμονίας, ου, Ἰωνικ. Στρυμονίης, ὁ, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἄνεμος. Ἀνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ πνέων βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· Ἡροδτ. 8, 118.

Στρυμονικός, ή, όν. Τοῦ Στρυμόνος ἢ παρὰ τῷ Στρυμονι ὤν· ὁ Στρυμονικὸς κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· τανῦν Κόλπος τῆς Κοντέσσας. Στράβ.

Στρυμόνιος, ία, ιον. Τοῦ Στρυμόνος, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῆσος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 383.

Στρυμονίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Στρυμόνιος.

Στρυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολδρ. γ', 12, 3.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θρᾴκης. τανῦν Ἰσκάρ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 339. καὶ Ἡροδτ. παρβλ. καὶ Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ποτάμιος θεός, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐτέρπης τὸν Ῥῆσον, καὶ ἐκ τῆς Εὐάδνης τὴν Νέαιραν. Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολδρ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 347.

Στυβέρρα, ἡ, Stuberа. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πολύβ. Στύμβαρα, τά, παρὰ Στράβ.

Στύγιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Στυγὸς ἢ ἐκ τῆς Στυγὸς ὤν. Αἰσχ. Πέρσ.

Στύγνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκριτον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Στύμβαρα, τά, = Στυβέρρα.

Στυμμόδωρος. ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομ. κυρ. ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας λαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ στύμα, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 259.

Στυμφάλιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Στυμφήλιος. Τῆς Στυμφάλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Πινδ. — 2) Οὐσιαστκ Στυμφάλιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν τὸ ἐκ ξύλου κεχρυσωμένον ἄγαλμα αὐτῆς. Παυσ. η', 22.

Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐκ τῆς Στυμφάλου οὖσα, ἡ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πινδ. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλὶς λίμνη, Ἡροδτ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαιτῶντο αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίδες Ὄρνιθες· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μιᾶς αὐτόθι κρήνης καὶ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνωφοῦτο ἐπὶ πολὺ ὅτε αἱ διώρυχες αὐτοῦ ἐφράττοντο, εἶτα ῥέων ὑπογείως ἐπὶ τι διάστημα ἠνίετο μὲ τὸν Ἐρασῖνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἄργους. Ἡροδτ. 6, 76. Παυσ. η', 22. Στράβ, — αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκοβόρα τινὰ πτηνὰ διαιτώμενα περὶ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενοῦντα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν κατατρώγοντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη, κατὰ Παυσ. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἐπλάττοντο διάφοραι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξαιρτ. δὲ ἐπαριστάνοντο ἔχοντα σιδηρᾶς πτέρυγας τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τόξα, μὲ ὀξέα ῥάμφη· ταῦτα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς δι' ἐπιταγῆς τοῦ Εὐρυσθέως βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. β', 5, 6. Παυσ. η', 22. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἀπήντησαν τὰς Στυμφαλίδας Ὄρνιθας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ διώξαντες αὐτὰς διὰ τοῦ κρότου τῶν ὅπλων. Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 1058. καὶ Σχολστ. αὐτοθ.

Στύμφαλος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Πελεὺς ἐφόνευσε δι' ὀπάτης· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 2) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, ἡ, Ἰωνικ. Στύμφηλος. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους ἤδη παρ' Ὁμηρ. ἀναφερομένη, Ἰλ. Β, 608. Ξενοφ. καὶ ἀρσεν. ὁ Στύμφαλος, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Στύμφαλος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τῇ πόλει Στυμφάλῳ συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Κιλλήνης. Στράβ. — 2) μικρὸς πο-

ταμός ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου καὶ σχηματίζων τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολύβ. Στράβ.

Στύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τύμφη, ἡ, καλούμενον, ὅπερ ὄρα· κατὰ Παλμερ. ἡ τελευταία γραφ. ἐστιν ὀρθοτρ.

Στύξ, Στυγός, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, κατὰ τῆς ὁποίας ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολλ. α', 2, 2. καθ' Ἡσ. διέτριβεν ἡ Στύξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἓν μέρος τοῦ Ταρτάρου ἐν τῷ ἄθῃ ἔχουσα αὐτόθι ἰδία βασίλεια ἐκ τῶν ὁποίων ἐπήγαζε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός λεγόμενον. — 2) Καταχθόνιος ποταμός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον τῶν οἱ θεοί, πηγάζων ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῆς νύμφης Στυγός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 755. Ἡσ. Θεογ. 806. πληθ. αἱ Στύγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νωνάκρεως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ψυχρότητα ὑπῆρχεν ὀλέθριον εἰς τοὺς ὁποιοτιδήποτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· τανῦν Μυρόνερον. Ἡροδτ. 6, 74 Παυσ.

Στύρα, τά (υ). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Καρύστου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 539. — ὅθεν, Στυρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Στύφων, ωνος, ὁ (στυφός). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 38.

Στωϊκός, ἡ, ὄν. Τῆς Στοᾶς ἢ εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστικ. Στωϊκός, ὁ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, ὅστις κατ' Αἴλ. ἐραψῴδησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 21. Φαβρ. Βιβλ. Ἑλλ. Β, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσῶν διὰ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡροδτ. 7, 153.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

Σύβαρις, εως, καὶ ιδος, Ἴωνικ. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων, συσταθεῖσα περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄκραν ἠθυπάθειαν τῶν ἐγκατοίκων της, προξενηθεῖσαν πιθαν. ἐκ τῆς μεγάλης εὐφορίας τῆς αὐτόθι χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐτυμποτεῖτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περὶ που 300,000· ἡ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνετο καὶ εἰς ἄλλους πληθυοχώρους Ἰταλικοὺς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηδαφίσθη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· μετά τινας χρόνους ὕστερον ἀνακτισθεῖσα αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ὠνομάσθη τοῦ λοιποῦ Θούριοι. Ἡροδτ. 6, 21. Γενικ. εως, παρὰ Θουκ. καὶ Αἴλ. ιδος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβάριδος, τανῦν Coscile ἢ Sibari. Θουκ. ζ', 35 Στράβ.

Σύβαρις, ἡ. Τεράς φοβερὸν κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τινι αὐτόθι σπηλαίῳ καὶ κατατρῶγον ἀνιλεῶς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐγόνευσεν ὁ Εὐρύβιτος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ὠνόμασαν τὴν αὐτόθι πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Λιβ. 8.

Συβαρίτας, α, Δωρικ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ῑ). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 72. δοῦλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 5, 14. — 2) Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ.

Συβαριτικός, ή, όν. Τῆς Συβάριδος ἢ ἐκ τῆς Συβάριδος ὤν· αἱ Συβαριτικαὶ ἱστορίαι, γελοιώδεις περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσαι πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας αὐτῶν. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 20. καὶ, οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστφ. Σφ. 1226.

Συβαρῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Συβάριδος ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἢ Συβαρῖτις κρήνη, κρήνη τις πλησίον τῆς Συβάριδος. Θεοκρτ. ε', 146, καὶ Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Συβάριδος. Ἀρισττ.

Συβάρτας, α, ὁ, = Συβαρίτας. Θεοκρ.

Σύβοτα, τά (υ). Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι ἀπὸ τοὺς χοίρους οἵτινες ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 53, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῦν Σύβοτα. Θουκ. α', 50. Στεφ. Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Σύδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀριστερᾶς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πτολ.

Σύεδρα, τά. Πολίχνη τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη ὀυτιεῶς. Πτολ.

Συέννεσις, εως, καὶ ις, ὁ. Ὀνόμα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, Αἰσχ. Περσ. 324. Ἡροδτ. 1, 74. Ξενφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεσσα, ἡ, = Σούσσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρων καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλητέρων ἡμερῶν τοῦ θέρους δὲν ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν σκιὰν τῶν σωμάτων· πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουάν. Ἡροδτ. 2, 28. Διον, Περ. 233. — ὅθεν, Συηνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκή, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ Θουκ. ζ', 98. Στεφ. Βυζ. ἐνθα κατὰ Κλουβερ. Τύχη ἀναγινώσκετ. ἀντὶ Τύχη ἑνὸς μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογραφ. εὕρηται κατὰ μέρη Τύχη· ὅρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ. Ἐτιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκήν. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Οἴτης· τανῦν Σίγουρον. Πολύβ. 32. 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἀπολλ. γ', 16.

Σύλειον, τό, = Σίλλιον.

Συλεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεύς τῆς Αὐλίδος, βιάζων τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους καὶ ἐργάζονται τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολλ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἔζη ὁ Συλεὺς οὗτος εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 443. — 2) τὸ Συλέος πεδίον. Πεδίον τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 115.

Σύλλας, α, ὁ, Sylla Κορνήλιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ῥουφίνων, ὑπατος καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ φθοροποιὰν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισαν ἐκ θεμελίων καὶ πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως, διαρπάσας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Διλφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλειον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως μεταξὺ τῆς Πέργης καὶ Ἀσπένδου. Ἀρριαν. Σίλλειον, τό, παρὰ Στραβ.

Συλλίς, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ζεύξιππον. Παυσ. β', 6.

Συλοσῶν, ῶντος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡροδτ. 3, 39. καὶ 139.

Σύμαιθος, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν· τανῦν Giarretta. Θουκ. δ', 65. Στράβ. ἐτι Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστι ὀρθοτρ, παρβλ. Dukes εἰς Θουκ. — ὅθεν, Συμαίθειος, εία, ειον· τῆς Συμαίθου. Ἀνθολγ.

Σύμη, ἡ (υ). Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, παρέχουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀγρίας αἶγας· τανῦν Σύμη. Ὁμ. Ἰλ. Β. 671. Ἡροδτ. — ὅθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὅμηρ.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χθόνιον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Καρίας. Διοδῶρ. Σικ. ε', 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰκλυσοῦ Σύμης. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 671.

Συμμαχία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας εἰς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἀκτίῳ. Παυσ, η', 9.

Συμπληγάδες, αἱ· προσυπακ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι· πρῶτον παρ' Εὐριπ. Μηδ. 2, καὶ Ἀπολλ. α', 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπλήττω, συγκρούω.

Σύννασα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· τανῦν Σαΐδ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συνάδη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Συνναδικός, ή, όν· τῶν Συνναδῶν ἢ ἐκ τῶν Συνναδῶν ὤν· ὁ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, ῑβος, ὁ. Ὄνομα κακοποιοῦ δαίμονος ἢ κοβάλου κατασυντρίβοντος τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας, Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σύρα, ἡ (– –), = Σῦρος, Σουΐδ.

Σύρα, ἡ (υ –). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Σύρισσα. Θεοκρ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλης. Ἀριστφ. Βίρ. 1046.

Συρακοτσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 9', 22.

Συράκουσαι, αἱ (ᾰ), Ἰωνικ. Συρήκουσαι, Δωρικ.

Συράκοσσαι καὶ Συράκοσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς πλευρᾶς καὶ μία τῶν μεγαλητέρων πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵ τινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχία τὸ 758 ἔτος πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμέδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὕτη ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν, ἡ Νᾶσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο τὰ βασίλεια τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη, τὸ ὀχυρότερον μέρος τῆς πόλεως, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων μ' ἕνα ναὸν τῆς Τύχης, αἱ Ἐπίπολαι, κείμεναι ἀρκτικῶς ὅπου ἦσαν τὰ περιβόητα Λατομεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, καὶ ἡ Νέαπολις, μ' ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡροδτ. 7, 154. Θουκ. 3', 3. Στράβ, 3'. ἐσχημάτιζον δὲ αἱ Συράκουσαι τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἔχουσαν ἐπίσημον τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης δύναμιν καὶ ὑποτάξασαν πολλὸς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παραβλ. ἐξαιρετ. Goeller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. ταυτὸν Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στράβ. Σιρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εὕρηται ἐσ3' ὅτε καὶ Συράκοσσαι. Πινδ. Ὀλ. 6. 6. τὸ α ἐστιν κυρ. μακρόν, παρὰ δὲ Θεοκρ. Ἐπ. 18, 5. καὶ βραχύ.)

Συρακουσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στέφ. Βυζ.

Συρακούσιος, ία, ιον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρκ. Συροκόσιος. Πινδ. Συρηκόσιος. Θεοκρτ. Τῶν Συρακουσῶν ἢ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὤν· Ἡροδτ. Ξενοφ. καὶ Συρακουσιος, ὁ, ἡ, ον· αἱ Συρακούσιαι τραπέζαι, = Σικελικαὶ τραπέζαι, ἐν παροιμ. Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστκ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικ. τῶν Συρακουσῶν. Ἡροδτ. ἡ Συρακουσία, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ, ε', 57. (παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττικοῖς Συγγρφ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὕρηται ὁ Δωρκ. τύπ. Συρακόσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστκ. ἡ δὲ πόλις ἀεὶ εὕρηται Συράκουσαι, παρβλ. Poppo εἰς Θουκ. II, 1. σελ. 155.

Σύργις, ιος, ὁ, = Ἔργις. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ταυτὸν Δονέζ. Ἡροδτ. 4, 123. καὶ 57.

Συρία, ἡ, Ἰων. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἑγχωρίοις Ἀράμ καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου ἕως τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν ἄνω Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην· Ἡροδτ. 2, 12 116. Στρβ. γενικώτ. δὲ λαμβανομένη ἐκτείνετο ἡ Συρία ἅπασα ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περιέχουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀσσυρίαν. Ἡροδτ. 7. 63. Ξεν. Κυρπ. 3', 1, 27. δι' ὃ καὶ πολλάκις ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας ἐλαμβάνετο. — Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτικὴ Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἄνω Συρία λεγομένη, συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μελιτηνὴν χώραν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὸ ὄρος Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας ὀνομαζομένας ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν πόλεων, Ἀντιόχειαν, Σελευκίαν, Ἀπαμείαν καὶ Λαοδικείαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων περιελάμβανεν ἡ Συρία ἑνδεκα ἐπαρχίας, ἢ τοπαρχίας, τὴν Κασιότιδα, Ἀπαμηνήν, Χαλκιδικήν, Σελευκίδα, Πιερίαν, Κομμαγηνήν, Κυρρηστικήν, Χαλυβωνίτιδα καὶ Παλμυρηνήν. Πτολ. ταυτὸν Συρία ἡ Σοριστάν, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιάμ.

Συριακός, ή, όν. Τῆς Συρίας ἢ εἰς τὴν Συρίαν ἀνήκων, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στράβ.

Συρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Συρία, = Σῦρος. Ὁμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη· Ἡροδτ. 3, 91.

Συριηγενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐκ Συρίας καταγόμενος. Ἡροδτ. 7, 140.

Σύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Συρίας ἢ ἐκ τῆς Συρίας ὤν· αἱ Σύριαι πύλαι· αἱ διὰ τῆς Συρίας διαβάσεις, ὅρα Πύλαι· ἡ Συρία θεά, λατρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς, ὡς μήτηρ ὅλων τῶν ἐμψύχων ὄντων, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν ἢ Ἥραν. Λουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστκ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡροδτ. καὶ = Ἀσσύριος, Ἡροδτ. 7, 63. Αἰσχ. Περσ. 84.

Σύρος, ἡ, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ὀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Φερεκύδου· ταυτὸν Σύρα· ἔτι καὶ Συρίη, Ὁμ. Ὀδ. 403. καὶ Σύρα, ὅπερ ὅρα· — ὅθεν Σύριος, ία, ιον, ἐκ τῆς Σύρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Σῦρον γεννηθείς. Στράβ. (Σῦρος, παρὰ Στράβ. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. 0, 403. δια μακρᾶς παραληγούσης.)

Σύρος, ὁ (ῡ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας. Ἡρόδτ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου παρὰ Στράβ.

Σύρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σινώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Σύροι.

Συροφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ἔτι δὲ ταυτ. τῷ Φοίνιξ. Λουκ.

Σύρρεντον, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Sorrento. Στράβ.

Σύρτις, εως, καὶ ιδος, Ἰων. ιος. Μέρη τινὰ ἀμμώδη καὶ πλήρη τενάγων ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ ταῦτα δύο, ἀναφερόμενα παρ' Ἡροδτ. 2, 32, 150. Σύρτις ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ καὶ σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, ταυτὸν Κόλπος τῆς Σίδρας καλουμένη. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρὰ καὶ ἡ Ἐλάττων, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἕνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ νῦν Τουνεζίου καὶ Τριπόλεως, εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος διὰ τὰς παροπλεούσας τριήρεις, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Γόβες. Πολύβ. Στράβ. (Γενκ. -εως παρὰ Πολύβ. Στρόβ. -ιδος, παρὰ Σκυλ. καὶ ιος παρ' Ἡροδτ.)

Σφαγία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου περίφημος διὰ τὴν ἐντοῦθα ἧττα τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διοδρ. Σικ. ιγ'. 24. Σφαγία. Πλάτ. Ξενοφ. Στρβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Παυσ.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.

Σφαῖρος, ὁ. Ἱππεκόμος τοῦ Πέλοπος. Παυσ. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαέρτ. ζ', 178,

Σφάλτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τυλεῦς πεσὼν ἐπὶ μιᾶς στοφυλῆς. Τζετζ. εἰς Λυκφρ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφαγία.

Σφενδάλη, ἡ (ᾰ). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθεωντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σφενδαλεῖς, οἱ. κάτοικ. Ἡροδτ. 9, 15.

Σφήκεια, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκφρ. 474.

Σφῆλος, ὁ. Τὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἴασος συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφηττός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλούτ. — Σφήττιος, ία, ιον, τοῦ Σφηττοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὤν, τὸ Σφήττιον ὄξος, μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ δήμου Σφηττοῦ, οἵτινες ἐκαθηγεροῦντο ὡς συκοφάνται καὶ ἐριστικοί. Ἀριστοφ. Πλουτ. 720. καὶ Οὐσιαστκ. Σφήττος, ὁ κάτοικ. Πλάτ.

Σφῆττος, ὁ. Τὸς τοῦ Τροιζήνος, ὁ κτίσας τὴν κώμην Σφηττὸν ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = Φίκειον ὄρος, ὅπερ ὅρα.

Σφίγξ, γός, ἡ. Φοβερόν τέρας, περιστανόμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τέκνον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ σύτης Ὀρθρου. Ἡσ. Θεογ. 326. ἔνθα κεῖται κατὰ Βοιωτικ. διαλεκτ. Φίξ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καὶ κατὰ Παυσ. 5', 28. τοῦ βασιλέως Λαΐου, διατρίβουσα εἰς τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἔχουσα πρόσωπον μὲν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λεοντος μὲ πτέρυγας ἀετοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ μὲ ἀνθρώπινον φωνήν. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀρχαιόθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Σφίγξ ἐλατρεύετο ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀπενέμουσα αἰνιγματωδῶς τὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ὕστερον ὅτι ἔπεμψεν ἡ Ἥρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμωρίαν διὰ τὴν ἀπὸ μέρους των περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις προτείνουσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ ψυχοποιὸν αἴνιγμα, κατεσπάραττεν ἀνιλεῶς ὅσους δὲν ἠδύναντο νὰ λύσωσι, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρπ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 7. τὴν τύχην ταύτην εἶχεν καὶ ὁ Αἵμων υἱὸς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Κρέοντος· πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπρεβλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὅστις ἠθέλε λύσει τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὡς ἆθλον ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτῆς τῆς Ἰοκάστης χήρας τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος Λαΐου, ἕως οὗ ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἴνιγμα ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφίγξ ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐρρήμνισθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Σοφ. Οἰδ. 130. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ διέφερεν ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλλήνων παριστανομένη συνήθως ἄνευ πτερύγων καὶ ἔχουσα πρόσωπον ἀνδρός, δι' ὃ καὶ παρ' Ἡροδτ. 2, 175. ἀναφέρονται καὶ Ἀνδρόσφιγγες, διὰ τῆς εἰκόνος τῶν ὁποίων παρίστανον ἐξαιρτ. οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς σο-

φίας ηνωμένης μετὰ τῆς ἀνδρίας· παρβλ. Voss. Μυθολγ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρίας, α, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. Ἑλ.

Σφυρόμαχος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδοκε θέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰς ἑταίρας. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 2, 2.

Σχεδίος, ὁ (Ἐπίθ. σχέδιος). Τὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱπολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκέων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517. — 2) Τὸς τοῦ Περιμήδους, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆτος τῶν Φαιάκων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 34, 280 τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν Θεσπρωτίαν χώραν ἐν Ἠπείρῳ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστὴ ὁδός, ἡ. Στενή τις διὰ τῶν ὀρέων ὁδὸς ἐν Φωκίδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα· Εὐρπ. Φοιν. 38. ὄρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολδρ. ὀνομάζει βασιλέα τῆς Ἀρκαδίας συγχέων αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰάσου πατρὸς ἄλλης τινὸς Ἀταλάντης. Ἀπολδρ. α', 8, 2. καὶ γ', 9, 2. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὅμ Ἰλ. Β, 497. ὁ Στράβ καλεῖ αὐτὴν χώραν. Ἐιλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς θάμνου σχοίνου. (τὸ γένος οὐχ εὕρηται ἀκριβῶς ὡρισμένον παρ' Ὅμ. οὐδὲ παρὰ Στράβ.)

Σχοινοῦς, οῦντος, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Σχοινόεις. Λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας κείμενος ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀριαδίας. Παυσ. η', 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σωγένης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πεντάθλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρκ. ἀντὶ Σωκλείδης κυρ. πατρωνυμκ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Κυρ. ὄνομ. Αἰγινήτου τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενφ.

Σωκλέης, συνηρμ. Σωκλῆς, έους, ὁ. Τὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀριαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Σῶκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου Ὅμ. Ἰλ. Λ, 477.

Σωκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Τὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπιάδ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιίαν, τὴν ὁποίαν μετῆλθε χρόνον τινὰ εὐδοκιμήσας μεγάλως διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του, ἀφοσιώθη ἀκολούθως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἔρρεπε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυΐας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ἐξαιρετ. ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαύσας μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπισήμων συγχρόνων του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικήν, παρὰ δὲ τοῦ Προδίκου τὴν Ῥητορικήν, ἀπεσπάσθη πρωΐμως ἀπὸ πᾶσαν διὰ θεωρίας μελέτην καὶ ἀναζήτησιν τῶν ὄντων καὶ ἐνησχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐτοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀξιωμάτων του καὶ τῆς ἐξόχου ἐκείνης ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ἡ θεία αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ ὁ αἰὼν ἐκεῖνος καθ' ὃν αὕτη ἤρξατο διὰ τῆς διδασκαλίας του νὰ λαμβάνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν σωτήριον ἐκείνην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅλων ὅσοι ἠκροῶντο τῶν λόγων του, ὥστε κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς καταστήσας τὴν γνῶσιν αὐτῆς κοινωφελῆ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιωμάτων του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, συνδιαλεγόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μαθητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἱερῶν τῆς θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐμφρόνου οἰκονομίας, περὶ ἀνδρίας καὶ περὶ πολιτικῆς συνέσεως, ἀνερευνῶν ἀείποτε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς Πυθία, ἀνηγόρευσεν αὐτὸν σοφώτατον πάντων ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων κατηγορηθεὶς ὁ Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἑβδομήκοντα χρόνων ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελήτου ὡς εἰσηγητὴς νέων δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς φθορεὺς τῶν νεων συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων νὰ πίῃ τὸ κώνειον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀνόσιον ταύτην πρᾶξίν των, ἤγειραν πρὸς τιμήν τοῦ Σωκράτους ἕνα χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν κοινὸν πένθος εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησεν ὁ Σωκράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς καλούμενος ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τὰ παραγγέλματα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐσώθησαν εἰ, τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος· ἑπτὰ δὲ μόνον ἐπιστολαὶ φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται. Πλάτ. παραβλ. Meiners über Genius des Socrates, Vermischt. Schrift. Th. III. καὶ Tiedemanns Geist und Speculat. Phil. B. II. σελ. 8. καὶ ε. ξ. — 2) Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. β', 23 — 3) Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἦλθαν εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ. β', 6. (Αἰτιακ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην -η, παρὰ Πλάτ. Ἀριστφ. Νεφ. καὶ -ην παρὰ Ξενφ. παρὰ τοῖς ὕστερον Συγγραφ. Λουκ. καὶ Αἰλ. εὕρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπ. παρὰ μέν τοι τοῖς ἀρίστοις Ἀττικισταῖς. ἡ διὰ τοῦ ην· Αἰτκ. φαίνεται ἥττον ὀρθοτρ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 56, 5. Σημ. 7. — Κλητκ. Σώκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (-υυ-) Κυρ. Πατρων. υἱὸς τοῦ Σωκράτους. καὶ Κύρ. Ὄνομ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ Σωκράτης, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 222.

Σωκρατικός, ή, όν. Τοῦ Σωκράτους ἢ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὤν. Λουκ.

Σώπολις, ιδος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 2) Ἰατρός τις παρὰ Λουκ,

Σώρα, ἡ, Sora. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. — ὅθεν, Σωρανός, ὁ κατοικ.

Σωράκτον ὄρος, τό, Soracle. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στράβ.

Σωσάνδρα, ἡ· πιθαν. ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Καλάμιδος. Λουκ. Εἰκ. 4.

Σώσανδρος, ὁ· Ὄνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ.

Σωσαρχος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περτ. 32.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρκ. Σωσιάδας, (-υυ-). Τὸς τοῦ Σωσίου, καὶ κύριον Ὄνομ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσίας, ου, ὁ (-υ-). Τὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Σφ. 78. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συρακουσῶν, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2. ὀρθοτρ. μέν τοι Σῶσις, ὡς ὄνομα Σικελιώτου τινός. — 3) Φιλόσοφός τις περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Σωσίβιος, ὁ (-υυυ). Περίφημός τις πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευταῖον μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἑκτινος ποιήματος Δάφνις ἢ Λιτύερσα ἐπιγραφομένου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, κατὰ Σουίδ. συγγραφεὺς Λύσεις τινάς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σλ. 379.

Σωσιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτρ.

Σωσίθεος, ὁ (ῑ). Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχεόμενος ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσικλῆς, έους, ὁ, συνηρμ. Σωσικλέης. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ γράψας 73 τραγῳδίας. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ, Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορίνθιος παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡροδτ. 5, 92.

Σωσικράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ποιητὴς Κωμικὸς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Στοβ. καὶ Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σώσιλος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ στρατηγοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην.

Σωσίνομος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 283.

Σωσίπατρος, ὁ (-υυ-) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρ. ἐν Ἀνθολογ.

Σώσιππος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολογ.

Σῶσις, ιδος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Porson εἰς Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 2, 9.

Σωσίστρατος, ὁ. Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Σῶσος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Σωστράτη, ἡ (ᾰ). Ὄνομ κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Σωστρατίδας, α, ὁ (-υυ-), κυρ. πατρωνυμ.

υἱὸς τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 10.

Σώστρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγησίου ἐκ Συρακουσῶν. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Τὶς τοῦ Δαοδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας μεγάλως ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡροδ. 4, 152. — 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τὸν ὁποῖον διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀναιδειάν του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις· ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ καταστασθεὶς πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὰς μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5) περίφημος Παγκρατιαστής, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρὶς καὶ εἰς τοὺς Πυθικοὺς δίς, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδριὰς εὑρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ. Παυσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητός τις λῃστής. Λουκ. 7) Περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.

Σωσύλος, ὁ (ῡ), Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ. οὐχὶ Σώσυλος γραφόμν. Λουκ. Ἀλ. 29.

Σωσώ, οὺς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτάδης, ου, ὁ (ᾰ). Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς μεταίας κωμῳδίας ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει δύο κωμικὰ δράματα· ἕτερος δὲ σατυρικὸς ποιητής, συγγραφεὺς τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων καὶ ἄλλων αἰσχρῶν ποιημάτων, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου φιλαδέλφου εἰς φυλακήν, διότι ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ αὐτὸν διὰ τὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης γάμον. Ἀθην. ιδ'. Πλουτ.

Σώτειρα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Εὐνομίας. Πίνδ. Ὀλυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀριαδίᾳ. Παυσ. η', 31. ἔτι δὲ εὑρίσκετο καὶ εἰς Σπάρτην εἰς ναὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Παυσ. Λακ. 13.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ. Conservator. ἐπίθετ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνεχῶς ἐλατρεύετο ὁ Ζεύς. Παυσ. η', 30. Πινδ. Λεψ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου. Παυσ.

Σωτήριχος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτηρίδας, α, ὁ (ῑ). Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν διαφόρων ποιημάτων Κέρας Δμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 874.

Σωφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Κάτοικός τις τῆς Δεκελείας δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9, 73. κ. ε. ξ.

Σωφηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίσασα πολλάκις ἴδιον βασίλειον μετὰ τῆς Ἀκιλισηνῆς χώρας. Στράβ.

Σωφηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας ἐν Ἀρμενίᾳ.

Σώφιλος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 537. ἔτι καὶ Σόφιλος, ὅπερ ὄρθ.

Σωφρονίσκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν. Διογ. Λαερτ.

Σώφρων, ονος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς Δωρικὴν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ὀνεγίνωσκε μὲ ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 493.

Σῶχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Ἀρρ. Ἀνάβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἄνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ταβηνός, ὁ κάτοικ.

Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων. Ἡροδτ. 1, 153.

Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ ἰσχυρόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ἔρος Σαρδόννχα ἐν τῇ νῦν Νεπαούλ χώρᾳ. Πτολμ.

Ταβέαι, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταβιανή, ἡ. Νῆτος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένη περὶ τὰ παραλία τῆς Περσίδος χώρας. Πτολ.

Ταβιηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. 5', 5.

Ταβιηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβιηνῆς χώρας ἐν τῇ Παρθίᾳ. Πτολ.

Ταγαί, αἱ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Κομισηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας· ταυτὴν Δαμεγχάν. Πολύβ. ί, 26.

Τάγαρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Πτολ.

Τάγης, ου, ὁ. Ὑποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρνους ἐν Ἀσίᾳ, ἐρθοτρ. Στάγης. Θευκ. η', 16.

Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Κελτιβηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν· ταυτὸν Τάϊος, Tajo, Στράβ. γ'. Πλιν.

Ταιζάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βρετανίας ἐν τῇ Σκωτίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηουάναν, Πτολ. β, 3.

Ταινάριος, ία, ιον (ᾰ). Τοῦ Ταινάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταινάρου ὤν, ἡ Ταιναρίη χθών, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 102. — 2) ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταινάρου. Παυσ. Λακ 12.

Ταίναρον, τό. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθέα σπήλαια, διὰ τὰν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ εἰς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 23. ταυτὸν Κεβο Μοταπᾶ Οὐόετ. γεν παρὰ Θουκ. ζ', 19. Στράβ. καὶ Παυσ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, ταυτὸν Μάϊνα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἔκειτο ἡ μετὰ ταῦτα κτισθεῖσα πόλις Καινήπολις καλουμένη. Παυσ. Ταινάρου λιμὴν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 292. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ.

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκύλκ. Στέφ. Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378

Ταίναρος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4, 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι τὸ ἀκρωτήριον ὀρθεῖκ. καὶ θηλκ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλυκ.

Ταίναρος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας θυγατρὸς τοῦ Δαμασύλλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ἀργ. Α, 102.

Τάκιτος, ὁ, Κορνήλιος, Tacitus. Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπασιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἔγραψεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολύτιμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικά, ὁ βίος τοῦ Ἀγρικόλα καὶ μία περιγραφὴ τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ιι, σελ. 386.

Τάκομψος, ἡ, = Ταχομψώ.

Τάλάβριγα, τά, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρκέβριγα· ταυτὸν Evora d'Alcohaza.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ταλαονίδης. Τὶς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Τὶς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην θυγατέρα τοῦ Ἄβαντος ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώναχτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολδρ. ά, 9, 13. κατὰ δὲ Παυσ. β', 6. ἔλαβεν ὁ Ταλαὸς εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιάνασσαν θυγατέρα τοῦ Πολύβου.

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν· ταυτὸν Tatria. Στέφ. Βυζ.

Ταλετόν, τό. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταϋγέτου μ' ἕνα ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, σύ, ὁ (-υυυ-). Τὶς τοῦ Ταλθυβίου· καὶ Πληθ. Ταλθυβιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεὰν ἤτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπόγγελμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡροδτ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (-υυυ). Κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 320. Παυσ. Ἀχ. 23. Ἡροδτ.

Τάλως, ω, ὁ (ᾰ). Τὶς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιΐαν, ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κεράμειον τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λιθοξοΐαν, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχώριος Ἥρως. Ἀπολδρ. γ', 15, 9 Λουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἀνὴρ ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νῆσον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ξένων λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρὶς τῆς ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατωπτευε πανταχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ἥτις ἐμθυσεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολδρ ά, 9, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1638, κ. ε. ξ. Χαλκεῖοι. Τριγίγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως οὗτος ὑπηρέτης τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην

τὴν νῆσον Κρήτην, κρατῶν τοῖς χαλκοῖς πίναξ τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἐπαρυπιῶν αὐστηρῶς εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. Ιαρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 220. — 3) Τίος τοῦ Κρήτου καὶ ἑρωμένος τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Ιαυσ. η', 53. — 4) Τίος τοῦ Οἰνοπίονος. Ιαυσ. ζ', 4.

μαρικοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.

μαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ταῦν Tamer. Πτολμ.

μάσεος, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

μασός, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεταξὺ Κιθίου καὶ Λαπήθου, περίφημος διὰ τὰ παρ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξηγ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέσση, ὅπερ ὅρα.

ίμεσα, Tamesa. Διων. Κασσ. Ἰάμιτσα καὶ Ἰαμησά, παρὰ Πτολ β', 3. ὅπερ ὅρα.

ιμύναι, αἱ (ῡ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μ' ἔνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 6, 101. Στραβ. Ἐνικ. Τάμυνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

ιμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρκινιτικοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Ποντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμύρακος κόλπος, ὁ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ταμυράκην σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.

αμύρις, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων παραθαλασσίως μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ταῦν Δαμήρ. Στράβ.

αμώς, ώ, ὁ. Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η', 31. Ξενῳ. Ἀναβ. ἡ γραφ. Ταμῶς ἐστιν ἡμαρτημ.

ἀναγρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ μὲ μίαν μικρὰν χώραν περὶ αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἐξαίρετος οἶνος καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούσιοι ἀλλ' ὀλίγον πολυτελεῖς καὶ τρυφηλοί, ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περίφημος ποιήτρια Κορίννα τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς ἓν αὐτόθι γυμνάσιον· ταῦν Σκάμινον. Ἡροδτ. 9, 15. Στράβ. Νικανδ. Ὀνηρ. 812. κατὰ Παυσ. 9', 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, οία, αῖον. Τῆς Τανάγρας ἢ ἐκ τῆς Τανάγρας ὤν. Οὐσιαστικ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Τανάγρας. Ἡροδτ. — 2) Ταναγρικός, ή, όν. Τῆς Τανάγρας ἢ εἰς τὴν Τανάγραν ἀνήκων, ἡ Ταναγρικὴ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περὶ τὴν Τάναγραν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδτ.

ἀναγρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβάλλον γῆράς της ἐκαλεῖτο. Διοδ Σικ. δ', 74. Παυσ.

ἀναῖς, ῖδος, ὁ. Ἴωνα, ῖος (ῑ). Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔθετον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν σχηματίζων δύω μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ταῦν Δών. Ἡροδτ. 4, 20. Διον. Περ. ιδ', 660. — 2) = Ἰαξάρτης, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 38 (ἡ γενικ. ῖδος εὕρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρριαν.)

Γάναῖς, ῖδος, ἡ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλάβοι καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κυριεύσας ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεδάφισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναΐτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Τανάϊδος.

Τανάος, ὁ = Τάνος, Εὐριπ. Ἠλεκτ. 408.

Τάνητον, τό = Τάνητος.

Τάνις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Ταυιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζοὰν καλουμένη, καθέδρα τῶν βασιλέων Φαραώ· ταῦν Σιμνάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ ἐπιθετικ. ὁ Τανίτης νομὸς καὶ Τανιτικός, ή, όν. Τῆς Τάνιος ἢ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκων· τὸ Τανιτικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνιος. Στράβ.

Τάννητος κώμη, ἡ. Tanetum. Κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πάρμης καὶ Ῥεγίου· ταῦν Taneto. Πολύβ. καὶ Τάνητον, τό, Πτολμ.

Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρτολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Παυσ. β', 38.

Ταντάλειος καὶ Ταντάλεος, ἴδε Τάνταλος.

Ταντα λίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ. οἱ Ταντα λίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Εὐρπ. Ὀρ. 811.

Τανταλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνθολγ.

Τάνταλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Τμώλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἢ Ἀσίᾳ, ἢ κατά τινας τῆς Φρυγίας, ἔχων καθέδραν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Πινδ Ὀλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὔνοιαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἠξιώθη καὶ τῆς Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπαρθεὶς καὶ φερόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι καταμελίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρεθήκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν· ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου καταψλεγόμενος ὑπὸ διηνεκοῦς δίψης καὶ εὑρισκόμενος ὅλος μέσα εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίξῃ αὐτὸ μὲ τὰ χείλη του, ὡσαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γευθῇ τοὺς ἀφθόνους καρπούς ὅσοι ἵσταντο κρεμάμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 583. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο ὅτι ἵστατο ἀεί ποτε ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς μέγας λίθος ἐπαπειλῶν νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐυρυανάσσης ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσοῦτον φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλοῦτος αὐτοῦ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρήματα, ἐξ οὗ παρήχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπέζης τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Λουκ. Ὀρχ. 54. — 2) Τίὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1137. — 3) Τίὸς τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλειος, εία, ειον. Τοῦ Ταντάλου ἢ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὤν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καὶ, ὁ Ταντάλειος πλοῦτος. Πλάτ. αἱ Ταντάλειοι δίκαι. Λουκ. — 2) Ταντάλεος, εα, εον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνθολ. (Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἢ ταλαντεία, συγγεν. τῷ τάλαντον, ταλαντόω, ταυταλόω κατὰ Πασσόβ, ἢ διὰ τὸ ταλανίζεσθαι ἤτοι αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἐπιπρεμάμενον καὶ εἰσιὸν αἰωρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δεινὸν κρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίαινα, ἡ. Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. ς', 8.

Τάξιλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· ταῦν Ἀτταὸκ. Ἀρρίαν.

Ταξίλης, ου, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἐξ ὧν εἷς ὑπετάχθη ἑκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ τοῦ ὁποίου ἑνωθεὶς ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πώρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Τάοχοι, ὁ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐ μακρὰν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ περὶ τὸν Ἀράξην· ταῦν Ταχοσκάρει. Ξενῳ. Ἀνάβ. δ', 4. καὶ Ταόχοι, Ἐκε. Born.

Τάπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰρκανίας, πιθαν. = Ταγαί. Στράβ.

Τάπουροι, οἱ. = Τάπυροι.

Ταπροβάνη, ἡ (ᾱ). Νῆσος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Κῶρυ, ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελώνων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Σιμούνδου, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σαλική, καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς κάτοικοι Σάλαι, ἔχοντες διαφόρους παραθαλασσίους καὶ μετογείους πόλεις, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρίγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Ναάγραμμον μητρόπολις· ταῦν νῆσος Κεύλαν ἢ Σεύλαν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. ζ', 4.

Ταπύριοι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στρβ. — 2) Λαὸς τῆς Ἰρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἰρκανῶν Δερβίνων. Στράβ. Τάπουροι, Ἀρρίαν. Τάπυροι, Στέφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (υυ-) Διον. Περ. 733.

Ταρακών, ῶνος, ἡ, = Ταρρακών, ὅπερ ὅρα.

Ταρανταῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στεφ. Βυζ.

Ταραντινίδιον, τό. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Τάραντα. Λουκ.

Ταραντῖνος, ἴδε Τάρας.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ (ᾱ) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαίμονος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ προσφυῆ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς ὅως τῆς παντελοῦς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Ὑπερεῖχε δὲ αὕτη πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς τεχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἠνθησε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλαὶ δὲ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐξαίσιοι οἰκοδομαὶ ἐκόσμουν τὴν πόλιν πρὸ πάντων ἓν μέγα καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἱσταμένου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὕτη ἀποικία Ῥωμαϊκή· — τανῦν Taranto. Ἡροδ. 1, 24. Ἀρτεμ. εὕρηται παρὰ Θουκ. ς', 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλεισ. Συγγραφ. Θηλκ. παρὰ Διον. Περγ. 376. ἅπαξ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τάραντος. Παυσ. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ· ὀρθότερ. μέντοι λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φάλανθος ἐκ Λακεδαίμονος. Παυσ. 1, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ίνη, ῖνον. Τοῦ Τάραντος ἢ ἐκ τοῦ Τάραντος ὤν. Ἡροδ. ὁ Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καὶ, Οὐσιαστκ. Ταραντῖνος, ὁ κάτοικ. ἢ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα· χώρα. Στράβ.

Τἀράξιππος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλησίαζον οἱ ἵπποι τῶν ἀγωνιζομένων ἐκυριεύοντο ἀπὸ ταραχήν τινα καὶ φόβον· ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι ἦν τὸ μνημεῖον τὸ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον· πιθανώτερ. μέντοι ὑπῆρχεν ἱερὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταράξιππος. Παυσ. Ἠλ. 21.

Ταραξίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἡγεμόνος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνείρων. Λουκ. ἀλ. Ἱστορ. β', 53.

Τἀράσκων, ωνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Σαλύων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ· τανῦν Tarascon. Στράβ.

Τἀρβελλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά. Στράβ. δ'. Πτολ. δ', 49.

Ταργίταος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Σκύθαι. Ἡροδ. 4, 5.

Ταριχᾶνες, οἱ. Salsamentarii. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ὠκεανῷ, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 35.

Ταριχεία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέθ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Ταριχέαι, Στεφ. Βυζ. — 2) Ταρχεῖται, αἱ, Ἰωνικ. Ταριχῆαι, πληθ. οὕτως ἐκαλοῦντο διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἢ θηρίων καὶ ὅπου ἐναποταμίευον αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πλησίον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, τανῦν Ἀλ-Ἰαρμά. Ἡροδ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ περὶ τῷ Κινωβικῷ Ταριχεῖαι, τανῦν Μέδεα.

Ταρκυνία, ἡ, Tarquinii. Πόλις ἀρχαία τῆς Τηρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στρβ. — ὅθεν, Ταρκύνιοι, οἱ κάτοικ.

Ταρκυνία, ἡ· Tarquinia Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Λ β.

Ταρκύνιος, Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, Tarquinius. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον κατὰ τὸ 138–176 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥώμ. Τίος τοῦ Κορινθίου Δημαράτου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅς τις νυμφευθεὶς τὴν Τανακυλλίαν πλουσίαν κόρην ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου, τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἠξιώθη μετ' οὐ πολὺ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄγκου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τῶν δύω εἰσέτι ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμψας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγρούς, οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παρεκίνησε τὸν λαόν ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτὸν βασιλέα. — 2) Ταρκύνιος ὁ Ἀλαζών, Tarquinius Superbus. Ἔκγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ὁποίου ἐσυντήθηταν ἑπτάκις Ὕπατοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν γενεάν, μετὰ μίαν πολυχρόνιον καὶ ματαίαν ἀπόπειραν τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ αὖθις τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖον πρὸς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλέα Ἀριστόδημον ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐνενανήκοντα χρόνων. Διον. Καστ.

Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὕστερον Σίρδεις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταρόδουνον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιόιων, κατὰ Reich· τανῦν Derendoof. Πτολ. β', 11.

Ταρπεῖος, εία, εῖον. Τῆς Ταρπηΐας. τὸ Ταρπεῖον ὄρος, Tarpejus mons, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηΐας θυγατρὸς τοῦ Σαβίου Ταρπηΐου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ κατάδικοι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Τάρπηες, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταρράκινα, ἡ (υ-υ-) Tarracina. Πόλις τῶν Οὐόλτκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Anxur καλουμένη. Διοδ. Σικ. Ταρράκινά, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ταρρακινίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ταρράκων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἱσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταρρακωνικῆς χώρας, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομάς· τανῦν Tarragona. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Ταρακών, ῶνος, Στράβ.

Ταρσήϊον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. γ', 34. Στέφ. Βυζ. κατὰ Heyne. πιθαν. ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Καρχηδόνος.

Ταρσιμένη λίμνη, ἡ, = Τρασυμένη, ὅπερ ὄρα.

Ταρσός, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς δυναστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδεναπάλου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὕστερον δὲ Ἰουλιούπολις κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· τανῦν Τάρσο. Στράβ. Στέφ. Βυζ. πληθ. Ταρσοί, οἱ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 23. — ὅθεν, Ταρσόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ταρσοῦ. Ταρσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ. (Ταρσὸς, δηλοῖ πατοῦνα τοῦ ποδός, δι' ὃ κατὰ Στράβ. ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἵππου Πηγάσου, παρβλ. Διον. Περ 869)

Τάρταρος, ὁ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ὅσον αὐτὴ ἀπεῖχε τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν καταδικαζομένων ἀδίκων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου πρότερον εὑρίσκοντο κεκλεισμένοι οἱ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες, ἐφεξῆς δὲ καὶ οἱ Τιτᾶνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ἥμν. Ὁμ. Ἀπολ. 336. Ἔρμ. 255. 374. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὅλος ὁ Ἅιδης, καὶ ἐννοεῖτο εἴτε ὅλος αὐτὸς ὁ Ἅιδης, Ἡσ. Ἀσπ. 255. εἴτε ὡς ἰδίως τὸ μέρος ἔνθα ἐβασανίζοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἀδίκων. Πλάτ. Φαιδ. 60. καὶ Γοργ. 166. »Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν« παρβλ. Voss. Virg. Γεωργικ. 1, 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς καταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 822, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἑτεργεν. πληθ. τὰ Τάρταρα, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ 119. 841. καὶ θηλκ. ἡ Τάρταρος, ἅπαξ παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικανδ. Θηρ. 204. — ὅθεν, Ταρτάρειος, εία, ειον. Τοῦ Ταρτάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταρτάρου ὤν, καὶ Ταρτάριος, ία, ιον.

Ταρτήσιος, ία, ιον, καὶ Ταρτησίς, ὅρα Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσός.

Ταρτησσός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἱσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύω στομίων τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὅσοι συνεχῶς ἔπλεον εἰς τὴν χώραν ταύτην χάριν ἐμπορείας· ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφ. Θαρσεῖς καλουμένη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγομένη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Ἀρτεμ. παρ' Ἡροδ. 1, 163. θηλυκ. παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337. — 2) Ταρτησσός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, τανῦν Γουαδαλκουϊβίρου. Στράβ. — Ἐλογίζετο δὲ ὁ Ταρτησσὸς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμὰς τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ. ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου καταβασις· ἐνταῦθα ἐτίθετο ἡ κατοικία τῶν Γιγάντων, τῶν Γραίων, Γοργόνων, Ἀριμασπῶν καὶ ἄλλων μυθολογουμένων Τερατῶν. — ὅθεν, Ταρτησσίος, ία, ιον. Τῆς Ταρτησσοῦ ἢ ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. Ταρτήσσιος, ὁ κάτοικ. Ταρτησσία μύραινα, μυθολογουμένη τις τεραστώδης μύραινα, ἡ κατὰ ἄλλην μυθώδη διήγησιν· συνελθοῦσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἐχίδνης ἐγέννησε φθοροποιούς τινας νεοσσοὺς οἵτινες ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰχθῦς. Ἀριστοφ. Βατρ. 475. — Ταρτησσίς, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησσὸν χώρα ἐκτεινομένη παραθαλασσίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄρος Οἴτην, κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Φαρύγαι κληθεῖσα. Ἰλ. Β', 533.

Ταοκοί, οἱ· Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 1069.

Τάττα, ἡ. Λίμνη ἁλατώδης τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ κρυσταλλόῃ πάντα ὅσα ἤγγιζον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ιβ.

Ταϋγέτη, ἡ. Ἰωνικ. Τηϋγέτη Θυγατηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα. Ἀπολλ. γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 52. συγκατεριθμεῖτο δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταύγετον, τό. Ἰωνικ. Τηΰγετον, Taygetus. Ἐπίσημον ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ ἀπολήγουσαν διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἕως τῆς θαλάσσης· ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τάλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαιτῶντο διάφορα ἀ-

γρια θηρία· τανῦν ὄρος τῆς Μάνης ἡ Πε ταδάκτυλος. Πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδετρ. Ἡροδ. 4, 146. Στράβ. τὰ Ταΰγετα Πλούτρ. καὶ ὁ Ταΰγετος, Λουκ. Ἱκαρομ. 19.

Ταυλάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται ἡ Παλαίστρα. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 153. Δημ.

Ταύρη, ἡ. = Ταυρική. Ἀνθολγ.

Ταυρικός, ή, όν. Τῶν Ταύρων ἢ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡροδτ. Ὅθεν ἡ Ταυρική, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιωτίδος λίμνης καὶ τοῦ Καρκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον· τανῦν Ταυρία ἢ Κριμμαία. Ἡροδτ. 4, 99. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Τὰ Ταυρικὰ οὔρεα, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡροδτ. 4, 3.

Ταυρική, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρόσφερον θυσίας ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Ἡροδτ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφέρθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰφιγένεια θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦσα ἐν αὐτῷ ὡς ἱέρεια.

Ταυρινοί, οἱ Taurini. Ἔθνος μάχιμον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτόθι Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum. (Τουρῖνον) κληθεῖσαν. Στράβ. Ταυρῖνοι, οἱ, παρὰ Πολυβ. κατ' Ἀππιαν. ἦσαν οὗτοι ἀνέκαθεν τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἔτι παρὰ Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 448. καὶ Σουϊδ. ἐν λεξ. Ταυρ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐθυσίαζεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέρον αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἔπλαττον ὡς ἐγχώριον θεὰν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος. Ἡροδτ. 4, 99. Στράβ. πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἔτι ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διεγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν Σκυθικῶν τούτων λαῶν, οἵτινες καὶ ἕως τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἔμενον ἀείποτε ἀκοινώνητοι μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχώρων λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου παριστανομένου ἐπ' ὅτε μὲ κέρατα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τέκνου τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύγωσι τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διόδρ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταύρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὠραῖα μάρμαρα, ὕστερον κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. τανῦν Taormina. Στράβ. — Ὅθεν, Ταυρομένιος, ία, ιον. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὤν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ, παραβλ. Νάξος.

Ταυροπάρθενος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὡς ἀρπαγείσης ὑπό τινος ταύρου ἐκ Φοινίκης, ἔτι δὲ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Λυκοφρ. 1232. Λουκ. Ἐνάλ. διαλ.

Ταυροπόλιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας. Στράβ.

Ταυροπόλις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ ὡς ἐγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἐπρόσφερον εἰς αὐτὴν θυσίας ταύρων, ἢ τελευταῖον διότι ἐφόνευσε τὸ θαλάσσιον τέρας ὁ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Ἱππόλυτον. Σοφ. Αἴας. 172. Σουϊδ. εἰς Λεξ. Ταυροπ.

Ταῦρος, ὁ. = Τάλως. Ὁ φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης, Ἀπολδ. α', 9, 26. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. 224. — 2) Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. α', 9, 9. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, εἶτα ἀνατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀπ' ὅπου τοῦ λοιποῦ χωρίζεται εἰς τὸ ἰδίως ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀντίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύω μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· συνήθως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταῦρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὀρεινὸς τόπος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπί τι μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μόνης τῆς σειρᾶς ἐκείνης τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα περιέχουσιν ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίαν χώραν· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ταύρου παρὰ Στραβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φερόμεναι ὀλιγώτερον ὑψηλαὶ συνέχειαι ὀρέων, καὶ ἄλλοι κλῶνες ὅτοι ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτειοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. παραβλ. Πτολ. ε', 8. Πολυβ. δ', 48. Στέφ. Βυζ. Διάφοροι κλῶνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνοματίας. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· τανῦν Capo di Crosa. Διόδρ. Σικ.

Ταυροσθένης, ους, ὁ. Νικητής τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Αἰλ. ποικ. ἰς. θ'. 2.

Ταυροσκύθαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρριαν.

Ταυροφάγος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολτ. εἴτε διότι ἐπροσφέρετο εἰς αὐτῷ ὡς θυσία εἰς ταῦρος, ἢ διότι οἱ νικῶντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνα: ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἕνα Ταῦρον. Σουϊδ. Πρὸ Ἀριστοφ. Βάτρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ποιητὴς Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους; ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λίνδῳ, ὡς φονεύσας ποτὲ αὐτόθι τὸν ταῦρον ἑνὸς γεωργοῦ, Θεοκρ. Εἰδ. ιζ'. Πινδ.

Ταύχειρα, τά. Teuchira. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· τανῦν Τολομέτα ἢ Τεύκηρα. Ἡροδτ. 4, 171.

Ταφιαστός, ὁ. Ὄρος τῆς Κελυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ. (υυ-) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλητέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφο· ἦταν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλασσοπόροι καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολλ. ἐκλήθησαν οὗτοι Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅρα Τηλεβόαι.

Τάφιος, ία, ιον. Τῆς Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήσου Τάφου ὤν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἱππόθοης ὁ κατοικήτας τὴν νῆσον Τάφον. Ἀπολδ. β', 4, 4. τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πτερέλαος.

Τάφος, ἡ. (ᾰ) Ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβόαι καλουμένων· τανῦν Μεγανῆσι κατὰ Dodiwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολδ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφιοῦς, οὕτος, ἐνθα πρότερον Ταφιοῦσσα ἐκαλεῖτο.

Τάφραι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ἰσθμοῦ· τανῦν Περεκόπη. Στέφ. Βυζ. ἡ Τάφος, Πτολμ.

Τάφιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κατοικῶν πεοὶ τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ

Ταχομψώ, οῦς, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡροδτ. 2, 29. παρὰ Πτολμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεταχομψὼ πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Ταχεμψώ, Τακομφὸς καὶ Χομψώ. Κατὰ Mannert· τανῦν Δεραρ, ἡ πόλις· κατὰ δὲ Heeren ἔστι πιθαν. ἡ νῦν νῆσος Κελαπτχέ.

Ταχώς, ώ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου τούτου κινήσας μίαν ἐπανάστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκέλευσεν εἰς βοήθειαν τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ἕνα στράτευμα μισθωτῶν Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ἐπολέμει εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτενεβόν, ἐδίωξαν ὅλως ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχώ, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐδιωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἰλ.

Τέανον, τό. καὶ Τεανόν, Ἀπουλον, Teannin Apulorum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· τανῦν Teamo. Στράβ. — 2) — Τὸ Σιδικηνόν, Teanum Sidicinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν στρατιωτῶν της, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Tiano. Στράβ. — Ὅθεν, Τεανίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Τέαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον. Ἡροδτ. 4, 89.

Τεατέα, ἡ. Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεταίᾳ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Chieti. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'. Πλιν.

Τέβερις, ὁ. = Τίβερις. Στέφ. Βυζ.

Τέβρος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. γ', 10, 1. Σεβρός, παρὰ Παυσ. γ', 15.

Τεγέα, ἡ. Ἴωνε. Τεγέη. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τὴν ὁποίας ἀντεφέρετο ἀείποτε περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν ὡς ἱέρειαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πᾶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· τανῦν ἐρείπια Πελαιὸν Ἐπιτκόπι καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Θουκ.

Τέγεα, ἡ, παρα Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὅθεν Τεγεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡροδτ. — Ἡ Τεγεᾶτις, ιδος, μετά ἡ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περιοχή τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεᾶτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων, Ἡροδτ.

Τεγεάτης. ου, ὁ. (ᾱ) Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η'. 5.

Τεγεσταῖοι, οἱ. ταὐτ. τῷ Τεργεσταῖοι, κατὰ μεταθεσ. Διον. Περ. 382.

Τέγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Λευκτρων, μ' ἕνα ναόν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρων ὅτι ἐγεννήθη ὁ θεός οὗτος. Στέφ. Βυζ. Τεγύραι, αἱ. Πλουτρ.

Τεγυρεῖος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου τὰ ὁποῖα οὗτως εἶχεν εἰς τὴν Τεγυρᾶν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλουτρ. Πελοπ. 3.

Τεγυριος, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θράκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, δοὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱόν τοῦ Ἴσμαρον· μετὰ θάνατον δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου· Ἀπολλόδ. γ', 15, 4.

Τεθρώνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 8, 33. Τιθρώνιον, Παυσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαριτοῦς ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλόδ. γ', 6, 7. προειπὼν περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ἐν σπαργάνοις ὄντος. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθεὶς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπαιτέλαβεν αὖθις τὴν ἀιδρικὴν φύσιν τοῦ· ἰδὼν δέ ποτε τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λουομένην ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατά τινας ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς τυφλωσεώς του ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προμηνύῃ τὰ μέλλοντα, ζήσας ἐξ ἡλικίας ἀνθρώπου. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 492. Ἀπολλόδ Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις καὶ αὕτη· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν εὑρίσκετο ἓν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλούτρ. παρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. β'.

Τεῖσπης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ σύζυγος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 11.

Τείχιον, τό. πολίχνη τῆς Αἰτωλίας, Θουκ. γ', 96. ἄλλως Τεῖχιον.

Τειχιόεις, όεντος, ὁ. συνῆρμ. Τειχιοῦς, οῦντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιοῦσσα, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. η', 26. (κυρ. Ἐπιθετ. τειχιόεσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τεῖχος, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Τελαμώνιος Αἴας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παρόκοιτιν γεννήσας μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσάκην. Σοφ. Αἴ. 210. 331.

Τέκμων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Τεκτόσαγες, οἱ. Ἐθνικ. Τεκτόσαγες. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Γαλλογραικίας. Στράβ.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Αἰγίνης διὰ τὸν πραχθέντα φόνον τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φώκου, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἴαντα· ἦν δὲ ὁ Τελεμὼν οὗτος εἰς τῶν ἡρώων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐκστρατεύσας καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τῶν πράξεών του τὴν νέαν Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 293. Πινδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλόδ. γ', 13. 6. — 2) Πόλις μεταλιμένα τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· τανῦν Telamone Πολυβ. β', 27. Διοδρ. Σικ.

Τελαμωνιάδης, ου, ὁ. Δωρικ. Τελαμωνιάδας (υυ-υυ-) Τίὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 623. καὶ ὁ Τεῦκρος. Πινδ.

Τελαμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὤν. ὁ Τελαμώνιος, οὕτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἰαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β. 523.

Τελέας, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἀθηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ, 1068.

Τελέδαμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Τελέδημος. Ἀργεῖός τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Τελέθριον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχαλίας. Στράβ.

Τέλειος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον τοῦ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παυσ. Ἀρ. η', 39.

Τελέοντες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Αἰγικορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πιθανοτερ. ταὐτ. τῷ οἱ ἐν τέλει ὄντες, παρ' Ἡροδτ. Γελέοντες, ὅπερ ὄρα.

Τελέσαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡροδτ. 3, 143.

Τελεσιώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.

Τελεσιάδας, α, ὁ. (ᾱ) Θηβαῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἴσθ. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος, ὁ. Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.

Τελεσίλλα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπιάδ. καὶ δείξασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὁπλισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἄργους καὶ παραταχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὅτε οὗτος ἐμελλεν ὡς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελεσίλλας ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δὲ ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλόδ, γ', 5. Πλουτρ.

Τελέστας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Τελέτης. Τίὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολλόδ. γ', 12. 5. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Πλούτάρ. εἰς Ἀλεξ. διθυραμβικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀνδρτ. σλ. 611.

Τελευτεγόρας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β'. 7, 8.

Τελεύτας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Σοφκλ. Αἴλ. 210.

Τελευτίας, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γενναιοτερων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενοφ.

Τελέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ, Ἴων. 1579. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Τελέων, οντος, παρ' Ἡροδτ. ὅπερ ὄρα. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72.

Τέλης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Τελλῆναι, αἱ, Tellena. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πρωίμως ἤδη καταστραφεῖσα. Στράβ. καὶ, ἡ Τελλήνη, Διόν. Ἁλ.

Τελλιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίὸς τοῦ Τελλίου, πληθετ. οἱ Τελλιάδαι, περίφημος γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδτ. 9, 37.

Τελλίας, ου, Ἰωνικ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἤλιδος διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἐξακόσιοι οἱ ὁρισοι ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ἡροδτ. 8, 27.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον ἄνθρωπον, ὅστις ζήσας ἀείποτε εὐτυχῶς ἐν τῇ μερίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ πολεμήσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἔνδοξον θάνατον ταφεὶς διὰ δημοσίου δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 1, 30. Λουκ. Ἐπισκ. 10.

Τελμισσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Λυκίας. Στράβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡρόδτ.

Τελμισσίς, ίδος, ἡ (ῑ). Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως, Τελμισσοῦ, Στράβ.

Τελμισσός καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Κικερ. ἐν αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μὲ λιμένα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάντεις. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολύβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 27. ἄλλως Τερμησσὸς καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ρέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης. Αἴλ. ποικ. ἱστ. β', 33. (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβλ. ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις εὑρηται παρ' Ἡροδτ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρφ. Τελμισσος.)

Τελμισσός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς Καρίαν ἔκτισεν αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμήσσιος. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεῶται.

Τελφοῦσα, ἡ, = Τιλφοῦσα, ὅπερ ὄρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τελφούσιος, ὅπερ ὄρα.

Τέλφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάδοντος ποταμοῦ. Πολύβ. Θέλπουσα, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Τέλφουσα παρὰ Διοδ. Σικ.

Τελφούσιον, το, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὄρα.

Τελχίν, ίνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐροπος, ὁ φοιεύσας μετὰ τοῦ Θελξίονος δολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2)

Πατὴρ τοῦ Ἄπιος βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Παυσ. β', 5.

Τελχῖνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ιδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάσσης, οἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφήσαντες αὐτὴν μετέβησαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες, μετερχόμενοι διαφόρους μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 472. ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη πρότερον ἡ νῆσος Ῥόδος Τελχινίς. πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνας γνῶσίν των. Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Δῆλ. 31.

Τελχινίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ῥόδου. Στράβ.

Τεμαθίας, ὁ. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πλουτ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (ι) Ἄκρα τις πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἢ μᾶλλον ἓν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὕστερον ἡ Νέα πόλις, μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τεμενίτου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενῖτις, ίδος, ἡ, ἄκρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ'. 3.

Τεμέση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναφερομένη παρ' Ὁμηρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὀμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἐξηγητ. ὑπῆρχον δύο πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Ταμασὸς κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὀμ. Ἰλ. Α, 20 21. ἀναφερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὑστερον Τέμψα καὶ Τεμπσα καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Αὐσόνων, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὁμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμικες, οἱ. Ἔνικ. Τέμμιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βοιωτοί. Ἀριστφ. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τά, συνῆρμ. Τέμπη. Εὐρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος 40 σταδίων μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· περὶξ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν δύο ὀρέων εὑρίσκονται πλάτανοι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαθιστῶντα τὴν θέαν της χαριεστάτην· περίφημα πρὸ πάντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· τανῦν Μπαμπᾶς. Ἡροδ. 7, 173. Αἰλ. ποικ. ἱστ. γ'. (Τέμπος, τό, αἰολικ. = Τεμενος, ἄλσος, κληθέντα οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον κεκαλυμμένα ὑπὸ δάσεων. Σουΐδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέση.

Τενάγων, οντος, ὁ (α). Βάκτριός τις, παρ' Αἰσχ. Περ. 304.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τενεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στράβ. — καὶ Τεγεατικός, ή, όν, τῆς Τενέας ἢ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἡ Τενεατικὴ πύλη, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Παυσ. β', 5.

Τενέας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, τανῦν Tinia. Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωάδος, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λευκοφρυς καλουμένη, ὕστερον δὲ Τένεδος ἀπὸ τοῦ Τέννου υἱοῦ τοῦ Κύκνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θρᾴκης, ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον· τανῦν Τένεδος. Ὀμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενέδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολικ. ἀντὶ Τένης. Τὶς τοῦ Κύκνου βασιλέως τῶν Κιλωνῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐθυτήτατου, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητρυιᾶς του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Τένεδον, ὅπου ἐβασίλευσεν ἐν ἰδίοις βασίλειον καλέσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν νῆσον ταύτην Τένεδον, πρότερον Λευκοφρυν λεγομένην καὶ τιμηθεὶς ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων. Παυσ. 1, 14. Κον. Κατὰ Διοδ. Σικ. πρῶτος ὁ Τένης οὗτος κατῴκισε τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὖσαν ἀνθρώπων, πιθαν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρώων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὰ τοῦ νν, παρὰ Πλουτ. Στρίβ. καὶ Διοδ. Σικ. ε', 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαΐδι χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια καὶ ἐξαιρετ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἴσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρηται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ· τανῦν Δενδεράχ. Στράβ. καὶ

Τεντυρίς, ίδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τέραμβος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐσίρου καὶ τῆς νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὅστις ψίλλων μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν ποιμενικῶν αὐλῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανεὶς μέχρι τέλους ἀπειθὴς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κάνθαρον κεράμβυκα καλούμενον. Ἀντ. Διβ. 22.

Τεργέστη, ἡ, καὶ Τεργέσται, αἱ. Κώμη ὕστερον δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον κατασταθεῖσα ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαϊκή. Τανῦν Τεργέστη, Trieste. Στράβ. Τὸ Τέργεστον, παρὰ Πτολ. καὶ τὰ Τέργεστα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Τεργεσταῖοι, οἱ κάτοικ. κατὰ μετάθεσ. Τεγεστραῖοι, Διον. Περ.

Τερεντιανός, ὁ. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Τερέντιος, Ἀφρικανός, Terentius Afer. Περίφημος ποιητὴς Κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην, χρηματίσας μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ ἀποθανὼν εἰς ἓν ναυάγιον ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου· σώζονται δὲ ἓξ κωμικὰ δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὁποῖα οὗτος συνέταξε μιμηθεὶς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι, σελ. 43.

Τερεδών, ὀνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, πιθαν. ἐν τῇ Χαλδαϊκῇ χώρᾳ. Διον. Περ. 982. Πτολ. ε', 20. — 2) Λυκηγριάτις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμ. 1181. Τερήδων, ονος, ἐν ἀρχ. Ἐπιθ.

Τέρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κατω Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν· τανῦν Amantea. Στράβ. — ὅθεν, Τεριναῖος, αία, αῖον, τῆς Τερίνης ἢ ἐκ Τερίνης ὤν. Ὁ Τεριναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Τέριναν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibonensis. Θουκ. στ', 104.

Τέρμερα, τά. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας· κατὰ Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ· ὁ δὲ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν, Τερμερεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμέρων. Ἡροδ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ, κείμενον πλησίον τῆς Μύνδου ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τέρμερου ἢ ἐκ τοῦ Τερμέρου ὤν. Τὸ Τερμέριον κακόν, ἐν παροιμ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακόν, δεινὸν τὸ ὁποῖον ἐπισύρει τις εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας ἐνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλουτρ. ἀπὸ τινος ληστοῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἢ κατὰ Σουΐδ. ἀπὸ τῆς πόλεως Τερμέρας ἔνθα διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ καὶ πειραται. Πλουτρ. Θησ.

Τέρμερος, ὁ. Περιβόητος ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις συντρίβων ἀτιλεῶς τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν διαβαινόντων ἐφόνευεν αὐτοὺς, ἕως ὅτου ἐφονεύθη καὶ οὗτος μὲ τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλούτρ. Θησ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμισσός. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πολεμικοί, διαμείναντες πολὺν χρόνον ἐλεύθεροι πάσης ξένης δυναστείας· ταύτης σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια πλησίον τοῦ τῶν ὄρους Σχισιέτ. — διὰ τοῦ η εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Διον. Περ. 859. Τερμισός, παρὰ Σουΐδ. καὶ Τελμισσός, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 28 — ὅθεν, Τερμησσεύς, ὁ κάτοικ. τῆς Τερμισσοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ι) Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπεδόνος, ὕστερον δὲ Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἡροδ. 1, 173. Παυσ. α', 19. ἔτι ὠνομάζοντο οἱ Λύκιοι καὶ μετὰ ταῦτα Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ τέρμιος)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδινίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόρνου, τανῦν Fiume d'Aragonese.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν Ῥωμαίων, εἰσαχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ καὶ λατρευομένη ὡς ἔφορος τῶν συνόρων καὶ ἀσφαλείας πάσης ἰδιοκτησίας τῶν παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. β', 9. Πλούτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου αἱ Μελῳδίαι Λεσβιαὶ καλούμεναι ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολὺν χρόνον ὡς πρωτότυπον τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐπρόσθετεν ἄλλας τρεῖς χορδὰς εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μόνον συνεστάμενης, καὶ ὅτι ἐφήρμοσεν μουσικὰ σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλοντο τὰ ποιήματα

Τέρεινα, ἡ, = Τέρινα, ὅπερ ὄρα.

τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔψαλλον τὰς ᾠδὰς τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια. Πλουτ. Στράβ. ιγ'. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίος τοῦ Τερπίου, ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 330.

Τερψίας, α, ὁ (ῑ). Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐκ Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψικράτη, ἡ (ᾱ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύοπα. Ἀπολδρ. 7, 8.

Τερψιχόρα, Ἰωνικ. Τερψιχόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διος καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ὕστερον περιστανομένη ὡς ἔφορος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ ᾀσμάτων. Ἡσ. Θεογ. 78. Πλατ. Φαιδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (ῑ) Μαθητής τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. Πλάτ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες οἵτινες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰσήγαγον τὴν Ὀλιγαρχικήν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. η', 94. Δημ.

Τετρόμνηστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνύσου Σιδώνιος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττική. Χώρα τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Ἀθηνῶν περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόην, Μαραθῶνα, Πριβάλιθον καὶ Τρικόρυθον, τὰς ὁποίας παλαιόθεν συνῴκισεν ὁ Ξοῦθος ἔχων αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81. Στράβ. — 2) ἡ Δωρική. Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὸν Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον καὶ Κυτίνιον. Στράβ. θ'. — 3) Τετρόπολις τῆς Συρίας, ἐπαρχία τῆς Συρίας ἥτις καὶ Σελευκὶς μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σιλεύκειαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, ταυτὸν Ἰγγεσοῦ μὲ πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Πολυβ. Πτολ. ε, 7.

Τεύγλουσσα, ἡ, ὅρα Τεύτλουσσα.

Τευθέα, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἥτις κατὰ Στράβ. ἐνωθὴ ὕστερον μετὰ τῆς Δύμης· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τευθίδα, Παυσ. η', 27.

Τευθέας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, ὅρα Τευθέα.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος. Ξενφ. Ἀναβ. β', 1, 3. παρβλ. καὶ Ἑλλ. γ', 16. — ὅθεν, τὸ Τευθραντος ἄστυ, Αἰτχ. Ἱκετ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς Μυσίας περὶ τὸν Καΐκον ποταμὸν μεταξὺ Ἐλαίας καὶ Περγάμου. Ἡροδ. 2, 10. Ἀπολδρ. β', 7, 4. Ξενφ. καὶ, τὸ Τεύθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ. 9, 107. (Τευθρεία, παρὰ Φιλοστρ. Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθολ. τεμ. β, 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίος τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 13.

Τεύθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Αὐγὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, νιοθέτησεν αὐτὴν ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύσας μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἀπολδρ. β', 7, 4. Παυσ. η', 4, Ἡγίν. μύθ. 99. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανίς, ὅπερ ὅρα. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνησίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Παυσ. τανῦν Κολοκυθιά.

Τευκρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἡ ἐκ τοῦ Τεύκρου οὖσα. ἡ Τευκρὶς γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρωάδος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, συνηθῶς δὲ εἰλῆπται τὸ Τευκρὶς ταύτ. μὲ τὸ Τρωάς. Ἡροδ. 2, 118. Αἰσχ. Ἀγ. 113.

Τευκροί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνηθ. ἀντὶ τοῦ Τρῶες. Ἡροδ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τεῦκροι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 231. Ἀπολδρ. γ', 12, 1. Στράβ. κατὰ Στεφ. Βυζ. εἰλῆπται τὸ Τευκροὶ ὀξυτον. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Τίος τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολδρ. γ', 12, 1, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρωάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν φεύγοντα Δάρδανον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον ὅλου τοῦ βασιλείου. Διοδρ. Σικ. δ', 77. — 2) Τίος τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σελαμῖνα, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφήμου Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 266. μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἄριστος τοξότης μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἰλ. Ν. 91. Ο, 441 μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδιώχθη αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του διὰ μ' ἐκδικηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴαντος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἐν μέρος αὐτῆς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ. Νεμ. 4, 76. Αἰσχ. Περ. 896. Ἰσοκρ. Εὐαγ. Κατὰ Παυσ. η', 15, 3. εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖ ὁ Τελαμὼν ὅτε ὁ Τεῦκρος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμησός καὶ Τευμησσός, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὁμ. Ἤμν. εἰς Ἀπολ 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, πιθαν. = Ὄπατον. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Τευμήσσιος, ία, ιον. Τοῦ Τευμησσοῦ ἡ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὤν. Ἡ Τευμησία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἔπεμψεν ὡς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Παυσ. (δι' ἑνὸς σ ἐστὶν ἀρχαιοτρ. γραφ, ὡς παρ' Ὁμ. Εὐρπ. Παλαιφ. διὰ δὲ δύο σσ, παρὰ Στράβ. Στεφ. Βυζ. Παυσ. παραβλ. Fischer εἰς Παλαίφτ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δακίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσιλβανίᾳ. Πτολ. γ', 8.

Τευρνία καὶ Τεουρνία, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δρανοῦ ποταμοῦ, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ταυτὸν Lurnfeld. Πτολ. β'. 14.

Τευταμίας, ου, ὁ. (-υυ-) Βασιλεὺς τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀκρίσιον. Ἀπολδρ. β', 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (-υυ-) Τίὸς τοῦ Τευταμίου, ὁ Πελασγὸς Λῆθος, Ὁμ. Ἰλ. Β'. 843.

Τευτίαπλος, ὁ. Ἠλεῖός τις παρὰ Θουκ. γ'. 29.

Τεύτλουσσα, ἡ. (Τεύτλουσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Ῥόδου. Θουκ. η'. 41. Στέφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ τεῦτλον, τό. Ἀττ. ἀντὶ σεῦτλον, ὅθεν Τευτλόεσσα, συνῃρμ. Τεύτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθέαν πλησίον τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ περιλαμβάνοντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ.

Τέως, Γενικ. ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μὲ λιμένα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου, ταυτὸν ἐρείπια Βοδρούμ καλούμενα Ἡροδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Τηΐος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Τηθύς, ύος, ἡ (--) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πολλότατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποταμίων θεῶν καὶ Ὠκεανίδων. Εἰς ταύτην ἐνεπιστεύθη ἡ Ῥέα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ἀπολδρ. α, 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθὺς μήτηρ τοῦ Φόρκυος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. (πιθαν. ἐκ τοῦ τήθη, ὡς τὰ πίντα τηθεύουσα καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτίζοντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας, πιθαν. καταγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, οἵτινες πρωΐμως ἤδη κυριεύσαντες τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατῴκησαν ἐπ' αὐτῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβόωνα. Κατὰ Ἀπολδρ. β', 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἄποικοι τῆς πόλεως τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου ὅστις τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη ἢ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τῆλε βοᾶν, κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α, ὁ. Ἔκγονος τοῦ Αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. Στράβ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ παρὰ Πλουτρ. Ἀρσανίας· κατὰ Rennel ὁ νῦν Ἀκσού. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 4, 3.

Τηλεβοῖς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μέρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ.

Τελεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φάρεως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρσίλοχον. Παυσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μονομαχήσας μετ' αὐτῶν. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰὼ ὅτε αὕτη ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολδρ. β', 1, 3. κατὰ Σχολστ. Εὐρ. Ὀρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός αὐτοῦ καὶ φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσέα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην

εἰς γυναῖκα. Ἡσ. Θεογ. 1014. Λουκ. Κατὰ δὲ Εὐστθ. εἰς Ὀδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τουσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεκλέης, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων ἐκ Θράκης. Ἀπολ Ῥοδ. Α, 1040.

Τηλεκλείδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικὸς Ἑλλην τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ἐξ Κωμικὰ δράματα παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 499.

Τήλεκλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρχελάου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, βρέφος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 447. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπεφάσισε κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος τρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ γέροντος Μέντορος. Φθάσας εἰς τὴν Σπάρτην ἐπληροφορήθη ἤδη παρὰ τοῦ Μενελάου τὴν εἰς Ἰθακην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός του, δι' ὃ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανελθῃ, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου, ἠΐδε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 260. Ὀδ. Χ, 89. 98. 142. Κατά τινας ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Ναυσικάαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Περσέπτολιν. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου. (ἐπιθετ. τηλεμάχος, ὁ μακρὰν μαχόμενος, κατ' Εὐσταθ. ἐκλήθη οὕτως ὁ Τελέμαχος ὡς γεννηθεὶς κατ' ὃν χρόνον ὁ πατὴρ του ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τήλεμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος οἰωνοσκόπος, ὅστις ζῶν μεταξὺ τῶν Κυκλώπων προεμήνυσεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509. Θεοκρτ.

Τηλέπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Φ, 318. ἔκδ. Οὐολφ. ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 82 εὕρηται ἐπίθετ. Τηλέπυλος Λαιστρυγονίη, παρβλ. Εὐσταθ. αὐτόθ.

Τηλεφάνης, ους, ὁ (α) Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλέφασσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱὸν αὐτῆς Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην. Ἀπολδρ. γ', 1, 1. Κατὰ Μοσχ. Εἰδ. β', 42. ὑπῆρχεν ἡ Τηλέφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη.

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ι) Τιὸς τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 519.

Τήλεφος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκοῦ βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κεκρυμμένον ὁ πάππος του εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέθηκεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου· ὅπου λέγεται ὅτι ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Αὐγὴν τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην ἔδωκεν ὁ πατήρ της εἰς τὸν Ναύπλιον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ξένην γῆν, φερθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτόθι βασιλεύων Τεύθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τήλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρός του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Πινδ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολδρ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες ἐστράτευον κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τήλεφος πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὕστερον δὲ ἐλθὼν, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς τὸ Ἄργος λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπιθέσεως ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ δόρατος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προξενηθείσης πληγῆς του. Διοτ. Λουκ. Νιγρ. 52. ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννησεν ὁ Τήλεφος τὸν Εὐρύπολον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς Ἥρως ἔχων ἐν ἴδιον ἱερὸν ἄλσος ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, Τηλέφου ἄλσος καλούμενον. Παυσ. καὶ Τηλέφου ἑστία, Ἀπολδρ. α, 8, 6 (Τήλεφος, κατ' Ἀπολδρ. ἀπὸ τοῦ ἔλαφος καὶ θηλή, ὡς θηλασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἐλάφου, παραβλ. Heyne. σελ. 461.)

Τηλίνης, ους, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος. Ἡροδτ. 7, 153.

Τῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατέσκευαζον τὸ πάλαι ἀξιόλογα μύρα πρὸς ἀλοιφὴν· ταυτὴν Πισκοπία. Ἡροδτ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικ.

Τῆλυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβαρίδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν. Ἡροδτ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ι) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν συστήσαντες τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἡροδτ. 8, 138. — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τημένιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Στράβ. Τημενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Τήμενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παίδων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμην Τημένιον ἐν Ἀργολίδι. Ἀπολδρ. β', 8, 2. Πλάτ. Νομ Παυσ. β', 28.

Τῆμνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, ταυτὸν Μεριμέν. Ἡροδτ. 1, 149. Ξενφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ.

Τῆνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἀνδρου, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀφθόνους καρποὺς καὶ ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἐν ἱερὸν δάσος αὐτοῦ. Ταυτὸν Τῆνος. Αἰσχ. Πέρσ. 883. Ἡροδτ. — ὅθεν, Τήνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 4. 33.

Τήραιος, ὁ. Βασιλεύς τις τοῦ Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 16.

Τήρεια, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρείης ὄρος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύκλω.)

Τηρεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἐξέκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἄτοπον πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκνη μαθοῦσα τὸ συμβὰν τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου της, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα της Ἴτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τοῦ Τηρέως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐργισθεὶς οὗτος καὶ καταδιώκων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκνη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ιβ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύθησαν τὴν μυθοῖδη ταύτην διήγησιν ὡς ὕλην διαφόρων δραματικῶν παραστάσεών των.

Τήρης, εω, καὶ ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 29. Ξενφ. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γενκ. εω, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ ους, Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 1.)

Τηρίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων· ταυτὸν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.

Τηρίβαζος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 4. ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τιριβαζος.

Τηριδάη, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην. Ἀπολδρ. γ', 11.

Τηριδάτας, α, ὁ (α) Πεισίδης τις παρὰ Λουκ.

Τηριδάτης, ου, ὁ (α) Εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Τήριλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ..

Τηΰγετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ταΰγετον, ὅπερ ὄρα.

Τιανός, ὁ, ὅρα Τῖον.

Τιαραντός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Σύλ ποταμὸς ἐν τῇ ἀντικῇ Βλαχίᾳ. Ἡροδτ. 4, 48.

Τιάσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμός. Παυσ. Λακ. 18. Ἡσύχ.

Τιβαρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν· ἔτι ἡ Τιβαρηνῶν παραλία. Στράβ.

Τιβαρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τιβαρηνίας ἡ εἰς τοὺς Τιβαρηνοὺς ἀνήκουσα, ἡ Τιβαρηνὶς γαῖα = Τιβαρηνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1015.

Τιβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνησχολοῦντο εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἓν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδτ. 3, 94. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 377. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ.

Τιβεριάς, άδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέθ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα. Στέφ. Βυζ.

Τιβεριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολμ.

Τιβέριος καὶ **Τιβήριος**, ὁ, Tiberius. Τιὸς θετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς

τὴν Ῥώμην τὸ 711 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἡ βασιλεία τοῦ ὁποίου διήρκησε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαιρέτως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ ε εὑρηται παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ η παρὰ Λουκ. Στράβ. καὶ ἐν Ἀνθολγ.)

Τίβερις, ιδος, ὁ, καὶ εως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν· ταυτὸν Τίβερις. Στράβ.

Τιβία, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουΐδ.

Τίβιον, τό. Ὄρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τίβιος, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνηθ. τῶν Φρυγῶν, ἐφεξῆς δὲ καὶ ὄνομ. κύρ. τῶν δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.

Τίβισις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταυτὸν Καρὰ Δομ. Ἡροδτ. 4, 49.

Τίβισκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. Πτολ. γ', 7. ἔτι Tisiavus καὶ Tysia καλούμενος, ταυτὸν Τέϊς ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ.

Τίβουρα, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι· Στράβ. καὶ, ἡ Τίβυρις, Στεφ. Βυζ. ταυτὸν, Tivoli· — ὅθεν, Τιβουρτῖνος, ὁ κάτοικ.

Τίγασις, ιδος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλεΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. α', 7, 8.

Τίγγις, ιος καὶ εως, ἡ· Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυρηταν ίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· ταυτὸν Ταγγέρ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τιγράνης, ου, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 62. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου Ξενοφ. Κυρραιδ. γ', 1. — 3) Τιὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, μικρὰν Ἀρμενίαν καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λουκ. Μακρ. — 4) Τιγράνης ὁ δεύτερος, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου ὡς ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Τιγράνου ὡς καθέδρα τοῦ Ἀρμενικοῦ βασιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον ἠρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Σερέδ. Στράβ.

Τίγρης, ητος, καὶ **Τίγρις**, ιδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡροδτ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐτόθι ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται· ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· ταυτὸν καλεῖται ὁ Τίγρις ἀπὸ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου Διόσχλε. — 2) Ἄγνωστός τις ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἄρπις καλούμενος. Ἀπολλ. α', 9, 21. (Τίγρης, ητος, Αἰτκ. -τα, ἔστιν ὁ συνηθ. τυπ. παρ' Ἡροδτ. Ξενοφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρριαν. Τίγρις, Αἰτκ. Τίγριν, εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ. Τίγρις, ιδος, καὶ ιος, Δοτκ. Τίγρι, καὶ παρὰ Διον. Περ. 984. Αἰτκ. Τίγριδα, Ἡροδν. γ', 4. κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐδήλου ἁρμενιστὶ τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐτοῦ ροῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάχιμον, κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Στράβ.

Τίειον, τό, = Τῖον.

Τίθαιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 88.

Τιθόραια, ἡ, = Τιθορέα, ἀρ. θμ. 1, Στέφ. Βυζ.

Τιθορέα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτὸν Βελίτζα. Παυσ. Φωκ. 32, — 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι. Ἡροδτ. 8, 32.

Τίθρας, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο ἄγριοι καὶ κακοήθεις· ὅθεν, Τιθράσιος, ία, ιον, τοῦ Τίθραντος ἢ ἐκ τοῦ δήμου Τίθραντος ὤν· Ἀριστφ. Βατρ. 477. ἔνθα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ' ἀστεϊσμὸν τὰς Γοργόνας Τιθρασίας ἀντὶ Ταρτησσίας.

Τιθραύστης, ου, κλητκ. Τιθραῦστα. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τισσαφέρνην καὶ ἐκλέχθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὕτως ἐβίασε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τιθωνός, ὁ. Τιὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον, ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μεσιτείας δὲ τῆς θεᾶς ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς θανασίας, μὲ τὸ νὰ κατήντησεν εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἡσ Θεογ. 984. Ἀπολλ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολλ. γ', 14, 3, ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου· εἰλήφαι δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν προοιμ. ἐπὶ ἐσχατογήροντος λεγόμενος. Ἀριστφ. Ἀχ. 688. Λουκ. Ἑρμοτ. 50.

Τίκινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλακεντίας, ἀκμάσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων· ταυτὸν Παυία, Pavia. Στράβ.

Τίκινος, ἡ, = Τίκινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ὅστις ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· ταυτὸν Tessino. Στράβ.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας. Θουκ. β', 96. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητός τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρριαν. καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφοῦσα καὶ **Τιλφοῦσσα**, ἡ, Δωρκ. Τιλφῶσσα, καὶ Τελφοῦσα Ὅμ. Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἀλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο τὸ ὄρος Τιλφούσιον ἔνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ 246. Στράβ. — 2) Νύμφη τις ἔφορος τῆς ὁμωνύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. αὐτόθ. — (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβολ. Τελφοῦσα, Ὅμ. Τιλφοῦσα, παρὰ Παυσ. θ', 33 Ὀρθότρ. μέν τοι Τιλφοῦσσα, Ἀπολλ. γ', 7, 3. καὶ Δωρκ. Τιλφῶσσα Πινδ. παρ' Ἀθην. κατὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ Τιλφόεσσα, ἀπὸ τοῦ τίλφη ἀττκ. ἀντὶ σίλφη· παρβλ. Ilgen εἰς Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολλ. 644.)

Τιλφούσιον καὶ **Τιλφούσσιον**, Δωρκ. Τιλφώσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρὰ τὸ αὐτόθι ὁμώνυμον ὄρος· δι' ἑνὸς σ εὕρηται παρὰ Παυσ. Τιλφώσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωσσαῖον, τό, παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουσίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ἡ Κρήνη Τιλφοῦσσα. Στράβ. θ'. Παυσ.

Τιλφούσσιος, ὁ, Δωρκ. Τιλφώσσιος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλφούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτοῦ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. θ'.

Τιλφώσσα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Τιλφοῦσσα.

Τιλφωσσαῖον καὶ **Τιλφώσσιον**, τό· Δωρκ. ἀντὶ Τιλφούσιον.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ Ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, διαφερόμενος παρὰ Κυϊντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 53.

Τιμάγητος, ὁ (α) Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητκ. α. Κάτοικός τις ἐκ Τηγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β', 67. — 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Θεογν. 1025.

Τιμάεσσα, ἡ (α) Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγίδος. Πλουτρ.

Τιμαιθώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθλ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τίμαιος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρου φυσικὰς ἐρεύνας, δοὺς καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του Λοκρούς· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἔτι δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἴδιον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλατ. Τιμ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 837.

Τίμαλκος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πορθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφήν των Ἑλένην. Παυσ. α', 41.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλ. γ', 10 Παυσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ι). Τιὸς τοῦ Τιμάνδρου· καὶ Ἀρσεν. κύρ. Ὅμ. Λακεδαιμονίου τινός, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 32.

Τιμάνδρος, ὁ (ι). Μακεδόντες παρ' Ἀρριαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. α', 29. — 2) Περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰωνκ. Τιμήνωρ. Τιὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (α). Ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ι). Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδρ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ι). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνου. Δημ. Αἰσχν. — 2) Ἀ-

θηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θεαγ. 129. — 2) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρ' Καλλμ. Ἐπ. 11.

Τιμάσαρχος, ὁ Τὶς τρῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ωνος, ὁ (– – υ –). Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ξενφ. Ἀναβ. γ', 1.

Τίμαυον, τό. Ναὸς τοῦ Διομήδους μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Τιμαύου ποταμοῦ. Στραβ.

Τίμαυος, ὁ· Timavus. Ἐπίσημος ποταμός ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐκβαλλει πλησίον τῆς Τεργεστης εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταυῦν Timavo. Στρ/β.

Τιμηγενίδης, εω, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Ἔρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους μήπως φύγωσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ στρατευμα αὐτοῦ. Ἡροδτ. 9, 39.

Τιμήσιος, εως, ὁ. Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἄβδηρα πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡροδτ. 1, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 9. Πλούτ.

Τιμησίθεος, ὁ. Δηλιος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι θέσαντες ἐφόνευσαν ὡς συνωμότας τοῦ Κύλωνος. Ἡροδ. 5, 72. — 2) Τραπεζούντιός τις παρὰ Ξενφ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινίτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Böckh. Πουλυτίμιδας, ὅπερ ὄρα.

Τίμνης, εω, ὁ. Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόδημος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνα, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡροδτ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Τὶς τοῦ Κόνωνος, εἷς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς, ὅτε οὗτοι ἐνωθέντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐπολέμουν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων, ἐνίκησεν τουτους κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκαδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 376 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπάσας τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ κυρεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δι' ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἐγείραντες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχρεώστουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστφ. Πλ. 180. Ξενφ. — 2) Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικός, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προσθέσας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δοὺς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει 19 νόμους ἢ ᾠδὰς ἑξαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθυράμβους καὶ 21 ὕμνους· ἔτι ἀναφέρονται αὐτοῦ τινες Τραγῳδίαι καὶ ἄλλα εἴδη ποιημάτων. Πλευτρ. Ἀθην. Λουκ. Στεφ. Βυζ. — 3) Περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, τιμηθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Λουκ. Ἀρμ. 1.

Τιμόκλεια, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 375.

Τιμοκλῆς, έους, ὁ (ῆος, καὶ έος). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν κωμικῶν δραμάτων, Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ. Λουκ.

Τιμοκράτης, ους, ὁ (ᾱ) Αἰτ. ην καὶ -η. Κορίνθιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β', 85. — 3) Ἀθηναῖός τις, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργινουσαις ναυμαχίαν. Ξενφ. Ἑλλ. α', 7, 3. πιθαν. καὶ παρὰ Θουκ. ε', 19. — 4) Ῥόδιός τις, παρὰ Ξενφ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λουκ. Δημ. 3.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 159.

Τιμόκριτος, ὁ· Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς, παρ' Ἀναξρ. Ἐπ. ιβ'.

Τιμόλαος, ὁ, Δωρκ. Τιμόλας. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. γ', 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἔνθα ἐν τῇ τοῦ Beck. ἐκδ. κεῖται Τιμόλας. — 3) Ὑπομνηματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐκ Λαρίσσης, ἐφαρμόσας εἰς ἕκαστον Ὁμηρικὸν στίχον ἕτερον ἰδικόν του πρὸς πλείονα κατάληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκιῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔτι δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τὴν βαθείας αὐτοῦ συνέσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὁποῖον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὐθις τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐνομιαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐλευθερωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν ἀείποτε με τὸ ὄνομα πατρὸς καὶ σωτῆρος τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγυρίζοντο πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλούτρ. Τιμολ.

Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενφ Ἑλλ. Δημ. κατὰ Πολ. σελ. 1207. — 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀνθολογ.

Τιμονόη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Τιμόνοος, ὁ· Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νέμ. 2, 16.

Τιμόξενος, ὁ· Ἰωνκ. Τιμόξεινος. Στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σκιώνην. Ἡροδτ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β', 33.

Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πίνδ. Ὀλ. 8.

Τιμοφάνης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ Τυραννίαν. Πλούτρ.

Τιμώ, ους, ἡ. Ἱέρεια τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου· Ἡροδτ. 6, 134.

Τίμων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς· παρ' Ἡροδτ. — 2) Τὶς τοῦ Ἐχεκρατίδου Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λέγεται κρίνων μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος τὰ ἤθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βδελυττόμενος τὴν ἤδη ἐπὶ τὰ πρόσω προβαίνουσαν διαφθορὰν αὐτῶν, ἔζη κατὰ μόνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισούμενος ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν Φιλοτόφων. Ἀριστφ. Ὄρν. 1546. Λουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος καὶ ὀπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἱρέσεως ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Τιμῶναξ, ακτος, ὁ. Κυπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατειαν τοῦ Περσου. Ἡρόδ. 7, 98.

Τιμώνιον, τό. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τίον, τό, καὶ Τίος, ἡ· Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταυῦν χωρίον Τίλιος λεγόμενον· Ουάετρ. παρὰ Πτολ. θηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίειον, ἄλλως Τήϊον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Τιανός, ὁ κάτοικ. Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Τιρίβαζος, ὁ, = Τηρίβαζος, ὅπερ ὄρα.

Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης πλησιον τῆς Προποντίδος, ταυῦν Τερίστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.

Τιρυνθιος, ία, ιον. Τῆς Τίρυνθος ἢ ἐκ τῆς Τίρυνθος ὤν· ἡ Τιρυνθία χώρη, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι· Ἡροδτ. καὶ Θουκιδτκ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνθος. Πινδ. Ἡροδτ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα, Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 146.

Τίρυνθος, ἡ (ῑ), = Τίρυνς, Ἡτ. Ἀσπ. 81. ἔνθα ὀρθοτρ. ἀναγινώσκετ. κατὰ Γεικ. Τίρυνθος πτολίεθρον. παρβλ. Heinr. εἰς τὴν λέξ. Τίρυνς.

Τίρυνς, θος, ἡ (ῑ) Tiryntha, Πλίν. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος ἀπέχουσα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Προίτου καὶ τοῦ Περσέως, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωϊμῶς ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐσώζοντο μόλις ἔτι τὰ κολοσθιαῖα αὐτῆς τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡροδτ. 6, 77. Παυσ. η', 27.

Τίρυνς, θος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἄργου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παυσ.

Τισαῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, Πολύβ. κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 563. Τισαίη ἄκρη, ἀκρωτήριον αὐτόθι.

Τισαμενός, ὁ. Τὶς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἔτη· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἴωνας καὶ πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφέρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἑνὸς μαντείου. Ἀπολλδρ. β', 8, 2. Παυσ. — 2) Τὶς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡροδτ. 4, 147. — 3) Μάντις τις ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτόθι περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμίδων. Ἡροδτ. 9, 33. — 4) Τραχίνιός τις, παρὰ Θουκ.

Τίσανδρος, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς

Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιαστῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420. (ἐπιπλστ. ὀνομ. ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (-ν-). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηδευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ. Λουκ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Τίς τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. ε', 14.

Τισίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τισιφόνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐριννύων ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 966. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φημιζομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος της. Ἀπολδρ γ', 7, 7.

Τισίφονος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον. Ξενφ. Ἑλλ. 5', 4.

Τισσαφέρνης, ους, ὁ. Πέρτης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὠχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν. Θουκ. η', 5. Ξενφ. Ἀνάβ.

Τίσση, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Randazzo. Πτολμ. Τίσσαι, αἱ· Στέφ. Βυζ.

Τιτακίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Τιτακοῦ. Στεφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύψας εἰς τὴν κώμην Ἀφίδνας. Ἡροδτ. 9, 73.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Πληθτ. Τιτᾶνες, οἱ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. Τιτῆνες. Παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίωνες καλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ Ἑκατοντάριοι, Ἰλ. Ξ, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἓξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολδρ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Διὰ προτροπῆς τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανὸς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς προτέρους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκυρίευσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν νεώτερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες του λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἀφῆκεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδάς του, οἵτινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐκρίθησαν διὰ βοηθείας τῶν Ἑκατογχείρων ὅλους τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Τάρταρον ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός· ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη τῶν λεγομένων Κρονίδων ἀνφέρεται συνήθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρέτ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 616-730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος θέτει ἐν Θεσσαλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄθρυος. Πολλάκις συνεχέοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γίγαντας, ἐσθ' ὅτε δὲ παρεισήγαγον εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρτ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὑρετὰς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. ἡ κατά τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἑνὸς τῶν Κουρητῶν· ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον τῆς συμβάσης μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριδος κατ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης τοῦ παντὸς δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὀρφκ. Ἔμν. 36. ἀναφέρονται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμψύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτρ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τιτὰν εὕρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ὡτανεὶ οἱ τιταίνοντες, ταύτοσήμιτ. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Ἐτυμ. Μεγ. Tendonnes, κατὰ Herm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ

Τιτάνη, ἡ (υυ-), Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ. Π, σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (ᾰ). Κώμη τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἓν ἱερὸν ἐκ κυπαρίσσων ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. β', 11.

Τιτανιάς, άδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ή, όν. Τῶν Τιτάνων ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων καταγόμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰωνκ. Τιτήνιος. Τῶν Τιτάνων ἢ εἰς τοὺς Τιτάνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Τιτιανός, Λουκ.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Τιτηνίς, καὶ πληθτ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμήσαται μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπιθτ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἡ Τιτάνων μάχη, ὅρα Τιτάν.

Τίτανος, ου, ὁ (ῑ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀσβεστώδους αὐτοῦ γῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 735. κατὰ Στράβ. ἔκειτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἄρνης.

Τιταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον Ἐνιῶτας κληθείς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 135. Στρβ. — 2) Ἐπιθτ. τοῦ Λαπίθου Μόψου υἱοῦ τοῦ Ἀμπυκιος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσ. Ἀσπ. 181. Ἀπολ. Ῥοδ, Α, 65.

Τίταρον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν, Τιταρήθεν, Ὀρφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Τιταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιταρών, ῶνος, ἡ, = Τίταρον. Στέφ. Βυζ.

Τιτήν, Τιτήνιος, Τιτηνίς, Ἐπικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. ε. ξ. ὅπερ ὅρα.

Τίτιος, ὁ, Titius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις.

Τίτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν, ἀδελφὸς τοῦ Μάλου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτὲ μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχήν τῆς ἰσχύος του ἔρριψεν πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μέγα λίθον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταῦρον, προχωρῶν δὲ ἔλαβε μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν· ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν „Ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας;“ Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 22;

Τίτος, ὁ, Φλάβιος Οὐεσπασιανός. Τὶς καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 830 ἕως 832 ἔτους ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. πρότερον ἑπτάκις ὑπατεύσας ἐν αὐτῇ· οὗτος καθυπέταξεν ἐξολοκλήρου τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλανθρώπων καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύο ἔτη καὶ τινας μῆνας Πολυβ. Στράβ. (τὸ Ἰῶτα εὕρηται βραχὺ ἐν Ἀνθολ. Ι, 490.)

Τιτυός, ὁ. Τίος τῆς Γῆς, φοβερὸς Γίγας, κατ' Ἀπολδρ. α', γ', 12. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Λητὼ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ θελήσας νὰ βιάσῃ αὐτὴν ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ εὐρίσκετο ἠπλωμένον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύω γύπες κατέσθιον τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καθ' Ὅμ. δὲ διέτριβεν ὁ Τιτυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου, κατ' ἄλλους μεταγενέστρ. ἐλθὼν εἰς Πανοπέα πόλιν τῆς Φωκίδος ἐγέννησεν αὐτόθι τὴν Εὐρώπην βιασθεῖσαν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Πινδ. Πυθ. δ, 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σάτυρος, (-υυ) ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου, ὅρα Σάτυρος, καθ' Ἡσυχ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ί, 3. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὄνομ. κυρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὅρα.

Τῖφυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγνίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105. Ἀπολδρ. α', 9, 22.

Τιφύστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυγκέα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδας, ου, ὁ (ῑ). Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 3.

Τληπόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, καθ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 653. ἢ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 36. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον αὐτοῦ Λικύμνιον, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατὰ τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου, τὴν ὁποίαν διαμοιράτας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντος ἐβασίλευσεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ἕως οὗ ἐλθὼν μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 628. Ἀπολδρ. β', 7, 6. — 2) Τίος τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας,

φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ῶ, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου. Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικ.

Τμάριος, ία, ιον, = Τομάριος, (α) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατά τινας υἱὸς τοῦ Ἀπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιαστ. Εὐρίπ. Ὀρέστ. 5 πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ νοτιοδυτικῶς παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὃν εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ παράγον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὸς δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· ταυτὸν καλεῖται Βοῖδίον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡροδ. 5, 100. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 49.

Τόβιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Towey. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β', 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ. Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καταγομένη ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Στράβ. καὶ Τολιστοβόϊοι, Στεφ. Βυζ.

Τόλμαιος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τολμίδου. Θουκ. α', 108. — 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λυκοκλέους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μιᾶς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πλεύσας εἰς Μεθώνην μὲ 50 πλοῖα ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἐφεξῆς ὑπέταξε τὸ Γύθιον, τὴν νῆσον Ζάκυνθον, καὶ ἄλλας πλησιοχώρους πόλεις διώξας καὶ ὅλους τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Ναυπάκτου· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ἀσθενὲς σῶμα στρατιωτῶν μετ' αὐτοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς Κορωνείας συγκροτηθεῖσαν μάχην. Θουκ. α', 108. 113.

Τόλοφος, ὁ. Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Τολοφών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς· ταυτὸν Μοναστήρι Κουτζιον, κατὰ Pouquer. Θουκ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Τολῶσσα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἀκμαῖον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαριάς, άδος, ἡ. Τοῦ Τομάρου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάρου οὖσα, ἡ Τομαριὰς φηγός, ἡ δρῦς τοῦ Τομάρου ὄρους ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ. Ὀρφ. Ἀργ. 1161.

Τομάριος, ία, ιον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάρου ἢ εἰς τὸ ὄρος Τόμαρον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συναλοιφ. Τμάρος. Ὄρος τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διός· ἀπὸ τῆς ὀρυὸς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἄλσους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργὼ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτλ. καὶ Καλλιμ. εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἰσχυρότατοι λέοντες ὅμοιοι κατὰ τὴν φύσιν μ' ἐκείνους τῆς Νουμιδίας. — Τόμαρος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 531. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Τμάρος, παρὰ Στράβ. (α, Ὀρφ. Ἀργ. 1161. καὶ α παρὰ Καλλιμ. Ἔτμν. εἰς Δημ.

Τόμερος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 24.

Τομεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφασίου, Θουκ. δ', 118. τὸ Τομαῖον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμοι, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τέμνω, ὅτε ἡ Μήδεια κατέτεμε παρ' αὐτῇ τὸν νέον ἀδελφόν της Ἄψυρτον ταυτὸν Τομισβάρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 24. — Τομεύς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τόμις.

Τόμορος, = Τομοῦρος.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ διδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινὲς τῶν Κριτικῶν ἀναγινωσκ. ἐν Ὁμ. Ὀδ. Π, 403. ἀντὶ θέμιστες, παράβλ. Στράβ. ζ', 7, 11.

Τομοῦροι, οἱ, καὶ Τμάροι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὄρους Τομάρου· κατὰ Στράβ. ἀντὶ Τομεροῦροι, = Τομαροφύλακες, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμυρις, ιος, ἡ. Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ μέγας Κῦρος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡροδ. 1, 105. κατὰ Διοδ. Σικ. λέγεται ὅτι ληφθεὶς ὁ Κῦρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγάλας βασάνους. Δοτκ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ιδος, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦν δὲ οὗτος φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρτιν. Ὁ Τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Διπύλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτησίως μίαν θυσίαν τιμῶντες αὐτὸν ὡς Ἥρωα ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἰατρός, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρειοπαγίτου. Λουκ. Σκυθ. β'. — 2) Ἕτερος Τόξαρις Σκύθης, πιθαν. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει σύγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Τοξικράτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8

Τόξιλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πιθαν. ταυτ, τῷ Τάξιλοι, ὅρα Τάξιλα.

Τορεᾶται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τορέται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ γραφ. Ὀρέται κεῖται ἡμαρτμ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀκραγαντος. Πολύβ.

Τορύλαος, ὁ, Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ. δ', 78.

Τορωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Τορώνης ἢ εἰς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τωρωναίη ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Σιθωνίδος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης· Ἡροδ. 7, 122. — ὁ Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Κανάστρου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιθωνίας χώρας· ταυτὸν Τόρον. Ἡροδ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ', 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ· Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κικερόνων, Φλαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινῶν. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τούλλιος, Σερουῖος, ὁ, Tullius Servius. Τίος τῆς Ὀκριτίας, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸ 175 ἕως τοῦ 217 ἔτους ἀπὸ Κτισ. Ῥωμ. — 2) ἔτι καὶ Τυλλιος, κυρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ. Ἡ ἀρχαία τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στρβ.

Τουρδιτανοί, οἱ, Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λυσιτανίας καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδοῦλοι, οἱ. Turduli. Ἔθνος τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολούθως μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, διὸ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐθεωροῦντο ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τοῦσκλον καὶ Τούσκουλον, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπίτινος λόφου, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· ταυτὸν Frascati. Στράβ. παρ' ᾧ εὑρηνται ἀμφότεροι οἱ τύπ. — ὅθεν, Τουσκουλανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ὠξου ποταμοῦ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 753.

Τραγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξιτοῦ μὲ ἄφθονα ἀλατεῖα ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν, τὸ Τραγασαῖον ἀλοπήγιον, παρ' Ἀριστφ. ἢ ἀπαντώμενον ἐν Ἀχαρν. στιχ. 808. ἔνθα ὁ κωμικὸς ὀνομάζει τοὺς χοίρους τραγασαῖα, αἰνιττόμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγᾶν, = τραγίζειν καὶ στιχ 853. ἔνθα λέγει περὶ τοῦ μουσικοῦ Ἀρτέμωνος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπαινιττόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τράγου ἐκθιδομένην δυσωδίαν· ὅρα ἐν Λεξικ.

Τραγαία, ἡ, = Τραγία, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ἔτι καὶ Τραγέαι, καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ἔνθα ὁ Περικλῆς κατεπολέμησε τὸν στόλον τῶν Σαμίων. Θουκ. α', 116. Πλουτ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτρ.

Τραγούριον, τό, Tragurium, Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας κατὰ Πτολμ κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μίρμαρα· ταυτὸν Τράον. Στράβ. καὶ Τραγύριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ', 11. ταυτὸν Ὀρίχοβον.

Τραϊανός, ὁ, Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ πρᾳοτέρων ἡγεμόνων ὅσους ἀνέδειξεν ἡ Ῥώμη ἀπ'

αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτῆς αὐτοκρατόρων, ψηφισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τὰς μεγάλας καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ἀρετάς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους καρτερίαν καὶ γενναιότητά του, ὑποτάξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδν.

Τράλλεις, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Λυδῶν καὶ Καρῶν καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς εὐφόρου καὶ τεπνῆς θέσεως παρὰ τὸ ὄρος Μεσσογίδα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐψηφίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· ταύτην ἐρείπια Ἐσκὶ Χισσάρ λεγόμενα. Ξενοφ. Ἀνοβ. α', 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλιανός, ὁ κάτοικ. Στεφ Βυζ.

Τράλλες, οἱ, ὅρα Τραλλία.

Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλες καὶ Τράλλοι. Στεφ. Βυζ.

Τράλλις, εως, ἡ, = Τράλλεις. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀνθολ.

Τρανίψαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀρκτικῶς τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32. Θρανίψαι καὶ Τραυψοὶ παρὰ Στεφ. Βυζ, ἐν λέξ. Λαδεψοί, πιθαν. οἱ τοῦ Ἡροδ. Νιψαῖοι καλούμενοι.

Τραπεζόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, ταύτην χωρίον Καρᾶσχεσού. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 141.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρωτὸν ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα ὅτε ἐβάσθησαν νὰ μετοβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡροδ. 6, 127. κατ' Ἀπολδ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέθηκεν εἰς τὸν Διὰ μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος ἀνέτρεψε, κατακαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τούτου. ὁρσεικ. παρ' Ἀπολδ. αὐτοθ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Ποντου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μὲ λιμένα, ἀιμάσατα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστάθη μητρόπολις τῆς ἐν Ποντῳ Καππαδοκίας· ταύτην Τραπεζοῦς ἢ Τριπιζόντη, Ξενοφ. Ἀνοβ. δ', 8, 12. κατὰ θηλυκ. γέν. εὕρηται παρὰ Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. — Ὅθεν, Τραπεζούντιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος ὤν. Ξενοφ. καὶ Τραπεζούσιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος. Στράβ.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ. Ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, παρὰ Στράβ.

Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus. Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταύτην Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρασυμένη παρὰ Στράβ.

Τράσπιες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, παρ' Ἡροδ. 4, 6.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Ἡροδ. 7, 109.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐθρήνουν ἀεὶποτε διὰ τὴν γένησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡροδ. 5, 4.

Τραχειώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχίν, ῖνος, ἡ. = Τραχίς.

Τραχίνη, ἡ. (ι) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχινία, ἡ, Ἰωνικ. Τρηχινίη. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχῖνος· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, Ἡροδ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.

Τραχινιον, τό, ὅρα Τριχώνιον.

Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Τρηχίνιος. Τῆς Τραχῖνος ἢ εἰς τὴν Τραχῖνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ Τραχινία, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὅρα· αἱ Τραχινίαι πέτραι. Βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ πεδίον. Ἡροδ. 7, 198. καὶ Θουκ. Τραχίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχῖνος· Ἡροδ.

Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰωνικ. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Τραχινίας χώρας ἐν τῇ Φθιώτιδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐκτίσθη ἓξ στάδια ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡράκλεια, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὸν θνητὸν βίον του· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Εὐρ. Ἡρακλ. 193. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχῖνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. δ', 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Δηβαδείας Στράβ. (ὁ ὀρχ. τύπ. Τραχίς, εὕρηται παρ' Εὐρ. αὐτοθ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Τραχίν, Στράβ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημσ. 4.)

Τραχωνίτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κειμένη ἀρκτικὰς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀραβων, Συρων καὶ τινων Ἑλλήνων.

Τρεβίας, α, καὶ ου, Trebis. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταύτην Trebia. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούτ.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὅπερ ὅρα.

Τρηβούλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μὲ πολλοὺς ἐλαιῶνας περὶ αὐτήν, παρὰ Στράβ. ἀντὶ Τρηβουρα κατὰ Casaub.

Τρηούιροι, οἱ, Trevíri. Ἐπίσημος Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μοσελλα ποταμοῦ, ψηφιζόμενοι ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ ἐπιτήδειοι ἱππεῖς ἀλλ' ἐπίσης ἄγριοι καὶ βάρβαροι. Στράβ. Τρηούριοι, Διων. Κασσ. καὶ Τριβιροί, Πτολ.

Τρῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β, 96. Στραβ. ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Τρῆρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Τρητὸν ὄρος, τό (τιτράω). Ὄρος τῆς Πελοποννήσου κείμενον μεταξὺ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ ψεβεροῦ Νεμαίου λέοντος ἔχον δύω εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 331. Παυσ. β', 15.

Τρητὴ νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ε', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ νῦν Σομβρακάτη.

Τρηχινίη, ἡ, = Τραχινια.

Τρηχίν καὶ Τρηχίς, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Τραχίν καὶ Τραχίς.

Τρῆχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τῆς δυτικῆς Θρᾴκης. Θουκ. δ', 101. ὅθεν, Τριβαλλικός, ἡ, ὀν. Τῶν Τριβαλλῶν ἢ ἐκ τῶν Τριβαλλῶν ὤν· Ἡροδτ. 4, 49.

Τριδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ῥαιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ ἐκ τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρόλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τριδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στράβ. δ'. Πλιν.

Τριέσπερος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέραις συνέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκοφρ. 33.

Τριεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ἑνομ. παρὰ Λουκ. πιθαν. ἀντὶ τοῦ Τρύφων.

Τριήρης, ἡ. Φρούριον τῆς Φοινίκης κείμενον παραθαλασσίως μεσημβρινῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τό, καὶ Τρίκαλα, τά. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως μεταξὺ τοῦ Κριμισσοῦ καὶ Ἱμέρα ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Τριόκαλα, τά, Διόδρ. Σικ.

Τρικάρανον, τό. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. Δημ. Μεγαλοπ. σελ. 206. Λουκ. Τρικάρανα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικαρανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρηνία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Παλαίφ. κε', 2., ἄλλως ἄγνωστος, πιθαν. πεπλασμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφ.

Τρικάσιοι, οἱ, Πτολ. β', 8. Tricasses καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῷ νῦν θέματι τῆς Ὤβης (Aube).

Τρίκη καὶ Τρίκκη, ἡ (ι). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. Στράβ. — ἔθεν, Τρικαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ Τρίκης ὤν. (ἡ συνηθ. γραφ. ἐστὶ διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὅμ. Ἰλ. Δ, 202. ἔκδ. Οὐολφ. εὕρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστρομμένη. Παυσ. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολώνους. Παυσ.

Τρικόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὴς Μασσαλίας, Στράβ.

Τρικόρυθον, τό, = Τρικόρυθος. Στέφ. Βυζ. ἐκ Διδυμ.

Τρικόρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ὀνόμων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Ἀρσενικ. παρὰ Διονυσ. καὶ θηλκ. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικορύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Τρικορύθου ὤν. Ἀριστφ. Λυσ. 1031.

Τρικωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Πεσσινοῦντος. Πτολμ.

Τριμηθοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στέφ. Βυζ.

Τρίμητος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἥτις ὑπῆρχεν κατῳκημένη. Πτολμ.

Τρινακία, ἡ (-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, ποιητ. ἀντὶ Τρινακρία, Διον. Περ. 434, 467, παρ' Ὁμήρ. Θρινακία, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὅτι θρίναξ ἐστὶν ὁμοία.

Τρινακρία, ἡ. Ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σικελίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄκρας αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές.

Θουκ. ζ', 2. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 57. — ὅθεν, Τρινάκριος, ία, ιον. Τῆς Τρινακρίας ἢ εἰς τὴν Τρινακρίαν ἀνήκων, ὁ Τρινάκριος πόντος, ἡ Σικελική θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 291. — 2) Τρινακρίς, ἰδιαίτερ. θηλυκ. τυπ τοῦ Τρινάκριος.

Τρινάσου τείχη, τά Λιμὴν τοῦ Γυθίου ἐν Λακωνίᾳ ἀπέχων τριάκοντα στάδια δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τρινεμεῖς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τρινέμιοι, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Casaub. ἀποβάλλει ὡς ἡμαρτμν.

Τριόκαλα, τά, = Τρίκαλον.

Τριόπας, ᾶο καὶ ου, Ἐπικ. Τριόπης, ἔτι καὶ Τρίοψ, οπος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, δι' ὃ καὶ Αἰολίδης καλούμενος, ἢ κατὰ Διοδρ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διά τινα πραχθέντα φόνον, ἦλθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ διώξωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ Δώτιον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοὐλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων κατέτεμε τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος θέλων νὰ κτίσῃ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός του, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ὁ Τριόπας ἔφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τρίοπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλιμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀστέρας. — 2) Πατὴρ τοῦ Φόρβαντος. Ὅμ. Ἔμν. Ἀπολ. 211. (Τριόπας, Ὀνομαστκ. παρὰ. Καλλιμ. Δήμ. 83, 97. Γεν. — παο, Καλλιμ. — που, Ὅμ. ἢ Ὀνομαστκ. Τρίοψ, πος, εὑρηται παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 63.)

Τριόπειος, εία, ειον. Τοῦ Τριόπου ἢ εἰς τὸν Τριόπαν ἀνήκων. Ἀπολ.

Τριοπίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Τριόπου. Καλλιμ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Τριόπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μοσχ.

Τριοπικός, ή, όν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τρίοπιον ἀνήκων· τὸ Τριοπικὸν ἱερόν, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τριόπιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, ἔνθα οἱ Δωριεῖς ἐπανηγύριζον δημοσίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταῦτα Κάπο Κρίον. Ἡροδτ. 1, 174. Θουκ. ἔτι Τρίοπον, τό, Καλλιμ. εἰς Δήμ. 31. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Τριόπου ἢ Τρίοπος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 68. Τρίοπος κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρίοπος ὅτε οὗτος μετέβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τριόπιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωριακῶν πόλεων μὲ κοινοὺς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἔτος πλησίον τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τρίοπος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψώματος. Μοσχ. Εἰδ. γ', 104 — ὅθεν, Τριοπίδης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Τρίοψ, πος, ὁ, = Τριόπας, ὅπερ ὄρα.

Τρίποδες, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν. Παυσ.

Τριποδίτικος, ὁ, καὶ Τριποδίτικοι, οἱ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας. Ἐπικ. παρὰ Θουκ. δ', 70. πλθτ. παρὰ Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Στράβ. τὸ Τριποδίσιον καὶ Τρίποδοι ἔνθα ἐξαμέτρῳ στίχῳ παρεισαχθέντι ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 551. πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀνήκεν αὐτοῖς ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Τρίπολις, εως, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας περιέχουσα τρεῖς πόλεις τὴν Καλλίαν, Δίποινα καὶ Νώνακριν. Παυσ. η' 27. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλαττίως, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν συμμαχικὸν τῶν τριῶν τούτων ἐπικρατειῶν κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, ταῦτα Τρίπολις ἐκαλεῖτο ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταῦτα Τριβουλ. — ὅθεν, Τριπολίτης, ου (ῑ), ὁ κατοικ.

Τριπολίτις, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύθιον = Πελαγονία. Στράβ.

Τριπτόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸ τοῦ Τροχίλου, Παυσ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἡ θεὰ Δήμητρα ὅτε ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Τριπτολέμου βρέφους ἔτι ὄντος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὗρεν παρὰ τῇ Μετανείρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίουσα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ἀλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θελητήν της, ἀφῆκεν αὐτοὺς θοῦσα εἰς τὸν Τριπτόλεμον μίαν ἅμαξαν ἐζευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται του λοιποῦ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐστήσατο πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐγχώριος ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι Ὅμ. Ἔμν. Δημ. 153. Ξενοφ. Ἀπολλόδ. α', 5 2. παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. ἀναφέρεται εἰς τῶν ἐν ᾅδῃ Κριτῶν· ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Ἡγεμόνα τῶν Ἐλευσινίων. Ὁ μῦθος τοῦ Τριπτολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικήν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιεργείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 10.

Τρίταια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ταῦτν Τριτί. Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Τριταιεύς, έως, ὁ κάτοικ. πλθτ. οἱ Τριταιεῖς, παρ' Ἡροδτ. 1, 145. — 2) = Τρίτεια, Θουκ.

Τριτανταίχμης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης Στρατάρχης. Ἡροδτ. 1, 192. 7, 82.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριτέαι, αἱ, Ἡροδτ. 8, 33. καὶ Τρίταια, ἡ. — ὅθεν Τριτειεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριταιεῖς, Θουκ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύᾳ, ἢ ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος μικροῦ ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν Ἀλαλκομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτόθι ἐξαιρετῶς· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 515. καὶ Ἡσ. παραβλ. Παυσ. θ', 33. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. ἔτι Εὐρ. Ἰων. 872. Ἀπολλόδ. α', 3, 6. Ἡ πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον εἰσηχθη μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύας παρβλ. Ἡροδτ , 150, 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τριτῶ ὅπερ ἀρχαιόθεν ἐθλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἢ λεῦσι κεφαλήν, ἄρα ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διος εὑρηται πρώτον κατὰ Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στησιχόρῳ, λείψ 76. σελ. 127. — ἀλλὰ καὶ ἐν Ὅμ. Ἔμν. Ἀθην. 28, 4. παρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 40.

Τριτογενής, οῦς, ἡ. Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια. Ὅμ. Ἔμν. 28, 4. Ἡροδτ. 7, 141.

Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια. Ἀνθολγ.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης μία τῶν Θαλαττίων θεοτήτων, παρ' Ἡσ. Θεογ 931. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτόν, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις φυσῶν μὲ μίαν κόγχην ἐκτληρεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπανακαλῶν τὰ θαλάσσια ὕδατα· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κογχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν πανικὸν φόβον εἰς τοὺς Γίγαντας· ἔτι πλθτκ. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Λουκ. Ἐν. Διάλ. — 2) Ἰδίω. ἐκαλεῖτο Τρίτων ὁ ἐγχώριος θεὸς τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδτ. 4, 179.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ), Χείμαρρος τῆς Λιβύας, καθ' Ἡροδτ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἢ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύῃ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης ἐκβάλλει εἰς τὴν Μετώγειον θάλασσαν· ταῦτν Γαῖ. Ἡροδτ. 4, 178. Λίσχ. Εὐμ. 288. — 2) = Νείλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 269. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογένεια. Στράβ. Παυσ. θ', 33.

Τριτωνιάς, άδος, ἡ· Ποιητκ. ἀντὶ Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἰων. 872.

Τριτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τρίτωνος ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος ὤν.

Τριτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογένεια ἐκαλεῖτο· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως πλησίον τῆς Βερενίκης, ταῦτν Ἐλ-Λοβδεάχ. Ἡροδτ. 4, 178. Πινδ. Πύθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατά τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡροδτ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1496. — 3) Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύᾳ Τριτωνίδος λίμνης ἢ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 109 — 4) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένης ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅπτις ἄλλως καὶ Τρίτων ἐκαλεῖτο. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στέφ. Βυζ. κατὰ Mannert πιθαν. Τιθρώνιον ἐν Φωκίδι.

Τριφάλης, ητος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφερομένη παρὰ Λουκ. Δραπτ. 32 πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν τρεῖς

διαφόρους φυλὰς ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξενφ. Στράβ. (Τριφυλλία καὶ Τριφαλία γραφόμεν· πρότερον ἡμαρτμ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ή, όν. Τῆς Τριφυλίας ἢ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπώμ. τῆς πόλεως Πύλου. Στράβ.

Τριφύλιος, ία, ιον (υ) Τῆς Τριφυλίας ἢ ἐκ τῆς Τριφυλίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξενφ.

Τριφυλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἢ Τριφυλὶς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τρίφυλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἢ ἐν Ἠλιδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ. δ', 77.

Τρεχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Λυσιμαχίας, Πολυβ. ἡ γράφ. Τραχίνιον, παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτμν. — ὅθεν, Τριχωνιεύς ἑως, ὁ κάτοικ. Δωρικ. Τριχωνιεύς. Στέφ. Βυζ.

Τριχωνίς, ίδος, ἡ λίμνη. Λίμνητις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μῆκος. Πολύβ. ἑ. 7.

Τροία, ἡ, Ἰωνκ. Τροίη, ποιητκ. Τροΐα, τρισυλλαβ. Πινδ. προσυπακμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μυσίας καὶ ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ἕως τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου ἔχουσα 6 γεωγραφ. μιλ. μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρῳὸς υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἥτις ἐσχημάτιζεν ἐφεξῆς ἓν ἐπίσημον βασίλειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θράκης, ἀποκατασταθέντες πιθαν. ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς Τροίας καὶ ἀναμιχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἤθη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέκριναν αὐτοὺς ἀεί ποτε ἀπὸ τὰ λοιπὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου πρῶιμως ἤδη εἶχον ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθράκης ἐλθόντα Δάρδανον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἥτις ἀκολούθως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐριχθονίου ἐφθασεν ἤδη εἰς μεγάλην ἀκμήν· ὁ δὲ ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου Ἶλος μετέθηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του ἀπώτερον τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς πεδιάδος τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίφημον μητρόπολιν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώματα τεῖχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 160. Γ, 74. Ἀπολδρ. γ', 12, 2. Θουκ. α', 8. Ξενφ. παρὰ τοῖς πεζογραφ. συνηθεστρ ἡ Τρῳάς.— 2) Μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ἀλλὼς Ἴλιος καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὅμ. Ἰλ. Α 129. Β, 141. Θουκ. α', 11.

Τροίαθεν, Ἰωνκ. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Εὐρ.

Τροίανδε, Ἰωνκ. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν. Ὅμ. Πινδ.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε ποτὲ ὁ Πιτθεὺς πάππος τοῦ Θησέως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἥρως· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πώγων· τανῦν Δαμαλᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β. 561. Παυσ. β', 32. καὶ Τροιζήνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Τροιζήνιος, ία, ιον τῆς Τροιζῆνος ἢ ἐκ τῆς Τροιζῆνος ὤν· ἡ Τροιζηνία, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τροιζῆνα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μήδ. 671. καὶ Οὐσιαστκ. Τροιζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τροιζῆν, ῆνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφήσας αὐτὴν μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πιτθέα. Στράβ. Παυσ. β', 30.

Τροίζηνος, οιο, ὁ. Τιὸς τοῦ Κέαντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν Κικόνων ἐκ Θράκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄχθας τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐράκῃ Γάλλων. Πολύβ. Τρωκμοί, παρ' Ἄπιαν. καὶ Πτολ.

Τρόμης, ητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἑνὸς τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Στεφ. σελ. 270.

Τρουεντῖνος, ὁ. Truentus. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. τανῦν Tronto. Στράβ. — 2) ἡ Τρουεντῖνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· τανῦν Torre Segura. Στράβ.

Τροφώνια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Δηβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφωνίου.

Τροφώνιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔκγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τριέως βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου θέλοντες νὰ κλέψωσι διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους θησαυροὺς καὶ κατασταθέντες ὑποπτοι, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πεσὼν εἰς τὰς παγίδας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τροφωνίου, οὗτος δὲ φυγὼν λέγεται ὅτι ἔγινεν μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας. Παυσ. θ', 37 κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἠλιδι παρὰ τῷ βασιλεῖ Αὐγείᾳ. Μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον μαντεῖον εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡροδτ. 1, 46. οἱ σηκοὶ Τροφωνίου, Εὐρ. Ἴων. 300· τὸ Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον. Στράβ. καὶ ἁπλῶς τὸ Τροφωνίου, Ἀριστφ. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, διότι ὅσοι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες διάστημά τι καιροῦ αὐτόθι, Διοδ. Σικ. ιδ'. παρβλ. καὶ Παυσ. θ', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Τιὸς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερείας ἐν Ἄργει, ἀπ' ὅπου φυγὼν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Παυσ. α', 14.

Τροχοειδὴς καλουμένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Λητὼ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν. Ἡροδτ. 2, 170. Θεογν. 7. Τροχόεσσα, ἡ, Καλλμ. Δηλ. 261.

Τρυγαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀθμόνης δήμου τῆς Ἀττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνη, 189.

Τρυγών, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ἡ, 25.

Τρύζος, ὁ. Τύραννός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 22. ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Τρύφαινα, ἡ (υ) Ἑταῖρά τις ἐν Ἀθήναις. Λουκ. (ἐκ τοῦ τρυφῆ.)

Τρυφέρα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Τρυφιόδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτιος, γράψας ἓν ποίημα διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, Ἰλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουίδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τρύφων, ωνος, ὁ (υ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τετάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ.

Τρῳαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρῳάδες. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 384. ἴδε Τρῳός.

Τρῳάς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Τρῳός. Τῆς Τροίας, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα. ἡ Τρῳὰς τροφός, Ὅμ. Ἴλιν. Ἀπολ. 114. — καὶ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Τροίας, παρ' Ὅμ ἀεὶ κατὰ Πληθτ. ἀρ. Ἰλ. Ζ, 440. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρωϊκὴ χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Σοφ. Αἴ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστκ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λαμβανόμενον παρὰ τοῖς ὕστερον. Ξενφ. Ἀνάβ. ἑ, 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, ὅπερ ὄρα.

Τρώγιλος, ὁ. Εἷς τῶν δύω μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀχαρδίνης· παρὰ Λιβ. Tragiliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ', 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τούτου ὑπῆρχε τὸ Τρώτιλον, ὅπερ ὄρα.

Τρωγίτις, ιδος, ἡ. Λιμὴν τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις διαιτώμενοι, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ Ὀπῶν· καὶ Ὄνομ. κυρ. Ἔθνικ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Αἰθίοπες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδτ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικόν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μὲ καμμίαν ἄλλην τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίγασι καθάπερ αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτικὴ, ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωΐαθεν, Δωρκ. ἀντὶ Τροίαθεν. Πίνδ. Νέμ. Ἐκδτ. Boeckh.

Τρωϊάς, άδος, ἡ (-υυ) Ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τρωϊκός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ τοῦ γυναῖκες, Ἰλ. Ι, 139. Εὐρ. αἱ Κολωναὶ Τρωϊάδες· παρὰ Θουκ. α', 131. Παυσ.

Τρωϊκός, ή, όν. Τῆς Τροίας ἢ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίον, τὸ ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Η, 11. Ἡροδτ. — Τὰ Τρωϊκά, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδτ. 2, 145.

Τρωΐλος, ὁ (ῑ) Τιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ,

κατά τινας, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. ἔνθα Τρώϊλος ἡμαρτμ. κεῖται.

Τρώϊος, ίη, ίον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρῳός. Τῆς Τροίας ἡ ἐκ Τροίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 222.

Τρῳός, ά, όν (Τρῴς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι, Ὅμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρῴς, Τρῳός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολδρ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἁλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἴλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Ἡλεοπάτρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 230. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλακ. πληθτκ. οἱ Τρῷες παρ' Ὅμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενκ. πληθτ. Τρῴων, ὅρα Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 43, σημτ. 4, σημτ. 4, σελ. 177.)

Τρωτίλον, τό. Χαρίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, τανῦν Trontello. Θουκ. στ', 6. (ὁ Δουκέριος προείλετο τὴν γραφ. Τρῳίλος, ἐννοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τύανα, τά (υ). Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἑνὸς χώματος τῆς Σεμιράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμάς· ἔτι δὲ καὶ Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ καλουμένη· τανῦν Καραϊσσάρ. Στράβ, Πτολ· — ὅθεν, Τυανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Τυανῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίως Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν τὰ Τύανα. Στράβ.

Τυδείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης. Ὅμ.

Τυδεύς, έως, Ἐπικ. ῆος καὶ έος. Τίὸς τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας. Φονεύσας ποτὲ ἐν τῇ θήρᾳ τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἢ κατά τινας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὠλενίαν ἢ Μελάνιππον καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἄδραστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπαφέρῃ αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους καὶ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων καὶ δείξας πολλὴν γενναιότητα εἰς τὴν αὐτόθι πολιορκίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περίφημον Διομήδην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 40. Ξ, 115. κ. ε. ξ. Ἀπολδρ. ά, 8, 5. 5. — 2) Ἴων τις παρὰ Ξενφ. (Ἐπικ. Αἰτκ. Τυδῆ, κατὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ Τυδέα, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύκα, Δωρκ. ἀντὶ Τύχη, ὅπερ ὅρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὅρα Τούλλιος.

Τύλος, ἡ (υ) καὶ Οἴτυλος, ὅπερ ὅρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ. μιλ. περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἁλίευσιν τῶν μαργαρίτων, τανῦν Βαχαρίμα. Θεοφρ. Ἀρρίαν.

Τύμνης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 5, 37.

Τύμωλος, ὁ = Τμῶλος Ἀνθολ.

Τυμφαία, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ά, 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτόθι.

Τυμφαίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης οὖσα. Καλλμ. Αρτ. 179.

Τυμφαῖος, αία, αῖον. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστκ. Τυμφαῖοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ.

Τύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἑξῆγ. Τύμφη, γραφόμν. ἀπὸ τοῦ Τυμφαῖοι, κάτοικ. ἀπαντωμν. παρὰ Στρβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ὀρθῶς.)

Τυμφρηστόν, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Σπερχειός ποταμός. Στράβ. Τυφρηστός, ὁ, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εία, ειον (ᾰ) καὶ Τυνδάρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὤν· ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐρπ. Ὀρ. 364. Ἰφ. Αὐλ. 1508. τὸ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστφ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἀττκ. Τυνδάρεως, ω, (ᾰ) Τίὸς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἔκγονος τοῦ Περιήρους, Ἀπολδρ. γ', 10, 4. ἢ υἱὸς τοῦ Μεριήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδρ. ά, 9, 5 Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπεκατέστησεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρός του Μενέλαος. Τυνδάρεος, ου, μόνον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Λ, 298. καὶ Μοσχ. Εἰδ. γ', 79. Τυνδάρεως, παρ' Αἰσχ. Ἡροδτ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδαρεώνη, ἡ. Θηγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ου, ὁ (ῐ) Παῖς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεοκρ. εἰδ. κβ', 89. ἰδίως πληθτ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Ὅμ. Ἔμν. 26, 2. Ἡροδτ.

Τυνδάριον, τό, = Τυνδαρίς, Πτολμ.

Τυνδάριος, ία, ιον (ᾰ) Τοῦ Τυνδάρεω· οἱ Τυνδάριοι σκόπελοι. Τρεῖς σκόλεποι ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς πλέοντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρ Ἑκβ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Πολυβ. ά, 25. Στράβ. Τυνδάριον, τό, παρὰ Πτολμ.

Τύνης, ητος, ἡ καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγιτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Τοῦνες. Πολυβ. Τύνις, ιδος, Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Πολυβ. ά, 67, 69. καὶ θηλκ. γ', 102. ὅθεν, Τυνησαῖος, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Τύννιχος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτις μουσόληπτος καὶ ἔνθους ἐκ μιᾶς γενόμενος, ἐποίησεν ἕνα ὡραῖον Παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδαχθεὶς οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ. Ἴων.

Τύπαιον, τό. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτόθι Τριφυλίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο πολλάκις αἱ γυναῖκες ἐσαι ἐπόλμων νὰ ἀναβῶσι πρὸς θέαν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων. Παυσ.

Τυπάναια, ἡ, καὶ Τυπανέαι, αἱ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολύβ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στράβ.

Τύραννος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Τύρας, α, Ἰωνικ. Τύρης, ὁ (υ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειοανατολικῶς τοῦ Ἴστρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Δνιέστερ. Ἡροδτ. 4, 11. Στράβ.

Τυρέδιζα, ἡ = Τυρόδιζα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λιγύπτου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἠλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Τυριαῖον, καὶ Τυρίαιον, τό. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, ἐξ ἧς καὶ παρὰ Ξενφ. ἀναφέρεται ὡς Φρυγικὴ πόλις· τανῦν Ἀκσχιέρ. Ξενφ. Ἀναβ.

Τυριγέται, οἱ, Ἐνικ. Τυριγέτης, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡροδτ. 3, 51, καὶ Τυρῖται, παρὰ Στράβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύρας καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθότρ. τύπ. ἐστιν· παράτε Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ Χειρογραφ. ἀναγινώσκετ. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτερ. κοινῆς γραφ. Τυρρηγέται.)

Τύριος, ία, ιον, ὅρα Τύρος.

Τυρῖται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ῐ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας συμμαχήσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Διων. Κάσσ.

Τυρόδιζα, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σερρίου. Ἡροδτ. 7, 25. Τυρέδιζα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλαστος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 25.

Τύρος, ἡ (υ) Ἐν τῇ ἱερ. Γραφ. Ζόρ, καὶ παρὰ Ῥωμ. ἔσθ' ὅτε Sar. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡροδτ. κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερέων· ἐνομίζετο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, ψάσασα ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμὸν εὐτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τοῦ πλούτου τὸν ὁποῖον ἐχορήγει εἰς αὐτὴν τὸ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ θαλασσοπλοία τῶν Τυρίων ἐκτεινομένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔτι δὲ καὶ τὰ πολυειδῆ καὶ ἀξιόλογα ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἠλθον καὶ ἔκτισαν ἀρκτικώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾶς νήσου μίαν νέαν πόλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἔκτοτε Τύρος ἡ Νεότυρος πρὸς ὁραστολὴν τῆς Παλαιτύρου· συνείχετο δὲ αὕτη ἐπὶ ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηρὰν τῆς Φοινίκης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ ἀκμαία ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα 22 σταδίων περίμετρον, δύο προσφυεῖς λιμένας καὶ διοικουμένη ὑπὸ ἰδίων νόμων καὶ ἀρχῶν· τανῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Τυρίου

Ἡρακλέους. Ἡροδ. 2, 44. Διον Περ. 911. Στράβ. — ὅθεν Τύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Τύρου τ' ἐκ τῆς Τύρου ὤν· Αἰσχ. Προμ. 958. καὶ Οὐσιαστικ. Τύριος, ὁ κάτοικ. Εὐρπ. ὁ Τύριος Ἥρως, ὁ Ἡρακλῆς. Λουκ. Συρ. Θεο. 3.

Τυρρηναῖος, αία, αῖον, = Τυρρηνικός. Ἡρωδν. η', 4.

Τυρρηνία, ἡ, Ἰωνικ. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς ἰδίως Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυρρηνοὶ ἢ ἄλλως Ἐτρουροὶ καλούμενοι ἐσχημάτιζον ἀρχαιόθεν πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας ἰδίαν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν μητρόπολιν, ᾠκιζόμενοι πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τεχνῶν. εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστουν πολλὰς ὠφελίμους συνηθείας καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ χώρα αὕτη πρῶτον Τυρρηνία ἀπὸ τοῦ Τυρρηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄτυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡροδτ. 1, 94. Σκύμαν. (ὁ Ἰωνικ. τύπ. Τυρσηνίη, εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἡσιοδ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἕως τοῦ Θουκ. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· διὰ δὲ τοῦ ῥῥ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ λοιποῖς Ἕλλησι συγγραφσ. Ξενφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυρρηνικός, ή, όν, Ἰωνικ. Τυρσηνικός. Τῆς Τυρρηνίας ἢ εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἀνήκων, τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας κειμένη θάλασσα περὶ τὴν Τυρρηνικὴν χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκ. δ', 24. Πολύβ. ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιξ, ἐπινοηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Τυρσηνίς. Τῆς Τυρρηνίας ἢ ἐκ τῆς Τυρρηνίας οὖσα. Πολύβ. ἡ Τυρσηνὶς Σκύλλα. Εὐρ. Μηδ. 1333.

Τυρρηνός, Ἰωνικ. Τυρσηνός. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεταξὺ Ἰταλίαν κατῴκησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυρρηνίαν χώραν. Ἡροδτ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυρρηνὸς οὗτος ἐπνίγη εἰς τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικὴν θάλασσαν καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τουσκίαν. — 2) Κάτοικος τῆς Τυρρηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἔμν. 5, 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. Ἡροδτ. 1, 94. ἔτι δὲ ἐν Θράκῃ καθ' Ἡροδτ. 1, 57. — 3) Τυρρηνός, ή, όν, Ἐπιθετικ. ἀντὶ Τυρρηνικός, Εὐρ. Μηδ. 1349.

Τυρσανός, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Τυρρηνός. Πινδ.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, ὅρα Τυρρηνία, κ. τ. λ.

Τύρταιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος, κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπδ. πιθαν. ἐπιτήδειος αὐλητὴς τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ ὅστις διὰ τῆς μελῳδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσιάσας τοσοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς τῶν Μεσσηνίους εἰς μίαν μάχην πολιορκήσαντες καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰρὰν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πολιτογραφεὶς ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἐσώθησαν τεμάχια τινὰ συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ὑπὸ Κloitz. Πλάτ. Νομ. σελ 620. Φαβλ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 738. Τυρταῖος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλ.

Τύρταμος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στρβ.

Τυρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν καὶ λαβὼν τὴν μορφὴν τοῦ Ἐνιπέως ποταμίου θεοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη ἠγάτα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα· Ὅμ. Ὀδ. Λ, 235. Ἀπολδρ. α', 9, 8.

Τυφαόνιος, ία, ιον, Ἐπικ. ἀντὶ Τυφώνιος· — ὅθεν τὸ Τυφαόνιον κυρ. ὄνομ. ὄρους τινὸς κειμένου μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μέν τοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ονος, ὁ (ᾰ) Ἰδιαιτρ. Ἐπικ. τύπ. ἀντὶ Τυφῶν, Ὅμ. Ἔμν. Ἀπολ. 306, 352. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. (τὸ υ ἔστι ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν, μακρὸν καὶ ἐν τῇ Γενκ. Τυφάωνος, παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. ε', 217 παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. 66, 2. Σημ.)

Τυφρηστός, ὁ, = Τυμφρηστόν. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, έως, ὁ, Ἐπικ. έος, συνηρμ. Τυφώς, ῶ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 869. Αἰτκ. Τυφωέα, Ἡσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 38. συνηρμ. (Τυφώς εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδρ. (τὸ υ ἔστιν ἐν μὲν τῷ Τυφωεὺς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρμ. Τυφώς μακρόν· παραβλ. καὶ Τυφών.)

Τυφῶν, ῶνος, ὁ, κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφάων. Γίγας φοβερὸς καὶ τερατώδης, καθ' Ἡσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶνας, ἔχον ὡς πλάττεται ἑκατὸν πυριπνόους κεφαλὰς δράκοντος ἀποτελούσας διαφόρους ἐκπληκτικοὺς καὶ φρικώδεις ἤχους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ ὀρυομένων λεόντων· οὗτος ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ παντός, προξενήσας μέγαν φόβον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς τερατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς κεραυνώσας αὐτὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολδ. α', 6, 3. Καθ' Ὅμηρ. δὲ Ἰλ. Β, 782. κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Τυφῶν ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας καθειργμένος ὑπὸ τὴν γῆν· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν ἕως τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην ἐκρεῦγον ἀείποτε χειμάρρους πυρὸς διὰ τῆς τερατώδους δυνάμεως τοῦ Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ. Προμ. 351 371. Ἀπολδρ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφῶν ὡς φθοροποιός τις Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Γῆς διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Φερεκδ. Λεψ. καὶ Sturz εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1214. Ἐπὶ τὴν ἰδέαν τῆς θεότητος ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ἀρχαιόθεν ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων φθοροποιὸς ἄνεμος, εἰς τὸν ὁποῖον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατὰ διαφόρους χώρας εὑρισκομένων ἠφαιστίων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρὸς ἄσπονδος αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νικήσας αὐτὸν ὁ Ὧρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμεύσας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μητέρα αὐτοῦ Ἶσιν· ἐλατρεύετο δὲ ὡς ἐγχώριος θεότης ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς φθοροποιὸς δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζῶα ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱππποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος. Ἡροδτ. 2, 144. (τὸ υ εὕρηται ἐν μὲν ταῖς συλλαβ. πτῶσ. μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλαβ. βραχύ. Τυφῶν, ῶνος, ἔστιν συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπ. Ἡρόδτ. αὐτοθ. Πλάτ. Ἀπολδρ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλάγ. πτῶσ. παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Πινδαρ.

Τυφώνειος, εία, ειον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων· ἡ Τυφωνεία πέτρη, ἄκρα τις ἀπότομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1240.

Τυφωνικός, ή, όν· καὶ

Τυφώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος ὤν, ἢ προερχόμενος.

Τυφώς, ῶ, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Τυφῶν Ὀνομαστικ. παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 31. Γενκ. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 575. Αἰτκ. Τυφώ, Αἰσχ. ἐπτ. Θηβ 517. Ἡροδτ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (ῡ). Μία τῶν Νηρηΐδων. Ὅμ. Ἔμν. Δημ. 440 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 360. — 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna. Ἔφορος τῆς τύχης καὶ εἱμαρμένης τῶν θνητῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐσώζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρακικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' ὅπου μετέβη ἀκολούθως εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παραβλ. Creuz. Συμβολ. II, σελ. 315. καὶ 366. ὁ δὲ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία· κατὰ Παυσ. δ', 30. πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ. Δωρικ. Τύκα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν κείμενον βορειοδυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένου ναοῦ τῆς Τύχης. Στέφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (ᾰ) κυρ. Ὄνομ. Πατρωνυμικ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ἔτι καὶ κύρ. ὄνομ. ἀρσενικ. παρὰ Λουκ. Φιλόσοφ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἔμπειρος σκυτοτόμος ἐξ Ἴλης πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὅμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ωνος, ὁ (ῡ). Θεὸς τῆς τύχης, ἐν Ἀνθολ.

Τώμυρις, ιδος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωσάλη μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τίβετ. Πτολμ.

Υ.

Υάγνις, ιδος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν. Νονν. Διον. ί, 234. Πλουτ. Μουσ.

Ὑάδες, αἱ. Ἑπτὰ ἀστέρες εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὗται θυγατέρες ποτὲ μὲν τοῦ Ἐρεχθέως, ποτὲ δὲ τοῦ Κάδμου καὶ πότ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔτι δὲ τοῦ Ταντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον. Ὅμ. Ἰλ. Ἀπολδρ. γ', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne σελ. 564. Ὑῖν. (τὸ υ ἔστιν συνήθ. βραχύ, μακρὸν δὲ εὕρηται παρ' Εὐρ. Ἴων. 1156.)

Ὑαία, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στεφ.

Βυζ. — ὅθεν, Ταῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Τ'ακινθος, ὁ (υ υ - υ). Τίός τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, ἔχων πολλοὺς ἐραστάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος· παίζων δὲ ποτὲ ὁ Τάκινθος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκομεν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος ὑάκινθος. Λουκ. Διαλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανεγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαίμονι τὰ Τακίνθια λεγόμενα ἐπιφοιτοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας. Θουκ. ε', 25. — 2) Τίός τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητα ἠγάπησεν ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις, Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Ταχίνθου. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες κατὰ διάταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν ὡς θυσία ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεράιστου ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολδρ. γ', 15, 8.

Τ'αμπεια, ἡ. Μία τῶν δύο ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους κακούργους. Ἡροδτ. 8, 39. Πλούτ.

Τ'αμπολις, εως, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Κλεωνῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος ἔνθα εὑρίσκεται ἡ διάβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Τάντων ὅμως μετέβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Τάντων πόλις· ὁ Ξέρξης διαβὰς ἐντεῦθεν κατέστρεψεν αὐτὴν ἀλλ' ὕστερον ἀνῳκοδομήθη αὖθις. Ὁμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδτ. 8, 28. Στρβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Στράβ. — ὅθεν, Ταμπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Ξενῳ. Ἑλλ. ς', 4, 27. Ταμπολιτῶν τὸ προάστειον ἔστιν κατὰ Σνεῖδερον, αἱ Κλωνιαί.

Τ'αντες, οἱ, Ἐνικ. Τ'ας, αντος, ὁ (υ). Ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἵ τινες διωχθέντες αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων, καὶ μετεβάντες εἰς τὴν Φωκίδα ἔκτισαν τὴν αὐτόθι Τέμπολιν· ἐν μέγα μέρος αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸν Πλευρῶνα χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Ταντίς, Στρβ. — ὅθεν, Τάντιος, ία, ιον (υ) τῶν Τάντων, = Βοιώτιος, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1242.

Τ'αντις, ίδος, ἡ. Τῶν Τάντων ἡ εἰς τοὺς Ταντας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ. Βυζ.

Τ'ας, αιτος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀτλάντος καὶ τῆς Πληιόνης, κατασπαραχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου χοίρου ἢ λέοντος, Γτίν. μύθ. 192.

Τ'ᾶται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικυῶνι. Ἡροδτ. 5, 68.

Τ'βλα, ἡ, Ἰωνικ. Τ'βλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Αἴτνης, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα· κατά τινας ἡ νῦν Paterno. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. ζ', 94. — 2) ἡ ἐλάττων, ἄλλως καὶ Ἡραία καλουμένη παρὰ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἄκρων, πιθαν. ἡ νῦν Ragusa. Στέφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδτ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὕστερον Μέγαρα, τά, κληθεῖσα. Πόλις καὶ αὕτη τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αὐτῆς παραλίων ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι· ἐκλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κατάρου· Θουκ. ζ', 4. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Τβλα ἡ Γαλεώτις λεγομένη, παρὰ δὲ Θουκ. ζ', 62. Γαλεᾶτις, ἔνθα ὁ Poppe ὑπολαμβάνει τὴν μείζω Τβλαν· — ὅθεν, Τβλαῖος, αία, αῖον, τῆς Τβλης ἢ ἐκ τῆς Τβλης ὤν, τό Τβλαῖον μέλι, περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Στράβ. Μεγαρεῖς οἱ Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. ζ', 4. —, καὶ Τβλήσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Τβλης. Δημ.

Τ'βλων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Τβλαν. Θουκ. ζ', 4.

Τ'βριστης, ου, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιθαν. ὁ Τάναϊς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλαις Ἐκδοσ. εὕρηται ἐπιθετκ.

Τ'γεια, ἡ· κοιν. τύπ. ἀντὶ Τγιεία.

Τ'γενεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδτ. 3, 90· ἔνθα ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφ. οἱ Ὀβιγενεῖς, Obigene κατὰ Πλίν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Τ'γεια, ἡ (υ υ - υ) Hygēa. ἐν Ὀρφ. Τμν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγιείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Πιεάρ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν θεότητος. Ἀνθολ. I, 159. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 31.

Τ'γινος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἱσπανός, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φύλαξ τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum, 277 ἤτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum. Βιβλ. τέσσαρα. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι. σελ. 3.

Τ'δάρνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵ τινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίός τοῦ Τδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδτ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὕρηται ἡ γενικ. εἰς ου.

Τ'δαρνις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδοξ.

Τ'δάσπης, ου, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, ἐνούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀκεσίνην· τανῦν Βεχάτ. Στράβ. Διον. Περ. 1139. ἔτι Τδάσπις, εως, ὁ· Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ.

Τ'δη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 385. κατὰ Σχολστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειδυτικῶς τῆς Νύσσης. Στεφ. Βυζ.

Τ'δισσα καὶ Τ'δισσος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας. Πτολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τδισσος, ὁ. Τίός τοῦ Βελλερεφόντου καὶ τῆς Ἀστερείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Τδισσα. Στεφ. Βυζ.

Τ'δρα, ἡ, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερὸς ἑνδεκαέφαλος δράκων τῆς Λέρνης, ὄρα Λέρνη, ἀριθμ. 3. Ἀπολδρ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Λυσιμαχία κληθεῖσα. Στράβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφ. Τρία ἐξ Ὀβιδ. Μετ. 7, 371.

Τ'δραμαρδία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλάστου νήσου Κεβαλούσης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 4. λέξις βαρβαρική, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι.

Τ'δραώτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἀνούμενος μὲ τὸν Ἀκεσίνην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν· τανῦν Ῥαβί· Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 4, 1.

Τ'δρέα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· τανῦν Τδρα. Ἡροδτ. 3, 59.

Τ'δροῦς, οὔντος, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Τδρόεις, ὁ, Hydruntum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν ἔχουσα προσφυῆ λιμένα, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη πόλις Ῥωμαϊκή· τανῦν Otranto. Στράβ. — ὅθεν, Τδρούντιος, ὁ κάτοικ.

Τ'δρούσσα, ἡ, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Τδρόεσσα. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Φλέγα· Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στέφ. Βυζ.

Τ'ελη, ἡ, ὅρα Ἐλέα.

Τ'ετίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεόκρ. Εἰδ. ζ', 115.

Τ'ης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κατὰ Σουΐδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Της μητρὸς αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕω, βρέχω, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνέβαινον ὑετοί. Πλούτ. Ἰσ. Ὄσ. 38.

Τ'ηττός, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Παυσ. ἀπὸ τινος Ἀργείου Τηττοῦ, ὅστις διά τινα πραχθέντα φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθεν πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν ἐν μέρος τῆς ἐπικρατείας του ἔκτισεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἀρσενικ. — ὅθεν, Τήττιος, ὁ κάτοικ.

Τ'κκαρα, τά, καὶ Τκκαρον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, πατρὶς τῆς περιφήμου ἑταίρας Λαΐδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· τανῦν ἐρείπια Carini καλούμενα· Θουκ. ζ', 62. Πλουτκ. παρὰ Διοδ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ ὕκκαι εἴδους θαλασσίων ἰχθύων. Ἀθην. — ὅθεν, Τκκαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τκκαρικός, ή, όν, τῶν Τκκάρων· ἢ ἐκ τῶν Τκκάρων ὤν. Θουκ. ζ', 13.

Τ'λαι, αἱ, = Τλη, ὅπερ ὅρα.

Τ'λαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένους ἕως τοῦ Τπαυρίος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοί· πιθαν. ἡ νῦν Νογάϊ πεδίον ἔρημον· Ἡροδτ. 4, 76. Τλέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Τ'λαϊκός, ὅρα, Τλλαϊκός.

Τ'λαῖος, ὁ (υ). Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἤθελε νὰ βιάσῃ αὐτήν. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 221.

Τ'λακίδης, ου, ὁ (- υ υ -). Τίός τοῦ Τλάκου ἐκ Κρήτης, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 204.

Τ'λας, α, ὁ (υ -). Τίός τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εἷς ἄκρον εὐειδής νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ὢν ἀείποτε πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν

τῆς Μυτίας διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρωτηθεῖσαι τοῦ κάλλους του εἴλκυταν αὐτὸν πρὸς ἑαυτάς, ὥστε ἔκτοτε ἔγεινε ἀφανής, δι' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτει τὸν προσφιλῆ τοῦτον ἑταῖρόν του ἀπαυταχοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 131. 1350. Ἀπολδρ. α', 9, 19. Θεοκρ. Ὕλλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 67.

Υ̓λάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ὕλης ἔνθα ἐλατρεύετο ἰδίως. Λυκοφ. 448.

Υ̓λεύς, έως ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ἀπολδρ α', 8, 2.

Υ̓λη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ὕλη, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.

Υ̓λη, ἡ, καὶ Ὕλαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 708. Ἐνικ. παρ' Ὁμηρ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑστερ. πληθ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 89. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιθαν. = Ὑδη, ἅς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὁμ. Ἰλ. Η, 221. Στεφ. Βυζ. (τὸ υ ἔστιν φυσει μακρόν, παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 708. καὶ Η, 221. κεῖται ὡς βραχύ, καὶ κατὰ Στράβ. ἔστι κυρ. βραχύ.)

Υ̓λίας, ου, ὁ (-υ-). Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξὺ τῆς Κρότωνος καὶ Συβάριδος, τανῦν Aquanile. Θουκ. ζ, 35.

Υ̓λικός, ή, όν (-υυ). Τῆς Ὕλης ἢ παρὰ τῇ Ὕλῃ κείμενος· ἡ Ὑλικὴ λίμνη. Λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Θηβῶν· τανῦν Στίβα· Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Υ̓λαϊκός λιμήν, ὁ. Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 72. Ὑλαϊκός, Διον. Ἁλ. καὶ Ὑλλικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Υ̓λλεῖοι, οἱ, = Ὑλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Υ̓λλεῖς, οἱ, Ἐνικ. Ὑλλεύς, έως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σπανῶνι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅρα Δύμας. Ἡροδτ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ. ποιητκ. Ὑλλῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Ὕλλοι, Ἀπολδρ. λείψ. σελ. 1131. Ἔκδ. Heyne.

Υ̓λλη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Υ̓λληΐς, ΐδος, ἡ. Τῆς Ὑλλίδος ἢ ἐκ τῆς Ὑλλίδος οὖσα· ἡ Ὑλληὶς γαῖα, = Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 562. ἡ Ὑλλὶς πόλις, = Ὕλλη.

Υ̓λλικός, ή, όν. Τῆς Ὑλλίδος, παρβλ. Ὑλλαϊκός.

Υ̓λλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὕλλου ἢ εἰς τὸν Ὕλλον ἀνήκουσα. Πινδ. — 2) Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γῆ. Χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στέφ. Βυζ.

Υ̓λλος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον· ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθήνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅτε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Ὕλλος ἐφόνευσε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδρ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρήσας νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων ἐφονεύθη εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδτ. 8, 132. — 2) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μελίτης θυγατρὸς τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἦναι ὑποκείμενος εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ναυσίθοον ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνητον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538. καὶ ε, ξ. — 3) Αὐτόχθων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Λυδίᾳ Ὕλλος ποταμός. Παυσ. α', 35. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος κληθεῖς. Στράβ. (Ὕλλος, κυρ. ὑποκρστ. τοῦ ὕδρος.)

Υ̓μάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφυν. Τγῖν.

Υ̓μέης, εω, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 5, 122.

Υ̓μήν, ένος, ὁ (ῡ), Δωρκ. Ὑμάν. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ἠλεκτρᾶς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καθ' ὅλον τὸν βίον ὥστε μετὰ θάνατον ἐψάλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς γινομένας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἑορτάζων τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ πεσόντος οἴκου του, ἀλλ' αὖθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἐπαριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδὴς κρατῶν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων ψαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Ὑμέναιοι.

Υ̓μηττός, ὁ, Ἀττκ. Ὑμηττός (ῡ). Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαίρετον μέλι· τανῦν Ὑμηττον Ἡροδτ. 6, 137. — ὅθεν, Ὑμηττιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὑμηττοῦ· Ἀνθολ. καὶ Ὑμήττιος, ὁ, ἡ, ον· ἐκ παροιμ. Ὑμήττιον στόμα ἀνοίγειν· Λουκ. Ῥητ. 13 (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 446.)

Υ̓μήττιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διός κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Υ̓μνία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἐν Ἀρκαδίᾳ ἴδιον ναὸν μεταξὺ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Υ̓μνίς, ίδος, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Υ̓παιπα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· τανῦν Βιργχέ. Στράβ. — ὅθεν, Ὑπαιπηνός, ὁ κάτοικ. (ὑπό, αἶπος.)

Υ̓πάκυρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον· τανῦν Κανικσχιάκ. Ἡροδτ. 4, 55.

Υ̓πάνα, ἡ, καὶ Ὑπανα, τά. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι. Ἐνικ. παρὰ Πολυβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Υ̓πανις, ιος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μιᾶς λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. μήτηρ Ὑπάνιος καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· τανῦν Βόγας, Bogs. Ἡροδτ. 4, 57. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ δύο στομίων εἰς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· τανῦν Κουβάν. Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· τανῦν Βεϋάχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Ὑφασις, ὀρθοτρ. παρ' Ἀρρίαν.

Υ̓παρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24

Υ̓πατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφημίζοντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπιτηδειότατα εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας. Πολύβ. Λουκ. Ὑπάτη, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὑπαταῖος, ὁ κάτοικ.

Υ̓πατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυθεῖσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα· συνέγραψε δὲ ὡς λέγεται, πίνακας Ἀστρονομικούς, σχολιάσασα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.

Υ̓πατόδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Υ̓πατον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Μεσσαπίου ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τευμησσοῦ, πιθαν. = Τευμησσός, ὅπερ ὅρα. Στράβ. ὁ Ὑπατος. Παυσ. θ', 19.

Υ̓περοχίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Ὑπερίχου, ὁ Ἰτυμονεύς. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 673.

Υ̓περοχος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ὑπέροχος (ῡ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 335. — 2) Τὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Υ̓πείρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων Ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144.

Υ̓περάνθης, εος, ὁ. Τὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἡροδτ. 7, 224.

Υ̓περάσιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολ. Ῥοδ Δ, 117.

Υ̓πέρβιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Τὸς τοῦ Οἰνόπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἱππομέδοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 506.

Υ̓πέρβολος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀχρεῖος χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετεριθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ· Ἀριστφ. Ἱππ. 1318. Βάτρ. 570. Θουκ. η', 73.

Υ̓περβόρειοι, καὶ Ὑπερβόρεοι, οἱ. Ὄνομα ἐθνικὸν μυθῶδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Βορᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παριστάνετο ὡς εὐδαιμονεστάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπελάμβανον ἀφθόνως ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὑμν. 3, 29. Κατὰ δὲ Πίνδ. Πύθ. 10, 49. κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν καὶ καθ' Ἡρόδτ. 4, 13. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Ὑπερβορείους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν Ὑπερβορείων Ἐθνῶν ἔμενεν ἀείποτε ἀταφής καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν, οἵτινες ἔθετον αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορᾶν καὶ δυσμὰς εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων λαοῦ

ὡς διατριβὴν τῶν Γραίων καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παραβλ. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Ὑπερβόρειοι.

Ὑπέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέτῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἐξηγητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπετίθεντο ὅτι οἱ Φαίακες κατῴκουν πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μέν τοι τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν θέτουσι τὴν Ὑπέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἠπείρου.

Ὑπερηΐς, ίδος, ἡ, = Ὑπέρεια· Πίνδ. Πύθ. 4, 128.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 616. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 3) Εἷς τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1.

Ὑπερησία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας, κατὰ Παυσ. ὕστερον Ἄγειρα κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. ἔνθα διὰ τὸ ι κεῖται.

Ὑπέρηνορ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑπερηνία ἐν Ἀχαΐᾳ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 373.

Ὑπερίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιφήμων Δημαγωγῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων μεταχειρίσθη πολλάκις εἰς διαφόρους χρείας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μέτινας πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς φατρίας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπιάδ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποτομένων κατὰ Πλουτρ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριθμόν, εἰς μόνον ἐσώθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 291. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. Ἱ, σελ. 856. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου. Δημοσθ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Ὑπερείδης παρὰ Λουκ. καὶ Ἀρρίαν· ἔστιν ἡμαρτημ).

Ὑπεριονίδης, ου, ὁ. (ῑ) Υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος. Ὅμ.

Ὑπερίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἱπποκορυστής. Ἀπολλόδ. β'. 1, 4. ἔνθα κατὰ Heyne σελ. 272, πιθαν Ὑπαρέτη ἀναγινωσκετ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουνίχου βασιλέως τῶν Μολοσσῶν καὶ τῆς Λελάντης, ἥτις διωκομένη ποτὲ ὑπὸ λῃστῶν εἰσήλθεν ἐντὸς ἑνὸς πύργου ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀντ. Λιβ. 14.

Ὑπέρισκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Τζέτζ. μύθ. 90.

Ὑπερίων, ίονος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ· Ἡσ. Θεογ. 371. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὅμ. Ὕμν. λα', 3. γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάεσσα. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. ἐν Ὀδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ εἴληπται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ' Εὐσταθ ἀπὸ ἀποκ. ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίων, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἰὼν ἑρμηνευόμενον· παραβλ. Παστόβ. ἐν Λεξικ. καὶ Nitzsch εἰς Ὀδ. Λ, 8. σελ. 8. ὁ Διόδρ. Σικ. βιβλ. ε', 66. ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Ὑπερίων, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ὅστις ἠρίθμησε τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Ὑπέρλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ὀρθοτρ. κατὰ Heyne Πτερέλαος γραφόμ.

Ὑπερμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ὑπερμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ φόνου παραβᾶσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, δι' ὃ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακήν· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκέως τὸν Ἄβαντα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καὶ καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 70.

Ὑπεροχή, ἡ. Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων. Ἡροδ. 4, 33.

Ὑπεροχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπίκ. Ὑπειροχίδης, ὅπερ ὄρα. — 2) Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. Ἀθηναίου, παρὰ Θουκ. 5', 55.

Ὑπέροχος, ὁ· ὄρα Ὑπείροχος, ἀριθμ. 2.

Ὑπέρφας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. παρβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Ὑπιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προύσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 797. Ἵππιος, παρὰ Ἱστορ.

Ὕπνος, ὁ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 758. Τέκνον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερὰ Θεότης πλανωμένη ἠτύχως καὶ πράως ἐφ' ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάσσης, κατοικοῦσα εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη ἀείποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου ἐχέτου τοῦ τοὺς ὀνείρους ἀπὸ τινος κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μιᾶς κλίνης πέριξ τῆς ὁποίας ἵσταντο πλῆθος ὀνείρων· παρβλ. Καλλιμ. εἰς Δημ. 239. καὶ Ὀρφ. Ἀργ 1009.

Ὑποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 505. πιθαν. αἱ ὕστερον Ποτνιαὶ καλούμεναι, ἢ μᾶλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Ὑπονήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηΐου κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἰθάκης, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Γ, 81.

Ὑποπλάκιος, ία, ιον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τροϊκῇ χώρᾳ, παρβλ. Πλάκος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. παρβλ. καὶ 425.

Ὑργις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ὄρα Σύργις. Ἡροδ.

Ὑρία, ἡ (υυ-). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Ταναγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Ὑριεύς, έως καὶ Ὑριάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπυγίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξὺ Ταράντου καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν· Ἡροδ. 7, 170. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. τανῦν Oria κατά τινας ὑπολαμβάνεται ἀπιθαν. τὸ Ὕριον.

Ὑριεύς, έως, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ὑρίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι καὶ ἔκτισεν αὐτός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Ὕριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Διον. Περ. 380. καὶ Οὔριον, παρά τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Ὑρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ' ἑνὸς μέρους τῆς Κασπίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Παρθίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περιεχομένη ἅπασα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Ὑρκανία. Πολύβ.

Ὑρκάνιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Ὑρκανίας ἢ εἰς τὴν Ὑρκανίαν ἀνήκων· ἡ Ὑρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Κασπίας θαλάσσης περιβρέχον τὴν χώραν τῆς Ὑρκανίας. Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Ὑρκάνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Ὑρκανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ὑρκάνιος, καὶ Οὐσιαστικ. = Ὑρκανία. Ἀρρίαν.

Ὑρμίνη, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἄγνωστος. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἠλιδος πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ἔτι καὶ Ὅρμινα καλούμενον. Στράβ.

Ὑρμίνη, ἡ (ῑ). Κατά τινας θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ' ἄλλους τοῦ Δύκτιος καὶ κατ' ἄλλους πάλιν τοῦ Ἐπεοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Αὐγείαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. παρβλ. καὶ Πινδ. ε', 1.

Ὑρνηθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρνήθιον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Στέφ. Βυζ.

Ὑρράδιος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ καταγόμενος ἐκ Θρᾴκης. Καλλιμ. Ἐπ. α', Σουΐδ.

Ὑρτακίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄστιος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 837.

Ὑρτακος, ὁ. Εἷς τῶν Ἐπισήμων Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσβην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄστιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ὑρτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τροϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 511.

Ὑσία, ἡ, καὶ Ὑσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παρασωπίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κιθαιρῶνος, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πληθ. Ὑσίαι, παρ' Εὐρ. Βακχ. 708. καὶ Ὑσιαὶ παρ' Ἡροδ. 9, 15. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Ὑσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ὀχυρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡροδ. 5, 74. Ἀρποκρατ. — 3) Κώμη τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. ε', 83. Στράβ. ὅθεν, Ὑσιάτης, ου (ᾱ), ὁ κάτοικ.

Ὑσιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὑσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν μαντικήν τινα ἰδιότητα ὡς ἐλέγετο διὰ τοὺς ὅσοι ἔπινον ἐξ αὐτοῦ. Παυσ. ια', 1.

Ὑσμίνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἐριδος καὶ ἔκγονος τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 228.

Ὑσπασίνης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τοῦ Χαράκος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ. Λουκ. Μακροβ. 16. Σπασίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πασίνης, παρὰ Πτολ. ὄρα Χάραξ.

Ὑσταλίχμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 966.

Ὑστάσπης, εος, καὶ ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαι-

μένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 1, 209. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 64. Γενκ. εος, Ἡροδτ. 8, Θουκ. α', 115. Αἰλ. εω, Στράβ. καὶ Ὑστασπας. παρὰ Ξενφ. Κυρυπ. ζ', 1, 20.

Ὑφάντειον, τό. Ὄρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκοντίου καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν σύνορων τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὑφασις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, = Ὕπανις.

Ὑψεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, πατὴ τῆς Κυρήνης· Πίνδ. Πύθ. 9, 21. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀπολδ. α' 9, 2.

Ὑψηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως, ἡ Κυρήνη. Καλλμ. Ἀπολ. 92.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411.

Ὑψικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ἱστοριογράφος Ἕλληνα ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 92 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ὑψικλῆς, έους, ὁ. Ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰσιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 20.

Ὑψιπύλη, ἡ (ῡ), ποιητκ. Ὑψηπύλεια. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήσου Λήμνου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον· Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ὑψιπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοιπαὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Λημνίους ἄνδρας, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλέα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἀρχέμορον. Ἀπολδ. γ', 6, 4. Ὑψιπύλεια. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 621.

Ὑψισταὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἑν' Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προιτίδας πύλης. Ἀπολδ. γ', 6, 6. κατὰ Παυσ. θ', 8. ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ' αὐτῇ κείμενον ναὸν τοῦ Ὑψίστου Διός.

Ὑψους, οῦντος, ὁ· συνῃρμ. ἐκ τοῦ Ὑψόεις. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου ὄρους. Παυσ. Στράβ.

Ὑψοῦς, οῦντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ὑψοῦντα. Παυσ. η', 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ· Fabius. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννητεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατά τινας ἐκ τῆς Βιενδούνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐάνδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ Πλουταρχ. Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτρ.

Φάβρα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς Στράβ κατὰ Slebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομ. ἔτι καὶ Φαβρίς, ίδος, πορ' Ἡσύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὄνομ. κύρ. Ῥωμαίων.

Φαβωρῖνος, ὁ. Περίφημος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεων πολεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ητος, ἡ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· τανῦν Ὀρφάν. Ἡροδτ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα. Ἀντ. Διβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὁμ Ὀδ. Μ, 132.

Φαέθων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Ἡσ. Θεογ. 985. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Κεφάλου. Ἀπολδ. γ', 14, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐλέγοντο ὅχι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι παρακινήσας ποτὲ τὸν πατέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἓν μέγα μέρος τῆς Γῆς, δι' ὃ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἠριδανὸν ποταμόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες θρηνοῦσαι ἀκαταπαύστως τὸν θάνατόν του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους· πρῶτον παρ' Εὐρ. Ἱππολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 507. Πλάτ. Τιμ. σελ. 22. παρβλ. καὶ Λουκ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀφύρτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεινίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. Θουκ. δ', 133.

Φαεννά, ᾶς, ἡ. Μία τῶν δύω ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Παυσ. θ', 35.

Φαιά, ἡ. Ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὑός, ὅρα Κρομμύων. Εὐρ. Ἱκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰωνκ. Φαίηκες, Ἐνικ. Φαίαξ. Ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἵτινες ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλόξενοι. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιακία, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηκία. Ἡ χώρα ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἡ Φαιήκων γαῖα, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιακίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηκίς. Τῶν Φαιάκων ἡ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 769.

Φαίαξ, ακος, ὁ. Ἰωνκ. Φαίηξ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀνέκαθεν Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. ε', 4. — 3) Ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 117. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολδ. γ', 5, 6. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 402. πιθαν. = Φαιδρίας. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἄλλως δὲ πάντῃ ἄγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ, Βιβλ. IV, σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀριάδνης, ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ νέου Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Αἰτιόππης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτε οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, ἔγινεν αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὸν ἔλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. Εὐρ. Ἱππολ. Ἀπολδρ. γ', 1, 4.

Φαιδρία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Φαιδρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαῖδρος, ὁ (ἐπιθ. φαιδρός). Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρρινοῦντος δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς εἰς τὴν σοφιστικὴν τέχνην μεγάλης ἀφοσιώσεως καὶ ἐπιδόσεώς του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — ὁ Μυρρινούσιος, Πλάτ. συμ. σελ. 176. — 2) Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φαιδύμη, ἡ (ῡ). Γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 3, 68.

Φαίδων, ωνος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τούτου φέρεται εἰς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρχεν δὲ ὁ Φαίδων οὗτος καθιδρυτὴς τῆς Ἠλειακῆς σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 16.

Φαιδώνδης, ου, κυρ. Ὄν. Πατρωνυμκ. ἀντὶ Φαιδωνίδης, υἱὸς τοῦ Φαίδωνος· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ τῆς Κυρήνης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. Ξενφ.

Φαιναγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φαναγορία.

Φαιναρέτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλατ. Θεαιτ.

Φαίνιππος, ὁ. Δημόσιος τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 113.

Φαῖνοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 582.

Φαινώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἅμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων. Διοδ. Ὅλ. 6, 56.

Φαῖστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Υἱὸς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξας νὰ τιμῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παυσ. β', 6 καὶ 8.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τό πάλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἀναφερομένη παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 648. Στράβ. — ὅθεν, Φαίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Φαιστοῦ ὤν, καὶ θηλκ. Φαιστιάς, άδος. Στεφ. Βυζ.

Φαίσολα, τά, Faisula. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. τανῦν, Fiesoli. Πολύβ. β', 25. καὶ ἡ Φαίσολα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ἔτι δὲ Φαιτοῦλαι, αἱ, παρὰ Διων. Κασσ.

Φάκιον, τό (ᾰ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολμ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ· τανῦν ἐρείπια Τελ-Φακοὺς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκκουτα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φακοῦσα, παρὰ Πτολμ.

Φάλαικος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον κρανωθεὶς ἀπέθανεν. Αἰσχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουΐδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψε μίαν λέαιναν ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαλλάξασα οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 4

Φαλαισίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας οὐμακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ. η', 35. καὶ Φαλαισία, ἡ, παρὰ Στεφ Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Πτολμ. Φαλάκραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, τανῦν Κατὸ Σιδάρι. Στράβ.

Φάλανθον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Παυσ, η', 35.

Φάλανθος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαλάνθου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ.

Φάλανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον. Πλουτρ.

Φάλαννα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ. τὸ Φάλανον, Λυκοφρ. 904. — ὅθεν Φαλανναῖοι, οἱ κάτοικ.

Φάλαννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάλαννα. Στέφ. Βυζ.

Φάλαρα, τά. Κώμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· τανῦν Στιλλίδα. Στράβ. (πιθαν. υ-υ, ἐκ Στέφ. Βυζ. ἔνθα Φάληρον, τὸ κεῖται ἐκ Ῥιαν.) — ὅθεν, Φαλαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ιος καὶ ιδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας ὡς εἰκάζεται 16 ἕως 28 χρόνους. Τὰς Τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοὐλοιποῦ οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπιάδ Εἰς τὸν Φαλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουΐδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πινδ. Πυθ. 1, 186. Λουκ. Φαλ ρ. — ὅθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαρισμός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Φάληρος. Ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 108. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας. Παυσ. Φλίαρος, ὁ, παρὰ Πλουταρχ. Λυσανδ. 56.

Φαλάσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ Στέφ. Βυζ. Φαλάσαρνα, τά, Δικαιαρχ. 10. — ὅθεν, Φαλασίρνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίσκον, ὅπερ ὅρα.

Φάληρον, τό, καὶ Φαληρός, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Θουκ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Παυσ. μόνον 20. τανῦν Πόρτον Πόρον· ἡ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἕνα τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — κατ' Οὐδέτρ. γεν. παρ' Ἡροδτ. 6, 116. Πινσ. α', 1. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρσενκ. ὀξυτονουμν. παρὰ Στράβ — ὅθεν, Ἐπιρ. Φαληρόθεν, ἐκ τοῦ Φαλήρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληρόνδε, εἰς Φαληρόν. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαληρῷ. Πλούτρ. — Φαληρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Φαληρικός, ή, όν. Τοῦ Φαληροῦ, τὸ Φαληρικόν τεῖχος, τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ ὁποῖον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λιμένος Φαληροῦ. Θουκ. β', 13.

Φάληρος, ὁ (ἐπιθτ. φαληρός). Εἷς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἰλ. Ἀσπ. 180. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄλκωνος Ἀθηναῖος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φαληρὸν ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Κατά τινας μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Παυσ. α', 1. — 3) = Φαληρόν.

Φαλίας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Φαλῖνος, ὁ. Ζακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενφ. Ἀνάβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλύνος γραφόμν.

Φάλιος, ὁ. Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυρρηνίᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. θηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλκης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τον τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος. Ἀπολδρ. β', 8, 5, Στράβ. η'.

Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρας, ου, ὁ. Παίων τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σερματίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τά. Στέφ Βυζ. καὶ

Φαναγορία, ἡ Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαίου, ἐπίσημος τό παλαι διά τό ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, Στράβ. ἔτι ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαιναγόρη, ἡ, Διον. Περ. — ὅθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικ

Φαναί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μ' ἕνα λιμένα. Θουκ. η', 24. Στραβ. — 2) Ἐπίπλαττον κύρ Ὄνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστφ Ὄρ. 1696.

Φανάροια, ἡ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἰρν ποταμόν, παράγουσα πολύν οἶνον, ἔλαιον καὶ παντὸς εἴδους ὀπώρας. Στράβ.

Φάνης, ητος, ὁ (ᾰ). Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογόνος καλουμένη. Ὀρφ Ἀργ. 15. — 2) Ἀλικαρνασσεύς τις, εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλεύσας αὐτόν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡροδτ. 3, 4.

Φανίας, ου, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 26. — 2) Κάτοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρεσοῦ πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ Πλουτρ.

Φανοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοσθένην καὶ γράψας Ἐλεγεῖα, Ἐρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Ββλ. Η, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70.

Φανός, ὁ. Μυτιλιός γραφεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐπίπλαστ. Ὄνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1256. — 2) Φίνος, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδρ. α', 9, 16. κατὰ Heyne Φλίας ἀναγινωσκόμν. ὅπερ ὅρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἀνδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκλαξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν του. Πλάτ. Ξενφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτη, ἡ, (ᾰ). Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουΐδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ γυνὴ τοῦ Μινύα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Φανοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοπεύς καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Θουκ. δ', 89. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στεφ. Βυζ. — 2) Κίτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίδι. Στράβ. — 3) Ξένος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45. 660.

Φανοτίς, ίδος, ἡ. Ἐκ τοῦ Φανοτέως οὖσα ἢ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτίς χώρα, ἐν Φωκίδι. Θουκ.

Φανταασίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἵτινες συνίστανον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν; κειμένη ἐπὶ τοῦ Πείρου ποταμοῦ, συντελέσασα ἀνέκαθεν μεγάλως εἰς τὴν συνστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ·

πρῶτον παρ' Ἡροδτ. Πολυβ. β', 41. Παυσ. ἔτι, Φάρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 1, 145. Στράβ. καὶ. Φαραιεῖς, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἰωνικ. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἑνωθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Φαραί, παρὰ Παυσ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φεραί, αἱ, Ξενφ. Ἑλ. δ, 8, 7. — ὅθεν, Φαραίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Παυσ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φάριος ἐν Λακωνίᾳ, ὅπερ ὅρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσσηνίων. Στέφ. Βυζ.

Φαραιεύς, έως, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραίτης, ου, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὀνομ. Πέρσου τινός, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 31.

Φαρανδάτης, εος, ὁ (ᾰ). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος. Ἡροδτ. 7, 79.

Φάραξ, ᾰκος, ὁ. Ναύαρχος τῶ Λακεδαιμονίων· παρὰ Ξενφ. Ἑλ. — 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ. Κώμη τῆς Λιβύας.

Φαρασμάνης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Φάρβαιθος καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φορβαιθίτου Νομοῦ· τανῦν Φαρβεῖθ. διὰ τοῦ αι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φορβαιθίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθετικ. ὁ Φορβαιθίτης Νομός, εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κείμενος ἐντὸς τοῦ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 166.

Φάριος, ία, ιον, ὅρα Φάρος.

Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 582. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φεραὶ καλουμένη.

Φάρις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὁ κτίσας τὴν πολιν Φεραὶς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσσ. 30.

Φαρκαδών, όνος, ἡ, Ἰωνικ. Φαρκηδών. Πόλις τῆς Ἑσταιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (ᾰ). Νύμφη τις ἔφορος μιᾶς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακερόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ Δύω μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης, Θουκ. β', 67. — 2) Ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων· ὧν πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως. Ἑνωθεὶς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Ξενφ. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα. Ἀπολδρ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (ᾰ). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 67. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. κατακτήσας τὴν πόλιν Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύστησε τοὺ λοιποῦ τὴν καθέδραν του. Πολύβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος κυριεύσας ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Κερασοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιραδές, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη Στράβ. Ἀρρίαν.

Φαρναζάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 65.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅστις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδτ. 7, 88. — 2) Λύκιος, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Φαρνοῦχος, ὁ, = Φαρνούχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Ξενφ. Κυρπ. 5, 3.

Φάρος, ἡ (ᾰ). Νῆσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος ἤγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἴσοδον, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἄλλως καὶ ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Πάρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἐπεμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· τανῦν Λεσίνα. Πολύβ. — ὅθεν, Φάριος, ία, ιον. τῆς Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἰωνικ. Φάρσαλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φάρσαλος, οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπήϊον τὸν μέγαν· τανῦν Φάρσα. Θουκ. α', 111. — ὅθεν, Φαρσάλιος, ία, ιον. τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φάρσαλον ἀνήκων. Οὐσιαστκ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρσαλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσήλιος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκρισίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πολις Φάρσαλος. Στέφ. Βυζ.

Φάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολδρ. β', 1, 4. κατὰ Heyne πιθαν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (ῡ). Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμήρ. Τάρφη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στέφ. Βυζ.

Φαρύγιον, τό (ῡ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου. Στράβ.

Φαρυκαδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι χώρᾳ. Πτολ.

Φάσηλις, ιδος, καὶ Φασηλίς, ίδος, ἡ (ᾰ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πιθαν. τανῦν Τεκρόβα. — Προπαροξυτ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 2, 178. Θουκ. β', 69. ὀξυτονούμν. δὲ παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Ἀρρίαν. — ὅθεν, Φασηλίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασιανή, ἡ. Θεός τις ἐγχώριος τῶν Κόλχων, ἔχουσα ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παριστανομένη μ' ἓν τύμπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρρίαν. περιπλ. Ποντ. Εὐξ.

Φασιανός, ή, όν. Τοῦ Φάσιος, ἢ περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστκ. Φασιανοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐν τῇ δυτικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νῦν Πασσὶν χώρᾳ καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 6, 5. Φασιανὸς ἀνήρ, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 726. αἰνιττομ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνειν.

Φᾶσις, ιδος, καὶ ιος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλευστὸς ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων δυτικῶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον οἱ φυτικὸν ὅρον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. Ἡροδτ. 1, 2. Στράβ. τανῦν Ῥιών. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλος Ἀράξης λεγόμενος. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν Πουτιλ ἢ Πουλί· Στράβ. (Φᾶσις διὰ τοῦ α παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Φάσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.

Φαῦλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡροδτ. 8, 47. Ἀριστφ. Ἀχ. 214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὅρα Φάβρα.

Φαυρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, παρὰ Διον. Περ. 216.

Φαυστῖνα, ἡ, Faustina. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φάων, ωνος, ὁ (ᾰ). Εὐειδὴς νεανίας ἐκ Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς ἐκ Λέσβου εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ἀσίας, μὲ τὸ νὰ διεβίβασε ποτὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμισθί, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν προτέραν νεαράν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαιφ. 49. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 18.

Φεά, καὶ Φειά, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτόθι Πισάτιδος χώρας παρὰ τῷ Ἰαρδάνῳ ποταμῷ 120 στάδια μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· τανῦν Κάστρον Τορνέσε καλουμένη, διὰ τοῦ ε

παρ' Τμ. Ἰλ. Η, 135. Θουκ. β', 25. καὶ Στράβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ Φεαὶ, Ὁμ Ὀδ. Ο, 297.

Φείδας, αντος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φειδίας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἀρίστων ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα σύγχρονος τοῦ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἀγαλματοποιίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερέβη ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ πάντων διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἰδέας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο φείποτε ὡς κανόνα τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας ἥτις ἐξαιρέτως διέπρεπε μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρτουν ἕκαστα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ παρακινήσεως τοῦ φιλοκάλου Περικλέους συνετέλεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλεῖστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλα ἐπίσης ἔξοχα ἔργα· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Ἤλιδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστούργημα καὶ κανὼν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τέλους κατάδικασθεὶς ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν· ὑπό τινων δὲ ἀναφέρεται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόρως. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 290. Ἀριστφ. Εἰρ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ι) Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος, παρ' Ἡροδτ. 6, 105. παρὰ Λουκ. ἡμαρτ. Φιλιππίδης καλούμενος. — 2) Τὶς τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 67.

Φειδιππίδιον, ὑποκορστ. τοῦ Φειδιππίδης. Ἀριστφ. Νεφ. 91.

Φείδιππος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. Τγίν. μύθ. 81.

Φειδόστρατος, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 286.

Φειδόλας καὶ Φειδώλας, α, ὁ. Ἀρσενικ. κυ. ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Φείδων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2 Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡροδτ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 134. 5) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ι). Τὶὸς τοῦ Φείδωνος, ὅνομα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις παριστανόμενος Στερψιάδης θέλει νὰ καλέσῃ τὸν υἱόν αὐτοῦ, Ἀριστφ. Νεφ, 65.

Φελλεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Νεφ. 71. Σουΐδ.

Φελλίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν. Παυσ.

Φελλόη, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημβρινῶς τῆς Αἰγείρας. Παυσ.

Φελλόποδες, οἱ (φελλὸς, ποῦς) Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελλοῦς· παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φελλοὺς, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ.

Φελλώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπάδων, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φεναιός, ὁ = Φενεός. Καλλμ. εἰς Δηλ. 71.

Φένεος καὶ Φενεός, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτόθι Ἀζανίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὀμωνύμου λίμνης. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἔσκαψε τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Παυσ. βιβλ. ἡ, 14. τανῦν Φονέα. — προπαροξυντ. ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. συνηθ. κατὰ θηλυκ. Παυσ. Διοδρ. Σικ. ἀρσεν. μόνον παρὰ Σκύλ. Βυζ — ὅθεν Φενεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φενεός, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. 14.

Φεραί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ἐπικρατείας, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐβασίλευεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἄδμητος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσασα καθέδρα τῶν Τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὰς Παγασάς, καὶ πιθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φέρητος ἐκγόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 611. Στράβ. 9. Πολύβ. — 2) = Φαραί, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 3) πιθαν. = Φαραί, πόλις τῆς Ἀχαΐας, Ὁμ. Ἔμν. Ἀπολ. 427. παρβλ. Ilgen ἐν λεξ. (Κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Γ, 488. ἔστι τὸ μὲν Φεραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίμων, ὁ. Τὶὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αία, αῖον. Τῶν Φερῶν ἢ ἐκ τῶν Φερῶν ὤν. ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστκ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Φεραίη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλμ. Παυσ. β', 23.

Φερέδειπνος, ὁ. Ἐπίπλαστον Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Σφ. 408.

Φέρεκλος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὁμ. Ἰλ. Ε', 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (α). Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσώθησαν. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 474.

Φερεκύδης, ους, ὁ (υ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Σύρου μιᾶς τῶν Κυκλάδων, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπιάδ. κατὰ Σουΐδ. αὐτοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδαχθεὶς τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις, συγγράψας πρῶτον εἰς πεζὴν φράσιν, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτρ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουΐδ. μίαν Ἑπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαέρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 28. ἤκμαζε. ὁ Σύρος, παρὰ Λουκ. Μακρόβ. 22 ἔστιν ἡκμαν. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡροδότου, κατὰ Σουΐδ. γράψας μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, Αὐτόχθονας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ἔτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διατριβήν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παράβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (α) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 1.

Φερέντιον, τὸ, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· ταν Ferentino. Φερεντῖνος, ὁ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φερεσσεύης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 310.

Φερετιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ἀνθολ.

Φερετίμη, ἡ (ι). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡροδτ. 4, 162.

Φερεύς, έως, ὁ. Τὶὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθέας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀντ. Λιβ. 2.

Φέρης, ητες, ὁ. Τὶὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος καὶ Ἀμυθάωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τούτου υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Λυκοῦργος, θυγατέρες δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Παρισπις. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολδρ. α', 9, 14. — 2) Τὶὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ. α', 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρικ. Φερητιάδας, (υ-υυ-) Τὶὸς τοῦ Φέρητος, ὁ Εὔμηλος, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 214. Φηρητιάδης, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β. 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. Ἡσ. Θεογ. 248.

Φερρέφασσα, ἡ, Ἀττκ. Φερρέφατα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ὡσανεὶ Φερέπαφα, ἡ πάντων τῶν κινητῶν ἁπτομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυοῦντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως. Φερεκυδ. παρὰ Σχολστ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 280.

Φερῶν, ὁ. Τὶὸς τοῦ Σεσόστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δίκα ὀλόκληρα ἔτη. Ἡροδτ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηΐδα. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φηγαιεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Φήγεια καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρβλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Παυσ.

Φηγεύς, έως, ὁ. Τὶὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Προνόου καὶ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ καθείρισας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀνέκαθεν ἡ

πόλις Ψωφὶς Φήγεια· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ, 24 ἔδοκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολδ. γ', 7, 5. Ἡροδτ. 9, 26.

Φηγοῦς, οὔντος, ὁ (φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στέφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς Φόρμιγγος καὶ τῶν ᾀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 263. κατὰ τὴν γνάμην τινῶν ἀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἷς τῶν πρὸ Ὁμήρου Ῥαψῳδῶν, γράψας ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα -ρώτη ὡς λέγεται τὸν ἑξάμετρον στίχον. Παυσ. ί, 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Μέλανος, Ἀπολδ. ά, 8, 5. πιθαν. Φινεύς, παρβλ. Ἡσυχ. σελ. 128.

Φηραί, αἱ = Φαραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φηρητιάδης, ου, ὁ· ποιητικ. ἀντὶ Φερητιάδης, ὅπερ ὅρα.

Φθειρῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταύτ. τῷ ὄρος Λάτμος, ἡ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ φθείρ, μικροῦ καρποῦ πίτνος ἢ ἐλάτης.)

Φθᾶς, ὁ. Θεότης τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ὡς μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας της, συντελοῦσα τὰ πλεῖστα εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, καὶ κατὰ Διοδρ. Σικ. βιβ. ά, 12. ἐπενόησεν ὁ Φθᾶς πρῶτος τὸ πῦρ λογιζόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουΐδ. ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παραβλ. Meiners Versuch über die Religionsgeschichte der älteren Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολδ. γ', 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολδ. γ', 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἴων. Φθίη (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 695· κατὰ Πολυβ. ιζ', 3. ἔκειτο αὕτη εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖνον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθὼν περὶ τὸ 1630 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θεσσαλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος βασιλεύει ἀναφέρεται ὁ Εὐρυτίων, ὅστις ὑπεδέχθη ἐνταῦθα τὸν ἐξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, δοὺς εἰς αὐτὸν τὸ τρίτον μέρος τοῦ Βασιλείου τοῦ ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρου αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλάκις μετὰ τοῦ Ἑλλάς ὡς βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 395. — 3) = Φθιῶτις, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3, 9. — ὅθεν, Φθίηνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθιῆφι, ἐν Φθίᾳ. Ὁμ.

Φθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἡ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα· ἡ Φθιὰς αἶα. Εὐριπ. Ἐκ. 455.

Φθῖος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιῶτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Τὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδ. γ', 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐξαιρ. ἀπαντώμεν· παρ' Ἡροδτ. 7, 132. Θουκ. ή, 3. ἦσαν γὰρ οἱ Φθιῶται τὸ ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παιδὸς τοῦ Ξούθου. Στράβ. — 2) Ἐπιθετικ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὤν. Καλλ. εἰς Δηλ. 112.

Φθιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθετικ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὖσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1023. — 2) μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιοθεν οἱ Φθιῶται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡροδτ. 1, 56.

Φιγάλεια, ἡ (ᾱ) = Φιγαλία, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Φιαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀνθολ.

Φίγαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ. έ, 3.

Φίβαλις, εώς, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παράγων ἐξαίρετα σῦκα. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Φιγαλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος, ὕστερον δὲ Φιάλεια ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου, τανῦν Παυλίτζα ἢ Βερβίτζα. — Φιγαλία, παρὰ Παυσ. ή, 39. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολυβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 6, 83.

Φίγαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ή, 36.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδήνη, ἡ, Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ἓν μέγα Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· τανῦν δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πληθ. παρὰ Στράβ. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ — ὅθεν, Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Φίκειον καὶ Φίκιον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὄρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτε διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡτ. Ἀσπ. 33. Ἀπολδ. γ', 4, 8. ἀπὸ τοῦ Φίξ, ὅπερ ὅρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας Στεφ. — 2) = Φλά, ὅπερ ὅρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἰν Ἀνθολ.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκαδνου ποταμοῦ ρκτικῶς τῆς Ἀφροδισιάδος· τανῦν Μαλατφρτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Τμώλου, πιθαν. πρότερον Καλλίηβος καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ὀνομασθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἄμμανα καὶ Ῥαββατάμανα λεγομένη. Πολύβ. έ, 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδελφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδελφία, ἡ = Φιλαδέλφεια. Πτολ.

Φιλαί, αἱ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὅσιρις· ἐλογίζετο δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὡς ἱερωτάτη παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σώζονται ἔτι πολλὰ ἐρείπια δύω ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξόχου οἰκοδομῆς· τανῦν Γεζιράτ ἐλ - Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαῖδαι, οἱ (υυυ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Τύραννος Πεισίστρατος. Στεφ. Βυζ. Πλάτ. Ἱππ. 228, — ὅθεν, Φιλαΐδης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαΐδων ὤν· καὶ Φιλάσιος, ὁ. Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἄλλως Φλυάσιος γραφομ.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Φιλαινέτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 42.

Φιλαίνιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαινίς, ίδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγράψασα ἐν βιβλίον πλῆρες διαφόρων αἰσχροτήτων, ἐταφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. ἑταίρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. Διαλ. στ'.

Φιλαίνον βωμοί, οἱ, Arae Philaenorum. Λιμήνιες ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνας καὶ Κυρηναϊκῆς χώρας, ἔνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν δύω Φιλαίων ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρέσβεων περὶ τῶν ὅρων τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐν ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴ χώραν. Στράβ. Οὐαλ. Μαξ. V, 6. οἱ Φιλαίου βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀνήγειρον οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα οὗτοι ἐτάφησαν.

Φλαῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδτ. 6, 35.

Φιλαμμονίδας, α, ὁ (ι) Τὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Εὔμολπος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θράκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θάμυριν, Εὐριπ. Τῆτ. 913. Ἀπολδ. ά, 3, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὔμολπον, Θεοκρ. κατὰ Πλουταρ. ἐτύνθεσεν ὁ Φιλόμμων ὕμνους πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητοῦς, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὰς διὰ τῶν χορῶν τελετάς. — γενκ. — ονος, παρ' Εὐρ. — ωνος, Ἀπολδ. Παυσ. δ', 33. — 2) Ἀθλητής τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ι) Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐθηλάσθη ὑπὸ μιᾶς αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Παυσ. Φωκ. 16.

Φιλάων, ονος, ὁ (ᾱ) Τὸς τοῦ Χέρσιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡροδτ. 8, 11.

Φιλέας, ου, ὁ, Ἴων. Φιλέης, έω. Πατὴρ τοῦ Ῥοίκου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 3, 60. — 2) Χωρίον

καὶ ἀκροωτήριον πλητίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· τανῦν Φίλλων. Στεφ. Βυζ. ἔτι Φιλία καὶ Φιλία, ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Τίὸς ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακρ. 12.

Φιλέταρος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεσαίας κωμῳδίας, συγγράψας 21 κωμικὰ δράματα ἀναφερόμενα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479.

Φιλέψιος, ὁ. Πένης τις Ἀθηναῖος, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθώδεις καὶ τεραστίους διηγήσεις. Ἀριστφ, Πλούτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φίληβος, ὁ. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, ἡ (ᾱ). Ὄνομα ἑταίρας ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ.

Φιλημονίδης, ου, ὁ. Κυρίως ὄνομ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστκ. κύρ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ. β', 67. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐκ Φρυγίας, ὅστις ἤθελε νὰ λέγεται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ὄρν. 764. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπιάδ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λουκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. II, σελ. 476. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατὰ Σουϊδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι δύο τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 479. — 5) Γραμματικός τις Ἀθηναῖος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιληρετίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ.

Φιλητᾶς, ᾶ, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκιμήσας ἐξαιρτ. εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων, συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖα καὶ ἓν ποίημα Ναξιακὰ ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40. Στράβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 14. (ἡ γραφ. Φιλήτας, ἔστιν ἡμαρτμ.)

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 457.

Φιλιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Κόλαξ τις, παρὰ Λουκ.

Φιλίννη, ἡ (υ – –) Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. γ'.

Φίλιννα, ἡ (υ – υ). Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678. Λουκ. (Φίλιννα = Φιλίνη, ὅπερ καὶ ὀρθότρ. ἐστίν, συνηθεστρ. μέντοι ὁ τύπος Φίλιννα.)

Φιλίννιον, ἡ. Ὑποκρστ. τοῦ Φίλιννα. Ἀνθολγ.

Φιλιννίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλῖνος, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις, Δημ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκραγάντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 115.

Φίλιος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31.

Φιλιππίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315. — 2) Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Τίὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. 45. κωμικὰ δράματα. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ἄκρον ἴχνος· ἀφ' οὗ καὶ Φιλιππιδόμαι ἐσχηματίσται, ἰσχνὸς γίνομαι ὡς ὁ Φιλιππίδης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ.

Φίλιπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Κρηνίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις κυριεύσας τὴν Θράκην ὠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρῶς· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδονίας· τανῦν Φιλιβάχ. Στράβ. — ὅθεν, Φιλιππεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. καὶ Φιλιππήσιος, ἐν τῇ νέᾳ Δ.αθ

Φιλιππόπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πονηρόπολις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· τανῦν Φιλιππούπολις. Στεφ, Βυζ. Λουκ. — 2) = Θῆβαι Φθίας. Πολύβ. ε', 100.

Φίλιππος, ὁ (ῑ). Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ἥρως. Ἡροδτ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Τίὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιωχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. α', 57. — 4) Τίὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐριδίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαοκτὼ χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὅμηρος εἰς τὰς Θήβας, ἠξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα μετὰ τοῦ ὁποίου συνέζησε πέντε περί που ἔτη μιμηθεὶς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας κατεστάθη ἀπόλυτος κύριος καὶ Μονάρχης, προσοικειωθεὶς διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης δραστηριότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀγοστίσιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἐνασχολούμενος ἔτι εἰς νεας προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρισιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπισύρας τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειψθείσης προτέρας συζύγου του Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ὅθεν Φιλιππίζω, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Τίὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Τίὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νίκαι ἐξησθένησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νεμίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Περσέα ἕτερον υἱὸν τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακίδος. Πολύβ. Πλουτρ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδοὺς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκ. Ἀναλεκτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 421.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀβυδηνός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνασχοληθεὶς ἔτι καὶ εἰς τὴν Τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 11. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 42 Τραγῳδίας. Ἀθην. Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλισταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰόππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομ. κύρ Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τυρανίς τις τοῦ Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ὠρεός. ἡ γραφ. Φιλιστείδης παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτμ.

Φιλιστίων, ωνος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουϊδ. Ἀνθολ.

Φίλιστος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Πασικλέους καὶ ἑταῖρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐσύστησεν αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) Περίφημος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἐβένου, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύω Διονυσίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἕνδεκα βιβλία καὶ ἑτέραν τοῦ Διονυσίου εἰς ἓξ βιβλία. Παυσ. Διοδ. Σικ. Ἱστ. — 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήσας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουϊδ. Ῥητορικά τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Συρίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930.

Φίλιτις, ιος, ὁ. Αἰγύπτιός τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὕτω μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡροδτ. 2, 128.

Φιλλυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὅπερ ὄρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φάριν, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσ. 30.

Φιλόδημος, ὁ. Περίφημος Ἐπικούρειος Φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀναφερόμενος καὶ ὡς ποιητὴς ἄριστος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἐπιγράμματά τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 609.

Φιλοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Λευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἱλάραν καὶ Φοίβην. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἐνθα κατὰ Heyne ἡ γραφ. ἡμαρτ. περβλ. σημ. σελ. 693.

ΔΗΜΟ

Φιλοδώρητος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, φονεύσας δύω τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 24. Χ, 258.

Φιλοκλέων, ωνος, ὁ (φίλος, Κλέω). Γέρων τις Ἀθηναῖος, παριστανόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Σφηκ. 133 διατρίβων ἀεί ποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικαστήρια.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνψψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ εὐτηλῆ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὄρν. 282. Σουΐδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμοδος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, εὔνους τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου. Ἡροδν. α, 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Τὶς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε', 116. — 2) Τὶς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8, 24. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783. ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος — 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνούσιος, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοδωρήθη δαψιλῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὀλυνθον, ὅθ' ὁ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους ὡς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράποδον· ἐφημίζετο δὲ καὶ ὡς εἰς ἄκρον ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ σελ. 230. Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολδρ. γ', 13, 8.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ. Ἀθηφάγος τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 1242.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κλητκ. Φιλοκτῆτα. Τὶς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μεθώνης, ἐπιτήδειος τοξότης, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν ἐκ Θεσσαλίας στρατευμάτων, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ Γ, 190. Κατὰ Πινδαρ. πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τὸς Τροίας πόλεμον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ πόλις αὕτη ἔμενεν ἀεί ποτε ἀπόρθητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 96. Σοφ. Φιλ. 605. Ἀπολγρ. γ', 12, 6. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πετιλίαν, ὅπου διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων ἐγκωμίασεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Λείψ. Ἡροδτ. 5, 113.

Φιλοκύων, ονος, ὁ (ῡ). Γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδτ. 9, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Τὶς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 21. πιθαν. κατ' ἀντιχρονισμὸν ἢ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλολάου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὕρηνται παρὰ Στοβαίῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 23. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσωποῦ. Παυσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον καὶ τὴν Πεισιδίκην. Ἀπολδρ α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνήτου Ἀρνῆθόον βασιλέως τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ ι εὕρηται καὶ μακρὸν ἐσθ' ὅτε διὰ τῆς ἄρσεως.)

Φιλομήλα, ας, ἡ, Ἰωνκ. Φιλομήλη, ποιητκ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὑποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα· κατ' Ἀπολδρ. γ', 14, 8. μετεμορφώθη αὕτη μὲν εἰς χελιδόνα ἡ δὲ Πρόκνη εἰς ἀηδόνα· ὅρα Τηρεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη ὅπερ ὅρα. Τγῖν. μύθ. 97. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Τγῖν.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Τὶς τῆς Φιλομήλας, κατά τινας Ἑρμηνυ. ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. ἔνθα κατὰ τὴν τοῦ Εὐσταθίου παρατήρησιν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἔστιν ἀντιφάσκουσα τῷ κανόνι, καὶ ὅτι οὐχ εὕρηνται παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κύρια μητρωνυμικὰ ὀνόματα· κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμην. ἤτις φαίνεται ὀρθοτρ. ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης οὗτος βασιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαπλέοντας νὰ μονομαχῶσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Φιλομήλιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, τανῦν Βουλαβενδί. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιλομηλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. — 2) Φωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λέδοντος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυριεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ πολεμηθεὶς ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρ.

Φιλόνεικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐχάριτε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολδρ. γ', 10, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολδρ. β', 3, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίκλεια.

Φιλονόμη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ θήρᾳ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον καὶ Λύκαστον, οἵτινες ἐστύτησαν ὕστερον τὸ βασίλειον τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτρ.

Φιλόνομος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἠλεκτρύονος φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολδρ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φαυλόβιος καὶ κακοήθης, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 84. πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 9. υἱὸς τοῦ Ἐρυξίδος σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζησε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράσιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καταδικασθεὶς ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἓν αὐτοῦ ποίημα. Κύκλωψ ἐπιφραφόμενον, Ἀριστφ. Πλουτ. 290. κατὰ Πλουταρχ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμφθη ἓν Τραγικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιον Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 44. συνέγραψεν ὁ Φιλόξενος οὗτος τραγῳδίας καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ τινα ἐπιγράμματα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις, τόμ. Ι, σελ. 58. Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 315. — 3) Ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 376.

Φιλοπόιμην, ενος, ὁ. Εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς παρήγαγεν μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν· εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁδηγῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλασίας· ἐφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος καὶ νικήσας τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἤνωσε τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ μίαν προσφορὰν 120 ταλάντων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτησαν νὰ τῷ προσφέρωσιν ὡς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς προβεβηκὸς γῆρας καὶ ἀσθενὴς ἤδη βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον στασιάσει κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, πεσὼν ἐν μιᾷ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἐφέρθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ἐρίφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἔπιε μετ' ὀλίγον τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον ἐξεδικήθη ὁ συμπολίτης καὶ συστρατηγὸς αὐτοῦ Λυκάρτας. Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἤγειρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξόχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών του· εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως καὶ μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Πολύβ. Πλούταρχ.

Φιλοστέφανος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συνταξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν. Ἀθην.

Φιλόστρατος, ὁ. Ἀναιδής τις καὶ ἀπατεὼν Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυναλώπηξ, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ. 956. — 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535. — 3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐφεξῆς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυμάθειάν του ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Ἰουλίας γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας συνέγραψε τὸν εἰστέτι σωζόμενον βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ Ἡρωϊκὰ ἤτοι διάλογοι τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, 65 Εἰκόνες, Βίοι

Σοφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 540.

Φιλότιμος, ὁ· ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλοῦργος, ὁ (ἐπιθ. φιλουργός)· ἀρσενκ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 266.

Φιλοχάρης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φιλοχαρίδας, α (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συγγράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐπιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ ὀνείρων. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 481.

Φιλύρα, ἡ, Ἰωνκ. Φιλύρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι συνευρεθεὶς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θράκῃ. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1233. κ. ε. ξ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως Κλυμένη καλουμένη. Ἀπολδρ. β', 1, 4. (φιλύρα, ἡ· οὐσιαστ. προσηγορικ.)

Φίλυρες, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Φιλυρηΐς, ΐδος, ἡ. Τῆς Φιλύρας ἡ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρηΐς νῆσος, νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίασε τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1231.

Φιλυρίδης, ου, ὁ (–υυ–). Τιὸς τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων· Ἡσ. Θεογ. 1002. ἑξῆ. Ὀνολιφ. (τό ι ἐστι φύσει βραχύ, εὕρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὅθεν, ὀρθότρ. Φιλλυρίδης, γραφομν. πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, ὡς παρά τε. Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 554.)

Φιλώ, οῦς, ἡ· Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίλων, ωνος, ὁ (ῐ). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, Σμμν. Ἐπ. — 2) Φίλος τοῦ Φειδιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 25. — 3) Ἔφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους. Δημ. Στεφ. σελ. 265. — 4) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Κλιτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος ἐν Ἀθήναις. Στοβ. ἐκλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαερτ. Ζ', 67. — 6) Συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου. Στράβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ, IV, σελ. 753. — 7) Βυζάντιος, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνου Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὕρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενίτο Συλλογῇ· παρβλ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ. IV, σελ. 231.

Φιλώνδας, ου, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Φιλωνίδης, ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Φιλωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Πλούσιός τις ἀλλ' εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαΐδος διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστφ. Πλουτ. 179. ἔνθα κατὰ Σχολιστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μιλήτου, πιθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ τοῦ Κωμικοῦ Νικοχάριδος, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ἀθην.

Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἑσπέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήυκα. Ἡγίν. μύθ. 65.

Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ. β', 3. — 2) Τιὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνακαλυφθεὶς ὡς ἔνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀρριαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρβ. ἔτι καὶ Φιλωτερίς, ίδος, καλουμένος. Στεφ. Βυζ.

Φιλωτερίς, ίδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Στέφ Βυζαντ.

Φίμαξος, ὁ. Τὶς τοῦ Δολοπίωνος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἄκτορος ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, περιποιηθεὶς καὶ περιθάλψας τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Ἡγίν. μύθ. 102.

Φινεΐδης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀντιγ. 890.

Φινεΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φινέως ἢ εἰς τὸν Φινέα ἀνήκων, αἱ Φινεΐδες ἀκταί, τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τῆς Θράκης, ἔνθα κατῴκει ὁ Φινεύς.

Φινεύς, έως, Ἰωνκ. ῆος, ὁ. Τὶός τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, Δαναοῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἥρπασε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολδρ. β', 1, 4, 4, 3. — 2) Τὶός τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἔμεινεν εἰς τὴν Θράκην πλησίον τῆς πόλεως Σιλμυδησσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 178. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἰδαίας ἐτύφλωσε τοὺς δύω του παῖδας, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βεβρὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς πλείονα δὲ βάσανον αὐτοῦ ἐπεμψαν οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ἁρπυίας αἵτινες τῷ ἥρπαζον τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ ὅτε ἔτρωγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς ἠλευθέρωσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μάστιγος ταύτης· ὁ Φινεὺς οὗτος προεῖπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλεύσας αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν πλοῦ· πρῶτον παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 50. Ἀπολδρ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος· τανῦν Δέρκος. Στράβ.

Φιντίας, α, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυματθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλουτρ.

Φίντις, ιος, Δωρκ. ἀντὶ Φίλτις. Ἡνιοχός τις Συρακούσιος. Πινδ. Ὀλ. 6, 38.

Φιντύλος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Φιλτύλος (υ) Ἄρσ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίξ, ικός, ἡ, Βοιωτκ. ἀντὶ Σφίγξ, ὅθεν, Φίκειον καὶ Φίκεον, ἅπερ ὄρα.

Φλά, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ. Ἡροδτ. 4, 178. ὁ Στέφ. Βυζ. θέττει αὐτὴν ἡμάρτμ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὕρηται Φιλὰ γραφομν.

Φλάβιος, καὶ Φλαούϊος, Flavius, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius· Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμμίνιος. Στράβ.

Φλέγρα, ἡ, καὶ Φλέγραι, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θράκῃ. Ἡροδτ. 7, 123. Ἀπολδρ. α', 6, 1. Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτίθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κύμης, ἢ καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ παρὰ τῇ Ταρτησσῷ Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἐνικ. εὑρηται παρὰ Πινδ. Νεμ 100. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 825. Ἡροδτ. πληθ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολδρ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ πόλις τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὄρος, Παλλήνη· — ὅθεν Φλεγραῖος, αία, αῖον. Τὸ Φλέγρας ἢ εἰς τὴν Φλέγραν ἀνήκων· τὸ Φλεγραῖον πεδίον. Εὐρ Ἡρακλ. μαιν. 1165.

Φλεγύα, ἡ (υ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Παυσ. — ὅθεν, Φλεγυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στραβ.

Φλεγύαι, οἱ (υ) Ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβὰς ἐκ ταύθι πιθαν. ἐκ τῆς Θράκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐν Φωκίδι κατεπόρθησεν ὅλην τὴν πέριξ χώραν διαρπάσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅ ὅ καὶ ἠφάνισεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ καὶ σεισμῶν· τούτους φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιέβαλε μὲ τείχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 302. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὁμήρ. Φλεγύαι κατῴκουν ἀρχαιόθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτῶνος. Παυσ. θ', 36. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Φλεγύαι, ἐκ τῆς Ἐνικ. Ὀνομτ. Φλεγύς.

Φλεγυαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ..

Φλεγύας, ου, ὁ (υ). Τιὸς τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτίου πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁμ. Ὕμν. ιε', 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Κατὰ Παυσ. θ', 36. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβὰς μὲ ἓν πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Φλεών, ῶνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλυεῖν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Φλιαί, αί, = Φλιοῦς, ὅπερ ὄρα.

Φλίας, αντος, ὁ (ῐ). Τὶός τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀραιθυρέας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιοῦς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 115. κατὰ Στεφ. Βυζ. Φλιοῦς, οῦντος.

Φλιάσιος, ία, ιον. Τοῦ Φλιοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Φλιοῦντος ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουντὶς αἶα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ

Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλιασίαν καλουμένην σχηματίζουσαν τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς καθιδρυτοῦ, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελευταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλίαντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου. κατὰ δὲ Στράβ. ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος τῆς ὁποίας τὸ ἕτοιμα ὀρθοτρ. ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἢ διάβασις ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σικυῶνα. πρῶτον εὑρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 74. ἀρσεν. γεν. παρὰ Θουκ. ε', 58. Ξενῳ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. καὶ Στράβ. κατὰ Ἀρποκρτ. ἐχρῶντο συνηθ. οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἀρσενκ. τύπῳ. Θυλκ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. — καὶ αἱ Φλιαί, Διοδ. Σικ. ιδ', 41.

Φλόγιος, ὁ. Ἐπίκλαστ. κύρ. ὀνομ. Κάτοικοι τοῦ Ἡλίου, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 20.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ἀρποκρτ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φλυεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὤν.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἔνθα νῦν Φιλάσιος ἀναγινώσκεται.

Φόβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φόβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων ἀείποτε τὸν θεὸν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Δητὼ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολλόρ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. ἀναφέρεται αὕτη ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Νυμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἱλαίρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησιλέα. Ἀπολλόρ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήϊος, ία, ῖον, ποιητκ. ἀντὶ Φοίβειος, ὅθεν τὸ Φοιβήϊον δάπεδον, ταὐτ. τῷ Ἴλιον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβηΐς, ΐδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνθολ.

Φοιβιδάς, α, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Φοιβίδης (ι). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐκστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχεν δολίως τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενῳ. Ἑλλην.

Φοιβίς, ίδος, ἡ· Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρικ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ διαυγάζον αὐτοῦ κάλλος, οἱονεὶ καθαρός, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μαντικός, προφητικός, διαγινώσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ προμηνύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλάκ. παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων. Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ Φοινίκη.

Φοίνικες, οἱ, Ἑνικ. Φοίνιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenice εἰς τὰς ἐπισήμους καὶ ἐμπορικωτάτους λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρόδτ. 7, 89. κατοικοῦντες πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετέβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν· κατὰ δὲ Ἰουστιν. 18, 3. μεταβάντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἤδη ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδαλέος περίφημος ἐξαιρετ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύαν καὶ διὰ τὰς εἰς διαφόρους τέχνας ἐπιδόσεις του, ψηφιζόμενος οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας· παρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὀδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατεστάθησαν περιβόητοι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασσιτερίδων νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὑέλου, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλαβον διαφόρους καὶ πολυειδεῖς γνώσεις χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλαὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐσυστήθησαν πρωΐμως ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι ἀείποτε στενὰς σχέσεις ἐμπορείας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν.— 2) = Καρχηδόνιοι, Ἡροδτ. 5, 46. παραβλ. καὶ Εὐρ. Τρωαδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ιζ'. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνουσα ὅλην ἐκείνην τὴν παραλίαν χώραν τῆς Συρίας ἥτις ἀνατολικῶς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χορσέου ποταμοῦ ῥέοντος ἀρκτικῶς τῆς Καισαρείας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὀρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις ὑπῆρχε μόλις 240 τετργ. μιλ. Γεωγρ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνιος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθρούς, διὰ τὴν ἐπικοηθεῖσαν πρώτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρᾶν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐνακίμ τὴν ὁποίαν πρωΐμως παρέλαβεν οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων· ἦν δὲ ὡς ἐπίπολυ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πετρώδης καὶ ἀπότομος ἔχουσα κατὰ μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μὲ διαφόρους καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ ἀρχαίας πόλεις, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδὼν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡροδτ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἐξαίρετον ἐμπόριον· Πολύβ. β', 8. Στράβ.

Φοινικήϊος, ίη, ῖον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν· τὰ Φοινικήϊα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. 5, 58.

Φοινικικός, ή, όν. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ὤν· Φοινικικόντι, = ψεῦδος, ἐφημίζοντο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοίνικες ὡς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλέοι, »Φοίνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 288-369. Πλατ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδονικός. Θουκ. Ζ', 46.

Φοινίκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον δυτικῶς τῆς Ὀγχηστοῦ. Στράβ.

Φοινίκιος, ία, ιον. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρότερον Μεδεὼν καλουμένη, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κζ'. Φοινικῆ τῶν Λαμπέων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κολώνην· ταυτὸν Ἀνθόρα. Παυσ. δ', 34. — 3) ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἄγνωστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἑλώρου. Πτολ. πιθαν. οἱ παρ' Ἡροδτ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος· ταυτὸν Τζεσχμές. Θουκ. η', 34. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὄλυμπος καλουμένη. Στράβ.

Φοινικοῦσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰόλου ἢ Λιπάρων νήσων· ταυτὸν Dattulo καλουμένη. Στράβ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόρ. γ', 1, 1. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ, 321, ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι πεμφθεὶς ὁ Φοίνιξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης Εὐρώπης ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια Τγίν. κατὰ Παυσ. ζ', 4. ἐγέννησεν ὁ Φοίνιξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως τὴν Ἀστυπαλαίαν. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Κλεοβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μιᾶς δούλης καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν ἐδιωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολόπων παιδαγωγήσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστῶς εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448. κ. ε. ξ. κατά τινα δὲ νεωτρ. διήγησιν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐθεραπεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρπ. Φοιν. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολλόρ. γ', 13. 8. Δημ. Παραπρσβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡροδτ. 7, 176 Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικοῦς. ἀριθμ. 1. — 4) Ἐπιθτ, = Φοινικικός. Πινδ.

Φοίνισσα, ἡ· Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπιθτκ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὖσα. Εὐριπ.

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὖσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύβ. Φοιτίαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτία, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτεον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. ε', 7. καὶ Φύταιον, τό. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοίτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, ὃ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτείας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολέγανδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· ταυτὸν Πολύκανδρος· — ὅθεν Φολεγάνδριοι, οἱ κάτοικ. Σολ. Λείψ.

Φολόη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἤλιδος· ταυτὸν Ξηρία. Εὐρ. Στράβ.

Φόλος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σι-

ληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὑρὼν φιλόφρονα ὑποδοχήν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἔπινε κοινῶς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς ἀνοίξας τὸν πίθον ἔπιεν παρ' ἀδείας αὐτοῦ, ἡ ὀσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἵλκυσε τοὺς λοιπούς Κενταύρους εἰς τὸ σπήλαιον· ὅπου συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης ἐνικήθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Φόλος ἀπέθανε πληγωθεὶς δι' ἑνὸς Φαρμακεροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκσπάσῃ ἐκ τῆς πληγῆς ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολδρ. β', 5, 4. Θεοκρ. Εἰδ. 5', 149.

Φόρβας, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 665. — 2) Τίος τοῦ Ἄργον καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 16. — 3) Τίος τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος· Ὅμ. Ἔτμν. Ἀπολ. 211. Παυσ. ζ', 26. — 4) Τίος τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἀκτορος. Παυσ ε', 1. Ἀπολδρ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίθων εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καθαρίσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φαρμακερούς ὄφεις. Διοδ. Σικ. δ', 58. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 490.

Φόρβος, ὁ. Πατὴρ τῆς Προνόης γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Φορκίδες, αἱ (ῑ). Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Προμ. 793. Ἀπολδρ. α', 2, 6. (Φόρκος).

Φόρκος, ὁ, = Φόρκυς. Πινδ. Πυθ. 12, 24.

Φόρκυν, υνος, ὁ, = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον ἀσφαλῶς τὰ εἰσορμοῦντα πλοῖα· Ὅμ. Ὀδ. Ν. 96. κ. ε. ξ.

Φόρκυς, υνος, καὶ υος, ὁ, μεταγενστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκος. Τίος τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἡσ. Θεογ. 237, 271. κ. ε. ξ. καθ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 712. πατὴρ τῆς Νύμφης Θοώσης. Κατὰ Παυσ. β', 21. κατῴκει ὁ Φόρκυς περὶ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμὼν τῶν Φρυγῶν ἐν Φῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 312. (Φόρκυς Ὀνομστ. πιθαν. ἀρχαιοτρ. τύπ. ὡς παρ' Ὅμ. καὶ Πλάτ. Φόρκος, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολδρ. Δοτκ. Φόρκῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 828. Γεν. υνος, Αἰτκ. υνα· Ὅμ. Ὀδ. Λ, 72. καὶ Ἰλ. Ρ, 312. Δοτκ. Φόρκυϊ, Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.)

Φορμίαι, αἱ· πρότερον Ὀρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Mola di Gaeta, ἔνθα ὡς ἐλέγετο κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Λεστρυγόνες. Στράβ.

Φόρμις, ιος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ Σουΐδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Κωμικὸς ποιητής, παιδαγωγήτας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Παυσ. κατὰ Müller Ἱστορ. Δωρ. τομ. Ιι, σελ. 360. ὑπῆρχον δύω ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμίσιος, ὁ (– – υυ). Ἀθηναῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεφε πώγωνα μακρὸν διὰ νὰ δεικνύῃ ἑαυτὸν φοβερὸν εἰς τοὺς ἄλλους, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστφ, Βατ. 965. Ἐκκλ. 97.

Φορμίων, ωνος, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. α', 65. Ἀριστφ. Ἱππ. 562. — 2) Πλουσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 565. — 3) Εἷς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. — 4) Ῥήτωρ τις· Δημ. Λεπτ. — 5) Δοῦλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος. Δημ.

Φόρμος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 7, 182. — 2) = Φόρμις.

Φορωνεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἰράχου καὶ τῆς Μελίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελεποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατά τινας ζήσας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) ποιητκ = Ἀργεῖος, Θεοκρ. Εἰδ. κε', 200.

Φορωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φορωνέως ἡ ἐκ τοῦ Φορωνέως οὖσα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ἑλλανίκου. Στράβ.

Φούλβιος, καὶ Φουλούϊος, ὁ· Fulvius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φούριος, ὁ· Furius. Ὄνομ. κύρ. ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολβ.

Φοῦνδοι, οἱ· Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἄριστος οἶνος· ταυτὸν Fondi· — ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φράατα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐφ' ἑνὸς λόφου οὖσα ἰσχυρῶς ὀχυρωμένη. Δίων. Κασ. Οὔερα, τά, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φράασπα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φραάρτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῶν Παρθίων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου. — 2) Φραάρτης ὁ δεύτερος, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μιθριδατῶν.

Φραόρτης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηϊόκους, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδτ. 1, 96. — 2) Τίος τοῦ Δηϊόκους, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 102.

Φρᾱσίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Κύρ. Ἀνάβ.

Φρᾱσίδᾱμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φρασίδημος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῶ. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 3.

Φρᾱσικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φράσιμος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολδρ. γ', 15.

Φράσιος, ὁ (ᾱ). Μάντις τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βουσίριν νὰ θυσιάζῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Φράστωρ, ορος, ὁ. Νικητής τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10.

Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 224.

Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρριαν.

Φρεάρροι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα Φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεάρριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάρρων ὤν. Δημ.

Φρέγελλαι, αἱ, καὶ Φρέγελλα, ἡ, Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Ceprano. Πλουτ. παρὰ Στράβ. Ἐνικ. Στεφ. Βυζ.

Φρεγηνία, ἡ· Fregenae. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Castel Guido Στραβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεταξὺ Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ου, ὁ (– υ –). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέους. Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκιον, ίου, τό. Ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ἄνωθεν τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην· Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ωνος, ὁ (ῑ), Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ὅμ. Ἔπ. 4.

Φρικωνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στράβ.

Φρικωνίς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης· ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀπ' ὅπου μετέβησαν πρῶτον οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν κτίσαντες αὐτήν. Ἡροδτ. 1, 149. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθείσης οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στράβ.

Φρικωνίτις, ιδος, ἡ, = Φρικωνί, Στέφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ Φριξαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπάνω ἑνὸς ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτ. παρ' Ἡροδτ. 4, 146. Ἐνικ. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαῖος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἕλλης, ὅστις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρός του Νεφέλης ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕλλης, διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἕλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριοῦ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξος φθάσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίλωρον. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 34. ἐπιτρέψας ὁ Φρίξος αὐθις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδτ. 7, 197. (ἡ γραφ. Φρύξος ἔσφαλμ. ἡμαρτ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 134.)

Φρίξου πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως καὶ Ἰδήεσσα καλουμένη. Στράβ.

Φρονίμη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡροδτ. 4, 154.

Φρόντις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Ἀπολδρ. — 2) ἡ Φρόντις. Γυνὴ τοῦ Πανθόου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Τίος τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐκερχύνωσεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 279-285.

Φρόντων, ωνος, ὁ· Fronto. Ἀρσεν. κύριον Ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Φρούροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας. Διον. Περ. 752.

Φρύγες, οἱ, Ἐνικ. Φρύξ, ῡγός. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθ' Ἡροδτ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θρᾴκης, ἔνθα πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλοῦντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμόν· Ὅμ. Ἰλ. Π, 717. ἐνασχολούμενοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβαλον μεγάλως διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν· ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον δυσειδαίμονες καὶ ἁπλοῖ τὰ ἤθη· Ἡροδτ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολουθως δὲ ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύω μεγάλη μέρη. α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, ἔχουταν ἀνέκαθεν ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποταχθεῖσαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Λυδῶν. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον περιλαμβάνον τὴν Τροϊκὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλήσποντον ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξενφ. Κυρπαιδ. β', 1, 5. Στράβ. ἕτερον μέρος τῆς Φρυγίας κείμενον περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον ἢ ἐπίκτητος Φρυγία καλουμένη, ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς, «ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι». Στέφ. Βυζ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 159. — 3) πρόσυπακμ. ἡ θεά, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — 4) ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρτ.

Φρύγια, τά (ῡ), Οὐδετ. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προσυπακμ. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυριζόμεναι τελεταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πιθ. κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ', 22. Στεφ. Βυζ.

Φρυγιακός, ή, όν. Τῆς Φρυγίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ία, ιον, καὶ **Φρύγιος**, ὁ, ἡ, ον (ῡ). Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία δαίμων, = Κυβέλη. Λουκ. Ἀμ. 42. ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μάρμαρον, πιθαν. ταὐτ. τῷ Συννατικὸς λίθος ἐκ τῆς πόλεως Συννάδας ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἱππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἁρμ. 1. — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ἱερεὺς Οἴτης ὤν· ἴδε Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (ῡ). Περιβόητος ἑταῖρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τὸ ὠχρὸν τοῦ προσώπου της χρῶμα ὠνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρ. Ἡ ἔξοχος ὡραιότης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφήμου τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἓν τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιΐας. Αἴλ, ποικ. ἱστ. 3', 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρύνις, ίδος, ὁ. Περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεθήλυνε καὶ ἠσθένησε μεγάλως τὴν πρότερον ἀνδρικὴν καὶ στιβαρὰν μουσικήν. Ἀριστφ. Νεφ. 967. Ἡσυχ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 6.

Φρυνίσκος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνιχος, ὁ (ῡ). Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δοὺς εἰς τὴν δραματικὴν πρᾶξιν ὡρισμένην τινὰ ὕλην, δι' ὃ ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸν ἐφευρετὴν τῆς Τραγῳδίας. Ἀριστφ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. διὰ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν του, Μιλήτου ἅλωσις ἐπιγραφομένης, κινήσας εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, διότι ὡς λέγεται παρέστησε μὲ ζωηρότατα καὶ οἰκτρὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν προξενηθέντα δυστυχήματα ἐν καιρῷ τῆς ἁλώσεως τῆς Μιλήτου· παρὰ Σουΐδ. καὶ ἄλλοις ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίχου. Ἡροδτ. 6, 21. — 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρῳδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστφ. Βάτρ. 13. Σφ. 1302. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἐνωθεὶς μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὕτη ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ἰσχύν της. Θουκ. η', 35. κ. ε. ξ. Ἀριστφ. Βατ. 689. — ὅθεν, Φρυνίχειος, ὁ, ἡ, ον· Ἀριστ.

Φρύνων, ωνος, ὁ (ῡ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στρβ. — 2) Ἀθηναῖός τις, προδοὺς τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρυνώδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. συνήθ. μετὰ τοῦ Εὐριβάτου, τοῦ ὁποίου ὁ δόλιος καὶ πονηρὸς χαρακτὴρ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστφ. Θεσμ. 361. Πλάτ. Λουκ. ὅρα Εὐρύβατος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστφ. Σφ. 440.

Φρύξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἐρασῖνον. Παυσ.

Φύη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιανιέως, ἥτις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συροφένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὐθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡροδτ. 1, 60.

Φυκοῦς, οῦντος, ὁ (ῡκος). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Φυκούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (ᾰ). Πόλις τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δηϊόνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποχειμένην εἰς τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἴσθμ. 1, 84. κατὰ Δικαιαρχ. ὑπῆρχον αἱ Φθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημβρινῶς. Παυσ.

Φυλακηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμήδη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 47.

Φυλακήσιος, ου, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὤν· Στέφ. Βυζ.

Φυλακίδης, ου, ὁ (ῑ) Πατρωμκ. ὄνομ. Τιὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. (τὸ υ ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ὄρσει). — 2) Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἴσθμ. 5, 22.

Φυλάκιος, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 23.

Φύλακος, ὁ (ῡ). Τιὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύα ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην· Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολδρ. 9, 10. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβοήθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. η', 39, — 3) Τιὸς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (ῡ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντος, ὁ (ῡ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπτόλεμον, ἐκ δὲ τῆς Φιλομήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὔδωρον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 180. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Φυλεὺς παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ.

Φυλάσιος, ὁ· ὅρα Φυλή.

Φυλειδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. ἔνθα πρότερον. Φυλλίδας ἀναγινώσκετ.

Φυλεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μέγητος· ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεὺς ἐκλεχθεὶς ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψῆφόν του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, δι' ὃ διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἤλιδος ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολδρ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατά τινας παρευρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἰδίων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. θ'. ὀρθοτρ. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταυτὸν Ἀργυρόκαστρον· Ξενφ. Ἑλλ. β', 4. — ὅθεν παροιμ. «μὴ μνησικακήσῃς, εἰσὺ Φυλὴν κατέλαβες». Ἀριστφ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλήις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγασιν. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Φυλλαῖος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 37.

Φυλληΐς, ἴδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλίδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλείδης.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιθῶνος βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἥτις ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, ἠράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφήν του ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίας. — 2) Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη· Ἡροδτ. 7, 173. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλληΐς, ὅπερ ὄρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλοῦς, ὁ, Στεφ. Βυζ. κατὰ Θηλκ. γεν. εὕρηται ἡμαρτμ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ· ἔτι Φυλληΐος, Ἰωνικ. ἀντὶ Φυλλεῖος, ὅπερ ὄρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Ἀνθολ.

Φυλώ, ούς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 125.

Φύρκος, ὁ· (συγγεν. τῷ πύργος). Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. ε', 49. πιθαν. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ· ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἕλλησιν. Ἀνθολ.

Φυσάδεια, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλιμ. Ἔμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδ. γ', 8.

Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ πλησίον τῆς Κισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραθαλασσίου χώρας τῶν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο εἰς λιμὴν καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκα.

Φύσκος, ὁ. Ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ Κρότωνος· ταυτὸν Pozzi. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλάτος ἑνὸς πλέθρου, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὤπιδος· κατὰ Mannert· ταυτὸν Ὀδοὰν ἢ Ὀδορνέχ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαιλλεχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος. Στέφ. Βυζ.

Φύταιον, τό· = Φοίτεον, ὅπερ ὄρα.

Φυταλίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θησέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνον πολλῶν λῃστῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 22.

Φύταλος, ὁ (ῡ). Ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δήμητραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὕτη ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτον ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Παυσ. α', 23.

Φυτία, ἡ, = Φοιτεῖαι, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλμιος, ὁ· Ἐπιθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροιζήνιοι, ὡς διατηροῦντα τοὺς καρποὺς αὐτῶν ἀπὸ τὰς τῆς θαλάσσης κατακλύσεις. Παυσ. β', 32. ἔτι δὲ Ἐπιθ. τοῦ Διός. Ἡσύχ.

Φώκαια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς ἔτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διάφορα μέρη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἕως τῶν Γαδείρων. ἐκτίσθη δὲ αὕτη πρῶτον ὑπό τινων Ἀθηναίων, ἔχουσα δύω λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξένον ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀλερίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· ταυτὸν ἐρείπια Φωκιαικὴ Φῶκες καλούμενα. Ὅμ. Ἔμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδτ. 1, 148, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαίη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 80, 164. — ὅθεν Φωκαιῆθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαιεύς, έως, Ἀττικ. Φωκαεύς, έως. Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὰ τοῦ αι, παρ' Ἡροδτ. 1, 14. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκεύς, κάτοικ. τῆς Φωκίδος.)

Φωκαΐς, ΐδος, ἡ, Ἀττικ. Φωκαᾶς, ΐδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Φωκέας· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐρασμία Κύρον τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτὼ ἰδίως ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀνάβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπιθετικ. ἀντὶ Φωκαϊκή. Θουκ.

Φωκαϊκός, ή, όν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ (ῑ). = Φωκαιεύς. — 2) Ἐπιθετ. ὁ Φωκαΐτης στατὴρ, νόμισμα τῶν Φωκαέων ἐκ ποταποῦ Χρυσοῦ. Θουκ. δ', 52.

Φωκέαι, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φωκικόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λαΐου. Παυσ. ι', 5.

Φωκικός, ή, όν. Τῆς Φωκίδος ἢ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίως Ἑλλήνων εἰς τὴν ὁπίσαν κατῴκουν ἀνέκαθεν οἱ Λέλεγες ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τῆς Λυκώρειαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκὶς ἀπὸ τοῦ Φώκου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις ἐκυρίευσεν ἓν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ἐδιοικεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ χώρα τῆς Φωκίδος ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕως τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὕτη πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἡ μικρὰς χώρας, ἐπέτρεψε τὴν φροντίδα καὶ κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγκροτουμένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἑκάστης πόλεως εἰς τινα τόπον Φωκικὸν καλούμενον. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἐνασχολούμενοι μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 733. Ἡροδτ. Στράβ. — 2) Ἐπιθετικ. ἀντὶ Φωκική.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου τούτου ἐξαιρέτως ἐμιμήθη τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ λοιπὴν δίαιταν αὐστηρότητα, φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾶον αὐτοῦ καὶ μέτριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην του, ἐπικληθεὶς διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὰς ὑποταχθείσας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς εἴσπραξιν τῶν φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ὀπαδῶν του ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχονα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνενόχων του κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν τὸν τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπιάδ. Δημ. Πλούταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Φῶκος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν θεῖόν του. Ἡσ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολδ. γ', 12, 6. Κατὰ Παυσ. ι', 1, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκὶς χώρα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ δύω παῖδες ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς, Παυσ. β', 29. — 2) Τίος τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Παυσ. β', 4, 29. ι', 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 16.

Φώκριτος, ὁ. Βυζαντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ῑ). Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.

Φώρων λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τὸ ὄρος Καρυδαλόν. Στράβ.

Φώτιος, ὁ. Χάων τις ἐξ Ἠπείρου, παρὰ Θουκ. β', 80.

Χ.

Χάα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγνώσκουσί τινες τῶν ἐξηγτ. ἀντὶ Φλεία, ἐν Ὅμ. Ἰλ. Η, 133.

Χάβραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου. Ἰνδίας, ταυτὸν Καβερὸ καλούμενος., Πτολ.

Χάβης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις Φλυκ σ.ος τὸν Δῆμον. Ἀριστφ. Σφ. 234.

Χαβλάσιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενοι παρὰ Διον. Περ. 956.

Χαβρίας, ου, ὁ (ῑ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, νικήσας κοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατήσει κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβάλει τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ τὴν πολιορκήσῃ, ἐφονεύθη

ἐνταῦθα ὅτε μ' ἐν μικρὸν πλοῖον ἠθελε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου χάραξ, ὁ. Chabriae Castra. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὅρα.

Χαδήσιος, ία, ιον. Τῆς Χαδησίας ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας ὤν, ἐπωνυμ. τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδησίας ἐν Ποντῷ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 100. ὅρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδηστία, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Χαδίτιος, ία, ιον. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στέφ. Βυζ.

Χαιρέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. ἡ, 78, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστφ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Χαιρέδημος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατρόκλου καὶ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, ους, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος Σφήττιος τὸν Δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὅτε ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστφ. Νεφ. 105. Πλάτ. Ἀπολγ. σελ. 21. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ, Ὄρν. 1296.

Χαιρήμων, ονος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χαιρητιάδης, ου, ὁ (α) Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 51.

Χαιρίδας, ου, ὁ (ι) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 10.

Χαῖρις, ιδος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστφ. Ἀχ. 16. — ὅθεν Χαιριδῆς βομβαύλιοι, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαιρώνεια. Παυσ. θ', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 4.

Χαιρώνδης, ου, ὁ· κυρ. Πατρωνυμ. Ὄνομ. ἀντὶ Χαιρωνίδης· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὀνομ. Ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἐμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Χαιρώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιομνημόνευτον νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου· τανῦν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. α', 113. Στράβ. κατὰ Παυσ. θ', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρνη καλουμένη. — ὅθεν Χαιρωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καί, Χαιρωνικός, ή, όν· τῆς Χαιρωνείας ἢ εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Χαῖτος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό. Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαῖοι οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλέστρη, ἡ, Ἡροδ. 7, 123. — ὅθεν Χαλαστραῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ περιβρεχόμενον ὑφ' ἑνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διωρύχων, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου· τανῦν Χαλδάρ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν νομάδες λαοί, κατοικοῦντες ἐσπαρμένον ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα ὁρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενφ. Κυροπαιδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτερον ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασίλειον, φθάσαντες μετ' οὐ πολὺ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπινοήσαντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν προτέρων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέκτησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διῃρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας Κλάσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ μίαν τινὰ ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφύλαττον ὡς πατροπαραδότους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαούς. Ἡροδ. 1, 181. Ἀρριαν. ζ', 17. — 3) Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, διαμείναντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδίαν χώραν.

Χαλκέστρη, ἡ = Χαλάστρα.

Χάλκεια, ἡ, Σκυλ. καί

Χάλκη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Χαρκή. Θουκ. ἡ, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, όνος, ἡ (Καλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μὲ λιμένα· τανῦν Χαλκηδών, τουρκστ. Καδίκιοϊ. Ἡροδ. ἡ γραφ. Καλχηδὼν κατὰ Poppo καὶ Passow ἐστὶν ὀρθοτρ. εὐριτκομένη ἐπὶ νομισμάτων καὶ παρ' Ἡροδ. 4, 85. Κατὰ Göttling ὁ τύπ. Καλχηδὼν ὑπῆρχε συνήθης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὗτος εὕρηται συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφσ. Ἡροδ. 4, 144. Θουκ. δ', 75. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὅθεν Χαλκηδόνιος, ία, ιον, τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. Ἡροδ. — ἡ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόνα χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονιακός, ή, όν· τῆς Χαλκηδόνος. Στράβ.

Χαλκία, ἡ = Χάλκη.

Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδ. 5, 74. ἔτι ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. α', 65. κ. ε. ξ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων Θουκ. ἡ, 6.

Χαλκιδική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ε, 15.

Χαλκιδικὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσήνης, ταυῦν St. Ritti. Πολυβ.

Χαλκιδικός, ή, όν· τῆς Χαλκίδος ἢ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὤν. Ἡροδ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσυστήθησαν ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἀποικιῶν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στρβ. ὁ Χαλκιδικὸς πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκίοικος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ Χαλκοῦ ᾠκοδομημένου, εἰς τὸν ὁποῖον συνηθροίζοντο κατ' ἔτος ὅλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφερον ὡπλισμένοι μίαν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεὰν ταύτην. Παυσ. γ', 19. αἱ γινόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης τελεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιοίκια εἰς τὰς ὁποίας προέδρευον ἀεί ποτε οἱ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι. Παυσ.

Χαλκιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυλινδρον ἢ Κύθωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἐπεμψε κρύφα τοῦ πατρός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθήναις. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (ι) Μία τῶν δέκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Ἀπολλόδ. Σικ. δ', 47.

Χαλκίς, ἡ. Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεῖχετο διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον, περιέχουσα διάφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, στοάς, γυμνάσια, καὶ ἐξαιρέτους εἰκονοθήκας, ὡς μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρεται ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, συστήσασα ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θρᾴκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 537. Ἡροδ. τανῦν Εὔριπος. — ἡ Χαλκὶς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, Ἀρριαν. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου πο-

ταμοῦ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· τανῦν Γαλατά. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640· ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. α, 108. Στράβ. ἔτι καὶ Ὑποχαλκίς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας. Στραβ. πιθαν. ἡ παρ' Ὅμ. Ἴμν. Ἀπολ. 426. ἀναφερομένη. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλὰ δεινὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἡ ἐπὶ Θράκης Χαλκίς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἔτι καὶ Χαλκία καλούμενον. Στράβ. — 8) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χαλκίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη μεταξείως. Πτολμ.

Χαλκωδόνιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, ὁ Ἐλεφήνωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β. 541.

Χαλκωδοντίδης, ου, ὁ (ῐ) Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, πληθ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκώδοντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρπ. Ἴων. 54.

Χαλκώδων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ Θηβαίων μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. 541. Σοφ. Φιλ. 589. Ἀπολδρ. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληγώθη, ὅτε εἰτέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης· ἦν δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Μέροπος. Ἀπολδρ. β', 7, 1. Χάλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ'. 6. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Παυσ. ς', 21.

Χάλκων, ωνος, ὁ. Μυρμιδώντις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 895. — 2) = Χαλκώδων, ἀριθμ. 2.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλκοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη πρῶτον ἔδωκεν εἰς τὸν Βελλερεφόντην διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγασον. Παυσ. β'. 4.

Χάλος, ὁ (ᾰ) Ποταμὸς τῆς Συρίας ῥέων πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν· τανῦν Κοβαΐκ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α. 4, 9.

Χάλυβες, οἱ, Ἐνικ. Χάλυψ, υβος, ὁ (ᾰ) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ποντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, φημιζόμενοι ἐξαιρετ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὅπλων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοιτο ἄλλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάμβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλάς· καθ' Ἡροδ. 1, 28. ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὅμοροι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ε, 5, 1. συνώρευον μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 721. κατῴκουν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοῖς Τιβαρηνοῖς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίθησιν ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἀλιζώνων. — 2) Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρεῖον. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. δ', 5, 34 πιθαν. = Χαλδαῖοι.

Χαλύβη, ἡ (ῠ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στραβ.

Χάλυβος, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Εὐρπ. Ἄλκ. 980.

Χαλυβών, ῶνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν Συρίᾳ, πιθαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χάλυψ, υβος, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 762.

Χαλωνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες νοτειοδυτικῶς αὐτῆς. Διον. Περ. 1015.

Χαλωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας ἐκτεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτειοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ, ιά.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας. Ἀθην.

Χαμύνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίνειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λέγεται τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβατεν εἰς τὸν Ἅιδην τὴν Περσεφόνην. Παυσ. στ', 21.

Χάον, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας κεῖμενον μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἐρασῖνος ποταμός. Παυσ. β', 24.

Χάονες, οἱ, (ᾰ) Ἐνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἠπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτήσαντες πρότερον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειτο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Ἐλυμία. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 604. καὶ Ἱππ. 7. κεῖται τὸ ὄνομα Χάων ἐμπαικτικῶς ὑπαινιττόμενον τὸ χαίνω ἢ χάσκω.)

Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν' ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ Ἤπειρος ἐλέγετο Χαονία.

Χαόνιος, ία, ιον. Τῶν Χαόνων ἢ εἰς τὴν Χαονίαν ἀνήκων· ἡ Χαονία φηγός, ἀντὶ ἡ δρῦς τῆς Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.

Χάος, τό. παρ' Ἡσ. πρῶτον Θεογ. 116. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς πρώτης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, παριστανόμενον ὡς ἐν ἄπειρον καὶ ἀχανὲς διάστημα περιλαμβάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνέκαθεν ὅλα τὰ ὄντα· ἐγέννησε δὲ τὸ Χάος ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτον τὸ Ἔρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μίξεως τῶν ὁποίων παρήχθησαν ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἡμέρα.

Χαράδρα, ἡ (υ – –) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς Λιλαίας. Ἡροδτ. 8, 33. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πολύβ.

Χάραδρος, ὁ (υ–υ) Ῥύαξ τις ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον ποταμόν. Θουκ. ε', 60. — 2) Ἕτερος Ῥύαξ πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παυσ. ί, 35. — 2) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παυσ. ζ', 19.

Χαρακηνή, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβρινῶς μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαρακηνός, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χίραξ, ακος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Καρά — Καϊά. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς Χαρακηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, δι' ὃ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ κατακλυσθεῖσα ἡ πλείστη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεκαινίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀντιόχεια ἔκτοτε ὠνομάσθη. Ἐφεξῆς κυριεύσας αὐτὴν εἷς τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πασίνης ἢ ἄλλως Σπασίνης καλούμενος, ὠχύρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων συστήσας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ἥτις ἔκτοτε εἴλκυσεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ὅλον τὸ ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελευκειαν, ὅθεν Χάραξ Πασίνου, παρὰ Πτολ. καὶ Σπασίνου παρὰ Διον. Κασσ. καλουμένη. — 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φάραξ λεγομένη

Χαραξος, ὁ. Τίος τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Χάρης, ητος, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖός τις διαβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἤθη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναιότητος ἀνήρ, πολεμήσας ἐν Θρᾴκῃ ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐνικήθη κατὰ κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ μάχην τῶν Ἑλλήνων. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2. Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἕλληνα ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Λίνδου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἔτη εἰς τὸν περίφημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδος του. Στράβ.

Χαριάδης, ου, ὁ (ᾰ) πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγοντο διάφοραι γενεαὶ αὐτόθι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα οὐτιδανοῦ τινος παρασίτου, παρὰ Λουκ.

Χαρίδας, α, ὁ (υυ–) Κυρηναῖός τις, παρὰ Καλλ. ἐπ. 14. — 2) = Χαρίλας, ὅπερ ὅρα.

Χαρίδημος, ὁ, Δωρκ. Χαρίδαμος. Δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 264. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 10. — 2) Ἀθηναῖός τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ἓν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐφεσίου τινός, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χαρικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ. σελ. 572.

Χαρικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκιδ. ζ', 20. ἔτι καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν, ἀγαπηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ', 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλαδ. 67. — 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182. παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλούτρ. Θησ. 10, θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος, ὁ Ἰωνκ. Χαρίλεως καὶ Χάριλος, Δωρκ. Χαρίλας, α. Υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου καὶ

ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχής, εὐτυχέστεραι δ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλουτ. Λυκ. 3. Στράβ. Χαρίλλος, Ἡροδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7. — ὁ Ἡροδ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμαρτ. Λεωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ (υυ-). Περιβόητός τις ἀδηφάγος ἀνήρ, ἀναφερόμενος παρ' Αἴλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. (ἔνθα πρότερον Χαρίδας ἀναγιωσκετ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χαρίλεως, ὁ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μαιανδρίου. Ἡροδ. 3, 145.

Χάριλλος, ὁ, ὅρα Χαρίλαος.

Χαρινάδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χαρίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χαρῖνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ. — 2) Ἀθηναῖός τις. Λουκ.

Χαρίξεινος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σικυώνιός τις, παρὰ Λουκ. Τοξαρ.

Χαριξένη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 943.

Χάριππος, ὁ (ῑ). Ἀρσενικ. κύρ. ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Νεμ. 64. — 2) περιβόητός τις ἀδηφάγος, παρ' Αἴλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χάρις, ιτος, ἡ (ᾰ). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Παυσ. θ'. 35. καθ' Ἡσ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθτ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, Θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστανόμεναι ὡς θεαὶ καὶ ἐφορεῖ πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἢ ὑλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἡ νεωτάτη παρ' αὐτῷ καλεῖται Πασιθέα, Ἰλ. Ξ, 269. ὁ Ἡσίοδ. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμόν, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. παριστανόμεναι ἀείποτε ὡς παρθένοι ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 385. Ὀδ. Θ, 364 — 366. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, ὡς κύρ. Ὀνομ. σχηματιζτ. ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάριτα. παρὰ μέντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εὕρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. ά.)

Χαρισία, ἡ, καὶ Χαρισίαι, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σκιᾶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. πληθτ. παρὰ Παυσ. η', 35. Στεφ. Βυζ.

Χαρίσιος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ. η', 12.

Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.

Χαριτιμίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293.

Χαρίτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἕνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τῆς θαλασσίου δυνάμεώς του.

Χαριτώ, οῦς, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὄρος μικρὸν ἐν Λιβύᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κίνυπος ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 175.

Χαρίτων, ωνος, ὁ (υυ-). Ἀκραγαντῖνος τις ἐραστὴς τοῦ νέου Μελανίππου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βασάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὅτε συνωμόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φωραθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον· τὴν φιλίαν τῶν δύο τούτων Ἀκραγαντίνων ὕμνησεν ὡς ἱερὰν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. β', 4. — 2) Συγγραφεύς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ταῦν Χιτ., κατὰ Rennel. κατὰ δὲ Mannert. Διακίρα. Ξεν. Ἀναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.

Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χαρμίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος, εἷς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφονεύθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν τριάκοντα τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. η', 30. Ἀριστοφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Χάρμις, ιδος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὀνομ. παρὰ Καλλ. Ἐπ. 15.

Χαρμόλεως, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Χαρμόλαος. Εὐειδής τις νεανίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ι'. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. Ἀρκάς τις, ἐν Ἀνθολγ.

Χαροιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχητος ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστιν. 4, 3. Χαριάδης.

Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου. Ἡροδ. 5, 99.

Χάροπος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 672. Χάροψ, οπος, παρὰ Λουκ. διαλ. Νεκρ. κε'. (ἀμφότρ. οἱ τύπ. εἰσὶν εὔχρηστοι, παράβλ. Hemsterhus εἰς Λουκ.) — 2) Ἡλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4. (ἐπιθτ. χαροπός.)

Χάροψ, οπος, ὁ (ᾰ). = Χάροπος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 426. — 3) Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.

Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ. ζ', 4.

Χάρυβδις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ιος. Καθ' Ὅμ. Τέρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἑνὸς ἀποτόμου βράχου, καταταράττον διηνεκῶς τὴν περιξ θάλασσαν, φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 104, 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο τὸ μέρος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἀπετέλουν φοβερὸν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Θουκ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βαραθρώδης πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλεν ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γένν. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)

Χάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς λίμνης Στυγὸς ἐν Ἅιδῃ, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν γηραλαίαν καὶ σκυθρωπήν, φέρων βαθὺν πώγωνα καὶ κωπηλατῶν ἐφ' ἑνὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων ἀείποτε ὡς μισθὸν τῶν πορθμείων τοῦ ἕνα ὀβολὸν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκιῶν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 428. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θηβαίων ὅτε ἐπέστρεψε κρυφίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. α', 15.

Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα γῆς ἐκδίδον θανατηφόρους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαράκων ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. ιβ'. (τὸ Χαρώνιον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἰδίως οὐδέτρ. τοῦ

Χαρώνειος καὶ Χαρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Χάρωνος, εἰς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταύτ. τῷ καταχθόνιος.

Χαρώνδας, α, ὁ (Δωρκ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του· ἀμφισβεῖται ἐὰν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 599. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Χατραμίς, ίδος, ἡ. = Χατραμωτῖτις. Διον. Περ. 957.

Χατραμωτῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.

Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χάτται, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.

Χαττουάριοι, οἱ. Cattuarii. Ἔθνος τῆς πάλαι Γερμανίας. Στράβ.

Χαυκίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαῦκοι. Διον. Κασσ.

Χαῦκοι, οἱ, καὶ Καῦκοι. Chauci. Ἓν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀμασία (Ems) καὶ Ἄλβιος (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βόρειον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διον. Κασ. Πτολ. β', 11. Στράβ.

Χαύων, ονος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥαγιανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.

Χάων, ονος, ὁ, ὅρα Χάονες.

Χείλων, ωνος, ὁ, ὅρα Χίλων.

Χειμάρρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 36.

Χειμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας

χώρας ἐν Ἠπείρῳ μὲ λιμάνα ἐν αὐτῷ. Θουκ. α', 30. Στράβ.

Χειρίσοφος, ὁ (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις ψυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν νεώτερον συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενῳ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρόμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολδρ. β', 4, 5. ὀρθοτρ. Χειρίμαχος ἀναγινωσκομ. παρβλκ. Heyne σελ. 314.

Χείρων, ωνος, ὁ. Chiron. Τίὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου, ἐξ οὗ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων ἐπλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου. περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετήν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τέχνην καὶ ἄσκησιν, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἔτι δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του διδάξας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 832. Ἡσ. Θεογ. 1003. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 150. Γυνὴ τοῦ Χείρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαρικλὼ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην· ἐκ δὲ τῆς Πισιδίκης ἐγέννησε τὸν Χάρικλον. Ἀπολδρ. Ἦν δὲ κυρίως ὁ Χείρων εἰς τὼν ἐν Θεσσαλίᾳ ψημιζομένων. Κενταύρων ὅσοι κατῴκουν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ὅτε οἱ Κένταυροι ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν περὶ τὸν Μαλέα χώραν καταστασεὶς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων τῆς φύσεώς του.

Χειρωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος· αἱ Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θεσσαλίᾳ. = Πήλιον ἔνθα, διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς· ταυτὸν Καβο-Χελιδόνι. Κουϊντ. Σμυρν. γ', 234. = ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνεαι νῆσοι, αἱ. Πέντε ἢ κατά τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 429. Λουκ. Χελιδόνιαι, αἱ, Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι, Στέφ. Βυζ

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Χελυδόρεα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παυσ. η', 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῶ. Παυσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (ᾱ). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Ἤλιδι· ταυτὸν Βαβο-Κλαρένσα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, ου. ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Στράβ.

Χέμμις, εως, Ἰωνκ. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγαλματοποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν· ταυτὸν Ἀχμνὶμ. Ἡροδτ. 2, 91. Στράβ Χεμμώ, οὗς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Πανόπολις. Διοδ. Σικ. αὐτόθ. Πλούταρ. — 2) Νῆσος πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡροδτ. 2, 156. Χέμβις, κατὰ Ἑκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμμίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Χέμιος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδτ. — 2) Ἐπίθετ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἷς τῶν ἐν Θηβαΐδι νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέμμιν. Ἡροδτ. 2, 165.

Χέοψ, οπος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡροδτ. 2, 124.

Χερόνησος, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥοδ.

Χερρόνησος, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Χερσόνησος· οἱ διὰ τοῦ ρρ ἀντὶ ρσ τύπ. εὑρίσκονται συνήθεις παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικιστ. μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἐκ ταῖς ἀπὸ τοῦ Χερσ. ἀρχομέναις λέξ. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι χερσονήσου, οὖσα λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου· ταυτὸν Κολοκυθιά. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Ποντῳ Ἡρακλείας, ὕστερον Χερσὼν καλουμένη, ταυτὸν Γιουρτχί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 423. Ἀπολδρ. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολεμήσας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Χερσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡροδτ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς λέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλέπαιος, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφῄρεσε κατὰ κράτος ὁ Μακεδὼν Φίλιππος.

Χερσονήσιος, ία, ιον, Ἀττκ. Χερρονήσιος. Τῆς Χερσονήσου ἢ εἰς τὴν Χερσόνησον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον. Εὐρπ. — 2) Οὐσστ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στεφ. Βίλ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ῑ). Ἀττκ. Χερρονησίτης, ὁ κάτοικ. τῆς Χερσονήσου, ἐξαιρτ. τῆς ἐν Θρᾴκῃ. Ξενῳ. ἔτι ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Χερσονήσου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττκ. Χερρονησιώτης. = Χερσονήσιος. Ξενῳ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερσόνησος, ἡ, Ἀττικ. Χερρόνητος, ἡ Θρᾳκία ἢ Θρᾳκική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Χερσόνησος, κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σαρπηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατείχοντο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν· ταυτὸν Χερσόνησος τῶν Δαρδανελίων. Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερσόνησος καλουμένη. Ἡροδτ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδτ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου. Ξενῳ. Ἀνάβ. α', 1, 9. — 2) — ἡ Ταυρική· ἡ ἐν Ταυρίδι χερσόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὡσαύτως οἱ Ἕλληνες διαφόρους ἀποικίας· ταυτὸν Κριμμαία. Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυθικὴ καὶ ἡ μεγάλη Χερσόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τρηχεῖα, ἓν μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέσιν, Ἡροδτ. 4, 99. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βευβασσίη, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κειμένη χερσόνητος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βενβάσσου, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡροδτ. 1, 174. ἔτι ἡ Καρική. Παυσ. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 5) ἡ Χρυσή, Chersonesus aurea. Χερσόνησος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Μαλάϋα. Πτολ. Διον. Περ. 589. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, ταυτὸν Καβο-Χερσονῆσι. Θουκ. δ', 42.

Χερσών, ῶνος, ἡ. = Χερσόνητος, ἀριθμ. 2.

Χεροῦσκοι, οἱ. = Χηροῦσκοι, ὅπερ ὅρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ταυτὸν Καπ. Ῥεφκέν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύσων. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηναί, αἱ Διοδ. Σικ. — ὅθεν Χηνεύς, ἑώς, ὁ κάτοικ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνιεύς, ἑώς, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Χηθίδας, α, ὁ (ῑ). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. ιγ'.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηροῦσκοι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μεγάλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι, ὑπερασπισθέντες πολὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ζ'. καὶ Χεροῦσκοι, Διων. Κάσσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολστ. Καλλ. Ἄρτ. 228. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ὅθεν, Χησιάς ἄδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ, αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγχωρίου γυναικὸς Χθονίας καλουμένης, θυγατρὸς τοῦ Καλόντου ἢ κατά τινας τοῦ Φορωνέως. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Παυσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολδρ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νῆσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπίθ. τοῦ Διός· ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. ε', 14.

Χίλεος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡροδτ. 9, 9.

Χίλων, ωνος, ὁ (ῑ) καὶ Χείλων. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀγαλιάσεως ὅτε ἐνηγκαλίζετο τὸν υἱόν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦ ι, παρ' Ἡροδτ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνθολ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, γαμβρὸς τοῦ

βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. Ξενφ. Ἑλλ. 7, 4, 23. (Χίλων προείλετο ὁ Wesseling εἰς Ἡροδτ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (ν-υ) Φαβερὸν καὶ τεράστιον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφὴν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ τὸ ὄπισθεν δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θεῖον καὶ ὑπεράνθρωπον γένος, ἐκπνέον ἀείποτε φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματός του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλερεφόντης ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 179. κ. ξ. Ἕτμν. Ἀπολ. 368. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 321. ὑπῆρχεν ἡ Χίμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἔχον ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς, διαιτώμενον περὶ τὰ Ἄριμα ὄρη. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Ὄρος ἠφαίστιον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλερεφόντης ἐφόνευτε τὸ τέρας Χίμαιραν. Σκυλ. καὶ Κτησ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στράβ. ἠφαίστιόν τι χάσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. — 3) Φρούριον ἢ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.

Χιόνη, ἡ (ῑ.) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Χίονις, ιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19.

Χίος, ἡ (ῑ) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μάκρις καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. τά. 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικουμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, Παυσ. ζ', 4. ἐφεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰάνων, οἵτινες συνεκρότουν ἐν ἰσχυρὸν ναυτικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν ἐπὶ χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐφημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἴωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοδώρου, ἐξαιρετ. δὲ ἐλογίζετο καὶ αὕτη μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διεσχυρίζοντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶνος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινεῖτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀρίστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελληναίου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἓν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιονος, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διός. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 170. Ἡροδτ. Θουκ. ἡ, τανῦν Χίος, τουρκ. Σακίζ Ἀνδατσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν διέτριβον οἱ Ὁμηρίδαι. Ἡροδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χῖος, Χία, Χῖον, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Χίϊος. Τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὤν. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιακός, ἡ, ὄν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολιαστ. Καλλ. Ἄρτ. 225. ἀπὸ τινος δήμου ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλουμένου. Τὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἔτι ἡ Ἄρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χοροῦ. Ἀθην. ιδ', 7. — ὅθεν, Χιτώνια, τά. Ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτεμιδος ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

Χλεμόχαρμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λομκιαν.

Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήναις ὡς ἔφορος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστφ. Λυσ. 835. Παυσ. α', 22. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.

Χλωρίς, ιδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης, καθ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τοὺς Χρόμιον, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηρώ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 281. Ἀπολδρ. α', 9, 9. Διοδ. Σικ. (Χλῶρις, παρ' Ὅμ. Παυσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρίς, δέ, παρ' Ἀπολδρ. παραβλ. Heyne. σελ. 593.)

Χνουβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀνούβιος ἢ Κνέφιδος. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κνέφιδος, παρὰ Στράβ.

Χόανα, τά. Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ. = Χαύων, ὅπερ ὄρα.

Χοάθρας, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.

Χοαρηνή, = Χωρηνή.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· τανῦν Κάβ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· τανῦν Καρούμ ἢ Τοστέρ. Ἡροδτ. 1, 188. Στράβ. Λουκ. καὶ Χόασπις, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Λαρχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Εὐλαῖον ποταμόν, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν, Χοάσπειος, ὁ., ἡ, ον. Τοῦ Χοάσπου, ἢ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὤν. Λουκ.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἀριθμ. 1.

Χοιράδες, αἱ, νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότομοι πλησίον τοῦ Ταράντου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν Πελαγία καὶ σάντ Ἀνδρέα. Θουκ. ζ', 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακείας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Χοιρέαι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἐρετριακῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμυνῶν. Ἡροδτ. ὁ, 101.

Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ. α', 14 (Χοιρίλος, ἐν Ἀνθ.)

Χολαργία, ἡ, Ἀρποκρ. καὶ

Χόλαργος, ὁ (χολαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Διον. — ὅθεν, Χολαργεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 855.

Χόλλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥεσάφης· τανῦν, Ἐλ—Κόμη. Πτολμ.

Χολλίδαι, αἱ (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. Σουΐδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχ. 406, ἔνθα ὁ κωμικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χολός.

Χολοξύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουζύγης, ἀρχαίου τινὸς τῆς Ἀττικῆς ἥρωος καὶ χολὸς σχηματισθ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 398.

Χομαροί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Χορασμίη, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἔνθα κατῴκουν οἱ Χορασμοι· τανῦν Κιρέσμ. Στεφ. Βυζ,

Χοράσμιοι, οἱ = Χωράσμιοι, ὅπερ ὄρα.

Χοριήνης, ου, ὁ. Παραιτακηνός τις, παρ' Ἀρριαν.

Χοριήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπότομος μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παραιτακηνῇ χώρᾳ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 21, 2.

Χρέμης, ητος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γέροντός τινος, ἐν Ἀριστφ. Ἐκκλ. 475, (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτομαι.) — 2) Ὄνομ. κυρ. γερόντων ἀνδρῶν σύνηθες ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Χρεμύλος, ὁ (ῡ) Κωμικὸν πρόσωπον παριστανόμενον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ὑποκορστ. τοῦ Χρέμης, ἢ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρέος καὶ αἰμύλλω = ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλέτας.)

Χρέμων, ωνος, ὁ (Χρήμων) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλην.

Χρῆστος, ὁ (Ἐπιθ. χρηστός). Τιὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκρατης καλούμενος. Ἰουστιν.

Χρηστός, ὁ = Χριστός, Λουκ. Φιλοπατρ. 17.

Χριστιανός, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Λουκ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Τιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 160. Ἀπολδρ. — 2) Τιὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 5, 6. — 4) Ἀργεῖός τις φονευθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 1, 82. — 5) Τιὸς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακούσιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Χρόμιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Ἀπολδρ.)

Χρόμις, ιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μυονος ἡγεμόνα τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858.— 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 24.

Χρόμων, ωνος, ὁ. Μεσσηνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 98.

Χρύσα, ἡ, Ἐπικ. Χρύση (ῡ). Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐφ' ἑνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ καὶ μὲ λιμένα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ ὡραία Χρυσηΐς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στράβ. ἀπώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀμαξιτοῦ. (Χρύσα, παρὰ Κοΐντ. Σμ. ζ', 402.)

Χρυσανθίς, ίδος, ἡ. Ἀργεία τις γυνή, ἀνακαλύψασα ὡς λέγεται εἰς τὴν Δήμητραν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης. Παυσ. α', 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, παρὰ Ξενφ. Κυρπαιδ.

Χρυσαορεύς, έως, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐν Καρίᾳ ἴδιον ναόν, Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, ἡ. Ὀνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. α'.

Χρύσας, α, ὁ (ῡ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσσόρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μὲ θείας τιμάς· τανῦν Didaino. Διοδρ. Σικ.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάσσου ὅτε ὁ Περσεὺς ἐξέκοψε τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλὴν· μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ Χρυσάωρ ἐκ τῆς Νύμφης Καλιρρόης τὸν Γίγαντα Γηρυόνην. Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ξ. 287. Ἀπολδρ. Ἤγιν.

Χρυσεύς, έως, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περτ. 312.

Χρύση, ἡ (ῡ), = Χρύσα. — 2) — νῆσος. Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· τανῦν Στρατί. Παυσ. ἡ, 33.

Χρυσὴ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυσὴ Χερρόνησος, ὅπερ ὄρα. Στεφ. Βυζ.

Χρύση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ. 9', 36.

Χρυσηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυσηΐς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α. 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Δημ. 421. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιππον. Ἀπολδρ. 7, 8.

Χρύσης, ου (ῡ) Κλητκ. Χρύτη. Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύτης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγατέρα, ἀπεκέμφθη μὲ ὑβριστικοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς λόγους ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃ ὁ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἔπεμψεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων φθοροποιὸν νόσον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἕως οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως Κάλχαντος ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν νέαν Χρυσηΐδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς· Ὅμ. Ἰλ. Α, 11. κ. ε. ξ. Σοφ. — 2) Τίὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρείας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσογένης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Παυσ. 9', 36.

Χρυσίλλα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύτασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Χρύσιππος, ὁ (ῡ) Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του ἥρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λάϊος. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λαΐου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἄκρον ὑπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ Ἱπποδάμειαν ἥτις κατέπεισε τοὺς παῖδάς της Ἀτρέα καὶ Θυέστην νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Θουκ. ά, 9. Πλάτ. Κρατ. 395. Αἰλ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυτίππης. Ἀπολδρ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλεκτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

Χρυτίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια ἐν Ἄργει τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Χρῦτις, ιδος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33.

Χρυσόανας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερσονήσῳ Μαλαΰᾳ ἤδη Ῥαχάδα καλούμενος. Πτολμ.

Χρυσογόνη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. ιδ.

Χρυσόγονος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

Χρυσόθεμις, ιδος, καὶ ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 145. Σοφκλ. — **Χρυσόθεμις**, ὁ. Τίὸς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἐπὶ ἑνὸς ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. Φωκ. 7.

Χρυσοπέλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδριάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀρκὰς υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. Ἀπολδρ. γ', 9.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκηδόνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα, τανῦν Σκούταρις. Ξενοφ. Ἀνάβ. ς', 3, 16. Στράβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Χρυσορρόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ῥέων πλησίον τῆς Τροιζήνος. Παυσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦσος, ὁ (χρυσός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὅρα Δίων.

Χυρετίαι, αἱ. Cyretiae. Πόλις τῆς Ἐπτιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολούθως αἱ Κλαζομεναί. Στράβ.

Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν ἰδιότητα. Ἡροδτ. 7, 176. Παυσ. δ', 35, 6. — 2) Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Κύπρου. Σουΐδ. τανῦν Παλαιόκυτρον. **Χύτρος**, ἡ, Πτολμ. καὶ Χυτροί, οἱ Στεφ. Βυζ.

Χῶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.

Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Λυκόφρ. 983. Στράβ.

Χωράσμιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὦξον ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρέσμ. ἢ Χορασάν. Ἀρρίαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χοράσμιοι, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀραχοσίας χώρας ἐκτεινομένη δυτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χοαρηνή, Πτολμ.

Χωρομναῖοι, οἱ. Λαός τις ἐν Περσίᾳ. Διοδ. Σικ. ά, 115.

Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη ἕως τῆς Παρθίας. Πτολμ.

Ψ.

Ψάκον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον δυτικῶς, τανῦν Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἡ Τύρος, ἐν Περιπλ.

Ψαλυχίδαι, οἱ (ῑ). Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ. Ἴσθμ. 6. 91.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητκ. Ψαμάθεια. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ταλαμῶν καὶ Πηλεύς. Ἡτ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται αὕτη γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παυσ. β', 19.

Ψαμαθοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ, τανῦν Πόρτον Γεουΐλια Παυσ. γ', 25. Σκυλ. Ψαμμαθοῦς, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούτιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ψαμμηνιτος, ὁ. Τίὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡροδτ. 3, 10.

Ψαμμίτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων οἵτινες ἐμερίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχῶ ἐκ Σαΐος μιᾶς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Καρίας καὶ νικήσας τοὺς λοιπούς μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προσοικειώθη ἅπασαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀ ἀγορευθεὶς βασιλεὺς το 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐσυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐλευθέρα ἐπιμιξία μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδος αὐτῶν. Ἡροδτ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. ἐστιν ὀρθογρ. ὡς παρ' Ἡροδτ. Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ η εὑρηται παρὰ Θουκιδ. παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδτ. 2, 2.)

Ψάμμις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχῶ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ Ἡροδτ. 2, 160.

Ψαῦμις, ιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀτρωνος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήσας ἀπέκη εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. ᾳ. καὶ 5.

Ψαφίς, ίδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω. Στράβ. 9', 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2, σελ. 291. ἀνήκεν ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Ψευδαρτάβας, α, ὁ. Ἐπιπλαστ. κωμικ. κύρ. Ὄνομ· Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστφ.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Δοῦλός τις ἄλλως Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προσποιηθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.

Ψησσοί, οἱ Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατελικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήσσιοι, παρὰ Πτολμ.

Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. ά, 35.

Ψίλλις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρωΐμως ἐξωλοθρεύθησαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅλως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακεροὺς ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι τεράστιαι περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἡροδτ. 4, 173. Στεφ. Βυζ. Στρβ. Αἰλ. ἱστ. ζω. ά, 57.

Ψυλλοτοξόται, οἱ. Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλ. ἱστ. ά, 13.

Ψύρα, τά. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια δυτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Ψαρά. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ψύριες, ία, ιον· τῶν Ψύρων, ἢ ἐκ τῶν Ψύρων ὤν.

Ψυρίη, νῆσος, ἡ = Ψύρα. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 172.

Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ξηρᾶς, τανῦν Λειψοκαταλία. Ἡροδτ. 8, 76. Παυσ. ά, 36. Στεφ. Βυζ· Ψυτταλία, ἡ Στραβ.

Ψύχιον, τὸ (ῡ) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μὲ λιμένα, τανῦν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ. ἔτι, τὰ Ψύχεια, Περιπλ.

Ψύχρος, ὁ (Ἐπιθ. ψυχρός) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Ψωφίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ. ή, 29.

Ψωφίς, ίδος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φήγεια καλουμένη. Κατά τινας ὠνομάσθη Ψωφὶς ἀπό τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὔρυκος Ψωφίδος, Πολύβ. δ', 70. Παυσ. η'. 24. ίδος, παρ' Ἀπολδρ. γ', 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ὁ, ἡ, ιον. (– – υ υ) Τῆς Ψωφίδος ἢ ἐκ τῆς Ψωφίδος ὤν. Γλαυκ. Ἐπ. 2. ἐν Ἀνθλ. Π, 347. καὶ Οὐσιαστκ. Ψωφίδιος, ὁ κάτοικ. Ἀπολδρ.

Ω.

Ὦ'ανις, ιος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· τανῦν Franscolari. Πινδ. Ὀλ. 5, 25. Ἐκδ. Boeckh. Ὤανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ὠ'αρίων, ωνος, ὁ (ῑ) ποιητκ. ἀντὶ Ὠρίων, ὅπερ ὅρα.

Ὠ'αριώνειος, α, ον. Τοῦ Ὠρίωνος ἢ εἰς τὸν Ὠρίωνα ἀνήκων. Πινδ.

Ὠ'βαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ὠ'γενός καὶ Ὠγήν, ένος, ὁ, = Ὠκεανός, Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ὠ'γυγία, ἡ (– υ υ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγύγιαι πύλαι. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ὠ'γυγία, ἡ (– υ υ –). Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλυψοῦς, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγίη νῆσος, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Λιβύας καὶ Ἀτλαντος, ἢ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὄρους Ἀτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νῆσος Γαῦλον, τανῦν Γόζζον πλησίον τῆς Μάλτας. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὠ'γύγιος, ία, ιον (ῡ). Τοῦ Ὠγύγου ἢ ἐκ τοῦ Ὠγύγου ὤν· ἡ Ὠγυγίη Θήβη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγυγίαι πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Εὐρ. Φοιν. 1112. Ἀπολδρ. γ'. 6, 6.

Ὠ'γυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ἔτι μυθώδεις αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας· ἐλθὼν πρῶτον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα, ἐξ οὗ καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Παυσ. α'. 38. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολόγων ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἢ Ὠγύγιος κατακλυσμός. Παυσ. β', 5, 8. Κατὰ Φερεκύδ. ἔζη ὁ Ὠγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 320. — Ὠγύγης, ου, παρ' Εὐσβ. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν. Πολύβ. β', 41. Στράβ.

Ὠ'γυρις, ιδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα. Διον. Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ὠ'ερόη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων διπλοῦς τοὺς πηγάς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδτ. 9, 51. Παυσ. θ', 4. ἔνθα πρότερον Περόη ἀνεγινώσκετο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. αὐτόθ.

Ὠ'καλέα, ἡ, Ἐπικ. Ὠκαλέη. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τιλφουσίου ὄρους· Ὅμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ. ἔτι, αἱ Ὠκαλέαι, Στράβ. καὶ Ὠκάλεια, ἡ, Ἀπολδρ. β', 4, 11.

Ὠ'κάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προῖτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Ὠ'κεάνης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικ. α', 19.

Ὠ'κεανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ, 364. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμόν, παριστανόμεναι συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων, λογιζόμεναι καὶ αὗται ὡς θαλάσσιοι δαίμονες.

Ὠ'κεανός, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλασσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττοντο ὅτι ἔῤῥεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ. Ξ, 201. Λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμοὺς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Ἑλλήνων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς Οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφέροντο γαληνιαίως καὶ ἀταράχως περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν πηγὴν οὐδὲ διέξοδον, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 607. Φ, 197. Ὀδ. Λ, 155. Ἡροδτ. 2, 23. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 159. 789. εἶχεν ὁ Ὠκεανὸς ἰδίας πηγὰς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ποιηταῖς εἴληπται ὁ Ὠκεανὸς ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡροδτ. 4, 8.

Ὠ'κελλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενῳ. Ἑλ, 5, 4, 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. 3'. 5, 11. Ὠκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) ὁ Λευκανός· Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν βιβλίον περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαερ. Ὠκελλος. Λουκ.

Ὠ'κελον, τό. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ, τανῦν Avigliana.

Ὠ'κύαλος, ὁ (– υ υ –). Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠ'κυθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου. Ἀπολδρ. α', 9, 21.

Ὠ'κυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Ὠκυθόη, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ὠ'κυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολδρ. α', 9, 21.

Ὠ'κυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν τέχνην. Παυσ.

Ὠ'κυτος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ὠ'λέαρος, ἡ, = Ὠλίαρος.

Ὠ'λενία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἴξ ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα. Ἄρατ.

Ὠ'λενία πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠ'λενίας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως. Ἀπολδρ. α', 8, 5. ἔνθα ὀρθοτρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκετ. παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὠ'λενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρῶνος, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Θηλκ. γεν. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 639 Ἀπολδρ. α', 8, 4. Στράβ. ἔτι, καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἰσχ. Ἀρσενκ. δὲ παρὰ Στράβ. η'. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων αἵτινες συνεκρότουν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πετραίας καὶ Δύμης, ἠφανισμένη ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδτ. 1, 145. Ἀπολδρ. ἄρσεν. παρὰ Στράβ. η'. — ὅθεν Ὠλένιος, ὁ κάτοικ.

Ὠ'λήν, ῆνος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Ἕλλην, κατὰ Σοιῖδ. ἐκ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ἐψάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡροδτ. 4, 35. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 305. Παυσ. α', 18. Κατὰ Παυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλὴν οὗτος ἔδωκε πρῶτος χρησμοὺς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἑξαμέτροις. — καὶ ἁπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Παυσ. η', 21.

Ὠ'λίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάρου, τανῦν Ἀντίπαρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος. Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. φαίνεται ὀρθοτρ.

Ὠμάδιος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἔσφαττον ἐτησίως αὐτόθι ἕνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ἅμν. 17.

Ὠμάρης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρριαν.

Ὠ'ξος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδὸν, πηγάζων κατὰ Πτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶτα φερόμενος ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Τρκανίας δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἢ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀραὶ λίμνῃ· τανῦν Ἀμοὺ ἢ Γιχὼν ὑπὸ τῶν Ἀράβων λεγόμενος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Ὤπις, ιδος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Οὖπις, ὅπερ ὅρα.

Ὤπις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 189. Ξενῳ. Ἀναβ. β', 4, 25. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ζ', 7. Κατὰ Λαρχῆρον πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡροδτ. Ὠπις ἔστι διάφορος τῆς τοῦ Ξενῳ.

Ὠ'ρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀνάβ. δ', 27.

Ὧ'ραι, αἱ· Horae. Θυγατέρες τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὁμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. καὶ ἐν γένει ὑπηρετοῦσαι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ θεὰς ἐξαιρετ. τὴν Ἥραν. Ἰλ. Ο, 433, καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 194. πορὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὧραι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαιόταται Ὧραι ἀναφέρονται δύο τὸν ἀριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλὼ, ἑξῆς δὲ καὶ πέντε, ἡ Αὐξὼ, Φέρουσα, Εὐπορίη, Ὀρθωσία καὶ Τιταναΐδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὠ'ράτιος, ὁ, Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Ὠρείθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκετο εἰς μίαν τελετὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρᾴκην τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. Ἡροδ. 7, 188. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ὠρείτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενφ. — 2) = Ὠρῖται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφερεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἱστίαια καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· ταύτην Ὠρεό· (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἀρσεν. γεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 56. Δημ. Χερ. σελ. 94. Στράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Παυσ. ι ζ', 261.) — ὅθεν, Ὠρεῖται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν χώρα. Στράβ.

Ὠρηταν ία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ὠρηταν οί. Στράβ.

Ὠρηταν οί, οἱ, Oretani. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχα καὶ μέρεσι τῆς Γρανάδας. Πολύβ. Στρβ

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὠρικος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἢ ὁ καὶ ὡς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐστ' ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν Εὐβοέων· ὁ Ὠρικος λιμήν, παρ' Ἡροδ. 9, 93. Πολύβ. ζ', 19. Στέφ. Βυζ. τὸ Ὠρικόν. παρὰ Στρίβ. καὶ θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ὅθεν Ὠρίκιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τὸ Ὠρικὸν ἀνήκων· Διον. Περ. 399.

Ὠρικος, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρῖται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικὸς κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἄκρον μάχιμος, ἐλεύθερος καὶ ἀνδρεῖος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν της· πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρῖται οὗτοι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεῖται, παρὰ Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ε', 21. — ὅθεν,

Ὠρῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. Ὠαρίων. Τίὸς τοῦ Τριέως, περίφημος θηρευτὴς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Τρίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, περιβόητος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρως ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινὲς ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερεκυδίδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρός αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ὤμων του ἐξῆχεν αὐτῆς τὴς θαλάσσης. Ἀπολδρ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἠὼς ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, ψθονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς Ὠπιν, ἢ διότι ἐκάλεσαν αὐτὴν εἰς τὸν διὰ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολδρ. αὐτοθ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 265. ἔτι καὶ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. ε. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἔπαυσε τὴν πρὸς τὴν θήραν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἅδῃ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 572. ὑπό τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νῆσον Χίον διὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτόθι διαιτωμένων ἀγρίων θηρίων καὶ ἐρασθεὶς τῆς Μερόπης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίασεν αὐτήν, ἢ ὁ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολδρ. Παρθεν. Ἐρωτ. κ'. — ὁ Στράβ. ι'. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρὸς πόλεως τῆς Εὐβοίας. κατά τινα δὲ ἄλλην διήγησιν ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι, παράβλ. Παλαίφ. ε', 4. Λουκ. (τὸ ι εὑρῆται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἰς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ζ, 54. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 745. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρπ. Κύκλ, 273. Ὠκρίων διὰ τοῦ ι παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 265. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, οντος, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46.

Ὠρομάζης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ζοροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκιβιάδ. 122.

Ὥρος, ὁ, Horus. Τίὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσίριδος, ἀνῆξας τὸν θεῖόν του Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίσας ὁ τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότητα παραβάλλει ὁ Ἡροδ. τὸν Ὠρίωνα μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονταί τινα ἱερὰ βιβλία. Λουκ. Γαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ταύτην Ὠρωπόν· πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἀρσεν. γεν. παρ' Ἡροδ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενφ. Δημ. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 69. — ὅθεν, Ὠρώπιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὤν· καὶ οὐσιαστικ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικ. — ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὤστια, τά, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἄγκου Μαρκίου. Οὐθετ. γεν. παρὰ Στρίβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὠτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωαδῶν· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ, 305. Ὅρα Ἀλωαδαι.

Ὠχος, ὁ· Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὠξον· ταύτην Ἑλμινδ, ἢ κατά τινας Δεβαστχ. Στράβ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΛΛΑΣ.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ΟΘΩΝ ὁ Α΄. διὰ τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους. . σώματα 100
Τὸ Γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. 2

Ἐν Ἀθήναις.

Οἱ Πανιερώτατοι Ἐπίσκοποι.

σώματα.

Ο' Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γρηγόριος. . . . 2
Ο' Βοιωτίας Παΐσιος. 1
Ο' Ἀργολίδος Κύριλλος. 1
Ο' Θήρας Ζαχαρίας. 1
Ο' Μετσηνίας Ἰωσήφ. 1
Ο' Φωκίδος Νεόφυτος. 1
Ο' Κυκλάδων Ἄνθιμος. 1
Ο' Ἀχαΐας Μελέτιος. 1
Ο' Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος. 1
Ο' Λακεδαιμονίας Δανιήλ. 1
Ο' Ἐριμανθίας. 1
Ο' Ἀττικῆς Νεόφυτος. 1
Ο' Ὕδρας Γεράσιμος. 1
Ο' Εὐβοίας Ἄνθιμος. 1
Ο' Αἰγίνης Σαμουήλ. 1
Ο' Εὐδοκιάδων Γρηγόριος. 1
Ο' Κυναίθης Βαρθολομαῖος. 1
Ο' Παροναξίας Ἱερόθεος. 1
Ο' Μονεμβασίας Ἱερόθεος. 1
Ο' Σελατίας Θεοδώρητος. 1
Ο' πρώην ἅγιος Ἀραμηρίων. 1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Ἰωννᾶς Ὀλύμπιος. 5
Θεοδώρητος Μαρμαρᾶς Πρωτοσύγγελος Ἀττικῆς. 2
Γερόθεος Βυζάντιος Ἀρχιδιάκονος Ἀττικῆς. 1
Γερόθεος Ἱεροδιάκονος Ἀττικῆς. 1
Λεόντιος Ἱεροδιάκονος ἐξ Ἀνδρου. 1
Ο' Κώμης Ἀρμανσπέργ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας. . . 2
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ῥίζος Γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. κ.λ.π. κ.λ.π. 2
Ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωλέτης Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Γάλλων . 2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Τρικούπης Πρέσβυς παρὰ τῇ Βρεττανικῇ Αὐλῇ. . 2
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος Πρέσβυς παρὰ ταῖς Αὐλαῖς τῆς Βαυαρίας καὶ Προυσσίας. 2
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Σοῦτσος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ῥωσσίας. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζωγράφος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Τουρκίας. 2
Ο' Κύρ. Κατακάζης Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ἑλλάδος. 2
Ο' ἐν Βιέννῃ Κύρ. Σωτήριος Ἀντωνίου Ἱππεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Θεοχάρης πρώην Γραμματεὺς τῆς Οἰκονομίας. . 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πραΐδης πρώην Γραμματεὺς τῆς Δικαιοσύνης. . 1
Ο' Κύρ. Κ. Δ. Σχοινᾶς πρώην Γραμματεὺς τῆς Παιδείας. . . 2
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σοῦτσος Γραμ. τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Δραγούμης Γραμμ. παρὰ τῇ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείᾳ. 1
Ο' Κύρ. Θ. Σατιστεὺς Γραμματεὺς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ. . . 1

μεταφέρονται σώματα. 57

μεταφορὰ σώματα 57
Ο' Κύρ. Γ. Φρεαρίτης Γραμμ. παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐξωτερικῶν. 1
Ο' Κύρ. Στάμος Νάκου Γραμμ παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐσωτερικῶν. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σιληβεργος πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου. 2
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Πανᾶς Δικηγόρος. 10
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζαήμης ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πολυζωΐδης ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σωμάκης Ἀρειοπαγείτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀθανασίου Ἀρειοπαγείτης. 2
Ο' Κύρ. Γ Σπανιολάκης γενικὸς Ταμείας τῆς Ἑλλάδος. . . . 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεοτόκης Ἐλεγκτής. 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πλέσσος Ἐλεγκτής. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λεβίδης Ἐλεγκτής. 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τισταμενὸς Ἐλεγκτής. 1
Ο' Κύρ. Σκαρλάτος Βυζάντιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γ. Κρυπάρης Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ῥαγκαβῆς παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως. . 2
Ο' Κύρ. Π. Κεντάυρος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Οἰκονομίας. . . 2
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Σίμου Σύμβουλος παρὰ τῇ ἰδίᾳ Γραμματείᾳ, . 2
Ο' Κύρ. Θ. Σχινᾶς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ὀλανδὸς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαρηγόπουλος Ῥωσσικὸς Πρόξενος . . . 2
Ο' Κύρ. Γ. Βελιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Δικαιοσύνης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Μοναρχίδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βαλτινὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Αἰνιὰν Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Ζαχαρίτσας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . . 2
Ο' Κύρ. Ἀ. Λοιδορίκης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . . 1
Ο' Κύρ Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀφθονιάδης πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου. . . . 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτήλας Πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γαλάτης Στόλνικος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Γεννάδιος Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Β. Γυμνασίου. . 1
Ο' Κύρ. Χ. Βάφας Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ Ἀνάργυρος Πετράκης Δήμαρχος Ἀθηνῶν. 1
Ο' Κύρ. Ν. Σκοῦφος Δικηγόρος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πετζάλης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις 1
Ο' Κύρ Κοσμᾶς Κοκκίδης Συμβολαιογράφος τῶν Ἀθηνῶν. . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Χαριτίδης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συμβουλίῳ. . 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Βάρβογλης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀναγνωστάκης πρώην Β. Ἔφορος Μεγαρίδος. . 1
Ο' Κύρ Χ. Ζῶτος Πρωτοδίκης παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείῳ. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δανκαλσέλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. 1
Ο' Ἱερεὺς Z. Joahn H. Hille. 1

μεταφέρονται σώματα 225

Ο' Κύριος Ἰωάννης Κίγκ Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος υἱός τοῦ πρίγγιπος Καρατζᾶ.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μεταξᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σκοῦφος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννη. Λαζόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Πετροκόκκινος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος.	2
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Ν. Λεβίδης.	2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σκοῦφος.	2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Χρυσήδης.	2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μάννος.	2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Λέριος.	1
Ο' Κύρ. Ῥαζιοῦ (Γάλλος).	1
Ο' Κύρ. George Jaquet (Γερμανός).	2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Ἀντωνιάδη.	1
Ο' Κυρ. Δημήτριος Δρόσος.	1
Ο' Κύρ. Γκίκας Καρακατσάνης.	2
Ο' Κύρ Μιχαὴλ Σχινᾶς.	1
Ο' Κύρ. Πετρος Στεφανίτσης Ἰατρός.	2
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδης συντάκτης τῆς Ἐμημερίδος Ἀθηνᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βλάχος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κλάδος Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Παρθένιος Ν. Καταιρίνης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Πακόπουλος ἐκ Καλαβρήτων.	1
Ο' Κύρ. Γ. Παλαμάρης Τήνιος.	1
Ο' αὐτός διά τὸν Πελλὴμ Συναίτην.	1
Ο' αὐτός διά τὸν Ἀμβρόσιον Συναίτην.	1
Ο' Κύρ. Μαρκέζος Ζακύνθιος	1
Ο' Κύρ. Γ. Σπηλιάδης ἐκ Πύλου.	1
Ο' Κύρ. Ἰιέσιος Λάτρης.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κόκκαλης ἐκ Δημητσάνης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ῥενιέρης Ταμίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Αὐγερινός.	1
Ο' Κυρ. Π. Θ. Θεάγγελος.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Φόσκολης ἐκ Τήνου.	1
Ο' Κύρ. Σπύρος Μιλαήτης Αἰγινίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἀγαθίδης.	1
Ο' Κύρ Ν. Ν. Ζωφήρης Ἀγγιλετόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀμφίλοχος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μαργαρίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Γιαννακόπουλος Λακεδαιμόνιος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κυδωνιεύς.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μελετίου Ἐλευσίνιος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀποστολίδης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Ὀλυμπίτου Λάκων.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Ἐλευθερίου Κουκουζέλης.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀντωνιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἡρακλῆς Μητζόκλους.	1
Ο' Κύρ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βερνάρδος Κρής.	1
Ο' Κύρ. Ν. Δραγούμης.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Φάραγκας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπαθής.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μιμής.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Κλάδος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Κλεάνθης.	1
Ο' Κύρ. Εὐαγγελινὸς Ἀγγελέτος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ῥίζος.	1
Ο' Κύρ. Μ. Καλλιφουρνᾶς.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργαντᾶς.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ῥίζος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πανταζῆς.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶ. Παῖρος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Καβάκος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πετρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μαρκέλλος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Σωτηρίου Τρικκαλιώτης	1
Ο' Κύρ. Γ. Ποϊνέσκος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Παλαιολόγος.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἰ. Ἐπιδάμνιος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς. Κ. Οἰκονόμον.	1
Ο' Κύρ. Γ. Καταποζηνός.	1

Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Καμπουτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιτόρης.	1
Ο' Κύρ. Παῦλος Πεναδούζης.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζωγράφος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Σαλωνιδίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κοκκίδης.	1
Ο' Κυρ. Γ Ῥαστῆς Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Καραβέλας Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σφοίνης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰ. Κ. Κονταξῆς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Μπίστης Ἄνδριος.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης.	1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τσέτζης ἐκ Νάξου.	1
Ο' Κύρ. Ταραντινὸς Ἑλληνικὸς διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χαχρόπουλος λογοθέτης ἐν Βονίτσας.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βωτῆς ἐκ Σικυωνίας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θέμελης Τελώνης Τήνου.	1

Ὅλα σώματα 325

Ἐν Ναυπλίᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Διονύσιος Πύῤῥος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κυρ. Λεόντιος Καμπάνης Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἀρχιμανδρίτης ἐξ Ἀβύδου.	2
Ο' Κύρ. Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ ἐκδότης τῆς Εὐαγγελικῆς Σάλπιγγος.	1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Παγώνης Πρωτοσύγγελος.	1
Ο' Κύρ. Εὐγένιος Διογενίδης πρώην Πρωτοσύγγελος Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Σγουρομαλινὸς Πάτμιος.	1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Κωνσταντίνου ἐκ Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Προκόπιος Παπακάρπος ἐκ Βοστίτζης.	1
Η' Μονὴ τοῦ Ὀρθοκωστᾶ.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος ἱερεὺς Σχίζας ἐκ Μελένης Γόρτυνος.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Παναγιώτης Πρεσβύτερος.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Πρεσβύτερος.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Ἰωάννου Σπηλιοτόπουλος Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Θεοδώρητος Λευκάδιος Χτενᾶς Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Οἰκονόμου.	1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τζατῆς Νάξιος.	1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ἀρχιδιάκονος Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ἡσαΐας Παναγιώτου Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Γεωργιάδης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἰσσῶν Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Παρθένιος Μαρπουλῆς Σάμιος Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Θεόφιλος Λουλούδης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Νάρκισσος Μορφινὸς Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Ἡσαΐας ἐκ Τριπόλεως Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Μακάριος Θετταλὸς Ἱεροδιάκονος.	1
Η' Δημογεροντία Ναυπλίας.	1
Ο' Κύριος Φραγκίσκος Μαῦρος Νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Κρασᾶς Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος κ.τ.λ.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Παπαλεξόπουλος Δήμαρχος Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σκαλίδης Δικαστὴς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κ. Σοῦτσος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Σπ. Μαναλάτος Γραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἰατρὸς Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Βελισάριος Παυλίδης Σύμβουλος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Δ. Βυζάντιος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Πονηρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Κων. Κλεονάρης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Ἐδουάρδος Μάσσων Δικηγ. παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Μ. Ἰωαννίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἄξελὸς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Ν. Παντελέων Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δατωνᾶς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἄμοιρος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Π. Φ. Φαρμακόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Π. Βαλσαμάκης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντινίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1

Ο' Κύριος Π. Τουρζόγλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίᾳ δικαστηρίοις. 1
Ο' Κύρ. Μ. Μιχαλόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Μ. Λύσιππος Ὑπογραμμ. παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Ἀργολίδος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Μαυροκέφαλος Εἰρηνοδίκης Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Λ. Ἀναστασιάδης Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Γυμνασίου. 1
Ο' Κύρ. Γ Χρυσοβέργης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Χ. Βερνάρδος Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Θ. Περγαμηνὸς Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γεωναΐαι Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Θεοφιλᾶς Ἰατρὸς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζυγομαλᾶς Ἰατρὸς 1
Ο' Κύρ. Δ. Γιαννακόπουλος Σύμβουλος τοῦ Δήμου Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Π. Ναοὺμ Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Β. Χρηστακόπουλος πολιτικός. 1
Ο' Κυρ. Κωνστα τῖνος Ῥάδος πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σπηλιοτόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Μερίκας ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τζάτζιος ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γαλανούλης Ὀλύμπιος ἔμπορος. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καράπαυλος πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πεταλᾶς πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καρβούνης Ἀξιωματικός. 1
Ο' Κύρ. Δ. Θεοδωρόπουλος Δήμαρχος 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθ. Γιαννόπουλος Κλητὴρ τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Πρωτοδικ. 1
Ο' Κύρ. Β. Γεωργιάδης Γραμματεὺς τῆς Δημογεροντίας Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Χ. Παπαδόπουλος Συμβολαιογράφος Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζούλας Ἔπαρχος Βοστίτσης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωαννίδης Σάμιος Ἑλληνικὸς Πράκτωρ εἰς τὴν νῆσον Κῶ. 1
Ο' Κύρ. Ῥῆγας Παλαμήδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. 1
Ο' Κύρ Δημήτριος Χατζῖσκος. 5
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Νοταρᾶς Κορίνθιος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Χτζ. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ζωρζάκης Μιστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰ. Δ. Σταμπτάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Π. Λουλάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ὀρθόβουλος Ἀσραῖος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαρίνου Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαέλος Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Ψιττακὸς Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Δρόσος Σιγάλας Τήνιος 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀποστολίδης Κοσμητῆς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Μιλλιόνης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος Καρυταιναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζοῦλας. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Πεταλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Πελοπίδας Νέστορος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωάννου Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Β. Χρονιάδης. 1
Ο' Κύρ. Κλεώπας. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἡσαΐας. 3
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ρ'ο ΐ λ ος Ἀδριτζαναῖος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Ἀμπελᾶς Θεωρητὴς τῶν Τελωνείων. 1
Ο' Κύρ. Π. Κλαπόπουλος Γραμματεὺς τοῦ Τελωνείου Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κυριακίδης Χῖος. 2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πεταλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πετρόπουλος Σαλωναῖος. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀκυβὸς Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Σπηλιάδης πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Π. Γ. Ῥόδιος Τρατιωτικός. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοντουμᾶς. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Τσαμαδός. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χριστίδης. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Φωκᾶς. 1

Ο' Κύριος Λωρέντζος Καῖρης Ἀνδριος. 1
Ο' Κύρ Μηκὲς Παπάζογλος Ψαρριανός. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Παπᾶ Χριστοδούλου Τουρβαλτζῆς Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Γιαννακόπουλος Καλαβρυταῖος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τομπρας καὶ Συντροφίας. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Χτζ. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Μάρκος Δαμαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεολόγος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κωνσταντινίδης Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Ἀρσενόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Βάθυ Ἀθηναῖος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βλαστὸς Κρής. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μοσχόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μιχαὴλ Πατρινός. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωαννίδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δαμαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀριστείδης Θ. Χρυσοβέργης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μεντόρας. 1
Ο' Κυρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Γραγκούλης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Κυρ.ακίδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Στολοκόνιας. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀναστασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βυζέντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Ὀθωναῖος Βυζάντιος 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γραμμών. 1
Ο' Κύρ. Ν. Πανταζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Ποῦντας. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γ. Ἀρβανιτάκης Ζακύνθιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Κοντολέων. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δεσκούρης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ζαλοκῶνστας. 1
Ο' Κύρ. Κυριάκος Τασίας. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπολοτᾶς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου Γρυπάρης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Π. Σαρδέλης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Μ. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ματθαίου Βλάχος. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Πάγκαλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Παπαθανασόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κανισκᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καραμάνος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιλωνᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ἀγγελίδης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Παλλάδιος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ζωντανός. 1
Ο' Κύρ. Ν. Ἀγγελίδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Χ. Λόντος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ζαφειρόπουλος Τουρφετζόγλους. 1
Ο' Κύρ. Ν. Χαρητιάδης λοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Κιαμπείρης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βουθρῶντος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀνδριάδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζέρβας Κρανιδιώτης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαλεξόπουλος Ἰατρός 1
Ο' Κύρ. Π. Σκυλίτσης Ὁμηρίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Σχινᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φωτόπουλος. 2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σταϊκόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τοπαλόπουλος Μαντινειεύς. 1
Ο' Κύρ. Φ. Κ. Μαῦρος. 2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀ. Μᾶνος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ἠλιάδης Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Σωμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φαρμακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης ἐκ Καστρὶ Ἁγίου Πέτρου. 1

Ο' Κύριος Φραγκίσκος Δαμεσύνης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Σκοῦφος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σῶκος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καγγελάριος.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Κονδύλης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χ. Στεκούλης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Τυπάλδος.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Ἄκινος.	1
Ο' Κύρ. Στάμος καὶ Ἀδελφοὶ Νίκου.	1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Μεταξᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γαβαλᾶς Σαντορηναῖος.	1
Ο' Κύρ. Μαρῖνος Π. Γαβαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Δῆμα.	1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης λοχαγός.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ῥοΐτης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Σπηλιοτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γεκίσελης.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Χρυσόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀργύριος Κεφαλᾶς.	2
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λίντος.	1
Ο' Κύρ. Δεωνίδας Χρυσανθόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πρεβιλέγγιες.	1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομίδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βαλτινός	1
Ο' Κύρ. Περόγλους.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀναγνωστάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Μινῶς Σακελλαρίου.	2
Ο' Κύρ. Π. Μαρκίς.	1
Ο' Κύρ. Ν. Θησεύς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πολιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παντολέων.	1
Ο' Κύρ. Σ. Χόρτης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Σ. Δαμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης Λέσβιος.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Βαλιάνος.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Κ. Ἀντωνόπουλοι.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Θεοχαρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Δημπέριος Γιαννακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Μπέλος.	1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Παλαιολόγος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Δημητριάδης Χίος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου Μήλιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης Σήφνιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Γλαρακης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πονηρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μοδηνὸς Μήλιος.	1
Ο' Κύρ. Π. Μανέσσης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Γ. Φιλάρετος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Βούλγαρης.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ζῶτος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Γρυπάρης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μελετόπουλος Μιστραῖος	1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Καψώτης.	1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Κρομμύδας.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κόκκινος Χῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σοῦτσος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Π. Γκινάκας.	1
Ο' Κύρ. Ἀγγελὴς Ῥηγόπουλος Πατρινός.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης.	1
Ο' Κύρ. Ἐλ. Σίμος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καραβούνης.	1
Ο' Κύρ. Στέλιος Σταϊόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Μαυροκεφαλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Θέμελης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Καλιστράτης ἐκ Κυνουρίας.	1

Ο' Κύριος Π. Σπανόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βιβιλάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Πάνος Σπ. Παντελάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Καλογηρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Γεωργίου.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Παιόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Κοπανίτσας.	1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου.	1
Ο' Κύρ. Λεόντιος Μ. Ἀναστασιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Τζάτζου.	1
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Περρεῦνας Ἀργεῖος	1
Ο' Κυρ. Χρ. Παπᾶ Σίμου.	1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μιτζάλης ἀνθυπολοχαγός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δ. Βέϊκου.	1
Ο' Κύρ. Ζ. Κάτζας Μαυρογένης Πόριος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Μαργαρίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλήμων πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Μιλ. Σκαληστήρης.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζυγεμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Σκένδης.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτσης	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Φέστας.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ματθιουδάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἀπόλλων Σφρέτης Νάξιος.	1
Ο' Κύρ. Περικλῆς Ῥαφτόπουλος Νάξιος.	1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Συμμαρίπας Νάξιος.	1
Ο' Κύρ. Λαμπρινός Κυριακοῦ Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Δεληγιάννης ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος.	1
Ο' Κυρ. Δ. Δεπποτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ἰ Δούλης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Καλησπερης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπελιμέζης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ξένος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Φωτιάδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μαυρομάτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Δ. Χαρμάτης Πάριος.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἰωάννου Σιμαριτός.	1
Ο' Κύρ. Ν. Οἰκονομίδης Σπαρτιάτης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λογοθέτου Σπαρτιάτης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Σπαρτιάτης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κλεώπας.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀ. Γαλάνης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Βατιλείου.	1
Ο' Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξάνδρου Τουρναβίτης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ἀργυριάδης ἐκ Κυναίθης.	1
Ο' Κύρ. Β. Ν. Γιαννακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Μ. Ἀντωνιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φειζόπουλος ἐξ Αἰγείου.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀθανασίου Τσεκούρας.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωμάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κριτικίδης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀστρινός Τριπολίτης.	1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μουζάλης Ἀνθυπολοχαγός.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ζωμβρακίνης.	1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γ. Κρεσᾶ.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ν. Πρωτοπαπᾶ Σερίφιος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ν. Κονταρίνης Κύθηρος.	1
Ο' Κύρ. Δρόσος Μαλανδρῖνος Σαλωνίτης.	1
Ο' Κύρ. Ῥίζος Κ. Δημάρατος Ἠπειρώτης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Φανδρίδης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Στέριος Χτζ Σίμου Γρεβενιάνος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μαγκάνης	1
Ο' Κύρ Ζαχαρίας Μαθὲς Ἀνδριος.	2
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Καλλιέρος Πάριος.	1
Ο' Κύρ, Κωνσταντῖνος Στιρνάρης Τρικκαλαῖος.	2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἰορδάνου Γιαγιζόγλου.	1

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Εὐθύμιος Θεοφανόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος Νεμέα. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μηδολόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σ. Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωαννης Δ. Μαντινεύς. 1
Ο' Κύρ. Εὐσταθιος Γεωργόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιλτιάδης Δαμβεργης Κρής. 1
Ο' Κυρ. Σταμάτιος Χρυσοβέργης Δημητσανᾶιος. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Ἀλεφούζης. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Φωτιάδης Λαρισσαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μαρούδας Ἀστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Ἰωάννου Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Γεωργιάδης Ἀρτηνός. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωάννου Καλαμβόκης Ἀστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καρπουζόπουλος, ... 1
Ο' Κύρ. Π. Ἡ. Σαρδέλης. 1
Ο' Κύρ Γ. Π. Καλλίτζης ἐκ Κυναίθης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαβασιλειάδης ἐκ Κοντοβαζάνης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ν. Γιανναιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Γαζσβῖνος. 1
Ο' Κύρ. Σάββας Ν. Πετροπούλης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ.. Ζαήμης ἀνεψιὸς Πεῤῥοῦκα. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγιτανόκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κιαμπίρης ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Γιανιάκης Ῥικάκης Φραγκοράπτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀγγελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ζαϊόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Παναγόπουλος, ... 1
Ο' Κύρ. Μ Οἰκονόμου Κρητός. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Παπᾶ Δημητρίου ἐκ Μονεμβασίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Γουλόπουλος ἐκ Σπάρτης Λουγκανίκου. 1
Ο' Κύρ. Ζαφύρειος Ζαφειρόπουλος ἐξ Ἀδριτζένης. 1
Ο' Κύρ. Παλαιολόγος Ἰωάν. Στασινόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσανθόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Μοδηνός ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σακόπουλος ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς. 1
Ο' Κύρ. Π. Βάλβης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ζυμβρακάκης ἀξιωματικός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δημητρίου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Οἰκονομόπουλος ἐκ τοῦ Γκοῦρα. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ψαρρίανός Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Καζακος ἐκ Μελιγοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ναθαναὴλ Γκολφῖνος ἐκ Περιστερᾶ 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Πανάγου Σπηλαιότης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Κ. Μανσταγριωτάκης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Παιάγου ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Ἰωάννου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κόκκινος ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἀναστασιάδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πετρόπουλος ἐκ Δημητσάνης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπερπενιότης ἐξ Ἀνδίμπεη. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος Κυνουρίτης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Σωσάνης ἐκ Σπάρτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Παπᾶ Ἀντωνίου ἐκ Κρανιδίου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Οἰκονόμου ἐκ Λευκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος ἐκ Νεμαίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μακρυποκάμισος ἐκ Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λιότης ἐκ Λεωνιδίου. 1
Ο' Κύρ Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτζης. 1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γραφάνος ἐκ Μισθρᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Κακουλόπουλος ἐξ Ἀκράτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Θεοδωρόπουλος ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ζανέζου ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σχίζας ἐκ Κοκόρας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοκορνέκα ἐκ Καστανίτσας. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Σ. Παπαδόπουλος ἐκ Κουτζονίδη. 1

μεταφέρονται σώματα 427

Ο' Κύριος Γεώργιος Βασιλόπουλος ἐξ Ἁγίου Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Τριανταφυλλίδης διδάσκαλος εἰς τὴν ἐν Ἰθάκῃ Ἑλ. σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κακουλίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθοκλῆς μουσικοδιδάσκαλος ἐν Ἄργει. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἰωάννου Βλάσση. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1

Ὅλα σώματα 434

Ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυωνίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωαννης Κ. Σοῦτσος ἔπαρχος Σικυωνίας. 1
Ο' Κύρ. Γ. Σκεύας Β. ἔφορος Κορινθίας. 1
Ο' Κυρ. Χριστοδουλάκης. 1
Ο' Κύρ. Π. Κορδίας-Καθηγητὴς Τικαλέν. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Δελιγιάννης. 1
Ο' Κύρ. Σ. Αἰμύλος Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Νοταρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος καὶ Ἰωάννης Δασίου. 2
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γιουρούκου Τρικκαλαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐθυμίου Τρικκαλαῖος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τρανταφυλλίδης Κορίνθιος εἰρηνοδίκης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Σκοῦφος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Πετριτζόπουλος Κορίνθιος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Λικιαρδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Νοταρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρῖνος Πατρουτζόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Σπυρίδων Δασίου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπηλιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σπ. Νοταρᾶ. 1
Ο' Κύρ. Π. Μελετόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δαμιανὸς Ῥεϊζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Στεργιόπουλος ἐκ Καριᾶς. 1

Ὅλα σώματα 23

Ἐν Τριπόλει.

σώματα

Ο' Κύριος Ἰωάσαφ Πρωτοσύγγελος Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Σπύρος Οἰκονόμος Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Προκόπιος ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κυριακίδης διευθυντὴς τῆς Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Σ. Ἀντωνόπουλος δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Σ. Βαλσαμάκης δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει δικαστηρίοις. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόπουλος δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μ. Πετρινος δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λουκᾶς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μανέτας σύμβουλος τοῦ δήμου Τριπόλεως. . 1
Ο' Κύρ. Γ. Τοπαλόπουλος ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καραμάνος ἀλληλοδιδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Μενδῶρος Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Ἀστινός. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνόπουλος. 1

Ὅλα σώματα 15

Ἐν Δημητσάνῃ.

σώματα

Ο' Ἐπίσκοπος Γορτύνης. 2
Ο' Κύριος Π. Ν. Νέγκης ἔπαρχος Γορτύνης. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Χρυσοβέργης. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Νησίῳ Καλαμάτας.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἠλίας Βεργόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Οἰκονόμος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Καμπᾶς.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Σπάρτῃ.

	σώματα
Ο' Κύριος Κοσμᾶς Λιβερόπουλος πρωτοσύγγελος τῆς ἐπισκεπῆς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Βασιλείου ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Μ. Καλιάρχης ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Κ. Φεγκαρᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Ν. Καλησπέρης δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Ν. Πάρπογλης πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Φαρμακόπουλος ἀντεισαγγελεὺς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης διευθυντὴς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Στ. Ἀνδριάδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σπάρτῃ Ἀνδροβίτσης.	1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ὀλύμπιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βλασσόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰεέσιος Γ. Λάτρης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κατσής.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σακελλαρίου Λαμπυριάδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μιλιτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Τζορτζάκης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Κορφιότης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δοῦκας.	1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ἀλεξανδρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημητρακόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	22

Ἐν Γυθίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Νικίας Οἰκονόμου ἔπαρχος Οἰτύλου.	2
Ο' Κύρ Π Θ. Θεάγγελης.	1
Ο' Κύρ. Χρ. Χαμέρης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λιναρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἠλιάδης	1
Ο' Κύρ. Π Ἀντωνίου Γρηγορόκης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Γ. Γρηγορόκης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Τζ. Γρηγοράκης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀδαμόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζερβολάκος.	1
Ο' Κύρ. Εὐστράτιος Μουδανάκος.	1
Ο' Κύρ. Μάρκος Πεταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Χρηστάκης Χαμπέρης.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Ἀλπανάκης.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἱερεμίας ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοπαπᾶ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Καράλης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σαρηγιάννης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Πόκου Σερραῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Παπᾶ Κυριακοῦ.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀλεξάνδρου.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Παπᾶ Ἀντωνίου.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Καλαβρύτοις.

	σώματα
Ο' Κύριος Γ. Παμπούκης.	1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος.	1
Ο' Κύρ Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	3

Ἐν Π. Πάτραις.

	σώματα
Ο' Κύριος Δανιὴλ Πανᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Πάτραις πρωτοδικείῳ	2
Ο' Κύρ. Ἀ. Λόντος δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Εὐαγγέλης Ἰγγλέσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Χ. Παμπούκης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Πάτραις Β. σχολεῖον	1
Ο' Κύρ. Σιδίρης Πράτζικος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Ματζαβίνου.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Δελαπόρτας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κασσιέρης.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τζούνη Πετζάλη.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Στρούμπος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Μελικόκλης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Καληγᾶς Πάτμιος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Θεοχαρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Στῖμος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαλικόπουλος.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τσούκου καὶ Πετσάλου.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πράτζικας.	1
Ὅλα σώματα	21

Ἐν Καλάμοις καὶ Νησίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Θ. Ἱερομόναχος ἐκ Καρδαμίλης.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Φωκᾶς πρόεδρος τοῦ ἐν Μεσσηνίᾳ πρωτοδικείου.	1
Ο' Κύρ. Κανούσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Δαμπαστᾶς Κεῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἡ. Λυκουρεζέος.	1
Ο' Κύρ. Π. Καραμπατίδης ἐκ Σταυροπηγίου.	1
Ο' Κύρ. Σ. Ἀνδριάδης Βυζάντιος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Μεσολογγίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Νικόλαος Φλογαΐτης πρόεδρος εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σωμάκης γραμματεὺς εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Γ. Πετρόπουλος ταμίας Ἀκαρνανίας.	1
Ο' Κύρ. Χρ. Νοταρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Καλούστιος Ἀλεξανδρίδης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ῥωμανίδης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κυριακίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σουίδας.	1
Ο' Κύρ. Δ. Βούλης.	1
Ο' Κύρ. Π. Ἀλ. Τζιμπουράκος.	1
Ο' Κύρ. Νίκος Θέου.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μιτζάκης δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Μεσολ. πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γουλαμής.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Λουκᾶ.	1
Ο' Κύρ. Ταγματάρχης Ἀ. Λόντος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Νικολίτσας διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Μπούιτας.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι.

	σώματα
Ο' Κύριος Δημάκης Ἱερομνήμων ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Φθέρης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Δημητρίου Ζουλούμης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Μάρκος Κερκυρόπουλος Δαγκία.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	6

Ἐν Ὑπάτῃ καὶ Σαλώνοις.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἱερομόναχος.	1
μεταφέρονται σώματα	2

μεταφορά σώματα 2

Ο' Κύριος Γερμανός Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἱερεύς.. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πριβιλλέγγιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Οἰβαιοκαρύδης σχολάρχης τοῦ ἐν Ἠπάτῃ Ἑλ. σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Κυριακίδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σαλώνοις Ἑλλν. σχολῆς. 2
Ο' Κύρ. Λάσκαρης Παπαρόδου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κορκοτζέλου. 1
Ο' Κύρ. Μαργαρίτης Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χατζίσκος. 1

Ὅλα σώματα 12

Ἐν Ἀκράτᾳ καὶ Ῥάχοβᾳ τῆς Κυναίθης.

σώματα

Ο' Κύριος Δανιὴλ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βράχου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Παμπούκης διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοχαρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Κανελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κορδίας. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Π. Πατζιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Σπ. Χαρώνης. 1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος 1
Ο' Κύρ. Ν. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῆς Φωκίδος.

σώματα

Η' Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ. 1
Η' Μονὴ τοῦ Προδρόμου εἰς Δεσσένα. 1
Η' Μονὴ τῆς Βαρνάκοβας εἰς Δωρίδα. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Λαμίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἰάκωβος Ἐπίσκοπος Φωκίδος Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ἡγούμενος ἐξ Ἠπάτης. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Παναγιωτίδης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ Ἑλ. σχολεῖον. 1
Ο' Κύρ. Ἀ Μιλτιάδης ἐκ Μακεδονίας. 1
Ο' Κύρ. Μ. Κερκυρόπουλος ἐκ Κερκύρας. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Δημ. Ζουλούμης ἐξ Ἠπάτης. 1
Ο' Κύρ Γ. Γ. Κρίτζα ἐξ Ἠπείρου. 1
Ο' Κύρ. Γ. Θεοδώρητος ἐκ Δημοκοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ν. Φτέρης ἐξ Ἠπάτης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Τζουκαλᾶς ἐξ Ἠπάτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σακελαρίδης ἐκ Δημοκοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαγουλᾶς ἐκ Γαρδικίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πετρίδης ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Θεσπρωτὸς διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημάκης Ἱερομνήμων ἐξ Ἠπάτης. 3
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Τασίας Ταμίας κ. λ. π. 1
Ο' Κύρ. Τηλέμαχος Τελιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βελέντζας ἐξ Ἀλμυροῦ τῆς Θετταλίας Μοίραρχος. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης Λοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κεμπρέκος. 1
Ο' Κύρ. Θ. Διάσκου Ἰωαννίτης Τπομοίραρχος. 1

Ὅλα σώματα 24

Ἐν Χαλκίδῃ τῆς Εὐβοίας.

σώματα

Ο' Κύριος Κύριλλος πρώην Ἐπίσκοπος Σάμου. 1
Ο' Κύρ. Δ. Χρηστίδης Νομάρχης Εὐβοίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μάρκου Καθηγητής. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Δεκάτης Σάμιος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Βεύλγαρης Πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαχανίδης Σίμιος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καλαβρᾶς Προύσαλης. 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Ζαγοραῖος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Κούμῃ Ἑλλην. σχολεῖον. 1

μεταφέρονται σώματα 9

μεταφορά σώματα 9

Ο' Κύριος Περικλῆς Καλεγηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Παπᾶ Ἰωάννου Κυμαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Σταματάκης. 1
Ο' Κύρ. Θεοχάρης Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δενδρινὸς ἐκ Κερκύρας. 1

Ὅλα σώματα 14

Ἐν Σύρᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Λεόντιος Καμπάνης Πρωτοσύγγελος τῶν Κυκλάδων. . 1
Ο' Κύρ. Ν. Βάμβας Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Χριστοδούλου Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀποστόλου ἀπὸ Κρανιὰ Ὀλύμπου. . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ξενάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Περίδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Στέργιος Κεντὸς Ζαγοραῖος. 1
Ο' Κυρ. Πολυζώης ἐκ Μελινικοῦ Τποδιδάσκαλος τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Ῥοδοκανάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γρημάλδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Παντιᾶς Ζ. Ῥάλης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Μ. Μαυροκορδάτος Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γερόπουλος Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαὴλ Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Νεγροποντῆς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαστραπᾶς Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Χαύλιας Μοσχονήσιος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Πριβιλέγγιος Σύριος. 1
Ο' Κύρ. Εὐαγγέλης Καθυγήρης Τράιος. 1
Ο' Κυρ. Χαράλαμπος Ἀσκουζάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαδάκης Κύπριος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Σουρίας Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Γυμνάσιον. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παναγιώτου Πετρινός. 1
Ο' Κύρ. Μ. Σκαλιστήρης Δικαστὴς τοῦ ἐν Σύρᾳ Πρωτοδικείου. . 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Γεωργίου Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ζαφειρίδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Παντολέων Σπανούδης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Π. Ἀθανασιάδης Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Γεωργίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἀντωνίου Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Κρίνης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Κωνσταντίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κυρ. Ἀντώνιος Μικουλάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης Ἀντεισαγγελεύς. 1

Ὅλα σώματα 34

Ἐν Ἄνδρῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἱλαρίων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Γαβριηλίδης Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Ῥαΐσης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Παντελεήμων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Δαβὶδ Μοσχόπουλος Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος. . 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Μ. Καΐρης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λ. Μ. Καΐρης Ἄνδριος. 1
Οἱ Ἐκδόται τοῦ Λεξικοῦ δωρεὰν εἰς τὸ Ὀφανοτροφεῖον τοῦ Θ. Καΐρη. 1
Ο' Κύρ. Ἰωαννίκιος Χασάπης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Κεραμᾶς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐτης Τραπεζούντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γούναρις Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Γιαννούλης Φακῆς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καμπάνης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χαλᾶς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Δεσποτόπουλος Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Καμπάνης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Ν. Σπυρίδων Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Μ. Ἀθανασίου Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Ἀ. ἔμπορος Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Γαβριηλίδης. 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Σίφνῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Παΐσιος πρώην ἐπίσκοπος Βιδύνης.	1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Ἑεννιέρης Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Ἀβράμιος Μιτυληναῖος Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Ἀβράμιος Μαγκανάρης Ἱεροδιάκονος.	1
Τὸ Ἑλληνομουσεῖον Σίφνου.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Ἰωάννου Μπάος.	1
Ο' Κύρ. Οἰκονόμος Μπάος.	1
Ο' Κύρ. Μαρῖνος Μπάος.	2
Ο' Κύρ. Πέτρος Κ. Μάστας Τσέκος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ψαράφτας διδάσκαλος.	1
Ο' Κύριος Πέτρος Δ. Μιτυληναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λυμβαῖος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ψαρόντης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάσεως Βυζάντιος.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Λ. Ἀρβανιτάκης.	1
Ὅλα σώματα	18

Ἐν Θήρᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἀντώνιος Δημάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Ζ. Δελένδας.	1
Ο' Κύρ. Χριστόφορος Μελεγράνος.	1
Ο' Κύρ. Λάμπρος Σ. Ἄλβης.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Πέτσαις.

	σώματα
Ο' Κύριος Προκόπιος Κοσμήτης Λάκων Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Πελοποννήσιος Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Ἀνδριάδης Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Κυριακός Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ο' Κύρ. Φώτιος Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ο' Κύρ. Π. Σμυρνάκης Καθηγητὴς τοῦ ἐν Πέτσαις Ἑλλ. σχολείου.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βόμβας.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σκοπελίτης Ναυπηγός.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Δήμνιος Μουσικός.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Περδίκας Σκοπελίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Β. Δρίτσας.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης Δήμνιος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Νικολαΐδης.	1
Ο' Κύρ. Μπούμπας Τηπαρήνιος.	1
Ο' Κύρ. Δαμπρινὸς Δήμου Τζόρτζης.	1
Ο' Κύρ. Χρ. Ἰωαννίδης Κύπριος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Ὕδρᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Π. Ὀθωναῖος.	1
Ο' Κύριος Ἠλίας Χρηστοφίδης.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς.	1
Ο' Κύρ. Ν. Βούλγαρης.	1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Σμυρναῖος διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοδωράκης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Παπᾶ Ἰωάννου Μανάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Κοκκίνης.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ῥακονάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Φωκᾶς.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παντελάκης.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Κρανιδίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Νικόλαος Νάκης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πάνου Φάσιλῆς.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Φασιλῆς.	1
Ο' Κύρ. Ἄγγελος Γουζουκλῆς.	1
μεταφέρονται σώματα	4

	μεταφορὰ σώματα 4
Ο' Κύριος Ἀ. Ἀ. Μερεμέτης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Κολομπούρης.	1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζέρβης.	1
Ο' Κύρ. Παντολέων Βασιλείου.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μιτζόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀδαμάντινος Παρασκευᾶς.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Πόρῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Οἰκονόμος Πόρου.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Οἰκονόμου Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Ζ. Μαστᾶς Μαυρογένης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρ. Δουζίνα.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Δημητρίου Καραμάν.	1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Γκιζάνης.	1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Παπᾶ Σῖμος Ταμίας.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Δημήτριος Καραμάνος.	1
Ο' Κύρ. Π. Εὐφρεμίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Καμπάνης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Αἰγίνῃ.

	σώματα
Ο' Σοφολογιώτατος καὶ Φιλογενέστατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Νεόφυτος Δοῦκας Διδάσκαλος.	4
Ο' Κύρ. Δοῦκας ἐξ Ἀβύδων Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Κωνσταντίνου Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Κανάρης πλοίαρχος τῆς Α'. τάξεως.	1
Ο' Κύρ. Δ. Δεσποτόπουλος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ Πολεμικὸν Σχολεῖον.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιττακὸς Καθηγητὴς εἰς τὸ αὐτό.	1
Ο' Κύρ. Γαζῆς Διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Πέπας.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κοντόσταυλος.	1
Ο' Κύρ. Ταρσίτζα Λεβίδου.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταγτῖνος Λιβέριος.	1
Ὅλα σώματα	14

Ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου.

	σώματα
Ο' Κύριος Θεοδόσιος Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου.	1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης.	1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοσύγγελος τοῦ Ἁγίου Τάφου.	1
Ο' Κύρ. Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος Ἑλληνοδιδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ Μελέτιος Κωνσταντινίδης Ἱερομόναχος	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μουσοῦρος Διοικητὴς τῆς Σάμου.	1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Σβορόνος Ῥωσσικὸς Πρόξενος ἐν Σάμῳ.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Παρμαξίδης.	1
Ἀνώνυμός τις.	1
Ο' Κύριος Λ. Λυκοῦργος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Βυθινός.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τσουβαλτζῆς.	1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Σταυρινίδης.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Νικολαΐδης.	1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Πανταζῆς Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλειᾶς.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Παναγίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χαρικλῆς Καριότογλου.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Καπ. Παπᾶ Βαλσάμου.	1
Ο' Κύρ. Χτζ. Μανουὴλ Σταυρινίδης.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Κουτουφᾶς.	1
Ο' Κύρ. Λεωνίδας Κοσμέτος.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Κονταξῆς.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ζαχαρίου.	1
Ο' Κύρ. Ἀρίσταρχος Ἀνδριάδης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης ἐκ Μιτυληνῶν.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	1
μεταφέρονται σώματα	29

μεταφορά σώματα 29

Ο' Κύριος Σταμάτης Λεκάτης. 1
Ο' Κύρ. Σπῦρος Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Λεοντίδης. 1

Ὅλα σώματα 33

Ἐν Καρλοβασίοις τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Γρηγόριος Οἰκονόμου Σιναΐτης. 2
Ο' Κύρ. Παπᾶ Μανουὴλ Γεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Ἄνθιμος Προηγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Κωνσταντίνου Λεκάτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Σ. Γ. Σιβίνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χτζ. Σιμεωνίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Παπᾶ Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Διακοσημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλ. Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Ν. Μαιταφούνης. 1
Ο' Κύρ Πασχάλης Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Διαμαντῆς Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖος Μ. Λάϊος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Γρηγοριάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Χριστοφόρου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Παπαδάκης. 1

Ὅλα σώματα 19

Ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Διονύσιος Χρηστοφίδης Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πλίτζης Ἑλληνοδιδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φραγκονικολάου. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Παπουτσῆ. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης Καρλοβάσιος. 1
Ο' Κύρ. Χτζ. Νικόλαος Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Δουρούτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Δημητρίου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Μιτυληνοῖς τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Ῥῆγας. 1
Ο' Κύρ. Δ. Παρμαξίζης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Πέτρου. 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Ἐφέσῳ.

σώματα

Ο' Ἐπίσκοπος Κρήνης Κύριος Μακάριος. 1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγίου Τάφου. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Ἱερομόναχος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Ἄνθιμος Ἱερομόναχος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Καισάρειος Ἱεροδιάκονος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Β. Μαθιουδάκης Ἑλληνικός Πρόξενος ἐν Ἐφέσῳ. . . 1
Η' Δημογεροντία Ἐφέσου. 1
Ο' Κύριος Δημήτριος Πευκιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Μιχελήνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κοκκινάκης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Λέου Ἀστυπαλαῖος. 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Σμύρνῃ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀριστείδης Καρατζᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ἀ. Μαύρης. 1

μεταφέρονται σώματα 2

μεταφορά σώματα 2

Ο' Κύριος Η. Ἱπποκρατίδης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Παπᾶ. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κυδωνίαις.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀντώνιος Σάλτας. 1
Ο' Κύρ. Εὐστράτιος Πέτρου Διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰ. Σαλτέλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Β. Βαλσαμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μονοπώλης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Η' Κυρία Θεοδώρα Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Ἀμμανίτου. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μπάος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀθανασίου Σανίκου. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Παναγιώτης Στρατηγόπουλος Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος. Χτζ. Κοδουνῆ Μιτυληναῖος. 1
Ο' Κύρ. Κράλης Χτζ. Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Χτζ. Παναγιώτου. 1
Ο' Κύρ. Τζάνος Χτζ. Γιαννάκη ἀπὸ Μόλυβον. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δημητρίου Γρημάτη. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Λουκᾶ Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Δάμπρος Ἰωάννου Λέσβιος. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Ῥαιδεστῷ.

σώματα

Ο' Σεβασμιώτατος γέρων Ἅγιος Ἡρακλείας Κύριος Διονύσιος. . 1
Ο' Κύριος Παντελεήμων Ἀρχιμανδρίτης Ῥαιδεστοῦ. . . . 1
Η' ἐν Ῥαιδεστῷ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Τζόιλῳ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Σκουλλάρῃ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Ἰμαράκης Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Βέλιου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

σώματα

Ο' Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Γρηγόριος Φορτουνιάδης. 1
Ο' Κύριος Κύριλλος Καρύδας Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Ἱεροδιάκονος Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος Ἁγιοταφίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθάγγελος Ἱεροδιάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλ. Ἐκκλησίας. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ν. Ἱεροδιάκονος Χίος. 1
Ο' Ἄρχων Κόμμισσος Κύριος Γρηγόριος Ἀντωνίου Βυζάντιος. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χαψοῦλας, Π. Στρατηγόπουλος καὶ Συντροφίας. . 30
Ο' Κύρ. Βασίλειος Φορτουνιάδης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Ζαχαρώβ Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Κυριάκος Βιτάλης Μετσοβίτης Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ζήση ἐκ Πορταρίας χάριν τῆς Νεολαίας. . . 5
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βέρου Γραμμ. Νικομηδείας. 1
Η' Σχολὴ Θεραπίων. 1
Ο' Κύριος Βοῦλκος Σλαβτζοβίτζ Ἀνδριανουπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Φιλιππίδης Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Θεόφραστος Χαιρέτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κλεάρχης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Κρίκης ἐκ Μετσόβου. 1
Ο' Κύρ. Τζαννῆς Μ. Βούρου. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Λαζάρου Νεοχωρίτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἡσαΐλωβ. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Ἰακώβου Οἰκονόμου ἐκ Μετσόβου. 1
Ο' Κύρ. Ἀβραὰμ Ἀνανιάδης Καισαρεύς. 1

μεταφέρονται σώματα 60

μεταφορά σώματα 60

Ο' Μουσικολογιώτατος Κύριος Ἀθανάσιος Ξενοκράτης Προυσσεύς. . 1
Ο' Κύριος Βασίλειος Γεωργιάδης Καισαρεύς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Φιλιππουπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωαννίτης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Χρήστου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Παναγιώτου. . . . 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Νικολαΐδης Προυσεύς. . . . 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Νικολαΐδης ἐκ Κιονίων. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωτηρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐδης Τραπεζούντιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Ποθητός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντινίδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κυριακίδης Βερρᾶιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἰωαννίδης Χρυσοπολίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Γρηγοριάδης Βυζαντινός. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γρηγ. Ζαχαρβ. Κουταλινός. . . 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Γρηγορίου Παπᾶ Κουταλινός. . . 1
Η' Σχολή τῆς Χρυσοπόλεως. 1
Η' Σχολή τοῦ Μοχλοῦ. 1
Ο' Κύριος Χρύσανθος διδάσκαλος Καισαρεύς. . . . 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος ὁ Κλεομένης. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ὁ Στουδίτης. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Κωνσταντινιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Δημητρακόπουλος Βυζάντιος. . 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δ. Δήμου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος ὁ ἀπὸ Πήλιον Ὄρος. 1
Ο' Κύρ. Σπύρος Εὐστρατίου. 1
Ο' Κύρ. Ζηνόβιος Χοτίκογλου Ὀρτάκιογλου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Δαρισσαῖος. 1
Ο' Κύρ. Στρατάκης Παστριματζόγλου. 1

Ὅλα σώματα 95

Ἐν Φιλιππουπόλει.

σώματα.

Ο' Φιλιππουπόλεως Κύριος Νικηφόρος. 1
Ο' Κύριος Γαβριὴλ Βατζοβινὸς Ἱεροδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀκάσιος Μουσικὸς Ἱεροδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀργύριος Χρήστου Κοϊμτζόγλου. . . . 1
Ο' Φιλομαθέστατος Κύρ. Χτζ Κωνσταντῖνος Χτζ. Ἰωάννου Κοϊμτζόγλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσουκαλᾶς διδάσκαλος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μουσικὸς διδάσκαλος τῆς δευτέρας Σχολῆς. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σαΐτης διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . . 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Στεφάνου διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τζέτζης Διδάσκαλος τῆς ἐν Τζιρπανίῳ σχολῆς. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος ἐξ Ἀκαρνανίας Ἰατρός. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀποστολάκης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ζωγρίφος ἐκ Σαμοκοβίου. . . . 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Μελενίκῳ.

σώματα.

Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Κωνσταντῖνος Μανόλτζου. . . 1
Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Πολυζώης Πριμικηριάδης. . . 1
Ο' Τιμιώτατος Κύριος Δοῦκας Παπᾶ. 1
Ο' ἴδιος χαριζόμενος τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνασίῳ τῆς Πατρίδος του Μελενίκου, πρὸς κοινὴν χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ἐν Αὐτῷ. 1
Τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Κεσφοινίτζης. . . . 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Σέρραις.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Κύριος Δράμας Γερμανός. . . . 2
Ο' Ἅγιος Κασανδρείας Κύριος Ἰακωβος. . . . 1
Ο' Κύριος Ζηνόβιος Ἱερομόναχος τῆς μονῆς τοῦ Προδρόμου. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάσαφ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Σεραφεὶμ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Φιλάρετος Ἱεροδιάκονος Κασσανδρείου. . . . 1

μεταφέρονται σώματα 7

μεταφορὰ σώματα 7

Ο' Κύριος Βαρθολωμαῖος Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κύρου Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικ. σχολῆς Σερρῶν. 1
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σερρῶν. 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Χτζ. Λαζάρου. 1
Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Δοῦμπα. 1
Ο' Κύρ. Χζτ. Θεόδωρος Μ. Κράψε ἐκ Πιρλεπέ. . . . 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Σερβιῶν καὶ Κοζάνης Κύριος Βενιαμὴν. . . 1
Ο' Κύρ. Εὐθύμιος Προηγούμενος Χιλιανδαρινός. . . . 1
Ο' Κύρ. Χριστόφορος Ἀρσενιάδου ἐκ Δουσκίων Πνευματικός. . 1
Ο' Κύρ. Ζηνόβιος Γεωργιάδης Ἱερομόναχος. . . . 1
Ο' Κύρ. Σαμουὴλ Ἱεροδιάκονος ἐκ Καταφυγῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Ἱεροδιάκονος ἐκ Πάτμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν κατὰ τὴν ὀμάσειαν Πάφρων. 1
Ο' Κύρ. Μελέτιος Ἱεροδιάκονος ἐκ Βερρῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Θωρόθεος Ἱεροδιάκονος Κουτλουμσιανὸς κ. λ. π. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀστέριος Φιλίππου ἐκ Γαλατίστης διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου ἐκ Βουδενῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Κωνσταντίνου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Αὐξεντιάδης. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Κωνσταντίνου ἐκ Βισκουκιῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος καὶ Χριστόδουλος Χζτ. Νικολάου ἐκ Βουδενῶν. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημητρίου ἐκ Καρίτζας. . . . 1

Ὅλα σώματα 15

Ἐν Κοζάνῃ.

σώματα.

Ο' Κύριος Νικόδημος Ἱεροδιάκονος ἐκ Γρεβενῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντῖος Κοεμτζῆ. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Κότζιου ἐκ Γρεβενῶν, . . . 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Δημήτριος καὶ Φάνης Σήμου ἐκ Γρεβενῶν. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κρανίᾳ ἐξ Ὀλύμπου.

σώματα.

Ο' Κύριος Χτζ. Κωνσταντῖνος Ἀκρεβοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ῥητζέπης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Πέτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Κόστας. 4
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κόστας. 3
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι του Κρανίᾳ Ἑλλ. σχολήν. 1

Ὅλα σώματα 11

Ἐν Ῥαψάνῃ ἐξ Ὀλύμπου.

σώματα.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Καραζήσης Ἱερέως. 2
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν Ῥαψάνῃ Ἑλλ Σχολήν. 1

Ὅλα σώματα 3

Ἐν Λαρίσσῃ.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Ἅγιος Λαρίσσης Κύριος Μελέτιος διὰ τὴν ἑλληνικὴν Σχολὴν Τυρνάβου. 1
Ο' Κύριος Ἀγαθάγγελος Λέσβιος Ἀρχιμανδρίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγάθης. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰακωβος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὀμβριακῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος Λαρίσσης, Λαρισσαῖος. . . 1
Η' Ἑλληνικὴ τῆς Λαρίσσης σχολή. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλέξιου Δημογέρων Ἀγειᾶς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Εὐθυμίου Πρωτομαΐστορας Σερτζίδων. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθόνικος Μιλτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κρίτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πειρίδης ἐξ Ἀμφούσσης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Μεμωνᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Τζίγγας. 1
Ο' Κύρ. Λάζτρος Π. ἐκ Βερροίας. 1
Οἱ Κύριοι αὐτάδελφοι Ξάνθος καὶ Δημήτριος Θεοχαρίδης ἐκ Ζάρκου. 1

μεταφέρονται σώματα 15

μεταφορὰ σώματα 15

Ο' Κύριος Ἰωάννης Χονδρογώργου Λαρισσαῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱεροβαγγελικὸς καὶ Γεώργιος Παπᾶ Τριανταφίλ. ἐκ Τιτελκιοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. ἐκ Σιούρπη. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ναταρίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου Γεωργίου Λαρισσαῖος. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Βόλῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἀθανάσιος Ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου εἰς Πορταρίαν. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος Γ. Πόντου ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐν Πορταρίᾳ Σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πόντου ἐκ Πορταρίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀγγελῆ Γ. Μανιάτου. 1
Ο' Κύρ. Φίλιππος Γεωργιάδης ἐκ Πορταρίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἀποστολίδας ἐκ Πλατάνου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Ἄνετος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἀγγελῆ. 1
Ο' Κύρ. Στυλιανὸς Γ. Σκανδαλίδης. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος Ἀργύρου Φιλιππίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Καλαΐτζης Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Π. Ἀκάου ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Εὐσταθίου ἐκ Βοστίτζης. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Βλαχλῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπᾶ Θεοδώρου ἐκ Μακρινίτζας. . . 1
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Εὐστάθιος καὶ Νικόλαος Ἀργύροι Φιλίππου ἐκ Μηλιῶν τοῦ Πηλίου ὄρους. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μανείτου ἐκ Σκιάθου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Πόντου ἐκ Πορταρίας. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γ. Ἀγγελῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Ζαγορίῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Οἰκονόμου. 1
Ἡ' Σχολὴ Τσουντίλλας. 1
Ο' Κύριος Χριστόδουλος Κονομάτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππᾶ Ἰωάννου ἐξ Ἀρτοίστας. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Παναγιώτου ἀπὸ κάτω Σουδενά. . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Βίκας ἀπὸ Καλωτᾶ. 1
Ο' Κύρ. Κάτζος Παππᾶ Ταμπακτζῆς ἀπὸ Σελιό. . . . 1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Ἰωαννίνοις.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Ἰωαννίνων Κύριος Ἰωακεὶμ Χῖος. . . . 2
Ο' Πανιερώτατος Ἄρτης Κύριος Νεόφυτος Σκρίφας. . . 2
Ο' Πανιερώτατος Βελλᾶς Κύριος Ἰωσὴφ. Νάξιος. . . . 1
Ο' Θεοφιλέστατος Κύριος Παραμυθίας Ἀγάπιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Παππαστραμεΐδης Ἱεροδιάκονος. . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κόνδης Ἰωαννίτης διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν εἰς Παξούς. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Σακελαρίου διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Μηνᾶς διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος διδάσκαλος Μιτσόβου. . 1
Ἡ' Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύριος Παναγιώτης Ἀρβαντῖνος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Κοτοδήμας. 1
Ο' Κύρ. Πανταζῆς Σακελαρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σκουμπρουδής. 1
Ο' Κύρ. Χ. Σίρος. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Σάββας Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Κ. Σάββας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γκούζας. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μπέτζος. 1

μεταφέρονται σώματα 23

μεταφορὰ σώματα 23

Ο' Κύριος Γεώργιος Αἴσωπος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημιτέλος. 1
Ο' Κύρ. Πολύχρονος Κότσος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Γ. Λάζου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥάτσης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Τουρτούρης. 1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν τῇ Νήσῳ Κερκύρᾳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἐλευθέριος Παλατιανὸς Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τρύφων Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Βριώνης. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Μοναχός. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Πολίτης Ἀρχιδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Φιλόθεος Καρύδης Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Κόμης Βιάρος Ἀ. Καποδίστριας. 3
Ο' Κύρ. Κόμης Αὐγουστῖνος Ἀ. Καποδίστριας. . . . 2
Ο' Κύρ. Κόμης Ἰωάννης Γονέμης. 1
Ο' Κύρ. Ἕκτωρ Ῥίκκης. 2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος Καθηγητὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς. 1
Ἡ' Δημοσία βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας. . . . 1
Ο' Κύριος Πέτρος Δώριας Προσαλάντης. 1
Οἱ Κύριοι Ἀναγνῶσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σπουδαστηρίου. . 1
Ο' Κύρ. Κ. Σακελλαρόπουλος Ἀρχιδιδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥαμαντᾶς Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χωριατόπουλος Κερκυραῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Λιβαδᾶς Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Θεοδόσειος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀμπέργης Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Καταπόδης Λευκάδιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλοΐσιος Δαλαδέκιμας Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Νικολάου Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Φέτζης. 1
Ο' Κύρ. Θωμᾶς Γούλιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λούμπος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἐλαιών. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γαλιάτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κορακιαννίτης τοῦ ποτὲ Ἀναστασίου. . 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μακρῆς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ῥάλλης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Φεσσάλης. 1
Ο' Κύρ. Θεμιστοκλῆς Σαούλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κ. Στεφανίτζης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Ῥουγγιέρης Π. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαρκορᾶς. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Λάσκαρος. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαυρογιάννης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μάστορας. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μικελέτης. 1

Ὅλα σώματα 45

Ἐν Ζακύνθῳ.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Ζακύνθου Κύριος Διονύσιος ὁ καὶ Ἔξαρχος. . 1
Ο' Κύριος Εὐστάθιος Θεραπόντος Ἀρχιδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἵππεύς Ἰούλιος Δομενιγήνης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Κ. Ῥώμας. 1
Ο' Κύρ. Φραγκίσκος Ἀντωνίου Σ-ρούτζας 1
Ο' Κύρ. Χρ. Φιλητᾶς. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γρυπάρης τοῦ Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δεωνταρίτης τοῦ ποτὲ Θεοδώρου. . . . 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Ῥαφτάνης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γεωῦτκος τοῦ Νικολάου. 1

Ὅλα σώματα 11

Ἐν Λιβόρνῳ.

Ο' Κύριος Θεόδωρος Τουσήτζας. . . . . σῶμα 1

Ἐν Βενετίᾳ.

σώματα

Ο' Πανιερώτατος πρώην Δαλματίας Κύριος Βενεδίκος Καρύδης. . 1
Ο' Κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μηλανόπουλος Γλυκύ. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἄγγελος Φορέστης. 1
Ο' Εὐγενὴς Κύρ. Ἰωάννης Βάπτ Σάβα Ἐννίου. . . . 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Τεργέστῃ.

σώματα

Ο' Κύριος Δημήτριος Καγκάδης Τήνιος. 1
Ο' αὐτὸς διὰ τὴν ἐν Τήνῳ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . . 2
Ο' Κύριος Κυριακὸς Βαρδάκας Μετσοβίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαλούσης Σμυρναῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ῥότας 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος. 2
Ο' Κύρ. Στηλιανὸς Γκινάκας. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Π. Καρτζιώτης. 2
Ο' Κύρ. Διονύσιος Μανέτας. 1
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Τεργέστης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀ. Βοῦρος. 1
Ο' Κύρ. Ἀιτώνιος Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ-Ζαγοραῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Χατζῆ Ἠλίου Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μ. Ἀιτωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀ. Μαρμαρᾶς ἐκ Νάξου. 2
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Καλογεώργης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωσὴφ Μπέσιου. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Νικολάου Τρικκαλινός. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γ. Τζόρτζης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀγγελικάρος ἀπὸ Ψαρᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μολοχόπουλος Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κυσταθίου Ἰωαννίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Χαϊκάλης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Π. Μητρόπουλος. 1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν Βιέννῃ.

σώματα

Ο' Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γρηγόριος Καλαγιάννης Λέσβιος. . . 1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Καλλίνικος Σταματίδης Θάσιος. . . 1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ῥωσσικῆς Καπέλλης Κύριος Γαβριὴλ Μεγλίστιης. 1
Ο' Κύριος Δωρόθεος Στεφανάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἀζαρίας Ἱερομόναχος Δοκίδης Προδομίτης ἐκ Σερρῶν. . 1
Ο' Ἱεροδιάκονος ψάλτης Κύριος Ἄνθιμος Νικολαΐδης Γανοχωρίτης. . 1
Η' ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη. 1
Ο' Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Γεώργιος Σίνας Γενικὸς Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. 1
Ο' Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Κωνσταντῖνος Βέλιος. . . 1
Ο' Εὐγενὴς Ἱππεὺς Κύριος Ἰωάννης Ῥοῦσσος. . . . 1
Ο' Εὐγενὴς Κύριος Βροῦτος ἀπὸ Τζατήρι. 1
Ο' Δογιάτατος Κύριος Πέτρος Ν. Δάρβαρης. 1
Ο' Κύριος Ζηνάβιος Πώππ. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δ. Δουδούμης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσοχόος 1
Ο' Κυρ Δημήτριος Ποστολάκας 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ῥεφερενδάρης ἐκ Ῥαψάνης τοῦ Ὀλύμπου. . 3
Ο' Κύρ. Μηκὲς Βλαστὸς Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ζωρζῆς Σκιραμαγκᾶς Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Κοϊμτζῆ ἐκ Κοζάνης. . . 2
Ο' ἴδιος δωρεὰν εἰς τὴν ἐν Κοζάνῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Μ. Δούμπα δῶρον εἰς τὴν ἐν Κρουσσόβῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ο' Κύριος Γεώργιος Γκιλάνης Καισαροβασιλικὸς Διερμηνεύς. . 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Τίρκας. 1

μεταφέρονται σώμα 27

μεταφορὰ σώματα 27

Ο' Κύριος Ἰάκωβος Διαμαντίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαντζοράνης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Καζάσης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννιτζούλης. 1
Ο' Κύρ. Μαργαρίτης Γ. Σκαμπάλης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Νύσσης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Θεοδώρου ἐκ Νύσσης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Τιμολέων ἐκ Μελενίκου. 1
Ο' Κύρ. Μαργαρίτης Δ. Παμφίλης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Κούρτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βιζιρούλης δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Τύρναβον Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Ν. Ἰωάννου Λέκου δῶρον εἰς τὴν ἐν Ἠλειτούρᾳ Ἑλ. σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μπετλῆς ἐκ Καστορίας. 1
Ο' Κύρ. Θεοχάρης Παύλου Θεοχάρης ἐκ Καστορίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Παλατίδης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ποτλῆς Νομικός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥιζάρης. 4
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγρόφων. . . . 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Χαρίσης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Νούνια Ἀμπελακιώτης. 1
Ο' Κύρ. Ναούμ Σιδερίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Νικολάου Μπίκα ἐκ Ἠλειτούρας. . . . 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Δ. Σπείρου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Στέφου Ζιώκου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργίου Μπίστας. 1
Ο' Φιλόμουσος Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Ῥεφερενδάρης. . . 1
Ο' Φιλόμουσος Κύρ. Θεόδωρος Κ. Κοιταξῆς. 1
Οἱ Φιλόμουσοι Κύρ. Αὐτάδελφοι Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Στέριου Δούμπα. 1
Ο' Φιλόμουσος Κύρ. Ἀχιλλεὺς Δ. Ποστολάκας. 1
Ο' Φιλόμουσος Κύρ. Εὐγένιος Δούζης. 1
Η' ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Ὀχρίδᾳ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1

Ὅλα σώματα 62

Ἐν Πέστῃ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀργυρὸς Βρανός. 2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βρανός. 1
Ο' Σοφολογιώτατος Κύριος Ἀλέξανδρος Δρουμούσης ἐκ Τουρνάβου τῆς Θεσσαλίας. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Μονάχῳ.

σώματα

Η' Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος ὁ Α'. διὰ τὴν Βασιλικὴν Βιβλιοθήκην. 1
Ο' Φιλέλλην Προφέσωρ Κύριος Ῥινέος Θερσίου. . . . 1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Καλλίνικος Καμπάνης. . . . 1
Ο' Κύριος Δημήτριος Παρισιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χαραμής. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Χαντζιαρής. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Τζαμαδός Τῆραῖος. 1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Λειψίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Γεώργιος Θεοχάρης Πρόξενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Καστορίαν Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βοῦλτζος. 1

Ὅλα σώματα 2

Ἐν Βερολίνῳ.

Η' Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . σῶμα 1

Ἐν Κενιγσβέργῃ.

Η' Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . σῶμα 1

Ἐν Ζουρίχῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . σῶμα 1

Ἐν Βώννῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . . σῶμα 1

Ἐν Ἀνοβέρῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . . σῶμα 1

Ἐν Παρισίοις.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Ζαχαρίας Χατζόπουλος.	1
Ὁ Κύριος Ἰωάννης Χτζ. Ν. Χαβιαρᾶς.	1
Οἱ Κύρ. Ἰωάννης καὶ Γρηγόριος Κομανιάνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Οὐριάνος.	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Λονδίνῳ.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης διδάσκαλος Κύριος Σεραφεὶμ Ἀναστασίτης.	1
Ὁ Κύριος Κ. Ν. Θωμᾶς Κωνσταντινοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ῥάλλης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Σπαρτάλης.	1
Ὅλα σώματα	5

ΡΩΣΣΙΑ,

Ἐν Πετρουπόλει.

	σώματα
Ὁ Κύριος Τζόρτζης Γουρζὸφ Διρέκτωρ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καταστήματος τῶν κωφῶν καὶ βουβῶν τῆς Πετρουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητρίου Μουρούζης Πρίγγιξ.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νικηφοράκης Σύμβουλος τῆς Αὐλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δεσπύλας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πουγοβῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Οἰδιεὺς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Εὐλάμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κατακάζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πολυχρονιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Δοξάκης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Ῥίγᾳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . σῶμα 1

Ἐν Μόσχᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Μοναχὸς Ἰβηρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Κωνσταντῖνον.	2
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πατζιμάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Μπούμπας.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Μποσταντζόγλους.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μηλιώτης.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Ὀδυσσῷ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεράσιμος πρώην Μητροπολίτης Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Βυζάντιος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Δεσπότου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰγκλέζης.	3
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος.	2
Ὁ Ἐνεργείᾳ πολιτικὸς Σύμβουλος Κύρ. Ἀλέξανδρος Θεοδώρου Νέγρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Βαρβάτης Ἕλλην Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Ἰγγλέσης.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Μανεσῆς	1
μεταφέρονται σώματα	12

	μεταφορὰ σώματα 12
Ὁ Κύριος Γρηγόριος Μαραζλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κουμπάρης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππούσοφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σούντια	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Β. Μαῦρος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μακᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννακούδης.	1
Ὁ Κύρ. Θωμᾶς Ἰωάννου.	1
Ἡ Κυρία Αἰκατερίνα Λέπετιτς.	1
Ὁ Κύριος Κριονᾶς Παπᾶ Νικολάου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Κωστάγης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κοϊμνιτζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Χειμῶνας.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεμελιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κομελᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀ. Μᾶνος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νάστου.	1
Οἱ Κύριοι Παῦλος καὶ Κωνσταντῖνος Σταμερόφ.	1
Τὸ Ἑλληνοεμπορικὸν τῆς Ὀδυσσοῦ Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Παντελῆ Παχαλόφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης Χαρίτων.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γεωργίου Σοῦτσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κ. Δαβίδογλους Σωζωπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Χατζόγλους Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Χρήστου Βάρκαλης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παλαούζοφ.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστάθιος Δημητρίου Μούτιεβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου Πολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κόκκινος.	1
Ὅλα σώματα	42

Ἐν Ταϊγανίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Εὐστάθιος Σφαέλλος.	1
Ὁ Κύρ. Ποθητὸς Μαρκάκης.	1
Ὁ Κυρ. Χτζ. Δημήτριος Ῥοῦσσος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ἀγγελάτος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζαπάντης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μαλιτζόβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνταντῖνος Ξανθόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Ἰμπραΐλᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἐμμανουὴλ Ῥώτας.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Τζαχήρης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Καρύκης Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Ναουμ Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μπαστάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Βλασόπουλος Πάργιος.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κυρ. Π. Πορφυρός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βουκεριάδης ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Τζεγνίης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φάραγγας.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Χριστόδουλος Δημητριάδης Λόγιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Ξανθός.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Βουκορεστῷ.

	σώματα
Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Παγωνιανῆς Κύριος Ἰωσήφ.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Ἀμβρόσιος Κατάκη ἐξ Ἄνδρου.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Ἰωακεὶμ Μαρτζινιώτης.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Κύρ. Ἀμβρόσιος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τοῦ ἐν Φωξανίῳ ἁγίου Ἰωάννου Κύρ. Τιμόθεος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Νικηφόρος Ἀσβίος Συναΐτης.	1
μεταφέρονται σώματα	6

μεταφορὰ σώματα	6
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Σλοβοζίας Κύριος Γαβριὴλ Σμυρναῖος.	1
Ο' Ἀρχιμ. Κυρ. Χρύσανθος.	1
Ο' Ἀρχιμ. Κυρ. Συνέσιος Ἀποστολιάιος.	1
Ο' Πρωτοσύγγελος τῆς τοῦ Βουκορεστίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύριος Ῥαφαὴλ.	1
Ο' Πρωτοσύγγελος Κύριος Δανιὴλ Κομανιάιος.	1
Ο' Σύγγελος Κύριος Κυρίλλος Κοντολέων Νικολαΐδης.	1
Ο' Ἱερομόναχος Κυρ. Καλλίνικος ἐκ Τζαριτζάνης.	1
Ο' Ἱεροδιάκονος Κυρ. Ἰωακεὶμ Βουλκίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶιος Κύριος Χριστόφορος Σακελαρίου.	5
Ο' Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶιος καὶ Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Κυρ. Κωνσταντῖνος Σακελαρίου.	5
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κυρ. Ἀλέκος Γκίκας.	1
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κυρ. Γεώργιος Βιβέσκου.	1
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Μέγ. Καμαράσης Κυρ. Ἰωάννης Σκαρλάτου Γκίκα.	1
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Σερδάρης Κυρ. Ἀνέστης Χατζόπουλος.	1
Ο' Εὐγενέστ. Κυρ. Σκαρλάτος Ῥουσέτου.	1
Ο' Εὐγενέστ. Στόλνικος Κυρ. Γεώργιος Φαλκοιάννες.	1
Ο' Εὐγενέστ. Μεδελνιτζάρης Κυρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης προφέσωρ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς.	1
Ο' Κύριος Ἀλέξανδρος Σχινᾶς συνήγορος τοῦ ἐν τῷ Πριγκιπάτῳ τῆς Βλαχίας ὑψηλοῦ Διβανίου.	1
Ο' Ἐντιμώτατος Κυρ. Ἰωάννης Σκαρλάτος ἐξ Ὀλύμπου.	2
Ο' Κύριος Γεώργιος Ἀποστόλου ἐξ Ἀγράφων.	1
Ο' Κυρ. Ἀντώνιος Μπορέντζης συνήγορος.	1
Ο' Κυρ. Ἀθανάσιος Καραζήσης Ἰατρός.	1
Ο' Κυρ. Ἀλέξανδρος Δημητριάδης Παχαρνίκου.	1
Ο' Κυρ. Μιχαὴλ Σεράπουλος πρώην Καμαράσης ὀκνῶν.	1
Ο' Κυρ. Γεωργαντᾶς διερμηνεὺς τοῦ Ἑλλ. Γενικοῦ Προξένου.	1
Ο' Ἐντιμος Κωνσταντῖνος Εὐσταθίου Πέγκοσιτζ.	1
Ο' Ἐντιμ. Σταυρῆς Μειρασγίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Στέφανος Ἀντωνόγλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Στέφανος Χριστοδούλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Ἰωάννης Συμου Βεράση	1
Ο' Ἐντιμ. Ἀναστάσιος Δαστιάδης ἐκ Ῥοψάνης.	1
μεταφέρονται σώματα	46

μεταφερὰ σώματα	46
Ο' Ἐντιμος Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος.	1
Ο' Ἐντιμ. Δῆμος Ῥείζου ἐκ Γούρας.	1
Ο' Ἐντιμ. Νικόλαος Παναγιώτου ἐκ Συστοβίου.	1
Ο' Ἐλλόγιμος Δημήτριος Βίλλνος.	1
Ο' Ἑλλ. Μιχαὴλ Χρηστίδης.	1
Ο' Ἑλλ. Βασίλειος Βυζάντιος.	1
Ο' Ἑλλ. Μαργαρίτης Βερόνης.	1
Ο' Ἑλλ. Γαβριὴλ Χῆνας ἐξ Ἰατρουπόλεως.	1
Ὅλα σώματα	54

Ἐν Βρασσοβῷ.

	σώματα
Ο' Κύριος Σερδάρης Γεώργιος.	1
Ο' Κύρ. Χτζ. Ἀθανάσιος Χτζ. Παρασκευᾶ.	1
Ὅλα σώματα	2

Ἐν Βελιγραδίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Δημήτριος Ῥεδᾶς Καστορεῖος.	1
Ο' Κύρ. Πασιώτας Σιατιστεύς.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Κουμανούδης Ἀνδριανουπολίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀδαμος Δ. Νικαρεύση διὰ τὸν υἱόν του Κωνσταντῖνον.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Κατσαΐτης Κεφαλλὴν.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πέτας.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀναστασίου Φιλιππουπολίτης.	1
Οἱ Κύριοι Ἀδελφοὶ Πενεδοῦσοι.	1
Ο' Κύρ. Μάρκος Μοσχεβάκης Κρῆρις.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Τσιώτης.	1
Ὅλα σώματα	6